

EbookFull.Net

Giới thiệu Quân Lâm Thiên Hạ

Ebook *Quân Lâm Thiên Hạ* tạo ra bởi Ebook Full.Net, các bạn có thể tìm và tải nhiều truyện hơn nữa tại **wWw.EbookFull.Net**

Giới thiệu:
Giới Thiệu Truyện

Bộ truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* có tiết tấu không nhanh mà được triển khai khá chi tiết, thích hợp cho những độc giả nào không thích nhân vật chính quá "tự sướng", một bước lên trời. Với motiv xuyên việt quen thuộc nhưng NVC trong bộ truyện chủ yếu dựa vào ý chí, bản lĩnh và năng lực để đi lên con đường quân lâm thiên hạ. Truyện thuộc thể loại tu tiên, tổng cộng hơn ngàn chương, văn phong tác giả khá trau chuốt, kết cấu tình huống tương đối chặt chẽ. Các tình huống chiến đấu được mô tả khá chi tiết, tâm lý nhân vật được khắc họa khá rõ nét.

- Tags: , truyen tien hiep

Chương 1: ÁM VŨ LÔI ƯNG

Vào lúc tia nắng đầu tiên chiếu vào song cửa, Lý Đào đã sớm bò dậy trên giường. Việc đầu tiên của hắn là lắc lắc chiếc chuông đồng nhỏ trên đầu giường, sau đó thấy hai nữ bộc dung mạo không quá xuất chúng bưng một chậu nước cùng công cụ rửa mặt đẩy cửa phòng đi vào.

Lý Đào dùng chậu nước rửa mặt, sau đó lại dùng cành liễu và muối để đánh răng. Không thể không nói là phương pháp đánh răng cổ xưa này, hắn đã sử dụng hai tháng rồi nhưng vẫn cảm thấy chưa quen.

Sau khi hắn vội vàng làm xong những thứ này thì đi ra khỏi sương phòng, chỉ thấy một gã thiếu niên cùng với một nữ tử trung niên mặt mày thanh tú đã đợi sẵn dưới mái hiên ngoài sân.

Thiếu niên tên là Nhiễm Lực, nhũ danh là Mãnh Tử, thân phận là nô bộc của nhà hắn. Nghe nói niên kỉ bây giờ là mười lăm tuổi nhưng nếu như không chú ý đến lời nói mà nhìn qua nhất định sẽ cho gã thành hai mươi tuổi trở lên. Trên thực tế tên tiểu tử này ở trong mắt Lý Đào không khác với hình tượng thô hào của Trương Phi trong TV. Vóc người ngang tàng tám thước, vẻ mặt dữ tợn, râu ria tua tủa, cơ bắp còn hơn cả Schwarzenegger ở thế kỷ 20, quan sát ở gần đặc biệt bắt mắt. Duy nhất có điều bất đồng chính là gã tuy có vẻ mặt hung dữ nhưng giữa mi tâm lại có vẻ thuần phác.

Về phần vị nữ tử trung niên mặc váy kiểu Khúc Cư kia gọi là Trương Dao Di, lấy theo họ chồng là Nhạc Trương Thị, hiện giờ là "Mẫu thân" của hắn.

Sở dĩ nói như vậy là bởi vì thân thể mà Lý Đào bây giờ đang "Sử dụng" vốn không phải là thuộc về hắn .

Lý Đào nhớ rõ ràng thân phận vốn có của mình là một sĩ quan nhảy dù nhị đẳng ở thế kỷ hai mươi ba, sau khi giải ngũ thì vào học ở một trường y khoa quốc lập nổi danh, ra sức học tập ở khoa thể dục mà theo như giới truyền thông gọi là chuyên gia vận động học. Lúc cuối cuộc đời của hắn tại trái đật đang là một lính

đánh thuê quốc tế, thi hành một nhiệm vụ khó khăn hạng nhất, bởi vì gặp nguy hiểm bất ngờ mà chết đi.

Song hắn bây giờ chẳng những còn sống sờ sờ mà hơn nữa số tuổi chỉ mới là mười hai tuổi, ngay cả nơi sống cũng không phải là thế giới cũ.

Ngoài ra bây giờ hắn đã không còn là Lý Đào mà đã đổi tên thành Nhạc Vũ. Cũng không phải là hắn muốn thay tên đổi họ mà là do thân phận của hắn hiện giờ là như vậy.

Dẫu sao chuyện này cũng chưa có gì kỳ quái hơn so với những chuyện khác. Lý Đào không thể tưởng tượng ra nổi bản thân mình đang là một nam nhi bảy thước của thế kỷ hai mươi ba lại trở thành một thiếu niên chưa đầy mười hai tuổi. Bất quá tính cách Lý Đào cũng có chỗ tốt đó là nếu như chuyện gì đã không thể hiểu rõ thì sẽ không uổng phí tinh lực đi tìm hiểu.

Tình huống này có thể là do một đầu đạn hạt nhân bị nổ dẫn đến một vụ nổ hạt nhân dây chuyền, năng lượng tích tụ đến mức có thể phá vỡ không gian. Hoặc có thể là Phật tổ Chúa Trời Thánh A La không biết người thần minh, nhìn thuận mắt rồi lấy linh hồn của ngươi đem tới nơi này. Nói tóm lại, chỉ có quỷ mới biết việc gì xảy ra.

Hơn nữa mặc dù biết rồi thì đối với tình cảnh của hắn hiện giờ cũng chẳng có ích lợi gì.

"Vũ nhi, đi sang bên kia nghe đám giáo tập nói, biết không? Tóm lại chưa luyện đến trưa thì đừng trở lại!"

Nhạc Trương Thị vừa nói vừa đến trước mặt Lý Đào, tỉ mỉ sửa lại đai lưng cho hắn, ân cần dặn dò.

Điều này khiến con ngươi Nhạc Vũ, cũng chính là Lý Đào hơi co lại, trong miệng bất đắc dĩ ừ một tiếng. Mặc dù trong lòng hắn rất không chấp nhận lời của nữ nhân này, cũng không chân chính đem đối phương thành mẹ mình đối đãi, song Nhạc Vũ cũng chẳng có cách nào cự tuyệt. Điều này cũng không phải là xuất từ này là thân thể này mà có tình cảm với Nhạc Trương Thị. Trên thực tế lúc Nhạc Vũ chưa tỉnh lại thì những trí nhớ và tình cảm của thân thể này hầu như đã biến mất. Nguyên nhân chân chính, chẳng qua là Nhạc Trương Thị đối với hắn ái hộ, quan tâm nên từ đáy lòng của Nhạc Vũ cũng thấy cảm động, bất giác

nhớ lại mẫu thân cũng gần bằng tuổi của mình ở kiếp trước.

Lúc đi ra khỏi cổng, Nhiễm Lực vác một cái búa lớn còn Nhạc Vũ thì nhận một cây trường kiếm còn cao hơn cả thân thể. Bất quá không có biện pháp vì ở đây do có một nguyên nhân đặc thù mà cho dù là một cô bé cũng sẽ đeo binh khí ra cửa.

Vừa ra đến đầu đường, chút khờ khạo trong mắt Nhiễm Lực đã biến mất mà lộ ra vẻ cơ trí cảnh giác thần sắc. Cả thân hình hắn linh mẫn như hầu tử dẫn theo Nhạc Vũ luồn lách trên đường phố, phảng phất tựa như cái búa lớn nặng tới 120 cân không hề có chút nặng nề với gã. Còn bản thân Nhạc Vũ cũng là tận lực đi theo Nhiễm Lực, tránh thoát những chỗ trống trải.

Đột nhiên từ bầu trời mênh mông phía sau truyền đến một tiếng huýt gió, Nhạc Vũ theo bản năng nấp vào một chỗ dưới mái hiên bên đường phố. Ở trong tiểu thành được gọi là Nhạc gia thành này mặc dù kiến trúc phần lớn đều giống với những phòng ốc lợp ngói xanh của Trung Quốc cổ đại, chỉ có điểm bất đồng là các mái hiên đều rất rộng, đủ để dung nạp hơn mười người đứng dưới. Với thân thể của Nhạc Vũ bây giờ, ẩn thân phía dưới là dư dả. Bất quá hắn vừa nấp vào thì đã thấy Nhiễm Lực hoành ngang cây búa đứng trước người hắn.

Điều này khiến Nhạc Vũ cũng trấn tĩnh lại, sau đó nhìn qua bóng lưng của Nhiễm Lực sang mặt đường bên kia. Chỉ thấy một trận cuồng phong bốc lên rồi một bóng đen bề rộng chừng mười trượng lướt nhanh qua mặt đường rồi lại nhanh chóng vút lên trời cao.

Nhạc Vũ nhíu mày, nhãn lực của hắn có hạn nhưng trong lúc mơ hồ có thể phân biệt được đó là một con Ám Vũ Lôi Ưng còn chưa hoàn toàn trưởng thành. Loại yêu thú này thích săn mồi vào ban đêm, vào ban đêm bọn chúng có thể nhìn rõ mọi vật ở cách ba ngàn thước, cộng thêm bộ lông vũ màu đen hoàn toàn làm thân thể được giấu kín, bộ móng vuốt có thể trùm lên hai người, cho dù là người hay động vật đều có thể tóm được dễ dàng. Trong truyền thuyết, loại động vật này sau khi đạt đến số tuổi nhất định có thể nắm giữ Lôi đình lực, là một trong những loại yêu thú mà loài người khó đối phó nhất.

Bất quá con yêu cầm nóng nảy này chắc là đã quá đói bụng nên bất chấp giữa ban ngày vẫn nhào xuống đây vồ mồi. Nhạc Vũ đứng ở dưới mái hiên cẩn thận nhìn theo bóng dáng con Ám Vũ Lôi Ưng đang nhanh chóng vút lên bầu trời. Sau đó trong giây lát, nghe được mấy tiếng tiếng rít rồi có mấy mũi tên nhất tề

bay lên bầu trời, cắm chính xác vào người Lôi ưng. Nhạc Vũ chỉ nghe một tiếng gào thét rồi Ám Vũ Lôi Ưng loạng choạng bay ra theo hướng ngoài thành, chắc là khó mà sống sót.

"Hắc hắc! Thiếu gia, hôm nay nói không chừng có thể được chia thịt ưng."

Thấy nguy hiểm giải trừ, Nhiễm Lực lại gác cây búa vào sau lưng, sau đó liếm mép vẻ tham lam nhìn về hương mà Ám Vũ Lôi Ưng vừa biến mất. Cho đến khi nhìn thấy Nhạc Vũ đang nhìn bụi bặm trên người mới như nhớ ra cái gì đó, xòe bàn tay to như cái quạt vỗ lên người Nhạc Vũ để phủi bụi. Bất quá gã vừa vỗ một cái đã khiến Nhạc Vũ nhăn nhó. Tên tiểu tử này hoàn toàn không biết nặng nhẹ, động tác nhìn như nhẹ nhàng nhưng sức lực suýt nữa khiến hắn gãy xương.

Điều này càng khiến Nhạc Vũ một trận bi ai, kiếp trước của mình dù gì cũng đã từng là một cường nhân nổi tiếng trong quân, một quyền có thể làm kế lực khí tiên tiến nhất vượt chỉ số, sau khi đến đây thì thể cốt đột nhiên trở nên yếu ớt như vậy.

Lúc này dư quang của khóe mắt hắn đã nhìn thấy trong cửa sổ nhà đằng sau của mình sáng đèn. Nhạc Vũ vội vàng kéo tay Nhiễm Lực chạy xa về phía trước.

Trí tuệ của Ám Vũ Lôi Ưng kém xa lực lượng của nói, chỉ cần có thể né tránh tầm mắt của nó thì trên căn bản loài vật này không làm được gì. Bất quá mới vừa rồi Lôi ưng tấn công không có kết quả nên nổi giận quạt cánh khiến một mảng lớn mái hiên đổ xuống.

Thật ra những tổn thất này, trong thành đều có bồi bổ tương ứng. Bất quá có thể nghĩ ra, chủ nhân đang trong mộng đẹp lại bị quấy rầy, phòng ốc bỗng nhiên sụp xuống thì chẳng ai vui vẻ cho nổi. Vì thế mặc dù trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy có lỗi nhưng cũng không có tâm trạng đi nghe cơn oán giận của chủ nhân.

Lau sạch bụi do mái ngói sụp đổ mà dính vào, hai người tiếp tục hành trình. Bất quá lần này bọn họ càng thêm cẩn thận. Lôi ưng là sinh vật ở chung, hơn nữa tính báo thù cực mạnh, nếu là phát hiện trong bầy có thành viên tử vong ở đây tất nhiên sẽ kết đội kéo đến. Đây cũng là nguyên nhân mà Nhiễm Lực nói hôm nay có thể sẽ có thịt ưng để ăn. Nếu như bắt giết quá nhiều, trong thành cũng sẽ đem thịt ưng thừa không thể bảo tồn đem phân phát miễn phí.

Có thể là còn đang suy nghĩ thức ăn ngon vào tối nay nên vẻ mặt của Nhiễm Lực

đi trước rất hưng phấn, bất quá trong lòng của Nhạc Vũ đang rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: THẾ GIỚI NGUY HIỂM

Trải qua gần hai tháng sau khi trọng sinh, Nhạc Vũ đã có ấn tượng đại khái đối với hoàn cảnh mới.

Không thể nghi ngờ, thế giới này, ít nhất là lãnh thổ này là một nơi kỳ quái, hơn nữa nguy hiểm cực độ!

Ngươi có thể tùy thời nhìn lên không trung sẽ thấy đủ các loại mãnh cầm có yêu lực đang bay lượn. Ngoài ra còn có vô số thực nhân dã thú thiên kỳ bách quái ngang dọc khắp nơi. Thế cho nên người bình thường ở thế giới trên đời này cơ hồ không cách nào một mình sinh tồn.

Trên thực tế, ngoại trừ Ám Vũ Lôi Ưng, vào mười bảy ngày trước, Nhạc Vũ còn từng tận mắt nhìn thấy một con Trường Nha Ma Tượng xông vào trong trang viên nhà mình kiếm ăn bị ba mươi tên tộc nhân liên hiệp với gần một trăm gia bộc hợp lực vây giết. Sau đó hắn hỏi ra mới biết, con ma thú chỉ cần dẫm chân một cái đã khiến mặt đất chấn động chỉ đứng ở giữa cấp thứ hai của bảng yêu thú trong Thần Châu mà thôi.

Trong truyền thuyết, yêu thú Thần Châu có mười lăm cấp, bất quá cấp sáu trở lên đã qua mấy ngàn năm chưa từng người nào thấy qua cho nên rất nhiều người cho rằng không tồn tại. Trên thực tế, chỉ cần yêu thú cấp năm hay cấp sấu cũng đã tương đối đáng sợ, mỗi lần xuất hiện đều khiến máu chảy thành sông, chỉ có Tiên Thiên võ sư mới có thể địch nổi.

Cho nên ở chỗ này người yếu dựa vào cường giả chính là thiên kinh địa nghĩa. Ngoài ra trên thế giới này, cũng không phải là đơn thuần chỉ lấy người mạnh là vua mà ý thức tập thể và ý thức dòng họ cũng rất mạnh mẽ.

Lấy ví dụ như Nhạc gia thành hắn đang ở làm ví dụ, trong phương viên năm trăm dặm, cơ hồ tất cả là tự nhiên người có sản nghiệp đều dựa vào Nhạc gia bọn họ để sinh tồn. Những người này nạp cho Nhạc gia một số thuế nhất định, cũng được bọn họ bảo vệ. Nguyên nhân là trong dòng họ của bọn họ có tổng cộng có

ba tên võ sư cấp tám, còn lại võ sư cấp một trở lên gần bốn trăm hai mươi lăm người, ngoài ra còn có chừng tám trăm tôi tớ và khách khanh cũng đạt tới trình độ này, là lực lượng mạnh nhất trong phương viên mấy ngàn dặm.

Cũng cần nói thêm là vũ lực trong thế giới này chia làm ba giai tầng, võ sĩ có chín cấp, võ sư có chín cấp, sau đó là Tiên Thiên vũ tông. Nghe nói bên trên còn có tiên nhân đằng vân giá vũ. Nhưng bản thân Nhạc Vũ chưa hề thấy qua, những người khác cũng bán tín bán nghi, cho nên không thể làm gì khác hơn là coi như những yêu thú cấp mười, đều là trong truyền thuyết.

Cấp bậc Nhạc Vũ bây giờ là võ sĩ cấp hai, đây cũng là điểm mà hắn căm tức và vô lực nhất. Mới vừa rồi nếu không phải là có mấy vị võ sư trực đêm của Nhạc gia, nếu không phải bên cạnh là Nhiễm Lực, hắn bây giờ cơ hồ không có bất kỳ lực tự vệ nào.

Võ sĩ cấp hai, nói trắng ra chỉ mạnh hơn vài nông phu trong Nhạc gia thành chút ít. Còn trình độ như hắn trong bán kính năm trăm dặm của Nhạc gia thành không có ba vạn, cũng có hai vạn. Còn lại cấp hai trở lên thì càng đạt tới con số lớn hơn ba bốn vạn người.

Bất quá vạn hạnh là cao tầng của Nhạc thị cũng biết đạo lý bồi dưỡng võ lực hậu bối gia tộc không ngừng lớn mạnh mới có thể làm cho quyền thế bản thân bọn họ cùng dòng họ trường thịnh không suy. Vì vậy thực lực Nhạc Vũ mặc dù kém đến đáng thương nhưng thân phận một đệ tử Nhạc thị cũng đủ để khiến hắn được vô số người trong Nhạc gia thành tôn sùng, hơn nữa hưởng thụ một cuộc sống đầy đủ chỉ có võ sư trở lên mới có.

Thật ra thì ngày mà hắn vừa tỉnh lại cũng đã đoán được, hoàn cảnh cuộc sống của mình chắc là không kém. Căn phòng lợp ngói xanh của hắn rộng rãi sáng sủa, mặt sàn lát đá hoa cương hình vuông. Những thứ này ở thời xưa chỉ có giai tầng phú hào mới có thể thưởng thụ, ở thế giới này càng thêm khó được. Ngoài ra "Mẫu thân" hắn mặc váy làm từ sợi tổng hợp thoạt nhìn ảm đạm vô quang, nhưng ở cổ đại cũng là khó kiếm. Hết thảy biểu hiện "thân thể" của hắn ở đây ít nhất cũng thuộc về giai tầng bậc trung trở lên.

Mà sự thật cũng là như thế, danh nghĩa Nhạc Vũ bây giờ sở hữu căn nhà kiểu tứ hợp viện, hai mươi mấy gian phòng. Ngoài thành còn có ước chừng 500 mẫu ruộng tốt, cùng với ba người hầu, mười lăm hộ tá điền cho canh tác .

Những điều này là do phụ thân của hắn theo lời kể mấy năm trước đã chết đi khi tiễu trừ một yêu thú cấp bốn lưu lại. Sở dĩ nói theo lời kể vì không ai tìm thấy thi thể của ông. Bất quá lúc ấy phụ thân của Nhạc Vũ đúng là chiến đấu ở tuyến đầu, hơn nữa sau đó trên mặt đất thi thể bầy nhầy nên không thể phân biệt, trong tộc cũng chỉ có ông là người chết trận nên Nhạc Vũ ngoài chút di sản còn được hưởng 500 mẫu gia sản dòng họ cung phụng cho đến khi hắn trưởng thành. Hơn nữa về các phương diện khác cũng được ưu tiên hơn bạn đồng trang lứa.

Bất quá điều này cũng không thể khiến Nhạc Vũ có thể vô tư, nếu đây là thế giới bình thường thì những tài sản này đủ để cho hắn tiêu dao cả đời. Vấn đề ở đây là Nhạc thị đối với mình tộc nhân đệ tử mặc dù rất tốt, nhưng ở vào hoàn cảnh yêu thú hoành hoành, bọn họ không thể nào dùng một số lượng lớn tài nguyên đất đai đi nuôi một người rảnh rỗi, cũng không nuôi nổi.

Dựa theo tộc quy, Nhạc Vũ nếu như trước lúc trưởng thành là hai mươi tuổi đạt tới võ sĩ cấp bảy thì tài sản thừa kế sẽ giảm đi một nửa, nếu như không đạt tới cấp năm thì có thể mất đi toàn bộ quyền thừa kế tài sản, chỉ chừa hai mươi mẫu đất đai cho ngươi sống sót.

Cho nên bây giờ Nhạc Vũ đều bò dậy từ rạng sáng. Chuyện đầu tiên của hắn chính là mang theo Nhiễm Lực đến luyện võ trường chuyên dụng trong tộc để huấn luyện. Đây là yêu cầu của gia tộc với mỗi đệ tử, cũng là yêu cầu của thực tế.

Trong thế giới này, địa vị một võ sĩ võ sư ngoại trừ yêu cầu nội tức cần đạt tới thì trình độ thực chiến cũng là một chỉ tiêu bình phán trọng yếu. Nhạc Vũ nếu muốn thừa kế số gia sản này thì bất luận chưởng pháp kiếm kỹ đều phải đạt tới trình độ võ sĩ cấp bảy.

Nếu như là ở kiếp trước, việc canh tác mấy trăm mẫu đất đai thì ngay cả đạt tới mức độ cuộc sống du dân cũng không đạt tới nhưng ở chỗ này Nhạc Vũ biết rõ đây tuyệt đối là sinh cơ cần thiết của mình.

Luyện võ trường nằm ở phía tây tiểu thành, là một miếng đất bằng phẳng ước chừng 500 mét vuông. Đất đai rất xốp không có đá vụn để tránh tiểu hài tử ngã xuống bị thương. Bình thường lúc Nhạc Vũ tới là vào giờ Thìn bốn khắc thì đã có rất nhiều bạn cùng trang lứa, thậm chí bé hơn đã có mặt để luyện tập kiếm kỹ, không ít đứa đã mồ hôi đầm đìa, xem ra ở tập luyện ở đây đã không chỉ một canh giờ.

Những thiếu niên này hơn nửa là tộc nhân Nhạc thị, còn lại là con cháu nô bộc và khách khanh. Nếu như tư chất coi như không tệ đều sẽ được luyện tập ở đây. Ngoài ra còn có ước chừng hai mươi võ sĩ cấp bảy đến cấp chín thay phiên giáo tập, chỉ đạo đám trẻ này.

Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực vừa bước vào bãi đất thì bên trong đều có mười mấy cặp mắt lộ vẻ xem thường. Phần lớn những ánh mắt này là của những võ sĩ đã trưởng thành, trong mắt vừa có ghen tỵ, cũng có một tia xem thường mơ hồ. Bất quá những người này đều là nô bộc khác họ, còn những võ sĩ bản tộc đều là không tranh giành.

Nhạc Vũ đầu tiên là hành lễ với các giáo tập, sau đó lấy từ giá vũ khí một thanh Thiết mộc kiếm, đi tới một góc trong luyện võ trường bắt đầu luyện tập. Về phần Nhiễm Lực thì có một gã giáo tập tới bên cạnh gã chỉ điểm. Người hầu nhỏ này của hắn rất có thiên phú cả về sức lực lẫn ngộ tính tu luyện, trước hai mươi tuổi rất có thể tấn thăng làm võ sư. Cho nên bên trong dòng họ cũng hoan nghênh gã hơn là chủ nhân một chút.

Thật ra thì nếu không phải là bản thân Nhiễm Lực không muốn thì lúc này gã đã được điều sang Luyện Huyết Đường, nghe nói là chỗ đặc biệt trong gia tộc dành cho những nô bộc ưu tú. Có thể tiến vào trong đó, ý nghĩa căn bản sau này tất nhiên sẽ là một võ sư rất có tiền đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: KIẾM THUẬT CƠ SỞ

Có thể trở thành nô bộc của Nhạc thị trong Nhạc gia thành bên thật ra là một chuyện rất vinh quang. Thân phận và đãi ngộ của bọn họ sẽ cao hơn một bậc so với khách khanh và bình dân. Ngoài ra nếu như có thể có thành tựu võ lực thì đãi ngộ trên căn bản sẽ giống như con cháu Nhạc thị.

Hơn nữa gia cảnh như Nhiễm Lực, cha mẹ đều là nô bộc của Nhạc thị, lại lớn lên trong gia tộc sẽ càng được tín nhiệm. Nếu có thể trở thành võ sư thì hơn phân nửa sẽ được ban họ Nhạc rồi dùng phương thức hôn nhân thu nạp vào bên trong tộc.

Cho nên Nhiễm Lực kiên trì cũng làm cho khoảng thời gian này của Nhạc Vũ khá dễ chịu. Tính cách của Nhiễm Lực thuần phác nhưng cũng không khờ khạo nên là một lựa chọn tốt, đối với tương lai của mình cũng có lợi.

Bởi vì lo lắng sợ lộ ra chuyện bản thân mình đoạt xá nên Nhạc Vũ cũng vẫn không dám hỏi Nhiễm Lực chuyện này. Bất quá lúc nửa tháng trước, trong một lần ngủ trưa, Nhiễm Lực nói mê mới cho hắn biết ít nhiều nguyên nhân.

Nhạc Vũ nhớ rõ lần đó tiểu tử ngốc này rơi lệ đầy mặt, thanh âm hàm hàm hồ hồ cũng không nghe quá rõ, đến cuối cùng chỉ nghe hiểu một câu, ước chừng là "Ba, mẹ, con nhất định sẽ trông chừng thiếu gia- . Lúc ấy giọng của Nhiễm Lực đột nhiên trở nên kiên định mới khiến cho Nhạc Vũ nghe được.

Sau này, Nhạc Vũ vận dụng một vài thủ đoạn thu thập tình báo mà hắn học được ở kiếp trước để dò hỏi.

Phụ mẫu của Nhiễm Lực đều đã mất là chuyện hắn đã sớm biết đến. Cho nên điều quan trọng mà hắn muốn biết là quan hệ của phụ mẫu gã và trưởng bối của mình. Trước đó không lâu hắn mới biết vị - phụ thân- kia của hắn đã từng chỉ điểm vũ kỹ cho phụ thân Nhiễm Lực một thời gian ngắn rồi lại cứu mạng phu thê bọn họ hai lần, vì vậy mà trước lúc lâm chung đã dặn dò Nhiễm Lực báo ân.

Điều này làm cho Nhạc Vũ có cảm giác may mắn, lại để cho hắn có chút tiếc hận. Nhiễm Lực là kẻ tính tình lỗ mãng, một khi nhận đúng một chuyện gì đó sẽ chết cũng không chịu buông tha, ngay cả biến đổi một chút cũng không. Thật ra thì bây giờ mà nói, nếu thành tựu của tên tiểu tử này có thể cao hơn thì sẽ trợ giúp hắn lớn hơn.

Cũng may Nhiễm Lực cho dù là chưa đi đến Luyện Huyết Đường nhưng tiến cảnh bây giờ cũng đã không kém, hôm nay đã bắt đầu luyện tập Đại nộ Minh Vương phủ, loại vũ khí này cần đến nội lực cấp bảy mới có thể tu tập. Với số tuổi mới chỉ đến mười lăm của gã mà nói, thực lực thật sự là vượt xa bạn đồng trang lứa, thậm chí đã kinh động đến trưởng lão trong tộc nên cố ý an bài cho gã một vị võ sư lớn tuổi để chỉ đạo đặc biệt.

Nhạc Vũ tự nhiên không có đãi ngộ này, bất quá đối với chuyện này hắn cũng không có cảm giác gì bất mãn. Bàn về đến tư chất, mình quả thật kém Nhiễm Lực rất xa, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Cầm Thiết mộc kiếm đâm chém loạn xạ một hồi, Nhạc Vũ tìm một chút cảm giác, cho đến khi gã giáo tập vũ kỹ bên cạnh chán nản không nhìn đến nữa thì hắn mới bắt đầu thật sự luyện tập kiếm thuật. Hiện giờ hắn tập luyện là kiếm thức cơ sở lưu truyền trong dòng họ, tổng cộng là 365 thức, là kiếm pháp cơ sở của hết thảy trên thế gian, hiện giờ hắn đang luyện đến thức từ 200 đến 250.

Song mới luyện không tới ba phút, Nhạc Vũ đã nghe quanh thân mình vang lên liên tiếp tiếng cười trộm, còn những ánh mắt cũng hiện rõ vẻ khinh thị.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, xuất hiện tình hình như vậy, bản thân hắn là người rõ ràng nhất. Cánh tay của cơ thể hắn bây giờ dài hơn nửa phần so với những người khác, các đốt ngón tay cũng linh hoạt hơn. Cho nên vào lúc sử kiếm thì cùng một kiếm thức mũi kiếm luôn cao hơn người khác chừng hai ba ly.

Nếu như ở kiếp trước, kiếm thuật này chẳng qua là dùng để biểu diễn, như vậy người khác nhiều nhất chỉ nói kiếm pháp hoa dạng như vậy sẽ không có kết quả. Nhưng ở thời đại lấy thực chiến làm chủ này thì đối với người khác tự nhiên là sơ hở cực lớn, bên cạnh có cười nhạo cũng là đương nhiên.

Xem ra mấy năm trước, mấy võ sư nói căn cốt hắn cực kém chắc có nguyên nhân chính là do sự thiếu khuyết về cơ thể này.

Nhạc Vũ lắc đầu coi như không nghe thấy những tiếng cười nhạo này, tiếp tục tập luyện kiếm thức.

Thật ra thì theo hắn nếu muốn đem những kiếm thức này tập cho đúng cũng rất đơn giản. Chỉ cần lúc đưa tay ra hơi khống chế cơ nhục là có thể dễ dàng làm được. Bất quá thân là sinh viên sắp tốt nghiệp hệ bảo vệ sức khỏe nên Nhạc Vũ hiểu rõ, nếu cứ miễn cưỡng lâu dài như vậy thì cơ tay mình sẽ xuất hiện hiện tượng co giật, còn các khớp ngón tay cũng sẽ tạo thành ám thương.

Cho nên bây giờ hắn sẽ phải đi con đường khác nếu không muốn thương tổn thân thể. Nếu muốn vậy thì cũng phải tìm ra lối đi tắt để thay đổi những kiếm thức này để chúng thích ứng với thân thể của mình!

Mỗi lên giương kiếm nếu mũi kiếm cao hơn người khác khoảng hai li cố nhiên là khuyết điểm. Nhưng nếu là sử kiếm tốt thì ngược lại là một ưu thế. Mấu chốt là ở chỗ cải tạo kiếm thức cơ sở, nếu có thể phát huy sở trường hạn chế sở đoản thì chưa chắc đã kém so với người khác.

Bất quá để cải tạo những kiếm thức này mà Nhạc Vũ đã suốt ngày chịu đựng những ánh mắt khác thường trên luyện võ trường. Cũng may là trong thân thể nhỏ bé của hắn lại giấu diếm một linh hồn nam tử thành thục, có thể hoàn toàn không để ý ánh mắt người khác. Nếu không đổi lại là Nhạc Vũ ban đầu chắc chắn sẽ không qua nổi ngày thứ nhất.

Theo thời gian trôi qua, nơi chân trời dần dần dâng lên rạng mây đỏ rồi cả thiên địa cũng từ từ bị nhuộm thành màu da cam. Trên mặt Nhạc Vũ cũng dần đổ đầy mồ hôi như những người khác. Mặc dù trong tay của hắn cầm chỉ là Thiết mộc kiếm nhưng sức nặng và độ cứng không khác mấy so với kiếm thật. Ở độ tuổi mười hai như hắn muốn huy vũ lâu dài quả thật là một sự khảo nghiệm nghị lực và sự chịu đựng.

Lúc này những tiếng giễu cợt quanh thân đã sớm tuyệt tích, tất cả thiếu niên đều bắt đầu chuyên chú luyện tập vũ kỹ cho bản thân. Còn những võ sĩ thay phiên nhau làm giáo tập cũng lười phải đi để ý tới Nhạc Vũ luyện như thế nào. Thế giới này khôn sống mống chết, tài nguyên vĩnh viễn sẽ do những người mạnh có tiền đồ hơn ưu tiên hưởng dụng. Đám giáo tập này cũng chẳng muốn phí thời gian vào một phế vật như vậy, chi bằng bỏ công ra đi chỉ giáo những hài tử có tư chất khác còn hơn.

Về phần Nhạc Vũ cũng chỉ chờ có thế. Trước kia hắn đụng phải mấy võ sĩ hảo tâm luân phiên nhau đứng bên, còn có một số lão hữu và thuộc hạ của "Phụ thân" hắn cũng muốn đặc biệt chỉ điểm. Bất quá đối với hắn mà nói, điều này hoàn toàn là tai nạn, cái gọi là chỉ điểm, chẳng qua là lãng phí thời gian của hắn mà thôi. Không có mấy người này làm om sòm, ngược lại hắn còn có thể chuyên chú hơn vào việc cải tiến những kiếm thức cơ sở. Cho đến khi Nhạc Vũ dùng phương thức tiêu cực chống cự hơn một tháng thì đám người kia mới hoàn toàn bỏ qua cho hắn. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Vốn hắn cho hôm nay cũng có thể như mười ngày trước đó, dưới tình huống không ai chú ý có thể tiếp tục tập luyện. Song mới vừa vặn luyện một canh giờ thì bên tai đã nghe được một tiếng kinh dị.

- Hắc! Ngộ tính của tiểu tử này cũng không tệ. Những kiếm thức này mới nhìn qua thì có vẻ lộn xộn nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại thì cũng không có gì là không ổn. Chẳng qua là tính tình hài tử này quá cương ngạnh, cũng không tránh khỏi quá không biết trời cao đất rộng!

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, nhìn sang bên vừa phát ra tiếng nói thì trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Đó là một lão giả chừng năm mươi tuổi, dung mạo có chút xa lạ đang đứng bên cạnh Nhiễm Lực , hiển nhiên là chịu trách nhiệm huấn luyện Đại Nộ Minh Vương Phủ cho tiểu "Trương Phi" ngày hôm nay.

Điều khiến Nhạc Vũ cảm thấy kinh dị chính là trên ống tay áo, trên ống tay áo cẩm bào của lão giả có thêu bốn vạch màu bạc. Lúc trước trong bóng tối nên không chú ý, bây giờ dưới ánh mặt trời có chút chói mắt.

Trong Nhạc gia thành, vạch màu đồng đại biểu võ sĩ, vạch màu bạc đại biểu võ sư. Bốn vạch màu bạc đại biểu lão giả là võ sư cấp bốn, đã là một nhóm võ giả cao nhất của Nhạc gia thành. Hắn cũng không nghĩ tới, với trình độ của Nhiễm Lực lại có thể kinh động một nhân vật như vậy.

Về phần lão nhân này có thể nhìn thấu ý nghĩ của hắn lại càng kinh ngạc. Những võ sĩ cấp thấp khi thấy như vậy đều chỉ cho là hắn luyện kiếm không chuẩn. Song vị võ giả cả đời chìm đắm trong võ học này chỉ nhìn qua là thấy rõ mục đích cải biến của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: DỊ NĂNG PHÂN TÍCH

Nhạc Vũ trong lòng biết, lão giả này nói ngộ tính hắn không tệ, chắc là nói việc thay đổi những kiếm thức cơ sở, về phần đánh giá trời cao đất dày này chắc là chỉ hành động của hắn.

Những kiếm pháp lưu truyền trong Nhạc gia đều do tổ tiên trải qua thiên chuy bách luyện, trải qua vô số lần thực chiến từ từ tạo thành. Nếu có thể lưu hành ra thì tuyệt đối thích hợp với đại đa số, muốn sửa đổi cũng không dễ dàng, chuyện này liên quan đến tính liên tục của kiếm thức, cách thức vận dụng cơ nhục, lộ tuyến vận hành nội kình, còn cả sự lí giải về võ đạo. Trên các phương diện này, nếu như không có thành tựu cực cao thì tuyệt đối không thể tiến hành.

Mặc dù Nhạc Vũ có thể lấy phương thức hoàn mỹ để cải biến nhưng lộ số ngày sau sẽ càng ngày càng hẹp. Lúc trước đã nói qua, kiếm thức cơ sở chính là cơ sở của các loại kiếm pháp sau này, với kiếm thức cải tạo của Nhạc Vũ, chỉ sợ hơn phân nửa là không cách nào thích ứng. Điều này cũng có ý nghĩa là trừ khi Nhạc Vũ hoàn toàn lặp lại, nếu không nghe lời, chẳng khác nào hắn muốn vứt bỏ tiền kinh nghiệm nhân, bằng sức một mình đi theo một con đường kiếm thuật.

Nói ngắn gọn, kiếm pháp muốn tồn tại thì phải hữu dụng, đạo lý này ai cũng hiểu nhưng muốn làm như vậy không hề dễ dàng. Nếu như bản thân Nhạc Vũ đã là Tiên Thiên võ sư, hắn chọn lựa biện pháp như vậy dĩ nhiên tuyệt đối không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ hắn mới chỉ là võ sĩ cấp hai, lão giả tự nhiên không thể nào coi trọng hắn.

- Còn có điều này nữa, ngươi có đúng là người luyện võ không? Ta xem cho dù là sử dụng nội lực ngang cấp thì chỉ sợ ngươi cũng đón không được một chiêu của Nhiễm Lực, đã như vậy ngươi còn mặt mũi nào là chủ nhân của hắn.

Lão nhân nói giọng giễu cợt khiến sắc mặt của Nhạc Vũ bất giác đỏ lên. Nói bất cứ cái gì hắn cũng có thể không thèm để ý, duy chỉ có điều này là chân chân chính chính là đánh trúng vào xương sườn mềm của hắn.

Bất quá cũng không còn biện pháp, thì ra là năng lực thừa nhận của "Nhạc Vũ" kia thật sự quá kém, trước khi hắn "Tiếp quản" thân thể này đã trên căn bản hoàn toàn bỏ qua tu tập võ học, Nhạc Vũ muốn cải thiện ít nhất cũng phải tới vài năm.

Dư quang của Nhạc Vũ thấy phía sau Nhiễm Lực gãi gãi đầu, vẻ mặt lúng túng định mở miệng nói cái gì đó. Trong lòng hắn chợt động vội vàng lừ mắt một cái khiến Nhiễm Lực vội vàng ngậm miệng.

Những động tác này của hai người dĩ nhiên là không thể gạt được vị võ sư cấp bốn bên cạnh. Bất quá lão nhân nhất thời cũng không nghĩ đến điều gì khác, chỉ cho là đây là Nhạc Vũ lấy thế đè người, lập tức bất mãn với phế vật trước mặt này, hừ lạnh một tiếng rồi cũng không phản ứng thêm.

Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau khi trấn tĩnh lại tiếp tục luyện tập kiếm thức.

Trong lòng hắn thật ra biết rõ là vị lão nhân kia nói rất có đạo lý, lời nói vừa rồi thay vì chê cười mà là khuyên răn. Chẳng qua là Nhạc Vũ nếu đã có can đảm đi theo con đường của mình thì dĩ nhiên là có quyết tâm.

Sâu trong con ngươi của Nhạc Vũ bỗng lóe lên một tia sắc nhọn. Trong đầu của hắn hiện ra một hình ảnh bắt đầu chuyển động. Nếu lúc này có người nào tinh thông Nội Thị Thuật, có thể thấy được cảnh tượng trong đầu hắn thì sẽ cảm thấy thất kinh. Mỗi một khối cơ nhục, mỗi một mạch máu và dây thần kinh hiện giờ của Nhạc Vũ đều hiện ra rõ ràng trong đầu hắn. Từ những quá trình nhỏ nhất như tạo thành phân tử và trao đổi chất đến những quá trình khác như nhịp đập của trái tim, máu lưu thông trong huyết mạch, hết thảy đều hiện ra đầy đủ.

Ở một bên khác còn có mấy hình ảnh giao đấu. Một kiếm này của Nhạc Vũ đâm ra sẽ gặp phản kích thế nào, biến hóa kế tiếp ra sao, hết thảy đều được thôi diễn để cho ra phương thức tốt nhất. Ngoài ra còn có một loạt các chi tiết khác như khi sử dụng kiếm thức này thì phụ trọng tạo thành đối với cơ nhục sẽ ra sao, cường độ tụ tập chân khí như thế nào…. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Đây chính là lá bài tẩy của Nhạc Vũ, khi trọng sinh, thứ duy nhất mà hắn mang theo chính là hệ thống ký sinh sinh hóa phụ trợ trí năng.

Ở thế kỷ hai mươi ba trên địa cầu đã bước sang thời đại thực dân vũ trụ. Việc đột

biến nhân khẩu và sinh tồn đã không thành vấn đề, loài người bắt đầu dần coi trọng hơn vấn đề tăng cường và tiến hóa tố chân cơ thể. Võ thuật và kỹ xảo giao đấu lúc trước bị một số người vất bỏ giờ đã bắt đầu thịnh hành. Thậm chí nhờ vào khoa học kỹ thuật mà phát triển ra một hệ thống phụ trợ, về thành tựu còn kém xa thế giới mà Nhạc Vũ đang ở hiện giờ nhưng tương lai rất sáng lạn.

Còn hệ thống phụ trợ trí năng sinh hóa ký sinh này chính là một trong các kết quả của thời đại đó. Tác dụng ban đầu của nó chẳng qua là trợ giúp mọi người gia tăng phương diện năng lực tính toán và đề cao tính thích ứng trong không gian cận chiến. Sau đó đến đầu thế kỷ hai mươi ba, một vài thương gia đã tiếp tục cải tiến để có liên quan đến kinh mạch.

Hệ thống hiện giờ mà Nhạc Vũ đang sử dụng đã được phát triển đến đời thứ bảy cực hạn. Loại hệ thống ký sinh này sau khi đưa vào cơ thể, tiềm phục một thời gian ngắn sẽ từ kết hợp với DNA trong cơ thể rồi khai phá ra một loại năng lực kỳ lạ, có thể làm ngạnh hóa cơ nhục, gia tăng năng lực đả kích, lại có thể khiến cho cơ thể mẫn tiệp như báo.

Hơn nữa với năng lực vốn có của Nhạc Vũ thì hệ thống này sau khi kết hợp với cơ thể còn có khả tính toán "Phân tích"!

Bất kỳ vật chất nào, chỉ cần hắn có thể chạm vào là có thể hoàn toàn phân tích ra thành phần cụ thể. Lúc ban đầu lúc chỉ có thể đến kết cấu phân tử, sau đó khi hệ thống tiến hóa đến tầng thứ ba thì ngay cả nguyên tử, nơ-tron cùng hạt nhân, đều có thể phân tích đầy đủ.

Loại năng lực này nhìn như không có gì chỗ dùng, dù sao với trình độ phát triển từng ngày của khoa học kỹ thuật thời đó thì không thiếu công cụ để phân tích vật chất. Thậm chí ngay từ thế kỷ hai mươi, mọi người cũng đã có biện pháp. Cho nên khi huấn luyện viên của Nhạc Vũ biết được thì đã đánh giá là đồ phế thải.

Bất quá cũng chỉ có bản thân Nhạc Vũ mới hiểu rõ sự quý giá của loại năng lực này. Sau khi hắn tốt nghiệp trung học đã xin vào phục vụ vào không quân. Khi đó tính tình của hắn tranh cường háo thắng, không chịu phục người. Trong thời gian phục vụ, hắn đã ngày đêm khổ luyện để trở thành một trong mấy người nắm giữ kỹ năng chiến đấu tốt nhất. Sau đó trong mấy lần tranh đấu toàn quân đã được thăng quân hàm sĩ quan cấp hai.

Khi đó bản thân hắn phong quang vô hạn, tuy nhiên sau đó Nhạc Vũ dần cảm

thấy không còn chút sức lực nào, thực lực dẫm châm tại chỗ, thậm chí còn lui bước.

Cho đến khi hệ thống phụ trợ trí năng trải qua giai đoạn tiềm phục, có được khả năng phân tích, Nhạc Vũ mới vô cùng kinh ngạc phát hiện, thân thể của mình vì đã sớm trải qua huấn luyện cường độ cao mà khiến cho vết thương chồng chất. Trong đó vô cùng nhiều ám thương mà thiết bị kiểm tra không thể phát hiện.

Không nghi ngờ là vào lúc đó khoa học kỹ thuật quả thật rất phát triển. Những người khác đều có thể dùng các loại thiết bị công nghệ cao để kiểm tra toàn diện thân thể của mình. Nhưng tuyệt không thể có cách "Phân tích" năng lực như của hắn, trong lúc vận động có thể quan sát từng hơi thở, từng biến hóa của tế bào. Trước lúc giải ngũ, Nhạc Vũ đã cảm thấy rõ ràng cơ nhục cánh tay mình đã ở bên bờ vực của sự sụp đổ. Nếu như lại tiếp tục loại huấn luyện cường độ cao như vậy thì rất có thể sẽ đứt dây chằng.

Đây cũng là lý do vì sao tiền đồ trong quân đội của Nhạc Vũ đang tốt đẹp lại bị thượng cấp điều động nội bộ đến học viện quân sự để học tập,sau đó giải ngũ lại học về chuyên ngành bảo vệ sức khỏe. Hắn hy vọng có thể dựa vào kiến thức học tập để chữa trị thân thể, cũng hy vọng từ trong đó tìm được con đường trở nên mạnh mẽ!

Sau khi đến thế giới này, trong lòng Nhạc Vũ lại càng rõ ràng, có hệ thống phụ trợ này sẽ đem cho mình ưu thế cực lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: TIỆM THUỐC CỦA NHẠC GIA

Luyện tập trong luyện võ tràng chừng một canh giờ, Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời thì nhìn thấy mặt trời sắp lên cao. Hôm nay khí trời trong sáng, bình thường những con chim to thường xuyên bay qua phía chân trời lại thật hiếm thấy không hề xuất hiện. Về phần Ám Vũ Lôi Ưng mà trong lòng Nhiễm Lực luôn chờ mong lại càng không nhìn thấy bóng dáng. Điều này cũng nằm trong sự dự liệu của hắn, thịt ưng kia tuy ăn ngon, nhưng nếu bay tới quá nhiều, sẽ tạo thành phiền toái lẫn tổn thương không nhỏ trong thành. Những người trực đêm kia, tự nhiên sẽ đem con ưng chết cùng toàn bộ mùi vị dấu vết xử lý thật sạch sẽ, tận lực không để cho nhóm lôi ưng lớn kia có thể phát hiện.

Nhạc Vũ hơi có chút thất vọng thu hồi tầm mắt, sau đó là lắc lắc thanh kiếm trên tay phải. Cảm giác có chút bủn rủn, bất quá còn cách một đoạn nữa mới tới lúc rèn luyện cực hạn, nhưng…

Ánh mắt của hắn đang nhìn về phía Nhiễm Lực, tiểu gia hỏa kia đang bị vị võ sư cấp bốn thúc giục, đang rèn luyện tới thức thứ bảy của Đại Nộ Minh Vương Phủ. Loại thủ pháp này vô cùng đơn giản, so với kiếm thức trụ cột mà hắn đang luyện tập cao minh không được bao nhiêu, chỉ có mấy kiểu dáng chém ngang chém thẳng, chẳng qua góc độ có chút khác biệt nhỏ bé, cần chú trọng hạ bàn bên dưới mà thôi. Bất quá tuy rằng đơn giản, nhưng phối hợp với chiếc búa lớn nặng tới một trăm hai mươi cân, cũng vô cùng uy lực. Đúng là thích hợp cho Nhiễm Lực luyện tập, mà người lựa chọn môn võ học này cho hắn luyện tập đúng là vẫn còn có chút ánh mắt.

Cầm một cây búa nặng tới một trăm hai mươi cân múa may, tạo thành gánh nặng cho da thịt xương cốt cũng không phải là chuyện đùa.

Mà cùng chiêu thức đồng dạng luôn lặp đi lặp lại, điều này tuy có lợi cho Nhiễm Lực, khắc sâu vào trong trí nhớ, nhưng da thịt phải phát lực kia, sẽ phải căng thẳng suốt mấy giờ, chỉ sợ như vậy lại bị vây trong trạng thái cực hạn. Bản thân

tiểu gia hỏa kia còn chưa tự mình phát hiện, song hắn từng kiểm tra thân thể cho Nhiễm Lực đại khái vẫn có thể đoán được.

Lắc đầu, Nhạc Vũ cầm Thiết Mộc kiếm trong tay thả lên giá vũ khí, sau đó không hề dừng lại xoay người đi ra sân. Khi nhìn thấy tiểu chủ nhân của mình dự định rời đi, Nhiễm Lực đang luyện tập say sưa chỉ đành áy náy nhìn vị võ sư chỉ dạy hắn cười cười, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất vác cây búa lớn phía sau, sải bước chạy theo hướng Nhạc Vũ.

Mà vị võ sư cấp bốn kia, lại giận đến dựng râu trợn mắt, có lòng muốn khiển trách song sau khi nhìn sắc trời, lại cảm thấy buồn cười. Tông tộc yêu cầu con cháu trong gia tộc, mỗi ngày ít nhất phải huấn luyện một canh giờ, ngoài ra cũng không còn quy định cứng nhắc nào khác. Bất quá người bình thường chỉ hận không thể đem hết thời gian dùng vào việc huấn luyện vũ kỹ. Người giống như Nhạc Vũ cũng là cực kỳ hiếm thấy. Bất quá tiểu gia hỏa kia không nên như thế, hắn cũng không có lý do gì đi theo trách cứ. Chẳng lẽ muốn dùng đạo lý trẻ trung không chịu cố gắng, về già sẽ càng bi thương để dạy dỗ hay sao? Tiểu oa nhi kia trong võ học không có được tiền đồ gì, nghe nói từ lâu đã bỏ qua việc phát triển về phương diện này, bắt buộc cũng là vô dụng. Chẳng qua chỉ đáng tiếc cho nhân tài mầm non như Nhiễm Lực…

- Tiểu thiếu gia, sáng nay chủ mẫu có nói muốn chúng ta trưa nay hãy về!

Bước nhanh tới bên cạnh Nhạc Vũ, Nhiễm Lực ngây ngốc cười cười. Nhìn theo bộ dáng của hắn, chuyện ăn thịt ưng kia đã hoàn toàn bị người này lãng quên.

- Làm sao? Ngươi còn muốn quay trở về tập luyện?

Trong miệng hỏi như thế, trong lòng Nhạc Vũ lại hơi có chút ghen tỵ với hắn, hắn cầm thanh kiếm nhẹ luyện hơn ba giờ cũng cảm giác thể lực có chút tiêu hao. Người này lại không hề ngừng nghỉ múa may cây búa nặng nề, nhưng tinh thần vẫn tràn đầy sức khỏe dồi dào. Giữa người và người, thật đúng là không thể so sánh.

- Dạ! Thức thứ sáu còn có chút ít không hiểu, cảm giác có cái gì không đúng.

Nhiễm Lực gãi đầu, lại chần chờ nói:

- Còn có thức thứ bảy Đại Nộ Thông U, ở thời điểm chuyển đổi thành thức thứ

ba cùng thức thứ tư, thật giống như có chút vấn đề, ta nghĩ muốn hỏi lại lão tiên sinh kia, thuận tiện luyện tập lại thức thứ ba một chút.

Nhạc Vũ không biết nói gì, nghĩ thầm trong giọng nói của mình tràn ngập cảm xúc rõ ràng như vậy, tiểu tử ngốc này rốt cục có nghe hiểu hay là làm bộ như nghe không hiểu?

Chung đụng thời gian hai tháng, trong lòng hắn sớm biết vị gia bộc này tuyệt không phải giống như mặt ngoài của hắn, là một nhân vật thẳng tính ngây thơ.

Trên thực tế, khi hắn vừa mới thanh tỉnh lại, từng tận mắt nhìn thấy người này đang mê đắm nhìn lén một nha hoàn đang tắm. Sau khi bị phát hiện liền lập tức biến hóa trở lại bộ mặt rất thật thà, sau đó cũng không hề mở miệng lại thuận lý thành chương gài tang vật giá họa cho một nam người hầu ở gần bên. Rồi sau đó người kia vô luận giải thích như thế nào cũng vô ích, ngược lại còn bị cho rằng hắn vu hãm người đàng hoàng, ngay cả vị "mẫu thân" kia cũng hoàn toàn tin chắc không chút nghi ngờ về sự "trong sạch" của Nhiễm Lực.

Bất quá bản tính Nhiễm Lực cũng thiện lương, khi nghe được Nhạc Trương thị muốn đuổi người hầu kia ra khỏi phủ, lại rất can đảm đứng ra thừa nhận. Chẳng qua khi đó người này tránh nặng tìm nhẹ, thành công sắm vai hình tượng một thiếu niên thanh thuần tính cách thật thà dù có chút tò mò đối với nữ nhân. Mà vô luận là Nhạc Trương thị hay là nha hoàn bị rình coi, chẳng những tỏ vẻ độ lượng vô cùng, lại còn khen ngợi Nhiễm Lực đúng thật là "đàng hoàng". Đặc biệt là nha hoàn, thậm chí lúc ấy còn tỏ vẻ có chút mừng thầm. Sau đó mấy lần Nhạc Vũ có nhìn thấy tiểu nha đầu kia len lén chạy vào trong phòng Nhiễm Lực, về phần trong khoảng thời gian này giữa hai người xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết được.

Nói tóm lại, trong suy nghĩ của Nhạc Vũ, người hầu này của mình ngoài mặt vô cùng thuần phác, nhưng trong bụng có chút phá hư. Bất quá đại khái vẫn chưa đánh mất tính cách một đứa trẻ tốt.

Mà lúc này trong lòng hắn cũng biết tiểu tử không thành thật này, đang thay đổi cách dùng từ nói bóng nói gió, nhưng nghe Nhiễm Lực nói như thế, lực chú ý của Nhạc Vũ vẫn chuyển dời lên mấy thủ pháp mà đối phương vừa nói. Nhớ lại tình hình vừa rồi nhìn thấy qua trong sân luyện võ, sau đó bên trong hệ thống ký sinh phụ trợ trong thân thể, rút ra một phần tài nguyên tiến hành tính toán theo công thức. Chỉ một lúc sau, hắn đối với vấn đề mà Nhiễm Lực thắc mắc đã hiểu

được thật rõ ràng.

Lúc này trong nội tâm Nhạc Vũ cũng lại một lần nữa sinh lòng ghen tỵ. Tiểu tử ngốc này đúng thật là thiên phú võ học kinh người, những chỗ không ổn này, lúc trước khi hắn dùng mắt để nhìn lại chưa từng phát hiện, thậm chí cả vị võ sư cấp bốn kia chỉ sợ cũng chưa chắc biết rõ việc này. Nhưng không ngờ Nhiễm Lực chẳng những chú ý tới, còn rõ ràng biết vấn đề xảy ra ở chỗ nào. Chẳng qua bằng vào lịch duyệt cùng kinh nghiệm võ đạo của hắn, còn chưa có cách nào lấy ra biện pháp để giải quyết mà thôi.

Loại tư chất này, thật sự làm cho người ta không biết nên nói thế nào mới phải. Nếu không phải bản thân Nhạc Vũ cũng có bí mật, thật rất khó khăn ở trước mặt Nhiễm Lực mà duy trì được sự ổn định trong lòng mình.

Nghiêng đầu, nhìn kỹ vẻ mong đợi của Nhiễm Lực, vẻ mặt phảng phất giống như một đứa trẻ đang mong đợi kẹo đường, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy vui vẻ.

- Bây giờ thì không được! Chờ nghỉ ngơi thêm hai canh giờ, xế chiều đến ngoài thành ta sẽ dạy ngươi.

Nhiễm Lực nghe vậy nhất thời mặt mày hớn hở, vẻ mặt hưng phấn. Nhạc Vũ mặc kệ hắn, đi thẳng vào trong dòng người bên ngoài đường phố.

Từ giờ Thìn buổi sáng tới buổi trưa giờ Ngọ, cũng chính là bảy giờ hừng sáng tới giữa trưa một chút, xưa nay cũng là thời gian phồn hoa nhất của Nhạc gia thành. Nếu gặp phải ngày như hôm nay, một năm có mười ngày chợ lớn chợ nhỏ tụ họp, sẽ càng giống như biển người biển núi, chen vai sát cánh.

Lẽ ra thời gian này là thời gian tốt nhất cho đám yêu cầm săn mồi, nhưng lúc này ở trong thành không chỉ có hơn ngàn võ sư kiềm giữ tám Thạch Cung được bố trí ở chỗ cao trong thành, là nỏ lớn có đường bắn có thể đạt tới 200m, cũng đồng dạng là đại sát khí kinh khủng vô cùng.

Truyền thuyết từ sáu trăm năm trước, cả tông tộc Nhạc thị di chuyển, thời điểm xây thành trì ngay ở nơi này, cơ hồ mỗi ngày đều có cự cầm mãnh thú tới tàn sát bừa bãi. Mãi cho đến hai trăm năm sau, tộc nhân Nhạc thị cùng yêu thú đều chết chóc vô số, lúc này mới từ từ tuyệt tích chuyện này. Trong đó có chút ít yêu thú có trí khôn tồn tại, lại càng không dám mạo hiểm tới đây, mỗi ngày khi đi săn

mồi, cũng không dễ dàng dám đi tới gần.

Nhà của Nhạc Vũ nằm ở phía bắc trong thành, ở phương vị nhích gần sau núi. Bất quá lúc này mới hơn giờ Tỵ một chút, còn kém bốn giờ mới tới buổi trưa như lời dặn dò của Nhạc Trương thị. Nhạc Vũ cũng không đành lòng làm cho vị "mẫu thân" kia thất vọng, hơn nữa cũng không thích bị người xách lỗ tai nghe lời dạy dỗ của một người mà trong tâm lý có tuổi tác không lớn hơn mình, thứ ba do bản thân quả thật có chuyện, cho nên căn bản không dự định trở về trong lúc này. Hắn xoay người, đi về phía đường phố phía nam. Theo bậc thang đi xuống, đi tới gần cửa thành, trên đó có một chiêu bài, ghi "Tiệm thuốc Nhạc ký" xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: DỰC THỬ CỐT

Nhạc gia thành là một tòa thành thuộc vùng núi, ban đầu lúc xây thành trì, bởi vì phòng ngự yêu thú, Nhạc thị tông chủ lựa chọn dựa vào núi mà xây, bên trong tộc là sản nghiệp trọng yếu của dòng họ, lại càng hận không thể xây thêm lên trên cao hơn. Bất quá duy chỉ có tiệm thuốc cần thu mua đại lượng dược liệu, còn có cửa hàng thu thập thi thể quý trọng của yêu thú cùng tài liệu cho cửa hàng binh khí cùng cửa hàng vật phẩm phòng ngự là được bày ngay cửa thành dưới chân núi. Thứ nhất là vì chuyện buôn bán, tự nhiên phải đem cửa hàng đặt ở địa phương bắt mắt nhất. Thứ hai là vì tiết kiệm thêm nhân lực, cũng dễ dàng cho khách quen. Dĩ nhiên một phần tài liệu dược vật trân quý nhất, cùng nơi chế thuốc cùng rèn đúc binh khí sẽ không đặt ngay dưới chân núi. Nơi này chỉ bán ra một chút thành phẩm dược liệu cùng vũ khí bình thường mà thôi.

Mà khi Nhạc Vũ mang theo Nhiễm Lực đi vào bên trong tiệm thuốc, chỉ thấy bên trong cửa hàng lớn như vậy, lại tràn đầy những thợ săn thân mặc áo da rách cùng đeo cung tên. Người bán thuốc thật nhiều, nhưng người mua lại ít. Nhưng hắn cũng không dám khinh thị một chút nào, dã ngoại nơi thế giới này, là những nơi vô cùng nguy hiểm. Những người thợ săn này lại có thể ra vào, còn có thể săn giết yêu thú, ngoại trừ có được bản lĩnh cầu sống cực mạnh nơi dã ngoại, bản thân cũng phải có thực lực võ sư nhất cấp trở lên.

Ánh mắt đảo qua bên trong phòng, khi ánh mắt vừa chạm tới một nam nhân mập mạp đang gảy bàn tính, ánh mắt Nhạc Vũ sáng ngời, vội vàng hướng bên kia đi tới.

- Đức thúc…

Nhạc Vũ khom người thi lễ, nhưng còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy người mập mạp kia phất tay, vẻ mặt không kiên nhẫn.

- Lại tới nơi này tìm hiểu thảo dược? Được rồi! Một mình ngươi vào đi thôi, tự mình ở bên trong chú ý cẩn thận đừng gây rối loạn. Thứ không nên đụng vào thì đừng đụng, dù có thể đụng vào thì ngươi cũng nên kiềm chế một chút!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lại thận trọng xá lạy đối phương, lúc này mới đi qua quầy hướng vào bên trong cửa hàng.

Mà lúc này ở bên cạnh người mập mạp, có một nam tử mặc trang phục thu chi, thấy thế khẽ cau mày:

- Hữu Đức lão gia, làm vậy chỉ sợ có chút không hợp quy củ. Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, chúng ta không tốt khai báo…

- Kho thuốc bình thường mà thôi, có thể xảy ra chuyện gì? Huống chi trước kia tiểu tử này đã tới mấy lần, cũng xem như biết được phân tấc.

Nhạc Hữu Đức cau mày xem thường, sau đó thở dài một tiếng:

- Phụ thân của đứa nhỏ này từng kết giao thân thiết với ta, nếu như hắn đã cầu xin đến chỗ này của ta, thì không thể không trông nom cho hắn một chút. Hắn đã không thể tập võ, ngược lại tập thuốc cũng không đến nỗi cùng đường. Các ngươi giúp ta rộng rãi một chút!

Nói tới đây, ánh mắt Nhạc Hữu Đức thật phức tạp nhìn ra sau bức màn bên trong:

- Lại nói đứa bé này thật đáng thương, phụ thân hắn mấy chục năm thật khổ sở kiếm được chút ít đất đai kia, hơn phân nửa là không giữ lại được chút nào. Nhưng dù vậy cũng có người thật khẩn cấp đây…

Những lời ở phía sau Nhạc Vũ tự nhiên là không thể nào nghe thấy. Hắn quen thuộc đi trên hành lang vào bên trong. Đẩy ra một cánh cửa lớn, một gian phòng chiếm cứ phân nửa không gian kiến trúc này hiện ra ngay trước mặt hắn. Tâm tình Nhạc Vũ trong giây lát chợt hưng phấn lên.

Đây là một kho dược liệu lớn, hai bên vách tường đều là tủ thuốc cao chừng ba thân người, tổng cộng có hơn vạn ngăn kéo, được sắp hàng thật chỉnh tề. Một ít người hầu đang bận rộn bên trong, hoặc đem dược liệu đã xử lý xong bỏ vào trong quầy, hoặc lấy thuốc theo phối phương đem gói lại, sau đó lại đưa ra từ một cửa sổ nhỏ.

Nhạc Vũ biết sau nơi này chính là nơi chế thuốc. Thuốc trị thương cùng Điệt Đả

dược và Bổ Khí hoàn đều được chế tạo bên trong.

Nhưng chuyện này không liên quan tới mục đích hắn đến đây, đầu tiên Nhạc Vũ nhìn về phía tận cùng bên trong kho thuốc, đó là hộc tủ dán kim bạc. Đây chính là đồ vật không được đụng vào theo lời Nhạc Hữu Đức, những loại thuốc trân quý mà tiệm thuốc thu nhận đều sẽ được cất vào trong đó. Đối với tủ thuốc này Nhạc Vũ cũng có chút quen mắt. Chẳng qua thật đáng tiếc, lấy thân phận của hắn hiện tại nếu dám đụng tới, chỉ sợ sau này đừng mong quay trở lại.

Tiếc hận thở dài, Nhạc Vũ đem lực chú ý chuyển dời lên hai bên, sau đó trực tiếp phương vị tủ thuốc theo số thứ tự từ hai mươi tám tới ba mươi đi tới.

Đầu tiên hắn đem ngăn kéo có số thứ tự 1474 kéo ra, sau đó giả vờ lấy ra một cây dược vật đã hoàn toàn được phơi khô, bắt đầu ngửi. Đây là trình tự thứ hai để công nhận dược vật, xem hình dạng, ngửi mùi vị, Nhạc Vũ giả vờ rất giống, vì vậy một ít người hầu đi ngang qua cũng không ai để ý. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Mà giờ khắc này, trong mắt Nhạc Vũ lại lóe ra oánh quang đồng dạng. Mà trong đầu, cây Thất Hiệp Linh trong tay cũng theo nội kình thăm dò trong cơ thể hắn, từ từ hiện ra hình dáng hoàn toàn.

Năng lực phân tích của hắn chỉ có thể hoàn toàn phân tích ra được vật chất nếu đụng chạm mặt ngoài, nhưng nếu có thể dùng được nội lực trong cơ thể, đối với vật chất tiến hành thăm dò thẩm thấu toàn diện mà cặn kẽ, cũng có thể phân tích ra được cấu tạo đại khái toàn bộ. Bất quá chuyện này phải có một nguyên tắc, đó chính là đồ vật có chất lượng và mật độ càng lớn, nội lực của hắn sẽ càng khó thẩm thấu đi vào. Giống như cây búa mà Nhiễm Lực sử dụng, bên trong có pha trộn Hắc Ô Kim cùng kim loại hiếm khác, hai tháng nay hắn chưa từng phân tích được thành công bao giờ.

Bất quá những dược vật kết cấu rời rạc như thứ này, hiển nhiên là ngoại lệ, ước chừng hai mươi giây sau, một cây Thất Hiệp Linh cụ thể cùng kết cấu phân tử, thành phần khoáng vật chất, thậm chí bao gồm biểu đồ nguyên tố đã biểu hiện rõ chân dung chiếu rọi trong đầu hắn.

Nhìn kỹ những thành phần nguyên tố kia, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy hơi thất vọng, nhưng hắn lại tiếp tục cầm lên một cây Thất Hiệp Linh khác. Biểu đồ của một cây cũng không thể chứng minh tính phổ biến của giống cây đó. Cho nên

cách làm của Nhạc Vũ là tùy lúc lựa chọn năm ba cây sau đó tiến hành so sánh.

Đợi khi hắn đem toàn bộ thành phần tài liệu của Thất Hiệp Linh hiểu rõ tường tận, bảo tồn ghi chép vào trong kho ký ức của hệ thống ký sinh phụ trợ trí nhớ đã là hai phút sau. Vào lúc này Nhiễm Lực không chút kiên nhẫn nhắm mắt lại, vẫn như ngày thường ngồi bệch sang một bên ngủ say, chỉ một lúc sau đã phát ra tiếng ngáy thật nhỏ.

Nhạc Vũ thấy thế bật cười, cũng không để ý đến hắn. Lại tiếp tục mở ngăn kéo 1475 ra phân tích.

Ước chừng sau ba giờ, vẻ thất vọng trong ánh mắt Nhạc Vũ càng lúc càng dày đặc. Giờ phút này sắc mặt hắn đã có vẻ hơi trắng xanh, trên trán tuôn đầy mồ hôi to như hạt đậu.

Tìm hiểu dược vật, mặc dù cũng không phải là chuyện khổ cực gì, nhưng đối với hắn mà nói, lại có chút khác nhau. Nội tức trong cơ thể hắn, mỗi một lần tiến hành phân tích đối với những dược liệu kia, cũng sẽ tiêu hao hơn một chút. Mà hiện tại hắn mới có tu vi võ sĩ cấp hai, mỗi ngày phân tích từ năm mươi tới một trăm loại đã là cực hạn. Ngoài ra hệ thống ký sinh phụ trợ kia, mặc dù có được năng lực tương tự như máy tính, nhưng dù sao cũng không phải thiết bị điện tử chân chính không biết mệt mỏi. Đó là phải đưa vào trong đại não, những tư nguyên còn thừa mà không cách nào lợi dụng tiến hành ưu hóa, hơn nữa chỉnh hợp lại dùng trong tính toán. Phải tiêu hao thể năng lượng lớn không nói, nếu tiếp tục lâu dài, sẽ tổn hại đến tế bào não vĩnh cửu.

Trên thực tế, có thể phân biệt được tới số thứ tự 1543, là kết quả mà hắn cố gắng hơn hai mươi ngày. Trong quá trình đó, Nhạc Vũ đã tìm được đại đa số thành phần dược vật mà hắn cần thiết. Nhưng duy nhất chỉ có một loại trọng yếu nhất, lượng nhu cầu lớn nhất mà cũng là mấu chốt nhất, cho tới nay vẫn không thấy bóng dáng.

Đối với việc này Nhạc Vũ cũng không quá gấp gáp. Nhưng nhìn vẻ mặt của Nhạc Hữu Đức cũng chính là Đức thúc kia, chỉ sợ đã có chút mệt mỏi đối với hắn, sau này hắn còn có thể tới tiệm thuốc này thêm mấy lần thật rất khó nói. Ngày sau càng phải phân tích thêm nhiều dược vật, vậy chỉ đành thu mua bên ngoài. Nhưng nếu làm như vậy hao phí tiền tài không ít, cũng sẽ dễ dàng bại lộ năng lực cùng ý đồ của chính mình…

Tận lực không làm tâm tình lo âu của mình biểu lộ ra trên mặt, Nhạc Vũ dùng tầm mắt cực kỳ bí mật lần nữa lướt qua mấy tủ thuốc dán "Kim bạc" ở tận cùng bên trong. Sau đó trong lòng lại rầu rĩ, chẳng lẽ loại thành phần kia thật sự chỉ tìm được trong số những dược liệu trân quý ở bên trong kia?

Đáng tiếc những loại dược vật này hắn thu mua không nổi, mặc dù có tiền hay có khả năng mua được vào trong tay, cũng chỉ khiến cho trong tông tộc bất mãn. Ở bên trong Nhạc gia thành, mặc dù Nhạc thị không ngăn cản được những người khác mua bán dược liệu, nhưng những loại thuốc trân quý kia lại được tông tộc lũng đoạn, không cho phép người khác nhúng tay, thậm chí cả con cháu bên trong tông tộc cũng không ngoại lệ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ nỗ lực áp chế nỗi thất vọng trong lòng mình, kéo ra ngăn kéo số 1544, bên trên tờ giấy dán ngăn kéo này, có dòng chữ Dực Thử Cốt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: VẬT CHẤT THẦN BÍ

Nhạc Vũ rời khỏi tiệm thuốc, trong miệng ngâm nga bài hát đi trở về. Một ca sĩ lớn của thế kỷ 23 từng có một ca khúc thịnh hành cả thế giới nhân loại, đáng tiếc giọng hát của hắn có chút bất đồng, làm bài hát kém hơn không ít. Nhưng điều này cũng không làm trở ngại những người khác, từ âm điệu cùng giai điệu tràn đầy khí tức hoan khoái, có thể phán đoán ra tâm tình vui vẻ hiện tại của Nhạc Vũ.

- Tiểu thiếu gia, mới vừa rồi nghe Đức lão gia nói, sau này không cho ngài đến tiệm thuốc nữa!

Nhiễm Lực ở một bên đang cố gắng nhắc nhở, bây giờ hắn có chút khó hiểu, thật sự không hiểu rõ vì sao sau khi bị khiển trách như vậy, Nhạc Vũ lại có vẻ vô cùng hưng phấn. Dĩ nhiên hiện tại hắn lắng nghe cũng không hiểu, bây giờ Nhạc Vũ đang hát bài hát tiếng Anh, chẳng qua cảm giác cũng không tệ lắm. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

- Không được thì thôi, sau này chỉ sợ không cần đi nữa rồi.

Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào chỉ cười cười, thật ra trong lòng hắn vẫn còn chút tiếc nuối nho nhỏ, điều này ý nghĩa hắn rất khó có khả năng đạt được cơ hội phân biệt dược liệu miễn phí như trước, ngoài ra ở bên trong kho dược liệu kia, thật đúng là đủ chủng loại…

Đáng tiếc vài phút trước, bởi vì trong lòng hắn quá kích động, vì thế làm lật úp ngăn kéo đựng Dực Thử Cốt. Điều này làm cho Nhạc Hữu Đức đã có lý do cự tuyệt lời thỉnh cầu của hắn, giao tình của bậc cha chú lưu lại dù sao chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định và hạn độ. Mà ở tình huống có lý do, chút ít "giao tình" của "phụ thân" hắn đã hoàn trả xong, không những không còn ai nói hắn không tốt, ngược lại còn phải khen ngợi hắn trượng nghĩa.

Dĩ nhiên, điều này cũng không thể nói vị Đức thúc kia là người bạc tình bạc nghĩa. Ngược lại bây giờ Nhạc Vũ còn đang nghĩ tới sẽ tìm một cơ hội đáp tạ

người này đã trợ giúp. Để cho hắn có cơ hội phân rõ dược vật bên trong tiệm thuốc, bản thân Nhạc Hữu Đức chỉ sợ phải đeo theo áp lực cực lớn.

Khách quan mà nói, hết thảy tổn thất hôm nay so sánh với thu hoạch của hắn cũng thật bé nhỏ không đáng kể. Cho tới bây giờ Nhạc Vũ chưa từng nghĩ qua, mình lại tìm được đồ vật ngay trong lúc mình tuyệt vọng nhất.

Cái gọi là Dực Thử, là một loại yêu thú cấp thấp rất thường nhìn thấy. Giống như loài chuột, lưng có hai cánh, hình dáng thoạt nhìn rất giống con dơi, hai cánh lại có lông vũ, mà không phải chỉ có màng thịt như đời sau. Yêu thú này thường xuyên ra vào trong đất đai, ăn lúa mì hoặc gạo hay hệ rễ của lương thực thu hoạch. Nếu không phải bản thân nó có thiên địch tồn tại, có thể được xem là địch nhân lớn nhất của loài người.

Xương Dực Thử mặc dù cũng có thể làm thuốc, nhưng có thể dùng nhiều trong việc trị xương cốt bị đả thương. Cho nên Nhạc Vũ vốn không dám ôm hi vọng, chẳng qua là theo thói quen dự định đem vật chất kết cấu tạo thành xương của Dực Thử ghi chép lại mà thôi.

Nhưng không ngờ ngay trong loại dược liệu tầm thường nhất này, hắn phân tích được một ít vật chất, được hắn đặt tên là "Bí Tinh", loại vật chất này kiếp trước hắn chưa từng nhìn thấy, cũng không cách nào được sắp xếp vào bảng nguyên tố chu kỳ vật chất. Mà sở dĩ có mệnh danh như vậy, là bởi vì loại kết cấu nguyên tử của vật này cùng bảng chu kỳ nguyên tố có chút tương tự.

- Vậy sau này thiếu gia không cần đến tiệm thuốc sao?

Nhiễm Lực nghe vậy trên mặt cũng lộ ra mấy phần mừng rỡ, đối với hắn mà nói, loại địa phương nhàm chán này ít đi mới thỏa đáng. Mà đúng lúc này, trong bụng hắn vang lên tiếng sôi ùng ục kịch liệt, vì thế lực chú ý của Nhiễm Lực rất nhanh bị chuyện khác hấp dẫn, bây giờ là buổi trưa, mà hắn đã cảm thấy đói bụng.

Nhạc Vũ nghe được tiếng sôi ùng ục như trước, cười hắc hắc, liền bước nhanh về gia trang.

Lúc trở lại ngôi nhà tứ hợp viện, bên trong phòng khách chính đã sớm chuẩn bị xong thức ăn. Mà Nhiễm Lực cũng đi trước vào phòng, liền ngồi xuống ghế ăn ngốn ngấu, thế giới này cũng dạy về tôn ti lễ nghi, có quy củ người hầu không thể ngồi cùng bàn với chủ nhân. Nhưng thân phận Nhiễm Lực bất đồng, chỉ cần

hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể được thu nhận vào Nhạc gia. Hơn nữa ngày trước phụ thân của Nhạc Vũ cùng đã xem cha con Nhiễm thị xem là huynh đệ con cháu, tình cảm này thật không cạn, vì vậy đối với hành động của Nhiễm Lực cũng không ai để ý tới.

Nhạc Vũ không tùy ý như Nhiễm Lực, càng là con cháu đại tộc, càng phải giảng lễ phép, hiển lộ ra vẻ tôn quý của mình. Đầu tiên hắn chắp tay cúi người bảy mươi độ hành lễ với mẫu thân Nhạc Trương thị, sau đó mới ngồi xuống. Đợi đến khi Nhạc Trương thị động đũa, lúc này mới cầm đũa lên, trong động tác vẫn cố gắng duy trì vẻ văn nhã.

Đây là quy củ hắn học được trong hai tháng này, trong lúc mới thanh tỉnh cũng không hề nghĩ tới, sau đó bị Nhạc Trương thị ân cần dạy bảo, chỉ dẫn cả một ngày. Về sau hắn luôn cẩn thận trong phương diện này, dựa theo tin tức hắn hỏi thăm tới, Nhạc Trương thị hình như xuất thân từ ngoài vạn dặm cách Nhạc gia thành, truyền thuyết là một đại tộc có thực lực hơn Nhạc gia mấy lần. Chẳng những bản thân giữ gìn lễ nghi thật cực đoan, đối với tiểu Nhạc Vũ lại càng yêu cầu nghiêm khắc. Cũng may trong thế giới này, đến tột cùng là võ giả vi tôn, mặc dù có chút quy củ dung tục, cũng sẽ không hạn chế nhiều quá mức, không được mấy ngày Nhạc Vũ đã học được rất giống.

Nhưng mặc dù động tác của Nhạc Vũ thật ưu nhã, chậm rãi ăn cơm, nhưng tốc độ ăn cơm của hắn cũng không chậm hơn Nhiễm Lực. Mà sức ăn tổng thể của hắn càng mạnh hơn Nhiễm Lực.

Hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng mỗi ngày tiến hành vận toán thì não lực cùng doanh dưỡng cũng tiêu hao thật lớn. Cũng may hệ thống này ngoại trừ năng lực vận toán, còn có chức năng tiến hành tiêu hóa thức ăn, cũng có thể chính xác hấp thu chất dinh dưỡng cần thiết cho thân thể, đem những tạp chất dư thừa loại bỏ. Ở thế kỷ 23, ngoại trừ nó được quân nhân cùng người tập võ thường xuyên sử dụng, đồng dạng cũng là thứ mà giới nữ tính tôn sùng chuyện giảm cân thích nhất.

Bất quá bữa cơm hôm nay chỉ ăn được một nửa, Nhạc Vũ liền cảm giác có chút đứng ngồi không yên. Nhạc Trương thị tựa hồ không có khẩu vị gì, chỉ động đũa vài lần đã bỏ xuống, sau đó đôi mắt vẫn mãi nhìn về phía hắn, làm hắn cảm giác đứng ngồi không yên.

- Mẫu thân, mẹ có chuyện gì sao?

Thế giới này cũng có quy củ khi ăn không được nói chuyện, cho nên lúc Nhạc Vũ lên tiếng, cũng buông xuống bát đũa.

- Gần đây lượng cơm ăn của con tăng rất nhiều phải không?

Nhạc Trương thị lắc đầu:

- Ngày thường hai chén là đã đủ, bây giờ phải sáu chén mới đủ sao? Hắn là muốn trưởng thành…

- Dạ! Hài nhi cũng không biết là vì sao, gần đây lại muốn ăn cơm nhiều hơn một chút.

Trong lòng Nhạc Vũ đổ mồ hôi lạnh, hắn biết mình đã bị hoài nghi. Thời đại này cũng không có thuốc bổ sung dinh dưỡng cao áp súc, nơi mà hắn có thể thu hoạch được dinh dưỡng cũng chỉ có thức ăn mà thôi. Bất quá khi vừa bắt đầu, Nhạc Vũ còn thu liễm không dám làm quá đáng, cho đến mấy ngày qua, nhiệt lượng cùng dinh dưỡng trong cơ thể thật sự không sao chống đỡ nổi, lúc này mới bắt đầu từ từ gia tăng lượng cơm ăn.

Những ngày qua vẫn vì thế mà hắn luôn không ngừng thấp thỏm, cho tới giờ khắc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bất quá Nhạc Vũ lại cảm thấy, cảm ứng bất an của mình không phải đến từ chuyện này.

- Hai ngày này thật đúng là có vẻ cao lớn một chút, thật lớn rồi!

Nhạc Trương thị nhìn Nhạc Vũ một chút, sau đó ánh mắt chợt ảm đạm:

- Hôm nay bên sân luyện võ, chỉ ở lại hơn một canh giờ sao? Sau đó lại bỏ chạy qua chỗ tiệm thuốc, còn bị Đức thúc mắng cho một trận đúng không?

- Mẫu thân…

Nhạc Vũ buồn cười, cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy vẻ mặt này của nữ tử đối diện, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác áy náy vô cùng.

- Bỏ đi! Cũng do mẹ nghĩ sai, biết rõ con không có hứng thú đối với vũ kỹ, còn muốn cưỡng bức con.

Nhạc Trương thị lắc đầu, trong lời nói mang theo vài phần bi thương chán nản:

- Vũ nhi, lúc con ở sân luyện võ ước chừng nghe những lời chê cười nên thì rất phiền đi? Nếu con thật sự không muốn tập võ, vậy sau con cứ tùy ý, chẳng qua đừng làm trái với tộc quy. Còn có bên phía tiệm thuốc, mẹ sẽ khẩn cầu thay cho con, van xin Đức thúc để con theo học dược liệu ở bên đó.

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, ai nói hắn không có hứng thú tập võ? Vô luận là kết thúc thời gian luyện tập sớm hay đi tiệm thuốc, hắn đều có nguyên nhân của mình. Bất quá những lý này thật không thể nói rõ với Nhạc Trương thị.

Thật ra giờ phút này lời nói của Nhạc Trương thị cũng hợp ý của Nhạc Vũ. Chẳng qua nhìn thấy chân mày của Nhạc Trương thị cau chặt, cùng ánh mắt tràn ngập lo lắng, lại làm cho hắn không cách nào yên tâm thoải mái.

Nhạc Vũ hiểu rõ lòng mong đợi của Nhạc Trương thị đối với mình, cũng biết điền sản cùng ngôi nhà này quan trọng ra sao đối với gia đình này.

- Mẫu thân, mẹ đang lo lắng về tiền đồ ngày sau sao?

- Vũ nhi của mẹ không ngờ đã biết đau lòng cho người khác rồi.

Nhạc Trương thị cả kinh, sau đó tựa hồ ý thức được ở trước mặt con mình lộ ra vẻ mặt như vậy thật không ổn, liền vội vàng thu liễm vẻ u sầu, vẫn giống như ngày thường cười vỗ đầu Nhạc Vũ:

- Bất quá chuyện này chưa cần con lo lắng, mẹ của con tự có biện pháp!

Nhạc Vũ nhướng mày, hắn nghe ra trong lời nói của Nhạc Trương thị không phải đều là lời an ủi, còn có một tia kiên quyết. Chẳng qua hắn là thân nam nhi bảy thước, làm sao có thể trơ mắt nhìn thấy một nữ tử mảnh mai lại đòi che gió che mưa cho hắn?

Lúc này Nhiễm Lực đã ngẩng đầu từ trong cái chén lớn cỡ chậu rửa mặt, trong con ngươi thoáng hiện một tia quang mang kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: ĐẠI HỖN NGUYÊN CÔNG

Ăn xong cơm trưa, việc đầu tiên mà Nhạc Vũ làm chính là cầm lấy tiền riêng của tiểu Nhạc Vũ đến cửa thành phía nam thu mua dược liệu từ những thợ săn và thợ hái thuốc chuyên nghiệp. Bên trong có một đại lượng lớn xương của Dực Thử cùng với một phần dược vật được hắn trữ lại trước đây. Bất quá để che giấu nên hắn cũng thu mua không ít vật liệu vô dụng, phần lớn là thuốc trợ giúp trợ thương gãy chân gãy tay. Sau đó cùng Nhiễm Lực vác bao lớn bao nhỏ vội vã chạy ra ngoài thành. Dĩ nhiên không phải là chỗ chân núi tiếp giáp với ruộng nước ở hướng nam Nhạc gia thành mà là sau núi hướng bắc.

Nhạc thị được xưng là đứng đầu trong phương viên ngàn dặm, song chân chính thực tế khống chế khu vực, thật ra thì chỉ giới hạn trong một giải đất vài chục dặm bị vây trong dãy núi mà thôi. Ước chừng bảy mươi vạn mẫu đất, nhưng cần nuôi sống hơn hai mươi vạn thậm chí nhiều hơn nhân khẩu, cho nên mỗi khu vực có thể trồng trọt đều được sử dụng đến cực hạn.

May nhờ hoàn cảnh thế giới này thật tốt, đất đai phì nhiêu. Một mẫu đất tùy tùy tiện tiện đều có thể sản xuất mười hai mười ba thạch lương thực, cộng thêm kỹ thuật ruộng bậc thang còn chưa tồn tại nên chỗ của hắn tuy ở giữa sườn núi nhưng không tính là rất dốc, có thể thấy nước chảy róc rách, cây cối tươi tốt tuyệt mỹ.

Chỗ này có thể được coi như một hậu hoa viên, cao chừng 1400 thước, tên là Hổ lĩnh, cứ khoảng mấy năm sẽ được các cường giả cấp võ sư trong Nhạc thị dọn dẹp một lần, thanh trừ hết tất cả các yêu thú có thể uy hiếp với nhân loại.

Ngoài ra còn có chỗ cao nhất cũng thấy được một đám nỏ pháo, thân được chế từ gỗ Hoàng Thác cực bền, cộng thêm với ngân cương mềm, sau đó lấy gân ưng sư tử và cuồng tê giác chế thành dây cung khiến xạ trình cao gần một ngàn đến 1400 thước. Chẳng những có thể để phòng ngự ác điểu bầu trời mà cũng đầy đủ lực chế áp đối với uy hiếp đến từ dưới chân núi.

Đây là nơi mà Nhạc gia liên tục mấy trăm năm tích lũy, cũng có thể coi là chỗ dã ngoại, so với một số tiểu thành trấn và thôn xóm phụ cân Nhạc thị còn an toàn hơn rất nhiều. Bên trong thành có rất nhiều tiểu hài, đều đang nô đùa vui vẻ.

Dĩ nhiên, mục đích của Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực chạy đến đây không phải để chơi mà chuẩn bị đến một nơi hậu sơn phía Đông.

Đố là một bãi cỏ ẩn trong rừng rậm dựa vào một khe núi. Kể từ khi hơn một tháng trước, Nhạc Vũ sau khi phát hiện nơi này gần như mỗi ngày đều mang theo Nhiễm Lực chạy đến, kết hợp dựng lên một hàng rào gỗ vây quanh.

Trong mắt những thủ vệ phía sau hậu sơn, đây chỉ là hai tiểu tử ham chơi, đem chỗ này trở thành "Căn cứ địa". Rất nhiều người khi còn nhỏ cũng đã từng làm như vậy nên cũng không có gì là lạ. Bất quá Nhạc Vũ đặc biệt chạy đến nơi đây, mục đích thực sự là để chuẩn bị cho việc tiến hành tu luyện chân khí.

Nhạc Vũ gọi chỗ này là "Linh địa", người bên cạnh hoặc là phát hiện không tới, chỉ là hắn có năng lực phân tích, trong một lần vào tháng trước, Nhiễm Lực dẫn hắn đi ra ngoài giải sầu liền phát hiện ra ở đây những thư mà hắn gọi là "Linh khí" so với chỗ tòa tứ hợp viện nho nhỏ của hắn trong Nhạc gia thành nhiều hơn chừng ba phần tư.

Sau đó Nhạc Vũ vừa cố ý thí nghiệm ngồi vận công ở đây, mặc dù tốc độ tu hành không đề cao quá lớn nhưng nội tức tu luyện tinh thuần hơn những chỗ khác rất nhiều. Lúc trước thì Nhiễm Lực còn có chút không giải thích được, song chưa tới một tháng đã là ăn tủy trong xương mới biết nó ngon. Mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa xong, không cần Nhạc Vũ đi thúc dục cũng sẽ chủ động chạy tới đây. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Sau khi tiến vào trong hàng rào, hai người cũng không vội vã tiến hành tu luyện mà là tản ra kiểm tra một lần. Cho đến khi xác thực rằng chung quanh không có yêu thú nào đã tới mới bỏ hết những thứ trên người xuống.

Nhạc Vũ đầu tiên tìm một nơi khô mát ngồi xuống, lấy tâm lòng bàn tay bàn chân hướng về phía trước, theo phương thức Ngũ Hành triều thiên ngồi xếp bằng bắt đầu hành công. Còn Nhiễm Lực sau khi tháo cây đại phủ ra thì vừa bắt đầu luyện tập Đại Nộ Minh Vương phủ và luyện tập Sở Thiên hộ pháp. Điều này là để phòng ngừa yêu thú quấy nhiễu, cũng là đề phòng lòng người không thể dò

được.

Ở trong thế giới này, phương pháp đại khái để tu luyện thực khí có chút tương tự "Cổ vũ học" mà thế giới của Nhạc Vũ kiếp trước dựa vào công nghệ cao phát triển ra, cũng lấy rèn luyện hai mạch nhâm đốc dưới đan điền làm chủ. Điều hơi khác biệt là nơi này cũng không giống như ở địa cầu vào thế kỷ hai mươi ba dưới điều kiện không thể làm gì khác hơn là đi truy nguyên khả năng bản thân mà ở đây lệ thuộc vào những thứ "Linh khí" bên ngoài, trong lúc hô hấp dẫn linh lực vào đan điền, sau đó dùng để tăng cường thực khí bản thân, tốc độ tu hành nhanh chóng không phải là điều mà người đời sau có thể tưởng tượng được.

Bất quá "Linh khí" ở đây lại không phải chỉ là đơn thuần một loại mà thôi. Trên thực tế, trong một số điển tích về nội công và vũ kỹ cất giấu ở Nhạc gia có ghi thì linh lực của kim mộc thủy hỏa thổ là Ngũ Hành linh lực, cùng với phong, lôi mặt trăng, mặt trời sẽ kết hợp với Ngũ Hành biến thành các loại linh lực phức tạp. Nhạc Vũ sau khi tiến hành phân tích mấy loại vật chất không biết tên cũng xác nhận chúng có loại cực kỳ linh hoạt, có loại ngưng tụ ổn định, đại khái phù hợp với ghi chép ở trong sách.

Cho nên lúc mọi người mượn "Linh khí" tu hành thì nội tức trong cơ thể cũng sẽ bị linh lực ngoại giới ảnh hưởng bất đồng dựa trên "Thuộc tính". Vì để tăng nhanh tốc độ tu hành và uy lực của vũ kỹ, trong thế giới này, mọi người cũng sẽ lựa chọn chỉ một, hoặc là hai đến ba loại công pháp quyết nội công tương sinh Ngũ Hành thuộc tính để rèn luyện nội tức của mình.

Ví dụ như Nhiễm Lực đang tu tập chính là "Hóa trần chân đại lực", chủ yếu rèn luyện nội tức hỏa cùng thổ thuộc tính. Còn tiểu Nhạc Vũ lúc trước chủ yếu là chủ yếu tu luyện Di khí bộ vân chân pháp, chủ công là chân khí thuộc thủy thuộc tính. Còn Nhạc Vũ sau khi tiếp nhận thân thể này, thăm dò đại khái tình huống ở thế giới hiện tại thì trước hết là cải biến một quyển Đại Hỗn Nguyên Công tìm thấy trong tàng thư lâu ở Nhạc gia.

Loại công quyết này danh như ý nghĩa, cho dù là thực khí thuộc tính gì cũng có thể thu nạp, dĩ nhiên thực khí cũng sẽ trở nên không tinh khiết, cho dù là tốc độ tu hành hay phương diện sử dụng thực khí đều kém xa so với công pháp tu luyện nội tức khác.

Song Nhạc Vũ chọn đúng nó là ở chỗ bình ổn, những công pháp quyết khác mặc dù tốc độ tu hành quả thật có chỗ hơn người nhưng với kinh mạch đang tổn

thương của mình thì cũng không có lợi gì.

Ví dụ như Hỏa linh lực, nếu nói "Hỏa viết viêm thượng", khi tu tập thì mỗi ngày đều tạo ra vết cháy trong kinh mạch không phải chuyện đùa, lúc đầu thì không có gì nhưng lâu dài khi đạt tới cao độ nhất định sẽ làm cho người tu tập đau đến không muốn sống. Còn Thổ linh lực, với đặc tính ngưng trọng có thể khiến cho sau một thời gian kinh mạch bị tắc nghẽn.

Kim thuộc tính cùng Mộc thuộc tính cũng không cần nói, không cẩn thận sẽ làm kinh mạch tổn hại. Thậm chí người của thế giới này cũng đã phát hiện ra là chúng không ổn. Theo truyền thuyết thì từ ngàn năm nay, cũng không có người có thể đem nội lực kim khí tu tập đến Tiên Thiên, trong Nhạc thị cũng rất ít người tu tập. Còn Mộc thuộc tính với đặc tính "sinh sôi" cũng sẽ khiến người ta đau đầu, tu tập nó đến trình độ nhất định sẽ khiến kinh mạch phát triển như rễ cây, khó mà có thể khống chế.

Về phần Thủy thuộc tính, nhìn như vô hại, song "Thủy viết nhuận hạ". Dưới sự tác dụng lâu dài của Thủy chân lực sẽ khiến cho kinh mạch mất đi tính bền chắc.

Cũng chính vì vậy mà Nhạc Vũ mới có thể lựa chọn Đại Hỗn Nguyên Công cơ hồ không có ai để mắt tới. Mặc dù khắp mọi mặt không có gì ưu thế, nhưng ngược lại nó cũng không gây tổn thương kinh mạch.

Chẳng qua là kể từ đó, tiến triển tu vi của hắn trong hai tháng này tiến triển rất chậm. Bất quá thân thể Nhạc Vũ vốn là cũng không phải là rất thích hợp Di khí bộ vân chân pháp tu tập Thủy thuộc tính, cộng thêm với hệ thống trí năng phụ trợ nên những chỗ tốc độ ngưng trệ trước kia cũng được khắc phục.

Trên thực tế, nếu không phải là hắn cố kỵ kinh mạch trong cơ thể đang trong quá trình phát triển, rất nhiều nhánh kinh mạch không ổn định nên không chịu được áp lực lớn thì muốn đẩy nhanh tốc độ lên gấp đôi cũng không vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: CÁ LỚN NUỐT CÁ BÉ

Tính chất của Đại Hỗn Nguyên Công mặc dù khác hẳn với những công quyết đơn thuộc tính khác nhưng phương pháp thổ nạp cũng đại để giống nhau. Nhạc Vũ đầu tiên là hít sâu một hơi, sau đó dẫn đạo các loại linh lực qua các mạch nhỏ của Thái Âm phế kinh rồi bắt đầu chảy vào mười hai chính kinh. Những linh khí này có tính thẩm thấu cực mạnh nên cũng không cần quá chú ý khống chế mà sẽ tản ra kinh mạch toàn thân.

Điều kế tiếp mà hắn muốn làm chính là dựa theo Đại Hỗn Nguyên Công ghi lại lộ tuyến vận chuyển thực khí bên trong đan điền đích rồi tiến hành thu nạp chuyển hóa linh lực.

Bất quá Nhạc Vũ bây giờ mới chỉ là võ sĩ cấp hai nên việc thu nạp linh khí trong cơ thể cũng chỉ hữu hạn. Trong truyền thuyết, những võ sư cao cấp lúc toàn lực vận công hô hấp có thể đem linh khí xung quanh một thước hấp thu sạch sẽ. Còn cường giả Tiên Thiên Mà tiên thiên cường giả da bộ lông, cũng có thể làm cùng ngoại giới linh khí trao đổi lối đi, là lúc này Nhạc Vũ sở xa xa không cách nào tưởng tượng .

Bất quá có hệ thống ký sinh phụ trợ nên Nhạc Vũ có thể sử dụng tối đa trong tình trạng linh lực hữu hạn. Trong trạng thái của mình, hắn có thể biết rõ phương vị của từng phân tử trong kinh mạch sau đó thao túng chân khí trong trạng thái tuần hoàn đem vào đó mà không cần như những người khác dựa vào vận khí để tu luyện.

Dĩ nhiên ưu thế này khi tu hành chân khí đến hậu kỳ, lúc đã có thể hiểu rõ việc hấp nạp linh khí để bổ sung kinh mạch sẽ từ từ bớt đi. Bất quá Nhạc Vũ còn có ưu thế mà người khác không thể nào có được là bởi vì có hệ thống ký sinh phụ trợ mà hắn có thể hoàn toàn phân tích ra hàm lượng các loại chân khí thuộc tính trong cơ thể, cùng với tình trạng Ngũ Hành linh lực đang lúc tương sanh tương khắc để tùy thời điều chỉnh cân bằng.

Điểm này đừng nói là những người tu tập một loại chân khí thuộc tính đơn mà là

người cùng tu luyện Đại Hỗn Nguyên Công cũng không thể làm được.

Trong một tháng này, Nhạc Vũ cũng phát hiện một bí mật. Hắn phát hiện lúc chân khí bao gồm đủ các thuộc tính Ngũ Hành đạt ở trạng thái tương đối cân bằng thì cơ hồi sẽ có chút tăng trưởng. Mặc dù biên độ không lớn, nhưng đích xác là đang gia tăng. Nói cách khác, Nhạc Vũ cho dù là bắt đầu từ bây giờ không cần thổ nạp tu luyện nữa thì cho đến lúc hai mươi tuổi cũng tự có thể trưởng thành đến võ sĩ cấp bốn.

Ngoài ra Ngũ Hành cân bằng cũng có lợi cho việc khôi phục chân khí, khí mạch của hắn bây giờ trầm sâu, nội tức tiêu hao để khôi phục năng lực vượt gấp đôi thường nhân. Lúc trước hắn chỉ cần rèn luyện tại luyện võ tràng hai canh giờ thì chạy tới tiệm thuốc, với năng lực phân tích hết dược liệu trong bốn giờ, nếu là đổi lại người bên cạnh đã sớm chống đỡ không nổi.

Còn nếu là Nhạc Vũ phán đoán không sai thì việc chân khí tăng trưởng cùng khôi phục của hắn có liên quan đến việc đề cao chất lượng nội tức. Điều này cũng có ý nghĩa là sau này tu vi chân khí của hắn càng cao thì ưu thế so với người bên cạnh càng lớn.

Sau khi cẩn thận khống chế những luồng chân khí lưu động không nhiều lắm trong cơ thể đi hết chừng hai mươi chu thiên quanh đan điền, Nhạc Vũ liền phát hiện những đường phân kinh vốn yếu ớt đã tới cực hạn. Hắn khẽ than nhẹ một tiếng rồi đi theo lộ tuyến bình thường mười mấy vòng cho đến khi chủ mạch cũng không chống đỡ nổi mới bắt đầu ngừng lại.

Mà lúc này thời gian hắn tới chỗ linh địa này tổng cộng mới không quá nửa giờ, tự nhiên tăng trưởng nội tức cũng là thật là ít ỏi. Điều này một mặt là vì thân thể Nhạc Vũ đang sinh trưởng, kinh mạch từng thời từng khắc đều đang khuếch trương trong cơ thể. Về mặt khác, tư chất của hắn quả thật cũng không thể gọi là tốt. Theo như phán đoán của mấy vị võ sư của Nhạc gia thì với tư chất tập võ của hắn tối đa cũng chỉ có thể đạt tới trình độ trung hạ đẳng.

Đem chân khí lưu dẫn trở về đan điền, Nhạc Vũ lại mở mắt ra sau đó nhìn chằm chằm vào đám bao lớn bao nhỏ kia. Không nghi ngờ chút nào, với tốc độ hiện giờ của hắn, đừng nói là trước lúc hai mươi tuổi đạt tới võ sĩ cấp bảy, cho dù là võ sĩ cấp tám cấp chín cũng chưa chắc không làm được.

Chẳng qua là với tính cách của Nhạc Vũ há có thể cam tâm dừng điểm thành tựu

này?

Tuy nói ở kiếp trước lúc, hắn cũng không phải là chưa từng hối hận quá lúc trước ở quân doanh cùng người tranh giành mạnh đấu thắng, thậm chí vì thế lựa chọn giải ngũ. Song tính cách quật cường đó sao có thể nói thay đổi là thay đổi được ngay. Nói cho cùng, đi đại học y khoa để học khoa bảo vệ sức khỏe vận động chẳng qua là bước đệm để ngày sau nhảy cao hơn.

Hắn trời sinh không chịu ở dưới người, chẳng qua là dưới sự phân tích của hệ thống phụ trợ trí năng giật mình vì tổn thương của cơ thể nên cũng biết điều thu liễm lại.

Chẳng qua ở thế giới này, hắn có muốn nghĩ mình là mạnh cũng không được. Khách quan mà nói, Nhạc Vũ hiện giờ so với người bình thường không hề có một chút ưu thế. Cái gọi là mức trung hạ đẳng, chẳng qua là so với người thường mạnh hơn một chút, ở nơi cường giả như mây trong Nhạc thị chỉ là một loại tồn tại rác rưởi.

Mà theo Nhạc Vũ biết, tu hành chân khí càng đến phía sau càng khó khăn. Đặc biệt là sau khi tiến vào cảnh giới võ sư, cơ hồ khó khăn sẽ gấp bội cho mỗi lần tăng lên một cảnh giới.

Với hệ thống phụ trợ trí năng này, vào tiền kỳ thì quả thật hắn có thể đuổi theo những người có tư chất cực cao. Nhưng tại hậu kỳ, cho dù là không bị những người này bỏ xa thì chỉ e là cũng mờ nhạt giữa đám người.

Mà thời khắc hiện giờ chính là cơ hội để thay đổi hết mọi thứ.

Lúc trước vì để tìm được phương pháp chữa trị hoàn toàn thân thể của mình mà Nhạc Vũ ở trong đại học y khoa ngoại trừ nỗ lực học tập chương trình của khoa bảo vệ sức khỏe thì có dự thính thêm về giải phẫu ngoại khoa và dược vật học, cho nên năng lực phân tích trên hai phương diện này coi như cũng có chút thành tựu.

Sau khi đến thế giới này, hắn rất nhanh liền đi tìm chỗ có thể phát huy sở học và năng lực của mình, đó là chế thuốc.

Vào thời gian mới vừa tỉnh dậy, chuyện đầu tiên mà Nhạc Vũ làm là tìm hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh. Ngoại trừ việc dò hỏi những người khác thì còn chạy đi

tàng thư lâu của Nhạc thị đem những nội dung trong đó ghi chép vào hệ thống phụ trợ trí năng.

Sau khi đã từ từ thích ứng với thân phận mới, Nhạc Vũ bắt đầu phiền não vì thực lực quá thấp của mình.

Mà Nhạc Vũ hiện giờ cũng nhớ được trong những quyển sách mà hắn đã đọc thì trong thế giới này lại có không ít dược vật, có thể dùng cho việc tăng cường tu vi nội tức, cải thiện thể chất.

Dĩ nhiên trong những quyển sách này cũng không ghi lại phương thuốc, đây là vốn là thứ mà Nhạc thị coi như bảo vật, không dễ dàng truyền ra ngoài cho dù là con cháu trong tộc cũng không ngoại lệ.

Bất quá không sao, Nhạc Vũ chỉ cần biết được có loại khả năng này là tốt rồi. Nếu những cổ nhân của thế giới này có thể phối chế ra được phương thuốc, vì sao hắn lại không thể.

Đối với những lý luận về âm dương và "quân, thần, tá, sử" của Trung y, Nhạc Vũ chỉ hiểu được bập bõm. Nhưng năng lực phân tích vật chất, từ đó có thể phân tích hoàn toàn thành phần dược liệu chỉ sợ là các luyện dược sư ở thế giới này tuyệt đối không thể làm được.

Còn tác dụng của những bộ sách có liên quan đến dược liệu lúc ở tiệm thuốc có thể phân rõ dược vật chẳng qua chỉ là chuẩn bị, hiện giờ mới chính thức coi là bắt đầu.

Điều duy nhất mà hắn hắn do dự chính là việc học tập luyện dược và chế dược chắc chắn sẽ hao phí của hắn rất nhiều thời gian và tài lực. Thậm chí ở phương diện này nếu như lâu dài không có tiến triển còn có thể ảnh hưởng đến tu luyện vũ kỹ .

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày nhìn lên bầu trời. Đang lúc hắn còn do dự không quyết thì hai mắt của Nhạc Vũ đã nhạy cảm nhìn ở cự ly khoảng 2000m giữa không trung có một bầy Tứ Dực Hổ Ưng đang một đường truy đuổi một con Đồ Kinh Thử.

Nhạc Vũ không khỏi thấy buồn cười, trong thế giới lực lượng làm vua này, người yếu vĩnh viễn bị làm thức ăn. Hắn nếu không nghĩ có một ngày bị phanh

thây như con mồi kia thì chỉ có cách nghĩ biện pháp làm cho mình trở nên mạnh hơn.

Về phần đạt đến võ sĩ cấp tám hay cấp chín kia thì đâu có gì khác nhau. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ khẽ cười tự giễu một cái rồi mở hết những bao lớn nhỏ kia ra rồi lại lấy tiếp ra cái đỉnh đồng xanh mua ở tiệm đồ cổ bày ra trước mặt. Sau đó hắn thận trọng đưa tay vào ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: PHÂN TÍCH DƯỢC VẬT

Vô luận là kiếp trước hay là kiếp này của Nhạc Vũ, yêu cầu đối với tư chất của một võ giả cũng xê xích không nhiều. Ngoại trừ việc khai thông kinh mạch cùng khả năng bền bỉ được một số người xem trọng, còn có cường độ nguyên khí của bản thân.

"Nguyên khí" này đến từ tuần hoàn tự nhiên thập nhị chính kinh, đều sinh ra mỗi ngày, có được hạn độ nhất định. Mà trong quá trình tu luyện chính là rèn luyện "Nguyên khí", đem tính chất chuyển hóa thành chân khí, lại bảo tồn bên trong đan điền.

Trong đó "Chân nguyên" cùng "Ngoại nguyên" có khác nhau, chân nguyên là căn bản cùng trọng yếu, chỉ cần kẻ có được lại không cố ý đi kích thích sử dụng cũng sẽ không tiêu hao. Lúc các võ giả sử dụng chân khí sẽ bị tiêu hao như thế. Nhưng chờ khi đã bình ổn trở lại, cũng có thể thông qua phương pháp hít thở điều tức để gia tốc tốc độ khôi phục.

Mà ở thời đại này, mặc dù không cần giống như trong kiếp trước của Nhạc Vũ, luôn tìm tòi bảo khố "tràn đầy" trong thân thể, có thể dùng các loại linh lực trong thiên địa kết hợp với chân nguyên bản thân để tăng cường chân khí, nhưng làm như vậy cũng không phải không có chút hạn chế.

Trên thực tế, theo Nhạc Vũ suy đoán trong số những tâm quyết nội công kia, cơ hồ cũng cường điệu tầm quan trọng của căn bản không hề ngoại lệ. Mà gọi là căn bản, chỉ chính là "Chân nguyên", nếu là linh lực đến từ bên ngoài, vượt qua cực hạn mà chân nguyên trong thân thể con người có thể dung hợp, vậy sẽ lay động căn cơ của người tập võ. Nếu nhẹ sẽ bị mất đi lực khống chế chân khí trong cơ thể, nếu nặng sẽ bị mất hết tu vi.

Mà nơi phát ra chân nguyên duy nhất, cũng chỉ có thể là nguyên khí sinh ra mỗi ngày trong thân thể con người. Ngoài ra khi mọi người đả thông những nơi

ngưng trệ trong kinh mạch, cường hóa cùng khuếch trương kinh mạch, đều phải dùng chân nguyên. Từ khả năng nào đó mà nói, có thể nói đó là căn bản tu luyên công quyết, cũng là một loại tư nguyên khan hiếm tới cực điểm.

Mà bây giờ Nhạc Vũ lại thật cẩn thận lấy ra một viên Bồi Nguyên hoàn từ trong ngực của mình, là do mẫu thân hắn đưa cho hắn. Vào mấy năm trước, khi phụ thân hắn bị chết trận, là tông tộc đưa qua xem như là tiền bồi thường tử trận.

Về phần hiệu dụng, danh như ý nghĩa, là bồi đắp nguyên khí trong cơ thể người. Nó cũng không có tác dụng vĩnh cửu, nhiều nhất chỉ có thể gia tăng lượng nguyên khí sinh ra từ một đến hai ngày mà thôi. Nhưng cho dù là như thế, nó cũng được mọi người trong Nhạc gia thành xem là trân bảo. Ở ngoài chợ được bán tới giá năm mươi lượng, còn là loại thuốc có tiền cũng chưa chắc mua được.

Trên thực tế, lúc trước có được ba mươi viên Bồi Nguyên hoàn, Nhạc Trương thị vẫn không đành sử dụng, luôn thần thần bí bí giấu dưới hốc tối dưới giường mình suốt mấy năm.

Bất quá loại thuốc này bên trong tộc có rất nhiều. Có phải tự tông tộc luyện chế hay không Nhạc Vũ cũng không biết rõ, nhưng mỗi tháng đều phát hai viên cho cường giả cấp võ sư cùng một chút hậu bối có thiên tư ưu tú, đếm tổng cộng số lượng cũng đã là khả quan.

Mà bây giờ, Nhạc Vũ dự định đem loại thuốc này làm khởi điểm cho chính mình.

Không hề nghi ngờ, với kiến thức về dược vật mà hắn học được bây giờ, muốn tự mình sáng tạo ra một loại thuốc mới, không thể nghi ngờ là có chút không thực tế, cũng tốn hao thời gian rất lâu. Cho nên Nhạc Vũ lựa chọn bước đầu tiên chính là bắt chước chế tạo ra thành phẩm có sẵn.

Đem chân khí trong cơ thể truyền ra đầu ngón tay, toàn diện thẩm thấu vào trong viên thuốc cỡ trái long nhãn màu trắng như bạch ngọc. Sau đó một tấm bản đồ kết cấu vật chất lập thể tường tận từ từ hiện ra trong đầu Nhạc Vũ.

Thật ra đối với việc phân tích Bồi Nguyên hoàn, ngay tháng trước Nhạc Vũ từng hoàn thành xong một lần, lần này chẳng qua chỉ là kiểm tra lại mà thôi. Đại đa số vật chất bên trong, có thể dễ dàng tìm được. Nhưng duy chỉ có thành phần vật chất chiếm cứ phân nửa viên Bồi Nguyên hoàn, được hắn mệnh danh là loại

nguyên tố tên Bí Tinh, vẫn còn chưa tìm thấy. Cho đến hôm nay, ở bên trong Dực Thử Cốt mới phát hiện được chút ít tồn tại.

Mà ở trong phân tích của Nhạc Vũ, Bí Tinh hắn là một phần mấu chốt nhất bên trong Bồi Nguyên hoàn. Mà thành phần những dược vật khác, hắn dùng để dẫn phát dược lực, hơn nữa trừ đi độc tính của vật chất Bí Tinh kia.

Chẳng qua vật chất cùng dược tính này, mặc dù đã được hắn phân tích rõ ràng, nhưng rốt cục có thể luyện ra được hay không cũng chưa nắm chắc. Kiếp trước Nhạc Vũ học tập về dược vật huyết, vẫn chỉ giới hạn trong lý luận cùng kiến thức và một chút thí nghiệm bề ngoài mà thôi. Mà ở thế giới này, Nhạc Hữu Đức lại canh giữ nghiêm ngặt vô cùng, đừng nói là quá trình luyện chế Bồi Nguyên hoàn, dù là việc chế luyện những loại Bổ Tề hoàn cùng thuốc trị thương cũng chưa từng được nhìn thấy.

Mà hiện tại Nhạc Vũ nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ đành chọn phương pháp ngu ngốc nhất. Hắn thu hồi viên Bồi Nguyên hoàn trong tay, ngay sau đó ở bên cạnh đồng đỉnh đặt hơn mười nồi đất nhỏ dùng để nấu thuốc. Lại đem dược liệu lần này mang tới đập nát ra, phân loại bỏ vào bên trong nồi đất. Cuối cùng đổ nước suối vào, đốt lửa bắt đầu nấu thuốc.

Kế tiếp là khống chế độ lửa cùng chờ đợi, nhưng bất quá chỉ hai phút, Nhạc Vũ chợt nghe thấy bên tai truyền đến tiếng xé gió sắc bén. Khóe mắt nhìn thoáng qua, chỉ nhìn thấy Nhiễm Lực đang cầm lưỡi búa to đang múa may rít gió, thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc nhìn qua bên này.

Nhạc Vũ cười hắc hắc, trong lòng biết rõ tiểu tử này đang thay đổi cách nhắc nhở mình nên tuân thủ lời hứa với hắn lúc sáng. Nhưng thí nghiệm lần này còn chưa làm xong, cũng không còn tâm tư đi làm chuyện gì khác. Hắn lập tức không thèm để ý thu hồi ánh mắt, nhắm mắt lại bắt đầu tiến hành tu chỉnh và tìm hiểu những chiêu kiếm thức cơ sở kia.

Hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng mặc dù có thể chỉnh hợp tế bào não của hắn tiến hành phương diện vận tác kiếm thức, song có một điều mà loại công cụ này không cách nào làm được. Tựa như Nhạc Vũ vĩnh viễn cũng không thể phân tích ra được chân khí trong cơ thể mình cùng thiên địa nguyên lực rốt cục thuộc về loại vật chất nào. Khả năng tính toán phụ trợ này, cũng thật khó khăn đem nội tức của bản thân vào trong yếu tố tính toán. Chỉ có thể dựa vào chính bản thân Nhạc Vũ, tự mình "động thủ" vận dụng chân khí tiến hành kiểm tra chi tiết trong

thân thể. Hơn nữa kết quả tính toán ra, thường thường sẽ có thành kiến thật lớn. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nói tới chuyện này, Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng biệt khuất. Giờ phút này nếu còn đang ở thế kỷ 23, có vô số máy tính siêu cấp miễn phí có thể vận dụng, nhiều nhất chỉ cần thời gian mười ngày liền có thể hoàn toàn làm xong công việc này. Nhưng ở đây, có thể cung cấp được trợ giúp cũng chỉ có tư nguyên hữu hạn nằm bên trong não hắn mà thôi.

Hơn nữa những thứ này dù có thể tính toán nhưng chỉ dùng phụ trợ, bởi vì muốn tường tận tính toán theo công thức không thể nào hoàn thành, hắn phải nhớ những kiếm thuật cơ sở này mới có thể đầu nhập vào cuộc chiến thực tế. Cuối cùng có thể dựa vào, chính là ngộ tính của bản thân đối với kiếm thuật cùng võ đạo cận chiến.

Mà hôm nay điều duy nhất Nhạc Vũ có thể trông cậy vào chính là hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng, hi vọng nó có thể tiến hóa lần nữa. Vật này không giải thích được lại đi theo tồn tại vào thân thể này của hắn, ngoại trừ năng lực phân tích, còn lại đều rơi xuống trạng thái ban đầu mới khởi động. Khả năng cao nhất của nó mới tới cấp ba, nhưng mỗi khi đề cao một tầng cấp, cũng có trình độ nhất định, có thể gia tốc việc chỉnh hợp tài nguyên cho thân thể, hơn nữa còn đề cao khả năng tính toán nhất định. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng có chút ít còn hơn không.

Bên phía Nhiễm Lực lại vừa phát ra một tiếng hầm hừ, tỏ vẻ kháng nghị. Nhưng ước chừng hắn cũng biết giờ phút này Nhạc Vũ đang làm chuyện rất trọng yếu, chẳng qua hắn thật tò mò nên cứ nhìn về phía bên này. Sau đó lại hứng thú tìm một chỗ ngồi xuống, vận chuyển Hóa Trần Đại Chân Lực của hắn.

Cấp bậc nội tức của Nhiễm Lực đã đạt tới đỉnh võ sĩ cấp sáu, lúc này vừa bắt đầu tu hành, mỗi khi phun ra nuốt vào lại giống như vang lên tiếng sấm. Luồng khí đỏ vàng ước chừng dài khoảng nửa tấc loáng thoáng hiện lên ngay trước miệng mũi hắn. Nhạc Vũ biết đây là linh lực thuộc hai loại thổ và hỏa, hội tụ tới mật độ nhất định mới sinh ra dị tượng. Mà trong cảm giác năng lực phân tích của hắn, cũng quả thật cảm giác được quanh người có bộ phận linh khí đang theo phương hướng Nhiễm Lực dũng mãnh lao tới.

Bất quá địa phương này cũng không hổ là linh khí tràn đầy, bổ sung nhanh tới kinh người. Nhiễm Lực tiêu hao tuy lớn, nhưng đối với độ dày của linh lực

quanh thân không chút mảy may ảnh hưởng. Nhưng Nhạc Vũ chẳng qua có năng lực phân tích sự vật mà mình tiếp xúc mà thôi, nhưng hắn lại nghĩ muốn cẩn thận nhìn xem nơi phát ra của những linh khí bổ sung này.

Nhiễm Lực tạm thời chuyên chú trong việc tu luyện Hóa Trần Đại Chân Lực, Nhạc Vũ cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh. Hắn đợi nước trong mấy nồi đất từ từ sôi lên, sau đó ước chừng qua thêm một giờ, dưới ngọn lửa riu riu, toàn bộ dược vật bên trong kể cả Dực Thử Cốt đều bị nấu nhừ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: NGAO CHẾ DƯỢC HOÀN

Thời gian tu luyện của Nhiễm Lực còn dài hơn Nhạc Vũ một chút, ước chừng qua một canh giờ cũng đã đến cực hạn. Sau đó hắn cũng không tiếp tục đi tập luyện vung búa của hắn, mà vẻ mặt cổ quái đi tới bên cạnh Nhạc Vũ lẳng lặng đứng nhìn.

Nhạc Vũ vẫn đang đợi dược vật trong nồi được nấu thành nước, tạo thành vật chất tương tự như thuốc mỡ, lúc này mới tắt lửa. Chuyện kế tiếp hắn muốn làm chính là đưa thành phần dược vật cần thiết từ bên trong lấy ra ngoài.

Vào lúc này những loại dược liệu kia căn bản đã sớm bị nước sôi phân giải, các loại khoáng vật chất cùng phân tử thực vật đều đã hòa tan ra phần lớn. Nhưng Nhạc Vũ chân chính cần thiết, chẳng qua chỉ là một phần rất nhỏ bên trong, muốn lấy ra từ những vật chất khác hỗn tạp trong đó, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ở kiếp trước, hắn còn có các loại máy móc công nghệ cao cùng tễ thuốc hóa học có thể trợ giúp. Nhưng ở nơi này, bên cạnh hắn cơ hồ một dụng cụ hỗ trợ nhỏ nhất cũng không có.

May mắn hắn còn có năng lực phân tích, mà ở thế giới này còn có loại vật như chân khí tồn tại. Nhạc Vũ cầm lên một nồi đất, sau đó đem nội lực truyền vào thẩm thấu bên trong, toàn bộ thu nạp thành phần của những dược vật kia, lại lấy ra ngoài ném vào trong thanh đồng đỉnh.

Lần này so sánh với lúc buổi trưa khi phân tích những dược vật trong tiệm thuốc càng thêm cực khổ hơn nhiều. May nhờ đây là lần đầu tiên Nhạc Vũ chế thuốc, bởi vì lo lắng nên mua được dược vật cũng khoảng chừng hai mươi phần. Cuối cùng khi kết thúc trình tự công việc này không đến mức đem chân khí của mình ép khô. Trong quá trình Nhạc Vũ phải dừng lại một lần, muốn nhờ lợi dụng Nhiễm Lực làm công việc khổ sai kia. Nhưng đầu tiên lại lo lắng năng lực thao

túng chân khí của hắn có chút chưa đủ lực, thứ hai lại lo lắng công phu tu luyện của hắn lại là nội tức thuộc ngũ hành, trời sinh có hấp lực rất nhỏ đối với đủ loại vật chất. Đây cũng là chuyện mà một võ sĩ cấp sáu như Nhiễm Lực không đủ khả năng, cho nên cuối cùng Nhạc Vũ đành bất đắc dĩ bỏ qua ý định này.

Kế tiếp là nấu thuốc bước cuối cùng, tới lúc này, vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm thận trọng. Hắn múc nước suối đổ vào trong thanh đồng đỉnh, sau đó dùng lửa nhỏ để nấu.

Thật ra trong giờ phút này, dùng nước chưng cất bỏ vào bên trong mới là thỏa đáng nhất. Nhưng vô luận là công cụ hay hoàn cảnh đều không cho phép chọn lựa, đành miễn cưỡng thông qua. Cũng may nước suối thật mát lạnh, cũng không có quá nhiều tạp chất. Lúc trước Nhạc Vũ từng đặc biệt quan sát qua, xưởng chế thuốc ở chỗ cao bên trong thành bình thường đều lấy nước ở nơi đó. Trong đó bao gồm khoáng vật chất, đại khái phù hợp với viên Bồi Nguyên hoàn trong tay hắn, hắn là không có gì đáng ngại.

Đợi khi nước sôi lên lần nữa, Nhạc Vũ dùng muỗng quấy nhẹ bên trong, sau khi toàn bộ thành phần dược vật được hòa tan đồng đều, lúc này mới đậy nắp lại.

Lần này bỏ nước ít, nhưng cũng phải chờ thêm thời gian nấu thuốc. Đợi đến khi Nhạc Vũ mở nắp thanh đồng đỉnh, đã ngửi được một mùi thuốc tương tự như viên Bồi Nguyên hoàn phiêu tán ra ngoài. Nhạc Vũ cúi người nhìn vào bên trong, chỉ thấy có một tầng chất dính màu trắng như bạch ngọc đang lắng đọng dưới đáy đỉnh. Dựa theo hắn hiểu biết, kế tiếp chỉ cần đem loại vật chất giống như chất cao này nhu thành viên tròn, làm khô nước, xem như đã xong việc.

Mà lúc này Nhiễm Lực đứng bên cạnh, hai mắt chợt phát sáng lên. Hiện tại hắn đã biết Nhạc Vũ đang làm gì. Bản thân là một trong những thiếu niên trẻ tuổi thiên tư xuất chúng trong Nhạc gia thành, hàng năm hắn thu nhận số lượng Bồi Nguyên hoàn thật không ít, tự nhiên hiểu được loại thuốc mỡ màu trắng bên trong thanh đồng đỉnh là vật gì.

- Tiểu thiếu gia, thuốc này có thể uống?

Nhiễm Lực nuốt nước bọt, hầu kết lay động, mặc dù bị mùi thuốc hấp dẫn, nhưng đối với sự an toàn của thuốc hắn vẫn còn chút chần chờ.

- Không biết, hay là ngươi nếm thử trước?

Nhạc Vũ nghĩ thầm nếu có người thử thuốc, như vậy thật không tệ. Mặc dù từ thành phần vật chất mà nói, loại dược vật này ngoại trừ có nhiều phân tử nước ra, cũng không có gì khác biệt với viên Bồi Nguyên hoàn trong tay của hắn. Bất quá rốt cục có diệu dụng gì, có thể độc chết người hay không, chính bản thân hắn cũng không nắm chắc. Dù sao bên trong có những thành phần không rõ lai lịch thật quá nhiều, hắn chỉ có thể dựa vào tính chất vật lý cùng phân tử nguyên tử tạo thành tiến hành phân tích mà thôi.

Nhưng Nhiễm Lực cũng không mắc mưu, sau thoáng chần chờ giằng co, lại cộc lốc cười một tiếng đưa mắt nhìn ra nơi khác. Nhạc Vũ nhún vai, không cảm thấy tức giận. Chỉ tự mình lấy ra một chút thuốc mỡ, ném vào bên trong dòng suối nhỏ bên cạnh. Sau đó lại vô cùng kinh ngạc nhìn thấy dòng suối nhỏ trong suốt tới cực điểm lại giống như "sống" lại, vô số những con lươn be bé chui ra, bắt đầu tranh đoạt chút thuốc mỡ kia. Cuối cùng một con lươn lớn cỡ hai đầu ngón cái nuốt vào, không bao lâu sau, làn da nó tản mát ra một trận sáng bóng khác thường, vô cùng linh hoạt vẫy mạnh đuôi, một lần nữa chui tọt vào bên trong nước bùn.

Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực thấy thế không khỏi liếc nhìn nhau, nghĩ thầm thuốc này chỉ sợ đã chế tạo thành công. Con lươn nhỏ vừa rồi hắn có dấu hiệu sắp lên cấp. Xem ra hắn là không có độc, thật không biết dược hiệu đối với thân thể con người sẽ như thế nào.

Mà Nhạc Vũ cũng đã lập tức đậy nắp thanh đồng đỉnh, sau đó lại dùng vải quấn chung quanh ngăn trở mùi thơm tiếp tục lan tràn ra ngoài.

Chỉ cần nghĩ cũng đã biết, sinh vật trong nước còn nhạy cảm như thế đối với Bồi Nguyên hoàn, những con yêu thú chạy trên đất bằng có khứu giác nhạy cảm lại càng nguy hiểm, mặc dù nơi này vào năm trước từng được võ sư trong tộc kiểm tra qua một lần, nhưng hiện tại không thể không đề phòng. Còn những võ sư tuần núi, nếu bị người phát hiện, đại kế chế thuốc của hắn chỉ sợ lập tức sẽ trôi theo nước chảy.

Bất quá việc xử lý kế tiếp lại làm Nhạc Vũ phải cau mày. Vài ngày trước mặt dù hắn đều đốt lửa ở nơi này, nhưng trước kia hắn lấy cớ nướng thịt rừng nơi này. Nhưng hôm nay chẳng những kéo dài thêm thời gian, lại thêm hương vị của thảo dược không thể hoàn toàn che giấu hết. Mặc dù lần này hắn mua một chút dược vật dùng trị trật gân trật xương ở trong thành, rốt cục có thể giấu diếm được

người khác hay không, hắn cũng không nắm chắc. Chẳng qua hôm nay điều kiện có hạn, chỉ có thể qua loa xử trí như thế mà thôi.

Đem một chút ít dược vật trị thương trị trật đả chia ra nấu lên, sau đó dựa theo tỷ lệ chia ra, đợi Nhạc Vũ làm xong hết thảy, chân mày hắn đột nhiên nhảy mạnh lên.

Kiếp trước Nhạc Vũ ở trong quân đội, là một chi bộ đội tinh nhuệ hàng không. Nhưng bởi vì lo lắng tới việc tác chiến với kẻ địch, các năng lực đặc biệt cần thiết cho binh sĩ hắn đều nắm giữ kỹ càng. Mà kỹ năng phản đánh lén tự nhiên cũng nằm bên trong.

Đương nhiên ở thế giới này không thể nào có được những loại máy móc cảm ứng kia, hắn chỉ có thể dùng những tài liệu lấy ngay tại chỗ. Trong phạm vi 200m quanh người, hắn chôn xuống vô số bẫy rập nhỏ kiểu dáng khác nhau lại không hề có lực sát thương gì. Tỷ như những cây nhỏ chôn dưới đất bùn, hoặc đặc thù xử lý những bụi cây cùng rừng cỏ từng đi qua. Trừ phi có thể chân chính đạt tới võ sư cấp bảy đạp tuyết vô ngân, nếu không khi đi tới gần hắn, sẽ rất khó che giấu không phát ra chút tiếng vang.

Nói đi nói lại, loại đại cao thủ đã sắp đạt tới hậu thiên đỉnh phong, chỉ sợ cũng không có tâm tình gì đi rình xem một tiểu hài tử đang làm những việc gì.

Hắn nhìn về phía Nhiễm Lực lại bí mật làm ra thủ thế. Nhiễm Lực ngầm hiểu, dựa theo chiêu thức trong Đại Nộ Minh Vương Phủ lại lần nữa huy vũ cây búa to trong tay.

Qua không bao lâu, Nhạc Vũ liền cảm giác được có mấy ánh mắt từ phía sau nhìn chăm chú tới đây. Mãi cho tới mấy phút liên tục cũng không phát giác được bất cứ dị thường nào, lúc này mới chịu rời đi.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ vẫn không dám khinh thường, đợi thêm vài phút, xác định mấy võ sư kia đã thực sự rời khỏi, lần này lặng lẽ đi ra, đem những bẫy rập nhỏ bị phá hư kia toàn bộ khôi phục lại. Sau khi hắn làm xong hết thảy, khi trở lại khu rừng, một thanh trường kiếm màu trắng bạc từ trên không trung rơi xuống ngay trước mặt hắn.

Nhạc Vũ thuận tay tiếp lấy, sau đó kinh ngạc nhìn qua. Chỉ thấy Nhiễm Lực cầm cây búa lớn trong tay, mắt hổ sáng như đuốc đang nhìn sang bên này. Ở trong

mắt hắn tràn đầy vẻ ủy khuất cùng khẩn cấp, ý tứ kia thật rõ ràng, chuyện của ngươi đã làm xong, hứa hẹn cũng nên thực hiện chứ?

Khóe môi khẽ nhếch lên, Nhạc Vũ lại liếc mắt nhìn sang bên cạnh Nhiễm Lực, ở gần bên có một hố nhỏ vừa đào ra. Bên trong ngoại trừ hai cây kiếm có hình thức giống thanh kiếm của hắn, còn có ba thanh trường đao. Nhạc Vũ nắm tay trái thành quyền, trong mắt dần dần lộ ra vẻ nóng bỏng, nhưng vào lúc này trên mặt Nhiễm Lực lại hiện ra mấy phần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: TẢ THỦ THIÊN VƯƠNG

- Tiểu thiếu gia, ngươi sử dụng kiếm là được rồi!

Giành trước một bước đứng ở trước mặt hố nông, Nhiễm Lực kiên định lắc đầu:

- Đổi thành đao thì chi bằng ta nhận thua!

Nhạc Vũ hơi có vẻ bất đắc dĩ thu hồi tầm mắt rồi đem kiếm chuyển sang tay trái:

- Vậy ta có thể dùng kiếm tay trái không?

Lúc này Nhạc Vũ phảng phất biến thành một người khác. Theo mũi kiếm được tay trái hướng ra phía trước, khí chất toàn thân Nhạc Vũ đột nhiên trở nên sắc bén như một lưỡi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, hàn quang toát ra bốn phía, so với thiếu niên ôn hòa như ngọc vừa rồi quả thực tưởng như hai người.

Ở kiếp trước của Nhạc Vũ thì sở trường của hắn chính là dùng tay trái, trong quân đội có biệt danh là "Tả thủ Thiên vương". Sau khi đến thế giới hiện giờ thì thói quen này vẫn đi theo. Ký ức của việc sử dụng tay trái trước đây, cộng thêm một thời gian ngắn cố ý rèn luyện, tay trái của hắn ngoại trừ lực lượng còn thua sút một chút bên ngoài, còn thì độ linh hoạt thậm chí còn trên cả tay phải.

Nhiễm Lực vẫn có chút do dự nhìn song thủ của Nhạc Vũ rồi cuối cùng đành gật đầu. So với tiểu chủ nhân dùng đao thì dùng tay trái sử kiếm còn miễn cưỡng ở trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận.

Nhạc Vũ lúc này cười nhạt một tiếng, nhảy liền ba bước, một kiếm công tới. Một kiếm này thoạt nhìn yếu ớt không có chút lực đạo song sắc mặt của Nhiễm Lực ngưng trọng gầm lên một tiếng rồi xoay người chém ngang ra. Đại Nộ Minh Vương phủ phối hợp với linh lực Hỏa thuộc tính của Hóa Trần Đại Chân Lực nhất thời khiến cho cả không gian nóng rực.

Tu vi nội tức của Nhạc Vũ chỉ mới là võ sĩ cấp hai, lúc này cũng chỉ đành tạm lánh phong mang, hơi lui về phía sau. Sau đó trong đồ hình xuất hiện trong não, hệ thống phụ trợ trí năng nháy mắt đã cho ra mười bốn phương án ứng đối bất đồng. Song Nhạc Vũ vẫn chau mày, cẩn thận phân biệt, trong chuyện thế này không thể dễ dàng. Hệ thống trí năng phân tích đến cùng chỉ có một chút tác dụng là đem ra phương án ứng đối, cũng chỉ rõ những điểm sơ hở của Nhiễm Lực, nhưng không hề đem các yếu tố nội tức và lực bạo phát của võ sĩ cấp sáu của Nhiễm Lực vào tính toán.

Tuy nhiên dựa vào kinh nghiệm thực chiến của hắn, chỉ dựa vào những thứ này, cũng đã hoàn toàn đầy đủ!

Phảng phất dường như không thấy một thức kế tiếp "Nộ trảm đồ tu la" của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ đối diện với Hỏa linh lực không lùi mà tiến, một kiếm mềm mại không nhanh không chậm đâm về sườn trái Nhiễm Lực khiến gã như độc xà thu hồi thế công mạnh mẽ của đại phủ hoành ngang trước ngực như một thuẫn bài.

Lúc này sắc mặt của Nhiễm Lực đã trắng bệch, không phải vì chân khí tiêu hao mà là mới vừa rồi dùng sai lầm lực đạo. Bất quá Nhạc Vũ cũng thầm khen, với tu vi chưa tới võ sĩ cấp bảy của Nhiễm Lực mà đã có thể khống chế được Đại Nộ Minh Vương phủ tới mức thu phát tùy ý là vô cùng khó được, sức lực tiểu tử này đúng là không để nói chơi .

Kế tiếp mỗi lần Nhạc Vũ tiến thêm một bước thì Nhiễm Lực sẽ lui về phía sau một bước, dĩ nhiên là do bị kiếm thế thoạt nhìn như không hề có chút uy hiếp của Nhạc Vũ ép tới. Bất quá Nhạc Vũ nhất thời cũng không thể làm gì gã, Đại Nộ Minh Vương phủ giỏi về tấn công mà không phải là phòng thủ nhưng trong tay Nhiễm Lực có thể dùng như một thuẫn bài, đủ để che khuất sơ hở. Còn Hóa Trần Đại Chân lực kiêm tu hai loại thuộc tính hỏa và thổ, công thì cuồng liệt như hỏa diễm còn khi thủ cũng trầm trọng ổn định như thổ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Liên tục mấy chục bước đã bức Nhiễm Lực đến bên dòng suối nhỏ. Mắt thấy có thể đem tiểu tử ngốc này đẩy vào đến trong suối rồi thừa dịp , nữa thừa dịp hạ bàn đối phương không ổn định để thủ thắng. Nhạc Vũ lúc này mới "Nghĩ" đến mục đích lần này là chỉ điểm Nhiễm Lực về phương diện Đại nộ Minh Vương phủ mà không phải như những lần trước, chỉ đánh bại là xong chuyện.

Nhạc Vũ cười vẻ biết lỗi rồi triệt kiếm. Nhiễm Lực cũng lĩnh hội ý tứ của hắn, lập tức chuyển thủ làm công, lần này chính là thức thứ năm của Đại nộ Minh Vương phủ vừa tập sáng nay.

Nhạc Vũ mỉm cười rồi ngạnh kháng với Nhiễm Lực. Bất quá trước lúc nội tức cuồng bạo và lực lượng cực lớn của võ sĩ cấp sáu truyền tới, thân kiếm của Nhạc Vũ chợt lật nghiêng dẫn luồng lực đạo kinh khủng này qua một bên khiến Nhiễm Lực loạng choạng.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ cũng không dễ chịu, loại phương pháp tá lực này khi hắn ở thời đại trước, chỉ cần người có tu tập võ học đều biết ít nhiều, mà hắn lại càng là hảo thủ. Bất quá khi đến thế giới này, bởi vì tuổi tác và một chút nguyên nhân đặc thù mà hạ bàn của hắn còn chưa vững, đừng nói là tá lực mà chỉ là giảm bớt lực cũng có chút miễn cưỡng. Lần này tuy là miễn cưỡng làm được, song cước bộ cũng hỗn loạn, lảo đảo suýt ngã.

Mấy lần tiếp theo cũng tương tự. Nhiễm Lực đem thức thứ tư đến thức thứ bảy đánh tới tới lui lui đều không ngoại lệ, mãi cho đến lần thứ chín thì Nhiễm Lực mới dường như chợt hiểu ngừng lại.

- Thiếu gia, có phải ta dùng lực quá độ?

Nhiễm Lực gãi đầu lau mồ hôi. Ban đầu Nhạc Vũ tá lực thì cước bộ của hắn còn lảo đảo nên không đánh trả. Song đổi lại nếu là một người sở trường về tá lực, chỉ cần lợi dụng lúc gã còn chưa khống chế được thân thể, đâm cho một kiếm thì gã đã sớm chết vô số lần.

- Cũng không nói đơn giản như vậy! Nói tóm lại, sau này lúc ngươi sử phủ thì nếu đối thủ là nhân loại chỉ cần dùng sáu thành lực là tốt rồi. A Lực, bộ pháp của ngươi còn cần luyện thêm. Nếu không cho dù lực lượng có nhỏ đi chăng nữa cũng không khống chế được.

Thu hồi kiếm, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tình hình Nhiễm Lực bây giờ giống như là trẻ lên ba, quơ một cự chùy vượt qua sức nặng thân thể, không xuất hiện vấn đề mới là quái sự. Nói cho cùng, Đại nộ Minh Vương phủ nặng tới 120 cân này đối với Nhiễm Lực là quá sức.

- Nguyên lai là như vậy! Tiểu thiếu gia, ta cũng hiểu một chút! Nói như vậy, thật

ra thì cho dù công phu hạ bàn của ta tốt hơn chỉ e cũng không ổn đúng không?

Lúc này Nhiễm Lực vốn thật thà đã bắt đầu biết suy nghĩ sâu xa, ánh mắt toát lên vẻ cơ trí.

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi lại cười một tiếng, tiểu tử này quả nhiên thông minh, cơ hồ là một chút đã có sở ngộ. Dòng họ để gã luyện tập Đại nộ Minh Vương phủ, mục đích cũng không phải để tranh cường với người khác mà để chiến đấu với yêu thú ngoài Nhạc gia thành. Bộ phủ pháp này có thể nói là lực sát thương kinh người. Đặc biệt là những hình thể to lớn thì một tồn tại như Nhiễm Lực quả thật là thiên địch.

Bất quá nếu dùng tranh đấu với người thì cũng có nhiều vấn đề. Cũng không phải là không được, song phương diện hiệu quả sẽ giảm đi. Nói cho cùng không chém trúng người thì lực công kích cường thịnh cũng vô dụng .

Thấy Nhiễm Lực đang suy nghĩ, Nhạc Vũ nhìn về cái hố nhỏ cách đó không xa. Lúc ba thanh trường đao xuất hiện trong mắt, cánh tay trái của hắn đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt muốn cầm lấy.

Kiếp trước của hắn, sở trường nhất chính là dùng đao mà không phải là kiếm. Hơn nữa từng một mình ở trong quân doanh, không dựa vào trợ giúp của máy tính tự nghĩ ra một bộ đao pháp gọi là "Sát thần", dựa vào đó để kiêu ngạo. Lúc diễn tập quân sự toàn quân cũng là cầm một thanh quân đao ba thước áp đảo hào kiệt trong quân.

Song trong thế giới này, thân thể mới của hắn lại sở trường về kiếm.

Nhạc Vũ khẽ liếc về Nhiễm Lực. Người này rất cơ trí, cũng rất nhạy cảm đối với biến hóa tâm tình của Nhạc Vũ, mới vừa rồi đã đi ra hơn mười thước, khôi phục bộ dạng ngờ nghệch.

Điều này khiến Nhạc Vũ dở khóc dở cười, tuy nhiên trong lòng cũng hơi hối hận là lúc trước đã đả kích gã mấy lần. Nếu không phải như thế thì ngay cả một đối thủ thử đao cũng tìm không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: THÔI DIỄN KIẾM THUẬT

Thật ra thì lúc ban đầu, Nhạc Vũ cũng từng nghĩ tới dùng một thời gian ngắn ở luyện võ tràng để tìm hiểu đao thuật cơ sở, sau đó thuận lý thành chương ngược lại dùng đao.

Song sau khi hiểu rõ hoàn cảnh của mình thì hắn bỏ đi ý nghĩ này. Điều này cũng giống như hắn không có ý định để cho Nhiễm Lực biết được những bí mật của mình, tràn đầy bất đắc dĩ.

Trước lúc hắn đi tới thế giới này thì tiểu Nhạc Vũ đã bị thương mà lâm vào hôn mê . Nhạc Vũ sau khi tỉnh lại, loáng thoáng nghe nói là lúc chơi đùa sau núi rồi té từ trên cao xuống nên bị thương nặng ở sau gáy, xương đùi cơ hồ té gãy làm hắn đến nay còn cảm giác đau mơ hồ. Sau này Nhạc Vũ cũng đi thăm lại hiện trường thì thấy đó là một dốc đá mười sáu thước, chỉ cần võ sư cấp một đã có thể tùy tùy tiện tiện nhảy lên nhảy xuống. Nhưng đối với một tiểu tử mười hai tuổi, nội tức tu vi chỉ mới cấp hai mà nói là một chỗ rất nguy hiểm, té từ trên cao xuống mà còn sống vốn là kỳ tích.

Về phần tiểu Nhạc Vũ làm sao trèo lên rồi té xuống, Nhạc Vũ cũng không rõ. Hắn chỉ biết kể từ sau chuyện đó, Nhiễm Lực luôn theo sát bên cạnh hắn.

Vì thế Nhạc Vũ cuối cùng bất đắc dĩ quyết định, để cho Nhiễm Lực biết một chút bí mật của mình. Tiểu tử nhìn qua như thật thà này bắt đầu coi như là hộ vệ thiếp thân. Nếu hắn muốn rèn luyện võ nghệ thì không thể giấu được gã. Về phần Nhiễm Lực có thể hoài nghi hay không, Nhạc Vũ cũng không nghĩ đến nhiều như vậy. Cũng may tiểu tử này trước lúc lúc bốn tuổi thì chỉ ở với Nhạc Vũ một thời gian ngắn, cũng không biết nền tảng của nhau nên cho dù nghi ngờ cũng không quá mức mãnh liệt.

Nhạc Vũ đồng thời cũng biết rõ, một khi mình lộ ra thiên phú về đao thuật thì rất có thể lần tiếp theo mình sẽ không đơn giản là té từ vách núi xuống. Dù sao với

thực lực hắn hiện giờ có thể hơn gấp nhiều lần tiểu Nhạc Vũ sao tồn tại có thực lực vượt qua hắn ở thế giới này nhiều vô số.

Cho nên thay vì đem đao kỹ của mình lộ ra chi bằng đem nó giấu thành một trong những lá bài tẩy của mình. Còn trước mặt Nhiễm Lực, hắn cũng bắt đầu sắm vai là một người có thiên tư võ học tuyệt thế, vì bất đắc dĩ mà ẩn tàng.

Diễn kỹ của Nhiễm Lực không tệ lắm, hơn nữa là thân là chủ nhân cũng sẽ không ở phương diện này lại thua một đứa trẻ. Về phần đến tột cùng có thể đưa đến hiệu dụng hay không thì bản thân hắn cũng không rõ. Bất quá ít nhất đến bây giờ cũng chưa ai nghi ngờ thân phận của hắn.

Có đôi khi Nhạc Vũ cũng tự trào, tại sao ban đầu mình không đụng vào đầu, như vậy hắn có thể quang minh chính đại giả bộ mất trí nhớ, không cần giống như hiện giờ làm gì cũng phải suy nghĩ trước sau.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ nhìn lại thanh trường kiếm trong tay. Có thể thấy được là trước lúc trưởng thành, mỗi ngày hắn sẽ phải làm bạn với loại vũ khí trước kia rất coi thường này.

Bất quá vấn đề là hắn có thể nhẫn nhục đóng vai kẻ yếu nhưng tuyệt đối không thể cho phép bản thân vô năng! Nếu đã dùng loại binh khí này thì hắn nhất định phải dùng đến tốt nhất!

Đây chính là tác phong của Nhạc Vũ, cho dù là chuyện gì cũng sẽ đem hết toàn lực theo đuổi! Cho dù đã sang một kiếp khác nhưng tính cách đó vẫn không hề thay đổi.

Hệ thống phụ trợ trí năng trong đầu rất nhanh đã chuyển đến thức thứ bảy của kiếm thuật cơ sở. Nhạc Vũ án theo tư thế, một kiếm đâm xéo ra theo góc độ chừng ba mươi hai độ. Đây là kiếm thức mà hệ thống trí năng trên căn bản đã tính toán hoàn thành, bất quá cũng không biết vì sao, Nhạc Vũ cảm giác có chút không hoàn mỹ. Cho dù là hắn đem hết cả các tham số thân thể vào để tính toán vẫn cảm thấy như thế.

Nhạc Vũ thu kiếm, suy nghĩ một hồi rồi lại tiếp tục đâm ra, song từ góc độ hay là tốc độ đều hơi sửa đổi.

Vì chăm chú diễn luyện kiếm thức cho mình mà hắn căn bản không nhận thấy

Nhiễm Lực thỉnh thoảng vẫn liếc trộm sang, lúc này con ngươi thoáng cái đã co rút rất nhanh.

Trong mắt của gã, một kiếm của vừa rồi của Nhạc Vũ mặc dù tuyệt diệu nhưng không phải không thể né tránh. Song với kiếm chiêu vừa rồi đâm ra thì đúng là khó có thể tưởng tượng. Trực giác của Nhiễm Lực cảm nhận nếu như bây giờ gã sử dụng Đại nộ Minh Vương phủ thì đối mặt một kiếm này, chỉ sợ là cứ thế triệt thoái về sau còn không cách gì ngăn cản.

Hơn nữa khí tượng uy nghiêm lúc Nhạc Vũ sử kiếm vượt xa những giáo tập ở luyện võ trường.

Sau hai canh giờ, là lúc chừng giờ Dậu bốn khắc, sắc trời dần dần ảm đạm . Nhạc Vũ mặc dù còn chưa tận sức nhưng cũng phải thu dọn đồ đạc cùng với Nhiễm Lực đi về phía trước núi.

Mặc dù yêu thú phía sau hậu sơn đã bị thanh trừ, song thời gian chân chính an toàn cũng chỉ có ban ngày mà thôi. Vào buổi tối khu vực này là lãnh địa của những yêu cầm tương tự như Ám Vũ Lôi Ưng. Lúc này thị lực loài người yếu đi, tác dụng của những cự nỏ ngàn thước kia bị giảm đến mức yếu nhất, cho dù là ở trong thành, cũng sẽ gặp phải tập kích của đám yêu cầm thì càng không nói đến là ngoài thành rồi.

Mà nói đến mặt trời lặn, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy kỳ quái với chỗ này vì ở đâu mặt trời lặn hay mặt trời mọc không bị mùa ảnh hưởng. Mỗi ngày đều lên xuống đúng giờ, gần như không có khác biệt. Ngoài ra trên bình nguyên ngoài thành hắn cũng không thấy đường chân trời, ở phía trước nếu thấy ai thì luôn thấy cả người xuất hiện chứ không thấy dần dần như trên địa cầu.

Căn cứ vào những hiện tượng này, Nhạc Vũ suy tính ra kết quả tinh cầu dưới chân mình nằm trong điểm trung tâm của mặt trời chuyển động, hơn nữa cho dù là tinh cầu hay mặt trời đều lớn đến đáng sợ.

Nhưng nếu nói như vậy thì lực hấp dẫn ở đây cũng phải cực mạnh mới đúng. Song Nhạc Vũ hết lần này tới lần khác cũng chưa có cảm giác như vậy, ngược lại cảm giác thân thể vô cùng nhẹ nhàng, bất quá thử nghĩ đến những nguyên tố không giải thích được, còn có các loại linh lực thuộc tính. Hắn cũng cảm giác mình có chút để tâm vào những chuyện vặt vãnh, ở chỗ này sao có thể dùng chút ít kiến thức học được ở kiếp trước để suy xét?

Chỗ của bọn họ cách Nhạc gia thành ước chừng hai mươi dặm. Nếu như là người bình thường thì đi từ trên núi ít nhất phải hơn ba giờ. Song đổi lại là người tập võ thì chừng khoảng hai mươi phút đã có thể tới nơi. Nhiễm Lực đã là võ sĩ cấp sáu, tốc độ tự nhiên cực nhanh. Cho dù là Nhạc Vũ, cũng có tu vi cấp hai đỉnh phong nhưng do khí mạch trầm sâu nên chậm hơn khá nhiều. Hai người không ngừng nghỉ chạy dọc theo con suối nhỏ một đường đi lên, mắt thấy sắp tới con đường đá ở giữa sườn núi thì Nhiễm Lực lại đột nhiên kéo Nhạc Vũ dừng lại. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của gã thì thấy cách chỗ bọn họ ước chừng vài chục trượng có một đám người đang tụ tập.

Trong đó hai người đứng ở trung ương, một vẻ mặt ngưng trọng, một vẻ mặt hờ hững, mà còn lại mười mấy mặc Nhạc thị đệ tử phục vụ bóng người, cũng là một bộ chau mày vẻ mặt, đứng ở một bên.

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn vừa nhìn đã thấy phân nửa người dưới đó đã từng tham gia giao đấu. Ở thế giới này võ phong cực thịnh, cộng thêm dòng họ cố ý dung túng, những chuyện tương tự một ngày phát sinh rất nhiều nên nhìn rất bình thường. Hắn vốn không quá để ý đến những chuyện này song mấy câu tiếp theo của Nhiễm Lực đã làm hắn nhìn lại.

- Tiểu thiếu gia, đó là Nhạc Lâm cùng Nhạc Phong. Hắc hắc! Ta xem bọn họ gần đây sống quá thoải mái rồi, đã ăn hiếp người bên cạnh còn chưa đủ còn dám đi tìm Lâm Trác gây phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: TRÙNG TIÊU TỊCH TÀ

Nhạc Vũ đã nghe nói qua cái tên Lâm Trác này, ước chừng hai năm trước là một thứ tồn tại còn chói mắt hơn cả Nhiễm Lực trong Nhạc gia thành. Mười lăm tuổi đã tấn thăng đến võ sĩ cấp bảy. Lúc ấy rất nhiều người đều nói hắn rất có thể là ngôi sao mới chói mắt nhất trong tương lai của thế hệ trẻ Nhạc thị, cũng là nhân vật có khả năng nhất tấn cấp đạt võ sư trước hai mươi tuổi, thanh thế vượt qua cả Nhiễm Lực.

Song sau đó không biết vì sao, khi Lâm Trác gia nhập Luyện Huyết Đường không lâu, đã bị người đá ra ngoài. Nguyên nhân thì mỗi người nói một kiểu, có người nói hắn là đắc tội đại lão bên trong tộc, có người nói là mấy vị võ sư cao cấp trong Nhạc thị nhìn tương lai của hắn không tốt. Nói tóm lại là hắn đã hết hi vọng thoát khỏi thân phận nô bộc.

Sau đó cái tên của hắn cũng từ từ trầm xuống. Nhạc Vũ sở dĩ còn biết hắn, là bởi vì người này cùng ở một luyện võ trường. Mấy ngày trước hắn và Nhiễm Lực mới gặp qua một lần, thấy thực lực của gã đã là võ sĩ cấp chín đỉnh phong, chỉ kém một cước là có thể tiến vào cảnh giới võ sư, là một người tương đối lợi hại. Về phần người này tại sao lại bị Luyện Huyết Đường đuổi ra thì Nhạc Vũ cũng loáng thoáng đoán được một chút nguyên nhân.

Bất quá người này cũng không phải là nguyên nhân chân chính để cho hắn dừng bước, khiến cho hắn hiếu kỳ chính là hai cái tên Nhạc Lâm cùng Nhạc Phong mà Nhiễm Lực vừa nhắc tới. Nhạc Lâm là anh họ của hắn, là con thứ của em trai út của tộc trưởng Nhạc Duẫn Văn, cũng là con cháu đích hệ của Nhạc thị, trong đám người trẻ tuổi cũng có danh vọng cực cao.

Còn về phần Nhạc Phong cũng không coi là nhân vật gì. Nguyên gốc gã họ Tấn, vì phụ tổ hai đời đều đảm nhận chức vụ chấp sự trong Nhạc thị, chịu trách nhiệm quản lý một phần tôi tớ, là nhân vật được nể trọng trong tộc. Bất quá cho đến thế hệ Nhạc Phong mới đủ yêu cầu ba đời, được phép đổi họ. Cho nên Nhạc Phong vừa ra đời, đã bị phụ thân của Nhạc Lâm là Nhạc Duẫn Văn ban thưởng họ Nhạc, nói cách khác vô luận tương lai hắn thành tựu như thế nào, cũng đã được

coi là một thành viên Nhạc thị.

Trong hai người, Nhạc Vũ để ý nhất là người sau. Trước lúc hắn tỉnh lại, từng nhiều lần mơ hồ nghe mẫu thân Nhạc Trương Thị của mình nói về một số "Bằng hữu" thường tới chơi, có nói về Nhạc Phong, còn có phụ thân Tấn Húc của gã. Đặc biệt là vị này, ngoại trừ quyền thế cực thịnh bên trong Nhạc gia thành, lại còn là một cường giả võ sư cấp năm. Nhạc Trương Thị nói tới người này thì thanh âm thường lạnh lẽo, trong trí nhớ của Nhạc Vũ, mỗi lần gã tới chơi đều bị "Mẫu thân", mắng cho xấu hổ mà về.

Sau đó Nhạc Vũ cũng đã điều tra một chút, mặc dù đến nay còn nhiều chỗ chưa rõ ràng nhưng nguyên nhân trong chuyện này hơn phân nửa là vì chút điền sản của bọn họ.

Đất đai có thể canh tác bên trong Nhạc thị hết sức có hạn, trừ chân núi này bởi vì được dãy núi bao bọc mà ngăn cách với bình nguyên bên ngoài, còn thì không có chỗ nào có thể sử dụng. Về phần ở ngoài khe sâu, mặc dù Nhạc thị đã ở cố gắng khai thác, song chung quanh đây yêu thú hoành hành, không mất trăm năm công phu thì quyết không thể đứng vững gót chân. Cho nên từ hai đời trước, rất nhiều tộc nhân của Nhạc thị đã không ở trong danh ngạch cấp đất, phụ tử Tấn thị cũng là một trong số đó.

Hiện giờ phụ thân Nhạc Vũ đã mất đi, lưu lại cô nhi quả mẫu, cộng thêm một sản nghiệp giàu có được tích lũy từ các đời phụ tổ, tự nhiên sẽ hấp dẫn vô số ánh mắt tham lam.

Dĩ nhiên cũng không thể bởi vì những điều này mà thuyết phục được Nhạc Trương Thị chấp nhận sự "Che chở" của phụ tử Tấn thị. Theo phán đoán đơn giản, kẻ ra tay ban đầu với tiểu Nhạc Vũ chính là Tấn Húc cùng Nhạc Phong. Song hai cha con này là kẻ tình nghi lớn nhất, cũng là sự thật. Nhạc Vũ biết, lúc tiểu Nhạc Vũ gặp chuyện không may thì vừa khéo Nhạc Phong cũng ở phía sau núi.

Nhạc Vũ đối với này hai cha con thật ra thì cảm thấy tò mò, chẳng qua là bởi vì các loại nguyên nhân mà vẫn chưa từng gặp mặt. Lúc này nghe Nhiễm Lực nói đến, tự nhiên không thể không dừng lại đánh giá. Nếu nói biết người biết ta, nhất là đối với một người có thể là địch nhân của mình, dĩ nhiên hắn phải quan sát một phen.

Người thủy chung vẫn lạnh lùng đến cực điểm trong bãi đất trống kia chính là Lâm Trác. Còn thiếu niên sắc mặt ngưng trọng đối diện với gã có trang phục hết sức xa hoa, đeo một thanh kiếm nạm vàng cùng với miếng cổ ngọc có thể khu trùng bên hông, ngoại trừ vị đường huynh Nhạc Lâm của hắn thì chắc không có ai có tài lực như vậy.

Về phần Nhạc Phong, tướng mạo người này chỉ có thể coi là bình thường, khóe miệng toát lên vẻ lạnh lẽo. Tuy hắn đứng lẫn trong đám người nhưng Nhạc Vũ vừa nhìn một cái thì đã khẳng định người này chính là Nhạc Phong.

Nhạc Lâm và Lâm Trác đang nói gì đó, chỉ là ở khoảng cách quá xa lại ở bên dưới chân núi nên bên trên không nghe rõ. Nhiễm Lực gấp đến độ vò đầu bứt tai. Nếu không phải là Nhạc Vũ kéo lại thì chỉ hận không được đã lập tức chạy xuống nghe lén.

Nhạc Vũ mặc dù tu vi nội tức không bằng Nhiễm Lực, thính lực lại càng thua xa, nhưng bởi vì kiếp trước phục vụ ở trong quân đội nên cũng biết khẩu ngữ. Trong lúc mơ hồ cũng là có thể phân biệt ra những người đó đang nói cái gì.

Ước chừng nội dung là Nhạc Lâm vừa học xong một loại kiếm kỹ mới, lần này tìm đến Lâm Trác để rửa sỉ nhục trước kia, những người khác còn lại là tới trợ quyền mà đến. Bất quá những người này chỉ hùng hổ bề ngoài, đối với Lâm Trác cực kỳ sợ hãi.

Thật ra thì nếu lúc này sử dụng hệ thống ký sinh phụ trợ khả năng tính toán trong cơ thể hắn, sẽ có thể phân tích được nội dung nói chuyện căn cứ vào khẩu âm. Tuy nhiên Nhạc Vũ không có nhã hứng đi lãng phí trí nhớ nghe một đám tiểu hài tử xấu xa tranh cãi.

Nhạc Vũ không khỏi nhẹ giọng cười một tiếng, xác nhận suy đoán trong lòng đối với Lâm Trác. Những bậc cha chú của đám tiểu tử dưới kia không ai không phải là võ sư cấp bốn trở lên Nhạc thị. Nếu không phải nhận được tin tức xác thực, quả quyết không thể nào vũ nhục một ngôi sao hy vọng trong tộc. Xem ra thân thế của Lâm Trác đúng là có chút vấn đề.

Có thể thấy bản thân Lâm Trác cũng không phải quá nguyện ý ứng chiến. Bất quá tượng đất cũng có hỏa khí. Sau một hồi thì hắn cũng không duy trì được thần sắc lạnh lùng mà rút kiếm như mong muốn của mọi người. Thức đầu tiên của hắn vượt ra xa ngoài dự liệu của mọi người.

Kiếm quang lạnh lẽo lóe lên như chớp đánh vào chuôi kiếm của Nhạc Lâm. Nếu không phải gã vừa lui về sau một bước thì dù cổ tay không bị đâm trúng thì cũng sẽ văng kiếm. Song Nhạc Lâm mặc dù phản ứng kịp thời thì binh khí trong tay gã cũng không thể tránh khỏi một kích, bị đánh văng ra.

Lúc này Lâm Trác toát ra một khí thế uy nghiêm không thể xâm phạm.

"Hình như là Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, một thức Xạ Trùng Đấu Ngưu này ta từng thấy một vị trong tộc sử qua. Thiếu gia, thiên phú kiếm thuật Lâm Trác ở trong thành là gần với ngài đây!"

Nhiễm Lực hít vào một ngụm lãnh khí, cũng ngạc nhiên như đám người dưới kia, chỉ khác là không hoảng sợ. Nghe nói thế giới này, có năm vũ kỹ thượng trung hạ đặc biệt không có cấp bậc. Đại nộ Minh Vương phủ của Nhiễm Lực chính là trung giai. Còn Lâm Trác sử dụng Trùng Tiêu Tích Tà kiếm là một trong vài loại vũ kỹ thượng giai bảo tồn trong Nhạc thị. Bất quá giai vị này của vũ kỹ cũng thường đại biểu cho việc tu luyện khó khăn. Giống như Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, chẳng những yêu cầu võ sĩ cấp chín có kim thuộc tính chân khí thuần khiết mà còn phải có tư chất kiếm thuật đầy đủ. Hiện giờ trong thành cũng không mấy người có thể luyện được.

Dĩ nhiên Nhiễm Lực cũng sẽ không cho tư chất của Lâm Trác vượt trên thiếu gia. Tự nghĩ ra vũ kỹ, kế tục phúc trạch của tiền nhân, khó khăn không thể như nhau.

Song sắc mặt hiện giờ của Nhạc Vũ hết sức âm trầm, Lâm Trác sử dụng kiếm kỹ rốt cuộc tên gọi là gì, hắn cũng không hiểu biết. Hắn chỉ biết là kiếm kỹ này mạnh hơn rất nhiều so với đao pháp Sát thần mà hắn sáng tạo ở kiếp trước!

Dĩ nhiên kiếm thuật cao thấp, cũng không phải là sở học kiếm nghệ cao thấp là có thể quyết định. Nó còn liên quan đến cường độ nội tức, hiểu biết đối với bác đấu, phản ứng thần kinh…Một kiếm này của Lâm Trác còn chưa đủ mới tạo thành uy hiếp đối với hắn.

Nhưng nếu là kiếm kỹ này được sử ra trong tay một võ sư cao cấp thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: LUYỆN HUYẾT BỘ VÂN

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, lại một lần nữa xác nhận những gì bản thân kiêu ngạo trong quá khứ thì ở đây quả thật không đủ.

Hắn tự nhận thiên phú của mình ở phương diện vũ kỹ đích cho dù là kiếp trước hay bây giờ cũng ít có người có thể theo kịp. Song trên thế giới này kỳ công tuyệt nghệ cũng đồng dạng không ít. Loại người giống như Lâm Trác, có thể đem vũ kỹ tiền nhân lưu lại phát huy đến mức tận cùng càng thêm đáng sợ.

Ngoài ra những người có thiên phú vượt qua Lâm Trác chỉ sợ cũng không ít. Nhạc gia tuy là lực lượng đứng đầu trong phương viên năm trăm dặm bất quá so với trải từ nam tới bắt hơn trăm vạn dặm, đông tây hơn hai trăm bốn mươi vạn dặm được mệnh danh là bắc hoang địa vực thì nơi này chỉ có thể coi là một địa phương nhỏ bé không đáng kể. Ở phía nam bọn họ nghe nói còn có Trung Nguyên ba mươi ba châu, Nam hoang, Tây Vực bao gồm nhiều khu vực có phương viên từ mấy ngàn cho tới mấy trăm triệu vạn dặm. So với Bắc hoang thì cả Đông Thắng đại lục này cũng chỉ là một khu vực nhỏ mà thôi.

Bản thân ở chỗ này miễn cưỡng coi như là một thiên tài . Nhưng một khi đưa ánh mắt nhìn khắp thiên hạ, chân chính mà nói thì Lâm Trác hoặc là một kẻ nào đó có tư chất trung đẳng cũng chưa tính là gì.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy áp lực trên người nhất thời nặng hơn mấy phần. Hắn nếu không muốn làm con mồi bị bắt giết thì cho dù là đao thuật kiếm thuật, đều phải đẩy nhanh tốc độ tăng tiến.

Lúc này trường náo nhiệt bên dưới đã chuẩn bị kết thúc. Từ lúc Lâm Trác sử xuất kiếm thức trong Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, tất cả mọi người biết Nhạc Lâm sẽ bại trận, bất quá chẳng qua là vấn đề thời gian. Quả nhiên chỉ sau hai kiếm nữa thì mũi kiếm của thiếu niên lạnh lùng đã kề sát cổ họng Nhạc Lâm.

Lâm Trác quay người nhìn sang một vòng đám người lúc trước chê cười gã, nhất thời ngoại trừ Nhạc Phong thì đều câm như hến. Có thể tu thành loại vũ kỹ cao cấp như Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, cho dù ngày sau thành tựu của Lâm Trác có tiến triển nữa hay không thì ít nhất cũng có tư cách võ sư cấp hai.

Nhạc Vũ thấy thế lắc đầu, kéo Nhiễm Lực xoay người rời đi, đến đây thì hắn không còn hứng thú xem tiếp, lại càng không tình nguyện trong tình huống căn cơ chưa đầy đủ có giao tập gì với đám người này.

Song không như mong muốn, mặc dù chân khí Nhạc Vũ hồi phục cực nhanh, trong đám đồng trang lứa và cấp bậc nội tức quả thật khó có ai để so sánh nhưng cả hai phương diện này thì đám người dưới kia đều vượt hắn. Mới vừa đi tới gần chỗ cửa thành thì đám thiếu niên kia đã đuổi kịp. Lâm Trác đi đầu tiên, mặc dù bọn họ cùng một luyện võ trường nhưng cũng không hề chào hỏi mà cứ thế trầm mặc đi qua. Chẳng qua là lúc đi sát người kéo theo một đám bụi mù cuốn đầy vào mặt hai người khiến Nhiễm Lực giận tím mặt, đang muốn phát tác thì bị Nhạc Vũ kéo tay lại.

Thật ra thì trong lòng Nhạc Vũ ít nhiều cũng có chút tức giận. Chỉ là cảm thấy tranh phong với một người được chú định sống không quá hai mươi lăm tuổi thì không đáng giá, thứ hai là nhìn bộ dạng của Lâm Trác cũng không giống như là cố ý gây nên.

Tiếp theo sau là đám con cháu trong dòng họ do Nhạc Lâm Nhạc Phong cầm đầu gồm hơn mười thiếu niên. Bọn chúng lúc thấy Nhiễm Lực thì còn không sao, lúc nhìn qua Nhạc Vũ thì nhất loạt xem thường.

Thái độ của Nhạc Vũ đối với bọn chúng cũng không khác Lâm Trác, hết thảy đều không để ý. Tuy nhiên Nhạc Phong lúc đi ngang qua thì quay người chào hỏi.

- Đây không phải là Vũ đệ sao? Thật lâu không gặp, vết thương trên người đệ khỏi chưa?

Nhìn thấy Nhạc Lâm đang đi trước cũng dừng bước, Nhạc Vũ bất đắc dĩ là dừng chân, quay sang đáp.

- Thân thể tiểu đệ bây giờ coi như không tệ, không phiền Phong ca phải quan tâm. Nói xong Nhạc Vũ cúi người hành lễ với Nhạc Lâm:

- Ra mắt thập cửu ca!

Vị đường huynh trước mặt này trong dòng chính xếp thứ mười chín, theo như quy củ Nhạc Vũ là phải gọi ca ca . Vừa rồi hắn giả bộ coi như không thấy, lúc này nếu Nhạc Phong đã chào hỏi thì không thể bỏ qua.

Nhạc Lâm cũng không có ân oán gì với Nhạc Vũ, chẳng qua là có chút bất mãn khi thấy hắn không tiến bộ nên tránh được chừng nào hay chừng ấy. Bất quá Nhạc Phong lại cười mở miệng lần nữa.

- Đúng rồi! Mới vừa rồi Lâm ca cùng Lâm Trác so kiếm các ngươi có thấy sao?

Nhạc Vũ khẽ cau mày nhìn sang Nhạc Lâm thì thấy hắn biến sắc. Cho dù Nhạc Vũ lúc này chỉ dùng gót chân suy nghĩ, cũng có thể đại khái đoán được tâm tình Nhạc Lâm .

Mới vừa rồi so kiếm thua cũng là thôi, nhưng vấn đề là Nhạc Lâm mặc dù cũng có tu vi võ sĩ cấp tám song trước mặt Lâm Trác chỉ kiên trì được ba chiêu. Với tuổi tác của Nhạc Lâm chính là đang lúc tâm cao khí ngạo thì chắc chắn sẽ không muốn để ai chứng kiến.

Nhạc Vũ lắc đầu bật cười, trong lòng nhưng cũng không có bao nhiêu cảm xúc hối hận. Hắn cười nhạt nhìn Nhạc Phong, nghĩ thầm người này quả thật rất không đơn giản. Bất quá bây giờ cũng có thể xác thực phụ tử Tấn thị quả thật không có hảo ý với hắn.

Sau đó là một màn chào hỏi khách sáo mấy huynh đệ, đây là điều phiền toái của một đại gia tộc, ca ca đệ đệ luôn có một đống lớn. Cũng may trong đó chân chính là dòng chính chỉ có một mình Nhạc Lâm một, nếu không Nhạc Vũ chắc cũng buồn bực mà chết không chừng. Nhạc Lâm lại cùng Nhiễm Lực hàn huyên mấy câu, hắn đối với đệ đệ của mình nhìn không thuận mắt, nhưng lại rất coi trọng Nhiễm Lực.

Đến lúc Nhạc Vũ thấy đám thiếu niên đi trước này vào thành thì đã qua một khắc, trời cũng đã tối sầm. Nhạc Vũ đang đi ở phía sau xoay người nhìn về hướng tàng thư các của Nhạc thị

- Tiểu Lực ca, ngươi có biết điều kiện để xem số sách vũ kỹ cao cấp trong tộc

không?

Mắt thấy Trùng Tiêu Tích Tà kiếm của Lâm Trác, Nhạc Vũ hiểu rõ đây là thứ mình muốn. Bất quá với tầm mắt của hắn thì không phải là đi học những vũ kỹ này mà chẳng qua chỉ muốn tham khảo. Tay trái của hắn dùng đao, còn tay phải có cấu tạo khác thường chỉ e rằng tìm cả Nhạc gia thành cũng không có vũ kỹ thích hợp. Cho nên Nhạc Vũ chân chính để ý là những chiêu ý và nguyên lý của những vũ kỹ này. Có những thứ này, con đường ngày sau sẽ bằng phẳng hơn rất nhiều.

Bất quá chỉ có một số sách trong Tàng Thư các là để cho con cháu bình thường xem. Duy chỉ có những sách ghi chép vũ kỹ cao cấp là để trên lầu ba cao nhất, cấm người bình thường đi vào. Chỉ có các con cháu trong tộc lúc thụ kỹ mới có cơ hội tiến vào, tùy theo tư chất của mình mà được chọn hai bản vũ kỹ nhị giai trung hạ để tập luyện. Điều này vừa là để phòng ngừa truyền tuyệt kỹ ra ngoài, cũng là ổn định tâm tư cho các con cháu, nếu không sẽ lựa chọn quá nhiều mà xao động tâm chí.

Cũng bởi vì quy củ này này mà Nhạc Vũ vẫn vô duyên với một số sách ghi chép vũ kỹ cao cấp kia. Ngay như Đại Hỗn Nguyên Công mà hắn hiện giờ đang tu luyện cũng chỉ thấy được một phần tư mà thôi. Còn lại bao gồm quy tắc chung đều ở bên trong lầu ba, bởi vì môn công pháp này thật sự quá nhiều phần nên một số để ở lầu dưới cho võ sư cấp một tu luyện pháp quyết. Còn lại giống như Hóa trần đại chân lực của Nhiễm Lực thì để ở lầu hai, chỉ có đến võ sĩ tầng thứ bảy mà thôi.

- Tiểu thiếu gia, ngươi hỏi cái này làm cái gì? Loại sách cao cấp này nếu không có tu vi võ sư cấp hai thì sẽ không được đọc.

Nhiễm Lực gãi gãi đầu, cũng cảm thấy hơi khó hiểu:

- Có một biện pháp khác chính là tiến vào Bộ Vân Đường cùng Luyện Huyết Đường, chỉ cần được những giáo tập ở đó cho phép thì có thể tu tập trước những vũ kỹ cao cấp kia. Trùng Tiêu Tích Tà kiếm của Lâm Trác chắc là học được từ đó.

Nhạc Vũ đầu tiên nghĩ thầm dĩ nhiên là ta hiểu quy tắc này, điều ta muốn là tìm con đường khác, sau đó nghe Nhiễm Lực nói vậy thì nhíu mày.

Bộ Vân Đường cũng như Luyện Huyết Đường là dành cho các đệ tử tinh anh trong tộc học tập, chẳng qua là chất lượng của cái thứ hai thấp hơn. Với điều kiện của hắn, nếu không gặp chuyện hai tháng trước nếu như may mắn có thể miễn cưỡng tiến vào. Nhưng hiện giờ thì hắn không có can đảm này, xem ra đành tạm thời vô duyên với số sách kia.

- Đúng rồi, tiểu thiếu gia!

Nhiễm Lực chợt nhớ tới một chuyện:

- Nói ra mới nhớ tiểu thư đã tiến vào Bộ Vân Đường cũng đã sắp nửa năm rồi, chỉ còn bốn tháng nữa là sẽ về thôi.

Nhạc Vũ bất giác nắm chặt tay, đây lại là một vấn đề làm người ta vô cùng nhức đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: BỒI NGUYÊN ĐỊNH GIAI

Buổi tối về tới nhà đã qua giờ Tuất một khắc. Lúc này Nhạc Trương thị đã đợi bên bàn cơm hơn một giờ, thức ăn đã được hâm nóng qua hai lần. Lúc vào cửa trong lòng Nhạc Vũ còn có chút thấp thỏm, dù sao mỗi ngày hắn lấy cớ đi cùng Nhiễm Lực ra khỏi thành, nói là đi ra sau núi chơi đùa. Nhưng Nhạc Trương thị lại không hề răn dạy một câu nào, điều này ngược lại làm trong lòng Nhạc Vũ càng thêm bất an. Cho đến khi Nhạc Trương thị quay về phòng đi ngủ hắn mới thả lỏng được tâm tư lo lắng.

Ở nơi này không có thời đại đèn điện, mọi người đều đi ngủ rất sớm. Còn chưa tới tám giờ rưỡi, bên trong Nhạc gia thành ngoại trừ những nơi vui chơi, khắp nơi đã không còn một ngọn đèn dầu. Mà trong phòng Nhiễm Lực ở cạnh phòng Nhạc Vũ, lại càng sớm truyền ra tiếng ngáy.

Nhạc Vũ không ngủ được, đầu tiên hắn đem số thuốc mỡ trong thanh đồng đỉnh xoa nắn chia đều thành hai mươi viên thuốc nhỏ. Lại dùng nội tức vội vã đẩy ra phần nước còn tồn đọng, sau đó bỏ vào bên trong một bình sứ. Cuối cùng Nhạc Vũ mới nhớ lại khi trở về thành, Nhiễm Lực đã nói tới chuyện kia với hắn.

Hắn có một muội muội, nhỏ hơn hắn chừng một tuổi. Bởi vì được Bộ Vân Đường chọn lựa đi tiến hành tập huấn, cho đến nay còn chưa nhìn thấy mặt.

Nhắc tới tiểu muội này của Nhạc Vũ, nàng mạnh hơn ca ca của nàng thật không biết bao nhiêu. Hôm nay nội tức của nàng đã có tiêu chuẩn võ sĩ cấp ba, còn chưa được tính là thiên tài, nhưng đã xem như cực kỳ xuất chúng. Nhưng chỉ tiếc Nhạc thị tông tộc có quy củ, nữ tử trừ phi là thiên tài đặc biệt, nếu không sẽ không có quyền lợi thừa kế điền sản của cha mẹ. Thậm chí ở phương diện vũ kỹ cũng có quy củ truyền cho con dâu mà không truyền cho con gái.

Mà chuyện hiện tại làm Nhạc Vũ phiền não nhất chính là tiểu muội này từ nhỏ cùng hắn lớn lên, rốt cục đối với chuyện của hắn đã biết được bao nhiêu? Nếu

như đã biết gốc biết rễ, như vậy nên làm sao ứng đối với câu chất vấn của Nhiễm Lực?

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lại cảm thấy vô cùng đau đầu. Nếu hắn sớm biết được mình còn một muội muội, hắn ngàn lần không thể lộ ra lá bài tẩy của mình với Nhiễm Lực.

Sắm vai một thiếu niên sau khi gặp gỡ biến cố, từ đó hăng hái cầu tiến, mặc dù vậy đã là khó khăn không nhỏ. Nhưng so với hiện nay còn tốt hơn là tiến lui đều không có khả năng.

Trở mình trên giường, thật vất vả hắn mới tạm thời bỏ chuyện này qua một bên. Nhạc Vũ lại nghĩ tới chuyện mình chế tạo ra Bồi Nguyên hoàn, nhưng thật không hiểu rõ, dược hiệu của thuốc này so với nguyên bản rốt cục như thế nào? Nếu không phải bên trong nhà linh khí tương đối mỏng manh, cộng thêm thực sự không phải địa phương tốt để dùng thuốc, hắn hận không thể lập tức thử xem dược tính của thuốc ngay bây giờ.

Hiện tại còn có cha con Tấn thị, đối với đất đai điền sản trong nhà hắn, bọn họ tuyệt không dễ dàng buông tha. Hiện tại bởi vì dư âm chuyện hắn bị thương hai tháng trước còn chưa yên ổn, bọn hắn mới chưa hạ thủ thêm lần nữa. Đợi thêm một thời gian ngắn, không biết bọn hắn lại dùng loại thủ đoạn nào? Mình nên làm sao ứng đối?

Suy nghĩ tới lui nhiều lần, cho đến khi bên ngoài vọng vào tiếng mõ canh ba, rốt cục Nhạc Vũ mới mơ màng ngủ thiếp đi. Đợi đến sáng hôm sau, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực ở bên sân huấn luyện ngây người thấp thỏm được một canh giờ, sau đó cùng nhau vội vã đi ra khỏi thành chạy thẳng tới phía sau núi, làm lão võ sư tức giận tới thiếu chút nữa quát to ngay trước mặt mọi người.

Chạy tới chỗ được gọi là "Linh địa", Nhạc Vũ nhờ Nhiễm Lực hộ pháp, ăn vào viên "Bồi Nguyên hoàn" tự chế, chỉ cảm thấy viên thuốc vừa trôi xuống bụng không lâu, liền cảm giác được có một lượng nhiệt khí từ trong đan điền tràn lên. Nhạc Vũ vốn định cố gắng phân tích quá trình Bồi Nguyên hoàn phát sinh hiệu dụng, nhưng làm cho hắn cảm thấy thất vọng chính là mỗi lần thuốc này bị tiêu hóa hấp thu, dược tính rót vào trong cơ thể, lại bắt đầu lấy "Bí Tinh" làm chủ, hỗn hợp chuyển hóa thành một loại hình dáng vật chất mà ngay cả hệ thống phụ trợ của hắn cũng không cách nào phân tích rõ ra được tính chất của nó, sau đó tiến vào trong hệ thống Túc Dương Minh Vị Kinh. Ngay sau đó lại cùng nguyên

khí của bản thân hỗn tạp ở chung một chỗ, sau mấy lần tuần hoàn qua mười hai kinh mạch đã hoàn toàn hấp thu chuyển hóa.

Càng về sau "nguyên khí" trong cơ thể hắn đã dần dần tăng lên trạng thái cực thịnh, Nhạc Vũ bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là tạm thời ngưng lại việc phân tích nguyên lý chuyển hóa này. Ngược lại hắn toàn lực bắt đầu vận công, đem nguyên khí chuyển thành Hỗn Nguyên chân khí. Nhưng chỉ tiếc cường độ của kinh mạch hắn có hạn, vận chuyển được mười lăm chu thiên, lại phải dừng lại việc vận công, đem nguyên khí dư thừa dùng vào việc bổ dưỡng cùng khuếch trương kinh mạch. Đợi đến hai canh giờ sau, dược hiệu hoàn toàn biến mất, chân khí đại hỗn hợp trong cơ thể hắn trước mắt lại vận hành theo mấy đường chuyển vào kinh mạch cần thiết, chẳng những bền bỉ không ít, còn khuếch trương nhanh hơn lúc trước.

Điều này làm Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, kinh mạch khuếch trương có ý nghĩa trong cơ thể hắn sẽ có chân khí tràn ra nhiều hơn trong cùng một thời gian, mà càng bền bỉ sẽ càng gia tăng số vòng hắn vận chuyển chân khí. Hắn nghĩ thầm không trách được có chút ít võ sư bên trong thành lại xem Bồi Nguyên hoàn như trân bảo. Nếu mỗi một viên đều có hiệu dụng như vậy, đừng nói là năm mươi lượng một viên, dù là hai trăm lượng hắn cũng nguyện ý đi trao đổi.

Bất quá Nhạc Vũ cũng có nghe nói, lần đầu tiên dùng Bồi Nguyên hoàn mới là lần dược hiệu phát huy tốt nhất. Từ đó về sau mỗi lần dùng, tác dụng sẽ ngày càng yếu bớt. Nếu biên độ giảm xuống quá lớn, như vậy phải bắt đầu tìm thêm cách khác để tu luyện.

Trong đầu vừa nghĩ tới điều này, Nhạc Vũ lại lấy ra bình sứ nhỏ trong ngực, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Nhiễm Lực bỏ thêm viên Bồi Nguyên hoàn thứ hai vào miệng, cắn nát nuốt vào trong bụng.

Nhạc Vũ biết những võ sư khác vào thời gian mỗi tháng nhiều nhất chỉ dùng được năm lần loại dược vật này. Dù sao trong Bồi Nguyên hoàn không phải đều là dược vật hữu ích cho thân thể. Vẫn còn có chút ít cặn của Bồi Nguyên hoàn sau khi chuyển hóa thành nguyên khí lại phân giải đi ra ngoài, ngưng lại bên trong cơ thể, nếu tích lũy quá nhiều, không những sẽ gây trở ngại việc hấp thu dược lực của Bồi Nguyên hoàn, đối với thân thể cũng sẽ tổn hại thật lớn. Cho nên người bình thường sẽ chờ thêm năm sáu ngày cho đến khi thân thể tự nhiên bài trừ những vật chất có hại kia ra ngoài, lúc đó mới bắt đầu dùng một viên Bồi Nguyên hoàn khác.

Nhưng chuyện này chỉ có người thường mới làm như thế, người cao lớn có thiên phú dị bẩm như Nhiễm Lực, khả năng chịu đựng mạnh mẽ, ba ngày dùng một lần hắn không có vấn đề gì. Những võ sư cao cấp kia, tố chất thân thể cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Về phần bản thân Nhạc Vũ, vấn đề dược vật lưu lại trong cơ thể lại càng không thể tồn tại. Hệ thống ký sinh phụ trợ trong người hắn, vốn có chức năng tự động loại bỏ vật chất có hại trong thân thể. Cộng thêm năng lực phân tích, chút ít dược vật còn lưu lại của Bồi Nguyên hoàn, Nhạc Vũ cũng biết rõ ràng, trong thời gian ngắn có thể bài xuất ra ngoài, trên căn bản không cần phải đi lo lắng. Một chút vật chất vô dụng mà có hại, trước khi dạ dày kịp hấp thu đã bị hoàn toàn loại bỏ.

Kết quả sau lần uống thuốc này, quả nhiên có chút giảm xuống so với lần trước, nhưng vẫn miễn cưỡng có thể tiếp nhận. Lúc này sự mệt nhọc trong kinh mạch của hắn đã thoáng khôi phục lại. Cộng thêm lúc trước dùng nguyên khí bổ dưỡng, cường độ cũng có điều gia tăng. Nhạc Vũ lại lần nữa vận chuyển chân khí, đợi đến lần thứ mười ba mới kết thúc, đoàn nội tức bên trong đan điền đã từ chỗ màu trắng nhạt biến thành màu trắng bạc.

Chân mày Nhạc Vũ nhất thời nhảy lên, biết tu vi nội tức của mình hắn đã được lên cấp.

Thật ra ở thế giới này, trước cấp bậc võ sư, những người tập võ cũng không hề có phương pháp giám định cấp bậc nội tức. Bọn họ ngoại trừ dựa vào cảm giác của bản thân, chỉ có thể dựa vào Định Giai Thạch trong tông tộc để xác định cấp bậc. Mà sau khi thành võ sư, sẽ học được nên làm sao phóng chân khí ra ngoài khi không nhờ vào vật thể nào đó, lúc đó mới có thể thông qua màu sắc sâu cạn của chân khí mà giám định cấp bậc. Bất quá việc định giai đầy quyền uy kia, phải lấy kết quả của Định Giai Thạch làm chủ.

Mà vào lúc này Nhạc Vũ đang dùng năng lực phân tích của hệ thống phụ trợ thông qua màu sắc để phán đoán. Đại Hỗn Nguyên chân khí của hắn, lẽ ra nên có màu sắc hỗn tạp, nhưng khi mới bắt đầu tu luyện nội tức, thuộc tính của chân khí bản thân còn chưa được rõ ràng, căn bản cũng lấy màu trong suốt và màu trắng làm chủ. Vài ngày trước Nhạc Vũ vì muốn hiểu rõ những tính chất khác nhau của các loại thuộc tính, toàn bộ người hầu bên trong phủ, bao gồm Nhiễm Lực cùng Nhạc Trương thị, toàn bộ đều bị hắn phân tích qua một lần. Việc hiểu biết của hắn về phương diện này, có thể nói so sánh với người trong thế giới này càng mạnh hơn không ít.

Nội tức đánh sâu vào võ sĩ cấp ba, Nhạc Vũ cũng không vội vã vận hành công quyết cấp thứ tư, mà vẫn men theo lộ tuyến cũ vận hành. Cho đến khi đoàn chân khí hoàn toàn ổn định lại, lúc này mới ngừng vận chuyển chu thiên, ngược lại bắt đầu đánh sâu vào nhâm mạch, là những kinh mạch vẫn còn trúc trắc trên lộ tuyến thường vận chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: BÍ MẬT NGUYÊN KHÍ

Nguyên khí rốt cục là đồ vật gì, cho dù là ở thời đại của Nhạc Vũ, vẫn làm cho nhiều khoa học gia không sao giải thích được. Máy móc không quan sát được sự hiện hữu của nó, song tất cả những người tu luyện võ học đều có thể cảm giác được. Vì thế nó được rất nhiều chuyên gia về thần bí học cho rằng đó là một hiện tượng mà khoa học không cách nào giải thích.

Nhạc Vũ cũng chỉ có kiến thức nửa vời đối với nguyên khí, nhưng hắn lại hiểu được nhiều hơn so với những vị chuyên gia học giả kia. Bởi vì có năng lực phân tích, hắn có thể ở trong kinh mạch của mình "nhìn" ra được nó lưu động. Nhưng hắn lại không cách nào phân tích ra đây tột cùng là vật chất hay là thứ gì khác. Chỉ biết là loại vật chất có sinh mệnh lực ở trong miệng những học giả thần bí học đang ở trong thân thể mình cơ hồ đáng được xưng là vạn năng. Nếu như bị thương, đem nguyên khí triệu tập, như vậy có thể giúp cho thương thế thật nhanh khôi phục ở một trình độ nhất định. Mà bên trong thân thể nếu như nhiễm bệnh, cũng cùng đạo lý, sự hiện hữu của nó có thể chống đỡ cùng thanh trừ hoàn toàn mầm bệnh tồn tại, vô luận đó là căn bệnh viêm chứng hay khối u.

Nhưng ngược lại chính là, khi nguyên khí trong thân thể không đủ, nếu như bị nhiễm bệnh sẽ kéo dài thêm vài ngày, thậm chí càng lâu hơn.

Ngoài ra vô luận là tu luyện nội tức hay là về phương diện kinh mạch, cũng không thể rời bỏ vật chất này. Tỷ như Nhạc Vũ trong hiện tại, lấy nguyên khí khổng lồ đang bắt đầu khởi động trong đan điền, phối hợp với chân nguyên bản thân, khai thác những khu vực bị bế tắc trong kinh mạch, hắn sẽ thật thuận lợi. Đợi đến khi dược hiệu của lần này hoàn toàn biến mất lần nữa, đã liên tục đánh thông ba nơi kinh mạch bế tắc. So sánh với thời gian hắn lần mò tìm hiểu trước kia, dùng chân khí bản thân đi cải thiện kinh mạch phải nhanh hơn cả mấy chục lần. Nếu có thể tiếp tục, mặc dù dược hiệu hạ thấp xuống, cũng chỉ dùng thời gian chưa đến mười ngày là có thể làm cho trạng huống kinh mạch bản thân vượt qua trình độ của những người có tư chất tập võ trung đẳng.

Bất quá đến lúc này, Nhạc Vũ đã cảm giác được tốc độ của chút ít chất lỏng trôi

qua Túc Dương Minh Vị Kinh chuyển hóa thành nguyên khí đã từ từ chậm lại. Điều này làm trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, nghĩ lại cho dù Bồi Nguyên hoàn cũng phải lấy nguyên khí bản thân làm trụ cột, nếu bản thân không đủ nguyên khí lại đem dung hợp chuyển hóa, như vậy cho dù trong thân thể hắn thu nạp bao nhiêu dược tính, chỉ sợ đều không có tác dụng gì.

Nhạc Vũ không khỏi cười tự giễu, nghĩ lại trên đời này làm sao có chuyện tốt một bước lên trời như vậy. Cho dù có hệ thống ký sinh phụ trợ, chỉ bất quá hắn có thể mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi. Bồi Nguyên hoàn dù tốt, nhưng tác dụng vẫn có hạn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ vươn người đứng lên. Vặn vẹo khớp xương toàn thân, chỉ cảm thấy tinh lực cả người dư thừa tới cực điểm, có cảm giác muốn lớn tiếng rống to, đem toàn bộ tinh lực phát tiết ra ngoài. Cũng may hắn còn nhớ rõ hiện tại mình cần phải ẩn giấu thực lực, mới miễn cưỡng đè nén trở xuống. Nhưng đợi đến khi hắn mở mắt, chỉ nhìn thấy gương mặt của Nhiễm Lực đang tiến tới trước mặt của hắn, đôi mắt mang theo thần sắc cực kỳ thương cảm trông mong.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, dùng ngón tay bắn bình sứ đi qua, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống lần nữa. Thật ra hiện tại đã sắp đến trưa, nhưng lúc này vô luận là Nhiễm Lực hay Nhạc Vũ đều không có ý tứ trở về thành. Trong hai người, một người khẩn cấp muốn thử xem dược lực của viên thuốc màu trắng này, ngay cả bụng đói cũng không thèm quản. Mà một người khác lại đang cần một thời gian yên lặng để suy tính con đường của mình sau này.

Không chút nào nghi ngờ, Bồi Nguyên hoàn đã chế tạo thành công, có thể tăng nhanh tốc độ tu hành nội tức của mình. Nhưng dựa theo suy tính của Nhạc Vũ, loại thuốc này tối đa chỉ giúp hắn phát triển tới trình độ của võ sĩ cấp tám mà thôi. Khi dược hiệu giảm xuống, lại thêm cặn bã dược vật lắng đọng, sẽ có nhân tố kháng tính đối với dược vật. Chuyện cặn bã dược vật hắn có thể bỏ qua, nhưng chuyện kháng tính hắn thật không có biện pháp nào khác. Hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng tồn tại, mặc dù có thể giúp hắn phân tích được mỗi một tế bào đi vào trong cơ thể, giúp từng hệ thống trong thân thể duy trì tới trạng thái tốt nhất. Bất quá điều này cũng không đại biểu cho ý nghĩa nó có thể khống chế sự thay đổi của bản năng cơ thể.

Cho nên nếu hắn muốn ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cho mình trở nên càng mạnh hơn, cũng chỉ đành thay đổi cách khác.

Mà theo Nhạc Vũ tính toán, nếu như Bồi Nguyên hoàn có thể sử dụng mãi, vậy chẳng những có thể toàn lực cải thiện trạng huống kinh mạch trong cơ thể của mình, mặc dù trong lúc nhất thời còn không có cách nào gia tăng được quá nhiều nội tức, nhưng nếu kéo dài lâu ngày, dược tính của Bồi Nguyên hoàn sẽ có thể phát huy tới lớn nhất.

Dù sao hôm nay chân chính chế ước hắn chính là kinh mạch yếu ớt cùng bế tắc. Tu vi trong cơ thể tăng trưởng, cố nhiên có thể thay đổi thể chất bản thân, có Bồi Nguyên Hoàn tăng lên lượng nguyên khí sinh ra mỗi ngày. Nhưng nếu một ngày chỉ có thể mười lần vận chuyển chu thiên, dù bản thân có thêm càng nhiều nguyên khí, lại có tác dụng gì? Mà muốn cải thiện trạng huống kinh mạch, nếu nguyên khí còn chưa đạt tới độ dày nhất định, cũng chỉ vô ích mà thôi.

Bất quá hiện tại Nhạc Vũ chuẩn bị trước tiên đem tu vi chân khí của mình tăng lên tới võ sĩ cấp năm rồi hãy nói. Ý nghĩ của hắn tính toán để dành đủ thực lực, sau đó sẽ đi dạo vào mấy khu rừng gần bên.

Hổ Lĩnh là vùng đất thuộc Nhạc gia, yêu thú đã sớm bị thanh trừ sạch sẽ. Dược vật sinh trưởng nơi này cũng đã bị tông tộc Nhạc gia toàn bộ khống chế. Mấy sơn lĩnh gần bên cũng giống như thế, chỉ có duy nhất khác nhau chính là giữ lại hoặc nuôi nhốt một ít yêu thú cấp thấp, cung cấp cho một ít con cháu trong tông tộc tiến hành huấn luyện về phương diện thực chiến.

Nhưng ở bên ngoài khe sâu, những khu rừng rậm núi non nguyên thủy khác lại là ngoại lệ. Bên trong chẳng những có rất nhiều yêu thú cấp hai cấp ba trở lên, còn vô cùng nguy hiểm, tông tộc thật không cách nào có thể hoàn toàn khống chế.

Nói tới những địa vực này, quả thật tương đối nguy hiểm, nhưng Nhạc Vũ dự định vô luận như thế nào cũng phải chuẩn bị đi tới những địa phương kia thăm dò thử một chút. Một mặt chuẩn bị đi tìm kiếm một phen kinh nghiệm thực chiến với yêu thú, dù sao chính hắn sáng tạo một ít đao pháp cùng kiếm thuật cơ sở, nếu không đem ứng dụng với những yêu thú kia, cuối cùng vẫn không thể xem như hoàn thiện thực dụng. Về mặt khác, cũng muốn đi thử một chút có thể thu thập được một ít dược liệu quý trọng hay không.

Ở bên trong tông tộc, ngoại trừ Bồi Nguyên hoàn, hắn vẫn còn có loại dược vật có công hiệu nhiều hơn. Nhạc Vũ từng nghe Nhạc Trương thị nói, lúc trước khi "phụ thân" hắn còn sống, hàng năm đều được nhận một viên Cường Tủy hoàn.

Mà nếu như nói tác dụng của Bồi Nguyên hoàn chỉ là bồi nguyên, như vậy Cường Tủy hoàn chính là bồi bổ xương tủy.

Xương tủy chính là gốc rễ của máu thịt, lại là nơi sinh ra nguyên khí. Mà tác dụng của Cường Tủy hoàn, chính là có thể tiến hành cường hóa đối với xương cốt vĩnh cửu, gia tăng khả năng sản xuất nguyên khí của bản thân.

Lúc ấy Nhạc Trương thị vẫn luôn oán giận, nếu ban đầu có thể lưu lại được hai viên, để cho Nhạc Vũ rèn luyện nội tức, cũng không gặp phải khó khăn như hôm nay. Mà từ sau ngày đó, Nhạc Vũ luôn lưu ý đối với chuyện này.

Bất quá dược vật như Cường Tủy hoàn, với tầng cấp bây giờ của hắn căn bản không thể tiếp xúc. Dựa theo cách nói của Nhạc Trương thị, đó là vì phụ thân hắn thành công tiến vào cấp năm tiên thiên mới có tư cách nhận được. Nhưng cường giả như vậy, cả trong tông tộc còn chưa tới ba mươi người, về phần phương thuốc lại càng đừng mong nghĩ tới, ngay cả Bồi Nguyên hoàn còn bị tông tộc giữ kín bí mật chặt chẽ, đối với Cường Tủy hoàn thì không cần phải nói.

Nhưng điều này cũng không có ý nghĩa Nhạc Vũ hoàn toàn không có cách nào. Từ tình huống thu mua ở tiệm thuốc Nhạc gia mỗi ngày, loại bỏ đi những dược vật liên quan tới thuốc trị thương, Bổ Khí hoàn và Bồi Nguyên hoàn, đại khái hắn vẫn có thể đoán ra Cường Tủy hoàn cần loại dược vật ra sao.

Nhưng nếu hắn muốn phân tích ra được thành phần cụ thể của thuốc, hay tìm ra dược liệu thay thế, như vậy nhất định phải tìm kiếm đầy đủ những dược liệu quý trọng mới xong. Mà ở Nhạc gia thành, những thứ này là đồ vật được khống chế quản lý, nơi phát ra duy nhất chỉ sợ cũng chỉ phải ra ngoài thu thập.

Dĩ nhiên đây chỉ là chuẩn bị trước mà thôi, chân chính muốn hắn nếm thử, thực sự quá phiền toái. Bây giờ Nhạc Vũ đem tất cả hi vọng đặt lên người Nhiễm Lực. Nếu tiểu tử này có thể đúng lúc mười tám tuổi hoặc trước mười tám tuổi đột phá được cảnh giới võ sư, nói không chừng sẽ được tông tộc ban thưởng cho một hay hai viên Cường Tủy hoàn. Khi đó đem ra nghiên cứu, so với việc mình ra ngoài thu thập sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cũng an toàn hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: HẠN CHẾ PHỤC DƯỢC

Suy tư một trận, Nhạc Vũ lại bắt đầu tiếp tục suy tính sáng tạo những chiêu kiếm thuật trụ cột còn chưa hoàn thành. Chỉ một lúc sau, đã nhìn thấy Nhiễm Lực đột nhiên nhảy lên, ngửa đầu lên trời thét dài ầm ĩ. Cho tới một phút sau, âm thanh chấn động núi rừng hồi lâu không dứt mời từ từ yên lặng trở xuống.

Nhạc Vũ biết Nhiễm Lực đã chính thức đột phá đến võ sĩ cấp bảy. Mấy ngày trước hắn đã phân tích nội tức trong cơ thể Nhiễm Lực, độ dày đã được tương đối, hôm nay chẳng qua bước qua cánh cửa kia một bước mà thôi.

Bồi Nguyên hoàn có thể phụ trợ tu luyện chân khí, ở phương diện giúp người đột phá bình cảnh vẫn có kỳ hiệu như trước. Vốn Nhiễm Lực ít nhất cần hai mươi mấy ngày tích lũy mới có thể thành công, nhưng sau khi nuốt Bồi Nguyên hoàn, đã được bước qua bình cảnh.

Nhưng đợi đến khi Nhiễm Lực bình tĩnh lại, nhưng trên mặt Nhạc Vũ không có chút sắc mặt vui mừng, ngược lại gương mặt thật lạnh lùng, đang trợn mắt nhìn hắn. Lúc này Nhiễm Lực mới biết tiếng thét vừa rồi có chút không ổn, có chút lúng túng gãi gãi đầu, vội vàng đem bình sứ trong tay giấu vào trong ngực, sau đó tự biết đuối lý nhìn Nhạc Vũ áy náy cười như xin lỗi.

Quả nhiên không bao lâu, Nhạc Vũ liền phát hiện có vô số ánh mắt đang nhìn trộm lại tụ tập tới thêm lần nữa. Bất quá đại đa số tầm mắt đều tập trung lên người Nhiễm Lực. Khoảng mười mấy phút sau nhìn thấy hai người một người ngồi xếp bằng còn một người đang huy búa, không thấy có gì dị thường thì cùng nhau rời đi. Mà thậm chí Nhạc Vũ không cần tận mắt chứng kiến cũng biết những ánh mắt kia tràn đầy ghen tỵ cùng hâm mộ.

Võ sĩ cấp bảy mười lăm tuổi, vào những năm trước đây chỉ có một mình Trùng Tiêu Tích Tà Kiếm Trác Nhất. Mà dõi mắt cả Nhạc gia thành, có được thành tựu thế này trong suốt mấy trăm năm qua chỉ có bốn năm người mà thôi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi bật cười, thật ra tiếng thét của Nhiễm Lực cũng không có gì thiệt hại. Hắn vốn nghĩ nếu những người khác đã không biết thì cố tránh việc bị họ nhìn chăm chú quá sớm mà thôi. Nhưng nếu như đã bại lộ, điều này cũng không có hại gì lớn. Đã nói có tệ tất có lợi, thành tựu của Nhiễm Lực ít nhiều có thể khiến cho Tấn thị phải gia tăng kiêng kỵ. Hắn gặp chuyện không may thì không sao, nhưng nếu Nhiễm Lực cũng không may, như vậy cho dù bản thân Tấn Húc có là võ sư cấp năm, chỉ sợ cũng không gánh nổi lửa giận của tông tộc.

Khi phát giác người cuối cùng cũng đã rời đi, Nhạc Vũ dựa theo thói quen thường ngày, lại lặng lẽ đi ra đem những bẫy rập nhỏ bị phá hư sửa lại toàn bộ. Mà cho tới lúc này hắn mới nhớ tới việc đi hỏi Nhiễm Lực một vấn đề, so sánh dược tính của loại thuốc bắt chước với dược tính của nguyên phẩm có gì khác biệt, dù sao trong hai người cũng chỉ có Nhiễm Lực từng uống qua nguyên phẩm hơn mười lần.

- Lúc ấy chỉ lo vội vã đem tu vi tăng lên tầng thứ bảy, nhất thời không chú ý nhiều như vậy. Bất quá tiểu thiếu gia, tôi cảm giác hắn là mạnh hơn loại nguyên phẩm chút ít. Nguyên khí gia tăng hôm nay thật sự không hề giảm bớt, ngược lại còn nhiều hơn trước kia…

Nhiễm Lực cười hắc hắc, trơ mặt đòi hỏi xin thêm Bồi Nguyên hoàn, bị Nhạc Vũ trực tiếp bỏ qua. Giờ phút này hắn đang trầm tư suy nghĩ, quả nhiên không vượt ngoài suy đoán của hắn, dược hiệu mạnh yếu chính là có liên quan tới "Bí Tinh" bên trong Bồi Nguyên hoàn. Lúc trước khi hắn chế thuốc, dự tính tăng thêm một chút phân lượng "Bí Tinh". Nhưng là lần đầu tiên chế thuốc, thật không dám bỏ quá nhiều. Hôm nay xem ra sau này nếu có cơ hội phải suy nghĩ làm sao sửa đổi phương thuốc của Bồi Nguyên hoàn, nhìn xem có thể gia tăng nhiều dược vật hơn nữa hay không.

Hôm nay khi hai người quay trở về, quả nhiên lại bị Nhạc Trương thị mắng cho một trận. Nhưng Nhiễm Lực đột phá được cấp bảy của Hóa Trần Đại Chân Lực làm Nhạc Trương thị mừng rỡ nhiều hơn tức giận, cây chổi lông gà cầm trong tay tự nhiên cũng chỉ giơ cao đánh khẽ, sau khi quở trách hai người vài câu không nói thêm gì nữa.

Đợi đến ngày kế, hai người lại tiếp tục đi ra sau núi. Bất quá lần này Nhiễm Lực không cách nào tiếp tục uống thêm thuốc, chỉ đành cả kinh thất sắc đưa mắt nhìn

Nhạc Vũ ném Bồi Nguyên hoàn vào trong miệng.

- Thiếu gia, Bồi Nguyên hoàn này không được dùng nhiều. Ngài uống nhiều như vậy, hiệu lực không có, còn dễ dàng xảy ra chuyện.

Nhiễm Lực cho là Nhạc Vũ không hiểu lợi hại, thật ra vào ngày hôm qua hắn đã dự định khuyên bảo, chẳng qua khi đó Nhạc Vũ đã uống vào, hơn nữa vì là lần đầu sử dụng nên nguy hại đối với thân thể cũng giảm bớt, vì thế hắn nhẫn nhịn không nói, lúc này vô luận thế nào không thể ngồi xem thiếu gia uống nữa. Khi hắn thấy Nhạc Vũ vẫn đang nhai thuốc không hề để ý tới lời nói của hắn, Nhiễm Lực nhíu mày, cảm giác mình phải dùng từ ngữ nặng nề hơn mới thỏa đáng.

- Thiếu gia, ngài có nghe nói qua Nhạc Niệm của thành nam hay không? Khi còn bé thường xuyên cùng chúng ta chơi đùa, vài ngày trước dùng Bồi Nguyên hoàn quá nhiều, hiện tại đã như nửa chết nửa sống. Thật ra ngài hoàn toàn không cần vội vã như vậy…

Nhạc Vũ cười cười, ực một tiếng đem toàn bộ thuốc nuốt hết vào cổ họng. Khiến sắc mặt Nhiễm Lực tức giận đến xanh mét, liền quay mặt sang nơi khác giận dỗi không thèm để ý tới hắn.

Mấy ngày kế tiếp cũng là mỗi ngày làm Nhiễm Lực không ngừng kinh ngạc, hắn vốn nghĩ người mới uống Bồi Nguyên hoàn thì có uống nhiều nên mới không sao. Đợi đến khi Nhạc Vũ cảm thấy trong thân thể không khỏe tự nhiên sẽ hiểu được tai hại. Nhưng tình hình sau đó làm hắn choáng váng. Chẳng những Nhạc Vũ không xảy ra chuyện gì, cường độ chân khí lại đột nhiên tăng mạnh.

Mấy ngày qua Nhiễm Lực đang suy đoán có phải loại Bồi Nguyên hoàn phỏng chế này cùng loại nguyên phẩm có điều gì khác nhau hay không. Nếu Nhạc Vũ có thể thay đổi được cường độ của dược hiệu, nói không chừng cũng có thể thanh trừ đi độc tính của nó.

Nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui, Nhiễm Lực thật không đủ can đảm làm loạn như Nhạc Vũ.

Lúc trước hắn từng có được kinh nghiệm tương tự. Liên tục uống vào bốn viên, sau đó toàn thân trên dưới đau đớn đến chết đi sống lại, thiếu chút nửa đã mất nửa mạng. Trong hai tháng kế tiếp, chân khí không hề có bất kỳ tiến triển, vì thế hắn bị độc tính của Bồi Nguyên hoàn làm hoảng sợ thật sự.

Có được kinh nghiệm đau đớn này, sau đó dù là Nhiễm Lực hay Nhạc Vũ, tách thời gian cho hắn uống thuốc vốn sáu ngày sửa lại thành ba ngày, nhưng không dám tùy tiện thực hiện ngay tức khắc mà ban đầu dùng sáu ngày, sau khi thử dò xét dược tính mới giảm xuống năm ngày.

Nhưng mặc dù hắn "tiết kiệm" như thế, hai mươi viên Bồi Nguyên hoàn đến ngày thứ chín đã hết sạch. Nhiễm Lực chỉ uống hai viên, còn lại đều rơi vào trong bụng Nhạc Vũ.

Lần nấu thuốc kế tiếp Nhiễm Lực chẳng những tích cực không ít, thậm chí cơ hồ còn lấy hết số tiền riêng tám mươi lượng bạc đưa ra. Điều này làm Nhạc Vũ hơi có chút kinh ngạc, hắn sớm biết Nhiễm Lực được Nhạc Trương thị cho tiền tiêu hàng tháng, nhưng thật sự không nghĩ tới người này lại có thể để dành được nhiều như vậy. Ba mươi lượng đã đủ cho một gia đình trong Nhạc gia thành sống cuộc sống trung thượng đẳng suốt hai mươi năm.

Thế giới này tài nguyên khoáng sản kim loại màu không ít, mỏ bạc lại càng nhiều không kể xiết. Nhưng chỗ khai thác mỏ lại bị yêu thú hoành hành, bên dưới lòng đất còn có Trùng Trí quấy rối, không đủ thực lực dù muốn đứng vững còn khó khăn, cho nên bạc tương đối đáng giá.

Vì vậy có thể tưởng tượng nỗi vui mừng của Nhạc Vũ khi nhìn thấy thứ này. Phải biết rằng chủ nhân trước kia của thân thể hắn, chính là tiểu Nhạc Vũ, mỗi tháng chỉ được một hai lượng bạc tiền tiêu, bảy tám năm để dành còn không bằng một nửa của Nhiễm Lực. Nếu như toàn bộ đổi thành dược vật, ít nhất có thể sử dụng tới bốn năm năm.

Nhưng sau khi cẩn thận suy tính, Nhạc Vũ lại cười khổ đẩy bạc trở về. Hôm nay hắn lấy lý do mình thí nghiệm nấu thuốc trị thương, nếu mua quá nhiều dược liệu, người khác không nổi lên lòng nghi ngờ mới là quái lạ.

Hôm đó hai người ở cửa nam mua chừng một trăm hai mươi phần dược vật thì dừng lại, mặc dù vậy đã thu hút tới không ít ánh mắt nghi ngờ. Sau khi mang theo dược liệu đi ra Nhạc gia thành, lần này Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận. Liên tục ba ngày cũng không thực sự chế luyện thuốc, lại bắt đầu thử chế luyện thuốc trị thương. Cho đến khi xác nhận chung quanh không còn người nhìn trộm, mới chính thức chế luyện Bồi Nguyên hoàn.

Lần này có Nhiễm Lực giúp đỡ, Nhạc Vũ lại thử dò xét tăng thêm hàm lượng của "Bí Tinh". Ngoài ra đem những cặn thuốc được thân thể phán định không có tác dụng loại bỏ. Nhưng làm cho hắn cảm thấy tiếc nuối chính là lần này tuy dược hiệu có gia tăng, lại chỉ tăng thêm được hai thành, hoàn toàn khác biệt với lòng kỳ vọng lớn lao của hắn.

Nhưng hai thành dược tính gia tăng đã đủ làm Nhiễm Lực mừng rỡ. Lượng biến sinh ra biến chất, mỗi ngày gia tăng thêm hai thành nguyên khí, hiệu dụng đưa tới thật vượt xa Bồi Nguyên hoàn nguyên phẩm tới năm thành.

Song đến lúc này, phiền toái của hai người mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: HỔ THỊ LANG KHUY

- Tiểu thiếu gia, ngài muốn nói có người động tới những thứ này?

Nhìn Nhạc Vũ đang thật cẩn thận lật qua lật lại mấy nồi đất trên mặt cỏ, sắc mặt Nhiễm Lực đen thui như muốn chảy ra nước.

Thật ra hắn vẫn luôn thấy kỳ quái Nhạc Vũ từ lúc nào học được bản lĩnh quan sát như vậy. Nhưng không thể nghi ngờ chính là ở phương diện này năng lực của Nhạc Vũ đúng là lợi hại, nếu kết luận như vậy, hơn phân nửa đã đúng sự thật. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhiễm Lực không ngốc, ngược lại rất thông minh, giờ phút này chẳng qua thoáng liên tưởng liền đoán được có người sinh nghi đối với những hành động của bọn họ.

- Hắn là không sai được, ta đã kiểm tra, những dấu vết bên ngoài không phải do yêu thú gây nên.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, sắc mặt như băng sương đứng lên:

- Còn có những cặn bã trong nồi thuốc, đã bị người động tới. Nhưng cũng không phải là chuyện gì quan trọng cả.

Nếu đã giả vờ nghiên cứu chế thuốc trị xương cốt, vậy không thể chỉ hai ba ngày đã bỏ mặc. Vì vậy cơ hồ mỗi ngày Nhạc Vũ đều từ trong thành mang ra chút dược liệu, số lượng khi nhiều khi ít. Dù sao những thứ này rẻ tiền, cũng không tốn hao bao nhiêu. Mà dược vật hữu dụng cho Bồi Nguyên hoàn, đã được hắn lấy ra chứa trong một bình sứ, chưa xem là lãng phí.

Bởi nguyên nhân e ngại phiền toái, ngoại trừ thanh đồng tiểu đỉnh họ dùng nấu thuốc, những công cụ phụ trợ khác bình thường họ đều để lại trên bãi cỏ. Mà giờ khắc này, những nồi đất được sắp xếp chỉnh tề toàn bộ đều bị lật úp, trong đó còn có nhiều nồi bị vỡ vụn.

Hàng rào gỗ bên ngoài đã bị đụng thủng hai lỗ, ở bên trong bãi cỏ Nhạc Vũ phát hiện mấy dấu vết bị yêu thú giẫm đạp. Song người ngụy trang hiện trường này, sợ rằng không bao giờ nghĩ tới hệ thống phụ trợ trí năng của hắn, có thể ghi chép lại chức năng phân lượng của những cặn thuốc còn sót lại, còn có năng lực phân tích chỉ tay.

Trên thực tế cho dù không có những thứ này, dấu vết những người đó lưu lại cũng không thể lừa gạt được ánh mắt của hắn.

Nhưng Nhạc Vũ nói nghe thật dễ dàng, Nhiễm Lực khi nghe được những lời này, tâm tình ngược lại càng thêm nặng nề, chân mày cau chặt lại thành đường thẳng.

Từ ý đồ của những người đó, chuyện xảy ra lần này cũng không phải là chuyện gì khó lường. Những người đó không hoài nghi bọn họ đang chế tạo ra Bồi Nguyên hoàn, mà chỉ cố gắng từ trong những cặn thuốc kia phân biệt ra tiến độ chế tạo thuốc trị thương của Nhạc Vũ.

Song Nhiễm Lực lại nghĩ xa hơn một chút, hai tháng trước những người hạ thủ với Nhạc Vũ, hiển nhiên mãi cho tới bây giờ cũng chưa từng buông tha việc rình rập Nhạc Vũ.

Đây cũng là muốn nói, nguy hiểm vẫn đang kề cận bên người bọn họ, thời thời khắc khắc sẽ đến. Hơn nữa bọn hắn còn cố gắng phong sát hoàn toàn những cơ hội mà Nhạc Vũ có thể thừa kế sản nghiệp…

- Tiểu thiếu gia, ta xem ngày sau nên cảnh giác một chút mới tốt!

- Yên tâm, chuyện này ta tự nhiên hiểu rõ!

Ánh mắt liếc nhìn thần sắc lo lắng của thiếu niên bên cạnh, Nhạc Vũ cười nhạt. Thật ra chuyện này cũng không tới mức nghiêm trọng như Nhạc Vũ đã nghĩ, nếu như những người đó lần đầu tiên hạ độc thủ thành công thì cũng thôi, một ít lão hữu của "phụ thân" hắn cho dù bất mãn nhưng sẽ không nói gì. Nhưng nếu còn xuất hiện lần thứ hai, hơn phân nửa sẽ kích khởi công phẫn.

Ở Nhạc gia thành, những người có được sản nghiệp cũng sẽ không nguyện ý sau khi mình chết, hậu thế của họ sẽ bị đối đãi như thế. Cho nên dù cho người kia có

quyền thế bao thiên trong tông tộc, cũng sẽ không dám tùy ý làm bậy.

Nhưng ở trong lòng Nhạc Vũ vẫn cảm nhận được một cỗ áp lực giống như trước. Tư vị bị giám thị từng thời khắc thật không dễ chịu chút nào.

Ngoài ra hắn còn lo lắng, kế hoạch mình muốn dùng dược vật đề cao thực lực sẽ bị ảnh hưởng. Lấy lý do chế luyện thuốc trị thương để lừa dối, cuối cùng vẫn chỉ có thể giấu diếm được nhất thời. Còn có phương diện mua dược vật, bỏ qua khốn cảnh về tiền tài eo hẹp, ngày sau không thể chỉ dựa vào loại dược vật như Bồi Nguyên hoàn để đề cao thực lực.

Cho nên vô luận từ phương diện nào mà nói, hắn đều phải nghĩ biện pháp, vì chuyện ngày sau cần phòng ngừa chu đáo một phen. Nhưng vấn đề là, mãi cho tới bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra thủ đoạn để phá bố cục này.

Thật ra lúc ban đầu Nhạc Vũ từng tính toán qua, có nên mở tiệm thuốc hay không.

Từ trước tới giờ Nhạc thị chưa từng cấm đoán tộc nhân buôn bán bên trong thành. Dĩ nhiên phải có một điều kiện tiên quyết, chính là những ngành buôn bán do tông tộc lũng đoạn không thể bị ảnh hưởng.

Trên thực tế bên trong Nhạc gia thành, tổng cộng có mười mấy tiệm thuốc tồn tại, tông tộc để ý chỉ là việc thu mua cùng bán ra những loại dược vật quý trọng mà thôi. Trên thực tế vì khách quan cho lợi nhuận bán ra, những việc buôn bán linh tinh chỉ có thể xem như là chuyện nhỏ.

Mà ý đồ của Nhạc Vũ không phải vì kiếm tiền, chẳng qua dự định dùng lý do này để che giấu việc mình thu mua dược liệu. Dĩ nhiên lấy năng lực của hắn, thay đổi một chút dược hiệu của Bổ Khí hoàn hay thuốc trị thương nào đó, không phải là việc gì khó khăn.

Nhưng mãi cho đến nay Nhạc Vũ vẫn luôn chần chờ do dự. Nguyên do là vì một tộc quy khác trong tông tộc, nếu trong tộc có con cháu có thể nhờ vào tiền lãi từ điền sản của mình mà thuê mướn bốn gã võ sư trở lên, như vậy vẫn sẽ có tư cách thừa kế điền sản do bậc cha chú lưu lại.

Đây là phương thức mà tông tộc sử dụng để khích lệ những con cháu không có thiên phú tập võ kiếm sống, xem như chính sách để giảm bớt gánh nặng cho tông

tộc, vừa vặn có thể cho hắn sử dụng. Vốn với tính cách của Nhạc Trương thị, nếu như nhìn không thấy tiền lãi tuyệt đối sẽ không đồng ý lời cầu xin của hắn, nhưng nếu thật sự có thể phát sinh ra được lợi nhuận, cũng giống như bức bách những người có mưu đồ trong tông tộc hạ thủ càng nhanh hơn mà thôi.

Trừ phi ngay bây giờ hắn đã có đầy đủ năng lực để tự vệ, hoặc là gặp phải tình huống vạn bất đắc dĩ, nếu không chủ ý mở tiệm thuốc không thể thực hiện.

Bất quá ý nghĩ này tuy bị Nhạc Vũ tạm thời đặt sang bên, nhưng hắn sẽ không bao giờ buông tha. Mua những dược liệu kia là vì che giấu, cũng vì nghiên cứu, làm sao bắt tay chế luyện cải tạo thuốc trị thương cùng với một ít thuốc pha chế sẵn có thể đại lượng giao dịch, sau đó mang về tiến hành nghiên cứu cải tạo.

Những phương thuốc này bên trong Tàng Thư quán của Nhạc gia đều có ghi chép lại, nhưng phân lượng cụ thể cùng trình tự và phương pháp chế tạo, bên trong còn gia tăng thêm bí phương đặc biệt gì đó, những điều này không thể công khai bày ra cho người khác biết, xem như đoạn tuyệt khả năng có người khác nhúng tay vào việc buôn bán của tiệm thuốc gia tộc.

Dĩ nhiên chuyện này không làm khó được Nhạc Vũ, chỉ cần mua những loại thuốc này về tiến hành phân tích, sau đó thu thập đầy đủ dược liệu là có thể. Hắn cũng không dám đem dược hiệu tăng cao quá nhiều, một loại dược vật chỉ cần tăng lên tác dụng chừng 10% mà thôi. So sánh với việc đơn thuần tăng lên dược hiệu ngược lại càng thêm khó khăn khống chế.

Ngoài ra phương diện dược liệu cũng cần phải suy tính, chẳng những phải lựa chọn loại dược liệu tương đối thường gặp, hơn nữa giá tiền không thể quá đắt hoặc là quá mức tiện nghi.

Mà Nhạc Vũ cũng kinh ngạc phát hiện, nếu đem toàn bộ những suy nghĩ này gom lại cùng một chỗ mà suy tính, lượng công việc cải tạo dược vật thế này không có thời gian nửa năm tới một năm, căn bản không thể nào hoàn thành. So sánh với việc luyện chế Bồi Nguyên hoàn còn phiền toái hơn một chút.

Kết quả này làm Nhạc Vũ liên tục cười khổ. Thật ra nếu hiện tại cần hắn toàn lực ứng phó, ước chừng hai tháng sau có thể cơ bản hoàn thành. Nhưng phần lớn tinh lực của hắn đến tột cùng còn phải đặt vào việc đề cao thực lực. Đây là căn bản cho hắn đặt chân ở thế giới này, nếu căn bản không cứng rắn, chuyện khác bất quá chỉ là hư ảo.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ vươn tay cùng Nhiễm Lực thu dọn những nồi đất bị lật úp. Lại phải tốn thêm nửa ngày chữa trị lại rào chắn bị tổn hại.

Có câu nói "tái ông mất ngựa biết đâu là phúc", lần này Nhạc Vũ cũng đã có đầy đủ lý do đem hàng rào vốn có khe hở cho một bàn tay đưa vào thăng cấp thành một vách tường gỗ kín mít cao chừng nửa thân người.

Mặc dù điều này căn bản không ngăn được những ánh mắt cố ý nhìn trộm, song có vách tường gỗ này tồn tại, cũng giúp cho hắn giảm thấp khả năng bị bại lộ trong phạm vi lớn khi luyện đao luyện kiếm.

Trong mười mấy ngày kế tiếp, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực làm tỏ vẻ không biết nguyên nhân phía sau, hết thảy vẫn làm việc y như trước đó. Nhiễm Lực được Bồi Nguyên hoàn hỗ trợ, toàn lực đánh sâu vào cấp tám Hóa Trần Đại Chân Lực. Mà Nhạc Vũ vừa tu tập Đại Hỗn Nguyên Công vừa bắt đầu tiến hành cải tạo kiếm thuật trụ cột và đao pháp mình tập luyện hàng ngày.

Sau đó mấy lần liên tục hai người đều phát hiện đồ vật bên trong tường gỗ từng bị người đụng qua. Ba lần thừa dịp trời mưa, hai lần làm lại trò cũ, trong quá trình lại cực kỳ cẩn thận. Cho tới hai tháng sau, tựa hồ đối với thiên phú chế thuốc của Nhạc Vũ đã có được phán đoán xác định, lúc này mới từ từ giảm bớt. Điều này làm thần kinh luôn căng thẳng của hai người rốt cục được thả lỏng xuống.

Mà ở tuần cuối cùng của tháng thứ ba, rốt cục Nhiễm Lực lại có đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cơn giận của Lâm Trác

Bên dòng suối nhỏ, Nhiễm Lực đang dựa theo phủ pháp tập luyện Đại nộ Minh Vương phủ. Từ sau khi được Nhạc Vũ chỉ điểm sau, phương thức luyện tập của Nhiễm Lực có khuynh hướng thực chiến với nhân loại hơn, khống chế và thu phát lực đạo cũng càng thành thạo.

Bất quá điều khiến Nhạc Vũ chú ý lúc này phủ phong nóng rực quanh người Nhiễm Lực, còn có tốc độ huy phủ nhanh hơn so với ba tháng trước ít nhất hai lần.

Sau khi Hóa trần đại chân lực được đề thăng thì rất nhiều khiếm khuyết của Đại nộ Minh Vương phủ đã được bù đắp, càng không có hiện tượng vì chân khí không đủ mà khống chế không được như lúc trước.

Nhạc Vũ không thể không thừa nhận, cho dù là hắn bây giờ cũng không cách nào ở trong khoảng thời gian ngắn, dụng kiếm đánh bại người này. Kết quả này cũng làm hắn nổi giận không dứt.

Thật ra thì sau khi đến thế giới này, Nhạc Vũ cũng không phải là rất coi trọng cái gọi là tư chất tập võ. Hắn tự thấy một chút kiến thức vận động học của kiếp trước đủ để thay đổi hết thảy.

Song đối mặt Nhiễm Lực, Nhạc Vũ cũng là lần đầu chân chân chính chính cảm nhận được vài tia ghen tỵ. Sự chú ý của hắn, trở lại hình ảnh hệ thống phụ trợ trí năng "Nội thị" trong đầu. Trong hình ảnh lập thể hiển thị ở đây, có thể vô cùng thấy rõ ràng, trong kinh mạch và đan điền của hắn có một chút khí tức màu xám đang chậm chạp lưu chuyển.

Đây chính là chân khí bây giờ của hắn trong cơ thể. Sau ba tháng không ngừng phục dụng Bồi Nguyên hoàn, Đại Hỗn Nguyên Kính công đã tấn thăng đến tầng thứ tư. Chẳng những màu sắc từ trắng chuyển sang xám mà số lượng cũng đã tăng chừng gấp đôi. Nhạc Vũ đoán chừng, ước chừng khoảng hơn mười ngày nữa là có thể đạt tới cấp năm.

Song Nhạc Vũ chế ra Bồi Nguyên hoàn, người được lợi ích lớn nhất không phải là bản thân hắn mà là tiểu tử nhìn như ngốc nghếch trước mặt này. Cho dù là chỉ có thể cách ba ngày mới có thể phục dụng một lần, cho dù là không cách nào giống như hắn một ngày ít nhất cũng là hai viên nhưng Nhiễm Lực chỉ dùng trong ba tháng đã có thể hoàn thành Hóa trần đại chân lực vượt qua cấp bảy, cấp tám.

Nhạc Vũ biết, tu luyện nội tức thì cấp bậc càng cao lại càng khó có thể lên cấp. Ví dụ như hắn dùng Bồi Nguyên hoàn phụ trợ thì tăng từ cấp ba tăng lên tới cấp bốn mất chừng ba mươi lăm ngày, còn từ cấp bốn đến cấp năm đến nay vẫn chưa thành công. Như vậy tính ra căn cốt của Nhiễm Lực ít nhất phải mạnh gấp đôi hắn.

Có tên tiểu tử này mang đến áp lực, bây giờ Nhạc Vũ đối với thế giới ngoài khe sâu càng thêm mong đợi, cũng chỉ có đạt được những thứ dược liệu quý giá kia, hắn mới có chế tạo thử Cường tủy đan. Huống chi, Nhạc Vũ có lẽ là lúc trước đã nghe nói, những yêu thú cấp bốn trở lên, trong cơ thể ngưng kết một chút tinh thể, nếu là phối hợp lấy một chút dược vật thích hợp thì có thể trợ giúp nhanh chóng tăng lên thực lực.

Còn có hắn kiếm thuật cùng đao pháp hiện giờ của hắn đã cải tạo gần hết 365 kiếm thức cơ sở.

Song cho dù là có hệ thống phụ trợ khả năng tính toán trợ giúp thì Nhạc Vũ cũng không dám nói mình đã hoàn toàn hoàn thành. Những kiếm thức này vẫn còn phải kiểm nghiệm qua thực chiến. Hắn càng cần phải có một đối thủ thích hợp để làm sâu thêm lí giải đối với kiếm thuật.

Đây là một loại binh khí có tính chất hoàn toàn khác với đao mà trước đây hắn sử dụng. Đao mạnh về chặt, chẻ, kiếm mạnh về đâm, bổ. Đao là Bá trong binh khí, tận tình cuồng dã, bá liệt mà hung mãnh. Kiếm là Vương trong binh khí, cô đơn lãnh túc, linh động thuận tiện, hơn nữa phức tạp hơn, cũng càng khó khăn hoàn toàn nắm giữ.

Trên thực tế, kiếp trước của hắn có lưu truyền một câu nói, người bình thường luyện đao đăng đường nhập thất chỉ cần một năm, còn luyện kiếm muốn thành cần mười năm hoặc là lâu hơn. Lời này nghe có chút khoa trương, nhưng cũng biểu hiện nhất định sự khó dễ khác biệt giữa hai loại.

Nhạc Vũ nhìn lại Nhiễm Lực, sau đó mãnh liệt lắc đầu. Thanh chiến phủ trong tay gã hoàn toàn có thể làm thành tấm chắn kín đáo hơn nữa, vậy cũng quá không có tính đại biểu rồi.

Thật ra thì hắn gần đây cũng đã nhìn trúng một đối thủ thử kiếm thật tốt, đáng tiếc tên kia chưa hắn nghe hắn .

Ngày này vào giờ Dậu bốn khắc, hai người theo như lệ cũ bắt đầu thu tràng, đem đao kiếm mà Nhạc Vũ luyện tập giấu kỹ rồi thu hồi nồi đất nấu thuốc, sau đó theo dòng suối nhỏ trở về. Sau đó khi đến con đường đá ở giữa sườn núi thì Nhạc Vũ dừng bước nhìn về lại, nhìn về phía phía bờ bao cách khoảng hơn mười thước kia.

Ở đó có một bãi đất bằng phẳng, bên trong có một thiếu niên tuấn tú chừng mười bảy mười tám tuổi cầm kiếm tập luyện chăm chỉ còn hơn cả bọn hắn.

Làm người khác chú ý chính là ở đầu mũi kiếm có treo một khối sắt ước chừng sáu mươi cân. Trên mặt thiếu niên đã đầm đìa mồ hôi nhưng thủy chung vẫn không dừng tay để lau.

"Lại là gã điên Lâm Trác này, hắn luyện vậy thì có ích gì"

Nhiễm Lực đi tới bên cạnh Nhạc Vũ khẽ lẩm bẩm. Kể từ sau khi những chuyện bên cổng thành kia, Nhiễm Lực đối với thiếu niên bên bờ bao kia cũng có chút bất mãn. Hơn nữa theo thực lực tăng lên của bản thân thì giọng điệu của gã cũng bắt đầu mang theo mùi thuốc súng.

"Nói không thể nói như vậy, ta xem loại luyện pháp này vẫn còn có chút dùng đấy!"

Nhạc Vũ hơi lắc đầu, khi hắn ở trong quân doanh tiền thế đã có rất nhiều người sử dụng loại phương pháp huấn luyện này có thể gia tăng rất lớn sự ổn định lúc dùng vũ khí. Lúc đó khi Nhạc Vũ luyện đao đã từng mang trên tay trái cả trăm kí lô, sau đó cho dù là sự ổn định hay uy lực của đao pháp đều tăng cường rất lớn.

Bất quá mọi việc đều có mức độ, nếu quá đi sẽ có hại, lưu lại ám thương cho cơ nhục và xương cốt. Theo như Nhạc Vũ thấy thì Lâm Trác hôm nay đã luyện như vậy hơn ba giờ. Người này cũng khá giống như hắn lúc ở tiền thế, luyện kiếm

đến không cần mạng.

"Dù sao không bằng ngươi!" Nhiễm Lực khinh thường mỉm cười một cái."Ta xem nhiều nhất hai tháng nữa cũng có thể đánh bại hắn!"

Nhiễm Lực nói đến cuối cùng, không biết vô tình hay cố ý mà dần cao giọng.

Nhạc Vũ vừa mới than một tiếng không ổn thì đã thấy hai tai của Lâm Trác phía đối diện khẽ động rồi ngay sau đó bỏ vật nặng trên kiếm xuống lao vụt đến, ở cách rất xa cũng có thể thấy được khí thế sắc nhọn.

Nhạc Vũ cũng không biết người này rốt cuộc là học loại thân pháp nào, chỉ trong hai nhịp thở đã đến trước mặt hai người. Kiếm trong tay hắn như cầu vồng đâm về cổ họng Nhiễm Lực. Nhiễm Lực cũng gầm lên một tiếng rồi không hề sợ hãi dùng Đại nộ Minh Vương phủ thức thứ sáu Hoành Tảo Thiên Quân chém ngang tới.

Kiếm phủ giao kích, Nhạc Vũ đầu tiên là nghe được một tiếng kim khí đụng nhau kịch liệt rồi một luồng phong áp bạo khai ra bên cạnh. Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, hắn nhìn thấy Nhiễm Lực lộ ra vẻ kinh ngạc rồi thân hình khổng lồ nặng gần hai trăm cân lùi mạnh về phía sau.

Khi hai người tách ra, luồng sáng màu trắng ẩn hiện bất định ở đầu mũi kiếm kia cũng tiến vào phạm vi của Nhạc Vũ khiến hắn giật mình nhìn về Lâm Trác.

Lại là kiếm khí! Không trách được người này có can đảm liều mạng với Nhiễm Lực. Lâm Trác đã âm thầm đột phá võ sư. Không kể kiếm của hai người chỉ chênh lệch hai cấp nhưng chênh lệch giữa võ sĩ và võ sư chẳng khác gì là khác biệt trời vực.

Nhìn Lâm Trác vẻ mặt lạnh băng bước về phía trước, Nhạc Vũ ai thán một tiếng rồi cũng cùng tiến bước. Hắn không học qua thân pháp và các loại đề túng thuật song nhờ vào hệ thống phụ trợ trí năng nên có thể khống chế chính xác từng phân cơ nhục và chân khí, lúc này toàn lực thi triển cũng không chậm. Chỉ trong nháy mắt đã bước tới sau Lâm Trác, đặt tay lên chuôi kiếm bên hông.

Lâm Trác đang chuẩn bị truy kích Nhiễm Lực kêu nhẹ một tiếng rồi đột nhiên xoay người qua, ánh mắt nhìn người mà gã đã bỏ qua vẻ kinh nghi bất định.

Sau đó ánh mắt Lâm Trác dần từ kinh ngạc chuyển sang ngưng trọng. Thiếu niên mười hai tuổi trước mặt này vẫn chưa xuất kiếm, khóe miệng cười nhẹ nhưng ánh mắt chiếu vào mỗi chỗ trên người hắn đều làm hắn rét lạnh. Rõ ràng một kiếm có thể đánh trúng đối thủ nhưng hắn không hề dám vọng động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nguy cơ đến gần

Trận chiến còn chưa bắt đầu, ba người vẫn đang giằng co thì ẩn ước phía sau nghe thấy một tiếng người. Lâm Trác là người đầu tiên thu kiếm lại, sau đó nhảy đến trên đường đá rồi chạy về phía trong thành. Chẳng qua là lúc vụt sát bên người thì nhìn Nhạc Vũ một cái thật sâu.

Hai người còn lại từ trạng thái căng thẳng đề phòng đều thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng Nhạc Vũ vẫn còn sợ hãi. Mới vừa rồi hắn nhìn ra từ trong mắt Lâm Trác chiến ý càng lúc càng nồng đậm . Lúc đầu còn có chút kinh nghi bất định, sau đó đến cuối cùng chỉ thuần túy là chiến ý.

Nhạc Vũ cũng không phải là quá sợ hãi gì, rất muốn một lần thử thực lực của cường giả cấp võ sư xem thế nào, chỉ là lúc này bất kể là từ thời gian hay địa điểm đều không phù hợp.

Đầm nước này cách đường không xa, trời cũng đã dần tối, là lúc những người sau núi trở về, sẽ có nhiều khả năng bị người ta nhìn thấy.

Chỉ trong khoảnh khắc giao thủ cũng có thể bại lộ thực lực của hắn hiện giờ.

Nghĩ đến hậu quả kia, Nhạc Vũ không khỏi có chút cảm kích, nhìn về phía có tiếng người. Sau đó, lại cười khổ một tiếng, lần này cứu vớt hắn lại là đám người Nhạc Lâm cùng Nhạc Phong.

Nhạc Vũ hơi rụt đầu vội vàng kéo Nhiễm Lực chạy đi. Kể từ lần nhìn thấy Nhạc Lâm bại vào tay Lâm Trác, hắn cũng gặp qua vị - tộc huynh- này mấy lần. Không biết là có phải do Nhạc Phong xúc xiểm gì hay không hay chỉ do đơn thuần là vì lần gặp mặt đó, tóm lại Nhạc Lâm từ sau ngày đó cho tới giờ nhìn hắn bằng cặp mắt khó chịu, về phần những người khác đều chê giễu.

Nhạc Vũ thật sự là sợ bọn họ. Mặc dù tuổi thật sự của hắn đã là hai mươi ba tuổi, nhưng không dám bảo đảm, với tính cách thường ngày của mình sẽ không bị đám tiểu hài tử xấu xa này chọc tức mà mất đi khống chế.

May mắn lần này có thể bởi vì nguyên nhân sắc trời chưa tối hẳn mà đám người Nhạc Lâm cùng Nhạc Phong cũng không vội lên đường, hai người mãi cho đến lúc tới gần phía trước núi cũng không bị những thiếu niên kia đuổi theo.

- Thiếu gia, Lâm Trác thật giống như có chút cổ quái. Ngươi nói hắn rõ ràng đã có thực lực cấp võ sư, làm sao còn muốn gạt?

Nhiễm Lực vừa khiêng phủ lớn đi ở đường đá vừa nhe răng nhếch miệng nói. Mới vừa rồi hắn cũng không bị kiếm Lâm Trác đánh trúng nhưng lưng đụng vào vách đá nên cơ nhục bị thương ngoài da. Có thể bởi vì chung đụng đã lâu mà thiếu niên "thật thà" này giờ đã đã bắt đầu có thói quen bỏ cái mặt nạ ngốc nghếch khi đứng trước mặt Nhạc Vũ.

- Chẳng lẽ hắn muốn đến đại hội trong tộc nửa năm sau đột nhiên xuất đầu sao?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng lắc đầu, trên thực tế hắn vẫn cảm thấy khó hiểu đối với chuyện này.

Trong Nhạc gia thành, bất kỳ người nào có thành tựu võ sư cũng sẽ hận không được để cho tất cả mọi người biết. Người giống như Lâm Trác đúng là hiếm thấy. Nếu như chỉ là vừa đột phá cũng là thôi, nhưng nhìn kiếm khí kia thì hiển nhiên thời gian đột phá võ sư cũng đã lâu.

Còn lúc vừa rồi, hắn rõ ràng thấy Lâm Trác chiến ý dạt dào nhưng sau khi nghe có tiếng người đến gần thì không chút do dự rút đi, điều này quả thật lại càng khó hiểu.

Dĩ nhiên khả năng mà Nhiễm Lực suy đoán chưa chắc không phải là không đúng. Nhưng theo Nhạc Vũ thấy thì bên trong chuyện này còn có những nguyên do khác.

Bất quá chuyện của Lâm Trác cũng không quan hệ gì tới hắn, Nhạc Vũ cũng không định tìm hiểu, bên cạnh mình còn quá nhiều chuyện phải lo.

Nhạc Vũ đột ngột đánh ra một quyền vào ngang hông Nhiễm Lực. Đang lúc Nhiễm Lực đau đớn cúi gập người thì Nhạc Vũ cười nhạt, trước đi vào cửa thành. Lần này hắn quả thật không chút nương tay, ngoại trừ không vận dụng chân khí còn thì vận hết lực lượng cơ nhục, lại càng tinh chuẩn vô cùng đánh

trúng chỗ yếu hại của eo ếch Nhiễm Lực, coi như là một lần "dạy dỗ" lần suýt gây nên chuyện ngày hôm nay.

Hoặc là thể chất Nhiễm Lực kém hơn tưởng tượng của Nhạc Vũ chút ít. Hay hoặc giả là người này giả bộ đáng thương trước mặt Nhạc Vũ. Tóm lại mãi cho đến mười mấy phút sau, Nhiễm Lực mới từ từ đứng dậy đi được. Đợi đến lúc Nhạc Vũ dìu hắn từ thành bắc theo hướng tây về nhà thì mặt trời đã lặn.

Sau khi hai người tiến vào chỗ hẻm nhỏ thì liền phát hiện phía trước có mấy chục gã sai vặt mặc áo xanh trên ống tay áo thêu chín vạch màu đồng chờ mình ở cửa. Nhạc Vũ khó hiểu nhìn chung quanh một lần, lúc này Nhiễm Lực vẫn mang theo vẻ mặt đau đớn đi vào cửa tòa tứ hợp viện. Vừa bước vào cửa tiểu viện chỉ thấy năm ba người trung niên mặc đồ xanh tức giận đi từ chủ phòng ra ngoài.

Nhạc Vũ nhất thời cau mày, những kẻ trước mặt này đều là thuyết khách không ngừng tới khuyên Nhạc Trương Thị chuyển nhượng đất đai. Điều khiến hắn kinh nghi chính là một trong số đó chính là người đã từng giúp hắn một lần ở tiệm thuốc, Nhạc Hữu Đức.

Nhạc Vũ nhẫn nhịn lui qua một bên, hướng này mấy tên gọi là "Tộc bá" cúi người vái chào. Cho dù là trong lòng hắn lúc này giận dữ thế nào cũng không thể khiến người ta nói nhà bọn họ không có gia giáo.

Ngoài dự liệu của hắn là mấy vị này sau khi thấy hắn nép bên cánh cửa chỉ hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo nghênh ngang rời đi. Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, trong ngày thường những người này chỉ sợ bất mãn như thế nào cũng sẽ nhẫn nại dừng lại cùng hắn bá phụ hiền chất hàn huyên một phen. Xem tình hình thì ngay cả một tầng ôn tình vờ vĩnh cuối cùng cũng đã xé đi.

Đang lúc Nhạc Vũ thầm nghĩ có phải đã hoàn toàn trở mặt hay không thì thấy Nhạc Hữu Đức cười khổ đi tới trước hắn.

- Hiền chất, Đức thúc lần này thật sự xấu hổ, chỉ sợ là giúp cũng không đến phiên ngươi. Đợi lát nữa đi vào nhìn thấy mẹ của ngươi thì giúp ta nói với nàng một tiếng xin lỗi. Nếu có thể nói thêm thì hay là khuyên nhủ mẹ của ngươi, lui một bước trời cao biển rộng-

Nói xong Nhạc Hữu Đức nặng nề vỗ vai của hắn một cái, thở dài rồi theo đuôi

mọi người rời đi. Nhạc Vũ lóe lên một tia lạnh lẽo, hắn thật sự không chịu được kẻ này lại còn giở giọng thương hại. Nhiễm Lực phía sau không nhịn được nện một quyền vào cột trụ, mắt hổ tràn đầy tức giận.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ ngoại trừ tức giận thì suy nghĩ đến nhiều thứ khác. Qua mấy ngày vừa rồi, hắn đã hiểu rõ tính cách của Tấn Húc, vị chấp sự trầm ổn của dòng họ đáng ra không nên mất kiên nhẫn như thế mới đúng, chẳng lẽ trong nhà lại có biến cố gì khác.

Trầm ngâm một lát rồi Nhạc Vũ bước nhanh xuyên qua tiểu viện, sau đó thuận tay kéo một nha hoàn thiếp thân bên cạnh Nhạc Trương Thị tên là Tiểu Thúy để hỏi han.

- Tiểu thiếu gia, ngài mau vào đi khuyên nhủ chủ mẫu. Lão nhân gia nguyên là chuẩn bị mở tiệc chiêu đãi Đức lão gia, nói một chút chuyện ngài đến tiệm thuốc làm học đồ. Kết quả Đức lão gia ban đêm dẫn theo một đám người tới đây làm chủ mẫu giận đến thiếu chút nữa đập bàn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lời còn chưa dứt, mấy người chỉ nghe thấy bên trong nhà truyền đến một trận chén dĩa rớt trên nền nhà. Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực ngạc nhiên liếc nhau một cái, sau đó đều nhìn thấy trong mắt nhau một tia hồ nghi.

Tính cách của Nhạc Trương Thị nội liễm, một năm cũng khó khăn nổi giận một lần. Để mất khống chế như thế, xem ra lần này bị chọc giận không nhẹ.

- Ý tứ của mấy vị lão gia kia là chuẩn bị làm mai cho chúng ta nhà, muốn tiểu thư của chúng ta, gả cho con của Tấn chấp sự.

Nhìn thấy vẻ nghi ngờ của cả hai, Thúy nhi vội vàng giải thích một câu. Song quyền của Nhạc Vũ đột nhiên nắm chặt đến kêu răng rắc.

Chỉ sợ hắn đi tới nơi này mới chưa tới nửa năm, cho dù là hắn chưa từng gặp mặt với "muội muội" kia nhưng nghe những lời này vẫn giận điên lên!

Liên tục hít sâu mấy lần, Nhạc Vũ lúc này mới nỗ lực áp chế sự giận dữ như muốn tuôn trào từ trong lồng ngực.

- Thúy nhi, ngoại trừ chuyện này thì trong nhà còn có chuyện gì khác, để cho mẫu thân đại nhân phiền não?

Nếu như chỉ là vì làm mai, với tâm kế của Nhạc Trương Thị quả quyết không thể nào giận đến trình độ này.

- Thiếu gia, thật ra thì còn có chuyện trang viên bên kia của chúng ta-

Thúy nhi vốn là còn hơi có chút do dự nhưng khi vô tình chạm phải ánh mắt lạnh băng của Nhạc Vũ thì bất giác chấn động buột miệng, giọng nói hơi run:

- Bên kia mới vừa có người đưa tin nói là hai võ sư hộ vệ của chúng ta đã chuẩn bị nghỉ việc rồi.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, tất cả những bí ẩn, giờ phút này đều đã có giải thích hợp lý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ưu, hỉ giao thoa

Theo Nhạc Vũ biết, đất đai ở thế giới này mặc dù ở phương diện sản xuất vượt xa thời cổ ở kiếp trước của hắn nhưng về mặt chi phí cũng đồng dạng gấp hai đến gấp ba trở lên.

Trên thực tế ở đất đai ngoại trừ các loại chuột còn có các loài khác ăn lương thực. Trên không trung cũng có không ít loài chim thỉnh thoảng lấy các loại cây nông nghiệp lót dạ. Còn nếu như gặp phải cả một bầy côn trùng thì lại càng là một cuộc tai nạn. Tính nguy hiểm của sinh vật ở thế giới này cũng vượt ra những mãnh thú ở tiền thế.

Vì vậy nơi này ngoại trừ nhân thủ làm ruộng bình thường thì nhân lực hộ điề còn nhiều hơn rất nhiều.

Giống như chỗ khe sâu của Nhạc gia thành khống chế này, tình huống coi như là tốt. Mấy trăm năm tảo thanh đã khiến cho yêu thú nơi này không cách nào tạo thành nguy hại. Dãy núi xung quanh cũng cản trở những yêu thú đại hình, nhưng dù vậy thì một số đất đai và tá điền canh tác ngoài thành cũng cần tiến hành bảo vệ võ lực nhất định.

Trong trang viên của Nhạc Vũ có thuê hai võ sư cấp một và bốn võ sĩ cấp chín, so với những đại hộ trong thành khác, mỗi ngàn mẫu đất có một một võ sư cấp thấp và hai võ sĩ cao cấp võ sĩ phối hợp trông chừng thì cao hơn không ít. Chút ít tài vật sản xuất được từ số đất đai này hơn phân nửa là do những người này cầm đi. Nhưng đây cũng là có chút bất đắc dĩ, điền sản nhà bọn họ ngoại trừ đề phòng yêu thú quấy phá còn càng cần phải đề phòng người ngoài, nếu như thực lực không đủ chỉ sợ là ngược lại có trồng mà không có thu.

Thật ra thì hai võ sư từ chức kia trong trang viên lúc bình thường cũng không có chuyện gì. Ở trong thành một khi có việc thì võ sư cấp thấp đếm không hết, cùng lắm là mấy ngày qua lại tại trong thành thuê hai là được. Nhưng vấn đề là ở thời cơ, vừa vặn hôm nay là ngày kết thân mà gần đây lại là thời gian thu hoạch mùa vụ. Tấn Húc kia nếu không có những hậu thủ khác mà tới áp bức bọn họ thì

Nhạc Vũ đánh chết cũng không chịu tin tưởng,

Đuổi Tiểu Thúy rời đi, Nhạc Vũ bước vào phòng chính. Lúc này những thức ăn chưa ăn xong và chút ít mảnh vỡ đã được dọn dẹp sạch sẽ. Sắc mặt của Nhạc Trương Thị ngồi trên cao cũng đã khôi phục bình thường nhưng hai tay không ngừng vò vào nhau chứng tỏ tâm trạng của chủ nhân cũng không trấn tĩnh như bề ngoài.

"Mẫu thân đại nhân là dụng ý gì thế? Ngàn vạn lần chớ vì những người này mà chọc tức thân thể!"

Nhạc Vũ không hành lễ như thường ngày mà đi thẳng tới sau lưng Nhạc Trương Thị xoa vai cho bà.

"Tên kia đánh chủ ý vào muội muội con, mẫu thân sao có thể không tức giận?"

Sắc mặt Nhạc Trương Thị khó coi hừ lạnh một tiếng, cũng không trách cứ Nhạc Vũ thất lễ mà quay đầu ngó chừng hắn một hồi lâu rồi mới thở dài."Vũ nhi, ta tính toán đem con tạm thời đưa đến Lê thành đi, ở tiệm thuốc của tộc ta làm học đồ mấy năm rồi trở về, con cảm thấy như thế nào?"

Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, cho dù lòng hắn cứng rắn như sắt thì lúc này cũng không khỏi xúc động, trong lòng dâng lên mấy phần ôn tình.

Cho dù là vì chuyện của con mình mà phải chịu nhục nhã như thế, Nhạc Trương Thị cũng không hề có ý tứ trách cứ, ngược lại còn suy nghĩ cho hắn, điều này đã xem như cưng chiều rồi.

Nếu như hắn chính là Nhạc Vũ, rời đi Nhạc gia thành như vậy quả thật là một con đường. Nếu là có thể trở thành dược sư, cũng có tư cách thừa kế điền sản nhất định. Ngoài ra ở trong mẫu tộc của Nhạc Trương Thị cũng có thể tạm thời tránh khỏi những nguy hiểm trong Nhạc gia thành. Chẳng qua là vị "Mẫu thân" này của hắn sẽ phải thiếu nhân tình của không biết bao nhiêu người, trước mặt bao nhiêu người cúi đầu cầu xin.

Nhạc Vũ bây giờ là vô luận như thế nào cũng không nguyện nhìn thấy một màn này, huống chi, ngoại trừ nhân tố phương diện tình cảm thì đến một nơi hoàn toàn xa lạ làm một học đồ đối với hắn sợ rằng cũng là một trói buộc.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ nhìn Nhiễm Lực một cái. Chỉ thấy người này đứng ngồi không yên, một bộ muốn nói lại thôi, trên mặt tràn đầy ảo não.

Nhạc Vũ trong lòng không khỏi thầm nghĩ, quả nhiên Nhiễm Lực này từ sau khi cha mẹ chết cho đến trước lúc bảy tuổi vẫn luôn do Nhạc Trương Thị nuôi dưỡng nên không thể để cho bà chịu ủy khuất. Vào năm tháng trước, mặc dù hắn đã dùng một cuộc đánh cược khiến Nhiễm Lực thay hắn giữ bí mật, nhưng nhìn tình hình trước mắt này còn có thể giữ bí mật bao lâu, thật sự là khó nói.

Nếu như người này thật thà như bề ngoài thì Nhạc Vũ tất nhiên sẽ không lo lắng, nhưng tính cách Nhiễm Lực hoàn toàn không đơn giản như vậy. Hơn nữa cho dù Nhiễm Lực vẫn thủ tín thì Nhạc Trương Thị sớm muộn cũng sẽ từ vẻ mặt dị thường của hắn phát giác điều gì.

Nhạc Vũ nghĩ thầm thay vì như thế, chẳng phải tự mình nói ra thì tốt hơn. Hắn cũng không nhẫn tâm nhìn Nhạc Trương Thị vẫn một mực rầu rĩ.

Trong lòng có quyết định, Nhạc Vũ cũng không chần chừ mà trực tiếp điều động chân nguyên vào lòng bàn tay để hỗ trợ xoa bóp cho Nhạc Trương Thị cường gân hoạt huyết. Nhạc Trương Thị lúc bắt đầu, còn không có cảm thấy có cái gì dị thường nhưng chỉ chốc lát sau thì thân thể đã rung động mãnh liệt, chén trà bưng trong tay suýt nữa cũng rơi trên mặt đất.

Không thể không bội phục Nhạc Trương Thị, chỉ trong khoảnh khắc một nhịp thở, Nhạc Vũ đã cảm giác run rẩy dưới tay biến mất. Nhạc Trương Thị sau khi bình ổn lại, động tác đầu tiên là phất tay ý bảo những gia nhân sau khi quét dọn xong lùi hết ra ngoài.

"Vũ nhi, đây cũng là đại Hỗn Nguyên lực cấp bốn?"

Sau khi gia nhân cuối cùng ra khỏi cửa phòng thì Nhạc Trương Thị mới nhẹ nhàng buông chén trà xuống, quay đầu chứng thực Nhạc Vũ. Bất quá có thể ngay cả Nhạc Trương Thị cũng có thể nhận thấy, hô hấp của bà lúc này đã trở nên dồn dập, ánh mắt lại càng cháy rực khát vọng.

Nhạc Vũ cười không đáp, tiếp tục xoa bóp bả vai cho Nhạc Trương Thị. Nhiễm Lực bên kia cũng nhịn không được nữa, lấy tay xoa đầu cười hắc hắc nói:"Thật ra thì ba tháng trước cũng đã là cấp bốn. Hơn nữa qua mười ngày sau thì Đại Hỗn Nguyên Công của thiếu gia có thể còn có đột phá. Ta lúc trước chẳng phải

đã sớm nói? Chủ mẫu ngài thật ra thì không cần phải lo lắng, thiếu gia hắn nói đây là hắn đang giấu kín

"Nói cách khác, ta bây giờ không phải là đang nằm mơ?"

Nhìn vẻ mặt của Nhiễm Lực có được đáp án xác thực, vẻ mặt của Nhạc Trương Thị trong nháy mắt trở nên phức tạp hơn. Ngoại trừ vui mừng, còn nhiều thêm mấy phần hãnh diện khoái ý cùng an tâm. Bà chắp tay trước ngực, niệm tới tên chư thiên thần phật, sau đó khẩn cầu phụ thân của Nhạc Vũ. Sau khi làm xong hết thảy thì Nhạc Trương Thị đột nhiên hất tay Nhạc Vũ rồi nhìn hắn vẻ giận dỗi."Hiểu được ẩn dấu thực lực là chuyện tốt, nhưng con có cần thiết ngay cả mẫu thân cũng gạt?"

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong lòng tạm thời yên tâm. Quả nhiên là tình thương của mẹ bao dung hết thảy, con của mình, vô luận dù xuất sắc thế nào cũng là bình thường. Với sự khôn khéo của Nhạc Trương Thị,chắc là ngay cả tình hình quỷ dị bậc này cũng sẽ không để chút nào khả nghi.

Còn có Nhiễm Lực, hài tử này cuối cùng không có ngu xuẩn về đến nhà, chưa được sự đồng ý của hắn đem mọi chuyện kể hết ra.

Thật ra thì về phương diện này, cũng không phải là không thể để cho Nhạc Trương Thị biết được . Nhưng vấn đề là, những chuyện này nếu như duy nhất bộc lộ ra thì bất luận người nào cũng khó khăn tiếp nhận. Đặc biệt là với Nhạc Trương Thị, lúc trước cơ hồ đã hoàn toàn thất vọng với hắn lại càng nguy hiểm. Cho nên Nhạc Vũ tính toán để trôi qua một thời gian nữa rồi hãy nói.

"Vốn là không cần thiết, bất quá hài nhi : nghĩ cho mẫu thân một kinh hỉ."

Nhạc Vũ tiếp tục đem tay đặt lên vai Nhạc Trương Thị, thấy vị mẫu thân trên danh nghĩa này không còn vẻ mặt u sầu như trước nữa thì cũng cảm thấy cao hứng. Hắn cũng hiểu trong lòng Nhạc Trương Thị lúc này đang phát tiết những ủy khuất và ưu sầu tích lũy mấy năm vừa rồi, bất quá cũng cần phải chuyển dời một chút lực chú ý của bà đi một chút mới thỏa đáng.

"Đúng rồi, mẫu thân đại nhân! Con nghe nói bên trang viên chúng ta hôm nay có hai vị võ sư từ công rồi?"

"Lại là nha đầu lắm mồm Tiểu Thúy nói cho con phải không?"

Nhạc Trương Thị đầu tiên là mắng một câu, nói đến chuyện này bà cũng có chút rầu rĩ."Là có chuyện như vậy, người nọ chọn thời cơ vô cùng tốt. Vài ngày trước có một Sư Ngạc Thú cấp năm từ phương bắc xuôi nam, trong tộc cơ hồ đã thu thập tất cả võ sư trong thành sang chỗ khe sâu kia đề phòng. Hoa màu trong ruộng chúng ta năm nay sợ là giữ không được"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Trăm việc, việc binh đứng đầu

Nhạc Vũ nghe được thì nhíu mày, hắn biết chuyện không hề đơn giản như vậy. Chẳng qua là không ngờ tới, tình huống sẽ ác liệt như thế. Tấn Húc xuất thủ quả thật tàn nhẫn. Một năm tuyệt thu, cộng thêm những năm trước đây liên tiếp bị tổn thất và đả kích đủ để khiến căn cơ nhà bọn họ dao động.

Nhạc Vũ nhớ được, đối với những nhà có một ngàn hai trăm mẫu ruộng thì cũng có nghĩa vụ nhất định đối với dòng họ. Hàng năm phải nạp lên hai thành lương thực để cho trong tộc làm thuế lương thực. Nếu bị tuyệt thu, kẻ kia lại động thủ cước vào giá lương thực thì quả thật là tai hoạ ngập đầu.

- Vốn là ta cũng cho là tai họa này sẽ sập xuống nhà chúng ta.

Nhạc Trương Thị đầu tiên là khẽ cười giễu rồi sau đó ánh mắt lóe lên sắc bén như đao:

- Nhưng đó là trước kia! Nếu như Vũ nhi đã trưởng thành như thế thì mẹ con dù đi mượn tiền cũng phải chống đỡ cho được! Đợi đến lúc con trưởng thành thì những gì của nhà chúng ta, bọn chúng cũng biết điều mà ói ra!

Nhạc Trương Thị nói những lời cuối cùng cực kỳ khí phách. Nhạc Vũ cũng không lấy làm lạ, tình hình bên trong Nhạc thị bây giờ là một mạch của tộc trưởng khống chế gia phó, lấy số lượng võ sư khổng lồ dùng thế lực bắt ép số còn lại và chi lưu. Cho nên thân là một thành viên trực hệ, Nhạc Vũ chỉ cần được chứng nhận có thiên phú võ học thì sau khi trưởng thành sẽ chấp chưởng trọng quyền. Hắn hoặc là cầm giữ Tấn Húc không thể làm gì, song mấy tên ăn theo thì có thể bóp chết. Những gì mà nhà bọn họ tổn thất đều có thể đòi lại trên người bọn chúng.

Chẳng qua là lúc này mượn tiền, bây giờ trong Nhạc gia thành còn có người cho bọn họ mượn tiền sao?

- Tiểu tử ngốc! Không khó khăn như con tưởng tượng đâu. Trước kia ta đã chuẩn bị cho muội muội của con chút đồ cưới, lúc này lấy ra sẽ chống đỡ qua được một thời gian.

Nhạc Trương Thị liếc thấy Nhạc Vũ lo lắng, lập tức lại cười một tiếng:

- Muội muội con nếu biết ca ca tưởng là vô dụng lại là thiên tài mười hai tuổi đã đem đại Hỗn Nguyên tấn công luyện đến cấp năm, tất nhiên sẽ cực kỳ vui lòng!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vị Mẫu thân" này đúng là bản lĩnh, một khi bình ổn trở lại thì lập tức động não.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười rồi đưa tay phải ra để lộ hai hoàn thuốc trắng như ngọc trong lòng bàn tay. Một viên trong đó chính là viên mà mấy tháng trước Nhạc Vũ đã đòi từ trong tay Nhạc Trương Thị, giờ đổi thành một viên có màu sắc lại càng trắng muốt hơn.

Hắn giao cả hai viên cho Nhạc Trương Thị, trừ đi viên Bồi Nguyên hoàn đã cải tiến đi còn có thuốc trị thương và dược phương trị cốt thương mà hắn đã suy nghĩ ra trong hai tháng này.

Mục đích của Nhạc Vũ ngoại trừ chứng minh bản thân là một thiên tài ở phương diện chế thuốc thì còn đưa cho Nhạc Trương Thị một giải thích thoạt nhìn có vẻ hợp lý, cũng là có ý tứ giúp cho nhà mình quả được cửa ải khó khăn lần này. Loại dược vật vừa đưa ra, hiện giờ trong Nhạc gia thành, ngoại trừ Bổ khí hoàn thì là loại có lượng giao dịch lớn nhất. Chẳng những đám thợ săn và dược sư cần mà mấy chục vạn người tập võ trong thành, mỗi ngày bởi vì các loại nguyên nhân, mà bị thương gãy xương cũng không ở số ít. Mỗi tháng còn có một số lượng lớn người từ các thành trấn khác đến mua.

Lấy hai dược phương này làm chủ để mở tiệm thuốc mặc dù không kiếm được nhiều tiền nhưng cũng đủ để cả nhà vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Nhạc Vũ bây giờ quyết định sẽ sắm vai là một thiên tài ở phương diện chế thuốc. Hắn thậm chí vì thế mà biểu diễn trước mặt Nhạc Trương Thị không cần dùng mắt, chỉ cần dùng khứu giác đã có thể nói ra những kỹ xảo luyện dược vật. Phối hợp với kinh nghiệm hai tháng trước ở trong tiệm thuốc coi như là có thể tự bào chữa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Kết quả xem ra không tệ. Nhạc Trương Thị vô cùng vui mừng đón nhận, nhi tử này của bà đã vô vọng ở phương diện tập võ nhưng giờ đột nhiên lại có thiên phú kinh người ở phương diện chế thuốc.

Trên đời này không có mẫu thân nào mà không mong con mình tốt lên. Thậm chí Nhạc Trương Thị lúc trước hoài nghi, cũng chỉ là tâm trạng không dám tin tưởng chứ không bao giờ nghi ngờ con mình đã đổi linh hồn.

Dĩ nhiên hắn cũng biết, Nhạc Trương Thị có thể cũng không hoàn toàn hết nghi ngờ. Bất quá Nhạc Vũ cũng không cần quản nhiều như vậy, điều hắn cần bây giờ là một không gian đủ lớn để hắn trưởng thành. Đợi đến khi có thực lực nhất định thì cho dù là lưu lại hay là trốn đi, cũng có thể tiến thối tự nhiên.

Nhạc Vũ cũng không lãng phí quá nhiều tinh lực ở phương diện này. Thậm chí sau khi giao ra những phương thuốc kia thì cũng không xen vào nữa. Nhạc Vũ tin tưởng, ở phương diện kinh doanh này, Nhạc Trương Thị sẽ làm tốt hơn hắn.

Tính tình của mẫu thân hắn ngoại nhu nội cương, cũng vô cùng tháo vát. Mấy năm này nếu không phải bà tiến hành một chút chuyện làm ăn thì nhà bọn họ đã sớm không thể chống đỡ. Trên thực tế, Nhạc Vũ cũng đã lãnh giáo sự thông tuệ của bà.

Sau lần hắn gặp chuyện không may, bà cũng không điều phố võ sư có thực lực mạnh hơn cấp một bên trang viên để hộ vệ mà dùng Nhiễm Lực được trưởng bối của Nhạc thị coi trọng theo bên cạnh quả thật là một sự tính toán chuẩn xác.

Mười ngày sau đó, những động tác của Nhạc Trương Thị cũng không làm hắn thất vọng. Tìm thuê người tạp dịch, tìm kiếm cửa hàng mặt tiền, tìm được mấy mối lão thủ hái thuốc, lại nhờ vừa quan hệ bên nhà ngoại tìm về mấy dược học đồ có thể chế thuốc, hết thảy đều được an bài chặt chẽ.

Có mẫu thân sở trường kinh doanh như vậy, Nhạc Vũ cũng vui vẻ không đi nhúng tay. Trên thực tế, lúc này hắn cũng không có tâm trạng đi bận tâm chuyện tiệm thuốc.

Theo cường độ của chân khí đang từng bước tiến lên cấp năm, hắn cũng phải vì bản thân làm công tác chuẩn bị đi ra ngoài thành.

Đầu tiên là tìm hiểu địa hình bên ngoài khe sâu, những người ở đây tựa hồ cũng không coi trọng tác dụng của bản đồ. Những thợ săn và dược sư trong thành bình thường đi lại phần nhiều dựa vào kinh nghiệm cùng cảm giác. Nhạc Vũ dành ra sáu ngày, lợi dụng thăm hỏi tình huống khắp nơi mới vẽ ra một bộ bản đồ sơ lược. Tính chính xác tạm thời chưa nói đến nhưng những khu vực nguy hiểm đều được hắn đánh dấu rõ ràng.

Tiếp theo đó là chuẩn bị cung tên. Trong thế giới này, cun mới là đứng đầu trong các binh khí, cho dù là yêu thú, hay là yêu cầm đều có thể đối phó.

Tất cả những đệ tử trong Nhạc gia thành lúc bắt đầu tập võ cần nắm vững không phải là nội công, cũng không phải là vũ kỹ, mà là yếu quyết bắn tên. Tiễn thủ ngoài tám trăm bước có thể bách phát bách trúng thì địa vị trong thành cơ hồ tương đương với võ sư cao cấp.

Nói đến cung tên, thật ra thì tiểu Nhạc Vũ lúc trước cũng có một bộ tứ thạch cường cung, đổi lại là Nhạc Vũ kiếp trước, ít nhất sẽ làm khó đến hơn phân nửa người. Nhưng ở nơi này, chẳng qua là trình độ sơ cấp mà thôi.

Suy nghĩ đến tu vi của mình rất nhanh nữ sẽ có đột phá, Nhạc Vũ quyết định chọn một bộ khác thật tốt. Hắn và Nhiễm Lực không có chuyện gì nên mò mẫm vào chợ trong thành một chuyến. Liên tục mấy ngày, mới nhìn trúng một cây lục thạch cung màu đen trong tay một lão thợ săn.

Bởi vì không phải là chế cung sư chuyên nghiệp nên cây cung màu đen này chế tạo cực kỳ thô ráp. Lấy sừng của Tam Nhãn tê giác chế thành thân cung, lấy gân Tọa Sơn Hổ làm dây cung, lực bắn và độ đàn hồi có thể so với thất thạch cung.

Tiếp theo là Nhiễm Lực có cự lực trời sinh cộng thêm tu vi cấp tám đã miễn cưỡng có thể kéo ra thập nhị thạch kim sí xuyên vân cung mà phụ thân gã lưu lại. Bất quá Nhạc Vũ cuối cùng xuất lực trang bị cho gã một cây thập thạch lực thanh hoa cung. Tiễn thuật người này còn chưa tinh, có loại trọng pháo này khi ra ngoài cốc ít nhất không cần quan tâm yêu cầm cấp ba tập kích, về phần cấp bốn trở lên, chỉ sợ cũng không có tinh lực gì đi chú ý tới hai tên bọn họ, không đủ để nhét kẽ răng.

Nhiễm Lực lúc này vẫn chưa hề hay biết gì, tuy thấy Nhạc Vũ mua cung cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không nói nhiều. Chẳng qua sau lần tỉ thí bại trận thì bắt đầu hoài nghi tiễn thuật thiếu gia.

Lúc ấy Nhạc Vũ cười nhẹ rồi một mũi tên bắn ra ngoài bốn trăm bước liên tục xuyên qua mười chiếc lá rụng sau đó cắm phập vào một gốc đại thụ mười người ôm. Điều này làm Nhiễm Lực nhất thời kinh nghi bất định, cũng đoán không ra đây là trùng hợp, hay là Nhạc Vũ thật có tiễn thuật kinh nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Bên ngoài Hắc Vân Lĩnh

Một buổi sáng cuối tháng chín, lúc tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu rọi vào sơn cốc, có một chiếc xe tứ mã trông hết sức bình thường dừng tại một ngọn núi bên cạnh rừng rậm.

- Thiếu gia, đi xa hơn phía trước chính là Hắc Vân Lĩnh.

Nhiễm Lực bước xuống từ trên xe ngựa, vẫn không đoán được mục đích của Nhạc Vũ dĩ nhiên là chuẩn bị đi xem những yêu thú bên ngoài kia.

Gã chỉ cảm thấy kỳ quái, lúc trước không phải nói muốn đi thị sát điền trang ngoài thành, thay Nhạc Trương Thị thống kê tổn thất sao? Làm sao bây giờ lại đi đến đây?

Nhạc Vũ cũng không trả lời, phối hợp đem mấy trang bị trong xe để xuống. Đầu tiên là hai cây cung kia cùng với sáu mươi mũi Vân Tước cốt tiễn.

Chất xương của yêu cầm cực nhẹ, lại cực kỳ bền chắc, hơn nữa rỗng giữa, là vật liệu chế tên tốt nhất. Song muốn tìm được vật liệu xương để gia công cũng không dễ dàng, Vân Tước cốt tiễn này tuy là loại thường thấy nhất nhưng cũng lấy mất của Nhạc Vũ gần hai lượng bạc.

Còn có thêm Đường thức hoành đao mà Nhạc Vũ chuẩn bị sau khi suy nghĩ trong chiến đấu có thể sẽ hao tổn. Lúc trước ở trong thành, đã mua một hơi ba thanh đao và trường kiếm trong tiệm bán vũ khí của dòng tộc. Những thứ này đều giắt trên lưng của Nhiễm Lực, coi như là một pháo đài di động, cũng là một thương khố di động.

Dĩ nhiên cũng không thể quên phương diện thức ăn cùng dược vật.

Lần này đi ra ngoài, Nhạc Vũ chỉ mang theo mấy miếng bánh nướng và thịt khô, hắn không tính muốn ở qua đêm nên cũng không chuẩn bị quá nhiều. Về phần dược vật, trừ vài loại thuốc trị thương thường dùng còn có hai bình bổ khí hoàn

để bản thân sử dụng mà không giao cho Nhạc Trương Thị đi buôn bán nên Nhạc Vũ tự nhiên không cố kỵ tuyển dụng dược hiệu mạnh nhất để điều chế, đoán chừng mạnh hơn sáu thành so với loại thông thường ở trong thành.

Cuối cùng là áo giáp hai người , cái này cũng không cần xuất tiền. Phụ thân của bọn họ đều lưu lại Bạch ngạc giáp cấp bốn thượng hảo hạng, chẳng những nhẹ nhàng, không ảnh hưởng hành động, hơn nữa lực phòng ngự cũng cực kỳ cường hãn.

Nhiễm Lực ngoài Bạch ngạc giáp còn mặc thêm một kiện Kim chúc tỏa giáp. Sau khi được Nhạc Vũ nai nịt gọn gàng, gã mới nhớ ra mục đích lần này đến đây của Nhạc Vũ, khuôn mặt râu ria trong nháy mắt tái nhợt.

Gã cũng không lo lắng an toàn hai người bọn họ. Với sực lực của gã cộng thêm đao thuật của Nhạc Vũ thì chỉ cần không vào quá sâu đủ để bảo đảm không lo tính mạng.

Chân chính làm người ta lo lắng là Tấn Húc.

- Thiếu gia, ngài nói những tên kia có thể theo tới hay không?

Nhiễm Lực cố gắng ám chỉ, bất quá cũng không hy vọng. Quả nhiên Nhạc Vũ nghe vậy chỉ mỉm cười.

- Theo tới là khẳng định, chẳng lẽ ngươi cho là ta sẽ không nghĩ tới sao?

Ngay từ lúc mấy ngày trước, Nhạc Vũ cũng đã phát hiện, có người đang chú ý những hành động của hắn. Cho dù là đi ra ngoài mua vật liệu hay thăm dò tình hình ngoài cốc cũng có tiến người điều tra sau lưng. Nhạc Vũ cũng rất tin, phụ tử Tấn thị và những người khác, sợ rằng sẽ rất vui lòng nhìn thấy hai người bọn họ chết vì đám "Yêu thú" ngoài thành.

Thuận tay đem bao đựng tên vác trên người, Nhạc Vũ phất tay, ý bảo phu xe có thể rời đi. Sau đó xoay người, nhìn về phía phía bắc ngọn núi.

Đây chính là Hắc Vân Lĩnh mà Nhiễm Lực vừa nói, là một trong những dãy núi đầu tiên của bên ngoài khe sâu. Yêu thú cấp bốn trở lên căn bản đã bị Nhạc thị tổ chức nhân lực thanh trừ. Song ở Hắc Vân Lĩnh còn có một khu rừng nguyên sinh rất lớn. Vô số yêu thú sống thành đàn ở đây, cũng có một số tồn tại cấp ba và cấp

bốn, thỉnh thoảng kiếm ăn mà xâm nhập vào.

Đối với hai người bọn hắn mà nói, quả thật cũng coi là một chỗ vô cùng nguy hiểm.

Nhạc Vũ nhìn về phía sau, dưới chân Hắc Vân Lĩnh là một khu ruộng nước thượng hạng. Phóng tầm mắt ra xa cũng không phát hiện được điều gì dị thường. Song Nhạc Vũ tin tưởng sâu sắc lúc này chỉ sợ là có mười mấy cặp mắt đang nhìn trộm bên cạnh.

Tiệm thuốc Thuận Phúc mà Nhạc Trương Thị vừa mở, những ngày qua đã từ từ đi vào quỹ đạo. Đám chế dược học đồ học từ hắn quy trình chế thuốc, sau đó sáu võ sư, mười tám võ sĩ cao cấp vào ngày khai tiệm đã nhất cử chấn động toàn thành.

Đang lúc mọi người cho là Nhạc Trương Thị có phải vì chuyện nông trang ngoài thành tuyệt thu mà nổi điên hay không thì trong ngày tiệm thuốc khai trương lại có một hành động kinh người. Sau đó liên tục mấy ngày đều phát miễn phí các loại thuốc trị thương của Nhạc thị cho người đi đường. Hành động lần này nhìn như điên cuồng, nhưng cũng khiến cho tiệm thuốc Thuận Phúc sau mấy ngày làm ăn phát rạp.

Điều thú vị là Nhạc Trương Thị giữ bí mật thiên phú của con trai mình về phương diện dược vật còn hơn cả hắn. Lúc khai trương tiệm thuốc thậm chí còn đặc biệt mang theo mấy võ sư đến ngoài thành, cực kỳ trang trọng hộ tống một vị lão nhân mặc quần áo chế dược sư để hướng tất cả các ánh mắt hoài nghi vào ông ta.

Điều duy nhất mà Nhạc Trương Thị không nghĩ tới là một số dược vật độc nhất vô nhị của tiệm thuốc Thuận Phúc lại bán cực kỳ cháy hàng.

Hiện giờ tình hình làm ăn của tiệm thuốc Thuận Phúc phát đạt như vậy, Nhạc Vũ cũng không tin, Tấn Húc và mấy vị đồng minh của lão kia vẫn có thể ngồi yên.

Thật ra thì Nhạc Vũ lúc này cũng hiểu, cũng có chút tiếc hận. Nếu như có thể cho hắn nhiều hơn một chút thời gian thì cho dù là về phương diện thực lực hay chế thuốc đều có thể chuẩn bị đầy đủ hơn.

Đáng tiếc chính là Tấn Húc làm cho quá gấp khiến hắn cũng chỉ có cách đem

mấy phương thuốc giao thật sớm cho Nhạc Trương Thị. Cũng vì thế mà không tránh khỏi lần hành trình ra ngoài cốc này lại càng đối mặt với nhiều nguy hiểm.

Nhìn thấy xe ngựa đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Nhiễm Lực cũng đành bất đắc dĩ rút chiếc búa lớn sau lưng ra, chẳng qua sắc mặt hơi tái đi.

Trong lòng Nhiễm Lực lúc này đang giằng co, có phải nên tìm một cơ hội hay không đem Nhạc Vũ đánh cho bất tỉnh, sau đó đưa trở về. Đúng lúc này gã thấy Nhạc Vũ đã xoay người bước đi tiến vào trong rừng. Liếc nhìn tay trái của Nhạc Vũ hoành đao, con ngươi của Nhiễm Lực hơi co lại, nặng nề thở dài một tiếng rồi vội vàng bước nhanh theo sát.

Lúc ban đầu tiến vào trong rừng, hai người cơ hồ đem hết toàn lực vượt qua. Chỉ sau khi đã tiến vào rừng rậm hơn hai mươi dặm, sắp vượt qua phạm vi Hắc Vân Lĩnh, Nhạc Vũ mới từ từ bước chậm lại.

Bắt đầu từ đây, hai người đã gặp được một số yêu thú, căn bản đều là cấp hai trở xuống. Ngoại trừ hình thể và lực lượng, chúng cũng không khác với những mãnh thú mà Nhạc Vũ đã gặp ở tiền thế. Yêu thú ở tầng cấp này chưa có dị lực gì, lưỡi búa của Nhiễm Lực có thể giải quyết được dễ dàng.

Bản thân Nhạc Vũ thì chỉ chăm chú tìm kiếm dược liệu vừa bố trí một số cơ quan nhỏ kín đáo trên những chỗ vừa đi qua.

Hắn không phải là thải dược sư (người hái thuốc) chuyên nghiệp, thậm chí còn chưa có kinh nghiệm gì. Song có hệ thống phụ trợ cung cấp hình ảnh ba chiều cùng với sự trợ giúp của thị giác, đoạn đường còn chưa chân chính xâm nhập này không ngờ lại hái được không ít loại thuốc trân quý.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này lại chú ý hơn đến phía sau của bọn họ. Một số bẫy rập của hắn bố trí trong nửa giờ đã bị chạm vào đến mười mấy lần. Tuy nói bây giờ trong rừng có gió rất lớn, thanh âm hỗn tạp nên không nghe rõ ràng nhưng Nhạc Vũ có thể thông qua hệ thống ký sinh phụ trợ để tách những thanh âm này ra.

Sau khi phân tích, hắn phát hiện bọn người đi sau áng chừng từ ba đến năm người.

Kết quả này khiến Nhạc Vũ hơi có chút ngoài ý muốn, địch nhân của hắn không nên khinh thị như thế mới đúng. Lẽ ra với phong cách Tấn Húc thì càng phải

hiểu sâu sắc đạo lý sư tử vồ thỏ, sẽ dốc ra toàn lực.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới hơn mười ngày trước Nhạc Trương Thị có nói đến Sư Ngạc Thú cấp năm xuôi nam, chẳng lẽ nguy cơ lần đó còn chưa hoàn toàn giải quyết?

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ mở ra tấm bản đồ của mình. Mấy tên phía sau càng lúc càng ép gần, hơn phân nửa đã là khẩn cấp. Còn hôm nay hắn có thể bình an tránh thoát lần nguy cơ này hay không thì phải xem chuyện mà vị lão thợ săn bán cung cho hắn có chút lạ lùng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cả gan làm loạn

Dựa theo bản đồ, Nhạc Vũ mang theo Nhiễm Lực đi về hướng đông chừng ba dặm. Sau đó quả nhiên tại phía dưới của ngọn núi nhỏ mà lão thợ săn kia đã nói, tìm được chỗ của mười loại đại hình tán binh.

Đây vốn là chỗ mà mà những thợ săn và dược sư qua đêm, buổi tối phủ lên một tấm ván gỗ là có thể an ổn ở dã ngoại vượt qua một đêm. Theo vị lão thợ săn đã 120 tuổi kia nói thì những chỗ này ước chừng đã sử dụng cả trăm năm trước. Cho đến khi Nhạc thị vây giết hết những yêu thú cường lực ở đây thì mới dần bị quên lãng.

Kế tiếp Nhạc Vũ lấy tốc độ nhanh nhất, bắt đầu thanh trừ những dấu vết mà hai người để lại dọc theo đường đi, ngoại trừ bố trí ngụy trang còn tẩy sạch mùi vị.

Nhạc Vũ rất sớm liền phát hiện, theo sự tăng cường của nội tức, ngũ giác của mọi người trong thế giới này cũng sẽ được đề cao. Thậm chí một vài công pháp cũng có thể khiến cho một giác quan nào đó của nhân loại không kém hơn những yêu thú. Còn cách làm của Nhạc Vũ là một loại bạo lực đơn giản nhất.

Trước khi đến đây, hắn mang theo mấy bình dược thủy mùi vị rất gắt, hơn nữa phát huy cực nhanh. Vừa phun ra chung quanh đã đủ để che dấu hết thảy. Chỉ sợ khứu giác bén nhạy hơn đi chăng nữa thì ở chỗ này cũng sẽ mất đi hiệu dụng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, hai người mới cẩn thận trở lại trong hầm, lấy một số lượng lớn lá rụng phủ lên phía trên.

Giờ đã là cuối mùa thu, trong rừng thảm lá rụng dày đến vài thước. Hai người cũng không cần làm những che giấu gì khác là có thể khiến cho thiên y vô phùng.

Sau đó chỉ bất quá chừng hơn một phút đã nghe thấy mấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến. Nhiễm Lực lập tức thở khẽ cho dù rất kích thích với việc làm

vừa rồi của Nhạc Vũ. Bất quá lúc này tính mạng của mình đương nhiên là trọng yếu nhất. Nhạc Vũ cũng không để ý nhiều như vậy, lúc nãy hắn đã bố trí vài cái gương đồng nhỏ phía trên hố, lúc này có thể lợi dụng nguyên lý khúc xạ ánh sáng để không cần ló đầu lên cũng có thể quan sát một chút tình hình.

Người đến quả nhiên là bốn, trong đó một vị trung cấp võ sư ở trên tay áo có thêu bốn đường viền bạc. Điều này cũng đã nằm trong dự liệu của Nhạc Vũ, duy nhất làm hắn có chút ngạc nhiên chính là trong bốn người chỉ có một vị không có đeo dấu hiệu của Nhạc gia, ba người còn lại bao gồm cả vị võ sư cấp bốn kia trước ngực đều có thêu đồ án dòng tộc.

Nhạc Vũ theo bản năng nhíu mày, tình hình này lại vượt ra ngoài dự liệu của hắn. Có thể sai khiến võ sư trung cấp trong tộc làm việc cho bản thân, điều này nói rõ thế lực của Tấn Húc vượt ra ngoài tưởng tượng của hắn. Dĩ nhiên tin tức tốt cũng không phải là không có, võ sư trong gia tộc chỉ có một người, chức tỏ tài lực của Tấn Húc cũng thấp quá dự trù của hắn.

Thử nghĩ xem cũng không kỳ quái, phụ tử Tấn thị phụ tử bất quá mới chỉ quật khởi ba đời trong Nhạc gia thành, tài lực tích lũy cũng sẽ không quá nhiều. Nếu quả thật có tài lực lớn như vậy đã chẳng phải mạo hiểm bị chịu đựng nguy hiểm bị mấy lão nhân trong tộc chỉ trích, tới mưu đoạt điền sản bọn họ.

Trong đầu của Nhạc Vũ lúc này chợt nảy ra một suy nghĩ kỳ lạ. Mắt thấy bốn người kia phân tán ra để tìm kiếm tung tích bọn họ, chung quanh đã tạm thời không có nguy hiểm, Nhạc Vũ khẽ vén đống lá phủ bên trên, nhìn vào phương hướng mà bốn người kia biến mất, lâm vào trầm tư.

- A Lực, ngươi nói chúng ta giết hết bọn chúng ở đây được không?

Nhiễm Lực đang muốn bò dậy kéo Nhạc Vũ về trong hầm để tránh bốn người kia phát hiện, nghe vậy nhất thời thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

- Thiếu gia, ngài điên rồi? Đây chính là bốn gã võ sư!

- Thì ta đâu có nhìn lầm!

Nhiễm Lực toát mồ hôi hột. Gã tự cảm thấy mình coi như là to gan lớn mật nhưng giờ lại thấy ở phương diện này còn xa mới bằng được tiểu chủ nhân.

- Ở trong đó có một võ sư trung cấp, chỉ cần một mình hắn là có thể giết sạch chúng ta!

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng, cũng không nói lời nào. Chẳng qua chỉ nhìn về phía sau, ở đó có một cây lục thạch trường cung, còn có mấy sợi dây trói dài, cũng là thứ lưu lại của đám thợ săn từ trăm năm trước. Mới vừa rồi Nhạc Vũ thử kéo qua, tính dai coi như không tệ.

Cặp mắt Nhiễm Lực đột nhiên mở lớn, hắn biết một mũi tên mà Nhạc Vũ bắn ra ngày đó không phải ngẫu nhiên. Cho dù bản thân Nhiễm Lực cũng thử qua nhưng không cách nào ở ngoài trăm trượng bắn xuyên qua lá cây.

- Nhưng thiếu gia, ngài lúc trước không phải đã nói, muốn giấu diếm thực lực chúng ta?

- Cho nên nếu đã động thủ thì sẽ phải một hơi giết sạch!

Nhạc Vũ lạnh lùng mỉm cười một cái. Sau đó trong mắt lộ ra một tia xảo trá:

- Ngươi nói nếu như ba võ sư kia chết tại đây, trong tộc sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhiễm Lực đột nhiên hơi ngẩn ra, lát sau mới hiểu được. Phản ứng trong dòng họ thế nào thì gã không biết, bất quá Tấn Húc sai khiến bọn họ làm chuyện riêng nhất định sẽ bể đầu sứt trán.

Nhạc Hữu Thành bây giờ rất phiền não, không chỉ là bởi vì nguyên nhân hai con mồi truy đuổi đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất trước mắt mình, còn có cả sự áy náy mơ hồ lẫn sự tức giận vì bị kẻ kia sai khiến thành gia nô.

Là một võ sư trung cấp xuất thân từ Vân Tự phòng lại bị người làm bắt được điểm yếu sai sử, điều này đã đủ biệt khuất, càng không nói là bị sai khiến làm chuyện thất đức.

Khiến người ta cực kỳ căm tức chính là, hết lần này tới lần khác, bản thân lão không cách nào cự tuyệt.

Tuổi của Nhạc Hữu Thành hiện giờ đã hơn sáu mươi, mười hai năm trước tu luyện thực khí đã đột phá đến cấp mười ba. Song mấy thập niên vì gia tộc liều

chết liều sống làm việc, tổng cộng cũng chỉ có ước chừng ba trăm mẫu đất mà thôi. Trong đó chỉ có ba mươi mẫu trong cốc, còn lại là đất mới khẩn hoang bên ngoài. Sản xuất chưa đầy không nói, phương diện an toàn cũng kém trong cốc. Trong khí đó Nhạc Hữu Thành con có hai con trai và hai con gái.

Nếu như là đổi lại hai mươi năm trước, vậy cũng không có gì. Cùng lắm thì tiếp tục lại vì dòng họ lăn lộn mấy thập niên. Một ngày nào đó, có thể giết sạch đám yêu thú ngoài cửa cốc.

Song gần đây Nhạc Hữu Thành cảm thấy trạng thái thân thể của mình ngày một đi xuống. Những vết thương thời trẻ cũng bắt đầu hành hạ. Cho dù lão lạc quan thế nào cũng hiểu, chỉ sợ là đại nạn của mình đã tới rồi.

Điều này cũng là do trong khi chiến đấu lúc trước chỉ thích vọt lên tuyến đầu. Nhạc Hữu Thành, lần đầu tiên cảm giác được khủng hoảng. Lão lo lắng cho vợ con của mình khi bản thân vẫn còn đó thì chi dùng hằng ngày không phải lo gì, nhưng một khi bản thân qua đời thì sao?

Cho nên vô luận như thế nào cũng phải lưu lại cho con gái của mình thứ gì, sau đó mới nghĩ biện pháp chết trận, đây chính là điều lo lắng hiện giờ của Nhạc Hữu Thành.

Trong lòng lão dĩ nhiên cảm thấy xấu hổ, nhưng điều này cũng là bị Nhạc Trương Thị bức ép. Lúc trước lão chưa bao giờ tán thành sử dụng thủ đoạn công kích, chỉ cần đối phương có thể thỏa hiệp, nhượng xuất một chút đất đai đã cảm thấy rất thỏa mãn . Nhưng phụ nhân keo kiệt kia lại đến mức ngay cả một mẫu ruộng cũng không chịu phun ra!

- Cũng không có phát hiện sao?

Lúc Nhạc Hữu Thành trở lại chỗ hồi nãy tản ra thì đã có hai võ sư trở lại. Đây cũng không phải nói cước trình của lão không bằng, mà là Nhạc Hữu Thành truy tìm xa hơn mà thôi.

Quả nhiên như dự liệu, lão thấy hai đồng bọn cũng đều lắc đầu. Đáy lòng Nhạc Hữu Thành nhất thời trầm xuống, hối hận đã không mang theo một thợ săn kinh nghiệm phong phú đi theo. Lúc trước thật sự là rất khó tưởng tượng, hai đứa trẻ chưa đầy mười sáu tuổi lại có thể biết thủ đoạn lợi hại như vậy.

- Bên kia làm sao vẫn chưa về?

Nhạc Hữu Lợi là đệ đệ trong tộc của lão, cũng là đồng bọn tham dự lần hành động này. Đang lúc còn hỏi thì trên bầu trời hướng bắc phụt lên một luồng lửa. Ba người nhìn chăm chú một cái rồi chấn động, lập tức bổ tới.

Phương hướng mà Nhạc Hữu Lợi chịu trách nhiệm chính là hướng bắc. Tuy nói ở chỗ này vận dụng tín hiệu lửa khói của gia tộc sẽ có thể bị những người khác phát hiện. Song lúc này cũng không quản được nhiều như vậy rồi.

Chỗ ngọn lửa phụt lên chừng hơn hai mươi dặm. Với tốc độ của ba người chỉ trong khoảnh khắc đã tìm đến. Song khi Nhạc Hữu Thành xông đến đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng thì ngẩn ra.

Chỉ thấy một thi thể không có chút sinh cơ đang treo lủng lẳng quay lưng về phía họ. Điều khiến người ta sợ hãi chính là cho dù thân thể kia hay là vết sẹo nơi cánh tay, Nhạc Hữu Thành đều đã quen thuộc.

Đúng lúc này bên tai lão lại nghe một tiến rít sắc nhọn. Nhạc Hữu Thành quay phắt lại thì chỉ thấy mấy đạo tàn ảnh xẹt qua, định thần thì thấy tiếp một gã đồng bọn đang ôm cổ họng ngã vật xuống.

Cả đám lại tiếp tục chấn động, một vị võ sư cấp ba không ngờ lại bị nhất tiễn phong hầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Kết quả tuyệt sát

Nhạc Vũ dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi vị trí vừa rồi của mình. Hắn vừa mới rời khỏi không lâu thì một mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn đã cắm phập vào gốc cây vừa ẩn thân khiến một đám gỗ vụn bắn lên tung tóe. Động năng kinh khủng của mũi tên còn xuyên thấu qua hai cây đại thụ nữa rồi mới dừng lại.

Cấp bậc của Hồng Mi Ưng cốt tiễn còn cao hơn cả Vân Tước cốt tiễn. Ngoại trừ trọng lượng nặng hơn một chút khiến xạ trình có giảm đi thì mọi mặt khác đều vượt xa Vân Tước cốt tiễn. Phối hợp với Thập nhị thạch cung trong tay vị võ sư cấp bốn kia quả thật là sắc bén không thể chống đỡ.

Nhạc Vũ bây giờ đang rất khổ sở, cũng thấy hối hận vì quyết định vừa rồi của mình.

Rõ ràng là trong tình huống tình báo chưa đủ, ở tiền thế cũng học qua đạo lý "Biết người biết ta trăm trận không nguy" của binh pháp Tôn Tử nhưng vẫn không thể khống chế được sự nóng đầu của mình.

Tiễn thuật của vị võ sư cấp bốn này rất cao, đã đến cảnh giới tùy tâm. Cũng không cần nhắm chuẩn, trong vòng ba trăm thước không hề sai trượt ép cho Nhạc Vũ cơ hồ không cách nào phản kích. Còn có một gã võ sư cấp hai khác kém hơn một chút nhưng cho dù không thể đả thương đối thủ nhưng che chở cho đồng bọn thì dư sức.

Điều duy nhất khiến Nhạc Vũ có thể duy trì là vị trí của Nhiễm Lực cũng chưa bị hai người kia phát hiện. Cũng bởi vì cố kỵ sự tồn tại của cây thạch cung này mà tên võ sư cấp bốn kia cũng không dám lại gần quá mức.

Trong khoảng khắc lướt trên thảm lá rụng, chuẩn bị trốn vào một cây đại thụ, Nhạc Vũ vẫn kịp bắn ra một mũi tên. Trong một sát na này, hệ thống phụ trợ trí năng đã tính toán quỹ đạo cùng với tư thế tác xạ tốt nhất mà hắn cần. Mũi Vân Tước tiễn vút ra như điện, xuyên qua rừng cây bắn về phía trước mấy trăm bước.

Sau khi trốn vào sau gốc cây, Nhạc Vũ mơ hồ có thấy nhân ảnh vừa rồi đã nhoáng lên một bên, cây cung trong tay đang giương lên cũng chệch đi.

Quan trọng nhất là lực chú ý của đối phương cũng chệch đi, trong sát na đó Nhạc Vũ liền lăn một vòng, lần nữa thay đổi chỗ ẩn thân.

Điều này cũng là không có biện pháp, uy lực mũi tên của đối phương quả thật quá lớn. Mặc dù nấp sau một gốc cây ba người ôm cũng không an toàn. Thập nhị thạch cung cung phối hợp với Hồng Mi Ưng cốt tiễn vẫn có thể dễ dàng xuyên thấu. Cũng chỉ có thừa dịp sự chú ý của đối phương dời đi nơi khác, chuyển nơi ẩn nấp mới có thể tạm thời bảo đảm an toàn.

Tuy nhiên tối đa cũng chỉ có thể cho hắn mười mấy giây đến nửa phút để khôi phục thể lực. Tên võ sư cấp bốn ở ngoài mấy trăm thước kia tùy thời cũng có thể thông qua trao đổi với đồng bọn để xác định lại vị trí của hắn.

Điều nguy hiểm nhất lúc này chưa phải là tiễn thuật của người kia.

Nhạc Vũ đang giấu kỹ thân hình khẽ chạm vào hai cánh tay của mình. Trừ lúc ban đầu cùng lúc bắn ra ba mũi tên, hiện giờ hắn đã tổng cộng bắn ra mười mũi. Lúc này trong bao tên của hắn còn có mười bảy mũi Vân Tước tiễn, cùng với sáu mươi mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn thu được của tên võ sư vừa bị đánh chết.

Nếu như có thể bắn hết số tên này, mặc dù không thể giải quyết hai người phía sau nhưng để bảo đảm an toàn của mình thì cũng không có vấn đề gì. Vấn đề là hai cánh tay của Nhạc Vũ đã xuất hiện dấu hiệu bủn rủn, mũi tên vừa rồi hắn đã dường như không thể kéo được dây cung.

Nhạc Vũ lúc trước từng thử qua, bắn ra mười lăm mũi tên đã là cực hạn của hắn, thậm chí nếu như không có hệ thống ký sinh phụ trợ giúp hắn điều trị trạng thái thân thể thì con số này còn có thể nhỏ hơn.

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ lấy một viên Bổ khí hoàn đã sớm chuẩn bị nuốt vào trong bụng, sau đó bắt đầu nhanh chóng phân tích. Trong lúc viên thuốc đang bắt đầu phân giải trong dạ dày hắn thì Nhạc Vũ đột nhiên chuyển vị trí. Hắn đã cảm giác được kết cấu của cây đang bị nhanh chóng phá hư .

Đúng như hắn dự đoán, chỉ sau một khắc bên tai hắn đã truyền đến một tiếng soạt nhỏ rồi một mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn lòi ra, tạo thành một cái lỗ có đường

kính ít nhất ba mươi ly.

Vẫn chưa dừng lại, sau một khắc nữa, tiếp tục có một mũi tên khác xuyên thấu cây khô, phương vị chỉ cách mũi đầu tiên không quá nửa thước. Liên tiếp bốn mũi tên gần như phá hủy hoàn toàn cây khô khiến Nhạc Vũ quả thực không cách nào náu thân.

Trong khoảnh khắc thay đổi chỗ ẩn thân, Nhạc Vũ cũng chỉ biết than thầm. Theo sự tính toán của hắn, vị võ sư cấp bốn kia đã bắn ra gần bốn mươi bảy mũi tên nhưng có thể thấy uy lực vẫn không hề suy giảm, vẫn ổn định ở tốc độ cao đến mức làm người ta tuyệt vọng.

Nếu như không có biến hóa nào khác, Nhạc Vũ thật sự không dám bảo đảm mình, có thể sống đến khi đối phương bắn hết tên mang theo. Hắn cũng nhìn thấy số tên còn lại của vị võ sư cấp ba vừa chết đi đã được hai người kia thu hồi.

Như vậy tiếp theo hắn sẽ còn phải chịu đựng năm mươi đến tám mươi mũi tên. Dĩ nhiên với thể lực cùng chân khí của đối phương, rất không có khả năng cường hãn đến trình độ biến thái như thế. Song dù sao Nhạc Vũ vẫn phải dự trù tình hình xấu nhất. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Điều Nhạc Vũ duy nhất có thể trông cậy vào cũng chỉ có Nhiễm Lực cùng với một số an bài lúc trước phát huy hiệu quả, hiện giờ cũng đã gần đến lúc.

Đột nhiên phía bên phải mọi người vang lên một tiếng động. Sau đó hai người kia đang lắp tên đồng thời cùng cảnh giác nhìn qua. Ở bên trái vị võ sư cấp hai chỉ cách khoảng trăm bước có một mũi tên đột nhiên bắn ra.

Không hổ là cường giả cấp võ sư, người nọ trong tình huống vội vàng không kịp chuẩn bị nhưng vậy vẫn có thể làm ra động tác tránh né chính xác. Cùng lúc với động tác cúi người tránh tên, vị võ sư cấp hai này đã kịp lắp tên giương cung hướng về phía mũi tên vừa đột kích.

Chẳng qua là bố trí của Nhạc Vũ há lại có thể đơn giản như vậy? Trên thực tế, nguy cơ chân chính giờ mới đến.

Lại nghe tiếp một tiếng bật dây cung, lần này vẫn là một mũi Vân Tước cốt tiễn, bất quá phương vị thu hẹp xuống còn khoảng chín mươi bước. Đúng lúc tên võ sư cấp hai kia ngạc nhiên quay đầu lại thì dưới chân của hắn đột nhiên có một

chiếc thòng lọng đang nhanh chóng co rút lại.

"Không!"

Nhạc Hữu Thành gầm lên giận dữ. Lúc bắt đầu lão cũng đã phát hiện có cái gì đó không đúng, chỉ nghe tiếng bật dây cũng cũng biết, người tập kích căn bản không phải thập thạch cung của Nhiễm Lực mà là thập nhất thạch cung của Nhạc Hữu Lợi bên cạnh mất tích.

Song Nhạc Hữu Thành còn chưa kịp nhắc nhở thì đã tận mắt nhìn thấy kết quả của cuộc tuyệt sát. Vị tộc đệ có tên là Nhạc Hữu Phong đã tiếp tục tránh thêm một mũi Vân Tước cốt tiễn rồi bạt đao để chém đứt sợi dây thòng lọng. Nhưng đợi đến khi xử lý xong thì một cây cự phủ mang theo lực lượng kinh nhân đã gào thét vụt đến, Nhạc Hữu Thành cũng thấy rõ ràng sự tuyệt vọng trong mắt vị tộc đệ.

Nhạc Hữu Thành vừa kinh vừa giận, theo bản năng muốn giương cung chỉ vào hướng Nhiễm Lực đã lộ ra thân hình. Nhưng Nhạc Vũ đã từ lâu không phản kích đã sớm lắc mình ra khỏi chỗ ẩn thân, bắn ra liên tục ba tên.

Mũi tên đầu tiên nhắm vào trái tim lão, Nhạc Hữu Thành đành phải lắc mình sang bên phải. Bất quá rất nhanh lão liền phát hiện đây là bẫy rập,hệt như đã sớm dự liệu phương vị né tránh của đối phương, hai mũi tên kế tiếp của Nhạc Vũ kế tiếp, một mũi nhắm vào ngực lão còn một mũi đổi hướng bắn vào chỗ trống. Song chờ khi lão tránh ra thì nó trúng ngay câu thập nhị thạch trường cung làm nó gãy lìa.

Khi nguy hiểm qua đi, Nhạc Hữu Thành nhìn lại về phía sau thì đã thấy vị tộc đệ của mình đã bị thanh cự phủ bổ làm hai đoạn.

Nhạc Hữu Thành trợn mắt như sắp nứt cả khóe, một cảm giác bi thương trào lên trong ngực, đồng thời trái tim cũng bị một nỗi sợ hãi lạnh lẽo bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Trực diện cường địch

Nhạc Vũ khẽ lắc cánh tay bủn rủn, thống khổ phát hiện trong vòng một canh giờ nữa đừng nói là bắn tên, chỉ sợ kéo dây cung cũng không làm được.

Lần chiến đấu này đã hoàn toàn vượt ra khỏi cực hạn của hắn. Vừa rồi trong lúc né tránh tổng cộng hắn đã bắn ra mười bảy mũi tên, đó là số lượng mà trước đây Nhạc Vũ chưa bao giờ đạt tới.

Bất quá cũng may ảnh hưởng đối với lần chiến đấu kế tiếp không phải là rất lớn.

Nhạc Vũ nghe nói trong thế giới này, khi chân khí đột phá tới Tiên Thiên thì có thể tạo thành một tầng lực phòng ngự tương đương với cương khí trọng giáp. Bất quá bây giờ trước mặt hắn chỉ là một võ sư cấp bốn.

Nói cách khác, chỉ cần là cầm lấy binh khí là có thể chém vào bộ vị không có áo giáp phòng hộ của người này. Dùng ba đến bốn mười cân khí lực, cùng nghìn cân lực, cũng không có gì quá khác biệt.

Hiện giờ cơ nhục của cánh tay trái Nhạc Vũ mặc dù đã xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi nhưng hắn vẫn có thể cầm đao, vẫn có thể dùng tới chút ít lực đạo cùng chân khí.

Cảm giác được nội tức trong cơ thể mình dưới tác dụng của Bổ khí hoàn đã khôi phục ước chừng sáu thành chừng . Nhạc Vũ rút một mũi tên từ bao tên ra rồi tiến về hướng vị võ sư cấp bốn kia.

- Hữu Thành thúc! Cháu thật sự không nghĩ tới lần này tới đây để giải quyết cháu lại là thúc!

Lúc khoảng cách của hai người chỉ còn gần trăm bước, khuôn mặt Nhạc Hữu Thành hiện rõ trong mắt Nhạc Vũ. Hắn biết rõ lão vì đây là người mà mấy tháng qua nhiều lần thường lui tới nhà hắn làm thuyết khách với mấy tên khác, trong cái đêm cách đây nửa tháng, lão cũng là một trong mấy tên có mặt trong đó.

Thật sự thì Nhạc Vũ ngay từ lúc mới bắt đầu đã nhận ra lão. Chẳng qua là khi đó gương đồng, dù sao có chút mơ hồ. Còn hệ thống phụ trợ trí năng trong đầu Nhạc Vũ cũng chưa chắc không mắc lỗi ở thời điểm chữa trị.

Ngoài ra vị Hữu Thành thúc này, bình thường cũng là một trong vài người hiếm hoi trong đó mà hắn thấy tương đối hòa khí.

- Ta và Tấn Húc có cảm giác không nhìn lầm ngươi?

Nhạc Hữu Thành thở sâu một hơi, nhất thời điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó tự giễu cười một tiếng:

- Ta thật sự không bao giờ có thể nghĩ đến, một kẻ ta cho là tiểu tử phế vật lại có thủ đoạn như thế. Theo ta thấy, trong tất cả các tiểu bối của Nhạc gia, nếu bàn về nhân tài, lúc này lấy ngươi cầm đầu mới đúng.

Nhạc Hữu Thành nhìn về thiếu niên đang từ từ tiến đến, ánh mắt phức tạp tới cực điểm.

Chưa kể đến cục diện mai phục chu đáo chặt chẽ mà tinh xảo vừa rồi, chỉ riêng tiễn thuật tinh chuẩn đã đủ để không thể nói Nhạc Vũ là phế vật, ngược lại là nhân tài mà hiện giờ trong Nhạc gia thành cần nhất mới đúng.

Song điều làm Nhạc Hữu Thành kiêng kỵ nhất là sự ẩn nhẫn của thiếu niên này. Có thể giương lục thạch cung, tu vi ít nhất cũng là võ sĩ cấp năm. Nhưng điều làm người ta khó có thể tin là một thiếu niên vẫn chưa tới mười hai tuổi lại có thể nhẫn nhịn được trước sự chê cười của người bên cạnh, ẩn dấu được thực lực của mình.

Nhạc Hữu Thành thậm chí nghĩ tới lúc nửa năm trước, khi đó Nhạc Vũ từ trên núi đá rơi xuống. Tuy hắn bị thương tổn ở gáy, ở lưng nhưng những bộ phận trọng yếu thì không hề sướt sát. Lão vốn cho đây là vận khí bên mình không tốt nhưng hiện giờ lại bắt đầu hoài nghi đây thật sự không phải là trùng hợp.

- Đệ nhất trong đám tiểu bối? Ha hả! Hữu Thành thúc quá khen, tiểu chất không đáng được khen như thế!

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười một tiếng, cuộc đời của hắn kinh nghiệm không tính là

phong phú, bản lĩnh sát ngôn quan sắc cũng không quá lợi hại. Bất quá vẻ mặt kiêng kỵ rõ ràng của Nhạc Hữu Thành thì dùng gót chân đi đoán cũng có thể đại khái đoán ra đối phương đang suy nghĩ gì.

Nhạc Vũ cũng không phải để ý là đối phương xem mình là một kẻ âm hiểm. Dù sao hắn là đang lo những thực lực này của mình sau khi bộc lộ sẽ không thể giải thích với người khác.

- Ngươi đảm đương không nổi, vậy thì không ai làm được!

Nhạc Hữu Thành lắc đầu, vẻ mặt cảm khái:

- Có thể giấu diếm được ta coi như cũng thôi, ngay cả Tấn Húc cũng dấu diếm được, vậy thì thật không đơn giản rồi! Bất quá ngươi cũng đã biết, ngươi bây giờ rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

- Ta sao có thể không rõ ràng?

Nhạc Vũ lắc đầu, tiếp tục cất bước đến cách Nhạc Hữu Thành khoảng hơn bốn mươi bước:

- Tộc quy có định, tàn sát đồng tộc sẽ bị hình phạt ngàn đao. Người giống như ngài trong tộc bất quá chỉ hơn năm mươi vị, nếu tộc trưởng cùng những trưởng lão kia biết chắc sẽ đem băm ta thành vạn mảnh. Nhưng vấn đề ta sẽ không để cho bọn họ biết chuyện này là ta làm.

Nói tới đây, Nhạc Vũ dừng lời, thu lại cung tiễn rồi rút đao bên hông bước tới.

Lúc đối diện với Nhạc Vũ, thần tình Nhạc Hữu Thành ngưng trọng, chuyện ngày hôm nay nếu đổi bản thân là đối phương chắc chắn cũng sẽ không để cho người khác biết được.

Ngay sau đó, Nhạc Hữu Thành trợn mắt, lóe lên một tia kinh dị.

Điều khiến lão kiêng kỵ nhất từ đầu đến giờ là tiễn thuật của Nhạc Vũ. Lúc trước lão từng thuận tay xem xét qua thi thể của Nhạc Hữu Lợi, trên đó có ba vết thương, chắc là bị đánh lén trên đường trở về. Một cây thập thạch cung chủ công, một cây lục thạch cung phụ trợ. Song nguyên nhân trí mạng dẫn đến cái chết của Nhạc Hữu Lợi chính là một mũi Vân Tước cốt tiễn cắm vào cổ họng.

Lực đạo của mũi tên này có chút chưa đầy, thậm chí chưa hoàn toàn đánh nát xương cổ của Nhạc Hữu Lợi tinh chuẩn dị thường, cắm đúng động mạch chủ chỗ khí quản làm tộc đệ của lão ngay cả một tiếng kêu cứu cũng không làm được.

Còn có thủ hạ của Tấn Húc chính là vị võ sư cấp ba kia, Nhạc Vũ ở ngoài trăm bước bắn liền ba mũi tên, cơ hồ phong kín tất cả không gian né tránh bên người. Nói cách khác, vô luận hắn tránh né như thế nào, kết cục không phải là tử vong thì cũng sẽ bị thương nặng.

Nhạc Hữu Thành thật sự khó có thể hiểu, thiếu niên trước mắt này, tại sao lại buông bỏ vũ khí lợi hại nhất của mình.

Chẳng lẽ nói hắn đã không còn chút sức lực nào sao?

Nhạc Hữu Thành hơi nhíu mày, nếu thật sự là thế thì là một tin tức tốt. Nhưng điều này lại không cách nào giải thích, Nhạc Vũ vì sao vẫn có thể chậm rãi nhưng cương quyết bước về phía lão.

Vừa suy nghĩ, ánh mắt của Nhạc Hữu Thành liếc sang Nhiễm Lực đang ở cách đó mười mấy bước.

Lúc trước, lão cũng không phải là không có suy nghĩ qua, trước hết đi xử lý mối uy hiếp này. Song tiểu tử kia cũng cơ mẫn dị thường, không vội vã cầm cây phủ lên mà tiếp tục giương cây thập thạch cung lên chiã vào lão, cho đến giờ vẫn không có chút động tĩnh.

Nhạc Hữu Thành cũng không sợ hãi chuyện này, điều lão chân chính lo lắng là Nhạc Vũ. Bất quá bây giờ, cũng là một cơ hội.

Ánh mắt loạn chuyển một hồi, Nhạc Hữu Thành cuối cùng bỏ qua ý niệm dụ người này. Lão không thể xác định đây có phải là một cái bẫy hay không. Huống chi, cho dù là Nhiễm Lực trời sinh thần lực, có thể giương thập thạch cung bao lâu?

Cả quá trình cân nhắc hơn thiệt này chẳng qua chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành. Khi Nhạc Hữu Thành một lần nữa trấn định lại thì kinh ngạc phát hiện Nhạc Vũ đã tiến tới chỉ cách khoảng mười bước, với khinh công của lão cơ hồ có thể một bước nhảy đến.

- Hữu Thành thúc, không cần nhiều lời nữa. Dù ngươi khen ta thế nào thì ta cũng không cảm thấy cao hứng!

Nhạc Vũ rốt cục dừng bước, dùng tay trái chĩa trường đao ra, trên khuôn mặt vẫn còn nét non nớt lộ ra nụ cười thản nhiên.

- Cuối cùng hỏi một câu nữa, ngài còn có di ngôn gì muốn khai báo?

- Tên tiểu tử này, cũng là rất có tự tin.

Nhạc Hữu Thành rên lên một tiếng, trong khoảng thời gian vừa rồi, lão đã cẩn thận quan sát quanh thân, ít nhất trong khoảng hai mươi bước tuyệt đối không thể có bẫy rập tồn tại. Trong tay hai tiểu tử này cũng không thể cây cường cung thứ tư.

- Di ngôn bản thân ta là không có, ta chỉ là kỳ quái. Ở vào tuổi ngươi nếu đã có thể đạt đến trình độ cấp năm, lại có tiễn thuật kinh người như thế vậy thì làm sao phải che giấu, dẫn tới nhiều người có dụng ý khác như vậ?

- Ha ha! Lời này hỏi rất hay, nhưng vấn đề là ta nếu không che dấu, nếu không chẳng phải chết nhanh hơn sao?

Nhạc Vũ lắc đầu:

- Chút ít điền sản của nhà ta sở dĩ bị nhìn trộm, vấn đề không phải là xuất phát từ thiên tư của ta, mà là từ quan hệ huyết thống trực hệ. Đã vậy thì cần gì nói tới nhân tài đúng không? Nói ngay như Hữu Thành thúc ngươi, có bằng lòng bỏ qua cho ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hào tình võ giả

Nhạc Hữu Thành nghe vậy đầu tiên là ngẩn người, sau đó cười khổ rút kiếm ra khỏi vỏ. Thật sự là lão cũng không chắc có thể bỏ qua cơ hội có được điền sản này dù có phải mạo hiểm chịu sự tức giận của trưởng lão bên trong tộc.

Chuyện nếu như thế, vậy cũng chớ cần bàn lại!

Trong lòng của Nhạc Vũ lúc này cũng tràn đầy bất đắc dĩ. Tiểu Nhạc Vũ thật sự tư chất kém cỏi, nhưng vấn đề là hắn vĩnh viễn không có khả năng giải thích những thứ này với người bên cạnh.

Bất quá giờ hắn cũng không còn quá nhiều thời gian để dây dưa. Trong nháy mắt, toàn bộ tâm thần của hắn đã bị một vầng bạch quang chói mắt đột nhiên lóe lên trước mặt hấp dẫn.

Tốc độ của Nhạc Hữu Thành nhanh hơn một chút so với hắn tưởng tượng. Chỉ một nhịp chân phải lão đã ở trước mặt hắn, trường kiếm trong tay cũng đã hóa thành một luồng sáng trắng mà mắt thường không thể nào phân biệt được đâm vào cổ hắn.

Nhạc Vũ có thể xác định, một kiếm này của Nhạc Hữu Thành ít nhất dùng tới tám phần thực lực của lão trở lên. Sở dĩ còn giữ lại chẳng qua bởi vì đề phòng biến số, cùng với Nhiễm Lực đang nhìn vào chằm chằm bên mình mà thôi.

Chắc chắn nếu không có những yếu tố này thì vị lão nhân niên kỉ đã cao này sẽ dốc toàn lực để tru diệt hắn!

Nhạc Vũ không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn nhè nhẹ. Chính diện giao thủ với cường giả cấp võ sư chính là điều mà hắn mong đợi đã lâu, tốt hơn nữa chính là giao đấu với một võ sư trung cấp!

Não bộ Nhạc Vũ phần lớn chú tâm vào Nhạc Hữu Thành, những chi tiết bao gồm cấp bậc chân khí, lực lượng bạo phát đều xuất hiện trong giao diện của hệ

thống phụ trợ trí năng. Cùng lúc đó, nhiều tia chân khí lưu động bị hắn quán thâu xuống dưới chân. Sau đó đem địa hình trong vòng mười thước tạo thành mô hình lập thể trong đầu.

Sau khi đem tất cả các thông số vào tính toán, thân hình Nhạc Vũ đồng thời lách sang một bên, trường đao vung xéo lên.

Các khớp ngón tay trái của Tiểu Nhạc Vũ cũng giống như tay phải, vô cùng linh hoạt, cơ nhục cánh tay dài hơn thường nhân nửa phân, bất quá lại thích hợp với Tru Thần Đao mà hắn sáng tạo.

Bởi vì cấu tạo thân thể hắn ở tiền thế cũng giống như thế, không hề có một chút khác biệt!

Thật ra thì đối với chuyện này, Nhạc Vũ lúc vừa tỉnh lại cũng cảm thấy nghi ngờ. Trong lòng hắn từng suy đoán, có thể chính là bởi vì thân thể này phù hợp nên linh hồn của mình mới có thể trọng sinh vào đây. Bất quá cũng chỉ là suy đoán mà không hề có một chút căn cứ.

Chỉ là có một điểm có thể xác định, đó chính là vũ kỹ đao pháp mà hắn sáng tạo kiếp trước thì lấy thân thể của tiểu Nhạc Vũ sử dụng vẫn có thể hoàn toàn phát huy!

Lúc đại Hỗn Nguyên chân khí cấp năm quán chú vào trong đao, Nhạc Vũ có thể thấy rõ một tia kinh ngạc thoáng hiện trong mắt Nhạc Hữu Thành.

Cơ tay dài cố nhiên làm cho cơ nhục thu lực không đủ, dẫn đến lực đạo trên đao thấp hơn thường nhân. Song tốc độ vung đao cũng nhanh hơn thường nhân mấy phần. Một đao của Nhạc Vũ vung xéo lên kia lại đúng vào biến hướng của trường kiếm Nhạc Hữu Thành. Trước khi kiếm khí chém trúng đầu Nhạc Vũ thì đao khí đã sát vào bụng của Nhạc Hữu Thành. Mặc dù cuối cùng không đánh trúng, nhưng cũng khiến cho lão phải hồi kiếm tự cứu, thân hình lắc về phía sau mấy bước.

- Không trách được khẩu khí lớn như vậy, thì ra là thật sự chính là có chút bản lãnh đấy!

Nhạc Hữu Thành lặng lẽ hừ lạnh một tiếng, thân hình mới vừa hạ xuống đất đã lại tiếp tục nhào tới. Kiếm khí màu băng cũng phun ra dài thêm một tấc.

Tâm pháp tu luyện của lão chính là nội công tâm pháp Càn băng quyết trung đẳng trong tộc. Lúc nãy lão toàn lực xuất ra chân khí mười ba cấp, chẳng những kiếm khí dài đến hai tấc, mà nhiệt độ trong vòng một trượng cũng hạ xuống băng điểm.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, nỗ lực trấn áp bất an mơ hồ trong nội tâm, hắn biết kiếm khí băng lam này súc tích uy lực, chỉ cần chạm vào là có thể dẫn đến kết cục tử vong.

Chân chính đáng sợ, cũng không phải là kiếm khí sắc bén, mà là những tia nhỏ đang phát ra hàn ý xung quanh.

Ước chừng ba tháng trước, Nhạc Vũ may mắn đã từng gặp một vị võ sư cấp một bên trong tộc biểu diễn Càn băng quyết cấp mười tại luyện võ tràng. Lúc ấy chẳng qua là nhẹ nhàng một chưởng, đã đem một mộc nhân dùng để luyện kiếm đông lạnh thành khối băng, sau đó vỡ vụn từng khúc.

Một võ sư cấp thấp, còn có thể đem Càn băng quyết phát huy ra uy thế như thế, dĩ nhiên có thể tưởng tượng uy lực của đối phương hiện giờ.

Cho nên chiến đấu kế tiếp e là hắn không thể có một sơ xuất nhỏ nào.

Bất quá khi nhìn thân ảnh màu đen trước đang lao tới nhanh như điện, Nhạc Vũ đột nhiên bật cười một tiếng.

Nhạc Hữu Thành cũng không biết là kiêng kỵ cái gì, liên tục hai lần công kích đều không phải là chính diện mà là vẽ ra trong không trung một đường cong nho nhỏ. Vốn Nhạc Vũ còn tưởng rằng sở học thân pháp của lão nhân này có đặc tính như thế. Song ở lần thứ hai hắn đã nhìn ra độ cong hình cung này còn có đường ra, Nhạc Hữu Đức làm như vậy quả thật ngoài dự liệu!

Mặc dù như vậy đối với lần chiến đấu kế tiếp của hắn cũng không có gì trợ giúp quá lớn, thậm chí còn tăng thêm khó khăn nhất định cho việc tính toán của hệ thống phụ trợ trí năng. Song Nhạc Vũ lại có cảm giác tâm trạng dễ chịu hơn một chút. Hắn nắm chặt thanh đao, nhớ lại hình ảnh hào hùng của mình trước kia trong quân đội, một người một đao khuất nhục anh kiệt tam quân. Lý trí vẫn bảo tồn mấy phần tỉnh táo dần bị chiến ý ăn mòn.

Đây chính là thực lực chân chính của võ sư cấp bốn?

Từng tia hưng phấn và chiến ý dâng lên trong lòng Nhạc Vũ, lúc này hắn bỏ qua những chi tiết phân tích trong giao diện của hệ thống phụ trợ. Phạm vi quan sát chỉ còn lão nhân lục tuần trước mắt và thanh trường kiếm đang đâm tới.

Nhạc Vũ đầu tiên cúi thấp thân thể, sau đó như một con báo lùi về bên trái. Không hề suy nghĩ, cũng không có sự trợ giúp của hệ thống trí năng, song võ cảm của Nhạc Vũ theo bản năng đã phán đoán được phương vị sinh cơ!

Cùng lúc thanh đao đang hoành ngang trong tay Nhạc Vũ lại lóe lên chém vào cổ họng của đối phương. Nếu như nói kiếm thế của Nhạc Hữu Thành như sóng dữ cuồn cuộn không thể chống đỡ thì đao của Nhạc Vũ chính là hải yến bay ngược trong cuồng phong bạo vũ, như một tia chớp màu bạc phá vỡ mây đen.

Nhạc Hữu Thành hừ một tiếng, mạnh mẽ đình chỉ thân hình đang lao về phía trước.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy bất ngờ, vừa rồi đối phương cho dù là né tránh hay chọn cách vượt qua cũng sẽ yếu thế hơn. Cho dù là bản thân hắn, đối mặt với một đao này cũng chỉ có thể lựa chọn phương pháp dừng lại.

Theo một đao lóe lên, thân hình của Nhạc Vũ cũng lướt qua Nhạc Hữu Thành. Bất quá thế công của Nhạc Vũ không hề dừng lại, hắn lấy đùi phải làm trục, thân hình nghiêng sang trái, lợi dụng tấm thảm lá dưới chân làm giảm xóc để biến hướng. Sau đó cả người cơ hồ là dán trên mặt đất trượt đi, thanh đao trong tay thuận thế chém vào chân Nhạc Hữu Thành.

Lần này, Nhạc Hữu Thành còn chật vật hơn, tiếp tục lùi nhanh về sau mới thoát khỏi nguy hiểm. Tuy nhiên một đao này vẫn chém đứt vạt áo của lão. Nếu không phải là lão phản ứng kịp thời thì có thể cả bắp chân cũng sẽ bị Nhạc Vũ chém rụng.

Trong mắt của Nhạc Hữu Thành lúc này đã không chỉ là kinh dị, còn có một tia rung động. Nhạc Vũ trượt ra không quá hai bước đã dừng lại. Sau đó cả người lần nữa tiến về trước né tránh kiếm phong của lão trong gang tác, áp sát đối phương. Lão vội vàng tránh qua thoát được một đao đồng quy ư tận nhưng lại cảm thấy cực kỳ khó chịu. Đao thế rõ ràng không tính là sắc bén, tốc độ cũng chỉ

có thể coi là bình thường nhưng mỗi lần đều làm cho đối phương chỉ có thể tránh né.

Cuối cùng lão cũng cảm nhận được sự biến hóa khí chất của Nhạc Vũ. Nhạc Hữu Thành thậm chí sinh ra một loại ảo giác, phảng phất lúc này đứng trước mặt lão không phải là một thiếu niên chưa đầy mười ba tuổi mà là một vũ giả tuyệt thế thân kinh bách chiến, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tiến thoái đều mất

Nhạc Vũ càng đánh càng hưng phấn, vị lão nhân trước mặt hắn tuyệt không phải là người yếu, lúc bắt đầu còn không kịp đề phòng hoặc là có chút chật vật, song dần dần thích ứng phong cách của hắn nên đã ổn định trận cước, nhờ vào kiếm phong hình thành một hồi cương phong hộ thân ngăn cản hắn tiếp cận. Khí thế của lão cũng dần đề thăng, kiếm sau mạnh hơn kiếm trước, nhiệt độ chung quanh một trượng lại càng giảm thấp.

Đối thủ mạnh mẽ như thế, ở kiếp trước hắn chưa từng thấy qua. Song điều này lại càng khiến chiến ý của Nhạc Vũ bốc cao. Thậm chí trong lúc bất tri bất giác Sát thần đao pháp của hắn đã bắt đầu lột xác. Đao pháp càng thêm đơn giản, cũng càng thêm sắc bén, mỗi một đao huơ ra đều làm cho Nhạc Vũ có một loại cảm giác sảng khoái làm hắn không nhịn được muốn hú dài để phát tiết sự kích động trong lòng.

Nhiễm Lực đang đứng cách xa mười mấy bước quan chiến cũng há hốc mồm miệng. Mặc dù lúc này chính là lúc không thể phân thân nhưng lúc thấy Nhạc Vũ vung đao hào tình lẫm liệt thì gã bất giác nhớ lại lúc mấy tháng trước đã bại dưới ba chiêu đao của thiếu gia ở bên bờ suối dưới sau núi.

Song khi đó, đao của Nhạc Vũ tuy vẫn biến ảo khó dò nhưng tuyệt không khí phách huy hoàng như hôm nay.

Cảnh này khiến gã toát mồ hôi lạnh. Vốn là Nhiễm Lực cảm thấy, gần đây thực lực bản thân hình như đã tăng cường không ít nên trong lòng bắt đầu vọng động, chuẩn bị tìm một cơ hội khiêu chiến tả thủ đao của Nhạc Vũ. Song nhìn tình hình hiện giờ, gã đúng là không thể xác định bản thân có qua được một chiêu hay không.

Cùng lúc, cặp mắt của Nhiễm Lực dần dần có chút mê man. Từ trước tới giờ, hắn vẫn được giáo dục là lực lượng áp đảo hết thảy, nếu không đủ nội tức thì vũ kỹ có khá hơn cũng chỉ là bèo trôi trong nước. Nhưng hiện giờ kinh nghiệm lâu dài đó đã bị triệt để phá vỡ.

Sự chênh lệch hơn tám cấp đã bị Nhạc Vũ dùng bộ pháp và đao thuật như ảo mộng, cơ hồ hoàn toàn san bằng. Thậm chí theo hắn thấy, hiện giờ tuy Nhạc Vũ nhìn như đang ở hạ phong, song tiến thối hết sức thoải mái. Chân chính rơi vào khốn cảnh lại là vị lão nhân trên tay áo có thêu bốn đường chỉ bạc mà trước kia khi nhìn xa hắn luôn cảm thấy sợ hãi!

Nhiễm Lực bất đắc dĩ buông thập nhị trường cung trong tay xuống gãi đầu. Cũng không phải tay gã bủn rủn đến mức không giữ được cung nữa, Nhiễm Lực tự tin lực lượng của mình còn đủ trong ba phút. Chân chính làm hắn buông cung là lúc này căn bản không thể nào hoàn thành nhiệm vụ kìm chế Nhạc Hữu Thành. Gã có thể nhìn ra được, vị lão nhân kia đã sớm toàn lực ứng phó, không còn tinh lực chú ý đến gã. Điều khiến cho người ta cảm thấy vô lực là động tác trong lúc giao đấu của hai người hết sức mau lẹ, thân hình chuyển đổi nhanh đến mức không thể dùng mắt thường để nhận biết. Gã thật sự không thể nắm chắc với xạ thuật nhị lưu của mình sẽ bắn mà không đả thương đến Nhạc Vũ.

Bất quá tâm tư của Nhiễm Lực vẫn không hề buông lỏng đi lấy thanh cự phủ lúc nãy vừa ném đi. Tầm mắt của gã bây giờ vẫn dán chặt vào hai người đang giao đấu, háo hức ghi nhớ mọi tư thế. Nhiễm Lực theo bản năng nhận thấy, lần quan chiến này mang lại chỗ tốt trong tương lai không thể nào lường được.

Không chỉ có Nhiễm Lực mới toát mồ hôi lạnh, Nhạc Hữu Thành. Từ từ lúc bắt đầu chiến đấu đến giờ chỉ mới một khắc nhưng tâm trạng của lão cũng đã trải qua từ nặng nề, kinh dị, rồi cuối cùng là sợ hãi.

Đối với thiếu niên ẩn nhẫn này, Nhạc Hữu Thành lúc bắt đầu cũng không thể bảo là không trọng thị, trong lòng cũng chưa bao giờ có ý niệm nương tay cùng thương hại. Song không thể không thừa nhận là chỉ sợ cho dù lão toàn lực ứng phó thì cũng không thể giết được Nhạc Vũ. Vị trí và bộ pháp xảo diệu của tiểu tử này gần như đạt đến trình độ hoàn hảo. Bất quá càng khiến người ta kinh hãi hơn là năng lực nhận biết của hắn, bất kỳ sơ hở nào trong kiếm pháp và thân pháp của mình đều bị hắn nhìn rõ, cho dù là rất nhỏ cũng sẽ bị lợi dụng.

Còn có bộ Tả thủ đao pháp này, Nhạc Hữu Thành trước đây chưa từng thấy qua, trong tàng thư lâu cũng không cất giữ. Mặc dù không là vũ kỹ đỉnh cấp, kích phát chân khí có thuộc tính nhưng bàn về tính thực dụng và ý cảnh thì đã vượt xa những loại trên.

Nếu quả thật nó là do Nhạc Vũ sáng chế, như vậy thiếu niên trước mắt này quả thật là thiên tài, về thiên phú vũ kỹ chỉ sợ rằng đã vượt qua tưởng tượng của lão.

Điều duy nhất khiến Nhạc Hữu Thành khó hiểu là biểu hiện của Nhạc Vũ trong chiến đấu cực kỳ lão luyện. Mới vừa rồi, mấy lần lão cố ý giả vờ sơ hở để dẫn dụ Nhạc Vũ tiến vào, tuy nhiên cách xử lý trong nguy cơ của hắn cực kỳ tỉnh táo. Điều này tuyệt đối không thể là do một tân thủ có thể làm được, càng không thể nói là lấy thiên tư xuất chúng bổ khuyết.

- Hữu Thành thúc, ngài làm sao vậy? Nóng lòng muốn đi sao? Chẳng lẽ sợ vãn bối như ta?

Nhạc Vũ vừa cười chế nhạo sau đó một đao phạt ngang hạ bàn Nhạc Hữu Thành, đây cũng không phải là vị trí yếu hại gì, nếu bị thương cũng không ảnh hưởng gì. Song thần sắc Nhạc Hữu Thành xanh mét, lập tức thu hồi cước bộ.

Nhạc Vũ nở nụ cười có vẻ ngộ ra điều gì đó:

- Thì ra là như vậy, Hữu Thành thúc, nội tức của ngài chưa đủ nên có chút khó khăn?

Chân chính mà nói thì tình cảnh hiện giờ của Nhạc Vũ cũng không tốt hơn được bao nhiêu. Hắn di chuyển trong kiếm ảnh, quanh người gió rét lạnh thấu xương, kiếm quang lấp lánh, nói là khiêu vũ trên mũi đao tựa hồ còn nhẹ. Loại cảm giác đùa giỡn với tử vong này mỗi lúc đều khắc sâu vào tiềm thức hắn.

Song dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để đả kích tâm cảnh cùng khí thế đối thủ cũng đều là một nội dung quan trọng trong chiến đấu. Cho nên dù tình huống bản thân khốn đốn thế nào thì ngoài miệng vẫn không thể thua.

Nhạc Hữu Thành xanh mặt không dám nói lại một từ, cảm giác thất bại dần hiện rõ trong tâm trí. Xui xẻo là câu nói vừa rồi của Nhạc Vũ nói trúng tim đen của lão, mới vừa rồi đúng là lão có thối ý nhưng nội tức trong cơ thể cũng đúng là không đủ.

Điều khiến lão sợ hãi nhất là phương thức dùng đao của Nhạc Vũ vì lão chưa bao giờ thấy qua. Mặc dù tu vi chưa đủ nhưng thiếu niên này luôn với lực đạo và chân khí nhỏ nhất để giao tranh, không hề lãng phí một phân khí lực. Mưu đồ của lão định làm hắn kiệt sức theo thời gian hoàn toàn sụp đổ, ngược lại bản thân

lâm vào cảnh có sức mà không dùng được.

Bàn về đến thuật cận chiến, Nhạc Hữu Thành tự thấy kém xa Nhạc Vũ. Hiện giờ lão chỉ dựa vào tố chất thân thể cao nhân nhất đẳng , càn băng quyết mười ba cấp và kiếm khí trung đẳng thuộc tính hàn Băng ảnh vân lân kiếm, mới có thể áp chế tiểu tử này.

Song Càn băng kiếm khí dài đến hai tấc, đòi hỏi tiêu hao chân khí rất lớn. Cơ hồ là như một động không đáy hút cạn nội tức của lão, làm ngày càng khó mà trụ nổi.

Nhưng vấn đề là mặc dù bản tâm Nhạc Hữu Thành cũng là muốn sớm dừng phương thức chiến đấu như vậy, thậm chí co rút lại mấy phần kiếm khí cũng có thể. Song đao của Nhạc Vũ lại càng áp tới khiến lão không thể dừng lại, thậm chí hoài nghi nếu mình vừa lỏng tay sẽ chết dưới đao "Phế vật" này.

Một kiếm lần nữa đem Nhạc Vũ bức lui, Nhạc Hữu Thành nhìn trộm nhìn bốn phía, chiến đấu còn tiếp tục như vậy thì lão nhất định không thắng chỉ bại. Chỉ sợ dù thế nào cũng phải tận dụng thời cơ, không thể để tên tiểu tử này lớn lên, nếu không thì ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

Song kết quả nhìn chung quanh lại khiến Nhạc Hữu Thành chợt lạnh. Nhiễm Lực lại một lần nữa kéo cung, bất quá không nhằm vào lão mà nhằm vào mấy đường lui tốt nhất của lão.

Chẳng lẽ hôm nay phải chết ở chỗ này?

Nhạc Hữu Thành âm thầm hoảng sợ, nhớ lại mấy đứa con gái còn nhỏ của mình. Sau đó chẳng qua trong nháy mắt, Nhạc Hữu Thành cảm thấy mọi hoảng sợ tan biến, chiến ý lại bốc lên rừng rực. Mấy chục năm nay lão coi như là thân kinh bách chiến, biết lúc này chỉ có tử chiến mới có một đường sinh cơ.

Bất quá sau một khắc, lão lại chợt sững lại. Trong mắt lóe lên vẻ tuyệt vọng và kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Hủy thi diệt tích

Thấy Nhạc Hữu Thành kinh hoàng thất thố, Nhạc Vũ phát ra một tiếng than nhẹ. Mặc dù trong lòng tiếc hận dị thường, song trong từ điển của hắn vẫn còn chưa có bốn chữ "Hạ thủ lưu tình"!

Dùng một loại bộ pháp nhanh như điện lướt tới bên cạnh Nhạc Hữu Thành, thanh đao trong tay của Nhạc Vũ đầu tiên là chém vào chân phải đang là duy nhất chống đỡ thân hìn. Thanh đao vẽ lên một quỹ đạo màu trắng mang theo một luồng máu tươi vọt lên, sau đó như chim yến chao liệng vụt đến sau gáy Nhạc Hữu Thành rồi một chiếc đầu có mái tóc trắng xóa bay lên.

Nhạc Vũ hoành đao sang bên cạnh, khẽ lắc để mấy giọt máu tươi vướng vào chảy hết, sau đó không nhìn tới cắm đao vào vỏ. Binh khí thời đại này cũng không biết là làm bằng kim loại gì mà cường độ và sắc bén tùy tùy tiện tiện cũng thắng được một số danh đao ở tiền thế. Nhạc Vũ chỉ cần hơi dùng sức thì thân đao đã sạch sẽ.

Làm xong hết thảy, sắc mặt của Nhạc Vũ không hề lộ vẻ vui mừng, ngược lại còn có chút ảm đạm. Hắn dẫm mạnh chân một cái làm tầng lá dày nửa thước bay tán loạn để lộ ra mặt đất.

Theo như hiển thị của bản đồ lập thể trong đầu Nhạc Vũ thì dưới chỗ mà Nhạc Hữu Thành vừa đứng là một hố nông sâu chừng hai thước, đó là nguyên nhân mà lúc nãy vị lão nhân đang trong lúc kịch đấu lại bị hẫng đi.

Nếu như lúc đó lão vẫn ở trạng thái chăm chú thì cho dù hẫng chân cũng chỉ là một phiền toái nhỏ không đáng nói. Song vào lúc đó, Nhạc Hữu Thành hết lần này tới lần khác thất thần, hơn nữa đối thủ của lão có thực lực ngang ngửa, có thể trong chớp mắt nắm lấy cơ hội nhỏ nhoi.

Nhạc Vũ bất giác tiếc nuối. Thật ra thì trước đó, hắn cũng suy nghĩ đến số lượng các loại thủ đoạn chiến thuật ứng đối Nhạc Hữu Thành, ví dụ như bố trí một loại cơ quan không dễ phát giác dưới đám lá rụng, hay là làm tầng lá bay lên che mắt

đối phương, lợi dụng ưu thế hệ thống phụ trợ trí năng.

Song Nhạc Vũ cuối cùng lựa chọn phương thức đường đường chính chính khiêu chiến, dùng thực lực phân định cao thấp. Nhưng hắn không thể ngờ là chiến đấu đến cuối cùng sẽ có kết quả như thế. Một võ sư cấp bốn mà chết đi như vậy, đúng là làm người ta thổn thức không thôi.

Bất quá điều này là nói vận may của hắn cũng nói không chừng.

Từ tình hình chiến đấu vừa rồi cũng không phải rất lạc quan. Vũ kỹ thế giới này mặc dù rất phát triển nhưng trên phương diện cận chiến thì còn khá lạc hậu. Nhưng điều này cũng không thể nói là hắn có thể tung hoành không cố kỵ rồi, ngược lại Nhạc Vũ bây giờ đối càng cảm thấy kính sợ những vũ giả cao cấp kia.

Với thực lực của Nhạc Hữu Thành đã đủ để ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh, như vậy thực lực ở trên lão, chừng cấp năm cấp sau, thậm chí tiên thiên cường giả trong truyền thuyết sẽ kinh khủng như thế nào?

Trong khoảnh khắc cuối cùng khi chiến đấu, Nhạc Vũ cảm thấy rõ ràng linh khí thuộc tính hàn đang nhanh chóng từ mọi phương hướng ùa vào Nhạc Hữu Thành. Rất hiển nhiên vị lão võ sư này chắc là còn tụ tập chân khí để đánh ra sát chiêu.

Nhạc Vũ đã từng đọc thấy trong sách truyền thuyết về các cường giả tuyệt thế thậm chí có thể khai sơn phá thạch, hóa hồ thành băng băng, đốt núi nấu biển. Lúc trước hắn vẫn bán tín bán nghi, nhưng với những gì chứng kiến hôm nay thì chưa hắn lại không thể làm được.

Trước lực lượng vô cùng, đao thuật và kỹ xảo cận chiến của hắn chẳng qua là chút tài mọn mà thôi. Cuộc chiến ngày hôm nay cũng khiến cho hắn hiểu thêm một bước.

- Thiếu gia, ngươi lại có thể giết lão?

Nhiễm Lực đã thu hồi cung tên, cất bước đi tới, trợn tròn mắt nhìn thi thể dưới chân, cả chiếc đầu lâu còn chưa nhắm mắt kia.

Bản thân gã cũng ý thức được mình đang nói một câu vô nghĩa nhưng nếu không như thếkhông đủ để biểu đạt sự chấn động của gã.

Vốn gã không hề tán đồng lần phục sát này, song Nhạc Vũ không để ý ý kiến của gã, cứ thế triển khai hành động nên không thể không tham dự vào.

Nguyên tưởng rằng lần này mặc dù không chết, cũng sẽ lột da, vậy mà hiện giờ bốn võ sư có thực lực cao không thể chạm tới đã đền tội mà hai người bọn họ không hề tổn hao một cọng tóc.

Ánh mắt hiện giờ của gã nhìn Nhạc Vũ cực kỳ quái dị. Tiểu chủ nhân của gã chẳng những to gan lớn mật mà còn tâm tư cẩn thận, bản lĩnh cường hãn, hết thảy tạo nên một yêu nghiệt.

- May mắn mà thôi!

Nhạc Vũ cười khổ lắc đầu, lấy tay phủi những mảnh băng ngưng kết bám vào trên y phục. Những lời của hắn là thật, lúc chiến đấu thì hắn tự tin mười phần nhưng sau khi xong mới thấy quả thật mạo hiểm.

May nhờ chính là ở tiền thế bởi vì muốn gom chút tiền vốn để gia nhập đám lính đánh thuê nên trong quân đội đã nghiên cứu qua mấy hạng mục chuyên dùng trong mai phục, đặt bẫy, cũng có chút bản lĩnh.

Trong lúc đánh với Nhạc Hữu Thành một trận, dưới áp lực của nguy cơ, đao pháp cũng càng có tinh tiến.

Nhiễm Lực bĩu môi, cho đây là Nhạc Vũ khiêm tốn. Trong con mắt của gã, Nhạc Hữu Thành cùng ba người kia từ đầu đến cuối đều bị nắm mũi dẫn đi, bất quá gã cũng không có tâm tư tranh cãi.

- Vậy chuyện hôm nay có cần gạt chủ mẫu không?

- Ngươi nói sao?

Nhạc Vũ liếc xéo Nhiễm Lực, phát hiện gã lần đầu tiên nhướng mày lộ vẻ khổ sở.

- Thiếu gia, ta thấy hay là nói cho chủ mẫu biết. Đã chết một võ sư cấp bốn, làm không tốt sẽ dẫn đến một số trưởng lão trong tộc nổi điên. Nếu như bị phát hiện

ra là chúng ta thì chỉ e chịu không được đâu!

Nhiễm Lực cũng không phải là người thật thà gì, chẳng qua là chuyện ngày hôm nay, thật sự vượt qua phòng tuyến tâm lý của gã. Nếu có chuyện gì xảy ra, vừa có lỗi với chủ mẫu lẫn không còn mặt mũi đi gặp phụ mẫu dưới suối vàng.

- Vậy ngươi còn muốn ăn Bồi Nguyên hoàn không?

Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch miệng:

- Có phải sau này ta nghiên cứu ra loại thuốc nào nữa, ngươi cũng không muốn nữa rồi?

Nhiễm Lực lại nhăn nhó, trong lòng không ngừng đấu tranh, rốt cuộc ân tình lão gia cùng chủ mẫu trọng yếu hay là mấy hoàn thuốc mà Nhạc Vũ luyện chế phân lượng nặng hơn. Mấy câu kế tiếp của Nhạc Vũ đã hoàn toàn đánh tan phòng tuyến tâm lý của gã.

- Ngươi cho rằng ta mạo hiểm chạy tới Hắc Vân Lĩnh này làm gì, còn không phải là vì tìm chút dược liệu thích hợp, chuẩn bị chế luyện Dịch tủy hoàn cho chúng ta?

Nhìn thần sắc động tâm của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ cười hắc hắc, ném thêm một viên đường:

- Hơn nữa chuyện này nếu nói cho mẫu thân ta biết thì có thể có ích lợi gì? Ngươi chẳng lẽ muốn sau này bà suốt ngày lo lắng cho hai chúng ta?

Nhiễm Lực gãi đầu, cảm giác không phản bác được. Quả thật đúng như Nhạc Vũ nói, cho dù là lấy nhân mạch cùng năng lực của Nhạc Trương Thị thì cũng không thể xuất lực ở chuyện này.

Sau đó thái độ của Nhiễm Lực biến đổi, bắt đầu vô cùng tích cực dưới sự sai khiến của Nhạc Vũ xóa hết các loại dấu vết. Ở phương diện này Nhạc Vũ cũng là đại hành gia, lúc trước hắn từng làm lính đánh thuê đã trải qua không ít những chuyện tương tự. Bất quá ánh mắt Nhiễm Lực lại lần nữa tròn xoe tìm kiếm sơ hở để nhắc nhở Nhạc Vũ.

Sau khi hoàn toàn dọn dẹp vết máu và dấu vết chiến đấu cũng đã là hơn một giờ

sau, lúc này ngay cả Nhiễm Lực cũng không thể nói ra điểm gì không ổn. Trên hiện trường chỉ còn lại bốn thi thể và binh khí, cung tên bọn chúng lưu lại. Về phần thân thể thì xử lý đơn giản, trực tiếp ném cho đám yêu thú ăn hết coi như xong chuyện. Về phần lý do, Nhạc Vũ tính toán tạo ra có xâm nhập từ bên ngoài Hắc Vân Sơn. Hắn lấy ít máu của mấy người, dùng dược vật để tạm thời chống đông kết, chuẩn bị để bày nghi trận, làm thành cảnh tượng giả chiến đấu với yêu thú. Về phần những người bên trong tộc chịu trách nhiệm điều tra tin hay không tin cũng không quan hệ đến hắn. Dù sao từ góc độ nào để xem xét thì thực lực của hai người bọn hắn quá chênh lệch với bốn vị võ sư.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phong Dực Huyền Hồ

- Thiếu gia, nếu ngươi còn làm loạn như vậy, ta nhất định sẽ nói cho chủ mẫu!

Nhiễm Lực hung hăng cắn một miếng thịt khô, nói vẻ hàm hồ. Ở một gò núi ngoài hai trăm bước ngoài trước mặt hắn có mười mấy yêu thú đang gặm thức ăn là bốn thi thể, bất quá khẩu vị gã lúc này vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Bất quá khi Nhiễm Lực nhìn qua hiện trường tử vong đã được Nhạc Vũ ngụy trang lại, bất giác nhíu mày lo lắng:

- Như vậy có thể quá đơn giản hay không?

Cũng khó trách gã thấp thỏm, cách làm của Nhạc Vũ quả thực quá mức đơn giản. Bất quá chỉ là đem thi thể và binh khí cung tên tùy tùy tiện tiện ném ra chung quanh, sau đó đem máu tươi vẩy ra chung quanh, vỗ mông coi như xong chuyện. Điều này khiến Nhiễm Lực vốn còn tưởng rằng Nhạc Vũ sẽ tỉ mỉ làm ra chút dấu vết chiến đấu rất thất vọng.

- Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa? Nếu muốn làm thật thì không hề đơn giản, thật sự không cần uổng phí thời gian! Ngươi chẳng lẽ cho là những lão gia hỏa kia sẽ thật sự hoài nghi chúng ta?

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng cười, với kinh nghiệm lính đánh thuê nói cho hắn biết. Ngụy trang một hiện trường mới, thanh trừ hết các dấu vết khó khăn còn gấp mười lần. Sở dĩ đem thi thể cùng binh khí vứt xuống nơi này, nói cho cùng chỉ là vì chuyển dời tầm mắt của mọi người ra khỏi khu vực thật sự giết người mà thôi.

Mặc dù bên kia có thể tiêu trừ dấu vết gần hết nhưng Nhạc Vũ cũng không dám bảo đảm, những người khác nhất định sẽ không nhìn ra cái gì.

Dĩ nhiên lý do tối trọng yếu là hiện giờ thật sự hắn không có thời gian.

Làm xong tất cả những việc giết người, hủy diệt chứng cứ, đem thi thể đến đây thì trời đã gần trưa. Nếu như còn tiêu tốn thời gian thêm ở đây thì coi như xong cả ngày hôm nay.

Trên thực tế, tính thêm cả thời gian cần thiết trở về thành thì hiện giờ hắn chỉ còn chừng hai canh giờ.

- Có thể có, bất quá tỷ lệ rất nhỏ.

Nhiễm Lực cau mày suy ngẫm một lúc lâu, mới lắc đầu:

- Nhưng thiếu gia này, đừng quên hai người chúng ta cũng ở gần nơi xảy ra chuyện đấy!

Nhạc Vũ không để ý đến gã nữa, yên lặng gặm lương khô trong tay. Lúc này hắn đang thông qua hệ thống phụ trợ, quan sát cặn kẽ ghi chép và hình ảnh trận chiến vừa rồi với Nhạc Hữu Thành.

Chức năng tính toán và dự đoán của của hệ thống phụ trợ trí năng cơ hồ là hoàn toàn không đúng. Bất quá xem lại những số liệu của nó sau khi chiến đấu lại rất có ích. Đặc biệt là những hình ảnh chiến đấu mà nó ghi lại chẳng những có thể giúp Nhạc Vũ hiểu sâu thêm quá trình chiến đấu mà còn có thể hấp thu được tinh hoa võ đạo của đối thủ.

Đang ngồi yên lặng, Nhạc Vũ đột nhiên nhíu mày nhìn về gò núi bên trái, vừa rồi hình như hắn nghe thấy ở bên kia truyền đến tiếng mấy yêu thú rống lên.

Sau khi nhanh chóng tiến hành phân tích mấy thanh âm này, Nhạc Vũ vội vã bỏ thức ăn xuống rồi chạy như gió về phía gò núi. Còn Nhiễm Lực chưa ăn xong một nửa thì đầu tiên là ngẩn mặt, sau đó mắng to cầm thanh cự phủ theo sát.

Lúc này hai người đã sớm ra khỏi phạm vi Hắc Vân Sơn, tiến vào mảnh rừng thưa khoảng hơn hai mươi dặm trong khe sâu. Đây là khu vực mà đám yêu thú cấp ba cấp bốn hoạt động tương đối mạnh. Vì vậy Nhạc Vũ mặc dù vội vã phi tới nhưng cũng không dám khinh suất, tận lực tìm chỗ cao và dưới gió để đi.

Chỗ cao là để bọn họ có thể sớm phát hiện tung tích yêu thú, còn chỗ dưới gió để phòng ngừa bị đám yêu thú phát hiện mùi.

Nói đến mùi, thật ra thì trên người bọn họ cũng đã thoa một chút dược thủy do Nhạc Vũ tự chế từ nước tiểu và phân của dã thú trộn với một số dược vật để ngụy trang. Bất quá đây là kinh nghiệm đi săn của Nhạc Vũ ở tiền thế, cũng chưa biết có thể phát huy kinh nghiệm ở thế giới này hay không. Bất quá từ sau khi tiến vào rừng đến giờ, trừ khi là bắt gặp chính diện còn thì chưa thấy yêu thú nào đi tìm bọn họ gây phiền phức.

Chỉ sau mấy phút, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực đã tới sau một khối đá núi, lúc này vẻ mặt cả hai đều lộ vẻ ngưng trọng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Trước lúc bọn họ đến ẩn thân thì đã có bốn yêu thú đang hỗn chiến. Trong đó có ba con tương tự với hùng ly, hình thể tương đương với tiểu tượng, trên trán có một cái sừng. Bọn chúng đang vây lấy một con yêu thú dạng cáo màu hồng có cánh. Con yêu thú này đang điên cuồng vẫy đôi cánh muốn xông ra song đám yêu thú có thân hình hùng ly này cũng cực kỳ nhanh nhẹn, luôn giành trước một bước để chặn con cáo màu hồng kia.

- Đây là yêu thú gì vậy?

Nhiễm Lực tò mò con cáo màu hồng đang bị vây ở giữa. Bốn con yêu thú này chỉ là yêu thú cấp hai. Đám Độc Giác Hùng Li kia thì rất thường gặp ở vùng lân cận khe sâu, có khi gặp bầy cả trăm con, duy chỉ có con cáo màu hồng kia là chưa từng thấy.

Bất quá có thể lấy sức một mình chống lại ba yêu thú đồng cấp, tự nhiên là có chút ít bất phàm.

- Hẳn là Phong Dực Huyền Hồ!

Nhạc Vũ do dự trả lời, cũng không quá chắc chắn lắm với suy đoán của mình, chẳng qua nhìn thấy hình dáng của nó rất giống với miêu tả của Phong Dực Huyền Hồ mà thôi, còn Nhiễm Lực cũng hơi chấn động.

Trên đời này, trừ mười lăm cấp bậc phân chia yêu thú thì cón có bốn loại thần thú, linh thú, dị thú, nguyên thú để phân chia nên tảng tiên thiên và tư chất. Ở cùng một cấp bậc thì thực lực dị thú mạnh hơn nguyên thú mấy lần.

Giống như này ba con Độc Giác Hùng Li này chính là nguyên thú, tuy cấp bậc gần với dị thú nhưng dù sao vẫn là tồn tại bình thường nhất trong yêu thú.

Còn Phong Dực Huyền Hồ lại là dị thú thượng đẳng, thậm chí sau khi lên cấp bốn sẽ có cơ hội trở thành linh thú. Nhiễm Lực sở dĩ biết nó bởi vì đại danh đỉnh của Phong Dực Huyền Hồ này trong cảnh nội bắc hoang.

Ước chừng mấy trăm năm trước, một con Phong Dực Huyền Hồ cấp sáu vẫn tiềm phục ở phương bắc không biết bị người nào chọc phải rồi đột nhiên rời khỏi núi rừng xông ra công kích thành trấn nhân loại. Trong lần đại kiếp đó có hơn bốn mươi vạn người bỏ mạng, cho đến khi chư thành bắc phương liên thủ, hội tụ mấy vị tiên thiên cường giả mới có thể đánh bị thương con Phong Dực Huyền Hồ kia, tuy nhiên vẫn bị nó chạy thoát.

Phong Dực Huyền Hồ có một đôi cánh bằng cơ nhục, một khi hoàn toàn trưởng thành có thể bay lượn cao đến hơn hai vạn thước, giỏi về điều khiển sức gió, tốc độ cự kỳ nhanh nhẹn, thật sự rất khó giáp chiến, cũng là một loại yêu thú rất khó giết chết.

Theo truyền thuyết, Nhạc thị cũng có phần tham dự lần vây bắt đó. Sau đột nhiên xuôi nam, chọn chỗ này xây dựng thành trì chính là để tránh sự báo thù của con Phong Dực Huyền Hồ trốn thoát kia.

Yêu thú ở cấp bậc này, chỉ cần là dị thú trở lên, phần lớn đã mở ra linh trí. Có thâm cừu đại hận như vậy, sao có thể không trở lại trả thù?

Con Phong Dực Huyền Hồ đang bị đám Độc Giác Hùng Li vây quanh mới là một con ấu thú. Linh thú thượng đẳng cố nhiên cường đại vô cùng, song trước lúc tiến tới cấp năm thì không mạnh hơn nguyên thú bình thường bao nhiêu. Cặp cánh kia còn chưa trưởng thành, tự nhiên là chưa thể bay vút lên, ưu thế về phương diện tốc độ cũng chưa rõ ràng.

Theo như hai người nhìn thấy thì ba con Độc Giác Hùng Li đang chiếm được thượng phong nhất định, trên bụng và lưng Phong Dực Huyền Hồ đã có hai vết thương sâu đến tận xương. Bất quá ba con kia cũng vô cùng chật vật, chỉ dám vây vòng ngoài chờ đến khi phát hiện cơ hội mới dám nhảy vào công kích. Phong Dực Huyền Hồ nanh vuốt bén nhọn, phản ứng cực nhanh, trên người ba con Độc Giác Hùng Li cũng có không ít vết thương. Sau khi hai người đến thì phản kích lại càng lợi hại. Cũng là đám Độc Giác Hùng Li da dày thịt béo nên mới có thể chi trì, đổi lại là yêu thú có đẳng cấp thấp, lực phòng ngự kém hơn chỉ sợ đã sớm bỏ mạng.

Nhìn bốn con yêu thú này tranh đấu, Nhạc Vũ hơi có chút tò mò, cũng không biết nguyên nhân từ đâu mà bọn chúng tử chiến. Lẽ ra một bên là yêu thú ăn thịt, một bên là yêu thú ăn cỏ sẽ không cắn xé nhau mới đúng. Gặp phải ba con hùng ly mạnh như vậy, phong hồ dù đói bụng thế nào cũng chỉ sẽ đi bắt những yêu thú có đẳng cấp thấp hơn mà không dễ dàng tìm chúng gây phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dị lực yêu thú

Theo Nhạc Vũ biết, một ít yêu thú đẳng cấp cao nếu như có thể cắn nuốt nội đan yêu thú có thuộc tính thích hợp, cũng có thể lên cấp. Song tình hình trước mắt căn bản không liên quan tới việc đó, đẳng cấp linh khí kết đan trong cơ thể yêu thú thấp nhất là cấp năm. Ở khu vực này có cấp hai đã xem như là mạnh mẽ, nhưng khoảng cách có thể sánh ngang với tiên thiên cường giả cấp năm của loài người còn kém thật xa.

Nhưng làm cho người ta kỳ quái chính là Độc Giác Hùng Li có tính tình cực kỳ ôn hòa trước mắt lại tựa hồ như nhất định phải đưa Phong Dực Huyền Hồ vào chỗ chết. Mà Phong Dực Huyền Hồ đã bị trọng thương nhưng vẫn không chịu rút đi.

Nhạc Vũ quan sát thêm một chút, cách đó không xa có một bụi cỏ nhỏ có năm lá, khi hắn đối chiếu với hình vẽ bên trong hệ thống phụ trợ, lại trùng hợp với một bức họa trong quyển sách thuốc mà hắn đã xem qua. Sau lại nghĩ ra, kể từ khi bọn họ đến, Phong Dực Huyền Hồ phá vòng vây tựa hồ là cường điệu lao về phương hướng bụi cỏ, lúc này liền chợt hiểu ra.

Đó là một bụi Trợ Yêu Thảo, bên trong sách thuốc có ghi nếu bụi cỏ thành thục, có thể trợ giúp yêu thú cấp thấp lên cấp. Mà nhìn bộ rễ của bụi cỏ năm lá đang từ từ mở rộng ra, cho biết đã sắp chín.

Lẽ ra bụi cỏ này cũng xem như thuộc loại thuốc quý, nhưng bên trong sách thuốc không ghi lại công dụng, rất ít có người dùng nó để chế thuốc. Mà bên trong tiệm thuốc Nhạc gia cũng không đưa nó vào danh sách thu mua, tựa hồ dược tính của nó đối với loài người không có quá nhiều tác dụng.

Nhạc Vũ rất tò mò đối với điều này, dù sao căn cứ theo thuyết tiến hóa, cũng có thể sử dụng vào trong thế giới này. Như vậy ở thời điểm xa xưa, loài người hắn được xem như là một thành viên trong yêu thú. Vì sao Trợ Yêu Thảo chỉ có thể giúp được yêu thú, đối với nhân loại lại không hề có chút tác dụng nào?

Nếu như có thể tiến hành nghiên cứu, hoặc là có thể phát hiện ra điều gì. Nhưng hiện tại Nhạc Vũ không có thời gian, trước mắt hắn đang có nhiều trách nhiệm nặng nề trong người, chuyện cải tiến những phương thuốc phải thêm mấy tháng nữa mới có thể kết thúc, tuy việc phỏng chế Dịch Tủy đan cùng kiếm thuật tay phải không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một sớm một chiều, vì thế thật sự không còn tinh lực đi bận tâm tới chuyện khác.

Nhạc Vũ còn đang trầm tư suy nghĩ, trận chiến của yêu thú phía trước đã tiến tới thời khắc kịch liệt nhất. Theo thời gian trôi qua, Phong Dực Huyền Hồ đã bắt đầu lo lắng, tần số đột vây đã từ từ tăng lên. Nhưng còn ba con Độc Giác Hùng Li tựa hồ biết nếu để Phong Dực Huyền Hồ chạy thoát, với tốc độ vượt xa ngày sau nó tuyệt sẽ không cho bọn chúng được yên thân. Vì thế bọn chúng cứ liều mạng bị thương, dùng hết sức ngăn chặn Phong Dực Huyền Hồ.

Nhìn thấy bụi Trợ Yêu Thảo sắp hoàn toàn nở rộng, nhưng ba đại địch trước mắt vẫn cứ phối hợp không một kẽ hở, gắt gao ngăn cản. Trong mắt Phong Dực Huyền Hồ rốt cục lộ ra vẻ kiên quyết. Đầu tiên nó thoáng do dự, sau đó quanh người bắt đầu hội tụ nổi lên ánh sáng nhạt màu xanh.

Cùng lúc đó Nhạc Vũ cũng giật mình nhìn linh lực phong thuộc tính bên người đang bị một cỗ lực lượng nhanh chóng rút đi. Ngay khi hắn đang cảm thấy kinh ngạc, tốc độ của Phong Dực Huyền Hồ đột nhiên tăng nhanh như bão tố, đầu tiên dùng một con đường thật khúc chiết đột nhiên chạy nước rút, sau đó cả thân thể biến ảo thành một đoàn huyễn ảnh thanh hồng giao nhau, nhanh chóng xẹt qua bên người một con Độc Giác Hùng Li. Hai người chỉ nghe tiếng kêu thảm, liền thấy con Độc Giác Hùng Li kia đã nằm trên mặt đất. Nơi cổ họng tựa hồ bị móng nhọn của Phong Dực Huyền Hồ cắt đứt, rất nhiều máu tươi chảy ra ngoài, bốn chân quơ loạn, đang giãy dụa hấp hối.

Nhìn thấy một màn này, con ngươi Nhạc Vũ chợt rút lại thành hình mũi nhọn. Nhiễm Lực đứng bên cạnh lại kêu lên một tiếng kinh hãi.

- Không ngờ là thiên phú thần thông! Con tiểu hồ ly kia thật là khá lắm…

Nhạc Vũ không nói gì, nhưng trong mắt lộ ra ánh sáng cuồng nhiệt.

Ở trong yêu thú, dị thú cùng nguyên thú có khác nhau lớn nhất chính là thiên phú thần thông. Những thứ này căn cứ vào bản lĩnh các loại linh lực thuộc tính, có thể đề cao lực chiến đấu của đám yêu thú trong phạm vi lớn.

Tỷ như Phong Dực Huyền Hồ, có được thần thông gọi là "Tật Phong Thuật", khiến cho tốc độ bản thân càng gia tăng hơn nhiều so với những thần thông khác thuộc phong thuộc tính, bởi vậy mới khiến cho địa vị của nó còn nằm trên nhiều nguyên thú cùng dị thú. Nếu nó đạt tới cấp sáu, có thể đạt được thêm hỏa thuộc tính cùng thần thông tương ứng khác. Biến dị thành Phong Dực Hỏa Hồ, có được gió trợ thế cho lửa, còn có thể giúp cho nó nhảy lên thành cao cấp linh thú.

Bất quá theo thường thức mà nói, cho dù là cấp bậc thần thú, muốn thức tỉnh thiên phú phải đạt tới sau cấp ba. Nguyên nhân Nhiễm Lực khen ngợi con tiểu hồ ly chỉ mới đạt được cấp hai thượng giai chính là vì như thế. Một con Phong Dực Huyền Hồ bình thường khi tới thời gian thức tỉnh thần thông, chính là đã đạt được cấp năm thành đan, sau khi cặp cánh bằng thịt hoàn toàn trưởng thành.

Nhưng nếu có thể sử dụng thần thông trước khi trưởng thành, cũng có nghĩa tư chất căn cơ của con yêu thú đó là loại có khả năng phát sinh biến dị nhất.

Phong Dực Huyền Hồ giết chết một con Độc Giác Hùng Li, sau khi xông ra vòng vây không hề ngừng lại theo đường vòng chạy thẳng tới phương hướng bụi cỏ Trợ Yêu Thảo kia. Nó vừa cắn vào bụi cỏ, ngay lúc này một con Độc Giác Hùng Li khác vừa kêu rú thê lương vừa đánh tới, thân hình song phương lao qua nhau, sau đó thắng bại liền rõ ràng. Ngay vùng bụng Độc Giác Hùng Li xuất hiện một vết thương kinh người, nội tạng đang phun ra, mắt thấy sẽ không sống nổi. Mà thân hình Phong Dực Huyền Hồ chợt lảo đảo, sau đó lại gia tốc rời đi. Trong nháy mắt kia, hai người liền nhìn thấy trên lưng nó lại có vết thương mới, chân sau bên trái hơi có vẻ tập tễnh, chẳng qua nhờ vào cặp cánh thịt không ngừng vỗ mạnh, vì thế không làm cho tốc độ bị rơi xuống quá nhiều.

Chuyện này làm Nhạc Vũ vừa lấy ra Hắc Tất Cung đang chuẩn bị lắp tên lên dây chợt cau lại chân mày. Hắn cố ý lưu lại Phong Dực Huyền Hồ, nhưng tốc độ di động của yêu thú kia thật sự quá nhanh, lại có đôi cánh khiến cho hệ thống phụ trợ trí năng của hắn cũng không thể khóa định được quỹ tích di chuyển của nó. Nhạc Vũ biết thần thông thiên phú đột nhiên gia tốc này cũng có tính cực hạn, bất quá nhìn thấy linh lực phong thuộc tính nồng nặc bên người tiểu hồ ly mà xem, hiệu quả kia nhất thời không dễ dàng tiêu trừ.

Trong lòng còn đang vạn phần tiếc nuối, trước mắt đột nhiên phát sinh biến cố. Phong Dực Huyền Hồ đã sắp chạy thoát, đột nhiên một đạo bóng xám ngăn ngay thân hình đang lao tới của nó, quất mạnh huyền hồ văng bắn ra, văng ra xa tới

mấy chục thước mới dừng lại, nhìn nó đã gần như hấp hối.

Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực chăm chú nhìn qua, chỉ thấy một con Xà Vĩ Quy màu xám đen đang chầm chập di chuyển ra ngoài. Bóng roi màu xám tro khi nãy chính là chiếc đuôi rắn thật dài. Hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lúc bọn họ vừa đến, thật không phát hiện được sự hiện hữu của nó. Mọi người đều nói Xà Vĩ Quy giỏi nhất là che giấu tung tích, lời này quả nhiên không sai.

Nhạc Vũ có chút xấu hổ vỗ trán, vốn lấy năng lực phân tích của hệ thống phụ trợ trí năng, hắn không thể bị giấu diếm mới phải. Nhưng lúc nãy toàn bộ lực chú ý của hắn cơ hồ đều bị cuộc chiến đấu giữa ba con Độc Giác Huyền Li và Phong Dực Huyền Hồ hấp dẫn, vì thế không có thời gian đi thăm dò bốn phía.

Bất quá giờ phút này cũng là thời cơ nhặt tiện nghi tốt nhất. Nhạc Vũ lại giơ Hắc Tất Cung, con Xà Vĩ Quy đã đi tới gần con Huyền Hồ còn chưa đủ 20m, lúc này đối với hắn cũng là tình thế bắt buộc!

Nhìn vào tròng mắt của con Xà Vĩ Quy, Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, bắn ra một mũi tên không chút lưu tình.

Ở thế giới này, thực lực của võ giả nhân loại cùng yêu thú có sự khác nhau. Ước chừng võ sĩ tương đương với yêu thú cấp hai, mà võ sư thì tương đương với yêu thú cấp ba cấp bốn. Về phần yêu thú năm sáu cấp đã thành đan, ngoại trừ phương pháp vây công, cũng chỉ có tiên thiên cường giả mới có thể ứng phó.

Dĩ nhiên điều này cũng chưa chắc là tuyệt đối, tỷ dụ như Trùng Tiêu Tích Tà Kiếm Lâm Trác tu luyện vũ kỹ cao cấp hoặc như con Phong Dực Huyền Hồ, cả hai nếu tổng hợp lực chiến đấu đã vượt xa cùng thế hệ, thậm chí có thể nhảy cấp khiêu chiến cũng không thành vấn đề.

Mà giờ khắc này trong hai người, sức lực của Nhiễm Lực cộng thêm tu vi võ sĩ cấp tám, thực lực so với những võ sư sơ cấp cũng không kém hơn bao nhiêu. Về phần Nhạc Vũ, theo Nhiễm Lực xem ra hắn hoàn toàn không phải người bình thường, chuyện vượt cấp khiêu chiến võ sĩ bảy tám cấp hoàn toàn không có vấn đề. Hơn nữa có thêm Hắc Tất Cung, sợ rằng dù đối mặt với những yêu thú ba bốn cấp chưa thành đan cũng có thể an toàn rút lui, ứng phó một con dị thú cấp hai như Xà Vĩ Quy tự nhiên không có bất kỳ vấn đề nào.

Trên thực tế, hai người giải quyết xong con Độc Giác Hùng Li còn lại và con Xà

Vĩ Quy tổng cộng chỉ dùng ước chừng hơn hai phút đồng hồ. Mà khi Nhạc Vũ cầm theo Hắc Tất Cung đi tới trước mặt Phong Dực Huyền Hồ vẫn còn đang hấp hối, ánh mắt nhất thời cực kỳ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phân tích yêu thú

Lúc trước nhìn thấy Phong Dực Huyền Hồ sử dụng thiên phú thần thông, Nhạc Vũ liền nghĩ sau khi xuyên qua, ở gần cạnh trang viên nhìn thấy cuộc đấu giữa người cùng yêu thú.

Trường Nha Ma Tượng đồng dạng là yêu thú cấp hai, cũng là dị thú cao cấp nhất đã thức tỉnh thiên phú thần thông trước khi trưởng thành. Bất quá bởi vì hình dáng khổng lồ, cùng lực phòng ngự càng mạnh hơn cả sắt thép trọng giáp cấp năm, lại thêm thạch giáp trải rộng quanh thân, khiến võ sư kia không thể làm được gì nó. Cuối cùng phải nhờ những võ sư cùng tá điền ở quanh thôn trang đúng lúc khẩn cấp vận chuyển tới một chiếc Xuyên Vân Nỏ mới có thể giết chết nó.

Lúc ấy làm Nhạc Vũ khắc sâu ấn tượng chính là Trường Nha Ma Tượng sử dụng hai loại thiên phú thần thông, một là thạch thương, cùng thần thông biến hóa lớp da bên ngoài thành đá.

Điều này làm cho hắn cảm thấy kính sợ đối với loại lực lượng vô danh này, đồng thời vô cùng tò mò, có loại dục vọng muốn chiếm hữu trong tay. Nhưng cho đến nay Nhạc Vũ chỉ biết đó chính là thổ linh lực, ngoài ra không cách nào hiểu được phương pháp cùng nguyên lý sử dụng.

Thật ra lúc ấy hắn cũng muốn tiến hành phân tích thân thể Trường Nha Ma Tượng, nhưng ma tượng lại chết ngay tại chỗ, bên trong thân thể đã mất đi những vật chất thần bí như nguyên lực cùng linh khí, không thể xem là đầy đủ, đối với việc suy tính những thần thông kia cũng không có quá nhiều tác dụng. Thứ hai lúc ấy Nhạc Vũ căn bản không có cơ hội đến gần, thi thể ma tượng đã bị phân giải ngay tại chỗ, sau đó được phân phối cho mấy thôn trang đã xuất lực.

Nhạc Vũ từ rất sớm đã từng chú ý tới bên trong Nhạc gia thành đã sớm có yêu thú được chăn nuôi như gia súc. Bất quá những loại thịt này vẫn là một trong những vật liệu sinh hoạt khan hiếm nhất bên trong thành.

Mấy tháng sau đó, Nhạc Vũ đã cố gắng tìm hiểu về nguyên lý của nó từ trong những bí tịch vũ kỹ, nhưng dù hắn đã xem hết toàn bộ những bí tịch bên trong Tàng Thư quán, ngoại trừ biết thêm tên gọi của những thiên phú thần thông, không biết thêm gì khác. Cuối cùng hắn phải cố gắng thông qua việc phân tích thân thể của những yêu thú khác để tìm kiếm nguyên nhân, đồng dạng vẫn không thu hoạch được gì.

Cho nên nếu đã gặp được, khi nhìn thấy tiểu hồ ly sử dụng Tật Phong Thuật, trong nội tâm Nhạc Vũ tràn đầy vui mừng cùng kích động. Nếu xem theo tính thực dụng, thiên phú thần thông của Phong Dực Huyền Hồ không thể nghi ngờ càng thích hợp với hắn hơn so với thạch thương cùng thạch giáp của Trường Nha Ma Tượng. Nguồn: http://EbookFull.Net

Tay áp lên cổ Huyền Hồ, Nhạc Vũ đem chân khí phân lưu ra mấy chục tia, rót vào bên trong cơ thể Huyền Hồ, sau đó bắt đầu cặn kẽ phân tích mỗi một tấc bên trong thân thể nó. Hắn phát hiện nguyên khí trong cơ thể Huyền Hồ đang chậm rãi biến mất, đây là dấu hiệu sinh mệnh lực đang tiêu tán. Ở trong kinh mạch của Huyền Hồ, chân nguyên linh lực phong thuộc tính màu xanh mặc dù còn đang lưu động, nhưng tốc độ đang giảm xuống, hơn nữa còn có dấu hiệu bắt đầu ngưng kết.

Nhạc Vũ biết, đợi đến khi Huyền Hồ hoàn toàn chết đi, những linh lực phong thuộc tính này sẽ lấy một phần chân nguyên của nó làm hạch tâm bắt đầu ngưng kết, trở thành một loại kết cấu tương tự như tinh thể.

Tổng thể mà nói, nếu như bỏ qua kết cấu kinh mạch khác nhau, yêu lực của Huyền Hồ ngoại trừ hỗn tạp một chút, không quá tinh thuần, so sánh với chân khí của nhân loại cũng không khác nhau. Nếu như nói có gì khác, đó chính là loài người dùng chân nguyên bản thân làm chủ, linh lực bên ngoài là phụ. Mà tình hình của Huyền Hồ, thì hoàn toàn ngược lại, chân nguyên yêu lực kia đối với linh lực phong thuộc tính có lực tương tác cùng lực hấp dẫn thật lớn. Tình huống này Nhạc Vũ đã từng nhìn thấy trong thân thể những yêu thú được chăn nuôi bên trong thành.

Mà lần này hắn xem trọng chính là lộ tuyến vận hành của yêu khí trong cơ thể Phong Dực Huyền Hồ. Nếu nói gió có tính chất vô thường, phong linh lực chứa nhiều thiên địa linh lực bên trong, là loại khó khống chế nhất. Hơn nữa những nơi đi qua, trong kinh mạch thường sẽ xuất hiện trạng huống khô khốc, nếu kéo lâu ngày sẽ từ từ cứng đờ mà mất đi khả năng dẻo dai. Mà kinh mạch Huyền Hồ

ở phương diện này tựa hồ có kháng tính cực mạnh, thương tổn nhỏ hơn nhiều so với loài người. Nhưng Nhạc Vũ vẫn có thể từ những dấu vết kia đoán ra lộ tuyến vận chuyển yêu lực hàng ngày của Huyền Hồ. Đặc biệt là Tật Phong Thuật, có thể nhìn thấy được những kinh mạch chứa chấp lại có vết thương chồng chất, xem ra cưỡng ép sử dụng thiên phú thần thông, thương tổn đối với nó thật không nhỏ.

Kế tiếp là phân tích da thịt cùng kết cấu xương cốt của Huyền Hồ, so sánh mà nói nhỏ hơn thuộc tính yêu lực cùng kết cấu kinh mạch của nó một chút. Nhưng Nhạc Vũ không hề khinh thường, tận lực phân tích từng tế bào kết cấu, lại ghi chép vào trong kho tư liệu của hệ thống phụ trợ trí năng.

Đợi khi đã hoàn thành việc phân tích, Nhạc Vũ rút tay, thời gian đã qua nửa giờ. Sau khi hắn đứng lên, việc làm đầu tiên chính là dùng đao cắt đứt cổ họng con dị thú này. Nhiễm Lực đứng bên cạnh đã sớm nóng nảy, lúc này thấy Huyền Hồ tắt thở, khóe môi thoáng co giật, trong con ngươi lộ ra vẻ tiếc nuối. Tiểu hồ ly này mặc dù hung tàn, nhưng bộ dáng thoạt nhìn cực kỳ khả ái, hắn vốn dự định mang nó về, sau đó đi tìm một ít tuần thú sư có kinh nghiệm trong tông tộc hỏi thăm một chút, xem có thể thuần phục được nó hay không. Kết quả Nhạc Vũ chém xuống một đao, tự nhiên không cần nói thêm gì nữa.

Nhạc Vũ chờ thêm một lát, đợi sau khi Huyền Hồ chết được vài phút, linh lực phong thuộc tính trong cơ thể nó hoàn toàn ngưng kết thành tinh thể, mới lấy ra ngoài. Kinh mạch của yêu thú đơn giản hơn nhiều so với loài người, các huyệt khiếu cũng thật lớn. Những thứ kết tinh này tán lạc trong các yếu huyệt, nho nhỏ toái toái, nếu không phải là Nhạc Vũ, người khác không cách nào lấy ra được đầy đủ nếu không giải phẫu thi thể.

Sau đó tới thi thể ba con Độc Giác Hùng Li cùng Xà Vĩ Quy. Nhạc Vũ cũng không lập tức động thủ, mà thoáng chần chờ một thoáng lại đưa tay đặt lên đầu con yêu thú này. Vừa rồi hắn vẫn luôn kỳ quái, Xà Vĩ Quy am hiểu việc khống thổ, sau khi trưởng thành tới cấp sáu có thể thức tỉnh thần thông thủy thuộc tính. Nhưng hắn chưa từng nghe nói qua, loại yêu thú này lại có được thị lực lợi hại như thế.

Chân khí rót vào trong mắt Xà Vĩ Quy, hình ảnh phân tích kết cấu của đôi mắt hiện lên trong đầu Nhạc Vũ, Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ, bắt đầu lấy linh khí kết tinh.

Thần kinh vùng mắt Xà Vĩ Quy liên kết với não bộ quá ngắn, hơn nữa kinh lạc trong mắt lại cực kỳ phức tạp, nếu như hắn đoán không lầm, sau khi vận khí sẽ có tác dụng tương tự như loài côn trùng mắt kép, tương đương như một loại thiên phú thần thông. Mà theo Nhạc Vũ biết, động tác của loài người ở trong mắt của loài muỗi hay ruồi, lại bị thả chậm hơn mấy lần. Chính vì vậy nó có thể đánh bay Phong Dực Huyền Hồ mà ngay cả Nhạc Vũ cũng không thể bắt được cũng không có gì quá ly kỳ.

Đáng tiếc con Xà Vĩ Quy này đã chết, linh lực chân nguyên đã hoàn toàn ngưng kết, Nhạc Vũ không cách nào làm được việc phân tích đầy đủ. Nếu không phải như thế, hứng thú của hắn đối với đôi mắt này sẽ vượt hắn cả Tật Phong Thuật kia.

Cũng giống như việc lấy được Hồng Mi Ưng Cốt Tiễn, Nhạc Vũ cũng không lựa chọn đem thi thể những yêu thú này mang đi, nếu để cho người khác biết bọn hắn có thể thâm nhập ra ngoài khu vực của khe sâu, còn mang theo mấy thi thể thượng vị yêu thú có thực lực tương đương võ sĩ cấp chín an toàn trở về, như vậy chỉ biết tăng thêm phiền toái cho chính mình.

Thời gian sau đó, Nhạc Vũ lại đem phạm vi hoạt động của hai người hơi rút lại phía sau. Tính cách của hắn thoạt nhìn có chút to gan lớn mật, kỳ thật rất cẩn thận, làm việc luôn không thích mạo hiểm. Mặc dù có đôi khi hắn có thể làm ra chuyện có chút khác người, tỷ như chuyện phục kích bốn gã võ sĩ khi trước. Nhưng tuyệt đại đa số thời gian, chỉ là vì nhìn thấy lợi ích lớn hơn mấy chục lần hoặc là vì bị bức bách bất đắc dĩ.

Trên thực tế hiện tại hai người xâm nhập tới đây không phải vì muốn vứt xác người ở nơi này. Nếu người chết ở trong khu vực chỉ có loại yêu thú hạ vị cấp hai, như vậy thật quá giả tạo. Còn việc có thể đạt được bản đồ kết cấu thân thể đầy đủ của Phong Dực Huyền Hồ chính là niềm vui ngoài ý muốn.

So sánh với khu rừng bên ngoài khe sâu, vùng núi phía sau an toàn hơn rất nhiều. Về phần phương diện dược liệu, chỉ tính phạm vi khu vực Hắc Vân sơn đã đủ cho bọn họ tiêu tốn mấy ngày thời gian tiến hành sưu tầm.

Không thể phủ nhận chính là Nhạc Vũ đối với những yêu thú cấp ba cấp bốn phi thường hứng thú, nhưng điều này chỉ ở tình huống có thể bảo đảm tính mạng của bản thân. Đặc biệt sau khi đánh một trận với Nhạc Hữu Thành, cùng với việc đúng lúc nhìn thấy cuộc chiến của các yêu thú thượng vị, bây giờ Nhạc Vũ càng

thêm dè chừng cùng sợ hãi. Thế giới này có quá nhiều điều kỳ dị không cách nào lường trước, Nhạc Vũ cảm thấy nếu cần cẩn thận thì nên cẩn thận vẫn tốt hơn…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gợn sóng sau đó

Khi Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực đi ra khỏi Hắc Vân sơn, với sức lực của Nhiễm Lực thiếu chút nữa còn bị đè ép té ngã. Sau lưng hắn cõng theo một đống lớn chiến lợi phẩm, trong đó dược thảo chỉ chiếm một phần rất ít, phần lớn còn lại là thi thể yêu thú.

Hoặc do mùi dược thủy trên người đã giảm bớt, lần này bọn họ đi ra ngoài vận khí cực kém. Liên tiếp gặp phải năm sáu con yêu thú cấp hai. Nhạc Vũ bảo Nhiễm Lực mang theo thi thể của nhóm yêu thú, lấy thực lực hai người nếu đi vào núi lại không có thu hoạch gì, ngược lại sẽ làm cho người khác nghi ngờ. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Bất quá bởi vì vậy hai người lại trễ nãi thời gian đi xuống núi. Nhìn thấy không còn kịp trở về thành, không thể làm gì khác hơn là tranh thủ trước khi trời tối chạy về phía điền trang cách nhà họ không xa.

Vừa mới tiến vào bên trong thôn nhỏ, Nhạc Vũ chợt sững sờ. Lần này Nhạc Trương thị không thèm quan tâm tới chuyện buôn bán bên trong thành, tự mình đem tất cả võ sư đánh thuê mang tới để sưu tầm tung tích của hắn. Mà khi Nhạc Trương thị nhìn thấy Nhạc Vũ an toàn không chút tổn thương trở về, đầu tiên hung hăng tát hắn một cái thật mạnh, sau đó ôm đầu hắn khóc rống một trận.

Trên mặt Nhạc Vũ làm ra bộ dáng vô tội ủy khuất, nhưng tận sâu trong đáy lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp khó thể ức chế, cũng lần đầu tiên nghĩ lại lần này hắn cùng Nhiễm Lực không thông báo cho Nhạc Trương thị lại tự mình chạy tới Hắc Vân sơn hành động có phải là việc làm thỏa đáng hay không.

Hắn âm thầm cười khổ, cảm giác sự ràng buộc giữa mình cùng gia đình này đã càng lúc càng thâm sâu. Đặc biệt là Nhạc Trương thị, hắn đã có cảm giác được có cỗ thân tình máu thịt giao hòa.

Ngày kế khi trở lại bên trong thành, chuyện Nhạc Hữu Thành mất tích tựa hồ vẫn chưa có người nào hay biết. Mà không khí trong Nhạc gia thành vẫn hoàn

toàn bình thản ôn hòa. Chỉ khi vào thành, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực mới phát hiện có vài đạo ánh mắt kinh nghi bất định nhìn tới, sau đó lại nhanh chóng biến mất. Hai người nhìn nhau cười, không cần nói, cỗ sóng gió đã sắp nhấc lên.

Mấy ngày sau, Nhạc Vũ lại rất ngoan ngoãn, chẳng những bỏ qua kế hoạch ra ngoài hái thuốc, dù là cửa thành phía nam vẫn không hề bước ra một bước. Việc này ngoại trừ làm cho Nhạc Trương thị không còn lo lắng, cũng có nguyên nhân hắn đang chuẩn bị toàn lực phân tích Tật Phong Thuật của Phong Dực Huyền Hồ cùng với yêu lực kết tinh.

Mà sinh hoạt của Nhạc Vũ cũng quay trở về như trước, ngoại trừ mỗi ngày luyện tập vũ kỹ ở sân luyện võ một canh giờ, cơ hồ cả ngày đều ở sau núi Hổ Lĩnh.

Bất quá vị lão võ sư đặc biệt tới chỉ dạy cho Nhiễm Lực lại càng ngày càng bất mãn đối với hai người. Vũ kỹ của Nhiễm Lực tiến bộ thần tốc vượt xa dự liệu của hắn. Nhưng cũng chính vì vậy, hắn càng thấy Nhạc Vũ chướng mắt. Nghĩ thầm một mình ngươi phế tài thì thôi, vì sao phải dạy hư một nhân tài có tiền đồ như Nhiễm Lực?

Theo lão võ sư xem ra, nếu hắn có thời gian nhiều hơn để chỉ dạy Nhiễm Lực, như vậy thực lực tên tiểu tử này phải càng thêm kinh người mới đúng!

Điều này thật sự làm Nhạc Vũ cảm thất bất đắc dĩ, nghĩ thầm nếu không cứ để cho Nhiễm Lực làm giống như hắn, giấu diếm một ít thực lực thì tốt hơn? Những ngày qua hắn đã hỏi thăm, vị lão võ sư này tên là Nhạc Hữu Phong, thái độ làm người cực kỳ chính phái, tuyệt không làm ra chuyện âm thầm ngáng chân hắn. Nhưng chính vì nguyên nhân như vậy, hắn càng thêm lo lắng hơn. Lão đầu này một lòng vì chuyện công, nếu Nhiễm Lực biểu hiện quá xuất chúng, làm không tốt lão đầu sẽ trực tiếp đề nghị với các tộc lão cưỡng chế buộc Nhiễm Lực rời khỏi bên cạnh hắn.

Không thể không thừa nhận chính là, mặc dù ban đầu hắn rất e ngại tên to con này đi theo bên cạnh mình sẽ gây cản trở rất lớn. Nhưng cho tới bây giờ, rất nhiều chuyện không thể không cần tới tên tiểu tử này.

Cứ như vậy bình bình an an đi qua bảy ngày, sáng sớm hôm nay Nhạc Vũ vừa mới đi tới sân luyện võ liền cảm giác được bầu không khí có điều gì đó không đúng. Đoạn đường này đi tới cửa thành bắc, tuy nói không khí chưa tới mức giương cung múa kiếm, song Nhạc Vũ cũng chú ý tới những võ sư trong tông

tộc mặc trang phục có thêu đồ án núi cao, cơ hồ ai cũng cầm binh khí, thần sắc vô cùng cảnh giác xem chừng những người đi qua đường.

Mà nguyên nhân có thể làm cho bọn họ đề phòng tới như thế, ngoại trừ đại địch xâm nhập lãnh địa, cũng chỉ có lý do là vì cái chết của đám người Nhạc Hữu Thành. Võ sư phụ thuộc gia tộc chỉ hơn ngàn người, lần này không biết nguyên nhân lại chết đi ba người, trong đó còn có một gã trung cấp võ sư hiếm thấy, làm sao không làm cao tầng Nhạc thị tức giận?

Trong lòng Nhạc Vũ cười lạnh, cho tới lúc này mới phát giác được mấy người Nhạc Hữu Thành mất tích, Nhạc gia đúng là quá chậm chạp, nhưng suy nghĩ tới hoàn cảnh thời cổ đại, xem như chẳng phải là việc gì kỳ lạ.

Sau đó Nhiễm Lực cũng dần dần phát giác ra chuyện dị thường, gương mặt khờ khạo chân chất mang theo dáng tươi cười còn nhìn thiếu gia mở trừng hai mắt. Nhạc Vũ tức giận trừng mắt liếc hắn, sau đó làm như không biết gì đi về phía trước. Nhưng hai người vừa đi được mấy bước, chỉ thấy ở trước mặt có một số nhân mã đang từ một con đường nhỏ rẽ ra ngoài. Người đi đầu cưỡi Long Lân mã chính là tộc trưởng Nhạc thị Nhạc Duẫn Kiệt. Nhìn theo phương hướng, phải là từ trong thành chủ phủ đi ra ngoài. Người cưỡi ngựa bên cạnh có gương mặt sẹo, cưỡi một con Long Lân mã tên là Nhạc Duẫn Văn, sắc mặt cũng xanh mét như huynh trưởng của hắn. Ở phía sau hai người còn có một nhóm Ngân Tuyến võ sư đi theo.

Nhạc Vũ vội vàng vọt sang một bên, nhưng khi Nhạc Duẫn Kiệt nhìn qua bên này, thần sắc thoáng do dự, lại thúc Long Lân mã đi qua. Nhạc Vũ chợt ngạc nhiên, vị đại bá này của hắn, trong mấy tháng nay khi hắn vừa tỉnh dậy chỉ từng gặp qua một lần. Khi đó không nói lời gì hay, chỉ khiển trách Nhạc Trương thị không biết cách dạy con, cho nên hắn luôn nghĩ lẽ ra vị đại bá này không thèm phản ứng tới hắn mới đúng. Nhưng hiện tại nhìn thấy thần sắc Nhạc Duẫn Kiệt, vẻ mặt lại khá ôn hòa.

- Tiểu Vũ, ta nghe nói gần đây ngươi đã rất ít đến tập võ?

Nhạc Duẫn Kiệt ước chừng ngoài bốn mươi tuổi, tướng mạo đường đường, mặt vuông chữ điền. Ước chừng do nắm quyền cao đã lâu, giờ phút này khi nói chuyện mặc dù vẻ mặt bình thản, nhưng vẫn có cỗ uy thế không cho phép người khác trái nghịch ý tứ.

- Hồi bẩm bá phụ đại nhân! Tiểu chất cảm thấy mình không có tiền đồ trong con đường truy tìm vũ kỹ, cho nên gần đây chuyển tập chế thuốc…

Nhạc Vũ khom người đáp, đối với vị tộc trưởng Nhạc thị này hắn cũng không có chướng ngại tâm lý, vô luận tuổi tác hay là thực lực, cũng đáng giá được tôn trọng. Bất quá lúc này hắn quan tâm chỉ là chung quanh. Theo câu hỏi của Nhạc Duẫn Kiệt, có vô số ánh mắt ở gần bên tập trung vào trên người hắn.

Hắn chú ý tới phía sau Nhạc Duẫn Kiệt có một vị nam tử thanh tú có chút tương tự như Nhạc Phong đang lạnh lùng nhìn về phía này. Nhìn qua thân phận địa vị hắn là không tệ, có lẽ chính là Tấn đại chấp sự không cần nghi ngờ.

- Đổi tập chế thuốc?

Nhạc Duẫn Kiệt liếc nhìn Nhiễm Lực, chân mày chợt nhíu lại, sau đó bật cười một tiếng, vỗ vai Nhạc Vũ:

- Như thế cũng tốt! Bất quá ngoại trừ chế thuốc, còn phải theo mẫu thân ngươi học thêm buôn bán. Nếu có thể đem tiệm thuốc của nhà ngươi xử lý thỏa đáng, sau này thành tựu chưa chắc kém hơn Chân nhi…

Nhạc Vũ lại càng kỳ lạ, Chân nhi trong miệng Nhạc Duẫn Kiệt, tên đầy đủ gọi là Nhạc Nghi Chân. Hắn là con trai cả, là cháu đích tôn. Hôm nay đã là võ sư cấp sáu, chỉ thiếu chút nữa đã có thể bước vào hàng ngũ võ sư cao cấp, thậm chí có hi vọng đạt tiên thiên. Đem hắn đánh đồng với nhân vật như thế, thật sự là đánh giá rất cao, rốt cục Nhạc Duẫn Kiệt có chủ ý gì?

Đầu tiên trong lòng nghĩ đến trong mấy ngày nay có phải Nhạc Trương thị đã làm gì? Nhưng vào lúc này hắn không thể hỏi vị tộc trưởng đại nhân đứng trước mặt.

Trong miệng khiêm tốn vài câu, hắn cũng nhận ra được mặc dù Nhạc Duẫn Văn khinh thị hắn, nhưng Nhạc Duẫn Kiệt thân là tộc trưởng lại rất muốn nhân cơ hội này kéo gần tình thân với hắn. Nhưng ước chừng còn có việc gấp chưa xử lý, chẳng qua đơn giản khích lệ một phen, lại dặn Nhạc Vũ về nhà thay mặt hắn vấn an Nhạc Trương thị, sau đó mới giục ngựa rời đi.

Nhìn theo bọn họ càng lúc càng xa, Nhạc Vũ không khỏi thấy buồn cười. Trong lòng đang suy đoán nguyên nhân vị tộc trưởng đại nhân này đột nhiên thay đổi

thái độ đối với hắn. Thực lực của hắn tuyệt không bại lộ nhanh như vậy, chẳng lẽ là mấy võ sư cấp thấp đánh thuê bên trong nhà? Điều này tựa hồ càng không khả năng…

Còn đang suy nghĩ, ở trong tầm mắt Nhạc Vũ lại có người giục ngựa rời khỏi đội ngũ đám võ sư kia hướng bên này chạy thẳng tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Yêu lực kết tinh

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vô lực, đây cũng là một vị tộc thú, tên Nhạc Hữu Thuấn. Có vẻ như có giao tình không tệ với phụ thân hắn, nhưng trong mấy tháng qua vị tộc thúc này lại gia nhập vào hàng ngũ làm thuyết khách. Mặc dù mỗi lần tới chỉ yên lặng rất ít nói chuyện. Thỉnh thoảng có mở miệng tựa hồ như đang muốn làm chỗ dựa cho bọn họ. Làm Nhạc Trương thị cùng Nhạc Vũ hoàn toàn không hiểu rõ thái độ chân thật của người này rốt cục là thế nào.

- Vũ ca nhi, ta nghe nói mấy ngày hôm trước ngươi ra khỏi thành, đi một chuyến tới Hắc Vân sơn?

Nhạc Hữu Thuấn cười Long Huyết mã, vẻ mặt tươi cười, sắc mặt hòa ái. Nhưng khi nói chuyện lại làm nội tâm Nhạc Vũ trầm xuống.

- Có chuyện này, mấy ngày trước vì thế còn bị mẫu thân mắng một trận. Hữu Thuấn thúc hỏi việc này có gì không?

Nhạc Vũ lắc đầu, vẻ mặt mơ hồ. Chẳng qua trong nháy mắt tâm tình của hắn đã trấn định xuống. Vị tộc thúc này hỏi chuyện kia, nếu không phải thật sự quan tâm, thì là có dụng ý khác.

- Như vậy ngày đó ngươi ở Hắc Vân sơn có từng gặp qua mấy người Hữu Thành thúc hay không?

Nhạc Hữu Thuấn như cười cười, chẳng qua tròng mắt mang theo vẻ soi xét.

Nhạc Vũ nghĩ thầm quả nhiên là thế, Tấn Húc có thể cảm thấy tiểu hài tử như hắn dễ bắt nạt, hoặc tạm thời nảy lòng tham, dự định thông qua câu hỏi của Nhạc Hữu Thuấn thử dò xét phản ứng của hắn một chút. Vô luận mục đích như thế nào, tóm lại không phải là ý tốt.

Nhưng từ trong lời nói của Nhạc Hữu Thuấn, Nhạc Vũ chiếm được một tin tức, đó chính là cho tới nay tộc nhân Nhạc thị còn chưa tìm được địa điểm mất tích

chính xác của mấy người Nhạc Hữu Thành.

Khóe môi thoáng nhếch lên, sau đó trên mặt Nhạc Vũ liền hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Thì ra ngày đó Hữu Thành thúc cũng ở Hắc Vân sơn sao?

Khi nói những lời này, Nhạc Vũ còn cố ý đặc biệt lớn tiếng, bất quá kết hợp với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, lại càng tăng thêm sức mạnh. Quả nhiên Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn đang cưỡi ngựa phía trước không xa cùng lúc dừng phắt lại, sau đó xoay người nhìn sang. Lập tức Nhạc Duẫn Kiệt như đã ý thức được điều gì, trong ánh mắt bất chợt trở nên vô cùng âm trầm.

Vẻ mặt Nhạc Vũ quả thật rất mơ hồ, phảng phất như không nhận ra được không khí dị thường. Nhưng vào lúc này sắc mặt Nhạc Hữu Thuấn không còn chút huyết sắc. Nhạc Vũ thừa cơ hội liếc mắt nhìn Tấn Húc, chỉ thấy vẻ mặt của vị chấp sự tông tộc cũng xanh mét, đang cúi đầu trầm tư không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bất quá có thể nhìn ra được hiện tại tâm tình của Tấn đại chấp sự thật không tốt, sắc mặt thậm chí còn hiện lên mấy phần lo lắng.

….

- Hắc hắc! Thiếu gia, ta cảm thấy ngài thật sự âm hiểm! Ta xem lần này bọn hắn phải chật vật vô cùng….

Vừa đi ra cửa thành, đi tới sau núi không bóng người, Nhiễm Lực không nhịn được phát ra tiếng cười âm hiểm. Vừa cười vừa nhìn Nhạc Vũ đưa ngón tay cái, vẻ mặt cần bao nhiêu hèn mọn có đủ bấy nhiêu.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng đối với từ âm hiểm này cảm thấy không thoải mái cực độ. Nhưng lúc này tâm tình hắn thật tốt, cũng lười đi so đo với tên cao to kia.

Nhiễm Lực không hề nói sai, hôm nay Nhạc Hữu Thuấn cùng Tấn Húc xem như có chút chật vật.

Hành tung của Nhạc Hữu Thành cho tới nay trong tông tộc không hề có chút tin

tức. Nhạc Hữu Thuấn lại biết ngày hắn mất tích có đi qua Hắc Vân sơn, với lòng dạ thâm trầm của Nhạc Duẫn Kiệt, nếu không đem lòng sinh nghi mới là quái sự.

Nhưng Nhạc Hữu Thành cùng Nhạc Hữu Thuấn đều là thuộc hạ của Tấn Húc, hơn nữa liên hệ tới ngày đó cả Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực đều đang ở bên trong Hắc Vân sơn. Những người khác chỉ cần liên tưởng một chút là có thể phát giác ra vấn đề. Mà Tấn đại chấp sự cùng đám người của hắn, sợ rằng ở thời gian rất lâu cũng đủ bể đầu mẻ trán. Đừng nói sẽ tới tìm họ gây phiền phức, kế tiếp có thể giữ được chức vụ của mình hay không cũng còn là vấn đề.

Kết quả này có chút vượt ngoài dự liệu của Nhạc Vũ, thật ra hắn chỉ muốn làm cho Tấn Húc khó chịu, lại không nghĩ tới đối phương lại đưa cho hắn một cơ hội tốt như vậy.

Dĩ nhiên trong lòng Nhạc Vũ cũng biết, chuyện này tối đa chỉ làm Tấn Húc nhức đầu một trận, tạm thời chưa dao động được căn bản của hắn. Khi đối phương động thủ lần nữa, lực lượng vận dụng chỉ sợ sẽ càng thêm cường đại trí mạng.

Đi tới mục tiêu, hai người không còn để chuyện này trong lòng, chỉ lo làm việc của mình. Cũng không biết có phải bị hình ảnh của cuộc chiến mấy ngày trước làm ảnh hưởng, thái độ trong khi tập luyện búa Nhiễm Lực bắt đầu điên cuồng theo đuổi chiêu thức kỹ xảo. Chỉ là một thức đơn giản như Đại Nộ Minh Vương Phủ, thiếu chút nữa bị hắn múa ra hoa, nhưng Nhiễm Lực còn chưa hài lòng, cố gắng trong chiêu thức trụ cột có thể sáng tạo ra thêm kỹ xảo mới.

Tình huống này làm Nhạc Vũ cảm thấy buồn cười, người có tính cách như Nhiễm Lực trời sinh không nên theo đuổi kỹ xảo, dù có dốc hết sức lực nhưng cũng vô ích, chỉ nên lợi dụng kiến thức của tiền nhân tu luyện tới mức lô hỏa thuần thanh mới là con đường chân chính hắn nên đi theo. Nhưng hiện tại cũng không có việc gì xấu, chỉ chờ đến khi Nhiễm Lực gặp phải đau khổ bể đầu chảy mái mới có thể khắc sâu trong trí nhớ, tìm được võ đạo thích hợp cho chính mình. Cho nên Nhạc Vũ cũng không dự định ngăn cản, hoặc là trợ giúp hắn.

Trên thực tế hiên tại hắn bề bộn nhiều việc, trong bảy ngày nay Nhạc Vũ đã có chút thu hoạch về Tật Phong Thuật cùng yêu lực kết tinh.

Đối với thành quả phân tích thân thể của Phong Dực Huyền Hồ, chủ yếu tập trung trên kinh mạch. Đầu tiên Nhạc Vũ suy đoán phương thức yêu lực lưu động trong kinh mạch của loại yêu thú này khi sử dụng Tật Phong Thuật. Sau đó từ

trong cơ thể mình tìm ra mười mấy kinh mạch chi nhánh tổ hợp thành lộ tuyến hành công tương tự.

Sau đó tiến hành thí nghiệm, khi Nhạc Vũ thao túng phong linh lực bên trong chân khí Đại Hỗn Nguyên, ở ngay trong cơ thể của mình dựa theo "lộ tuyến" này vận hành, kinh ngạc phát hiện phong linh lực chung quanh đang điên cuồng hướng hắn tụ tập tới. So với tình hình ngày đó Phong Dực Huyền Hồ sử dụng Tật Phong Thuật cơ hồ giống nhau như đúc. Duy nhất khác nhau là số lượng linh lực hội tụ lớn nhỏ. Kích thước phong linh lực bên cạnh hắn so với linh lực cơ hồ đã thực chất hóa thành màu xanh của Phong Dực Huyền Hồ chênh lệch không sao tính toán.

Hiện tại Nhạc Vũ đã có tự tin chỉ cần có thêm mười mấy ngày, cho dù hắn còn chưa hoàn toàn hiểu rõ huyền bí của thiên phú thần thông này, cũng đã có thể đem Tật Phong Thuật thể hiện trên cơ thể nhân loại như hắn. Nhưng tới ngày thứ hai, Nhạc Vũ lại tạm thời bỏ qua việc nghiên cứu về phương diện này, ngược lại đem toàn bộ lực chú ý tập trung trên yêu lực kết tinh. Nhạc Vũ mơ hồ đoán được, chỉ sợ lúc này dù cho hắn có thể đem Tật Phong Thuật hoàn toàn nghiên cứu thấu triệt, lấy thực lực của hắn chỉ sợ không thể xuất ra. Nghiên cứu yêu lực kết tinh đối với hắn mà nói, sẽ có trợ lực lớn hơn trong việc tăng lên tu vi nội tức của hắn.

Đông Thắng đại lục ngoại trừ những thần thú cùng linh thú dị bẩm, yêu thú bình thường cần tăng lên tới cấp hai mới có thể có được yêu lực kết tinh xuất hiện. Bất quá sau khi yêu thú tử vong, nguyên lực cùng linh lực bình thường sẽ biến mất hơn phân nửa, chân chính ngưng kết thành kết tinh lại cực ít. Cho nên trên căn bản, yêu thú dưới cấp ba có lưu lại yêu lực kết tinh cũng không có giá trị gì lớn. Về phần cấp ba trở lên, nếu như có dược vật thích hợp phụ trợ, lại thêm thuộc tính tương hợp, lại có thể giúp nhân loại gia tăng chân khí trong cơ thể. Mà loại dược vật lấy yêu lực kết tinh làm chủ, được xưng là Linh Hoàn, sau đó mới gia tăng thêm thuộc tính.

Phải nhắc tới một việc, loại này là thứ tốt có thể gia tăng chân khí, lại thêm nguyên liệu khan hiếm, hắn phải là một loại dược vật trân quý hút hàng mới đúng. Nhưng giá trị trước mắt của nó tuy hơn Bồi Nguyên hoàn, lại chỉ có giá tiền gấp hai Bồi Nguyên hoàn mà thôi. Ở trong Nhạc gia thành chỉ là loại thuốc thường được nhìn thấy.

Nguyên do là nhân loại khi sử dụng đều phát hiện ra phản ứng phụ của nó. Linh

Hoàn dĩ nhiên có thể tăng lên tu vi trong phạm vi lớn, nhưng thường thường sau khi tăng lên hai cấp, không còn khả năng tiến thêm. Mà đối với sự thực này suốt mấy ngàn năm cho dù là chế dược sư có thiên phú cũng khó thể thay đổi.

Cho nên bình thường mà nói, dù phục dụng để tăng trưởng thực lực, đều là những người lớn tuổi tu vi gặp bình cảnh không còn khả năng tự tiến thêm một bước. Thông qua phương thức này, ở thời kỳ sinh mạng đã đi về điểm cuối là có thể tăng lên thực lực trong phạm vi lớn.

Bởi vì việc săn bắt yêu thú cấp ba trở lên thật khó khăn, làm giá tiền của yêu lực kết tinh khá cao, cho nên dù là tiệm thuốc Nhạc gia cũng phải buông tha việc kinh doanh lũng đoạn vật này. Bởi vì lợi nhuận kia, thật sự quá thấp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36: Ngũ Hành linh hoàn

Nhạc Vũ đã có chủ ý từ rất sớm với loại linh hoàn này. Dù sao với công dụng có thể trực tiếp tăng lên tu vi, đối với hắn mà nói có sức hấp dẫn rất lớn, dĩ nhiên hắn cũng hiểu rõ về phương diện có hại.

Bất quá đáng tiếc những linh hoàn này dù tiện nghi nhất cũng phải 150 lượng bạc. Tiền tiêu hiện giờ của Nhạc Vũ mỗi tháng cũng chỉ chừng hai lạng rưỡi, nghe ra thì nhiều hơn Nhiễm Lực không ít . Nhưng tiếc là tên to con kia còn có một trăm mẫu đất cha mẹ lưu lại, hiện giờ đang do Nhạc Trương Thị cho gã tự xử lý. Ngoại trừ hàng năm tích trữ một chút để sau này làm đồ sính lễ thì còn lại trực tiếp rơi vào túi Nhiễm Lực, vì thế hai bên cũng xấp xỉ. Nếu cầm hết để đi mua linh hoàn này thì Nhạc Vũ cũng không cần đi làm chuyện khác rồi.

Cho nên Nhạc Vũ vốn tính toán chuyện này sẽ làm vào năm sau. Bất quá vì sự kiện kia mà hắn đẩy nhanh sự vận hành của tiệm thuốc lên mấy tháng, từ đó cũng nghiên cứu loại dược hoàn kia sớm hơn.

Đây chính là câu tái ông thất mã biết đâu lại là phúc. Mặc dù làm vậy sẽ làm cho đám người Tấn Húc càng thêm khẩn trương nhưng cũng làm cho hắn có cơ hội tiếp xúc sớm với những linh hoàn này.

Để làm phong phú cho dược vật trong tiệm, Nhạc Trương Thị đã ra không ít tiền vốn mua một chút linh dược không ở trong phạm vi lũng đoạn của dòng họ, linh hoàn này cũng ở trong số đó. Có cơ hội như vậy, dĩ nhiên Nhạc Vũ không chịu bỏ qua, sau khi mua không lâu thì hắn đã lén phân tích cặn kẽ thành phần của nó.

Thành phần chủ yếu nhất trong đó là yêu lực kết tinh, có kết cấu gần với Bồi Nguyên hoàn, cũng là lấy một chút dược vật phụ trợ vây lấy bên ngoài, sau khi nuốt vào bụng thì đem yêu khí kết tinh phát tán ra, ngoài ra còn có một số dược vật phụ trợ để trung hòa chân nguyên yêu lực.

Theo Nhạc Vũ suy đoán, sở dĩ loại linh hoàn này có nguyên nhân gây hại là vì sự hỗn loạn của linh lực. Trên thực tế, cho dù là Phong Dực Huyền Hồ có cấp

bậc dị thú thì trong cơ thể cũng chỉ một vẻn vẹn là Phong Linh khí mà thôi. Trong đó Hỏa Linh khí ở vị thứ hai, ngoài ra cũng không thiếu các loại thuộc tính linh khí hỗn tạp khác.

Ngoài ra hàm lượng linh lực trong cơ thể mỗi người cũng có không cùng, phải biết rằng cho dù là tiên thiên cường giả, cũng không thể hoàn toàn khu trục các linh khí thuộc tính khác, chỉ có thể gia tăng cường độ linh lực nào đó mà thôi.

Điều này khiến cho những cố gắng cải tiến linh hoàn của những chế dược sư khi đã ý thức được nhất định vấn đề này đều thúc thủ vô sách.

Bởi vì mỗi khối yêu lực kết tinh có trạng thái chân khí bất đồng với mỗi cá nhân. Bọn họ có thể chế riêng cho từng người nhưng không cách nào đem đại chúng hóa.

Bất quá đối với Nhạc Vũ mà nói điều này hoàn toàn không có vấn đề. Phân biệt hàm lượng linh khí trong một khối yêu lực kết tinh thì một chế dược sư cấp tiên thiên mới có thể làm được. Còn tu vi hiện giờ của hắn chỉ là cấp năm nhưng lại có một công cụ phân tích vượt xa thời đại này.

Dĩ nhiên điều cũng không có nghĩa là Nhạc Vũ có thể dựa vào đó không chút cố kỵ để hấp thu hết những yêu lực kết tinh này. Trên thực tế, linh lực hỗn loạn chẳng qua chỉ là một trong những chuyện phiền toái mà thôi. Điều khiến người ta đau đầu nhất chính là chân nguyên dị chủng trong yêu lực kết tinh. Chân nguyên yêu thú về bản chất không sai khác lắm với chân nguyên nhân loại song về tính chất và cấu trúc có khác biệt rất lớn. Loài người có thể đem hấp thu, song bản thân chân khí lại không khỏi có sự pha tạp không tinh khiết.

Ở phương diện này, cho dù là những dược sư đỉnh cao cũng hoàn toàn hết cách. Những dược sư cấp tiên thiên mặc dù cũng có thể cảm giác được các loại linh lực tồn tại nhưng lại không thể hiểu rõ chân nguyên yêu thú và nhân loại để tìm một loại dược vật để thay đổi tính chất.

Đây là một vấn đề khó khăn, Nhạc Vũ cũng không có tiền lệ để tham khảo mà tự bản thân phải bắt tay vào nghiên cứu. Nhưng hắn bắt đầu chú ý thì chỉ cần phục dụng số lượng vừa phải, tu vi sau đó mặc dù rất khó có tiến triển thêm nữa nhưng cũng không xuất hiện hiện tượng thất khống chân khí hay tẩu hỏa nhập ma; Hơn nữa ngẫu nhiên có người vận khí tốt thì có thể tấn thăng một vài cấp, rất có thể sau một thời gian hấp thu yêu lực kết tinh thì đã đồng hóa được.

Đáng tiếc là trong tay Nhạc Vũ căn bản cũng không có căn cứ chính xác để chứng minh điểm này. Gần đây trong nhà hắn có một vị võ sư đánh thuê cũng dựa vào sự trợ giúp của linh hoàn để đột phá lên cảnh giới võ sư. Bất quá vấn đề là hắn cần đưa chân lực vào người đối phương mới có thể phân tích. Điều này ngoại trừ Nhiễm Lực hay người có quan hệ thâm hậu ra thì không thể làm được, huống chi hắn cũng không thể bại lộ bản thân có đại Hỗn Nguyên chân khí cấp năm.

Bất quá điều này cũng không làm trở ngại Nhạc Vũ ở phương diện nghiên cứu chế tạo linh hoàn, Độc Giác Hùng Li mang về lần này có đầy đủ yêu lực kết tinh của cả Ngũ Hành thuộc tính. Nhạc Vũ chỉ cần dựa theo tỷ lệ linh khí bên trong thân thể của mình rồi cắt giảm hàm lượng chiết xuất linh lực cũng đủ để chế tạo được yêu lực kết tinh phù hợp với bản thân.

Đến bước này vốn có thể trực tiếp hấp thu, song một số chế dược sư của Đông Thắng đại lục dù sao cũng không phải là ngồi không. Cho dù bọn họ không thể giải quyết vấn đề chân nguyên yêu lực một cách hoàn mỹ thì cũng phát hiện một chút dược vật có thể khống chế mức độ cuồng phát của chân nguyên yêu lực ở trình độ nhất định.

Ngoài ra nghĩ đến trong đó cũng có một phần dược vật trợ giúp thân thể hoàn toàn hấp thu yêu lực nên Nhạc Vũ cuối cùng quyết định lấy phương thức hoàn thuốc để sử dụng những yêu lực kết tinh này.

Về phần quá trình chế thuốc thì còn đơn giản hơn cả Bồi Nguyên hoàn. Ứng dụng của loại linh hoàn này không lớn nên các loại phương thức chế tạo lưu hành rộng rãi, Nhạc Vũ chỉ cần mấy ngày đã có thể hoàn toàn nắm giữ, thậm chí còn làm ra một số cải tiến nhỏ.

Vào lúc này, có ba viên mà Nhạc Vũ mệnh danh là Ngũ Hành linh hoàn đang quay tròn bên trong đỉnh luyện, phát ra ánh sáng năm màu, tràn đầy vị thuốc. Bất quá nhìn chín viên linh hoàn này, Nhạc Vũ cũng hơi buồn, mặc dù trong lòng hắn hưng phấn mong đợi nhưng cũng lo lắng thất ngộ.

Lắc đầu, Nhạc Vũ nhìn sang bên cạnh Ngũ Hành linh hoàn còn có hai hoàn thuốc nhỏ có màu sắc hồng và vàng giao tạp. Đây là thứ mà hắn chuẩn bị cho Nhiễm Lực. Huyền Vũ Quy thuộc tính là đất, mà trong thuộc tính của Phong Dực Huyền Hồ ngoại trừ Phong Linh lực còn có gần ba thành Hỏa Linh lực.

Đem hai thứ này kết hợp thì có hai viên linh hoàn này. Dĩ nhiên, bọn họ cũng chưa thí nghiệm, bất quá lần này phải để cho gã to con này làm chuột bạch rồi.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi quay sang Nhiễm Lực:"A Lực, phiền ngươi tới đây!"

Nhiễm Lực đứng đối diện với một cây cổ thụ, mồ hôi đầm đìa cố gắng đưa tay che đầu nỗ lực chém vào những chiếc lá rụng. Bất quá lúc này lúc này phong phủ quanh thân gã cuộn lên mãnh liệt, lưỡi phủ còn chưa tới thì phong phủ đã cuộn mục tiêu bay ra xa nên chém một hồi lâu mà chỉ được mười mấy chiếc lá.

Điều này nhìn qua có chút ngu xuẩn nhưng Nhiễm Lực làm như vậy, cũng là có nguyên nhân .

Ước chừng vào một tháng trước, gã từng thấy Nhạc Vũ luyện kiếm, khi đó tiểu chủ nhân cũng đứng dưới một cây cổ thụ, chém xả thành bốn tất cả những chiếc lá rụng.

Nhiễm Lực sau khi thấy một màn như vậy tuy giật mình nhưng cũng không chân chính để trong lòng. Song qua trận đại chiến mấy ngày vừa rồi, gã tận mắt nhìn thấy Nhạc Hữu Thành cho dù thế nào cũng không thể bắt kịp thân ảnh và kiếm của Nhạc Vũ, một thân nội tức khổng lồ không thể phát huy tác dụng nên gã mới động tâm.

Trong suy nghĩ của Nhiễm Lực, nếu có thể luyện được một nửa bản lĩnh của Nhạc Vũ thì nói không chừng có thể khiêu chiến được đối thủ vượt trên mình hai cấp. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bất quá đã luyện liên tục bảy ngày mà Nhiễm Lực vẫn không thấy được một chút môn lộ. Cho nên nghe thấy Nhạc Vũ gọi thì Nhiễm Lực vui mừng quay lại, cho là Nhạc Vũ rốt cục nhịn không được muốn chỉ điểm. Song khi gã quay đầu lại thì thấy vị tiểu chủ nhân của mình đang nở nụ cười ấm áp.

Nhiễm Lực bất giác rùng mình, theo như tình hình mấy ngày qua gã hiểu rõ, Nhạc Vũ khi cười như vậy tuyệt đối không có chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37: Tiểu muội trở về

Nhiễm Lực hoàn toàn hấp thu yêu lực kết tinh Hóa Trần Linh Hoàn trong hơn một canh giờ. Một hoàn thuốc nho nhỏ như vậy khiến cho nội tức của Nhiễm Lực mới vừa tiến vào cấp tám không lâu lại đề thăng lên một cấp đỉnh phong.

Nhạc Vũ thu bàn tay đặt trên lưng Nhiễm Lực lại, trên mặt không quá vui mừng.

- Xem ra có chút quá lạc quan rồi. Với tốc độ như vậy, nếu như nếu đổi lại là bản thân ta thì qua nửa năm có thể hoàn toàn chuyển hóa đã là rất tốt-

Thì thầm trong miệng, Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư,

Bản thân Nhiễm Lực nguyên khí đầy đủ nên tốc độ chuyển hóa những chân nguyên yêu lực này dĩ nhiên là phải nhanh một chút, điều này lại khiến Nhạc Vũ một phen nguyền rủa lão Thiên bất công.

Theo ước đoán của Nhạc Vũ, hiện giờ hắn dựa vào sự trợ giúp của Ngũ Hành linh hoàn nhất cử tiến vào đại Hỗn Nguyên chân khí tầng thứ sáu. Bất quá ở phương diện tốc độ chuyển hóa, mặc dù cộng thêm hệ thống trí năng phụ trợ, tối đa cũng chỉ có thể đạt tới một nửa Nhiễm Lực mà thôi. Chênh lệch thật lớn, thật sự làm cho người ta không nói được lời nào.

Điều này cũng khiến cho mục tiêu nhanh chóng đề thăng thực lực của Nhạc Vũ có chút thay đổi. Bất quá nghĩ lại cũng có lý, nếu như có thể trong thời gian ngắn có thể chuyển hóa thì điều bí mật này đã không giữ tới hiện giờ vẫn không có ai phát hiện.

Bất quá bởi vậy mà nếu hắn muốn trước lúc Tấn Húc làm khó dễ tăng tu vi lên cảnh giới võ sư thì còn cần thay biện pháp. Nói không chừng, còn phải chịu mạo hiểm.

Nhiễm Lực cũng không hiểu được sự phức tạp trong lòng tiểu chủ nhân lúc này, gã vội vã thu công, trong lòng vừa mừng vừa lo. Vui vì về phương diện nội tức

lại có điểm đề thăng. Lo chính là phục dụng linh hoàn này, ngày sau e là có hậu hoạn.

Mặc dù Nhạc Vũ nói hươu nói vượn nhưng Nhiễm Lực rất rõ ràng trong đó phần nhiều chỉ sợ là lừa dối. Khi gã mở mắt ra, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Nhạc Vũ thì trong lòng nhất thời hồi hộp.

- Thiếu gia, rốt cuộc thành không vậy?

- Sau này phải nhớ kỹ, nhiều nhất ba tháng phục dụng một lần! Nếu ngươi tự mình làm loạn, xảy ra vấn đề gì đừng trách ta.

Nhạc Vũ tức giận hừ lạnh một tiếng, cũng lấy ra một viên Ngũ Hành linh hoàn nhét vào trong miệng.

Thật ra thì phục dụng linh hoàn này, nguy hiểm đã bị Nhạc Vũ hạ xuống mức thấp nhất rồi. Hắn cố ý đem một viên linh hoàn chia làm ba phân. Điểm yêu lực này, đừng nói là Nhiễm Lực, cho dù bản thân hắn hấp thu cũng chỉ chịu ảnh hưởng nhỏ nhất . Nhưng nếu như thân thể hắn không cách nào tiến hành chuyển hóa yêu lực chân nguyên thì hắn có có thể sử dụng hệ thống phụ trợ trí năng, lấy đại Hỗn Nguyên chân khí của bản thân bức ra cho Nhiễm Lực. Nhưng đối với chân khí trong cơ thể của mình, hắn lại không thể nghĩ ra nên mới cần Nhiễm Lực để làm chuột bạch.

Ngũ Hành linh hoàn tiến vào trong cơ thể, nhanh chóng hóa thành yêu khí tương tự đại Hỗn Nguyên chân khí thâm nhập vào kinh mạch. Bất quá yêu lực kết tinh của yêu thú cấp một cấp hai cho dù chỉ còn lưu lại một phần ba thì đối với Nhạc Vũ mà nói vẫn là khổng lồ. Khi vừa mới tiến vào trong cơ thể Nhạc Vũ đã bắt đầu dâng lên cuồn cuộn. Hiện giờ Nhạc Vũ phải lấy chân khí bản thân để thuần phục, sau đó dung hợp đến Hỗn Nguyên chân khí. Với nội tức chỉ mới đến cấp năm thì đây là điều rất khó khăn, may là hắn đã chia viên linh hoàn làm ba phần, nếu không một viên cũng đủ cho hắn vất vả đến tối.

Nhạc Vũ tiến vào trạng thái nhập định nên không để ý chuyện bên ngoài. Nếu không hắn sẽ thấy được cảnh Nhiễm Lực cao hứng đến muốn nhảy lên, không ai không thích thực lực mình tăng lên.

Đối với một kẻ dốc lòng vì võ đạo như Nhiễm Lực, có thể đề thăng tu vi trên diện rộng lại không có gì hậu hoạn thì còn gì có thể vui mừng hơn.

Nhiễm Lực lại nhìn sang bên chiếc đỉnh đồng, bên trong đó vẫn còn một hoàn thuốc tương tự. Gã bây giờ chỉ hận không được cầm nó nuốt vào, cuối cùng vẫn còn nhớ rõ lời của Nhạc Vũ mới miễn cưỡng nhịn xuống. Bây giờ gã đã hoàn toàn tin phục Nhạc Vũ, ngay như thời hạn phục dụng Bồi Nguyên hoàn nói ba ngày chính là ba ngày, mình thử thiếu một canh giờ cũng không được, vừa rồi hắn nói vậy chắc chắn có một chút căn cứ.

Nhiễm Lực miễn cưỡng nhìn sang chỗ khác, hơi bất đắc dĩ gãi đầu, lại nghĩ tới hoàn thuốc này chỉ còn một viên, vậy chẳng phải ba tháng sau sẽ không còn đồ để ăn.

Nhiễm Lực nghĩ đến vậy thì không khỏi nhăn nhó. Hắn lại muốn khuyến khích Nhạc Vũ chạy đến chỗ ngoài khe sâu, đi săn giết mấy yêu thú. Bất quá nghĩ đến nguy hiểm ngày đó, lại thêm cả vẻ mặt lo lắng như muốn phát điên lên của Nhạc Trương Thị, gã lại cảm thấy chột dạ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Sau khi trở lại trong thành vào buổi tối, hai người phát hiện số lượng võ sư trong tộc và người hầu ít hơn buổi sáng rất nhiều. Nhạc Vũ suy đoán này chắc là phần lớn nhân lực đã được điều tới Hắc Vân Sơn lục soát. Đám yêu thú kia chỉ sợ là đã gặp phải tai bay vạ gió.

Ngoài ra mức độ cảnh giới cũng đã được nâng cao. Rất nhiều người vào thành đều nhất nhất bị kiểm soát. Dĩ nhiên Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực thì không bị như vậy mà trực tiếp lấy thân phận con cháu trực hệ để đi thẳng qua.

Lần này hắn về tới nhà thì phát hiện sắc mặt của đám người hầu đều vui vẻ. Vốn Nhạc Vũ cũng không ngờ đến, tiệm thuốc kể từ khi khai trương làm ăn phát đạt, giải trừ nguy cơ mất đất thì tinh thần của đám người hầu cũng tốt hơn nhiều.

Cho đến khi thị nữ thiếp thân Thúy nhi bên canh Nhạc Trương Thị vui mừng chạy ra trước mặt hắn thì Nhạc Vũ mới phát hiện không khí hôm nay rất không thích hợp.

- Muội muội của ta trở lại?

Nghe Tiểu Thúy nói xong, Nhạc Vũ nhất thời có chút hoảng hốt, nghĩ thầm mình rốt cục phải đối mặt với nguy cơ này sao? Hắn lại nhớ tới tin tức mà đã nghe ngóng được lúc trước.

- Làm sao sớm như vậy? Không phải nói còn có hơn hai mươi ngày đấy sao? Ta nhớ chuyến tập huấn ở Bộ Vân Đường phải cuối tháng mười mới kết thúc mà?

Nhiễm Lực nghe vậy lườm một cái:

- Thiếu gia ngài quên rồi sao? Tiểu thư nàng là nữ hài, cuối cùng là phải lập gia đình, chỉ có nam nhân trong tộc mới ở tại Vọng Thành Sơn đến cuối tháng mười.

Cái gọi là Vọng Thành Sơn là một ngọn núi nhỏ cách Hổ Lĩnh chừng hai mươi dặm, bởi vì phương hướng đối diện với Nhạc gia thành, nhãn lực tốt có thể nhìn lẫn nhau nhau, vì vậy được gọi là Vọng Thành Sơn.

Nơi đó là chỗ dòng họ chăn nuôi yêu thú cấp hai trở xuống, Bộ Vân Đường và Vọng Huyết Đường cứ năm năm một lần sẽ tổ chức tập huấn, rèn luyện năng lực thực chiến yêu thú của đệ tử. Sở dĩ không tiến hành hàng năng là vì nghĩ đến chu kỳ sinh sản của yêu thú.

Nhạc Vũ rốt cục nhớ tới, những vũ kỹ thượng đẳng trong dòng họ không truyền cho nữ tử. Mọi người trên Đông Thắng đại lục cũng bắt đầu biết, hôn nhân cận tộc sẽ có hậu họa nên mặc dù nhân lực trong tộc thiếu thốn cũng rất ít có hôn nhân cùng huyết thống.

Vì thế trong hai mươi ngày tập huấn cuối cùng thì những nữ hài trong tộc đều bị cho về, tinh hoa võ học chân chính sẽ được dạy dỗ vào thời gian này.

Dĩ nhiên cũng có hai loại tình huống ngoại lệ, một loại là người ở bên trong tộc, một loại có thiên phú cực cao mà dòng họ không nỡ bỏ qua. Bất quá tiểu muội của Nhạc Vũ không thuộc hai loại này, thân là nữ cháu ngoại, lại có giá trị hôn nhân rất lớn, dòng họ không thể bỏ qua.

Nhạc Vũ vì thất ngộ mà ảo não. Bất quá sau một thoáng lại trở nên vui vẻ, sải bước về phía chủ phòng. Từ đằng xa, hắn đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Nhạc Trương Thị.

Điều này khiến Nhạc Vũ không khỏi hơi kinh dị, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nhạc Trương Thị vui vẻ ra mặt như thế. Cho dù là lúc nhận những phương thuốc trong tay hắn, cho dù là lúc biết được tu vi nội tức của hắn đã đạt cấp năm thì cũng không cười vui vẻ như vậy.

Nhạc Vũ bất giác cười khổ, xem ra phân lượng tiểu muội này trong lòng Nhạc Trương Thị còn quan trọng hơn mình. Lúc hắn vừa định bước vào cửa thì trong lòng cảm nhận được một hồi khiếp ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Huynh muội ngăn cách

Kể từ khi bắt đầu làm lính, Nhạc Vũ đã không còn biết sợ là gì. Hắn trời sinh đã can đảm, nếu không cũng không vì gom góp kinh phí nghiên cứu mà nhận những thứ đặc biệt cấp cho lính đánh thuê. Thậm chí ở trước thời điểm tử vong, biết bản thân thất ngộ nên đã không có khả năng giải trừ quả bom sắp nổ, thậm chí hắn vẫn còn tâm tư nhàn nhã châm một điếu thuốc.

Cho nên vào giờ khắc này, Nhạc Vũ đối với sự khiếp sợ dâng lên trong lòng có cảm giác hết sức xa lạ. Một lát sau hắn mới hiểu, hắn sợ tình huống vị tiểu muội kia lột mặt nạ dẫn đến phải rời nhà.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một trận, xem ra trong lòng mình hoàn toàn đã đem Nhạc Trương Thị trở thành mình mẫu thân đã chết đi ở tiền thế nên mới có cảm giác như thế.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng rồi trong mắt chợt lóe lên chiến ý. Lần này cho dù thế nào thì hắn vẫn phải nghĩ cách để vượt qua.

Bước vào đến bên trong đại sảnh, Nhạc Vũ nhìn thấy Nhạc Trương Thị đang cầm tay một tiểu nữ hài xinh đẹp nói chuyện. Nữ hài kia nhỏ hơn hắn một tuổi nhưng khuôn mặt đã hoàn toàn kế thừa những nét ưu tú của Nhạc Trương Thị. Gương mặt nàng lúc này vừa có vẻ vui sướng, lại có vẻ u buồn. Vui sướng là vì gặp lại người chí thân, còn vẻ u buồn cũng không biết là do đâu.

Ngoài dự liệu chính là khi nhìn thấy Nhạc Vũ đi tới, cô bé cũng không lộ vẻ gì kinh hỉ mà nhìn liếc một cái sau đó hừ lạnh, ngoảnh đầu sang một bên.

Nhạc Vũ khẽ giật mình nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ mừng rỡ.

- Thiến nhi muội muội, muội về rồi à?

Nhạc Vũ đã sớm dò hỏi, muội muội tiện nghi này của mình tên là Nhạc Băng Thiến. Lúc này gặp mặt thì nhất thời cảm thấy danh tự này không quá thích hợp.

Gương mặt lạnh lùng xinh đẹp, rất có tiềm chất của băng sơn mỹ nhân. Nếu không phải biết đây là muội muội của mình, hắn thiếu chút nữa đã có cảm giác động tâm.

Dĩ nhiên ý nghĩ này chẳng qua là chợt lóe lên trong đầu Nhạc Vũ. Sau khi đi vào trong cửa thì hắn cười rồi cầm tay tiểu nữ hài. Không ngờ Nhạc Băng Thiến vẫn lạnh lẽo, nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái tránh thoát, ngược lại sau khi thấy Nhiễm Lực thì mỉm cười ngọt ngào gọi một tiếng Lực ca ca.

Nụ cười của Nhạc Vũ hơi cứng đờ, lúng túng thu tay lại. Tuy nhiên trong lòng hắn lại thở phào một cái. Xem ra quan hệ của tiểu muội muội này với tiểu Nhạc Vũ cũng không thân cận như hắn tưởng tượng, cũng là điều mà hắn hy vọng thấy nhất.

Ngược lại Nhạc Vũ lại có chút ngầm bực bội, điều này lúc trước bóng gió dò hỏi qua đám người hầu thì không ai nói với hắn. Bất quá nghĩ lại huynh muội người ta xa cách, lại nói ra điều gì đó chia rẽ thì chỉ có người nào chán sống, Nhạc Vũ âm thầm bật cười.

Đang lúc tâm niệm Nhạc Vũ thay đổi thật nhanh thì phía đối diện lại nghe cạch một tiếng. Mọi người đảo mắt nhìn lại chỉ thấy Nhạc Trương Thị vừa dằn mạnh chén trà, sắc mặt trầm xuống.

- Thiến nhi! Huynh trưởng nói chuyện với con mà con có thái độ như thế sao?

Nhiễm Lực còn đang định chào hỏi Nhạc Băng Thiến thấy thế cũng ngậm miệng, những người khác lại càng câm như hến trầm mặc không nói. Không khí bên trong phòng chợt trầm xuống.

- Huynh trưởng? Hắn cũng xứng sao?

Nhạc Băng Thiến không hề sợ hãi, ngược lại lạnh lùng liếc Nhạc Vũ một cái:

- Thiên tư kém người một bậc quả thật không phải lỗi của hắn, nhưng nếu là ngay cả mình cũng không biết tự mình cố gắng, cam chịu đó chính là chân chính ngu xuẩn. Người này nếu có nửa phần chịu phân ưu với vi nương thì con cũng sẽ không đối đãi như vậy.

Nàng còn chưa nói xong thì đã thấy Nhạc Trương Thị giáng cho một tát. Chỉ

nghe tiếng bạt tai giòn tan vang lên, Nhạc Băng Thiến từ từ nghiêng đầu sang nhìn mẫu thân vẻ khó tin. Còn sắc mặt Nhạc Trương Thị khó coi tới cực điểm, giận đến tái nhợt.

- Người này? Con đang gọi thân huynh trưởng của mình vậy sao? Huynh trưởng như cha, Vũ nhi dù thế nào cũng chưa tới phiên muội muội như con nói!

Cặp mắt của Nhạc Băng Thiến ửng đỏ, không dám cãi lại Nhạc Trương Thị, chỉ có thể quay sang trừng mắt với Nhạc Vũ:

- Mẹ che chở cho ngươi tốt lắm! Xem người có thể che hắn đến bao lâu!

Nói xong nàng cũng không đợi mọi người có phản ứng, đứng dậy bước nhanh ra ngoài cửa, cuối cùng gần như là chạy đi.

Nhạc Trương Thị há miệng, muốn nói điều gì rồi lại biến thành cười nhạt. Nhạc Vũ cũng không khỏi cười khổ, hắn mơ hồ nhìn thấy trên mặt Nhạc Băng Thiến ửa lệ nên cũng không đưa tay cản nàng. Hắn biết nếu vị muội muội tiện nghi này nếu tiếp tục ngồi đây chỉ sợ sẽ khóc òa lên.

Nhiễm Lực bên cạnh cũng nghệt mặt ra, quay sang hỏi Nhạc Vũ:

- Tiểu thiếu gia, ta nhớ trước kia quan hệ giữa ngươi cùng tiểu thư không phải là rất tốt sao? tiểu nha đầu kia khi còn bé thích nhất là bám đuôi ngươi.

- Ngươi cũng nói rồi, đó là trước kia!

Nhạc Vũ nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ, trong đầu tiến hành phân tích lại quan hệ với tiểu muội muội. Xem ra quan hệ của hai người không chỉ là xa lạ mà còn bị tiểu nữ hài này chán ghét mới đúng. Bất quá huynh muội này còn có ràng buộc sâu đậm. Nghe giọng nàng mới vừa rồi cũng làm như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chắc là vẫn ẩn giấu tình cảm sâu đậm với huynh trưởng.

- Vũ nhi! Mới vừa rồi con đừng để ý lời của Thiến nhi, chẳng qua tâm trạng nó hôm nay không tốt.

Nhạc Trương Thị lên tiếng, sau đó than nhẹ một tiếng:

- Ta vừa mới hỏi qua Bích Ngân cùng Huệ Hương, lần này Thiến nhi ở bên chỗ

Vọng Thành Sơn bị không ít ủy khuất. Rất nhiều người lấy chuyện con để xem thường nó, cộng thêm cuối cùng không được Bộ Vân Đường chọn trúng nên trong lòng có chút mất mát. Con cũng biết tính cách nó háo cường, lại thêm có chuyện gì cũng cứ giữ trong lòng.

Nhạc Vũ im lặng, hắn không biết Bích Ngân cùng Huệ Hương là ai, bất quá nghe tên cũng biết là nha đầu hầu hạ bên cạnh Nhạc Băng Thiến. Nhạc Trương Thị nếu nói như vậy thì trước lúc nói chuyện với ca ca, tiểu nữ hài này cũng chịu không ít kích thích.

Nhiễm Lực lúc này cũng hiểu được chuyện, đôi mày rậm nhíu chặt lại.

- Phu nhân, có muốn đem chuyện của thiếu gia nói cho Băng Thiến hay không?

Nhiễm Lực cố ý hạ giọng, vừa ra hiệu bảo những người khác rời đi. Gã cũng nhìn ra sở dĩ vừa rồi Nhạc Băng Thiến có oán khí lớn như vậy là phần lớn bởi vì chuyện liên quan đến khả năng của Nhạc Vũ. Chỉ cần biết rằng huynh trưởng của mình không phải là phế vật như trong tưởng tượng thì tự nhiên sẽ giải khai tâm kết.

- Ta xem vẫn cứ giấu đi là hơn!

Nhạc Trương Thị hơi do dự rồi cuối cùng lắc đầu:

- Đứa nhỏ Băng Thiến này mặc dù từ nhỏ thông minh hơn người, nhưng tuổi vẫn còn quá nhỏ nên không giấu được tâm sự trong lòng. Chuyện này vẫn phải ủy khuất Vũ nhi một phen.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cười khẽ, thái độ hắn với chuyện này là ra sao cũng được. Bất quá lúc này vẫn phải giả bộ bi thương.

Lúc Nhạc Vũ trở lại phòng của mình thì mơ hồ nghe sau hậu viện vẳng đến tiếng nức nở. Hắn lặng lẽ đẩy cửa sổ, thì thấy cách đó mấy chục bước có một thân ảnh xinh đẹp đang ngồi thụp ôm một gốc cây, thân hình khẽ lay động, nhìn lại thì chính là Nhạc Băng Thiến.

Nhạc Vũ bất giác cười khẽ, Nhiễm Lực nói không sai sai, xem ra tình cảm của muội muộn này đối với huynh trưởng đúng là sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Thế cục địa lý

Nhạc Băng Thiến trở về cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống Nhạc Vũ. Sáng sớm hôm sau hắn lại ra khỏi thành tu tập nội tức vũ kỹ. Sau khi trở về vào buổi tói thì phát hiện vẻ ưu sầu trên mặt Nhạc Băng Thiến đã phai nhạt không ít. Nhạc Vũ suy đoán hắn là nha đầu này đã biết chuyện làm ăn phát đạt của tiệm thuốc trong nhà.

Bất quá điều này hiển nhiên cũng không làm thay đổi cách nhìn của Nhạc Băng Thiến đối với hắn. Vào bữa cơm tối, nàng vẫn không hề để ý tới hắn, ngay cả với Nhiễm Lực cũng vậy. Nguyên nhân là vì buổi sáng lúc tập võ nàng tận mắt nhìn thấy Nhiễm Lực chủ động lôi kéo Nhạc Vũ rời luyện võ trường ở giờ Tỵ. Đối với loại người đã không biết khuyên nhủ còn - thông đồng làm bậy- như vậy, Nhạc Đại tiểu thư tự nhiên là không thể bỏ qua.

Nhiễm Lực cũng chỉ có thể cười khổ cho qua, gã cũng chẳng có thể làm gì với Nhạc Băng Thiến. Nhạc Vũ thì càng mặc kệ, tuy hắn có chút thích tính cách của nàng nhưng chung quy mà nói thì vẫn là một người xa lạ. Trong lòng hắn e là không có nửa phần rung động, chẳng qua là hàng ngày giáp mặt ăn cơm căng thẳng như vậy cũng cảm thấy không thoải mái.

Cũng may bắt đầu từ ngày thứ tư, Nhạc Băng Thiến tựa hồ mình cũng biết tiếp tục như vậy có chút không ổn, trên bàn cơm bắt đầu hơi thu liễm. Bình thường cơ hội gặp mặt của ba người cực ít, Nhạc Vũ vốn muốn tìm cơ hội cải thiện quan hệ huynh muội cũng đành bỏ xuống, ngược lại càng dồn tinh lực để tăng thực lực. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Việc chế luyện Ngũ Hành linh hoàn vô cùng thuận lợi, cũng thành công đưa tu vi nội tức tăng lên tới đại Hỗn Nguyên chân lực tầng thứ sáu, song cũng chỉ dừng lại ở đó. Kế tiếp hắn lại lật sách nghiên cứu nhưng từ đầu đến cuối không tìm được cách khác gia tăng thực lực. Linh dược có thể tăng thêm tu vi được ghi lại không ít trong sách nhưng hoặc là bị dòng họ lũng đoạn hay không có dược phương và vật liệu. Ở phương diện này không có thu hoạch nên Nhạc Vũ cũng chỉ đành tạm thời buông bỏ, áp dụng phương thức "làm từng bước".

Dĩ nhiên, cái gọi là "Làm từng bước", chẳng qua là tốc độ trong mắt Nhạc Vũ mà thôi. Có Bồi Nguyên hoàn trợ giúp, Nhạc Vũ chỉ cần dùng năm tháng đã đạt tới đại Hỗn Nguyên chân lực tầng thứ bảy. Sau đó đợi đến nửa năm thì dùng thêm một viên Ngũ Hành linh hoàn, chắc chắn sẽ tiến vào tầng thứ bảy đỉnh cấp. Tốc độ tu hành này nếu để người bên cạnh biết được thì chắc là sẽ bị dọa đến nhảy lên.

Song Nhạc Vũ vẫn không hài lòng, trong đó ngoài nguy cơ lửa sém lông mày còn có nguyên nhân khác là Nhiễm Lực. Tên kia đầu tiên chỉ cần một tháng đã chính thức đột phá cấp tám. Sau đó dựa vào hai viên Hóa Trần linh hoàn trợ giúp chắc là sẽ đánh sâu vào cấp chín đỉnh cấp. Hơn nữa dưới tác dụng của Bồi Nguyên, tùy thời đều có thể tiến vào đến cảnh giới võ sư.

Đối với tiến cảnh này kinh người này, Nhạc Vũ bây giờ dứt khoát hoàn toàn không đố kỵ. Bây giờ hắn chỉ mong đợi tốc độ tu hành của người này có thể nhanh hơn chút ít để các trưởng lão dòng họ đưa Dịch Tủy Hoàn cho gã.

Tình huống của Nhạc Vũ lúc này quả thật lúng túng. Tác dụng của Ngũ Hành linh hoàn đối với hắn vô cùng rõ ràng, đáng tiếc tối đa cũng chỉ có thể nửa năm mới phục dụng một lần. Còn Dịch Tủy Hoàn có hiệu dụng hơn thì đang nhanh chóng giảm xuống.

Hắn chỉ mất nửa năm là có thể thể tu luyện đến tầng thứ bảy đỉnh cấp. Nhưng tiếp theo đợi đến chân chính đột phá cấp thứ bảy cần ít nhất bốn tháng. Đột phá mỗi tầng kế tiếp sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nếu như không dựa vào dược vật, một người có tư chất bình thường như hắn muốn đột phá cấp chín sẽ cần mười năm trở lên. Dù cộng thêm Bồi Nguyên hoàn cùng Ngũ Hành linh hoàn cũng phải mất một năm rưỡi mới có thể bước vào cảnh giới võ sư.

Nếu như đổi lại là lúc khác, Nhạc Vũ còn có thể không thèm để ý, dù sao tốc độ tăng trưởng nội tức của hắn vẫn căn bản vẫn tương đối hài lòng, nhưng vấn đề là nguy cơ nhà bọn họ đã lửa sém lông mày.

Giống như lúc trước hắn đoán, chuyện Nhạc Hữu Thành quả nhiên không thể dao động căn bản phụ tử Tấn thị. Dòng họ dùng hơn mấy trăm nhân thủ lục soát nhưng cuối cùng chỉ kết tội Tấn Húc quản lý không nghiêm và thất sát, giảm đi

một phần quyền lợi và nhân thủ là coi như xong chuyện.

Điều này cũng ở trong dự liệu của Nhạc Vũ, Đông Thắng đại lục này lấy võ lực làm chuẩn. Tấn Húc năm nay bất quá ba mươi sáu tuổi, nói không chừng bốn mươi lăm tuổi là có thể trở thành võ sư cao cấp. Bản thân là thân tín do Nhạc Duẫn Kiệt thân chọn ra , tiểu muội lại càng là thiếp thất Nhạc Duẫn Văn sủng ái nhất. Nếu bản thân Nhạc Vũ không biểu hiện ra giá trị đầy đủ, thử hỏi vị tộc trưởng kia há lại sẽ ngu xuẩn tự cắt bỏ đôi cánh của mình? Tước bỏ một phần quyền lực của Tấn Húc đã đã là cho nhà bọn họ một công đạo rồi. Đối với chuyện lần này, Nhạc Trương Thị mặc dù dù bất mãn thế nào nhưng cũng không thể làm gì.

Điều khiến Nhạc Vũ lo lắng bây giờ chính là Tấn Húc sẽ khi nào phục khởi. Nếu như theo tình huống bình thường thì Tấn Húc muốn khôi phục quyền thế thường ngày cũng cần ba đến năm năm sau. Song nếu như là thực lực của lão có đột phá vậy thì rất khó nói, mà theo Nhạc Vũ biết, Tấn Húc đã dừng ở cảnh giới tiên thiên cấp năm ít nhất ba năm.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lại cảm thấy bất đắc dĩ. Thế giới này có quy tắc, nhưng chẳng qua là vì cường giả mà chế định, mà bản thân hắn còn xa mới đạt được hai chữ này. Điều duy nhất bây giờ hắn có thể làm là cố gắng gia tăng thực lực bản thân. Đã không thể tăng thêm về mặt chân khí vậy chỉ có thể nghĩ cách từ phương diện vũ kỹ.

Hoàn thiện kiếm thuật cơ sở cũng là vô cùng dễ dàng, kể từ sau ngày đó, kết hợp với kinh nghiệm đánh một trận với Nhạc Hữu Thành, hắn chỉ dùng năm mươi chiêu tả hữu đã hoàn thành. Về phương diện cải tiến Tả Thủ Đao càng đơn giản hơn. Tiến hành vài chuyện đồng bộ thì kết thúc còn vượt hơn kiếm thuật cơ sở lúc trước.

Bất quá Nhạc Vũ không bao giờ nghĩ tới "Tật Phong Thuật" lại gặp trở ngại.

Thật ra thì sử dụng Tật Phong Thuật cần thiết về phương diện linh lực cùng chân khí, kể từ khi nội tức của hắn lên đến tầng thứ bảy cũng đã miễn cưỡng sử dụng. Vấn đề là một số kinh mạch mà Nhạc Vũ chọn trúng căn bản không cách nào chống đỡ chân nguyên và linh lực cường độ cao đánh sâu vào. Cho nên Nhạc Vũ phải tiêu tốn một số lớn nguyên khí để tiến hành cường hóa nhóm kinh mạch này để có thể nhanh chóng đạt tới trạng thái sử dụng.

Song Nhạc Vũ càng không ngờ hơn là đòn phản kích của Tấn Húc sẽ tới nhanh như thế.

- Phải không? Thiếu thành chủ cùng tiểu thư Đạm Vân Thành đến Nhạc gia thành chúng ta ?-

Lúc nói những chuyện này, Nhạc Vũ đang cùng Nhiễm Lực đi được nửa đường đến hậu sơn.

Nhạc Vũ hiện giờ vẫn còn chưa hiểu rõ thế cục bên trong Nhạc gia thành. Nguyên nhân bởi vì trong nhà hắn không có nhân vật cao tầng nào, còn những bình dân mà Nhạc Vũ bình thường tiếp xúc lẫn tôi tớ trong nhà tuyệt đối không thể biết những chuyện này.

Bất quá đây chỉ là tình hình cụ thể, còn tình huống đại khái và địa lý xung quanh thì Nhạc Vũ vẫn có thể nắm được .

Điều này đã nói lúc trước, địa phương bọn họ là một khu vực ở phía năm Bắc hoang, địa danh cụ thể là Bắc Mã Nguyên. Trong phương viên ba vạn dặm thì thành thị lớn nhất chính là Lê thành, cũng chính là nơi ở của mẫu tộc Nhạc Trương Thị. Đó là một đại thành do mấy chục dòng họ liên hiệp xây lên, Trương thị chính là một đại tộc trong đó.

Bên ngoài Lê thành còn có mấy trăm tất cả thành thị thị trấn lớn nhỏ. Thành thị có lịch sử xa nhất có thể truy đến mấy ngàn năm, thực lực có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ.

Nhạc thị tới muộn, ở chỗ này có thể nói là người ngoại lai. Bất quá bản thân là đại tộc bắc địa, cộng thêm tổ tiên xem thời cơ chuẩn xác, trước lúc Phong Dực Huyền Hồ làm loạn đã rút lui phần lớn tộc nhân, vì vậy thực lực cũng không tổn hao nhiều. Cộng thêm những năm này tiến hành hôn nhân với chư thành chung quanh nên coi như có thể miễn cưỡng đứng vững vàng căn cơ, thế lực bắt đầu trải ra mấy chục thành nhỏ cùng thị trấn xung quanh.

Bất quá Nhạc gia thành cũng không phải hoàn toàn không có đối thủ, Đạm Vân Thành này mấy năm trước đã là một đại thành tiến hành tranh đoạt tài nguyên vô cùng tàn nhẫn với Nhạc gia thành. Cho đến gần đây quan hệ mới hòa hoãn lại, bất quá những lão nhân bên trong thành lúc nói tới cũng là nghiến răng nghiến lợi.

Vì thế Nhạc Vũ nghe vậy cũng hơi kinh ngạc quay lại nhìn Nhiễm Lực. Về phần đối phương làm thế nào biết tin tức kia, Nhạc Vũ cũng không tra cứu. Hắn biết tên "Thật thà" này thật ra thì từ trước đến giờ đều cực kỳ ranh mãnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Luyện tập Tật Phong thuật

- Không chỉ là Thiếu thành chủ Hồng Phi, còn có Đạm Vân Thành phó thành chủ Hồng Chính, tại Bắc Mã Nguyên của chúng ta được xưng Thương Lan Kiếm Vương!

Nhiễm Lực xoa tay, vẻ mặt hưng phấn:

- Nghe nói là lần này là chuẩn bị tới để cầu hôn với Nhạc gia chúng ta, bất quá rất nhiều người đều nói, lần này Đạm Vân Thành thật ra là hướng chúng ta cầu hoà mới đúng.

Nhạc Vũ bĩu môi, thực lực Đạm Vân Thành mặc dù hơi kém Nhạc gia thành một bậc, nhưng gần đây cũng không nghe nói có tổn thương gì lớn. Hiện giờ cường giả cấp võ sư đạt đến con số ngàn đếm, võ sĩ cấp chín cùng cấp tám đạt chừng hơn vạn, không có đạo lý có sợ hãi Nhạc gia thành.

Theo hắn xem ra, Đạm Vân Thành sở dĩ dừng đối địch với Nhạc gia thành phần nhiều là không muốn rơi vào cảnh lưỡng bai câu thương mà thôi. Lãnh thổ giữa hai thành rộng lớn, đều là đại thành, không cần thiết phải phân định thắng bại lúc này. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Gần đây hắn cũng nghe Nhạc Trương Thị nói đến, bởi vì chuyện tình Sư Ngạc Thú cấp năm xuôi nam mà chư thành phía nam tổn thất thảm trọng. Tuy là đã thông qua Lê thành mời tiên thiên cao thủ ra mặt giải quyết, bất quá trước mắt cũng là nước xa không cứu được lửa gần.

Cũng vì chuyện này, lượng mua thuốc trị thương tiệm thuốc nhà bọn họ đột nhiên bạo tăng, tăng giờ làm việc cũng khó hoàn thành đơn đặt hàng.

Bởi vậy có thể thấy được, Đạm Vân Thành cùng Nhạc gia thành liên hiệp, chỉ sợ hơn phân nửa là này nhằm vào sự suy yếu của chư thành phía nam. Phía bên kia

trừ phi là buông bỏ cơ nghiệp, nếu không nghe lời, cũng chỉ có thể tổ chức nhân lực mạnh mẽ một đường tiễu trừ. Mắt thấy mấy tháng kế tiếp này chỉ sợ là sẽ có mười mấy vạn chết đi lẫn bị thương.

Nhạc Vũ cũng không thấy sầu não, Đông Thắng đại lục người giết thú, thú giết người là là chuyện bình thường. Nhạc gia hàng năm ở nơi đáy cốc này cũng đã tru diệt mấy trăm vạn yêu thú. Những yêu thú cấp năm, cấp sáu nghe nói là đã mở ra linh trí có thỉnh thoảng nổi điên, đó cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đang muốn nói chuyện này không liên quan, Nhạc Vũ bỗng nhiên ngây ngốc, sau đó lập tức dừng bước, quay sang lạnh lùng nhìn Nhiễm Lực.

- Cầu hôn? Cầu hôn với ai? A Lực ngươi còn nghe được cái gì?

- Nghe nói là Tam tiểu thư của Đạm Vân Thành chủ gả cho Nhạc Lâm thiếu gia chúng ta! Còn có Thiếu chủ Hồng Phi, nghe nói là vì theo muội muội mình tới đây.

Nhiễm Lực hơi khó hiểu tại sao thần thái Nhạc Vũ biến hóa sao nhanh như vậy. Đến khi nói đến hai tiếng Hồng Phi thì hiểu được, lập tức cười một tiếng.

- Thiếu gia, Băng Thiến mới mười một tuổi. Phải đến mười lăm tuổi mới đến tuần cập kê. Hơn nữa nhà chúng ta mặc dù cũng là trực hệ nhưng trong tộc cũng không có quyền lên tiếng. Đạm Vân Thành Thiếu chủ dù ngu xuẩn thế nào, cũng sẽ không chọn đến nhà chúng ta.

Nhạc Vũ thử nghĩ xem cũng đúng, mình quả thật quá mức nhạy cảm nên cũng không để ở trong lòng. Hắn không phải là lo lắng cho Nhạc Băng Thiến, mà là không đành lòng thấy Nhạc Trương Thị bị đả thương.

Trong lúc nhất thời Nhạc Vũ cũng không nghĩ tới, theo con mắt thường nhân thì Nhạc Băng Thiến có thể gả cho Đạm Vân Thành Thiếu chủ đúng là với cao rồi. Hơn nữa với quan niệm của hắn ở tiền thế cho tới bây giờ cũng không có khái niệm gì về hôn nhân chính trị, chỉ có một đôi tay đánh ra thiên địa.

Hiện giờ đã là nửa năm, vừa lúc xuân qua hạ đến. Ánh mặt trời xuyên thấu qua đám cành lá dày đặc trong cánh rừng hậu sơn, để lại vô số vết lốm đốm trên mặt đất.

Cho dù có đám cành lá dày đặc che chở, hai người vẫn cảm thấy nóng bức. Nhạc Vũ cũng không để ý nhiều như vậy, sau khi xác định xung quanh không có người nào thì đứng trên một bãi đất trống trải, sắc mặt ẩn hàm hưng phấn.

Vào xế chiều hôm qua, mấy nhánh kinh mạch trong cơ thể Nhạc vũ đã hoàn thành. Hôm nay coi như là chính thức tiến vào đến giai đoạn thí nghiệm "Tật Phong Thuật". Để có ngày này, hắn đã chờ đợi đến nửa năm.

Đầu tiên là lấy một bộ phận chân nguyên, phân lưu ra Phong Linh lực trong nội tức, dẫn theo lộ tuyến trong dự định. Sau khi tuần hoàn một vòng thì thân thể của hắn đã tụ tập không ít linh khí màu xanh. Kế tiếp, Nhạc Vũ án theo"Tật Phong Thuật" mà Phong Dực Huyền Hồ phát động lúc trước, thân hình xuất ra theo một quỹ tích hình cung, đi về phía trước mấy bước. Sau đó bỗng nhiên Nhạc Vũ cảm giác thân thể của mình đột nhiên nhẹ bẫng. Một chút Phong Linh lực hội tụ quanh thân cũng bắt đầu điên cuồng rót vào đến trong cơ thể,

Nhạc Vũ nhíu mày nhẹ nhàng cất bước về phía trước, trong nháy mắt sau đó còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã xuất hiện cách đó khoảng mười trượng, đứng ngay trước mặt Nhiễm Lực đang há hốc miệng.

Nhạc Vũ không khỏi toát mồ hôi lạnh, may mà những cây cối chung quanh đã bị bọn họ sớm dọn sạch. Nếu không phải như thế, bây giờ hắn mặc dù không phải là đụng vào những cây khô cũng sẽ không kìm được mà trượt chân té, không may còn bị gãy xương.

- Đây chẳng phải là Tật Phong Thuật sao?

Nhiễm Lực vẫn trợn tròn mắt, vẫn không thể tin nổi một màn vừa rồi. Tật Phong Thuật mà Phong Dực Huyền Hồ sử dụng chính là kỹ năng thiên phú, dĩ nhiên hắn khắc sâu ấn tượng, so với ban nãy cũng đã đạt được tám phần, điều này sao có thể?

Nhạc Vũ khẽ cắn môi, cũng không định giải thích với Nhiễm Lực. Hắn ngồi xuống dùng hệ thống phụ trợ kiểm tra cơ thể, trong kinh mạch cũng không có gì dị thường, xem ra đã đến tiêu chuẩn thành thục. Đáng tiếc chính là đại Hỗn Nguyên chân lực, bao gồm Phong Linh lực trong cơ thể hắn thật sự quá ít. Nhạc Vũ đoán chừng nếu như là đồng cấp, hơn nữa là người tu hành công pháp thuộc tính phong đoán chừng mười lần hai mươi lần nữa cũng không có vấn đề gì nhưng với hắn chỉ hai lần là cực hạn.

Hơn nữa Tật Phong Thuật này nếu phát động kéo dài thì có thể là cường độ linh lực hay cường độ thân thể bất đồng. Lúc trước Phong Dực Huyền Hồ sử dụng hơn bốn mươi giây cũng không trông thấy dấu hiệu suy thoái nhưng hiện giờ hắn chỉ mới ba giây đã hao tổn hết linh khí hội tụ, cũng không có tác dụng gì lớn trong chiến đấu.

Nếu như là xuất ra Tật Phong Thuật, chỉ có tác dụng làm thân thể của mình bay lên?

Nhạc Vũ suy nghĩ một lúc rồi lại thúc dục Phong Linh lực trong cơ thể bắt đầu tuần hoàn. Bất quá lần này sau khi hoàn thành thì hắn rút trường kiếm sau lưng, dẫn dắt linh lực bên ngoài cơ thể đẩy mạnh sang tay trái rồi đâm ra theo một quỹ đạo hình cung. Chuyện phát sinh làm hắn há hốc mồm miệng, kiếm trong tay hắn cơ hồ biến thành một đạo ảo ảnh mà những linh khí quanh người quả nhiên cũng tiêu hao rất ít.

Giờ khắc này, Nhạc Vũ cơ hồ không cách nào khống chế được trong lòng mình ý mừng. Đến hôm nay, hắn cuối cùng là có một chút ở nơi này thế giới sinh tồn được tiền vốn. Mà nếu như gắng phải nói có cái gì tiếc nuối [lời mà nói...,] đó chính là cái này Tật Phong Thuật không thế nào thích hợp đao thuật, thì ngược lại thích hợp hơn cho kiếm đâm đánh.

Tuy nhiên vẫn là phương diện hạn chế linh lực, tu vi Nhạc Vũ dù có đạt tới võ sư thì e là một ngày đâm ra nhiều nhất cũng chỉ là năm đến sáu lần mà thôi.

Nếu có thứ gì có thể bổ sung linh lực hao tổn thì quá tốt, dù sao chân nguyên của hắn cũng không thể tiêu hao nhiều như vậy. Nhạc Vũ nghĩ tới rồi đột nhiên trong lòng vừa động, lấy từ trong ngực ra một viên Ngũ Hành linh hoàn, sau đó không chút do dự chiết ra trong hoàn thuốc này Phong Linh khí hàm lượng cực ít dẫn vào trong cơ thể. Quả nhiên nó được đại Hỗn Nguyên chân khí hút sạch như bọt biển hút tạp chất.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày vẻ vui mừng, sử dụng Tật Phong Thuật này cũng không làm chân khí của hắn tiêu hao bao nhiêu. Sau khi bổ sung linh lực của linh hoàn, hắn hoàn toàn có thể tiếp tục sử dụng. Kết hợp với trạng thái kinh mạch trong cơ thể hiện giờ, ít nhất còn có thể sử dụng đến ba lần.

Ngoài ra những kinh mạch kia còn có thể khuếch trương lên , với mức tận cùng

của Nhạc Vũ tính ra có thể thêm vào ít nhất ba lần. Với số lượng tám lần sử dụng thì cho dù gặp phải tám tên như Nhạc Hữu Thành bao vây, hắn cũng đủ để tự vệ. Về phần võ sư cao cấp vì chưa gặp nên cũng không thể có kết luận.

Nhìn Nhạc Vũ giống như nhàn rỗi cầm lấy kiếm trong tay loạn vũ, mang theo thành từng mảnh tàn ảnh, Nhiễm Lực lại thêm một lần chấn động, vẻ mặt chán nản. Trước kia gã tự nhận còn có thể đón Nhạc Vũ một chiêu nửa thức, nhưng bây giờ cảm giác ngay cả tư cách đứng trước mặt Nhạc Vũ cũng không có.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Lực bất giác giật mình. Vị tiểu thiếu chủ này của hắn chưa đầy mười ba tuổi, tu vi nội tức còn kém gã hai bậc nhưng về thành tựu đã bỏ xa gã. Thật không biết qua vài năm sau nữa, tương lai vị thiếu gia này sẽ là quái vật dạng nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: KIỆN THÂN KIẾM PHÁP

- Không biết những thần thông thiên phú khác của yêu thú cũng phát động như thế?

Nhạc Vũ cũng chú ý vẻ mặt Nhiễm Lực, vẫn tập trung vào cánh tay phải cầm kiếm. Hắn đang cố gắng hiểu rõ tác dụng cùng nguyên lý của Tật Phong Thuật, đầu tiên là cánh tay và kiếm có thể đạt được việc không có một chút lực cản nào, ngược lại còn nhận được trợ lực.

Sau đó những linh khí màu xanh kia khi rót vào cơ thể thì làm cho cánh tay phải của hắn trở nên hết sức nhẹ nhàng. Nhạc Vũ dự định thông qua hệ thống phụ trợ trí năng để phân tích tác dụng quá trình. Song cũng như lúc dùng nguyên lực trị thương và kiên cố hóa kinh mạch, kết cấu của những phân tử linh lực kia hoàn toàn vượt ra khỏi hiểu biết của hắn. Sau khi tiến vào tế bào thì những phân tử đó dường như mất hết trọng lượng.

Hơn nữa hắn cảm thấy cả cánh tay phải của mình giống như một làn gió. Nếu như không phải là hắn còn có thể cảm giác được cánh tay phải của mình tồn tại, vẫn còn nhìn thấy thì thiếu chút nữa cho rằng nó đã biến mất.

Đến khi tác dụng của Tật Phong Thuật hoàn toàn biến mất, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ. Với tình hình này thì hắn muốn phân tích được nguyên lý của Tật Phong Thuật là ít có khả năng.

Bất quá lần này cũng không phải là hoàn toàn không đạt được gì, cơ hồ có thể xác định phát động Tật Phong Thuật có hai yếu tố. Đầu tiên là trước lúc phát động phải tụ tập đầy đủ linh khí thuộc tính phong. Linh lực tuần hoàn trong cơ thể hắn chính là phương pháp tụ linh, hơn nữa tác dụng chắc là không chỉ dừng lại ở Tật Phong Thuật mà thôi.

Nhạc Vũ có một ý nghĩ là phương pháp tụ linh này có thể dùng cho tu hành hay

không? Trong một hoàn cảnh linh lực nồng đậm vậy thì tốc độ tu luyện nội tức có thể gia tăng rất lớn.

Dĩ nhiên ở giai đoạn hiện giờ thì điều này cũng không có ý nghĩa quá lớn. Với việc tu hành đại Hỗn Nguyên chân khí của hắn, trừ phi là có thể tìm được phương pháp Ngũ Hành tụ linh, nếu không chỉ là vô ích.

Thứ nhì là quỹ tích hình cung bất quy tắc, đây mới thực sự là yếu quyết khởi động "Tật Phong Thuật", nếu sai đi thì nó sẽ không có hiệu quả hoặc là hiệu dụng không hoàn toàn.

Mới vừa rồi trong lúc sử dụng, Nhạc Vũ còn có một loại cảm giác huyễn hoặc khó hiểu, dường như một kiếm của mình đã dẫn động một loại pháp tắc thiên địa nào đó.

Nếu như là ở kiếp trước, Nhạc Vũ tất nhiên sẽ cảm giác mình đã điên mất, dù sao bất luận nhìn từ phương diện nào thì suy nghĩ này thật sự là hoang đường.

Song ở thế giới này, hắn lại không thể không coi trọng. Dù sao tại Đông Thắng đại lục, bất luận là quy tắc vật lý, hay là những linh khí thuộc tính kia cũng đều là thứ mà thời đại kia không thể có.

Nhạc Vũ thở ra một hơi rồi tạm thời đem việc này để qua một bên. Dù sao thứ hắn bây giờ truy cầu là lực lượng chứ không phải nội hàm sau đó. Các loại thiên địa pháp tắc đối với hắn mà nói thật sự là quá mức xa xôi. Nếu có thời gian thì hắn cũng không ngại nghiên cứu xuống song trước mắt vẫn phải chuẩn bị cho mình chút thuật tự vệ bản thân mới là cần kíp.

Nhạc Vũ lúc này mới phát hiện Nhiễm Lực bên cạnh đang tỏ vẻ kính sợ lẫn hâm mộ. Nhạc Vũ thấy thế nhất thời buồn cười:- Làm sao? Ngươi cũng muốn học? Ha hả! Thật ra thì cũng không phải là không thể-

- Thiếu gia ngươi chuẩn bị dạy ta?-

Nhiễm Lực nghe vậy đầu tiên là vui mừng, bất quá chỉ một thoáng sau thì xịu mặt. Hắn không phải là người mù, tự nhiên có thể nhìn ra "Tật Phong Thuật" có liên quan đến chân khí thuộc tính phong. Sở học của hắn chính là "Hóa Trần Đại Chân Khí, có thuộc tính hỏa và thổ, không phù hợp với thần thông thiên phú của yêu thú thuộc tính phong. Trừ phi là sửa đổi thuộc tính công quyết nhưng điều

này tương đương với việc nội tức sắp bước vào cảnh giới võ sư của gã sẽ thối lui năm cấp.

Nhìn thấy bộ dạng ủ rũ của Nhiễm Lực, . Nhạc Vũ hơi có vẻ đắc ý, tuy nhiên suy nghĩ một chút thì hắn thấy cũng nên cấp cho gã này một ngân phiếu khống, tránh cho gã bị đả kích quá mức.

- Tốt lắm! A Lực, ngươi đừng đứng đây giả bộ đáng thương nữa, Tật Phong Thuật này không thích hợp với binh khí của ngươi, hơn nữa ngươi cũng không dùng được. Nếu ngươi thật sự muốn học thì chờ ngày nào đó ta ta thấy được thiên phú thần thông thuộc tính thổ và hỏa rồi rồi hãy nói.

Hắn chưa dứt lời thì Nhiễm Lực đã cười toét miệng. Nhạc Vũ cũng không chú ý đến gã nữa mà lại chuyên chú vào thanh kiếm trong tay.

Đầu tiên hắn lấy cánh tay làm trục, dùng thanh kiếm vẽ lên một đường tròn bên hông. Sau đó hắn mở rộng tay, chuyển động bộ pháp. Vòng tròn này dần dần mở rộng, đồng thời cũng trở nên bất quy tắc, có vòng lớn vòng nhỏ, lúc lại cơ hồ gần như là hình vuông, làm cho người ta có một cảm giác liên miên bất tuyệt, vừa chìm đắm vừa phiêu dật.

Nếu như bây giờ có một người nào đó cùng thời đại với Nhạc Vũ chắc chắn sẽ kinh dị phát hiện kiếm pháp mà hắn đang sử dụng lại là Kiện thân kiếm thịnh hành ở thế kỷ hai mươi ba.

Nói là Kiện Thân kiếm có thể rất nhiều người không rõ, bất quá nói tên là Thái Cực Kiếm thì rất nhiều người sẽ bừng tỉnh đại ngộ. Sau khi trải qua cải tiến, bộ kiếm pháp này vào thời đại của Nhạc Vũ đã tính thực chiến nhất định bên cạnh tính biểu diễn. Bất quá sau này thì cũng chỉ là một mánh lới mà thôi, nếu quả thật dùng trong thực chiến thì chỉ có đường tìm chết.

Vào thời đại bắt đầu cổ vũ cho kiếm thuật đó thì Thái Cực Kiếm vẫn có thanh danh cường thịnh, cũng có người trong chiến đấu giả tưởng trên mạng đã sáng tạo ra chiến tích thần thoại. Bất quá truyền lưu trong dân gian thì chỉ đôi chút bề ngoài, không hề có tác dụng thật sự. Hơn nhiều nó tồn tại trong nhiều lưu phái như Võ Đương, Trần Thức, Dương Thức, Tôn Thức, Ngô Thức,..qua mấy trăm năm đã hoàn toàn thay đổi, còn chân chính huyền bí vẫn ở trong tay các gia tộc cổ xưa.

Nhạc Vũ cũng không rõ ràng những thiếu sót này, chỉ là sau khi hoàn thành cải tiến kiếm thuật cơ sở lựa chọn luyện tập loại kiếm thuật đại chúng này cũng thật sự là bất đắc dĩ. Nói đến đao pháp, trong cơ sở dữ liệu của hệ thống phụ trợ có tàng trữ đến cả trăm bộ, còn về kiếm thuật chỉ có mấy bộ Kiện thân kiếm free trên mạng mà thôi.

Thời đại trước của hắn mặc dù không có cái gì là bí quyết nhưng lại vô cùng coi trọng độc quyền và bản quyền. Ngươi muốn học có thể, nhưng là phải trả tiền, hơn nữa giá tiền cũng rất đắt.

Nhạc Vũ chủ tu chính là Tả Thủ Đao, về phương diện đao thuật bỏ tiền không tiếc nhưng nhất quyết không chịu bỏ một phân cho kiếm thuật.

Trong mười mấy loại kiếm thuật đại chúng thì tương đối có lực chiến đấu chính là Thái Cực Kiếm này.

Về phần số sách quý về kiếm thuật tàng trữ trong tàng thư lâu của dòng họ, nếu như không muốn bại lộ thực lực thì kiếm thuật cơ sở cải tiến của hắn cũng phải trải qua khảo hạch của đám ngu xuẩn kia. Dù sao trong Nhạc gia thành không phải ai cũng có ánh mắt tinh chuẩn như lão võ sư Nhạc Hữu Phong kia.

Chủ ý của Nhạc Vũ cũng là thông qua phương pháp cải tiến bộ kiếm pháp này. Dù sao cũng là võ học cái thế, uy danh hiển hách ở thế kỷ hai mươi ba, vẫn có một chút công dụng. Theo suy tính của Nhạc Vũ, với ngộ tính của hắn cộng với bản lĩnh thâm hậu thì sau khi cải tiến có thể phát huy một hai phần thực lực Thái Cực Kiếm. Bất quá sau khi sử ra bộ kiếm pháp trong thế giới này thì hắn phát hiện ra vui mừng ngoài ý muốn, thêm kiên định muốn hoàn thiện nó.

Theo thời gian, hắn sử Kiện Thân kiếm đến nhập tâm. Vô số lá cây, cát bụi quanh thân, thậm chí là các loại linh khí hội tụ mà đến, chuyển động thành một vòng theo thân kiếm dẫn phát.

Bất quá tối trọng yếu còn ở trong cơ thể Nhạc Vũ. Chân khí trong đan điền của hắn theo kiếm pháp diễn luyện bắt đầu phân hóa thành hai luồng âm dương rõ ràng, sau đó chuyển động theo chiều kim đồng hồ, phảng phất giống như một đồ án âm dương.

Trong đồ án này lấy linh lực thái âm thái dương làm trung tâm, các loại thuộc

tính khác cũng sắp hàng theo âm dương. Theo sự chuyển động này, những chân nguyên dị chủng của yêu thú kết tinh bắt đầu từ từ tiêu hóa, đồng hóa vào bên trong chân nguyên của Nhạc Vũ.

Trên thực tế, đây mới là kinh hỉ lớn nhất mà bộ Kiện Thân kiếm thứ hai cấp cho Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42: KIẾM PHÁP VÒNG TRÒN

Thật ra thì mỗi ngày thông qua luyện tập bộ kiếm thuật này thì lượng chân nguyên chuyển hóa được cũng không quá nhiều. Bất quá Nhạc Vũ nhìn trúng là phần tích lũy sau từng ngày, ít nhất hắn có được hai tháng thời gian chuyển hóa.

Hiện giờ điều làm Nhạc Vũ thống hận nhất chính là sự keo kiệt của bản thân trước kia. Mặc dù hắn có ngu xuẩn thế nào chăng nữa cũng có thể xác định bộ kiếm thuật này có quan hệ nào đó với thế giới ở đây.

Nếu lúc trước bỏ ra ít tiền, mua lại mấy yếu quyết Thái cực quyền kiếm của mấy lưu phái kia thì hôm nay lại càng dễ dàng.

Hơn nữa bộ Võ Đương Thái Cực Kiếm này đã bị đám người mệnh danh là tông sư kia thay đổi hoàn toàn. Những người này hoặc là từ thực chiến, hay hoặc là từ mục đích biểu diễn đã đem bộ kiếm pháp này thay đổi lung tung. Chẳng những làm cho uy lực thất khống mà còn làm cho phương diện luyện hóa chân nguyên không được như ý.

Sở dĩ nói như vậy là vì vài ngày trước, Nhạc Vũ đã thử dò xét tính cải biến. Kết quả không những làm cho năng lực thực chiến của bộ kiếm pháp này tăng lên không ít mà về phương diện tốc độ chuyển hóa chân nguyên dị chủng cũng gia tăng.

Nhạc Vũ không cách nào xác định là khi hoàn toàn khôi phục chân diện mục thì sẽ cường đại ra sao. Song không nghi ngờ chút nào, trong chuyện này còn có không gian cải tiến khổng lồ, mặc dù với năng lực của hắn hiện giờ thì chưa có cách nào làm được.

Thái Cực Kiếm hiện giờ là môn luyện tập bắt buộc mỗi ngày của Nhạc Vũ. Hắn vừa dựa vào lí giải võ học của mình, vừa căn cứ vào tình huống vận chuyển chân khí bên trong đan điền để tiến hành cải biến biên độ nhỏ. Trên căn bản mỗi ngày

đều dành một nửa thời gian cho việc này.

Sở dĩ như thế vì một mặt hắn phải gia cường kiếm thuật tay phải của mình, mặt khác còn là rút ngắn thời gian phục dụng Ngũ Hành linh hoàn. Mục đích trước là thứ yếu, sau mới là chủ yếu.

Bất quá sau khi hoàn thành Tật Phong Thuật, Nhạc Vũ lại thay đổi ý nghĩ. Nguyên nhân là ở thời điểm thí nghiệm mới vừa rồi, hắn nhận thấy rất rõ ràng tốc độ đâm kiếm lúc vận dụng Tật Phong Thuật mới là nhanh nhất, nếu đổi lại là đâm chém thì tốc độ giảm đi chừng ba thành.

Theo như Nhạc Vũ thấy, nếu tác dụng chủ yếu của Tật Phong Thuật là tốc độ vậy thì phương pháp sử dụng chính xác nhất là đem đặc điểm này phát huy đến mức tận cùng mới đúng. Mà ở phương diện này, kiếm rõ ràng mạnh đao. Cũng vì vậy mà thái độ đối với kiếm thuật bên tay phải cũng dần dần biến chuyển, lúc trước thì được chăng hay chớ, giờ mới thực sự coi trọng.

Hơn nữa hiện nay, từ trên ý nghĩa nào đó mà nói, mặc dù không có Tật Phong Thuật tồn tại thì lực sát thương của kiếm trên tay phải hắn đã vượt xa đao.

Sau khi hoàn thành xong thức cuối cùng, Nhạc Vũ dừng lại, chậm rãi thu kiếm rồi bắt đầu điều chỉnh hô hấp. Bộ kiếm thuật này có thể sinh ra phản ứng với chân khí của đại Hỗn Nguyên trong cơ thể hắn thì một trong những nguyên nhân là do phương pháp hô hấp thổ nạp.

Ở phương diện này, Nhạc Vũ cũng cảm thấy vô cùng may mắn, Thái Cực Kiếm sau khi được cải biến trên biên độ lớn thì trở thành bí truyền của các lưu phái. Còn chân chính thực truyền thì ngược lại bởi vì lực sát thương yếu ớt nên ngược lại chảy vào dân gian. Mặc dù qua mấy trăm năm đã thay đổi không ít nhưng thuật thổ nạp vẫn giữ được diện mạo như trước.

Đợi đến khi chân khí chuyển động quan đan điền lại trở về trạng thái cân bằng Ngũ Hành tương sanh tương khắc, Nhạc Vũ liếc thấy Nhiễm Lực bên cạnh đang lắc đầu, trong mắt lộ vẻ thất vọng.

Tình hình như thế cũng không phải là một ngày hai ngày, sự bội phục của Nhiễm Lực đối với Tả thủ đao và kiếm thuật cơ sở cải tiến cũng đầy đủ, duy chỉ có đối với bộ Thái Cực Kiếm này là nghi ngờ. Kiếm thế mềm mại không hề có một chút lực sát thương, mũi kiếm luôn vạch thành vòng tròn lại càng không biết có

ích lợi gì. Thoạt nhìn uy thế và vẻ ngoài tựa hồ có vẻ rất tốt, một khi vũ động thì có thể hấp dẫn một số thứ xung quanh, song Đại Nộ Minh Vương phủ của Nhiễm Lực không phải là tầm thường, chỉ cần cự phủ lướt qua, phong phủ cũng đã đủ chém đứt những cành lá to bằng bắp tay. Bộ Thái Cực Kiếm này cho dù xét ở phương diện nào cũng có chênh lệch, so ra thậm chí còn kém cả những kiếm kỹ cấp thấp.

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng, bình thường hắn cũng không hay giải thích cho Nhiễm Lực. Nhưng hôm nay không biết vì sao, trong lòng lại có nhiều khó chịu như vậy nên cũng không vội thu kiếm vào vỏ mà đưa tay trái ra ngoắc Nhiễm Lực.

Nhiễm Lực thấy thế lập tức lắc đầu, ra vẻ không để ý tới sự khiêu khích của Nhạc Vũ. Gã dĩ nhiên không ngốc, thực chiến cố nhiên là hạng mục huấn luyện trọng yếu nhưng cũng phải cần tìm một đối thủ ngang tay mới được. So chiêu với kẻ biến thái như Nhạc Vũ thuần túy là tìm tai vạ.

Bất quá không đợi gã quay đầu đi, Nhạc Vũ sử ra một thế kiếm của cái mà gã ngầm gọi là "Quyển quyển kiếm pháp". Nhiễm Lực qua hai tháng này đã rất quen thuộc với kiếm pháp này, còn ý tứ của Nhạc Vũ cũng rất rõ ràng là lần này hắn sẽ sử dụng kiếm kỹ đó.

- Thiếu gia, chẳng lẽ ngươi thật sự chỉ dùng kiếm pháp vòng tròn kia?

Nhiễm Lực đưa phủ lên ngang đầu, đứng cách Nhạc Vũ ba trượng. Vốn gã cũng có chút do dự, bất quá nghĩ lại cũng là cơ hội khó có được, cho dù thua cũng không mất mặt.

Dĩ nhiên trước đó vẫn phải xác nhận một chút mới được, nếu như sử dụng "Tật Phong Thuật" vừa rồi sợ rằng không đợi hắn động thủ cũng đã thua.

- Nói nhảm! Ngươi thấy ta khi nào nói chuyện không tính toán gì hết?

Nhạc Vũ có chút không kiên nhẫn giơ kiếm lên, song hắn còn chưa có nói xong đã thấy Nhiễm Lực vọt tới mấy bước, cự phủ chém xuống với thế khai sơn tích địa, chính là thức mạnh nhất Phá U Động Minh của Đại Nộ Minh Vương phủ.

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt, thầm nghĩ tiểu tử này cũng đủ âm trầm, nếu không chú ý chắc sẽ bị ám toán. Hắn cũng lười tránh lui, cứ thế xuất kiếm, vào lúc binh khí

hai bên chuẩn bị chạm nhau thì thân kiếm đột nhiên trầm xuống. Đợi đến khi thân ảnh cả hai vụt qua nhau thì cự phủ của Nhiễm Lực đã bắn tung lên trời bay cách xa hơn mười trượng mới rơi xuống. Nhiễm Lực thì bị Nhạc Vũ gạt chân một cái loạng choạng ngã vật ra đất.

Nhìn bộ dạng chật vật của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ lắc đầu, nếu như nói hắn ở kiếp trước thì về phương diện tá lực đả lực, lấy nhu thắng cương, lấy bốn lượng địch ngàn cân vẫn chỉ là chút thành tựu. Nhưng sau khi đến thế giới này, khổ luyện nửa năm Thái Cực Kiếm thì cũng bắt đầu đạt tới mức đăng đường nhập thất. Trong lúc xuất kỳ bất ý, chỉ cần nội tức cùng lực lượng không cao hơn hắn gấp đôi trở lên đều sẽ bị lái đi. Nhiễm Lực bại trận cũng là đương nhiên.

Bất quá lần này cũng là chiếm tiện nghi bất ngờ, lần sau chờ Nhiễm Lực có phòng bị sẽ không dễ dàng như thế. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhìn vẻ mặt tràn đầy đả kích của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ cười một tiếng rồi thu kiếm.

Tuy hôm nay hắn muốn vội vã muốn gia cường một phen kiếm thuật, cũng muốn dùng nhiều hơn thời gian để tiêu hóa đi chân nguyên dị chủng trong cơ thể. Bất quá xế chiều còn có chuyện khác quan trọng phải xử lý, ít nhất hôm nay không rảnh luyện Thái Cực Kiếm này nữa rồi.

cò nnhiễm Lực dứt khoát nằm xoài ra thảm cỏ ngẩn người. Gã vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra vừa rồi. Duy nhất có thể xác định, chính là lúc ấy Nhạc Vũ quả thật không có sử dụng Tật Phong Thuật song bản thân còn thảm bại hơn.

Nhiễm Lực chỉ nhớ mang máng, đầu tiên là cảm giác cự phủ của mình như đánh vào bị bông. Sau đó kiếm của Nhạc Vũ vẫn vẽ lên một đường hình cung rồi lập tức cảm giác không khống chế được cự phủ, lực lượng bản thân bị ngưng trệ rồi cự phủ bị dẫn sang một bên. Nhưng điều quỷ quái là lúc ấy cự phủ của căn bản là không thể tiếp xúc với kiếm của Nhạc Vũ.

Sau đó Nhạc Vũ lại đem kiếm hất lên thì gã đã không thể khống chế được cự phủ, cuối cùng rời tay mặc kệ nó bị kéo tung lên trời. Về phần cuối cùng Nhạc Vũ chờ gã vừa rơi xuống đất, thừa dịp đưa chân quét ngang làm gã ngã vật cũng là bình thường.

Gã biết đây là một loại phương pháp dẫn lực nhưng vấn đề là đối phương rốt

cuộc mấy cái vòng tròn mềm mại kia sao có thể lợi hại như thế?

Nhiễm Lực nghĩ một lúc rồi bò dậy cầm lại cây cự phủ. Sau đó cũng học bộ dạng của Nhạc Vũ vạch lên vòng tròn. Song mới vừa vặn huy vũ được một vòng thì gã đã cảm giác cổ tay phải đau nhói không thể làm gì khác hơn là để cho cây cự phủ tùy ý lật lên trời. Nhìn lại cổ tay thì không ngờ đã thấy hơi sưng đỏ, Nhiễm Lực lúc này mới giật mình, thời khắc giao phong mới vừa rồi đã khiến các đốt ngón tay và cổ tay của gã chấn thương nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Tiệm thuốc Thuận Phúc

Nhiễm Lực bị thương cũng không nặng. Sau khi buổi sáng dùng một viên thuốc trị thương, xoa thêm chút thuốc nhão. Đợi đến xế chiều hai người trở lại tiệm thuốc Thuận Phúc thì thương thế đã gần như khỏi hết.

Lúc Nhạc Vũ mở miếng vải băng bó cho Nhiễm Lực thì không khỏi sợ hãi than thở. Một mặt là kinh ngạc trước sự khôi phục nhanh đến kinh người của tên quái vật này, mặt khác làm cảm khái hiệu dụng của thuốc trị thương thời đại này đã vượt qua cả thuốc tê dùng cho vết thương nhẹ trong quân đội của thời đại hắn. Hơn nữa tác dụng phụ của dược vật này rất nhỏ, gần như không có, đây là chỗ mà những loại thuốc ở kiếp trước của hắn không thể bằng được.

Bởi vì phải ra khỏi thành mua dược vật nên Nhạc Trương Thị không ở trong điếm. Trong hành lang chỉ có một gã chưởng quỹ cùng mấy tên tiểu nhị, ngoài ra còn có một nhân viên mười hai tuổi mới tuyển Nhạc Băng Thiến ngồi chễm chệ sau quầy, vẻ mặt nghiêm túc. Nhạc Vũ thấy vậy trong bụng ngoài bội phục còn cười thầm một trận.

Nhạc Băng Thiến không để ý đến hắn, nhìn thấy hai người đi vào thì quay sang chỗ khác, bộ dạng cực kỳ xinh đẹp. Nhạc Vũ nhún vai điềm nhiên, mang theo Nhiễm Lực chạy thẳng tới hậu đường. Cũng không phải hắn không muốn thân cận với tiểu muội, mà nhìn bộ dạng cự tuyệt người ngàn dặm của đối phương thì hắn cũng không muốn cố ép.

Lúc sắp bước vào hậu đường, khóe mắt của Nhạc Vũ thấy Nhạc Băng Thiến vẻ mặt tức giận bỗng nhiên đứng lên, hướng sang bên này định nói điều gì lại thôi. Nhạc Vũ càng cười thầm nhưng vẫn không chút do dự bước vào bên trong.

Tiệm thuốc Thuận Phúc mở cách cổng thành phía nam không xa. Bởi vì giá đất đắt nên cho dù là mặt tiền hay hậu đường cũng không thể so với tiệm thuốc của dòng họ. Bất quá có thể là vì quy mô nhỏ cộng với thiên phú quản lý của Nhạc Trương Thị mà bên này có vẻ quy củ hơn rất nhiều.

Chỗ đầu tiên bước vào là kho thuốc, ở đây cũng không có hơn ngàn tủ thuốc và mấy vạn ngăn kéo như chỗ Nhạc Vũ ở hơn nửa năm trước nhưng tổng số cũng đến hơn năm sáu ngàn. Mỗi tháng Nhạc Vũ dành ra mấy ngày đến đây để nhận biết dược vật. Bất quá hôm nay không dừng lại ở đây mà chạy thẳng tới chỗ giếng trời đằng sau. Ở chỗ này có ba lò thuốc lớn.

Vừa thấy hai người tới, mười mấy học đồ đang bận rộn đều dừng tay cúi người hành lễ.

"Vũ thiếu gia, chúng ta dã chuẩn bị xong, chỉ chờ ngài tới khai lò!"

Người lên tiếng là một lão nhân tuổi chừng bảy mươi, tóc trắng râu bạc trắng, chính là vị lão dược sư mà Nhạc Trương Thị lần trước mời về tên là Trang Tùng. Ông ta dù đã thất tuần, song thanh âm vẫn vang như chuông, đi lại nhanh nhẹn như tráng niên. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ gật đầu, ý bảo đám học đồ tiếp tục công việc. Sau đó cau mày xoay người, nhìn về phía bên cạnh của giếng trời. Lúc vừa bước vào tiệm thuốc cũng đã mơ hồ nghe được đằng sau không ngừng truyền đến tiếng đánh vang, lúc này lại càng thấy tro bụi tràn ngập trên không.

Trang Tùng sát ngôn quan sắc, đã biết ý Nhạc Vũ, lập tức vừa cười ở bên cạnh giải thích:"Để nói cho Vũ thiếu gia biết, chủ mẫu vài ngày trước đã mua mấy tiểu viện lân cận phía sau, tổng cộng ba mươi hai gian nhà ngói, đều lấy ra làm chỗ chế thuốc. Chỗ này của chúng ta đúng là chật chội."

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, xem ra chuyện kia của Nhạc Trương Thị đã thành mấy ngày trước. Ngày trước hắn còn đang kỳ quái, thái độ của Nhạc Duẫn Kiệt tại sao lại đột nhiên thay đổi. Cho đến khi đêm về cố ý thỉnh giáo mới hiểu được hùng tâm kinh người của mẫu thân. Nhạc Vũ chỉ muốn bán thuốc trong Nhạc gia thành, Nhạc Trương Thị lại tính toán xây dựng cả mạng lưới tiêu thụ trên toàn Bắc Mã Nguyên. Hơn nữa lúc ấy đã thông qua quan hệ ở mẫu tộc đem bộ phận sản xuất thuốc trị thương chuyển tới tiệm thuốc Trương thị ở Lê thành tiêu thụ. Một số thành nhỏ chung quanh cũng đã đàm phán xong.

Thật ra nếu khấu trừ đi phí nhân công và chuyên chở thì lợi nhuận còn lại cũng không nhiều. Nhưng một khi hoàn thành mạng lưới này thì có ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Theo suy đoán của Nhạc Vũ, vị tộc trưởng đại nhân xem ra sợ rằng coi trọng mạng lưới tiêu thụ của nhà bọn họ và ảnh hưởng của Nhạc Trương Thị

đối với lĩnh vực này hơn là số võ sư đánh thuê cấp thấp.

Nhạc Vũ lần này tới tiệm thuốc là đã chuẩn bị đem dược phương Bổ Khí Hoàn đã hoàn thành truyền thụ cho dược sư cùng học đồ. Bất quá cho dù là chế luyện Bổ Khí Hoàn cũng không cần phải khuếch trương như vậy. Giải thích duy nhất chính là Nhạc Trương Thị đã cùng đạt thành hiệp nghị với một số thương nhân của các thành thị xung quanh.

"Nhưng những thứ tro bụi kia làm sao bây giờ?" Nhiễm Lực nhìn bầu trời kia tràn ngập bụi mù thắc mắc. Gã đã bên cạnh Nhạc Vũ cả năm nay nên cũng nắm vững quá trình chế thuốc, cũng biết là khi chế thuốc tối kỵ nhất là lẫn vào tro bụi và những thứ khác.

Trang Tùng nghe vậy lại thi lễ:"Xin nhị vị yên tâm, hôm nay khai lò thì mấy hôm trước chủ mẫu đã mời người nhìn khí trời, hôm nay là gió bắc, tro bụi bên kia không thổi tới đây."

Nhạc Vũ nghe vậy mới cảm thấy thoải mái, tuy nói còn có chút lo lắng. Bất quá hắn cũng biết, Trang Vũ không có quá nhiều đích thiên phú về dược vật nhưng rất thành thật. Nếu có vấn đề thì đã lập tức ngăn trở Nhạc Trương Thị.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới nữa mà đi vào phòng trống bên trong. Nơi này có mấy chục thùng đựng đầy dược chất. Điều hắn muốn chính án theo tỷ lệ tăng thêm mấy thùng lớn ở giữa, số còn lại thì đổ cả vào rãnh nước, thậm chí là súc rửa sạch sẽ.

Thời đại này không có ý thức độc quyền, muốn ngăn việc sao chép một số bí phương cũng đành phải dùng loại phương pháp ngu xuẩn này. Vốn đây là công việc của mẫu thân hắn, bất quá những ngày qua Nhạc Trương Thị thật sự quá bận, cộng thêm còn phải dạy cho đám học đồ điều chế Bổ Khí Hoàn nên Nhạc Vũ cũng không thể làm gì khác hơn là tạm thời tự mình ra trận.

Sau khi làm xong mọi việc đã có người phân loại đem thùng gỗ mang ra để làm "Mẫu thuốc" bảo tồn trong hầm băng. Về phân lượng, thuốc này chỉ chiếm một phần nhỏ trong dược vật nhưng chiến vị trí rất quan trọng vì một lần phối tốt có thể dùng được trong năm ngày.

Sau khi Nhạc Vũ ra khỏi phòng thì đám học đồ đã đem một phần mẫu thuốc đổ vào một lò thuốc đã có sẵn một số lượng lớn các dược chất đủ màu. Nhạc Vũ đi

tới lấy tay xem xét những thành phần bên trong rồi thầm gật đầu, Trang Tùng này không hổ là người mà Nhạc Trương Thị tự mình mời tới, quả nhiên tận chức tận trách. Tỷ lệ dược vật này tuy không thể nói là quá chính xác nhưng cũng đã vượt xa tiêu chuẩn tối thiểu của hắn.

Kế tiếp là đóng lò để chế thuốc, bất quá khi vừa mới đóng nắp lò lại thì Nhạc Vũ đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh cãi vã từ phía trước truyền đến. Hắn nhìn sang Nhiễm Lực thì thấy gã cũng lộ vẻ ngạc nhiên. Trong nháy mắt hai người đều phản ứng song song bước ra phía trước cửa hàng, vừa đi được nửa đường thì thấy vị chưởng quỹ thần sắc lo lắng vừa chạy vừa gọi tên bọn hắn.

Nhạc Vũ thấy thế đầu tiên là âm thầm lắc đầu, năng lực vị chưởng quỹ này không tệ nhưng thiếu phần trấn định. Bất quá ở nơi thành nhỏ này coi như đã đạt yêu cầu, nếu đòi hỏi quá cao e là tìm không ra, điều hắn nghe thấy tiếp theo lại càng buồn cười.

"Ngươi nói có người gây chuyện ở tiệm thuốc chúng ta? Ha hả, này thật đúng là ly kỳ"

Nhạc Vũ quả thật cảm thấy kinh dị, nói như thế nào hắn cũng là con cháu trực hệ của Nhạc gia. Toàn thành trừ những người tay nắm trọng quyền thì cũng chỉ có hắn lấy thế áp người. Thậm chí cho dù là những võ sư, chỉ cần không phải mà một thành viên trong Nhạc thị thì trong thành này đều cúp đuôi làm người, sao có kẻ nào dám đến tìm hắn gây phiền toái?

Huống chi Nhạc Trương Thị kể từ khi sau khi làm ăn phát đạt đã gia tăng thêm tới tám vị cường giả cấp võ sư bảo vệ hiệu thuốc, nhân vật tầm thường muốn giương oai, cũng phải nghĩ kĩ phân lượng.

"Vũ thiếu gia, lần này thực sự có chút rắc rối!"

Thấy Nhạc Vũ vẫn bình thản, chưởng quỹ kia ra vẻ gấp gáp."Lần này người gây chuyện có ít nhất ba vị võ sư, ngoài ra còn có Đạm Vân Thành Thiếu thành chủ"

Nhạc Vũ đầu tiên vẫn không hề động dung, song khi nghe ba chữ Đạm Vân Thành thì sắc mặt của hắn rốt cục dần dần ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mang quan tài khiêu khích

Trên đường đi ra phía trước, Nhạc Vũ cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Đoán chừng là trên đó đang có người diễn trò lừa bịp tống tiền, đem một cỗ quan tài đặt trước cửa rồi công bố người nhà bọn họ dùng thuốc rồi chết. Chẳng qua là người mang hòm quan tài này có chút bất phàm, trong đó có ba vị là võ sư cấp hai, mấy vị khác cũng là võ sĩ cấp chín.

Hơn nữa lại càng không đúng dịp chính là, vị Đạm Vân Thành Thiếu chủ vừa lúc đi du lãm phong cảnh Nhạc gia thành ngang qua, khiến cho việc vốn dễ xử lý trở nên rất khó khăn.

Nhạc Vũ bước ra đằng trước thì thấy một cỗ quan tài đặt sẵn, hơn mười đại hán cao lớn mặc đồ thợ săn đứng bên cạnh, trên người còn khoác áo tang, trong mắt đầy vẻ buồn bã. Bên cạnh quan tài còn có hơn hai mươi nữ tử tiểu hài gào khóc. Một nam tử khôi ngô chừng bốn mươi tuổi đang tranh luận với Nhạc Băng Thiến. Nhạc Vũ vừa nhìn lướt qua bốn phía, chỉ thấy cả cửa tiệm đều đã bị vây đến nước chảy không lọt. Ánh mắt của hắn tập trung ở bên trái vào một thiếu niên chừng mười sáu tuổi mặc đồ trắng. Thiếu niên này có dung nhan tuấn mỹ, còn có một khí chất nho nhã đặc thù, tuy đứng giữa đám người nhưng vẫn giống như hạc giữa bầy gà.

Nhạc Vũ đoán chừng thiếu niên này, hơn phân nửa chính là vị Thiếu thành chủ Hồng Phi của Đạm Vân thành. Phía sau hắn còn có hai vị võ sư, một vị mày rậm mắt ưng, trước ngực thêu một đám mây, tay áo có bốn đường chỉ bạc. Một vị khác thật đúng dịp, vừa vặn là vị lão võ sư Nhạc Hữu Phong. Người trước ánh mắt lạnh lùng, người sau vẻ tức giận. Nhìn bộ dáng, chắc là chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho vị Thiếu thành chủ bên trong thành.

Tuy nhiên còn có hai thiếu niên mà Nhạc Vũ nhìn chăm chú hơn. Một vị trong đó là Nhạc Lâm, điều này cũng là trong dự liệu của hắn, thân là đối tượng đi cầu

hôn, em vợ mình đi dạo phố dĩ nhiên không thể nào không bồi tiếp. Nếu như song phương cũng tính toán hợp tác lâu dài thì đây là cơ hội tốt để thắt chặt tình cảm. Về phần kẻ đứng bên phải làm Nhạc Vũ vừa nhìn thấy đã trầm xuống, đó chính là Nhạc Phong lúc này đang cười nhạt nhìn Nhạc Băng Thiến tranh luận.

Nhạc Vũ cười khẽ, cũng không có ý định lập tức nhúng tay mà để xem một chút tình hình rồi hãy nói. Phía sau Nhạc Băng Thiến còn có sáu võ sư cao lớn, thêm cả mười mấy tên cầm binh khí hộ viện, nhất thời cũng không chịu thiệt thòi gì.

- Kỳ quái! Tiệm thuốc nhà chúng ta còn chưa đến mức chọc phải một Thiếu thành chủ chứ?

Nhiễm Lực gãi gãi đầu, vẻ mặt mơ hồ. Nhạc Vũ nghe vậy cũng cảm thấy khó hiểu.

- Hai vị thiếu gia sợ rằng còn chưa rõ, nghe đồn vị Thiếu chủ Đạm Vân Thành này xưa nay ghét ác như cừu, khó chịu nhất là chuyện lấy lớn hiếp nhỏ.

Vị chưởng quỹ cười khổ:

- Thật ra thì mới vừa rồi Hữu Thành lão gia đã chuẩn bị xuất thủ đuổi hết đám này đi. Kết quả không biết sao, cuối cùng bị vị kia ngăn cản.

Nhạc Vũ thiếu chút nữa cười ra tiếng, nếu thật sự là như thế, tính cách Hồng Phi này thật đúng là không phải cổ quái bình thường. Sinh trong nhà quý tộc, tính tình lại có thể lương thiện như thế cũng có thể coi như là một điều kỳ quái, chẳng qua không biết này tin đồn là thật hay giả.

- Đúng rồi, chúng ta không phải là còn có hai võ sư bên trong mà? Bây giờ đang ở đâu?

Nhiễm Lực lúc này nghiêng đầu hỏi.

- Kính xin Vũ thiếu gia thứ tội!

Chưởng quỹ kia khẽ khom người với Nhạc Vũ:

- Ta mới lo lắng hậu viện gặp chuyện không may nên tự tiện làm chủ. Để cho bọn họ yên lặng chờ trong cửa hàng xem thế nào!

Nhạc Vũ nghe vậy kinh ngạc nhìn này lão tẩu một cái, nghĩ thầm người mẫu thân hắn mời tới quả nhiên bất phàm. Có thể vào lúc này không hề sơ suất không phải là người bình thường có thể làm được, lúc trước là hắn nhìn nhầm. Bất quá Nhạc Vũ chỉ ngạc nhiên chốc lát bởi hắn vẫn chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với chuyện tình của tiệm thuốc, tiếp tục chú ý về phía trước. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Thật ra thì lúc này còn có biện pháp, đó chính là gọi tiểu đội tuần thành phụ cận tới đây sẽ dễ dàng giải quyết phiền toái. Bất quá nếu Nhạc Phong đã ở đây, Nhạc Vũ dứt khoát không hỏi nữa. Với lực ảnh hưởng của Tấn Húc thì chắc hôm nay sẽ không tìm thấy bọn họ.

Có thể thuận lợi đem một cỗ quan tài vào cổng thành phía nam, điều này cũng nói lên một chút vấn đề.

Nhạc Vũ suy đoán, chẳng lẽ Tấn Húc, nhanh như vậy đã đột phá võ sư cấp sáu? Hay là do mấy tiệm thuốc khác bị chạm đến lợi ích hợp lực gây nên? Lúc mới vừa rồi hắn đã nhìn thấy mấy tiểu nhị chưởng quỹ của tiệm khác đứng trong đám người lấm lét nhìn hắn.

Đúng lúc này tên tráng hán đang cùng tranh luận với Nhạc Băng Thiến chợt cao giọng.

- Đi phủ thành chủ xử án khám nghiệm tử thi? Hắc! Tiểu cô nương có chủ ý tốt đấy! Nơi này người nào không biết, Nhạc gia các ngươi là bá chủ tám trăm dặm chung quanh đây, cả thành này có chỗ nào không phải là người nhà các ngươi? Ta sợ những huynh đệ này của chúng ta vào được mà không ra được.

Nhạc Vũ chỉ nghe người nọ càng nói càng là sục sôi, càng nói càng bi thương căm phẫn. Đến cuối cùng vái chào mọi người chung quanh:

- Kính xin chư vị hương thân phụ thân bình luận phân xử cho ta! Mặc Trạch ta chỉ có một đường sống, cũng không nguyện đắc tội Nhạc gia. Chỉ là một nhà tám mươi bốn miệng ăn của chúng ta, có hai mươi ba người hôm nay miệng không thể nói, thân không thể động. Ta cũng không cầu bồi thường, cũng không cầu công đạo, chỉ cầu bọn họ có thể cho chúng ta một con đường sống. Điểm này yêu cầu có quá mức?

Người vây xem náo nhiệt chung quanh, dù không phải là sống nhờ vào Nhạc gia thì cũng là ở trong khu vực Nhạc gia khống chế. Lúc này nào có ai dám lên tiếng, chẳng qua vẻ mặt biểu lộ mấy phần đồng tình.

- Vị đại thúc này, lời này của ngươi vì sao ta nghe giống như là bụng dạ khó lường? Thuận Phúc chúng ta cũng không phải là không muốn hỗ trợ, dù sao này cứu người một mạng, coi như là công đức một vạn. Nhưng bị ngươi nói như thế, Thuận Phúc chúng ta ngược lại không dám nhúng tay rồi. Nếu là bị người biết rồi, chẳng phải cho là thuốc của tiệm thuốc Thuận Phúc thật có vấn đề?

Nhạc Băng Thiến vẫn lạnh băng, thản nhiên nhìn quét qua đám người vây xem:

- Ta vẫn giữ một câu nói kia, chỉ cần các ngươi có thể lấy được ra bằng chứng là những người kia bởi vì phục dụng thuốc trị thương Thuận Phúc chúng ta thì chúng ta chẳng những sẽ trị liệu mà còn bồi thường trọng kim.

- Tiểu cô nương nói thật dễ nghe! Chúng ta làm sao lấy được chứng cứ? Còn không phải nói là thoái thác?

Tên gọi là Mặc Trạch kia giận dữ quay đầu, vẻ buồn bã trên mặt càng đậm.- Ngươi muốn chứng cớ có thể! Không biết tiểu cô nương có dám triệu tập các đại dược sư trong thành này cùng nhau kiểm nghiệm?-

Nhạc Băng Thiến nghe vậy cười lạnh:

- Những dược sư bên trong Nhạc gia thành lại có gì tư cách tới nhúng tay hỏi tới chuyện tiệm thuốc Thuận Phúc chúng ta? Hai ngày nữa chúng ta sẽ đem dược sư từ Lê thành các người tới, nói vậy có thể làm ngươi hài lòng chứ!

- Đợi đến lúc bọn họ tới vậy thì những người nhà của ta còn mạng sao?

Mặc Trạch tiến lên mấy bước, gân cổ nói:

- Nói đi nói lại, Thuận Phúc các ngươi chính là không muốn thừa nhận đúng không?

Hắn vừa nói vừa vung tay, khoảng cách lúc này giữa hắn và Nhạc Băng Thiến chỉ gần ba thước, chỉ cần quá tay là có thể vào mặt nàng. Nhạc Vũ cũng cho là tiểu nha đầu này nhất định sẽ sinh lòng e sợ thì thấy Nhạc Băng Thiến chỉ trừng

mắt lạnh lẽo:

- Nếu như các dược sư quả thật phán định thuốc trị thương của chúng ta có vấn đề vậy thì bên các ngươi cứ chết một mạng, Thuận Phúc chúng ta sẽ đền một mạng như thế nào?

Nhạc Vũ bất giác cười khẽ, nghĩ thầm nha đầu này thật sự thú vị, ứng đối cũng có mấy phần phong độ đại tướng của Nhạc Trương Thị. Nếu không phải là có vị Thiếu chủ Đạm Vân Thành kia không chừng đã sớm giải quyết vấn đề.

Bất quá lúc này hắn cũng nên ra mặt, cứ dây dưa như vậy sẽ khiến bên bọn họ thêm bất lợi mà thôi. Người thiết kế cục diện này chưa chắc đã muốn được tiền mà có thể chỉ cần dò xét thực lực. Nếu như không dùng thủ đoạn rắn thì hôm sau nhất định sẽ có phiền toái tới tìm. Song khi hắn vừa định bước ra thì cảm thấy vai áo của mình bị nắm chặt. Nhạc Vũ quay đầu, lại chỉ thấy kia vị lão chưởng quỹ vẻ mặt lo lắng lắc đầu.

- Vũ thiếu gia, kính xin nghĩ lại! Ta thấy những người này giống như là tới vì thiếu gia ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: BỆNH VỰC LẼ PHẢI

Nhạc Vũ cảm kích nhìn lão chưởng quỹ cười, sau đó không chút do dự hất tay lão nhân. Lấy một nụ cười chỉ thuộc về con nhà phú hào, bước đến trước người Nhạc Băng Thiến.

- Muội nói nhảm với hắn làm gì, dám giương oai ở chỗ này, ta xem hắn thật không muốn sống!

Vừa ra mặt, cơ hồ Nhạc Vũ đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người, trong đám người có người cười khinh miệt, có người cười lạnh, cũng có người không rõ lai lịch của hắn không hiểu chuyện gì. Nhạc Vũ đều làm như không thấy, chắng qua đứng trên bậc thang, dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống lạnh lùng nhìn vào nam tử đã đem gương mặt khôi ngô của mình trướng lên đỏ bừng.

- Ngươi gọi là Mặc Trạch? Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng. Ngươi dự định tự mình đi, hay chuẩn bị cho mọi người mang ngươi đi ra?

Lời còn chưa dứt, Nhạc Vũ đã cảm giác phía sau có người len lén kéo ống tay áo của mình. Hắn cũng lười quay đầu lại, lại vung mở tay áo lần nữa:

- Chuyện lần này muội cũng không cần xen vào nữa, mẫu thân không có ở đây, nơi này tùy ta làm chủ!

Nhạc Băng Thiến đứng phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời giận đến xanh mét. Nghĩ thầm nếu chuyện chỉ đơn giản như vậy, ta đã sớm cho người ném đám người này ra khỏi thành, còn cần chờ ngươi tới?

Đồng thời nàng cũng âm thầm kinh dị, từ trước tới giờ nàng chưa từng được nghe qua thanh âm như đinh chém sắt vô cùng bá đạo như vậy của huynh trưởng. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Ban đầu nam tử khôi ngô kia chợt ngẩn ra, sau đó chợt phản ứng, lớn tiếng cười to:

- Hắc hắc! Quả nhiên là thế lớn áp người! Cũng được, dù sao Mặc Trạch này cũng đã không còn đường sống, ở chỗ này xem một chút Thuận Phúc các ngươi làm sao mang ta đi ra ngoài!

Khi tiếng nói vừa hạ thấp, mười mấy đại hán to can đang đốt giấy để tang đứng phía sau Mặc Trạch đều đồng loạt ấn tay vào ngang hông mình, cả cửa tiệm trong nháy mắt biến thành kiếm bạt nỗ trương.

Nhạc Vũ có vẻ lo sợ lui ra sau mấy bước, nhìn qua như đang sợ hãi khí thế của Mặc Trạch, nhưng vẻ mặt không hề dao động đem Nhạc Băng Thiến đẩy lui ra khoảng cách an toàn. Trong tiếng cười vang của những người chung quanh, Nhạc Vũ làm như thẹn quá thành giận đứng thẳng thân hình, hướng chung quanh ôm quyền:

- Chư vị đã nghe, những người này thật sự khinh người quá đáng, Nhạc Vũ này hôm nay phải cho bọn hắn phơi thây tại đây! Chỉ là nhà của ta kinh doanh tiệm thuốc, không thể lây dính máu tanh, cho nên kính xin mọi người trường nghĩa xuất thủ! Không hạn chế nam nữ, không hạn chế già trẻ! Người lấy được một thủ cấp, ở chỗ này của ta đổi được năm lượng bạc, ngày sau mỗi tháng trong ba mươi viên thuốc trị thương, sẽ được ưu đãi giảm giá! Ngoài ra phàm là thủ cấp của võ sư, bạc ròng ba mươi lượng!

Nhạc Băng Thiến đang vô cùng lo âu, vừa nghe tới đó mắt phượng mở to, lấy ánh mắt không thể tin nổi nhìn bóng lưng Nhạc Vũ.

Mà đám người quanh thân, giờ phút này hô hấp đã gấp gáp. Năm lượng bạc đã đủ cho một người sống thoải mái hai năm trong Nhạc gia thành. Mà ba mươi viên thuốc trị thương không phải nhiều lắm, nhưng nếu bán qua tay, tích lũy nhiều ngày tháng, cũng là một khoản tiền tài không nhỏ.

Những người đứng ở cửa tiệm tự xưng là người của Mặc thôn, thoạt nhìn tuy có vẻ khó dây vào, nhưng những người vây xem lại thật đông đảo. Nếu đồng thời động thủ, chưa chắc không thể chiếm chút tiện nghi. Trong lúc nhất thời cũng không có người quan tâm ai đúng ai sai.

Về phần một bên khác, Nhạc Vũ một mực âm thầm chú ý đám người kia, thần sắc lại khác nhau. Trên mặt Nhạc Hữu Phong đã khôi phục lại bình tĩnh, trong con ngươi lộ ra một tia thưởng thức. Mà Hồng Phi vốn có vẻ mặt thờ ơ lạnh

nhạt, hiện tại lại càng có vẻ tức giận.

Nhạc Vũ chú ý nhất chính là Nhạc Phong, vị thiếu niên lòng dạ thâm sâu này đến bây giờ lại không có chút vẻ mặt nào.

Ngược lại vị nam tử khôi ngô trước mặt hắn, vẻ mặt ngây ra, phảng phất như có chút ít không thể tin được lời nói của Nhạc Vũ. Mà mấy đại hán cùng phụ nhân đứng phía sau hắn, vẻ mặt càng thêm bối rối. Mấy hài đồng cũng cảm nhận được khí tức khẩn trương, lập tức ngừng khóc.

- Nhìn không ra tiểu hài tử như ngươi còn nhỏ tuổi như vậy, tâm địa lại ác độc như thế!

Một hồi lâu sau, Mặc Trạch thật khó khăn mở miệng. Trong thanh âm mang theo vẻ run rẩy khàn đục vô cùng, mà ánh mắt lại biến thành ánh mắt dã thú trước khi chết.

- Như vậy ý của ngươi là, thật sự muốn chém tận giết tuyệt chúng ta ở chỗ này?

- Chém tận giết tuyệt? Ha hả! Vậy làm sao đủ?

Nhạc Vũ nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng âm sâm trắng như tuyết, sau đó hai mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Mặc Trạch:

- Sau hôm nay, ta nhất định phải đem thi thể các ngươi vứt ra hoang dã cho thú ăn! Thân phận lai lịch của đám người các hạ, ta cũng sẽ đem cả cuộc đời này điều tra rõ ràng tận cùng, nhất định phải diệt đến đoạn tử tuyệt tôn!

Những lời phía sau, Nhạc Vũ cơ hồ nói ra từng câu từng chữ. Thanh âm nhu mềm, hơi lộ ra vẻ ngây ngô của một thiếu niên còn chưa vỡ giọng, nhưng khi mọi người chung quanh nghe thấy, lại chỉ cảm thấy phảng phất từng chữ bên trong chữ chữ như đỉnh, một câu ngàn cân, cả người dâng lên cảm giác rét lạnh. Không chỉ là chút ít nam nữ đang đốt giấy để tang trước cửa tiệm, ngay cả sắc mặt võ sư hộ viện của tiệm thuốc đều khẽ biến.

Mà Mặc Trạch lại cảm thấy trong đầu mình choáng váng mãnh liệt, khí huyết giữa bụng và ngực đều quay cuồng, nôn ra một ngụm máu tươi. Đợi đến khi thần trí hắn dần dần thanh tỉnh, nghĩ muốn tìm Nhạc Vũ liều mạng, lại phát hiện thiếu niên thanh tú trước mắt đã lui ra sau thêm mấy bước, còn lui vào trong vòng che

phủ của mấy vị võ sư trước mặt.

Mặc Trạch nhất thời vừa tức vừa vội, miễn cưỡng khiến cho mình bình tĩnh trở lại, ở trong lòng suy nghĩ nên làm sao hóa giải khốn cục ngay trước mắt. Song lúc này thanh âm dương dương đắc ý của Nhạc Vũ lại vang lên lần nữa.

- Chư vị nghe kỹ! Tiệm thuốc Thuận Phúc của ta ngày mai có thuốc mới đem bán. Là Bổ Khí hoàn mới chế luyện, dược hiệu mạnh hơn những loại khác tới hai thành. Nếu chư vị chịu ra tay giúp tiệm thuốc Thuận Phúc, ngày sau hàng năm có thể tới lấy ba viên dùng miễn phí!

Nhiễm Lực nghe được trợn mắt cứng lưỡi, nghĩ thầm tiểu thiếu gia nhà mình quả nhiên là yêu nghiệt. Làm như vậy chẳng những có thể tiêu trừ ảnh hưởng, còn nhân tiện tuyên truyền thuốc mới của cửa tiệm bọn họ.

Hắn vừa giương mắt nhìn sang đối diện, phát hiện tiếng xôn xao ầm ĩ càng thêm rõ ràng. Giá tiền của Bổ Khí hoàn ở trong thành cao tới một lượng, đã được xem là dược vật có giá cực cao. Mặc dù không công hiệu như lời Nhạc Vũ đã nói, đem bán đi cũng được ba lượng bạc ròng. Giờ phút này đã có bộ phận người xăn tay áo mình lên, sắc mặt dù còn mấy phần do dự, nhưng hung quang trong mắt càng ngày càng thịnh. Chỉ là vì còn chút sợ hãi Mặc gia có nhiều người, cũng có võ sư cường lực, không ai dám động thân giành động thủ trước mà thôi. Nhưng một khi thăng bằng bị đánh vỡ, chỉ sợ đám người Mặc gia đảo mắt sẽ bị đám người hung bạo này xé nát!

Nhiễm Lực cười hắc hắc, hắn biết Nhạc Vũ cần chính là loại hiệu quả này. Một khi loại tình hình này phát sinh, như vậy chỉ sợ ngày sau cho dù có lời đồn đãi gì, cũng sẽ bị triệt tiêu. Bên trong Nhạc gia thành ai không phải là nhân tinh? Nếu thuốc trị thương kia thực sự có vấn đề, vì sao còn có người đi tranh đoạt?

Nhạc Vũ vẫn luôn dùng khóe mắt quan sát bên chỗ Nhạc Phong, cho tới giờ khắc này, hai mắt thiếu niên kia mới híp lại.

Khi những người khác bắt đầu vây quanh hướng tới chỗ người của Mặc gia di động bước chân, từng bước từng bước xúm lại. Vị thiếu chủ Đạm Vân thành đứng trước người Nhạc Phong rốt cục không còn chịu nổi, từ trong đám người đi ra.

- Dừng tay!

Thanh âm vô cùng trong trẻo, nhưng mang theo một cỗ uy thế nhàn nhạt. Mà phảng phất như ý thức được thân phận của thiếu niên áo trắng bất phàm, tiếng ồn ào trong đám người từ từ dừng lại.

Quả nhiên đã đến rồi sao? Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên rồi biến mất, thật khó thể phát hiện được, thần thái vẫn ương ngạnh như trước. Cũng chỉ có Nhiễm Lực đi theo hộ vệ bên cạnh mới mơ hồ phát giác vị tiểu chủ nhân của mình vừa rồi như thoáng cười.

- Ta là Hồng Phi!

Thiếu niên áo trắng đầu tiên gật đầu với Nhạc Vũ xem như thi lễ, nụ cười ôn hòa như ngọc:

- Giữa các ngươi ai trái ai phải, vừa rồi ta cũng được nghe chút ít. Vị Mặc huynh này dù làm ra chuyện có chỗ không đúng, nhưng các hạ một lời không hợp lại định giết người, làm như vậy không khỏi quá đáng. Theo ý ta, không bằng nghe theo vị tiểu muội sau lưng ngươi nói, đem dược sư của Lê thành mời tới phán xét thế nào?

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp chớp, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hồng Phi:

- Các hạ là người nào? Cũng dám hỏi tới chuyện của nhà ta? Chẳng lẽ cũng muốn nằm bị khiêng đi sao?

Sắc mặt của Nhạc Băng Thiến không khỏi trắng bệch, mà trên mặt Hồng Phi lại có vẻ xanh mét:

- Thật hổ thẹn, ta là thiếu chủ Đạm Vân thành, không biết thân phận này đủ không?

- Thiếu chủ Đạm Vân thành? Ha hả! Vậy thật đúng là thất kính.

Nhạc Vũ ôm quyền không chút thành ý, sau đó thần sắc bỗng nhiên lạnh như băng:

- Ta muốn biết, từ lúc nào Đạm Vân thành của các ngươi có thể quản tới trên đầu Nhạc gia ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: LÒNG DẠ ĐỘC ÁC

Nhiễm Lực trợn mắt xem thường, nghĩ thầm muốn đấu võ mồm với thiếu gia nhà ta, đây không phải tự tìm khổ ăn? Trong một năm qua ta chưa từng thắng được hắn.

Lại quét mắt nhìn đám người trước cửa tiệm, quả nhiên không ít người lộ vẻ khinh thường. Ngay cả có ít người trong lòng đồng tình với Mặc gia, cũng đã chuyển biến thái độ.

Đạm Vân thành đối địch với Nhạc gia suốt mấy trăm năm, bên trong thành tùy tiện tìm ra một người cũng có chút thù hận cùng Đạm Vân thành. Hoặc là bằng hữu trưởng bối, hoặc chính là thân nhân nhà mình đều chết trong những cuộc tranh đấu với Đạm Vân thành. Oán khí tích tụ nhiều năm, tuyệt không phải chuyện một sớm một chiều có thể hóa giải.

Hồng Phi thất khiếu linh lung, lúc đầu trên mặt còn có tức giận, nhưng chỉ thoáng qua đã phát hiện không ổn. Hắn quay đầu nhìn Nhạc Lâm, Nhạc Lâm lúng túng ho nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ đứng dậy.

- Vũ đệ, lần này ngươi quả thật có chút quá mức! Còn không xin lỗi Hồng đại ca?

- Quá mức?

Nhạc Vũ mỉm cười:

- Thuở nhỏ ta nghe trưởng bối trong tộc dạy dỗ, tộc nhân Nhạc thị luôn phải yêu thương giúp đỡ lẫn nhau. Không hiểu thập cửu ca giúp đỡ thương yêu huynh đệ kiểu này sao? Không biết những lời này của ngài, có dám nói với ta trong đại hội tông tộc?

Sắc mặt Nhạc Lâm cứng đờ, lần này ngồi nhìn trận phong ba ngay trước cửa tiệm thuốc Thuận Phúc, vô luận thế nào hắn cũng không thể đứng thẳng eo, nói

trong nội tâm mình không có chút xấu hổ. Tính cách của các trưởng lão trong tông tộc hắn cũng hiểu rõ ràng, đối với chuyện như vậy hơn phân nửa sẽ không hỏi tới, chỉ xem tộc nhân có hòa đồng được hay không. Chỉ là lần này cánh tay quải ra bên ngoài, đủ khiến cho hắn mất điểm không ít trong mắt một ít lão nhân trong tông tộc.

Mà lời nói của Nhạc Vũ càng làm trong lòng hắn sinh ra hối hận. Gần một tháng nữa sẽ là đại hội tông tộc, lúc này nếu như xảy ra biến cố gì, kẻ hối hận sẽ là chính hắn.

Thấy Nhạc Lâm ngậm miệng không nói, Nhạc Vũ nhẹ giọng cười một tiếng, lại nhìn Hồng Phi:

- Ngươi còn ở chỗ này làm gì? Hay là muốn phân thêm chén canh?

Trong đám người nhất thời vang ra tiếng cười châm chọc, Hồng Phi ngây ra, qua hồi lâu mới bực tức phất tay xoay người rời đi. Lần này Nhạc Vũ thực sự cảm thấy kinh dị, hắn vốn đang chờ đợi vị thiếu thành chủ Đạm Vân thành chủ động khiêu khích, sau đó cho Nhiễm Lực thừa cơ hội hung hăng giáo huấn người một bữa.

Hồng Phi tuy có hai võ sư trung cấp hộ vệ, nhưng đây chỉ là tiểu bối xung đột, lại là bên phía bị buộc đánh trả, tên cao to bên cạnh hắn quả quyết sẽ không gặp việc gì. Vị lão gia tử Nhạc Hữu Phong kia, càng không cho phép tân tú của Nhạc gia bị hao tổn.

Xem ra vị thiếu niên được mọi người đồn đãi "ghét ác như cừu" này, lại không có tính vọng động như sự tưởng tượng trong lòng hắn.

Nhạc Vũ thật hứng thú nhớ lại hình ảnh lúc Hồng Phi xoay người rời đi, có thể nhìn thấy trong con ngươi của thiếu niên áo trắng kia, rõ ràng không hề có một tia tức giận, chẳng qua chỉ lộ ra một tia âm trầm lạnh lẽo vô cùng.

Còn có Nhạc Phong, vừa mới bắt đầu trong mắt còn mang thâm ý nhìn chăm chú hắn một hồi lâu. Trong lòng Nhạc Vũ biết chỉ sợ người này đã hoài nghi, lần này hắn biểu hiện quá mức nổi bật, nếu không có chuyện xảy ra lần trước thì còn đỡ. Mặc dù cha con Tấn thị còn có chút lòng nghi ngờ, cũng sẽ không quá mức để ý. Nhưng hiện nay chỉ sợ khó làm cho bọn họ tin tưởng hắn chỉ có chút tâm cơ như vậy, không còn tin hắn chỉ là một thiếu niên ăn chơi không biết trời cao đất rộng.

Nhưng Nhạc Vũ không hề để ý chút nào, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới bí mật của mình có thể bảo tồn bao lâu. Nếu Tấn Húc đã xuất thủ, như vậy hắn không thể không tiếp đón, chuyện này trên căn bản không thể tránh né.

Lực chú ý của Nhạc Vũ vừa chuyển dời qua trước cửa hàng, đi tới trên người những tộc nhân của Mặc gia. Hồng Phi đã rời đi, những người này cho dù có ngu xuẩn cũng biết chuyện hôm nay có chút không ổn. Người cầm đầu Mặc Trạch, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ khủng hoảng. Mà không khí quanh thân cũng biến hóa, tiếng vang ầm ĩ trong đám người dần dần ngừng lại, cho nên tầm mắt mọi người đều tập trung vào cạnh bên quan tài. Vẻ mặt kia tựa như bầy sói nhìn thấy được con mồi.

- Vũ thiếu gia! Van cầu ngài bỏ qua cho con của chúng tôi, tôi biết sai lầm rồi! Chúng tôi không phải họ Mặc, không có quan hệ gì tới người chết tiệt này. Xin ngài thương xót, con tôi mới bảy tuổi, không biết gì hết…

Trên bãi đất trống yên tĩnh, truyền tới tiếng la khóc đột ngột. Chính là một nữ nhân trung niên, không chịu đựng được tâm lý áp lực, ôm một đứa bé quỳ ngay xuống dưới bậc thang trước tiệm thuốc. Mà theo tiếng vang dập đầu của phụ nhân kia, hai mươi mấy phụ nhân ôm hài tử còn lại đều gia nhập vào hàng ngũ cầu xin. Sắc mặt Mặc Trạch lại biến đổi lần nữa, nhưng vẫn không đi ngăn cản. Trong ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ, đầy vẻ cầu xin thương xót, chẳng qua trong lúc mơ hồ lại bí mật mang theo mấy phần kiên quyết.

Nhạc Vũ khinh thường mỉm cười, sau đó lâm vào trầm ngâm, trong nội tâm đang suy tính hơn thiệt lợi hại. Hắn cảm giác tay áo của mình lại bị Nhạc Băng Thiến kéo kéo thêm lần nữa. Quay đầu nhìn lại, trên mặt "tiểu muội" này của hắn quả nhiên tràn đầy vẻ bất nhẫn cùng thương hại.

- Ca, có thể bỏ qua cho bọn họ hay không? Muội nhìn thấy những nữ nhân có hài tử kia cũng thật đáng thương.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu, biểu hiện vừa rồi của Nhạc Băng Thiến đúng là làm cho hắn có cảm giác trước mắt sáng ngời, nhưng nếu truy cứu bản chất, nàng vẫn còn là một nữ hài chưa từng kinh nghiệm thế sự mà thôi, trong lòng vẫn còn tồn tại thiện niệm không cần thiết.

Bất quá lần này cũng xem như là cơ hội hòa hoãn quan hệ giữa huynh muội bọn

họ. Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ lại cười nói.

- Cũng được! Theo ý muội một lần, nhưng chỉ giới hạn trong nữ nhân cùng hài tử.

- Thật sao? Ca, huynh thật tốt!

Nhạc Băng Thiến vui mừng quay mặt nắm lấy cánh tay Nhạc Vũ. Sau đó nàng chợt phát hiện hành động của mình không ổn. Đầu tiên không tự chủ gọi ra tiếng "ca" mà đã mấy năm nàng không gọi, sau đó lại theo bản năng làm ra động tác thân mật này. Nàng vội vàng buông hai tay, lại thấp thỏm không yên đứng ra xa ngoài mười bước, nhưng trong lòng vẫn vô cùng rối loạn.

Trong lúc nhất thời Nhạc Vũ cũng không có thời gian đi chú ý biến hóa trong lòng Nhạc Băng Thiến. Khi hắn quay đầu lại, nhìn xuông bậc thang, trong mắt lại khôi phục vẻ thản nhiên.

- Chư vị đã nghe được? Ngoại trừ nữ nhân hài tử, giết không tha! Người nào cầm thủ cấp đầu lĩnh đổi tiền thưởng, được thưởng thêm mười lượng bạc!

Đám người bên dưới bậc thang lại hỗn loạn, nhưng trong tích tắc, máu tươi văng khắp nơi. Nhạc Vũ không tâm tư đi để ý những việc này, đầu tiên hắn nhìn theo bóng lưng của Mặc Trạch, lại nhìn bóng lưng của đám người Hồng Phi Nhạc Lâm, sau đó như có điều suy nghĩ đi vào trong cửa tiệm.

Chuyện hôm nay hắn không hề cảm thấy vui vẻ, cũng không hối hận, nói cho cùng chẳng qua là bất đắc dĩ. Cũng như vừa rồi hắn đồng ý bỏ qua cho nhóm nữ nhân cùng hài tử kia, không phải bởi vì Nhạc Băng Thiến cầu xin cho họ, không phải vì lời khẩn cầu của nhóm nữ nhân "Mặc gia" kia, mà là bất đắc dĩ.

Xưa nay tính cách Nhạc Vũ cho tới bây giờ luôn làm theo câu người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng nếu bị người lấn tới trên đầu, vậy thì xin lỗi, phong cách hành sự của hắn cho tới bây giờ không cần giả nhân giả nghĩa đòi khoan thứ gì đó!

Mà theo Nhạc Vũ xem ra, tuy những nữ nhân hài tử kia đáng thương, nhưng tuyệt đối không thể tha tội! Chuyện lần này đích thật không tạo thành ảnh hưởng gì đối với nhà của họ, nhưng nếu thành công thì sao? Hắn và Nhạc Trương thị chỉ sợ càng khó tìm được đất đặt chân trong tiệm thuốc Nhạc gia!

Nhưng vừa rồi hắn cũng không giải thích được ánh mắt quyết tuyệt của Mặc Trạch. Vẻ quyết tuyệt kia mang theo hàm nghĩa muốn báo cho hắn đừng ép hắn cá chết lưới rách. Mà Nhạc Vũ theo trực giác cảm nhận được uy hiếp của Mặc Trạch, sợ rằng không phải chỉ là lời vô nghĩa.

- Con làm vậy là lòng dạ đàn bà!

Ban đêm, bên trong căn phòng chính của tứ hợp viện, khi thân ảnh Nhạc Băng Thiến vừa đi xa. Nhạc Trương thị đem chén trà nặng nề dằn xuống bàn, nụ cười trên mặt đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Muội muội con không biết nặng nhẹ thì thôi, nhưng vì sao chính Vũ nhi cũng không hiểu chuyện. Những người đó làm sao lại dễ dàng buông tha? Nếu chuyện này truyền đi, làm sao cảnh tỉnh đám người đen tối kia?

- Mẫu thân đại nhân! Con cũng biết là vậy, chỉ là dù sao nhà ta cũng mở tiệm thuốc, nếu không có chút lòng thương hại, cuối cùng sẽ ảnh hưởng danh dự…

- Ảnh hưởng? Có ảnh hưởng gì? Hay là bọn hắn thật có cốt khí không cần đến mua thuốc hay sao?

Đôi mắt phượng của Nhạc Trương thị trừng lên, một câu hoàn toàn đánh nát lý do lấy cớ của Nhạc Vũ. Ở niên đại này, chỉ cần không tiết lộ phương thuốc, chỉ cần Nhạc gia còn tồn tại, vậy đúng là không cần cố kỵ danh dự gì đó. Nếu nói ý nghĩa lũng đoạn, chính là như thế.

Nhạc Vũ sờ sờ mũi, khuôn mặt thật bất đắc dĩ. Hắn biết, đối mặt Nhạc Trương thị, tuyệt đối không thể dễ dàng vượt qua kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chém tận giết tuyệt

- Nếu thật sự đúng như con nói, lần này đúng là không nên mạo hiểm…

Nghe con giải thích, thân hình Nhạc Trương thị không còn vẻ thẳng tắp, cảm giác cả người rét lạnh thấu xương. Cho đến hiện tại nỗi khiếp sợ trong lòng Nhạc Trương thị vẫn chưa tiêu tan, nếu hai đứa con của nàng xảy ra chuyện gì, như vậy chính nàng cũng không thể xác định nàng còn tín niệm tiếp tục tồn tại nữa hay không.

Nhạc Vũ liên tục cười khổ, tình hình khi đó không thể tính toán sai lầm một bước nào. Sở dĩ dùng tiền tài cùng dược vật dụ dỗ, mời những người kia vây quanh động thủ mà không gọi võ sư hộ viện của nhà mình, không chỉ là vì tiêu trừ việc Mặc Trạch mang quan tài tới ngăn cửa làm ảnh hưởng danh dự của tiệm thuốc trong nhà, lại càng vì giữ lại đầy đủ lực lượng ứng phó đột biến.

Ước chừng cha con Tần thị vui vẻ nhất khi nhìn thấy tràng diện càng thêm hỗn loạn, thậm chí hắn có thể tưởng tượng được sau đó sẽ xuất hiện tiết mục gì – Hồng Phi "trượng nghĩa" xuất thủ, sau đó tràng diện càng thêm hỗn loạn, như vậy Nhạc Vũ bị giết chết trong lúc rối loạn cũng là lẽ đương nhiên.

Chuyện ngoài ý muốn như vậy xảy ra, Nhạc gia sẽ không khả năng truy cứu trách nhiệm của thiếu thành chủ Đạm Vân thành.

Khi đó quanh thân còn có nhiều kẻ địch rình rập, vì thế phải bỏ qua cho những nữ nhân hài tử kia để Mặc Trạch cam tâm nhận lấy cái chết mới là cách làm thỏa đáng nhất. Nhạc Vũ biết, bên trong những nữ nhân hài tử kia, chưa chắc tất cả đều là tộc nhân Mặc tộc, nhưng nhất định có sự tồn tại của người nhà họ Mặc.

Thật tình mà nói, Nhạc Vũ chưa chắc đã sợ một võ sư cấp hai liều mạng trước khi chết. Bất quá hiện tại hắn còn chưa muốn bại lộ thực lực chân thật của chính mình.

- Nhưng cũng không thể bỏ qua cho bọn họ như vậy!

Nhạc Trương thị hít sâu một hơi, lúc này mới chế trụ cảm giác run sợ trong nội tâm. Vẻ mặt của nàng lúc này cực kỳ giống một con thú mẹ đang muốn bao che cho con mình, trong mắt tràn đầy vẻ kiên quyết không thể dao động:

- Chuyện này mẹ sẽ đi tìm người truy xét!

Nhạc Vũ chợt híp mắt, sau đó âm thầm thở dài. Nhóm nữ nhân hài tử kia nhất định không thể sống được, nếu muốn truy xét là do người phương nào sai khiến, dĩ nhiên phải đi tìm một ít "nhân chứng" may mắn còn sống sót hôm nay, Nhạc Trương thị rõ ràng chuẩn bị buộc bàn tay đen phía sau màn chính tay hạ thủ dọn dẹp dấu vết.

- Hắc hắc! Thật ra theo con nghĩ như vậy không tệ, thiếu đi hai mươi mấy người, cũng giảm được mấy trăm lượng bạc. Lần này đã tiêu phí ra ngoài quá nhiều, tiểu thiếu gia ứng đối cơ hồ xem như hoàn mỹ không tỳ vết…

Nhiễm Lực vẫn nhớ mãi không quên số tiền thưởng mà Nhạc Vũ đã hứa hẹn. Tuy nói phần tiền lớn nhất kia còn chưa cần trả lập tức, nhưng đối với tiệm thuốc đang khẩn trương vì tiền bạc đúng là gánh nặng không nhỏ.

Nhạc Trương thị bất mãn hừ nhẹ một tiếng, ở trong mắt của nàng, chỉ cần có thể tất cả đoạn tuyệt hậu hoạn, ngăn chặn dã tâm của những người khác, như vậy cần xài nhiều tiền hơn nữa cũng xứng đáng. Tuy nàng là phụ nhân, lại có được đại khí mà người thường không thể có được. Nên xài tiền, nàng tuyệt sẽ không hề keo kiệt nửa phần.

- Còn Hồng Phi kia, lần này vì sao cũng cuốn đi vào?

- Con đã để chưởng quỹ đặc ý đi thăm dò, trước hai ngày chuyện này phát sinh, lão bản sáu tiệm thuốc bên trong thành cùng nhau tới viếng thăm khách sạn nơi hắn ngủ lại…

Lúc Nhạc Vũ nói chuyện lại nghĩ tới hôm qua. Năng lực của lão chưởng quỹ tên Hoàng Phàm kia lại lần nữa làm cho hắn phải ghé mắt. Chỉ xế chiều, đã hỏi thăm được ngọn nguồn sự tình, thật không biết nhân vật như thế mẫu thân của mình làm sao đào ra tới?

Nhạc Trương thị nghe vậy lại trầm mặc, chuyện còn lại vốn không cần hỏi thêm

nữa. Hồng Phi ở Đạm Vân thành tuy là thiếu thành chủ, nhưng địa vị không quá ổn định. Mà muốn duy trì vị trí của hắn không bị dao động, tài lực sung túc là một trong những điều kiện mấu chốt.

Nghĩ tới lần này sáu tiệm thuốc lớn bỏ ra số bạc kia cho Hồng Phi, số lượng có lẽ không nhỏ. Mà ở sau lưng những người này lại có thế lực của Tấn Húc thúc đẩy, dựa thế mà làm.

Nghĩ tới điểm này, Nhạc Trương thị không khỏi nắm chặt khăn lụa trong tay, nàng biết lần này mình đã bước ra quá lớn, cuối cùng khiến cho những đồng hành bên trong thành biến thành bắn ngược.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ lại trầm ngâm không nói chuyện. Hắn còn đang nhớ lại ánh mắt lúc Hồng Phi xoay người. Hắn có loại dự cảm gần như xác thực, phong ba lần này chỉ sợ vẫn chưa kết thúc.

….

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Vũ lần đầu tiên không chạy tới sân luyện võ tập luyện, mà lôi kéo Nhiễm Lực chạy thẳng tới tiệm thợ rèn ở thành nam.

Cũng cùng một quy tắc giống như tiệm thuốc, tông tộc ngoại trừ lũng đoạn binh khí cấp bốn trở lên, những thứ khác không hề hạn chế. Chẳng qua phương diện quản chế nghiêm khắc hơn một chút, việc buôn bán tuyệt không đồng ý cho người ngoài gia nhập. Thậm chí khống chế trong nội bộ cũng tuyệt không đồng ý những người khác nhúng tay vào.

Nhạc Vũ có chút bội phục tổ tiên Nhạc thị, so sánh với việc quản lý dược vật, binh khí thì lại càng dễ dàng khống chế. Mà nắm giữ con đường này cũng tương đương nắm giữ tất cả võ lực quanh thân Nhạc gia thành.

Tiệm rèn bao gồm binh khí, khôi giáp còn có chế tạo nông cụ, lại thêm Đông Thắng đại lục người người tập võ, lợi nhuận tổng thể còn nhiều hơn ngành thuốc gấp mấy lần. Cho nên bên trong Nhạc gia thành, tất cả tiệm rèn lớn nhỏ phải có hơn hai mươi tiệm. Mà càng nhích tới gần cửa thành nam, thường thường buôn bán càng tốt, cũng càng có danh tiếng.

Sau khi đến thành nam, Nhạc Vũ mang theo Nhiễm Lực đi vào một hẻm nhỏ. Ở sâu tận cùng con hẻm bùn lầy, một tiệm rèn thoạt nhìn có vẻ bề ngoài thật rách

nát đang nằm nơi đó. Mặc dù còn chưa tới giờ Thìn như cửa tiệm đã mở ra.

Mà trong tiệm tuy rằng đổ nát, nhưng binh khí thật không tệ chút nào. Sau khi Nhạc Vũ đi vào trong, tiện tay cầm lấy một thanh kiếm quan sát một chút. Không có trang trí hoa lệ nào khác, cường độ hẳn phải là cương kiếm cấp bốn cấp năm. Treo giá lại chỉ có một hai lượng bạc, xem như đã là tiện nghi.

Dùng chân khí nhiều lần dò xét kết cấu của thanh kiếm này, Nhạc Vũ cảm thấy có chút tiếc nuôi, thế giới này đã nắm giữ Hợp Kim Kim Chúc, Bách Luyện Đoán Cương và Quán Cương pháp, hơn nữa còn đem áp dụng vào trong việc chế tạo binh khí. Nhưng đáng tiếc Bao Cương pháp và Giáp Cương pháp còn chưa xuất hiện, thủ đoạn tôi vào trong nước lạnh cũng chỉ có một loại. Nếu không phải như thế, lấy số lượng kim khí trăm ngàn quái lạ của thế giới này, chất lượng của binh khí nhất định càng tăng thêm mấy tầng.

Cũng tỷ như thanh trường kiếm trong tay hắn, nếu có đầy đủ điều kiện, để cho hắn tới động thủ, tài liệu đồng dạng, hắn có thể đem phẩm chất ít nhất tăng lên tới cấp sáu. Nhưng với trình độ luyện rèn của thời đại này mà nói, rèn ra thiết kiếm này đã là tài nghệ cực cao.

Ngay khi hắn còn đang cảm khái, cửa sau của tiệm rèn vang ra tiếng động, hắn quay đầu lại, chỉ thấy một đại hán có thân hình khôi vĩ tương tự Nhiễm Lực trong trang phục thợ rèn từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy Nhạc Vũ vẻ mặt liền vui mừng.

- A, đây không phải là tiểu Vũ đó sao?

Hán tử kia đi tới, đầu tiên định vỗ lên đầu Nhạc Vũ, nhưng bị ánh mắt băng hàn cảnh cáo của hắn bức bách rút tay về. Nhưng có thể chính hắn cảm thấy hành động của mình hơi quá, vội vàng lau tay vào tạp đề trước ngực, sau đó vẻ mặt cười lấy lòng:

- Sớm như vậy tới đây, có phải lại có vụ làm ăn nào chiếu cố Hữu Ninh thúc?

Nhạc Vũ cũng thu hồi vẻ mặt lạnh như băng, đổi lại khuôn mặt tươi cười:

- Luyện cho ta ba thanh hoành đao, mười thanh cương kiếm, lần này theo quy củ giảm giá trước kia, ta trả một lần. Nhưng trước giờ Dậu xế chiều, ta phải đến lấy!

- Giờ Dậu xế chiều?

Nhạc Hữu Ninh vội lắc đầu:

- Làm sao có thể? Mười ba thanh binh khí cấp bốn, ngươi có cho ta thời gian ba ngày, ta còn chưa chắc rèn ra kịp.

Tuy rằng hắn thèm thuồng cuộc mua bán này, nhưng thần sắ cùng giọng nói lại cực kỳ kiên quyết. Mặc dù hiện tại mới giờ Mẹo bảy khắc, nhưng muốn rèn ra một thanh binh khí tốt không cần mấy canh giờ tuyệt đối không thể làm được.

- Ta nghe nói gần đây thúc thu mấy đồ đệ? Cộng thêm hàng tồn của tiệm, hắn miễn cưỡng đủ rồi? Ta không phải muốn tinh phẩm, chỉ cần đạt được tiêu chuẩn là có thể!

Nhìn thấy bộ dạng động tâm của Nhạc Hữu Ninh, Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, sau đó thần sắc lại nghiêm túc:

- Ngoài ra ta còn muốn một thanh kiếm cấp bảy tới cấp chín, cấp bậc càng cao càng tốt! Ta cho thúc năm mươi lượng bạc, mỗi thanh tới mười cấp sẽ thêm hai mươi lượng!

Con ngươi Nhạc Hữu Ninh co rụt lại mãnh liệt, chỉ cảm thấy hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

- Tiểu Vũ, buôn bán binh khí bảo binh là vi phạm lệnh cấm!

- Vi phạm lệnh cấm? Đừng cho là ta không biết chuyện như vậy thúc đã làm không ít! Ta cho thúc thêm hai mươi lượng, nếu thúc không làm ta đổi người khác!

Khóe môi Nhạc Vũ mỉm cười, sở dĩ hắn lựa chọn nơi này để mua binh khí, không phải vì giá tiền rẻ hơn, không phải vì chất lượng binh khí, chẳng qua là vì Nhạc Hữu Ninh to gan lớn mật mà thôi, thời điểm mấu chốt có thể dùng được.

Mà bảy mươi lượng bạc kia, là ngày hôm qua hắn dùng mua mạng hai gã võ sư cấp thấp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Liều chết đánh cuộc một lần

Sau khi đi ra khỏi tiệm rèn, hai người vẫn không đến sân luyện võ, ngay khi bình minh vừa lên, trực tiếp đi ra cửa thành bắc.

Đối với việc này Nhiễm Lực không có dị nghị gì, nếu đổi lại là trước kia, tự nhiên có chút không ổn. Nhưng hôm nay sau khi Nhạc Trương thị khuếch trương tiệm thuốc càng ngày càng lớn, tiếng nói trong tông tộc càng ngày càng vang, không còn vì chuyện vắng mặt một hai lần mà dễ dàng tới tìm hai người họ gây phiền toái.

Hiện tại điều duy nhất làm hắn kỳ quái chính là binh khí mà Nhạc Vũ muốn mua hôm nay. Đặc biệt là thanh kiếp cấp bảy, Nhiễm Lực càng không giải thích được.

Binh khí của Đông Thắng đại lục dựa theo khả năng sắc bén cùng bền bỉ, được chia làm bốn đẳng hai mươi cấp, trừ năm cấp đỉnh cao nhất, còn có ba cấp bậc dị binh, bảo binh, linh binh. Nhưng ở khu vực Bắc Mã Nguyên, binh khí cấp tám trở lên đã vô cùng hiếm thấy. Thậm chí đẳng cấp cao nhất cũng chỉ có Lê thành có được một thanh bảo binh chừng mười hai cấp mà thôi.

Lẽ ra Nhạc Vũ thu mua một thanh binh khí tốt một chút cũng không phải là việc gì đáng kỳ quái. Nhưng theo Nhiễm Lực biết, phụ thân của Nhạc Vũ trước khi chết đã sớm chuẩn bị một thanh Bích Thủy kiếm cấp tám, cùng thanh kiếm lưu lại sau khi chết là Trùng Tiêu kiếm cấp chín, thật ra Nhạc Vũ cũng không thiếu binh khí sử dụng.

Những nghi vấn này lúc trên đường còn có thể nhẫn nhịn không hỏi, nhưng sau khi đi tới căn cứ địa của hai người, hắn lại không thể tiếp tục đè nón nỗi tò mò trong lòng.

- Tiểu thiếu gia, ngài muốn dị binh cấp bảy làm gì? Còn mua nhiều binh khí như vậy, chẳng lẽ dự định ra ra ngoài cốc thêm một lần?

Trong mắt Nhiễm Lực hiện lên một tia sáng bóng, đây là giải thích duy nhất hiện giờ mà hắn cảm thấy hợp lý. Cũng chỉ có lý do này mới giấu diếm Nhạc Trương thị. Mà Nhiễm Lực còn có suy đoán lớn mật hơn nữa, lần này Nhạc Vũ rất có thể tính toán xâm nhập sâu hơn vào khu rừng bên ngoài cốc, vì thế mới chuẩn bị chu toàn.

Tuy nói hai người họ vào tháng trước từng đi qua Hắc Vân sơn một lần, dùng tài liệu sung túc thu hoạch được luyện chế ra ba mươi viên Hóa Trần linh hoàn, đầy đủ cho hắn sử dụng trong mấy năm. Nhưng hiện tại Nhiễm Lực càng thêm xem trọng thiên phú thần thông mà Nhạc Vũ đã hứa hẹn.

- Làm sao được? Ta chỉ nghe nói binh khí của phó thành chủ Đạm Vân thành là một thanh dị binh cấp mười mà thôi…

Nhạc Vũ chợt lắc nhẹ đầu lẩm bẩm, bỏ lại Nhiễm Lực mơ hồ khó hiểu, lấy ra ba viên Ngũ Hành linh hoàn.

Đây không phải là chủng loại bị phân tách thành ba của nửa năm trước, mà là do yêu lực kết tinh của hai thượng vị yêu thú nhị cấp chế thành. Tác dụng gia tăng tu vi của nó còn mạnh hơn loại Ngũ Hành linh hoàn này gấp mấy lần.

Nhưng dược hiệu của nó tuy mạnh, tác dụng phụ càng thêm khổng lồ. Nhạc Vũ đã sớm phát hiện một hiện tượng, đó chính là chân nguyên dị chủng trong cơ thể càng ít thì càng dễ dàng bị hấp thu. Lấy thực lực trước mắt của hắn mà nói, dùng linh hoàn hiệu quả mới nhanh nhất.

Vốn mục đích Nhạc Vũ luyện chế ra nó, là dự định đợi đến sau khi tấn thăng tới tu vi cấp võ sư mới sử dụng. Khi đó chân khí bản thân hắn đã có căn cơ đầy đủ, hấp thụ chân nguyên yêu lực nhiều một chút cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng hiện tại Nhạc Vũ vẫn đang do dự.

Nếu nói muốn công kích đối thủ, trước tiên phải có lợi khí! Nếu như Nhạc Hữu Ninh thật sự có thể giúp hắn làm ra dị binh cấp bảy trở lên, như vậy đã có lợi khí sắc bén, nhưng người điều khiển nó vẫn còn hơi kém một chút.

Nhạc Vũ không biết vị Thương Lãng Kiếm Vương Hồng Chính kia rốt cục là võ giả cao cấp cấp mấy. Nhưng một khi tình thế chuyển biến xấu, xuất hiện trạng

huống mà hắn không muốn nhìn thấy nhất, như vậy thực lực nếu không đủ, đừng nói là có thể thoát khỏi nguy cơ, dù muốn bảo vệ tính mạng cũng khó.

Mà chuyển cơ duy nhất hiện giờ là những viên Ngũ Hành linh hoàn này. Ba viên phân lượng đầy đủ, yêu lực đủ đem tu vi nội tức của Nhạc Vũ tăng lên tới võ sĩ cấp chín đỉnh phong hoặc là tầng cấp cao hơn.

Chẳng qua nếu được dễ dàng như vậy, Nhạc Vũ cũng không tới nỗi do dự bất quyết. Nội tức tăng lên đột ngột như thế, ý nghĩa cũng rất lớn lao. Đối với khả năng khống chế nội tức trong người không đủ thì chỉ là thứ yếu, thậm chí trong vòng mười tới mười lăm năm, không thể tiếp tục dùng Ngũ Hành linh hoàn tăng thêm thực lực, nhưng như thế vẫn chẳng có gì.

Phiền toái chân chính nhất là đoạn thời gian dược lực phát huy tác dụng. Nhạc Vũ tự mình phán đoán, có tới chín thành xuất hiện kết quả bết bát nhất.

Gọi là bết bát nhất, chính là kinh mạch bị suy bại, tẩu hỏa nhập ma, thân thể không chịu đựng nổi chân nguyên dị chủng cường độ cao mà nổ tung…

Lần này trả giá cao, có phải quá mức một chút?

Trong lòng Nhạc Vũ suy tư, thật ra nếu từ bây giờ chuẩn bị chạy trốn hắn có thể nhảy ra khỏi vũng bùn này, cũng là một cách đối phó với tình huống trước mắt.

Nhưng khi trong đầu Nhạc Vũ xẹt qua thân ảnh của Nhạc Trương thị, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ. Nếu là một năm trước khi vừa đến thế giới này, có thể hắn đã không chút do dự mà làm như vậy. Mà bây giờ hắn thật sự không bỏ xuống được.

Nếu khuyên được Nhạc Trương thị cùng rời khỏi nơi này là biện pháp tốt nhất, nhưng trong lòng hắn biết rõ là không thể nào. Ngày hôm qua hắn đã thử thăm dò, lại bị Nhạc Trương thị nhạy cảm chuyển hướng. Tuy Nhạc Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng ít nhiều gì có thể hiểu được tình cảm của Nhạc Trương thị.

Bỏ qua quan niệm quê cha đất tổ không nói, chỉ nói tới mấy trăm vạn yêu thú nguy hiểm bên ngoài cốc, cũng đủ làm cho người ta phải dè chừng và sợ hãi. Nếu không gặp phải biến cố lớn, nói vậy bất luận kẻ nào cũng sẽ không dễ dàng thoát khỏi tông tộc che chở, một mình đối mặt với thế giới nguy hiểm kia cùng vận mệnh không lường được.

Huống chi nơi này là gốc rễ của Nhạc Trương thị. Cơ hồ cách mấy ngày Nhạc Trương thị sẽ đi một chuyến đến mộ phần của "phụ thân" Nhạc Vũ. Nhạc Vũ có thể cảm giác được rõ ràng, Nhạc Trương thị quyến luyến "phụ thân" cùng Nhạc gia thành như thế nào.

Sợ rằng cho tới bây giờ, Nhạc Trương thị đều đang sống trong ảo tưởng, có thể thông qua những thủ đoạn khác để giải quyết biến cố lần này.

Đây không liên quan tới năng lực, mà là một sự chênh lệch trong phạm vi tầm nhìn. Ngoài ra trong mắt Nhạc Trương thị, chỉ sợ bọn họ không có căn bản gì, rời khỏi tông tộc ra ngoài đối diện với mưa gió hay sao?

Nói cho cùng, không muốn đi!

Nhạc Vũ cười tự giễu, sau đó đem từng viên thuốc nuốt vào. Nhiễm Lực ngồi bên cạnh thoáng ngẩn người. Ngay khi hắn kịp tỉnh lại định nhào tới ngăn cản, nhưng lại không dám vọng động, vào lúc này Nhạc Vũ đã sớm ngồi xếp bằng nhập định.

Linh lực như mưa rền gió dữ đang nhanh chóng lướt nhanh trong thập nhị chính kinh, sau đó điên cuồng rót vào bên trong đan điền. Nhạc Vũ đã bắt đầu toàn lực thúc giục chân khí của bản thân, kéo yêu lực dựa theo lộ tuyến hành công của Đại Hỗn Nguyên Chân Lực mà đi. Lúc đầu vẫn có thể miễn cưỡng duy trì, nhưng yêu lực tiến vào trong kinh mạch càng ngày càng nhiều, trên mặt Nhạc Vũ rốt cục hiện lên vẻ đau đớn.

Chân khí trong cơ thể hắn đồng hóa với tốc độ của yêu lực còn kém xa ba viên Ngũ Hành linh hoàn trút vào. Đã có yêu lực thoát khỏi sự khống chế của hắn, bắt đầu chạy loạn xung quanh. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bây giờ Nhạc Vũ cần dùng thời gian liều mạng, nếu có thể tranh thủ trước khi kinh mạch bị bạo phá hấp thu hết yêu lực vào trong cơ thể, như vậy lần đánh cuộc này hắn còn có ít nhất ba thành nắm chắc.

Giờ khắc này, Nhạc Vũ cơ hồ đem tất cả chức năng của hệ thống phụ trợ trí năng phát huy ra cực hạn, trợ giúp hắn tính toán chân lực vận hành bên trong hai mạch Nhâm Đốc. Hắn phải dùng hết toàn lực dẫn dụ yêu lực đang tứ tán hòa vào trong chân khí bản thân đi qua các kinh mạch, lúc này điều hắn lo lắng nhất chính là

chút ít yêu lực chân nguyên sẽ hội tụ quá nhiều trong cùng một khu vực, sẽ làm kinh mạch bị bành trướng.

Nhưng ngay khi tia yêu lực cuối cùng trong Ngũ Hành linh hoàn súc tích tiến vào bên trong kinh mạch, Nhạc Vũ đã dần dần sa vào vực sâu tuyệt vọng.

Giờ phút này trong cơ thể hắn, yêu lực khổng lồ kia giống như nham tương đang phun trào không thôi, phảng phất giống như con mãnh thú cùng dòng nước lũ cuồng đột chạy loạn. Mặc dù tốc độ chuyển hóa yêu lực trong cơ thể hắn cực nhanh, nhưng cuối cùng đã thoát khỏi sự khống chế của hắn, từ chân khí thoát ra yêu lực chân nguyên, ngày càng nhiều hơn. Dù Nhạc Vũ đem chân nguyên bản thân lợi dụng đến cực điểm, cũng không thể ngăn cản được khuynh hướng này. Tình huống mặc dù còn có thể nỗ lực duy trì, nhưng khoảng cách hỏng mất cũng chỉ còn là vấn đề về thời gian.

Nhạc Vũ cười khổ, biết mình sai lầm lớn, cũng đã tham vọng quá mức. Ba viên Ngũ Hành linh hoàn là cực hạn mà hiện nay hắn có thể thừa nhận, nhưng nếu ăn nhiều hơn nhiều nhất chỉ có thể đem nội tức của hắn đẩy tới cấp chín đỉnh phong. Nếu đồng thời sử dụng ba viên, lại có thể mượn yêu lực khổng lồ tràn vào rèn luyện linh lực chân nguyên, đột phá giới hạn của võ sơ cấp một.

Nhưng hắn dù mạo hiểm vẫn bị thất bại. Hắn đã đánh giá cao hệ thống phụ trợ trí năng, cũng đánh giá thấp đặc tính cuồng loạn của yêu lực.

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ cố gắng khiến cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại. Sau đó dứt khoát mở mắt, nhìn vào ánh sáng mặt trời đang dâng lên từ phía đông phương.

Ngay khi hình tròn màu đỏ phương xa ánh vào trong mắt hắn, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên chợt động, rút thanh kiếm sau đó dựa theo bộ kiếm pháp trong quyển sách bắt đầu diễn luyện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: HỒNG PHI CẦU HÔN

Chiêu thứ nhất trong bộ kiếm pháp Thái Cực kiếm từ trong miệng Nhiễm Lực nói ra chính là Khởi Thế, trong lúc chiến đấu căn bản không dùng được, nhưng khi biểu diễn lại có tác dụng điều tiết nội tức. Trước khi luyện kiếm, khiến cho chân khí vận chuyển trong người, tiến vào trạng thái tốt nhất.

Nhưng kiếm thức này ở ngày thường bị Nhạc Vũ hoàn toàn quên lãng. Có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp, hắn có thể thời thời khắc khắc khiến mỗi chức năng trong cơ thể luôn ở trong trạng thái tối ưu. Tác dụng điều tức kia đối với hắn hoàn toàn dư thừa.

Song giờ khắc này, Nhạc Vũ không tự giác đem hai chân mở ra, lấy thức trung bình tấn khởi thế. Lúc đầu vô cùng khó khăn, cảm giác mỗi một bộ phận kinh mạch trong cơ thể đang muốn gãy lìa từng đoạn. Quanh thân phảng phất như bị hàng vạn con kiến cắn xé, toàn thân trên dưới cơ hồ mỗi tấc da thịt đang bị toàn tâm đau đớn.

Tình huống này kéo dài cho đến thức cuối cùng sau đó lại thu thế trở lại mới có chút chuyển biến tốt đẹp. Lúc này bên trong đan điền hắn đang tạo thành một dòng nước xoáy nho nhỏ, vô luận là nội tức bản thân hay yêu lực tự do đều đang bị hút vào bên trong đó. Trên dưới thân thể, những tia yêu lực cuồng loạn mặc dù còn đang xông loạn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng đã không còn tiếp tục tạo thành thương tổn cho kinh mạch của hắn.

Nhạc Vũ nhướng mày, lập tức cố gắng chế trụ nỗi vui mừng đang phát ra từ trong nội tâm. Hắn nỗ lực bình ổn tâm cảnh, lại một lần nữa bắt đầu diễn luyện.

Chút ít động tác vừa rồi tuy tác dụng thật sự có hạn đối với yêu lực trong cơ thể hắn, nhưng Nhạc Vũ đã nhìn thấy tia hi vọng vãn hồi. Mà hắn cũng tin chắc đem bộ kiếm thuật này tiếp tục diễn luyện xuống, hắn nhiều ít có thể giúp chính mình.

Võ Đang Thái Cực kiếm tổng cộng chỉ có bốn mươi tám kiếm thức, song diễn

luyện trọn bộ cũng cần năm sáu phút đồng hồ. Mà cho đến lần thứ hai mươi ba, bên trong đan điền Nhạc Vũ mới như ngày thường, xuất hiện hai màu trắng đen, hiện lên chân khí đoàn có hình dáng của thái cực. Đến lần thứ bốn mươi chín ở hai canh giờ sau, yêu lực tứ tán trong kinh mạch mới từ từ bị nhét vào trong chân khí lưu chuyển, trở về quỹ đạo

Bất quá lúc này Nhạc Vũ đã hoàn toàn bỏ quên tất cả. Trong lòng hắn có tín niệm, đã không còn quan tâm tới thế giới bên ngoài. Chỉ biết đem từng chiêu kiếm của Thái Cực kiếm từng chiêu từng chiêu diễn luyện ra. Lúc đầu còn có chút trì trệ, càng về sau đã dần dần biến mất. Hơn nữa càng về sau, lại càng thành thục như ý, xem ra còn có vẻ như đã nhập vào không minh.

Mà cho đến lúc này, Nhiễm Lực vẫn đang một mực đứng bên cạnh lo lắng, cuối cùng hoàn toàn thả lỏng xuống tới, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, liên tục lau mồ hôi lạnh. Trong mấy giờ vừa qua, hắn chỉ cảm thấy thời gian dài đăng đẵng. Có nhiều lần hắn hoảng sợ đến nỗi nhịp tim muốn ngừng đập.

Lúc đầu khi nhìn thấy vẻ đau đớn co quắp kịch liệt trên mặt Nhạc Vũ liền cảm thấy không ổn, mà khi Nhạc Vũ mở mắt, Nhiễm Lực rõ ràng nhận thấy trong mắt tiểu chủ nhân đã tuyệt vọng. Sau đó hắn bắt đầu luyện kiếm, Nhiễm Lực càng cảm thấy tuyệt vọng. Ở thế giới này, làm gì có ai uống xong linh hoàn còn như không có chuyện gì xảy ra đi luyện kiếm? Lúc ấy hắn cho rằng Nhạc Vũ đã hoàn toàn buông tha.

Thật vất vả đợi được tình huống ổn định lại, Nhiễm Lực vẫn còn hoảng sợ. Ngay lúc đầu Nhạc Vũ cơ hồ không cách nào khống chế được chân khí của mình. Lúc vận kiếm không chỉ tạo ra tiếng động như tiếng sấm nổ mạnh, trong vòng hai mươi trượng chung quanh toàn bộ tro bụi cành lá đều bị thu hút tới bên cạnh Nhạc Vũ, vây quanh hắn xoay tròn vũ động, thanh thế chẳng những không thua kém kiếm kỹ cao cấp, thậm chí còn vượt trên.

Mà lúc đó Nhiễm Lực lo lắng nhất chính là những võ sư tuần núi gần đây, có thể bị động tĩnh này hấp dẫn đi tới hay không, sau đó tra xét được bí mật của Nhạc Vũ. Vạn hạnh chính là, chỉ một lát sau Nhạc Vũ đã bắt đầu kiềm chế được lực đạo múa kiếm. Sau đó từ từ khôi phục lại bình thường. Mà những võ sư tuần núi vào lúc đó tuy có nghi ngờ tò mò dừng chân quan sát, nhưng chỉ chốc lát sau đã khịt mũi xoay người rời đi.

Nếu không phải trước đó giống như Nhiễm Lực tự mình nhận thức được uy năng

của bộ kiếm pháp, nói vậy khó có thể có người nào nhận ra được bộ kiếm pháp kia thật sự bất phàm.

Hai canh giờ sau, khi sắc mặt Nhạc Vũ khôi phục lại bình thường, nỗi đau đớn từ từ biến mất, Nhiễm Lực liền biết tình huống không còn đáng ngại. Song lúc này tâm tình Nhiễm Lực lại không cách nào thoải mái được nữa.

Hắn nghĩ tới, không biết vì sao Nhạc Vũ lại liều mạng như vậy? Tuy nói vị tiểu thiếu gia này của hắn cho tới nay luôn biểu hiện ra hành vi cực kỳ lớn mật, nhưng Nhiễm Lực lại biết tính cách đích thực của Nhạc Vũ luôn vô cùng cẩn thận, không bao giờ làm những chuyện gì mà không nắm chắc.

Cho nên hắn thật sự nghĩ không ra, vì sao Nhạc Vũ phải mạo hiểm suýt hủy cả tiền đồ. Ba viên Ngũ Hành linh hoàn tuy có thể làm thực lực Nhạc Vũ tăng lên cao, nhưng điều đó giống như dùng tương lai để trả giá. Nhiễm Lực thật không nghĩ ra, nếu như Nhạc Vũ có thể đi từng bước, như vậy chỉ cần có sự trợ lực của Ngũ Hành linh hoàn, trong vòng mười năm ít nhất có thể tăng lên trình độ võ sư cấp sáu hoặc là cao cấp hơn.

Chẳng lẽ vẫn là vì tên Hồng Phi kia?

Vừa nhớ lại lời nói khi nãy của Nhạc Vũ, Nhiễm Lực chỉ cảm thấy trái tim thêm nặng nề.

Nếu đã cố ý nhắc tới binh khí của phó thành chủ Đạm Vân thành, là dị binh cấp mười. Như vậy lần này địch nhân của họ chẳng lẽ chính là vị Thương Lan kiếm vương?

Đang suy tư từng mấu chốt bên trong, trong nội tâm Nhiễm Lực chợt thấy rét lạnh. Ở trong tầm mắt của hắn, chợt xuất hiện ra một thân ảnh hơi có vẻ gù lưng, bộ dáng giống như chưởng quỹ tiệm thuốc Hoàng Phàm. Mà làm Nhiễm Lực cảm thấy hồi hộp chính là, giờ phút này vẻ mặt kinh hoàng của hắn. Hôm qua tuy rằng hắn có chút bối rối, nhưng vẫn còn có thể duy trì vẻ trấn tĩnh. Nhưng hôm nay lão nhân này gần như dùng phương thức lăn mà hướng bên này vội vàng chạy tới.

….

Giờ Thân năm khắc, cũng chính là bốn giờ mười lăm phút, Nhạc Vũ đem chiêu

kiếm cuối cùng đâm ra, sau đó chậm rãi thu thế lại đem kiếm gác phía sau cánh tay. Đầu tiên hắn yên lặng tra xét cơ thể, phát hiện đoàn chân khí âm dương bên trong đan điền đã giải tán, khôi phục lại thành nguyên trạng ngũ hành bình hành. Chẳng qua bên trong đoàn chân khí này, màu của các loại linh lực càng thêm rõ ràng hơn, không còn là một mảnh hỗn độn của tầng bảy Đại Hỗn Nguyên Chân Lực.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, biết mình đã đột phá giới hạn võ sư. Hắn truyền chân khí vào trong thân kiếm, sau đó chỉ thấy mũi kiếm bắn ra một luồng kiếm khí dài chừng nửa tấc. Tuy nói bây giờ chẳng qua chỉ là giai đoạn võ sư sơ cấp, nhưng đã có thể làm được việc đem chân khí phóng ra ngoài cơ thể.

Song nhìn tình cảnh này, Nhạc Vũ lại cười không nổi, tâm tình ngược lại trở nên tiêu điều vô cùng. Hắn thở dài một tiếng đầy phiền muộn, dời đi tầm mắt, sau đó nhìn thấy Nhiễm Lực cùng Hoàng Phàm đang song song đứng ở ngay bìa khu rừng.

- Là Hoàng chưởng quỹ?

Nhạc Vũ cau mày, cười xoay người:

- Ngài không buôn bán lại chạy tới nơi này, chẳng lẽ nhà của ta đã xảy ra chuyện gì?

- Ở một canh giờ trước, Thương Lan kiếm vương Hồng Chính đi cùng cháu của hắn là Hồng Phi gặp tộc trưởng cầu hôn, muốn cưới Băng Thiến nhà chúng ta về làm thiếp thất. Nghe nói tộc trưởng đã đồng ý!

Sắc mặt Hoàng Phàm xanh mét nói, cặp mắt đã đỏ hồng của Nhiễm Lực chợt nhìn qua:

- Tiểu thiếu gia! Chẳng phải ngài đã sớm đoán được?

- Đoán được? Ha hả! Ta nào có thần kỳ như vậy? Chẳng qua là vì cảm thấy, lấy địa vị của Hồng Phi, nếu thật sự muốn đối phó nhà chúng ta sẽ có vô số loại thủ đoạn mà thôi!

Nhạc Vũ mỉm cười lắc đầu, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng bắn lên thân kiếm, thân kiếm phát ra tiếng kêu nhẹ thanh thúy. Hắn thầm nghĩ phong ba lần này

xem ra nhất định phải dùng nó để giải quyết.

Lấy thân phận nhà họ, có thể đem nữ nhi gả cho thiếu chủ một tòa thành, điều này ở trong mắt người khác có thể xem là với cao. Song lấy tính cách mạnh mẽ được truyền thừa từ mẫu thân, chỉ sợ hơn phân nửa không cách nào đồng ý

Còn tên Hồng Phi kia, nếu thật tâm cầu hôn thì cũng thôi, nhưng trải qua chuyện hôm qua, thật khó không làm người ta hoài nghi cử động lần này của hắn là có dụng ý khác.

Nghĩ tới đây, trong mắt Nhạc Vũ chợt nổi lên vài phần lệ khí cùng túc sát. Vô luận mục đích của tiểu tử kia là vì sao, Nhạc Vũ cũng không thể ngồi yên nhìn muội muội của mình biến thành thiếp thất của người khác!

Nỗi đau tiến cảnh nội tức phải dừng lại trong mười năm, bằng vào chuyện này, hắn tuyệt không cho phép kẻ đã khởi xướng còn sống trên đời này!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: KIẾM ÁP LÂM TRÁC

- Ngươi muốn nói, Hồng Chính cùng Hồng Phi vào xế chiều hôm nay đến đại đường thành chủ phủ để chuẩn bị tham gia dạ tiệc do thành chủ chuẩn bị? Hoàng chưởng quỹ! Hoàng chưởng quỹ?

Khi Nhạc Vũ đặt câu hỏi, Hoàng Phàm đang ngẩn người, hắn vội vàng hấp tấp chạy tới nơi này, vốn chỉ dự định thông báo cho Nhạc Vũ biết một tiếng liền chạy trở về, chạy về an ủi phu nhân vì nghe được tin tức mà bất tỉnh.

Nhưng sau khi đi tới nơi này, hắn chợt phát hiện tình hình kế tiếp có chút khác thường. Nhạc Vũ không lập tức quay về nhà, ngược lại lâm vào trầm tư. Mà nghe lời nói của tên tiểu tử cao to bên cạnh, phảng phất như tiểu thiếu gia của hắn đã sớm biết trước chuyện này sẽ xảy ra.

Lại thêm kiếm khí vừa rồi, cho tới nay hắn vẫn không thể xác định được hai mắt của mình có phải vừa nhìn lầm hay không. Võ sư cùng võ sĩ cấp hai, điều này chênh lệch thật lớn, làm cho hắn có cảm giác mình vừa đặt mình trong mộng.

Mãi đến khi Nhạc Vũ gọi thêm mấy tiếng, lại gia tăng thanh âm, ý thức của hắn mới mơ mơ màng màng thanh tỉnh lại.

- Hồi bẩm Vũ thiếu gia! Ta nghe nói thương đội hiệu buôn Cát An ngày mai sẽ rời đi, bỏ lỡ qua lần này. Người của Đạm Vân thành chỉ sợ phải đợi đến mười ngày sau.

Lúc nói chuyện, Hoàng Phàm cố ý hơi khom người, không dám nhìn thẳng vào trong mắt Nhạc Vũ. Cho tới hiện tại hắn cũng không quên được hình tượng dữ tợn vừa rồi thiếu niên trước mắt vừa bộc lộ ra. Mặc dù lấy kinh nghiệm của hắn, ở thời khắc đó còn không tự chủ được mà cảm thấy rét lạnh từ đầu đến chân, có loại cảm giác như lông tóc đều dựng đứng.

- Ha hả! Nói như vậy vị tộc thúc kia của ta tối nay sẽ làm tiệc tiễn đưa bọn họ?

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lóe, sau đó lộ ra một nụ cười.

Thật ra dị thường của lão chưởng quỹ đứng bên cạnh hắn đã chú ý tới từ lâu, nhưng Nhạc Vũ cũng không tính toán đi để ý tới. Giờ phút này toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung phân tích kiến trúc trong đầu.

Phủ thành chủ nằm ở phía bên trái trung ương thành bắc, ngoại trừ từ đường tông tộc cùng lầu ba Tàng Thư quán, ít có địa phương nào hắn chưa từng đi qua.

Nhưng với sự hiểu rõ của hắn về phong cách kiến trúc của thế giới này, cộng thêm trước kia mấy lần hắn ở trên đỉnh núi quan sát toàn cảnh từ trên xuống dưới nhiều lần, hắn đại khái có thể đoán ra kết cấu cụ thể của thành chủ phủ, sau đó cẩn thận làm ra bố trí.

- Thiếu gia! Nếu ngài quả thật muốn động Hồng Phi, ta xem thời cơ tốt nhất là vào buổi tối, chờ khi bọn hắn quay trở về khách sạn…

Hoàng Phàm vừa nghe vậy chỉ cảm thấy hoa mắt, trong lòng của hắn loáng thoáng suy đoán, rốt cục đã có được câu trả lời. Mà đáp án khiến cho hắn chỉ hận không lập tức hôn mê ngay tại chỗ, để tránh bị hai tiểu tử không biết trời cao đất dày này làm dính líu.

Nhiễm Lực cũng vô tư không biết, lời của hắn khiến cho lão chưởng quỹ choáng váng, khuôn mặt u sầu nhìn Nhạc Vũ.

- Nhưng lần này Đạm Vân thành có hai võ sư đi theo Hồng Phi Hồng Chính tới đây, hắn sẽ không thiếu cả người của hiệu buôn Cát An, phần lớn đều đang ở trong đó, theo ta nghĩ phải tìm biện pháp dụ hắn ra ngoài!

Khách sạn trong Nhạc gia thành không chỉ một nhà, song lấy thân phận sứ giả Đạm Vân thành, có thể ở lại địa phương cũng chỉ có khách sạn do tông tộc Nhạc thị kinh doanh mà thôi. Võ sư Nhạc gia, cộng thêm hộ vệ hiệu buôn, động thủ nơi nào cũng nguy hiểm chẳng khác gì công kích thẳng vào phủ thành chủ. Về phần chặn đường tấn công, Nhiễm Lực căn bản chưa từng nghĩ qua. Theo hắn biết ngày mai những tiểu thương đội cùng người của hiệu buôn Cát An rời đi cao tới mấy chục người

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ lắc đầu, trong lòng hắn đã có kế hoạch, nhưng lúc này chưa đúng thời cơ để nói ra. Mà kế hoạch cuối cùng, còn cần dùng binh khí của

Nhạc Hữu Ninh làm ra, phải xem hắn chuẩn bị như thế nào.

Ngoài ra còn có nhân thủ, lại nhìn Nhiễm Lực, sau đó nhìn qua vẻ mặt tái xanh của Hoàng Phàm, Nhạc Vũ nhíu mày như có chuyện suy nghĩ, sau đó dứt khoát đi dọc theo con suối lên trên. Mà trên đường đá vây quanh dưới chân núi, quả nhiên nhìn thấy cách bờ suối không xa, có một thân ảnh màu xanh như du long đang luyện tập từng chiêu thức của Trùng Tiêu Tích Tà kiếm.

Nhận thấy được ba người đi tới gần, thân hình của bóng người màu xanh cũng không dừng lại, sau đó hai đạo ánh mắt sắc bén như mũi tên bắn tới nơi này. Chân mày Nhiễm Lực cau lại, tự động muốn dùng tầm mắt khiêu khích nhìn trở về. Nhưng lúc này hắn chợt nghĩ tới trong nhà còn một đống những chuyện phiền toái còn chưa được giải quyết, không thể làm gì khác hơn là quay đầu nhìn sang nơi khác.

Nhạc Vũ lại không hề né tránh, trên mặt ngoại trừ hiện lên nụ cười, còn hàm chứa vài tia khinh thường:

- A Lực, lần đó ngươi cùng thứ rác rưởi này đụng chạm, còn chưa được giải quyết sao?

Con ngươi Nhiễm Lực nhất thời co rụt lại, ngay sau đó không chút ngoài ý muốn nghe được một tiếng kêu rên ngoài mười trượng. Sau đó chỉ thấy một đạo quang hoa chói mắt như điện từ phương hướng kia bắn mạnh tới.

Cũng là kiếm thức đồng dạng như nửa năm trước, song lần này khí thế càng thêm bén nhọn, tốc độ càng thêm nhanh chóng. Từ lúc rút kiếm cho tới lúc công kích tới, cơ hồ không chê vào đâu được.

Nhiễm Lực tin tưởng, nếu như mình đối mặt một kiếm này, như vậy cho dù bây giờ hắn đã đạt tới võ sĩ cấp chín đỉnh phong, cũng chưa chắc có thể hoàn hảo không tổn hao gì.

Mà ngay khi trong đầu hắn xẹt qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ đứng bên cạnh hắn thần sắc thản nhiên rút kiếm ra nghênh đón đạo kiếm quang kia.

Giờ khắc này Hoàng Phàm nhắm hai mắt lại, căn bản không đành lòng nhìn tiếp. Mà ánh mắt như chuông đồng của Nhiễm Lực lại trợn tròn, không dám bỏ qua cơ hội nhìn trận giao phong lần này.

Khi hai luồng kiếm quang giao nhau, phát ra một thanh âm "khanh" một tiếng. Sau đó một thanh trường kiếm lại giống như cây búa lớn của Nhiễm Lực lúc trước, xoay tròn bắn lên cao.

Ánh mắt Nhiễm Lực chợt híp lại, hắn cảm giác Thái Cực kiếm của tiểu chủ nhân so sánh với hôm qua càng thêm lợi hại. Một kiếm kia của Lâm Trác, vô luận thanh thế uy lực cùng tác dụng chậm cũng xa xa vượt qua khỏi một kích toàn lực của hắn hôm qua. Song Nhạc Vũ vẫn ứng phó được cực kỳ thong dong, đồng dạng chỉ là một chiêu hời hợt, so với hôm qua càng thêm vô cùng đơn giản hơn nhiều.

Có một so sánh thật trực tiếp chính là, ngày hôm qua lúc mới bắt đầu hắn còn có thể ổn định cầm búa trong tay. Song dù là Lâm Trác mạnh hơn, hơn nữa chân khí của Lâm Trác cũng sắc bén hơn vì có kim thuộc tính, nhưng còn chưa chân chính giao phong thì thanh kiếm đã rời khỏi tay. Về phần song kiếm giao kích tạo âm thanh, chẳng qua chỉ là lực tác dụng của quán tính mà thôi.

Lúc này Hoàng Phàm cũng mở hai mắt ra. Sau đó chỉ nhìn thấy một bóng người tuấn tú, sắc mặt nghiêm chỉnh nhưng đầy vẻ giật mình đứng cách đó không xa. Trong tay không còn binh khí, trên mặt càng tái nhợt không còn một tia huyết sắc. Sau đó rốt cục Hoàng Phàm ý thức được, lần này người bị thua không phải là Nhạc Vũ, mà chính là người trước mắt, trong suy nghĩ của hắn cũng có thể được xem như một thiếu niên anh kiệt ở vùng này.

Còn vị thiếu niên thanh tú đi cùng hắn đến đây, vẫn mang theo nụ cười trên khóe môi, phảng phất như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

- Ta nói ngươi là rác rưởi, những lời này có sai sao?

Trong con ngươi Nhạc Vũ giờ phút này không vui không buồn, không có vẻ đắc ý vì chiến thắng, cũng không hề có nửa phần thương hại. Chẳng qua chỉ là ánh mắt hờ hững vô tình, có một loại ánh mắt lạnh như băng với tư thái cao cao tại thượng khi nhìn xuống.

Làm người ta kỳ quái chính là thân hình Nhạc vũ rõ ràng thấp hơn Lâm Trác vài thước, song ở trong những người có mặt, ai cũng sinh ra cảm giác thật cổ quái.

Lâm Trác không nói gì, vẻ mặt hắn làm người ta nhớ lại đó là vẻ tuyệt vọng

không cam cùng nổi giận. Nhưng cho đến một lúc sau vẫn không thấy hắn mở miệng phản bác.

Mà lúc này Nhạc Vũ vẫn vô cùng lạnh lùng như trước.

- Nếu như ta không nhìn lầm, một kiếm vừa rồi ngươi có thể xuất chiêu càng nhanh hơn. Nhưng trước khi ngươi khởi bước, liền có chút dừng lại, có phải cảm giác mắt cá chân trái đau nhói không chịu nổi? Còn khi kiếm đâm tới, cũng chênh chếch sang trái nửa tấc, còn cảm thấy da thịt sau cánh tay phải giống như sắp gãy lìa, cho nên phải thu lại mấy phần lực đạo?

Trên mặt Lâm Trác chợt dao động, hô hấp cũng mạnh hơn vài phần:

- Chân trái cùng cánh tay phải của ta dù có vấn đề, nhưng cũng không nghiêm trọng như lời người nói như vậy! Còn nữa, những chuyện này ngươi làm sao mà biết?

Nhìn ánh mắt bất an lo sợ vì bị biết được bí mật đang nhìn mình, Nhạc Vũ lạnh lùng mỉm cười, xoay lưng đi về hướng đường đá cách đó không xa.

- Chuyện của ngươi tự ngươi hiểu rõ ràng! Hôm nay trước giờ Dậu bốn khắc, nếu ngươi tự nguyện vào nhà ta làm người hầu, như vậy thì tự mình đi tới trước cửa thành chủ phủ mà chờ ta…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Chuẩn bị trước

Mãi cho đến khi trở về bên trong thành, vẻ mặt Nhiễm Lực mờ mịt, nghĩ không ra vì sao Nhạc Vũ lại nói ra lời đó với Lâm Trác. Về phần Hoàng Phàm lại càng không biết nên nói gì.

Nhạc Vũ cũng không muốn giải thích điều gì vào lúc này, sau khi hắn vào thành, liền đi thẳng tới thành nam. Mà khi ba người đi tới khu vực phồn hoa nhất Nhạc gia thành, phát hiện cửa tiệm thuốc của nhà mình vẫn mở rộng ngoài dự liệu.

Nhưng Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua liền xoay người đi tới hẻm nhỏ nơi tiệm rèn của Nhạc Hữu Ninh. Lúc này không phải lúc quay về, nếu Nhạc Trương thị không có ở nhà thì còn đỡ, nhưng một khi bà ở trong tiệm, như vậy cả tối nay họ đừng mong thoát thân.

Bên trong tiệm rèn rách nát vẫn vắng lạnh như trước. Nhưng từ rất xa ba người đã nghe được trong nhà truyền ra tiếng gõ đinh đương, có vẻ náo nhiệt.

Nhạc Vũ không có lòng kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài, lên tiếng chào hỏi liền trực tiếp đi vào hậu viện. Sau đó chỉ thấy Nhạc Hữu Ninh đang chỉ huy mấy học đồ tôi mấy mảnh kim khí vào nước lạnh, trên kệ binh khí bên cạnh đã đặt một loạt đao kiếm hắn đã đặt làm buổi sáng.

Nhạc Vũ cầm lên một thanh kiếm xem một chút, sau đó trên mặt thoáng lộ ra nụ cười. Lão thợ rèn này xem như tương đối thành thật, mặc dù chế tạo gấp gáp như vậy nhưng chất lượng của thanh kiếm vẫn vượt qua loại cương kiếm cấp bốn một khoảng cách.

- Hắc hắc! Tiểu Vũ, ngươi cảm giác thế nào? Lần này Hữu Ninh thúc đã đem toàn bộ công phu ẩn giấu đưa ra hết rồi đó, nếu còn không hài lòng ta thật không còn biện pháp…

Xử lý xong chuyện trong tay, Nhạc Hữu Ninh cười tươi đi tới.

- Nếu muốn tranh thủ thời gian, chất lượng thật không quá tốt đâu. Nhưng ta đã vận dụng không ít bí quyết, lần này tiện nghi cho đám tiểu tử kia có phúc phận mà nhìn tận mắt!

- Chất lượng cũng không tệ lắm! Tay nghề của Hữu Ninh thúc quả thật rất cao!

Vẻ mặt Nhạc Vũ nhàn nhạt đặt kiếm xuống, sau đó mang theo ánh mắt vài phần mong đợi nhìn vào trong hậu viện. Nhạc Hữu Ninh ngầm hiểu, mang theo mấy người đi vào. Sau đó dùng vẻ mặt vô cùng trang nghiêm túc mục lấy ra một thanh trường kiếm dùng vải dày bao bọc đặt bên trong quầy bí mật.

- Đây là một thanh Kim Ô kiếm mà hai năm trước ta đã hao hết tinh lực mới chế tạo ra tới. Từ khi thành kiếm tới nay, chưa từng cho ai xem qua, người nhìn xem có hài lòng hay không!

Đem tấm vải gói kỹ từ từ mở ra, trong mắt Nhạc Hữu Ninh mang theo vài phần hưng phấn, lại thêm vài phần sùng tín, rút thanh kiếm ra chừng một đoạn. Quang hoa sáng lóng lánh đâm vào trong mắt những người trong phòng, mọi người đồng loạt nhắm mắt lại.

Nhạc Vũ mang theo vài phần kinh dị đoạt lấy thanh kiếm, khi chân khí của hắn thăm dò truyền vào trong thân kiếm, đầu tiên Nhạc Vũ liền cảm thấy vô cùng vui mừng, Nhạc Hữu Ninh lấy ra thanh Ô Kim kiếm này, có cấp bậc cao gần cấp mười, thật sự làm hắn vô cùng mừng rỡ, nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ lại cảm thấy tiếc hận.

- Thanh kiếm này, thật là đáng tiếc…

Nhạc Hữu Ninh cười khổ một tiếng, cũng không phản bác. Thanh Ô Kim kiếm có thể nói đã dùng hết tài liệu trân quý mà hắn sưu tập được, nhưng phẩm chất cuối cùng chỉ đạt tới mười tới mười một cấp.

Mà một chút chênh lệch như vậy khiến cho giá trị của nó cũng giảm xuống thật lớn.

Nơi này là Bắc Mã Nguyên, bất kỳ thanh bảo khố binh nào cũng là vạn kim khó cầu. Bởi vì như vậy, cho dù là thanh dị binh đỉnh phong nhất, giá tiền bất quá chỉ được năm trăm lượng bạc mà thôi.

- Hữu Ninh thúc dự định bán ra thanh kiếm này, sau đó thay tài liệu mới để luyện kiếm sao?

Nhạc Vũ đút kiếm vào vỏ, sau đó trầm ngâm một lúc hỏi.

- Ta có thể cho thúc hai trăm lượng bạc, đây là cái giá cao nhất của ta rồi!

Hai mắt Nhạc Hữu Ninh gắt gao nhìn Nhạc Vũ chằm chằm, chợt thở dài một hơi. Nếu như ở bình thường, chút tiền kia tự nhiên xa xa không đủ. Nhưng hiện tại công việc buôn bán của hắn, vô luận là thu thập khoáng thạch, hay buôn bán sau khi tạo xong thành phẩm, cũng là qua mắt tông tộc, thuộc về chuyện buôn bán không thể công khai ra ngoài. Nhạc Vũ có thể cho được giá tiền này xem như đã hiền hậu.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt Nhạc Hữu Ninh chợt cứng đờ.

- Ta giao cho thúc ba mươi lượng bạc trước, còn dư lại sau hai năm sẽ trả đủ!

Vẻ mặt Nhạc Vũ xem như rất đương nhiên, lại còn sợ Nhạc Hữu Ninh sẽ không tin, chỉ chỉ vào Hoàng Phàm đứng phía sau:

- Sau này mỗi tháng thúc đến gặp chưởng quỹ nhà ta để lấy tiền, không yên lòng thì có thể viết biên nhận mang theo!

Thần sắc Hoàng Phàm dị thường khó xem, nhìn Nhạc Hữu Ninh cười cười. Thật ra vừa rồi hắn chỉ muốn chạy về tiệm thuốc, báo với phu nhân. Nhưng từ đầu tới cuối đều bị Nhiễm Lực trông chừng thật gắt gao.

Lúc này Nhạc Vũ lại cười vô cùng thành khẩn:

- Hữu Ninh thúc, ngài hẳn là đã biết đi? Vị thiếu thành chủ của Đạm Vân thành đã cầu hôn với nhà chúng ta!

Lời vừa nói ra, Nhạc Hữu Ninh vốn đang định tống cổ mấy người Nhạc Vũ ra ngoài, trong nháy mắt chợt do dự. Đạm Vân thành là gì, hắn tự nhiên biết rất rõ ràng. Nói như vậy tiểu tử ở trước mắt chẳng phải sắp bay lên cao?

Mà đối diện hắn, Nhạc Vũ chợt thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết vị tộc thúc trước mắt dựa vào bản lĩnh nghề rèn xuất chúng mới trở thành một thành viên của tông

tộc. Những năm này dốc lòng rèn luyện kỹ xảo, tin tức không khỏi có chút mất linh thông. Bất quá rốt cục có thể lừa gạt được đối phương hay không, chính hắn cũng không nắm chắc.

Tình hình bây giờ là tốt nhất, để tránh khỏi đôi bên lúng túng. Thật ra từ lúc nhìn thấy thanh Ô Kim kiếm, hắn cũng đã quyết định chủ ý, cho dù phải cướp đoạt bằng bạo lực hắn cũng nhất định phải thu vào trong tay…

Sau khi chuẩn bị binh khí xong, lại chuẩn bị ba bộ quần áo màu đen, còn có chút nước thuốc. Hơn nữa Nhạc Vũ còn cố ý nâng cao giày thêm chừng hai ly, đây đã là cực hạn, nếu quá cao sẽ làm ảnh hưởng tới việc chiến đấu. Sau đó hắn lại lót thêm sợi bông ở bả vai, hai cánh tay, chân cùng ngực, khiến cho thân hình thoạt nhìn có vẻ giống như người trưởng thành.

Đợi hết thảy đều chuẩn bị xong, ba người lại đi tới trước cửa thành chủ phủ. Vẻ mặt Hoàng Phàm như màu đất, nếu như lúc này hắn còn không đoán được Nhạc Vũ đang dự tính làm gì, hắn thật sự quá ngu xuẩn.

Mà ở nơi này, Lâm Trác giống như một cây thương, thần sắc lạnh như băng đứng thẳng trên đường phố trước cửa thành chủ phủ. Nhạc Vũ gật đầu với hắn, mang theo mấy người đi tới một hẻm nhỏ gần bên, sau đó vẽ một bản đồ kết cấu của phủ thành chủ trên mặt đất, nhìn qua thật sơ lược.

Là tòa kiến trúc khí phái nhất trong Nhạc gia thành, thành chủ phủ chiếm diện tích tuy rộng lớn nhưng kết cấu rất đơn giản. Bất quá chỉ có một hậu viện, cộng thêm tiền điện cùng hai mươi mấy gian phòng. Trong đó hậu viện không có người nào ở lại. Nhạc Duẫn Kiệt là tộc trưởng, bình thường vẫn ở gần trong từ đường, xem như tỏ thái độ tôn trọng tông tộc.

- Quan trọng nhất là cung! Trong tiệc rượu ngoại trừ những võ sư tuần phủ ra, cũng không ai được đeo cung tên. Cho nên nhiệm vụ của a Lực chính là tìm địa điểm đặt cung tên! Khả năng nhất chính là bốn phòng phía tây, còn có đại đường hậu điện…

Nhiễm Lực cau mày há miệng như muốn nói gì đó. Cuối cùng vẻ mặt khó chịu, đem bao đao kiếm vác trên người nhét vào trong tay Lâm Trác. Giờ phút này trong lòng hắn thật bàng hoàng xen lẫn hưng phấn, từ bản tâm mà nói, hắn muốn đi theo bên cạnh Nhạc Vũ sóng vai chiến đấu. Bất quá Nhiễm Lực càng hiểu rõ ràng hơn, từ ý nghĩa nào đó mà nói, có thể phá được những cung tên kia hay

không trực tiếp quyết định sự thành bại của Nhạc Vũ. Vị tiểu thiếu gia này của hắn, tuyệt đối không thể yên tâm giao chuyện này cho người khác. Hơn nữa thân hình đặc thù khoa trương của hắn cũng là một vấn đề, thật sự rất dễ dàng bị người nhìn thấu thân phận. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Vẻ mặt không chút biểu cảm của Lâm Trác cũng hiện lên một tia kinh ngạc cùng khó hiểu. Sau đó lại rũ mắt xuống hờ hững như trước.

- Cung tên hắn là đặt trong phòng thứ ba phía tây. Nhưng cung của tộc trưởng cùng mấy vị đại nhân kia luôn để tách ra!

Nhạc Vũ khẽ nắm tay, Thập Bát Thạch Cung của Nhạc Duẫn Kiệt tự nhiên không thể đặt chung một chỗ với loại cung tên bình thường. Điều này cũng không vượt ngoài sự dự liệu của hắn.

- Tiếp theo là võ sư tuần thành bên ngoài phủ, còn có con đường rút lui!

Nói tới đây, ánh mắt Nhạc Vũ chuyển lên người Hoàng Phàm, sau đó từ trong lòng lấy ra mấy bình sứ:

- Phiền toái lão chưởng quỹ sau khi trở về đem nước thuốc rải chung quanh, nhớ cách nhà chúng ta xa một chút…

Vẻ mặt Hoàng Phàm đau khổ, cầm mấy bình thuốc trong tay. Tâm tình của hắn nặng nề như đưa đám, nhưng chuyện này hắn lại không dám không làm theo. Nguyên nhân là sau khi Nhạc Vũ nói xong, còn làm ra vẻ thật vô tội cười:

- Lão chưởng quỹ là người thông minh, nghĩ rằng nhất định ngài cũng đã nghĩ ra nếu như trên đường chúng ta rút lui, bởi vì lão chưởng quỹ quên mất làm gì đó, mà hậu quả bị bắt cuối cùng là thế nào a? Ta cam đoan với ngươi, cuối cùng chúng ta chưa chắc sẽ có chuyện, nhưng ngài nhất định sẽ gặp xui xẻo…

Thiếu chút nữa Hoàng Phàm đã muốn bật khóc lên, nghĩ thầm mình tại sao lại có một chủ tử như vậy? Nhưng cũng do câu nói tương tự như lời uy hiếp của Nhạc Vũ, lại làm nội tâm hắn yên tâm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Kinh biến đột nhiên phát sinh

Giờ Tuất sáu khắc, cũng khoảng tám giờ rưỡi, Nhạc Vũ mang theo một thùng nước làm bằng gỗ đi lên lầu phía tây phủ thành chủ quan sát.

Ở bên trong hẻm nhỏ hắn đã thay một bộ quần áo bó sát. Nhưng hắn vẫn còn e ngại chưa đủ, lại dùng dây buộc mười mấy vòng trên người. Đây là vì phòng ngừa tay áo tung bay, mang theo tiếng gió. Ngoài ra cộng thêm hệ thống phụ trợ trí năng giúp khống chế hai chân, làm mỗi bước chân của hắn không hề có một chút tiếng vang.

Trong tay của hắn không cầm kiếm, trong bóng tối, binh khí đều có ánh phản xạ, thường thường là phương thức thật dễ dàng làm bại lộ hành tung nhất.

Khi Nhạc Vũ bước lên thanh lầu xoắn ốc tiến lên tầng cao nhất, ở không gian vách tường bốn bề đều rộng mở, hai gã võ sư canh gác đang thật cảnh giác nhìn lên bầu trời. Hiển nhiên bốn gã võ sư hôn mê bên dưới cũng không làm kinh động tới bọn họ.

Tám lầu quan sát trong thành chủ phủ cũng thật rộng lớn, đủ để an trí hai bệ Thiên Trượng Nỗ. Nhưng hiện tại nhân thủ cùng cự nỏ của Nhạc gia thành thật khan hiếm, ngoại trừ đỉnh núi cùng thành tường, chỉ có từ đường còn bố trí chút ít. Lúc này vì tiếp đãi người của Đạm Vân thành, tạm thời Nhạc gia đem đại lượng võ sư điều tới đây, đã xem như coi trọng.

Đến nơi này, Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận. Hắn biết những võ sư cấp thấp này cũng cực kỳ nhạy cảm đối với khí cơ. Đặt thùng gỗ ngay cửa, lúc tiến vào bên trong hắn dừng cả hô hấp, lại dùng hệ thống phụ trợ phong bế toàn thân, e sợ bị tra xét. Ngoài ra Nhạc Vũ còn khống chế chân khí trong đan điền, điều khiển theo hình âm dương lúc luyện Thái Cực kiếm xoay tròn. Từ sớm hắn đã phát hiện, lợi dụng phương pháp này có thể kiềm chế chân khí rất tốt.

Khi hắn vô thanh vô tức đi tới gần phía sau một người võ sư, vị võ sư kia rốt cục cảm thấy không ổn, nhưng lúc ấy ngón tay của Nhạc Vũ đã đè xuống bên vai trái của hắn. Lực đạo cùng nội tức sử dụng không nhẹ không nặng, đủ khiến cho một vị võ sư cấp thấp hôn mê. Nhưng đúng lúc này vị võ sư khác cũng vừa quay đầu lại.

Lần này Nhạc Vũ đột nhiên cất bước qua bên trái, đồng thời trong thời gian ngắn rút kiếm ra, chiêu thức đầu tiên chém ngay vào chuôi đao bên hông vị võ sư. Mà kiếm thứ hai tranh thủ trước khi vị võ sư kịp thời mở miệng kêu cứu hắn đã sử dụng lưng kiếm đánh người kia bất tỉnh.

Tiếp theo hắn vốn muốn dùng dây cùng lan can ngụy trang tư thế thường trực của hai vị võ sư giống như cách ứng phó với bảy lầu canh giác kia. Nhưng khi Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, phát hiện phía chân trời có thứ gì đó như ẩn như hiện đang hướng Nhạc gia thành bay tới, Nhạc Vũ nhíu mày, bỏ qua công việc ngụy trang trước mắt.

Lần này hắn lại dùng cách cũ, lợi dụng mùi vị dẫn dụ yêu thú. Thông thường mà nói, khứu giác của loài chim bay luôn tương đối bén nhạy. Nhưng chỉ có loài chim có tính ăn thịt thối thì ngoại lệ. Loài Kên Kên ở kiếp trước của hắn, là có thử ngửi được mùi thịt thối cách mười mấy cây số. Nếu như có thêm một chút gió, như vậy khoảng cách này còn kéo xa hơn. Mà ở thế giới này, loài yêu cầm cấp hai cấp ba, khứu giác chỉ sợ càng thêm kinh khủng.

Nói thật ra hiện tại Nhạc Vũ rất muốn biết, chút ít thuốc nước mình chế luyện kia rốt cục sẽ đưa tới thứ quái vật gì, nhưng lúc này hắn đã không còn thời gian. Hắn vội vã phá hư trường cung tùy thân của hai vị võ sư, lợi dụng thùng gỗ mang tới lúc nãy, bố trí một bẫy rập nhỏ ngay cửa, sau đó trực tiếp từ lan can bên kia nhảy xuống, hội hợp với Lâm Trác đang chờ bên trong rừng cây thông nhỏ bên cạnh.

Sau đó không bao lâu, quả nhiên liền nhìn thấy ánh lửa bên trong phủ thành chủ liên tục dập tắt, lại thấy có người mang theo bọn thủ hạ vội vã đi lên lầu quan sát, sau đó vang lên tiếng hét phẫn nộ liên tiếp.

Nhạc Vũ cười khan một tiếng, mang theo Lâm Trác vẻ mặt âm trầm băng sương hướng ngay vị trí trung ương phủ thành chủ đi tới. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Ánh lửa dập tắt đã nằm trong dự liệu của hắn, đối mặt loài chim bay đột kích đại quy mô, không ai dám cầm cây đuốc để trở thành mục tiêu.

Lúc này những cơ quan nhỏ bố trí trên lầu quan sát đã có thể phát huy ra tác dụng, là nơi có phạm vi quan sát trống trải nhất, hơn nữa còn không có bất kỳ góc chết nào, ở bất cứ góc độ nào cũng có thể dùng cung tên kháng cự yêu cầm tấn công với lực sát thương thật lớn. Cho nên những võ sư nằm trong phiên trực của thành chủ phủ khi vừa phát hiện yêu cầu sẽ lập tức chạy tới, chuyện này là đương nhiên.

Thật ra lần này Nhạc Vũ bố trí cơ quan cũng thật thô ráp, nếu như ở ngày thường, dù là người thường cũng không cần rút lui. Nhưng vấn đề là khi nôn nóng sẽ làm người ta luôn bất cẩn, mà tu vi nội tức của võ sư cấp thấp cũng không có khả năng nhìn ban đêm rõ như ban ngày.

Còn có mấy thùng nước kia, thật ra cũng không tạo thành thương tổn gì. Nhưng dây cung kỵ nước, hơn nữa hắn còn đặc chế một loại tễ thuốc đủ làm cho những loại gân thú kia sau khi bị dính nước thì lực đàn hồi sẽ giảm xuống từ bốn đến sáu thành, chính xác sẽ hạ xuống tới thấp nhất. Điều này cũng có ý nghĩa, những cây cung kia đối với hắn không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Nhưng những thủ đoạn nhỏ không lên được mặt bàn này cũng chỉ có thể làm được tới đó mà thôi, hành động kế tiếp vẫn phải dựa vào đao kiếm trong tay hắn.

Trong phủ thành chủ không còn một ánh đèn, trong ba thước cơ hồ không thể phân biệt ra bóng người. Mà đoạn đường Nhạc Vũ đi tới cơ hồ không hề bị ngăn cản, mặc dù có hoài nghi nhưng vẫn bị Nhạc Vũ giành hạ thủ trước, sử dụng lưng kiếm trực tiếp đánh họ bất tỉnh.

Khi hắn từ hành lang phía dãy phòng bên phải đi về đại đường phía trước, trong lúc mơ hồ chợt nhìn thấy một thân ảnh rất to con, đang thừa dịp trong thành chủ phủ phòng ngự lơ lỏng xông vào trong một căn phòng thứ ba phía tây. Khóe môi Nhạc Vũ khẽ nhếch lên, bước chân không hề dừng lại đi tới trước cửa đại đường mở rộng.

Đại điện thành chủ phủ cực kỳ rộng rãi, nhưng hiện tại đã hoàn toàn tắt ánh sáng. Nhạc Duẫn Kiệt đang ở bên trong đại đường, mấy người khác đến từ Đạm Vân thành cùng một vài người đứng đầu của tông tộc Nhạc thị đang phân ra ngồi hai bên.

Khi Nhạc Vũ cùng Lâm Trác xuất hiện ngay cửa đại đường trong khăn che mặt, mọi người còn đang quan tâm tình hình bên ngoài cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn ra.

- Ngươi là người phương nào?

Người đặt câu hỏi đầu tiên là một trong bốn vị võ sư cấp thấp cầm đao thủ hộ đại đường. Đồng thời theo tiếng quát chính là bốn đường đao ảnh.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn viền chỉ bạc trên vạt tay áo của bốn người này, sau đó hai mắt khẽ nheo lại. Hắn lười vận dụng những lá bài tẩy của mình, chỉ dụng kiếm thuật trụ cột tầm thường phát ra một kiếm như điện quang lọt vào bên trong đao ảnh, đâm vào cổ tay một vị võ sư. Sau đó lại lớn mật nghiêng người lách qua khe hở do đường đao người này đánh ra, lưng kiếm tiện tay đánh ra vỗ vào đầu gối một vị võ sư khác.

Chỉ nghe "ba" một tiếng vang nhỏ, xương bánh chè chân phải người này vỡ vụn, thân hình quỳ sụp xuống mặt đất. Kiếm quang trong tay Nhạc Vũ lóng lánh một lần nữa, một kiếm này đâm thẳng tới vùng không gian trống sau khi người kia vừa té xuống, lại đâm trúng gân bắp thịt trên vai người bên trái.

Đi theo phía sau, ánh mắt Lâm Trác chợt phát sáng, mấy kiếm này của Nhạc Vũ từ đầu tới cuối luôn cho hắn cảm giác thật chất phác tự nhiên. Rõ ràng thật bình thường không có gì lạ, nhưng mấy vị võ sư gác cửa lại không cách nào ngăn cản, hơn nữa xuất ra dị thường lưu loát, tựa như nước chảy mây trôi, vô cùng tự nhiên.

Kiếm thuật như thế Lâm Trác thật sự lần đầu tiên nhìn thấy, cũng cảm thấy thật hâm mộ. Nếu như đổi lại vị trí với Nhạc Vũ, mặc dù hắn nghĩ mình có thể chiến thắng bốn vị võ sư này, nhưng không thể làm được hời hợt đến như vậy, cần dùng ít nhất mười mấy chiêu mới có thể thành công. Nhưng Lâm Trác cũng biết, sợ rằng cả đời này của mình cũng đừng nghĩ có thể đạt tới cảnh giới như thế. Vô luận công pháp hắn tu tập hay kiếm của hắn, cũng chỉ dùng chiêu thức vô cùng bén nhọn, xé mở hết thảy những ý cảnh ám ngại. Nếu thật sự muốn làm như Nhạc Vũ hôm nay, ngược lại sẽ giảm uy lực xuống thấp.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ lại không hề có cảm xúc gì, tuy bốn người cùng cấp với hắn, song hắn có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp, vô luận là tốc độ hay lực

lượng đều mạnh hơn đối phương rất nhiều. Nửa năm trước hắn có thể dùng tu vi trên dưới cấp tám tiến lui tự nhiên dưới kiếm của Nhạc Hữu Thành, giờ phút này đối mặt với bốn vị võ sư sơ cấp, bất quá như khi dễ vài tiểu hài tử mà thôi.

Tiện tay đem người cuối cùng quật ngã, Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn đại đường trước mắt. Ở nơi này, đó mới được chân chính xưng tụng là chiến đấu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: TỰ MÌNH XÔNG HANG HỔ

Trong đại đường vẫn hoàn toàn yên tĩnh, bao gồm mười vị võ sư trung cao cấp bên trong, rất nhiều người đều bị vây trong trạng thái ngạc nhiên.

Thời gian Nhạc Vũ giải quyết bốn người ngoài cửa thật sự quá ngắn, chỉ trong mấy lần hô hấp, đã làm cho bốn gã võ sư vứt đao hay ngã xuống đất không dậy nổi, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu. Thế cho nên võ sư cấp thấp đứng ngay cửa không kịp phản ứng, mà mấy vị ngồi bên trong lại cảm giác kinh ngạc. Bọn họ bắt đầu cẩn thận đánh giá hắc y nhân vừa xuất hiện, còn có một nam tử cao ráo trong tay ôm một bọc đao kiếm.

Vô luận như thế nào, có thể trong nháy mắt giải quyết bốn võ sư cấp thấp, cũng đã đủ khiến cho bọn họ xem trọng. Trên thực tế tư thái thong dong của hắc y nhân kia, cho dù là võ sư cấp sau bình thường chưa chắc sẽ làm được như thế.

- Ha hả, thật là thú vị! Duẫn Kiệt huynh, hôm nay Nhạc gia thành, dù chỉ là một võ sư cấp một nho nhỏ, cũng đã có thể lấn tới trên cửa rồi sao?

Hồng Chính ngồi bên trái đại đường, hơi lộ ra nụ cười nghiêng đầu nhìn qua. Năm nay hắn đã hơn bốn mươi, đã hơn trung niên. Nhưng bởi vì biết bảo dưỡng, gương mặt nhìn lại vẫn thấy có vẻ tuấn mỹ, chỉ khoảng hơn ba mươi, đặc biệt khi hắn cười, còn có loại mị lực đặc thù, làm người ta có cảm giác như tắm gió xuân.

Nhưng lúc này Nhạc Duẫn Văn hoàn toàn không có cảm giác như vậy, sắc mặt hắn vô cùng âm trầm, trong con ngươi bao hàm một tia nổi giận.

Mặc dù Nhạc Vũ kiêm chế khí tức rất tốt, song tu vi nội tức mới đạt tới tầng mười căn bản không cách nào giấu diếm được những cường giả đạt tới hậu thiên đỉnh phong. Mà cho dù hắn tu luyện công pháp cùng kiếm kỹ đặt thù, vẫn không cách nào hủy diệt được sự thực hắc y nhân này chỉ là một võ sư cấp một nho

nhỏ.

Điều này làm Nhạc Duẫn Văn cảm thấy vô cùng khó chịu, hắn không rõ người này rốt cục làm sao xông qua lầu quan sát cùng võ sư tuần phủ ngăn trở mà xuất hiện ở nơi này. Song không chút nào nghi ngờ, lần này ở trước mặt Thương Lan kiếm vương của Đạm Vân thành, mặt mũi Nhạc gia đúng là quét rác! Đặc biệt sự an toàn trong buổi yến tiệc tại thành chủ phủ lần này, chính do tay hắn an bài, điều này càng làm cho hắn cảm thấy lúng túng.

Nhạc Duẫn Kiệt lại không thèm để ý chút nào, đầu tiên hắn đưa đôi mắt nghi ngờ nhìn hai thân ảnh trước mắt, sau đó thật nhàn nhã gắp thức ăn bỏ vào trong miệng.

- Hồng huynh nói đùa, chỉ là một phiền toái nhỏ, chỉ cần bọn tiểu bối tự mình giải quyết, ta và ngươi lại tiếp tục uống rượu là được!

- Phải không?

Hồng Chính híp mắt, lại cười lên, nâng cốc lên môi:

- Nếu Duẫn Kiệt huynh nói như vậy, ta mỏi mắt mong chờ là được!

Trong miệng dù nói như thế nhưng hắn cũng làm như vậy. Hồng Chính uống cạn chén rượu, lại có hứng thú nhìn ra cửa. Trong lòng hắn thật ra cũng xem thường tổ hợp một cao một thấp thật kỳ quái đứng bên ngoài, nhưng có thể xuất ra kiếm kỹ đơn giản như vậy nhưng lại với tốc độ nhanh tới như thế, hắn ít nhiều gì vẫn có chút bản lĩnh, điều này làm cho hắn hơi thoáng có chút mong đợi.

Ngay khi mọi người bên trong đang đưa mắt đánh giá bên ngoài, Nhạc Vũ cũng đang quan sát đại đường thành chủ phủ. Làm cho hắn cảm giác bất đắc dĩ chính là, Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn đều đang ở bên trong, đây là tình huống bết bát nhất mà hắn dự kiến. Bất quá với tình hình trước mắt, cũng đã không cho phép hắn được lùi bước.

Trực tiếp bỏ qua ánh mắt đầy sát ý của Nhạc Duẫn Văn, Nhạc Vũ đưa mắt quét sang hai bên. Trong đại điện tổng cộng có khoảng hơn tám mươi người, trong đó trên tay áo những người có thêu chỉ bạc phỏng chừng có hơn mười người. Tất cả những người còn lại đều là võ sư cấp thấp từ cấp ba trở xuống, còn có hai mươi mấy người có tư cách đi theo trưởng bối dự tiệc, là những con cháu trẻ tuổi có tư

chất cùng thân phận nhất định. Trong những người này có người mang theo vẻ mặt mỉa mai, có người thì khó hiểu, còn có cả người đang nén giận, gương mặt tràn ngập sát cơ. Mà ánh mắt của mấy mươi võ giả khi tập trung một người, lực áp bách mạnh mẽ cũng mãnh liệt tràn tới.

Thực lực này mạnh hơn không ít so với dự liệu của hắn, đoán chừng những nhân thủ ở đây đã là một phần tư thực lực của Nhạc gia. Điều này xem ra, ý nguyện kết minh giữa Nhạc Duẫn Kiệt cùng Đạm Vân thành thật sự là có chút thành ý.

Hô hấp của Nhạc Vũ thoáng bị cứng lại, sau đó lại thấy buồn cười. Hắn thầm nghĩ tràng diện này cũng có chút giống kiếp trước khi hắn hoàn thành nhiệm vụ S cấp cuối cùng, tự mình xông vào doanh địa của trùm buôn thuốc phiện, chẳng qua lúc này đối thủ của hắn lại mạnh hơn địch nhân của hắn ở kiếp trước. Chẳng qua thật sự không biết hôm nay mình còn có thể toàn thân trở lui nữa hay không?

Hắn lại nắm chặt dây buộc của thanh Ô Kim kiếm sau lưng, đem chuôi kiếm điều chỉnh tới vị trí dễ rút ra nhất, sau đó không chút nghĩ ngợi bước vào trong đại đường. Ngay một khắc này, tư tưởng đang xoay chuyển của hắn thật nhanh chóng lắng đọng xuống, tiến vào tâm cảnh không minh trong suốt, tất cả những tâm tư ý tưởng trong tích tắc đều biến mất, trong đầu chỉ còn lại một cỗ huyết khí hào hùng, ngoại trừ thanh kiếm trong tay, không còn gì khác.

Ở phía sau Nhạc Vũ, Lâm Trác thoáng có chút do dự. Hắn vốn cho là Nhạc Vũ có thể sẽ động thủ đối với cha con Tấn thị, phương pháp cũng chính là ám sát giống như giải quyết ngăn trở bên ngoài. Nhưng cách làm hiện tại của Nhạc Vũ cũng hoàn toàn công khai, đang đứng trước đại đường thành chủ phủ!

Những binh khí trong tay mình chẳng lẽ vì chuyện này mà chuẩn bị? Chẳng lẽ hắn không chút sợ hãi với gần trăm người trong đại đường?

Trong nháy mắt, trong lòng Lâm Trác đã hiện lên trăm ngàn ý niệm, mà hình ảnh cuối cùng trong đầu dừng ở mấy canh giờ trước, một khắc hắn bị bại dưới chiêu kiếm kia. Cuối cùng Lâm Trác lướt qua tâm lý chần chờ, theo sát phía sau Nhạc Vũ, bước vào cánh cửa. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Giờ phút này hơn mười võ sĩ mặc giáp đi theo bốn gã võ sư hộ vệ cửa đại đường đã xa xa thối lui, lớn tiếng hô hoán nhân thủ gần đó. Trong đó còn có người lấy ra cả trúc tiêu tùy thân thổi lên, vang dội cả thành chủ phủ. Nhưng đầu tiên ngăn

trở chính là hơn mười vị võ sư đang ngồi sát bên ngoài cửa đại đường.

- Lại dám xông vào thành chủ phủ, làm tổn thương người của Nhạc gia ta, ngươi đúng là lớn mật!

Một đao ảnh tử kim sắc không hề kém một kích toàn lực của Lâm Trác trong nháy mắt phá vỡ không gian hơn mười trượng, hướng phương vị của Nhạc Vũ đánh thẳng tới. Đao dù chưa tới, nhưng hai người nơi cửa có cảm giác bị xé rách làn da, liền cảm nhận được một loại khí phách phá tan tất cả!

Con ngươi Nhạc Vũ nhất thời co rụt lại, thầm nghĩ Nhạc gia quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ. Nhìn vào số tuổi bất quá chỉ hai mươi, tay áo đã có thêu hai đường chỉ bạc, sử dụng đao kỹ tinh diệu không kém hơn Trùng Tiêu Tích Tà kiếm của Lâm Trác. Không biết đây là vị nào trong hơn hai mươi vị đường huynh của hắn?

Tâm niệm thay đổi trong đầu thật nhanh, tốc độ thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ còn nhanh hơn ý nghĩ. Hắn không muốn dây dưa với những người này, thanh kiếm trong tay vẽ ra một đường, lấy một cỗ hấp lực ngưng trệ đem lưỡi đao dẫn dắt rời đi, trong lúc đao kiếm sắp giao nhau, thuận thế hất mạnh. Sau đó trong tai chợt nghe được thanh âm đao kiếm giao kích, khi kiếm thế của hắn dẫn dắt đao thế văng ra, ngược lại đao kiếm lại chạm vào nhau.

Tiện tay hắn cắt ngang một vết kiếm trên tay người kia, bước chân Nhạc Vũ không có chút nào dừng lại, thẳng tắp đi về chỗ ngồi của Hồng Phi. Mà trong tay hắn mỗi lần đánh ra một kiếm, hơn phân nửa có một người lảo đảo thối lui. Trên mặt đất cẩm thạch lại rơi xuống vài giọt máu tươi.

Lâm Trác sải bước theo sau, hô hấp càng lúc càng mạnh, tiêu cự trong mắt đã bắt đầu tan rả. Trong đầu hắn lúc này, đến đến đi đi đều chỉ có kiếm quang bay nhanh trong tay Nhạc Vũ tựa như ảo mộng, còn những võ sư yếu ớt tới mức không chịu nổi một kiếm của hắn. Sau đó dần dần trong lòng hắn chỉ còn một ý niệm.

Trên đời này, thực sự còn có người như vậy! Lấy kém đánh mạnh, lấy ít chiến nhiều, lại có thể hoành hành trăm bước, không một địch thủ!

Trong thoáng chốc, Lâm Trác chỉ cảm thấy bóng lưng thiếu niên trước mắt sừng sững như núi, hầu như cao tới mức không thể chạm tới.

- Đổi kiếm!

Nhạc Vũ cố ý giảm thấp thanh âm thức tỉnh tâm thần của Lâm Trác. Hắn giương mắt nhìn lên, thanh cương kiếm trong tay Nhạc Vũ rốt cục trong những lần va chạm binh khí đã bị sứt mẻ. Lâm Trác gần như theo bản năng lấy ra một thanh cương kiếm trở tay đưa tới, mà Nhạc Vũ cũng quyết đoán vứt kiếm sang bên, sau đó thừa dịp kẽ hở chiến đấu, nhận lấy thanh kiếm mới từ tay Lâm Trác.

Mà lúc này trong mắt Nhạc Vũ, đã tràn đầy vẻ ngưng trọng. Trong địch nhân xuất hiện trước mặt hắn, rốt cục xuất hiện thân ảnh võ sư trung giai. Kiếm khí vô cùng chân thật kia, nếu không phải nội tức bản thân hắn đạt tới Đại Hỗn Nguyên Chân Lực tầng thứ mười, căn bản không cách nào đối kháng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: NGẦM CHỨA SÁT CƠ

- Là Đại Hỗn Nguyên Chân Khí!

Khi kiếm khí đủ màu sắc từ mũi kiếm của Nhạc Vũ lộ ra, ở trên đại đường rốt cục liền nghe Nhạc Duẫn Văn phát ra một tiếng kêu kinh hãi. Hắn thật không thể tin được hắc y nhân ở ngoài cửa lại có thể sử dụng loại công quyết tầng dưới chót này.

- Chỉ có mã bề ngoài! Tốc độ hồi khí của người này, tựa hồ hơi nhanh một chút! Hơn nữa khí mạch dài, không giống những người tu tập Đại Hỗn Nguyên Chân Khí.

Hồng Chính khẽ lắc đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. Người kia hiện tại đã chiến đấu với ba mươi vị võ sư, nhưng cho tới giờ khắc này, khí mạch kia chẳng những không thấy suy kiệt, ngược lại càng lộ vẻ bồng bột tràn đầy. Điều này cố nhiên là vì hắc y nhân kia luôn kiềm chế lại chân khí, không cho lãng phí vô ích, song nếu không phải hắn khả năng khôi phục sức lực của hắn đã có được nền tảng, sẽ không đạt được tới trình độ như vậy.

Lúc này hắn đã không còn tâm tư khinh thường như trước. Sau khi Nhạc Vũ bước vào trong đại đường, đã đi hơn sáu mươi bước, một bước một kiếm, hai kiếm sẽ đả thương một người, khiến cho người ngã bàn đổ tràn lan trong đại đường, mà khoảng cách với ghế chủ tọa chỉ còn hơn ba mươi trượng. Khí thế bá đạo vô địch làm cho hắn cũng phải động dung. Nhìn lại cả đại đường, ngoại trừ con cháu hậu bối song phương, người có thể chiến đấu chỉ bất quá hơn hai mươi người mà thôi.

- Hơn nữa kiếm thuật của người này thật sự có chút cổ quái! Phẩm cấp hắn phải là cao cấp, nhưng Hồng Chính này chưa từng nghe nói qua bao giờ.

- Ta cũng chưa từng nghe nói!

Nỗi tức giận của Nhạc Duẫn Văn đã tiêu tán từ lâu, lúc này lại có vẻ kiêng kỵ:

- Kiếm pháp của người này thật sự vô cùng hoa lệ yêu nghiệt, thật không biết là nhân vật từ nơi nào xuất hiện!

Nhạc Vũ sử dụng kiếm thuật là kiếm pháp trụ cột mà hắn tự nghĩ ra, so sánh với Võ Đang Thái Cực kiếm thuộc dạng kiếm thuật thực chiến, đối với người khác nhìn vào tự nhiên thấy vô cùng đơn giản, hơn nữa chất phác tự nhiên. Nhưng với ánh mắt của người như Hồng Chính cùng Nhạc Duẫn Văn nhìn vào, lại có một phen tư vị khác. Kiếm thức tự nhiên lưu loát, không có chút trì trệ ở trong mắt hai người có thể khen là hoa lệ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Từ nơi nào xuất hiện sao? Ha hả, Duẫn Văn huynh, ta nghĩ người này cho dù không phải là con cháu Nhạc gia các vị, cũng có quan hê sâu xa với gia tộc các ngươi…

Hồng Chính nhẹ giọng cười, trong giọng nói mang theo một tia cười nhạt:

- Ngài còn chưa nhìn ra sao? Cho đến bây giờ hắn vẫn đang hạ thủ lưu tình!

Nhạc Vũ đúng thật đang hạ thủ lưu tình, mỗi một kiếm đâm ra chỉ chọn đâm vào da thịt, hoặc lấy lưng kiếm đánh gãy các đốt ngón tay cùng xương cánh tay của đối thủ. Hắn dụng lực cũng rất có phân tấc, tuy có thể làm họ tạm thời mất đi năng lực chiến đấu, nhưng không đến mức làm tàn phế, càng không đến nỗi trí mạng.

Đây không phải hắn có tình cảm gì với những tộc nhân này, mà thật sự cũng không cần thiết. Lần này hắn tới đây, không phải vì gây tử cừu với Nhạc gia.

Chẳng qua làm như thế không khỏi ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn. Tựa hồ nhìn thấu được trong lòng hắn không có sát ý, ba người trên đại đường cũng ổn như núi, tạm thời không có ý tứ động thủ.

Lướt mắt nhìn vào trong đại đường, Nhạc Vũ bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Trường kiếm trong tay bỗng dưng xoáy mạnh, một ít tia lửa bắn lên, Nhạc Vũ huy kiếm thành vòng tròn, ngay khi đối thủ trước mặt không cách nào kịp thu lực, hắn lại quyết đoán chém ra, đồng dạng dùng lưng kiếm đánh mạnh vào cổ tay của vị võ sư cấp năm, một kích đủ làm cho hai yêu thú cấp hai đỉnh phong bị nát xương lại chỉ đổi lấy tiếng vang nứt xương của đối thủ.

- Đổi kiếm!

Một thanh cương kiếm lại xuất từ tay Lâm Trác. Nhạc Vũ thuận thế lắc nhẹ cánh tay phải đã vô cùng nhức mỏi.

Căn cơ của võ sư trung cấp đã vô cùng chắc chắn, đối với việc khống chế chân khí cùng lực lượng bản thân và sự hiểu biết về võ đạo, những võ sư cấp thấp không thể so sánh.

Ở giai đoạn này, muốn dùng tứ lạng bạt thiên cân bản thân cũng phải có được lực ngàn cân căn bản. Cho nên khi đối mặt với những võ sư sơ cấp, hắn có thể huy vũ tự nhiên. Nhưng một khi đổi lại vị võ sư cấp năm vừa rồi, hắn lại có nhiều lần thiếu chút nữa mất đi khống chế, nhiều lần đều đi tới mức cực hạn. Mặc dù cuối cùng hắn đánh bại đối phương, song quá trình này vô cùng mạo hiểm, đã xuất ra hết vốn liếng của hắn. Ngoài ra bản thân hắn cũng không dễ chịu, chẳng những cánh tay bị bủn rủn, trong lúc nhất thời cơ hồ không cách nào dùng sức, thậm chí cả thanh cương kiếm cấp bốn vừa rồi cũng đã bị hư hỏng gần như hủy diệt.

Những người này chẳng qua còn chưa thích ứng cách chiến đấu của hắn mà thôi, Nhạc Vũ tin tưởng, nếu giao thủ thêm vài lần, người thua nhất định là hắn!

Thở mạnh một hơi thật sâu, Nhạc Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy những "tộc bá" "tộc thúc" thậm chí "thúc tổ phụ" đều mang vẻ mặt âm trầm đứng lên. Lại nhìn qua chỗ Hồng Phi, lúc này chỉ còn cách hắn chừng bốn mươi bước…

Khóe môi Nhạc Vũ sau lớp khăn che mặt chợt nhếch lên, lại chậm chạp mà kiên quyết bước thêm một bước. Hắn muốn thử lại lần nữa, hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng phối hợp cùng bộ Thái Cực kiếm rốt cục có thể đi tới loại trình độ nào!

- Có phải người trong tộc của ta hay không ta không biết, nhưng ta có thể xác định, bộ kiếm pháp hắn sử dụng không phải của Nhạc gia ta!

Lại nhìn tới vị võ sư cấp bốn đang lảo đảo ngã ra khỏi vòng chiến, Nhạc Duẫn Văn hừ nhẹ:

- Đáng tiếc chấp sự Tấn Húc không có ở đây, nếu không trong vòng vài hơi hô hấp có thể bắt sống hắn!

Trên mặt dù mang theo vẻ phẫn hận, song trong mắt của hắn lại có vẻ kinh nghi bất định. Thời gian dài như vậy, nếu hắn không nhận ra thân hình hai hắc y nhân có vấn đề, vậy thì uổng phí hắn là cường giả đỉnh cao của Nhạc gia thành.

Hắc y nhân kia độn thêm bông vải trong người, mặc dù buộc lại rất chặt, nhưng cuộc chiến ngày càng kịch liệt, ít nhiều đã có chút biến hình. Nếu hạ thấp đôi giày, số tuổi thật sự còn chưa đủ mười bốn. Về phần nam tử cao gầy, mới nhìn có vẻ không có vấn đề gì, nhưng nếu dụng tâm quan sát, có thể thấy được những thứ độn thêm kia không thích hợp, thân hình chân thật của hắn hắn càng thêm gầy hơn.

Như thế xem ra, cách nói của Hồng Chính cũng chưa hẳn là không thể nào. Nếu không phải lo lắng có người nhận ra thân phận, làm sao cần giả dạng như thế?

Nếu thật sự là như thế, người thiếu niên này đến tột cùng là thiên tài của gia đình nào trong tông tộc? Vì sao trước đây chẳng bao giờ nghe nói qua.

Trong đầu vừa nghĩ tới điều này, Nhạc Duẫn Văn chợt cảm thấy thân hình của hai người trước mắt tựa hồ có chút quen thuộc. Chỉ là nhất thời còn chưa nghĩ ra hai hắc y nhân này lại là người nào.

- Ha hả! Không phải dĩ nhiên là tốt nhất! Nhưng ta nhìn thấy ý tứ của hai vị này, tựa hồ là hướng về phía Hồng Phi nhà ta mà đến. Nếu là Nhạc gia các ngươi không cách nào bắt được hắn, thì để chúng ta xuất thủ thế nào?

Lời vừa rơi xuống, tay trái cầm kiếm của Hồng Chính chợt nắm chặt, vẫn làm ra hình dáng như cúi đầu uống rượu, che giấu phần sát cơ lóe lên trong mắt.

- Hồng huynh nói đùa, chuyện của Nhạc gia chúng ta thật không dám làm phiền!

Sắc mặt Nhạc Duẫn Kiệt đã tương tự như Nhạc Duẫn Văn, vô cùng ngưng trọng. Thêm chút suy tư, hắn phất ống tay áo:

- Mấy người đi lấy cung cho ta!

Vừa nghe lời ấy, Nhạc Duẫn Văn nhất thời cau mày, hắn có chút không rõ vì sao huynh trưởng không tự xuất thủ. Lúc này rõ ràng không cần thể diện, ngược lại nếu người kia thật sự là con cháu Nhạc gia, lẽ ra bọn họ phải cảm thấy quang vinh mới đúng.

Nhưng khi nghe được mệnh lệnh sai người đi lấy cung tên, trong lòng hắn cuối cùng chợt yên tâm hơn. Hắn biết huynh trưởng của mình tuy nổi tiếng dùng kiếm, nhưng cung thuật cũng có một không hai trong Bắc Mã Nguyên. Trong vòng sáu trăm bước, vô luận vật chết hay còn sống, cho tới bây giờ chưa bao giờ thất bại. Năm đó cũng dựa vào tài bắn cung kinh người này, đã áp đảo một vị đường huynh có tu vi cao hơn, được nhiều trưởng lão trong tông tộc vừa ý, cuối cùng ngồi lên vị trí tộc trưởng.

Uy lực của Thập Bát Thạch Cung sau hậu đường chỉ cần kéo ra chừng nửa dây cung, lực sát thương đã là cực mạnh. Nhưng cung thuật của huynh trưởng hắn cũng đủ khống chế được phân tấc.

Hồng Chính lại cười một tiếng:

- Duẫn Kiệt huynh, vì một đứa bé như vậy muốn dùng tới cung của ngươi, có phải có chút quá khoa trương hay không?

Hơi lắc đầu, Nhạc Duẫn Kiệt cười khổ không đáp, trong khoảnh khắc này hắc y nhân kia lại tiến thêm mười bước. Mười kiếm năm người, mấy vị cao thủ vây quanh hắn không thể kéo dài thời gian thêm chút nào nữa. Đối phó tên tiểu tử kia hắn thật đúng là không hề có chút nắm chắc.

Nhạc Duẫn Văn lại có chút bất mãn, khi hắn đang định trả lời, lại nhìn thấy hai cung giáp sĩ vừa phụng lệnh đi lấy cung đang vội vã từ bên trong hậu đường chạy ra, chẳng những hai bàn tay trắng, sắc mặt còn mang theo vẻ hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: HOÀNH HÀNH TRĂM BƯỚC

- Nói cách khác, bao gồm Xà Tượng Cung của ta, tất cả mười sáu thạch cung đặt ở hậu đường đều không thấy? Những võ sư canh gác đều bị đánh ngất?

Nghe mấy giáp sĩ hoảng sợ bẩm báo, trong mắt Nhạc Duẫn Kiệt không có chút giận dữ, mà lúc này lại thất thanh cười một tiếng:

- Tên tiểu tử này thật là thú vị.

Thần sắc Nhạc Duẫn Văn chợt ngẩn ra, sau đó cũng cười khổ một tiếng.

- Huynh trưởng! Có thể cho người đến phòng phía trái…

- Phòng phía trái? Cũng được, cho người đi xem một chút cũng tốt!

Nhạc Duẫn Kiệt lắc đầu, trong lòng không ôm chút hi vọng. Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa đại đường, thanh âm binh khí vang lên liên tiếp, nhưng vẫn không ép được tiếng yêu cầm kêu to cùng tiếng xé gió của Thiên Trượng cự nỏ. Thậm chí trong lúc mơ hồ, còn có thể nhìn thấy những con chim khổng lồ xoải cánh tới mấy chục thước, đang từ trên không trung tấn công xuống. Ngoài ra còn có mấy võ sư cấp thấp đang từ ngoài cửa chạy vào bên trong. Dù trên lưng những người này đều đeo đại cung từ thập thạch tới thập nhị thạch, nhưng đều không đem sử dụng.

Với ánh mắt của Nhạc Duẫn Kiệt, liền nhìn ra dây cung của họ đang ở trạng thái mềm nhũn. Dưới tình huống chiến đấu rối loạn trong đại đường, dù là người có tài bắn cung như hắn cũng không dám sử dụng, càng không cần nhắc tới những người mới vừa tiếp xúc với cung tên thế này.

Mà bố trí đã cẩn thận như thế, làm sao còn để lại cung cho bọn họ trong phòng phía trái? Bất quá giờ phút này hắn cũng đang kinh nghi bất định. Ở trong lòng

tự suy tính một lúc, Nhạc Duẫn Kiệt vẫn phất phất tay cho mấy giáp sĩ hầu bên cạnh.

- Thêm hai người đi tới từ đường, mời thập thất thúc mau tới đây một chuyến, chú ý nhất định phải nhanh!

Nhạc Duẫn Văn ngạc nhiên, thập thất thúc trong miệng Nhạc Duẫn Kiệt chính là Nhạc Thiên Bách, là một trong hai vị võ sư cấp chín đỉnh phong của Nhạc gia. Điều này làm cho hắn không giải thích được, rốt cục là vì chuyện gì mà huynh trưởng của hắn phải thận trọng đến như thế? Phải đi mời vị trưởng bối đang bế quan để tiến vào cảnh giới tiên thiên tới đây?

Hắn lại đưa mắt nhìn Hồng Chính ở đối diện, chỉ thấy vị Thương Lan kiếm vương, phó thành chủ Đạm Vân thành đang làm như không nghe được gì tay cầm kiếm, chau mày nhìn phía trước như suy nghĩ, cũng không biết đang nghĩ chuyện gì.

Nhạc Duẫn Văn cũng hiểu được tâm tình của Hồng Chính vài phần, lấy tuổi tác niên thiếu lại có thể chiến đấu với hơn ba mươi tên võ sư, mà lại không hề lộ ra chút dấu hiệu thua thiệt nào. Thiên tư có một không hai này đừng nói là Hồng Chính, dù là trong lòng hắn cũng phải nảy sinh mấy phần ghen tỵ. Đặc biệt thiếu niên này rất có thể xuất thân từ gia tộc đối thủ cạnh tranh, vậy càng làm lòng người thêm khó chịu, thậm chí là sầu lo. Trong lòng hắn lặng lẽ cười thầm, cũng nắm chặt chuôi đao, lại thêm đề phòng nhiều hơn. Nếu hôm nay đổi lại là Hồng Chính, như vậy bất kể thiếu niên kia có phải con cháu của Nhạc gia hay không, hắn vẫn phải đem giết tại chỗ!

Ngay khi tâm tư ba người này hoàn toàn đều khác nhau, ở sau bàn tiệc thứ hai bên trái, sắc mặt Hồng Phi lại xanh mét. Ngay từ khi hai hắc y nhân tiến vào đại đường không lâu, hắn đã nhận ra Nhạc Vũ.

Có câu người gặp mặt trước đã có ấn tượng, không nghĩ tới thiếu niên thực lực vô cùng gầy yếu kia, lúc nào cũng phải có một tên to con đi theo làm bạn, hắn vốn cũng không có thành kiến gì với người này, ngược lại đối với sự ứng đối của Nhạc Vũ tại cửa tiệm thuốc hôm qua làm hắn than thở không thôi. Cho nên khi đối diện với mấy chiêu kiếm thức của hắc y nhân, hắn đã nhận ra thân phận của đối phương.

Ban đầu cũng chỉ là kinh ngạc, nhưng bây giờ lại cảm thấy khủng hoảng. Thỉnh

thoảng Nhạc Vũ lại nhìn về phía hắn, trong mắt lóe ra sát cơ bén nhọn làm hắn cảm giác rét lạnh tận xương tủy. Nếu như đó chỉ là một đứa trẻ tuy có tâm cơ xuất chúng nhưng thực lực yếu ớt, thì cũng không đến nỗi làm hắn sợ hãi như thế. Nhưng trước mắt hắn, chính là một tuổi trẻ tinh anh vừa đánh bại mấy chục võ sư của Nhạc gia, chính là một cường giả chưa từng lộ ra chút ý mỏi mệt nào.

Hồng Phi chưa từng nghĩ đến, vì muốn tiết hận thù cá nhân, vì chính hai ngàn ngân lượng, lại chọc tới cho mình một sự phiền phức lớn đến như vậy.

Giờ phút này hắn không phải sợ hãi thiếu niên che mặt này có thể thương tổn được hắn ngay trước mặt hai vị cường giả đứng đầu Nhạc gia cùng Thương Lan kiếm vương Hồng Chính. Chẳng qua hắn lo lắng sau khi chuyện này bại lộ, hành vi của mình sẽ đưa tới cách nhìn ác cảm của vị tộc thúc bên cạnh cùng những tộc nhân trong gia tộc.

Tuấn kiệt như thế lại không chịu đi kết giao, ngược lại còn đắc tội, đừng nói là tộc nhân khác, dù chính hắn cũng cảm thấy hối hận.

Nhưng nói không chừng đây cũng là một chuyện tốt. Tầm mắt Hồng Phi quét nhìn dưới bàn bên cạnh, chỉ thấy ở dưới bàn, gân xanh tay trái Hồng Phi đã nổi lên, mà trong ánh mắt lại càng cực kỳ phức tạp.

Trong nội tâm hắn cười lạnh một tiếng, Hồng Phi lấy ánh mắt thoáng ngạc nhiên nhìn ra ngoài. Nghĩ thầm nếu thiếu niên này có thể sống sót thì thôi, cùng lắm ngày sau ta đợi muội muội của người lớn thêm chút nữa, nếu ngươi chịu ra chút khí lực, như vậy ta có thể suy nghĩ lại thăng cho nàng làm chính thất. Nhưng nếu ngươi bất hạnh chết dưới kiếm thúc phụ của ta, ta sẽ đem tiểu nha đầu kia hành hạ đến muốn chết không được muốn sống không xong!

"Khanh." Một tiếng vang chói tai, vang dội cả đại đường.

Hai kiếm lại văng bắn ra, Nhạc Vũ phát ra tiếng thở dốc, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy da thịt tay phải của mình dù muốn giơ lên cũng khó khăn, ê ẩm tê dại như bị kim đâm.

Bước một trăm mười hai, cuối cùng hắn bị ngăn xuống. Giờ phút này đứng trước mặt Nhạc Vũ là một vị võ sư trẻ tuổi cấp bốn, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Nhạc Vũ nhận ra người này, người này tên là Nhạc Nghi Năng, là thất đường ca

của hắn, là một thiên tài có địa vị gần với đích tôn Nhạc Nghi Chân.

Trên thực tế cũng là như thế, khi mười hai vị võ sư trung cấp lần lượt thất bại trong tay của hắn, người này đã chính xác tìm ra phương pháp ứng đối bộ kiếm pháp của hắn, nội tức kiếm thế đều kiềm chế lại mà không tán, lực đạo cũng chỉ dùng ba thành. Mặc dù yếu đi bảy phần uy thế, nhưng muốn làm cho Nhạc Vũ vô lực mượn sức cũng vô lực dẫn dắt chuyển dời.

Mà bết bát hơn chính là, Ngũ Hành chân khí không ngừng sinh sôi trong cơ thể hắn, đến giờ khắc này rốt cục có sức mà không dùng được, hiển lộ ra xu hướng suy tàn.

Đối với điều này Nhạc Nghi Năng cũng có cảm giác, hơi tiếc nuối nhìn ra sau một chút, lại quét kiếm về phía cổ họng của Nhạc Vũ, vẫn thật bình thản lạnh lùng không có vẻ mong lập được công lao.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, có một đối thủ như vậy chính là điều khó khăn nhất. Tay phải của hắn không chút do dự vung kiếm, khi hai thanh kiếm va chạm lần thứ hai, thân hình Nhạc Vũ bỗng dưng rút lui một bước, thanh cương kiếm trong tay cũng vỡ vụn từng khúc, trong miệng hắn chợt cảm thấy ngòn ngọt, nếm được chút máu tươi.

- Đổi đao!

Ngay khi mọi người kể cả Nhạc Nghi Năng còn đang ngạc nhiên, tay trái của Nhạc Vũ đưa ra phía sau, nhanh như điện lại rút thanh hoành đao Lâm Trác đang đưa nhanh qua. Ánh đao mát lạnh như vầng trăng khuya, trong nháy mắt lóng lánh cả đại đường. Quang ảnh thứ nhất bắn về phía cổ tay cầm kiếm của Nhạc Nghi Năng, khiến vị võ sư trẻ tuổi vừa mới xuất kiếm liền phải triệt kiếm, ánh đao thứ hai đâm thẳng phía dưới, làm bước chân Nhạc Nghi Năng phải lập tức ngừng lại. Tới đao thứ ba đã chém vào trên tay trái Nhạc Nghi Năng.

Cho dù thân thể mệt mỏi, nhưng Nhạc Vũ khống chế đao vô cùng tinh chuẩn. Vào thịt nửa tấc, đã thu lực rút ra, vừa vặn làm cho vị đường huynh này của hắn không thể tiếp tục sử dụng kiếm.

Trường kiếm của Nhạc Nghi Năng rơi xuống đất, chán nản thối lui ra sau, Nhạc Vũ cũng chỉ cảm giác cả phạm vi nhìn bỗng nhiên sáng sủa. Bước một trăm mười bốn, trước người hắn lại không còn ai ngăn trở.

Giờ khắc này, Lâm Trác nặng nề thở ra một hơi. Phảng phất như muốn đem áp lực trong lòng mình, lòng hâm mộ, không cam cùng ghen tỵ đều phun hết ra ngoài.

Trong đại đường, hai người Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn rốt cục không nhịn được vươn người đứng lên, hai mắt nhìn chằm chằm cánh tay trái của Nhạc Vũ. Cơ hồ cùng lúc Hồng Chính cũng theo bản năng nắm thật chặt chuuooi đao, da thịt đang dần dần bành trướng, móng tay gọn gàng chỉnh tề cắm thật sâu vào trong da thịt.

Đối với việc này Hồng Chính cũng không hề phát giác, ánh mắt của hắn vẫn tập trung vào người thiếu niên chỉ còn đứng cách mình hơn hai mươi bước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56: TẬT PHONG BÍ THUẬT

Khi phát hiện trước mắt mình đã không còn người ngăn cản, Nhạc Vũ không khỏi chợt thất thần. Cho đến một thoáng hắn mới thanh tỉnh lại. Hắn cười tự giễu một tiếng, sau đó quét mắt nhìn bên trong đại đường.

Những gương mặt vô cùng kinh ngạc bên trong đại đường hắn cũng không quan tâm tới, giờ phút này có thể hấp dẫn sự chú ý của hắn cũng chỉ có ba người đứng đối diện. Ba người kia đều đã đứng dậy, mặc dù còn chưa có ý động thủ, nhưng sắc mặt đều trở nên âm trầm. Sau đó ở cửa sau hậu điện phía trái có một bóng người đang lặng lẽ di động bước chân từ từ lui ra hướng cửa. Khi nhìn thấy rõ gương mặt của thiếu niên kia chính là Nhạc Phong, chân mày hắn nhất thời thoáng nhíu lại.

Người này thật đủ cơ trí! Trong lòng Nhạc Vũ thầm mắng một tiếng, biết mình dự định làm thịt người kia ngay nơi này sợ rằng hơn phân nửa là phải thất bại.

Cảm thấy tiếc nuối quay đầu, cuối cùng Nhạc Vũ đưa ánh mắt nhìn về phía Hồng Phi, thiếu chủ Đạm Vân thành xem như còn chút ít khí độ, từ đầu đến cuối vẫn ngồi thẳng bất động. Nhưng khi nhìn thấy Nhạc Vũ nhìn qua, vài bóng người đã đứng bên cạnh hắn, mơ hồ hộ vệ hắn bên trong.

Những tộc nhân đánh qua một trận với Nhạc Vũ, cơ hồ đã bị thương không nhẹ. Chỉ có mấy vị võ sư của Đạm Vân thành hãy còn hoàn hảo không tổn hao gì. Mà bốn vị bên cạnh Hồng Phi trước ngực đều có thêu đồ án đám mây. Trong đó có một vị võ sư cấp bốn, Nhạc Vũ đã gặp mặt trước cửa tiệm thuốc, về phần ba người còn lại trên tay áo chỉ thêu ba đường chỉ bạc mà thôi. Trong bốn người, bao gồm cả người hắn nhận thức, trên mặt tràn đầy vẻ kiêng kỵ, mà trong ánh mắt còn mang theo mấy phần sợ hãi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Trên gương mặt toát ra nụ cười châm chọc, Nhạc Vũ lại cất bước về phương hướng đó. Mà khi hắn còn chưa tới gần, một vị võ sư cấp ba đứng phía trước

nhất không còn chịu đựng được áp lực liền dẫn đầu động thủ. Người này tu luyện chính là chân khí kim thuộc tính, kiếm thế vô cùng bén nhọn, nhưng không có được khí tức bất khuất như Lâm Trác.

Nhạc Vũ tiện tay dùng đao ngăn trở, sau đó lại hất mạnh đã làm binh khí rời tay đối phương. Thậm chí hắn còn có thể rõ ràng nghe được, da thịt của cánh tay người này bởi vì dùng sức quá mức mà vang lên thanh âm đường dây chằng gãy đứt.

Tay trái Nhạc Vũ tuy chuyên tấn công đao pháp, nhưng võ học chí lý chỉ cần có thể chân chính lĩnh hội thông suốt, cũng không câu nệ binh khí hình thức. Lại thêm ở phương diện khống chế lực lượng cùng chân khí của người kia không hề có ưu thế gì quá lớn. Vì vậy cho dù chỉ dùng đao hắn cũng có thể dễ dàng mượn lực đả lực tiện tay đánh bay binh khí của người này.

Ngay khi võ sư cấp ba kia đang hoảng sợ, Nhạc Vũ lại tiến lên trước một bước, trường đao như điện quang chém nghiêng, chặt đứt ngang thắt lưng của người nọ. Máu tươi phun trào ra trong nháy mắt văng khắp nơi, nhiễm ướt cả khăn trải bàn phía sau. Trên gương mặt trắng nõn của Hồng Phi cũng dính máu, sắc mặt hắn tái nhợt, thân hình run rẩy. Lần này hắn thật sự cảm thấy sợ hãi cùng kinh hoàng với thiếu niên nhỏ hơn hắn bốn tuổi đang đứng ngay trước mặt.

Nhạc Vũ liếm liếm khóe môi, theo bản năng muốn liếm đi hương vị máu tanh kia. Hắn hạ thủ lưu tình đối với những "tộc bá" "tộc thúc" kia, nhưng đối với người của Đạm Vân thành, hắn không có gì băn khoăn, càng chưa nói tới gánh nặng trong lòng.

Hình ảnh đỏ tươi trước mắt lại đem sát ý che giấu trong lòng hắn kích thích lên tới đỉnh cao nhất.

- Càn rỡ!

Theo tiếng quát có thể làm rung động tâm hồn kia, cả đại đường phảng phất như lắc lư rung mạnh, mọi người vừa nhìn qua, chỉ thấy thân hình của Hồng Chính đã như quỷ mị rời khỏi chỗ đứng của mình, trường kiếm ra khỏi vỏ mang theo ảo ảnh vũ bão xông về phía Nhạc Vũ.

Nhạc Duẫn Văn đã sớm có chuẩn bị thấy thế liền lạnh giọng cười một tiếng, cũng rút đao theo sát phía sau. Nhìn như là tương trợ Hồng Chính, nhưng lưỡi

đao lại nghiêng về chỗ yếu hại của Hồng Chính. Hắn đã quyết định chủ ý, vô luận thế nào cũng phải giữ lại tính mạng của thiếu niên này. Về phần xử trí như thế nào, đại khái có thể đợi đến khi công nhận thân phận rõ ràng rồi hãy nói.

Nếu Hồng Chính chỉ muốn cứu cháu của mình thì thôi, nếu có ác ý, vậy hắn cũng không để ý tranh tài một trận ở nơi này. Dù sao hắn đã sớm có ý muốn kiến thức Thương Lan kiếm vương có phải danh đúng như sự thật hay không từ lâu.

Ở trên bậc thang ngay trung ương đại đường, Nhạc Duẫn Kiệt bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cũng rời ghế. Tuy hắn cách Nhạc Vũ xa nhất, và cũng là người khởi động thân hình chậm nhất, nhưng chỉ một thoáng lắc mình, đã đuổi theo sát phía sau hai người kia. Chẳng qua tư thế của hắn khác với đệ đệ, Nhạc Duẫn Kiệt theo sát phía sau Hồng Chính, trong lúc mơ hồ có vẻ như đang muốn bảo vệ bên hông vị Thương Lan kiếm vương này, tùy thời xuất thủ viện trợ.

Cuối cùng đã đến rồi sao?

Con ngươi Nhạc Vũ bỗng nhiên co rút lại thật nhanh, thanh kiếm của Hồng Chính còn chưa tới, hắn đã cảm nhận được kiếm ý cuồn cuộn như sóng lớn vỗ bờ. Mà hai người Nhạc Duẫn Văn cùng Nhạc Duẫn Kiệt tiếp theo sau lại tạo áp lực thật lớn với hắn.

Nhưng ngay giờ khắc này, Nhạc Vũ lại vô cùng hưng phấn. Chân khí trong cơ thể được truyền khắp toàn thân, kích thích từng tế bào bên trong cơ thể.

Hắn dùng tay phải vừa khôi phục một chút khí lực, nắm lấy Ô Kim kiếm sau lưng. Ngay sau đó "khanh" một tiếng xuất kiếm. Trên thân kiếm lóe sáng chói mắt như tia nắng mặt trời, ở trước người hắn men theo hình dạng uốn éo như độc xà đâm ra, linh lực phong thuộc tính cũng như nước xoáy nhanh chóng tụ tập bên người Nhạc Vũ, mà cả người Nhạc Vũ phảng phất như được nhuộm một tầng sáng bóng màu xanh.

Cảm thụ được linh lực phong thuộc tính có mặt khắp nơi, nhẹ nhàng và dị thường sinh động, Nhạc Vũ phát ra tiếng cười khẽ, thân hình không lùi mà tiến tới, cơ hồ hóa thành cầu vồng, nghênh đón một đao hai kiếm trước mắt. Đối diện hắn, vô luận là Hồng Chính hay hai huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi cùng khó tin.

Thân hình bốn người trong nháy mắt đan vào nhau, trong tích tắc, bên trong đại

đường thành chủ phủ liền biến thành tĩnh mịch.

Nhạc Vũ giống như bị say rượu bật lui mấy bước, nơi ngực trái tràn ra đóa hoa máu đỏ tươi. Mà giờ khắc này cách trước người hắn ba trượng, trên mặt Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn lại trắng như tờ giấy, hai thanh dị binh cấp mười trong tay hai người đều đã rơi xuống mặt đất. Nếu cẩn thận nhìn xem, liền có thể phát hiện tay phải của họ có chút sưng vù lên, xương cổ tay còn có vẻ vặn vẹo không bình thường.

Bên cạnh hai người họ, Hồng Chính vẫn cầm kiếm chĩa vào Nhạc Vũ. Chẳng qua bàn tay cầm kiếm của Thương Lan kiếm vương đã không còn ổn định như trước, mũi kiếm khẽ run. Tay trái đang bịt nơi cổ họng, máu tươi nhè nhẹ rỉ ra giữa những kẽ ngón tay.

- Bí pháp Tật Phong! Điều này sao có thể?

Nghe thanh âm khàn đục từ cổ họng Hồng Chính thốt ra thật khó khăn, vẻ mặt Nhạc Vũ liền giật mình, sau đó không hề để ý tới ai lại bước tới hướng Hồng Phi. Nhưng lần này hắn vừa cất bước đã cảm thấy vạt áo của mình bị giật lại, Nhạc Vũ ngạc nhiền nhìn xuống, lại thấy võ sư cấp ba của Đạm Vân thành vừa bị chém nửa người giờ phút này còn chưa chết hẳn, đang dùng một tay nắm chặt ống quần hắn.

Trong mắt lộ ra một tia rét lạnh, Nhạc Vũ tiện tay cắm thanh đao xuống, lưỡi đao xuyên qua gáy của người kia, lại xuyên qua mắt, không hề có chút cản trở cắm thẳng xuống sàn nhà. Mà chờ khi hắn xử lý xong chướng ngại này, lại thấy Hồng Phi không còn chút dáng vẻ phong độ nào, dùng cả tay chân chạy ra hướng đại đường.

Nhạc Vũ lắc nhẹ đầu, nghĩ thầm, chẳng lẽ lúc này ngươi còn cho là mình có thể chạy trốn được? Tay trái hắn vươn ra phía sau, Lâm Trác cũng thông minh, đem thanh cương kiếm cuối cùng giao vào trong tay Nhạc Vũ. Sau đó mọi người chỉ nhìn thấy một đạo thanh quang, trong phút chốc xuyên qua không gian hơn mười trượng, xuyên qua lưng trái của Hồng Phi, sau đó đem cả người hắn vững vàng ghim xuống mặt đất. Nhạc Vũ đối với những điểm yếu hại trong cơ thể con người hiểu rõ như lòng bàn tay, một kiếm này xuyên thẳng trái tim Hồng Phi, cộng thêm trên thân kiếm còn sót lại phong linh lực khuấy phá, Hồng Phi chỉ kịp giãy dụa thân thể hai lần đã không còn động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: NGƯỜI MẠNH LÀ VUA

Nhìn dưới thân Hồng Phi chảy ra vũng máu đầm đìa, ánh mắt Nhạc Duẫn Kiệt chớp chớp, vẻ mặt cũng không hề thay đổi. Chỉ có Nhạc Duẫn Văn ở bên cạnh hắn, trước khi Nhạc Vũ xuất thủ có chút tức giận cùng không đành lòng, ý muốn lần nữa ra tay ngăn trở. Nhưng lại bị hắn kéo tay áo, đành xuôi tay nhìn bộ ngực Hồng Phi bị một kiếm xỏ xuyên qua.

Trong lòng Nhạc Duẫn Kiệt chợt nổi lên cảm giác hối hận, ban đầu hắn đã đoán được với thủ đoạn liên tiếp của tên tiểu tử này, sợ rằng không chỉ đơn giản muốn biểu diễn giá trị của mình cho bọn họ nhìn thấy mà thôi. Nhưng chỉ tiếc vì do dự nhất thời nên cho người đi gọi vị tộc lão kia hơi chậm trễ, mà lá bài tẩy thiếu niên này nắm giữ làm cho hắn rung động, cũng xa xa vượt qua điểm mấu chốt trong tâm lý của hắn.

Ai có thể nghĩ đến, một thiếu niên còn chưa cao được nửa thân người hắn, ngoài kiếm kỹ kinh người, còn có thể tùy ý sử xuất loại bí pháp tăng tốc như vậy?

Nhạc Duẫn Kiệt cũng không phải không thèm để ý tới minh ước với Đạm Vân thành. Nhưng vận mệnh của vị thiếu thành chủ kia thật ra ngay lúc yếu hại nơi cổ họng Hồng Chính bị xuyên thủng, cũng đã sớm nhất định.

Nếu như lúc trước hắn đối với thân phận của thiếu niên này chỉ có bốn thành nắm chắc, như vậy sau khi giao thủ, cũng đã căn bản có thể xác định, đối phương xác nhận là con cháu Nhạc thị. Có thể có cơ hội đích thân tru diệt hai người mạnh nhất của Nhạc gia công khai, nghĩ đến vô luận là thế lực có thiện ý hay ác ý với Nhạc gia cũng sẽ không dễ dàng buông tha. Ngoài ra từ thân hình của tên tiểu tử này, hắn cũng đã loáng thoáng có chút suy đoán.

Mà theo Nhạc Duẫn Kiệt xem ra, mặc dù suy đoán này có sai lầm chăng nữa, người của Đạm Vân thành chưa chắc sẽ chịu tin tưởng Nhạc gia không có quan hệ gì với chuyện xảy ra lần này.

Nếu chuyện đã như thế, dù có lưu lại tính mạng cho Hồng Phi cũng không còn

tác dụng gì. Ngược lại nếu vị thiếu chủ Đạm Vân thành kia còn sống, mới thật sự là phiền toái. Mặc dù Nhạc Vũ không động thủ, hắn cũng sẽ đích thân đoạt lấy tính mạng kia.

Nói trở lại, người này cũng không phải do hai huynh đệ họ muốn che giấu là có thể che giấu được. Thanh dị binh trong tay Nhạc Vũ, cộng thêm một thức phong hệ bí kiếm, cho dù là hắn khôi phục lại trạng thái hoàn hảo không bị thương ban đầu, cũng chưa chắc có thể ngăn cản.

Cho nên bây giờ hắn càng thêm hiếu kỳ, kế tiếp thiếu niên này sẽ làm gì?

Nhạc Vũ nhìn thấy được ánh mắt suy ngẫm của Nhạc Duẫn Kiệt, hắn quay đầu nhìn vị "bá phụ" trên danh nghĩa này cười một tiếng, tiếp theo tầm mắt lại bắt đầu sưu tầm trong đại đường. Chỉ thoáng qua, ánh mắt Nhạc Vũ chợt phát sáng, hướng một chỗ bên phải đại đường đi tới.

Đó là bàn thứ tư dưới tay Nhạc Duẫn Văn, thập cửu ca Nhạc Lâm, cùng một nữ tử thanh lệ sắc mặt trắng bệch nhìn sang bên này. Trên đường cũng có người nhìn thấu sát ý ẩn chứa trong mắt Nhạc Vũ, đang do dự có nên tiến ra ngăn cản hay không. Bất quá cuối cùng họ đành thở dài một tiếng tránh đường.

Có thể trong một trăm mười hai bước đánh bại tất cả võ sư trong đại đường, chỉ làm họ khiếp sợ kiếm thuật mạnh mẽ cùng tư chất bất phàm kia. Nhưng sau một kiếm xuyên thủng cổ họng Thương Lan kiếm vương, đánh bị thương cổ tay hai huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt, làm cho bọn họ không dám sinh ra bất kỳ lòng phản kháng nào đối với thiếu niên đứng trước mắt.

Một đường đi tới của Nhạc Vũ cơ hồ không hề có chút trở ngại, hắn đứng trước bàn, đầu tiên nhìn đường huynh của mình một chút. Hiện tại sắc mặt của Nhạc Lâm cũng không hề có vẻ sợ hãi, chẳng qua chỉ tái nhợt, trong con ngươi đều là vẻ hối hận, bất đắc dĩ, phẫn hận cùng cầu xin, mà bàn tay hắn nắm thật chặt bàn tay mềm mại của vị hôn thê, lại càng nổi lên gân xanh.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời nhếch môi, biết Nhạc Lâm hơn phân nửa đã đoán được thân phận của hắn, nhưng không lên tiếng vạch trần ngay tại chỗ mà thôi. Nhưng đối với việc này Nhạc Vũ cũng không hề để ý, tay phải tiện tay huy ra, dùng Kim Ô kiếm chém xuống đầu lâu của nữ tử bên cạnh Nhạc Lâm, sau đó không chút dây dưa mang theo Lâm Trác đi về phía cửa đại đường.

Ngay khi hai người rời khỏi đại đường, biến mất trong màn đêm, một cơn gió nhẹ thổi vào trong đại sảnh, Hồng Chính đã sớm không còn chút âm thanh cũng theo cơn gió ngã xuống. Cánh tay cùng thanh kiếm kia vẫn thẳng tắp như trước, đôi mắt mất đi vẻ sáng bóng cũng trợn tròn nhìn lên bầu trời, phảng phất như muốn nói chủ nhân chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt, trong đại sảnh vang lên tiếng thở dài liên tiếp, cơ hồ trong mắt mọi người đều hiện ra vẻ tỉnh tỉnh mê mê, phảng phất như vẫn còn đang nằm mơ.

Nhạc Duẫn Văn nhìn vào thân thể nữ tử không đầu bên cạnh Nhạc Lâm, im lặng trầm mặc. Vẻ mặt Nhạc Duẫn Kiệt lộ vẻ bất đắc dĩ, tay trái vẫy xuống mặt đất, hút thanh kiếm dị binh cấp mười của mình vào lòng bàn tay. Sau đó tầm mắt hữu ý vô ý nhìn về phía mấy võ sư Đạm Vân thành còn sống.

Trong lòng hắn không ngừng cười khổ, thiếu niên kia cố ý lưu lại tính mạng của những người này, đồng dạng là không có ý tốt. Khiến người ta buồn rầu chính là món nợ này rốt cục có nên giúp đối phương thu thập hay không, trong lòng hắn không ngừng do dự.

Ngay khi Nhạc Vũ rời khỏi thành chủ phủ, hội hợp với Nhiễm Lực bên ngoài, những loài yêu cầm trên bầu trời cũng dần dần ly tán. Chút thuốc nước hắn đưa cho Hoàng Phàm, mặc dù mùi vị rất nặng, nhưng phát huy nhanh tan biến cũng nhanh. Lúc đầu quả thật có thể mê hoặc chút yêu cầm thích ăn thịt thối trên bầu trời, nhưng thời gian chỉ kéo dài được khoảng hai mươi phút mà thôi. Rất nhanh loài yêu cầm vốn có tính cảnh giác cực cao kia sẽ nhận ra được vấn đề trong đó.

Ngay khi uy hiếp trên bầu trời từ từ được giải quyết, một số đông nhân thủ trong thành bắt đầu nhanh chóng chạy về phương hướng thành chủ phủ. Điều này làm con đường trốn tránh của ba người gặp thêm khó khăn, cho dù Nhạc Vũ có hệ thống trí năng phụ trợ có thể thông qua dấu hiệu chấn động của mặt đất cùng tiếng gió rít tiến hành phân tích giúp hắn lẩn tránh trước, nhưng có nhiều lần suýt chạm mặt với những người chạy về thành chủ phủ.

Nhưng làm cho hắn đau đầu nhất chính là biết có người theo dõi ở phía sau. Một ít võ sĩ trong đại sảnh thành chủ phủ dù có bị thương nhưng chân còn hoàn hảo, số lượng lại không ít. Giờ phút này họ cứ chạy theo phía sau, giết không thể giết, lại vứt bỏ không xong, thật có chút làm hắn phiền não.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, cuối cùng dứt khoát nuốt vào ba viên Bổ Khí hoàn, dùng hết yêu lực kết tinh phong hệ trong người, liên tục phát động sáu lần Tật Phong Thuật không ngừng nghỉ, lôi kéo Nhiễm Lực cùng Lâm Trác rời đi thật nhanh. Thẳng cho tới khi kinh mạch trong cơ thể mơ hồ nhói đau, lúc đến gần thành nam mới hoàn toàn thoát khỏi những người đi theo dõi phía sau.

Lúc này trong nhà tuyệt đối không thể trở về, chỗ đặt chân duy nhất chính là cửa hàng phía thành nam mà thôi. Nhưng Nhạc Vũ vẫn có chút không yên lòng, vội vã dùng hương liệu che phủ mùi máu tươi trên người, sau đó liền mang theo Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đi thêm một vòng, ở trong một căn nhà phía thành tây ẩn núp lại suốt hai canh giờ.

Tình hình sau đó quả nhiên đúng như hắn suy đoán. Kế tiếp Nhạc gia sưu tầm toàn thành, trọng yếu nhất chính là phương hướng thành nam mà họ biến mất. Ba người vẫn chờ đến khi không còn động tĩnh, lúc này mới chạy về.

Lúc này ở thành nam vẫn tuần tra nghiêm mật đến cực hạn, nhưng không tìm tòi nghiêm ngặt như trước đó, không làm khó được Nhạc Vũ. Đợi khi Hoàng Phàm cố ý mở rộng cửa sổ trên lầu hai, họ tiến vào trong tiệm thuốc, chỉ thấy lão chưởng quỹ đang không ngừng vuốt râu, thần sắc vô cùng lo âu đi qua đi lại bên trong nhà. Khi nhìn thấy Nhạc Vũ, cùng Lâm Trác và Nhiễm Lực đi theo phía sau cùng xuất hiện ở cửa sổ, lúc này hắn mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nhưng tâm thần mới thả lỏng của Hoàng Phàm vừa mới buông lỏng không lâu, lại tiếp tục vì vết máu ngay trước ngực Nhạc Vũ lại khẩn trương lên. Đồng thời hắn âm thầm ngạc nhiên, nhìn bộ dáng này rõ ràng đã trải qua chiến đấu, cũng không biết vị tiểu thiếu gia này của hắn rốt cục đã làm gì bên thành chủ phủ? Chẳng lẽ đúng như suy đoán của hắn, chạy vào trong thành chủ phủ đi ám sát thiếu chủ Đạm Vân thành hay sao?

Mới nghĩ tới đây, Hoàng Phàm chỉ nghe Nhạc Vũ "phốc" một tiếng, vạch ngực áo của mình. Khi mở ra những mảnh vải tạm thời băng bó vết thương, một vết thương dài tới mười mấy tấc bại lộ ngay trước mắt ba người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: THU DỌN HẬU QUẢ

- Tê! Rốt cục là ai tạo ra vậy?

Nhiễm Lực hít sâu một hơi rét lạnh, gắt gao nhìn trừng miệng vết thương kinh người kia, trong mắt tràn đầy nỗi khiếp sợ. Kiếm thương cắt sâu vào da thịt tới nửa ngón tay, từ vai trái tới ngực trái vẽ ra một vết thương thật dài. Chỉ cần sâu hơn chừng nửa ngón nữa, như vậy giờ phút này chỉ sợ Nhạc Vũ đã sớm hóa thành một cỗ thi thể.

- Còn có thể là ai? Đương nhiên là vị phó thành chủ Đạm Vân thành! Rốt cục có phải đã khinh thường quá không?

Nhạc Vũ lắc đầu cười tự giễu, một kiếm kia tuy hắn thành công xuyên qua cổ họng Hồng Chính, nhưng chiêu phản kích trước khi chết của vị cường giả cấp tám cũng không phải là chuyện đùa. Thật ra lúc ấy hắn đã kịp triệt lui ra sau, nhưng kiếm khí do Hồng Chính phát ra lúc đó cũng đột nhiên tăng lên nửa tấc, cuối cùng vẽ ra miệng vết thương này.

Vết thương chỉ là chuyện nhỏ, hắn đã kịp thời cầm máu. Với dược vật của thế giới này, ba đến năm ngày sẽ khỏi hắn. Vấn đề là chân khí thủy thuộc tính tiến vào cơ thể hắn. Trong thiên hạ không có gì mềm mại bằng nước, nhưng khi nước trở nên cuồng bạo, cũng đủ làm núi non biến sắc. Nội tức dị chủng xâm nhập vào trong cơ thể, ở bên trong thân thể không ngừng sôi trào như dời non lấp biển, hắn muốn hoàn toàn thanh trừ chỉ sợ cần tới nửa tháng sau.

Mà lúc này Hoàng Phàm vừa đi lấy nước nóng mang tới, lập tức thở nhẹ, nghĩ thầm ngài cứ thổi phồng đi thôi. Còn dám nói là khinh thường? Thật gặp phải nhân vật như Thương Lan kiếm vương, ngài thật sự có thể thoát chết sao? Nghĩ đến hơn phân nửa sau khi lẻn vào thành chủ phủ, bị một vị đại nhân nào đó trong tông tộc Nhạc thị đánh cho bị thương mà thôi. Lần này có thể chạy trốn xem như mạng lớn.

- Không trách được! Ta đoán bên trong phủ cũng chỉ có tộc trưởng đại nhân, còn

có Thương Lan kiếm vương kia là có thể gây thương tổn được thiếu gia.

Nhiễm Lực thổn thức cảm thán một tiếng, ngay sau đó trong mắt lộ ra vẻ chờ mong mãnh liệt:

- Vậy kết quả chuyện lần này thế nào?

Hắn nhìn thấy vết thương của Nhạc Vũ tuy là đáng sợ, nhưng bản thân lại không có chuyện gì đáng ngại, ngược lại liền khẩn cấp dò hỏi chuyện hắn quan tâm nhất hôm nay. Lúc trước hắn hành động một mình, không biết rõ tình huống bên trong đại đường. Sau đó hắn lại dốc hết toàn lực trốn chạy, nếu không thì lo ẩn núp khi bị lục soát toàn thành. Mặc dù Nhạc Vũ có ra dấu cho hắn, nhưng tình hình cặn kẽ hắn vẫn chưa hiểu rõ ràng. Hai canh giờ chờ đợi đã làm hắn vô cùng nôn nóng.

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, quay đầu hỏi Hoàng Phàm:

- Lão chưởng quỹ, nghe nói trước khi ngài đến nhà tôi, từng làm buôn bán mấy năm? Đã từng làm nhị chưởng quỹ ở thành đông?

- Thiếu gia, Hoàng Phàm xác thực từng buôn bán, đã làm mấy năm nghề khách sạn! Nhưng đó là chuyện mấy năm trước…

Hoàng Phàm có chút không giải thích được, nhưng vẫn tạm thời buông thau nước định rửa vết thương cho Nhạc Vũ, cúi người nói. Khi hắn buôn bán có học qua công dụng của dược vật cùng dược thảo, mà mấy năm làm chưởng quỹ giúp cho hắn có mười phần kinh nghiệm trong việc đối nhân xử thế, cũng chính vì vậy được Nhạc Trương thị chọn lựa, nhưng tiểu thiếu gia vô duyên vô cớ hỏi chuyện này làm gì?

- Nếu nói như vậy, những năm đó chưởng quỹ hắn có được nhiều mối quan hệ phải không? Vừa lúc ta có chuyện muốn nhờ cậy ngài.

Không đợi Hoàng Phàm trả lời, Nhạc Vũ lại nhếch môi:

- Đạm Vân thành Hồng Chính cùng Hồng Phi đều bị ta giết chết! Nhưng nghĩ tới thân phận của ta, chỉ sợ không thể giấu diếm được những tộc thúc tộc bá kia của ta. Sáng sớm mai ngươi đi giúp ta tung ra chút tin tức, ngươi có thể nói Nhạc gia thành chuẩn bị trở mặt với Đạm Vân thành, cũng có thể nói Thương Lan kiếm

vương bị người phương nam ám sát. Tóm lại tùy tiện ngươi thêu dệt, có tin hay không cũng được, ý của ta ngươi đã hiểu?

Hoàng Phàm hoảng sợ cả kinh, phản ứng đầu tiên chính là không tin. Nhưng ngay sau đó, mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng trên trán hắn. Hoàng Phàm vừa nhớ lại tình hình lục soát toàn thành vừa rồi, nghiêm khắc tới mức chưa từng gặp qua trước đây, tiệm thuốc của bọn họ cũng bị lục soát lật ngược lên trời. Nghĩ tới nếu Nhạc Vũ chỉ gây rối loạn nho nhỏ, thật không thể tạo ra động tĩnh lớn đến như thế.

Mà Thương Lan kiếm vương cùng thiếu chủ Đạm Vân thành đã chết, Nhạc Vũ càng không khả năng bịa lời nói dối. Chuyện như vậy là chuyện dễ dàng chứng thật nhất…

Nghĩ như vậy, ánh mắt Hoàng Phàm nhìn Nhạc Vũ đã hoàn toàn khác hẳn. Nếu như tin tức này là thật, thiếu gia này của hắn sợ rằng trong tương lai thật sự là một nhân vật.

Tâm tư không ngừng biến động, không chỉ là Hoàng Phàm còn có Nhiễm Lực đứng bên cạnh, hắn vung mạnh tay, xem như phát tiết nỗi lòng kích động của mình. Thật ra hắn đã suy đoán được kết quả, nhưng khi chân chính nghe được từ miệng Nhạc Vũ xác thực chứng nhận, tâm tình của hắn vẫn vô cùng phấn khởi.

Những võ sư bên trong đại đường, thấp nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi. Nhạc Vũ dám một mình cầm kiếm xông vào đánh cho họ tơi bời, cuối cùng chém giết phó thành chủ Đạm Vân thành mà vẫn đàng hoàng rời đi, hào hùng đảm khí như vậy cả Bắc Mã Nguyên chưa hắn có người nào có thể sánh vai! Mà người này, chính là thiếu gia nhà hắn.

Nhìn bộ dáng hứng khởi của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ bật cười lắc đầu, sau đó bắt đầu xử lý vết thương.

Trận khổ chiến trong đại đường, cộng thêm bị mất máu, hắn đã tâm thần mỏi mệt, đôi môi trắng bệch. Nhưng vết thương trên ngực hắn cũng không muốn nhờ tay người khác xử lý.

Lúc này liền thể hiện chỗ tốt của việc chuẩn bị sẵn. Vô luận là kim khâu vết thương hay đao giải phẫu, nửa năm qua hắn đều tự chế biến một ít. Một bộ trong đó hắn để ở tiệm thuốc. Sau khi bảo Hoàng Phàm mang tới, Nhạc Vũ vừa nói

chuyện cùng Nhiễm Lực xem như để phân thần, vừa khâu lại vết thương cho mình.

Thật ra với trạng thái trước mắt của hắn, nếu đổi thành là người khác đã sớm run rẩy tay chân, có thể cầm được kim hay không còn là một vấn đề. Nhưng bên trong cơ thể có hệ thống phụ trợ trí năng khống chế, bàn tay của Nhạc Vũ vẫn vô cùng ổn định, hơn nữa tinh chuẩn tới mức không hề khác biệt lúc khỏe mạnh chút nào.

Ở kiếp trước hắn học vận động bảo vệ sức khỏe, giải phẫu cùng ngoại khoa cũng là một trong những hạng mục cần học tập. Mà tài nghệ chữa bệnh kiếp trước, việc liên tiếp dây thần kinh cùng mạch máu nơi miệng vết thương chỉ sợ xê xích một chút cũng không tốt. Mà Nhạc Vũ lại có năng lực phân tích, công việc này đối với hắn bất quá chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nhưng nhìn vào trong mắt ba người đứng trong phòng, bọn họ đang có vẻ vô cùng kinh dị. Nhiễm Lực bội phục thần thái không hề tỏ vẻ có chút đau đớn của Nhạc Vũ, mà Lâm Trác lại cẩn thận nhìn mỗi một đao một kim của hắn, phảng phất như lâm vào mê muội.

Trong ba người, cho dù chu đáo như Hoàng Phàm, cũng chưa từng phát hiện vẻ lo lắng ẩn chức giữa chân mày của Nhạc Vũ.

Lúc này tâm tình của Nhạc Vũ thật sự không tốt, trận chiến này tuy thật uy phong, nhưng xem như hắn thâm hụt cả vốn liếng. Trong mười năm không thể sử dụng Ngũ Hành linh hoàn, cộng thêm thiếu nợ tới mấy trăm lượng. Chuyện chân chính giải quyết được, cũng chỉ có chuyện hôn sự của muội muội, còn có nguy cơ tồn vong sắp đến mà thôi.

Thật ra hắn rất muốn lấy tính mạng của Nhạc Phong, nhưng tiểu tử kia đã sớm bỏ chạy. Ngoài ra còn có Nhạc Lâm, hắn đối với vị đường huynh này cũng không hề có sát ý. Chẳng qua nếu như có điều kiện hay thời gian, hắn cũng không ngần ngại làm nhục tiểu tử này một phen, trút ra ác khí trong lồng ngực. Nhưng cuối cùng hắn đã bỏ qua ý định này.

Đánh một trận với Thương Lan kiếm vương, cha của Nhạc Lâm là Nhạc Duẫn Văn vẫn luôn có ý che chở hắn, mà thực lực võ sư cấp tám nếu thật sự phát cuồng, cũng đủ làm cho hắn gặp phiền toái. Ngoài ra cử động của Nhạc Duẫn Kiệt phái đi hai gã giáp sĩ cầm lệnh bài thành chủ rời đi, hắn cũng nhìn thấy,

trong lòng kiêng kỵ.

Có đánh chết Nhạc Vũ cũng không tin, cả tòa Nhạc gia thành lại chỉ có hai vị võ sư cấp tám trong đại sảnh.

Còn chân chính làm hắn cảm thấy không thoải mái nhất, cũng là tính mạng của hắn hiện tại, vẫn còn đang nắm trong tay người khác.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ đưa ánh mắt mang theo một tia lạnh lẽo quét ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Ngay nửa giờ trước, hắn đã cảm giác được có người đi theo sau, mãi cho tới tiệm thuốc mới dừng lại phía xa.

Chẳng qua thật sự không biết, người đi lại vô thanh vô tức như quỷ mị kia, bây giờ rốt cục đã đi chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: GIA TỘC TRƯỞNG LÃO

- Ha hả! Tên tiểu tử này đúng là thú vị. Như thế xem ra lần xuất quan này của ta rất có lời đấy!

Bên ngoài tiệm thuốc Thuận Phúc, trên đỉnh một căn nhà khoảng cách khá xa, một lão nhân tóc bạc đang vuốt bộ râu dài, hứng thú dạt dào nhìn vào gian phòng lóe ánh đèn ánh đèn chập chờn bên trong tiệm thuốc.

- Là Duẫn Kiệt vô năng! Tùy tiện kinh động thập thất thúc thanh tu, Duẫn Kiệt thật sự băn khoăn!

Ở phía sau lão nhân, Nhạc Duẫn Kiệt hổ thẹn thi lễ, vẻ mặt cung kính tới cực điểm.

- Lời này của ngươi sai lầm rồi, nếu đến lúc này còn chưa chịu tới gọi ta, ta thật sự muốn gõ vào đầu của ngươi! Nếu lúc ấy ngươi thông minh cơ linh một chút, Nhạc gia chúng ta làm sao lại bị động như thế?

Lão nhân chớp mắt, bất mãn hừ lạnh một tiếng:

- Nguyên nhân tiểu tử này muốn giết Hồng Phi, ngươi đã điều tra xong chưa?

- Đã có chút ít kết quả! Nghe nói có liên quan tới việc hôm qua trước cửa tiệm thuốc Thuận Phúc phát sinh phong ba. Hồng Phi đã từng tham dự trong đó, bị Nhạc Vũ nhục nhã. Lần này sở dĩ tiểu gia hỏa này làm như thế, chỉ sợ là vì hoài nghi Hồng Phi đột nhiên cầu hôn không có ý tốt. Tình hình cụ thể còn phải tra rõ thêm một chút.

Nhạc Duẫn Kiệt nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng.

Lão nhân nghe vậy thì phất tay, sắc mặt xẹt qua một tia châm biếm. Mặc dù hắn

không biết cặn kẽ, nhưng hơn trăm năm nhìn thấu tình đời, lúc này chỉ nhìn thấy thần sắc làm khó của Nhạc Duẫn Kiệt, liền đoán được ẩn tình bên trong.

- Nếu biết rõ như thế, vậy tại sao còn phải đáp ứng? Chuyện này rốt cục là trong lòng ngươi đã hiểu rõ hay bị người lừa dối? Hay thật sự ngươi không hay biết chuyện chút nào?

Nhạc Duẫn Kiệt trầm mặc không nói, chuyện này quả thật không liên quan tới hắn, nhưng hắn cũng có chỗ đuối lý. Nhưng lão nhân trước mắt tựa hồ cũng không nguyện quá mức dây dưa ở việc này.

- Như vậy tu vi nội tức của hắn là sao vậy? Võ sư mười ba tuổi, vang danh đại lục là đã đủ. Vì sao trong gia phả của dòng họ, lại nói hắn căn cốt hạ đẳng, tư chất cực kém. Nội tức chỉ có Bộ Vân chân pháp tầng thứ hai?

- Điều này Duẫn Kiệt cũng không biết được! Chỉ biết trong gia phả ghi lại, hắn không có lầm…

Vừa nói tới đây, Nhạc Duẫn Kiệt cũng lâm vào trầm tư, chuyện này hắn cũng thật kỳ quái:

- Thập thất thúc, thúc nói hắn có phải đã uống linh hoàn nào đó không?

- Hừ! Cõi đời này chỉ sợ cho dù có linh hoàn đẳng cấp cao tới đâu, thậm chí là linh đan cũng không thể như hắn, khống chế được nội tức đạt đến đỉnh cao! Được rồi! Ngươi nói hắn sử dụng chính là Đại Hỗn Nguyên Chân Lực. Hoặc do thân thể của hắn đặc biệt thích hợp loại công pháp này, vậy cũng nói không chừng. Chuyện như vậy không phải là không có tiền lệ…

Lão nhân lắc đầu, sau đó cười cười quay đầu:

- Rốt cục hắn làm sao đem tu vi nội tức tu luyện tới tầng thứ mười, ta không muốn biết. Ta chỉ thấy kỳ quái, tên tiểu tử này rõ ràng có được thiên phú kinh thế như vậy, vì sao còn phải điệu thấp đến như thế?

Trên trán Nhạc Duẫn Kiệt nhất thời chi chít mồ hôi lạnh, nhưng những lời này hắn lại không dám không đáp. Hắn thoáng do dự, khẽ khom người:

- Lúc trước chất nhi từng nghe nói qua, bên trong tông tộc Nhạc thị có không ít

tộc nhân đang mưu đồ điền sản của gia đình Nhạc Vũ. Thậm chí thủ hạ chấp sự của chất nhi là Tấn Húc cũng có ý định đó. Một năm trước Nhạc Vũ từng có một lần suýt bỏ mạng…

- Lại có chuyện như vậy?

Lão nhân hơi cau mày:

- Phụ thân của Nhạc Vũ là Nhạc Duẫn Đức, tuy quan hệ với các huynh đệ không được tốt lắm, nhưng rốt cục cũng xem như ra không ít khí lực cho dòng họ đích tôn, ngươi lại mặc kệ cho những yêu ma quỷ quái kia đi lãng phí đệ muội cùng chất nhi của mình sao?

- Thập thất thúc, Duẫn Kiệt sao dám vì một chút ân oán riêng tư, mà giận lây sang cháu ruột? Thật ra hôm nay người đẩy Nhạc Vũ xuống núi, Duẫn Kiệt đã giết chết. Chẳng qua khi đó không tra được bằng chứng gì cụ thể, mới lấy lý do sơ sẩy công việc mà không công bố mà thôi. Chuyện này chính đệ muội cũng biết được…

Nhạc Duẫn Kiệt cười khổ, khuôn mặt bất đắc dĩ:

- Duẫn Kiệt có thể làm cũng chỉ là lấy nghiêm hình cảnh cáo tộc nhân, sau đó giao ra lời nói mà thôi. Vốn không bằng không chứng, chỉ vì hoài nghi lại phải chặt gãy thủ hạ đắc lực của chúng ta thì thật khó nói. Hơn nữa loại chuyện này trong tông tộc không phải chỉ có gia đình Nhạc Vũ gặp phải. Thủ đoạn quá mềm yếu chỉ sợ làm lòng người mưu đồ tâm tư, nhưng nếu như quá cứng rắn sẽ khiến lòng người tản mát. Thật ra vấn đề này cũng do ở bên ngoài cốc, nếu có thể tiếp tục mở ra thêm lãnh địa, như vậy tất cả tai họa ngầm cũng sẽ được giải quyết dễ dàng…

- Cho nên ngươi muốn giải hòa với Đạm Vân thành?

Lão nhân phẫn nộ cười lạnh:

- Ta vốn đã nói tính cách của ngươi quá mềm yếu dây dưa, không đảm đương nổi vị trí tộc trưởng, nhưng tam bá phụ của ngươi lại cứ không chịu tin ta!

- Là Duẫn Kiệt vô năng, làm cho lão nhân gia thất vọng!

Nhạc Duẫn Kiệt cũng không giải thích, trên mặt thật hổ thẹn:

- Bên này Duẫn Kiệt có một chuyện kính xin thập thất thúc giúp định đoạt. Người của Đạm Vân thành vừa đề xuất giúp bọn hắn tra xét…

- Chuyện này trong lòng ngươi đã có quyết định, còn có dụng ý gì mà lại hỏi ta? Với thủ đoạn của tên tiểu tử này, đừng nói hiện tại bọn hắn chỉ còn số ít người, dù nhiều hơn gấp mười lần, chỉ sợ cũng không lục soát ra được hắn. Chuyện này Nhạc gia chỉ cần cho bọn hắn công đạo bề ngoài là được rồi.

Lão nhân hơi phất tay, sau đó nhìn về hướng tiệm thuốc xa xa thoáng chần chờ:

- Về phần rốt cục nên xử trí tiểu tử này như thế nào, trước tiên nhìn xem rồi hẵng nói! Thật sự bực mình, ngươi nói nếu chúng ta đem tiểu tử này giao cho Hồng gia xử trí, người của Đạm Vân thành có thể xem như chưa từng phát sinh qua chuyện gì hay sao?

Lần này Nhạc Duẫn Kiệt chỉ cười, lời nói của lão nhân tuy cực kỳ khó nghe, nhưng cũng không phủ định cách giải quyết của hắn, hắn vẫn luôn yêu thích khoan dung đối với các hậu bối.

Một màn phát sinh bên ngoài cửa sổ Nhạc Vũ dĩ nhiên không hay biết. Hắn khâu xong vết thương cho mình đã hơn canh ba. Sau đó hắn nghỉ lại bên trong phòng của Hoàng Phàm. Vào lúc này ở thành nam vẫn đang lục soát, ngay cả tiệm thuốc nhà họ cũng liên tục bị gõ cửa hai lần. Nhưng loại chuyện này ở kiếp trước Nhạc Vũ từng rất có kinh nghiệm, làm sao xử lý dấu vết đều có thủ đoạn riêng, một đêm này nhẹ nhàng tránh thoát.

Tới sáng hôm sau, vết thương mặc dù còn chưa lành, nhưng sắc mặt không còn tái nhợt như hôm qua. Hắn bôi chút dược phấn, thoạt nhìn không khác gì màu da người khỏe mạnh.

Nỗi lo lắng duy nhất của Nhạc Vũ chính là sự tỉ mỉ của Nhạc Trương thị. Bây giờ hắn không thể làm gì khác hơn là trông mong Nhạc Trương thị vẫn còn hoảng hốt tâm thần như lời nói của Hoàng Phàm. Nói không chừng nhất thời sơ suất có thể giúp hắn an toàn vượt qua kiểm tra.

Còn có bộ quần áo hôm qua hắn mặc, Nhạc Vũ cố ý dính chút tro bụi bùn đất, lại lau mồ hôi. Nhìn qua giống như đã ngủ bên ngoài dã ngoại một đêm. Đợi đến

khi làm xong hết thảy, Nhạc Vũ mới gọi Lâm Trác tới.

- Ngươi suy nghĩ ra sao, nguyện làm người hầu cho ta?

Gương mặt Lâm Trác trướng lên xanh tím, môi giật giật, nhưng không phát ra chút thanh âm nào. Đến cuối cùng dứt khoát cúi người xuống, khom người thật sâu với Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời cười lên, Lâm Trác làm hành động chính là lễ tiết bái kiến chủ nhân. Ý này hiển nhiên đã nhận lời vào nhà hắn làm người hầu. Hơn nữa sắc mặt không còn vẻ không phục như hôm qua. Nhưng với tính tình cao ngạo của người này, nếu hiện tại chịu mở miệng gọi thiếu gia hay thiếu chủ, căn bản là không thể nào.

Thật ra với tính tình như Lâm Trác, cũng có chút giống kiếp trước của hắn. Nếu không phải hôm qua bên cạnh hắn thiếu người, hắn quả quyết sẽ không đi để ý tới người này. Cũng chỉ xem biểu hiện ngày sau của hắn thế nào, xem như miễn cưỡng chấp nhận được. Về phần có nên giúp người này hay không, còn phải xem tình hình ngày sau rồi hãy nói.

Nhưng chuyện này tuy đã định, nhưng trước mắt Nhạc Vũ tuyệt đối không thể mang Lâm Trác về nhà. Chọc người nghi ngờ là một chuyện, quan trọng là hôm nay Nhạc Trương thị không có ý định thuê thêm võ sư khác, ngoài ra chính hắn cũng có cũng có việc cần dùng Lâm Trác trong đại hội tông tộc mấy ngày sau.

Cho nên mới hừng sáng Nhạc Vũ đã cho Lâm Trác rời đi trước. Còn hắn cùng Nhiễm Lực đợi đến sau giờ Thìn mời mặc vào quần áo hôm qua, làm ra bộ dạng như mới từ ngoài thành trở về, đi về phía thành bắc. Trên đường hai người cố ý chuyển qua cửa hàng mua quần áo trong, nhìn vào tiệm rèn của Nhạc Hữu Ninh, quả nhiên tiệm rèn vẫn chưa thấy mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: THIỂM ĐỘC CHI TÌNH

Mới đi vào cổng nhà mình, Nhạc Vũ liền phát hiện cả sân viện đều bao phủ trong bầu không khí bi thảm. Nhưng khi hắn bước vào đại sảnh, tình huống lại có chút vượt ngoài dự đoán của hắn.

Nhạc Băng Thiến ngồi một bên, đúng như trong sự tưởng tượng của hắn. Sắc mặt nàng chết lặng, trong con ngươi lại vô hồn thất thần. Ước chừng tin tức Hồng Phi muốn nạp nàng làm thiếp đã làm tiểu cô nương này hoàn toàn không còn chút sức sống.

Có vấn đề chính là Nhạc Trương thị, chân mày bà nhướng cao, trong mắt rạng rỡ hữu thần, còn lộ ra vài phần anh khí. Vừa nhìn thấy hai người trở về, chỉ quét mắt nhìn chút bụi đất trên quần áo hai người, cũng không tiếp tục để ý tới. Đối với chuyện cả hai nguyên một đêm không về nhà, không hỏi thêm một tiếng nào.

Trái tim Nhạc Vũ nhất thời treo thật cao, với kinh nghiệm một năm qua của hắn, khi hắn phạm phải sai lầm mà Nhạc Trương thị càng có vẻ bình tĩnh, thường thường luôn có ý nghĩa bà đã giận điên người.

Trong lúc hắn đang tính toán làm sao thoát được một kiếp này, tầm mắt của Nhạc Trương thị đã quét tới:

- Chuyện của muội muội con, con có biết chưa?

- Mẫu thân muốn nói chuyện thiếu chủ Đạm Vân thành cầu hôn với tộc trưởng sao? Lúc hài nhi vào thành, đã được Hoàng chưởng quỹ thông báo rồi.

Da đầu Nhạc Vũ tê dại, cũng không cách nào xác định đây có phải sách lược lấy lui làm tiến của Nhạc Trương thị hay không.

- Như vậy mẹ muốn chúng ta tạm thời rời khỏi Nhạc gia thành, Vũ nhi cùng a Lực nghĩ thế nào?

Lúc nói lời này, thân thể bà khẽ nghiêng về phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ cương nghị kiên quyết. Mà Nhạc Vũ lại kinh ngạc, vạn vạn không nghĩ tới mẫu thân hắn định nói chính là chuyện này. Điều này làm cho hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm đồng thời cảm thấy bất đắc dĩ, nếu bà sớm chịu rời đi, hắn cũng không cần phí nhiều tâm sức đến như vậy. Bất quá hiện tại loại khí chất nữ cường nhân trên người Nhạc Trương thị vẫn làm cho hắn cảm thấy hoa mắt.

Nhạc Trương thị thấy Nhạc Vũ trầm ngâm không nói lời nào, cho là hắn đang do dự, lập tức tức giận nhướng đôi mày liễu:

- Vũ nhi không đành lòng bỏ lại hơn ngàn mẫu ruộng tốt cùng tiệm thuốc ở Nhạc gia thành sao?

- Sao lại như vậy? Mẫu thân chẳng lẽ còn không hiểu con sao? Những thứ kia chỉ là vật ngoại thân, ngày sau mẹ con chúng ta có thể tìm trở lại! Chút tiền tài chẳng lẽ có thể trọng yếu bằng muội muội hay sao?

Nhạc Vũ vội lắc đầu nói, ngừng một chút lại nói tiếp:

- Con chỉ là suy nghĩ nếu như tộc trưởng đã đáp ứng hôn sự này, như vậy chúng ta không phải nói muốn rời khỏi Nhạc gia thành thì có thể rời đi được. Một khi đào hôn, thậm chí cả Bắc Mã Nguyên cũng không còn chỗ cho chúng ta đặt chân nữa.

- Vũ nhi rất có hào khí!

Trong mắt Nhạc Trương thị lộ vẻ vui mừng, đầu tiên khen con mình một câu, sau đó lại nhíu mày:

- Chuyện rời khỏi Nhạc gia thành mẹ sẽ an bài, có thể lấy cớ đến Lê thành thăm người thân. Chỉ cần tìm được cách tốt, như vậy vẫn có cơ hội chạy ra khỏi Bắc Mã Nguyên. Tóm lại Trương Dao Di này chỉ cần còn tại thế một ngày, tuyệt sẽ không để cho con gái mình phải chịu khổ!

Nhất thời khuôn mặt Nhạc Vũ có chút dao động, mà vẻ mặt Nhạc Băng Thiến cùng sực tỉnh, dùng ánh mắt không dám tin nhìn về phía mẫu thân của mình. Lúc này Nhạc Trương thị lại quay đầu nhìn tên to con đang đỏ mắt:

- A Lực cũng như vậy! Chỉ tiếc Trương di chỉ sợ không còn chiếu cố ngươi được

bao lâu nữa. Lần này mẹ con ta rời khỏi Nhạc gia, tiền đồ chưa biết, ngươi không cần thiết cùng đi mạo hiểm…

Nhiễm Lực lau nước mắt, kích động không biết nên nói thế nào. Nhạc Vũ thấy tình thế không ổn, liền vội vàng lén dẫm lên chân hắn một cước. Cuối cùng Nhiễm Lực vẫn còn nhớ rõ lời uy hiếp của hắn, do dự không dám đem chuyện ngày hôm qua nói ra.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa truyền vào thanh âm Hoàng Phàm thông báo xin cầu kiến. Nhạc Vũ khẽ thở một hơi, vừa rồi hắn lo lắng nhất chính là Nhiễm Lực bị dao động. Trong lòng hắn càng thêm kiên định ý nghĩ đưa Lâm Trác về nhà. Nếu còn muốn làm chuyện gì gạt Nhạc Trương thị, giao cho Lâm Trác đi làm, thích hợp hơn người có lập trường không kiên định như Nhiễm Lực rất nhiều.

Hoàng Phàm vừa đi vào cửa, sắc mặt vui mừng thi lễ với Nhạc Trương thị:

- Phu nhân, mới vừa rồi bên thành chủ phủ khiêng ra bảy quan tài!

Vẻ mặt Nhạc Trương thị ngẩn ra, nhất thời không hiểu rõ những lời này của Hoàng Phàm rốt cục là có dụng ý gì. Nhưng chỉ nhìn vào thần sắc của lão chưởng quỹ, hắn không phải là tin tức xấu. Lúc này khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên, tối hôm qua bao gồm cả Hồng Chính lẫn Hồng Phi, hắn cũng chỉ giết bốn người của Đạm Vân thành. Nói như vậy thái độ của tông tộc đối với chuyện này đã được hiểu rõ. Cũng có ý nghĩa hắn tạm thời có thể an tâm lưu lại.

Lúc này Hoàng Phàm đã ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua Nhạc Vũ:

- Ta nghe người ta nói, hôm qua Thương Lan kiếm vương Hồng Chính, còn có thiếu thành chủ Hồng Phi của Đạm Vân thành đã bị người từ phương nam tới giết chết trong thành chủ phủ…

Nhạc Trương thị nhất thời kinh hãi, chén sứ trong tay rơi luôn xuống đất. Nhạc Băng Thiến thì bật dậy, đây là tin tức thứ hai mà nàng không dám tin tưởng khi nghe được hôm nay.

Hoàng Phàm nhìn thấy một màn này, tâm tình cũng cảm thấy cực kỳ phức tạp. Sáng sớm nay chuyện đầu tiên hắn làm chính là chạy đi thăm dò tin tức. Khi những cỗ quan tài kia được mang tới khách sạn Nhạc thị, hắn đã đoán biết lời nói của tiểu thiếu gia chính là sự thật. Nhưng làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc

chính là cả tông tộc Nhạc thị có hơn bảy mươi tên võ sư bởi vì bị đả thương còn đang tu dưỡng, thậm chí cả vị Nhạc thị tộc trưởng cùng đệ đệ của hắn đều ở nửa đêm hôm qua cho người đến tiệm thuốc Nhạc thị mời một vị lão dược sư đến thành chủ phủ.

Điều này càng làm trong lòng Hoàng Phàm vừa bội phục vừa kính sợ, đối với vị tiểu thiếu gia đứng bên cạnh, không còn nửa điểm ý nghĩ bất kính.

- Điều này sao có thể?

Nhạc Trương thị vừa mới toát ra sắc mặt vui mừng, nhưng lại cười khổ nói:

- Bỏ qua hai vị huynh đệ kia trong tông tộc không nói, ngay chính bản thân Hồng Chính còn là một võ sư cấp tám, ngoại trừ tiên thiên cường giả, ai có thể ở địa phương như thành chủ phủ giết được hắn? Ta xem hơn phân nửa chỉ là lời đồn đãi…

Khóe môi Hoàng Phàm thoáng co giật, nghĩ thầm nếu không phải ta tận mắt nhìn thấy, thậm chí còn tham dự trong đó, ta cũng không chịu tin tưởng chuyện này là sự thật.

- Ha hả! Tai mắt của quản sự nhà đệ muội quả thật linh thông!

Ánh mắt Nhạc Băng Thiến lại ảm đạm, còn chưa kịp chờ nàng chán nản ngồi trở xuống, từ ngoài cửa đã truyền tới một thanh âm hùng hậu. Nhạc Trương thị nghe vậy nhíu mày, đang muốn đi ra nhìn xem rốt cục là người nào không biết lễ phép, không thông báo một tiếng nào lại tự tiện xông tới, lại thấy Nhạc Duẫn Kiệt cười lớn đi vào. Trong nội tâm bà nhất thời nhảy mạnh, bắt đầu nửa tin nửa ngờ lời nói vừa rồi của Hoàng Phàm. Ánh mắt nhìn về phía Nhạc Duẫn Kiệt mang theo mấy phần kinh nghi bất định.

- Hôm qua giờ Tuất bảy khắc, có hai gã thích khách xông vào thành chủ phủ, liên tiếp đánh bại hơn sáu mươi võ sư trong nhà ta, giết ba người Hồng Chính, Hồng Phi cùng Hồng Dĩnh Liên, bị thương chạy trốn. Tiểu huynh thật xấu hổ, không thể ngăn cản được hắn!

Nhạc Duẫn Kiệt vừa nói vừa bước tới trước người Nhạc Vũ đang đứng hành lễ, sau đó vỗ mạnh lên vai trái của hắn:

- Tiểu Vũ rất khá a! Mấy ngày không thấy lại cao lớn chút ít rồi!

Trong nháy mắt Nhạc Vũ đau đến nhe răng nhếch miệng, cũng may hôm qua hắn khâu vết thương rất chuẩn, lại thêm đêm qua nghỉ ngơi khôi phục không ít, nếu không bị một chưởng này cũng đủ làm vết thương của hắn vỡ ra. Cảm thụ cơn đau nhức, trong lòng Nhạc Vũ thầm hận không thôi, nếu không phải cố kỵ đang có mặt Nhạc Trương thị, hắn hận giờ phút này không thể lập tức dùng một quyền quật ngã người trước mắt này, còn thèm quản hắn là tộc nhân hay bá phụ gì đó của mình hay không?

Hắn khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn ra cửa lớn, không thấy Nhạc Duẫn Văn xuất hiện như suy đoán của hắn. Xem ra đôi huynh đệ này đối với chuyện tối hôm qua vẫn còn chút tức giận. Đặc biệt bị hắn tru sát con dâu ngay trước mặt mà Nhạc Duẫn Văn lại không thể cứu viện, giờ phút này chỉ sợ đang la hét như sấm, còn tâm tình gì sang đây xem sắc mặt của hắn?

- Quả thật như thế?

Thanh âm Nhạc Trương thị không thể tự chủ cất cao, bà không còn đè nén được nỗi mừng vui như điên trong lòng mình, nhưng ngay sau đó liền ý thức được thái độ của mình có chút vấn đề. Bà ho nhẹ một tiếng, giả ra bộ dạng căm phẫn:

- Rốt cục là người nào lại ngông cuồng như thế?

- Đã nói rồi, ta không thể ngăn cản hắn! Chỉ có thể xác định người này cũng không phải là tiên thiên cường giả. Tóm lại lần này Nhạc gia chúng ta đúng là mất mặt xấu hổ.

Nhạc Duẫn Kiệt cười khổ, hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, sau đó khẽ khom người hành đại lễ với Nhạc Trương thị:

- Chuyện hôm qua vi huynh thật sự xấu hổ, kính xin đệ muội tha lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: TÂM THÁI ĐÀ ĐIỂU

Cho đến khi Nhạc Duẫn Kiệt rời đi, vẻ mặt Nhạc Trương thị vẫn u mê, không hiểu rõ vì sao vị huynh trưởng thân là tộc trưởng lại đột nhiên hạ thấp tư thái xin lỗi với mình?

Nếu nói lời chân chính, mặc dù hai nhà bọn họ đều là đích tôn, nhưng quan hệ vẫn không tốt lắm, nói xác thực một chút, phải nói song phương có chút oán hận mới đúng. Cuộc tranh giành chức tộc trưởng mười mấy năm trước, phụ thân Nhạc Vũ lúc ấy ủng hộ người giành quyền cũng không phải vị tộc trưởng này. Chỉ sợ dù Nhạc Duẫn Kiệt có lòng dạ đại nhân đại lượng bao nhiêu, cũng không thể làm ra được tư thái hạ thấp lấy lòng kiểu như vậy.

Nhạc Vũ chỉ cười lạnh trong lòng, hắn biết Nhạc Duẫn Kiệt xin lỗi Nhạc Trương thị thật ra là vì muốn mượn loại phương thức không tổn hại mặt mũi này giải thích với vị văn bối đang đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện.

Câu nói "Chuyện của Băng Thiến, vi huynh thật sự xin lỗi, nhất thời sơ ý bị tên tiểu nhi Đạm Vân thành che mắt!" còn có câu nói "Nghe nói hôm qua đệ muội từng cầu kiến ta ba lần, đều bị đám người hầu ngu dốt kia ngăn chặn trở về. Chuyện này vi huynh cũng cảm thấy tức giận, lúc đến đã đem người hầu kia đánh chết!" vân vân…

Nói tới nói lui, đơn giản là muốn nói với hắn chuyện phong ba ngày hôm đó ở tiệm thuốc hắn cũng không hay biết. Mà trong lòng Nhạc Vũ cũng hiểu rõ, vị bá phụ này của hắn có lẽ thật sự bị người giấu diếm. Nhưng thái độ của những người bên dưới cũng chưa hắn không phải do Nhạc Duẫn Kiệt cố ý dung túng.

Nhưng Nhạc Duẫn Kiệt có thể làm tới một bước này, xem như đã rất có thành ý. Ít nhất lần này đã đem mặt mũi bán hết cho hắn, tư thái cũng hạ xuống cực thấp.

Còn có một câu ban đầu, cũng là thâm ý sâu sắc. Chỉ sợ chuyện Hoàng Phàm tạo ra lời đồn, cũng không thể giấu diếm được tai mắt của Nhạc Duẫn Kiệt.

Bất quá cho dù biết rồi thì thế nào? Chuyện ngậm bồ hòn này dù thế nào Nhạc gia cũng phải tự nuốt vào. Chuyện này rốt cục nên làm sao cứu vãn, làm sao che giấu, làm sao giải thích giao thiệp với Đạm Vân thành, đã không còn liên quan tới hắn.

Đang âm thầm cười nhẹ, Nhạc Vũ chợt thấy một đạo ánh mắt lạnh như băng đâm tới. Khi hắn nhìn lại, phát hiện Nhạc Trương thị đang nhìn hắn chằm chằm từ trên xuống dưới, hắn chợt cảm thấy rét lạnh toàn thân. Lần đầu tiên Nhạc Vũ có cảm giác, có một mẫu thân quá anh minh thật sự cũng không phải là một chuyện tốt.

Cơ hồ cả buổi sáng hôm nay Nhạc Vũ đều bị Nhạc Trương thị giữ chặt trong nhà tra hỏi, ngay cả bia đỡ đạn bách phát bách trúng như Nhiễm Lực giúp đỡ cũng vô dụng. Trên thực tế "tên ngốc nghếch" bây giờ cũng đã bị Nhạc Trương thị liệt vào đối tượng bị hoài nghi. Cũng may lần này Nhạc Vũ chuẩn bị sẵn lá bài tẩy khác, có lão chưởng quỹ Hoàng Phàm làm nhân chứng, hơn nữa lúc ở ngoài chợ đã tạm thời mua được thi thể yêu thú cấp hai, cuối cùng có thể giấu diếm qua mặt được Nhạc Trương thị.

Nhưng kế tiếp Nhạc Vũ lại phát hiện tai nạn lần này vẫn còn chưa kết thúc.

Đầu tiên người của Mặc tộc mang quan tài gây chuyện ở cửa tiệm thuốc hôm trước vào tối hôm đó lại bị người đưa tới trước cửa nhà, nói giao cho Nhạc Trương thị tùy ý xử trí. Tiếp theo, mấy tiệm thuốc lớn trong thành cũng toàn bộ bị niêm phong tạm thời. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ thấy vậy âm thầm cau mày, hắn biết có chút trưởng bối của Nhạc gia đang muốn lấy lòng hắn, cũng có ý tứ mượn cơ hội lần này để chữa trị quan hệ trước kia. Bất quá chuyện này làm có vẻ như hơi quá đáng, xem ra thật sự có chút vấn đề. Theo Nhạc Vũ nghĩ, đây hoàn toàn không phải muốn giúp hắn, ngược lại còn có hiềm nghi cố ý hãm hại.

Vào giờ cơm trưa hôm sau, chưởng quỹ mấy tiệm thuốc lớn trong thành cùng nhau tới cửa cầu xin phục lạy, cầu khẩn Nhạc Trương thị thả cho họ một con đường sống. Lần này ngay cả Nhạc Trương thị cũng cảm thấy được có chuyện không bình thường. Mà người đều tiên bà hoài nghi chính là Nhạc Vũ.

- Vũ nhi! Chuyện xảy ra ở thành chủ phủ hôm trước rốt cục có quan hệ gì tới con hay không?

Đưa tiễn mấy chưởng quỹ đầy mặt âu sầu rời đi, sắc mặt Nhạc Trương thị hoàn toàn âm trầm xuống:

- Đêm hôm đó rốt cục các con đi đâu?

- Mẫu thân, chẳng lẽ mẹ nghĩ rằng con là người đã xông vào thành chủ phủ sao?

Nhạc Vũ nỗ lực áp chế khuôn mặt mình duy trì vẻ bình tĩnh:

- Cho dù con có lợi hại, chẳng lẽ có thể một mình đánh ngã mấy chục võ sư của tông tộc sao? Cũng càng không thể nào giết chết được vị phó thành chủ Đạm Vân thành kia, người ta chỉ dùng một đầu ngón tay đã đủ giết chết con rồi!

Lời còn chưa dứt, trên bàn ăn lại vang lên tiếng cười khẽ. Nhạc Vũ giương mắt nhìn sang, chỉ thấy gương mặt xinh đẹp của Nhạc Băng Thiến đang tươi cười. Hôm qua cả người nàng còn lộ ra vẻ sầu não muốn chết, nhưng hôm nay đã khôi phục lại vẻ sáng sủa. Ước chừng chuyện Hồng Phi cầu hôn đã bị Nhạc Băng Thiến xem là một cơn ác mộng đã trôi qua trong đời…

- Thật sao?

Vẻ mặt Nhạc Trương thị vẫn hồ nghi, bà nhớ lại vào lúc sáng sớm liền nhìn thấy những giáp sĩ và võ sư đi tuần thành nghiêm ngặt, tựa hồ cũng đã đổi người. Hơn nữa thái độ vị tộc huynh tiếp quản tổng quản thành nam đối với bà lại cực kỳ khách khí.

Tông tộc dùng lý do, nói những người này bỏ rơi nhiệm vụ, để người khả nghi lén lút vào thành, cho nên mới có kiếp số xảy ra ở thành chủ phủ đêm đó. Nhưng Nhạc Trương thị lại luôn có loại cảm giác, trong chuyện này chỉ sợ có điều gì đó không đúng.

- Mẹ, mẹ thật tin tưởng chuyện này là do huynh ấy làm sao? Chỉ bằng vào Bộ Vân chân pháp ba tầng kia, đừng nói là Thương Lan kiếm vương, ngay cả con có thể thắng được huynh ấy trong vòng ba chiêu…

Đầu tiên Nhạc Băng Thiến thốt lời châm biếm, sau đó gương mặt lộ ra trầm tư:

- Chỉ trong hai khắc có thể đánh bại toàn bộ cao thủ bên trong thành chủ phủ, ám

sát Thương Lan kiếm vương xong lại nghênh ngang thối lui, thật lợi hại! Cũng không biết người nọ rốt cục là người phương nào?

Nhìn gương mặt mơ mộng của Nhạc Băng Thiến, Nhạc Trương thị khẽ hừ một tiếng. Người khác không biết, nhưng bà lại hiểu con, nàng am hiểu nhất là nâng cao bản lãnh của chính mình quá mức, đừng nói tới việc Nhạc Vũ chế tạo ra Bồi Nguyên hoàn, chỉ nói tới gần đây chế tạo ra Ngũ Hành linh hoàn, bà cũng biết rõ, thậm chí bà dùng thuốc dưới sự chỉ đạo của con. Nhưng bà thật khó xác định Nhạc Vũ còn giấu diếm thêm bản lãnh nào khác nữa hay không.

Bất quá Nhạc Băng Thiến nói cũng đúng, với tuổi tác của Nhạc Vũ, nếu như nói có thể chiến thắng một ít thiếu niên thiên tài trong dòng họ, bà sẽ tin tưởng không chút do dự. Nhưng nếu nói Nhạc Vũ có thể giết chết Hồng Chính, đánh thương huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt, điều này quả thật có chút quá khoa trương.

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Trương thị quét mắt nhìn Nhiễm Lực, sau đó nhướng mày. Tiểu tử này từ lúc mới bắt đầu ngồi vào bàn, vẫn luôn vùi đầu ăn cơm, nếu không phải đang có chuyện chột dạ, thì sao trong lúc mọi người nói chuyện chưa từng thấy đầu hắn ngẩng lên lần nào? Vì thế trong lòng bà vẫn rất nghi ngờ, mặc dù cái chết của người Đạm Vân thành không liên quan gì với bọn họ. Nhưng vào buổi tối hôm đó, theo lời của Nhạc Vũ và Nhiễm Lực, cả hai len lén chạy ra ngoài cốc, không kịp chú ý thời gian nên ở bên ngoài suốt một đêm! Hơn phân nửa trong chuyện này còn có ẩn tình khác. Trong lòng bà không khỏi than thở một tiếng, nghĩ thầm ban đầu Nhiễm Lực vốn là một đứa bé thật thành thật ngoan ngoãn. Kết quả đi theo Nhạc Vũ không tới một năm, đã hoàn toàn bị dạy hư…

Nhìn thần sắc càng ngày càng nghiêm nghị trong mắt Nhạc thị, Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy không ổn, vội vàng tươi cười gắp một món ăn cho mẫu thân:

- Lão nương, đại bá đã nói thích khách kia đã bị thương, mẹ nhìn con hiện tại có giống như đang bị thương hay không…

Chân mày Nhạc Trương thị thoáng giãn ra, cả ngày hôm nay Nhạc Vũ đi lại bình thường, sáng sớm hôm nay vẫn đến sân luyện võ luyện kiếm, không có vẻ giống như bị người đả thương. Mà hôm đó khi Nhạc Duẫn Kiệt nói với bà, có nói trước khi thích khách kia rời đi, đã bị Thương Lan kiếm vương đâm bị thương nặng.

- Đúng rồi! Hình như mấy ngày nữa là lễ tế của tông tộc phải không? Sau đó còn

có cuộc thi đấu trong tông tộc, thật không biết a Lực sẽ lấy được thứ hạng gì?

Khi nói những lời này dẫn dắt sự chú ý của Nhạc Trương thị, trong lòng Nhạc Vũ chợt giật mình, chính hắn cũng không hiểu vì sao nhất định phải gạt Nhạc Trương thị.

Chẳng lẽ hắn không nguyện đối mặt lửa giận của Nhạc Trương thị hay sao?

Tuy nói đêm hôm đó quả thật rất mạo hiểm, nhưng hôm nay đã an toàn trở về. Cùng lắm thì bị đánh, đau dài không bằng đau ngắn.

Hoặc là hắn đang lo lắng Nhạc Trương thị sẽ sinh nghi đối với mình?

Quả thật có nỗi lo lắng này, hắn nghĩ nên từng bước để cho bà tiếp nhận như vậy sẽ an toàn hơn. Nhưng lúc này còn phải tiếp tục giấu diếm, chỉ sợ là có chút khó khăn.

Nhạc Vũ ngầm thở dài, nghĩ thầm tạm thời cứ để yên như vậy trước rồi hãy tính sau. Mà lúc này trong lòng hắn lại có chút mong đợi, phần thưởng của cuộc thi đấu trong tông tộc không những là chút dược vật trân quý, còn là binh khí cấp tám trở lên. Thật không biết Nhiễm Lực cùng Lâm Trác sẽ lấy được thứ hạng gì.

Chuyện này quan hệ tới Cường Tủy hoàn, nếu con đường dùng linh hoàn đã tạm thời đoạn tuyệt, vậy bây giờ nơi duy nhất hắn có thể trông cậy vào chính là loại dược vật sản xuất vô cùng thưa thớt tại Bắc Mã Nguyên này.

Nhạc Băng Thiến mang theo vẻ mặt chờ mong nhìn sang bên cạnh, nàng biết Nhiễm Lực đã đạt tới võ sĩ cấp chín. Thực lực này nếu đặt ở ngày thường, muốn lấy thứ hạng đầu tiên xem như nắm chắc. Mà rốt cục Nhạc Trương thị rốt cục đã có lời giải thích, nghĩ thầm hay là a Lực đang lo lắng cho chuyện thi đấu nên mới có biểu hiện thất thường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62: ĐẠI ĐIỂN GIỖ TỔ

Chưa tới giờ Mẹo rạng sáng mười ba tháng năm, khoảng hơn bốn giờ, cả Nhạc gia thành đã sớm sôi trào lên. Nhạc Vũ cũng rời phòng thật sớm, sau đó bị Nhạc Trương thị thúc giục đi thay quần áo.

Cũng giống như Nhiễm Lực và Nhạc Băng Thiến, là một bộ quần áo bằng gấm màu trắng mới tinh. Hình thức cực kỳ tương tự thời cổ đại của quê hương Nhạc Vũ kiếp trước, chẳng qua thời đại này lại lấy võ làm chủ yếu. Cho dù là tông tộc lớn như Nhạc thị, ống tay vẫn buộc chặt sít sao, dưới chân mang loại giày bằng da thuận lợi cho việc chiến đấu. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Đợi đến khi hắn đi ra ngoài cửa, hai cỗ xe do bốn con Long Giác mã kéo xe đang dừng sẵn chờ đợi. Ngoài ra còn có sáu vị võ sư cũng trong trang phục mới tinh chờ sẵn bên ngoài.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa nghĩ trận thế này có phải đã quá khoa trương hay không, chỉ thấy ở bên kia đường một đoàn xe đang chậm rãi chạy tới. Sáu chiếc xe ngựa xa hoa, sau đó là mười hai vị võ sư cưỡi Long Huyết mã. Tiếp theo là hơn trăm gia đinh mặc giáp đi theo. Lúc đi ngang qua, rèm cửa sổ một chiếc xe chợt nhấc lên, từ trong lộ ra mấy ánh mắt thoáng khinh thị cùng ngạc nhiên.

Trong nháy mắt Nhạc Vũ chợt ngây ra, nghĩ thầm thì ra đều là như vậy. Đại điển giỗ tổ được tổ chức ba năm một lần này, xem ra cũng không đơn thuần chỉ vì giỗ tổ mà thôi.

Cũng thật khó trách, mấy ngày trước Nhạc Trương thị lại chuẩn bị sớm như vậy, thậm chí còn dùng giá tiền cao mua chiếc xe ngựa này.

Xe ngựa thì cũng thôi, trị giá không bao nhiêu. Vấn đề là ngựa kéo xe, tuy Long Giác mã là chiến thú kém nhất Đông Thắng đại lục, nhưng giá tiền mỗi con cũng đã vượt qua năm mươi lượng, ước chừng bằng giá tiền một thanh dị binh cấp sáu. Mà hàng năm nuôi dưỡng phải tốn hao lương thực địa tinh, còn bằng nhu cầu sinh hoạt của ba nam tử tráng niên suốt cả một năm.

Mà khách quan so sánh với đoàn xe vừa đi qua vừa rồi, nhà bọn họ xem như đã thật keo kiệt. Sáu tên võ sư đánh thuê, đừng nói là loại chiến thú cấp hai chính quy như Long Huyết mã, ngay cả vật cưỡi thay chân còn không có. Gia đinh hộ vệ chỉ hơn ba mươi người, còn mặc loại áo giáp cấp ba mà thôi.

Nhạc Băng Thiến khẽ hừ một tiếng xoay đầu sang nơi khác, có vẻ có chút khinh thường. Chẳng qua trong mắt nàng không che giấu được vẻ hâm mộ. Nhạc Trương thị vẫn thật bình tĩnh, chậm rãi đưa tế phẩm lên xe ngựa. Cho đến khi hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, mới chậm rãi cho xe hướng thẳng tới từ đường quanh co khúc khuỷu phía trước. Khi đội xe của họ đi ra hẻm nhỏ, tiến đến đường lớn, lần này ngay cả Nhạc Vũ cũng không dám nhấc lên rèm cửa sổ quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc ban đầu khi Nhạc gia xây dựng tòa thành, ngoại trừ suy tính sự an toàn, cơ hồ tất cả những nhân vật trọng yếu của Nhạc gia đều được an trí ở vị trí cao. Mà hôm nay tuy đã trải qua mấy trăm năm, yêu thú bên dưới chân núi đã tuyệt tích, nhưng khu vực thành bắc vẫn thuộc về những thành viên trọng yếu trong dòng họ, tộc nhân bình thường không có tư cách đến ở.

Đổi lại là thời đại của Nhạc Vũ, có một cách nói trắng ra, chính là được gọi thành khu giàu có, những gia đình ở khu vực này nếu không phải có tiền thì có thế. Mà một đường nhìn qua, những đoàn xe khác hẳn một chiếc còn hoa lệ hơn một chiếc, hai chiếc xe nhà họ xen lẫn vào bên trong có vẻ như người ngoại tộc.

Nhạc Vũ cũng không phải hạng người hư vinh, chẳng qua không muốn nhìn thấy những người khác dùng loại ánh mắt khác thường quan sát họ mà thôi. Trong lòng không thèm để ý là một chuyện, nhưng hắn vẫn không muốn bị những ánh mắt như thế săm soi quan sát.

Từ đường tông tộc nằm phía thành đông bắc bộ, cơ hồ chiếm cứ diện tích một phần tám thành thị. Bên ngoài quảng trường Thanh Điều Thạch, đủ dung nạp khoảng hơn mười vạn người. Đợi đến khi đoàn xe của gia đình Nhạc Vũ đi tới, nơi này đã người người tấp nập.

Cho đến khi tới nơi này, cách nhìn về lần đại điển giỗ tổ hôm nay của Nhạc Vũ mới có chút chuyển biến.

Đại điển đã bị các gia đình nhỏ trong Nhạc gia biến thành địa phương để ganh

đua so sánh huyền diệu lẫn nhau một phen. Nhưng cũng có tác dụng hướng những thế lực chung quanh biểu diễn thực lực, tạo ra tác dụng làm kinh sợ.

Trên dưới Nhạc gia tổng cộng có hơn một ngàn ba trăm tên võ sư, mà giờ khắc này hội tụ nơi từ đường lại có tới hơn bốn ngàn võ sư trung hạ cấp. Phần lớn trong đó hoặc là trực tiếp hoặc gián tiếp phụ thuộc vào những gia đình nhỏ hoặc thương nhân của Nhạc gia tông tộc.

Mà theo sự hiểu biết của Nhạc Vũ, tế điện trọng yếu như vậy, chỉ cần phụ thuộc phạm vi thế lực của Nhạc gia, tất nhiên đều ở trong trạng thái cảnh giới cao độ. Cường độ cảnh giới cùng nhân thủ còn vượt xa hơn ngày thường. Ngoài ra Nhạc Vũ suy đoán trong tông tộc ít nhiều phải giấu diếm thêm một bộ phận võ sư khác.

Chỉ là như trước mắt, xem ra lần này Nhạc gia biểu diễn thực lực thật sự vô cùng khổng lồ. Đủ làm triệt tiêu sức ảnh hưởng tồi tệ xảy ra ở thành chủ phủ Nhạc gia thành mấy ngày trước.

Tuy đất đai từ đường Nhạc gia cực kỳ rộng lớn, nhưng phòng ốc chỉ có vài tòa điện phủ được xây dựng tại trung ương. Có thể tiến vào bên trong, cũng chỉ có Vân, Phong, Vũ, Lôi bốn nhà trong Nhạc gia cùng một bộ phận con cháu đệ tử tinh anh mà thôi.

Đi tới nơi này, vẻ mặt của Nhạc Băng Thiến lại từ từ khôi phục vẻ bình thản. Cho dù ngươi ở bên trong Nhạc gia thành có tiền có thế như thế nào, nhưng không phải là trực hệ của Nhạc gia, vậy nên biết điều mà ở lại bên ngoài!

Nhưng tâm tình này của nàng cũng chỉ duy trì được trong chốc lát. Đợi đến khi bước vào bên trong, Nhạc Vũ nhất thời cười khổ. Hắn nhìn thấy tế phẩm chồng chất ở phía trước, cơ hồ đều có đặc sắc, ít nhất là yêu thú cấp ba thậm chí cấp bốn. Mà nhìn nhìn lại nhà mình, bất quá chỉ là Cúc Xỉ Hổ thượng giai cấp hai mà thôi.

Hiện tại Nhạc Vũ đã có chút bội phục tố chất tâm lý của Nhạc Trương thị, thần sắc bà vẫn thật bình tĩnh như thường, dặn người hầu đem Cúc Xỉ Hổ đã chưng nấu chín cùng một mâm tế phẩm đựng trái cây rượu trà đặt lên bàn thờ chuyên thuộc gia đình bọn họ.

Nếu thay đổi là hắn, cho dù không có ý tứ ganh đua so sánh, nhưng trong hoàn

cảnh thế này, cũng sẽ có cảm giác không yên bất an. Nhưng Nhạc Trương thị lại không hề có chút tỏ vẻ hay phản ứng nào khác.

Chờ khi bày xong tế phẩm, kế tiếp là chờ dâng hương cho tổ tông theo thứ tự. Phía trước nhất tự nhiên là lão nhân cùng nam đinh trong tông tộc, sau đó mới đến phiên nữ nhân cùng hài tử. Lần này rõ ràng Nhạc Trương thị không dự định đi tranh giành thứ gì, trực tiếp để ba mẹ con đứng vào địa phương bên trái hơi nghiêng bên điện đường. Với thân phận đích tôn của họ, tuy nói cách vị trí trung ương hơi xa một chút, nhưng cũng tránh được rất nhiều chuyện phân tranh, miễn đi chút ít lúng túng. Đối với việc này Nhạc Vũ không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đã sớm nghe Nhiễm Lực nói qua, kể từ khi phụ thân hắn chết trận, bao năm sinh hoạt của bọn họ đều là như thế.

Tuy ý định của Nhạc Trương thị thật tốt, nhưng có rất nhiều chuyện cũng không phải do bà muốn tránh thì có thể tránh được. Đang khi ba người mới đứng ổn định chưa lâu, một nhân vật có bộ dáng người hầu nhị đẳng cung kính dẫn theo một vị phụ nhân cùng hai thiếu niên đi tới, sau đó ngang ngược cắm vào ngay phía trước bọn họ. Nhạc Trương thị thấy vậy rất bất đắc dĩ, thấy bên cạnh đều đứng đầy người, chỉ đành phải lôi kéo hai huynh muội Nhạc Vũ lui ra sau thêm vài bước.

Vốn chuyện tới nước này chỉ làm trong lòng người cảm thấy không vui mà thôi. Nhưng lúc này phụ nhân vừa đoạt vị trí kia lại quay đầu lại, làm ra vẻ mặt vui mừng như vừa gặp cố nhân.

- A nha! Nguyên lai là Dao Di tỷ! Còn nhớ được tiểu muội này không?

Nhạc Vũ liếc qua, đó là một thiếu phụ hơn ba mươi. Gương mặt trái xoan, cũng có thể được xem là xinh đẹp, có loại hương vị hồ mị, chẳng qua trang phục của bà ta hơi có chút tục khí.

Đây không phải trong lòng Nhạc Vũ ác cảm nghĩ tới, mà sự thật vốn là như thế. Nữ nhân kia mặc bộ quần áo pha lẫn sắc vàng kim, chỉ là trên tóc cắm đầy đồ trang sức, ước chừng phải nặng tới hai ba cân. Nhưng nhìn qua tay nghề có vẻ khéo léo tinh xảo, Nhạc Vũ đoán chừng giá tiền của loại trang sức này đủ cho hắn mua được hai viên Cường Tủy hoàn.

Tựa hồ làm như phát hiện hành động của mình không thích hợp, phụ nhân trang điểm xinh đẹp kia làm ra vẻ mặt vô cùng lúng túng:

- Thật không biết xấu hổ, mới vừa rồi đệ muội cũng đã có chút lỗ mãng rồi!

Nhạc Vũ nhướng mắt, nữ nhân này ngoài miệng nói chuyện nghe có vẻ như áy náy, nhưng giờ phút này lại không mang theo chút ý tứ xin lỗi. Nhạc Trương thị còn đang nhíu mày suy ngẫm một lúc lâu, mới thử thăm dò với đối phương:

- Ngươi là Huệ Linh? Là người của thất thúc?

- Ha hả! Trí nhớ của Dao tỷ thật không tệ, ta còn tưởng rằng tỷ là quý nhân bận rộn, không nhớ rõ đâu!

Phụ nhân cười cười, xoay người qua:

- Nói tới ta còn phải đa tạ Dao Di tỷ mới đúng! Ban đầu cũng may mắn theo tỷ đến Nhạc gia như của hồi môn, cho nên mới có được đoạn nhân duyên tốt này.

Nhạc Vũ còn đang khó hiểu, lúc này mới cảm thấy sực tỉnh. Trong lòng đang suy đoán, phụ nhân hồ mị này hẳn là tỷ muội con thứ gì đó của Nhạc Trương thị. Ở Đông Thắng đại lục, nữ nhi gia tộc quyền thế xuất giá, cũng sẽ có tỷ muội cùng nha hoàn như của hồi môn mang theo. Nếu nhân vật nam chính trong nhà nhìn không thuận mắt hoặc không muốn thu vào trong phòng, sẽ đưa tặng cho người hầu hoặc huynh đệ dòng thứ. Đoán chừng "Huệ Linh" này cũng thuộc về tình hình như thế.

Chẳng qua cách nói của nữ nhân này như đang biểu đạt lòng biết ơn, nhưng trong ngữ khí không hề có mấy tia cảm kích, trái lại còn mang theo mấy phần ngạo nghễ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: HUNG HÃN ƯƠNG NGẠNH

Hàn mang trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe, liền biến mất tăm hơi, quay đầu nói chuyện với Nhiễm Lực. Hắn cảm thấy nếu chấp nhặt với loại phụ nhân này, thật sự giống như sỉ nhục trí thông minh của hắn.

Mà Nhạc Trương thị lại nhẹ nhàng cười:

- Cần gì nói lời đa tạ? Đây là phúc khí của Huệ Linh muội mới đúng.

Nói xong lại gật đầu như thi lễ với đối phương, sau đó đưa mắt nhìn sang nơi khác, đây chính là ý tứ không muốn trò chuyện cùng phụ nhân kia.

Bất quá nữ nhân tên gọi "Huệ Linh" kia lại không chịu bỏ qua, lúc này làm ra vẻ như nhớ ra chuyện gì đó, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc:

- Dao Di tỷ, tuy hôm nay tỷ phu đã chết trận, nhưng dù sao tỷ cũng thuộc đích tôn nhất mạch, lần này tế tổ sao lại đứng ở vị trí này? Những người hầu kia thật không biết an bài như thế nào đấy!

Câu nói rất lớn tiếng, trong lúc nhất thời đông đảo ánh mắt đều nhìn qua đây. Mà khi ánh mắt những người kia chạm tới ánh mắt Nhạc Trương thị còn có thân ảnh của Nhạc Vũ, đều lộ ra nụ cười có vẻ càn rỡ hoặc hàm súc. Tuy có một số người vừa phát hiện ra Nhiễm Lực, hơi có chút cố kỵ liền thu liễm. Nhưng đa số không thèm để ý tới. Nhiễm Lực thiên tư xuất chúng, nhất định sẽ được gia nhập gia tộc, thậm chí thu hoạch được địa vị cao. Nhưng đến tột cùng vẫn bị huyết mạch hạn chế, cả đời này cũng thật khó có cơ hội chấp chưởng một phương. Cho nên không phải vô luận người nào cũng đều cảm thấy kiêng kỵ hắn.

Nhạc Trương thị vẫn trầm mặc không đáp, chẳng qua trong con ngươi toát ra một tia bất đắc dĩ cùng phiền chán. Lần đầu tiên bà cảm thấy, tránh khỏi chỗ đứng ở trung tâm phía trước vì sợ bị mọi người chú ý, nhưng lại chọn phải chỗ

đứng đầy đao quang kiếm ảnh mãnh liệt, đúng là một sự lựa chọn hỏng bét.

Mỗi khi đến ngày tế tổ, những thế lực chi nhánh cùng quản sự chủ quản hiệu buôn của Nhạc gia thành được phái trú khắp các nơi đều toàn bộ chạy về. Khi những người này ở bên ngoài đều là người giàu có một phương, nhưng đối với sự biến hóa của Nhạc gia thành lại có khả năng mẫn cảm rất thấp.

Tiệm thuốc Thuận Phúc khai trương đã được nửa năm, hơn nữa mấy ngày trước Nhạc Duẫn Kiệt còn tự mình đến nhà thăm, nhà bọn họ đã sớm không còn là nơi mặc cho người lấn áp. Tranh giành vị trí phía trước, tuy nói nhất định sẽ có một chút phiền toái, nhưng những người kia cũng sẽ không làm như Trương Huệ Linh, không chút e sợ lớn tiếng nói những lời khiến lòng người rét lạnh.

Mà lúc này Huệ Linh lại quét mắt nhìn Nhạc Vũ cùng Nhạc Băng Thiến, làm ra hình dáng như vừa hiểu ra, cười nói:

- Không trách được tỷ tỷ lại muốn tránh sang nơi này, lần này quả thật không thích hợp đứng phía trước đắc tội với người. Nhưng Dao Di tỷ, không phải ta nói tỷ, bình thường tỷ đừng chỉ lo chuyện của điền trang thôi, hài tử cần phải dạy dỗ cho tốt mới được. Phụ nhân như chúng ta, tương lai không phải là dựa vào hài nhi nuôi dưỡng đó sao?

Nói tới đây, bà ta kéo hai gã thiếu niên tới bên cạnh, đưa mắt nhìn Nhạc Trương thị cười:

- Tướng công nhà ta có cách, tuy nói hiện tại cũng chỉ quản lý một trấn, nhưng đời này cũng đã xem như đến tận cùng rồi. Bây giờ ta chỉ trông cậy vào hai hài tử này, ngày sau còn có chút tiền đồ. Mấy vị võ sư trong tộc, cũng nói thiên tư của bọn hắn không tệ, ngày sau có hi vọng lên tới võ sư cấp bảy, nhưng ta cảm thấy cho dù hai hài tử này chỉ có được nửa bản lãnh như phụ thân của bọn hắn, ta cũng đã hài lòng…

Nhạc Vũ chợt híp mắt, khu vực Nhạc gia khống chế trực tiếp chỉ có tám trăm dặm, nhưng lực ảnh hưởng lại không chỉ bao nhiêu đó. Trong hơn hai ngàn dặm, còn có hơn trăm thành trấn phụ thuộc Nhạc gia trên danh nghĩa. Những thế lực này được Nhạc gia bảo vệ đồng thời hàng năm sẽ nộp lên ít tiền tài, cũng tổ chức ra một nhóm nhân thủ đi theo Nhạc gia trực tiếp nghe chỉ huy. Mà gọi là giám sát quản lý kia, ngoại trừ trách nhiệm giám thị quà cống, đồng thời quản hạt luôn nhóm võ lực này. Trượng phu của nữ nhân trước mắt có thể dùng thân phận chi

thứ bò lên được vị trí kia xem như đã là rất khá.

Hắn lại nhìn hai thiếu niên có tuổi tác xấp xỉ với Nhiễm Lực, chỉ thấy ở tay áo thêu năm sợi chỉ đồng, đúng là có đủ vốn liếng để khoe khoang. Sau đó Nhạc Vũ nhìn nhìn lại tay áo của mình, không khỏi bất đắc dĩ cười khổ một tiếng. Bết bát nhất chính là hôm nay hắn tựa hồ đã thanh danh vang dội, những người ở chung quanh chỉ cần nghe nhắc tới cũng không có mấy ai không nhận ra mẫu tử bọn họ. Còn có những người khác đang lôi kéo con của mình nhìn qua bên này chỉ trỏ, làm như xem hắn là điển hình hư hỏng vô dụng để dạy dỗ con mình.

Bây giờ Nhạc Vũ cũng cảm thấy nhức đầu, trong lời nói của nữ nhân này êm ái lại giấu kim, tuy mỗi lần đều đâm vào chỗ đau của Nhạc Trương thị, nhưng không hề lưu lại dấu vết để bắt lỗi. Nếu phát tác tại chỗ, không khỏi sẽ có hiềm nghi quá thẹn thành giận. Nhưng nếu không để ý tới, sẽ bị người xem là kẻ mềm yếu lấn át. Đối với loại nữ nhân thông minh này, nếu đổi lại là người bình thường thật đúng là không có biện pháp gì hay để đối phó.

Nhưng trong số những người khác kia lại không tính hắn vào bên trong.

Hắn khẽ nhếch môi, Nhạc Vũ gác tay ra sau lưng nói:

- A Lực, đánh bà ta cho ta!

Trong vòng ba trượng chung quanh, trong nháy mắt yên tĩnh không một tiếng động. Cơ hồ mọi người nhất thời đều kinh ngạc, ngay cả Nhiễm Lực cũng giống như thế, hắn vốn ôm đầy bụng tức giận, nhưng lúc này nghe mệnh lệnh của Nhạc Vũ, lại mơ mơ màng màng quay đầu qua nhìn.

- Thiếu gia, ngài muốn đánh người nào?

- Còn có thể là ai?

Thần sắc của Nhạc Vũ trong nháy mắt chợt lạnh xuống:

- Ngươi đúng là đầu heo, ngay cả lời nói của ta cũng nghe không rõ sao? Chính là nữ nhân ngay trước mặt, nếu hôm nay ngươi không đánh cho bà ta ít nhất mười ngày không bò nổi xuống giường, hôm nay cũng đừng nghĩ ăn cơm!

Nhiễm Lực lại ngẩn ra, ngay sau đó chợt cười khan một tiếng, thân hình đột

nhiên nhảy về phía trước, một cước thật nặng nề đá ngay vào trên thân người của Trương Huệ Linh. Sau đó chỉ nhìn thấy thiếu phụ có dung mạo hồ mị kia quay cuồng trượt xa ra ngoài một trượng. Đây không phải do Nhiễm Lực hạ thủ lưu tình, mà những người đứng bên cạnh thật sự quá nhiều. Tuy có người lắc mình tránh xa nhưng cũng có người vẫn không hề tránh, giúp Trương Huệ Linh một tay làm tan mất vài phần lực đạo.

Hai thiếu niên bên cạnh vẻ mặt kinh ngạc, thần sắc tựa hồ còn chưa kịp phản ứng.

Nhạc Vũ nhíu mày, lạnh lùng nhìn về phía mấy thân ảnh đứng phía sau Trương Huệ Linh. Lúc này có một phụ nhân lại đứng ra, sắc mặt đầy vẻ giận dữ.

- Tên tiểu tử ngươi rốt cục muốn làm gì? Trong mắt không tôn trưởng, ngươi còn xem trọng tộc quy của Nhạc thị? Thật không biết trưởng bối của ngươi làm sao dạy ngươi!

Nhạc Trương thị nghe vậy trừng mắt, khóe môi bật ra một nụ cười, chẳng qua chỉ tò mò nhìn Nhạc Vũ, lại không hề ngăn cản, mà Nhạc Vũ dứt khoát không thèm phản ứng tới.

- A Lực, nữ nhân này quá om sòm! Trước hết để bà ta câm miệng, sau đó lại tiếp tục cho ta!

Nhiễm Lực nhếch miệng cười một tiếng, tát mạnh lên mặt phụ nhân kia. Tiếp theo lại đi về phía thân hình đang khom thấp của Trương Huệ Linh, sau đó lại đá ra một cước. Lần này lực lượng càng lớn hơn trước, không còn ai dám ngăn trở, hẳn là phải trượt xa thêm mấy trượng. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Lúc này hai đứa con của Trương Huệ Linh rốt cục đã sực tỉnh, gào thét một tiếng liền lao về hướng Nhiễm Lực. Nhưng hai người chỉ bất quá đạt được tu vi nội tức tầng năm, làm sao là đối thủ của Nhiễm Lực. Lúc đầu còn có thể cầm kiếm múa may vài lần, khi Nhiễm Lực cởi búa vung lên, đã lập tức đánh bay hai người. Tiểu tử ngốc bất quá chỉ đạt được Hóa Trần Đại Chân Lực tầng thứ chín, ở trong từ đường cao thủ nhiều như mây, nhiều nhất chỉ đứng áp chót. Nhưng ở địa phương chỉ có nữ nhân cùng thiếu niên hài tử, liền biến thành đại sát khí không sao địch nổi.

Mà phụ nhân vừa lên tiếng liền bị tát đến thiếu chút nữa hôn mê, lúc này đang

giận dữ đến phát run:

- Lớn lối! Ương ngạnh!

Nhạc Vũ thản nhiên cười, nghĩ thầm cho dù ta ương ngạnh, ngươi có thể làm khó dễ được ta? Tầm mắt của hắn lại nhìn về phía trước. Động tĩnh nơi này bên kia có lẽ đã nhận ra. Quả nhiên không bao lâu, có mười mấy người tách đám đông vây xem bước tới.

- Nơi này xảy ra chuyện gì mà ồn ào như thế?

Đi trước đoàn người chính là Nhạc Duẫn Kiệt, phía sau đi theo chừng mười mấy võ sư chừng cấp bốn cấp năm trong tông tộc. Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ cùng Nhạc Trương thị, ánh mắt sáng ngời, lộ vẻ vui mừng.

- Đệ muội, sao muội lại ở nơi này? Làm cho ta phải gọi các quản sự đi tìm…

Lời còn chưa nói xong, bên cạnh chợt truyền tới một tiếng gào thét. Thì ra là trượng phu của Huệ Linh rốt cục chạy tới, đang tức giận đến sùi bọt mép không chút lưu tình xuất ra một quyền đánh về phía Nhiễm Lực. May nhờ Nhiễm Lực cơ trí đem búa lớn che trước người. Sau đó chỉ nghe một tiếng "bang" thật lớn, Nhiễm Lực lảo đảo thối lui tới mười mấy bước mới ngừng lại, trên lưỡi búa trơn bóng cũng xuất hiện một khe sâu.

Nhạc Duẫn Kiệt nhíu nhíu mày, lúc này mới phát hiện tình hình có chút không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: NGOÀI DỰ ĐOÁN MỌI NGƯỜI

Nhạc Duẫn Kiệt đưa mắt nhìn Trương Huệ Linh té trên mặt đất. Ngày hôm nay những lời nói của Nhạc Vũ, Nhiễm Lực luôn nói gì nghe nấy. Nếu hắn đã nói đánh cho mười ngày không thể xuống giường, vậy tuyệt không sai lầm. Đợi đến khi đám người Nhạc Duẫn Kiệt chạy tới, xương sườn của phụ nhân kia đã bị té gãy ba chiếc.

Mà nam tử mặc trang phục giám sự trong tông tộc, giờ phút này đôi mắt trướng lên đỏ như máu, hận không thể lập tức xé nét hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Vũ. Bất quá lúc này ở ngay trước mặt tộc trưởng, hắn lại không dám lỗ mãng. Chỉ đành khẽ hừ, khom người với Nhạc Duẫn Kiệt:

- Kính xin thất ca làm chủ!

Nhạc Duẫn Kiệt chỉ cảm thấy đau đầu. Nhìn tình hình này, chỉ sợ hơn phân nửa là Nhạc Vũ đuối lý. Nếu như ở trường hợp riêng tư, chuyện này sẽ dễ dàng xử lý. Tốt nhất chỉ cần trấn an mấy câu, lại cho thêm ngày nghỉ dưỡng bồi bổ lại, cũng đã đủ giải quyết nhưng hôm nay có đông đảo tinh anh đệ tử chi thứ cùng gia đình đều có mặt, vẻ mặt đều lóe vẻ phẫn nộ, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ bên trong tộc sẽ tạo nên tuyệt đại phong ba.

- Tiểu Vũ, đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Con dâu Phương gia làm gì chọc tới ngươi?

- Chuyện gì chọc tới hắn? Vốn là vô duyên vô cớ! Ngay cả ta chỉ vào mặt hắn nói mấy câu, cũng bị hắn đánh!

Phụ nhân bị tát bụm mặt cười lạnh:

- Dạng con cháu như vậy, nếu bây giờ còn chưa quản giáo, trưởng thành thì càng hoành hành thế nào?

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy liền nhíu mày, một mặt thấy bất mãn đối với lời nói của phụ nhân này, mặt khác cảm giác cục diện trước mắt thật càng khó thể giải quyết. Vốn dự định hàm hồ cho qua, bị nữ nhân kia quấy phá, cũng đã biến thành khó thể thu xếp.

- Vô duyên vô cớ?

Vẻ mặt Nhạc Vũ thật đạm mạc nhìn xuống mặt đất, nhìn vào nữ nhân có thể là "thím" hay "dì" của hắn, sau đó cười nhạt:

- Nữ nhân này bất kính đối với đích tôn như ta, ta chỉ dạy dỗ bà ta cái gì gọi là tôn ti, cái gì gọi là quy củ mà thôi!

- Lại có chuyện như vậy?

Ánh mắt Nhạc Duẫn Kiệt lóe hàn mang, dùng ánh mắt như muốn chứng thực quét nhìn chung quanh. Trong số những người vây xem gần bên, người biết chuyện liền biến sắc, chợt nhớ lại mẫu tử Trương Huệ Linh ngang ngược chen lấn giành chỗ ngay trước mặt Nhạc Trương thị, mà những người không biết chuyện đều chợt quay đầu đi nơi khác, tránh ánh mắt của Nhạc Duẫn Kiệt, dù là phụ nhân bị tát kia cũng đã á khẩu không biết nói thế nào. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

- Cho dù bà ấy có chút sai lầm, nhưng đâu cần phải hạ độc thủ như thế? Nơi này dù sao cũng là từ đường…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó đôi mắt nhìn về hướng phát ra thanh âm:

- Chính bởi vì ở từ đường, cho nên ta mới không cho người xé miệng bà ta ngay tại chỗ!

Phụ nhân kia bị câu nói đầy lệ khí cùng ánh mắt đầy vẻ xâm lược của Nhạc Vũ làm sợ hết hồn, liền không dám tiếp tục nhiều lời. Mà Nhạc Hữu Phương vừa vội vừa giận, trong lòng mơ hồ có chút chột dạ. Trực giác của hắn chợt cảm thấy ban đầu Nhạc Duẫn Kiệt có vẻ nghiêng về phía Nhạc Vũ, nhưng thái độ đối với hắn vẫn ôn hòa. Nhưng mới vừa rồi, sắc mặt kia càng lúc càng biến đổi thành lạnh lùng. Hắn vốn không am hiểu cách nói chuyện, lại không biết rõ tình huống lúc đó, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao phản kích.

- Chuyện này rốt cục ai đúng ai sai, trong lúc nhất thời cũng không thể nói được rõ ràng…

Thoáng trầm ngâm một lúc, Nhạc Duẫn Kiệt nghiêng đầu:

- Như vậy đi! Theo ta thấy trước hết để chuyện này qua một bên, đợi sau khi tế điện xong, để trưởng lão trong tộc tới quyết định, thế nào? Hữu Phương! Bây giờ mau đưa tôn phu nhân về đi, mời người cứu trị quan trọng hơn!

Nhạc Hữu Phương nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Duẫn Kiệt không phán định nghiêng về phía Nhạc Vũ ngay lúc này, theo hắn nghĩ đó là tốt nhất. Về phần bên phía trưởng bối trong tông tộc, lực ảnh hưởng của hắn nhất định sẽ không thua kém một hài tử sau khi trưởng thành sẽ bị ném đi như rác rưởi. Hắn lập tức vội vàng thu xếp, để người hầu lấy cái cáng tới khiêng thê tử mình rời đi.

Lúc này Nhạc Duẫn Kiệt khẽ cười đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, lại thêm một lần vỗ lên vai trái của hắn, Nhạc Vũ chợt nghĩ thầm, ngươi còn làm tới? Thân thể hắn lách sang bên, liền tùy ý cho Nhạc Duẫn Kiệt vỗ lên vai bên kia của hắn.

Lúc này nếu có một cường giả đồng cấp với Nhạc Duẫn Kiệt đang ở chỗ này, tất nhiên sẽ cảm thấy thật kinh dị. Thân thể lách tránh của Nhạc Vũ nhìn qua như thật bình thường, nhưng lại biến hóa liên tục trong nháy mắt, cuối cùng phải làm Nhạc Duẫn Kiệt thu lại mấy phần lực đạo mới miễn cưỡng xem như đỡ khó coi.

Đối với chuyện này Nhạc Duẫn Kiệt chẳng những không hề tỏ vẻ tức giận, trong mắt càng thêm tràn ngập vui mừng.

- Tên tiểu tử ngươi, lần này đúng là có chút quá mức!

Nhạc Vũ không thèm quan tâm, chỉ nhún vai, tính cách của hắn chính là như vậy, có kiếp sống làm lính đánh thuê ở kiếp trước, hắn đã không thể sửa đổi được nữa. Người khác nhường hắn ba phần, hắn sẽ đáp lễ một thước. Nhưng nếu dám lấn lên đầu, vậy hắn sẽ trả lại gấp mười lần!

Nhạc Duẫn Kiệt cũng không để ý tới thái độ của hắn, quay đầu nói chuyện với Nhạc Trương thị, sau đó dẫn họ đi ra phía trước. Nhạc Vũ đang muốn đi theo sau, liền bị một cánh tay kéo lại.

- Vừa rồi huynh đúng là làm quá mức!

Nhạc Băng Thiến vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trên mặt vì kích động cùng căm phẫn biến thành đỏ ửng.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi ngẩn người, cho là Nhạc Băng Thiến đang trách hắn sao lại động thủ với phụ nhân kia. Hắn cười khổ sờ sờ lỗ mũi, nếu như Trương Huệ Linh nhắm vào hắn, hắn vốn sẽ không thèm để ý. Nhưng phụ nhân kia lại cứ nhắm vào Nhạc Trương thị, đây đã vượt ngoài phạm vi chịu đựng của hắn.

- Huynh có biết phụ thân của Nhạc Hữu Phương là ai không? Đó là một trong những giám sự được phân công quản lý khảo hạch con cháu đệ tử. Đắc tội hắn cả đời này huynh đừng mong thông qua khảo hạch võ sĩ cấp bảy!

Nhạc Băng Thiến nắm cánh tay Nhạc Vũ, khí lực không tự chủ được đang từ từ gia tăng:

- Còn có Nhạc Hữu Phương, người ta cũng đứng đầu một trấn, nếu hắn muốn hại huynh thật không biết sẽ có bao nhiêu phương pháp!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tay của mình thoáng đau, lại nhìn kỹ vẻ mặt của Nhạc Băng Thiến, thấy vẻ lo lắng tràn ngập trong ánh mắt của nàng. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vùng ngực như bị nhói lên, hắn liền hiểu được hiện tại Nhạc Băng Thiến đang thực sự lo lắng chẳng qua chỉ là tiểu Nhạc Vũ ngày trước. Nhưng hắn vẫn cảm giác được trong lòng có dòng nước ấm đang dần hòa tan trái tim hắn.

Cảm giác này làm tâm tình Nhạc Vũ cực kỳ phức tạp, có chút xa lạ khó chịu, lại có chút ít xấu hổ, còn có cảm giác ấm áp nồng đậm nói không nên lời. Cuối cùng hắn cơ hồ dùng phương thức tránh né ôn thần, chật vật vung mở tay áo lại tránh ra xa. Lúc này hắn chợt tỉnh táo lại, sửa sang suy nghĩ của mình.

- Tiểu muội! Ta hỏi muội, vừa rồi lời nói của ta sai rồi sao? Có phải không đứng bên lẽ phải?

- Vậy thì không phải!

Nhạc Băng Thiến thoáng kỳ quái với thái độ của Nhạc Vũ, nhưng nàng cũng không để ý. Nàng cau mày, nghĩ lại tình hình khi nãy:

- Vừa rồi đúng là lời nói của nữ nhân kia có chút không ổn, nhưng…

- Ha hả! Đã như vậy thì còn cần lo lắng chuyện gì? Bá phụ tự nhiên sẽ làm chủ cho chúng ta!

Cũng không đợi Nhạc Băng Thiên trả lời, Nhạc Vũ cười nhẹ, sau đó đi về phía tiền điện. Bây giờ hắn thật sự sợ vị "muội muội" này của hắn, rất sợ lại thêm lần nữa xuất hiện loại cảm giác xúc động vừa rồi. Rõ ràng hắn đã là một đại nam nhân, còn bị một cô bé dễ dàng làm cảm động, thật sự là có vẻ quá mất mặt.

Nhạc Băng Thiến ngẩn người, lại giẫm mạnh chân bước nhanh đuổi theo. Trong lòng nàng nghĩ thầm, nếu như ngươi có được chút bản lãnh, thì Nhạc Duẫn Kiệt còn có thể sẽ toàn lực che chở ngươi. Nhưng hôm nay chẳng những ngươi vô dụng, lại thêm trước kia từng khiêu khích cung phụng, vị bá phụ xưa nay luôn tự xưng công bằng hợp lý kia, chừng nào sẽ để ý tới sự chết sống của một tên phế vật? Chuyện này đến tột cùng vẫn phải xin mẫu thân nghĩ biện pháp xử lý.

Nhiễm Lực rơi vào cuối cùng, cũng vội vã thu hồi cây búa rời đi. Khu vực vừa bị náo loạn ầm ĩ, lại xuất hiện bầu không khí yên tĩnh ngắn ngủi. Ánh mắt mọi người đều nhìn lên bóng dáng ba mẫu tử, có người vô cùng phẫn hận, có người như đang suy nghĩ.

Có thể làm cho thần thái của vị tộc trưởng đại nhân thân thiết đến như thế, hơn nữa từ đầu tới cuối đều giữ vẻ mặt ôn hòa, tình hình như thế không có cơ hội nhìn thấy nhiều bên trong tông tộc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: DUY CHỈ TÔN SƯ

Nhạc Duẫn Kiệt an bài vị trí cho mấy người một lần nữa, cơ hồ là phía trước nhất cả đại điện. Có tư cách đứng ở đây trong mỗi lần tế tổ, căn bản đều là những thành viên trọng yếu nhất trong gia tộc.

Trong đó Nhạc Vũ lại bị cố ý đề xuất một mình cho vào trong đám nam đinh đích tôn đời thứ ba, vị trí ở dưới hàng con cháu đích tôn, bên tay phải chính là Nhạc Lâm.

Bất quá đối với loại ưu đãi này, bản thân Nhạc Vũ phần nhiều cảm thấy coi thường. Ngồi ở vị trí này, ngoại trừ đẹp mặt thì chỉ sợ không có được nửa điểm chỗ tốt thực chất.

Nếu không nghĩ đến một trận đánh ngày hôm trước, sợ rằng Nhạc Duẫn Kiệt cũng không có tâm tư quản khỉ gió gì mẫu tử hắn sống chết ở đâu. Thế giới này rất kỳ quái, một mặt vô cùng coi trọng lễ pháp để duy trì một nhóm nhỏ người thống trị. Về mặt khác cũng rất coi trọng võ lực. Cụ thể như nhà bọn họ, tại thời điểm không có giá trị thì các thành viên trực hệ đều ra sức quên đi. Nhưng ở mức độ nhất định vẫn phải duy trì thể diện cho dòng trực hệ, không để cho người khác mặc nhiên khi dễ, sau đó chờ cho vô thanh vô tức tự nhiên tiêu vong.

Dĩ nhiên, đây là chỉ trước kia. Từ lúc Nhạc Duẫn Kiệt đem hắn an bài dưới Nhạc Nghi Chân, Nhạc Vũ cũng đã hiểu, nhà mình đã một lần nữa được công nhận là một trong những thành viên trọng yếu nhất. Tuy nhiên cũng đồng nghĩa với việc lúc này phía sau hắn có vô số ánh mắt như kim châm bắn tới.

"Kiếm Xỉ Hổ cấp hai thượng giai, loại tế phẩm này cũng khiến cho nhà ngươi vất vả xuất ra!"

Vừa mới gặp mặt, Nhạc Lâm đã nói vẻ tức giận."Nhà các ngươi nói như thế nào cũng có tám vị võ sư, săn giết một yêu thú cấp ba cũng không phải là việc khó gì! Cho dù không được cũng có thể đến chợ mua về"

Nhạc Vũ cũng bất đắc dĩ, nghĩ thầm khó xử trong nhà chúng ta, thiếu gia nhà giàu như ngươi làm sao có thể hiểu rõ? Mấy tháng này, hàng trong cửa hàng gần như đã dùng hết tài chính trong tay Nhạc Trương Thị. Ngay cả mấy tên võ sư kia cũng vì coi trọng tiền đồ nhà bọn họ mới lưu lại, còn thật ra đã bị nợ lương gần hai tháng.

Nhạc Trương Thị rất ít để ý vấn đề mặt mũi cùng hư vinh, hết thảy lấy thực dụng làm đầu, mua xe ngựa là bởi vì bà cảm thấy những con ngựa sau này có thể dùng để chuyên chở, song thế đã cũng là cực hạn.

Nói đến chuyện này quả thật có chút đuối lý, bất quá Nhạc Lâm cứ lải nhải bên tai như vậy cũng thấy khó chịu, được một lúc thì quay đầu lại Nhạc Vũ cười khẽ.

"Đúng rồi! Thập cửu ca, đêm hôm đó trở về có khỏe không? Nói thật, tiểu đệ lúc ấy cũng có chút cảm giác băn khoăn, nhưng vì tình thế bất đắc dĩ"

Nhạc Lâm lập tức tím mặt, một lúc sau mới gằn khẽ mấy tiếng."Sớm muộn có một ngày ta sẽ đòi lại với ngươi chuyện nhục nhã ngày hôm đó!"

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng không nói gì, trong lòng cũng cảm thấy mấy phần yêu thích vị huynh đệ này. Hắn cũng giống như phụ thân, vui buồn đều lộ ra mặt, không phải là người có nhiều tâm cơ.

"Tốt lắm, hai người các ngươi! Đại điển đã bắt đầu, còn không cấm ngôn!"

Người nói ở bên tay trái Nhạc Vũ, là một thanh niên gần ba mươi tuổi. Hắn có dáng vẻ ôn hòa nho nhã nhưng cặp mắt lại sáng như điện khiến người ta vừa cảm thấy thân cận lẫn kính sợ.

Đối với vị huynh trưởng này, Nhạc Vũ cũng có mấy phần tôn trọng. Trước hắn, Nhạc Nghi Chân là người có thiên tư nhất trong thế hệ sau. Chưa đầy hai mươi tám tuổi đã là võ sư cấp năm, trong Bắc Mã Nguyên đếm trên đầu ngón tay.

Dĩ nhiên điều là người ta kính nể không phải là thực lực mà là cơ trí của hắn, cho dì tính theo tuổi thật thì người này vẫn lớn hơn hắn hai tuổi. Nếu như so trong hoàn cảnh tương đương của kiếp trước, Nhạc Vũ tự thấy còn không bằng được hắn.

Nhạc Vũ lập tức tĩnh tâm, tập trung nhìn về phía trước. Nói không khách khí thì

cống phẩm của bọn họ quả thật keo kiệt, bất quá lực chú ý của Nhạc Vũ rất nhanh đã bị bài vì ở giữa hấp dẫn.

Trên tấm mộc bài lớn này có khắc năm chữ thếp vàng "Thiên địa sư thân quân".

Nhạc Vũ lúc đầu cho là nhìn lầm, song khi hắn dụi mắt nhìn kỹ dụi mắt nhìn kỹ thì vẫn là năm chữ mà hắn quen thuộc ở kiếp trước.

Hai chữ đầu tiên thì dễ lý giải, đại biểu cho lão thiên và thổ địa. Ba chữ sau cũng phải suy nghĩ, chữ thân trên chữ quân, nói cách khác cho dù là quân vương tôn sư, cũng không trọng yếu như trưởng bối và tộc nhân của mình. Thế giới này cũng không phải là quân quyền chí thượng.

Khiến Nhạc Vũ kỳ quái chính là chữ "Sư", chữ này vào thời đại của hắn đại biểu cho thánh nhân và đạo làm thầy. Nói cách khác, đạo làm thầy còn quan trọng hơn thân tộc, ai là người định ra quy củ cổ quái này.?

Tò mò một hồi, Nhạc Vũ cũng không để ý thêm. Sau khi Nhạc Duẫn Kiệt đọc xong văn tế, kế tiếp là trình tự cuối cùng. Những nhân vật trọng yếu đứng trước đều tự mình dâng hương, những người phía sau đều tiến lên thành hàng.

Điểm này chính là nơi bộc lộ vị trí của mọi người. Mọi người nhìn vào đây cũng hiểu được vị trí của mình cũng như sự coi trọng của dòng họ, những người khác muốn tranh giành cũng không được.

Nhạc Vũ cũng không có tâm tư để ý những thứ này, chẳng qua nhìn sắc mặt âm trầm của mọi người lúc Nhạc Trương Thị dâng hương thì trong lòng có chút không vui. Hắn có thể đoán được nguyên nhân trong đó chắc là do vị trí của Nhạc Trương Thị vẫn giống như trượng phu của mình lúc trước. Điều này tuy là do Nhạc Duẫn Kiệt đích thân an bài, song người khác chưa hắn có thể tâm phục.

Đang lúc hắn cảm thấy càng ngày càng không thoải mái thì rốt cuộc đại điển giỗ tổ đã kết thúc vào lúc chín giờ. Khi tiếng chuông ngoài điện vang lên thì Nhạc Vũ lộ vẻ hưng phấn, sau đây chính là cuộc đại so đấu của dòng họ.

Trong vòng mười ngày kế tiếp, cả dòng họ cộng thêm người hầu tất cả gần sáu vạn đệ tử sẽ giao đấu theo cặp cho đến khi chọn ra được mười người xuất sắc nhất.

Trong lúc này, tại một tiểu viên của phía bắc Nhạc gia thành tây, Trương Huệ Linh đang nỗ lực ngồi dậy.

Nhiễm Lực hạ thủ vô cùng ác độc, trong ba chiếc xương bị gãy có hai chiếc trước ngực. Cảnh này khiến nàng ngồi dậy rất đau đớn. Bất quá Trương Huệ Linh vẫn cố gượng, chỉ là sắc mặt xanh mét, nhìn trượng phu đang đứng bên giường, trong mắt lộ vẻ oán độc.

"Hữu Phương! Ngươi nói tiểu súc sinh kia giờ vẫn ở trong đường?"

"Tình hình là có chút không đúng!"

Nhạc Hữu Phương quay đầu đi, không dám nhìn sắc mặt dữ tợn của thê tử." Thất ca của ta chẳng những không có ý hỏi tội mà còn tự mình đem súc sinh kia an bài bên cạnh con trai lớn của hắn, tựa hồ có ý bảo toàn!"

"Thái độ như vậy sao, với tình huống nhà bọn họ, làm sao có thể?"

Trong mắt Trương Huệ Linh lộ ra một tia kinh dị, lần đầu cảm giác có chút bất lực." Vậy những lão nhân trong tộc đâu rồi? Tên tiểu súc sinh bất tuân tộc quy, tùy ý đánh trưởng bối, tội phạm thượng này hắn trốn không thoát đâu. Chỉ cần các lão nhân trong tộc đem tội danh định ra, cho dù là Nhạc Duẫn Kiệt cũng không thể che chở!"

"Trách thì trách ở chỗ này!"

Nhạc Hữu Phương lắc đầu, vẻ mặt vẻ suy nghĩ sâu xa:"Ta cùng phụ thân lúc ấy cũng đi nhờ nhân tình các lão nhân trong tộc. Nhưng một hai vị trưởng bối lại nói là hình như khuyên chúng ta đừng sinh sự. Có muốn đòi công đạo cũng phải chờ đến lúc so đấu dòng tộc xong rồi hãy nói. Những người này, tựa hồ cũng không có quan hệ gì với trực hệ"

"Lại có chuyện này?"

Trương Huệ Linh một tiếng kinh nghi ngồi thẳng dậy. Một lúc lâu sau, mới thất hồn lạc phách dựa lưng vào đệm."Vậy thì đợi thêm một thời gian nữa. Xem tên phế vật kia ngày sau có thể càn rỡ được không. Một ngày nào đó, một ngày nào đó"

Ngày này sau thì như thế nào, Trương Huệ Linh nhưng không có nói tiếp. Lúc này ngoài cửa sổ có hai thân ảnh đang ẩn mình bỗng nhiên nắm chặt quyền đầu đánh mạnh vào song cửa sổ trên vách tường.

Nhạc Duẫn Kiệt đưa mắt nhìn Trương Huệ Linh té trên mặt đất. Ngày hôm nay những lời nói của Nhạc Vũ, Nhiễm Lực luôn nói gì nghe nấy. Nếu hắn đã nói đánh cho mười ngày không thể xuống giường, vậy tuyệt không sai lầm. Đợi đến khi đám người Nhạc Duẫn Kiệt chạy tới, xương sườn của phụ nhân kia đã bị té gãy ba chiếc.

Mà nam tử mặc trang phục giám sự trong tông tộc, giờ phút này đôi mắt trướng lên đỏ như máu, hận không thể lập tức xé nét hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Vũ. Bất quá lúc này ở ngay trước mặt tộc trưởng, hắn lại không dám lỗ mãng. Chỉ đành khẽ hừ, khom người với Nhạc Duẫn Kiệt:

- Kính xin thất ca làm chủ!

Nhạc Duẫn Kiệt chỉ cảm thấy đau đầu. Nhìn tình hình này, chỉ sợ hơn phân nửa là Nhạc Vũ đuối lý. Nếu như ở trường hợp riêng tư, chuyện này sẽ dễ dàng xử lý. Tốt nhất chỉ cần trấn an mấy câu, lại cho thêm ngày nghỉ dưỡng bồi bổ lại, cũng đã đủ giải quyết nhưng hôm nay có đông đảo tinh anh đệ tử chi thứ cùng gia đình đều có mặt, vẻ mặt đều lóe vẻ phẫn nộ, nếu xử lý không tốt, chỉ sợ bên trong tộc sẽ tạo nên tuyệt đại phong ba.

- Tiểu Vũ, đây rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Con dâu Phương gia làm gì chọc tới ngươi?

- Chuyện gì chọc tới hắn? Vốn là vô duyên vô cớ! Ngay cả ta chỉ vào mặt hắn nói mấy câu, cũng bị hắn đánh!

Phụ nhân bị tát bụm mặt cười lạnh:

- Dạng con cháu như vậy, nếu bây giờ còn chưa quản giáo, trưởng thành thì càng hoành hành thế nào?

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy liền nhíu mày, một mặt thấy bất mãn đối với lời nói của phụ nhân này, mặt khác cảm giác cục diện trước mắt thật càng khó thể giải quyết. Vốn dự định hàm hồ cho qua, bị nữ nhân kia quấy phá, cũng đã biến thành khó thể thu xếp.

- Vô duyên vô cớ?

Vẻ mặt Nhạc Vũ thật đạm mạc nhìn xuống mặt đất, nhìn vào nữ nhân có thể là "thím" hay "dì" của hắn, sau đó cười nhạt:

- Nữ nhân này bất kính đối với đích tôn như ta, ta chỉ dạy dỗ bà ta cái gì gọi là tôn ti, cái gì gọi là quy củ mà thôi!

- Lại có chuyện như vậy?

Ánh mắt Nhạc Duẫn Kiệt lóe hàn mang, dùng ánh mắt như muốn chứng thực quét nhìn chung quanh. Trong số những người vây xem gần bên, người biết chuyện liền biến sắc, chợt nhớ lại mẫu tử Trương Huệ Linh ngang ngược chen lấn giành chỗ ngay trước mặt Nhạc Trương thị, mà những người không biết chuyện đều chợt quay đầu đi nơi khác, tránh ánh mắt của Nhạc Duẫn Kiệt, dù là phụ nhân bị tát kia cũng đã á khẩu không biết nói thế nào.

- Cho dù bà ấy có chút sai lầm, nhưng đâu cần phải hạ độc thủ như thế? Nơi này dù sao cũng là từ đường…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó đôi mắt nhìn về hướng phát ra thanh âm:

- Chính bởi vì ở từ đường, cho nên ta mới không cho người xé miệng bà ta ngay tại chỗ!

Phụ nhân kia bị câu nói đầy lệ khí cùng ánh mắt đầy vẻ xâm lược của Nhạc Vũ làm sợ hết hồn, liền không dám tiếp tục nhiều lời. Mà Nhạc Hữu Phương vừa vội vừa giận, trong lòng mơ hồ có chút chột dạ. Trực giác của hắn chợt cảm thấy ban đầu Nhạc Duẫn Kiệt có vẻ nghiêng về phía Nhạc Vũ, nhưng thái độ đối với hắn vẫn ôn hòa. Nhưng mới vừa rồi, sắc mặt kia càng lúc càng biến đổi thành lạnh lùng. Hắn vốn không am hiểu cách nói chuyện, lại không biết rõ tình huống lúc đó, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao phản kích. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Chuyện này rốt cục ai đúng ai sai, trong lúc nhất thời cũng không thể nói được rõ ràng…

Thoáng trầm ngâm một lúc, Nhạc Duẫn Kiệt nghiêng đầu:

- Như vậy đi! Theo ta thấy trước hết để chuyện này qua một bên, đợi sau khi tế điện xong, để trưởng lão trong tộc tới quyết định, thế nào? Hữu Phương! Bây giờ mau đưa tôn phu nhân về đi, mời người cứu trị quan trọng hơn!

Nhạc Hữu Phương nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Duẫn Kiệt không phán định nghiêng về phía Nhạc Vũ ngay lúc này, theo hắn nghĩ đó là tốt nhất. Về phần bên phía trưởng bối trong tông tộc, lực ảnh hưởng của hắn nhất định sẽ không thua kém một hài tử sau khi trưởng thành sẽ bị ném đi như rác rưởi. Hắn lập tức vội vàng thu xếp, để người hầu lấy cái cáng tới khiêng thê tử mình rời đi.

Lúc này Nhạc Duẫn Kiệt khẽ cười đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, lại thêm một lần vỗ lên vai trái của hắn, Nhạc Vũ chợt nghĩ thầm, ngươi còn làm tới? Thân thể hắn lách sang bên, liền tùy ý cho Nhạc Duẫn Kiệt vỗ lên vai bên kia của hắn.

Lúc này nếu có một cường giả đồng cấp với Nhạc Duẫn Kiệt đang ở chỗ này, tất nhiên sẽ cảm thấy thật kinh dị. Thân thể lách tránh của Nhạc Vũ nhìn qua như thật bình thường, nhưng lại biến hóa liên tục trong nháy mắt, cuối cùng phải làm Nhạc Duẫn Kiệt thu lại mấy phần lực đạo mới miễn cưỡng xem như đỡ khó coi.

Đối với chuyện này Nhạc Duẫn Kiệt chẳng những không hề tỏ vẻ tức giận, trong mắt càng thêm tràn ngập vui mừng.

- Tên tiểu tử ngươi, lần này đúng là có chút quá mức!

Nhạc Vũ không thèm quan tâm, chỉ nhún vai, tính cách của hắn chính là như vậy, có kiếp sống làm lính đánh thuê ở kiếp trước, hắn đã không thể sửa đổi được nữa. Người khác nhường hắn ba phần, hắn sẽ đáp lễ một thước. Nhưng nếu dám lấn lên đầu, vậy hắn sẽ trả lại gấp mười lần!

Nhạc Duẫn Kiệt cũng không để ý tới thái độ của hắn, quay đầu nói chuyện với Nhạc Trương thị, sau đó dẫn họ đi ra phía trước. Nhạc Vũ đang muốn đi theo sau, liền bị một cánh tay kéo lại.

- Vừa rồi huynh đúng là làm quá mức!

Nhạc Băng Thiến vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng trên mặt vì kích động cùng căm phẫn biến thành đỏ ửng.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi ngẩn người, cho là Nhạc Băng Thiến đang trách hắn sao lại động thủ với phụ nhân kia. Hắn cười khổ sờ sờ lỗ mũi, nếu như Trương Huệ Linh nhắm vào hắn, hắn vốn sẽ không thèm để ý. Nhưng phụ nhân kia lại cứ nhắm vào Nhạc Trương thị, đây đã vượt ngoài phạm vi chịu đựng của hắn.

- Huynh có biết phụ thân của Nhạc Hữu Phương là ai không? Đó là một trong những giám sự được phân công quản lý khảo hạch con cháu đệ tử. Đắc tội hắn cả đời này huynh đừng mong thông qua khảo hạch võ sĩ cấp bảy!

Nhạc Băng Thiến nắm cánh tay Nhạc Vũ, khí lực không tự chủ được đang từ từ gia tăng:

- Còn có Nhạc Hữu Phương, người ta cũng đứng đầu một trấn, nếu hắn muốn hại huynh thật không biết sẽ có bao nhiêu phương pháp!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tay của mình thoáng đau, lại nhìn kỹ vẻ mặt của Nhạc Băng Thiến, thấy vẻ lo lắng tràn ngập trong ánh mắt của nàng. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vùng ngực như bị nhói lên, hắn liền hiểu được hiện tại Nhạc Băng Thiến đang thực sự lo lắng chẳng qua chỉ là tiểu Nhạc Vũ ngày trước. Nhưng hắn vẫn cảm giác được trong lòng có dòng nước ấm đang dần hòa tan trái tim hắn.

Cảm giác này làm tâm tình Nhạc Vũ cực kỳ phức tạp, có chút xa lạ khó chịu, lại có chút ít xấu hổ, còn có cảm giác ấm áp nồng đậm nói không nên lời. Cuối cùng hắn cơ hồ dùng phương thức tránh né ôn thần, chật vật vung mở tay áo lại tránh ra xa. Lúc này hắn chợt tỉnh táo lại, sửa sang suy nghĩ của mình.

- Tiểu muội! Ta hỏi muội, vừa rồi lời nói của ta sai rồi sao? Có phải không đứng bên lẽ phải?

- Vậy thì không phải!

Nhạc Băng Thiến thoáng kỳ quái với thái độ của Nhạc Vũ, nhưng nàng cũng không để ý. Nàng cau mày, nghĩ lại tình hình khi nãy:

- Vừa rồi đúng là lời nói của nữ nhân kia có chút không ổn, nhưng…

- Ha hả! Đã như vậy thì còn cần lo lắng chuyện gì? Bá phụ tự nhiên sẽ làm chủ cho chúng ta!

Cũng không đợi Nhạc Băng Thiên trả lời, Nhạc Vũ cười nhẹ, sau đó đi về phía tiền điện. Bây giờ hắn thật sự sợ vị "muội muội" này của hắn, rất sợ lại thêm lần nữa xuất hiện loại cảm giác xúc động vừa rồi. Rõ ràng hắn đã là một đại nam nhân, còn bị một cô bé dễ dàng làm cảm động, thật sự là có vẻ quá mất mặt.

Nhạc Băng Thiến ngẩn người, lại giẫm mạnh chân bước nhanh đuổi theo. Trong lòng nàng nghĩ thầm, nếu như ngươi có được chút bản lãnh, thì Nhạc Duẫn Kiệt còn có thể sẽ toàn lực che chở ngươi. Nhưng hôm nay chẳng những ngươi vô dụng, lại thêm trước kia từng khiêu khích cung phụng, vị bá phụ xưa nay luôn tự xưng công bằng hợp lý kia, chừng nào sẽ để ý tới sự chết sống của một tên phế vật? Chuyện này đến tột cùng vẫn phải xin mẫu thân nghĩ biện pháp xử lý.

Nhiễm Lực rơi vào cuối cùng, cũng vội vã thu hồi cây búa rời đi. Khu vực vừa bị náo loạn ầm ĩ, lại xuất hiện bầu không khí yên tĩnh ngắn ngủi. Ánh mắt mọi người đều nhìn lên bóng dáng ba mẫu tử, có người vô cùng phẫn hận, có người như đang suy nghĩ.

Có thể làm cho thần thái của vị tộc trưởng đại nhân thân thiết đến như thế, hơn nữa từ đầu tới cuối đều giữ vẻ mặt ôn hòa, tình hình như thế không có cơ hội nhìn thấy nhiều bên trong tông tộc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: TỨ PHẨM ĐỊNH GIAI

Ngày hôm sau, Nhạc Vũ lần đầu tiên kể từ khi phục sinh ngủ được một giấc đến khi mặt trời lên cao mới hài lòng bò dậy. Lúc này Nhạc Trương Thị đã không đợi được, dẫn theo Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đi trước đến từ đường.

Nhạc Vũ vẫn không gấp gáp, đầu tiên là luyện một bài kiếm trong gia viện, ăn xong bữa sáng mới lên một chiếc xe ngựa khác mà Nhạc Trương Thị khởi hành.

Lúc hắn đến nơi thì quảng trường đá vốn trống trải chỉ qua một buổi tối đã dựng lên gần hai trăm mộc đài. Bất quá vào lúc này trên lôi đài không có một ai. Mấy vạn đệ tử của Nhạc gia Tất cả các thiếu niên có tư cách tham dự so đấu đều xếp thành đội hình trước các khối đá bạch ngọc. Mấy vạn đệ tử của Nhạc gia xếp thành chừng 150 đội. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ nghĩ thầm đây chính là cái gọi là "Định giai Thạch", bất quá nhìn cả biển người như vậy thì e là đến chiều cũng chưa xong. Nghe nói dòng họ đã huy động toàn bộ định giai thạch của mấy chục toàn bộ thành trấn chung quanh mới đủ.

"Hừ! Đời này của lão phu đã nhìn qua vô số thiếu niên có căn cốt thiên tư tuyệt hảo nhưng người lười nhác như ngươi cũng là hiếm thấy!"

Ở cửa vào quảng trường, vị chịu trách nhiệm ghi danh cho Nhạc Vũ lại chính là lão võ sư Nhạc Hữu Phong chịu trách nhiệm dạy Nhiễm Lực. Lão vừa thấy Nhạc Vũ lại một lần nữa đến trễ thì bực bội.

"Ta biết ngươi có thể nói là vô địch trong thế hệ tiểu bối của Nhạc gia, nói là thiên tài cũng không ngoa. Nhưng thế gian này thiên tài đếm không hết, nếu ngươi cứ như vậy sớm muộn sẽ có ngày hối hận đấy! Đến lúc đó ngươi có tình nguyện cùng cấp với đám tầm thường kia cũng không được!"

Nhạc Vũ nhất thời rùng mình, biết lão nhân trước mắt này chắc đã biết chuyện của hắn. Thậm chí rất có thể sẽ là một trong mấy người chịu trách nhiệm quan

sát hắn trong mấy ngày này.

Nhớ tới điều này, Nhạc Vũ bất giác cảm thấy khó chịu. Kể từ hôm đó, nếu không phải là hắn và Nhiễm Lực đi lên sau núi thì thôi, còn nếu đi thì luôn có một người giám thị từ sáng đến tối.

Tuy nói đến lúc này, hắn ngoại trừ bản lĩnh chế thuốc thì cũng không còn gì phải giấu diếm. Nhưng cuộc sống không có một chút riêng tư như vậy thật đúng là không thoải mái.

Còn loại phương pháp tập luyện chuyên cần có mức độ, trong mắt vị lão nhân này chính là lười biếng. Bởi vì người của thế giới này tùy thời đều có thể gặp phải nguy cơ nên trừ những người đã xác định không thể tiến bộ còn thì cơ hồ mọi lúc đều đắm mình vào tập luyện võ nghệ. Ngay cả số tá điền cũng không phải là ngoại lệ, loại phong khí như Nhạc Vũ đúng là ngoại tộc.

Trong lòng thầm than một tiếng, Nhạc Vũ một mực cung kính thi lễ với Nhạc Hữu Phong:"Phong thúc nói đúng, chất nhi thụ giáo!"

Tuy nói trong lòng hắn có chút xem thường lời của lão võ sư này tuy nhiên lại luôn tôn trọng lão. Hơn nữa trong ngữ điệu kia rõ ràng là ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mặc dù Nhạc Vũ mặc dù không có ý định làm theo lời lão nhưng cũng là rất cảm kích.

Nhạc Hữu Phong đã lịch duyệt cả mấy thập niên, ánh mắt sắc bén bậc nào, chỉ liếc một cái là đã nhìn thấu Nhạc Vũ nghĩ một đằng nói một nẻo. Bất quá chuyện này lão biết có khuyên cũng vô ích, cũng không có tư cách để khuyên. Lập tức thầm than lắc đầu, đứng dậy:"Tộc trưởng đã báo xuống, lần này ngươi cũng không cần đi tham gia so đấu. Bất quá vẫn phải khảo nghiệm cấp bậc. Tóm lại ngươi đi theo ta"

Nhạc Hữu Phong nói xong đi thẳng vào chỗ đại điện giữa quảng trường, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, hắn biết chắc bản thân vô duyên với lần so đấu này.

Bất quá lần này cũng may là hai con cờ, hơn nữa vô luận là Nhiễm Lực hay là Lâm Trác, đều có được hy vọng thành công thật lớn, trên căn bản là có thể không lo.

Bước nhanh theo sát phía sau Nhạc Hữu Phong, đến khi tiến vào cửa điện, Nhạc

Vũ mới biết được có tới bốn phòng của đệ tử hai đường Luyện Huyết và Bộ Vân có được đãi ngộ đặc thù như vậy.

Trong điện đã bày sẵn ba khối cự thạch. Thoạt nhìn màu trắng hơn, bề ngoài cũng mượt hơn, phẩm cấp chắc chắn hơn những thứ đá bên ngoài. Trước mặt những khối đá này cũng có một đội ngũ thật dài, chẳng qua kích thước nhỏ hơn bên ngoài rất nhiều.

Ngoài ra còn có một số đang chờ ở hai bên cửa tả, hữu, trong đó đều là tinh anh từ hai mươi bốn tuổi trở xuống của Nhạc gia thành. Nhiễm Lực cũng đứng trong đó, vị trí tương đối gần phía trước.

Nhạc Hữu Phong sau khi tới đây thì xoay người dẫn Nhạc Vũ vào trong. Ánh mắt của tất cả các đệ tử lúc này đều nhìn cả vào hữu thiên điện. Trên đó có bày một khối định giai thạch nhỏ, xét về màu sắc lẫn tính chất đều giống bạch ngọc bình thường. Song khi Nhạc Vũ nhìn tới thì trong chỗ rộng rãi này ngoại trừ hai người bọn họ và một số đồ trang sức cũng không còn thứ nào khác.

"Tiểu tử ngươi đúng là có phúc khí, đây là một khối tứ phẩm định giai thạch duy nhất trong tộc! Lần này vì ngươi mới lấy từ trong bảo khố ra!"

Nhạc Hữu Phong lấy tay khẽ vuốt mặt đá, than thở hồi lâu rồi nhìn sang Nhạc Vũ mang theo ý cảnh cáo.

"Đây cũng là bảo bối trong lòng của mấy vị lão tổ tông trong tộc, lúc dùng phải cẩn thận đừng làm hỏng!"

Nghe giọng ghen tỵ lẫn lo lắng của lão, Nhạc Vũ cũng không thấy khác thường. Hắn biết này tứ phẩm định giai thạch này đích xác là dị bảo. Dù sao người của Đông Thắng đại lục cũng không ai có hệ thống phụ trợ trí năng như hắn, chỉ có thể đại khái dùng phương pháp "Nội thị" để cảm ứng được tình hình chân khí của bản thân.

Do đó mà định giai thạch có thể kiểm tra cặn lẽ thuộc tính và cường độ chân khí của một người dĩ nhiên là chí bảo, chỉ riêng việc có thể kiểm tra người sử dụng công pháp có thể tăng tiến hay không cũng đủ để làm giá trị của nó tăng cực lớn.

Bất quá vật này càng cao cấp lại càng được quý trọng. Sau một lần sử dụng cần đến một hai tháng chờ cho linh lực và chân khí trong đó hoàn toàn biến mất mới

có thể cho ra kết quả chính xác. Hơn nữa nó còn không chịu được nội tức cường độ cao đánh sâu vào lẫn xung đột linh lực thuộc tính khác.

"Tứ phẩm định giai thạch? Ha hả, tiểu chất đúng là được yêu mà sợ! Bỏ đi, đã có người muốn biết tính chất chân khí của ta vậy thì ta cũng không nói! Cũng không biết bây giờ trong tộc rốt cuộc hy vọng hiện giờ ta học công pháp dạng gì, cấp bậc chân khí rốt cuộc ra sao?"

Nhạc Hữu Phong nghe vậy mỉm cười, nhất thời làm không rõ ý tứ của Nhạc Vũ. Còn Nhạc Vũ sau một khắc thì cười nhẹ rồi đem tay đặt lên mặt đá.

Giống như hắn đã đọc thấy trong sách, còn chưa chờ cho hắn kịp thúc giục nội tức thì đã cảm giác được chân nguyên linh lực trong cơ thể vọng động, điên cuồng xông ra lòng bàn tay.

Trong định giai thạch dường như có một hấp lực kỳ dị mà mãnh liệt dẫn động chân khí trong cơ thể hắn.

Nhạc Vũ hơi rùng mình, bất quá cũng may là hắn sớm có chuẩn bị. Chẳng qua là hơi thay đổi một chút phương pháp hô hấp thổ nạp của mình, kiềm chế chân nguyên trong đan điền tạo thành một vòng tròn âm dương nhanh chóng đối kháng hấp lực. Sau khi căn bản có thể khống chế nội tức tiết ra trong cơ thể mới thận trọng tán xuất từng tia nhỏ linh lực chân nguyên tính thủy theo hình thức của Bộ Vân Chân Pháp đưa vào tứ phẩm định giai thạch trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: CHUYỂN ĐỔI CHÂN KHÍ

"Bộ Vân Chân Pháp tầng thứ hai?"

Nhìn tình huống của định giai thạch, Nhạc Hữu Phong sững sờ.

Chỉ thấy chỗ tiếp xúc của cự thạch với lòng bàn tay của Nhạc Vũ bắt đầu biến thành màu xanh biếc, sau khi lan ra bằng một chiếc bát mới dừng lại, sau đó thì không còn động tĩnh gì khác.

Chứng kiến một màn này, con ngươi của lão nhân co rút lại như một đường chỉ, một lúc lâu sau mới định thần lại. Sau đó lão vẫn hồ nghi nhìn vào thiếu niên đang cười nhạt dán tay vào mặt đá.

Vào ngày trước lúc bắt đầu tế điện,lão tận mắt nhìn thấy Nhạc Vũ lấy đại Hỗn Nguyên chân khí tu vi tầng thứ mười thi triển kiếm thuật khiến cho phong lôi chấn động trong vòng một trượng.

Tình cảnh ngày đó như vẫn hiện ra trước mắt, song hôm nay Nhạc Vũ lại cho ra kết quả Bộ Vân Chân Pháp tầng thứ hai, còn phần lớn nội tức biến mất như ma thuật.

Điều này làm lão quả thực không cách nào tin được, ở Đông Thắng đại lục, bởi vì hấp lực đặc thù của định giai thạch đối với các loại linh khí chân nguyên nên người sử dụng thường thường đều không thể thao túng nội tức hữu hiệu. Hoặc là không bị khống chế rót vào thì cũng mất đi ý thức. Theo truyền thuyết cũng chỉ có những tiên thiên cường giả mới có thể miễn cưỡng vào lúc này làm ra khống chế hữu hiệu, bất quá cũng chỉ giới hạn ở trình độ cấp thấp. Có thể làm như Nhạc Vũ thì đúng là Nhạc Hữu Phong lần đầu nhìn thấy.

Xuất hiện kết quả như thế, giải thích duy nhất là năng lực khống chế nội tức của Nhạc Vũ vượt xa ảnh hưởng của tứ phẩm định giai thạch đối với nhân thể.

Nhưng với tuổi tác và tu vi tầng thứ mười của Nhạc Vũ làm sao có thể được?

Nhạc Hữu Phong hiện tại vẫn chưa tin vào mắt mình, nếu không phải định giai thạch này vẫn sử dụng bình thường từ trước đến giờ, lão thậm chí còn cho rằng nó có vấn đề.

"Thật ra thì chỉ cần là tầng thứ sáu trở xuống, tùy tiện mấy tầng cũng có thể!"

Nhạc Vũ vừa nói vừa tăng thêm thủy linh lực vào định giai thạch, cho đến khi diện tích màu xanh kia lớn bằng một quả bóng rổ mới dừng lại.

Dựa theo tiêu chuẩn mà hắn biết, đây đã là Bộ Vân Chân Pháp tầng thứ năm, cũng là mức cực hạn mà Đại Hỗn Nguyên chân khí của hắn có thể làm được.

"Có thể chuyển đổi công pháp?!"

Trong ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Hữu Phong, Nhạc Vũ lại đem chân khí Bộ Vân Chân Pháp rút từ trong định giai thạch ra rồi rót vào đó thổ và hỏa linh lực.

Sau khi phát hiện ra mặt ngoài của định giai thạch lần lượt biến thành hai màu đỏ và vàng thì Nhạc Hữu Phong chỉ cảm thấy hoa mắt. Đã nhiều năm làm giáo tập như vậy, lão nắm rõ số nội tức công pháp trân quý trong tộc như lòng bàn tay, vừa liếc mắt đã biết đây là Hóa Trần Đại Chân Lực mà Nhiễm Lực tu tập.

Đang kinh nghi bất định, Nhạc Hữu Phong lại thấy màu sắc chuyển đổi sang màu trắng nhưng không phải là màu sắc dễ chịu như trước kia mà là trắng chói mắt. Lần này chính là Thái Ất Canh Dương Quyết thuộc tính kim mà Lâm Trác tu luyện.

Một thoáng sau, Nhạc Hữu Phong mới nhớ lại là tứ cấp định giai thạch nếu như trong thời gian ngắn bị linh lực thuộc tính bất đồng đánh sâu vào, có thể sẽ hư hỏng bên trong, thậm chí còn có thể bị hạ cấp.

Vừa nghĩ tới hậu quả giận dữ của mấy trưởng lão trong tộc, Nhạc Hữu Phong nhất thời toát mồ hôi lạnh, chợt thanh tỉnh lại.

"Đủ rồi! Đủ rồi! Mau dừng lại cho ta, dừng lại"

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, cũng lười để ý, tiếp tục chuyển đổi chân khí. Dù sao

Nhạc Hữu Phong bây giờ cũng không thể tới ngăn cản hắn vì nếu bỏ dở sẽ chỉ càng thêm hư hại mà thôi. Hơn nữa lần này hắn rót vào cũng là phong linh lực tinh khiết.

"Ta đoán trong tộc muốn biết nhất thật ra là tại sao ta tu luyện đại Hỗn Nguyên chân khí nhưng hết lần này tới lần khác lại có thể sử dụng loại mật thuật như Tật Phong Thuật đúng không?"

Cả điện đường đều bị bao phủ bởi ánh sáng màu xanh do định giai thạch phát ra. Nhạc Vũ lại đem thái âm và thái dương và Ngũ Hành linh lực theo thứ tự rót vào, tạo thành một vòng ánh sáng giao tạp tuần hoàn trong định giai thạch. Đầu tiên nó chỉ chuyển động xung quanh tay hắn rồi dần mở rộng ra gần bằng một bể cá mới dừng lại.

Một hồi lâu sau, Nhạc Vũ cuối cùng buông tay khỏi khối đá. Nhạc Hữu Phong lập tức đưa tay gõ lên mặt đá để xác định nó có hư hao gì hay không. Bất quá lão cũng biết điều này chỉ có tác dụng an ủi mà thôi, còn cũng không thể nhờ vào đó mà biết được định giai thạch có hư hỏng hay không.

Nhạc Vũ thấy thế lại cười một tiếng, nhún vai, hướng Nhạc Hữu Phong thi lễ lần nữa rồi đi thẳng ra cửa. Đang lúc sắp bước qua cửa, Nhạc Vũ ý vị thâm trường liếc mắt vào vách tường bên trái rồi mới đi ra.

"Ha hả! Hài tử kia sợ là đã có chút không giữ được bình tĩnh rồi!"

Trong không gian sau bức tường, Nhạc Duẫn Kiệt cũng thôi không nhìn qua lỗ bí mật nữa. Lão cũng không giận dữ vì thái độ quá mức kiệt ngao bất tuần mà Nhạc Vũ vừa biểu hiện, ngược lại mang theo vài phần mừng rỡ.

"Hừ! Chuyện có khác thường tất là mê hoặc, tình huống cổ quái như vậy chẳng lẽ chúng ta không quản hay sao?"

Nhạc Duẫn Văn đầu tiên là bất mãn cười lạnh một tiếng ra vẻ bất mãn. Bất quá không đợi người khác lên tiếng khuyên giải đã lại ủ rũ."Bỏ đi! So đo với hắn làm gì, nếu đổi là lúc còn trẻ thì ta sẽ khiến cho hắn hối hận sinh ra trên đời!"

"Người trẻ tuổi có chút kiêu ngạo cũng là bình thường. Nếu không mới kỳ quái!"

Lắc đầu, Nhạc Duẫn Kiệt lại lâm vào trầm ngâm."Bản thân ta cũng không nghĩ

đến trình độ khống chế nội tức của hài tử kia lại mạnh như vậy. Xem ra một thân tu vi của hắn xác định không phải dựa vào phục dụng linh hoàn để đột phá. Thậm chí có thể vào mấy lần khảo nghiệm của một hai năm trước đã sớm không chỉ là thực lực võ sĩ cấp hai. Chẳng qua là trong chuyện này vẫn có chút cổ quái. Thập thất thúc, ngài thấy thế nào"

Nói tới đây, vẻ mặt Nhạc Duẫn Kiệt ngẩn ra, nhìn vào vị lão nhân lúc này như không nghe thấy lão nói đi ra khỏi không gian sau vách tường chăm chú vào chỗ để khối tứ cấp định giai thạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: TIÊN THIÊN CHI VỌNG

"Biểu hiện của hài tử kia có chút cổ quái!"

Lão nhân trước tiên là sờ lên thạch bích rồi thúc nội tức vào. Ban đầu lão cũng cố gắng khống chế nội tức như Nhạc Vũ. Nhưng chỉ được một lúc thì như vậy,. Nhưng cũng không lâu lắm, tựu hoàn toàn bỏ qua chống cự, tùy ý toàn thân chân khí bị rót vào trong đó.

Nhạc Duẫn Kiệt giật thót mình, sau đó nhăn nhó mặt mày. Lúc Nhạc Vũ sử dụng, y còn có thể khắc chế cảm xúc lo lắng. Nhưng đến phiên lão nhân trước mắt này thì không cách nào giữ được bình tĩnh nữa.

Linh lực mà Nhạc Vũ mới vừa rồi đưa vào mặc dù thuộc tính khác nhau, nhưng đúng là vẫn còn đồng căn đồng nguyên. Cho dù là có chút tổn thương, cũng có biện pháp tìm người chữa trị, nhưng cách làm của vị thập thất thúc thúc này của y quả thật quá nguy hiểm. Chỉ cần có một tia chân khí của Nhạc Vũ còn sót lại cũng có thể đưa tới xung đột chân nguyên khiến cho định giai thạch hoàn toàn hủy hoại.

không chỉ có y, cả mấy vị võ sư cao cấp cùng đi ra khỏi vách tường cũng nhăn nhó vì nhớ tới lúc trước trong tộc đã tốn bao nhiêu tiền bạc mới có được khối đá kia.

Bất quá lão giả cũng là thoáng như chưa tỉnh, mặc nhiên một lúc lâu sau mới thu hồi nội tức. Sau đó lão mở bừng mắt, lộ ra vẻ vui mừng mãnh liệt, thân thể hơi run rẩy."Quả nhiên là cả một tia linh lực cũng không còn sót lại! Bên trong định giai thạch không có bất kỳ ám thương nào"

"Lại có chuyện như vậy!"

Nhạc Duẫn Kiệt biến sắc, kinh dị nhìn về tứ cấp định giai thạch. Bất quá có lão

nhân ở đây nên y không dám tiến lên thử lại. Lúc trước y đã rất có ấn tượng với năng lực khống chế chân khí của Nhạc Vũ nhưng so ra vẫn rất coi thường với hôm nay.

"Ta còn có thể lừa ngươi hay sao?"

Lão giả trách cứ, tuy nhiên trên mặt không có vẻ gì giận dữ." Dĩ nhiên là bên trong định giai thạch này không hề chuyển đổi. Có thể đem chân khí điều khiển đến loại trình độ này, bình sinh Nhạc Thiên Bách ta lần đầu mới thấy. Không, không chỉ là thao túng lực mà thôi, cảm ứng linh lực của hắn cũng vượt xa thường nhân, hài tử kia quả thực chính là yêu nghiệt"

Người bên trong phòng chấn động, hai mặt nhìn nhau, ngoại trừ việc chấn động trước biểu hiện của Nhạc Vũ còn là không ngờ lão nhân lại có thể đánh giá cao hắn như vậy.

"Không trách được! Hắn có thể sử dụng Tật Phong Thuật. Đại Hỗn Nguyên Công đối với người khác mà nói là yếu, bất quá trong tay hài tử này lại là một bộ công pháp cái thế!"

Lão giả nói xong quay người nhìn về phía sau."Ta thấy có thể chấm dứt rồi! Duẫn Kiệt ngươi cho rằng như thế nào?"

"Như vậy là không có vấn đề gì!"

Nhạc Duẫn Kiệt nhíu mày."Chẳng qua có chút khó nói với bên Đạm Vân Thành. Hơn nữa trên người hài tử này còn có rất nhiều bí ẩn không rõ hắn học từ đâu ra, ví dụ như Tật Phong Thuật vậy. Theo như mấy lần kiểm tra tư chất trước thì hắn không có khả năng trước mười tám tuổi lên cấp năm mới đúng, nhưng vì sao kết quả lại là hoàn toàn ngược lại?"

"Tiểu tử ngươi đó! Bên chỗ Đạm Vân Thành cần nhượng bộ thì nhượng bộ, cần cứng rắn phải cứng rắn. Chỉ cần đừng làm cho bọn họ cảm giác chúng ta lừa gạt thì cứ tùy tiện mà làm. Về phần tư chất cùng Tật Phong Thuật…"

Lão giả cười lạnh một tiếng:"Điều này thì có ý nghĩa gì với chúng ta? Chuyện phán sai tư chất, mấy trăm năm nay đã xảy ra không biết bao nhiêu lần đối với Nhạc gia chúng ta! Về phần Tật Phong Thuật, ngươi mặc dù lên tiếng hỏi rồi chứ thì như thế nào? Chẳng lẽ có thể học đến tay hay sao? Đối với ta Nhạc gia

mà nói, quan trọng nhất là tiên thiên! Từ hôm nay, phàm có người dám động đến lông chân hài tử kia, Nhạc Thiên Bách nhất định muốn hắn bồi mạng!"

Hai mắt Nhạc Duẫn Kiệt nhíu lại, vẻ mừng rỡ càng thêm nồng hậu. Lão nhân này nếu nói như vậy, đó chính là đã rất khẳng định hy vọng đột phá tiên thiên của hài tử này đã vượt quá suy đoán của y.

Lúc từ trong từ đường đại điện đi ra, Nhạc Vũ vừa bất đắc dĩ vừa buồn bực.

Điều khiến hắn căm tức không phải là sự quan sát của cao tầng đối với mình. Trên thực tế nếu nếu đổi lại là hắn, nhất định còn có thể quá mức hơn nhiều lắm. Về phương diện thủ đoạn có thể bí mật hơn nhưng tuyệt không ôn hòa như bây giờ.

Sở dĩ khiến Nhạc Vũ chân chính để ý chỉ là trên một sự tình như vậy, dòng họ vẫn không cho hắn một nhắn nhủ và ý tứ hài lòng. Tiểu Nhạc Vũ chết đi, mặc dù không liên quan với hắn nhưng nếu đã dựa vào thân thể này để sống thì cho dù thế nào cũng phải cho nguyên chủ nhân một cái công đạo.

Điều khiến hắn vô lực là ở chỗ trong tình thế bản thân không chiếm ưu thế thực lực nên đành yên lặng chờ tuyển trạch của những người kia.

Lắc đầu cười khổ, Nhạc Vũ nhìn về phía trước. Lúc này trên quảng trường đá đã có mấy người giao thủ trên các lôi đài. Trên căn bản, thực lực đều ở võ sĩ cấp năm đến cấp tám, chưa thấy cấp năm trở xuống cùng cấp tám trở lên .

Định giai thạch kiểm tra đo lường, ngoại trừ thuận tiện khảo sát cùng thống kê võ lực thế hệ trẻ Nhạc gia thành thì mục đích tối trọng yếu còn là sàng lọc người có thực lực võ sĩ cấp năm trở xuống. Sau đó mới coi như chân chính tiến vào giai đoạn so đấu. Về phần những người bị loại thì nếu nhà có điều kiện sẽ tiếp tục lưu lại luyện tập, nếu không thì cho đi trồng trọt hay làm công, cũng không nuôi người rảnh rỗi.

Nhạc Vũ thân là một thành viên trực hệ của Nhạc thị, cũng mơ hồ biết dòng họ thật ra không ngại để cho những võ sĩ cấp thấp so đấu. Vấn đề là nhân lực vật lực Nhạc gia thành có hạn, bọn họ cũng chỉ có thể ưu tiên tài nguyên vào những người có tiền đồ.

Theo an bài của cả cuộc đại so đấu này cũng có thể tìm được một hai. Chỉ cần là

bốn phòng Vân Phong Lôi Vũ cùng hai đường Luyện Huyết và Bộ Vân ai bài đệ tử có thực lực một chút, có thể rèn luyện đầy đủ cho bọn họ mà không cần tạo thành uy hiếp chân chính. Nói thí dụ như Nhiễm Lực, đối thủ thứ nhất chính là một võ sĩ cấp tám hai mươi lăm tuổi, tốc độ và kỹ xảo của người này dù thế nà cũng không thể vượt quá cực hạn gã to xác kia, qua đó cũng có thể thấy sự dụng tâm của dòng họ.

Lâm Trác thì không có may mắn này, mặc dù coi như là người có hy vọng đoạt giải nhất trong lần đại so đấu này nhưng đối thủ của hắn lại cực kỳ khó chơi. Đoán chừng trong tộc tính toán là sẽ hao tổn thực lực của hắn để giảm cơ hội trong toàn cục. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ lúc bắt đầu còn có chút lo lắng, bất quá khi nhìn một so đấu của Lâm Trác thì biết mình có thể đã đánh giá quá cao tư chất và thiên phú thế hệ trẻ của Nhạc gia thành.

Với tu vi võ sư cấp một và vũ kỹ cao cấp Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, Lâm Trác chỉ cần không đụng phải mình đã có thể xưng hùng trong đám tiểu bối. Trên thực tế cũng là như thế, cho dù là người thanh niên đối thủ của hắn cũng có tu vi cấp võ sư nhưng vẫn bị Lâm Trác mấy kiếm dễ dàng đánh rớt dưới đài. Nhạc Vũ thậm chí còn có thể nhìn thấy sắc mặt khó coi của vị võ sư trọng tài và giám sát.

Nhạc Vũ cười nhạt rồi nhìn sang chỗ khác, cũng không có quá nhiều hứng thú theo dõi tiếp. Đoán chừng chỉ cần ngồi tại nhà chừng mười ngày là Nhiễm Lực cùng Lâm Trác sẽ đoạt được phần thưởng trong cuộc so đấu này. Bất quá đang lúc Nhạc Vũ chuẩn bị rời đi khỏi quảng trường chen chúc này thì bỗng nhiên phát hiện tình huống có chút không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: DI HOA TIẾP MỘC

Lúc đi ngang qua giữa hai lôi đài, Nhạc Vũ chợt dừng chân, sau đó cau mày suy nghĩ. Khoảng chừng mấy phút trước, hắn phát hiện ít nhất có mười mấy người đang đi phía sau mình.

Về phương diện thực lực cũng chưa nhìn ra rõ ràng. Bất quá chỉ nhìn mấy người trong đó có thể dễ dàng tách đám người vây xem cũng có thể thấy thực lực của bọn họ ít nhất từ võ sĩ cấp bảy trở lên. Hai bên phía trước cũng có mấy cặp mắt nhìn trộm sang bên này.

Những người này tự cho là giữ được bí mật, bất quá trong mắt của Nhạc Vũ chỉ có thể coi như vụng về.

Điều khiến Nhạc Vũ kỳ quái nhất chính là rốt cuộc người nào đang chuẩn bị hạ thủ? Tấn Húc cùng Nhạc Phong sao? Hai cha con này chắc không đến nỗi mất trí như thế. Nếu thật là bọn họ, chắc sẽ chuyên nghiệp hơn rất nhiều. Hơn nữa trong Nhạc gia thành, chân chính có thể động được hắn cũng chỉ có dăm ba võ sư cao cấp, đám người kia cũng không có năng lực này.

Vậy rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là nữ nhân bị hắn đánh vào hai ngày trước? Đôi phu phụ kia chắc là không có ngu xuẩn đến vậy. Nếu quả thật đến báo thù sẽ không rầm rầm rộ rộ để khoác thêm cái tội danh bất kính với tộc trưởng. Khi đó, cho dù hắn thật sự là một phế vật thì Nhạc Duẫn Kiệt cũng không thể để tôn nghiêm bị khiêu khích như thế.

Bất quá bây giờ quan trọng là hắn nên xử lý chuyện này thế nào.

Bộc lộ thực lực chân thật ở đây là tuyệt đối không thể. Bất quá lấy bản lãnh của hắn, muốn dứt bỏ đám người này thì cũng dễ dàng có thể làm được.

Vấn đề là Nhạc Vũ có chút không cam lòng, có thể là do bệnh nghề nghiệp của kiếp trước mà trước khi làm rõ được đám người tới đối phó mình là ai thì mấy ngày tới hắn sẽ không an lòng.

Nhạc Vũ đảo mắt rồi khẽ cười nhạt, xoay người đi vào trong dòng người, tạm thời cắt đuôi rồi mới đi tới chỗ mộc đài của Lâm Trác. Sau đó quả nhiên hắn tìm thấy thân ảnh Nhạc Lâm trong đám người vây xem đông nghịt.

Vị thập cửu ca này của hắn tựa hồ là rất sợ bị nhận ra, chẳng những không đem theo một tên hồ bằng cẩu hữu nào mà trang phục trên người cũng cố ý đổi thành một bộ ma y màu xanh. Cặp mắt dán chặt vào nhất cử nhất động của Lâm Trác trên lôi đài, đặc biệt là thời điểm xuất kiếm.

Nhạc Vũ cười nhạt rồi làm bộ như là nhìn thấy người quen, yên lặng chen vào. Trong khoảnh khắc áp sắt Nhạc Lâm thì tay trái của hắn nhanh như chớp đặt vào vị trí giữa xương sườn thứ bảy và thứ tám dưới vú trái. Trong tiền thế của Nhạc Vũ, vị trí này được gọi là huyệt tả kỳ môn, chỉ cần trúng một đòn hơi nghiêm trọng cũng đủ để mất mạng, ở thế giới này cũng vậy.

Thân thể Nhạc Lâm lập tức nhũn ra, được Nhạc Vũ đưa tay đỡ lấy rồi làm vài động tác thay đổi kiểu tóc lẫn y phục, về phương diện này Nhạc Vũ lại càng chuyên nghiệp. Chỉ ngắn ngủi mấy phút, bề ngoài của Nhạc Lâm đã thay đổi, cho dù là người quen nếu nhìn không kỹ cũng khó mà nhận ra.

Sau khi làm xong hết thảy, Nhạc Vũ mới hơi buông lỏng ra khống chế đối với Nhạc Lâm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

"Tên gia hỏa này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Cúi đầu nhìn Nhạc Vũ đang ra vẻ nhàn nhã đứng bên trái mình, Nhạc Lâm nhìn như muốn bốc hỏa. Vốn hắn định sẽ vung quyền đầu lên tuy nhiên Nhạc Vũ tuy là buông lỏng chút ít khống chế để cho hắn có thể nói chuyện nhưng chỉ giới hạn ở nửa thân trên, không bao gồm cả tứ chi, thậm chí còn khống chế mức độ chân khí nơi yết hầu khiến hắn chỉ có thể nói bình thản mà không thể gào thét.

"Ha ha! Không có gì, chẳng qua là có người muốn tìm ta gây phiền toái nên phiền thập cửu ca giúp đỡ một chút mà thôi"

Nhạc Vũ ra vẻ áy náy rồi nhìn sang bốn phía, hoàn toàn không để lời đe dọa của đối phương vào tai.

Đường huynh của hắn lúc này mặc dù đang chửi ầm lên, bất quá vì là được giáo

dục từ nhỏ nên cũng không phun ra lời gì thô tục. Ngoài ra cũng không phát ra thanh âm gì cao giọng nên trong mắt người ngoài giống như hai người đang thân mật. Vì thế mà Nhạc Vũ không hề lo lắng.

Một lúc sau, đám người kia lại phát hiện thấy hắn. Đầu tiên là hai mươi mấy người tứ tán, mơ hồ tạo thành một vòng vây rồi mới đột nhiên ép lại chỗ hai người. Mấy người đầu tiên khi đến gần thì lập tức phi cước vào Nhạc Vũ. Nhạc Vũ đã sớm có phòng bị nên lắc mình trơn tuột như cá lách ra ngoài. Về phần Nhạc Lâm cũng sớm phát hiện ra dị thường nhưng vấn đề bây giờ là hắn không thể động đậy nên bị một cước chúi về phía trước. May nhờ có đám đông phía trước đỡ nên chỉ lảo đảo mà không ngã nhào xuống.

Nhạc Lâm lúc này giận đến phát điên, hận không xé nát được Nhạc Vũ và kẻ vừa đạp hắn. Bất quá khi hắn vừa mới bắt đầu khôi phục khống chế thân thể thì tiếp tục bị một quyền đánh mạnh vào đầu bên trái đến nổ đom đóm. Đến lúc hắn tỉnh táo lại nhìn lên thì thấy một đám người đang hùng hổ đánh tới, tựa hồ trút hận lên "hảo hữu" của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ đứng trong đám người gần đó cũng thấy nhàm chán. Hắn đã nhận ra hai người trong đó chính là hai thiếu niên đã đi bên cạnh nữ nhân hôm trước.

Có hai người này thì coi như đã tra ra chân tướng chuyện hôm nay. Nhạc Vũ đoán chừng là hai tiểu tử này lén nhà đi tìm hắn đánh một bữa.

Bất quá bọn hắn cũng không phải là hoàn toàn ngu xuẩn mà chọn lúc Nhiễm Lực không ở bên cạnh hắn. Trong đám người đi theo còn có hai đến ba vị là trực hệ và bàng chi.

Trong lòng cười thầm một tiếng mình quá mức nhạy cảm, Nhạc Vũ thở dài rồi đi về phía hai vị võ sư chịu trách nhiệm trông chừng lôi đài kia. Thật ra thì hắn vốn không muốn chú ý đến đám người kia nhưng vấn đề là những người trẻ tuổi này cũng không biết nặng nhẹ. Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ Nhạc Lâm mặc dù không chết cũng một trận khốn đốn.

Không nói tới chút hảo cảm những ngày vừa rồi của hắn với vị "Đường huynh" này, hiện giờ nếu Nhạc Lâm có gì bất trắc thì cũng không phải là điều hắn muốn nhìn thấy.

Chẳng qua là không biết, đám người kia sau đó sẽ làm thế nào để tiếp nhận lửa

giận của Nhạc Phong?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: LỜI MỜI ĐI SĂN

Nhạc Vũ cuối cùng cũng không lựa chọn lưu lại để xem một màn náo nhiệt kia, sau khi hắn thông báo cho hai vị võ sư tin tức kia thì chạy một mạch về nhà.

Tuy hắn không tận mắt nhìn thấy tình hình cụ thể nhưng cũng đại khái đoán được sau khi đám người hầu và nha hoàn kể lại.

Nghe nói Nhạc Lâm sau khi được giải cứu thì dường như nổi điên, điên cuồng động thủ với mấy người kia Lúc đám người kia được đem đi chữa trị thì tất cả cơ hồ đều như hấp hối. Ngay sau đó Nhạc Lâm đầu tóc rũ rượi chạy khắp quảng trường để tìm kiếm gì đó. Cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì lại xông về phía thành bắc, cũng may mà Nhạc Duẫn Văn nghe được mới vội vàng cản lại.

"Thiếu gia! Chẳng lẽ ngươi ngầm ra tay trong chuyện này?"

Nhiễm Lực ban đêm vừa về tới nhà liền lập tức hỏi Nhạc Vũ vẻ nghi ngờ.

Cũng khó trách gã có hoài nghi, trong đám người kia mặc dù có mấy người thực lực đạt tới trình độ võ sĩ cấp chín, bất quá lấy tâm pháp và vũ kỹ cao cấp mà Nhạc Lâm thì cho dù bị tập kích cũng đủ để ngăn cản một thời gian ngắn, không đến bị đánh đến thảm trạng kia mới đúng.

Đã thế chuyện còn phát sinh dưới mộc đài của Lâm Trác. Người trong cuộc vừa khéo lại có hai đứa con ngốc nghếch của Trương Huệ Linh trong đó. Hơn nữa phương hướng mà cuối cùng Nhạc Lâm chạy tới cũng là chỗ nhà bọn họ khiến Nhiễm Lực không liên tưởng cũng không được.

Gã cũng hiểu rõ với tính cách ác liệt của vị thiếu gia này dù sao cũng sẽ có rất nhiều trò.

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, chỉ muốn thấy vẻ mặt của Nhạc Duẫn Văn nhìn con mình lúc ấy, nhất định cũng tương đối đặc sắc. Bất quá hắn cũng biết lần này làm hơi thất đức, xem ra ngày sau phải tìm một cơ hội để bồi thường cho vị

đường huynh kia một chút.

Sau mấy ngày, Nhạc Vũ vẫn chỉ ở nhà không có việc gì. Có nhiều người trong tộc âm thầm "Quan sát" như vậy, hắn cũng không cách nào lại đi nghiên cứu chế dược. Về phương diện võ học bây giờ hắn cũng chỉ nhìn vào tàng thư lâu trong tộc. Lúc này lãng phí thời gian tự mình nghĩ ra vũ kỹ gì cũng không thể nào hiệu quả bằng.

Về phần tu luyện nội tức, mặc dù mỗi ngày hắn đều tiến hành, bất quá khi đã ở cấp bậc này thì tác dụng của Bồi Nguyên hoàn đối với hắn cũng không lớn. Liên tục qua mấy ngày đã gần như không thể cảm giác lượng tăng trưởng chân khí trong kinh mạch.

Cuối cùng là chuyển hóa chân nguyên yêu lực trong cơ thể cũng nhân cơ hội này hạ chút công phu, mỗi ngày hắn đều dành một nửa thời gian cho việc luyện kiếm. Bất quá lượng chân khí trong cơ thể hắn chung quy có hạn, cộng thêm suy tính về phương diện cơ năng của thân thể nên mỗi ngày hai đến ba canh giờ cũng đã là cực hạn.

Vào lúc đêm khuya yên lặng, Nhạc Vũ lại có thêm một việc bận rộn. Kể từ lần ám sát ở phủ thành chủ, bây giờ hắn mỗi lần trước lúc đi ngủ đều đem thanh Kim Ô Kiếm lau chùi qua.

Ngoài mặt nhìn như là đem Kim Ô Kiếm bảo dưỡng, thật ra thì mục đích thực sự của hắn là muốn thông qua cải thiện kết cấu vật lý của thanh kiếm này để thay đổi bề ngoài của nó, sau đó thuận tiện gia tăng một chút cường độ.

Đối với thanh kiếm này, Nhạc Vũ cũng có chút bất đắc dĩ, thanh dị binh cấp mười đặc thù này quá mức đặc thù, mà kể từ ngày đó tất cả binh khí cấp mười không rõ lai lịch đều bị Nhạc gia thành cùng Đạm Vân Thành truy xét.

Lẽ ra lúc này buông bỏ nó mới là lựa chọn tốt nhất. Nhưng Nhạc Vũ hết lần này tới lần khác không nỡ, cuối cùng bất đắc dĩ lựa chọn giải pháp thay đổi nó.

Bất quá đây là lần đầu tiên mà Nhạc Vũ lợi dụng năng lực phân tích của mình để thay đổi kết cấu tinh thể nguyên tử kim loại.

Ở tiền thế đã có công nghệ và máy móc rèn luyện khí giới tinh vi, trên căn bản các loại vũ khí xuất xưởng đã ở trạng thái tốt nhất, không đến phiên hắn đi cải

tạo.

Huống chi, khi đó chính hắn cũng không có năng lực này. Cấu tạo của kim loại cực kỳ chặt chẽ khiến chân khí của Nhạc Vũ khó mà thẩm thấu. Ở tiền thế, cường độ chân khí của hắn trước khi chết chắc cũng chỉ tương đương với nội tức tầng thứ năm ở thế giới này. Đừng nói là tiến hành cải tạo kết cấu vũ khí kim loại mà muốn phân tích hoàn toàn một đồng xu kim loại cũng đã mấy mấy ngày.

Ở thế giới này, mãi cho đến mấy ngày trước khi hắn mạnh mẽ đem tu vi tăng tới trình độ võ sư sơ cấp thì mới miễn cưỡng đủ tư cách thử nghiệm.

Thật ra thì việc bây giờ hắn có thể làm cũng không nhiều, ngoại trừ việc đem một loại kim loại mà thế giới này gọi là Hắc Kiềm Thiết phủ một lớp lên Kim Ô Kiếm để che đi vẻ hoa lệ, sau đó lại đem một vài nguyên tử kim khí cho vào trong một số khe hở của kiếm, gia tăng thêm tính dai mà thôi. Thay vì nói là cải tạo, chẳng qua nói là tu bổ.

Bất quá cho dù là tối ưu hóa đơn giản kết cấu như vậy cũng đã có kết quả đáng giá. Dù sao vật liệu của thanh Kim Ô Kiếm này cũng là Nhạc Hữu Ninh dùng mười mấy năm để thu thập được. Chẳng qua là cuối cùng bởi vì tôi luyện không được nên mới khiến cho đẳng cấp của nó không thể chân chính đạt tới cấp mười một, trở thành một thanh bảo kiếm.

Điều Nhạc Vũ mong muốn nhất là sau lần tu bổ này có thể khiến cho mức độ sắc bén và cường độ của nó chân chính có sự đột phá. Bất quá quá trình này sẽ là cả một công trình gian nan. Nhạc Vũ dự đoán bản thân nếu có thể hoàn thành trong vòng hai tháng đã là rất tốt.

Trong thời gian này, đúng như dự đoán của hắn, hai người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều tiến mạnh trong lần đại so đấu này, rất có xu thế đứng đầu.

Còn Nhạc Băng Thiến tuy chỉ mới đạt nội tức cấp ba nhưng cũng được dòng họ đặc biệt cho phép tham gia so đấu. Mấy ngày qua, nàng một đường quá quan trảm tướng, điều khiến người ta kỳ quái là mỗi lần nàng trở lại đều mạnh hơn. Nghe nói mấy vị trưởng lão trong tộc đều cực kỳ coi trọng nàng, mấy ngày qua đều có chỉ điểm về vũ kỹ.

Nhạc Vũ cũng thầm ngạc nhiên, Nhạc Băng Thiến cho tới giờ vẫn chưa bị loại

thật ra cũng không phải làm người ta quá kỳ quái. Yêu cầu của so đấu phải là võ sĩ cấp năm trở lên. Song một số thiếu niên đệ tử có thực lực đặc biệt xuất chúng cũng sẽ được cho phép tham gia với điều kiện làm thành một đội.

Điều khiến Nhạc Vũ kỳ quái chính là tư chất của Nhạc Băng Thiến, mặc dù hắn không có cơ hội phân tích cụ thể nhưng theo thái độ của dòng họ trước kia cũng không quá mạnh mới đúng. Tại sao thái độ của những tộc lão kia lại đột nhiên coi trọng nàng như thế?

Đừng nói là tiểu muội này có tư chất hơn người, chẳng qua là trước kia chưa được phát hiện mà thôi?

Vào sáng sớm ngày thứ tư, lúc so đấu đang vào giai đoạn giữa thì rốt cuộc có một vị chấp sự tìm đến cửa.

"Muốn ta tham gia đi săn?"

Nhạc Vũ ngạc nhiên, cho dù hắn ở thế giới này chỉ mới một năm nhưng cũng biết mùa hè không phải là mùa săn thú.

Lương thực của Nhạc gia thành sản xuất không nhiều lắm, việc thiếu hụt thức ăn đều thông qua săn thú để đền bù. Cho nên dòng họ hàng năm sẽ chia vào xuân thu hai mùa tiến hành săn thú quy mô lớn.

Trong đó thì quy mô săn thú vào mùa xuân tương đối nhỏ, chủ yếu là săn giết những thú dữ ăn thịt để gia tăng tỷ lệ sinh tồn cho những yêu thú nhỏ yếu. Lần săn vào mùa thu là vây giết những yêu thú đã được vỗ béo qua cả mùa hè và mùa thu.

Hoạt động chủ yếu của những thợ săn bên ngoài là đi săn một số những yêu thú cấp ba, thu thập da lông gân cốt đem bán để lấy tiền, thịt chỉ là thứ phụ thêm mà thôi.

Lúc này mới chỉ là đầu mùa hè, cách cuộc săn thú vào mùa xuân chưa tới một tháng. Địa điểm săn theo lời vị chấp sự kia cũng là một khu vực an toàn chỉ tồn tại yêu thú cấp thấp.

Nhạc Vũ thật sự là không hiểu nổi, bọn họ rốt cuộc tiến hành cuộc săn này để làm gì?

Bất quá ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Nhạc Vũ vẫn quyết định đi qua xem một chút. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc săn thú này chắc là vị tộc trưởng kia muốn ngả bài với hắn. Cũng là lần để khẳng định thái độ của sự kiện tại phủ thành chủ mấy ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: LONG LÂN CHIẾN THÚ

"Ha ha! Thập thất ca gần đây khỏe không?"

Lúc Nhạc Vũ cưỡi Long Giác Mã trong nhà tự nuôi, lưng đeo cây cung màu đen tới cửa thành thì đã thấy hai huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn chờ sẵn, hắn vừa lên tiếng bắt chuyện thì lại thấy Nhạc Lâm.

Tuy nói chuyện xảy ra đã năm ngày nhưng nếu nhìn kỹ thì vẫn thấy một chút máu bầm trên mặt Nhạc Lâm, xem ra lần trước hắn bị đánh vô cùng thảm hại.

Nhạc Vũ hơi cảm thấy lúng túng, vốn là tính toán làm bộ như không nhìn thấy. Bất quá khi Nhạc Lâm cưỡi con Long Lân Mã đi tới trước mặt hắn thì cũng không thể làm lơ.

"Nhờ phúc của Vũ đệ ngươi, vi huynh lần này cuối cùng là mạng lớn nên chưa chết!"

Nhạc Lâm lần này không thèm giấu diếm, cho dù trước kia gặp mặt Nhạc Vũ hắn vẫn miễn cưỡng duy trì bình tĩnh . Nhưng hôm nay cho dù là giả bộ cũng không cách nào làm được.

Nhạc Vũ lúc này cũng không biết trả lời như thế nào, cười gượng một tiếng rồi nhìn sang con Long Lân Mã mà Nhạc Lâm đang cưỡi.

Con vật này trên đầu có hai sừng, thân rồng, bốn vó hồng như lửa. Bộ dạng vừa có chút giống long, lại có chút tương tự như kỳ lân trong truyền thuyết của Đông Thắng đại lục, thần thái ôn thuần, lộ vẻ là đã được thuần hóa. Điều duy nhất đáng tiếc chính là, con song giác Long Lân Mã này thuộc về Ngũ Hành hỗn tạp làm giá trị của nó giảm mạnh. Bất quá đối với người tu tập Đại Hỗn Nguyên Công như hắn lại là thú cưỡi thích hợp.

Ngoài ra bên yên con Long Lân Mã này còn có một cây cung lớn màu ngọc bích. Tuy là không biết tên nhưng mà chỉ nhìn chất liệu gỗ kia cũng biết bất phàm. Nhạc Vũ suy đoán lực khai cung chừng thập thạch, lực đàn hồi chắc còn vượt xa. Nếu là vật phàm thì Nhạc Vân Kiệt sẽ không cầm đến tay.

Nhạc Vũ không hề che giấu sự tham lam trong mắt, nếu có thanh bảo cung này thì những yêu thú cấp ba, cấp bốn thường lui tới ngoài cốc cũng không đáng ngại. Thậm chí võ sư cao cấp bình thường trước lúc tiến đến gần trong hai trăm bước cũng sẽ rất khó tạo thành uy hiếp với hắn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

"Đó là Bích Triều cung! Có thể bắn mười bốn tên thập tứ thạch, hai ngày trước bá phụ đã đặc biệt mua cho ngươi."

Thấy đường đệ không có ý đáp lời, Nhạc Lâm hừ lạnh một tiếng rồi rồi vất dây cương Long Lân Mã nơi tay trái cho Nhạc Vũ. Nhạc Vũ cũng không khách khí, lập tức bỏ đồ của mình lại rồi tung mình đón lấy.

Đầu tiên hắn dùng ngón tay khẽ kéo dây cung của Bích Triều cung rồi buông ra. Quả nhiên như Nhạc Lâm nói, độ đàn hồi của cung rất tốt. Thân cung rộng bằng hai vòng tay người ôm không biết làm từ chất liệu gì mà lúc kéo ra dường như không cần dùng lực nhưng lúc buông tay thì bắn mạnh về vị trí cũ rồi không hề rung động.

Nhạc Vũ thử xong rồi thì sắc mặt vui mừng càng đậm. Lần này quả thật là kiếm được rồi, một kỵ thú Long Lân Mã cấp ba giá trị ít nhất cũng là tám trăm lượng bạc ròng trở lên. Còn thanh cung trong tay của hắn nếu không có trên trăm lượng hoàng kim trở lên lại càng không cần nghĩ. Lần này trong tộc quả đúng là vì hắn mà xuống tiền vốn.

Chẳng qua là đáng tiếc, cây cung này bình thường hắn có thể lặng lẽ mang về, chỉ cần không bị Nhạc Trương Thị biết là được. Nhưng Long Lân Mã này không thể cho vào đâu, hơn nữa với điều kiện của nhà hắn hiện giờ cũng không nuôi nổi. Loại kỵ thú cấp ba này bình thường mỗi ngày cần sáu cân ngũ cốc còn tối thiểu hai thạch thịt, cộng thêm mỗi tháng vài cọng linh thảo. Nuôi một con tiêu phí không kém thuê hai võ sư sơ cấp.

"Vũ đệ yên tâm! Phụ thân đã nói, Long Lân Mã này trước lúc ngươi trưởng thành có thể để trong tộc chịu trách nhiệm cung cấp nuôi dưỡng! Bình thường

nếu như ngươi cần sử dụng có thể đến phủ thành chủ bên kia lấy đi."

Lúc này lão Đại Nhạc Nghi Chân cũng tiến lại, tựa như cười chế nhạo nhìn Nhạc Vũ."Nói vậy trong nhà Vũ đệ bây giờ chắc là có chút bất tiện sao?"

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng, biết mình bây giờ nếu vẫn đem chuyện mà Nhạc Trương Thị dấu diếm là tuyệt khó qua được những ánh mắt kia. Bất quá hắn cũng không để ý, bây giờ thật sự đã có thể nói rõ, tuy là thời cơ chưa ổn lắm nhưng cũng đã miễn cưỡng chuẩn bị tâm lý.

Tạm thời bỏ qua lo lắng về việc nuôi dưỡng hàng ngày ba kỵ thú, Nhạc Vũ theo hai đôi phụ tử ra khỏi thành. Trên bãi đất trống ngoài thành đã có hai mươi kỵ sĩ chờ sẵn, Nhạc Vũ vừa nhìn thấy bọn họ thì trong lòng nhất thời rùng mình.

Cả hai mươi người này đều cưỡi Long Lân Thú, toàn thân mặc trọng giáp màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng ẩn sau nón giáp. Binh khí bên yên tuy nhìn không ra cấp bậc song nhìn những cây cung đều là Thập nhị thạch cung mà trung giai võ sư mới có thể kéo ra.

Điều làm Nhạc Vũ càng thêm kiêng kỵ là lúc những người kia giục ngựa tới đây hội hợp đều tăm tắp tựa như một người. Cho dù là đặt vào trong quân ở kiếp trước cũng là tinh nhuệ nhất đẳng.

Đám người này đang hướng mình thị uy? Nhạc Vũ suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không giống. Nhạc Duẫn Kiệt nếu quả thật hạ quyết tâm muốn mượn hơi hắn thì sẽ không làm loại chuyện thừa này. Nhìn lại trang phục của Nhạc Duẫn Kiệt, tuy là không mang trọng giáp nhưng cũng võ trang đầy đủ, nhất là thanh Thập bát thạch xà tượng cung kia đặc biệt chói mắt.

Như thế xem ra lần "Săn thú" này sợ rằng không như trong tưởng tượng của hắn, chẳng qua là làm qua loa mà thôi.

Đoàn người ra khỏi cổng thành phía nam thì chạy thẳng theo hướng ngoài cốc. Đội ngũ săn thú hơn hai mươi người cũng từ từ tách ra làm hai. Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn mang theo đám Huyền Giáp trọng kỵ chạy ở trước nhất. Nhạc Vũ cùng hai đường huynh của hắn cũng hơi tụt vào phía sau.

Nhạc Vũ biết điều này cố nhiên là bởi vì thuật cỡi ngựa của bọn họ không tinh, song trong chuyện này cũng là Nhạc Duẫn Kiệt muốn cho đám văn bối như hắn

có một lần cơ hôi để thân cận. Bất quá hắn cũng cảm thấy thích như thế, trên đường vừa cùng Nhạc Nghi Chân nói chuyện, vừa tự mình thử nghiệm Ngự thú thuật học được trong sách.

Sở dĩ nói là ngự thú thuật, mà không phải thuật cưỡi ngựa cũng là có nguyên nhân khác. Ở Đông Thắng đại lục này, cưỡi thú không phải chỉ đơn giản là cưỡi như vậy.

Giống như con Long Lân Mã hắn đang cưỡi, ngoại trừ cước lực và những phụ trợ tác chiến thông thường thì lúc cần thiết còn có thể tạm thời cung cấp yêu lực cho chủ nhân để chiến đấu.

Ngự thú thuật mà Nhạc Vũ học được trong sách chính là như thế, có thể ở trình độ nhất định giúp người sử dụng tăng tiến khế hợp với kỵ thú của mình. Bất quá tác dụng chủ yếu nhất là giúp lấy ra yêu lực của kỵ thú bảo vệ thân thể người sử dụng mà không bị thương tổn.

Cũng vì vậy mà nó không có tác dụng với võ sĩ trở xuống. Song từ võ sư trở lên thì đó là thuật phải học! Hơn nữa loại học thuật này muốn hoàn toàn nắm giữ ít nhất cũng phải ba đến năm tháng, còn muốn phối hợp thuần thục với kỵ thú nếu chưa qua mấy năm thì chưa thể.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này có đại hành gia như Nhạc Nghi Chân bên cạnh chỉ điểm yếu quyết cộng với ưu thế về năng lực phân tích nên chưa đầy nửa giờ, thanh kiếm lấy ra thí nghiệm trong tay hắn đã phun ra kiếm khí dài ít nhất tới hai thước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: LA NGHỆ XẠ NHẬT

Nhìn mũi kiếm của thanh tinh cương kiếm cấp năm trong tay mình phun ra hào quang ngũ sắc năm màu bất định, Nhạc Vũ bất giác giật mình.

Nguyên lý kiếm khí này thật ra thì chỉ mượn linh lực và chân nguyên của bản thân tiến hành nén lên kết cấu tinh thể chặt chẽ bên trong của vũ khí mà thôi.

Cách làm cũng tương đối đơn giản, đem chân khí bản thân không ngừng rót vào thân kiếm, khi nào vượt quá cực hạn dung nạp của kiếm thì kiếm khí sẽ xuất ra từ trong các khe hở.

Do nguyên nhân trước đó trong kiếm đã thừa nhận áp lực lớn nên tốc độ phun ra của những hạt linh lực và chân nguyên đều có đặc thù là tốc độ cực cao đặc thù, ngoài ra bản thân trong kiếm ẩn chức linh lực thuộc tính kim nên mức độ sắc bén cơ hồ có thể sánh ngang kiếm thật.

Bất quá làm như vậy sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với bản thân kiếm. Hơn nữa kiếm cấp bậc càng thấp thì mức độ thừa nhận của bản thân kiếm cũng càng thấp, người sử dụng có thể phát ra kiếm khí cũng bị yếu đi tương ứng.

Bình thường nếu như Nhạc Vũ sử dụng Kim Ô Kiếm thì kiếm khí có thể đạt đến hai tấc. Nhưng nếu như là thanh kiếm cấp năm trong tay hắn hiện giờ thì tối đa cũng chỉ dài bằng một đốt ngón tay út mà thôi.

Lúc này yêu lực của kỵ thú cấp ba mà hắn đang cưỡi chắc là nhất cử vượt qua một số những võ sư cao cấp!

Nhạc Vũ thầm kinh hãi, chỉ thấy thanh kiếm trong tay không tiếp nhận nổi chân khí trong cơ thể hắn và yêu lực đang bắt đầu vỡ ra từng mảnh, tính ra thời gian từ lúc bắt đầu thí nghiệm đến giờ cũng chưa đến nửa phút.

Nhạc Vũ cũng không để ý, tiện tay đem thanh kiếm đầy những vết nứt kia ném sang một bên, sau đó tản chân khí bản thân ra những kinh mạch, tạm thời lấy ra

yêu lực từ trong cơ thể Long Lân Mã.

Yêu lực khổng lồ này gây ra áp lực cực lớn cho vũ khí thế nào thì cũng tương tự với thân thể người. Nhạc Vũ đoán chừng cho dù bây giờ bản thân có Kim Ô Kiếm nơi tay thì cũng không chịu được tối đa ba phút đồng hồ. Bất quá dù vậy, uy lực của nó cũng tương đối kinh khủng rồi.

Nhạc Vũ bất giác nhìn về hai mươi tên Huyền Giáp trọng kỵ đi theo bên cạnh Nhạc Duẫn Kiệt ở phía trước.

Tưởng tượng thấy hai mươi đạo kiếm khí dài vài thước đồng thời thôi phát, lẫn tình cảnh kinh khủng vô kiên bất tồi (không gì không phá được) sau đó, Nhạc Vũ nhất thời rùng mình, tăng thêm mấy phần kiêng kỵ với đám kỵ sĩ này.

Hắn suy đoán những trọng kỵ này chắc là một lực lượng mạnh nhất trong tộc. Có thể kỵ xạ trùng kích, cho dù là đối với yêu thú hay là loài người, cũng có lực công kích cực mạnh. Sợ rằng trong cả phương viên ngàn dặm cũng khó có thể tìm ra thêm một lực lượng có thể sánh ngang.

Từ lúc phục sinh cho tới nay, cảm giác nguy cơ thủy chung vẫn không mất đi trong lòng Nhạc Vũ, lúc này lại càng rõ rệt. Những tên Huyền Giáp trọng kỵ này nếu như là chỉ một một người thì dĩ nhiên không tạo thành uy hiếp gì đối với hắn. Song một khi vượt qua mười người trở lên thì cho dù là trong địa hình trống trải hắn cũng chỉ có đường chết.

Lúc này Nhạc Vũ không biết những tên Huyền Giáp trọng kỵ mà hắn đang đánh giá cũng đang âm thầm kinh dị.

Nhạc Duẫn Kiệt tuy là dẫn mọi người chạy phía trước song vẫn luôn chú ý đến ba người phía sau, đặc biệt là Nhạc Vũ. Khi Nhạc Vũ thành công điều phối sử dụng yêu lực chiến thú, sau đó thành công thông qua kinh mạch dẫn tới thanh tinh cương kiếm cấp năm trong tay, y là người đầu tiên mở to mắt.

Trình độ có thể lợi dụng yêu lực này không phải là y không làm được, bất quá từ lúc bắt đầu luyện tập ngự thú thuật đến bây giờ, y đã trải qua mười mấy năm sử dụng. Còn với điều kiện của nhà Nhạc Vũ, trên căn bản có thể xác định đứa nhỏ này trước kia chưa hề luyện qua công pháp phụ trợ này. Mới học qua chưa tới nửa giờ đã có thể đạt tới trình độ này, sự đả kích đối với lòng tin bọn họ quả thật làm cho người ta khó có thể thừa nhận.

Nhớ lại đánh giá của thập cửu thúc đối với đứa nhỏ này mấy ngày trước, Nhạc Duẫn Kiệt lại càng bất đắc dĩ. Năng lực thao túng chân khí của đứa nhỏ này quả nhiên bất phàm. Ngay cả yêu lực cũng có thể tùy tùy tiện tiện khống chế, không biết hắn rốt cuộc thế nào có thể làm được.

Long Lân Mã tuy là kỵ thú cấp ba song là tồn tại tương đối cấp thấp. Bất quá về mặt tốc độ khá ổn định. Nói là trong ngàn dặm thì có chút khoa trương nhưng trong tám trăm dặm thì tốc độ tuyệt đối không suy giảm. Mấy người Nhạc Vũ một đường phóng nhanh trên đường lớn, không quá nửa giờ đã chạy ra ngoài sơn cốc.

Ở khu vực này vẫn là một vùng đất đai rộng lớn. Bất đồng duy nhất chính là tại những thửa ruộng ở đây cơ hồ cứ cách 1500 bước lại có một trạm gác bằng đá xanh. Tầng trên cùng đều để một cây cự nỏ xạ trình có thể đạt tới 800m nhắm vào bầu trời, tạo thành một lưới hỏa lực giao thoa.

Bất quá trên bầu trời vẫn có một số lượng lớn chim chóc không ngừng quanh quẩn. Ngẫu nhiên lại có một con bổ nhào xuống, những chiếc nỏ trên trạm gác kia bắn ra tuy cũng thỉnh thoảng có thu hoạch nhưng phần lớn là bắn trượt.

Còn tình huống bên những đám ruộng kia cũng không lạc quan. Trong phạm vi có trạm gác dày đặc thì còn được, nhưng ở bên ngoài thì không biết bị sinh vật gì ăn hết quá nửa. Tuy là kịp thời tiến hành gieo nhưng Nhạc Vũ cho rằng chúng có thể sinh tồn đến mùa thu hoạch cũng rất khó khăn.

"Lũ yêu cầm chết tiệt này!"

Vọt ra ngoài cốc vừa hơn sáu mươi dặm, Nhạc Duẫn Kiệt cuối cùng ghìm chặt tọa kỵ của mình, sau đó cười khổ nhìn về bầu trời."May nhờ vào một vạn năm trước, La Nghệ đại thần đã chế cung để đuổi chim, thú. Nếu không thật không biết loài người chúng ta làm sao sinh tồn ở Đông Thắng đại lục này."

Nhạc Vũ nghe vậy chau mày, biết Nhạc Duẫn Kiệt nói là một truyền thuyết ước chừng hai vạn ba ngàn năm trước. Khi đó nhân loại ở Đông Thắng đại lục mới vừa biết cày cấy song bởi vì chim chóc quấy phá ruộng lúa nên thu hoạch không đến ba phần gieo trồng. Vào lúc người trong thiên hạ đang khốn khổ vì họa này thì La Nghệ lấy những cây cung nguyên thủy nhất làm cơ sở để chế thành cây cung tinh xảo bắn rụng kim ô từ mười vầng xuống chín, từ đó về sau yêu cầm

không dám xâm phạm ruộng lúa nữa. Trong ba ngàn năm sau đó thì thuật chế cung từ từ được lan truyền mà thuật cày cấy do Linh Đế truyền lại cũng chân chính được người trong thiên hạ tiếp nhận.

Đây chính là chỗ mà Nhạc Vũ sau khi đi tới thế giới này cảm thấy đặc biệt hứng thú. Hắn phát hiện Đông Thắng đại lục này, cho dù là lịch sử hay là truyền thuyết thần thoại cũng đều tương tự như thế giới trước kia. Ngoại trừ một chút chi tiết nhỏ khác biệt thì ngay cả tên người cũng gần giống. Chẳng qua không biết, đây tột cùng là quỹ đạo phát triển của nhân loại hay hai thế giới này có sự liên lạc?

Cười một tiếng, Nhạc Vũ nhìn về Nhạc Duẫn Kiệt đang buồn rầu, sau đó trong lòng khẽ động. Chẳng lẽ lần này ra khỏi thành săn thú, thật ra thì vì săn giết yêu cầm hay sao?

Nhìn lại phụ tử Nhạc Nghi Chân và Nhạc Duẫn Văn, thần sắc cả ba đều cực kỳ ngưng trọng. Còn hai mươi vị Huyền Giáp kỵ sĩ cũng đã tháo mũ giáp của mình, bắt đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ nhìn tình hình này, Nhạc Vũ đã căn bản xác thực chứng nhận phán đoán của mình. Tầm mắt của hắn cũng nhìn lên bầu trời màu lam, trong lòng hết sức tò mò là loại yêu cầm nào lại có thể khiến cho Nhạc Duẫn Kiệt trong lúc đang hết sức bận rộn vì cuộc đại so đấu của dòng họ lại vận dụng toàn bộ võ sư trung cấp tạo thành Huyền Giáp trọng kỵ tự mình dẫn đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: THIẾT VŨ ĐIÊU QUẦN

Quả nhiên đúng như Nhạc Vũ đoán, khi đoàn người của bọn hắn lần nữa đi về phía trước hơn năm mươi dặm, tiến vào một cánh rừng thì bắt đầu bố trí bẫy rập. Đầu tiên là ngay tại chỗ bắt được mấy con yêu thú cỡ lớn, sau khi chặt đứt chân rồi thả ra ở chỗ trống trải rồi những người khác đều cầm cung núp vào chỗ rừng rậm bên cạnh.

Đợi đến lúc bố trí xong hết thảy, Nhạc Duẫn Kiệt lại không để cho Nhạc Vũ ở cùng với hai vãn bối nhà mình mà trực tiếp gọi đến bên cạnh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

"Tiểu Vũ, ngươi luyện ngự thú thuật không thể, chẳng qua kỵ thuật này còn cần gia cường! Cưỡi ngựa bắn cung là gốc rễ an thân lập mệnh của Nhạc gia ta, điều này không thể quên. Nếu ngươi bình thường nhàn rỗi hay đi tìm Chân nhi thỉnh giáo, kỵ thuật của đứa bé nhà ta rất không tệ. Còn về Ngự thú thuật trong tàng thư quán chỉ là bản thiếu mà thôi, Nhạc gia ta còn có bí truyền khác. Ngày sau có cơ hội, ta sẽ bảo Chân nhi dạy ngươi!"

Nhạc Vũ không thể làm gì khác hơn là gật đầu xác nhận, trong lòng hắn quả thật kỵ thuật của mình đúng là kém một chút. Liên quan đến việc kỵ thú và và các động tác hỗ trợ, hệ thống phụ trợ trí năng cũng chỉ có thể phân tích tương đối có hạn. Ở phương diện này, Nhạc Nghi Chân quả thật tương đối có trình độ.

" Chắc mới vừa rồi còn đang kỳ quái tại sao lần này ta lại đến đây?"

Lần này Nhạc Duẫn Kiệt cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, nhìn về mấy yêu thú làm mồi dụ trước bãi đất trống vẻ sầu lo."Ước chừng ở mấy tháng trước kia, có một bầy Thiết Vũ Điêu phía nam di chuyển xuống xây tổ ở gần đây. Ta vốn cho là chỉ cần đem cung săn xua đám yêu thú đi là có thể khiến bọn chúng chuyển đi. Nào ngờ đám súc sinh này lại đánh chủ ý lên đám tá điền của chúng ta, tính ra từ đầu năm đến giờ đã gần một ngàn người mất mạng, trong đó thậm chí còn có hai vị võ sư"

Nhạc Vũ khẽ cau mày, hắn đã xem qua loại yêu cầm Thiết Vũ Điêu này trong sách. Thật ra thì sau khi trưởng thành, đẳng cấp của bọn chúng cũng chỉ là cấp ba hạ cấp mà thôi, miễn cưỡng cũng có thể coi là dị thú, chẳng qua là tồn tại cấp thấp nhất trong đó.

Bất quá đẳng cấp tuy thấp, nhưng loại yêu cầm này được coi là cực kỳ khó dây dưa. Hình thể bọn chúng khổng lồ, toàn thân bao phủ thiết vũ, tốc độ lao xuống cực nhanh. Bình thường trọng nỗ rất khó bắn trúng, hơn nữa cho dù bắn trúng mà không phải là chỗ yếu hại thì cũng rất khó khăn tạo thành thương tổn.

Bất quá chân chính làm người ta khốn đốn chính là đặc tính kết quần của đám Thiết Vũ Điêu này. Thường thường một đám từ mấy chục tới trên một trăm, nếu không có võ sư tinh thông xạ nghệ thì rất khó đối phó.

"Tình hình mới vừa rồi bên trong ruộng ngươi cũng thấy đấy. Bên ngoài ruộng bình thường không ai dám đi xử lý. Nếu trước mùa hè không thể thanh trừ hay đuổi được đám Thiết Vũ Điêu này thì trong vùng đất bên ngoài cốc của Nhạc gia thành ta sẽ có ít nhất hơn hơn sáu mươi vạn mẫu đất đai tuyệt thu"

Nhạc Duẫn Kiệt dừng lời rồi nặng nề thở dài một tiếng." Nếu là vậy thì gia tộc quả thật không chịu nổi!"

Chẳng lẽ nói đây là đang giải thích với mình?

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Nhạc Duẫn Kiệt một cái, thấy vẻ chân thành trong mắt đối phương thì lập tức cười một tiếng." Những năm này bá phụ duy trì gia tộc, đúng là cực khổ!"

Hắn biết xung đột thế lực cũ và mới bên trong Nhạc gia thành đúng là đã nhiều lần gần đến lúc bộc phát. Nhạc Duẫn Kiệt vì để duy trì dòng họ mà phải dùng võ lực cường thế xuất thủ, lại phải bận tâm đến những lợi ích của mấy lão nhân trong dòng tộc không bị ảnh hưởng, y nói gia tộc này không chịu nổi là cũng có mấy phần sự thật.

Chỉ là vì điều hòa mâu thuẫn này mà làm ngơ trước tình cảnh của Nhạc Trương Thị cùng tiểu Nhạc Vũ, không khỏi khiến cho lòng người rét lạnh. Bất quá người này đến tột cùng không phải là khởi xướng dồn tiểu Nhạc Vũ đến chỗ tử vong, sau đó bồi thường lại cũng rất đúng chỗ. Cộng thêm bản thân Nhạc Vũ cũng không có ý tứ trở mặt với dòng họ nên không so đo quá nhiều chút ân oán trước

đó. Có thể cười một tiếng xí xóa, đối với song phương đều có chỗ tốt.

Nhạc Duẫn Kiệt quan sát thần sắc Nhạc Vũ, thấy đối phương quả thật không có gì bất mãn, lập tức cũng cười một tiếng."Vũ nhi có thể hiểu là tốt rồi! Nói về chuyện trước kia, bá phụ đến tột cùng vẫn có thẹn trong lòng, sau khi phụ thân ngươi mất không thể chiếu cố tốt mẹ con ngươi. Như vậy đi! Sau khi trở về thành, ta sẽ đem một ngàn năm trăm mẫu ruộng tốt ở vùng gần cốc khẩu chia cho nhà ngươi, coi như chút bồi thường việc thiếu quan tâm của bá phụ mấy năm gần đây"

"Điều này sao có thể được? Những chỗ ruộng đó đều là ruộng của gia tộc mà, sợ rằng có chút không thích hợp!"

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, chỗ ruộng kia mặc dù cũng ở ngoài cốc song chúng quanh đều có trạm gác. Thông thường mà nói, nếu không phải gặp phải yêu thú cấp bốn xâm phạm thì trên căn bản có thể bảo đảm an toàn.

Trong lòng hắn âm thầm bội phục lần vung tay này của Nhạc Duẫn Kiệt. Bất kể là Bích Triều Cung lẫn Long Lân Mã lần trước hay 1500 mẫu ruộng lần này cũng là tiền vốn đáng giá khiến lòng người thoải mái.

"Ha hả! Nói là đất đai trong tộc nhưng kỳ thật mấy năm này trong tộc cũng chỉ thu được ít hoa lợi. Chia cho nhà ngươi, coi như là miễn đi cho trong tộc rất nhiều phiền toái! Vũ nhi không được từ chối! Hai vị lão tổ tông trong tộc cũng có ý tứ này!"

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng, hắn cũng không muốn nói nhiều nên lập tức thi lễ với Nhạc Duẫn Kiệt tỏ lòng biết ơn. Còn thần sắc Nhạc Duẫn Kiệt lúc này lại trở nên có chút chần chừ.

"Thật ra thì trong này ta còn có chuyện muốn nhờ cậy Tiểu Vũ. Thiếp đệ của Duẫn Văn thúc trước kia đắc tội ngươi không cạn, không biết chuyện này có thể cứu vãn? Chi bằng Tiểu Vũ chịu bỏ qua cho hắn"

"Thiếp đệ? Bá phụ nói Tấn Húc?"

Nếu như nói tâm trạng lúc trước của Nhạc Vũ chỉ mới như trời quang có chút mây đen mà thôi thì vào lúc này hoàn toàn là cuồng phong gào thét. Hắn cảm thấy lồng ngực nghẹn tức, thậm chí còn lóe lên sát ý muốn đánh chết hai người

tại đương trường.

Hắn thật sự không nghĩ ra hai huynh đệ này vì sao đến lúc này còn muốn bảo toàn phụ tử Tấn thị kia?

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ đầu tiên quét mắt nhìn sang bên cạnh không nói một lời rồi mới cười lạnh:"Nếu là bá phụ đại nhân xin tha cho hắn, tiểu chất cũng không thể không nể mặt. Chẳng qua là tội chết có thể miễn, tội sống khó thể tha! Chỉ cần phế bỏ công pháp tu tập của cha con hắn, cắt đứt gân tay gân chân thì tiểu chất có thể tha mạng cho hắn"

Nhạc Duẫn Kiệt hơi ngẩn ra, tuy là sớm biết chuyện này,Nhạc Vũ tuyệt đối không thể có thể dễ dàng đáp ứng nhưng y cũng không nghĩ đến cháu mình lại có thể cường ngạnh như thế.

Điều kiện mà Nhạc Vũ đề xuất tuy là không trực tiếp lấy đi tính mạng của phụ tử Tấn thị nhưng nếu quả thật làm như vậy thì cả đời bọn họ sống không bằng chết.

"Tiểu Vũ, chẳng lẽ không có một chút dư địa để thương lượng? Chuyện này nếu như ngươi đồng ý, Duẫn Văn thúc sau này nhất định sẽ có hậu báo"

"Hậu báo? Ha hả!"

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng không hề tránh né cặp mắt đầy ý tức giận của Nhạc Duẫn Văn."Nếu như bá phụ là vì những chuyện khác, vậy tiểu chất quả quyết sẽ không từ chối . Nhưng nếu là làm cho Tấn Húc, vậy thì miễn! Tiểu chất ba phen mấy bận bị hắn ám toán, mặc dù bây giờ không lấy được tính mạng hắn nhưng ngày sau nhất định sẽ không bỏ qua!"

Nhạc Duẫn Kiệt lắc đầu bật cười, biết chuyện này thất bại. Ý tứ của Nhạc Vũ rất rõ ràng, cho dù là bây giờ dưới áp lực của bọn họ mà bỏ qua nhưng sau này nếu có năng lực thì sẽ tính toán nợ cũ. Bất quá chuyện này mặc dù trong lòng y có chút không thoải mái nhưng cũng không quá để ý, chỉ là đệ đệ mình nhờ giúp đỡ nên mới miễn cưỡng đáp ứng. Hôm nay nếu nói không được thì cũng không quan hệ đến hắn.

Chẳng qua là sắc mặt của Nhạc Duẫn Văn lúc này đã tối sầm, cổ nổi gân xanh, lộ vẻ giận dữ đến cực hạn, chuẩn bị phát tác với Nhạc Vũ.

Đang lúc Nhạc Duẫn Kiệt tính toán làm thế nào giảm bớt căng thẳng giữa song phương thì trên bầu trời vốn yên tĩnh rốt cuộc có ba động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: THẦN TIỄN XUYÊN VÂN

Một vị trung cấp võ sư chịu trách nhiệm quan sát lên tiếng cảnh báo, Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy phía chân trời có mấy chục con Thiết Vũ Điêu sắp xếp theo đội hình chữ nhân đang bay tới bên này. Trong không trung vốn có rất nhiều yêu cầm nhỏ cấp thấp nhưng lúc này đều tránh ra xa.

Nhạc Vũ vội vàng bình trụ hô hấp, cũng học những người bên cạnh vỗ về Long Lân Mã đang bất an vừa tìm một nơi rậm rạp để ẩn nấp. Ước chừng hơn hai phút sau, bầy Thiết Vũ Điêu đã bay tới khu vực này, đầu tiên là phát hiện thấy những yêu thú đại hình đang kêu rên trên bãi đất trống. Sau đó cả bầy bắt đầu quanh quẩn trên bầu trời chung quanh khu rừng. Một hai con Thiết Vũ Điêu trong đó tách bầy thử tấn công thăm dò bên dưới, bất quá lúc cách mặt đất khoảng một trăm mét thì lại bay ngóc lên trên.

Bởi vì có cành lá trên đầu che khuất, Nhạc Vũ nhất thời cũng thấy không rõ tình hình cụ thể bên trên. Hắn chỉ có thể thấy loáng thoáng tổng số chừng 130 đến 140 con, chỉ có thể coi là một bầy Thiết Vũ Điêu khá ít, nghĩ thầm chỉ có như vậy nên cũng khó trách Nhạc Duẫn Kiệt dám lấy hai mươi Huyền Giáp trọng kỵ tới săn giết.

Chẳng qua bầy yêu cầm này tuy phát hiện thấy con mồi nhưng chỉ quanh quẩn trong khoảng 300m trên cao, tuyệt không hạ xuống. Tuy không phải vượt qua xạ trình nhưng là khu vực cực kỳ khó nhắm trúng nhất. Xem ra loài người ở Đông Thắng đại lục tuy đã học được cách dùng cung tên xua đuổi đám yêu cầm nhưng ngược lại bọn chúng cũng đã dần có được ứng đối phù hợp.

Bầy Thiết Vũ Điêu sau khi dò xét đến lần thứ tư không ngờ lại bay cả lên cao thêm ba mươi thước. Lúc này sắc mặt Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn bên cạnh đều đã khó coi cực điểm, cơ hồ là cùng giương cung lắp tên nhắm vào con yêu cầm đang bay cuối cùng. Đáng tiếc là tốc độ con yêu cầm khổng lồ cực nhanh, khoảng cách lại hơi xa nên mặc dù tiễn nghệ của huynh đệ Nhạc Duẫn

Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn kinh người nhưng cuối cùng vẫn chỉ bắt sượt sang bên cạnh.

"Ghê tởm! Bọn súc sinh này từ khi nào trở nên thông minh như vậy?"

Sau khi bắn tên thất bại, Nhạc Duẫn Văn tiến ra khỏi chỗ ẩn thân, ánh mắt hung ác ngó chừng bầu trời."Huynh trưởng! Ta xem hay là thay đổi biện pháp, nếu không tìm đến sào huyệt của bọn chúng thì cũng phải đợi đến mùa đông"

Nhạc Duẫn Kiệt chẳng nói chẳng rằng, than nhẹ một tiếng rồi cũng đi ra khỏi chỗ ẩn nấp, trong mắt vẻ lo âu càng đậm."Bầy Thiết Vũ Điêu này đêm khuya mới trở về, muốn tìm được sào huyệt nói dễ vậy sao? Ngày hôm trước cũng đã mời mười mấy lão thợ săn có kinh nghiệm dò xét quản chế xung quanh, bất quá cơ hội có thể tìm tới không lớn. Chỉ có thể tẫn nhân sự nghe thiên mệnh mà thôi. Về phần đợi đến mùa đông …"

Nói tới đây, Nhạc Duẫn Kiệt bất đắc dĩ cười một tiếng rồi im lặng, chẳng qua khuôn mặt khó coi đã để lộ tâm trạng thật của y.

Nhạc Vũ cũng không nói gì, vào đông tuyệt đại đa số yêu thú ngủ đông, những loài thú khác trên mặt đấu cũng sẽ giảm bớt hoạt động. Trong tình hình thức ăn khan hiếm như vậy, cơ hội đánh lừa bầy Thiết Vũ Điêu càng khó hơn bình thường. Bất quá điều này cũng có nghĩa là năm nay Nhạc gia thành sẽ gặp phải tổn thất rất lớn. Tuy không đến năm mươi vạn mẫu như lúc đầu y nói khoa trương nhưng tuyệt thu ba mươi vạn mẫu thì cơ hồ có thể xác định, như vậy thì tình cảnh Nhạc gia thành sang năm sẽ càng thêm khốn đốn.

"Hừ! Nếu không phải là có người quấy rối, Nhạc gia thành ta đã liên thủ với Đạm Vân Thành, hạ xong Vân Cốc phía nam kia rồi!"

Nhạc Duẫn Văn hừ nhẹ một tiếng rồi lạnh lùng liếc Nhạc Vũ một cái."Có năm mươi lăm vạn mẫu ruộng tốt đã kinh doanh trăm năm kia, Nhạc gia thành làm sao lại phải ưu phiền vì bầy Thiết Vũ Điêu này"

Nhạc Vũ biết đường thúc của mình chẳng qua chỉ nhân cơ hội phát hỏa. Hắn cũng không có ý định để ý tới, chẳng qua là lấy tay phải dựng lều, nhìn lên không trung. Bầy Thiết Vũ Điêu vẫn chưa bay đi mà vẫn quanh quẩn trên không trung, rít lên từng hồi chói tai như cười nhạo bẫy rập vụng về của đám người phía dưới.

"Bá phụ, bầy Thiết Vũ Điêu này nhất định phải bắn chết trước mùa thu?"

"Có thể giết sạch trước mùa thu là tốt nhất! Điều này cũng không chỉ ở phương diện nguyên nhân lương thực, gần đây trong tộc có lão nhân hoài nghi, bầy Thiết Vũ Điêu này có thể đã đẻ trứng quy mô lớn. Thật ra thì một tháng trước, số lượng bầy chim này lớn hơn hôm nay, ước chừng có hai trăm con. Những con biến mất nếu như bị bắn chết cũng là thôi, nhưng nếu ở lại ổ ấp trứng thì đúng là làm người ta lo âu!"

Nhạc Duẫn Kiệt vừa nói, thần sắc lộ vẻ lo lắng quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ:"Vũ nhi, ngươi vừa hỏi như thế, chẳng lẽ là có biện pháp khác?"

"Huynh trưởng! Ngươi hỏi vậy làm gì? Một đứa trẻ nhỏ có biện pháp gì được chứ?" Nhạc Duẫn Văn lại nhíu mày, y nói vậy không phải cố ý nhằm vào Nhạc Vũ mà đúng là bản thân Nhạc Vũ chưa từng thấy qua bầy yêu cầm này, cũng chưa từng có kinh nghiệm săn thú, vậy thì có thể giúp đỡ được gì.

Nhạc Vũ cười không đáp, chỉ cầm cây Bích Triều cung bên yên ra, lại đem một nửa trong năm mươi mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn nhất nhất cắm ở trước người rồi mới nhìn lại lên bầu trời. Bầy chim vẫn còn trên đó chưa bay đi, hắn cũng không gấp gáp, yên lặng tính toán tốc độ gió và tầng đối lưu. Hệ thống phụ trợ trí năng nhanh chóng vận chuyển, cung cấp hình ảnh phóng đại để dự đoán.

Sau khi hoàn thành công tác chuẩn bị, Nhạc Vũ hít nhẹ một hơi, sắc mặt ngưng trọng mới nhẹ hít vào một hơi, sắc mặt ngưng trọng rồi rút ra từ túi tên phía sau một mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn tiến.

Ngưỡng bắn cực hạn của cây Bích Triều cung ước chừng là chừng năm trăm thước. Khoảng cách từ mặt đất đến bầy Thiết Vũ Điêu kia cũng đã vượt qua 400m. Ở khoảng cách này, Bích Triều cung bắn ra mười bốn tiễn thạch mặc dù vẫn có thể duy trì lực sát thương nhất định nhưng uy hiếp đối với Thiết Vũ Điêu thật sự quá nhỏ, vì thế mũi đầu tiên rất quan trọng.

"Tiểu tử! Ở khoảng cách khoảng một ngàn hai trăm bước muốn bắn Thiết Vũ Điêu, ngoại trừ tiên thiên cường giả thì cho dù là thần xạ cũng không thể làm gì! Ngươi thật cho là có thể bắn trúng sao?"

Nhìn thấy bộ dạng thận trọng của Nhạc Vũ, Nhạc Duẫn Văn giễu cợt. Y còn

chưa dứt lời thì Nhạc Vũ đã buông cung. Ánh mắt Nhạc Duẫn Văn theo bản năng nhìn theo mũi tên đang vút lên như lưu tinh lên bầu trời. Chỉ thấy mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn như một đường chỉ trắng phá vỡ không gian rồi biến thành một điểm nhỏ trong tầm mắt. Trong nháy mắt từ bầy Thiết Vũ Điêu phát ra một tiếng gào thét chói tai, một bóng chim mày đen rớt thẳng xuống đất.

Nhất định là ngoài ý muốn! Vận khí tiểu này quả thật rất tốt.

Tu vi nội tức của Nhạc Duẫn Văn là võ sư cấp tám, trong đám người ở đây chỉ có y và Nhạc Duẫn Kiệt là có thể miễn cưỡng thấy rõ ràng tình hình trên cao. Một mũi tên kia đã đã bắn trúng đúng hốc mắt con Thiết Vũ Điêu rồi trực tiếp xuyên thấu xương sọ.

Nhạc Duẫn Văn hiện giờ cũng không tin vào mắt mình. Trong lúc y đang còn suy nghĩ mông lung thì Nhạc Vũ đã lại một lần nữa nhanh như cắt rút ra một mũi tên rồi giương cung nhắm bắn.

Trên không trung tiếp tục truyền đến một tiếng gào thét, lần này cả đám người đứng bên dưới ngây ra không nói được một tiếng nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: XẠ NGHỆ VÔ SONG

Nhạc Duẫn Kiệt giật mình ngây ra một hồi lâu, cho đến khi Nhạc Vũ rút mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn thứ ba bắn ra mới lấy lại tinh thần. Y hít vào một hơi khí lạnh, liếc Nhạc Duẫn Văn cũng đang kinh ngạc không dám tin, đều đọc trong mắt nhau vẻ kinh hãi.

Mũi tên thứ hai của Nhạc Vũ vẫn từ khoảng cách ngoài 400m cắm vào hốc mắt con Thiết Vũ Điêu. Chỉ hơi khác biệt là lần này con chim kia đang bay quanh với tốc độ cao nên mũi tên không xuyên qua óc mà lộ ra từ hốc mắt bên kia.

Điều này làm cho bọn họ có cảm giác như đang trong mộng.

Ở độ cao 400m, chỉ sợ tiên thiên cường giả cũng phải sử dụng loại cung ít bị ảnh hưởng gió nhất mới có thể trúng mục tiêu, nhưng Nhạc Vũ có thể bắn tinh chuẩn như vậy thì đúng là không thể nói gì.

Lần đầu tiên còn có thể nói là ngẫu nhiên nhưng nếu là lần thứ hai ngay trước mặt thì khó có thể nói là trùng hợp.

Nhạc Duẫn Kiệt rốt cuộc vẫn là tâm tính trầm ổn, chỉ một loáng đã bình tĩnh lại trợn mắt nhìn chung quanh quát bảo:"Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Tản ra hết cho ta!"

Đám Huyền Giáp võ sư chung quanh đều có kinh nghiệm phong phú, sau khi hồi tỉnh thì lập tức tản ra chiếm cứ vị trí có thể quan sát tốt trong rừng. Bản thân Nhạc Duẫn Kiệt cũng cầm thanh Xà Tượng cung của mình, một tả một hữu cùng với Nhạc Duẫn Văn đứng bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ không hề biết những chuyện này. Từ lần đầu tiên kéo cung hai mắt hắn chỉ một mực dõi lên trời cao. Mũi tên thứ ba vẫn như cũ cắm vào hốc mắt một con Thiết Vũ Điêu, còn trong đầu Nhạc Vũ đã cảm thấy choáng váng.

Về phương thức tính toán tốc độ gió và tầng đối lưu, ở kiếp trước hắn đã từng

học qua khi sử dụng vũ khí bắn lén. Nhưng khi đó sử dụng là vũ khí nóng năng lượng cao, cũng không cần suy nghĩ quá nhiều đến phương diện này, chỉ cần tính toán đại khái là có thể dễ dàng bắn trúng.

Còn cây Bích Triều cung trong tay hắn hiện giờ, lực đạo mặc dù cũng là cao gần thập tứ thạch nhưng về phương diện tốc độ và kháng sức gió vẫn kém những khí tài bắn lén hiện đại rất nhiều.

Đặc biệt là vào mũi tên đầu tiên không có bất kỳ tham chiếu nào, chỉ có thể thông qua hai mũi tên mà huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt bắn ra đầu tiên để tính toán cặn kẽ sức gió và tầng đối lưu, còn phải tính toán quỹ đạo bay lượn của cả hơn trăm con Thiết Vũ Điêu, cơ hồ vượt ra khỏi cực hạn của hắn.

Sau mũi tên thứ hai và thứ ba thì tình huống tốt hơn một chút, có mũi tên thứ nhất để tham chiếu, chỉ cần điều chỉnh một chút sức gió và tầng đối lưu. Bất quá nếu hắn muốn bắn trúng hốc mắt Thiết Vũ Điêu thì lượng tính toán vẫn vô cùng lớn.

May nhờ là lúc này bầy yêu cầm đã kịp phản ứng, nhất tề rít lên sắc nhọn rồi đồng loạt tấn công xuống dưới. Tập tính của Thiết Vũ Điêu cũng giống như Ám Vũ Lôi Ưng, lòng báo thù cực mạnh, bị chết liên tục ba đồng bọn đã hoàn toàn chọc giận chúng.

Nhạc Vũ lắc mạnh đầu để khôi phục tỉnh táo, sau đó tiếp tục bắn ra. Lần này hắn không tốn công nhắm vào hốc mắt mà bắn thẳng vào cạnh sườn và điểm nách giữa hai cánh. Những nơi này mặc dù cũng có thiết vũ bao phủ nhưng lực phòng hộ tương đối yếu, cộng thêm độ cao của bầy yêu cầm đã hạ xuống dưới 350 thước, đủ để một mũi tên xuyên thủng.

Hắn lúc này cũng không cầu sát thương, chỉ cần những con Thiết Vũ Điêu này mất đi năng lực bay lượn là được. Một khi mất đi đôi cánh cánh, năng lực chiến đấu của bầy yêu cấp cấp ba hạ cấp này trên mặt đất bất quá chỉ bằng yêu thú cấp hai thượng giai.

Sau một mũi tên bắn ra, Nhạc Vũ cũng lười đi quan sát, cơ hồ chỉ trong ba giây là đã thực hiện xong một lưu trình từ rút tên giương cung và bắn. Cứ sau mỗi lần hắn buông cung lại có thêm một con yêu cầm mất thăng bằng rớt xuống nơi xa.

Bất quá sau khi bắn được mấy mũi, Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, phát hiện mình vẫn

còn có chút đánh giá thấp cây thập thạch cung này. Mới vừa bắn được năm mũi thì ngón giữa và ngón trỏ của hắn đã ngâm ngẩm đau. Ngón tay cái của tay trái cầm cung cũng phồng lên vì ma sát, hiện Hiện tượng này hắn chưa từng gặp qua khi sử dụng hắc mộc cung.

"Lấy cái này đi!"

Phát hiện thấy dị trạng của Nhạc Vũ, Nhạc Duẫn Kiệt lập tức chuyển bao tay sang cho hắn. Nhạc Vũ tiếp lấy, cười mỉm rồi nhanh chóng đeo vào, sau đó lại ngửa đầu nhìn lên. Hắn phát hiện trong mấy giây này bầy Thiết Vũ Điêu đã lao tới gần mặt đất không tới hơn hai trăm thước.

Trong mắt Nhạc Vũ nhất thời lóe lên sắc lạnh. Hắn rút ra mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn thứ sau, còn Nhạc Duẫn Kiệt đứng bên cạnh lại tiếp tục nhìn Nhạc Vũ đến ngây ngốc.

Cả đời y chưa bao giờ thấy xạ nghệ lưu loát như nước chảy mây trôi đến thế. Mỗi một động tác của Nhạc Vũ dường như đều đã được tính toán kỹ lưỡng, không hề có một chút thừa thãi, từ lúc lấy tên đến lúc bắn ra đều đơn giản và nhanh chóng đến kỳ lạ.

Đặc biệt là thần thái của Nhạc Vũ làm y nhớ lại sắc diện người thiếu niên kia đêm hôm đó ở phủ thành chủ. Ánh mắt sắc bén, vẻ mặt tỉnh táo, cho dù là đối mặt mấy chục võ sư cũng không hề sợ hãi, dường như chỉ cần hắn muốn thì thế giới này sẽ không ai ngăn cản được hắn.

Cảm giác của Nhạc Duẫn Kiệt lúc này cũng cực kỳ phức tạp, vừa như phát hiện thấy một bảo tàng, kết quả sau khi dọn xong thì phát hiện thêm bên dưới còn một gian bảo vật còn trân quý hơn.

Y có một dự cảm, những gì chứng kiến hiện giờ còn chưa phải là toàn bộ. Hơn nữa đánh giá của thập thất thúc đối với đứa nhỏ này tuyệt không phải là cao mà là cực thấp mới đúng.

Đến khi Nhạc Vũ bắn ra mũi tên thứ tám thì Nhạc Duẫn Kiệt mới hồi tỉnh lại. Y phát hiện bầy Thiết Vũ Điêu đã lao xuống tới 120 thước, cuối cùng tiến vào đến trong tầm sát thương của hai mươi tên Huyền Giáp kỵ sĩ.

Bất quá lúc này mọi người đã không còn bảo trì được tư thế bình thản của lão

thủ săn thú nữa mà đã giương cung nhắm lên không trung sẵn sàng. Đợi cho đến khi bầy yêu cầm xuống tới 260 bộ thì hai mươi ba mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn mới cơ hồ ở đồng thời bắn ra. Trong lượt bắn đầu tiên đã khiến cho số lượng bầy Thiết Vũ Điêu giảm đi hơn một phần tám. Ngay khi bầy yêu cầm còn chưa kịp hoàn hồn thì đợt tên thứ hai đã bắn ra, chiến quả lần này thâm chí còn lớn hơn, ước khoảng hai mươi con yêu cầm mất thăng bằng tiếp tục rớt xuống.

Bầy Thiết Vũ Điêu trên không trung rốt cuộc cũng ý thức được điều chờ bọn chúng bên dưới chỉ là cái chết, vội vàng chuyển hướng bay đi tứ tán.

Đợt tên thứ ba cuối cùng chỉ bắn rớt được tám con yêu cầm chậm chạp còn rớt lại, chiến quả kém xa so với trước. Bất quá dù vậy thì đám người Nhạc Duẫn Kiệt trong rừng vẫn cực kỳ vui vẻ.

Đối với một bầy yêu cầm đông đúc mà nói, một lượt chết đi hơn sáu mươi con đực, không thể nghi ngờ là một tai nạn mang tính hủy diệt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: CƠ QUAN TRẬN PHÙ

Khi trong tầm mắt không còn nhìn thấy hình ảnh một con điêu nào, Nhạc Vũ rốt cục buông cây cung trong tay xuống, giờ khắc này mặt đất dưới chân hắn chỉ còn lại mười hai mũi Hồng Mi Ưng Cốt tiễn.

Nhạc Vũ cũng lười thu hồi lại mấy mũi tên, hắn lại gõ gõ vào dây cung của Bích Triều cung, lắng nghe thanh âm vi vu của nó. Vừa rồi hắn tổng cộng bắn ra mười bốn mũi tên, ngoại trừ chín mũi trước chính xác tinh chuẩn, năm mũi tên sau bắt đầu xuất hiện sai lầm nho nhỏ, thậm chí ngay cả hệ thống phụ trợ trí năng của hắn cũng khó thể điều tiết tính toán khống chế.

Cây cung này là cung tốt, đáng tiếc tuy lực bắn thật mạnh, nhưng vì thế cũng phải bỏ ra không ít sức lực. Đặc biệt khi phải liên tục bắn cung, sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề.

Lắc đầu cười, Nhạc Vũ đem bao tay cùng phần bảo vệ ngón tay trao trả cho Nhạc Duẫn Kiệt.

- Bá phụ đại nhân, dây cung này tựa hồ có chút hơi lỏng, kính xin ngài giúp ta tìm người tu sửa lại. Hơn nữa trong vòng nửa năm, ta muốn lấy đầu người của Tấn Húc!

Nhạc Duẫn Kiệt cau mày nhìn cây cung màu ngọc bích trong tay, chợt mỉm cười, tiện tay ném cho Nhạc Lâm đang đứng bên cạnh. Uy lực của Bích Triều cung tuy không tệ, nhưng đối với tài nghệ bắn cung kinh người mà Nhạc Vũ vừa biểu diễn, chẳng qua chỉ là món đồ chơi của hài tử, thật sự không quá xứng đôi.

Giờ phút này trong lòng hắn đã hiện ra một dãy danh sách những cây cung ở trên Bắc Mã Nguyên, nghĩ thầm lần này cho dù tốn hao vạn kim táng gia bại sản, cũng phải đi giúp Nhạc Vũ mua một cây cung thật tốt đem về, bên trong gia tộc vốn có một cây cung như thế, chẳng qua trước kia không người nào có tư cách sử dụng mà thôi.

Ngoài một ngàn hai trăm bước vẫn có thể bắn một mũi tên xuyên đồng vô cùng tinh chuẩn. Nhạc Duẫn Kiệt thầm nghĩ nếu Nhạc Vũ có thể có được cây đại cung hai mươi hai thạch lực trong tay, chỉ sợ trên đời này bất kỳ cường giả nào ngoài thiên tiên trở xuống, chỉ sợ sẽ không thể chạy khỏi mũi tên bắn lén.

Nghe truyền thuyết ở phía nam Trung Nguyên Châu, đã chế tạo ra loại nỏ có thể sử dụng lên tới ba mươi thạch dành cho võ giả địa giai. Nếu vật kia rơi vào trong tay Nhạc Vũ, lại phối hợp với bí phù do Trận Phù sư đặc chế, sẽ có hiệu quả như thế nào?

Kế tiếp thu lấy thi thể của Thiết Vũ Điêu, loại cự điêu này mặc dù khi xoải cách rộng tới hơn hai mươi thước, nhưng toàn bộ thân thể cân nặng bất quá chỉ được hơn tám trăm cân nặng mà thôi. Chỉ cần buộc lên sau lưng ngựa là có thể dễ dàng mang về.

Đợi đến khi thu thập toàn bộ thi thể chim điêu một chỗ, mọi người đối với tài bắn cung của Nhạc Vũ càng thêm có ấn tượng trực quan. Mười bốn mũi tên, không có chỗ nào không trúng mục tiêu yếu hại. Tuy không đến nỗi gọi là thần tiễn như trong truyền thuyết, một mũi tên hạ hai chim khoa trương như vậy, nhưng khi nghĩ tới khoảng cách kinh người, lại càng làm cho người ta có cảm giác kinh hãi.

- Tên tiểu tử ngươi, hôm nay coi như làm được một chuyện tốt!

Ngay khi tất cả mọi người còn đang bận rộn thu thập xử lý thi thể Thiết Vũ Điêu, Nhạc Lâm thừa dịp này đi tới bên cạnh Nhạc Vũ cười nói.

- Mẹ của ta nói, chuyện của Tấn Húc ngươi cứ tùy ý mà làm. Bên chỗ phụ thân ta, tuyệt đối sẽ không làm gì ngươi…

Trước đó Nhạc Vũ còn tưởng rằng đường huynh muốn nói tới chuyện mình vừa bắn chết những con Thiết Vũ Điêu kia. Nhưng nghe được câu cuối cùng, liền hiểu ra. Thì ra phu thê phụ tử gia đình nhỏ này, cũng không phải một lòng, Nhạc Lâm đang có ý nghĩ sẽ làm chỗ dựa cho mình.

Bất quá nghĩ lại cũng thật khó trách, trên đời này giữa những thê thiếp chung một trượng phu, tuyệt sẽ không có sự hòa thuận chân chính bên trong.

Nhạc Vũ bật cười, tiếp tục dùng dây thừng buộc thi thể một con điêu lên sau

lưng ngựa của mình.

Mà trong lòng Nhạc Lâm lúc này cũng có chút tư vi chán ngán thất vọng. Hắn biết mặc dù không có những lời kia của mình, Nhạc Vũ cũng sẽ không nhượng bộ cho phụ thân của mình. Hiện tại cho dù đường đệ này của hắn muốn lập tức đánh chết cha con Tấn Húc, phụ thân hắn hơn phân nửa sẽ không ngăn trở.

Chợt nghĩ đến tài bắn cung vừa rồi của Nhạc Vũ, vẻ mặt Nhạc Lâm lại càng cực kỳ phức tạp. Nghĩ thầm nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ sợ cả đời này hắn chỉ có mạng bị vị đường đệ này khi dễ.

Trên đường trở về thành, tất cả mọi người lâm vào một trận trầm mặc thật lâu. Bao gồm cả Nhạc Duẫn Văn cũng không nói chuyện, chẳng qua thỉnh thoảng hữu ý vô ý đưa mắt quét về phía Nhạc Vũ đang đi sau đội ngũ, trong mắt đều là vẻ ngạc nhiên cùng sợ hãi mơ hồ. Hắn đều đang tự hỏi trong lòng, nếu khoảng cách lẫn nhau khoảng năm mươi thước, như vậy hắn có thể thoát chết dưới mũi tên của Nhạc Vũ hay không?

Trên mặt Nhạc Duẫn Kiệt từ đầu chí cuối tràn đầy nụ cười. Đối với tâm tình của đệ đệ cùng các bộ hạ giờ phút này, thật ra hắn cũng hiểu được một chút. Nhưng Nhạc Duẫn Kiệt không hề để ý, biết những tộc nhân còn chưa cách nào tiếp nhận được sự thật trong thời gian ngắn ngủi như thế mà thôi. Hơn nữa giờ phút này, nỗi vui mừng trong lòng họ cũng tuyệt đối vượt hơn lòng kiêng kỵ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Vũ nhi, ngươi có biết về Vân Cốc?

- Vân Cốc? Ý của bá phụ là nói Vân Mộng thành ở phía nam cách Nhạc gia thành một ngàn hai trăm dặm đó sao?

Nhạc Vũ nhíu mày, nhớ lại tình hình về Vân Mộng thành. Nếu như nói đệ nhất đại địch suốt mấy trăm năm qua của Nhạc gia thành chính là Đạm Vân thành, như vậy Vân Mộng thành tuyệt đối được xưng là đại địch thứ hai của Nhạc gia thành. Thậm chí ở một góc độ nào đó mà nói, mâu thuẫn giữa hai dòng họ còn vượt cả Đạm Vân thành.

Mà Vân Cốc trong miệng Nhạc Duẫn Kiệt chính là cơ địa xây thành trì của Vân Mộng thành. Địa hình cực kỳ tương tự như Nhạc gia cốc, chẳng qua ruộng tốt trồng trọt lại ít hơn, chỉ ước chừng năm mươi lăm vạn mẫu mà thôi.

Nhưng ngay khi Vân Mộng kiến thành, thời gian ít nhất sớm hơn Nhạc gia thành ngàn năm, phát triển bên ngoài cốc vượt xa bọn họ. Trên thực tế nếu không phải tòa đại thành kia trải qua nhiều năm tự hao tổn, hắn còn phải vượt xa bọn họ nhiều lần.

Nếu đúng như lời Nhạc Duẫn Văn đã nói, có thể thôn tính được địa phương kia, như vậy đại biểu cho ý nghĩa không chỉ giải quyết tình huống ruộng cày của gia tộc khan hiếm, thậm chí có thể nói cơ nghiệp ngàn năm kiên cố tương lai của Nhạc gia cũng sẽ nhất phi trùng thiên.

- Chính là Vân Mộng thành!

Giục ngựa đi sóng vai với Nhạc Vũ, nụ cười trên mặt Nhạc Duẫn Kiệt dần dần thu liễm, từ từ chuyển thành ngưng trọng. Giờ phút này hắn hoàn toàn không còn bãi cái giá của một vị tộc trưởng, vô luận thần thái trò chuyện, đều phảng phất như đã xem Nhạc Vũ là một người có thể ngang hàng thương lượng đại sự.

- Vũ nhi, ước chừng ngươi còn không biết, thật ra ba trăm năm trước nhà ta đã chuẩn bị gồm thâu những đất đai thành trấn xung quanh. Chỉ vì cố kỵ Vân Mộng thành thừa cơ mà vào, nên vẫn chưa thể chân chính động thủ. Đối với Nhạc gia mà nói, Vân Cốc thật sự là đinh trong mắt, đâm trong thịt, thật sự không tiêu trừ không được!

- Là do chất nhi lỗ mãng, làm hỏng đại sự của bá phụ!

Trong lòng Nhạc Vũ rất đồng ý với lời nói của Nhạc Duẫn Kiệt, nhưng đối với chuyện hôm đó hắn tru diệt Hồng Chính cùng Hồng Phi, hắn chẳng bao giờ hối hận qua. Mặc dù trở lại một lần, hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn như vậy, chẳng qua lúc này, vô luận như thế nào cũng phải làm ra chút tư thái.

- Ngươi đừng nghe Duẫn Văn thúc nói nhảm! Tình hình phía nam nào có đơn giản như lời hắn nói?

Nhạc Duẫn Kiệt khẽ lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Sư Ngạc Thú mặc dù đã xuôi nam, nhưng cứ ở mãi bên kia dãy núi bồi hồi không đi. Nhưng chư thành phía nam từ ba tháng trước không biết đã dùng cách gì đi quan hệ, mời được một vị Ky Quan sư (cơ quan). Sức lực mặc dù không đủ

tru diệt Sư Ngạc Thú, nhưng đã đủ bảo vệ mấy đại thành. Tổn thất của những tên kia chỉ bất quá là một ít tiền bạc cùng tài lực mà thôi. Chúng ta cùng Đạm Vân thành tuy muốn hạ thủ với phía nam, nhưng trước mắt còn chưa phải thời cơ, hơn nữa mâu thuẫn lẫn nhau còn rất nhiều. Muốn đem hết thảy chuyện này chuẩn bị thỏa đáng, ít nhất phải chờ đến ba bốn năm sau…

Lời của Nhạc Duẫn Kiệt vừa nói tới đây, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong quay đầu lại:

- Không biết trong vòng ba năm, Vũ nhi có nắm chắc mình đạt lên tới võ sư cấp bốn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: LÁ MẶT LÁ TRÁI

Đối với kỳ vọng của Nhạc Duẫn Kiệt, Nhạc Vũ chỉ biết cười khổ trong lòng. Nếu như hắn không mạo hiểm thúc đẩy Đại Hỗn Nguyên Công lên tới tầng thứ mười, hắn thật có mấy phần nắm chắc. Dựa vào Ngũ Hành linh hoàn trợ lực, tuy còn mấy phần khó khăn nhưng cũng không phải là không thể làm đến.

Nhưng hiện tại có thể ở trong vòng ba năm tấn cấp lên võ sư cấp hai cũng đã được xem như rất tốt. Đây là vì có sự tồn tại của Bồi Nguyên hoàn, nếu không phải như thế, chỉ sợ trong vòng năm năm tương lai nội tức của hắn cũng không có quá lớn tiến triển.

Nhưng Nhạc Vũ cũng hiểu rất rõ ràng, giờ phút này cho dù trong lòng hắn không thể nắm chắc, nhưng chỉ có thể đáp ứng trước rồi hãy nói sau. Đến lúc đó có thể làm được hay không thì phải nhìn lại xem cơ duyên của chính mình. Dù sao có tài bắn cung trong tay, hắn cũng không cần quá xem trọng sắc mặt của gia tộc.

- Vũ nhi cũng không cần lo lắng quá mức, hãy xem thứ này một chút!

Thấy khuôn mặt Nhạc Vũ còn chần chờ, khóe môi Nhạc Duẫn Kiệt khẽ nhếch lên, trong lòng lại suy đoán Nhạc Vũ gặp phải khó khăn. Nhưng điều này cũng nằm trong sự lường trước của hắn, sau khi nội tức tu luyện lên tới tầng thứ mười, đã khác trước một trời một vực. Chỉ sợ cho dù thiên tài hơn người, cũng không dám bảo đảm mình có thể trong vòng ba năm có thể nhảy lên tới cấp ba, bước lên cảnh giới võ sư trung cấp.

Hắn thật trọng đưa tay vào trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, lại vô cùng cẩn thận giao vào trong tay Nhạc Vũ. Mà Nhạc Vũ ban đầu thoáng ngạc nhiên, nhưng lại có vẻ như đang suy nghĩ nhìn kỹ bình sứ nhỏ xíu chỉ cỡ hai ngón tay kia.

- Chẳng lẽ đây là Cường Tủy hoàn?

- Đúng vậy!

Nhạc Duẫn Kiệt gật đầu, thản nhiên tự đắc giải thích:

- Ba viên Cường Tủy hoàn trong bình này nguyên ban đầu gia tộc định làm phần thưởng trong cuộc thi của tông tộc. Nhưng Vũ nhi không cần tham gia làm gì nữa, giải nhất cuộc thi chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực! Ta cùng mấy vị tộc lão đã thương lượng, nghĩ rằng giao cho ngươi là thỏa đáng nhất!

Nhạc Vũ nhất thời thấy buồn cười, hắn cũng không khách khí đem bình sứ nhét vào trong người mình. Hắn nghĩ thầm mình vốn suy tính cả nửa năm, kết quả phần thưởng này lại dễ dàng rơi vào trong tay mình. Thật không biết cuối cùng Nhiễm Lực cùng Lâm Trác sẽ được nhận phần thưởng gì khác. Nếu không phải là dược vật, thì có lẽ là binh khí hay dị thú, tóm lại giá trị không thể so sánh được với Cường Tủy hoàn.

Vào lúc này trong mắt Nhạc Duẫn Kiệt lại lóe lên tinh quang:

- Nếu từ nay về sau mỗi tháng trong gia tộc sẽ cung cấp cho ngươi ba viên Cường Tủy Hoàn thì thế nào?

Lần này không chỉ là Nhạc Vũ, dù là Nhạc Duẫn Văn cùng đám người Nhạc Nghi Chân cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc cùng hâm mộ. Một viên Cường Tủy hoàn ở bên ngoài có giá trị tới trăm lượng, người bình thường thật khó mua nổi. Một tháng ba viên, đây quả thực là không tính ra được hao tổn thế nào. Nhưng chỉ thoáng qua, tất cả mọi người kể cả hai mươi Huyền Giáp kỵ sĩ cũng đều khôi phục vẻ bình tĩnh, trong mắt cũng toát ra vẻ xem như đương nhiên. Những người này đã quen với quy tắc cường giả là vương, tư chất như Nhạc Vũ ở trong tộc nếu còn không đành lòng bỏ ra tiền vốn, đây mới thực sự là ngu xuẩn.

Bản thân Nhạc Vũ cũng giật mình, một lúc sau hắn mới lấy lại tinh thần. Tư vị khổ sở trong lòng hắn càng thêm dày đặc. Hắn nghĩ thầm thật không biết công hiệu của Cường Tủy hoàn ra sao, nếu không tốt, thật không biết nên làm sao giải thích.

Làm người ta bất đắc dĩ nhất chính là giờ phút này cho dù hắn muốn khước từ cũng không thể được. Hắn thầm thở dài một tiếng, thần sắc thản nhiên thi lễ với Nhạc Duẫn Kiệt.

- Đa tạ bá phụ tài bồi! Ba năm sau chất nhi nhất định không phụ lòng kỳ vọng!

Nhạc Duẫn Kiệt vui mừng mỉm cười, cuối cùng đưa tầm mắt dời sang bên cạnh:

- Chuyện của Vũ nhi, ước chừng người trong nhà của ngươi còn chưa biết được phải không?

- Gần đây đang định tìm cơ hội khai báo rõ ràng với mẫu thân!

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng kỳ quái, vì sao Nhạc Duẫn Kiệt hỏi chuyện này làm gì? Về phần đối phương làm sao biết được, hắn cũng không cảm thấy có gì khác thường. Với tính khôn khéo của Nhạc Duẫn Kiệt, ước chừng ngày đó khi tới bái phỏng nhà hắn thì cũng đã biết rõ nội tình.

- Đã như vậy thì tiếp tục che giấu nữa đi!

Tựa hồ lo lắng làm Nhạc Vũ bất mãn, thần sắc Nhạc Duẫn Kiệt lại chuyển thành ngưng trọng:

- Cũng không phải không tin được mẫu thân của ngươi, chẳng qua tiểu muội ngươi còn quá nhỏ, trước mắt Nhạc gia chúng ta còn cần lá mặt lá trái với Đạm Vân thành một thời gian. Ngươi cùng mẹ của ngươi nhất định sẽ bị người của Đạm Vân thành điều tra, bây giờ chỉ là sợ vạn nhất…

Nhạc Vũ nhất thời cau mày, hắn biết ngày đó mình lưu lại một ít dấu vết nhưng đến sáng hôm sau đã được tông tộc xử lý thỏa đáng. Tỷ như hắn thiếu khoản tiền lớn với Nhạc Hữu Ninh cùng đồ đệ của hắn, nhưng cho tới hôm nay không còn thấy bóng dáng của bọn họ, thật không biết bị tông tộc đem ẩn giấu ở nơi nào.

Lời nói nhắc nhở hắn sẽ bị người của Đạm Vân thành điều tra, thật sự làm người ta có chút không giải thích được. Nhưng chuyện này hắn không cần quan tâm tới. Ban đầu ngoài Hồng Phi, hắn còn tru diệt cả Hồng Chính và vị hôn thê của Nhạc Lâm, chính là vì miễn cho Nhạc gia cấu kết cùng Đạm Vân thành, đem hắn làm thành vật hi sinh.

Nhưng hôm nay thái độ của tông tộc đã sáng tỏ, còn muốn phá hư mối quan hệ cũng không cần thiết. Chẳng qua ở bên Nhạc Trương thị, hắn nghĩ không phải muốn giấu diếm thì có thể giấu diếm được. Đoán chừng không ngoài ba tháng, mẫu thân sẽ nhìn ra được đầu mối, thậm chí ngay hôm nay cũng đã phát hiện được bí mật của hắn, Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy có gì kỳ quái.

Lực lượng của Long Lân mã tuy mạnh mẽ, nhưng sau mỗi con ngựa lại vác theo thi thể hai con chim điêu, tốc độ rốt cục chậm hơn rất nhiều. Đợi đến khi trở về tới mảnh đất ngay ngoài miệng cốc, đã dùng mất bốn mươi phút thời gian.

Võ sư cùng nông phu nơi này đều từng chịu nỗi khổ sâu sắc vì bầy Thiết Vũ Điêu hoành hành, nhìn thấy mọi người mang theo mấy chục cỗ thi thể Thiết Vũ Điêu trở về, trên đường đều nghe được tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

Cho đến khi đoàn người gỡ thi thể chim điêu xuống, tốc độ lại chuyển nhanh hơn. Không tới hai mươi phút đã nhìn thấy Nhạc gia thành phía trước. Ở ngay cửa thành Nhạc Vũ đổi lại Long Giác mã, lúc này mới chia tay với nhóm người Nhạc Duẫn Kiệt một mình rời đi.

Nhìn theo bóng lưng thiếu niên đi xa, dáng u tối trên mặt Nhạc Duẫn Văn cũng từ từ dày hơn:

- Huynh trưởng, chuyện xảy ra đêm đó, có gần trăm người tận mắt nhìn thấy. Cho dù nhất thời nghĩ không ra rốt cục hắn là người nào, nhưng thêm một thời gian sẽ tỉnh ngộ. Người đông lời tạp, bên chỗ Đạm Vân thành chỉ sợ không thể giấu diếm…

- Người đông đêm hôm đó đúng là có chút phiền phức, chẳng qua người tham dự trong yến tiệc đều là đích hệ của bốn nhà chúng ta, tất nhiên là sẽ biết nặng nhẹ! Về phần những người khác, cùng lắm thì mở ra Bộ Vân đường cùng Luyện Huyết đường trước thời gian, trùng hợp phía nam cho chúng ta lấy cớ tốt nhất! Tóm lại chuyện này có thể giấu được bao lâu thì phải tận lực giấu bấy lâu. Kéo dài thêm một ngày cũng có thêm một ngày thời gian chuẩn bị…

Nhạc Duẫn Kiệt phiền muộn phất phất tay, nói đến đây hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Tuy Nhạc Vũ cấp cho tông tộc con đường xoay chuyển, nhưng cũng ném phiền toái không ít cho tông tộc, điều này làm hắn vô cùng đau đầu.

- Không nói chuyện này nữa, ở bên chỗ ngươi, đầu người của Tấn Húc cùng Nhạc Phong khi nào ngươi đưa tới cho hắn? Nếu còn lưu tâm tiểu thiếp kia của ngươi, ta phải thỉnh gia pháp! Bất quá chỉ là một nữ nhân xinh đẹp một chút mà thôi, ngàn dặm lãnh địa này còn sợ không tìm được người khác nữa sao?

- Ta chung đụng với nàng nhiều năm, là thật có chút tình cảm! Bất quá huynh

trưởng cứ yên tâm đi, ta còn chưa tới nỗi vì nàng mà làm hư đại sự của tông tộc! Chẳng qua hiện tại Tấn Húc làm việc thật cẩn thận, tùy tiện xử trí ngược lại sợ làm rét lạnh lòng người! Ta chuẩn bị phong tỏa hắn nửa năm rồi hãy nói, đến lúc đó tùy tiện tìm cớ xử trí, có lẽ không còn người nào nhớ được…

Thần sắc Nhạc Duẫn Văn vô cùng ảm đạm, cười khổ, lại quay đầu nhìn về phía Nhạc Nghi Chân:

- Nói đi nói lại, ngươi tài bồi cho hắn như thế, tuy là hữu ích cho tông tộc, nhưng chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến Chân nhi một chút nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 78: HIỆU QUẢ CỦA CƯỜNG TỦY HOÀN

- Chân nhi sao?

Ánh mắt Nhạc Duẫn Kiệt chuyển qua trên người Nhạc Nghi Chân, lại như cười như không nói:

- Chân nhi, riêng con thì nghĩ sao?

- Phụ thân, lời này của cha hỏi thật có chút dư thừa!

Nhạc Nghi Chân không chút do dự ôm quyền, trên mặt vẫn thật thản nhiên:

- Nếu ngày sau Vũ đệ có thể giúp cho Nhạc gia xưng hùng Bắc Cương, như vậy đừng nói là đứng đầu một tộc như hôm nay, dù muốn con chết, Nhạc Nghi Chân này cũng cam tâm tình nguyện!

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy nhất thời bật cười vang, trong thanh âm mang đầy ý sảng khoái:

- Hay cho câu cam tâm tình nguyện! Như vậy mới không hổ là nam nhi Nhạc gia, cuối cùng cha không uổng phí dạy dỗ con nhiều năm như vậy!

Nhạc Duẫn Văn nghe được liền cau mày, một lúc lâu sau mới tức giận phất tay:

- Bỏ đi! Dù sao chức vị tộc trưởng này cũng là chuyện của cha con ngươi thôi. Ta cũng lười xen vào nữa!

- Ha hả! Theo ta thấy, ngươi không cần vì chuyện này mà lo lắng như thế. Ta xem Vũ nhi chưa chắc chịu ngó tới vị trí này của ta. Nghi Chân cùng hắn trợ lực lẫn nhau, hắn hợp lại càng tăng thêm sức mạnh mới đúng…

Nói tới đây, Nhạc Duẫn Kiệt lại cười tự giễu:

- Thật ra nếu hài tử này có thể đi tới một bước kia, nói không chừng đối với chức tộc trưởng Nhạc gia, hắn thật sự chẳng thèm ngó tới!

Nhạc Duẫn Văn ngây ra, lúc này Nhạc Duẫn Kiệt cũng không nói thêm, dẫn theo Huyền Giáp vệ sĩ phía sau chạy thẳng tới phương hướng thành chủ phủ, thần thái hưng phấn chưa từng thấy bao giờ.

Vội vã về tới nhà, việc làm đầu tiên của Nhạc Vũ chính là phân tích vật chất kết cấu cùng thành phần của ba viên Cường Tủy hoàn.

Khi ba phần hình ảnh của ba viên thuốc được ghi chép cặn kẽ trong hệ thống phụ trợ trí năng, vẻ mặt Nhạc Vũ vừa vui mừng vừa lo lắng.

Vui chính là vì phần lớn thành phần trong vật chất nửa năm qua hắn đã từng nhìn thấy ở ngoài cốc. Lo lắng là vì những thứ kia chỉ là dược liệu bình thường, chỉ sợ sẽ không giúp được quá nhiều.

Thành phần của Cường Tủy hoàn lại có một chút vật chất hắn chỉ nhìn thấy trong loại thuốc quý. Trong đó khó lấy nhất là cốt tủy của yêu thú cấp ba cùng cấp bốn.

Điều này ý nghĩa nếu hắn muốn đại quy mô chế tạo Cường Tủy hoàn, như vậy tất nhiên phải xuất cốc, nhất định phải đi tới khu vực yêu thú cấp cao hoành hành.

Mà những dược thảo trân quý khác cũng không hề đơn giản. Trong một năm qua hắn đã biết được ở gần bên Nhạc gia thành cũng có chút chợ đen quy mô nhỏ tồn tại, nhưng số lượng hắn cần thật sự quá lớn, cũng thật khó giấu diếm mục đích cùng thân phận của chính mình.

May là còn có tiệm thuốc Thuận Phúc, thông qua chút con đường do Nhạc Trương thị thành lập, thu mua ở ngoài khu vực Nhạc gia thành khống chế, có lẽ là phương pháp duy nhất có thể đạt được. Chỉ cần không mua bán bên trong Nhạc gia thành, tông tộc cũng sẽ không vì thế mà bất mãn. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Thoáng lắc đầu, Nhạc Vũ cầm một viên bỏ vào trong miệng nuốt xuống. Khi

dược lực trong dạ dày hắn từ từ tan ra, lúc đầu Nhạc Vũ còn có cảm giác toàn thân ấm áp thật thoải mái, đợi hơn nửa giờ, cũng chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như muốn gãy lìa thành từng khúc, lại đau đớn giống như bị hàng vạn hàng ngàn con kiến đang cắn xé. Cảm giác đau đớn này so sánh với lúc hắn mạo hiểm dùng Ngũ Hành linh hoàn lần trước còn muốn tăng thêm mấy phần. May là nhờ hiện tại Nhạc Vũ không cần phân tâm điều khiển chân khí trong cơ thể, chỉ đành cắn chặt răng chịu đựng, sau đó đem tác dụng của vật chất trong viên thuốc đối với thân thể mình cùng biến hóa ghi chép lại.

Đợi sau một canh giờ, khi cảm giác đau đớn đã ngừng lại, toàn thân Nhạc Vũ đều là mồ hôi cùng bụi đất đen thui. Bất quá lúc này hắn không còn tâm tư để ý tới thân thể bên ngoài, cơ hồ lập tức ngồi xếp bằng vận công, lặng yên tra xét tình huống bên trong cơ thể mình. Chỉ sau mười phút, Nhạc Vũ có chút rầu rĩ thất vọng đứng lên.

Đúng như hắn suy đoán, tác dụng của Cường Tủy hoàn chẳng qua là cường hóa huyết tủy trong thân thể hắn, khiến thân thể mỗi ngày gia tăng lượng nguyên khí sản sinh mà thôi. Mặc dù hiệu dụng không tệ, nhưng không cách nào đạt được như Ngũ Hành linh hoàn, rõ ràng nhận ra hiệu quả thực tế. Đoán chừng cho dù hắn thành công bắt chước chế tạo, sau đó mỗi ngày uống vào, ba năm sau nhiều nhất chỉ đạt tới cảnh giới võ sư cấp hai hoặc cấp ba đỉnh phong đã là cao nhất.

Theo đoạn ghi chép về tình hình thân thể vừa rồi mà xem, cường hóa cũng chỉ có hạn độ, nhiều nhất chỉ từ một trăm tám tới hai trăm viên thì Cường Tủy hoàn sẽ mất đi hiệu dụng đối với hắn. Tuy đạt được hiệu quả lâu dài, ngày sau trợ giúp hắn không nhỏ, có thể giúp cho hắn tu luyện nội tức, miễn cưỡng vượt qua được những người có tư chất tập võ trung và thượng đẳng.

Miễn cưỡng đè nén nỗi thất vọng trong lòng, Nhạc Vũ đi tắm rửa thay đổi quần áo, sau đó ngồi lên giường bắt đầu suy ngẫm. Loại dược vật này tuy tác dụng không lớn, nhưng khẳng định cần bắt chước chế tạo, dù sao ít nhiều cũng có thể gia tăng thêm thực lực của chính mình. Nhưng nếu như hắn muốn ở trong ba năm đạt tới yêu cầu của Nhạc Duẫn Kiệt, vậy phải thay đổi phương pháp khác mới xong.

Đột nhiên trong lòng Nhạc Vũ vừa động, vội vàng chạy nhanh ra ngoài, dùng Long Giác mã vội vội vàng vàng chạy thẳng tới chỗ Tàng Thư quán ở hướng tây bắc trong thành.

Giờ phút này còn đang trong giờ thi đấu giữa những con cháu đệ tử trong tông tộc, bên trong Tàng Thư quán luôn đông đúc lại trở nên vô cùng vắng lặng. Sau khi Nhạc Vũ vào cửa, mặc dù cũng hơi kinh ngạc, liền khẩn trương xông lên thang lầu chạy thẳng tới tầng thứ ba.

Ở tầng thứ ba có bốn năm vị lão nhân đang nhàn nhã thong dong đọc sách. Trông thấy Nhạc Vũ hấp tấp chạy nhanh lên lầu, đầu tiên trong mắt chợt lóe sát ý, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười, tùy ý cho Nhạc Vũ đi lên.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy có gì lạ lùng, thật ra từ một năm trước khi hắn vừa tỉnh lại, đã biết những lão nhân này rất bất phàm. Thoạt nhìn họ không khác gì những lão nhân bình thường, nhưng chỉ cần nhìn thấy những khớp xương thô to, da thịt cường kiện của họ, liền biết được là do hàng năm luyện võ mới có.

Thực lực cụ thể lúc ấy Nhạc Vũ còn nhìn chưa ra, nhưng trong những năm nay những võ sư trung cùng cao cấp ít nhất vài ngàn còn chưa có người nào có đủ can đảm xông vào lầu ba, như vậy liền có thể đoán biết được một ít nguyên nhân bên trong.

Nhưng thực lực của mấy vị lão nhân này càng cao, như vậy thân phận địa vị trong tông tộc xác định càng thêm tôn quý. Cũng có ý nghĩa, mấy vị tộc lão này hơn phân nửa đã biết được thân phận của hắn.

Thật ra chỉ cần nghĩ cũng đã biết, Nhạc Duẫn Kiệt hứa hẹn trong ba năm sẽ liên tục cung cấp cho hắn một trăm lẻ tám viên Cường Tủy hoàn, giá trị tương đương ngàn lượng hoàng kim. Số tiền lớn như vậy, cho dù vị bá phụ kia có là tộc trưởng của Nhạc thị gia tộc, chỉ sợ còn chưa làm chủ được chuyện này, tất nhiên phải được mấy vị tộc lão trong tông tộc ủng hộ mới xong.

Bước lên bậc thang cuối cùng, đầu tiên Nhạc Vũ đưa mắt nhìn chung quanh. Hắn phát hiện số sách đặt trong tầng lầu này chỉ chừng sáu bảy ngàn quyển mà thôi. Nhưng cách sắp xếp lại không tùy ý như bên dưới lầu. Mỗi giá sách chỉ phân loại ra năm mươi quyển, dùng loại da thú phòng cháy bao bọc lại, ngoài ra chính giá sách cũng tản ra đàn hương mãnh liệt, xác nhận được làm từ loại gỗ trân quý nổi tiếng, có tác dụng như khu trừ mối mọt sâu bọ…

Ở giữa các giá sách cũng có vài vị lão nhân đang tĩnh tâm đọc sách, nhìn thấy Nhạc Vũ cũng thoáng ngạc nhiên, liền buông xuống quyển sách trong tay mình, tò mò nhìn ra cửa thang lầu, dự định tìm hiểu xem tên tiểu tử kia vội vàng chạy

tới đây rốt cục đang dự định làm gì.

Bản thân Nhạc Vũ giống như không hề có cảm giác, hắn đi qua một vòng trên tầng lầu, cho đến khi nhìn thấy giá sách cất chứa nội công tâm pháp thì dừng chân lại…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: VŨ KỸ BÍ PHÁP

Những quyển sách đặt trên lầu ba được chia làm bốn loại, pháp quyết tu luyện nội tức, thân pháp cùng thuật khinh công, những loại vũ kỹ như đao thuật kiếm thuật cùng chưởng pháp, sau đó là những bộ sách tạp học được tông tộc xem như có chút giá trị.

Nhưng ba loại sách đầu tiên không tới năm trăm quyển, nằm ngay giữa trung ương tầng ba. Trong đó tâm pháp nội tức lại ít nhất, tổng cộng chỉ có ba tới bốn mươi quyển.

Nhạc Vũ lấy ra một quyển, chính là tâm pháp trọn vẹn của Đại Hỗn Nguyên Công. Ban đầu còn vận dụng chút tâm thần đi nghiên cứu, đến cuối cùng lại phát giác bộ công pháp tuy đầy đủ này lại không có chút tác dụng nào để tăng lên tu vi của hắn. Hắn đành lật xem qua loa, dùng trí nhớ của hệ thống trí năng ghi chép cho xong việc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Sau đó hắn lại xem Hóa Trần Đại Chân Lực của Nhiễm Lực, còn có Thái Ất Canh Dương Quyết của Lâm Trác. Một mặt Nhạc Vũ muốn từ chút ít công pháp này tìm linh cảm. Mặt khác cũng dự định tìm hiểu một chút về tâm pháp hai người tu luyện. Dù sao vấn đề trong cơ thể hai người này cũng tương đối nghiêm trọng. Nhiễm Lực còn hoàn hảo, kinh mạch bẩm sinh rộng rãi, đoán chừng tu luyện thêm bốn năm năm cũng không bị xuất hiện tác dụng phụ nào. Nhưng Lâm Trác đã bị tổn hại kinh mạch nhiều lần, nếu tương lai còn không cách nào giải quyết, như vậy có thể sau này không còn cách chữa trị.

Đợi đến khi xem tới bộ sách quan hệ với nội công thứ ba mươi bốn, cũng bị Nhạc Vũ xem xong, trên môi hắn bất giác hiện lên nụ cười bất đắc dĩ. Trong số những bộ sách này hắn vẫn không thu hoạch được gì khác. Hoặc là sau này khi tu hành Đại Hỗn Nguyên Công có thể tham khảo cách hành công lộ tuyến bên trong những bộ sách đó để cải tiến sơ lược, xem như tăng lên hiệu quả tu luyện. Nhưng cũng có tác dụng tương tự Cường Tủy hoàn, không cách nào nhìn thấy được hiệu dụng rõ rệt như ý muốn.

Tiện tay đặt quyển sách xuống, tầm mắt Nhạc Vũ lại chuyển sang phần vũ kỹ, thoáng chần chờ, hắn lại bước tới.

Hắn biết phương pháp nhanh chóng tăng lên tu vi bản thân không có quá nhiều khả năng tìm được từ những loại sách này. Nhưng kể từ một năm trước, hắn đã chờ đợi được xem những vũ kỹ mà gia tộc luôn rất trân quý thế này, đến hiện tại đã không còn nhẫn nhịn được sự hấp dẫn. Dù sao việc tu luyện chân khí cũng không gấp gáp trong nhất thời, hắn dự định xem trước một chút loại sách này rồi hãy tính tiếp.

Loại sách vũ kỹ bí truyền trong tông tộc được đánh dấu cũng không nhiều lắm, chỉ có tám giá sách ước chừng khoảng ba trăm quyển mà thôi. Dựa theo phân loại ngũ hành thuộc tính, từ hạ đến thượng chia ra vũ kỹ mạnh yếu, sắp xếp từ cấp thấp lên tới trung cấp.

Sau khi Nhạc Vũ đi qua, đầu tiên lướt nhìn một lượt, cuối cùng chọn một quyển vũ kỹ trung giai thuộc thủy hệ băng tên là Băng Li kiếm quyết. Đầu tiên hắn hơi ngẩn ra, chợt nhớ tới Nhạc Hữu Thành chết trong tay mình nửa năm trước, hắn tu tập chính là loại kiếm pháp này, cho nên tiện tay lật ra xem.

Sở dĩ tò mò là vì hôm đó trước khi Nhạc Hữu Thành bị giết chết, đã có đại lượng linh lực băng thuộc tính hội tụ lên người hắn, làm cho hắn vẫn không cách nào lãng quên. Hắn nghĩ thầm bộ kiếm pháp mà Nhạc Hữu Thành tu tập có thể giúp hắn giải khai nỗi nghi ngờ này.

Lúc ban đầu Nhạc Vũ vẫn xem thật chậm rãi, nhưng đợi đến khi lật tới mấy tờ cuối cùng, toàn thân hắn liền toát ra mồ hôi lạnh chi chít. Sắc mặt hắn càng trở nên vô cùng ngưng trọng.

- Thì ra là như vậy, đây chính là bí pháp sao?

Khi Nhạc Vũ xem xong bản vẽ cùng khẩu quyết tương ứng cuối cùng, nhất thời thở ra một hơi thật dài, trong mắt tràn đầy vẻ may mắn.

Hắn không hề nghĩ đến chính là Nhạc Hữu Thành kia lẽ ra vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế tuyệt vọng lúc đó.

Ở phần cuối cùng trong Băng Li kiếm quyết, ghi chép một thức kiếm thuật quỷ

dị tên là Hàn Lưu Thuật. Phương thức khởi động cũng cực kỳ tương tự với Tật Phong Thuật của hắn. Một khi thi triển ra, trong vòng mười trượng trước người sẽ bị hàn khí xâm nhập. Thực lực hơi kém một chút sẽ bị đông cứng tại chỗ, thực lực cao hơn sẽ vì hàn khí kịch liệt mà ảnh hưởng tới độ linh hoạt của các đốt ngón tay, cuối cùng bị bại trận.

Nhưng trước phần kiếm thuật này còn ghi lại một đoạn chú thích, nhất định phải tu luyện Càn Băng Quyết hoặc công pháp băng hệ từ trung cấp trở lên, tu luyện tới tầng thứ mười tám, hơn nữa phải luyện tập Băng Li kiếm quyết kéo dài tới hai mươi năm sau mới có thể sử dụng. Nếu thi triển trước thời hạn, nhẹ thì kinh mạch bị tổn hại hoặc mất hết công lực, nặng thì toàn thân tê liệt, không còn cách nào tiếp tục hành động.

Mà theo Nhạc Vũ xem ra, chiêu kiếm thức này cũng không khác với Tật Phong Thuật hắn học được từ chỗ Phong Dực Huyền Hồ, cũng cần vận công qua các chi nhánh kinh mạch đặc thù để hấp dẫn linh lực băng thuộc tính, để có thể chuẩn bị phát động ra chiêu kiếm này.

Chẳng qua mọi người trong thời đại này vẫn còn chưa cách nào hiểu rõ được thân thể cùng toàn bộ kinh mạch của mình như lòng bàn tay, càng không cách nào có thể dùng đại lượng nguyên lực theo phương thức vô cùng tinh vi để tu bổ bộ phận yếu kém của kinh mạch chi nhánh. Bởi vì mỗi người đều có thân thể khác nhau, điều bọn họ có thể làm chính là theo quyển sách quý này vẽ ra lộ tuyến hành công đại khái mà thôi.

Về phần yêu cầu phải luyện tập băng hệ công pháp trên mười tám tầng, hơn phân nửa là vì giúp người sử dụng vững chắc căn bản, đồng thời còn phải luyện kiếm tới hai mươi năm, Nhạc Vũ suy đoán hắn là vì hàng năm đều sử dụng loại kiếm pháp kia, chính là vì có tác dụng làm cường kiện những chi nhánh kinh mạch trong cơ thể.

Chân chính tính ra, hai yêu cầu này Nhạc Hữu Thành chỉ đạt được yêu cầu thứ hai. Cho dù là sử dụng loại kiếm thuật này, đoán chừng cũng không thể hoàn toàn sử dụng ra hết uy lực của nó. Bất quá khi đó nếu người kia ôm theo lòng liều mạng, sợ rằng dù có thể chỉ phát huy ra được một phần mười uy lực cũng đã đủ đẩy Nhạc Vũ vào hiểm cảnh.

Nhưng chân chính làm Nhạc Vũ sợ hãi chính là cuộc chiến tại thành chủ phủ. Ngay cả Nhạc Hữu Thành còn tu luyện được trung cấp vũ kỹ Băng Li kiếm, hắn

còn có được một thức bí kiếm Hàn Lưu Thuật tồn tại, như vậy trong truyền thuyết vị Thương Lan kiếm vương đã tu luyện được cao cấp vũ kỹ vì sao lại không có kiếm thuật tương tự?

Nếu hôm đó không phải do mình vô ý trong nháy mắt đánh chết được Hồng Chính, như vậy kết cục sau đó hắn thật không dám tưởng tượng. Chết nhất định là không chết được, nhưng tuyệt không được tiêu dao tự tại như bây giờ, hơn nữa sẽ chọc cho đám cừu địch như Nhạc Phong cùng Hồng Phi cười nhạo.

Chẳng qua thật sự không biết Hồng Chính có danh hiệu là Thương Lan kiếm vương, hắn tu tập loại kiếm thuật nào? Lại có được bí pháp kiếm kỹ như thế nào?

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại nghĩ tới nỗi nghi ngờ trước đó của mình. Chân chính mà nói, thật ra danh từ "bí pháp" này hắn không phải lần đầu tiên nghe thấy. Mà ban đầu hắn biết được điều này chính là tìm hiểu tại Tàng Thư quán của Nhạc gia.

Ở hai tầng lầu bên dưới, ngoại trừ những quyển sách về trung cấp và hạ cấp vũ kỹ cùng nội tức, phần còn lại cũng là những loại sách hỗn tạp. Mà bên trong loại sách này nhiều nhất chính là kể về chút du ký cùng những tin đồn thú vị nào đó. Trong đó từ "bí pháp" được nhắc lại nhiều vô số kể. Nhưng phần lớn chỉ xuất hiện khi miêu tả về tiên thiên võ giả, hơn nữa không có chỗ nào mà không kể nghe như kinh thiên động địa, dùng những từ khoa trương như dời non lấp bể. Thế cho nên đã tạo cho Nhạc Vũ một loại ảo giác, hắn cho rằng loại bí pháp này chỉ có tiên thiên cường giả mới có được.

Cho đến khi Hồng Chính thốt lên một câu trước khi chết, hắn mới giật mình, không ngờ bí pháp Tật Phong Thuật của mình cũng thuộc về bí pháp. So với thiên phú thần thông của yêu thú cũng chính là một mà hai, hai mà một mà thôi.

Nhưng cho dù đến giờ phút này, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy có chút kỳ quái không giải thích được. Trước kia hắn từng tìm người bên cạnh để hỏi chuyện bí thuật được ghi trong sách. Nếu như nói trước kia có thể giải thích được, là do ở Nhạc gia thành suốt mấy trăm năm chưa từng thấy xuất hiện tiên thiên cường giả, cho nên không ai biết về việc này. Nhưng nếu hôm nay trong sách đều kể về bí pháp, một ít võ sư cấp thấp trong nhà hắn vì sao không thể giải thích được tỉ mỉ?

Ngoài ra Nhạc Vũ càng thêm hiếu kỳ, Tật Phong Thuật của hắn nếu như từ tay

tiên thiên cường giả đánh ra, có hiệu quả càng thêm cường hãn hay không?

Dù sao những từ như kinh thiên động địa, dời non lấp bể đều có chút khoa trương, nhưng nếu như không có trụ cột nhất định tồn tại, những người viết sách kia cũng không đến nỗi dùng ra được những từ ngữ khen ngợi như thế…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: MỘC PHÁP TRIỀN TI

Lắc nhẹ đầu, Nhạc Vũ xua đuổi những ý nghĩ ngổn ngang bên trong, lại mang theo tâm tình vô cùng mong đợi lại cầm lên một quyển thủy hệ trung giai bên cạnh lật xem. Nhưng cho tới cuối cùng hắn hơi thất vọng vứt sang một bên.

Bên trong quyển sách này cũng không có ghi lại những gì tương tự như bí thuật thiên phú thần thông, chẳng qua chỉ là vận dụng chân khí thủy thuộc tính cùng thuật đánh nhau tay không vô cùng cao cấp mà thôi, thậm chí ở một trình độ nào đó, còn vượt cả quyển Băng Li kiếm quyết. Lúc đầu còn có thể vững vàng áp chế người sử dụng Băng Li kiếm quyết, nhưng cho đến cuối cùng lại chưa chắc sẽ là địch thủ của người sử dụng môn kiếm pháp đó.

Nhạc Vũ lại lật tiếp những quyển vũ kỹ khác, quả nhiên đúng như hắn dự đoán, cho dù là trung cấp vũ kỹ, có ghi lại bí pháp cũng chỉ rất ít. Nhạc Vũ tìm đọc hồi lâu, mới tìm được một quyển như thế trong số gần trăm quyển đọc qua. Những quyển sách vũ kỹ cấp thấp cùng không có phẩm cấp, lại càng không có một quyển nào. Như vậy xem ra một ít võ sư cấp thấp trong nhà mình chưa từng nghe nói qua từ này cũng có thể miễn cưỡng giải thích cho qua. Những người kia đã gần bốn năm mươi tuổi, tu vi thực lực chỉ đạt tới tình độ của một võ sư cấp một cấp hai, nghĩ tới cũng không thể học được những vũ kỹ cao minh chân chính bên trong gia tộc.

Hơn nữa hắn từng nghe Nhiễm Lực nói qua, phàm là loại sách trung cấp vũ kỹ trong gia tộc, chỉ có thành viên của bốn nhà đích hệ cùng đệ tử của Luyện Huyết đường cùng Bộ Vân đường mới được chọn lựa học tập. Chẳng qua thật sự không biết trong lúc lật xem những quyển sách này, bọn hắn có làm ra thủ đoạn gì bên trong sách hay không?

Đổi lại vị trí suy nghĩ, nếu Nhạc Vũ có một ngày trở thành một giáo tập võ học bên trong tông tộc, ước chừng cũng sẽ không yên lòng để cho những đệ tử cấp thấp trong tông tộc tùy tiện đi lật xem cùng học tập những bí thuật nguy hiểm này.

Hắn đặt quyển sách trong tay xuống, tâm tư cũng dần dần tĩnh lặng, đem lực chú ý chân chính vùi đầu vào trong những quyển sách tiếp theo.

Chủ yếu là lấy trí nhớ làm chủ, đây cũng là một trong những việc làm mà hắn đã sớm dự định thật lâu, đại lượng học tập lấy kinh nghiệm võ đạo của thế giới này, sau đó xem đây là trụ cột, chế tạo ra một bộ vũ kỹ riêng thuộc về mình. Nếu gặp phải loại bí pháp tương tự như Tật Phong Thuật cùng Hàn Lưu Thuật, hắn cũng sẽ chuyên chú tinh thần cẩn thận nghiên cứu tính toán một phen. Nhưng đáng tiếc loại sách như vậy cực ít, mà một ít kinh mạch chi nhánh bên ngoài vẫn còn rất yếu đuối. Cho dù hắn đoán ra được lộ tuyến hành công, cũng thật sự không chịu nổi bị bí pháp công kích trở lại khi phát động. Nhiều nhất hắn chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, nhìn xem ngày sau có cơ hội sử dụng hay không mà thôi.

Nhưng đợi khi hắn dựa theo thứ tự cầm lên một quyển sách thuộc mộc hệ, trên mặt hắn lại nổi lên vẻ sửng sốt.

Quyển sách này thật mỏng, chỉ có bốn mươi mấy tờ, tên sách là Triền Ti Chưởng, bên trong ghi lại một ít vũ kỹ dùng tay không tấn công. Nhưng với ánh mắt của một người tới từ thế giới khác như Nhạc Vũ, bên trong cũng không thể xưng là vũ kỹ cao cấp gì. Ít nhất chỉ như thế giới trước kia của hắn, tương đương xen vào giữa những quyển vũ kỹ A cấp hay B cấp mà thôi.

Nơi bất phàm thật sự vẫn nằm ở mấy tờ cuối cùng của quyển sách này, ghi lại một thức tên là bí pháp Triền Ti Chú. Làm Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên chính là lộ tuyến hành công của Triền Ti Chú cùng chút ít kinh mạch chi nhánh trong cơ thể hắn lại có đối ứng, thậm chí còn có hơn phân nửa cũng là bẩm sinh, vô cùng bền bỉ rộng rãi!

Mặc dù bên trong còn có một phần nhỏ thiếu sót chút ít, vấn đề không xem là rất lớn. Chỉ cần có khoảng ba đến năm viên Bồi Nguyên hoàn thì có thể hoàn thành tu bổ cải thiện. Hơn nữa xét về cường độ thậm chí còn muốn vượt xa lộ tuyến hành công suốt nửa năm qua của Tật Phong Thuật mà hắn đã hoàn thành.

Thậm chí, cho dù bây giờ lập tức sử dụng, cũng không có vấn đề gì lớn lao. Chẳng qua chỉ được vài lần, giới hạn khoảng năm tới sáu lần, nhiều hơn nữa sẽ làm suy giảm sự bền vững của kinh mạch.

Hắn thở mạnh một hơi, đè nén nỗi vui mừng trong lòng, hắn bắt đầu cặn kẽ dựa theo tư liệu hình ảnh trong sách học tập ghi nhớ, đối lập với kinh mạch bên trong

cơ thể của mình.

Tuy nói trong sách này ghi lại phương pháp vận công xem như tương đối tường tận. Nhưng với y học của thế giới trước chứng minh, kết cấu thân thể giữa người với người mặc dù đại khái tương đương, nhưng vẫn có những chi tiết còn chút phân chia. Mà hiện tại chuyện Nhạc Vũ muốn làm, chính là căn cứ theo tình huống thân thể hắn mà sửa đổi cùng suy tính bước phát triển mới của lộ tuyến hành công, hoàn toàn thích hợp với bản thân hắn.

- Thật không biết khi thi triển ra Triền Ti Chú này rốt cục lại có hiệu quả như thế nào?

Ngay khi kinh mạch chi nhánh cuối cùng trong đầu đã được xác định, tâm tình của Nhạc Vũ liền nổi lên mong đợi. Hắn thật không biết uy lực của Triền Ti Chú như thế nào, trong sách cũng không nói cặn kẽ, chẳng qua chỉ nói quanh thân phải có cây cối hoặc là hạt giống thực vật tồn tại mới có thể thi triển.

Nhưng nếu chỉ xem từ danh tự, tựa hồ không phải là vũ kỹ gì có lực sát thương, hắn tương đương như Tật Phong Thuật, dùng phụ trợ làm chủ.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ bắt đầu khống chế chân khí mộc thuộc tính trong cơ thể mình, dựa theo phương pháp hành công của Triền Ti Chú vận hành bên trong người. Nếu là phương pháp phụ trợ, hắn nghĩ sẽ không tạo thành thương tổn gì đối với Tàng Thư quán. Mà bây giờ hắn đang vô cùng khẩn cấp muốn thử xem uy lực của Triền Ti Chú. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Bất quá vào lúc này, một lão giả có mái tóc xám lại thở dài, bất đắc dĩ đi tới bên cạnh hắn.

- Tiểu tử! Ta biết thiên phú võ học của ngươi hi hữu có một không hai, đối với việc thao túng linh lực cũng vượt qua người thường, tập luyện chính là Đại Hỗn Nguyên Công. Nhưng những vũ kỹ này ngươi tu tập một hai loại là đã đủ. Về phần xem những thứ khác cũng không sao, nhưng nên tránh ham nhiều mà cầu toàn! Còn bí pháp kia, nếu như ngươi đã biết sự tồn tại của nó, nghĩ ra cũng biết nó nguy hiểm. Sau này ngoại trừ Tật Phong Thuật, những thứ khác nhất định phải đợi đến khi ngươi đạt tới tiên thiên hãy sử dụng…

Nhạc Vũ vẫn nhắm mắt không nói, chẳng qua chỉ lo chuyên tâm đem chân khí mộc thuộc tính trong cơ thể không ngừng vận chuyển trong cơ thể mình. Đến lúc

này hắn đã thất bại nhiều lần vì đoán sai lộ tuyến hành công. Cũng may kinh mạch trời sinh bền bỉ vô cùng, có thử thêm mấy lần cũng không hề bị ảnh hưởng quá lớn.

Mà đến lần thứ tư thất bại, môi hắn bất giác từ từ nhếch lên.

Lần lộ tuyến sai lầm cuối cùng này, hôm nay cũng đã được sửa chữa. Nếu có thêm thời gian, hắn hắn có thể hoàn thành quá trình tụ tập năng lượng.

Lúc này vị lão giả tóc xám kia đã có vẻ nổi giận. Ngoài việc hắn bất mãn vì vẻ coi thường của Nhạc Vũ, còn có chút ít căm tức vì nghĩ hài tử này không dễ dạy dỗ.

Trong lòng hắn nghi ngờ người tuổi trẻ chỉ thích tìm kiếm cái mới lạ, dù là tiểu tử nhìn qua có tâm cơ thâm trầm thế này cũng không ngoại lệ. Như thế xem ra lần này buông thả hạn chế, mặc cho Nhạc Vũ tùy ý đọc qua những quyển sách quý này, tựa hồ làm có chút sai lầm. Sớm biết như thế không bằng dựa theo quy củ của Luyện Huyết đường cùng Bộ Vân đường, chỉ tùy ý cho hắn tinh tuyển ra mấy quyển trong bản sao mà tu tập.

Mới nghĩ tới đây, thần sắc lão giả tóc bạc lại lần nữa biến đổi, đem cả câu nói dạy dỗ tiểu bối nuốt luôn vào bụng. Mà ngay lúc này, bên dưới lầu hai cùng lầu bốn truyền tới vài tiếng vang yếu ớt, ngay sau đó chỉ trong nháy mắt có mấy vị lão nhân tuổi tác tương đương hắn đồng loạt xuất hiện ngay cửa thang lầu ba. Mà mấy vị khác vốn đang ở lầu ba cũng đưa tầm mắt tụ tập tới nơi này.

Trong mười mấy ánh mắt trầm tĩnh đầy thần quang kia, đầu tiên là bối rối lo âu, sau đó là khiếp sợ khó tả! Bọn họ gần như trợn mắt há hốc mồm, nhìn linh lực mộc thuộc tính xanh đậm giao nhau đang hội tụ tới quanh người thiếu niên thanh tú trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: TRẢM PHONG BÍ KIẾM

Trong những ánh mắt kinh ngạc chung quanh, Nhạc Vũ chậm rãi mở hai mắt ra, con ngươi vốn màu đen trắng lúc này lại bị nhuộm thành màu xanh biếc.

Sau một khắc, tay trái của hắn nhanh chóng làm ra động tác tương tự thủ ấn của đạo gia, trong miệng phun ra một tràng âm tiết cổ quái. Ngay sau đó chút ít mộc linh khí quanh người Nhạc Vũ bắt đầu cuồn cuộn biến thành những sợi tơ thật nhỏ, phát tán ra bốn phía.

Lúc đầu còn chưa có động tĩnh gì, nhưng khi linh khí xanh biếc đan xen tiến vào bên trong sàn nhà cùng giá sách chung quanh, mọi người trên lầu cũng liền nhìn thấy hàng ngàn hàng vạn những mộc châm nho nhỏ từ những tấm ván gỗ trơn nhánh nhanh chóng đâm ra, không bao lâu liền chiếm lĩnh toàn bộ không gian chừng nửa trượng quanh người Nhạc Vũ.

- Tam ca, đây có phải là bí pháp bên trong Triền Ti Chú? Ngoại trừ phong hệ bí pháp, hắn cũng có thể sử dụng cả mộc hệ hay sao?

Một vị lão nhân râu tóc bạc trắng đứng bên cạnh vị lão nhân tóc xám kia, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên:

- Tên tiểu tử này rốt cục còn muốn tạo bao nhiêu ngạc nhiên cho chúng ta?

- Nhìn hình dạng như vậy, hơn phân nửa là Triền Ti Chú không còn nghi ngờ. Nhưng so với bản lãnh sử dụng mộc hệ bí thuật của hắn, bản thân ta càng thêm ngạc nhiên hơn vì bản lãnh vừa học liền biết sử dụng Triền Ti Chú của hắn. Ban đầu trong chúng ta, ai cũng phải dùng mười mấy năm thời gian mới có thể miễn cưỡng sử dụng hay sao?

Lão nhân tóc xám được gọi là tam ca, đầu tiên thở ra một hơi thật dài, sau đó ánh mắt phức tạp phất tay:

- Tên tiểu tử này cũng thật quá to gan lớn mật! Đi, người nào đi xuống dưới tạm thời phong tỏa tòa lầu này! Tất cả những người vừa rồi còn ở đây, cũng đi giữ lại trước cho ta!

- Phong tỏa lầu?

Trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó ánh mắt lão nhân tóc trắng lại chuyển nhìn lên vách gỗ đâm lỗ chỗ, ánh mắt của hắn liền hiểu ra. Thật ra dù không có những lỗ thủng bị Triền Ti Chú tạo thành, nhưng vì suy nghĩ vạn nhất, cũng không thể để cho những người đang đọc sách bên dưới lầu tự tiện rời đi. Càng không thể cho phép những người khác tiến vào bên trong lầu ngay giờ phút này.

Tuy nói kế tiếp những đệ tử thắng trận so đấu sẽ đi tới Tàng Thư quán chọn sách luyện tập công phu. Nhưng hiện trước tiên nên tạm gác lại chuyện này sau hãy nói. Giờ này khắc này, không có việc gì càng trọng yếu hơn việc che giấu hành động lỗ mãng vừa rồi của tên tiểu tử trước mắt.

Thật không biết vừa rồi còn có những võ sư cao cấp khác đi ngang qua nơi đây hay không, lại không biết còn có người nào có thể cảm giác được linh lực dao động nơi này, lão nhân tóc trắng vừa nghĩ tới đây liền cảm thấy thật sự đau đầu.

Mặc dù phiền toái thật không ít, nhưng ở trong mắt lão nhân vẫn tràn đầy dáng vui mừng dày đặc.

- Muốn phong tỏa tin tức thật dễ dàng thôi! Vấn đề là mộc chủng thích hợp với Triền Ti Chú thật sự khó tìm, chỉ sợ trong hai tháng kế tiếp chúng ta còn phải đặc biệt thay hắn đi Lê thành một chuyến mới được…

Đối với chuyện đang phát sinh bên cạnh mình, Nhạc Vũ vốn không hề phát giác điều gì, bây giờ toàn bộ lực chú ý của hắn đều sử dụng trong việc tìm hiểu bí thuật. Hệ thống phụ trợ trí năng bên trong cơ thể hắn, đang cặn kẽ ghi chép từng chi tiết phát động của Triền Ti Chú vừa rồi.

Những mộc châm trong không gian mấy trượng chung quanh vẫn đang căng vọt như trước. Cho đến khi mộc linh khí bị dùng hết, không còn được linh khí chống đỡ liền ầm ầm sụp đổ xuống.

Nhìn bụi bặm cùng mảnh vụn của chất gỗ đầy sàn, Nhạc Vũ không khỏi cau mày. Mới vừa rồi những mộc châm kia có chút tương tự với chủng loại mà Trường Nha Ma Tượng sử dụng một năm trước, từ mặt đất đâm ra thạch thương, chính là thiên phú thần thông. Nhưng hắn không cho là như vậy, những thứ này chỉ cần sờ vào liền vỡ, vô cùng yếu ớt, làm sao có thể tạo thành thương tổn gì với địch thủ.

Là do tư thế hay phát âm vừa rồi của mình không đúng? Hay do vấn đề về mộc chất? Nếu đã có tên là Triền Ti, tác dụng hơn phân nửa chính là dùng để dây dưa địch nhân, hoặc mình nên dùng loại thực vật như dây leo thử xem hiệu quả thế nào?

Tuy trong nội tâm vạn phần tò mò, nhưng giờ phút này Nhạc Vũ cũng không có thời gian suy nghĩ đến việc đó. Tạm thời đè nén những ý niệm kia xuống, hắn thật khẩn cấp lấy một quyển sách được bao bọc da thú màu xanh, sau đó trực tiếp lật tới mấy tờ cuối cùng.

Thành công sử dụng Triền Ti Chú, khiến cho hắn tăng thêm vài phần mong đợi đối với loại sách vũ kỹ này. Nếu kinh mạch bên trong cơ thể hắn có thể hoàn toàn áp dụng cho lộ tuyến hành công của bí pháp nào đó, như vậy trong số những quyển sách còn lại, chưa chắc sẽ không có những bí thuật khác có thể thích hợp cho hắn sử dụng.

Chính là từ ý nghĩ như vậy, làm tâm tình hiện tại của hắn lại có cảm giác gấp gáp khó dằn nổi.

Mà quyển sách hắn vừa cầm lấy, cũng là một quyển trung cấp vũ kỹ, nhưng lại có phong thuộc tính, ngoài bìa ghi là Trảm Phong Kiếm.

Giá sách ngay trước mặt Nhạc Vũ tuy dán giấy là mộc hệ vũ kỹ, nhưng nằm trong ngũ hành, lực sát thương lại kém hơn mộc thuộc tính. Thế gian mộc hệ vũ kỹ cùng thủy hệ vũ kỹ đều giống nhau, cũng chỉ tồn tại thật ít ỏi. Cho nên trong hơn năm mươi quyển sách nằm trên giá này, có hơn phân nửa thuộc phong lôi hai hệ. Nếu nói Phong là Tốn, lôi là Chấn, hai loại này biến thành linh lực có thuộc tính phức tạp, đều thuộc ngũ hành chúc mộc. Người của Nhạc gia đặt cùng với mộc hệ bí kỹ, cũng không phải không có đạo lý.

Nhưng lần này Nhạc Vũ không phải thuận tay cầm sách, sở dĩ đầu tiên hắn chú ý quyển sách thuộc phong hệ vũ kỹ này, là có nguyên nhân. Trên thực tế ngay khi

hắn nhìn xem quyển sách về Triền Ti Chú, hắn vẫn luôn cảm thấy kỳ quái. Linh lực mộc hệ kia cần phải đi qua mấy kinh mạch, lại có ít nhất số lượng là một phần tư lại hoàn toàn trùng hợp với Tật Phong Thuật.

Cho nên khi đó trong đầu Nhạc Vũ đã toát ra một ý niệm thật kỳ quái, mộc phong lôi ba loại bí pháp, có phải đều có lộ tuyến hành công tương tự như nhau hay không? Hay là không còn điểm chung nào khác?

Không chút nào nghi ngờ chính là nếu như hắn muốn nghiệm chứng suy đoán của mình, vậy chỉ phải tìm thêm vài quyển bí pháp có liên quan tới ba loại thuộc tính này mới có thể hiểu được.

Mà giờ khắc này mấy quyển trung cấp vũ kỹ ở trước mặt hắn chỉ có quyển Trảm Phong kiếm đặt gần bên Triền Ti Chú mới có khả năng chứa đựng bí pháp nhất.

- Hắc! Tiểu tử ngươi đúng là lòng tham không đáy!

Cùng một thời gian, vị lão nhân tóc xám bên cạnh cũng chú ý tới cử động của Nhạc Vũ. Đầu tiên trên mặt hắn lộ vẻ bất đắc dĩ, sau đó theo bản năng muốn đưa tay ra ngăn cản. Cử động nguy hiểm vừa rồi của Nhạc Vũ thiếu chút nữa làm tim của hắn ngừng đập. Nếu như thiếu niên mang theo niềm hi vọng tương lai của gia tộc thật sự hủy trước mặt hắn, hắn tự hỏi mình thật không biện pháp gánh nổi tội nghiệt nặng nề này.

Nhưng ngay khi tay hắn vừa tiếp xúc tới áo ngoài của Nhạc Vũ, lão nhân lại lần nữa ngẩn ra, dừng lại động tác của mình. Hắn nhìn người thiếu niên ngay trước mặt, hắn lại hiện lên vẻ vui mừng giống như lần trước. Mà cơ hồ cùng lúc đó, linh khí phong thuộc tính màu xanh lại một lần nữa tụ tập tới nơi này.

Linh lực càng lúc càng nồng đậm, một cỗ sức đẩy cường đại cũng truyền đến từ đầu ngón tay hắn. Lão nhân tóc xám không kịp chuẩn bị liền vội vàng lảo đảo thối lui ra hai bước, khi hắn dùng hết lực lượng toàn thân mới miễn cưỡng đứng lại được trước lực lượng đẩy mạnh kia, thì hắn đã phát hiện Nhạc Vũ trong chớp mắt lại lần nữa hoàn thành thủ ấn vô cùng huyền ảo, bất quá lần này phong linh lực lại không tản ra tứ tán như lần trước, mà điên cuồng tập trung vào lòng bàn tay Nhạc Vũ. Theo một thanh kiếm gió màu xanh có hình dạng tương tự như trăng rằm từ từ thành hình, cả tầng ba đều bị cuồng phong cuốn qua, sức gió lớn tới mức đem những bộ sách bay loạn tứ tán khắp nơi, ngay cả giá sách bằng đàn mộc vô cùng nặng nề cũng lung lay lảo đảo…

Mà lúc này trong con ngươi lão nhân tóc xám đã rút lại thành một mũi nhọn tinh mang!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: MỘT ĐƯỜNG HI VỌNG

Nhìn ván gỗ dày đến một thước bên dưới chân mình, lại bị tạo ra một lỗ thủng hẹp dài, trên trán Nhạc Vũ không khởi toát ra mồ hôi lạnh.

Đạo phong nhận vừa rồi khi tụ tập tới thời khắc cuối cùng, cơ hồ hắn đã không thể hoàn toàn khống chế. Đến cuối cùng vì bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là hoàn toàn phó mặc, đem phong nhận còn chưa hoàn toàn thành hình kia đánh xuống mặt sàn bên cạnh. Sau đó Nhạc Vũ chỉ nhìn thấy được vầng trăng rằm màu xanh kia trong nháy mắt vượt qua ba tầng lầu, lại đâm thật sâu vào nền đá xanh bên dưới Tàng Thư quán.

Độ sâu cụ thể Nhạc Vũ nhìn chưa ra, nhưng chỉ nhìn từ vết thủng trên ba tầng lầu bóng loáng, liền có thể đoán được độ sắc bén của nó như thế nào. Còn tốc độ kia so với lúc hắn sử dụng Tật Phong Thuật nhanh hơn mấy lần, điều này làm cho hắn không khỏi khiếp sợ.

Nhạc Vũ không cách nào phán đoán, đổi lại là những võ sư cao cấp khác có thể ở dưới tình huống không phòng bị đón lấy phong nhận màu xanh kia sẽ như thế nào. Dù sao nếu đổi thành chính hắn, phần lớn hắn sẽ không thể đón được. Cho dù có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp, xác suất này cũng sẽ không thay đổi quá lớn.

Chẳng qua bí pháp tên Phong Nhận Thuật này cũng không phải không có chút thiếu sót. Từ quá trình vừa rồi mà xem, vô luận là tụ tập linh lực hay áp súc phong nhận, cũng đã hơi dài một chút, vượt qua thời gian sử dụng Tật Phong Thuật cùng Triền Ti Chú cần đến. Mà ở trong khoảng thời gian này, đã đủ cho địch nhân giết được hắn tới mấy lần.

Dĩ nhiên Nhạc Vũ cũng chú ý tới, khi phong linh lực tụ tập xung quanh người hắn, cường lực phong áp có tác dụng bài xích đối với dị vật bên ngoài. Nhưng loại trình độ này đoán chừng tối đa cũng chỉ có thể đề phòng loại mũi tên bắn ra

từ cung nỏ mười sáu thạch mà thôi. Nếu như địch nhân địch nhân thật muốn giết chết hắn, trong lúc hắn đang toàn lực khống chế phong nhận, căn bản không có khả năng chống cự.

Cho nên nếu như hắn muốn sử dụng vào trong chiến đấu thực tế, dĩ nhiên nhất định phải cải tiến lại bí thuật này. Ít nhất phải đem thời gian tụ tập linh lực rút ngắn xuống một phần ba trở lên mới có tác dụng đem ra chiến đấu.

Ngoài ra còn có phương diện tiêu hao tinh thần lực, lúc trước vô luận sử dụng Tật Phong Thuật hay Triền Ti Chú, hắn chỉ cần đem chân nguyên linh lực trong cơ thể phát ra bên ngoài một chút là có thể khống chế được linh khí. Song vừa rồi khi hắn nỗ lực khống chế phong nhận màu xanh kia, chẳng những chân khí trong cơ thể hắn nhanh chóng biến mất, thậm chí tâm thần cũng ở trong nháy mắt cảm giác vô cùng mỏi mệt.

Nhưng tệ đoan này lại làm Nhạc Vũ nhận ra còn một con đường khác. Nếu Phong Nhận Thuật cần chân khí trong cơ thể hắn cường lực tham dự cùng áp chế như vậy mới không mất đi khả năng điều khiển, thì hai loại bí pháp phụ trợ khác trong quá trình này có thể bị can thiệp hay không?

Tỷ như hắn có thể sử dụng Triền Ti Chú để cho mộc chất hoặc dây leo triền cuốn địch nhân. Tỷ như lúc hắn sử dụng Tật Phong Thuật, lại khiến cho phong linh lực phân phối hợp lý hơn, tiến thêm một bước có thể làm tăng nhanh tốc độ…

Dĩ nhiên đây chỉ là sự phán đoán trong lòng Nhạc Vũ mà thôi, còn muốn đem ra thực hiện hắn còn cần tốn hao đại lượng thời gian cùng sự cố gắng. Mà lúc này Nhạc Vũ chú ý chính là bí thuật mộc, phong, lôi thuộc tính.

Lúc trước Phong Nhận Thuật tạo cho hắn vui mừng vượt xa hắn tưởng tượng, thật mạnh mẽ hơn rất nhiều. Lộ tuyến hành công tụ tập linh lực kia lại cơ hồ hoàn toàn trùng hợp với Tật Phong Thuật, chẳng qua cần kéo dài trong kinh mạch thêm một phần mười, sau đó khi phong linh lực tụ tập khá nhiều, có chút địa phương thứ tự linh lực lưu chuyển hơi có chút khác nhau mà thôi. Nhưng có thể dựa vào chỗ bất đồng này cùng việc khống chế và hướng dẫn linh khí có chút khác biệt mới phát động ra được loại bí pháp có tính công kích hoàn toàn khác với Tật Phong Thuật.

Chẳng qua thật sự không biết lôi hệ bí pháp lại có tình hình như thế nào?

Lại quét mắt nhìn giá sách bị cuồng phong cuốn bay, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đưa ánh mắt nhìn lên cửa thang lầu tư.

Vừa rồi hắn đã xem qua, bên trong mộc hệ vũ kỹ không có trung cấp lôi hệ vũ kỹ tồn tại. Như vậy xem ra nếu như hắn muốn tìm lôi hệ bí pháp, hắn chỉ đành đi lên tầng trên tìm kiếm.

Nhìn theo thân ảnh Nhạc Vũ chạy thẳng lên lầu tư, mấy vị lão nhân trên lầu ba lại ngây ra không biết nói gì.

- Hắc hắc! Theo ta thấy, thiên phú của vị thiếu niên của nhà chúng ta chưa chắc thất bại cho hai vị thiên tài của Lê thành Lâm gia và Đạm Vân thành Hồng gia kia đâu! Không tới hai lần chớp mắt, lại nắm giữ được hai loại bí pháp, nói hắn là kinh tài tuyệt diễm cũng không quá đáng!

Trong đó có một vị lão nhân rốt cục tỉnh lại, lại bật cười lắc đầu. Mà vị lão nhân tóc xám khóe môi cũng hiện lên nụ cười.

- Kinh tài tuyệt diễm? Từ này dùng thật chuẩn xác. Ngay cả người sắp bước vào quan tài như ta cũng nhịn không được muốn sống lâu thêm vài năm, xem thử tương lai rốt cục hắn sẽ bước tới trình độ nào…

Sau tiếng chuông canh ba, khi ánh mặt trời cuối cùng biến mất nơi đường chân trời, Nhạc Vũ cơ hồ xám xịt bị mấy vị lão nhân đuổi ra khỏi Tàng Thư lâu.

Đây không phải do lúc hắn sử dụng phong nhận gây ra mầm tai vạ mà bị đuổi đi, thật ra mấy vị trưởng bối gia tộc cũng có lòng riêng, chỉ hận hắn không tạo ra động tĩnh càng lớn càng tốt. Nhạc Vũ suy đoán, chỉ cần không bị người phát hiện, kinh mạch không bị hao tổn, như vậy cho dù hắn đem cả Tàng Thư lâu hủy đi cũng không ai nói gì.

Chẳng qua sau khi Nhạc Vũ đọc xong bốn sách quý về cao cấp vũ kỹ, lại không thí nghiệm thêm bí pháp nào khác. Hắn lại đi nhặt chút ít tạp thư dưới lầu ba nhìn xem. Cho nên mấy vị trưởng lão cũng lười phản ứng, chẳng qua dặn tới dặn lui ngày sau Nhạc Vũ không được tùy tiện sử dụng loại bí thuật khác thêm nữa, sau đó lại mạnh mẽ ném hắn ra ngoài.

Khi hắn phẫn nộ chuẩn bị rời đi, liền mơ hồ nghe được bên trong lầu truyền ra thanh âm tiếng chuông, lúc này hắn mới lộ ra nụ cười, không chút do dự thúc

giục Long Giác mã chạy thẳng về nhà.

Thật ra lúc hắn ở bên trong Tàng Thư lâu, thu hoạch đã rất phong phú. Ngoại trừ Triền Ti Chú cùng Phong Nhận Thuật hai loại bí pháp cực kỳ thực dụng, chỉ nói tới việc dùng hệ thống phụ trợ trí năng ghi chép lại một ít cách tu luyện nội tức cùng vũ kỹ cũng đủ làm Nhạc Vũ được lợi cả đời. Chỉ sợ ngày sau chỉ cần hắn hấp thu được một hai thành tinh hoa bên trong, cũng đủ khiến cho con đường võ đạo của hắn đẩy tới một độ cao mà dĩ vãng hắn không cách nào với tới.

Ngoài ra theo hắn phỏng đoán, sau khi sử dụng Phong Nhận Thuật cũng đã được chứng thật. Ở trong lầu bốn hắn tìm được hai môn lôi hệ kiếm quyết cao cấp chứa đựng thêm ba loại bí pháp uy lực lớn, mặc dù bởi vì hiện tại có bộ phận kinh mạch chi nhánh của hắn còn chưa đạt tới yêu cầu cho nên tạm thời không cách nào sử dụng. Song lộ tuyến hành công kia quả nhiên đúng như suy đoán của Nhạc Vũ, có bộ phận trùng hợp với bí pháp hai loại linh lực thuộc tính mộc phong. Cũng giống như hai loại bí pháp này, cũng dùng linh lực đi qua Túc Quyết Âm Can Kinh, Túc Thiếu Dương Đản Kinh, hai chính khi ngũ hành thuộc mộc, cộng thêm chút kinh mạch chi nhánh chung quanh làm chủ yếu.

Thay lời khác mà nói, ngày sau chỉ cần hắn chú ý, lấy nguyên khí tới mở rộng kinh lạc, sau này khi gặp phải ba loại bí pháp có thuộc tính như thế, đều sẽ rất dễ dàng xuất thủ. Dù sao có được ưu thế của kinh mạch mộc thuộc tính bẩm sinh bền bỉ, nếu không biết lợi dụng thật sự rất đáng tiếc.

Ngoài ra kết hợp với tâm pháp nội tức mộc hệ trung và cao cấp, Nhạc Vũ lần đầu tiên xác nhận tư chất của mình. Nghĩ thầm nếu như ban đầu tiểu Nhạc Vũ tu tập không phải Bộ Vân Chân Pháp, mà là pháp quyết tu luyện liên quan tới mộc hệ, như vậy mặc dù hiện tại còn chưa được xem là một thiên tài, nhưng tuyệt đối sẽ không bị bại bởi những người có tư chất bình thường bên trong gia tộc.

Nếu như nói hành trình đến Tàng Thư lâu lần này vẫn chưa tìm được phương thức tăng lên tu vi chân khí của chính mình, vô luận hai loại bí pháp hay là những vũ kỹ kia tuy đều có thể hỗ trợ tăng thêm thực lực của hắn, nhưng đến tột cùng cũng chỉ là vật ngoài thân, không giúp được cho hắn vững vàng kiên cố căn bản của chính mình.

Nhưng Nhạc Vũ đối với chuyện này cũng không hề buồn rầu, vừa ban đầu hắn cũng không dám ôm theo hi vọng vào những quyển võ học kia. Chân chính ký thác toàn bộ hi vọng của hắn hắn phải là dược liệu cùng cách điều chế bên trong

lầu, cùng với đại lượng tạp học bí văn về Đông Thắng đại lục mới đúng…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: CƠ QUAN CẤM THUẬT

Ngày hôm sau khi trời vừa hừng sáng, mẹ con Nhạc Trương thị cùng Nhiễm Lực đều đi tới bên từ đường. Lúc này Nhạc Băng Thiến đã bị đào thải khỏi cuộc thi, sở dĩ mỗi ngày đều đi sớm như vậy, chẳng qua chỉ là đi cổ vũ cho Nhiễm Lực mà thôi.

Nhưng khác với ngày thường chính là lần này Nhạc Vũ cũng ra khỏi cửa phòng thật sớm. Sau đó trong lúc ăn điểm tâm lại bị muội muội chê cười một trận.

Mấy ngày qua Nhạc Băng Thiến vẫn nghĩ hắn không chịu chấp nhận thực tế Nhiễm Lực giỏi hơn hắn, trong lòng thật mất mác mới không đến xem Nhiễm Lực thi đấu. Nhưng đối với loại hành động giống như có vẻ trốn tránh này, tiểu nha đầu xem thật chướng mắt.

Nhạc Vũ cũng lười phải giải thích nhiều lời với nàng, nghĩ thầm lo lắng của bá phụ quả nhiên thật có chút đạo lý. Nhạc Trương thị thì không nói gì, đã sớm không biểu lộ vui buồn ra bên ngoài khuôn mặt. Có vấn đề chính là Nhạc Băng Thiến, tiểu muội này của hắn mặc dù khôn khéo thế nào, cũng chỉ là một a đầu còn chưa tới mười hai tuổi, còn chưa học được làm sao che giấu tâm tình chân thật của chính mình.

Sau khi xuất hiện ngoài cửa, hắn cũng không cưỡi Long Giác mã mà dùng phương thức đi bộ vội vã chạy tới phương hướng Tàng Thư lâu. Trạng thái phong tỏa của nơi này còn chưa được giải trừ. Xa xa đã nhìn thấy được có hơn mười vị võ sư đang kéo một cảnh giới tuyến, nghiêm cấm những người không liên quan đi tới gần. Nhạc Vũ từ thật xa đã nhìn thấy được có mấy tộc nhân thêu núi cao trước ngực đều bị ngăn cản lại.

Còn có tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai trong Tàng Thư lâu, ở một góc phía đông lại có một ít khu vực hoàn toàn bị đốt cháy đen. Nhìn qua liền biết đã dùng nước dập tắt lửa cháy, không biết đã xảy ra từ lúc nào, tóm lại ngay thời điểm hắn rời

khỏi ngày hôm qua khẳng định còn chưa có.

Nhạc Vũ không khỏi chật lưỡi, nghĩ thầm mấy lão nhân trong tông tộc thật đúng là đủ khổ tâm, ngay cả loại phương pháp này cũng có thể nghĩ ra được.

Nhưng phương pháp kia chỉ sợ có thể giấu diếm được một ít bình dân bình thường thỉnh thoảng tới nơi này đọc sách mà thôi, chỉ cần là người hữu tâm, sẽ không khó điều tra ra nơi này bị phong tỏa đã xa xa vượt qua thời gian hỏa hoạn phát sinh. Nhưng cho dù đây là lấy cớ, nhưng để che giấu xóa sạch dấu vết hôm qua cũng hoàn toàn đầy đủ.

Chợt mỉm cười, Nhạc Vũ cũng không có ý định xông vào. Giờ phút này khắp chung quanh cũng không biết đang có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu ánh mắt đang quan sát động tĩnh chung quanh Tàng Thư lâu. Lúc này hắn xông vào chẳng qua chỉ tự tìm phiền toái mà thôi.

Giờ phút này hắn rốt cục hiểu rõ vì sao bên trong gia tộc lại xem trọng chuyện hắn sử dụng được bí pháp đến như thế. Đây vượt xa sự tưởng tượng của hắn, chẳng qua chỉ lo lắng chuyện hắn có thể vượt cấp sử dụng bí pháp bị người của Đạm Vân thành phát hiện.

Dựa theo cách nói của mấy vị lão nhân kia, cho dù sau khi đạt tới nội tức tầng mười tám, cũng rất ít có người biết sử dụng những bí pháp này. Bí pháp có tính chất giống nhưu thuật pháp của thần thông yêu tộc tuy rất mạnh, nhưng có tính nguy hiểm tương đối. Thông thường mà nói, cho dù những cường giả địa giai đỉnh phong cũng phải chờ từ mấy năm tới mấy chục năm sau mới cẩn thận tiến hành nếm thử ngàn vạn lần, mới có thể tự nhiên sử dụng. Hơn nữa trong quá trình này, lại có tính nguy hiểm không ít. Cho nên bình thường những người đạt tới cấp tiên thiên căn bản sẽ không nghiên cứu về chuyện này.

Mà bên trong tông tộc Nhạc thị, trừ phi được xác định tu vi cả đời này không thể tiếp tục tiến thêm, hoặc tỷ dụ như bế tắc, nếu không tuân thủ mệnh lệnh cũng không có tư cách biết được có bí pháp tồn tại.

Ở tầng thứ tư trong Tàng Thư lâu, có một loại bí pháp truyền thừa trong tông tộc, có thể làm cho người ta khi gặp phải nguy hiểm không hoàn chỉnh mà thi triển ra bí pháp, nhưng thật nhiều người chính vì vậy đã mất luôn tính mạng. Hơn nữa loại pháp môn này chỉ có trung cấp trở lên. Hơn nữa chỉ có võ sư từng tập luyện trung cấp vũ kỹ hai mươi năm mới có thể sử dụng. Đổi lại lời khác mà

nói, chính là lấy mấy chục năm khổ tu cộng thêm tính mạng cả đời còn lại để đổi lấy sự cường đại trong nhất thời.

Người giống như Nhạc Vũ, có thể trước khi đạt tới thiên tiên lại sử dụng được bí pháp thật sự là dị sổ. Lại suy nghĩ tới uy lực cường đại khi hắn thi triển Tật Phong Thuật và Phong Nhận Thuật, thật không thể trách vì sao bên trong tông tộc lại xem trọng việc này đến như vậy.

Lại nói tới mấy vị trưởng bối hôm qua vội vàng đuổi hắn rời khỏi Tàng Thư lâu, nguyên do là vì ngoại trừ cần phải thu dọn những dấu vết hắn để lại, cũng còn lo lắng sẽ có người chú ý tới việc bên này bị phong tỏa, sau đó đi tới thăm dò sẽ phát hiện được thân ảnh của hắn.

Nhạc Vũ tiếp tục đi về phía trước, chuyển vào trong một hẻm nhỏ lại rẽ liên tục nhiều lần, cho đến khi xác nhận phía sau không còn ai khác, mới chuyển về phương hướng thành chủ phủ, tìm một nơi vắng vẻ leo tường đi vào. Sau đó quả nhiên đúng như hắn suy đoán, trong tộc đã đem những bộ sách ở tầng ba cùng tầng tư trong Tàng Thư lâu chuyển dời đến đại điện nơi này.

Khi mấy vị lão nhân kia nhìn thấy hắn đến, vẻ mặt liền vô cùng cổ quái.

- Sáng sớm ngươi không đến sân luyện võ tập luyện vũ kỹ, cũng không đi xem cuộc so đấu trong tông tộc, chạy tới nơi này làm gì?

Trên mặt mang theo thần thái giận dữ nói chuyện chính là vị lão nhân tóc xám hôm qua, chẳng qua hôm nay hắn thay một bộ quần áo màu đen. Nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào đại điện liền chạy thẳng tới những bộ sách tạp học kia, nhất thời sắc mặt liền xanh mét.

- Thúc tổ, ngài nói hiện tại ta còn đi luyện võ sẽ có ích lợi gì?

Nhạc Vũ cười khổ, cung kính thi lễ với lão nhân. Ngày hôm qua người không biết không tội, nhưng trước hôm nay hắn đã từ chỗ Nhạc Trương thị hỏi thăm ra lai lịch của vị trưởng bối này. Đây là một trong những đệ đệ cùng huyết thống chính tông của tổ phụ đã qua đời của hắn, tên là Nhạc Thiên Mộng, đứng hàng thứ ba trong những con cháu đích tôn bối phận chữ Thiên.

Đến khi hắn hỏi tam tổ phụ này rốt cục có địa vị như thế nào bên trong tông tộc, chỉ từ bối phận kia cùng vẻ mặt vô cùng cung kính của Nhạc Trương thị khi nói

tới người này cùng với tư thái của những vị trưởng bối khác bên trong điện mơ hồ đều lấy vị lão nhân này làm chủ, Nhạc Vũ liền có thể đoán biết được vài phần. Mà trên thực tế căn cứ theo sự hiểu biết của hắn, thân phận vị tam tổ phụ này tôn quý hơn cả Nhạc Duẫn Kiệt, ở bên trong gia tộc cơ hồ là nhất ngôn cửu đỉnh.

Lão nhân tóc xám nghe vậy liền khẽ cau mày, suy nghĩ kỹ quả thật đúng như lời Nhạc Vũ đã nói. Với kiếm thuật đao kỹ của tiểu tử này, đã không còn dùng luyện tập thì có thể tiếp tục đề cao, chỉ có thể dùng đại lượng thực chiến mới có thể ma luyện. Về phần cuộc so tài trong tông tộc, vũ kỹ của những hài tử kia ở trong mắt Nhạc Vũ chỉ sợ là thật khó xem.

Tuy nói như thế, trong lòng lão nhân đối với biểu hiện lười nhác suốt mấy ngày nay của Nhạc Vũ có chút bất mãn nhàn nhạt. Đầu tiên hắn trợn mắt nhìn Nhạc Vũ, lúc này mới khẽ hừ một tiếng phất tay rời đi.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ mỉm cười, bắt đầu lật những quyển tạp thư ra xem, tuy lần này hắn đến vẫn có mục đích tìm kiếm phương pháp nhanh chóng tăng lên thực lực, nhưng Nhạc Vũ vẫn cầm lấy một quyển sách liên quan tới Cơ Quan Thuật.

Thật ra hôm qua khi Nhạc Duẫn Kiệt nhắc tới với hắn chuyện mấy đại thành phía nam mời Cơ Quan Sư đến đối kháng với Sư Ngạc Thú cấp năm, trong lòng hắn liền cảm thấy vô cùng hứng thú đối với loại kỹ thuật "khó tin" này. Chẳng qua hôm qua hắn có chuyện càng trọng yếu hơn cần làm, mới miễn cưỡng đè nén lòng tò mò của chính mình.

Lại nói từ khi hắn hiểu được về thế giới này có sự tồn tại của Cơ Quan Thuật, cũng ở một năm trước. Bên trong chút sách sử tạp ký ở tầng một tầng hai Tàng Thư lâu, hắn từng đọc qua vô số chuyện liên quan tới nó. Bất quá cho tới nay, hắn chỉ cho rằng thứ được gọi là Cơ Quan Thuật nhiều nhất là chế tạo ra mấy thứ tương tự như Lỗ Ban cùng Trương Hành chế tạo để khống chế con rối gì đó mà thôi. Cho dù mạnh mẽ hơn một chút, cũng chỉ được như máy móc đo đạc động đất nào đó. Cho dù bên trong những loại sách kia có chút kể lại thật khoa trương, cũng chỉ là do những tác giả của bộ sách đem Cơ Quan Thuật biến thành thần thoại hóa. Ở thời đại kiếp trước của hắn cũng từng có không ít tỷ dụ về thời đại dã sử xa xưa như thế.

Cho đến hôm qua, khi Nhạc Duẫn Kiệt chính miệng nói với hắn, một chút Cơ Quan Sư cường đại thực lực đủ chống lại yêu thú cấp năm, lúc này Nhạc Vũ mới

ngạc nhiên phát hiện, Cơ Quan Thuật thật không đơn giản như trong sự tưởng tượng của hắn. Những lời miêu tả bên trong sách chỉ sợ tuyệt đối không chỉ là khoa trương…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: DỊCH NGUYÊN ĐAN PHƯƠNG

Thực lực yêu thú cấp năm như thế nào, Nhạc Vũ thực sự còn chưa có khái niệm chính xác. Chỉ biết yêu thú đã tới cấp bậc này, chỉ có tiên thiên cường giả trở lên mới có thể ứng phó. Nếu như loại yêu thú này thật sự nổi điên lên, cho dù chỉ có một con, cũng đủ làm cho hơn ngàn võ sư của Nhạc gia thành tổn thất thảm trọng, thậm chí diệt tộc diệt thành hoàn toàn.

Theo Nhạc Vũ hiểu biết, Sư Ngạc Thú thuộc về hạ cấp linh thú, mặc dù thân thể ở bên trong yêu thú cao cấp chẳng qua chỉ thuộc trình độ trung đẳng mà thôi. Nhưng sức lực bản thân rất lớn, ngạc giáp cả người ngoại trừ một chút bộ vị yếu hại cơ hồ không có bất kỳ sơ hở nào. So sánh chiến lực toàn thân mà nói, mặc dù không bằng những yêu thú cấp sáu bình thường, nhưng xê xích sẽ không quá xa. Mà Cơ Quan Sư kia có được lực lượng có thể đối kháng, thật sự làm Nhạc Vũ khiếp sợ không thôi. Trước tiên hắn liền nghĩ tới những cỗ máy chiến tranh kinh khủng uy lực của thế giới kiếp trước.

Dĩ nhiên Nhạc Vũ chỉ là nghĩ qua như thế. Nếu như chiến đấu cơ hay chiến hạm của thời đại động lực hạt nhân kiếp trước có thể đi tới thế giới này, nói không chừng thật sự có thể đối kháng được những yêu thú cao cấp kia. Vốn dĩ đối với Đông Thắng đại lục vừa mới tiến vào giai đoạn vỡ lòng về số học cùng kiến thức vật lý, tuyệt đối không thể có được những thứ đó. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng cũng chính bởi vì điều này Nhạc Vũ mới cảm thấy vô cùng tò mò về Cơ Quan Thuật.

Nhưng làm Nhạc Vũ cảm thấy thoáng tiếc nuối chính là bên trong tàng thư của Nhạc gia, tuy có chút kiến thức về Cơ Quan Thuật, trong đó thậm chí còn liên quan tới việc chế tạo cơ quan mộc nhân, cơ quan mộc thú không thể tưởng tượng nổi, nhưng không có thứ nào vượt qua phạm vi nhận thức của Nhạc Vũ.

Xem trình độ chế tạo những loại tượng gỗ này, tối đa chỉ có thể làm được tác dụng bưng trà rót nước. Ngoại trừ vẻ tinh xảo, cùng với phương pháp chế luyện cổ quái hoàn toàn không tuân theo quy định vật lý làm Nhạc Vũ cảm thấy thoáng kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đủ để đối kháng với võ sĩ nhân loại cùng yêu thú cấp thấp nhất.

Duy nhất có giá trị, chỉ sợ chính là cơ quan thân thể của mộc nhân, những thứ này được dùng chu sa thủy ngân điêu khắc ra, hắn được xem như cơ quan vận chuyển năng lượng theo đường thẳng quỷ dị. Bên trong sách còn nhiều lần nhắc tới, nhiên liệu dùng để khởi động tượng gỗ chính là yêu lực kết tinh cùng tinh thạch.

- Chẳng lẽ có thể đối kháng được Sư Ngạc Thú cũng là tượng gỗ cơ quan?

Đặt quyển tạp thư cuối cùng có liên quan tới Cơ Quan Thật xuống bàn, chân mày Nhạc Vũ cau lại gắt gao. Lấy khái niệm bình thường mà nói, gọi là cơ quan hắn là những vật có hình dáng cồng kềnh cùng khó thể di chuyển. Nhưng tượng gỗ cơ quan này lại ngoại trừ, cũng chỉ khi sáng tạo được tính cơ động thật cao cấp, mới có thể so sánh được với tốc độ của yêu thú mà dùng đối kháng.

Nhưng tượng gỗ cơ quan như vậy, Nhạc Vũ không cách nào hình dung ra được. Bên trong sách cũng có miêu tả, nghe nói dùng xương cốt yêu thú làm thân thể, lấy địa tinh thiết kiếm khổng lồ làm vũ khí, cao tới trăm trượng, lực lượng có thể nhổ bật núi sông. Chẳng qua thật sự không biết vẻ ngoài bộ dáng cụ thể cùng phương thức chiến đấu lại như thế nào? Thân cao trăm trượng kia lại làm sao đối kháng được sức hút của mặt đất?

Lắc nhẹ đầu cười khẽ, Nhạc Vũ tạm thời buông xuống việc tìm tòi nghiên cứu về Cơ Quan Thuật. Trong lòng hắn vẫn không hiểu được những Cơ Quan Sư kia rốt cục làm sao tạo ra những thứ có thể đối kháng với yêu thú cấp năm. Xem ra nếu hắn muốn hiểu rõ ràng mê đề bên trong, vẫn phải tìm một cơ hội đích thân đi xem tận mắt mới hiểu được.

Thời gian kế tiếp Nhạc Vũ đem tinh lực đặt bên trong những loại sách thuốc. So sánh với loại sách viết về Cơ Quan Thuật, loại sách về y thuật thật nhiều vô cùng. Cho dù với tốc độ lật sách của Nhạc Vũ, suốt một ngày thời gian bất quá chỉ nhớ được qua loa một phần hai trong đó mà thôi.

Từ vẻ trân quý cùng tính thực dụng mà nói, đây quả thật không hổ là bí tàng mấy

ngàn năm của Nhạc gia. Chỉ nói về Bồi Nguyên hoàn, Nhạc Vũ còn phát hiện được nhiều đơn thuốc, còn do nhiều loại dược thảo khác nhau chế tạo thành, ghi ra vô số loại, Nhạc Vũ còn phát hiện được nhiều loại dược thảo vẫn chưa từng được nghe qua. Ở một trình độ nhất định, loại đơn thuốc có thể trợ giúp hắn tu hành nội tức cũng có không hề ít.

Tỷ như có một quyển tên là Nội Ngoại Tố Vấn Tập, bên trong ghi rõ đi tìm một loại đơn thuốc tên là Tử Huyết Tán, nếu có thể sử dụng sau khi luyện võ dưới cường độ cao, có thể giúp thư giãn da thịt, cường kiện gân cốt. Vô luận là bản thân của hắn hay Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều có thể sử dụng được.

Ngoài ra còn có một loại gọi là La Vĩ hoàn, nếu phối hợp với thủ pháp châm cứu, thật sự rất tốt trong việc khai thác kinh mạch, đúng là loại dược vật hiện tại Nhạc Vũ đang cần.

Nhưng hơn ngàn quyển sách này, có thể trực tiếp trợ giúp gia tăng thực lực của hắn, hơn nữa với giai đoạn hiện tại hắn có thể lấy được tới tay lại không có loại thuốc nào.

Có những đơn thuốc có thể nhanh chóng gia tăng tu vi tới trình độ nhất định, không phải nguyên do linh dược khó tìm, giá thành quá đắt mà là vì yêu cầu đối với người sử dụng thực sự quá cao, trên căn bản là loại dược vật chỉ dành cho tiên thiên cường giả sử dụng. Tỷ như có một loại mà Nhạc Vũ xem trọng nhất, chính là Dịch Nguyên đan phương, tài liệu cần thiết chỉ là loại dược vật thấp nhất, cũng dễ dàng tìm kiếm nhất. Loại dược liệu phụ bên trong mặc dù vô cùng trân quý, nhưng vẫn có thể tìm được bên trong Nhạc gia thành. Nhưng vấn đề chính là loại dược vật chủ yếu của nó là cốt tủy cùng yêu đan của yêu thú cấp năm, chỉ sợ hợp sức mấy ngàn võ sư của Nhạc gia thành cũng khó thể thu vào trong tay. Nhạc Vũ càng không cho rằng gia tộc sẽ vì mình làm ra chuyện hi sinh đến như thế .

Về phần những đơn thuốc khác, trình độ biến thái đúng là càng hơn một bậc. Có đôi khi chỉ là một loại dược vật phụ trợ, cũng có giá trị cao gần vạn kim, đoán chừng bán đi cả Nhạc gia thành cũng không mua được một phần tư tài liệu dùng chế thuốc.

Nhưng nghĩ lại cũng thật khó trách, nếu ngoài Bồi Nguyên hoàn của Nhạc gia, thật còn có phương thuốc nào có lợi cho gia tộc, như vậy hiện nay số lượng võ sư cao cấp không chỉ có bao nhiêu đó mà thôi.

Không còn thu hoạch được gì bên trong tàng thư của Nhạc gia, tâm tình lúc về nhà của Nhạc Vũ thật sự vô cùng buồn bực. Liên tục mấy ngày sau đó, hắn vẫn sáng sớm tìm tới thành chủ phủ, đi xem những bộ sách còn lại, sau đó mỗi ngày đều thất vọng quay về.

Trong mấy ngày này sắc mặt các vị trưởng bối ngày càng khó xem hơn. Cho đến khi Nhạc Vũ hoàn toàn buông xuống quyển tạp thư cuối cùng, bắt đầu thỉnh giáo nghi vấn về vũ kỹ với họ, lúc này họ mới nở nụ cười, bất quá chỉ tới ngày thứ hai, ngay cả người có thành tựu võ học cao nhất là Nhạc Thiên Mộng cũng tuôn mồ hôi ròng ròng, trong lòng tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng tư vi phức tạp may mắn trộn lẫn.

Trước kia trong mắt những vị lão nhân này, Nhạc Vũ vốn không hề làm việc gì có vẻ đàng hoàng. Nhưng khi Nhạc Vũ bắt đầu thực sự đem lực chú ý dời lên vũ kỹ, cũng liền triển lộ ra thiên phú kinh người, lại làm cho họ có cảm giác không sao chịu nổi. Mỗi câu hỏi của Nhạc Vũ, không phải hỏi ngay chỗ tinh diệu trong vũ kỹ của họ thì cũng là thiếu sót mấu chốt nhất. Rất nhiều địa phương ngay cả chính họ cũng chưa từng đi chú ý, cũng không trả lời được. Mà Nhạc Vũ chỉ cần giải thích một chút, lại càng làm cho họ có cảm giác như được đốn ngộ, hoàn toàn tỉnh khỏi cơn mê muội.

Liên tục mấy ngày như thế, mấy vị lão nhân dù cảm thấy thực sự vô cùng xấu hổ, nhưng đồng dạng cũng thu hoạch không nhỏ. Cảm giác như chút vấn đề của Nhạc Vũ vừa làm bọn họ có chút mong đợi, vừa làm họ có chút thấp thỏm. Tất nhiên họ chưa từng phát hiện, nét cười khó thấy của Nhạc Vũ, mỗi một ngày càng thêm dày hơn.

Có lẽ do xuất thân từ quân lữ, ở kiếp trước Nhạc Vũ cũng không biết xử lý quan hệ nhân tế. Cho dù xen lẫn giữa giới đánh thuê đầy âm mưu nham hiểm thâm độc, hơn nữa chỉ là một mình đi lại nhiều hơn. Nhưng đối với mấy vị lão nhân say mê võ học như tính mạng, hắn tự nhiên biết rất rõ ràng, mình nên sử dụng loại phương thức gì để có thể tranh thủ được hảo cảm. Dù sao trong mấy năm tương lai, hắn đều cần tới lực lượng hỗ trợ của tông tộc khá lớn.

Cho nên việc biểu diễn giá trị bản thân dĩ nhiên trọng yếu, cùng nhân vật quyền thế bên trong tông tộc làm tốt quan hệ cũng đồng dạng không thể thiếu.

Hai ngày này không phải đơn thuần là lấy lòng, trao đổi cùng mấy vị trưởng bối

hắn có được ích lợi không nhỏ. Rất nhiều chỗ hắn không giải thích được, nếu muốn hắn tự mình tìm hiểu tất nhiên phải phí mất không ít thời gian. Thậm chí nếu thời gian cho phép, hắn chỉ hận không thể kéo dài cuộc sống như vậy cho đến vĩnh cửu.

Nhưng ở ngày thứ năm, cuộc so đấu của tông tộc cuối cùng đã gần kết thúc. Vào buổi tối của ngày cuối cùng, Nhạc Vũ rời khỏi thành chủ phủ thật sớm, về nhà ngồi lên xe ngựa của Nhạc Trương thị đi thẳng tới từ đường tông tộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: ĐẠI YẾN TÔNG TỘC

Bên trong xe ngựa đang lộc cộc lăn bánh, nghe nói trận đánh cuối cùng của Nhiễm Lực lại bại bởi Lâm Trác, Nhạc Vũ thật sự có chút ngạc nhiên không dám tin tưởng.

Phải biết rằng trước trận so đấu lần này, hắn đã chuẩn bị đầy đủ công khóa cho Nhiễm Lực. Bao gồm phân tích đặc tính nội tức của Lâm Trác, cùng chút ít thương thế ẩn sâu trong thân thể Lâm Trác, còn cả đặc điểm xuất kiếm, phải nói thật sự chu đáo. Thậm chí tối hôm qua hắn còn căn cứ theo quyển Trùng Tiêu Tích Tà kiếm quyết xem được ở Tàng Thư lâu, cố ý thiết kế vài chiến thuật tấn công cho Nhiễm Lực, cho dù tu vi của hắn có kém hơn Lâm Trác một tầng, cũng phải đủ ứng phó đem tên kia hung hăng áp chế mới đúng.

Tuy nói hắn có chút thiên vị, nhưng Nhạc Vũ lại không hề cảm giác được mình làm vậy có gì là không đúng. Nhiễm Lực ở trên danh nghĩa là người hầu của hắn, nhưng ngay từ nửa năm trước hắn đã xem Nhiễm Lực là huynh đệ sinh tử. Về phần Lâm Trác, nếu nói nghiêm khắc một chút hắn chỉ là một người xa lạ có chút quen thuộc mà thôi. Còn trong tương lai, hắn tạm thời chỉ tính toán đối đãi người này như công cụ sai khiến làm việc.

Có người thân cận mà không quan tâm tới, ngược lại đi thân cận chiếu cố người ngoài, cõi đời này thật không nghe qua có đạo lý như vậy.

Nhưng cho dù đã được hắn chuẩn bị chu toàn cặn kẽ, Nhiễm Lực vẫn gặp phải kết quả bại trận, điều này thật sự làm hắn có chút không hiểu nguyên nhân.

- Ngươi ngu xuẩn! Lúc trước ta dạy ngươi ra sao? Bảo ngươi ngay từ lúc đầu cần toàn lực ứng phó, tiêu hao chân khí của hắn, chế trụ tên kia đừng làm cho hắn có cơ hội hồi phục, rốt cục ngươi có làm theo không vậy?

Dùng ngón tay gõ lên đầu Nhiễm Lực, vẻ mặt Nhạc Vũ như sương lạnh. Trong lòng hắn có chút ảo não đáng tiếc như rèn sắt không thành thép, cũng có oán giận vì bị Lâm Trác làm mất mặt. Hắn vốn dự định để cho Nhiễm Lực đích thân

đòi lại mối hận đánh thua Lâm Trác lần trước, chẳng qua hiện tại xem ra mưu kế tỉ mỉ của mình đã hoàn toàn bị phá sản.

- Nói thật ra, tên kia bất quá chỉ là phế vật sắp chết mà thôi! Nội tức cường độ cấp võ sư, ta xem hắn nhiều nhất chỉ có thể dùng được ba phút là sẽ xảy ra vấn đề! Lúc trước suốt mười ngày liên tục còn là khổ chiến. Ngay cả như vậy ngươi cũng không thắng được, ngươi còn không bằng đi tìm chết cho rồi đi!

Nhiễm Lực vẫn luôn trầm mặc không nói, khuôn mặt mang theo vẻ xấu hổ. Nói khách quan một câu lần này không đoạt được giải nhất, lại thêm một lần bại bởi Lâm Trác mà tiếc nuối, thật ra lần này hắn càng thêm quan tâm vì đã đánh mất mặt mũi của Nhạc Vũ cùng mấy vị lão sư.

Có mấy vị giáo tập xem trọng hắn, tự mình âm thầm an bài quá trình cuộc thi cho hắn, lại thêm vũ kỹ của Nhạc Vũ dạy cho, đã tuyệt đối được xem như có được người cấp bậc tông sư chỉ điểm. Nếu như vậy vẫn bị thua bại bởi Lâm Trác, theo Nhiễm Lực nghĩ mình thật sự đem mặt mũi vứt hết sạch sẽ.

- Huynh làm gì có tư cách đi trách tiểu Lực ca?

Đối diện hai người, Nhạc Băng Thiến có chút không vui, khuôn mặt oán giận đến ửng đỏ:

- Lần này Lực ca cũng đã đứng thứ hai trong cuộc thi đấu trong tông tộc! Huynh thì sao? Ngay cả tư cách tham gia cuộc thi cũng không có! Hơn nữa mọi người xem trận tỷ thí kia đều biết, không phải Lực ca không bằng Lâm Trác, mà từ đầu tới đuôi tên kia không hề có cơ hội phản kích. Nếu không phải tình thế cuối cùng hắn lại cấp bách muốn liều mạng, Lực ca lại mềm lòng thu tay lại, kết quả bây giờ nhất định không phải là như vậy…

Nhạc Vũ nghe vậy đem ánh mắt kinh ngạc nhìn về hướng Nhiễm Lực. Tuy hắn đã biết kết quả, nhưng không nghĩ đến tình hình cụ thể và tỉ mỉ lại biến thành như vậy. Mà Nhiễm Lực cũng không hề vì vậy lại cảm giác dễ chịu hơn chút nào, ngược lại càng cảm thấy thật xấu hổ, ngay cả đầu cũng đã muốn chôn luôn xuống hai gối.

Về chuyện cuối cùng Lâm Trác muốn liều mạng trong trận chung kết, Nhạc Vũ đã sớm có phán đoán, cũng đã chuẩn bị đầy đủ cho lần này. Chuyện hắn cần làm chính là dựa theo phương án Nhạc Vũ cung cấp, sau đó đem cây búa hung hăng

không chút lưu tình chém qua, cắt đứt tia may mắn cuối cùng của đối phương là được.

Mà trên thực tế, nếu như lúc ấy hắn làm theo kế hoạch, chẳng những bản thân không chút tổn hao gì, Lâm Trác cũng sẽ mang theo cánh tay bị cụt trọng thương mà thua cuộc. Nhưng cuối cùng chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy tên kia mang theo ánh mắt tuyệt vọng, kiên quyết cùng thê thảm lao tới, cuối cùng hắn lại lựa chọn thu tay lại.

Giờ phút này Nhạc Băng Thiến đối với không khí quỷ dị giữa hai người không hề phát giác được gì, vẫn cười lạnh nói:

- Còn tên Lâm Trác kia, người ta so với huynh còn mạnh hơn không biết mấy lần. Bằng vào huynh cũng dám nói người ta là phế vật? Người ta còn được mấy vị võ sư khen ngợi có được thực lực so với võ sư trung cấp, chẳng lẽ huynh nói áp chế thì có thể áp chế được hay sao? Căn bản đúng là đứng nói chuyện không đau thắt lưng, còn có thân thể của hắn…

Nói tới đây, vẻ mặt Nhạc Băng Thiên bỗng nhiên ngẩn ra, nhớ tới tình hình trên lôi đài hôm nay, cùng lời của vị huynh trưởng bất tài của mình nói ra không khác bao nhiêu.

Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, đem lời của muội muội ném bỏ, cảm giác tiếc hận cùng tức giận đối với việc bại trận của Nhiễm Lực cũng hoàn toàn biến mất. Cho tới nay Nhiễm Lực ở trước mặt hắn luôn rất thành thục, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra tên đại ngốc này cũng có một mặt mềm lòng như thế.

Bây giờ điều duy nhất hắn để ý cũng chỉ là thái độ của Nhạc Trương thị. Chẳng qua Nhạc Trương thị vẫn làm như không hề nghe thấy lời nói của bọn họ, đưa mắt nhìn ra dòng người bên ngoài cửa sổ.

Sau cuộc thi đấu trong tông tộc, sẽ mở buổi yến tiệc trong gia tộc, cũng quan trọng không kém buổi tế tổ mười ngày trước. Đây cũng là lý do vì sao Nhạc Vũ lại gấp gáp trở về hội họp cùng người nhà, lại phải vội vàng thay một bộ quần áo mới.

Lần này khi bốn người đi tới từ đường, nơi này đã được bày ra mấy ngàn bàn tròn lớn, nhưng không ồn ào náo động như mấy ngày trước. Gọi là tộc yến, như vậy những người có tư cách dự tiệc nơi này cũng chỉ có Nhạc thị tộc nhân mà

thôi. Trừ một ít khách nhân trọng yếu, những người hầu nô bộc khác cho dù địa vị có cao tới đâu, cũng không có tư cách tham dự.

Vừa tiến vào bên trong, mấy người đã được chấp sự đang nghênh đón ngoài từ đường chuyên môn an bài vị trí gần với phía trước. Nhưng Nhiễm Lực không đi cùng, tới đây đã bị tách ra khỏi bọn họ, được dẫn tới bàn tiệc trước nhất. Ngồi cùng bàn với tộc trưởng chính là vinh hạnh đặc biệt trong tông tộc dành cho ba người đứng hàng đầu tiên của cuộc so tài.

Nhưng nhìn vào tình hình mấy bàn phía trước, Nhạc Vũ âm thầm buồn cười, nói là cuộc thi đấu tông tộc, nhưng trong ba người đứng hàng đầu lại không có ai là họ Nhạc. Thật ra vị đường huynh Nhạc Lâm kia, lần này vốn có cơ hội đứng trước mười, đáng tiếc ngày thứ nhất đã bị hắn đánh bị thương toàn thân. Cũng may tên kia còn trẻ, ngày sau ít nhất còn có hai lần cơ hội tham gia cuộc so đấu. Chỉ cần một lần thắng cuộc, cũng đủ bảo đảm tiền trình vô lượng sau này của hắn.

Sau đó Nhạc Vũ nhìn thấy Nhiễm Lực ngồi vào chỗ của mình, liền có vô số người tìm đủ mọi lý do cùng hắn trò chuyện lôi kéo làm quen, lần này mặc dù Nhiễm Lực không chiến thắng, nhưng đủ cho rất nhiều người nhìn thấy được thực lực cùng giá trị của hắn.

Mà trái ngược với cảnh này, bên cạnh Lâm Trác thật vắng lạnh. Cho dù hắn thành công đoạt giải nhất cuộc so tài lần này, tiền đồ của vị thiếu niên kia vẫn không thấy có ai xem trọng. Nhưng lưng của Lâm Trác vẫn thẳng tắp ngồi thẳng, phảng phất giống như một ngọn núi cô độc đứng lặng trong gió lạnh rét buốt, lộ ra vẻ cô tịch cùng bi thương dị thường.

Nhạc Vũ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, khóe môi khẽ nhếch lên. Hắn vốn tưởng rằng sở dĩ người này mong đợi với cuộc so tài trong dòng họ lớn đến như thế, chính là vì muốn đạt được viên Cường Tủy hoàn để đề cao thực lực. Nhưng hôm nay xem ra tình hình thật không đơn giản như trong sự tưởng tượng của hắn.

Cho dù đã được hắn nhận lời hứa hẹn chữa trị, nhưng tên kia vẫn dùng phương thức tiêu hao tính mạng của mình một đường xông vào trận chung kết, sau đó lại chọn phương thức liều mạng để chiến thắng. Tính tình người này càng thêm kiêu ngạo hơn hắn vẫn nghĩ!

Đang trầm tư, suy nghĩ của Nhạc Vũ đột nhiên bị âm thanh hô quát cắt đứt. Hắn nhìn lên, chỉ thấy phía trước đoàn người đang vội vã đứng dậy, mà ngay cửa từ đường, Nhạc Duẫn Kiệt đang cùng một người chừng ba mươi tuổi mặc trang phục có thêu đồ án đám mây từ bên trong cửa đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 86: NGOÀI Ý LIỆU

Nhạc Vũ có chút kinh ngạc mở trừng hai mắt, nhìn vào trang phục của người kia, hắn phải là một nhân vật trọng yếu của Đạm Vân thành. Nhưng từ khi Hồng Chính bị giết chết đến hiện tại, chỉ mới hơn mười ngày mà thôi, làm sao lại tới nhanh như vậy?

Hơn nữa người này là vị nào trong số những cường giả của Đạm Vân thành?

Trong thời gian một năm đi tới thế giới này, mặc dù Nhạc Vũ đã tốn không ít thời gian để quen thuộc hoàn cảnh sự vật quanh mình. Nhưng đối với việc tại Bắc Mã Nguyên rốt cục có những nhân vật cao thủ nổi tiếng nào, dù là người bên cạnh hắn cũng không biết rõ ràng, huống chi là người từ nơi khác tới. Hắn chỉ có thể từ bảy sợi chỉ bạc thêu trên tay áo người nọ mà suy đoán thân phận của đối phương tại Đạm Vân thành hắn không thể thấp mà thôi.

Không biết có phải do ảo giác của hắn hay không, từ lúc mới bắt đầu Nhạc Vũ đã cảm giác được người trung niên kia luôn hữu ý vô ý đưa ánh mắt quét về phía bên này. Hơn nữa ở sau lưng hắn luôn luôn có một loại cảm giác khiến sống lưng hắn như rét lạnh cả người. Nhưng khi hắn quay đầu lại thì không phát hiện ra có bất kỳ dị trạng nào khác. Chỉ có thể nhìn về hướng đó, thấy được phu thê Nhạc Hữu Phương cùng Trương Huệ Linh đang ngồi nơi đó, đang vui vẻ cười nói với những người cùng bàn.

Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng không tiếp tục để ý tới. Những người của Đạm Vân thành hiện tại chỉ là hoài nghi đối với hắn mà thôi, về phần đôi phu thê ở phía sau hắn, thuần túy chỉ là muốn tìm chết.

Chuyện xảy ra hôm đó hắn vốn không muốn tiếp tục truy cứu. Nhưng hôm nay cho dù hắn muốn buông tay cũng đã không buông tay được nữa. Đánh rắn không chết sẽ bị cắn ngược lại, những lời này quả nhiên có đạo lý.

Bất quá những điều này còn chưa đủ cho Nhạc Vũ đặt trong lòng. Làm cho hắn có chút chân chính quan tâm là mười mấy người đang ngồi cùng bàn.

Những nam tử trưởng thành thuộc về bốn gia đình đích tôn trong tông tộc, theo quy củ đều có chỗ ngồi phía trước. Vì vậy ở nơi này chỉ còn lại phụ nhân cùng hài tử. Có một tình hình thật thú vị, trong những người này rõ ràng được chia làm hai phe phái. Phần lớn trong đó đối với ba người trong gia đình họ lại không có chút phản ứng. Tuy hiện tại gia đình họ mở tiệm thuốc, cuộc sống khá giả hơn không ít, nhưng ở trong mắt những phụ nhân kia, vẫn còn chưa lên được mặt bàn. Tuy không cố ý đi đắc tội, nhưng cũng không xem bọn họ vào đâu.

Mà những người còn lại tuy vẻ mặt ôn hòa với Nhạc Trương thị, nhưng trong lúc nói chuyện lại mơ hồ biểu lộ ra vài phần không hòa thuận. Nhạc Vũ đoán chừng mấy người này chỉ sợ là bị trượng phu hoặc trưởng bối trong nhà nhắc nhở, nhưng có mấy lời lại không cách nào nói ra. Cho nên tuy bên ngoài bộc lộ ra vài phần thân thiết, nhưng trong lòng vẫn mang nguyên ý niệm xem thường.

Nhìn khuôn mặt của Nhạc Băng Thiến mơ hồ lộ ra vẻ cô đơn cùng không cam lòng, Nhạc Vũ thoáng cau mày.

Bên trong bữa tiệc này, ba mẫu tử họ giống như là người dư thừa, bị mấy người ngồi cùng bàn hoàn toàn bài xích bên ngoài.

Đối với chuyện này vốn Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, vấn đề là người nhà của hắn. Xem ra chính hắn nên nghĩ biện pháp khác, tìm một thân phận giúp cho Nhạc Trương thị có thể đứng thẳng thắt lưng nói chuyện bên trong tông tộc. Tâm tình của các vị trưởng bối trong tông tộc muốn che giấu bản lãnh của hắn tuy hắn có thể hiểu được rõ ràng, nhưng hắn cũng không thể để cho mẫu thân cùng muội muội bị ủy khuất đến như thế.

Thời gian kế tiếp thật sự rất nhàm chán. Nhạc Duẫn Kiệt dẫn đầu, mấy vạn tộc nhân lại tiếp tục tế điện tổ tông. Đợi đến khi hoàn thành đầy đủ nghi thức, đã sau nửa giờ, ngay sau đó lại phát phần thưởng cho những tinh anh giành được ngôi vị trước mười. Lần này mặc dù không có Cường Tủy hoàn, nhưng bên trong tông tộc cũng đã mất chút ít tâm tư. Lâm Trác lấy được một thanh dị binh cấp mười Ánh Thủy kiếm, một Long Lân mã cộng thêm năm trăm lượng bạc. Mà Nhiễm Lực đứng thứ hai, cũng được một thanh Khai Sơn Việt dị binh cấp chín, một Long Lân mã nhưng chỉ được thêm ba trăm lượng mà thôi.

Bất quá điều này có vẻ như phần thưởng thấp hơn Lâm Trác chút ít. Khai Sơn Việt nặng tới một trăm sáu mươi cân, hai lưỡi, dùng tài liệu rất đủ, trên danh

nghĩa tuy chỉ là dị binh cấp chín, nhưng nếu chính diện đối kháng với bảo khố binh mười một cấp, cũng có thể không rơi vào thế hạ phong. Nếu ước định giá trị của cây búa này, nhất định phải giá trị hơn thanh Ánh Thủy kiếm của Lâm Trác.

Làm Nhạc Vũ không hề có chút cảm giác ngoài ý muốn chính là khi không thấy Cường Tủy hoàn, Lâm Trác chẳng qua chỉ hơi thất vọng, thần sắc liền khôi phục như thường, tựa hồ không hề để trong lòng.

Tới lúc này Nhạc Vũ đã cảm giác vô cùng nhàm chán. Nhưng thời gian kế tiếp, vẫn còn chưa chính thức mở tiệc, mà do mấy vị tộc lão chủ trì, phê bình ưu khuyết điểm của tất cả tộc nhân có chức vụ bên trong tông tộc kể cả Nhạc Duẫn Kiệt. Quá trình này khá dài dòng, cũng may hiện tại không cần phải giữ nghiêm túc như trước, chút ít sự vụ bên trong tông tộc cũng không liên quan gì tới bọn họ, chung quanh dần dần nổi lên tiếng xôn xao cùng tiếng cười nói.

Sau mấy phút đột nhiên toàn trường đều yên tĩnh lại. Đây không phải buổi phê bình đã kết thúc, mà do Nhạc Duẫn Kiệt không biết lý do vì sao bỗng nhiên lên vươn người đứng lên. Vô số ánh mắt đều mang theo vẻ kinh ngạc khó hiểu nhìn tới, trong đó tràn ngập vẻ hâm mộ cùng đố kỵ.

Nhạc Vũ còn đang mơ hồ khó hiểu, Nhạc Duẫn Kiệt đã ôm quyền hướng bốn phía chung quanh vái chào:

- Chư vị phụ lão huynh đệ, trước khi mở buổi tộc yến hôm nay, còn có một chuyện muốn thông tri với chư vị. Con cháu đích tôn đời thứ tư của gia tộc là Nhạc Vũ, đã được chư vị tộc lão trong tông tộc nghị định, đặc biệt nhận lấy một vị trí bên trong Nghị Sự đường. Nhưng vì tuổi tác còn quá nhỏ, kiến thức lịch duyệt đều không đủ trông coi công việc, vì thế vị trí ở Nghị Sự đường tạm thời giao cho mẫu thân của hắn là Nhạc Trương thị tạm giữ chức! Nhạc Trương thị cũng sẽ quản lý kinh doanh tất cả dược vật cùng vũ khí bên trong tông tộc…

Thanh âm Nhạc Duẫn Kiệt trầm hùng hào sảng, lại cố ý sử dụng nội tức, tuy Nhạc Vũ ngồi cách xa chừng mười trượng như vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Một khắc này, không chỉ là những phụ nhân đang ngồi cùng bàn đều đang ngạc nhiên trợn tròn hai mắt, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin nhìn qua, thậm chí chính là Nhạc Trương thị cũng vô cùng kinh ngạc.

Vị trí bên trong Nghị Sự đường, mặc dù chỉ là hư danh, ngoại trừ chút chuyện đại sự bên trong tông tộc, cũng không có nhiều quyền lợi nào khác. Nhưng dựa theo quy tắc ngàn năm của Nhạc thị, cũng chỉ có người nào đạt được vị trí bên trong Nghị Sự đường, mới chân chính được xem là tộc nhân trọng yếu của Nhạc thị, chân chính có tư cách chấp chưởng trọng quyền bên trong tông tộc. Ngoài ra sau khi chết bài vị sẽ được đưa vào từ đường, không cần giống như những người khác, chỉ được khắc tên trên những cột đá bên trong từ đường.

Thậm chí ngay cả bối phận chữ Phổ cũng khác với tộc nhân bình thường. Tỷ như phụ thân của Nhạc Vũ là Nhạc Duẫn Đức, dùng bối phận chữ Duẫn, mà những tộc nhân cùng thế hệ khác lại chỉ được dùng chữ Hữu.

Bất quá người đạt được vinh hạnh này, nếu không phải có vũ kỹ xuất chúng, thì phải có thể lực làm cho tất cả tộc nhân đều khâm phục, hoặc là người có công lớn với tông tộc. Hơn nữa mỗi một thời đại, đều chỉ được giới hạn bên trong ba mươi người. Vì vậy mỗi lần trao tặng vị trí bên trong Nghị Sự đường, tông tộc vẫn vô cùng cẩn thận, thường thường cần phải có kinh nghiệm khảo hạch suốt mười mấy năm mới có cơ hội. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng năm nay đừng nói là tam giáp, dù trong thập cường tinh anh cũng chỉ có người của gia đình chữ Lôi mới miễn cưỡng được gia nhập vào. Vốn ai cũng cho rằng năm nay đã không còn người nào có thể đạt được vị trí bên trong, cho nên giờ phút này mọi người mới cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không chỉ kinh ngạc vì danh tiếng phế vật của Nhạc Vũ lại đạt được vinh dự như vậy, lại càng ngạc nhiên vì trong lời nói của Nhạc Duẫn Kiệt, còn trao tặng cho Nhạc Trương thị trách nhiệm nặng nề!

Quản lý tất cả kinh doanh dược vật cùng vũ khí bên trong tông tộc, nói cách khác, ngàn dặm phạm vi phân bộ thuộc về tông tộc, tiệm thuốc, tiệm rèn, cùng cửa hàng da thú, tương lai đều phải đặt dưới sự quản hạt của Nhạc Trương thị. Mà những ngành kinh doanh này cũng đã là nơi thu nhập một phần tư tài lực của cả dòng họ…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Nghĩ mãi không thông

Trầm lặng một hồi lâu, vẻ hồ đồ trong mắt Nhạc Trương Thị mới dần mất đi, đầu tiên bà liếc xéo Nhạc Vũ một cái rồi đứng lên đáp lễ Nhạc Duẫn Kiệt. Sau đó đè nén sự kích động trong lòng, ngẩng đầu ngang nhiên đối mặt kia với những ánh mắt đủ các tâm trạng từ bốn phương tám hướng nhìn vào.

Vào lúc này, tất cả những ủy khuất, bất bình trong lòng bà từ sau khi trượng phu qua đời mấy năm đều phát tiết ra. Toàn thân bà như được tháo xuống một gánh nặng mấy trăm cân, trở nên nhẹ nhàng vô cùng, chân chính kiêu hãnh trước những cặp mắt của tộc nhân tỏ vẻ thương hại!

Một chỗ ngồi trong nghị sự đường đã làm tất cả những lo lắng trước đây của bà tan thành mây khói. Thậm chí ở một mức độ nào đó có thể tham dự vào việc định đoạt chức vị của hơn hai mươi vị đại chấp sự trong tộc. Quản lý sự vụ tiệm thuốc và vũ khí cũng đồng nghĩa quyền sinh sát của hơn một vạn bảy ngàn người trong tộc, hai trăm võ sư đều ở trong một ý niệm của bà.

Ngày hôm nay, có được quyền thế cao như vậy trong Nhạc gia thành, so với bà cũng không quá mười người.

Bất quá hết thảy những việc này đều không làm cho bà vui mừng bằng việc tận mắt nhìn thấy con trai mình lớn lên thành tài. Trương Dao Di bà cuối cùng cũng không phụ trượng phu đã chết của mình, còn có ngày ngẩng đầu trước mặt liệt tổ liệt tông!

Yên lặng cầu nguyện trong lòng, Nhạc Trương Thị thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước, khóe môi hiện lên ý cười. Muội muội đã xuất giá của bà mặc dù làm người ta sinh chán ghét, bất quá có một câu rất đúng, phụ nữ như bọn họ thì chỗ dựa lớn nhất vẫn là con cái của của mình.

Lúc này Nhạc Vũ đang khẽ nhíu mày nên cũng không phát giác ánh mắt quái dị của Nhạc Trương Thị. Hôm nay hắn cuối cùng đã hiểu lúc trước Nhạc Duẫn Kiệt tại sao lại nói người của Đạm Vân Thành sau này sẽ chú ý vào nhà hắn.

Việc này nếu như muốn không làm cho người ta chú ý thật sự là khó khăn.

Quyết định hôm nay của Nhạc Duẫn Kiệt và mấy vị bô lão trong tộc cố nhiên làm hắn cảm thấy thoải mái, song trong lòng vẫn có mấy phần nghi ngờ.

Hắn thật sự không rõ nguyên nhân cao tầng Nhạc gia muốn đem hắn đặt trên lửa. Chẳng lẽ nói đây là bọn họ tính toán bày ra nghi trận, chơi trò hư hư thật thật hay sao?

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ bỏ qua ý nghĩ đó trong đầu không nghĩ nữa. Vô luận Nhạc Duẫn Kiệt rốt cuộc tính toán như thế nào cũng không quan hệ tới hắn. Cho dù là Đạm Vân Thành xác định người là do hắn giết chết thì cũng không thể công khai tới Nhạc gia thành.

Về phần thủ đoạn ám sát, cho dù Đạm Vân Thành tới bao nhiêu, hắn cũng có biện pháp ứng đối. Điều duy nhất phải lo lắng chính là an toàn của mẫu thân và Nhạc Băng Thiến nên việc phải làm là tăng cường lực lượng hộ vệ bên cạnh bọn họ.

Nghĩ đến điểm này, cặp lông mày của Nhạc Vũ càng nhíu chặt lại thành hình chữ Xuyên (). Nếu quả thật có thể nắm giữ dược vật và quyền kinh doanh trong tộc, như vậy chỉ cần Nhạc Trương Thị kiếm chút màu mỡ trong đó cũng đủ để cho nhà hắn phất lên sau một đêm.

Vấn đề là ở võ sư, những võ sư cấp thấp thì nhà hắn muốn thuê bao nhiêu cũng có. Cho dù là Nhạc gia thành không có thì bên Lê thành cũng không ít. Nhưng nếu quả thật là đối mặt với Đạm Vân Thành thì phần lớn trong số đó sẽ không dùng được.

Về phần cấp bốn trở lên thì tại bất cứ thành trì hay gia tộc nào cũng là lực lượng trung thành, không thể tìm đến dễ dàng, cho dù có thể thì nền tảng kia cũng khó làm cho người ta tín nhiệm.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới mình lúc trước ở phủ thành chủ, nhìn qua những phương thuốc kia. Hiện nay mà nói, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp từ những dược vật và y thuật của hắn. Nếu như không tiếc trả giá đắt, hắn cũng có biện pháp cấp tốc tạo ra mấy vị võ sư trung cấp. Chỗ khó duy nhất chính là khó có thể tìm được người tín nhiệm để phó thác.

Cùng một thời gian, ở một nơi xa hơn, trong lòng Trương Huệ Linh đang lạnh như băng. Cặp mắt của nàng, từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm vào một thân ảnh bạch y thanh tú động lòng người trước mặt, chén trà nhỏ trong tay rơi xuống đất cũng không để ý.

Nàng không nhớ rõ, đã không biết là lần thứ bao nhiêu nhìn vào đường tỷ của mình với vẻ hâm mộ lẫn ghen ghét.

Từ lúc ra đời đã vậy, đường tỷ của nàng đã được vô số người sủng ái, không phải lo chuyện gì. Mình lại chỉ có thể đứng xa xa nhìn, sau đó quát tháo hành hạ những người hầu trong tộc để trút giận.

Vào thời điểm xuất giá cũng thế, đường tỷ của nàng được đón tiếp rầm rộ với bao nhiêu của hồi môn. Còn Trương Huệ Linh này lại chỉ có thể tỉnh tỉnh mê mê bị trưởng bối sắp xếp đem đến Nhạc gia thành, đợi chờ vận mệnh không biết may hay rủi.

Đến tận lúc này cũng không có gì khác biệt với những năm tháng trước, song trong lòng của nàng lại có thêm nhiều phần sợ hãi.

Nguyên tưởng rằng mình rốt cục có thể đường đường chính chính đứng trước mặt nữ nhân kia, từ trên cao nhìn xuống, tự mình nói với đường tỷ con vợ cả kia, Trương Huệ Linh ta mới ra đời thì không bằng ngươi, nhưng này sau này, ngươi sẽ không bằng ta!

Nhưng là tại sao, tại sao nữ nhân kia lại hết lần này tới lần khác vượt lên?

Một chút hồi hộp vụt qua tâm trí Trương Huệ Linh. Nàng nhớ tới thái độ cổ quái của mấy vị bô lão mà mấy ngày qua theo trượng phu tới bái phỏng, việc nữ nhân kia tiến vào nghị sự đường đã sớm được quyết định sao? Lúc tế điện, Nhạc Duẫn Kiệt đem chuyện của nàng, từ chối đến sau tế tổ mới tiếp tục xử lý có phải hay không đã cười nhạo không biết tự lượng sức?

Trong lòng của nàng rối bời, một vị trí trong nghị sự đường tuyệt không phải là do một mình ai quyết định. Trong ba mươi vị bô lão trong tộc ít nhất cũng có sáu thành rưỡi, phần còn lại thuốc ba phòng. Xem ra Dao Di tại sao lại được sự đồng ý của ba phòng, chẳng lẽ chỉ bằng vào đứa con phế vật kia?

Nỗ lực đè nén sự bất an và hoảng sợ trong lòng, Trương Huệ Linh vô cùng khó khăn nghiêng đầu, sau đó nhìn thấy sắc mặt trắng xanh của trượng phu Nhạc Hữu Phương, thân thể hơi run rẩy. Còn ánh mắt của những người ngồi trong bàn đều đầy vẻ trách cứ lẫn bất mãn.

Trương Huệ Linh đầu tiên là chỉ cảm thấy toàn thân như bị sét đánh, sau đó trong miệng đắng ngắt. Lúc này nàng chỉ muốn cười thật to, chẳng lẽ nam tử tràn đầy mùi vị xa lạ này thực sự chính là phu quân mà những năm này hàng khổ tâm mưu kế, lo lắng hết lòng đi giúp sao?

Trong phút chốc, nàng chỉ cảm thấy cả cuộc đời mình đã vỡ nát, không còn chút gì ý nghĩa.

"Duẫn Kiệt huynh! Tình hình này, thật đúng là kỳ quái!"

Trên chỗ ngồi phía trước quảng trường, Hồng Minh khẽ mỉm cười, không chú ý đến vô số ánh mắt kinh ngạc của những người chung quanh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Chuyện thứ nhất mà Nhạc Duẫn Kiệt trước lúc nghị sự chính là tiếp nạp Nhạc Vũ vào nghị sự đường. Sau đó đang lúc mọi người ở các chi đang kinh ngạc bàn tán thì ba mươi vị trưởng lão dòng họ tham dự hội nghị không ngờ đa phần đều đồng ý. Từ lúc đề xuất đến quyết định rồi đến tuyên bố, tổng cộng mới chỉ bất quá mấy phút.

Song lúc này, trong lòng Hồng Minh có chút kinh nghi bất định. Với sự khôn khéo của những lão gia hỏa kia trong Nhạc gia thành, không khó đoán ra Nhạc Vũ sớm đã là một trong những đối tượng mà Đạm Vân Thành bọn họ hoài nghi.

Hiện giờ Nhạc Duẫn Kiệt rốt cuộc có ý gì? Nếu nói như là lúc trước, hắn đối với đứa nhỏ kia chỉ hơi một xem trọng, sao bây giờ bỗng nhiên lại như vậy.

Chẳng lẽ Nhạc gia đến cùng là không mảy may để ý đến người khác? Hay là ngây thơ nghĩ dùng biện pháp này để mê hoặc tai mắt của hắn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Sát cơ lúc nửa đêm

- Cũng khó trách Hồng huynh kỳ quái, nói thật, chuyện này cho dù là bản thân ta, nửa năm trước cũng không đoán kịp.

Nhạc Duẫn Kiệt không hề tỏ vẻ khác lạ, vẫn bình thản châm rượu:

- Hồng huynh có biết tiệm thuốc của Nhạc Trương Thị?

Quai hàm Hồng Minh khẽ bạnh ra, dĩ nhiên sao hắn không rõ về tiệm thuốc Thuận Đức kia. Hồng Phi trước khi chết một ngày chính là được người nhờ cậy ra mặt cho mấy tiệm thuốc khác của Nhạc gia thành, sau đó cãi nhau với đứa nhỏ có tên là Nhạc Vũ kia. Ngay ngày hôm sau gã đã đề xuất muốn lấy con gái Nhạc Trương Thị làm thiếp.

Sau đó, chất nhi của huynh trưởng hắn bị người ta ám sát một cách bất minh trong phủ thành chủ Nhạc gia thành, bảy người của Hồng gia không có một người nào sống sót!

Sau đó xuất hiện lời đồn lan ra cả Bắc Mã Nguyên nói là Nhạc gia muốn trở mặt với Hồng gia, nhưng sau này những thế lực thuộc Nhạc gia thành ngoại trừ tụ tập nhân thủ, đề phòng nhiều hơn với Đạm Vân Thành thì không có thêm hành động gì. Còn cho dù là bản thân hắn hay mấy người trong tộc cũng không nhìn ra Nhạc gia có thể mò được chỗ tốt nào trong chuyện này.

Nói là những chư thành phía nam sai người ám sát vậy cũng có một khả năng rất nhỏ. Những người đó vừa có thể mời được Ky Quan Sư xuất thủ, nếu như có thể mời thêm một vị đại cao thủ có thể ra vào Nhạc gia thành dễ dàng thì cũng không kỳ quái chút nào.

Nhưng điều này lại khó có thể giải thích được vì sao thích khách kia hết lần này tới lần khác chỉ đánh bị thương người Nhạc gia mà không giết. Cho dù là muốn ly gián thì loại phương pháp này cũng thật có chút ngu xuẩn!

Điều làm Hồng Minh càng kỳ quái là từ sau khi Nhạc Duẫn Kiệt tự mình đánh chết mấy nô phó thì càng thân cận hơn với mẫu tử Nhạc Trương Thị. Còn có một số người trong Nhạc gia thành có liên quan đến chuyện kia như nhà thợ rèn và tiệm tơ lụa đều biến mất vô duyên vô cớ.

Hết thảy những điều này đều tràn đầy mùi vị trùng hợp. Cho dù là trong lòng hắn biết rõ với sức của một thiếu niên mười hai tuổi tuyệt không thể làm ra chuyện này thì cũng không thể kìm được nghi ngờ.

- Vô luận là thủ đoạn hay khí phách, nữ nhân kia đều làm cho người ta khâm phục. Bây giờ thì chưa sao, nhưng ta dám chắc chỉ trong ba năm nhà bọn họ hắn là mỗi ngày thu nhập một đấu vàng, thật sự là một con số quá lớn.

Nhạc Duẫn Kiệt lắc đầu, quay đầu giải thích:

- tình hình những tiệm thuốc và vũ khí của Nhạc gia ta, chắc các Đạm Vân Thành các ngươi cũng rõ ràng, trong tay ta ngày một kém đi. Ý tứ của mấy vị tộc lão chính là muốn nhờ vào sự khôn khéo của Nhạc Trương Thị xem có thể vãn hồi được không!

Trong lòng Hồng Minh cười nhạt. Nếu là chỉ vì chuyện này mà có thể dễ dàng cần đến ba mươi người của nghị sự đường quyết định vậy thì Nhạc gia cũng đã chẳng có tư cách tồn tại qua ngàn năm.

Lúc này Nhạc Duẫn Kiệt lại cười một tiếng:

- Còn có hai đứa con của cô ta, ngươi đừng nhìn trưởng tử của cô ta có danh tiếng cực kém trong Nhạc gia thành nhưng lại là người vô cùng thông minh, dư sức tiếp nhận y bát của của mẫu thân hắn. Còn đứa con gái cũng là một quái thai. Tuy nói hiện giờ còn nhỏ, tu vi nội tức cũng không có gì đặc biệt nhưng không biết vì sao trong cuộc so đấu dòng họ gần đây đã lọt vào mắt mấy vị trưởng lão trong tộc, đều nói muốn tự mình chỉ điểm! Đáng tiếc Nhạc gia chúng ta chưa bao giờ có quy củ đem vị trí trong nghị sự đường cho nữ nhân.

Hồng Minh khẽ giật mình, lần đầu tiên cảm giác chuyện này sợ rằng khó giải quyết, còn thái độ của Nhạc Duẫn Kiệt cũng làm cho hắn khó nắm bắt.

Trên đường trở về, không khí trong xe ngựa hoàn toàn bất đồng với lúc ban đầu. Chẳng những Nhạc Băng Thiến hưng phấn hơn, ngay cả Nhiễm Lực mất đi vẻ

chán chường, khuôn mặt ngăm đen kích động đến đỏ ửng.

Còn Nhạc Vũ thì ngoài mặt mặc dù cũng đang cười nhưng trong lòng đang thấp thỏm. Hắn không cho là đến lúc này vẫn có thể có thể lừa gạt được Nhạc Trương Thị. Những ngày lo được lo mất cũng đã vượt qua, bất quá muốn mở miệng lại cảm giác có khó khăn.

- Mẫu thân! Cái này, thật ra thì ngày đó.

Nhạc Vũ đỏ bừng mặt, may là những hảo hữu kiếp trước không có ở đây, nếu không để bọn chúng nghe được thì hắn chỉ có nước chui xuống đất. Bất quá chỉ là một câu nói nhưng lại giống như một tiểu nam hài lần đầu nói câu yêu thương.

Nhìn thẳng vào ánh mắt hàm chứa tiếu ý và mấy phần điều tra của Nhạc Trương Thị, Nhạc Vũ chợt nỗ lực áp chế ý nghĩ muốn trốn tránh trong lòng.

- Thật ra chuyện ngày đó ở phủ thành chủ là con cùng Nhiễm Lực…

Chưa dứt lời thì Nhạc Vũ đã nghe thấy tiếng cười khẽ như chuông bạc. Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn thì thấy Nhạc Trương Thị đang dịu dàng đưa tay vỗ vào đầu mình.

- Đứa nhỏ ngốc này! Con thật cho rằng có thể giấu diếm được mẹ? Đừng quên bên cạnh con còn có một tiểu phản đồ, tóm lại mẹ tạm thời không truy cứu chuyện kia, bất quá sau này ngàn vạn lần không cho mạo hiểm như vậy, cho dù là vì mẹ hay là vì tiểu muội?

Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy vô cùng lúng túng, giọng của Nhạc Trương Thị làm sao nghe như đang dỗ dành tiểu hài. Bất quá trong lòng hắn bây giờ đã an tâm, bỏ đi được tảng đá lớn vẫn mãi đè lên.

Bất quá ngay sau đó hắn đột nhiên hiểu ra cái gì đó, nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn hướng đối diện. Nhiễm Lực chột dạ gãi gãi đầu, gượng cười nhìn đi chỗ khác.

Trong xe duy chỉ có Nhạc Băng Thiến là không biết chuyện gì đã xảy ra.

Đầu tiên nàng cảm giác được không khí trong xe có gì đó không đúng nhưng cũng không hiểu là gì, chỉ thấy Nhạc Vũ ấp úng mấy từ nhạy cảm - phủ thành

chủ- . Sau đó lại loáng thoáng nghĩ, chẳng lẽ người đêm đó xông vào phủ thành chủ lại là Nhạc Vũ?

Song cái ý nghĩ này vừa mới thoáng hiện đã bị Nhạc Băng Thiến không chút do dự loại đi. Thử nghĩ xem cũng thấy buồn cười, nếu là chuyện này do huynh trưởng phế vật của nàng gây ra thì không khác mặt trời mọc ở đằng tây, chỉ sợ trên đời không có chuyện gì hoang đường hơn.

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ đang hận không được đem Nhiễm Lực xé ra. Còn đang suy nghĩ sau này xử lý tiểu tử này sao cho tốt thì tâm trí chợt động, hắn lập tức vén rèm xe nhìn ra bên ngoài.

Lúc này đoàn xe của nhà hắn vừa vòng qua ngã tư đường, ở bên kia đường có một vị trung niên tuấn mỹ mặc áo trắng đang cưỡi Long Lân Mã lạnh lùng trông sang. Ở phía sau hắn là sáu người trung niên mặc đồ đen bó sát, đều là võ sư cấp bốn trở lên, trước ngực có thêu đồ hình đám mây màu bạc, trong mắt ẩn chứa sát khí.

Trong lòng Nhạc Vũ bốc lên từng trận hàn ý, nháy mắt đã hiểu rõ dụng ý của dòng họ khi cho hắn vị trí trong nghị sự đường.

Nguyên lai là hắn đã coi thường Đạm Vân Thành, đây cũng không phải là kiếp trước của hắn mà chuyện gì cũng cần chứng cứ. Có chuyện chỉ cần một chút hoài nghi là đã đầy đủ lý do để động thủ!

Cười khổ, Nhạc Vũ buông rèm cửa sổ xuống, tách rời tầm mắt của vị sứ giả Đạm Vân Thành, nghĩ thầm lúc trước mình quả thật ngây thơ, lại có thể quên mất trong thế giới này tôn sùng võ lực.

Cùng lúc, trong lòng Nhạc Vũ cũng dâng lên một khát vọng mãnh liệt tăng lên thực lực bản thân.

Nếu hôm nay hắn có tu vi võ sư cấp bảy thì tuyệt sẽ không để đám người kia rời đi trước mặt. Chỉ cần đối phương có ý không tốt với nhà hắn thì Nhạc Vũ nhất định phải tiêu diệt toàn bộ Hồng gia của Đạm Vân Thành!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngũ Hành tụ linh

Nhìn chiếc xe tứ mã dần dần đi xa, Hồng Minh nhíu mày rồi quay đầu lại. Cũng không biết có phải là cảm giác của hắn sai hay không nhưng trong khoảnh khắc hắn và thiếu niên kia nhìn nhau thì thân thể hắn chợt lạnh toát. Phảng phất như hắn vừa nhìn thấy một hung thú cấp năm mà không phải là một thiếu niên tuổi đời chưa đến mười ba.

Điều này làm cho hắn có cảm giác khó tin, loại cảm giác và áp lực lạnh buốt này cho dù là người được xưng là đệ nhất Bắc Mã Nguyên như huynh trưởng tựa hồ cũng kém một bậc.

"Đại nhân? Lúc trước không phải ngài nói tiểu hài này có chút khả nghi sao?"

Một vị võ sư cấp sáu có gương mặt vuông vức ở sau Hồng Minh giục ngựa tiến lên đứng sánh vai."Mới vừa rồi chúng ta cũng đã bố trí thỏa đáng chỉ chờ động thủ, tại sao đột nhiên bỏ qua?"

"Tiểu tử kia hôm nay đã được Nhạc gia chính thức trao tặng vị trí trong Nghị Sự đường!"

Hồng Minh khẽ lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng."Mấy lão bất tử kia của Nhạc gia đúng là đa mưu túc trí! Ngươi không có cảm giác sao? Mới vừa rồi chung quanh đây đã có đến mấy tên gia hỏa thực lực không tệ"

"Điều này chẳng phải càng thêm khả nghi?"

Vị võ sư kia nhướng mày, bản thân y cũng cảm nhận được mấy luồng khí tức kia."Vì mấy phụ nữ và trẻ nhỏ, xuất động ít nhất bốn vị võ sư trung cấp, ta thấy Nhạc gia chẳng phải là không đánh đã khai!"

"Hình như người ta cũng có lý do! Hiện giờ Nhạc Trương Thị kia quản lý tất cả tiệm thuốc và tiệm vũ khí của Nhạc gia, là một nhân vật trọng yếu. Nhạc gia phái mấy người âm thầm hộ vệ, đó cũng là đương nhiên!"

Hồng Minh cười nhẹ một tiếng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo:"Còn có muội muội của tên tiểu tử kia, mới vừa rồi Nhạc Duẫn Kiệt chính miệng nói với ta, nàng rất được mấy vị trưởng lão trong dòng họ coi trọng. Nghe nói là thiên tư rất cao, tuy nói chưa chắc đạt tới tiên thiên nhưng địa giai đỉnh phong không thành vấn đề. Người ta khẩn trương chút cũng là bình thường"

Nói tới đây, Hồng Minh dừng lại, trong mắt hiện lên một tia do dự. Lúc trước hắn đã thông qua một vài tai mắt ở Nhạc gia thành, biết được Nhạc Băng Thiến đúng là trong cuộc so đấu vừa rồi có tiếp xúc với những trưởng lão của Nhạc gia.

Nếu như lúc này đặt vào thời gian trước đêm hôm đó thì hắn đã bỏ qua việc hoài nghi ba mẹ con này, song hết lần này tới lần khác cũng là ở sau khi Hồng Chính Hồng Phi chết!

"Cái này càng khả nghi hơn rồi!"

Vị võ sư mặt vuông càng nhíu mày."Ta xem vẫn phải nghĩ biện pháp để thiết kế tiểu tử kia. Mặc dù không thể nào giết chết hắn nhưng thử một lần cũng tốt!"

"Nào có đơn giản như vậy? Đối phó với con cháu không quan trọng của Nhạc gia và một thành viên trọng yếu của tông tộc hoàn toàn bất đồng. Hơn nữa nếu hung thủ đúng là tiểu tử đó, cộng thêm cả mấy vị võ sư hộ vệ bên cạnh thì mấy người chúng ta hợp lực cũng chưa chắc giết được hắn!"

Hồng Minh phất tay vẻ mặt ngưng trọng." Nếu như may mắn thành công thì tốt, ta không tin Nhạc gia sẽ vì một người đã chết mà trở mặt với ta! Nhưng nếu chuyện không thành thì chúng ta sẽ tổn thất càng nặng hơn. Đừng quên, nơi này dù sao cũng là địa bàn Nhạc gia mà không phải Đạm Vân Thành nhà chúng ta. Chuyện này, còn phải chờ xem sao"

Vị võ sư mặt vuông nghe vậy thì cứng miệng không nói thêm lời nào, Hồng Minh cũng im lặng trầm tư.

Hắn bây giờ chưa nắm chắc đến năm thành người ám sát Hồng Chính Hồng Phi đêm đó chính là thiếu niên kia. Mặc dù điều này nghe tựa hồ có chút khó tin nhưng một thiếu niên chưa tới mười ba tuổi, vượt qua vòng canh gác của mấy chục võ sư Nhạc gia, sau đó một kiếm đâm chết huynh trưởng được xưng là Thương Lan kiếm vương.

Nhưng thái độ Nhạc gia lại khiến cho Hồng Minh không thể không hoài nghi.

Vấn đề bây giờ là trong tay hắn hiện giờ không hề có một chút chứng cứ chính xác. Đúng như hắn mới vừa nói, đối phó một người không quyền không thế và một người tay nắm trọng quyền Nhạc gia là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Đối với người trước hắn có vô số loại biện pháp, vô luận là tìm kiếm chứng cớ, hay là gây xích mích nội bộ Nhạc thị đều có thể dễ dàng hoàn thành, nhưng đối với người sau thì đúng là hắn vô kế khả thi.

Điều khiến cho người ta đau đầu nhất chính là biểu hiện hôm nay của Nhạc gia, chính là nói rõ bảo vệ thiếu niên kia. Thậm chí quả thật không tiếc trở mặt với Đạm Vân Thành bọn họ.

Hồng Minh do dự một trận, Nhạc gia đã vì chuyện này mà đem thành trấn ba vạn người nhường cho Đạm Vân Thành quản hạt. Hơn nữa chuyện là do Hồng Phi gây nên, vì một tộc huynh đã chết đi mà vào lúc này quyết liệt với Nhạc gia có cần thiết hay không?

Suy tư một lúc lâu, Hồng Minh lắc đầu, lực lượng hiện giờ bên cạnh hắn vẫn có vẻ chưa đầy đủ, đến tột cùng quyết định thế nào vẫn phải nhìn vào ý tứ thành chủ.

Tiểu tử này nhất định phải giết, nhưng không phải là bây giờ.

Lúc về đến nhà, Nhạc Vũ khi vào trong phòng vẫn còn ôm thanh Kim Ô Kiếm, trong lòng phập phồng hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được. Từ sau khi phục sinh tại thế giới này, hắn vẫn chưa bao giờ buông lỏng việc theo đuổi tăng cường thực lực bản thân. Nhưng nếu nói về khát vọng đến mức mãnh liệt thì dù cho là vào đêm xông vào phủ thành chủ cũng còn kém xa đêm nay.

Hiện giờ chắn ngang trước mặt hắn chính là một tuyệt lộ. Thậm chí thứ duy nhất còn có thể thể cung cấp chút ít trợ giúp là Bồi Nguyên cũng đã dần mất đi hiệu lực.

Theo như bây giờ thì hữu hiệu nhất đối với hắn chính là Dịch Nguyên Đan. Theo như miêu tả thì nghe nói đan dược này ở trình độ nhất định còn mạnh hơn cả Cường Tủy Đan, hơn nữa còn gia tăng nguyên khí bản thân, tương tác với linh lực thiên địa. Ngoài ra thậm chí còn có thể mượn được một lượng lớn yêu lực

trong nội đan yêu thú để rèn luyện và tẩy rửa chân nguyên, hấp thu phần chân nguyên lực tinh khiết trong đó để sử dụng.

Những hiệu dụng này, không có thứ nào là hắn không cần kíp. Cho dù đan phương này chỉ có một nửa những ích lợi đó thì cũng đã rất hữu ích với hắn.

Nhưng vấn đề là yêu thú cấp năm và cốt tủy đã trực tiếp dập tắt suy nghĩ của hắn.

Nhạc Vũ cũng từng suy nghĩ qua yêu thú cấp năm đang hoạt động tại địa vực phía nam Nhạc gia thành. Ở Bắc Mã Nguyên này ngông cuồng như thế, cuối cùng cũng sẽ có một ngày bị các cường giả nhân loại vây giết. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Nhưng vấn đề là cho dù là Sư Ngạc Thú kia bị giết chỉ sợ cũng không quan hệ gì với hắn. Yêu thú cấp năm không chỉ có yêu đan trân quý vô cùng mà ngay cả da lông cốt tủy cũng là vật cực kỳ hữu dụng. Muốn giết một yêu thú như vậy ít nhất cũng cần đến hai tiên thiên, vật tốt sau đó không thể rơi vào trên đầu của hắn.

Cười khổ thu hồi suy nghĩ, Nhạc Vũ bình thản trở lại rồi bắt đầu gia cường Kim Ô Kiếm. Qua thời gian mười ngày, thân kiếm mặc dù vẫn còn tỏa sáng bốn phía nhưng đã không còn chói mắt như trước.

Sau khi hoàn thành công việc hôm nay, Nhạc Vũ cũng không lập tức đi ngủ mà ôm gối ngồi trên giường bắt đầu thí nghiệm. Đầu tiên hắn đem các loại linh lực trong cơ thể dựa theo Ngũ Hành phân tán ra thành một bộ phận rồi thao túng đi vào kinh mạch, án theo quỹ tích tối ưu bắt đầu tuần hoàn linh lực.

Cách làm này hoàn toàn giống với bí pháp sử dụng lúc trước. Chẳng qua lần này hắn đồng thời điều khiển năm luồng chân khí trong cơ thể, hơn nữa linh lực sử dụng cũng không nhiều.

Đúng như Nhạc Vũ dự đoán, sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn linh lực thì vô số linh lực có thuộc tính khác nhau trong thiên địa bắt đầu tràn vào phòng hắn. Mật độ của những linh khí này còn dày đặc hơn đến mười mấy lần so với linh địa mà hắn phát hiện ở sau núi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Lóe lên hy vọng

Một khắc sau, Nhạc Vũ mở mắt, đồng thời ngưng tuần hoàn chân khí trong cơ thể.

Thí nghiệm mới vừa rồi của hắn là làm thế nào để tự tạo ra một linh địa. Ý niệm về hình thức này đã tồn tại trong đầu của Nhạc Vũ không chỉ một ngày.

Thực ngay từ hai mươi mấy ngày trước, sau khi thành công mô phỏng thần thông thiên phú của Phong Dực Huyền Hồ, trong lòng hắn liền suy nghĩ nếu tuần hoàn Tật Phong Thuật có thể hấp dẫn đến lượng lớn Phong Linh lực vậy thì với những thần thông thiên phú của các yêu thú khác có tương tự hay không? Mà nếu như đồng thời vận chuyển Ngũ Hành linh lực trong cơ thể của mình thì như thế nào?

Lúc trước là không có điều kiện, nhưng từ khi Nhạc Vũ lấy được từ chỗ Tàng Thư Lâu hơn hai mươi loại bí pháp thần thông thiên phú của yêu thú thì ý nghĩ này có thể bắt đầu.

Kết quả thí nghiệm hôm nay vừa có thể nói là thành công, cũng có thể nói là thất bại.

Thành công là hắn đã thành công tụ lại các loại linh khí đủ các thuộc tính của thiên địa, thất bại là vì chân nguyên trong cơ thể hắn có hạn, mức độ tiếp nhận của kinh mạch cũng không quá cao. Thời gian duy trì dài nhất chỉ khoảng nửa giờ, hơn nữa đồng thời điều khiển năm luồng linh lực muốn cho chúng không trộn vào nhau cũng cực kỳ hao tổn tâm thần.

Bất quá tác dụng của phương pháp Ngũ Hành tụ linh này đối với bản thân cũng mạnh hơn dự trù của hắn. Bởi vì nguyên khí bản thân hạn chế, gia tăng tu vi là không thể nào, nhưng trong tình huống như vậy thì chân khí tu luyện ra cực kỳ tinh thuần. Hơn nữa tốc độ tu hành nội tức cũng vượt hơn trước mấy lần.

Ngoài ra lúc vận chuyển Ngũ Hành linh lực, Nhạc Vũ lại càng vui mừng phát

hiện phương pháp này cũng có hiệu quả rèn luyện nhất định đối với chân nguyên hỗn tạp kia.

Chẳng qua là không biết là đồng thời sử dụng phương pháp này cùng với bộ Thái Cực Kiếm kia sẽ đạt hiệu quả như thế nào?

Ngũ Hành tụ linh này nếu như có thể lấy phương thức nào đó kiên cố hóa được thì không còn gì tốt hơn! Nhạc Vũ nghe nói trong thế giới này có trận pháp như vậy, thậm chí còn nghe nói ở địa vị cao thì Trận Phù Sư có thể ngang hàng với Ky Quan Sư.

Bất quá điều làm hắn kỳ quái là cái gọi là trận pháp kia thì dùng hình thức nào để thực hiện?

Hắn nghĩ ngợi một hồi rồi cảm thấy, loại pháp môn có thể giải quyết được vấn đề kiên cố hóa vấn đề Ngũ Hành tụ linh thậm chí là cách duy nhất để vượt qua khốn cảnh hiện giờ, nhưng đến tột cùng chưa nhìn thấy vật thật nên dù muốn chế tạo thử cũng không có cách nào.

Tạm thời đem việc này để xuống, Nhạc Vũ nhìn ra bầu trời đêm phía ngoài hồi lâu, sau đó ảm đạm thở dài nằm ngủ.

Hiện giờ nghĩ thế nào cũng không có lối thoát nào. Hy vọng về phương diện dược vật đã đoạn tuyệt, chỉ đành có thể xem ngày mai phố hợp Ngũ Hành tụ linh và Thái Cực Kiếm xem hiệu dụng như thế nào.

Tỉnh dậy vào sáng sớm ngày hôm sau, Nhạc Vũ vội vàng dẫn theo Nhiễm Lực tới chỗ linh địa sau núi kia. Lần này hắn phát hiện thấy mấy ánh mắt trong tộc chịu trách nhiệm "Quan sát" bọn họ đã không xuất hiện ở khoảng cách gần nữa, tuy nhiên ở vùng phụ cận thì hắn vẫn mơ hồ cảm thấy mấy khí tức quen thuộc ẩn nấp.

Nhạc Vũ biết đây là những hộ vệ trong tộc tới để bảo vệ an toàn cho mình, cũng là chỗ bất đắc dĩ của những trưởng bối kia. Hiện giờ bọn họ dù sao cũng đã để cho hắn có một không gian riêng nên cũng không cần để ý quá mức. Hắn chưa tự tin đến mức vì một lý do nhàm chán nào đó mà bỏ qua an toàn của mình.

Sau khi đến chỗ linh địa, chuyện đầu tiên mà Nhạc Vũ làm cũng không phải là đi luyện bộ kiếm pháp kia mà là thừa dịp Nhiễm Lực chưa chuẩn bị, một quyền

đánh vào eo hắn. Sau đó dùng sợi dây da bền chắc đem theo trói nghiến Nhiễm Lực lại treo lên một cành cây cao.

Thật ra thì trừng phạt nho nhỏ này đối với người tập võ đến trình độ của bọn hắn căn bản mà nói là không đau khổ gì. Thậm chí với khí lực của Nhiễm Lực thì chỉ cần vận toàn lực sau mấy phút sẽ dễ dàng tránh thoát, lần này Nhạc Vũ chẳng qua chỉ biểu đạt tức giận mà thôi, nếu không thế thì chỉ sợ tên tiểu tử này sẽ lại đâm lén hắn một lần nữa.

Nhiễm Lực cũng đành nhăn nhó chịu đựng cả buổi sáng, còn những võ sư tuần sơn kia vừa thấy một màn như vậy thì đều trợn mắt há hốc mồm.

Nhiễm Lực ở trong cuộc so đấu của dòng họ vì thất bại đáng tiếc vào tay Lâm Trác mà phải đứng ở vị trí thứ nhì, chuyện này cả Nhạc gia thành đều biết. Thậm chí những ngày qua không thiếu lời đồn cho rằng Nhiễm Lực vào lúc cuối cùng hạ thủ lưu tình, chắp tay nhường lại vị trí khôi nguyên, với tuổi của hắn đã có thành tựu như vậy quả thực có thể ngạo thị cả Nhạc gia thành!

Ai dám ngược đãi một ngôi sao mới tiền đồ vô lượng như thế?

Bất quá khi thấy người thiếu niên bên cạnh Nhiễm Lực thì những người này đều lựa chọn im lặng quay lưng, làm bộ như không thấy.

Nếu như nói, gần đây trong Nhạc gia thành có gì so sánh được với chuyện Nhiễm Lực mới vừa tròn mười sáu tuổi đã đoạt vị trí thứ hai trong cuộc so đấu thì tuyệt đối là thiếu niên trước mắt đã từng bị coi là phế vật này đột nhiên được những trưởng lão trong tộc trao cho một vị trí trong Nghị Sự Đường.

Bỏ đi nghi vấn không giải thích được trong lòng lẫn toan tính lên tiếng không nói, hai vị tiểu tổ tông này không phải là loại tồn tại mà bọn họ có thể chọc vào.

Vô luận Nhạc Vũ cùng Nhạc Trương Thị rốt cuộc là dùng phương pháp gì để có được địa vị đó, song có thể được cho tộc trưởng ủng hộ lẫn những lão nhân của ba phòng Phong, Vũ, Lôi gật đầu thì bản thân phải có thực lực nhất định.

Sau hai canh giờ, Nhạc Vũ mới buông kiếm. Kết quả luyện kiếm hôm nay vẫn khiến hắn cực kỳ thất vọng, việc kết hợp Ngũ Hành tụ linh cùng Thái Cực Kiếm quả thật có được chút tác dụng. Bất quá vấn đề vẫn như trước, đó chính là chân khí bản thân không đủ để duy trì, trừ phi là có thể tìm biện pháp khác để thay thế

vận chuyển linh lực trong cơ thể hắn.

Hơn nữa cho dù giải quyết được vấn đề khó khăn này thì cũng chỉ rút ngắn được thời gian năm năm mà thôi, không có tác dụng nào hiện giờ đối với hắn.

Đút kiếm vào vỏ, Nhạc Vũ trầm mặt thuận tay chém đứt sợi dây treo Nhiễm Lực, sau đó bước về phía Nhạc gia thành. Còn Nhiễm Lực vừa rơi xuống đất thì nhếch miệng cười một tiếng, vội vàng mở dây trói rồi dày mặt chạy đến bên cạnh Nhạc Vũ kêu oan.

"Thiếu gia! Lần này thật là không thể trách ta, cũng là bị phu nhân bức cho đấy! Ngài chẳng phải không biết tính tình chủ mẫu? Chỉ cần nghi ngờ chắc chắn sẽ tìm hiểu rõ ràng."

Nhạc Vũ nghe vậy bĩu môi, hắn cũng hiểu tính cách Nhạc Trương Thị,. Chuyện lần này, quả thật cũng không trách được Nhiễm Lực. Điều khiến hắn tức giận chính là tiểu tử này sau đó vẫn đem chuyện giấu ở trong lòng.

Dĩ nhiên vậy cũng là một chuyện tốt, với tính tình mẫu thân hắn tuyệt đối không thể sau khi xảy ra chuyện bảo Nhiễm Lực gạt mình. Đoán chừng tên tiểu tử này thật sự kính sợ hắn nên mới do dự không dám nói thẳng. Mà hôm qua lúc Nhạc Trương Thị mịt mờ đề điểm, cũng đúng là kịp thời.

Trên đường trở về bên trong thành, mấy luồng khí tức kia lại tiếp cận tới gần, Nhạc Vũ thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy mấy nhân ảnh, chỉ là nhất thời không cách nào nhận ra rốt cuộc là ai mà thôi.

Nhạc Vũ lại nhớ lại ý niệm xuất hiện trong đầu trong bữa tiệc tối qua. Nếu thực lực của mình trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tăng lên thì cũng chỉ đành nghĩ cách tăng cường thực lực trong nhà. Nếu có thể làm ra sáu đến tám vị trung giai võ sư, chẳng những dòng họ có thể dễ dàng không ít mà bản thân hắn cũng vậy.

Lúc hắn vừa về đến nhà thì Nhạc Vũ nhìn thấy thân ảnh lạnh lùng cao ngạo giống như một ngọn núi cô độc trong tuyết đang đứng ở cổng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Trận Phù chi môn

Nheo mắt đánh giá Lâm Trác đang đứng yên lặng bên cổng, Nhạc Vũ ngay sau đó nhìn sang bên kia thì lộ ra vẻ kinh dị.

Chỉ mới đi ra ngoài một buổi sáng nhưng khi quay về thì hắn gần như không nhận ra nhà của mình.

Chỉ thấy cánh cổng vốn vắng vẻ hiện giờ lại hết sức nhộn nhịp. Đối diện cổng chính là có mười cỗ xe ngựa xa hoa xếp hàng. Ở phòng hai bên cổng cũng có vô số người chờ chực, còn dòng người ra vào cơ hồ tắc cả cổng nhỏ.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, dùng một ra dấu tay ý bảo Lâm Trác theo sát, sau đó sải bước tiến vào cổng nhà mình, người đầu tiên mà hắn nhìn thấy khi bước vào là một người quen.

"Phong bá, làm sao ngài tới đây?"

Trông thấy vị lão nhân mang theo bốn võ sư trung cấp đang đứng ở một góc của đình viện, Nhạc Vũ đầu tiên là theo bản năng nhìn Nhiễm Lực một cái, sau đó mới hơi kinh ngạc bước tới, nghĩ thầm làm sao mà vị lão giáo tập này lại đến chờ chực trong nhà hắn.

Bất quá rất nhanh khi thấy được sắc mặt ngưng trọng của Nhạc Hữu Phong thì Nhạc Vũ cũng biết mình hiểu sai ý tứ.

"Danh xưng Phong bá thực không dám nhận! Nghi Vũ thiếu gia sau này cứ gọi ta là Phong được rồi"

Nhạc Hữu Phong nói vẻ kiên quyết rồi đưa ra một chiếc bao màu đen."Lần này là thành chủ đại nhân bảo ta đưa tới vật này đích thân giao cho ngươi! Vật này bất phàm, chính là một trong những vật trân quý nhất của Nhạc gia ta, bình thường không phải tình huống bất đắc dĩ thì không thể dùng!"

Nhạc Vũ sửng sốt hồi lâu, mới nhớ tới hôm nay mình trong tộc hắn chính thức có tên là Nhạc Nghi Vũ, thuận tay nhận lấy chiếc bao rồi sờ lên, qua cảm giác thì thấy đây chắc là một cái hộp.

Nhạc Vũ nhất thời rất hiếu kỳ, có thể khiến Nhạc Duẫn Kiệt coi trọng như thế, thậm chí sai khiến đến năm võ sư trung cấp hộ tống, rốt cuộc trong chiếc bao màu đen kia là vật gì? Nhìn qua tựa hồ là vô cùng trân quý, hơn nữa chắc là rất quan trọng.

Chẳng qua vào lúc này cũng không phải lúc để xem, nhìn qua cũng có thể thấy là Nhạc Duẫn Kiệt không hy vọng để người khác biết.

"Được trưởng giả ban tặng, nếu tiểu chất từ chối hóa ra bất kính! Mong Phong bá thay ta tạ ơn Duẫn Kiệt thúc!"

Nhẹ giọng cười một tiếng rồi Nhạc Vũ trân trọng ôm lấy chiếc bao đen vào lòng."Còn nữa Phong bá, ngài cũng không cần khách khí như vậy, hai nhà chúng ta bình thường không qua lại nhưng ta nghe nói năm xưa ngài đã cùng sánh vai khổ chiến với phụ thân, tiểu chất gọi ngài một tiếng bá phụ cũng là phải quá phận! Nếu rảnh mong ngài đến nhà ta nhiều một chút!"

Khóe miệng Nhạc Hữu Phong rốt cục lộ ra một nụ cười. Đầu tiên lão vỗ mạnh lên vai Nhạc Vũ rồi nhìn về Nhiễm Lực phía sau, một lúc lâu mới thở dài." Thiên phú của Tiểu Lực ngoại trừ ngươi ra thì bình sinh ta mới thấy. Nguyên nghĩ là có thể dạy ra được một đệ tử địa gia đỉnh cấp, thậm chí là tiên thiên thì coi như không uổng một kiếp này của Nhạc Hữu Phong ta. Chẳng qua hiện nay xem ra để ngươi dạy dỗ thì còn thích hợp hơn ta. Cũng được! Sau này hắn không cần phải tới bên đó nhưng ngươi đừng có bỏ bê hắn!"

Nhìn thân ảnh có vẻ buồn bã của Nhạc Hữu Phong rời đi, Nhạc Vũ cảm giác tức cười, hắn cũng không nghĩ tới lão giáo tập đã tự mình chỉ đạo Nhiễm Lực lại có tâm thái như vậy.

Lắc đầu, Nhạc Vũ đi về phòng của mình. Mặc dù trong lòng hắn có một chút kính ý với lão đầu này nhưng lại không hề có cảm giác thân cận. Cho dù là nói chuyện trước kia cũng là nhìn vào chỗ Nhạc Hữu Phong đã dạy dỗ rất nhiều môn sinh trong tộc nên không tính là quan hệ mới lạ, có trợ giúp Nhạc Trương Thị thuận lợi tiếp nhận những tiệm thuốc và tiệm rèn mà thôi. Về phần lão nhân này có tâm trạng gì thì hắn hắn không xen vào, cũng không muốn quản.

Quay lại bên trong phòng, Nhạc Vũ liếc xéo Lâm Trác đang lãnh đạm rồi sau đó vừa hỏi vừa bắt đầu tháo chiếc bao kia ra.

"Trước lúc so đấu ta đã từng nói ngươi phải tiết chế sao còn làm loạn như vậy? Ngươi cũng không nghĩ tới là muốn hoàn toàn phế bỏ thân thể của mình sao?"

Lâm Trác nghe vậy vẫn nắm chặt chuôi kiếm trầm mặc không nói. Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, hắn đã lột xong cái bao, quả nhiên vật bên trong là một chiếc bảo hộp khắc hoa.

"Lần này coi như ngươi may mắn, nhìn khí sắc hôm nay của ngươi chắc là là còn có cứu trợ. Hiện giờ có hai cách, một là đầu tiên đem Thái Ất Canh Dương Quyết của ngươi tạm thời đánh xuống tầng thứ bảy, chờ thêm mười năm từ từ điều trị tốt thì lại bắt đầu tu hành. Cách khác là sẽ trực tiếp đem tu vi của ngươi thăng lên tầng mười ba. Chẳng qua là sau này Thái Ất Canh Dương Quyết của ngươi sợ rằng khó tiến thêm, tuổi thọ cũng giảm đi hai mươi năm? Nhưng ta nói trước, cho dù ngươi lựa chọn thế nào thì đều phải vào nhà ta làm nô!"

Lâm Trác rốt cục động dung, đầu tiên là tái mặt nhìn Nhạc Vũ một chút, sau đó lâm vào trầm tư, hai loại phương pháp này đều không phải là thứ hắn mong muốn.

Nhạc Vũ tạm thời cũng lười phản ứng người này, đi mở chiếc khóa đồng bên ngoài hộp. Lúc chiếc nắp hộp bật ra thì bên trong là một thanh đao và một chiếc cung, còn có chín mũi tên dài, ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời lóe lên.

Đao ở trong vỏ, nhất thời cũng nhìn không ra kia phẩm cấp như thế nào. Cung có màu ngăm đen, dài hơn so với thập thạch cung bình thường, chưa kéo qua nên cũng chưa biết uy lực của nó.

Song chín mũi tên màu đen kia thì khiến hắn lấy làm kinh hãi.

"Thật là tốt, lại có thể là Bí Phù Tiễn! Lần này bá phụ ta cũng thật là vung tay!"

Miễn cưỡng khắc chế nỗi vui mừng cơ hồ làm trái tim nhảy khỏi lồng ngực, Nhạc Vũ cầm lấy một mũi tên, chỉ cảm thấy mũi Điêu Linh Tiễn bằng sắt phảng phấp nhẹ như không, lại cứng rắn vô cùng. Hắn dùng tay thử thử một lần, chỉ sợ dùng hết lực đạo toàn thân, cũng không cách nào bẻ gãy.

Dĩ nhiên nếu chỉ là như thế còn chưa đủ để lấy để cho hắn hưng phấn như vậy. Vật liệu của mũi Điêu Linh Tiễn màu đen này mặc dù tuy tốt nhưng cũng chỉ hơn được Hồng Mi Ưng cốt tiễn mấy bậc mà thôi, không phải là thứ quý giá gì.

Chân chính làm hắn coi trọng là trên mũi tên này có khắc một số ký hiệu tinh tế, cùng với thuộc tính Phong kết tinh nơi đuôi tên, còn có cả một chút linh lực thuộc tính Phong lưu chuyển trong đó.

Nếu như hắn không đoán sai thì đây chính là Mật Phù Tiễn trong sách đã nói. Trong truyền thuyết chúng do Trận Phù sư chế ra, bên trên mũi tên có khắc phù văn sau khi kích phát có thể khiến cho uy lực mũi tên tăng thêm mấy lần, chính là một trong những vũ khí đối kháng có uy lực nhất của loài người khi đối diện với yêu thú. Dù chỉ là một mũi tên nhưng giá trị cũng khó có thể tính toán, trong Nhạc gia thành, thậm chí là Lê thành ngoài vạn dặm kia có tiền cũng khó mà mua nổi.

Điều khiến hắn vui mừng nhất chính là dạng thức của phù văn, có nội tuyến vận hành nội tức tương tự Tật Phong Thuật và Phong Nhận Thuật trong cơ thể hắn. Nguyên lý chẳng qua là lấy chu sa cùng mảnh vụn gỗ đào lên thay thế cho kinh lạc trong cơ thể con người để tụ tập và thông hành linh lực.

Nhìn Bí Phù Tiễn này, Nhạc Vũ phảng phất nhìn thấy một cánh cửa khổng lồ bày ra trước mặt mình, những phiền não hôm qua đến giờ hơn phân nửa đều đã được giải quyết dễ dàng.

Đúng lúc này hắn nghe thấy phía sau mình phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Đã thấy ánh sáng

"Đây không phải là cây Băng Nghệ Cung trong từ đường gia tộc sao?"

Nhiễm Lực vừa nói vừa tiến lên một bước, con ngươi tràn đầy vẻ kinh ngạc. Lâm Trác đang chìm trong trầm tư cũng nhìn sang chiếc hộp gỗ kia vẻ kinh sợ.

"Băng Nghệ Cung?"

Nhạc Vũ ngẩn ra, cẩn thận đặt mũi tên trong tay xuống rồi cầm cây trường cung màu đen lên, nhìn thì còn chưa thấy cảm giác gì, vừa chạm tay vào thì cảm giác đột nhiên lạnh toát, phảng phấp một thùng nước đá dội xuống. Chất liệu của cây cung này cũng không biết là làm từ thứ gì, đang khi trời nóng lại có thể lạnh như băng hàn.

Nhạc Vũ ngay sau đó kéo dây cung, dồn hết lực đạo toàn thân rồi mới đem kéo căng. Đến khi hắn buông ra thì chợt nghe thấy một tiếng nổ vang, dây cung khi trở về vị trí cũ thì mang theo một luồng sóng khí, tựa như kiếp trước hắn dùng súng thật bắn đạn ra.

"Quả nhiên là Băng Nghệ Cung!"

Nhạc Vũ cau mày, ý vui mừng càng đậm.

Thật ra hắn cũng đã nghe nói qua về vật này. Theo những gì mà những lão nhân trong tộc kể lại thì cây cung này là do một vị tiên thiên cường giả của Nhạc thị lưu lại từ thời rất lâu, có ba mươi Thạch lực. Có tộc nhân thậm chí tận mắt thấy qua, vị tổ tiên kia lúc nhàn rỗ thỉnh thoảng biểu diễn bắn tên làm đóng băng cả một cái hồ nhỏ.

Vào một năm trước hắn vẫn xem chuyện này chỉ là một truyền thuyết. Song hiện giờ khi hắn đã làm chủ được loại bí pháp như Tật Phong Thuật thì bắt đầu có chút tin tưởng. Cây cung này đúng là có khả năng đóng băng, chẳng qua là mấy lão nhân trong tộc khi kể lại cũng có chút khoa trương.

Tuy nhiên từ trước đến giờ hắn vẫn không có hứng thú đi xem nó. Nguyên do là cây cung này được đặt chung với những bài vị trong từ đường, bị cấm đến gần cách mười trượng. Vì vậy cho dù là lúc tế tổ, Nhạc Vũ cũng không có hứng thú đi xem nó, nếu không là không có khả năng tiếp xúc thì hắn cũng không muốn để ý.

Hiện giờ xem ra thì cây cung này tuy không đạt được ba mươi thạch lực nhưng chắc chắn là hơn hai mươi. Ngoài ra lúc Nhạc Vũ sử dụng năng lực phân tích thì quả thật thấy trong thân cung có mấy đạo phù văn dùng để trợ lực cùng với mấy khối tinh thạch tràn đầy linh lực thuộc tính băng.

Nhạc Vũ đoán chừng vật này không phải là thứ để vị tổ tiên cấp tiên thiên kia sử dụng mà là dùng cho trong tộc tự vệ. Nói nó là chí bảo, quả thật không chút nào khoa trương.

Nhạc Duẫn Kiệt dám đem vật trân quý như thế dễ dàng trao cho hắn, khí phách này quả thật khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Có cây cung và chín mũi tên này. Nhạc Vũ đoán chừng cho dù gặp phải võ lực mạnh mẽ như đội Huyền Giáp trọng kỵ mấy ngày trước cũng có thể nắm chắc toàn diệt mà không tổn hại mảy may.

Bất quá lúc này hắn vui mừng không chỉ là bản thân cây cung mà còn là truyền thuyết về chất liệu làm cung, nghe nói là vị tổ tiên kia trên đường gặp được một yêu thú cấp bốn đang độ kiếp nên liền thuận tay xuất kiếm, trước lúc hoàn thành lôi kiếp giết chết yêu thú rồi lấy một đoạn gân chân của yêu thú để chế ra.

Nếu không thể có được yêu thú cấp năm nhưng biết đâu lại có được yêu đan và cốt tủy của yêu thú cấp bốn chưa hoàn toàn độ kiếp kia thì sao? Nếu được thì vẫn có thể lấy nói để luyện chế Dịch Nguyên Đan.

Trong một sát na, tất cả những thứ bao gồm Bí Phù Tiễn, phương pháp Ngũ Hành tụ linh, yêu thú cấp bốn đỉnh phong, yêu đan cốt tủy, còn có cả Dịch Nguyên Đan…tất cả như xâu chuỗi lại với nhau.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ không kìm được vui sướng trong lòng, cũng không để ý ánh mắt kinh ngạc của Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, cười lớn như điên trong phòng.

Một lúc lâu sau khi phát tiết khoái ý, Nhạc Vũ liếc nhìn sắc mặt quái dị của Lâm Trác một cái, nghĩ thầm cũng là tiện nghi cho tiểu tử này. Vốn là hắn định dùng mấy năm để mài bớt tính tình cao ngạo của đối phương nhưng hiện giờ là lúc dùng người, cũng không quản được nhiều như vậy.

Chỉ cần phương án dự định của mình có thể thành công thì mặc dù chế thuốc thất bại nhưng cuối cùng cũng có thể những biện pháp khác trợ giúp bản thân đột phá nội tức đang đình trệ.

Buổi trưa, Nhạc Vũ lại không thể ăn cơm cùng Nhạc Trương Thị. Nhìn Nhạc Trương Thị một mình làm chủ trong phòng, tiếp đãi những người từ các nơi quay về giỗ tổ, còn chưa kịp phản hồn với chưởng quỹ và giám sự, bận đến nỗi ngay cả một ngụm trà cũng không kịp uống, Nhạc Vũ không khỏi nhăn mặt.

Bất quá chuyện này hắn cũng chỉ đành bất đắc dĩ không thể giúp được. Con đường mà hiện giờ Nhạc Vũ truy cầu là mau chóng có thể khiến cho bản thân và người nhà sống sót trong thế giới tôn sùng võ lực này. Thậm chí bây giờ ẩn ước hắn còn có một chút dã tâm trở thành tối cường giả đương thời, nếu chỉ vì một chút việc vặt này mà ràng buộc cước bộ bản thân thì đừng nói là hắn, ngay cả những trưởng bối trong tộc cũng sẽ cảm thấy bất mãn.

Theo như Nhạc Vũ biết, cho dù là Nhạc Duẫn Kiệt bình thường cũng chỉ xử lý một vài đại sự, còn những tạp vụ thì đều giao cho hạ nhân trong nhà trợ giúp xử trí. Đường thúc của hắn tuy là tộc trưởng nhưng bản thân cũng dùng đến sáu phần thời gian cho việc luyện tập vũ kỹ.

Nhạc Trương Thị muốn thoát khỏi quẫn cảnh bây giờ cũng chỉ có chiêu dụ một chút hạ nhân am hiểu đồng chuyện. Chuyện này Nhạc Trương Thị tự có quyết định, không tới phiên hắn tới quan tâm.

Vừa ra khỏi cửa lúc xế chiều, Nhạc Vũ vội vã chạy tới cổng thành phía nam, tiến vào tiệm thuốc của Nhạc thị.

Vừa mới vào trong cửa hắn đã nhìn thấy Nhạc Hữu Đức, còn có Hoàng chưởng quỹ nhà mình đang ở cùng một chỗ đang lật qua mấy thứ sổ sách, thỉnh thoảng còn thảo luận mấy câu.

Thấy lão nhân tính tình chất phác này đã ở đây, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra một tia

kinh dị rồi bước tới.

"Hoàng chưởng quỹ? Ngươi ở đây làm gì?"

Hoàng Phàm đang tập trung vào sổ sách nghe tiếng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn, lúc trông thấy người vào chính là Nhạc Vũ thì vội vàng đứng dậy cung kính thi lễ một cái.

"Thiếu gia! Là phu nhân bảo ta tới đây để giúp Đức lão gia chỉnh lý lại sổ sách và danh sách tồn trữ bao năm qua, buổi tối còn nộp cho lão nhân gia quan sát!"

Nhạc Vũ chợt hiểu ra, với tình hình hiện giờ trong nhà hắn sợ rằng có thể giúp việc được cho Nhạc Trương Thị có lẽ cũng chỉ lão nhân này và mấy thị tỳ thiếp thân bên cạnh mẫu thân. Để đề phòng gian lận trong sổ sách và danh sách bên cửa hàng này cần người có chuyên môn, Hoàng Phàm không ra mặt là không thể.

Gật đầu, Nhạc Vũ nhìn Nhạc Hữu Đức vẻ dò hỏi.

"Thì ra là như vậy! Chỉnh lại đống sổ sách này có việc gì không?"

"Hồi báo thiếu gia! Những sổ sách này bao năm qua đều đã được chỉnh lý thỏa đáng, chỉ có danh sách là hơi lộn xộn, sợ rằng cần chút thời gian"

Nhạc Hữu Đức cũng không dám thất lễ. Chẳng qua là lão mập này lúc khom người thì ánh mắt mang theo vẻ nghi ngờ. Thật sự lão nghĩ không ra, mẫu tử này ban đầu đã rơi vào tình cảnh như vậy, làm sao lại đột nhiên không giải thích được chuyển mình vọt lên. Lão bây giờ vô cùng hối hận là lúc trước không trụ được áp lực của Tấn Húc thì cho dù bây giờ không thân cận nhưng vẫn ít nhiều tình hương hỏa, không cần thấp thỏm bất an.

Nhạc Vũ ra vẻ khó xử.

"Như vậy đi! Ta vốn là tính toán để cho Đức thúc theo ta đi kho thuốc một chuyến nhưng các ngươi đã bận rộn nê cũng không tiện quấy rầy."

Lời hắn tuy là vậy song cho dù là Nhạc Hữu Đức hay Hoàng Phàm đều nhìn rõ vẻ mong đợi trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Cường thế cướp đoạt

"Có phải kiểm toán xảy ra vấn đề gì hay không?"

Vào lúc đi trên hành lang thông ra kho thuốc, Nhạc Vũ cố ý đi sau Nhạc Hữu Đức để sánh vai cùng Hoàng Phàm. Lúc mới vừa bước vào hắn đã thấy lão chưởng quỹ này chau mày, sắc mặt tựa hồ cũng không thư thái.

"Điều này thật không có! Bất quá ghi chép trong sổ sách kia cực kỳ phức tạp, bên trong nhất định là có vấn đề, chẳng qua là về phương diện này năng lực của lão hủ nông cạn, thật sự nhìn chưa ra"

Nói đến đây, Hoàng Phàm lộ vẻ lo lắng nhìn chung quanh."Còn có điều này nữa, nô bộc tạp dịch cũng không nhiệt tình phối hợp, tựa hồ không phục việc phu nhân chấp chưởng tiệm thuốc dòng họ."

Nhiễm Lực đi phía sau hai người lúc này hừ lạnh một tiếng."Ta xem bọn họ cũng không thuận mắt! Những người này sợ là ngại cuộc sống của mình trôi qua quá thư thái rồi! Theo ta thấy thì lão chưởng quỹ cứ ghi nhớ tên, đợi đến buổi tối báo cho phu nhân để bà trực tiếp khai trừ là được."

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ nhếch miệng, quả thật mấy hạ nhân làm việc nơi này nhìn bọn họ vẻ đề phòng. Tầng lớp dưới cùng cũng là thoi, đáng chú ý là một số trung tầng cũng có địch ý. Bất quá điều này cũng đã ở trong dự đoán của hắn, gần đây mấy trăm năm qua tiệm thuốc Nhạc gia làm ăn càng ngày càng lớn song lợi nhuận hàng năm dù chưa tiêu giảm phần lớn nhưng cũng là ngày càng sa sút. Nếu nói trong chuyện này không có gì khuất tất thì chỉ có quỷ mới tin. Mẫu tử hắn hoành đao đoạt lợi, có người ghen ghét là chuyện bình thường.

Bản tâm Nhạc Vũ thật ra thì cũng hận không được dao sắc chặt đay rối, một lần đem những phiền toái này giải quyết. Nhưng nếu như Nhiễm Lực nói là đem hết tất cả những người này đuổi ra khỏi tiệm thuốc thì cũng không thỏa đánh, làm không tốt lại phát sinh bất mãn.

Cho nên Nhạc Trương Thị muốn xử lý thỏa đáng mọi chuyện thì dĩ nhiên là phải tốn một phen công phu, không qua một đoạn thời gian là không thể.

Những chuyện này của tiệm thuốc và tiệm rèn này đã xảy ra nhiều năm, dòng họ bao năm qua chỉnh đốn cũng không có chút chuyển biến nào. Nguyên nhân trong đó, Nhạc Vũ đột nhiên mơ hồ cảm thấy có liên quan đến kết hoạch lớn của Nhạc Duẫn Kiệt .

Đường bá của hắn đem những thứ có lợi nhuận lớn này giao vào tay mẫu thân hắn chỉ sợ rằng không chỉ là cất nhắc nhà bọn họ. Trong đó chưa chắc cũng không phải không có tâm tư muốn mượn sức hắn dọn dẹp hai nơi kiếm ra đại lợi nhuận lớn của dòng họ. Ngay trong tộc chỉ sợ cũng chỉ có bô lão bốn phòng ủng hộ y, mới có thể lấy thủ đoạn cường lực thanh trừ chuyện dơ bẩn trong này.

Cười nhạt một tiếng, Nhạc Vũ lắc đầu, theo Nhạc Hữu Đức đi vào căn phòng rộng rãi bên trong.

Nhớ được lần trước hắn tới nơi này vào nửa năm trước, khi đó hắn rón ra rón rén, chỉ sợ chọc giận Nhạc Hữu Đức. Xem tình hình lần này hoàn toàn đảo ngược không thể không làm cho người ta cảm khái nhân sinh biến ảo vô thường.

Khi ánh mắt của hắn chạm vào mười mấy tủ thuốc khảm vàng trong chỗ sâu nhất thì nhất thời lóe lên một tia nóng bỏng, vội vàng sải bước tiến tới.

Nhạc Hữu Đức bên cạnh cũng khẽ nhíu mày, theo bản năng muốn đưa tay ngăn Nhạc Vũ lại. Song khi tay lão vừa đưa đến nửa đường đã nhìn thấy ánh mắt sắc bén như đao kèm theo mấy phần chê cười của Nhiễm Lực thì trong thoáng chốc mới nhớ ra là thiếu niên trước mặt đã sớm không phải là tiểu tử mà mình có thể tùy ý trách mắng trước kia. Thậm chí bây giờ chỉ cần một lời của hắn đã có thể quyết định sinh tử của lão!

" Số thuốc quý giá này chẳng lẽ chỉ có ít như vậy?"

Đem một số tủ thuốc kia mở ra, Nhạc Vũ nhất thời nhíu mày. Tuy nói nơi này cũng có hơn ngàn ngăn kéo. Song dược liệu trong đó đều cực ít, thậm chí có một số ô đều trống rỗng.

"Điều này thật ra là hiện giờ chúng ta mới thu mua dược liệu quý hiếm mà thôi!"

Thấy vẻ không vui hiện rõ trên mặt Nhạc Vũ, Nhạc Hữu Đức trong lòng máy động, vội vàng cúi người hành lễ."Thiếu gia, nếu ngài cảm thấy hứng thú thì thuốc trong gian trong không thiếu. Số thuốc này thu thập đã mười ngày qua, hôm nay mới vừa phân loại gói kỹ, chuẩn bị vận chuyển vào kho trong thành bắc"

Nhạc Vũ nhìn theo hướng chỉ của Nhạc Hữu Đức thì quả thấy bên cạnh hai tủ thuốc có một cửa hông nho nhỏ. Hắn tiện tay đẩy ra thì trên mặt bàn bên trong có cả ngàn gói thuốc lớn nhỏ đã được gói buộc chỉnh tề.

Bất quá mãi cho đến khi cầm lấy đến mười mấy gói thuốc trong đó, dùng năng lực phân tích cặn kẽ thì Nhạc Vũ mới lộ vẻ hài lòng.

Dược vật nơi này tính ra cũng chưa phải là nhiều nhưng đầy đủ chủng loại, hơn nữa những loại hắn cần đều có được số lượng tương đối. Mặc dù trong đó còn thiếu một số thứ nhưng bản thân đều có thể thu thập, nhìn chung đã đủ để hắn chế tạo thử Dịch Nguyên Đan.

Liếc sang Nhạc Hữu Đức đang thấp thỏm, Nhạc Vũ cười bỏ chiếc bao giấy màu vàng xuống rồi phủi bụi trong tay.

"A Lực, tới đây đem thuốc cho ta!"

Nhạc Hữu Đức ngẩn ra, cho đến khi thấy Nhiễm Lực cười hì hì đáp một tiếng, lấy ra một bao vải to, đem tất cả gói thuốc trên bàn bỏ hết vào bào mới ý thức được rằng lần này Nhạc Vũ tới đây không phải là để phân biệt dược liệu như lão nghĩ mà nhìn điệu bộ này chính là cướp bóc.

Chỉ trong một sát na, Nhạc Hữu Đức biến sắc, mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

"Thiếu gia! Đây là dược liệu, trong tộc cũng có đếm hết đấy!"

"Ta biết, cho nên lần này cầm không nhiều!"

Nhạc Vũ gật đầu."Bất quá mới chỉ là số lượng mười ngày mà thôi, động chút tay chân vào đây chắc là không khó. Đừng nói cho ta biết loại chuyên này trước đây Đức thúc chưa làm qua? Hắn coi như là lão thủ đúng không?"

Mồ hôi trên mặt Nhạc Hữu Đức lại càng dày đặc. Nghĩ thầm trước kia ta làm giả

sổ sách nhưng chỉ là mỗi ngày khấu trừ một chút, chẳng phải giống như ngươi một lần đã nhiều như vậy, thật sự ta chưa dám làm!

Hơn nữa cõi đời này lại có người nào ngu xuẩn giống như ngươi vậy, không hề che giấu công khai cướp đoạt tài phú công cộng, còn có thuộc hạ nào dám thay mình làm giả sổ sách hay sao?

"Thiếu gia, ngài nói đùa rồi! Lời này Đức thúc vạn lần không dám nhận. Nếu như ngài nhất định cần những linh dược này thì Đức thúc không dám ngăn trở. Chẳng qua là chuyện này không biết ngài đã hỏi ý tứ mẫu thân của ngài ý tứ không vậy? Thiếu gia, nếu như chuyện này đồn ra ngoài chỉ sợ ảnh hưởng không tốt đến cả ngài lẫn mẫu thân, thậm chí có biến cố gì cũng không biết chừng"

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Nhạc Hữu Đức một cái, hắn biết những lời này là nhắc nhở mình, lúc này mẫu tử hắn còn chưa đứng vững gót chân, nếu xảy ra chuyện gì thì ngay cả vị trí trong Nghị Sự Đường vừa được ban cho cũng có thể mất đi. Nhạc Hữu Đức thậm chí còn lo lắng nếu như nói năng quá mịt mờ mà mình có thể không hiểu nên gần như nói trắng ra.

Chẳng qua là những lời này lại nghe được từ miệng Nhạc Hữu Đức sao có chút kỳ quái, nguyên hắn tưởng rằng vị Đức thúc này nếu biết thời thế thì đợi cho hắn đi mới chạy đến bẩm báo những bô lão trong tộc kia mới đúng.

Xem ra những biểu hiện của Nhạc Hữu Đức vào nửa năm trước khi đến nhà hắn quả thật cũng có mấy phần chân thật.

Nhìn lại khuôn mặt mập mạp đang lộ vẻ khẩn trương, Nhạc Vũ bất giác cảm thấy ấm áp, vốn hắn chuẩn bị báo đáp thật tốt vị Đức thúc này, có chuyện ngày hôm nay thì càng không thể quên.

Bất quá hiện giờ với số dược liệu này hắn nhất định phải có được!

"Ha hả! Đức thúc suy nghĩ quá cẩn thận rồi, chuyện này ta không bẩm báo mẫu thân. Bất quá chỉ cần các ngươi không nói thì ai có thể biết?"

Nhạc Hữu Đức cứng đờ người, nhìn sang lão chưởng quỹ bên cạnh, nghĩ thầm đứa nhỏ này không hiểu chuyện, lão nhân đứng đó vốn nên biết nặng nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Vấn đề dược phòng

Hoàng Phàm sờ sờ lỗ mũi, dứt khoát tránh ánh mắt cầu viện của Nhạc Hữu Đức. Lão dĩ nhiên là hiểu chuyện mà Nhạc Vũ làm thật sự là phạm vào tối kỵ. Hiện giờ có biết bao ánh mắt trong tộc đang nhìn chằm chằm vào đây. Mặc dù Nhạc Hữu Đức thay bọn họ dấu diếm chuyện này thì cũng có vô số người âm thầm chờ gây sóng gió.

Nếu như là nửa tháng trước, lão sẽ không chút do dự gia nhập trận doanh của Nhạc Hữu Đức khuyên Nhạc Vũ đừng làm chuyện ngu xuẩn này. Bất quá trải qua chuyện đêm hôm đó, lão tuyệt không tin tưởng tiểu chủ nhân sẽ không làm chuyện vô cớ mà chắc chắn sẽ có dụng ý.

Hơn nữa đối với thực lực kinh khủng mà Nhạc Vũ dấu diếm, Hoàng Phàm cũng biết đại khái. Vì thế lão thấy chuyện Nhạc Vũ chẳng có gì không ổn!

Thật ra thì nghĩ cũng có thể biết, nếu lão là những trưởng lão trong tộc chỉ sợ cũng sẽ đa phần đứng ra bảo vệ vãn bối có thực lực xuất chúng này. Thậm chí bọn họ còn lo không có cơ hội lấy lòng, chỉ là một số thuốc trân quý mà thôi, cũng không phải là chuyện gì quá lớn!

Lui thêm bước nữa mà nói, cho dù nếu trong tộc quả thật muốn trừng phạt tiểu thiếu gia nhà lão thì với bản lĩnh của Nhạc Vũ đi đâu chẳng được trọng dụng?

Nhìn thấy bộ dạng ra vẻ không quan hệ của Hoàng Phàm, Nhạc Hữu Đức càng sợ run. Kết quả này vượt quá xa dự liệu của lão, vốn cho là lão chưởng quỹ này chắc chắn sẽ giúp lão một tay mới đúng. Nhưng hiện giờ nhìn phản ứng này, nếu không phải lúc trước Hoàng Phàm không hề có thiên lệch gì với sổ sách thì Nhạc Hữu Đức thiếu chút nữa hoài nghi đây có phải gian tế lẫn vào nhà Nhạc Trương Thị hay không.

Ngoài ra càng làm lão tò mò chính là phần kính ý trong giọng nói cùng hành động của Hoàng Phàm đối với Nhạc Vũ không hề là giả. Nếu như đây là đối với Nhạc Trương Thị thì lão tuyệt sẽ không kỳ quái . Nhưng nếu là nhằm vào một

thiếu niên mười ba tuổi vậy thì thật đúng là làm cho người ta khó hiểu rồi.

Nghĩ đến bất kỳ một người trưởng thành nào, cho dù là đối mặt với cố chủ của mình cũng không có khả năng tôn kính đến vậy, bình thường cũng nên biểu hiện che chở, sủng ái mới đúng.

Nhạc Hữu Đức nhất thời tràn ngập các loại nghi vấn không giải thích được. Bất quá đến lúc này lão cũng đành buông tay. Mắt thấy Nhiễm Lực đã đem phân nửa số gói thuốc bọc giấy vàng bỏ vào trong bao, Nhạc Hữu Đức cố nén lo âu, cắn răng thi lễ lần nữa với Nhạc Vũ.

"Thiếu gia, thứ cho Đức thúc vô năng, số lượng lớn như vậy, ta thật sự không có cách để điều hòa. Nếu như hôm nay ngài nhất định phải lấy đi toàn bộ, vậy thì mong thiếu gia có chủ ý gì cao minh!"

"Có thật Đức thúc thật không chịu giúp ta làm sổ sách?" Nhạc Vũ quay mặt sang, không hề lộ vẻ tức giận mà chỉ hơi kinh dị.

"Không phải là vấn đề có chịu giúp thiếu gia ngài làm sổ sách hay không!" Nhạc Hữu Đức nghe vậy hơi cau mày rồi lập tức khôi phục kiên định."Hôm nay Đức thúc có chết cũng không thể để số thuốc này ra khỏi tiệm thuốc một bước!"

"Như vậy sao"

Nhìn thấy Nhiễm Lực đã dọn hết số thuốc, Nhạc Vũ do dự một hồi lâu giữa việc lựa chọn hai biện pháp ôn hòa hay cường thế. Cuối cùng khi nhớ tới sự bận rộn của Nhạc Trương Thị hôm nay thì không khỏi cười khổ một tiếng. Lần này hắn tới đây cũng không muốn mang cho mẫu thân thêm phiền toái. Bất quá như vậy cũng tốt, coi như là thuận tiện giúp Nhạc Trương Thị giải quyết một chút chuyện nhỏ.

"Đã như vậy, vậy thì mời Đức thúc cùng Hoàng chưởng quỹ đem sổ sách mười năm qua của cửa hàng tới đây cho ta! Ta muốn xem một chút sổ sách những năm này có sai lầm gì không!"

Nhạc Hữu Đức lần thứ ba ngẩn người, mới vừa rồi nhìn thấy sắc mặt do dự của Nhạc Vũ, lão còn cho là mình đã thuyết phục được. Kết quả còn chưa giải quyết vấn đề dược liệu lại nảy ra chuyện kiểm toán. Thật là chê cười, một đứa trẻ mười ba tuổi thì có thể xem hiểu sổ sách gì?

Bất quá lấy thân phận Nhạc Vũ thì lão cũng không thể bác bỏ yêu cầu này. Lão và Hoàng Phàm cùng cảm thấy hồ nghi liếc nhau một cái, Nhạc Hữu Đức lắc đầu rồi vẫn đi ra khỏi kho thuốc để chuẩn bị. Lão tuy mập mạp nhưng có thể vì sợ Nhạc Vũ cứ như vậy nhân cơ hội rời khỏi nên hành động cực kỳ mau lẹ. Chỉ một lúc sau đã dẫn một đám tiên sinh của phòng thu chi cầm mười mấy loại sổ sách dày cộp như từ điển đi đến.

Nhạc Vũ tiện tay cầm lấy một quyển lật đi lật lại, phát hiện đây là phương thức xuất nhập đơn giản nhất. Hắn đoán chừng cũng là như thế, bởi vì thế giới này về phương diện toán học thống kê còn chưa phát triển.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua mười mấy khuôn mặt lạnh lùng lẫn khinh thị đang đứng xung quanh, nhẹ giọng cười một tiếng, nhanh chóng giở sổ sách. Hệ thống phụ trợ trí năng trong cơ thể hắn mặc dù hiện giờ đã không còn trợ giúp được gì quá nhiều về phương diện võ học nhưng với chút tính toán số học đơn giản này thì chỉ là vấn đề đơn giản.

Trông bộ dạng chỉ lật xem sơ qua của Nhạc Vũ, Nhạc Hữu Đức và Hoàng Phàm đều khẽ nhíu mày. Người sau vốn là còn có mấy phần mong đợi, nghĩ thầm nói không chừng thiếu gia nhà mình lại có thể đem lại thêm một lần kinh hỉ, vậy thì hôm nay có thể dễ dàng. Nhạc Hữu Đức thì từ đầu đến cuối không ôm hy vọng.

Thế giới này trọng võ nên không quá xem trọng những chuyện khác. Trong tộc tuy có trường học, bất quá lại chỉ giới hạn trong việc dạy chữ, đủ để hiểu sách võ là được. Về phần những học vấn tương đối chuyên sâu như làm sổ sách và kiểm toán thì trong tộc cũng không quá chú ý, ngay cả có dạy thì cũng không dành cho lứa tuổi của Nhạc Vũ.

Nhạc Hữu Đức âm thầm lắc đầu, lão không cần nhìn cũng biết tâm thái của những người trong phòng thu chi hiện giờ. Ngoại trừ chê cười, sợ rằng còn mang theo tâm thái muốn xem kịch vui.

Lão không biết nguyên do nào khiến Nhạc Vũ muốn đi kiểm toán. Song vô luận như thế nào, lần này Nhạc Vũ sẽ rất mất mặt, đây là chuyện có thể đoán trước. Những tên giảo hoạt của phòng thu chi này, đừng nói là với một đứa trẻ ranh chưa biết hết con số thu chi mà ngay cả đích thân tộc trưởng Nhạc Duẫn Kiệt đến đây chỉ sợ cũng khó đối phó.

Lão còn đang nghĩ vậy thì chợt thấy động tác giở sổ của Nhạc Vũ chợt dừng lại, sau đó cười nhạt dùng bút lông khuyên vào một vòng tròn tại một chỗ trong trang sách.

"Mùng bảy tháng tư năm canh tuất, khoản ba trăm bảy mươi ba lượng bạc ở đây dùng mua hàng tô phèn mười bốn hai ba tiền là ai ghi vào?"

Nhạc Hữu Đức chợt giật bắn mình, còn một gã tiên sinh thu chi có cặp mắt tam giác bên tay trái lão thì mặt mày tái xám, chân tay không ngừng run rẩy, còn Nhạc Vũ vẫn đang nói tiếp.

"Thật là buồn cười! Dược tính của tô phèn tương tự phèn chua vàng, giá tiền bất quá hơn mười bảy hai bốn tiền một chút. Làm sao đắt đến như thế! Hơn nữa vào bảy ngày trước tô phèn cũng mới là hai mươi hai, làm sao mà chênh lệch như thế! Ta nhớ được trong tộc có quy tắc, tham ôm mười thì chặt hai tay, tham ô hai mươi thì đền mạng"

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn một vòng rồi bật ra một tiếng cười nhẹ."Lôi ra cho ta, dùng trượng đánh chết!"

Nhạc Hữu Đức tim đập thình thịch, cố nén hoảng sợ trong lòng để mở miệng cầu tình, song khi đối diện với ánh mắt của thiếu niên thanh tú kia thì không khỏi rùng mình một cái rồi ngậm miệng lại. Chỉ thấy Nhiễm Lực đang nhếch miệng cười kéo tên thu chi đã mềm nhũn ngã trên mặt đất đi ra ngoài.

Lúc này, mọi người trong phòng đều đã như lâm đại địch. Mỗi lần thấy Nhạc Vũ khuyên một vòng tròn trong sổ sách thì tâm trạng của mỗi người lại càng khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Thoát tội

Hơn hai giờ sau, đoàn người Nhạc Vũ mới đi ra khỏi tiệm thuốc. Đến lúc hắn tạm thời buông tha không kiểm tra thì cũng chỉ mới xong ước chừng một phần mười sổ sách, mà đó chỉ là phần trong mười năm mà thôi, nếu như ngược dòng trăm năm vậy thì số lượng thật sự quá mức khổng lồ, muốn hoàn toàn thanh tra vậy thì phải cần đến mấy tháng.

Bất quá mặc dù chẳng qua như thế nhưng đợi đến lúc bọn họ đi ra cửa hàng thì cả tiệm thuốc bao gồm cả Nhạc Hữu Đức, cơ hồ tất cả phòng thu chi cùng quản sự đều một mực cung kính cảm động đến rơi nước mắt tiễn Nhạc Vũ đến tận cửa. Hành động này cũng khiến hắn hoàn toàn bỏ đi tính toán ý định cải cách phép tắc thu chi.

Một đứa bé có chút thiên phú ở phương diện tính toán thì cũng không có gì lớn, nhưng nếu là vô sự tự thông, tự nghĩ ra một loại phép tắc ghi chép mới thì không khỏi khiến người ta sợ hãi. Nếu như tự nghĩ ra võ học thì dù sao cũng là có cơ sở, nhưng ở phương diện này thì với lứa tuổi của hắn bất quá mới chỉ học qua chút tính toán thô thiển nhất mà thôi.

Hơn nữa loại phương pháp này cũng không lợi cho hắn sau này gian lận trên trương mục. Dù sao trước lúc đạt đến tiên thiên, hắn tuyệt không tính toán buông tha số dược liệu này.

Nhạc Vũ đối với dòng họ, ngoại trừ một số ít người thì trên căn bản không có bao nhiêu tình cảm, tâm tư đa phần là lợi dụng. Loại chuyện gây mất lòng như dọn dẹp những chuyện nhơ bẩn lâu năm trong tiệm thuốc này nếu không cần thiết thì hắn tuyệt đối sẽ không làm. Theo suy đoán của hắn, Nhạc Trương Thị cũng sẽ có tâm tư này.

Về phần chiếc bao lớn của Nhiễm Lực, tự nhiên cũng không có trở ngại mà cứ thế đem ra. Một lần mang đi số linh dược thu mua trong mười ngày của tiệm thuốc, đúng là có chút phiền phức. Nhưng nếu là những tiểu nhị của phòng thu chi lẫn bên phòng ngân khố hợp lực thì không phải là không thể.

"Thiếu gia! Thật ra thì ngài không cần nhọc công cho phế nhân này như thế"

Nghe câu này vang lên từ phía sau, Nhạc Vũ lúc đầu cho là nghe lầm. Đến lúc hắn quay đầu mới phát hiện người vừa nói chính là Lâm Trác vẫn im lặng đứng trước tiệm thuốc.

Nhìn ánh mắt phức tạp của đối phương, trong lòng hắn cười thầm, không nghĩ tới người có bề ngoài lạnh lùng này lại có thể dễ dàng cảm động như vậy. Bất quá hắn cũng không để ý sự cảm kích này của Lâm Trác, cũng không cần!

Nhạc Vũ khẽ cười nhạt."Ngươi cũng cho là ta làm như vậy có chút không ổn phải không? Đừng có tự tác đa tình, lần này ta tới đây cũng không riêng chỉ là vì ngươi!"

Nhạc Vũ nói xong thì nhìn về tiệm rèn ở bên kia đường, hôm nay cũng đã thuộc quyền quản hạt của mẫu thân hắn.

Hiện giờ căn bản đã có đủ vật liệu để chế luyện Dịch Nguyên Đan, chỉ còn thiếu vật liệu của Ngũ Hành Tụ Linh Trận. Hắn đã sớm phát hiện, vật liệu có thể thừa nhận linh lực phù văn tuyệt đối không thể là vật liệu bình thường. Điều hiện giờ hắn có thể làm chẳng qua là mô phỏng Bí Phù Tiễn kia mà thôi.

Ngoài ra hắn còn cần một số dụng cụ châm cứu tiêu chuẩn, thương thế trên người Lâm Trác đều dễ dàng giải quyết. Thậm chí chỗ kinh mạch tổn hại kia cũng có thể dùng La Vĩ Hoàn tìm được trước đó vài ngày để tu bổ. Mặc dù điều này cũng là trị phần ngọn mà không trị phần gốc nhưng hiện giờ cũng không quản được nhiều như vậy.

Hết thảy những việc này đều cần dùng đến thuật châm cứu. Dù sao khi thi triển trên thân thể người khác, Nhạc Vũ cũng không cách nào điều tiết dược lực như trên thân thể mình. Muốn đem dược lực tới được phương vị chính xác nhất định phải cần vật dẫn.

Nhạc Vũ nghĩ tới nghĩ lui, trong điều kiện hiện giờ thực hiện được điều này cũng chỉ có thể là thuật châm cứu đã có truyền thừa từ cổ xưa.

Bốn giờ sau, tại một khu nhà nằm ở phía tây bắc Nhạc gia thành.

"Nói như vậy, đứa bé kia chẳng qua là tùy tiện lật qua mà thôi, nhưng sau đó những chỗ đánh dấu đều là chân chính có vấn đề? Không hề bỏ sót một chỗ nào?"

Nhạc Duẫn Kiệt khẽ nghiêng về phía trước, vẻ mặt ngạc nhiên. Quả thật lão không nghĩ tới tên tiểu tử kia, lại còn có bản lĩnh như vậy .

Bất quá thử nghĩ xem cũng là không kỳ quái, đứa bé kia có ngộ tính kinh người trên phương diện kiếm thuật đao pháp, ngay cả bí pháp mà tiên thiên cường giả cũng nhức đầu thì hắn chỉ học qua đã thành, đầu óc thông minh như thế cũng là chuyện đương nhiên.

"Vậy cuối cùng hắn xử trí thế nào?"

Nhạc Hữu Đức hơi kinh ngạc ngẩng đầu, nguyên lão tưởng rằng nhắc tới chuyện những số thuốc kia bị mang ra khỏi tiệm thì vị tộc huynh này phải giận tím mặt mới đúng. Không ngờ đối phương lại chỉ để ý vào chuyện năng lực kiểm toán của Nhạc Vũ. Điều này thật khiến người ta đau đầu, bất giác lão khi lão nói tên Nhạc Vũ lại thêm mấy phần kính ý.

"Hồi báo tộc trưởng đại nhân! Đối với chỗ sổ sách kia, Vũ thiếu gia cuối cùng cho thu lại rồi thiêu hủy trước mặt mọi người."

"Lại có thể làm như vậy?" Nhạc Duẫn Kiệt ngẩn ra rồi cười một tiếng."Ha hả! Có ý tứ, lúc điều tra thì làm đến cùng, giết một người thị uy rồi cuối cùng nhẹ nhàng bỏ qua cho đám thủ hạ ngu ngốc của ngươi, chỉ sợ là trong lòng Hữu Đức ngươi cũng có cảm kích sao?

"Tộc trưởng"

Nhạc Hữu Đức lộ vẻ cực kỳ sợ hãi.

"Yên tâm! Ta không có ý trách ngươi. Những năm này cũng nhờ ngươi đi trông coi cửa tiệm mới không khiến đám sâu bọ kia hút sạch."

Nhạc Duẫn Kiệt lộ vẻ cảm kích, rồi sau đó cười khổ một tiếng."Chỉ là chỗ của ta ở đây sau này ngươi không cần phải tới nữa, nếu để bị đứa bé kia bắt gặp thì sau này đối với cả ta và ngươi đều không tốt. Sau này có chuyện gì ngươi cứ trực tiếp tìm Nhạc Trương Thị."

Trong đầu Nhạc Hữu Đức hoàn toàn trống rỗng, mơ mơ màng màng mở miệng hỏi :"Như vậy chút dược liệu mà Vũ thiếu gia lấy đi thì sao?"

"Chuyện nhỏ mà thôi! Sau này nếu là hắn lấy đi không vượt qua một phần ba của năm thì không cần tới đây tìm ta hồi báo rồi!"

Cầm chén trà nóng lên, Nhạc Duẫn Kiệt nhẹ nhàng thổi thổi." Những lời này hôm nay ngươi nghe xong cũng không thể nói cho người khác biết được!"

Cho đến đi ra khỏi đại môn, bị một trận gió lạnh thổi qua, Nhạc Hữu Đức mới chợt thanh tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trong lòng nhất thời tràn đầy mê hoặc vì sao mẫu tử Nhạc Vũ lại được trong tộc coi trọng như thế?

Số dược liệu mà Nhạc Vũ cầm đi tuy chỉ là thu mua trong vòng mười ngày nhưng cũng giá trị cũng vượt qua sáu ngàn lượng bạc ròng. Nhạc Duẫn Kiệt không thèm để ý, cứ mặc cho Nhạc Vũ lấy đi. Nghe giọng nói vừa rồi dường như còn có mấy phần kiêng kỵ, , điều này thật sự làm lão không cách nào tiếp nhận. Hơn nữa còn có thái độ cổ quái của Hoàng Phàm lúc trước lẫn việc Tấn Húc đột nhiên bị miễn chức.

Chợt lắc đầu, Nhạc Hữu Đức thôi không nghĩ ngợ. Lão phát hiện trong này có một đại bí mật mà bản thân tốt nhất là không nên tìm hiểu.

Lão hơi do dự nhìn về phía bắc rồi xoay người bước sang bên kia đườn.

Vốn lão định ở chỗ này đi thêm mấy nơi khác, đặc biệt là chỗ lão thượng cấp kia. Song lúc này, Nhạc Hữu Đức lại cảm thấy không cần thiết, với giao tình của lão và Nhạc Trương Thị, chắc là không đến mức bị làm khó.

Lúc này, Nhạc Hữu Đức cũng không biết trong trạch viện, Nhạc Duẫn Kiệt cũng vươn người đứng lên, nhìn về phía đông.

Nhạc Hữu Đức cũng không để ý đến những linh dược kia, lão chỉ tò mò, đứa trẻ kia cần những thứ này để làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Công tác trù bị

Nhạc Duẫn Kiệt rất nhanh có đáp án cho nghi vấn đó. Ngày thứ hai, Nhạc Vũ dẫn hai người Nhiễm Lực và Lâm Trác chạy đi một chuyến, đến chiều trở về thì Nhạc Vũ đã mang theo một con chim non rõ ràng vừa mới ra đời không lâu. Nhạc Vũ tùy ý ném số linh dược đoạt được từ hiệu thuốc ngày hôm qua vào trong miệng con chim nhỏ có tên là hoàng kim tước này cứ như là đó chỉ là linh thực vậy.

Việc làm này khiến cho rất nhiều lão nhân trong tộc cứ đưa mắt nhìn nhau, vừa đau lòng về những dược liệu kia vừa có chút hâm mộ Nhạc Vũ có vận khí tốt. Nếu là yêu thú khác thì bọn họ nhất định sẽ ngăn cản nhưng vì là Kim Hoàng Tước năm màu nên bọn họ lại có chút do dự.

Nói thật ra thì Kim Hoàng Tước, cũng không phải là loại gì khó kiếm. Khi mới ra đời chẳng qua cũng chỉ có đẳng cấp cao nhất là cấp một mà thôi, về thuộc tính cũng chỉ có thể coi là dị thú trung đẳng. Nhưng vấn đề là huyết mạch của con hoàng tước có hàm chứa huyết mạch của Phượng Hoàng và Khổng Tước, thuộc tính yêu lực của bản thân nó lại phù hợp với công pháp mà Nhạc Vũ tu hành.

Tại Đông Thắng đại lục, tất cả các loại yêu thú "đều có thuốc tính bình thường, chỉ có hậu duệ của những loại thần thú như Long Tộc, Khổng Tước, Kỳ Lân, Hỗn Độn thì mới có thể được sinh ra sau khi Ngũ Hành đã ổn định, sau đó từ theo tình huống tiên thiên và hậu thiên khác nhau mà quyết định cấp bậc lúc trưởng thành.

Giống như thớt Long lân mã mà Nhạc Duẫn Kiệt giao cho Sở Thiên vài ngày trước kia, thật ra thì là cùng một loại với Long Giác Mã Long Huyết mã, nhưng vì có huyết mạch hỗn tạp Long Tộc và Kỳ Lân nên cuối cùng mới dẫn đến cấp bậc và linh tính Ngũ Hành khác nhau, thậm chí khi trưởng thành còn có thể tiến một bước trở thành Rồng.

Con Kim Hoàng Tước của Nhạc Vũ cũng có tình trạng tương tự, ngầm có huyết mạch của Khổng Tước và Phượng Hoàng. Chỉ là cõi đời này cũng hiếm có người

tự nuôi dưỡng loại phi hành chiến thú, vừa khó có thể đào tạo, thứ hai cũng không dễ nuôi, nếu không có thêm ràng buộc thì hơn nửa số đó cũng sẽ tự bay đi sau khi đã trưởng thành. Nhưng nếu quản chế tương đối nghiêm một chút thì lại khó mà nhận được phẩm cấp lý tưởng khi trưởng thành.

Mà cho dù là nuôi dưỡng thì cũng sẽ chọn đám ác điểu hình thể lớn chứ loại yêu thú như Kim Hoàng Tước này, nếu không đến từ cấp bốn trở lên thì căn bản là không thể cưỡi.

Nhưng Nhạc Vũ thì lại khác, Không một ai hoài nghi việc hắn không có cơ hội lên đỉnh Tiên Thiên, thế nên mới bỏ nhiều tài lực và thời gian đi đào tạo Kim Hoàng Tước. Nếu có thể kích thích huyết mạch để nó trở thành dị thú thượng vị hoặc là Linh Thú thì đó cũng là chiến lực cực kỳ cường hãn. Mà hai điều kiện là Nhạc Vũ đích thân ấp trứng và tự tay nuôi đến trưởng thành cũng sẽ khiến khả năng Kim Hoàng Tước rời bỏ đi là cực kỳ bé nhỏ.

Nhạc Vũ thì ngược lại không nghĩ nhiều như vậy. Ý định ban đầu của hắn chỉ tính là tùy tiện kiếm một yêu thú có chủng loại và đẳng cấp khá hơn, sau này kiếm chút che chở mà thôi. May là mấy ngày này, hắn có được phương pháp ngự thú bí truyền của Nhạc gia từ chỗ Nhạc Nghi Chân nên cũng muốn tìm yêu thú thí nghiệm một phen. Chính hắn cũng không thể ngờ rằng có thể kiếm được con Kim Hoàng Tước mới nở ở khu vực hoạt động của yêu thú cấp bốn.

Đã có cơ duyên này hắn cũng không có ý định làm thiên phú con Kim Hoàng Tước mai một trong tay mình. Con thú mới vừa ra đời đã có thực lực cấp một, nền tảng Tiên Thiên coi như rất không tệ. Nếu dùng nhiều một chút tâm tư và linh dược thì có thể lên đỉnh cũng không phải không có khả năng.

Đương nhiên hiện giờ Nhạc Vũ cũng chỉ có thể là thử nghĩ xem, chuyện trọng yếu nhất hiện giờ đối với hắn còn là tăng cường thực lực bản thân. La Vĩ Hoàn vào ngày thứ hai đã được chế luyện tốt, chẳng qua thương thế của Lâm Trác nghiêm trọng hơn hắn dự đoán. Dây chằng và da thịt cơ hồ đều bị rách, vê kinh mạch cũng có rất nhiều thương tổn. Cho dù là châm cứu và phục dụng thuốc cùng lúc thì cũng cần tới một tháng mới có thể chữa khỏi.

Kế hoạch tiếp theo của hắn là chuẩn bị đào tạo võ sư trung cấp. Kể từ sau khi. Kể từ khi sau khi đề cập với Nhạc Trương Thị thì hắn đã bắt đầu lưu ý tìm kiếm các nhân tuyển thích hợp từ các nơi rồi đưa vào trong thành. Tổng cộng mất đến thời gian ba tháng mới lần lượt đào tạo ra sáu vị cấp bốn và hai vị cấp năm.

Thực lực mấy vị này khẳng định không bằng đám võ sư chân chính trung cấp, nhưng đối với cấp bốn trở xuống sẽ có đầy đủ sức áp chế, đối với cấp bốn trở lên cũng có sức kháng cự.

Những võ sư này đều ở ngoài thành, do Nhạc Vũ một mình đêm khuya lén ra phục dụng rồi mới được Nhạc Trương thị đón vào thành. Vì vậy mấy cao tầng của Nhạc gia, mặc dù cũng có cảm giác kỳ quái nhưng không tìm hiểu thêm. Có thể tăng cường một phần thực lực cho dòng họ, trong mắt bọn họ cũng là công lớn. Nhạc Trương thị có bồi dưỡng ra tám vị võ sư trung cấp, đã là thành tựu không nhỏ.

Chẳng qua đây cũng là cực hạn tài chính của bọn họ. Tuy nói gần đây nhà hắn vừa chưởng quản tiệm thuốc và tiệm vũ khí của dòng họ, cộng thêm vừa được chia 1500 mẫu ruộng nhưng căn cơ rốt cuộc vẫn chưa đầy.

Ngay vào lúc này, việc chuẩn bị cho Ngũ Hành Tụ Linh Trận cũng đã bước vào giai đoạn cuối. Thành phẩm cuối cùng đạt hơn 320 cân, dựa theo thân thủ của hắn để chế tạo.

Kế hoạch của hắn vốn để cho mấy công tượng trong tộc dựa theo bản vẽ do hắn cung cấp để chế tạo rồi bản thân sẽ khắc phù văn lên đó. Đến khi chế tạo thử mới phát hiện phương pháp kia thật sự sai lớn. Những tấm kim khí đều không chịu được một lượng lớn linh lực đánh sâu vào, toàn bộ hỏng mất.

Đến cuối cùng bất đắc dĩ, Nhạc Vũ không thể làm gì khác hơn là tự mình đến lò rèn chế tạo, sau khi đại khái đạt đến yêu cầu thì dùng năng lực phân tích và nội tức bản thân để tiến hành điều khiển tinh vi. Tốn thời gian gần mười ngày mới có thể làm xong. Sau đó hắn dùng bản vẽ kinh mạch lập thể khắc sâu vào trên những phiến bạc mà vẫn không mất hiệu dụng tụ linh, công đoạn này cũng mất gần hai tháng.

Nhạc Vũ cũng không để ý đến việc Nhạc Duẫn Kiệt có thể cảm thấy kỳ quái đối với những hành động của hắn hay không. Cũng may những vật liệu hắn cần cũng không quá trân quý nên không mất quá nhiều thời gian tìm kiếm.

Chẳng qua đến lúc này, còn có một phiền toái, đó chính là linh lực để khởi động pháp trận.

Những cuốn sách bên Tàng thư lâu đều đề cập tới linh thạch linh tinh, là những vật thường dùng của Trận Phù sư và Ky quan sư. Chỉ là những linh tinh đó Nhạc Vũ chưa hề nhìn thấy qua. Về phần linh thạch thì hắn đã "nhìn" thấy trong Băng Nghệ cung song loại vật phẩm này được dòng họ cực kỳ coi trọng, nếu có cơ hội thu mua đều do mấy vị võ sư hộ tống thẳng tới từ đường để mấy vị lão nhân trong đó tự mình trông coi, Nhạc Vũ cũng không có khả năng giở trò.

Hiện tại thứ duy nhất Nhạc Vũ có thể sử dụng, cũng chỉ có thể là giống như Mật Phù Tiễn trong tay hắn, dùng để phát ra linh lực và yêu lực đơn thuộc tính.

Vấn đề là Mật Phù tiễn là vũ khí sử dụng thường ngày nên không có yêu cầu cao về độ tinh khiết của linh lực nên khó có thể sử dụng cho Ngũ Hành Tụ Linh Trận, chỉ có thể dùng yêu lực kết tinh.

Nếu là đổi lại những người khác khả năng cả đời cũng không làm được. Chỉ là Nhạc Vũ dùng khả năng phân tích vẫn có thể tiêu trừ phần nhỏ tạp chất và yêu lực chân nguyên mà không ảnh hưởng đến yêu cầu yêu lực kết tinh.

Nhưng điều này không hề đơn giản, yêu lực kết tinh đơn thuộc tính vốn cực kỳ hiếm thấy, đẳng cấp đạt tới cấp bốn lại càng ít. Nhạc Vũ chỉ tốn hơn hai tháng đã chế tạo thử được Ngũ Hành Tụ Linh Trận, song thu thập yêu lực kết tinh thì lại cần hơn ba tháng.

Đến cuối cùng khi mua được một viên yêu lực kết tinh, đến bình tĩnh như Nhạc Vũ cũng cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Đề nghị hôn nhân

Xế chiều ngày hôm sau, Nhạc Vũ vô cùng cẩn thận đem những phiến bạc khắc đầy những phù văn cổ quái gói kỹ lại. Hơn nữa hắn kiểm tra kỹ càng bên trong xong mới để cho người hầu trong nhà mình lấy danh nghĩa vận chuyển tài liệu vận ra khỏi thành.

Thật ra trận bàn của Ngũ Hành Tụ Linh trận cũng không nặng lắm, bởi vì hoàn toàn bắt chước theo tài liệu sở dụng của Bí Phù Tiễn, cộng thêm nhìn qua lại mỏng như trang sách, toàn bộ cân nặng chỉ bằng gấp ba sức nặng cây Khai Sơn Việt của Nhiễm Lực.

Nhưng vấn đề ở chỗ thể tích của nó thật lớn, hình dáng lại cực kỳ kỳ dị. Tỷ như hai trăm hai mươi phiến bạc lớn nhất, phải dài đến hơn một thước, chiều rộng cũng có một thước, có hình dáng như hình cung. Nếu đem đeo lên người, hành động cực kỳ bất tiện, lúc tiềm hành bên trong thành cũng rất dễ dàng bị phát giác.

Như dược liệu cùng đồng đỉnh chế thuốc, tất cả đều sớm được chuẩn bị thỏa đáng. Mấy trăm mũi Hồng Mi Ưng Cốt Tiễn, ba con Long Lân Mã cùng với cây búa lớn khoa trương của Nhiễm Lực, đều đã được vận chuyển tới nông trang của gia đình họ ở ngoài thành.

Nhưng ngay khi Nhạc Vũ đã chuẩn bị xong hết thảy, trên bàn cơm tối, lại nghênh đón một tin tức làm cho hắn cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

- Vị hôn thê?

Vừa nghe được từ này, vẻ mặt Nhạc Vũ liền vô cùng cổ quái. Trong lúc nhất thời cảm xúc bất đắc dĩ đột ngột tràn ra.

- Là mười năm trước phụ thân con đã định ra hôn sự này. Nữ tử kia cùng tuổi với Băng Thiến, là một đứa cháu gái của mẹ ở bên ngoại. Vốn đã được định đoạt xong, chỉ chờ sau khi các con lớn lên sẽ chọn ngày rước dâu về…

Nhạc Trương thị nhíu mày, sắc mặt của bà dường như không vui:

- Vài ngày trước tỷ tỷ của mẹ đã gởi thư tới, nói muốn đưa nữ nhi của tỷ ấy đến nhà chúng ta ở lại một thời gian.

Nhạc Vũ cau chặt mày, cũng không nhiều lời. Hắn chờ đến sau buổi cơm tối, mới tìm một lão bộc trong nhà hỏi thăm cặn kẽ. Nếu là chuyện mười năm trước, khi ấy tiểu Nhạc Vũ chỉ được ba tuổi, nghĩ đến hắn là cũng không thể nhớ được gì, vì vậy không cần cố kỵ đi hỏi thăm. Mà đợi đến khi hắn hiểu được nguyên do đại khái, chỉ cười nhẹ một tiếng.

Tình hình đại khái chính là mười năm trước phụ thân hắn cùng một người anh vợ bên Trương gia tâm đầu ý hợp. Sau đó hai bên liền chỉ phúc vi hôn, hai nhà chuẩn bị thân càng thêm thân. Nhưng kể từ khi Nhạc Duẫn Đức chết trận, tình hình mẫu tử bên họ ngày càng sa sút, bên kia cũng không thấy bóng dáng, thậm chí ngay cả tiền đặt lễ hỏi cũng đem trả lại toàn bộ. Mãi cho tới vài ngày trước, sau khi biết được Nhạc Trương thị chẳng những bước vào hạch tâm tông tộc Nhạc thị, hơn nữa còn chấp chưởng trọng quyền, lại lần nữa sai người đưa tin tới đây, nhìn điệu bộ này hắn chuẩn bị nhắc lại chuyện đính hôn ngày xưa.

Bỏ qua chuyện ép duyên không nói, bản thân Nhạc Vũ đối với loại người nói chuyện phản lời cực kỳ căm ghét.

Bất quá chuyện này cũng không cần hắn đi quan tâm. Với cá tính kiên cường của Nhạc Trương thị, làm sao có thể nhẫn nhịn im hơi lặng tiếng với tình huống như vậy? Dù đối tượng là tỷ tỷ của bà, ở loại chuyện này cũng không có tình cảm gì đáng nói tới.

Khi màn đêm buông xuống, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực và Lâm Trác trốn ra khỏi nhà.

Mấy tháng nay bên trong tông tộc "bảo vệ" hắn thật cẩn thận, nhưng trong chuyện này không phải là không có sơ hở. Những võ sư trung cấp gác cửa phía xa xa, sẽ rất khó cảm ứng được phong linh lực tụ tập. Nhạc Vũ dùng Tật Phong Thuật xuyên toa qua những khe hở của người canh gác, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không bị phát giác.

Trong ba tháng nay, thực lực võ sư trong gia đình họ đột nhiên tăng mạnh, tông

tộc phái người tới canh gác cũng yếu đi không ít. Vào lúc này Nhạc Vũ đối với việc ứng dụng Tật Phong Thuật đã có chút ít tâm đắc, chẳng những giảm bớt thời gian phát động, đối với việc nắm giữ linh lực quanh người cũng không phải ngày thường có thể sánh bằng. Mang theo hai người tuy cũng cố sức một chút, nhưng khá dễ dàng thoát khỏi vòng canh gác chung quanh. Sau đó liền theo đường cũ, vượt qua thành tường cùng sông đào bảo vệ tòa thành.

Khi ba người lấy ra ba con Long Lân mã cùng với tất cả vũ khí, Nhiễm Lực vẫn luôn không hiểu xảy ra chuyện gì nên còn có thể miễn cưỡng duy trì trầm mặc. Nhưng khi ba người đi xuyên ra sơn cốc, liên tục đi suốt hai canh giờ, đi ra ngoài hai trăm dặm hắn đã không còn đè nén được nỗi kinh ngạc.

Khu vực này tuy ban ngày bọn họ đã đi tới mấy lần, nhưng còn được vài vị Huyền Giáp trọng kỵ đi theo hộ vệ. Trên căn bản nơi này không thích hợp cho người ở lại cư trú. Có gần ngàn yêu thú cấp bốn sinh tồn nơi này, cho dù là trong tông tộc đi ra ngoài săn thú mùa thu, bình thường cũng sẽ không đến gần khu vực hiện tại.

- Thiếu gia, ngài dự định làm gì vậy?

Vừa hỏi ánh mắt Nhiễm Lực vừa thẳng tắp ngó chừng mười mấy con đà thú đại hình chuyên chở phía sau. Bởi vì suy nghĩ đến việc lần này tiến vào khu vực nguy hiểm, có thể phải gặp phải chuyện chiến đấu, lần này Nhạc Vũ không mang theo Long Lân mã chuyên chở tài liệu của Ngũ Hành Tụ Linh trận, lại tuyển vài con đà thú lớn có thể chuyên chở vật nặng. Ngoài ra còn có chút bao bố cùng rất nhiều thức ăn, thoạt nhìn giống như đã chuẩn bị lữ hành một chặng đường dài.

Nhiễm Lực cũng không hề hoài nghi Nhạc Vũ dự định bỏ trốn. Chẳng qua hắn có chút kỳ quái, Nhạc Vũ mang theo những tài liệu kim chúc cổ quái kia để làm gì?

Mà Nhạc Vũ cũng không trả lời, thần sắc ngưng trọng đưa mắt nhìn khắp bốn phía trên bầu trời. Lần này vận khí của bọn họ không tốt cũng không xấu lắm, dọc theo đường đi chỉ gặp phải vài con yêu thú cấp ba, còn có hai con cự cầm, nhưng chúng còn chưa đến gần đã bị hắn giải quyết trước một bước.

Nhưng ở nơi này là khu vực yêu thú cấp cao thường lui tới, vẫn phải vô cùng cẩn thận. Ở khu vực này, tác dụng của nước thuốc bôi lên người bọn họ đã giảm

xuống thấp nhất. Nếu không chú ý, tiếp theo rất dễ xảy ra một cuộc ác chiến.

Cho đến khi đi tới mục đích, nhìn thấy thân ảnh lớn như ngọn núi đang ngủ say sừng sững phía trước, thần kinh căng thẳng của Nhạc Vũ mới từ từ thả lỏng.

Giờ phút này ở trước mắt ba người là một con Sư Diện Linh dài tới bảy trượng, cao bốn trượng, cũng chính là mục tiêu lần này của Nhạc Vũ!

Cơ hồ trong tích tắc Sư Diện Linh vừa mở mắt, Nhạc Vũ điều khiển Long Lân mã vội vàng né tránh. Băng Nghệ cung trong tay liên tiếp bắn ra bốn mũi Bí Phù Tật Phong Tiễn, bắn vào các đốt xương của Sư Diện Linh, sau đó đột nhiên nổ tung làm con cự thú đau đớn phát ra một tiếng kêu rên. Thân ảnh khổng lồ vừa định đứng lên trong nháy mắt liền sụp đổ xuống.

Mấy mũi Bí Phù Tiễn là một trong những thành quả của hắn ở mấy tháng vừa rồi, cơ hồ hoàn toàn phục chế phù văn điêu khắc bên trên Bí Phù Tiễn.

Đáng tiếc chính là yêu lực kết tinh dùng để cung ứng linh lực mặc dù giá tiền không quá cao, nhưng yêu thú phong hệ cao cấp bình thường là loài khó bắt giữ nhất. Lại thêm phù văn điêu khắc vào bộ phận mấu chốt nhất ở phần đuôi mũi tên không cách nào dùng loại phù văn có linh lực thuộc tính khác. Nhạc Vũ dùng thời gian mấy tháng cuối cùng chỉ thành công phục chế ra khoảng hai mươi mũi mà thôi. Đây cũng là tiền vốn tự vệ lớn nhất của hắn trong khu vực nguy hiểm này!

Liếc nhìn các đốt xương của Sư Diện Linh bị yêu lực kết tinh nổ tung tạo thành vết thương khổng lồ, Nhạc Vũ cau mày, đưa tay cản lại hai người đứng phía sau đang định giương cung tiếp tục bắn.

Sinh mệnh lực của Sư Diện Linh quả thật kinh người, vết thương đang ngọ nguậy bắt đầu khép lại. Nhưng góc độ mấy mũi tên của Nhạc Vũ bắn rất tốt, vừa lúc kẹt lại bên trong đầu gối. Mặc dù Sư Diện Linh có khả năng tự lành vết thương, nhưng trong thời gian ngắn thật khó thể hành động.

Chuyện kế tiếp hắn muốn làm chính là triển khai trận bàn của Ngũ Hành Tụ Linh trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Lôi kiếp phủ xuống

Nhạc Vũ chế tạo ra mấy trăm phiến bạc, dài nhất chỉ hơn một thước. Nhưng khi bọn họ ở trên đất bằng bắt đầu nối kết theo những rãnh trên mảnh kim chúc, biến thành một hình tròn chừng ba trăm năm mươi thước, đường kính hơn trăm thước, vừa lúc có thể đem thân thể khổng lồ của Sư Diện Linh vây quanh bên trong, lại không hề lộ ra chút không gian khe hở nào.

Sau đó tiếp tục an trí yêu lực kết tinh, là mười mấy viên kết tinh cấp bốn chỉ có thuộc tính đơn, được phân theo ngũ hành, an trí vào những lỗ trũng bên trong. Trận bàn được Nhạc Vũ đặt tên là Ngũ Hành Tụ Linh trận đã dần dần có được đại lượng linh lực đang lưu động.

Lúc này không chỉ riêng Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều trợn mắt há hốc mồm, tâm tình của Nhạc Vũ cũng không ngừng kích động.

Ngũ Hành Tụ Linh trận, hắn hoàn toàn dựa theo mạch lạc vận chuyển linh lực bên trong bản thân mà thiết kế. Trước đây tuy Nhạc Vũ không ngừng thông qua trận thế nhỏ thí nghiệm cải tiến, nhưng một trận bàn bao phủ cả một khu vực khổng lồ đến như thế, bản thân hắn không hề có chút nắm chắc.

Vừa định thần, Nhạc Vũ đem yêu lực kết tinh màu đỏ cuối cùng trong tay đặt vào trong chỗ trũng tròn dưới chân hắn. Ngay sau đó ba người liền nhìn thấy linh lực gần như biến thành thực chất bắt đầu như dòng nước chậm rãi lưu động bên trong những phù văn của trận bàn, linh lực đang từ từ liên tiếp thành một thể, bắt đầu tuần hoàn theo ngũ hành.

Sau đó thiên địa chi linh làm người ta phải biến sắc từ khắp không gian bốn phía điên cuồng vọt tới tiến vào bên trong khu vực do trận bàn bao phủ. Khiến cho linh lực bên trong chỉ trong nháy mắt liền vượt khỏi bên ngoài gấp mười mấy lần.

Vào lúc này Nhạc Vũ đang nhìn chằm chằm vào sự biến hóa của Sư Diện Linh đang bị vây trong Ngũ Hành Tụ Linh trận.

Tất cả yêu thú cấp bốn trên Đông Thắng đại lục, sau khi yêu lực đạt tới trình độ nhất định, yêu lực kết tinh sẽ bắt đầu kết đan, liền nghênh đón thiên kiếp. Ai có thể vượt qua thành công, có thể tấn công thành yêu thú cấp năm. Ai không thành công, sẽ trực tiếp bỏ mình, thậm chí hài cốt hủy diệt.

Điều này ở Nhạc gia thành đều là thường thức mà ai ai cũng biết. Ngay từ một năm trước Nhạc Vũ đã biết được chuyện này.

Cho nên sau khi tiếp nhận Băng Nghệ cung của tông tộc, hắn liền nảy sinh một ý nghĩ, có thể thông qua phương thức không bình thường nào đó, thúc giục cho những yêu thú cấp bốn độ kiếp?

Nhưng chuyện này có hai điều kiện tiên quyết, đầu tiên là đại hình trận bàn Ngũ Hành Tụ Linh trận mà hắn thiết kế có thể vận hành được bình thường hay không, hơn nữa còn đưa đến tác dụng cần thiết. Có chút ít yêu thú cấp cao, đến tột cùng là vì vô ý thức hấp thu linh lực quanh người, hay cố ý làm như nhân loại?

Hiện tại điều kiện đầu tiên ngày hôm nay đã có đáp án. Điều kiện kế tiếp chính là vừa nhìn thấy Sư Diện Linh đột nhiên gào lên một tiếng thật dài, lỗ mũi bắt đầu hấp thu linh lực tiến vào, sau đó vết thương nơi tứ chi bằng vào tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được bắt đầu sinh ra huyết nhục da thịt, sau đó nhanh chóng khép lại. Trong nội tâm Nhạc Vũ lúc này chợt nhẹ nhàng xuống tới, khóe môi hiện lên nụ cười như tự giễu.

Mấy tháng nay bên trong tông tộc không ngừng chú ý tiến triển tu vi của hắn. Mà ỷ vào Bồi Nguyên hoàn cùng Cường Tủy hoàn tồn tại, Nhạc Vũ vẫn miễn cưỡng duy trì tốc độ tu hành khả quan. Nhưng khi dược vật dần dần mất đi hiệu lực, cuối cùng bên trong tông tộc sẽ có một ngày mất đi lòng kiên nhẫn đối với hắn.

Khi đó chưa chắc tông tộc sẽ trở mặt, nhưng nếu Nhạc Vũ còn mong được ủng hộ mạnh mẽ như bây giờ, là chuyện không thể nào. Mà số lượng kết tinh cao cấp gần năm mươi viên thế này, còn có trận bàn Ngũ Hành Tụ Linh trận, cũng đã xa xa vượt qua cực hạn gánh nặng của hắn.

Cho nên lần này tuy là lần đầu tiên hắn làm thí nghiệm, nhưng cũng có thể xem như là lần cuối cùng! Đối với hắn mà nói chỉ cho phép được thành công mà không thể thất bại. Thành công thì tiền đồ một mảnh bằng phẳng, thất bại thì ý

nghĩa trong vòng năm năm tới thực lực của hắn sẽ bị vây khốn ở hoàn cảnh bây giờ!

Khi bốn miệng vết thương từ từ khép lại, Sư Diện Linh phát ra một tiếng gầm thét, tập tễnh muốn đứng lên. Nhưng lại bị Bí Phù Tiễn kẹt ở những đốt xương, nó không cách nào thành công đứng dậy. Sư Diện Linh càng thêm phẫn nộ, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa càng thêm cực kỳ nhanh chóng.

Vào lúc này thần kinh Nhạc Vũ lại căng thẳng, tay trái cầm Bí Phù Tiễn, đã một lần kéo dây cung. Kế tiếp chuyện hắn gặp phải chính là hai nhân tố khác không thể xác định. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Do trạng thái linh lực tuần hoàn chuyển hóa, chút ít yêu lực kết tinh bên trong Ngũ Hành Tụ Linh trận tiêu hao cũng chỉ có hạn. Nhưng với tốc độ như bây giờ, chậm nhất trong vòng ba canh giờ, Tụ Linh trận sẽ mất đi hiệu dụng.

Để con Sư Diện Linh này biến hóa, đã là con yêu thú có tuổi thọ lớn nhất mà hắn tuyển chọn suốt mấy tháng nay, hơn nữa còn là loại yêu thú ngũ hành đều đầy đủ. Nhưng nó có thể biến hóa tới cực hạn lớn nhất hay không, bản thân Nhạc Vũ không hề nắm chắc.

Bốn phía truyền tới từng đợt tiếng gầm gào xao động bất an. Linh lực triều dâng lớn đến như vậy phát sinh trong khu vực, không thể không làm những yêu thú cấp bốn khác chú ý. Tuy nói yêu thú đi tới tầng cấp này, đối với khái niệm về địa bàn xem trọng hơn yêu thú bình thường rất nhiều, nhưng khi tâm tình bọn chúng xao động tới mức cực hạn, dù là ai cũng không thể dự liệu được kế tiếp sẽ có chuyện gì phát sinh.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy may mắn nhất chính là Sư Diện Linh có thân thể to lớn, cùng điều kiện thuộc về dị thú trung vị, là sự tồn tại tương tự như bá chủ của khu vực này. Những yêu thú khác cho dù bất an thế nào, cũng sẽ không dễ dàng xâm phạm lãnh địa trong thời gian ngắn.

Thời gian trôi qua, thân thể Sư Diện Linh càng thêm khổng lồ, mà trên bầu trời, mây đen kết thành từng mảng lớn bắt đầu tụ tập. Đến lúc này, tiếng gầm gào chung quanh bắt đầu từ nôn nóng chuyển thành lo âu thấp thỏm, cuối cùng lại từ từ yên tĩnh lại. Ba con Long Lân mã cùng đà thú lại càng liều mạng muốn bứt đứt dây cương, chuẩn bị chạy trốn. Chẳng qua đã bị Nhạc Vũ buột chặt vô cùng, không thể thoát đi, cuối cùng run rẩy quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả con cự thú to lớn trước mắt ba người cũng từ từ đem lực chú ý chuyển dời khỏi ba người, dùng đôi mắt to như lâm đại địch ngó chừng lên bầu trời.

Về phần Nhạc Vũ, một mặt xua tan hết áp lực đã tích lũy suốt mấy tháng qua. Mặt khác trong miệng lại thấy đắng chát, còn có vài phần khó chịu tràn ngập trong miệng.

Tầng mây đen càng áp xuống càng thấp, lôi quang không ngừng chớp động bên trong, không chỉ làm Sư Diện Linh bên trong trận cảm thấy nguy hiểm, dù là chính hắn chỉ đứng ngoài xa mấy trăm thước quan sát cũng nhận lấy lực áp bách khổng lồ.

Ở phía sau hắn, tuy Lâm Trác cùng Nhiễm Lực vẫn đứng thẳng, nhưng khóe môi đã bật ra tia máu tươi.

- Đây chính là lôi kiếp của yêu thú cấp bốn? Thật là đáng sợ! Như thế xem ra bên trong sách nói qua những yêu thú cấp sáu khi độ kiếp thường thường liên lụy khắp trăm dặm, chỉ sợ không phải chỉ là lời nói khoác!

Sắc mặt Nhạc Vũ có chút trắng bệch, hắn chưa từng nghĩ đến lôi kiếp lại có uy lực thiên địa mênh mông như thế. Đầu tiên là gió lốc mãnh liệt lấy Sư Diện Linh làm trung tâm cuốn bay chung quanh. Ngay sau đó linh khí thiên địa cũng liền chấn động từ trong ra ngoài. Sau đó chân khí của hắn cũng bạo động bất an thành từng đợt như thủy triều, hắn cần phải toàn lực ứng phó mới có thể miễn cưỡng áp chế.

Nhưng làm lòng người nảy sinh sự sợ hãi lớn nhất chính là áp lực lớn lao về mặt tinh thần, làm người ta gần như muốn quỳ xuống thần phục thiên uy vô địch kia.

Ngay khi Nhạc Vũ cảm thấy trong đầu đau đớn như muốn nứt ra, trên bầu trời rốt cục có đạo lôi quang màu tím đánh thẳng xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ngũ trọng lôi kiếp

Ngay khi mây đen cuồn cuộn lan tràn trên bầu trời, bên trong Nhạc gia thành yên tĩnh cũng từ từ bắt đầu xôn xao.

Vừa cảm giác được thiên địa dị biến, Nhạc Duẫn Kiệt vội vã rời khỏi nhà mình, chạy về thành tường phía bắc. Sau đó trực tiếp tìm một lầu quan sát có phạm vi nhìn tốt nhất đi nhanh vào.

Khi đến nơi này, hắn mới phát hiện hai vị trưởng bối gia tộc là Nhạc Thiên Mộng cùng Nhạc Thiên Bách đã tới sớm hơn hắn một bước, đang ngắm nhìn phương xa.

- Hắn là có yêu thú cấp bốn độ kiếp không sai! Hơn nữa khoảng cách không xa hơn Nhạc gia thành chúng ta bốn trăm dặm!

Vừa thu hồi ánh mắt, trên gương mặt Nhạc Thiên Bách tràn đầy vẻ lo lắng:

- Huyền Giáp trọng kỵ của gia tộc đã chuẩn bị như thế nào?

- Hồi bẩm thập thất thúc, chất nhi đã lệnh cho Duẫn Văn suất lĩnh bọn họ đi rồi!

Nhạc Duẫn Kiệt khẽ cúi người, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

- Hơn nữa những võ sư trung giai cùng Thiên Trượng Nỗ đã nhanh chóng tụ họp! Dự tính chỉ trong một khắc sẽ đến đủ, chất nhi sẽ tự mình suất lĩnh họ chạy tới đó!

- Đã muộn! Nhìn xem tình hình này chỉ sợ đệ nhất trọng lôi đã đánh xuống! Khoảng cách hai trăm dặm nhanh nhất cũng phải đi hai canh giờ…

Nhạc Thiên Mộng thở dài một tiếng, sau đó vẻ mặt nghi ngờ gắt gao quan sát địa phương mây đen hội tụ:

- Nhìn phương hướng, nếu không phải con Sư Diện Linh đã có hai trăm bốn mươi tuổi thọ thì là con hạ vị linh thú Phong Dực Hổ ở phía tây nam hai trăm tám mươi dặm. Nhưng ta nhớ được, chuyện này đã sớm báo cho ngươi đặc biệt chú ý từ mấy năm trước rồi mà?

- Chuyện này Duẫn Kiệt cũng cảm thấy kỳ quái!

Nhạc Duẫn Kiệt cười khổ đáp:

- Nửa tháng trước chất nhi còn tự mình dẫn người đi thăm dò tình hình hai con yêu thú này. Đã phán đoán với trình độ yêu lực hiện tại của bọn chúng, phải thêm mấy năm nữa mới đến kiếp kỳ mới đúng! Cho nên chất nhi vốn có dự định, chuẩn bị đợi đến sau mùa đông, tụ họp nhân thủ vây giết. Biến cố lần này Duẫn Kiệt thực sự chuẩn bị không kịp.

Nhạc Thiên Mộng khẽ cau mày, sau đó lại giãn ra:

- Nếu thật sự như ngươi nói, như vậy lần này hoặc là vì may mắn, hoặc là súc sinh kia xảy ra biến cố gì đó, nên dẫn động thiên kiếp sớm hơn. Tóm lại cho cả thành gia tăng chuẩn bị trước đi! Lần này chúng ta chỉ có thể nghe theo mệnh trời. Hi vọng không phải là hạo kiếp của Nhạc gia thành chúng ta!

Khi hạ thấp tiếng nói, thân ảnh Nhạc Thiên Mộng đã biến mất bên trong lầu tháp. Nhạc Thiên Bách liếc nhìn Nhạc Duẫn Kiệt thật sâu, sau một lúc lâu phất tay thở dài, cũng xoay người nhảy xuống lan can rời đi. Chỉ để lại một mình Nhạc Duẫn Kiệt nhướng mày quan sát bầu trời bao la đang che phủ mây đen phương xa.

…

Ngay khi đạo tử lôi đầu tiên đánh xuống, Nhạc Vũ chỉ nhìn thấy cả thân thể Sư Diện Linh đều bị da tróc thịt bong. Nhưng khi lôi quang từ từ tản đi, thương thế trên thân yêu thú cũng nhanh chóng khôi phục lại.

Cũng không biết có phải do ảo giác hay không, Nhạc Vũ cảm thấy lúc này Sư Diện Linh càng thêm kinh khủng hơn trước đó rất nhiều. Thậm chí bên trong con ngươi đã có vẻ linh động hơn trước.

- Xem ra đúng là thành yêu thú cấp năm, quả nhiên linh trí đã mở!

Vẻ mặt giờ phút này của Nhạc Vũ vô cùng ngưng trọng.

Sư Diện Linh quả thật thông minh hơn rất nhiều, chẳng những gia tăng khả năng hấp thu linh khí thiên địa bên trong Ngũ Hành Tụ Linh trận, hơn nữa cũng tìm được phương pháp ứng phó bốn mũi Bí Phù Tiễn, vận dụng yêu lực loại bỏ ra khỏi thân thể.

Thậm chí đối với việc xử lý thương thế trong thân thể, tất cả đều rất có kết cấu. Những thương thế nằm ở bộ vị trọng yếu nó còn biết ưu tiên dùng yêu lực khép lại trước nhất. Về phần thương thế nhẹ hơn, nó liền tạm thời gác lại.

Mà hoàn cảnh trước mắt liền chứng minh con yêu thú đạt tới cấp năm này đã thoát khỏi bản năng của dã thú!

Ngay khi trong lòng Nhạc Vũ còn đang suy nghĩ, đạo tử lôi thứ hai lại lần nữa phủ xuống. Lần này hình dáng Sư Diện Linh càng thêm chật vật, toàn thân không còn chỗ nào được nguyên vẹn. Nhưng bên trong Ngũ Hành Tụ Linh trận thật quá dư thừa linh lực, khiến cho nó chỉ cần một phút liền hồi phục như trước. Thậm chí còn căng thẳng đứng lên, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét khiêu khích. Cơ hồ dùng phương thức này lại muốn tiếp tục chịu đựng qua đạo tử lôi thứ ba.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Nhiễm Lực liền cảm thấy nôn nóng, lại không cách nào mở miệng. Yên thú cấp năm độ kiếp có ngũ trọng lôi kiếp, có được Ngũ Hành Tụ Linh trận giúp đỡ, Sư Diện Linh có khả năng thành công vượt qua được lôi kiếp lần này. Trong lòng hắn cũng không hoài nghi ý định của tiểu thiếu gia nhà mình, chẳng qua tình hình trước mắt thật sự quá kinh người. Nếu không làm tốt, đừng nói là tính mạng của bọn họ, dù là Nhạc gia thành chỉ sợ cũng khó trốn tai ương diệt vong.

Lúc này Nhạc Vũ chợt cười lạnh một tiếng, dưới chân đột nhiên phát lực, đem viên yêu lực kết tinh hỏa thuộc tính dưới chân giẫm nát thành phấn vụn. Khi nơi phát ra hỏa thuộc tính linh lực của Ngũ Hành Tụ Linh trận biến mất, linh lực đang lưu chuyển bên trong những phù văn trong trận cơ hồ trong nháy mắt liền nhiễu loạn tản mát tan ra, linh lực dày đặc trong trận trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sư Diện Linh liền thấy không ổn, quay đầu nhìn, vẻ mặt cuồng nộ trợn mắt nhìn

qua, trong con ngươi chớp động vẻ hung hãn sáng quắc, phảng phất như muốn đem Nhạc Vũ nuốt sống. Nhưng nó vừa di động thân hình, chuẩn bị lao qua phía bên này, đạo tử lôi thứ ba cũng đã phá vỡ bầu trời đêm, lần nữa đánh thẳng xuống.

Trong nháy mắt lôi quang lại tản đi, cự thú ngay trước mắt ba người cơ hồ toàn thân đều bị nám đen, thân thể cao lớn lại lần nữa tê liệt ngã xuống trên mặt đất, nhưng lần này con yêu thú không còn linh lực dư thừa để bổ sung, thương thế trên người liền khôi phục cực kỳ chậm chạp.

Tựa hồ đã tiên đoán được vận mệnh của mình, Sư Diện Linh phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, nhìn lên bầu trời. Ở phía trên, lôi quang đang nhanh chóng tụ tập. Mà thời gian cũng rút ngắn hơn gấp đôi so với lần trước.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, hắn cũng không có dự tính cho con Sư Diện Linh này được bình yên vượt qua đạo tử lôi cuối cùng. Ngay khi lôi quang chiếu sáng cả bầu trời, Băng Nghệ cung trong tay Nhạc Vũ lại mở ra lần nữa. Năm mũi tên liên tiếp bắn về bộ vị cổ họng của Sư Diện Linh.

Khi những tiếng nổ bạo liên tục vang lên, Sư Diện Linh vừa gắng gượng vượt qua đạo tử lôi cuối cùng. Nhưng đỉnh đầu còn đang miễn cưỡng duy trì đứng thẳng cũng trong một khắc cuối cùng này đã tê liệt ngã xuống. Mũi tên của Nhạc Vũ từ những vị trí khác biệt xuyên vào, tạo ra miệng vết thương khổng lồ. Cuối cùng ba viên yêu lực kết tinh phong hệ nổ tung, cơ hồ đem cổ họng của Sư Diện Linh hoàn toàn tạc gãy, cũng khiến cho Sư Diện Linh vừa sắp thành công vượt qua lôi kiếp lại biến thành thất bại.

Mây đen trên bầu trời ngay sau khi đạo tử lôi thứ năm hạ xuống, đã bắt đầu tiêu tán. Linh lực chấn động cùng thiên địa uy áp đang dần dần bình tĩnh. Nhiễm Lực cùng Lâm Trác liền vội vã đứng lên, vẻ mặt căng thẳng không chút thả lỏng nhìn chằm chằm vào thi thể khổng lồ ngay trước mắt.

Bọn họ tất nhiên đã biết giá trị của yêu thú cấp năm khổng lồ này. Dĩ vãng những yêu thú cấp bốn khi độ kiếp thất bại cũng không phải không có, nhưng vô luận là thú chạy hay chim bay, trước khi thiên kiếp đến, cũng theo bản năng tìm kiếm những địa phương vắng vẻ không dấu chân người để độ lôi kiếp. Nếu thành công thì tấn thăng cấp năm, bại thì hài cốt không còn. Cho dù thân thể không bị tử lôi hoàn toàn oanh tán, cũng sẽ bị dã thú ăn thịt. Cho dù có nhìn thấy, tỷ lệ có thể bảo tồn được thi thể đầy đủ cũng nhỏ đến đáng thương.

Có thể được như Nhạc Vũ, lấy lực lượng trận phù mạnh mẽ thúc đẩy, lại khống chế tinh chuẩn, ở thời khắc cuối cùng đánh bại yêu thú, thật sự là vô cùng hiếm có!

Ở phía trước hai người, Nhạc Vũ cũng đang âm thầm may mắn, không đợi đến sau khi Sư Diện Linh độ kiếp thành công mới ra tay. Lực lượng mạnh mẽ của yêu thú cấp năm thật sự cấp bốn không thể sánh bằng. Lúc trước hắn dùng một mũi tên liền có thể làm cho đầu gối của Sư Diện Linh nổ tung, nhưng sau khi vượt qua bốn đạo lôi kiếp, mũi tên Bí Phù Tiễn tới hai mươi thạch của hắn lại chỉ có thể miễn cưỡng đâm vào lớp da của nó mà thôi.

Nhạc Vũ thật sự khó có thể tưởng tượng, sau khi con Sư Diện Linh này thành công độ kiếp, sẽ cường đại đến như thế nào…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Chế tạo thành công Dịch Nguyên Đan

Công việc thu lấy những tài liệu quý trọng bên trong thi thể Sư Diện Linh chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi đã toàn bộ hoàn thành.

Nhiễm Lực cùng Lâm Trác thường xuyên phụng bồi Nhạc Vũ đi ra ngoài, kinh nghiệm ở phương diện này cũng vô cùng phong phú, không cần Nhạc Vũ ra lệnh, liền bắt đầu trợ thủ.

Đầu tiên trọng yếu nhất chính là viên yêu đan, Nhạc Vũ tìm khắp toàn thân trên dưới thi thể rốt cục mới phát hiện được ở phương vị phần dưới bụng. Tuy nói thể tích của Sư Diện Linh thật lớn kinh người, nhưng viên yêu đan kia cũng chỉ nhỏ chừng hai đầu ngón tay. Là một viên yêu đan tròn trịa, màu sắc giao tạp. Tựa hồ còn chưa hoàn toàn độ xong lôi kiếp, bên trên vẫn còn chút tỳ vết.

Lúc đầu Nhạc Vũ còn tưởng rằng đây chỉ là một viên sỏi gì đó, nhưng khi cảm ứng được bên trong có linh khí thiên địa hô ứng, phảng phất như có tính mạng đang tồn tại bên trong, lúc này hắn mới xác nhận trong tay mình đang cầm chính là yêu đan của Sư Diện Linh.

Kế tiếp là xương cốt cùng da thịt của yêu thú, chuyện này do Lâm Trác phụ trách, tay nghề của hắn thật hoàn mỹ lột luôn bộ da rút ra. Nhưng về phần lấy xương cốt thì hơi phiền toái, xương cốt của yêu thú đã cứng rắn như sắt thép, hơn nữa bây giờ đã tiến hóa thành yêu thú cấp năm, tuy còn chưa hoàn toàn lên cấp, nhưng độ cứng rắn cũng vượt xa yêu thú cấp bốn. Cũng may Kim Ô kiếm trong tay Nhạc Vũ suốt mấy tháng nay được tu bổ không hề gián đoạn, khả năng sắc bén cùng bền bỉ đã bước vào cấp mười một. Lại thêm Khai Sơn Việt nặng nề cứng rắn của Nhiễm Lực, cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng đối phó.

Còn lại một đống thịt cùng nội tạng, nếu dùng thủ pháp đặc thù bào chế xong, cũng có thể đem làm thuốc. Nhưng cuối cùng Nhạc Vũ phải lựa chọn buông tha, một mặt là vì mười mấy con đà thú đã vác rất nặng tới cực hạn. Mặt khác sợ mùi

vị quá nồng của thi thể sẽ đưa tới việc truy đuổi của những con yêu thú cấp bốn trong khu vực này.

Giờ phút này Nhạc Vũ đã cảm giác được yêu thú đang trốn tránh thiên kiếp khắp bốn phía dần dần hướng bên này chạy tới. Ba người cũng biết thời gian cấp bách, lập tức vội vàng thu hồi mấy trăm tấm tài liệu kết cấu Ngũ Hành Tụ Linh trận cùng Bí Phù Tiễn, sau đó vội vã rời đi hiện trường. Sở dĩ làm như thế, không phải không nỡ bỏ lại trận bàn mà hắn đã hao phí thời gian mấy tháng chế tạo, chẳng qua là vì Nhạc Vũ không muốn bị tông tộc phát hiện, lần này chuyện Sư Diện Linh độ kiếp là do một tay hắn gây ra.

Người ngu xuẩn bên trong tông tộc có rất nhiều, nhưng người thông minh cũng không ít, chỉ cần để lại một chút đầu mối trong khu vực này, cũng có thể bị đoán biết chân tướng, vì vậy Nhạc Vũ không dám khinh thường một chút nào. Nếu như hắn đoán không sai, lúc này Huyền Giáp trọng kỵ của tông tộc chỉ sợ đã cách nơi này không xa. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Đoạn đường quay trở về hướng bắc của ba người càng thêm cẩn thận hơn nhiều so với lúc đến. Trên thực tế quá trình trở về cũng vô cùng mạo hiểm. Trong mười dặm đường ngắn ngủi, đã bắt gặp tới mười mấy yêu thú cấp bốn đang vội vã chạy nhanh về hướng lôi kiếp phủ xuống khiến thần kinh ba người liên tục căng thẳng.

Nhưng Tật Phong Tiễn trong tay Nhạc Vũ vừa chuẩn bị sẵn sàng chờ đón cuộc chiến đấu, cuối cùng lại không có cơ hội bắn ra. Những con yêu thú kia chỉ liếc mắt nhìn bọn họ, lại vội vã lao qua bên cạnh. Còn có một phần dứt khoát không thèm để ý tới sự hiện hữu của bọn hắn.

Nhạc Vũ biết lúc này bọn chúng đang bị mùi vị bên kia hấp dẫn, lại thêm khát vọng bản năng đối với nội đan cùng huyết nhục của cao cấp yêu thú. Nghĩ tới đây, hắn càng thêm cẩn thận che giấu viên yêu đan trong ngực của mình. Dùng Hỗn Nguyên Chân Lực bao bọc nó bên trong, không tiếc tiêu hao chân lực tạm thời áp chế viên yêu đan câu thông cùng thiên địa linh lực bên ngoài.

Kế hoạch đi tới đây, đã có thể vẽ lên dấm chấm tròn thật hoàn mỹ. Nhạc Vũ cũng không muốn vào lúc này lại xảy ra thêm chuyện phiền phức gì khác. Bước kế tiếp chính là luyện đan, đó cũng là một bước mấu chốt nhất trong tất cả kế hoạch. Nhưng vào giờ phút này tâm tình của Nhạc Vũ lại vô cùng thư thái nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Việc chế tạo đan dược kế tiếp, đối với người khác chính là cửa ải khó khăn nhất. Nhưng đối với hắn mà nói, chỉ là một bước thật đơn giản…

…

Ngày đó khi Nhạc Vũ quay trở về thành, chính là lúc sáng sớm khi mặt trời vừa ló dạng. Đem xương cốt cùng da lông của Sư Diện Linh chôn xuống ở một chỗ vắng vẻ, da thịt thì có thể tích nhỏ hơn, trực tiếp được mấy người mang về. Mà việc chế luyện Dịch Nguyên Đan xem như vô cùng thuận lợi. Về phần Long Lân mã cùng đà thú đều đem về bên trong trang viên gia đình.

Chỉ khi đi qua thành tường, cũng phải mất hết một phen công phu. Lúc này Nhạc gia thành đang hoàn toàn đề phòng, hàng ngày còn chưa tới giờ Thìn ngay cửa thành nam dòng người chen chúc, nhưng hôm nay cửa thành đã đóng chặt lại.

Ba người bất đắc dĩ chỉ đành vòng ra phía sau núi, sau đó dùng Tật Phong Thuật lặng lẽ leo núi đi vào. May nhờ lúc này những võ sư cao cấp bên trong thành đều đang dốc toàn bộ lực lượng đi lên tường thành phòng hộ. Lực chú ý của mọi người đều đặt lên phương hướng lôi kiếp phát sinh phía nam. Mãi cho tới khi nhóm người Nhạc Vũ bình yên trở lại phòng mình cũng không bị ai phát hiện.

Ngay khi vừa trở lại phòng mình, Nhạc Vũ mở bình sứ trong ngực ra, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn cùng hỗn loạn thấp thỏm.

Bên trong bình sứ này có gần hai mươi viên thuốc ngũ thải tân phân. Dịch Nguyên Đan này rốt cục có phải thuận lợi chế thành hay không, cho đến hiện tại Nhạc Vũ cũng không dám nắm chắc.

Những loại dược liệu phụ trợ kia hắn đã chế luyện trước đó từ lâu. Vì vậy đợi đến khi gia nhập thêm cốt tủy cùng yêu đan của yêu thú cấp năm, chỉ dùng ước chừng một canh giờ lửa nhỏ nấu thuốc đã thành công chế tạo thành thuốc mỡ. Đúng như hắn suy đoán, ở bên trong dược liệu phụ trợ có một bộ phận là dùng cho việc hóa khai yêu đan. Một bộ phận khác dùng để hấp thụ chân nguyên yêu lực cùng linh lực không bị tán lạc thất thoát.

Nguyên lý cùng thủ pháp chế luyện Dịch Nguyên Đan cùng việc luyện chế linh hoàn hoàn toàn khác nhau. Một phần vật chất bên trong có thể đem chân nguyên tinh thuần trọng yếu vững vàng hấp thụ, dùng cho thân thể con người có thể hấp

thu. Mà một phần tạp chất khác trong quá trình chế luyện sẽ tùy ý tán lạc bên trong thiên địa.

Theo Nhạc Vũ nghĩ đến, người sáng tạo ra phương thuốc chế luyện Dịch Nguyên Đan, chỉ sợ sau khi phải thí nghiệm đến trăm ngàn lần mới nhận được một lần thành công trùng hợp. Từ bên trong yêu đan, chân nguyên có thể lợi dụng lại bị lãng phí mười phần là có thể nhìn ra được nguyên nhân. Nếu đã sớm sáng tạo được một bộ phận hệ thống luyện đan, sẽ không đến nỗi bị thất thoát như thế.

Nhưng điều này cũng đã làm mất đi yêu lực trong yêu đan, chính là nguyên nhân nó vượt xa yêu lực kết tinh tinh thuần. Nếu đổi lại là điều kiện sau, nhất định không thể nào thành công.

Hết thảy đặc thù của Dịch Nguyên Đan phỏng chế trong tay hắn cũng tương xứng với đặc thù của loại đan dược được miêu tả bên trong sách thuốc. Duy nhất khác nhau chính là ở phương diện màu sắc sáng bóng. Cách miêu tả bên trong sách thuốc phải là sáng bóng tròn trịa thanh thuần, hương thuốc xông vào mũi, lóe ra ánh sáng. Nhưng những viên đan dược trong tay hắn nhiều nhất chỉ có một tầng vầng sáng nhàn nhạt mà thôi, so sánh với kiểu sáng lạn như trong sách miêu tả thật sự xê xích khá xa.

Nhạc Vũ không biết có phải do nguyên nhân viên yêu đan cấp năm không được hoàn chỉnh gây ra hay không. Nhưng hắn nghĩ cho dù Dịch Nguyên Đan không đạt được hiệu quả như trong sách, nhưng cũng không tới mức hoàn toàn mất đi tác dụng.

Về phần khả năng suy giảm dược lực, không có thành phẩm để đối chiếu, bản thân Nhạc Vũ cũng không cách nào phân biệt.

Thoáng do dự, cuối cùng Nhạc Vũ đi khóa chặt cửa sổ, sau đó tuyển chọn một viên đan dược thoạt nhìn tương đối mượt mà nuốt vào. Hắn cũng biết hiện tại trong toàn thành đều đang chú ý tới chuyện yêu thú độ kiếp ở hướng nam, duy chỉ có một mình hắn ở mãi trong phòng đóng cửa không ra, như vậy có thể sẽ làm cho người nghi ngờ. Bất quá giờ phút này lòng mong đợi của hắn đối với Dịch Nguyên Đan đã lên tới tột đỉnh, thật sự không còn tâm tư nghĩ chuyện gì khác…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: ĐAN DƯỢC CHI PHÂN

Một tháng sau, phía sau Hổ Lĩnh Nhạc gia thành.

Tiếng xương cốt nổ bạo vang lên liên tiếp không ngừng truyền ra từ trên thân thể Nhạc Vũ. Đợi khi đau đớn từ từ thối lui, yêu lực còn sót lại bên trong kinh mạch từ từ tiêu tán. Nhạc Vũ lập tức nhảy vào bên trong dòng suối nhỏ, rửa sạch những tạp chất màu đen tiết ra từ trong thân thể.

Tác dụng của Dịch Nguyên đan có chút tương tự như Cường Tủy hoàn, khác nhau duy nhất chính là Cường Tủy hoàn chỉ cường hóa ở một biên độ nhất định, mà Dịch Nguyên đan lại tác dụng từ căn bản. Cơ hồ là được phân từng tầng cấp, tiến hành cải tạo cho cốt tủy của hắn.

Mà một phần tác dụng khác lại dành cho nội tức. Trong thuốc ẩn chứa yêu lực khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn tràn vào bên trong kinh mạch, tiến hành rèn luyện áp súc chân khí. Sau đó thêm một phần nhỏ nguyên lực thuần tịnh sau khi được đề thuần lại từ từ rót vào, biến thành một bộ phận của thân thể.

Trong thời gian một tháng, hắn liên tục nuốt vào gần mười viên Dịch Nguyên đan, Đại Hỗn Nguyên Chân Khí của hắn hôm nay đã không chút cản trở bước vào tầng mười bốn, vững vàng tiến vào cảnh giới võ sư cấp năm!

Bất quá Nhạc Vũ vẫn có chút không hiểu được, những vị tiên thiên cường giả làm thế nào thì hắn không biết, nhưng loại đan dược này rõ ràng không thích hợp cho người có cảnh giới dưới tiên thiên. Yêu lực gia tăng gấp mười mấy lần so với võ sư trung giai bình thường, bắt đầu khởi động bên trong kinh mạch, cũng may hắn là người thí nghiệm loại thuốc này đầu tiên, đổi lại là người khác cho dù là hậu thiên đỉnh phong chỉ sợ cũng không tránh khỏi kết quả phải bỏ mình.

Về phần Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, khi họ dùng đan dược hắn phải dùng thuật châm cứu để hướng dẫn mới có thể bình yên vô sự đem yêu lực tản ra.

Đây chính là chỗ khiến người ta kỳ quái, theo Nhạc Vũ biết bất luận tu vi nội tức của người nào sau khi đạt tới tiên thiên, cũng có thể dẫn dắt thiên địa nguyên lực đến rèn luyện chân khí bản thân. Khách quan mà nói, tác dụng của Dịch Nguyên đan không khỏi có chút dư thừa đối với họ. Ngược lại giống như là loại đan dược chuẩn bị cho người đạt tới hậu thiên đỉnh phong. Vì thế làm cho nội tức của Nhạc Vũ lại có được một chút đặc thù của tiên thiên cường giả.

Tỷ như hiện tại hắn đối với việc cảm ứng cùng điều khiển linh lực, cho dù không cần hệ thống phụ trợ trí năng hỗ trợ, cũng có thể vượt xa những võ sư trung cấp bình thường. Sau đó là mật độ chân khí áp súc những võ sư trung cấp cũng không thể sánh bằng. Ngoài ra còn có nguyên lực, đồng dạng như chân nguyên, hôm nay hắn càng có thể hấp thu thật nhiều linh lực mà không cần lo lắng sẽ mất đi sự khống chế.

Nhạc Vũ có loại dự cảm, chỉ cần hắn có thể dùng Dịch Nguyên đan trong thời gian dài, đợi đến khi hắn đạt tới hậu thiên đỉnh phong, muốn đột phá tiên thiên cơ hồ là chuyện thuận lý thành chương. Từ góc độ này mà nói, Dịch Nguyên đan phảng phất như chế luyện ra cho người bình thường. Nhưng trên thế gian này, lại có ai có thể thừa nhận được cỗ dược lực lớn lao như vậy?

Còn có một điều nghi ngờ khác, đó chính là loại dược vật này vì sao lại được gọi là "đan" mà không phải "hoàn"? Nhạc Vũ cơ hồ không tự chủ được lại nhớ tới ghi chép về "tiên nhân" bên trong những quyển tạp thư kia.

Nếu thật sự có người bình thường có thể thành công uống vào Dịch Nguyên đan lại không chết, như vậy dựa theo tốc độ uống thuốc của người bình thường, đổi lại Dịch Nguyên đan chân chính, nói không chừng có thể trong vòng hai năm khiến cho một người có tư chất bình thường bước lên tiên thiên!

Bên tai truyền tới tiếng chim hót thanh thúy, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười thu hồi suy nghĩ. Hắn tiện tay lấy ra một viên Bồi Nguyên hoàn ném ra, sau đó chợt thấy một đạo thân ảnh màu vàng chợt lóe, đem viên thuốc kẹp lấy, trong nháy mắt lại xuất hiện trên bả vai Nhạc Vũ.

Đó là một con chim non cao hơn một xích, toàn thân lông vũ màu vàng kim, nhưng đuôi của nó lại hiện lên năm màu sắc lung linh, nhìn thật xinh đẹp. Sau khi đứng vững trên bả vai Nhạc Vũ, đầu tiên thân mật cọ cọ gương mặt hắn, sau đó nhắm lại hai mắt tiêu hóa dược lực của Bồi Nguyên hoàn.

Đây chính là con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước mà Nhạc Vũ nhặt được hồi mấy tháng trước. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, cả người nó ướt nhẹp, lông tơ lưa thưa, chỉ nhỏ xíu cỡ nắm tay. Nhưng hình thể hôm nay cũng đã đạt tới loài liệp ưng kiếp trước của Nhạc Vũ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ đoán chừng lại thêm mấy tháng, Kim Hoàng Tước sẽ trưởng thành. Có được đan dược của hắn hỗ trợ cộng thêm năng lực phân tích và thuật châm cứu, không ngừng kích thích tiềm năng của nó, Kim Hoàng Tước có thể trưởng thành vượt xa đồng loại. Đối với sủng thú do tự mình tỉ mỉ đào tạo ra được, sau khi nó trưởng thành, rốt cục có thể đạt được tới cảnh giới nào? Có thể đạt được mấy phần huyết mạch của phượng hoàng cùng khổng tước? Nhạc Vũ cũng đang vô cùng mong đợi nhìn thấy!

Tốc độ hấp thu dược lực của Kim Hoàng Tước nhanh hơn loài người mấy phần. Chỉ sau một khắc, nó đã hoàn toàn tiêu hóa, sau đó cất cánh bay lên trời cao.

Hết thảy yêu thú mặc dù có kinh lạc tồn tại, nhưng lại đơn giản hơn loài người, không có nhiều đường cong cong nhiễu nhiễu. Tuy yêu thú không cách nào khống chế yêu lực tinh chuẩn, nhưng lại miễn đi rất nhiều phiền toái. Đây cũng có thể nói chính là ưu thế mà loài người không thể sánh bằng.

Nhìn thân ảnh đang vỗ cánh tung bay trên bầu trời, bay tới ước chừng hơn bốn trăm thước độ cao, lại bắt đầu lướt ra xa, Nhạc Vũ cũng không dự định ngăn cản. Đối với chiến thú mà nói, bồi dưỡng dã tính cùng bản năng chiến đấu cũng là điều không thể thiếu. Kim Hoàng Tước tuy có dáng vóc nhỏ nhắn của loài chim, nhưng từ ba tháng trước nó học được làm thế nào bay lượn, hắn vẫn luôn hướng dẫn nó bắt giết những yêu thú cấp thấp. Cho tới bây giờ hoàn toàn để nó tự do đi săn thức ăn.

Dù sao đặc thù bề ngoài của Kim Hoàng Tước người bên trong Nhạc gia thành căn bản đều có thể nhận ra. Mà hôm nay thanh danh của hắn bên trong Nhạc gia thành đã vang dội từ lâu. Ngoại trừ người ngoài, bình thường không còn ai dễ dàng trêu chọc hắn. Lại càng không có ai dám đi thương tổn sủng thú này của hắn.

- Nói không chuẩn sau khi Sơ Tam trưởng thành, thực sự có thể trở thành linh thú!

Nhiễm Lực dùng tay che mắt nhìn theo điểm nhỏ màu vàng nơi chân trời.

- Cho nó ăn thuốc kiểu như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có thiếu gia mới có đủ vốn liếng này mà thôi…

Sơ Tam là tên mà Nhạc Vũ đặt cho Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước. Lúc Nhạc Vũ nhặt được nó, cũng lười nghĩ tên, dứt khoát liền lấy ngày hôm đó đặt thành tên, mà ngày hôm đó là ngày ba tháng năm.

Trong giọng nói của Nhiễm Lực lại chứa đựng tâm tình phức tạp mà chính hắn cũng không thể phát hiện. Trong đó thật nhiều tia hâm mộ xen lẫn vẻ cảm khái.

Kể từ khi Nhạc Trương thị quản lý công việc kinh doanh dược liệu cùng vũ khí của Nhạc thị, hôm nay hắn đã biết được sự thật những dược sư trong gia tộc mỗi khi luyện chế năm lò Bồi Nguyên hoàn chỉ có một lò thành công đã xem như thành tích rất tốt, thường thường họ đều hao phí rất nhiều thuốc quý. Nhưng Nhạc Vũ lại chưa từng thất bại bao giờ, hơn nữa dược liệu sử dụng còn là chủng loại kém hơn và giá rẻ hơn rất nhiều.

- Linh thú?

Nhạc Vũ cười khẽ, chỉ nhìn lên bầu trời yên lặng không nói. Nếu như chỉ là linh thú mà hắn phải tốn hao nhiều thời gian nuôi dưỡng như vậy, xem như thật sự hoàn toàn uổng phí.

Trong tay hắn còn mấy viên Dịch Nguyên đan đã chuẩn bị sẵn, chẳng qua trước mắt thân thể Sơ Tam còn quá nhỏ, không thể chịu đựng được lượng yêu lực khổng lồ nên hắn còn chưa cho nó uống vào mà thôi. Bất quá những loại thuốc như Cường Tủy hoàn hoặc Tử Huyết tán, nó đã có thể uống được. Nếu ngay cả như vậy còn chưa thể chân chính thức tỉnh được thần thú huyết mạch, vậy hắn không còn gì để nói.

- Ngươi là người, nó là súc vật, có gì đáng hâm mộ sao? Mặc dù Sơ Tam liên tục uống Bồi Nguyên hoàn không giới hạn, nhưng hiệu dụng có thể mang đến xa xa còn chưa bằng được chúng ta.

Khi thân ảnh Kim Hoàng Tước hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Nhạc Vũ cười cười quay người lại:

- Lại nói, khuya hôm nay đã đến thời gian các ngươi uống Dịch Nguyên đan rồi…

Lời vừa nói ra, Lâm Trác đang luyện kiếm phía xa nhất thời trong mắt bộc phát tinh mang nhìn về bên này. Mà Nhiễm Lực lại lộ ra vẻ mặt khổ sở:

- Thiếu gia, lúc trước ta ăn nhiều hơn Lâm Trác một viên, có thể cho thêm mấy ngày nữa rồi uống được không?

Trong lòng hắn đối với loại đan dược mới chế luyện của Nhạc Vũ vẫn còn sợ hãi. Bỏ qua nỗi đau đớn khi uống vào lần đầu tiên, cùng với nguy hiểm tử vong không đề cập tới, dược vật kia có tác dụng tăng cao thực lực thật rõ ràng, khiến cho hắn từ tầng thứ chín Hóa Trần Đại Chân Lực trực tiếp vọt vào cảnh giới võ sư. Lúc ấy Nhiễm Lực vô cùng hưng phấn, cũng không để ý tới lời cảnh cáo của Nhạc Vũ, trực tiếp uống thêm một viên ở ngày thứ hai. Kết quả Nhạc Vũ lại cực kỳ phối hợp, không hề ngăn trở hắn chút nào. Uống vào xong, bản thân hắn lại liên tục nằm ngây ngốc trên giường suốt mười ngày sau đó…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: THỰC LỰC ĐỘT NHIÊN GIA TĂNG

Cho đến một tháng sau, hôm nay Nhiễm Lực vẫn còn cảm giác xương cốt toàn thân bủn rủn đau đớn khó tả. Cả người như mềm nhũn, có vẻ như không thể sử dụng được khí lực. Hắn thật nghĩ không ra vì sao Nhạc Vũ có thể thản nhiên cách ba ngày uống thuốc một lần mà vẫn không hề thấy Nhạc Vũ có điều gì dị thường.

Những giáo tập cùng trưởng bối trong tông tộc đều nói thân thể của hắn giống như yêu thú. Nhưng theo Nhiễm Lực xem ra, chân chính giống yêu thú phải là tiểu chủ nhân của hắn mới đúng.

- Lui ngày? Đang tốt sao lui lại làm gì? Yên tâm, thân thể ngươi hiện tại cường tráng như ngưu, tối đa chỉ cần nằm trên giường thêm hai ba ngày nữa mà thôi!

Bây giờ Nhạc Vũ đang có chủ ý để cho người này nếm chút đau khổ, âm sâm cười vỗ vai Nhiễm Lực, sau đó cũng không thèm để ý tới hắn, bắt đầu bận rộn công việc của mình, hôm nay Đại Hỗn Nguyên Chân Khí của hắn đã tăng lên, còn có đại lượng kiến thức tích lũy từ Tàng Thư lâu, bây giờ mỗi ngày hắn cũng giống như Nhiễm Lực và Lâm Trác, không ngừng bận rộn.

Đầu tiên cần tu hành nội tức cùng Thái Cực kiếm, đây cơ hồ là công khóa mỗi ngày cần làm. Thật ra Dịch Nguyên đan có tác dụng rèn luyện chân khí, hôm nay vốn đã dung hòa chút ít chân nguyên yêu lực hắn đã hấp thu hơn bốn tháng trước. Nhưng việc luyện tập cùng cải tiến Thái Cực kiếm hắn vẫn không hề có ý định bỏ qua. Một mặt đây thực sự là một bộ kiếm pháp cực kỳ mạnh mẽ, mặt khác cũng muốn gia tăng việc rèn luyện cùng áp súc chân khí.

Hôm nay hắn không chỉ theo đuổi tu vi cường đại, đối với độ tinh thuần của Đại Hỗn Nguyên Chân Khí cũng cực kỳ xem trọng. Thậm chí vì thế hắn còn cố ý dời đi thời gian uống Ngũ Hành linh hoàn.

Ngoài ra trọng yếu nhất chính là lợi dụng bộ kiếm pháp kia gia tăng việc khống chế đối với chân khí.

Kể từ khi nội tức bắt đầu gia tăng, hắn liền phát hiện mình càng ngày càng khó chống đỡ thao túng chân khí của bản thân nhiều hơn.

Ngoài ra Nhạc Vũ còn muốn rèn luyện tinh thần lực. Từ rừng cây cạnh bên tùy ý lấy một khúc gỗ Bình Quả rất dễ dàng vỡ nát, sau đó đẽo gọt thành từng lát nhỏ. Cuối cùng dùng tinh thần lực ngưng tụ thành hình dáng như cây châm, điêu khắc lên những bức tranh sơn thủy phức tạp.

Ngay từ hôm sử dụng Phong Nhận Thuật trong Tàng Thư lâu, Nhạc Vũ liền cảm giác được tầm quan trọng của tinh thần lực. Mà phương pháp rèn luyện chính là lấy từ Ngự Thú Thuật bí truyền của Nhạc gia.

Không như cách dùng thủ đoạn lợi dụng hoàn cảnh, thức ăn cùng sự trừng phạt để huấn luyện sai khiến yêu thú. Nhạc gia giảng dạy chính là trực tiếp dùng tâm thần câu thông với chiến thú của mình, ngày tháng lâu dài, từ đó có thể hoàn toàn thuần hóa yêu thú, hơn nữa còn vô cùng thân cận với chủ nhân. Vì vậy Huyền Giáp trọng kỵ của Nhạc gia khi bàn về công phu cưỡi ngựa bắn cung, đúng là trở thành thanh danh có một không hai trên Bắc Mã Nguyên.

Bất quá loại phương pháp này cũng chỉ có thể sử dụng với tọa kỵ của mình mà thôi, hơn nữa còn phải hao phí mười mấy năm thời gian của chủ nhân mới hoàn thành. Mặc dù Nhạc gia cũng kinh doanh việc buôn bán tọa kỵ, hơn nữa ngoài cốc còn có mấy mã trường Long Huyết lớn, hàng năm đào tạo ra Long Lân mã không dưới trăm con. Nhưng người ở trong tộc có tư cách sử dụng Ngự Thú Thuật chỉ có mười mấy người.

Dù sao những tọa kỵ thú hơn phân nửa đều đem ra mua bán. Cho dù giao cho tộc nhân sử dụng, cũng phải suy nghĩ thêm về vấn đề vốn liếng. Tuổi thọ của Long Lân mã thật dài, suốt thời gian hai trăm năm cũng mang ý nghĩa nó phải thay đổi ít nhất là vài chủ nhân.

Cho nên hiện tại Nhạc gia thuần dưỡng tọa kỵ để mua bán cũng chỉ là chút ít thủ pháp thuần phục thú bình thường. Nếu đem sử dụng bí pháp gia truyền, gặp phải tình huống không thay đổi được chủ nhân, khi đó ngược lại sẽ thành vấn đề khó khăn.

Tuy Nhạc Vũ không biết tổ tiên Nhạc gia học được loại bí thuật này từ đâu, nhưng phương pháp ứng dụng tinh thần lực bên trong cũng giúp hắn rất lớn. Thoáng cải tạo, liền có thể sử dụng để rèn luyện tinh thần lực. Mà mục tiêu bây giờ của hắn là làm tinh thần lực bản thân biến thành hình cây châm, có thể đồng thời ở trên một trăm hạt gạo điêu khắc ra một bộ Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Bất quá loại phương pháp này tuy có thể trợ giúp hắn thao túng tinh thần lực, nhưng ở phương diện rèn luyện cùng tăng cường tinh thần lực, lại không đạt được bao nhiêu ích lợi. Tuy cũng không đến nỗi không đạt được gì, nhưng tiến triển mỗi ngày đều ít đến thương cảm.

Hôm nay Nhạc Vũ hoài niệm nhất chính là thiên kiếp của Sư Diện Linh. Từ lần gắng gượng kháng cự uy áp của lôi kiếp đối với tâm thần, chỉ trong hai ngày tinh thần lực của hắn đã tăng trưởng ít nhất hơn ba thành, thật sự là phương pháp nhanh chóng và tiện lợi. Chẳng qua loại phương thức này thật sự hao phí quá lớn, điều kiện cũng vô cùng hà khắc.

Trên thực tế, vì tiện cho việc luyện chế Dịch Nguyên đan tiếp theo, hắn đã sớm thu thập yêu lực kết tinh đơn thuộc tính từ khắp các nơi, nhưng mãi cho đến nay mới hoàn thành được hơn phân nửa.

Ở trên Bình Quả Mộc, hắn điêu khắc ra đường viền của dòng suối nhỏ trước mắt cùng rừng cây chung quanh, Nhạc Vũ cũng cảm giác được tinh thần lực của mình có chút mệt mỏi. Hắn vuốt vuốt mi tâm, lấy ra một viên thuốc màu xanh nuốt vào. Đợi đến khi dược lực tan ra, tinh thần hơi hồi phục lại thì bắt đầu luyện tập.

Đây là loại dược vật hắn mới chế luyện thời gian gần đây, tên là Thanh Thần hoàn. Có khả năng trợ giúp minh tâm tĩnh khí trong khi tu luyện nội tức, đối với phương diện khôi phục tâm thần cũng có trợ giúp khá lớn. Mà hiện tại trước mắt Nhạc Vũ chỉ dùng để rèn luyện tinh thần lực của mình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Lặp đi lặp lại suốt năm lần như vậy, bức tranh đã dần dần thành hình. Ngay khi Nhạc Vũ cảm giác yêu lực đã lắng đọng tới cực hạn, liền buông tha việc tiếp tục sử dụng Thanh Thần hoàn.

Đợi đến khi tinh thần khôi phục như thường, kế tiếp Nhạc Vũ liền bắt đầu làm tiếp việc thứ tư trong ngày hôm nay, chính là luyện tập vài loại bí pháp hắn đang

nắm giữ. Trọng yếu nhất trong đó, chính là Tật Phong Thuật. Chính là loại bí thuật đầu tiên Nhạc Vũ học được, phương pháp này vừa có thể công kích vừa có thể phòng thủ, tuy bản thân không có lực công kích, nhưng lại vô cùng thực dụng.

Trước mắt trong vài loại bí pháp phong hệ hắn biết được, đây cũng là một loại mà hắn thành thạo nhất. Sau khi khởi động, cơ hồ mỗi đạo linh lực quanh người hắn đều có thể thao túng thật chính xác, ứng dụng đến vị trí cần thiết nhất.

Tiếp theo chính là Phong Nhận Thuật, thật ra Nhạc Vũ muốn luyện tập loại bí pháp này là vì muốn rèn luyện tinh thần lực của mình. Nhưng bởi vì có Ngự Thú Thuật, hắn vẫn luôn ôm ý nghĩ bí thuật này có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhưng cuối cùng thúc đẩy hắn thay đổi thái độ, chân chính xem trọng loại bí thuật này là chuyện phát sinh từ hai tháng trước. Khi lần đầu tiên hắn uống Dịch Nguyên đan, nội tức đột nhiên bạo tăng, đối với lực tương tác với thiên địa linh khí cũng bắt đầu tăng cường. Sau đó sử dụng Phong Nhận Thuật, lực lượng phong áp quanh người cũng tăng lên trong phạm vi lớn. Đừng nói là mười sáu thạch cung, dù là mười tám thạch cung cũng đừng mơ tưởng trong vòng năm mươi bước dễ dàng công phá.

Cho tới hôm nay, bí thuật này cũng chân chính tiến vào giai đoạn thực dụng. Thời gian khởi động không chỉ rút ngắn, ngay cả thời gian tạo thành phong nhận cũng rút lại cực ngắn.

Mà Nhạc Vũ xem trọng nhất chính là phong áp khổng lồ lúc thi triển Tật Phong Thuật, có thể xem là phương pháp tốt phòng ngự mũi tên trong diện tích lớn. Nếu sử dụng tốt, lại còn có năng lực công kích. Nhưng đáng tiếc trong Tàng Thư lâu không có ghi lại Phong Thành Giáp Thuật. Nếu không cho dù hắn phải tạm thời gác lại việc luyện tập Tật Phong Thuật cũng phải đem hết toàn lực đi nắm giữ loại bí thuật này.

Chủ yếu là vì Huyền Giáp trọng kỵ của tông tộc lần đó đã gieo cho hắn ấn tượng quá khắc sâu. Sau khi trở thành thành viên trọng yếu của tông tộc, mấy tháng nay hắn cũng tiêu hao nhiều công sức tìm hiểu thực lực đích thực của tông tộc. Theo hắn biết, nếu tính luôn phần lực lượng bí mật của Nhạc thị, Huyền Giáp trọng kỵ hắn phải hơn trăm người. Điều này cũng khiến cho Nhạc Vũ phải kiêng kỵ loại lực lượng này tới cực điểm.

Nếu đồng thời phải đối mặt với bốn mươi lăm loại mười bốn thạch cung, cho dù có hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ, có thể suy đoán ra đường bắn của mũi tên, nhưng hắn cũng không nắm chắc mình có thể thoát được tính mạng.

Tuy rằng sử dụng Tật Phong Thuật thì có thể thoát đi, nhưng nếu như lúc ấy bên cạnh hắn còn có người thân thì thế nào? Đây chính là tình huống làm cho hắn luôn cảm thấy đau đầu nhất…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: HUYỀN HUYẾT ĐẰNG

Khi trong tay Nhạc Vũ ngưng kết phong nhận, xẹt qua không gian bên trên dòng suối, kéo theo một tầng sóng triều, xé rách không khí xuyên qua phương xa, ánh mắt Lâm Trác cùng Nhiễm Lực bất giác bị hấp dẫn.

Đối diện dòng suối nhỏ ngày trước là một khu núi rừng rậm rạp. Cho đến bây giờ chỉ còn là những đoạn gỗ bị đốn ngang cao nửa người. Trong chuyện này ngoài nguyên nhân mấy tháng qua Nhạc Vũ không ngừng rèn luyện Phong Nhận Thuật nơi đây, còn có một nguyên nhân là người trong tộc gây nên.

Từ khi Nhạc Vũ thường xuyên dùng nơi này luyện tập bí pháp, nơi này đã sớm bị tông tộc Nhạc gia khoanh lại thành cấm địa. Mỗi tháng đều có những võ sư thủ vệ đáng tin, lúc Nhạc Vũ đang luyện tập thì canh gác bên ngoài đề phòng có người tiến vào. Thậm chí còn đặc biệt làm ra bộ dáng như rất cần lấy gỗ để sử dụng, vô luận là cây lớn nhỏ đều đốn hết không để lại.

Lần này luyện tập Phong Nhận Thuật, Nhạc Vũ lại cố ý hạ thấp chút uy lực. Phong nhận không hề bị cản trở mang theo những mảnh gỗ vụn bay đi, chỉ để lại những đoạn gỗ cắt ngang bóng loáng phẳng lì.

Nhiễm Lực thấy thế không tự chủ được đưa tay sờ sờ lên cổ, sau đó lại rùng mình. Trong mắt Lâm Trác hiện lên tia quang mang kỳ dị, sau đó lại tiếp tục luyện kiếm. Nhạc Vũ đã dạy cho họ những bí pháp thích hợp công pháp bản thân, chẳng qua trước mắt họ còn chưa đủ thực lực để sử dụng mà thôi. Lâm Trác không ngừng cố gắng luyện tập Trùng Tiêu Tích Tà kiếm là vì mong sớm tới ngày có thể sử dụng một trong những bí thuật kim hệ kia.

Nhìn đạo phong nhận khổng lồ từ từ biến mất ở khoảng cách ba trăm thước phía xa, Nhạc Vũ lâm vào trầm tư. Ba vị tổ phụ Nhạc Thiên Mộng đánh giá loại bí pháp này chính là: Trong vòng ba trăm bước, Huyền Giáp thiết kỵ tông tộc nguy hiểm! Trong năm mươi bước, dưới tiên thiên không người ngăn nổi!

Bất quá Nhạc Vũ lại biết, cách nói này có chút khoa trương. Nếu như Huyền Giáp thiết kỵ chọn lựa trận hình dày đặc, như vậy lấy đặc tính sắc bén tốc độ của Phong Nhận Thuật, quả thật có thể trong một kích hủy diệt hơn phân nửa Huyền Giáp thiết kỵ. Nhưng một khi họ có phòng bị, nắm giữ phương pháp ứng đối chính xác, phân tán nhân thủ cách xa nhau, vậy thì Phong Nhận Thuật có thể tạo thành thương tổn cũng sẽ bị giảm đến thấp nhất.

Nhưng lực sát thương kia thật sự không thể nghi ngờ. Đặc biệt dùng trong chiến trận, chính là đại sát khí vô cùng thuận lợi.

- Bên trong trung cấp vũ kỹ ghi chép bí pháp phong hệ đã có uy lực như thế, vậy hai bộ sách lôi hệ cao cấp lại như thế nào? Theo ghi chép bên trong sách, uy lực của lôi hệ bí pháp quán tuyệt ngũ hành, dĩ nhiên là không thể kém hơn Phong Nhận Thuật…

Thoáng chút ngây người, Nhạc Vũ thu lại ý nghĩ. Lôi hệ bí pháp được phân làm hai loại, một loại lấy âm thanh đả thương người, xem là lôi, trong ngũ hành thuộc mộc. Một loại khác gọi là điện, trong ngũ hành thuộc thổ, cũng là bí thuật có uy lực lớn nhất.

Hai loại lôi hệ kiếm kỹ cao cấp mà Nhạc Vũ luyện tập, nguyên lý chính là ở trong chiến đấu sẽ dùng âm thanh chấn động đả thương người. Mà bí pháp kia cũng đồng dạng lấy âm thanh làm chủ.

Bất quá ở trước mắt, kinh mạch của hắn còn chưa khai phá hoàn thành. Đặc biệt từ sau khi Bồi Nguyên đan mất đi hiệu lực, khoảng cách thời gian có thể tự nhiên sử dụng lôi hệ bí pháp lại càng xa xa không hẹn. Hôm nay tối đa hắn chỉ có thể thử suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lấy ra một nắm hạt giống, lại chậm rãi vẩy xuống mặt đất ngay trước mặt. Nhiễm Lực nhìn thấy một màn này, sắc mặt khẽ biến, hú lên một tiếng quái dị lập tức kéo theo Khai Sơn Việt của mình toàn lực hướng rừng cây phía xa bỏ chạy. Mà Lâm Trác cũng biến sắc, cầm thanh dị binh cấp mười trong tay, toàn thân đề phòng nhìn vào thiếu niên trước mắt, bước chân từ từ rút lui về phía sau.

Trên mặt Nhạc Vũ từ đầu đến cuối luôn giữ nguyên nụ cười. Ngay khi mộc linh lực bắt đầu tụ họp, ấn phù trong tay hắn cũng ở trong nháy mắt đã đạt tới giai

đoạn hoàn thành. Sau đó mấy chục gốc dây leo huyết sắc bỗng dưng từ hạt giống kia nhanh chóng tràn ra ngoài. Một phần chui vào dưới đất, một phần trực tiếp cuốn theo phương hướng rút lui của Nhiễm Lực cùng Lâm Trác.

Cách bốn tháng trước, Nhạc Vũ đã sớm học xong cách khống chế mộc linh lực, không còn để linh lực phát tán tùy ý như trước mà trực tiếp thao túng, chỉ tác dụng lên mười mấy hạt giống mà thôi.

Về phần những dây leo màu đỏ đang trồi lên mặt đất, chính là hạt giống đựng trong hộp gỗ mà tông tộc ủy thác Nhạc Hữu Phong giao cho hắn từ mấy tháng trước. Bên trong ngoại trừ Bí Phù Tiễn cùng Băng Nghệ cung, còn có một thanh dị binh cấp mười Toái Ngọc đao. Ngoài ra còn có loại hạt giống có tên gọi là Huyền Huyết Đằng trước mắt.

Bất quá kể từ khi nằm trong tay của hắn, loại dây leo nghe nói có tính dai vô cùng bền bỉ ngoại trừ còn bảo lưu lại chút ngoại hình bên ngoài, những ưu điểm khác đã hoàn toàn khác hẳn với Huyền Huyết Đằng nguyên bản.

Đối với việc làm sao ứng đối Triền Ti Chú của Nhạc Vũ, hai người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác hiển nhiên đã rất có kinh nghiệm. Một người cầm cây búa lớn quét ngang, ngăn cản Huyền Huyết Đằng nhích tới gần. Sự sắc bén của lưỡi Khai Sơn Việt còn chưa đủ chém đứt Huyền Huyết Đằng trong một kích, nhưng có thể dùng sức lực mạnh mẽ hất văng Huyền Huyết Đằng tạm thời lệch khỏi quỹ đạo thì cũng đã đủ sức.

Mà người còn lại đang bắn ra kiếm khí màu trắng từ mũi kiếm, múa kiếm quay xung quanh người như một đoàn quang ảnh, phàm là dây leo tiến vào bên trong còn chưa tới ba thước đã bị chém rụng hết thảy.

Công pháp kim thuộc tính vốn là loại công pháp có thể phát huy ra uy lực của binh khí kim khí, cộng thêm vũ kỹ cao cấp như Trùng Tiêu Tích Tà kiếm, vì vậy lúc Lâm Trác thi triển ra kiếm khí, đúng thật là không gì không phá.

Ngay lúc bắt đầu hai người còn dễ dàng ứng đối. Nhưng ngay khi Huyền Huyết Đằng không ngừng chui ra khỏi mặt đất ngay bên dưới chân họ, họ đã bắt đầu trở nên có vẻ chật vật, phải dùng những bước chân thật linh hoạt để tránh né.

Mà bản thân Nhạc Vũ lại vô cùng hăng hái, hắn liên tục dùng thần niệm điều khiển những sợi dây leo tiến hành công kích hai người. Điều này được xem như

một loại giao phong giữa ba người với hình thức khác. Nhưng rõ ràng bên trong có một phương đang hạ thủ lưu tình. Mỗi khi dây leo sắp bò lên chân hai người kia, đều sẽ hướng bên cạnh xẹt qua, để cho Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều có thể tạm thời dây dưa thêm một thời gian.

Một mặt Nhạc Vũ dự định đem cách này rèn luyện mình cách thao túng và ứng dụng dây leo trong thực chiến. Tác dụng của Triền Ti Chú, tuy chỉ có thể phát huy được uy lực lớn nhất dưới tình huống đột ngột đánh úp địch nhân. Nhưng đại đa số thời gian, điều này không thể nào chuẩn xác, cho nên Nhạc Vũ không thể không làm thêm chút chuẩn bị nếu gặp phải trường hợp đánh lén vô dụng.

Một mặt khác, hắn cũng muốn dùng cách này rèn luyện năng lực ứng biến cùng vũ kỹ của hai người. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thực lực hơn kém giữa ba người họ hôm nay đã bị kéo ra quá xa. Dưới tình huống giao phong bình thường cũng đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào. Hơn nữa Nhạc Vũ cũng không có được bao nhiêu thời gian rảnh rỗi. Cho nên bình thường hắn chỉ có thể dùng loại phương pháp vẹn toàn đôi bên mới có thể chỉ điểm thêm vũ kỹ cho hai người.

Cảm giác mộc linh lực hội tụ quanh người mình từ từ tiêu hao không còn, Nhạc Vũ rốt cục bắt đầu xuất thủ. Không đầy một giây, hai người đang ứng phó chật vật lập tức bị dây leo màu đỏ buộc chặt cứng.

- Lâm Trác, lần này ngươi cảm thấy thế nào?

Mới thả hai người xuống, ánh mắt Nhạc Vũ lại nhìn qua bên phải, trong mắt lóe ra vài tia chờ mong.

- Đa tạ thiếu gia chỉ điểm, Lâm Trác đã có chút lĩnh ngộ!

Lâm Trác cầm lên Ánh Thủy kiếm bị đánh rơi dưới đất, múa thử vài chiêu thức. Vừa rồi những sợi dây leo kia tấn công vào những địa phương còn thiếu sót của hắn. Giờ khắc này hắn đã có thể sửa chữa lại, mặc dù còn chưa thành thục, nhưng bởi vì thói quen còn chưa kịp tu chỉnh hoàn toàn mà thôi.

Nhưng ở trước mặt Nhạc Vũ, hắn vừa lộ ra vẻ vui mừng liền cười khổ nói:

- Chẳng qua Huyền Huyết Đằng của thiếu gia lần này tựa hồ mạnh hơn lần trước

nhiều lắm, hơn nữa còn linh hoạt hơn vài phần…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 104: TRÁI ĐAO PHẢI KIẾM

Nhạc Vũ nghe vậy bật cười, sau đó đưa mắt nhìn qua những sợi dây leo. Hôm nay hắn sử dụng Huyền Huyết Đằng quả thật khác với thường ngày.

Uy lực lớn nhỏ của Triền Ti Chú trực tiếp quyết định bởi chất liệu tốt xấu của mộc chất, đây là chuyện mà hắn đã sớm biết. Mà Huyền Huyết Đằng này, tuy tông tộc giúp hắn tìm về, là loại dây leo tốt nhất tại Bắc Mã Nguyên, nhưng so sánh với yêu cầu của Nhạc Vũ vẫn còn xê xích khá xa.

Cho nên kể từ khi hắn nhận được hạt giống của Huyền Huyết Đằng, vẫn luôn thử thăm dò tiến hành cải tạo. Mà phương pháp đơn giản nhất chính là lai tạo, ở thế giới này làm ra việc này là chuyện thật khó thể tin, nhưng ở thời đại kiếp trước của Nhạc Vũ chính là tri thức mà người người đều biết. Thứ nhất chính là đem một cành thực vật hoặc mầm chiết ghép vào một cành hoặc một gốc rễ của loại cây khác, có lẽ gien di truyền của hai loại thực vật có sự khác biệt nhất định, nhưng gien ưu điểm của hai loại cây có thể bù đắp thiếu sót lẫn nhau giống như đang lúc tiến hành giao phối. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Một phương pháp khác chính là lấy gien từ một loại sinh vật nào đó ghép vào bên trong một loại sinh vật khác, từ đó có thể sinh ra được loại dây leo có ưu thế di truyền từ hai loại giống cây khác nhau.

Nhưng Nhạc Vũ lại không phải chuyên gia về phương diện này, nhưng khi còn ở kiếp trước hắn từng học về kiến thức sinh vật học, cũng hiểu được nguyên lý. Hắn lại có hệ thống ký sinh phụ trợ trí năng cùng năng lực phân tích, có thể giúp hắn miễn được vấn đề về phương diện máy móc, có thể hoàn toàn không bị hạn chế tiến hành thí nghiệm về phương diện này.

Mới ban đầu cũng không thành công, cho tới hôm nay mới xem như miễn cưỡng có chút thành quả. Từ mọi phương diện năng lực tổng hợp, loại Huyền Huyết Đằng hiện tại trong tay hắn ít nhất phải vượt xa uy lực vốn có của nó gấp mấy

lần. Về phần loại giống mới này, có thể tạo thành tai nạn sinh thái gì cho thế giới này hay không, Nhạc Vũ tạm thời không suy nghĩ tới.

- Đây thực sự là Huyền Huyết Đằng?

Vẻ mặt Nhiễm Lực cũng kinh ngạc đi tới gần một gốc rễ dây leo được Nhạc Vũ thúc đẩy khá lớn, sau đó không chút do dự chém xuống một búa. Dây leo lớn bằng bắp đùi của một người trưởng thành, bị cây dị binh cấp chín Khai Sơn Việt toàn lực chém xuống nhưng lại chỉ có thể chém đứt được chừng nửa ngón trỏ.

Điều này làm Nhiễm Lực trợn to hai mắt, vẻ mặt khó thể tin tưởng:

- Thiếu gia, không phải trong tộc vừa tìm được hạt giống tốt gì khác cho ngài đó chứ?

Cũng khó trách hắn cảm thấy ngạc nhiên, đổi lại là thiết giáp bình thường, cho dù là Huyền Giáp cấp mười của Huyền Giáp trọng kỵ, cũng không thể chống đỡ nổi một kích toàn lực của hắn. Lại có thể cứng rắn như dây leo này, Huyền Huyết Đằng quả thật có thể xem như rất biến thái.

Nhạc Vũ cười lắc đầu, sau đó lại thúc giục mộc hệ bí pháp. Tác dụng lần này chỉ nhằm vào một dây leo huyết sắc. Mà dây leo này vốn mất đi linh lực cung cấp, đang từ từ khô héo. Trong thời gian không tới ba phút, đã nhanh chóng hoàn thành sinh trưởng đến nở hoa, rồi đến quá trình kết quả. Sau đó ước chừng có thêm hai trăm hạt giống quay trở lại trong tay của hắn.

Nhưng Nhạc Vũ chợt cau chặt đôi mày, lấy năng lực phân tích, kết cấu bên trong những hạt giống mới này có rất nhiều hạt đã quay trở về trạng thái trước khi lai tạo. Những gien được lai tạo lại hoàn toàn biến mất bên trong.

Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, thu hồi hạt giống. Hắn biết nếu mình muốn hoàn thành công việc lai tạo Huyền Huyết Đằng, kế tiếp sợ rằng còn có một đoạn đường rất dài cần phải đi. Phương pháp dung hợp gien di truyền tuy có hiệu quả cực nhanh, thậm chí có thể đưa đến hiệu quả ngay lập tức. Nhưng nếu theo góc độ lâu dài mà xem, vẫn không bằng phương pháp chiết cây cùng lai tạo.

Giờ phút này sắc trời đã đến gần giờ Mùi ba điểm, dựa theo kế hoạch ngày thường là đến lúc hắn luyện tập kiếm thuật đao pháp, cùng với khinh thân thuật. Nhưng tới lúc này Nhạc Vũ lại có chút do dự.

Thời gian mấy tháng nay, hắn đã hấp thu được một phần nhỏ bên trong những kiến thức đã được xem từ bên trong Tàng Thư lâu. Sau đó hắn lại tự nghiên cứu ra một bộ đao pháp kiếm kỹ, cùng phương pháp sử dụng đao kiếm cả hai tay một lúc. Ngoài ra còn có một loại bộ pháp có tác dụng như khinh công.

Thật ra nói loại vũ kỹ này do hắn tự sáng tạo ra, chính xác nên nói là do hắn chắp vá lung tung mới càng thỏa đáng một chút. Ngoại trừ phương diện bộ pháp cùng đao kiếm hợp kích, Nhạc Vũ quả thật bỏ chút công phu gia nhập thêm chút sáng ý bên trong. Những chiêu thức khác cơ hồ là chỉ rút ra tinh hoa bên trong sách tổ hợp lại mà thành.

Nhưng điều này cũng giống như đang khảo cứu bản lĩnh vũ kỹ cùng năng lực lĩnh ngộ tìm hiểu của hắn, nếu bất kỳ loại vũ kỹ nào cũng có thể tùy tiện ghép chung cùng nhau, như vậy trên cõi đời này cũng không cần phân chia cấp bậc cho vũ kỹ. Trong đó còn có lộ tuyến vận hành chân khí, tư thế liên kết xuất chiêu, cùng với tất cả các chi tiết cũng khỏi cần suy tính làm gì.

Mà mấy bộ vũ kỹ kia kết hợp lại rốt cục biến thành loại tạp kỹ lung tung bậy bạ, hay kết hợp hoàn hảo, chính Nhạc Vũ cũng không nắm chắc. Hôm nay tuy hắn luyện tập đã cực kỳ thành thạo, nhưng cuối cùng vẫn còn chưa chân chính trải qua kiểm nghiệm.

Đầu tiên Nhạc Vũ rút Toái Ngọc đao cùng Kim Ô kiếm, sau đó lâm vào trầm tư. Hai cây đao kiếm được hắn tỉ mỉ bổ cứu, trước sau đều bước vào cấp bậc bảo khố binh cấp mười một.

Đặc biệt là Toái Ngọc đao, tài liệu sử dụng còn tốt hơn Kim ô kiếm mấy phần. Cộng thêm mấy tháng nay chân khí của hắn đang tăng lên từng bước, tốc độ "tu bổ" cũng từ từ gia tốc. Do Nhạc Vũ cố ý thiên về khả năng sắc bén, cơ hồ đã không thua kém binh khí cấp mười hai.

Đáng tiếc chính là hai cây binh khí này cũng giống như loại vũ kỹ do hắn "tự nghĩ ra", mấy tháng nay chưa từng trải qua cuộc chiến đấu chân chính nào.

Tạm thời ngừng suy nghĩ, ánh mắt Nhạc Vũ lại lướt qua Lâm Trác cùng Nhiễm Lực, sau đó lại khẽ lắc đầu thở dài một tiếng.

Lúc ban đầu hắn còn có thể nhờ vào hai người này áp dụng thực chiến, giúp hắn

hoàn thiện cùng bù đắp những nơi thiếu sót của loại vũ kỹ này. Nhưng cho tới bây giờ, tầng cấp của hai đối thủ như vậy, rõ ràng có chút ít không thích hợp nữa.

Chính hắn suy đoán, hôm nay có thể thích hợp giúp hắn thử nghiệm bộ vũ kỹ kia ít nhất phải là người có thực lực cấp võ sư tầng mười sáu trở lên. Hơn nữa nhân số càng nhiều càng tốt…

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại nở nụ cười khổ, cuối cùng không tiếp tục luyện tập. Hiện tại có rất nhiều chiêu pháp còn chưa hoàn thiện, nếu quá mức thành thạo tạo thành thói quen, chưa chắc đã là một chuyện tốt.

- Xem ra chuyện tìm người thực chiến thật sự rất cấp bách…

Cắm đao kiếm vào trong vỏ, sau đó Nhạc Vũ nằm ngã người dưới bãi cỏ, đưa mắt nhìn bầu trời, chờ đợi Sơ Tam trở về. Thật ra hắn cũng từng nghĩ tới, kéo một ít võ sư hộ viện trong nhà tới góp cho đủ số, nhưng đoán chừng cũng không có hiệu dụng gì hơn.

Dĩ nhiên, nếu được Nhạc Duẫn Kiệt hoặc các vị tộc lão trong gia tộc cùng bồi luyện, như vậy hết thảy liền giải quyết dễ dàng. Nhưng như vậy cũng có ý nghĩa mình sẽ bại lộ thực lực ngay trước mặt các vị trưởng bối.

Nhạc Vũ thầm nghĩ nếu như không còn biện pháp nào khác, hắn cũng không cần quản nhiều như vậy. Để cho mấy vị thúc tổ kia sinh lòng hoài nghi dĩ nhiên có chút không ổn, nhưng so sánh với việc không tiến triển thực lực vẫn còn kém hơn nhiều. Hơn nữa hôm nay chân khí của hắn đã hoàn toàn thuần tịnh, chân chính có thể làm được việc thu phát theo tâm ý. Lúc giao thủ chỉ cần cẩn thận một chút, mấy vị tộc lão kia chưa chắc đã nhìn ra được.

Đúng lúc này, chân mày Nhạc Vũ chợt nhảy lên, nhìn vào khu rừng bên phải. Hắn chợt nhìn thấy hơn mười trượng phía xa truyền đến thanh âm một số người đang nói chuyện, còn có một ít tiếng vang vì cơ quan bị va chạm…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: BIỂU MUỘI PHỈ NHỨ

Trên bầu trời xuất hiện thân ảnh của Sơ Tam, đang từ phương hướng tây nam bay tới nhanh như điện chớp. Không thể không bội phục Ngự Thú Thuật của Nhạc gia vô cùng thần diệu. Còn chưa đến gần tầm mắt, giữa một người một cầm đã mơ hồ có một tia liên lạc tinh thần. Mà Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước cũng không cần dò xét vị trí của Nhạc Vũ, đã trực tiếp bay thẳng xuống xuyên qua khu rừng rơi xuống bên cạnh Nhạc Vũ.

Khác với lúc rời đi, bên mỏ Sơ Tam có vài tia vết máu, vùng bụng tròn căng, hiển nhiên đã ăn no chán chê mới về. Bên trong miệng nó còn ngậm một viên kết tinh màu đỏ, không biết nó đã bắt giết loại yêu thú nào. Nhưng có thể ở thời điểm sơ giai lại ngưng kết được yêu lực kết tinh, loại yêu thú kia tất nhiên rất bất phàm.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, nhận lấy yêu lực tinh viên màu đỏ kia. Sau đó chậm rãi giúp Sơ Tam lau chùi vết máu trên mỏ nó.

Trong lòng hắn rất tò mò, rốt cục là người nào có thể đi xuyên qua sự ngăn trở của những võ sư kia, đi tới địa phương đã được tông tộc phân ra làm cấm địa?

Nghe phương hướng thanh âm truyền tới vừa rồi, là do vị võ sư tuần núi đã kịp thời cố ý gia tăng thanh âm để cảnh báo với hắn. Nhưng mưu đồ ngăn trở lại có vẻ không được kiên quyết cho lắm. Cũng không có vẻ bá đạo cậy mạnh như đối với những tiểu bối vai vế thấp trong gia tộc thường ngày.

Rất nhanh nghi vấn của hắn liền được giải thích. Chỉ mấy phút sau, ba thân ảnh thiếu nữ xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Trong đó nữ hài bên trái chính là muội muội Nhạc Băng Thiến. Mà bên cạnh có một thiếu nữ dung mạo vô cùng xinh đẹp, cũng có thể xem như là người quen trước kia của hắn.

Nhạc Vũ híp mắt, sau đó nghiêng đầu tiếp tục chơi đùa với Kim Hoàng Tước. Hắn thầm nghĩ cũng khó trách mấy vị võ sư tuần núi không thể ngăn trở, mấy võ sư trung cấp có thân phận cao cũng không thấy hiện thân. Điều này cũng chỉ vì

Nhạc Băng Thiến là muội muội của hắn, nếu đổi lại là những người khác, cho dù là Nhạc Nghi Chân cùng Nhạc Lâm, muốn ở ban ngày gặp mặt hắn một lần, cũng thật không dễ dàng.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút nghi ngờ, ngay từ mấy tháng trước Nhạc Băng Thiến đã được tam thúc tổ cùng thập thất thúc tổ chính thức thu nhận tự mình tiến hành chỉ đạo. Gần đây hình như nghe nói bị hai vị lão nhân thao luyện rất thảm. Bình thường thời gian nhàn rỗi của nàng cũng không nhiều lắm, làm sao có thời gian chạy tới chỗ hắn ngay lúc này?

- Mỗi ngày ngươi đến sau núi Nhạc gia thành, chính là vì chơi đùa ở đây sao?

Đúng như hắn suy đoán, trong đó có một thiếu nữ thoạt nhìn tương đối lanh lợi đầu tiên nhảy ra ngoài, vẻ mặt đầy tức giận đứng bên cạnh hắn. Mà phía sau nàng, một thiếu nữ khí chất tương đối văn tĩnh một chút hiện tại trên mặt cũng có vẻ giận tái đi, ánh mắt mang theo tia ảm đạm.

Hai thiếu nữ có tuổi tác tương đương Nhạc Băng Thiến, khoảng chừng mười hai mười ba tuổi. Người nói chuyện chính là biểu muội chân chính của hắn, tôn nữ đích hệ của Lê thành Trương gia, phụ thân của nàng cùng phụ thân của Nhạc Vũ tương giao tâm đầu ý hợp. Nghe nói khi còn bé, cũng rất thân thiết đối với hắn. Thiếu nữ còn lại cũng là biểu muội, nhưng còn có một thân phận khác, đó chính là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn. Tên của nàng rất có ý thơ, gọi là Lý Phỉ Nhứ. Làm cho Nhạc Vũ khi mới gặp mặt, cũng chợt nhớ tới câu thơ của Đỗ Phủ - "Phỉ phỉ hồng tố khinh, túc túc hoa nhứ vãn".

So sánh mà nói, tên của thiếu nữ trước lại có vẻ tục khí không chịu được, vị cậu ruột của hắn lại đặt cho nữ nhi của mình một cái tên cực kỳ bình thường, gọi là Trương Kim Phượng. Mà những tên gọi như vậy, cho dù ở Nhạc gia thành bọn họ tùy tùy tiện tiện cũng có thể tìm ra hai ba ngàn người.

Nhạc Vũ nhíu mày, đưa mắt nhìn muội muội của mình. Nhạc Băng Thiến bĩu môi, quay đầu nhìn qua:

- Huynh cho rằng muội rất rỗi rảnh? Phỉ Nhứ nói nhất định gặp một lần trước khi rời đi, thuận tiện nhìn xem ban ngày huynh hay làm gì. Còn nữa, do mẫu thân nói cho hai người gặp mặt cũng tốt…

Trong lòng Nhạc Vũ chợt thấy thả lỏng. Nhưng khi nghi vấn vừa giải khai, lại có

chút ít phiền não nảy sinh. Dì dượng của hắn tuy là người cực kỳ lợi thế, nhưng tính tình của nữ nhi lại dị thường dịu dàng, không tục khí như những nữ hài khác. Mới tới đây được gần một tháng, đã làm cho tuyệt đại đa số người hầu trong nhà cũng đều thích vị "chủ mẫu" tương lai này. Mà Nhạc Trương thị tuy vẫn còn oán hận đối với hôn sự này, nhưng cũng không còn vẻ phản đối kiên quyết như lúc trước.

Theo hắn xem ra, đây hoàn toàn là sự phiền toái. Hôm nay trong mắt Nhạc Vũ ngoại trừ dốc hết toàn lực tăng cao thực lực của mình, không còn để ý đến chuyện gì khác.

Ngoại trừ nhu cầu được quyền sinh tồn, hắn cũng muốn đi tham quan thế giới này một chút. Trăm vạn dặm băng nguyên xa xôi phía bắc, ba mươi ba châu phía nam cùng Nam Hoang. Còn có chút ít truyền thuyết về thần thú được ghi lại trong sách, tiên sơn linh đảo, có thật sự tồn tại hay không.

- Ta ở chỗ này làm gì? Cần ngươi tới quan tâm?

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ dùng một câu nói trực tiếp cứng rắn quát lại. Cho dù đối tượng chỉ là một thiếu nữ còn nhỏ hơn hắn một nửa, cũng không ý nghĩa hắn hoàn toàn không nổi giận. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Bất quá ngay sau đó, hắn lại cau chặt mày. Chỉ thấy Lý Phỉ Nhứ vừa thoáng lộ vẻ tức giận, nhưng ngay lúc đó trong mắt chợt hiện lên vẻ kinh dị nhìn về hướng những lỗ thủng trong khu rừng, còn có chút ít gỗ vụn ngay bờ suối đối diện.

Ngay khi những võ sư tuần núi dùng phương thức hỏi tên ngăn trở cùng trì hoãn mấy người Nhạc Băng Thiến đi tới, bên này dấu vết phát động Triền Ti Chú đã bị ba người hợp lực dọn dẹp sạch sẽ. Tất cả Huyền Huyết Đằng cũng bị mấy vị võ sư mang đi. Nhưng chỉ có những mảnh gỗ vụn kia, còn có bãi cỏ bị Huyền Huyết Đằng sinh trưởng đè bẹp, trong lúc nhất thời thật khó thể xử lý.

Ở ngày thường, tự có người chuyên môn tới giúp hắn dọn dẹp những thứ này. Nhưng hôm nay thời gian lại không kịp làm việc đó.

Trong lòng Nhạc Vũ vạn phần bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng. Hắn vốn không có ý định nói chuyện nặng nề với Lý Phỉ Nhứ, nhưng hôm nay xem ra không muốn làm ác nhân cũng không được.

Hắn biết nữ hài trước mặt có tính cẩn thận, chỉ sợ không chú ý sẽ bị nàng nhận ra được điều gì. Nếu như chỉ vẻn vẹn là như thế cũng không có gì khẩn yếu, dù sao sự chuẩn bị của Nhạc gia thành căn bản đã xong từ lâu.

Nhưng nữ hài này quan tâm hắn quá mức như vậy, cũng đã vượt qua khỏi điểm mấu chốt của hắn!

Thuận tay ném ra một viên linh dược, tạm thời cho phép Sơ Tam rời đi. Sau đó Nhạc Vũ đứng lên, khóe môi hơi lộ ra ý cười nhẹ.

- Nhứ nhi biểu muội! Ý của ngươi thế nào ta nghĩ ta có thể đoán được một chút. Nhưng có đôi khi duyên phận nếu đã bị chặt đứt, vậy thật sự rất khó kết nối trở lại. Chuyện gặp riêng này ta xem là không cần thiết nữa!

Giờ phút này Trương Kim Phượng đứng bên cạnh hắn, sắc mặt biến thành một mảnh xanh mét. Bất quá Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, khẽ cười, bước tới trước người Lý Phỉ Nhứ.

- Hơn nữa nếu lúc đầu dì bên nhà đã đồng ý đem lễ hỏi trả lại cho nhà ta, như vậy việc hôn sự này cũng đã xem như chấm dứt. Biểu muội nói có phải như vậy hay không? Chẳng lẽ nói dì cùng dượng lại thực sự cho là cô nhi quả mẫu nhà chúng ta lại tệ tới mức độ này?

Trong tích tắc, con ngươi Lý Phỉ Nhứ chợt chuyển động, trên mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Nàng mấp máy đôi môi muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, lúc này Nhạc Vũ cũng đã xoay người.

- Xin mời hai vị trở về đi! Nếu như hai vị biểu muội muốn tới Nhạc gia thành chơi đùa, ta hoan nghênh khách đến, nhưng nếu là vì hôn sự giữa ta và ngươi, vậy thì không bàn nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: BĂNG THIẾN PHÁT UY

Gương mặt vốn hồng nhuận mềm mại của Lý Phỉ Nhứ hiện tại đã trở nên tái nhợt như tờ giấy trắng.

Vẻ mặt Trương Kim Phượng cũng trở nên kinh dị. Nàng chỉ biết vị biểu ca này của mình xưa nay đều có danh tiếng phế vật vô năng trong dòng họ, rất nhiều người đều xem thường hắn. Mà một tháng qua nàng biết được tình hình đại khái đúng là như thế. Nhưng bình thường thấy tính tình hắn cũng khá ôn hòa, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, khi Nhạc Vũ đột nhiên phát tác lại mở miệng nói những lời không chút lưu tình như vậy.

Nhạc Băng Thiến lại không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, thái độ của Nhạc Vũ đối với hôn sự này ngay từ một tháng trước nàng cũng đã rất rõ ràng. Biết rõ tính tình của vị huynh trưởng, lúc trước nàng cũng từng lĩnh giáo qua mấy lần. Bình thường thấy hắn không có gì, nhưng một khi cường thế, tư thái tàn nhẫn lãnh khốc dù chính nàng có phải có mấy phần kinh hãi.

Khách quan mà nói, hôm nay Nhạc Vũ đã thu liễm rất nhiều.

Cho đến một lúc lâu sau, sắc mặt của Lý Phỉ Nhứ rốt cục mới bình phục lại. Nàng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng thi lễ.

- Ý tứ của biểu ca, Phỉ Nhứ đã biết. Ngày sau tuyệt sẽ không nhắc lại chuyện này nữa…

Vừa thốt lên xong, Lý Phỉ Nhứ cũng không có chút do dự quay đầu hướng ngoài rừng đi tới. Chẳng qua tuy ánh mắt của nàng bình tĩnh, nhưng bước chân lại có chút không yên. Thân thể nàng khẽ run lên, phảng phất như chỉ cần có cơn gió thổi qua liền lảo đảo muốn ngã.

Nhạc Vũ thấy thế, khóe môi không khỏi co quắp, nghĩ thầm có phải lần này

mình đã làm thật quá mức? Nhưng lúc này nếu muốn hắn bỏ xuống mặt mũi, đi an ủi nữ hài này, hắn thực sự làm không được. Có câu nói đau dài không bằng đau ngắn, thay vì mãi dính dấp dây dưa không rõ, thì nên kết thúc thẳng một lần cho thỏa đáng.

Lúc này Trương Kim Phượng đã giận dữ không tự chủ được hung hăng đá một cước vào bắp chân của hắn, khuôn mặt tràn đầy vẻ bực tức.

- Tên rác rưởi như ngươi, ngươi cho rằng dì dượng bọn họ thực sự muốn gả nữ nhi cho ngươi sao? Nếu không phải chính Phỉ Nhứ đòi đi sang đây, ngươi cho rằng với tên phế vật như ngươi, thật có thể với cao được Phỉ Nhứ tỷ nhà ta?

Mắng tới đây, Trương Kim Phượng còn cảm thấy chưa hết giận, lại đánh một chưởng tát vào mặt Nhạc Vũ. Lần này chưa đợi Nhạc Vũ phản ứng, đã bị một bàn tay trắng nõn đưa qua nắm chặt lấy tay nàng. Sau đó mọi người chỉ nghe được một tiếng bạt tai vang lên thanh thúy, má trái của Trương Kim Phượng đã bị tát đỏ ửng. Lực đạo khổng lồ làm đầu của Trương Kim Phượng muốn lệch sang bên, lảo đảo thối lui ra sau vài bước.

Vốn Nhạc Vũ còn đang cảm thấy bất đắc dĩ, không khỏi có chút kinh ngạc quay đầu. Chỉ thấy vẻ mặt muội muội của mình thật âm trầm nghiêm chỉnh đứng bên cạnh hắn, cặp mắt trong suốt giờ khắc này lại sắc bén như lưỡi đao làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Nhạc Băng Thiến, ngươi dám đánh ta?

Trương Kim Phượng đưa tay che má trái bị sưng lên, nước mắt vòng quanh, trên mặt tràn đầy dáng vẻ khó tin cùng kinh ngạc. Nếu không phải trên mặt truyền tới cảm giác đau đớn cùng tê dại như kim đâm, trong lòng nàng thực sự không dám tin vị tỷ muội tốt này vì sao lại đột nhiên động thủ đối với mình.

Rốt cục nàng giống như ý thức được điều gì, sau đó đưa tầm mắt chuyển hướng Nhạc Vũ:

- Là vì tên phế vật này?

- Ta đánh ngươi thì thế nào?

Lại vang lên một tiếng giòn vang, không ngờ Nhạc Băng Thiến lại tiếp tục trở

tay tát vào má phải Trương Kim Phượng. Lần này lực đạo nhẹ hơn một chút, chẳng qua ánh mắt của nàng vẫn lạnh băng:

- Nếu miệng mồm của ngươi còn nói bậy, lên tiếng chửi mắng, ta còn muốn đánh ngươi! Đối với huynh trưởng của ta, tốt hơn ngươi phải tôn kính một chút!

Cả người Trương Kim Phượng run rẩy kịch liệt, sắc mặt biến ảo lúc trắng lúc xanh liên tục bất định. Đến cuối cùng nàng cười lạnh một tiếng, gắt gao nhìn trừng trừng Nhạc Băng Thiến mở miệng nói mấy chữ "tốt", lúc này mới trầm mặc đuổi theo Lý Phỉ Nhứ.

Nhìn một màn xảy ra trước mắt, Nhạc Vũ trợn mắt há hốc mồm, cho đến khi thân ảnh hai nữ hài hoàn toàn biến mất trong tầm mắt. Lúc này hắn mới thở dài một tiếng, lại tìm một bãi cỏ sạch sẽ nằm xuống. Sau đó nhướng mày nhìn về phía muội muội của mình.

- Băng Thiến, muội làm như vậy có đáng giá hay không? Bây giờ chạy theo nói xin lỗi hắn vẫn còn kịp…

Nhạc Vũ biết bởi vì gia cảnh trước kia, cộng thêm nguyên nhân bởi tiểu Nhạc Vũ, từ nhỏ Nhạc Băng Thiến không có bằng hữu chơi thân. Bình thường bên cạnh nàng cũng chỉ có hai thị nữ, có thể luôn đi theo nàng nhưng cũng không thể chân chính thổ lộ tình cảm.

Vài năm nay, duy nhất có thể xem như bằng hữu chân chính của nàng cũng chỉ có hai người Lý Phỉ Nhứ và Trương Kim Phượng mới đến Nhạc gia thành từ một tháng trước mà thôi. Lý Phỉ Nhứ tính tình ôn hòa bao dung, Trương Kim Phượng ngay thẳng lanh lợi, có thể nói thích hợp với tính khí của Nhạc Băng Thiến. Nhưng hiện tại nhìn ra tình bằng hữu ngắn ngủi này xem như đã kết thúc.

Nhạc Băng Thiến cũng giật mình, nhưng sau mấy lần hô hấp, ánh mắt của nàng từ từ kiên định lên. Đầu tiên nàng dùng ánh mắt sắc bén như đao hung hăng trừng Nhạc Vũ, sau đó lại quay đầu, trên mặt mang theo mấy phần lãnh ngạo cùng kiên quyết nhìn về phương xa.

- Có gì mà đáng giá hay không kia chứ? Chỉ cần Nhạc Băng Thiến này còn sống trên đời một ngày, không ai được ăn hiếp người trong nhà của ta mà không phải trả giá thật nhiều! Cho dù huynh có là phế vật vô năng thế nào chăng nữa, cả đời này cũng chỉ có ta cùng mẫu thân mới có thể mắng huynh như thế!

Chân mày Nhạc Vũ nhất thời nhướng lên, trong lòng hơi có chút ngoài ý muốn. Vốn hắn còn dự định khuyên thêm vài câu, nhưng hiện tại liền dứt khoát câm miệng không nói tiếp. Nhạc Băng Thiến cũng không có ý muốn tiếp tục lưu lại, vừa châm chọc Nhạc Vũ vài câu liền vội vàng rời đi. Chẳng qua miệng nàng nói ra rất vững vàng, vẻ mặt lại làm như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong lòng đúng là có chút để ý tới tình bằng hữu với hai nữ hài kia. Lúc nàng rời khỏi, thân hình chẳng những vô cùng cứng ngắc, đôi tay nhỏ vẫn nắm thật chặt chưa từng buông ra.

Những chi tiết nhỏ này tất nhiên không qua được ánh mắt Nhạc Vũ. Hắn âm thầm lắc đầu, cũng có chút phiền náo. Đây là lần đầu tiên hắn chân chính lo lắng chuyện về muội muội của mình.

- Thiếu gia! Lời nói vừa rồi của ngài thật có chút quá mức! Thật ra chỉ cần hơi tỏ ý một chút, với sự thông minh của Lý tiểu thư, tự nhiên sẽ tự hiểu…

Tiếng nói xuất ra từ thiếu niên lạnh lùng đứng bên trái, Lâm Trác thu kiếm mang theo ánh mắt lo lắng nhìn phương hướng mấy nữ hài rời đi.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, thật ra chính hắn cũng đã cảm thấy như vậy, nhưng còn chưa tới phiên Lâm Trác nhắc nhở hắn. Lúc này Nhiễm Lực đang tỏ vẻ nghiêm túc luyện tập múa búa, chợt cười hì hì thu hồi Khai Sơn Việt đi nhanh tới.

- Lại nói thật lâu ta chưa từng nhìn thấy tiểu thư làm như vậy! Thiếu gia còn nhớ được chuyện khi ngài còn bé không? Khi đó chỉ cần chúng ta đánh nhau với những hài tử khác, Băng Thiến đều bảo vệ cho ngài, rất sợ có người thương tổn đến ngài. Mỗi lần ngài bị ăn hiếp, luôn là nàng lôi kéo ta ra mặt giúp ngài. Ha hả! Không nghĩ tới sau khi lớn lên, tính tình tiểu thư không hề thay đổi chút nào! Thật không chịu nổi khi nghe người khác nói bậy bạ về ngài…

Nhạc Vũ nghe thấy, sắc mặt có chút phát xanh, trong lòng lại không hề cao hứng. Hắn nghĩ thầm không ngờ tiểu Nhạc Vũ lại luân lạc tới mức cần có một tiểu nha đầu che mưa che gió cho mình, điều này không khỏi thật quá uất ức.

Lắc mạnh đầu, Nhạc Vũ xua tan những ý nghĩ trong lòng, lại tiếp tục suy nghĩ tới vấn đề đang làm hắn do dự khó quyết khi nãy.

Trước mắt trời đã sắp tối, cũng đã nên đi trở về. Kế tiếp rốt cục có nên đi tìm mấy vị lão nhân kia thử xem hay không?

Còn có Dịch Nguyên đan cũng đã hết, là lúc đi tìm yêu thú cấp bốn để chuẩn bị tài liệu…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Cường giả như lâm

Đến lúc về nhà, Nhạc Vũ liền phát hiện hai tỷ muội Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng đã đi ra ngoài. Tuy trong lòng hắn không bất ngờ nhưng ít nhiều cũng có chút thương cảm.

Trên bàn cơm vào bữa tối, vẻ mặt Nhạc Băng Thiến tuy còn có chút ủ ê nhưng cũng không còn vẻ thất thần lạc phách trước kia. Nhạc Trương Thị ngược lại có mấy phần tiếu ý, đặc biệt gắp cho Nhạc Băng Thiến mấy món nàng thích.

Trong lòng Nhạc Vũ biết điều này hơn phân nửa là có người vào lúc xế chiều đó đem bọn họ bán đi. Người đó không cần nghĩ kh khẳng định là bên cạnh hắn.

Bất quá bữa dạ tiệc lại có không khí hòa hợp hiếm thấy từ sau khi Nhạc Băng Thiến trở về. Nhạc Vũ nhất thời cũng không muốn so đo với Nhiễm Lực chuyện này.

Sau bữa ăn tối, Nhạc Vũ cực kỳ hứng thú cầm Kim Ô Kiếm cùng Toái Ngọc Đao của mình chạy tới phủ đệ Nhạc Duẫn Kiệt. Theo như ý nghĩ của hắn, nếu như muốn mời được những võ sư cao cấp bên trong tộc giúp hắn hoàn thiện đao pháp và kiếm kỹ thì nhất định phải được Nhạc Duẫn Kiệt ủng hộ. Bất quá ngoài dự tính là khi hắn vội vã tới đây thì cơ hồ hơn phân nửa những nhân vật trọng yếu trong tộc, bao gồm cả mấy vị lão nhân cũng đã tụ tập ở trong!

- Tiểu Vũ, hôm nay làm sao rảnh rỗi tới đây?

Nhạc Duẫn Kiệt vui mừng đứng dậy, từ nửa năm nay lão đều cố gắng đem Nhạc Vũ kéo vào tầng quyết sách của dòng họ. Theo như lão nghĩ thì mỗi ngày Nhạc Vũ đều dốc lòng vào võ học là không tệ, bất quá những sự vụ của dòng họ, cho dù Nhạc Vũ không ham muốn quyền vị thì tốt nhất cũng phải tham dự mới thỏa đáng. Một mặt, chất nhi của lão chỉ mới hiển lộ được một góc núi băng về phương diện năng lực xử lý sự vụ quả đúng là đáng tiếc, mặt khác cũng có thể tăng thêm lòng trung thành của Nhạc Vũ.

Bất quá đáng tiếc chính là Nhạc Vũ cho tới nay không quan tâm đến những sự vụ trong tộc. Trừ phi là chuyện có liên quan thiết thân đến hắn, còn không thì phần lớn là bàng quan.

Cho nên theo như Nhạc Duẫn Kiệt thấy, chỉ cần chất nhi của mình bộc lộ ra một chút hứng thú với sự vụ trong tộc cũng đã đáng giá vui mừng.

Nhạc Vũ cũng đồng dạng cảm thấy bất ngờ. Hắn nhìn lướt qua trong đại đường của Nhạc Duẫn Kiệt thì thấy ngoại trừ huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt còn có tam thúc tổ và thập thất thúc tổ, Nhạc Nghi Chân Nhạc Nghi Năng, thậm chí Nhạc Lâm cũng ở đây dự thính. Cơ hồ tất cả những nam đinh trụ cột của dòng chính đền có mặt ở đây.

- Duẫn Kiệt thúc, trong tộc đã xảy ra chuyện gì sao?

Vừa nhìn không khí vô cùng ngưng trọng này, Nhạc Vũ cũng biết hiện giờ chắc đang thương lượng đại sự gì. Lúc này dù sao hắn cũng không cần gấp gáp về chuyện hoàn thiện vũ kỹ nên dứt khoát vị trí ngồi xuống lắng nghe.

- Dúng là có việc muốn nghị luận, hơn nữa còn là chuyện liên quan đến tồn vong của tộc! Vốn đã cho người đi mời mẫu thân ngươi tới đây, bất quá ngươi đã tới thì cứ thay mẫu thân ngươi tham dự hội nghị cũng tốt!

Nhạc Duẫn Kiệt ngồi xuống, cặp mày nhíu chặt thành hình chữ Xuyên ().

- Nhạc Vũ ngươi có biết Bắc Mã Nguyên của chúng ta mấy năm này, xưa nay đều có nói đến đông Lâm Li, tây Hồng Hạo?

- đông Lâm Li, tây Hồng Hạo?

Nhạc Vũ nhướng mày, thật sự hắn chưa nghe nói đến mấy từ này. Chẳng qua là biết, Lê thành có đại tộc Lâm gia, mà phương vị đúng là ở trong vùng đông bắc của Bắc Mã Nguyên. Về phần tây Hồng Hạo, Hồng gia của Đạm Vân Thành cũng là ở phía tay của Nhạc gia thành.

- Đó là hai thiếu niên anh kiệt gần đây quật khởi tại Bắc Mã Nguyên chúng ta!

Nhạc Duẫn Văn thay đại ca của mình giải thích, sắc mặt lộ vẻ đố kị lẫn phẫn hận.

- Lâm Li chính là con cháu của Lâm gia tại Lê thành, mười bốn tuổi đã có tu vi võ sư cấp bốn, lúc mười lăm đến mười sáu tuổi đã khiêu chiến hơn năm mươi võ sư cao cấp nhưng không hề chiến bại. Hai năm trước hắn đã được Tuyết Ẩn Môn tại phương bắc thu nhận làm đệ tử nhập thất, mười tám tuổi vừa đã tấn thăng lên võ sư cấp bảy!

Nhạc Vũ kinh ngạc, ngồi thẳng người lên, quả thật hắn bị khiếp sợ. Không nghĩ tới trên đời này vẫn thực sự có thiên tài. Nhiễm Lực bên cạnh hắn, còn có đại đường huynh Nhạc Nghi Chân, trong mắt người khác đã là thiên tài, nhưng người trước sử dụng dược vật của hắn khó khăn lắm mới có được tu vi võ sư cấp hai.

Còn Nhạc Nghi Chân trước đó có thể nói là có thiên tư nhất trong hàng ngũ trực hệ, sau đó cho tới hiện giờ đã hai mươi bảy tuổi vẫn bị vây tại tầng mười lăm, còn cách thực lực võ sư cấp bảy một bước xa.

Nhưng Lâm Li vào trước mười tám tuổi đã hoàn thành việc này, thiên tư này quả thật khiến người ta phải chắc lưỡi hít hà.

Một vị võ sư cao cấp trẻ tuổi như vậy, trong tương lai nếu như không có gì bất ngờ chắc chắn sẽ đạt đến tiên thiên.

- Hừ! Nói là thiên tài, thật ra thì bất quá dựa vào dược vật trợ giúp mà thôi!

Nói tới đây, Nhạc Duẫn Văn lại hừ một tiếng:

- Vận khí của hắn tốt, mẹ hắn là họ hàng xa của nhất đại đệ tử Tuyết Ẩn Môn, khi còn bé đã cho hắn ăn một viên Dịch Nguyên Đan. Nếu không phải như thế, Nhạc Nghi Chân hay Nhiễm Lực nhà chúng ta tuyệt sẽ không kém so với hắn!

Áp lực trầm trọng mới dâng lên trong lòng Nhạc Vũ lúc này mới giảm bớt chút ít. Chẳng qua là tâm trạng vẫn trầm trọng, cho dù thế nào thì Lâm Li mới mười lăm tuổi đã đả bại đông đảo cao thủ của Lê thành. Còn Dịch Nguyên Đan cũng phải dùng đến cốt tủy yêu đan của yêu thú cấp năm. Nếu như bản thân Lâm Li không có đầy đủ thiên tư thì sao có thể lọt vào tầm mắt của Tuyết Ẩn Môn, đan dược quý giá như vậy tuyệt sẽ không lãng phí cho một người họ hàng xa.

Hơn nữa cho dù Tuyết Ẩn Môn có nhiều Dịch Nguyên Đan đến nỗi có thể tùy ý

biếu tặng thì một môn phái nhị lưu như vậy đã chẳng có biết bao nhiêu cường giả?

Ngoài ra điều còn khiến Nhạc Vũ sinh lòng ngạc nhiên là thái độ của Nhạc Duẫn Văn khi nhắc đến Lâm Li dường như muốn đem người này nuốt sống. Đến khi Nhạc Nghi Chân ghé vào tai hắn mói mấy tiếng lão thập nhị thì Nhạc Vũ mới chợt hiểu.

Nhạc Duẫn Văn có hai con trai, đứa con trai lớn tên là Nhạc Tập, nghe nói hai năm trước đã chết trong một cuộc quyết đấu, mà vị trí trong dòng chính là thứ mười hai!

- Bá phụ! Như vậy này tây Hồng Hạo, là người Hồng gia của Đạm Vân Thành?

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy khẽ bạnh quai lên, sau đó vừa cười khổ một tiếng:

- Vị Hồng Hạo này mặc dù không bằng Lâm Li, nhưng cũng đồng dạng là anh tài cái thế. Hắn không dựa vào bất kỳ trợ lực nào thì vào năm hai mươi ba tuổi đã trở thành võ sư cao cấp. Nghe nói hiện giờ cũng đã được Thừa Vân môn chính thức thu nhận, chuyện lần này có liên quan với hắn.

Nhạc Vũ nhíu mày, dù hắn không quá rành rẽ cục diện Bắc Mã Nguyên nhưng cũng nghe đến bốn chữ Tuyết Ẩn, Thừa Vân. Đó chính là một trong những chúa tể trong phương viên mười vạn dặm, nghe nói trong hai môn phái này đều có từ ba đến năm vị Tiên Thiên trấn giữ. Tại Bắc Mã Nguyên, cho dù là mạnh như Lê thành, hàng năm cũng phải cống nạp cho họ không ít hoàng kim. Lâm gia của Lê thành cùng Hồng gia của Đạm Vân Thành đều có người bái nhập vào hai môn phái này, điều này chẳng phải là rất không ổn đối với nhà bọn họ? Nhạc Duẫn Văn có mối thù giết con với Lâm Li còn Hồng gia lại càng có lịch sử mấy trăm năm đối địch với Nhạc thị, ân oán đều cơ hồ là không thể hóa giải.

Chẳng qua là nhìn vẻ mặt những trưởng bối tuy rất kiêng kỵ nhưng cũng không quá sợ hãi, không biết là do duyên cớ nào.

Sắc mặt của Nhạc Duẫn Kiệt lúc này trở nên nghiêm túc:

- Mới vừa đây, Hồng gia của Đạm Vân Thành sai người đưa tin tới đây. Một tháng sau, Hồng Hạo sẽ đi cùng Tiên Vu Bình, tới Nhạc gia thành làm khách!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Hi Hoàng Phù Sư

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, ý niệm đầu tiên của hắn chính là Hồng Hạo cùng Thừa Vân môn, có phải vì mình mà đến hay không. Bất quá ngay sau đó, Nhạc Vũ chỉ thấy Nhạc Duẫn Kiệt hướng về phía hắn cười một tiếng.

- Tiểu Vũ, ngươi có thể yên tâm, ta xem mục đích Tiên Vu Bình tới Nhạc gia thành chắc chỉ là chuyện chư thành phía nam. Hơn nữa cho dù thật vì ngươi mà đến, chỉ sợ đa phần cũng là chuyện mừng.

- Ngươi có từng xác thực suy đoán này?

Ánh mắt của Nhạc Thiên Mộng lóe lên, ngắt lời Nhạc Duẫn Kiệt:

- Ta nghe nói Tiên Vu Bình cực kỳ sủng ái Hồng Hạo, rất có thể ra mặt vì Hồng gia!

- Hồi bẩm Tam bá, vài ngày trước ta đã nghe được tin tức xác thật. Trong hai môn phái đó đã tràn đầy phong thanh tựa hồ muốn bắt tay thanh trừ Sư Ngạc Thú. Chỉ sợ là chuyện tình ở phía nam đã có biến cố ngoài ý muốn.

Nhạc Duẫn Kiệt đầu tiên là khẽ khom người hành lễ, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ:

- Cho nên ngu chất cho là mục đích của Tiên Vu Bình lần này tới đây chắc là để khuyên nhủ Nhạc gia ta!

Hai người Nhạc Thiên Mộng cùng Nhạc Thiên Bách nghe vậy đều cả kinh, nhất tề bỏ chén trà xuống, trên mặt tràn đầy âu lo.

- Cộng thêm Thừa Vân Tuyết Ẩn, hiện giờ mấy đại tộc bảo vệ phía nam đã đạt được ba nhà. Lần này Nhạc gia ta vô luận như thế nào cũng là không thể không thu tay lại rồi!

Thở dài một hơi, Nhạc Duẫn Kiệt lại chuyển giọng:

- Dĩ nhiên bên Vũ nhi cũng không thể không đề phòng, Hồng Minh vì lấy cớ điều tra cái chết của Hồng Chính Hồng Phi mà lưu lại Nhạc gia thành ta đến nửa năm. Tuy là không có động tác gì khác nhưng hành động cũng cực kỳ khả nghi. Ta sẽ lấy tín vật tổ tông, mời Hi Hoàng Phù Sư phái người, vào một tháng sau sẽ tới Nhạc gia thành! Khi đó cho dù là Tiên Vu Bình muốn thiên vị Đạm Vân Thành, cũng không thể không suy nghĩ hậu quả.

Nhạc Vũ nghe vậy thì chợt hiểu, thì ra Nhạc gia cũng không phải là không có chỗ dựa. Chẳng qua là là trước đó hắn chưa bao giờ nghe qua Hi Hoàng Phù Sư, bất quá nghe danh thì giống như là một tổ chức của các Trận Phù sư.

Theo như thuyết pháp trong những quyển sách kia thì Hi Hoàng là Thiên Hoàng trong tam hoàng của Cổ Nhân Tộc, theo hà đồ mà chế nên Chu Dịch, được những Trận Phù sư trong thiên hạ tôn sùng là một trong những tổ sư.

Vừa là lấy danh nghĩa Hi Hoàng, lại có thêm hai chữ phù sư, như vậy thành viên trong đó mặc dù không phải là Trận Phù sư thì cũng có thể liên quan. Hơn nữa về phương diện thực lực tuyệt sẽ không thấp hơn Thừa Vân Tuyết Ẩm.

Bất quá cho dù nguy cơ lớn nhất này đã được giải quyết thì trong lòng của Nhạc Vũ cũng không hề cảm giác dễ dàng. Ngược lại hắn cảm thấy áp lực đột nhiên tăng vọt trước ngực, lại lần nữa hiểu rõ một sự thật.

Nếu không phải được dòng họ che chở thì bây giờ đừng nói là người nhà, cho dù là bản thân cũng không thể tự bảo toàn. Thậm chí tùy tùy tiện tiện một cường giả tiên thiên cũng có thể lấy được mạng nhỏ của hắn!

Nếu hắn muốn nắm được vận mệnh trong tay thì với tốc độ tiến triển nội tức hiện giờ chỉ sợ còn rất xa mới đủ.

Thậm chí bản thân hiện giờ nếu như không lộ ra nhiều hơn mấy phần thực lực thì muốn củng cố hơn sự duy trì của mấy lão nhân trong tộc là không thể.

Sắc mặt Nhạc Thiên Mộng cùng Nhạc Thiên Bách cũng an tâm hơn một chút, chẳng qua chữ Xuyên giữa mi tâm vẫn chưa thấy giãn ra một chút, lại càng lộ vẻ buồn bực.

- Duẫn Kiệt ngươi nghĩ chu toàn, có Hi Hoàng Phù Sư cử người tới đây thì an

toàn của Vũ nhi không thành vấn đề! Chẳng qua bây giờ ta lo lắng Hồng Hạo lại học theo Lâm Li mấy năm trước khiêu chiến tuấn kiệt Nhạc gia thành. Nếu là như vậy thì lần này mặt mũi Nhạc gia ta thực sự mất hết!

Mọi người trong phòng nghe vậy hai mặt nhìn nhau, đều thấy trong mắt hiện lên một tia lo lắng. Chuyện Nhạc Thiên Bách vừa nói chính là chuyện mà bọn họ lo lắng nhất.

Nhạc Duẫn Kiệt liếc nhìn Nhạc Vũ một cái, sau đó khẽ lắc đầu. Trong Nhạc gia thành, người có thiên tư sánh được với Hồng Hạo cũng chỉ một mình chất nhi này của lão. Thậm chí về phương diện thiên phú vũ kỹ, Nhạc Vũ có thể còn vượt lên, nhưng tột cùng vẫn là tuổi còn quá nhỏ, thực lực chưa thể sánh bằng. Nếu không dựa vào sự trợ giúp của bí pháp thì thật sự khó địch nổi Hồng Hạo.

Mà cho dù thực lực đầy đủ thì cũng khó có thể cho hắn xuất chiến. Theo như một ý nghĩa nào đó mà nói thì Nhạc Vũ chính là h vọng cuối cùng của dòng họ, tuyệt không thể để xảy ra sơ xuất nào.

- Trong đám văn bối hiện giờ, cũng chỉ có Nghi Chân là có thể lên đài.

- Nghi Chân mới chỉ là võ sư cấp sáu, sao có thể là đối thủ của Hồng Hạo? Không thể, lần này cũng sẽ do mấy lão gia chúng ta xuất thủ!

- Điều này thì cũng không sao! Chẳng qua nếu thắng thì tốt, nếu thua chẳng phải càng thêm hỏng bét?

- Nhưng như vậy cũng không thể để cho những văn bối trong tộc mạo hiểm? Năm đó Lâm Li đã dám trước mặt chúng ta giết chết tộc nhân, chẳng lẽ Hồng Hạo không dám noi theo. Chẳng lẽ nhất định sẽ phải để cho toàn bộ hậu bối tinh anh chúng ta điêu linh thì mọi người mới bằng lòng cam tâm?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng có chút không nhịn được, trong lòng hắn cũng hiểu. Lần này thầy trò Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo tới đây chính là để thăm dò Nhạc gia. Mặt mũi nhìn như là chuyện nhỏ, nhưng đối với những thế lực tự do xung quang hai thành sẽ một trong những mắt xích quan trọng để bọn họ lựa chiều gió.

Khiêu chiến với cường giả cao cấp của Nhạc gia thành bọn họ rồi toàn thân trở lui. Điều này đối với Nhạc thị bọn họ mà nói, thương tổn còn vượt xa hơn so với lần trước hắn mạnh mẽ xông tới phủ thành chủ!

Lẽ ra thân là một thành viên của dòng họ, hắn cũng nên vì thế mà khẩn trương. Chẳng qua Nhạc Vũ cảm thấy bàn luận ở đây không khác như bán thức ăn ngoài chợ, không có tác dụng gì quá lớn. Hơn nữa mục tiêu tới đây lần này của hắn cũng không phải dây dưa vào chuyện này!

- Hồng Hạo này thật sự rất mạnh?

Nhạc Vũ chớp mắt rồi quay đầu nhìn về Nhạc Nghi Chân, lại nghe Nhạc Nghi Chân giải thích vẻ bất đắc dĩ.

- Người này một năm trước đã là cấp bảy, sau khi bái nhập Thừa Vân môn thì đã tu tập mấy vũ kĩ đỉnh phong, thực lực càng mạnh mẽ hơn. Theo lời đồn thì mấy vị địa giai đỉnh phong của Đạm Vân Thành từ lâu đã không phải là đối thủ của hắn. Ta mặc dù có thể coi là một nhân vật trong hàng ngũ trẻ tuổi ở phạm vi Bắc Mã Nguyên nhưng cũng không tự tin tiếp được một kiếm của hắn! Chờ cho Vũ đệ trưởng thành có lẽ mới có thể áp chế được hắn, nhưng hiện giờ nếu chỉ luận võ nghệ thì tuyệt đối không phải là địch thủ.

Con ngươ Nhạc Vũ nhất thời co rút rồi khôi phục bình tĩnh. Mấy tháng trước lúc hắn thỉnh giáo Ngự thú thuật đã từng giao thủ với Nhạc Nghi Chân. Cho dù là sử dụng Thái Cực Kiếm thì Nhạc Nghi Chân sau khi thích ứng cũng khó chế phục trong hai mươi kiếm. Còn Tả Thủ Đao thì phải hơn bốn mươi thức, do vậy nếu Nhạc Nghi Chân nói hắn chưa phải là đối thủ của Hồng Hạo thì chắc là phán đoán hợp lý.

Chỉ là trong lồng ngực của Nhạc Vũ lúc này tràn đầy cảm xúc, một chiến ý vô cùng mãnh liệt cứ thế bốc lên.

-- Đông Lâm Li, tây Hồng Hạo! Nếu không thể nhân cơ hội này giao thủ một trận với anh kiệt như thế thì chẳng phải có chút đáng tiếc!

Thiên tính của hắn vốn hiếu chiến, chuyện nuối tiếc nhất kiếp trước chính là không thể biết hết cường giả thế gian. Còn thiên tính khi tới thế giới này vẫn chưa từng thay đổi, nếu như không phải tự hỏi quả thật không cách nào toàn mạng trước mặt cường giả tiên thiên thì ngay cả Tiên Vu Bình, hắn cũng dám đánh một trận!

Ngoài ra ký ức về cảm giác sợ hết hồn vía vào bốn tháng trước vẫn còn mới mẻ,

nếu lần này có thể đem Hồng Hạo đánh chết tại chỗ mới coi như là hơi giải mối hận trong lòng hắn!

Chẳng qua là chuyện này vẫn phải do trong tộc an bài. Nhạc Vũ đối với dòng họ cũng không có quá nhiều lòng trung thành, bất quá xã hộ mà hắn xuất thân luôn nêu cao. Kiếp lính đánh thuê lại càng tạo thói quen lấy tiền làm việc, trong nửa năm này dòng họ quả thật đã rất ủng hộ hắn nên hồi báo cũng là bình thường.

Nhạc Vũ tự hỏi bản thân tuyệt không phải quân tử, chẳng qua là làm việc không thẹn với lòng mình mà thôi.

May mắn cuộc tranh luận tựa như không có điểm dừng đã kết thúc sau nửa giờ. Chuyện này cuối cùng là do tộc lão và Nghị Sự Đường thương lượng quyết định, chẳng qua là thông báo trước với dòng chính một tiếng mà thôi.

Sau khi nghị sự, mọi người nhao nhao rời đi, bất quá trong đại đường vẫn tồn tại không khí nặng nề. Nhạc Duẫn Kiệt ngồi một lúc lâu mới cười khổ một tiếng. Lão đang muốn mở miệng thì chợt thấy một thân ảnh đáng ra nên rời đi vẫn ngồi yên lặng thẳng tắp ở chỗ cũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 109: Cả sảnh đường phải sợ hãi!

Nhạc Duẫn Kiệt đầu tiên là kinh hãi nhưng sau đó tỉnh ngộ lại. Nhạc Vũ cũng không vô duyên vô cớ chạy đến đây. Lần này tới tìm lão chắc là có những chuyện khác. Lão thầm lắc đầu tự trách bản thân vì chuyện của Hồng Hạo và Tiên Vu Bình đến đây mà mất đi tỉnh táo.

- Tiểu Vũ, ngươi còn có những chuyện khác?

Lão vừa nói vậy khiến cho mấy người còn lưu lại trong phòng nhìn cả lại . Nhạc Vũ lúc này mới cười khẽ rồi đột nhiên rút đao kiếm sau lưng sải bước tiến ra tới giữa đại đường, sau đó nhìn về mấy vị lão nhân đang ngồi sâu trong đại đường vẻ hưng phấn lẫn mong đợi.

- Nhạc Vũ gần đây dốc lòng vào võ học đã có chút sở ngộ, mong mấy chư vị trưởng bối chỉ giáo một phen!

Nhạc Duẫn Kiệt nhất thời ngạc nhiên, vẻ mặt hai vị lão nhân Nhạc Thiên Mộng cùng Nhạc Thiên Bách bên cạnh lão cũng đồng thời kinh ngạc, còn Nhạc Duẫn Văn sau khi kinh ngạc lại cảm thấy rất hứng thú.

- Có chút sở ngộ? Không phải là Tiểu Vũ vừa lĩnh ngộ bí thuật gì chứ?

- Bí pháp quả thật học được chút ít! Gần đây chất nhi đã nắm giữ được ba loại bí pháp Phong hệ khác nhau. Ngoài ra sau khoảng hai tháng nữa, ngoài hai hệ Mộc, Phong chắc là còn có thể học tập mấy bí thuật Lôi hệ!

Thấy vẻ mặt kinh dị của Nhạc Duẫn Văn, Nhạc Vũ mỉm cười nói:

- Bất quá Cửu thúc cứ việc yên tâm! Lần này Nhạc Vũ chỉ tính toán để cho thúc phụ chỉ điểm một chút vũ kỹ của ta mà thôi.

Trong lòng biết đã bị chất nhi của xem thấu tâm tư nhưng Nhạc Duẫn Văn cũng không cảm thấy lúng túng. Thấy Nhạc Vũ nói năng không chút nào tránh né thì trong lòng lão lại thấy mừng hơn.

Từ sau khi đánh một trận trong phủ thành chủ một trận, lão vẫn mưu cầu giao thủ lại một lần nữa với Nhạc Vũ. Một mặt là nghĩ vãn hồi mặt mũi, một mặt đi là chuẩn bị dạy dỗ chất nhi lớn lối này một phen. Chẳng qua là Nhạc Vũ từ sau ngày đó vẫn lẩn như chạch, không để cho lão có cơ hội, lúc này mới tựa hồ có thể đạt được ước muốn.

- Ha hả! Ta cũng muốn xem xem trong mấy tháng này Tiểu Vũ rốt cuộc học được cái gì! Ngươi cũng không cần cố kỵ, có bản lãnh gì cứ việc sử ra!

Nhạc Duẫn Văn thuận tay rút thanh dị binh cấp mười Phong Văn kiếm của mình bên bàn trà, thong thả bước tới trước mặt Nhạc Vũ. Sau đó lão giương kiếm lên, cười khẽ nhìn thiếu niên đối diện, bộ dạng hoàn toàn là trưởng bối dạy dỗ vãn bối, chẳng qua ánh mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Lần trước quả thật lão bị Nhạc Vũ xuất kỳ bất ý. Lần này, lão đã chuẩn bị kỹ để cho con nghé con hung hăng không sợ cọp này biết thế nào là chiến lực chân chính của võ sư cao cấp!

Cho dù là Nhạc Vũ sở tập được mấy bí thuật, hiện giờ khiến lão chân chính kiêng kị cũng chỉ có Triền Ti Chú! Còn lại thuật pháp nếu sớm có phòng bị thì cũng không cần lo lắng.

Một cảm giác hưng phấn vô cùng nóng bỏng cuồn cuộn bốc lên trong lòng Nhạc Vũ. Nhạc Duẫn Văn mặc dù còn chưa xuất thủ song áp lực đã đập vào mặt khiến khơi dậy bản năng chiến đấu đã ngấm sâu vào cốt tủy hắn. Chẳng qua là điểm kích thích này còn lâu mới đủ!

Chuyển ánh mắt sang bên cạnh Nhạc Duẫn Văn, Nhạc Vũ nhìn về Nhạc Thiên Mộng cùng Nhạc Thiên Bách vẻ khiêu khích.

- Cửu thúc chắc nghe lầm, ta mới vừa nói là mời cả tới chỉ điểm!

Hắn vừa nói xong khiến vẻ mặt mọi người trong phòng như đông cứng, ý niệm đầu tiên trong đầu bọn họ là tên tiểu tử trước mặt này quả thật cuồng vọng tới cực điểm!

Thực lực Nhạc Vũ cố nhiên là vô địch trong đám tiểu bối, thậm chí là có chỗ trong đám võ sư đỉnh cấp trong thành. Song trong trận chiến đấu tại phủ thành chủ, Nhạc Vũ có thể đánh bại tất cả võ sư trong phủ cũng không phải dựa vào bản lĩnh chân thật gì, chẳng qua mọi người bị lọt vào vòng kiếm thuật liên miên, không thích ứng được với chân khí có hấp lực quỷ dị, cộng thêm với Tật Phong bí thuật mà thôi.

Nói về thực lực chân chính, cho dù là ba Nhạc Vũ cũng chưa hẳn là đối thủ Nhạc Duẫn Kiệt!

Song sau một khắc, bao gồm cả Nhạc Thiên Mộng trong mắt mọi người được coi là có thực lực mạnh nhất cũng kêu lên thất thanh.

Đang ở thoại âm còn chưa kết thúc, thân hình Nhạc Vũ đã đánh ra trước. Cặp đao kiếm trong tay hắn theo bộ pháp biến ảo bất định của chủ nhân tạo nên một vùng quang ảnh.

Sau đó trong hành lang chợt vang lên tiếng kim khí giao kích. Lần đầu tiên giao phong giữa Nhạc Vũ cùng Nhạc Duẫn Văn đã sớm hơn ngoài dự tính. Tình hình kế tiếp càng làm cho Nhạc Duẫn Kiệt vốn tưởng rằng Nhạc Vũ sẽ không chọn lựa chọn chiến thuật không giao phong chính diện đứng bật dậy!

Thân hình Nhạc Vũ chẳng qua là hơi áp chế rồi khôi phục như thường. Sau đó trong nháy mắt thân ảnh đã xuất hiện bên trái Nhạc Duẫn Văn, một đao quét ngang bên trái, đao kình đạt đến một thước!

- Đại Hỗn Nguyên Kính tầng mười ba?

Nhạc Thiên Bách bán tín bán nghi, chỉ lo nhìn Nhạc Vũ có sử dụng pháp môn chân khí gì kích thích hay không, nhất thời chén trà đã nâng lên cũng không để ý, nước trà nóng hất cả vào tay áo.

- Thập thất thúc, hắn là không sai rồi! Duẫn Văn chỉ muốn cho tiểu gia hỏa kia nếm chút khổ sở nên xuất hết toàn lực, có thể đối kháng với hắn mà không yếu thế thì không thể là giả!

Nhạc Duẫn Kiệt lấy lại tinh thần, khuôn mặt nở nụ cười tươi như hoa. Có thể thấy được một màn này thì hết thảy ưu sầu lúc trước đều không đáng lo. Nhạc

Vũ mới mười ba tuổi, ngoại trừ một số dược vật bình thường do trong tộc cung cấp thì căn bản không dựa vào ngoại lực, chỉ trong bốn tháng đã vượt qua ba cấp, điểm này sao không khiến người ta vui mừng.

Lão nghĩ lại báo cáo của mấy võ sư mà mình phái đi bên cạnh Nhạc Vũ mấy tháng này, bất giác cười khổ thành tiếng, nghĩ thầm bản lĩnh giấu diếm của đứa nhỏ này vẫn lợi hại như lúc trước.

Người duy nhất còn duy trì được bình tĩnh là Nhạc Thiên Mộng cũng bất mãn hừ nhẹ một tiếng.

- Duẫn Kiệt! Mấy người mà ngươi phái đi quan sát thế nào vậy?

- Tam bá nói đúng, để khi bọn họ quay lại, Duẫn Kiệt sẽ nghiêm trị!

Nhạc Duẫn Kiệt cảm nhận được lửa giận trong vị chân chính nắm quyền của dòng tộc này. Bất quá lão cũng không hề sợ hãi mà vui vẻ đáp một tiếng, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt.

Nhạc Thiên Mộng cũng không buồn bực gì, tuy trên vẻ mặt lão không có gì nhưng trong mắt không kìm nén được mừng rỡ. Lão nắm chặt tay ghế bằng gỗ bạch đàn, gân xanh nổi lên, thậm chí chiếc tay ghế đã bắt đầu vỡ nát.

Nếu như ban đầu, mọi người còn kinh ngạc vì sự đột thăng nội tức của Nhạc Vũ thì sau đó bọn họ còn kinh ngạc vì vũ kỹ chưa từng thấy qua mà Nhạc Vũ đang sử dụng.

Bộ đao pháp kiếm thuật kia cho thấy là trân quý, song khiến cho người ta chú mục nhất chính là bộ pháp huyền ảo bất định mà Nhạc Vũ đang thi triển. Mặc dù không có tốc độ cao như Tật Phong Thuật nhưng lại có thể thi triển lâu dài, còn thêm cả mấy phần quỷ dị.

Ngoài ra mấy đại cao thủ đỉnh phong đã đạt tới hậu thiên như Nhạc Thiên Mộng Nhạc Thiên Bách lại càng trong lúc mơ hồ phát hiện dưới chân Nhạc Vũ có một tia Phong Linh rất nhỏ lưu chuyển theo bộ pháp của hắn.

Đối với chuyện này, Nhạc Duẫn Văn đang giao chiến với Nhạc Vũ lại càng hiểu rõ, trong lòng lão bây giờ sự bất đắc dĩ càng lúc càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 110: Quỷ ảnh cuồng phong!

Đây là bộ pháp yêu quỷ gì vậy!

Sau khi huy kiếm chặn lại một bước chuyển của thiếu niên trước mặt, Nhạc Duẫn Kiệt quát lên một tiếng, trong lòng buồn bực gần như muốn cuồng. Phương pháp sử đao kiếm của Nhạc Vũ lúc này tuy về phương diện tinh diệu có thể so sánh với những vũ kỹ đỉnh phong. Song những chố thiếu sót cũng không ít, thậm chí trong bộ pháp kia cũng vậy.

Nhưng chỉ cần một chữ "khoái" đã đủ đền bù hết thảy! Sau kiếm thứ nhất, Nhạc Duẫn Kiệt cảm thấy không tiếp được thì còn cho là bị đao khí của Nhạc Vũ chấn kinh nên phân tâm. Đến khi tả thủ đao của Nhạc Vũ từ một góc độ mà lão không chút phòng bị đánh tới thì lão mới phát hiện tốc độ của Nhạc Vũ quả thật nhanh đến mức tận cùng!

Đao quang kiếm ảnh kia theo sự di chuyển của thân ảnh mà tạo nên thế công như cuồng phong bạo vũ khiến lão mệt mỏi ứng phó. Hơn nữa mỗi lần xuất thủ đều từ những góc độ bất đồng khiến lão bây giờ vẫn chưa từng có thể vận dụng đầy đủ lực đạo.

Ngược lại trên thân đao kiếm của Nhạc Vũ vẫn có một hấp lực quỷ dị, phảng phất có thể hút đi lực lượng của lão, sau đó phản hồi trở lại, chiêu này nối tiếp chiêu kia.

- Cửu thúc đoán sai rồi, ta gọi nó là Cuồng phong quỷ bộ! Chỉ là không biết Cửu thúc cảm thấy thế nào, tên này có thỏa đáng hay không?

Nhạc Vũ cười dài một tiếng, lúc này hắn đã thích ứng được với nhịp chiến đấu của Nhạc Duẫn Kiệt, cước bộ nhất thời lại nhanh hơn ba phần, một đao sau đó lại chém lên sườn trái đối phương.

Bộ pháp này của hắn là sự pha trộn của nhiều bộ pháp và thuật khinh thân trong Tàng Thư lâu, bất quá trọng yếu là phong linh hội tụ dưới chân. Lúc dùng Tật

Phong Thuật cần một lượng linh lực nhất định mới được. Nhạc Vũ cũng không hiểu nguyên nhân trong đó nhưng lại hiểu rõ cách thẩm thấu khí phong linh để khinh thân hiệu quả, hơn nữa còn cả việc phong linh dưới chân. Tổng hợp lại chỉ cần hắn điều động một phần nhỏ linh lực phong hệ cũng đủ để làm được. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Bộ pháp này tuy chưa thể so được với Tật Phong Thuật, chỉ đạt được bốn thành của nó, nhưng cũng không phải những vũ kỹ phổ thông có thể sánh bằng.

Thật ra theo ý tứ của hắn thì chuẩn bị đem bộ pháp này gọi là Tật Phong bộ, chẳng qua cuối cùng lúc sử ra thì quỷ khí dày đặc, mang theo bảy phần tà khí, ba phần cuồng thái vì thế bất đắc dĩ gọi là Cuồng Phong Quỷ Bộ.

Về phần bộ dao kiếm hợp kích kia cũng vậy. Nguyên hắn định đặt tên là Cuồng Phong Thiên Nhận song khi sử ra một mình còn được, khi phối hợp với Quỷ Bộ thì tuy vẫn bảo trì được tốc độ cực nhanh nhưng lại có mấy phần biến hóa âm trầm. Vì thế Nhạc Vũ dứt khoát đổi tên lại thành Quỷ Ảnh Cuồng Phong Nhận.

Tuy nói đây đều là những thứ chắp vá lung tung nhưng quả thật trong mấy tháng này, Nhạc Vũ đã hao tốn không ít tâm huyết vào đó. Chẳng những đã tiêu hao hết tất cả thời gian rảnh rỗi của hắn mà thậm chí đem cả một số khái niệm tá lực đả lực cũng để vào trong đó.

Vào lúc binh khí tiếp xúc, lấy Ngũ Hành toàn chuyển dẫn đi một phần nội tức của đối phương, sau đó vào lần tiếp xúc tới mới phản trả lại.

Thái Cực Kiếm dựa vào nguyên lý lấy nhu thắng cương, song bộ Quỷ Ảnh Cuồng Phong Nhận này của hắn lại tuân theo nguyên lý guồng nước. Nếu chỉ xét về phương pháp mượn lực thì không bằng thứ trước nhưng càng thêm thực dụng và trực diện!

Dù sao dùng Thái Cực Kiếm thì bản thân phải có căn cơ, lực ngàn cân mới có thể tứ lạng bạt ngàn cân. Yêu cầu của thứ sau tương đối nhỏ, chỉ cần thực lực sai lệch không quá lớn thì đều có thể như guồng nước bên sông, từ trên không trung bất chấp tất cả vục xuống một cái!

Nhạc Duẫn Văn lúc này cực kỳ chịu khổ bởi phương pháp này của Nhạc Vũ. Mấy câu mang ý trào phúng của Nhạc Vũ càng làm cho lão thêm phiền muộn. Bộ pháp của Nhạc Vũ mỗi khi sử ra đúng là làm rất tốt một chữ "quỷ". Bất quá

chỉ dựa vào những thứ này thì vẫn chưa đủ làm lão cam tâm bị quản chế !

Nhạc Duẫn Văn nỗ lực bình ổn tâm trạng, suy nghĩ một chút thì đã khôi phục nụ cười trên mặt. Bước tiến của lão cũng bắt đầu mạnh lên rồi tiện tay cầm lấy tất cả mấy chiếc bàn trà ném vào chỗ giữa đại đường trống trải.

- Ha ha! Cửu thúc giỏi tính toán! Chẳng qua là biện pháp này sợ là vô dụng thôi!

Bộ pháp của Nhạc Vũ vẫn như quỷ mị, một đao từ trên cao đánh xuống. Lúc Nhạc Duẫn Văn đang bị cự lực đánh vào

Khiến đầu gối chùng xuống thì Nhạc Vũ đã đá bay một chiếc ghế ra xa khiến phương pháp đánh trả mà lão nghĩ ra đã hoàn toàn thất bại.

Trong khi đó hai chân của Nhạc Vũ căn bản chưa từng tiếp xúc với mặt đất, từ đầu đến cuối vẫn cách mặt đất nửa ly. Nhạc Duẫn Văn nhất thời ảm đạm!

Nguyên lão tính toán hạn chế bộ pháp của Nhạc Vũ, lấy những gia cụ kia để làm bẫy rập. Song tới lúc này lão mới phát hiện, tiểu gia hỏa này căn bản là đạp không mà đi! Chân chính bị đám bàn ghế ngổn ngang này hạn chế cũng chỉ có mình mà thôi.

Lúc này Nhạc Duẫn Văn đã khó chịu đến mức sắp hộc máu, lão vừa giận bản thân bỗng nhiên lại mua dây buộc mình, lại giận vì bị Nhạc Vũ toàn diện áp chế.

Thân ảnh của Nhạc Vũ càng lúc càng quỷ dị, chân hắn vừa đạp lên đoàn khí dưới chân, trong nháy mắt đã ở sau Nhạc Duẫn Văn, kiếm quang màu đen tựa như u linh xuyên qua không gian không một tiếng động, thậm chí không cả một chút sức gió.

Nhạc Duẫn Văn trông thấy một kiếm quỷ dị này sau lưng thì vung lên đón đỡ. Vào lúc Kim Ô Kiếm của Nhạc Vũ và Phong Văn Kiếm của lão giao phong thì một lực lượng tràn trề đột nhiên nổ bung từ đầu mũi kiếm màu đen nhìn qua như không có gì uy hiếp đó. Phần chủ yếu trong đó dĩ nhiên là Đại Hỗn Nguyên Kính làm người ta cực kỳ đau đầu, phần còn lại thì Nhạc Duẫn Văn cũng vô cùng quen thuộc, đó chính là chân lực hỏa thuộc tính của lão.

Hiển nhiên một kích kia là do Nhạc Vũ súc thế đã lâu, chân khí nội tức mượn được qua mấy lần giao phong trước lúc này trong nháy mắt bùng nổ. Cho dù là

tu vi chính thức cao hơn nhiều so với đối thủ nhưng Nhạc Duẫn Văn vào lúc này vẫn cảm thấy khiếp sợ. Thân hình lão chợt lảo đảo thối lui khỏi mấy chục bước ngoài, đạp nát mười mấy cái bàn trà phía sau mới có thể miễn cưỡng dừng lại.

Nhạc Duẫn Văn hét lên một tiếng trầm muộn như sấm rền. Diễm Dương chân kình trong cơ thể tựa như núi lửa tuôn trào bắt đầu khởi động quanh người.Nhiệt độ trong vòng một trượng đột tăng, chiếc bàn bên cạnh không lửa cũng tự cháy, Phong Văn kiếm trong tay bắt đầu đỏ sậm. Đang lúc mắt thấy mũi kiếm phun ra kiếm khí màu trắng kinh người, bên tai của lão lại vang lên tiếng cười của Nhạc Vũ.

Nhạc Duẫn Văn cả kinh, tiểu tử kia như một chiếc bóng đã sớm đuổi sát sau lão. Một đao của hắn đang bổ về gáy mình không biết tạo sao lần này lại rít lên sắc nhọn khiến lão có cảm giác choáng váng, khoảng giữa ngực và bụng co thắt từng đợt!

- Là Lệ Âm Kiếm trong Âm Thương pháp môn, đứa bé kia lại có thể áp dụng nó vào đao!

Nhạc Thiên Bách nỗ lực mới chế trụ được cảm giác muốn ói trong cơ thể, đao của Nhạc Vũ tuy cách lão cả vài chục trượng, song thanh âm kia trong đại sảnh không phân biệt xa gần khiến ngay cả lão cũng bị liên lụy.

Bất quá vẻ tán thưởng trong mắt lão nhân không hề suy giảm. Lão nhớ được là Lôi hệ Đãng Âm Kiếm trong Tàng thư lâu tuy là võ học cao cấp nhưng muốn dùng âm thanh đả thương được người khác cũng phải đem kiếm pháp đó luyện từ mười đến hai mươi năm mới có thể dùng được.

Như thế xem ra, Vũ nhi nói sau hai tháng nữa hắn có thể học được hai loại bí thuật Lôi hệ quả thật không phải là khoác loác!

Nhạc Duẫn Kiệt bên cạnh còn hưng phấn hơn rất nhiều. Chân khí toàn thân của Nhạc Duẫn Văn đang lúc chuẩn bị bạo phát thì bị một đao của Nhạc Vũ mạnh mẽ ngăn trở. Sau đó linh lực trên thân kiếm của Nhạc Vũ lại chuyển qua Phong hệ, khí thế tấn công còn mạnh hơn lúc sử dụng Âm đao. Tuy nói người ở trước đường đang bị chế áp là thân đệ của mình nhưng Nhạc Duẫn Kiệt lại không hề cảm thấy phiền não.

- Tam thúc làm sao nhìn ra?

Nhạc Thiên Mộng khẽ nheo mắt, một lúc lâu sau mới thở ra một hơi:

- Đứa nhỏ này, đúng là yêu nghiệt ! Đợi đến khi hắn trưởng thành, hoàn toàn có thể hưng vượng nhà chúng ta!

Trong mắt ba người, những thứ võ học mà Nhạc Vũ tự nghĩ ra cố nhiên đáng quý, nhưng chân chính làm mấy lão chấn động chính là Nhạc Vũ giống như một đám bọt biển không ngừng hấp thu kinh nghiệm chiến đấu.

Chỉ sau mấy phút, những sai lầm ban đầu kia đã rất ít thấy. Việc phối hợp đao pháp và kiếm kỹ cũng trở nên thuần thục.

Lúc ban đầu, Nhạc Duẫn Văn còn có thể miễn cưỡng ứng đối, nhưng càng về sau thì càng chật vật dưới áp lực của Nhạc Vũ.

- Duẫn Văn sợ là không chịu được rồi! Tiểu Vũ bảo là muốn cho chúng ta cùng nhau chỉ điểm, những lời này quả nhiên có

Chút ít đạo lý!

Mắt thấy cước bộ của đệ đệ mình đã bất ổn, hạ bàn phiêu phù. Nhạc Duẫn Kiệt đột nhiên cười lớn rồi cầm kiếm phóng thẳng về phía hai người đang giao chiến.

Nhạc Duẫn Văn bên cạnh nghe vậy cũng là cười một tiếng:

- Cũng được! Chúng ta cùng hợp nhất đi.

- Thật là một hồi náo loạn!

Nhìn đệ đệ của mình cùng chất nhi của mình, một đao một kiếm chia ra gia nhập vào chiến đoàn, Nhạc Thiên Mộng lại hừ nhẹ một tiếng. Chẳng qua lão nói có vẻ bất mãn nhưng tay trái cũng bất giác đặt lên binh khí của mình.

Với tài nghệ của Nhạc Vũ bây giờ còn chưa đạt tới cần bốn người đồng thời xuất thủ , song lấy

Trình độ hấp thu và cải tiến kinh nghiệm của đứa nhỏ này thì sau này quả thật không dám tưởng tượng.

Phía bên kia đại đường. Nhạc Nghi Chân và Nhạc Lâm vẫn chưa rời đi đang đứng há hốc mồm. Hai người bất giác liếc nhau một cái, đều thấy vẻ chết lặng trong mắt đối phương.

Nếu như nói lúc trước, bọn họ còn loáng thoáng có chút toan tính với đường đệ, song tình huống trước mắt này đã hoàn toàn bẻ gãy lòng đố kỵ của bọn họ, chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Cha con Tấn thị

Cùng một thời gian đó, trong một ngôi nhà ở phía tây Nhạc gia thành, Tấn Húc đang lo lắng bất an, đang không ngừng đi đi lại lại trong gian phòng

. Trong tay của lão cầm một tờ giấy trắng đã bị vò nát, có đôi khi có dừng bước đưa gần sát bên ngọn đèn, song chưa kịp bén lửa lại rụt lại.

Như thế liên tục, vẻ mặt Tấn Húc càng phiền não. Đến khi ngoài phòng truyền đến tiếng mở cửa thì lão mới khôi phục bình tĩnh, cầm chặt tờ giấy trong tay, lộ ra dáng khẩn trương.

- Đã thấy tiểu cô của con đến chưa?

Người xuất hiện trước cửa chính là đứa con Nhạc Phong của lão, vẻ mặt đang có chút buồn bực:

- Thấy thì thấy rồi, chỉ là có một số hạ nhân ở bên ngó chừng nên có mấy lời không tiện hỏi!

Tấn Húc nhíu mày, bất quá điều này cũng không ngoài dự liệu của lão:

- Như vậy tiểu cô của con có nói gì không? Vân Tuệ từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, cơ trí quyền biến đều không dưới ta, chắc là có ám chỉ gì đó.

- Vân cô từng than thở với con, nói là trong mấy tháng này, Nhạc Duẫn Văn ít khi đi tới phòng nàng.

! Trong hai tuần lễ này thì không hề đi qua một lần.

Trên mặt Nhạc Phong tràn đầy mùi vị khổ sở, hắn cũng là người vô cùng lanh lợi. Lời nói của tiểu cô gả cho Nhạc Duẫn Văn tuy mịt mờ nhưng hắn vừa nghe đã hiểu rõ.

- Phải không? Quả nhiên. Lần này quả thế!

Tấn Húc thất thần rồi sau đó như già đi mười mấy tuổi, ngồi phệt xuống ghế:

- Tiểu độc vật kia quả nhiên là không chịu bỏ qua cho chúng ta! Lần này chỉ sợ thật sự sẽ hạ độc thủ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Phụ thân! Chuyện chắc là chưa đến mức hỏng bét như thế mới đúng! Nhạc Phong khẽ lắc đầu:

- Con thấy nửa năm rồi tiểu tử kia cũng không đi tìm chúng ta gây phiền toái gì. Hơn nữa chỗ dượng của hắn cũng không có gì dị thường. Nhiều nhất chẳng qua là tiểu cô chút thất sủng. Dượng hắn mới cưới mấy tiểu thiếp, có tạm thời bỏ qua cô, cũng coi như bình thường.

- Chính vì vậy mới bất thường.

Tấn Húc cười gằn một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ thê lương:

- Con không rõ tính tình của Nhạc Duẫn Văn sao! Người này tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng cực kỳ trọng tình. Nếu là thật sự là háo sắc thì cũng đã không nhiều năm như vậy nhưng chỉ có một vợ một thiếp mà thôi. Lão đối với Vân cô cô của con quả thật có mấy phần tình ý. Ta thấy mấy tiểu thiếp mới dâng kia chỉ là lý do mà thôi.

Sở dĩ không tới phòng tiểu cô của ngươi thực sự là có nguyên nhân, chỉ sợ là đối với Vân cô cô của ngươi có áy náy mới đúng!

- Nhưng tổ phụ hai đời của chúng ta cũng từng vì Nhạc gia mà vào sinh ra tử!

Nhạc Phong tái mặt, chẳng qua ánh mắt vẫn lộ vẻ không tin:

- Phụ thân vốn giao du nhiều với những võ sư và khách khanh trong tộc, có danh vọng nhất định! Những chuyện lúc trước cũng chưa để lộ ra nhược điểm gì, bọn họ không thể nào vô duyên vô cớ xử lý chúng ta!

- Danh vọng? Vào sanh ra tử?

Tấn Húc nhếch miệng tự giễu:

- Tổ tông của tiểu độc vật kia chẳng phải đã vì Nhạc gia mà chết nhiều hơn nhà chúng ta hơn mấy lần. Nhưng mấy năm qua, dòng họ tối đa cũng chẳng qua là duy trì vỏ ngoài mà thôi. Về phần danh vọng, Nhạc Duẫn Đức trước cũng có giao hảo với con và thuộc hạ, nhưng vào trước lúc tiểu độc vật kia bị trọng thương đã lập tức ra mặt cảnh cáo. Về phần chứng cớ, vậy thì càng thêm hoang đường! Những năm này trong tộc đã có bao nhiêu người chết đi vô duyên vô cớ rồi?

Nói tới đây, giọng của Tấn Húc chợt lộ vẻ tràn ngập bất đắc dĩ:

- Nếu không phải như thế thì giám thị trong tộc đối với cha con chúng ta cũng không nghiêm mật như hiện giờ! Nửa năm trước, hai huynh đệ kia cách chức vị trí chấp sự của ta, nguyên cha còn tưởng rằng là để trấn an tiểu tử kia. Hiện giờ xem ra là ta nghĩ sai rồi. Thật ra thì thử nghĩ xem cũng biết, chuyện của bốn tháng trước rõ ràng hắn có thể dùng phương pháp ôn hòa hơn để xử lý. Nhưng tiểu độc vật kia cuối cùng vẫn lựa chọn mạnh mẽ xông tới phủ thành chủ đánh chết chú cháu Hồng thị tại chỗ! Tính cách ngang ngược như vậy bảo sao có thể đơn giản bỏ qua cho chúng ta?

Nhạc Phong đứng sững như bị sét đánh, hai mắt lạc thần, cũng ngồi phệt xuống ghế như phụ thân, con ngươi đầy vẻ tuyệt vọng.

- Kỳ thật đến giờ thì cha cũng chẳng thể nào xác định! Nhưng nếu đánh cuộc thất bại thì chắc chắn sẽ gặp phải bất hạnh rồi

!

Tấn Húc lại đứng dậy, bàn tay đang nắm chặt tờ giấy nổi gân xanh:

Chuyện cuối cùng mà ta hối hận là một năm trước đã không bóp chết tiểu tử kia! Đánh hổ không chết tất lưu họa, những lời này chính là vàng ngọc! Chẳng qua hiện giờ quan trọng nhất là đường sống của cha con ta. Không thể, lần này cũng chỉ còn một lần vật lộn cuối cùng! Ta đã tận sức cho Nhạc gia hơn mười năm, bản tâm cũng không nguyện ý phản bội, nhưng đến bước này thì cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy.

Nhạc Phong nhíu mày, trên mặt rốt cuộc khôi phục chút thần sắc, nhìn vào tay trái của cha hắn. Nếu thật như cha hắn nói, đây là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Từ sau khi trở về từ nhà của Nhạc Duẫn Kiệt, huyết dịch sôi trào trong thân thể Nhạc Vũ vẫn chưa hoàn toàn lắng xuống. Khoảng thời gian hơn một canh giờ kịch chiến quả thật là lúc sướng khoái nhất trong mấy tháng qua.

Đáng tiếc là phong linh lực trong cơ thể hắn vẫn có hạn, sử dụng Quỷ Bộ không thể quá hai canh giờ. Trận chiến đó chỉ có thể dừng lại nửa chừng khiến hắn có cảm giác vô cùng tiếc nuối, phải phất đang ăn mỹ vị thèm thuồng đến mấy năm mới được một nửa thì bị người mạnh mẽ cướp mất.

Bất quá coi như hắn đã đạt được mục đích của trận chiến nà. Qua một canh giờ, Quỷ Bộ và Quỷ Ảnh Cuồng Phong Nhận mặc dù còn chưa hoàn toàn hoàn thiện song đã khác biệt một trời một vực với ngày hôm qua. Nếu có dùng mấy ngày để tiêu hóa kinh nghiệm thì còn có thể đạt được một bậc thang mới.

Điều duy nhất làm hắn có chút không thoải mái là thầy trò Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo sẽ tới đây làm khách vào nửa tháng sau. Ngoại trừ trong lòng mơ hồ có chút lo lắng, ngoài cảm giác áp lực cực lớn thì Nhạc Vũ càng cảm thấy có chút vô lực cùng phẫn hận.

Cảm giác không nắm được sinh tử của bản thân thì hắn đã trải qua một lần vào kiếp trước. Hắn tuyệt sẽ không muốn nếm trải lại cảm giác đợi chờ tử vong lần nữa!

Dừng bước trước cổng lớn nhà mình, Nhạc Vũ nhìn về bầu trời sao đang lấp lánh, giờ cũng là lúc hắn ra khỏi thành.

Mặc dù những yêu lực kết tinh dùng cho Ngũ Hành Tụ Linh Trận đến giờ cũng chưa còn thu thập đầy đủ nhưng hiện giờ cũng không phải là không có biện pháp giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Lam Giáp Kiếm Chu

Một lúc lâu sau, những đám mây đen hội tụ trên sơn cốc bên ngoài Nhạc gia thành đã bắt đầu tản đi, cuối cùng có một đạo lôi điện màu tím đã xuyên từ trong mây xuống.

Trên mặt đất của cái sơn cốc không lớn lắm này hiện đầy những con nhện màu xám trắng. Trên khoảng đất trống không lớn có một con nhện cao tới sáu trượng, có cái đuôi màu lam khổng lồ đang chống đỡ một đạo lôi kiếp cuối cùng.

Gần bên cạnh đó là một vòng tròn khổng lồ bằng thép màu đen bao vây. Ngoài chỗ cốc khẩu đang có ba người một chim đứng yên lặng chờ chực.

Ba người kia dĩ nhiên là Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực Lâm Trác, đã trải qua mấy lần lôi kiếp, thần thức của mấy người đều đã có không ít tiến bộ. Về phần con chim kia chính là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước tên là Sơ Tam mà Nhạc Vũ nuôi. Chỉ qua mấy ngày mà hình thể của nó đã lớn hơn không ít, lúc này cơ hồ đang ngồi bệt trên mặt đất.

Tất cả yêu thú đều tồn tại mấy phần sợ hãi với lôi kiếp, càng là yêu thú cấp thấp càng sợ hãi. Sơ Tam cũng không ngoại lệ, lúc thiên kiếp chuẩn bị giáng xuống đã quạt cánh chuẩn bị chạy trốn. Bất quá Nhạc Vũ thân chủ nhân tuyệt sẽ không lãng phí cơ hội rèn luyện tinh thần tuyệt hảo đối với sủng vật của mình nên đã sớm trói chân nó lại, phòng ngừa chạy trốn.

Qua liên tục mấy lần rèn luyện, hiệu quả quả nhiên cực tốt. Thần niệm lực của Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước so với lúc mới sinh mạnh hơn mấy lần, hiện giờ đã có thể trao đổi với hắn, thậm chí còn có thể nói rõ một số ý niệm, linh trí vượt xa những yêu thú cùng cấp.

Nhạc Vũ thấy vậy lại càng thêm hy vọng với chiến thú bản thân nuôi dưỡng này.

Vào khoảnh khắc lôi quang chói mắt bắt đầu tiêu tán thì Nhạc Vũ đem Tật Phong Bí Phù Tiễn trên người bắn ra. Ngay sau đó tay phải xuất ra một ảo ảnh

nắm lấy đuôi một mũi Tật Phong Bí Phù Tiễn khác, nhanh chóng rút ra rồi giương cung bắn tiếp.

Vào nửa tháng trước, Nhạc Vũ có thể dùng Băng Tiễn Cung trong vòng mười hơi thở bắn ra liên tiếp năm lần. Hiện giờ sau khi thực lực đã tăng lên võ sư cấp năm thì có thể bắn ra liên tiếp đến bảy tám lần!

Bất quá lần này vận khí kém một chút, mặc dù đã liên tục có mấy yêu lực kết tinh thuộc tính phong nổ tung bênh cạnh con nhện lớn màu lam kia, song vào mũi tên cuối cùng thì con yêu thú cấp bốn vẫn gắng gượng vượt qua được đạo tử lôi. Chẳng những khí tức bắt đầu tăng cường mà những thương tổn cũng đã bắt đầu chữa trị, hung dữ nhìn qua bên này.

Cho dù bỏ đi mối thù bị Nhạc Vũ bắn bị thương các đốt ngón chân của nói thì một yêu thú cấp bốn vừa mới độ kiếp thành công lên cấp năm sẽ rất đói khát, thậm chí không thiếu con còn nuốt chửng bạn tình của mình.

Bất quá cũng may lần này Nhạc Vũ sớm có chuẩn bị, con nhện lớn màu lam còn chưa kịp cử động thì mấy chục gốc mây màu máu đã từ mặt đất điên cuồng chui lên trói nghiến tám cái chân của con nhện lại.

Cùng lúc đó, Lâm Trác cùng Nhiễm Lực vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đồng thời bắn tên vào những vết thương mà Nhạc Vũ đã tạo ra. Sau đó chỉ nghe một tiếng nổ mạnh rồi thân thể khổng lồ rốt cục té xuống.

Lúc này, vô luận là Lâm Trác Nhiễm Lực, hay là Nhạc Vũ cũng là thở nhẹ ra một hơi.

Bọn họ vốn đã nắm chắc thời cơ vô cùng tinh chuẩn. Song cho dù là cơ khí tinh vi hơn nữa cũng có thời điểm ngoài ý muốn. Giống như tình hình mới vừa rồi, may mắn là những Huyền Huyết Đằng bố trí từ trước kia kịp thời phát huy tác dụng, trì hoãn được cước bộ của con nhện. Nếu không phải như thế, với lực đạo của yêu thú cấp năm đủ để lấy mạng họ trong nháy mắt, chưa kịp lấy những Bí Phù Tiễn kia bắn vào vết thương của nó.

Dù sao mọi việc cũng đã kết thúc, cả ba đều toát mồ hôi lạnh. Trước lúc phát động đám Huyền Huyết Đằng thì Nhạc Vũ đã chôn rễ của nó cực sâu để trụ vững, son con nhện lớn này thiếu chút nữa đã bứt đứt cả đám, sức lực thật khiến cho người ta chắc lưỡi hít hà không dứt;

Mà đây mới chỉ là một con yêu thú cấp năm mới vừa tránh thoát lôi kiếp, đang ở trong giai đoạn yếu nhất, thật không biết trong thời kỳ toàn thịnh thì sẽ có lực lượng kinh khủng thế nào?

Bất quá nói lại thì mấy ngày qua thôi động cho yêu thú độ kiếp đều căn bản nguy hiểm như trứng treo đầu đẳng, không hề có ngoại lệ.

Nhạc Vũ cảm khái một hồi rồi cho Sơ Tam một viên thanh thần hoàn, chờ cho sau khi hơi khôi phục thần thức bị thương thì cho phép cất cánh khống chế động tĩnh ở vùng phụ cận.

Kế tiếp là kiểm kê chiến quả, do vì con nhện lớn đã hoàn thành đầy đủ lôi kiếp nên có được yêu đan Mộc hệ rất tròn mịn, lộ ra ánh sáng màu xanh lục, liên lạc với linh lực thiên địa càng thêm mạnh mẽ. Nếu không phải là thực lực Nhạc Vũ đã tăng lên rất lớn thì cơ hồ khó vượt qua nguy hiểm.

Sau đó là thu thập xác con nhện và một chút gai màu lam, so với trước lúc độ kiếp thì nhiều hơn một tầng ánh huỳnh quang, toàn thân sau khi hạ xuống nặng chừng hơn mười tấn.

Một chút huyết thanh màu trắng nằm trong xác nhện cũng cần bảo tồn. Yêu thú côn trùng vốn không có xương, theo như đan phương thì huyết thanh này là thứ duy nhất có thể thay thế cốt tủy yêu thú trong Dịch Nguyên Đan trung, thậm chí sau khi phục dụng còn có thể đem đến hiệu quả không lường được.

Thứ cuối cùng có giá trị chính là túi tơ chứa chất độc và châm hút trong cơ thể, những thứ này đều rất nhẹ nên dễ bảo tồn, hết thảy đều được ba người đặt trong những túi da thú sau lưng.

Khách quan mà nói, phân giải thi thể nhện nhanh hơn nhiều so với những yêu thú khác. Bất quá sau khi hoàn thành thì cả ba khó khăn lắm mới có thể bước đi, trên mầu trời lúc này đã vang lên tiếng cảng báo lanh lảnh của Sơ Tam.

Lúc bọn hắn vội vã chui qua một số sơn cốc nhỏ rồi theo đường vòng chạy ra xa thì thấy một vùng lớn dã thú đang điên cuồng chạy về cốc vừa rồi.

Bất quá xông lên phía trước lại không phải những yêu thú cấp bốn mà những con nhện màu lam lớn nhỏ khác nhau. Những con nhện này lúc trước bị Nhạc Vũ lấy

một số lượng lớn huyết nhục yêu thú dẫn dụ rời đi, sau khi thiên kiếp hoàn thành thì điên cuồng chạy về sào huyệt.

Ba người nhìn nhau cười một tiếng. Sau đó thúc nhanh Long Lân Mã dưới thân, dưới sự chỉ dẫn của Sơ Tam ung dung thoát ra ngoài.

Sau khi đã tới chỗ an toàn, việc đầu tiên mà Nhạc Vũ làm ra lấy cái túi tơ ra rồi bắt đầu giũ động. Thân thể con nhện màu lam kia cực lớn nên thể tích cái túi này cũng bằng một cái bể cá ba người ôm, dịch nhờn bên trong đầy tới tám phần.

Nhạc Vũ biết vật có tên là Lam Giám Kiếm Chu được linh thú bậc cao sản sinh trong những thứ đồng loại của Đông Thắng đại lục mặc dù không coi là cực phẩm nhưng cũng là vật cao cấp. Nếu có thêm vào một chút vật liệu rồi gia công thì có thể cho ra tơ bên gấp mấy chục lần so với Huyền Huyết Đằng.

Bất quá vật mà Nhạc Vũ hài lòng nhất cũng không phải là chút dịch nhờn gặp gió thì đông kết mà là những sợi tơ nhện còn lưu lại. Lúc kết cấu vật ký của những sợi tơ trắng nhỏ này hiện ra trong đầu hắn thì Nhạc Vũ bất giác khẽ nhíu mày.

Theo như suy nghĩ của hắn thì muốn dùng những đặc điểm kết cấu tương đối ưu dị của Lam Giáp Kiếm Chu này dung nhập vào trong Huyền Huyết Đằng, bất quá xem ra mục tiêu này hiện giờ chỉ sợ rất khó đạt được.

Chuyên nghành kiếp trước của hắn chính là bảo vệ sức khoẻ y học, nên đối với thực vật chỉ hiểu được một chút nguyên lý bên ngoài mà thôi, có thể đạt được hiệu quả hay không thì phải xem vận khí hắn thế nào.

Đang trầm tư thì Nhiễm Lực lên tiếng.

- Thiếu gia, đây đã là con thứ năm rồi, chung quanh đây chỉ sợ cũng không tìm được con yêu thú cấp bốn nào có tuổi thọ trăm năm trở lên nữa, ta thấy cũng là lúc nên trở về thôi. Hiện giờ chắc phu nhân cũng đã lo lắng rồi.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ lắc đầu, cầm túi tơ kia cẩn thận gói kỹ lại. Sau đó nhìn về Nhạc gia thành phía đằng xa, khuôn mặt hiện vẻ do dự.

Lúc trước bởi vì lo lắng thiên kiếp sẽ khiến cho những thế lực quanh Nhạc gia thành hoài nghi nên sau khi ra khỏi thành là cả bọn chạy cả đêm tới chỗ này

cũng mất ba ngày sức ngựa.

Theo như bản đồ mà Nhạc Vũ xem trong Tàng thư lâu thì trong ba trăm dặm chung quanh đây cũng không có bất kỳ thôn trang và thành trấn nào tồn tại. Cho dù có thiên kiếp dẫn xuống thì cũng không cần lo lắng người nào nhìn thấy.

Nhưng cho dù là yêu thú hoạt động trong khu vực đông đúc nhất mà nói thì tới lúc quan trọng độ kiếp cũng chỉ mấy chục con mà thôi. Loài thú luôn có quy tắc tôn trọng kẻ mạnh nên sống khá xa nhau. Khu vực này tuy hiếm có thợ săn đi ngang qua nhưng cũng không nhiều yêu thú cấp bốn.

Bỏ qua những con Sơ Tam không thể tìm được cùng với những con không thích hợp thì những con còn lại đều bị ba người bọn hắn trong mấy ngày giết hết.

Nhạc Vũ sở dĩ do dự cũng không phải là không có yêu thú cấp bốn phù hợp và Nhạc Trương Thị lo lắng mà là do trong túi đã không có đủ yêu lực kết tinh.

Lần này mãi cho đến khi ra khỏi thành. Nhạc Vũ cũng không thể thu thập đầy đủ yêu lực kết tinh. Bất quá cuối cùng hắn vẫn thông qua một loại phương thức khác thu vào tay.

Số yêu lực kết tinh này cũng giống như linh dược, hắn quan tâm đến số đang cất trong kho của dòng họ.

Những yêu thú cấp bốn xung quanh Nhạc gia thành bao năm qua cũng bị săn giết không ít, song rất ít khi bọn họ dùng đến yêu lực kết tinh. Cho dù để chế tạo những linh hoàn có thuộc tính khác nhau thì người sử dụng cũng sẽ suy nghĩ đến an toàn mà chỉ sử dụng đến kết tinh cấp ba mà thôi, số còn lại đều cất trong kho, tích lũy dần bao năm qua cũng đến ba bốn ngàn viên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bầy thú cuồng loạn

Sau khi nhắm trúng những phòng có cất giữ yêu lực kết tinh rồi đưa cho chút lợi với những người quản kho để rò rỉ ra, chuyện này Nhạc Vũ cũng ủy thác Hoàng Phàm ra mặt.

Bất quá phương pháp này chắc cũng chỉ nhất thời giấu diếm được dòng họ, Nhạc Vũ cũng không tin, với sự tinh minh của những lão nhân kia cùng Nhạc Duẫn Kiệt sẽ không phát hiện ra một chút nào dị thường.

Biết đâu chỉ sợ mấy vị kia đã sớm đang hoài nghi mục đích của việc hắn thu thập yêu lực kết tinh cấp bốn. Nguồn: http://EbookFull.Net

Cho nên mặc dù bây giờ trong túi hắn vẫn còn lại không ít nhưng Nhạc Vũ cũng không có ý định tái sử dụng những yêu lực kết tinh này mà dùng để ăn nói với dòng họ.

Thậm chí lý do hắn cũng đã chuẩn bị xong, là tiêu hao phần lớn khi tự mình chế thử Bí Phù Tiễn. Nhờ cách này mà thậm chí vào một tháng trước hắn đã che giấu được việc chế tạo Ngũ Hành Tụ Linh Trận, còn những yêu lực kết tinh này là hắn chuẩn bị lấy ra để nói dối.

Cho nên tình hình bây giờ cho dù còn dùng để thôi động yêu thú độ kiếp thì hắn cũng không còn dư yêu lực kết tinh cấp bốn để thôi động Ngũ Hành Tụ Linh Trận. Trong mấy ngày liên tục thu hoạch tới năm viên yêu đan đã khiến Nhạc Vũ vô cùng hài lòng, nếu phối hợp với dược hoàn sẽ đủ dùng cho hắn trong ba tháng.

Lẽ ra đến lúc này thì những chuyện nên làm đã làm xong, ngay cả thức ăn và tài liệu mang đi cũng đã tiêu hao gần hết, nhưng cứ thế trở về thì Nhạc Vũ lại có cảm giác không cam lòng.

- Thiếu gia tính toán đi xuống phía nam một chút?

Bên cạnh lại có một giọng nói vang lên, bất quá lần này là Lâm Trác. Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc liếc hắn một cái, nghĩ thầm bản lĩnh sát ngôn quan sắc của người nhìn như lạnh lùng này cũng không thấp. Mấy ngày qua có mấy lần hắn tò mò nhìn về phương nam nhưng đã bị Lâm Trác nhạy cảm đoán biết tâm tư.

Hiện giờ đúng là hắn muốn đi xa hơn về phía nam, khu vực này đã ở ngoài phạm vi khống chế của Nhạc gia, gần nhất chính là Vân Mộng cách xa hơn ngàn dặm. Ngoài ra nơi đây phân bố rất nhiều thành thị trung bình có quy mô không dưới Nhạc gia thành.

Theo bản đồ kia chỉ dẫn thì Sư Ngạc Thú gần đây hoạt động khá dày trong khu vực này, cách bọn họ cũng không xa.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy hứng thú với những thành thị phía nam kia, nhưng lại rất hiếu kỳ với cuộc chiến đấu giữa Ky Quan Sư và yêu thú cấp năm kia. Đặc biệt đã từ lâu hắn rất hâm mộ Ky Quan Thú khổng lồ trong truyền thuyết.

- Phía nam? Nói như vậy là muốn đi xem Sư Ngạc Thú?

Tâm tư của Nhiễm Lực cũng rất nhạy bén, chỉ cần suy nghĩ một chút đã đoán được ý định của Nhạc Vũ. Hắn nói xong cũng sáng mắt, lập tức thay đổi thái độ:

- Thiếu gia, nếu không đi xem một chút cũng tốt? Cơ hội lần này đúng là khó được, sợ là phải mấy tháng sau mới được đi ra ngoài!

Nhìn khuôn mặt hưng phấn của Nhiễm Lực, rồi nhìn sang Lâm Trác tuy không nói gì nhưng trong mắt cũng đầy vẻ mong chờ, Nhạc Vũ không khỏi thấy buồn cười. Hắn thoáng trầm ngâm, nhớ tới lần này trước khi đi cũng đã báo cho Nhạc Trương Thị. Ra ngoài có chậm trễ vài ngày cũng không có gì quan trọng nên lập tức dứt khoát giơ tay.

- Cũng được! Lần này không tới nhìn, thật sự có chút đáng tiếc!

Mặc dù đã quyết định xuôi nam để quan sát một phen nhưng trước khi đi cả ba người còn có cả một số lượng lớn chuyện cần xử lý.

Trong đó nặng nhất là phân giải ra những tài liệu trân quý từ xác mấy yêu thú. Bên trong vô cùng nhiều đồ, nếu bán ở chợ đều giá trị vạn kim, nếu để lãng phí thật sự đáng tiếc. Hơn nữa những thứ như gân thú hay túi tơ đựng chất độc, nếu

như không xử lý bây giờ, chỉ qua vài ngày sẽ bị phân hủy.

Bất quá Nhạc Vũ cũng đã sớm dự liệu chuyện này. Trước lúc đi ra ngoài đã sử dụng mười mấy đà thú chở không ít tài liệu. Chẳng qua việc gia công cần chút thời gian. Ba người mất hơn hai ngày mới hoàn thành việc xử lý, ngay cả chút dịch nhờn trong túi tơ kia cũng đem hong gió rồi bôi lên chút dược thủy bảo quản.

Đến khi bọn họ tìm được chỗ cất giấu thỏa đáng thì trên người những đà thú kia lại tăng thêm khối lượng chuyên chở.

Chỗ ở Sư Ngạc Thú cách đây khoảng sáu trăm dặm, trên một chỗ gọi là Thương Chủy Sơn. Nơi đó quần sơn trùng điệp, còn nguy hiểm hơn cả chỗ này. Theo tin tức của những thương đội từ phía nam tới thì Sư Ngạc Thú gần đây lấy chỗ này làm cứ điểm, công kích những thành trấn xung quanh.

Yêu thú cấp năm coi như là cơ cảnh giảo hoạt, mỗi một lần xuất kích đều xua đuổi cùng lôi cuốn một số yêu thú cấp ba cấp bốn có thực lực không tệ đi tiền trạm. Vì vậy mỗi lần xuất kích đều khiến cho một vài thôn trấn buông bỏ những vùng họ đã sống trên mười năm để tứ tán ra hai hướng nam bắc.

Những thành lớn xung quanh hiện giờ vẫn chưa bị thương tổn gì, song những thành nhỏ chung quanh thì hiện tại đã bị thương tổn rất nhiều.

Điều duy nhất làm người ta kỳ quái chính là Sư Ngạc Thú kia vì sao cứ nhất định phải ở lỳ chỗ đó. Theo như Nhạc Vũ, một yêu thú bình thường cho đến nay cũng có sự thông minh của một đứa trẻ lên sáu, hiểu được sự lợi hại của cường giả tiên thiên. Trừ khi là nó bị kích thích đến mức mất hết lý trí, còn không sẽ rất ít khi công kích thành trấn với tần số cao như vậy. Mà theo như Nhạc Vũ thấy, nói thủ đoạn công kích của Sư Ngạc Thú, chi bằng nói là thủ đoạn xua đuổi.

Bất quá những thứ này tạm thời cũng không liên quan đến ba người bọn họ. Với khoảng cách sáu trăm dặm, với cước trình của Long Lân Mã thì chỉ mất khoảng bốn canh giờ đã tới. Hiện giờ cộng thêm cả đà thú chuyên chở thì cũng chỉ mất thêm chừng hai canh giờ đã tới bên ngoài Thương Chủy Sơn.

Vừa đến nơi này đã có thể thấy được dấu vết của một số thành trấn. Từ dấu vết mà xem thì nơi đây trước kia cực kỳ phồn hoa. Chẳng qua những chỗ trước kia là nhà cửa hiện giờ chỉ là những bãi đất trống hoang vu, xung quanh không một

bóng người, chỉ một dải hoang tàn đổ nát đầy những dấu răng yêu thú và xương trắng lạnh lẽo.

Tới nơi này, Nhạc Vũ cũng không dám mảy may khinh thường. Khi vừa đến chân núi, hắn đã cho phép Sơ Tam bay lên không trung. Có ánh mắt này quanh quẩn trên bầu trời, ít nhất sẽ không đụng phải Sư Ngạc Thú và những yêu thú cấp bốn khác.

Ngày đầu tiên ba người đi một vòng quanh núi tuy nhiên không thu hoạch được gì. Duy nhất chỉ có thông qua Sơ Tam chỉ thị tìm được mấy kiến trúc tương tự phong hỏa đài ở mấy ngọn núi chung quanh. Nhạc Vũ suy đoán những thứ này là người của chư thành phía nam dùng báo động trước Sư Ngạc Thú. Chỉ là hôm nay chúng cũng hoang phế như những phế tích thành trấn kia.

Vào ngày thứ hai, ba người vào một phong hỏa đài bỏ hoang nghỉ ngơi một đêm để làm tốt công tác chuẩn bị xâm nhập Thương Chủy Sơn. Sắc mặt Nhạc Vũ bỗng nhiên cổ quái dị thường khiến ngay cả Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng giật mình.

Từ chỗ của bọn họ có thể nhìn thấy bên dưới vô số vô số yêu thú đang chạy về hướng tây nam. Tiếng dậm chân của ngàn vạn yêu thú kia, cho dù là ngoài mười dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng, thậm chí ba người còn mơ hồ cảm giác mặt đất dưới chân mình đang rung động.

Đi sau bầy thú là một con yêu thú cực lớn toàn thân phủ đầy lân phiến màu xanh lam. Hình dạng của nó tự như ngạc (cá sấu) mà không phải là ngạc, tựa như sư tử mà không phải là sư tử. Đầu nó tựa cá sấu nhưng thân hình cực kỳ khôi vĩ. Tứ chi cũng rất dài nhưng cái đuôi lại cực kỳ giống đuôi cá sấu.

Về mặt thể tích, con yêu thú này cũng chỉ xấp xỉ một con Sư Diện Linh có tuổi chừng 240 năm mà thôi, song ba người cũng sẽ không cho rằng yêu thú cấp năm lại đơn giản như vậy.

Bầy thú đằng trước Sư Ngạc Thú không ngừng dáo dác chạy ra bốn hướng, nhưng đều bị một số yêu thú cấp bốn đe dọa trở về đội ngũ. Một số yêu thú trong đó cũng nỗ lực kháng cự đám yêu thú cấp bốn đỉnh phong. Song con Sư Ngạc Thú đằng xa vẫn cứ một bộ dạng đủng đỉnh như khi ăn xong dạo chơi. Đặc biệt là một con yêu thú cấp bốn trong đó khi cố gắng phản kháng thì bị nó một đòn giết chết khiến ba người trên núi rét lạnh.

- Đây chính là Sư Ngạc Thú? Thật là mạnh!

Cho cho bầy thú kia từ từ đi xa, Nhiễm Lực mới đứng dậy từ trong bụi cỏ, hít thở dồn dập. Lúc trước dưới uy thế và áp lực của bầy thú khiến hắn không dám thở mạnh, lúc này nguy hiểm qua đi mới dám bình thản trở lại.

Nhạc Vũ mặc nhiên không nói, lắng lặng nhìn về hướng đang bốc bụi mù, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng. Vừa rồi hắn cảm giác được linh lực Thổ hệ và Kim hệ của bản thân bắt đầu xáo động. Thậm chí Ngũ Hành chân khí tuần hoàn trong cơ thể cũng bị ảnh hưởng, xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Hết thảy đều do con Sư Ngạc Thú kia!

Trình độ tương tác của con yêu thú này đối với linh lực Thổ Kim đã đạt đến kinh người. Nhạc Vũ đoán chừng cho dù bản thân tu luyện vũ kỹ công pháp thuộc tính này đạt đến địa giai đỉnh phong chỉ sợ cũng khó ở trước mặt nó sử ra bí pháp hai hệ này.

Bởi vị hiểu rõ chỗ cường đại của nó nên cảm thụ của Nhạc Vũ càng cường liệt hơn so với Nhiễm Lực.

Cũng không biết thần thông thiên phú của Sư Ngạc Thú này rốt cuộc có uy lực như thế nào?

Hắn nhớ lại lần đầu tiên thấy con Trường Nha Ma Tượng thi triển Thạch Thương Thạch Giáp thuật rồi khẽ lắc đầu. Đồng thờ là yêu thú Thổ thuộc tính nhưng khí tượng của hai bên hoàn toàn bất đồng

Lâm Trác lúc này cũng đã lấy lại tinh thần!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Thiếu

Thiếu

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Chúng sinh như con kiến hôi

Đã biết được uy lực chân chính của Sư Ngạc Thú thì sẽ không muốn giao phong một trận với nó! Nhạc Vũ tuy nói có ham mê khiêu chiến cường giả nhưng còn chưa điên đến mức đi chủ động trêu chọc loại tồn tại mạnh hơn mình không biết bao nhiêu này.

Sau khi thân hình cự thú kia biến mất trong tầm mắt, ý niệm đầu tiên của hắn là chuẩn bị trở về, mau chóng rời khỏi địa vực Thương Chủy Sơn .

Bất quá câu nói của Lâm Trác lại khiến hắn từ bỏ ý định đào thoát. Hướng mà Sư Ngạc Thú đi tới chính là Vân Cốc. Căn cứ theo lời của những thương đội kia thì đây là khu vực duy nhất của phía nam hiện giờ còn bảo tồn hoàn hảo, cũng là khu vực có tổn thất nhân lực vật lực tương đối ít.

Vân Mộng thành nếu muốn muốn bảo toàn những lực lượng bên ngoài dưới cờ của mình, vậy thì nhất định phải đánh một trận với Sư Ngạc Thú. Thậm chí nhân thủ mấy thành khách cũng sẽ tham dự trong đó, cơ hội để Ky Quan Sư xuất thủ cũng rất lớn.

Nhạc Vũ suy nghĩ một chút rồi không do dự dự cưỡi Long Lân Mã đi theo sau phía xa. Về phần những đà thú không chịu nổi uy áp của yêu thú cao cấp thì dứt khoát buông bỏ.

Lần này hắn trực tiếp để cho Sơ Tam bay lên đến hơn một ngàn thước để quan sát động tĩnh Sư Ngạc Thú từ xa.

Trước đây bởi vì con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này còn chưa hoàn toàn trưởng thành nên Nhạc Vũ vẫn không cho nó bay quá xạ trình của mình. Bất quá lúc này muốn bảo đảm an toàn thì phải giữ một khoảng cách xa với bầy thú, như vậy thì thứ duy nhất có thể giúp hắn quan sát tình hình phía trước cũng chỉ có Sơ Tam mà thôi.

- Đáng tiếc! Nghe Nhạc Nghi Chân nói, bí thuật Trú Thú Thuật trong tộc này nếu luyện được tận cùng thì không chỉ là tâm ý nhân thú tương thông mà có thể trực tiếp điều khiển thân thể sủng vật.

Vừa không ngừng thông qua thần niệm để liên lạc với Sơ Tam, Nhạc Vũ âm thầm thở dài. Nói đến tâm ý tương thông, hắn đã sớm làm được . Nhưng Kim Hoàng Tước này dù sao còn chưa trưởng thành, cho dù là về phương diện thần thức đã vượt qua đồng loại mấy lần nhưng về linh trí vẫn còn có hạn. Nếu đợi thêm nữa mấy tháng lúc nó hoàn toàn trưởng thành thì tin tức thu được sẽ trở nên rõ ràng hơn nhiều lắm. Còn về bước điều khiển tiếp theo, hiện giờ hắn chưa dám nghĩ tới.

Ước chừng theo sát nửa giờ thì Sơ Tam chợt truyền đến một ý niệm mơ hồ, tựa hồ muốn cảnh báo cái gì. Đến cuối cùng dứt khoát rít lên từng đợt, chẳng qua trong thanh âm cũng không có gì hoảng sợ.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, đem Sơ Tam triệu hồi trấn an rồi tìm một ngọn núi phụ cận có địa thế tương đối cao đi tới. Lúc bọn hắn từ trên này nhìn ra xa thì hai người Lâm Trác cùng Nhiễm Lực lại một lần nữa sững sờ.

Bầy thú nơi xa đã bước chậm lại. Phía trước bọn chúng là hơn mười vạn trọng giáp võ sĩ, cùng với hai mươi vạn nỏ thủ, xếp thành phương trận dày đặc chặn lại bước tiến của bầy thú.

Ở trước đội ngũ này là tường gỗ tạo thành từ thiết mộc và mấy ngàn cốt lâu yêu thú với vô số chướng ngại. Ngoài ra còn có hơn sáu ngàn Thiên Trượng Nỗ phân bố hai bên, khí thế không thể phá vỡ.

Lâm Trác cùng Nhiễm Lực trước đây chưa hề nhìn thấy trận thế hùng hậu như thế nên đầu tiên đều kinh sợ.

Nhạc Vũ thì không cảm giác gì quá lớn, kiếp trước đi lính của hắn đã thấy qua vô số đại tràng diện. Đại trận trước mặt tuy hiển lộ mấy phần uy vũ bi thương nhưng cũng chưa thể sánh bằng những lần diễn tập đại quy mô trên địa cầu, có cả vạn pháo oanh kích.

Chân chính làm hắn chú ý chính là những cự mã làm chướng ngại kia, thân thể bọn chúng cao chừng mười hai trượng, thể tích không hề kém ba Ky Quan Khôi

Lỗi dưới kia.

Ngoài tưởng tượng của mọi người là những Ky Quan Khôi Lỗi này cũng không có cảm giác uy nghiêm và hoa lệ gì, ngược lại lộ ra vẻ thô tháp. Chẳng qua dùng giáp xác côn trùng phủ ở bề ngoài, ở các chỗ khớp thì lấy da thú phủ cho xong chuyện. Đoán chừng điểm duy nhất có thể đáng khen là sau khi làm xong vỏ ngoài thì lấy đinh sắt và dây quấn buộc chặt thêm vài tầng. Tuy là khiến cho thân hình rất đồ sột nhưng năng lực phòng ngự cực mạnh.

Ngoài ra về phương diện công nghệ thì trong mắt người đến từ dị giới như Nhạc Vũ thật sự là khó coi. Độ dài và lớn nhỏ tứ chi hoàn toàn không cân xứng, thậm chí trên thân chi chít những chỗ vá.

Nhưng cho dù là vậy thì chúng vẫn toát lên bản chất cường đại!

Có thể nhìn thấy ngay cả những yêu thú cấp ba cấp bốn trong bầy thú cũng cực kỳ sợ hãi đối với những tồn tại kia, theo bản năng đều tránh ra. Trong bầy thú dày đặc cũng dần dần xuất hiện ba giải đất trống.

Thậm chí Sư Ngạc Thú kia lúc thấy ba Ky Quan Khôi Lỗi thì cũng ẩn hàm kiêng kỵ.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhìn vào cánh trái phương trận, chỗ đó có hơn ngàn kỵ sĩ đang tạo thành trận hình tam giác. Đặc biệt là ở trên cùng có một bộ phận trọng giáp kỵ, tuy nhân số chỉ chừng bốn trăm nhưng khí thế còn vượt lên cả phương trận vạn người bên cạnh.

- Đây chính là trọng giáp thiết kỵ của chư thành phía nam sao? Quả nhiên là có chút thực lực. Không trách được Nhạc gia cùng Hồng gia nhiều năm như vậy cũng không làm được gì, ngược lại còn bị áp chế!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc. Nhìn từ quân dung hùng tráng này có thể thấy thực lực của bọn họ đã vượt qua Nhạc gia thành mấy lần. May là nhờ lần này vì tai họa yêu thú nên mới tập trung lại một chỗ, nếu là thật sự giao tranh, tại phương bắc ngoại trừ Lê thành thì e là không có thế lực nào có thể chống lại.

Đang lúc ba người còn đang kinh dị thì trận đại chiến giữa người và thú rốt cục bắt đầu khởi phát. Công kích đầu tiên là phương trận, cùng lúc dùng mấy ngàn

máy bắn đá bắn ra vô số tảng đá lớn nhỏ vọt lên bầu trời rồ lấy thế vạn quân rơi xuống.

Ngay sau đó trọng nỗ hai bên vách núi rít lên sắc nhọn bắn thẳng vào bầy thú, tên bay thoáng chốc che kín cả bầu trời.

Khí thế của bầy thú nhất thời ngừng lại.

Trong thời gian ngắn, vô số yêu thú liên tiếp té xuống, bầy thú đang dày đặc cũng xuất hiện những lỗ thủng lớn.

- Một đời ta sống đến đây cũng không uổng phí!

Nhiễm Lực một hồi sau mới nặng nề thở dài, trên mặt tràn đầy bất mãn lẫn kích động. Bỏ qua sự thảm liệt trên chiến trường, một màn trước mắt cũng đủ để khiến cho bất kỳ người trẻ tuổi nào dâng trào nhiệt huyết.

Nhớ tới sự hưng phấn kiếp trước của mình khi mới vào quân doanh, lần đầu tiên tham gia diễn tập quân sự, Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng. Bất quá chỉ một thoáng sau hắn đã thấy được vẻ u ám trên mặt Lâm Trác.

Bởi vậy cũng có thể thấy được tính cách hai người không giống nhau, Nhiễm Lực mặc dù thông minh nhưng vẫn chưa thoát khỏi tâm tính tuổi trẻ. Còn Lâm Trác thì tương đối tỉnh táo hơn, lập tức nghĩ đến uy hiếp khổng lồ của đại quân này với mình.

Cảm giác của Nhạc Vũ hiện giờ cũng vậy, cho dù là so với bầy thú kia hay mười vạn giáp sĩ, bản thân đều vô cùng nhỏ bé.

Ngoài ra một màn này càng thêm kích thích cảm giác nguy cơ trong lòng của hắn. Theo truyền thuyết chỉ có cường giả tiên thiên mới có thể chính diện đối chiến với yêu thú cấp năm. Cũng chỉ có tiên thiên mới có thể không bị uy hiếp khi đối mặt với tình huống như thế, mới có thể làm hắn ở có một ngày đối m!

Trong khoảnh khắc minh ngộ này, nội tức trong cơ thể hắn tựa hồ có chút tiến cảnh, tuy chưa có bao nhiêu tăng trưởng nhưng lại càng tinh thuần!

Tốc độ bầy yêu thú cực nhanh. Chỉ trong thời gian một nhịp thở đã vọt tới trước những chướng ngại vật. Tuy đã tổn thất thảm trọng dưới sự đả kích của cung nỏ

và cự thạch nhưng với thân thể dày chắc và sức lực hung mãnh cứ thế xông lên, cho đến khi gặp phải một hố to đột nhiên bốc lên ngọn lửa rừng rực mới dừng lại.

Có một số yêu thú sau khi thức tỉnh thần thông thiên phú thì không ngừng thử lấy các loại lực lượng thuộc tính của mình để đột phá. Tuy nhiên chính những con yêu thú này lại bị loài người đánh lén hạ sát thảm trọng.

Nhạc Vũ đã chú ý từ rất sớm, bên trong đám giáp sĩ có ít nhất hơn một ngàn vị thần tiễn thủ đặc biệt chiếu cố những dị thú cấp ba cấp bốn biến dị kia.

Trước thương vong nặng nề mà bầy yêu thú đang gặp phải, Sư Ngạc Thú rốt cục không nhịn được xuất thủ.

Đầu tiên là một trận linh lực cực lớn rung chuyển, sau đó là chỗ chiến hào chấn động kịch liệt. Ngay sau đó vô số đá núi và thạch thương không chút dấu hiệu báo trước từ mặt đất xông ra, dọn dẹp hầu hết chướng ngại vật, đồng thời trực tiếp phá hủy phương trận hơn vạn người phía trước.

Gần hơn ngàn người hoặc bị trực tiếp đánh chết, hoặc bị kia thạch thương đâm trúng. Trong bầy thú cũng có mấy chục yêu thú liên lụy. Trong lúc nhất thời cả một vùng đầy những thi thể lẫn máu huyết.

Nhiễm Lực hít một hơi khí lạnh, nhiệt huyết cạn sạch. Sắc mặt Lâm Trác càng âm trầm hơn, trong miệng cũng chỉ phun ra hai chữ:

- Con kiến hôi!

Nhạc Vũ cũng tràn đầy đồng cảm đối với chuyện này. Thực lực của bọn họ tuy vượt xa những giáp sĩ tối đa là võ sĩ cấp bảy hay cấp chín. Song trước mặt Sư Ngạc Thú thì không khác một con kiến hôi.

Song số lượng chết đi khổng lồ kia bất quá chỉ làm hắn hơi phân thần sau đó lại nhìn chằm chằm vào Ky Quan Khôi Lỗi bên dưới bắt đầu chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Ky Quan Khôi Lỗi

Ba khôi lỗi khổng lồ lúc trước đứng yên lặng như núi, khi động thì lại lao ra như mãnh hổ, cái nào cũng giương một thanh kiếm lớn màu đen dài đến ba trượng xông thẳng về phương vị mà Sư Ngạc Thú đang ẩn nấp. Phàm là yêu thú cản trở bước đi, dù lớn thế nào thì cũng một kiếm quét bay, ngay cả đám cấp bốn hình thể cao trên ba trượng mà bị đánh ngã xuống đất cũng khó có thể đứng dậy được.

Bọ chúng không chỉ có sức mạnh có thể tùy ý đánh chết yêu thú cấp bốn mà tốc độ cũng cực kỳ kinh người, khoảng cách hơn nghìn trượng cơ hồ bị bọn họ một bước là qua. Chưa đầy mười mấy lần hô hấp, chúng đã tới trước Sư Ngạc Thú.

Nhưng Sư Ngạc Thú cũng không né tránh, húc thẳng vào ba khôi lỗi. Lực va chạm khổng lồ tức thì hất văng cả bọn ra xa hơn trăm trượng.

Điều đáng kinh dị chính là khi đám bụi mù trời từ từ lắng xuống, một khôi lỗi đã vứt bỏ thanh kiếm lớn, dùng cả hai tay túm chặt lấy bả vai Sư Ngạc Thú, chỉ trong vài chục trượng ngắn ngủn đã triệt tiêu hoàn toàn sức mạnh của Sư Ngạc Thú và lực va chạm! Mà lúc này, hai khôi lỗi khác cũng nối nhau xông đến, hai tay vung trọng kiếm chém mạnh vào thân thể Sư Ngạc Thú. Tuy nhiên, sau những tia lửa liên tiếp bắn ra, lân phiến toàn thân Sư Ngạc Thú không bị tổn thương chút nào, không có đến ngay cả một vết xước. Duy chỉ có chỉ có phần bụng phòng hộ tương đối yếu kém mới xuất hiện vài vết máu.

Ba người đứng trên núi nhìn nhau, trận chiến đấu giữa khôi lỗi và Sư Ngạc Thú đã hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận biết của bọn họ, khiến bọn họ có cái cảm giác thất thần. E rằng thành Nhạc gia không thể chống lại bất cứ bên nào trong hai bên này.

Cuộc chiến đấu cũng bắt đầu được nâng cao. Cảm giác đau đớn đã hoàn toàn chọc giận Sư Ngạc Thú. Nó dậm mạnh chân sau một lần nữa lao về phía trước đẩy khôi lỗi trượt về phía sau trợt hai bước.

Lần này thì Nhạc Vũ cuối cùng cũng nhận rõ rằng khôi lỗi không phải là dựa vào

thực lực của bản thân mà có thể ngăn cản sức tấn công của Sư Ngạc Thú. Chố kỳ diệu là ở hai chân nó, dưới gan bàn chân lộ ra không ít đinh, cắm chặt vững vàng vào mặt đất, hơn nữa lại ở góc năm mươi lăm độ nên chống được Sư Ngạc Thú.

Nhưng chỉ điều này cũng đủ phải giật mình rồi. Cốt của khôi lỗi nhất định không phải là tầm thường, nếu không phải như thế thì không đủ để đối kháng sức mạnh của yêu thú cấp năm.

Nhưng lúc này, khi Sư Ngạc Thú đang toàn lực tấn công thì nó có chút không chống đở nổi, thân hình ngửa ra sau, không dám chọn phương thức cứng rắn nữa, cho thấy rõ ràng là người điều khiển đang lo lắng khung xương khôi lỗi vì vậy mà bị thương.

Song phản kích của khôi lỗi cũng sắc bén vô cùng, sau khi thả bả vai của Sư Ngạc Thú thì một phát bắt được hai chân đối phương. Tấm giáp nơi đầu nó đột nhiên mở ra rồi lộ ra mấy trăm cự nỏ đồng thời bắn về tròng mắt Sư Ngạc Thú. Sư Ngạc Thú bị tóm lấy hai chân giật mạnh lộ ra hạ thân bên dưới không có giáp che. Cùng lúc hai Ky Quan Khôi Lỗi kia đột nhiên phóng ra Phong Linh màu xanh rồi lại vung kiếm đâm từ dưới lên, nháy mắt đã đâm trúng tạo thành vết thương hơn một trượng.

Mấy động tác náy cực kỳ mau lẹ, thời gian chỉ trong ba nhịp thở. Mấy Ky Quan Khôi Lỗi phối hợp với nhau liền lạc khiến đối thủ bị thương nặng. Sư Ngạc Thú thét lên một tiếng kinh hoàng khiến trời rung đất chuyển, bắt đầu hội tụ linh lực thuộc tính Kim tạo thành một tầng kim khí màu xanh đen phủ lên, bao trùm cả vết thương kia. Mấy móng vuốt của nó chợt duỗi dài, trở nên sắc bén vô cùng.

- Rốt cuộc là súc sinh! Cho dù là linh trí đã mở, cũng thông minh tới đâu.

Nhiễm Lực thấy thế lắc đầu, vẻ mặt giễu cợt.

- Có thần thông thiên phú tốt như vậy cũng không phải chờ cho hết lần này tới lần khác bị thương mới vận dụng, đúng là ngu ngốc.

- Không phải là không dùng, mà là không dùng được!

Nhạc Vũ lắc đầu, nhìn về phía bầu trờ:

- Ta xem làm không tốt thì con yêu thú này chuẩn bị phải độ kiếp đây!

- Không thể nào? Nhiễm Lực gãi gãi đầu, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh dị:

- Những yêu thú độ kiếp, không phải đều chạy đến trong núi sâu sao?

Bình thường hắn không đọc sách nhưng nghe hóng cũng biết một chút. Ở trên Đông Thắng đại lục đã thấy không ít yêu thú cấp bốn độ kiếp song cấp năm trở lên ít lại càng ít. Một mặt là do số lượng yêu thú này cực ít, mặt khác phàm là yêu thú đã mở ra linh trí càng thêm giảo hoạt, sẽ chọn chỗ độ kiếp càng vắng vẻ càng tốt.

Nhạc Vũ nghe vậy mặc nhiên không đáp, chỉ nhíu mày một hồi, nhìn về chỗ Thương Chủy Sơn. Theo góc độ thông thường mà suy xét thì Sư Ngạc Thú quả thật không giống như có bộ dạng chuẩn bị độ kiếp, song mọi việc cũng không phải là không có ngoại lệ. Mới vừa Lâm Trác và Nhiễm Lực không phát hiện ra nhưng hắn dùng năng lực phân tích có thể cảm nhận, lúc yêu thú kia sử dụng thần thông thiên phú thì hình thức dao động của linh lực trong cơ thể cực kỳ tương tự với mấy yêu thú trước lúc độ kiếp.

Sư Ngạc Thú kia thay vì nói là ngu xuẩn mà không sử dụng thần thông thiên phú thì nói đúng hơn là cẩn thận.

Sở dĩ nó một mực ở lại chỗ này xuất kích, xua đuổi những yêu thú và thành trấn xung quanh, chỉ sợ chẳng phải có gì để nó quyến luyến sao? Hơn nữa vật này tất nhiên có liên hệ với chuyện thành công độ kiếp của nó. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Nhiễm Lực lúc này lại cười nhẹ:

- Ta xem lần này sẽ nhanh chóng kết thúc thôi. Những khôi lỗi kia muốn giết con súc sinh kia sợ rằng có chút khó khăn, bất quá muốn bức lui cũng rất dễ dàng!

Ở chính giữa bầy thú, tuy Sư Ngạc Thú đã dùng thần thông thiên phú dựng lên một tầng sắt hộ thân, bất quá bản thân vẫn bị vây vào trạng thái bị động vây đánh. Ky Quan Khôi Lỗi tuy là vô pháp đột phá lân phiến hộ thân của nó nhưng cứ thế bị liên tiếp những cú đánh nặng hơn mười tấn có gia cường thêm Tật Phong Thuật, cho dù là yêu thú cấp năm cũng sẽ có chút không dễ chịu. Hơn nữa người thao túng khôi lỗi cực kỳ giảo hoạt, sau khi công kích trực diện không được đã chuyển qua công kích các khớp của Sư Ngạc Thú.

Bất quá Nhiễm Lực mới vừa nói xong thì cả ba chỉ thấy cái đuôi của Sư Ngạc Thú quất mạnh sang bên khiến một khôi lỗi bay ra đến mười trượng, một đường đè chết vô số yêu thú lớn nhỏ, cùng lúc lại điên cuồng cầm tay một khôi lỗi phía trước cắn xé.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu song phương nhất thời còn chưa phân thắng bại. Chẳng qua là tình huống này dã man vô cùng, hoàn toàn không có gì để xem. Hắn quay đầu nhìn lại đám trọng kỵ của chư thành phía nam.

Công bằng mà nói, lần này tập kết gần tám phần thực lực kỵ sĩ của các thành lớn tại Bắc Mã Nguyên quả thật phát huy chiến lực vô cùng mạnh mẽ trong chiến đấu cấp năm và tiên thiên. Sau khi tầng chướng ngại cuối cùng bị đột phá, những kỵ sĩ này trở thành chủ lực để chống lại đám yêu thú. Những yêu thú hình thể nhỏ thì trực tiếp đánh tan, còn đối với những yêu thú hình thể lớn thì du đấu dùng hình thức cưỡi ngựa bắn cung, lấy mấy trăm cây thập tứ thạch cung bắn chết tại chỗ.

Qua mười mấy phút, bầy yêu thú mặc dù còn chưa hoàn toàn giải tán nhưng đã suy giảm phần lớn uy thế, một phần cơ trí trong đó bắt đầu cuống cuồng bỏ chạy.

Chẳng qua là tình hình kế tiếp lại có biến hóa lớn. Sư Ngạc Thú kia đã cường nghạnh cắn đứt một cánh tay của Ky Quan Khôi Lỗi. Sau đó nó không hề chú ý đến cánh tay còn lại của khôi lỗi, đột nhiên một trảo đâm thọc vào bộ ngực khôi lỗi rồi kéo mạnh ra khiến con khôi lỗi lập tức đứng nghiêm, tựa hồ mất đi động lực.

Giải quyết xong địch nhân vây khốn mình hồi lâu, Sư Ngạc Thú đột nhiên rống to một tiếng, phát tiết tức giận, tư thái uy nghiêm như một bậc vương giả không thể mạo phạm.

Chẳng qua dưới bụng nó máu chảy chan hòa là do cánh tay của khôi lỗi trước lúc bị phá hủy đâm sâu vào khiến nó bị thương.

- Kết thúc rồi!

Lâm Trác nhíu mày, sắc mặt có vẻ hơi ngạc nhiên. Quai hàm Nhạc Vũ cũng khẽ động, trận đại chiến này quả thật cũng đến lúc kết thúc.

Sư Ngạc Thú hiện giờ đã bị thương nặng, chân tay cử động nặng nề, song cũng khiến cho đối phương trả giá nặng nề. Mất đi xu thế giáp công, hai khôi lỗi còn lại đã không còn tạo thành uy hiếp quá lớn.

Tình hình kế tiếp quả nhiên đúng như ba người phán đoán. Nhân mã chư thành phía nam quyết đoán nhất nhất rút ra chiến trường. Sư Ngạc Thú tuy là không cam lòng, không ngừng khu sử yêu thú còn lại tấn công về trước, song dưới sự bọc hậu của hai khôi lỗi còn lại thì cũng không dám tiến tới quá gần.

Sau mười mấy phút, song phương đã biến mất sau bình nguyên đằng xa, ba người . Nhạc Vũ nhìn đống thi thể chất cao như núi, không dám tin vào mắt mình.

Lần này cho dù là người hay thú đều tổn thất thảm trọng. Loài người chủ yếu tổn thất là sau khi bị phá hủy công sự phòng ngự, để lại hơn vạn thi thể. Còn đám yêu thú kia cả chết lẫn bị thương hơn hai vạn, máu tươi cơ hồ nhuộm đỏ cả bình nguyên.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, đang muốn thu hồi tầm mắt song khi nhìn đến khôi lỗi đã bị phá hủy thì trong lòng chợt động.

Ngoại trừ tay trái bị gãy lìa, tổn thương của Ky Quan Khôi Lỗi kiathoạt nhìn tựa hồ cũng không phải là rất nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tường giải cơ quan

- Các ngươi chờ ở đây, ta đi xuống phía dưới xem một chút!

Để lại những lời này, Nhạc Vũ rời khỏi Long Lân mã của mình, sau đó chạy xuống phía dưới chân núi, trên đường thuận tay xé đi áo ngoài của mình. Giờ phút này nơi đây là chiến trường, mặc dù phần lớn đều là người chết, nhưng trong đó không phải không còn người chỉ may mắn bị thương sống sót. Vô luận là ngựa hay y phục của hắn, đều có dấu hiệu của Nhạc gia thành, giờ phút này mang theo trên người thật không thích hợp.

Vô luận lần này có thu hoạch hay không, dù sao Nhạc Vũ không muốn cho những người khác biết được mình từng xuất hiện qua nơi này. Mặc dù tỷ lệ những người này còn sống sót thật sự là nhỏ đến đáng thương.

Giờ phút này mùi máu tươi lan tràn trên chiến trường đã hấp dẫn đại lượng yêu thú chạy tới. Mà trên bầu trời, cũng xuất hiện rất nhiều loài yêu cầm nghe mùi máu trong gió tìm đến.

Nhưng Nhạc Vũ đi lại nơi này cũng chưa xem có gì nguy hiểm. Những yêu thú kia đều có rất nhiều thức ăn để sẵn phía trước, chỉ cần Nhạc Vũ không chọc tới bọn chúng, không cùng chúng "tranh đoạt" thức ăn, cho dù là những yêu thú có tính tình hung hãn nhất, nhất thời cũng chẳng quan tâm đến hắn.

Một đường chạy ngang qua khôi lỗi cơ quan, Nhạc Vũ trực tiếp ngay miệng vết thương nơi ngực chui vào.

Đầu tiên hắn chú ý tới chính là tài liệu của loại khôi lỗi này. Hắn là dùng xương sống của yêu thú cấp bốn đỉnh phong sắp đón thiên kiếp để làm long cốt, ba đường song song, bên trong dùng một loại kim chúc màu lam không biết tên để bao quanh hoặc điền vào trong khe hở. Sau đó lấy rất nhiều gân thú kết nối toàn thân cùng các đốt ngón tay. Nếu chỉ có một khôi lỗi quả thật không thể sánh bằng Sư Ngạc Thú, nhưng khi có mười mấy gân thú buộc quấn quýt chung một chỗ, lại khiến cho khôi lỗi cơ quan đánh ra được lực lượng thỉ kém hơn Sư Ngạc

Thú một chút. Ở vùng bụng của khôi lỗi cơ quan khắp nơi đều có loại gân to như cổ tay một hài tử, điền đầy cả không gian bên trong.

Kế tiếp là các đốt ngón tay, cũng không có hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ có chút vật lý thường thức, thứ này đều có thể chế tạo ra. Toàn thân trên dưới căn bản chỉ lựa chọn chút ít xương cốt cứng rắn nhất của yêu thú cấp bốn đỉnh phong chế tạo, xê xích không nhiều với những gì ghi chép bên trong sách vở.

Vấn đề là những phù văn điêu khắc bên trong, chỉ có khoảng mười phù văn thật thưa thớt, nhưng có thể làm cho khôi lỗi được nối kết cùng nhau. Cũng tỷ như phù văn huyền ảo được khắc trên long cót, tuy Nhạc Vũ không biết nó có tác dụng gì, nhưng dựa vào sức lực mà khôi lỗi này có thể đối kháng với Sư Ngạc Thú liền có thể hiểu được khôi lỗi hoạt động nhờ vào phù văn huyền ảo kia rất nhiều.

Xương cốt cấp bốn này cho dù có cứng rắn như thế nào, dù sao chỉ có trình độ cấp bốn đỉnh phong mà thôi. Tuy có kim chúc màu lam làm vật bổ túc, xem như tăng cường thực lực. Nhưng nếu như những Cơ Quan sư kia không lựa chọn kim chúc màu lam làm long cốt của khôi lỗi, vậy đã nói rõ tính năng của kim chúc màu lam này tuyệt không mạnh mẽ.

Cho nên cho dù loại xương cốt này cứng rắn thế nào cũng tuyệt đối không thể mạnh tới mức có thể chịu đựng nổi xung lượng công kích của Sư Ngạc Thú mà bản thân lại không hề bị tổn hại.

Ngay cả những sợi gân kia cũng có khắc phù văn như long cốt. Chẳng qua họ cũng không trực tiếp dùng phương thức khắc ấn, mà lại dùng một loại tơ kim chúc cực kỳ đặc dị khảm vào bên trong, tạo thành hình dáng giống như phù lục.

Nhạc Vũ suy đoán tác dụng của nó hẳn là để khống chế những sợi gân co rút lại, chẳng qua sự thật rốt cục như thế nào thật sự còn chưa biết được.

Thoáng nhíu mày, Nhạc Vũ bò qua chỗ phương hướng những phù văn kia tập trung. Những phù văn được dùng chu sa cùng gỗ đào hỗn hợp bổ túc, hắn cảm thấy cực kỳ xa lạ, lại không hề liên hệ gì tới kinh mạch trong cơ thể con người. Nhưng phương thức cung ứng năng lượng hắn cũng xấp xỉ như Bí Phù Tiễn cùng Ngũ Hành Tụ Linh trận, chỉ cần theo từng đường viền đi tìm là được.

Lại nói, khôi lỗi cơ quan này cao bất quá hơn mười hai trượng một chút, cũng

chính là bộ dạng hơn ba mươi thước, chiều rộng chỉ đến gần năm trượng, cộng thêm hai cánh tay. Cụ thể ở ngực, bụng cũng chỉ lớn một chút, tùy tiện tìm kiếm liền có thể biết được khu vực trọng yếu kia rốt cục đang ở đâu.

Đó là trung ương của bộ ngực khôi lỗi, ước chừng giống như một gian phòng rộng nửa thước. Bên ngoài toàn bộ được dùng kim chúc chế tạo thành, chen chúc bên trong những bó gân thú thật lớn. Ngoại trừ miệng vết thương bên hông bị Sư Ngạc Thú tạo ra, nơi này chính là cửa vào bên trong khôi lỗi.

Khi Nhạc Vũ mở ra cánh cửa nhỏ tiến vào trong, trong mắt nhất thời hiện lên tia sáng bóng. Trong không gian nhỏ hẹp này, lại hoàn toàn khác hẳn với thế giới bên ngoài. Nơi này tràn đầy phù văn đỏ thẫm chi chít, hợp thành hai phù trận tương đối độc lập nhưng lại kết hợp lẫn nhau.

Ngoài ra bên trong còn có một thân thể nhân loại bị chém đứt hai chân, giờ phút này đang nằm trên ghế không nhúc nhích, thật không biết rốt cục chết sống như thế nào.

Nhưng một màn này lại bị Nhạc Vũ bỏ qua, tất cả lực chú ý của hắn đều tập trung trên những phù văn kia.

Một phù trận trong đó có một tinh thạch màu tím cỡ nắm tay làm hạch tâm, đang nằm bên cạnh chiếc ghế dựa. Phù trận còn lại dùng tinh thạch màu trắng, đáng tiếc giờ phút này đã vỡ thành mảnh nhỏ. Phù văn bên trong bị tổn thương không ít, hắn là bị một kích của Sư Ngạc Thú phá vỡ.

Ngay khi Nhạc Vũ đang đứng trước tinh thạch màu tím, đang bắt đầu nghiên cứu, "thi thể" trên chiếc ghế ngồi giật giật lên, mở mắt, sắc mặt tái nhợt nhìn qua.

- Ngươi là ai? Mau cứu ta nhanh lên!

Nam tử bị thương kia dùng ngữ khí cao cao tại thượng quát lớn, nhưng trong thanh âm lại tràn ngập vẻ suy yếu cùng vô lực, Nhạc Vũ không hề để ý đến hắn, vẫn chuyên chú trong việc nghiên cứu những phù văn cùng tinh thạch kia. Một lúc sau không khỏi bật thốt tiếng than thở thật nhỏ.

Nếu như hắn đoán không sai, tinh thạch màu tím này đặt vào trong phù trận, có tám phần dùng để điều khiển khôi lỗi cơ quan này. Mà nguyên lý khống chế,

cũng không khác mấy với Ngự Thú Thuật bí truyền của Nhạc gia, tương quan tới lực lượng của thần thức.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt. Trong lòng hắn ngoài cảm giác khó tin, cũng cảm thấy thoải mái. Nghĩ đến ước chừng chỉ có phương thức này mới có thể đối kháng với độ phản ứng của yêu thú cấp năm. Nếu dựa vào máy móc tinh thuần, như vậy với trình độ khoa học kỹ thuật của thế giới này, khôi lỗi cơ quan chỉ sợ đã sớm bị phá hủy từ lâu.

Lúc này hắn mới quay đầu lại quan sát người ngồi trên ghế, đó là một đại hán râu quai nón chừng ba mươi mấy tuổi, trên mặt đầy râu, ngay thân hình cũng cực kỳ to lớn. Chẳng qua bộ dáng hữu khí vô lực hiện tại của hắn đã làm giảm bớt khí tức hung hãn bưu mãnh. Lúc này tựa hồ hắn đã phát hiện vị thiếu niên trước mắt cũng không hề có vẻ kính sợ hắn như những người khác, ánh mắt sắc bén cũng thật tự nhiên chuyển thành khẩn cầu.

Nhạc Vũ trừng mắt nhìn, làm như không để ý vươn tay lục lọi bên dưới ghế. Chờ khi hắn rút tay ra, trong tay đã lấy ra mấy quyển sách cùng một ít bình thuốc ở ngăn kéo bên dưới ghế.

Hắn nhìn những bình thuốc kia, bên trong nhiều nhất chính là Bồi Nguyên hoàn, sau đó là Thanh Thần hoàn cùng Cường Tủy hoàn. Mặc dù cũng có không ít dược vật trân quý, nhưng đối với hắn lại không có tác dụng gì quá lớn, còn kém Dịch Nguyên đan không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng hơi thất vọng vứt mấy bình thuốc sang một bên, Nhạc Vũ cầm mấy quyển sách lên lật xem, sau đó liền cảm thấy vui mừng. Quyển thứ nhất chính là "Sơ cấp phù lục", quyển thứ hai là "Tường giải Cơ Quan Thuật phần thượng của Yên thị", quyển thứ ba là "Linh trận vỡ lòng", thứ tư là "Ngự khí ngưng thần pháp", thứ năm là "Lưỡng Hành Tam Vấn quyết". Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hai quyển sau không vượt ngoài dự liệu của hắn, hắn là cách tu luyện nội tức cùng vũ kỹ, Nhạc Vũ tạm thời không muốn để ý tới. Nhưng ba quyển trước đối với hắn mà nói đều là đồ vật cực kỳ trọng yếu. Khi hắn mở ra quyển "Phù lục sơ cấp", ở bên trong trang thứ nhất đã viết khúc dạo đầu: Hết thảy trận pháp phù văn trong thiên hạ, cũng lấy kinh mạch trong thân thể con người cùng yêu thú, sông ngòi, núi non, Hà Đồ Lạc Thư, hiện tượng thiên văn cùng tinh tượng nhị thập bát tú làm bổn nguyên.

Nhạc Vũ chợt hiểu ra, không trách được phù văn của Bí Phù Tiễn lại có tương tự như lộ tuyến vận chuyển Tật Phong Thuật trong kinh mạch của hắn. Còn có Hà Đồ Lạc Thư cùng hai mươi tám vị tinh tú, những thứ này hắn cũng biết, bởi vì hắn muốn nghiên cứu về cổ võ học, đối với những thứ này dù Nhạc Vũ chưa từng chuyên tâm nghiên cứu, nhưng trong sách vở cũng có ghi chép lại. Chẳng qua trên thế giới này vô luận là phương vị của tinh tú, hay Hà Đồ Lạc Thư bên trong Tàng Thư lâu, cũng có chút khác với kiếp trước của hắn.

Đại hán râu đen kia lúc này đã có chút lo lắng, vẻ cầu khẩn hiện rõ trên mặt.

- Tiểu tử, ngươi muốn học cái này? Ta có thể dạy ngươi! Trong sách chỉ ghi chép hình thức của phù văn, không có lão sư chỉ điểm, ngươi có muốn học cũng không học được!

Lúc đầu Nhạc Vũ cũng không quá quan tâm, đến câu sau gương mặt hắn mới có chút dao động. Hắn lấy ra ngân châm cắm vào vết thương vùng hông đại hán, có tác dụng làm co rút mạch máu để cầm máu chảy.

Thật ra cho đến giờ phút này phía dưới của đại hán đã không còn thấy chảy máu, Nhạc Vũ còn đang cảm thấy kỳ quái, người này tại sao tới hiện tại vẫn còn chưa chết.

Sau đó lại cho hắn nuốt một viên thuốc trị thương, đây cũng chính là vật cứu mạng chân chính. Mặc dù Nhạc Vũ không cho là mình đang cần người này chỉ điểm thứ gì, nhưng lưu lại tính mạng hắn, xem như một đạo bảo hiểm. Nếu ngày sau thật sự có chỗ nào khó khăn, cũng không tới mức không còn người nào để thỉnh giáo.

Thời gian kế tiếp, Nhạc Vũ lại hết sức chăm chú đọc quyển sách.

Thật ra kể từ khi hắn thành công chế tạo ra Ngũ Hành Tụ Linh trận, Nhạc Vũ đối với phù văn trận pháp đã cảm thấy vô cùng hứng thú. Nhưng cho tới nay bị khốn trong tàng thư của Nhạc gia, hắn thật sự không tìm được lối vào, cuối cùng nghiên cứu về phương diện này không còn cách nào khác liền bị ngăn trở.

Ngày hôm nay lấy được quyển sách này, không thể nghi ngờ đã mở ra cho hắn một con đường rộng thênh thang. Nếu như vận dụng thật tốt, thực lực có thể tiến lên nhiều bậc thang, thậm chí trực tiếp có được lực lượng đối kháng tiên thiên

cường giả cũng nói không chừng.

Vừa nghĩ tới chuyện tương lai, cho dù với lòng dạ của Nhạc Vũ, lúc này cũng đã kích động không thôi. Trong lúc nhất thời, hắn đã quên mất bên ngoài còn có Nhiễm Lực và Lâm Trác đang chờ đợi. Mà đợi đến khi hắn xem xong quyển thứ hai, trong mắt thoáng hiện quang mang kỳ lạ, nhìn về chút ít phù văn ở phía trước.

Mặc dù những chỗ tổn thương thoạt nhìn rất nghiêm trọng, thậm chí cả linh trận trọng yếu cũng bị phá hư. Nhưng giờ phút này ở trong mắt hắn, không phải không còn biện pháp đem ra chữa trị!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Hồn lực khắc ấn

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ lấy tay sờ lên viên tinh thạch màu tím.

Dựa theo quyển sách "Tường giải Cơ Quan Thuật", pháp trận cùng tinh thạch này đích xác là đầu mối then chốt điều khiển khôi lỗi cơ quan. Tinh thạch là vật mấu chốt cực kỳ trân quý, tên là Hồn Thạch, có thể nói chính là trụ cột cùng trọng yếu nhất của tuyệt đại đa số Cơ Quan Thuật.

Mà pháp môn khống chế nó cũng cực kỳ kỳ dị. Ở trong sách viết ra hơn ba trăm phù triện, chính là đặc biệt nhằm vào loại Hồn Thạch này. Nhưng phương pháp cũng không phải khắc ấn như bình thường mà lấy hồn thức thăm dò vào bên trong, sau đó ở bên trong xây dựng ra từng phù ấn. Hồn Thạch có tác dụng giữ lại tinh thần lực, có thể khiến cho những phù văn kia không tiêu tán.

Thông thường mà nói, phù ấn nhiều ít trực tiếp quyết định độ mạnh yếu do người thao túng tinh thần lực, cũng tương ứng đại biểu cho trình độ khống chế khôi lỗi của người thao túng. Cách nói bên trong sách chính là người có thể thao túng trên năm mươi khôi lỗi, là có thể tiến hành điều khiển khôi lỗi thật tự nhiên. Một trăm khôi lỗi trở lên, cho dù rời khỏi chính cơ quan khôi lỗi, cũng có thể ở trong một khoảng cách nhất định ảnh hưởng được hành động của nó.

Ngoài ra bên trong sách còn đặc biệt nhắc tới pháp môn rèn luyện thần thức. Nhạc Vũ lấy ra quyển Ngự Khí Ngưng Thần pháp, chính là công pháp phụ trợ như vậy, chuyên dụng cho việc rèn luyện tinh thần lực.

Trước đó Nhạc Vũ cũng thuận tay lật qua một lần, phát hiện pháp môn này cao minh hơn Ngự Thú Thuật của gia tộc hắn rất nhiều. Bên trong ghi lại những lộ tuyến vận chuyển trong kinh lạc đại não, so với phương thức rèn luyện tiêu hao cực độ của hắn không thể nghi ngờ là mạnh mẽ hơn gấp mấy lần. Mà kết luận cũng làm Nhạc Vũ không ngừng thấp thỏm.

Hắn muốn khống chế khôi lỗi, nhất định phải xóa đi dấu vết lạc ấn của người thao túng trước đó, không được lưu lại chút tinh thần ấn ký nào của chủ nhân đời

trước. Bất quá có điều kiện tiên quyết, hoặc chính chủ nhân đời trước tự mình thu hồi ấn ký, hoặc tinh thần lực của hắn mạnh mẽ hơn đối phương, cưỡng bức xóa đi lạc ấn của đối phương.

Vấn đề bây giờ chính là Nhạc Vũ cũng không hiểu rõ ràng khả năng luyện tập của mình suốt một tháng qua có thể thắng được đại hán đã từng rèn luyện Ngự Khí Ngưng Thần pháp mấy chục năm rồi hay không.

Ngay khi bàn tay chạm tới viên tinh thạch màu tím kia, Nhạc Vũ vẫn theo lệ thường tiến hành phân tích. Nhưng khiến cho hắn kinh dị chính là bên trong Hồn Thạch tựa hồ có một cỗ lực lượng ngăn cản, đừng nói là chút ít tinh thần ấn ký bên trong, dù là vật lý kết cấu của Hồn Thạch cũng không thể phân tích được.

Thoáng có chút kinh ngạc, Nhạc Vũ lại đưa thần thức của mình vào trong thăm dò, sau đó Nhạc Vũ mơ hồ cảm ứng được, hoặc nói là "nhìn" những đường chỉ nhàn nhạt sáng bóng lóng lánh đang quanh co khúc chiết sắp xếp dày đặc bên trong. Nhưng ngoài dự đoán chính là tổng số của những ấn phù này chỉ bất quá chưa tới tám mươi ấn phù mà thôi.

Bất quá nghĩ kỹ lại cũng cảm thấy thật khó trách. Nếu người ngồi trên ghế có thể làm được tới khả năng cảm ứng từ xa, vậy không cần tự mình mạo hiểm ngồi bên trong khoang lái của khôi lỗi, điều khiển khôi lỗi chiến đấu với con yêu thú cấp năm kia.

- Ngươi muốn viên Hồn Thạch cùng cơ quan khôi lỗi này?

Lúc này sắc mặt đại hán râu đen đã dễ xem hơn một chút, tinh thần có chút khôi phục lại. Khi thấy Nhạc Vũ đụng vào viên Hồn Thạch, trên mặt hắn chợt hiện lên tia hung quang, nhưng sau đó lại bật cười:

- Tiểu tử, ta xem ngươi nên bái ta làm thầy đi, theo học mấy năm trước rồi hãy nói.

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong con ngươi đại hán hiện lên ánh nhìn dị thường càng lúc càng đậm.

Bên trong quyển "Tường giải Cơ Quan Thuật" kia, phương pháp rèn luyện tinh thần lực không phải người bình thường muốn học liền có thể học được, thường thường cần bỏ ra thời gian hai tới ba năm mới hiểu biết. Thậm chí những địa giai

cường giả cũng chưa chắc tùy tiện làm được. Nhưng đối với thiếu niên trước mắt lại có vẻ vô cùng dễ dàng, chỉ làm một lần liền có thể thành công.

Nhưng điều làm hắn càng thêm kinh ngạc còn ở phía sau. Bên trong Hồn Thạch chợt sáng lên, đại hán râu đen chợt cảm thấy từng đợt công kích về phương diện tinh thần đang đánh sâu vào, nụ cười trên mặt hắn cũng từ từ cứng ngắc. Thần thức từ bên trong cơ thể của thiếu niên này, mãnh liệt tuôn tràn vào trong viên Hồn Thạch màu tím, tuy không trực tiếp nhắm vào hắn, nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được sự cường đại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, rốt cục Nhạc Vũ mở mắt lần nữa. Hắn chợt phát hiện Lâm Trác cùng Nhiễm Lực chẳng biết đã đứng bên cạnh hắn từ lúc nào, đang mang theo thần sắc lo lắng nhìn hắn chăm chú. Về phần đại hán bị thương, thần sắc càng thêm khó xem. Môi dưới của hắn bị cắn vỡ, nhưng có lẽ bởi thân thể bị thiếu máu nên không nhìn thấy máu chảy ra.

Khi Nhạc Vũ nhìn lên vết thương của cơ quan khôi lỗi trên đỉnh đầu, nhìn lên bầu trời chợt nhận ra đã đến buổi trưa. Không ngờ hắn ở bên trong khôi lỗi cũng đã hơn một canh giờ.

Nhạc Vũ cười khổ, thật ra ý định ban đầu của hắn chỉ là muốn thử nhìn xem một chút có thể xóa đi lạc ấn bên trong Hồn Thạch hay không mà thôi. Nếu như thật sự không được, chỉ đành hiếp bức tên đại hán chủ động rút lại tinh thần lực của mình.

Nhưng khi quá trình này vừa bắt đầu, hắn đã dần dần có chút không thể khống chế. Ban đầu do tinh thần lực dị chủng bên trong vồ đến như núi đổ! Ngoài ra hắn có chút không muốn buông tha. Khi hắn xóa đi lạc ấn bên trong, cũng đang học tập phương thức khắc phù văn trong đó.

Đúng như lời đại hán kia đã nói, phù triện này nếu không được lão sư dạy dỗ, chỉ bằng vào việc đọc sách mò mẫm, dù có tốn mấy ngày chưa chắc có thể ngưng kết được một phù triện có tác dụng chân chính bên trong Hồn Thạch. Những đường viền xoay quanh cùng uốn lượn của phù triện, thậm chí tinh thần lực nồng hậu bên trong quyển sách hoàn toàn không thể miêu tả được chi tiết. Trong quá trình xóa lạc ấn, Nhạc Vũ càng hiểu sâu hơn về những loại phù triện này.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi, tuy hắn thu được lợi ích thật nhiều, nhưng cũng

đã đẩy bản thân rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Từ khe hở kia, Nhạc Vũ nhìn thoáng qua bên ngoài. Hiện giờ trên chiến trường, số lượng yêu thú chẳng những không thể giảm bớt, ngược lại càng có khuynh hướng tăng thêm càng nhiều. May mắn chính là trong đó có hơn phân nửa đều đang cướp đoạt yêu lực kết tinh cùng thực vật nên ẩu đả lẫn nhau. Hiện tại còn chưa thấy có yêu thú nào chú ý tới vật cứng rắn đứng chết cứng nơi này.

Nhìn cảnh chém giết vô cùng thảm thiết chung quanh, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu. Lần này cuộc đại chiến với Sư Ngạc Thú, lực lượng chư thành phía nam đã tổn thất thảm trọng. Nhưng số lượng yêu thú yêu cầm bị giết chết còn vượt xa hơn cả nhân loại. Trong đó có ít nhất ba thành không phải chết trong trận chiến đấu, mà chết trong cuộc tranh đoạt yêu lực kết tinh.

Nhưng hiện tại nếu bọn họ muốn rời đi đúng là có chút khó khăn. Mà khi ở bên ngoài tranh đoạt đến giai đoạn nào đó, cho dù với sự cứng rắn của khôi lỗi, cũng rất khó bảo đảm được sự an toàn của bọn họ.

- Đây chính là khôi lỗi? Ta xem chẳng có chỗ nào đáng gọi là ly kỳ.

Thấy Nhạc Vũ bình yên vô sự, Nhiễm Lực đã yên lòng. Sau đó liền đem lực chú ý chuyển qua kết cấu của cơ quan khôi lỗi. Hắn vừa đi vào trong này không bao lâu, nơi này đối với hắn mà nói hết thảy đều dị thường mới lạ.

- Chính là những đường viền phù văn này, lại có chút giống Tụ Linh trận của thiếu gia, nhưng thoạt nhìn qua thì có vẻ phức tạp hơn rất nhiều.

Lâm Trác mang theo thần sắc lo lắng nhìn ra bên ngoài:

- Thiếu gia, ta xem hay nên nhanh chóng rời khỏi nơi này cho thỏa đáng, chậm trễ chỉ e là không kịp!

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, nhìn thoáng qua vết thương cùng vết máu trên thân thể hai người. Dưới tình huống như vậy mạnh mẽ xông tới, hai người còn chưa chết được đã xem như mạng lớn.

Hắn thoáng do dự, cuối cùng nuốt vào một viên Thanh Thần hoàn, lại đưa tay cầm lấy Hồn Thạch. Lúc trước việc xóa đi lạc ấn bên trong đã làm tiêu hao thời gian của hắn thật không ít.

Nhưng kế tiếp là quá trình lưu lại ấn phù thuộc về bản thân mình, theo hắn xem ra phải tương đối đơn giản hơn rất nhiều. Chỉ cần có đầy đủ tinh thần lực cường đại, biết nắm giữ phương pháp khắc ấn, chẳng qua chỉ là chuyện thật dễ dàng mà thôi.

- Mặc dù ngươi khống chế được Hồn Thạch này thì thế nào? Hồn Khống trận của khôi lỗi này mặc dù được bảo tồn hoàn hảo, nhưng Linh trận đã bị hủy toàn bộ, dù ngươi thần thông quảng đại chữa trị được nó, cũng không có linh thạch cung cấp linh lực. Hắc hắc! Hôm nay có thêm ba tiểu tử các ngươi chôn cùng với ta xem như là đáng giá…

Tinh thần của đại hán râu đen khôi phục lại một chút, hoặc đã ý thức được tình cảnh của chính mình, trong ngôn ngữ không còn vẻ khách khí cẩn thận như vừa rồi. Nhưng khi hắn nói ra được phân nửa, mũi kiếm của Lâm Trác đã gác lên cổ của hắn, trong con ngươi ngập tràn vẻ sắc lạnh. Đại hán râu đen không khỏi nhíu mày, tuy hắn không sợ hãi nhưng cũng không muốn chết như vậy, lập tức liền cười lạnh một tiếng, dứt khoát nhắm mắt không nói chuyện. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Hắn không phải hoài nghi Nhạc Vũ có thể nắm giữ Hồn Thạch trong tay hay không, vừa rồi hắn đã phát hiện, thiếu niên này vô luận là cường độ tinh thần lực và lực khống chế đều vượt xa hơn mình. Mà một người bẩm sinh có thần thức cường đại cũng là người vô cùng thông minh, ngộ tính cực mạnh. Mặc dù không cách nào hoàn toàn học xong tám mươi phù triện kia, nhưng đủ tiến hành thao tác khôi lỗi đơn giản. Chẳng qua bộ vị mấu chốt của khôi lỗi đã bị phá hư, một người chưa từng tiếp xúc Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật có thể sửa chữa được.

Nhạc Vũ mặc kệ hắn, đem những phù triện kia nhất nhất khắc ấn vào bên trong Hồn Thạch. Lại bắt đầu tìm kiếm khắp nơi bên trong khôi lỗi, hắn cũng đã thông qua năng lực phân tích chú ý tới Linh trận ở dưới chân cùng bốn vách mặc dù nhìn như một thể, thật ra không khác gì Ngũ Hành Tụ Linh trận của hắn, cũng từ một đống kim chúc tổ hợp mà thành. Độ dày chừng hai ngón tay, dán sát lên vách của căn phòng này, tùy thời đều có thể tháo dỡ xuống được.

Ước chừng người thiết kế cơ quan khôi lỗi đã từng dự đoán bên trong khoang lái có thể bị tổn thương, cho nên mới chọn cách thiết kế như thế này, để sau khi tranh đấu liền có thể có tài liệu thay thế sửa chữa.

Nếu như hắn đoán không sai, bên trong khôi lỗi nhất định còn có được hai bộ "phụ tùng thay thế" cùng "vật dụng dùng để thay đổi" mấu chốt cơ quan khôi lỗi hiện tại…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Đạt được ước muốn

Những tài liệu kết cấu của khôi lỗi đều bằng phẳng, còn những tấm vách kia lại có chút nhô ra kiểu như ba lô, thấy thế nào đều có chút không hòa hợp.

Nhưng chỉ mấy phút sau hắn liền thấy thất vọng. Hắn thật sự không hề đoán sai, chẳng qua ở nơi đó không có phụ tùng thay thế cho phù trận, chỉ có một chút gân thú dự bị, một chút linh kiện dùng cho các đốt ngón tay cùng tấm giáp dùng chữa trị cho xác ngoài mà thôi. Ngoài ra cũng có chút tài liệu cấp bốn quý trọng, đoán chừng được lấy từ những thành thị phía nam.

Ngay sau đó hắn lại đặt sự chú ý vào đầu khôi lỗi.

Nói là đầu cũng không thỏa đáng, thật ra chỉ là một khối hình vuông, chẳng qua phương vị nằm trên hai cánh tay. Tạo hình của cơ quan khôi lỗi giống như một hòm thư mọc dài hai tay hai chân. Dù sao tình hình cũng không đến nỗi khoa trương tới như vậy.

Khi Nhạc Vũ từ phòng điều khiển theo thang lầu đi vào không gian kia, nhất thời lại cảm thấy kinh dị. Bên trong không gian hẹp hòi này, ngoài những lổ hổng dùng để bắn cung, không ngờ lại đầy đủ cả đình đài lầu các! Hiện tại chẳng qua là thông qua chút cơ quan, co rút lại thật nhỏ để phòng ngừa bị tổn hại. Một khi mở ra hoàn toàn, rõ ràng chính là một đình viện nho nhỏ!

Tưởng tượng một khôi lỗi khổng lồ di chuyển về phía trước, Cơ Quan sư lại vô cùng thích ý hưởng thụ cuộc sống bên trong khôi lỗi, khóe môi Nhạc Vũ nhất thời lộ ra nụ cười. Hắn ngẫm nghĩ nếu quả thật mình có một ngày có thể rảnh rỗi đi du lịch Đông Thắng đại lục, như vậy nên chuẩn bị một vật như cơ quan khôi lỗi. Ít nhất miễn được nỗi khổ cực dọc theo đường đi, hơn nữa ở phương diện tốc độ còn nhanh hơn Long Lân mã mấy lần. Nhưng không biết khôi lỗi di chuyển tạo ra năng lực chấn động đến thế nào.

Xóa bỏ ý nghĩ kỳ lạ này trong đầu, Nhạc Vũ bắt đầu tìm kiếm. Chỉ một phút sau, hắn tìm được hai trăm tấm kim khí đồng cất bên trong một căn phòng.

Nếu như tổ hợp lại, không ngờ chính là hai bộ Hồn Khống trận và Linh trận, hoàn toàn là bản chính. Chẳng qua chỉ thiếu Hồn Thạch cùng linh thạch làm then chốt vận chuyển mà thôi.

Đem bộ phận bị hư hổng không còn trọn vẹn đưa vào trong khoang loái, chỉ một chút thời gian đã tu sửa xong Linh trận. Thậm chí lỗ hổng bị móng vuốt Sư Ngạc thú đâm thủng, cũng do Lâm Trác cùng Nhiễm Lực hợp lực chữa trị. Lấy gân thú buộc chặt với những phụ tùng kia, sau đó dùng đinh đóng dính lại cùng nhau.

Có một điều đáng tiếc chính là đây chỉ là tạm thời thay thế, không thể có được năng lực phòng ngự như trước kia. Địa phương kia vẫn là một trong những nhược điểm lớn nhất của khôi lỗi.

Đại hán râu đen kia vẫn ngồi yên nhắm mắt, cơ trí của Nhạc Vũ quả thật đã vượt ra khỏi sự dự liệu của hắn. Nhưng lúc này hắn vẫn luôn cho rằng không thể chữa trị được Linh trận của khôi lỗi.

Cho đến khi bên tai hắn vang lên tiếng kim chúc ma sát, lúc này hắn mới mở mắt.

- Ngươi đang định làm gì?

Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Nhạc Vũ không phải tới ép hỏi hắn còn có linh thạch dự bị khác hay không, mà là đi tới trước khu vực trọng yếu của Linh trận, sau đó trực tiếp dùng một thanh vũ khí cấp bảo binh cạo bỏ chút ít phù văn bên trong. Cho đến khi đem mặt ngoài của những tấm kim chúc kia cạo đi sạch sẽ, lúc này mới điêu khắc lại phù triện lần nữa. Giờ phút này nếu có mặt Nhiễm Lực cùng Lâm Trác ở đây, lập tức sẽ nhận ra phù trận quen thuộc Nhạc Vũ đã dùng. Mà giờ khắc này đại hán kia nhìn hồi lâu mới nhìn ra kỳ hoặc bên trong.

- Ngũ Hành Tụ Linh? Hắc hắc! Không nghĩ tới ngươi có thể biết được loại phù trận này. Cũng có được mấy phần tinh diệu. Thật khó trách biết sử dụng thần thức tụ Tụ Tán Sinh thuật! Xem ngươi sử dụng loại binh khí bất phàm, hai người hầu tuy còn trẻ nhưng tu vi không kém, xem như là nhất đẳng thiên tài tại Bắc Mã Nguyên này rồi, có phải chính là đệ tử của một Trận Phù sư hay không? Là Hi Hoàng Phù Sư hội, hay là người của hội đường tông môn phía nam, hoặc là môn hạ của một vị tán tu nào?

Nhạc Vũ mỉm cười, nghĩ thầm thì ra những tổ chức tương tự như Hi Hoàng Phù Sư hội không chỉ có một, chẳng qua người này không đề cập tới phía bắc, lại chỉ nói về phía nam. Vậy có phải có ý nghĩa, Hi Hoàng Phù Sư chính là tổ chức Trận Phù sư nổi tiếng nhất Bắc Mã Nguyên hay là cả Bắc Hoang?

Còn có tán tu, theo ý tứ của mặt chữ có thể hiểu được, là người tu hành đơn độc. Mà Nhạc Vũ biết chắc loại từ này, bình thường đều có liên hệ tới những từ ngữ như tu chân hay là tiên nhân gì đó.

Thấy Nhạc Vũ không đáp, thần sắc trong mắt đại hán kia càng thêm âm hàn. Võ lực của hắn đúng là không kém, thậm chí không thua những võ sư đỉnh cấp, mà giờ khắc này hai chân đều gãy, thân thể cực kỳ suy yếu. Nhạc Vũ dùng ngân châm đâm vào trong cơ thể hắn, tuy có hiệu dụng giảm đau cầm máu, nhưng không biết tại sao lại đồng thời khiến cho hắn không cách nào nhúc nhích.

Nếu không phải như thế, lấy thái độ của thiếu niên này đối với hắn, đổi lại thường ngày hắn đã sớm chặt đầu đối phương từ lâu. Chẳng qua lòng dạ hắn sâu đậm, cho dù trong lòng có sát ý, giờ phút này cũng tuyệt không bộc lộ trên nét mặt. Lúc này chẳng qua chỉ nhẹ giọng hừ lạnh một tiếng, lẳng lặng nhìn Nhạc Vũ tiếp tục vẽ phù trận.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nỗi nghi ngờ trong mắt hắn càng ngày càng dày đặc. Hình thức của Ngũ Hành Tụ Linh trận này, trước kia hắn chưa từng được nhìn thấy qua bao giờ. Ngoài ra Ngũ Hành Tụ Linh trận này nếu nói chân chính hắn còn cao cấp hơn rất nhiều pháp trận bên trong Linh trận sơ cấp.

Phải tìm được năm viên linh thạch phân chia rõ thuộc tính ngũ hành, giá tiền cao, tuy giá cả không đến mức thái quá, nhưng người bình thường muốn thu thập cực kỳ khó khăn.

Nếu thiếu niên này là đệ tử của một vị Trận Phù sư thì cũng thôi, chẳng lẽ không hiểu được đạo lý này. Nhưng nếu như hắn không phải, lại không biết nên làm gì hay sao?

Khi Nhạc Vũ khắc xong trận phù, tiếp theo lại lấy ra năm viên yêu lực kết tinh thuộc tính khác nhau, an trí vào năm phương của phù trận, sau đó khi linh lực của Ngũ Hành Tụ Linh trận bắt đầu chậm rãi khởi động, hai mắt của đại hán kia liền trợn tròn, khuôn mặt tràn đầy vẻ khó tin.

- Điều này sao có thể? Chuyện khắc ấn phù triện, làm sao có chuyện chỉ làm một lần liền thành công? Còn có những yêu lực kết tinh cấp bốn này? Rốt cục ngươi lấy được từ nơi nào?

Trong miệng hắn liên tục lẩm bẩm khó thể tin nổi, trong lòng càng cảm thấy quỷ dị. Chẳng lẽ vị thiếu niên trước mắt chính là đệ tử của một vị cao nhân nào đó? Nhưng nếu thật sự là như thế, vì sao đối phương có thể xem trọng những thứ đồ chơi không đáng giá của hắn?

Chân mày Nhạc Vũ thoáng nhướng lên, vừa bắt đầu hắn vốn cực kỳ bất mãn đối với cách nói chuyện của người kia. Ngoài ra tin tức đối phương tiết lộ trong lời nói cũng làm cho hắn cảm thấy vô cùng hứng thú. Chẳng qua trước mắt hắn còn chưa có tâm tư đi để ý tới mà thôi.

Hai mắt ngó chằm chằm biến hóa bên trong phù trận, cho dù chỉ là chút dị động cũng làm hắn vô cùng khẩn trương.

Khi nhìn thấy linh lực tụ tập bên trong Tụ Linh trận, bị Linh trận rút đi, sau đó chút ít phù triện bên trong phòng lộ ra vẻ sáng bóng đủ màu sắc, Nhạc Vũ mới thở phào một hơi.

Bên trong quyển "Tường giải Cơ Quan thuật" có đề cập tới, Ngũ Hành Tụ Linh trận có thể thay thế linh thạch có linh lực ngũ hành. Hơn nữa vô luận là sử dụng số lượng linh lực hay là thâu xuất, cũng vượt xa linh thạch ngũ hành. Nhưng vô luận là bên trong quyển sách tường giải này, hoặc là quyển Linh trận vỡ lòng, cũng không nghe nói về pháp trận kia.

Đến khi hắn tự mình nghiên cứu ra, tuy là sau khi tìm hiểu thêm vài quyển sách, thoáng cải tiến những sơ hở bên trong, tăng thêm chút phù văn thu cùng xuất linh lực, rốt cục có thể áp dụng được hay không hắn cũng không nắm chắc được bao nhiêu. Cũng may kết quả hôm nay xem như không tệ, yêu lực kết tinh bị tiêu hao cũng ít hơn trong sự tưởng tượng của hắn.

Kế tiếp lại đưa tay chạm tới viên Hồn Thạch, khi hắn dựa theo phương pháp ghi chép bên trong quyển "tường giải", bắt đầu thúc giục những phù triện bên trong Hồn Thạch, sau đó chợt cảm thấy thế giới hiện ra trong đầu rất khác với thế giới bên ngoài. Phảng phất như hiện tại hắn đã biến thành cơ quan khôi lỗi, hắn có thể cảm giác được thật rõ ràng tất cả trạng huống của ngoại giới. Mà kết cấu cùng những nơi tổn thương của cơ quan khôi lỗi đều nhất nhất hiện ra trong đầu

hắn.

Cũng không phải trực tiếp dùng mắt "nhìn" đến, mà dưới sự trợ giúp của Hồn Khống trận, dùng thần trí của mình đi quan sát thế giới. Cảm giác kỳ diệu thật sự không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả. Cứ như hắn cảm nhận được mỗi một diễn biến của từng nhánh cây ngọn cỏ chung quanh mình.

- Đáng tiếc vượt ra ngoài năm trăm thước thì cảm giác liền trở nên mơ hồ như vậy. Đến ngoài mười hai dặm căn bản không cách nào cảm giác. Chẳng qua thật không biết nếu rời khỏi Hồn Thạch còn có Hồn Khống pháp trận trợ lực, có thể đạt được khoảng cách bao nhiêu?

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy thật tiếc nuối, tuy hắn mượn lực lượng của pháp trận mới có thể dùng thần trí của mình quan sát thế giới này. Nhưng cảm giác như vậy chỉ cần ghi nhớ cũng có thể bắt chước theo. Chẳng qua chính hắn cũng biết, tinh thần lực hiện tại của mình có hạn. Nếu không phải như thế, phương pháp dò xét bằng thần thức này so với hệ thống trí năng phụ trợ sử dụng tốt hơn rất nhiều.

Thoáng thích ứng lại giác quan đặc thù, Nhạc Vũ bắt đầu thử thăm dò dùng Hồn Thạch khống chế việc chuyển động của khôi lỗi. Hắn thử dò xét giơ lên tay trái của mình, sau đó cảm giác dưới chân mình đang di chuyển. Kết quả làm cho hắn vui mừng nhướng cao mày.

- Hắc hắc! Đúng là có thể động!

Vào lúc này Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng đã nhận ra động tĩnh, trước sau cùng tiến vào trong khoang lái. Nhiễm Lực đầy mặt vui mừng kêu to hoan nghênh.

Nhạc Vũ cũng nặng nề gật đầu, nhìn hình dạng như vậy xem như đã thành công. Hắn tiện tay nắm cổ áo của đại hán trên ghế nhấc hắn lên, ném cho Lâm Trác đứng bên cạnh. Sau đó không hề để ý tới chút ít vết máu dính trên ghế, ngồi lên trên.

Đầu tiên thử linh hoạt chút bộ dáng đi đứng. Đợi tới khi cảm giác đã có thể điều khiển được tự nhiên, Nhạc Vũ thử từ mặt đất đứng lên. Mà giờ khắc này những yêu thú đang tranh giành thực vật chung quanh đều ngưng hắn động tác, cảnh giác nhìn sang bên này.

Ngay khi Linh trận khởi động lại lần nữa, bọn chúng đã cảm thấy nguy hiểm. Mà giờ khắc này khi con quái vật trong mắt chúng vừa đứng lên, bọn chúng liền có cảm giác chẳng khác gì một đầu yêu thú cấp năm trỗi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Khôi sư Tần Việt

Vận chuyển thành thục, bước đầu tiên Nhạc Vũ điều khiển khôi lỗi đi ra ngoài trăm thước! Sau đó cầm lấy trọng kiếm, lại lần nữa hoạt động toàn thân trên dưới, lập tức giống như hổ lạc vào đàn dê, xông vào trong đàn yêu thú trước mắt.

Trong số những con yêu thú này, cho dù đã đến cấp bốn đỉnh phong sắp độ kiếp, nhưng dùng cơ quan khôi lỗi cũng có thể tùy tiện đánh bay, lực chiến đấu hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Cho dù lần này nơi vùng ngực bị hao tổn, cánh tay trái gãy lìa, nhưng bầy yêu thú thật sự không thể chống lại. Xông qua đoạn đường này, Nhạc Vũ điều khiển khôi lỗi càn quét qua, một khi bị đụng vào, chí ít là bị thương nặng thậm chí là bỏ mình.

Nhạc Vũ cũng không có thâm cừu đại hận gì với đám yêu thú, chỉ đơn thuần là vì tranh đoạt đồ vật mà thôi. Ngoại trừ hiện tại hắn đang có nhu cầu cấp bách thu thập yêu lực kết tinh, bên trong thi thể những yêu thú kia cũng có không ít tài liệu vô cùng trân quý.

Đợi đến khi hắn đem toàn bộ không gian bên trong khôi lỗi chất đầy tài liệu thì đã gần đến khi trời tối. Giờ phút này đám yêu thú vẫn không có vẻ giảm bớt, Nhạc Vũ tự điều khiển khôi lỗi, cũng đã cảm thấy có vài phần mệt mỏi. Cộng thêm trước đó điên cuồng cướp đoạt, đã khiến cho công phẫn, những yêu thú cấp bốn đã bắt đầu có ý liên thủ. Tuy Nhạc Vũ vẫn còn có chút không cam lòng, nhưng đành phải thối lui khỏi trận tranh đoạt lần này.

Thật ra vào lúc này, bước chân của khôi lỗi đã vô cùng nặng nề, cơ hồ đã đạt tới cực hạn trọng tải. Ngay khi đình đài lầu các nho nhỏ bên trong được mở ra, những tài liệu quý trọng cơ hồ chiếm phần lớn diện tích bên trong đình viện. Đây là kết quả Nhạc Vũ chỉ thu thập những tài liệu trân quý nhất của đám yêu thú kia, nếu không phải như thế, chỉ sợ tòa đình viện này còn không chứa hết nổi.

Nhìn đống tài liệu chồng chất như ngọn núi, đại hán kia cũng giật mình đến ngây ngốc. Hắn nghĩ thầm trong suốt một năm nay, hắn liều chết liều sống cho những thành trì phía nam, thậm chí thiếu chút nữa mất cả tính mạng, nhưng thu hoạch

được hồi báo sợ rằng còn chưa bằng một phần ba giá trị của những tài liệu này. Ánh mắt Nhạc Vũ cực kỳ sắc bén, ra tay tinh chuẩn. Thường thường chỉ chọn lựa phần giá trị nhất bên trong thi thể các yêu thú, thậm chí thấy có thứ tốt gì, ngay cả yêu thú còn sống cũng bị hắn đánh chết cướp lấy.

Tỷ như hai chiếc sừng Song Lân thú, bị Nhạc Vũ cứng rắn xé đứt xuống từ trên đầu một con Song Lân thú. Nếu như có được người có tay nghề giỏi, có thể trở thành bảo khố binh. Tỷ như mười mấy giáp tấm trước ngực Ngự Giáp Sơn thú cấp bốn, độ cứng rắn còn hơn cả một số yêu thú cấp năm, đây đều là đồ vật ngày thường không cách nào thu thập được từ trên chiến trường.

Nhưng đại hán kia vẫn liên tục cười lạnh. Tên tiểu tử kia cho là có thể khởi động được khôi lỗi, tiêu hao yêu lực kết tinh thì có được lợi ích. Tuy rằng ngũ hành linh thạch thật khó thu thập, nhưng không phải không mua được. Những yêu lực kết tinh đơn thuộc tính lại chân chính thưa thớt, những loại tài liệu này làm sao có thể so sánh được? Sự tiêu hao khi khởi động cơ quan khôi lỗi còn cao hơn việc thu hoạch số tài liệu này rất nhiều.

Lại nói tiếp, cũng không biết có phải người này luôn làm bậy như thế hay không. Nếu đợi đến khi những yêu thú này độ kiếp, tu thành nội đan hãy lấy ra, như vậy giá trị bên ngoài tùy tiện là có thể mua được mười mấy cơ quan khôi lỗi, hơn nữa còn dùng tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại cảm thấy bất đắc dĩ, nếu không phải hắn cần dưỡng thương, hắn sẽ vui vẻ khi nhìn thấy những tài liệu đầy mùi máu tươi này. Chẳng qua sau khi Nhạc Vũ chiếm cứ khôi lỗi, lại chiếm lấy những phòng ốc bên trong đình viện. Còn người trọng thương như hắn, lại chỉ có thể ở lại bên trong tiểu đình. Cũng may bốn bề đình viện này được sắp đặt phương tiện để thông hơi, nếu không hắn thật hoài nghi bản thân mình có thể chịu nổi mùi máu tươi nồng nặc như vậy mà đi đời nhà ma hay không.

Đúng lúc này hắn nhìn thấy tên tiểu tử kia đang cầm một bình thuốc trong tay đi tới chỗ hắn.

- Đại thúc, ngươi tên là gì?

Nhạc Vũ đi thẳng tới bên trong tiểu đình ngồi xuống, sau đó hỏi, vừa liên tiếp dùng ngân châm đâm vào bên trong tĩnh mạch cổ tay đại hán.

Ngân châm đã được dùng lửa trừ độc, bên trong còn ngâm nước muối sinh lý. Bản thân hắn cũng mang theo một ít thuốc trị thương, nhưng lúc này không có tác dụng bằng một bình nước muối.

Nói thật, hắn đối với hán tử kia cũng có chút thưởng thức, hai chân đều bị gãy, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ không để cho mình hôn mê. Rõ ràng vô cùng đau đớn, nhưng chỉ cau chặt mày không rên một tiếng. Lực ý chí đến như vậy, tuyệt đối không kém hơn bất cứ người nào. Dĩ nhiên cũng có chút quan hệ tới thể chất cường hãn của võ sư cao cấp của thế giới này.

- Mỗ là Phượng Sơn Tần Việt! Sư thừa không cần nhắc tới, chỉ là một đồ đệ thứ mười bốn kém cỏi của Quý Sư Môn! Không biết ân công tên họ là gì?

Vừa nói Tần Việt vừa nhìn chằm chằm vào mắt Nhạc Vũ. Nếu Nhạc Vũ thật sự là một tán tu gần cạnh Bắc Mã Nguyên, hoặc là đồ đệ của Trận Phù sư, như vậy phải nghe qua danh hiệu uy chấn mấy vạn dặm của Quý Sư Môn. Nói vậy cũng có thể làm đối phương thoáng cố kỵ, nhưng làm cho hắn kinh dị lẫn thất vọng chính là Nhạc Vũ lại không hề có chút phản ứng.

- Ân công thì không dám nhận, ta tên là Nhạc Vũ, đến từ Nhạc gia thành! Ngươi gọi ta là a Vũ thì được rồi.

Nhạc Vũ nở nụ cười đầy vẻ ngây thơ, lại bắt đầu xử lý vết thương trên chân đại hán, trong lòng đang đè nén nội tâm nhảy mạnh như sóng cuộn ba đào.

Đồ đệ thứ mười bốn, như vậy nói cách khác ở tại Quý Sư Môn, ít nhất còn có mười ba vị Cơ Quan sư có được thực lực như người này. Mà Cáo thành Si Quý Sư, chỉ sợ chính là người viết ra "Tường giải Cơ Quan thuật" kia rồi.

Tần Việt nghe vậy thoáng mở to mắt, hắn tự nhiên có nghe về Nhạc gia thành. Nhưng vấn đề là trước đây hắn chưa từng được nghe nói qua, ở tòa thành này từng xuất hiện một nhân tài tuyệt thế như tiểu tử trước mắt. Sợ rằng lai lịch kia hơn phân nửa chỉ là bịa chuyện.

Nhưng ở trong lòng Tần Việt lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Khách quan mà nói, hắn tình nguyện cho rằng đối phương chỉ nói dối. Một mặt nói rõ thiếu niên này không phải không cố kỵ đối với lai lịch của mình. Một mặt cho thấy đối phương không có ý định giết người diệt khẩu.

Kế tiếp vừa chữa thương hai người vừa trò chuyện, trong ngôn ngữ không ngừng mang theo vẻ dò xét. Tần Việt dĩ nhiên vô cùng đanh đá chua ngoa, nhưng ở kiếp trước Nhạc Vũ cũng từng là tên giảo hoạt trà trộn trong giới lính đánh thuê, lực lượng tranh đấu ngang nhau.

Đợi đến khi băng bó xong, Nhạc Vũ lại đem quyển phù triện sơ cấp cùng "Tường giải Cơ Quan thuật" với quyển sách về Linh trận đặt lên bàn, chợt cười nhẹ nói:

- Bên trong những sách này có rất nhiều thứ làm Nhạc Vũ thấy khó hiểu! Khi trước nghe Việt thúc nói là có thể dạy cho ta. Không biết hôm nay còn giữ lời không?

Chân mày Tần Việt thoáng giật lên, quét mắt nhìn mấy quyển sách trên bàn:

- Ta nói chuyện tự nhiên là giữ lời! Huống chi là do ân công sở cầu, nguyên không nên khước từ. Chỉ là sở học của ta đều là bí truyền sư môn, thật sự không thể truyền thụ cho người ngoài. Nếu như Nhạc lão đệ thật sự muốn học, ta có thể tiến cử ngươi bái nhập vào sư môn. Có thể có được một thiếu niên anh kiệt như ngươi làm đệ tử, sư phụ ta tất nhiên sẽ vui mừng vô cùng! Lại nói thật ra lấy thiên tư cùng ngộ tính của Nhạc lão đệ, mặc dù không ai chỉ điểm, cũng có thể từ ba đến năm năm thông hiểu toàn bộ mấy quyển sách này thôi. Sao cần phải đi hỏi ta?

Những lời này tuy nói như vậy, nhưng Tần Việt cũng là nói ra lời chân tâm thật ý. Có thể đem gần tám mươi phù triện khắc bên trong Hồn Thạch hoàn toàn học xong, cũng đã làm cho hắn vô cùng rung động. Cử động sau đó của Nhạc Vũ lại càng làm cho hắn vô cùng kinh ngạc. Ngoại trừ việc khắc Ngũ Hành Tụ Linh trận chỉ một lần liền thành công, không ngờ Nhạc Vũ có thể dựa theo "Tường giải Cơ Quan thuật" gia nhập thêm vào bên trong Hồn Thạch mười mấy phù triện thật đơn giản. Khiến cho tổng số phù triện vượt quá con số chín mươi, mặc dù còn chưa đủ để duy trì việc chỉ huy chiến đấu ở khoảng cách xa, nhưng có thể giống như bây giờ, sau khi rời khỏi Hồn Thạch vẫn còn có thể tiếp tục điều khiển khôi lỗi đi tới.

- Thời gian ba năm sao? Có chút quá dài rồi, ta chờ không được.

Nhạc Vũ lắc đầu, nụ cười trên mặt càng thịnh, sau đó nhìn quanh bốn phía. Tuy hắn tận lực lựa chọn con đường bằng phẳng một chút để đi tới, nhưng Đông

Thắng đại lục còn rất nhiều hoang sơn dã lĩnh. Mà nơi này lại bốn bề vắng lặng, vô luận là giết người diệt khẩu hay hủy thi diệt tích cũng chính là một địa phương tuyệt hảo.

- Đại thúc, ngươi chẳng lẽ thật sự cho là ta không dám giết ngươi? Nói vậy ngài cũng đã nhìn ra được, ta có sở trường về y thuật. Nhưng bản lãnh làm cho người ta làm sao mở miệng, ta cũng có chút tâm đắc, nếu phối hợp với y thuật, thật vô cùng hoàn hảo! Thật ra ngài cũng đã nói rồi, vật này chỉ cần trong ba năm ta có thể học xong, đại thúc nghĩ đem chuyện này làm lợi thế, có cảm thấy buồn cười?

Nhìn vẻ mặt của vị thiếu gia trước mắt, Tần Việt chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo bừng lên trong lòng của mình. Vốn sau khi được xử lý vết thương, thân thể vừa có chút dễ chịu, nhất thời lại khôi phục rét lạnh như trước đó. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Hắn không phải lo lắng bị tra tấn bức cung, nhưng hắn chân chính để ý chính là vẻ mặt hời hợt của Nhạc Vũ khi nói ra những lời đó cùng với thái độ hồn nhiên không hề xem tính mạng của người khác là chuyện gì lớn lao.

Hơn nữa quả thật đúng như lời đối phương đã nói, muốn dùng cách này uy hiếp đối phương mà làm đối phương trở mặt, đúng là không cần thiết. Xem cách làm việc của thiếu niên này, Tần Việt thực sự rất tin đối phương là người tuyệt đối có thể nói được thì làm được. Vừa làm cho hắn phải nhận hết khổ sở, vừa làm hắn muốn chết không được muốn sống không xong.

Không khí bên trong tiểu đình đột nhiên dần dần ngưng trọng. Đúng lúc này phía dưới hai người lại đung đưa kịch liệt, sau đó cơ quan khôi lỗi đột nhiên ngừng lại, cũng may Nhạc Vũ phản ứng bén nhạy, kịp thời điều khiển khôi lỗi ngồi xổm xuống, sau đó cánh tay phải chống đỡ về phía trước mới không bị té xuống.

Nhạc Vũ dùng thần niệm liên hệ với Hồn Thạch, tiến vào trạng thái dò xét, bắt đầu lặng yên tra xét toàn thân khôi lỗi, đến cuối cùng khẽ cau mày. Chẳng qua hắn mới rời khỏi Hồn Thạch không bao lâu, nhưng gân thú nơi chân trái cơ quan tượng gỗ lại còn có vùng thắt lưng lại phát hiện tình huống bị gãy lìa mảng lớn.

Mà lúc này Tần Việt lại cười lạnh một tiếng:

- Ngũ Hành Tụ Linh trận của ngươi xuất ra lực lượng thật sự quá lớn, những gân thú kia căn bản không cách nào thừa nhận. Sau khi chiến đấu suốt mấy giờ lại

dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi một canh giờ, ở giữa chưa từng nghỉ ngơi qua, thật nghĩ là khôi lỗi thì không biết mệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thăng cấp cải tạo

Lại thêm một lần sửa chữa những gân thú gãy lìa của khôi lỗi, sau khi kiểm tra toàn bộ, may mắn bên trong khôi lỗi có đầy đủ tài liệu, ngoại trừ chút ít gân thú do Tần Việt tự chuẩn bị, ở trên chiến trường lúc ban ngày, Nhạc Vũ đã tranh đoạt được vô số gân thú, cũng có cả tài liệu gân thú thượng đẳng nhất. Nhạc Vũ cùng Lâm Trác và Nhiễm Lực hợp lực sửa chữa, tổng cộng cũng không hao tốn bao nhiêu thời gian.

Mà trong đoạn thời gian này, vẻ mặt Nhạc Vũ luôn luôn buồn bực. Tuy Hồn Thạch dùng thật tốt, đáng tiếc ở phương diện sâu hơn còn không bằng năng lực phân tích của hắn, trước khi hắn rời khỏi phòng điều khiển, cũng không hề cảm giác được có điều gì thất thường.

Kế tiếp hắn lại gặp Tần Việt hỏi thăm những nơi khó hiểu không giải thích được, rốt cục cũng không hổ là đệ tử thân truyền của vị Quý Sư kia, đối với phù triện cùng pháp trận, Tần Việt chỉ biết một chút đơn giản bên ngoài, có chút phương diện còn không bằng Nhạc Vũ. Nhưng ở phương diện Cơ Quan thuật, người này lại cực kỳ tinh thông. Đặc biệt hơn ba trăm phù triện dùng bên trong Hồn Thạch. Nếu không có người này chỉ điểm cặn kẽ, Nhạc Vũ tự hỏi chỉ sợ mình cần phải tốn hao thời gian rất dài mới có thể nghiên cứu ra được. Nếu đổi lại là người khác, cho dù nhận được quyển sách này, cả cuộc đời chưa hắn có thể thông hiểu.

Nhưng khi trời sắp hừng sáng, sắc mặt Tần Việt càng ngày càng trắng xanh. Không chỉ vì sợ hãi với năng lực lĩnh ngộ của tên tiểu tử này, hơn nữa còn bởi vì nguyên nhân tinh lực tiêu hao quá độ.

Bây giờ hắn càng lúc càng cho rằng tên tiểu tử trước mắt tuyệt đối là một nhân vật lòng dạ độc ác, cũng đúng như đối phương nói, y đạo cao minh. Suốt cả một đêm, hắn đã muốn gục xuống ngủ thiếp mấy lần, nhưng đều bị Nhạc Vũ dùng dược vật cùng phương pháp châm viêm kích thích làm hắn trọng chấn tinh thần. Rõ ràng cực kỳ mỏi mệt suy yếu, nhưng thần trí lại vô cùng thanh tỉnh.

Tuy biết rõ tên tiểu tử cố ý ép buộc hắn phải tiêu hao tinh lực, Tần Việt cũng

không dám thốt ra nửa câu oán hận. Nụ cười luôn giắt trên khóe miệng Nhạc Vũ làm cho nội tâm hắn rét lạnh không thôi.

Vẫn đợi đến khi trời sáng, cuối cùng Nhạc Vũ mới bỏ qua cho Tần Việt, để cho hắn được ngủ. Mà giờ khắc này Lâm Trác cùng Nhiễm Lực sau khi được nghỉ ngơi một đêm, cũng từ hai phòng nhỏ bên cạnh đình viện đi ra.

- Phương hướng này hình như có chút không đúng!

Nhiễm Lực duỗi lưng, khi hắn ngửa đầu nhìn trời, trong nháy mắt sắc mặt trở nên dị thường cổ quái:

- Thiếu gia, ngài không có ý định đi trở về?

- Tạm thời chưa có dự định trở về. Ta muốn ở bên ngoài thêm một thời gian nữa.

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng trọng lắc đầu, sau đó đem tầm mắt nhìn về phương hướng một ngày trước:

- Tóm lại đi tới chỗ địa phương chúng ta giấu đồ trước, đem những tài liệu kia lấy ra rồi hãy nói!

Cũng không phải hắn không muốn trở về, song kể từ khi biết được sư đồ Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo sắp đến Nhạc gia thành, trong lòng hắn liền có cảm giác giông bão sắp đến, mơ hồ có chút bất an.

Mà vị tộc trưởng Nhạc Duẫn Kiệt thì suy đoán Tiên Vu Bình đi về phía đông, có liên quan tới Sư Ngạc thú nơi hướng nam, hơn nữa là cố ý đi mời người của Hi Hoàng Phù Sư hội xuất thủ, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng thật sự khó thể an tâm.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ, cái gì là tông tộc phù sư, cũng chỉ là lực lượng bên ngoài.

Chỉ có thực lực do chính mình nắm giữ mới thật sự đáng tin tưởng nhất.

Mà hôm nay cơ quan khôi lỗi này chính là một cơ hội, nếu có thể đối kháng được linh thú ngũ giai kiếp kỳ, như vậy cũng có sức đánh với tiên thiên một trận. Chẳng qua hiện tại nó còn chưa đủ mạnh mà thôi!

Khi chưa cải tạo cơ quan khôi lỗi này đạt tới trạng huống ban đầu, hắn tuyệt đối không thể yên tâm trở về Nhạc gia thành.

Về phần gia đình, tuy có chút e ngại làm Nhạc Trương thị lo lắng, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ có thể để Sở Tam mang tin bình an báo về nhà trước.

Tần Việt vẫn ngất mê thật lâu mới mơ màng tỉnh lại. Lúc này bầu trời đang trong đêm, cũng không biết rốt cục mình đã ngủ được bao lâu. Đầu tiên hắn nhìn xuống thân thể của mình một chút, sau đó kinh ngạc nhìn đôi chân bị gãy, thế nhưng đã ổn định vết thương, càng làm cho người bất ngờ chính là vết thương còn đang bắt đầu khép lại! Mà hắn bây giờ đã cảm nhận được đôi chân có một chút tri giác.

Hít sâu một hơi, Tần Việt trợn tròn mắt khó tin nổi. Mà cho đến lúc này hắn mới phát hiện thân thể mình tinh lực mênh mông, không hề có vẻ quá độ tiêu hao mà trở nên uể oải như trước đó.

Trong nội tâm đánh giá y thuật của Nhạc Vũ càng tăng cao thêm một bậc, Tần Việt dời tầm mắt của mình, sau đó chợt nhìn thấy cách mình khoảng hai mươi trượng, cơ quan khôi lỗi vốn thuộc về bản thân, đã bị hủy gần như nát nhừ, ngay cả mấy xương sống trọng yếu cũng bị rút ra. Điều này không khỏi làm hắn thật ngạc nhiên.

Nhưng chỉ thoáng qua, ánh mắt của hắn lại bị đống tài liệu bên cạnh cơ quan khôi lỗi hấp dẫn.

- Không ngờ là da của Địa Ngục Hỏa Ngưu, giáp xác của Ngân Bối Giải, ngay cả giáp xác của Mãnh Giáp Kiếm Chu ngũ giai cũng có!

Tần Việt tự nhiên biết rõ, nhữn giáp xác kia còn chưa thực sự đạt tới cấp năm. Thông thường mà nói, khi yêu thú độ kiếp, thân thể xương cốt cũng sẽ trải qua một lần lột xác. Nhưng sau khi yêu thú cấp bốn độ kiếp, thân thể tố chất muốn chân chính đạt tới trình độ cấp năm còn phải trải qua một thời gian ngắn tích lũy mới có thể thành công. Mà giáp xác của Mãnh Giáp Kiếm Chu rõ ràng là bị lột ra sau khi độ kiếp được một lúc, mặc dù vậy giáp xác kia cũng đã xem là hàng cực phẩm. Nếu có thể dùng làm lớp lót xác ngoài cho cơ quan khôi lỗi, lại thêm một chút lân giáp cấp bốn, như vậy cho dù chính Sư Ngạc thú cũng không còn dễ dàng phá hư.

Kế tiếp mỗi khi hắn nhận ra một loại tài liệu, cũng cảm giác vô cùng kinh ngạc, đến cuối cùng hầu như hoàn toàn chết lặng. Những đồ vật này, lại không có vật nào không đạt tới trình độ gần như cấp năm chân chính.

Cho đến cuối cùng, khi thấy bên cạnh Nhiễm Lực cùng Lâm Trác là ba khối xương cốt còn đang gia công tu bổ, tâm tình hắn vốn đang từ từ bình phục, cũng thêm một lần mãnh liệt co rút lại.

Nhìn vào vẻ ngoài sáng loáng trơn bóng, không ngờ chính là xương cột sống cấp năm chân chính!

Thiếu niên kia rốt cục là người nào? Có thể có được những tài liệu này, dù là những người như hắn khi nhìn vào cũng biết được đây là những tài liệu cực kỳ trân quý?

- Khóc rồi sao?

Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ. Tần Việt quay đầu liền nhìn thấy Nhạc Vũ đang cười cười nhìn qua chỗ hắn. Vào lúc này chính hắn lại cảm thấy vị thiếu niên này lại có biến hóa, chỉ cảm thấy đối phương thật sự cao thâm khó lường. Không chỉ thân phận biến thành mê đề, ngay cả tính tình cũng trở nên khó dò.

Nếu nói hắn không chừa bất cứ thủ đoạn nào, nhưng hắn lại cứu sống mình, thậm chí còn chủ động nối lại xương cốt hai chân cho mình. Nhưng nếu như nói hắn là người lương thiện, nhưng thật lầm to, hắn làm mỗi chuyện đều thật chu đáo lẫn độc ác.

- Bây giờ cảm giác thân thể như thế nào?

Thấy Tần Việt ngu ngơ gật gật đầu, khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, sau đó ánh mắt quét về phía đôi chân đã được nối liền của đối phương:

- Đáng tiếc! Tuy chân của ngươi đã được nối lại, nhưng mạch máu kinh mạch nhất định sẽ bị héo rút. Nếu ngươi chủ tu chính là Thủ Tam Âm hoặc Thủ Tam Dương công pháp thì còn hoàn hảo, nhưng nếu là Túc Tam Âm hoặc Túc Tam Dương, đời này chỉ sợ rằng ngươi không cần mơ mộng bước lên đỉnh tiên thiên. Trừ phi có tiên thiên cường giả tu tập hai loại công pháp thuộc tính thủy mộc,

mỗi ngày có thể giúp ngươi tẩy mạch, lại có thêm dược vật phụ trợ, còn có cơ hội khôi phục lại như ngày trước.

- Tiên thiên?

Tần Việt chợt bật cười:

- Tại hạ thật ra đã sớm chặt đứt mộng tưởng tiên thiên! Nếu không thể tìm được hai viên Dịch Nguyên đan để trúc cơ, chỉ sợ cả đời này của ta chỉ đạt tới trình độ địa giai đỉnh phong mà thôi. Dù sao ta cũng là Cơ Quan sư, dù đôi chân có gãy hay không, cũng không có liên quan gì lớn.

Nghe được Tần Việt nhắc tới Dịch Nguyên đan, chân mày Nhạc Vũ chợt cau lại. Dù là hai người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đang bận rộn làm việc phía trước cũng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt thật cổ quái.

Theo cách nói của người này, Dịch Nguyên đan là một loại đồ vật cực kỳ hi hữu. Nhưng loại đan dược này, từ hơn một tháng trước bọn họ đã được uống vào với sự giúp đỡ của Nhạc Vũ.

- Dịch Nguyên đan? Rất khó chuẩn bị sao?

Nhạc Vũ vẫn tỏ vẻ thật hiếu kỳ, nhưng trên mặt lại không có chút tỏ vẻ.

- Cả Bắc Mã Nguyên, các môn các phái trong một năm sản xuất ra tài liệu linh dược, cũng chỉ có thể đổi lại được ba mươi viên mà thôi! Dù chia tới chia lui, thế nào cũng không tới phiên rơi xuống đầu của ta.

Tần Việt kinh ngạc nhìn đối phương, cũng không biết rốt cục là đối phương còn chưa nghe nói qua hay căn bản không biết loại dược vật này có bao nhiêu trân quý. Tiếp theo hắn như nhớ ra điều gì đó, ngồi dậy thi lễ với Nhạc Vũ thật sâu.

- Còn chưa tạ ơn Nhạc lão đệ đã nối dùm đôi chân! Đại ân này thật lớn, Tần Việt ngày sau sẽ nghĩ cách báo đáp!

- Ngươi thật sự là cần phải cảm ơn ta!

Nhạc Vũ cũng không chút khách khí lặng lẽ cười một tiếng, đưa mắt nhìn qua cơ quan khôi lỗi đã bị hắn hoàn toàn tháo dỡ:

- Về phần báo đáp, hay dùng đầu óc của ngươi hồi báo thì tốt hơn. Chờ hai ngày sau tinh thần của ngươi tốt hơn một chút, hãy giúp ta thiết kế cải tiến lại cơ quan khôi lỗi này một chút đi.

Tần Việt thoáng ngạc nhiên, ngay sau đó lại thoáng do dự, tới cuối cùng trên gương mặt hắn đã hoàn toàn bị vẻ cuồng nhiệt thay thế.

Có thể sử dụng nhiều tài liệu quý trọng như vậy đi thiết kế một cỗ khôi lỗi, cơ hội này thật sự hiếm có. Chỉ sợ ngay cả mấy vị sư huynh của hắn cũng chưa từng được xa xỉ như vậy.

Chỉ nhìn vào vẻ mặt Tần Việt, Nhạc Vũ liền biết đối phương đã đáp ứng. Môi của hắn thoáng nhếch lên, sau đó trong mắt cũng hiện lên vẻ chờ mong mãnh liệt.

Bên trong quyển "Tường giải Cơ Quan thuật" có trên trăm chủng loại cơ quan, nhỏ có khí giới xây dựng công trình, lớn có chiến hạm phi thuyền, đều có kể lại. Muốn hiểu rõ toàn bộ, cho dù có Tần Việt trợ giúp, cũng cần đến một thời gian. Mà tối hôm qua hắn chỉ chuyên về một môn tìm hiểu nghiên cứu cơ quan khôi lỗi thuật. Không thể nói là tinh thông, nhưng đối với những kiến thức chế tạo khống chế những cơ sở này cũng đã hiểu rõ rất nhiều.

Nhưng chỉ bằng vào trình độ bây giờ của hắn, đúng là vẫn còn chưa có đầy đủ lòng tin. Nếu có thể để cho Tần Việt gia nhập, như vậy chẳng những tiến độ sẽ nhanh hơn rất nhiều, cấp bậc của khôi lỗi nhất định sẽ được tăng cao.

Hôm nay hắn cũng rất muốn biết, lấy xương cột sống của một yêu thú cấp năm làm long cốt, lại dùng gân thú cấp năm làm liên kết, cộng thêm giáp xác của Mãnh Giáp Kiếm Chu và Ngân Bối Giải, sau đó có thêm Ngũ Hành Tụ Linh trận của hắn, lực chiến đấu đến tột cùng sẽ như thế nào? Có thể ở trong chiến lực chân chính ngang hàng với Sư Ngạc thú, còn có Tiên Vu Bình?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 122: Ai ưu ai kém

Phía tây Bắc Mã Nguyên, phía nam Vân Sóc Hà, mấy chục cự thú đang cúi đầu uống nước bên sông, đối diện với nhóm cự thú, trong mơ hồ phương xa có thể nhìn thấy một tòa đại thành đứng sững trong sương, phía trên con sông lớn.

Bên trong đám cự thú không thiếu những cự thú nanh vuốt bén nhọn, hình thái dữ tợn, nhưng phần lớn lại có vẻ ôn hòa thuần phục. Trong đó nhỏ nhất không quá ba trượng, lớn nhất còn hơn trăm trượng, trên lưng có trọng giáp như núi, khi di động giống như sấm sét. Bên trong bối giáp còn mở ra mấy chục căn phòng dùng để cung cấp cho người cư ngụ bên trong.

Mà giờ khắc này bên trong căn phòng lớn nhất, Tiên Vu Bình vừa đưa mắt nhìn vào tòa thành trì được bao phủ bên trong sương mù xa xa, vừa uống rượu ngon, trên mặt tràn đầy nụ cười thích thú.

- Tổ tiên của gia tộc ngươi đúng là có ánh mắt thật tốt, bên trong con sông này có tới hơn hai trăm vạn mẫu ruộng tốt, còn có lợi ích vận chuyển đường sông, thật sự là một địa phương tuyệt hảo! Nếu ngày sau có thể phát triển, chưa chắc sẽ bại bởi Lê thành!

- Sư phụ nói đùa! Lê thành vô luận địa thế địa lý cũng vượt xa Đạm Vân thành, hôm nay đại thế đã thành, tuyệt không phải bất cứ tòa thành nào tại Bắc Mã Nguyên có thể đuổi kịp.

Ở bên cạnh Tiên Vu Bình, Hồng Hạo cười khổ nói. Hắn khoảng chừng hai mươi hai mươi mốt tuổi, mặt như thoa phấn, đôi môi đỏ hồng như tô son, lúc này cười lên lại có vẻ xinh đẹp bức người, làm người bên trong phòng liền có cảm giác như hoa mắt thần mê.

Dù là Tiên Vu Bình cũng có cảm giác hơi giật mình.

- Nói đến Đạm Vân thành, nơi này quả thật có ích lợi vận tải đường sông, nhưng những loài cá ăn thịt người trong sông gia tộc nhà đệ tử giết mãi không hết. Hơn

nữa trăm vạn mẫu ruộng tốt kia, lại bị Vân Vụ Cự Hà ngăn cách. Tuy không bị yêu thú yêu cầm quấy nhiễu, nhưng những loài cá sấu cua lớn ẩn hoạn cũng làm người thật phiền não. Muốn khai thác ra ngoài, lại càng thêm khó khăn vô cùng, con sông lớn này đã biến thành trở ngại lớn nhất của tòa thành. Lại nói cho dù giải quyết được những vấn đề này, khởi bước cũng đã quá muộn. Đời này của đồ nhi, chỉ có thể nhìn thấy được Đạm Vân thành đạt được phân nửa Lê thành đã thấy tròn tâm nguyện.

Tiên Vu Bình bĩu môi, biết đồ nhi mình nói chuyện khởi bước quá muộn là có ý gì. Đạm Vân thành vốn có lợi ích nông thương kết hợp, nguyên không chỉ có bước phát triển như hôm nay mà thôi. Nhưng tiếc là sáu mươi năm trước trước khi Hồng gia hoàn toàn chấp chưởng quyền to, mấy trăm năm liên tục trong Đạm Vân thành nội loạn không ngừng, căn bản không cách nào tạo thành thế hợp lực. Đây chính là bệnh chung của cả Đông Thắng đại lục. Khi gian khổ lập nghiệp có thể hợp tác lẫn nhau, nhưng khi tình cảnh tốt hơn một chút, lại nội đấu không ngừng nghỉ.

Bất quá chuyện của Đạm Vân thành không có quan hệ gì tới hắn. Cho dù đó là gia tộc nơi đệ tử xuất thân, Tiên Vu Bình cũng không muốn đến quan tâm. Hắn thuận miệng nói đùa vài câu với Hồng Hạo, lại đột nhiên thở dài một tiếng.

- Nói như vậy, lần này Hồng gia các ngươi là muốn mạo hiểm đánh cược một lần?

- Sư phụ, thù hận giết đệ giết thúc, Hồng Hạo há có thể không báo phục?

Hồng Hạo nghe vậy buông chén rượu xuống, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Lại nói có mặt sư phụ ở đó, chuyến này đồ nhi sao bị nguy hiểm?

Tiên Vu Bình nghe vậy cười nhẹ một tiếng, hai mắt không có chút tiêu cự nhìn ra ngoài phòng:

- Nếu Hạo nhi đánh chủ ý này, tốt nhất là đừng đi mới tốt! Lần này sợ là phải xin lỗi với phụ thân ngươi. Thứ cho ta không thể ra tay!

- Vì sao sư phụ lại nói lời ấy?

Hồng Hạo khẽ cau mày, trên mặt cũng không hề có vẻ bất mãn:

- Không biết có phải ngài đang lo lắng bị vị đứng sau lưng Nhạc gia trả thù? Nếu là vì như vậy thì cũng thật không cần…

- Lo lắng? Ta lo lắng cái gì? Lão gia hỏa kia sắp hết thọ nguyên, hôm nay đã sắp vào quan tài. Nếu trong ba mươi năm không thể đột phá, nhất định là gặp kết quả vẫn lạc. Đạm Vân thành các ngươi có can đảm khiêu khích Nhạc gia như thế, không phải là vì nhìn trúng thời cơ này sao? Hồng gia các ngươi còn không sợ hãi, ta ở đâu lại sợ?

Khẽ lắc đầu, Tiên Vu Bình đưa mắt nhìn vị thanh niên tuấn mỹ bên cạnh:

- Vấn đề là từ khi Nhạc gia di chuyển đến Bắc Mã Nguyên, suốt mấy trăm năm qua đối với Thừa Vân Môn chúng ta chưa từng có chỗ nào vô lễ, hàng năm đều tặng lễ vật không bao giờ thiếu hụt. Nếu như ta ra tay giúp các ngươi, có phải phá hư danh tiếng của Thừa Vân Môn? Lại nói lịch đại Hồng gia các ngươi đều có đệ tử ở Thừa Vân Môn, phải hiểu được quy củ này mới đúng. Mặc dù ngươi là đồ đệ của ta, là người có tư cách thành tựu tiên thiên nhất trong ba đệ tử, cũng tuyệt không thể ngoại lệ! Hạo nhi, ngươi nhớ kỹ cho ta, ngày khác dù ngươi có thể trở thành chưởng môn Thừa Vân Môn, nếu dám lấy chuyện công đi làm chuyện riêng, ta nhất định giết ngươi thanh lý môn hộ!

- Quy củ trong môn đồ nhi tự nhiên hiểu rõ! Cũng chắc chắn ghi nhớ trong tâm. Bất quá lần này thật ra cũng không cần sư phụ xuất thủ! Chỉ cần đồ nhi được việc, thêm chút che chở là đã đủ!

Hồng Hạo vẫn không chịu bỏ qua, đứng lên thi lễ thật sâu với Tiên Vu Bình:

- Phụ thân đồ nhi có nói, nếu lần này sư phụ có thể giúp Hồng gia một tay, ngày sau ngài có lệnh, Đạm Vân thành tuyệt không dám chậm trễ!

Tiên Vu Bình lại cau mày lần nữa, tuy nói trong lòng có chút xem thường một Đạm Vân thành nho nhỏ có thể cho hắn trợ giúp được bao nhiêu, nhưng một câu nói của Hồng Hạo lại làm cho thái độ của hắn có chút dao động. Nếu không cần xuất thủ, hắn cũng không ngại giúp đối phương một tay. Dù sao đây cũng là đồ đệ xuất chúng mà mình yêu thích nhất. Chẳng qua chuyện này cũng có chút khó lòng giúp đỡ.

- Như vậy phụ tử các ngươi có từng nghĩ tới Hi Hoàng Phù Sư hay không? Vị

kia từng có quen biết với phù sư, nếu Nhạc gia có tật giật mình, tuyệt sẽ không thể không có đề phòng!

- Cho nên lần này phụ thân đồ nhi còn bỏ số tiền lớn ra mời một vị Ngự Thú sư đi theo!

Trên gương mặt Hồng Hạo lại hiện lên nụ cười:

- Nhà chúng ta sẽ không bao giờ làm chuyện gì mà không có chuẩn bị!

- Ngự Thú sư?

Tiên Vu Bình nhướng mày, lại bật cười:

- Hai cha con các ngươi đúng là chịu xuất huyết! Rốt cục là dùng vật gì lại có thể làm cho hắn động tâm?

- Chỉ là một con Tam Vĩ ấu hồ mà thôi, vừa vặn mới ra đời, mắt còn chưa mở. Đáng tiếc thật vô dụng đối với sư phụ. Nếu không phụ thân đồ nhi nhất định sẽ hiếu kính cho ngài!

Trong lòng Tiên Vu Bình chợt hiểu. Bình thường yêu hồ chẳng qua chỉ là một dị thú cấp thấp mà thôi. Nhưng bên trong máu cũng có chút huyết mạch thần thú. Nếu gặp phải loài dị biến liền có thể tăng thêm cấp bậc. Mà Tam Vĩ Hồ mới ra đời đã là tiên thiên, xem như là hạ vị linh thú, đối với bản thân hắn mà nói quả thật chẳng có ích lợi gì. Nhưng đối với Ngự Thú sư mà nói, cũng thật dị thường trân quý.

Tuy đây cũng là một giá đắt, nhưng sợ rằng còn chưa đủ để thuyết phục một vị cường giả có yêu thú cấp năm.

- Thay vì nói vị Ngự Thú sư kia là do phụ thân ta mời tới, nhưng chuẩn xác là do chính hắn đưa tới cửa càng thỏa đáng!

Nói tới đây, trên mặt Hồng Hạo lại tràn đầy vẻ quái dị:

- Vị kia hình như là xem trúng Ngự Thú thuật của Nhạc gia, hi vọng mười mấy năm sau Hồng gia chúng ta có thể giúp hắn một tay!

- Ngự Thú thuật?

Tiên Vu Bình khẽ lắc đầu:

- Một con Tam Vĩ ấu hồ đã đủ trả giá! Bây giờ ta chỉ là kỳ quái, tiểu tử Nhạc gia theo lời ngươi nói kia, thật sự đáng giá cho cha con các ngươi mưu tính như thế? Nói là hắn giết chết thúc thúc cùng đệ đệ ngươi, nhưng có chứng cớ xác thực sao? Nghe lời của một tên tiểu nhân phản chủ, làm sao đáng tin?

Hồng Hạo nghe vậy ngẩn ra, trong đầu nhớ lại mấy tháng nay đủ loại tình báo gởi về từ bên Nhạc gia thành, suy nghĩ một lúc hắn lại mở miệng.

- Cần gì phải dùng chứng cớ? Người này có thiên phú thật sự hơn xa đồ nhi! Nếu tùy ý cho người này trưởng thành, tai họa cho Hồng gia thật không xa!

- Nga?

Lần này chính Tiên Vu Bình cũng cảm thấy kinh ngạc. Hắn biết tính tình của đồ đệ mình, nhìn qua như khiêm tốn, kỳ thật vô cùng tự ngạo, nếu đã nói như vậy, sợ rằng hài tử kia của Nhạc gia đúng là có chút bất phàm.

Trong lòng Tiên Vu Bình vô cùng tò mò, một anh tài như thế, lần này mình đến Nhạc gia cũng phải trông thấy mới được. Nếu Nhạc gia cố ý đưa hài tử kia bái nhập Thừa Vân Môn, vậy cũng chưa chắc cần đáp ứng ý tứ của vị đồ nhi này.

Nghĩ tới đây, Tiêu Vu Bình lại uống cạn chén rượu, trong ánh mắt cũng từ từ lóe ra vẻ mong đợi.

Cùng một thời gian, bên ngoài mấy ngàn dặm, bên trong một sơn cốc yên tĩnh, trên thân một cơ quan khôi lỗi không ngừng lóe ra quang mang, một lần nữa cơ quan khôi lỗi lại được dựng đứng lên. Quanh thân nó tràn đầy những công trình thi công cùng giá gỗ nâng đỡ, mà giờ khắc này Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều đang leo lên cầu thang chuẩn bị dùng mấy giáp tấm bao quanh trước ngực khôi lỗi.

Cách hơn mười ngày, cơ quan khôi lỗi trên căn bản đã được chữa trị toàn bộ. Chẳng qua hình dáng lại một trời một vực so với tổn hại lúc trước. Không chỉ biến hóa về màu sắc, ngay cả thân hình cũng hoàn toàn bất đồng. Thoạt nhìn uy vũ thêm rất nhiều, cũng thuận mắt hơn không ít. Mặc dù trên người nhìn qua còn

đầy chắp vá, song thoạt nhìn lại có cảm giác vô cùng chói mắt.

Tài nghệ thiết kế cơ quan khôi lỗi của Tần Việt đúng là rất khá, ở việc thi công hợp lý, tài liệu sửa chữa, cùng với việc làm sao lợi dụng tài nguyên đạt được lợi ích lớn nhất so với Nhạc Vũ có được hệ thống trí năng phụ trợ đều chiếm được ưu thế tuyệt vời. Mà hôm nay nhìn khôi lỗi đã không còn hình dáng không thích hợp như trước kia.

- Hắc! Ta xem khôi lỗi này có thể đã đủ địch lại mấy linh thú cấp năm kia! Mặc dù là con Sư Ngạc thú ngày đó cũng đủ sức đánh một trận!

Ngẩng đầu nhìn lên phía trên tay trái khôi lỗi đã được chữa trị hoàn toàn, thần sắc Tần Việt cực kỳ phức tạp.

Nếu như khôi lỗi này thuộc về mình, như vậy đương nhiên hắn sẽ vô cùng hưng phấn. Nhưng bây giờ nó đã được đổi chủ. Cho dù có mạnh mẽ bao nhiêu, càng thêm lợi hại bao nhiêu, cũng không còn liên quan gì đến hắn.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác phức tạp khổ sở, bất quá chỉ thoáng qua Tần Việt lại mạnh mẽ lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ này, ít ra không hề biểu lộ trên mặt của mình.

- Nga? Tần đại thúc lại nắm chắc đến như vậy sao?

Đứng dưới chân cơ quan khôi lỗi, Nhạc Vũ đang khắc phù triện, giờ phút này cũng cười quay đầu lại:

- Thật ra nó có thể chống lại được nguyên thú cấp năm bình thường thì ta đã đủ hài lòng!

- Nguyên thú cấp năm? Hắc hắc!

Tần Việt cười lạnh một tiếng:

- Tài liệu cấu tạo của cỗ khôi lỗi này dù đi khắp Bắc Mã Nguyên cũng thật sự hiếm thấy. Nếu ngay cả nguyên thú cấp năm còn không thể địch nổi, Tần Việt này quả thật uổng phí đã học về Cơ Quan thuật nhiều năm như vậy! Những linh thú thì ta không dám nói, nhưng thượng vị dị thú cũng đã đủ áp chế!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, với cái nhìn khách quan, Tần Việt thật có kiến thức rộng rãi. Phán đoán có thể địch nổi dị thú cấp năm đúng là không có sai lầm. Chẳng quả hôm nay điều hắn muốn biết nhất không phải là cân nhắc thực lực giữa khôi lỗi cùng yêu thú.

- Như vậy tiên thiên thì sao? Tần thúc cho rằng khôi lỗi này cùng đám tiên thiên cường giả ai ưu ai kém?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Bụng dạ khó lường

Ánh mắt Tần Việt trở nên vạn phần cổ quái. Những ngày này hắn mơ hồ đoán biết thân phận của thiếu niên này. Sợ rằng cũng không giống như sự tưởng tượng lúc ban đầu của hắn. Tuy nói thiếu niên có được rất nhiều tài liệu trân quý cùng Ngũ Hành Tụ Linh trận, kể cả dược vật Bồi Nguyên hoàn cùng Cường Tủy hoàn đưa cho người hầu của mình tùy ý sử dụng, nhưng phương diện kiến thức của thiếu niên thực sự còn quá ít.

Cho dù là những tán tu lánh đời không ra ngoài, nghĩ tới cũng không đến nỗi để cho đệ tử của mình rơi vào hoàn cảnh không hiểu biết nhiều tri thức kể cả thường thức bình thường.

Dĩ nhiên suy nghĩ hắn cũng không biểu lộ trên nét mặt mình.

- Lão đệ nhìn thấy được lần đó sư huynh đệ chúng ta có thể địch nổi Sư Ngạc thú nên mới hỏi như thế phải không?

Cười khổ, Tần Việt lắc đầu:

- Thật ra nếu so sánh cũng không thể so sánh như vậy. Con yêu thú kia cũng không hiểu sao có vẻ hơi ngu ngốc, nếu nó thực sự có thể sử dụng hết toàn bộ thực lực, như vậy chúng ta chỉ có thể tránh ra thật xa. Về phần tiên thiên, trừ phi là người đặc biệt xuất chúng, nếu như không cho dù bọn họ đối phó một con dị thú cấp năm bình thường cũng phải cần có năm ba người cùng quần đấu mới được. Nhưng bọn họ lại có biện pháp đối phó với cơ quan khôi lỗi của chúng ta. Mà chúng ta lại hoàn toàn ngược lại, chúng ta lại có thể đối kháng được yêu thú…

Nhạc Vũ khẽ cau mày, kết quả này thực sự cũng không ngoài dự liệu của hắn. Lực lượng của cơ quan khôi lỗi vô cùng lớn mạnh, lại vô cùng cứng rắn, nhưng nếu như so sánh cũng có chút không linh hoạt. Như thế xem ra trước khi mình quay trở về, sợ rằng còn phải mạo hiểm đánh cược thêm một lần.

Nhưng nói tới đây, giọng nói của Tần Việt lại thay đổi:

- Thật ra nếu muốn đối kháng tiên thiên, cũng không phải là không có cách nào. Nếu lão đệ có thể đem ấn phù bên trong Hồn Thạch khắc trên hai trăm phù triện, giúp cho khôi lỗi phản ứng nhanh nhẹn hơn, hơn nữa tự sinh linh trí. Lại thêm ở bên trong khôi lỗi bỏ thêm nhiều phù triện có thể sử dụng bí pháp, như vậy sẽ địch nổi tiên thiên. Lại nói, ta xem lão đệ cải tạo khôi lỗi này, tuy sử dụng xương cốt của yêu thú cấp năm, nhưng vì sao trục chính lại sử dụng cấp bốn? Thậm chí lớp xác ngoài cũng cố ý chừa ra một tầng không gian, thật sự là dã tâm không nhỏ! Nếu thật sự có được xương sống dị thú cấp năm làm trục chính long cốt, lại có được lân giáp cấp năm làm vỏ bọc, như vậy cho dù có năm ba tiên thiên cũng không cần quan tâm. Chẳng qua những tài liệu này cũng cực kỳ khó khăn tìm kiếm. Chẳng lẽ lão đệ có thể tìm thêm một thi thể của yêu thú cấp năm hay sao?

Nhạc Vũ cười không đáp, cúi đầu tiếp tục khắc phù triện. Thật sự hắn cố ý nhường ra không gian, đúng là chuẩn bị đợi sau này có thể bù vào tài liệu cấp năm chân chính. Chẳng qua cũng không giống như lời của Tần Việt tưởng tượng, hiện tại hắn có được tài liệu cấp năm.

Về phần phù văn bên trong Hồn Thạch, hôm nay hắn cũng đã có thu hoạch. Bên trong ba trăm đạo phù ấn, ít nhất hắn đã tìm hiểu được hơn phân nửa. Nhưng chỉ tiếc lực lượng thần thức của hắn còn chưa đủ, hiện nay khắc được một trăm hai mươi ấn phù cũng đã là cực hạn, đã vượt qua khỏi Tần Việt một phần hai.

Cũng nhờ vào quyển sách ghi chép bí pháp phù ấn. Mà giờ khắc này hắn đang khắc phù triện lên trên tấm lân phiến, chính là bí phù thể rắn. Không chỉ dùng trên xương cốt cùng trọng kiếm, còn có thể dùng trên lân phiến, phàm là loại chất liệu nào đó thuộc ngũ hành, cũng có thể đưa tới tác dụng mềm và dẻo dai. Ngày đó Tần Việt có thể dùng lực lượng của khôi lỗi đối kháng Sư Ngạc thú, chính là nhờ lực mềm mại cùng dẻo dai kia rất nhiều.

Ngoài ra còn có loại bí phù mềm nhẹ. Dùng vào những bộ vị có sức nặng trong khôi lỗi, hoặc là nói có thể giúp khôi lỗi có được sự thăng bằng. Còn có bí phù thủy dẫn, áp dụng cho các đốt ngón tay, có thể làm xốp vật chất, thỏa đáng sử dụng có thể đưa tới tác dụng giảm bớt lực lượng xóc nảy.

Những bí phù này tuy không có lực sát thương, đưa đến tác dụng lại rất thực tế. Bình thường cũng không cần tiêu hao quá nhiều linh lực. Nhưng có thể xem như là loại phù ấn chuyên chuẩn bị cho khôi lỗi.

Dĩ nhiên trọng yếu nhất chính là bí pháp có năng lực công kích mạnh mẽ. Tỷ như trọng kiếm màu đen, chính do Tần Việt sau khi thu được một linh thạch phong hệ, năn nỉ một vị Trận Phù sư khắc vào bên trong cho hắn một phù văn về Tật Phong thuật. Về phần bản thân khôi lỗi, bởi vì linh lực ngũ hành vỡ vụn cung cấp năng lực không đủ, phù triện cũng không có được pháp trận gì hữu dụng, nhiều nhất chỉ giúp cho khôi lỗi có được lực lượng mạnh hơn một chút, có được tốc độ nhanh hơn chút ít mà thôi.

Nhưng nếu có Ngũ Hành Tụ Linh trận, Nhạc Vũ không cần lo lắng về vấn đề này. Những ngày qua hắn đã học được thêm hai bí pháp phù văn. Một là Thần Lực phù, một là Linh Giáp phù, đều là thuật pháp thật hữu dụng.

Trước mắt theo chính hắn suy đoán, lấy linh lực của Ngũ Hành Tụ Linh trận, ở trên chiến trường đồng thời sử dụng cả ba loại phù văn, tuyệt đối không có bất kỳ vấn đề gì. Mà bên trong khôi lỗi, ít nhất còn có sáu không gian có thể khắc thêm phù ấn, nếu quá nhiều sẽ làm ảnh hưởng tới những khung máy móc cần thiết phù triện khác.

Nếu như cho hắn đầy đủ thời gian, đem toàn bộ bí pháp phù văn khắc vào, cũng không phải là việc gì khó. Cuối cùng chỉ có thể dùng để phụ trợ, lúc phải đối mặt với tiên thiên, sợ là không phát ra được công dụng gì.

Muốn có lực lượng chống lại tiên thiên, cuối cùng vẫn phải đi mạo hiểm thêm lần nữa.

Lúc này thần sắc của Tần Việt lại dị thường phức tạp, hắn nhìn một đống giáp xác của Ngân Bối Giải bên cạnh Nhạc Vũ, thấy Nhạc Vũ đang khắc ấn phù vào bên trong, dù là Trận Phù sư của Hi Hoàng phù sư hội, có được tài liệu tuyệt hảo làm gốc rễ, nhưng cũng cần phải có thời gian để khắc ấn, mà chính hắn khi luyện chế khôi lỗi này, cũng phải tiêu hao thời gian một năm mới có thể chế thành vô số tài liệu như hiện tại.

Nhưng thiếu niên trước mắt này, khi khắc loại ấn phù thể rắn, lại biểu hiện hoàn toàn khác hẳn. Lúc ban đầu cũng không khác biệt gì với hắn. Nhưng tới cuối cùng thì khắc thoăn thoắt, cơ hồ chưa từng ngừng lại bao giờ. Những thứ tài liệu kia cũng rất ít bị tổn hại dù chỉ được khắc lần đầu.

Mà toàn thân khôi lỗi cần có ba trăm bốn mươi mảnh Ngân Bối Giải, nhưng chỉ

cần hai ngày đêm đã gom đủ toàn bộ. Những trận phù khác mà khôi lỗi cần thiết cũng thường thường cần hai ba ngày liền hoàn thành. Tuy nói chẳng qua chỉ tiến hành cải tiến trên bản cũ của cơ quan khôi lỗi, nhưng chỉ thực hiện việc này trong thời gian hai mươi ngày, đổi lại là những Cơ Quan sư bình thường, ít nhất cần tới thời gian một năm mới hoàn thành được số lượng công việc phức tạp này đã xem như vô cùng kinh người.

Trong lòng Tần Việt chợt khẩn trương, Nhạc Vũ càng biểu hiện như thế, trong lòng hắn càng thêm bất an. Trầm ngâm một lúc lâu, Tần Việt chợt cắn răng khom người thi lễ với Nhạc Vũ.

- Không dối gạt lão đệ, Tần Việt mất tích đã lâu, chỉ sợ lúc này sư môn cùng gia đình ta đã nóng lòng như lửa đốt. Hiện tại khôi lỗi căn bản gần như được cải tạo hoàn thành. Những chuyện kết thúc còn lại, lão đệ có thể tự mình hoàn thành là được. Chẳng biết lúc nào lão đệ mới bằng lòng thả ta trở về?

- Trở về?

Nhạc Vũ cũng không ngẩng đầu, cười nhẹ một tiếng:

- Chân của đại thúc sinh trưởng trên người mình, ngươi muốn đi chẳng lẽ ta còn có thể ngăn cản hay sao?

Không nói tới chuyện này còn hoàn hảo, vừa nhắc tới chuyện này, trong lòng Tần Việt liền hận đến nghiến răng. Những ngày này tuy Nhạc Vũ không quản lý hành động của hắn, nhưng lại đem nội tức của hắn phong tỏa lại. Ở hoang sơn dã lĩnh, lại không có tài nghệ gì hộ thân, cũng không có binh khí trong tay, một người đi giữa địa phương như vậy, căn bản là tự tìm đường chết.

Cố nén cỗ lửa giận trong lòng, Tần Việt càng cúi đầu thấp hơn.

- Kính xin lão đệ giải đi phong tỏa trên người ta!

Nhạc Vũ buông xuống công cụ khắc phù ấn trong tay, trên mặt lộ dáng kinh dị nhìn qua:

- Cộng thêm hai ngày trước, đây là lần thứ ba phải không? Được rồi, hôm nay dứt khoát đem chuyện nói thẳng ra cũng được! Đại thúc xem ra cũng là người thông minh, ngươi cho rằng ta sẽ thả ngươi trở về sao?

Sắc mặt Tần Việt trong nháy mắt vô cùng tái nhợt, tuy hắn đã sớm suy đoán được kết quả này, nhưng khi những lời này do chính miệng Nhạc Vũ nói ra, trong lòng hắn không khỏi nảy lên một cảm giác thất vọng.

Thần sắc uể oải xám xịt, Tần Việt đờ đẫn một hồi lâu, lại thở dài một tiếng, lần này quỳ xuống trước mặt Nhạc Vũ.

- Tần Việt nguyện vì chủ nhân hiệu lực.

Nhạc Vũ cười dài, lúc này mới đi tới trước mặt Tần Việt, đem mấy cây ngân châm đâm vào trong thân thể Tần Việt. Tuy hắn không phải học Đông y, nhưng đối với khí tức lưu động bên trong kinh mạch cơ thể sợ rằng không ai có thể vượt qua hắn. Chỉ cần hiểu rõ được tính chất công pháp của Tần Việt, lại lấy châm viêm thuật đâm vào yếu đạo kinh lạc, là có thể làm cho đối phương dù có bản lĩnh đầy người nhưng vẫn không thể sử dụng.

Bất quá lần này hắn vẫn có chút giữ lại. Không phải hắn sợ người này, mặc dù người này là địa giai đỉnh phong, nhưng một tháng trước hắn có thể chiến đấu với Nhạc Duẫn Kiệt, Nhạc Duẫn Đức cùng Nhạc Thiên Phách mà không phân cao thấp, cho dù người này có cường thịnh trở lại cũng không phải là đối thủ của hắn, chạy không thoát lòng bàn tay của hắn. Hắn làm như vậy chẳng qua để tránh một chút phiền toái ngày sau mà thôi. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đầu tiên Tần Việt cảm thấy thật vui mừng, nhưng khi nhìn vào bên trong cơ thể, lại cảm thấy thoáng thất vọng. Chẳng qua lần này hắn cũng không tiếp tục nhiều lời, lại thi lễ thật sâu với Nhạc Vũ, hắn cũng đã biết được, với thủ đoạn của thiếu niên trước mắt, tuyệt đối không thể thực sự yên tâm với hắn.

Nhìn thấy Tần Việt xoay người rời đi, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiếp tục chăm chú khắc phù ấn. Bên trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh từng chi tiết nhỏ nhất của mảnh giáp phiến trong tay.

Hắn cũng không đến nỗi thần kỳ như trong ý nghĩ của Tần Việt, sở dĩ hắn có thể thành công với tỷ lệ cao như vậy, chẳng qua là vì tích lũy được kinh nghiệm mà thôi. Lúc ban đầu tỷ lệ thất bại cũng cực cao, nhưng có hệ thống phụ trợ trí năng tồn tại, có thể giúp cho hắn hiểu rõ nguyên nhân thất bại của mình. Chỉ cần qua một hai lần, sang lần thứ ba hắn tự nhiên hiểu được trong lúc khắc phù ấn, cần

đặc biệt chú ý những thứ gì.

Bất quá lúc này bên cạnh hắn vang lên tiếng hừ lạnh của Nhiễm Lực:

- Thiếu gia, vì sao không giết chết người này cho xong việc? Ta xem kể từ ngày đầu tiên trong lời nói của hắn luôn có vẻ dò xét. Những ngày qua khi không có ai bên cạnh, hắn lại âm thầm thu thập một chút dược thảo. Rõ ràng là lòng dạ khó lường! Người như thế thực sự không thể giữ lại được.

Nhạc Vũ cười hắc hắc, sau đó trầm mặc không nói. Xem cách xử sự của Tần Việt, quả thật không phải là người lương thiện. Nếu lực lượng không đủ áp chế hắn, hoặc hắn thoát khỏi sự khống chế của mìn, chỉ sợ sẽ lập tức bị hắn cắn trả.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ cũng không phải là một người tốt!

Híp mắt, hắn lại nhìn về hướng tây nam, đã qua hai mươi mấy ngày, thương thế của con Sư Ngạc thú có lẽ đã lành lại.

Cả đời này, hắn thề không trở thành một con kiến hôi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Giết người đoạt của

Canh hai, một đạo nhân ảnh xuyên qua xuyên lại bên trong thân thể cơ quan khôi lỗi, từ đình viện trên đỉnh chóp một đường vô thanh vô tức chui vào bên trong phòng điều khiển. Đầu tiên hắn đứng cạnh một bức vách, sau đó thật cẩn thận vén lên mặt ngoài của một tấm kim chúc.

Ngay sau đó phía sau bức vách liền lộ ra ánh sáng nhàn nhạt. Không gian bên trong rõ ràng được đặt hai viên tinh thạch, một viên màu tím, ngoại trừ hình dáng, màu sắc tính chất tương tự như Hồn Khống trận. Một viên còn lại màu sắc hỗn tạp, ngoài ra còn vài quyển bí tịch, mấy bình đan dược cùng một ít ngân lượng.

Chẳng qua bên ngoài ô không gian này còn có một tầng quang mạc màu tím nhạt, bóng người kia hít sâu một hơi, sau đó dùng tay ấn tới. Đợi đến khi tầng quang mạc từ từ biến mất, khóe môi bóng người cũng hiện lên tia mỉm cười. Hắn cầm viên Hồn Thạch bên trong, đi về chỗ ghế ngồi trọng yếu của Hồn Khống trận, nhưng vào lúc này phía sau hắn chợt truyền tới một tiếng cười khẽ.

- Quá muộn rồi! Nhưng vật trân tàng của đại thúc thật sự không tệ, cũng không uổng công chúng ta đợi ngươi nhiều ngày như vậy.

Bóng người kia nhất thời run rẩy, trong mắt thoáng hiện vẻ hoảng sợ cùng không thể tin. Hắn vừa định quay đầu, một bóng kiếm đen sẫm đã xuyên phá không gian, xuyên thủng qua cổ họng của hắn.

Khi Tụ Linh pháp trận bên trong khôi lỗi lại bắt đầu vận chuyển, cả căn phòng liền khôi phục lại ánh sáng. Một cỗ thi thể ngã gục bên trong vũng máu, bên cạnh hắn, vẻ mặt Nhạc Vũ thật phức tạp, thu hồi thanh kiếm vào trong vỏ.

- Người này quả nhiên không có ý tốt!

Lúc này Nhiễm Lực cầm theo một cây búa lớn từ trên thang lầu đi xuống. Đầu tiên hắn nhìn lướt qua cỗ thi thể ngay dưới chân Nhạc Vũ, khi thấy Tần Việt còn

nắm chặt Hồn Thạch, trong mắt nhất thời tràn đầy sát cơ.

Lâm Trác đi theo phía sau Nhiễm Lực, trên mặt lại tràn đầy vẻ lo lắng:

- Người này có tồn tại sát tâm đối với chúng ta hay không, đến bây giờ còn chưa thể biết được. Nhưng chỉ bằng vào hành động hạ thuốc ngủ bên trong thức ăn, hắn đã có lý do đáng chết!

- Nếu quả thật để cho hắn khống chế được khôi lỗi này, chúng ta còn đường sống sao? Hắn không lập tức hạ thủ đối với chúng ta, chẳng qua là vì tối nay ngươi không có uống canh súp kia, hắn sợ làm kinh động chúng ta mà thôi!

Nhiễm Lực hừ lạnh một tiếng, thu cây búa trở về:

- Chết như vậy xem như dễ dàng cho hắn! Nếu đổi lại là ta, nhất định phải lột da của hắn!

Nhạc Vũ nghe được chỉ khẽ lắc đầu. Ban đầu hắn cứu Tần Việt cũng không có ý tốt gì. Tuy nói nếu như người này thật sự chịu phối hợp, hắn cũng có ý nghĩ tạm tha cho người này một mạng. Nhưng mấy ngày gần đây khi việc cải tạo khôi lỗi gần như hoàn thành, hắn lại bắt đầu buông lỏng việc quản chế người này, đều luôn cho phép hắn được thoải mái tự do.

Chuyện này nếu xảy ra ở kiếp trước của Nhạc Vũ, tuy không có trách nhiệm giết người trực tiếp, nhưng cũng khó tránh được tội danh cố ý dụ dỗ người phạm tội.

Tầm mắt lướt qua cỗ thi thể, Nhạc Vũ bước về phía trước, đi tới cạnh bức vách.

Ban đầu sở dĩ hắn lưu lại tính mạng của Tần Việt, chính là vì những trân tàng bí mật này. Nhưng hiện tại tầm mắt của Nhạc Vũ lại không nhìn tới Hồn Thạch quý giá dưới chân hắn, hoặc chú ý tới viên linh thạch ngũ hành mà hắn vốn cảm thấy vô cùng hứng thú. Hiện tại tất cả lực chú ý của hắn đều được tập trung bên trong ô cửa kia, nhìn vào những phù văn vô cùng tầm thường bên trong.

Ô cửa kia ngay từ ngày hắn bắt đầu sửa chữa khôi lỗi, chỉ là một không gian nho nhỏ chưa tới ba thước, nhưng đó là địa phương lần đầu tiên làm cho hắn có cảm giác bó tay hết cách. Đừng nói năng lực phân tích của hắn không cách nào nhìn thấy tình hình bên trong quang mạc màu tím nhạt, thậm chí chỉ cần chạm tới sẽ khiến cho nguyên lực chấn động.

Đây mới là nguyên nhân hắn lưu lại Tần Việt, rồi lại cố ý dung túng cho hắn có cơ hội phạm sai lầm. Nếu không để ý hết thảy, mạnh mẽ phá hư tầng quang mạc màu tím nhạt kia, chỉ sợ những đồ vật cất giấu bên trong không sao giữ lại được. Cũng chỉ có Tần Việt mới nắm giữ phương pháp mở được nó ra. Mà có một loại người, dù có nghiêm hình bức cung cũng chưa chắc tạo được hiệu dụng nhất định.

Cho nên nói, chuyện này từ đầu đến cuối Nhạc Vũ luôn tính kế Tần Việt. Dĩ nhiên Tần Việt cũng không phải hạng người lương thiện, khi cải tạo cơ quan khôi lỗi lại tỏ vẻ tận tâm tận lực như thế, còn nhiều lần thử dò xét hắn còn cất giữ tài liệu cấp năm hay không. Chỉ sợ ngay từ ngày đầu tiên hắn đã có tính toán chiếm cơ quan khôi lỗi làm của riêng.

Một lúc sau, Nhạc Vũ lạnh lùng cười nhạt, thu hồi lực chú ý. Những phù văn bên trong Nhạc Vũ cũng từng nhìn thấy bên trong quyển Phù triện sơ cấp. Nhưng hắn thật sự không bao giờ ngờ tới, những loại phù triện này kết hợp lại, lại được truyền vào hồn lực, sẽ đưa tới tác dụng tương tự như tủ sắt.

Hắn nghĩ thầm, quả nhiên muốn học tập Trận Phù Cơ Quan thuật, nếu chỉ dựa vào vài quyển sách thực sự là không sao học được. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hốc tối này, không biết tới năm nào tháng nào hắn mới có thể phát hiện tác dụng của mấy phù triện kia khi liên hợp lại.

Dựa theo cách nói của Tần Việt, trong vài ngàn năm nay tuy không thiếu Cơ Quan sư cùng Trận Phù sư đem những kiến thức mà họ tâm đắc ghi chép thành sách lưu truyền lại đời sau, xem như truyền thừa. Nhưng những pháp môn bí truyền trọng yếu nhất, cho tới bây giờ đều là từ miệng tương truyền, ít viết thành văn tự. Cho dù bên trong sách có ghi chép, cũng sẽ giống như Ngự Thú thuật bí truyền của Nhạc gia.

Trong hai mươi mấy ngày vừa qua, tuy hắn không có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi, nhưng vẫn ngày đêm lãnh giáo với Tần Việt. Nhưng hôm nay xem ra người kia còn giữ lại rất nhiều bí mật, hoàn toàn không đúng như lời hắn đã nói, đã bị mình hiểu hết.

Kế tiếp Nhạc Vũ lấy Hồn Thạch cùng Ngũ Hành linh thạch cầm trong tay. Đúng như sự suy đoán của hắn, ngay bên trong Tần Việt đã lén lút khắc vào gần tám mươi hồn lực ấn phù, chỉ cần thay đổi Hồn Thạch bên trong Hồn Khống trận, là

có thể nhẹ nhàng điều khiển cơ quan khôi lỗi này.

Hắn chỉ cần xóa đi tinh thần lạc ấn của Tần Việt bên trong, liền có thể tiếp tục chế tạo ra thêm một con khôi lỗi khác. Chẳng qua ý tưởng này mặc dù thật tốt, nhưng lúc điều khiển cả hai khôi lỗi, sẽ phải tiêu hao hồn lực thật lớn. Với tinh thần cường độ hiện tại của hắn mà nói, thật sự không nên tham quá nhiều. Ngoài ra hiện tại trong tay hắn cũng không còn tài liệu, cũng không có đủ thời gian.

Lực chú ý của Nhạc Vũ chủ yếu tập trung lên viên Ngũ Hành linh thạch. Rất khó tưởng tượng chỉ là một viên đá thiên nhiên, thế nhưng lại có được hiệu dụng tương tự như nội đan của yêu thú. Viên linh thạch trong tay hắn đang hút vào đủ loại linh lực không ngừng, lại liên tục bài trừ, giống như viên yêu đan lúc trước đang "hô hấp", thật giống như có linh tính. Mà ở bên trong cũng có đại lượng linh lực thuộc các hệ, cùng trộn lẫn vào bên trong.

Dùng năng lực phân tích thử xem tính năng kết cấu của vật chất có thể hấp thụ được linh lực này, Nhạc Vũ chợt cười khổ, sau khi ghi nhớ lại toàn bộ tài liệu, mới đặt xuống.

Viên Ngũ Hành linh thạch quả nhiên vô cùng thần kỳ, nhưng chút ít vật chất bên trong cho tới bây giờ Nhạc Vũ cũng chưa từng nhìn thấy qua. Điều này làm cho hắn phải bỏ qua ý niệm tìm kiếm loại vật chất tương tự để chế tạo ra loại linh thạch nhân công thay thế.

Dù có tìm được những loại vật chất này, nhưng vật chất bên trong viên linh thạch lại mơ hồ tạo thành đặc tính của Tụ Linh trận thiên nhiên, hắn thật sự rất khó thể bắt chước giống hệt như thế.

Bên trong có một ít phù văn thiên nhiên, hắn có thể dùng tham khảo, gia nhập vào bên trong Ngũ Hành Tụ Linh trận của mình, tiến thêm một bước hoàn thiện trận pháp.

Về phần tác dụng của linh thạch này, tạm thời hắn còn chưa dùng đến. Tác dụng hấp thụ linh lực của viên linh thạch, không thua kém yêu đan, nhưng so sánh với Ngũ Hành Tụ Linh trận, vẫn còn kém xa.

- Theo cách nói của Tần Việt, lúc trước hắn làm vỡ viên Ngũ Hành linh thạch kia, phẩm chất chỉ có thể xem là cửu phẩm thượng giai mà thôi! Trên đó còn có tám phẩm cùng hai mươi bốn cấp. Nhưng thật không biết những cao phẩm linh

thạch kia lại có bộ dáng như thế nào?

Lắc đầu, Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn vào những đồ vật bên trong hốc tối. Những loại châu báu trang sức đã bị lập tức hắn bỏ qua. Những đồ vật này nếu ở thời đại chiến tranh, cũng giá trị liên thành. Nhưng ở trong mắt hắn lại không đáng một đồng, nhiều lắm là cho phép người cạnh mình mang theo trở về, sau đó nộp cho Nhạc Trương thị làm tiền vốn kinh doanh việc buôn bán của gia tộc.

Mấy bình dược hoàn kia cũng không có vật gì đặc biệt trân quý, chẳng qua phẩm chất tốt hơn một chút, lại là dược vật tương đối hiếm thấy mà thôi. Nhưng mấy quyển sách lại làm trên mặt Nhạc Vũ lộ ra dáng tươi cười vui vẻ!

Giá trị của mỗi quyển bên trong đều vượt xa mấy quyển trước đó. Làm cho hắn cảm thấy vui mừng nhất chính là quyển "Tường giải Cơ Quan thuật trung", nhưng đáng tiếc chính là bên trong lại không thấy bóng dáng của quyển hạ cuối cùng.

Nhưng bên trong những quyển sách này ngoại trừ ghi chép về linh vật trân thảo hay những tàng trân quý hiếm, những chi tiết khác tạm thời đối với hắn còn quá mức cao thâm huyền ảo. Rất nhiều bí quyết hắn còn chưa nhận thức, những tên tài liệu hắn cũng chưa từng nghe qua, đoán chừng chính bản thân Tần Việt cũng như thế, nếu không hắn cũng sẽ không đem mấy quyển sách cất giữ ở nơi này.

Phù trận bên trong hốc tối mặc dù rất tốt, nhưng khi sử dụng cũng thật quá phiền toái. Mỗi một lần lấy đồ vật trong đó, đều phải tiêu hao thật nhiều hồn lực. Nếu không phải như thế, Tần Việt cũng không tới mức để cho hắn đến gần phía sau mình mà cũng không hề cảm giác ra được.

Cuối cùng là việc xử trí thi thể, theo ý nghĩ của Nhiễm Lực, dứt khoát ném ra ngoài núi hoang xem như xong chuyện. Nhưng Nhạc Vũ lại nghĩ nên làm một cỗ quan tài, sau đó tìm một địa phương có phong cảnh tốt chôn đi.

Nhạc Vũ làm như vậy chỉ là muốn cầu tâm an. Dù người này từng có ý đồ gì, nhưng mấy ngày qua cũng đã trợ giúp hắn. Cho nên trong lòng có chút không đành để đối phương sau khi chết còn bị dã thú ăn thịt.

Thật ra nếu không phải bản thân đang gặp nguy cơ, hắn cũng sẽ không chọn dùng loại thủ đoạn kịch liệt này. Nhưng nếu như đã làm, hắn tuyệt sẽ không hối hận.

Trong hai ngày kế tiếp, việc cải tạo cơ quan khôi lỗi bước cuối cùng cũng được hai người Nhiễm Lực và Lâm Trác giúp đỡ hoàn thành. Mà sang ngày thứ ba, Sơ Tam mang theo tin tức bên kia núi quay về.

Sau khi nghỉ ngơi gần một tháng, con Sư Ngạc thú lại rời núi lần nữa…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 125: Thâm sơn phục sát

- Đi về phía bắc? Không phải xuôi nam?

Thông qua thần thức liên lạc với Sơ Tam, Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng sau khi Sư Ngạc thú lành lại thương thế, sẽ lần nữa xuôi nam, đuổi theo thế lực của Vân Mộng thành cùng mấy Cơ Quan sư. Nhưng sự thật lại vượt ngoài dự liệu, súc sinh này quả thật đi ra, nhưng phương hướng chạy đi lại là phương bắc hoang dã. Hướng kia mặc dù cũng có chút đại thành, nhưng hôm nay chỉ còn dư lại chút ít phế tích. Nghĩ đến cũng không thể có chuyện gì có thể uy hiếp được linh thú cấp năm tồn tại mới đúng.

- Chẳng lẽ Sư Ngạc thú vì mình mà tới?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Nhạc Vũ lập tức phủ định. Trong truyền thuyết yêu thú cực kỳ nhạy cảm đối với thiên địa linh khí, song phạm vi tuyệt đối không thể vượt quá mười dặm.

Mà cơ quan khôi lỗi này của hắn, tuy nói đổi lại dùng Ngũ Hành Tụ Linh trận, linh lực ba động tương đối lớn. Nhưng sau khi được Tần Việt chỉ điểm, đặc biệt khắc bên ngoài thêm một phù trận, giúp giảm bớt biên độ ba động. Khi khởi động, ngoài phạm vi mười dặm dù có hệ thống phụ trợ trí năng như hắn cũng khó mà cảm giác được.

Thật ra Sơ Tam còn truyền đến một tin tức khác, chẳng qua hắn còn chưa hiểu được mà thôi. Hắn chỉ cảm giác được con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này của mình, tựa hồ đang có ý sợ hãi vô cùng mãnh liệt. Thế cho nên khi hắn ra lệnh cho nó theo dõi Sư Ngạc thú, nó cũng không thi hành.

Nếu không phải gặp được thứ gì đó có thể uy hiếp được tính mạng của nó, Kim Hoàng Tước sẽ không bỏ ngang mà quay về như vậy.

Trầm ngâm một lúc lâu, Nhạc Vũ lại cho Sơ Tam bay lên không trung. Sau đó dùng thần niệm khởi động cơ quan khôi lỗi, thu hồi tiểu đình viện trên đầu khôi

lỗi, liền chạy về phương hướng Thương Chủy sơn.

Phương vị Sư Ngạc thú rời núi không phải là chư thành phía nam, tuy làm cho hắn mơ hồ khó hiểu, không biết Sư Ngạc thú có trở về ổ hay không. Nhưng cho đến lúc này hắn cũng đã giống như mũi tên lắp trên dây cung, bắt buộc phải làm.

Nhiều lắm thì để Sơ Tam bay cao hơn một chút, báo động trước trên bầu trời. Lấy độ cứng rắn hiện tại của khôi lỗi, chưa chắc không thoát được sự truy kích của Sư Ngạc thú.

Hắn lựa chọn vị trí để tiến hành cải tạo khôi lỗi, khoảng cách cách Thương Chủy sơn chưa đến trăm dặm. Với tốc độ tăng trưởng trên diện rộng của khôi lỗi hôm nay, không qua nửa canh giờ cũng đã có thể dừng lại.

Không có Sơ Tam tiếp tục truy tung Sư Ngạc thú, dĩ nhiên hắn không còn cách nào nắm giữ được hành tung cụ thể của con yêu thú cấp năm kia. Nhưng có Sơ Tam chỉ điểm, quá trình tìm kiếm hang ổ của Sư Ngạc thú cũng dị thường dễ dàng.

Đó là một thung lũng nhỏ dựa vào phía nam Thương Chủy sơn. Mới vừa tiến vào nơi đây, không chỉ mí mắt Nhạc Vũ nhảy mạnh lên, ngay cả sắc mặt của Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng khẽ biến.

Ở bên trong thung lũng nhỏ dài rộng chưa đầy ba trăm trượng, khắp nơi đều là xương trắng của yêu thú ba bốn cấp lưu lại, có chút còn chưa ăn hết, bỏ mặc cho thối rữa.

Bất quá làm người ta để ý không phải vì điều này.

Nơi này quá dư thừa thiên địa linh khí, Nhạc Vũ có hệ thống phụ trợ trí năng tương trợ, có thể phân rõ được cường độ linh khí nơi đây cao hơn bên ngoài gấp ba bốn lần. Trong hai tháng qua Lâm Trác cùng Nhiễm Lực nhờ vào Dịch Nguyên đan trợ giúp, chân khí trong cơ thể từ từ tinh thuần, mặc dù ngày thường không cần vận cộng cũng hơi có chút cảm ứng được thiên địa linh khí. Giờ khắc này bọn họ đều đang ở bên trong thung lũng, được nhiên đều cảm nhận được.

- Hay thật! Súc sinh kia thật sự đã độ kiếp ở nơi này!

Nhiễm Lực hít sâu một hơi, xua tan chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng. Kết hợp

với lời nói trước đây của Nhạc Vũ, lại thêm chút liên tưởng, hắn thật không khó đoán biết được mưu đồ đích thực của Sư Ngạc thú. Linh địa này tồn tại không thể nghi ngờ đã xác minh lời phán đoán của Nhạc Vũ.

- Linh lực nơi này thật nồng nặc. Sợ là nhiều gấp mấy lần chỗ linh địa sau núi của chúng ta đi? Nếu thật bị nó đem toàn bộ uy hiếp chung quanh đuổi đi, làm không chuẩn sẽ bị nó thành công đạt được ý định!

Hắn cũng đã nhìn thấy tình hình mấy lần yêu thú cấp bốn độ kiếp, biết địa phương có linh khí càng dày đặc, đối với yêu thú trợ giúp càng lớn. Mà lôi kiếp của yêu thú cấp năm, mặc dù lợi hại hơn yêu thú cấp bốn chút ít, nhưng cũng chỉ mạnh mẽ có hạn. Dùng địa phương có linh lực nồng nặc như vậy, chỉ cần không còn bị những thứ khác uy hiếp, như vậy tỷ lệ độ kiếp thành công của Sư Ngạc thú có thể đạt tới chín phần!

- Thiếu gia, cơ hội lần này chỉ sợ không lớn!

Lâm Trác cau chặt mày, hắn không phải sợ chết, mà là không muốn nhìn thấy Nhạc Vũ mạo hiểm.

- Đúng vậy!

Nhiễm Lực cũng lắc đầu.

- Nếu thật sự có thể đưa tới lôi kiếp, như vậy với lực lượng của khôi lỗi đủ đánh chết con Sư Ngạc thú kia. Nhưng vấn đề là súc sinh kia chưa hẳn sẽ chịu rơi vào bẫy như chúng ta mong muốn. Lần trước không phải thiếu gia đã nói nó đang cực lực khắc chế độ thu nạp linh lực? Chỉ sợ đến lúc đó cho dù có Ngũ Hành Tụ Linh trận, cũng không có tác dụng gì!

- Yên tâm, chuyện này ta tự có biện pháp!

Nhạc Vũ cười khổ, trong miệng hắn mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng không nắm chắc được hai thành.

Mà hai người Lâm Trác cùng Nhiễm Lực nhìn nhau, đột nhiên trầm mặc. Mặc dù Nhiễm Lực không rõ tiểu chủ nhân vì sao lại nóng lòng cầu thành như thế, nhưng hắn luôn tín nhiệm Nhạc Vũ. Cho dù là mạo hiểm, cũng sẽ có mấy thành cơ hội. Mà Lâm Trác suy nghĩ càng thêm đơn giản, tính mạng cùng bản lĩnh hiện

tại của hắn, vốn bởi vì Nhạc Vũ mà tồn tại. Nếu Nhạc Vũ muốn, vậy cứ lấy đi là được, không có gì đáng để do dự.

Theo lệnh của Nhạc Vũ, cả ba nhanh chóng bố trí xong cạm bẫy, nhưng chờ mãi đến nửa đêm cũng không nhìn thấy con Sư Ngạc thú trở về.

Ban đầu Nhiễm Lực còn đang oán trách, nếu sớm biết như thế, vậy hắn nên bố trí thêm chút bẫy rập. Nhưng đợi tới sáng sớm ngày thứ ba, Sơ Tam đang bay lượn trên không trung cũng không hề đưa ra báo động, hắn lại bắt đầu có chút nóng nảy.

- Hay là súc sinh kia thật không có ý định trở về?

Nhạc Vũ nghe vậy bĩu môi, vẫn nằm yên trên đống hài cốt không di chuyển.

Suy đoán của Nhiễm Lực không phải là không thể nào. Sư Ngạc thú rời đi phương hướng phía bắc, nếu nói nó muốn bỏ qua nơi này tìm linh địa khác để độ kiếp, xem như có thể nói thông. Nửa năm qua tuy chư thành phía nam bị tổn thất thảm trọng, nhưng vẫn là khối xương cứng cắn không vỡ. Súc sinh kia sắp phải độ kiếp, không chuẩn sẽ không có ý định bỏ chạy.

Mà giờ phút này trong lòng hắn nhiều ít cũng có một tia nghi ngờ. Nhưng kiếp trước Nhạc Vũ làm lính đánh thuê, đã bồi dưỡng tính tình trở nên cực kỳ trầm tĩnh. Đừng nói là hai ngày hai đêm, dù là mười ngày mười đêm đều chưa hắn có thể khiến cho hắn dao động. Còn có một lần, dù phải ngâm mình trong ao đầm đầy ruồi muỗi, chờ suốt mười hai giờ, hắn vẫn chờ được mục tiêu của mình.

Khách quan mà nói, hoàn cảnh bây giờ không biết tốt hơn trước kia bao nhiêu lần.

Về phần Nhiễm Lực đang nôn nóng đi tới đi lui, Nhạc Vũ nhất thời cũng lười đi quản hắn. Việc đánh lén yêu thú, khác với những nhiệm vụ kiếp trước của hắn. Sư Ngạc thú thật lâu còn chưa quay về, nơi này cũng không có đồng đảng của nó, cũng không cần cố kỵ quá nhiều.

Vẫn là Lâm Trác, vốn luôn trầm mặc không nói chuyện, làm hắn đánh giá càng cao hơn đối với người này. Nếu người này đặt ở kiếp trước của hắn, chính là một nhân tài được tuyển chọn làm sát thủ tốt nhất.

Sau một khắc, con ngươi Nhạc Vũ bỗng nhiên co rụt lại, sau đó thân hình chợt bật lên, nhanh như tia chớp bắn về phương xa. Lâm Trác cùng Nhiễm Lực đều cả kinh, không cần hắn phân phó đều tự núp vào vị trí của mình.

Phương hướng Nhạc Vũ bỏ chạy chính là phương vị của chỗ đặt ngân sắc cơ quan khôi lỗi. Nơi này tuy là mặt đất bằng phẳng nhưng lại có vô số xương cốt yêu thú cấp bốn ngổn ngang. Còn có da lông lân giáp cũng là vật khó thể thối rữa. Khôi lỗi nửa ngồi nửa nằm nơi đó, lại còn đắp lên một tầng hài cốt, không chú ý thì cho dù mắt sáng như ưng cũng thật khó mà phát hiện.

Duy chỉ có một điều đáng lo lắng chính là nơi này cách nơi ở của súc sinh kia quá gần. Mà nếu đã ẩn núp muốn giấu kín linh lực ba động chỉ đành dừng lại việc vận chuyển Ngũ Hành Tụ Linh trận.

Nếu thời gian trước không phải Sư Ngạc thú cảm giác được sự dị thường, sau đó nổi bạo công kích, như vậy ngay cả thời gian phản ứng Tần Liệt cũng không có, vừa bắt đầu đã phải thừa nhận nguy hiểm, thậm chí khôi lỗi đã trực tiếp bị phá hủy.

Nhưng nếu không mạo hiểm như thế, nó cũng không thể vừa bắt đầu đã bị thương nặng!

Ngay khi hắn bước tới cửa cơ quan khôi lỗi, Sơ Tam từ không trung cũng xẹt nhanh xuống đáp trên đầu vai của hắn. Đợi đến khi một người một cầm vừa chạy tới phòng điều khiển, phương vị phía bắc thung lũng đã truyền tới thanh âm chấn động mặt đất.

Nhạc Vũ khẽ chau mày, vùng chân mày lóe lên vẻ trầm trọng, tựa hồ như có chút gì đó không đúng. Hôm đó trên chiến trường, tuy thân thể Sư Ngạc thú khổng lồ, nhưng lúc hành động lại nhanh nhẹn như mèo, tuyệt đối không nghe được tiếng vang. Thế cho nên hắn phải mạo hiểm nhân cơ hội Sư Ngạc thú chưa cảnh giác mà bố trí những tiểu bẫy rập giống như phía sau Nhạc gia thành, dùng để phán đoán vị trí cụ thể của Sư Ngạc thú.

- Chẳng lẽ là những yêu thú khác? Không thể nào! Nơi này có vô số yêu lực kết tinh cùng thịt thối chồng chất, lại là nơi có linh lực quá dư thừa. Nhưng mấy ngày qua không có gì ngoài chim chóc bay ngang, không có một con yêu thú dám đến gần nơi đây, hiển nhiên đã bị Sư Ngạc thú giết tới sợ hãi. Hơn nữa nghe tiếng vang của bước chân, rõ ràng phải nặng hơn rất nhiều. Nếu súc sinh kia

muốn xua đuổi đồng loại tại Thương Chủy sơn, há lại cho phép đại hình yêu thú náu thân gần bên nơi này? Còn linh lực ba động, không biết…

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ vạn phần hoài niệm hệ thống vệ tinh quân sự của kiếp trước. Khôi lỗi bị che giấu dưới đống hài cốt của yêu thú, tầm mắt vốn bị ngăn trở. Mà bên trong phòng điều khiển lại tối đen như mực không hề thông gió, duy nhất chỉ có thể dựa vào thính giác. Nếu đổi lại là kiếp trước, nếu không hiểu rõ được tình huống bên ngoài, có thể điều phối sử dụng vệ tinh nhìn một chút liền biết rõ. Chẳng qua thế giới này, mặt đất dưới chân hắn là tròn hay vuông Nhạc Vũ còn chưa hiểu rõ ràng, chuyện vệ tinh đương nhiên không cần nói đến.

Vốn có linh thức quan sát, nhưng tiếc là muốn khởi động Hồn Khống trận, cũng phải sử dụng hồn lực, không cách nào sử dụng thêm vào việc khác.

Nhướng mày, Nhạc Vũ trầm ngâm hồi lâu trước Linh trận. Cho đến khi nghe được tiếng bước chân từ từ tới gần, khoảng cách với vị trí của hắn chỉ gần trong gang tấc. Lúc này hắn mới mạnh mẽ cắn chặt răng, đưa yêu lực kết tinh hỏa thuộc tính trong tay đặt vào bên trong Linh trận. Ngay khi Linh trận được khởi động thật nhanh, đã đem thiên địa linh khí tụ tập thâu xuất, Nhạc Vũ điều khiển cỗ ngân sắc khôi lỗi đột nhiên đứng dậy, một kiếm quét tới tiếng bước chân vừa đi tới!

Mà ngay trong giờ khắc này, Nhạc Vũ liền hối hận đến đấm ngực giậm chân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Ác đấu khôi lỗi

Nhạc Vũ bắt đầu dùng hồn lực quan sát khôi lỗi, trong không gian mười dặm hắn có thể nhìn thấy hết thảy.

Đứng trước Cơ Quan Khôi Lỗi sáu trượng chính là con Sư Ngạc Thú. Song lúc này toàn thân của nó đang chồng chất vết thương. Chỉ riêng bên ngoài đã thấy mười dấu trảo sâu thấy xương, dưới cổ cũng có vết cắn sâu hoắm.

Ngoài ra trước người Sư Ngạc Thú còn có một thi thể yêu thú lớn gần bằng nó!

Nhạc Vũ nhất thời cũng không biết là yêu thú loại gì, bất quá hồn thức của hắn có thể cảm giác được yêu đan mơ hồ có thể hô ứng với linh lực thiên địa trong thi thể kia! Có thể đánh thương Sư Ngạc Thú đến bộ dạng như vậy, chỉ sợ là một tồn tại cùng cấp!

Tiếng bước chân trầm trọng lúc trước đoán chừng là gây nên bởi trọng lượng của một con yêu thú cự hình. Hai ngày trước lựa chọn bắc thượng mà không phải xuôi nam, là bởi vì phát hiện ra bắc phương đang có yêu thú cùng cấp đang rình rập yêu đan của mình. Sở dĩ có hai ngày không về chắc là vì bố trí truy kích.

Sau khi hiểu ra tất cả những bí ẩn, Nhạc Vũ hận đến nỗi chỉ muốn đập đầu vào tường! Nếu là chậm thêm mấy ngày, hoặc là cải tạo Cơ Quan Khôi Lỗi chậm hơn một chút thì hắn cơ hồ có không một bộ cốt khung của yêu thú cấp năm, thậm chí yêu đan kia cũng không phải là không có được!

Dao động linh lực của yêu đan này lấy Thổ linh và Kim linh làm chủ, chắc là cùng hệ với Sư Ngạc Thú! Bất quá với trạng thái bây giờ của Sư Ngạc Thú, phục dụng yêu đan sẽ có hại, nếu nghĩ biện pháp dẫn xà xuất động cũng không phải là không lừa gạt được.

Trong một sát na, Nhạc Vũ gần như muốn điều khiển con khôi lỗi này quay đầu chạy trốn. Nếu có thể dễ dàng đạt được thứ mình muốn thì sao phải mạo hiểm liều mạng với súc sinh kia?

Bất quá ý muốn này chỉ trong giây lát đã biến mất. Trong sát na khôi lỗi vọt tới, tâm cảnh của Nhạc Vũ đã bình lặng như nước! Hắn chỉ biết toàn lực khu sử cự kiếm màu đen, lấy thế lôi đình vạn quân đâm về phía trước. Góc độ tấn công cũng tiến hành điều chỉnh, từ chỗ bổ về bắp chân thì chuyển sang đâm vào vết thương ở cổ Sư Ngạc Thú.

"Keng", một thanh âm nặng nề vang lên cùng với tiếng vang chói tai làm chấn động cả thung lũng nhỏ lẫn không gian bên trên.

Sư Ngạc Thú lúc đầu có chút kinh ngạc nhưng cuối cùng theo bản năng lùi về sau một bước tránh được một kiếm trí mạng. Bất quá cự kiếm màu đen sau khi đâm vào thì kéo theo một trận hoa lửa khiến nó cảm giác xương thịt vỡ vụn đau nhức.

- Tật Phong.

Một kiếm chưa có kết quả nhưng Nhạc Vũ cũng không khẩn trương. Lúc kiếm thế đã lên đến đỉnh thì hắn tiến hành điều khiển khôi lỗi tiếp tục chém xuống, lúc này trên thân cự kiếm đã bao trùm một lượng lớn Phong linh nó nhanh hơn mấy lần, nặng nề chém xuống thái dương Sư Ngạc Thú khiến nó choáng váng.

Bất quá trong nháy mắt, Sư Ngạc Thú đã hồi phục tỉnh táo. Nó hét lên một tiếng điên cuồng rồi vào lúc Nhạc Vũ đánh ra kiếm thứ ba thì hung hăng cắn vào cánh tay phải của khôi lỗi.

Nhìn một màn này, Nhạc Vũ khẽ thở dài. Nếu như kiếm thứ nhất có thể gia trì Tật Phong Thuật chém vào vết thương ở cổ thì chắc rằng Sư Ngạc Thú đã đầu lìa khỏi cổ! Đáng tiếc khi đó Ngũ Hành Tụ Linh Trận mới vừa vận chuyển, căn bản không đủ linh lực để khởi động bí phù Tật Phong trong thân cự kiếm.

Bất quá tình hình này cũng không khác lắm so với dự liệu của hắn, nếu Sư Ngạc Thú có thể dễ dàng giết chết như vậy thì linh thú cấp năm cũng quá hư danh!

- Thần lực .

- Linh giáp!

Gân cốt trong Cơ Quan Khôi Lỗi sau khi được linh lực thiên đại rót vào thì bắt

đầu trương lên. Mỗi lần co rút hay kéo dài tựa hồ đều tràn đầy lực lượng, cùng lúc đó quan thân khôi lỗi cũng bao phải một tầng ánh sáng năm màu.

Nhạc Vũ vùng mạnh tay trái, dứt khoát vứt bỏ thanh cự kiếm cho Sư Ngạc Thú, quyền trái đánh ra đập mạnh vào tai trái yêu thú. Đang lúc Sư Ngạc Thú đang lần nữa choáng váng thì tay phải của khôi lỗi cũng nhân cơ hội một quyền đánh ngược vào bên dưới. Hai đòn liên tiếp vào hai bộ vị khác nhau nhưng nhờ có thần lực thuật gia trì vẫn khiến cho Sư Ngạc Thú lảo đảo triệt thoái phía sau.

Sư Ngạc Thú chợt lắc đầu, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng. Trước đó nó vừa trải qua tử chiến, rốt cục đánh gục cường địch, thể lực đang cực kỳ suy yếu. Ngay sau đó gặp phải tập kích đột ngột, trên đầu bị đánh thương nghiêm trọng khiến nó không thể nhìn thấy. Tuy là cắn chặt được một cánh tay của đối thủ nhưng xương cánh tay của khôi lỗi màu bạc kiên cố vượt xa dự liệu của nó. Toàn lực cắn xé chỉ có thể để lại một vết rách mỏng, ngay cả lớp xác màu bạc bên ngoài cũng không thể cắn nát, còn sức lực của đối thủ tựa hồ không dưới nó.

Thế công khôi lỗi như nước thủy triều, chưa đợi đến lúc Sư Ngạc Thú kịp phản ứng thì đã đánh ra kích thứ năm. Lần này là song quyền giao kích nện hơn một ngàn cân cự lực vào chiếc đầu lớn đến cả trượng của con yêu thú. Ba người đương trường thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương đầu đang vỡ vụn.

Bất quá lần trọng kích này cũng khiến cho Sư Ngạc Thú hoàn toàn thanh tỉnh lại. Theo cảm xúc của não bộ đang dâng lên là lửa giận không thể đè nén. Nó giẫm mạnh chân sau, hai mắt ngầu đỏ xông về phía trước, húc, , cắn xé, trảo đánh, cơ hồ là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để phản kích cự vật màu bạc trước người này.

Ở bên cạnh thung lũng, Lâm Trác cùng Nhiễm Lực vẫn đang tiềm phục trong xương cốt yêu thú đang há mồm trợn mắt. Lúc Cơ Quan Khôi Lỗi giao phong với yêu thú thì bọn họ đã từng thấy từ xa khi đứng trên đỉnh núi, nhưng chưa từng chấn động như khi xem sát. Mỗi lần cự trảo của yêu thú giao kích với song quyền của khôi lỗi đều khiến cho mặt đất chấn động, phảng phất núi rung đất chuyển, thanh âm vang rền như muốn đục thủng màng nhĩ.

Mà mắt thấy Nhạc Vũ điều khiển khôi lỗi màu bạc dần dần rơi xuống hạ phong, bị bức phải bắt đầu từng bước triệt thoái phía sau, trái tim cả hai bất giác đập thình thịch từng hồi.

Nếu như không thể từ đầu toàn diện khống chế để Sư Ngạc Thú không thể sử ra thần thông thiên phú vậy thì hết thảy kế hoạch sau đó cũng đừng nói đến!

Trong phòng điều khiển khôi lỗi, ngũ khiếu của Nhạc Vũ đã đầu ứa máu. Hiện giờ hắn cuối cùng đã lĩnh hội câu nói của Tần Việt mấy ngày trước, Cơ Quan sư mặc dù nhìn như cường đại nhưng đó chỉ là mặt ngoài, thực sự nỗi khổ lúc chiến đấu thì không thể tả xiết, cần ý chí phi thường để duy trì.

Nhìn xem thì mỗi lần Cơ Quan Khôi Lỗi va chạm với Sư Ngạc Thú không liên quan với hắn. Lực lượng khổng lồ kia đều do cốt khung của khôi lỗi thừa nhận, song tâm thần của Nhạc Vũ không ngừng tiếp nhận hồn lực chấn động, qua mười mấy quyền liên tục khiến đầu hắn như muốn vỡ ra!

Chẳng qua điều này không khiến cho hắn lùi bước, ngược lại mùi máu tanh khiến chiến khí bắt đầu bốc lên hừng hực! Nhạc Vũ bỏ qua hết thảy tính toán tránh né, nửa bước không lùi cùng Sư Ngạc Thú huyết nhục đối với huyết nhục, nanh vuốt đối với nanh vuốt!

Thanh âm va chạm vang lên liên tiếp bất tận, sau mấy chục nhịp thở, Nhạc Vũ cuối cùng cảm giác tâm thần thả lỏng. Theo sự quan sát của linh thức, Sư Ngạc Thú rốt cục triệt thoái phía sau mấy bước, cặp mắt lớn tướng như chuông đồng nhìn trừng trừng qua bên này.

Có sức mà không dùng được đến sao?

Tầm mắt Nhạc Vũ nhìn lướt qua Ngũ Hành Tụ Linh Trận, lúc này trong đó chẳng những linh lực hội tụ đã cạn kiệt mà cả mấy khối yêu lực kết tinh cũng đã nhỏ hơn một chút. Ý muốn truy kích của hắn cũng không thể thực hiện!

Lặng lẽ cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ tay mang theo Băng Tiễn Cung đi tới phía trên đầu khôi lỗi, sau đó mở cửa bắn nỏ ra, lạnh lùng địa nhìn đối diện.

Sư Ngạc Thú hơi thở dốc, quả nhiên sẽ tiếp tục đánh ra trước, sau khi chạy mấy bước tạo thế thì húc thẳng vào ngực khôi lỗi khiến cho xương cốt khôi lỗi kêu lên ken két. Cho dù tài liệu chế tạo là xương cốt cấp năm nhưng cũng không thể kéo dài.

Nhạc Vũ lần này không lựa chọn ngạnh kháng mà mượn lực lướt về sau, cầm cây cự kiếm trong tay. Mắt thấy Sư Ngạc Thú đang lao tới thì hắn khẽ nhếch

miệng châm biếm. Sau đó trong nháy mắt một mũi Điêu Linh Tiễn màu đen được gia cường thêm Phong linh màu xanh xuyên phá không gian cắm vào mắt phải Sư Ngạc Thú. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Con yêu thú tựa như sư tử mà không phải là sư tử, tựa như ngạc mà không phải ngạc này rống lên một tiếng kinh hoàng, theo bản năng đánh ra một trảo về phía trước. Nhạc Vũ vẫn vươn người đứng thẳng, động tác duy nhất là lại lấy ra một mũi Tật Phong Bí Phù Tiễn lắp vào dây cung. Trong nháy mắt cự trảo đánh qua thì thân hình khôi lỗi đột nhiên ngửa ra khiến cự trảo lướt qua mặt tạp thành mấy vết thương trên trán.

Vẻ trào phúng trong mắt của Nhạc Vũ lúc này càng đậm. Mũi tên thứ hai của hắn bắn phập vào cổ Sư Ngạc Thú làm máu tươi vọt ra, thanh cự kiếm màu đen trong tay phải đồng thời cũng xuất kích!

Sư Ngạc Thú gào lên kinh sợ, con mắt lần đầu tiên lộ vẻ khủng hoảng. Sau đó một tầng kim khí màu xanh đen bắt đầu trùm lên người nó.

Cặp mắt của Nhạc Vũ lóe lên tinh quang. Không cần hắn nhắc nhở, Nhiễm Lực cùng Lâm Trác bên kia đã bắt đầu khởi động Ngũ Hành Tụ Linh Trận dưới đất. Theo linh lực cực lớn mà Sư Ngạc Thú hấp thu, mây đen trên bầu trời cuồn cuộn bay tới.

Nhìn Sư Ngạc Thú lảo đảo chợt lui, ánh mặt lộ vẻ thất thố. Nhạc Vũ cười lạnh, trọng kiếm giơ cao không chút lưu tình đâm ngập vào mắt trái con yêu thú!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Muốn làm Côn Bằng

Sau cuộc chiến, Nhạc Vũ nằm sóng xoài trong căn phòng điều khiển khôi lỗi, một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích. Thật ra thì thân thể hắn cũng không quá mệt mỏi mà chủ yếu là về phương diện thần thức. Tiếp nhận hơn năm mươi lần va chạm với yêu thú, cộng thêm uy áp thiên kiếm của yêu thú cấp năm khiến sự hao tổn tinh trí cực nhiều. Cho dù dùng mấy viên thanh thần hoàn thì vẫn chưa thẻ hồi phục như cũ, chỉ khiến trong đầu càng hỗn loạn đến muốn ói.

Nhạc Vũ biết lần này chỉ sợ là thần trí của mình tiêu hao quá lớn. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đối mặt với tình huống như thế. Điều khiến hắn an tâm chính là khi hắn vận chuyển Ngự khí ngưng thần pháp, lấy hồn lực tinh khiết bảo dưỡng ra một số kinh lạc thì thần thức chậm rãi khôi phục. Không những về phương diện chất lượng càng thêm thuần khiết mà ở tổng lượng cũng có gia tăng.

Không thể nói là tăng lên gấp bội, nhưng là so sánh với trước khi chiến đấu tăng thêm hơn sáu thành!

Thật ra thì điều Nhạc Vũ muốn làm nhất lúc này là buôn bỏ tất cả để ngủ một giấc thật sâu. Bất quá nghĩ đến nhân mã chư thành phía nam chỉ ở cách đây hơn ba trăm dặm, phong hỏa đài thậm chí chỉ hơn trăm dặm. Với cước lực của Long Lân Mã thì chỉ chưa đầy một hai canh giờ đã có thể tìm đến nên hắn đành cười khổ một tiếng, đợi cho cảm giác hôn mê thối lui thì từ đầu khôi lỗi nhảy xuống.

Bên trong thung lũng là một vùng hỗn độn. Ngoài hài cốt yêu thú tứ tán thì mặt đất cũng vì kịch chiến mà trở nên gồ ghề. Vào lúc cuối cùng, Sư Ngạc Thú sử dụng bí pháp Thổ hệ khiến địa hình mấy trăm trượng cũng thay đổi hình dạng!

Ngoài ra khôi lỗi phía sau hắn cũng thê thảm không nỡ nhìn. Những tấm giáp màu bạc bên ngoài cơ hồ không còn tấm nào lành lặn. Thậm chí tầng Lam Giáp Kiếm Chu bên trong cũng có vài nơi tổn hại.

Trên thi thể Sư Ngạc Thú đang có hai người ra sức lột những phiến giáp và da lông. Nhạc Vũ cũng chạy thẳng tới chỗ trước ngực của Sư Ngạc Thú, dùng Toái

Ngọc Đao thọc sâu vào hơn một trượng mới lấy ra một viên yêu đan có hai màu vàng trắng lớn bằng quả bóng.

- Đây chính là yêu đan cấp sáu ?

Nhiễm Lực nhìn sang, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Kỳ quái! Thoạt nhìn cũng không lớn hơn Lam Giáp Kiếm Chu bao nhiêu, nhưng sao ta cảm giác vật này như đang còn đập?

- Đập?.

Nhạc Vũ bĩu môi, không nói đúng sai đem yêu đan Sư Ngạc Thú thu lại. Về mặt vật lý thì yêu đan này hết sức an tĩnh, tuy nhiên Nhiễm Lực nói không sai, chẳng qua cảm giác của hắn không thể diễn tả chính xác.

Trong cảm giác của Nhạc Vũ, yêu đan này đúng là đang "đập", giống như trái tim của loài người có lực để bơm máu ra ngoài rồi thông qua tĩnh mạch đem máu hút trở về. Chẳng qua thứ mà yêu đan này hấp thu hay phun ra không phải là máu là linh lực. Linh lực cường đại của thiên địa vây quanh yêu đan này như sóng triều, khác với yêu đan của Lam Giáp Kiếm Chu. Chỉ riêng so sánh về kích thước đã chênh lệch khoảng mười lần, ngay cả Nhiễm Lực cũng hơn có cảm giác như vậy.

Tiếp tục thọc kiếm vào sâu bên trong thân thể Sư Ngạc Thú, sau đó trong ngoài hợp sức mới tách được hai sườn và cột sống ra. Đến khi Nhạc Vũ dùng tay vuốt ve xương cốt sáng bóng như ngọc, còn lưu lại một chút máu thịt thì trong mắt hơi lộ ra vẻ tiếc nuối.

Nhiễm Lực lúc này cũng lên tiếng cảm thán.

- Đáng tiếc! Lần này không có thể đợi đến khi súc sinh này chống đỡ hoàn tất lôi kiếp, nếu là đợi đến khi đó giết chết thì chẳng phải chất liệu xương cốt lại tăng thêm mấy bậc hay sao Có yêu cốt cấp sáu làm khung, hắc hắc! Ta thấy cho dù cả Bắc Mã Nguyên cũng chưa chắc có ai là đối thủ của thiếu gia.

Lâm Trác vung thanh Kim Ô Kiếm của Nhạc Vũ tách một khối xương đùi ra rồi lạnh lùng :

- Ngươi không muốn sống?

Nhiễm Lực rùng mình một cái, nhớ lại sự điên cuồng của Sư Ngạc Thú, sau đó lắc mạnh đầu tiếp tục công việc.

Một yêu thú cấp năm còn chưa hoàn thành lôi kiếp thì đã bị Nhạc Vũ dùng Cơ Quan Khôi Lỗi sử trọng kiếm đánh chết. Không phải là hắn không muốn nương tay mà là thật sự không có cách nào! Khi đó chỉ sợ để cho con yêu thú này khôi phục được một chút nguyên khí thì tiếp theo sẽ khiến cho bọn hắn tai hoạ ngập đầu.

Nhạc Vũ cũng thấy buồn cười, nghĩ đến bản thân đúng là có chút được voi đòi tiên. Hắn cũng không biết vì sao yêu thú lúc thăng cấp lại dẫn đến lôi kiếp, chỉ biết trong quá trình này thì xương cốt huyết nhục thậm chí da lông cũng sẽ cường hóa trên phạm vi lớn, mãi cho đến thiên lôi kết thúc, mới hoàn toàn hoàn thành.

Bất quá lần này cho dù sống sót được sau đòn phản công điên cuồng của Sư Ngạc Thú thì hai đạo tử lôi sau này cũng đâu dễ dàng tiếp nhận? Khó khăn nhất chính là vừa muốn bảo toàn thân thể yêu thú, không để lôi điện phá hủy, vừa phải bảo đảm an toàn cho cả ba, chỉ cần hơi có sai lầm thì cả ba chắc chắn sẽ mất mạng.

Thật sự nếu như không phải Sư Ngạc Thú này đã bị thương nặng từ trước thì kết quả của lần mạo hiểm vừa rồi thật khó dự đoán. Nghĩ thông suốt vậy nên Nhạc Vũ nhìn về thi thể dị thú, khóe môi khẽ cong lên.

Mặc dù không thể lấy được yêu cốt cấp sáu tiêu chuẩn đúng là hơi có chút tiếc nuối. Song này hai viên yêu đan cấp năm cùng với một số lượng lớn tài liệu thi thú cấp năm đã là một lần thu hoạch ngoài dự liệu.

Bên trong phòng điều khiển Cơ Quan Khôi Lỗi, sau khi dần hình thành một phù văn hình vó ngựa trong hồn thạch, Nhạc Vũ lại cảm thấy đầu óc choáng váng, trên mặt mồ hôi toát ra đầm đìa.

Điều khác với mấy ngày trước chính là lần này chỉ mất mấy phút thì khôi phục thần thức hao tổn. Trên mặt Nhạc Vũ lộ ra nét vui mừng, cộng thêm vào hai ngày trước thì hắn đã khắc được một trăm tám mươi ba phù ấn hồn lực trong tử sắc tinh thạch, tiến thêm gần mục tiêu hai trăm lần.

Tương ứng theo đó, cự ly quan trắc mà Nhạc Vũ dựa vào Hồn thạch đã xa hơn mười bốn dặm, khống chế khôi lỗi cũng càng thêm tự nhiên.

Điều này nhìn qua cũng không có tác dụng quá nhiều đối với bản thân khôi lỗi song trên thực tế đã khiến cho chiến lực của Cơ Quan Khôi Lỗi tăng lên thêm gấp đôi!

Tăng cường được hồn lực do thám chẳng những khiến cho hắn thấy trước được địch nhân trong vòng hai ngàn thước mà quan sát sự vật quanh thân cũng tinh tế hơn. Về phần khống chế cơ thể thì biểu hiện ra ở sự nhanh nhẹn, lực lượng cùng năng lực phản ứng. Nếu như trước kia hắn phải dùng đến một giây để sai khiến khôi lỗi làm ra một động tác thì bây giờ rút xuống còn một phần ba.

Hơn nữa lúc khống chế tinh chuẩn thì có thể thao túng từng đường gân của nó khiến nó hoàn thành chính xác hơn từng chỉ lệnh. Điều này cũng có ý nghĩa là trong cùng một điều kiện thì hắn có thể khiến cho khôi lỗi xuất lực mạnh và nhanh hơn.

Đây đại khái là nguyên nhân mà Tần Việt nói là khi đối kháng với cường giả tiên thiên nhất định phải để cho hồn lực ấn phù đạt tới hai trăm trở lên. Với một trăm tám mươi đường phù văn thì lúc đối kháng với yêu thú khổng lồ còn chưa có ưu thế rõ ràng. Song khi đối kháng với những địch nhân nhỏ hơn thì đúng là đối phương không có lực hoàn thủ.

Ngoài ra Nhạc Vũ còn nhận thấy cùng với việc hắn khắc phù văn vào trong hồn thạch ngày càng nhiều thì hơn trăm đạo phù ấn kia dường như có khuynh hướng dung hòa một chỗ. Theo đó việc lấy hồn lực làm cơ sở khống chế khôi lỗi cũng dần dần linh mẫn hơn. Đã từ rất lâu, khôi lỗi không cần hắn hạ đạt chỉ lệnh đã tự làm ra động tác. Thậm chí còn có tự chủ học tập, ví dụ như đi lại, hiện giờ cũng không cần hắn điều khiển thì bản thân khôi lỗi đã có thể ứng phó thuần thục với các loại địa hình phức tạp.

Nhạc Vũ đoán chừng với cường độ tinh thần lực của hắn chắc là sau khi nghỉ ngơi thì có thể khắc thêm ba đạo phù ấn. Thật ra bây giờ hắn căn bản đã đạt tới cực hạn, ấn phù vừa rồi cơ hồ đã dốc hết toàn lực!

Dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, Nhạc Vũ đi ra khỏi khôi lỗi rồi nhìn lên cự vật đã cao tới mười bốn trượng này. Bởi vì vỏ ngoài đã được thay đổi, lấy kim giáp

phủ lên nên bây giờ toàn thân khôi lỗi lấp lóe kim quang.

Bất quá là tối trọng yếu cũng là nội tại, bên trong kim giáp là năm đến sáu tầng da lông từ cấp năm đến cấp sáu, có thể giảm bớt xung lượng khi bị công kích. Tầng bên trong cùng dĩ nhiên là ngạc giáp của Sư Ngạc Thú. Linh thú này về phương diện phòng ngự có thể xưng hùng, hơn nữa trải qua bốn đạo tử lôi, trình độ kiên cố cơ hồ là vô địch trong yêu thú cấp năm.

Ngoài ra Nhạc Vũ còn gia cố trên đó Cố Thể Phù, công kích bình thường cũng không thể lưu lại một vết thương nhỏ.

Còn về phần Long cốt kia, sau hai ngày cải tạo đơn giản thì chủ long cốt đã đổi thành xương sống Sư Ngạc Thú, ngoài ra ba sợi chuẩn cấp năm cũng rút ra một cây, đổi thành xương cốt Kim Giáp chúc chân chính cấp năm.

Ở phương diện gân cốt cũng được cải tiến. Lấy hai gân cốt hai con yêu thú cấp năm làm hạch tâm, cộng thêm với gân cốt của Lam Giáp Kiếm Chu và gân cốt của yêu thú chuẩn cấp năm, lúc toàn lực ứng phó có thể tiếp nhận lực lượng hơn hai vạn cân, gấp một lần rưỡi Sư Ngạc Thú thời kỳ toàn thịnh.

Nếu quay lại mấy ngày trước kia, Nhạc Vũ tự tin mặc dù không dẫn động lôi kiếp, cũng đủ để áp chế Sư Ngạc Thú!

- Nếu đã có linh trí, cũng nên cho nó một cái tên.

Cảm nhận được liên hệ tinh thần với Cơ Quan Khôi Lỗi còn mật thiết hơn cả với Sơ Tam, cặp mắt Nhạc Vũ bỗng lóe lên.

Hắn chuẩn bị gọi con Khôi Lỗi này là Côn Bằng (chim đại bàng)! Là ký thác ý chí bình sinh.

Ta muốn như con chim đại bàng kia vỗ cánh lên chín tầng trời, bay trên đại dương vạn dặm!

Trong sát na tâm thần đang kích động, Nhạc Vũ đột nhiên ngửi thấy một làn dược hương xông vào mũi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Cánh cửa Tiên Thiên

Hướng theo mùi thuốc bay tới, Nhạc Vũ điều khiển khôi lỗi đi vào rừng rậm. Đuổi theo hơn mười trượng, lại thấy Nhiễm Lực lo lắng nhìn vào chiếc dược đỉnh bằng đồng xanh.

Trong dược đỉnh lúc này đang truyền ra liên tiếp những thanh âm rạn vỡ. Thần sắc Nhạc Vũ ngưng trọng, bước tới bên cạnh chiếc đỉnh, cũng không để ý đến bên trong đang nóng rực mà thọc tay vào để phân tích tình huống.

Một lúc lâu sau, Nhạc Vũ lộ vẻ cổ quái, trong lòng vừa thất vọng lại vừa mừng rỡ.

- Thiếu gia, rốt cuộc như thế nào?

Nhiễm Lực gãi gãi đầu, trong mắt vừa có vẻ xấu hổ lẫn áy náy:

- Mới vừa rồi ta có tăng thêm một chút tài hỏa, kết quả hỏa hầu thật giống như không thể khống chế được.

- Ngươi cũng biết không có khống chế tốt hỏa hầu? Có phải mới vừa rồi ngủ gật rồi?

Nhạc Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, trong lòng tràn đầy cảm giác bất đắc dĩ.

Lần này từ Nhạc gia thành đi ra ngoài, hắn mang theo hơn năm sáu là dược liệu Dịch Nguyên Đan dược liệu. Cho nên ngay từ lúc hắn có được hai viên yêu đan cấp năm thì cũng lập tức bắt đầu sắc chế Dịch Nguyên Đan.

Bất quá lần này hoàn toàn khác với lúc dùng những yêu đan chuẩn cấp năm, mất hơn mấy ngày vẫn không thể đem viên yêu đan Kim Giáp Chẩm hoàn toàn biến đổi. Cuối cùng Nhạc Vũ không còn cách nào, đành đem chiếc đỉnh để cho Lâm Trác cùng Nhiễm Lực thay phiên canh chừng còn mình tranh thủ thời gian vẽ phù văn cho lớp vỏ bên ngoài của khôi lỗi.

Lâm Trác thực hiện mệnh lệnh rất tốt, luôn tập trung canh giữ. Vấn đề là Nhiễm Lực, người này nếu như là tập võ đánh giết, thì mức độ chăm chỉ cùng tích cực có thể nói là tuyệt đối không thua người nào, nhưng nếu là bảo đọc sách hay nghe giảng bài, hoặc là tình huống tương tự hiện giờ thì cho dù hắn biết là trọng đại cũng sẽ không thể kìm được thỉnh thoảng ngủ gật.

Bất quá nếu không phải là thấy việc khống chế hỏa hầu đối với Dịch Nguyên Đan có thành đan hay không thì những việc quan trọng Nhạc Vũ cũng không dám để cho người này chịu trách nhiệm.

Cho đến lúc tiếng nổ vỡ kia hoàn toàn ngưng xuống thì Nhạc Vũ mới mở nắp đỉnh ra. Chỉ thấy hơn hơn hai mươi hoàn thuốc nhỏ tỏa mùi thơm mãnh liệt nằm yên lặng dưới đáy, có cùng thuộc tính với bọn họ. Vào giữa lúc ban ngày như hiện giờ phát ra hào quang cả trượng, giống hệt như miêu tả trong sách.

Vừa rồi hắn vui mừng rốt chuộc là Dịch Nguyên Đan đã thành, thất vọng là một số dược liệu thí nghiệm mà mình thêm vào cũng không có quá nhiều tác dụng, số lượng thành đan cuối cùng cũng chỉ nhiều hơn vài viên mà thôi.

Dĩ nhiên điều này cũng có thể liên quan đến việc nhiệt độ dược đỉnh đột nhiên tăng cao. Chẳng qua Nhạc Vũ ới chậm một bước nên không thấy tình hình cụ thể. Rốt cuộc nguyên nhân do đâu cũng không cách nào kết luận.

- Thì ra là không có chuyện gì, hại ta giật nảy mình!

Nhiễm Lực ngó đầu vào nhìn, tiếp theo tự đấm vào ngực mình, thở phào nhẹ nhõm. Bất quá hắn lại đảo mắt sáng lên:

- Thiếu gia, đan mới này có thể ăn không?

- Nếu ngươi muốn chết thì ăn đi!

Thấy vẻ mặt lập tức biến đổi như đưa đám của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng rồi thu toàn bộ số đan dược kia trút vào trong bình sứ.

Một số dược vật hắn chiếu theo đan phương Dịch Nguyên Đan để chuẩn bị tuy có thể hấp thu hòa tan yêu đan nhưng cũng không hấp thu được hoàn toàn. Mới vừa rồi trong đỉnh truyền ra thanh âm rạn vỡ chính là yêu nguyên cùng linh lực

tứ tán mà thành. Sau đó phần yêu đan cùng dư lại lấy những những nguyên lực tinh thuần kia làm hạch tâm một lần nữa tự động tụ lại tạo thành hình hoàn thuốc, không giống phải dùng tay để tạo hình như Bồi Nguyên hoàn hay Cường Tủy hoàn trước đây.

Lúc thu hoàn, Nhạc Vũ cũng không chú ý là cánh tay hắn khẽ run rẩy.

Xế chiều ngày hôm đó, Nhạc Vũ đều làm công tác chuẩn bị phục dụng Dịch Nguyên Đan. Ngoại trừ cùng nhau phục dụng phụ dược, còn thông qua hệ thống phụ trợ trí năng tính toán, cộng thêm vào kinh nhiệm y đạo của bản thân, trên người cắm đầy các loại ngân châm.

Hắn cũng không dám quên kinh nghiệm đau đớn lần đầu tiên sử dụng Dịch Nguyên Đan đã được làm yếu bớt. Đối với dược lực còn chưa biết đầy đủ như hiện giờ, Nhạc Vũ lại càng không nắm chắc, không hề có một chút khinh thường.

Số ngân châm là thủ đoạn hắn dùng để phụ trợ hành công sau khi phục dược. Lấy châm đâm huyệt ở mức độ nhất định có thể trợ giúp hắn khống chế dễ dàng hơn những yêu nguyên và linh lực xông vào cơ thể.

Ngoại trừ những thứ đó, Nhạc Vũ còn dùng bút điểm ra từng điểm đỏ trên người. Sau đó để cho Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cầm ngân châm thủ hộ hai bên. Nếu như trạng huống thật sự khẩn cấp, có thể đem những ngân châm rỗng ruột này đâm vào theo các điểm đỏ để phát tiết dược lực. Tuy nói phương pháp này sẽ làm cho kinh mạch bị thương nhưng còn tốt hơn là biến thành phế nhân.

Cho dù chuẩn bị nhiều thứ như vậy nhưng đến lúc chân chính phục dụng hắn vẫn không ngừng hối hận. Sự mãnh liệt của Dịch Nguyên Đan vượt xa trí tưởng tượng của hắn.

Cốt tủy toàn thân đau đớn giống như bị người cưỡng ép rút đi, từng tế bào trên cơ thể đều không ngừng rên xiết như bị thứ gì đó xâm nhập. Khách quan mà nói, đau đớn lúc dùng Cường Tủy hoàn hay Bồi Nguyên hoàn so với lúc này giống như dạo chơi.

Nếu như chỉ là như vậy cũng thôi, vấn đề là bên trong những kinh mạch của hắn. Yêu nguyên và linh lực vô cùng thực chất tràn vào không ngừng trùng kích vào chân khí đang bảo vệ đan điền của hắn. Nếu như nói mấy lần phục dụng Dịch

Nguyên Đan đã bị làm yếu trước đây giống như một người đang dùng thiết chùy để đánh thì hiện giờ hoàn toàn là một Cơ Quan Khôi Lỗi cầm lấy trọng kiếm màu đen công kích.

Nội tức trong đan điền của hắn cứ như vậy hết đợt này đến đợt khác trùng kích, từ từ trở nên thực chất giống như dịch trạng, lại cành tinh thuần hơn.

Trong quá trình này, Nhạc Vũ chẳng những cần cố gắng duy trì nội tức trong đan điền để không hỏng mất, còn cần phải nỗ lực khống chế yêu lực để cho tổn thương kinh mạch ở trong phạm vi hắn có thể tiếp nhận, cả quá trình giống như đang chịu đựng trong địa ngục.

Lúc dược lực từ từ biến mất, Nhạc Vũ càng cảm giác được chân khí đã có khuynh hướng hóa lỏng trong cơ thể mình trong lúc mơ hồ đã giống như nội đan yêu thú, có thể hô ứng với linh khí thiên địa! Phảng phất có thể dùng ý niệm điều khiển chư hệ linh khí bên cạnh!

Cảm giác kia thật sự là kỳ diệu vô cùng, cũng khó để diễn tả. Biết rõ thật tình cũng không phải như thế, nhưng cũng không khỏi có một loại cảm giác nắm thiên địa trong tay.

Cho đến khi chút yêu lực dị chủng đã hoàn toàn tan biến trong kinh mạch, chân khí sau khi mất đi áp lực bắt đầu bắn ngược tản ra, cảm giác kia lúc này mới biến mất.

Nhạc Vũ vươn người đứng lên, đầu tiên là lấy đại Hỗn Nguyên chân khí thấu xuất ra bên ngoài. Sau đó hắn không dựa vào thiết khí trợ giúp ngưng kết ra kiếm quang một thước trước ngực rồi tản đi, lấy những thứ này giăng đầy quanh người tạo thành một tầng ngưng tụ màu bạc.

Nhiễm Lực thấy thế nhất thời nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng:

- Thiếu gia, là cấp bảy rồi?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiện tay một quyền đánh vào một cái cây bên cạnh. Chỉ nghe một tiếng ken két rồi cây đại thụ ba người ôm bắt đầu nghiêng ngả gãy gục.

Kẻ vừa gây ra hậu quả là Nhạc Vũ thì lâm vào trầm tư. Trong lòng hắn rõ ràng, nội tức trong cơ thể mình nhiều nhất chỉ có chân khí đại Hỗn Nguyên tầng mười

lăm mà thôi, cũng chính là võ sư cấp sáu. Song lúc này cho dù là lực lượng của hắn, hay là ngưng khí thành cương, tụ khí thành mang thì đều không thua cấp bảy, thậm chí cấp tam. Uy lực của mấy bí pháp kia cũng đã tăng lên mấy lần!

Yên lặng xem xét tình hình trong cơ thể mình, đến cuối cùng Nhạc Vũ thở nhẹ ra một hơi rồi bỗng dưng ngửa đầu hú dài một tiếng. Trong tiếng hú lộ ra vẻ phấn chấn và khoái ý cùng cực, trải qua một hồi lâu không dứt, đến cuối cùng lan xa hơn mười dặm làm kinh động những yêu thú lẫn yêu cầm cỡ nhỏ. Ngay cả một số yêu thú cấp ba cũng hiện lên vẻ kinh hoảng.

Lúc thanh âm dần tắt, vẻ hứng khởi trong mắt Nhạc Vũ không những không giảm, ngược lại càng mãnh liệt. Lần phục dụng Dịch Nguyên Đan này tuy về phương diện tăng trưởng nội tức không lớn, bất quá đã làm cho hắn nhìn thấy cánh cửa và con đường đi tới Tiên Thiên.

Nội tức của hắn lúc này tuy chỉ là mức độ võ sư cấp sâu song Nhạc Vũ cảm giác khoảng cách giữa mình và Tiên Thiên chỉ là một bước ngắn! Nếu có cơ duyên, thậm chí có thể trong một khắc là đạt được. Nếu không cơ duyên thì tiếp tục phục dụng Dịch Nguyên Đan, không tới nửa năm cũng có thể nước chảy thành sông.

Vào lúc này, trong lòng Nhạc Vũ dâng tràn cảm giác sảng khoái không thể diễn tả. Áp lực dồn ép nửa năm qua toàn bộ tiêu tan như trời quang sau mưa.

Tiếp đó, Nhạc Vũ nhìn sang con khôi lỗi mà hắn gọi là Côn Bằng. Lần cải tạo này không như lần trước, cộng thêm không có Tần Việt chỉ bảo, chắc rằng phải bốn ngày sau mới có thể hoàn thành.

Cũng phải đến khi đó, hắn mới chính thức có được niềm tin và tiền vốn để chống lại những cường giả tiên thiên kia.

Khoảng cách giữa hắn và tiên thiên hiện giờ quả thật rất nhỏ,song trước khi vượt qua thì bản thân vẫn chỉ là một con kiến hôi, chỉ có thể dựa vào khôi lỗi để chống đỡ.

Ngoài ra thì Dịch Nguyên Đan cũng có tác dụng tăng trưởng Hồn lực đối với Hồn thạch. Hiện giờ hắn đã có đủ tự tin đem số ấn phù bên trong lên đến một trăm chín mươi.

Hơn nữa nếu như trong vòng vài ngày sau, theo dự tính có thể phục dụng thêm hai đến ba viên Dịch Nguyên Đan thì con số hai trăm theo lời của Tần Việt cũng không phải là không có khả năng đạt thành.

Đến lúc đó, vô luận là Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo tới đây có ý gì thì hắn cũng không cần cố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Biến đổi của hoàng tước

Sáu ngày sau!

Hoàng Phàm đang đứng bên cửa thành Nhạc gia thành thấy Nhạc Vũ đằng xa cưỡi trên Long Lân Mã đi lại thì vội vàng chạy tới, trong lòng chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Tuy nói là hai mươi mấy ngày trước, Kim Hoàng Tước đã mang về một phong thơ nói là vào ngày này sẽ về, song từ mấy ngày trước chủ mẫu đại nhân đã đứng ngồi không yên, taam trạng cũng không tốt lắm.

Tình huống như vậy khiến cho đám người tiệm thuốc từ trên xuống dưới cũng không dám thở mạnh, bản thân lão thì bị điều ra cửa thành ngày ngày chờ đợi.

- Cảm ơn trời đất! Cuối cùng thiếu gia đã trở lại!

Nhạc Vũ còn chưa tới gần thì Hoàng Phàm đã cười rạng rỡ rồi bước nhanh tới nghênh đón. Bất quá động tác của lão chợt dừng lại, ngây ngốc nhìn vào bên phải Nhạc Vũ.

Bên đó của Nhạc Vũ đang đứng một con yêu cầm màu vàn cao ba thước. Ban đầu nhìn từ đằng xa thì còn thấy giống như Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước của Nhạc Vũ, song khi nhìn gần thì hoàn toàn không giống.

Trên đỉnh đầu của con yêu cầm là một mũ phượng cao ngất nghểu, mấy sợi lông vũ màu vàng dài đến hơn trượng phất phơ sau ót, toát lên vẻ phiêu dật không nói ra lời, ngoài ra phần đuôi cũng không ngắn như đuôi chim tước mà là một cái đuôi ngũ sắc thật dài, phía cuối lại có vô số đồ án như hình con mắt nhỏ.

Xem lại thân thể kia nhìn qua toát lên vẻ cực kỳ ưu nhã, nhìn kỹ thì còn có thêm cả uy phong vương giả.

Bất quá điều khiến cho Hoàng Phàm kinh dị nhất là uy áp mà yêu cầm màu vàng không biết tên này mang lại cho lão. Khi bước tới gần nó, sâu trong nội tâm của lão dâng lên một tia sợ hãi không thể khống chế.

Nhìn thái độ thân mật giữa nó và Nhạc Vũ thì chắc đây là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước, chẳng qua là cái tên này hôm nay đã không còn thích hợp.

Cấp ba? Cấp bốn? Linh thú hay thần thú trong truyền thuyết?

Hoàng Phàm lắc mạnh đầu. Lão chỉ biết bản thân đối mặt với mấy yêu thú cấp bốn nuôi trong nhà cũng không cảm thấy sợ hãi như vậy.

- Nguyên lai là Hoàng chưởng quỹ!

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hoàng Phàm, Nhạc Vũ bất giác khẽ lắc đầu. Từ lúc vào cốc tới nay, đây là vẻ mặt hắn nhìn thấy nhiều nhất nên cũng không kỳ quái. Kim Hoàng Tước dưới sự yểm hộ của hắn, liên tục phục dụng hai viên Dịch Nguyên Đan hoàn chỉnh, rốt cục sau mấy ngày đã tiến vào giai đoạn trưởng thành, là thu hoạch lớn nhất ngoài việc tu vi bản thân hắn đạt tới võ sư cấp tám trong mười mấy ngày này.

Thả chậm cước bộ của Long Lân Mã tới gần bên cạnh Hoàng Phàm, Nhạc Vũ cười hỏi:

- Mẫu thân của ta chắc đã sốt ruột lắm rồi? Bây giờ bà còn đang ở tiệm thuốc hay ở nhà?

Hoàng Phàm nghe vậy lập tức giật mình tỉnh lại, nghĩ thầm rốt cuộc đúng là tình mẫu tử sâu đậm. Mấy ngày này, Nhạc Trương Thị chưa có lúc nào bình an, còn tiểu thiếu gia lúc vừa vào thành thì việc đầu tiên hỏi cũng là mẫu thân của hắn.

Khẽ mỉm cười, Hoàng Phàm cung kính thi lễ:

- Hồi báo thiếu gia! Mấy vị đại nhân vật của Hồng gia của Đạm Vân Thành hình như là hôm nay vừa tới đây, phu nhân đang ở trong phủ thành chủ bồi yến tiệc.

- Đại nhân vật?

Nhạc Vũ nhíu mày, sau đó nhìn sang bên phải cửa thành quả nhiên thấy bên kia có thêm rất nhiều binh hình xác thú.

Thương nghiệp thế giới này tuy rất phát triển nhưng thương đạo hay bị yêu thú

và phỉ tập kích. Cho nên loại xác thú có thể vận tải với khối lượng lớn, bản thận lại có kiên giáp hộ vệ trở thành thứ mà các thương đoàn yêu chuộng nhất. Mấy thương đoàn có quy mô đều tiến hành nuôi dưỡng, thậm chí có thương gia dùng bí phương có thể làm thể tích xác thú tăng lên mười trượng rồi khống chế để không độ kiếp. Nếu như hành trình ngắn và an toàn thì có thể sử dụng trú thú, còn nếu là đường dài thì phải chuẩn bị những cự thú này.

Có thể nuôi được xác thú quy mô như vậy, tại Bắc Mã Nguyên cũng chỉ có mười mấy thế lực bao gồm cả Nhạc gia mà thôi.

- Tới thật nhanh!

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng rồi thu hồi tầm mắt:

- Vậy Tấn gia sao rồi, trong tộc đã đưa đầu cha con hắn cho mẫu thân ta chưa?

- Cái này vẫn chưa thấy!

Hoàng Phàm toát mồ hôi lạnh. Tuy biết thủ đoạn hiểm độc của thiếu gia nhưng thái độ coi mạng người như củ cải trắng này vẫn làm lão lạnh toát.

- Bất quá ta thấy cũng nhanh thôi. Hai ngày trước nghe nói trong tộc muốn đem cha con Tấn thị trấn thủ Minh Thủy trấn, nơi đó hoang vắng, có đánh chết người cũng không ai chú ý.

Mi tâm Nhạc Vũ nhất thời nhíu chặt, nghĩ thầm mấy vị trong tộc kia làm sao chậm chạp đến thế? Chẳng lẽ không biết đạo lý chậm thì sinh biến? Để từ từ để cho mọi người trong tộc quên đi cha con Tấn thị dĩ nhiên là phương pháp thỏa đáng, chỉ là biến số quá nhiều. Bất quá nếu là điều tới Minh Thủy trấn thì đúng là nhanh. Nơi đó độc chướng lan tràn, cướp phỉ đầy rẫy, có chết hai võ sư trung cấp cũng là bình thường. Chỉ cần có thể thấy được đầu của cha con hắn thì đối phương sau đó có được truy tặng gì hắn cũng vui lòng.

Hoàng Phàm lúc này chần chừ:

- Thiếu gia, chuyện ngài nói ta làm lúc trước hình như trong tộc đã biết. Vài ngày trước ta nghe nói đã đổi mấy người trong khố phòng.

Nhạc Vũ nghe vậy thì thấy buồn cười, nghĩ thầm mấy tên trong coi thương khố

đúng là gặp phải tai bay vạ gió.

- Bỏ đi! Nếu bọn họ đã biết thì sau này ngươi cứ quang minh chính đại thay ta đến lấy, không cần phải quản nhiều như vậy.

Vẻ mặt Hoàng Phàm nhất thời lần nữa ngẩn ra, nghĩ thầm mặc dù trong tộc coi trọng thiếu gia nhưng cũng không đến mức độ làm loạn thế này. Hành động đổi mấy người trong thương khố, bản ý của mấy vị lão nhân trong tộc là hướng vào Nhạc Vũ. Với trí tuệ của Nhạc Vũ làm gì có chuyện nhìn không ra, ai ngờ hắn lại có thái độ đường hoàng như thế, hoàn toàn bất đồng với một tháng trước.

Bất quá chờ lão lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ đã tăng nhanh cước bộ Long Lân Mã, cứ thế phóng về cửa thành.

Tình thế hiện giờ quả thật hoàn toàn bất đồng với một tháng trước.Khi đó thực lực còn yếu nhược nên muốn làm chuyện gì không thể không cố kỵ đến thái độ trong tộc. Hiện giờ chỉ cần một mình Tai Bằng cũng đã không cần quá để ý đến thái độ của bất cứ ai.

Nhạc Vũ lúc này cần chạy nhanh tới phủ thành chủ nên nhất thời cũng lười giải thích với Hoàng Phàm. Bất quá lúc hắn vừa thúc Long Lân Mã vượt qua cổng thành thì chợt thấy một người đột nhiên xuất hiện ngăn cản phía trước. Nhạc Vũ nheo mắt lại, Long Lân Mã dưới thân tựa hồ cũng cảm thấy nguy hiểm nên dừng gấp, hí dài một tiếng rồi tung vó sau lên.

Trong ba người trước ngựa, có một người trẻ tuổi cao gầy chừng hai mươi tuổi, sắc mặt khô vàng, nếp nhăn chỗ mi tâm tựa như đao khắc, tham lam nhìn vào vai phải của Nhạc Vũ.

- Thật sự là hạ vị thần thú!

Người trẻ tuổi trẻ tuổi cẩn thận đánh giá Sơ Tam một câu, sau đó hít một hơi khí lạnh:

- Nhìn này bộ dạng này, bản thể chắc là Kim Hoàng Tước? Ngươi tìm đâu ra vậy?.

Nhạc Vũ căn bản không định trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt. Thoạt nhìn người này cũng không có gì xuất chúng song kình khí nội liễm, hoàn toàn

khác với biểu hiện bên ngoài.

Theo như hắn thấy thì người này hoặc là chuyên tu luyện loại công quyết phụ trợ hoặc đã phục dụng qua Dịch Nguyên Đan, không thể ngoài hai khả năng này.

Nói kỹ ra thì một thanh niên mới chừng hai mươi bốn tuổi đã có thực lực võ sư từ cấp tám đến cấp chính lại vô duyên vô cớ có mặt ở Nhạc gia thành, điều này cũng có chút khả nghi.

Người trẻ tuổi không nghe thấy Nhạc Vũ trả lời thì kinh ngạc nhìn qua ba người rồi sau đó không thèm để ý, bật cười một tiếng:

- Bất kể bản thể nó như thế nào thì đúng là thần thú Hơn nữa chắc là có được bảy phần huyết mạch khổng tước, nhìn cái mũ phượng kia không chừng lại có quan hệ tới phượng hoàng! Không biết ngươi có thể chuyển nhượng nó cho ta?

- Chuyển nhượng?

Nhạc Vũ cũng không nổi giận mà nhìn vẻ tò mò:

- Ngươi nói đây là hạ vị thần thú vậy thì còn có thể chuyển nhượng sao?.

- Cũng đúng, xem ra ta si tâm vọng tưởng rồi!

Tuy nói vậy nhưng trong mắt người trẻ tuổi mặt vàng kia lại ánh lên một tia giễu cợt:

- Bất quá có câu nói này chắc ngươi đã từng nghe, "thất phu vô tội, hoài bích có tội"! Tóm lại hôm nay ta đã hỏi ngươi, sau này chưa biết thế nào.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, sau đó cũng cười một tiếng, rồi nhìn sang mấy võ sư tuần thành:

- Tả hữu nghe lệnh, phong tỏa cửa thành, để ta tru diệt con chó này!

Không đợi hắn dứt lời, Nhiễm Lực đã cười lớn giục ngựa chạy trước, lưỡi phủ trong tay phun ra kình khó dài đến một thước chém vào đối p hương, phủ phong cuộn lên thổi bạt cả người hai bên đường. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Bất quá người trước mặt hắn cũng không hề lộ vẻ sợ hãi, tiện tay phất một cái rồi chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm. Cự phủ mang theo lực lượng mấy ngàn cân của Nhiễm Lực bị thiết phiến của hắn chặn đứng lại, còn Long Lân Mã dưới thân trong nháy mắt cũng bị chém xuống, máu tươi phun vọt lênh láng.

Bất quá trường kiếm của Lâm Trác sau lưng Nhiễm Lực đã như như độc xà chui ra. Người trẻ tuổi mặt vàng kia đầu tiên có vẻ bất ngờ rồi vẫn tái diễn chiêu cũ phất tay áo lên quấn lấy Ánh Thủy Kiếm của Lâm Trác. Đang lúc hắn muốn dùng lực gạt thanh kiếm sang bên cạnh thì kiếm quang bạch sắc chợt tăng vọt, chẳng những cắt đứt một mảng tay áo hắn mà còn lưu lại trên mặt mặt mấy vết thương.

Người trẻ tuổi mặt vàng bước nhanh triệt thoái phía sau, tránh được một kiếp này, sắc mặt đã trở nên xanh mét.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác mỉm cười, buông lỏng cánh tay đã rút chuôi đao ra một nửa. Thực lực kẻ này quả thật cực mạnh, nhưng với sức của Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, cộng thêm mấy võ sư tuần thành thì cũng không phải không thể đối phó!

Song vào lúc đám võ sư đang đồng loạt giương cung thì kẻ nọ đột nhiên lớn tiếng cười to:

- Ha ha! Hay cho Nhạc gia bá đạo! Mối thù hôm nay, Đồ Thành Hiên nhất định sẽ ghi nhớ, ngày khác nhất định tương báo.

Tiếng nói vừa dứt thì dưới thềm đá bỗng nhiên nhô lên một con cự thú tròn xoe, há mồm nuốt hắn vào trong rồi thụt trở về mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đối chọi gay gắt

Lúc con cự thú không thấy rõ hình dạng biến mất vào mặt đất thì cả cửa thành là một đám hỗn loạn. Ngoại trừ chiếc rãnh sâu cùng một số đất đá đổ sập thì còn một số mũi tên và máu huyết. Cũng là vừa rồi có một số võ sư nhanh tay kịp thời bắn ra, sonh thân thể khổng lồ của con yêu thú kia nhìn cũng không bị thương tổn nặng nề gì.

Nhiễm Lực vọt tới đầu tiên bên chiếc rãnh sâu kia, chộp lấy một khối đá ném mạnh xuống rồi chửi ầm lên.

Bất quá lúc nhìn thấy cái hố sâu hun hút hơn mười trượng kia, Nhiễm Lực lại nghĩ tới nếu như kia con yêu thú không biết tên kia nếu từ dưới chân chui lên thì nhất thời rùng mình một cái. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Tên kia rốt cuộc là lấy từ đâu ra một con chiến thú cổ quái như vậy chứ?

- Yên tâm! Không đáng sợ như ngươi nghĩ đâu! Ta đến bây giờ cũng không thể khống chế chính xác Sơ Tam công kích mặt đất, ngươi nói hắn có thể có sao?

Chỉ nhìn vẻ mặt Nhiễm Lực, Nhạc Vũ cũng biết người nầy rốt cuộc đang suy nghĩ gì, cười khẽ rồi lắc đâu, Kim Hoàng Tước trên vai hắn thì bất mãn kêu to .

Nhiễm Lực đưa tay gãi đầu, nghĩ thầm cũng thế. Sơ Tam hiện giờ đã là thần thú, linh trí không dưới yêu thú cấp năm, lại do Nhạc Vũ một tay nuôi lớn nhưng vẫn chưa thể lĩnh hội chính xác chỉ lệnh của Nhạc Vũ thì càng không cần phải nói con "lươn lớn" ngo ngoe kia, cộng thêm mặt đất cũng khó mà di chuyển thông suốt, nhiều nhất cũng chỉ là vui đùa một chút.

- Lúc ta xuất kiếm cũng cảm giác dưới đất chuyển động!

Lâm Trác nheo mắt đút Ánh Thủy Kiếm vào vỏ.

- Dưới đất chuyển động?

Nhiễm Lực đầu tiên là mơ hồ, bất quá một thoáng sau đã hiểu rõ, cũng bỏ đi cảm giác bất an. Nếu trước thời gian lâu như vậy đã cảm giác được mặt đất chuyển động thì cũng có nghĩa là thủ pháp này cũng không phải là không thể đề phòng.

Lúc này hắn lại nghĩ tới Long Lân Mã đã chết đi của mình thì vẻ mặt chuyển thành tức giận.

- Lâm Trác, một kiếm vừa rồi của ngươi sao không độc thêm một chút, dứt khoát một kiếm làm thịt hắn?

- Mới vừa rồi ta đã xuất toàn lực!

Lâm Trác lạnh lùng nhìn qua:

- Nếu không phải là hắn cố kỵ thiếu gia, ta đã chết rồi!

Vẻ mặt Nhiễm Lực lập tức đổi thành ngưng trọng. Lúc trước hắn bị tập kích thình lình nên không thấy rõ ràng tình hình, nhưng nếu Lâm Trác nói như vậy thì không thể nào là giả.

Nhạc Vũ lúc này mới nhìn đoạn ống áo bị cắt dưới đất, chỉ thấy bên trọng có mấy chục đồng tiền gắn vào. Quả nhiên đúng như hắn suy nghĩ, đây là thủ đoạn tụ lý càn khôn, chẳng qua không biết người này rốt cuộc là nhân vật phương nào.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ buông cánh tay đang nắm chuôi đao. Hắn cũng không hối hận mới vừa rồi đã không rút đao, cũng không phải là muốn ẩn dấu thực lực, mà là người nọ đề phòng cao độ nên từ đầu đến cuối không thể tìm được cơ hội hạ thủ một kích trí mạng. Vốn là hắn tính toán là chuẩn bị sau khi đóng kín cửa thành thì triệu tập võ sư cùng cung nỏ vây giết, không ngờ đối phương lại có thủ đoạn sai khiến yêu thú có khả năng độn thổ.

Về phần hạ đạt sát lệnh, hắn lại càng không cảm giác có cái gì không ổn, nếu đối phương đã có thể nói rõ cái tên nhục mạ hắn tại Nhạc gia thành, cuối cùng lại lên tiếng khiêu khích vậy thì chắc chắn là vì mình mà đến. Điều duy nhất đáng hận là không thể đem hắn một đao giết chết!

Cho dù trước đây kẻ này không đến vì mình vậy thì bây giờ song phương cũng đã là không chết không thôi rồi!

Tình hình hiện giờ cũng là có chút kỳ hoặc.

- Cũng không biết kẻ này có quan hệ với Hồng gia và Thừa Vân Môn không?

Nhìn về hướng phủ thành chủ, Nhạc Vũ mỉm cười nói :

- A Lực, Lâm Trác! Đi triệu tập võ sư trong nhà cho ta, bảo vệ tốt Băng Thiến, nhất định phải nửa bước không rời! Cũng không thể để cho nàng ra khỏi thành. Ngoài ra sai người đi xem cha con Tấn thị, nếu còn chưa đi thì trực tiếp giết luôn! Nếu không còn ở đây thì điều tra xem hướng đi của bọn chúng.

Thanh âm vừa rơi xuống thì Nhạc Vũ đã thúc Long Lân Mã nhảy qua chiếc rãnh to kia rồi chạy về hướng phủ thành chủ. Nếu kẻ này không liên quan đến Hồng gia cũng là thôi, nếu là liên thủ mà đến vậy thì tình hình lần này thật sự hung hiểm.

Còn Nhiễm Lực Lâm Trác trong hơn một tháng qua tuy là dựa vào Dịch Nguyên Đan trước sau đã tiến đến võ sư cấp bốn. Bất quá đối với địch nhân bây giờ thì thực lực còn yếu hơn. Nếu bây giờ hắn muốn đảm bảo an toàn cho Nhạc Trương Thị cùng Nhạc Băng Thiến thì còn phải dựa vào lực lượng của dòng họ!

Lúc tiến vào cửa phủ thành chủ, Nhạc Vũ không dừng ngựa mà cứ thế xông vào. Đám võ sư ở đây cũng chưa chắc có người biết rõ thực lực hắn nhưng tuyệt đại đa số đều biết hắn là cháu ruột của tộc trưởng, có thân phận thành viên nghị sự đường nên tuy kinh dị nhưng cũng không ngăn trở.

Lúc hắn mang đao kiếm xông thẳng vào đại sảnh thì người bên trong lại càng là thân tín của Duẫn Kiệt, ít nhiều đều biết chuyện tình lần này của hắn.

Bất quá khi hắn vừa vào cửa, giao Sơ Tam tạm thời cho người khác trông giữ thì đã nghe thấy bên trong truyền ra một giọng nam.

- Một Nhạc gia thành lớn như thế cũng không có ai cùng ta đánh một trận sao? Đáng tiếc! Hổ lĩnh Nhạc gia là thế gia ngàn năm, thật sự không khỏi quá hư danh!

Thanh âm kia cực kỳ uyển chuyển nhưng không hề hiển lộ chút âm nhu. Mặc dù còn chưa thấy mặt, trong đầu của Nhạc Vũ đã hiện lên hình ảnh một nam tử

thanh tú. Quả nhiên khi bước vào đại điện thì Nhạc Vũ thấy một bạch y thanh niên đang cầm kiếm hoành ngang đại đường. Dung mạo hắn thanh tú còn hơn nữ tử, cây Thanh Phong ba thước trong tay kia đang nhỏ từng giọt máu.

Bên trong sảnh đường yên lặng như tờ! Trước một cặp mắt ngạo nghễ như vậy nhưng không ai dám nhìn thẳng.

Nhạc Vũ nhìn qua bạch y thanh niên kia rồi nhìn tiếp sang hai bên, chỉ thấy mấy người tuổi trẻ trong dòng họ bao gồm cả Nhạc Nghi Chân đều đã bị thương.

Sắc mặt những tộc nhân của Nhạc gia đang ngồi hai bên đều tái mét. Về phần những người tiếp khách có dung mạo quen thuộc hay xa lạ đều như đang suy nghĩ hay đờ đẫn, trái lại có một bộ phận lại ra vẻ vui mừng khi thấy người gặp họa.

Ánh mắt của hắn cuối cùng nhìn vào một lão giả đang nằm ngửa trước mặt bạch y thanh niên, cánh tay bên phải gần như bị chém đứt lìa. Mấy người hầu tuy là đang nỗ lực dùng thuốc băng bó nhưng máu tươi cơ hồ vẫn đang phun trào.

Một nỗi tức giận không thể nào chế áp nhất thời dâng trào trong lồng ngực Nhạc Vũ. Máu huyết của hắn giống như một con sư tử bị giam giữ lâu ngày đang lồng *** cắn xé trong chuồng, giương nanh múa vuốt tìm chỗ phát tiết tức giận!

Mặc dù hắn không phải quá quen biết lõa nhân kia song mấy mấy tháng trước đã mấy lần hỏi qua về những chỗ tinh yếu của kiếm thuật. Hơn nữa tuy hắn với Nhạc gia không có quá nhiều tình cảm nhưng cũng không thể để mặc tộc nhân bị người ta khinh dễ!

Lạnh lùng mỉm cười một cái, Nhạc Vũ bước lên phía trước.

- Không có đối thủ? Như vậy để ta đánh với ngươi một trận?

Thanh âm mang theo mấy phần non nớt vang khắp đại điện. Đang ngồi sâu trong đại điện, Nhạc Duẫn Kiệt lộ vẻ vui mừng rồi nhíu mày nhìn sang một vị huyền sam trung niên đang ngồi một mình uống rượu bên cạnh.

Những người thuộc bốn phòng đang ngồi dự tiệc đều lộ vẻ vui mừng. Bất quá phần lớn theo tiếng nói nhìn lại thì chỉ thấy một đứa trẻ tuổi chừng mười ba thì đều lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu. Đặc biệt là những người tiếp khách, phần nhiều

biết được thân phận của Nhạc Vũ lại càng mờ mịt.

Duy chỉ có thần sắc Nhạc Trương Thị là có vẻ lo lắng.

Bạch y thanh niên kia lúc này cũng đã xoay người nhìn người đang bước tới. Lúc vừa nhìn thấy trong mắt Nhạc Vũ lộ ra sát cơ lồ lộ thì bất giác cả kinh.

- Ngươi là Nhạc Vũ?

Bạch y thanh niên nheo mắt cười khẽ:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Nếu như theo lời các hạ nói thì cũng đủ là địch. Chẳng qua ngươi đứng ra như vậy thật sự không có quan hệ? Nói thật, trước lúc ta tới còn cho rằng các hạ chắc sẽ học theo đám chuột nhắt kia, che che dấu giấu không dám lộ diện!

Hai bên đại đường bắt đầu ồn ào, một số người không biết bắt đầu hỏi bên cạnh thân phân của Nhạc Vũ, người biết rồi thì trong lòng suy nghĩ ý tứ câu nói vừa rồi của bạch y thanh niên.

Ngay cả võ sư cao cấp có danh vọng của Nhạc gia cũng không phải là đối thủ của thanh niên này. Nhạc Vũ có tài đức gì mà có thể khiến cho kẻ kia nói có thể đủ làm kẻ địch?

- Ngươi vì ta mà đến. Ta đây làm sao cần phải che dấu? Ta chỉ hỏi ngươi một câu, có dám cùng ta chiến hay không?

Nhạc Vũ dừng bước lại, sau đó nhìn thẳng vào bạch y thanh niên, nghĩ thầm chỉ sợ là người gọi là tây Hồng Hạo này, lúc trước ở xa nên không cảm thấy gì, bây giờ nhìn gần thì cảm thấy kinh dị vì vẻ đẹp của hắn. Cho dù là những người máy ở kiếp trước được chế tạo tối ưu và những minh tinh dung nhan tuyệt thế cũng không thể so sánh.

Chẳng qua là đáng tiếc, hôm nay nhất định phải một đao chém chết hắn!

- Như vậy em ta thật đúng là bị ngươi giết chết?

Con mắt Hồng Hạo lóe lên một tia nguy hiểm, trong lòng cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Đối phương không hề sợ hãi mà nhìn khí thế kia ngược lại như

đang khiêu chiến.

- Chuyện nửa năm trước chẳng phải ngươi đã biết từ cha con Tấn thị? Nếu ngươi muốn chứng nhận thì ta sẽ nói cho ngươi biết

Nhạc Vũ cười lạnh, rút Kim Ô Kiếm cùng Toái Ngọc Đao ra rồi tiến lên trước một bước:

- Là ta! Ngươi định thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Giao phong trên yến tiệc

- Duẫn Kiệt lão đệ? Xin hỏi vị này cũng là con cháu của Nhạc gia ngươi?

Người nói chuyện là một lão nhân mặc đạo bào có chút nhếch nhác chừng năm mươi tuổi ngồi sâu trong đại điện, trong tay lão đang cầm chiếc đùi gà béo ngậy, ra sức cắn xé.

Đối với một vị không hề có chút hình tượng đạo nhân như thế nhưng tư thế nói năng của Nhạc Duẫn Kiệt lại cung kính cực kỳ. Thân là chủ nhân nhưng cũng không dám ngồi cùng bàn với vị lão nhân.

Nghe được câu lão đệ kia, Nhạc Duẫn Kiệt lại càng được yêu mà sợ.

- Hồi bẩm Tịch Phù Sư. Người này chính là Nhạc Vũ mà ta nói với ngài mấy ngày trước đó!

- Chính là hắn?

Lão giả tạm thời dừng gặm, nhìn thật sâu vào thiếu niên đang đứng trước đại đường:

- Nguyên ta còn tưởng rằng, Nhạc gia các ngươi sẽ suy tàn trong vòng vài thập niên tới, không ngờ lại có người nối nghiệp. Ngươi tính toán đưa tiểu hữu này đến nhà lão tổ tông nào của của các ngươi đây?

- Duẫn Kiệt đang có ý đó! Ý tứ của mấy vị lão nhân trong tộc cũng tính toán đợi thêm một năm.

Nhạc Duẫn Kiệt càng kinh nghi bất định, lão biết địa vị của của vị Tịch Phù Sư Tịch Nhược Tĩnh này trong hội Hi Hoàng Phù Sư thật ra thì cũng không tính là quá cao. Song cho dù thế nào thì vẫn là địa vị cao quý, một câu có người nối

nghiệp của đối phương cố nhiên làm lão mừng rỡ. Một câu "tiểu hữu" phía sau này đúng là khiến lão không biết làm sao.

- Quả thế! Như vậy xem ra, Nhạc gia các ngươi thực là có hi vọng hưng thịnh!

Tịch Phù Sư khẽ mỉm cười,:

- Lấy tư chất của hắn, cộng thêm sự dạy dỗ của một vị kia thì quả thực có hy vọng.

Nói tới đây, Tịch Nhược Tĩnh hơi chần chừ rồi không nói thêm, tiếp tục cúi đầu gặm đùi gà. Nhạc Duẫn Kiệt nhíu mày, mặc dù không biết lời của lão nhân kia là thật hay giả nhưng trong lòng hết sức mừng rỡ.

Lúc này bên dưới lão từ chỗ ồn ào cũng đã chuyển thành an tĩnh.

Vào nửa năm trước, một mình che mặt xông vào đại điện liên tiếp đánh bại hơn sáu mươi võ sư của Nhạc gia, đương trường chém chết chú cháu Hồng Phi Hồng Chính, khiến cho huynh đệ Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn cùng rút kiếm, cuối cùng vẫn toàn thân trở ra.

Mặc dù Nhạc gia vẫn hết sức che giấu chuyện này, song một số người có năng lực ở trong đại đường vẫn biết được rõ ràng tình hình ngày đó.

Điều duy nhất không biết chính là thân phận cụ thể của người bịt mặt, những người này không thể tin là vị cường giả ngày đó chính là thiếu niên gầy yếu nổi danh phế vật trong thành.

Nhưng những lời này Nhạc Vũ lại khiến bọn họ không thể không tin. Có Hồng Hạo làm chứng, , lại liên tưởng đến sự thay đổi thái độ của Nhạc gia với cô nhi quả mẫu này trong nửa năm qua, Nhạc Trương Thị lại được giao trọng quyền. Mọi người nhất thời trầm mặc, trong mắt ánh lên vẻ chợt hiểu lẫn kinh ngạc.

Hồng Hạo im lặng một lúc lâu mới nỗ lực chế trụ được sự kích động trong lồng ngực, nhưng trong mắt đã vằn lên tia máu. Hắn thở sâu thở ra một hơi, nắm chặt chuôi kiếm trong tay.

- Ta vốn nửa tin nửa ngờ lời của cha con Tấn thị, không ngờ người kia quả nhiên là ngươi!

- Nói nhiều như vậy làm gì? Mục đích ngươi tới Nhạc gia thành chẳng phải là muốn tìm Nhạc Vũ ta để nợ máu trả bằng máu?

Nhạc Vũ nhếch miệng, bước thêm một bước:

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, rốt cuộc chiến hay không chiến?

Mấy chữ cuối cùng, Nhạc Vũ đã dùng tới Lôi hệ kiếm pháp học được trong Âm Công Pháp. Trong nháy mắt cả đại đường phủ thành chủ đều nghe thấy tiếng "chiếng hay không chiến" vang vọng, khí thế của Nhạc Vũ cũng theo đó vọt lên cực hạn!

Những người trong đại điện đều cảm thấy vô cùng khó chịu, khí huyết phập phồng bất định. Câu "chiến hay không chiến" đã được Nhạc Vũ hỏi đến lần thứ ba! Vị tuyệt đại anh tài tây Hồng Hạo tại Bắc Mã Nguyên trước mặt này chắc là trong lúc mơ hồ nổi lên lòng sợ hãi với Nhạc Vũ!

Muốn thi triển được Lôi Hệ Âm Công Pháp này, nếu không có nội tức dồi dào là không thể!

Con ngươi Hồng Hạo đột nhiên co rút lại, hai cổ tay càng nổi gân xanh. Đang lúc hắn muốn bạt kiếm nghênh chiến thì sâu trong đại điện truyền đến một tiếng thở dài.

- Trở lại đi! Hạo nhi, ngươi không phải là đối thủ của hắn!

Mọi người lại nín thở nhìn về chỗ phát ra thanh âm kia. Chỉ thấy chén rượu trong vị huyền sam trung niên kia đã buông xuống từ lúc nào, có chút hưng phấn đánh giá thiếu niên đang đứng trước mặt Hồng Hạo.

Những người biết thân phận người trung niên này, nếu lão đã nói như vậy tuyệt đối không phải là giả nhưng cho dù là thế thì vẻ không tin lại càng rõ ràng.

Nhạc Vũ cũng theo tiếng nhìn lại, sau đó khẽ nhíu mày. Ngay từ trước lúc vào điện, hắn đã cảm giác được sự cường đại của người này. Khí tức kia đầu tiên là nội liễm, sau đó đồng dạng với Sư Ngạc Thú kia. Sự tồn tại của người này đã ảnh hưởng đến linh lực thiên địa trong đại đường, chỉ là biên độ so sánh cũng như nước và băng.

Theo như lời nói thì vị huyền sam trung niên này chính là sư phụ Tiên Vu Bình của Hồng Hạo rồi. Hồng Hạo hơi ngẩn ra rồi đột nhiên hướng về lão thi lễ một cái, trong mắt lộ vẻ chần chừ.

- Ngươi không tin? Ha hả! Thực lực đứa nhỏ này ngay cả ta cũng khó nói có thể ứng phó, huống gì là ngươi?

Tiên Vu Bình khẽ lắc đầu, sau đó mỉm cười nói với Nhạc Vũ:

- Trận chiến này, ta thay mặt hắn nhận thua.

- Nhận thua có thể! Bất quá phải cho Nhạc gia ta một công đạo!

Trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, biết hôm nay muốn giết người đối diện đã là vô vọng. Bất quá hắn cười lạnh rồi nhìn về lão nhân và một số người bị thương đằng sau:

- Nếu là muốn khiêu chiến Nhạc gia thì không thể nào một câu nhận thua, coi như xong chuyện!

Cặp mắt Tiên Vu Bình lóe lên rồi cười một tiếng:

- Tính tình của đứa nhỏ này quả thật có thù tất báo! Tịch huynh, ngươi cho rằng như thế nào?

Thoại âm vừa rơi xuống, lão đã quay sang chiếc bàn đối diện.

- Ta cảm thấy lời của Nhạc Vũ tiểu hữu có chút đạo lý !

Tịch Nhược Tĩnh dùng tay áo lau miệng, sau đó không có chút nào phong phạm nhếch miệng cười một tiếng:

- Nhạc gia dù sao cũng nhiều người bị thương như vậy, kết quả gặp phải cường thủ tới lập tức lùi bước, quả thật có chút kỳ cục! Như vậy đi, ta xem hắn chiến lâu như vậy, hơn phân nửa cũng là mệt rồi, cứ cho hắn nghỉ ngơi một canh giờ như thế nào? Đến lúc đó song phương đối chiến, sống chết do trời! Nếu không thì cũng phải giao ra chút gì chứ.

- Được, như thế đi.

Tiên Vu Bình lại thở dài rồi tiện tay phất lên. Cũng không nhìn rõ động tác của lão thế nào, chỉ thấy một đao mang của một thanh Loan Nguyệt Đao lóe lên cánh tay trái của Hồng Hạo đã rơi xuống.

Như vậy ngươi đã hài lòng chưa?

Thanh âm vẫn hết sức trầm tĩnh, song bất luận kẻ nào cũng có thể nghe được sự tức giận tiềm phục.

Nhạc Vũ cười ha hả, sát ý trong lòng càng thêm hừng hực. Hắn cũng không nhìn Hồng Hạo đang tái nhợt ôm lấy vết thương một cái mà hướng Tiên Vu Bình cùng Tịch Nhược Tĩnh lần lượt thi lễ rồi xoay người bước tới chỗ của Nhạc Trương Thị.

Vốn là còn có một nữ tử chừng ba mươi tuổi đang ngồi cùng bàn với Nhạc Trương Thị lúc này thấy thế cũng tránh ra. Nhạc Vũ vừa ngồi xuống thì đủ các loại ánh mắt nhìn vào.

Ngay cả Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn cũng không ngờ tới kết cục của ngày hôm nay! Vị tây Hồng Hạo cùng tề danh với Lâm Li bên Lê thành này lại bị một thiếu niên tuổi chưa quá mười ba bức cho đến nỗi sư phụ phải tự chặt một cánh tay để tránh cuộc chiến!

Nhớ tới Hồng Hạo lúc trước lấy một người một kiếm, phong tư cái thế áp chế chư cường giả Nhạc gia, mọi người cảm giác như đang trong mộng. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe nói, cơ hồ liền cho rằng là mò trăng dưới nước.

Thậm chí hiện giờ có người hoài nghi có phải vị Tiên Vu đại nhân kia có phải là đang phối hợp diễn trò với Nhạc gia hay không?

Điều duy nhất có thể xác thực là một ngôi sao mới đã mọc lên trên Bắc Mã Nguyên, cho dù là thực lực hay danh vọng đều sâu thêm một bậc!

Con cháu Nhạc gia đệ tử cũng giác quang vinh, bảy phần mừng rỡ, ba phần ghen tỵ. Những khách nhân của Nhạc gia lại càng trấn định, cho dù trong lòng không biết nghĩ thế nào trì trên mặt cũng tươi cười.

Duy chỉ có người của Hồng gia là tái mặt.

Tiểu tử thúi này. Làm sao mới đi ra ngoài một vòng đã trở nên lợi hại như thế rồi?

Nhạc Trương Thị cũng không chú ý đến những ánh mắt quái dị kia, cũng chẳng quản lễ nghi, lấy tay nhéo tai Nhạc Vũ:

- Lần này còn định lừa gạt muội muội con nữa không? Băng Thiến mấy năm nay vẫn bị con lừa gạt đến khổ!

Nhạc Duẫn Kiệt ngồi trên cao thấy thế khẽ cau mày, nhướng mày ra hiệu về bên này. Bất quá Nhạc Trương Thị cười lạnh một tiếng, trừng mắt ngược trở về, Nhạc Vũ dù mạnh thế nào cũng là con của bà.

- Cha con Tấn thị hình như có chút vấn đề, dấu diếm không thể, cũng không cần dấu diếm nữa!

Nhạc Vũ không chú ý động tác nhỏ của mẫu thân, chẳng qua là cười đáp;

- Hài nhi lần này ra ngoài , quả thật có chút kỳ ngộ, cho nên mới trì hoãn đến hôm nay mới trở về. Tình hình cụ thể thì phải chờ sau khi trở về sẽ nói tỉ mỉ cho mẫu thân biết.

Lưới nói tới đây. Nhạc Vũ đột nhiên nhạy cảm nhận thấy được hai luồng ánh mắt bất đồng đang nhìn chăm chú vào bên này. Hắn quay đầu sang thì chỉ thấy ánh mắt của hai tỷ muội Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng đang nhìn hắn vẻ phức tạp, sắc mặt người sau lại càng trắng bệch.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười giơ chén rượu về phía nhị nữ. Hắn không kỳ quái khi thấy hai biểu muội còn ở lại Nhạc gia thành đến giờ. Chư thành Bắc Mã Nguyên vốn cực kỳ hiểm ác, lại còn vô số biến số.

Ngay sau đó, hắn lại chú ý về thầy trò kia, thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

Nhạc Vũ có dự cảm chuyện ngày hôm nay, chỉ sợ còn chưa hoàn toàn giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tai hoạ sát nách

- Quả nhiên! Thì ra là ta không xứng với hắn.

Nhìn sững vào Nhạc Vũ một lúc lâu, Lý Phỉ Nhứ khẽ thở dài một tiếng rồi cụp mắt lại, khóe miệng lộ ra vẻ khổ sở:

- Ta biết, Vũ biểu ca không phải là thường nhân. Có thể làm cho võ sư trên dưới toàn gia cung kính với hắn như vậy, lại có thể khiến cho nhân kiệt như Lâm Trác cùng Nhiễm Lực thật lòng khâm phục, ngay cả trưởng bối trong tộc cũng đều sủng ái, sao có thể là một phế vật? Dì nói đúng, là cháu không có duyên phận

- Phỉ Nhứ tỷ nói gì vậy? Biểu tỷ hiền hiếu tài đức đều có, nếu không thể cưới ngươi là phế vật kia không có phúc khí mới đúng!

Trương Kim Phượng hừ lạnh một tiếng, cũng nghiêng đầu:

- Hắn có mạnh hơn nữa thì thế nào? Chúng ta cũng không thấy lạ.

Lời tuy như thế, song thần sắc thiếu nữ nhất thời cực kỳ phức tạp. Trong miệng nàng nói không cần, trên mặt lại lộ rõ vẻ khiếp sợ. Trong lòng nàng lại càng hiểu rõ, nếu tin tức này truyền tới Lê thành vậy thì đối với Trương gia cũng vô cùng có lợi.

Mẫu tộc của Lý Phỉ Nhứ những năm này tuy cực kỳ quá đáng, song vẫn chiếu cố Trương gia bởi vì phụ thân của nàng vẫn liên lạc mật thiết với Nhạc Trương Thị.

- Mười ba tuổi đã có thể khiến cho nhân vật tề danh với Lâm Li cụt tay, ta xem biểu ca cũng không cách Tiên Thiên bao xa.

Lý Phỉ Nhứ cũng chú ý tới biến hóa vẻ mặt của biểu muội, không khỏi lắc đầu bật cười: - Lúc trước ta tới Nhạc gia nguyên cũng cho là có thể lấy được ta là phúc khí của hắn, trong lòng cũng chưa hắn không có mấy phần thương cảm và xem thường. Không ngờ kẻ đứng trên trời cao chính là hắn. Điều này làm sao

khiến ta có thể chịu nổi.

- Không chịu nổi thì làm sao. Giờ cứ nhớ tới chuyện sau núi kia là ta lại cảm thấy khó chịu. Hừ! Tên kia cũng quá ác tâm, làm sao cứ muốn giả dạng thành phế vật như vậy?

Trương Kim Phượng đầu tiên là có chút tức giận, đến cuối cùng lại nhíu mày:

- Tuy nói dì nhỏ cùng dượng những năm này đúng là quá đáng. Bất quá chuyện của bọn họ có liên quan gì đến biểu tỷ? Rõ ràng là một đoạn nhân duyên tốt, kết quả không nên làm ra nhiều biến cố như vậy! Nếu không để ta bảo phụ thân ra mặt khuyên giải xem sao? Ta xem dì hai thật ra rất thích ngươi .

Tính tình nàng đơn giản nên trong lúc nói năng cũng không suy nghĩ nhiều. Mãi đến khi dứt lời mới phát hiện vẻ mặt người bên cạnh đã rất khó chịu.

- Vũ biểu ca cũng đã nói như vậy, ta sao còn muối mặt đi cầu chuyện này? Nếu nhà bọn họ không muốn, cưỡng cầu cũng vô ích. Hơn nữa Lý Phỉ Nhứ ta đâu cần người khác thương hại?.

Lý Phỉ Nhứ trầm mặc một hồi rồi lộ vẻ mệt mỏi:

- Phượng Nhi, ta mệt mỏi rồi! Bây giờ chỉ muốn về nhà.

Nàng nói tuy rất nhỏ, lại lộ ra mấy phần nhu nhược nhưng ngữ khí cực kỳ kiên định. Trương Kim Phượng vội vàng đáp một tiếng, chẳng qua là tâm thần có chút hoảng hốt. Nàng còn đang do dự nên dùng thái độ thế nào để đối mặt với biểu ca.

Khâm phục? Nhưng liên tưởng đến thái độ lúc trước của mình, Trương Kim Phượng cảm giác không thể dày mặt mặc dù trong lòng đúng là có cảm giác bội phục. Hay là vẫn như trước đây, tỏ vẻ khinh bỉ Nhạc Vũ? Ngay bản thân nàng cũng cảm thấy ý nghĩ này ngu xuẩn vô cùng. Cha mẹ và tộc nhân của nàng nếu biết được nhất định là sẽ trách mắng

- Ngươi có bất mãn gì sao, hay vẫn còn có chút không phục?

Bước ra từ trong tả điện, Tiên Vu Bình thuận tay cầm theo bình rượu. Mặc dù đã uống không dưới trăm chén, nhưng vẻ mặt của lão vẫn hoàn toàn tỉnh táo, cánh

tay lại càng ổn định. Hồng Hạo bên cạnh đã được băng bó đơn giản, đến chỗ của lão ngồi nghỉ tạm.

Thật ra thì với thương thế của hắn nếu lui ra nghỉ ngơi thì Nhạc gia cũng đã cho sắp xếp sẵn phòng. Bất quá nam tử thanh tú này vẫn không có bất kỳ dị trạng, kiên trì không đi ra khỏi đại đường. Vẻ mặt của hắn không hề lộ vẻ đau đớn, tựa hồ cánh tay bị chém đứt không phải của mình.

- Đồ nhi sao dám? Nếu sư phụ nhúng tay như thế chắc chắc là do thực lực Hạo nhi chưa đầy. Hơn nữa nếu con đánh với hắn một trận thì còn có thể toàn mạng sao?

Hồng Hạo cười khổ, sắc mặt tái nhợt. Ngoại trừ do nguyên nhân trải qua chuyện trước đó còn là do mất máu, mặc dù đã xử lý thương thế kịp thời nhưng cũng không thể bù được lượng máu đã mất.

-Đồ nhi hiện giờ chỉ muốn biết thực lực của hắn hiện giờ rốt cuộc thế nào? Có cần chặt tay của con để tuyệt sinh lộ?

- Ngươi cũng là thông minh!

Tiên Vu Bình quay đầu, nhếch miệng:

- Chẳng lẽ ngươi không phát hiện? Tâm chí của ngươi đã bị hắn đoạt đi, cho dù có cùng thực lực thì ngươi cũng không là đối thủ của hắn.

Hồng Hạo khẽ nhíu mày, trong mặt lộ vẻ như suy nghĩ cái gì. Tiên Vu Bình lúc này lại cười nhẹ:

- Nếu như ta nói cho ngươi biết, với thực lực của hắn muốn giết ngươi chỉ cần mấy kích thì sao! Tu vi của hắn chỉ còn cách Tiên Thiên một bước ngắn!

- Tiên Thiên?.

Hồng Hạo còn đang suy nghĩ thì ngẩn ra, ánh mắt lộ vẻ mờ mịt.

Nếu như song phương còn cùng cấp bậc, hắn còn có thể nghĩ biện pháp dùng các loại thủ đoạn để bù vào chênh lệch. Nhưng khác biệt giữa Tiên Thiên và hậu thiên là một trời một vực.

- Chính là tiên thiên! Tiểu gia hỏa kia cũng không biết làm sao luyện thành, hiện giờ Đại Hỗn Nguyên Công của hắn tuy chỉ mới cấp tám nhưng nội tức vô cùng tinh luyện. Nhìn bộ dạng giống như đã phục dụng mấy viên Dịch Nguyên Đan, với tình huống hiện giờ của Nhạc gia thì càng không có khả năng cấp cho hắn!

Nói tới đây, Tiên Vu Bình lộ vẻ cảm khái:

- Tóm lại, theo ta thấy nếu như không có gì bất ngờ, cộng thêm cơ duyên xảo hợp thì trong năm nay, thậm chí sau một khắc nữa hắn có thể tấn thăng tiên thiên cũng sẽ không kỳ quái.

- Nhưng ngài không phải nói tu vi hiện giờ của hắn chỉ ở cấp tám thôi?

Nói đến đây, Hồng Hạo lại ngẩn ra. Với niên kỷ của Nhạc Vũ thì võ sư cấp tám đã là cực kỳ bất phàm, cho dù là Lâm Li tề danh với hắn cũng cũng chưa chân chính bước vào đến cấp chín.

- Cánh cửa tiên thiên cũng không quan hệ đến võ sư đỉnh phong! Trong thiên hạ, có rất nhiều võ sư mặc dù chỉ mới cấp năm cấp sáu cũng đã tấn thăng tiên thiên. Điều này sau này tự nhiên ngươi sẽ biết được. Bất quá tên tiểu tử này, thật đúng là trẻ tuổi, nói không chừng tương lai tiến thêm mấy bước cũng có thể!

Tiên Vu Bình hơi lắc đầu, vẻ phức tạp trên mặt càng dày:

- Hạo nhi, ý ta là muốn thu người này về Thừa Vân Môn, ngươi cảm thấy sao?

Cánh tay phải của Hồng Hạo hơi co quắp, trên mặt không có gì khác thường:

- Nếu điều này có thể như thế, Thừa Vân Môn càng thêm hưng vượng! Con sẽ đi bảo bọn chúng thu tay lại.

Tiên Vu Bình nghe vậy cười ha hả, giơ ngón tay chỉ vào Hồng Hạo:

- Tiểu tử này thật sự quá không thẳng thắng! Nếu chuyện đã làm thì cũng không cần dừng lại. Tiểu tử kia quả thật có mấy phần thiên tư nhưng Nhạc gia chưa hắn có thể để ý đến Thừa Vân môn nho nhỏ của chúng ta đấy!

Dứt lời, Tiên Vu Bình nhìn về góc đối diện vẻ ý vị thâm trường.

- Hơn nữa hôm nay ta nhìn tiểu tử này, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu!

Lão còn đang nhìn thì một vị lão giả dáng vẻ trung hậu bước nhanh tới bên người Nhạc Vũ. Sau khi lão nhân kia thì thầm mấy câu thì sắc mặt Nhạc Trương Thị đại biến, Nhạc Vũ cũng khẽ chau mày, lập tức bước nhanh ra ngoài.

Tiên Vu Bình thấy thế cười một tiếng, cầm chén rượu lên nhấp một ngụm, nghĩ thầm đứa nhỏ này sau khi ra ngoài, cũng không biết có được mấy phần sinh cơ trở về?

Tên Đồ Thành Hiên kia mặc dù chỉ có tu vi hậu thiên đỉnh phong song yêu thú mà hắn nuôi dưỡng cũng có rất nhiều, thủ đoạn âm hiểm, ngay cả lão cũng có cảm giác khó đối phó.

Chỉ sợ đứa bé cách tiên thiên chỉ một bước ngắn, cũng chưa chắc có thể sống sót.

Hồng Hạo lúc này khẽ thở phào, vẻ buồn rầu trên mặt cũng tạm lui. Nhạc Vũ chợt chạy về, thật làm người khác có chút ứng phó không kịp. Trú thú sư ở cửa thành đột nhiên khiêu khích, cũng làm cho kế hoạch của hắn phát sinh biến cố. Lúc vừa mới nhận được tin tức hắn chỉ muốn tát cho bọn chúng một cái, cuối cùng hiện giờ mới xem như thuận lợi.

Rời khỏi đại đường phủ thành chủ, thu hồi Sơ Tam từ tay các thị vệ, Nhạc Vũ chạy thẳng tới chuồng ngựa bên trong phủ, trong lòng lạnh toát.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Băng Thiến lại đột nhiên ra khỏi thành?

Vừa đi đến ngoài mái hiên, Nhạc Vũ đã cho phép Sơ Tam cất cánh lên không trung. Hoặc là bởi vì hình tượng biến hóa quá lớn nên Sơ Tam vừa mới cất cánh thì đã có mấy chục mũi tên bắn tới. Bất quá Kim Hoàng Tước thừa hưởng huyết mạch khổng tước cùng phượng hoàng, tuyệt đối không phải phàm tục. Chỉ cần nhẹ nhàng vẫy cánh đã dễ dàng thoát khỏi trận tên rồi bay vọt lên cao mấy ngàn thước.

Vừa thấy sự hiện hữu của nó, cho dù là những yêu cầm đại hình trong không trung cũng vội vàng tránh ra.

Sau khi dùng thần niệm điều khiển Sơ Tam bay về hướng xa để thám thính tình hình, Nhạc Vũ lộ vẻ khó chịu nhìn sang Hoàng Phàm.

- Không phải là ta đã phân phó, để cho Lâm Trác cùng Nhiễm Lực xem nàng, sao còn để vào lúc này ra khỏi thành? Rốt cuộc bọn họ làm sao vậy?.

- Thiếu gia! Chuyện này cũng không thể khiển trách Nhiễm Lực thiếu gia cùng Lâm Trác.

Hoàng Phàm biết tâm trạng hiện giờ của Nhạc Vũ không tốt, Nhạc Băng Thiến lại là thân muội muội của thiếu gia nên cũng không để ý thái độ cục cằn của hắn.

- Thật ra thì lúc bọn họ chạy về phủ thì tiểu thư đã rời đi. Ngựa của nàng chạy rất nhanh, mấy người Nhiễm Lực thiếu gia thật sự đuổi không kịp.

Nhạc Vũ nhíu mày, nếu Hoàng Phàm nói là thật thì đối phương đã có hành động ngay từ trước khi hắn trở về. Trong lòng hắn cũng hơi hối hận, nếu biết vậy thì đã về nhà trước tiên .

Bất quá nha đầu Băng Thiến biết rõ thế cục khẩn trương, còn dám làm như thế, thật sự là quá không biết được nặng nhẹ!

Hoàng Phàm khuyên giải:

- Thật ra thì thiếu gia không cần lo lắng quá mức! Tiểu thư lần này ra khỏi thành, mang theo hơn mười vị võ sư, cộng thêm hai người Nhiễm Lực thiếu gia và Lâm Trác, trong phương viên mười dặm cũng không có người có thể động được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 133: Kịch chiến nơi cốc khẩu

Nhạc Vũ hừ lạnh, nghĩ thầm nếu quả thật là Hồng gia hạ thủ thì mười mấy tên võ sư cũng đâu có tác dụng gì?

- Ngươi cũng đã biết nguyên nhân Băng Thiến ra khỏi thành?.

Mặc dù trong lòng có chút căm tức với sự bất cẩn của Nhạc Băng Thiến nhưng nghĩ là thì tiểu nha đầu ít nhiều cũng kế thừa mấy phần khôn khéo của mẫu thân. Nếu không có đầy đủ lý do, tuyệt đối không thể vào lúc này chạy ra khỏi thành.

- Cái này…

Hoàng Phàm có chút chần chừ đáp:

- Thiếu gia, ta tới vội vàng nên cũng không kịp hỏi thăm mấy hạ nhân. Chẳng qua là nghe nói là đang ở trước đó không lâu tiểu thư nhận được một phong thơ, ta đoán chắc có liên quan đến chuyện này.

- Thư? Làm sao thứ đồ không có lai lịch rõ ràng này lại có thể tùy tùy tiện tiện đưa đến tay Băng Thiến? Sau khi ngươi trở về điều tra thêm người đưa thư, nếu có vấn đề phải trực tiếp đánh chết.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên sự tức giận rồi lập tức khôi phục bình tĩnh:

- Như vậy cha con Tấn thị đi đâu, bên kia có tin tức không?.

- Tại nhà của hắn ngoại trừ một số người hầu thì cha con hắn đều biến mất.

Vẻ mặt Hoàng Phàm chuyển làm ngưng trọng:

- Ngoài ra còn có bốn vị võ sư khác trong tộc trông chừng hắn cũng bị mất tích, hiện giờ không rõ sống chết.

Nhạc Vũ lần này ngược lại không giận lại cười, nhìn sâu vào trong điện, sát cơ lóe lên trong mắt hồi lâu mới từ từ thu lại.

Có Côn Bằng ở đây, hắn nắm chắc có thể đối phó Tiên Vu Bình, nhưng không cách nào ứng phó cả Thừa Vân môn.

Chẳng lẽ nói tới giờ vẫn còn muốn ẩn nhẫn sao?

Song thủ Nhạc Vũ đột nhiên nắm chặt, sau đó cũng không quay đầu lại phiên thân lên ngựa, chạy về phía ngoài thành. Cùng lúc tâm thần hắn liên lạc với Côn Bằng đang cất dấu ngoài ngàn dặm.

Hai trăm dặm, đây là khoảng cách có thể duy trì liên lạc với Côn Bằng sau khi khắc hơn hai trăm Hồn ấn vào Hồn thạch. Sở dĩ hắn đem an trí ngoài trăm dặm là vì xung quanh Nhạc gia thành quá nhiều người, không dám tin tưởng là để một cự vật cao tới mười lăm trượng mà không bị ai phát hiện.

Bất quá vào lúc này Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng bất tiện. Nếu quả thực đã xảy ra chuyện gì thì phải mất cả nửa giờ mới có thể lấy được. Vốn hắn ban đầu tính toán tìm một chỗ an toàn cất giữ rồi đêm vào trong cốc.

Cũng là không nghĩ đến, Hồng gia sẽ hạ thủ sớm như vậy, hơn nữa còn cực kỳ quả quyết.

Sơ Tam hiện giờ đã là thần thú cấp bốn, hình thể không lớn, song về phương diện nhãn lực đã có thể so sánh với dị cầm cấp năm. Nó chỉ vừa quanh quẩn mấy vòng trên cao ngàn trượng đã tìm được hành tung của Nhạc Băng Thiến và hơn mười võ sư kia.

Trong lòng Nhạc Vũ lúc này càng trầm xuống. Sơ Tam sau khi trưởng thành thì thần trí đã tiếp cận với nhân loại, trao đổi ý niệm cực kỳ rõ ràng. Bất quá có phải trùng hợp hay không thì phương hướng mà đám người Nhạc Băng Thiến đang đi vừa lúc ngược lại với chỗ dấu Côn Bằng. Về phần Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đã cưỡi Long Lân Mã đuổi theo. Nhiễm Lực lúc này đã thay một con Long Huyết Mã. Thể trọng hắn không nhẹ, cộng thêm một thanh khai sơn phủ thì khoảng cách với đoàn người trước càng lúc càng xa.

Nhạc Vũ sau khi ra khỏi thành thì một đường đuổi theo. Nhưng vừa vọt ra được hơn ba mươi dặm thì Sơ Tam đã rít lên trên không trung. Cùng lúc Nhạc Vũ

cũng "nhìn" được trước mắt một hình ảnh vô cùng khác lạ, điều này là do Sơ Tam lo lắng, không tiếc hao tổn thần lực để đem hình ảnh này truyền đến ý thức hắn.

Chỉ thấy Nhạc Băng Thiến cùng một đám võ sĩ rốt cuộc bị chặn lại bên lối ra của một sơn cốc. Người chặn đường chính là tên thanh niên mặt vàng Đồ Thành Hiên!

Hình ảnh truyền về vẫn còn có chút mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy Nhạc Băng Thiến và hơn mười võ sư trong nháy mắt, đã bị ba mươi mấy bóng người liên tục ám sát mấy người, duy chỉ có mấy vị võ sư trung cấp do hắn tài bồi mới có thể tạm thời bảo vệ tính mạng. Còn Lâm Trác mặc dù đã ra tay ngăn cản Đồ Thành Hiên nhưng đã nhanh chóng rơi vào hiểm cảnh, bị đối phương chơi trò mèo vờn chuột. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Điều ngạc nhiên là mấy trạm cảnh giới do Nhạc gia thiết lập tại đây hoàn toàn không có phản ứng. Cũng không nhìn thấy bất cứ người nào, e là hơn trăm tộc nhân đóng trong đó đã dữ nhiều lành ít.

Sau khi những hình ảnh mà Sơ Tam truyền về biến mất, Nhạc Vũ nhíu mày rút ra mấy cây ngân châm đâm vào thân thể Long Lân Mã. Cơ nhục của kỵ thú dưới thân đột nhiên bạo khởi, tốc độ cũng tăng thêm bảy phần. Đây là phương pháp kích thích tiềm lực thân thể con người mà hắn học được ở kiếp trước, hiệu lự chỉ kém hơn thuốc kích thích một chút, rất thịnh hành trong quân đội. Nhạc Vũ cải tiến thêm một chút, thi triển trên người Long Lân Mã, hiệu quả còn mạnh hơn cả người.

Bất quá loại phương pháp này cũng rất hao tổn nguyên khí, vài chục dặm chạy như điên đủ để một con yêu thú cấp bốn gục ngay tại chỗ. Thớt ngựa Nhạc Vũ đang cưỡi là do Nhạc Duẫn Kiệt đưa cho, cũng có chút tình cảm, song lúc này cũng chẳng quản được nhiều như vậy.

Chẳng qua cho dù ngựa của hắn có nhanh hơn chăng nữa thì từ đây đến chỗ cốc khẩu cũng còn hơn hai mươi dặm. Chờ đến khi hắn tìm được chỉ sợ là đã muộn!

Nỗ lực đè nén bất an trong lòng, Nhạc Vũ nhét vào miệng một viên Hổ Lực tán. Đây là thứ trước kia bản thân chuẩn bị cho việc gặp phải cường địch không thể kháng cự, ai ngờ chỗ đầu tiên sử dụng lại là tọa kỵ của hắn.

Sau mấy phút đồng hồ, Long Lân Mã rốt cuộc kiệt sức té xuống, phía trước đã nhìn thấy cốc khẩu. Ngoài dự tính trong đó vẫn truyền ra tiếng binh khí giao kích, đám người tập kích dường như vẫn bị kháng cự.

Nhạc Vũ cơ hồ không chút nào dừng lại, tung người khỏi ngựa xông tới. Dưới chân sử ra Quỷ Bộ, chỉ mười mấy nhịp thở đã vượt qua hơn trăm trượng. Những hình ảnh thảm liệt nhất nhất đập vào mắt hắn khiến lòng hắn đau như cắt.

Đám người vây công Nhạc Băng Thiến từ hơn ba mươi người đã giảm xuống còn hai mươi. Còn số hơn mười võ sư mà Nhạc Băng Thiến mang đến trong thời gian ngắn nhất cũng đã toàn bộ tử trận. Đặc biệt là mấy vị võ sư trung cấp cơ hồ đều lựa chọn phương pháp đồng đồng quy vu tận, không người nào không có vết thương sau lưng, khiến người ta không thể không bội phục thủ đoạn dùng người của Nhạc Trương Thị.

Lúc này đang hộ vệ bên cạnh Nhạc Băng Thiến chính là Nhiễm Lực. Cả người hắn đang khoác một chiếc thạch giáp thật dày, múa cây Khai sơn phủ, khuôn mặt phủ một tầng lửa xanh lam.

Khai sơn phủ được bao phủ bởi quang diễm hừng hực, trong phương viên hai trượng đều là quang thải xanh lam. Nhiệt độ lại càng tăng vọt, chỉ cần những nơi có sóng nhiệt có thể ập tới thì thiêu đốt hết thảy, những kẻ tập kích muốn tới gần cũng vô cùng khó khăn!

Trong đó tuy có mấy tên lấy cường cung không ngừng bắn ra trong vòng mười trượng. Song thể tích Khai Sơn phủ của Nhiễm Lực cực lớn, cộng thêm cả người hắn mặc thạch giáp, bên trong là một bộ giáp mềm bằng da Sư Ngạc Thú nên cho dù là thập tứ thạch cung cũng không thể bắn thủng.

Đáng tiếc là khi thi triển Thạch giáp thuật thì cả người cố nhiên có lực phòng ngự vững chắc nhưng về phương diện hành động có chút khó khăn. Cộng thêm Nhiễm Lực lại không thể tách rời Nhạc Băng Thiến nếu không thì chỉ sợ mấy tên võ sư vây công đã bị hắn chém giết tại chỗ!

Tình huống của Lâm Trác cũng tương tự với Nhiễm Lực. Toàn thân hắn phủ trong bạch quang của Ánh Thủy Kiếm. Kiếm mang lại càng lăng lệ gào thét, trong nháy mắt đã chém đứt đôi hai tên, chẳng qua là khóe môi và trước ngựa của Lâm Trác đều đã bị nhuộm đỏ.

Về phần Đồ Thành Hiên thì chắp tay đứng đó, cười nhạt nhìn Lâm Trác, trong mắt lóe lên sắc nhọn.

Nhạc Vũ thở phào một hơi, đồng thời trái tim vẫn đập mạnh. Khiến hắn trút được gánh nặng là chuyện vẫn chưa vào trạng thái ác liệt nhất, nhưng tình hình trước mắt vẫn cực kỳ đáng ngại. Hai người Lâm Trác cùng Nhiễm Lực không hẹn mà cùng đồng thời lấy cái giá tổn thương kinh mạch thi triển vài lại bí thuật mà hắn đã dạy. Mặc dù không chết tại chỗ nhưng chỉ sợ sau này cũng có không ít phiền toái. Bản thân hắn có thể phục sinh nhưng về phương diện kinh lạc không có quá nhiều thủ đoạn.

Nhìn thương thế của Lâm Trác, chỉ sợ là đã sử dụng Kim Giáp Thuật và Duệ Phong Thuật, hơn nữa không chỉ một lần. Xem những vết thương trên các thi thể chết trong tay hắn đều hết sức có lực độ. Nếu không phải như thế cũng không đủ sức chống chọi được đến khi hắn tìm đến!

Đang lúc này thì Nhạc Vũ trông thấy vẻ vui mừng trong mắt Đồ Thành Hiên. Cũng không phải là bởi vì bạch quang quanh thân Lâm Trác từ từ ảm đạm mà cuối cùng đã thấy được người cần đến.

Vẻ mặt hắn chẳng những không tức giận vì kế hoạch thất bại mà lộ ra vài phần hưng phấn lẫn vui mừng.

Nhạc Vũ kinh ngạc, song giây lát đối mặt với thanh niên mặt vàng này thì chợt hiểu. Khóe miệng hắn nhếch lên lãnh khốc, trong mắt tràn đầy ý cười.

Người này quả nhiên vì hắn mà đến, cho dù mình bị dụ ra ngoài thì thế nào? Hắn cũng muốn xem một chút, người này rốt cuộc có thủ đoạn gì để có thể dồn hắn vào tử địa!

Đang lúc ý niệm trong đầu Nhạc Vũ thay đổi nhanh chóng thì thân ảnh của hắn trong không gian đã vẽ lên một quỹ tích hình cung. Chỉ trong nháy mắt, cước bộ của Nhạc Vũ tăng vọt lên mấy lần! Thân ảnh Tật Phong trong nháy mắt đã xông đến bên cạnh Lâm Trác. Nhạc Vũ hét lên giận dữ, đao kiếm đồng thời rút ra, tiện tay chém sả xuống đầu hai võ sư!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Tứ thập đãng thập quyết

Lúc đao quang kiếm ảnh lướt qua trong mắt mọi người thì kèm theo trận trận mưa máu.

Cùng lúc có hai người giật mình kinh ngạc.

Thứ nhất là Đồ Thành Hiên, trong mắt hơi lộ vẻ ngoài ý muốn. Hắn biết thiếu niên tựa hồ hòa hợp với gió này có thể sẽ rất khó nhưng không ngờ là khó đối phó đến bậc này!

Từ đầu đến giờ hắn vẫn ung dung, biểu hiện bộ dạng mèo vờn chuột nhưng thực thực ra là thúc thủ vô sách nên tạm lánh phong mang. Cho dù là Kim Giáp Thuật của Lâm Trác hay Thân Thạch Giáp của Nhiễm Lực, trước lúc bọn họ mất đi hiệu dụng thì hắn tạm thời cũng không có phương pháp. Hơn nữa Lâm Trác cực kỳ sắc bén, ngay cả hắn cũng tồn tại vài phần kiêng kỵ.

Dĩ nhiên đối với chuyện này hắn cũng không phải không có biện pháp, nhưng nếu vì thế mà vận dụng số bài tẩy khổng lồ thì lợi bất cập hại.

Đồ Thành Hiên ngàn vạn lần không nghĩ tới, người hầu đã khó dây dưa như thế, chủ nhân lại càng làm cho người ta kinh ngạc khó tả! Tại cửa thành, chẳng qua hắn chỉ theo bản năng cảm giác được Nhạc Vũ rất nguy hiểm, tùy thời đều có thể như hung thú có thể thôn phệ nên lựa chọn tránh lui.

Đến lúc này, Đồ Thành Hiên mới thực sự thấy được sự đáng sợ của người trước mặt! Tuy là chỉ chứng nhận dự cảm của hắn nhưng cảm giác âm lãnh vừa đưa tới khiến máu huyết hắn thiếu chút nữa hoàn toàn đông lại!

Trận chiến sắp tới, sợ rằng sẽ ác liệt vượt xa tưởng tượng của hắn!

Đồ Thành Hiên bất giác hơi triệt thoái kéo giãn khoảng cách. Đối thủ ập đến như

cuồng phong, thủ đoạn tàn nhẫn, lại có thêm Tật Phong Thuật trợ giúp, Đồ Thành Hiên hắn tự hỏi tuy mạnh nhưng cũng không dám nói một kích đắc thủ!

Một người khác chính là Nhạc Băng Thiến, trong mắt nàng hiện giờ đầy vẻ hoảng hốt, trong lòng thật khó tin tưởng thiếu niên liên tiếp giết chết mấy vị võ sư trung cấp lại là huynh trưởng của mình.

Trong lúc nhất thời, cảm xúc mừng rỡ phấn chấn, cùng với bất an hối hận, cộng thêm cả hạnh phúc lẫn khó hiểu trộn lẫn trong tâm trí Nhạc Băng Thiến.

Theo bản năng, nàng muốn cất bước về phía trước, song mới vừa vặn xuất ra nửa bước thì đã cảm thấy hoa mắt.

Sau khi bị tập kích, mặc dù nàng được Lâm Trác cùng Nhiễm Lực cộng với những võ sư trong nhà bảo vệ nên chưa hạ được sát chiêu với nàng. Song bản thân Nhạc Băng Thiến cũng không phải không có vết thương nào. Vì mất máu khá nhiều nên nàng miễn cưỡng mới trụ vững bản thân, hơn nữa từ chỗ hơn mười vết thương truyền đến cảm giác đau nhức khiến nàng không thể tập trung tinh thần, chỉ hận không được nhắm mắt ngã xuống!

Nhưng hết thảy những điều này không làm nàng gục ngã. Nàng muốn nhìn kỹ một cái để xác nhận thân ảnh như quỷ mị, phong mang tuyệt thế kia có thực là Nhạc Vũ?

Tâm trạng hiện giờ của Nhạc Băng Thiến cực kỳ thấp thỏm, chỉ sợ mộng đẹp tan tình lại vừa lo lắng cho an toàn huynh trưởng. Nếu quả thật người này là Nhạc Vũ, vậy thì chẳng phải lần này huynh muội bọn họ đã rơi vào kế của kẻ khác.

Trong đám người tập kích cơ hồ cùng lúc bắn lên mười mấy luồng huyết hoa, phàm là chỗ mà nhân ảnh kia vụt qua thì không chết cũng bị thương.

Đang lúc chiếc đầu người đầu tiên bị chém rụng sắp chạm mặt đất thì đao quang kiếm ảnh chợt hợp lại thành một rồi như một đạo cầu vồng đánh thẳng vào thanh niên mặt vàng đang đứng ở đằng xa kia.

Con ngươi Đồ Thành Hiên co rút lại như mũi châm, tiếp tục lui về phía sau hơn mười bước. Đang lúc đao kiếm mang theo quang thải này sắp chém vào người hắn thì đột nhiên có hai yêu thú hình hổ từ dưới đất chui lên.

Trên mặt Nhạc Vũ hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn nhíu mày rồi chợt hơi nghiêng người xuyên qua hai con yêu thú. Vũ khí trong tay hắn cũng tách ra, không sử dụng bất kỳ khí lực gì mà chỉ dựa vào thế từ trên cao xuống chém sả vào hai con yêu thú, đồng thời tách chúng làm hai mảnh, máu tươi chan hòa nhuộm đỏ cả mặt đất!

Sau hai con yêu hổ là một con cự côn trùng. nguyên Đồ Thành Hiên nghĩ làm lại trò cũ như lúc ở cửa thành, lợi dụng con côn trùng mà không phải côn trùng này từ dưới đất chui lên để thoát đi. Song thế công của Nhạc Vũ hiện giờ quá nhanh, không chờ hắn gọi con côn trùng thú từ dưới đất lên đã ập đến trước mặt!

Nhạc Vũ cười lạnh, đao kiếm lần nữa hợp nhất, khí mang từ hai cây binh khí đột nhiên tài lên ba thước, cộng thêm vô số Kim linh lực hội tụ tạo thành quang huy năm màu đâm xuyên qua con cự trùng, cắt ra một vết thương đủ để một người đi qua!

Con cự trùng vừa chui lên khỏi mặt đất thì đã bị chém đứt làm hai đoạn, nửa thân trước vẫn còn dãy giụa không dứt trên mặt đất làm người ta rùng mình. Cũng không biết rốt cuộc là loại côn trùng gì mà hai nửa thân thể không ngờ lại chui tuột xuống đất.

Trong một sát na đình trệ như vậy, thân hình Đồ Thành Hiên đã lùi ra thêm năm mươi bước. Cùng lúc từ mấy trăm thước trên bầu trời có ba con cự cầm rẽ mây bổ xuống.

Kim Hoàng Tước lúc này đang ở trên đầu Nhạc Vũ thấy thế cũng rít lên một tiếng lanh lảnh rồi không chút nào khiếp sợ nghênh đón.

Lúc trước thần thức Sơ Tam hao tổn thật lớn, nhất thời không cách nào khôi phục. Trong cốc khẩu lại có mấy chục cường cung kình nỏ, cho dù là với tốc độ của Sơ Tam cũng chưa chắc có thể tránh thoát tất cả. Vì vậy Nhạc Vũ khi đuổi đến đây vẫn chưa từng khiến nó gia nhập chiến đấu. Song trong không trung chính là địa bàn của nó, là nơi mà nó sở trường, trong nháy mắt đã mổ vỡ đầu một con cự thứu.

Bất quá với khả năng thần thú cấp bốn của nó thì cũng chỉ có thể ngăn chặn được một con trong đó mà thôi. Vẫn còn có hai con khác lao qua đánh thẳng mặt đất!

Thế công của Nhạc Vũ không thay đổi, chỉ nhìn thoáng qua rồi Kim Ô Kiếm trong tay chợt bắn ra, xuyên qua khoảng cách mười trượng đâm thủng hai con hạ vị linh thú yêu cầm, dư lực còn bay lên cao hơn hai trăm trượng rồi mới rớt xuống.

Trong lòng Đồ Thành Hiên lúc này đã không chỉ còn là kinh dị mà là hoảng sợ. Đang lúc thi thể yêu cầm rơi xuống thì hắn đã triệu hồi một con Xuyên Sơn Thạch, cũng bị Tả thủ đao của Nhạc Vũ mang theo thế lôi đình vạn quân đâm xuyên từ mắt qua não!

Vô luận hắn sử xuất ra thủ đoạn, yêu thú nào thì Nhạc Vũ cũng có thể dùng thế như chẻ tre giải quyết! Khí thế mãnh liệt kia thật khiến cho người ta không kìm hãm được mà rét lạnh trong lòng!

Cơ hồ tất cả lá bài tẩy của hắn, tất cả yêu thú nuôi dưỡng đã gần như chết sạch. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đồ Thành Hiên bỗng nhiên giật mình, lúc này người rơi vào tình cảnh con mồi bị săn không phải là thiếu niên trước mặt mà là kẻ vốn xưng là thợ săn!

- Hắc! Sớm biết như thế, lúc đầu đã không tiếc dùng chút thủ đoạn bắt muội muội hắn lại! Quái vật này thật sự muốn giết ta! Cũng không biết rốt cuộc hắn từ đâu học được những bí pháp này.

Đè nén hối hận trong lòng , Đồ Thành Hiên chợt nghiến răng cắn nát ngón tay sau đó nhanh chóng vẽ lên trên người mấy ấn phù, rút kiếm bên hông ra cầm ở tay. Trong khoảnh khắc từ hai bên núi rừng, vô số vũ châm bắn ra bao phủ lấy Nhạc Vũ.

- Đáng tiếc. Nếu hồn lực ta cường thịnh thêm một điểm thì có thể đồng thời điều khiển bốn yêu thú, chẳng phải đã sớm tru diệt tiểu tử này!

Đây vốn là một trong những sát thủ hắn bố trí vì Nhạc Vũ. Mấy con yêu thú cấp bốn trong rừng tuy mới chỉ là hạ cấp dị thú, bất quá từ cấp năm trở xuống cũng khó dây vào. Xích sắc châm kia lúc nguy cấp có thể phun ra, lực lượng không dưới thập lục thạch cung!

Đồ Thành Hiên vốn cũng không phải hạng người khinh địch. Bố trí của hắn trong cốc khẩu dày đặc, đủ để cho một cường giả tiên thiên mất mạng! Song

Nhạc Vũ vừa ra tay đã vượt xa khỏi dự liệu của hắn, cứ thế một đường đánh tới khiến hắn không có thời gian phản ứng, yêu thú và bẫy rập mai phục các nơi đều bị tê liệt.

giống như sớm có dự liệu, Nhạc Vũ quét mắt sang chỗ rừng rậm một cái rồi trường đao vẽ lên một vòng tròn trong không trung. Đại Hỗn Nguyên chân khí trong cơ thể hắn theo đó ngưng đọng thành một đồ hình Thái Cực. Một hấp lực quỷ dị từ thân đao phóng ra hút hết mấy ngàn mũi châm kia.

Bản thân Nhạc Vũ mạnh mẽ sử ra Cuồng Phong Quỷ Bộ, xuyên qua bóng châm dày đặc, rốt cuộc cũng đã đến trước người đối phương.

Những cây châm kia nếu như không trúng phải chỗ yếu hại thì sẽ không đủ để trí mạng. Song ở phần đuôi của nó có vô số móc câu, nếu xuyên qua thân thể người thì sẽ kéo theo một khối lớn huyết nhục

Nhạc Vũ chưa hề chớp mắt, trường đao trong tay như một đạo ngân lôi quét ngang không gian giữa hai người.

- Keng.

Vào lúc đao kiếm song phương giao kích, thanh dị binh cấp một của Đồ Thành Hiên đã bị đao của Nhạc Vũ chém gãy. Đúng lúc đó một khí tức lạnh lẽo vô bì chợt xuất hiện phía sau Đồ Thành Hiên, dao động yêu lực quen thuộc bắt đầu dẫn động chân khí trong cơ thể Nhạc Vũ cuộn trào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Ám thủ vô số

Bên trong Nhạc gia thành, yến tiệc buổi trưa trong phủ thành chủ đã tàn.

Có hai người đang nhìn Huyền Giáp trọng kỵ của Nhạc gia đang vội vàng chạy ra khỏi thành theo hướng cốc khẩu phía bắc. Người trước như đang suy nghĩ cái gì, người sau thì thần sắc tái nhợt.

- Xem những đồn gác của nhà ngươi đến giờ vẫn không có khói lửa bốc lên, chắc là đã bị thanh trừ hết rồi!

Tịch Nhược Tĩnh chắp tay phía sau, cười vẻ ý vị thâm trường.

Tiểu tử Hồng gia quả nhiên có chút bất phàm. Chiêu này hôm nay quả thật cực kỳ tàn nhẫn! Hắn chỉ cần ám sát được đứa bé kia, nhà ngươi cũng không dám vì một người đã chết mà bắt hắn lại!

- Hắn hắn đây là muốn chặt đứt căn cơ Nhạc gia chúng ta!

Nhạc Duẫn Kiệt nghiến chặt răng, lão vốn nho nhã nhưng lúc này mặt mày lộ vẻ dữ tợn. Nếu không phải cố kỵ Tiên Vu Bình ở đây, nếu ngạnh kháng sẽ làm Nhạc gia chịu thiệt thì chỉ hận không được xé xác Hồng Hạo.

- Ha hả! Duẫn Kiệt lão đệ, thật ra thì ngươi cũng không cần lo lắng quá mức!

Lúc này Tịch Nhược Tĩnh vừa cười rồi quay đầu lại, lên tiếng an ủi:

- Theo như ta thấy, tên tiểu tử nhà ngươi cách Tiên Thiên một đoạn không xa, bất quá chỉ nửa bước mà thôi, vượt qua lão hủ năm xưa rất nhiều. Hồng gia muốn ám toán hắn chỉ sợ là không dễ dàng như vậy.

Lúc này mồm miệng của lão đã không còn đầy dầu mỡ. Một thân đạo bào, tay áo phất phơ, rất có mấy phần tiên phong đạo cốt, ngữ khí nghe cũng có thể tin tưởng.

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy thì càng nhíu mày, sao lại chỉ cách Tiên Thiên nửa bước? Điều này sao có thể? Lão nhớ là tiểu tử kia vừa lúc trước chỉ võ sư trung cấp mà thôi, làm sao có thể tiến nhanh như vậy?

Tuy vậy mối nghi ngờ cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, lúc này quả thật lão cũng không còn tâm tư định giá những thứ này.

- Hồng gia thật sự khinh người quá đáng! Hồng Hạo thân là đệ tử nội môn của Thừa Vân Môn, lại có Tiên Vu Bình che chở, Nhạc gia cũng chẳng sợ hãi. Bất quá hắn mang đến những người này, kính xin Phù sư cấp cho Nhạc gia một cái công đạo!

Tịch Nhược Tĩnh khẽ mỉm cười, cũng không thấy có cái gì không ổn. Chuyện Hồng gia gây nên, không chỉ là nhằm vào Nhạc gia mà thôi, ngay cả Hi Hoàng Phù Sư cũng bị đánh vào mặt. Nếu không biểu hiện một chút thì cũng không thể ăn nói với những phù khác trong hội.

- Lấy một số tùy tùng của Hồng gia lần này đền mạng là việc phải làm. Bất quá đánh giá lại thì những kẻ bên người Hồng Hạo hiện giờ phân nửa là những võ sĩ chưa đột phá tầng thứ mười. Còn dư lại một phần, cũng chỉ là mấy gia tộc suy vong bên Đạm Vân Thành, cho dù là chết đi cũng không ảnh hưởng đến Hồng gia.

Chuyện này chắc là Hồng gia cũng đã sớm dự liệu rồi. Tâm tính tên tiểu tử Hồng Hạo kia cũng quá độc ác. Bất quá như vậy thì Phù Sư hội làm sao tồn tại, cho bọn họ đều là ngu xuẩn để lừa gạt sao?

Còn đang trù tính làm thế nào để dạy cho tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia một bài học, Tịch Nhược Tĩnh chợt chấn động nhìn về hướng cốc khẩu. Linh giác của Trận Phù sư xưa nay vẫn là bén nhạy nhất, tuy Tịch Nhược Tĩnh cũng đã lâu không tiến bộ nhưng vẫn là một người nổi trội.

Nhìn chỗ linh lực đang không ngừng dao động nơi xa thì hình như đang có người ở sử dụng bí thuật phù pháp, trong đó còn có cả khí tức yêu thú hỗn loạn.

Khẽ vuốt chòm râu dài, Tịch Nhược Tĩnh hơi trầm ngâm, sắc mặt ngưng trọng.

- Bảo người tìm ngựa cho ta! Cuối cùng còn phải dùng một chút thuốc. Ngoài ra còn chuẩn bị thêm hai thớt ngựa tốc độ nhanh một chút, chuẩn bị thay đổi trên đường!

Nhạc Duẫn Kiệt nhíu mày, nghe ý tứ của vị Tịch Phù Sư này là muốn tự mình xuất thủ. Chẳng qua liên hệ với lời an ủi trước đo lão lại cả kinh, nhìn lại vẻ mặt của Tịch Nhược Tĩnh chỉ sợ thế cục bên Nhạc Vũ đã đến mức cực kỳ ác liệt.

Đang lúc lão định xoay người phân phó hạ nhân thì thấy Tiên Vu Bình mang theo Hồng Hạo tươi cười đi lên đầu thành.

- Chuẩn bị ngựa?

Tiên Vu Bình cười lớn dạo bước đi tới, nhìn Tịch Nhược Tĩnh, trong mắt, thoáng hiện một tia quang mang kỳ lạ:

- Trời này cực nóng, Tịch Phù Sư định đi đâu vậy? Nói ra ta và ngươi cũng đã lâu không gặp mặt. Nhớ được ván cờ lần trước còn chưa phân thắng bại đã vội chia tay, Tiên Vu Bình nửa năm qua vẫn lấy làm tiếc nuối. Hôm nay gặp mặt ở đây chơi lại một ván đi?

Tịch Nhược Tĩnh nhíu mày, bình tĩnh nhìn Tiên Vu Bình đang cười khẽ hồi lâu, cuối cùng âm thầm thở dài, nhìn Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn đang tái mặt vẻ áy náy. Việc đã đến nước này, lão cũng không thể làm gì. Tối đa cũng chẳng qua là sau này chủ trì cho Nhạc gia một chút công đạo. Chỉ e lần này Nhạc gia cần phải bồi bổ thêm vài chục năm cũng chưa chắc có thể trụ được.

- Đáng tiếc! Tên tiểu tử kia nếu có thể sinh ra sớm hai mươi năm thì vị kia còn lúc toàn thịnh. Như vậy cho dù là Tiên Vu Bình cùng Thừa Vân Môn có Bắc hoang đại tông môn làm núi dựa cũng không dám càn rỡ quá mức. Tịch Nhược Tĩnh cho dù liều mạng cũng phải bảo vệ cho được, nhưng hôm nay có thể được sao?

- Yêu thú cấp năm! Người kia hắn là Ngự thú sư!

Nhiễm Lực đột nhiên tái mặt, tốc độ huy phủ cũng chậm lại. Cũng may mấy tên tập kích xung quanh hắn lúc này đã bị Lâm Trác cùng Nhạc Vũ trước sau dọn dẹp gần hết. Võ sư trung cấp trở lên lại càng bị giết chết toàn bộ. Tuy là hơi phân thần, nhưng có thể đủ ứng phó ung dung. Có mấy người nhân cơ hội nhích tới

gần đều bị một phủ của Nhiễm Lực chém làm tro bụi. Hóa trần đại chân lực của hắn là kiêm cả Hỏa Hổ nhưng lấy Hỏa làm chủ, nếu nói Hóa Trần chính là chỉ thiêu đốt địch nhân thành tro bụi!

Do đó những võ sư của Đạm Vân Thành xung quanh tuy vẫn tử chiến không lùi nhưng tạm thời không xảy ra vấn đề gì. Điều khiến hắn lo âu là tình hình phía trước. Người bình thường có thể nuôi mấy chiến thú cũng không không phải là không có, thậm chí là có thần thông thiên phú cũng không có gì ly kỳ . Nhưng có thể ngự sử yêu thú cấp năm thì chỉ có thể là Ngự thú sư. Thực lực Nhạc Vũ tuy mạnh nhưng sao có thể là đối thủ của quái nhân kia?

Nhạc Băng Thiến lại càng lảo đảo muốn ngã, vẻ hối hận trong mắt càng nồng hậu. Nàng không sợ hãi cái chết, nhưng nếu Nhạc Vũ có gì bất trắc vậy thì nhà bọn họ coi như hoàn toàn đổ sập. Một mình Nhạc Trương Thị không chỗ nương tựa làm sao sống ở thế gian này?

Duy chỉ có chỉ có Lâm Trác là không nói một lời, xông về chỗ hai người kịch chiến. Mới vừa tới nửa đường thì quang mang màu trắng kia lại phun ra, ngũ khiếu của hắn đồng thời phun máu, trông không khác một ác quỷ!

Nhạc Vũ hoàn toàn không biết tình hình phía sau. Tâm trí lúc này của hắn hoàn toàn thanh tĩnh, tất cả các cảm xúc đều bị đè kín sâu trong lòng, lực chú ý toàn bộ tập trung vào Toái Ngọc Đao.

Cũng không biết Đồ Thành Hiên sử thủ đoạn gì mà yêu thú cấp năm tiềm phục ngoài kia chưa từng có động tĩnh, ngay cả hắn và Sơ Tam, cũng chưa từng nhận thấy chỗ nào dị thường. Nhưng một khi bắt đầu động thì nhanh như thỏ chạy, từ rất xa đã cảm thấy một khí tức cường mãnh ập tới, sự dao động chân khí trong cơ thể hắn theo sự tới gần của yêu thú không biết tên càng thêm rõ ràng.

Song vào lúc này, Nhạc Vũ cũng không hề quay đầu lại xem rốt cuộc yêu thú kia là gì.

Trước đây hắn cũng từng nghe qua về Ngự thú sư. Pháp môn ngự thú của Nhạc gia chắc rằng cũng có liên hệ với bọn họ. Lấy mình đoán người, Đồ Thành Hiên cùng ngự sử yêu thú của hắn chắc chắn cũng có liên hệ tinh thần sâu đậm. Lấy người làm chủ, yêu là thứ, trong thể nội hoặc thần hồ của Ngự thú sư có vô số các loại thủ đoạn khống chế hoặc cấm chế yêu thú!

Nhạc Vũ hiện giờ cũng không biết, nếu tiêu diệt được người ngự thú thì sẽ xuất hiện tình huống gì. Bất quá nếu trước khi yêu thú cấp năm kia chạy tới có thể đánh chết đối phương vậy thì hắn và Nhiễm Lực Băng Thiến, Lâm Trác còn có một đường sinh cơ. Nhưng nếu lúc này phân tâm thì ngay cả một tia sinh cơ cũng không!

Trường đao đã bị hai ống tay áo của Đồ Thành Hiên quấn vào. Sau đó chỉ nghe vô số thanh âm kim thiết giao kích, vô số hoa lửa tung tóe. Mấy đồng tiền trong tay áo Đồ Thành Hiên không biết làm từ chất liệu gì nhưng không hề thua kém bảo binh. Nhạc Vũ lúc này mặc dù mạnh mẽ thôi vận Phong Duệ thuật, cường độ chân khí cùng ngưng tụ vượt qua xa Lâm Trác, song Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của hắn đến tột cùng cũng là thiếu sự phong duệ của Thái Ất canh Dương Quyết nên từ vẫn không thể chém đứt.

Thái Cực Kiếm mà hắn sử ra với Đồ Thành Hiên cũng có hiệu quả không cao, đối phương vẫn có thể làm cho thân đao lệch khỏi quỹ đạo, cảnh giới võ học của người này quả thật vượt trên mấy vị bô lão trong tộc!

Tuy thế khóe miệng của Nhạc Vũ lại dần hiện lên nụ cười chết người. Đồ Thành Hiên lúc đầu còn khó hiểu rồi đột nhiên thấy hai tay nhẹ bẫng, là do Nhạc Vũ không chút do dự vất bỏ thanh đao khiến hai tay hắn không còn chỗ dụng lực.

Đồ Thành Hiên nghĩ thầm chẳng lẽ người này trước khi chết đã điên rồi? Đang lúc đó thì hắn nhìn thấy tay phải của Nhạc Vũ bỗng nhiên giơ cao, trên kia là thanh Kim Ô Kiếm sau khi đánh chết hai yêu cầm đang rơi xuống, thân kiếm mặc dù ảm đạm vô cùng nhưng kiếm quang chiếu vào mắt hắn một trận đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đột phá trong tuyệt cảnh

Nhìn vào cặp mắt lạnh giá không chút biểu tình của Nhạc Vũ, Đồ Thành Hiên giật mình, một cảm giác sợ hãi không thể kìm nén bốc lên từ đáy lòng.

Ngay từ lúc ngoài mười mấy bước, đối phương đã dự liệu được hành động này?

Đồ Thành Hiên có chút không dám tin, song hắn đã từ kiếm ảnh nhanh như thiểm điện kèm theo lôi âm váng óc mà đoán được kết cục của mình.

Lần đầu tiên, trong lòng hắn thực sự thất thố! Theo bản năng hắn muốn ngăn trở song hai cánh tay vung lên vẫn không thể cản được khí thế. Hắn muốn triệt thoái phía sau tránh né nhưng lại không thể nhanh hơn kiếm. Vô luận như thế nào, hắn cũng không thể có phương pháp tránh né. Kiếm thế của Nhạc Vũ cơ hồ đã là khóa lại tất cả đường lui của hắn, tránh né thế nào cũng không thể thoát khỏi một kiếm vào yết hầu.

- Hắc hắc! Cả ngày đánh nhạn, hôm nay lại bị nhạn mổ vào mắt! Tạp chủng này của Nhạc gia sao lại quái thai đến mức độ này?

Vào khắc cuối cùng, Đồ Thành Hiên ngược lại bình tĩnh, trên mặt thoáng hiện nụ cười giễu cợt. Bất quá vào lúc này từ trong tay áo của hắn chợt phí ra một bóng trắng.

Con ngươi Đồ Thành Hiên cũng chợt co rút lại!

Đây là con ấu thú Tam Vĩ Hồ mà hắn nuôi dưỡng gần đây!

Trong phút chốc, Đồ Thành Hiên chợt nhoáng lên cảm giác vừa hoang đường vừa đau thương.

Hắn sở tập Trú thú thuật, tuy là cực kỳ bất phàm, song sở dụng đều là phương

pháp mạnh mẽ khống chế tâm thần yêu thú. Mỗi lần như vậy phải hao tốn rất nhiều tâm lực. Mỗi khi những sủng thú kia thống khổ thì hắn cũng không dễ chịu gì. Cũng vì thế mà muốn để giành được Trú thú thuật nghe nói vô cùng thần diệu của Nhạc gia làm chỗ bổ khuyết, cuối cùng đáp ứng sở cầu của Hồng gia sở cầu, lấy một con linh ấu thú cấp ba làm đại giá để đổi lấy xuất thủ của hắn.

Không ngờ lúc này suýt nữa mạng đi hoàng tuyền, mà cuối cùng vật cứu thoát lại chính là con ấu thú mà Hồng gia dâng tặng, thậm chí hắn còn chưa nỡ sử dụng pháp môn khống chế với con ấu thú!

Thủ đoạn của người này thật làm người khác cảm khái vô hạn.

Đồng thời than thở còn có Nhạc Vũ. Vào lúc bóng trắng kia xông tới, tuy không có gì uy hiếp nhưng vẫn có thể vững vàng hứng lấy một kiếm, trong lúc hắn giết hết con ấu thú thì Đồ Thành Hiên đã hơi điều chỉnh một chút thân hình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Kim Ô Kiếm không có chút nào huyền niệm cắm vào cơ thể đối thủ. Kiếm quang tứ tán nổ bung, cộng thêm dư ba âm bạo đã phá hủy tối đa thân thể đối thủ. Chân khí của Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành men theo vết thương tiến sâu vào cơ thể. Bất quá thanh niên mặt vàng trước mặt này rốt cuộc cuối cùng dùng cánh tay phải bị băm nát để trả giá, tránh được sát cục mà hắn bố trí tỉ mỉ.

- Chẳng lẽ đây là thiên mệnh?.

Trong đầu Nhạc Vũ bất giác hiện lên ý nghĩ này, sau đó nhìn về bên trái, hắn cũng không có ý định buông bỏ hy vọng nhưng bây giờ đã không có thời gian

Cuối cùng hắn đã thấy con yêu thú cấp năm của Đồ Thành Hiên là gì. Đó là một con rắn mối khổng lồ dài hơn mười trượng , toàn thân có vô số vằn vện quỷ dị, biến đổi không ngừng theo thân hình di động. Thân hình nó còn chưa đến nơi thì cái đuôi dài khổng lồ đã mang theo lực lượng mấy vạn cân quét ngang tới.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời chợt hiểu, yêu thú này cũng giống như Sư Ngạc Thú, lấy sự nhanh nhẹn và lực lượng để chiến thắng đối phương. Con Thập Sắc Tích (rắn mối mười màu) này dựa vào tiềm hành để giấu đi tung tích. Bản thân hắn và Sơ Tam cũng không cảm giác được tồn tại của nó vì Thập Sắc Tích chẳng những có thể ẩn núp trong bất kỳ hoàn cảnh nào, năng lực ẩn đi yêu lực cũng cực mạnh. Nếu không phải như thế thì sao qua mặt được con mồi của nó.

Đang lúc tuyệt vọng, thì trong cơ thể của Nhạc Vũ bắt đầu dao động. Một thân ảnh màu trắng lẫn đỏ không chút nào báo trước xẹt qua trong tầm mắt hắn đem theo quang hoa đâm về phần đuôi của Thập Sắc Tích. Song kiếm thế sắc bén vô cùng vào lúc này cũng không cản lại được thế công. Mới vừa xuyên thủng được phần vỏ giác xác thì đã bị yêu lực hộ thân của Thập Sắc Tích đánh cho bay vọt ra xa.

Lúc nhìn rõ thân ảnh kia chính là Lâm Trác. Nhạc Vũ không khỏi buồn cười.

Cổ nhân vẫn nói châu chấu đá xe, sợ rằng đại để là như thế! Với thân thể loài người, cho dù là cường giả tiên thiên cũng có thể địch nổi sức lực yêu thú cấp năm. Với chút sức lực của Lâm Trác thì vốn không chạm được vào một cái lông của Thập Sắc Tích.

Trong lòng hắn chợt dâng lên một luồng cảm xúc, bản thân sao có thể cam tâm chết đi ở đây? Kiếp trước cha mẹ chết sớm nên chết đi không có gì luyến tiếc. Nhưng đời này hắn còn có mẫu thân, muội muội!

Còn có cả ý chí truy cầu chí cường, vốn không thể nào mới khởi đầu đã dáo chìm gươm gãy.

Ý chí cầu sinh cực hạn lại dâng lên trong lòng Nhạc Vũ. Hệ thống phụ trợ trí năng trong cơ thể thôi diễn cực nhanh để tìm cách chạy trốn. Chân khí Đại Hỗn Nguyên tầng mười lăm đang lưu chuyển trong cơ thể cho dù là phục dụng nhiều hơn nữa Dịch Nguyên Đan cũng không cách nào tái tiến một bước áp súc chân khí mà tạo thành dịch trạng trong kinh mạch, mơ hồ cùng dao động với linh lực thiên địa.

Nhạc Vũ hoảng hốt, cảm giác thao túng linh lực thiên địa trong vòng mười dặm này hắn đã trải qua vô số lần khi phục dụng Dịch Nguyên Đan, lúc này lại tái diễn ngay cả khi không sử dụng đan dược!

Nội tức trong cơ thể hắn đã không còn bị ảnh hưởng của con Thập Sắc Tích, dao động linh lực bình thường như lúc ban đầu. Linh giác của hắn cũng lần đầu tiên cảm thấy một lượng lớn linh lực trong thiên địa đang tồn tại!

Cái đuôi khổng lồ của Thập Sắc Tích quét tới mang theo một trận cuồng phong. Nhạc Vũ theo bản năng lấy Quỷ Bộ hội tụ Phong Linh bước sang một bên, song

trong nháy mắt đã ở ngoài mấy chục bước, tránh thoát thế công. Linh lực ngày thường phải khống chế cẩn thận thì bây giờ điều khiển dễ dàng vô cùng. Thậm chí không cần cố ý mà linh lực thiên địa cứ thế vọt tới.

Đây là tiên thiên?

Cặp mắt Nhạc Vũ từ mơ hồ chuyển thành sáng rõ. Còn kẻ đối diện với hắn thậm chí còn phản ứng nhanh hơn, đầu tin là trợn mắt khó tin rồi cuối cùng không thể nói một lời nhảy lên lưng Thập Sắc Tích, chỉ huy con yêu thú chạy trốn ra ngoài cốc.

Nhìn một màn này, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, sau đó thân ảnh như ảo mộng phóng đuổi theo.

Bỏ đi ân oán ở cửa thành, hôm nay hơn mười võ sư của nhà hắn mất mạng, còn có Băng Thiến cùng Lâm Trác bị đả thương, thù hận khắc cốt này nếu không báo thì làm sao có thể là nam nhân?

Tốc độ con yêu thú khổng lồ này không quá nhanh, song cực kỳ mạnh mẽ. Nhạc Vũ lấy Quỷ Bộ đuổi theo vài trăm thước mới kịp sau nó, lúc náy Thập Sắc Tích lại một đuôi quét tới.

Nhạc Vũ cười dài một tiếng, lắc mình dễ dàng tránh thoát, chân phải dẫm lên một bước rồi bay vọt lên.

Dựa theo thuyết pháp của Tần Việt, tiên thiên cường giả chỉ là Cơ Quan Khôi Lỗi có được ưu thế thời gian mà thôi. Còn đối với những nguyên thú không thể sử dụng bí pháp thì đều chiếm ưu thế. Hiện giờ xem ra đúng là có đạo lý, chỉ cần linh mẫn là trong chiến đấu sẽ chiếm ưu thế.

Nhạc Vũ chỉ nghĩ qua một thoáng rồi thanh tĩnh. Trong khoảnh khắc, một số lượng lớn Kim linh lực bị hắn thu nạp đã mạnh mẽ rót vào Kim Ô Kiếm khiến cho kiếm khí đột nhiên phun ra hơn mười trượng, từ trên cao chém xuống Thập Sắc Tích.

Kiếm thứ nhất đã cắt cả một mảng lớn của chân sau Thập Sắc Tích, đáng tiếc vẫn chưa hoàn toàn chặt đứt, kiếm thứ hai lại ngạnh kháng với cái đuôi của Thập Sắc Tích, tuy nhiên lần này không phải là tấn công mà là con yêu thú tự đoạn đuôi để cầu sinh.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, thu kiếm tránh khỏi. Kiếm thứ ba hắn nhắm thẳng vào Đồ Thành Hiên! Trong khoảnh khắc con yêu thú kia đoạn đuôi thì đã không còn uy hiếp gì với hắn nên hắn có thể mặc tình truy sát chủ nhân của nó!

Đối diện với hắn, hai mắt Đồ Thành Hiên đỏ ngầu. Mắt thấy kiếm thế hung hoành bén nhọn đã gần đến rước mắt, hắn chợt dậm chân móc ra một phù triện màu vàng ném ngược ra sau. Trong lòng hắn lại càng đau đớn vì phù triện này hắn phải trả giá rất lớn mới có được. Lúc trước Nhạc Vũ liên tiếp tru diệt mấy sủng thú cũng không nỡ sử dụng nên thiếu chút nữa bị ép tới tuyệt cảnh. Lúc này hắn hiểu rõ nếu không sử dụng chỉ e chạy không được nhưng vẫn cảm thấy cực kỳ tiếc hận.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, phù triện mà Đồ Thành Hiên ném ra chế từ một loại vải không biết tên. Sau khi rời khỏi tay thì đón gió căng phồng, trong đó khắc hơn trăm đạo phù văn phức tạp do bút từ gỗ đào chấm mực màu lam viết thành. Ở chính giữa vẽ hơn mười thanh kiếm chỉ các hướng khác nhau.

Trong lúc Nhạc Vũ đột nhiên giật mình thì vô số kiếm khí chợt phun trào ra từ phù triện, khóa cứng không gian quanh hắn, dẫn động phong linh thiên địa làm thành mười đạo phong nhân bất quy tắc quét ngang hắn mà đến!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Vẫn cảnh chi giao

Bên trong đầu Nhạc Vũ lại thêm một lần vận chuyển với tốc độ cao, đại não hắn gần như đã xoay chuyển tới mức cực hạn, tính toán quỹ tích của những tia kiếm khí cùng phong nhận kia. Cũng không biết có phải sau khi đạt tới tiên thiên, đối với thân thể cũng có được ảnh hưởng nhất định. Giờ phút này hệ thống phụ trợ trí năng lại vượt xa ngày thường gấp bốn lần trở lên!

Bước theo Cuồng Phong Quỷ Bộ mà hắn tự sáng chế, lấy tốc độ như quỷ mị cùng thân pháp nhẹ nhàng quỷ bí, hắn xuyên toa giữa những khe hở của kiếm khí cùng phong nhận kia. Cho đến cuối cùng khi không còn cách nào né tránh, mới dùng Kim Ô kiếm đón đánh kiếm khí phát ra tứ tán từ bên trong phù triện.

Kình khí cô đọng thành kiếm khí, tuy không có gốc rễ, nhưng uy lực súc tích vẫn vượt qua khả năng suy tính của Nhạc Vũ một ít. Mới giao kích chiêu đầu tiên, hắn đã bị đánh trúng bay ngược mấy lần.

Mà càng làm cho hắn giật mình chính là bên trong súc tích không chỉ là kình khí, còn có một cỗ hồn lực vô cùng lớn ẩn chứa bên trong, hắn trong lúc giao kích mà xuyên qua tới. Chấn động tới mức làm thần hồn Nhạc Vũ chấn động, như muốn vỡ vụn hỏng mất! Chẳng những hắn đột nhiên khựng lại ngơ ngẩn, bên trong con ngươi hắn cũng hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Đợi đến khi Nhạc Vũ lấy lại được tinh thần, đã nhìn thấy một đạo phong nhận chỉ gần trong gang tấc vừa xẹt qua. Vừa thoát qua được lưỡi hái tử thần, trong mắt hắn tràn đầy kinh ngạc, vẻ may mắn đã không còn nhìn thấy!

Hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, lại còn có phương thức công kích như vậy. Lấy hồn lực súc tích bên trong kiếm khí, lại dùng kiếm khí dẫn động thiên địa linh khí tạo thành từng đạo phong nhận sắc bén. Mà hết thảy chỉ hội tụ bên trong một phù triện nho nhỏ! Nếu không phải do thần hồn của hắn được trải qua rèn luyện từ những lần dẫn phát lôi kiếp yêu thú, gần đây lại bắt đầu dựa theo bộ Ngự Khí Ngưng Thần pháp của Tần Việt tu hành, hồn lực mạnh mẽ hơn xa người thường, một kiếm như vậy cũng đủ lấy đi tính mạng của hắn!

Ngay khi kiếm khí phong nhận biến mất, Nhạc Vũ quét mắt nhìn trước người, sau một kích vừa rồi phù triện đã hoàn toàn vỡ nát, chỉ để lại chút mảnh nhỏ. Hắn lại nhìn về phía Thập Sắc Tích cùng Đồ Hành Thiên, chỉ thoáng chốc bị ngăn trở, một người một thú đã thoát ra xa mấy dặm, mà trong mắt thanh niên mặt vàng kia lại tràn đầy vẻ tiếc nuối. Giống như thấy phù triện dùng bảo vệ tính mạng của mình lại không làm Nhạc Vũ bị tổn thương chút nào mà ảo não.

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, sau đó thuận tay vẫy ra, đem những mảnh vải dưới mặt đất hút vào trong tay.

Sau đó hắn xoay người, chạy về hướng Lâm Trác đang nằm.

Thật ra giờ phút này khoảng cách hắn với Thập Sắc Tích không xa lắm, hơn nữa thân thể nó mang thương thế, nếu hắn tiếp tục truy kích chưa chắc không thể cản lại, như vậy có thể bắt được Đồ Hành Thiên giết chết.

Bất quá muốn giết người này, ngày sau còn có cơ hội. Mặt mũi người này thật kỳ lạ, ngày sau không lo lắng không thể tìm thấy hắn. Hơn nữa chuyện lần này vẫn còn chưa xong! Vô luận là Đồ Thành Hiên, hay là Hồng Hạo, hắn cũng không thể dung tha cho hai người này có thể sống được hơn mười ngày!

Hiện nay trọng yếu nhất là bên chỗ Lâm Trác, nếu hiện tại hắn không cứu viện, chỉ sợ không còn chống được bao lâu.

Mấy lần nhún mình, đã đi tới bên cạnh Lâm Trác. Trước tiên Nhạc Vũ nắm lấy cổ tay trái của hắn, sau đó dò xét bên trong nội thể. Hơi thở của người này đã thật mong manh, chẳng qua đôi mắt vẫn mở trừng trừng nhìn lên bầu trời. Trong con ngươi của hắn, gắn đầy vẻ tiếc nuối cùng tịch liêu mãnh liệt, duy chỉ là không hề có vẻ sợ hãi đối với cái chết.

- Nếu trong đời vẫn còn tâm nguyện chưa dứt, như vậy khi đó ngươi còn xông lên làm gì? Muốn chết sao?

- Ta đã là người hầu của ngươi, tính mạng này cũng là của ngươi! Lại nói cho dù giữa chúng ta không có sự phân biệt chủ tớ, ta và ngươi cùng sóng vai chiến đấu, như vậy Lâm Trác cũng muốn hợp lực tử chiến, há có đạo lý tiếc thân lùi bước!

Trên mặt Lâm Trác hiện lên nụ cười vô cùng phức tạp:

- Huống chi vừa rồi, nếu như thiếu gia đã chết, những người như chúng ta càng không còn đường sống, chết sớm chết muộn lại có gì khác nhau? Chuyện ta có thể làm chỉ là phải dùng hết sức của mình mà thôi!

- Ha ha! Hay cho câu làm hết sức! Không nghĩ ra trong đời Nhạc Vũ này, lại cũng có thể gặp được một chiến hữu sống cùng sống chết cùng chết!

Nhạc Vũ bỗng dưng cười vang, hai tay hắn sờ soạng khắp cốt cách toàn thân Lâm Trác, nói:

- Nhớ cho kỹ! Từ nay về sau, Lâm Trác ngươi chính là huynh đệ sinh tử của ta! Ta sẽ xem ngươi như Nhiễm Lực, đối đãi với ngươi như đệ đệ!

- Huynh đệ sao?

Lâm Trác có chút kinh ngạc mờ mịt, cuối cùng trong ánh mắt tràn ngập ấm áp:

- Thiếu gia là người ngoài cứng trong mềm, rất xem trọng thân tình nghĩa khí. Nếu cùng ngươi là địch, đêm không thể say giấc. Cùng ngươi là bằng hữu, có thể phó thác cả tính mạng. Có được huynh đệ như ngươi, là may mắn bình sinh trong đời Lâm Trác này! Đáng tiếc! Vũ thiếu gia, cả đời ta có rất nhiều chuyện ăn năn, chẳng qua hiện tại tất cả ân oán đều xem như xong rồi, nhắc lại vô ích! Chỉ có một yêu cầu quá đáng, muốn mời thiếu gia giúp một việc, sau khi ta chết hãy đem ta cùng cha mẹ chôn cất chung một chỗ.

- Đáng tiếc cái gì? Ngươi muốn phó thác hậu sự, vậy cũng phải nhìn xem lần này có chết được hay không rồi hãy nói! Là huynh đệ của Nhạc Vũ, như vậy dù có phải giết xuống chín tầng địa ngục, ta cũng phải đem ngươi kéo trở về!

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, rút ra mấy cây ngân châm, cắm vào mấy đại huyệt yếu hại trên người Lâm Trác. Thương thế của Lâm Trác quả thật rất nặng, vì mạnh mẽ thúc giục kim hệ bí pháp, đã khiến cho kinh mạch của hắn gãy lìa từng khúc. Khi hắn va chạm với Thập Sắc Tích, khiến cho xương ngực bụng cùng xương đùi của hắn vỡ vụn, nội tạng càng không có nơi nào lành lặn, nếu không phải hắn có Kim Giáp thuật hộ thân, lại thêm dùng nội tức sử dụng nhuyễn giáp bảo hộ trái tim, giờ phút này Lâm Trác đã chết từ lâu.

Mấy cây ngân châm của Nhạc Vũ cũng chỉ tạm thời bảo vệ tâm mạch của Lâm

Trác, kích thích tiềm lực cơ thể, để cho hắn tạm thời còn chưa đến mức kiệt sức mà chết. Chân chính muốn đem hắn cứu sống, hiện tại Nhạc Vũ đúng là không có biện pháp. Hiện nay hắn chỉ có thể tạm thời giữ lại sinh cơ cho Lâm Trác, sau đó nghĩ lại biện pháp

Sau khi châm xong, Nhạc Vũ cắn răng mạnh mẽ thúc giục băng hệ bí pháp học được trong phù triện sơ cấp, đem thân thể Lâm Trác ngoại trừ trái tim, toàn bộ đều tạm thời đông cứng lại. Nhìn tình huống xương thịt Lâm Trác hoàn toàn nát bấy, cho dù ngày sau tạm thời trị lành, tu vi toàn thân đều bị phế bỏ, cả đời không thể tiếp tục tu tập võ học. Tính cách Lâm Trác vốn cứng rắn, cho dù có thể cứu sống, nếu như bắt hắn sống một đời phế vật, chỉ sợ cũng không phải điều mà hắn mong muốn. Đã muốn cứu sống hắn, vậy thì phải dùng một biện pháp hoàn mỹ hơn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sau khi xử lý hết tất cả, tầm mắt Nhạc Vũ lại quét về những võ sư Hồng gia đang chạy trốn tứ tán. Sát cơ lóe lên trong mắt hắn, tiện tay vẫy ra, Toái Ngọc đao và Kim Ô kiếm lại bị hắn hấp vào trong tay, sau đó thân hình giống như quỷ mị, xông vào bên trong khu rừng, lập tức từ bên trong vang ra tiếng tru thảm thiết không ngừng.

Những võ sư Hồng gia xem như còn thông minh, biết chỉ có chia nhau chạy trốn may ra còn một con đường sống. Nhưng tiếc là trải qua việc xung phong liều chết của Lâm Trác, lại thêm Nhạc Vũ tìm đến, dùng Cuồng Phong Quỷ Bộ tàn sát bọn hắn, không còn thừa lại mấy người. Nếu Nhạc Vũ còn chưa đột phá tiên thiên, có lẽ còn để họ chạy thoát. Sau khi tấn cấp tiên thiên, cho dù là khoảng cách trăm trượng cũng chỉ như trong nháy mắt. Những người kia cho dù chạy trốn có nhanh hơn nữa, cũng không thể thoát chết.

Đợi đến khi hắn mang theo đao kiếm nhiễm máu quay trở về, đã mấy phút sau.

Nhiễm Lực cũng rất linh động, ôm lấy Lâm Trác đang hôn mê đổi một địa phương khô ráo đặt xuống. Sau đó chống Khai Sơn Việt dõi mắt canh chừng bốn phía. Nhạc Băng Thiến gắng gượng đứng thẳng một bên. Nhạc Vũ nhìn nàng từ trên xuống dưới, lúc này mới nhìn thấy rõ trên người muội muội cũng đầy vết thương đao kiếm. Có mấy vết sâu tận xương, thiếu chút nữa cũng đủ trí mạng. Vẻ mặt lạnh băng của hắn thoáng hòa hoãn, nhưng cơn giận dữ trong lòng vẫn đang tràn ngập.

Dù hắn gặp nạn, suýt chút nữa bỏ mạng dưới tay Ngự Thú sư kia, như vậy cũng

không có gì. Nhưng thương thế của Lâm Trác cùng cái chết của hơn mười võ sư hộ viện lại không cách nào làm cho hắn tha thứ được hành động của Nhạc Băng Thiến.

Ngay khi hắn còn đang quan sát nàng, Nhạc Băng Thiến cũng đang nhìn Nhạc Vũ. Giờ phút này vẻ hoảng hốt trong mắt nàng không hề giảm bớt ngược lại còn tràn đầy. Chiêu kiếm khí uy lực vừa rồi khiến cho Ngự Thú sư kia phải chật vật bỏ chạy, Thập Sắc Tích cấp năm cuối cùng còn phải tự làm đứt đuôi cầu đường sống, luôn quanh quẩn trong đầu nàng không thể xóa mờ.

Cho dù nàng kiến thức kém cỏi, cũng có thể hiểu rõ tuyệt không phải là cảnh giới của hậu thiên cường giả, cho dù đem nội tức tu luyện tới đỉnh cấp, cũng vẫn không cách nào làm được.

Nhưng khi hai chữ "tiên thiên" hiện lên trong suy nghĩ của Nhạc Băng Thiến, nàng chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt càng thêm hư ảo, hơn nữa bị mất máu quá nhiều làm tinh thần nàng thêm mơ hồ hết thảy trước mắt giống như đang chao đảo.

Anh kiệt cái thế bước chân vào tiên thiên chỉ mới mười ba tuổi trước mắt, đúng thật là vị huynh trưởng phế vật của nàng đó sao?

Vẫy rơi vết máu trên đao kiếm cắm vào trong vỏ, Nhạc Vũ bước thẳng tới vung tay tát mạnh lên mặt Nhạc Băng Thiến, âm thanh bạt tai thanh thúy vang lên giòn vang.

- Ba!

Nhiễm Lực thấy thế chợt kinh ngạc, muốn ngăn cản Nhạc Vũ lại sợ hãi với khí độ uy nghiêm của tiểu chủ nhân nên không dám ra tay. Ngay khi cần mở miệng khuyên nhủ, Nhạc Vũ trừng mắt liếc hắn, Nhiễm Lực đành nuốt lời định nói vào trong bụng. Hắn chợt nghĩ thầm lấy tính tình của Nhạc Băng Thiến, quả thật cần được dạy dỗ một phen. Nếu không phải hôm nay, chỉ sợ trong tương lai vẫn sẽ gặp chuyện không may. Chẳng qua cũng không nên lựa chọn ngay lúc này mà đánh mắng nàng.

Nhưng sau một khắc Nhiễm Lực lại thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Băng Thiến bị thương trầm trọng, lại thêm tinh thần đột nhiên thả lỏng, cộng thêm một cái tát nặng nề của Nhạc Vũ, giống như áp lực cuối cùng, rốt cục tinh thần không cách

nào tiếp tục chống đỡ, liền ngất đi.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ thở dài, thu hồi bàn tay đang vung cao, ngược lại liền xử lý vết thương trên người Nhạc Băng Thiến. Khi tay của hắn chạm vào một phong thư nhiễm máu nhét trong ngực Nhạc Băng Thiến, ánh mắt hắn nhất thời co rụt lại cau mày lấy thư ra.

- Muốn biết phụ thân của ngươi sinh tử thế nào, đi tới bảy mươi dặm phía tây bắc ngoài Nhạc gia thành gặp mặt, chờ ngươi nửa khắc, quá hạn không đợi!

Trên tờ giấy có rất nhiều chữ, đều đã mơ hồ không còn nhìn rõ. Nhưng từ vài câu còn tương đối rõ ràng kia, Nhạc Vũ đã hiểu được ý nghĩa. Hắn lập tức cười lạnh một tiếng, đem tờ giấy vò thành nát bấy. Khi hắn nhìn Nhạc Băng Thiến, ánh mắt đã khôi phục lại chút ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Phản ứng trong tông tộc

- Vũ nhi, thương thế của Băng Thiến thế nào?

- Hoàn hảo, những người đó ước chừng còn giữ lại chút lực lượng. Cũng chỉ bị thương da thịt chút ít, uống thuốc nghỉ ngơi một thời gian là có thể khôi phục như thường.

Ngay khi Nhạc Băng Thiến mơ mơ màng màng tỉnh lại, chợt nghe bên tai truyền tới tiếng nói đứt quãng của mẫu thân cùng Nhạc Vũ, nàng muốn mở mắt, nhưng lúc này trong đầu nàng chỉ có cảm giác mệt mỏi cùng choáng váng đánh sâu vào tâm thần, dù làm một động tác đơn giản như vậy nàng cũng cảm thấy vô cùng khó khăn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Như vậy Lâm Trác thì sao? Tình huống của hắn như thế nào?

Nghe được tên này, trong thoáng chốc Nhạc Băng Thiến liền nhớ lại thân ảnh đẫm máu cầm theo một thanh kiếm đơn độc hộ vệ bên cạnh nàng sau khi những võ sư hộ viện đều đã chết trận. Nhớ tới tình hình sống chết không rõ của Lâm Trác giây phút cuối cùng, bất giác tâm thần nàng liền cảm thấy căng thẳng, trong lòng vừa lo lắng lại áy náy.

Lần này Nhạc Vũ trầm mặc một lúc thật lâu. Sau đó hắn thở dài:

- Không quá lạc quan. Bây giờ con chỉ có thể tạm thời giữ lại sinh cơ cho hắn mà thôi. Bên trong Tàng Thư lâu có tìm thử vài phương thuốc. Nhưng…

Nhạc Trương thị nghe vậy cũng im lặng thật lâu mới khàn khàn nói:

- Chuyện của hài tử kia mẹ cũng có nghe nói qua, thân thế của hắn cũng thật đáng thương. Nếu con đã xem hắn là huynh đệ, ngày sau mẹ cũng sẽ đối đãi Trác nhi như hài nhi ruột thịt. Thương thế của hắn con nhất định phải nghĩ biện pháp, tóm lại mặc dù nhà ta có phải táng gia bại sản, cũng phải cứu sống hắn! Chút ít linh dược trong tiệm con cứ lấy mà dùng.

- Chuyện của a Trác con sẽ nghĩ cách, nếu con không có được khả năng luyện chế linh dược thì cũng đành thôi, nhưng đã có được thân bản lãnh như vậy, Nhạc Vũ há có thể cho phép huynh đệ của mình phải chết như thế?

Trái tim treo cao của Nhạc Băng Thiến rốt cục thoáng hạ xuống, lúc này Nhạc Vũ lại chuyển giọng:

- Chút ít võ sư hộ viện bị mất mạng ở cốc khẩu lần này càng nên quan tâm hơn! Kính xin mẫu thân…

- Lý nên như thế! Tiền tử mẹ đã định từ trăm lượng tới ba trăm lượng, đã có người đưa đi cho bọn họ. Hơn nữa đã nói với tông tộc, lựa chọn trong hậu bối của họ đưa vào Luyện Huyết đường học tập võ nghệ. Chẳng qua người dù sao cũng đã chết rồi, dù bồi thường thế nào cũng không thể làm cho họ sống lại. Mới vừa rồi mẹ đã đi thăm người thân của họ, thật sự đáng lo lắng!

Nói tới đây, Nhạc Trương thị thoáng dừng lại, sau đó trong thanh âm lộ ra vài phần lạnh lẽo:

- Nói tới nói lui cũng do mẹ không phải. Đối với Băng Thiến thật quá mức phóng túng, không dạy dỗ nó thật tốt! Không ngờ nó lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy! Đợi sau khi thương thế nó lành lại, mẹ sẽ trừng phạt nó.

Trong lòng Nhạc Băng Thiến cười khổ, càng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Đúng lúc này, thanh âm Nhạc Vũ lại thở dài nói:

- Thật ra lần này Băng Thiến làm vậy cũng có thể khoan dung. Mẫu thân có dạy dỗ muội muội cũng nên làm, nhưng đừng quá nặng!

Nghe được câu cuối cùng, Nhạc Băng Thiến liền có cảm giác có bàn tay không giống tay mẫu thân đang nắm tay nàng đặt vào trong chăn.

Trong lòng Nhạc Băng Thiến chợt cảm thấy yên tâm, bàn tay kia mặc dù quan hệ bởi tuổi tác, có vẻ vô cùng ôn nhu, nhưng lại mang cho nàng cảm giác an toàn không gì sánh kịp. Ngay sau đó, khi nàng hoàn toàn đem tâm thần buông lỏng, trong người liền cảm giác mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Ngay khi Nhạc Băng Thiến lại ngủ thiếp lần nữa, sắc mặt Nhạc Vũ chợt cổ quái

thu tay về. Sau đó có chút khó hiểu nhìn muội muội của mình, lại nhìn vào khóe môi khẽ nhếch lên của nàng.

Đoán chừng muội muội lại nằm mơ thấy chuyện tốt gì rồi đi?

Không giải thích được khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ lại thi lễ với Nhạc Trương thị, sau đó đi ra khỏi phòng. Hắn đi tới phương hướng đại sảnh, hắn cũng không có quá nhiều thời gian ở lại trong này, việc xử lý thương thế của Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến đã làm trễ nãi không ít thời gian của hắn. Ngay cốc khẩu gặp phải tập kích, cũng không chỉ đem Ngự Thú sư cùng người tập kích đánh lui là xem như xong chuyện, sau đó còn có vô số chuyện cần hắn bắt tay vào xử lý.

Ngay khi hắn vừa bước vào đại sảnh, nơi này rõ ràng đã có mặt mười mấy vị trưởng bối Nhạc gia, cùng tộc nhân bối phận chữ Nghi đều đang ở trong này chờ đợi.

- Tung tích của Tấn Húc cùng Nhạc Phong đã tìm được rồi chứ?

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Vũ không hề có vẻ khách khí, trực tiếp đi thẳng tới chủ vị ngồi xuống. Sắc mặt hắn thật âm trầm nhìn lướt qua mọi người trong nhà. Sau khi hắn tới đây, không hỏi chuyện của Hồng gia trước tiên, mà là hỏi tin tức của hai người Tấn Húc cùng Nhạc Phong. Thật sự hắn đối với hai cha con này đã hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức giết chết hai người tức khắc!

Lần này những võ sư hộ viện trong nhà hắn cùng việc trọng thương của Nhạc Băng Thiến cùng Lâm Trác, truy theo nguyên do đều nằm trên người hai cha con này.

Chính bởi vì quá oán hận, trong lúc hắn nói chuyện lại lộ ra ngữ khí cực kỳ đông cứng, thái độ lại toát ra vài phần túc sát. Mấy vị tộc lão đang ngồi đều khẽ chau mày, cho dù hắn là nhân tài mới xuất hiện trong tông tộc, như tư thái này thật không tránh khỏi quá cuồng ngạo.

Nhạc Duẫn Kiệt lại không quản được nhiều như vậy, cười khổ đứng lên. Vô luận tộc nhân không tình nguyện, nhưng lúc ở thành chủ phủ, Nhạc Vũ khiến cho Hồng Hạo phải đứt tay để tìm con đường sống, hài tử này đã có thể khẳng định được địa vị vô thượng bên trong tông tộc. Dù là tộc trưởng như hắn cũng không thể không cẩn thận ứng đối.

- Mới vừa rồi ta đã hạ lệnh điều năm ngàn giáp sĩ truy lùng toàn thành, nhưng cho tới hiện giờ cũng còn chưa tìm được tung tích của hai cha con bọn hắn. Chỉ sợ bọn hắn đã chạy ra khỏi thành. Về phần chung quanh Nhạc gia thành, ta đã cho người lục soát chung quanh, nhưng đoán chừng hi vọng không lớn. Ngoài cốc có vùng hoang dã không ít hơn vạn, nếu bọn hắn cố ý lẩn trốn, muốn tìm được cực kỳ khó khăn.

Nhạc Vũ cũng đã dự liệu như thế, hắn cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn về hướng tây nơi Đạm Vân thành. Khoản nợ này cũng không dễ dàng cứ coi như xong, vô luận là Ngự Thú sư kia, hay là Hồng Hạo, tính mạng những người này hắn nhất định phải lấy cho bằng được!

Nếu đổi lại là những người khác, lúc này hoặc là lùi bước, hoặc là tạm thời ẩn nhẫn. Nhưng Nhạc Vũ là ai? Nếu thật sự hắn cố kỵ nhiều điều, năm trước ở trong thành chủ phủ đã không tru diệt chú cháu Hồng thị!

Hôm nay cũng giống như thế, nếu không đem mấy tên đầu sỏ gây học bắt về, cuộc sống hàng ngày của hắn thật khó an. Vì thế cho dù phải kết thù với Thừa Vân Môn, hắn cũng không quan tâm.

- Như vậy những võ sư tập kích muội muội của ta, rốt cục có điều tra ra thân phận không vậy?

- Mấy vị lão nhân trong tông tộc có nhiều kiến thức với nhân vật trong Đạm Vân thành đã điều tra thân phận của bọn họ. Vô luận là binh khí hay quần áo đều không có quan hệ gì với Đạm Vân thành Hồng gia. Khuôn mặt của những võ sư trung giai kia đều cực kỳ xa lạ, chưa nghe nói qua bên kia có nhân vật như thế, đoán chừng là sát thủ bí mật của Hồng gia.

Nhạc Duẫn Kiệt cau mày, chần chờ nói tiếp:

- Bên chỗ Hồng gia ta đã phái người đi hỏi qua, nhưng Hồng Hạo cứ khăng khăng những tên kia không có quan hệ gì với hắn.

- Hắc hắc! Hay thật, không có quan hệ, nói cách khác chúng ta muốn hưng sư vấn tội cũng không làm được?

Nhạc Vũ cắn răng ken két cười lạnh nói:

- Gần đây trong tộc làm việc ta thấy càng ngày càng hồ đồ, tùy ý cho cha con Tấn thị được cứu ra ngoài thành không nói. Ngoài thành có nhiều người không rõ lai lịch trà trộn vào, nhưng lại không hề hay biết gì cả, thật không biết rốt cục đang làm những chuyện gì.

Nhạc Duẫn Văn trợn mắt vừa định nói chuyện, chỉ thấy mấy đạo ánh mắt như giết người đang nhìn chằm chằm vào mình, thậm chí cả huynh trưởng của mình. Nhạc Duẫn Văn chợt ngây ra, nhất thời ấp úng không nói gì, không còn chút âm thanh. Chuyện canh gác cửa thành do hắn phân phó quản lý, mà cha con Tấn thị cũng do hắn chịu trách nhiệm. Lần này hắn biết mình đúng là mất mặt xấu hổ, không chỉ là Nhạc Vũ, ngay cả mấy vị tộc lão đối với hắn cũng có chút ít bất mãn.

Sau thoáng yên lặng lúng túng ngắn ngủi, Nhạc Duẫn Kiệt ho nhẹ một tiếng, ánh mắt dò hỏi:

- Vũ nhi, lúc trước ta từng nghe Tịch phù sư nói qua, hôm nay ngươi chỉ còn cách tiên thiên một bước nữa thôi phải không?

Nhạc Vũ mỉm cười, tay phải vẫy ra cách mười trượng phía xa, đem thanh kiếm của một vị tộc lão vững vàng hấp tới trong tay.

- Đại Cầm Long Khí?

Chân mày Nhạc Duẫn Kiệt chợt nhướng lên, ngược lại cảm thấy không giống lắm. Ở bên trong tộc không có ghi lại môn tuyệt học này. Hơn nữa cho dù luyện tập Đại Cầm Long Khí tới mức thuần thục, nhưng tư thái cũng xa xa không sánh bằng chiêu thức của Nhạc Vũ trong giờ phút này.

Mạch máu trong não hắn nhất thời trướng căng như muốn nổ tung. Nhạc Duẫn Kiệt cắn chặt răng mới miễn cưỡng đè nén xuống nỗi hưng phấn thấp thỏm trong lòng. Hắn nghiêng đầu lắng nghe ngoài cửa, cho đến khi xác thực chứng nhận bên ngoài phòng không còn tiếng động nào khác mới mở miệng thử hỏi:

- Tiểu Vũ, hôm nay ngươi đã thành tựu tiên thiên?

- Đúng vậy! Vừa rồi đánh một trận, cơ duyên xảo hợp đã đột phá lần nữa!

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, cúi đầu thổi chén trà trong tay:

- Nhưng kính xin chư vị trưởng bối giúp ta tạm thời giấu diếm.

Trái tim Nhạc Duẫn Kiệt đập nhanh tới mức cơ hồ hắn không cách nào thừa nhận, ngay cả mấy vị tộc lão nghe được lời ấy cũng bật dậy, vẻ bất mãn trong mắt liền biến mất vô ảnh vô tung. Nếu Nhạc Vũ thực sự bước vào tiên thiên, giờ phút này dù có cuồng ngạo bọn họ cũng có thể tiếp nhận.

- Lại muốn giấu diếm, rốt cục ngươi muốn làm gì?

Nhạc Duẫn Văn nghe vậy chợt cau mày, hắn còn chưa thích ứng biến hóa thân phận giữa song phương, nhưng sau khi nói ra, sắc mặt chợt tái đi, trong lòng không ngừng thấp thỏm.

Bất quá lúc này cũng không ai đi chỉ trích hắn, chỉ tò mò đưa mắt nhìn qua.

Câu hỏi của Nhạc Duẫn Văn cũng là chuyện họ muốn hỏi mà chưa kịp hỏi. Tin tức tiên thiên cường giả xuất thế đối với Nhạc gia mà nói lợi ích rất lớn.

- Không phải muốn giấu diếm, chẳng qua dự định kéo dài thêm chút thời gian mà thôi! Về phần dụng ý của ta, mười mấy ngày sau chư vị sẽ hiểu!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó vẻ mặt biến thành ngưng trọng:

- Ngoài ra ta còn một chuyện muốn nhờ tộc trưởng. Ta hi vọng trong vòng ba ngày, bên trong tộc có thể triệu tập nhân mã phong tỏa hoàn toàn Nhạc gia thành. Không cho mọi người ra vào, không được để cho bất cứ ai đi vào thành! Về phần Hồng gia…

Nhạc Duẫn Kiệt lại ngẩn ra, yêu cầu trước thì cũng không có gì, bởi vì nếu để người cháu này quá lộ phong mang cũng chưa chắc là chuyện tốt. Nhưng yêu cầu phía sau, thực sự có chút khó giải quyết…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 139: Thực vật trong mâm

Đêm khuya hôm đó, hơn mười vị trưởng bối có tư cách đến thăm Nhạc Vũ mang theo vẻ mặt đỏ ửng, tinh thần bất định rời đi.

Tuy nói yêu cầu của Nhạc Vũ phong tỏa Nhạc gia thành có chút khó khăn, nhưng không phải không cách nào làm được. Khách quan mà nói, nỗi vui mừng Nhạc Vũ tạo cho bọn họ hơn xa bất cứ phiền toái nào khác. Tiên thiên mười ba tuổi, ít nhất trong phạm vi Bắc Mã Nguyên chưa từng nghe nói tới. Ai có thể dự liệu, tương lai vị vãn bối này rốt cục sẽ có được thành tựu thế nào? Cho dù thực lực tới đây lại trì trệ không tiến triển, đối với Nhạc gia mà nói, cũng là cột trụ tồn tại, đủ bảo toàn Nhạc gia suốt trăm năm. Mà mấy vị tộc lão có tư lịch già lão trong tông tộc, lại càng vui mừng không thể tự chủ, đối với Nhạc Vũ ngoài vẻ thân cận còn hàm chứa mấy phần kính cẩn.

Trước kia Nhạc Vũ chỉ là đại biểu cho tia hi vọng, hôm nay hắn đã lên cấp tiên thiên, tình hình hoàn toàn bất đồng.

Đối với chuyện này Nhạc Vũ cũng thuận theo tự nhiên, với thực lực hắn biểu diễn trong thành chủ phủ lúc ban ngày, thái độ của những vị trưởng bối mặc dù hơi lộ vẻ nóng bỏng, nhưng cũng không có gì xem là quá mức, không cần lo lắng những người khác sinh nghi.

Trong mọi người, duy chỉ có Nhạc Duẫn Kiệt mở lời nói một chuyện, liền làm Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc.

- Tiểu Vũ, ta chuẩn bị sau chuyện này, sẽ từ chức tộc trưởng cùng thành chủ, để người khác trong tộc lên thay thế.

- Năm nay thất thúc chỉ mới bốn mươi phải không?

Nhạc Vũ liếc xéo Nhạc Duẫn Kiệt, cử động của đối phương cũng không tính là ngoài dự liệu của hắn, chẳng qua thật không ngờ đối phương lại quả quyết đến như thế.

- Đúng vậy!

- Nhưng lúc này thất thúc đang ở thời điểm trẻ trung khỏe mạnh, dòng họ cũng nhờ ngài rất nhiều. Vì sao lại muốn từ chức tộc trưởng?

- Tiểu Vũ, chuyện của cha con Tấn thị, cuối cùng huynh đệ ta cũng cần có công đạo cho ngươi. Mặc dù tiểu Vũ không trách tội, nhưng cha con bọn hắn từng có mưu đồ đoạn tuyệt cột trụ của tông tộc, thất thúc thật sự không tham luyến chức vị này nữa.

Vừa nói chuyện, sắc mặt Nhạc Duẫn Kiệt cũng hiện vẻ tiêu điều:

- Huống chi tuổi tác hiện nay của ta đã không còn khỏe mạnh như xưa, còn không thừa dịp chưa đến mức quá muộn mà đột phá tiên thiên, có lẽ còn có chút hi vọng. Nếu còn bị quấn thân trong những chuyện rối rắm gia tộc, sẽ không còn chút tia hi vọng nào nữa. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ chợt cười, Nhạc Duẫn Kiệt vừa nói mình có hi vọng bước đỉnh tiên thiên, nhưng trong mắt hắn xem ra, vị thúc phụ này của hắn thật sự không còn tia hi vọng nào nữa.

Lấy những kiến thức hắn biết được trong một năm qua mà suy đoán, đại khái người tu tập công pháp đơn thuộc tính, thời gian đột phá tiên thiên luôn phải ở trước ba mươi tuổi, hơn nữa càng sớm càng tốt. Qua thời gian tốt nhất này, hi vọng kia đã là cực kỳ xa vời. Căn nguyên là do tệ đoan của những công pháp kia, năng lực khôi phục của con người trước ba mươi tuổi cùng sau ba mươi tuổi hoàn toàn khác hẳn. Đến tuổi tác trung niên, những tổn hại trong kinh lạc của các hệ linh lực đã không còn cách nào dựa vào chính thân thể mà khôi phục lại tổn thương, mà tổn thương tích lũy ngày tháng lâu dài cũng sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.

Cũng chỉ có những người có tư chất đặc biệt xuất chúng, mới có thể chiếm được một tia cơ hội như thế. Sau ba mươi tuổi, chỉ sợ chỉ có một chút công pháp song hệ đặc thù hoặc tam hệ sinh khắc mới có một tia hi vọng.

Chẳng qua lời này hắn không dự định nói với Nhạc Duẫn Kiệt. Có chút việc, giữ lại hi vọng cho người khác so sánh với việc nói thẳng luôn sẽ tốt hơn.

Về phần đối phương nói ra nguyên nhân hắn đề nghị muốn từ chức tộc trưởng, thành thật mà nói trong lòng hắn có chút oán khí. Chẳng qua Nhạc Duẫn Kiệt đã bày ra tư thái này, hắn cũng không nên quá truy cứu. Lâm Trác nói hắn ngoài cứng trong mềm, thích mềm không thích cứng, lời này cũng không sai.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ lại phẩy tay.

- Chuyện này chờ qua thêm thời gian nữa rồi hãy nói, hôm nay tệ nạn bên trong tông tộc kéo dài lâu ngày, kính xin thất thúc tiếp tục tại nhiệm, dốc lòng dọn dẹp một phen. Nếu có chỗ nào khó khăn, Nhạc Vũ sẽ ủng hộ thất thúc. Chờ sau khi chuyện này hoàn thành, nếu Nghi Chân đại ca muốn tiếp nhận chức vị tộc trưởng, ta cũng sẽ ủng hộ giúp đỡ.

Nhạc Duẫn Kiệt nghe vậy trong lòng vui mừng, nghe ý tứ của Nhạc Vũ, hắn cố ý muốn ủng hộ con trai lớn của hắn. Với địa vị hôm nay của Nhạc Vũ, chỉ cần nói ra một câu như vậy, trong tộc không có khả năng bác bỏ ý tứ của hắn, trên căn bản xem như chuyện này đã nắm chắc.

Chẳng qua lời nói trước đó của Nhạc Vũ lại làm hắn thoáng do dự. Trong ngôn ngữ của Nhạc Vũ, dường như có ý muốn hắn dốc sức dọn dẹp những tệ nạn kéo dài lâu ngày bên trong tông tộc. Chuyện này nếu có Nhạc Vũ ủng hộ, cộng thêm chút thủ đoạn lôi đình, cũng không khó làm được, vấn đề là chuyện này thật sự quá mức đắc tội với người. Nếu sau việc này Nhạc Vũ lại bỏ quên lời hứa hẹn hôm nay, như vậy Nhạc Nghi Chân đừng nói là có thể cạnh tranh chức tộc trưởng, ngay cả gia đình bọn họ có thể đứng vững được gót chân tại Nhạc gia hay không còn là một vấn đề.

- Đúng rồi! Còn có một chuyện, vị Tịch phù sư của Hi Hoàng Phù Sư Hội trước khi đi muốn gặp mặt Vũ nhi một lần.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, hắn đối với vị Trận Phù Sư kia cũng rất có hảo cảm. Chẳng qua trước mắt còn chưa tới thời điểm gặp mặt. Nghe Nhạc Duẫn Kiệt nói, người này ở ngay trong bữa tiệc đã nhìn thấu được thực lực của hắn. Hôm nay mặc dù hắn đã tấn chức tiên thiên, nhưng đối với việc hiểu rõ cùng thao túng thực lực của mình xa xa còn chưa nắm chắc sẽ có thể giấu diếm được ngay trước mặt vị Tịch phù sư kia.

- Ý tốt của lão nhân gia ta đã tâm lĩnh. Nhưng chuyện gặp mặt này hãy đợi ngày

sau rồi hãy nói! Hôm nay Duẫn Kiệt thúc cứ nói vì thương thế của muội muội ta trầm trọng nên khước từ chuyện ra ngoài gặp mặt khách nhân là được.

Nỗi nghi ngờ trong lòng Nhạc Duẫn Kiệt càng tăng thêm, thân phận của Nhạc Vũ đúng là xưa đâu bằng nay. Nhưng nếu làm quen được vị Tịch phù sư kia, vô luận là đối với bản thân Nhạc Vũ hay với Nhạc gia mà nói, cũng là chuyện rất tốt. Hắn đang muốn lên tiếng, lại thấy Nhạc Vũ bưng chén trà lên, đây rõ là tỏ ý đuổi khách.

Mà mãi cho đến lúc rời đi, Nhạc Duẫn Kiệt vẫn không nghĩ thông suốt được chuyện này. Hắn không biết vì sao người cháu kia lại muốn đem tin tức hắn tấn cấp tiên thiên kéo dài tới tháng hai. Mà việc bên chỗ Tiên Vu Bình cùng Hồng gia, tuy là chuyện cần giải quyết, nhưng không khỏi có chút làm người ta không giải thích được.

Về những chuyện xấu xa hèn hạ trong gia tộc, trước kia Nhạc Vũ không hề để ý tới, thậm chí sau khi mở tiệm thuốc, dù là những thành viên sâu mọt trong gia tộc hắn cũng không thèm quản. Nhưng vì sao hôm nay lại thay đổi thái độ hoàn toàn, lại đề cập tới việc này với hắn?

Trong lúc bước ra cửa lớn, Nhạc Duẫn Kiệt chợt có chút hiểu ra, sau đó bật cười một tiếng, cưỡi Long Lân mã rời đi. Trong mơ hồ, hắn đã có chút hiểu tâm thái hiện tại của người cháu này. Trước kia mặc dù Nhạc Vũ cũng có được chút ít đặc quyền, nhưng chỉ có thể dựa vào những thủ đoạn không lên được mặt bàn mới có thể lấy được ích lợi bên trong gia tộc. Nhưng hôm nay thì khác, hài tử này muốn những thứ gì đều quang minh chính đại nói ra, lại thêm bên trong tộc hơn phân nửa sẽ toàn lực ủng hộ. Nếu còn đùa giỡn những thủ đoạn kia, thật sự không còn cần thiết.

Hài tử này đã xem Nhạc gia là căn cơ của mình. Thức ăn trong mâm, lại làm sao cho phép người khác nhúng tay vào? Có cử động lần này cũng là chuyện bình thường.

Ngay trong lúc Nhạc Duẫn Kiệt giục ngựa rời đi, ở bên trong nhà, ánh mắt Nhạc Vũ đang uẩn hàm thần quang nhìn tới phương hướng khách sạn Nhạc thị tại thành nam. Cứ thế hắn ngồi thật lâu không cử động, nghĩ thầm vào lúc này không biết đôi sư đồ kia đang làm những chuyện gì? Biết được mình vẫn còn sống trong tay vị Ngự Thú sư kia, lại có phản ứng như thế nào?

Đến hiện tại, chỉ có Đồ Nhược Hiên mới biết được bây giờ hắn đã đột phá tiên thiên. Tuy nói ngoài Nhạc gia thành đều là vùng hoang dã, nhưng tên kia cũng thật khó đem tin tức truyền lại cho người khác, nhưng nếu trì hoãn thời gian quá lâu, khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện không hay.

Kế tiếp hắn có thể đạt được ước muốn hay không, sẽ phải xem rốt cục khi nào hai sư đồ này rời khỏi. Nếu hạ thủ ngay chỗ này, sẽ có thể liên lụy tới tông tộc.

Hắn lạnh lùng cười lên một tiếng, vuốt vuốt tay áo đi về phía phòng Nhiễm Lực. Lúc trước đánh một trận, đừng xem tên tiểu tử to con này không có việc gì đáng ngại, có được áo giáp hộ thân, không hề có một vết thương. Nhưng thật ra cũng bị thương không nhẹ, mấy chục Thạch Kính Tiễn bắn lên người, tư vị làm sao dễ chịu? Những kinh mạch bị tổn hại cũng đủ làm người lo lắng.

Bên trong khách sạn Nhạc thị thành nam, trong một căn phòng trang trí xa hoa, lộ ra mấy phần thanh nhã. Hồng Hạo đang buồn bực đi vào cửa, sau đó trầm mặc. Hắn tùy ý tìm vị trí bên trong phòng ngồi xuống. Vẻ mặt hắn không còn được trấn định tự nhiên như trước, ngược lại tràn đầy mệt mỏi, thậm chí còn có chút dáng vẻ ủ rũ.

- Làm sao vậy? Còn chưa nhận được tin tức bên ngoài?

Giờ phút này Tiêu Vu Bình đang yên lặng ngắm nhìn những hòn giả sơn bên ngoài. Nơi này là chỗ ở tiếp đãi khách quý của Nhạc gia. Hoàn cảnh thanh u hợp lòng người, tuy là ban đêm, nhưng trong ánh mắt một cường giả vốn không hề phân biệt ngày và đêm như hắn, vẫn thấy được cảnh trí mê người.

Tuy hắn biết Hồng Hạo đi vào phòng, nhưng không hề có ý tứ muốn quay đầu lại.

- Người bên ngoài, hôm nay chúng ta không còn tiếp xúc được nữa! Lần này Nhạc gia quả thật hành động vững chắc vô cùng. Cũng không biết nhân thủ chúng ta bố trí trong Nhạc gia thành bị hao tổn bao nhiêu.

Hồng Hạo cố gắng khởi lên tinh thần, nói:

- Vừa rồi Nhạc Duẫn Văn có tới qua, nói gần nói xa, cũng là ý muốn mời chúng ta sớm ngày rời đi, chỉ thiếu chút nữa trực tiếp đuổi người. Đồ nhi xem bọn hắn không có vẻ gì khác biệt so với lúc dự tiệc. Không hề có vẻ bi thống xúc động

hay phẫn nộ, ngược lại còn có chút mừng rỡ.

- Nói như vậy, tin tức bên ngoài không thể lọt vào?

Tiên Vu Bình khẽ cau mày, biết lời của Hồng Hạo mới là trọng điểm:

- Tiểu gia hỏa kia quả nhiên chưa chết.

- Ta đang suy nghĩ, có phải tên họ Đồ kia không hề xuất thủ như ước hẹn?

Hồng Hạo cắn chặt môi, móng tay đâm sâu trong da thịt:

- Tu vi của người kia mặc dù đã địa giai đỉnh phong, nhưng đối mặt với Trú Thú sư thật không khả năng còn sống. Đã thành công dụ dỗ hắn ra thành, làm sao có thể còn sống được?

- Vậy cũng chưa chắc, không có tin tức xác thật, không nên suy đoán thì hơn! Hạo nhi, nên bình tĩnh một chút!

Tiên Vu Bình lắc đầu xem thường, sau đó lại suy nghĩ về Đồ Nhược Hiên. Tuy hắn có vẻ tham lam, nhưng không giống loại người không giữ chữ tín. Trừ phi gặp phải ích lợi cực lớn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đổi ý.

Chẳng lẽ trong quá trình ám sát, lại xảy ra biến cố gì khác hay sao? Tỷ như, tiểu tử kia lại tấn cấp tiên thiên trong chiến đấu?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 140: Khống Lực chi môn

Chính hắn cũng cảm thấy phiền não, trong chuyện này, hôm nay xem như hắn đã gặp phải phiền phức.

Vốn là một chuyện nắm chắc, hôm nay lại biến cố lan tràn. Tuy nói cho đến hiện tại, hắn không trực tiếp nhúng tay, nhưng thái độ của hắn ở Nhạc gia thành hôm nay, cũng rất khó nói không có sự đồng ý của hắn. Tên tiểu tử kia nếu chết rồi thì thôi, nếu còn chưa chết, chỉ sợ chưa chắc sẽ không so đo chuyện này.

Hài tử kia rốt cục có đột phá tiên thiên hay chưa, hắn không cách nào xác thực chứng nhận. Nhưng nếu có thể ở năm mười ba tuổi đạt tới trình độ mà người khác dùng cả đời cũng không đạt được, tiền trình tương lai của người này vượt xa hắn có thể dự liệu.

Nghĩ tới đây, Tiên Vu Bình lại có cảm xúc muốn tự mình xuất thủ, tru diệt tên tiểu tử kia ngay trong Nhạc gia thành. Nhưng lại nghĩ tới thái độ của Tịch Nhược Tĩnh lúc ban ngày, hắn lại cố gắng khắc chế ý nghĩ kia.

Nói không chừng tên kia còn đang chờ hắn sơ hở, như vậy mới ra tay để lấy lòng tên tiểu tử. Đối với Thừa Vân Môn mà nói, cử động này quả thật tệ nhiều hơn ích lợi.

Trầm tư chốc lát, trên mặt Tiên Vu Bình lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

- Nếu Nhạc gia đã hạ lệnh trục khách, như vậy thì chuẩn bị khởi hành đi! Hạo nhi, báo cho người phía dưới, hãy mau lấy hàng hóa xử lý cho xong.

- Sư phụ, lần này ngài tới đây, không phải tính toán thuyết phục Nhạc gia dừng tay xuống phía nam sao?

Trong con ngươi Hồng Hạo nhất thời lộ ra chút kinh ngạc, lại bao hàm một tia tuyệt vọng thật sâu.

- Chuyện này vô phương! Ta tới rồi, ý tứ kết thúc như vậy là được. Có thể làm cho Nhạc gia dừng tay hay không, phải xem bên phía Lê thành kiềm chế thế nào, ta ở lâu nơi này cũng vô ích. Huống chi hiện tại Sư Ngạc thú không biết đã bị người nào giết chết, tổn thất chư thành phía nam cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Tiên Vu Bình phất tay, quay đầu liếc nhìn Hồng Hạo, sau đó thở dài một tiếng:

- Rốt cục bước kế tiếp nên đi như thế nào, phải chờ có tin tức chính xác rồi hãy nói. Thật ra ngươi đùa giỡn những âm mưu quỷ kế này, đúng là vẫn còn rơi xuống tiểu thừa. Nếu nhanh chóng thành tựu tiên thiên, cần gì tới nỗi như thế?

Hồng Hạo lại giật mình, sau đó cười khổ. Đột phá tiên thiên, nói dễ vậy sao? Bên trong Thừa Vân Môn người có tư chất hơn hắn không ít hơn trăm người, nhưng cuối cùng mỗi một đời người có thể đột phá tiên thiên cũng chỉ được mấy người mà thôi.

Lại thêm Nhạc Vũ kia, hôm nay hắn bất quá chỉ mới mười ba tuổi.

Đến sáng sớm hôm sau, Nhạc Vũ lại nhận được tin tức người của Hồng gia đang sửa soạn hành trang. Chẳng qua hiện tại thương đội Hồng thị mang tới rất nhiều hàng hóa, chỉ sợ trong một hai ngày thời gian căn bản không cách nào bán hết. Đoán chừng cho đến khi bọn hắn khởi hành rời đi, còn phải thêm hai ba ngày nữa. Mà vào xế chiều hôm đó, Sơ Tam lần đầu tiên quay về tới Nhạc gia thành, đã thành lập tinh thần liên lạc với hắn.

Giờ khắc này kể từ khi Nhạc Vũ quay về Nhạc gia thành mới thật sự chân chính nở nụ cười phát sinh từ sâu trong nội tâm. Đúng như hắn suy đoán, vị Ngự Thú sư kia của Hồng gia cũng không tín nhiệm người của Hồng gia. Những điểm liên lạc do Hồng gia bố trí quanh thân Nhạc gia thành hắn đều không hề thông báo cho họ.

Suốt một ngày, Đồ Thành Hiên không những không đi tìm nhân thủ của Hồng gia, dù là những thành trấn khác cũng không đi qua. Ngoại trừ mấy canh giờ hắn cố gắng đột phá vòng phong tỏa của Nhạc gia, cố gắng xâm nhập vào bên trong Nhạc gia thành, những lúc khác chỉ ẩn núp trong một chỗ bí mật bên ngoài cốc.

Chẳng qua tên kia cứ mãi bồi hồi quanh Nhạc gia thành không chịu rời đi là có ý tứ gì? Chẳng lẽ không cam tâm thất bại lần này, hay chỉ vì muốn truyền lại tin tức?

Khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lẽo, Nhạc Vũ lại cho Kim Hoàng Tước bay lên bầu trời. Đồ Nhược Hiên có đem trận đánh ngày đó báo cho người sai khiến hắn hay không, liên hệ tới cả trụ cột kế hoạch của hắn, để cho người này rời khỏi tầm mắt của mình chốc lát liền cực kỳ nguy hiểm!

Về phần an toàn của Sơ Tam, hắn cũng không cần lo lắng. Hôm nay Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước mặc dù ở bề ngoài còn chưa lớn thêm bao nhiêu, còn chưa nắm giữ được thiên phú thần thông, nhưng độ cao bay lượn có thể tới hơn vạn thước. Mà ánh mắt của nó sắc bén còn hơn hắn yêu thú cấp năm. Dưới vạn thước, chỉ cần không có gì trở ngại, đều có thể bị Kim Hoàng Tước phát hiện. Cho dù là bị Đồ Nhược Hiên nhìn thấy, cũng không thể làm gì được nó. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bất quá hiện nay Nhạc Vũ cũng không có ý tứ sai người đi giết chết người này. Những võ giả bình thường của Nhạc gia, cho dù có phái đi nhiều hơn nữa, cũng không phải đối thủ của Ngự Thú sư kia. Dù là chính bản thân hắn, nếu không cách nào khống chế được tiên thiên chân khí thu xuất, chỉ sợ cũng khó mà không làm kinh động con Thập Sắc Tích kia. Bình thường mà nói, loại thú giỏi về tài ẩn núp, độ nhạy cảm đối với mùi vị cùng linh lực cũng vượt hơn yêu thú cùng cấp tới mấy lần. Trên thực tế trong trận đánh ở cốc khẩu, con Thập Sắc Tích này cũng liền kịp thời làm ra phản ứng chạy trốn đầu tiên.

Nếu tùy tiện kinh động tới nó, đến cuối cùng lại đuổi theo không kịp, ngược lại sẽ đả thảo kinh xà!

Tốc độ toàn lực của Thập Sắc Tích chẳng qua chỉ kém hơn khi hắn sử dụng Cuồng Phong Quỷ Bộ. Lực bền bỉ lại mạnh hơn hắn, trừ phi có thể lẻn tới khoảng cách trong phạm vi ba dặm mà không bị đối phương cảm giác, như vậy mới có tám phần có thể thành công ám sát.

Bất quá khi Sơ Tam dùng hồn lực liên lạc truyền tới một bộ hình ảnh, lại làm cho nội tâm Nhạc Vũ không ngừng tiếc nuối. Sau khi lẩn trốn ra khỏi cốc khẩu, Đồ Nhược Hiên lại chạy vào một rừng rậm đầm lầy.

Từ hình ảnh kia xem ra, chẳng những Đồ Nhược Hiên không thể nhúc nhích, hơn nữa vẫn còn nằm trên lưng Thập Sắc Tích, dù là vẻ mặt cũng liên tục vặn vẹo đau đớn không ngừng.

Hắn sớm nên nghĩ ra, khống chế những yêu thú cấp năm, Ngự Thú sư chẳng lẽ không phải trả giá thật lớn sao? Nếu sớm biết như thế, kịp thời xử lý xong vết thương cho Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến xong ở cốc khẩu, chỉ cần hắn lập tức đuổi theo, có lẽ có thể nắm chắc giết chết một người một thú ngay dưới kiếm!

Không thể nắm được thời cơ này, thật làm cho người khác phải than tiếc hận!

Thoáng thở dài, Nhạc Vũ lại bắt đầu bài luyện tập hôm nay. Đồng dạng cũng là mấy mảnh Bình Quả Mộc, hắn liên tục điêu khắc phù văn bên trên. Chẳng qua lần này hắn không sử dụng hồn lực, mà phóng ra nội tức và khí cương ra bên ngoài cơ thể.

Giờ phút này hắn đang rèn luyện năng lực khống chế tiên thiên chân khí trong nội thể mình. Từ khi đột phá tiên thiên trong trận chiến tại cốc khẩu, hắn liền phát hiện mình đã bị giảm sút khả năng khống chế nội tức. Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chân Khí hóa dịch, có thể thu nạp bất cứ hệ linh lực nào, xa xa vượt hơn mười mấy lần trước khi đạt tới thiên tiên. So sánh mà nói, điều này cũng khiến cho tỷ lệ của chân nguyên bản thân hắn thu nhỏ lại tới mức còn chưa được một phần mười. Dù đạt được lực lượng tuyệt đại, nhưng phương diện thao túng cũng khó tránh khỏi sẽ xuất hiện chút không hài hòa.

Ngoài ra trọng yếu nhất chính là chân khí thể dịch này cùng thiên địa linh khí cộng hưởng ba động làm hắn không cách nào khống chế tùy tâm!

May nhờ chính là nhà của hắn nằm ở phía bắc Nhạc gia thành, cự ly thành nam còn khá xa, khoảng cách với khách sạn Nhạc thị tới bảy dặm. Nếu không phải như thế, hôm nay hắn thực sự không dám trở về nhà mình.

Từ tối hôm qua sau khi trị liệu xong thương thế của Nhiễm Lực, Nhạc Vũ đã bắt tay rèn luyện phương diện khống chế lực lượng. Ngay khi Sơ Tam vừa trở lại, hắn đã có thể làm xong một lần luyện tập, khắc ra một bức họa chẳng khác gì một học sinh tiểu học mới học vẽ.

- Cũng không biết trình độ như hôm nay có thể giấu diếm được linh giác của Tiên Vu Bình cùng Thập Sắc Tích mấy phần?

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ liền cảm giác trong tay của mình truyền ra âm thanh. Nhạc Vũ nhìn lên, tấm gỗ trong tay mình đã hóa thành bụi

gỗ bay đầy trời.

Bình Quả Mộc vốn rất giòn, ở thế giới này thuộc dạng giòn nhất trong các loại gỗ. Vừa rồi hắn có chút phân thần khó thể khống chế, bị khí cương trọng áp liền nổ nát bấy.

Nhạc Vũ bật cười, cũng không có gì thấy ảo não. Lại lấy chân khí của hắn thúc đẩy phong linh lực quanh thân, tạo thành một mảnh gió lốc cuốn bay đi vụn gỗ xoay tròn bốc cao khắp nơi.

Ở phương diện năng lực thao túng chân khí, hắn cũng không bị hạn chế như việc điêu khắc. Có đôi khi hắn cũng làm giống như hiện tại, luôn điều khiển sức gió quanh người tùy ý xoay tròn khắp bốn phía quanh thân. Có đôi khi hắn điều khiển nước dưới hồ, sau đó vặn vẹo, cố gắng biến thành đủ loại tạo hình. Thậm chí thỉnh thoảng còn đùa dai, dùng chân khí nhấc lên mép váy của những thị nữ đi ngang qua đình viện, sau đó liền nghe những tiếng kêu to sợ hãi.

Bất quá cách luyện tập này thường thường không kéo dài được bao lâu, chỉ khoảng ba phút sau, Nhạc Vũ không còn cách nào nắm giữ được sức gió quanh người, chỉ đành cho bụi gỗ rơi lả tả đầy mặt mũi.

Kế tiếp hắn cũng không tiếp tục luyeenjt ập, dùng phương pháp hít thở hô hấp thái cực, đem Đại Hỗn Nguyên Chân Khí trong cơ thể chậm rãi ngưng tụ, tạo thành hình dáng âm dương cầu xoay tròn bên trong đan điền. Chẳng qua lần này kết quả vẫn làm hắn có chút thất vọng. Thường ngày Thái Cực kiếm thổ nạp thuật có thể sử dụng được hoàn mỹ vô khuyết, hôm nay hiệu dụng lại hạ thật thấp. Tuy có thể giống như thường ngày đưa toàn bộ chân nguyên linh lực bên trong cơ thể hội tụ về trong đan điền, nhưng việc liên lạc với thiên địa linh khí cùng ba động lại không cách nào hoàn toàn ngăn cách, nhiều lắm chỉ có thể đem biên độ ba động hạ thấp tới trình độ hậu thiên đỉnh phong mà thôi. Giấu diếm người khác dĩ nhiên là một chuyện dễ dàng, nhưng ở trong mắt cường giả như Tiên Vu Bình cùng Tịch Nhược Tĩnh, chỉ cần hắn đi tới trong phạm vi nhất định, sợ rằng vẫn sẽ bị phát hiện dễ dàng.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ dừng lại việc luyện tập. Trước mắt mà nói, chuyện này hắn đã làm tới mức cực hạn. Nếu hắn còn muốn tiếp tục có tiến triển về phương diện này, cũng chỉ đành đợi ngày sau chuyên cần tu luyện mới có thể chậm rãi tăng lên.

Cũng may lần này hắn cũng không có dự định đánh lén để giải quyết vấn đề. Nếu Tiên Vu Bình cùng Ngự Thú sư kia liên thủ, ở trước mặt hắn chạy trốn cũng không dễ dàng. Trước tiên hắn muốn luyện tập là vì phòng ngừa vạn nhất, về mặt khác những bí pháp kia khi thi triển vẫn yêu cầu chân khí của bản thân hắn, hắn phải có được năng lực khống chế ở trình độ nhất định nào đó.

Mà ngay lúc này khi Nhạc Vũ vừa khôi phục lại sự bình tĩnh.

Từ đằng xa có một người hầu đang vội vã đi tới, mà người này mang đến tin tức lại làm Nhạc Vũ khẽ cau mày.

Hai vị biểu muội kia, rốt cục sau một tháng, lại đi tới nhà lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 141: KHồn kiếm hợp nhất

- Sao con lại phải về sớm như vậy? Không quen ở lại trong khách sạn hay sao? Mấy ngày nay ta còn đang suy nghĩ muốn đón hai đứa về bên đây ở lại, hay là dời qua đây đi?

- Cô mẫu, cũng không phải Phỉ Nhứ ở không quen, mà là đã tới nơi này quấy rầy quá lâu, trưởng bối trong nhà chỉ sợ đang vạn phần tưởng niệm. Nếu hiện tại bỏ lỡ thương đội Hồng gia, sợ rằng còn phải chờ thêm hơn tháng nữa thương đội bên nhà con mới tới đây. Cho nên Phỉ Nhứ không phải là không muốn, thật sự là không thể ở lại.

Vừa đi gần tới đại sảnh, Nhạc Vũ từ xa đã nghe được tiếng nói của mẫu thân Nhạc Trương thị cùng Lý Phỉ Nhứ. Nội dung trong lời nói làm Nhạc Vũ không khỏi cau mày. Hắn biết trạm kế tiếp thương đội Hồng thị sẽ đến Lê thành, đây cũng là trạm sau cùng mà Tiên Vu Bình đại biểu Thừa Vân Môn đi thăm viếng. Mà hai tỷ muội lại có quyết định đi theo thương đội Hồng gia quay về nhà, thật ra cũng không phải chuyện gì làm người khác kinh ngạc. Chẳng qua ở trong lòng hắn đây là chuyện mà hắn không muốn nhìn thấy nhất. Dù sao nữ hài này cũng từng là hôn thê của hắn, nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn hai nàng bị lôi cuốn vào trận phong ba lần này.

- Điều này cũng đúng!

Thanh âm Nhạc Trương thị rõ ràng đã có chút chần chờ:

- Hay là như vậy, hai tỷ muội con ở lại đây thêm một ít thời gian nữa đi. Ta giúp hai đứa hỏi thăm xem thương đội Nhạc gia có thể khởi hành đi sớm hơn thời hạn dự định hay không?

- Thịnh tình của cô mẫu Phỉ Nhứ tâm lĩnh. Nhưng nếu làm như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới sinh ý của Nhạc gia tông tộc thì không tốt lắm đâu.

- Đúng vậy cô mẫu! Nhị cô mẫu rất thương yêu Phỉ Nhứ tỷ. Không rời tỷ ấy

được một khắc nào. Mấy tháng nay không gặp, đoán chừng bây giờ đang rất tưởng nhớ.

Thanh âm lần này là của Trương Kim Phượng:

- Còn trong nhà của con cũng liên tiếp sai người đưa thư tới đây, muốn chúng ta nhanh trở về!

Nhạc Vũ nghe được chân mày càng cau lại, bao nhiêu ngày sát ý chất chứa trong lồng ngực hắn vốn đã không chỗ phát tiết, bây giờ lại nghe được chuyện phiền lòng như vậy, trong lòng càng thêm bực tức.

- Đã bảo các ngươi lưu lại thì lưu lại, lắm điều như vậy làm cái gì?

Vừa mới bước vào trong đại sảnh, Nhạc Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn hai nàng đang ngồi trên ghế:

- Thương đội trở về Lê thành, ta sẽ thay hai người an bài! Tóm lại thương đội Hồng gia không được, ta cũng tuyệt sẽ không làm trễ nãi chuyện của các ngươi!

Chân mày Trương Kim Phượng nhướng cao, trong lòng tức giận, giống như sắp nổ tung. Dù ngươi có là đệ nhất cường giả trẻ tuổi nhất Bắc Mã Nguyên, cũng không nên khi dễ người như thế! Lúc nàng theo bản năng định há mồm cãi lại, ánh mắt lại vô tình chạm đến ánh mắt Nhạc Vũ. Trong đôi mắt kia lộ ra vẻ đỏ rực lại lạnh như băng, làm toàn thân nàng không khỏi run lên, lời ra tới khóe miệng không thốt được nửa câu.

Trong lòng nàng hắn cũng chưa từng phát hiện mình đối với vị biểu ca này mơ hồ đã có chút ý kính sợ.

Tính tình của Lý Phỉ Như cũng tương tự như Nhạc Trương thị, là thuộc loại người bề ngoài mềm nhưng trong lòng cứng rắn. Giờ phút này nàng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Nhạc Vũ. Mặc dù không nói rõ phủ quyết, nhưng đôi mắt trong veo như thu thủy lại lộ ra vẻ quật cường tuyệt không khuất phục.

Nhạc Vũ thấy thế chợt ngẩn ra, sau đó mới giật mình nhớ tới thái độ vừa rồi của mình tựa hồ có chút vấn đề. Nhìn chăm chú hai nữ hài một lúc lâu, Nhạc Vũ lại "Hừ" một tiếng phẩy tay bỏ đi. Những lời vừa rồi của hắn chỉ có ý tốt, nếu hai nữ hài này cũng không lĩnh tình, hắn cũng lười xen vào nữa!

Bên trong đại sảnh, Nhạc Trương thị cũng kinh ngạc nhìn một màn này. Đứa con trai này thường ngày luôn bình tĩnh tự nhiên trước mặt người khác. Lại ôn hòa nho nhã, tính tình táo bạo giống như hôm nay bà vẫn lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong lòng hồ nghi, Nhạc Trương thị lại đưa mắt chuyển qua Lý Phỉ Như cùng Trương Kim Phượng. Thoáng trầm ngâm một lúc, bà vẫn quyết định cố gắng khuyên bảo thêm một lần. Đứa con trai của bà xưa nay không bao giờ nói chuyện vô căn cứ. Hôm nay nếu hắn nói như vậy, tất nhiên phải có nguyên nhân.

Khi quay trở lại hậu viện, thần sắc Nhạc Vũ vẫn còn xanh mét. Qua hồi lâu hắn mới miễn cưỡng đè ép tâm tình táo bạo bất an, một lần nữa bình phục trở lại.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm cảnh giác, biết tâm tình mình đã có vấn đề không yên ổn. Nhưng giờ phút này lửa giận cùng phẫn hận tích súc trong lòng hắn lại không cách nào đè nén, bắt đầu kích động sôi trào lên, muốn tìm chỗ nào đó để phát tiết. Thế cho nên mặc dù hắn hiểu rõ tâm lý này không đúng, thật sự phạm tối kỵ, nhưng hắn cũng thật khó làm cho tâm tình của mình tiến vào tình cảnh không chút gợn sóng thanh tỉnh như lúc trước.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ lại lấy ra mấy mảnh vụn của phù triện hôm qua, sau đó dùng năng lực bắt đầu phân tích. Những mảnh vải này tựa như vàng mà không phải vàng, tựa như tơ cũng không phải tơ. Nhìn mặt ngoài có tính chất của sợi thực vật. Nhưng nhìn lại kết cấu nguyên tử bên trong, dường như còn chặt chẽ hơn kim chúc mấy phần. Mà ở phương diện mềm dẻo so sánh với sợi tơ của Lam Giáp Kiếm Chu còn thắng hơn một bậc. Cũng thật khó trách, một mảnh vải vóc nhẹ bỗng như không có gì, có thể chịu tải được lực lượng cường đại suýt làm hắn phải bỏ mạng hôm qua.

Khi Nhạc Vũ thu hồi trở lại, trong mắt đột nhiên hiện ra vẻ vui mừng.

Một chút kết cấu của sợi thực vật bên trong mảnh vải đối với hắn mà nói giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hiện tại chỉ cần rút ra một phần vật chất đưa vào bên trong Huyền Huyết Đằng, có thể tăng cao năng lực bền bỉ của Huyền Huyết Đằng thêm hai ba phần, chỉ cần nửa ngày thời gian liền có thể hoàn thành.

- Cũng không biết loại sợi tơ này rốt cục đi ra từ vật gì? Từ chỗ nào có thể lấy được hạt giống? Còn có nguyên liệu họa phù kia, tựa hồ lấy từ máu của yêu thú

vô cấp, nhưng màu sắc lại có chút màu lam.

Trong lòng Nhạc Vũ có chút đáng tiếc, sau khi kích thích phù triện, trong lúc kiếm khí bắn ra bốn phía phần lớn đều bị thúc giục biến thành bụi phấn. Nếu có thể lấy được mảnh vải vụn lớn hơn một chút, nói không chừng hắn đã có thể nắm giữ được thêm một hạng bản lĩnh.

Đồ Nhược Hiên sử dụng loại phù triện kia, so sánh với loại Chế Phù thuật bên trong "Sơ cấp phù triện" tầng thứ hoàn toàn bất đồng!

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ rút Kim Ô kiếm, sau đó thử thăm dò đem hồn lực của mình dung nhập vào trong chân nguyên bản thân, dùng hình thức kiếm khí kích phát ra ngoài, mới bắt đầu vô luận hắn làm thế nào, nhưng vẫn không phân tích được nguyên nhân thất bại. Nhiều lần đều không thể thành công, ngược lại còn làm cho tinh thần của Nhạc Vũ vô cùng mỏi mệt. Nhạc Vũ cũng không nguyện buông tha, liên tục uống vào bốn viên Thanh Thần hoàn. Cho đến khi đầu của hắn cảm giác sắp nổ tung, mới xem như miễn cưỡng thành công lấy chân nguyên linh lực bản thân thành công bao trùm hồn lực phân tử, truyền vào bên trong thân kiếm, sau đó biến thành kiếm khí bắn ra ngoài.

Ngay khi một đạo kiếm khí sáng bóng năm màu dài hơn ba thước từ trong Kim Ô kiếm lộ ra, Nhạc Vũ đột nhiên nghe được mấy tiếng kêu thảm. Hắn mang theo tia nghi ngờ thu hồi kiếm khí, vội vã theo hướng thanh âm phát ra chạy ra khỏi viện. Khi đi ra ngoài nhìn thấy rõ tình hình, Nhạc Vũ nhất thời cau chặt mày.
Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Chỉ thấy bên ngoài tiểu viện, bảy tám người hầu đang đi ngang qua đang xụi lơ trên mặt đất, trong đó còn có người lâm vào cơn hôn mê.

Nhạc Vũ nhíu mày, lấy ra viên Thanh Thần hoàn cho người hòa taLn vào trong nước đổ cho mấy người hầu uống. Giờ khắc này trong lòng hắn vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui là vì uy lực của loại pháp môn kiếm khí này cực mạnh, thật sự vượt ngoài sự dự liệu của hắn khiến hắn vô tình làm liên lụy phạm vi chung quanh mấy chục thước, những người bị hồn lực đả kích có cả võ sư trong nhà hắn. Vậy nếu hắn cố ý bắn ra kiếm khí thì sao?

Những hậu thiên cường giả đứng trước mặt tiên thiên, quả nhiên không hề có lực hoàn thủ.

Hắn lo lắng là vì hôm nay mình đã tìm được chút cánh cửa đi vào, nhưng theo tình hình hôm qua hắn nhìn thấy, hồn lực kia súc tích bên trong kiếm khí, không hề tiết ra ngoài, xa xa không phải bản thân hắn có thể làm được đến. Mà hồn lực tiêu hao cũng thật kinh người, nếu hắn đồng thời khống chế, chỉ sợ cũng không xuất ra được mấy kiếm.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ quyết định tạm thời bỏ xuống chuyện này. Loại pháp môn dung hợp hồn lực vào bên trong kiếm khí, đối với hắn có tác dụng thật lớn. Nhưng bên trong tiểu viện này thi triển có chút không thích hợp. Nếu không chú ý, người hầu trong nhà sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Vào buổi tối hôm đó, Nhạc Vũ chữa thương cho Nhạc Băng Thiến, Nhạc Duẫn Kiệt lại vội vã chạy đến một chuyến.

- Thương đội Hồng gia khuya nay muốn khởi hành?

Nhạc Vũ nghe vậy đầu tiên chợt híp mắt, sau đó đem ngân châm rút ra khỏi cơ thể Nhạc Băng Thiến.

Thương thế của muội muội hắn không nặng, quan trọng là làm sao điều trị nguyên khí. Cùng việc xử lý vết sẹo về sau, vì thế làm cho hắn có chút hao tâm tốn sức.

- Như vậy Tịch phù sư đâu? Có ý tứ cùng đồng hành với bọn họ không?

- Tịch phù sư sao có thể đồng hành với Tiên Vu Bình?

Nhạc Duẫn Kiệt bật cười, thần thái đã có thói quen xem mình là người dưới quyền Nhạc Vũ:

- Hi Hoàng Phù Sư tuy không phải tử địch của Thừa Vân Môn, nhưng gần đây liên tục tranh đấu không ngừng. Hai người gặp mặt mà không đánh nhau đã xem như tốt lắm rồi, sao lại có thể đi chung với nhau?

Nhạc Vũ cũng nghĩ như thế, nhìn tình hình trong bữa tiệc, hai người kia rõ ràng không hợp ý. Chẳng qua những chuyện này cũng rất khó tiên đoán, hôm nay là địch, ngày mai là bằng hữu. Đặc biệt giữa những thế lực lớn luôn là như thế. Với những gì Nhạc Vũ nhìn thấy ở kiếp trước, cho tới bây giờ cũng chưa từng có cừu địch vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn.

Nhạc Duẫn Kiệt vẫn đang tiếp tục nói, mấy câu kế tiếp lại làm vẻ mặt Nhạc Vũ thêm lần nữa biến đổi.

- Thật ra ý tứ của Tịch phù sư đang chuẩn bị ở lại Nhạc gia thành thêm một thời gian. Hắn muốn chờ đợi thương thế của ngươi khỏe lại, sẽ gặp mặt Vũ nhi một lần!

Sắc mặt âm trầm bất định, đem ngân châm thu vào, trong lòng Nhạc Vũ hiện tại đã cảm thấy nặng nề. Hắn cũng không ngờ tới, lão nhân kia lại cố chấp muốn gặp hắn đến như vậy. Mà thân phận của Tịch phù sư, thật sự không thể mở miệng xua đuổi được hắn.

Làm người ta căm tức chính là, hôm nay bản thân hắn đã giống như mũi tên bị lắp vào dây cung, nếu bỏ qua cho Hồng Hạo, chính Nhạc Vũ cũng không thể tự tha thứ cho mình!

Nhưng tin tức mang đến phiền não cho hắn, lại bị một tin tức khác do Nhạc Trương thị sai người đưa tới xua đi. Lý Phỉ Nhứ và Trương Kim Phượng cuối cùng không nghe theo lời khuyên của Nhạc Trương thị, quyết định theo thương đội Hồng gia trở về.

Nhạc Vũ vừa nghe, viên thuốc trị thương đang nằm trong tay hắn liền bị hắn niết nát bấy! Hai biểu muội này của hắn, thật đúng là không biết sống chết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Xích lực cầm lực

Sáng sớm, ngoài năm trăm hai mươi phía tây bắc Nhạc gia thành, hôm qua vạn dặm không mây, nhưng hôm nay nhiệt độ lại hạ thấp, trên bầu trời hôi mông mông một mảnh, lại có vẻ như sắp đổ mưa.

Nhạc Vũ đứng trên triền núi cao tới mấy ngàn thước, đưa mắt nhìn bốn phía. Những nơi tầm mắt có thể nhìn đến, phần lớn đều là những dãy núi cao thấp phập phồng, đều vô cùng nguy nga hùng vĩ. Dãy núi non trùng điệp tiếp liền trời đất, sương trắng chìm nổi vấn vít, dưới chút ánh sáng ban mai chiếu rọi, một cỗ khí tức mênh mang thổi tới khiến cho tinh thần cảm giác không quá ngột ngạt.

Khu rừng bên dưới triền núi có một con đường đất bùn lầy, xỏ xuyên qua khu rừng nguyên thủy từ mãi hướng tây kéo dài hướng nam, thoạt nhìn dị thường nổi bật. Ở trên đường xuất hiện một thương đội dài tới mấy dặm đang chậm rãi di chuyển.

Con đường bùn lầy kia nếu dùng xe cộ di chuyển, nhất định sẽ bị lún sâu bên trong. Nhưng đổi lại dùng cự thú, mặc dù không tính là di chuyển như bay, nhưng so với võ sư bình thường toàn lực chạy đi còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Khi nhìn thấy mấy đầu cự thú biến mất nơi xa, trong ánh mắt Nhạc Vũ tăng thêm vài phần âm sâm.

- Thiếu gia, tình hình thế nào?

Nhìn theo hướng phát ra thanh âm, chính là Nhiễm Lực đang ở bên trong cơ quan khôi lỗi, không nhịn nổi tò mò hướng bên này chạy tới:

- Họ Đồ kia có tới không?

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Vừa rồi tuy hắn đang quan sát thương đội kia, song thần thức thủy chung vẫn duy trì liên lạc với Sơ Tam trên không trung.

Cho tới hôm nay hắn vẫn không buông tha ý định giải quyết Ngự Thú sư kia. Nhưng không biết có phải tên họ Đồ kia cảm giác được Sơ Tam đang tồn tại trên không trung hay không, nên sinh làm cảnh giác, hoặc chỉ là vì tính tình cẩn thận, địa điểm hắn đi lại cùng ẩn núp cũng toàn là những đầm lầy, là những nơi mà Thập Sắc Tích có thể phát huy toàn bộ chiến lực. Mà cơ quan khôi lỗi lại khó thể đi vào nơi đó. Thậm chí cả bản thân của hắn cũng có hạn chế trong loại địa phương như thế.

Mà hôm nay một người một thú kia đang chạy nhanh về hướng thương đội Hồng gia. Đối với việc này Nhạc Vũ cũng không cảm thấy kỳ quái, hắn có thể dùng Sơ Tam giám thị hành tung của người này, thì họ Đồ là một Ngự Thú sư, há không có được thủ đoạn tương tự?

Đến cuối cùng chẳng lẽ phải cùng giải quyết một lượt sao?

Hắn cười tự giễu, trong mắt có chút ít khó khăn. Vấn đề là hai nữ hài kia, hôm qua hắn vốn dự định mạnh mẽ cưỡng chế hai nàng ở lại. Nhưng đến lúc đó hắn mới biết được, trước khi Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng đến nhà hắn, đã gặp Hồng Hạo, hơn nữa còn cho người chuyển toàn bộ hành lý lên cự thú của thương đội Hồng gia. Nếu lúc đó lại thay đổi ý định, ngược lại sẽ khiến cho đối phương cảnh giác.

Lắc nhẹ đầu, Nhạc Vũ xoay người nhảy xuống. Sau đó lấy ra một túi nhỏ cỡ nắm tay ném về phía Nhiễm Lực.

- Đi tới cửa sông phía trước, giúp ta đem những hạt giống này chôn xuống, chú ý nhất định phải tranh thủ trước khi bọn hắn đến.

Nhiễm Lực nhận lấy chiếc túi, sau đó trên mặt hiện vẻ vui mừng:

- Thiếu gia muốn động thủ?

Nhạc Vũ cũng không trả lời. Chẳng qua lạnh lùng quét mắt nhìn đối phương, sau đó đi thẳng về phương hướng đặt khôi lỗi. Giờ phút này hắn đã nhẫn nại tới cực hạn, mà thời gian mấy tên kia sống trên đời này, cũng đã quá lâu!

Nhiễm Lực thấy thế cười một tiếng, thi triển thuật khinh công, chạy về phía Long Lân mã. Thân thể hắn thuần túy chính là quái thai, bị mấy chục kình tiễn

đánh trúng nghiêm trọng, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một đêm đại khái lại khôi phục như thường. Nhưng kinh mạch hơi có chút tổn hại. Nhưng nếu chiến đấu bình thường với thời gian không lâu, cũng đã đủ ứng phó. Một đoạn cự ly dùng toàn lực phóng nhanh như thế, đối với hắn mà nói cũng không thấm vào đâu.

Khi hắn cưỡi Long Lân mã của Lâm Trác chạy tới trước thương đội, Nhiễm Lực cũng nhìn thoáng qua thương đội bên dưới núi. Cuối cùng ánh mắt hắn thật phức tạp lắc nhẹ đầu, lại tăng nhanh tốc độ. Cửa sông theo lời Nhạc Vũ ước chừng xa hơn tám mươi dặm. Là một khe núi, hắn ra roi thúc ngựa đi chừng một canh giờ đã đến. Nhưng cũng không dám chắc thám tử của thương đội đã đến nơi đó trước hay chưa. Giờ này khắc này hắn cũng không muốn bị trễ nãi dù chỉ một phút thời gian.

Quay trở vào phòng điều khiển khôi lỗi, Nhạc Vũ cũng không lập tức điều khiển khôi lỗi đi theo, mà lại cẩn thận kiểm tra thương thế của Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến trước tiên.

Sở dĩ hắn làm như thế, là vì thủ đoạn của những lang băm trong gia tộc hắn thật sự có chút không tin được. Đặc biệt là tình hình của Lâm Trác. Hiện tại sinh mạng hắn đang nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ mất mạng, vì thế hắn không yên tâm cho phép người khác nhúng tay. Dù sao khôi lỗi di chuyển có được khả năng ổn định cực mạnh, ở bên trong cơ hồ không có cảm giác, cho nên hắn dứt khoát đưa hai người đi theo để dễ dàng chiếu cố.

Đợi đến khi xác nhận xong tình huống của bọn họ, đại khái đã không tới nỗi nào, Nhạc Vũ mới dùng thần niệm khắc Thần Lực phù cùng Linh Giáp phù

Dựa theo thuyết pháp bên trong "Tường giải Cơ Quan thuật" cùng "Khôi lỗi bí pháp", loại phù văn này bên trong khôi lỗi mỗi khi khắc một phù văn thì khó khăn sẽ tăng thêm gấp hai. Lại phải suy nghĩ tới khả năng thừa nhận của chất liệu, cùng những hoa văn của phù triện có thể trùng hợp, khả năng tinh xảo… không muốn thừa nhận cũng không được, những lời ghi chép trong sách miêu tả còn có vẻ nhẹ nhàng hơn trong thực tế thực hiện.

Lúc trước khi hắn khắc hai loại phù văn Thần Lực phù cùng Linh Giáp phù, phải dùng thời gian hơn mười ngày. Nhưng suốt gần một tháng sau nhiều lần thất bại, mới có thể hoàn thành được phù triện thứ ba. Về phần phù triện thứ tư, tiến độ đã bỏ một nửa, chân chính khó khăn nhất chính là phần sau cùng, khoảng cách hoàn thành xa xa không hẹn.

Mà phù văn bí pháp thứ ba, Nhạc Vũ khắc vào chính là Triền Ti Chú. Thứ nhất đối với bí pháp này hắn thật quen thuộc, thứ hai có phương pháp này trợ giúp, rất nhiều địa hình mà trước kia khôi lỗi không thể ứng phó hôm nay có thể miễn cưỡng vượt qua.

Tỷ như triền núi hôm nay cao chót vót, nhưng hắn có thể điều khiển khôi lỗi di chuyển như trên mặt đất bằng phẳng. Mỗi khi đi tới nơi có địa hình hiểm yếu, dưới chân núi hoặc vách núi, sẽ có dây leo màu đen mở rộng ra, cho khôi lỗi có được nơi mượn lực đặt chân. Đặc biệt là những vùng đất xốp mềm lại càng có trợ lực khổng lồ. Bên trong khôi lỗi mặc dù được khắc phù văn khinh thân, nhưng sức nặng lên tới mười mấy tấn làm sao cũng không thể giảm bớt, nếu không cẩn thận sẽ bị chôn vùi bên trong. Nhưng hiện tại có Huyền Sắc Huyết Đằng được khắc Triền Ti Chú, có thể giải quyết vấn đề ở một khả năng nhất định nào đó.

Ngoài ra ở lực chiến đấu cũng cực mạnh. Nhưng rốt cục nên làm sao trợ lực, còn phải nhìn xem muốn vận dụng thực chiến như thế nào.

Duy nhất đáng lo lắng chính là việc kéo dài ở phương diện tiêu hao linh lực. Nhưng mấy ngày nay Nhạc Vũ đã từ trong kho của tông tộc lấy ra được chút ít yêu lực kết tinh đơn thuộc tính, trong khoảng thời gian ngắn không cần phải lo lắng vì bị thiếu thốn. Phù văn bên trong khôi lỗi, chỉ cần có được linh lực cung ứng kéo dài, cũng không cần lo lắng sẽ giống như kinh mạch yếu ớt của thân thể con người, sẽ không chống đỡ nổi.

Đạo phù văn thứ tư, Nhạc Vũ tuyển chọn "Xích Lực phù", cũng giống như "Thần Lực phù" và "Linh Giáp phù", cũng dùng ngũ hành linh lực làm bí pháp cơ sở. Về phần công hiệu, bên trong sách ghi chép là lúc chiến đấu dùng để bạo phát linh lực, kéo giãn cự ly với đối thủ quanh người, lúc gặp nguy cơ liền có thể kháng cự được bí pháp công kích. Cũng giống như một loại Phong Hoàn thuật của sơ cấp phù triện, là loại bí thuật mà Trận Phù sư thường dùng.

Nhưng nói là phương pháp phòng ngự, nhưng theo Nhạc Vũ xem ra, phương pháp này đồng dạng vừa có thể công vừa có thể thủ. Phải xem chính là người sử dụng làm sao ứng dụng vào bên trong chiến đấu. Nếu như kết hợp với loại phù triện có tên là Cầm Lực phù ghi chép trong sách, hiệu quả sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng hiệu dụng cụ thể của nó trước khi hoàn thành thật không cách nào biết rõ.

Dù sao trận chiến này hắn không khả năng dùng tới. Nguyên nhân Nhạc Vũ lựa chọn loại bí pháp này, thật ra căn bản nhất chính là vì bên trong tất cả phù triện nó là loại đơn giản nhất, cũng dễ dàng khắc họa, nhưng giá trị lại cực cao.

Mặc dù đây là loại phù triện vô cùng đơn giản, cũng làm Nhạc Vũ vô cùng hao tâm tốn sức. Chỉ nửa giờ sau Nhạc Vũ không thể không lắc đầu, ngưng việc khắc họa phù triện hôm nay. Mỗi ngày hắn dùng hệ thống trí năng phụ trợ căn cứ theo chất liệu cụ thể của khôi lỗi, cùng việc hỗ trợ phân tử linh lực tính toán theo công thức để khắc họa, nhưng thường thường sau một ngày, tiến độ chỉ đạt được khoảng một phần hai mươi. Đến việc khắc họa tiếp theo còn phải tiếp tục đợi tới hôm sau, có được kết quả tính toán rồi mới có thể tiếp tục.

Ngay khi hắn vừa ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt mang theo mấy phần tò mò của Nhạc Băng Thiến đang nhìn tới. Thấy Nhạc Băng Thiến cả kinh bối rối, lại vội vàng nhắm mắt lại giả vờ tiếp tục ngủ, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi buồn cười. Vừa rồi hắn đã phát hiện muội muội đã nhìn lén mình suốt một lúc lâu.

- Muội không phải luôn to gan lớn mật sao? Sao không dám nhìn ta?

Lúc này Nhạc Băng Thiến mới sợ hãi mở mắt, lại như con thỏ nhỏ nhìn thấy sư tử, mang theo ý sợ hãi lại cảm động lòng người nhìn hắn. Nhưng bên trong vẻ mặt lại có vẻ áy náy chiếm đa số.

Nhạc Vũ thấy thế, ánh mắt lạnh băng mới khôi phục chút ấm áp.

- Nếu còn biết áy náy, như vậy lần này đã biết mình sai lầm rồi?

Nhạc Băng Thiến nghe vậy trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng trên mặt chảy dài hai hàng nước mắt.

- Muội biết sai lầm rồi! Muội sẽ xin mẫu thân trách phạt. Còn người thân thuộc của những ai chết trận, muội cũng sẽ cố hết sức đi bồi đắp lại cho đến khi họ tha thứ mới thôi. Mấy vị võ sư kia bình thường đều thương muội, bây giờ muội thật hối hận, rất hối hận.

Nhìn Nhạc Băng Thiến ôm đầu khóc nức nở, Nhạc Vũ lại chau mày. Những lời nói kế tiếp hắn dự định nói ra căn bản không nói được nữa.

Nhưng nhìn bộ dáng này của muội muội, đã thật tâm bi thống áy náy. Nếu như thế những lời khuyên răn xem như đã dư thừa.

Ai oán một lúc lâu, Nhạc Băng Thiến mang theo gương mặt đầy nước mắt ngẩng đầu, vẻ mặt đầy tịch liêu mất mát.

- Tiểu Vũ ca, huynh nói cha chúng ta thật sự đã chết phải không?

Nhạc Vũ trầm mặc, câu hỏi này hắn cũng đã cố ý bỏ quên ý nghĩ này từ lâu, cũng không nguyện để ý tới. Sinh tử của phụ thân trên danh nghĩa của hắn cho đến nay đều không có được lời khẳng định chắc chắn. Dù là chính Nhạc Trương thị cũng không cách nào xác nhận.

Lắc đầu, Nhạc Vũ không đáp. Lúc này trong lòng hắn đột nhiên vừa động, nơi khóe môi hiện lên nụ cười cực kỳ lãnh khốc.

Không lâu vừa rồi, Đồ Nhược Hiên mang theo Thập Sắc Tích hội họp với thương đội Hồng gia ngoài mười dặm phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Cuồng đằng tai ương

Trên con đường bùn lầy dưới chân núi, Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo với một đám võ sư sắc mặt âm trầm đang đứng trên đỉnh đầu cự thú.

Trong phạm vi tầm nhìn của bọn hắn, một con yêu thú khổng lồ đang chạy nhanh tới bên này. Kỳ lạ chính là đối mặt với một con Thập Sắc Tích như vậy, những cự thú trong thương đội cũng không cảm thấy khủng hoảng, khi nó tiến vào trong đội ngũ, cũng không hề có vẻ cảm giác đột ngột.

Mới vừa nhích tới gần, bóng người đứng trên đỉnh đầu Thập Sắc Tích đã tung người nhảy qua khoảng cách hơn mười trượng. Vừa bay được nửa đường thì thế bay như suy kiệt, người nọ lại dùng tay áo bên trái phất một cái, lại sinh ra một cỗ lực đẩy, dễ dàng vượt qua phần không gian còn lại.

Khi Đồ Nhược Hiên vừa đứng vững, ánh mắt hai người lại nhìn vào cánh tay phải của hắn. Nơi đó đã bị gãy ngay bả vai, vết thương còn chưa khép lại. Tay áo tay trái lại tàn phá không chịu nổi.

Con ngươi Tiên Vu Bình nhất thời co rụt thật nhanh. Hắn biết cặp tay áo của Đồ Nhược Hiên rất lợi hại, dù là bảo khố binh mười bốn cấp nếu không được dùng thủ đoạn khác thi triển, cũng thật khó thể chặt đứt.

Hồng Hạo lại cau chặt mày, sắc mặt càng tối sầm. Lần này tuy hắn rất căm tức, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết nói đạo lý. Chỉ nhìn vào thảm trạng của Đồ Nhược Hiên hiện tại, hắn liền hiểu được mọi chuyện. Nhất định đã xảy ra biến cố thật lớn, nhưng khi nghĩ tới lực lượng trong gia tộc phải đầu nhập lần hành động này, trong lòng của hắn càng thấy bất an.

- Đồ thú sư, không biết người của Đạm Vân thành thế nào rồi?

Đồ Nhược Hiên chớp mắt, lạnh lùng đáp:

- Ta cũng đã thành bộ dáng này, yêu thú nuôi dưỡng đã chết hết bảy tám, ngươi

nói bọn họ còn có thể thế nào?

Hồng Hạo nghe vậy hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay cả đứng thẳng cũng thật khó khăn. Hơn ba mươi tên võ sư kia, nếu nói khách quan quả thật không quá nhiều so với cả Hồng gia, nhưng bọn hắn lại là phần lực lượng tinh nhuệ bí mật nhất. Nếu giết chết được người kia thì cũng thôi, nhưng lần này vô ích mà lui!

Chân mày Tiên Vu Bình cũng cau lại, vẻ mặt thêm mấy phần ngưng trọng.

- Rốt cục xảy ra chuyện gì? Là có người khác giúp đỡ hay hắn đã đột phá tiên thiên?

- Nếu thật sự có những cao nhân khác tương trợ, bây giờ ta đã là một cụ tử thi! Lúc ấy nếu không phải ta còn có hậu chiêu, làm sao còn có thể đứng ở nơi này nói chuyện với các ngươi?

Đối với vị tiên thiên cường giả Thừa Vân Môn, Đồ Nhược Hiên vẫn còn vài phần kính ý, nhưng khi nhớ tới lúc chạy trốn phải sử dụng phù triện kia, sắc mặt hắn tràn đầy vẻ tiếc hận:

- Đáng tiếc lãng phí mất một tờ kiếm phù ta mới thu được!

Trong mắt hắn, dù có cụt một tay cũng không đau lòng bằng việc mất đi phù triện bảo mạng kia. Trong lòng hắn thật sự tiếc hận, lại chưa từng nghĩ đến, một loại phù triện giống như mảnh khăn lau kia sau khi kích phát đi ra, lại có được uy lực cường đại đến như thế! Đáng tiếc lúc đó Thập Sắc Tích lại quá sợ hãi nên không nghe theo lệnh sai khiến, nếu lúc ấy có thể điều khiển được chiến thú quay về công kích, vậy kết cục tất nhiên sẽ khác hắn.

- Kiếm phù?

Thần sắc Tiên Vu Bình thoáng động, nhưng cũng không tiếp tục để ý. Một Ngự Thú sư còn chưa đột phá được tiên thiên, nghĩ tới cũng không lấy được kiếm phù gì tốt. Tối đa chỉ đạt tới loại phù thất hay bát phẩm mà thôi.

- Tiểu tử kia có thể đả thương ngươi như vậy, lại khiến cho ngươi phải sử dụng phù triện mới có thể chạy trốn, như vậy đã đạt tới tiên thiên không thể nghi ngờ! Chỉ là vừa mới đột phá tiên thiên mà thôi, có thể làm được tới trình độ này,

người này thật sự bất phàm.

- Hắc! Vậy thì ngươi sai lầm rồi! Thương thế của ta bị hắn đả thương trước khi đột phá tiên thiên!

Cười lạnh, ánh mắt Đồ Nhược Hiên thật âm độc quét nhìn Hồng Hạo:

- Không chỉ là ta, hơn ba mươi người của Hồng gia các ngươi, ngay trước khi hắn đột phá tiên thiên đã bị hai người hầu của Nhạc Vũ tàn sát gần hết! Thậm chí chút ít chiến thú ta mang theo đến lần này cũng chỉ còn dư lại một con Địa Long Dẫn mà thôi!

Lần này không chỉ là Hồng Hạo, ngay cả Tiên Vu Bình cũng chợt biến sắc. Hắn biết Đồ Nhược Hiên đang oán giận tình báo của Hồng gia không đầy đủ, nhưng chiến lực của Nhạc Vũ cũng đã vượt ra khỏi sự dự liệu của hắn. Ngay từ trong buổi tiệc, hắn biết tiểu tử kia mặc dù là trong số những cường giả địa giai đỉnh phong, cũng là một nhân tài kiệt xuất. Nhưng có thể mạnh tới mức trước khi đột phá tiên thiên tàn sát hết võ sư Hồng gia, thương tổn Đồ Nhược Hiên đến thế này, cũng là chuyện mà hắn hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

Hậu thiên đỉnh phong còn mạnh mẽ như thế, vậy sau tiên thiên là tình hình thế nào?

Nếu người này trưởng thành, tương lai chính là họa lớn nhất trong suốt mấy trăm năm qua của Thừa Vân Môn!

Vẻ âm lệ trong mắt Tiên Vu Bình chợt lóe rồi biến mất. Trong phút chốc trong lòng hắn đã có tính toán nhất định phải diệt trừ được tiểu tử kia. Nếu nói nên diệt không diệt, tất sẽ bị lật ngược lại. Nếu còn cho tiểu tử kia thêm thời gian phát triển, chỉ sợ dù là Thừa Vân Môn cũng khó thể khống chế.

Nhưng vấn đề là phải làm sao tách Thừa Vân Môn ra khỏi chuyện lần này? Nếu vì vậy mà làm cho lão già kia không tiếc liều mạng, như vậy ngược lại không tốt. Tiên thiên cùng hậu thiên, hoàn toàn bất đồng. Tự mình ngồi nhìn quan sát, cũng có lẽ có chuyện để làm.

Mà chuyện hôm qua đã chạm tới điểm mấu chốt. Nếu muốn chân chính có động tác gì, xem như đã thực sự vạch mặt hoàn toàn.

- Tiên Vu đại nhân, tiểu tử kia đến tột cùng chỉ mới sơ tấn tiên thiên, thực lực dù có mạnh hơn nữa cũng là có hạn. Sao ta và ngươi không liên thủ một lần, trừ diệt tiểu tử kia?

Trong lúc nói chuyện, Đồ Nhược Hiên như cười như không nhìn qua. Tâm tư của Tiên Vu Bình, cũng không thể gạt được hắn.

- Chỉ cần vị Tịch phù sư kia rời đi, nhất định có được tám phần đánh chết được hắn.

Tiêu Vu Bình nghe vậy lặng lẽ không nói. Cũng không có ý tứ thừa nhận. Cho dù muốn giết tiểu tử kia, cũng phải để cho Thừa Vân Môn tìm cách phủi sạch quan hệ rồi hãy nói. Đồ Nhược Hiên không bị ràng buộc, tự nhiên không có nhiều cố kỵ, nhưng Tiên Vu Bình còn có Thừa Vân Môn.

Huống chi lấy thực lực bây giờ mà nói, còn có vẻ hơi yếu ớt. Hắn không ra tay thì thôi, một khi xuất thủ, phải làm cho tiểu gia hỏa kia không còn cơ hội trở mình.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, Tiêu Vu Bình còn đang trầm tư, đột nhiên sắc mặt chợt đột biến:

- Con Kim Hoàng Tước trên kia hình như của tiểu tử phải không?

Trước buổi tiệc hôm trước, Đồ Nhược Hiên vì một con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước mà xung đột với Nhạc Vũ. Hắn đã nghe từ miệng Hồng Hạo kể lại. Mà con yêu cầm màu vàng hiện tại bay trên tầng mây, vô luận nhìn vào phương diện nào cũng thấy giống một con thần thú.

- Trên thế gian này làm gì có nhiều thần thú, lại còn là đồng loại với con chim kia? Sau khi ta hiện thân, đầu súc sinh này đã đi theo ta từ lâu. Ý tứ của tiểu tử kia chỉ sợ không chịu bỏ qua cho ta!

Đồ Nhược Hiên cười lạnh, cũng ngẩng đầu lên nhìn, sau đó sắc mặt lại tăng thêm mấy phần nôn nóng:

- Tiên Vu đại nhân, rốt cục ý tứ của các hạ như thế nào, kính xin quyết định một lời! Nếu không tình nguyện, họ Đồ này cũng lười tiếp tay làm việc xấu. Sau ngày hôm nay, ta sẽ rời khỏi Bắc Mã Nguyên.

Tiêu Vu Bình lại lắc đầu, sắc mặt vẫn vô cùng ngưng trọng:

- Tình hình tựa hồ có chút không đúng! Hôm qua khi ngươi cố gắng xông vào Nhạc gia thành, có cảm giác đặc biệt khó khăn hay không?

- Hôm qua bên ngoài Nhạc gia thành đúng là có thiết kỵ truy lùng canh gác, nhưng chủ yếu nhất là vì ta không có cách nào thoát khỏi sự theo dõi của con Kim Hoàng Tước kia. Ta thật sự không dám mạo hiểm. Rời khỏi Thập Sắc Tích, hắn giết ta chỉ như giết gà mà thôi.

Thu hồi tầm mắt, nhưng ngay sau đó trong ánh mắt Đồ Nhược Hiên như có điều suy nghĩ:

- Tiểu tử kia hình như không muốn ta đem tin tức hắn đã đột phá tiên thiên báo cho các ngươi. Nhưng bây giờ ta nghĩ không ra, hắn làm vậy có chỗ tốt gì với hắn?

- Chỗ tốt? Nếu chúng ta chết ở chỗ này, chỉ sợ sẽ không có ai biết được hôm qua hắn đã đột phá tiên thiên.

Nói ra những lời này, Tiên Vu Bình cũng cảm thấy có chút buồn cười. Suy đoán như vậy hắn nghe thế nào cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Mà Đồ Nhược Hiên cũng bất mãn hừ lạnh một tiếng. Chỉ xem như đó là lời nói đùa của Tiên Vu Bình mà thôi. Đúng lúc này ba người đều cảm giác cự thú dưới chân đột nhiên lảo đảo. Khi bọn hắn giương mắt nhìn xuống, thương đội đã đi tới Vân Sóc Hà. Nơi này là một khe sâu dài chừng mười dặm, nước chỉ sâu tầm ba thân người. Vấn đề là dưới sông có vài loài cá hung hãn, không thể không cẩn thận nhiều hơn. Mà hai bên sông, là một chút vách núi cao vút trong mây. Đường đi thông qua chỉ rộng chừng trăm trượng, thương đội chỉ có thể nối đuôi nhau mà đi.

Đồ Nhược Hiên còn đang quan sát khắp nơi, Tiên Vu Bình lại có chút giật mình đột nhiên nhìn vùng bùn đất dưới chân cự thú. Phía dưới có nhiều chỗ tựa hồ đã bị động qua. Ngoài mặt thoạt nhìn không cảm thấy có gì không ổn, nhưng có thể suy đoán mặt bùn đất từng có người đào lên lại dùng chân lấp lại. Nhưng vì đã dùng sức hơi lớn, khiến cho chỗ mặt đất có vẻ kiên cố hơn những địa phương khác.

Hắn còn đang cau mày dự định dùng thần thức điều tra. Nhưng chỉ thoáng chốc, vô số mộc linh lực từ phương xa vọt tới. Bên dưới bùn đất đột nhiên bị bật ngược lên, vô số dây leo màu đen bỗng nhiên từ dưới đất chui ra. Chỉ trong nháy mắt, đã vững vàng trói chặt vài chục cự thú. Những sợi dây leo rậm rạp kia lại nhan chóng lan tràn, đem toàn bộ những cửa ra vào trên thân cự thú toàn bộ phá hỏng.

Đặc biệt là những vật cưỡi chung quanh thương đội, cơ hồ không một con nào ngoại lệ đều bị dây leo cuốn quanh người, sau đó ngạnh sanh sanh bị dây leo cuộn mạnh siết chặt thành từng đoàn thịt vỡ, cuối cùng nổ tung ra.

Trước tiên Tiên Vu Bình liền sinh lòng cảnh giác, nhìn lên phương hướng đỉnh núi cao chót vót bên trái. Sau đó hắn nhìn thấy một khôi lỗi màu vàng khổng lồ đang từ trên nhảy xuống. Sắp đến mặt đất lại có vô số bụi dây leo khổng lồ vươn dài lên, đem tứ chi cùng thân thể của khôi lỗi nâng đỡ, sau đó tầng tầng lớp lớp không ngừng giảm lực, không chút tổn hại từ trên mấy ngàn thước đỉnh núi rơi xuống mặt đất.

Giờ khắc này, cả Tiên Vu Bình cùng đám người Hồng Hạo đều biến sắc. Mà sắc mặt Đồ Nhược Hiên lên trắng bệch. Thập Sắc Tích của hắn đang ra sứ tránh thoát sự trói buộc của dây leo màu đen. Nhưng từ trong thần thức liên lạc truyền tới cảm giác, dường như ẩn chứa nỗi sợ hãi cùng căm hận.

Nỗi sợ hãi kia hắn cũng nghĩ có thể do chính khôi lỗi kia mang tới vì nhìn khôi lỗi liền biết là vật bất phàm. Nhưng nỗi căm hận thật khiến cho hắn vô cùng khó hiểu…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Khôi lỗi bí pháp

Đồ Nhược Hiên cơ hồ làm theo bản năng, ra lệnh cho Thập Sắc Tích cố gắng giãy thoát khỏi đám dây leo trói buộc, mà bản thân hắn lại dùng tâm thần liên lạc với Địa Long Dẫn dưới lòng đất.

Cảm giác của con yêu thú cấp năm này cực kỳ bén nhạy, tính tình cũng vô cùng mang thù. Có thể làm cho nó sợ hãi, trong phạm vi phương viên mấy trăm dặm duy chỉ có thiếu niên đã bức bách Thập Sắc Tích phải đoạn đứt đuôi bỏ trốn mà thôi!

Nhưng ngay khi hắn đang chuẩn bị nhảy xuống mặt đất, lần nữa lợi dụng Địa Long Dẫn chạy trốn, vô số dây leo lại nhú ra, liền đem con côn trùng không xương hình dáng như con giun lớn ngạnh sanh kéo xé ra khỏi mặt đất, sau đó lại cuốn chặt lại cứng ngắc, chỉ trong nháy mắt, thân thể to lớn của Địa Long Dẫn dài hơn mười trượng hoàn toàn bị xoắn thành nát bấy.

Nhìn máu thịt lộn xộn tán văng ra khắp nơi, sắc mặt Đồ Nhược Hiên cơ hồ biến thành trắng bệch, gấp rút thối lui ra sau một bước. Mà lúc này Hồng Hạo lại nhìn về hướng khôi lỗi hít sâu một hơi.

- Triền Ti Chú, chính là bí pháp do khôi lỗi kia xuất ra…

Lời này còn chưa dứt, chung quanh kim sắc khôi lỗi đã bao phủ một tầng linh giáp năm màu, chuôi cự kiếm màu đen trong tay cũng bị một tầng sáng bóng màu xanh bao phủ. Sau đó chân phải đột nhiên bước tới, hướng bên này mãnh liệt phóng đến. Thân ảnh vô cùng nhanh nhẹn cùng thể tích khổng lồ kia hoàn toàn trái ngược lẫn nhau.

Hồng Hạo lại cảm thấy á khẩu, có thể sử dụng tam trọng bí pháp ngay khi hiện tượng linh lực còn chưa được tích súc đầy đủ sau khi xuất hiện đã xa xa vượt qua phạm vi hiểu biết của hắn. Mà giờ khắc này trong đầu của hắn, tới tới lui lui chỉ còn lại một ý niệm. Đó chính là hoàng kim khôi lỗi này, rốt cục là tọa giá của vị Cơ Quan sư nào của Bắc Mã Nguyên hay là gần cạnh Bắc Mã Nguyên? Nghĩ

đến dù là linh thú cấp năm, thực lực chỉ bất quá tới như thế!

Ánh mắt Tiên Vu Bình càng lộ ra vẻ thâm trầm, tay phải ấn lên chuôi kiếm bên hông. Đầu tiên hắn hít sâu một hơi, mới lớn tiếng mở miệng:

- Người tới chính là Nhạc gia thành Nhạc Vũ đại nhân? Đã giá lâm nơi đây, cần gì phải che che giấu giấu? Kính xin hiện thân gặp mặt!

Mấy câu nói của hắn to vang cực kỳ, phối hợp thêm nội tức gia nhập, hồi âm vang vọng bên trong cốc mãi không dứt, xa gần đều nghe. Mà trong tiếng vọng còn lại của dư âm, bên trong khôi lỗi cũng truyền tới một thanh âm vô cùng trong treo lại lạnh lùng.

- Là ta thì thế nào? Tiên Vu Bình! Nơi đây có hơn ba ngàn người, đều bởi vì một lời này của ngươi mà chết!

Hồng Hạo vừa nghe được lời nói của sư phụ mình, còn đang cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Có lẽ hắn còn chưa nghe nói qua Nhạc Vũ kia có bản lãnh chế tạo cùng thao túng khôi lỗi. Nhưng khi thanh âm làm hắn có ấn tượng vô cùng khắc sâu chợt vang lên, con ngươi của hắn nhất thời co rụt lại, ánh mắt liền biến thành hoảng hốt. Thanh âm còn mang theo vẻ non nớt của thiếu niên, nghe vào lại không hề cảm thấy có chút tình cảm ba động. Nhưng lại làm cho người ta rõ ràng cảm giác được, mặt ngoài bình tĩnh đã bị chủ nhân gắt gao đè nén nham tương lửa giận đang sôi trào. Phảng phất như một tòa núi lửa hoạt động, tầng ngoài bị bao phủ băng tuyết trắng xóa, nhưng tùy thời đều sẽ phun ra loại năng lượng hủy thiên diệt địa.

Bất quá càng làm cho người ta kinh hãi chính là nội dung trong câu nói lộ ra sát ý tận xương cốt. Ngay một khắc lời nói rơi xuống, những bóng người đang từ thân cự thú nhảy xuống cố gắng bỏ chạy cũng toàn bộ bị dây leo nhất nhất trói lại. Sau đó cũng giống như những vật cưỡi cùng Địa Long Dẫn, đều bị dây leo vặn xoắn khiến cho xương thịt vỡ vụn, thân thể vặn vẹo không còn dáng người!

Nhìn một màn này, Hồng Hạo chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo tận xương. Một Nhạc Vũ đạt tới tiên thiên, đã đáng sợ đến như thế, lại thêm một cỗ khôi lỗi khổng lồ, thật không biết do người phương nào đang điều khiển nó?

Đúng lúc này, hắn lại nhìn qua Tiên Vu Bình, thấy Tiên Vu Bình đang ra dấu với hắn. Lúc đầu hắn còn có chút chưa hiểu được, đến cuối cùng liền cảm thấy trong

nội tâm chợt rét lạnh như băng. Rõ ràng ngay dưới cái nóng mùa hè, nhưng nhiệt độ quanh người hắn lại phảng phất như rơi xuống hầm băng.

Thì ra ngay cả sư phụ của mình cũng không hề nắm chắc có thể ứng đối được hay sao?

Vô số ý niệm chợt lóe lên trong đầu hắn. Hắn nhẹ nhàng phất tay áo, ý bảo mấy tên thuộc hạ phía sau tiến lên. Thoáng chút giao phó, hắn lại đem ánh mắt nhìn về hướng khôi lỗi nơi xa. Chỉ thấy ngay lỗ hổng dùng để bắn tên trên khôi lỗi, đã có một bóng người đang đứng, gương mặt lại vô cùng thanh tú. Hắn đưa mắt nhìn mấy người đứng trên cự thú, duy chỉ có đôi mắt lộ ra cảm xúc, băng hàn như đao, phảng phất như đang nhìn xuống một đám kiến hôi!

Mà giờ phút này trong lòng Nhạc Vũ lại cực kỳ ngạc nhiên. Hắn cho là giờ phút này mình phải có sát niệm phẫn hận muốn điên cuồng phát tiết, phải cảm thấy vô cùng khoái ý, nhưng ngay khi hắn ở giữa không trung dùng Triền Ti Chú đỡ lấy khôi lỗi, tâm tình hắn lại trở nên tỉnh táo đến đáng sợ!

Cũng bị vây trong trạng thái kinh ngạc chính là Nhạc Băng Thiến đang đứng phía sau Nhạc Vũ. Nàng vốn đang kỳ quái sau khi nàng tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một không gian chật hẹp, rốt cục nơi này là nơi nào. Mà đợi khi nàng biết rõ, cũng là đi theo Nhạc Vũ đến địa phương này.

Sau đó Nhạc Vũ đã điều khiển khôi lỗi từ trên đỉnh núi cao gần mấy ngàn thước nhảy xuống!

Bất quá kế tiếp chuyện làm cho nàng cảm thấy càng thêm kinh ngạc lại đến. Nàng cảm thấy không hề có chút chấn động lại bình an rơi xuống đất, điều này đã làm cho nàng cực kỳ kinh ngạc. Mà trước mắt nhìn thấy thương đội Hồng gia, thì càng làm cho nàng kinh hãi khó tả. Huynh trưởng của mình rốt cục định làm gì giờ này nàng cũng đã biết. Nhưng trong thương đội trước mắt vốn đang có một tiên thiên cường giả của Thừa Vân Môn đang trấn giữ a?

Còn có nam tử mặc áo đen đối diện lớn tiếng gọi Nhạc Vũ là đại nhân. Dường như hắn đã xem huynh trưởng của nàng là người ngang hàng để đối đãi. Trong ngôn ngữ còn xen lẫn mấy phần kiêng kỵ. Nhưng Nhạc Vũ lại không chút khách khí, hơn ba ngàn mạng người ở trong mắt hắn chỉ giống như những vật nhỏ bé không có chút quan tâm nào.

Lúc này Nhiễm Lực cũng đang gãi đầu, trong lòng vừa hưng phấn vừa cảm thấy thật sự khó tin. Tư vị trong lòng thật sự phức tạp đến mức nói không nên lời.

Khôi lỗi chỉ tới lần thứ tư nhún mình, đã nhích tới gần Thập Sắc Tích. Nhưng làm cho người ta cảm thấy ngoài dự liệu chính là chuôi cự kiếm màu đen cũng không thừa dịp Thập Sắc Tích bị trói buộc mà đâm vào trong cơ thể của nó, bẻ đầu lâu của nó. Lại không ngờ chỉ theo sát bên người nó lướt qua.

Vốn Đồ Nhược Hiên đang khẩn trương tới mức trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, thấy thế nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Bên cạnh trong lòng Tiên Vu Bình lại đột nhiên trầm xuống, tạm thời bỏ lại dự định nhân cơ hội bỏ chạy. Từ lúc mới bắt đầu, đã có đạo thần niệm thỉnh thoảng ném tới vững vàng khóa chặt hắn. Mạnh yếu khác nhau, nhưng lại đồng căn đồng nguyên. Tuy hoàng kim khôi lỗi còn chưa đạt tới cực hạn, nhưng thanh trọng kiếm màu đen lại cho Tiên Vu Bình một loại cảm giác, vô luận hắn bỏ chạy theo phương hướng nào, thanh trọng kiếm kia tùy thời đều có thể đem thân thể hắn chém thành thịt nát! Cho dù hắn lựa chọn bỏ chạy trong lúc hoàng kim khôi lỗi còn đang ở giữa không trung, cũng sẽ có kết cục chẳng khác nhau chút nào!

Từ lúc cơ quan khôi lỗi này giấu diếm được linh giác của hắn, từ trên đỉnh núi cao nhảy xuống, hắn đã không còn khả năng chủ động!

Mà tuy tâm tình Đồ Nhược Hiên thoáng nới lỏng, sắc mặt vẫn không thể khôi phục lại chút huyết sắc. Tình cảnh của Thập Sắc Tích cũng không có chút cải thiện dù cơ quan khôi lỗi đã bỏ qua cho nó. Những bụi mây màu đen khổng lồ cũng không biết là linh loại từ đâu nhô ra, ngoại hình nhìn giống như Huyền Huyết Đằng, nhưng trình độ bền bỉ vượt xa mấy chục lần. Với sức lực yêu thú cấp năm của Thập Sắc Tích, còn ứng đối vô cùng khó khăn, thường thường phải hao hết toàn lực mới có thể xé đứt vài sợi dây leo. Nhưng lại càng có thêm nhiều dây leo từ dưới đất toát ra, triền trói nó càng chặt chẽ. Cả thân thể dài hơn mười thước, cơ hồ sắp bị dây leo bao phủ! Vô luận nó làm thế nào gào thét giãy dụa, đều không thể thoát được sự thật tàn khốc đã bị bụi dây leo hoàn toàn trói chặt. Nguồn: http://EbookFull.Net

Một màn này ở trong mắt mọi người lại cảm thấy hoàn toàn khác hẳn. Trong khu vực vài trăm thước của thương đội, tất cả đều lan tràn dây leo lớp lớp dày đặc. Không gian quanh thân hoàng kim khôi lỗi nồng nặc một linh lực, hội tụ thành một lớp chất dịch màu xanh đậm, sau đó được thao túng hướng chung quanh tản ra, phảng phất như vô cùng vô tận.

- Một lúc lại có thể thúc đẩy cả ba bí pháp, phẩm cấp của linh thạch ngũ hành trong khôi lỗi ít nhất phải trên thất phẩm! Nhưng cho dù là thất phẩm linh thạch, đến lúc này lẽ ra phải tiêu hao hết linh lực, vì sao khôi lỗi này sử dụng bí pháp trong phạm vi lớn như thế vẫn còn có dấu hiệu chưa dùng hết sức? Lại nói, có được ngũ hành linh thạch phẩm cấp như vậy, làm sao lại có thể chịu lãng phí trên người khôi lỗi này? Còn có loại dây leo kia, ít nhất cũng là linh loại từ ngũ phẩm trở lên, người phàm làm sao có được loại thực vật này?

Ngay khi tâm niệm đang xoay chuyển thật nhanh trong đầu Tiên Vu Bình, mấy tên thuộc hạ của Hồng Hạo đã lôi kéo vài bóng người đi tới, một lần nữa tiến lên trên đỉnh đầu cự thú. Tiên Vu Bình hài lòng nhình Hồng Hạo, xưa nay hắn yêu thích chính là sự cơ mẫn nhanh nhạy của vị đồ nhi này, nhưng nghĩ tới lần này gặp phải tai bay vạ gió, còn trêu chọc phải một cường địch khó giải quyết, tất cả đều do đồ nhi này mà ra, trong mắt hắn lại hiện lên tia lệ khí thật khó nhìn thấy.

Nhưng cảm giác giận dữ cùng phiền chán trong tích tắc đã biến mất trong lòng hắn.

- Ha ha! Hay cho câu bởi vì ta mà chết! Như thế xem ra, Nhạc Vũ đại nhân ngay cả tính mạng của Tiên Vu Bình này cũng tính toán lấy luôn đúng không?

Ngửa mặt lên trời cười lớn, Tiên Vu Bình chắp tay sau lưng, đối mặt với khôi lỗi, trên nét mặt hắn lại lộ ra mấy phần ngạo nghễ! Mấy trăm năm qua, trở thành nội môn đệ tử của Thừa Vân Môn, có người nào từng sợ kẻ địch mà phải bỏ chạy? Mà Tiên Vu Bình cũng không phải là hạng người khiếp đảm!

Mà ở trước mặt khôi lỗi biết dùng bí pháp này, một khi muốn bỏ chạy thì chỉ có con đường chết, nhưng nếu dám toàn lực đánh cược một lần thì ít nhất còn có bốn thành phần thắng!

Hai mươi trượng khoảng cách cuối cùng, chỉ một cú nhảy của khôi lỗi đã tới. Vừa rơi xuống mặt đất thoáng lảo đảo, ngay cả những người đứng trên cự thú cũng có chút cảm giác. Mà ngay khi tất cả mọi người đều cho là cự kiếm màu đen kia thuận thế sắp chém tới…

Thế lao tới thật cuồng mãnh của khôi lỗi đột nhiên ngừng lại mà không chút báo trước. Chỉ trượt đi vài trượng trên mặt đất thì vững vàng ngừng lại.

Đúng lúc này, khi nhìn thấy rõ ràng những người bị áp giải lên cự thú thì Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đều kêu một tiếng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Một lời không hợp

- Là hai cha con Tấn Húc với Nhạc Lâm!

Nhiễm Lực kêu lên một tiếng, cơ hồ trợn tròn mắt muốn nứt nhìn về phương hướng kia. Tiếp theo hai bóng người yểu điệu bị đẩy lên đỉnh chóp của cự thú, Nhạc Băng Thiến cũng kinh ngạc, theo bản năng bước tới sau lưng Nhạc Vũ thêm mấy bước.

- Tiểu Vũ ca, vì sao Phỉ Nhứ tỷ với Kim Phượng cũng ở nơi đây?

- Thiếu gia cũng có khuyên qua, nhưng do hai tỷ muội nàng cứ đòi đi theo Hồng gia mà thôi!

Đối với việc xuất hiện của hai tỷ muội Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng, Nhiễm Lực cũng không cảm thấy bất ngờ. Chẳng qua hắn khẽ hừ một tiếng, lại nhìn qua Tiên Vu Bình nói:

- Lòng dạ người này thật đáng chết!

Bỏ qua ý đồ đem hai tỷ muội kia làm con tin uy hiếp không nói, chỉ là tiếng quát lúc nãy đã đủ chứng minh cơ trí cùng lòng dạ độc ác của người này. Biết rõ Nhạc Vũ muốn giết người diệt khẩu, biết rõ cơ hội chạy thoát của những võ sư cùng người hầu cực kỳ xa vời, nhưng hắn vẫn vì cầu sống mà đánh bạc luôn ba ngàn mạng người. Khiến cho ý đồ Nhạc Vũ muốn phong tỏa những cửa phòng hộ ngay bên trong lưng cự thú dùng để bảo toàn tính mạng của những người kia đều biến thành không tưởng.

Lòng dạ độc ác của người này thật sự khiến cho người khác cảm thấy rét lạnh! Nhưng tiểu thiếu gia của hắn, ở phương diện này cũng không hề kém cỏi chút nào. Đổi lại là người bình thường, nói không chừng đã không thể hạ độc thủ như thế.

Tầm mắt Nhạc Vũ chỉ nhàn nhạt quét nhìn cha con Tấn thị cùng hai tỷ muội Lý

Phỉ Nhứ. Sau đó không chút cảm tình dời ánh mắt sang nơi khác. Hiện tại sát ý trong nội tâm của hắn dâng lên tới cực hạn, hơn nữa hắn có một tâm lý không hòa hợp với thế giới này, vì thế hết thảy trước mắt hắn đều không có chút tình cảm gì xuất phát từ chân tâm.

Sau một khắc, khi mười dây leo ở trước người hắn bay lên, đan xen dây dưa giữa những con cự thú cùng khôi lỗi, tạm thời liên lạc như một cây cầu nối. Khóe môi nhếch lên một vòng cung không hề có chút ý nghĩa, Nhạc Vũ chậm rãi bước xuống khỏi khôi lỗi. Ngay trong nháy mắt hắn bước chân lên lưng cự thú, cự thú dáng vóc cao chừng mười trượng liền phảng phất giống như bị ngọn núi đè ép xuống, tứ chi đột nhiên co quắp, gục xuống mặt đất. Những người bên trên lưng nó thậm chí có thể nghe được tiếng vang vỡ vụn trong xương cốt bị đè ép nặng nề của nó.

Trên đỉnh chóp của cự thú, thậm chí có thể nhìn thấy được dấu hiệu nứt vỡ đang lan tràn khắp bốn phía. Một bước này của Nhạc Vũ hắn đã đạt tới trọng lực nặng mấy vạn cân!

Trong nháy mắt Hồng Hạo cùng Đồ Nhược Hiên đều phảng phất như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng đáng sợ, liền lui ra sau mấy bước. Duy chỉ có Tiên Vu Bình vẫn đứng thẳng bất động tại chỗ, chẳng qua vẻ kiêng kỵ trong hai mắt càng dày đặc thêm mấy phần.

Với thân thể nhỏ gầy của Nhạc Vũ, tự nhiên không thể nào có được sức lực kinh người tới bực này. Mà linh giác của Tiên Vu Bình cũng xuyên thủng được một bước hết sức ảo diệu của hắn. Dưới chân thiếu niên trước mắt hội tụ đại lượng thiên địa linh khí, sau đó ngay khi hắn bước giẫm xuống liền nổ bung lực lượng tích súc bên dưới, tự nhiên con cự thú bên dưới không cách nào chống lại.

Loại thủ pháp này những cường giả tiên thiên có chút tư lịch đều có thể làm được. Nếu như nói trước khi đạt tới tiên thiên, chân khí trong cơ thể con người có thể điều khiển được tỷ lệ thiên địa linh khí bên ngoài chỉ đạt tới từ ba so sánh với năm, như vậy sau tiên thiên, có thể đạt tới một so với một trăm trở lên!

Nhưng vấn đề là, cho dù Tiên Vũ Bình đã đột phá tiên thiên hơn mười năm, cũng xa xa không cách nào làm được hời hợt như Nhạc Vũ, đem thiên địa linh khí khống chế ung dung! Hắn hiểu rất rõ ràng, nếu Nhạc Vũ đổi lại dùng cách này thúc đẩy thân hình, nhất định sẽ nhanh như mũi tên, mà kích thứ nhất phóng ra nhất định sẽ có lực lượng nặng vạn cân.

Cho nên biết rõ một bước này của Nhạc Vũ chỉ là vì giành khí thế lớn tiếng dọa người, nhưng dòng suy nghĩ của hắn không tự chủ được thoáng co rút lại.

- Tính mạng của ngươi, người khác muốn lấy cũng không được? Đã đoán biết toan tính của ta, vậy sao cần hỏi nữa?

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng hạ xuống, Nhạc Vũ lại bước tiếp bước thứ hai. Cũng cùng một dạng vết rạn nứt khuếch tán bốn phía, mà miệng mũi của cự thú dưới chân bọn hắn cũng phun ra rất nhiều máu tươi, đã rơi vào trạng thái hấp hối. Lúc này thân hình thon gầy của Nhạc Vũ trong giác quan của mọi người lại giống như tòa núi cao vạn trượng, trầm hùng bàng bạc làm người ta có loại áp lực hít thở không thông. Mà cùng một thời gian, Kim Ô kiếm cùng Toái Ngọc đao của Nhạc Vũ đã bay ra.

Trên đao kiếm lóe lên hàn mang làm khí thế của hắn nhất thời càng tăng thêm mấy phần.

- Ngươi muốn tự mình động thủ tự sát, hay là để cho ta tự lấy đầu ngươi?

Ở phía sau mấy người Hồng Hạo cùng Đồ Nhược Hiên, ánh mắt Trương Kim Phượng nhất thời sáng ngời. Giờ phút này nhìn Nhạc Vũ không hề có vẻ cuồng ngạo, nhưng từ trong giọng nói thản nhiên lạnh lùng kia đã lộ ra ý kiêu ngạo cuồng phóng, cũng làm người ta không tự chủ được liền động tâm. Bên kia trong mắt Nhạc Băng Thiến cũng lóe lên dị quang, nhìn vào bóng lưng huynh trưởng chằm chằm. Từ ngày được Nhạc Vũ cứu tại cốc khẩu, hết thảy những hành động của Nhạc Vũ cũng hoàn toàn khác hắn ấn tượng trong ngày thường của nàng.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ qua, huynh trưởng của mình lại có được khí phách như vậy, trương cuồng đến như thế.

Tiên Vu Bình chăm chú nhìn dưới chân Nhạc Vũ, bước thứ ba của Nhạc Vũ cũng giống như thế. Nếu như không phải giáp xác của cự thú quả thật cứng rắn, phía dưới lại có vật chống đỡ, giờ phút này vốn đã bung ra tứ tán. Nhưng thân thể cự thú cũng đã sa vào trong mặt đất hơn một thước, không còn chút dấu hiệu sinh cơ. Lúc này hắn không còn dám có một tia phân thần, nhìn thấy Nhạc Vũ giống như tùy ý bước thật chậm, nhưng nếu chuyển thành thế công sẽ nhanh như điện chớp.

- Tiểu tử này thực sự mới tân tấn tiên thiên? Loại năng lực nắm giữ linh lực trong tay như vậy, dù là vị đại sư huynh có thiên phú tuyệt đỉnh của ta cũng phải dùng tới mười mấy năm mới có thể làm được. Nếu hắn thời thời khắc khắc đều có thể làm như thế, vậy phần thắng trong trận chiến này chỉ sợ càng phải giảm thêm một thành.

Cảm giác được chiến ý của mình có dấu hiệu biến mất, Tiên Vu Bình vội vàng ngưng dòng suy nghĩ. Về phần ý tứ sát ý cùng khinh miệt trắng trợn trong lời nói của Nhạc Vũ, hắn cũng không thèm để ý.

Tựa như lúc trước hắn nhìn vào thiếu niên này với ánh mắt có thể tùy ý giết chết bất cứ lúc nào. Hiện tại Nhạc Vũ thật sự cũng có tư cách nói ra những lời này!

- Ta giết người, người giết ta! Đạo lý này dù ở nơi đâu cũng đều là sự thật, Tiên Vu Bình này há có thể được ngoại lệ?

Lắc đầu, Tiên Vu Bình rút kiếm, sau đó gõ một tiếng vào thân kiếm, vang lên thanh âm thanh thúy. Thanh bảo khố binh của hắn có mười bốn cấp, tên là Ánh Nhật, vừa rút ra liền tràn ngập ánh sáng. So sánh với thanh Kim Ô kiếm của Nhạc Vũ còn chói mắt hơn mấy phần.

- Tiểu tử ngươi quả thật có tư cách lấy tính mạng của ta, nhưng ngươi có từng nghĩ tới, vì chút ân oán nho nhỏ này, lại kết thù với Thừa Vân Môn chúng ta, là không khôn ngoan hay không! Mặc dù hôm nay không người nào có thể chạy thoát khỏi tay ngươi, nhưng giữa thiên hạ này, cũng chưa từng có chuyện gì thiên y vô phùng không sơ hở! Lấy thực lực của ngươi tự nhiên là không sợ hãi, nhưng chẳng lẽ ngươi không lo lắng mẫu thân cùng muội muội của ngươi, còn có trưởng bối trong nhà? Thừa Vân Môn chúng ta không dám tự cho mình là chính đạo, chỉ biết phàm là người nào xúc phạm đệ tử Thừa Vân Môn, phải tru diệt tộc! Ta nghe nói Nhạc tiểu đệ nặng thân tình nhất, lần này có chút không thể không lo.

Nói tới đây, trong mắt Tiên Vu Bình lộ vẻ sát ý, trên mặt tràn đầy dữ tợn. Nhưng liền rất nhanh thu liễm lại, chuyển thành nụ cười vô cùng ấm áp:

- Như vậy thế nào? Ta và ngươi hai bên có oán thù, đều là vì cha con Tấn thị dựng lên. Hôm nay ta trả lại bọn hắn cho ngươi, xem như chấm dứt đoạn ân oán này đi? Còn có hai nữ hài này, nghe nói hai nàng là biểu muội ruột thịt của ngươi, đúng không?

Lời vừa rơi xuống, vẻ mặt của Tấn Húc cùng Nhạc Lâm cũng không có bao nhiêu biến hóa. Ngay lúc hai người bị lôi kéo lên đỉnh giáp xác, đã biết rõ mình không còn cơ hội sống nào nữa. Chẳng qua lúc đó bọn hắn đang vạn phần kỳ quái, tiểu độc vật trước mắt này, có tư cách gì làm Tiên Vu Bình sợ hãi đến như thế? Mà đợi đến khi nhìn thấy hoàng kim khôi lỗi cao lớn, còn có uy thế lúc Nhạc Vũ giết chết cự thú dưới chân, trong lòng đã hoàn toàn tắt lịm tia hi vọng sống sót.

Nếu đã biết rõ hắn phải chết, hai người cũng không còn kiêng kỵ. Hai mắt trợn tròn trành hướng Nhạc Vũ, trong ánh mắt chỉ hận không thể lột da hắn! Mà thỉnh thoảng ánh mắt bọn hắn ném về phía Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo, lại tràn ngập oán độc.

Phản ứng của Lý Phỉ Nhứ và Trương Kim Phượng lại hoàn toàn khác hắn, giờ phút này dù cho các nàng có ngây thơ cỡ nào, cũng đều biết mình biến thành con tin. Lý Phỉ Nhứ vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì vẻ trấn tĩnh, đôi mắt đẹp chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Nhưng Trương Kim Phượng đã nhịn không được chửi ầm lên:

- Hồng Hạo! Tên phế vật cặn bã ngươi, Phỉ Nhứ dù sao cũng là biểu tỷ của ngươi, những năm nay Trương gia ta đã giúp Hồng gia ngươi bao nhiêu lần! Ngươi đối đãi với chúng ta như vậy? Hôm nay nếu dám đụng tới một đầu ngón tay của ta, Lê thành Trương gia tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi! Thừa Vân Môn rất giỏi sao? Chờ khi gia thúc tổ đại nhân nhà ta trở lại, nhất định diệt cả nhà ngươi!

Hồng Hạo cũng không hề giận dữ, chỉ nhàn nhạt nhìn hai người, sau đó tát mạnh một cái lên mặt Trương Kim Phượng. Hắn không hề có chút ý lưu tình. Chỉ một cái tát làm Trương Kim Phượng như muốn hôn mê, không nói được thêm lời nào nữa.

Lúc này Nhạc Vũ lại cười một tiếng:

- Chỉ là cha con Tấn thị, ngươi nghĩ muốn chấm dứt ân oán? Ngày hôm nay nếu ta không lấy tính mạng của đệ tử ngươi, phẫn uất trong nội tâm ta thật sự khó dằn xuống!

Tiên Vu Bình híp mắt, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt:

- Hạo nhi sao? Nếu ngươi nhất định muốn hắn đền mạng, vậy cũng cứ lấy đi đi! Ta có thể thề, chỉ cần sau này các hạ không dây dưa với Thừa Vân Môn, Thừa Vân Môn nhất định cũng sẽ không truy cứu chuyện này!

Nghe được lời ấy, tâm tư biến hóa lớn nhất chính là Đồ Nhược Hiên. Ngay cả đệ tử của mình cũng đối xử như thế, như vậy người ngoài như hắn lại càng thế nào? Nếu có Thập Sắc Tích bên cạnh, hắn còn chút sức đối kháng. Nhưng con chiến thú cấp năm của hắn, đã rơi vào trong đống dây leo quấn chặt không thể thoát thân. Tuy gân cốt da thịt vô cùng khỏe mạnh, không đến nỗi bị dây leo siết chết, nhưng chỉ trong thời gian mấy phút lại chỉ lết được về phía trước một đoạn.

Ngược lại trên mặt Hồng Hạo ngoại trừ lộ ra vài phần bi thương, cũng không có bao nhiêu phản ứng. Lấy tính mạng của hắn tạm thời bảo toàn Hồng gia, giao dịch này xem như cũng có lời. Hắn cầm thanh kiếm trong tay ép chặt vào cổ họng Lý Phỉ Nhứ, chuẩn bị đợi khi thấy Nhạc Vũ có cử động liền chém rụng đầu nữ hài này. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Nếu thật có thể như thế, cũng có thể miễn cưỡng nói chuyện một chút.

Đúng như Tiên Vu Bình lường trước, sau khi quét mắt nhìn hai tỷ muội, trên mặt Nhạc Vũ quả nhiên hiện ra vẻ chần chờ, nhưng kế tiếp trên mặt hắn lại lộ ra một tia giễu cợt.

- Nhưng ta vốn không thích bị uy hiếp, bây giờ nhìn ngươi càng cảm thấy khó chịu!

Vào lúc này, không nghĩ ra Nhạc Vũ đột nhiên xuất thủ! Một luồng kiếm quang dày đặc xé rách không gian ngay trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 146: Nộ phát như cuồng

Một kiếm này của Nhạc Vũ không có khí thế như hai ngày trước tại cốc khẩu phát ra ngay sau khi sơ tấn tiên thiên. Kiếm quang chỉ dài hơn ba thước, nhưng lại cô đọng như thực chất, phảng phất như Kim Ô kiếm lại trống rỗng mọc dài ra thêm vài thước. Dưới chân hắn ngưng tụ linh lực đoàn, đầu tiên chợt đọng lại tới mức tận cùng, sau đó lại bạo phát ra hóa thành lực đẩy. Trong tích tắc thân thể Nhạc Vũ đã nhanh hơn tới cực điểm.

Đây vốn là kỹ xảo hắn rèn luyện được khi luyện tập nội tức cùng thao túng thiên địa linh khí, giờ phút này hắn sử dụng khiến cho Cuồng Phong Quỷ Bộ cùng Quỷ Ảnh Cuồng Phong Nhận của hắn càng trở nên bá đạo cùng bạo lực tới mức mãnh liệt. Trong nháy mắt hắn còn đang bước chậm trên đỉnh giáp xác, nhưng chỉ tích tắc sau hắn đã đến trước người Tiên Vu Bình, kiếm quang phong duệ kia cũng bắn thẳng tới vùng ngực vị tiên thiên cường giả kia.

Tiên Vu Bình thời khắc đều cảnh giác hành động của Nhạc Vũ, nhưng lúc này vẫn lộ ra vài phần kinh nghi hoảng sợ cùng khó thể tin tưởng, cũng không phải vì một kiếm đột ngột đánh tới, mà là tia tử mang ẩn hàm bên trong thân kiếm còn có thể cảm nhận được lực đánh sâu vào trong tâm hồn.

Phản ứng trước tiên, Tiên Vu Bình liền vượt qua thân kiếm. Khi song kiếm giao kích, thân hình của hắn đã bay dựng lên cao, đồng thời gương mặt hắn không còn chút huyết sắc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

- Không ngờ lại là Chân Hồn Hợp Nhất Chi Thuật!

Trong miệng thật khó khăn phun ra một danh từ, đao ảnh tay trái của Nhạc Vũ đã bao phủ cả tầm nhìn của hắn. Ngay trung ương hai người giao kích, cũng cuộn lên một trận gió thật mãnh liệt, mấy tên võ sư trung cấp của Hồng gia đều bị cơn gió này áp bách bắn ra khỏi xác giáp.

Lẽ ra người đầu tiên chống đỡ không nổi hắn chính là Nhạc Băng Thiến mới đúng. Mà giờ phút này sức gió cuồng phong kia mơ hồ lướt qua bên cạnh nàng

cùng Nhiễm Lực, tuy có chút cố hết sức, nhưng còn chưa tới mức chật vật như những người của Hồng gia.

Nhạc Băng Thiến nhất thời không chú ý tới những điều này, lúc Nhạc Vũ động thủ nàng chỉ nhìn về phương hướng hai tỷ muội Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng. Phản ứng của Hồng Hạo hơi chậm hơn Tiên Vu Bình, ngay khi tầm mắt Nhạc Băng Thiến quét qua, hắn đã chuẩn bị huy kiếm chém đầu Lý Phỉ Nhứ. Nhưng cũng không biết vì sao, giờ khắc này cả người Hồng Hạo lại tự nhiên xụi lơ như đống bùn nhão, trong miệng mũi tai mắt đều rỉ ra một tia máu tươi. Tuy chỉ trong nháy mắt, tròng mắt của hắn lại khôi phục thần thái, bàn tay cầm kiếm cũng liền huy lên, nhưng vào lúc này hắn lại bị những dây leo màu đỏ như sóng biển cuồn cuộn nhân cơ hội bám đến trên người hắn. Mà hai tỷ muội kia cũng bị những sợi dây leo kéo ra ngoài khoảng cách an toàn.

Nhạc Băng Thiến khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm huynh trưởng của mình rốt cục không đến nỗi không quan tâm tới tính mạng của hai vị biểu muội này. Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy kỳ quái, không chỉ Hồng Hạo bị như vậy, mà Đồ Nhược Hiên cũng có bộ dáng bất an như thế. Những võ sư bị cuốn khỏi giáp xác cùng với hai người Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng càng không sao chịu nổi, cơ hồ trước khi Nhạc Vũ cùng Tiên Vu Bình giao phong lần đầu, đã hoàn toàn bất tỉnh, phảng phất như đã bị một sự vật vô hình công kích trúng tâm thần.

Trong mắt tràn đầy nghi ngờ, Nhạc Băng Thiến lại chuyển tầm mắt qua chỗ Nhạc Vũ, sau đó vẻ mặt lại chuyển thành lo lắng. Cho dù nàng biết rõ huynh trưởng luôn bày ra vẻ cường thế áp đảo, nhưng Tiên Vu Bình kia dù sao cũng là tiên thiên! Mười mấy năm qua uy danh hiển hách, há có thể không làm người ta kinh tâm.

- Yên tâm! Thiếu gia vẫn còn dư lực chưa dùng, không thấy hắn còn có thể phân tâm chiếu cố cho chúng ta sao?

Nhiễm Lực vỗ vai Nhạc Băng Thiến, vẻ mặt cười hì hì an ủi. Tâm tình trong lòng hắn vô cùng khó tin tưởng, hiện tại đã sớm đạt lên tới đỉnh cao. Ai có thể nghĩ đến, hơn một năm trước thiếu gia còn đang giãy dụa cầu sống dưới sự áp bách của cha con Tấn thị, mà một năm sau cũng đã mạnh mẽ tới mức có thể áp bức cường giả tiên thiên của Thừa Vân Môn tới mức không thở nổi? Hắn thầm nghĩ thiếu gia nhà mình, chỉ có thể dùng từ yêu nghiệt để mà hình dung còn chưa đủ. Nhưng ngoài tâm tình mừng rỡ, hắn lại có chút ít mặc cảm, tầng cấp chiến

đấu như vậy hắn hoàn toàn không cách nào xen tay đi vào.

Nhạc Băng Thiến nghe vậy tâm tình mới an tâm hơn một chút, lúc này mới chú ý tới chỉ có khu vực của hai người đang chiến đấu mới bị trận gió cuốn quanh. Mà công kích tâm thần ngay cả Hồng Hạo cùng Đồ Nhược Hiên đều không thể thừa nhận lại không hề có chút ảnh hưởng đối với hai người bọn họ. Nhìn lại tình hình chiến đấu cùng Nhạc Vũ cùng Tiên Vu Bình, mỗi lần giao kích đều có uy thế rung chuyển trời đất, thân ảnh của hai người nàng đã không còn cách nào phân biệt, nhưng loáng thoáng có thể thấy được Tiên Vu Bình không ngừng lui về phía sau, Nhạc Vũ vẫn không hề rơi xuống hạ phong. Nghĩ tới sau lưng mình chính là cơ quan khôi lỗi còn chưa gia nhập chiến trường, trái tim Nhạc Băng Thiến hoàn toàn yên ổn xuống tới.

Bỗng dưng ở gần cạnh hai người, đột ngột vang lên một tiếng gào thét. Khi Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đưa mắt nhìn qua, chính là Đồ Nhược Hiên đang điên cuồng đưa tay ôm đầu, đôi mắt trợn tròn như muốn nứt ra nhìn hai người, thoáng lộ vẻ chần chờ rồi chợt giẫm chân, không còn chú ý tới yêu thú cấp năm đang giãy dụa trong bụi dây leo, hướng nơi xa phóng đi. Nhưng hắn vừa đi được nửa đường, từ bên trong khôi lỗi liền bắn ra một đạo kiếm khí dài hơn mười trượng, đem thân thể hắn chém làm hai nửa từ đầu đến tận chân.

Ngay trong tích tắc máu tươi bay xuống đầy trời, Nhạc Vũ cảm giác gông xiềng vô hình giữa mình cùng thế giới này đã hoàn toàn bị đánh nát. Sát ý bị đè nén bỗng dưng dâng ra, mà kiếp sống đẫm máu của lính đánh thuê ngày trước khắc sâu trong linh hồn hắn cũng cơ hồ nhanh chóng bao phủ toàn bộ lý trí của hắn.

Phảng phất như cảm nhận được sát ý của hắn, Hồn Khống trận gián tiếp điều khiển dây leo, không hề báo trước đột ngột quấn lấy cha con Tấn Húc cùng Nhạc Phong, sau đó lôi kéo. Ngay lập tức xé xác hai người này như bị ngũ mã phân thây!

Nhưng cho dù là như thế, cỗ sát ý bạo ngược vẫn còn chưa hoàn toàn được phát tiết, dây leo kia lại tiếp tục mạnh mẽ quấn kín phần thân thể bị cụt của hai cha con Tấn Húc, vừa siết chặt vừa quật mạnh. Máu thịt văng tứ tán, còn văng lên trên mặt Nhạc Băng Thiến. Khiến cho nàng cảm giác kinh hoàng, nỗi sợ hãi như đánh sâu vào tâm linh. Cho dù Nhạc Băng Thiến oán hận cha con Tấn Húc đến tận xương tủy, nhưng tình hình tàn khốc như thế thật sự vượt xa năng lực thừa nhận của nàng.

Mà một màn này chỉ là khúc nhạc dạo bắt đầu của trận giết chóc mà thôi. Những sợi dây leo rậm rạp bao quanh thương đội bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, những sợi dây leo đỏ như máu, điên cuồng tìm kiếm từng thân xác còn đang sống sờ sờ đó quấn chặt, rồi lại xoắn thành một đoàn thịt vụn!

Ở sau cơ quan khôi lỗi cùng Nhạc Băng Thiến, Thập Sắc Tích vừa bò được tới gần cự thú, lại bị càng nhiều dây leo cuốn chặt. Giống như Địa Long Dẫn khi trước, lại bị mạnh mẽ vung lên giữa không trung, tuy nhất thời còn chưa chết, nhưng trong đôi mắt đã lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hồng Hạo càng thêm sợ hãi, ra sức tránh né những sợi dây leo đột kích. Trong tay hắn có dị binh thập nhất cấp, nhất thời còn chưa nguy hiểm, nhưng không gian có thể né tránh lại càng ngày càng thu hẹp lại.

Nhưng người đầu tiên cảm nhận được sự bất đồng của Nhạc Vũ trong giờ phút này chính là Tiên Vu Bình. Đồ Nhược Hiên vừa chết giống như mở ra một cánh cửa, tuyên cáo sự điên cuồng của Nhạc Vũ bộc phát, lực đạo trên đao kiếm lại tăng thêm mấy thành. Nhạc Vũ đã bất chấp tất cả, bắt đầu sử dụng phương pháp mượn lực của phong linh lực chung quanh tạo thành Quỷ Ảnh Cuồng Phong Nhận, không hề để ý tới gánh nặng bên trong kinh mạch, cũng không để ý tới năng lực thừa nhận của Kim Ô kiếm cùng Toái Ngọc đao, liên tục công tới!

Ngoài ra hồn lực công kích súc tích bên trong đao kiếm, cũng dần dần có biến hóa, Tiên Vu Bình cảm nhận được rõ ràng thông qua mỗi lần binh khí tương giao, cảm nhận được sát ý sắc bén của Nhạc Vũ, còn có ý niệm hung tàn bạo ngược. Nếu như chỉ vẻn vẹn là như thế, hắn còn chưa cần để ý tới, nhưng một ít hồn lực công kích đánh sâu vào thần thức của hắn lại càng lúc càng thêm cô đọng, càng thêm có tính công kích! Càng làm người vô cùng sợ hãi chính là, dòng suy nghĩ của hắn đã không ngừng đồng hóa, muốn đem Nhạc Vũ xé thành mảnh nhỏ, muốn đem trọn cả Nhạc gia chém sạch giết tuyệt, đủ loại ý niệm hung lệ nảy sinh trong đầu hắn, khi lên đến cực hạn liền đánh sâu vào trong lý trí của hắn.

Tận sâu trong đáy lòng hắn, lại có cảm giác hắn không thể chiến thắng nổi thiếu niên ngay trước mắt này, ý nghĩ này liên tục dâng lên trong lòng hắn, thậm chí hắn không chút tự giác lại nhìn thấy thân ảnh của thiếu niên này chính là ma thần tái sinh.

Tiên Vu Bình lập tức hạ quyết tâm, không còn dư lực đi chú ý đề phòng cơ quan

khôi lỗi, ngay khi cảm giác được mình không còn cách nào chống đỡ được thế công của Nhạc Vũ, liền thay đổi chiến thuật của mình.

- Thủy Vụ!

- Băng!

Bí pháp thứ nhất vừa hoàn thành, phương viên mấy ngàn trượng trong sơn cốc cũng bị sương mù dày đặc bao phủ, đặc biệt vì dựa vào bên sông lớn, khiến cho sương mù càng dày. Vượt xa mỗi lần thi triển của Tiên Vu Bình. Bí pháp thứ hai lại giống như biến không gian đọng sương mù dày đặc, tạo thành những màn băng thật nhỏ. Nhưng nếu chỉ có như thế, nhiều nhất chỉ có thể tạo thành chướng ngại tầm mắt mà thôi, vẫn không thể giấu diếm được linh giác của Nhạc Vũ thông qua Hồn Khống trận quan sát. Tiên Vu Bình lại lập tức khởi động bí pháp thứ ba của hắn, Vụ Ảnh Huyễn Thân.

Thông qua băng cùng màn nước, ánh xạ thần thức!

Trong khoảnh khắc, trong mắt Nhạc Vũ chỉ còn lại vụ ảnh nồng hậu màu trắng. Cho dù mượn lực của Hồn Thạch trong Hồn Khống trận, dùng tinh thần lực quan sát thế giới này, cũng chỉ cảm giác được bên trong khe cốc phảng phất đều là thân ảnh của Tiên Vu Bình.

Một đạo kiếm quang không chút báo trước từ bên người đâm tới, Nhạc Vũ cơ hồ chỉ tránh thoát được trong gang tấc, nhưng trên cánh tay phải của hắn lại lưu lại một vết thương thật sâu. Giờ phút này hắn chỉ có thể lấy tiếng gió để cảm giác kẻ địch, nhưng sức gió quanh thân lúc này vẫn không hề tản bớt.

Động tác của Tiên Vu Bình cũng trở nên không còn chút tiếng động.

Mà nhìn một màn trắng xóa trước mắt, Nhạc Vũ phảng phất như không cảm giác được nỗi đau đớn trên cánh tay phải, ngược lại còn cười lạnh, sau đó trong vòng mười dặm chung quanh đều trải qua tiếng gió gào thét điên cuồng không dứt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thanh trừ đầu đảng

Trong lúc Nhạc Vũ đang hú lên vang vọng sơn cốc thì trong đầu Tiên Vu Bình đã sinh ra ý niệm đầu tiên. Ánh mắt của lão không chút thay đổi, toàn lực ứng phó chém về phía đầu Nhạc Vũ, đồng thời thông qua Vụ ảnh huyễn thân pháp chế tạo ra hơn bảy giả tượng vô cùng chân thật.

Đáng tiếc tốc độ của Nhạc Vũ nhanh đến quỷ dị, cộng với thân pháp có thể trực tiếp lợi dụng Phong Linh. Hiện giờ lão lại càng kiêng kỵ sự tồn tại của Cơ Quan Khôi Lỗi nhưng nếu sử dụng bí pháp sẽ khiến linh lực dao động để Nhạc Vũ xác định được vị trí của mình.

Nếu không phải như thế, chỉ cần bản thân lão bây giờ đã dần hồi phục chân khí thì với mấy bí pháp công kích Băng hệ đã đủ để đả thương nặng thiếu niên trước mặt!

Dường như không cảm giác được nguy hiểm trong gang tấc, Nhạc Vũ vẫn ngửa mặt lên trời hú dài, thanh âm dần dần không nghe thấy nhưng lại làm cho người ta có cảm giác muốn nôn mửa.

Lúc này hệ thống trí năng trong đầu Nhạc Vũ đang biến đổi âm ba phản xạ từ trong sơn cốc sao cho quá khả năng tiếp nhận của màng nhĩ con người rồi vòng trở lại. Đồng thời trong mắt hắn vụt sáng lên quang mang chói mắt!

- Bí pháp, Tật phong!

Vào sát na Phong linh đang tụ lại, linh lực dưới chân Nhạc Vũ đột nhiên nổ bung. Toàn thân hắn hợp nhất với gió, một đao chém xuống góc dưới bên trái. Vào khoảnh khắc đao kiếm giao kích, Tiên Vu Bình lần nữa bị cự lực vạn cân trên đao quét ra, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc. Trong lúc nhất thời, lão không thể nghĩ ra, Nhạc Vũ rốt cuộc làm sao đoán được phương vị cụ thể của mình?

Tiên Vu Bình còn chưa kịp ngẫm nghĩ, kiếm của Nhạc Vũ đã từ một phương đâm tới.Còn phương pháp dùng thần thức và Thủy linh phân tán trong sương mù

để phán đoán chỗ của địch nhân mà lão đang dùng hoàn toàn không hiệu quả. Âm ba không nhìn thấy của Nhạc Vũ quấy nhiễn triệt để linh giác của lão. Thậm chí khí huyết thân thể cũng không thể khống chế cuộn lên từng đợt. Còn sương mù mà lão dùng để mê hoặc kẻ địch lại trở thành công cụ tuyệt hảo để Nhạc Vũ che dấu hành tung. Thân pháp Nhạc Vũ vốn phiêu hốt quỷ dị, chợt lóe bên trái chợt lóe bên phải, có sương mù này của lão trợ giúp càng như hổ thêm cánh. Đao mang kiếm kình có tới sát người cũng khó có thể nhận biết.

Sắc mặt Tiên Vu Bình tái nhợt, trong lòng mơ hồ hiện lên dự cảm không ổn. Theo bản năng lão muốn tản đi Vụ ảnh huyễn thân pháp, nhưng vấn đề là Thủy linh lực nơi đây quá dày khiến cho dù đã dừng lại thì sương mù cũng khó lập tức tản ra.

Nhạc Vũ lúc này không cho lão bất kỳ cơ hội để thở! Vào lần thứ hai chạm đao kiếm, chân khí toàn thân đang tán loạn thì Kim Ô Kiếm đã từ một góc bên trái đâm tới. Đợi đến lúc lão vừa ứng phó thì Cơ Quan Khôi Lỗi rốt cục xuất thủ, mang theo tuyệt đại phong áp bên trong đánh tới, mau lẹ tựa như lôi điện, không cho lão thời gian tránh né. Thân thể Tiên Vu Bình vốn đang mất ổn định, lúc này càng khó có thể phản ứng, chỉ kịp hoành kiếm trước ngực, lại cảm giác một kích mạnh nhất của Nhạc Vũ đang ập đến.

Phẩm cấp Ánh Nhật Kiếm của lão tuy đạt đến cấp mười bốn nhưng vào lúc này vẫn chịu không được một kích đạt đến mấy tấn của cự kiếm màu đen.

Lúc hai kiếm chạm nhau thì kiếm của Tiên Vu Bình lập tức vỡ vụn, cả người lão bắn vụt về sau, tuy tránh được số kiếp bị chém thành thịt nát nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn hóa giải lực lượng, toàn bộ tay phải cánh tay cùng xương ngực vỡ vụn từng khúc.

Nhạc Vũ cùng lúc đã xuất hiện bên cạnh lão! Đao thứ nhất vung lên đã chặt phăng hai chân lão còn thanh Kim Ô Kiếm thì cắt trọn cánh tay trái!

Trên đỉnh đầu xác thú đột nhiên cuộn lên một trận cuồng phong cuốn đi tất cả mây mù dày đặc trên cốc. Tại chỗ chỉ còn lại ba người duy trì được tỉnh táo, chỉ thấy Tiên Vu Bình đã nằm trơ trọi trên mặt đất, cánh tay phải còn dính trên người cũng đã gãy gập. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Đứng bên cạnh Tiên Vu Bình, Nhạc Vũ mặt đầy sát khí, đao trái kiếm phải đều đang nhỏ máu, bả vai phải cũng bị nhuộm đỏ, chỉ là ánh mắt hắn vẫn lộ ra một

tia không hài lòng.

Nhạc Vũ đang suy nghĩ phương thức chiến đấu của cường giả Tiên Thiên quả thật thiên biến vạn hóa. Mới vừa rồi pháp môn của đối phương lợi dụng sương mù và mảnh băng để làm ra ảo giác thật ra thì cũng rất dễ dàng phá giải. Trong Tàng thư lâu của Nhạc gia có một quyển vũ kỹ trung cấp có ghi chép một bí pháp tiêu hao linh lực rất lớn tên là Cụ phong thuật, trong phù triện sơ cấp cũng có ghi lại. Bí thuật này sau khi thi triển ra sẽ khiến nổi lên một trận lốc xoáy, nhưng sau khi Nhạc Vũ lúc ấy dùng thử một lần thì cho rằng phương pháp này không trợ giúp được gì trong chiến đấu nên vứt bỏ. Vì thế lúc nãy cho dù là về thời gian thôi động hay quá trình khống chế đều không đạt yêu cầu chiến đấu.

Nếu là lúc nãy có thể khởi động Cụ phong thuật vậy thì sẽ làm cho đối phương không thể ẩn thân. Cũng may là mấy tháng vừa rồi hắn cũng dành thời gian nghiên cứu khá kỹ mấy Âm hệ bí pháp, nếu không như thế thì hôm nay nói không chừng đã bị Tiên Vu Bình hoàn toàn lật bàn.

Những suy nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu Nhạc Vũ. Sau một sát na, hắn nhìn sang bên Hồng Hạo, lúc này đã thôi dãy giụa để mặt đám hồng sắc đẳng từ từ cuốn lấy cơ thể. Nhạc Vũ khẽ cười lạnh, tiện tay một đao chém xả Hồng Hạo thành hai đoạn.

Nhiễm Lực thấy thế lắc đầu thở dài, trong mắt hàm chứa một tia khoái ý. Còn Nhạc Băng Thiến thì vẫn nhìn sững vào Nhạc Vũ trên người, dường như muốn khắc sâu thân ảnh huynh trưởng vào lòng. Vẻ không dám tin trong mắt nàng từ từ biến mất, chỉ còn lại nỗi vui mừng và kính sợ.

Một lát sau, Nhạc Băng Thiến mới nhìn thấy trên thân xác thú vương đầy huyết nhục nội tạng lẫn não tương. Nàng không thể đè nén được cảm giác buồn nôn, vọt tới bên thân giáp xác. Vừa tới bên cạnh thì vẻ mặt của nàng lại ngẩn ra. Chỉ thấy trên mặt đất, ngoại trừ những huyết sắc đẳng thì còn có một số lượng lớn huyết tương đang không ngừng rỉ ra từ than xác thú, nhuộm đỏ cả mặt đất. Mùi huyết tinh nồng nặc khiến Nhạc Băng Thiến choáng váng. Nếu không phải là Nhiễm Lực nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giữ nàng lại thì thiếu chút nữa đã ngã vật từ trên xác thú xuống.

Lúc này Nhạc Vũ đã đứng trước mặt Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng.

Trong mắt hắn lộ ra một tia chần chừ, trên mặt âm tình bất định.

Hai nữ hài này thật sự là mạng lớn, vào thời điểm kích đầu tiên của hắn cũng không cố ý trông nom bọn họ. Nhưng Hồng Hạo lúc đó đang bị hồn lực của hắn công kích nên cuối cùng không thể thành công hạ độc thủ. Sau đó khi giao tranh với Tiên Vu Bình dẫn đến hơn mười lần sóng tinh thần lực trùng kích nhưng vẫn không mất mạng mà chỉ khiến các nàng lâm vào hôn mê, thần hồn bị thương mà thôi.

Lúc này hắn cũng không biết nên xử lý hai nàng thế nào cho phải. Đem diệt khẩu, không thể nghi ngờ là cách làm tốt nhất, ít nhất có thể giữ kín được chuyện này trong vòng mấy năm. Nhưng Nhạc Vũ thật sự không thể làm ra được loại chuyện này. Nếu như là người qua đường thì hắn có thể không do dự xuất thủ, nhưng hai nữ hài này lại là chí thân của hắn!

Cho dù không có uyên nguyên này, mấy tháng trước hai người cũng đã nhiều lần ngồi cùng bàn. Thậm chí Lý Phỉ Nhứ từng coi như là vị hôn thê của mình, cũng ẩn ước có chút tình ý. Mặc dù không có quá nhiều tình cảm, nhưng hắn ngàn vạn lần cũng không có cách nào tỏ ra lạnh lùng.

Nhưng nếu là lưu hai người một mạng, như vậy không thể nghi ngờ là hắn đã đem Nhạc gia và tính mạng thân nhân huynh đệ vào hiểm cảnh!

Hung quang trong mắt lóe lên rồi lại tản đi, Nhạc Vũ cuối cùng thở dài một tiếng, lấy ra hai viên Thanh thần hoàn chia ra nhét vào miệng hai người rồi dùng nội tức hóa khai yêu lực trong cơ thể họ. Bất quá có thể là do nguyên nhân thần hồn quả thật bị thương nặng nên nhị nữ mấy phút sau mới tỉnh.

Lý Phỉ Nhứ mở mắt, đầu tiên là mê muội nhìn ra bốn phía, ánh mắt xẹt qua Hồng Hạo đã chết cùng với huyết tương đầy đất rồi lại nhìn sang Tiên Vu Bình đang hấp hối, sững sờ một hồi lâu rồi mới hốt hoảng phục hồi tinh thần. Trong lòng nàng vừa có cảm giác đắc ý mãnh liệt lẫn cay đắng.

Nếu Tiên Vu Bình có thể nắm chắc chiến thắng Nhạc Vũ thì khi đó cũng sẽ không lệnh cho Hồng Hạo bắt hai người nàng làm con tin!

Nghĩ đến ý tứ Nhạc Vũ khuyên hai nàng rời đi trước đó hai ngày, chính là vì thế! Chẳng qua nàng cảm giác cực kỳ buồn cười, bản thân nàng tự cho là thông minh nhưng lại không hề từng nhìn ra mưu đồ thật của Nhạc Vũ.

Nhưng khi đó ai có thể nghĩ đến Nhạc Vũ không ngờ là có thể đánh với Tiên Vu Bình một trận. Mà cho dù là biết thì chỉ sợ cũng khó mà dự liệu Nhạc Vũ sẽ điên cuồng đến mức dám hạ thủ với Hồng gia cùng Tiên Vu Bình.

Nghĩ đến việc này, Lý Phỉ Nhứ khôi phục bình tĩnh quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ. Những bất ngờ mà nam hài này dành cho nàng lần sau mạnh hơn lần trước, khoảng cách hai người cũng dần càng xa thêm. Hiện giờ nghĩ đến chuyện hơn thua trước lúc rời đi thật sự là hoang đường đến buồn cười.

Lý Phỉ Nhứ nghĩ thầm cũng không biết cha mẹ nàng nếu như thấy một màn như vậy thì sẽ có vẻ mặt như thế nào? Chỉ sợ ngay cả gia chủ Lý thị một mực có chủ ý thối lui cũng hối hận đến thắt ruột.

Vẻ mặt của cả hai nữ hài đều cực kỳ phức tạp. Nhạc Vũ nhíu mày, cũng lười để ý nhiều như vậy, nhặt bội kiếm của cả hai đem cắm trước mặt.

- Hai người các ngươi giết vị Tiên Vu đại nhân kia cho ta thì sẽ miễn đi tội chết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Xử lý sau cuộc chiến

Nhạc Vũ vừa nói xong thì hiện trường đều im lặng. Nhị nữ nhìn Tiên Vu Bình đang nằm ngửa đằng xa, trên mặt hiện lên vẻ bàng hoàng chần chừ. Hai người bọn nàng cũng không phải là hạng người ngu xuẩn, chỉ cần suy nghĩ một chút là đã hiểu ý tứ Nhạc Vũ, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch.

Bản thân Tiên Vu Bình bên kia cũng không kìm được giận dữ:

- Sĩ khả sát bất khả nhục! Nhạc Vũ ngươi muốn lấy tính mạng của ta thì cứ tự mình đến lấy đi, cớ sao phải sai khiến tiểu nha đầu tới nhục nhã ta!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới, chỉ nắm chặt đao kiếm trong tay nhìn vào hai tỷ muội, sát ý trong mắt từ từ tràn đầy.

Bàn về cơ mẫn, Trương Kim Phượng không bằng biểu tỷ, nhưng về phương diện quyết đoán thì mạnh hơn Lý Phỉ Nhứ không chỉ một bậc. Nàng lập tức cắn răng rút kiếm của mình chạy thẳng tới chỗ của Tiên Vu Bình. Nhưng nàng còn chưa từng nhích tới gần, liền thấy Tiên Vu Bình bỗng dưng ngẩng đầu lên, trợn mắt trừng mắt, râu tóc dựng ngược:

- Nhóc con! Ngươi dám!

Một tiếng gầm này hội tụ tất cả nội tức của Tiên Vu Bình, đột nhiên bùng lên như lôi âm, quanh quẩn trong không gian không dứt. Trương Kim Phượng nghe tiếng biến sắc, kiếm trong tay rơi tuột xuống đất, không chỉ bởi vì uy thế lúc này của Tiên Vu Bình mà ảnh hưởng của tiên thiên cường giả và Thừa Vân Môn mấy trăm năm nay quả thật không thể nói vượt qua là có thể vượt qua.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày bước tới, đang lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì chân hắn đã dẫm lên mặt Tiên Vu Bình! Đầu của Tiên Vu Bình dưới áp lực bị chân Nhạc Vũ đạp sâu xuống đất gần một thước!

Vẻ mặt bốn người tại chỗ đều hiện lên vẻ kinh sợ, Nhiễm Lực lại càng không

đành lòng tốt quay mặt đi, trong lòng thở dài một tiếng, đây cũng là tiên thiên cường giả a! Một người cũng đủ để làm nguyên khí Nhạc gia thành tổn thương nặng nề! Nhưng bây giờ không có chút nào tôn nghiêm bị tiểu chủ nhân nhà mình dẫm ở dưới chân.

Nhạc Vũ lạnh lùng lần nữa nhìn sang nhị nữ. Tuy là không nói lời nào, song hàm nghĩa của ánh mắt băng lạnh kia không nói cũng biết. Lần này ngay cả Lý Phỉ Nhứ, cũng không chút do dự cầm kiếm đâm vào người Tiên Vu Bình mấy kiếm. Tiên Vu Bình đầu tiên là ra sức giãy dụa, đến cuối cùng thì bất động nằm yên.

Thấy chiếc đầu dưới chân đã không còn dãy giụa, chết không thể chết hơn, Nhạc Vũ lúc này mới mới nhấc chân phải lên, mắt của Tiên Vu Bình vẫn mở trừng trừng, dường như là chết không nhắm mắt.

Sắc mặt của Nhạc Vũ vẫn lạnh băng:

- Các người cũng nghe được lời vừa rồi của lão. Nến để lộ tin tức, Thừa Vân môn tất diệt toàn tộc ta! Những lời này ta cũng dâng tặng hai người các ngươi, nếu nhà ta bởi vì bọn ngươi mà có biến cố gì, Nhạc Vũ ta tất cũng diệt Lý Trương hai nhà các người, , vô luận lão ấu nam nữ, nhất định chém tận giết tuyệt. Những lời này, ta nói là làm được!

Lý Phỉ Nhứ nhất thời run rẩy, cả người lạnh lẽo thấu xương. Nàng không hề những lời này của Nhạc Vũ. Mười ba tuổi đã đạt đến tiên thiên. Ai có thể dự liệu, Nhạc Vũ trong tương lai sẽ là như thế nào? Đồ diệt Lý Trương hai nhà, cho dù là bây giờ không cách nào làm được nhưng tương lai nhất định không phải là việc khó.

Trừ phi là Thừa Vân môn có thể một lần vây sát Nhạc Vũ, nếu không ngày sau nhất định sẽ có họa lớn . Nhưng thử nghĩ xem với với một người có tam trọng bí pháp khôi lỗi có thể đủ đối kháng với linh thú cấp năm thì điều này có dễ dàng không. Hơn nữa với tư chất mà Nhạc Vũ biểu hiện, chỉ sợ tùy tùy tiện tiện, cũng có thể tìm được một sư môn tốt làm chỗ dựa.

Hôm nay người trước hoặc là còn có thể áp chế Nhạc Vũ nhưng tương lai như thế nào thực khó đoán trước. Nhìn vào ba ngàn nhân mạng chết đi vô cớ hôm nay, biểu huynh này của nàng chắc sẽ không thiếu hụt thủ đoạn lôi đình.

Quang mang kỳ lạ lóe lên trong mắt Trương Kim Phượng cũng không hề giảm

đi. Bỏ qua cho tính mạng của các nàng là có tình có nghĩa. Uy hiếp hai nàng là trong tình có nghĩa. Nếu Nhạc Vũ không như thế, ngược lại nàng còn cho rằng tâm địa của biểu ca thật sự quá mềm yếu.

Cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có tư cách khiến nàng sinh lòng sùng bái.

Để mặc nhị nữ có tâm tư khác nhau, Nhạc Vũ rồi lại búng tay xuất ra mấy cây ngân châm đánh vào yếu huyệt trên đầu các nàng, Lý Phỉ Như Trương Kim Phượng lại tiếp tục lâm vào hôn mê.

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn còn đậm sát ý, cánh tay nắm chuôi kiếm cũng chưa từng buông lỏng. Mấy kiếm mà nhị nữ đâm Tiên Vu Bình thật ra thì cũng không có ý nghĩa thực tế gì. Chân chính khiến các nàng hơi kiêng kỵ chẳng qua mấy câu uy hiếp sau này mà thôi. Nhưng nếu như chỉ như vậy vẫn khó thể đảm bảo an toàn tuyệt đối, hắn cũng không có thể đem tính mạng tộc nhân cùng mẫu thân muội muội ký thác vào hy vọng hai tiểu nha đầu sẽ thủ khẩu như bình. Thừa Vân môn nếu như muốn muốn miễn cưỡng thì biết đâu sẽ có biện pháp bắt hai nàng mở miệng. Trương gia cùng Lý gia cũng rất khó khăn sẽ vì hai nữ hài này mà chính diện va chạm với Thừa Vân môn uy chấn Bắc Mã Nguyên.

Trong lúc đang suy tư, dư quang của hắn thấy muội muội đang do dự. Nắm tay nhỏ bé của nàng hết co vào rồi lại duỗi ra, muốn nói gì cuối cùng lại thôi.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời cười khẽ:

- Băng Thiến, sao không dám cầu tình cho các nàng?

Nhạc Băng Thiến vội lắc lắc đầu, mãi mới dám mở miệng:

- Tiểu Vũ ca, cho dù huynh làm thế nào cũng không thể để hai nàng trở về. Nếu không người trong nhà sẽ chết đấy! Hay là dứt khoát đem các nàng giữ lại, đợi đến sau này hãy nói?

Nói mấy câu nói trước, trên mặt Nhạc Băng Thiến lộ rõ vẻ áy náy, đến câu sau cùng thì lại nhìn Nhạc Vũ tràn đầy hi vọng,

Nhạc Vũ cười một tiếng, phía sau Tiên Vu Bình có Thừa Vân môn, mà Thừa Vân môn kia tựa hồ cũng có núi dựa. Hắn vốn không thể nào đem hai người này giấu cả đời.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lặng lẽ thở dài:

- Đúng là phải đem chém tận giết tuyệt mới thỏa đáng!

- Hắn thầm nghĩ ân oán này cũng chỉ có thể giải quyết từ căn nguyên mới được, chỉ là bây giờ hắn căn bản cũng không có năng lực này.

Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến cho là hắn đang nói Lý Phỉ Nhứ cùng Trương Kim Phượng. Nhiễm Lực thì cười hắc hắc còn Nhạc Băng Thiến mặt mày thảm đạm, bất quá cũng không mở miệng khuyên giải.

Bất quá động tác kế tiếp của Nhạc Vũ lại khiến hai người bất ngờ. Lần này hắn cũng lấy ra mười mấy cây ngân châm dài chừng hai đốt ngón tay rồi nhất nhất đâm thật sâu vào trong đầu nhị nữ, sau đó không ngừng nhu động. Nhạc Băng Thiến đang lo lắng không ngừng thì Nhạc Vũ đã rút những cây ngân châm ra, hô hấp của Lý Phỉ Nhứ Trương Kim Phượng lúc này đã bình ổn trở lại, nước da xanh trắng cũng khôi phục chút huyết sắc, tựa hồ là thần hồn bị thương nặng lúc trước đã hoàn toàn chữa khỏi.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, nghĩ thầm nếu ngay cả như vậy cũng sẽ bị người truy ra thì coi như là số mệnh. Mới vừa rồi hắn đã dùng năng lực giải tích và phương pháp châm cứu để làm lệch đi một chút ký ức của hai người bằng cách tạo thành xung huyết. Điều này có nghĩa là hai người sẽ mất đi ký ức trong vòng mười đến hai mươi năm.Sau này cho dù cả hai có khôi phục thì hắn cũng có đầy đủ năng lực ứng đối.

Biện pháp như thế vào kiếp trước của hắn vô cùng dễ dàng giải quyết. Sau khi dùng nghi khí kiểm tra đo lường, thậm chí không cần giải phẩu là có thể hoàn toàn thanh trừ. Bất quá ở nơi này cho dù là có các loại năng lực kỳ dị nhưng vẫn chưa có đủ các nhận thức và biện pháp với đại não.

Đem hai nữ hài đang hôn mê tiện tay ném vào trong căn phòng nhỏ của Cơ Quan Khôi Lỗi, sau đó tiến hành dọn dẹp chiến trường. Nhìn sơn cốc ngổn ngang, không chỉ Nhạc Vũ mà ngay cả Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực cũng nhăn nhó.

Hai người cũng không tính toán thu nhặt thi thể và xác thú. Xác thú thì còn nguyên vẹn, còn thi thể người thì hầu hết đều biến dạng, muốn nhặt xác cũng

không thể. Nhưng vấn đề là số lượng lớn Huyền Huyết Đằng thì Triền Ti Chú của hắn cũng không thể thu, còn để lại thì cũng không ổn.

Cuối cùng bất đắc dĩ vẫn phải vận dụng Cơ Quan Khôi Lỗi nhổ hết Huyền Huyết Đằng rồi tiêu hủy. Huyền Huyết Đằng rất dễ bén lửa nên không thành vấn đề. Còn những thi thể thì dọn đi rồi đem vất vào Vân Sóc Hà để cho đám cá ăn thịt người dưới đó phi tang.

Bản thân Nhạc Vũ thì cố gắng áp chế mùi máu tươi xông vào chiến trường tìm kiếm chiến lợi phẩm. Hắn cũng không quá quan tâm những thương phẩm cùng vàng bạc tài bảo các loại trong xác thú, hắn là không có quá nhiều hứng thú, chỉ lấy những thứ quý giá nhất vừa không bại lộ lai lịch . Thứ có giá trị nhất là con Thập Sắc Tích đã bị Huyền Huyết Đằng xiết đến nghẹt thở. Nhạc Vũ sau khi rút xương sống ra thì có thể tăng cường cho ba đường long cốt cấp năm trong khôi lỗi khiến nó bây giờ có thể chân chính đối kháng với yêu thú cấp sáu.

Thanh Ánh Nhật Kiếm của Tiên Vu Bình đã bị gãy vụn, trong đó có một chút kim loại quý hiếm không có trong Nhạc gia thành cũng được Nhạc Vũ thu thập, ngoài ra cơ hồ là không thu hoạch được gì.

Nguyên Nhạc Vũ định xem vị cao nhân tiên thiên này của Thừa Vân môn có thứ đồ trân quý nào chẳng hạn như bí pháp của bản môn, đáng tiếc cho dù là trên thân hay trong xác giáp cũng không tìm được gì. Chỉ có trên người Đồ Thành Hiên tìm được một số sách về Trú thú thuật, một số thủ đoạn trong đó có thể áp dụng cho Sơ Tam, coi như là có chút thu hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Tuần thú chi phát

Không biết có phải ông trời che chở hay không mà lúc ba người mới vừa dọn xong những thứ có thể dọn trên hiện trường thì bầu trời vang lên mấy tiếng sấm rồi mưa lớn kéo tới, tầm tã hơn bốn giờ vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Nhạc Vũ điều khiển Cơ Quan Khôi Lỗi hành tẩu trên đỉnh núi cao mấy ngàn thước, trong lòng vừa mừng vừa lo. Vui là vì có mưa to như thế này chắc chắn sẽ chôn vùi toàn bộ chứng cứ. Nhưng đồng thời trận mưa này cũng làm cho đất đai mềm đi khiến Cơ Quan Khôi Lỗi lúc rời đi sẽ lưu lại dấu vết.

Tuy nói rằng Côn Bằng vẫn luôn vượt qua phạm vi thường nhân có thể nhận biệt, trước lúc tới đây lại đi qua một đoạn thủy đạo nên cũng không quá đáng lo. Bất quá chỉ cần Thừa Vân Môn chỉ cần hơi mở rộng phạm vi tìm kiếm cũng chưa chắc không phát hiện hành tung của hắn.

Đi một đoạn đường vòng lớn sau khi rời khỏi, Nhạc Vũ cũng không lựa chọn trở về mà một đường đi về phía bắc, trước hết đi về hướng Lê thành. Sau hai ngày đêm thì đem hai nữ hài vẫn hôn mê chia ra trả về điền trang của Lý gia và Trương gia ở vùng phụ cận của Lê thành rồi mới chuẩn bị trở về Nhạc gia thành.

Nhiễm Lực thấy vậy khó hiểu:

- Cần gì phải khổ sở vậy, chẳng phải cứ trực tiếp đem các nàng nhốt lại là xong, sao phải đem trả về nhà?

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng, lắc đầu không đáp. Theo như cách của Nhiễm Lực, đem các nàng nhốt vào cốc thì hắn nhiên là bớt việc, bất quá thứ nhất là hắn không yên tâm về phương diện yêu thú. Nếu có hắn và Côn Bằng ở đó thì những yêu thú cấp thấp tuyệt đối không dám tới gần. Nhưng nếu bọn họ rời đi vậy thì sẽ không nói trước được. Thứ hai vẫn là vì an toàn hai nữ hài, nếu là người thân cận với Trương Lý hai nhà xuất hiện ở hiện trường thì không sao, nếu như rơi vào tay Thừa Vân môn thì chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Nhiễm Lực thấy Nhạc Vũ không nói không rằng, ngược lại bị Nhạc Băng Thiến trợn mắt nhìn chằm chằm thì cười lúng túng rồi cũng không nhắc lại chuyện này. Bất quá lần này tới đây cũng không phải là thiệt thòi mà còn thấy qua một đại tràng diện. Tuy không vào thành, song Nhạc Vũ lúc rời đi cũng tìm dãy núi tương đối cao nhìn vào một lần. Tòa thành tọa lạc trên bình nguyên dài rộng trên mười dặm, nhân khẩu đạt trên mấy trăm vạn, chỉ là nhìn vào đằng xa cũng cảm thấy một cảm giác rung động mãnh liệt.

Hai ngày qua, Nhạc Vũ vẫn dồn tinh lực vào hai người Nhạc Băng Thiến cùng Lâm Trác. Người sau vẫn hôn mê bất tỉnh, hiện giờ vẫn dựa vào hệ thống truyền dịch đơn giản tự chế của hắn để duy trì. Người trước thì thương thế đã dần tốt lên, chẳng qua là nguyên khí chưa hồi phục mà thôi.

Thật ra thì với thương thế của muội muội hắn thì không cần hắn xuất thủ cũng sẽ tự khỏi. Vấn đề là xử lý lúc vết thương khép miệng, biện pháp tốt nhất là thoa lên một lớp thuốc trị thương là xong chuyện. Song sau khi đả thương thì khó tránh khỏi xuất hiện da thịt biến dạng, tình trạng kinh lạc không ổn, cuối cùng dẫn đến tình huống kinh lạc và da thịt suy sụp, huyết mạch không thông. Vào kiếp trước của Nhạc Vũ thì còn có nghi khí để chẩn đoán chữa trị, còn ở thế giới này thì Nhạc Vũ cũng dựa vào biện pháp thủ công.

Thời gian còn lại Nhạc Vũ căn bản dùng để đọc mấy cuốn sách của Đồ Thành Hiên. Trong những sách này quả nhiên có ghi lại rất nhiều pháp môn ngự thú, căn bản đều lấy phù ấn và hồn thạch cỡ nhỏ để khống chế. Quá trình có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn cùng máu tanh. Xét theo mức độ cao thấp của phương pháp thì chắc là kém Trú thú thuật của Nhạc gia không chỉ một bậc. Bất quá cũng có một chút chỗ tốt là những trú thú sư sử dụng phương pháp này sẽ có lực khống chế với yêu thú cực lớn, song về phương diện tiêu hao thần thức cũng lớn hơn rất nhiều.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không cảm thấy quá hứng thú với những pháp môn này, dù sao hắn cũng không dự định làm trú thú sư, một con Kim Hoàng Tước, ngày sau đã đủ khiến hắn hao tâm tổn sức.

Chân chính hấp dẫn hắn là những pháp thú kia.

Những pháp môn này không chỉ dạy yêu thú nghe theo mệnh lệnh của mình, còn có phương pháp làm thế nào để đề cao chiến lực của yêu thú, ngoài ra còn có thủ đoạn thức tỉnh và cường hóa thần thông thiên phú.

Mấy yêu thú cấp bốn trong tay Đồ Thành Hiên mặc dù chiến lực không phải quá mạnh nhưng căn bản đều trải qua biến dị, có thần thông thiên phú trong người. Điều này quả thực khiến Nhạc Vũ vô cùng hâm mộ, Kim Hoàng Tước của hắn mặc dù miễn cưỡng coi như thần thú hạ cấp nhưng có thể do nguyên nhân thời gian trưởng thành còn quá ngắn nên chẳng những chưa thức tỉnh thần thông thiên phú của khổng tước lẫn phượng hoàng mà ngay cả thần thông của Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước cũng chưa thấy bóng dáng. Chẳng qua là so với yêu thú cùng cấp thì có thực lực mạnh hơn rất nhiều.

Vốn Nhạc Vũ cũng chẳng có cách gì với chuyện này, nhưng giờ có quyển sách này thì có thể bắt tay vào tiến hành điều giáo. Hắn cũng tò mò xem Sơ Tam vốn kế thừa ít nhất bảy phần huyết mạch khổng tước, một khi thức tỉnh sẽ có năng lực như thế nào?

Sau ba ngày, rốt cuộc Cơ Quan Khôi Lỗi đã tới bên ngoài Nhạc gia thành. Vào lúc buổi sáng thì cả ba đem Lâm Trác trở về, nhưng ngoài dự tính là bên trong thành gió êm sóng lặng, dường như chưa từng có việc thương đội Hồng gia bị tàn sát, còn có cả Tiên Vu Bình bị giết. Ngay cả Nhạc Trương Thị cũng chỉ biết Nhạc Vũ không biết tại sao lại mang mấy người đi ra ngoài, còn về phần đi làm gì thì sau này mới được Nhạc Vũ hồi báo.

Vào ngày bọn họ mới vừa trở về thành, Nhạc Duẫn Kiệt cùng với một đám trưởng lão Nhạc gia lén lút chạy đến nhà hắn, sắc mặt đều lộ vẻ phức tạp. Nếu hôm nay bọn họ còn không hiểu nguyên nhân ngày đó Nhạc Vũ yêu cầu bọn họ không được công bố tin tức mình đột phá tiên thiên vậy thì thật sự là ngu xuẩn rồi.

Lúc trước là nửa mâu thuẫn giúp Nhạc Vũ phong tỏa tin tức, nhưng hôm nay lại hận không đem hết mấy người biết chuyện toàn bộ diệt khẩu.

- Ước chừng vào giữa trưa bốn ngày trước, thương đội Phong gia phát hiện ra nơi thung lũng có một số lượng lớn xác thú và người biến dạng. Lúc đầu bọn họ còn cho là thương đội nhà ai bị cướp sạch rồi bị yêu thú ăn thịt, sau đó mới từ mấy dấu hiệu gia tộc xác nhận là thương đội Hồng gia. Vào đến trưa ngày hôm sau, khu vực này đã nhân thủ của Thừa Vân môn hoàn toàn phong tỏa

Bến sông nơi sơn cốc đó có tên là Vân Sóc Hà. Còn Phong gia chính là người đứng đầu một đại thành tại tây nam Bắc Mã Nguyên, lần này cũng không ở trong

phạm vi công kích của Sư Ngạc Thú. Nhạc Vũ cũng không biết gì về gia tộc này, bất quá từ hành động vừa rồi thì có thể thấy chắc chắn rất thân cận với Thừa Vân môn.

Nhạc Vũ trong lòng thầm nghĩ may mắn, may nhờ không có đem tỷ muội Trương Lý Nhị bỏ lại cho xong việc. Nếu làm như vậy sợ rằng tỷ muội họ đã rơi vào trong tay Thừa Vân môn. Nhạc Duẫn Kiệt kể tiếp:

- Phong gia lúc mới vào hiện trường thì đã bắt tay vào làm công tác phong tỏa. Đợi đến khi người của chúng ta nghe được phong thanh chạy tới thì Thừa Vân môn đã tiếp nhận, tình hình bên trong rốt cuộc như thế nào, nhà ta một mực không biết. Chỉ biết Thừa Vân môn đã có ba vị tiên thiên vũ tông ngày đêm chạy tới, nghe nói trước mắt đã nhanh đến bến sông, mười mấy đệ tử bối phận thấp cũng đều như lâm đại địch!

Nói tới đây, Nhạc Duẫn Kiệt dừng lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ:

- Bây giờ ta chỉ muốn biết, rốt cuộc vị Tiên Vu Bình kia sống chết thế nào?.

Nhạc Vũ thong thả nhấp một ngụm trà, sau đó nhìn mọi người vẻ phức tạp:

- Chư vị trưởng bối không phải là cũng đã đoán được rồi sao? Tiên Vu Bình, Hồng Hạo, còn cả tên Tuần thú sư kia đều đã bị ta tru diệt ở bến sông rồi!

Lúc này mấy vị trưởng bối của dòng họ bao gồm Nhạc Thiên Phách cùng Nhạc Thiên Mộng đều nhất tề ngẩn ra, sau đó nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, cũng không biết là nên mừng rỡ hay oán trách. Cho dù là Nhạc Duẫn Kiệt vốn tin tưởng Nhạc Vũ nhất cũng không thể tưởng tượng được vãn bối này chỉ vừa mới đột phá tiên thiên đã có thể tru diệt một cường giả vũ tông đã thành danh hơn mười năm, còn có cả một Tuần thú sư có yêu thú cấp năm.

- Giết thì đã giết rồi! Sư đồ Tiên Vu kia dù sao cũng đáng chết, hành động lần này của Vũ nhi tuy nói không thỏa đáng nhưng người trẻ tuổi nên có chút huyết khí! Vấn đề là sau này có thể đưa tới mầm tai vạ hay không.

Nhạc Thiên Mộng nói như chém đinh chặt sắt phá vỡ sự trầm tư của mọi người, trong mắt lóe lên:

- Vậy bên đó rốt cuộc Vũ nhi xử lý thế nào!

- Ngoại trừ biểu muội của ta thì không còn một ai sống sót!

Thấy Nhạc Thiên Mộng trừng mắt, Nhạc Vũ trong lòng cười khổ một tiếng, rồi giải thích:

- Ta đã đem các nàng trở về sau khi xuất thủ đả thương não bộ. Sau này các nàng tỉnh lại mặc dù không trở thành ngu ngốc nhưng cũng không nhớ được chuyện gì lúc trước.

Nhạc Thiên Mộng hơi dịu xuống nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng vẻ bất mãn. Nghĩ thầm đứa nhỏ này rốt cuộc vẫn còn trẻ, tuy nói làm việc tàn nhẫn nhưng cũng không tránh khỏi có lúc mềm lòng. Hai nữ hài kia tuy là mất trí nhớ nhưng vẫn là hai mầm họa. Thừa Vân môn chỉ cần tra xét xem người phương nào có giao tình với hai nhà Trương Lý thì chưa chắc cũng sẽ không hoài nghi Nhạc Vũ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Vậy hiện trường còn lưu lại những đầu mối gì?

- Những dấu vết có thể bại lộ thân phận trên căn bản đều đã được dọn dẹp. Đêm đó lại có mưa to cùng yêu thú, mặc dù còn có lưu lại đầu mối, chắc rằng cũng đã được dọn sạch.

Nhạc Vũ nói xong cười nhạt một tiếng:

- Yên tâm! Ta đoán chừng người của Thừa Vân Môn chắc sẽ hiềm nghi một vào vũ tông tiên thiên có tư cách.

Mấy người Nhạc Duẫn Kiệt cũng đành hai mặt nhìn nhau, sắc mặt hơi yên tâm. Về năng lực phương diện này của Nhạc Vũ, bọn họ cũng không quá hoài nghi. Lần Nhạc Hữu Thành chết đi, dòng họ vận dụng vô số nhân lực lão thủ phá án cũng không thể nào tìm được manh mối. Chỉ đến khi Nhạc Vũ lần đó triển lộ ra tiễn nghệ vô song mới mơ hồ suy đoán là Nhạc Vũ gây nên, chẳng qua là chuyện này, tất cả mọi người là ngầm hiểu lẫn nhau thôi.

Nếu chuyện lần này Nhạc Vũ đích thân xử lý thì căn bản có thể bảo đảm vô sự. Bất quá sau khi trầm ngâm, Nhạc Duẫn Kiệt vẫn cười khổ nhíu mày:

- Vẫn còn có sơ hở, nếu còn một người này thì vẫn rất có khả năng không giấu

được thế nhân .

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Tam huyết đoạn tục

Người kia trong miệng Duẫn Kiệt chính là Tịch Nhược, đến bây giờ vẫn chưa tính toàn rời khỏi Nhạc gia thành.

Vào chiều hôm Nhạc Vũ trở lại Nhạc gia thành, đang lúc hắn tiếp chút tủy sống cho Lâm Trác thì vị Tịch Phù Sư đã trở thành nỗi phiền toái trong mắt đông đảo người của Nhạc gia đã liều mạng xông tới cửa .

Kể từ sau trận đánh nơi sơn cốc kia, lực lượng nhà bọn họ đã bị yếu đi không ít. Bất quá dòng họ những ngày qua cũng tạm thời phái đến không ít cường giả hộ vệ. Song hơn mười vị võ sư này cũng không thể ngăn nổi Tịch Nhược Tĩnh nửa giây. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Nghe tiếng động lớn phía ngoài, Nhạc Vũ cau mày khẽ lắc đầu, tiếp tục giải phẫu. Hắn không quá nguyện ý cho người ta biết mình có y thuật, ngay từ lúc đối phương còn cách bốn dặm đã cảm giác được. Nhưng vấn đề là thủ thuật đang thi triển trên người Lâm Trác không thể kết thúc trong thời gian ngắn, mà Tịch Nhược Tĩnh xông vào đến đây cũng chỉ cần chừng ba phút, vì thế nên hắn cũng bỏ qua việc dấu giếm đối phương.

- Ha hả! Không nghĩ tới Nhạc tiểu đệ ngoài thiên tư võ học còn có một thân y thuật thần kỳ như vậy!

Lúc vừa mới xông vào phòng, Tịch Nhược Tĩnh bất giác giật mình. Chỉ thấy căn phòng sáng sủa đã bị Nhạc Vũ nhuộm thành màu tuyết trắng, bên trong lại được một tầng lụa mỏng ngăn thành hai, hơn nữa bốc lên mùi nước thuốc nồng nặc. Bản thân Nhạc Vũ đang mặc mấy tầng y phục đã được tẩy sạch vô cùng, hai tay cũng đeo bao tay chế từ da mỏng, cầm dao phẫu thuật và các công cụ tiếp xương đang tiếp xương cho Lâm Trác.

Nhìn tấm lụa mỏng rồi bộ y phục trên người Nhạc Vũ , Tịch Nhược Tĩnh vừa nghĩ đã hiểu ngay. Lão cũng không có ý tứ đi vào bên trong tầng lụa, chỉ đứng bên ngoài nhìn vào. Bất quá với nhãn lực của lão thì dù có cách qua tấm lụa

mỏng vẫn có thể thấy rõ động tác của Nhạc Vũ chính xác đến cực hạn.

- Tịch Phù Sư quá khen! Chút tài nghệ này sao có thể dám tranh với người.

Ngoài miệng Nhạc Vũ có một tầng khẩu trang nên thanh âm nghe không rõ:

- Ta nghe nói mấy ngày qua phù sư đều tới tìm ta, có việc gì vậy?

- Đúng là có một số việc muốn cầu tiểu hữu!

Tịch Nhược Tĩnh khẽ mím miệng rồi cười thản nhiên:

- Bất quá ta phải hỏi trước, chuyện ở bến sông có phải là tiểu hữu gây nên đúng không? Người bên cạnh có thể không biết được, nhưng ta có cảm giác thiên địa dị động vào ngày tiểu hữu đột phá tiên thiên!

Nhạc Vũ cau mày, không định phủ nhận nhưng cũng không định trả lời. Vào ngày hôm qua hắn mới hiểu, linh giác của vị Tịch Phù Sư chắc là mạnh đến mức có thể cảm nhận được sự biến hóa linh lực thiên địa ở cách mấy chục dặm.

Thậm chí trước đó, Nhạc Vũ có một lần còn tưởng rằng Tịch Nhược Tĩnh lừa gạt hắn. Hiện giờ hắn tuy đã tiến vào tiên thiên, nhưng ở phương diện linh giác chỉ có thể coi như là tay mới . Nhưng cho dù hắn dùng trận hồn khống và Hồn thạch trợ giúp thì hiện giờ chỉ có thể thần thức quan trắc chính xác linh lực ở trong phương viên chưa tới bốn mươi dặm, xa nhất trên dưới một trăm dặm thì đã hoàn toàn không cảm giác được.

Vào lúc bình thường, sau khi Nhạc Vũ lên cấp tiên thiên thì cảm giác đối với linh lực thiên địa tối đa cũng chỉ trong phạm vi bốn đến mười dặm, đó còn là hồn thức của hắn cường đại đến biến dị. Ngoài ra năng lực phân tích đối việc giám sát biến đổi linh lực xung quanh cũng không thể không có lợi.

Bởi vậy có thể thấy được vị Tịch Phù Sư này mặc dù cũng có tu vi tiên thiên nhưng cũng không thể có linh giác kinh khủng thế.

Nhưng nghe ẩn ý của Nhạc Duẫn Kiệt thì mấy ngày qua Tịch Nhược Tĩnh nói gần nói xa cũng lộ ra ý tứ xác định, nói lão lừa gạt lại không quá giống.

Chân chính làm người ta phiền não chính là cho dù người này nói là thật hay

không, chỉ cần lão hơi tiết lộ một chút cũng khiến đủ để cho hắn và Nhạc gia gặp phiền toái.

Thật ra thì hôm qua lúc nghe nói chuyện này thì phản ứng đầu tiên của Nhạc Vũ chính là giết người diệt khẩu.

Chẳng qua phương pháp này cũng chỉ là thử nghĩ xem mà thôi.

Cả hai đại cao thủ của Thừa Vân môn cùng Hi Hoàng Phù Sư sau khi rời khỏi Nhạc gia thành. Khi đó chỉ sợ người của thế lực khắp nơi có ngu xuẩn thế nào chăng nữa cũng có thể biết Nhạc gia thành có chút vấn đề.

Lần này hắn sở dĩ lựa chọn giải phẫu cho Lâm Trác ngay tại nhà mà không phải chỗ nào bí mật hơn chính là vì sợ vị Tịch Phù Sư này chờ quá lâu mà việc giải phẫu Lâm Trác lại cần tiến hành cấp bách.

Bất quá hôm nay gặp mặt, Nhạc Vũ lại có chút tin lời của Tịch Phù Sư. Cũng không phải hồn lực của đối phương quá mức cường đại khiến hắn chỉ có thể nhìn lên mà cây ngân trâm có khắc hơn mười đạo phù triện của lão đang tán xuất dao động linh lực tương tự hồn thạch trong khôi lỗi. Nhạc Vũ cũng không biết vật này là làm sao chế thành, bất quá có vật này tương trợ, linh giác của Tịch Nhược Tĩnh vượt quá thường nhân cũng là bình thường.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn là ý tứ của đối phương hôm nay đến đây tựa hồ là muốn nói chuyện với hắn, đã như vậy thì chuyện này cũng không phải là không thể dùng phương pháp ôn hòa giải quyết.

- Chuyện của Thừa Vân môn cùng Hồng gia, ta không xen vào. Người của bọn họ chết cũng tốt, sống cũng tốt, đối với ta không quan hệ.

Tịch Nhược Tĩnh cũng không tính toán nghe được Nhạc Vũ chính miệng thừa nhận. Lão thả lỏng tay, cười một tiếng:

- Thật ra thì mấy ngày vừa rồi ta yêu cầu muốn gặp tiểu hữu là có chuyện cần bàn! Tồn tại như chúng ta thật ra thì sợ nhất là gia tộc không người kế tục! Tịch gia chúng ta vì có ta mà những năm này rất có khởi sắc, thậm chí dựng lên cả một thành trấn ở phía tây Bắc Mã Nguyên. Song trong hai nghìn con cháu hậu bối lại không có một người có thể kế thừa y bát của ta! Trước mắt ta chỉ còn có hai mươi năm tuổi thọ, còn có thể chiếu cố lấy bọn họ. Một khi ta ra đi thì tuy có

phù sư trông nom nhưng chắc cũng sẽ không thiếu lúc bị người khi dễ.

Đem đốt xương sống thứ mười ba của Lâm Trác trở về chỗ cũ, Nhạc Vũ thở nhẹ ra một hơi, liếc nhìn ra bên ngoài. Lâu như vậy nhưng Tịch Nhược Tĩnh vẫn không nói rõ là vì chuyện gì mà đến, nghe giống như là có chút buồn bực.

Đang lúc này, Tịch Nhược Tĩnh hướng về phía hắn cúi người làm lễ thật sâu.

- Lão hủ mặt dày! Muốn cầu một tiểu hữu hứa hẹn. Tương lai nếu Tịch gia nếu không có đầy đủ tư chất cũng là thôi, nhưng nếu có một con cháu có được tư chất thì kính xin tiểu hữu ngài đem thu nhận sử dụng.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc. Tịch Nhược Tĩnh lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ:

- Dĩ nhiên Tịch gia ta cũng không dám nhờ không, những đồ này coi như là đồ bái sư!

Chỉ thấy trong chiếc hộp nhỏ kia là hơn bốn miếng Dịch Nguyên Đan, cùng với một cây ngân trâm tương tự trên đầu Tịch Nhược Tĩnh. Ngoài ra còn có hơn mười bản sách viền bạc và mấy loại đan dược có giá trị kém hơn.

Nhạc Vũ khẽ liếc nhìn qua, ngoại trừ chiếc ngân châm kia thì những vật khác không có tác dụng quá lớn với hắn. Dịch Nguyên Đan hiện giờ hắn đã có thể hoàn toàn tự chế, những bản sách kia phần lớn đều là vũ kỹ bí truyền, ngoại trừ mấy quyển nói về kiến thức phù triện căn bản còn thì có cũng được mà không có cũng không sao.

Thu hồi tầm mắt, Nhạc Vũ hơi có chút thất vọng. Bất quá những đồ này đối với hắn mà nói tuy là cũng không giá trị song hắn có thể cảm nhận được thành ý của Tịch Nhược Tĩnh. Nếu đổi lại là một vũ tông tiên thiên khác mới vừa tấn cấp thì đây đúng là những thứ cần thiết nhất.

Tịch Nhược Tĩnh không lấy chuyện ở bến sông làm điều kiện mà dùng phương thức trao đổi tài vật cũng làm hắn tăng thêm hảo cảm. Về phần người của Tịch gia bái sư thì cũng là chuyện của hai mươi năm nữa.

Nhạc Vũ có lòng đáp ứng, bất quá nói đến khóe miệng lại khẽ lắc đầu:

- Tiểu tử trẻ tuổi, kiến thức nông cạn, làm việc cũng không bền chắc, sao dám làm nhận làm thầy? Ta xem Tịch Phù Sư tốt nhất là tìm người khác.

- Nguyên ta cũng lo lắng vì chuyện nhờ vả. Bất quá qua một trận đánh ở bến sông đã khiến lão hủ hoàn toàn yên tâm. Chưa nói đến bản lĩnh của tiểu hữu, chỉ riêng tâm tư cẩn thận cũng đã là thiên hạ hiếm có. Bên chỗ Lâm cốc độ kia, lão hủ cũng đã lén đi qua. Thật sự nửa điểm sơ hở cũng tìm không được. Còn nguyên nhân nữa chính là hai chữ "tuổi trẻ", tương lai mới có khả năng vô hạn.

Tịch Nhược Tĩnh sát ngôn quan sắc, chỉ nhìn vẻ mặt Nhạc Vũ đã biết đối phương có ý đáp ứng nên cười một tiếng, ngắt lời của Nhạc Vũ. Sau khi nhìn mười ngón tay của Nhạc Vũ đang vô cùng linh hoạt vá lại vết thương thì trong lòng vừa động, lộ ra vẻ do dự:

- Thứ cho ta nói thẳng, biện pháp của tiểu hữu tuy có thể cứu hắn nhưng e là sẽ tê liệt chung thân. Không biết tiểu hữu đã từng nghe qua Tam Huyết Đoạn Tục Đan?.

Nhạc Vũ nghe vậy hơi nhướng mày, ánh mắt ngưng đọng như thực chất, lần nữa nhìn về phía phía sau. Hắn tự nhiên biết hiện giờ Lâm Trác mới chỉ tu bổ được bên ngoài mà thôi, bên trong thể nội vẫn đang bị phá toái thành những mảnh nhỏ.

Đan dược mà Tịch Nhược Tĩnh vừa nói chính là một trong những dược vật có thể khiến Lâm Trác hoàn toàn khôi phục. Nhưng vấn đề nghe nói cho dù là bên Lê thành thì đan dược kia cũng cực kỳ hãn hữu.

- Tịch Phù Sư nếu nói tới Tam Huyết Đoạn Tục Đan, vậy là có vật này?.

- Linh vật như vậy, giá trị có lẽ bằng cả nửa Nhạc gia thành, sao ta có thể có?

Tịch Nhược Tĩnh cười khổ lắc đầu, thấy vẻ mặt thất vọng của Nhạc Vũ thì tâm trạng càng vui mừng. Thầm nghĩ tính tình người này quả nhiên là trọng tình trọng nghĩa. Nếu chỉ nói riêng thực lực xuất chúng cũng là thôi, nhưng loại tâm tính này đúng là khó được trong thời loạn thế này, là người duy nhất mà mình có thể phó thác hậu sự.

- Tiểu hữu, trong tay ta mặc dù không có Tam Huyết Đoạn Tục Đan này nhưng lại biết chỗ tìm. Theo lão hủ biết, trong phạm vi bắc hoang có mấy trăm thành

thị có thể đổi được dược vật này, gần nhất chính là Lê thành. Chẳng qua là người bình thường không biết mà thôi. Điều duy nhất lo lắng chính là tiểu hữu định dùng vật gì trao đổi.

Nhạc Vũ vừa nghe vậy thì đứng phắt dậy, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng.

Trong lòng hắn bừng bừng hưng phấn, vốn đã định buông bỏ về phương diện này, không ngờ lại gặp được cơ duyên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 151: Tu tiên chi môn

Mưa vẫn rơi rả rích trên con đường dẫn vào sơn cốc nhỏ hẹp, có mấy người đang đứng trong đó, biểu tình đều lộ vẻ nặng nề.

- Đến bây giờ vẫn chưa tìm được tung tích của Tiên Vu sư đệ sao?

Người hỏi là một vị trung niên tuổi chừng xấp xỉ với Tiên Vu Bình, lúc này y đang dùng tay thăm dò bùn đất bên dưới, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

- Đã là ngày thứ bảy, nếu như Tiên Vu sư đệ còn sống thì lúc này đã ra mặt! Ta thấy chắc là đã gặp bất trắc.

Một lão giả mặc áo bào trắng chắp tay đứng sau người trung niên, ngưng mắt nhìn mặt đất:

- Hô Diên sư đệ, có nhìn ra manh mối gì không?

- Có thể nhìn ra cái gì chứ? Tình huống khó giải quyết như thế là lần đầu tiên mà Hô Diên Hải ta gặp phải qua nhiều năm như vậy.

Hô Diên Hải rụt ngón tay vừa cắm vào bùn đất về nhưng vẫn trắng bóng như ngọc, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng:

- Người nọ rất cẩn thận, cho dù là mùi vị hay dấu vết cũng không để lại mảy may. Ngay cả thi thể sư đệ chắc rằng cũng đã bị vất xuống Vân Sóc Hà. Sợ rằng hắn suy nghĩ nơi này có thể dễ dàng hủy thi diệt tích nên mới ra tay ở đây. Ngoài ra trận mưa này cũng quá không đúng lúc, qua mấy ngày liên tục, đầu mối đã rất ít rồi.

Lão giả nhìn bầu trời rồi lại nhìn con sông lớn bên cạnh. Đối với cường giả tiên thiên như bọn họ, một khi vào nước thì lực chiến đấu cũng giảm đi bảy phần, lão cũng đã nghĩ thăm dò dưới Vân Sóc Hà này nhưng lại không thể xâm nhập.

- Diêm sư huynh! Bây giờ ta cũng chỉ có thể biết, thực lực hung thủ kia cực mạnh. Ngươi nhìn mặt đất này tuy đã bị lấp lại nhưng vẫn bị xốp tới đáy. Ta nghĩ là xác thú của sư đệ đã bị ép vào trong đất. Thực lực như thế thì nếu không phải là cường giả tiên thiên vũ tông thì không thể làm! Ngoài ra có thể xác định, đối phương đã nắm giữ một loại đẳng mạn thất phẩm.

Nói tới đây, Hô Diên Hải rồi lại mỉm cười:

- Bất quá những thứ này cũng không có chút ý nghĩa nào! Thật ra thì bây giờ ta muốn nhất là tìm được thi thể của Tiên Vu sư huynh. Đối phương đem xác thú của sư đệ phá hủy chắc rằng trong đó có ẩn chứa bí mật về thân phận của hắn.

Lão giả họ Diêm bất giác lườm một cái, nghĩ thầm sao bản thân có thể không biết điều này? Nếu thi thể của Tiên Vu Bình không khó tìm thì sao bây giờ bọn họ có thể dừng ở đây, trực tiếp tìm tới cừu gia là xong việc.

- Bây giờ đầu mối duy nhất, chính là hai nữ hài của hai nhà Trương Lý còn may mắn còn sống sót!

Hô Diên Hải hỏi:

- Tình hình bên Lê thành rốt cuộc như thế nào?

- Rt khó! Người nọ sau khi đem người trả về thì đồng thời có lưu thư. Trong thư có nói nếu như nhị nữ rời vào trong tay Thừa Vân Môn chúng ta thì sẽ tru sát hai tộc! Nếu bọn họ lấy cớ này thì chỉ sợ là chúng ta không có biện pháp tìm người.

Lão giả họ Diêm nhíu mày, trên mặt lộ vẻ thất vọng:

- Bây giờ ta hoài nghi có phải người nọ muốn cố ý dẫn dắt Thừa Vân Môn chúng ta đối địch với hai nhà đó hay không. Hai nhà Trương Lý trung lập nhiều năm, khắp nơi đều có hôn nhân, lực ảnh hưởng rất lớn, bản thân cũng có người là môn hạ trong các đại tông môn. Nếu chúng ta kết thù thì đúng là không khôn ngoan.

Hô Diên Hải lộ vẻ ngưng trọng, người lưu phong thư này quả thật bắt được điểm yếu của mọi người. Hai đại gia tộc này của Lê thành tuy có cường giả ở, nhưng không thể nào thời thời khắc khắc ở lại Lê thành. Nếu như nói trước kia còn có khả năng yêu cầu giao người nhưng bây giờ nửa phần cũng không có thể. Nếu người kia đã lưu lại tính mạng nhị nữ thì đã biểu lộ không muốn là địch với hai

nhà, dĩ nhiên hai nhà cũng sẽ lựa chọn đối xử tương ứng. Tóm lại với bản lĩnh biết thời biết thế của hai đại gia tộc này của Lê thành, y sớm đã lĩnh hội sâu sắc.

- Bên sư môn sau khi nhận được tin tức đã mời một vị hồn sư sở trường về truy tung tới đây, bất quá chắc cũng không có tác dụng gì!

Nói tới đây, lão giả họ Diêm lại cười khổ một tiếng, bên chỗ Lê thành cũng có hồn sư. Nói vậy trước khi bọn hắn tới đó thì hai nhà Trương Lý khẳng định là đã có biện pháp.

- Chứng bệnh thất hồn này, trừ phi là có người tinh thông y đạo có cảnh giới trên Trúc Cơ xuất thủ thì còn có khả năng. Nhưng người bậc này thì sao chúng ta có thể mời tới? Cũng không biết Tiên Vu sư đệ rốt cuộc là người phương nào giết chết. Xem ra thì kẻ kia có quan hệ với hai nhà Trương Lý, nhưng người có giao tình với hai nhà bọn họ tại Bắc Mã Nguyên này, lai có thù hận với Thừa Vân Môn ta đâu chỉ là mấy trăm nhà?

Hô Diên Hải căn bản không có nghe mấy câu sau, chẳng qua nhìn về đỉnh núi kia, lâm vào trầm tư. Nếu như đã không thể dựa vào hai nữ hài kia vậy thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cho dù là có thất phẩm linh đằng, nếu như không có tu vi trên tiên thiên thì cũng khó có thể thôi động bí pháp đại quy mô như thế. Nhưng nếu thật sự là như thế, giết Thừa Vân Môn bọn họ lại càng thêm thống khoái?

Vấn đề là chung quanh đây cũng không tìm được dấu vết của Cơ Quan Khôi Lỗi. Ngay cả đỉnh núi mà y hoài nghi nhất cũng không còn đầu mối gì, chắc là đã bị xóa đi. Bất quá cũng không thể loại bỏ khả năng là khôi lỗi này có thể lợi dụng xuôi sông rồi mấy chục dặm mới lên bờ, sau đó mới từ đỉnh núi rời đi, như vậy hắn là đủ để không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

Nghĩ đến đây, Hô Diên Hải nhìn về phía Nhạc gia thành. Nói ra thì Nhạc gia có oán hận sâu nhất với Hồng gia nhưng với hiện trạng bây giờ của gia tộc này cũng không có nhiều khả năng là bọn họ.

Ngoài ra y còn nghe nói tới đứa trẻ có thiên tư kinh người kia. Thậm chí vào hai ngày trước đã chuẩn bị tru diệt. Đáng tiếc là phù sư họ Tịch kia vẫn còn lại trong thành, quả thật càng khiến cho người ta buồn bực!

Chắc Tiên Vu sư đệ cũng vì thế mà lo ngại, không cố kỵ hạ thủ đoạn độc ác. Một thiếu niên có thiên tư như vậy sao có thể để hắn tồn tại?

Nhạc Vũ mất hơn mười ngày mới xử lý tốt thương thế của Lâm Trác. Nhờ sự giúp đỡ của dược vật, nhiều lắm là trong vòng năm ngày nữa, tất cả vết thương có thể khép miệng.

Bất quá đây chỉ là mặt ngoài, với trạng thái hiện giờ của Lâm Trác đã không thể hồi phục, đừng nói tới chữa khỏi những ám thương kia.

Biện pháp duy nhất chính là Tam Huyết Đoạn Tục Đan. Đan dược này máu kỳ lân máu, máu rồng xanh, máu khổng tước và vô số phụ dược mới có thể chân chính tái tạo lại cốt tủy.

Dĩ nhiên cũng có thể không cần chân chánh cần tới đến ba máu ba loại thần thú như vậy. Đối với tất cả yêu thú có huyết mạch thần thú, chỉ cần thức tỉnh hai ba phần trong đó cũng đủ để đạt tới yêu cầu. Ví dụ như Kim Hoàng Tước của hắn đã có thể cung cấp máu của khổng tước.

Mặc dù đan dược này cũng không có quá nhiều tác dụng với kinh mạch, nhưng chỉ cần xương cốt kiện toàn, vậy thì hắn sẽ có biện pháp để cho Lâm Trác tự mình khôi phục.

Hắn cũng rất động tâm đối với đề nghị của vị Tịch Phù Sư kia nói muốn dẫn hắn đi Lê thành. Ban đầu không biết đến manh mối cũng là thôi, giờ đã thấy được hy vọng rồi thì cho dù thế nào cũng không thể bỏ qua!

Thật ra tính toán của những trưởng bối bên trong tộc vốn là muốn hắn ở yên trong Nhạc gia thành thêm một năm sau bốn tháng. Chờ cho sau khi một vị lão tổ tông trong tộc là môn hạ của tông môn tu tiên Phù Sơn Tông tới đón người, tham gia đại tuyển khai sơn tông môn gì đó.

Lần này hắn coi như đã xác thực là thế giới này vẫn có người tu tiên tồn tại. Cũng là lần đầu tiên biết bên trong tộc có trưởng bối là môn hạ của tông môn tu tiên. Mặc dù trước đó hắn đã mơ hồ suy đoán nhưng cho đến khi nghe mấy vị trưởng bối chứng thực thì vẫn cảm thấy khổ não. Trong lòng nghĩ thầm bản thân phấn đấu lâu như vậy mới có thể nắm giữ vận mệnh của mình nhưng hóa ra vẫn là ở tầng lực lượng dưới cùng trong thế giới này.

Bất quá cũng vì vậy mà hắn càng kiên định ý nghĩ đi theo Tịch Phù Sư tới Lê thành xem một chút. Trong thời gian một năm bốn tháng này không thể cứ vậy nằm nhà chờ đợi. Ngoại trừ vấn đề thuốc trị thương cho Lâm Trác thì thế giới tán tu mà Tịch Phù Sư nói tới cũng khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên.

Lắc đầu, Nhạc Vũ trở lại phòng ngủ của mình, sau đó lấy ra cây ngân trâm mà Tịch Nhược Tĩnh đưa cho. Mấy ngày vừa rồi vì bận chăm sóc cho Lâm Trác, vừa liên tục trải qua hai lần giải phẫu nên không có thời gian động đến những thứ này. Đến hôm nay hắn mới có thể yên tĩnh nghiên cứu.

Sau khi hoàn thành việc phân tích cây ngân trâm bố trí đầy bí phù này, Nhạc Vũ cảm thấy cực kỳ kinh dị. Trong cây ngân trâm này còn có vô số viên Hồn thạch nho nhỏ bên trong. Hơn nữa trong hạch tâm là mười mấy đạo bùa hợp thành một hồn trận tương tự Cơ Quan Khôi Lỗi, song kích thước nhỏ hơn mấy chục lần phù trận.

Điều làm hắn kinh dị là một pháp trận phức tạp như thế lại có thể khắc được vào một chiếc ngân trâm nho nhỏ!

Điều này cố nhiên là vì chất liệu đặc thù của ngân châm, sau khi kết hợp vài loại kim loại thì cho dù là cường độ hay sự hòa hợp với linh lực thiên đại đều vượt xa những kim loại độc lập, thậm chí vượt xa xương cốt của yêu thú cấp năm. Song thủ đoạn của người khắc các đạo bùa kia có thể nói là quỷ phủ thần công. Trong một chiếc ngân trâm nho nhỏ nhưng lại không hề có một chút dấu hiệu xung đột linh lực. Mặc dù còn chưa có phương pháp đem chất liệu tối ưu hóa nhưng đối với người không có năng lực phân tích mà nói đã là cực kỳ khó khăn.

Tiếp đó Nhạc Vũ án theo phương pháp sử dụng hồn trận, đem hồn lực của mình vào bên trong Hồn thạch thì quả nhiên cảm thấy thần thức và linh giác của mình tăng vọt. Hiện giờ về phương diện linh giác đã tăng rõ rệt trong phương viên trăm trượng, trong vài chục dặm cũng ẩn ước có cảm giác. Còn cảm giác linh lực quanh thân lại càng vượt xa so với trước!

Cho đến một lúc lâu sau, Nhạc Vũ mới bớt kinh ngạc để cây ngân trâm xuống.

Theo như vị Tịch Phù Sư kia nói, loại vật phẩm này gọi chung gọi là pháp khí, thuộc về đẳng cấp thấp nhất trong tu tiên giới.

Pháp khí ngũ phẩm, pháp bảo cửu phẩm, còn cây ngân trâm được gọi là Khiên

hồn trâm này chỉ thuộc về tứ phẩm hạ vị pháp khí mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Ngũ Sắc Thần Quang

- Đây chính là thủ đoạn của những Trận Phù sư kia? Cũng không biết cây Khiên hồn trâm này là do Tịch Phù Sư tự mình tự chế tạo hay là thủ bút của người khác? Còn có các loại pháp khí khác, rốt cuộc là loại nào?Có công dụng gì?

Khẽ vuốt cây Khiên hồn trâm trong tay, trên mặt Nhạc Vũ tràn đầy thần sắc âm tình bất định. Có pháp khí này tương trợ, chẳng những là cảm giác linh giác được tăng cường mà khi sử dụng bí pháp lúc cũng có không ít trợ lực. Ít nhất đối với phương diện khống chế linh lực thiên địa càng thêm thuận buồm xuôi gió. Tác dụng của phương diện này có thể nói là vượt xa năng lực phân tích của hắn.

Lúc trước sở dĩ hắn có thể ở phương diện thao túng linh lực thiên địa chỉ thấp hơn Tiên Vu Bình một chút chẳng qua là dựa vào hồn lực cường đại, còn có cả sự rèn luyện trước lúc đạt đến tiên thiên.

Có sự giúp đỡ của Khiên hồn trâm này lại có thể khiến cho tài nghệ của hắn về phương diện này ngang bằng với Tiên Vu Bình, thậm chí còn vượt trội hơn.

Nói cách khác, một cây ngân trâm như vậy cũng đủ để cho lực chiến đấu của hắn tăng thêm một thành!

Trong khoảnh khắc, thậm chí Nhạc Vũ còn có ý định đi tới khách sạn tìm Tịch Nhược Tĩnh để hỏi thêm. Bất quá nghĩ lại thì hắn tạm thời bỏ qua ý định này, gọi Sơ Tam tới trong phòng rồi dùng dược vật khiến cho nó đi vào giấc ngủ rồi dùng hỗn hợp chu sa và gỗ đào vẽ lên trên trán của nó mười mấy phù văn.

Đây là một trong những phương pháp bí truyền thần phục thần thú mà hắn học được từ trong những quyển sách của Đồ Thành Hiên, lấy thần thức tạo ra một huyễn cảnh như thật để kích thích tiềm lực yêu thú, tiến tới kích phát thần thông thiên phú ẩn sâu trong huyết mạch và linh hồn của nó. Về phần những phù văn kia là để tiết kiệm và phóng đại tác dụng của hồn thức. Vì lấy hồn lực làm cơ sở, linh lực thiên địa làm phụ nên chỉ cần đến lượng linh lực nhỏ nhất, vì vậy nên tạm thời vẽ lên cũng không đáng ngại.

Nhạc Vũ đã vận dụng pháp môn này chừng mấy ngày, hiệu quả cũng thấy rõ rệt. Đến hiện giờ thì Kim Hoàng Tước đã thức tỉnh được nhiều thần thông thiên phú. Bất quá cũng không biết có quan hệ với chủ nhân hay không mà trong đó phần nhiều lấy Mộc hệ làm chủ, Phong hệ Lôi hệ đều có. Còn mấy hệ khác cho dù hắn điều giáo thế nào cũng chưa từng thức tỉnh. Hơn nữa trong đó cũng có bí pháp đại uy lực gì, thật sự là không xứng với tên gọi hạ cấp thần thú.

Ngoài ra điều làm hắn kỳ quái chính là hồn lực cực cao khi sử dụng phương pháp này. Thậm chí nếu không phải là liên lạc hồn thức giữa hắn và Sơ Tam đã đạt đến trình độ tâm linh tương thông thì cho dù cường độ hồn lực hắn cao gấp mấy lần mấy chục lần cũng chưa chắc đủ điều kiện sử dụng.

Yêu cầu hà khắc như thế, cũng không biết là Đồ Thành Hiên làm như thế nào để sử dụng, hoặc là nói chưa từng sử dụng.

Bình thường lúc Nhạc Vũ vừa mới bắt đầu thiết lập liên lạc hồn thức giữa hắn và Sơ Tam thì cảm giác tâm thần mình bị kéo mạnh một cái. Sau đó ý thức dưới tác dụng của bùa chú bị mạnh mẽ nhập vào không gian hồn hải của Sơ Tam. Tiếp đó là vô số những hình ảnh và trí nhớ của Sơ Tam hiện ra trước mắt hắn.

Nhạc Vũ đã trải qua mười mấy lần tình cảnh như thế nên đã không còn cảm thấy lạ lẫm. Thế giới hình ảnh của Sơ Tam cũng cực kỳ đơn giản, ngoại trừ hắn còn có Nhiễm Lực Lâm Trác, còn ít có hình ảnh nào khác, dù vậy thì lần đầu tiên đi vào thiếu chút nữa hắn cũng bị lạc trong đó.

Bởi vì đã quen nên hắn nhanh chóng tìm được chủ thức của Sơ Tam. Tên tiểu tử này đang trong giấc mơ ăn dược hoàn có tác dụng tăng cường lực lượng từ tay Nhạc Vũ, còn có cả cảnh tượng cùng nhau chơi đùa, cứ như vậy lặp đi lặp lại không biết chán .

Nhạc Vũ cười ấm áp một tiếng, sau đó dùng hồn lực của mình cố gắng cải biến giấc mơ này của Sơ Tam. Cũng không biết có phải nguyên do lần này có Khiên hồn trâm hay không mà hắn cảm giác việc điều khiển càng thêm thuận buồm xuôi gió.

-Sơ Tam đang vô cùng tự tại bay lượn trên bầu trời thì bất chợt có mấy chục con cự điêu màu nâu xám xuất hiện rồi bổ nhào vào vây công. Bất quá Sơ Tam cũng không sợ hãi mà kêu lên một tiếng tràn đầy chiến ý rồ lấy Phong Linh bao phủ

quanh thân, xông thẳng vào những cự điêu kia, vừa mổ lia lịa vừa vừa điều khiển phong nhận công kích, trong lúc nhất thời đã có mấy chục cự điêu rơi xuống đất.

Nhạc Vũ thấy vậy là cười khổ không dứt, pháp môn có tên là Ngự mộng linh thuật này cũng có chỗ tốt, duy chỉ có một chỗ khó là nếu như trong mộng xuất hiện một sự vật thì phải để cho Sơ Tam thấy qua. Cũng như đám linh thú tên là Liệt Phong diêu là thứ duy nhất mà Sơ Tam đã thấy qua tại thời điểm thức tỉnh thần thông thiên phú Thỉ nhận thuật. Nếu nói Thỉ nhận thuật, thật ra thì cũng không khác phong nhận bao nhiêu, chẳng qua là đem phong nhận đặt quanh người, sẽ tăng thêm uy lực mạnh mẽ.

Bất quá điều này cũng khiến hắn mất rất nhiều thời gian mới tìm thấy yêu thú trong ký ức của Sơ Tam, cũng chỉ dựa vào số lượng gây chút phiền toái ban đầu cho nó mà thôi. Một khi Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước thức tỉnh mấy loại thần thông Phong hệ thì vận mệnh những con Liệt Phong diêu cũng chỉ có thể là bị tru diệt.

Mắt thấy hồn lực của mình không ngừng suy yếu, số lượng Liệt Phong diêu cũng đang dần giảm bớt, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu. Xem ra đã phải tạm dừng huấn luyện Sơ Tam, đợi cho tên tiểu tử này nhìn thấy nhiều yêu thú hơn mới có tiến triển hơn nữa.

Bất quá vào lúc này trong tâm trí hắn chợt động rồi điều khiển thân ảnh của mình trong trạng thái đang ngủ xuất hiện trong cảnh mộng rồi để cho mười mấy con Liệt Phong diêu lao vào tấn công.

Quả nhiên Sơ Tam trông thấy một màn này thì không còn tư thái thong dong nữa mà đột nhiên lớn tiếng gào thét, giành trước một bước vọt tới bên thân ảnh kia ngăn cản đám Liệt Phong diêu đánh tới. Sau mấy lần đánh lui đám Liệt Phong diêu thì thương thế trên người Sơ Tam cũng dần tăng lên, càng ngày càng khó ngăn cản.

Mắt thấy một con Liệt Phong diêu sắp lao vào "Nhạc Vũ" bên dưới, Sơ Tam đột nhiên rít lên giận dữ, phần đuôi đột nhiên thoáng hiện quang mang năm màu mãnh liệt rồi sau đó mạnh mẽ bắn ra một Thỉ nhận thuật cắm phập vào đầu con Liệt Phong diêu kia.

Nhạc Vũ lúc này cũng cả kinh nhìn kỹ phần đuôi Sơ Tam. Bên trong quang hoa ngũ sắc kia loáng thoáng có vô số phù văn phức tạp bao trùm lấy Sơ Tam. Nhận

thuật của con Liệt Phong diêu kia không thể đụng vào trên quang hoa, Phong Linh lực lại càng hoàn toàn bị nó hút vào, tham dự vào chuyển động ngũ hành tuần hoàn.

- Chẳng lẽ nói, đây cũng là một trong những thần thông có trong huyết mạch Sơ Tam?

Nhạc Vũ nhìn một màn này thì trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả. Theo bản năng hắn thấy được quang hoa này bất phàm, nếu như vậy thì chẳng phải bất kỳ bí pháp nào cũng không có tác dụng trước mặt Sơ Tam.

Thật ra thì những gì hắn nhìn thấy bây giờ cũng chỉ là hư ảo. Bất quá cảnh này cũng là lấy những gì Sơ Tam biết làm trụ cột, nếu hắn cho là ngũ sắc quang hoa này có thể triệt tiêu Thỉ nhận thuật thì sự thật cũng không quá khác biệt. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Điều hiện giờ khiến Nhạc Vũ cảm thấy bất đắc dĩ nhất tại thế giới này là việc truyền bá và kiến thức quá chậm. Những số sách miêu tả về thần thú khổng tước trong tàng thư lâu của Nhạc gia cũng là ít lại càng ít.Vì thế hắn cũng không rõ ngũ sắc quang hoa này là gì, có tác dụng gì khác ngoài việc làm tan rã tất cả những linh lực bí pháp thì còn tác dụng nào khác không?

Mới vừa suy tư chốc lát, đám Liệt Phong diêu đã bị Sơ Tam chém gọn toàn bộ. Hồn lực của Nhạc Vũ cũng đã cực kỳ suy yếu, lập tức thuận thế lui ra khỏi thức cảnh của Sơ Tam.

Vào lúc Nhạc Vũ từ từ khôi phục ý thức thì thấy Kim Hoàng Tước vẫn nhắm mắt ngủ say trong ngực mình người, chỉ không còn vẻ mặt hung lệ khi đang chiến đấu trong mộng cảnh. Sau đó hắn lại nhìn vào phần đuôi của Sơ Tam, lần nữa lâm vào trầm tư. Nhạc Vũ rất muốn nhìn lại thần thông lúc nãy rồi sau đó thuận tiện khảo nghiệm lại năng lực của mình. Bất quá dựa theo kinh nghiệm thường ngày, cho dù Sơ Tam đánh ra bí pháp kia trong mộng nhưng cũng phải ba đến năm ngày mới hoàn toàn thích ứng rồi đánh ra trên thực tế, vì thế hiện giờ đánh thức nó dậy cũng không có tác dụng.

Hiện giờ điều Nhạc Vũ suy nghĩ là Đại Hỗn Nguyên chân lực cũng giống như ngũ sắc quang hoa của Sơ Tam, đều lấy Ngũ Hành tuần hoàn làm chủ. Chẳng qua là sau khi đạt đến tiên thiên đã không còn thích hợp để tập, vì thế trong việc rèn luyện nội tức mười mấy ngày nay cũng chỉ có thể dẫn linh lực thiên địa để

rèn luyện chân khí bản thân mà thôi, về những mặt khác thì không tiến bộ thêm.

Bất quá khi mới vừa rồi thấy một màn kia trong giấc mộng thì trong lòng hắn nảy ra một ý định cực kỳ lớn mật.

Nếu như là tham khảo thần thông thiên phú của Sơ Tam rồi tiến hành tu luyện thì hiệu quả rốt cuộc phải như thế nào?

Nhạc Vũ biết loại thần thông này chắc là đến từ huyết mạch khổng tước. Nếu đã là xuất phát từ thần thú thì uy lực dĩ nhiên cực kỳ mạnh mẽ. Điều duy nhất khiến hắn lo lắng chính là làm như vậy có thể khiến bản thân đi vào ngõ cục, ảnh hưởng đến tu hành sau này khi tiến vào Phù Sơn Tông.

Như tới như vậy, Nhạc Vũ bỗng nhiên cười một tiếng. Rốt cuộc lựa chọn như thế nào thì vẫn phải chờ thêm mấy ngày nữa xem ngũ sắc quang hoa của Sơ Tam có năng lực gì rồi hãy nói mới có thể xác định tham khảo hay không. Hôm nay quyết định vẫn còn quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Chế khí chi pháp

Mấy ngày sau có một đội ngũ dài chừng mười trượng đi qua cốc khẩu rồi dừng lại bên cạnh Vân Sóc Hà, sau đó nối đuôi nhau chậm rãi đi vào trong sông.

Trong căn phòng của một xác thú đại hình, Nhiễm Lực vẻ mặt trầm tư vừa rụt đầu từ ngoài cửa sổ.

- Người của Thừa Vân môn hình như đã đi hết rồi.

- Trong dự liệu! Nếu như đã không có biện pháp phong tỏa lại thì bọn họ tiếp tục lưu lại cũng là vô dụng!

Người lên tiếng chính là Tịch Nhược Tĩnh đang ngồi đối diện với Nhạc Vũ. Lúc này vị đạo nhân ăn mặc lôi thôi này đang nhìn thiếu niên trước mặt vẻ ý vị thâm trường.

Việc phong tỏa bến sông đã bắt đầu nới lỏng từ mấy canh giờ trước. Nguyên do là chỉ trong vòng nửa tháng đã có mười mấy thương đội tập trung bên bờ phía nam, chờ thêm mấy ngày nữa vừa vặn là lũ lớn theo tháng của Vân Sóc Hà, khi đó muốn qua sông là không thể, chỉ có thể đợi thêm một tháng sau mới có thể miễn cưỡng lần nữa thông hành.

Song điều khiến lão nhân bội phục còn hơn thế. Những ngày qua bởi vì hiện trường phong tỏa mà những thương đội bị vây ở bờ phía nam đã sớm oán than dậy đất. Bên Thừa Vân môn cũng không thể làm ngơ, chuyện bỏ phong tỏa chỉ là sớm hay muộn. Bất quá Nhạc Vũ tính toán cực kỳ tinh chuẩn, khởi hành vào hai ngày trước, hôm nay vừa lúc Thừa Vân môn giải trừ phong tỏa thì tới nơi, bản lĩnh này quả đúng là lão không có.

Nhạc Vũ lúc này đang xem xét cây Khiên hồn trâm. Hắn có thể đoán được Tịch Phù Sư đang nghĩ gì, bất quá chuyện lần này chỉ là trùng hợp. Nếu muốn suy đoán hành động của người khác thì trước đó nhất định phải hiểu rõ tính cách và phương thức hành động của người đó mới được. Hiện giờ hắn cũng chỉ biết từ

miệng các trưởng bối trong tộc mấy cái tên cường giả tiên thiên thành danh của Thừa Vân môn, những chuyện khác hoàn toàn không biết gì, sao có thể suy đoán ra cái gì? Sở dĩ lựa chọn khởi hành vào hai ngày trước là nhờ vào sự trợ giúp của hệ thống phụ trợ.

Nói cho cùng chẳng qua ấn tượng về hắn trong lòng Tịch Phù Sư quá lớn, bất quá Nhạc Vũ cũng không hứng thú gì đi giải thích chuyện lần này. Trước mắt điều làm hắn cảm thấy hứng thú hơn chính là xem xét cây ngân châm nho nhỏ trong tay.

Mới vừa hắn thử dò xét lai lịch của pháp khí này. Không ngờ Tịch Nhược Tĩnh thẳng thắn nói cho hắn biết, pháp khí này cũng không phải là do Tịch Phù Sư chế tạo mà là do một vị tán tu tinh thông chế tác pháp khí, được các Tịch Phù Sư ra một cái giá cực cao để đổi lấy.

Thấy Nhạc Vũ im lặng một lúc lâu, Tịch Nhược Tĩnh cho là trong lòng hắn đang mất mát nên chợt cười một tiếng.

- Nhạc tiểu đệ, thật ra thì đến giai đoạn này của chúng ta đã coi như là nửa chân đạp đến vào pháp môn tu tiên. Vị lão hữu đem hai cây Khiên hồn trâm này cho ta cũng đã 140 tuổi, mới bất quá vừa mới bước vào cửa ải này. Với niên kỷ và thiên tư của Nhạc tiểu đệ sao còn lo gì.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, cảm giác sợ hãi trong trong càng sâu sắc.

Như Tịch Nhược Tĩnh nói. Cảnh giới của người tu chân có năm cảnh Trúc Cơ, Linh Hư, Kim Đan, Nguyên Anh, Đại Thừa, mỗi cảnh giới lại có mấy cấp bậc. Ví như cảnh giới tối cơ sở như Trúc Cơ có bốn cấp bao gồm Dẫn khí, Ngưng dịch, Bồi nguyên, Thối thể, cảnh giới Tiên Thiên của bọn họ chính là giai đoạn Dẫn khí của người tu chân.

Cấp bậc Thối thể vẫn còn cách chân chính nhập môn tu tiên một bước. Tuổi thọ đến 160 cũng đã gần hết. Chỉ sợ vị tán tu trong miệng Tịch Nhược Tĩnh cả đời đã không cách nào tiến thêm một bước nữa rồi.

Vốn hắn ở thế giới này đã chứng kiến những ai có thể dựa vào lực lượng bản thân đột phá tiên thiên đều có thiên tư cực mạnh. Ít nhất phải mạnh hơn hắn rất nhiều . Nhưng cho dù là như thế vẫn chưa bước vào được Luyện khí cảnh trước khi vẫn lạc. Con đường truy cầu trường sinh quả thật gian nan!

Bản thân hắn có thể đi lên được con đường này không?

Phát hiện khuyên giải của mình không hề có hiệu quả, ngược lại càng khiến Nhạc Vũ thêm buồn phiền, Tịch Nhược Tĩnh cũng đành cười khổ lắc đầu.

- Thật ra thì thực sự không cần lo lắng nhiều như vậy, đạo tu chân xưa nay chậm một bước thì các bước đều chậm, một bước nhanh thì các bước đều nhanh. Ví dụ như một sư đệ của ta năm ấy đột phá tiên thiên vào lúc hai mươi hai tuổi, hiện giờ đã gia nhập vào một tiểu tông môn, là một tu sĩ Linh Hư cảnh, có tuổi thọ 230 năm. Còn ta là sư huynh, hai mươi chín tuổi đột phá tiên thiên, so với hắn chỉ chậm bảy năm nhưng cả đời không tiến thêm được một bước ngắn. Với số tuổi mười ba của ngươi, có thể đi tới bước này đã là ao ước của không biết bao nhiêu người tu tiên trên bắc hoang này rồi.

Nấy câu cuối cùng của Tịch Nhược Tĩnh đã mang theo vài phần sầu não, còn tâm trạng nặng nề của Nhạc Vũ vẫn không có chút nào khá lên. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Ngụ ý của Tịch Phù Sư đơn giản nói hắn đã vượt lên rất nhiều người từ mấy bước cho đến mấy chục bước, thành tựu ngày sau không cần lo lắng . Nhưng bản thân Nhạc Vũ biết rõ, thân thể này của mình vốn có dạng gì, một thân tu vi là dùng phương thức gì để đổi lấy.

Nếu không phải là cơ duyên xảo hợp có được cốt tủy của yêu thú cấp năm chân chính luyện chế ra Dịch Nguyên Đan, thực lực của hắn hiện giờ ở Bắc Mã Nguyên vẫn còn lâu mới lên được mặt bàn!

Trầm ngâm một hồi, Nhạc Vũ cắm lại cây ngân châm vào búi tóc rồi sau đó nhìn về lão giả đối diện vẻ dò hỏi.

- Tịch tiền bối, thật ra thì điều ta bây giờ muốn biết nhất chính là ngài đã từng học qua pháp môn chế tạo pháp khí này chưa. Nếu là chưa thì ta có thể học được ở đâu?

- Ngươi hỏi cách làm vật này sao?

Tịch Nhược Tĩnh theo bản năng địa nhíu mày:

- Nhạc tiểu đệ, thứ cho ta nói thẳng! Vô luận là phù trận hay là chế khí thuật, cũng là bác đại tinh thâm. Người bình thường muốn dốc lòng vào một thứ cũng không được. Vị lão hữu kia của ta nếu không phải dốc quá nhiều tinh lực vào việc chế khí thì đã không phải không thể tiến thêm một bước. Với niên kỷ của ngươi hiện giờ, chỉ cần chọn lấy một thứ trong đám tạp học này là được. Nếu quá chuyên tâm vào đây thì đối với ngươi tu hành thật ra thì cũng không có chỗ tốt!

Nghe được lời ấy, Nhiễm Lực bất giác khẽ nhếch miệng. Hắn biết Tịch Nhược Tĩnh muốn ám chỉ điều gì. Nhưng vị Tịch Phù Sư này chắc không ngờ tới, vị tiểu thiếu gia nhà mình hiện giờ không chỉ đọc qua về chế khí và trận phù, còn có chế dược, cơ quan thuật, thậm chí tuần thú thuật cũng đã nghiên cứu, hơn nữa mỗi thứ đều có thành tựu không tệ. Dường như là bất kể chuyện gì, chỉ cần vào tay Nhạc Vũ sẽ trở nên cực kỳ đơn giản. Còn những thứ mà hắn cảm thấy nhức đầu thì đối với Nhạc Vũ đều căn bản không là chướng ngại.

Nhạc Vũ cười một tiếng, sắc mặt nghiêm túc:

- tiền bối yên tâm! Dĩ nhiên ta biết tu vi tự thân mới là căn bản. Tuyệt sẽ không vì chút tạp học này mà trễ nải tu hành!

Kiếp trước hắn xuất thân trong quân đội, thật ra thì cũng không phải là thích nghiên cứu những thứ phức tạp. Song vào thế giới này thì lại là cần thiết. Tư chất bản thân quá kém nên cũng không có cách nào khác là dựa vào ngoại vật.

Thật ra thì hắn khác với người bên cạnh là có hệ thống phụ trợ trí năng, có thể phân tích bản nguyên tất cả sự vật. Cộng với năng lực ghi nhớ, tính toán và cải tiến, nếu không làm như vậy thì không khác có cả một núi châu báu mà không dùng.

Thần sắc của Tịch Nhược Tĩnh hơi giãn ra, hơi chần chừ rồi lấy tay ấn lên chiếc nhẫn của mình, sau đó đột nhiên có bốn bản sách dày như từ điển xuất hiện trong tay lão.

Nhạc Vũ cười khẽ, biết đây cũng là một loại pháp khí, hơn nữa còn là thuộc về tam phẩm! Trước đó hắn đã mấy lần thấy được Tịch Nhược Tĩnh lấy đồ ra từ trong đó.

Trên mặt chiếc nhẫn kia cũng có một pháp trận phù triện, bình thường không

khác vật phẩm phổ thông, chẳng qua hoa văn hơi quỷ dị. Lúc muốn sử dụng thì linh giác của hắn mới nhận thấy. Mà linh lực hô ứng với thiên địa cũng là một loại linh lực trước đây hắn chưa từng chú ý tới, vừa giống với Hỗn Nguyên Ngũ Hành tuần hoàn trong cơ thể hắn, vừa phảng phất độc lập với Ngũ Hành.

Nhạc Vũ đang còn tò mò nhìn vào thì Tịch Nhược Tĩnh đã lấy mấy quyển sách kia đặt trước mặt hắn:

- không dối gạt Nhạc tiểu đệ, sư thừa của lão hủ là môn hạ của một vị tán tu trong Hi Hoàng Phù Sư chúng ta. Sư phó của ta không chỉ tinh thông pháp trận phù triện mà còn am hiểu chế khí. Chỗ này của ta có mấy quyển sách về chế khí mà lão nhân gia lưu lại! Bất quá môn quy có hạn, những đồ này cũng không thể tự tay ta truyền ra ngoài. Chỉ có mấy bản chép tay về luyện khí này là không bị hạn chế. Ta không biết một chữ về luyện khí nên cũng không cần dùng nó, vậy dứt khoát cho ngươi đi.

Nhạc Vũ lộ vẻ ngưng trọng, cẩn thận tiếp lấy mấy bản sách. Bên ngoài mấy quyển sách này cũng không có gì hoa lệ nhưng nhìn vẻ mặt của Tịch Nhược Tĩnh thì hắn đã biết bất phàm. Nhạc Vũ nôn nóng không chờ được, vội vàng mở ra cẩn thận đánh giá, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Những bản chép tay luyện khí này là do một vị Linh Hư kỳ tu sĩ lưu lại. Bao gồm từ sơ học luyện khí cho đến lúc vị tu sĩ này học được đạo luyện khí, cùng với một chút tâm đắc về phương diện này.

Vẻ cảm kích trên mặt Nhạc Vũ nhất thời càng đậm một tầng. Luyện khí thuật trong quyển sách này chỉ tới trình độ pháp khí nhị phẩm mà thôi. Tuy nhiên điều quý giá là trong đó ghi chép cực kỳ tường tận về những kiến thức cơ sở, giá trị đối với hắn không thể đo lường.

Tịch Nhược Tĩnh lúc này lại cười một tiếng:

- Thật ra thì vị tiền bối này cũng là tán tu, sở học có nhiều thiên lệch.

Nhạc Vũ nghe vậy hơi lắc đầu, quyển sách này đối với Phù Sơn Tông tự nhiên không coi vào đâu, nhưng mà đối với vị Tịch Phù Sư trước mặt này là vật vô cùng trân quý. Phần nhân tình này tự nhiên cũng là bất đồng.

Trong miệng vừa muốn nói vài câu cảm kích, nhưng vào lúc này trong lòng hắn

đột nhiên vừa động, trên mặt nhất thời đầy vẻ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Diệt Tuyệt Quang Châm

Quay sang nói với Tịch Nhược Tĩnh mấy câu cáo lỗi, Nhạc Vũ bước về phòng mình, nhân tiện liếc về Lâm Trác hiện giờ vẫn chưa hề có dấu hiệu thức tỉnh một cái.

Còn Nhạc Băng Thiến thì ngồi trong phòng nàng nhắm mắt ngồi xếp bằng, tựa hồ đang ở trạng thái nhập định. Nhạc Vũ biết muội muội mình đang dốc hết sức chuyên tu công pháp.

Công pháp mà trước đây Nhạc Băng Thiến tu tập là một công pháp Mộc hệ có tên là Tổn dự chỉ. Bất quá mấy ngày gần đây hắn có phân tích qua thân thể muội muội mình. Với tư chất của Nhạc Băng Thiến, thật ra thì công pháp thích hợp nhất phải là Thủy hệ cùng Băng hệ. Cho dù sự mạnh mẽ của kinh mạch thuộc tính thủy hay cảm giác với Thủy linh Băng linh đều vượt xa thường nhân. Trong mười mấy bản vũ kỹ cao cấp mà Tịch Nhược Tĩnh đưa cho hắn vừa khéo lại có một quyển pháp quyết nội công tên là Bích Thủy Băng Vân quyết, băng thủy song tu là thích hợp nhất với Nhạc Băng Thiến.

Về phần phương diện tổn hại kinh mạch. Nhạc Vũ hiện giờ tuy là không cách nào, nhưng chỉ giữ cho muội muội một tốc độ tu hành tương đối cao thì sau này hắn cũng chưa chắc không có cách giải quyết. Dù sao Bích Thủy Băng Vân quyết này cũng có chỗ độc đáo của nó.

Lần đi Lê thành này tuy là được Tịch Phù Sư mời, bất quá bên trong tộc sau khi biết được cũng nhờ cậy hắn thuận tiện chiếu cố cho thương đội Nhạc gia thành Bắc thượng. Gần đây phía nam đại loạn, rất nhiều võ sư lưu vong kết thành đảng cướp, cộng thêm trường phong ba hơn mười ngày trước nên mấy vị quản sự cao tầng Nhạc gia cũng rất lo lắng cho an toàn của thương đội.

Theo như lời của Tịch Nhược Tĩnh nói thì chợ của những tán tu một tháng chỉ mở một lần. Tháng vừa rồi đã mở nên phải chờ vào hai mươi mấy ngày nữa,

Nhạc Vũ cũng không trì hoãn thêm, thuận tiện mang theo Nhạc Băng Thiến để dễ dàng chỉ điểm việc chuyển đổi công pháp và tu hành sau này.

Nếu như đổi lại trước kia, Nhạc Băng Thiến nhất định sẽ nghi ngờ. Nhưng hiện giờ nàng đối với hắn nói sao nghe vậy, ngoan ngoãn hơn không biết bao nhiêu lần.

Thấy hai người không việc gì, Nhạc Vũ lúc này mới quay lại gian phòng mấy quản sự của thương đội an bài cho hắn. Mới vừa tiến vào trong đó, hắn đã thấy Sơ Tam đang mở to mắt nhìn hoàn cảnh bốn phía, tựa hồ mới vừa từ trong mộng tỉnh lại.

Kể từ khi hôm Nhạc Vũ lấy ngự thú Tiêm linh thuật để thức tỉnh loại thần thông thần bí kia của Sơ Tam thì nó vẫn lâm vào hôn mê chưa từng tỉnh lại.

Nhạc Vũ vốn là vì thế lo lắng không dứt. Cũng may hắn phân tích thân thể Sơ Tam thì thấy bên trong không có gì dị thường, thậm chí thể chất và kinh lạc đều được đề cao với biên độ lớn. Thậm chí từ kinh lạc chủ còn mọc ra vô số kinh lạc nhỏ tỏa ra khắp thân thể, độ phức tạp đã gần bằng một phần tư trong cơ thể người, hơn nữa cực kỳ tráng kiện.

Nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào cửa phòng, Sơ Tam lập tức hú lên một tiếng lanh lảnh mừng rỡ, vỗ cánh nhào vào lòng hắn. Nhạc Vũ cười một tiếng rồi ôm lấy bắt đầu tiếp tục tiến hành phân tích.

Một lúc lâu sau, vẻ trầm tư trong mắt của Nhạc Vũ mới từ từ biến mất. Không biết vì sao nhưng trước kia kinh lạc của Sơ Tam tuy có ba phần bất đồng với cơ thể người nhưng giống đến bảy phần, hiện giờ sau khi thức tỉnh thần thông ngũ sắc kia thì kinh lạc lại càng gần với người.

- Trong những tạp thư của Tàng thư lâu nói người là vạn vật chi linh, tận cùng của thiên địa, xem ra những lời này thật đúng là có chút đạo lý! Sơ Tam đã là như thế, nhưng không biết kia khổng tước, phượng hoàng và những thần thú khác thì như thế nào? Hoàn toàn tương tự, hay là như lúc ban đầu chỉ giống phần lớn?

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cảm giác có vật cứng mổ nhẹ vào ngực mình. Hắn cúi đầu xuống nhìn liền thấy Sơ Tam đang nháy mắt nhìn mình vẻ đáng thương. Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, thử nghĩ xem hôm nay kinh lạc Sơ Tam mới vừa

trải qua đại biến, chỉ sợ chịu không được dược lực Dịch Nguyên Đan nên thuận tay đút mấy viên Bồi Nguyên hoàn vào miệng nó. Với thân thể thần thú hiện giờ của Kim Hoàng Tước, có thể xem loại dược vật này như đường đậu để ăn.

Nhạc Vũ lúc này lại nghĩ tới Ngũ Sắc Thần Quang trong mộng của Sơ Tam, nghĩ thầm cũng không biết tên tiểu tử này hiện giờ đã biết hay chưa? Qua hai ngày này, hắn đã chờ đến mức có chút gấp gáp để xem thần thông kia có năng lực gì. Bất quá chỗ này lắm thầy nhiều ma, cũng không phải là nơi để cho nó biểu diễn năng lực.

Sơ Tam đã sớm tâm ý tương thông với hắn, Nhạc Vũ vừa mới nghĩ vậy thì nó liền kêu lên vui mừng từ cửa sổ phòng bay ra ngoài. Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, cũng xuyên qua cửa sổ theo thân ảnh nó bay về phía xa.

Một người một chim bay như gió lốc, chỉ mới qua hai khắc đã ra tới vài chục dặm, đến một nơi vắng vẻ. Sơ Tam vừa dừng lại thì chiếc đuôi của nó đã lóe lên quang hoa ngũ sắc như Nhạc Vũ đã thấy trong giấc mộng. Bất quá ngay sau đó, một đạo phù triện Ngũ Hành nguyên lực lưu chuyển trong quang hoa rồi một đạo quang châm bắn vụt ra như đạn vào một khối đá lớn, xuyên thủng khối đá to như một hòn núi nhỏ này.

Nhạc Vũ cực kỳ kinh dị. Ngũ sắc quang hoa lưu chuyển đến cuối cùng phân thành âm dương, sản sinh ra lực từ bài xích lẫn nhau rồi đem những linh khí hội tụ trong quang hoa ép lại thành quang châm rồi bắn ra ngoài.

Về phần uy lực của quang châm thì hắn không có gì bất ngờ. Thần thông tiên thiên của thần thú khổng tước, sao có thể có thể cùng với phàm tục?

Chiếc đuôi của Sơ Tam lại chuyển động phát ra tia sáng, mục tiêu lần này là một hòn núi nhỏ bên cạnh, mặc dù không xuyên thủng nhưng để lại một cái lỗ sâu không thấy đáy. Nhạc Vũ dùng thần trí của mình dò xét thì thấy sâu hơn trăm trượng.

Nhạc Vũ hoảng sợ, lực xuyên thấu như vậy thì cho dù là yêu thú cấp năm hay cường giả tiên thiên nếu như không phòng bị cũng đủ để lấy mạng, chỉ cần đánh trúng chỗ yếu hại, căn bản là không có đường sống.

Cộng thêm năng lực tiêu hóa Ngũ Hành mà Sơ Tam triển lộ trong giấc mộng, thần thông thiên phú như vậy quả thật cực kỳ bất phàm

Bất quá sự vui mừng mà Sơ Tam đem cho hắn còn chưa kết thúc. Tựa hồ vì chuyện gì mà phiền não, Sơ Tam vẫy cánh bay lên cao hơn mười thước rồi lượn vòng một hồi lâu, đến khi trông thấy Khiên hồn châm trên đầu Nhạc Vũ thì trong mắt lóe lên tinh quang rồi lại tiếp tục một đạo đạo ngũ sắc quang hoa bắn tới.

Nhạc Vũ cả kinh, bất quá hắn biết Sơ Tam tuyệt sẽ không đả thương hắn nên cũng để mặc cho những điểm sáng kia chạm vào mình. Hơn nữa, thần thông này của Sơ Tam tuy chậm hơn quang châm kia nhưng cũng không dễ dàng né tránh, đặc biệt là khi ở khoảng cách gần thì cho dù tiên thiên vũ tông cũng tránh không kịp.

Sau một khắc, sắc mặt hắn chợt biến đổi, cảm giác linh giác bản thân bị yếu đi rất lớn, Khiên hồn châm trên đầu hoàn toàn mất đi hiệu dụng, thậm chí tuần hoàn nội tức trong cơ thể vào giờ khắc này cũng tựa hồ rất khẽ

Nhạc Vũ chấn động, cảm giác khó nói lên lời! Hắn ngàn vạn lần không không nghĩ tới, ngũ sắc quang hoa này lại có năng lực quấy nhiễu chân khí của hắn cũng như năng lực vận chuyển của pháp trận bên trong Khiên hồn trâm.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thấy may mắn là loại năng lực này cũng có cực hạn. Ví dụ như đối với chân khí hùng hậu trong cơ thể hắn thì lực ảnh hưởng của quang hoa cực kỳ yếu ớt. Nếu không phải như thế thì hôm nay hắn giao thủ với Sơ Tam căn bản là đường sống cũng không có!

- Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Châm! Không nghĩ tới lão hủ trước khi chết, còn có thể thấy kỳ thuật bậc này!

Sau lưng Nhạc Vũ đột ngột vang lên một giọng nói. Nhạc Vũ nhíu mày quay lại phía sau chỉ thấy thân ảnh Tịch Nhược Tĩnh đang từ cánh rừng cách đó hơn trăm trượng đi ra, nhìn Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước đang .

Nhạc Vũ trong lòng thất kinh đồng thời lại có chút không vui. Kinh hãi là lão nhân này cũng không biết dùng phương pháp gì mà có thể tiến lại gần mà hắn không hề hay biết, còn không vui là vì thấy người này không biết tiến thối.

Bất quá Nhạc Vũ vẫn không để lộ sắc mặt, chỉ tò mò hỏi:

- Tịch lão, ngài biết được thần thông này của Kim Hoàng Tước?

- Thiên phú kỳ thuật của thần thú khổng tước là ta tình cờ đọc được trong một quyển sách, chẳng qua hôm nay mới xem như chân chính nhìn thấy.

Tịch Nhược Tĩnh lắc đầu, sau đó thu hồi tầm mắt:

- Tiểu hữu chớ giận, mới vừa rồi ta chỉ là lo lắng ngươi gặp nạn nên mới theo tới. Dù sao nơi này vẫn còn có thể có người của Thừa Vân môn. Ta đứng đằng xa cảm giác được linh lực biến động mãnh liệt, không ngờ lại là như vậy.

Thấy ánh mắt của Tịch Nhược Tĩnh, rồi lại nhìn hai lỗ thủng mà quang châm làm ra, trong lòng Nhạc Vũ lúc này mới có chút thoải mái, nghĩ thầm thì ra thần thông của Sơ Tam tên là Ngũ Sắc Thần Quang. Sau đó trong lòng hắn lại vừa động, chẳng lẽ nói mới vừa rồi chẳng lẽ Tịch Phù Sư này cũng không phát hiện một màn những điểm sáng kia rơi xuống làm Khiên hồn trâm của hắn mất đi hiệu lực?

Tịch Nhược Tĩnh lại nói tiếp:

- Nhạc tiểu đệ, thứ cho lão hủ vừa mới quen ngươi nhưng vẫn nói một câu. Ta thấy sau này Ngũ Sắc Thần Quang của linh cầm chưa tới cần thiết lúc thì tốt nhất nên giấu đi. Thần thông thiên phú có uy lực như vậy, cho dù là ở trong tu chân giới, chỉ sợ cũng là hiếm thấy. Nếu bị người khác biết được chỉ sợ là họa không phải là phúc!

Nhạc Vũ nhất thời hơi sững lại, chân tâm thật ý thi lễ với lão nhân trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Biến chủng Hỗn Nguyên

Ngũ sắc thần quang rốt cuộc không phải là thứ đơn giản để Nhạc Vũ sử ra nhiều lần. Nếu hắn là cường giả tiên thiên thì nhiều nhất có thể sử ra bốn năm lần là đã không thể chịu nổi. Còn cái gọi là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Châm tối đa cũng chỉ có thể ba lần.

Về phần công dụng có thể làm mất đi hiệu lực của pháp khí có nguyên lý vô cùng bá đạo, phương pháp mạnh mẽ vận chuyển Ngũ Hành khiến có thể dừng lại quá trình chuyển hóa linh lực bên trong Khiên hồn châm của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ rất hiếu kỳ với chuyện này, bất quá không có pháp khí mạnh hơn nên cũng không làm được thí nghiệm gì để so sánh.

Song chẳng qua những thứ này cũng đã đủ khiến người ta giật mình. Cộng thêm năng lực của bản thân cùng những thần thông khác của Sơ Tam đã có thể chính diện giao thủ với cường giả tiên thiên. Còn với những yêu thú cấp năm, chỉ cần năng lực và tốc độ phản ứng hơi chậm thì trước mặt Sơ Tam căn bản là vô phản kích lực.

- Nghe nói một số thần thông yêu thú vô cùng đặc thù còn có thể theo thực lực của bản thân mà từ từ tăng cường tiến hóa. Cũng không biết đến khi Sơ Tam vượt qua lôi kiếp cấp bốn sẽ có biến hóa gì? Hôm nay mới chỉ là cấp bốn mà thôi nhưng đã có uy lực như vậy, vậy thì sau khi cấp năm sẽ có uy lực thế nào?

Nhạc Vũ trong lòng vạn phần mong đợi, những thần thông thiên phú đặc thù này cũng không như những bí pháp mà hắn sử dụng hiện giờ, có thể theo sự tăng cường khả năng thao túng linh lực mà tăng lên phạm vi uy lực, ngược lại xuất hiện biến hóa mang tính căn bản!

Bất quá từ giờ đến lúc Sơ Tam độ kiếp, cho dù là có Dịch Nguyên Đan tương trợ cũng còn ít nhất hai năm. Từ sau khi Kim Hoàng Tước thức tỉnh huyết mạch thần thú, tuy lực tương tác với linh lực thiên địa tăng thêm mười mấy lần, mức độ thu nạp linh lực cũng là cực mạnh, bất quá nhu cầu của bản thân nó cũng vượt

xa yêu thú cấp bốn bình thường. Dịch Nguyên Đan không thể không dùng, chẳng qua chỉ là tác dụng trợ giúp đối với nó nhỏ lại mà thôi.

Đi tới Lê thành trong khoảng thời gian này, Nhạc Vũ cơ hồ là bị vây trong trạng thái bế quan, cơ hồ tất cả thời gian sẽ dùng để tìm hiểu nguyên lý Ngũ Sắc Thần Quang và những phù văn lưu chuyển trong quang hoa. Hiện giờ ngũ sắc quang hoa tuy mạnh, nhưng cần phối hợp với kinh mạch của Sơ Tam cộng với đồ án năm màu huyễn ảo mới có thể sử dụng.

Bất quá sau khi Nhạc Vũ suy nghĩ mấy ngày thì cũng tìm ra mấy điểm trọng yếu. Trên cơ sở Đại Hỗn Nguyên chân khí, tham chiếu lộ tuyến hành tẩu của yêu lực lúc Sơ Tam sử dụng thần thông rồi cải tiến trên phạm vi lớn. Sau đó dùng chân khí trong đan điền trực tiếp mô phỏng phép khắc ấn hồn thạch của Cơ Quan Khôi Lỗi rồi ngưng kết một số phù triện trong quang hoa.

Trong Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam có chừng ba trăm phù văn, hơn nữa đối ứng với Ngũ Hành. Điểm quan trọng nhất hắn phải làm khi muốn dùng chân khí bản thân để ngưng kết những linh phù này là thăng bằng tự thân của linh lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành.

Nếu đã giải quyết xong điểm này thì việc tiếp theo là chưởng khống linh lực và chân nguyên bản thân. Nhạc Vũ tự tin ít nhất khi những thứ này còn ở trong cơ thể hắn thì không có người nào có thể lấy ra.?

Vấn đề là ở lúc ngưng kết ấn phù, nếu như chỉ ngưng kết đơn thể thì sẽ đến Ngũ Hành không vận động dẫn đến thất bại. Chỉ có thể tiến hành đồng thời năm linh phù, trong quá trình đó cần cẩn thận khống chế mới có thể khả dĩ. Tuy nói cũng không cần đến yêu cầu về phương diện hồn lực như trong Cơ Quan Khôi Lỗi song độ tinh khiết thì còn cao hơn.

Điều này cũng hoàn toàn làm Nhạc Vũ bỏ đi ý nghĩ để cho mấy người Nhiễm Lực cùng học tập Ngũ Hành Hỗn Nguyên chân lực. Trừ phi là có năng lực phân tích như hắn hay linh giác mạnh đến biến thái, nắm vững linh lực chân nguyên trong cơ thể vô cùng tinh chuẩn, nếu không khó có thể đạt được thành tựu lớn đối với Hỗn Nguyên chân lực. Hơn nữa công pháp của bọn họ đang tu luyện cũng đã không tệ, sau khi đạt đến tiên thiên vẫn có thể tiến hành tập luyện, tuy đối với kinh mạch có tổn thương nhưng cũng không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.

Thật ra thì hiện giờ hắn cũng mơ hồ có chút hối hận, bản thân không ngờ tới chỉ qua một năm thì tu vi của mình sẽ tiến triển nhanh như vậy. Lúc ấy hơn chỉ lấy tiên thiên vũ tông làm mục tiêu cuối cùng, lực lượng sau đó còn không dám tưởng tượng. Nếu sớm biết như thế thì đổi sang tập công pháp Mộc hệ thì tu vi hiện giờ chắc sẽ mạnh hơn nữa sau lực lượng, hãy còn không dá, chiến lực cũng vượt xa.

Bộ Ngũ Hành ấn phù thứ nhất tiêu tốn mất của Nhạc Vũ chừng nửa giờ. Càng về sau thì càng mất nhiều thời gian không sai biệt lắm nửa giờ. Mà càng đi về bởi vì càng nhiều linh phù Ngũ Hành thì tuần hoàn của chân nguyên cùng linh lực lại càng phức tạp, chỉ cần hơi chút vô ý đã có thể dẫn đến hậu quả kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Nhạc Vũ cũng chỉ có thể đành mất thời gian để đưa ra công thức tính toán và phân tích, đến khi hoàn toàn nắm vững mới động thủ?

Vào lúc bộ Ngũ Hành ấn phù thứ mười hoàn thành thì Nhạc Vũ lại càng cảm giác Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí lưu chuyển trong kinh lạc cơ thể dưới dạng dịch bất thình lình chấn động mãnh liệt.

Nhạc Vũ hơi cả kinh, đến khi chấn động của chân khí từ từ kết thúc thì Đại Hỗn Nguyên chân lực đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ngũ Hành tuần hoàn lưu chuyển càng thông thuận, tốc độ cũng nhanh hơn một chút, còn chân khí ngưng thành dạng dịch lại càng rõ ràng.

Điều khiến người ta kinh dị nhất là năng lực thu nạp linh lực thiên địa vốn chỉ dựa vào năm mươi phù văn này khi tăng trưởng lại hơn từ tám thành trở lên!

- Phù triện của Ngũ Sắc Thần Quang này lại còn có thể dùng như vậy?

Nhạc Vũ trong lòng vừa kinh vừa vui, hiện giờ hắn đang lo con đường sau này của mình thế nào.

Dịch Nguyên Đan khi hắn vừa vào tiên thiên thì còn có thể có chút tác dụng trong mấy ngày để ổn định tu vi tiên thiên và căn cơ. Song đến hai tháng sau thì tác dụng đã rất nhỏ bé. Yêu lực đi vào kinh mạch sau khi dùng đan cũng chỉ mạnh hơn khi hắn trực tiếp dẫn nạp linh lực thiên địa vào rèn luyện chân khí một chút mà thôi.

Cho nên Nhạc Vũ dứt khoát ngừng dùng, chuẩn bị đem ba mươi mấy viên Dịch Nguyên Đan đầy đủ cho mẫu thân và hai người Lâm Trác Nhiễm Lực.

Giai đoạn hiện giờ, tiến triển tu hành của hắn đang rơi vào một giai đoạn mà rất nhiều người khác đã dừng lại ở đây. Cái gọi là cảnh giới tiên thiên, thật ra chỉ là Dẫn khí kỳ của người tu chân. Giai đoạn kế tiếp Ngưng dịch kỳ chính là phải đem chân khí bản thân hoàn toàn ngưng lại thành dịch, mãi cho đến khi lui không thể lui, lúc này mới coi như là miễn cưỡng thành công. Nhưng nếu tương tác của người tu hành đối với linh lực thiên địa không đủ dẫn đên thu nạp linh lực ít đi, áp lực chân nguyên chưa đầy thì cả đời không tiến thêm được một bước.

Vị Tịch Phù Sư kia chính là bị vây tại một bước này, mãi cho đến mấy thập niên này vẫn không thể tiến vào giai đoạn Bồi Nguyên.

Điều duy nhất lo lắng là những Ngũ Hành ấn phù này là dựa vào chân khí bên trong đan điền mà tồn tại thật ra không ổn định. Một khi sử dụng quá nhiều linh lực, dẫn đến chân khí bên trong đan điền vô cùng mỏng manh, như vậy những Ngũ Hành linh phù mà hắn ngưng tụ trước đây cũng sẽ hoàn toàn tiêu tán. Điều này cũng có nghĩa là sau này trong chiến đấu, chân khí mà hắn có thể vận dụng sẽ yếu hơn so với người khác.

Bất quá nghĩ lại thì những thứ này cũng chưa chắc đã hoàn toàn xấu.

- Như thế cũng tốt! Đợi đến ngày sau nếu gia nhập Phù Sơn Tông, cần thay đổi công pháp tu hành thì chỉ việc đem toàn bộ chân khí Đại Hỗn Nguyên tiêu tiêu hao hết là được.

Nghĩ tới như vậy, trong lòng Nhạc Vũ ngược lại cảm thấy có chút may mắn. Hiện giờ cảm giác của hắn đối với những tu tiên giả nắm giữ lực lượng của thế giới vừa kính sợ vừa tò mò. Bản thân hắn cũng không cho rằng Đại Hỗn Nguyên Chân Lực biến đổi mà hắn học được từ Sơ Tam rồi bế môn cải tiến có thể thắng được những tồn tại tích lũy mấy ngàn năm này. Nếu không có tác dụng gì, đem những thứ bùa này tản đi là tốt nhất.

Trong ngũ sắc quang hoa tổng cộng có ba trăm sáu mươi linh phù. Nhạc Vũ dùng hơn mười ngày mới ngưng kết ra hơn hai mươi cái. Tới cái thứ mười, mỗi khi hoàn thành ngưng kết thì cường độ thu nạp linh lực của hắn lại mạnh hơn một phần. Mặc dù không còn kiểu tăng trưởng nhảy vọt như trước nhưng rất ổn định. Ngoài ra cũng không biết vì sao, tuần hoàn chân khí bên trong đan điền cùng với cơ cấu phù triện tựa hồ cũng càng ngày càng vững chắc. Có đôi khi

không cần hắn toan tính duy trì thì Hỗn Nguyên chân lực vẫn có thể trong thời gian ngắn duy trì thăng bằng Ngũ Hành.

Nhạc Vũ đang còn do dự thì thương đoàn của Nhạc gia và những thương đoàn trước kia bị trì hoãn bên bến sông rốt cuộc đã tới được Lê thành!

Xác thú của thương đoàn Nhạc gia theo lẽ thường thì ở lại ngoài thành, sau đó người trong thương đoàn sẽ tiến hành bốc dỡ hàng hóa vận chuyển vào trong thành.

Nhạc Vũ không quản nhiều như vậy, hắn trực tiếp mang theo Nhiễm Lực cùng Băng Thiến, lại bảo mấy hạ nhân mang Lâm Trác và mấy võ sư hộ vệ của dòng họ phái đến đi vào trong Lê thành.

Cho dù là lần trước đã nhìn từ xa một lần nhưng giờ tiến vào trong thành thì ánh mắt của Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực vẫn lộ vẻ hoảng hốt. Tường thành cao ba mươi trượng, dầy bốn mươi trượng, hoàn toàn do đá xanh nguyên khối dài sáu bảy trượng ghép thành. Phía trên bố trí gần ba vạn thiên trượng nỗ. Ngoài ra còn có hai trăm máy bắn nỏ khổng lồ lực đến ba vạn cân nằm sừng sững sau tường thành.

Với lực phòng ngự như vậy, có thể không cần dựa vào cường giả tiên thiên vẫn có thể chống đỡ công kích của yêu thú cấp năm.

Trong thành đường xá rộng rãi, người ngựa dày đặc, vượt xa Nhạc gia thành. Nhạc Vũ kiếp trước đã thấy qua nhiều đại tràng diện nên cũng không chú ý nhưng mười mấy người hắn mang vào thành đều hoa mày chóng mặt.

Sau khi tạm thời chia tay với Tịch Nhược Tĩnh ở cửa thành, Nhạc Vũ đi thẳng tới Trương phủ. Thời gian khai chợ còn năm ngày, những ngày này hắn sẽ ở lại Trương gia.

Thật ra thì hắn không muốn như vậy phiền toái, bất quá nếu tới Lê thành mà không thuận tiện bái phỏng cậu của mình một chút thì cũng không hay. Vị kia nghe nói những năm này có nhiều chiếu cố với mẫu thân của mình, về tình về lý cũng nên tới cảm ơn một phen.

Mà ngoài ra Nhạc Vũ còn có một mục đích không thể cho ai biết là muốn xem

Trương Kim Phượng cùng Lý Phỉ Như hiện giờ có mạnh khỏe hay không. Ngoài ra hắn muốn biết hướng hành động của Thừa Vân môn, đại tộc của Lê thành này chắc chắc là cánh cửa tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Lê thành Trương gia

Nhìn từ ngoài vào, Trương phủ không khác một Nhạc gia thành thu nhỏ, thêm vào cả tình hình đề phòng nghiêm ngặt trên tường thành khiến Nhạc Vũ cảm thán một trận.

Từ lịch sử mà hắn nghiên cứu thì có thể nói Lê thành là thành trì xây dựng khó khăn nhất tại Bắc Mã Nguyên. Ban đầu từ hơn hai mươi gia tộc Bắc thượng, tại vùng bình nguyên bốn bế chiến tranh đồng tâm hiệp lực, dãi gió dầm mưa hơn năm ngàn năm mới dựng lên Lê thành. Nhưng đến hôm nay, trong hai mươi nhà ban đầu cùng chung xây thành trì chỉ còn lại mười ba đại gia tộc mà thôi.

Không thể không nói. thực lực Trương gia quả thật cực kỳ cường hãn. Chỉ riêng hộ vệ cửa thành đã có mười võ sư trung cấp, phô trương còn hơn cả Nhạc gia. Thực ra Nhạc gia không phải không xuất ra được mà không cần thiết. Hơn nữa cho dù là từ độ dày của tường thành hay bố trí cung nỏ đều cùng cấp với bên ngoài Lê thành. Nhân viên xuất nhập bị kiểm tra chặt chẽ, tất cả toát lên một khí tức bạt kiếm giương cung.

Nhạc Vũ theo bản nhíu mày rồi rảo bước đi tới. Thân là một đại tộc trong Lê thành, Trương gia canh gác nghiêm ngặt như thế chỉ sợ cũng không phải để ngăn không cho người không phận sự tiến vào.

Nguyên tưởng rằng lần này muốn cầu kiến cậu mình sẽ có phiền toái. Bất quá khi hắn mới vừa báo danh thì thần thái mấy võ sư canh cửa đều cực kỳ cung kính. Sau đó không lâu thì một vị trung niên chừng hơn ba mươi tuổi sải bước từ trong ra đón.

Người cậu này của Nhạc Vũ tên là Trương Nguyên Triết, tên vô cùng nhã, nhưng từ tướng mạo thần thái hay là cử chỉ đều cực kỳ thô hào.

Hắn vừa đi tới cửa thành đã cười lớn vỗ mạnh vào vai Nhạc Vũ.

- Hảo tiểu tử! Lúc đầu ta cũng biết Ta lúc đầu cũng biết, người mà Duẫn Kiệt

nhìn trúng sao có thể là phế vật. Hôm nay quả nhiên không để cho ta và phụ thân ngươi thất vọng!

Thần thái Trương Nguyên Triết cực kỳ thân thiết, bất quá sau khi khen qua lại chuyển thành oán giận:

- Thật ra thì mẹ ngươi cũng thiệt là! Khi đó nhà ngươi như vậy sao không tới chỗ cậu? Ở trong Lê thành này ta xem ai dám động đến ngươi! Đúng rồi, không biết mẹ của ngươi gần đây tốt không?

Trong lòng Nhạc Vũ một tiếng bật cười, khi đó một thân phế vật này của hắn nếu chạy đến Trương gia ăn nhờ ở đậu, tuy là tình cảnh tốt hơn một chút nhưng cũng là bị người khác khinh khỉnh. Dù sao Trương gia, Trương Nguyên Triết cũng chỉ là một người tương đối kiệt xuất trong số trực hệ mà thôi.

Hơn nữa nếu làm như vậy thì sẽ không giữ được sản nghiệp tổ truyền. Bản thân hắn cũng chưa chắc là có thể tồn tại trên đời này.

Nhìn lại bộ dạng của Trương gia, thêm vào vẻ vui mừng của Trương Nguyên Triết, hắn biết chuyện bản thân khiến Hồng Phi cụt tay trên yến tiệc ngày hôm đó đã truyền đến Lê thành. Điều này thật ra cũng không ngoài dự liệu, thế giới này tuy giao thông khó khăn nhưng truyền tin lại cực nhanh.

- Nghi Vũ, Băng Thiến ra mắt cậu!

Nhạc Vũ kéo Nhạc Băng Thiến ra rồi cùng thi lễ với Trương Nguyên Triết, thấy đối phương vui mừng nói liên tiếp mấy chữ tốt tốt thì mới đứng thẳng lên:

- Không dám phiền ngài tưởng niệm, thân thể của mẫu thân ta gần đây an khang, gần đây tâm trạng cũng coi như không tệ! Cũng cực kỳ tưởng niệm ngài.

Trương Nguyên Triết nhìn thần thái hai huynh muội, nhất thời cũng được an ủi. Chuyện của nhi nữ và Lý Phỉ Như ở Nhạc gia thành mấy tháng thế nào, hắn đã từng nghe nói qua. Nguyên tưởng rằng Nhạc Vũ còn trẻ khí thịnh, tuổi nhỏ đã có tu vi như vậy thì tính cách nhất định là có chút kiệt ngạo. Song giờ gặp mặt lại luôn khiêm cung giữ lễ, ôn nhuận như ngọc, không hề vì thực lực bất phàm mà có ý kiêu ngạo.

Nhạc Băng Thiến hôm nay cũng duyên dáng yêu kiều, vô luận là nhân tài phong

tư đều cực kỳ xuất chúng.

Trương Nguyên Triết ngoài mừng rỡ còn có chút tiếc nuối. Rốt cuộc vẫn là cháu gái của hắn không có phúc khí, gây ra chuyện lộn xộn ở Nhạc gia thành. Bất quá điều này cũng không trách Nhạc Vũ, là bên người nhà hắn làm ra.

Hai người hàn huyên mấy câu, Nhạc Vũ đã chú ý tới vẻ sầu lo trong mắt của Trương Nguyên Triết liền cười một tiếng:

- Gần đây cậu có chuyện gì không?

Trương Nguyên Triết mỉm cười chần chừ rồi sắc mặt chuyển thành ngưng trọng:

- Chuyện tình nhà ta, sợ là ngươi cũng nghe nói qua rồi. Gần đây bởi vì chuyện bên bến sông kia mà đang đối chọi với Thừa Vân môn!

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày. Nhìn bộ dạng của Trương Nguyên Triết như vậy, sợ là áp lực gần đây mà Trương gia phải chịu còn lớn hơn tưởng tượng của hắn.

Bởi vậy có thể thấy được Thừa Vân Môn hiện giờ vẫn chưa buôn bỏ chuyện của Tiên Vu Bình, hơn nữa mức độ theo sát còn rất mạnh.

- Thật ra chỉ có một Thừa Vân môn vậy cũng không có gì! Bọn họ tuy thế mạnh nhưng cũng không dám khinh suất va chạm với nhà ta, vấn đề là gần đây tình thế Lê thành, động thái của các nhà bất trắc, thật sự khiến cho người ta không dám khinh thường!

Nói tới đây, Trương Nguyên Triết lại tự giễu cười một tiếng:

- Không dối gạt Vũ nhi! Thật ra thì tình hình này cũng không phải ngày một ngày hai. Từ năm trước Lâm Li của Lâm gia khiêu chiến chung quanh, gặp phải một cường giả tiên thiên ám sát thì hướng gió đã khó bề phân biệt. Ta để cho Kim Phượng tới chỗ các người, bên ngoài nói là theo Phỉ Nhứ nhưng ý tứ cũng là để tránh đi đầu gió.

Nhạc Vũ dừng bước, vẻ mặt hơi giật mình.

Hắn cũng biết được tình thế Lê thành từ mấy vị trưởng bối của Nhạc gia, chuyện lớn như vậy, thân là trụ cột của dòng họ, dĩ nhiên trước khi đi sẽ được dặn dò.

Điều hắn không ngờ tới theo lời cậu hắn thì phong ba lần này dường như còn liên quan đến cả tồn vong của Trương gia. Cậu để cho Trương Kim Phượng đến nhà hắn tựa hồ có ý uỷ thác.

Hiện giờ xu thế của Lê thành đã không thể dò, cộng thêm với Thừa Vân môn bức bách, quả thật tình hình rất đáng ngại.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không cảm thấy hối hận, nếu phải làm lại chuyện ở bến sông thì hắn vẫn ra tay.

- Cậu yên tâm! Có ta ở đây, tất không để cho người khác đụng vào nàng!

Điều này cũng không phải vì hắn áy náy đã đẩy Trương Kim Phượng vào trong phong ba, chẳng qua thuần túy là trả lại tình cảm của cậu hắn bao năm qua. Nếu không phải những năm này Trương Nguyên Triết không ngừng tiếp tế cho Nhạc Trương Thị thì nhà bọn họ chưa chắc có thể chống đỡ.

Trương Nguyên Triết nghe vậy chỉ nói mấy câu khách sáo, thực lực Nhạc Vũ hiện giờ tuy có mạnh đến đâu cũng chỉ là địa giai đỉnh phong. Nếu không đến cảnh giới vũ tông thì không thể ảnh hưởng đến đại cục Lê thành, có lòng nhưng không có sức. Nhạc gia còn có lập trường của mình, nếu là tùy tiện nhúng tay vào sự vụ Lê thành, ngược lại còn bị liên thủ tấn công.

Hắn vừa muốn đem Nhạc Vũ dẫn vào cửa thành thì đột nhiên nghe bên sau truyền đến một trận huyên náo. Hai người nhìn lại thì chỉ thấy một nữ hài đang lao ra từ trong cửa chính, bên cạnh đang có mấy hán tử lực lưỡng ngăn cản.

- Buông! Có nghe thấy không, để cho ta đi ra ngoài! Còn dám ngăn cẩn thận ta gọi cha ta chém đầu các ngươi!

Nhạc Vũ vừa nhìn thì thấy chính là Trương Kim Phượng, bất giác mỉm cười. Nữ hài này vẫn nhanh nhẹn như trước, khí sắc cũng rất tốt, xem ra gần đây không tệ.

Trương Nguyên Triết cũng thầm cảm lúng túng, lớn tiếng quát mấy câu rồi bảo bốn vú em giữ nàng lại.

- Nha đầu ngu xuẩn! Đây là biểu huynh Nhạc Nghi Vũ, biểu muội Nhạc Băng Thiến, còn không mau tới ra mắt!

Trương Nguyên Triết biết tin tức của Nhạc gia ở Lê thành coi như linh thông nên cũng không giải thích chuyện Trương Kim Phượng đã mất trí nhớ. Bất quá cho đến lúc hắn giới thiệu mới phát hiện vẻ mặt nữ nhi mình có chút không đúng, đang nhìn Nhạc Vũ không chớp mắt.

- Biểu ca?

Trương Kim Phượng đầu tiên ngơ ngác rồi sau đó vui mừng vọt tới bên người Nhạc Vũ, ôm chặt lấy tay hắn.

Mọi người đều sững cả lại, Trương Nguyên Triết hơi kinh ngạc, nghĩ thầm nữ nhi của mình lúc ở Nhạc gia thành chẳng phải rất không thoải mái? Chẳng lẽ là vì nguyên nhân mất trí nhớ.

Nhạc Băng Thiến ngược lại cảm thấy ghen tỵ, kể từ khi quan hệ giữa hai huynh muội xấu đi thì đã không còn sự thân mật như vậy nữa.

Nhạc Vũ sợ hết hồn, theo bản năng cho là Trương Kim Phượng khôi phục trí nhớ, bất quá đảo mắt nhìn một chút thì thấy không giống. Sau đó hắn nhớ lại kiếp trước tình cờ nhìn qua một vài bệnh án của người mất trí nhớ sẽ luôn khắc sâu cảnh tượng gần nhất.

Tình huống hiện giờ của Trương Kim Phượng cũng không ngoại lệ.

Tiếp đó Trương Nguyên Triết dẫn mấy người đến bái kiến gia chủ hiện giờ của Trương thị là Trương Tú Triết, người này lớn hơn Trương Nguyên Triết chừng mười tuổi nhưng nhìn còn rất trẻ. Nhạc Vũ nhìn qua cũng thấy hắn giống như tộc trưởng bên mình, rất coi trọng đại cục, lại có mấy phần không quả quyết, coi như thích hợp giữ nhà.

Trương Tú Triết cũng hết sức khách khí, ngoài việc an bài cho hắn một trạch viện độc lập trong thành, buổi tối còn đặc biệt mở tiệc tẩy trần.

Nhạc Vũ đối với chuyện này cũng cảm thấy có chút phiền phức, thay vì mất thời gian yến tiệc không bằng dốc lòng nghiên cứu những phù triện trên người Sơ Tam. Hiện giờ trên người hắn đã có hai mươi chín Ngũ Hành linh phù, chỉ còn thiếu một cái nữa là đủ ba mươi. Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, sau mười cái thì biên độ sẽ tăng lên hơn nhiều so với trước.

Vấn đề là thịnh tình Trương gia không thể chối từ, còn có mặt mũi của cậu mình. Điều vui mừng là lần này chỉ hội họp trong phạm vi nhỏ, không quá phiền toái vì những loại quan hệ thông gia của Trương thị.

Điều làm hắn bất ngờ là khi hắn đang ngồi thì thấy Tịch Nhược Tĩnh vừa mới tạm biệt tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Băng Nguyệt Quảng Lăng

- Hi Hoàng Phù Sư mặc dù không có quan hệ với Trương gia, nhưng nếu biết ta đồng hành cùng ngươi, làm sao còn không đến mời ta?

Vốn muốn nói thân phận mình nhạy cảm, ở lại Trương gia thật bất tiện, lúc này trên mặt Tịch Nhược Tĩnh lại có vẻ bất đắc dĩ cười cười:

- Thật ra bản thân ta cũng không nghĩ đến, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, lo lắng tối nay sẽ có biến cố khác. Vì thế mới tới đây một chuyến.

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi có chút kinh ngạc quay đầu, dự định hỏi thăm Tịch Nhược Tĩnh rốt cục đã xảy ra chuyện gì, có liên quan gì tới Trương gia hay không, nhưng xa xa nhìn thấy Trương Kim Phượng lại đi tới. Nhạc Vũ thấy vậy thật bất đắc dĩ, từ hôm nay sau khi nhìn thấy nữ hài này, đối phương cứ thích quấn quýt bên cạnh hắn. Hắn không có ác cảm gì với tiểu biểu muội kia, nhưng cũng không quá nguyện ý đi thân cận.

Hoàn hảo Trương Nguyên Triết cũng biết nữ nhi mình làm như vậy có chút không ổn, liền sai người kéo nàng ra. Cuối cùng Nhạc Vũ mới được rảnh rỗi cẩn thận nói chuyện với Tịch Nhược Tĩnh.

- Tịch tiền bối, Lê thành cùng Trương gia đã xảy ra chuyện gì?

- Yên tâm, không phải là chuyện lớn gì không giải quyết được!

Trông thấy trên mặt thiếu niên bên cạnh hiện lên nghi vấn, Tịch Nhược Tĩnh cười nói:

- Thật ra ở Bắc Mã Nguyên, chỉ cần sau lưng gia tộc còn có lão nhân che chở, căn bản sẽ không xảy ra chuyện lớn gì. Lần này tuy Trương gia có chút ít phiền toái, nhưng vô luận là Thừa Vân Môn hay là mấy gia tộc khác trong Lê thành,

cũng không dám dễ dàng động tới bọn họ! Mà chư thành phía nam, nếu không phải mấy năm gần đây không có người có thể ra mặt, chỉ có được Úc đại khôi sư che chở, lần này sẽ không bị người mơ ước. Bất quá gần đây nghe nói trong Đạm Vân thành có một người tên gọi là Thạch Lỗi, ngay khi đi du lịch bên ngoài lại được một vị tiền bối của môn phái tu tiên là Ngọc Hoàng Tông trúng ý. Thừa Vân Môn tình cờ biết được liền dự định lấy lòng, vì thế mới có chuyện Tiên Vu Bình đến nhà của ngươi đàm phán. Chuyện này sau khi ta trở về Lê thành mới biết được, tiểu tử kia đúng thật là có tiên duyên tốt.

Trong lòng Nhạc Vũ vẫn thoáng băn khoăn, Tịch Nhược Tĩnh nói hồi lâu vẫn không nói ra tối nay sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng tia lo lắng trong lòng hắn cũng tạm thời để xuống. Hắn không phải không lo lắng Trương gia xảy ra chuyện, chẳng qua vẻ mặt ban ngày của Trương Nguyên Triết có chút làm cho hắn cảm thấy không yên lòng mà thôi.

Nhưng ngôn ngữ mang theo vẻ toan tính của Tịch Nhược Tĩnh, Nhạc Vũ liền xem như không hề nghe thấy.

Chẳng qua hắn vẫn ghi nhớ, phía nam Đạm Vân thành có một người tên là Thạch Lỗi bái nhập vào trong Ngọc Hoàng Tông. Rốt cục lai lịch của Ngọc Hoàng Tông ra sao hắn cũng không biết, song có thể làm cho Thừa Vân Môn phải đi lấy lòng, nghĩ được hắn vô cùng bất phàm.

Những cao thủ trẻ tuổi tại Bắc Mã Nguyên nổi danh trong những năm gần đây có Đông Lâm Cách và Tây Hồng Hạo. Nhưng người tên Thạch Lỗi kia còn đứng trước cả hai người này.

Lúc này giọng nói của Tịch Nhược Tĩnh lại vừa chuyển, trên mặt tràn đầy vẻ trào phúng.

- Nhưng tuy Thạch Lỗi này thật may mắn, so với tiểu hữu lại không được xem là gì! Mười ba tuổi đã có thể dẫn khí nhập thể, tính cả phương viên bắc hoang mấy ngàn vạn dặm, cũng hiếm thấy. Tuy Ngọc Hoàng Tông mạnh mẽ, nhưng Phù Sơn Tông lại là đại phái có được bảy núi năm nguyên!

Nhạc Vũ nhíu mày:

- Tịch tiền bối, thực lực của Phù Sơn Tông mạnh lắm sao?

Lần này hắn thực sự cảm thấy có chút tò mò, nhất thời quên hỏi về vấn đề trước đó. Thật ra hắn cũng không phải lo lắng cho Trương gia, nhưng hiện tại đang ở đây, không thể không quan tâm một chút.

- Mạnh? Ha hả! Vậy thì phải xem lãnh thổ bao nhiêu.

Tịch Nhược Tĩnh lắc đầu, dứt khoát nói:

- Nếu như chỉ nói ở khu địa vực bắc hoang đông nam, vậy Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông đúng là môn phái tu tiên đỉnh cấp. Nhưng nếu đặt vào trong phạm vi cả bắc hoang, lại chẳng vào đâu. Ở phía nam Bắc Mã Nguyên có Băng Nguyệt Tông, còn có Quảng Lăng Tông, đó mới chân chính được xem là đại môn phái nhất đẳng. Cho dù là tính khắp trung nguyên, cũng tuyệt không hề thua kém!

Tuy tu vi cảnh giới của Tịch Nhược Tĩnh chưa ra hình dáng gì, song kiến thức lại vô cùng rộng rãi. Nhạc Vũ nghe được một hồi lâu, mới xem như từ từ biết rõ phân bộ thực lực tại bắc hoang. Những môn phái tu tiên tại Bắc Mã Nguyên, đại khái được phân chia tam đẳng. Đệ nhất đẳng chính là Băng Nguyệt Tông, Quảng Lăng Tông, song phương chia đều địa vực nam cùng bắc hoang. Tiếp theo là những môn phái tu tiên nhị đẳng như Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông, những môn phái như vậy ước chừng khoảng hai mươi môn phái, đều thuộc về hai đại tông môn quản lý. Tiếp theo là Tuyết Ẩn Môn cùng Thừa Vân Môn, do một ít nhân vật dùng võ nhập đạo quản lý, kinh nghiệm nhiều năm, bên trong có một hai Linh Hư cảnh tu sĩ trấn giữ. Nhưng những môn phái nhỏ này có thể đột nhiên chấn hưng, nhưng cũng có thể đột nhiên biến mất. Bắc hoang có rất nhiều môn phái nhỏ nhất thời chấn hưng lại không ngừng suy bại. Thừa Vân Môn có được năm trăm năm lịch sử, Tuyết Ẩn Môn thì ngắn hơn, chỉ có hai trăm năm lịch sử mà thôi. Thật ra bên trong cảnh nội Bắc Mã Nguyên, cũng có mấy phái nhỏ, chẳng qua thế lực suy bại, danh tiếng không hiện mà thôi.

Còn có vị lão tổ tông có bối phận thất đại tổ phụ trong nhà hắn, chính là Huyền Hư Dung Hợp kỳ tu sĩ, trước kia có địa vị không tệ bên trong Phù Sơn Tông.

Hai người nói chuyện ở nơi này, bên kia Trương Tú Triết cùng Trương Nguyên Triết cũng ngây người nhìn nhau. Trên mặt họ tràn đầy vẻ kinh nghi. Một già một trẻ kia phảng phất như tương giao ngang hàng, mà thần thái của Tịch Nhược Tĩnh còn lộ ra mấy phần như đang lấy lòng. Hai người vốn không cho rằng hôm nay Nhạc Vũ đã đột phá tiên thiên. Nhưng trong lòng lại suy đoán, theo như đồn

đãi Nhạc Vũ chỉ cách tiên thiên chừng một bước, không phải là sự thật? Chẳng qua với số tuổi của Tịch phù sư, lại đem tư thái hạ thấp như vậy, không cần mặt mũi đi lấy lòng một hài tử, thật sự làm mất thân phận.

Nhạc Vũ phát hiện ra chỗ tốt khi ngồi cùng bàn, yến hội này tuy nói là tẩy trần cho hắn, nhưng chẳng qua nhân vật trọng yếu của mười ba nhà, dù có thể tham gia yến hội, nhưng khi hắn nói chuyện với vị Tịch phù sư này, lại không ai dám tùy tiện đi tới quấy rầy. Nhưng ngay khi Tịch Nhược Tĩnh nói tới chư phương thế lực tại Bắc Mã Nguyên, ánh mắt của hắn khẽ dao động, dời qua bên trái trước người.

Chỉ thấy Lý Phỉ Như đi theo phía sau đôi trung niên nam nữ đang hướng bên này đi tới. Trên mặt phụ nhân hiện lên nụ cười như nịnh hót, dung mạo có chút tương tự với Nhạc Trương thị, cũng cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần. Mà nam nhân cũng tướng mạo đường đường, chẳng qua giữa chân mày lộ ra một tia âm úc.

Nhạc Vũ thầm nghĩ đó có lẽ chính là muội muội Trương Tuyết Quyên của Nhạc Trương thị, còn có vị chuẩn nhạc phụ trước kia của hắn, tên Lý Vũ Hi. Hắn chỉ nhếch nhẹ môi, liếc nhìn qua Lý Phỉ Nhứ đi theo phía sau hai người. Trên khuôn mặt thiếu nữ mang theo vẻ u sầu, trong ánh mắt nhìn về phía hắn lại hiện lên vẻ mờ mịt. Trong lòng Nhạc Vũ dâng lên ý nghĩ thương hại, tình cảnh của Lý Phỉ Nhứ kém hơn vị biểu muội kia rất nhiều. Lần này tộc nhân Lý thị đến yến hội không ít, nhưng cử chỉ lời nói lại có vẻ tránh né gia đình ba người này. Ánh mắt nhìn về phía Lý Phỉ Nhứ lại mang theo vẻ trách cứ oán giận. Hiển nhiên họ đang bất mãn Lý Phỉ Nhứ mang đến rất nhiều phiền toái cho gia tộc.

- Là dì với dượng phải không? Hai vị trưởng bối tại thượng, Vũ nhi xin ra mắt.

Mặc dù lời nói có vẻ kính cẩn, nhưng khi Nhạc Vũ đứng lên hành lễ, vẻ mặt lại nhàn nhạt đầy vẻ xa lạ. Dù là người mù cũng có thể nghe ra mùi vị không tình nguyện đối đáp của hắn.

Vẻ mặt Lý Vũ Hi chợt xanh mét, mà vẻ mặt của nữ nhân trung niên cũng cương cứng lại. Bà thoáng ngây ra một lúc lâu, mới miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Vũ nhi, ta và ngươi đều là chí thân, không cần khách khí như vậy đấy! Phỉ Nhứ, qua bái kiến biểu ca của con đi, đây cũng là vị hôn phu của con!

Nhạc Vũ khẽ cau mày, nghĩ thầm đôi phu thê này cho dù có ngu xuẩn cũng phải

hiểu được việc hôn sự này không thể nào nối tiếp, lẽ ra không nên tự mình tới tìm khổ sở mới đúng.

Hắn nhìn chăm chú, phát hiện trên gương mặt Trương Tuyết Quyên mơ hồ mang theo vẻ cầu khẩn, dù là Lý Vũ Hi cũng nén giận, hai mắt bình tĩnh nhìn mình.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu, hai vị này chỉ sợ hơn phân nửa là vì áp lực bên trong tộc quá lớn, lo lắng không giữ được nữ nhi nhà mình. Lúc này nếu có thể giao kết được cường viện, sẽ có thể làm cho gia tộc định đoạt lại lần nữa.

- Dì! Hôn sự giữa ta và Phỉ Nhứ biểu muội mấy năm trước đã bị phế thải. Kính xin ngày sau chớ nhắc lại chuyện này!

Quay đầu đi, Nhạc Vũ làm như không hề nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Trương Nguyên Triết nhìn tới, lại càng không nhìn vẻ mặt tái nhợt của hai phu thê trước mặt:

- Nhưng dù sao Phỉ Nhứ cũng là biểu muội của ta, tính tình ta vẫn còn thích…

- Nhạc Nghi Vũ! Ta nghe nói tháng trước ngươi từng khiến cho Đạm Vân thành Hồng Hạo phải tránh né cuộc chiến, tự mình làm mình tàn phế, không biết có chuyện này hay không?

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, nhìn sang người vừa gầm lên một tiếng cắt đứt lời hắn đang nói. Đó là một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt chữ điền, trên mặt ửng hồng như say rượu.

Nhạc Vũ thầm nghĩ, đây lại là ai? Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua chung quanh. Ngoại trừ Trương Tú Triết cùng Trương Nguyên Triết có vẻ không vui, những người còn lại đều mang theo vẻ hưng phấn nhìn qua. Trong những người trẻ tuổi đồng lứa, đối với trận chiến tại Nhạc gia thành, mặc dù đều được nghe thấy nhưng nếu bàn về Hồng Hạo hay Nhạc Vũ, đối với người bên trong Lê thành mà nói đều cũng vô cùng xa lạ.

Vì thế trong lòng họ không tin hai người thật sự có cuộc chiến ấy.

Trong số những người thuộc thế hệ trước, chỉ nhìn thấy Nhạc Vũ ngồi chung với Tịch Nhược Tĩnh liền biết lời đồn đãi không phải vô căn cứ. Song có thể được xem bản lĩnh đích thực của Nhạc Vũ một chút, vậy cũng không tệ.

Bọn họ sẽ không chủ động đi khiêu khích, nhưng nếu như có người khác ra mặt, bọn họ cũng vui vẻ nhìn thấy.

Nhạc Vũ nhìn quanh người, chỉ thấy đều là người xa lạ, cũng không có người nào chủ động giải thích lai lịch của thiếu niên kia. Dù là Tịch Nhược Tĩnh cũng mang theo vẻ mặt mờ mịt.

Mà lúc này thiếu niên kia đã đi vào trong nội đường.

- Hồng Hạo kia ta đã sớm có nghe thấy! Mấy năm trước còn muốn thử chút cân lượng của hắn, đáng tiếc vẫn không có cơ hội! Nhưng nếu như ngươi đến đây thì cũng vậy, nếu có thể làm cho tên kia cụt tay cầu sống, nói vậy có lẽ còn được chút bản lĩnh!

Lời vừa rơi xuống, thiếu niên đã rút cây côn kim chúc tổ hợp thành một cây trường thương, sau đó chống lên mặt đất.

- Không biết có dám luận bàn với ta ở nơi này một chút hay không?

Lúc thiếu niên kia nói chuyện, hai mắt nhìn chằm chằm Lý Phỉ Nhứu, trong con ngươi tràn đầy tình yêu lẫn áy náy.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ bị mấy ngàn ánh mắt chăm chú nhìn vào, lại nhìn vào chỗ ngồi đối diện, nhìn vào phản ứng của những trưởng bối của thiếu niên kia. Chỉ thấy trên mặt bọn họ ngoại trừ bất mãn, nhưng không hề có ý ngăn trở. Chỉ có hai vị hậu thiên đỉnh phong đang căng thẳng toàn thân, âm thầm đề phòng.

Đây là họ tự nghĩ có thể từ trong tay hắn cứu được người hay sao?

Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, nhưng lại vượt ngoài dự liệu mọi người, một lần nữa ngồi xuống.

- Xin lỗi! Ta không có hứng thú!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Yến hội sính hung

Nhạc Vũ vừa nói ra, trong lòng Trương Nguyên Triết chợt sinh ra ý niệm không thích hợp. Lúc gặp ngay cửa hắn từng thử qua, lúc vỗ lên bả vai Nhạc Vũ hắn đã dùng lực đạo không ít, nhưng không cách nào dao động được Nhạc Vũ nửa phần. Ít nhất căn cơ của Nhạc Vũ đã không kém hơn võ sư trung cấp.

Còn có vẻ mặt như cười như không của Tịch Nhược Tĩnh, thấy thế nào đều có cảm giác ý vị thâm trường. Lại nói tới chuyện ngày đó, những tin tức thuật lại mà hắn nhận được từ Nhạc gia thành, làm sao là giả dối? Hơn nữa đồng thời nhận được tin tức này không chỉ có một mình Trương gia. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Trương Nguyên Triết nghĩ như thế, sắc mặt những người khác bên trong nội đường càng thêm cổ quái. Bất quá bọn hắn còn hoàn hảo, tuy mang theo mấy phần nghi ngờ, nhưng không hề hoài nghi thực lực của Nhạc Vũ.

Song những người trẻ tuổi đồng lứa, thiếu chút nữa đã bộc lộ vẻ hoài nghi cùng xem thường trên nét mặt.

- Hắc hắc! Không dám chiến sao?

Thiếu niên mặt chữ điền kia đem trường thương đưa tới, vẻ mặt cười nhẹ:

- Ta xem ngươi đúng là có tiếng không có miếng, đem người chết ra hù dọa, thật không biết xấu hổ.

Lần này ngay cả sắc mặt của trưởng bối của thiếu niên cũng đại biến. Những lời này không thể nghi ngờ đang mắng thẳng vào mặt Nhạc Vũ đem người chết ra để khoác lác uy phong của mình. Hai người Tiên Vu Bình cùng Hồng Hạo đều đã chết, có thể nói là chết không đối chứng. Mà trong mọi người ở đây, tất cả đều là những thế lực phụ thuộc Nhạc gia. Dù là tư thái của Tịch Nhược Tĩnh cũng hoàn toàn đang lấy lòng với vị tằng tổ phụ của Nhạc gia.

Bất quá suy đoán này nhìn như hữu lý, nhưng thật ra cũng không thể chắc chắn. Vô luận nói thế nào, Hồng Hạo cũng là đệ tử Thừa Vân Môn. Nếu Nhạc gia thực sự trống rỗng bịa đặt, làm sao không bị truy cứu. Hơn nữa lấy thân phận của Tịch Nhược Tĩnh, cũng không thể làm ra chuyện bịa đặt như vậy.

Nếu như nói chuyện khiêu chiến chỉ là do những người trẻ tuổi nóng tính tranh đấu, nhưng một câu vừa rồi không thể nghi ngờ đã đắc tội Nhạc Vũ cùng Tịch Nhược Tĩnh.

Trong đó có một vị lão giả dường như có quan hệ sâu đậm với thiếu niên kia, liền đứng bật lên:

- Bình nhi nói bậy bạ gì đó! Còn không mau xin lỗi Tịch lão và Vũ hiền chất nhanh lên!

Thiếu niên mặt chữ điền trầm mặt, đối với lời mắng cũng hờ hững, vẫn dùng ánh mắt sáng quắc ngó chừng Nhạc Vũ, trong ánh mắt lại mang theo tia do dự. Hắn có lòng muốn tiếp tục khiêu khích, nhưng Nhạc Vũ trầm ổn cùng thái độ hoàn toàn không để ý tới hắn lại làm cho hắn cảm thấy lùng túng tức giận, không biết rốt cục nên làm thế nào cho phải.

Ở bên cạnh Nhạc Vũ, Nhạc Băng Thiến lại mỉm cười. Nếu là lúc trước, Nhạc Vũ lấy ra tư thái này, nàng nhất định sẽ nghĩ hắn không có chí khí. Nhưng hôm nay lại khác, khóe môi Nhạc Vũ nổi lên tia cười nhạt, rõ ràng chính là không thèm để ý tới.

Nhưng trong lòng nàng đồng thời có chút ảm đạm, nhớ tới trước kia mỗi khi nàng làm tư thái này, Nhạc Vũ cũng lộ ra bộ dáng giống y như thế. Khi đó huynh trưởng của nàng phải chăng cũng cảm thấy nàng rất buồn cười?

Nhiễm Lực cũng vô cùng tức giận, hận không thể lập tức bước ra thay mặt Nhạc Vũ đánh một trận. Nhưng hắn cũng tự biết chuyện của mình, thương thế bên trong thân thể chưa lành lại, mạnh mẽ xuất chiến chẳng qua chỉ làm Nhạc Vũ thêm mất mặt mà thôi, chỉ đành đè nén xuống không đứng ra.

Lúc này cảm giác say sưa của thiếu niên mặt chữ điền cũng giảm bớt, hoặc do bị trưởng bối áp bách, rốt cục hắn hừ lạnh thu hồi tầm mắt:

- Ngươi đúng là kẻ nhát gan!

Khi bỏ lại câu nói này, hắn đang muốn thu hồi cây thương trong tay, quay lại chỗ ngồi của mình, vào lúc này ngay ngoài cửa phòng khách, lại truyền vào một tiếng cười to:

- Ha ha! Ngươi đứng nơi đó làm gì? Cầm lấy cây gậy nát đó, đặc biệt chờ ta tới đánh một trận sao?

Nghe được thanh âm kia, mọi người bên trong phòng đều cùng biến sắc, nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy hai thiếu niên khí độ bất phàm đang quang minh chính đại từ trong nội đường đi tới.

Người đi trước mặt như quan ngọc, lời nói khí phách tràn trề. Người sau lộ vẻ âm nhu, lớn tuổi, gương mặt lẽ ra cũng tuấn tú lại tái nhợt như mặt người chết.

Nhìn người này, sắc mặt thiếu niên có tên gọi là Tiệm Bình lại xanh mét. Tịch Nhược Tĩnh cũng cười lên một tiếng, ghé sát bên tai Nhạc Vũ nói:

- Người đi phía trước chính là Lâm gia Lâm Li, là người nổi danh với Hồng Hạo! Về phần người đi phía sau, tên là Hành Thanh, chính là một Luyện Chung sư. Vào năm trước Lâm gia đã mời tới làm hộ vệ cho Lâm Li.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên một tia hiểu rõ, nhưng hắn cũng không cần Tịch Nhược Tĩnh cố ý nhắc nhở, cũng đã có thể đoán biết được thân phận của hai người này. Vì thực lực của thanh niên kia thực sự không tệ. Tuổi tác như vậy đã đạt tới địa giai đỉnh phong. Ở bên trong Lê thành, nghĩ đến chỉ có một mình Lâm Li, còn người còn lại, lại có chút bất phàm. Trong mơ hồ lại làm hắn có bản năng sinh ra cảnh giác.

Lúc này Nhạc Vũ lại nghĩ tới Tịch Nhược Tĩnh đã nói tối nay sẽ có biến cố, nhất thời có chút kinh ngạc hỏi:

- Đây chính là nguyên nhân tối nay Tịch tiền bối tới dự tiệc sao?

- Chẳng qua vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi, không nghĩ tới hắn thật sự đã tới!

Tịch Nhược Tĩnh khẽ lắc đầu, cười nhẹ một tiếng:

- Sau khi ta trở về mới nghe người ta nói đến, tên kia từ một tháng trước đã

muốn đến Nhạc gia khiêu chiến với ngươi, chẳng qua còn chưa có cơ hội mà thôi. Trương gia mở buổi tiệc này tẩy trần cho ngươi, tuy không quá mức tuyên dương, nhưng ở bên trong Lê thành có chuyện gì có thể giấu diếm được hắn?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, Trương Tú Triết lại đứng lên:

- Lâm Li, ngươi tới nơi này làm gì?

- Còn có thể làm gì? Tú Triết thúc, nơi này chuyện duy nhất làm cho ta cảm thấy hứng thú cũng chính là vì ta đã tìm được đối thủ có thể đánh một trận với ta rồi!

Lâm Li cười lớn, quét mắt nhìn Tiệm Bình đang căng thẳng, sau đó khinh miệng mỉm cười:

- Yên tâm, ta không phải tìm ngươi! Chút thực lực của ngươi còn chưa đủ cho ta động tay, khi dễ ngươi cũng không có ý tứ gì.

Vẻ mặt thiếu niên đầu tiên khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau lại tỏ vẻ giận dữ. Lúc này Lâm Li đã đưa mắt nhìn lên người Nhạc Vũ:

- Ngươi là Nhạc Vũ đúng không? Không biết có dám buông tay đánh cược với ta một lần?

- Buông tay đánh cược?

Sắc mặt Nhạc Vũ có vẻ mất hứng, nghĩ thầm hôm nay không biết vì sao cứ bị người tới tìm gây phiền phức như vậy. Đi tới một Tiệm Bình chưa xong, lại tiếp tục có Lâm Li. Nghĩ thầm nếu sớm biết như thế, hôm nay căn bản không nên đáp ứng Trương Nguyên Triết dự buổi tiệc này.

- Công bình đánh một trận, sinh tử tùy mạng!

Lâm Li híp mắt, hất cằm:

- Ta nghĩ muốn xem một chút, có thể bức lui một người có thanh danh ngang hàng với ta rốt cục có bản lĩnh ra sao!

Trong lời nói tràn đầy vẻ ngạo nghễ, sau đó Nhạc Vũ chợt chú ý, bên trong mắt hắn mơ hồ lộ ra sát cơ. Mà khi nhớ tới con trai lớn của Nhạc Duẫn Văn chết

trong tay Lâm Li, sát ý trong lòng Nhạc Vũ chợt nổi lên. Nhưng thân phận hắn bất đồng, nếu tự mình xuất thủ thật không ổn.

Đáng tiếc Lâm Trác cùng Nhiễm Lực đều bị thương chưa lành, nếu không có chuyện ngày đó, chỉ cần Lâm Trác ra mặt, có đến tám phần khả năng giết chết người này dưới kiếm.

Vừa nghĩ tới, trong lòng Nhạc Vũ lại cảm thấy mất hứng.

- Xin lỗi! Ta không có hứng thú.

Thấy Nhạc Vũ lại một lần tránh chiến, mọi người bao gồm cả Trương Tú Triết tràn đầy lửa giận cũng cảm thấy thất vọng. Thầm nghĩ Nhạc Vũ đến tột cùng chỉ có hư danh, như thế xem ra đông Hồng Hạo kia cũng chỉ được thổi phồng mà ra. Không thể so sánh với Lâm Li, hoàn toàn dựa vào việc khiêu chiến khắp xung quanh, đánh ra được danh tiếng.

- Không có hứng thú?

Lâm Li không hề lùi bước, mà cười lạnh một tiếng, tiếp tục lên tiếng khiêu khích:

- Nếu ngươi thực sự không dám, thì quỳ xuống khấu đầu ba cái trước mặt ta, nói là sợ hãi tiểu gia, như vậy hôm nay ta bỏ qua cho ngươi thế nào?

Lời nói vừa rơi xuống, dáng cười của Tịch Nhược Tĩnh càng thêm ý vị sâu xa, còn có chút ít hả hê. Lời này của Lâm Li đúng là tự tìm đường chết, nếu như thiếu niên bên cạnh hắn còn chưa đột phá tiên thiên, tự nhiên không thể làm được gì. Nhưng hôm nay hắn đã đạt tiên thiên, lại có Phù Sơn Tông che chở, chỉ cần có đủ lý do, như vậy cho dù là Tuyết Ẩn Môn, cũng không thể làm được gì.

Mặc dù Nhạc Vũ vẫn cười như trước, nhưng trong mắt lại vô cùng rét lạnh.

Duy chỉ có thanh niên lớn tuổi hơn đứng phía sau Lâm li là khẽ biến sắc mặt. Trước đó Nhạc Vũ thu liễm nội tức, hắn không cảm thấy được gì. Nhưng giờ phút này khi trên mặt Nhạc Vũ sát ý dạt dào, chút ít Chung trùng mà hắn khống chế lại táo bạo sợ hãi, phảng phất như gặp phải điều gì đó vô cùng nguy hiểm.

Hắn biết mình khống những con Chung trùng này vốn vô cùng bén nhạy, cũng là

một trong những vốn liếng hắn dùng để đối kháng tiên thiên cường giả. Không ngờ hiện tại chúng lại kinh hoảng bất an, nhất định phải có nguyên nhân. Nhưng hắn trăm triệu cũng không nghĩ tới uy hiếp lại đến từ thiếu niên trước mắt, ngay khi trong lòng hắn còn đang do dự, có nên nhắc nhở Lâm Li hay không, Nhạc Vũ đã cười nhạt nhẹ nhàng đứng lên.

- Nếu ngươi nhất định muốn tìm chết, vậy thì ta thành toàn cho ngươi!

- Ta tìm chết? Khẩu khí thật lớn!

Trong lòng Lâm Li đầy hưng phấn, tuy trong lời nói của hắn vô cùng cuồng vọng, trong lòng cực kỳ khinh thường Nhạc Vũ, nhưng bản thân hắn lại không hề lơ lỏng chút nào, toàn thân đề phòng ngó chừng từng cử động của Nhạc Vũ.

Nhưng sau một khắc thân ảnh của Nhạc Vũ lại đột nhiên biến mất trong tầm mắt của hắn.

Lông tơ Lâm Li nhất thời dựng đứng lên, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn. Ngay khi hắn theo bản năng rút kiếm ra khỏi vỏ, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm thân ảnh Nhạc Vũ, Nhạc Vũ đã xuất hiện ngay trước mặt hắn, tay phải nắm chặt trán của hắn.

- Nói năng lỗ mãng, ngươi đáng chết!

Khi thanh âm vang dội bên trong đại sảnh yên lặng như tờ, tay phải Nhạc Vũ nắm chặt lại, theo một tiếng xương cốt gãy răng rắc, dịch óc màu trắng cùng máu nhất thời từ sọ não Lâm Li bắn ra ngoài. Mà lúc này thanh kiếm trong tay hắn còn chưa rút được một nửa. Còn Hành Thanh chỉ vừa phun ra được một câu "Dừng tay" ra khỏi miệng.

Hành Thanh thấy thế vô cùng hối hận, chẳng qua chỉ thoáng do dự, người mình cần hộ vệ đã bị giết chết. Mà trong mắt hắn liền tràn đầy sát cơ. Vô số phi trùng màu lam từ trong túi bay ra, dưới sự thao túng của Hành Thanh như nước thủy triều bắn về phía Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ cau mày, tay trái bấm pháp quyết.

- Cụ Phong!

Gió lốc cuồng liệt cuồn cuộn nổi lên quanh người Nhạc Vũ. Kéo theo những con linh trùng bay ra tứ tán, nhất thời không thể tới gần hắn trong phạm vi mười trượng. Còn có một cỗ sức gió khổng lồ, bắn thẳng vào trung ương bầy côn trùng. Hành Thanh thấy thế trong lòng chợt trầm xuống, hắn biết vừa rồi Nhạc Vũ đánh chết Lâm Li đã dùng phong hệ bí pháp. Mà một màn trước mắt đã chứng thực sự suy đoán của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Không gian pháp khí

Tâm tình của Hành Thanh không thể không cảm thấy trầm trọng, khi một tiên thiên võ giả giao chiến với một Chung sư, một người tinh thông hỏa hệ băng hệ còn hoàn hảo một chút, tuy khó dây dưa nhưng không phải không có thủ đoạn khắc chế. Duy chỉ có những người luyện tập phong hệ hay phù pháp, thường thường đều là khắc tinh của Chung sư. Nếu như ngay cả đến gần cũng không được, như vậy không cần nói tới việc có thể đả thương được địch thủ.

Nhưng Hành Thanh cũng không bối rối, đầu tiên hắn cắn nát đầu lưỡi, sau đó ngụm ra một ngụm máu huyết, phun vào bên trong đám côn trùng đang xúm lại chung quanh. Mà phàm là những phi trùng màu lam lây dính máu, đều phảng phất như bành trướng thêm một vòng, cả người lộ ra cỗ huyết sắc quỷ dị. Bọn chúng ngạnh kháng với cuồng phong, hướng chỗ Nhạc Vũ bắn tới. Tuy cơn gió càng xoay chuyển càng nhanh, nhưng bọn chúng vẫn có thể bay xuyên qua.

Nhạc Vũ thấy thế trên gương mặt cũng chuyển thành ngưng trọng, hắn không phải không có dự định dùng kiếm giết chết Chung sư kia, nhưng Chung sư kia lại cực kỳ cẩn thận, cả người bao phủ bên trong đám côn trùng chi chít tới mấy trượng, thân ảnh không hề hiện ra, dù hắn dùng linh thức cảm giác cũng bị ngăn cản quấy nhiễu. Hắn thử bắn ra một đạo kiếm khí quét qua thăm dò, cũng chỉ có những con phi trùng màu vàng lợt tạo thành lá chắn giúp tên kia ngăn cản lại.

Về phần tự mình xông vào bên trong, Nhạc Vũ tạm thời còn chưa có ý định này. Hắn sớm nghe nói qua sự nguy hiểm của Chung sư. Ngoài ra những thứ côn trùng trước mắt lại không rõ lai lịch, có năng lực gì hắn cũng không hề biết, lúc này tùy tiện nhích tới gần thật sự không phải ý tốt.

- Phong Nhận!

Lại thêm một đạo cuồng phong nổi lên, lần này ngưng tụ quanh người Nhạc Vũ, tạo thành một tầng áo giáp, khiến cho những con phi trùng màu lam không cách nào tiến thêm. Cùng lúc tinh mang trong mắt Nhạc Vũ nổ bắn ra, phong nhận tụ trước người hắn lại ngẩng cao vang lên tiếng ma xát chói tai như tiếng sắt thép

cọ vào nhau, Kim Ô kiếm của hắn chợt rung lên, theo thân kiếm run rẩy, từng đợt âm ba chấn động liên tục hướng bốn phía khuếch tán. Khiến cho mọi người bên trong đại sảnh đều cảm thấy choáng váng, cũng làm Hành Thanh thêm kinh hãi. Lôi Âm bí pháp này cũng là khắc tinh của những loài côn trùng.

Chỉ thấy trong tích tắc, quanh người Nhạc Vũ có vô số côn trùng bị nổ tung rơi xuống đất. Dù là lũ côn trùng hơi xa cũng bắt đầu rơi xuống. Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng đại cục đã định, trong mắt Nhạc Vũ vừa lộ ra hàn mang, bên trong những con côn trùng kia có một con cũng màu lam, hình dáng lại nhỏ hơn những con khác, ước chừng chỉ cỡ một con muỗi vụt bay ra, thừa dịp Phong Nhận Thuật của Nhạc Vũ tán ra ngoài, nhào tới trên đùi của hắn. Nội tức cương khí quanh người Nhạc Vũ đối với nó hoàn toàn không có tác dụng.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời vừa kinh hãi vừa tức giận. Hành Thanh điều khiển đám côn trùng nhất định có một loài có hồn lực cực kỳ cường đại, đã quấy nhiễu thần thức dọ thám của hắn. Mà con côn trùng nhỏ kia ẩn vào bên trong bầy đàn, hắn là ngay cả hệ thống trí năng phụ trợ trong người hắn cũng nhất thời không kịp phát hiện phân tích đến! Quả là không nghĩ ra mình lại bị một con trùng nhỏ bé không đáng kể qua mặt!

Cơ hồ ngây lập tức Nhạc Vũ dùng Kim Ô kiếm chụp chết con trùng đã cắn vào da thịt hắn, sau đó chuẩn bị đem miệng vết thương cắt xuống. Song lúc này một cỗ khí tức băng hàn khắc cốt đã men theo kinh mạch hắn lan tràn toàn thân. Ngay khi trong lòng hắn đang vô cùng hoảng sợ, Đại Hỗn Nguyên Chân Khí bên trong đan điền hắn lại bị kích thích tràn ra, điên cuồng tiến hành ngũ hành tuần hoàn, hàn lực lan tràn toàn thân trong phút chốc đều bị thu nạp vào đan điền, sau đó gia nhập vào trong vòng tuần hoàn chuyển hóa thành ngũ hành linh lực vô hại tràn ra bên ngoài cơ thể. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nguy cơ giải trừ, trong lòng Nhạc Vũ chợt nổi giận, càng lúc càng tăng cao! Nếu con trùng kia truyền nọc độc vào cơ thể hắn, hoặc giả là loại côn trùng nào đó có đặc tính quỷ dị hơn, như vậy giờ phút này cho dù hắn không chết cũng bị trọng thương!

Ánh mắt của hắn quét về phía gương mặt kinh ngạc không giải thích được của Chung sư kia, thần sắc Nhạc Vũ đột ngột biến thành vô cùng dữ tợn, linh lực đoàn hội tụ dưới chân hắn lại nổ bung ra lần nữa, sau đó lướt nhanh như gió xông vào bên trong bầy côn trùng. Thanh kiếm rung động ra sóng âm, trải qua một thời gian ngắn ngủi liền từ từ tăng cường. Giờ phút này đã tăng lên chói tai

tới cực hạn. Phàm là những loài côn trùng, thường thường vừa nhích tới gần liền bị vỡ nát bấy. Mà thân ảnh Nhạc Vũ đã tới trước người Hành Thanh đang thất kinh, sau đó chém rụng đầu người này.

Ngay khi Kim Ô kiếm khôi phục lại yên tĩnh, toàn bộ những đám côn trùng kia cũng biến thành thi thể lả tả rơi xuống mặt đất. Bên trong đại sảnh dù cây châm rơi xuống cũng có thể nghe được. Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, nhìn chằm chằm hắn, ngay cả khuôn mặt của thiếu niên cầm thương cũng hoàn toàn trắng bệch.

Giờ phút này vẻ tức giận trong mắt Nhạc Vũ đã biến mất, nhưng trong mắt người khác, hình ảnh của hắn chẳng khác gì ma thần phủ xuống. Bọn họ đều lo lắng chỉ cần mình tạo ra tiếng động, sẽ chọc giận Nhạc Vũ giận chó đánh mèo.

Lâm Li ở trong Lê thành ngang ngược càn rỡ nhiều năm như vậy, lại bị hắn dùng một chưởng giết chết. Hành Thanh tuy mới tới Lê thành, nhưng những tiên thiên cường giả khác đều có chút lòng kiêng kỵ đối với hắn. Nhưng nhân vật như thế cũng vẫn bị một kiếm của thiếu niên này giết chết.

Giờ phút này không còn ai dám cho rằng danh tiếng của Nhạc Vũ là lời bịa đặt giả dối. Trong lòng bọn họ vô cùng khiếp sợ, may mắn vừa rồi biểu hiện của mình còn chưa xem là quá mức.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý tới vẻ mặt của mọi người bên trong đại sảnh, hắn cũng không cần đi lục soát xem những con côn trùng kia đã chết hết hay chưa, chỉ cần dùng linh thức quét qua liền hiểu được đại khái. Trên người của Hành Thanh cũng không có vật gì giá trị, chỉ có bên trong tay áo có giấu tám chiếc túi da thú nhỏ như nắm tay mà thôi.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, tiện tay cắt hai mảnh tay áo xuống, sau đó cầm trong tay. Khi hắn làm xong việc này, vẻ thị huyết trong ánh mắt mới biến mất, ngược lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Vừa rồi hắn vẫn luôn tò mò, trên người vị Chung sư này chứa nhiều côn trùng như vậy, rốt cục là lấy ra từ đâu?

So sánh mật độ của bầy côn trùng mà nói, thể tích đã còn nhiều hơn cơ thể Hành Thanh gấp mấy lần. Vô luận quan sát như thế nào, người này cũng không thể hoàn toàn dung nạp giấu kín bên trong tay áo.

Nhưng mấy chiếc túi này đã cho hắn lời giải đáp. Mười mấy đạo phù triện làm hắn có cảm giác như đã từng quen biết được vẽ trên lớp da thú. Hắn là muốn tạo thành một không gian ngăn cách với ngoại giới, tựa như loại không gian như nhẫn hay túi trữ vật.

Bên trong vận chuyển loại linh lực đặc thù, cùng loại với linh lực bên trong nhẫn trữ vật của Tịch Nhược Tĩnh. Ngoài ra bên trong túi ước chừng còn có không gian không nhỏ, vẫn còn chứa chấp đàn côn trùng còn chưa đem ra sử dụng.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, bắt đầu lợi dụng hệ thống trí năng phụ trợ lật lại kiến thức luyện khí. Lúc trước Tịch Nhược Tĩnh giao bản chép tay luyện khí kia cho hắn, đã được hắn ghi tạc vào trong đầu. Nhưng những ngày này hắn vẫn luôn đem toàn bộ tinh lực đặt trong Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam, trong lúc nhất thời cũng không có tâm tư đi nghiên cứu môn bí quyết này.

Không bao lâu, Nhạc Vũ đã tìm được ghi chép về không gian trữ vật.

- Đây là túi không gian tứ phẩm, phẩm chất xem như không tệ!

Tịch Nhược Tĩnh đã đi tới bên cạnh hắn:

- Giết chết Lâm Li cũng là danh chính ngôn thuận, cho dù bị Tuyết Ẩn Môn biết được, cũng không còn lời nào để nói. Nhưng Hành Thanh này rất có lai lịch, nhưng làm vậy không khỏi có chút lỗ mãng! Bỏ đi, cũng không có gì không ổn, những Chung sư kia ở Nam Cương nhiều năm, người này lại một mình tới đây, nói vậy chờ tới khi sư môn hắn hay biết, cũng là chuyện mấy năm thậm chí là mấy chục năm sau mà thôi.

Nhạc Vũ cau mày, hiểu được ý tứ của Tịch Nhược Tĩnh, tuy người này chưa đạt tới tiên thiên, nhưng lại có pháp khí tứ phẩm, như vậy sư môn của hắn phải cực kỳ bất phàm.

Nhưng đã giết cũng đã giết, hắn không hề cảm thấy hối hận. Nhưng những túi không gian này hắn lại không biết nên xử lý thế nào. Muốn lưu lại, nhưng những con trùng kia lại làm cho hắn có cảm giác khó chịu buồn nôn. Hắn lại có bản ghi chép luyện khí cùng năng lực phân tích, nếu muốn làm ra vật này, ngày sau có thể tự mình tìm tài liệu để luyện chế.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định tạm thời lưu lại. Lần này trao đổi dược vật cần thiết cho Lâm Trác, chẳng qua Nhạc Vũ chỉ chuẩn bị mấy viên Dịch Nguyên đan của Tịch Nhược Tĩnh đem ra làm trao đổi mà thôi. Những ngày qua hắn còn đang lo lắng không đủ, lại không nghĩ hôm nay nhặt được một khoản tiền của phi nghĩa. Tám túi không gian tứ phẩm này có giá trị đối với tiên thiên cường giả, có thể còn vượt quá Dịch Nguyên đan.

- Vừa rồi vãn bối còn chưa kịp tạ ơn ý tốt của tiền bối! Ngày sau Nhạc Vũ tự có báo đáp.

Quay đầu lại, trong ánh mắt Nhạc Vũ có vẻ cảm kích mỉm cười thi lễ với Tịch Nhược Tĩnh. Mời vừa rồi khi hắn bị linh trùng của Hành Thanh cắn trúng, Tịch Nhược Tĩnh đã dự định đi tới bên cạnh cứu viện cho hắn. Dù còn chưa kịp xuất thủ, nhưng phần nhân tình này hắn vẫn ghi nhớ. Hôm nay Tịch Nhược Tĩnh cũng không còn chuyện gì cầu hắn giúp đỡ, vậy thì chờ ngày sau hắn sẽ báo đáp cho con cháu của lão nhân này là được.

Tịch Nhược Tĩnh vuốt râu mỉm cười, Nhạc Vũ lại đưa mắt chuyển sang phương hướng khác. Bên trong đại sảnh phần lớn ai cũng câm như hến. Đặc biệt vị thiếu niên đi ra khiêu khích hắn cùng người nhà của thiếu niên, ánh mắt vừa kinh hãi vừa hoảng sợ. Bọn họ cho là cho dù nội tức tu vi của Nhạc Vũ đã đạt tới hậu thiên đỉnh phong, nhưng muốn bước ra một bước này cần phải có thời gian ba đến năm năm. Mà thân phận giữa hậu thiên cùng tiên thiên đúng là khác nhau một trời một vực.

Bọn họ càng không thể quên, Nhạc gia tiểu tử chỉ mới mười ba tuổi! Còn là hài tử đã lợi hại như vậy, khi trưởng thành thì còn thế nào?

Nhạc Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người. Giờ phút này hắn không còn muốn tiếp tục lưu lại. Thần kinh của hắn cũng không mạnh mẽ tới mức trên người đã dính đầy máu tanh vẫn không thèm để ý tiếp tục ở lại ăn thịt uống rượu.

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ đi thẳng tới phương hướng của Tiệm Bình đang đứng. Vừa nhìn thấy hành động này của hắn, sắc mặt của Tiệm Bình hoàn toàn trắng bệch. Lấy những lời nói có chút quá mức vừa rồi, Nhạc Vũ muốn đánh chết hắn tại chỗ cũng tuyệt không quá đáng!

Nhưng ngay khi trong mắt Tiệm Bình đang hiện lên vẻ tuyệt vọng, Nhạc Vũ cũng không hề liếc mắt nhìn hắn, lại đứng trước mặt phu thê Trương Tuyết

Quyên cùng Lý Vũ Hi và nữ nhi của họ, Lý Phỉ Nhứ.

- Mới vừa rồi ta còn chưa nói hết lời!

Mọi người còn chưa hiểu ý tứ của hắn, Nhạc Vũ đã nhếch môi cười nói:

- Ta và Phỉ Nhứ mặc dù không có duyên phận phu thê, nhưng vị biểu muội này ta cũng thích, cũng không nguyện thấy nàng bị ủy khuất gì. Nếu các ngươi có chuyện gì khó xử, có thể tới tìm ta. Nếu có thể giúp được ta tuyệt đối sẽ không từ chối!

Nói xong, Nhạc Vũ cũng không hề có ý dừng lại, hơi phẩy tay áo, đã xoay người đi về phía cửa, cùng Tịch Nhược Tĩnh sóng vai rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Cầu hình phù trận

Trương Tuyết Quyên nhìn trượng phu, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp. Năm xưa thật sự xem thường đứa con trai này của tỷ tỷ nhà mình, nhưng thật sự không thể ngờ tới, mình lại có một ngày rơi vào bước đường cần có đứa cháu này đi tới che chở.

Đợi khi bà nhìn theo bóng lưng Nhạc Vũ từ từ đi xa, trong lòng nhất thời đủ thứ cảm xúc trộn lẫn, còn mang theo vẻ hận ý. Bà hận Nhạc Trương thị, rõ ràng đứa con xuất sắc đến như thế, cũng không hề rò rỉ chút tin tức nào. Còn có Nhạc Vũ kia, không hề tỏ chút tình cảm huyết thống, làm bà khó chịu vô cùng.

Hôm nay tuy nói chuyện của nữ nhi đã được giải quyết, nhưng tâm tình Trương Tuyết Quyên lại không hề có chút vui mừng. Thậm chí bà còn nghĩ tới lần này sau khi trở về, mình sẽ phải thừa nhận bao nhiêu tiếng cười nhạo cùng lạnh lùng trong gia tộc.

Lúc này Nhiễm Lực cũng vội vàng cầm theo chút thức ăn, cùng Nhạc Băng Thiến đuổi theo. Nhạc Băng Thiến đi ra tới cửa, lại quay mặt le lưỡi, lúc này mới theo sát Nhạc Vũ bước ra ngoài. Trước kia vì bị áp lực, lời nói của nàng giống như một đứa bé già trước tuổi. Nhưng kể từ khi tận mắt nhìn thấy Nhạc Vũ giết chết Tiêu Vu Bình, nàng càng ngày càng bộc lộ thiên tính của một thiếu nữ cần phải có.

Ngay khi thân ảnh bọn họ biến mất bên ngoài cửa, bên trong đại sảnh vẫn còn chưa khôi phục lại bầu không khí. Tầm mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai cỗ thi thể, bọn họ vẫn có chút không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt.

Lâm Li hoành hành tại Lê thành nhiều năm như vậy, hắn lại dễ dàng bị giết chết như thế sao? Thậm chí trước khi chết còn chưa kịp lóe ra được chút ánh sáng thuộc về mình.

- Nghi Vũ! Trúc Tiệm Bình kia đã thầm yêu biểu muội ngươi hơn một năm, đáng tiếc vẫn chưa được như nguyện. Thật ra bản thân hắn là một hài tử tốt, ngươi

đừng trách hắn!

Lúc này Trương thị huynh đệ cũng không kịp chiêu đãi khách nhân, vội vàng chạy đuổi theo. Nhưng câu nói đầu tiên của Trương Nguyên Triết vẫn là giải thích cho Trúc Tiệm Bình.

- Trúc gia? Ta nghe nói gia tộc này luyện chế kiếm rất lợi hại, xưa nay luôn cùng tiến cùng lui với Trương gia của cậu phải không? Yên tâm đi, chất nhi cũng không nghĩ sẽ truy cứu tên kia đâu. Thêm vài ngày, có lẽ còn cần phiền toái cậu giúp ta ra mặt làm đại diện, làm vài bút giao dịch với bọn hắn!

Nhìn thấy Trương Nguyên Triết và Trương Tú Triết có vẻ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẻ mặt vẫn còn có chút không yên lòng. Nhạc Vũ thoáng cười, nhưng vẫn không để ý. Vô luận là Trúc Tiệm Bình cũng tốt, hay Lý Phỉ Như cũng vậy, cũng chẳng qua là khách qua đường trong nhân sinh của hắn.

Hắn dừng bước, sau đó nhìn lên bầu trời xa xa. Hắn cần có lực lượng càng mạnh, mạnh đến mức có thể chúa tể vận mệnh của mình, muốn nhìn xem dưới bầu trời này, rốt cục lại có những cường giả thế nào, đó mới chân chính là sở cầu của hắn…

Nhạc Vũ cũng đã quyết định chủ ý, lần này lấy được Tam Huyết Đoạn Tục Đan, sẽ trở về Nhạc gia thành, yên lặng chờ đợi Phù Sơn Tông khai sơn tuyển chọn đệ tử. Hắn không muốn tiếp tục giậm chân tại chỗ, đã có Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam, còn có bản chép tay bí pháp luyện khí, cũng đã đủ cho hắn dùng thời gian để tìm hiểu tận cùng.

Mặc dù Nhạc Vũ đã nói rõ sẽ không truy cứu chuyện khiêu khích của Trúc Tiệm Bình, nhưng sáng hôm sau, Trúc gia vẫn đưa tới một ít đồ vật xem như nhận lỗi. Trúc gia ở Lê thành nổi tiếng về đúc kiếm, vì vậy đưa tới cũng đều là loại đồ vật này. Ngoại trừ một bộ đao kiếm thập nhất cấp, còn có một cây Phá Sơn Việt thập nhất cấp, cùng một thanh dị binh thập nhất cấp tên là Thủy Vân kiếm.

Trúc gia kia xem như có chút ánh mắt, đưa đồ vật tặng cho Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến còn tốt hơn bộ đao kiếm tặng cho Nhạc Vũ chút ít. Hơn nữa khó được chính là vô cùng thích hợp, đặc biệt là thanh Thủy Vân kiếm, phối hợp với Bích Thủy Băng Vân Quyết mà Nhạc Băng Thiến mới học được gần đây, lại vô cùng phối hợp tăng thêm sức mạnh.

Ngoài ra còn có một chút tài liệu dùng trong việc luyện kiếm, là Tử Điển Kim nặng tới mười hai thạch, năm lượng Hỏa Hoán Lan, còn có một chút kim khí khác, cũng là đồ vật vô cùng hiếm thấy. Nhạc Vũ từng soát bên trong nhà kho của tông tộc cũng không nhìn thấy, duy chỉ có như Trúc gia, là trụ cột đại gia tộc hùng cứ khắp thiên hạ mới có thể lấy được đến. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Nhìn những đồ vật này, Nhạc Vũ cảm thấy thật buồn cười. Hắn biết cậu của mình cùng Trúc gia chỉ sợ đã hiểu lầm ý tứ của hắn. Hắn vốn có dự định đi xem thử những đồ vật đúc chế của Trúc gia có tài liệu luyện khí nào thích hợp hay không. Sau đó lợi dụng mặt mũi của Trương Nguyên Triết, cộng thêm chuyện tối hôm qua đi vơ vét tài sản một phen. Không nghĩ ra mới đến hôm sau, Trúc gia đã hấp tấp đem những binh khí cùng tài liệu cực phẩm tại Bắc Mã Nguyên đưa tới. Họ làm như vậy thật ra lại khiến cho Nhạc Vũ không tiện tiếp tục mở miệng đòi hỏi.

Nhưng lần này đồ vật do Trúc gia đưa tới, lại còn phong hậu hơn trong sự tưởng tượng của hắn. Trong lòng Nhạc Vũ cũng có chút động tâm, trước kia hắn từng nghĩ qua tự mình đặc biệt chế tạo binh khí chuyên chúc cho mấy người Nhiễm Lực, hiện tại ý nghĩ này càng thêm gia tăng. Trước kia vì không có tài liệu nên hắn đành bỏ qua, nhưng cho tới bây giờ, cộng thêm thanh kiếm mười bốn cấp bị vỡ vụn của Tiên Vu Bình, hơn nữa trước khi tới đây, hắn thu thập được tài liệu từ trong nhà kho của Nhạc gia, muốn chế luyện binh khí cho bốn người đã dư dả. Hơn nữa nếu như hắn nắm chắc thủ pháp, nói không chừng còn có thể chế luyện được cả linh binh mười sáu cấp trở lên…

Nhưng chỉ thoáng qua, Nhạc Vũ lại thở dài, tiếp tục công việc ngưng kết ngũ hành ấn phù bên trong đan điền. Trước mắt mà nói, Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn mới là căn bản của hắn.

Dù sao hiện tại hắn có vô số chuyện cần làm nhưng phải tạm thời gác xuống. Cũng tỷ như hiện tại cơ quan khôi lỗi mà hắn giấu diếm bên ngoài dã ngoại, cùng đạo phù văn thứ tư Xích Lực thuật, hắn chỉ mới khắc được một nửa. Mà bí pháp khắc phù văn Cầm Lực thuật thứ năm, lại càng chưa thấy được bóng dáng. Ngay cả bản chép tay về bí thuật luyện khí, trước mắt hắn quá bận rộn, vẫn chưa có thời gian để đi nghiên cứu cẩn thận.

Nhưng đến xế chiều, ngay khi Nhạc Vũ thành công ngưng kết ra phù văn ngũ hành thứ ba mươi trong đan điền, hắn đã không thể tiếp tục ngưng kết thêm tổ

hợp phù lục nào nữa.

Chủ yếu là chân khí trong cơ thể hắn chưa đầy đủ, khi Nhạc Vũ còn là võ sư cấp tám, đã đột phá tiên thiên. Nếu chỉ bàn về số lượng mà nói, còn chưa bằng những võ sư địa giai đỉnh phong. Chân khí vốn không cách nào đại quy mô dẫn khí nhập vào cơ thể, cũng không thể dùng Dịch Nguyên Đan ẩn chứa yêu lực trợ giúp áp súc, chỉ có thể tích lũy theo tháng ngày, để cho chân khí bên trong kinh mạch từ từ tràn đầy, sau đó mới bắt đầu cô đọng lại. Cho nên những cao thủ như Nhạc Thiên Bách và Nhạc Thiên Mộng đạt tới địa giai đỉnh phong, còn có chút ít tiền bối các đại gia tộc tham gia bữa tiệc tối qua, nói về phương diện số lượng chân khí, thật sự vượt xa Nhạc Vũ mấy lần.

Mà ban đầu ngưng kết phù lục ngũ hành thì còn hoàn hảo, địa phương chiếm dụng bên trong chân khí vẫn còn chưa nhiều lắm. Theo Nhạc Vũ dự tính, đợi đến khi hắn ngưng kết được sáu mươi tổ hợp hoàn thành, hắn xem như dư dả. Nhưng hắn vẫn chưa từng dự liệu, đến khi ấn phù ngũ hành thứ ba mươi hoàn thành, chân khí bên trong đan điền lại phát sinh biến cố. Một ít đạo phù lục lại đột nhiên mạnh mẽ phát triển, đem địa bàn bên trong đan điền chiếm cứ hơn phân nửa, còn đem ít nhất hơn phân nửa Hỗn Nguyên chân lực thu nạp vào, tạo thành một phù trận dạng hình cầu vô cùng hoàn mỹ. Không cần Nhạc Vũ chỉ huy, chúng lại tự phát bắt đầu tuần hoàn chuyển động.

Càng làm cho Nhạc Vũ khiếp sợ chính là bộ phận chân khí này hắn hoàn toàn không thể chỉ huy! Đầu tiên hắn cố gắng đem Hỗn Nguyên chân khí bên trong cơ thể tổn hao hết sạch, nhưng sau khi hắn liên tục sử dụng mười mấy bí pháp, ngũ hành phù trận hình cầu kia vẫn không hề có chút dấu hiệu muốn tiêu tán.

Kế tiếp hắn sử dụng Thái Cực thổ nạp pháp mà đã lâu chưa từng dùng qua, cố gắng đem đoàn chân khí ngưng tụ kia thành Thái Cực tuần hoàn. Lần này thì dễ dàng hơn rất nhiều, cơ hồ Nhạc Vũ vừa có ý niệm, đoàn chân khí kia đã hình thành hai luồng Âm Dương Ngư, đầu đuôi cắn lẫn nhau chuyển động không ngừng nghỉ. Hơn nữa bên đoàn chân khí, lại còn có chút tính chất đặc biệt, không chỉ hấp lực lớn hơn không ít, lại còn mang theo tia điện mang năm màu không ngừng lóe sáng.

Mặc dù biết rõ đây là Đại Hỗn Nguyên Chân Khí của mình sinh ra, nhưng khi Nhạc Vũ thông qua năng lực phân tích "nội thị", vẫn không khỏi cảm thấy trái tim đập thật nhanh. Năng lực phân tích của hắn hoàn toàn không cách nào phân tích, chỉ có thể cảm giác được luồng điện mang năm màu này dường như có uy

năng lớn lao.

Ngoài ra dĩ vãng vô luận hắn làm sao ngăn cách việc cộng hưởng cùng liên lạc với thiên địa linh khí, hôm nay lại dễ dàng hoàn toàn cắt đứt.

Khi Nhạc Vũ đem Thái Cực Đồ kia tản đi, chân khí đoàn lập tức khôi phục thành ngũ hành phù trận hình cầu, không hề có chút biến hóa, không giống như dự liệu của hắn tiêu tán ra.

Nhạc Vũ nhất thời cũng không biết đây là phúc hay họa, hiện tại hắn thật sự nghĩ không ra. Nhưng tính cách hắn từ trước đến giờ luôn vô cùng quả quyết, giờ phút này nếu đã không còn đường thối lui, vậy thì cứ dứt khoát mà đi tới!

Dựa theo Tịch phù sư thuật lại, tại thời đại thượng cổ khai thiên tích địa, con thần thú đầu tiên là Khổng Tước, từng dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang tung hoành hoàn vũ, bất kỳ pháp bảo nào cũng có thể chế ngự. Còn Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm, còn có khả năng giết hết tất cả. Vô luận là đỉnh cấp thần thú, hay tu sĩ loài người, khi gặp thần thú Khổng Tước chỉ lập tức bỏ chạy.

Vừa có uy năng bất phàm như vậy, như vậy hắn lấy Ngũ Sắc Thần Quang làm căn bản, kết hợp Hỗn Nguyên chân khí cải tiến ra phương pháp tu luyện, cho dù có sai, cũng không phải trở thành rác rưởi.

Hơn nữa kể từ khi tổ hợp phù lục thứ mười ngưng kết hoàn thành, ngũ hành chân khí biến chủng trong cơ thể hắn đã hiện ra đủ loại bất phàm. Cũng tỷ như hắn đối với năng lực thu nạp thiên địa linh khí, những ngày qua đều đề cao hơn dĩ vãng tới bốn thành! Chẳng những chân khí trong cơ thể đọng lại tăng nhanh, liền ngay cả uy lực bí pháp của hắn cũng tăng lên không ít. Dựa theo khuynh hướng này, đợi đến khi toàn bộ tổ hợp phù lục hoàn thành, có thể tăng lên phân nửa!

Những loại đặc tính này, cho dù là Nhạc Vũ đối với tu chân giới hoàn toàn không hiểu biết, cũng mơ hồ có thể đoán được, cho dù những tu sĩ tập luyện công pháp, xác nhận không có loại công pháp giống như hắn.

Nếu không phải như thế, cũng không thể có nhiều người dù kiệt xuất nhưng vẫn còn bị giam chân dưới Trúc Cơ kỳ, không thể tiến thêm.

Bất quá vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cười khổ, nghĩ thầm có phải mình đang tự an ủi mình?

- Đợi đến khi những tổ hợp phù lục này toàn bộ hoàn thành, thật không biết sẽ có biến hóa gì nữa? Có thể kích phát ra được Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm như Sơ Tam không?

Hắn lại có ý nghĩ muốn thử xem một lần. Nhưng suy nghĩ tới bộ phận chân khí đoàn còn lại, không còn đủ để tiếp tục ngưng kết ấn phù, hắn chỉ đành tạm thời dừng lại, đợi chờ ngày sau tu vi có điều tăng trưởng rồi hãy nói.

Mà nhờ chuyện này, ý nghĩ muốn tự luyện chế binh khí lúc trước cũng đã có được thời gian rảnh rỗi để mà hoàn thành a.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Cửu phẩm huyền binh

Lấy ra mấy quyển ghi chép bí pháp luyện khí của Tịch Nhược Tĩnh đưa cho hắn, lật ra trang luyện chế linh binh. Thật ra giờ phút này hắn có thể thông qua phần ghi chép bên trong đầu để học tập nội dung. Nhưng bởi vì từ nhỏ hắn đã có thói quen, chỉ cần có điều kiện, Nhạc Vũ vẫn thích cầm sách đọc nghiên cứu, hắn cảm giác như vậy càng thêm dễ dàng phát sinh linh cảm.

Mà đoạn mở đầu của vị Luyện Khí sư ghi chép chính là giới thiệu cấp bậc của binh khí trong thế giới này. Trước kia Nhạc Vũ chỉ biết trên thế giới này có bốn loại đẳng cấp như binh khí bình thường, dị binh, bảo binh, linh binh.

Bình thường nói về bảo binh đã vô cùng khó đạt được. Mà linh binh thì càng hi hữu. Bên trong chút ít tạp thư trong Tàng Thư lâu của Nhạc gia, còn có một ít Đoán Tạo sư nổi danh bên trong gia tộc, căn bản chỉ được nghe danh mà chưa bao giờ được nhìn thấy thành phẩm. Thậm chí cả cường giả tiên thiên như Tiên Vu Bình cũng chỉ sử dụng một thanh Ánh Nhật kiếm mười bốn cấp mà thôi, bởi vậy có thể thấy được vật này thật hiếm thấy.

Nhưng dựa theo cách nói trong quyển sách này, trên linh binh cấp năm, còn có cửu phẩm huyền binh! Mà trong những tán tu, dù là có Luyện Khí sư rất có danh tiếng, nhưng dùng cả đời cũng chỉ luyện chế ra được một thanh linh binh mười tám cấp mà thôi.

Binh khí tiên gia luyện chế khó khăn, hắn vượt xa cả pháp khí!

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, nhưng ngay khi lật ra sau trang linh binh, liền cảm thấy thoải mái. Thật ra thủ đoạn chế kiếm bình thường của phàm trần, ngay khi đạt tới bảo binh mười lăm cấp, cường độ trên căn bản đã đạt tới cực hạn. Đồ vật tầm thường, đã thật sự rất khó thương tổn. Mà về linh binh, thật ra cũng không đề cao quá nhiều, chỉ hơn kém ở bí pháp phù văn!

Các loại phù văn được khắc vào bên trong các loại binh khí, sau khi được rót chân khí vào, có thể sử dụng ra đủ loại bí pháp, hoặc là có được đủ loại năng lực

kỳ dị.

Thông thường mà nói, có bí pháp cùng năng lực càng nhiều càng mạnh, cấp bậc của thanh linh binh cũng càng cao. Lúc trước Nhạc Vũ lấy được Băng Tị cung trong nhà kho của gia tộc, nghiêm khắc mà nói cũng đã có tính chất của linh binh. Chẳng qua những bí pháp phù văn được khắc bên trên cung, xem như tương đối ít thấy mà thôi.

Tới đây có lẽ sẽ có người thắc mắc, nếu như vậy thì cũng chẳng có gì khác biệt với các loại pháp khí. Nhưng vấn đề là tác dụng của pháp khí, chẳng qua chỉ có tác dụng phụ trợ. Mà linh binh cũng trực tiếp dùng trong chiến đấu! Khi khắc họa phù văn vào các loại đồ vật thì nghe có vẻ dễ dàng, nhưng nếu muốn binh khí cùng phù văn khi va chạm kịch liệt lúc giao chiến mà không bị phá hủy, nhất định phải bỏ ra chút thời gian điều chỉnh kết cấu của mỗi thanh binh khí. Làm như vậy để tránh trong lúc chiến đấu sẽ bị lực đạo quá mức làm binh khí hỏng mất!

Nếu như suy tính tới tài liệu, yêu cầu của linh binh cũng cực kỳ hà khắc. Độ khó khi luyện chế một thanh linh binh mười sáu cấp, có thể nói tuyệt không thấp hơn pháp khí tam phẩm. Mà ở phương diện giá trị, bình thường luôn gấp ba pháp khí tam phẩm!

Bên trong sách vẫn còn nói tới, huyền binh trên tinh binh đã hoàn toàn không còn dùng tủ đoạn chế kiếm của phàm trần. Hoặc phải tìm được Địa Tâm Phế Hỏa, hoặc phải tìm được đỉnh núi cao hơn mười vạn thước, mượn Thái Dương Chân Hỏa dùng để luyện khí luyện kiếm.

Nhưng hai loại phương pháp luyện khí này, cho dù vị tiền bối viết sách cũng chỉ từng được nghe nói qua mà thôi. Vô luận là Địa Tâm Phế Hỏa hay là Thái Dương Chân Hỏa, cảnh giới Kim Đan kỳ vừa chạm vào liền chết tức khắc, làm sao có thể mượn dùng?

Làm người ta cảm thấy may mắn chính là còn có một phương pháp mà người tu chân có thể mượn dùng. Đó chính là sau khi đạt tới Linh Hư Tâm Động kỳ, lấy được thần thông Tam Muội Chân Hỏa. Tuy phẩm cấp không bằng hai loại trước, nhưng thắng ở hỏa lực tinh thuần, nếu như chế khí cho mình dùng, còn được nhiều hơn mấy phần linh tính. Nhưng phương pháp này dù khó khăn cũng chỉ khó khăn ở việc sử dụng Tam Muội Chân Hỏa trong thời gian dài để luyện hóa cùng chiết xuất tài liệu. Một thanh huyền binh từ việc thu thập tài liệu đến khi

luyện chế thành công, thường thường phải dùng suốt mấy chục năm thời gian.

Mà vị Luyện Khí sư kia tuy cả đời vẫn đột phá tới tu vi Linh Hư Tâm Động kỳ, nhưng khi đó đã không còn thời gian, ở phương diện này tự nhiên không có kinh nghiệm gì truyền lại.

Nhưng cảnh giới Linh Hư Tâm Động kỳ, còn có Thái Dương Chân Hỏa cùng Tam Muội Chân Hỏa, đối với Nhạc Vũ mà nói là chuyện tương đối xa xôi. Bây giờ hắn cảm thấy khó khăn nhất chính là việc rèn luyện linh binh còn khó khăn ngoài dự liệu, lần này tuy lấy được nhiều tài liệu, nhưng chưa hắn có thể chế tạo được thành công. Năng lực phân tích của hắn tuy mạnh, nhưng cũng không phải được vạn năng.

Dùng suốt thời gian nửa ngày, cẩn thận nhìn xong trang luyện chế linh binh trong sách, Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư, cho đến khi lợi dụng hệ thống phụ trợ trí năng đại khái thiết trí ra hình thức ban đầu của vài loại binh khí, sau đó mới đi tìm Trương Nguyên Triết chuẩn bị mượn một tiệm rèn của Trương gia.

Hệ thống phụ trợ trí năng của hắn có được chỗ tốt như vậy. Thời đại này người khác rất khó thiết kế được vấn đề kết cấu của binh khí hoàn thiện, hắn lại dùng lý luận cơ học hiện đại rất dễ dàng đạt được kết quả. Dĩ nhiên điều này cũng nhờ vào hệ thống ký sinh, sau khi hắn đột phá tiên thiên, năng lực giải toán đột nhiên tăng lên gấp năm lần. Mà trước mắt nếu thể chất của hắn được tiếp tục cải thiện, phương diện giải toán sẽ còn tiếp tục tăng lên không dừng lại.

Nhưng theo thiết kế sơ thảo của hắn, chỉ có thể dừng ở cơ học. Khi khắc họa phù văn, binh khí có chịu được lực tác động của linh lực mà không bị tổn thương hay không thì hắn còn phải thử nghiệm. Dù sao những bí pháp phù văn hắn học được trong "sơ cấp phù văn" cũng chỉ mới học được trên lý thuyết, chưa bao giờ sử dụng qua.

- Ngươi cần dùng một tiệm rèn có công cụ hoàn thiện, hơn nữa còn phải dọn dẹp sạch sẽ?

Nghe được yêu cầu khó hiểu của Nhạc Vũ, trên mặt Trương Nguyên Triết nhất thời tràn đầy vẻ ngạc nhiên không thể che giấu. Nhưng hắn cũng không ngây ngốc tới mức đi hỏi Nhạc Vũ cần tiệm rèn để làm gì, về hai chữ "dọn dẹp", cũng đã đủ biểu lộ thái độ không muốn người biết của Nhạc Vũ trong chuyện này.

Chỉ thoáng suy nghĩ một chút, Trương Nguyên Triết không hề có chút do dự lại bắt đầu thay Nhạc Vũ an bài. Phương diện chế luyện binh khí của Trương gia tuy không bằng Trúc gia, nhưng ở phương diện dụng cụ luôn có chỗ độc đáo. Một tiệm rèn nếu liên tục đình công mấy ngày, tổn thất của Trương gia quả thật không ít, nhưng nếu so sánh với giá trị của đứa cháu trai này, cùng thân phận tiên thiên cường giả của Nhạc Vũ thì lại không thấm vào đâu.

Thậm chí ngay khi Nhạc Vũ đi vào tiệm rèn, Trương Nguyên Triết còn đích thân gọi tới hơn mười võ sư, thay Nhạc Vũ canh gác bên ngoài. Trong lòng hắn không phải không tò mò, nhưng cũng không nguyện truy xét tới tột cùng.

Khi Nhạc Vũ đi vào bên trong tiệm rèn, đầu tiên liền quan sát dụng cụ bên trong. Trong mắt của hắn nhất thời lộ ra vẻ tán thán hài lòng, người cậu này có thể trở thành tri kỷ của phụ thân trên danh nghĩa của hắn, lại được Nhạc Trương thị luôn luôn kính trọng, xem ra cũng không phải không có nguyên nhân.

Nơi này quả thật đầy đủ toàn bộ phương tiện, lại còn có nhiều dụng cụ không nhìn thấy ở những tiệm rèn bình thường bên ngoài. Tỷ như mấy quạt gió, Nhạc gia vẫn sử dụng bản cũ, mà nơi này đã sử dụng kiểu mới, sức gió càng thêm mạnh mẽ. Dụng cụ của Trương gia có được danh tiếng như hôm nay, có lẽ là vì sức bền bỉ của những dụng cụ kia.

Người cậu này cũng không hề có ý giấu diếm đối với hắn, có thể thấy được bản tính thật ngay thẳng phúc hậu, mặc dù đối với Trương gia mà nói sợ rằng cũng không phải là chuyện tốt.

Nhạc Vũ liền bắt tay vào luyện chế, cây búa của Nhiễm Lực có thể tích khổng lồ, cho dù lập tức khắc ấn phù cũng không gặp bao nhiêu khó khăn. Cho nên nói chế luyện búa có thể đạt được tỷ lệ thành công lớn nhất, dùng để tích lũy kinh nghiệm thật sự vô cùng thỏa đáng.

Đầu tiên là đúc ra khuôn đúc. Tiếp theo Nhạc Vũ trực tiếp đem cây búa cấp mười một của Trúc gia tặng tới đặt vào trong lò hòa tan ra, sau đó đổ vào bên trong khuôn đúc.

Cây búa này được dùng tài liệu tốt vô cùng, nhưng trong đó có một chút kim khí muốn đem chế tạo thành linh binh cũng chỉ là dư thừa. Lúc này nếu đổi lại là người khác, hoặc tu vi của Nhạc Vũ còn chưa đột phá được tiên thiên, tuyệt không thể chia lìa dung dịch của những thành phần vật chất bên trong lửa nóng

như vậy. Nhưng vào lúc này Nhạc Vũ đã có thể đại quy mô phóng ra chân khí bên ngoài cơ thể, ngăn cách những dung dịch sau đó lấy ra ngoài.

Trình tự thứ hai chính là đem một bộ phận tài liệu thu được hòa tan, đều gia nhập vào bên trong. Thêm độ dày của lửa cũng cần khống chế trong một phạm vi thích hợp. Những thứ này vốn cần phải được rèn thật nhiều lần mới có thể làm được, nhưng ở trong tay Nhạc Vũ chỉ là chuyện thật dễ dàng.

Khó khăn duy nhất vẫn là việc khắc phù văn, dựa theo trong sách ghi chép, có một loại là khắc bên ngoài, hoặc là dựa theo hình thức phù văn lấy tài liệu đặc thù chế tạo ra những sợi dây thép nhỏ, sau đó gia nhập vào bên trong khuôn đúc khi đổ dung dịch. Nhưng Nhạc Vũ lại lựa chọn phương pháp xử lý chưa từng có tại Đông Thắng đại lục bao giờ. Hắn trực tiếp lấy kim chúc đặc thù được hòa tan ngưng tụ thành phù văn bên trong binh khí, hòa làm một thể cùng với những loại kim chúc khác. Như vậy sẽ có được sức đề kháng cùng chắc chắn hơn đối kháng với linh lực công kích vào.

Ngoài ra còn một việc trọng yếu nhất, chính là căn bản của linh binh chính là "linh thạch" được Nhạc Vũ lấy từ trong nhà kho của Nhạc gia. Hắn thu thập mười mấy linh thạch đem tới đây, lúc này vừa vặn có thể dùng tới.

Nhìn thân ảnh bận rộn không ngừng của Nhạc Vũ, đôi mắt đẹp của Nhạc Băng Thiến lại khó hiểu:

- Lực ca, đại ca ta đang làm gì vậy?

- Hắn là đang chế tạo binh khí đi?

Nhiễm Lực nghe hỏi, đưa tay lau mồ hôi trên mặt, sau đó miễn cưỡng cười cười. Trong thanh âm hắn lộ ra vài phần suy yếu. Vừa rồi hắn bị Nhạc Vũ lôi kéo bắt đẩy lò rèn, hòa tan mấy trăm cân sắt, lúc này thật sự mệt mỏi vô cùng.

Nhạc Băng Thiến trừng mắt nhìn, cũng không tiếp tục hỏi, nhưng cũng không tiếp tục nghi ngờ.

Nàng biết khả năng luyện chế thuốc của Nhạc Vũ có thể nói đứng đầu tại Bắc Mã Nguyên, những kiến thức khác đều vừa học liền hiểu biết. Nhưng việc luyện khí này, phải cần học tới mười mấy năm mới làm được.

Ngoài ra nhìn hình dạng của Nhạc Vũ, làm gì giống như đang luyện khí đây? Những lò rèn bình thường, mỗi khi cần rèn đúc, không phải luôn cầm búa lớn gõ đánh hay sao?

Nhiễm Lực cũng không giải thích nghi hoặc cho nàng, mà vẻ mặt chuyên chú nhìn từng hành động của Nhạc Vũ.

Nhạc Băng Thiến cũng biết Tịch phù sư tặng cho Nhạc Vũ một quyển sách luyện khí, nhưng ngày đó hắn có mở ra xem tại chỗ một thoáng rồi thôi. Vì vậy đối với việc Nhạc Vũ đang thực hiện, nàng lại thấp thỏm mong đợi, không biết sẽ có điều ngạc nhiên nào khác thêm nữa.

Đến hiện tại, chỉ cần là chuyện Nhạc Vũ muốn làm, nàng còn chưa từng nhìn thấy hắn từng thất bại qua bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Lôi Âm Thiên Nhận

Mặt trước của lưỡi búa hai lưỡi đã bắt đầu đọng lại! Sau đó Nhạc Vũ bắt đầu rèn cự chùy. Phải để cho các loại tinh thể kim chúc bên trong vũ khí được sắp xếp chặt chẽ, đây là trình tự không thể tránh khỏi. Hắn phải cẩn thận chuẩn bị quá trình khắc bí pháp phù văn sẽ không bị hư hao.

Vị lão Luyện Khí sư ghi chép bên trong quyển sách, trong quá trình luyện chế căn bản tốn hao cả trăm lần nhưng không giữ lại được một lần, bởi vậy có thể thấy được khó khăn. Mà những hoa văn của linh binh mặc dù đơn giản, cũng dễ dàng bị tổn hại nhất trong chiến đấu, vì thế cũng không thể không cẩn thận.

Vấn đề khó khăn thứ nhất Nhạc Vũ gặp phải chính là chân khí trong cơ thể hắn chưa được đầy đủ. Pháp trận phù văn hình cầu kia, mạnh mẽ chiếm cứ gần tám phần Đại Hỗn Nguyên Chân Khí trong cơ thể hắn, cho tới khi hắn gõ được nửa khắc, số chân khí còn sót lại bên trong kinh mạch đã không còn đủ cho hắn tiếp tục tiến hành phân tích cây búa lớn này.

Trong lòng Nhạc Vũ vạn phần bất đắc dĩ lại có chút ít hối hận, cũng may trước khi hắn động thủ đã liệu trước tình hình sẽ như thế, đã sớm chuẩn bị một lộ Bổ Khí đan để sử dụng ngay khi chân khí vừa hao tổn hết.

Nhưng ngay khi nội tức bên trong cơ thể hắn đã sắp hoàn toàn "khô kiệt", chuẩn bị tạm thời dừng lại, bên trong pháp trận phù văn hình cầu kia lại thẩm thấu ra nhiều tia chân lực chảy xuôi vào bên trong kinh mạch của hắn.

Ban đầu Nhạc Vũ cũng không hề để ý, cảm thấy vẫn còn chân lực để dùng nên hắn cứ tiếp tục đập xuống. Nhưng sau nửa giờ trôi qua, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh dị, từ từ càng thêm dày đặc. Bên trong pháp trận phù văn hình cầu kia không hề giảm bớt chân khí nội tức, nhưng vẫn đang cung cấp chân khí cho hắn chậm rãi không hề cạn kiệt.

Thật ra hiện tượng này lúc hắn đang chuẩn bị lấy bí pháp đem chân khí tiêu hao không còn một tia dư thừa đã từng hiện qua. Chẳng qua khi đó hắn chưa từng để

ý, chỉ cần đơn giản điều tức đã khôi phục lại toàn bộ.

Đúng là hắn hoàn toàn không sao ngờ tới, pháp trận phù văn ngũ hành hình cầu này lại còn có công dụng kinh người đến như thế.

Nhạc Vũ dùng năng lực dò xét đan điền của mình, sau đó chỉ thấy những phù văn trong pháp trận đang tự vận chuyển. Một khi trong chân khí đoàn bị hao tổn chân nguyên, lập tức lại được sinh ra bên trong phù trận, về phần nguyên lý như thế nào Nhạc Vũ hoàn toàn không hiểu được. Chẳng qua hắn biết, pháp trận ngũ hành phù văn hình cầu này có liên quan tới việc thu nạp cùng tiêu hao thiên địa linh khí.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời không biết nên vui hay buồn, chân khí liên tục cung cấp thế này đương nhiên thật tốt, nhưng nếu cần hao phí đại lượng nội tức trong một cuộc đại chiến, vậy xem như hoàn toàn khóc không ra nước mắt.

- Nếu toàn bộ ngũ hành phù triện được hoàn thành, có thể thâu xuất được chân khí tăng lên tới bốn năm thành. Như vậy tính toán ra thật không lỗ lã bao nhiêu. Dù cần chiến đấu với cường giả đồng cấp cũng không thiệt thòi!

Ý niệm này hiện lên trong đầu Nhạc Vũ, hắn lắc đầu, cảm giác mình đúng là có chút ít được voi đòi tiên, nếu thật sự được như thế, đây chẳng phải trên lý luận nói rõ mình có thể sử dụng số lượng chân khí gấp ba người khác hay sao? Nhưng trong lòng hắn lại không xóa được ý nghĩ này, ở phương diện phù trận hình cầu tăng được được chân khí có biên độ to lớn như thế, công dụng ở phương diện khác chưa chắc là sẽ không có thêm nữa.

Bất quá chuyện cấp bách hiện tại chính là tăng lên tu vi nội tức của chính mình. Hắn còn quá nhỏ tuổi đã đạt tới tiên thiên, ít nhất có được ưu thế hơn những hậu thiên võ giả khác. Đó chính là việc cường hóa thân thể, huyết tủy trong thân có thể cung cấp nguyên lực vượt xa những hậu thiên võ giả gấp mấy lần. Còn có Cường Tủy hoàn và Dịch Nguyên đan trợ lực, phương diện này đã không thể thua cho tiên thiên cường giả bình thường. Cộng thêm gần đây Ngũ Hành linh hoàn cùng Dịch Nguyên đan còn đủ dùng, chỉ cần thêm thời gian hai ba năm, ở phương diện số lượng có thể đạt tới được trình độ như Tiên Vu Bình.

Bất quá khi đó chân khí có đủ dùng hay không, hắn cũng không biết. Nếu gặp phải tình hình pháp trận ngũ hành phù văn đột ngột bành trướng, vậy hắn đúng là đã gặp được bi kịch. Duy nhất làm cho hắn an lòng chính là phù trận chiếm cứ

bên trong chân khí đoàn, còn có không gian thật lớn để tiếp tục khắc họa phù triện, xuất hiện phải tình hình như thế e rằng không lớn lắm.

- Trong khoảng thời gian này xem ra vẫn phải dựa vào cơ quan khôi lỗi thôi.

Trong lòng Nhạc Vũ vạn phần bất đắc dĩ, trước khi bộ phù triện ngũ hành được hoàn thành, là thời gian lực chiến đấu của hắn suy yếu nhất. Muốn bảo đảm an toàn cũng chỉ đành dựa vào cơ quan khôi lỗi. Có thời gian nhất định phải hoàn thành cho được Xích Lực Phù cùng Cầm Lực Phù cho xong.

Ngay khi trong lòng Nhạc Vũ đang miên man suy nghĩ, cây búa lớn hai lưỡi trong tay hắn cuối cùng đã gần xong việc. Hắn suy ngẫm chốc lát, vẫn cố ý khắc ba chữ Phá Sơn Tiễn lên trên cán búa. Vẻn vẹn từ uy lực mà nói, cây búa do hắn chế tạo này uy lực lớn hơn cây cũ không biết bao nhiêu lần, vì thế xứng đáng với ba chữ hắn vừa nghĩ ra.

Vốn Phá Sơn Tiễn còn cần được trang trí hoa văn, Nhạc Vũ dựa theo trong trí nhớ bắt chước khắc họa, sau đó thuận tay đem cây búa ném tới trong tay Nhiễm Lực chờ đợi đã lâu.

- A Lực, thử xem uy lực của nó như thế nào!

Trong mắt Nhạc Vũ lóe ra tia mong đợi, dù sao đây cũng là linh binh đầu tiên hắn tự tay chế luyện.

Nhiễm Lực nghe vậy nhếch môi cười, rót chân khí của mình vào trong viên ngũ hành linh thạch, lại huy búa. Phá Sơn Tiễn còn nặng hơn rất nhiều so với lúc trước, phải nặng hơn bốn trăm cân, Nhiễm Lực cầm trong tay lại không hề có vẻ nặng nề, ngay khi hắn vung búa sức nặng đột nhiên còn gia tăng hơn mười mấy lần. Ngay sau đó chính bản thân Nhiễm Lực cũng lảo đảo chồm tới, thiếu chút nữa ngã xuống.

Ngay sau đó, bên trong gian phòng đột nhiên nổ tung! Bên trong phòng rèn vô số bụi mù bay đầy không gian. Khi Nhạc Vũ dùng Cụ Phong thuật thổi đi bụi mù, cả ba người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Chỉ thấy chung quanh mặt đất bị Phá Sơn Tiễn đánh trúng, cả ba trượng chung quanh đều bị sụp đổ xuống.

Nhìn có vẻ như không có gì, nhưng khi nghĩ tới mặt đất kiên cố, lại bị sụp xuống

mấy trượng, liền thấy vô cùng kinh người.

- Thiếu gia, đây là loại phù triện gì vậy?

Một lúc lâu sau, Nhiễm Lực vô cùng vui mừng nhẹ vỗ về Phá Sơn Tiễn trong tay, ánh mắt vô cùng yêu thích, uy lực chỉ trong vòng ba trượng, nói rõ đầy đủ lực tập trung, không bị tản mạn ra khắp nơi. Mà sức nặng kinh khủng mặc dù làm cho hắn cực kỳ khó khống chế trong tay, nhưng chỉ cần luyện thêm nhiều lần, cũng không phải hoàn toàn không cách nào giải quyết.

Hơn nữa uy lực còn xa xa không phải cực hạn của thanh linh binh này, chỉ cần ngày sau đột phá tiên thiên, như vậy có thể phát huy ra được chiến lực hắn phải đột phá mấy lần không ít!

- Thiên Quân! Bí pháp Thiên Quân!

Trên mặt Nhạc Vũ lộ ra nụ cười:

- Bên trong còn có Ẩn Linh Phù. Bất quá nếu ngươi muốn sử dụng được nó, sợ rằng còn cần phải luyện tập thêm một thời gian mới được!

Nhìn sắc mặt vui mừng không đè nén được của Nhiễm Lực, Nhạc Băng Thiến vô cùng hâm mộ, một hồi lâu sau mới lấy hết dũng khí mở miệng:

- Tiểu Vũ ca, lần này muội có không vậy?

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ mỉm cười, đem thanh Thủy Vân kiếm được Trúc gia biếu tặng ném vào trong lò luyện. Kế tiếp đúc kiếm, so sánh với thanh Phá Sơn Tiễn của Nhiễm Lực càng đơn giản hơn không ít.

Đây không phải chỉ là khắc ấn phù triện, mà chỉ là làm việc theo trình tự. Không có sức nặng tới mấy trăm cân kia, kế tiếp vô luận là luyện chế hay đập hoặc rèn đều dễ dàng hơn rất nhiều.

Bất quá tương ứng, thanh trường kiếm chế luyện cho Nhạc Băng Thiến có độ khó hơn thanh Phá Sơn Tiễn tới mấy lần. Mãi cho đến khi phải nấu lại lần thứ năm, Nhạc Vũ mới hoàn toàn nắm giữ được đặc điểm của phù văn hắn lựa chọn, sau khi cải tiến chút kết cấu, lúc này mới hoàn thành.

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Nhạc Băng Thiến cầm lấy Thủy Vân kiếm huy vũ, Nhạc Vũ lại làm tới cây cung trong tay mình, kể từ khi hắn lấy được tới tay, ngoại trừ đối phó con Sư Ngạc thú, còn chưa dùng qua được mấy lần. Bên trong là phù văn băng hệ, lại càng chưa từng sử dụng qua bao giờ.

Chủ yếu là trong cơ thể của hắn trước mắt chỉ nói tới kinh mạch mộc hệ cũng đã làm hắn tiêu hao nửa nguyên lực. Những kinh mạch ngũ hành còn lại thật sự hắn không còn khả năng đi bận tâm. Nếu nói mộc sinh hỏa, cho dù có một ngày mộc hệ kinh mạch được mở rộng hoàn thành, trước tiên cũng phải suy nghĩ nên kiêm tu hỏa hệ. Kinh mạch của thủy hệ cùng băng hệ đối với hắn mà nói xa không thể chạm tới.

Cây cung thay vì bỏ không, chi bằng đưa cho Nhạc Băng Thiến sử dụng. Mà chính hắn cũng đã tới thời điểm chế luyện một cây cung khác. Con Sư Ngạc thú kia còn lưu lại không ít tài liệu, chế luyện một cây cung ba mươi thạch hắn không thành vấn đề.

Dựa theo quyển sách ghi chép thuật luyện khí, sau khi đạt tới Linh Hư cảnh liền có thể sử dụng huyền binh, ngoài trăm dặm lấy đầu người chỉ trong chớp mắt. Nhưng trước Linh Hư Tâm Động kỳ, vẫn còn có chút tác dụng.

Đem ý niệm này xua tan trong đầu, Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư.

Tính toán từ ngày đánh chết hai người Lâm Li, hôm nay đã là ngày thứ ba, theo như suy đoán của hắn Lâm gia còn có Tuyết Ẩn Môn hắn phải sớm tìm tới cửa mới đúng. Nhưng cho tới bây giờ lại không thấy bất kỳ động tĩnh.

Còn có Tịch Nhược Tĩnh, hai ngày này cũng không thấy tìm tới hắn. Nhưng đến tận bây giờ vẫn còn chưa nhìn thấy bóng người của vị Tịch lão phù sư này.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi có chút nghi ngờ, nhưng chuyện này nếu đã nghĩ không ra hắn cũng lười suy nghĩ tiếp. Hắn bắt đầu chế luyện hai cây binh khí của mình, lần này vì hắn đã dùng qua bí pháp, cộng thêm kinh nghiệm lúc trước đó, đều đã hoàn thành chế luyện ở lần thứ hai.

Tên của thanh đao là Lôi Âm, bên trong khắc họa Âm Chấn Phù. Thanh kiếm tên Thiên Nhận, bí pháp là do Nhạc Vũ cải tiến từ Tật Phong thuật, toàn lực thi triển sẽ phát ra cực nhanh, như có ngàn lưỡi đao đồng thời đâm tới, vì vậy được

gọi là Thiên Nhận.

Bản thân Nhạc Vũ cũng vô cùng hài lòng, hắn rèn hai cây linh binh tuy vội vã, chân khí chưa đầy đủ, lúc này mới tạm thời nảy lòng tham thông qua linh binh để tiết kiệm chân khí. Bất quá từ kết quả, vô luận chất liệu hay uy lực của bí pháp đều vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

Hắn còn đang suy nghĩ có nên tiếp tục luyện chế cho Lâm Trác thêm một thanh binh khí hay không, Nhạc Vũ chợt động tâm, cảm giác được linh lực ba động chuyên thuộc về tiên thiên cường giả đang hướng bên này mạnh mẽ lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 163: Chợ tán tu

Nhạc Vũ dùng linh giác được người đến chính là vị Tịch phù sư đã mấy ngày không gặp. Hắn cười tươi đi vào trong phòng rèn, sau đó ánh mắt ngưng lại trên nhóm tài liệu của Nhạc Vũ.

- Nhạc tiểu đệ, chẳng lẽ ngươi đang luyện khí? Không biết tiến triển như thế nào?

Bên cạnh Nhiễm Lực là một rãnh sâu, hắn cũng có chú ý tới. Bất quá với tu vi tiên thiên của Nhạc Vũ, ở bên trong căn phòng này vô luận làm ra động tĩnh gì, đều không có gì đáng kỳ quái. Hoặc hắn đang thí nghiệm bí pháp gì đó, hoặc luyện chế pháp khí thất bại.

Binh khí của bọn họ dù Tịch Nhược Tĩnh dùng linh thức cao nhân nhất đẳng cũng không cảm thấy được vẻ dị thường nào khác. Bên trong linh thạch của binh khí Nhạc Vũ đã cố ý khắc vào Ẩn Phù.

Đối với cơ quan khôi lỗi hoặc Ngũ Hành Tụ Linh trận không có tác dụng gì quá lớn, nhưng linh thạch bên trong binh khí ngoại trừ khi sử dụng, bình thường sẽ không tạo ra ba động gì quá lớn. Cũng chỉ khi thu nạp linh lực mới có được chút ít động tĩnh, bình thường thật dễ dàng giấu diếm.

Mà từ bên ngoài nhìn vào, hình dáng của bốn thanh binh khí cũng không có gì khác biệt với lúc Trúc gia đưa đến.

- Xem như thuận lợi.

Chuyện chế tạo linh binh, Nhạc Vũ không muốn để Tịch Nhược Tĩnh hay biết, nhưng lại không muốn nói dối trước mặt vị lão nhân này, lại dời đề tài sang chuyện khác:

- Sao hôm nay Tịch lão mới đến? Có chuyện quan trọng gì hay sao?

- Hai ngày nay quả thật xảy ra chuyện lớn!

Tịch Nhược Tĩnh cau mày, khi nhìn thấy tia nghi ngờ trên mặt Nhạc Vũ, trong lòng nhất thời hiểu được:

- Yên tâm đi, hai ngày nay chỉ sợ chính Tuyết Ẩn Môn cũng không rảnh rỗi đi tìm chúng ta gây phiền toái. Đừng nói là bọn hắn, dù là Thừa Vân Môn cùng Hi Hoàng Phù Sư Hội cũng không lòng dạ nào chú ý. Nhưng chuyện này cũng không có quan hệ gì tới hai chúng ta đâu.

Khi Tịch Nhược Tĩnh nói xong câu cuối cùng, trong giọng nói đã lộ ra vẻ tự giễu thật rõ ràng. Trong lòng Nhạc Vũ kỳ quái, cũng có ý tưởng muốn hỏi rõ đã xảy ra chuyện đại sự gì, nhưng nhìn bộ dạng thần thái của Tịch Nhược Tĩnh, rõ ràng là không muốn nói chuyện. Nhưng mấy câu nói kế tiếp của đối phương lại làm cho hắn lộ ra sắc mặt vui mừng.

Chợ tán tu mong đợi đã lâu hôm nay đã được khai trương.

Gọi là chợ tán tu, thật ra không tổ chức bên trong Lê thành. Mà tổ chức trong một trấn nhỏ cách Lê thành ngoài trăm dặm, khi Tịch Nhược Tĩnh mang theo ba người đi tới nơi này, trong ba người bao gồm cả Nhạc Vũ cũng hơi ngẩn ra. Họ nghĩ thầm nếu không phải có người chỉ dẫn, chỉ sợ họ không cách nào nghĩ ra ở một địa phương vô cùng đổ nát như vậy lại là chỗ giao dịch của những cường giả tiên thiên trở lên.

Ở ngay đầu trấn, có đệ tử của Tuyết Ẩn Môn canh gác. Dựa theo cách nói của Tịch Nhược Tĩnh, chợ giao dịch này do chính tứ đại thế lực của Bắc Mã Nguyên cùng nhau tổ chức, lại chia đều lợi ích bên trong. Nhưng vô luận là Hi Hoàng Phù Sư Hội hay là đại khôi sư đã đột phát Linh Hư Tâm Động kỳ, mặc dù thế lực ở khu vực này cũng cực kỳ cường đại, tuy nhiên lại không có đệ tử nơi này, chuyện canh gác cùng duy trì trật tự bên trong trấn giao cho hai môn phái trước.

Khi Nhạc Vũ đi theo Tịch Nhược Tĩnh vào trong trấn, rõ ràng nhìn thấy người của Tuyết Ẩn Môn vẻ mặt âm trầm nhìn họ đi qua. Điều này không ngoài dự liệu của hắn, Lâm Li cùng Hồng Hạo đều là đệ tử kiệt xuất nhất của hai môn phái này trong mấy năm gần đây bồi dưỡng ra. Nhưng hiện tại đều chết trong tay của hắn. Những người này cũng chưa chắc mang theo ý nghĩ báo thù, nhưng cũng sẽ không có sắc mặt tốt với người đã quét đi mặt mũi của sư môn bọn hắn.

Mỉm cười không thèm để ý chút nào, Nhạc Vũ bắt đầu quan sát chung quanh. Hắn cảm giác nơi này náo nhiệt ngoài dự liệu, nhưng cũng không nhìn thấy tiên thiên cường giả bên trong, chỉ có các đại thành cùng gia tộc tại Bắc Mã Nguyên cùng mở quầy hàng tạm thời chi chít khắp nơi bên ngoài, làm cho trấn nhỏ có cảm giác càng thêm lớn hơn gấp mấy lần. Thậm chí ngay cả Nhạc gia của bọn họ cũng có phần bên trong.

Ngay khi nhìn thấy được lá cờ chữ Nhạc phấp phới trên quầy hàng, vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra lần nữa. Hắn nghĩ thầm không trách được mấy vị lão nhân trong nhà, muốn hắn sau khi đến Lê thành tìm tới vị chưởng quỹ của gia tộc ở tại nơi này, nói là có thể giúp đỡ được việc cho hắn, hai ngày nay hắn ở trong lò rèn của Trương gia bận rộn luyện chế nên còn chưa gặp mặt.

Tùy ý đi tới một hai quầy hàng quan sát qua một chút, Nhạc Vũ phát hiện đại khái cũng là các loại tài liệu. Trong đó không thiếu tài liệu xương cốt cùng kim chúc dùng để luyện khí cùng khôi lỗi, căn bản thế lực càng lớn thì đồ vật có thể lấy ra càng nhiều. Nhưng chỉ đổi chứ không bán, điều này làm Nhạc Vũ có chút khó hiểu. Những đồ vật dù sao cũng là vật cần thiết cho gia tộc, không đổi thành tiền còn lấy ra làm gì?

- Nhạc tiểu đệ, hàng năm các đại thành giao phó tiền hiếu kính cho chúng ta, đều có quy tắc sẵn. Những thứ không nằm trong quy tắc, căn bản có mang tới chúng ta cũng không dùng đến. Mỗi nhà đều có những nhu cầu khác nhau, cũng tỷ như Nhạc gia của cậu cùng Hi Hoàng Phù Sư Hội có quan hệ chặt chẽ, cung phụng đồ vật cho chúng ta so sánh với Tuyết Ẩn Môn cùng Thừa Vân Môn nhiều hơn không ít. Trong đó có da thú cùng các loại sợi tơ làm chủ. Có đôi khi gom không đủ, cũng chỉ đành dùng đồ của người khác để đổi lại, bù đắp cho nhau.

Tịch Nhược Tĩnh lại khẽ mỉm cười:

- Hơn nữa ngươi đừng quên, lão tổ tông nhà ngươi còn cần tới. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ nhíu mày cảm thấy buồn cười, đi theo Tịch Nhược Tĩnh vào trong trấn, nơi đó mới là nơi tập trung nhiều nhất của chợ tán tu. Nhưng không đợi hắn bước ra được mấy bước, Nhạc Vũ chợt rùng mình. Tuy hắn dựa theo Tịch Nhược Tĩnh phân phó, ở chỗ này kiềm chế thần thức linh giác, nhưng mặc dù ở cách xa khoảng cách hai dặm, nhưng hắn vẫn cảm nhận được phía bên kia có hơn mười cỗ khí tức vô cùng cường đại.

Người bình thường dù cả đời cũng thật khó nhìn thấy được một tiên thiên cường giả, nhưng ở chỗ này chỉ tùy tiện liền có thể nhìn thấy được hơn mười vị!

- Thật ra thường ngày náo nhiệt hơn rất nhiều. Bắc Mã Nguyên xem như vật liệu sung túc, mỗi tháng mở chợ quanh thân mấy chục dặm đều có tán tu cùng tiên thiên vũ tông ngàn dặm xa xôi chạy tới.

Tịch Nhược Tĩnh vừa đi về phía trước vừa thuận miệng giải thích:

- Hôm nay vì bất đắc dĩ nên phải khai trương trước ngày quy định. Có ít người không hay biết nên còn chưa kịp chạy tới. Nhưng chất lượng hàng hóa trong chợ hôm nay vượt xa dĩ vãng!

Nhạc Vũ nghĩ nếu lần này còn chưa có nhiều người hay biết, vì sao chất lượng còn có thể tăng lên, trong lúc bất chợt linh giác nổi lên báo động, một cỗ kiếm khí cực kỳ bá đạo chợt từ một bên nghiêng qua đâm tới. Nhạc Vũ theo bản năng rút đao chém ngang, nhưng thân hình của hắn vẫn bị tác dụng của lực giao phong làm trượt ra xa hơn mười bước.

Trong lòng hắn cực kỳ kinh ngạc, chỉ cảm thấy cỗ khí tức băng hàn tương tự con côn trùng cắn hắn mấy ngày trước đang dọc theo thanh đao truyền lên. Phù trận ngũ hành hình cầu trong cơ thể hắn lập tức phản ứng, đem cỗ khí tức băng hàn kia lập tức thu nạp.

Mặc dù lúc này cánh tay trái hắn không bị đông cứng, nhưng vẫn xuất hiện tình huống tạm thời khó thể hoạt động.

Giờ phút này Nhạc Vũ liền nghĩ đến người đột kích rốt cục là vị tiên thiên cường giả nào bên trong Tuyết Ẩn Môn. Ở nơi này có thủy linh lực cùng băng linh lực sinh động nhất, người tu tập công pháp băng cùng thủy cũng dễ dàng đột phá tiên thiên nhất. Mà Tuyết Ẩn Thừa Vân, chẳng những là người sáng lập Tuyết Ẩn Môn, còn tu luyện băng công pháp. Bên trong những tiên thiên cường giả, nghe nói cũng lấy hai loại công pháp thuộc tính này tu luyện nhiều nhất.

Nhưng lý do trọng yếu nhất cũng chỉ có hắn mới có ân oán với hai môn phái này.

Ý niệm vừa mới xẹt qua trong đầu Nhạc Vũ, Tịch Nhược Tĩnh đã vô cùng tức giận, ngọn lửa cao tới bốn thước đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

- Hổ Đan! Ngươi dám động thủ ngay nơi này, còn chú ý tới quy củ hay không!

Người đột nhiên xuất thủ tập kích cũng không tiếp tục truy kích, chẳng qua tay cầm kiếm lạnh lùng nhìn tới Nhạc Vũ.

- Yên tâm! Ta không có ý nghĩ muốn giết hắn. Chẳng qua dự định xem thử một chút người tru diệt đồ nhi của ta rốt cục có được chút bản lãnh gì!

Tướng mạo người này không xem là anh tuấn, nhưng đủ khiến cho người khác khắc sâu ấn tượng. Làm cho người ta có cảm giác đầu tiên chính là sắc bén! Đôi mày kiếm xếch cao, chân mày sắc bén như đao. Giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ lại càng rét lạnh tận xương. Nhưng ngay khi nhìn thấy cánh tay trái của Nhạc Vũ, thế nhưng phảng phất không có chút nào khác thường, trên mặt hắn lại hiện lên tia kinh nghi ngạc nhiên. Một kiếm này của hắn đã súc thế một lúc lâu, xuất kỳ bất ý, nhưng lại không hề thương tổn được Nhạc Vũ chút nào. Ngoại trừ mặt mũi bị hao tổn, hắn lại nhìn không thấu thực lực của tiểu tử trước mắt này.

- Đồ đệ của ngươi mạo phạm ta! Nếu không tru diệt hắn, Nhạc Vũ này còn mặt mũi nào mà tồn tại?

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, đem Thiên Nhận kiếm cầm trong tay, bước tới

- Nếu ngươi ôm lòng bất mãn, có thể cùng ta tranh tài một lần! Sinh tử tự chịu!

Hổ Đan nghe vậy giận dữ, hắn đang muốn đáp ứng, Tịch Nhược Tĩnh lại hừ lạnh một tiếng:

- Hổ Đan! Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn vạch mặt với vị Nhạc gia kia hay sao? Đồ đệ ngươi có lý do đáng chết, chuyện này vô luận nói như thế nào, đều không thể trách Nhạc tiểu đệ!

Khí thế của Hổ Đan nhất thời cứng lại, sau thoáng chần chờ, lại dùng ánh mắt hung hăng trợn ngược nhìn Nhạc Vũ:

- Lâm Li thiên tư xuất chúng, ở chỗ ta bái nhập môn hạ chỉ là đi qua mà thôi. Vốn định chuẩn bị một năm sau sẽ đến Yến Dương Tông bái nhập dưới thúc tổ của hắn, không ngờ gặp phải tai nạn lần này. Thù giết đệ tử, ta không làm gì

được ngươi, nhưng ngày sau tự có Lâm gia tìm ngươi tính sổ!

Nói dứt lời, Hổ Đan cũng không tiếp tục dừng lại, phất tay áo xoay người rời đi, khoảnh khắc đã đi xa mười trượng.

Mà Tịch Nhược Tĩnh khẽ cau mày, hắn biết Lâm Li ở Lâm gia cũng chỉ con cháu xuất thân từ bàng chi. Vốn không được xem trọng, cho đến sau khi uống vào một viên Dịch Nguyên đan không chết, những năm nay thanh danh mới lên cao, mới được Lâm thị tông tộc xem trọng.

Nhưng người kia được nhân vật đứng sau lưng Lâm gia xem trọng thì hắn lại không biết. Nhưng đây cũng không phải là chuyện đại sự gì không giải quyết được. Hàng năm tại Bắc Mã Nguyên xuất hiện không biết bao nhiêu người có thiên tư kiệt xuất, có thể chân chính đột phá được tiên thiên, trong vạn không có một. Mà người có thể đột phá được Trúc Cơ kỳ, lại càng không biết bao nhiêu năm mới có được một người.

Trước khi bộc lộ được tài hoa giá trị, những thiên tài gì đó chẳng qua chỉ đáng giá mong đợi mà thôi. Xa xa còn chưa đủ lực lượng để dẫn tới hai vị tổ tông liều mạng cùng nhau. Không thể so sánh được với địa vị hiện tại của Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Bắc Hải Tàng Trân

- Người này chính là Hổ Đan của Tuyết Ẩn Môn?

Lúc này Nhạc Vũ đã chậm rãi thu hồi đao kiếm, quay trở về bên cạnh Tịch Nhược Tĩnh. Trên mặt hắn không hề có một tia biến hóa. Trong lòng hắn từ đầu đến cuối không hề đem uy hiếp của người nọ để trong lòng.

Hắn từng nghe Tịch Nhược Tĩnh nhắc qua người này. Nghe nói trước kia chẳng qua chỉ là một đệ tử tiểu tộc phụ thuộc Lâm gia tại Bắc Mã Nguyên. Từ nhỏ đã bái nhập vào Tuyết Ẩn Môn, trong thời gian ngắn đã quật khởi, trở thành cao thủ thứ sáu của môn phái, cho tới bây giờ đã sắp đột phá được cửa ải Ngưng Dịch, bước vào cảnh giới Bồi Nguyên.

Những người này tuy mạnh mẽ, nhưng cũng rất dễ dàng ứng phó. Ngược lại những người đi theo hầu nhìn không thấu lai lịch, là người không có cố kỵ, như vậy mới cần phòng bị chân chính.

Cũng tỷ như Đồ Nhược Hiên, ngày đó Nhạc Vũ vốn đã chuẩn bị, cho dù là giết không được Tiên Vu Bình cùng sư đồ Hồng Hạo, nhất định phải trảm người kia dưới kiếm.

- Chính là Hổ Đan!

Tịch Nhược Tĩnh khẽ gật đầu, tản đi ngọn lửa trong tay. Sau đó trên mặt vẫn có vẻ khó hiểu lẩm bẩm nói:

- Kỳ quái, người này không phải đã đi chỗ kia rồi sao? Làm sao còn có thể xuất hiện ở nơi này?

Trong lòng Nhạc Vũ lại càng kỳ quái, có lòng muốn hỏi thăm, nhưng lại nghĩ chắc có liên quan tới chuyện bí mật của Hi Hoàng Phù Sư Hội, cuối cùng lại thôi.

Hắn ôm quyền nhìn Tịch Nhược Tĩnh nói:

- Lần này lại nhờ Tịch lão che chở, mấy phen đại ân Nhạc Vũ chỉ có thể nói lời cảm tạ!

- Chuyện này không liên quan tới ta!

Tịch Nhược Tĩnh lấy lại tinh thần, sau đó cười nhẹ một tiếng:

- Là do chính ngươi đón tiếp được một chiêu đó quá tốt mà thôi. Hắn nhìn không thấu sâu cạn của ngươi, trong lòng không nắm chắc nên mới rút đi. Nói cho cùng thật ra là vì cố kỵ lão tổ tông của ngươi.

Nhớ tới tình hình Nhạc Vũ vội vã tiếp chiêu vừa rồi, trong mắt Tịch Nhược Tĩnh hiện lên một tia sáng bóng. Có thể trong nháy mắt dẫn động cùng ngưng tụ thiên địa linh khí vào trong thân đao, sau đó khi đối chiến hắn sẽ không hề rơi xuống hạ phong.

Với tu vi vừa bước vào tiên thiên của Nhạc Vũ, chuyện vốn nghĩ là làm không được, nhưng vấn đề là thiếu niên trước mắt mới vừa rồi biểu diễn ra năng lực thu nạp linh lực thật sự là cực kỳ kinh người, không dưới hắn và cả Hổ Đan!

Mà lời giải thích duy nhất, chính là người này bẩm sinh rất cường đại về phương diện này. Cũng thật khó trách còn nhỏ tuổi như vậy đã đột phá tới cảnh giới tiên thiên. Hơn nữa lấy lại tốc độ này, nghĩ đến dùng chừng thời gian mười năm đột phá cảnh giới Ngưng Dịch kỳ cũng không phải là việc gì khó.

Khách quan mà nói, sau khi Nhạc Vũ đón kiếm, một ít biến hóa đao ảnh đã phong tỏa tất cả truy kích của Hổ Đan, tu dưỡng võ đạo cao thâm gì đó ngược lại không đáng giá nhắc tới.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, đang định nói lên vài câu khiêm tốn, nhưng trước người hai người lại truyền tới tiếng cười có chút đột ngột:

- Một kiếm kia đón thật phấn khích. Lấy tuổi tác của vị tiểu đệ này, thật là càng thêm khó được.

Ánh mắt hai người nhìn qua, chỉ thấy có một người đang đứng chắn ngang đường đi của họ. Khoảng chừng ba mươi tuổi, chẳng qua khí chất của người này

cùng Hổ Đan lại hoàn toàn trái ngược. Mà giờ khắc này trên mặt người đối diện lại hiện lên nụ cười nhẹ nhàng.

- Hô Diên Hải? Làm sao ngươi cũng ở đây?

Chân mày Tịch Nhược Tĩnh chợt cau lại, vẻ kinh ngạc trong mắt càng dày thêm một tầng. Mà khi nghe được lời này, trong con ngươi của Nhạc Vũ cũng không tự chủ được co rụt lại.

Người này hắn được nghe nhắc tới từ miệng của mấy vị lão nhân trong tông tộc. Mà khi Tịch Nhược Tĩnh kể về Bắc Mã Nguyên, hắn lại càng thêm tường tận, hắn biết người này cũng là tiên thiên vũ tông dưới quyền Thừa Vân Môn, tuy không phải là người mạnh nhất trong đệ tử nội môn, cũng tuyệt đối là người có năng lực kiệt xuất nhất bên trong Thừa Vân Môn.

Nếu chân chính mà nói hắn cùng môn phái phía sau người này mới thật sự có cừu hận không thể hóa giải.

- Lần này ta cùng Hổ Đan được phái trở lại mua chút dược vật cùng phù triện. Ngay cả Hi Hoàng Phù Sư Hội của các ngươi, còn có vị đại quý sư kia, lần này cũng đều phái người về mua thêm vài thứ.

Hô Diên Hải thuận miệng giải thích vài câu, sau đó thật hứng thú quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới:

- Vị này chính là Nhạc Nghi Vũ Nhạc tiểu đệ của Nhạc gia đi? Hai tháng trước khiến cho tên đệ tử bất tài của Thừa Vân Môn chúng ta không dám ứng chiến. Mấy ngày trước lại chém giết vị Ngự Chung sư mới đến từ phía nam. Vào lúc nào đã đột phá được tiên thiên?

- Ở một tháng trước, ta được may mắn tận mắt nhìn thấy! Lần này ta dẫn hắn tới Lê thành, chính là do trưởng bối của Nhạc tiểu đệ nhờ vả, dẫn hắn ra ngoài lịch lãm một chút.

Nói tới đây, khóe môi Tịch Nhược Tĩnh khẽ nhếch lên, những lời này hắn cũng đã bàn trước với trưởng bối của Nhạc gia, cũng không sợ bị đối phương tra ra được sơ hở gì.

Mà Hô Diên Hải nghe vậy lại cười một tiếng:

- Một tháng trước? Xin hỏi có người nào khác ở tại chỗ làm chứng nữa không? Còn có vị sư huynh kia của ta lúc rời đi Nhạc gia thành, không biết vị Nhạc tiểu đệ này đang ở nơi nào?

Nhạc Vũ nghe vậy chân mày nhất thời co rụt lại, ánh mắt lộ ra vài phần lạnh lẽo:

- Ngươi đang thẩm vấn ta sao?

Hô Diên Hải cười nhạt không đáp, vẫn bình tĩnh nhìn hai người. Khi nhìn thấy không khí dần dần ngưng trọng, lúc này Tịch Nhược Tĩnh lại ha ha cười một tiếng:

- Hô Diên lão đệ, không phải ngươi đang hoài nghi Nhạc tiểu đệ đi? Đừng nói tới hắn chẳng qua hiện tại chỉ có cảnh giới hậu thiên đỉnh phong, dù hai tháng trước có thành công đột phá, cũng tuyệt đối không đủ bản lãnh đánh bại sư huynh của ngươi. Thừa Vân Môn của các ngươi cũng nên hiểu cho rõ ràng. Còn có Đồ Nhược Hiên, là một Ngự Thú sư có yêu thú cấp năm, cũng không phải cao thủ bình thường có thể so sánh!

Hô Diên Hải lạnh lùng mỉm cười:

- Một mình hắn không được, nhưng nếu có thêm Tịch Nhược Tĩnh Tịch phù sư, chưa chắc không thể làm được!

- Hô Diên Hải, lời này của ngươi là có ý gì?

Sắc mặt Tịch Nhược Tĩnh biến thành âm trầm, trong mắt lộ ra vài phần tức giận.

- Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc! Ta chỉ là nói mà thôi, cũng sẽ không mất đi khối thịt, tại sao Tịch lão huynh phải khẩn trương?

Nói tới đây, Hô Diên Hải lại chuyển giọng thật bén nhọn:

- Thừa Vân Môn chúng ta từ xưa tới nay có ân báo ân, có oán báo oán! Rốt cục nguyên nhân của sư huynh ta chết như thế nào, Hô Diên Hải này sẽ tiếp tục điều tra! Nếu không phải hai người thì thôi, nhưng nếu bị ta tra ra dấu vết, Thừa Vân Môn nhất định phải cho bọn ngươi giống như chỗ này!

Vừa nói xong, kiếm quang lóng lánh, kiếm khí dài hơn mười trượng chợt tung hoành, đem một gian nhà ầm ầm chém nát! Ngay cả mấy võ sư to gan lớn mật vây xem cũng bị cương khí kích động, miệng mũi ra máu.

Nhìn thấy thanh thế này, Nhạc Vũ chỉ mở to hai mắt, vẻ biến hóa trên mặt không thể tra xét, nhưng ở phía sau hắn, công lực của Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến còn kém một chút, Nhiễm Lực còn hoàn hảo, dù sao cả người hắn đen như than, cho dù có điều gì khác thường người khác cũng nhìn không ra. Nhưng sắc mặt của Nhạc Băng Thiến lại biến thành trắng bệch. Nhưng với tuổi tác cùng giới tính của nàng, nhìn thấy tràng diện này có phản ứng như vậy cũng không xem là kỳ quái.

Mục đích của Hô Diên Hải vốn chỉ muốn mở miệng dò xét một phen mà thôi. Hắn quét mắt nhìn mọi người, thấy không có thu hoạch gì, dứt khoát phất tay rời đi.

Chỉ để lại Tịch Nhược Tĩnh cùng Nhạc Vũ, một người tức giận vô cùng, một người sát ý tràn ngập, nhưng cũng không thể làm gì được.

Kế tiếp mọi người không còn tâm tư gì khác để đi tham quan trấn nhỏ. Dưới sự hướng dẫn của Tịch Nhược Tĩnh, bọn họ đi thẳng tới trung ương trấn. Ở nơi này, ngoại trừ Thừa Vân Môn, còn có cửa hàng của Hi Hoàng Phù Sư Hội, ngoài ra đều là quầy hàng của những môn phái nhỏ tại Bắc Mã Nguyên. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhưng Tịch Nhược Tĩnh cũng không dừng lại tại địa phương này, trực tiếp dừng lại trước một tiểu lầu các bên trong trấn.

Khi nhìn thấy đại chiêu bài trước lầu các có chút cũ rách, trong mắt Nhạc Vũ nhất thời thoáng hiện tia quang mang kỳ lạ.

- Bắc Hải Tàng Trân Lâu?

Ở ngay vị trí phồn hoa nhất trung ương tiểu trấn, cũng không phải quầy hàng thuộc về những môn phái cùng thế lực mạnh mẽ của Bắc Mã Nguyên, mà gọi là Bắc Hải Tàng Trân Lâu, Nhạc Vũ lại chưa từng được nghe qua.

- Chớ xem thường Tàng Trân Lâu này. Tuy ta cũng không biết bọn họ có lai lịch như thế nào! Nhưng theo ta được biết, cửa hàng như vậy ở trên địa vực Bắc

Hoang ít nhất phải hơn ba trăm. Nghe nói cho dù là Băng Nguyệt Tông cùng Quảng Lăng Tông, cũng phải nhường nhịn họ ba phần! Đi tới nơi này mua đồ vật, không thể không theo quy củ.

Tích Nhược Tĩnh sơ lược giải thích, sau đó sắc mặt chuyển thành ngưng trọng:

- Chợ này thật ra chỉ là một địa phương nhỏ, có bán thứ gì trong lòng ta cũng hiểu rõ! Nơi duy nhất có thể mua được Tam Huyết Đoạn Tục đan hoặc là dược liệu, cũng chỉ có nơi này! Nghĩ đến cho dù bây giờ không có, tương lai nhất định sẽ có. Nhưng cửa hàng lớn thì có quy tắc lớn, chúng ta mua bán đồ vật không khỏi có chút chịu thiệt thòi!

Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ đánh giá tòa tiểu lầu kia, không biết niên đại lịch sử của nó đã bao lâu, cuối cùng không chút do dự đi vào bên trong, vừa bước vào, thần sắc của hắn không khỏi có chút giật mình.

Những đồ vật bên trong rõ ràng cao hơn những quầy hàng khác trong trấn tới mấy cấp bậc. Chỉ nhìn lướt qua liền phát hiện có ít nhất mười mấy loại kỳ vật đang bày biện, được xem là những kỳ trân chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Còn có giá binh khí dựa sát tường, bên trên bày biện hai mươi mấy binh khí khôi giáp, tất cả đều là linh binh hiếm có.

Ở trên những kệ bên cạnh, tổng cộng còn có mấy trăm pháp khí được trưng bày thật chỉnh tề. Ngoài ra còn có giá sách bày biện những bộ sách luyện khí chế dược trân quý, thậm chí còn có cả những loại cung cấp cho tiên thiên cường giả tu luyện.

Khiến người ta kinh ngạc chính là rõ ràng những giao dịch phẩm bên trong cửa hàng này đều cực kỳ trân quý. Nhưng người canh giữ nơi này chỉ ít ỏi vài người, thậm chí tu vi còn chưa đạt tới tiên thiên.

Đang bị những pháp khí cùng những bộ sách rực rỡ làm choáng váng, khóe mắt Nhạc Vũ chợt nhìn thấy một nhân vật trong trang phục chưởng quỹ đang đi tới. Người còn chưa tới, đã nghe được tiếng cười hào sảng:

- Tịch lão ca, hôm nay sao có thời gian đến thăm Tàng Trân Lâu của chúng ta đây? Di? Còn có vị tiểu đệ này, tuổi tác thật còn trẻ quá!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Biến cố phát sinh

Hừ! Cái gì gọi là hôm nay mới tới? Tịch Nhược Tĩnh rõ ràng không thích người trước mắt, hừ một tiếng mới giới thiệu cho hai người:

- Đây là vong niên chi giao ta mới kết giao mấy ngày trước, Nhạc Vũ Nhạc tiểu đệ! Vị này chính là người của Bắc Hải Tàng Trân Lâu.

Nhạc Vũ híp mắt, trong lòng không dám có chút xem thường tu vi của người này, linh giác của hắn hoàn toàn không nhìn thấy rõ sâu cạn của người nọ. Chẳng qua hắn loáng thoáng biết được, thực lực của người này nhất định phải trên tiên thiên.

- Ha ha! Nhạc Vũ, không phải chính là vị tiểu tiên thiên của Nhạc gia đó chứ?

Nụ cười trên mặt Phượng Tam không giảm, đối với phản ứng của Tịch Nhược Tĩnh cũng không hề để ý:

- Ta đã sớm được nghe đại danh của tiểu hữu, không ngờ lại có duyên được gặp mặt.

Vừa nói tới đây, tầng thứ hai trên lầu các đột nhiên truyền xuống tiếng vang loảng xoảng. Tựa hồ có đồ vật gì bằng gốm sứ rơi xuống sàn nhà vỡ nát.

Ba người Nhạc Vũ, Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến nhất thời ngạc nhiên nhìn lên trên. Nhạc Vũ cảm giác trên lầu hình như có hai vị tiên thiên cường giả, ngoài ra còn có một người, cũng giống như vị chưởng quỹ đứng trước mặt này, thực lực khó lường.

Trong lòng hắn tò mò, nhưng ở nơi này lại không tiện dùng thần thức đi cảm giác. Lúc trước Tịch Nhược Tĩnh cũng đã thông báo, trừ phi ngươi có thể nắm chắc làm chuyện mà người khác không biết, nếu không vô cớ rình rập người ta, đây chính là tối kỵ của tầng cấp cường giả.

Sắc mặt Tịch Nhược Tĩnh cũng kinh ngạc:

- Phượng Tam, lại có người dùng Dịch Nguyên đan ngay nơi này? Không biết là đệ tử của gia tộc nào vậy?

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, cũng đưa mắt nhìn Phượng Tam. Hắn cũng đoán tình hình ước chừng đúng là như thế, ở trên Tàng Trân Lâu ngoại trừ tiên thiên cường giả, còn có khí tức của một người bình thường.

Loại dược vật như Dịch Nguyên đan, tuy công dụng khổng lồ, nhưng nếu người bình thường uống vào cũng sẽ vô cùng nguy hiểm. Cho dù là người có thiên tư xuất chúng chân chính, cũng phải có tiên thiên cường giả bảo vệ, còn phải có trợ thủ tinh thông y thuật cùng đan đạo. Nhưng cho dù là như thế, có thể uống vào Dịch Nguyên đan mà không chết, vẫn trăm không được một. Cho dù có, cũng phần nhiều trở thành phế nhân.

Cũng chính vì vậy, Tịch Nhược Tĩnh đương nhiên nghĩ là có con cháu gia tộc nào đó đang dùng, hắn cũng từng làm như vậy nhưng đã tình nguyện giao hết cho Nhạc Vũ. Mà những năm nay, Nhạc gia không phải không mua được Dịch Nguyên đan, nhưng những cường giả của Nhạc gia lại tình nguyện tu luyện võ học theo từng bước.

Nhưng không phải ai cũng được rộng rãi như lão ca này của hắn. Bên trong những đại gia tộc, người vì miễn cưỡng dùng Dịch Nguyên đan dẫn tới cái chết, vẫn dùng con số trăm mà tính toán, dù ngay chính Nhạc gia của họ cũng có. Dựa theo cách nói của Tịch Nhược Tĩnh, tỷ như Hi Hoàng Phù Sư Hội và Tuyết Ẩn Môn, thậm chí còn dùng con đường này tạo thành đường buôn bán. Khi người nào uống thuốc họ sẽ giúp người kia thủ hộ, sau đó vô luận thành bại đều thu lợi thật lớn.

Mà Bắc Hải Tàng Trân Lâu này, đã có được thực lực mà ngay cả Băng Nguyệt Tông cùng Quảng Lăng Tông đều có chút kiêng kỵ, sinh ý như vậy cũng không có gì đáng ngại mà không làm.

- Làm sao có thể? Dịch Nguyên đan thật quá tổn thương thiên đức, cũng dễ dàng làm người oán hận. Mấy năm nay Tàng Trân Lâu đã sớm không còn làm nữa rồi! Ở trên lầu chỉ là khách quen, có công việc khác.

Phượng Tam lại lắc đầu ngoài dự liệu, nhưng không biết vì sao thần sắc trên mặt

hắn có chút khó xem.

Nhưng nghe được lời này, không chỉ trên mặt Tịch Nhược Tĩnh lộ ra vẻ xem thường, dù ngay cả Nhạc Vũ cũng có chút không tin. Nhưng khi nghe được câu nói chọc cho người oán hận, hắn khẽ mỉm cười. Tịch Nhược Tĩnh nói Tàng Trân Lâu khách lớn khi dễ chủ nhân, bất quá hôm nay xem ra, ít nhất đối phương vẫn thật quan tâm việc buôn bán lâu dài cùng danh dự.

Phượng Tam tựa hồ không muốn nói tới đề tài này, lại chuyển vào chính đề:

- Không biết hôm nay nhị vị muốn đổi lại những thứ gì?

- Nhạc tiểu đệ muốn đổi một viên Tam Huyết Đoạn Tục đan, hoặc dược liệu dùng để luyện đan.

Tịch Nhược Tĩnh khẽ hất hàm, sau đó như cười như không nhìn đối phương:

- Trân quý trong Tàng Trân Lâu xưa nay đều đứng đầu tại Bắc Hoang, đừng nói không có vật này đi?

- Ha hả! Nói về dược liệu chỉ cần một chút thời gian là được, nhưng Tam Huyết Đoạn Tục đan, ước chừng hai mươi mấy năm trước ta vừa lúc có một viên.

Nói tới đây, trong mắt Phượng Tam lộ ra tia khôn khéo:

- Nhưng vật này tuy không phải linh đan cao cấp gì, nhưng bên trong phạm vi Bắc Mã Nguyên, hiện tại chỉ có được mười mấy viên mà thôi. Mà bên trong Tàng Trân Lâu của ta thì có, nhưng nếu các ngươi muốn đổi, giá trị thật không rẻ đâu!

Trong nội tâm Nhạc Vũ cười khổ, nếu nói khách lớn lấn chủ chính là thế. Nếu là như vậy, giá tiền này xem như phải toàn bộ tùy vào đối phương định đoạt. Người làm mua bán, hoàn toàn không cần cò kè mặc cả. Không hề có chút do dự, Nhạc Vũ đem tám túi trữ vật lấy được mấy ngày trước đặt lên trên quầy.

Phượng Tam nhìn lướt qua, sau đó khóe môi nhếch lên:

- Đây là từ chỗ Ngự Chung sư kia lấy được sao? Muốn đổi lại Tam Huyết Đoạn Tục đan, sợ là còn chưa đủ!

Nhạc Vũ trầm mặc, lại lấy ra năm viên Dịch Nguyên đan. Toàn bộ đặt lên quầy, nếu còn chưa được, như vậy hắn chỉ có thể lấy tiếp từ trong gia tộc.

- Năm viên Dịch Nguyên đan thuộc tính khác nhau? Cũng còn kém một chút.

Phượng Tam quả nhiên lắc đầu, nhưng kế tiếp lại đem tầm mắt chuyển hướng thanh Thủy Vân kiếm sau lưng Nhạc Băng Thiến:

- Như vậy đi, thêm thanh kiếm này, ta liền đem đồ vật bán cho ngươi!

Trong lòng Nhạc Vũ thất kinh vì không ngờ đối phương nhìn thấu được bản chất của những thanh binh khí này, hắn chợt nghĩ người này quả nhiên đúng như lời nói của Tịch Nhược Tĩnh, hoàn toàn chính là quỷ hút máu, ánh mắt càng thêm cực kỳ sắc bén. Thanh Thủy Vân kiếm mặc dù không phải là thanh binh khí tốt nhất trong những thanh binh khí hắn chế luyện, nhưng ở tại Bắc Hoang cũng có thể bán ra với số tiền lớn.

Nhạc Băng Thiến thoáng nhăn mày, tuy ánh mắt có chút tiếc nuối nhưng cũng thật dứt khoát đem Thủy Vân kiếm đưa vào trong tay một gã tạp dịch của Tàng Trân lâu.

- Hắc hắc! Ngươi thật đúng là tham vô chừng mực! Sau vụ làm ăn này, đánh chết ta cũng sẽ không tiếp tục tới nữa!

Trên mặt Tịch Nhược Tĩnh lộ ra một tia cười nhạt, mặc dù hắn không biết Phượng Tam đòi lấy thanh dị binh này làm gì, nhưng Dịch Nguyên đan cùng những túi trữ vật cũng đã vượt xa Tam Huyết Đoạn Tục đan mấy lần.

Phượng Tam lại làm như hoàn toàn không nghe thấy. Chỉ cười nhẹ một tiếng liền xoay người đi tìm lọ Tam Huyết Đoạn Tục đan. Nhưng khi tay hắn vừa đưa ra, một đạo khí lưu quét tới, hút lọ thuốc đi qua.

Đạo hấp lực này bất quá cũng chỉ tương đương như võ sư địa giai, xuất ra như cảnh giới Cầm Long Khí, nhưng vô cùng kỳ quái, Phượng Tam còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào đã thấy luồng khí bao bọc lấy lọ Tam Huyết Đoạn Tục đan cuốn đi qua.

Mà khi mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy trên lầu có mấy người đang

bước xuống. Đi phía trước nhất chính là một thanh niên mặt mày bệnh hoạn tái nhợt gầy ôm đang ngồi trên xe lăn. Gương mặt cũng xem như thanh tú, nhưng giữa chân mày lại có vài phần âm úc. Ở sau lưng hắn có hai gã đại hán dung mạo tương tự, cao lớn vạm vỡ, lúc này hai người đang đẩy xe lăn, cực kỳ ổn định.

Hấp dẫn người ta nhất chính là nữ tử bên cạnh tên thanh niên kia. Nàng mặc bộ cung trang bằng lụa mỏng trắng như tuyết, mặt như bạch ngọc, mày như vẻ, có cỗ khí chất khác biệt không cách nào dùng lời nói để miêu tả. Vừa làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo băng giá, lại không tới mức phải tránh xa nàng.

Ngoài ra làm người ta kỳ quái chính là, rõ ràng có hai tiên thiên cường giả, còn có một nữ tử thực lực còn mạnh hơn tiên thiên, nhưng trong bốn người này, người tôn quý nhất phảng phất chính là thanh niên bệnh hoạn không chút tu vi ngồi trên xe lăn. Mà hiện tại lọ thuốc nhỏ đang nằm trong bàn tay thanh niên, cũng không biết hắn làm sao lấy đi.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy một trận linh lực dị biến yếu ớt, bởi vì sự dao động của một loại pháp khí nào đó, nhưng vấn đề là thanh niên này rõ ràng không hề có một chút tu vi. Mà khi ánh mắt của hắn chạm tới nữ tử, lại hơi có chút thất thần. Cũng không phải hắn bị thiếu nữ này làm động tâm, mà là dung mạo của thiếu nữ này thật sự rất giống người yêu kiếp trước của hắn.

Người tuổi trẻ kia lướt mắt nhìn mọi người, khi nhìn thấy Nhạc Vũ, làm như kinh ngạc vì Nhạc Vũ quá trẻ tuổi, lại mơ hồ mang theo vài phần ghen ghét. Cuối cùng mới đưa mắt nhìn lên lọ thuốc trong tay mình, hắn mở miệng lọ thuốc ngửi ngửi, sau đó cười khẽ một tiếng:

- Phải rồi.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, đưa mắt nhìn Phượng Tam như dò hỏi. Phượng Tam cười khổ một tiếng, cũng không hề làm ra bất kỳ phản ứng nào. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

- Công dụng của vật này nghe nói là kết nối xương cốt, hắn có người nào đó muốn dùng viên thuốc này cứu mạng, hoặc giúp người bị vỡ vụn gân cốt chữa trị tiếp tục tập võ đi?

Thanh niên kia chậm rãi suy đoán, song thần sắc liền chuyển thành âm lãnh nhìn về phía Phượng Tam:

- Vật này ta muốn! Ngươi toan tính như thế nào?

- Tam Huyết Đoạn Tục đan này ta đã mua từ Phượng chưởng quỹ!

Thấy Phượng Tam vẫn chần chờ không nói lời nào, trong lòng Nhạc Vũ vạn phần bất đắc dĩ.

Hắn cũng biết lúc này nên lui bước tốt hơn, nhưng hắn lại không thể buông tha cho Tam Huyết Đoạn Tục đan.

- Ngươi đã mua? Ha hả!

Thanh niên kia tựa hồ có mục đích dẫn dụ Nhạc Vũ lên tiếng, lúc này phảng phất như nghe được chuyện gì khó tin tưởng phá lên cười:

- Quản các ngươi giao dịch như thế nào, ta cứ cường đoạt Tam Huyết Đoạn Tục đan này, ngươi lại có thể thế nào?

- Trữ Vân, chẳng lẽ hôm nay ngươi tính toán muốn quét mặt mũi của Tàng Trân Lâu chúng ta mới được sao!

Lúc này Phượng Tam thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra mấy phần hàn mang:

- Nếu ngài sớm nói một câu, Phượng Tam này nhất định không nói hai lời, đem vật này dâng lên. Nhưng hôm nay ta đã đáp ứng giao dịch với hắn, thì không thể đổi ý. Tổ phụ của Trữ thiếu gia tuy là Kim Đan cao nhân, nhưng nơi này dù sao vẫn là Tàng Trân Lâu.

Tên thanh niên tên Trữ Vân lạnh lùng cười:

- Náo lớn thì thế nào? Chẳng lẽ ta còn sợ các ngươi hay sao? Cùng lắm thì chết thôi! Thật ra hắn muốn đan dược này cũng có thể, trừ phi quỳ xuống cho ta quất ba roi. Như vậy viên thuốc này sẽ tặng cho ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Thái Huyền môn hạ

- Trừ phi ngươi quỳ xuống cho ta đánh vài roi, như vậy viên thuốc này ta liền tặng cho ngươi!

Khuôn mặt Phượng Tam ngây ra, sắc mặt Tịch Nhược Tĩnh cũng trầm như nước. Lửa giận trong mắt hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến lại như cô đọng lại.

Giờ phút này Nhạc Vũ phải cắn răng mới không để cơn giận cùng sát ý trong lòng bay lên, biểu hiện ngay trên mặt của mình. Trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác vọng động như ma quỷ, muốn triệu hoán cơ quan khôi lỗi ở gần bên đưa tới đánh chết người này ngay tại chỗ! Song lý trí nói cho hắn biết, làm như vậy chưa chắc có thể thành công. Hai gã tiên thiên cường giả kia thì không nói, nhưng thực lực của bạch y nữ tử kia hắn thực sự có chút nhìn không thấu.

Khi đó giết người không được ngược lại còn có thể triệu tới kẻ địch mạnh như Thái Huyền Tông. Hơn nữa Thừa Vân Môn cũng sẽ biết được việc chính hắn giết chết Tiên Vu Bình.

Nếu như thật sự không có cách nào, cũng chỉ đành đi tới địa phương khác tìm loại thuốc này, dù sao Phượng Tam cũng đã nói, ở trong phạm vi Bắc Hải, Tàng Trân Các còn tồn tại mấy viên. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Hắc hắc, ta nghĩ ngươi ước chừng còn chưa biết vật này hiếm thấy!

Tên thanh niên gọi là Trữ Vân phảng phất như nhìn thấu tâm tư của Nhạc Vũ, trên mặt hơi lộ ra nụ cười:

- Mặc dù nói Tam Huyết Đoạn Tục đan cũng không phải là vật trân quý gì, nhưng tác dụng của nó không lớn, người luyện chế cũng thật sự quá ít. Bắc Hoang hơn trăm năm mới luyện được trên dưới một trăm viên mà thôi. Hơn nữa Kỳ Lân chính là trị thế thụy thú, hiện tại Trung Nguyên Thánh Hoàng yếu đuối, bốn phương liên tiếp chiến loạn, Kỳ Lân huyết mạch các nơi ngày càng thưa

thớt. Có vài viên đều bị nắm giữ trong tay các đại phái. Nếu ngươi muốn tự mình sưu tập dược liệu luyện đan, chỉ sợ cũng khó thể làm được. Lại nói, Phượng Tam chịu thu chút tiền đó của ngươi, đã xem như vô cùng nể mặt. Đổi lại là hắn, có thể đi mua lại được hay không còn khó nói. Ta nghĩ cho dù Tàng Trân Các coi trọng ngươi như thế nào, vậy cũng phải là chuyện mấy tháng sau. Khi đó Tam Huyết Đoạn Tục đan chưa chắc có được được hiệu quả!

Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn Phượng Tam, chỉ thấy khóe môi đối phương bật ra nụ cười khổ, trong lòng hắn chợt cảm kích, không ngờ mình lại được đối phương tặng nhân tình lớn như vậy. Tuy nói cử động lần này của đối phương cũng không phải hoàn toàn không có mục đích nào đó đối với mình.

Mà lúc này nụ cười của Trữ Vân cũng càng đậm:

- Ta hỏi ngươi thêm một câu, viên thuốc này rốt cục ngươi còn cần hay không?

Bên trong lầu nhất thời khôi phục yên lặng. Nhạc Vũ suy ngẫm hồi lâu, cuối cùng cười nhạt. Hắn nhớ tới kiếp trước, khi làm quen với những chiến hữu ở đội hải quân lục chiến, cùng những chiến hữu khi sống kiếp lính đánh thuê. Nếu có thể quay trở lại một lần, hắn nhất định không tiếc bất cứ giá nào để đổi lấy tính mạng của bọn họ!

Tay trái đang muốn cử động nhưng đột nhiên cảm giác tay mình đang bị nắm thật chặt. Nhạc Vũ nhíu mày, đột nhiên phát lực, tránh thoát tay của Nhiễm Lực. Nhưng lúc này lại có cỗ kình phong ngăn cản Nhạc Vũ. Cỗ lực lượng này vô cùng mạnh mẽ, với tu vi của hắn hôm nay cũng không kháng cự lại.

Nhạc Vũ ngạc nhiên giương mắt nhìn lên, lại thấy Phượng Tam sắc mặt trầm như nước đang đứng trước người hắn:

- Trữ thiếu gia, rốt cục ngươi chơi đủ chưa? Tàng Trân Các cũng không phải chỗ cho ngươi tùy ý ỷ thế hiếp người. Còn có viên Tam Huyết Đoạn Tục đan kia, cũng là đồ vật của ta, còn chưa tới phiên ngươi tùy ý xử trí!

Trữ Vân không để ý tới Phượng Tam, chỉ nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Sau đó hắc hắc mấy tiếng, hai tay dùng lực đột nhiên nắm chặt, chiếc lọ thuốc kể cả viên đan dược bên trong liền hóa thành bụi phấn.

Lần này Nhạc Vũ nhìn thấy thật rõ ràng, hai tay thanh niên này đã hoàn toàn

mềm rũ, vốn không thể dùng bất kỳ lực lượng nào, càng không cách nào hoạt động mới đúng. Nhưng ở trước ngực người này có đeo một viên ngọc bội, không ngừng truyền vào một chút thiên địa linh khí, rót vào bên trong cơ thể Trữ Vân. Giữa người và vật còn tia tâm thần liên lạc, mà thần thức của người này cũng dị thường cường đại.

Nhưng hắn vẫn không ngờ tên thanh niên lại bóp nát bình sứ. Trong tích tắc nhìn chiếc bình cùng viên thuốc nát bấy, tâm thần Nhạc Vũ thoáng hoảng hốt, sau đó trên mặt hiện lên sát cơ.

- Ha hả! Hi Ngọc, trên mặt tiểu tử kia ngươi đã nhìn thấy chưa? Hắn hận thật đây!

Lệ khí trong mắt Trữ Vân càng thêm rõ ràng, tiếng cười cũng càng âm lãnh:

- Bực tai họa này, nếu lưu lại hắn sớm muộn cũng phải biến thành tâm phúc đại họa của Trữ gia ta và Thái Huyền Tông. Ngươi còn không mau xuất thủ, giết bọn họ cho ta!

Những lời này là nói với nữ tử bên cạnh. Giọng nói âm độc tới cực điểm, làm mấy người đều cảm giác thật lạnh lẽo.

Nhưng bạch y nữ tử kia không xuất thủ, ngược lại khẽ lắc đầu:

- Trữ sư huynh, chuyện này thứ cho Hi Ngọc khó có thể tòng mệnh! Thái Huyền Tông được Thánh hoàng sắc phong đạo giáo tông môn, mấy trăm năm qua chấp chưởng chính đạo Bắc Hoang, há có chuyện vô duyên vô cớ đi giết người?

- Mục Hi Ngọc, ngươi dám giáo huấn ta?

Trữ Vân giận tím mặt, nắm bột phấn trong tay ném lên người bạch y nữ tử.

- Cái gì gọi là vô duyên vô cớ? Như đã đắc tội, vậy thì muốn đuổi tận giết tuyệt, để tránh di hoạn! Đạo lý này chẳng lẽ ngươi không rõ ràng, hay là nói thiên phú thực lực của tiểu tử này ngươi không thấy được?

- Nếu ngươi biết đối phương không dễ dàng đắc tội, vì sao còn làm chuyện lỗ mãng như thế?

Mục Hi Ngọc để mặc cho bụi phấn vẩy lên người, nàng đi tới trước mặt Phượng Tam đang cười lạnh gật đầu xin lỗi, lại nhìn mấy người Nhạc Vũ nói:

- Sư huynh của ta dạo gần đây gặp chuyện nên tính tình đại biến, có chuyện đắc tội xin hải hà lượng giải! Tam Huyết Đoạn Tục đan thật ra trong Thái Huyền Tông của ta có cất giấu mấy viên, ước chừng trong một tháng sẽ đưa tới trả cho các vị.

Trữ Vân nhất thời chán nản, sắc mặt âm lạnh:

- Tả Vinh, Tả Thụy! Hai người các ngươi còn chưa động thủ giết hắn cho ta!

Hai người đứng sau xe lăn thoáng do dự, cuối cùng vẫn đưa tay sờ vào binh khí. Nhưng khi ánh mắt lạnh lẽo của Phượng Tam quét tới, hai người này không dám tiếp tục cử động.

Ngay khi không khí vô cùng cứng ngắc, ngoài cửa bỗng nhiên xông vào một vị tiên thiên cường giả, bước nhanh tới bên cạnh xe lăn. Hắn nhẹ giọng nói vài câu bên tai Trữ Vân, sau đó sắc mặt tên thanh niên bệnh hoạn nhất thời lộ ra vẻ kích động mừng rỡ, dùng ánh mắt hung hăng trừng trừng mấy người Nhạc Vũ, sau đó chỉ huy Tả Vinh cùng Tả Thụy đẩy xe lăn của hắn vội vàng rời khỏi cửa hàng.

Đến khi đám người kia rời đi xa xa, Phượng Tam mới cười khổ một tiếng:

- Tên điên này! Đánh cũng không đánh được, mắng lại không mắng được, thật đúng là làm cho người ta căm tức! Hắn còn tưởng Tàng Trân Lâu là nơi cho hắn giương oai.

- Hai nam nữ kia là đệ tử của Thái Huyền Tông sao? Nhưng vì sao tên kia không có chút tu vi nào?

Trong lòng Tịch Nhược Tĩnh vừa tức giận lại sợ hãi, nhưng khi thấy nguy cơ được giải trừ, trong lòng lại nảy sinh hiếu kỳ.

Nhạc Vũ cũng lắng nghe, nghe nói tuy Bắc Mã Nguyên lấy Băng Nguyệt Tông cùng Quảng Lăng Tông làm chủ, nhưng Tịch Nhược Tĩnh cũng đã nói Thái Huyền Tông từ mấy trăm năm trước được Trung Nguyên Thánh Hoàng gì đó sắc phong, tự cho mình là danh môn đại phái, hôm nay rất có lực hiệu triệu tại chút nhị lưu môn phái tại Bắc Hoang. Bọn hắn lôi kéo một phần thế lực tạo thành

nhất phái, mơ hồ có xu thế ngang nhau với Băng Nguyệt Tông cùng Quảng Lăng Tông.

Nếu tên kia đúng là người của Thái Huyền Tông, như vậy thật sự vô duyên vô cớ lại trêu chọc tới một đại địch.

- Hắc! Thái Huyền môn hạ làm sao có thể không có tu vi, chẳng qua là bị phế đi mà thôi!

Phượng Tam biết họ muốn hiểu rõ chuyện này, giờ phút này đành phải giải thích:

- Tên Trữ Vân kia trước khi còn chưa gặp phải biến cố, đã có tu vi Linh Hư cảnh Tích Cốc kỳ, là anh kiệt hiếm thấy trong Bắc Hoang. Làm người cũng khiêm tốn hữu lễ. Nhưng kể từ khi công lực một thân bị phế, người liền trở nên điên điên khùng khùng, luôn châm chích người khác. Nhưng phụ thân hắn là một trong những người có quyền thế nhất trong Thái Huyền Tông, thương thế của hắn cũng là bởi vì cứu chưởng giáo đương nhiệm của Thái Huyền Tông mà gây ra. Vì vậy địa vị tại Thái Huyền Tông không những không bị giảm xuống, ngược lại từ trên xuống dưới ai cũng bảo hộ hắn. Còn có nữ tử tên Mục Hi Ngọc kia, cũng là một nhân vật.

Phượng Tam cười khổ một tiếng:

- Linh Hư Tâm Động kỳ hai mươi bốn tuổi? Ngươi có thể tưởng tượng được. Nếu nàng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ước chừng cũng là một cao nhân có thể đánh sâu vào Nguyên Anh kỳ.

Mọi người nghe vậy chỉ yên lặng, Nhạc Băng Thiến thì cũng thôi, đối với việc phân chia thực lực trong tu chân giới còn chưa biết gì cả. Nhưng Nhiễm Lực cùng Nhạc Vũ đều được nghe Tịch Nhược Tĩnh nói ở cảnh giới Trúc Cơ có bốn giai đoạn Ngưng Dịch, Dẫn Khí, Bồi Nguyên, Tôi Thể, mà Linh Hư cảnh được phân chia là Ích Cốc, Tâm Động, Thần Tịch, Dung Hợp bốn giai đoạn. Lúc ấy Tịch Nhược Tĩnh dùng vài nhân vật nêu ví dụ, đều hơn trăm tuổi mới đạt tới cảnh giới này.

Với tuổi tác nữ tử kia, tốc độ tu hành thật sự có thể nói là kinh khủng.

- Thật ra chuyện lần này nguyên do còn tại các ngươi.

Nói tới đây, thần sắc Phượng Tam vô cùng chăm chú nhìn bốn người:

- Vị Nhạc tiểu đệ này, thật sự là còn quá trẻ. Lấy tình hình của ngươi, vốn không nên chạy ra khỏi nhà. Mới bao nhiêu tuổi đã đạt tiên thiên, nói thật ngay cả bản thân ta cũng vô cùng ghen tỵ. Mặc dù không có chuyện hôm nay, sớm muộn cũng sẽ bị những môn phái khác gây phiền toái. Trữ Vân kia hôm nay lại là một tên phế nhân, nhìn thấy thiên phú của ngươi, không bị xúc động thần kinh mới là quái sự. Thật ra nếu ta là ngươi, hôm nay tốt nhất là tìm một chỗ ẩn núp hặc tìm một đại tông môn có thể che chở được ngươi mà bái nhập. Với tính tình của hắn, chỉ sợ sẽ không đơn giản chịu bỏ qua bọn ngươi như vậy! Mục Hi Ngọc tâm tính lương thiện không chịu động thủ, cũng không đại biểu tên kia không sai khiến được người khác bên trong Thái Huyền Tông.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn động, biết những lời này của Phượng Tam là lời vàng ngọc. Thật ra chính hắn cũng suy đoán như thế, chẳng qua nghe tới tai lại cảm thấy không được tự nhiên.

Trong lòng hắn cười khổ, ở thế giới này quả nhiên ai có nắm tay lớn là có đạo lý. Còn có cỗ lệ khí thật lâu không tiêu tan, cả đời này hắn thật sự chưa từng bị người xem thường lấn áp đến như vậy.

- Tóm lại chuyện này mấy vị nên cẩn thận thì hơn! Trước khi có đầy đủ thực lực thì đừng nên đi trêu chọc bọn hắn.

Phượng Tam khẽ thở dài:

- Ta đoán chừng Tam Huyết Đoạn Tục đan của Thái Huyền tông hơn phân nửa không thể nào đưa tới. Nhưng giao dịch ta sẽ giữ lời. Hai tháng này ta sẽ hết sức điều động từ những chi nhánh khác trong Tàng Trân Các, nhưng thời gian phải trì hoãn chút ít.

Tâm tình của Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đều buông lỏng, bọn họ từng nghe Nhạc Vũ nói, biết thương thế của Lâm Trác dù chậm trễ thêm hai ba tháng cũng không thành vấn đề gì. Nhưng chân mày Nhạc Vũ lại cau chặt, dị quang thoáng hiện trong mắt, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Có huyền cơ khác

Vào lúc đi ra khỏi Cựu Các Lâu, Tịch Nhược Tĩnh áy náy không dứt, nghĩ đi nghĩ lại chuyện này đúng là vẫn phải trách lão. Nếu không phải lão khuyến khích Nhạc Vũ đi tới Lê thành thì cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện phiền toái như vậy. Với tư chất của Nhạc Vũ, chỉ cần ngồi ở nhà chờ Phù Sơn Tông khai sơn đại tuyển rồi bái nhập sư ôn mới là thỏa đáng nhất .

Nhạc Vũ cũng không để ý, thấy thần sắc khó xử của Tịch Nhược Tĩnh thì ngược lại nói mấy câu an ủi. Hắn không thể ngồi nhìn thương thế Lâm Trác, bất kể thế nào thì cũng phải chạy đến chỗ tập kết vật liệu lớn nhất là Lê thành.

Mấy người một đường trở về, sau đó tách ra ở cửa hàng. Bất quá Tịch Nhược Tĩnh lần này tâm sự nặng nề, hiển nhiên vẫn còn lo lắng chuyện tình Thái Huyền tông, Nhạc Vũ cũng chẳng biết an ủi ra sao. Hắn chỉ cần gia nhập vào Phù Sơn Tông thì tự có sư môn che chở. Thanh thế vị tổ tông của Nhạc gia ở môn phái này tuy kém Thái Huyền tông song về phương diện thực lực không kém nhiều. Bất quá Tịch Nhược Tĩnh tuy là cũng có Hi Hoàng Phù Sư để dựa vào, còn có mấy sư huynh đệ tốt thành tựu không tệ. Nhưng một khi thật sự chọc vào Trữ Vân thì lão cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

Tâm trạng của Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực cũng rất nặng nề, duy chỉ có Nhạc Vũ là vẫn cười thản nhiên, dường như chưa hề phát sinh chuyện vừa rồi. Đối với Tam Huyết Đoạn Tục Đan bị vò nát vừa rồi cũng không hề để ý.

Nhiễm Lực lúc đầu có chút không giải thích được, bất quá khi hắn nhìn lên bầu trời thì cũng không thấy thân ảnh của Sơ Tam.

Lần này lúc Nhạc Vũ đi chợ đã nghe Tịch Nhược Tĩnh khuyến cáo, tạm thời đem Sơ Tam thả bay trên núi rừng, không mang theo bên mình. Nhưng hiện giờ tất cả đã quay lại Lê thành vẫn không thấy bóng dáng thì không khỏi có chút kỳ quái.

Nhiễm Lực đã biết Kim Hoàng Tước đã thông linh chí cực, trong phạm vi trăm

dặm cũng thành lập được liên lạc tâm thần, không thể nào xuất hiện tình huống mất tích hoặc không tìm được chủ nhân như phi cầm phổ thông được thuần dưỡng.

- Thiếu gia, mới vừa rồi ngươi để cho Sơ Tam bám đuôi đám người của Thái Huyền môn?

Nhạc Băng Thiến nghe vậy cũng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Nhạc Vũ. Nếu không phải là Nhiễm Lực nhắc nhở thì nàng cũng không nhận thấy chỗ dị thường này. Nghĩ tới tính cách có thù tất báo của huynh trưởng, trên mặt nàng lộ vẻ lo lắng. Thái Huyền tông dù sao cũng không giống với Tuyển Ẩn hay Thừa Vân. Trong môn phái này có Mục Hi Ngọc có tu vi Linh Hư cảnh, không phải là đếm Tiên Vu Bình cùng Đồ Thành Hiên có thể sánh bằng.

- Đoán mò cái gì? Ta còn chưa đến mức biết rõ sẽ chết mà vẫn chọc vào!

Nhìn thấy ánh mắt bất an của cả hai người, Nhạc Vũ bật cười. Bất quá tuy hắn nói như vậy nhưng vẫn bỏ xuống sát cơ trong lòng. Nếu chính diện nghênh chiến thì dĩ nhiên là không địch lại, nhưng nếu gặp cơ hội tốt hơn thì hắn sẽ không chút do dự hạ thủ.

Bất quá những điều này hiện giờ cũng không cần thiết nói rõ với Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến. Hắn cũng không trông cậy quá lớn vào khả năng này, hơn nữa muốn giết thì phải giết toàn bộ, hắn tự hỏi còn không có thực lực này.

- Vậy ngươi sẽ làm sao?

Mối nghi ngờ trong lòng Nhiễm Lực không hề giảm mà còn mạnh hơn.

- Mới vừa rồi không chú ý tới sao? Gân cốt của Trữ Vân đã bị đứt gãy toàn thân, thậm chí so ra còn thảm hơn Lâm Trác. Đan điền của hắn hiện giờ cũng đã tan vỡ! Tên kia sở dĩ phá huỷ Tam Huyết Đoạn Tục Đan vì sợ rằng không thể gặp những người so với hắn tốt hơn. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ mỉm cười nói, lại nhìn về phương hướng mà hiện giờ Sơ Tam đang ở đó:

- Lần này tuy nói là đoạt thức ăn trước miệng cọp, hy vọng không lớn, nhưng cũng nên thử qua một lần. Nói không chừng cũng có thể nhặt được một chút tiện

nghi.

Trong đầu Nhiễm Lực nhớ lại tình hình mới vừa rồi trong Tàng Trân Các, cả nhất cử nhất động của Trữ Vân, lại thêm chữ "phế nhân" mà Phượng Tam nói thì chợt hiểu. Cái tên biến thái kia vui mình như thế sợ rằng cũng có phương pháp chữa lành vết thương của hắn. Mà nếu là thương thế cũng tương tự, Trữ Vân có thể sử dụng thì Lâm Trác cũng nhất định có thể.

Nhạc Vũ còn nghĩ sâu hơn một tầng. Vừa rồi lúc hắn mới vừa từ trong tiểu trấn đi ra thì những gian hàng có phù triện dược vật đều căn bản tuyệt tích. Đặc biệt là thuốc trị thương cùng hồi khí hoàn các loại, Nhạc Vũ lại càng một đường chưa từng nhìn thấy.

Nghĩ đến kia tam đại thế lực cùng đám tán tu thu thập những đồ này, giải thích duy nhất chính là kế tiếp có thể sẽ có một tràng ác chiến.

Còn có vật có thể khiến cho Trữ Vân động tâm thì phẩm cấp và trân quý ắt hẳn vượt xa Tam Huyết Đoạn Tục Đan. Hiện giờ hắn đang lo mặc dù có thể khiến cho Lâm Trác khỏi tàn tật nhưng thương thế không thể hoàn toàn khỏi hắn, sau này dù là tập võ hay tu luyện cũng sẽ thụt lùi một đoạn lớn.

Nếu có thể đoạt những thứ mà Trữ Vân thèm khát vào trong tay vậy thì họa hoạn lần này có thể được giải trừ.

Bất quá nữ tử có cảnh giới Linh Hư là người nào. Nghe nói đến tầng cấp này đã có thể khống chế huyền binh, xuất nhập lại càng có không biết có bao nhiêu thủ đoạn lợi hại. Nhạc Vũ cũng không dám đưa Sơ Tam vào quá gần lẫn bám đuôi quá lâu. Chỉ có thể từ khoảng cách hơn vạn thước nhìn từ đằng xa phương hướng mấy người chạy tới rồi từ đó tìm kiếm ra dấu vết. Muốn dò xét ra chỗ những người đó hội tụ còn cần một thời gian ngắn.

Đợi đến khi trở về Trương phủ, ba người lại nghe được một tin tức tốt đẹp, cũng hơi phai đi buồn bực do Trữ Vân gây nên.

- Lâm Trác tỉnh rồi?

Nhìn vị hạ nhân đặc biệt chờ hắn trước cửa để báo tin, Nhạc Vũ mừng rỡ một trận rồi nhíu mày, quay sang Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến phân phó một câu:

- Chuyện mới vừa rồi cũng không cần để cho hắn biết

Nhạc Băng Thiến tự nhiên xác nhận, còn Nhiễm Lực tuy là sảng khoái đáp ứng nhưng nhíu mày hơi có vẻ bất đắc dĩ, Nhạc Vũ nhất thời cũng không để ý, chạy thẳng tới căn phòng của Lâm Trác ở Trương phủ.

Lúc Nhạc Vũ bước vào căn phòng rộng rãi mà hắn đặc biệt lựa chọn Lâm Trác thì chỉ thấy thiếu niên kiêu ngạo kia đang mịt mờ nhìn về phía trước, dường như vẫn còn chưa tin mình có thể sống sót, vẻ mặt buồn nhiều hơn vui.

- Ngươi là một đại nam nhân, cần gì phải học bộ dạng đau khổ của phụ nhân làm gì?

Nhạc Vũ thấy thế lặng lẽ hừ lạnh một tiếng, đi tới bên giường Lâm Trác ngồi xuống:

- Chẳng lẽ còn không tin.

Trong mắt Lâm Trác nhất thời dần hiện ra một tia hy vọng, bất quá đến cuối cùng lại chuyển thành khổ sở:

- Còn cha tạ ơn ân cứu mạng của thiếu gia ngài! Một mạng nhỏ mà khiến thiếu gia ngài phí tâm như vậy, Lâm Trác thật sự là thẹn chét!

Nhạc Vũ nghe vậy chau mày:

- Hai người chúng ta đã như là huynh đệ, khách khí như vậy làm cái gì? Vô luận ta vì ngươi làm cái gì, kia cũng là phải làm! Còn có sau này có xứng là huynh đệ hay không là do ngươi.

Nói tới đây, Nhạc Vũ chợt dừng lại, hắn vốn muốn bảo Lâm Trác gọi hắn là huynh trưởng, bất quá chuẩn bị nói ra miệng mới nhớ tới số tuổi thật sự của mình đúng là lớn hơn tiểu tử này vài tuổi nhưng trước mắt vẫn chỉ mới hơn mười ba, còn cách mười bốn hai tháng..

Hắn cảm thấy hơi ủy khuất, bất quá chỉ sau một tháng thì đã khôi phục lại bình thường: - Sau này gọi ta vũ đệ là được!

- Vẫn cứ gọi thiếu gia mới tốt! Lâm Trác lắc đầu:

- Ta gọi vậy thành quen rồi. Lúc trước đã nói, Lâm Trác ta nếu đáp ứng làm nô bộc cho ngươi thì tuyệt sẽ không đổi ý!

Nhạc Vũ không khỏi lần nữa nhíu mày. Tính tình Nhiễm Lực cố chấp cũng là thôi nhưng Lâm Trác cũng là như thế. Trong lòng hắn hơi giận, biết hai người đều là nhân vật tính tình quật ngạo chí cực, một khi đã cho rằng chuyện gì là đúng thì cho dù hắn là chủ nhân cũng chưa chắc có thể làm bọn họ hồi tâm chuyển ý.

Đang bực mình thì hình ảnh một dãy núi quanh co đột nhiên xuất hiện trong đầu thông qua liên lạc tâm thần với Sơ Tam. Nhạc Vũ cẩn thận phân tích hình ảnh nhìn từ trên cao xuống này rồi cuối cùng vui mừng. Thật không ngờ tới, Sơ Tam lại tìm được đầu mối nhanh như vậy.

Vào góc trái của hình ảnh, trong cánh rừng cũng không tính là bí mật kia có hơn hai mươi cơ quan khôi lỗi đang đứng ở đó. Dõi mắt cả Bắc Mã Nguyên, thực lực khôi lỗi như vậy cũng chỉ có Quách quý sư đã từng dạy ra mười mấy đệ tử xuất sắc mà thôi.

Nếu những Khôi Lỗi Sư này đã ở đây vậy thì hai môn pháp Thừa Vân Tuyết Ẩn, còn có cả Hi Hoàng Phù Sư chắc cũng ở xung quanh. Chẳng qua là vùng núi rừng này cực kỳ rộng lớn, việc quan sát trên không của Sơ Tam cũng không quá rõ ràng nên nhất thời chưa tìm ra.

Chỗ này cách Lê thành chừng chín trăm dặm. Chỉ là không biết ở đó có vật gì để có thể hấp dẫn nhiều tiên thiên vũ tông cùng đám tán tu hội tụ.

Nhạc Vũ trầm ngâm một trận sau đó nhìn sang Nhạc Băng Thiến và Nhiễm Lực:

- Hai người giúp ta đem A Trác chuyển tới trong Côn Bằng, bản thân cũng đi chuẩn bị đi! Có thể sau đó, chúng ta sẽ phải rời Lê thành.

Sau khi nói ra vị trí của Côn Bằng, Nhạc Vũ cũng không ở lại mà rời phòng đi từ giã Trương Nguyên Triết cùng Trương Tú Triết.

Mặc dù còn chưa xác định những người đó sẽ tụ lại ở đâu, nhưng có thể đến sớm một bước cũng là tốt.

Lúc thân ảnh Nhạc Vũ vừa biến mất thì Lâm Trác đã nhìn xoáy vào Nhiễm Lực:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có liên quan đến ta không?

Kể từ khi mới vừa bắt đầu tỉnh lại, hắn đã thấy vẻ lo âu của hai người, nếu không có nguyên do chắc chắn sẽ không như thế.

Đối diện Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến nhìn nhau một cái rồi quay đầu không đáp. Mặc dù hai người đều có lòng nhưng lại không dám mở miệng, thần thái lúc trước của Nhạc Vũ quả thật đã quá rõ.

Tâm trạng của Lâm Trác lúc này đã hoàn toàn trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 168: Phù trận chi biến

Hai ngày sau.

Tại một dãy núi nhỏ phía bắc Lê thành, Côn Bằng đang đứng lặng lẽ trong một thung lũng nhỏ, bởi vì xác ngoài của nó đã được phủ lên một tầng da của Thập Sắc Tích nên bộ lông màu vàng vốn thu hút ánh mắt của người khác giờ đã chuyển sang màu xanh lá mạ và màu xám.

Đây cũng là vì để thích ứng với hoàn cảnh của núi rừng chung quan, vốn màu sắc gốc của Thập Sắc Tích là trắng, chỉ khi màu sắc xung quanh biến hóa thì mới có thể thay đổi. Hiện giờ cơ quan khôi lỗi cũng kế thừa đặc tính này, thoạt nhìn hòa hợp nhất thể với chung quanh.

Nhạc Vũ lúc này đang ở trong căn phòng nhỏ phía trên khôi lỗi, nhắm mắt lại ước thúc khí cơ nhiễu loạn trong cơ thể. Cho đến khi chân nguyên được tinh hóa của viên Dịch Nguyên Đan hoàn toàn bị chân khí của mình hấp thu, Nhạc Vũ từng bước tản đi chút yêu lực hỗn độn trong kinh mạch.

Không giống với việc dẫn linh lực thiên địa để rèn luyện chân khí bản thân, những yêu lực dị chủng này vào đến kinh lạc thì hoàn toàn không bị khống chế. Cho nên cho dù Nhạc Vũ hiện giờ đã đột phá tiên thiên, nhưng phục dụng Dịch Nguyên Đan thứ cấp vẫn còn nguy hiểm nhất định.

Thật ra thì hắn cũng không phải là không muốn tự chế một loại dược vật chỉ đem chân nguyên trong yêu đan chiết xuất ra. Nhưng chế luyện loại dược vật như vậy là vô cùng khó khăn, thời này hắn chưa thể thực hiện. Tính đi tính lại vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của năng lực phân tích để luyện chế.

Cảm giác chân nguyên trong cơ thể của mình lại mạnh thêm một chút, Nhạc Vũ lại bắt đầu vận chuyển Hỗn Nguyên chân lực tu luyện tâm pháp, hút vào Ngũ Hành linh lực để kết hợp triệt để luyện hóa thành nội tức bản thân rồi tiến hành ngưng phù. Trong ba ngày này, dựa vào sự trợ giúp của dược vật mà chân khí trong cơ thể hắn tăng trưởng không ít nên đã ngưng luyện được ba mươi mốt

Ngũ Hành phù triện rồi.

Đối với vị trí của Ngũ Hành phù này, Nhạc Vũ không cần làm sao tính toán theo công thức. Mấy ngày trước hắn đã thấy qua, trong cầu hình Ngũ Hành Phù Trận có 150 đạo phù, cơ hồ giống hệt với Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam. Như thế tính ra hắn chỉ cần từng bước tăng thêm là tốt rồi, không tiếp tục cần cẩn thận giống như trước đây, rất sợ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Rồi hãy nói cho dù là không cẩn thận làm cầu hình Ngũ Hành Phù Trận hỏng mất thì trong lòng Nhạc Vũ vẫn rất cao hứng. Ngay bản thân hắn muốn cầm vật này cũng không có biện pháp vì nó sinh ra do chân khí của bản thân, thủ đoạn bình thường không thể làm được gì. Điều duy nhất hắn có thể nghĩ đến là bảo người khác xuất chưởng vào đan điền mới có thể đánh tan, nhưng như thế không khác gì phế đi tu vi của bản thân.

Quả nhiên khi chân khí của Nhạc Vũ ngưng kết ra năm Ngũ Hành linh phù thì đã bị cầu hình Ngũ Hành Phù Trận hút vào rồi sắp xếp phù hợp, gia nhập vào vòng tuần hoàn.

Trong lòng Nhạc Vũ hiện giờ vừa cảm thấy mừng rỡ vừa cảm giác như đưa đám. Mừng rỡ vì là Ngũ Hành Phù Trận này đã có được năng lực "sửa sai" nhất định, sau này không cần bỏ quá nhiều tinh lực, để cho hệ thống phụ trợ trí năng đi làm những chuyện khác. Điều lo lắng chính là quả cầu này trong đan điền của hắn đã đi vào trạng thái tương đối ổn định, sau này hắn muốn dời đi thì càng khó giải quyết.

Tạm thời để xuống mối phiền não này, Nhạc Vũ đi ra ngoài rồi chạy thẳng lên núi. Chỉ thấy ở chỗ này, Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đang nằm sấp trên mặt đất, cầm hai vật hình tròn nhìn về phía xa.

- Hắc hắc! Thiếu gia, làm sao ngươi có thể nghĩ ra vật này? Thật sự dùng quá tốt!

Nhiễm Lực cười hắc hắc rồi đưa tay kéo dài chiếc ống ra một chút

- Bất quá nếu còn có thể nhìn càng thêm xa một chút, nhìn càng thêm rõ ràng một chút, vậy thì tốt hơn! Bây giờ cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ thấy bóng người, bọn họ đang làm cái gì, đang nói cái gì cũng không biết!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng cúi người nằm rồi lấy ra một kính viễn vọng một lỗ nhắm ngay phía trước. Đây là công cụ mà hai ngày vừa rồi hắn đã chế tạo ra, thấu kính này do thủy tinh trong suốt chế thành, tạp chất bên trong đã được lọc ra, có thể khuếch đại gấp mười lần.

Nếu như là người bình thường thì có thể dùng nhìn vật trong ba bốn dặm không vấn đề gì. Còn đối với võ giả như bọn họ, nhất là võ giả tiên thiên thì tác dụng lớn hơn một chút.

Bản thân Nhạc Vũ có thể quan sát từng ngọn cây cọng cỏ trong vòng mười dặm, nếu cộng thêm hệ thống phụ trợ trí năng cung cấp đồ hình lập thể thì khoảng cách quan sát có thể lớn hơn gấp đôi.

Bất quá điều này cũng là bất đắc dĩ, Sơ Tam không thể nào tới gần quá mức. Còn về phần Côn Bằng nếu lợi dụng hồn thạch và lực của pháp trận hồn khống cũng có thể quan sát trong phạm vi hai mươi dặm, hơn nữa còn có thể chi tiết hơn.

Thông qua thấu kính, Nhạc Vũ có thể thấy đằng xa có một đám người đang tụ vào một cánh rừng. Đám người kia mơ hồ chia làm sáu nhóm, ngoại trừ bốn đại thế lực của Bắc Mã Nguyên và một số người tạm thời liên hiệp ở chung một chỗ chính là thanh niên có tên là Trữ Vân cùng với Mục Hi Ngọc, còn có thêm mấy cường giả tiên thiên.

Làm Nhạc Vũ chú ý nhất chính là Trữ Vân cùng Mục Hi Ngọc, đặc biệt là Trữ Vân hiện giờ đang rất bình tĩnh, không vọng động như mấy ngày trước.

Ngoài ra còn có Hô Diên hải cùng với Hỗ Đan, hai người này cũng xen lẫn vào trong đám người cùng môn phái của mình. Trong đám người đứng trước nhất có một vị mặc ma y, giống như lão nhân nông phu, một vị khác hình thể gầy yếu.

Nhạc Vũ chỉ xem kia hình dáng tướng mạo thì biết đó là hai chưởng môn của Thừa Vân và Tuyết Ẩn Sa Thiên Quân và Thượng Quan Kim Dĩnh. Người trước trăm năm qua được xưng là Bắc Mã Nguyên đệ nhất cường giảm, người sau được xưng là Lạc Loan Kiếm.

Về phần Hi Hoàng Phù Sư thì không có thủ lĩnh. Theo như Tịch Nhược Tĩnh nói thì phù sư bọn họ về bản chất chỉ là một liên hiệp các tán tu yêu thích nghiên cứu phù triện pháp trận. Tuy là trong đó có hai người vẻ mặt cùng lời nói bình đẳng với Sa Thiên Quân và Thượng Quan Kim Dĩnh nhưng đối với người mình cũng

không ra vẻ gì.

Còn có Khôi Lỗi Sư Si Thành, người này bộ dạng mũi ưng, khí tức âm lãnh, vẻ mặt kiệt ngao bất tuần. Nếu không phải đã từng nhìn thấy thì khó có thể tin tưởng trung niên âm hiểm này trong mấy chục năm đã dạy ra mấy chục Khôi Lỗi Sư xuất sắc.

Chỗ Si Thành đang đứng chắp tay thì đệ tử của lão cũng không dám tiến vào bên trong ba trượng. Bất quá bên cạnh lão có hai cơ quan mộc nhân hai mắt khảm hồng sắc tinh thạch, hình thể không khác thường nhân. Nhạc Vũ nhìn trên dưới mấy lần, nhưng cũng không thấy cái gì khác thường, bất quá nếu là do Si Thành chế tạo vậy thì tất nhiên bất phàm.

Nhạc Vũ còn đang cẩn thận ngắm thì Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đã thu hồi ống nhòm. Đây cũng là Nhạc Vũ dặn dò không được dùng vật này quan sát quá hai mươi lần mỗi ngày, thời gian mỗi lần chỉ chừng ba phút, hơn nữa còn phải tránh lúc nắng gắt để không bị phản chiếu.

Về vấn đề phản quang, Nhạc Vũ tuy đã lắp vào một thiết bị phòng phản quang, khoảng cách lại xa nhưng cũng khó bảo đảm bên kia có người thần thức bén nhạy phát hiện ra dị thường.

- Thật không biết bọn họ vây quanh nơi đó muốn làm cái gì!

Nhiễm Lực làu bàu, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu:

- Ta xem bên kia thật giống như cũng không có gì dị thường.

Nhạc Băng Thiến liếc hắn một cái:

- Cộng thêm hai hôm nay, đã chừng sáu người sau khi đi vào đã không thấy tăm hơi! Hơn nữa đều là tiên thiên!

- Ha hả! Vậy cũng không thể nói bọn họ gặp chuyện gì ngoài ý muốn, nói không chừng bọn họ đang ở bên trong sung sướng tiêu dao không chừng!

. Nhiễm Lực vừa nói vừa tránh ánh mắt cười lạnh của Nhạc Băng Thiến. Hắn cũng biết tình hình có chút không đúng, những người đó từng ném mấy loại thú đi vào, nhưng không có bất cứ dị thường nào . Nhưng chỉ cần là người đi vào thì

lại không trở ra.

- Hắn là ảo trận!

Nhạc Vũ cau mày, nhớ lại miêu tả của Tần Việt về ảo trận, theo đó hoàn toàn giống như tình hình hiện giờ.

- Nhưng những yêu thú kia làm sao không bị ảnh hưởng?

Nhạc Vũ mỉm cười nói, cũng lười giải thích cho tiểu tử ngốc này. Nói cho cùng, ảo trận kia cũng là lợi dụng nguyên lý quang học. Mà kết cấu mắt người sao có thể như mắt thú? Cho dù là vị trí, cũng không giống nhau nên hiệu quả sẽ khác biệt.

Bất quá trong sách "Linh trận khải mông" đã từng nhắc tới, ảo trận đến cao cấp thì dù là người hay thú, cho dù tu vi cao thấp cũng có thể sinh ra tác dụng. Rất rõ ràng chính là linh trận trước mắt này sợ rằng chẳng qua là mê trận thuật cấp thấp nhất mà thôi.

Có thể làm kia sáu vị tiên thiên cường giả mất tích, chắc là trong rừng rậm này còn có hung hiểm huyền cơ.

Nhiễm Lực cau mày:

- Thiếu gia! Nếu quả thật chính là mê trận, như vậy trong rừng này hơn phân nửa là động phủ tán tu hoặc là sơn môn ẩn tàng của môn phái nào đó. Nhưng có đám người kia ở đó, chúng ta muốn dò thám một chút cũng chưa chắc có thể được, càng không nói có thể kiếm được thứ gì tốt.

Nhạc Vũ vẫn mặc nhiên không đáp, bình tĩnh thông qua thấu kính, nhìn không gian nơi xa. Sắc mặt đám người kia đều lộ vẻ khó coi. Mấy cự đầu của Bắc Mã Nguyên đều chùm đầu nói chuyện. Cũng may kiếp trước của Nhạc Vũ có học qua thần ngữ nên có thể loáng thoáng đoán được mấy từ như "mười ngày sau" "phù trận sư" "tự nhãn". Tựa hồ là đang muốn mời một vị cao thủ tinh thông pháp trận của Hi Hoàng Phù Sư tới phá trận.

Nhạc Vũ thấy vậy thì thu hồi kính viễn vọng, trầm ngâm suy nghĩ. Qua bảy ngày vừa rồi hắn đã hoàn thành Xích Lực thuật và Cầm Lực thuật của khôi lỗi. Biến số duy nhất chính là Trữ Vân, mấy người này bị mơ hồ bài xích bên ngoài. Bất

quá với thực lực của Thái Huyền, muốn mời một vị cao thủ linh trận, cũng không phải là việc khó gì

Bất quá theo lời của mấy người kia thì chỗ đó là động phủ của tán tu?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Động phủ dưới đất

Thân thể khổng lồ của Côn Bằng lên xuống cực kỳ linh hoạt trong địa động, vừa dùng Cầm Lực Thuật hút lấy những tảng đá lớn trong động vừa dùng Xích Lực Thuật bắn ra ngoài, cứ thế tiến vào đã hơn mười trượng. Ở bên ngoài động, những khối đá tích lũy đã cao như một ngọn núi nhỏ.

Trong cơ thể của Côn Bằng, Nhạc Vũ chỉ mất hai ngày để khắc chế những phù văn của Cầm Lực Thuật cùng Xích Lực Thuật. Sở dĩ dễ dàng như vậy bởi vì sau khi hắn đột phái Tiên Thiên thì năng lực giải toán của hệ thống phụ trợ trí năng đột nhiên tăng lên mười mấy lần.

Đối với việc này, Nhạc Vũ càng thêm hiểu rõ, tu vi nội tức của mình mới là căn bản. Nghiên cứu một vài thứ tạp học thì cũng có thể, nhưng chỉ là ở vị trí phụ trợ, không thể ảnh hưởng đến tu hành của mình.

Ngoài ra việc khắc ấn phù trong Hồn thạch của hắn cũng đã đến 230 cái khiến cho phản ứng của Côn Bằng bây giờ cực kỳ nhạy bén. Bất quá tiếp theo thì cũng không thể khắc nữa, không phải là vì do hồn lực tự thân chưa đầy, từ sau khi tấn thăng Tiên Thiên thì thần thức của hắn đã tăng chừng gấp đôi, vẫn chưa thấy dấu hiệu dừng lại.

Khó khăn chính là những ấn phù này thì hồn lực của Tần Việt cũng chưa học qua đầy đủ, bản thân hắn đi tìm hiểu thì lại quá mất thời gian.

Sau khi lên khỏi mặt đất, Côn Bằng nhanh nhẹn tháo cái sọt lớn bên thân dốc đất đá đổ trên mặt đất rồi lại nhảy vào bên trong động.

Thật ra thì ban đầu Nhạc Vũ định dùng Huyền huyết Đằng lấy nguyên lý đòn bẩy để đào đất đá cho lên ngoài động. Bất quá càng về sau thì cả về phương diện tiêu hao linh lực lẫn tốc độ đều không ổn. Không bằng cứ thế dùng Xích Lực và Cầm Lực để cho Côn Bằng cầm sọt khiêng lên, yêu lực kết tinh chỉ tiêu tốn bằng một nửa.

- Tiểu Vũ ca, chẳng lẽ ngươi định đào đất tiến vào?

Bên trong phòng điều khiển, vẻ mặt Nhạc Băng Thiến đã tái nhợt. Nàng không có tu vi như Nhiễm Lực nên Côn Bằng cứ một đường hết lên lại xuống, rung xóc đã khiến nàng sớm đã không chịu nổi.

Thật ra thì suy đoán này vốn là do Nhiễm Lực hỏi đầu tiên, Nhạc Băng Thiến đầu tiên còn không tin nhưng bây giờ thấy tình hình như vậy thì không tin cũng không được.

- Ca, từ đây đến bên trong núi hình như còn cách sáu mươi dặm sao? Đào hơn một trăm trượng sẽ mất hết cả ngày, chưa chắc có thể dấu diếm được bọn họ

Nhạc Vũ cười lạnh, tiếp tục dùng hắc thiết trọng kiếm đào xuống phía dưới. Nơi này địa chất cứng rắn, khắp nơi đều là đá khối, đào lên cũng có chút khó khăn.

Bất quá cũng may nhờ là như thế, nếu thật là địa chất xốp thì sợ là sẽ xuất hiện sụt lún, không dám đào sâu vào như vậy.

Dùng sức nhấn thêm mấy lần, đột nhiên Nhạc Vũ cảm giác một kiếm đã đâm vào không khí, cơ quan khôi lỗi cũng chợt hẫng đi một cái.

Nhạc Vũ cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cố gắng thao túng Côn Bằng khi rơi xuống giữ thăng bằng, vừa dùng một đạo Xích Lực Thuật đánh xuống dưới chân. Đang lúc Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến kinh hô trong, cơ quan khôi lỗi rơi xuống theo dòng bùn đất. Bất quá chỉ rơi chừng ba mươi trượng thì đã chạm vào mặt đất lắm vang lên thanh âm bọt nước.

Sau khi Côn Bằng ổn định thân hình, Nhạc Vũ di chuyển lên chỗ đầu của khôi lỗi nơi đặt nỏ, xuất ra bên ngoài một tia thần thức rồi thấy quả nhiên là thế.

Xuất hiện ở trước mắt hắn là một con sông ngầm lớn, chiều rộng ước chừng hơn bốn mươi trượng, sâu chừng bảy trượng, mới đến ngực Côn Bằng. Con sông ngầm chảy cuồn cuộn, trong giây lát đả rửa sạch xác ngoài dính đầy bùn đất của Côn Bằng.

Quả nhiên đúng như hắn tính toán, dưới ngọn núi nhỏ này có một con sông ngầm chảy qua.

- Không trách được thiếu gia mấy ngày hôm trước nhất định phải phủ thêm mấy tầng da thú cho Côn Bằng!

Nhiễm Lực cũng đi theo Nhạc Vũ lên trên, lúc này mới hiểu rõ ra, vui mừng nghĩ thầm nếu có thể tiềm hành theo con sông đến dưới kia thì so với Thổ Độn Thuật còn tốt hơn

Sở học của Nhiễm Lực chính là Hóa Trần Đại Chân Lực, Nhạc Vũ cũng đem những bí pháp thổ đọn trong thẻ phù kia thuận tiện dạy hắn. Bất quá với tài nghệ hắn bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể tiềm hành chừng hai ba trăm thước. Nghe nói sau khi đạt tới tiên thiên thì mạnh hơn rất nhiều, bất quá cũng chỉ là tới bốn năm dặm, càng không thể đi sâu vào hai trăm trượng.

Nhạc Băng Thiến lại quan tâm về phương diện khác, nàng nhìn Nhạc Vũ hỏi:

- ca làm sao mà biết được?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, điều này hắn cũng không giải thích được rõ ràng. Trong thời gian mấy ngày này, hắn dùng Sơ Tam quan sát xu thế của dãy núi này, hướng mà sông băng trên đỉnh núi chảy về, còn khảo sát địa chất xung quanh, sau đó dùng hệ thống phụ trợ trí năng thống kê, tạo thành mô hình hoàn chỉnh rồi mới suy đoán ra.

Bất quá những việc này lại không có cách nào giải thích cho muội muội cùng Nhiễm Lực.

Côn Bằng một đường đi về phía trước, chỉ thấy phía trước lúc rộng lúc hẹp, lúc rộng thì ước chừng trăm trượng, lúc hẹp chỉ bảy tám trượng, trên đỉnh tương đối cao nên Côn Bằng đi lại cũng khá thoải mái.

Ước chừng đi được bốn mươi dặm thì không gian phía trước chợt rộng rãi hẳn ra, tạo thành một cái hồ nhỏ dưới đất. Đối diện cái hồ kia là một bến sông bằng cẩm thạch, bên cạnh có hai con thuyền, tuy nhiên không biết vì sao đã được lật ra. Từ chỗ bến tàu kia theo bậc thang đi lên chừng bốn mươi trượng có một cán cửa gỗ màu đỏ.

- Chẳng lẽ đây đúng là một động phủ của tán tu trước kia lưu lại?

Nhiễm Lực nhìn về bến tàu vẻ hưng phấn, tuy nhiên chỉ thoáng sau hắn đã cảm

giác được điều gì đó không đúng.

Xây dựng một bến tàu nơi hồ nước sâu thế này, một tán tu sao có thể có được nhân lực vật lực như thế? Mặc dù thật sự là tán tu không môn phái thì thế lực của người này chắc cũng phải rất lớn!

Một hang động khổng lồ như thế, làm sao mà tới giờ vẫn không ai hay biết?

Nhạc Vũ cũng khẽ nheo mắt, nhìn hai con thuyền đã vỡ nát, rồi nhìn những mảnh gỗ đang bập bềnh trên mặt hồ, trong lòng chợt dâng lên cảnh giác. Ngoài ra hắn còn thấy chất đá cẩm thạch chỗ bến tàu và bậc thang kia tuy không có thương tổn gì nhưng còn lưu lại rất nhiều vết roi, cũng không biết là do gì gây nên.

Hắn điều khiển Côn Bằng đi tới bên bờ hồ, dùng thần thức thăm dò trong hồ. Bất quá có hồ nước cách trở, tinh thần lực của hắn bị ảnh hưởng rất lớn. Vô luận là linh giác hay là linh thức đều không thể dò đến đáy hồ.

Nhạc Vũ nhíu mày, cảm giác may mắn là sinh vật trong hồ này chắc không có yêu thú cao cấp gì, nhiều lắm chỉ là cấp sáu. Bất quá trong hồ quá mức bình lặng cũng khiến cho người ta có chút bất an.

Hắn cẩn thận đi dọc theo thành động tiến về chỗ bến tàu, dọc đường cố gắng khống chế cơ quan tượng gỗ nhẹ nhàng nhất.

Khi đến sát bến tàu, Nhiễm Lực nhảy xuống từ đỉnh đầu khôi lỗi đầu tiên. Bất quá hắn chỉ dám đứng đằng xa nhìn lại mà không dám tới gần.

Mới vừa rồi nhìn xa thì còn không cảm thấy gì, đến gần mới thấy được những vết roi kia cực kỳ kinh khủng, có thể đánh sâu vào chất cẩm thạch cứng rắn hơn mười trượng. Hơn nữa trong lúc mơ hồ có thể từ dấu vết mới nhất phân biệt ra vết quật rộng đến ba trượng, trên đầu roi chắc là đây lân phiến giống như Thập Sắc Tích, chẳng qua con yêu thú cấp năm kia cũng không có khí lực như vậy.

Ngoài ra trên nham bích vẫn còn một số lượng lớn vết máu khô đỏ sậm.

Ba người đều hoảng sợ, hết sức dè chừng yêu thú kia, rồi nhìn về những bậc thang cẩm thạch kia cảm thấy hết sức tò mò. Rốt cuộc là lực lượng gì mà có thể làm cho chất đá vốn chỉ phổ thông không chút tổn hại dưới công kích như vậy.

Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi mới bắt đầu động tác. Đầu tiên là hắn dùng Côn Bằng gieo rắc ít hạt giống của Huyền Huyết Đằng ra bốn phía, vận dụng linh lực chôn sâu dưới đất. Tiếp đó hắn lại điều khiển Côn Bằng lùi ra khỏi ngàn thước rút Băng Nghệ Cung bắn ra một mũi tên dò xét.

Tình huống tiếp theo lại làm mọi người kinh hãi. Mũi Hồng Mi Ưng cốt tiễn mới vừa đến gần bậc thang cẩm thạch hai trượng thì bị một lực lượng vô hình chặn đứng. Sau đó trong nháy mắt có vô số phong nhận sắc bén cuộn lên chém nát mũi tên, sau đó còn phản kích đến chung quanh bến tàu, nổi lên điện quang lấp lóe mãnh liệt bao phủ trong không gian trăm trượng. Ngoài ra còn có hơn mười đạo phong nhận bắn vụt sang bên này.

Nhạc Vũ vội vàng thôi động đám Huyền Huyết Đằng ngăn cản, bản thân liên tiếp thối lui khỏi mấy trăm bước mới tránh khỏi một kiếp này.

Đợi đến khi tất cả khôi phục bình lặng, ba người toát hết cả mồ hôi lạnh.

- Tiểu Vũ ca, chỉ sợ là có cái gì không đúng. Nơi này có thật chỉ là động phủ của tán tu?

Nhạc Băng Thiến tái nhợt, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Với uy lực của hai bí pháp thuộc hệ Phong, Lôi kia, cho dù là cường giả tiên thiên cũng chỉ có thể bỏ mạng!

Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư, nhớ lại tình hình mọi người nói chuyện lúc quan sát qua ống nhòm. Mấy lần hắn đã thông qua Thần ngữ thuật và hệ thống phụ trợ trí năng phân tích thì cho ra tin tức trong này là động phủ của tán tu Linh Hư, Dung Hợp Kỳ sở trường về luyện dược lưu lại.

Nhưng những uy lực cấm chế này, sao tán tu bình thường có thể có?

Trừ phi là bản thân những người đó cũng không biết lai lịch nơi này! Nếu không phải như thế, chỉ sợ người tới nơi này đâu chỉ là một số tán tu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Tĩnh hải biệt phủ

- Đi lên bậc thang kia chắc là khó khăn, vậy thì tìm cách đi qua vách động đi...

Nhiễm Lực đột ngột lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hai người. Nhạc Vũ quay đầu lại thì thấy hắn đang vỗ vỗ lên nham thạch.

Nhạc Vũ không cần dùng năng lực phân tích cũng biết sau tầng nham thạch kia nhất định là có kim khí nào đó, nếu không đã không thể ngăn cản yêu thú mạnh mẽ đánh vào. Ngoài ra mới vừa rồi lúc hắn đào bới bên ngoài đã phát hiện chung quanh đây có quáng mạch tử cương vẫn kéo dài đến đây. Loại tử cương này cũng là một trong những loại vật liệu nổi danh kiên cố dùng trong luyện kiếm.

Nếu muốn từ đây đào vào vậy thì quá không thực tế. Hắn tới giờ vẫn chưa tìm được vũ khí thay thế thanh hắc thiết kiếm trong tay khôi lỗi nên cũng không định hủy đi ở nơi này.

Nhiễm Lực cũng ý thức được vấn đề này, nhăn nhó nói:

- Thiếu gia, không thể nào vào bảo sơn mà tay không về nhà được.

Nhạc Băng Thiến cũng ra vẻ tiếc nuối. Bất quá vấn đề khó khăn hiện giờ rõ ràng không phải có thể giải quyết được với năng lực của bọn họ.

Về phần thực lực của Côn Bằng cũng chỉ tương đương với yêu thú cấp năm. Ngay cả yêu thú cấp năm có thực lực kinh nhân cũng không làm được gì thì càng không cần phải nói Côn Bằng.

Nhiễm Lực làu bàu một hồi, còn Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng liếc hắn một cái. Bình tĩnh xem xét thì thấy nếu không có biện pháp chính là biện pháp tốt, nếu có người nào lấy được Bắc hải Tàng Trân Các thì nhất định sẽ báo thù bọn họ, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng không cam lòng

Một số pháp trận hắn học được chỉ liên quan đến khôi lỗi, còn Ngũ Hành Tụ

Linh Trận bản thân hắn sáng tạo ra thì cũng chưa đủ hoàn thiện.

Nếu để cho hắn hai năm ba năm nữa thì nói không chừng sẽ có biện pháp phá vỡ cấm chế pháp trận ở đây. Nhưng hiện giờ hắn chỉ còn lại bốn ngày. Sau bốn ngày thì vị tán tu tinh thông pháp trận của Hi Hoàng Phù Sư sẽ chạy tới, khi đó biết đâu lại có biến cố.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày gọi Sơ Tam vẫn ở trong phòng điều khiển đến bên người. Kim Hoàng Tước đồng thời lĩnh hội ý tứ của hắn, phát ra một luồng hào quang năm màu chiếu lên phía xa. Quả nhiên chỗ bậc thang và bến tàu phía trước mấy người Nhạc Vũ truyền đến dao động linh lực mãnh liệt nhưng không xuất ra phong nhận lẫn lôi điện như trước đó.

Nhạc Vũ mừng rỡ, sau đó lại bắn ra một mũi tên, lần này không chút trở ngại chui lọt vào trong. Bất quá mũi tên tiếp theo lại bị ngăn cản, hiển nhiên cấm chế pháp trận đã được khôi phục.

Bất quá một lỗ hổng đã đủ để cho người xuyên qua, Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Nhạc Vũ vẫn có chút không yên lòng, liên tiếp thử mấy lần đến khi không phát hiện thấy dị thường nữa mới tiếp tục tiến tới. Đầu tiên hắn bảo Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến dùng băng ca mang Lâm Trác vào. Trong động còn có yêu thú khổng lồ không rõ ràng kia ở đây, Nhạc Vũ thật sự không yên lòng để cho Lâm Trác ở lại một mình trong khôi lỗi. Sau đó hắn mới vào cùng Sơ Tam, bất quá tính cách Kim Hoàng Tước quá hiếu động, lượn vài vòng trên không trung rồi mới bay vào trong cấm chế làm cả mấy người toát mồ hôi lạnh.

Nhạc Vũ thấy thế cũng kinh sợ, bất quá lúc này cũng không phải là lúc dạy dỗ linh sủng của mình. Sau khi mấy người đi hết bậc thang, đẩy cánh cửa sắt sơn đỏ kia ra thì đều hít vào một hơi khí lạnh.

Bên trong cánh cửa là một đình viện cây cối xum xuê. Tuy tầm mắt bị vách tường cản trở mà chỉ thấy được phương viên hơn bốn mươi trượng song trong đó đã có vô số mái vòm chạm trổ tinh mỹ, gắn đầy các bảo thạch lóa mắt to như chiếc bát, khí thế phi phàm.

Nhạc Vũ lấy thần thức dò xét thì có thể nhìn thấy xa hơn một chút, sau vách tường trước mắt kia là mấy chục cung điện nguy nga, khắp nơi đều là lâm viên,

giả sơn, đình đài.

- Những cung điện này không biết là do ai xây nên, có thể dựng lên trong quáng mạch tử cương này chỉ sợ là đã hao phí không nhỏ! Bất quá nghe nói những người tu chân sau Kim Đan trở lên thì việc di sơn đảo hải dễ như trở ngón tay. Những chuyện trong mắt ta là vô cùng khó khăn thì đối với bọn họ không đáng nhắc tới.

Nhạc Vũ nghĩ thầm rồi bước ra đình viện. Một trận hương hoa thơm ngát đập vào mũi rồi sau đó hắn thấy cả một vùng hoa được phân thành luống bát ngát.

Trong quảng trường mênh mông này cơ hồ trồng đến trên một trăm loại linh dược khác nhau, tuy phẩm cấp chỉ từ cấp bảy đến cấp chín nhưng số lượng phải đến mấy vạn gốc! Hai bên quảng trường còn có bốn dòng suối chảy qua cung cấp đầy đủ nước tưới.

Cho dù là mới vừa rồi linh thức đã sớm có cảm giác nhưng lúc này Nhạc Vũ vẫn không thể đè nén được sự kích động trong lồng ngực.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó nhìn lên trên, cảm ứng linh lực tràn đầy vô bờ nơi đây.

Hoa văn trên những mái vòm đều vô cùng hoa mỹ, kết hợp với những bảo thạch chói mắt tạp thành một pháp trận cực lớn. Tựa hồ ngoài năng lực phòng ngự còn có khả năng tụ linh. Hơn nữa còn vượt xa Ngũ Hành Tụ Linh Trận của hắn!

Ngoài ra bản thân linh lực nơi đây tựa hồ quá tràn đầy. Hai bên kết hợp khiến vùng không gian này có cường độ linh lực lớn hơn bên ngoài từ hai mươi đến hai mươi ba lần

Lên!

Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực lại càng khó kìm nén kích động. Nhìn không gian mênh mông trước mặt, lại thêm mấy kiến trúc cung điện cao đến hơn mười trượng phía bắc, trong mắt hai người đều lộ vẻ say mê. Cuối cùng cả hai bất giác buông tay khiến Lâm Trác đang nằm trên băng ca rơi bịch xuống đất.

Sơ Tam lại càng hoan hô một tiếng, nhào tới những cây linh mộc trồng trên quảng trường tham lam ăn liền mấy quả trên đó. Nhạc Vũ thấy thế thì đau lòng

một trận, những thứ này đem ra bên ngoài thì đều có giá trị tương đương hoặc hơn Dịch Nguyên Đan, cũng không phải quá trân quý mà do thời gian lâu năm của chúng.

Nơi này tuy cực kỳ sạch sẽ nhưng cũng không biết trầm tịch đã bao nhiêu năm. Nhạc Vũ chỉ dùng mắt thường cũng thấy trong đám dược vật kia có hơn mười gốc có niên đại trên ba trăm năm trở lên.

Nếu như dùng chúng để chế dược, tuy là chưa chắc có thể chế ra thứ tăng thực lực trên diện rộng như Dịch Nguyên Đan

Song chắc chắn sẽ tăng phẩm chất cực lớn.

Dược vật như vậy mà Sơ Tam ăn như đậu đường, quả thật là xót của!

Bất quá đảo mắt nghĩ lại thì Nhạc Vũ cũng đành cười khổ, cảm thấy vô cùng hâm mộ với chỉ giới của Tịch Nhược Tĩnh. Cho dù thế nào thì hắn cũng không thể mang đi toàn bộ những thứ này, nhưng nếu có một giới chỉ không gian bên trong có sức chứa gần mười trượng thì vẫn có thể bỏ vào đó một phần nhỏ.

Đã như vậy thì cứ thoải mái giẫm đạp.

Nhạc Vũ lắc đầu rồi thả bước đi về hướng bắc. Hai bên quảng trường mặc dù cũng có không ít kiến trúc lớn và phòng ốc nhưng nếu hắn đoán không sai thì những đồ chân chính trân quý phải nằm ở trong những cung điện phía bắc kia.

Sau khi bước tới một bậc thềm đá cao chừng chín mươi chín cấp thì hắn lại bị một cự thạch bên trái hấp dẫn.

Cực thạch kỳ vĩ kia cao gần bằng Côn Bằng, trên đó có khắc mấy chữ " Tĩnh Hải Tông đệ tứ biệt phủ.". Mấy chữ này được viết theo lối triện, dùng chu sa nhuộm đỏ, nhìn vào toát lên một khí thế cường đại!

Nhạc Vũ nghĩ thầm Tĩnh Hải Tông này không biết là môn phái tu chân nào? Tịch lão huynh trước kia cũng chưa từng đề cập qua với hắn. Bất quá chỉ nhìn vào những của cải hùng hậu này thì chắc chắc vượt xa những chi lưu như Thừa Vân môn Tuyết Ẩn môn. Về phần những môn phái như Ngọc Hoàng tông, Phù Sơn Tông vừa hoặc Thái Huyền tông thì vẫn còn chưa biết.

Nhạc Vũ cũng không dừng lại lâu ở tấm bia mà bước thẳng lên mấy bậc thềm đá. Hắn chỉ còn bốn ngày, có thể mang đi được những thứ gì ở đây vậy thì phải xem vào bản thân.

Bất quá lần này hắn khó khăn lắm mới bước lên được những bậc than kia, mới được mấy chục bước thì cảnh tượng trước mắt khiến hắn đại biến!

- Làm sao? Vẫn không có tiến triển sao?

Trữ Vân ngồi trên xe lăn, thần sắc bình đạm nhìn về cánh rừng phía trước. Cùng nhìn vào với hắn còn có cả đồng bọn bên cạnh bao gồm cả sư muội Mục Hi Ngọc, linh thức của cả đám tuy có thể tiến vào nhưng đều bị ảnh hưởng của ảo thuật.

Ảo trận như vậy đã có thể cản trở cả đám suốt ba ngày!

- Sư thúc! Chúng ta đã thử qua trong phương viên năm mươi dặm ở đây, đều là quáng thạch tử cương. Vị khôi lỗi sư kia cũng chỉ đào được xuống dưới hai trăm trượng là bất lực, nếu muốn đào thêm là không có khả năng. Trừ phi là sư tổ đích thân đến đây.

Người lên tiếng là tráng hán có tên Tả Vinh, lúc này đang đứng nghiêm phía sau Trữ Vân.

- Hôm nay ta cũng đã cho người dùng linh cầm thăm dò từ trên cao, bất quá tất cả đều không có chút tin tức.

- Không có chút tin tức nào?

Trữ Vân Y ý vị thâm trường lặng lẽ cười một tiếng:

- Hai người các ngươi thật cho nơi này là động phủ của tán tu đan sư Ngụy Sư?

- Hi Hoàng Phù Sư đều nói như vậy.

Tả Vinh có chút không chắc chắn nhìn bên kia một cái:

- Tựa hồ đám người Thừa Vân môn cùng Tuyết Ẩn môn cũng cho là như thế. Nghe nói mấy trăm năm trước vị đó đúng là ở gần Lê thành.

- Bọn họ? Một đám chưa từng thấy qua đại tràng diện, có thể biết được cái gì?

Trữ Vân Diện cười vẻ trào phúng :

-Đi nói cho Mục sư cô các người biết, bảo nàng lập tức lấy phi kiếm truyền thư mời mấy vị trưởng lão tông môn lập tức tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Bí mật biệt phủ

Một câu " Mời mấy người thái sư thúc chạy tới" khiến không chỉ Tả Vinh mà cả mấy người bên cạnh đều lộ vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm một động phủ tán tu nho nhỏ mà lại phải mới tới mấy vị cường giả Kim Đan trong môn phái?

- Sư huynh hoài nghi nơi này là động phủ của đan sư Ngụy Sư Cổ?

Phía sau mọi người truyền đến một thanh âm lảnh lót như phượng hoàng. Trữ Vân quay đầu lại thì thấy sư muội Mục Hi Ngọc, đang đi tới.

- Pháp trận này nếu không phải là Ngụy Sư Cổ lưu lại thì là ai? Trong mấy trăm năm nay tại Bắc Hoang Nguyên sở trường về trận đạo cũng không có mấy. Xuất sắc nhất cũng chính là vị hảo hữu của Ngụy Sư Cổ, sở trường về ảo trận.

Trữ Vân nghe vậy hừ lạnh một tiếng, hắn biết những người này vì sao lại đoán thế nhưng hắn có giải thích khác.

- Sư muội đã nghe nói qua hai mươi bốn biệt phủ của Tĩnh Hải Tông trong truyền thuyết?

- Tĩnh Hải Tông?

Mục Hi Ngọc khẽ động, lộ ra vẻ trầm tư. Tĩnh Hải Tông chính là đại phái Đông hải, nhìn trong giới tu tiên thiên hạ có thể nói là bá chủ trong trung nguyên ba mươi ba châu, chiếm một phần sáu trong đông hải rộng lớn. Có thể xưng hùng như vậy thì thực lực vượt xa chư phái bắc hoang bọn họ.

Mà theo nàng biết, ước chừng bảy trăm năm trước, Tĩnh Hải Tông trải qua một lần đại họa. Rất nhiều người cho là đại tông môn này sẽ suy tàn từ đó. Nhưng chỉ trong vòng ngắn ngủi một trăm năm, môn phái này lại có mấy đệ tử đột nhiên quật khởi đột phá cảnh giới Nguyên Anh khiến cho Tĩnh Hải Tông một lần nữa vươn mình trên Minh Nguyệt Đảo của Đông hải. Trải qua mấy thập niên đuổi tận giết tuyệt cừu địch của tông môn.

Vấn đề là người tu chân giống như bọn họ thì tài địa pháp lữ thiếu một thứ cũng không được. Cho dù là tư chất xuất chúng thế nào cũng cần đầy đủ thiên tài địa bảo ủng hộ mới có thể hy vọng Nguyên Anh.

Cho nên từ đó về sau có rất nhiều người suy đoán Tĩnh Hải Tông ngoại trừ bản môn còn có tàng trân khác. Khi ban đầu Tĩnh Hải Tông bị tru diệt mãn môn thì có tin đồn về hai mươi bốn biệt phủ của Tĩnh Hải Tông truyền lưu hậu thế, trong đó quả thật có ba bốn biệt phủ bị người ta tìm được

- Tĩnh Hải Tông có hai mươi bốn biệt phủ nhưng sau đó trở về Minh Nguyệt Đảo Đông hải gầy dựng lại Tĩnh Hải Tông cũng chỉ có chín người mà thôi!

Nói tới đây, Trữ Vân Thanh cười nhạt:

- Ta nghe nói lúc ấy cũng có người bắt được đệ tử may mắn còn sống sót Tĩnh Hải Tông nhưng thủy chung không cách nào ép hỏi ra hạ lạc của hai mươi bốn biệt phủ này.. Truyền thuyết trước lúc Tĩnh Hải Tông diệt môn thì đã đem các đệ tử xuất sắc nhất tản ra các nơi. Trong đó mỗi người được đưa về cá biệt phủ, song một số đệ tử cũng không biết chuyện này. Xem các cường giả Kim Đan của các đại phái Đông hải chen nhau đến bắc hoang chúng ta lúc ấy thì có thể thấy chắc chắn ở đây có ít nhất một tàng trân của Tĩnh Hải Tông. Chỉ là không biết ảo trận trước mắt chúng ta hiện giờ có phải là một trong số đó.

- Sư huynh! Bắc hoang chúng ta chắc là có biệt phủ của Tĩnh Hải Tông, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh ảo trận này có quan hệ với Tĩnh Hải Tông.

Mục Hi Ngọc hơi lắc đầu, bất quá nàng vẫn không do dự đăng không lấy ra từ giới chỉ của mình một thanh tử sắc tiểu kiếm dài ba xích rồi để một phong thư lên trên.

Phần đuôi của thanh tiểu kiếm kia có một viên hồn thạch nho nhỏ. Nếu tu vi đầy đủ thì có thể trực tiếp lấy hồn lực đem ý thức quán thâu vào trong đó. Chẳng qua bây giờ nàng chưa có được thực lực đó nên phải dùng cách này. Thanh tử sắc tiểu kiếm bay vút về hướng đông như một luồng tử quang, sau đó Mục Hi Ngọc quay đầu nhìn Trữ Vân vẻ hơi tò mò.

Vị sư huynh này của nàng trước kia nổi danh bác học và cơ trí. Nếu hắn đã cần nàng mời mấy vị trưởng lão tới đây thì hẳn có mấy phần nắm chắc. Ngoài ra

mấy loại ảo thuật nàng vừa gặp cũng nằm trong số không nhiều lắm sở học mà Tĩnh Hải Tông để lại.

Chẳng qua Trữ Vân rốt cuộc có bằng chứng gì mà phán đoán nơi này không phải là động phủ của đan sư Ngụy Sư Cổ kia thì nàng vẫn cảm thấy khó hiểu.

- Có một số việc, các ngươi ước chừng không biết!

Trữ Vân lại cười lạnh, trong mắt cũng không có một ý vui mừng:

- Ước chừng sáu trăm bốn mươi bảy năm trước, cách phía đông Lê thành một ngàn hai trăm dặm, có động đất đại hỏa hoạn làm chết bốn mươi ba vạn người. Trong vòng một trăm dặm xung quanh không có một người nào sống sót. Người đương thời đều cho là trời giáng tai nạn, hay hoặc là yêu thú

Song theo ta được biết, đây chính là năm mà Phù Sơn Tông bắt đầu quật khởi. Từ năm này, một môn phái nho nhỏ đã phát triển cực nhanh, chỉ trong vòng trăm năm đã có thể chính diện đối kháng với Thái Huyền môn chúng ta.

Mục Hi Ngọc cau mày, còn trong mắt đám người Tả Vinh cũng ánh lên quang mang kỳ lạ.

- Đoạn công án này, chỉ sợ ít có người biết. Trước kia ta vào lúc nhàm chán lật xem mấy quyển sách cũ mà biết được. Nguyên tưởng rằng Phù Sơn Tông vào những năm đó đã đoạt được hết những tàng trân trong biệt phủ của Tĩnh Hải Tông, hôm nay xem ra cũng chưa chắc là thế!

Nói đến đây Trữ Vân Thanh đột nhiên dừng lại nhìn về phía trước:

- Nơi đây tuy chỗ hung hiểm, song cũng không phải là không có tung tích con người. Hàng năm đều có thợ săn xuyên qua, lại có không ít tán tu ở phụ cận. Vì sao trước kia không hiện hữu? Hết lần này tới lần khác gần đây mới có người mất tích? Tả Thụy, ta muốn ngươi đi chỗ hỏi xem đám thợ săn.

Tả Thụy chắp tay thi lễ:

- Hồi bẩm sư thúc, những người đó trong mấy trăm năm qua cũng có chuyện người mất tích. Bất quá đều rất ít nên đều cho là chết bởi yêu thú. Ngoài ra ta cũng đã dẫn người đi qua núi, bọn họ phát hiện địa hình khác với trước kia.

- Chung quanh nơi này vốn là còn có một đại hình ảo trận?

Mục Hi Ngọc hơi ngẩn ra rồi chợt hiểu. Linh trận có kích thước lớn như vậy không phải là vài tán tu hay những môn phái nhỏ là có thể bố trí. Nàng có chút bội phục nhìn sư huynh, trừ phi là Trữ Vân Thanh bác học còn bọn họ chắc là mấy ngày sau mới hiểu ra.

- Ước chừng là Thu linh trận xảy ra biến cố mới khiến ảo trận tản đi!

Trữ Vân thuận miệng ước đoán, nhìn về mấy người bên Hi Hoàng Phù Sư cùng với hai môn phái Thừa Vân Tuyết Ẩn và một đám tán tu, trong mắt đầy vẻ thương hại:

- Hắc hắc, họa sát thân

Tả Vinh nghe vậy nhíu mày:

- Ý tứ sư thúc là tìm cơ hội giết hết bọn họ.

- Tru diệt? Hi Ngọc tuy có lục phẩm huyền binh thập ti tự kiếm nhưng sợ là cũng không có thực lực này. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Thần sắc của Trữ Vân vừa có vẻ tịch liêu lẫn thất vọng:

- Giết người dễ dàng, khó khăn chính là phong tỏa tin tức. Tùy tiện động thủ, kinh động mấy người Phù Sơn Tông và Ngọc Hoàng Tông đi lại chung quanh đây thì lại xảy ra chuyện! Tóm lại cứ bình tĩnh chờ cho mấy lão gia hỏa trong tông môn đến rồi hãy nói.

Trong mắt Mục Hi Ngọc hiện lên một tia thương xót, biết trong lòng Trữ Vân chắc không hy vọng thấy sau ảo trận này là biệt phủ của Tĩnh Hải Tông.

Những thứ tàng trân của Tĩnh Hải Tông bên trong chưa chắc có thể khiến cho Trữ Vân bình phục. Nhưng đan dược mà đan sư Ngụy Sư Cổ đích thân chế luyện vào ba trăm năm trước nghe nói có thể hoán kinh dịch tủy. Cho dù bên trong động phủ của lão không có bảo tồn đan dược thì cũng có thể tìm được đan phương!

Nếu không có chuyện lần đó, nếu thân thể không bị tàn phế, vị sư huynh này của nàng chắc chắn sẽ là người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ.

Vào sát na sau khi vừa bước lên mấy bậc thềm đá không lâu, cự điện cao vút trước mặt Nhạc Vũ hết thảy biến mất, trước mắt hắn xuất hiện một đại hải mênh mông.

Nhạc Vũ nhất thời cả kinh, theo bản năng muốn lui trở về, bất quá trong nháy mắt hệ thống phụ trợ trí năng đã xuất ra tín hiệu báo động khiến hắn toát mồ hôi lạnh ngưng lại động tác.

Trong nháy mắt vừa rồi, cảm nhận về phương hướng trong cơ thể hắn hoàn toàn bị vặn vẹo, thậm chí linh giác của bản thân cũng hoàn toàn mờ mịt. Nếu bước lui một bước chỉ sợ bị lạc, thậm chí là họa sát thân!

Hắn đứng yên dùng hệ thống phụ trợ trí năng phân tích lại toàn bộ, tu chỉnh cảm giác nhận biết phương hướng, nhớ lại tình hình lúc bước lên bậc thang.

Sau đó Nhạc Vũ thận trọng lùi lại hơn trăm bước, đi tới điểm xuất phát thì cảnh tượng trước mắt lúc này mới trở lại như thường. Ảo trận này lúc hắn vừa đi lên bậc thềm đã bắt đầu phát huy tác dụng!

Nhìn tình cảnh này, Nhạc Vũ càng lạnh toát. Hắn đang nhớ lại việc mấy người kia mất tích vào mấy ngày trước. Nếu bản thân cũng bị lạc phương hướng, lại không có cảm giác phương hướng chính xác thì chắc chắn sẽ khởi động cấm chế như ở bến tàu, chỉ sợ sớm đã là hài cốt không còn

- Có chuyện gì vậy?

Nhiễm Lực chạy tới, nhìn bộ dạng vẫn còn sợ hãi của Nhạc Vũ vẻ kỳ quái. Vừa rồi hắn vẫn đang tìm chỗ an trí Lâm Trác nên cũng không chú ý tình hình bên này, chỉ thấy Nhạc Vũ đầu tiên là một đường bước nhanh như gió lên bậc thang, sau đó thì mặt đầy mồ hôi lui trở lại.

Có thể làm Nhạc Vũ kinh hãi như thế, chắc chắn là đã gặp phải vấn đề khó giải quyết.

Nhạc Vũ không trả lời, chỉ lấy linh thức cảm nhận linh lực đặc thù ở đây. Linh giác hắn cũng không thấy gì dị thường, nếu không cũng đã không chút phòng bị

tiêu sái đi tới.

Duy chỉ có chỉ hệ thống phụ trợ trí năng của hắn mới phát hiện bên cạnh mình có vài loại linh lực tương đối sinh động mà thôi. Bất quá nơi này linh lực thực sự quá dư thừa nên có chút khác thường cũng không kỳ quái, lúc ấy cũng chưa từng để ý.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, nhìn về đại điện trước mặt. Quả nhiên, đồ trong biệt phủ của Tĩnh Hải Tông không dễ lấy, mặc dù không nói là trùng trùng sát cơ, nhưng cũng cực kỳ hung hiểm!

Suy nghĩ một chút, Nhạc Vũ cũng đành cười khổ. Mặc dù hắn có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp, không đến nỗi bị lạc vào trong ảo trận nhưng phương hướng trong ảo trận biến đổi cực nhanh, hơn nữa càng đi sâu thì năng lực ảo trận càng lợi hại. Với khả năng tính toán của hắn nhiều nhất chỉ đi vào mười mấy bước là cực hạn.

Lắc đầu, Nhạc Vũ quay sang nhìn về những hướng khác. Hiện giờ đã không còn đủ thời gian, nếu là đồ trong cung điện này không lấy được vậy thì bắt tay vào những chỗ khác rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Liễu ám hoa minh

Hai sợi huyết đằng bay lên tấn công mái vòm bên dưới, song vừa được khoảng hai mươi trượng thì ngọn mây đã bị một lực lượng bí ẩn xoắn thành nát bấy thành từng mảnh nhỏ rụng lả tả.

Nhìn một màn này, Nhạc Vũ chỉ có thể cười khổ.

- Quả nhiên những mấu chốt linh trận này làm sao không có cấm chế trận pháp bảo vệ?

Những hoa văn trên mái vòm cố nhiên là cực kỳ tinh mỹ song ngoài tác dụng trang trí chúng còn tác dụng thu linh và điều tiết cả pháp trận.

Nhạc Vũ định thông qua việc phá hủy trận đồ trên mái vòm này để trực tiếp khiến cho pháp trận mất đi hiệu lực. Bất quá từ lúc vừa bắt đầu hắn đã biết phương pháp này căn bản không khả thi. Chẳng qua hắn vẫn thử ngiệm để dò xét một lần.

Ít nhất từ cường độ phản kích của cấm chế pháp trận có thể thấy linh lực cung ứng của linh trận trên đỉnh đã tương đối yếu ớt, nếu không uy lực phản kích không chỉ dừng lại đến thế.

Song cho dù là loại pháp trận không có linh lực đã gần như hỏng mất thì hiện giờ hắn cũng không thể đối phó.

Sơ Tam đã hoàn toàn ăn no những thứ trong vườn hoa, nằm bệt trên mặt đất không dậy nổi. Bất quá cũng dùng thử qua Ngũ Sắc Thần Quang của nó, tuy có tác dụng với ảo thuật kia nhưng tiếc là phạm vi cực kỳ có hạn, căn bản không đủ giúp phá giải linh trận.

Về phần Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến, mặc dù cũng ra sức suy nghĩ nhưng với kiến thức của hai người căn bản không cần trông cậy.

Nhạc Vũ bắt đầu đi lại khắp nơi để thăm dò. Nơi này thứ gì cũng có, từ tàng văn, trân bảo, tàng đan…chỉ là hết thảy đều giấu trong các pháp trận có cấm chế nguy hiểm. Tuy là biết rõ bên trong tất nhiên có thứ trân quý nhưng lại không thể hạ thủ.

Đang lúc đi tới bên hướng đông, vẻ mặt Nhạc Vũ chợt động, sải bước nhanh hơn, men theo làn hương làm thần thanh khí sảng lần tới. Ước chừng đi thêm về phía đông ba ngàn trượng thì rất xa nhìn thấy một đình viện được tường cao bao phủ, trước cổng có mâys chữ Dược Viên.

Nhạc Vũ đầu tiên cảm thấy kỳ quái, sau đó nghĩ lại những linh thảo trồng trên quảng trường đằng kia tuy phần lớn đều có dược tính nhưng phẩm cấp cũng chỉ là cấp bảy đến cấp chín. Sợ rằng chân chính dược liệu trân quý nhất chắc ở bên trong Dược Viên này. Mà xem thế của linh trận trên mái vòm ngoại trừ chỗ đại điện và hậu điện thì nơi đây linh lực hội tụ nhiều nhất.

Nhạc Vũ vừa bước lên mấy bước thì lại gặp ảo trận bảo vệ đành cười khổ rút lui.

Sau đó hắn tung người nhảy lên cao mười trượng nhìn vào đình viện bên trong.

Diện tích của đình viện trong này không hề thua kém bên ngoài quảng trường, nhưng lại chỉ có khoảng hơn ngàn gốc dược vật. Nơi đây cũng giống như bên quảng trường, có sông ngầm từ bên ngoài vào rồi dẫn nước chảy qua để tưới.

Nhạc Vũ dĩ nhiên là chú ý tới những linh thảo và linh mộc kia đầu tiên, cấp bậc của chúng đều cao hơn với những thứ ngoài quảng trường ít nhất một hai bậc. Căn bản cũng là trong thất phẩm, thậm chí hắn còn thấy chừng ba bốn mươi gốc lục phẩm.

Vì thiếu người trông nom nên đã có hơn trăm gốc bắt đầu tàn lụi. Bất quá vì nơi đây linh lực cực thịnh nên tuy trạng thái không tốt nhưng vẫn còn lưu giữ mấy tuyến sinh cơ.

Còn lại hơn một nửa linh thảo linh mộc đều ở trong trạng thái không tệ, đều có mấy trăm năm niên kỉ. Đặc biệt ở vùng trung ương quả thật nhìn vào càng khiến cho người ta cảm giác thèm muốn.

Bất quá Nhạc Vũ cũng đành cười khổ, những thứ này tuy tốt nhưng hắn lại không thể thu vào, nếu là lấy không đến tay, cuối cùng vẫn là của người khác.

Nếu là những người khác cầm cũng là thôi, nhưng nếu là rơi vào tay hai đệ tử Thái Huyền tông kia thì thật đáng hận.

Sau khi hạ xuống, Nhạc Vũ tiếp tục nhảy lên lần nữa. Lần này lực chú ý của hắn tập trung vào vị trí trung ương của Dược Viên. Vừa rồi hắn đã phát hiện thấy phẩm cấp của linh thảo linh mộc ở vị trí này cao hơn rất nhiều so với chỗ khác.

Nhạc Vũ đang quan sát thì chợt mở to mắt. Hắn vừa thấy một thạch nhũ xanh biếc như ngọc, chung quanh có khắc vô số trận phù, ngoài ra bên dưới có bốn cái hố nhỏ, bên trong có một chút dịch màu xanh.

- Thanh linh thạch nhũ? Sao trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông lại có thể có vật này?

Trong một sát na, cấp bậc của Tĩnh Hải Tông trong lòng Nhạc Vũ lại cao thêm mấy phần. Ghi chép về vật này trong "Sơn hải tàng trân" rất ít ỏi song đã liệt nó vào tứ phẩm kì trân, là vật có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Thứ làm Nhạc Vũ động tâm nhất là thanh linh ngọc dịch mà thạch nhũ này sản sinh, có thể khiến cho cường giả tránh được tâm ma, ngoài ra còn có công dụng hoán tủy tẩy cốt, lấy để chế đan thì vô cùng diệu dụng

- Quả thật có tư cách để liệt vào vật tứ phẩm. Tĩnh Hải Tông lấy một nửa linh trận để cấp nuôi dưỡng thanh linh thạch nhũ nhưng cũng chỉ có được chừng mười giọt mà thôi.

Nhạc Vũ tuy không am hiểu trận đạo, song hắn đã có kinh nghiệm tự chế Ngũ Hành Tụ Linh Trận, lại vừa am hiểu một chút phù văn nên cũng biết linh lực của linh trận gần như đều bị tập trung vào thạch nhũ để nuôi dưỡng nhũ dịch.

Thứ dành dụm cả mấy trăm năm, có thể biết hiệu dụng kỳ diệu như thế nào.

Nhạc Vũ tính toán một hồi khả năng an toàn đi vào Dược Viên, cuối cùng đành ảm đạm thở dài. Trừ khi là khả năng tính toán của hệ thống phụ trợ trí năng tăng lên gấp đôi, nếu không cũng đừng nghĩ tới linh thảo linh dược lẫn thanh linh thạch nhũ trong đó.

Chẳng lẽ lại phải đem tin tức ở đây bán cho Phượng Tam?

- Cũng không biết tại sao người của Tĩnh Hải Tông nghĩ gì mà bên ngoài bố trí ảo trận cũng là thôi, làm sao bên trong cũng bố trí ảo trận? Chẳng lẽ đệ tử của bọn họ sau khi đến đây thì ngày ngày ngồi ngoài nhìn ảo trận?

Nhiễm Lực cũng vừa đuổi theo đến đây, sau khi học Nhạc Vũ nhảy lên thì cũng buồn bực một trận. Nếu như là trước khi đến bến tàu thì hắn còn có thể bỏ qua, nhưng sau khi đã bước vào động phủ này thì ngàn vạn lần không muốn tay không trở về.

- Chắc là không rồi, những đệ tử của Tĩnh Hải Tông chắc là có phương pháp để không bị ảo trận ảnh hưởng.

Nhạc Vũ cười khổ suy đoán, thầm nghĩ Tĩnh Hải Tông chắc là có công pháp đặc thù, hay có những pháp khí tùy thân gì khác mới có thể dễ dàng đi lại trong động phủ.

Trong một thoáng, vô vàn ý niệm xẹt qua trong đầu Nhạc Vũ. Hắn thậm chí thử nghĩ cách như Huyền Huyết Đằng chui lên từ dưới đất, bất quá sau khi nghĩ đến tử cương khoáng thạch cứng rắn như vậy thì đành bỏ qua.

Ngẫm nghĩ một hồi rồi hắn rảo bước đi tìm chung quanh, bất quá khi nhìn qua con suối chảy ra từ Dược Viên thì trong lòng chợt động. Hắn men theo con suối đi tới rồi mới được nửa đường đành đi về. Phía dưới quả nhiên cũng có hiệu quả ảo trận. Người của Tĩnh Hải Tông cẩn thận như thế, tự nhiên tuyệt sẽ không lưu lại sơ hở ở chỗ này.

Nhiễm Lực vốn cũng tràn đầy hy vọng nhưng lúc này cũng đành bất đắc dĩ gãi gãi đầu.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư, trong mắt lóe lên một tia hy vọng. Trong động phủ và cửa vào phía trên đều có ảo trận bao phủ. Duy nhất chỉ có con sông ngầm kia là chỉ có cấm chế linh trận mà không có ảo trận.

Từ nơi này tiến vào đã không thể được nhưng nếu từ dòng sông bên ngoài vào thì sao? Biết đâu lại có thể lợi dụng Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam như ở chỗ bến tàu?

Tuy chỉ có một tia hy vọng nhưng cũng có thể thử một phen.

Bây giờ thời gian cũng chỉ còn ba ngày rưỡi, Nhạc Vũ không dám chậm trễ, kéo Nhiễm Lực chạy về. Mấy người kia theo Nhạc Vũ quay lại bến tàu thì đều ảm đạm.

- Đáng tiếc, tiện nghi cho Phượng Tam!

Nhiễm Lực nói vẻ không cam lòng, bất quá sau đó nói thêm:

- Nhìn người này coi như tương đối hiền hậu, cũng không biết sẽ cho chúng ta báo đáp gì.

Nhạc Băng Thiến nghe vậy mặc dù không nói gì tuy nhiên cũng đầy vẻ tiếc nuối.

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ cười một tiếng, nói Phượng Tam là một người phúc hậu thì cũng chưa chắc. Nếu bản thân hắn không có gì giá trị thì một chút Dịch Nguyên Đan chắc là không đổi được Tam Huyết Đoạn Tục Đan.

Nhạc Vũ biết hai người cho là mình đã buông bỏ. Bất quá lúc này hắn cũng lười giải thích. Sau khi mang Lâm Trác nằm trên băng ca vào bên trong khôi lỗi thì tiếp tục điều khiển nó xuống đi theo thượng du..

Dọc theo hồ nước chừng bảy ngàn trượng theo hướng đông nam có một thác nước nhỏ cao ngang động phủ. Nếu như không có gì ngoài dự liệu thì dòng suối trong động phủ chắc là từ thác nước này dẫn vào.

Nhạc Vũ tiếp tục cẩn thận đi dọc bờ hồ, song khi cơ quan khôi lỗi vừa đi tới bên thác nước thì đã nghe được một tiếng rống to. Cả mấy người theo tiếng nhìn lại thì thấy một yêu thú giống như cự mãng đang nhô lên từ trong mặt nước.

Mới chỉ một phần thân thể lộ ra trên mặt nước nhưng chiều cao đã hơn mười trượng, toàn thân phủ lân phiến màu trắng, đầu có sừng hươu, giống như là giao long. Bất quá ba người từ chỗ đặt nỗ nhìn ra thì lại không thấy sợ hãi mà ngược lại ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Thanh linh ngọc dịch

Đến trước mặt yêu thú đang lồng lộn nhào tới, Nhạc Vũ cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Thân thể yêu thú kia cực kỳ kinh khủng, chiếc miệng rộng mở ra như chậu máu, rộng gần đến một mẫu. Nhưng toàn thân của nó gầy đét, cả người phảng phất như da bọc xương, trên cổ có một chiếc vòng sắt bóp chặt. Hai sợi xích to tướng từ đáy hồ dòng theo người nó, không cho đi quá xa.

Sau khi ngạc nhiên thì Nhạc Vũ cảm thấy nhẹ nhõm. Hắn biết trong con sông ngầm này Tĩnh Hải Tông thế nào cũng bố trí hộ vệ. Ước chừng con yêu thú màu trắng này là bị Tĩnh Hải Tông bắt lại làm linh thú trấn giữ. Chẳng qua là hàng năm không người nào cho ăn, cộng thêm linh lực trong hồ ngày càng ít đi nên linh thú bị bỏ đói thành ra bộ dạng như vậy. Những vết roi do nó gây nên tại cửa động của biệt phủ chứng tỏ nó đã thật sự đói đến điên lên.

Đồng thời Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh hãi. Hắn biết thân thể yêu thú đến trình độ nhất định sẽ sinh trưởng chậm dần, ngược lại tăng cường về phương diện cường độ. Giống như yêu thú có huyết mạch thần thú như Kim Hoàng Tước, lúc ban đầu thì sinh trưởng chậm chạp nhưng chiến lực vô cùng cường hãn, bất quá sau mười mấy năm thì thân thể mới dần tăng trưởng.

Con yêu thú trước mặt hắn chắc cũng có được mấy phần huyết mạch Long tộc huyết mạch. Bắc hoang vốn có rồng sinh sống, sở trường ngự nước khống băng, con li giao có được sáu phần huyết mạch của rồng coi như là hạ cấp thần thú.

Nhìn lại kia tuổi thọ của nó chắc rằng đã hơn ngàn năm, hơn nữa cấp bậc cũng phải cấp bảy trở lên, thậm chí cấp chín cũng có thể. Cho dù mới chỉ là nguyên thú cấp bảy thì thực lực thần thông cũng đã tương đương với tu sĩ mới vừa tiến vào Linh Hư Tích Cốc kỳ.

Có thể bắt được thần thú thực lực cấp bậc này rồi dùng khóa sắt xiềng lại, Tĩnh Hải Tông không chỉ là trân quý hùng hậu, thực lực cũng cực kỳ bất phàm!

Bất quá ngoài yêu thú, Nhạc Vũ vẫn có chút nghi ngờ. Nếu chỉ có một con yêu thú như vậy thì sợ rằng còn chưa đủ đảm bảo hoàn toàn lối đi này. Nếu như đổi lại là hắn, chắc chắn cũng sẽ dùng một pháp trận cấm chế phong tỏa không gian của mạch nước ngầm này.

- Lúc ở trên đỉnh núi quan sát thì thấy xu thế của dãy núi lân cận còn có rừng cây phân bố rất thích hợp để dùng bố trận. Hiện giờ nhìn lại tình hình bên trong động phủ thì thấy hơn một nửa ảo trận ngoài kia đã mất đi đại hình linh trận. Chẳng qua là không biết nguyên do vì sao mất đi tác dụng mà thôi. Ta xem đáy sông này cũng có tám phần như thế, đáng tiếc.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu Nhạc Vũ, gần như đồng thời, hắn điều khiển cơ quan khôi lỗi bắt đầu phản ứng.

- Bí pháp xích lực!

Hai chân Côn Bằng đột nhiên nhảy lên, ngay sau đó một lực đẩy đột nhiên phóng ra khiến cho cơ quan khôi lỗi lại bay vọt lên gấp đôi. Tiếp đó cánh tay phải của Côn Bằng huơ lên chụp lấy một tảng đá lớn phía trước.

Tiếp tục Côn Bằng lao đầu xuống lấy đà phóng thẳng qua cửa động đã bị yêu thú tinh thông băng hệ đông cứng toàn bộ rồi chui vào bên trong.

Cho đến lúc này, trong lòng ba người mới dâng lên cảm xúc sợ hãi. Mặc dù chỉ là một thần thú cấp bảy vô cùng suy yếu nhưng cũng không phải lấy thực lực của bọn họ có thể đối kháng. Tình huống vừa rồi rất rõ ràng chỉ cần chậm nửa bước đã có thể tai hoạ ngập đầu.

Lúc mấy người từ cửa động đi lên thì hoàn toàn không gặp phải phiền toái gì nữa, cảm giác may mắn trong lồng ngực thật khó có thể hình dung!

Côn Bằng vừa lọt vào trong cửa động, Nhạc Vũ vẫn không yên lòng một mạch xông thẳng vào phía trước ước chừng hơn bốn trăm trượng mới dừng lại. Lúc nghe tiếng rồng ngâm giận dữ bên ngoài, trong lòng hắn tràn đầy bất đắc dĩ.

Lúc này cửa động đã hoàn toàn bị đóng băng, có thêm con li giao này ngăn trở ngay miệng hồ, coi như đường lui của hắn đã hoàn toàn bị chặt đứt.

Nếu suy đoán của hắn lúc trước chính xác thì là may mắn, nhưng nếu có chỗ sai lầm thì chỉ sợ mấy người đành chôn thân ở đây. Xem lối đi phía trước con sông càng ngày càng hẹp, hướng lên chính là sông băng, hai bên là quáng mạch tử cương, với năng lực của hắn và Côn Bằng hầu như không thể thoát ra.

Hơn nữa cho dù hắn đoán là sự thật thì phiền toái sau này càng làm cho người ta đau đầu

Nhiễm Lực lúc này cũng đã bớt sợ hãi, trong lòng lại vừa động:

- Kỳ quái! Thiếu gia mạo hiểm lớn như vậy bơi đi lên làm cái gì.Chẳng lẽ bên này cũng có lối ra? Không đúng! Chắc là có huyền cơ khác.

Nghĩ tới hành động xem ra cực kỳ quái dị của Nhạc Vũ, Nhiễm Lực không khỏi sáng mắt. Hắn nhìn về phía đối diện thì thấy cặp mắt của Nhạc Băng Thiến cũng vừa nhìn sang.

Lý do duy nhất mà Nhạc Vũ đến đây chính là muốn tìm cửa vào dòng suối kia.

Tình hình kế tiếp đúng như ba người dự đoán. Nhạc Vũ điều khiển Côn Bằng một đường đi chậm, cẩn thận tìm kiếm bên phải thành động. Sau khi đi chừng hai trăm trượng thì ba người cùng lúc lộ ra vẻ chờ mong.

Con sông trước mặt bọn họ phân ra một nhánh suối, nhìn lại chỗ phân nhánh có thể thấy rõ ràng dấu vết con người.

Nhạc Vũ trực tiếp dùng hệ thống phụ trợ trí năng cảm ứng thì thấy dao động linh lực giống như chỗ bến tàu và bậc thang bên dưới. Tình huống như vậy chắc chắn không có ảo trận cấm chế tồn tại, hoặc nếu có thì đã mất đi hiệu lực rồi.

Sơ Tam đang nằm phơi bụng thì bị Nhạc Vũ dựng dậy, sau đó xuất ra mấy đạo Ngũ Sắc Thần Quang. Đoàn người lần này xuôi gió xuôi nước ra khỏi cơ quan khôi lỗi tiến vào trong lối đi nhỏ bé.

Lối đi bên dưới do con người mở ra này thật ra thì rất lớn, chẳng qua phần lớn đều ẩn dưới mặt nước. Ba người dìu băng ca của Lâm Trác xuôi theo dòng nước chảy rất lâu mới nhìn thấy phía trước có một luồng sáng cùng với mùi thuốc xông vào mũi.

Lúc mọi người vừa lên bờ thì đều kinh ngạc nhìn Dược Viên đã từng nhìn thấy lần trước. Cho đến khi bị nước cuốn trôi một đoạn mới sực tỉnh vội vàng bò lên. Bất quá cả đám bao gồm cả Nhạc Vũ vẫn tròn mắt không dám tin là thật.

- Thật sự là tiến vào?

Nhiễm Lực hoảng hốt, cố gắng bước tới chạm vào một linh mộc. Bất quá tay mới vừa đưa được một nửa thì chợt tỉnh nhớ ra đây là linh dược thất phẩm cực kỳ trân quý liền rụt ngay lại.

Sơ Tam lúc này kêu lên mấy tiếng the thé bất mãn. Mấy người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Kim Hoàng Tước đang lặc lè bước đi, nhìn đám thảo mộc trong dược viên đầy vẻ ủy khuất. Hiển nhiên nó còn rất muốn ăn nhưng đã không thể nuốt thêm vào vì lúc trước đã ăn quá no ở quảng trường.

Ba người thấy thế thì đều bật cười. Nhạc Vũ sau khi cười xong thì chạy tới bên chỗ thạch nhũ màu xanh kia. Còn chưa tới gần, hắn đã hít sâu một hơi. Linh lực ở đây còn dày đặc hơn ngoài kia mấy lần. Trong hoàn cảnh này cho dù là không tu hành chắc hẳn cũng có thể kéo dài hơn hai trăm năm tuổi thọ. Còn nếu ở lâu dài thì linh lực ở đây còn có tác dụng cải tạo thể chất, khác hẳn thường nhân.

Tịch Nhược Tĩnh nói đạo tu chân cần đầy đủ tài địa pháp lữ, không thể thiếu một chữ nào. Câu này quả nhiên có chút đạo lý, mặc dù sắp xếp có chút thiên lệch. Về phần Nhạc Vũ cho là chữ "lữ" phải để trên chữ "tài", song nếu có một linh địa tu hành như vậy thì tốc độ tu luyện sẽ phải gấp mấy lần thườn nhân.

Như thế xem ra đúng là hắn nên nhanh chóng đến bái nhập Phù Sơn Tông, chỉ có đại phái tu chân như vậy mới có thể chiếm cứ nơi tràn đầy linh lực như trước mắt hắn.

Sau khi đến bên thạch nhũ màu xanh kia, Nhạc Vũ chuẩn bị như lúc phục dụng Hỗn Nguyên đan, cắm vào trên người mười mấy cây ngân châm. Sau đó không chút do dự . lấy chân khí của mình ngưng tụ thành đoàn, từ đó lấy ra một tương dịch phục dụng. Sau khi giọt thanh linh ngọc dịch mát lạnh lọt qua cổ hắn thì một luồng nhiệt như nước thủy triều bao trùm lấy thân thể hắn.

Nhạc Vũ cảm giác bản thân như đang ở trong một lò lửa, gân cốt và khí huyết toàn thân phảng phất đều bị hoàn toàn hòa tan. Nguyên lực từ cốt tủy của hắn cuộn ra xông vào kinh mạch. Hắn bây giờ có thể dung hợp Hỗn Nguyên chân

lực vào đến những chỗ chân nguyên nội tức không thể đồng hóa hay tới để cường hóa những chỗ kinh lạc khẩn yếu.

Cũng may là linh lực tụ tập ở đây cực kỳ dày đặc, cho dù là Hỗn Nguyên chân lực của hắn tăng trưởng nhanh đến đâu thì đều có đủ chân khí cho hắn thu nạp. Nếu không thì ở lần này cũng đành trơ mắt nhìn thanh linh ngọc dịch lãng phí khuếch trương kinh mạch, không thể tăng tu vi bản thân.

Nhạc Vũ đầu tiên là chuẩn bị lợi dụng hệ thống phụ trợ trí năng phân tích nguyên lý dược vật của thanh linh ngọc dịch, sau đó cũng đành hoàn toàn buông bỏ bởi vì khối lượng tính toán quá nhiều. Những thành phần của ngọc dịch cũng không có tác dụng với cơ thể hắn nhưng hàm chưa trong đó linh lực tinh thuần mênh mông vô cùng.

Một chút linh lực sau khi đi vào thân thể thì tiếp tục đi vào cốt tủy và huyết mạch, không ngừng sinh ra nguyên lực có thể sử dụng ngay.

Từ phân tích chuyển thành trí nhớ, Nhạc Vũ cảm giác gánh nặng trong đầu quả nhiên ít đi rất nhiều, đúng lúc này thì đáy lòng của hắn hơi trầm xuống.

- Trong Sơn Hải Tàng Trân có nói dùng thanh linh ngọc dịch này vô hại sợ là có chút không đúng. Nếu không có đầy đủ tu vi chắc là đã bị nổ tung tại chỗ. Bất quá toàn thân cũng không đau đớn, thua xa lúc phục dụng Dịch Nguyên Đan. Chẳng qua trong nội tức đã xảy ra chuyện gì? Chân lực không hề có dấu hiệu ngưng tụ thành dịch, chẳng lẽ chờ lúc chân lực của mình tràn đầy rồi mới bắt đầu.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cảm giác trong cơ thể của mình giống như lúc đột phá tiên thiên, kinh mạch lại lần nữa dao động. Căn nguyên của việc này đến từ Cầu hình ngũ sắc phù trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Thí diễn thần châm

Sau khi hiệu dụng của thanh linh ngọc dịch từ từ tiêu tán thì Hỗn Nguyên chân lực trong cơ thể Nhạc Vũ như thủy ngân lưu động trong kinh mạch.

Lúc này cầu hình Ngũ Hành Phù Trận Mà vẫn luôn xoay tròn trong đan điền hấp dẫn chân khí ngưng đọng đã yên tĩnh trở lại.

Đối với vật này, Nhạc Vũ vừa yêu vừa hận. Yêu vì chính nó đã giúp hắn vượt qua cửa ải ngưng dịch. Trong Sơn Hải Tàng Trân nói không rõ ràng, chỉ nói khi lực yếu thì có thể ngưng đọng thành dịch. Hiện giờ xem ra cò phải phối hợp với pháp môn đặc thù hay dược vật mới đúng.

Hận là bởi vì cầu hình Ngũ Hành Phù Trận này cũng không theo sự ngưng đọng của chân khí mà giảm nhỏ thể tích, ít nhất vẫn chiếm cứ hai phần ba tác dụng Hỗn Nguyên chân lực của hắn.

Điều duy nhất đán mừng chính là Hỗn Nguyên chân lực sau khi ngưng đọng thì nội tức mà hắn có thể vận dụng trong chiến đấu đã mạnh hơn đến bốn năm lần so với trước khi đến động phủ.

Thật ra thì chỗ tốt của việc phục dụng thanh linh ngọc dịch này trong kinh lạc còn lớn hơn. Rất nhiều nguyên lực hắn hấp thu không được, chỉ có thể đặt vào trong đó. Ngoại trừ một số kinh mạch đã được Mộc hệ gia cường thì Hỏa hệ cũng được cải thiện, chỉ trong ba khắc này đã tiết kiệm thời gian mười năm.

Ngoài ra hồn lực cũng được bồi bổ vì thanh linh ngọc dịch này có tác dụng khiến tâm trí người thanh tĩnh. Trong ba khắc này, tâm thần hắn thủy chung duy trì thanh tĩnh, sau khi dược hiệu từ từ biến mất thì vẫn thần thanh khí sảng. Lực của thần thức lại càng tăng vọt. Một phần là do Hỗn Nguyên chân lực sau khi ngưng dịch tăng lên, một phần cũng là do hiệu quả của thanh linh ngọc dịch này.

Kế tiếp Nhạc Vũ cũng không dừng lại thổ nạp mà thuận thế ngưng luyện mười mấy phù văn. Bây giờ cũng không cần tính toán, cơ hồ mỗi lần ngưng kết ra một

phù văn đều vô cùng thuận lợi, gia nhập vào vòng tuần hoàn của cầu hình Ngũ Hành Phù Trận, cho dù có hơi khiếm khuyết thì cũng sẽ được tu chỉnh trong phù trận.

Vào lúc ba trăm đạo Ngũ Hành phù triện hoàn thành thì phù trận dạng cầu hình vô cùng huyền diệu kia từ từ lộ ra ngũ sắc quang mang. Ngay cả Đại Hỗn Nguyên chân lực trong kinh mạch hắn vốn màu xám cũng chuyển thành năm màu trộn lẫn, mặc dù còn chưa rõ ràng nhưng chính xác đã sinh biến hóa.

Nhạc Vũ vừa kinh sợ vừa vui mừng. Sau khi mở mắt thì hình ảnh đầu tiên chính là Sơ Tam đứng ở trước mặt trợn to hai mắt đang nhìn, trong ánh mắt vừa có nghi ngờ tò mò, lại có ý thân cận nồng đậm.

Chẳng qua là hơi chuyển niệm, Nhạc Vũ liền biết nguyên do. Vốn Sơ Tam giờ đã coi hắn là cha, mà hiện giờ Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền của hắn chắc là cũng cùng khí tức và dao động linh lực với Kim Hoàng Tước.

Lúc này linh trí Sơ Tam đã tương đương với một đứa trẻ mười hai tuổi, đã có thể phân biệt được sự vật căn bản. Nhưng nguyên nhân chính là nó biết rõ "phụ thân" của mình lại không cùng loài với mình, vì thế cảm thấy nghi ngờ.

Mỉm cười vỗ nhẹ lên đầu Sơ Tam, thần tình của Nhạc Vũ lại chuyển sang ngưng trọng. Hắn hít nhẹ một hơi bắt đầu điều tiết chân khí trong cơ thể, mô phỏng tuần hoàn linh lực của Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam. Lúc kinh lạc bên trong lưu động thì ngay sau đó hội tụ Ngũ Hành linh lực ở lân cận, còn cầu hình Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền cũng chợt khuếch tán ra ngoài cơ thể, tạo thành một tầng hào quang ngũ sắc quang người.

Nhạc Vũ đầu tiên thử để cho vầng sáng này biến ảo ra các loại hình dáng, sau đó hội tụ Ngũ Hành linh lực trong đó hướng về tường viện. Quả nhiên trong pháp trận cấm chế bên kia dao động mãnh liệt, tựa hồ xuất hiện nhiễu loạn, hơn nữa biên độ rất lớn, vượt qua nguyên bản Ngũ Sắc Thần Quang. Của Sơ Tam mấy lần. Điều này là do tiên thiên Hỗn Nguyên của hắn cao hơn Sơ Tam ít nhất một bậc.

- Đây chẳng phải Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam?

Nhiễm Lực đang ngắm nhìn nhất thời kinh ngạc la lớn. Hắn đã thấy Kim Hoàng Tước sử dụng loại thần thông vô cùng kỳ dị lẫn thực dụng này không chỉ một

lần, nào ngờ lại thấy trên người Nhạc Vũ.

Sơ Tam bên kia vẫy cánh vô cùng hưng phấn, cũng không biết là cao hứng những gì.

Nhạc Vũ cười một tiếng, lại bắt đầu điều khiển linh lực trong pháp trận hình cầu bên ngoài cơ thể hiện lên hình dạng âm dương đối lập. Điều này hắn đã làm quen khi ở trong đan điền nhưng bên ngoài thì là lần đầu tiên.

May là việc này thường ngày hắn vẫn làm chính xác nên cuối cùng không làm phù trận ngũ sắc hình cầu này tản đi. Bất quá lần này hắn không để cho linh lực âm dương xoay tròn mà cố ý tạo ra đối lập. Cuối cùng linh lực được từ lực tạo nên dao động với tần suất cực cao, được chân khí của hắn bao quanh thành dạng châm bắn ra bên ngoài tường viện, uy thế mênh mông khiến bản thân Nhạc Vũ cũng biến sắc!

Tổng cộng có hơn hai mươi quang châm trong nháy mắt đã đánh cho tường viện lỗ chỗ, tốc độ cực cao khiến ngay cả linh trận cấm chế không phản ứng kịp, nháy mắt đã biến khỏi tầm nhìn Nhạc Vũ, tạo nên một tiếng nổ ầm ở đằng xa.

Những quang châm này từ thanh thế, số lượng hay lực xuyên thấu đều vượt xa nguyên bản của Sơ Tam.

Chỉ có uy thế bậc này mới có thể xứng với hai chữ "diệt tuyệt" trong Đại Ngũ Hành âm dương nguyên từ diệt tuyệt quang châm.

Nhìn đám bụi bốc lên nơi xa, Nhạc Vũ tưởng tượng lúc thần thú thượng cổ khổng tước sử ra hàng ngàn vạn diệt tuyệt quang châm. Không biết vật nào còn có thể ngăn cản những quang châm uy thế vô song này trùng kích?

Tuy nói cho tới bây giờ hắn vẫn chưa thấy qua thần thông của tu chân giả. Tuy nhiên hiện giờ uy lực của Đại Ngũ Hành âm dương diệt tuyệt quang châm cũng đã vượt xa tu chân giả Ngưng Dịch kỳ mà Tịch Nhược Tĩnh miêu tả.

Trong lòng hắn lại nghĩ tới Sơ Tam, cũng không biết gia hỏa này sau khi tiến vào cấp năm sẽ như thế nào. Với cấp bậc thần thú của Sơ Tam, hiện giờ chỉ bởi vì yêu lực không đủ nên uy lực mới kém hắn, đợi sau khi vượt qua lôi kiếp thì về uy lực sẽ mạnh hơn hắn không ít.

Lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ lại nhìn về thạch nhũ màu xanh, lộ vẻ suy nghĩ. Những huyết dịch màu xanh này, trừ đi một giọt mà hắn phục dụng thì còn đến bảy tám giọt, xử lý chúng thế nào khiến hắn cực kỳ đau đầu.

- Tiểu Vũ ca, chúng ta không thể phục dụng sao.

Tâm tư Nhạc Băng Thiến nhạy bén, lập tức từ sắc mặt của Nhạc Vũ nhận ra huynh trưởng của mình đang khó khăn. Nhiễm Lực cũng lộ vẻ thất vọng, bất quá thần sắc này của hai người chỉ thoáng qua rồi biến mất, bọn họ cũng dự liệu kết quả này lúc nhìn Nhạc Vũ tu luyện.

Nhạc Vũ quả nhiên cười khổ một tiếng.

- Tu vi hai người quả thật còn kém một chút, ít nhất phải đợi đến lúc Tiên Thiên dẫn khí nhập vào cơ thể mới được.

Vật này cho dù cho Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực mạnh mẽ phục dụng thì cũng lãng phí hầu hết dược lực, hơn nữa với tu vi hiện giờ của hai người mà nói cũng không có chỗ tốt.

Bản thân hắn vừa có hệ thống phụ trợ trí năng tương trợ, cũng phải sau khi đột phá tiên thiên một tháng mới hoàn toàn khống chế được nội tức trong cơ thể. Còn nếu hắn thôi động cho thực lực của hai người tăng trưởng quá mức thì chỉ sợ căn cơ không ổn.

Khách quan mà nói, hung hiểm sau khi phục dụng thanh linh ngọc dịch ngược lại không đáng kể. Với y thuật của hắn đủ để đảm bảo cho hai người bình yên vô sự.

Lắc đầu thở dài một tiếng, Nhạc Vũ lấy ra một giọt thanh linh ngọc dịch ném vào miệng Sơ Tam rồi cắm vào mười mấy ngân châm trên người nó.

Thật ra thì với hiện trạng Sơ Tam lúc này, phục dụng thanh linh ngọc dịch cũng lãng phí thật lớn. Nếu đợi đến cấp năm, loại tứ phẩm kỳ trân này có thể mang lại chỗ tốt nhiều hơn cho nó. Nếu không phải như thế, Sơ Tam cũng sẽ không lúc vừa nhìn thấy thạch nhũ màu xanh đã lập tức ăn vào mà chỉ nhìn vẻ trông đợi. Thần thú thông linh tự nhiên biết lựa chọn nào mới có hữu ích với mình.

Bất quá hiện giờ Nhạc Vũ đang có nhu cầu cấp bách về chiến lực trợ giúp nên

cũng không nghĩ gì nhiều. Một giọt thanh linh ngọc dịch mặc dù không thể làm Sơ Tam đột phá cấp năm, nhưng cũng có thể khiến cho yêu lực của nó tăng nhiều.

Đợi đến lúc Sơ Tam nhắm mắt yên lặng nằm ra đất tiêu hóa linh lực khổng lồ của thanh linh ngọc dịch thì Nhiễm Lực lại nhăn nhó nhìn bốn hố đựng ngọc dịch:

- Nếu không thể phục dụng thì làm sao mang thứ này ra ngoài?.

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời đáy lòng trầm xuống, đây chính là vấn đề hắn đang phiền não. Trên người hắn cũng đeo không ít dược bình, nhưng thanh linh ngọc dịch này lại bất đồng với những linh dược bình thường, nếu cứ thế mang ra ngoài thì chỉ sợ linh hiệu sẽ biến mất.

Thật ra vấn đề cũng không chỉ dừng lại ở chỗ linh dịch này, những linh dược trong dược viên này cũng thế. Nếu không có đồ đựng vùng phương pháp thu hoạch thích hợp thì chắc chắn phần lớn sẽ khô héo.

- Mang ra ngoài có tác dụng gì không?

Nhạc Băng Thiến hỏi lại.

- Đừng quên vẫn còn một đại gia hỏa đang đợi ngoài kia, chúng ta căn bản không qua được hồ kia.

Nhiễm Lực nghe vậy cười nhẹ:

- Gia hỏa kia cũng không thể trấn giữ mãi được ở đó! Chờ đến lúc nó trở về đáy hồ thì chúng ta dùng cơ quan khôi lỗi xông qua là được!

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn vốn cũng tính toán như thế. Vừa rồi hắn dùng tiễn chỉ dò xét linh trận thì cũng không thấy li giao kia có động tĩnh.

Hiển nhiên linh thú hộ vệ này không có biện pháp hoặc là không có hứng thú ở lâu trên mặt hồ, cơ hội xông qua rất lớn.

Chẳng qua phương pháp này có hung hiểm nhất định nên hắn liệt vào hạ sách, tóm lại trước lúc rời đi, hắn sẽ nghĩ lại cách khác.

Mắt thấy xương cốt và cơ nhục trong cơ thể Sơ Tam phát ra thanh âm lách cách nhưng không thấy có nguy hiểm gì. Nhạc Vũ đứng lên, trong ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực, tiến về phía cổng của Dược Viên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Hung triệu sơ hiển

Trên đỉnh Mật Không Lãnh, Mục Hi Ngọc đang đứng một mình xem tình hình bên dưới. Lúc trước vào núi không chú ý, song vừa rồi được Trữ Vân nhắc nhở nên giờ nhìn lại mới thấy bố trí của dãy núi và cả cánh rừng trên đó phảng phất giống một đại trận thiên nhiên.

- Vẫn là ánh mắt của sư huynh sắc bén! Thủ đoạn bậc này, trừ khi là đại tông môn có truyền thừa vạn năm như Tĩnh Hải Tông, còn thì không ai có thể bố trí.

Thoáng nghĩ qua như vậy, Mục Hi Ngọc giờ đã tin tưởng phán đoán của Trữ Vân đến ba phần. Tiếp đó nàng nhìn về nơi xa chỗ không trung mà linh trận bao phủ, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Vùng không gian này nhìn qua cũng rất bình tĩnh tường hòa, không quá khác biệt với những chỗ khác. Song mấy ngày qua lúc nàng vào ban ngày thử ngự không phi hành từ không trung đột phá thì đều gặp nguy hiểm, thậm chí cơ hồ là suýt rớt xuống. Nếu không phải trước đó nàng có chuẩn bị, cộng thêm Phá Chướng phù và Tĩnh Thần phù tương trợ thì đã bị hãm vào.

Tiếc nuối thở dài một tiếng, Mục Hi Ngọc nhìn sang mấy ngọn núi ẩn phía sau, trong mắt hiện vẻ nghi ngờ.

Vào hai ngày trước, nàng mơ hồ có cảm giác hình như có người nào đó ở xa xa nhìn trộm. Song linh thức của nàng lại không thể nhạn ra có gì khác thường.

- Chẳng lẽ nói người nọ là cao nhân cấp Kim Đan? Nếu không phải như thế, cũng không thể giấu diếm được cảm giác của ta.

Mục Hi Ngọc ngẫm nghĩ rồi cảm giác hơi buồn cười, nếu thật là Kim Đan vậy thì ảo trận ở đây không thể ngăn cản. Mấy cao thủ Linh Hư cảnh bao gồm cả nàng cũng chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi. Nếu muốn lấy bảo tàng của biệt phủ Tĩnh Hải Tông dưới này thì ai có thể ngăn cản, , cần gì phải che che dấu giấu?

Hơn nữa nếu nói về khoảng cách, sợ rằng ngay cả cao nhân Kim Đan cũng không nhìn thấy gì, lúc nàng bảo mấy người Tả Thụy đi xem mấy lần cũng không phát hiện gì dị thường.

Hơn nữa bắt đầu từ một ngày trước, cảm giác này cũng đã biến mất

Là mình quá mức nhạy cảm? Nhưng vì sao trong lòng nàng vẫn có chút bất an? Chẳng lẽ nói là tâm ma xuất hiện nên mới dẫn đến tâm cảnh không thể bình ổn?

Nhưng sư phụ nửa năm trước cũng đã nói, bản thân ít nhất cũng phải đến hai năm nữa mới có thể chân chính tiến vào Động Chi cảnh, đối mặt với tâm ma xâm nhập. Hiện giờ cũng không phải ở trong linh địa của tông môn, cho dù nàng tu hành nhanh thế nào cũng không thể vượt trước thời gian như thế.

Bất quá nếu thật là tâm ma thì nàng cũng không sợ hãi. Nửa năm qua hộ tống Trữ Vân sư huynh tìm thuốc, kinh nghiệm thế gian muôn màu đã đã tự vấn tâm không thể đổi, cho dù là tâm ma cũng không thể khiến nàng dao động.

Tâm tư dần dần yên lặng, Mục Hi Ngọc hơi chút do dự rồi ngự không lướt đi về mấy ngọn núi phía sau. Hai ngày vừa rồi vì nàng nghĩ cách phá giải ảo trận nên vẫn chưa từng đến đó.

Hiện giờ cho dù là bọn họ hay là Hi Hoàng Phù Sư tinh thông pháp trận cũng đã tạm thời buông bỏ, vừa lúc có thể tranh thủ qua bên đó điều tra một phen.
Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Lúc nàng vừa bay được nửa đường thì phía chân trời có một đạo tử sắc quang hoa vụt đến. Mục Hi Ngọc khẽ nhíu mày rồi tiện tay tiếp lấy thanh tử sắc tiểu kiếm vào lòng.

Hồi đáp trong thanh tiểu kiếm dưới ánh trăng như nước nhất nhất lọt vào trong mắt, vẻ mặt Mục Hi Ngọc nhất thời ngưng trọng rồi lại ngự không phản hồi.

Lúc này tốc độ phi hành của nàng nhanh hơn trước kia ba phần, chỉ trong chốc lát đã tới bên ngoài cánh rừng, còn chưa chờ nàng hạ xuống thì Trữ Vân đang ngồi trên xe lăn đã cười khẽ một tiếng.

- Nhìn sư muội vội vàng chạy về như vậy chắc là bên Phù Sơn Tông đã có động tĩnh gì rồi?

- Sư huynh làm sao biết được?

Mục Hi Ngọc kinh ngạc.

- Cái này có gì khó đoán?

Trữ Vân cười lạnh:

- Biệt phủ của Tĩnh Hải Tông cực kỳ trân quý. Nếu là Phù Sơn Tông lấy được toàn bộ thì cũng thôi. Nếu là chưa thì chắc những năm qua vẫn âm thầm tìm kiếm. Chỉ cần nghe tin tức, cho dù nơi này không phải là động phủ của đan sư Ngụy Hảo Cổ cũng sẽ chạy tới đây để xem.

Bất quá hành động này của bọn họ cũng có thể xác thực động phủ trước mắt này có tới chín phần là Tĩnh Hải Tông biệt phủ

- Sư huynh quả là minh kiến, chính là tin tức của Phù Sơn Tông, bên bọn họ đã dự định điều người tới đây.

Mục Hi Ngọc cười nhạt một tiếng, đưa phong thư trong tay cho Trữ Vân:

- Ta và ngươi tuy đã sớm báo tin tức cho tông môn nhưng khoảng cách nơi này quá xa nên dù sao cũng phải mười ba ngày sau mới tới nơi. Đợi đến lúc đó chắc nơi này đã bị Phù Sơn Tông dọn sạch. Không biết sư huynh có thượng sách gì không?.

- Thượng sách? Chỗ này của ta cũng không thượng sách gì có thể nói. Phù Sơn Tông chắc chắn sẽ động thủ với biệt phủ, hơn nữa cho dù bọn họ tới ít người thì cũng không phải bọn ta có thể ứng phó. Mà nếu Phù Sơn Tông động thì chắc Ngọc Hoàng Tông cũng sẽ động.

Lắc đầu, Trữ Vân xé bức thư trong tay thành mảnh nhỏ. Nghe giọng của hắn có vẻ buông xuôi nhưng trong con ngươi lại lóe lên.

- Biện pháp bây giờ chỉ có thể là đem tin tức về biệt phủ Tĩnh Hải Tông tiết lộ cho mấy lão gia hỏa kia. Nếu bọn họ trong vòng ba ngày có thể mở được ảo trận của biệt phủ thì chúng ta còn chút hy vọng!

Mục Hi Ngọc trong lòng vừa động, vẻ buồn rầu cũng lập tức biến mất:

- Sư huynh nói là linh trận trong biệt phủ này?

Nếu linh trận mất đi tác dụng thì chỉ có nguyên nhân là mất đi linh lực hay vận chuyển sai lệch. Với kiến thức pháp trận của bọn họ, mặc dù không thể bố trí và phá giải đại hình pháp trận nhưng nếu chỉ chữa trị đơn giản thì vẫn có thể, cần chống đỡ người của Phù Sơn Tông cũng có thể trên ba ngày.

Trữ Vân không trả lời, chỉ đẩy xe lăn đi về phía xa. Trong lòng Mục Hi Ngọc cũng cảm thấy hơi bất đắc dĩ, lắc đầu xem lại một phong thư khác rồi kinh ngạc.

- Không ngờ Nhạc Uyên Hồng đại danh đỉnh đỉnh lại rơi vào tình cảnh như vậy.

Mục Hi Ngọc khẽ thất thần ngẩng đầu lên, trong mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa. Nhân vật được tôn xưng đệ nhất nhân từ Kim Đan trở xuống tại Bắc hoang cuối cùng lại có kết quả thê thảm như thế khiến trong lòng nàng cũng thấy cảm khái, bất quá sau khi suy nghĩ lại thầm sinh ý mừng.

Mấy ngày trước, lúc lần đầu tiên nàng nhìn thấy đứa nhỏ này đã sinh lòng vui mừng. Thanh thế Thái Huyền tông bọn họ gần đây đang dần dần nổi lên, chỉ có nhân thủ là không đủ. Nếu có thể thu nhận được đệ tử có tư chất kiệt xuất như vậy thì tương lai sẽ là cột chống trời của tông môn.

Bất quá sau một thoáng, trong lòng nàng lại một trận sầu khổ. Vấn đề là mấy câu nói ác độc của sư huynh nàng lúc trước, chỉ sợ khúc mắc của hai người sau này sẽ khó giải khai.

Ngoài ra cũng không biết vì sao, kể từ khi nhìn thấy thiếu niên kia, trong lòng nàng luôn dao động không yên. Tình huống này giống như "điềm báo" mà trong sách đã nói. Nếu không phải là ở trong Tâm Động Kỳ, cảm giác trong lòng tu sĩ ít có ứng nghiệm thì bây giờ cơ hồ đã không nhịn được muốn rời đi.

Nhạc Vũ bình yên vô sự bước ra khỏi cổng Dược Viên, cấm chế của linh trận tựa hồ chỉ có tác dụng bên ngoài mà không có với bên trong. Lúc bước từ bên trong ra thì không có ngăn trở nhưng nếu bước vào thì chắc chắn sẽ đối mặt với cấm chế của ảo trận.

Ở phía sau hắn, Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực cũng vô cùng lo lắng, lại có

chút khó hiểu. Mười mấy bước bước ra này nhìn qua dễ dàng vô cùng nhưng nếu bước không tới thì đúng là có thể khiến cho người ta buồn chết.

Nhạc Vũ không hề để ý, bước thẳng tới chỗ quảng trường. Cảnh trí trong động phủ này cực tốt, cho dù là chỗ trống trải cũng có cây cối trang điểm, trông vào đều khiến tâm thần vui vẻ.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này đi ra ngoài thì chỉ thấy trước mắt là một bãi ngổn ngang. Mười mấy mũi quang châm Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt đã quét qua một lượt, tuy nói thể tích của chúng chỉ bằng ngón tay nhưng sức gió tạo ra đến hơn hai mươi trượng. Phàm là những chỗ xẹt qua thì hoa cỏ đều ngã rạp, mấy chỗ lầu các cũng bị đâm thủng lỗ chỗ.

Ngay cả năng lực cấm chế của linh trận cũng không thể chống!

Nhìn cảnh tượng ngổn ngang trước mắt, trong lòng Nhạc Vũ ít nhiều đều có ý mừng. Uy lực của Diệt Tuyệt Quang Châm dĩ nhiên kinh người nhưng theo hắn nhớ thì khi Sơ Tam sử dụng loại thần thông này thì những nơi quang châm đi qua cũng không hề bị tổn thương.

Nếu như hắn hiểu không sai thì loại đại thần thông diệt sát này của thần thú thượng cổ vốn tập trung và xuyên thấu. Như hắn sử ra hôm nay nhìn như uy thế kinh người nhưng lực sát thương cùng xuyên thấu giảm đi ba phần, tốc độ cũng có chậm lại.

Còn loại thần thông Ngũ Sắc Thần Quang có thể khiến cho hết thảy bí pháp và pháp khí mất đi hiệu dụng, trong mắt Nhạc Vũ chính là phương pháp âm công tốt nhất.

Nhưng loại thần thông này mỗi lần sử dụng đều gây ra động tĩnh lớn như vậy, nếu địch nhân đã phòng bị trước thì cũng rất dự đoán được tác dụng.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không quá để ý, kể từ sau khi hoàn thành ba trăm phù triện Ngũ Hành thì cầu hình Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền hắn đã trở nên ôn thaùan. Tuy nói vẫn chưa có cách điều khiển khối chân khí trong đó nhưng cũng không có cách nào tản đi. Song khi hắn sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang cùng Diệt Tuyệt Quang Châm thì lại có thể tuân theo tâm ý hắn.

Hiện giờ một là đại Hỗn Nguyên chân lực trong cơ thể hắn chưa đầy, cộng với

lần đầu tiên sử dụng hai thần thông này mới có cảm giác khó khống chế.

Ngày sau chỉ cần luyện tập nhiều hơn mới có thể điều khiển theo tâm ý.

Đi thêm khoảng sáu trăm trượng thì cuối cùng cũng đã đến nơi mà Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm đụng phải. Trước mặt của Nhạc Vũ bây giờ là một tấm biển nhỏ đề mấy chữ Tàng Đan Quán. Quang châm đến đây thì dừng, để lại mấy chục lỗ sâu cả trượng bên ngoài vách tường đình viện.

Nhạc Vũ đoán chừng đây chính nơi vừa vang lên tiếng nổ, nguyên do chắc là quang châm va chạm với cấm chế của linh trận.

Nếu như Tàng Đan quán đã có thể chống đỡ được Diệt Tuyệt Quang Châm không bị hư hại, một mặt là thế công của quang châm đến đây đã suy yếu, mặc khác cũng nói rõ đây chỗ trọng yếu nhất của linh trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Cửu Chuyển Linh Tịch

Lúc Nhạc Vũ bước ra bước thứ năm mươi thì cảnh tượng trước mắt nhất thời biến đổi. Hết thảy đều như khôi phục bình thường, thậm chí cả Tàng Đan lâu vừa bị Diệt Tuyệt Thần Châm gây thương tổn.

Nhạc Vũ thấy vậy cũng không hề lui lại, ảo trận của Tĩnh Hải Tông cực kỳ huyền diệu, không như trong "Linh trận khải mông" liên quan đến tâm linh hồn lực mà là lấy phương pháp ảo ảnh làm cho người ta thấy được ảo cảnh, sau đó trực tiếp điều khiển ý thức.

Ví như vừa rồi khi hắn bước đến ba lăm bước thì thấy trước mặt là một vực sâu và biển lửa, chỉ tiến thêm một bước nữa là sẽ sao vào dung nham.

Nhạc Vũ tuy biết rõ cảnh tượng kia là giả nhưng hết lần này đến lần khác không nâng nổi bước chân. Nguy cơ mãnh liệt trong đầu khiến hắn không thể làm ra phản ứng nào.

Bất quá hoàn cảnh phía trước lại chưa bao giờ nguy hiểm như vậy.

Tình hình trước mắt hắn thoạt nhìn không quá khác trước, nhưng chỉ có hắn biết thực tế có chút sai lệch. Nếu cứ không chút đề phòng bước về phía trước thì chỉ sợ không biết tại sao mà chết.

Mồ hôi lạnh toát ra sau gáy, trong lòng Nhạc Vũ thầm kêu may mắn. Cũng nhờ ảo cảnh xuất hiện ban đầu ở đại điện không giống như vậy, nếu không chắc hắn sẽ rơi vào cạm bẫy.

Ngoài ra còn có nguyên nhân khác là ảo trận cấm chế này không có người chủ trì, nếu không uy lực của nó đủ khiến hắn mất mạng.

Bước ra đến bước thứ bảy mươi, Nhạc Vũ cảm giác trong đầu choáng váng. Tuy nói Hỗn Nguyên chân lực của hắn sau khi đột phá ngưng dịch thì có cải thiện tố chất thân thể nhưng cũng phải một hai tháng sau mới có hiệu quả, tuyệt không

thể là thứ dựng sào thấy bóng.

Còn năng lực giải toán của hệ thống phụ trợ trí năng nói cho cùng vẫn phải lấy năng lượng của đầu óc và thân thể hắn cung cấp. Liên tiếp tính toán với cường độ cao đã khiến nó mệt mỏi, đến lúc này thì gần như tê liệt.

Hít vào thở ra một hơi thật sâu, Nhạc Vũ dừng hết tất cả các chức năng của hệ thống phụ trợ trí năng. Sau khi tâm thần hắn khôi phục tỉnh táo thì một hào quang ngũ sắc xuất hiện quanh thân.

Nhạc Vũ cảm thấy một trận chấn động mãnh liệt rồi hết thảy trước mắt cũng hoàn toàn khôi phục thành nguyên trạng. Linh trận kia theo quán tính vận chuyển để chữa trị song những linh lực kia vừa hội tụ đã bị Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ vận chuyển Ngũ Hành chuyển đổi thành linh lực thuộc tính khác rồi tràn ra bốn hướng.

Nhạc Vũ cũng không dám ở lâu, tăng nhanh tốc độ dưới chân bước vào cổng lớn của Tàng Đan quán. Cấm chế ở đây rõ ràng nguy hiểm hơn ở bến tàu, song nhờ vào Ngũ Sắc Thần Quang mà Nhạc Vũ có thể xông qua an toàn.

Sau khi thân hình Nhạc Vũ vừa lọt vào bên trong lầu các thì hào quang năm màu cũng vừa tản đi. Đây không phải là hắn tự làm mà Hỗn Nguyên chân lực trong thân thể đã dùng hết.

Ngũ Sắc Thần Quang mặc dù tốt nhưng chân lực tiêu hao cũng thật lớn. Cộng với bản thân chân khí của Nhạc Vũ đã bị cầu hình Ngũ Hành Phù Trận chiếm hơn nửa, lúc này đã không thể chống đỡ.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không băn khoăn gì. Thần thông có uy lực như thế thì dĩ nhiên phải trả giá đắt, muốn mọi chuyện đều như ý thì sao có thể?

Không để ý đến cầu hình phù trận đã lui về trong đan điền , Nhạc Vũ bắt đầu nhìn qua gian phòng rộng rãi bên trong. Trong không gian có phương viên chừng ba mươi trượng bày đầy giá thuốc, bên trên bày đến cả vạn dược bình lớn nhỏ.

Nhạc Vũ nhìn qua một lượt. Dược vật trong đây tuy nhiều nhưng chủng loại cũng chỉ chừng hơn một ngàn, chỉ là số lượng lớn đến mức kinh ngạc. Nhạc Vũ ước đoán cả đời mình chắc cũng chưa chế luyện được một phần tư ở đây, hơn nữa những tài liệu dùng để luyện ra chừng đó càng khiến người ta sợ hãi.

Đầu tiên hắn cực kỳ mừng rỡ, nhưng sau khi ngửi thấy mùi nấm mốc thì lại chuyển thành khổ sở. Nhạc Vũ lấy bừa một dược bình thuốc trị thương bát phẩm mở ra xem thì thấy đan dược trong đó đã biến chất, lại thuận tay cầm một bình Dị Nguyên Đan lên thì thấy yêu lực súc tích trong đó gần như đã biến mất. Mấy bình sau cũng là như thế, cho dù còn chưa hoàn toàn biến chất thì cũng đã mất đi phần lớn hiệu dụng.

- Những đồ này chắc đã để khô ở đây cả ngàn năm trở lên?

Sau khi phân tích những dược vật này, Nhạc Vũ đại khái suy đoán ra thời gian tồn tại của chúng. Thật ra thì hoàn cảnh nơi này vô cùng tốt, Tĩnh Hải Tông tựa hồ cũng bố trí linh trận để gìn giữ dược hiệu. Nhưng thời gian bảo tồn thực sự quá lâu, cũng không biết đại tông môn thực lực bất phàm này đã gặp phải biến cố gì mà ngay cả tài phú bậc này cũng không cần tới.

Nhạc Vũ lắc đầu bất đắc dĩ rồi đi lên lầu hai. Những gì trên đó mới thực sự khiến hắn chấn kinh.

Trên tầng này, Tĩnh Hải Tông mới thực sự để đồ quý. Nồng độ linh lực còn dày đặc hơn cả ở Dược Viên. Những dược bình vừa nhìn vào đã biết không phải vật phàm, thần thức linh giác của Nhạc Vũ cũng bị ngăn cách ở bên ngoài, ngay cả linh lực xung quanh cũng vậy.

Nhạc Vũ mặc dù không biết dược vật trong đó rốt cuộc hiệu dụng hay không, nhưng chỉ cần nhìn những thạch bình trắng bóng như ngọc này đã khiến hắn muốn đem ra để đựng thanh linh ngọc dịch.

Đè nén hưng phấn trong lòng, Nhạc Vũ bắt đầu đánh giá toàn bộ dược thất. Tầng cấp đan dược ở đây không như phân loại bên dưới mà án theo phẩm cấp để bố trí.

Bất quá thấy những tên thuốc thì Nhạc Vũ cũng ngẩn người. Cái gì mà Tam Chuyển Tố Huyền Đan, Lục Chuyển Trùng Linh Đan các loại, hết thảy hắn đều không biết, những sách trước kia cũng không ghi lại. Tác giả của Sơn Hải Tàng Trân mặc dù cũng có kiến thức cực kỳ rộng lớn, song ghi chép trong đó cũng chỉ là yêu thú trân quý và linh vật mà thôi, cũng không liên quan đến dược vật.

Nhưng nếu là ngay cả tác dụng cụ thể của những dược vật này cũng không rõ thì

mang chúng đi có ích lợi gì?

Nhạc Vũ nhíu mày, lấy ra một ngọc bình có dán mấy chữ Vấn Tâm Đan, sau đó cảm thán.

- Đây chính Ngọc Lâu Thạch đã nói tới trong Sơn Hải Kỳ Trân, có thể chịu tải linh vật tam phẩm trở xuống. Chẳng qua là vật này chỉ có tại đáy biển, rất ít nhìn thấy tại Bắc Hoang Trung Nguyên. Tĩnh Hải Tông rốt cuộc xuất phát từ đâu, danh tự có một chữ hải, chỉ sợ có liên quan đến việc này.

Nhạc Vũ miên man suy nghĩ rút ra dược bình rồi lại cười khổ. Hắn lại nghĩ tới một vấn đề. Linh lực súc tích trong mười miếng đan dược cực kỳ nồng hậu, mà có thể được Tĩnh Hải Tông bảo tồn ở đây thì phẩm cấp chắc chắn phải trên ngũ phẩm.

Chỉ sợ là những đan dược mà mình không biết tên này chắc là hiện giờ bản thân cũng không thể sử dụng!

Đã biết những thứ trên lầu đối với mình hiện giờ chưa có tác dụng gì, Nhạc Vũ cũng không có tâm tư đi xem kỹ,.

Dược bình ở đây chừng trăm lọ, trân quý nhất chắc là ba tử bình nằm sâu nhất, trên đó đều dán mấy chữ Cửu Chuyển Linh Tịch Đan. Trong Sơn Hải Kỳ Trân cũng đã từng nói tới, Ngọc Lâu Thạch màu tím là tốt nhất, ngay cả linh đan tam phẩm thượng giai cũng có thể bảo tồn, bất quá lúc này không làm cho Nhạc Vũ có nửa phần hứng thú.

Cười bất đắc dĩ, Nhạc Vũ đi xuống cầu thang. Những thứ giấu trong Tàn Đan Quán này đúng là không thể lấy nhưng trong lòng vô cùng tiếc nuối, trước mắt thì chưa dùng được nhưng tương lai chắc chắn sẽ rất tốt.

Sau khi đi ra cổng chính, Nhạc Vũ chạy thẳng tới Tàng Khí Lâu một bên quảng trường. Thật ra thì bây giờ hắn cảm thấy hứng thú hơn với Tàng Văn Quán nhưng nhiệm vụ gia tăng chiến lực này quan trọng hơn. Để làm được điều này thì chỉ có thu thập các loại pháp khí linh binh, nếu có huyền binh pháp bảo thì không thể tốt hơn.

Lần này ra vào ảo trận cấm chế, Nhạc Vũ coi như quen việc dễ làm. Cũng không cần làm sao điều tức, Ngũ Hành Phù Trận trong cơ thể hắn đã là tự hành khiến

cho Hỗn Nguyên chân lực trong kinh lạc trở lại trạng thái tràn đầy.

Bất quá khi vào tầng lầu thứ nhất thì Nhạc Vũ lại dở khóc dở cười. Nơi này quả thật có đến cả trăm thứ hắn muốn nhưng lại đều mục nát, duy chỉ có bên trong còn lại rất nhiều kim khí, ngày sau có thể làm thành tài liệu luyện khí.

Theo thường lệ đi tới tầng thứ hai nhìn một chút, Nhạc Vũ thấy trên đó có bày mười mấy giá gỗ, phần lớn đều là trống rỗng, dường như đã bị người nào lấy đi.

Bất quá vẫn còn mười mấy pháp khí linh binh còn tốt khiến Nhạc Vũ coi như còn một chút an ủi. Đặc biệt là một thanh cửu cấp linh binh có khắc bí phù Phong Duệ thuật, Cố Kim thuật thuộc Kim hệ, phù hợp với Lâm Trác sử dụng. Về phần những thứ pháp khí khác, công dụng như thế nào thì chắc sau này phải tìm hiểu.

- Nhìn chỗ dược vật vừa rồi, thực lực của Tĩnh Hải Tông phải cực kỳ hùng hậu mới đúng. Nhưng vì sao đồ trân quý ở đây chỉ có một chút như vậy? Đừng nói là kia huyền binh cùng pháp bảo, ngay cả linh binh cùng pháp khí đỉnh cấp cũng chưa từng nhìn thấy?

Nhạc Vũ kỳ quái nhưng cũng không nghĩ thêm. Nhìn bố trí ở đây chắc không có pháp bảo gì, hoặc là phải đợi đến khi mình vào đại điện có cấm chế mạnh nhất bên kia.

Sau khi hắn xoay người nhìn kỹ thì dừng lại ở một chiếc nhẫn màu đen trong góc. Nhạc Vũ tiện tay hút vào, dùng thần thức cảm nhận thì bên trên nó hình như có linh lực phong ấn. Hắn cười một tiếng rồi xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang loại bỏ phong ấn.

Ngay lúc này, sắc mặt của Nhạc Vũ trở nên cực kỳ cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 177: Bàng môn tả đạo

Chiếc nhẫn màu đen không hề có chút vẻ thu hút, cũng giống như chiếc đeo trên tay Tịch Nhược Tĩnh, đều là nhẫn trữ vật. Không gian bên trong ước chừng phải có phương viên trên dưới sáu trượng. Dựa theo phân loại pháp khí mà Tịch Nhược Tĩnh nói cho hắn biết, đây đã là nhẫn trữ vật rất tốt, phẩm cấp cũng nằm trên nhất phẩm pháp khí.

Nhưng theo Nhạc Vũ nghĩ đến, sau khi đạo Ngũ Sắc Thần Quang quét qua, không gian bên trong nhẫn trữ vật tạm thời phải bị hỏng mất mới đúng. Nhưng những phù văn còn có phân tử linh lực đặc thù duy trì không gian lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, vẫn luôn tự hành vận chuyển như trước, bị ảnh hưởng thực sự chẳng qua chỉ là mấy phù văn dùng phong ấn mà thôi.

Thì ra là những thứ này rốt cục không bị Ngũ Sắc Thần Quang làm ảnh hưởng!

Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ đeo nhẫn trữ vật đeo trên tay, sau đó thuận tay đem mười mấy món pháp khí trong lầu các toàn bộ quét vào bên trong. Đợi đến khi Nhạc Vũ bước xuống thang lầu, lại nghỉ chân lần nữa. Hắn thoáng do dự, cuối cùng thở dài, chỉ tùy tiện nhặt thêm vài món vật phẩm phẩm cấp không tệ bỏ vào trong nhẫn trữ vật, sau đó đi ra khỏi Tàng Khí Các.

Thật ra pháp khí cùng linh binh trong tầng này chẳng qua chỉ là tầng ngoài mà thôi. Những tài liệu kia sau khi phân giải đúc lại còn có thể dùng đến. Nhưng không gian trong nhẫn không lớn, hắn chỉ đành đem những đồ vật mà hắn cho là trọng yếu nhất cất vào.

Sau Tàng Khí Lâu là Trân Tài Các. Khi Nhạc Vũ tiến vào bên trong, quả nhiên bên trong dâng lên mùi vị ẩm mốc vô cùng. Ngoại trừ những vật kim chúc, rất nhiều tài liệu lấy từ yêu thú cùng thảo dược đều đã rữa nát, chỉ còn bảo tồn được mười máy vật trân quý nhất trên lầu hai. Trong đó xương cốt tài liệu cũng còn được bảo tồn hoàn hảo, chống lại thời gian ăn mòn, nhưng hôm nay Nhạc Vũ không cách nào lập tức thay long cốt cho cơ quan khôi lỗi, lại không có đủ không gian mang đi hết, đành trơ mắt nhìn, chọn lựa những răng thú bén nhọn

cùng lân phiến.

Duy chỉ có một thứ làm Nhạc Vũ cảm giác vui mừng chính là bên trong còn có dược tài. Bởi vì đã sớm được hong khô, cộng thêm bảo tồn rất tốt, phần lớn đều hoàn hảo như lúc ban đầu, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, những thứ này tối đa chỉ có thể dùng làm phụ tài luyện đan. Tu chân giới có cửu phẩm linh đan, nhưng chút ít dược vật hắn luyện chế trước kia xa xa còn chưa đủ trình độ chạm vào cánh cửa. Duy chỉ có Dịch Nguyên đan, miễn cưỡng có thể chen chân trong đó. Mà cho dù linh đan trụ cột nhất, cũng cần có linh lực dư thừa làm căn bản. Những dược liệu đã được hong khô này, lúc còn tươi có thể liệt vào hàng ngũ cửu phẩm linh loại. Nhưng lúc này linh lực đã hoàn toàn biến mất, không đạt tới yêu cầu chủ dược làm linh đan.

Đổi lại một nỗi vui mừng khác, chính là một trăm viên linh thạch ở lầu hai. Căn bản đều từ thất phẩm tới cửu phẩm, phẩm chất càng hơn xa những linh thạch Nhạc Vũ lấy từ trong kho của Nhạc gia. Mà ngũ hành linh thạch thất phẩm trân quý nhất lại càng làm cho Nhạc Vũ mừng rỡ.

Có vật này làm trọng yếu, lại thêm Ngũ Hành Tụ Linh trận, hắn có biện pháp giúp cho động lực trọng yếu của Côn Bằng ít nhất tăng lên từ cấp bốn tới cấp năm.

Gần đây hắn vẫn luôn nghiên cứu ba trăm Ngũ Hành phù văn bên trong đan điền của mình, mặc dù còn chưa hoàn toàn tìm hiểu, nhưng hắn tự tin có thể cải tiến được Ngũ Hành Tụ Linh trận. Để cho linh thạch này cùng kết hợp với Ngũ Hành tụ linh trận, ở trong mắt Nhạc Vũ cũng không phải là việc khó.

Thật ra diện tích của Trân Tài Các đã lớn hơn những nơi khác. Mà những cái giá trên lầu hai này cũng nhiều hơn không ít, đều có vẻ trống trải, không biết do nguyên nhân nào.

Khi Nhạc Vũ tính toán lại những gì mình lấy được tại Tĩnh Hải Tông này, vẻ mặt bất đắc dĩ lại càng thêm dày đặc. Thu hoạch của hắn không thể nói là không dày, tuy nói tuyệt đại đa số vật trân quý nơi này đều bị mốc meo, nhưng đều có giá trị liên thành. Cũng tỷ như gân thú cấp tám trong Trân Tài Các, nói về giá trị, chỉ sợ đã đủ mua được một phần tư Bắc Mã Nguyên.

Nhưng những đồ vật này lại không có thứ nào có thể dùng được trong hiện tại.

Tính đi tính lại, duy nhất có thể làm cho hắn trực tiếp được lợi cũng chỉ có Thanh Linh Ngọc Dịch. Nhưng chỉ tiếc vật kia không thể dùng quá nhiều, thực lực tăng vọt cố nhiên đáng mừng, nhưng hôm nay Nhạc Vũ cũng cảm giác căn cơ của mình không ổn định. Tính ra trong hai năm này thực lực của hắn liên tục nhảy lên, dù chính bản thân hắn cũng cảm thấy bất an.

Ngoài ra Sơn Hải Tàng Trân cũng đã nói, vật này có khả năng hoán tủy tẩy cốt. Trước mắt tuy hắn cảm giác ra được, nhưng không được rõ ràng, đoán chừng phải thêm một thời gian mới có thể nhận thức. Nếu còn tiếp tục dùng, nói không chừng sẽ xảy ra biến cố.

Mà vật này nếu đem chế luyện thành đan, hiệu dụng càng tốt. Thật ra tác dụng chủ yếu nhất của Thanh Linh Ngọc Dịch chính là trợ giúp người tu chân vượt qua tâm kiếp. Giống như hắn và Sơ Tam vừa làm, đúng là bạo phí của trời.

Về phần hơn ngàn loại linh dược bên trong quảng trường cùng dược viên, Nhạc Vũ có thể thu thập được đầy đủ đan phương, là có thể luyện ra không ít dược liệu. Nhưng ngay cả Thanh Linh Ngọc Dịch hắn còn tạm thời không dám dùng thêm, muốn luyện đan lại có tác dụng gì?

Nếu không phải Nhạc Vũ nghĩ tới những loại dược liệu kia có thể giúp hắn thu thập đầy đủ tài liệu để chế luyện Tam Huyết Đoạn Tục đan cứu trị Lâm Trác, giờ phút này hắn đã thật sự khóc không ra nước mắt.

Kế tiếp bên trong động phủ, một nơi cuối cùng làm Nhạc Vũ vốn ôm theo hi vọng lại thất vọng, mà khi hắn đột phá được ảo trận đi vào bên trong, tình hình nơi này lại hoàn toàn khác hắn với những nơi khác. Trên lầu hai đều là tàng thư trọng yếu, đều đã bị đem đi sạch sẽ, chỉ còn lại hơn hai mươi điển tịch dùng luyện đan chế khí.

Ngược lại ở lầu dưới được đặt rất nhiều tàng thư, nhưng liên quan tới kiến thức tầng cao thì khá thấp, ngoại trừ tăng rộng kiến thức bình thường thì không có quá nhiều ích lợi đối với Nhạc Vũ.

Làm cho Nhạc Vũ để ý nhất chính là trong lầu hai có một gian phòng bị phong kín. Hắn vốn tưởng rằng đây là nơi tàng thư trân quý của Tĩnh Hải Tông, nhưng ngay cửa lại dựng một tấm bia đá giống như ngoài đại điện biệt phủ, rõ ràng cho

thấy cũng do một người viết lại, rơi vào trong mắt hắn làm Nhạc Vũ không khỏi giật mình.

- Truyền lại cho đệ tử Tĩnh Hải Tông, nếu tu hành chính đạo không tìm được lối vào, có thể cầu trợ ở thuật tà đạo này. Thiên hạ đạo pháp vạn lưu quy tông, không hề có phân biệt chính tà, hết thảy chỉ vì tâm nguyện truyền thừa Tĩnh Hải Tông! Duy nhất phải nhớ lúc tu hành, không bị tà niệm tâm ma mê hoặc! Tĩnh Hải Tông, Mặc Quan Lan!

- Tà đạo? Người của Tĩnh Hải Tông đúng là xem trọng đạo thống truyền thừa. Còn có Mặc Quan Lan lưu lại ý tứ này, không biết lại là nhân vật ra sao?

Ở trong lòng vừa thoáng hiện qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ lại đẩy cửa phòng. Bản thân hắn cũng không hề có quan niệm ác cảm gì với thứ gọi là tà đạo, chỉ cần có thể tăng lên lực lượng của mình, không ảnh hưởng tới tương lai mình, như vậy vô luận thông qua phương thức thế nào hắn cũng không sao cả.

Nhưng trước kia khi Tịch Nhược Tĩnh nhắc tới việc này, vẻ sợ hãi cùng oán hận xen kẽ, tựa hồ đã bị xúc phạm không nhỏ. Ở trong tu chân giới, lời bình luận đối với tà đạo tu sĩ cũng rất nặng nề, thậm chí còn tới mức bị vây công.

Bên trong cửa phòng, không có tàng thư. Nhạc Vũ vốn tưởng rằng những vật kia cũng giống như bên ngoài, bị người lấy đi. Nhưng ngay vị trí trung ương lại có một vật màu tím ngọc ánh vào trong tầm nhìn của hắn. Khóe môi Nhạc Vũ nhất thời nhếch lên, tiện tay phát ra một đạo chân lực cầm vào trong tay.

Vật này được gọi là Hồn Ngọc, phẩm cấp hơn cả Hồn Thạch. Trong cửu phẩm kỳ trân được phân chia năm cấp bậc từ bát tới tứ phẩm. Tác dụng chủ yếu chính là dùng khu động khôi lỗi.

Viên Hồn Ngọc trong tay Nhạc Vũ chính là một khối lục phẩm Hồn Ngọc. Lúc trước hắn từng xem trong tạp thư có nhắc tới một loại được gọi là Tử Sắc Ngọc Giản, có hình dáng đặc thù cực kỳ tương tự. Nghe lời đồn đãi có ít tiên nhân, dùng bảo tồn pháp quyết bí truyền của mình, được lưu không ít, nếu có người đạt tới cơ duyên lấy được vật này, cuối cùng thành tựu tiên đạo truyền thuyết.

Ngay khi tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, còn chưa kịp đem thần thức thăm dò, liền có một cỗ ý niệm từ bên trong Tử Sắc Ngọc Giản tuôn ra, mạnh mẽ xuyên

vào bên trong ý thức của Nhạc Vũ. Đầu tiên hắn chợt kinh hãi, nhưng trong nháy mắt đoán được ý niệm kia cũng không có ác ý, lúc này mới buông lỏng xuống. Ngay sau đó vô số hình ảnh cùng chữ viết tràn ngập bên trong đầu hắn. Làm Nhạc Vũ thật sự hoài nghi nếu mình không có hệ thống ký sinh trí năng phụ trợ, mình có thể bị đại lượng tin tức khổng lồ này đánh sâu tới hỏng mất hay không. Điều này cũng giống như một số máy móc dùng học tập của kiếp trước, cách làm thì khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau vô cùng.

Lúc ban đầu hắn chỉ bị động thừa nhận, đến phía sau khi hắn đã quen mới rút ra chút ít tinh lực xem qua những tin tức này, sau đó khóe môi nhất thời tự giễu nhếch lên, rốt cục hắn xem như tự đánh giá mình quá cao.

Pháp môn bên trong lại không có phương thức nào mà không âm độc! Cũng tỷ như trong đó có một loại pháp môn tu luyện tên là Huyết Nộ Yêu Thân, bước đầu tiên chính là phải tắm qua máu huyết của năm trăm người sống, thu nạp huyết khí sát lực bên trong. Mà trong năm trăm người nếu có cao cấp võ giả, hiệu quả tốt nhất, nhưng có thể đột phá được giai đoạn dẫn khí tiên thiên.

Ngoài ra còn có một loại chế pháp pháp bảo bàng môn Huyết Hồn Phiên, còn âm tàn hơn. Cần dùng xương cốt của yêu thú cấp tám trở lên làm cán cờ, lấy da thú cấp tám hoặc tài liệu ngũ phẩm trở lên làm lá cờ, ngâm trong máu suốt mười ngày mười đêm mới luyện thành. Mà sau đó lại phải giết ngàn tên võ giả rút hồn phách phong ấn vào trong.

Đây đâu phải chỉ là bàng môn tà đạo, phải nói là cực kỳ tà đạo mới đúng! Nhạc Vũ có thể vì lực lượng không tiếc trả giá, có thể ở Lâm Cốc Độ tru diệt hơn ba ngàn người của Vân gia. Nhưng muốn hắn vô duyên vô cớ đi giết người lấy chế khí luyện pháp, hắn tuyệt làm không được.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt cảm thấy buồn nôn, đang muốn đem tư liệu bên trong Hồn Ngọc xóa bỏ, lại đột nhiên nội tâm vừa động, trong mắt lại lộ ra vẻ chờ mong.

Phần cuối cùng chính là một pháp môn luyện thi. Nhưng khách quan mà nói, nếu không có mười mấy phương pháp bàng môn âm độc phía trước, làm cho hắn muốn bỏ qua, nhưng sau đó chính là vì ở khúc dạo đầu của phương pháp có tên là Huyền Sát Luyện Thi này, lại cũng có lời ghi chép của Mặc Quan Lan nhắn lại đã làm hắn quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Thông U Định Minh

- Trước khi ta nghĩ ra bí thuật này, ta từng chém giết một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, bị thương nặng, hơn phân nửa đều bởi vì Huyền Sát Tiên Thi mà đến. Sau lần đó đột nhiên ta đã nghĩ ra. Mặc dù tên là luyện thi, nhưng đã ứng với thủ đoạn pháp môn, đều vượt ra khỏi phạm vi bàng môn, hiển thị rõ ràng thủ đoạn của tiên gia. Nếu có thể đạt được thần hồn thượng giai, đem luyện tới chí cực, có thể dùng thân thể linh thi mà thành tiên đạo. Cùng một cảnh giới không ai địch lại.

Đọc đến đây, trong lòng Nhạc Vũ đã vô cùng khiếp sợ.

Nếu dám nói hai chữ thành đạo, như vậy tu vi kia ít nhất cũng phải trên Đại Thừa kỳ. Mà trước giai đoạn này có thể chém giết tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, dù người kia có thêm một Huyền Sát Tiên Thi, xem ra chiến lực của Mặc Quan Lan chỉ sợ đã đạt tới tuyệt đỉnh. Tự thuật phía sau càng làm tâm hồn hắn chấn động.

- Bí thuật này mặc dù không có tác dụng đối với việc bản thân tu hành, nhưng cũng là diệu pháp hộ thân vô thượng. Nhưng chỉ tiếc thượng giai thần hồn khó tìm, muốn đem sát thi đề cao tới cảnh giới đỉnh phong, cần phải có thêm thuật luyện chế dược vật tuyệt hảo phối hợp mới được. Ta không muốn đệ tử Tĩnh Hải Tông vì bí thuật này mà bị phân tâm, để nỗi chậm trễ tu hành, lại thật không đành lòng để cho Huyền Sát Tiên Thi bị tuyệt truyền, vì thế đem pháp môn bảo tồn nơi này. Nếu đệ tử hậu bối Tĩnh Hải Tông hữu duyên nhìn thấy, cũng nên suy nghĩ kỹ rồi hãy làm. Nếu muốn luyện tập phương pháp này, có thể lấy đi Thông U Định Minh nhị châu trong chủ điện biệt phủ. Hai vật kia vốn là đồ vật của tu sĩ kia, được chế luyện suốt trăm năm, tuy cuối cùng là ta đạt được, nhưng bản thân nó dù không có khả năng công kích, nhưng phẩm chất cũng trên nhất phẩm. Dùng vào Huyền Sát Luyện Thi sẽ đạt tới hiệu quả gấp rưỡi. Nhưng tiếc người nọ còn chưa luyện xong trọn vẹn đầy đủ thời gian, nếu cho hắn thêm thời gian, ta sẽ không phải là địch thủ của hắn.

Khi Nhạc Vũ thu lại Hồn Ngọc vào trong nhẫn trữ vật, tâm tình của hắn thật lâu chưa thể bình phục lại. Lấy thực lực của Mặc Quan Lan, nói phẩm cấp còn trên

nhất phẩm, vậy không thể gọi là pháp khí. Mà nghĩ tới là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, lại sinh ra tâm huyết chế luyện đồ vật, tất nhiên phải liệt vào hàng pháp bảo.

Sau khi bị tổn thương còn có thể giữ lại phẩm cấp nhất phẩm, như vậy trước khi bị tổn thương, lại càng thế nào? Lại nghe Mặc Quan Lan nói, Thông U Định Minh Nhị Châu này phảng phất còn chưa luyện hoàn thành.

Cho đến một lúc lâu sau, Nhạc Vũ mới có thể hồi phục lại tâm tình, đi ra khỏi Trân Tài Các đã bị hắn càn quét sạch sẽ. Khi hắn đi tới quảng trường, theo bản năng lại nhìn về phía đại điện phía bắc.

Hai món đồ vật kia đang ở trong tòa điện phủ này, ngoài ra còn có chút ít pháp bảo huyền binh trân quý. Không biết hôm nay Nhạc Vũ đã thở dài không đếm được là bao nhiêu lần, lại không chút do dự quay đầu đi. Nơi này chính là nơi Linh trận nghiêm mật nhất, với thực lực trước mắt của hắn, muốn xông vào còn kém một chút. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Huống chi hai viên châu kia phải có Huyền Sát Tiên Thi mới có tác dụng. Đối với Huyền Sát Tiên Thi, tuy hắn biết phương pháp luyện chế, đối với thuật luyện đan nhiều ít còn có chút lòng tin, nhưng thần hồn thượng giai thật không biết phải đi đâu mới có thể tìm được.

Bên trong ngọc giản miêu tả vật đó hình dạng như khói, cô đọng không tiêu tan, oán sát bức người. Nhưng nếu thật sự dễ dàng tìm được như vậy, Mặc Quan Lan cũng sẽ không lưu lại dòng chữ rất khó tìm. Ngay cả vị tông sư Đại Thừa kỳ Tĩnh Hải Tông còn cảm giác khó khăn, liền biết vật kia vô cùng hiếm thấy. Ngoài ra làm khó người nhiều hơn, chính là thần hồn của người nọ không thể oán hận với người luyện thi, còn phải lấy chiến ý làm chấp niệm.

Nhạc Vũ nghĩ thầm nếu mình thật có duyên phận lấy được Thông U Định Minh Nhị Châu, nói như vậy còn phải đi ra chiến trường ở lại một thời gian, lấy chiến ý làm chấp niệm, bảo tồn hồn phách không tiêu tan, điều duy nhất hắn có thể nghĩ tới chỉ là phương pháp như thế.

Luyện chế Huyền Sát Tiên Thi, thần hồn mạnh yếu trực tiếp ảnh hưởng thành tựu cuối cùng của sát thi, đó là điều mấu chốt nhất. Phần sau Mặc Quan Lan còn có chút chú thích, trong đó có nói kẻ địch của hắn lấy được hồn của sát thi còn chưa phải là thượng đẳng nhất, vì thế chiến lực của Huyền Sát Tiên Thi mới yếu

hơn Mặc Quan Lan.

Ngược lại về thi thể cũng không có yêu cầu gì đặc biệt. Cùng lắm thì ngày sau tốn thêm chút công phu tế luyện, dùng mười mấy loại dược vật ghi chép trong ngọc giản chế luyện lại là được. Dĩ nhiên nếu tự bản thân thi thể thể chất thiên phú, vậy càng không thể tốt hơn.

Trong đầu vừa nghĩ tới thi hồn, hắn vừa đi tới Tàng Đan lâu. Đem hai mươi mấy bình đan dược trong này thu hết vào trong nhẫn trữ vật, Nhạc Vũ mới quay lại dược viên. Đợi khi hắn quay về, Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đều vô cùng vui mừng. Tuy hai người không nhìn thấy tình hình hắn thu thập những tàng trân kia, nhưng chỉ nhìn Nhạc Vũ không chút tổn thương có thể tự do tiến vào dược viên, liền biết lần này Nhạc Vũ nhất định đã có thu hoạch.

Mà Nhạc Vũ đầu tiên liền nhìn về phía Sơ Tam. Sơ Tam đã tiêu hóa xong Thanh Linh Ngọc Dịch, hình thể cũng lớn hơn một vòng, vừa nhìn thấy hắn đi tới, liền đứng lên muốn nhào về phía trước. Nhưng tiếc là nó di chuyển lại tập tễnh lảo đảo, giống như vừa uống say rượu.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời mỉm cười, biết giờ phút này hình thể Sơ Tam đột biến, gân cốt cả người còn bủn rủn chưa ổn định, đừng nói là đi lại, dù đứng thẳng cũng khó khăn.

Thấy Sơ Tam sắp ngã nhào, Nhạc Vũ dứt khoát vươn tay ôm nó vào trong ngực. Khi chân khí của hắn thăm dò vào cơ thể nó, trong mắt không khỏi lóe lên quang mang.

Kết quả này đúng là vượt ngoài dự liệu của hắn, Sơ Tam đạt được huyết mạch của Phượng Hoàng cùng Khổng Tước sợ rằng còn nhiều hơn trong sự tưởng tượng của hắn, chỉ là một giọt Thanh Linh Ngọc Dịch đã khiến cho thời gian độ kiếp của nó nhanh chóng rút ngắn hơn mấy tháng mà thôi. Chờ sau khi ra ngoài, cho dù dùng đan dược đưa cho nó ăn không ngừng, ít nhất cũng cần một tháng sau mới có thể bước vào kiếp kỳ.

Nhạc Vũ vốn dự tính ở ngay đại điện giúp Sơ Tam dẫn lôi kiếp, vừa vặn nơi này là nơi độ kiếp tốt nhất. Một khi lôi kiếp phủ xuống, nhất định sẽ nhiễu loạn khí cơ của Linh trận cấm chế. Đến lúc đó nhân cơ hội xông ra, hắn có ít nhất tám phần nắm chắc có thể tiến vào đại điện kia. Mà hiện tại chỉ đành tìm biện pháp khác.

Tạm thời bỏ qua việc này, Nhạc Vũ lấy ra mười mấy bình thuốc trong nhẫn trữ vật. Sau đó đông dời tây chuyển, lấy ra một bình sứ Ngọc Lâu Thạch thượng hạng, đem Thanh Linh Ngọc Dịch bỏ vào bên trong.

Lúc trước cũng chưa từng chú ý, giờ khắc này khi hắn đem chân khí bao vây những huyết thanh màu xanh kia lấy ra, mới hay bên dưới huyết thanh nồng đặc còn có một cái hố hơi nhỏ.

Tinh tế đếm lại, tổng cộng có tới hơn mười giọt.

Nhưng Nhạc Vũ cũng không cảm thấy có gì vui mừng, loại linh vật này dùng một lần là đã đủ. Hắn đã sớm quyết định chủ ý, mấy năm sau nhất định phải đánh ổn căn cơ, vật này đối với hắn lại trợ lực không lớn. Về phần tâm ma, hắn thật sự không tin mình cũng phải có thời điểm nhờ vào ngoại vật tương trợ.

Giờ khắc này điều mà hắn chú ý chính là ghi chép thời gian của hệ thống trí năng phụ trợ. Thời gian tiến vào bên trong biệt phủ này trong bất tri bất giác đã hơn tám giờ, không biết hiện tại bên ngoài rốt cục thế nào?

- Theo ta xem, nơi này quả thật có thể là biệt phủ của Tĩnh Hải Tông.

Bên ngoài ảo trận, mấy người có hình dáng khác nhau, sắc mặt ngưng trọng tụ cùng một chỗ. Khiến cho không khí nơi này bị đè nén tới cực hạn.

Vừa mới mở miệng là một phù sư có dấu hiệu phù văn của Hi Hoàng Phù Sư Hội, nói dứt lời cũng không nói tiếp, nhưng sau khi mọi người nghe vậy đều trầm mặc không nói chuyện.

Phù sư này tên gọi là Mạc Ninh, là một trong hai Linh Hư cảnh tu sĩ có mặt tại hiện trường. Mà trong lòng mọi người đều rõ ràng, thành tựu về trận pháp của vị phù sư này có thể nói là người mạnh nhất ở đây. Khách quan mà nói, một vị khác cũng là phù sư tên là Hác Nghệ, đã đạt tới Linh Hư cảnh, tuy tu vi không kém hơn Mạc Ninh nhưng thành tựu trận pháp lại không bằng.

- Hắc! Bảo khố ngay đây mà không lấy, thật không hợp với tính tình lão phu.

Người mở miệng đầu tiên cũng là Quách Thành. Hắn chắp tay phía sau, ánh mắt nhìn mọi người:

- Phù Sơn Tông thì thế nào? Nơi này khoảng cách cách sơn môn của họ chừng ba mươi vạn dặm xa xôi. Cho dù Kim Đan cao thủ toàn lực đuổi tới, vậy cũng cần dùng tới mấy ngày! Không biết trong chư vị, có ai dám cùng ta hợp tác?

Khi lời nói vừa thốt ra, ánh mắt của hắn đã nhìn qua hai người bên trái. Hai người này thì khác, vô luận là Hi Hoàng Phù Sư hay tán tu khác, cũng chỉ là đám ô hợp. Duy chỉ có thái độ của Sa Thiên Quân và Thượng Quan Kim Dĩnh mới là trọng yếu. Chiến lực của hai người này cực mạnh, cộng thêm bản thân chấp chưởng một môn phái, dù ngay cả hắn cũng cảm thấy kiêng kỵ.

Mà ngay sau đó con ngươi hắn chợt co rút lại, hắn thật Sa Thiên Quân đang lắc đầu.

- Khó khăn! Khó khăn! Khó khăn!

Liên tiếp nói ra ba chữ khó khăn, làm mọi người đều tập trung nhìn tới, Sa Thiên Quân mới cười khổ một tiếng:

- Đại Quý Sư ngươi không có gánh nặng, sau khi trêu chọc Phù Sơn Tông thì có thể bỏ đi. Nhưng chúng ta thân ở Bắc Mã Nguyên, trên dưới còn có tộc nhân môn phái, thật không dám vuốt râu hổ.

- Ngươi đừng có làm bộ làm tịch! Nếu nơi này thật sự là biệt phủ Tĩnh Hải Tông, phần đan dược ta chỉ lấy một phần sáu! Ngoài ra chỉ cần điển tịch tài liệu luyện chế khôi lỗi là được. Ta cũng lấy nguyên thần thề, nếu vi phạm lời hôm nay, sẽ chết không có chỗ chôn!

Hờ hững phất tay áo, hắn cười lạnh:

- Cái gì tộc nhân môn phái? Ta không tin cơ hội thành công ngay trước mắt, bọn ngươi còn có thể đi quan tâm những thứ này. Nếu có thể sớm chuẩn bị, không phải là trốn không thoát.

Mấy người lại trầm mặc, người tu chân đạt tới tầng cấp như bọn họ, nếu lấy nguyên thần thề, đã là không còn đường lui. Mà bọn họ đều biết người này tuy nhìn qua như âm trầm, thật ra tính tình lại trực tính, xem như là người ngay thẳng khó được.

- Cũng như thế, ta chỉ lấy một phần đan dược là được. Nếu còn có tàng trân khác, thì đến lúc đó rồi hãy nói.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Kim Dĩnh rốt cục cũng mở miệng phá vỡ yên lặng, nhưng trên mặt người này vẫn hiện lên vài phần căng thẳng:

- Khoan hãy nói những chuyện khác trước đã. Nếu không mở được ảo trận trong bốn ngày, vậy thì hết thảy không cần bàn tiếp. Bọn ta muốn chạy thoát sự truy kích của Phù Sơn Tông và Ngọc Hoàng Tông, làm sao cũng phải dùng tới hai ba ngày, thời gian như vậy chỉ sợ là có chút không đủ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Thiên Ti Tu La

- Bốn ngày, ngươi thật sự đang đợi có thêm nhiều người đến chia phần sao?

Sa Thiên Quân trào phúng cười giễu cợt. Thái độ lúc này của hắn lại đại biến, không còn thần sắc lo lắng như lúc trước:

- Sở dĩ ta và các ngươi mấy ngày nay không thể tiến thêm, đơn giản là vì không cách nào đồng tâm hiệp lực mà thôi. Nếu thật sự toàn lực ra tay, chẳng lẽ còn bị một ảo trận làm khó xử. Ta biết chư vị đều có chút giấu tay, nhưng bây giờ là thời khắc mấu chốt, ta xem đừng tiếp tục che giấu cho thỏa đáng.

Lời vừa nói ra, những người có mặt đều cười khan. Mà Quách Thành có chút không thích lời nói của người này, trong lòng khinh thường một tiếng, quay đầu đi. Mà cho đến lúc này hắn mới chú ý tới Hác Nghệ vẫn đang lộ ra vẻ mặt lo lắng, Quách Thành cau mày, đuôi mày khẽ giật lên.

- Hác lão đệ, ngươi còn cảm thấy có chuyện gì khó khăn?

- Vậy thì không có!

Hác Nghệ làm mặt khổ sở cười khan một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn qua phương hướng mà tầm mắt khó thể nhìn tới:

- Ta lo lắng chính là hai người kia, nếu nơi này không phải biệt phủ của Tĩnh Hải Tông thì cũng thôi, nhưng nếu thật sự bất hạnh đoán trúng, vậy thì nhiễu không ra hai người bọn hắn. Nhưng chỉ sợ họ không một lòng với chúng ta, thậm chí là không có ý tốt.

- Trữ Vân kia không phải từng nói qua, hắn chỉ cần dược vật có thể khôi phục thân thể sao? Những thứ khác hắn sẽ không lấy.

Trong mắt Quách Thành toát ra vẻ khó hiểu:

- Thái Huyền Tông cầm đầu chính đạo Bắc Hoang suốt mấy trăm năm, danh vọng xưa nay không tệ, vốn không tới mức thất hứa với chúng ta!

- Bọn hắn đáp ứng, chẳng qua chỉ là đồ vật bên trong động phủ của Đan sư Ngụy Hảo Cổ, nhưng nơi này lại là biệt phủ tàng trân của Tĩnh Hải Tông!

Mạc Ninh bất đắc dĩ lắc đầu giải thích, hắn biết người này tính tình thẳng thắn, vì vậy nói chuyện không hề có vẻ trào phúng toan tính:

- Hôm nay ngươi quay lại hỏi về lời hứa của hắn, chỉ sợ hơn phân nửa là không chịu đáp ứng!

Sa Thiên Quân lại cười một tiếng:

- Đúng rồi! Vừa rồi tam đồ đệ của ta nói cho ta biết, nói hai vị môn hạ Thái Huyền kia, sở dĩ đem tin tức nơi này có thể là biệt phủ Tĩnh Hải Tông tiết lộ cho ta và các ngươi, sợ rằng hơn phân nửa là không có ý tốt.

Thần sắc mọi người biến đổi, tam đồ đệ của Sa Thiên Quân chính Là Hô Diên Hải, thực lực của người này tuy tầm thường, nhưng mưu lược thủ đoạn danh tiếng cường thịnh trong Bắc Mã Nguyên, xưa nay Sa Thiên Quân luôn cực kỳ xem trọng hắn. Mà lời này từ miệng người kia nói ra, đã không còn làm cho họ mang thêm lòng nghi hoặc nào.

Suy nghĩ tới đây, sắc mặt Quách Thành lộ ra vẻ giận dữ:

- Đáng chết, muốn đem chúng ta xem như con cờ sao? Người của Thái Huyền Tông đúng là đáng chết!

- Đây là dương mưu, mặc dù ta và ngươi biết rõ hắn bố trí cạm bẫy, nhưng cũng phải chui vào!

Sắc mặt Hác Nghệ càng lộ ra vẻ xanh mét:

- Trọng yếu là trước mắt làm như thế nào? Đôi nam nữ điên đó sớm muộn sẽ động thủ với chúng ta. Chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết như vậy?

- Họ Trữ kia thì không có gì đáng nói, trước kia tuy thanh danh cường thịnh, nhưng hôm nay bất quá chỉ là một tên phế nhân. Duy chỉ có Mục Hi Ngọc kia,

danh hiệu Thiên Ti Tu La, cũng có chút khó đối phó…

Nói ra câu cuối cùng, trong mắt Thượng Quan Kim Dĩnh rõ ràng lộ ra một tia kiêng kỵ:

- Nghe tin đồn tính tình nàng thị huyết, bình thường xem có vẻ hiền hòa, nhưng lúc chiến đấu thì liều mạng, giống như điên cuồng. Ba năm trước từng lấy lực lượng một người chém giết mấy tu sĩ cùng đẳng cấp. Thanh Thiên Ti Tuyết kiếm trong tay, cũng là lục phẩm huyền binh. Nếu chúng ta không thể hiệp lực ứng đối, chỉ sợ hơn phân nửa không phải là đối thủ.

- Chuyện này ta xem cứ chờ phá được ảo trận rồi nói sau!

Lúc này Quách Thành phẩy tay, cắt đứt lời của Thượng Quan Kim Dĩnh:

- Vô luận là giết hay hòa, phải xem nơi này rốt cục có phải là biệt phủ của Tĩnh Hải Tông hay không rồi hãy nói. Dù Mục Hi Ngọc có lợi hại như thế nào, nhưng vẫn không thể đánh lại chúng ta cùng liên thủ! Nếu thật sự bọn hắn có ý nghĩ khác, vậy ta cũng không cho hai người kia còn sống rời khỏi nơi này!

Bao gồm Sa Thiên Quân cùng Hác Nghệ, bốn người khác đều ngẩn ra. Tiếp theo sau họ cảm thấy buồn cười. Bọn họ tính toán chuyện gì cũng tường tận, nhưng không nghĩ được như Quách Thành. Ngay sau đó, tâm thần mọi người đột nhiên thanh tỉnh lại. Trong lòng chợt hiểu tâm tính được mất quá nặng, cứ theo bản năng cho là nơi này ngoại trừ biệt phủ của Tĩnh Hải Tông, không còn khả năng là địa phương khác.

Lúc này Sa Thiên Quân lại âm thầm cau mày, nghĩ thầm chẳng lẽ tình cảnh này tên họ Trữ kia cũng đã tính toán được?

Cùng một thời gian, Nhạc Vũ đang ngồi trong lầu luyện đan ở động phủ dưới đất. Nơi này trống trải, ngoại trừ một chút dược liệu cùng một đại đỉnh ngay trung ương, không còn thứ gì khác. Mà giờ khắc này Nhạc Vũ ngồi ngay trước dược đỉnh, Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực ngồi xếp bằng hai bên.

Bên trong biệt phủ này, làm người ta đau đầu nhất chính là ảo trận, chỉ cần giải quyết chuyện này, các nơi đều có thể ra vào tự nhiên. Mặc dù vẫn còn những cấm chế khác, nhưng cũng không làm gì được Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ. Lần này hắn mang theo hai người tiến vào nơi này, là phải làm họ bất tỉnh

trước sau đó mới kéo đi vào.

Vốn nhìn thấy con Sanh Giao Y bên trong hồ nhỏ vẫn chưa từng rút lui, vẫn đang ở trên mặt hồ chờ bọn họ đi ra ngoài, lúc này hắn mới bất đắc dĩ đến đây, không muốn bỏ lại hai người họ đối diện với nó.

Hắn thật sự không hề nghĩ đến, ở những nơi khác không đạt được hi vọng, nhưng ở bên trong lầu luyện đan của biệt phủ mà hắn vốn không dám ôm ấp bao nhiêu hi vọng, lại gặp được chuyện khiến hắn vô cùng vui mừng.

Làm cho hắn cảm thấy vô cùng hưng phấn, chính là đại đỉnh màu đen mang theo khí tức tang thương trước mặt. Khi vừa nhìn thấy những phù văn xâu thành chuỗi, hắn đã biết vật này bất phàm. Linh lực ba động kia, còn hơn cả những gì hắn nhìn thấy được lúc trước. Khi hắn phân tích, càng cảm thấy vô cùng mừng rỡ. Chất liệu bên trong có được kết cấu cùng tác dụng tương tự như Ngọc Lâu Thạch. Nhưng ở một trình độ nhất định còn có tác dụng cản trở linh lực bị tản mát, chính là vật mà hắn cần thiết nhất hôm nay.

Khi chế tạo những loại thuốc bình thường tự nhiên không cần phải chú ý nhiều như vậy. Nhưng muốn luyện chế linh đan này, nhất định phải có khí cụ có khả năng ngăn trở linh lực tản mát. Nếu không những loại thuốc kia nhất định sẽ bị tiêu tán hơn phân nửa linh lực.

Một năm trước, nếu hắn có được vật này, nhất định có thể khiến cho hiệu dụng của Dịch Nguyên đan tăng mạnh hơn nữa.

Ngoài ra những loại phù văn trước mặt ngoại trừ có tác dụng ngăn trở linh lực tản mát, hắn còn có thể có thêm năng lực phân chia cùng thao túng nhiệt độ cao thấp của ngọn lửa khi luyện chế.

Tuy dược đỉnh này không tầm thường, nhưng tên cũng thật bình thường, gọi là Vân Văn Đỉnh. Những phù văn xâu thành chuỗi kia thoạt nhìn hình dáng uyển nhược như mây, xem như thật đúng với tên.

- Nhìn chất liệu cùng mật độ phù văn của Vân Văn Đỉnh, tuyệt đối không thể xem như là pháp khí. Chẳng qua không biết, trong cửu phẩm pháp bảo, nó thuộc về cấp mấy?

Nhạc Vũ quyết định chủ ý muốn mang theo vật này, tuy thể tích cồng kềnh

nhưng nếu không có vật này, cho dù hắn mang thêm nhiều dược liệu ra ngoài hơn nữa, cũng không luyện chế được dược vật mà hắn mong muốn.

Nhưng lúc này hắn đang nhìn bên dưới Vân Văn Đỉnh. Bên dưới không có không gian để đốt lửa. Mà muốn luyện chế linh đan, cũng không thể dùng phàm hỏa như trước. Trên thực tế ngay từ mấy tháng trước, lúc hắn luyện chế Dịch Nguyên đan, hỏa lực bình thường rất khó khiến cho những loại thuốc kia hòa tan. Khi đó hắn phải hao phí mấy ngày cực khổ cuối cùng mới đạt được.

Trong cửu phẩm linh đan, Dịch Nguyên đan chỉ thuộc về cấp bậc nhập môn mà còn phải khó khăn như thế, nếu là linh đan cao cấp hơn, thì càng không cần nhiều lời.

Nhạc Vũ nhìn xuống mặt đất, vẻ mặt mê hoặc. Nhưng vô luận hắn dùng thần thức cảm giác hay dùng hệ thống trí năng phụ trợ, đều có thể phát hiện được vẻ dị thường bên trong.

Ngay khi hắn đè xuống một cơ quan bên cạnh, mặt đất bên dưới đỉnh bỗng nhiên mở ra một lỗ thủng cỡ chừng nửa thước. Một ngọn lửa bỗng dưng từ dưới đất nổi lên, một cỗ nhiệt lực rừng rực cũng từ dưới lỗ thủng bốc lên. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến còn đang phiền muộn không biết khi nào con Sanh Giao kia mới chịu rút đi, đột nhiên cùng giật mình, thối lui ra ngoài vài chục trượng mới cảm giác được nhiệt độ khôi phục lại như thường. Sơ Tam lại cực kỳ hưng phấn khi cảm giác được ngọn lửa kia, thân thể của nó không ngừng áp vào, cho đến khi bộ lông màu vàng sắp bốc cháy mới giật mình nhảy ra, nhưng vẻ hiếu kỳ trong mắt nó lại càng thêm nồng đậm.

Nhạc Vũ vẫn đang nghiên cứu về ngọn lửa này, nghĩ thầm đây chẳng lẽ là Địa Tâm Phế Hỏa? Nhưng hắn lại bác bỏ ý nghĩ này, nếu thật sự đúng là loại lửa kia, chỉ sợ cơ quan đá phiến bên dưới chưa chắc có thể áp chế được. Mình và hai người Nhiễm Lực chỉ sợ đã bị đốt thành tro từ lâu.

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ lấy ra điển tịch chế luyện đan dược lấy được từ trong tàng thư đem ra xem. Không lâu sau hắn bật cười một tiếng. Thì ra đây chỉ là loại Địa Hỏa bình thường mà thôi, còn kém Địa Tâm Phế Hỏa tới hai đẳng cấp, không biết là người của Tĩnh Hải Tông từ nơi nào mang về tới. Sở dĩ trong quyển sách luyện khí không ghi lại, là vì vị Luyện Khí sư kia bất quá chỉ là một

tán tu, không thể nào có được thủ đoạn như Tĩnh Hải Tông mà thôi.

Tạm thời đóng kín cơ quan kia, kế tiếp Nhạc Vũ bắt đầu lật hết các sách thuốc, sau nửa giờ mới lộ vẻ do dự thu hồi quyển sách.

Kế tiếp là phân loại dược vật, phương diện này Nhạc Vũ cũng không cần quan tâm. Những dược liệu bên trong biệt phủ cũng đều là vật thượng giai tồn tại suốt mấy trăm năm, căn bản không cần quá mức để ý. Duy chỉ có bên trong phương thuốc này, cũng không ghi rõ nên dùng bao nhiêu phân lượng, điều này làm Nhạc Vũ có chút căm tức. Theo hắn xem ra, sở dĩ tỷ lệ luyện đan ở thế giới này luôn bị thất bại thật cao, chính là vì không biết đo lường chính xác, điều này đã chiếm hết phân nửa khả năng thành công. Thế cho nên hắn chỉ đành nhờ vận khí mà tuyển chọn phân lượng.

Ngay khi Nhạc Vũ lấy ra nửa bình Thanh Linh Ngọc Dịch, hai người đứng phía xa cũng đột nhiên tròn mắt.

- Thiếu gia, ngài làm gì vậy?

Trong mắt Nhiễm Lực tràn đầy vẻ kinh ngạc. Mãi cho tới trước khi hắn hắn thấy Nhạc Vũ lấy thuốc ra, hắn vốn cũng cho rằng Nhạc Vũ đang chuẩn bị luyện chế linh đan cho Lâm Trác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 180: Thời gian cuối cùng

- Phải chuẩn bị một chút, ít ra cho hai người có chút lực tự vệ, như vậy mới thỏa đáng!

Nhạc Vũ cũng không hề do dự, đem một giọt Thanh Linh Ngọc Dịch trong bình bắn vào bên trong Vân Văn Đỉnh. Đậy lại nắp đỉnh, lại mở ra địa hỏa, hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm trong việc luyện đan, mà bên trong những điển tịch liên quan tới việc luyện đan có rất nhiều chỗ cũng không nói được tỉ mỉ. Nhưng cũng may mắn những bước trụ cột vẫn tương đối thành công.

Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực nghe được lời này, vẻ mặt chợt ủ rũ. Hai người đều nghĩ đến vấn đề không cách nào tránh khỏi. Đó chính là con Sanh Giao kia, nếu thêm vài ngày nữa nó vẫn không chịu rời đi, vậy mấy người bọn họ thực sự bị khốn chết bên trong động phủ này.

Lại nhớ tới những tiên thiên vũ tông cùng một ít tán tu bên ngoài động phủ, cho dù thần kinh Nhiễm Lực có mạnh mẽ, cũng sợ đến hết hồn hết vía. Nếu như người bên ngoài xông tới, bọn họ muốn trốn cũng không trốn được.

- Tiểu Vũ ca, hay là một mình huynh đi trước?

Khuôn mặt Nhạc Băng Thiến nhăn nhó khổ sở:

- Không có chúng ta liên lụy, huynh có thể dễ dàng rời đi hơn.

Nhạc Vũ khẽ cười, Nhạc Băng Thiến thật quá đề cao hắn. Hôm nay tuy thực lực hắn lại tăng lên gấp bội, nhưng vẫn kém hơn con Sanh Giao kia. Mặc dù con Sanh Giao đang bị xiềng xích, nhưng Nhạc Vũ cũng biết không làm gì được nó. Vô luận là lực lượng tốc độ hay bí pháp, hắn cũng thực sự kém đến quá xa.

Nhưng nghĩ lại hắn đem hai người này và Lâm Trác cùng đưa vào trong động phủ, cũng thật sự không tính toán kỹ lưỡng. Vốn chỉ cho là động phủ của một tán tu mà thôi, nhưng khi phát hiện không thích hợp, lại không quá xem trọng,

lại thêm tâm thần hắn hoàn toàn bị tàng bảo của động phủ mê hoặc quá lớn.

Sớm biết như thế, ban đầu nên để họ ở lại bên ngoài.

Nhưng tình hình trước mắt, nhìn qua giống như đã lâm vào tuyệt cảnh, nhưng theo hắn xem ra, cũng đồng dạng là một tuyệt đại kỳ ngộ.

- Có lẽ phải để lại chút ít tàng trân bên trong điện phủ! Chẳng qua thật không biết, những tên kia tới khi nào mới động thủ? Nếu có thể kéo dài được bốn năm ngày, ta sẽ có thêm ba thành cơ hội.

Nghĩ tới đây, khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên. Tuy hắn không nhiều hi vọng, nhưng chút ít nhiệm vụ của hắn ở kiếp trước có bao giờ tính được tỷ lệ thành công hơn năm mươi phần trăm? Hơn nữa theo tình hình trước mắt, đã không còn đường lui, chỉ còn lao vào đường chết tìm cơ hội sống.

Hắn vốn dự tính sau khi cuốn sạch bảo vật bên trong động phủ, liền bỏ trốn mất dạng, tuyệt không đối mặt với những người bên ngoài. Nhưng việc đã đến nước này, không muốn chạm mặt cũng không được.

Nhớ tới một màn xảy ra ở Bắc Hải Tàng Trân Các, trong mắt Nhạc Vũ nhất thời lộ ra một tia hàn mang! Đúng lúc! Ân oán giữa hắn cùng hai môn hạ Thái Huyền Tông có thể giải quyết trong lần này!

Bất quá trận chiến này cũng không phải không có chỗ làm cho người ta lo lắng. Tuy trong tay của hắn chuẩn bị chút ít thủ đoạn đối phó lại có Ngũ Sắc Thần Quang và đại thần thông Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm, nhưng vấn đề là, đừng nói là lực chiến đấu của tu sĩ Linh Hư cảnh, ngay cả tầng Ngưng Dịch cảnh giới Trúc Cơ hắn cũng không có được khái niệm chính xác.

Mà nếu như không có tình báo chuẩn xác, hắn muốn chế định chiến lược tương ứng tự nhiên khó càng thêm khó.

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ thu hồi suy nghĩ. Sau đó chuyên tâm thông qua phù văn trên Vân Văn Đỉnh thao túng nhiệt độ của địa hỏa. Nhiệt độ của địa hỏa cực mạnh, khoảng chừng cao từ ba ngàn độ tới năm ngàn độ. Nhiệt độ này ở thời đại khoa học kỹ thuật vô cùng phát đạt ở kiếp trước tự nhiên không được xem là gì, nhưng ở thế giới này lại tương đối khó được.

Nhưng nhiệt độ chẳng qua là thứ yếu, chủ yếu là từ bên trong địa hỏa phát ra rất nhiều hỏa linh cùng thổ linh, có thể trợ giúp kết đan, đối với việc áp súc dược lực thật sự rất giúp ích.

Nếu như là tu sĩ Linh Hư cảnh trở lên, có thể thông qua đạo lực của mình tới khống chế cường độ của địa hỏa để luyện đan. Dĩ nhiên Nhạc Vũ không có được thực lực này, nhưng Vân Văn Đỉnh tựa hồ được dùng cung cấp cho tu sĩ cấp thấp sử dụng. Chính nó có thể tự điều chỉnh ngăn cách một phần địa hỏa.

Mà hôm nay Nhạc Vũ chuẩn bị luyện chế dược vật, có tên là Trúc Cơ đan, chính là các đại môn phái tu chân ở Đông Thắng đại lục cung cấp cho đệ tử nhập môn, xem như có thể nhanh chóng đạt tới đạo cơ tu hành.

Nhưng danh tự này chỉ là tên thường gọi, hắn mới xem qua trong chút ít sách thuốc, có hơn ba mươi loại phương thuốc hoàn toàn khác nhau, đều được gọi bằng tên này. Thật ra nghiêm chỉnh mà nói, Dịch Nguyên đan cũng được xem là một trong số đó. Nhưng loại dược vật này tương đối thường gặp, vừa dễ dàng luyện chế, tài liệu dễ dàng thu thập, chẳng qua khả năng nguy hiểm nhiều hơn mà thôi.

Mà lần này hắn luyện chế Trúc Cơ đan lại đặc biệt trọng yếu. Hắn cần lựa chọn một loại phương thuốc thích hợp, lại đem chủ dược thay thế bằng Thanh Linh Ngọc Dịch, làm như vậy một mặt có thể tăng cường dược lực, một mặt có thể tăng thêm tỷ lệ thành công trong việc thành đan.

Điều kiện thứ nhất đương nhiên trọng yếu, nhưng điều kiện sau mới là điều mà hắn xem trọng. Luyện chế một lò đan dược ít nhất cần tới một ngày, mà hiện tại hắn đang thiếu thời gian. Thanh Linh Ngọc Dịch là linh vật cao cấp gần đạt tứ phẩm, dùng bên trong đan dược cấp thấp này chỉ sợ dù hắn không quá hiểu biết về việc luyện đan, cũng hơn phân nửa có đủ khả năng kết xuất ra mấy viên linh đan tương đương không kém.

Nhưng cho dù biết được tỷ lệ thành đan cực cao, nhưng giờ phút này hắn không hề dám lơ đãng chút nào.

Sở dĩ hắn không lập tức luyện chế thuốc trị thương cho Lâm Trác trước, mà luyện chế linh đan có thể tấn thăng thực lực cho hai người, bởi vì sau khi hai người uống thuốc vẫn còn cần một đoạn thời gian mới có thể thích ứng được lực lượng mà hắn suy tính.

Trong lòng Nhạc Vũ hiện tại hoàn toàn không chút lạc quan. Muốn có được thực lực tự vệ, tiên thiên là yêu cầu cực kỳ căn bản. Nhiễm Lực đi theo hắn một năm, thực lực đã sớm tiến vào giai đoạn trung giai võ sư, khoảng cách tiên thiên thật ra không xa, nhưng về phần Nhạc Băng Thiến lại làm cho hắn có chút nhức đầu.

Càng làm cho người phiền não chính là về sau hai người chắc chắn cần phải dùng thật nhiều thời gian mới có thể ổn định được căn cơ của mình, cùng với việc luyện tập khống chế chân khí bản thân, ngược lại sẽ làm trễ nãi tiến độ tu hành. Nhưng nếu bây giờ không mãnh liệt đẩy qua cửa ải này, chỉ sợ ngay cả tính mạng cũng không có biện pháp nào giữ được. Nếu con Sanh Giao kia thực sự không chịu thối lui, như vậy đến lúc đó nói không chừng còn cần hai người này đến hỗ trợ.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ đặt tay lên Vân Văn Đỉnh, bắt đầu phân tích bên trong, sau đó khẽ cau mày. Hiện tại mặc dù hắn có thể quan sát được toàn bộ vận động của thành phần vật chất cùng linh lực, nhưng cũng không dám nói tỷ lệ thành đan sẽ đạt tới trăm phần trăm. Có thể quan sát là một chuyện, nhưng có thể khống chế được hay không lại là một chuyện khác. Linh lực bên trong đỉnh đang liên tục công kích lẫn nhau, hắn thật sự không thể điều khiển, lại nói với hắn hôm nay, đối với việc thành đan hắn hoàn toàn không có khái niệm gì, phương diện này hắn càng không tiện nhúng tay.

Chẳng qua hắn chỉ có thể đem nhiệt độ điều chỉnh đến mức độ thích hợp, lại điều chỉnh linh lực hỗn loạn bên trong một phen. Sau đó Nhạc Vũ rút tay về, kế tiếp rốt cục có thể thành đan hay không cũng chỉ đành nghe theo mệnh trời, hắn hoàn toàn không còn khả năng xen vào.

Nhưng sau đó Nhạc Vũ cũng không hề nhàn rỗi, bắt đầu luyện tập Ngũ Sắc Thần Quang. Hắn lấy được vài món pháp khí từ Tàng Khí Lâu, cuối cùng hắn đã có được khí tài dùng thí nghiệm. Lúc trước Nhạc Vũ từng thử qua mấy lần, quả nhiên ngoại trừ nhẫn trữ vật, vô luận loại pháp khí có cấp bậc hay thuộc tính nào khi bị hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang lướt qua, toàn bộ đều tạm thời mất đi hiệu dụng, chẳng qua cực hạn ra sao hôm nay hắn nhìn chưa ra.

Hôm nay Nhạc Vũ ngoại trừ luyện tập tốc độ di chuyển thần quang, tăng thêm khống chế cường lực, đã cố gắng điều khiển Ngũ Hành Phù Trận hình cầu chỉ sinh ra Ngũ Sắc Thần Quang bên trong đan điền hoặc trong cơ thể hắn, khi đó mặc dù có động tĩnh gì nhưng cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều. Ý nghĩ của hắn chính

là nhân lúc người khác còn chưa biết sâu cạn của hắn thì đột ngột xuất thủ, như vậy chỉ sợ bất cứ người nào cũng ít có ai có thể đề phòng.

Thời gian kế tiếp Nhạc Vũ vừa chiếu cố dược đỉnh vừa luyện tập Ngũ Sắc Thần Quang, không chú tâm gì đến việc khác.

Kể từ khi Ngũ Hành Phù Trận hình cầu trong đan điền hắn được trọn vẹn đầy đủ, hiệu dụng phát sinh so với ước mơ của hắn còn mạnh hơn chút ít. Đối với linh lực tương tác cùng lực thu nạp của các loại thuộc tính, bởi vì không có vật so sánh nên hắn cũng không thể nắm chắc. Nhưng ở phương diện hồi phục, tuyệt đối vượt xa những người khác tới mấy cấp bậc. So với thời điểm hắn rèn đúc mấy thanh linh binh, đã tăng thêm ước chừng đến tám phần.

Nếu lực hồi phục liên tục không dứt, cơ hồ nhìn không thấy dấu hiệu suy thoái, Nhạc Vũ vẫn dứt khoát tập luyện không ngừng. Ngũ Sắc Thần Quang tiêu hao thật lớn, nhưng cứ mỗi cách năm phút hắn có thể dùng được mười giây. Theo việc tăng cường lực thao túng, không còn như lúc bắt đầu hắn chỉ có thể không chút tiết chế đem chân khí chuyển hóa thành Ngũ Sắc Thần Quang, hiện tại hắn đã có thể kiên trì kéo dài tới hai mươi giây sau.

Đừng xem thời gian này vẫn thực sự quá ngắn, nhưng chiến lực đã gia tăng hơn gấp mấy lần. Nhạc Vũ suy đoán, những người đạt tới tầng cấp Ngưng Dịch, trừ phi bản thân có được võ học tu dưỡng cực cao, nếu không thật khó trở thành địch thủ của hắn.

Một lò Trúc Cơ đan rốt cục sáng sớm hôm sau thành công xuất lô. Khi hắn mở ra dược đỉnh, đầu tiên liền ngửi thấy một mùi hương khét lẹt hòa cùng mùi thơm ngát tràn vào mũi. Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn vào trong dược đỉnh, chỉ thấy có mười mấy viên đan dược đen thui đang nằm giữa đỉnh. Tuy bề ngoài đan dược có vẻ khó xem một chút, nhưng linh lực tràn đầy, có thể sử dụng, hơn nữa phương diện dược hiệu hắn phải vượt hơn Dịch Nguyên đan tới mấy cấp bậc.

Nhưng bên trong dược đỉnh còn có dược liệu đã biến thành chất dịch, hoặc nói là hình dáng giống như bị nướng thành than, số lượng này còn chiếm tuyệt đại đa số.

Nhạc Vũ thở dài, trong lòng biết rõ giọt Thanh Linh Ngọc Dịch cứ vậy đã bị lãng phí, nhưng cũng may còn dư lại mười mấy viên Trúc Cơ đan, tựa hồ còn có thể sử dụng. Kế tiếp ánh mắt của hắn lại quét nhìn vào một góc trong phòng

luyện đan, nhìn vào hai người đang tu luyện.

Hắn nghĩ thầm hai người này không biết có thể trong vòng vài ngày đột phá được tiên thiên hay không, vậy thì phải xem vận mệnh của bọn họ như thế nào. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Tuy hắn luyện chế ra loại Trúc Cơ đan dùng Thanh Linh Ngọc Dịch làm chủ dược, nhưng dược hiệu rốt cục như thế nào ngay cả người luyện chế như hắn cũng không nắm chắc, thậm chí còn có một chút hung hiểm tồn tại.

Kế tiếp còn phải chế luyện thuốc trị thương cho Lâm Trác, nhưng không ngờ chỉ thoáng thất thần, trong lúc vô tình lại đi qua thêm một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Trước cuộc đại chiến

Một lát sau, ở ngay bên bờ hồ ngầm dưới biệt phủ Tĩnh Hải Tông, Nhạc Vũ điều khiển Đại Hỗn Nguyên Chân Khí tạo thành hình dáng âm dương cầu, sau đó mười mấy cỗ linh lực đoàn ẩn chứa năng lượng hủy diệt liền sinh ra. Chảy qua kinh mạch, từ ngón tay hắn nhất nhất bắn ra ngoài. Phương hướng bắn tới chính là con thần thú trấn biệt phủ trong hồ nhỏ.

Mà trong ánh mắt con Sanh Giao kia cũng lộ ra vẻ khủng hoảng. Nó thật sự vô cùng kiêng kỵ và sợ hãi Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm của Nhạc Vũ, trong nháy mắt những tia xung điện từ trong cơ thể Nhạc Vũ kích bắn ra, nó đã vội vàng ẩn vào bên dưới đáy hồ. Nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn một bước, tuy nó tránh được bộ vị yếu hại, nhưng phần đuôi vẫn bị sinh sôi xuyên thủng ra mười mấy miệng vết thương cỡ đầu ngón tay.

Nhạc Vũ cau mày, trong lòng dâng lên tiếc nuối, cuộc thí nghiệm lần này lại bị thất bại. Kể từ khi hắn luyện tập Ngũ Sắc Thần Quang thật thuần thục, lại bắt đầu cố gắng cải thiện Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm, hi vọng có thể phát huy ra uy lực càng lớn hơn nữa.

Vốn theo như ý nghĩ của hắn, chuẩn bị đem tất cả linh lực đòn bởi vì Xích Từ lực mà bị chấn động cao tất cả đều ngưng tụ áp súc thành một bó, sau đó bắn ra. Nhưng một mặt hắn không có được thực lực này, về mặt khác thân thể cùng đan điền cũng không chịu nổi, hơn nữa khi gia nhập thần thông thì thời gian đã qua, cuối cùng đành lựa chọn buông tha.

Điều cuối cùng có thể làm chính là khiến cho mười mấy tia năng lượng Diệt Tuyệt Quang Châm có thể tận lực tập trung. Kết quả liền rõ ràng, tốc độ tăng thêm được ba thành, lực xuyên thấu cũng tăng lên gấp đôi! Dù là con yêu thú không biết là cấp bảy hay cấp chín trước mắt, dù đã có lòng đề phòng mạnh mẽ cũng không thể hoàn toàn tránh né.

Nhưng tuy lực tập trung cũng có được chỗ tốt, cũng là được thứ này lại mất đi thứ khác. Khi năng lượng không còn tràn đầy, lực sát thương của Diệt Tuyệt Quang Châm cũng kịch liệt giảm xuống. Nếu bắn trúng yếu hại, tự nhiên sẽ bị một kích mà mất mạng. Nhưng nếu đánh trúng bộ vị khác, lực sát thương không

khỏi còn có khuyết điểm.

Bất quá con Sanh Giao kia cũng không nghĩ như vậy, cộng thêm mấy lần trước, trên người nó đã có mười mấy vết thương bị xuyên thủng. Giờ phút này tự nhiên lại càng tức giận như điên, trong đôi mắt khổng lồ lóe lên ngọn lửa điên cuồng hướng bên này đánh tới. Tuy nơi cổ bị xiềng xích, nhưng cái đuôi lớn của nó vẫn thuận thế đánh lên bờ hồ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Ánh mắt Nhạc Vũ không hề di chuyển, tiếp tục suy ngẫm làm sao cải tiến Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm. Ý nghĩc của hắn loại bí pháp này cũng giống như một loại đạn ở kiếp trước, trong nháy mắt bắn trúng thân thể kẻ địch, năng lượng toàn bộ nổ bung, nói như vậy chỉ sợ dù không đánh trúng yếu hại, cũng có thể làm cho đối phương bị thương nặng.

Nhưng nếu muốn làm được điểm này, đối với sự khống chế Ngũ Sắc Thần Quang cùng Ngũ Hành Phù Trận trong cơ thể phải có yêu cầu cơ bản nhất. Nhưng hiện tại xa xa hắn còn chưa thể đạt được tới.

Lại thêm trở ngại bởi âm dương từ lực sản sinh, linh lực chấn động cao, đối với việc tiến hành cải thiện kết cấu cũng cần vô số lần thí nghiệm.

Ngoài ra còn có kinh mạch, nếu không phải được Thanh Linh Ngọc Dịch tẩy rửa, suýt nữa không có cách nào thừa nhận. Một ngày cứ lặp lại bốn năm lần luyện tập như thế, đã cảm giác có chút mơ hồ đau đớn. Xem ra sau này tới thời điểm tu hành, cũng cần chú ý về phương diện này.

Vừa nghĩ tới đây, phần đuôi của con Sanh Giao đã nặng nề oanh kích ngay trước người của hắn. Mà đúng như suy đoán của Nhạc Vũ, lúc trước khi hắn sử dụng Diệt Tuyệt Thần Quang lại không hề bị Linh trận cấm chế, hiện tại lại sinh ra một cỗ lực trường vô hình, đem đầu đuôi của con Sanh Giao hoàn toàn bắn bay. Sau đó lại xuất hiện hơn mười đạo phong nhận cùng võng lôi điện đồng thời đánh ra, khiến con Sanh Giao điên cuồng hét lên đau đớn tê tâm liệt phế. Ngay khi nước trong hồ nhỏ yên ổn trở lại, phần đuôi con Sanh Giao có chút bộ vị đã bị biến thành nám đen, lại thêm mấy đạo vết thương khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Nhạc Vũ làm như không nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm giác bên trong đan điền của mình nội tức lại theo dòng chảy tuôn ra ngoài, đã sắp sửa khôi phục tràn đầy. Hắn lại tiếp tục ngưng kết Diệt Tuyệt Thần Quang, bất quá lần này hắn đặt bên

ngoài cơ thể. Tuy chân khí tiêu hao nhanh hơn bên trong nội thể, cũng không có hiệu quả đột biến, chỉ là giúp kinh lạc của hắn không còn gánh nặng.

Bất quá đúng lúc này, Nhạc Vũ nghe thanh âm Nhạc Băng Thiến truyền đến từ phía sau, tràn đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Ca! Sao huynh cứ trêu chọc nó? Nếu còn như vậy, lần này sợ rằng chúng ta đừng mong đi ra ngoài nữa.

Nhạc Vũ cười một tiếng, lại đem mười mấy Quang Châm vừa ngưng kết lần nữa bắn tới hướng con Sanh Giao, nhưng lần này đối phương đã sớm đoán được phương hướng Quang Châm bắn tới. Nó thật cơ trí lóe sang bên cạnh, chỉ có một tia bắn xượt qua, trên người nó lập tức hiện lên một vết cắt.

Con Sanh Giao đã sớm hận thấu xương đối với nhân loại, vô luận có trêu chọc nó hay không, cũng không có gì khác biệt. Nhạc Vũ chờ đợi bên trong biệt phủ đã ba ngày, cũng không thấy nó có ý tứ muốn trở về đáy hồ. Thế cho nên hiện tại hắn đã hoàn toàn mất đi lòng kiên nhẫn.

Nhưng ngay khi hắn nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Băng Thiến đầy hờn dỗi hiện lên dưới mặt nước hồ, cuối cùng đành bất đắc dĩ dừng lại, sau đó cười quay đầu:

- Đã đột phá tiên thiên?

Mười mấy phút trước linh giác của hắn đã cảm thấy bên trong biệt phủ chợt nổ bung ra linh lực chấn động.

Khóe môi Nhạc Băng Thiến đắc ý nhếch lên, sau đó quét ra một kiếm về phía trước, tiếng gió rít mang theo kiếm quang trong nháy mắt đã bổ ra mặt nước dưới hồ, bọt nước cùng mảnh băng vụn bắn đầy khắp nơi.

Tiếp theo Nhạc Băng Thiến lại đánh ra pháp quyết, một tầng linh lực bắt đầu bao phủ quanh thân.

Nhìn một màn này, sắc mặt Nhạc Vũ thật khó xem. Nhạc Băng Thiến đột phá tiên thiên, nhưng trong vòng mấy tháng không thể khống chế được nội tức bên trong cơ thể, cũng không thể sử dụng được băng hệ bí pháp. Mà Linh Giáp thuật vừa rồi, hoàn toàn không hợp với nàng, ở bên trong vốn có phù văn của bí pháp.

Lần này trong số những pháp khí mà Nhạc Vũ lấy được, có hai kiện chính là Nguyệt Bạch Giám Kim đạo bào, hắn đều đưa hết cho hai người mặc vào. Hai kiện pháp khí này, ngoại trừ bản thân có bí pháp, hơn nữa còn có thể phòng ngự được lực công kích của binh khí cùng chân khí, năng lực tương đương áo giáp mười lăm cấp.

Sau đó là thanh Băng Dũng kiếm trong tay Nhạc Băng Thiến, tuy có chút không hợp với Bích Thủy Băng Vân Quyết mà nàng tu luyện, nhưng miễn cưỡng có thể dùng. Đẳng cấp đạt tới mười chín cấp, so sánh với Thủy Vân kiếm còn nhiều hơn hai cấp.

Những đồ vật còn lại cũng chỉ có một Thủy Nguyệt Thuẫn, một đôi bao tay Song Hỏa Vân, cùng với mấy loại pháp khí tương tực Khiên Hồn Bồ, là nhất phẩm pháp khí dùng để tăng cường thần thức, đã được Nhạc Vũ chia ra hết.

Những thứ này cũng đủ giúp cho chiến lực của Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến tăng nhiều, nhưng trong lòng Nhạc Vũ vẫn có chút không yên. Những tu sĩ Linh Hư cảnh kia, chưa chắc có được loại pháp khí cấp bậc này hộ thân, nhưng nếu thật sự đối mặt chính diện, những vật ngoại thân này có thể giúp được bọn họ cũng không lớn.

- Ca, huynh khổ sở làm gì?

Nhìn ra tâm tư của huynh trưởng, Nhạc Băng Thiến chợt cười thật ngọt ngào, không phải nàng không biết được nguy hại nếu gấp gáp tấn thăng tiên thiên, nhưng bản thân nàng cũng không hề để ý.

- Hai ngày trước không phải huynh đã nói qua, đây là vì có chút bất đắc dĩ? Hơn nữa so với những người khác trong gia tộc, bây giờ Thiến nhi tiến bộ hơn không biết bao nhiêu. Nếu không có huynh, cả đời này của muội có lẽ sẽ không thể tiến thăng tiên thiên, như thế này đã cảm thấy đầy đủ lắm rồi.

Trong miệng nàng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn rầu. Cửa ải này còn chưa chắc qua được, còn nói gì đến tương lai?

Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó cười một tiếng, mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng lúc này cũng không muốn phản bác. Mà ngay khi hắn vừa định mở miệng định hỏi tình hình của Lâm Trác đột nhiên cảm giác được linh lực cả động phủ dưới đất bắt đầu kịch liệt ba động, linh lực tụ tập bên trong biệt phủ đang bị hút lấy

điên cuồng, sau đó bị Linh trận hấp thu thật nhanh.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, khóe môi chợt nhếch lên giễu cợt. Những người ở phía trên đã bắt đầu rồi sao? Thời gian này so với hắn dự đoán còn nhanh hơn nửa ngày. Hơn nữa xem thanh thế còn không nhỏ.

Như vậy xem ra, động tác của hắn cũng nên nhanh hơn nữa.

Thực lực của hắn không có biện pháp đối kháng với những cường giả kia, nhưng động phủ này có được pháp trận đủ bù đắp cho sự thiếu khuyết của hắn.

Bên ngoài ảo trận biệt phủ, Mục Hi Ngọc cùng Trữ Vân đang đứng trên đỉnh một sườn núi nhỏ, đưa mắt nhìn xuống khu rừng rậm bên dưới. Ảo trận này được bố trí, bắt đầu phát sinh kỳ hiệu.

Biết rõ năm người vừa đi vào tình hình hiện tại đang hung hiểm vạn phần, nhưng theo bọn họ xem ra, mấy người bên trong trận vẫn đang bước chậm tiêu sái như thường, trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy được thân ảnh xuyên rừng của năm người bọn họ.

Nếu không phải bên trong trận không ngừng tràn ra thủy linh lực và những linh lực khác trong ngũ hành, cảnh tượng kia đúng là nhìn qua cực kỳ tường hòa, phảng phất hết thảy đều không hề phát sinh qua chuyện gì.

Thần thức của Mục Hi Ngọc đã dẫn động tâm ma chi cảnh, đối với linh lực tản mạn trong phạm vi ngàn trượng cũng hoàn toàn hiểu rõ. Còn Trữ Vân tuy tu vi bị phế, nhưng thần thức của hắn lại vẫn còn được bảo lưu nguyên vẹn.

- Mấy lão gia hỏa kia, cuối cùng cũng bỏ được vốn liếng!

Trữ Vân mở miệng, lộ ra nụ cười âm sâm:

- Cho tới bây giờ đã liên tục dùng hết ba mươi trương Phá Huyễn Phù, ba mươi lăm trương Tị Thủy Phù, những người này đúng là bỏ vốn lớn.

- Ta cũng nên động thủ, đi vào quá muộn chỉ sợ không tốt.

Mục Hi Ngọc khẽ nói, theo tâm niệm vừa động, Thiên Ti Tuyết kiếm đã rời vỏ bay ra, trôi lơ lửng ngay bên cạnh của nàng.

- Muội phải cẩn thận! Những người kia thật giống như có xu thế muốn liên thủ.

Nói tới đây, cuối cùng trong mắt Trữ Vân lộ ra một tia lo lắng:

- Mặc dù chỉ là những tán tu, nhưng đều có chút bản lĩnh. Muội không nên cổ hủ tới mức đợi đến khi bọn hắn động thủ! Danh tiếng chính đạo gì, cũng không trọng yếu bằng tính mạng của sư muội ngươi. Đoán chừng các sư bá sư thúc cũng sẽ không quá xem trọng đâu!

- Biết rồi sư huynh!

Mục Hi Ngọc nhoẻn miệng cười, dời bước đi tới bên cạnh Trữ Vân, sau đó nắm nhanh bàn tay đối phương đang muốn rụt lại:

- Lần này bất kể là chỗ ở của Đan Sư Ngụy Hảo Cổ, hay là trân tàng trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông, ta cũng nhất định tìm được thuốc cho huynh. Nhưng vô luận kết quả như thế nào, lần này trở về ta cũng sẽ mở lời xin sư phụ làm chủ hôn. Ta biết sư huynh không muốn làm khổ ta, nhưng cả đời này của Hi Ngọc, cũng sẽ không quên được sư huynh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Trước cuộc đại chiến

Không thấy chương 182, chương 181&183 tên giống nhau.

Không gian bên trong hậu điện quả nhiên có một đại hình pháp trận. Mà Nhạc Vũ lại bị mấy khối linh thạch ở trên giá trước điện phủ hấp dẫn. Nhìn thấy phẩm chất sáng bóng, còn có biên độ năng lượng ba động, chỉ sợ ít nhất phải từ ngũ phẩm trở lên.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa mừng vừa sợ.

Hắn biết loại linh thạch cấp bậc này, cho dù là tính cả phạm vi Bắc Hoàng cũng cực kỳ hiếm thấy. Còn là vật chuẩn bị để luyện chế huyền binh pháp bảo. Nhưng khi tầm mắt của hắn lướt qua giá gỗ, nhìn vào trận pháp phía sau, sắc mặt nhất thời ngưng trọng.

Nơi phát ra linh lực trọng yếu của hộ phủ đại trận cũng là Ngũ Hành Tụ Linh trận. Chẳng qua pháp trận so với pháp trận của hắn phức tạp hơn rất nhiều, công hiệu cũng vượt xa. Cộng thêm vị trí nằm ngay vùng linh xu của động phủ, hiệu quả chênh lệch giữa hai pháp trận không thể tính bằng lẽ thường.

Đáng tiếc năm viên linh thạch năm hệ dùng để cung cấp linh lực cho pháp trận hiện tại lại vô cùng ảm đạm, còn có dấu vết bị vỡ vụn, trong lúc mơ hồ còn có dấu hiệu bị hỏng mất.

Nhạc Vũ nhìn kỹ Linh trận này, sau đó lại nhìn giá gỗ bên cạnh. Đây là linh thạch dự bị để thay đổi linh thạch cung cấp năng lượng cho Linh trận, chẳng qua trong suốt mấy trăm năm nay chẳng biết vì sao Tĩnh Hải Tông lại không có người nào đi tới đây.

Lúc này cả đại trận lại đung đưa kịch liệt lần nữa. Năm viên linh thạch kia đã bắt đầu rạn nứt. Nhạc Vũ thoáng do dự, sau đó cắn chặt răng, đem chút ít linh thạch trên giá gỗ thay vào. Nhưng trên giá gỗ chỉ có bốn viên linh thạch, còn thiếu một viên thủy linh thạch mấu chốt nhất.

Nhạc Vũ lại xem xét nhẫn trữ vật của mình một chút, sau đó lấy ra một viên linh

thạch có màu xanh đen.

Thật ra trong số cả trăm viên linh thạch hắn đoạt được, không có viên nào thuộc thủy hệ. Hai ngày trước hắn tìm tòi hồi lâu mới tìm được một viên linh thạch thủy hệ lại pha lẫn với một ít hỏa cùng kim hai hệ, là loại linh thạch lục phẩm. Sau đó hắn trực tiếp đem hai loại linh lực hỏa cùng kim lấy ra ngoài, lại làm vỡ nát kết cấu chứa đựng hai loại linh lực này.

Mà lần này cũng may nhờ hắn đã sớm có chuẩn bị.

- Tĩnh Hải Tông hơn phân nửa là dùng thủy hệ công pháp cùng bí quyết làm chủ! Nếu không phải như thế, loại linh thạch thủy hệ cũng không khan hiếm tới mức này!

Hắn vừa suy nghĩ vừa cặn kẽ phân tích viên linh thạch trong tay, nhìn thấy không hề lộ sơ hở. Cả quá trình tiêu hao suốt ba phút, ngay khi hắn vừa hoàn thành, viên linh thạch thủy hệ bên trong Ngũ Hành Tụ Linh trận cũng đã hoàn toàn vỡ vụn ra. Nhất thời Nhạc Vũ không còn kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp đem viên linh thạch màu xanh đen trong tay nhấn vào trong. Làm cho hắn cảm giác vô cùng may mắn chính là cả Ngũ Hành Tụ Linh trận chỉ thoáng dừng lại liền bắt đầu vận chuyển.

Duy nhất đáng tiếc chính là viên lục phẩm linh thạch vẫn kém hơn một chút. Chỉ vận chuyển được một lúc, vẻ sáng bóng đã dần dần ảm đạm. Độ thu nạp linh lực thủy hệ xa xa không theo kịp sự tiêu hao của chính nó.

Nếu như đổi lại là ngũ phẩm, như vậy hộ phủ pháp trận có thể kéo dài thêm bảy trăm năm! Nhưng viên linh thạch này của hắn nhiều nhất sẽ tiêu hao hết linh lực chỉ trong ba tháng. Phẩm chất chênh lệch giữa hai loại bởi vậy có thể thấy lớn đến thế nào. Nếu hiện tại lại có người tiếp tục xông trận, có thể chống đỡ được đến khi nào thì càng thêm khó nói.

Ngoài ra phẩm chất chênh lệch cũng khiến cho tốc độ Ngũ Hành Tụ Linh trận hấp thu thiên địa linh khí giảm xuống hai cấp bậc! Mất đi vài đẳng cấp, lại được bốn viên ngũ phẩm đền bù, mới miễn cưỡng khiến cho đại trận vẫn có thể có hiệu lực.

Bất quá trong mắt Nhạc Vũ cũng không có bao nhiêu ý thất vọng. Hắn vốn nghĩ chỉ dự định sau khi đi vào nơi này, nhìn xem tình huống lại dùng chút ít linh

thạch lấy từ trong biệt phủ đưa vào tạm thời duy trì đại trận vận chuyển. Chẳng qua uy lực của trận pháp sẽ giảm mạnh mà thôi. Nhưng có thể ở trong hậu điện tìm được bốn viên ngũ phẩm, đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Theo đại lượng linh lực rót vào, Linh trận trên trần cùng cả biệt phủ nhất thời tràn đầy linh lực. Trong lòng Nhạc Vũ liền hiểu được trong khoảng thời gian ngắn người bên trên tuyệt không cách nào tiếp tục tấn công vào. Cho đến lúc này hắn mới cảm thấy yên tâm trở lại, bắt đầu cẩn thận đánh gia không gian hậu điện này.

Trận pháp chi chít những phù văn, Nhạc Vũ chỉ nhìn lướt qua lại đem hệ thống trí năng ghi chép lại để ngày sau còn có thể đem ra nghiên cứu. Hiện tại hắn chỉ có thể xem hiểu bốn phần mười, cho dù có tiêu tốn thêm thời gian nghiên cứu cũng chưa chắc có thể lập tức hiểu được.

Ngay sau đó thứ hấp dẫn ánh mắt của hắn chính là một khung kim chúc hình tròn màu trắng bạc nằm ở một góc hậu điện. Hình dáng của khung hình tròn kia lại tương tự như tấm gương, nhưng bên trong lại lóe ra ánh sáng.

Bất quá làm cho Nhạc Vũ phải nhìn chăm chú chính là bên dưới khung màu bạc kia. Bên dưới lại khắc đầy phù văn làm thành hạch tâm, hợp thành một Linh trận riêng biệt, nhưng lại chặt chẽ liên tiếp với hộ phủ đại trận. Trong đó có bộ phận rất nhỏ cực kỳ tương tự như Hồn Khống trận của cơ quan khôi lỗi. Ngoài ra ngay trung ương phía trên khung màu bạc kia, lại có một tấm ngọc màu tím cỡ một bàn tay được khảm vào bên trong.

- Chẳng lẽ đó là trung xu của đại hình Linh trận này?

Ý niệm vừa thoáng hiện trong đầu, Nhạc Vũ liền bước qua. Sau đó dùng tay chạm vào, ở nơi này cũng giống như bên ngoài đại điện cùng hậu điện, có một phong cấm do thủy linh lực làm chủ yếu, đoán chừng cần có pháp quyết đặc thù mới có thể mở ra. Nhưng Nhạc Vũ cũng lười quản nhiều như vậy, một tia Ngũ Sắc Thần Quang bắn ra từ ngón giữa tay hắn, hồn lực của hắn đã không hề bị cản trở xâm nhập vào bên trong.

Cũng giống như trước đó hắn đọc được bên trong tử sắc ngọc giản ghi chép hơn mười công pháp tà đạo, khi hồn lực của vừa thăm dò vào bên trong, cỗ ý niệm kia lại rót vào trong đầu của hắn. Chẳng qua số lượng cùng cường độ còn kém hơn trong tử sắc ngọc giản rất nhiều.

Nhạc Vũ tinh tế đọc lại tin tức bên trong, sau đó cũng không có gì bất ngờ, thì ra Hồn Ngọc này ngoại trừ có tác dụng như tử sắc ngọc giản, cũng là trung xu khống chế hộ phủ đại trận.

Mà số lượng tin tức bên trong, chính là một chút pháp quyết cùng mấu chốt điều tiết khống chế đại trận.

Khi hắn xem đến vài đoạn tin tức cuối cùng, trong mắt Nhạc Vũ tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Hắn đưa mắt nhìn về khung kính màu trắng bạc ở ngay trước mắt.

- Thì ra vật này chính là pháp khí Thiên Lý Chiếu Ảnh xa cả ngàn dặm.

Bên ngoài rừng rậm, theo một loạt linh lực dị biến, trên mặt Trữ Vân đã trầm xuống như nước. Lúc này không chỉ là hắn, ở gần bên chỉ cần là tu sĩ dưới Trúc Cơ nhưng mạnh mẽ một chút, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hoảng cùng ngạc nhiên không thể che giấu.

- Sư thúc, hình như có điều gì không đúng!

Tả Vinh nhướng mày, nhìn khắp chung quanh. Hồn lực của hắn không tính là xuất sắc, nhưng tình hình biến hóa chung quanh hắn cũng nhận thấy được vẻ dị thường. Những dãy núi xung quanh hình như phát sinh di chuyển, tuy tình hình này không kéo dài hơn ba lần, hơn nữa chỉ trong nháy mắt liền biến trở về nguyên trạng, hơn nữa không chút rõ ràng, nhưng tiên thiên tông sư như hắn đối với hoàn cảnh ngoại giới biến hóa luôn vô cùng nhạy cảm. Những dị trạng như vậy nếu là người bình thường thì phát hiện không được, cũng không thể qua mặt được hắn.

Trữ Vân không trả lời, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn về phía trước. Khi hắn phát hiện ra tình huống có điều khác thường, còn sớm hơn tất cả. Linh lực bên trong ảo trận lại lần nữa tràn đầy, chút ít linh lực ba động bên trong lại đều bình phục trở lại, biến thành một mảnh yên tĩnh như cõi chết.

Hắn nhíu mày suy ngẫm một lúc lâu, thần sắc lo lắng cùng nghi ngờ trong mắt hắn càng lúc càng tràn đầy.

- Dĩ nhiên là không đúng, biệt phủ này đã có người vào sớm hơn chúng ta một bước, hơn nữa hơn phân nửa đã khống chế được đầu mối của hộ phủ pháp trận

này, lần này là ta đã tính sai.

- Làm sao có thể? Bọn họ làm sao đi vào?

Mấy người Tả Vinh đều biến sắc. Mấy ngày nay ở nơi này dù là trên trời dưới đất, được Tuyết Ẩn Môn cùng Thừa Vân Môn không ngừng giám sát chặt chẽ, cho dù là tu sĩ Kim Đan, chỉ sợ khó mà vô thanh vô tức xông vào.

- Có gì mà không thể? Người nọ vừa mới thí nghiệm làm sao thao túng cả đại trận này, không thấy hay sao?

Khóe môi Trữ Vân lạnh lùng nhếch lên, nhưng nỗi nghi ngờ càng thêm dày đặc, người đang cố gắng nắm giữ đại trận trong tay kia, rốt cục làm sao tiến vào biệt phủ Tĩnh Hải Tông nhìn như không gì phá nổi?

So sánh với nỗi lo nghĩ này, giờ phút này nỗi lo khác càng thêm nồng hậu hơn trong lòng hắn. Tĩnh Hải Tông bố trí ảo trận tinh diệu dị thường, có người điều khiển cùng vô chủ, uy lực tuyệt đối hoàn toàn khác hẳn. Mục Hi Ngọc xông vào trong trận này, có thể nói nguy hiểm tăng thêm gấp đôi!

Nói tới người kia, có thể không chút tiếng động tiến vào động phủ, thực lực nhất định bất phàm. Trữ Vân chỉ cảm thấy trái tim mình giống như bị người nắm chặt.

Cảm giác sợ hãi vô tận dựng lên như sóng triều trong lòng hắn. Bảo tàng gì, linh đan gì hắn cũng không cần lấy, hắn chỉ cầu sư muội của mình nguyên vẹn trở về!

Cùng một thời gian, bên trong ảo trận khoảng bảy dặm, Mục Hi Ngọc đang cau mày quét mắt khắp mọi nơi. Tình cảnh trước mắt dường như không có gì bất đồng với ban đầu. Nàng có thể thấy được khí tức cùng linh lực của các vị tu sĩ cùng đẳng cấp ở cách đó không xa. Nhưng theo bản năng nàng cảm giác tình hình có chút không ổn.

Đây là vì vài phút trước, nàng chợt cảm giác thủy linh lực vốn đang suy thoái lại đột nhiên tràn đầy lên. Nàng vốn cho rằng cấm chế Linh trận tạo ảo giác, lúc ấy đã đánh ra Phá Huyễn Phù, sau đó linh lực quanh thân lại lần nữa khôi phục suy yếu.

Nhưng cảm giác an tâm kia chỉ duy trì được mười phút trong lòng Mục Hi Ngọc. Ban đầu nàng chưa cảm giác có gì dị thường, nhưng dần dần nàng lại cảm giác

có chút không đúng, trái tim đã dần dần nhảy mạnh.

- Tị Thủy!

- Phá Hang!

- Tĩnh Thần!

Liên tiếp đánh ra ba đạo phù triện, khi thủy linh lực quanh người lại bị gạt ra lần nữa, trong đầu khôi phục minh mẫn, Mục Hi Ngọc nhìn kỹ trước mắt vẫn không hề phát sinh chút dị trạng. Biến hóa duy nhất sau khi phát phù triện, chẳng qua là thị giác khác biệt, nhưng bên trong ảo trận chính là chuyện bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Tiến vào động phủ

Mục Hi Ngọc đứng yên tại chỗ, suy ngẫm suốt một khắc sau mới chậm rãi nện bước, hướng trung ương ảo trận đi tới.

Vẻ nghi ngờ trong mắt nàng vẫn chưa thối lui, trái lại càng thêm dày đặc.

Thứ nhất nàng cảm thấy tình hình suy thoái của thủy linh lực lại nhanh chóng khôi phục có vẻ không bình thường, mà hết thảy diễn biến chung quanh lại cho nàng cảm giác không thích hợp.

Sau một khắc, Mục Hi Ngọc bỗng dưng ngừng lại, cảm giác có cỗ thủy linh lực đang mơ hồ phát sinh chấn động ở gần bên. Nàng khẽ nhướng mày liễu, Thiên Ti Tuyết kiếm đã theo tâm ý của nàng hướng địa phương có vẻ giống như then chốt của Linh trận chém tới.

Ban đầu phảng phất như bị trở ngại nào đó, thoáng qua sau, Thiên Ti Tuyết kiếm bỗng dưng bộc phát ra một lực lượng cường đại, đem then chốt của Linh trận kia xoắn thành nát bấy.

Mỗi một then chốt như vậy của Linh trận, tổng số gần cạnh nơi này ít nhất cũng hơn trăm nơi, mỗi khi phá hư một chỗ, cũng có thể khiến cho uy lực cùng phạm vi bao trùm của pháp trận nơi này suy yếu đi một phần. Sở dĩ mấy người bọn họ có can đảm mạnh mẽ xông vào, chính là nghĩ bằng vào sức liên thủ của họ cộng thêm Phá Huyễn Phù và Tị Thủy Phù, lại có thêm huyễn thuật pháp khí là có thể mạnh mẽ phá giải được pháp trận này. Đợi đến khi tước đi uy lực của pháp trận đến mức độ nhất định, lại hợp lực mọi người lần cuối cùng hoàn toàn phá vỡ trận pháp.

Nhưng khi Thiên Ti Tuyết kiếm quay trở về bên cạnh, Mục Hi Ngọc cũng không hề hạ thấp cảnh giác. Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, sau đó thanh lục phẩm huyền binh bên cạnh đã bắn nhanh ra lần nữa, mang theo luồng kiếm khí thật lớn hướng chỗ trống phía trước đâm tới.

Trong cùng một thời gian, Nhạc Vũ đang đứng bên trong hậu điện biệt phủ lại theo bản năng đưa tay vuốt cổ.

Tình cảnh phi kiếm lăng không, hàn mang bắn ra bốn phía ghi khắc trong đầu hắn một lúc mới từ từ biến mất.

Trên khung kính màu trắng bạc ngưng kết ra một màn nước thật mỏng, ở trong đó biểu hiện ra tình cảnh lúc Mục Hi Ngọc ngửa đầu nhìn trời. Trong con ngươi trong vắt có thể thấy rõ đang mang theo vẻ nghi ngờ nhàn nhạt.

Nhạc Vũ nhất thời cũng không thể xác định nữ nhân này rốt cục có phát hiện được đại trận đã biến hóa hay không, nhưng phương hướng của một kiếm vừa rồi chém tới chính là góc độ hắn thông qua khung kính màu bạc cùng với Thiên Lý Chiếu Ảnh thuật do pháp trận mang vào nhìn xuống.

Độ nhạy cảm của linh giác nữ nhân này thật đáng kinh ngạc.

Còn có uy lực của thanh huyền binh màu trắng kia, cũng làm hắn rét lạnh cả tim. Nhạc Vũ thầm nghĩ hiện tại mình thực sự không phải là đối thủ của nữ nhân này.

Mục Hi Ngọc lại thoáng chần chờ một lát, lại cất bước đi về phía trước.

Lúc này Nhạc Vũ mới yên tâm cẩn thận đánh giá nữ nhân đã khiến cho hắn có ấn tượng khắc sâu khi vừa gặp mặt.

Sau đó rất nhanh hắn liền phát hiện, tướng mạo của nữ nhân này cùng cô gái hắn yêu kiếp trước thật ra không hoàn toàn giống nhau.

Chẳng qua khí chất của nữ nhân này thật giống cô gái kiếp trước mà thôi. Cho nên lúc hắn vừa gặp mặt thì có loại cảm giác cô gái hắn yêu vừa sống lại.

Thoáng lắc đầu, Nhạc Vũ cười nhẹ một tiếng, không còn cảm thấy hứng thú gì với nữ nhân tên Mục Hi Ngọc tự xưng là môn hạ của Thái Huyền Tông này nữa.

Hắn dùng pháp quyết thúc giục chuyển đổi góc độ hình ảnh của khung kính, chuyển qua trên người Quách Thành luôn gây cho hắn sự chú ý nhiều nhất.

Tuy rằng Sa Thiên Quân ở Bắc Hoang được xưng là đệ nhất cao thủ, nhưng theo lời của Tịch Nhược Tĩnh, kể từ khi vị đại khôi sư này tiến vào cảnh giới Tâm

Động kỳ, danh hiệu kia chỉ sợ phải đổi chủ.

Nếu không phải như thế, thế lực của Quách Thành cũng không thể trong thời gian ngắn quật khởi nhanh như vậy.

Mạnh mẽ nhúng tay vào chợ tán tu cùng chư thành phía nam, đem nơi đó nhét vào phạm vi thế lực của chính mình.

Làm cho hắn rung động chính là Quách Thành kia tựa hồ cũng cảm nhận được tình hình dị thường, lúc bước đi cũng vô cùng cẩn thận.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, hắn biết tu sĩ tinh thông Khôi Lỗi thuật, bẩm sinh yêu cầu phải có linh hồn cường đại, cử động của Quách Thành cũng không hề vượt ngoài ý muốn. Khẽ cau mày, hắn lại chuyển hình ảnh, đổi qua hình ảnh của Sa Thiên Quân.

Tình hình kế tiếp làm trong lòng hắn được an ủi không ít, ít nhất còn lại bốn người này chưa chạy thoát khỏi sự nắm giữ của hắn.

Thật ra giờ phút này nếu hắn lợi dụng Hồn Ngọc trong khung kính bạc liền có thể trực tiếp cảm giác được hành tung mấy người trong trận, hơn nữa còn hiểu rõ như lòng bàn tay.

Chẳng qua không được trực quan như dùng mắt quan sát bằng Thiên Lý Chiếu Ảnh thuật, mặt kính bằng nước này, thật ra khiến cho Nhạc Vũ tìm lại được cảm giác dùng vệ tinh quan sát hướng đi của địch nhân hồi kiếp trước.

Xem bên trong ảo trận một lúc, hắn lại chuẩn bị nhìn ra bên ngoài ảo trận. Thật ra với linh lực hiện tại của trận pháp, đủ để cung cấp cho đại trận vận chuyển cả bên ngoài.

Nhưng ở trong mắt Nhạc Vũ, thật sự không cần thiết làm như vậy, làm như vậy thật quá lãng phí linh lực.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy phía sau truyền đến hai tiếng bước chân. Không cần nhìn lại, hắn biết là Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến, sau khi nắm giữ khống chế Linh trận, tất nhiên có thể dễ dàng giải quyết tác dụng của Linh trận đối với hai người.

- Đây chính là then chốt của pháp trận?

Mới đi vào bên trong hậu điện, vẻ mặt Nhiễm Lực chợt kinh nghi, nhưng trong mắt nổi lên ý chí chiến đấu:

- Có pháp trận này, đã đủ cùng những người bên ngoài đánh một trận!

Trong lòng Nhạc Băng Thiến vừa vui vừa kinh hãi, ba ngày nay Nhạc Vũ vẫn luôn trấn định. Nhưng trong lòng nàng cùng Nhiễm Lực đều vô cùng lo lắng. Thật sự không ngờ tới, thiếu gia nhà mình còn nắm giữ được lá bài tẩy như vậy.

Uy lực của hộ phủ đại trận, Nhiễm Lực chỉ mới nhìn thấy được một phần ngay bên bờ hồ nhỏ kia mà thôi.

Mà chính là loại cấm chế của đại trận lại làm con Li Giao kia suốt mấy trăm năm vẫn không thoát được.

Uy lực không cần bàn cãi!

Có thể điều khiển trận này, đích xác là có được vốn liếng đối phó với mấy người đang xông trận kia. Lúc trước nàng còn tưởng rằng Nhạc Vũ chỉ ra vẻ trấn định để trấn an hai người, nhưng nguyên lai hắn đã sớm có định liệu trước!

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng trọng lắc đầu, ban đầu hắn vốn cũng cho là như thế.

Nhưng sau khi nhìn thấy một kiếm của Mục Hi Ngọc, hắn không còn nửa phần nắm chắc.

- Hay là phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp khác, tốt nhất để cho mấy người này đấu nhau trước một trận mới xong.

Tuy mấy người này đang liên thủ phá trận, nhưng Nhạc Vũ vẫn có cảm giác bọn hắn luôn đề phòng lẫn nhau. Đặc biệt là Sa Thiên Quân, luôn đem lực chú ý tới hướng đi của mấy người khác.

Mà nữ nhân kia, căn bản luôn bị cô lập bên ngoài.

Nhưng trong đám người này, ai cũng là lão hồ ly, muốn gây xích mích giữa bọn hắn, làm sao dễ dàng như vậy?

Nhạc Vũ suy ngẫm thêm chốc lát, sau đó từ trong nhẫn trữ vật lấy ra vài thứ.

Những bảo vật này đã thu hết không biết bao nhiêu mạng người, khi hắn lấy được trong lòng còn mang theo chướng ngại, nhưng những người kia chưa hẳn sẽ để ý những thứ này.

Những loại đồ vật này, phân lượng rốt cục vẫn còn kém một chút.

Dù sao không phải là loại công pháp tu tập tương ứng với bản thân, những pháp khí bàng môn bốn năm cấp nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra được hai thành thực lực.

Nhạc Vũ lại nhìn qua Long Huyết Thuẫn và Huyền Thanh Tố Liên Kỳ, trong hai loại này Long Huyết Thuẫn lại có phẩm cấp quá thấp, Huyền Thanh Tố Liên Kỳ lại có thể dùng bảo vệ tính mạng, tuyệt đối không thể giao ra.

Như vậy duy nhất có thể lợi dụng một phen cũng chỉ có Tử Lôi Châu mà thôi.

Dựa theo quyển sách ghi lại cách luyện khí, pháp khí lôi hệ luyện chế khó khăn, vẻn vẹn chỉ đứng dưới pháp khí không gian, xưa này là đồ vật cực kỳ ít thấy.

Chỉ đơn thuần nói về uy lực của nó, cũng có thể vượt cấp đối kháng.

Lấy phẩm cấp lục phẩm có lẽ còn có thể thử xem một lần…

Vật này mặc dù tốt, nhưng trong mấy người bọn hắn lại không ai có đủ khả năng thúc giục được đầy đủ uy lực của nó.

Hắn vốn là người quyết đoán, lúc này lại cần tranh thủ thời gian, vì thế càng không chút do dự.

Hắn lập tức đem đồ vật bỏ vào trong Tàng Khí Lâu cùng những nơi khác, cẩn thận bố trí một phen. Cho đến khi thoạt nhìn không còn gì sơ hở, lúc này mới trở lại hậu điện lấy ra hi pháp khí cửu phẩm huyền binh.

Thật ra giờ phút này linh thức của hắn cùng Hồn Ngọc kia chặt chẽ kết nối, chỉ cần không rời khỏi phạm vi ba ngàn trượng, mặc dù hắn không ở trong hậu điện cũng có thể tự nhiên điều khiển đại trận vận chuyển. Nhưng không có khung

kính nước kia, trong lòng hắn vẫn luôn có chút bất an.

Nhạc Vũ cũng không biết người của Tĩnh Hải Tông nghĩ như thế nào, mặc dù chỉ là cửu phẩm pháp khí, cũng bị họ mạnh mẽ phong cấm.

Đổi lại là cường giả có tu vi Ngưng Dịch kỳ, như vậy ít nhất cũng cần có thời gian hai ba năm mới có thể từ từ phá giải. Nhưng khi bị Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ lướt qua, phong cấm kia giữ vững được chốc lát cũng đã tiêu tán vô hình.

Về phần tế luyện phía sau xem như thật dễ dàng, hai kiện pháp bảo này bên trong cũng có Hồn Ngọc, chỉ cần ngưng kết ấn phù tương ứng bên trong, sau đó rót vào chân khí của mình liền có thể sử dụng.

Nhưng phải làm đúng theo lời chỉ dẫn, tùy tâm mà động, phát huy ra uy lực lớn nhất của hai kiện pháp bảo này.

Nhưng cũng cần phải có một thời gian ngắn để quen thuộc công dụng của hai pháp bảo, sau đó còn phải "ôn dưỡng", khiến cho linh lực đạt tới đầy đủ, cùng hắn hoàn toàn tương hợp mới có thể dùng.

Hồn lực ấn phù của Long Huyết Thuẫn cùng Huyền Thanh Tố Liên Kỳ hắn đương nhiên không tìm được chỗ nào. Cũng may hắn tìm được vài quyển luyện khí bảo điển trong Tàng Khí Các, có ghi lại pháp khí tương tự như vậy, Nhạc Vũ trực tiếp bắt chước ngưng kết ra liền đã hoàn thành.

Nói cho cùng, những ấn phù bên trong Hồn Ngọc thật ra cũng tương ứng như những phù triện được khắc vào bên trong các pháp bảo.

Cho dù chưa từng học qua, nhưng với linh thức cảm giác của những tu sĩ bình thường đều có thể từ từ tìm hiểu rõ ràng.

Mà quá trình này đối với người có năng lực phân tích như Nhạc Vũ mà nói lại càng dị thường đơn giản.

Ngay khi hắn tế luyện pháp bảo được nửa đường, trong lòng hắn đột nhiên vừa động, liền đem ánh mắt dời vào khung kính.

Theo hình ảnh chuyển đổi, thân ảnh Mục Hi Ngọc lại lần nữa xuất hiện trước

mặt hắn.

Lần này vẫn là dùng thanh phi kiếm màu trắng tuyết chém ra.

Nhưng phương hướng không phải mục tiêu giả dối hắn dùng đại trận tạo thành, mà là địa phương then chốt của Linh trận chân chính.

- Nhanh như vậy cũng đã phát hiện sao?

Mí mắt Nhạc Vũ nhảy lên, đem Thiên Lý Chiếu Ảnh thuật dời qua chỗ Quách Thành.

Sau đó quả nhiên hắn cũng nhìn thấy vị đại khôi sư này đang lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

Hắn nhướng mày trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ dứt khoát giải trừ phần lớn hiệu quả ảo giác đối với bọn họ. Hắn chỉ che giấu vị trí then chốt của ảo trận, trong lúc nhất thời cả đại trận phảng phất như bị hỏng mất.

Quả nhiên, mấy người Sa Thiên Quân vô cùng mừng rỡ, liền nhanh chóng xông về hướng trung ương ảo trận.

Mấy người này vừa động, Quách Thành cũng vội vã chạy theo. Tuy hắn không ngừng nhắc nhở đề tỉnh, nhưng mấy người phía trước vẫn không hề có chút ý tứ muốn dừng lại.

Về phần Mục Hi Ngọc, tuy trên mặt tràn ngập nỗi lo lắng, nhưng đến cuối cùng thân ảnh của nàng vẫn nhanh chóng lướt về phía trước, cũng xông tới phương hướng cửa động biệt phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Bát cấp Li Giao

Khóe môi Nhạc Vũ lộ ra tia mỉm cười như có như không. Cho dù nữ nhân này thông minh cơ trí như thế nào, nhưng gặp phải mấy tên tham lam phía trước vẫn rất khó kìm chế tâm ý của mình, làm ra phán đoán chuẩn xác.

Mấy tu sĩ Linh Hư cảnh này đã đi hết, cho dù một mình Mục Hi Ngọc lưu lại cũng không làm được gì.

- Tiểu Vũ, huynh thả bọn họ đi vào làm gì?

Nhìn tình hình trong khung kính, Nhạc Băng Thiến nhíu mày, trong lúc nhất thời không hiểu rõ dụng ý của huynh trưởng:

- Để cho bọn hắn đấu nhau một chút, tiêu hao thêm pháp lực chẳng phải là tốt hơn?

- Ý của thiếu gia có phải là đem mấy người này tách khỏi mấy tu sĩ đang ở bên ngoài trận hay không?

Nhiễm Lực như có điều suy nghĩ sờ sờ cằm, càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp này tuyệt diệu vô cùng.

Nhạc Vũ thoáng cười, lại đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Nhiễm Lực.

Tâm tư của hắn tuy Nhiễm Lực chưa hoàn toàn đoán trúng, nhưng cũng đã nói đúng phân nửa.

Sở dĩ như thế, hơn phân nửa là do hắn bất đắc dĩ bố trí. Lúc hắn tiếp quản hộ phủ đại trận, vẫn còn hơi chậm một chút.

Then chốt của Linh trận ở bên ngoài đã bị mấy người liên thủ phá vỡ mấy chục nơi, cả ảo trận đã có sơ hở không nhỏ. Dù hắn dùng thủ đoạn thế nào, cũng không cách nào ngăn cản được quá trình phá trận của những người này. Truyện

Mà tầng ngoài ảo trận, cố nhiên có thể ngăn cản được bọn hắn một ít thời gian, tiêu hao pháp lực của bọn hắn một chút. Nhưng nếu bọn hắn quyết định toàn lực đẩy mạnh công kích, như vậy ngoại trừ mấy tên tu sĩ Linh Hư cảnh, ít nhất còn có thêm mấy chục tiên thiên cường giả trở lên.

- Thì ra là như vậy!

Nhạc Băng Thiến bỗng nhiên vỗ mạnh tay:

- Chỉ cần ảo trận bên ngoài không phá, như vậy mấy tên kia cũng đừng nghĩ đi vào!

Nhớ tới đối thủ thoáng chốc đã giảm xuống thật nhiều, tâm tình của nàng nhất thời cảm thấy thật sự thoải mái nhiều hơn.

Nhạc Vũ khẽ cười, lại tiếp tục tế luyện hai kiện cửu phẩm pháp khí. Sau đó hắn lấy ra mấy khối mộc bài lấy được ở đại điện, còn có Tử Sắc Hồn Ngọc cỡ móng tay.

Lúc trước hắn vẫn luôn kỳ quái, những vật này dùng để làm gì, nhưng không cách nào tìm hiểu được. Đặc biệt là mộc bài, mặc dù không phải Hồn Ngọc, nhưng lại có được tính chất tương tự, cũng không biết làm từ loại linh mộc nào.

Còn có phù triện được khắc bên ngoài, có tới bốn phù triện được khắc bên trong Hồn Ngọc, làm người ta nhìn vào cảm giác thật kỳ quái.

Theo lẽ thường khi dùng hồn lực của mình đưa vào bên trong Hồn Ngọc, thì đoạn tin tức đầu tiên chảy xuôi vào trong đầu Nhạc Vũ, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nghĩ mình đã có vật này trong tay, còn không lập tức chạy thật nhanh.

Còn ở đây làm gì? Chiến đấu đến chết?

Bất quá khi ý nghĩ này mới hiện lên trong đầu hắn, vẻ mặt vui mừng của Nhạc Vũ lại từ từ thối lui, ngược lại đầy mặt bất đắc dĩ.

Bên trong Tử Sắc Ngọc Giản này ghi chép phương pháp thuần phục con bát cấp

Li Giao bên ngoài. Mà mấy khối mộc bài chính là phương pháp khống chế con yêu thú cấp tám kia.

Thật ra hắn sớm nên nghĩ đến, nếu Tĩnh Hải Tông đã bắt nhốt một con yêu thú cao cấp như vậy ở lại nơi này bảo vệ động phủ, làm sao không sáng tạo ra phương pháp tương ứng để điều khiển nó?

Nhưng bên trong ngọc giản cũng có nói, muốn khống chế con yêu thú kia, phải có hồn lực từ Linh Hư kỳ trở lên mới có thể sử dụng loại mộc bài này, động tới phù văn cấm chế trong cơ thể con Li Giao, đem nó áp đảo.

Tuy Nhạc Vũ tự hỏi hồn lực của mình không tệ, nhưng ở phương diện này cũng không thể sánh bằng những tu sĩ Linh Hư cảnh.

Nói cho cùng cũng phải dựa vào bản thân xông lên.

Nhìn vào khung kính, toàn bộ sáu người đã xông qua đường hầm tiến vào bên trong biệt phủ, Nhạc Vũ lại thở dài. Hắn nghĩ thầm nếu có được đường lui, giờ phút này hắn nhất định không chút do dự chạy trốn, mạnh mẽ từ biệt bảo tàng, chỉ sợ hắn hoàn toàn không cần cầm đi thứ nào.

Cũng may hắn không mạnh mẽ thối lui ra ngoài bằng con đường dưới hồ nhỏ, yêu thú cấp tám, thực lực hắn so được với phân nửa lực lượng của tu sĩ Kim Đan.

Cho dù nó đã bị đói bụng hơn mấy trăm năm, so sánh với mấy người đang xông vào còn đáng sợ hơn nhiều.

- Ngươi hoài nghi ảo trận nơi này tựa hồ có người đang điều khiển, hơn nữa linh lực đã khôi phục.

Khi hỏi ra câu này, chân mày Sa Thiên Quân cau lại, hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Kim Dĩnh đang làm ra vẻ thản nhiên như không có chuyện gì.

Thật ra chuyện này vừa rồi Quách Thành đã cố ý truyền âm thông báo. Nếu không phải tên Thượng Quan Kim Dĩnh cứ muốn xông vào phía trước không chịu dừng lại, bọn họ cũng không đến nỗi chạy theo vào.

Nhưng hiện tại đã vào, cũng không thể tay không quay về. Hơn nữa ở trong lòng

Sa Thiên Quân cũng biết rõ vì sao Thượng Quan Kim Dĩnh không chịu dừng lại.

Nếu như là bản thân của hắn, hơn phân nửa cũng làm như thế.

Đừng nói Quách Thành nói như vậy còn chưa có bằng chứng chứng minh, cho dù là sự thật thì thế nào? Có thể đoạt trước một bước, nói không chừng liền có thể chiếm được tiên cơ.

Nếu thật sự đã có người tiến vào động phủ trước, đối phương muốn dùng loại thủ đoạn này, cũng chỉ có thể nói rõ người này không có sức đánh một trận với bọn hắn.

Trong lòng Sa Thiên Quân cũng hiểu rõ ràng, những người đi chung ít nhiều vẫn còn thủ đoạn bảo vệ tính mạng còn chưa sử dụng ra. Thật ra bọn hắn cũng không có bao nhiêu sợ hãi đối với ảo trận này.

Cũng không biết lão yêu bà kia, còn có lá bài tẩy gì nữa đây?

Trong lòng Sa Thiên Quân còn đang suy đoán, chợt thấy Hác Nghệ đang dạo bước tới cạnh vườn hoa, sau đó hái xuống, đưa lên mũi ngửi, liền cười một tiếng.

- Thuốc này là thật!

- Nói cách khác, nơi này không còn là ảo trận?

Mạc Ninh nhướng nhướng mày, đưa mắt nhìn không gian chung quanh.

Ngoại trừ hai bên có kiến trúc để chứa đồ vật, còn có phòng ở dành cho đệ tử ở lại.

Phía trước nữa là một vách tường kết nối liên tiếp với Linh trận được khắc đầy phù văn, thoạt nhìn không có dị trạng, còn có vẻ không thích hợp, nhưng hắn lại không nhìn ra cổ quái.

- Chư vị có biết hạch tâm của Linh trận ở đâu hay không?

Từ khi nhìn thấy mấy gốc linh dược làm chấn động tinh thần, Thượng Quan Kim Dĩnh chợt cau chặt mày.

- Không rõ ràng lắm, hoặc là đang ở địa phương khác?

Mạc Ninh nhìn kỹ chút ít hoa văn trên vách tường cao, sau đó không giải thích được lắc đầu.

Thành tự về pháp trận của hắn mạnh nhất trong số những người này.

Nhưng Linh trận hiện tại vượt khỏi phạm vi năng lực của chính hắn.

Tuy là như thế, Mạc Ninh vẫn thúc giục phương thức như xăm hình, khắc lên cánh tay phải Đại Duệ Thứ thuật, hơn mười đạo gai nhọn do kim linh tạo thành thật sắc bén quét lên không trung.

Hắn đem những phù triện mà hắn xem là trọng yếu kia toàn bộ phá hủy.

Lúc này Nhạc Vũ đang nhìn tình hình của mấy người này, lại lấy ra chút linh quả đút cho Sơ Tam.

Khi hắn nhìn thấy tình hình kia, khóe môi nhất thời mỉm cười.

Sắc mặt Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến vẫn thật ngưng trọng.

Tuy trong lòng họ biết rõ.

Nhạc Vũ đã đem không gian phía sau chín mươi chín tầng bậc thang kia, kể cả Linh trận cùng dược viên toàn bộ biến mất.

Nhưng đối mặt với sáu tu sĩ Linh Hư cảnh có thực lực không biết cao hơn họ bao nhiêu, tâm tình của họ vẫn không cách nào dễ dàng xuống tới.

Nhưng mấy người đang đứng ngay lối vào biệt phủ lại thấy yên tâm, vô luận là pháp trận gì, chỉ cần Linh trận mất đi tác dụng thì trận pháp chẳng khác nào bị phế đi.

- Bây giờ có thể xác định, nơi này là biệt phủ Tĩnh Hải Tông không thể nghi ngờ!

Hác Nghệ tránh ra phía sau, lại cười một tiếng:

- Ta nghĩ nên đến Tàng Khí Các xem qua một chút, nói vậy hơn phân nửa chính chư vị cũng không yên lòng. Như vậy chúng ta cùng nhau đồng hành thế nào?

Trong lòng Mạc Ninh vừa động, lại trầm mặc.

Thật ra bọn họ liều chết xông vào biệt phủ ngầm của Tĩnh Hải Tông, không phải vì vườn linh dược này, cũng không phải vì pháp khí pháp bảo.

Mà là vì có được đan dược có thể trực tiếp tăng lên tu vi!

Nhưng Tàng Khí Lâu thật sự không ai dám khinh thường, hiện tại thực lực của mấy người đều vì kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng nếu như có người ở Tàng Khí Các có được thứ tốt gì đó tăng thêm thực lực, vậy tình hình tất nhiên sẽ bất đồng.

- Đang có ý đó!

Tinh mang trong mắt Sa Thiên Quân chợt lóe lên, lặng lẽ cười đưa mắt nhìn Mục Hi Ngọc đi theo cuối cùng:

- Còn cần làm phiền Mục tiểu thư, cùng chúng tôi đi một chuyến! Tiểu thư cứ yên tâm, linh dược nơi này chúng ta sẽ lưu cho nàng một phần, nếu có đan dược có thể cứu trị Trữ lão đệ, bọn ta tất nhiên nhường cho.

Mục Hi Ngọc cau mày không nói lời nào, thật ra bản tâm của nàng cũng không muốn đến Tàng Khí Các đầu tiên, nàng chỉ muốn đến phòng luyện đan trước, nhưng nàng cũng biết những người này tuyệt đối không yên tâm để nàng rời đi.

Cự ly từ cửa đường hầm đến Tàng Khí Các không tới hai ngàn bước, đổi lại thường ngày bọn họ còn có thể chậm rãi thưởng thức một phen.

Nhưng giờ phút này biết rõ người của Phù Sơn Tông chẳng biết sẽ khi nào sẽ đến, nên không hẹn đều cùng bước nhanh hơn.

Nơi này trước kia Nhạc Vũ tiến vào có chút khó khăn, nhưng lúc này mấy người tiến vào lại không chút trở ngại.

Khi nhìn thấy linh binh mục nát, tuy đều có vẻ vui vẻ nhưng đa số đều thở dài.

Đợi lên tầng thứ hai, thần sắc mọi người đều cứng lại.

Ngay cả Mục Hi Ngọc cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải nàng kinh ngạc vì nơi đây có pháp khí pháp bảo trân quý, mà đang hoài nghi phán đoán trước đó của mình.

Nếu không ai tới trước một bước thì cũng thôi, nhưng nếu đúng như nàng suy nghĩ, như vậy người kia thật đúng là bỏ xuống được!

- Đáng tiếc tất cả đều là chút pháp khí tà môn. Nhưng nếu có thể tìm được Luyện Khí sư thích hợp sửa lại, hắn ít nhất có thể phát huy được ba bốn thành thực lực!

Tiện tay cầm lấy một thanh Tử Mẫu Ma Anh kiếm tứ phẩm huyền binh, Sa Thiên Quân cười một tiếng, trong lòng đối với phòng luyện đan càng thêm mấy phần mong đợi. Nhưng vào lúc này vẫn còn một cửa ải khó khăn cần đi qua.

- Không biết những món đồ này, chư vị ý muốn phân chia như thế nào?

Không khí bên trong nhất thời trầm trọng, mấy người Thượng Quan Kim Dĩnh đều bình tĩnh nhìn vào Tử Lôi Châu. Dù nội tâm của Mục Hi Ngọc cũng cảm thấy khẩn trương, pháp bảo lôi hệ phẩm cấp bậc này, dù bên trong Thái Huyền Tông cũng cực kỳ hiếm thấy.

Nếu rơi vào tay những người kia, nàng càng không cách nào yên tâm. Những pháp bảo này tuy đều bị phong ấn tạm thời còn chưa cách nào sử dụng, nhưng ai cũng không thể dám chắc trong bọn họ có người có được pháp bảo nào đó chuyên phá giải phong cấm hay không.

Duy chỉ có vẻ mặt Quách Thành lại làm ra vẻ rộng rãi, trong lòng hắn dù hối hận, nhưng hắn đã lỡ miệng thề thốt, quả quyết không thể chủ động vi ước.

Yên tĩnh một lúc lâu, Hác Nghệ rốt cục thở dài:

- Ta xem dù phân chia như thế nào, nhất thời cũng khó làm mọi người hài lòng. Không bằng tạm thời để xuống, chuyển qua bên phòng luyện đan xem một chút?

Mọi người nhìn nhau, đều lộ ra vẻ đồng ý.

Mà bên trong hậu điện, Nhạc Vũ lại đem quả cây trong tay cắn một miếng, trên mặt cũng không hề biểu lộ chút cảm xúc gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Nhị đào tam sĩ

- Ba viên Cửu Chuyển Linh Tịch đan này ta muốn lấy toàn bộ!

Thanh âm ngoài ý muốn của mọi người, nhưng lại hợp với tình lý từ phía sau bọn họ vang lên. Trong ngôn ngữ cũng không ẩn chứa quá nhiều khí phách, nhưng vẻ đương nhiên lại làm trong lòng mọi người cảm thấy rét lạnh như băng.

Trong nháy mắt thanh âm vừa cất lên, một đạo khí tức đã hướng bình sứ Cửu Chuyển Linh Tịch đan cuốn tới.

Hác Nghệ cùng Mạc Ninh còn thoáng chần chờ, chưa kịp làm ra phản ứng. Quách Thành, Sa Thiên Quân và Thượng Quan Kim Dĩnh đồng loạt cau mày, lập tức phát ra nội kình ngăn trở.

Hai người trước bởi vì còn trẻ, đối với vật này còn chưa ham muốn nhiều, nhưng đối với những người đã hơi lớn tuổi mà nói, ở trong thời gian ngắn nếu tu vi còn chưa có đột phá tiến triển, như vậy cho dù tu luyện tới Linh Hư cảnh đỉnh phong, bất quá chỉ có thêm hơn mười năm tuổi thọ mà thôi.

Tu sĩ đã đạt tới tiên thiên dẫn khí nhập vào cơ thể, tuổi thọ khoảng một trăm sáu mươi. Mà tu vĩ Linh Hư cảnh, cũng có thể đem tuổi thọ tăng lên tới hai trăm chín mươi tuổi.

Nhưng đến Kim Đan, tuổi thọ lại được đề cao. Khoảng từ bốn trăm năm mươi tới bảy trăm năm mươi tuổi, xem như tăng lên gấp đôi. Khi đó cho dù ở tại Bắc Hoang muốn chân chính khai tông lập giáo, cũng đã có tư cách. Với thân phận khách khanh, vô luận gia nhập vào bất cứ đại phái nào, đối phương cũng sẽ quét dọn giường chiếu mà đối đãi, thủ đoạn thu hoạch tài nguyên cũng mạnh mẽ hơn hiện nay.

Nếu còn có cơ hội tấn thăng Nguyên Anh, vậy cũng chính là chân chính trường sinh. Cho dù bất hạnh vẫn lạc, cũng có thể giữ được trí nhớ của kiếp này, vẫn còn cơ hội chuyển thế trọng tu. Chuyện tốt như vậy có mấy người há dễ dàng

chịu bỏ qua? Nếu không cần thiết, trong lòng bọn họ cũng không nguyện ngoài Phù Sơn Tông còn tiếp tục đắc tội Thái Huyền Tông. Nhưng lúc này lại không thể không tranh giành!

Nhưng giờ phút này bao gồm Quách Thành, ý nghĩ của ba người cũng không muốn xung đột chính diện với nữ nhân kia. Sau khi ngăn lại có thể dùng lời nói để hóa giải, chuyện như vậy không thể tốt hơn.

Nhưng trong nháy mắt, ba người chỉ nhìn thấy một đạo hàn khí mang theo vô số băng linh màu trắng từ người Mục Hi Ngọc làm trung tâm, hướng bốn phía càn quét bắn ra. Vô luận là ba người đã ra tay động thủ, hay Hác Nghệ cùng Mạc Ninh đều nằm trong phạm vi công kích. Bên trong tiểu lâu cùng mặt sàn kết lên tầng tầng băng mỏng, theo hàn khí lan tràn.

Quách Thành thoáng ngẩn ra, theo bản năng dùng chân giẫm mạnh, từng tầng tầng cây cối từ dưới mặt sàn mọc lên, ngăn chặn kín kẽ ngay trước người. Mà Mộc Nhân khôi lỗi bên cạnh cũng đã lập tức bắn lên, tấn công về hướng băng linh phát ra.

Trong tích tắc, Quách Thành giống như sực tỉnh, tiện tay lấy Tĩnh Thần Phù và Phá Huyễn Phù đánh ra. Sau đó chỉ thấy bên trong phòng làm gì có băng linh cùng hàn khí? Mục Hi Ngọc vẫn ngạo nghễ đứng thẳng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Giờ khắc này hắn cơ hồ cắn nát hết hàm răng trong miệng, trong lòng giận dữ. Vừa rồi sau khi Thượng Quan Kim Dĩnh lên tiếng, trong lúc mọi người còn đang chần chờ do dự, không ngờ liền bị ảo giác áp chế. Không ngờ được thủy linh lực trong lầu lại từ yếu chuyển thành mạnh mẽ, liền bị người nọ tính toán thêm lần nữa.

Quách Thành dự định thu tay lại, nhưng khi hắn phát hiện mấy người bên cạnh, thậm chí bao gồm Hác Nghệ cùng Mạc Ninh đều đã xuất thủ, thì thoáng do dự, đến cuối cùng dứt khoát cắn răng thúc giục Mộc Nhân khôi lỗi tăng nhanh tốc độ.

Giờ khắc này Mục Hi Ngọc lạnh lùng nhảy lên, đầu tiên nhìn lên phía bên trái tiểu lâu, sau đó thanh phi kiếm bên cạnh đã hóa thành hàng ngàn sợi tơ màu bạc như sợi tóc, bỗng dưng bộc phát ra. Lấy xu thế quét ngang hết thảy hướng mọi nơi càn quét tới. Phàm là những nơi nó đi qua, vô luận là vật gì cũng bị cắt ngọt

như đất bùn.

Trong mắt Quách Thành hiện lên một tia kinh hãi, ý nghĩ của hắn vừa chuyển, một viên châu màu xanh đã chắn ngang trước người. Theo hắn thúc giục linh lực, vô số sợi dây mây tinh tế từ mặt đất mở rộng ra ngoài, ngăn cản những sợi chỉ màu bạc kia tiến vào cơ thể. Mặc dù chỉ chạm vào liền đứt, nhưng thành công đem những sợi tơ màu bạc giảm xuống tốc độ.

Cùng lúc viên châu kia tỏa ra một tầng quang thuẫn màu xanh nhàn nhạt đem thân ảnh Quách Thành bao phủ bên trong, khiến cho những sợi chỉ bạc kia cho dù có xuyên qua khe hở, nhất thời cũng không cách nào xuyên thấu.

Nhưng khi linh lực và khí kính không ngừng tăng lên, toàn bộ phòng trữ đan không còn cách nào chống đỡ, phát ra tiếng vang kẽo kẹt.

Sa Thiên Quân quát lớn một tiếng, bỗng nhiên hàng vạn hàng ngàn kiếm hoa lóng lánh dựng lên, đem những sợi tơ màu bạc kia đánh bay ra ngoài.

Lầu các đã trải qua mấy ngàn năm lịch sử, không còn cách nào tiếp tục chống đỡ, ầm ầm sụp xuống.

Trước khung kính, Nhạc Vũ đầu tiên bị ánh mắt vô cùng băng hàn của Mục Hi Ngọc tránh tới toàn thân rét lạnh. Mà ngay sau đó, khi phòng trữ đan hoàn toàn đổ sụp, đáy lòng hắn chợt trầm xuống.

Nói như thế nào tòa lầu gỗ này cũng được hộ phủ đại trận gia trì, dùng chất liệu gỗ lại càng tuyệt hảo. Nhưng lại không ngăn được dư âm một kích của những người kia, thực lực của bọn hắn không khỏi có chút kinh khủng.

Ban đầu hắn có chút không tin lời của Mạc Ninh thuộc Hi Hoàng Phù Sư Hội đã nói, chỉ trong vòng ba ngày có thể công phá được biệt phủ. Nhưng trước mắt xem ra, chỉ sợ đối phương vẫn còn bảo thủ thực lực nhất định mà thôi.

- Nhìn tình hình này, chỉ sợ người của Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông sẽ tới còn nhanh hơn sự suy đoán của mình chút ít.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, trên mặt Nhạc Vũ liền cười khổ. Hắn thật không biết mình nên vui hay nên buồn, nếu họ tới quá nhanh, như vậy hắn có muốn chạy trốn chỉ sợ vô cùng khó khăn.

Nhưng chỉ thoáng qua, sự chú ý của hắn lại quay về thủy kính trước mắt.

- Huyền binh của nữ nhân này rốt cục có lai lịch gì, lại lợi hại như vậy! Hơn nữa vừa rồi…

Nhớ lại ánh mắt kia, ngay cả người từng trải qua không biết bao nhiêu hiểm cảnh như Nhạc Vũ giờ phút này cũng cảm thấy dựng đứng tóc gáy.

Ngay khi suy nghĩ của hắn đang chuyển đổi thật nhanh, bụi mù tung tóe khi tòa lầu gỗ sụp đổ đã hoàn toàn tản đi. Nhưng mất đi pháp trận ước thúc, linh lực chấn động cùng khí kính ba động lại càng rộng hơn ngàn trượng.

Nhạc Vũ có hồn lực cùng đại trận tương trợ, cho dù thị giác bị trở ngại nhưng linh giác của hắn vẫn cảm nhận được hết thảy phát sinh bên trong. Nhưng Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến lại phải dựa theo Thiên Lý Chiếu Ảnh thuật mới quan sát được.

Ngay khi hình ảnh khôi phục lại rõ ràng, hình ảnh đầu tiên bọn họ nhìn thấy chính Mục Hi Ngọc đang mạnh mẽ đuổi theo thân ảnh của Thượng Quan Kim Dĩnh. Trong tay nàng cầm lấy một thanh trường thương dài một trượng hai được kết hợp từ hàng ngàn sợi chỉ bạc, mỗi một thương đều đánh tới những chỗ yếu hại của hắn. Nàng rõ ràng là một thiếu nữ tử, nhưng giờ phút này khí thế lại cường thịnh như tuyệt thế mãnh tướng. Mặc cho thanh bảo kiếm cửu phẩm huyền binh Thượng Quan Kim Dĩnh làm sao chống đỡ phản kích, đều không thể ngăn cản được xu thế đột kích của Mục Hi Ngọc, cùng tình trạng bản thân hắn đang phải liên tục thối lui về phía sau. Giữa hai người liên tục vang lên những tiếng kình khí nổ tung chấn động, trực tiếp đem những phòng ốc bên cạnh chấn cho nát bấy!

Mặc dù chưa đạt tới khả năng sử dụng đại hình đạo pháp kinh thiên động địa, nhưng lực lượng cùng linh lực càng thêm ngưng tụ tập trung, lực phá hoại đạt tới mức độ mà người bình thường không thể nào dám tin tưởng.

- Thế giới này không ngờ còn có loại kiếm pháp thương thuật như thế!

Thân hình Nhạc Vũ đột nhiên đứng bật lên. Ánh mắt hắn thật bình tĩnh không hề rời khỏi hình ảnh giao chiến của hai người. Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến chỉ có thể quan sát được qua thủy kính đương nhiên không thể nhận ra cảm giác,

nhưng hắn thông qua hộ phủ đại trận, linh lực có thể phát ra bất cứ mọi nơi, nhận thấy được mỗi một biến hóa bên trong hiện trường giao chiến.

Cây thương của Mục Hi Ngọc tuy vô số lần đâm vào chỗ trống, nhưng luôn vừa vặn cắt đứt quá trình phát động bí pháp của Thượng Quan Kim Dĩnh. Mà mỗi một lần hắn phản kích, đồng dạng đều càn quét những nơi linh lực hội tụ dày đặc nhất bên cạnh Mục Hi Ngọc. Lấy mắt thường nhìn vào có chút không giải thích được, nhưng vừa vặn lại là những nơi tinh diệu nhất! Hai người nắm chắc được thời gian cùng chiếm đoạt trước ưu thế, cũng không ngờ vô cùng tinh chuẩn!

Nhìn bóng kiếm và ngân thương không ngừng xuất hiện lại biến mất, Nhạc Vũ cảm giác được có một cánh cửa vừa hướng hắn mở ra, cũng cảm giác được ý nghĩ ba ngày trước của mình hết sức buồn cười.

Mình có tài đức gì, lại dám cùng những người này tranh phong!

Thân ảnh Hác Nghệ cùng Mạc Ninh giờ phút này đã bị đuôi thương phun ra mấy trăm sợi chỉ bạc vây quanh bên trong. Dưới sự vây công của những sợi chỉ bạc, ngay cả nửa điểm phản kích cũng không có. Vô luận bọn họ phát ra đạo pháp bậc nào, cũng sẽ bị Mục Hi Ngọc dùng chỉ bạc xảo diệu chặt đứt quá trình hội tụ của thiên địa linh khí, chỉ có thể dùng phù pháp phòng ngự tử thủ mà thôi.

Hai người đều tràn đầy vẻ do dự, mặc dù còn có lá bài tẩy bảo vệ tính mạng, nhưng hiện tại họ còn chưa muốn sử dụng. Nhưng vào thời khắc này, Quách Thành lại gầm lên một tiếng, Mộc Nhân khôi lỗi đang bị chỉ bạc đánh lui ra sau chợt nhào tới, đem một ít sợi tơ màu bạc công kích Quách Thành nắm chặt trong tay. Mộc Nhân kia nhìn qua như người, nhưng lực lượng còn mạnh hơn Côn Bằng, mặc cho chỉ bạc lay động giãy dụa thế nào cũng không cách nào thoát khỏi.

Giờ khắc này Quách Thành lại thừa cơ phát động đạo pháp. Đầu tiên ném một hạt giống xuống chân, sau đó liền mọc ra một bụi dây mây kình thiên khổng lồ cách trước người hắn chừng trăm trượng, đem toàn bộ chỉ bạc của Mục Hi Ngọc bao vây.

Được cơ hội hoãn khí, Sa Thiên Quân liền rảnh tay, thân hình nhảy dựng lên, trường kiếm mang theo quang hoa dài chừng mười trượng quét về phía sau lưng Mục Hi Ngọc.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi thở dài, nghĩ thầm thực lực nữ nhân này thật sự mạnh mẽ, có thể nói là kinh khủng, năm người này liên thủ nhất thời còn bị nàng áp chế không thở nổi.

Nhưng dù cho chiến thuật của nàng xảo diệu đến cỡ nào, thực lực cuối cùng vẫn chênh lệch. Chiến thuật muốn giết trước một người chỉ sợ là không thực hiện được.

Ngay khi trong lòng hắn còn đang suy nghĩ có nên ra tay giúp nàng một lần hay không, hay tùy ý cho những người kia trừ nàng trước rồi hãy tính, trước mặt Mục Hi Ngọc lại xẹt qua một tầng ửng hồng.

- Lui!

Theo một tiếng kêu khẽ, thân ảnh Sa Thiên Quân trên không trung nhất thời không hề báo trước bị đánh rơi xuống đất, còn trượt ra sau tới hơn mười trượng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Thiên Ti Tuyết Kiếm

- Ta muốn toàn bộ ba viên Cửu Chuyển Tịch Linh Đan này!

Một thanh âm ngoài ý muốn của mọi người nhưng lại hợp tình hợp lý vang lên từ phía sau, trong ngữ khí cũng không có quá nhiều khí phách nhưng lại có vẻ một vẻ đương nhiên khiến cho lòng người lạnh toát.

Đang lúc thoại âm rơi xuống, một khí tức trong nháy mắt đã tiến về chiếc bình đựng Cửu Chuyển Tịch Linh Đan.

Hác Nghệ cùng Mạc Ninh hơi chần chừ phản ứng kém nửa bước. Quách Thành cùng Sa Thiên Quân Thượng Quan Kim Dĩnh nhất tề cau mày, cùng đằng không xuất ra một đạo nội kình ngăn trở.

Hai người trước tuổi còn trẻ nên đối với vật này cũng không quá khẩn trương, nhưng đối với người sau tuổi đã dần cao mà nói thì tu vi trong ngắn hạn nếu không có gì đột phá, như vậy cho dù tu luyện lên Linh Hư cảnh đến đỉnh phong cũng nhiều lắm thêm được mười năm tuổi thọ mà thôi.

Tu sĩ đạt đến Tiên Thiên dẫn khí nhập vào cơ thể thì tuổi thọ lên đến 160, còn tu sĩ Linh Hư cảnh cũng chỉ có thể đem tuổi thọ tăng từ hai trăm đến hai trăm chín mươi năm.

Nhưng đến Kim Đan, tuổi thọ lại nhảy vọt, tính ra từ 450 đến 750 năm, có thể nói là đằng không bay lên gấp đôi. Khi đó cho dù là ở Bắc hoang chân chính khai tông lập giáo cũng đủ tư cách. Lấy thân phận khách khanh, vô luận là gia nhập đại phái nào thì đối phương cũng sẽ quét dọn giường chiếu mà đối đãi. Thủ đoạn thu hoạch tài nguyên dù gì cũng mạnh hơn hiện .

Mà nếu có cơ hội tấn thăng Nguyên Anh thì coi như chân chính trường sinh. Cho dù bất hạnh chết đi thì vẫn có thể giữ lại ký ức để chuyển thế trùng sinh.

Mấy người sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này? Nếu không cần thiết, bọn họ

cũng không cần ở bên ngoài Phù Sơn Tông lại đi đắc tội Thái Huyền tông . Nhưng lúc này, vẫn là không thể không tranh giành!

Bất quá ý nghĩ của ba người lúc này bao gồm cả Quách Thành cũng không muốn xung đột chính diện với Mục Hi Ngọc, nếu như có thể ngăn cản rồi đàm phán thì không gì tốt hơn.

Nhưng trong nháy mắt, cả ba chỉ thấy một luồng khí lạnh màu trắng mang theo vô số băng linh lấy Mục Hi Ngọc làm trung tâm quét ra bốn phía. Cho dù là ba người đã động thủ hay Hác Nghệ cùng Mạc Ninh đều ở trong phạm vi công kích. Toàn bộ mặt đất trong tiểu lâu có một tầng băng mỏng theo khí lạnh kia mà lan tràn.

Quách Thành hơi ngẩn ra, theo bản năng giẫm chân một cái rồi tầng tầng cây cối đột ngột từ mặt đất mọc lên ngăn chặn trước người. Hai mộc nhân khôi lỗi bên cạnh cũng bay vút lên tấn công về phía băng hoàn.

Không quá nửa khắc, Quách Thành chợt tỉnh rồi lấy từ không gian tu di hai đạo Tĩnh Thần Phù và Phá Huyễn Phù đánh ra. Nào ngờ lúc này chỉ thấy trong tiểu lâu nào có băng hoàn và hàn khí gì, Mục Hi Ngọc vẫn ngạo nghễ đứng thẳng một chỗ không hề nhúc nhích.

Quách Thành nghiến răng giận dữ. Lúc Thượng Quan Kim Dĩnh vừa lên tiếng, mọi người chần chừ thì không ngờ bị ảo giác áp chế, không có cảm giác thủy linh lại từ một lần nữa từ yếu chuyển sang mạnh, bị người nó tính kế thêm một lần.

Ý nghĩ đầu tiên của Quách Thành là muốn thu tay lại . Nhưng mấy người hiện thân bên cạnh hắn, thậm chí bao gồm cả Hác Nghệ cùng Mạc Ninh đều đã xuất thủ, nên lại hơn do dự. Cuối cùng hắn dứt khoát cắn răng, thúc dục mộc nhân khôi lỗi tăng nhanh tốc độ.

Lúc này Mục Hi Ngọc lạnh lùng ngẩng lên, đầu tiên là nhìn thật sâu vào tiểu lâu bên trái một cái. Sau đó là phi kiếm màu trắng hóa thành muôn ngàn sợi tơ đột nhiên tỏa quét ngang bốn phía. Phàm là những nơi nó đi qua, cho dù là vật gì cũng đều bị san phẳng.

Trong mắt Quách Thành hiện lên một tia kinh hãi, tâm niệm vừa chuyển thì một viên thanh châu đã chắn trước thân hình. Theo linh lực của hắn thôi động, vô số

sợi mây con từ dưới đất chui lên ngăn cản những sợi tơ kia. Mặc dù căn bản vừa chạm vào là gãy nhưng cũng có thành công trì hoãn được một lát.

Cùng lúc viên thanh châu kia cũng xuất ra một tấm quang thuẫn màu xanh nhàn nhạt bao phủ lấy thân thể Quách Thành khiến cho những sợi tơ kia cho dù dày đặc cũng không thể nào xuyên qua.

Bất quá sau sự công kích không ngừng của chúng, cả Tàng Đang quán cũng không thể trụ được, bắt đầu vang lên thanh âm răng rắc.

Sa Thiên Quân đột nhiên quát lên một tiếng rồi ngàn vạn kiếm hoa lóng lánh bay lên đón đánh những sợi tơ bạc kia.

Đúng lúc đó thì tòa lầu đã trải qua ngàn năm lịch sử cuối cùng đã không thể chống đỡ nổi, ầm ầm đổ xuống.

Trong thủy kính, Nhạc Vũ lúc bị ánh mắt băng lạnh của Mục Hi Ngọc chiếu tới thì lạnh toát toàn thân, sau khi Tàng Đan Quán đổ sập thì trong lòng trầm xuống.

Nói như thế nào thì tòa lầu gỗ này cũng được pháp trận bảo vệ gia trì, chất liệu gỗ lại càng tuyệt hảo nhưng lại không ngăn được dư âm một kích của những người kia, thực lực đám người trong đó thật sự có chút kinh khủng.

Ban đầu hắn còn không tin lời nói của Mạc Ninh là sẽ trong hai ba ngày công phá xong biệt phủ, nhưng với tình hình hiện giờ xem ra đối phương nói còn khiêm tốn.

- Đã vậy thì người của Phù Sơn Tông hay Ngọc Hoàng Tông tới đây còn nhanh hơn mình tưởng. Nhạc Vũ nghĩ vậy rồi cũng đành cười khổ một tiếng, nếu như người tới quá nhanh thì việc chạy trốn của mình lại càng thêm khó khăn.

Bất quá chỉ sau một thoáng, sự chú ý của hắn lại tập trung vào thủy kính.

- Không biết lai lịch thanh huyền binh của nữ nhân này rốt cuộc là gì mà lợi hại như vậy!

Nhớ lại ánh mắt vừa rồi, ngay cả Nhạc Vũ đã trải qua không biết bao nhiêu hiểm cảnh cũng cảm giác rợn tóc gáy.

Đang lúc hắn còn suy nghĩ miên man thì đám bụi do Tàng Đan quán sụp đổ đã hoàn toàn tản đi. Bất quá vì mất đi cấm chế của pháp trận ước thúc mà chấn động của linh lực và kình khí toát ra cả ngàn trượng.

Nhạc Vũ có hồn lực và đại trận tương trợ, cho dù thị giác có trở ngại thì linh giác của hắn cũng có thể cảm giác được hết thảy diễn biến trong đó, nhưng Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến thì vẫn phải dựa vào Thiên lý chiếu ảnh thuật.

Đến khi tầm mắt khôi phục rõ ràng thì hình ảnh đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy chính là Mục Hi Ngọc đang mạnh mẽ truy đuổi Thượng Quan Kim Dĩnh. Trong tay nàng đang cầm một thanh trường thương dài hai trượng do ngàn vạn sợi tơ hợp thành, đầu mũi thương đang chỉ vào chỗ yếu hại trên người lão phụ nhân kia. Nàng rõ ràng là thân nữ tử nhưng lúc này khí thế dâng cao như một mãnh tướng tuyệt thế. Mặc cho trong tay Thượng Quan Kim Dĩnh là một thanh huyền binh bảo kiếm cửu phẩm thì vẫn không thể ngăn cản thế công, lui dần về sau từng bước. Lúc vũ khí hai người giao kích thì kình khí bắn ra trực tiếp đánh sập toàn bộ quán xá phòng ốc hai bên!

Dù chưa có năng lực kinh thiên động địa của đạo pháp đại hình nhưng lực lượng và linh lực lại càng tập trung, lực phá hoại vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

- Thế giới này lại còn có kiếm pháp thương thuật như vậy!

Nhạc Vũ đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt không rời hai thân ảnh đang giao chiến. Hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến chỉ có thể quan sát qua thủy kính nên tự nhiên không thể nhận ra cảm giác, nhưng hắn thông qua đại trận hộ vệ này thì linh lực không thể tản ra, cảm nhận rõ ràng từng chút biến hóa linh lực của hiện trường giao chiến bên kia.

Cây thương của Mục Hi Ngọc tuy là vô số lần đâm vào chỗ trống nhưng luôn vừa vặn cắt đứt chuyển động bí pháp kiếm thuật của Thượng Quan Kim Dĩnh. Còn Thượng Quan Kim Dĩnh mỗi lần phản kích cũng đồng dạng đâm rách chỗ hội tụ linh lực mạnh mẽ nhất của Mục Hi Ngọc. Lấy mắt thường nhìn lên thì có chút không giải thích được nhưng vừa vặn là hỗ tối tinh diệu! Hơn nữa cảm giác chiếm trước tiên cơ của cả hai cũng cực kỳ tinh chuẩn!

Nhìn bóng thương kiếm ảnh không ngừng thoáng hiện, Nhạc Vũ cảm giác một cánh cửa lớn đang mở ra trước mặt, đồng thời cũng cảm giác ý nghĩ ba ngày

trước của mình hết sức buồn cười.

Mình có khả năng gì mà dám tranh phong với nhân vật bậc này!

Hai người Hác Nghệ cùng Mạc Ninh lúc này cũng bị mấy trăm sợi tơ bạc xuất ra từ đuôi thương của Mục Hi Ngọc tản ra vây lấy, ngay cả nửa điểm phản kích cũng không có. Vô luận đạo pháp của bọn họ cao tới đâu cũng bị Mục Hi Ngọc dùng tơ bạc chặt đứt quá trình hội tụ linh lực thiên địa, chỉ có thể lấy tầng tầng phòng ngự pháp tử thủ mà thôi.

Hai người đều lộ vẻ do dự, mặc dù trước mắt còn lá bài tẩy bảo vệ được tính mạng nhưng chưa muốn xuất ra. Tuy nhiên vào lúc này Quách Thành gầm lên một tiếng, mộc nhân khôi lỗi đang bị tơ bạc đánh lui về sau chợt quay lại công kích tơ bạc mà Quách Thành đang nắm trong tay. Thân ảnh mộc nhân này mặc dù cũng như người thường nhưng lực lượng còn trên cả Côn Bằng nên mặc cho tơ bạc trong tay không ngừng bắn ra như rắn nhưng cũng không thể nào thoát đi.

Bộ Thành thừa cơ thôi động đạo pháp, hắn ném lấy một hạt giống xuống dưới chân rồi sau đó có một bụi cự đằng mọc lên cao đến trăm trượng,, vây chắc lấy toàn bộ số tơ bạc sau người Mục Hi Ngọc.

Có được một thoáng trì hoãn, Sa Thiên Quân nhảy dựng lên, trường kiếm mang theo quang hoa mười trượng quét về sau lưng Mục Hi Ngọc.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi thở dài một tiếng, nghĩ thầm thực lực nữ tử này quả thực kinh khủng, năm người liên thủ vây công mà vẫn bị áp chế đến không thở nổi.

Bất quá chiến thuật của nàng dù xảo diệu thế nào thì cuối cùng vẫn không thể bù đắp chênh lệch, nếu không giết được một người thì vẫn lâm vào hiểm cảnh.

Hắn còn đang suy nghĩ là giúp nữ nhân này một lần hay để những người kia giết nàng rồi hãy nói thì trước mặt Mục Hi Ngọc đột nhiên xẹt qua một vệt màu hồng.

- Lui!

Theo một tiếng kêu khẽ, thân ảnh Sa Thiên Quân trên không trung đột nhiên bị đánh rơi xuống mặt đất, trượt ra sau hơn mười trượng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Thân thể Ngôn Linh

- Chẳng lẽ chính là Ngôn Linh thuật?

Đáy lòng Nhạc Vũ lần nữa trầm xuống, sự cảnh giác đối với nữ nhân này lại tăng vọt, bất quá lúc nói ra từ này thì trong lòng hắn vẫn có chút không xác định.

- Thiếu gia, Ngôn Linh thuật là cái gì? Nhiễm Lực hỏi vẻ kỳ quái, hắn không hiểu làm sao Sa Thiên Quân đột nhiên bị đánh rớt từ trên không, lại nghe được mấy từ của Nhạc Vũ thì càng khó hiểu.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, lúc này hắn đang tập trung quan sát biến hóa của chiến cuộc nên cũng không rảnh để đi giải thích với Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến. Cái gọi là Ngôn Linh thuật nói đúng ra là tùy ngôn xuất pháp.

Pháp thuật này vừa có điểm giống lúc niệm chú sử dụng phù pháp vừa có điểm bất đồng. Cái sau nhất định phải lấy tư thế và pháp lực phối hợp mà cái trước là trực tiếp bỏ qua tất cả quá trình thôi động bí pháp, trực tiếp lấy thanh âm làm đạo pháp.

Linh lực đã sớm hội tụ bên ngoài cơ thể còn thanh âm dùng để khởi động, lấy phương thức cộng hưởng âm tần để phụ trợ chỉ huy và thôi động linh lực.

Theo như Tịch Nhược Tĩnh nói thì phương thức này cần tu vi ít nhất Nguyên Anh kỳ trở lên, thể chất đến trình độ nhất định mới có thể dần dần học được. Bất quá với một số người có thiên tư đặc biệt tốt, năng lực khống chế đối với linh lực thiên địa cực mạnh thì cũng có thể chỉ ở Linh Hư cảnh đã có thể bước đầu nắm giữ loại pháp môn này.

Sở dĩ Nhạc Vũ không thể xác định, thứ nhất bởi vì cái gọi là Ngôn Linh thuật này cũng chỉ là do Tịch Nhược Tĩnh nghe qua rồi nói lại, rốt cuộc có thổi phồng hay không thì hắn cũng không biết. Thứ hai là mới vừa Mục Hi Ngọc dùng thủ đoạn gì đánh rớt Sa Thiên Quân thì chỉ trong khoảnh khắc nên Nhạc Vũ không thấy rõ..

Theo như Nhạc Vũ suy nghĩ thì hoặc là Mục Hi Ngọc có thủ đoạn gì khác hoặc là còn chưa chân chính nắm giữ Ngôn Linh thuật.

Nếu như là khả năng sau thì thiên tư về đạo pháp của nàng thật khiến cho người ta tuyệt vọng!

Vành môi Mục Hi Ngọc tiếp tục nhả ra một tia máu rồi quát lạnh:

- PHÁ...!

Thanh âm này vừa vang lên thì bụi cự đằng đang bao phủ quanh đám tơ bạc trong nháy mắt bị phá thành nát bấy, còn những tơ bạc kia lại được giải khai ước thúc, tiếp tục khôi phục hoạt động.

Nhạc Vũ âm thầm cảm thán, mức độ bền chắc của bụi cự đằng kia chắc chắn vượt xa Huyền Huyết Đằng. Hơn nữa linh chủng này mỗi lần thăng lên một cấp bậc cần phải tăng thêm bao nhiêu lần lực đạo, vì thế hắn đoán để khóa lại được những sợi tơ bạc này cần phải lục phẩm trở lên.

Nhưng linh đằng như vậy lại bị Mục Hi Ngọc một lời phá nát!

- Ngự!

Một tiếng kim khí giao kích cực lớn cắt đứt suy nghĩ của Nhạc Vũ, hắn nhìn lại truy kích trong thủy kính lúc này đã tới hồi phân thắng bại!

Sau khi tạm thời giải quyết uy hiếp phía sau, những sợi tơ bạc trong tay của Mục Hi Ngọc lại hội tụ thành cây thương, thế công nhất thời mạnh hơn ba phần, cuối cùng đánh bạt thanh kiếm trong tay Thượng Quan Kim Dĩnh. Trong sát na lộ ra khe hở, cây ngân thương trong tay nàng lại biến thành tơ sợi mang theo khí băng hàn vô tận đâm về đối thủ.

Bất quá lúc này trong mắt Thượng Quan Kim Dĩnh tuy lộ ra một tia sợ hãi nhưng không có vẻ tuyệt vọng. Vào sát na tơ bạc tiến gần sát người thì trong tay nàng đột nhiên xuất ra một bạch phù màu vàng vẽ đầy các hình kiếm. Sau đó vô số kiếm mang nhận ảnh tứ tán về phía trước, nhất thời ngăn cản thân ảnh Mục Hi Ngọc đang truy kích.

- Ừ? Đây cũng là kiếm phù!

Nhạc Vũ kêu lên một tiếng kinh dị, trong mắt lóe lên kinh ngạc. Kiến thức của hắn sau một tháng đồng hành với Tịch Nhược Tĩnh đã nhiều lên không biết bao nhiêu lần.

Lúc này hắn cũng nhận ra, vật tương tự với phù triện mà Đồ Thành Hiên vất lại trước khi trốn chạy gọi là kiếm phù. Một số tu sĩ có chỗ độc đáo về kiếm thuật lẫn chế phù đem kiếm pháp của bọn họ dùng phương thức phù văn phong tồn vào phù triện, thứ này bình thường gọi là kiếm phù.

Xét theo thanh thế và uy lực, cấp bậc kiếm phù trong tay Thượng Quan Kim Dĩnh hơn xa cái của Đồ Thành Hiên. Nhưng điều khiến Nhạc Vũ kỳ quái chính là hắn không cảm giác được phương diện công kích hồn lực trong đó.

- Chẳng lẽ nói lai lịch kiếm phù của Đồ Thành Hiên đặc thù hơn?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, mơ hồ nhớ lại, trước kia lúc tru diệt Tiên Vu Bình thì đối phương từng nói qua về hồn kiếm hợp nhất.

Tâm niệm của hắn xoay chuyển nhanh như điện, bên kia Thượng Quan Kim Dĩnh đã kêu thảm một tiếng. Tuy nàng nhờ vào kiếm phù đã thoát được nguy cơ tử vong nhưng vẫn bị đám tơ bạc kia bứt ra một mảng thịt lớn. Nghiêm trọng hơn là một lượng lớn chân khí kèm theo đám tơ bạc chui vào thân thể tàn phá.

Nhân cơ hội Mục Hi Ngọc đang bị kiếm phù ngăn cản, Thượng Quan Kim Dĩnh không chút do dự xoay người chạy về phía xa.

- Hay cho một thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm lẫn thân thể Ngôn Linh!

Từ xa vọng đến giọng nói căm hận của Thượng Quan Kim Dĩnh, Mục Hi Ngọc cười nhạt, cũng không tính toán truy kích mà tiếp tựu quay đầu, đối mặt với bốn người phía sau.

Cùng lúc đó, những sợi tơ bạc đang phiêu vũ quang thân nàng bỗng nhiên tụ lại rồi tạo thành một thanh kiếm.

Mục Hi Ngọc lúc này tay áo phất phơ, tiêu sái như tiên tử trong mây, song chiến ý trong mắt lại bốc lên như lửa!

Bất quá phong thái mãnh liệt này ngược lại khiến người ta cảm thấy một mĩ cảm phong tình cực kỳ đặc dị.

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng, nghĩ thầm cũng không biết nam nhân nào có phúc khí có được trái tim của nữ hài này. Tuy nói hắn vẫn khó quên người yêu ở kiếp trước nhưng gặp phải nữ nhân có khí chất đặc dị như vậy vẫn cảm thấy rung động.

- Thượng Quan Kim Dĩnh vì sao phải chạy trốn? Mới vừa rồi là xuất kì bất ý mà thôi, mấy người bọn họ liên thủ vẫn có thể giết chết nữ nhân đó kia mà?

- Nắc! Nếu bà ta không đi lúc này vậy thì thật còn mạng!

Nghe Nhạc Băng Thiến hỏi, Nhiễm Lực nhất thời cười lạnh:

- Giết chết Mục Hi Ngọc thì dễ nhưng sau đó thì sao? Với thương thế của bà ta chẳng lẽ muốn ở lại đây chia một chén canh hay sao? Mục Hi Ngọc vừa chết, những người kia sợ là sẽ giết nốt bà ta. Bất quá nữ nhân này thật không đơn giản, lại có thể kháng cự được năm người liên thủ.

Nhạc Vũ mỉm cười nói, nữ nhân này không chỉ là đơn giản mà thôi, nàng vốn nhận chuẩn Hác Nghệ cùng Mạc Ninh lo lắng ba người kia liên thủ giết chết mình nên không xuất toàn lực vào ban đầu, tâm tư này tuyệt không tầm thường.

Khẽ lắc đầu thu hồi những ý niệm vẩn vơ trong lòng, Nhạc Vũ vừa thầm mắng mấy tiếng bản thân là đồ sắc lang rồi đem Long Huyết thuẫn và Huyền Thanh Tố liên thu vào không gian tu di của mình, sau đó lại đem những đan dược thượng hạng giấu trong Tàng Đan quán để vào nơi dễ lấy ra nhất.

- Hai người cũng chuẩn bị đi, trước hết chúng ta đối phó với Thượng Quan Kim Dĩnh đã.

Nhiễm Lực sáng mắt, cũng bắt đầu chỉnh đốn và sắp đặt trên người, Nhạc Băng Thiến tuy nhìn vẫn còn một tia e sợ nhưng cũng không do dự đứng lên. Nàng cũng hiểu, với tình cảnh ba người bọn họ nếu muốn an toàn thoát ra thì tuyệt không thể để nữ nhân kia rời đi.

Nhạc Vũ vui mừng cười một tiếng, xoa đầu Nhạc Băng Thiến rồi đi ra khỏi cửa

điện. Hắn cũng không cảm thấy muội muội của mình nhát gan, một nữ hài chưa đầy mười ba tuổi, ở vào thời đại máu tanh này luôn phải đối mặt với nguy hiểm, tùy thời đều có thể tử vong. Với biểu hiện của Nhạc Băng Thiến đã có thể coi là rất dũng cảm.

Thật ra bản tâm Nhạc Vũ thực không muốn Nhạc Băng Thiến gia nhập chiến đấu . Nhưng lần này nếu không có nàng tương trợ thì hắn cũng không nắm chắc được mấy phần. Cũng may nhiệm vụ lần này của Nhạc Băng Thiến cũng không tính là rất nguy hiểm.

Thương thế Thượng Quan Kim Dĩnh rất nặng, sau khi rời đi chiến trường thì tìm một chỗ khá xa để chữa thương. Nhạc Vũ thông qua thần thức cảm giác được khoảng cách song phương càng lúc càng gần, sát ý trong mắt hắn cũng bành trướng đến cực hạn.

Ý nghĩ của hắn là đem mấy người này giải quyết hoặc là bức lui, sau đó dưới sự che chở của đại hình ảo trận sẽ trốn khỏi đây. Nhưng nếu nữ nhân này không kiếm được chỗ tốt này mà đi ra ngoài thì chắc chắn sẽ đổi thái độ nhờ mấy đại tông phái phong tỏa nơi đây.

Có tu sĩ Linh Hư cảnh chủ trì, thành công thoát đi của bọn họ sợ là sẽ giảm xuống bằng không.

Ngoài ra Nhạc Vũ càng không muốn hết thảy những thứ trong biệt phủ, bao gồm cả những pháp bảo và đan dược bị người khác biết được.

Cho nên từ bất cứ lý do gì hắn cũng tuyệt không cho phép Thượng Quan Kim Dĩnh còn sống!

Hắn tuy không biết mức độ bị thương mới vừa rồi của lão bà này thế nào. Bất quá nếu Mục Hi Ngọc một lòng muốn giải quyết một đối thủ thì chắc chắn sẽ không nương nhẹ.

Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đều không thể thao túng chân khí của mình, nhưng hai người trong ảo trận che chở thì cũng không sợ những người khác phát hiện. Bất quá khi ba người đến gần khoảng trăm trượng thì bên tai đã truyền đến thanh âm Thượng Quan Kim Dĩnh.

- Rốt cuộc là người phương nào lén lút ở bên kia?

Thanh âm vừa dứt thì một kiếm mang hình mũi tên đã bắn tới, chẳng qua bị ảo thuật ảnh hưởng nên bị lệch khá xa. Nhạc Vũ mỉm cười, không những giảm mà còn tăng nhanh tốc độ. Nhạc Băng Thiến lúc này đã dừng lại, theo lời của Nhạc Vũ giương Băng Nghệ cung lên bắn ra một mũi tên mang theo hàn khí kinh người về phía Thượng Quan Kim Dĩnh.

Mũi tên này vừa bay được nửa đường thì băng hàn hội tụ đã đóng băng những thứ xung quanh, tốc độ nhờ vào Tật Phong Thuật đã tăng lên cực hạn.

Thượng Quan Kim Dĩnh vẫn bị ảo giác bao phủ, đến lúc mũi tên chỉ còn cách năm mươi bước mới bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188: Vây giết Thượng Quan

Thượng Quan Kim Dĩnh đầu tiên là cả kinh, song khi mũi tên vẫn ẩn đi tới sát thì vẫn bị thần thức của bà ta cảm nhận. Tuy nhiên khi thấy uy lực của nó chỉ chừng hai mươi hai thạch thì trong mắt bà ta lóe lên giận dữ.

- Bọn chuột nhắt nơi nào đến, muốn tìm chết sao!

Một đạo kiếm khí trực tiếp chém nát mũi tật phong tiễn, đồng thời Thượng Quan Kim Dĩnh sử ra một pháp quyết khiến vô số băng thương từ ngoài trăm trượng không ngừng đâm lên.

Chẳng qua là dù bà ta thi triển một kiếm thanh thế nhìn như vô cùng mạnh mẽ như vậy nhưng trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ. Rõ ràng có người thao túng ảo trận công kích đến sát trong vòng trăm trượng nhưng bà ta không thể nhìn ra, thần thức cũng chỉ cảm giác được hết sức mơ hồ.

Điều khiến bà ta cảm giác may mắn chính là nhận thấy thực lực hai người này chỉ mới đạt đến Tiên Thiên, tuy lợi dụng ảo trận nhưng không khó đối phó.

Tuy vậy trong lòng Thượng Quan Kim Dĩnh vẫn thấy nghi ngờ, có thể giấu diếm được phong tỏa của bọn họ để tiến vào đây thì tu vi ít nhất cũng cùng cấp, với tu vi của hai người này sao có thể làm được. Chưa nói tới sự hung hiểm của ảo trận vòng ngoài, càng tiến gần vào nơi trọng yếu thì cấm chế lại càng cường đại, cũng càng nguy hiểm. Mặc dù linh lực chưa đầy, công hiệu tiêu giảm như cũng không phải là nơi để cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trở xuống có thể tiến vào.

Những ý nghĩ này của bà ta chỉ thoáng qua trong chốc lát, nhân ảnh đang phi đến phía trước rốt cuộc cũng bại lộ trong phạm vi Tị Thủy phù và Phá Huyễn phù. Nhìn ra đó là một tráng hán to lớn khó biết tuổi thật, da ngăm đen, đầu tiên là nhìn ba ta nhếch môi để lộ hàm răng sáng bóng rồi cầm một cây cự phủ không biết mấy trăm cân chém tới.

- Hỏa Vân!

- Thiên Quân!

Trong nháy mắt hai đạo pháp khí Hỏa Vân và Phá Sơn Tiễn xuất ra hai bí pháp.

Tiếp đó trọng phủ trong tay Nhiễm Lực cũng bốc lên một ngọn lửa đỏ rực rồi vẽ lên một quỹ đạo màu hồng.

- Nhãi ranh như ngươi cũng dám!

Trước mặt Thượng Quan Kim Dĩnh tràn đầy sương lạnh, không phải là chỉ vẻ mặt mà thật sự trên mặt bao phủ một tầng băng mỏng. Mục Hi Ngọc tu tập công pháp kiêm cả thủy linh mộc linh cùng hỏa linh, bất quá Thiên Ti Tuyết Kiếm của nàng là huyền binh Hàn hệ lục phẩm, được chế từ băng hàn tằm vạn năm được Thái Huyền tông nuôi dưỡng cộng với một số kim loại khống chế, có thể hợp có thể tán xuất, hơn nữa băng hàn tận xương.

Mới vừa rồi mấy trăm đạo tơ bạc đâm vào cơ thể bà ta, tuy đã bị bà ta kịp thời dùng kiếm phù tránh thoát chết, song kình khí băng hàn đang cắn xé trong cơ thể làm Thượng Quan Kim Dĩnh nhất thời không thể khống chế nội tức nhiễu loạn, càng không thể tống xuất nó ra ngoài.

Hiện giờ mấy kẻ này, thường ngày chỉ là hạng hậu bối thấp kém, lại nhân cơ hội giương oai!

Nếu là bình thường thì cả đám căn bản để bà ta cười một tiếng nhưng nếu hôm nay không cẩn thận ứng đối thì sẽ mất mạng nơi đây.

Vào lúc này bà ta muốn dùng đạo pháp để đánh lui nhưng vừa muốn vận chuyển chân khí thì khí huyết trong cơ thể đã nhộn nhạo, mấy vết thương cũng đều ứa máu.

Thượng Quan Kim Dĩnh cắn chặt răng, rên lên một tiếng rồi vung kiếm nghênh đón một phủ của Nhiễm Lực. Vũ khí song phương vừa tiếp xúc, sắc mặt bà ta chợt biến. Nhiễm Lực lấy Phá Sơn Tiễn thôi động Thiên Quân Thuật ẩn tàng Hỏa Vân Thuật ở bên trong, cộng thêm ảnh hưởng của ảo trận khiến bà ta nhất thời không thể ứng phó.

Một kích của cự phủ không dưới mấy vạn cân đánh trúng khiến bà ta bất đắc dĩ

phải lui mấy bước, chân lực dị chủng lấy Hàn hệ làm chủ đã bị đè xuống trong kinh mạch lại lần nữa vọng động.

Thân hình Nhiễm Lực cũng bị bắn ra, thực lực của tu sĩ Linh Hư cảnh quả thực không thể lường được, thể chất tuyệt không dưới yêu thúc cấp năm cấp sáu. Một kiếm không mang theo bất cứ bí pháp nào cũng có lực hơn ngàn cân đánh bay hắn ngoài mười trượng, lỗ mũi tràn máu. Bất quá sau lưng Nhiễm Lực lúc này đã hiển lộ ra thân ảnh Nhạc Vũ. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên lạnh lẽo, trái đao phải kiếm nhào tới, dưới chân bắt đầu tụ tập Phong Linh khiến tốc độ tăng lên gấp đôi!

- Nhạc Vũ! Nguyên lai ngươi?

Thượng Quan Kim Dĩnh hừ lạnh:

- Hắc! Đã đạt tới tu vi Ngưng Dịch rồi đấy, không ngờ Nhạc gia các ngươi lại xuất ra một yêu nghiệt như vậy.

Trong lòng bà ta vừa giận vừa sợ, giận là vì Nhạc Vũ cả gan làm loạn, sợ hãi vì thiên tư của Nhạc Vũ. Đan dược bên trong biệt phủ cho dù là loại nào cũng phải có thủ đoạn mới có thể ăn vào, nếu không chắc chắn sẽ chết. Tuyệt đại đa số không phải để cho tu sĩ Tiên Thiên hưởng dụng.

Với tu vi Ngưng Dịch kỳ của Nhạc Vũ hiện tại, ngoại trừ bản thân hắn có thiên tư tuyệt đỉnh thì thật sự bà ta không thể nghĩ ra lý do nào khác, hoặc là nếu có dược vật trợ giúp cũng chỉ hữu hạn.

Nhạc Vũ không nghĩ nhiều như vậy, cho dù trước đây song phương gặp mặt song Thượng Quan Kim Dĩnh vừa thấy đã nhận ra thân phận của mình thì hắn cũng chỉ hơi kinh dị mà thôi.

Lấy Tật Phong Thuật gia cường, trong nháy mắt hắn đã bước tới trước mặt đối phương, đao kiếm song song chém tới.

Cho dù tu vi Nhạc Vũ cao hơn Nhiễm Lực một bậc nhưng lực lượng cũng chỉ hơn một chút mà thôi. Cộng thêm Thiên Quân bí pháp trong Phá Sơn Tiễn thì còn thua xa. Bất quá hắn cũng không định ngạnh kháng với thanh huyền binh cửu phẩm của đối phương, vào lúc kiếm của đối phương ập tới thì đã tránh ra.

Cộng thêm khí tức xáo động trong cơ thể Thượng Quan Kim Dĩnh chưa có thời gian hồi phục nên hắn vừa vặn tránh kịp.

Tuy nhiên tốc độ sử kiếm của Thượng Quan Kim Dĩnh cực nhanh. Thanh huyền binh cửu phẩm này cũng đồng dạng là lấy hàn khí truy kích khiến tâm thần Nhạc Vũ căng thẳng, hệ thống phụ trợ trí năng vận chuyển với tốc độ nhanh nhất, xuất kiếm giương đao không dám có chút sơ xuất. Sở dĩ hắn còn đối kháng được là do đối phương chỉ có thể lấy lực lượng bản thân công kích, nếu có thêm nội tức và bí pháp trợ uy thì không chừng đã một kiếm đem hắn trảm sát!

Còn nếu hắn muốn tru diệt người này, cho dù toàn lực ứng phó, cũng chưa chắc có thể làm được. Đáng tiếc là Long Huyết thuẫn hay Huyền thanh tố liên kì cũng đều là pháp bảo phòng ngự, không thể trợ lực trong chiến đấu.

- Lôi âm!

- Tật phong!

Cơ hồ cùng đồng thời, Lôi âm đao cùng Tật phong tiễn được Nhạc Vũ đồng thời sử ra. Bất quá còn hắn còn chưa tụ lại linh lực thì Thượng Quan Kim Dĩnh đã cười lạnh, tiện tay chém ra mấy kiếm khiến kiếm khí giăng giăng, phân cách linh lực hội tụ cho hai bí pháp này.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không sợ hãi. Điều hắn muốn chính là đối thủ không thể nào áp chế thương thế, cưỡng ép nội tức để tác chiến với hắn. Có thể làm cho đối phương xuất thủ, đã coi như là đạt đến mục đích .

Lúc này hắn không biết là sự kinh dị trong lòng Thượng Quan Kim Dĩnh cũng tăng thêm một tầng. Nguyên bà ta tưởng rằng với tuổi tác còn nhỏ của Nhạc Vũ thì cho dù tu vi bản thân có cao hơn người khác một chút nhưng với thuật cách đấu không thể có thành tựu quá cao.

Song trong trận chiến này, Nhạc Vũ lại có hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong dưới kiếm bà ta, ngược lại còn bức cho bà ta không thể nào ngăn chặn thương thế. Đao pháp kiếm thuật như vậy cho dù là ở Tuyết Ẩn Môn của bà ta cũng đủ để đứng hàng thứ ba

Lần này nếu thoát ra ngoài dưỡng tốt thương thế xong xuôi thì nhất định phải nhân cơ hội tru diệt người này, cả Nhạc gia cũng không thể lưu lại!

Sát ý trong mắt Thượng Quan Kim Dĩnh lóe lên, bất quá chuyển niệm lại cảm thấy không ổn.

Người của Phù Sơn Tông sắp tới, quan hệ của người này với Phù Sơn Tông rất sâu đậm. Đến lúc này với công lao bảo toàn biệt phụ chắc sẽ trở thành công thần của Phù Sơn Tông, người xui xẻo lại là bà ta mới đúng!

Nếu bỏ qua cơ hội lần, ngày khác chỉ sợ khó tìm lại.

Đúng lúc này trên bầu trời chợt truyền đến một tiếng lảnh lót rồi một con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước dường như cũng đang ẩn trong ảo trận bổ nhào xuống!

- Huyết mạch khổng tước?

Con ngươi Thượng Quan Kim Dĩnh nhất thời co rút. Một đạo kiếm quang như thực chất quét ra cao đến ba mươi trượng. Với tốc độ Sơ Tam cũng không thể nào tránh thoát, chỉ đành phải triển khai Ngũ Sắc Thần Quang hộ thể mới tránh được nguy cơ trọng thương.

Cùng một thời gian, tầng sương bao phủ lấy mặt bà ta bắt đầu trở nên trong suốt khiến bà ta như trẻ thêm mấy chục tuổi. Ngay sau đó thanh huyền binh trong tay Thượng Quan Kim Dĩnh bắt đầu gào thét rồi vô số băng linh bay lượn trong không gian mấy trượng.

Nhạc Vũ thấy thế đầu tiên là đáy lòng hơi trầm xuống, sau đó lạnh lùng mỉm cười biết đối phương đã ở vào tình thế quyết liều mạng. Đao kiếm trong tay hắn nhập vào làm một rồi đồng thời công kích, chặt đứt ý muốn thi triển bí pháp của đối phương. Đang lúc Thượng Quan Kim Dĩnh kinh hãi, thanh huyền binh cửu phẩm đang muốn lợi dụng phản kích thì bên trái bà ta chợt lóe lên rồi một mũi Tật phong tiễn đã cắm phập vào tai.

Tài bắn cung của Nhạc Băng Thiến thật ra chỉ ở mức trung đẳng. Bất quá với tu vi Tiên Thiên của nàng giương Băng dịch cung thì không khác một người trưởng thành vui đùa câu cung của trẻ nhỏ.

Cộng thêm với khoảng cách chỉ năm mươi bước, càng không thể thất thủ.

Một mũi tên này quả thật là bất kỳ xuất ý, khoảng cách chỉ trong vòng năm mươi

bước, lại có Sơ Tam hấp dẫn lực chú ý. Nhạc Vũ mặc dù có thể nhận thấy được động tác của muội muội mình nhưng Thượng Quan Kim Dĩnh đang bị ảo thuật mê hoặc nên chậm hơn một chút, tay trái bà ta dùng nội tức thuộc tính băng để đông cứng mũi tên nhưng đồng thời cũng trả giá bằng việc đạo lực giảm xuống cực lớn.

Cự phủ của Nhiễm Lực lúc này đã lại gào thét đánh tới, Nhạc Vũ bên cạnh cũng đang cười lạnh.

Trên bầu trời, thân ảnh Sơ Tam lại một lần nữa bổ nhào xuống.

Thượng Quan Kim Dĩnh thất kinh.

- Hai tiểu tử này thật khó dây dưa, xem ra vẫn phải dùng những thứ đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189: Quảng Lăng đồng lệnh

Thượng Quan Kim Dĩnh chỉ thấy trước mắt hoa lên, nếu là bình thường thì mặc dù bà ta bị trọng thương vẫn có thể dễ dàng đem b người một thú này tru diệt. Nhưng ở trong ảo trận có ảnh hưởng mạnh mẽ tới thần thức của bà ta, vị trí của mấy người thoắt ẩn thoắt hiện, ngay cả cảm giác cũng không rõ ràng.

- Cuối cùng vẫn phải dùng đạo pháp để đối phó.

Mở chiếc nhẫn trữ vật ra, trong lòng Thượng Quan Kim Dĩnh tràn đầy bất đắc dĩ. Bà ta thật sự không muốn dùng những phù triện giá trị liên thành trong nhẫn trữ vật của mình, song bản thân bây giờ đã bị trọng thương, chỉ dựa vào kiếm thuật của mình thì rất khó tránh khỏi ba người một thú này vây giết.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, Thượng Quan Kim Dĩnh tràn đầy kinh ngạc. Nhạc Vũ đột nhiên xuất ra một đạo hào quang ngũ sắc bắn tới chiếc nhẫn trữ vật của bà ta, trong sát na luồng ánh sáng này tiếp xúc với chiếc nhẫn thì liên lạc của bà ta với nó hoàn toàn mất đi.

Ngoài ra linh lực và lưu chuyển nội tức trong thanh huyền binh cửu phẩm trong tay bà ta lúc này cũng tạm thời mất đi hiệu dụng. May thanh kiếm vẫn luôn ở trong tay, nếu là đang phi trong không trung thì chắc chắn đã hoàn toàn mất đi khống chế.

Nhưng dù vậy, tình cảnh hiện giờ của bà ta cũng vẫn nguy như trứng treo đầu đẳng!

- Hắc hắc! Lão quỷ bà tử, ta đến tìm chết thì sao đây? Hôm nay chính là ngày chết của ngươi

Nhiễm Lực cầm cự phủ bay tới. Hắn lo lắng nếu mình tới quá gần thì lại không thể sử ra bí pháp nên sớm đã từ lúc còn ảo trận che chở khởi động Thiên Quân và Hỏa Vân. Tuy hai bí thuật này khi đến trước người Thượng Quan Kim Dĩnh đã bắt đầu yếu đi nhưng nhiệt độ đến mấy ngàn chưa tới gần đã hoàn toàn bóc đi

khí tức băng hàn bao phủ xung quanh Thượng Quan Kim Dĩnh, sau đó cự phủ nặng nề giao kích với thanh kiếm của Thượng Quan Kim Dĩnh!

Chỉ nghe "Đang" một tiếng rồi thanh cự phủ của Nhiễm Lực lại bắn ngược về sau. Bất quá lần này thân hình hắn không lùi lại mà Hỏa Vân trên binh khí lại càng mang theo nhiệt lực khổng lồ cuộn lên, cơ hồ làm tan sạch cường lực thuộc tính băng của Thượng Quan Kim Dĩnh!

Đáng tiếc là Nhiễm Lực mặc dù có thể thông qua pháp khí sử dụng bí pháp, song bản thân lại không có năng lực khống chế. Uy lực của Hỏa Vân thuật khi đánh ra đã tứ tán hơn phân nửa, trong trăm trượng quanh thân, tất cả cỏ cây kiến trúc đều chìm trong lửa. Vì thế nhiệt độ ngọn lửa trong binh khí Nhiễm Lực cũng bị giảm đi, chưa thể thương tổn đối thủ.

Ngược lại nhờ mượn lực một cự phủ này của Nhiễm Lực, Thượng Quan Kim Dĩnh thừa cơ bay ngược lại tránh được Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước đánh sâu vào. Nhưng vào lúc bà ta đang thở phào thì chợt thấy Nhạc Vũ đang sóng vai đứng đó, trong mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

Trong lòng bà ta lại lập tức khẩn trương, bất chấp thương thế vung trường kiếm vẽ lên mấy quỹ tích huyền ảo. Vào lúc băng linh đang từ từ hội tụ thì Nhạc Vũ đã vung đao, không chút lưu tình chém nát đoàn băng linh. Cùng lúc tiếng đao rít lên thì Thượng Quan Kim Dĩnh chỉ cảm thấy những chân khí dị chủng trong thân vốn đã bị bà ta lấy bí pháp trấn áp lại tiếp tục bùng phát như núi lửa.

Bà ta phun ra một ngụm máu tươi, biết Nhạc Vũ mới vừa thừa dịp mình ứng phó vừa rồi đã khởi động bí pháp, lúc này trong đầu bà ta chỉ có hai ý niệm.

Quầng sáng ngũ sắc mà tiểu tử này vừa xuất ra rốt cuộc có lai lịch gì? Vì sao lại có tác dụng làm mất đi khả năng điều khiển huyền binh? Chẳng lẽ lại là Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật Chân Nhân mà ngay cả mấy vị đạo tổ vừa nghe cũng đã biến sắc?

Nhưng với thân thể nhân loại, sao có thể tu tập được thần thông của thần thú thượng cổ như vậy?

Hơn nữa trước đó rốt cuộc tại sao kiếm thức của Nhạc Vũ lại có thể phá trừ bí pháp được Huyền Băng Động? Muốn làm được điều này thì cần cả linh giác cùng hồn lực hết sức mạnh mẽ. Linh giác là sự nhạy bén với linh lực của thiên

địa, hồn lực là cường độ của hồn thức, cũng chỉ có như thế mới không bị hồn thức của bà ta bao phủ.

Là đây! Là Hộ phù đại trận này! Cũng chỉ có dựa vào trận này, hồn thức của Nhạc Vũ mới có thể khuếch đại lên vô hạn, có thể đánh một trận với bà ta! Người đến trước họ một bước khống chế biệt phủ hóa ra là hắn!

Thượng Quan Kim Dĩnh trợn mắt như muốn nứt ra, với thương thế bên trong đã không thể đề khởi nửa phần chân khí. Thanh kiếm phủ đầy Phong Linh màu xanh của Nhạc Vũ đã đâm tới nhanh như điện, cắm phập vào cổ họng bà ta!

- Đáng tiếc! Nếu sớm biết như thế thì ta dù liều mạng cũng phải đồng quy vu tận với hắn! Nếu mặc cho hắn trưởng thành thì nói không chừng cơ nghiệp hai trăm năm của Tuyết Ẩn Môn cũng bị hủy trong tay hắn.

Ý nghĩ này vừa thoáng qua đầu Thượng Quan Kim Dĩnh thì một tia khí lực cuối cùng trong cơ thể bà ta đã tiêu tán, cặp mắt cũng dần dần mất đi sinh cơ.

Cho đến khi Thượng Quan Kim Dĩnh đã khôi phục diện mạo già nua, triệt để tiêu thất thì Nhạc Vũ bạt đao cắt lấy chiếc nhẫn trữ vật trong tay lão phụ nhân.

Sau khi cầm lấy chiếc nhẫn vào tay, Nhạc Vũ lộ vẻ vui mừng. Chiếc nhẫn này cũng là pháp khí nhất phẩm, bất quá không gian bên trong hơi hẹp, chỉ có diện tích sáu trượng. Có vật này thì có thể mang đi hơn phân nửa những tàng văn cất trong tàng thư quán.

Ngoài ra bên trong còn có năm cái kiếm phù như mới vừa rồi sử dụng, xem cường độ linh lực súc tích bên trong thì chừng là thất phẩm. Còn lại cũng không thiếu phù triện dùng để phòng ngực, chẳng hạn như Tị Thủy Phù, Phá Huyễn Phù, Tĩnh Thần Phù, có những thứ này không trách bà ta dám một mình xông vào biệt phủ.

Trong lòng hắn cũng thất kinh, ty nói hộ phủ đại trận ở những chỗ trọng yếu hoàn toàn bất đồng với ảo trận bên ngoài nhưng nếu mấy người kia đều có những phù triện như vậy thì tình cảnh của hắn lại càng thêm khó khăn.

Nhìn xong những thứ phù triện này, Nhạc Vũ liếc qua một chút những vật khác thì thấy mấy thư tài liệu và linh dược, đều kém xa những thứ cùng dạng trong biệt phủ. Bất quá khi thấy một vật trong đó thì sắc mặt hắn chợt động rồi cầm lên

quan sát.

Đó là một lệnh bài bằng đồng, trên có khắc ba chữ "Quảng Lăng Tông", Nhạc Vũ lúc đầu hơi khó hiểu nhưng sau đó nhớ ra chuyện mà Tịch Nhược Tĩnh đã từng nói. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Theo đồn đại thì hai đại môn phái tu chân tại Bắc hoang cứ mười năm thì khai sơn thu đồ đệ một lần. Trước một năm vào mỗi lần đó thì phát lệnh đồng cho các tiểu tông môn ẩn thế như Tuyết Ẩn Thừa Vân cùng với các đại gia tốc tiến cử các đệ tử kiệt xuất đi sơn môn Quảng Lăng Tông để tham gia lựa chọn.

Thời gian của lần khai sơn này hình như là trùng với thời gian tuyển chọn của Phù Sơn Tông.

Trong trữ vật này còn có ba lệnh đồng như vậy, Nhạc Vũ thấy thế thì trong lòng hơi kinh ngạc, không ngờ Quảng Lăng Tông lại coi trọng môn phái nho nhỏ này như vậy!

Bất quá nghĩ lại thì theo như lời của Tịch Nhược Tĩnh nói, mấy năm nay trong Tuyết Ẩn môn đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp. Có truyền thuyết là phía sau Tuyết Ẩn Môn là Yến Dương Tông vốn ngang bằng với Phù Sơn Tông và Ngọc Hoàng Tông hỗ trợ . Nhưng những năm gần đây, nhiều người ở Bắc Mã Nguyên vẫn rất nhiều người vẫn đều kỳ lạ tại sao biết rõ ràng Tuyết Ẩn Môn có nhiều đệ tử kiệt xuất nhưng vẫn không gia nhập Yến Dương Tông, hôm nay xem ra là Thượng Quan Kim Dĩnh có chủ ý như vậy.

Chẳng qua chuyện này không liên quan đến hắn, sau một thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ ném cái lệnh đồng vào nhẫn trữ vật, sau đó quay sang nhìn Nhiễm Lực.

Trong lòng hắn đúng là tràn đầy ý mừng, lúc dẫn hai người tới đây vốn là hắn vẫn đánh giá thấp sự nguy hiểm của tình huống. Hiện giờ xem ra lại coi như là giúp đỡ hai người. Lúc chiến đấu vừa rồi, cho dù là biểu hiện của Nhạc Băng Thiến hay Nhiễm Lực đều làm hắn cực kỳ hài lòng. Nếu như không có hai người tương trợ phối hợp thì cho dù Thượng Quan Kim Dĩnh trọng thương thì hắn cũng không thể giết chết bà ta.

Bất quá điều làm hắn càng cao hứng là ngày sau coi như hắn có thêm mấy trợ thủ tin tưởng. Sát thủ vốn độc lai độc vãng song lính đánh thuê lại khác, trên chiến trường có được một chiến hữu tin cậy là quý giá nhất, ở tiền thế hắn cũng

chỉ có mấy người mà thôi.

Cho dù bỏ qua thói quen ở tiền thế thì ở tu tiên giới này vẫn luôn nói bốn thứ Tài Pháp Địa Lữ, có đạo hữu đồng tu để trao đổi là cực kỳ quan trọng.

Nhạc Vũ thuận tay cầm lên thanh huyền binh cửu phẩm, chỉ thấy trên chuôi có khắc hai chữ triện "Hàn Sương", chắc là tên kiếm. Hắn dùng thần thức thăm dò rồi sau đó cười khẽ, thần thức mà Thượng Quan Kim Dĩnh lưu lại đã tiêu tan toàn bộ. Hiệu dụng sử dụng trong chiến đấu của Ngũ Sắc Thần Quang xem như không tệ, chỉ là không biết khi gặp phải Thiên Ti Tuyết Kiếm của Mục Hi Ngọc sẽ ra sao.

Suy ngẫm chỉ chốc lát rồi ném thanh Hàn Sương Kiếm này cho Nhạc Băng Thiến. Chất liệu chế tạo thanh kiếm này thật ra không kém nhưng tài nghệ của luyện khí sư lại kém một chút.

Cái gọi là pháp bảo huyền binh thật ra là quán chú một loại pháp thuật trên pháp khí và linh binh, sau đó tùy vào uy lực mà định ra cấp. Pháp thuật quán chú trên thanh Hàn Sương kiếm cũng chỉ là Sương Đống thuật mà thôi, đối với tu sĩ cấp thấp thì còn có chút uy lực nhưng đối mặt với cường giả như Mục Hi Ngọc thì gần như vô dụng.

Ngay sau đó hắn lại lấy từ nhẫn trữ vật của Thượng Quan Kim Dĩnh ra mười mấy phù triện c có thể cần dùng đến phân cho Nhiễm Lực và Nhạc Băng Thiến, sau đó ném chiếc nhẫn cho Nhiễm Lực.

Đúng lúc Nhạc Vũ định lên tiếng thì chợt biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Phiên chuyển Càn Khôn

Những sợi tơ bạc không ngừng cắt rách Huyền Huyết Đằng, song đám cự đằng vẫn không ngừng đâm lên quấn lấy.

- Quả nhiên là vô tận.

Nhìn một màn này, vẻ khẩn trương trong mắt Nhiễm Lực đang đứng ngoài hơn mười trượng mới hơi biến mất, khẽ thở phào nhẹ nhõm. Những sợi Thiên Ti Tuyết của nữ tử này từ lúc bắt đầu chiến đấu đã chém nát hết thảy những thứ chạm phải. Nếu Nhạc Vũ không có những thứ cổ quái như Huyền Huyết Đằng này thì chỉ sợ là ngăn không được.

Bản thân nữ tử kia dù lúc này toàn thân đã có nhiều chỗ trọng thương nhưng vẫn khiến cho người có cảm giác cực độ nguy hiểm.

Mục Hi Ngọc lướt tới cách Nhạc Vũ mười trượng, những sợi tơ bạc kia lại tụ lại trong tay. Bất quá binh khí tạo thành lần này không phải là trường thương dài hai trượng mà là một lưỡi hái khổng lồ. Chỉ qua mấy lần cắt, lưỡi hái này đã chém sạch đám cự đằng rồi thừa cơ lọt vào biến thành một cây cự phủ nặng nề đánh vào Long Huyết Thuẫn trước người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt, hắn cũng không biết thanh huyền binh này của Mục Hi Ngọc là thuộc cấp bậc nào. Bất quá không nghi ngờ tuy nói khi chế tạo không gia trì bí pháp lợi hại gì lên đó nhưng chiến lực vượt xa một thanh huyền binh bình thường!

Trong nháy mắt giao kích giữa cự phủ và huyết thuẫn, Nhạc Vũ điều khiển huyết thuẫn chếch đi bên cạnh, thuận thế đem phần lớn lực lượng công kích của Mục Hi Ngọc trượt sang bên cạnh.

Hai pháp bảo cửu phẩm trong tay hắn cũng không là thứ xuất sắc gì, đoán chừng cũng là tác phẩm của luyện khí sư tán tu. Bất quá pháp bảo như vậy đều có đặc điểm là bền chắc. Giống như Kim Ô Kiếm trước đây của hắn, vì để bảo đảm tỷ

lệ luyện khí thành công mà những người này thường tìm những tài liệu tốt nhất để luyện chế.

Long Huyết Thuẫn cùng Huyền Thanh Tố Liên Kỳ chính là pháp bảo như thế. Vật trước là lấy lõi của một linh một lục phẩm, thêm vào một phần máu của li giao và mấy loại tài liệu khác luyện thành, tuy nhiên đạo pháp gia trì phía trên chỉ là Mộc Linh thuẫn mà thôi.

Huyền Thanh Tố Liên Kỳ thì khá hơn một chút, cũng không phải pháp bảo đỉnh cấp gì, duy chỉ có tính bền chắc của tài liệu là làm người ta kinh dị.

Bất quá dù vật kiên cố thế nào thì nếu liên tục va chạm chỉ sợ cũng sẽ tổn thương. Vừa rồi pháp bảo của Quách Thành bị Mục Hi Ngọc lấy Thiên Ti Tuyết Kiếm đánh nát, Nhạc Vũ còn khắc sâu ấn tượng. Tóm lại có thể tránh được thì nên tránh.

Nhìn thanh cự phủ của mình trượt sang một bên, mày liễu của Mục Hi Ngọc nhíu chặt, ngưng tụ thanh cự phủ thành trường thương đâm tới. Mũi thương vốn đã cực kỳ sắc nhọn, lại thêm trước lúc vũ động đã hội tụ một số lượng lớ linh lực các hệ.

Bất quá sau một khắc, trong mắt của nàng toát lên một tia ngoài ý muốn. Nhạc Vũ lại điều khiển tấm huyết thuẫn kia sang một bên, cả người không lùi mà tiến, đao kiếm vừa lúc đón đánh những linh lực tụ tới của nàng. Có kinh nghiệm lúc đối chiến với Thượng Quan Kim Dĩnh, Nhạc Vũ lại càng thuần thục thủ pháp đánh tan bí pháp mà đối phương sử dụng.

Bất quá Mục Hi Ngọc không phải là Thượng Quan Kim Dĩnh còn thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm cũng không phải là thứ mà Hàn Sương cửu phẩm kiếm có thể sánh bằng.

Sau một khắc, thân thương đột nhiên hoa lên rồi tạo thành một bông hoa thương cực lớn khiến cho Nhạc Vũ suýt nữa đánh rơi cả đao lẫn kiếm, trước ngực đau nhức. Chỉ qua một lần binh khí giao kích đã khiến nội tạng hắn chấn động, bên tai càng nghe rõ ràng thanh âm gào thét của Thiên Nhận Kiếm và Lôi Âm Đao.

Tuy nói độ kiên cố của hai thanh binh khí này là đỉnh cấp của binh khí nhân gian nhưng trước mặt thanh huyền binh của nữ tử này vẫn còn kém một đoạn xa.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ cũng không bận tâm nhiều như vậy. Vào lúc đao kiếm của hắn đang bị đánh bạt đi thì trong nháy mắt thân ảnh hắn đã bị thương ảnh đầy trời bao phủ!

Thân thương màu trắng của Mục Hi Ngọc mang theo vô số phong nhận băng trùy oanh kích hộ thuẫn trước người.

Mắt thấy liên tục hai lá Mộc linh thuẫn đều bị đối phương đánh nát, Nhạc Vũ khẽ chau mày, chỉ đành phải từng bước triệt thoái phía sau, đao kiếm đã ở trước người.

Tuy hắn đã cố hết sức nhưng cũng không thể tránh khỏi việc giao phong chính diện với trường thương màu trắng kia. Chỉ trong ba lần va chạm, năng lực phân tích của Nhạc Vũ đã cảm giác được những vết nứt càng đậm trên thâm đao kiếm trong tay. Tuy nhiên nặng hơn vẫn là thân thể của hắn, hai tay thoát lực run rẩy, huyết khí trước ngực nhộn nhạo, trong miệng tràn đầy máu tươi.

Đang lúc Nhạc Vũ suy nghĩ thật nhanh tìm xem biện pháp thay đổi khốn cảnh này thì chợt biến sắc. Từ hai người hai bên đột nhiên vô số kiếm mang sắc bén và phong nhận băng đao công kích về thân ảnh đã nhuộm đỏ máu. Mục Hi Ngọc nhíu mày, trường thương trong tay hóa thành những sợi tơ bạc nhất nhất ngăn cản.

Có được cơ hội này nhưng Nhạc Vũ cũng không mừng rỡ mà còn kinh hãi.

Chiến đấu đấu cấp bậc này đâu phải dành cho hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến có thể nhúng tay?

Cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng lần nữa vung đao về phía trước. Nhưng trong một khắc này hắn đột nhiên thấy sắc mặt Mục Hi Ngọc đã một lần nữa chuyển hồng.

- Toái .

Trong cảm giác thần thức của Nhạc Vũ , Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đã lộ ra vị trí trong ảo trận bay ngược ra. Điều làm hắn cảm thấy may mắn là hai người này coi như cơ trí, vào lúc công kích đều đã chuẩn bị trước mỗi người một đạo phù triện phòng ngự của Thượng Quan Kim Dĩnh, đồng thời khởi động Linh giáp thuật trên đạo bào. Một kích kia tuy đánh bay hai người ra mười trượng

nhưng cũng không đến nỗi không dậy nổi, thương thế không nghiêm trọng lắm. Chẳng qua bị áp lực trùng kích nên bị hôn mê mà thôi.

Nhạc Vũ đè nén nỗi tức giận lẫn lo lắng trong lòng, đem lực chú ý chuyển hướng trước mắt. Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đều bị thương không chết chứng tỏ Ngôn Linh thuật cũng đã yếu đi mấy phần, có lẽ nữ nhân này đã hết sức?

Suy đoán này vừa thoáng qua thì chỉ thấy Mục Hi Ngọc nắm lại quyền đầu đánh ra một quyền đánh nát đao trong tay hắn, quyền thứ hai tiếp tục phá vỡ Thiên Nhận kiếm.

Mồm miệng của Nhạc Vũ nhất thời phún máu, lỗ tai ong ong, cơ hồ không cách nào giữ vững thanh tĩnh. Quyền đầu của Mục Hi Ngọc vẫn liên tiếp đánh tới trước Huyết Long thuẫn. Đến quyền thứ bảy, thứ tám thì khí thế trào dâng như sóng biển đã đánh cho huyết thuẫn vỡ vụn. Những sợi tơ bạc kia cũng thoát khỏi dây dưa với Huyền Huyêt Đằng, hội tụ trong tay Mục Hi Ngọc thành một trường tiên mười trượng, thuận thế xoắn một cái khiến Huyền Thanh Tố Liên Kỳ đột nhiên bạo liệt tứ tán.

Trong khoảnh khắc, những lá bài tẩy giúp Nhạc Vũ có thể vượt cấp đối kháng tu sĩ Linh Hư cảnh đều bị phá hủy. Thần sắc Mục Hi Ngọc hờ hững, theo tâm ý vừa động, một đạo tơ bạc đã bay vút vào cổ thiếu niên kia, tuy nhiên khi chạm vào ánh mắt trong suốt của hắn thì nàng không khỏi ngẩn ra. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Trong con ngươi có vẻ lo lắng, có sát cơ, có giễu cợt, nhưng duy chỉ không có ánh mắt nên có trước khi chết. Trong nháy mắt một quầng sáng ngũ sắc từ trên trời chụp xuống, cùng lúc sợi tơ bạc thoát khỏi sự điều khiển của nàng rơi thẳng xuống đất.

Mục Hi Ngọc nhíu mày cặp mày liễu, khởi lên cương khí quanh thân. Nhưng lập tức nàng phát hiện cương khí của mình chỉ cần đụng phải những điểm quang hoa ngũ sắc kia thì đều lập tức tan rã.

- Ngũ Sắc Thần Quang?

Lần thứ hai, trong mắt của nàng hiện ra một tia vẻ kinh ngạc. Đạo lực trong cơ thể nàng vốn không còn nhiều lắm, bị chạm vào Ngũ Sắc Thần Quang thì trong nháy mắt đã tiêu hao hơn phân nửa.

Nàng có thể cảm giác được trên bầu trời có một con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước đang xuyên qua, con yêu thú này có thể thừa kế được bảy phần huyết mạch khổng tước, thật khiến làm người khác kinh ngạc.

Cũng may quầng sáng kia chỉ một lúc đã tiêu tán, đến tột cùng chỉ là trình độ cấp bốn. Đại thần thông này tuy là uy lực vô cùng nhưng Kim Hoàng Tước cũng không thể duy trì được lâu.

Nhưng ngay khi lực chú ý của Mục Hi Ngọc chuyển sang người đối diện thì thiếu niên trước mặt cũng xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến cương khí hộ thân của nàng tan chảy như tuyết mùa xuân.

Cơ hồ ở cùng một thời gian, từ ngón trỏ tay phải của Nhạc Vũ bắn ra hơn mười đạo quang châm về phía nàng. Mục Hi Ngọc theo bản năng chuẩn bị dùng tâm niệm điều khiển đám tơ bạc kia nhưng không hề có một chút phản ứng, lúc này mới nhớ ra là Thiên Ti Tuyết Kiếm của mình đã mất đi hiệu dụng. Ngay sau đó thân hình của nàng nhất thời bị đánh trúng mười mấy lần. Nhưng trong đó chỉ có ba mũi quang châm khiến nàng cảm giác bất đắc dĩ nhất..

Trong nháy mắt, hai đạo quang châm đã xuyên thủng hai vai nàng mang theo một màn mưa máu, còn mũi cuối cùng xuyên thẳng từ mi tâm nhập vào não!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Huyền Sát Luyện Thi!

Bắn ra mười mấy mũi Diệt Tuyệt Quang Châm, chân lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể Nhạc Vũ đã hầu như trống rỗng.

Nhìn Mục Hi Ngọc đối diện, mi tâm bị xuyên thủng ra một lỗ bằng đầu ngón tay nhưng vẫn đứng thẳng không ngã, trong lòng Nhạc Vũ dâng lên một cảm giác may mắn mãnh liệt.

Trước lúc đánh ra lá bài tẩy cuối cùng này, hắn hoàn toàn không cách nào nắm chắc chân khí của Mục Hi Ngọc đã cạn kiệt hay không. Thành thì sống, bại thì chết, , Nhạc Vũ hú lên một tiếng dài phát tiết sự lo lắng trong lòng rồi, thanh âm quanh quẩn trong biệt phủ vắng vẻ.

Tất cả những áp lực trong mấy ngày này rốt cuộc đã tiêu tan không còn một chút.

Cho dù trấn tĩnh trước mặt Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực thế nào thì trong lòng hắn vẫn cực kỳ lo lắng. Đối diện với một tu sĩ Linh Hư cảnh, còn có thêm mấy chục cường giả tiên thiên, nếu nói một so với một trăm vẫn còn là thấp.

Nhạc Vũ nhìn qua cả biệt phủ, trong mắt không nén được vẻ vui mừng, cả một biệt phủ đầy tài bảo từ nay đã không có người nào tranh đoạt với hắn. Tuy nhiên chuyện đầu tiên mà hắn cần làm lúc này là xem xét thương thế của Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến. Song vừa cất bước thì trong lòng Nhạc Vũ chợt có cảm giác. Hắn dùng thần thức khởi động phù văn pháp trận hộ phủ bao lấy bên ngoài mấy chục dặm.

Sau khi thông qua hồn thức quan sát tình hình bên ngoài, hắn khẽ chau mày. Chỉ thấy bên ngoài ảo trận có mười mấy cường giả tiên thiên đang dưới sự chỉ huy của một cường giả Linh Hư cảnh xa lạ, dùng một ít linh thạch bày trận, từng bước đã thâm nhập vào bên trong chừng ba dặm. Lúc này đã có mười mấy mắt trận bị phá hủy, bên ngoài ảo trận tràn ngập nguy cơ. Bây giờ hắn muốn vô thanh vô tức rời đi càng thêm khó khăn.

Bất quá chỉ sau một lát, Nhạc Vũ cũng thôi không để ý.

Hạch tâm của ảo trận, cho dù là vòng trong cùng cũng có phương viên bốn mươi dặm, đủ để chống đỡ những cường giả tiên thiên một thời gian ngắn. Về phần bỏ chạy, chỉ cần dùng một số kế sách cũ thì vẫn có thể được, chẳng qua là phiền toái một chút mà thôi.

Sự chú ý của hắn tập trung vào người Lạc Vân, chỉ thấy người này hai tay nắm chặt vào vành xe lăn, vẻ mặt cực lỳ lo lắng. Nếu không có mấy người phía sau lôi lại thì chắc đã xông vào trong ảo trận.

Trong mắt Nhạc Vũ đầu tiên hiện lên một tia độc ác, chỉ muốn lập tức lao ra đánh chết người này tại chỗ. Bất quá khi nhìn thấy những người phía sau hắn đều có tu vi không tệ, trong đó có một hai người đã tiến nhập vào cảnh giới Nguyên Thối Thể nên lựa chọn bỏ qua. Nhìn mấy pháp khí trên thân người này đều không tệ, khí thế bản thân đều lão luyện, chứng tỏ kinh nghiệm phong phú.

Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm của hắn chưa chắc không thể đánh chết mấy người này. Nhưng điều chân chính khó khăn nhất chính là làm thế náo giết người diệt khẩu, chuyện này phải làm sao không chút hậu hoạn.

Đáng tiếc! Những người này nếu chịu tiến vào ảo trận thì hắn có tới chín phần nắm chắc. Bất quá quan hệ của Trữ Vân và sư muội của hắn chắc chắn không đơn giản! Một khi nếu biết nàng mất về tay hắn thì không biết sẽ có vẻ mặt thế nào?

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ lần nữa ngưỡng mộ nhìn lại thi thể Mục Hi Ngọc, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng. Chỉ thấy đầu của Mục Hi Ngọc từ không biết khi nào đã bao phủ một tầng khói tím dày đặc, một luồng lực oán sát cũng từ từ dâng lên. Ngay cả trong lòng Nhạc Vũ cũng cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, phảng phất bị gì đó áp bức bất giác lui ra mấy bước, cảm nhận được chiến ý rừng rực từ thi thể Mục Hi Ngọc.

Tuy nàng đã bỏ mạng nhưng chiến ý mãnh liệt vẫn chưa hề bị tiêu tán.

Lúc này Nhạc Vũ đang nhớ lại đoạn miêu tả phân cấp thần hồn trong Huyền Sát Luyện Thi thì thấy đúng là tình trạng khói tím bao phủ đầu lâu, oán khí không

tan. Nếu là những dấu hiệu như vậy sẽ là tài liệu tối thượng đẳng để luyện chế Huyền Sát Tiên Thi.

Bất quá sau khi vui mừng thì trong mắt Nhạc Vũ lại xẹt qua một tia sầu lo.

- Trong Huyền Sát Luyện Thi có nói nguyên liệu thần hồn không thể có quá nhiều oán hận với chủ nhân, tốt nhất là thân cận. Nhưng Mục Hi Ngọc chính là chết bởi tay ta, không hận ta cũng vậy thì thôi, thân cận thì là không thể, chỉ sợ không đạt tới điều kiện!

Nhíu mày, Nhạc Vũ đi tới trước người Mục Hi Ngọc, cảm giác chấp niệm thần hồn cũng không có bao nhiêu hận ý với hắn, chẳng qua là chấp niệm luôn tồn tại cùng chiến ý mà thôi.

- Quản không được nhiều như vậy! Theo như trong Huyền Sát Luyện Thi thì đây chính là thần hồn đỉnh cấp vạn năm khó có, nếu buông bỏ thì sợ là ngày sau không còn cơ hội.

Cắn răng một cái, Nhạc Vũ lấy ra từ nhẫn trữ vật ra hai viên Thông U Định Minh, viên đầu dùng để khống chế Huyền Sát Tiên Thi còn viên sau để câu ngự thần hồn ngự sát.

Đánh ra mấy pháp quyết, Nhạc Vũ bắt đầu khởi động Thông U châu, sau đó dùng hồn lực theo phương pháp phù ấn khắc lên bên trong Thông U châu. Phương pháp thao túng Huyền Sát Tiên Thi có mấy phần tương tự Cơ Quan Khôi Lỗi và pháp trận, lấy ba mươi phù ấn là viên mãn tầng thứ nhất. Sau khi hoàn thành một bước này, Nhạc Vũ lại đem một viên Định Minh châu đánh vào vết thương chỗ mi tâm Mục Hi Ngọc rồi thông qua Thông u châu thúc dục pháp quyết, điều khiển Định Minh châu thu nạp thần hồn Mục Hi Ngọc.

Lúc bắt đầu coi như thuận lợi, màn sương mù màu tím kia thông qua miệng vết thương nhập vào trong đầu Mục Hi Ngọc rồi được Định minh châu chậm rãi thu nạp. Nhưng sau khi tiến hành được một nửa thì cho dù Nhạc Vũ thúc dục pháp quyết thế nào cũng không thể kéo làn sương mù màu tím kia ra. Mỗi lần hắn muốn kéo ra một phần thì luôn có một lực lượng kéo làn sương mù kia đi, cho dù là pháp bảo nhất phẩm như Định minh châu cũng không thể làm được gì.

Đầu tiên Nhạc Vũ cho là pháp lực bản thân chưa đầy, song khi hắn nghiên cứu lại khẩu quyết trong Huyền Sát Luyện Thi, còn thêm cả phần chú giải thì vẻ nghi

hoặc trong mắt càng đậm.

Một số tin tức trong này, đối với yêu cầu pháp lực và hồn lực đạt đến tiên thiên thì cũng không liên quan đến tình hình trước mặt của hắn. Nghĩ đến thần hồn thượng giai này chắc là người sáng lập ra Huyền Sát Luyện Thi cũng chưa chắc thấy qua.

- Chẳng lẽ nói là nữ tử này có hận ý với ta?

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ lại cảm giác không đúng. Nếu thật sự nữ tử này có hận ý thì hắn sẽ cảm ứng được, hay là vẫn có tâm tư nào đó chưa dứt mới không muốn bị Định minh châu sở thu?

Nghĩ đến một chấp niệm khác, trong đầu hắn khẽ động rồi chợt nghĩ đến hình ảnh Trữ Vân đang ngồi trên xe lăn.

Bất quá sau khi hiểu nguyên do này, trong lòng Nhạc Vũ rất khó chịu, cho dù là không cần tính mạng người này thì hắn cũng không muốn cho hắn khôi phục.

Song những gì mà Mặc Quan Lan kia nói lại như ma quỷ dụ hoặc hắn. Với sát thi, chỉ cần bằng nhục thân đã có thể khiêu chiến tu sĩ cao cấp, thậm chí là huyền binh. Hơn nữa chỉ cần mình thông qua Thông U châu, cho dù thương thế nặng nề hơn nữa thì vẫn không mất mất tư cách là chủ nhân. Bản thân Mục Hi Ngọc chính là thân thể Ngôn Linh hiếm có, cộng với thần hồn thượng giai của nàng, nếu luyện thành Huyền Sát Tiên Thi vậy thì tương lai khó mà biết trước.

Huống chi theo như trong Huyền Sát Luyện Thi thì chỉ cần hắn luyện thành tầng thứ nhất đã có thể khôi phục chín tầng chiến lực của nàng, ngoài ra còn có Thông U Định Minh chau thì có thể tăng thêm chiến lực.

Nhạc Vũ không biết cái gọi là tăng thêm chiến lực có hình thức như thế nào. Song cho dù chỉ cần là khôi phục chín thành chiến lực đã có thể khiến hắn động tâm. Với chiến lực liên tục chém giết năm tu sĩ Linh Hư cảnh của Mục Hi Ngọc thì cho dù là chín thành cũng đã là tồn tại cường đại trong tu sĩ cùng cấp.

Do dự một lúc, vẻ thống hận trong mắt Nhạc Vũ mới từ từ thối lui. Muốn giết người này, ngày sau còn có cơ hội, cũng không cần nhất thời ra tay. Cho dù là người này thực lực phục hồi như cũ thì như thế nào? Mấy năm sau, hắn tự tin thực lực có thể ở trên người này.

So sánh ân oán với Huyền Sát Tiên Thi thì vế sau quan trọng hơn. Đã quyết định như vậy thì hắn dứt khoát lấy thần thức tiếp xúc với thần hồn mà Mục Hi Ngọc lưu lại. Nhạc Vũ cũng không quản đối phương hiểu hay không, cứ một mực truyền ý niệm qua.

Có thể thật sự thần hồn đã nghe hiểu nên chấp niệm của nó từ từ tiêu tán, không còn kháng cự Định minh châu thu nạp. Sau khi hoàn thành một bước này thì Nhạc Vũ cũng chỉ thấy những vết thương cũ trên thân thể của Mục Hi Ngọc, bao gồm cả vết thương do quang châm cũng bắt đầu khép miệng. Bất quá da dẻ toàn thân cũng không nhờn nhợt đáng sợ như cương thi trong phim, ngược lại lộ vẻ hồng nhuận như người sống, thậm chí còn có một tầng ánh sáng nhàn nhạt như bạch ngọc.

Nhạc Vũ trong lòng vừa động, tiện tay nhặt lên một thanh kiếm mà Mạc Ninh sau khi chết lưu lại, toàn lực đâm vào cánh tay phải của Mục Hi Ngọc. Lúc đầu hết thảy bình thường, đến khi mũi kiếm ép vào da thịt thì cũng không xuyên vào như hắn tưởng tượng mà phản chấn mãnh liệt trở lại.

Nhạc Vũ đầu tiên là kinh dị một trận, ngay sau đó khoan khoái cười to. Thanh bội kiếm này của Mạc Ninh thuộc về pháp bảo, trong hàng pháp khí cũng là tuyệt đỉnh. Với chất liệu như thế nhưng không đâm xuyên được thân thể Mục Hi Ngọc, có thể thấy cường độ da thịt nàng đã được gia cường lên mấy lần. Hắn mừng rỡ cầm tay Mục Hi Ngọc bắt đầu phân tích thì cảm giác Định minh châu phát tán ra một linh lực vô cùng cường đại cường hóa thân thể nàng, rồi lại hoàn toàn không cảm giác được linh lực lớn như vậy rốt cuộc lấy từ đâu ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 192: Tịch quyển nhất không!

Lực lượng cải thiện thể chất Huyền Sát Tiên Thi, hơn nữa lấy ra một phần rất nhỉ lưu động trong các kinh mạch nhỏ, hình thành một thứ tương tự với lân giáp của yêu thú cao cấp hoặc phù văn trên đồ án.

Điều này nếu diễn ra với người sống sẽ đau đớn vô cùng song Mục Hi Ngọc giờ phút này đã sớm không có cảm giác đau, pháp lực toàn thân tuy có bảo tồn nhưng cũng đã Định minh châu mạnh mẽ thay đổi lộ tuyến lưu chuyển nên những phù văn dưới da này cũng không có gì đáng ngại.

Do đó hiện giờ lực phòng ngự của thân thể Mục Hi Ngọc trực tiếp tăng lên khiến ngay cả linh binh nhị thập cấp cũng đâm không thủng.

Nhạc Vũ nghĩ thầm có thời gian thì nên nghiên cứu kết cấu và nguyên lý của Định minh châu, để xem rốt cuộc nó lấy lực lượng ra từ đâu, thoạt nhìn thì hình như là từ một không gian khác.

Bất quá với tu vi trước mắt, muốn hoàn thành nguyện vọng này sợ rằng phải mấy hoặc mười năm sau mới có thể hoàn thành.

Huyền Sát Luyện Thi cũng có nói, sau khi U Định Minh Châu bị tế luyện đến tam phẩm thì sẽ sáng tạo ra một không gian đem sát thi nhập vào trong đó. Vào đến không gian này thì Huyền Sát Tiên Thi vẫn có thể thông qua Thông U Định Minh để liên lạc, tùy thời có thể vượt qua thời không, xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Đáng tiếc là hiểu biết về phép tắc của thế giới này chỉ mới dừng lại ở việc miễn cưỡng dẫn động linh lực thiên địa mà thôi. Huyền Sát Luyện Thi từ đầu tới cuối cũng không giải thích với những ấn phù khắc trong Thông U Định Minh. Nhạc Vũ trước mắt cũng chỉ có thể án theo từng bước tu luyện.

Bất quá ở phương diện này hắn cũng đã chiếm đại tiện nghi. Thông U Định Minh châu vốn là vật đệ nhất phẩm, có thể liên lạc trong không gian hư vô, đoán chừng chỉ cần hắn hoàn thành từ ba đến năm tầng ấn phù nữa thì sẽ xuất hiện

năng lực này.

Cười khẽ vẻ mong đợi, Nhạc Vũ lấy từ không gian trữ vật ra một ít sợi tơ lục phẩm quấn chặt lấy Thông U Châu, thoạt nhìn rất giống một cái dây chuyền thời thượng rồi đeo vào trước cổ.

Thông U Châu là vật mấu chốt để hắn khống chế Huyền Sát Tiên Thi, ngàn vạn lần không thể đánh rớt, Nhạc Vũ tất nhiên sẽ cực kỳ coi trọng.

Nghe nói đến sau Kim Đan kỳ, một số huyền binh pháp bảo trọng yếu sẽ có thể dùng phương pháp tương tự với không gian trữ vật, cất giấu trong nội không gian của bản thân. Bất quá hiện giờ hắn cũng chỉ có thể dùng biện pháp này. Cũng may viên Thông U Châu này tuy là vật nhất phẩm nhưng bản thân cũng là bất hiện sơn bất lộ thủy, dao động linh lực biên độ không lớn, cũng không cần sợ những người khác có thể phát hiện.

Sau khi xử lý xong những thứ này, Nhạc Vũ nhanh chóng bước tới chỗ Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đang nằm. Lúc hắn chia ra phân tích cơ thể hai người thì thở phào nhẹ nhõm. Tuy nói mới vừa rồi cũng cảm giác bọn họ hắn là không có gì đáng ngại, bất quá trong nội tâm vẫn có chút lo lắng. Lần này đúng là nhờ vào hai tiểu tử, nếu bọn họ không phải kịp thời dùng đến hai kiếm phù kia thì chắc hắn cũng sẽ không trụ được cho đến khi Mục Hi Ngọc tiêu hao hết chân lực.

Sau khi Nhạc Vũ châm cứu một lúc thì cả hai đều tỉnh lại. Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực nhìn thấy Mục Hi Ngọc đang đứng nơi xa thì sợ hết hồn.

- Thiếu gia, ngươi đáp ứng nàng gia nhập Thái Huyền môn?

Sắc mặt Nhiễm Lực ảm đạm, nếu Mục Hi Ngọc đứng đó mà bọn họ còn sống vậy thì cũng chỉ có thể có khả năng này. Tuy nói cử động lần này là bảo toàn tính mạng nhưng trong lòng Nhiễm Lực vẫn cảm thấy cực kỳ ủy khuất.

- Nghĩ đi đâu vậy!

Nhạc Vũ dở khóc dở cười rồi dùng ngón tay gõ mạnh vào đầu Nhiễm Lực, sau đó trầm ngâm quay đầu về Mục Hi Ngọc:

- Cõi đời này đã không có Mục Hi Ngọc, sau này cũng chỉ có Chiến Tuyết, là

Chiến Tuyết, Huyền Sát Tiên Thi của ta.

- Huyền Sát Tiên Thi? Chiến Tuyết?

Nhạc Băng Thiến ngơ ngác nhìn theo ánh mắt của Nhạc Vũ. Mục Hi Ngọc cơ hồ cả người đều là đỏ lòm huyết sắc, bất quá những chỗ không dính máu vẫn trắng như tuyết. Nhớ lại hình ảnh như chiến thần của nữ nhân này trước kia, Nhạc Băng Thiến bất giác rùng mình một cái.

- Tiểu Vũ, huynh nhìn nàng có giống một người chết không?

Nhạc Băng Thiến vừa sờ sờ da thịt Mục Hi Ngọc, cảm giác ghen tỵ với da thịt mềm nhẵn, hơn nữa nhiệt độ cũng hết sức bình thường.

Nhạc Vũ im lặng, Mục Hi Ngọc lúc này, hoặc nói là Chiến Tuyết còn đẹp hơn khi nàng sống ba phần. Chẳng qua chỉ có ánh mắt vô hồn kia làm nàng không có khí chất bạo liệt khi còn sống.

Nghĩ tới Huyền Sát Luyện Thi cũng không bị Mặc Quan Lan xem là bàng môn tả đạo, ngược lại còn sùng bái, hiện giờ chỉ nhìn Mục Hi Ngọc đã thấy bất phàm.

Huyền Sát Tiên Thi, đúng là rất xứng với chữ Tiên.

- Chỉ là không biết lực chiến đấu sát thi rốt cuộc như thế nào, mình cũng không cầu cái gì Linh Hư cảnh đỉnh cấp, chỉ cần nếu lộ ra dịch dung vẫn có thể chạy khỏi tay những tán tu lẫn Phù Sơn Tông và Ngọc Hoàng Tông là được.

Có thể độc chiếm tàng trân của Tĩnh Hải Tông, Nhạc Vũ hoàn toàn không có ý định đem hiến tặng cho Phù Sơn Tông. Hắn chẳng bao giờ phủ nhận tính ích kỷ của mình. Biệt phủ này là do hắn quên mình đổi lấy, tại sao phải tặng cho người khác? Còn che chở của lão tổ tông kia cùng Phù Sơn Tông những năm gần đây đối với Nhạc gia thì ngày sau sẽ lấy phương pháp khác hoàn lại.

Bất quá khi nhớ tới con li giao kia, Nhạc Vũ lại chợt nhớ đến mộc bài mà Tĩnh Hải Tông chế phục nó. Tuy hắn không thể nào sử dụng nhưng để Chiến Tuyết dùng vừa lúc thích hợp. Từ khi thần hồn nàng bị Định minh châu thu nạp thì hồn lực không những không giảm mà ngược lại tăng cường không ít.

Nhạc Vũ mặc dù cảm giác vẫn còn có chút mạo hiểm nhưng cũng quyết định thử

một lần. Hắn lập tức lấy ra một tấm mộc bài rồi lệnh cho Chiến Tuyết cắn một giọt máu tươi nhỏ vào. Trong lòng quyết định chủ ý, nếu là thật sự không được thì sẽ phá hủy mộc bài này, miễn cho con súc sinh kia gây thương tích cho sát thi.

Bất quá khi hắn mang theo Chiến Tuyết thì dễ dàng áp chế li giao dưới bến tàu. Ước chừng qua mấy trăm năm nên con li giao cũng đã suy yếu đi rất nhiều, chỉ chống cự được một lát rồi cúp đuôi nằm yên, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười lạnh, biết súc sinh kia chẳng qua là tạm thời tâm phục. Một khi khôi phục thực lực thì nhất định sẽ phản kháng, với thực lực hiện giờ của mình không thể áp chế. Bất quá yêu thú cấp tám này ở đây thì kế hoạch thoát khỏi biệt phủ của hắn lại càng thêm hoàn mỹ vô khuyết.

Một ngày sau đó, ba người dùng cả vào việc thu hết bảo vật trong biệt phủ. Mục Hi Ngọc cùng Sa Thiên Quân đều sở hữu nhẫn trữ vật phẩm cấp không thấp, bên trong ngoài tàng trân phong phú giá trị rất lớn thì cũng đủ không gian cho bọn họ chứa hết các trân quý trong biệt phủ.

Tổng cộng thể tích gần một trăm bốn mươi khối đã đủ để chuyển hết những thứ trọng yếu của biệt phủ vào đây. Đầu tiên dĩ nhiên là tàng thư trong Tàng Đan Quán, tuy hiện giờ không có tác dụng tăng lên thực lực nhưng trong mắt Nhạc Vũ còn quan trọng hơn cả các bảo vật khác. Về phần những tài liệu quý giá và pháp bảo thì cũng không hề lưu lại thứ gì.

Duy chỉ có đáng tiếc là những linh thảo linh mộc mấy trăm năm trên quảng trường thì cho dù hắn xê dịch không gian kiểu gì cũng chỉ có thể mang theo một phần rất nhỏ trong đó.

Những thứ còn dư lai, Nhạc Vũ cũng không muốn để cho bất cứ kẻ nào dùng, cho Nhiễm Lực dùng Hỏa Vân Thuật châm vài mồi lửa đốt hết thành tro, ngay cả thanh linh thạch nhũ có thể tích khổng lồ cũng bị hắn bứng vào trong trữ vật. Biết đâu sau này nếu hắn có thể tìm được một chỗ linh địa tương tự với biệt phủ Tĩnh Hải Tông, bày ra trận pháp tương ứng, biết đâu lại có thể thu hoạch ngọc dịch nhiều hơn.

Hắn chỉ lưu lại mười mấy loại dược vật có thể dùng cho Trữ Vân. Cho dù là kiếp trước hay kiếp này thì Nhạc Vũ đều coi trọng nhất là danh dự. Cho dù bản thân

không muốn thì hắn vẫn để lại những linh dược này cho Trữ Vân, nhưng cũng không có hứng thú luyện thành đan cho người này, càng không có hứng thú tự mình đem những đồ này đưa đến cho Trữ Vân.

Người nọ rốt cuộc có thể nắm bắt tới tay hay không, có thể thuận lợi luyện chế ra đan dược thì còn phải nhìn xem cơ duyên của hắn.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi thì Nhạc Vũ đi tới chỗ thủy kính của pháp trận hạch tâm. Sau khi lấy ra khối hồn ngọc tứ phẩm, hắn liếc nhìn đám người Trữ Vân và môn hạ Thái Huyền môn đã sắp tiến vào cửa động phủ, trong lòng khẽ cười lạnh. Hắn đã đáp ứng Mục Hi Ngọc, đem dược vật trị liệu thương thế cho trữ Vân lưu lại nhưng cũng không hứa hẹn sẽ không giết người này. Ngày sau nếu có duyên nhìn thấy, sớm muộn sẽ tính sổ chuyện nhục nhã ngày đó.

Không do dự nữa, Nhạc Vũ thọc tay vào ngân kính lấy ra khối hồn ngọc. Sau khi pháp trận hộ sơn tan rã thì cầm nốt mấy khối linh thạch nhang chóng trở lại bến tàu nơi mọi người đang đợi trong cơ thể Côn Bằng.

Sau khi đã yên vị trong Côn Bằng, hắn lệnh cho Chiến Tuyết dùng Thiên Ti Tuyết Kiếm cắt đứt hết những xiềng xích của con Li Giao. Sau khi bỏ được trói buộc, con li giao hưng phấn gào thét khiến nước hồ tăng thêm sáu thước. Sau đó nó nhân cơ hội này lao vào trong con sông ngầm.

Nhạc Vũ đã sớm có sở liệu, điều khiển Côn Bằng nắm lấy sợi xích đứt còn buộc trên cơ thể li giao, cứ thể theo sau nó lao ra khỏi hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Kiểm điểm thu hoạch!

Mới vừa theo con li giao xông vào sông ngầm thì Nhạc Vũ đã nghe thấy bên trong biệt phủ truyền đến một tiếng gào thảm thiết, loáng thoáng chính là tiếng của Trữ Vân Thanh đang không ngừng gào lớn "Ngọc nhi Ngọc nhi".

Nhạc Vũ cười khẽ, nghĩ thầm những người này xuống cũng thật nhanh. Bất quá tới giờ phút này, nói gì cũng là chậm, chỉ sợ vi Hi Hoàng Phù Sư mới tới có bản lãnh Linh Hư cảnh đuổi theo thì cũng không thể làm gì.

Huống chi, yêu thú cấp tám phía trước hắn đang sốt ruột thoát khỏi khốn cảnh mấy trăm năm dưới lòng đất, cơ hồ là liều mạng thúc dục Thủy linh lực. Bắt đầu còn có chút trúc trắc, song đi được một đoạn thì tốc độ đã vượt qua hơn năm lần Long lân mã. Cho dù là tu sĩ Linh Hư cảnh đã có khả năng xuất nhập thanh minh thì chắc chắn cũng chỉ biết đứng nhìn.

Tới lúc này, Nhạc Vũ mới có tâm tư đi kiểm điểm thu hoạch. Không nghi ngờ chút nào, lần thu hoạch này của hắn vô cùng khổng. Toàn bộ những thứ trân quý của biệt phủ, ngoại trừ những thứ bị hắn thiêu hủy thì đến bảy tầng rơi vào trong túi hắn. Cho dù là trong đó rất nhiều đồ tạm thời không cách nào sử dụng thì cũng đủ cho hắn cười đến không khép miệng lại được rồi.

Đặc biệt là số linh dược, mấy ngày trước thì đối với bọn họ không nhiều lắm chỗ dùng, nhưng hôm nay có Chiến Tuyết thì hoàn toàn khác. Huyền Sát Luyện Thi cố nhiên bất phàm, nhưng trong quá trình cần tiêu hao linh dược, số lượng cũng lớn kinh người. Song những tàng trân trong biệt phủ đủ cho hắn vào thời tiền kỳ.

Còn tài liệu cùng những pháp bảo tà đạo, tuy là đại đa số không cách nào mang đi, chỉ có thể dùng cấm chế của pháp trận hộ phủ phá hủy . Nhưng những thứ tinh hoa nhất đều được chuyển vào trong trữ vật của hắn. Ít nhất ngày sau nếu đến lúc hắn cần chế luyện pháp bảo huyền binh gì thì số tài liệu này đã căn bản đủ dùng.

Điều duy nhất khiến Nhạc Vũ đáng tiếc là Long Huyết Thuẫn và Huyền Thanh

Tố Liên Kỳ đều bị Mục Hi Ngọc mạnh mẽ phá hủy, nếu không phải như thế, thu hoạch lần này càng khiến cho người ta vui mừng.

Còn có những đan dược kia, Nhạc Vũ mặc dù còn không có thời gian phân biệt giá trị cụ thể, nhưng nếu có thể làm sáu vị tu sĩ Linh Hư cảnh liều chết tranh đoạt vậy thì chắn chắn cực kỳ bất phàm.

Bất quá thu hoạch lớn nhất của hắn lần này chính là Chiến Tuyết cùng Thông U Định Minh châu, sau nữa chính là khối hồn ngọc và bốn viên ngũ phẩm linh thạch thuộc tính đơn.

Ngoài ra Nhạc Vũ còn tìm thấy trong trữ vật của Quách thành một quyển " Cáo thị cơ quan thuật tường giải", còn có vô số sách về cơ quan thuật.

Có hồn ngọc cùng ngũ phẩm linh thạch, hắn đã có thể tiến hành đem Côn Bằng thăng lên cấp sáu. Lấy một pháp trận biệt phủ làm hạch tâm khởi động động lực, thêm vào trong nhẫn trữ vật có một xương cột sống của linh thú cấp chín, ba đường xương sống cấp tám, còn thêm vô số kim khí và cốt chất có thể dùng cho tứ chi của khôi lỗi, đủ để cho hắn phóng tay tiêu xài.

Sau này Côn Bằng có thể ít nhất trong Bắc Mã Nguyên này tung hoành không hề cố kỵ.

Dĩ nhiên cũng không phải là không có thứ làm cho người ta tiếc nuối, Nhạc Vũ thông qua thần thức quan sát con li giao kia.

Vừa nhìn tình hình của con thần thú cấp tám này, hắn biết trước khi có đầy đủ thực lực thì nhất định sẽ không cho sử dụng. Nhưng tiếc hơn là nếu đầy đủ thực lực thì có thể giết chết nó, dùng một số tài liệu xương cốt trên thân nó so ra còn tốt hơn cả linh thú cấp chín.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không khỏi thở dài một tiếng, nhìn về Chiến Tuyết đang đứng bên cạnh. Mấy canh giờ trước, hắn đã thấy dùng Thông U Định Minh châu thật ra hao phí không ít pháp lực. Thông U châu mỗi thời mỗi khắc đều hút của hắn một chút chân khí. Sau đó tác dụng của Định minh châu tựa hồ là hút lấy đem cho một không gian khác sử dụng. Cũng may là tốc độ khôi phục chân khí của Ngũ Hành Phù Trận hình cầu kia cực nhanh, nếu không phải như thế thì e là bây giờ tất cả chân khí trong cơ thể hắn đã không đủ sử dụng.

Chỉ kỳ lạ là Mặc Quan Lan trong ngọc giản chỉ nói về chỗ tốt của hai viên châu này mà không hề nói về phương diện gánh nặng chân khí của chúng.

Nhạc Vũ lúc này cũng không biết, biệt phủ Tĩnh Hải Tông vốn của Mặc Quan Lan, vì truyền thừa tông môn mà lưu lại. Ngoại trừ bình thường chiếu cố đệ tử cường giả Kim Đan gặp nạn chạy đến đây thì cũng không có môn hạ nào của tông môn.

Người được chọn từ một đại tông môn có ngàn vạn đệ tử, như vậy thực lực ít nhất cũng là Linh Hư cảnh trở lên.

Với tu vi này trong con mắt tu sĩ Đại thừa kỳ thì pháp lực tiêu hao quả thật còn chưa đầy trong bảo châu, chắc không có vấn đề gì. Vì vậy mà Mặc Quan Lan trong ngọc giản cố ý không nhắc tới chuyện này.

Bất quá chỗ sơ suất này thiếu chút nữa khiến Nhạc Vũ dừng lại ở cảnh giới Ngưng Dịch Kỳ, không thể có bất kỳ pháp lực nào có thể sử dụng.

Vào lúc chiến đấu, nếu Chiến Tuyết muốn sử dụng những năng lực mà Định minh châu giao cho nàng thì vẫn phải tiêu hao một lượng lớn pháp lực của Nhạc Vũ. Trong thí nghiệm, hắn nhiều nhất chỉ duy trì được trạng thái mạnh nhất của Chiến Tuyết trong hai phút. Trong hai phút này, chiến lực của Chiến Tuyết mạnh mẽ vô cùng, tăng lên đến gấp đôi. Nhưng sau hai phút, Chiến Tuyết sẽ trở lại trạng thái như cũ, ước chừng tương đương với chín phần của Mục Hi Ngọc khi còn sống, chỉ khác quên mất tuyệt đại đa số bí pháp cùng kiếm thuật

Nghĩ đến bản thân mình hiện giờ ngoài việc đã gánh một Ngũ Hành phù trận hình cầu còn thêm một gánh nặng Huyền Sát Tiên Thi, Nhạc Vũ cũng đành cười khổ, trên thế giới này vốn không có chuyện gì thập toàn thập mỹ!

Mặc dù chẳng qua chỉ hai phút nhưng khi đó Chiến Tuyết muốn giết cường giả Linh Hư hay Tâm Động Kỳ như Sa Thiên Quân hay Quách Thành đều là chuyện dễ dàng. Có cường trợ như vậy còn đòi hỏi gì? Huống chi sau hai phút này, Chiến Tuyết vẫn tương đương với một tu sĩ Linh Hư hay Tâm Động kỳ !

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ thầm nghĩ kia cái gọi là được voi đòi tiên, sợ rằng chỉ chính là mình bây giờ. Hắn khẽ lắc đầu, sau đó lại bắt đầu kiểm tra vật khác.

Ngoại trừ những thứ trân quý ở biệt phủ, trong nhẫn trữ vật của sáu người kia

cũng không ít thứ tốt, ngoài những di vật thì huyền binh pháp bảo có thể sử dụng có nhiều hơn bốn thứ.

Đáng tiếc chính là những thứ này ngoại trừ phù triện còn thì không thể đem ra ngoài sáng, cuối cùng sợ rằng cũng trốn không thoát vận mệnh phân giải hoặc là nấu lại . Ngoài ra trừ đi Mục Hi Ngọc, trong trữ vật của mấy người chỉ có một từ khối đồng lệnh của Quảng Lăng Tông, đều là vật vô dụng.

Đáng tiếc nhất chính là thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm của Mục Hi Ngọc, có thể trong thời gian chưa đầy mười lăm phút đã chém chết Sa Thiên Quân, thanh kiếm này cực kỳ bất phàm!

Nhạc Vũ sau khi tiến hành phân tích thanh kiếm này thì cảm giác trong đó cũng chỉ có ba loại đạo pháp bao gồm sắc bén, nhu thể và kiên cố hóa. Cho dù là chất liệu hay phẩm cấp đạo pháp cũng đều ở lục phẩm.

Kết quả này thật sự ngoài dự liệu của hắn. Vốn hắn nghĩ huyền binh có uy lực như thế thì ít nhất cũng phải ở tứ phẩm, nào ngờ kết quả thực tế lại thấp hơn hai bậc!

Nhớ tới uy thế càn quét của hàng ngàn hàng vạn sợi tơ bạc kia, trong lòng Nhạc Vũ có chút hiểu được. Xem ra khi dùng huyền binh pháp bảo cũng không hẳn là gia cường càng nhiều đạo pháp thì càng tốt mà việc phối hợp sử dụng ra sao mới là mấu chốt.

Nhạc Vũ đối với thanh kiếm này yêu thích không buông tay, tuy nhiên không cách nào sử dụng nhưng cũng không nỡ đem phân giải, chỉ đành trân trọng đặt nó vào chỗ trong cùng của nhẫn trữ vật.

- Có những đồ này vậy thì chúng ta còn đi Phù Sơn Tông làm gì?

Lúc này bên cạnh truyền đến một tràng cười cắt đứt suy nghĩ của Nhạc Vũ. Hắn nhìn lại thì thấy Nhiễm Lực đang ngồi bên cạnh một đống sách cười ha hả, cầm trong tay một quyển điển tịch về Tiên thiên đại hóa trần chân lực.

Nhạc Băng Thiến bên cạnh đang cong môi chê cười:

- Không có người dạy thì ngươi có thể hiểu thứ trong đó sao? Hơn nữa thêm không gia nhập Phù Sơn Tông thì cũng không phải là chuyện của mấy người

chúng ta.

Nhiễm Lực gãi đầu, hì hì cười đem cuốn sách để vào nhẫn trữ vật rồi thử lấy ra, tựa hồ như một đưa trẻ vui đùa trò chơi mới.

Nhạc Băng Thiến bên cạnh tuy vẻ mặt cũng hơi căng thẳng nhưng cũng sáng mắt nhìn đống bảo vật trong phòng điều khiển chọn lấy một thứ ưng ý.

Nhạc Vũ đầu tiên cảm thấy khá tức cười, sau đó trong lòng có chút nặng nề. Gia nhập Phù Sơn Tông thật sự không phải là chuyện một mình hắn mà liên quan đến cả gia tộc. Ngoài ra bản thân hắn cũng không nguyện ý một mình đối mặt với thế giới nguy hiểm này, bất luận thế nào cũng cần có một đại tông môn đứng ra che chở.

Bất quá quá trình này rốt cuộc có thể thuận lợi hay không thì trong lòng hắn vẫn thầm có chút buồn phiền. Dù sao tư chất của mình cũng chú định chỉ ở Tiên Thiên, cơ bản không có khả năng cải thiện.

Trong nội tâm ưu phiền chuyện này, Nhạc Vũ cũng không còn tâm tư xem thêm mấy thứ đồ trong biệt phủ. Thu hoạch mà hắn có thể đem ra sử dụng ngoại trừ Thông U và Định Minh châu chỉ có Tử Lôi châu.

Đem vật này tiện tay ném vào nhẫn trữ vật. Nhạc Vũ đứng dậy tung mình nhảy lên đỉnh đầu khôi lỗi nhìn về hướng biệt phủ. Lúc này con li giao đã thoát khỏi sông ngầm tiến vào một con sông lớn nên chỗ dãy núi mà biệt phủ Tĩnh Hải Tông cũng nằm trong tầm mắt hắn.

Phàm là người tu tiên đều tranh giành một chút tiên cơ, lần mạo hiểm này cho dù là thất bại, trong lòng hắn cũng không hối hận. Duy chỉ có cần tự trách là trước đó đánh giá thấp nguy hiểm trong biệt phủ.

Cũng ví dụ như con li giao này, ngày đó hắn chỉ nghĩ bên trong hồ nhiều nhất chỉ có một con yêu thú cấp sáu còn sống nếu thiếu chút nữa rơi vào cảnh không có đường lùi. Kinh nghiệm này nhất định phải nhớ kỹ.

Giờ phút này, Nhạc Vũ cũng không biết trong biệt phủ Trữ Vân đang ngồi trong xe lăn, hốc mắt lưu lại hai hàng huyết lệ. Còn trên vạn dặm trên không trung, có một nữ tử dung mạo tương tự mấy phần với Mục Hi Ngọc đang nhìn xuống Bạch Mã Nguyên trầm mặc không nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 194: Cường hóa Chiến Tuyết

..... Thời gian thấm thoắt đã bảy tháng sau, tại đáy cốc của Thương Chủy Sơn cách Nhạc gia một ngàn hai trăm dặm, linh lực cuồn cuộn đang hội tụ vào Ngũ Hành tụ linh trận. .

Ở chính giữa pháp trận là một căn phòng nhỏ làm từ trúc. Nhạc Vũ đứng ở trong phòng, thần sắc chuyên chú đang thao túng mấy sợi tơ bạc trên người một nữ tử xinh đẹp nằm trên bàn gỗ.

Hắn đang tiến hành giải phẫu cho Chiến Tuyết, ngoại trừ cho vài một số dược hoàn tại những huyệt vị mấu chốt còn có diện mạo.

Nếu như nhìn kỹ thì diện mạo của Chiến Tuyết đã khác với mấy tháng trước. Mặc dù vẫn bảo trì một số đường nét vô cùng xinh đẹp nhưng Nhạc Vũ tự tin, cho dù là Trữ Vân đích thân đến cũng chưa chắc có thể nhận ra sư muội mình.

Bất quá việc thay đổi dung mạo của nàng khiến Nhạc Vũ tốn hao tinh lực còn hơn cả việc cường hóa thân thể cho nàng.

Năng lực tự chữa thương của Chiến Tuyết quả thật quá mạnh mẽ, hơn nữa gần đây cường độ tăng lên không ít khiến việc giải phẫu càng ngày càng khó khăn.

May nhờ còn có Thiên Ti Tuyết Kiếm. Vật này không như suy nghĩ lúc trước của Nhạc Vũ là rơi vào vận mệnh bị bỏ xó, hiện giờ coi như là dao giải phẩu của hắn. Lưỡi mảnh như tơ, lại sắc bén vô cùng khiến trong việc giải phẫu không gì tốt hơn. Ngoài ra hắn còn dùng nhiều loại thủ đoạn, lợi dụng dược vật, khống chế năng lực hồi phục của Chiến Tuyết, dùng hết nửa năm mới có thể thành công thay đổi cơ nhục và cốt cách Chiến Tuyết, định hình lại được khuôn mặt.

Bất quá cũng không biết duyên cớ vì sao mà Chiến Tuyết hiện giờ giống đến tám phần với bạn gái kiếp trước của Nhạc Vũ. Đối với chuyện này, bản thân Nhạc Vũ cũng cảm thấy hết sức kỳ quái vì rất khó khống chế năng lực tự lành của Chiến Tuyết, không thể điều khiển xương mặt và dung mạo sau khi giải phẫu,

cuối cùng ra hình dạng như vậy cũng chỉ có thể nói là trùng hợp.

Thật sự thì sau khi trải qua phẫu thuật như vậy mà dung mạo Chiến Tuyết đã không xấu xí đã đủ cho hắn cảm giác ngạc nhiên.

Sau khi hoàn thành xong bước phẫu thuật cuối cùng, nhìn vết thương trên người của Chiến Tuyết đang nhanh chóng khép lại, Nhạc Vũ ôm lấy nàng để vào trong vật có hình dạng quan tài bên trong đầy nước giữa của phòng trúc. Đây là chỗ hạch tâm của Ngũ Hành Tụ Linh Trận, trong phương viên chừng bốn thước, độ dày đặc của linh lực có thể quan sát bằng mắt thường.

Nước ở trong quan tài thơm nức mùi dược dịch, ngoài ra bên dưới còn có một pháp trận quy mô nhỏ.

Nhìn cơ thể trắng muốt đang lơ lửng trong dược dịch trong suốt, đẹp không thể tả xiết, khuôn mặt Nhạc Vũ hơi đỏ lên.

Lẽ ra mỗi ngày hắn đều thực hiện giải phẫu cho Chiến Tuyết, đối với thân thể của nàng không có cảm giác mới đúng . Nhưng kể từ khi khuôn mặt Chiến Tuyết biến hóa thì mỗi lần trông thấy một màn này thì hắn vẫn không dám nhìn thẳng.

Nghiêng đầu qua một bên tránh đi không nhìn vào thân thể Chiến Tuyết, Nhạc Vũ ngay sau đó kiểm tra toàn bộ công tác chuẩn bị, sau khi thấy thỏa đáng thì dựa theo Huyền Sát Luyện Thi liên tục kết xuất hai mươi mấy pháp ấn. Theo cánh tay hắn vung lên, chân khí Đại Hỗn Nguyên và Thông u châu trước ngực bắt đầu cộng minh, một lượng lớn pháp lực bắt đầu tràn đến trước ngực rồi được Thông U châu hút lấy.

Sau một lúc, thân thể Chiến Tuyết đang ngâm trong nước dột nhiên giãy dụa kịch liệt, da thịt huyết nhục của nàng bị một luồng linh lực cường đại vô cùng trong nháy mắt bành trướng gần như đến mức độ phân giải. Bất quá chỉ trong nháy mắt với năng lực tự lành lại nhanh chóng khép lại.

Quá trình này cứ liên tục tuần hoàn, những luồng linh lực của thiên địa lẫn dược lực từ từ xâm nhập vào cơ thể nàng.

Nhạc Vũ biết nơi phát ra linh lực chính là Định minh châu. Ngoại trừ một số linh lực thuộc ngũ hành còn căn bản đều khác với thành phần thế giới này. Công dụng của nó ngoài việc cường hóa thân thể Chiến Tuyết thì còn nuôi dưỡng chấp

niệm sát khí trong thần hồn Chiến Tuyết. Trong vòng sáu tháng này thì về phương diện cường độ nàng đã tăng lên ít nhất ba lần. Nếu Chiến Tuyết toàn lực xuất chiến thì hiện giờ hắn cũng đành nhượng bộ lui binh.

Phải biết rằng kể từ lần đó đánh một trận ở biệt phủ thì chỉ cần rảnh rỗi hắn đều tìm yêu thú Độ Kiếp Kỳ để rèn luyện thần hồn. Thực lực hiện giờ của hắn đã vượt xa sáu tháng trước.

Về phần thể chất, Nhạc Vũ cũng không cách nào xác định Chiến Tuyết bây giờ rốt cuộc tới trình độ gì. Vốn Dịch Sát Luyện Thi cũng có hai mươi tầng cấp như người tu chân.

Mỗi tầng cấp đều cần bên trong Thông u châu lấy hồn lực kết xuất ba mươi ấn phù, tầng sau phức tạp hơn tầng trước.

Hiện giờ Nhạc Vũ đã đem Thông u châu tế luyện tới tầng thứ bảy, vừa vặn đối ứng với cấp bậc pháp lực của Chiến Tuyết. Bất quá sau đó Nhạc Vũ cũng không dám thêm vào trong đó một đạo phù

Kể từ khi hắn dựa vào kiến thức trong sách, dùng thủ đoạn dược vật cùng châm cứu biến đổi thể nội Chiến Tuyết thành cái gọi là Huyền Sát Chiến Ma thì pháp lực đã tăng lên tầng thứ bảy, thao tác với Thông u châu cũng đã đạt tới trình độ tùy tâm. Vì thế trước khi Hỗn Nguyên chân khí đột phá đến Linh Hư cảnh, Nhạc Vũ tuyệt không dám thử về phương diện này.

Hiện giờ việc mỗi ngày của hắn là thông qua các loại dược vật dùng bí pháp và phù trận để cường hóa thể chất Chiến Tuyết.

Trên lý luận không có hạn mức cao nhất, cũng không cần tự chủ thêm vào cung ứng chân khí. Bất quá có thể sáng tạo ra pháp môn luyện thi như vậy thì có quan hệ tới cực hạn bản thân. Trong phiến ngọc giản cũng chỉ có bảy bước ba mươi chín loại. Ngoài ra Mặc Quan Lan tuy là chú giải nói đến bước thứ năm thì thân thể sát thi đã có thể chống lại tu sĩ Đại thừa kỳ tu sĩ. Nhưng vị đối thủ của Mặc Quan Lan cũng chỉ mới đến bước thứ tư mà thôi. Cho dù hắn may mắn có thể tìm được tất cả dược vật thì chỉ sợ sau này cũng đành phải tự nghĩ cách.

Mà trên thực tế, Nhạc Vũ giờ phút này nhất định phải gặp phải một nan đề, đó chính là dược vật trong tay hắn đã gần hết.

Những dược vật đỉnh cấp bên Dược Viên giờ cũng chỉ còn hơn phân nửa, còn những linh dược dưới thất phẩm chỉ còn chưa tới ngàn gốc, đây là Nhạc Vũ cố ý lưu lại chờ sau này sử dụng.

Nói cách khác nếu như không thể lấy thêm ở Dược Viên thì việc cường hóa thân thể của Chiến Tuyết cũng chỉ có đến đây chấm dứt rồi. Ngắn ngủi trong vòng tám tháng, hơn một vạn gốc linh dược mà hắn mang từ biệt phủ đã tiêu hao hơn chín thành!

- Trong truyền thuyết có tới hai mươi bốn biệt phủ Tĩnh Hải Tông, hiện giờ chỉ còn tám chín cái là chưa xuất thế. Nếu ta có thể tìm được hai đến ba tòa, vậy cũng đủ hài lòng.

Nghĩ đến mấy lời của Tịch Nhược Tĩnh lúc tới lại Nhạc gia thành làm khách, Nhạc Vũ nhất thời có chút thất thần.

Ngày đó sau khi bọn họ từ biệt phủ chạy ra thì thấy xung quanh Lê thành kiếm bạt cung giương, số lượng tu sĩ tiên thiên dẫn khí kỳ tăng lên trên mười lần. Cho đến một hai tháng , thế cục mới bắt đầu trở lại bình thường. Tịch lão ca của hắn mặc dù không tham dự chuyện lần đó nhưng tin tức cực kỳ linh thông. Nhạc Vũ cũng vì vậy biết được, thật ra thì hôm nay cả phương viên trăm vạn dặm quanh Bắc Mã Nguyên đều đang siết chặt nội tình. Đặc biệt là những chợ tu chân, đều chờ người đến trao đổi những thứ trân quý kia.

Về phần chuyện tình của biệt phủ Tĩnh Hải Tông cũng là Tịch Nhược Tĩnh hỏi thăm ra trong đoạn thời gian này khiến Nhạc Vũ mấy tháng này đều vì nó mà thất thần.

Đây cũng không phải là do hắn tham lam. Huyền Sát Luyện Thi tuy là cường hãn hơn hắn tưởng tượng nhưng dược liệu cần tiêu hao cũng ngoài sức tưởng tượng. Nhạc Vũ đoán chừng cần số dược liệu khoảng gấp ba đến bốn lần số lấy từ biệt phủ Tĩnh Hải Tông mới có thể hoàn toàn hoàn thành bước đầu tiên cường hóa thân thể Chiến Tuyết.

Thở dài một tiếng. Nhạc Vũ nhìn về phía quan tài, sau đó nhíu mày vẻ không đành lòng. Huyền Sát Luyện Thi này ngoại trừ bước đầu tiên lấy thần hồn thi thể thì cũng không có gì giống với các phương pháp bàng môn tả đạo, song quá trình thật sự cũng không dễ nhìn.

- Cũng không biết, rốt cuộc có thể cảm giác đau đớn hay không?

Ánh mắt quét qua gương mặt bình thản của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ tự giễu cười một tiếng. Mức độ đau đớn này tuyệt không phải là thân thể loài người có thể thừa nhận. Chiến Tuyết hiện giờ đã chết, còn có thể cảm nhận được cái gì đau đớn? Ngoài ra trong Huyền Sát Luyện Thi còn có nói. Định minh châu thường cách một đoạn thời gian, sẽ tự động tiêu đi ý thức của Huyền Sát Tiên Thi, chỉ để lại ký ức chiến đấu.

Nói cho cùng, nữ hài tuyệt mỹ vô song trước mắt này cũng chỉ là một đứa bé biết nghe lệnh chủ nhân mà thôi.

Khẽ lắc đầu, cảm giác dược lực súc tích trong nước lẫn Hỗn Nguyên chân khí trong cơ thể mình căn bản đã hết, Nhạc Vũ liên tục kết xuất mười mấy pháp ấn, chuẩn bị kết thúc lần cường hóa này.

Ở bên ngoài Ngũ Hành Tụ Linh Trận, cặp mắt xinh đẹp của Nhạc Băng Thiến đang nhìn chăm chú vào phòng trúc đã được phong bến, trong lòng âm thầm oán trách, chỉ bất quá một sát thi mà thôi, làm sao mà cần phải nghiêm ngặt thế? Liếc mắt nhìn một cái chắc cũng không rụng một miếng thịt chứ! Tiểu Vũ ca coi trọng nàng như vậy, sẽ không phải là thích nàng sao?

Thử nghĩ đã thấy hoang đường buồn cười. Nhạc Băng Thiến mắt nhìn về Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, sau đó khẽ chau mày. Từ lúc mới bắt đầu, hai người đã thì thầm, không biết đang nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Một đường có thể

- Lúc ấy ngươi làm sao lại yên tâm để thiếu gia phải đối mặt nguy hiểm ở biệt phủ Tĩnh Hải Tông?

Lâm Trác ngồi xếp bằng trên mặt đất, bình tĩnh nhìn vào phòng trúc phía trước, sắc mặt đầy vẻ tức giận cùng lạnh lùng:

- Hung hiểm của nơi đó, trong đầu ngươi thật nghĩ không tới sao?

- Ngươi làm sao mà biết được?

Nhiễm Lực ngáp một hơi, hắn cũng không so đo ngữ khí đông cứng của Lâm Trác, chỉ tò mò nghiêng đầu:

- Không phải lấy được từ chỗ Băng Thiến hay sao? Ta nhớ được mấy tháng trước, ngươi hỏi nàng rất chăm chú.

- Tâm trí của tiểu thư thông minh cỡ nào, ta làm sao có thể mưu tính?

Lâm Trác hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt quét mắt nhìn Nhạc Băng Thiến:

- Ngày hôm trước Tịch lão tiền bối kể về chuyện biệt phủ Tĩnh Hải Tông, chỉ cần nghĩ là có thể đoán biết! Lâm Trác này tuy trí tuệ không so nổi với thiếu gia, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc!

- Hắc! Ta đoán chừng ngươi cũng biết được, quả thật không ngu ngốc!

Nhiễm Lực mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng chuyện mà thiếu gia muốn làm, ta làm sao có thể ngăn cản được? Thiếu gia đã nói xem ngươi là huynh đệ, đó chính thật sự đối đãi ngươi như huynh đệ! Nếu ta đi ngăn trở, chỉ sợ sẽ bị thiếu gia đánh cho gần chết mới xong. Thật ra thiếu gia bị nguy hiểm bị ủy khuất, làm sao chỉ một chút như ngươi tưởng

tượng?

- Ủy khuất?

Sắc mặt Lâm Trác biến đổi, quay đầu dùng ánh mắt sắc bén như đao kiếm trừng trừng Nhiễm Lực:

- Ngày đó trước khi ta tỉnh lại, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nhiễm Lực bị ánh mắt của hắn làm sợ hết hồn, trong lòng càng thêm do dự. Nhưng khi nhớ tới mấy lần trước, mỗi khi bị giáo huấn, đầu hắn lại lắc mạnh như trống bỏi.

- Thiếu gia đã nói rồi, chuyện này không muốn ta cho ngươi biết. Tóm lại ngươi đừng nghĩ cách moi được từ miệng của ta, muốn hỏi ngươi tự đi hỏi Băng Thiến.

Khóe mắt Lâm Trác trợn trừng như muốn nứt ra, chỉ bằng vào giọng nói của Nhiễm Lực, hắn cũng hiểu được chuyện phát sinh trước khi hắn tỉnh lại nhất định là cực kỳ nghiêm trọng.

- Vậy sao lúc ấy ngươi không động thủ giết ta đi?

Nhiễm Lực nghe vậy sợ hãi chấn kinh, lại cẩn thận đánh giá Lâm Trác từ trên xuống dưới, sau đó nhìn thấy thần sắc vô cùng phẫn hận trên mặt đối phương, hắn gãi gãi đầu, nghĩ thầm người này chẳng lẽ thật tình sao? Tính tình của tiểu tử này đúng là quá cực đoan vượt ngoài dự liệu.

Mà thần sắc của hắn đồng thời cũng trở nên nghiêm túc.

- Thật ra chuyện này ngươi không cần để ý. Tuy nói lúc ấy vô cùng nhục nhã, nhưng ở bên trong biệt phủ thiếu gia đã báo được thù. Hắc hắc! Thiếu gia đã giết sư muội của tên kia…

Đang nói tới đó hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía trước, chỉ thấy Nhạc Vũ mang theo một nữ tử dung mạo tựa thiên tiên từ bên trong phòng trúc đi ra. Sắc mặt hắn chợt cứng đờ, vội vàng câm miệng không nói tiếp.

Mà lúc này Nhạc Vũ đã đưa mắt nhìn qua:

- A Trác, ngươi tới đây thử xem một chút!

Lâm Trác liền đáp ứng, rút thanh trường kiếm màu trắng chói mắt, vận dụng kim hệ bí pháp, sau đó cả thân ảnh tựa như một mũi tên bén nhọn đâm ngay ngực Chiến Tuyết đứng bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhiễm Lực nhìn thấy cảnh này trong lòng chợt oán thầm, hắn và Nhạc Băng Thiến vì bất đắc dĩ tăng tu vi vì thế nửa năm qua tu vi cũng không thể tiến thêm bước nào. Lâm Trác thì ngược lại, sau khi lành vết thương liền tiến nhanh hơn họ một bước, dùng một giọt Thanh Linh Ngọc Dịch đã tiến vào cảnh giới Ngưng Dịch kỳ. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Động tác của Lâm Trác chỉ trong chớp mắt đã tiến tới trước mặt Chiến Tuyết. Dù động tác còn chưa thành thục nhưng khí thế đã có vẻ sắc bén không chịu nổi, mờ mờ ảo ảo đạt được mười phần hỏa hầu.

Nhưng một kiếm vừa đâm tới trước người Chiến Tuyết, cũng chỉ thấy Chiến Tuyết vươn đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra. Sau đó thân ảnh Lâm Trác hoàn toàn không thể khống chế văng ra ngoài bốn mươi trượng, cho đến khi mượn lực của một thân cây mới đứng vững thân hình. Trong khi ngón tay Chiến Tuyết lại không hề bị tổn thương chút nào.

Nhiễm Lực biết trước sẽ như thế, có vẻ hả hê cười hắc hắc, sau đó lại đưa mắt nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của Chiến Tuyết. Nhưng hắn còn chưa kịp hỏi, Nhạc Băng Thiến đã khẩn cấp hỏi trước.

- Lần này nàng dùng mấy thành lực lượng?

- Nửa thành!

Nhạc Vũ nhíu mày, lần này cường hóa bởi vì dược vật đã ít hơn, hắn chỉ đành chắp vá lung tung, tự mình làm ra một phương thuốc có dược hiệu giống nhau đại khái. Nhưng tác dụng lại vượt ra ngoài dự liệu.

Hai người Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến nhìn nhau, trong mắt lộ tia kinh sợ. Huyền Sát Tiên Thi này của Nhạc Vũ, mấy tháng nay đưa đến rung động cho bọn họ một lần mạnh hơn một lần!

- Ta xem thực lực của nàng bây giờ, sợ là đã có thể sánh ngang với những cao

thủ Linh Hư cảnh đi?

Ánh mắt Nhiễm Lực dị thường phức tạp, nhìn bạch y thiếu nữ trước mắt:

- Nửa thành lực lượng đã có thể bắn bay Lâm Trác, nếu dùng ba thành lực lượng, chẳng phải một kích có thể giết chết hắn?

- Linh Hư cảnh đỉnh phong sao? Chúng ta chưa từng nhìn thấy chiến lực của cảnh giới này như thế nào, cũng không thể so sánh! Hơn nữa sát thi này, chẳng qua chỉ là thuật phòng thân bên ngoài mà thôi!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhưng trên mặt lại lộ ra một nụ cười. Tuy không cách nào xác nhận được thực lực hiện tại của Chiến Tuyết, nhưng chỉ bằng vào thân thể nàng, đã có thể so sánh được với thời kỳ toàn thịnh của Mục Hi Ngọc lúc trước. Hắn vươn tay chạm tới da thịt của Chiến Tuyết, sau đó lại bắt đầu phân tích tình hình trong thân thể nàng. Chân chính mà nói, những người từng tu luyện qua Huyền Sát Tiên Thi, sợ rằng cũng không có một người nào giống như hắn, quẫn bách với linh dược đến như vậy. Song hắn có một ưu thế, dù là người sáng lập ra pháp môn luyện thi cũng không cách nào có được.

Đó chính là phân tích, hắn có thể dùng năng lực này đối với tình huống thân thể của Chiến Tuyết làm ra việc khống chế hoàn mỹ nhất, đem dược hiệu tăng cao tới trình độ lớn nhất. Hơn nữa cũng giống như Sơ Tam, lấy đủ loại thủ đoạn bảo đảm Chiến Tuyết có thể tăng cường thực lực với phương thức cao cấp nhất.

Nhưng khi tình hình bên trong thân thể Chiến Tuyết rơi vào trong mắt hắn, Nhạc Vũ cũng không khỏi cau mày. Chỉ thấy vết nứt trên Định Minh Châu đang toát ra vài phần sương mờ màu tím.

Dĩ nhiên nếu chỉ là như thế, hắn cũng không cần quá để ý. Nhưng theo thần hồn cùng chấp niệm sát lực của Chiến Tuyết tăng cường, vụ khí màu tím kia cũng lớn mạnh. Thông U Định Minh Châu có cấp bậc nhất phẩm này mặc dù tốt, nhưng chỉ điểm này đã đủ làm người ta bất an.

- Không biết có xảy ra vấn đề gì hay không?

Nhạc Vũ thu tay về, chân mày vẫn cau chặt lại. Nhưng lúc này có hối hận cũng là vô dụng, Thông U Định Minh Châu hiện tại hắn hoàn toàn không có thực lực chữa trị. Hơn nữa thần hồn của Chiến Tuyết chỉ có thể tồn tại được trong vật này.

Sắc mặt âm tình bất định, hắn cẩn thận quan sát Chiến Tuyết, trong tay kết xuất một pháp ấn. Sau đó bạch y thiếu nữ bên cạnh bỗng nhiên biến mất trước mặt mấy người, phảng phất như chưa hề tồn tại.

Duy chỉ có Nhạc Vũ thông qua Thông U Định Minh Châu có thể cảm giác được trong hư không xa xôi có sự tồn tại của Chiến Tuyết. Mà Thông U Định Minh Châu là sự ràng buộc giữa hai người họ.

Mà cùng lúc đó trong mắt Nhạc Vũ lại lộ ra tia trầm tư. Huyền Sát Tiên Thi là lá bài tẩy mạnh nhất trong tay hắn hiện tại, ngày sau nếu không gặp phải nguy hiểm tính mạng thực sự, hắn tuyệt sẽ không đem bại lộ trước mặt người khác. Nhưng chỉ tiếc chính là cường hóa đã đến cực hạn, hơn nữa qua thêm hai ngày là ngày hắn khởi hành đến Phù Sơn Tông. Nhưng không biết với thực lực hôm nay của Chiến Tuyết, đã có đủ tiền vốn cho hắn đặt chân vào thế giới đó hay không?

Ba người Nhạc Băng Thiến nhìn thấy cảnh này cũng không còn vẻ kỳ lạ, vừa thấy thân ảnh Chiến Tuyết biến mất, liền cười hì hì đi qua. Nhạc Vũ cũng cười, huýt sáo một tiếng, một con chim khổng lồ vươn dài hai cánh đạt tới hơn hai mươi trượng từ trên trời lướt xuống. Lướt tới trăm trượng đã có một trận gió quét tới. Sau đó cánh lớn lại vẫy, vững vàng rơi xuống mặt đất. Cả người lông vũ màu vàng, đuôi năm màu rực rỡ, chính là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước!

Ước chừng năm tháng trước, Sơ Tam đã thuận lợi vượt qua thiên kiếp, tiến cấp tới yêu thú cấp năm. Sau đó thân thể cũng tăng vọt. Chỉ có nó mới có thể giúp Nhạc Vũ qua lại cả ngàn dặm xa xôi từ gần bên Nhạc gia thành đi tới chỗ địa phương Sư Ngạc thú từng tuyển chọn dùng để độ kiếp.

Bất quá lần này trước khi rời đi, Nhạc Vũ cùng Nhiễm Lực và Lâm Trác đều cùng nhau động thủ, đem trận bàn của Ngũ Hành Tụ Linh trận thu hồi toàn bộ. Lại lấy ra năm viên ngũ hành linh thạch lục phẩm, lúc này mới leo lên lưng Sơ Tam.

Thật ra nơi này đúng là chỗ tu luyện tốt nhất trong phạm vi ngàn dặm chung quanh nơi này.

Hiện tại Sơ Tam cũng không muốn rời Nhạc Vũ giây phút nào, mà có Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước, sau này bọn họ cũng có thể mang theo, vì thế không cần lưu đồ vật lại nơi này.

Hiện tại tốc độ lẫn chiều cao trên không trung của Sơ Tam, đã mang theo phong thái bay lượn vạn dặm của Khổng Tước ngày trước. Tuy trên người cõng theo bốn người, nhưng chỉ ảnh hưởng một chút khi phi hành, qua trong giây lát đã bay ra ngoài mười dặm. Đợi đến khi bốn người đến bầu trời Nhạc gia thành, chỉ dùng mười mấy phút ngắn ngủi mà thôi. Bầu trời nơi này cũng nhờ vào phúc của Sơ Tam, hôm nay không có một con yêu cầm nào, trong mấy tháng nay, tất cả yêu cầm đều bị nó đuổi ra xa ngàn dặm, làm mấy lão nhân trong tộc vô cùng vui mừng.

Ngay khi Sơ Tam hạ cánh xuống tứ hợp viện trong thành, mấy người cùng bước xuống khỏi lưng nó, sắc mặt đều xanh xao. Phi hành với tốc độ cao, gió táp vào mặt rát buốt, còn có nhiệt độ lạnh giá, chỉ nói về âm bạo Sơ Tam xuyên qua không gian, đã đủ làm bọn họ không chịu nổi. May nhờ hiện tại cả bốn người đều có căn cơ tu vi nhất định, nếu đổi lại là người bình thường ngồi trên lưng Sơ Tam, dù muốn giữ mạng sống cũng cảm thấy khó khăn.

Tuy chật vật, trong cơ thể lại thấy lạnh lẽo, bốn người vội vàng giũ sạch lớp băng bao phủ, lại sửa sang y phục tóc tai, sau đó lại vội vã chạy tới đại sảnh.

Lúc này đã là lúc mặt trời lặn, đợi đến khi bốn người bước vào nhà, đã thấy Nhạc Trương thị đang mỉm cười ngồi trong nhà lẳng lặng chờ đợi. Bàn cơm trước người bà cũng đã dọn xong xuôi. Ngay trên bàn được bày nhiều thức ăn thật thịnh soạn.

Gương mặt bốn người đều trở nên nghiêm túc, đầu tiên kính cẩn thi lễ với Nhạc Trương thị, lúc này mới ngồi xuống chỗ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 196: Ngũ Hành Diệu Pháp

- Mẫu thân thật sự không muốn cùng con đi Phù Sơn Tông?

Trước khi cầm lấy chén đũa, Nhạc Vũ cũng không để ý tới quy củ khi ăn cơm không nói chuyện trong nhà, nhướng mày nhìn Nhạc Trương thị:

- Thậ ra những tục sự bên trong tộc, dù bỏ lại cho người khác cũng không ảnh hưởng gì. Sao mẫu thân không cùng con đi cầu tiên đạo?

Đây thật ra là vấn đề phiền não nhất trong thời gian gần đây của Nhạc Vũ, trong vòng tám tháng, hắn đã chiếu cố việc tu hành của Nhạc Trương thị không ít, nhưng vấn đề là Nhạc Trương thị lại không quá để ý tới mấy chuyện này, thế cho nên hôm nay đều dừng lại ở giai đoạn dẫn khí nhập thể mà thôi.

- Mẹ đã ở Nhạc gia thành suốt mười mấy năm, làm sao có thể dễ dàng bỏ lại? Huống chi lấy tư chất của mẹ…

Nói tới đây, Nhạc Trương thị lắc đầu cười khổ. Bà thoáng chần chờ, lại có chút bi thương nói:

- Mẹ nghe Tịch lão nói, người tu chân xem trọng là tư chất, tiếp theo là tiên duyên. Huống chi lão tổ tông của con ở Phù Sơn Tông tình cảnh cũng không được khá lắm, nếu mẹ cùng đi qua, chỉ sợ ngược lại trêu chọc tới phiền toái. Nếu ảnh hưởng tiền đồ về sau của con, như vậy thì càng không tốt!

- Tư chất? Tư chất của Vũ nhi chẳng lẽ mẫu thân còn không rõ ràng sao? Về phần tiên duyên thủ thuật chế thuốc của con cũng là tiên duyên. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Trong lòng Nhạc Vũ căm tức, vì sao Tịch lão lại nói chuyện này với mẫu thân? Nhưng trong lòng hắn cũng chợt hiểu rõ ràng, lão nhân kia chỉ vì có ý tốt.

- Huống chi con đường trường sinh này, nếu một mình con độc hành, trong mấy

trăm năm không có thân nhân, vậy cũng không có ý tứ gì. Mẫu thân thật nhẫn tâm nhìn Vũ nhi ngàn năm sau cô tịch một mình? Con đường tu tiên vẫn dạy một chữ "Lữ", lại có câu thiên hạ không gì bằng chữ "Hiếu". Mọi người nâng đỡ lẫn nhau, so sánh với một người cô độc vẫn là tốt hơn.

Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng rõ ràng, với thiên phú của Nhạc Trương thị, trên căn bản không có bao nhiêu cơ hội tranh đấu thắng lợi với người ta. Nhưng nói tới chuyện trong tương lai Nhạc Trương thị có thể giúp được hắn, những lời này tuyệt không chỉ nói trống rỗng. Với khả năng tính toán của mẫu thân, tương lai nếu có chợ tán tu hoặc tương tự như Bắc Hải Tàng Trân Lâu, cũng có thể giúp đỡ hắn thu mua tài vật, thu thập linh dược.

Hắn cũng không có biện pháp, việc tiêu hao khi cường hóa cho Huyền Sát Tiên Thi thật sự là quá lớn. Thông qua việc giao dịch thu thập, cũng là thủ đoạn duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra, về phần biệt phủ Tĩnh Hải Tông, Nhạc Vũ chỉ nghĩ trong lòng mà thôi. Nếu thật sự dễ dàng tìm được một nơi như vậy, biệt phủ Tĩnh Hải Tông cũng không trở thành bí mật suốt sáu trăm năm của Bắc Mã Nguyên, cho đến khi linh lực hoàn toàn hao hết.

Trong lòng Nhạc Trương thị mới động tâm, nói ra lời trong lòng bà không dám mong cầu trường sinh cũng là chuyện giả dối, sở dĩ bà cự tuyệt là vì sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của Nhạc Vũ mà thôi. Mà theo lời Nhạc Vũ, bản lĩnh của hắn ở phương diện chế thuốc Nhạc Trương thị hiểu được rất rõ, dù một người đã hơn ba mươi tuổi như bà tu vi còn chưa đạt tới cấp võ sư, nhưng lại có thể qua mặt những người trong Nhạc gia thành đột phá tới tiên thiên, ít nhất trong phạm vi Bắc Mã Nguyên không ai có thể sánh kịp.

Nhưng suy nghĩ một lúc, Nhạc Trương thị lại lắc đầu:

- Mẹ xem chuyện này ngày sau hãy nói, chờ khi con có thể đứng vững gót chân ở Phù Sơn Tông, chúng ta lại đi cũng không muộn.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, sau đó chỉ đành buông tha. Thật ra theo như ý nghĩ của hắn, trực tiếp đem Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến và Lâm Trác đưa luôn tới Phù Sơn Tông, mặc dù tạm thời không cách nào nhập môn, nhưng có thể tiện lợi cho hắn chiếu cố.

Chẳng qua ý niệm này cuối cùng lại bị Nhạc Trương thị trực tiếp bác bỏ. Chiếu cố muội muội cùng huynh đệ cũng không có gì sai, nhưng cũng nên có hạn độ.

Một là nếu để cho người khác biết được, nhà bọn họ có được nhiều người đạt tới tiên thiên như thế, cũng không phải là chuyện tốt. Trong lòng Nhạc Trương thị hiểu rõ con mình, tuy y thuật cùng chế thuốc thật lợi hại, nhưng lại không say mê trong công việc này. Nếu bị tiêu hao quá nhiều thời gian trong chuyện này, ngược lại sẽ chậm trễ việc theo đuổi của hắn. Vì vậy ngay cả Lâm Trác cùng Nhiễm Lực đã là tiên thiên cường giả, Nhạc Trương thị cũng làm chủ che giấu với gia tộc. Duy chỉ có Tịch Nhược Tĩnh có chút làm cho bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ. Nhưng lão nhân này cũng không phải kẻ lắm miệng, lại có chuyện cầu Nhạc Vũ, cũng không cần phải quá mức lo lắng.

Nhưng lý do chủ yếu nhất làm cho Nhạc Trương thị quyết định như thế, chính là tình hình bên phía Phù Sơn Tông tựa hồ cũng không được lạc quan.

Nhớ tới chuyện này, chân mày Nhạc Vũ không khỏi cau lại lo lắng. Nhạc Trương thị nói cũng đúng. Chờ sau khi hắn có được căn cơ tại Phù Sơn Tông, khi đó tự nhiên có thể đem mẫu thân cùng mấy người Nhiễm Lực đưa vào trong sơn môn. Dù sao sau khi hắn rời đi, cũng sẽ lưu lại đầy đủ dược vật cho họ sử dụng. Hơn nữa từ biệt phủ lấy được mấy bộ sách trụ cột, có thể cung cấp cho họ học tập trước cảnh giới Ngưng Dịch kỳ. Ở đoạn thời thời gian này có thể nhân cơ hội trầm ổn căn cơ, ngày sau cũng sẽ có chỗ tốt.

Kế tiếp cũng không còn ai nói chuyện, Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực và Lâm Trác chỉ cúi đầu ăn cơm. Mặc dù trên bàn ăn thật yên lặng, lại tràn ngập nỗi buồn ly biệt cùng nhu tình.

Nhạc Trương thị chỉ gắp vài miếng liền đặt chén đũa xuống, sau đó lại mỉm cười nhìn mọi người. Đầu tiên bà nhìn Nhạc Vũ, lại đưa mắt nhìn sang Nhiễm Lực cùng Lâm Trác. Tuy nói lão thiên gia đã sớm bắt bà phải để tang chồng, nhưng cũng không bạc đãi bà, con ban cho bà mấy đứa con ngoan ngoãn. Ngoại trừ Nhạc Vũ cùng Băng Thiến, hai hài tử như Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng làm cho bà càng nhìn càng vui vẻ.

Buổi tối mãi đến khi quay trở về phòng mình, trong lòng Nhạc Vũ vẫn có chút ít bất an. Trong lòng hắn miên man suy nghĩ, khi thì nghĩ tới Phù Sơn Tông, khi lại là vết rách trong U Thông Định Minh Châu. Cho đến thật lâu sau mới bình định lại tâm tình, bắt đầu buổi tu hành như thường ngày.

Triển khai nội thị, Nhạc Vũ trực tiếp tìm tới vị trí đan điền. Ngũ Hành Phù Trận

hình cầu nơi này, vẫn chẳng khác gì ngày thường. Chẳng qua từ sau khi sử dụng Thanh Linh Ngọc Dịch những chân khí lưu xuẩn xuẩn muốn động, đôi khi nhiễu loạn kia hôm nay lại ngoan ngoãn bị hắn nắm trong tay, thuần phục lưu động bên trong đan điền cùng tĩnh mạch. Đây là thành quả trong tám tháng của Nhạc Vũ, cơ hồ tiêu hao hơn phân nửa tinh lực của hắn trong phương diện tu luyện. Ít nhiều mạnh hơn trước kia được một chút, hơn nữa càng thêm tinh thuần hơn.

Giờ phút này Nhạc Vũ lại ngưng kết một tổ Ngũ Hành phù triện ngay bên ngoài Ngũ Hành Phù Trận. Sau khi Sơ Tam lên cấp, Ngũ Sắc Thần Quang quả nhiên lại có biến hóa căn bản, ban đầu bên trong ba trăm Ngũ Hành phù triện, lại bao trùm thêm một tầng phù văn tới sáu trăm. Mặc dù nói thần thông vẫn có tác dụng như ngày thường, nhưng uy lực đã khác biệt như trời với đất so với dĩ vãng. Nếu mấy tháng trước Sơ Tam có được năng lực như bây giờ, ngày đó bên trong biệt phủ khi đối mặt Mục Hi Ngọc cũng không tới mức phải mạo hiểm đến như vậy.

Lẽ ra đối với việc này Nhạc Vũ nên cảm thấy vui mừng mới đúng, nhưng làm cho hắn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ chính là mặc dù hắn ghi chép lại được những phương thức vận chuyển của phù văn, nhưng vô luận hắn làm sao nếm thử, đều không thể ngưng kết được thêm một tổ Ngũ Hành phù triện nào bên ngoài Ngũ Hành Phù Trận có sẵn.

Vào hôm nay, hắn cũng gặp phải thất bại mà chấm dứt. Đầu tiên Nhạc Vũ thật cẩn thận ngưng kết một tổ năm phù triện, sau đó điều khiển chúng, nối kết với Phù Trận kia. Nhưng khi hắn tản mát sự khống chế, nhưng phù triện lại tiêu tán vô tung.

Thấy tình hình như thế, Nhạc Vũ cũng không còn cảm thấy thất vọng, nhưng không khỏi cau mày. Từ ban đầu hắn đã sớm chú ý tới, bên ngoài Phù Trận cũng có sơ hở, ngay khi thu tiến chân khí, cũng liền có liên lạc vô cùng huyền diệu đối với Đại Hỗn Nguyên ngũ hành chân khí. Mà ngưng kết phù triện tầng ngoài, luôn có liên lạc với chân khí Đại Hỗn Nguyên như thế.

Nhưng đáng tiếc chính là, tuy hắn biết rõ vấn đề nơi nào, vẫn không hề có chút tiến triển về phương diện này.

- Chẳng lẽ nói là do Đại Hỗn Nguyên Chân Khí của mình chưa được đầy đủ?

Nhạc Vũ nội thị toàn thân trên dưới, sau đó lắc đầu cười khổ. Lượng chân khí hiện tại trong cơ thể hắn, so sánh với mấy tháng trước căn bản không có biến hóa

gì quá lớn. Vẫn do Phù Trận chiếm cứ ước chừng sáu thành rưỡi, mà chân khí toàn thân có thể sử dụng chỉ chừng ba thành rưỡi. Mặc dù hắn thật sự có thể thành công, cũng không có được chân khí dư thừa có thể cung cấp cho Phù Trận, lời giải thích như vậy cũng có thể nói thông qua.

Thật ra hắn còn một ý nghĩ khác, đó chính là đồng thời ngưng kết ra hai mươi tới năm mươi phù triện, tiến hành nối tiếp với Phù Trận. Nhưng làm như thế, lượng tính toán của hệ thống phụ trợ trí năng thật quá lớn, hơn nữa phương diện khống chế lại yêu cầu cực cao, hiện tại hắn vốn không thể làm được.

Thời gian kế tiếp, Nhạc Vũ lại thử thêm vài lần.

Ngay sau mấy lần liên kết đều thất bại, trong lòng Nhạc Vũ bắt đầu nóng nảy lên. Cuối cùng hắn dứt khoát buông tha, ngược lại bắt đầu tu luyện như bình thường.

Tàng thư trân quý bên trong biệt phủ có rất nhiều, trong đó có một quyển gọi là Tiên Thiên Đại Hỗn Nguyên Công, kể từ sau Dẫn Khí kỳ, đây là phương pháp tu tập phần Hỗn Nguyên Công tiếp theo. Nhạc Vũ xem sơ qua, bất quá chỉ có thêm vài lộ tuyến kinh mạch chảy qua, xa không bằng sự thần diệu của Ngũ Sắc Thần Quang hôm nay.

Kể từ khi Phù Trận hình cầu đầu tiên được hắn bổ túc đầy đủ toàn bộ, Nhạc Vũ liền phát hiện, mặc dù bình thường hắn không cố ý dụng công, nhưng Phù Trận cũng sẽ tự bản thân tạo thành một lộ tuyến tuần hoàn bên trong cơ thể hắn, phàm là những kinh mạch liên quan tới ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ đều được lưu thông.

Khiến người ta vô cùng kinh dị chính là, lộ tuyến này so sánh với kinh mạch trong cơ thể Sơ Tam lại có ít nhất tám phần tương tự. Tuy vô cùng phức tạp, hao tốn thời gian rất nhiều, nhưng khi Nhạc Vũ trong một lần ngẫu nhiên trích dẫn đường chân khí ở nơi này tiến hành tuần hoàn, đi qua một vòng, hiệu quả còn vượt qua cả Tiên Thiên Đại Hỗn Nguyên Công tới gấp đôi. Mà ở phương diện tẩm bổ cùng khuếch trương kinh mạch hàng ngày, cũng vượt hơn xa.

Đã có phương pháp này, ngay cả kẻ ngốc cũng biết nên làm sao lựa chọn. Nhạc Vũ dứt khoát hoàn toàn khải dụng tu tập Đại Hỗn Nguyên Công, hoàn toàn đổi lại con đường hành công. Mà chân khí hôm nay trong cơ thể hắn, mặc dù còn mang theo vài phần tính chất của trước kia, nhưng cũng không thể hoàn toàn

xem là Đại Hỗn Nguyên Chân Khí. Vô luận là cường độ hay liên lạc với thiên địa linh khí đều đề cao thật lớn.

Chỉ làm người tiếc nuối chính là, Dịch Nguyên đan trong ngày thường có thể giúp đỡ hấp thu chân nguyên thật khả quan, cho tới bây giờ lại như muối bỏ biển. Tuy có được pháp môn tuyệt hảo tu luyện, nhưng tiến triển vẫn chậm chạp không nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Ký sinh chi biến

Nuốt vào hai viên Dịch Nguyên đan, Nhạc Vũ điều khiển Đại Hỗn Nguyên Chân Khí, đi suốt hai chu thiên, cũng cảm giác khí cơ trong cơ thể mơ hồ có chút hỗn loạn. Hắn khe khẽ thở dài, đành bỏ dở quá trình này. Không phải hắn không thể tiếp tục thu nạp, mà hôm nay cho dù hắn hấp thu chân nguyên dị chủng nhiều hơn nữa cũng nhất định bị tốn hao thời gian để luyện hóa. Dù sao dùng dược vật chiết xuất cũng có chút khác nhau với chân nguyên tinh thuần của bản thân.

Hơn nữa kế tiếp mới là công khóa chính của hắn hôm nay. Nhạc Vũ bắt đầu dẫn động thiên địa linh khí, bắt đầu quá trình rèn luyện cùng ân cần săn sóc khí huyết và xương cốt toàn thân.

Giai đoạn thứ hai trước Trúc Cơ kỳ, chính là Dẫn Khí cùng Ngưng Dịch, bước thứ ba chính là Bồi Nguyên. Bởi vì khi đến bước này, bản thân con người có thể cung cấp nguyên lực đã xa không đủ cho việc tu hành cần thiết. Chỉ có thể thông qua phương diện gia tăng việc cường hóa cùng khai thác bản thân thu hoạch để tăng thêm số lượng mà thôi.

Mà phương pháp đơn giản nhất chính là loại bỏ tạp chất bên trong, sau đó thông qua độ dày linh lực ngâm tẩy, khiến cho cốt tủy cùng máu huyết thân thể có thể sinh ra càng nhiều nguyên khí.

Nhưng đây chỉ là cách nói phổ biến bên trong những bí tịch cùng tu chân giới mà thôi. Ở trong mắt người có năng lực phân tích như Nhạc Vũ, lại sai lầm lớn. Ở thời điểm kiếp trước của hắn, liền sớm nghe nói qua cơ nhân của thân thể nhân loại, có chín mươi tám phần trăm không hề có tác dụng.

Cái gọi là loại bỏ tạp chất, đơn giản chính là đầu tiên do chân khí áp bách, mạnh mẽ đè ép cơ nhân gãy lìa. Lại dùng linh lực cao độ kích thích, dưới tác dụng của nguyên lực, khiến cho bổn tính sinh căn biến dị rồi khép lại.

Thật ra làm như vậy cũng có tính cách tương đối tùy cơ ứng biến. Nhưng một chút người có nền tảng tiên thiên, ở phương diện này càng thêm chiếm được ưu

thế.

Dù sao người ưu tú đương nhiên sẽ có được khả năng ưu tú, nếu so với người bình thường họ sẽ dễ dàng đạt được hơn nhiều. Trên thực tế, theo Tịch Nhược Tĩnh nói, đạo tu tiên, khó khăn nhất trong mấy cửa ải, chính là Dẫn Khí, Ngưng Dịch cùng Bồi Nguyên, tuyệt đại đa số mọi người bị mấy tầng này kéo xuống. Về phần Tâm Ma, Thành Đan, Lôi Kiếp mấy bước cố nhiên cũng vô cùng khó khăn, nhưng cũng chỉ là phiền não trong sự thành công.

Mà hôm nay Nhạc Vũ rất thiệt thòi, bởi vì thân thể đối với thiên địa linh khí không nhạy cảm, cơ nhân tế bào muốn có cơ hội biến dị xa xa ít hơn người khác. Hơn nữa bản thân sinh ra nguyên lực không đủ, tiến cảnh càng thêm khó khăn.

Dĩ nhiên hôm nay hắn không phải không có ưu thế, cũng tỷ như những cơ nhân có thể sinh ra nguyên lực, hắn có thể ghi chép lại. Sau đó có thể thông qua phương thức vi mô trực tiếp tiến hành sửa đổi đối với cốt tủy cùng máu huyết.

Nói chuyện trực tiếp một chút, chính là người khác ở cảnh giới Bồi Nguyên có thể tiêu phí không mục đích. Mà Nhạc Vũ lại là một quản gia cần kiệm, mỗi phân tiền đều phải dùng cho đúng chỗ.

Duy nhất làm người ta đáng tiếc chính là, cho dù hắn có được năng lực phân tích, nhưng tiến triển vẫn không bằng người. Ít nhất sau khi Lâm Trác đột phá Ngưng Dịch kỳ tiến vào cảnh giới này, biểu hiện chỉ kém hơn hắn một chút.

- Sớm biết như thế, ngày đó nên thuận tiện tiến hành toàn diện phân tích thi thể đám người Sa Thiên Quân.

Mỗi khi nghĩ tới mình từng bỏ qua cơ hội này, trong lòng Nhạc Vũ vô cùng hối hận. Hôm nay trong tay hắn chỉ có một Chiến Tuyết, khi còn sống cũng là tu sĩ Linh Hư cảnh. Nhưng kể từ khi hắn đưa thần hồn của nàng vào trong U Thông Định Minh Châu, thân thể của nàng đã hoàn toàn cải biến. Dựa theo thân thể Chiến Tuyết làm nguyên mẫu, hắn tiến hành cường hóa thân thể mình, có trời mới biết sẽ xảy ra vấn đề gì. Hơn nữa chỉ có một mình Chiến Tuyết, hắn hoàn toàn không có thêm ai khác để có thể so sánh.

Hắn cũng có nghĩ qua đối tượng tham khảo khác chính là Sơ Tam, cũng giống như thế. Mặc dù thân thể nó sinh ra nguyên lực thật sự có thể nói là biến thái. Nhưng nếu như không cẩn thận, đem cơ nhân của yêu thú dẫn vào thân thể, vậy

hắn thực sự khóc không ra nước mắt. Nhạc Vũ cũng không muốn trong tương lai của mình, trưởng thành bộ dáng người không giống người quỷ không giống quỷ.

- Nếu có được cơ hội phân tích thân thể của một cao nhân Nguyên Anh kỳ hoặc Kim Đan kỳ, như vậy sẽ dễ dàng vượt qua Bồi Nguyên kỳ. Thậm chí là thân thể của mấy cao nhân đã Trúc Cơ cũng được.

Ngay khi nguyên khí di chuyển qua thập nhị chính kinh bị tiêu hao không còn, trong lòng Nhạc Vũ lại phán đoán, có thể kết thúc tu hành hôm nay. Bồi Nguyên tôi thể, cũng không chỉ đơn giản là cảnh giới của việc tu chân. Trên thực tế, thành công đột phá hai cấp bậc, tiến vào Huyền Hư cảnh, cũng chỉ bất quá miễn cưỡng đạt được tố chất thân thể theo tiêu chuẩn mà thôi, mà những người tu tiên sau khi tăng lên tu vi, cũng không hề ngừng lại việc tiến hành tiếp tục gia cường thể chất. Mà thể chất của tu sĩ Nguyên Anh kỳ, không hề nghi ngờ còn cao cấp hơn những tu sĩ cấp thấp như bọn họ mấy trăm mấy ngàn lần!

Nếu như thật sự có cơ hội phân tích, lại ở bên trong cơ thể của mình phục chế ra những cơ nhân kia, như vậy hắn không chỉ giải quyết được vấn đề của Bồi Nguyên cảnh, tu hành ngày sau cũng là một mảnh thuận lợi thông sướng.

Nhưng loại chuyện tốt này, cũng giống như đối với biệt phủ Tĩnh Hải Tông, chẳng qua chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

Ngoài ra còn có một phương pháp, đó chính là tìm kiếm đan dược trợ giúp. Không thể không thừa nhận, những thứ này đúng là không chỗ nào không có, hắn đã nghiên cứu qua mấy quyển điển tịch chế thuốc, phát hiện bên trong có không ít đan dược có tác dụng tương tự như Bồi Nguyên hoàn, có thể ở trong thời gian ngắn gia tăng được nguyên lực trong cơ thể con người. Tuy những loại dược vật kia khó tìm, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng tìm được, chế tạo ra phương thuốc, đủ cho hắn dùng thêm một đoạn thời gian.

Thanh Linh Ngọc Dịch mặc dù lấy hiệu quả thanh tâm định thần nổi tiếng hậu thế, nhưng lần đó sử dụng tại biệt phủ, nguyên lực mênh mông cuồn cuộn thật sự làm người động tâm.

Chẳng qua vật này cần trộn lẫn với vài phụ dược luyện chế ra, hôm nay tuy hắn có Vân Văn Đỉnh cùng khả năng luyện đan, nhưng hắn lại không có được điều mấu chốt nhất chính là địa hỏa.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ ngửa người nằm lên giường, những ý nghĩ lộn xộn phiền não lại quay trở lại. Vốn trong dĩ vãng hắn vừa nằm xuống liền ngủ, nhưng hôm nay dù lăn qua lăn lại thật lâu vẫn không cách nào ngủ được. Đến cuối cùng hắn dứt khoát mặc thêm áo nhảy ra ngoài cửa sổ. Sau đó hắn chạy thẳng tới phương hướng bắc bộ của Nhạc gia thành, đoạn đường này hắn đi nhanh như điện chớp, cho đến ngoài một trăm bốn mươi dặm tới một nơi ít người lui tới mới dừng lại.

Bên trong khu rừng rậm có một cỗ cơ quan khôi lỗi khổng lồ đang lẳng lặng đứng sừng sững. Mà lớp da của Thập Sắc Tích vẫn bao phủ trên người nó, nếu không nhích tới gần trăm trượng, căn bản không ai phát hiện được nó.

Ánh mắt Nhạc Vũ phức tạp nhìn cỗ khôi lỗi. Sau mấy tháng trở lại Nhạc gia thành, hắn cũng rút ra thời gian tiến hành thăng cấp cải tạo cho nó. Ví dụ như thay đổi Hồn Ngọc, đem yêu đan đổi thành lục phẩm linh thạch, lại thay long cốt lân giáp, không khỏi làm cho hắn phải dốc hết tâm huyết. Về phần ấn phù bên trong Hồn Thạch, cũng được hắn gia tăng thêm tới bốn trăm bốn mươi bảy phù văn, bí pháp khắc lục bên trong cũng có tới bảy loại.

Nhưng cuối cùng Nhạc Vũ vẫn phải quyết định tạm thời bỏ lại Côn Bằng. Bởi vì sự tồn tại của Chiến Tuyết, đã khiến trợ giúp của Côn Bằng đối với hắn bị giảm tới mức thấp nhất.

Ban đầu sở dĩ hắn muốn đi nghiên cứu Cơ Quan Khôi Lỗi thuật, chẳng qua dự định mượn thuật này giải trừ uy hiếp đến từ Đạm Vân thành. Hơn nữa hắn còn vì cơ quan khôi lỗi trút ra thật nhiều kinh nghiệm tài liệu. Mục đích là vì muốn mình có thêm một lá bài tẩy, tăng thêm một phần chiến lực.

Nhưng hôm nay cho dù hắn đã tiến hành cường hóa cho Côn Bằng, cũng không khả năng chống cự được một kích sáu thành lực lượng của Chiến Tuyết. Đối với hắn mà nói, Côn Bằng đã trở thành sự tồn tại có cũng được không có cũng không sao.

Dù sao hắn đã có hệ thống trí năng phụ trợ, tinh lực của hắn cuối cùng cũng có hạn, tài nguyên càng thêm không dư dả. Mà những người nắm giữ lực lượng của thế giới này, vĩnh viễn luôn là số lượng áp không qua chất lượng.

Thay vì làm cho Cơ Quan Khôi Lỗi thuật lãng phí thêm tinh lực cùng tài liệu của mình, không bằng đem hết tinh lực tập trung trong việc luyện đan cùng Chiến

Tuyết.

Đúng như Tịch Nhược Tĩnh nói, trừ phi đi tới cảnh giới Nguyên Anh, có khả năng trường sinh chuyển thế, không nên khi mới bắt đầu lại bị cản trở chìm đắm quá nhiều trong những ngoại vật, sẽ làm lãng phí thời gian.

Ngoài ra vừa vặn tại Nhạc gia thành còn có Nhạc Trương thị cùng mấy người Băng Thiến, làm hắn có chút không bỏ xuống được. Hắn để lại Côn Bằng cũng có thể bảo đảm được sự an toàn của gia đình hắn.

Nhưng mặc dù muốn buông tha, Nhạc Vũ đối với cỗ khôi lỗi do đích thân mình tự tay chế luyện, hơn nữa từng giúp ích hắn rất nhiều, vẫn có chút không đành lòng dứt bỏ.

Vừa nhảy lên, Nhạc Vũ đi vào cửa ra vào của cơ quan khôi lỗi. Sau đó trực tiếp đi tới phòng điều khiển. Nhìn những trận pháp do chính tay mình khắc chế, trong lòng càng thêm cảm khái hàng vạn hàng ngàn. Hắn đưa tay chạm tới vách tường, một lần cuối cùng kiểm tra tình huống của cơ quan khôi lỗi. Sau đó trong lòng Nhạc Vũ trầm mặc một trận, hiện tại hắn thay đổi nhiều loại tài liệu rất nhiều thứ đều không thể tiến hành phân tích. Nhưng tài liệu xương cốt cùng kim chúc, phàm là đạt tới cửu giai lục phẩm, hôm nay hắn đều không thể "nhìn" thấu được thành phần bên trong. Hiện tượng này dường như không chỉ là đối với khôi lỗi, mà ngay khi hắn vừa phục dụng xong Thanh Linh Ngọc Dịch cũng đã xuất hiện manh mối. Lần này hắn mang ra chút ít tàng trân, phàm là đồ vật cao cấp, căn bản không thể phân tích được.

- Hay do chân khí của mình không đầy đủ, nên không cách nào rót vào bên trong?

Trong nội tâm Nhạc Vũ suy đoán, nhưng mơ hồ cũng biết không phải nguyên nhân như thế. Nếu như nói lúc ban đầu còn có thể giải thích như vậy, nhưng nội tức hôm nay của hắn ít nhiều gì vẫn có chút tăng cường, nhưng vẫn không hề có tiến triển trong việc phân tích này chút nào.

Lại nói hệ thống ký sinh trí năng trong cơ thể hắn, kể từ khi hắn đi tới thế giới này, đang từ từ khôi phục tới cấp bậc nguyên lai, cũng không hề có động tĩnh gì. Cho dù gia tăng năng lực giải toán, cũng do thể chất bản thân hắn tăng cường nên mới đạt được.

Nhưng điều này cũng không vượt ngoài ý muốn, ở thời đại kia, căn bản cũng không ai nghĩ tới, thể chất loài người có thể tăng cường đến loại trình độ này. Cấp bậc hệ thống ký sinh tiến hóa đương nhiên phải có điều hạn chế. Mà ngay từ rất sớm, hắn đã chuẩn bị nghiên cứu, làm sao khiến cho hệ thống ký sinh phụ trợ này phát huy được tác dụng có ích nhiều hơn.

Nhưng làm Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái chính là, nơi trọng yếu bên trong đầu hắn, chỗ ở của hệ thống ký sinh, hôm nay lại kết thành một hình dáng giống quả trứng không cách nào phân tích, làm người ta không hiểu rõ nguyên do, lại càng không biết là phúc hay họa.

Trạng thái của Côn Bằng vẫn được vây trong khả năng tốt nhất. Nhạc Vũ hoàn thành xong kiểm tra, lại tạm thời xua tan ý nghĩ miên man, đi lên đỉnh chóp nhìn lên bầu trời đêm xa xa. Trong ánh mắt mơ hồ hiện ra vẻ chờ mong.

Phải đợi đến khi gia nhập vào Phù Sơn Tông, hắn mới xem như chân chính bước vào cánh cửa tu tiên. Nhưng khác với những người khác, người khác tu tiên chẳng qua là vì ích lợi gia tộc hoặc kéo dài tuổi thọ tự tại tiêu dao, nhưng Nhạc Vũ hắn cầu mong chỉ là đứng trên đỉnh phong của thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Huyền Minh nương nương

- Nơi này là nơi nào? Ta lại là ai?

Bên trong hư không mênh mông vô tận, Chiến Tuyết đang kinh ngạc nhìn hết thảy trước mắt. Khác với lúc ở bên ngoài với Nhạc Vũ, giờ phút này ở trong mắt của nàng không còn thần sắc mờ mịt trống rỗng, lại thêm vài phần linh động lúc trước chưa từng có.

Giờ phút này quanh người Chiến Tuyết, là một phương viên chưa đầy một trượng, cơ hồ là không gian hoàn toàn do Linh trận tạo thành. Chỉ có bên dưới chân nàng là mặt đất không phải kim chúc cũng không phải đất đá, là khởi nguyên của hết thảy Phù Trận nơi này.

Bên ngoài mảnh không gian, chung quanh đều là một mảnh hôi mông mông. Chỉ có thể nhìn thấy một ít linh lực nhè nhẹ đang bị Phù Trận hấp thu, sau đó tụ tập vào trong cơ thể của nàng.

Tình cảnh này là từ khi nàng có được ý thức của mình cho tới nay, không hề có bất kỳ biến hóa nào. Mới ban đầu nàng còn chưa biết suy nghĩ, cũng không đói bụng, chỉ có thể trơ mắt chứng kiến hết thảy trước mắt, nhưng dần dần nàng có chút ít phiền chán đối với nơi này.

Nàng muốn đi ra ngoài, muốn đi xem bên ngoài rốt cục lại có những thứ gì.

Trừng mắt nhìn, Chiến Tuyết vươn tay thử dò xét tiếp xúc vào Phù Trận kia. Khi một màn linh lực mỏng như lá cùng phù văn khắc họa chợt phát sinh ra từng vòng sóng gợn, nàng giật mình, lập tức lại rụt tay trở về.

Mặc dù rất phiền chán phiến không gian này, nhưng trong lòng Chiến Tuyết mơ hồ biết được, những phù văn cùng pháp trận thần bí này, là trụ cột tồn tại của nàng, cho dù chỉ bị chút phá hư, cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng ngay khi nhìn thấy từng vòng sóng gợn, không hề ảnh hưởng tới pháp trận vận chuyển, trong mắt nàng xẹt qua tia vui mừng cùng chần chờ. Mà sau thoáng do dự, Chiến Tuyết lại đưa tay mình ra lần nữa. Đầu tiên là ngón tay, sau đó cánh tay, cuối cùng là toàn bộ thân hình. Ngay khi nàng từ không gian được phù văn bao phủ bước ra, liền thấy mình đang huyền phù ngay giữa không trung.

Chiến Tuyết không biết mình làm sao làm được, dù sao nàng chỉ biết theo bản năng làm sao để thân thể có thể lơ lửng giữa bầu trời. Mà giờ khắc này linh lực vẫn đang tụ tập vào trong Linh trận, sau đó liền không giải thích được biến mất, phảng phất như chưa từng được tồn tại.

Nhưng chỉ có bản thân Chiến Tuyết biết được, linh lực đã được truyền tới tiểu châu màu bạc khiến cho nàng vừa yêu vừa hận đang nằm trong đầu nàng. Sau đó rèn luyện cùng cường hóa thân thể của nàng.

Yêu là vì Chiến Tuyết biết, tiểu châu cũng giống như Linh trận, đều là vật trọng yếu nhất đối với nàng. Mà hận là vì pháp trận bên trong tiểu châu màu bạc, mỗi khi đến thời gian nhất định lại vận chuyển, khi đó nàng sẽ trở nên hỗn loạn, cuối cùng hơn phân nửa trí nhớ sẽ bị biến mất tích. Cho đến khi thần hồn của nàng từ từ trở nên cường đại, học xong cách làm sao đem trí nhớ trọng yếu của mình gởi vào trong một bộ phận tàn hồn ở bên ngoài tiểu châu.

Sở dĩ trong ý thức của nàng có được những chữ như Phù Trận, thần hồn gì đó, là bởi vì bên trong tiểu châu màu bạc còn giữ lại một phần trí nhớ trọng yếu nhất, đều có liên quan tới chiến đấu, đều bị lấy ra ngoài, tránh né được nguy cơ bị thanh tẩy.

Nàng đứng giữa hư không, Chiến Tuyết nhìn lên trên đầu, lại nhìn xuống mặt đất, sau đó gương mặt vô cùng xinh đẹp chợt nhăn lại. Bên ngoài Linh trận, còn có một tầng vách tường linh lực đang duy trì theo Linh trận, lại thêm bên ngoài nữa là một mảnh hỗn độn không nhìn được rõ.

- Có cần đi ra ngoài hay không? Bên ngoài rất nguy hiểm.

Ngay khi nàng vừa toát ra ý nghĩ này, Chiến Tuyết lại theo bản năng đưa tay ra lần nữa. Song lần này nàng mới đưa chạm vào vách tường linh lực, liền cảm giác được có một cỗ lực lượng hấp xả không thể chống đỡ đem nàng kéo ra bên ngoài. Sau đó Chiến Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh bóng tối, ngay

cả hồn thức của nàng cũng không còn chút tác dụng nào.

Nhưng tệ hơn chính là, khi thân thể nàng bị kéo khỏi không gian Linh trận ngày càng xa, cũng chỉ cảm thấy năng lượng cùng linh lực bốn phía mà nàng không biết từ đâu kéo tới càng lúc càng trở nên cuồng bạo. Lúc ban đầu không cách nào tạo thành thương tổn đối với thân thể nàng, nhưng chỉ thoáng qua, toàn thân huyết nhục của nàng đã bị xé rách xuống, còn có chút ít không gian loạn lưu đang tùy ý xé rách thân thể nàng.

- Mình sắp chết rồi sao?

Cảm giác được bả vai mình cùng bắp đùi chỉ còn lại chút ít huyết nhục cùng xương cốt, trong đầu Chiến Tuyết chợt hiện lên cảm xúc cực kỳ quen thuộc, phảng phất như hết thảy cảm giác này nàng từng trải qua trước kia, cảm giác bất đắc dĩ cùng không cam lòng, cùng với khát vọng về sự sống.

Nhưng sau một khắc, viên tiểu châu màu bạc trong đầu Chiến Tuyết đã bị chạm tới, Linh trận liền bắt đầu tự động vận chuyển. Đại lượng linh lực rót vào trong cơ thể của nàng, tu bổ lại thân thể bị tổn hại. Mà cùng lúc, linh lực có tính chất giống như không gian loạn lưu lại bao phủ quanh thân nàng, bảo vệ nàng không bị những năng lượng bạo ngược kia gây thương tích.

Chiến Tuyết cũng không có bao nhiêu cảm giác kinh ngạc, loại màng linh lực này nàng rất quen thuộc. Mỗi một lần chủ nhân nàng triệu hoán nàng, sau đó nàng bước vào không gian huyễn lệ nhiều màu mà nàng cực kỳ quen thuộc kia, thì sẽ có một tầng linh lực như vậy bao trùm quanh thân thể nàng, tạo thành một không gian độc lập.

Nhưng sau khi tránh thoát nguy hiểm, trong lòng nàng lại cảm thấy thật bối rối. Vô luận là tầng linh lực chữa trị thân thể nàng, hay che chở nàng, cũng đều cần vị chủ nhân kia cung cấp đại lượng chân khí.

- Xong, người kia nhất định sẽ phát hiện y phục trên người mình bị rách nát, rốt cục hắn có biết mình có ý thức hay không?

Gương mặt Chiến Tuyết tái nhợt như đưa đám. Không phải nàng cố ý muốn giấu diếm người kia, chẳng qua từ khi nàng bắt đầu có linh trí, đã có ý thức, người có thể điều khiển được nàng kia, tựa hồ cũng không muốn nhìn thấy nàng tự có ý

thức của chính mình.

Thật ra Chiến Tuyết cảm thấy vị chủ nhân này đối xử với mình rất tốt, vô luận làm thủ thuật cho nàng, hay phối trí những thứ linh dược kia, cũng cực kỳ tỉ mỉ, làm cho nàng càng lúc càng trở nên cường đại hơn. Điều này làm trong lòng Chiến Tuyết vô cùng mừng rỡ, nàng thích cảm giác mình trở nên cường đại, cũng thích chiến đấu. Nhưng tiếc là mỗi lần có người cầm kiếm đâm nàng, đều thật sự quá yếu.

Duy nhất làm nàng không giải thích được, là khi dùng linh dược và pháp trận cải tạo thân thể nàng, chủ nhân lại dùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng.

Trong ý thức của nàng, nàng mơ hồ cảm thấy đó là loại ánh mắt dường như là… thương hại.

Điều này làm cho Chiến Tuyết rất kỳ quái. Nàng nghĩ thầm mình đã trở nên cường đại hơn, không phải càng tốt hay sao, tại sao phải thương hại nàng? Nhưng loại ánh mắt kia lại làm nàng mơ hồ cảm giác thật ấm áp, thật thân cận, cũng rất thích. Trong không gian kia mấy tháng, chuyện nàng chờ đợi nhất chính là được hắn triệu hoán về thế giới kia. Dù rằng nàng không dám nói chuyện, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dám lộn xộn xoay chuyển.

Nhưng mảnh tình cảm này, ước chừng không lâu sau mình lại quên mất phải không?

Còn đang ảo não, Chiến Tuyết chợt cảm giác linh lực ba động kịch liệt ngay trước người mình. Tựa hồ không gian nho nhỏ của nàng đã cùng thứ gì đó đụng vào nhau. Sau đó giống như bọt khí dung hợp, cả người Chiến Tuyết đột nhiên sát nhập đi vào. Sau đó nàng cảm giác trước mắt của mình bỗng nhiên thật sáng sủa. Đại lượng màu sắc lại một lần nữa ánh vào trong mi mắt của nàng.

- Nơi đây lại là nơi nào?

Nhìn chung quanh thân thể mình, Chiến Tuyết phát hiện mình đang đứng trên một ngọn núi nhỏ. Nơi này có bầu trời bao la mông mông lung lung. Mặt trời nơi này cũng vô cùng ảm đạm. Nhưng khi nàng nhìn khắp bốn phía, lại phát hiện đất đai nơi này tương đối phì nhiêu, những loại hoa màu tươi xanh rực rỡ.

Nhưng Chiến Tuyết cũng không có cảm giác đối với hoàn cảnh này, nàng hoàn

toàn chưa có ý thức về phương diện này. Nàng đánh giá sơ lược hoàn cảnh quanh người, lại đưa mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bên dưới chân núi nơi nàng đứng, đang có vô số bóng người liều mạng chạy về hướng khu rừng rậm phía trước. Mà ở phía sau bọn họ, có một con cự mãng dài chừng hơn trăm trượng đang đuổi theo, đôi mắt dựng thẳng lớn như chuông đồng. Mùi tanh của hơi thở nó phát ra mỗi khi nó khẽ hấp một hơi, lại có thêm mấy trăm người liền bị nó hút vào trong miệng. Cũng có người lúc này dũng cảm quay người lại, dùng tên nỏ bắn về con cự mãng, đáng tiếc những mũi tên kia chỉ sượt ngoài da, đã bị một tầng cương lực thật dầy bắn ngược ra.

Chiến Tuyết đưa mắt nhìn về nơi xa. Ước chừng ngoài mười dặm, mơ hồ có một tòa đại thành bị tổn hại cực kỳ nghiêm trọng. Mà hành vi của những người chạy được vào rừng càng thêm kỳ quái. Họ không thừa dịp chạy tứ tán, mà tuyệt đại đa số lại chạy vội tới một sơn động khổng lồ, hướng vào bên trong không ngừng quỳ lạy cầu xin.

Chiến Tuyết thoáng cảm thấy tò mò. Nàng dùng thần thức xa xa dò xét vào bên trong. Sơn động kia không sâu, trong đó có một tòa điêu khắc nữ tính khổng lồ đứng sừng sững, thân người đuôi cá, phía dưới là một con quy xà khổng lồ.

Vẻ mặt những người quỳ bái phần lớn đều vô cùng thành kính, nhưng khi con cự mãng tiến tới càng lúc càng gần, trong đó có một số người liền khủng hoảng phẫn hận đứng bật lên.

- Đã đuổi tới sau lưng rồi, còn ở nơi này lạy cái gì mà lạy? Hai mươi năm qua, chúng ta đã cung phụng cho nàng không biết bao nhiêu lần, nhưng nàng chưa từng một lần giúp chúng ta. Cái gì Huyền Minh nương nương, ta nhổ vào!

- Câm miệng! Hài tử như ngươi, uy danh của Huyền Minh nương nương ngươi cũng dám vũ nhục? Uy năng của nương nương ta từng tận mắt thấy qua. Chưa từng bịa đặt, ta xem hơn phân nửa là do các ngươi không đủ lòng thành…

- Hắc hắc! Lòng thành? Hơn mười vị lão Vu Sư trong thành có lòng thành sao? Những năm gần đây mọi người từng thấy qua bọn hắn dùng vu thuật gì? Trước kia hoàn hảo, nhưng ngày càng lụn bại. Ta xem thay vì mọi người cứ quỳ ở đây, còn không bằng bỏ chạy cho nhanh, ta cũng không có công phu ở đây cãi nhau với các người.

Vị lão nhân vừa lên tiếng trách cứ chỉ ngây người trơ mắt nhìn mấy thanh niên thân hình cường tráng nhanh nhẹn rời đi.

Mà lúc này vẻ mặt Chiến Tuyết lại dạt dào hứng thú nhìn xuống dưới chân mình, quan át con cự mãng khổng lồ bên dưới. Mặc dù trong lòng nàng rất kỳ quái, tên của Huyền Minh nương nương trong miệng những người kia, cũng mơ hồ cho nàng cảm giác quen thuộc. Nhưng giờ phút này chuyện làm cho nàng cảm thấy hứng thú nhất, chính là con yêu thú có thân thể khổng lồ ngay trước mắt.

Nghĩ đến rốt cục mình đã tìm được một đối thủ, chiến ý băng hàn trong mắt Chiến Tuyết càng lúc càng thêm nồng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Huyền Sát Chiến Man

Huyền Sát Chiến Ma Quyết bên trong thân thể ở trong phút chốc đã bị Chiến Tuyết thúc giục đến cực hạn. Nếu ngay lúc này có mặt Nhạc Vũ ở đây, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc phát hiện giờ phút này Huyền Sát Tiên Thi của mình lại giống như lúc Mục Hi Ngọc còn sống đến y đúc. Chỉ là hiện tại chiến ý của nàng tăng lên mấy lần, cùng ánh mắt trở nên lạnh lùng, ngoại trừ mặt mũi có biến hóa thật lớn, những thứ khác cũng giống y đúc Mục Hi Ngọc lúc còn sống.

Vừa cảm giác được nguy hiểm, con cự mãng liền quay đầu nhìn trở lại, trong mắt lộ ra thần sắc cảnh giác. Nhưng lúc này Chiến Tuyết vừa ở trên sườn núi nhảy xuống, bàn tay trái trắng như phấn hướng ngay trán của nó nặng nề đánh xuống!

Nhạc Vũ chưa phối hợp được binh khí gì cho nàng, là bởi vì thân thể nàng hiện tại đã vượt qua khỏi linh binh hai mươi cấp! Thậm chí ngay cả thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm, nếu không phải Nhạc Vũ cố gắng ước thúc linh lực cùng Chiến Ma chân khí trong thân thể nàng, cũng không cách nào phá vỡ được.

Cự mãng hống lên một tiếng, toàn thân liền bao trùm một lớp đá thật dầy, cùng lúc trong miệng phun ra nọc độc màu xanh. Chiến Tuyết không chút sợ hãi, cánh tay phải liền vung lên, Huyền Sát Chiến Ma chân khí trầm hùng đã phá thể bắn ra, ở xung quanh người tạo thành một loại cương kình màu đỏ sắc bén như duệ kiếm, cả người xuyên thấu qua chất độc dịch kia, sau đó thân ảnh nhanh như điện đập mạnh một quyền vào đầu cự mãng.

Đột nhiên cả phương viên không gian mấy dặm giờ khắc này giống như băng sơn địa liệt, mặt đất bỗng nhiên rạn nứt, chấn động kịch liệt. Bên trong rừng rậm, vô luận là những lão nhân đang quỳ lạy cầu xin, hay những thanh niên đang chuẩn bị chạy trốn tứ tán cũng rối rít quay đầu lại, đôi mắt trợn to ngây người nhìn một màn trước mắt.

- Đó là Huyền Minh nương nương, Huyền Minh nương nương hiển linh!

Trong đám người đột nhiên có một thanh âm già nua kêu lên, sau đó từng mảng người đều quay phương hướng, xoay mình hướng chỗ Chiến Tuyết quỳ lạy.

Những thanh niên có ý muốn chạy trốn cũng cảm giác có chút kỳ quái, làm sao y phục trên người Huyền Minh nương nương này lại rách rưới, hơn nữa tướng mạo có chút không giống. Không phải là một ít vu sư đại thần chỉ biết nhảy nhót trong tộc đang mê hoặc người đi? Thanh âm vừa rồi thật giống như một vị vu sư bên trong thành.

Trong đầu vừa nghĩ như vậy, trong mắt phần lớn những thanh niên dần dần đều lộ ra mấy phần nghi ngờ. Nhưng sau một khắc, trong mắt bọn họ lại lộ vẻ khiếp sợ vội vàng quỳ lạy trên mặt đất, chỉ dám len lén giương mắt nhìn về hướng bên kia.

Con cự mãng không kịp phòng bị, bị một quyền của Chiến Tuyết đánh cho rối loạn, cả cái đầu to lớn cũng bị sinh sôi đập mạnh xuống mặt đất. Nó cơ hồ theo bản năng bắt đầy quay cuồng giãy dụa thân thể, thậm chí cố gắng dùng chiếc đuôi lớn quất ngược lên đầu của mình. Nhưng thật kỳ quái, Chiến Tuyết lại thật nhẹ nhàng đứng trên trán của nó, nhưng nó lại cảm giác như trên đỉnh đầu mình phảng phất như bị mười mấy ngọn núi đang đè ép xuống làm nó bị định trụ gắt gao không thể nhúc nhích. Thậm chí còn có một cỗ lực lượng làm nó sợ hãi đang vững vàng khóa lại quanh người nó, làm toàn bộ thổ hệ bí pháp của nó đều không thể sử dụng, thế cho nên ngay cả việc độn thổ chạy trốn nó cũng không làm được. Loại sát lực sắc bén như đao kia đâm vào thần niệm củ nó tựa như bị đao xoắn, khiến nó vô cùng đau đớn.

Vào giờ khắc này Chiến Tuyết lại đánh xuống một quyền, lần này trực tiếp đánh xuyên qua lớp đá cùng lân phiến trên đầu cự mãng. Cũng may xương cốt trên đầu nó thật chắc chắn, vì thế không bị một kích làm vỡ nát.

Nhưng cự mãng vẫn có thể cảm giác được tiếng xương rạn nứt trên đỉnh đầu, mà cả đầu đều bị đánh chìm vào dưới mặt đất tới hơn mười trượng, cơ hồ hoàn toàn chìm hẳn vào bên trong.

- Đây hình như là yêu thú cấp bảy, mỗi cách mấy ngày chủ nhân phải đi tìm yêu thú để lấy yêu đan. Ta đem yêu đan mang cho chủ nhân, nói không chừng hắn sẽ tha thứ.

Trong lòng Chiến Tuyết cảm thấy không chút thú vị, yêu thú trước mắt nhìn qua

thân thể thật khổng lồ, nhưng lại hoàn toàn không có được bản lĩnh gì, dưới tay nàng cũng không tiếp được một chiêu, làm tâm tình đầy mong đợi của nàng hoàn toàn thất vọng.

Nhưng khi nghĩ đến nếu người kia nhìn thấy nội đan của yêu thú, có thể sẽ chịu giữ lại linh trí của mình, chiến ý của Chiến Tuyết ngược lại tăng thêm mấy phần. Nàng lại đánh thêm một kích làm sọ não của con cự mãng hoàn toàn nát bấy, ngay khi nàng chuẩn bị dùng một kích cuối cùng giết yêu thú lấy đan, pháp trận bên trong Thông U Định Minh Châu lại không hề báo trước chuyển động lên.

Đối với phản ứng này Chiến Tuyết vô cùng quen thuộc, nàng biết đây là dự triệu khi chủ nhân của mình đang chuẩn bị triệu hoán nàng về. Sau một khắc, thân ảnh của nàng cũng đã tiến vào đến không gian loạn lưu, tình cảnh trước mắt lại đổi thành hoàn cảnh hoàn toàn khác hẳn.

Chiến Tuyết hoàn toàn không biết được, sau khi nàng vừa rời đi, con cự mãng kêu rên một tiếng, xoay người bỏ chạy thật nhanh. Đám người bên trong rừng rậm đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lại kinh nghi bất định. Cuối cùng họ vô cùng thành kính hướng chỗ Chiến Tuyết biến mất xá bay lạy.

Tay không đánh bại yêu thú cấp bảy, đã xa xa vượt ngoài phạm vi hiểu biết của người phàm. Mà tình hình nàng đột nhiên biến mất ngay trước mặt họ, càng làm những người này vô cùng sợ hãi.

Giờ phút này cho dù là những thanh niên cường tráng trong lòng vốn mang theo nghi hoặc, hiện tại đã hoàn toàn sợ hãi. Bọn họ nghĩ thầm chẳng lẽ con cự mãng kia là sủng vật của nương nương, nếu không vì sao cuối cùng chịu lưu cho nó một mạng?

- Bên chỗ Chiến Tuyết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Vừa về tới gian phòng của mình, Nhạc Vũ kháp mấy ấn quyết chuẩn bị đem Chiến Tuyết triệu hoán đi ra.

Vừa rồi hắn cùng Tịch Nhược Tĩnh cáo biệt với mấy vị tộc lão trong gia tộc, sau đó cảm giác Thông U Định Minh Châu trước ngực mình chợt động, bắt đầu đại lượng rút lấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể mình.

May nhờ hiện tại hắn đã có thể khống chế được nội tức bên trong người mình,

mới có thể làm cho Tịch Nhược Tĩnh hoàn toàn không hay biết việc này mặc dù linh giác của hắn cũng cực kỳ nhạy cảm.

Càng làm cho người tức giận chính là sau khi hấp thu chân khí cuồn cuộn không dứt, lại làm toàn bộ pháp lực trong cơ thể hắn như tẫn phế. Nhưng lúc đó đang ở ngay trước mặt Tịch lão cùng mấy vị tộc nhân, hắn không cách nào triệu hoán Huyền Sát Tiên Thi của mình ra ngoài xem đến tột cùng. Hắn phải đợi đến khi mọi người đưa tiễn hắn xong xuôi, quay vào phòng mới có thời gian đi xử lý chuyện này.

Nhớ tới những lời dặn dò của mấy người Nhạc Duẫn Kiệt, còn có vẻ mặt lo lắng của họ, Nhạc Vũ không khỏi khẽ chau mày. Nhưng khi thân ảnh Chiến Tuyết xuất hiện ngay trước mặt hắn, vẻ mặt Nhạc Vũ hoàn toàn chấn động.

Chỉ thấy bộ y phục bạch y hắn đưa cho nàng mặc trước kia hôm nay chỉ còn lại một ít rách rưới mảnh vụn giắt trên người nàng. Mặc dù miễn cưỡng còn bộ dáng y phục nhưng thoạt nhìn cũng thê thảm không nỡ nhìn.

Làm Nhạc Vũ càng thêm kinh dị chính là, toàn thân Chiến Tuyết lại đẫm máu. Thậm chí tay phải còn dính máu chưa khô, ở trong ngày mùa đông còn bốc lên từng trận nhiệt khí.

Nhạc Vũ từng dùng một thời gian ngắn cẩn thận nghiên cứu bí pháp Huyền Sát Tiên Thi, cùng phương pháp tăng cấp bậc thứ ba cho Thông U Định Minh Châu. Tuy nói những phù triện kia phần lớn hắn còn chưa hiểu được tác dụng, nhưng tài liệu bên trong cũng chưa từng được nghe thấy. Nhưng hắn cũng suy đoán, hắn ở tu vi Nguyên Anh kỳ, có được thực lực xuyên qua không gian, đi tới một vài vị trí phụ cận chỉ định bố trí một pháp trận bí ẩn, một mặt làm nơi náu thân cho Huyền Sát Tiên Thi, một mặt hấp thu linh lực cùng hồn sát lực nơi đó dùng cường hóa Huyền Sát Tiên Thi.

Dựa theo trong ngọc giản nói, những tu tiên giả của thế giới này, sau cảnh giới Linh Hư Tâm Động kỳ sẽ gặp phải tâm ma thiên ma. Chính là thế giới được mệnh danh là Ám Giới.

Bên trong ngọc giản giải thích về thời không tọa tiêu, chính là người sáng tạo ra bộ công pháp luyện chế Huyền Sát Tiên Thi, trong một lần ngao du thời không trong lúc vô tình tìm được mấy vị trí gần với Ám Giới. Mà lấy lực lượng của những vị trí này, sáng tạo ra pháp môn luyện chế sát thi, chính là căn cứ vào dịp

đó.

Mà căn cứ vào chấp niệm thần hồn của sát thi khác nhau, cũng có các loại sát lực tương ứng. Nói thí dụ trong chấp niệm có mang theo oán khí hận ý, pháp lực trong cơ thể sẽ xưng là Huyền Sát Oán Ma chân pháp. Đây là một loại thần hồn dễ dàng tìm được nhất, mà giống như Mục Hi Ngọc, lại khó tìm gấp trăm lần. Nhưng khó khăn tìm nhất chính là tìm được thần hồn có dâm niệm, dùng thần hồn dung hợp với thân thể tuyệt hảo, luyện ra được Huyền Sát Mị Ma cùng pháp lực đủ làm điên đảo chúng sinh, ở trong những loại sát thi, xem như chỉ dưới Huyền Sát Chiến Ma.

Dĩ nhiên những thứ này hiện tại không liên quan tới hắn, hắn chỉ biết Thông U Định Minh Châu liên lạc chính là không gian kia, bên trong không có yêu thú, cũng không có vật gì xúc phạm được Chiến Tuyết, như vậy dấu vết chiến đấu trên người đối phương là từ đâu mà đến?

Hai mắt Nhạc Vũ sắc bén như tên quét mắt nhìn toàn thân Chiến Tuyết từ trên xuống dưới, sau đó hung hăng nhìn vào ánh mắt Chiến Tuyết. Đôi mắt kia vẫn vô cùng trong suốt, thoạt nhìn có chút mờ mịt trống rỗng. Nhưng giờ phút này khi Nhạc Vũ nhìn kỹ, tận sâu trong con ngươi lại tựa hồ lóe ra mấy phần linh quang, phảng phất như khiếp sợ nhìn thẳng hắn.

Thoáng trầm ngâm, khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên.

- Ngươi có linh trí từ lúc nào? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Trong nội tâm Chiến Tuyết chợt nhảy, nỗ lực khống chế vẻ mặt mình không bị biến hóa, vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng.

Nhạc Vũ thấy vậy cười lên, nhưng không hề quan tâm, hai tay hắn kết xuất một pháp ấn, sau đó lại nhìn Chiến Tuyết:

- Ngươi phải hiểu rõ, nếu không chịu nói, ta sẽ làm phép xóa đi linh trí của ngươi.

Bên trong Huyền Sát Tiên Thi pháp môn, quả thật có ghi lại một pháp trận khắc bên trong Thông U Định Minh Châu, chuyên dụng thanh tẩy thần trí sát thi. Nhưng hậu quả cũng thật thảm trọng, thường thường sẽ xóa luôn cả trí nhớ cùng kinh nghiệm chiến đấu của sát thi.

Thấy đối phương không hề phản ứng, Nhạc Vũ lại bắt đầu kháp ra pháp ấn. Nhưng lúc này vẻ mặt Chiến Tuyết lộ ra một tia bối rối, vội vàng lắc đầu như trống bỏi:

- Đừng! Ta nói…

Mà khi Nhạc Vũ lại lần nữa nghe được thanh âm như tiên nhạc kia, cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn vốn chỉ muốn thử dò xét, càng không cách nào xác thực chứng nhận sát thi của mình đã thức tỉnh linh trí hay không, lại thật sự không ngờ quả nhiên là như thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 200: Gặp lại Trữ Vân

- Là xuyên qua không gian?

Thoáng mím môi, trong lúc nhất thời Nhạc Vũ cũng không có tâm tư suy nghĩ rốt cục nên làm sao xử lý vấn đề thức tỉnh linh trí của Chiến Tuyết. Đối phương tiết lộ ra tin tức làm cho hắn trong nháy mắt tràn ra vô số suy nghĩ.

Điều này có liên quan tới những tàng thư bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông, bên trong có kể về những truyền thuyết thần thoại. Dựa theo trong tàng thư nói, thời đại thượng cổ hồng hoang của thế giới này từng phát sinh đại nạn. Chẳng những trụ trời của thế giới bị nghiêng sập, còn làm thế giới vỡ tan tành. Đông Thắng Thần Châu cùng với cực tây cực đông bốn đại châu, thật ra chỉ là những mảnh nhỏ của thế giới mà thôi.

Ngoài ra tại thượng cổ thời đại, tuy luyện khí tu hành nhiều hơn hiện tại gấp mười lần, nhưng thời đó chỉ lấy Vu đạo làm chủ, có Thập Nhị Vu Thần được vô số bộ lạc sùng bái. Những đại bộ phận bộ lạc nắm giữa việc tế điện bốn mùa cùng phụng dưỡng Vu Thần Vu Sư, cũng giống như tu sĩ, điều khiển năng lượng tự nhiên, có được thân thể mạnh mẽ, chiến lực không kém gì tu sĩ.

Nhưng kể từ sau khi thế giới hồng hoang băng liệt, Vu đạo từ từ xuống dốc, những Thập Nhị Vu Thần có khả năng cắn nuốt thiên địa trong truyền thuyết cũng ở trong đoạn thời gian kia vô ảnh vô tung biến mất.

Cũng tỷ như Đông Thắng Thần Châu, đã có rất ít người biết được sự tồn tại của Thập Nhị Vu Thần, càng không có ai đi bái tế thần minh.

Dĩ nhiên những chuyện này chẳng qua chỉ là truyền thuyết. có thật sự hay không bản thân Nhạc Vũ luôn nửa tin nửa ngờ.

Nhưng Nhạc Vũ có thể xác định chính là từ khung cảnh Chiến Tuyết miêu tả mà xem, nàng tiến vào thế giới kia tuyệt không bị vây cùng không gian của thế giới hiện tại, hơn nữa cũng thuộc về một trong những mảnh nhỏ của hồng hoang thời

ấy.

Thứ hai chính là Huyền Minh nương nương. Tựa hồ cũng là một vị trong Thập Nhị Vu Thần, những tàng thư trong động phủ không chỉ một lần đề cập tới tên của nàng.

Khi Nhạc Vũ đọc qua những tàng thư kia, vẫn luôn có một suy đoán mơ hồ. Hắn nghĩ thầm chẳng lẽ sự mất tích của Vu Thần, là vì đã nổi lên xung đột với những tu sĩ? Dù sao việc sùng bái tông giáo cùng đạo thần, đặt trong hoàn cảnh xấu liên tục chiến loạn với yêu thú, hắn dễ dàng phát sinh nhiều nhất. Nhưng những người của thế giới này, cũng chỉ biết tế tự tổ tông của mình, cũng không có nói gì tới sự tồn tại của thần minh hay tông giáo. Ít nhất ở tại Bắc Mã Nguyên, phổ biến chính là như thế.

Duy nhất có thể liên quan tới thần minh, chỉ là chút ít Thánh hoàng còn liên quan tới thượng cổ thời đại hồng hoang. Tỷ như Hi Hoàng, Linh Đế, Hiên Viên nhân thiên địa tam hoàng này, còn được cung phụng một chút. Trong lúc tế tự tổ tông cũng cần làm thêm phụ lễ, xem như là quy củ bái lễ của toàn bộ nhân loại. Những ai khác thậm chí việc sùng bái nguyên thủy đồ đằng thì càng thêm hiếm thấy.

Hoặc là thế giới này bị một lực lượng nào đó trấn áp?

Bất quá những gì Chiến Tuyết đã nói hôm nay, làm cho hắn có được thêm chút tin tức mới. Xem ra Thập Nhị Vu Thần chỉ sợ còn chưa hoàn toàn tiêu tán mất, lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại ở trong thế giới Chiến Tuyết vừa đi qua. Chẳng qua xem tình hình, chỉ sợ đang kéo dài hơi tàn. Nếu không phải như thế, cũng không đến nỗi ngay cả những yêu thú kia cũng không thể đối phó.

- Nếu có được cơ hội nhìn xem tình huống của thế giới kia là tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu. Nhưng đáng tiếc chính là, Chiến Tuyết có thể đi vào thế giới kia cũng chỉ do tình cờ. Lúc ấy nếu không phải có Thông U Định Minh Châu bảo hộ, làm loạn như Chiến Tuyết, chỉ sợ vừa đi vào thời không loạn lưu cũng đã bị năng lượng bạo ngược nơi đó hoàn toàn xé nát.

Bên trong ngọc giản từng nói, viên bảo châu tam phẩm có thể giúp sát thi có được khả năng xuyên qua không gian trong cự ly ngắn. Mà nếu đạt được nhất phẩm, chỉ có có đủ linh lực cùng chân khí hỗ trợ, có thể ngao du bên trong thời

không loạn lưu.

Ngoài ra cũng may nhờ lúc ấy nàng có được vận khí tốt, trùng hợp đụng trúng mảnh nhỏ thời hồng hoang kia. Nếu không phải như thế, với cách tiêu hao pháp lực của hắn ngay lúc ấy, chỉ sợ cũng không chịu qua được hai giây.

Đối với Chiến Tuyết vẫn chưa có được khả năng khóa định không gian, còn muốn mong chờ vào vận khí trùng hợp như vậy chỉ là mơ hồ. Nếu không còn cách nào tiến vào thế giới bên kia, rất nhiều chuyện cũng không thể tìm hiểu rõ.

Nhưng chuyện này trên căn bản không có quan hệ gì tới hắn trong hiện tại. Hơi suy ngẫm, Nhạc Vũ liền lấy lại tinh thần. Đầu tiên hắn quét mắt nhìn nụ cười cầu xin lẫn chờ mong của Chiến Tuyết, sau đó ngồi xuống ghế.

- Đi rót chén trà cho ta.

Con ngươi Chiến Tuyết nhất thời sáng ngời, nàng vội vàng xoay người lại đi tìm chén trà lẫn bình trà trong phòng, nhưng ngay khi nàng chuẩn bị rót nước, trong đầu đột nhiên truyền tới vô số thanh âm ầm ĩ, còn có hình ảnh vô số người đang quỳ lạy. Nhất thời nàng cũng không biết thanh âm kia từ đâu mà đến, quá kinh sợ, hai tay không khống chế được lực đạo, đem bình trà trong tay niết thành nát bấy.

- Sao tay chân lại vụng về như vậy?

Nhạc Vũ nghe tiếng quay đầu nhìn, sau đó than nhẹ một tiếng, nhưng khi nhìn thấy quần áo trên người Chiến Tuyết cũng bị nước trà làm ướt đẫm mê người, trong lòng chợt nhảy, vội vàng dời ánh mắt.

Trong lúc nhất thời hắn chưa kịp suy nghĩ, với hộ thể cương sát của Chiến Tuyết, nước trà làm sao có thể ập vào người?

Lúc này Chiến Tuyết lại ủy khuất muốn khóc, nàng muốn mở miệng giải thích, nhưng thanh âm cùng hình ảnh cổ quái trong đầu lại biến mất, chỉ đành ngậm miệng chân tay luống cuống bước tới bên cạnh bàn, hai mắt lóe ra ánh sáng, dùng đôi mắt thật đáng thương nhìn chủ nhân của mình.

Nhưng Nhạc Vũ lại lâm vào trong trầm tư, rốt cục nên xử trí Chiến Tuyết như thế nào, hiện tại trong lòng hắn cũng cảm thấy khó khăn. Theo nội tâm mà nói,

hắn thực sự không muốn xóa đi linh trí của Chiến Tuyết. Huyền Sát Luyện Thi công pháp khống chế sát thi cực hạn hoàn mỹ, sở dĩ còn muốn tiêu trừ đi trí nhớ chẳng qua là vì đeo thêm một tầng bảo hiểm mà thôi.

Ngoài ra còn có vết rách của Thông U Định Minh Châu, bản thân hắn cũng không cách nào tu bổ. Mà chuyện này có một liền có hai, Nhạc Vũ biết dù là như vậy ngày sau vẫn còn có tình hình linh trí tiếp tục thức tỉnh. Mà mỗi một lần thanh tẩy, cũng sẽ làm tiêu ma một phần trí nhớ về kinh nghiệm chiến đấu, sau đó lại thêm một lần tích lũy, cứ tái diễn như thế vừa có chút phiền phức lại vừa bất lợi với sự trưởng thành của Chiến Tuyết.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng hắn vẫn có chút không yên lòng. Dù sao khi Chiến Tuyết còn sống, chính do tay hắn giết chết, cho dù là suy nghĩ cho người nhà, hắn cũng cảm thấy không thể không đề phòng. Dù sao hiệu quả xóa đi trí nhớ cùng linh trí của Thông U Định Minh Châu hắn quả thật cũng không dám nắm chắc.

Cảm giác cánh tay mình bị người dùng đầu ngón tay khều nhẹ, Nhạc Vũ chợt định thần nhìn sang bên cạnh mình. Sau đó chợt nhìn thấy thần sắc giống như một cô dâu nhỏ bị khi dễ của Chiến Tuyết, hắn không khỏi phì cười, liền bật cười ra tiếng. Nhưng khi hắn nhớ tới tư thế oai hùng cùng vẻ tuyệt đại tao nhã của Mục Hi Ngọc khi còn sống cùng lúc chiến đấu, trong lòng lại nổi lên cảm khái.

Lắc đầu, Nhạc Vũ chậm rãi đi tới bên cửa sổ. Hiện tại hắn đang ngồi trong một lầu các nằm trên lưng Hồng Vũ Cự Điêu khổng lồ chẳng khác gì những đại hình cự thú, con yêu cầm đang từ Lê thành cất cánh bay trên bầu trời. Sau khi thăng cao lên tới mấy trăm thước, phạm vi tầm nhìn của Nhạc Vũ càng thêm rộng lớn, phương viên mười dặm bên dưới đều đập vào trong tầm mắt của hắn.

Nhưng vào thời khắc này, con ngươi Nhạc Vũ thoáng co rút lại, đưa mắt nhìn bên cạnh bờ Vân Sóc Hà. Chỉ thấy ngay một góc nhánh sông, có một thanh niên đang ngồi trên xe lăn, cùng một nữ nhân có dung mạo tương tự như Mục Hi Ngọc đang yên lặng đứng nơi đó, nhìn vào dòng sông lớn cuồn cuộn trước mắt. Tuy cách xa, không nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, nhưng có thể biết được giờ khắc này trong lòng hai người nhất định vô cùng bi thương.

Chân mày Nhạc Vũ khẽ nhướng lên, sau đó cười lạnh một tiếng. Như thế xem ra, vị Tịch lão kia nói hơn phân nửa là thật. Chỉ nhìn hai người này, liền biết

người của Thái Huyền Tông suốt mấy tháng nay vẫn chưa bao giờ buông tha sự truy tìm.

Trong lòng hắn chợt động, ngoắc Chiến Tuyết đến bên cạnh, sau đó mỉm cười chỉ vào một nam một nữ dưới nhánh sông.

- Ngươi nhìn hai người kia xem, có nhận thức không?

Chiến Tuyết có chút khó hiểu nhìn theo ngón tay Nhạc Vũ, nghĩ thầm từ khi mình có ý thức tới nay, ngoại trừ chủ nhân cùng vài người, cũng chưa từng gặp qua người nào.

Mà khi nàng nhìn hồi lâu, rốt cục khi thấy được thân ảnh hai người kia, lại cau mày:

- Chủ nhân, hai người kia là ai? Bằng hữu của ngươi sao?

- Không nhận ra? Vậy thì thôi đi! Sau này nhớ kỹ, nếu có cơ hội gặp lại hai người họ, lập tức giết chết cho ta!

Nhạc Vũ cười khẽ lắc đầu, đè nén xúc động muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Chiến Tuyết thấy thế càng thêm khó hiểu, nhưng nàng cũng biết giờ phút này Nhạc Vũ tựa hồ rất vui vẻ. Mặc dù không biết nguyên do, nhưng từ trong ngôn ngữ nghe được, tựa hồ nỗi lo lắng trong lòng nàng có thể hoàn toàn buông xuống. Vì thế nàng chợt khẳng định "Dạ" một tiếng, sau đó khóe môi cũng nhếch lên, ánh mắt sáng ngời khép lại như vành trăng non.

Nét cười của nàng ở trong mắt Nhạc Vũ, lại mị hoặc lan tràn.

- Thật giống như có người đang nhìn sao?

Bên dưới Hồng Vũ Cự Điêu, Trữ Vân đột nhiên có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Sau đó chỉ thấy một đầu cự cầm đang xẹt qua. Tu vi của hắn hoàn toàn biến mất, tuy biết rõ có người đang nhìn xuống, nhưng đôi mắt hắn lại không cách nào nhìn tới.

- Là Hồng Vũ Cự Điêu của Phù Sơn Tông. Đảo mắt đã mười năm, lại đến lúc các môn phái mở cửa sơn môn.

Nữ nhân bên cạnh cũng nhìn thoáng lên trời, sau đó khe khẽ thở dài:

- A Vân, hôm nay hơn phân nửa Hi Ngọc đã gặp bất hạnh! Ta xem thay vì ngươi ở đây chờ đợi, còn không bằng hiện tại quay về tông môn. Những loại linh dược kia ta đã cùng Ngọc Hoàng Tông cùng Phù Sơn Tông thương nghị xong, sẽ thuộc về chúng ta tất cả. Có lão tổ tông luyện đan cho ngươi, có được mười thành nắm chắc thành đan! Tuy tu vi của ngươi bị phế toàn bộ, nhưng căn cơ vẫn còn, nghĩ đến chỉ dùng chừng ba năm thời gian, sẽ khôi phục lại như cũ.

- Mục sư thúc, ngay cả ngươi cũng cho rằng Hi Ngọc không còn sao?

Trữ Vân nghe vậy cười thê lương, vẻ mặt không cam lòng:

- Nhưng nếu như nàng thật sự chết rồi, vì sao còn lưu lại những dược thảo chuyên cứu trị cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 201: Tình cảm thầm sinh

- Dù là bị người ép buộc bắt giữ cũng tốt, nghi ngờ đã chết cũng được. Nhưng rõ ràng cơ hội tìm được nàng rất nhỏ.

Nữ nhân họ Mục trong mắt lộ ra một vẻ buồn bực:

- Trữ Vân, ngươi phải hiểu được, nơi này dù sao cũng thuộc vùng quản hạt của Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông. Với tình thế hôm nay, Thái Huyền Tông chúng ta cũng không thể chia ra quá nhiều lực lượng, cứ để nơi này không có tác dụng gì! Mà tình hình của Vân nhi ngươi…

- Nói cách khác, tông môn đã quyết định bỏ qua sao?

Trữ Vân đột nhiên cười to, trong thanh âm tràn đầy bi thương:

- Sư thúc có biết không? Trước khi nàng tiến vào biệt phủ, còn nói với ta, sau khi trở về sẽ bẩm báo với sư môn, cùng Trữ Vân này kết thành đạo lữ.

- Chuyện này đứa cháu gái của ta trước khi tiến vào biệt phủ cũng từng nhắc qua với ta! Từ nhỏ Hi Ngọc cùng ngươi là thanh mai trúc mã, cho dù tu vi của ngươi bị tẫn phế toàn bộ, nó cũng chẳng bao giờ thay đổi. Tâm tính như thế, dù là với một người cô như ta cũng cảm thấy thật bội phục.

Nữ nhân họ Mục vẫn không chút dao động:

- Nhưng vấn đề là hôm nay ngươi hoàn toàn không có thực lực lẫn quyền thế, cái gì cũng không làm được. Cũng tỷ như ta, cho dù là cô cô của nó, nhưng lệnh của chưởng giáo cũng không thể không tuân. Nếu ngươi muốn lưu lại đây cũng được! Chẳng qua tương lai chỉ sợ ngươi có tìm được nó, lại có thể giúp được gì cho nó?

- Thực lực? Quyền thế?

Hai mắt Trữ Vân chợt dao động, sau đó chợt thấy buồn cười:

- Đã như vậy, xin sư thúc cho ta ở lại thêm một ngày, ngày mai lại đến biệt phủ một chuyến ta sẽ cùng ngài trở về.

- Suy nghĩ cẩn thận là được rồi!

Nữ nhân họ Mục khẽ mỉm cười, trong lòng vẫn vô cùng ngưng trọng. Từ mấy tháng trước bên trong tông môn đã có Nguyên Anh cường giả suy tính, kết quả lại không phân biệt được rõ ràng. Rõ ràng người đã chết, nhưng tựa hồ lại có chút sinh cơ. Ngoài ra làm cho người kinh dị chính là, trong lúc tính toán tương lai cho Mục Hi Ngọc, vị sư phụ kia lại mơ hồ thấy được một tia nguy cơ của Thái Huyền Tông. Hơn nữa tính theo thời gian, dự cảm của vị sư phụ kia càng ngày càng mãnh liệt.

Thái Huyền Tông tuyệt sẽ không ngăn cản chuyện truy tìm cháu gái của nàng, nhưng mục đích là vì ưu tiên gạt bỏ sự uy hiếp đối với tông môn. Lấy phương pháp bói toán tiên đoán đến tương lai, dù sao chỉ là một cơ hội trong vô số có thể, chỉ cần đem ngọn nguồn nguy hiểm giải quyết, thì có thể đem nguy hiểm giết chết từ trong nảy sinh.

Chẳng qua những điều này, lại không thể nói rõ với sư điệt. Trữ Vân thâm tình với Mục Hi Ngọc rất sâu, tình cảm còn nhiều hơn một thân nhân như nàng. Chuyện nàng có thể thừa nhận được, nhưng Trữ Vân chưa chắc có thể thừa nhận được.

- Thật ra trong lòng ta đã sớm hiểu, chẳng qua bản thân mình chỉ chui vào ngõ cụt, vì thế không muốn buông tha mà thôi.

Khi nói những lời này, hai mắt Trữ Vân cũng chợt hiện lên màu đỏ, giọt giọt huyết lệ lại ứa ra khóe mắt hắn:

- Trong vòng năm năm, ta nhất định phải kết đan! Khi đó vô luận người nọ là ai, ta nhất định phải bằm thây hắn vạn đoạn để giải hận!

Thanh âm tràn đầy hận ý khắc cốt, trong lúc nhất thời ngay cả nữ như họ Mục cũng cảm thấy rét lạnh toàn thân. Nhưng chân mày nàng chợt nhảy lên, trong mắt cũng tràn ngập sát ý.

Vô luận kết quả chuyện lần này như thế nào, người đã mang Hi Ngọc đi hoặc đã giết chết, cũng là kẻ địch mà nàng phải trừ diệt!

Nhạc Vũ ngồi trên con Hồng Vũ Cự Điêu phi hành tuy là yêu thú cấp sáu, nhưng hình thể bởi vì bị dược vật cùng bí pháp thúc giục nên mới khổng lồ đến như vậy. Tuy tốc độ còn chưa bằng một phần mười của Sơ Tam, mỗi lần vẫy cánh chỉ mới được chừng vài dặm, dù là yêu thú cấp năm bình thường cũng không bằng. Nhưng chiến lực của Hồng Vũ Cự Điêu xem như mạnh mẽ, tuy có vẻ ngây ngốc, nhưng trên không trung cũng không có loài yêu cầm nào dám trêu chọc.

Cộng thêm chuyến này có một vị cao nhân Linh Hư cảnh của Phù Sơn Tông bảo vệ, độ an toàn cũng không có gì cần lo lắng.

Bên trong lầu các, ngoại trừ Nhạc Vũ tổng cộng có ước chừng hơn trăm người khác. Mà hơn phân nửa đều tụ tập ở dưới hành lang, xem như làm quen đồng đạo, trao đổi tâm đắc.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không hề có chút hứng thú đối với việc này, hắn vốn định đưa Chiến Tuyết quay về không gian kia, nhưng khi mới đánh ra ấn quyết thu hồi, lại lần nữa nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn đáng thương của Chiến Tuyết, hắn thoáng suy nghĩ một chút, liền hiểu đã xảy ra chuyện gì. Hắn nghĩ thầm có lẽ Chiến Tuyết ở một mình trong không gian kia cảm thấy vô cùng nhàm chán, vì thế mới xông ra không gian hồng hoang kia.

Trong lòng hắn mềm nhũn, đành tùy ý cho Chiến Tuyết tiếp tục ở lại nơi này. Linh giác của vị tu sĩ Linh Hư cảnh Phù Sơn Tông tuy lợi hại, nhưng theo Nhạc Vũ xem ra, chỉ đạt tới Tích Cốc kỳ, mới tiến vào cảnh giới mới không lâu, còn kém Tâm Động kỳ thật xa.

Mà Chiến Tuyết khi còn sống đã đạt tới Linh Hư Tâm Động kỳ, sau khi đến trong tay hắn, lại lấy dược vật cùng pháp trận kích thích, đẩy mạnh tới cảnh giới tầng thứ bảy của Huyền Sát Chiến Ma, chỉ cần kiềm chế khí cơ bản thân, lại thêm có Thông U Định Minh Châu có được tác dụng che đậy hồn lực, lại càng không cần sợ hãi bị phát hiện ra.

Đầu tiên Chiến Tuyết hân hoan nhảy lên, nhưng khi nàng nhìn qua nhìn lại bên trong phòng mấy lần, lại gục bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới một lúc, lại khôi phục vẻ buồn chán.

Nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rõ ràng, nàng hoàn toàn không thể rời khỏi căn phòng này, càng không thể để cho bất cứ ai nhìn thấy sự tồn tại của nàng. Thật ra có thể ở bên cạnh chủ nhân, nàng đã rất thỏa mãn.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ mỉm cười, lấy trong nhẫn trữ vật ra mấy quyển bí tịch trân quý bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông, cho dù đối với cảnh giới của nàng có chút không đầy đủ, nhưng sẽ có điều trợ giúp đối với chiến lực của nàng, càng sẽ không bị pháp trận bên trong Thông U Định Minh Châu xóa đi ký ức.

Nhắc tới hạt châu này, chính Nhạc Vũ cũng không có biện pháp. Tuy hắn biết bởi vì giới hạn thực lực bản thân, nhưng không cách nào sửa đổi được phù triện bên trong pháp trận. Cũng may thần hồn của Chiến Tuyết lấy chiến ý làm chấp niệm, phàm là những gì liên quan tới chiến đấu, dù là có Hồn Vong trận tồn tại, cũng rất khó tiêu trừ phần ký ức này.

Gọi là thần hồn, thật ra cũng tương tự như hồn thức. Một người sau khi chết, bởi vì ý niệm quá mức mãnh liệt, khiến chút ít phân tử tinh thần lực lấy một loại kết cấu vô cùng đặc thù sắp thành hàng kiên cố chặt chẽ, không dễ dàng tiêu tán. Mà một ít trí nhớ về kinh nghiệm chiến đấu cũng sẽ bị đưa vào trong chấp niệm của Chiến Tuyết. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Quả nhiên lực chú ý của Chiến Tuyết trong thời gian tiếp theo đều bị văn tự trong bí tịch hấp dẫn, nhưng làm cho Nhạc Vũ thoáng có chút ngạc nhiên, mỗi một đoạn thời gian ngắn, Chiến Tuyết lại len lén nhìn hắn, sau đó trên mặt lại đỏ ửng quay đầu đi. Vẻ mặt kia cũng có mấy phần giống như những bạn học nữ hoặc những nữ binh sĩ từng âm thầm quý mến hắn mới có.

Nhạc Vũ âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ Chiến Tuyết yêu thích mình? Nhưng nhìn vào dung nhan tuyệt mỹ của nàng, hắn không khỏi cười khổ. Kể từ khi biết được Chiến Tuyết đã có linh trí cùng suy nghĩ, hắn luôn không thể tự chủ, xem Huyền Sát Tiên Thi của mình như một người sống.

Thật ra ở trình độ nào đó mà nói, Chiến Tuyết hôm nay ngoại trừ không có nhịp tim mạch đập, những điều khác không có gì khác biệt với người còn sống.

Hắn miễn cưỡng kiềm chế suy nghĩ, Nhạc Vũ bắt đầu chuyển ý nghĩ của mình vào trong não. Ở nơi này là địa phương hệ thống ký sinh đã dung nhập, hôm nay đồ vật có hình dáng như quả trứng kia đã có huynh hướng càng lúc càng lớn, cũng may hiện tại còn chưa áp bách đến dây thần kinh não.

Thoạt nhìn giống như có dấu hiệu tiến hóa. Nhưng bản thân Nhạc Vũ lại không mấy rõ ràng về chuyện này, cộng thêm không có cách nào phân tích được nó, vì thế không thể nào xác định. Duy nhất có thể xác định chính là trình tự của bản thân hệ thống ký sinh dùng túc chủ là ưu tiên hàng đầu, dù có tệ hại thế nào, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến vị chủ nhân như hắn.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ nghĩ thầm vô luận là phúc hay họa, mình cũng không có biện pháp nào ngăn cản, cũng không cần đi để ý. Ngược lại hắn lại lấy ra vài bí tịch về dược vật luyện đan, bắt đầu nghiên cứu.

Quan trọng vẫn là loại dược vật ứng phó tâm kiếp cùng giúp đỡ thân thể trở nên thêm mạnh mẽ, nhưng thành quả thật sự ít ỏi. Hắn cũng không phải vì mình mà là vì Nhạc Trương thị.

Hắn biết tiên thiên dẫn khí rốt cục có nguyên nhân thế nào, hắn có thể dễ dàng dùng châm viêm hướng dẫn yêu lực, lấy Dịch Nguyên đan trợ giúp Nhiễm Lực cùng Lâm Trác trúc cơ. Thậm chí giai đoạn Ngưng Dịch kỳ chỉ cần dùng một giọt Thanh Linh Ngọc Dịch cũng đủ hoàn thành.

Nhưng kế tiếp phải dựa vào chính bọn họ đi nỗ lực, hắn biết hiện tại dược vật mặc dù có chút trợ giúp, nhưng xa xa không cách nào giúp bọn họ tăng thêm tốc độ. Cũng may tư chất của họ thật ra cũng không đến nỗi quá kém, cộng thêm khởi bước sớm hơn người khác, hai trạm kiểm soát như Bồi Nguyên cùng Tôi Thể sẽ có thể dễ dàng vượt qua.

Nhưng Nhạc Trương thị thì khác, nếu không thêm trợ lực, chỉ sợ cả đời này thật khó bước vào tiên đạo.

Đáng tiếc chính là hắn không cách nào mang theo bọn họ bên người. Một người có tư chất còn là bình thường nhưng nếu có một nhóm người đều đạt tới tiên thiên sẽ biến thành khác thường, dù lai lịch dược vật trong tay họ cũng sẽ bị chất vấn nơi phát ra.

Nghiên cứu lần này chỉ thoáng chốc đã qua mấy canh giờ. Đợi đến khi Nhạc Vũ cau mày cất lại bí tịch, bên ngoài cửa sổ ánh sao đã giăng đầy.

- Nhìn những dược vật từ lục phẩm trở xuống, muốn thêm vài thứ thật không có khả năng. Như thế chẳng lẽ rốt cục vẫn phải đi tìm mấy loại địa linh vật kia sao?

Thanh Linh Ngọc Dịch tuy có thể giúp được mẫu thân một chút, nhưng sau Tâm Động kỳ lại nên làm thế nào? Vật này có thể khiến tâm thần người thanh minh, giữ vững thần hồn, là tuyệt hảo linh dược giúp mẫu thân đột phá, nếu không vạn bất đắc dĩ thật không nên tùy tiện dùng.

Nơi giữa mày của hắn lộ ra vài phần suy tư, mà khi Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, chợt thấy Chiến Tuyết lại nhìn mình. Mà khi thấy cử động của mình bị phát hiện, nàng lại vội vàng quay đầu đi, khuôn mặt đỏ hồng.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, nhớ lại một chứng bệnh tâm lý vô cùng nổi tiếng ở kiếp trước, tên là biến chứng Stockholm. Đó là nói nạn nhân lại đi phát sinh tình cảm đối với hung thủ, thậm chí ngược lại còn đi trợ giúp người đã hại mình. Tình cảm này sẽ làm cho nạn nhân phát sinh hảo cảm đối với hung thủ, hoàn toàn sinh ra tình tố đối với kẻ gây tội.

Tình hình trước mắt tuy có chút bất đồng, nhưng mấy tháng nay Chiến Tuyết chỉ có thể tiếp xúc với mình, nàng sinh ra tình cảm khác thường này, cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Nhưng đối với chuyện này chính Nhạc Vũ cũng không biết nên làm gì mới phải. Hắn phất phất tay, lấy thêm vài quyển bí tịch đưa cho Chiến Tuyết, sau đó lại đi tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tốc độ của Hồng Vũ Cự Điêu tuy nhanh hơn Giáp Xác cự thú một chút, nhưng khoảng cách mười mấy vạn dặm vẫn chậm như ốc sên. Thậm chí thần thức của Nhạc Vũ liên tục nhận thấy được vẻ bất mãn cùng không kiên nhẫn của Sơ Tam phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Khai sơn đại tuyển

Khi đến Phù Sơn Tông là vào sáu ngày đêm sau. Khi Hồng Vũ Cự Điêu chậm rãi hạ cánh xuống bên dưới, Nhạc Vũ liền biết đã đến.

Đây chính là Phù Sơn?

Đưa Chiến Tuyết đuổi về không gian kia, Nhạc Vũ nhìn chằm chằm vào dãy núi phía dưới. Nơi này tuy núi non chập chùng, nhưng với ánh mắt đầu tiên của hắn liền rơi vào tòa núi thật lớn nhưng có chân núi cùng độ dốc không quá dựng đứng bên dưới.

Ngọn núi cao vút trong mây, cũng không nhìn thấy rõ độ cao, bất quá bại lộ bên ngoài tầng mây phải cao từ hai vạn trượng đến bảy vạn trượng, địa thế cao chót vót, thẳng đứng như được lưỡi đao hoặc búa gọt thẳng tận trời.

Sở dĩ Nhạc Vũ nhìn chăm chú ngọn núi này, cũng bởi vì những ngọn núi khác xanh rì một mảnh, duy chỉ có ngọn núi này lại có từng dãy kiến trúc khí thế hùng vĩ hoặc trang nhã tinh xảo liên miên nối tiếp.

Nhạc Vũ biết ngọn núi này vốn không phải được đặt tên là Phù Sơn, mấy trăm năm trước chân chính là một ngọn núi phiêu phù di động, chỉ có độ cao chưa tới ngàn thước, là một ngọn cô sơn nằm khoảng mười vạn dặm phía nam Bắc Mã Nguyên. Nhưng từ sau khi Phù Sơn Tông quật khởi, lại dời tông môn đến nơi đó đoạt ngọn linh sơn này, cũng đặt tên là Phù Sơn, có thể nói tên của nó là bởi vì Phù Sơn Tông mà đến.

Ngoài ra dựa theo hắn biết, nơi này đi theo hướng đông ước chừng bốn vạn dặm, chính là sơn môn Ngọc Hoàng Tông. Những đại tông môn vùng Bắc Hoang này cũng thật sự kỳ quái, cũng không chia ra rải rác ở các địa phương, mà thường thường lại tập trung ở cùng một nơi nào đó.

Cũng tỷ như Phượng Hà sơn mạch dưới chân hắn, kéo dài mười vạn dặm nam bắc, rộng hai mươi vạn dặm, lại tụ tập đầy đủ mười ba đại tông môn, trong đó

động phủ tán tu cùng những môn phái nhỏ thì càng vô số. Ngay cả Quảng Lăng Tông thống trị cả nam bộ Bắc Hoang cũng nằm bên trong.

Nhạc Vũ suy đoán bởi vì quan hệ tới linh mạch, thường thường những khu vực có khí hậu khác nhau nếu nồng độ cao dày đặc, tất cả đều là nơi hội tụ của linh mạch.

Hồng Vũ Cự Điêu quả nhiên hạ cánh đáp xuống một mảnh đất bằng phẳng dưới chân núi, khi nhóm người Nhạc Vũ rời khỏi lầu các trên lưng nó, liền có người chuyên môn đem cự điêu đi cho ăn.

Vào lúc này hắn lại nhìn thấy một đám người quen, ngay cả Trúc Tiệm Bình từng khiêu chiến hắn ở Trương gia tại Lê thành ngày đó cũng có mặt trong đám người. Mà ở bên cạnh hắn, còn có mấy thiếu gia, tựa hồ có gặp qua nhưng không có bao nhiêu ấn tượng. Hắn phải thông qua hệ thống ký sinh mời xác nhận được hình ảnh của họ. Ngoài ra còn lại mười mấy người, hắn đến từ những đại tộc nằm quanh Bắc Hoang. Chẳng qua những người kia Nhạc Vũ cũng chưa từng gặp qua.

Những người này đều tụ cùng một chỗ, duy chỉ có riêng Nhạc Vũ đứng một mình. Cũng không phải hắn nguyện ý làm như thế, nhưng trong đám người kia có hơn phân nửa từng nghe qua hung danh của hắn, nên trong mắt ẩn hàm vẻ sợ hãi.

Chờ đợi ở nơi này chỉ một lát, liền có ba đồng tử mặc đạo bào đi tới dẫn dắt họ lên núi. Lúc này trong đám người đoán chừng có quan hệ với Phù Sơn Tông, cũng có người tới tự mình dẫn đi, không biết đi về nơi nào. Dù ngay cả Nhạc Vũ cũng có một thiếu niên diện mạo thanh tú nhưng mặt mày ủ rũ tìm tới gặp mặt.

- Ngươi chính là Bắc Hoang Nhạc gia thành Nhạc Vũ? Tại hạ Ân Hoa, là đồ đệ thứ ba của lão tổ nhà ngươi.

Nhạc Vũ nghe vậy vui mừng, đang muốn khom mình hành lễ lại thấy đối phương cười khổ phất tay.

- Không cần đa lễ! Tuy ngươi với gia sư bối phận khác nhau, nhưng bên trong Phù Sơn Tông, lại chỉ có bối phận sư thừa. Nếu có duyên nhập môn, vậy chúng ta sẽ xưng hô nhau là huynh đệ. Hơn nữa lần này ta mang tới tin tức cho ngươi, chỉ sợ là ngươi sẽ không thích nghe đâu.

Nói tới đây, Ân Hoa lại thở dài, hai mắt phức tạp nhìn vào một vị đồng môn đang dẫn hai thiếu niên đi lên sườn núi.

- Sư tôn nói lần này chỉ sợ chính ông ấy cũng không trông nom được cho ngươi, nếu tùy tiện nhúng tay chỉ sợ sẽ gây hại cho tiểu sư đệ. Phải nhớ muốn vào Phù Sơn Tông, chỉ phải dựa vào chính bản lĩnh của sư đệ ngươi thôi. Nhưng xem ngươi còn nhỏ tuổi, đã có tu vi Ngưng Dịch kỳ, nói vậy chuyện gia nhập sơn môn chỉ như trở bàn tay. Nói thật, vừa rồi gặp mặt chính ta cũng hoảng sợ.

Nhạc Vũ ngẩn ra, lúc hắn từ Bắc Hoang đi tới, liền nghe Nhạc Duẫn Đức nhắc tới vị tằng tổ phụ này, tình cảnh ở Phù Sơn Tông thật khó khăn, nhưng không ngờ rơi tới mức như thế.

Ngoài ra đối phương có thể nhìn ra thực lực chân thật của hắn, cũng làm nội tâm hắn thoáng ngạc nhiên. Nhưng chuyện này cũng đã nằm trong dự liệu, hắn có thể giấu diếm được tộc nhân, giấu diếm được Tịch Nhược Tĩnh, nhưng hơn phân nửa không giấu diếm được người của Phù Sơn Tông. Sở dĩ hắn không muốn lộ ra, là vì e sợ tin tức ở Bắc Mã Nguyên truyền lưu quá nhanh, nếu truyền ra tin tức hắn đã đột phá Ngưng Dịch kỳ, chỉ sợ sẽ phải rước lấy phiền toái. Nhưng đến lúc này mặc dù còn chút e ngại, nhưng dù sao cũng đã tránh được vùng đất thị phi kia.

- Thật ra với bản lĩnh của ngươi, nếu tới sớm hai ba mươi năm, sư tôn chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng.

Ân Hoa thoáng dừng lời, vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Bỏ đi! Ta chỉ nói tới đây thôi. Tóm lại kính xin sư đệ tự mình lên núi tham gia đại tuyển, sau đó sẽ tôn sẽ cùng ngươi gặp mặt.

Dứt lời, Ân Hoa xoay người rời đi. Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, lại khẽ lắc đầu, đi thẳng lên núi. Lúc này bên trong đám người đã có người suy đoán chuyện gì, trong tầm mắt đều mang vẻ hả hê. Duy chỉ có đám người ở Lê thành, nhìn theo bóng lưng Nhạc Vũ, ánh mắt vẫn sợ hãi. Cho dù Nhạc Vũ bên trong Phù Sơn Tông không có ai để dựa vào, nhưng với tu vi kinh người của hắn, cũng vượt xa bọn hắn có thể với tới.

Sơn môn Phù Sơn Tông xây dựng trên chỗ cao ngàn thước, trong đám người đều

có hơn phân nửa tu vi võ sư cao cấp, chỉ trong vài khắc đã đi tới trước sơn môn.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đi tới, bên trong sân rộng đã tụ tập mấy ngàn người. Trong lòng hắn thoáng ngạc nhiên, Phù Sơn Tông được xưng có bảy núi năm nguyên, có thể tính được số người có tư chất tốt phải hơn trăm người, còn có những nhóm lục tục chạy tới sau bất quá chỉ khoảng ba trăm người mà thôi. Cộng thêm từ mấy địa vực, hai ba ngàn người đã là quá nhiều. Nhưng nhìn tình hình nơi này, lần này tham gia đại tuyển Phù Sơn Tông chỉ sợ không dưới vạn người.

Hắn cẩn thận quét mắt nhìn chung quanh, sau đó trong nội tâm có chút thoải mái. Trong những người này hơn phân nửa là người tuổi trẻ, trong đó ngoại trừ vài người có tu vi tiên thiên, phần lớn đều dưới địa giai, lại bảo lưu được vài phần cơ hội có thể tấn chức tiên thiên.

Còn dư lại một phần khác, đều là những thiếu niên, căn bản được trưởng bối cùng đi theo bảo hộ. Đoán chừng là một ít tiểu tộc từ các nơi, không có được đãi ngộ của Phù Sơn Tông đưa Hồng Vũ Cự Điêu đi đưa đón, liền tự mình hộ tống chút con cháu kiệt xuất trong gia tộc, đến đây tham gia đại hội tuyển cử của Phù Sơn Tông.

Đi tới đây, có vài tệ tử Phù Sơn Tông phát hiệu bài cho bọn họ, sau đó xếp hàng trong đám người. Nhưng khi đến phiên Nhạc Vũ, người chia hiệu bài lại cười nhẹ một tiếng.

- Hắc! Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy, chân khí còn chưa tới võ sĩ cấp bốn cũng dám tới tham gia tông môn tuyển cử, chẳng lẽ trong tộc của ngươi còn không có người nào nữa sao?

Lời vừa nói ra, nhất thời đưa tới vô số tiếng cười trào phúng. Nhạc Vũ chỉ mỉm cười, cũng lười so đo với hắn. Mấy tên phát hiệu bài này, tuy mặc quần áo của Phù Sơn Tông, nhưng thực lực của bản thân còn chưa tiến vào tiên thiên, chẳng qua chỉ được quanh quẩn dưới chân núi mà thôi. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hắn sớm nghe nói ở Phù Sơn Tông ngoại trừ ngoại môn đệ tử, nội môn đệ tử, cùng chân truyền đệ tử, còn có một loại được gọi là đệ tử ký danh.

Đoán chừng mấy người này thuộc về đệ tử ký danh. Nếu sau khi nhập môn trong mười năm bước chân vào tiên thiên, sẽ được chính thức thu nhận vào môn hạ.

Nếu vô duyên sẽ bị trục xuất ra ngoài.

Với linh giác của những người trước mắt, nhìn không ra thực lực đích thực của hắn cũng là chuyện bình thường. Thời gian Ngưng Dịch kỳ vừa được tám tháng, hôm nay căn cơ của Nhạc Vũ lại vô cùng ổn định. Một khi cố ý kiềm chế khí cơ, đừng nói là địa giai đỉnh phong, dù là cường giả tiên thiên cũng sẽ nhìn nhầm, dĩ nhiên nếu giống như Tịch Nhược Tĩnh, là người có linh giác nhạy cảm, thì lại ngoại lệ.

Trên thực tế, khi hắn vừa đi tới, liền có hơn mười đạo ánh mắt hữu ý vô ý nhìn qua.

Nhạc Vũ cười nhạt, lại nhận hiệu bài trong tay người kia, sau đó đứng vào hàng. Sở dĩ có phản ứng như vậy, cũng không phải có ý nghĩ gì khác, mà là không muốn quá mức hiêu trương. Lực khống chế chân khí trong cơ thể của hắn tuy mạnh, nhưng ở trong ít tu sĩ cao cấp, thần thức chạm vào liền hiểu rõ. Nhưng trong Phù Sơn Tông cao nhân vô số, có thể thu liễm thì nên thu liễm chút ít.

Mà giờ khắc này sự chú ý của hắn đang đặt ở phía trước. Trên quảng trường có mấy ngàn người, xếp thành mười tiểu đội, liệt ra ngay cửa đại điện. Mỗi khi bên trong kêu lên hiệu bài, liền có một nhóm người cầm theo hiệu bài tương ứng đi vào cửa điện.

Về phần tình hình bên trong đại điện, có Linh trận gia trì, dù là hồn thức của Nhạc Vũ cũng không cách nào cảm giác. Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy trong đó có mười mấy bia đá lớn, nghĩ đến là vật tương tự như người tập võ thường dùng Định Cấp Thạch để giám định thực lực cùng tư chất của bọn họ.

Mà thời gian trôi qua, vị trí Nhạc Vũ càng lúc càng đến gần cửa đại điện. Nhưng người phía sau hắn lại càng lúc càng nhiều, cũng đã tăng lên tới hơn vạn người.

- Cũng không biết những người này rốt cục là từ đâu tới, nhìn hình dạng như vậy, chỉ sợ kéo dài tới ngày mai chưa chắc đã xong.

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong lòng cảm thấy may mắn. Nếu tới ban đêm cũng phải kéo dài tới hết nhóm người của hắn, những người phía sau e rằng phải chờ đợi đến ngày mai.

Ngay lúc hắn vừa nghĩ tới đây, chân mày Nhạc Vũ chợt cau lại. Hắn nhìn ra phía

sau, lai thấy có mấy thanh niên tính tình nóng nảy đột nhiên chen ngang về phía trước, đoạt lấy hiệu bài trong tay những thiếu niên kia, rồi sau đó trực tiếp chiếm cứ vị trí của bọn họ. Duy nhất may mắn thoát khỏi chính là mấy người Trúc Tiệm Bình thực lực xem như có chút mạnh mẽ, những người đó không cướp đoạt được, lại không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, cũng chỉ đành buông tha chuyển hướng người khác. Mà những người phía sau thấy thế liền học theo, rối rối chen lấn lên.

Nhạc Vũ quét mắt nhìn, những đệ tử chịu trách nhiệm duy trì trật tự của Phù Sơn Tông đều mang theo vẻ cười lạnh, phảng phất như không hề nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Hiệu bài phong ba

Nhìn thấy tình hình này, Nhạc Vũ khẽ cau mày. Nếu như người của Phù Sơn Tông đối với việc này cũng không xử lý, thật sự làm người ta thất vọng.

Ngoài ra trong lòng hắn lại cảm thấy thật kỳ quái, những người bị cướp hiệu bài vốn cũng là đệ tử tinh anh các gia tộc, chẳng qua bởi vì còn quá trẻ tuổi nên sức lực yếu ớt, không thể tranh giành lại những người mạnh hơn mà thôi. Chẳng lẽ những tên kia đã bị điên cuồng, có can đảm tranh giành vị trí của bọn họ? Bọn hắn không sợ ngày sau sẽ bị trả thù?

Nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, bọn họ quả thật cũng không có biện pháp đối phó những người kia. Nhìn tình hình những người kia, căn bản cũng không có cơ hội bái nhập vào trong Phù Sơn Tông. Đối với bọn hắn, có thể thông qua tuyển chọn là tốt nhất, khi đó đã trở thành đồng môn. Cho dù có ý trả thù, nhưng với ưu thế của người mới gia nhập, cũng rất khó đối phó, cùng lắm khi đó bọn hắn sẽ tìm chỗ dựa nào đó bên trong sơn môn. Nếu như không hữu duyên vượt được tuyển chọn, như vậy thì trực tiếp rời đi. Thiên địa rộng lớn như thế, trừ phi vận khí không tốt, nếu không thật sự khó có thể tìm được.

Chẳng qua bên trong chuyện này vẫn còn có điều làm hắn không sao giải thích được. Cho đến khi trong nhóm người đứng bên cạnh hắn có người lên tiếng mắng, lúc này hắn mới chợt hiểu ra.

- Đám người kia, rõ ràng là muốn lợi dụng tranh thủ thời gian đây.

Nhạc Vũ nghe vậy cảm thấy buồn cười. Trong nội tâm hắn cũng đã đoán được ít nhiều. Bên trong Phượng Hà sơn mạch, những tông môn lớn nhỏ dày đặc, cũng đều chọn chung một thời gian mở cửa thu nhận đồ đệ. Ở nơi này không có cơ hội gia nhập, chưa chắc ở nơi khác không có cơ hội. Duy nhất làm người ta không giải thích được chính là vì sao người của Phù Sơn Tông lại không thèm để ý chuyện này chút nào.

Hắn cũng không còn bao nhiêu thời gian suy nghĩ, trận tao loạn cướp đoạt hiệu

bài rất nhanh đã lan tới phía trước. Nhưng những tên kia còn biết giữ giới hạn khi cướp đoạt, không dám tạo ra động tĩnh gì. Những người có tư chất không tệ nhưng thực lực yếu ớt là những mục tiêu hạ thủ tuyệt hảo. Dù chính Nhạc Vũ cũng bị người nhìn thẳng, hiện tại có một tên thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi làn da ngăm đen đang đứng ngay trước mặt hắn. Cặp mắt đang gắt gao nhìn trừng hiệu bài trong tay Nhạc Vũ, trên mặt lại mang theo nụ cười ra vẻ hiền hòa.

- Vị tiểu ca này có nguyện ý đem hiệu bài trong tay nhường cho ta? Lão ca đang tranh thủ thời gian, nếu chịu giúp ta một tay, ngày sau nhất định sẽ có dầy báo?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, sau đó vắt chéo hai tay ra sau lưng, cười lạnh nhìn người đứng trước mắt. Hôm nay tuy hắn còn nhỏ tuổi, chỉ mới mười lăm, nhưng bởi vì đã sớm đột phá tiên thiên, trưởng thành hơn bạn cùng lứa, thân hình đã sắp thành thục. Giờ phút này hắn đứng chắp tay sau lưng, dù chưa làm gì, nhưng lại có cỗ uy thế nghiêm nghị không thể xúc phạm.

Thanh niên mặt ngăm đen thấy thế thoáng ngẩn ra. Trong nội tâm hắn có chút kỳ quái, rõ ràng cảm giác thực lực thiếu niên trước mắt còn chưa đạt tới võ sư, nhưng bản thân hắn lại cứ cảm giác được một cỗ uy áp nhàn nhạt. Nhưng hắn cũng không đi suy nghĩ nhiều, lặng lẽ cười một tiếng, tay phải nhanh như điện chộp tới tay Nhạc Vũ. Nhưng khi tay của hắn vừa nhích tới gần, lại bỗng nhiên sinh ra lòng cảnh triệu, hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thu tay về, ánh mắt tràn đầy kinh dị nhìn Nhạc Vũ.

Thực lực của hắn chỉ có trình độ hậu thiên đỉnh phong, nhưng cho tới nay hắn luôn cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm. Vừa rồi đột nhiên trong tâm linh dâng lên cảm giác kinh hãi, khiến trái tim hắn không ngừng nhảy dựng không thôi.

Thanh âm chê cười trào phúng từ đám người phía sau truyền tới. Thanh âm xuất phát từ chính Trúc Tiệm Bình đứng cách đó không xa. Nhưng khi nghĩ tới thời điểm mấy tháng trước, bản thân mình cũng từng dùng phương thức lớn lối khiêu khích Nhạc Vũ, sắc mặt hắn lại biến thành vô cùng cổ quái.

Thanh niên ngăm đen kia nghe vậy càng thêm kinh nghi bất định, trong lúc nhất thời lại có cảm giác không nhìn thấy được sâu cạn. Hắn vừa định xuất thủ lần nữa, nhưng nhìn vào phản ứng của đối phương, lại lần nữa do dự.

Đúng lúc này, phía trước truyền tới tiếng đếm số, đọc tới số "Bính hai trăm bốn mươi bốn" chính là chữ số trên hiệu bài của Nhạc Vũ. Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn

tên đối diện, cũng không chút do dự phất tay rời đi.

Tên thanh niên ngăm đen nhìn theo bóng lưng Nhạc Vũ, gương mặt vặn vẹo dữ tợn, trong mắt lóe tia hung quang. Nhưng cuối cùng hắn vẫn không động thủ, hừ một tiếng nhìn khắp bốn phía, thuận tay đoạt lấy hiệu bài trong tay một thiếu niên khác, sau đó đi theo phía sau Nhạc Vũ tiến vào cửa điện. Trong lòng hắn nghĩ thầm nếu ngươi có thể gia nhập được vào Phù Sơn Tông thì thôi, lão tử lập tức rời đi. Nếu như không được, trên đường trở về nhất định phải lấy tính mạng tiểu tử ngươi.

Tình hình bên trong lại khác với bên ngoài. Trong điện đường lớn như thế, chỉ có hơn trăm người đang đứng. Có ba lão giả mặc đạo bào màu trắng giống như những pho tượng điêu khắc ngồi trên cao, đang nhắm chặt hai mắt, phảng phất như không nhìn thấy tình hình bên ngoài, mọi chuyện hoàn toàn không liên quan tới bọn họ. Họ làm như người chân chính mở đại hội tuyển chọn đệ tử chính là mấy tên đệ tử Phù Sơn Tông còn chưa đạt tới tu vi Linh Hư cảnh.

Ở trước người Nhạc Vũ còn có một nhóm người đang đứng chờ đợi tuyển chọn. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, những tấm bia đá kia là khí cụ được dùng kiểm tra đo lường tu vi chân khí. Ngoài ra còn có một khối Hồn Thạch, nếu không có gì ngoài ý muốn, vật này được sử dụng để kiểm tra đo lường thần thức của người dự tuyển.

Nhạc Vũ bình tĩnh quan sát ba lão giả mặc đạo bào ngồi phía trước, trong lòng chợt trầm xuống. Ba người này hắn còn chưa đạt tới Kim Đan, nhưng nhìn khí tức so sánh với mấy người Mục Hi Ngọc ngày trước còn kinh khủng hơn rất nhiều.

- Cũng không biết hiện tại Chiến Tuyết có thể địch nổi ba người này hay không? Lại nói nếu Sơ Tam có thể đạt tới cấp bảy, cũng có thể dễ dàng giải quyết. Nhưng chỉ tiếc nó là thần thú, muốn thăng cấp ít nhất phải cần tới mười năm mới có thể lên cấp lần nữa. Hơn nữa muốn vượt lôi kiếp lục giai quả thật có chút khó khăn.

Trong lòng suy nghĩ miên man, Nhạc Vũ thu hồi tầm mắt, nhìn về đội ngũ phía trước. Vừa lúc nhìn thấy một gã thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi thần thái vô cùng ảm đạm vừa lúc đi ngang qua bên người hắn.

- Hắc! Mười bảy tuổi mới đạt tới trình độ võ sư cấp hai, còn muốn bái nhập Phù

Sơn Tông. Thật không biết trời cao đất rộng.

Nghe được bên cạnh truyền đến thanh âm nghị luận nho nhỏ, Nhạc Vũ không khỏi trợn mắt, nghĩ thầm khi mười bảy tuổi, Lâm Trác chỉ bất quá có trình độ võ sư cấp một mà thôi, còn phải trả giá kinh mạch trọng thương mới đạt được. Trước khi hắn luyện chế ra Bồi Nguyên hoàn, Nhiễm Lực vẫn còn phải cố gắng thăng cấp từ tầng thứ bảy Hóa Trần Đại Chân Lực.

Về phần tộc huynh Nhạc Nghi Chân được xưng là thiên tài, còn có vô số dược vật thúc đẩy, nhưng năm nay cũng chỉ mới ngang hàng với người vừa rồi. Nhưng cho dù có thực lực võ sư cấp hai, vào trong miệng những người này, cũng bị đánh giá không biết trời cao đất rộng, thậm chí kể cả tư cách đệ tử ký danh cũng không đạt được.

Như vậy xem ra, vài chục năm nay Nhạc gia đúng là nhân tài điêu linh, ngày càng suy bại.

Nhạc Vũ lại nhìn mọi người chung quanh, chỉ thấy đại đa số mọi người sắc mặt tái nhợt. Dù là Trúc Tiệm Bình đứng phía sau hắn trên mặt cũng âm tình bất định. Thực lực của hắn đã đến gần trung giai võ sư đỉnh phong, nhưng từ nhỏ đã bắt đầu phục dụng rất nhiều dược vật, tuổi tác cũng đã hai mươi hai, so sánh với người vừa rồi cũng không có được bao nhiêu ưu thế.

Đúng lúc này, phía trước lại truyền tới thanh âm của một đệ tử Phù Sơn Tông.

- Số hai trăm mười hai, mười bảy tuổi, võ sư cấp chín! Hồn lực cấp sáu, có thể đưa vào ngoại môn đệ tử.

Bên trong điện nhất thời truyền tới tiếng than nhẹ. Thậm chí Nhạc Vũ có thể rõ ràng nghe thấy được bên cạnh truyền tới tiếng hít sâu, trên thực tế con ngươi hắn cũng đang co rụt lại, mười bảy tuổi đạt hậu thiên đỉnh phong, đây còn vượt hơn thiên tài như Lâm Li cùng Hồng Hạo.

Xác thực mà nói, song phương rõ ràng không cùng một đẳng cấp! Lâm Li tuy mạnh mẽ, nhưng nếu chờ hắn bước chân vào hậu thiên đỉnh phong cũng phải sau hai mươi tuổi, kém người này tới ba tuổi!

- Đưa người này vào nội điện!

Trong ba vị lão giả mặc đạo bào, một vị ngồi bên phải rốt cục mở miệng. Theo thanh âm hắn thốt ra, hơn phân nửa người trong đại điện đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Phù Sơn Tông tuyển chọn ngoại môn đệ tử, ngày sau nếu biểu hiện kiệt xuất, mới được đưa vào nội môn. Nhưng cũng có một ít người có thiên tư đặc biệt kiệt xuất, vừa vào cửa liền có thể bái nhập làm môn hạ của Kim Đan trưởng lão, địa vị hoàn toàn khác hẳn. Mà đi vào bên trong điện kiểm tra, không thể nghi ngờ người này còn có cơ hội được liệt vào nội môn đệ tử.

Tên thiếu niên được tuyển lúc này cũng không nóng không vội, vô cùng kính cẩn đi theo một vị đệ tử Phù Sơn Tông về một cửa khác. Nhưng vẻ khoe khoang trong ánh mắt của hắn cũng không cách nào che giấu được.

- Ta vốn tưởng rằng Bắc Mã Nguyên chỉ có Lâm Li cùng Hồng Hạo là có tư chất nhất đẳng nhất mà thôi.

- Nhất đẳng cái gì? Hai người kia chỉ là ỷ vào xu thế của gia tộc, mới có được uy danh như vậy mà thôi. Trong Bắc Mã Nguyên có mấy ngàn vạn người, nơi nào không có tàng long ngọa hổ? Tỷ như người đứng phía trước chúng ta kia, ban đầu có ai từng nghĩ đến, hắn trẻ tuổi như vậy lại chỉ dùng một chiêu đánh chết Lâm Li? Hắc! So sánh với hắn, tên vừa rồi chẳng đáng vào đâu.

Những tiếng nghị luận thì thầm này truyền đến từ sau lưng Nhạc Vũ. Những thiếu niên đến từ Bắc Mã Nguyên tuy có hơn phân nửa bị người đoạt đi hiệu bài, nhưng vẫn còn sót lại một ít người.

Vốn ở trường hợp này gây ồn ào là cử chỉ vô cùng bất kính. Nhưng giờ phút này bên trong điện đều vang tiếng xôn xao nên không ai nghe được. Nhạc Vũ nghe vậy bật cười, trong lòng nghĩ tới Mục Hi Ngọc, thiếu nữ này đã chết, khi còn sống cũng là chân truyền đệ tử của Thái Huyền Tông. Nhưng với tư chất của nàng, còn có thân thể Ngôn Linh kia, thật sự không biết vượt hơn tên vừa rồi bao nhiêu lần. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Giờ khắc này điều duy nhất làm cho hắn kỳ quái chính là, hồn lực đệ nhị đẳng lại là thứ gì? Bên trong bí tịch của Tĩnh Hải Tông ghi chép rất nhiều, nhưng lại không nhắc gì về chuyện này.

Nhưng thời gian trôi qua, hắn cũng dần dần thấy rõ chút ít manh mối. Cách phân chia đẳng cấp hồn lực, hắn là xem độ sáng của Hồn Thạch, phân thành chín loại.

Hơn trăm người phía trước tổng cộng chỉ có hai người có hồn lực cấp sáu. Còn lại là thứ bảy tới thứ chín.

Hắn cũng không biết có phải do ảo giác hay không, Nhạc Vũ cảm giác khi kiểm tra tên thiếu niên địa giai đỉnh phong mười bảy tuổi nọ, vẻ mặt ba lão nhân đều có vẻ không chút vui mừng. Đặc biệt khi kiểm tra ra hồn lực cấp sáu, vẻ thất vọng càng thêm nồng đậm.

Ngay khi hắn vừa nghĩ tới đây, phía trước lại đọc lên số hiệu hai trăm bốn mươi, cách hắn còn bốn người. Đúng lúc này, tên thanh niên ngăm đen phía sau lại tiến tới bên cạnh hắn, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, nghe cho kỹ, lần này ngươi tốt nhất nên được tuyển chọn! Nếu như không, ngày này năm sau người nhà ngươi phải dâng hương tế bái cho ngươi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 204: Khiếp sợ bốn tòa

Nhạc Vũ giận quá thành cười. Chuyện khi nãy hắn hoàn toàn có thể nhẫn nại bỏ qua, nhưng không ngờ người này lại dám nói một câu hăm dọa ngày này sang năm chính là ngày giỗ của hắn, đã vượt qua khỏi điểm mấu chốt!

Sát ý trong lòng hắn lóe lên, nhưng sau một khắc lực chú ý của Nhạc Vũ lại bị phía trước hấp dẫn.

- Bính hai trăm bốn mươi, hai mươi sáu tuổi, võ sư cấp chín! Hồn lực cấp tám, làm đệ tử ký danh.

Nhạc Vũ kinh hãi, bình tĩnh nhìn về hướng người nọ. Số hiệu bính hai trăm bốn mươi này chính là một trong số những người đã cướp hiệu bài.

Điều này vốn cũng không có gì, nhưng làm cho hắn kỳ quái chính là với tiêu chuẩn của Phù Sơn Tông mà xem, tư chất người kia hắn còn chưa đúng quy cách mới phải. Phía trước đó cũng có vài người, số tuổi tu vi cùng hồn thức càng hơn hắn người này, nhưng phải ảm đạm rời đi, vì sao chỉ riêng người này là được ngoại lệ.

Đúng lúc này, lão giả ngồi bên trái lại lên tiếng lần nữa.

- Vào môn hạ Phù Sơn Tông, tội bất kính không mời mà đến phải nên trừng phạt! Mang đến Hình điện, bị hình theo giới luật tông môn.

Người cầm hiệu bài bính hai trăm bốn mươi cũng không hề tỏ vẻ kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Hắn quỳ dập đầu mấy cái thật vang, mới theo hai người khác áp giải mang đi.

Mà Nhạc Vũ thấy thế lại khẽ nhếch môi. Chẳng phải làm như vậy, chính là muốn nói chuyện cướp đoạt hiệu bài kia người của Phù Sơn Tông cũng sẽ không đi quản sao? Nhưng chỉ thoáng qua, trong lòng hắn chợt rùng mình, chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Hắn không biết người trong tu chân giới có phân biệt rõ lý luận thị phi gì hay không, nhưng xem thủ pháp của Phù Sơn Tông, cách làm khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau. Ở thế giới trước kia của Nhạc Vũ, chính là dùng phương thức cạnh tranh cùng tìm kiếm cơ hội. Phù Sơn Tông đem những người như vậy nhét vào làm đệ tử ký danh, chỉ sợ cũng có ý tứ ẩn hàm kích thích đệ tử.

Trong lòng Nhạc Vũ yên lặng hồi tưởng, sau đó chợt giật mình nhớ lại chủ nhân của hiệu bài bính hai trăm bốn mươi, vừa lúc là một trong những người có tư chất xuất sắc nhất, cẩn thận hồi tưởng lại trận phong ba vừa rồi, chỉ sợ chưa chắc không có dấu vết người của Phù Sư Tông đứng sau lưng điều khiển. Còn có mấy người từng xuất thủ cướp đoạt, lúc này nghĩ lại cử chỉ của bọn hắn dường như có điều gì đó không thích hợp. Nếu không phải do bọn hắn khơi mào động thủ trước, chỉ sợ những người khác còn chưa đến nỗi to gan như thế.

Hắn cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm cách làm này của Phù Sơn Tông cũng thật thú vị, cũng dụng tâm lương khổ, chẳng qua không biết tiếp theo sau còn có thao tác gì khác thêm nữa không. Nếu chỉ vì như vậy mà đem những người này liệt vào đệ tử ký danh, cảm thấy lý do có chút không đủ. Tóm lại vô luận như thế nào, vận mệnh ngày sau của những người này chỉ sợ nhất định vô cùng nhấp nhô. Thậm chí có thể biến thành hòn đá kê chân cho những đệ tử tân tấn tôi luyện đạo tâm của Phù Sơn Tông.

Vừa nghĩ tới đây, hắn lại nhìn ra phía sau mình, trong mắt có chút vẻ thương hại. Nghĩ thầm trong số những người này chưa chắc không có người thông minh nghĩ ra. Có lẽ giờ phút này họ còn chưa nhìn thấy rõ, nhưng đến ngày sau nhất định có thể phát hiện. Nhưng cho dù đã biết thì thế nào? Khi đó bọn họ cũng không còn làm được gì khác. Thậm chí dù trước đó họ đã từng biết rõ, nhưng hơn phân nửa vẫn cứ muốn thử xem một lần.

Ba người phía trước Nhạc Vũ, chỉ dùng thời gian vài phút đã kiểm tra xong, không ai ngoại lệ ảm đạm rời đi. Hắn phát hiện Phù Sơn Tông không phải người nào cũng thu nhận, ít nhất hai người phía trước cũng là người đoạt hiệu bài, thực lực lại kém hơn người vừa rồi một bậc, vì thế không được thông qua.

Kế tiếp là bính hai trăm bốn mươi bốn, vừa lúc là hiệu bài của hắn. Đợi khi thanh âm của đệ tử Phù Sơn Tông phía trước vang lên, Nhạc Vũ rõ ràng nghe thấy tiếng cười quái dị của tên thanh niên ngăm đen phía sau. Ngay cả mấy người đứng bên cạnh cũng mang theo ánh mắt chất chứa ý cười nhìn qua, trong

mắt mang theo vẻ khinh thị, kỳ quái với chút thực lực của Nhạc Vũ, lại cũng dám đi tới Phù Sơn Tông.

Sau đó chỉ trong nháy mắt, nụ cười của những người này đều cứng ngắc trên mặt. Chỉ thấy trước đội ngũ, những đệ tử Phù Sơn Tông vốn đang mang theo vẻ mặt ngán ngẩm buồn chán hiện tại đều hiện ra vẻ mặt ngưng trọng. Ba vị lão giả mặc đạo bào trong điện cũng đồng loạt mở mắt. Vẻ mặt của họ ẩn hàm vẻ chờ mong, mà khi Nhạc Vũ đi tới trước tấm bia đá, ngay cả mấy đệ tử Phù Sơn Tông cũng tạm thời ngưng hết động tác, đôi mắt mang theo vẻ phức tạp nhìn sang.

Hán tử ngăm đen giờ phút này sắc mặt lại trắng bệch, trong lòng mơ hồ suy đoán, lại có chút không dám tin. Có thể làm cho người của Phù Sơn Tông coi trọng, giải thích duy nhất chính là hài tử chừng mười lăm tuổi kia đã đạt được cảnh giới tiên thiên, nhưng điều này làm sao có thể?

Mấy người đứng phía sau hắn, chính là nhóm người Trúc Tiệm Bình vẻ mặt đều cực kỳ phức tạp. Danh tiếng Nhạc Vũ ở ngoài Bắc Hoang đúng là không hiện, nhưng bên trong Lê thành đại danh đỉnh đỉnh. Lâm Li uy áp cao thủ Lê thành bao lâu, còn không chỉ một chiêu liền bị hắn dễ dàng đánh chết? Dựa theo cách nói của trưởng bối trong nhà hắn, tiên thiên mười bốn tuổi, Phù Sơn Tông có xem trọng cũng không hề quá đáng. Hiện tại nhìn thấy phản ứng của mọi người, hắn cũng không cảm thấy có gì đáng kỳ quái.

Điều này cũng làm cho hắn không biết nên có thái độ nào đối với Nhạc Vũ, lẽ ra là muốn lấy lòng, nhưng mạch nước ngầm bên trong Phù Sơn Tông lại làm cho hắn không thể không cẩn thận đối đãi.

Nhạc Vũ tiếp xúc tấm bia đá, theo chân khí ngưng dịch chảy vào, tâm bia đá cũng xuất hiện vòng sáng năm màu nồng đặc. Cũng giống như trước kia hắn khảo nghiệm, không ngừng mở rộng phạm vi. Đệ tử Phù Sơn Tông chịu trách nhiệm kiểm tra, ban đầu hít sâu một hơi, cuối cùng ánh mắt chợt sáng.

- Bính hai trăm bốn mươi bốn, mười lăm tuổi, Ngưng Dịch trung kỳ! Tu tập công pháp, Đại Hỗn Nguyên Công!

Lời vừa nói ra, trong điện vang lên một mảnh xôn xao. Cơ hồ tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn về hướng này, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin. Mười lăm tuổi, không phải là hậu thiên đỉnh phong, cũng không phải tiên thiên, mà là Ngưng Dịch kỳ! Chẳng phải giống như thiên phương dạ đàm?

Tráng hán ngăm đen đã không thể tiếp tục đứng vững người, vẻ mặt hốt hoảng. Ngay cả Trúc Tiệm Bình cũng kinh ngạc, hắn nhớ một năm trước Nhạc Vũ chẳng phải chỉ vừa bước vào tiên thiên giai đoạn hay sao? Làm sao còn chưa tới thời gian một năm, đã tiến vào Ngưng Dịch kỳ?

Duy chỉ có ba vị lão giả trong điện vẻ mặt không dao động. Tu vi Nhạc Vũ ngay từ khi bước vào trong điện, ba người đã biết rõ. Duy chỉ có bốn chữ Đại Hỗn Nguyên Công cùng chân khí năm màu cân bằng làm trong mắt họ hiện lên vẻ hãi dị.

Kế tiếp chính là Hồn Thạch. Lúc này trong điện hoàn toàn yên tĩnh không một tiếng động. Khi Nhạc Vũ truyền hồn lực đưa vào bên trong, liền cảm giác bên trong phân chia mười mấy phù văn có thể sinh ra sáng bóng nhất định theo lực lượng hồn lực được truyền vào.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng do dự, nhưng rồi dứt khoát trút hết toàn bộ hồn lực đi vào. Nếu như nói trước khi hắn đến, còn ôm ý nghĩ giấu tài, nhưng sau khi gặp mặt vị Ân sư huynh kia, hắn đã hoàn toàn đem ý niệm giấu tài này vứt ra ngoài chín tầng mây.

Tình cảnh của vị lão tổ tông Nhạc gia ở trong Phù Sơn Tông đang gặp khó khăn, chỉ sợ không giúp đỡ được hắn chuyện gì. Nếu hắn muốn ngày tháng ở Phù Sơn Tông được thư thái một chút, ngoại trừ biểu diễn được giá trị bản thân, sẽ không còn con đường nào khác!

Hồn thạch đầu tiên sáng lên một trận tử mang yếu ớt, sau đó từ từ tăng cường. Vào lúc này mấy vị đệ tử Phù Sơn Tông bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này cũng bắt đầu lộ ra vẻ hâm mộ, ba vị lão giả mặc đạo bào cũng hài lòng gật đầu.

Nhưng ngay lúc bọn họ cho rằng khảo nghiệm hồn lực của Nhạc Vũ hắn sẽ kết thúc, vẻ sáng bóng kia lại lần nữa nhảy lên một cấp bậc. Hơn nữa vẫn còn đang từ từ tăng cường.

- Ngũ…tứ đẳng ! Không đúng! Là tam đẳng, điều này sao có thể?

Đệ tử Phù Sơn Tông đứng bên cạnh Hồn Ngọc vẻ mặt mờ mịt. Hắn quay đầu nhìn Nhạc Vũ đứng bên cạnh, lại thấy sắc mặt đối phương vẫn như thường. Hiển nhiên trình độ bậc này xa xa còn chưa đạt tới cực hạn của thiếu niên trước mắt.

Điều này làm trong lòng hắn cực kỳ kinh ngạc. Năm đó mấy vị tổ sư Phù Sơn Tông đặt ra tiêu chuẩn kiểm tra, tuy dựa theo thường lệ Đông Thắng đại lục đặt ra chín đẳng cấp. Nhưng trong suốt mấy ngàn năm tới nay, các tông các phái cũng chưa bao giờ nghe nói qua có người trước khi nhập môn lại có tiêu chuẩn hồn lực đạt từ cấp bốn trở lên.

Trên thực tế, cho dù vài ngàn năm trước, trong truyền thuyết khi hồng hoang còn chưa vỡ tan, có được hồn lực tới cấp năm, cũng chỉ có những nhân vật kế thừa chút Vu Thần huyết mạch mới có được. Mà hồn lực cấp ba, đặt ở những tu sĩ đạt Linh Hư cảnh còn nói qua được, nhưng vị trước mắt chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, tu vi bất quá mới đạt tới Ngưng Dịch kỳ mà thôi. Nếu không phải biết rõ những gì có liên quan tới Vu Thần huyết mạch đều bị xóa nhòa, hắn cũng thiếu chút nữa muốn hoài nghi người trước mắt là hậu duệ của một vị Vu Thần nào đó.

Vẻ sáng bóng vẫn đang tiếp tục tăng cường, cả Hồn Thạch lóe ra ánh sáng chói mắt như mặt trời nhỏ, đem cả đại điện nhuộm thành màu tím. Theo hồn lực từ từ tràn đầy, thời gian kéo dài Hồn Thạch không còn chống đỡ nổi, cuối cùng "choảng" một tiếng, bỗng dưng nát bấy. Cùng một thời gian, tận sâu trong điện cũng vang lên tiếng răng rắc, chính là ba vị lão giả kia, đều đem tay ghế ngạnh sinh sinh bóp nát!

Vào lúc này, tất cả mọi người đều yên tĩnh không còn chút tiếng động. Hán tử mặt ngăm đen cũng hiểu được hàm nghĩa trong chuyện này, con ngươi liền co rút lại thành hình dáng như cây châm nhọn. Tuy không quá hiểu biết, nhưng từ vẻ khiếp sợ của những người trong Phù Sơn Tông có thể đoán được chuyện phát sinh vừa rồi thật sự cực kỳ kinh người.

Cho đến một lúc lâu sau, người đệ tử Phù Sơn Tông đứng bên cạnh Nhạc Vũ mới chậm rãi hồi phục lại tinh thần. Nhưng trong ánh mắt nhìn thiếu niên trước mặt, cũng đầy dẫy mấy phần kinh hãi.

- Bính hai trăm bốn mươi bốn, Hồn Thạch vỡ vụn, đẳng cấp không lường được, phán là đệ nhất!

Lời này vừa nói ra, tận sâu trong điện lại có người mở miệng lần nữa. Nhưng lần này người lên tiếng là lão giả ngồi ở giữa:

- Người này liệt vào nội môn! Mời hắn vào điện. Sau đó chờ mấy vị sư thúc đến kiểm tra!

Trong lúc nói chuyện, không ngờ hắn lại dùng chữ "mời", có ý đem Nhạc Vũ trực tiếp nhét vào trong đội ngũ đệ tử chân truyền. Nhưng vào lúc này những người trong điện không còn chút tiếng động, trải qua mấy màn trước đó, thần kinh bọn hắn đã chết lặng. Nhạc Vũ bày ra thiên tư kinh người, ai cũng không dám mở miệng nói hắn không đủ tư cách!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Nhạc gia lão tổ

Xoay người nhìn về phía trước, ba vị lão giả trong mắt thần quang rạng rỡ. Nhạc Vũ đi theo sự dẫn dắt của một đệ tử Trúc Cơ kỳ của Phù Sơn Tông, từ cửa sau đi ra khỏi đại điện.

Vừa bước ra cửa điện, chỉ thấy một vị lão giả râu dài tới ngực, tuổi chừng bảy mươi đang đứng chờ đợi. Khí độ vẻ mặt còn hơn cả ba người bên trong đại điện. Chẳng qua giữa chân mày mang theo vài phần úc khí.

Nhìn thấy gương mặt lão nhân đang mang theo vẻ vui mừng nhìn mình, trong Nhạc Vũ khẽ động, vội vàng đi tới quỳ xuống hành đại lễ tham bái:

- Ngài chính là cao tằng tổ Nhạc gia Uyên Hồng công phải không? Tằng tôn Nhạc Vũ có lễ.

- Đứng lên đi! Không nghĩ tới hậu nhân Nhạc gia lại có được một con cháu kiệt xuất như vậy!

Nhạc Uyên Hồng thoáng lộ nụ cười, phẩy tay dùng một đạo lực lượng nhu hòa nâng Nhạc Vũ đứng lên.

- Bên trong tộc chỉ nói một năm trước ngươi đột phá tiên thiên dẫn khí. Không ngờ hôm nay sau khi Hoa nhi lên núi lại nói cho ta biết ngươi đã đạt tới Ngưng Dịch kỳ! Thật sự không ngờ tới, hậu nhân của mình thế nhưng lại có được con cháu như ngươi. Hắc! Sớm biết như thế vừa rồi ta cứ trực tiếp xuống núi đón ngươi!

- Thật không dám nhận lời khen của lão tổ tông!

Nhạc Vũ khẽ khom người lần nữa, trên mặt không chút kiêu căng, không hề có vẻ tự đắc.

Nhạc Uyên Hồng thấy vậy lại cười, vuốt râu gật đầu:

- Tốt! Ha ha, khó được với niên kỷ như ngươi làm việc lại trầm ổn như vậy! Điểm này thật khó được.

Nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn bình tĩnh như trước, không kiêu không nóng nảy, trong lòng Nhạc Uyên Hồng lại càng vui mừng, nghĩ thầm đứa cháu này cũng mình cũng hiểu biết lễ nghĩa, thoạt nhìn ôn văn tư nhã, cực kỳ làm người ưa thích.

Hắn lại không biết ở kiếp trước, bản tính của Nhạc Vũ cực kỳ hào sảng thô lỗ, trong miệng liên tục nói lời thô tục. Uống rượu ăn thịt ngụm lớn, những lời này dùng ở thế kỷ 22 có vẻ không thích hợp, nhưng là có thể hình dung ra được cá tính của hắn.

Chẳng qua sau khi giải ngũ đi học đại học y khoa, hắn mới miễn cưỡng phủ thêm một lớp áo ngoài văn nhã. Khi đi tới thế giới này được nửa năm, lại hoàn toàn bị Nhạc Trương thị điều giáo thành một con cháu thế gia hào hoa phong nhã.

Nhạc Uyên Hồng than thở một câu, tay phải lại chụp lấy tay Nhạc Vũ, tốc độ không nhanh nhưng Nhạc Vũ cảm giác vô luận hắn làm sao tránh né đều không thể tránh được. Trong tích tắc một đạo chân khí hùng hồn đã thăm dò vào trong cơ thể hắn.

Làm hắn vạn phần may mắn chính là Nhạc Uyên Hồng cũng không có ý tứ tìm tòi vào trong tận đan điền hắn. Hắn hao hết toàn lực mới miễn cưỡng khắc chế Ngũ Hành Hỗn Nguyên chân lực bên trong cơ thể, không đem chân khí của lão tổ tông tiêu hóa biến mất. Nhưng nếu chân khí kia đi tới đan điền, gặp phải Ngũ Hành Phù Trận, như vậy mọi chuyện lại vượt ngoài năng lực khống chế của hắn. Khi đó Ngũ Sắc Thần Quang hơn phân nửa không thể tiếp tục giấu diếm.

- Lại có thể đem Đại Hỗn Nguyên Công tu luyện tới trình độ này, khó được chính là ngũ hành thăng bằng, chân nguyên tinh thuần, Vũ nhi đúng thật là tạo hóa tốt!

Nhạc Uyên Hồng mừng rỡ cười lên, sau đó lại thở dài, hai mắt chợt ảm đạm, buông tay ra:

- Hôm nay Vũ nhi đã đạt tới tẩy cốt bồi nguyên đi?

- Lão tổ tông minh xét!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười:

- Đúng là có thử tôi cốt một phen.

Tình hình của hắn hôm nay rất đặc thù, so sánh chất lượng chân khí trong cơ thể mà nói, quả thật chỉ đạt tới trình độ Ngưng Dịch trung kỳ. Nhưng nếu bàn về trình độ từ hóa lỏng đến áp súc, những tu sĩ Ngưng Dịch hậu kỳ xa xa không cách nào sánh bằng hắn, đã có thể trực tiếp tiến tới giai đoạn bồi nguyên.

Nhạc Uyên Hồng nghe vậy, chân mày vẫn nhíu chặt lại:

- Nếu vẻn vẹn chỉ nếm thử, vậy thì vô phương! Chẳng qua ngươi cần ghi nhớ, hôm nay ngươi còn quá nhỏ tuổi, chân khí trong cơ thể chưa đầy, nếu tiến vào giai đoạn này quá nhanh, ngược lại sẽ làm trễ nãi tu hành. Chuyện tôi cốt này, đại khái đợi đến căn cơ ổn cố ngày sau rồi hãy nói.

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, chuyện tăng trưởng chân khí bản thân, hắn há lại quên sao? Chẳng qua hắn dựa vào không phải là chút nguyên khí đáng thương sinh ra trong thân thể mỗi ngày mà thôi. Hắn dựa vào chính là Dịch Nguyên đan, tốc độ còn tăng nhanh hơn phương pháp tu luyện bình thường tới mấy lần. Chẳng qua điểm này lại không thể nói với Nhạc Uyên Hồng.

Nghĩ đến những điều này, chỉ sợ cũng không có ai đem loại dược vật có lợi lẫn có hại như Dịch Nguyên đan ăn mỗi ngày như hắn. Lại không có người nào giống như hắn, có được năng lực phân tích, có thể đại lượng chiết xuất ra được đơn thuộc tính hoặc ngũ hành thăng bằng bên trong yêu lực kết tinh cấp bốn, dùng để thúc giục yêu thú độ kiếp, đại lượng thu thập yêu đan đồng thời thuận tiện rèn luyện hồn lực một phen.

Nhưng vẻ ân cần trong lời nói của Nhạc Nguyên Hồng cũng thật chân tình, làm trong lòng hắn cảm động.

Kế tiếp Nhạc Uyên Hồng lại hỏi thăm chuyện tu hành hàng ngày của hắn, đến cuối cùng cười khổ một tiếng:

- Sớm biết ngươi có thiên phú như vậy, thật không nên để cho ngươi đến tham

gia đại tuyển của tông môn lần này!

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi kinh ngạc, cộng thêm một câu phía trước, đây đã là lần thứ hai thấy Nhạc Nguyên Hồng thở dài. Ngay khi trong lòng hắn còn đang nghi ngờ không giải thích được, Nhạc Uyên Hồng đã nhìn lên sườn núi:

- Đoán chừng Trần sư thúc đã sắp đến rồi, chúng ta đi lên trước đi.

Nhạc Vũ lại thi lễ lần nữa:

- Lão tổ tông chờ cháu một chút, Vũ nhi còn có chút chuyện riêng xử lý.

Thấy đối phương khẽ gật đầu, xem như đáp ứng, Nhạc Vũ lập tức hướng chân núi lao đi. Trong nháy mắt đã đi tới chỗ đường vòng rẽ xuống núi. Lúc này tên thanh niên ngăm đen đang vội vã từ trên bậc thang chạy xuống.

- Là ngươi?

Trông thấy Nhạc Vũ đứng phía dưới, sắc mặt lạnh lẽo nhìn mình, tên thanh niên ngăm đen đầu tiên cả kinh thối lui mấy bước, sau đó trên mặt miễn cưỡng hiện ra vài phần nụ cười thật khó xem.

- Huynh đệ có thể bỏ qua cho tại hạ hay không? Con người ta xưa nay miệng tiện, lúc trước những lời kia chỉ là nói đùa, thật không phải sự thật. Nếu sớm biết ngài là cao nhân Ngưng Dịch kỳ, thật sự không dám chút nào mạo phạm!

Nhạc Vũ nhếch môi, cũng lười nói nhảm với hắn, chỉ bước lên bậc thang. Mà thanh niên ngăm đen kia lúc này tuy biết rõ Nhạc Vũ muốn bất lợi đối với hắn, trong nội tâm lạnh như băng, lúc này có một cỗ chân khí mênh mông đang trào tới như sóng lớn ba đào áp bách, lại làm cho hắn phải đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy, dù muốn chạy trốn cũng không thể.

Ngay khi thân hình Nhạc Vũ lướt qua sát bên người hắn, thuận tay vỗ nhẹ lên bả vai phải của hắn, sau đó không chút dừng lại hướng trên núi đi lên.

Khóe môi tên thanh niên ngăm đen bật ra một tia vết máu, trên mặt xanh mét. Nhạc Vũ vỗ không chỉ làm nội tạng của hắn chấn động, vùng đan điền nhất thời liền bị vỡ nát!

Nhưng khi Nhạc Vũ quay lại hậu điện, Nhạc Uyên Hồng đang khẽ cau mày. Tuy hắn không tận mắt nhìn thấy, nhưng lấy thần niệm cảm ứng, vẫn có thể rõ hoàn cảnh chung quanh mấy dặm như trong lòng bàn tay.

- Vì sao còn phải lưu lại tính mạng cho hắn? Giết chẳng phải là bớt việc? Đã tới mức không chết không thôi, vậy không thể lưu lại hậu hoạn.

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng khẽ động, mỉm cười lắc đầu:

- Vũ nhi đã động tay chân, sau khi xuống núi trong vòng mười dặm nhất định sẽ phải chết bất đắc kỳ tử!

Lúc này Nhạc Uyên Hồng mới bật cười, cảm giác thiếu niên trước mắt càng hợp khẩu vị của mình. Tuy ôn văn hữu lễ, nhìn như văn nhược, nhưng lúc nên tàn nhẫn cũng có thể hạ được độc thủ.

Hắn cũng không nhiều lời, một tay nắm lấy cánh tay Nhạc Vũ, sau đó bên trong nhẫn trữ vật xuyên ra một thanh trường kiếm màu xanh, bay đến dưới chân hắn. Liền ngự kiếm rời đi, không bao lâu đã lên đến giữa sườn núi, tới trước một tòa lầu các màu xanh. Đợi đến khi hắn dẫn Nhạc Vũ đi vào bên trong, đã thấy một vị trung niên mặt trắng không râu mặc trang phục đạo bào đã ngồi bên trong chờ đợi.

- Ra mắt Trần sư thúc.

Sắc mặt Nhạc Uyên Hồng nghiêm túc, hướng đối phương cúi người bái, sau đó mới ngồi xuống trước mặt trung niên nhân. Nhạc Vũ lại quỳ xuống xá lần nữa, đối với việc này trong lòng hắn cũng không hề có mâu thuẫn gì. Vị "Trần sư thúc" trong miệng Nhạc Uyên Hồng, nhìn qua giống như không có gì đặc biệt, không khác người thường, nhưng chính là vì điểm này làm cho hắn kinh hãi.

Ở trong tu chân giới, người có tu vi bậc này, không ai không một đống tuổi, đủ làm gia gia của hắn.

- Không cần đa lễ!

Trung niên họ Trần cũng hơi phất tay, đem Nhạc Vũ nâng lên. Sau đó cười nhìn Nhạc Uyên Hồng:

- Uyên Hồng sư điệt có người nối nghiệp rồi đi. Hậu nhân này của ngươi chỉ với tu vi này, hôm nay đã vượt hơn phân nửa đệ tử nội môn của Phù Sơn Tông chúng ta.

Trên mặt Nhạc Uyên Hồng không hề có vẻ tự đắc, sắc mặt cực kỳ bình thản:

- Kính xin Trần sư thúc kiểm tra cho hắn thêm một lần!

Trung niên họ Trần gật đầu, sau đó lấy ra một Hồn Ngọc lớn chừng một thẻ tre, đặt ngay trước người:

- Tu vi thì không cần kiểm tra thêm, với Đại Hỗn Nguyên chân khí của hắn, nếu có thể tu luyện tới cực hạn, so với chúng ta sẽ mạnh hơn rất nhiều. Cứ bắt đầu từ chuyện hồn lực đi. Nghe nói hậu nhân của ngươi ở bên dưới mới làm vỡ một viên Hồn Thạch thành phấn vụn?

Thấy Nhạc Uyên Hồng không phủ nhận, trung niên họ Trần không khỏi thở gấp, sau đó ý bảo Nhạc Vũ tiến lên, tỏ vẻ có thể bắt đầu.

Hồn Ngọc này nhìn qua phẩm cấp có vẻ thấp nhất, nhưng lượng dung nạp hồn lực so với những Hồn Thạch khác nhiều hơn mấy chục lần. Mà giờ khắc này mặc dù Nhạc Vũ toàn lực ứng phó, cũng chỉ có thể tạo ra được ánh sáng nhạt mà thôi.

Bất quá dù vậy, trung niên họ Trần cùng Nhạc Uyên Hồng đều lộ ra vẻ kinh dị. Qua một hồi lâu, trung niên họ Trần mới thở ra một hơi:

- Đúng là thiên phú dị bẩm! Nhạc sư điệt, năm đó khi ngươi đạt tới Tâm Động cảnh, hồn lực chỉ sợ mạnh hơn tiểu tử này được một chút mà thôi.

Nhạc Uyên Hồng khẽ lắc đầu:

- Trước Tâm Động kỳ, ta xa xa không bằng!

Trong mắt hắn cũng tràn đầy quái dị, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ. Lúc trước bên dưới không kiểm tra ra cực hạn hồn lực của Nhạc Vũ, lần này thật sự làm hắn kinh hãi.

- Ha ha! Cho dù là lão phu năm đó cũng chỉ có thể kém hơn, cỡ như ngươi mà

thôi.

Trung niên họ Trần cười to, sau đó lại phất tay với Nhạc Vũ:

- Ngươi lấy ra một giọt máu, nhỏ lên đây.

Trong lòng Nhạc Vũ biết đối phương nói chính là máu tạo trong cốt tủy. Hắn cũng không do dự, liền bức ra một giọt máu tươi, lấy chân khí bao vây đưa tới trước mặt trung niên họ Trần. Còn đối phương lại lấy trong nhẫn trữ vật ra một viên ngọc hình tròn cỡ bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Việc ngoài dự tính

Trung niên họ Trần đem viên ngọc tròn màu trắng đặt ở trước mặt, ngay sau đó tiếp hỏa giọt máu của Nhạc Vũ nhỏ vào trong đó. Sau đó hắn nhìn màu sắc của giọt máu từ từ biến hóa, đến khi biến thành màu hồng xám mới thôi.

- Căn cơ không phải là rất tốt.

Khẽ nhướng mày, trung niên họ Trần nhìn Nhạc Vũ:

- Trước kia ngươi đã phục dụng qua linh dược gì đúng không?

- Thật có chuyện này!

Nhạc Vũ cũng không phủ nhận, trực tiếp thừa nhận. Mặc dù hắn không rõ ràng đối phương làm thế nào nhận ra nhưng biết được chuyện này không thể nào giấu diếm được cường giả cấp trưởng lão Phù Sơn Tông này.

Sắc mặt Nhạc Uyên Hồng hơi động, về phương diện này lão cũng có biết.

- Như vậy hồn lực thì sao? Cũng từng ăn kỳ trân dị bảo gì?

- Cái này cũng chưa từng!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, những linh dược có thể tăng tiến tinh thần lực trên diện rộng không có thứ nào không ở trên tứ phẩm trở lên. Trên thực tế cho dù là tứ phẩm kỳ trân thanh linh ngọc dịch thì sự bổ ích đối với thân thể hắn cũng rất nhỏ.

Câu trả lời này trước đó hắn đã nghĩ kỹ. Hắn tình nguyện để người khác cho là hắn Tiên Thiên đã là như thế còn hơn là để cho bọn họ biết là bắt đầu từ hậu thiên.

Dĩ nhiên nếu như đối phương có thể ngay cả cái này cũng có thể đo lường được

thì hắn vẫn có thể giải thích.

- Ha hả! Cũng nghĩ là như thế. Xem hồn lực ngưng thật của ngươi quả thật không giống có ngoại lực tác động. Bất quá đứa nhỏ này cũng có tiên duyên tốt! Có thể tìm được loại linh dược tăng lên tu vi đã là khó khăn, có thể ăn xong không chết thì càng là mạng lớn! Chắc là do hồn lực của ngươi giúp đỡ!

Trung niên họ Trần cười một tiếng, thần sắc vẻ nhẹ nhàng.

- Cũng may nhờ là như thế, bằng không tư chất đứa nhỏ này thật sự là có thể khiến người ta ghen tỵ.

- Như vậy sư thúc cho là hắn có thể nhập vào đệ tử chân truyền hay không?

Nhạc Uyên Hồng hơi cúi người, sau đó ánh mắt rạng rỡ nhìn đối phương.

- Chân truyền sao? Sáu mươi năm sau, hắn hắn là có tư cách này!

Trung niên họ Trần nghe vậy trầm ngâm chốc lát, sau đó cười khổ khẽ lắc đầu:

- Tuy nói hai cửa ải Bồi Nguyên Thối Thể này sẽ mất gấp đôi thời gian so với người khác nhưng tuổi của vị hậu nhân này mới chỉ mười lăm, mặc dù sáu mươi năm sau tiến vào Linh Hư cảnh, vẫn vượt lên đầu người khác mấy bước. Đến lúc đó với cường độ hồn lực của hắn, đợi đến Linh Hư cảnh coi như là kết tâm ma. Chỉ sợ dễ dàng ứng phó, mấy ngày sau kết đan cũng có cơ hội lớn hơn rất nhiều so với ta! Cũng coi là tư chất mười năm này cực ít thấy. Tuy là miễn cưỡng một chút, bất quá cho dù là bây giờ liệt hắn vào chân truyền cũng không phải là không thể, chỉ cần bẩm báo

- Nếu ba mươi năm sau có thể, vậy thì chờ ba mươi năm sau lại nói đi!

Nhạc Uyên Hồng nhíu mày, ngắt lời đối phương, vẻ mặt lại càng lạnh nhạt như cũ

- Niên kỷ của hắn còn trẻ, dù sao cũng không cần nóng lòng nhất thời

Trung niên họ Trần nghi ngờ nhìn Nhạc Uyên Hồng một cái, sau đó cười thoải mái:

- Đã như vậy, kia chuyện này ta sẽ không báo chưởng môn! Nói lại, nếu như ngươi thật sự không yên lòng thì cứ để cho hắn bái làm môn hạ của ta. Ít nhất mấy thập niên này ta sẽ có thể bảo vệ hắn.

hạc Uyên Hồng lại lắc đầu:

- Sư thúc ngài nhọc tâm rồi, vãn bối thực không dám cho ngài thêm phiền toái! Nếu là rước lấy oán hận người nọ, ngài cùng tộc nhân đệ tử của ngài chỉ sợ cũng bị ta liên lụy. Vãn bối chỉ cầu người nể tình năm đó, giúp sư điệt lần này!

Trung niên họ Trần nghe vậy muốn nói lại thôi, đến cuối cùng chỉ than dài rồi phất tay áo đi ra khỏi cửa phòng, để lại hai tổ tôn Nhạc Uyên Hồng cùng Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng không còn tính toán mở miệng hỏi, mới vừa rồi hắn tuy là thấy trong lòng lạnh như băng nhưng cũng hiểu rõ ràng vị lão tổ tông này nhất định sẽ cho mình một cái công đạo. Quả nhiên sau đó Nhạc Uyên Hồng thở dài một tiếng.

- May nhờ lúc này mới tới là Trần sư thúc, đổi lại là mấy vị khác, ta cũng không có biện pháp. Cũng là chỉ có lão nhân gia ông ta, năm xưa thiếu ta một mạng nên không như mấy vị kia.

- Lão tổ tông tựa hồ không muốn để kết quả trắc nghiệm của bị những người khác biết?

Nhạc Vũ hỏi dò, trong câu chuyện mới vừa rồi của hai người, duy nhất nghe rõ đúng là điểm này.

- Vũ nhi nhất định rất kỳ quái, vì sao rõ ràng chẳng qua tư chất bình thường sao ta và Trần sư thúc lại để ý?

Thấy trong mắt Nhạc vũ quả nhiên tràn đầy nghi ngờ, Nhạc Uyên Hồng cười nhẹ:

- Nếu như ta cho ngươi biết, với hồn lực ngươi mới vừa triển lộ, cho dù là tốc độ tăng trưởng bình thường thì tỷ lệ kết đan cũng cao hơn người khác một thành! Thậm chí Nguyên Anh cảnh, ngày sau cũng có thể.

Nhạc Vũ chấn động, vẻ mặt khó tin nhìn Nhạc Uyên Hồng. Sở dĩ hắn chú trọng phương diện rèn luyện thần hồn một mặt là nhân tiện thu thập yêu đan, mặt khác là qua trận chiến tại biệt phủ ngày đó mà nhận thức được tầm quan trọng của hồn lực. Nhưng hắn không bao giờ ngờ tới sự mạnh yếu của hồn lực lại có quan hệ tới Kết đan cùng Nguyên Anh.

Những quyển sách trong biệt phủ cũng đề cập tới, từ hồng hoang tới nay, tu sĩ Linh Hư cảnh thành công tấn thăng Kim Đan cảnh thì trăm người mới có một. Sau khi hồng hoang phá toái thì quá trình này lại càng hung hiểm.

- Hắc hắc! Ngươi cũng không cần đi hâm mộ những người nhìn như tư chất tuyệt đỉnh kia, bọn họ dù căn cơ mạnh thế nào thì so ra cũng kém ngươi. Hồn lực như vậy thì bọn họ có muốn cũng không được.

Nói tới đây, khóe miệng Nhạc Uyên Hồng khẽ nhếch lên giễu cợt:

- Bọn họ hoặc là có thể vượt lên đầu ngươi nhất thời, ngày sau ngươi có thể vượt lên đầu bọn họ cả đời! Căn cốt ngươi quả thật kém một chút, nhưng nếu có thể có duyên vào năm nay đột phá Ngưng Dịch thì mạnh hơn bọn họ không phải một điểm!-

Nhạc Vũ nghe vậy, trong nội tâm cũng chỉ cười khổ một tiếng, nếu là sáu mươi năm mà chỉ có thể dừng bước tại cảnh giới hôm nay thì hắn chịu không được. Bất quá hiện giờ hắn kỳ quái hơn chính là tại sao tư chất hắn không tệ. Vì sao Nhạc Uyên Hồng mới vừa rồi đã không chút do dự cực tuyệt ý tốt của trung niên họ Trần kia?

- Bất quá cũng vì vậy, ta mới không thể để cho ngươi hủy diệt ở đây!

Sắc mặt Nhạc Uyên Hồng bỗng dưng cực kỳ ngưng trọng, nặng nề đánh một quyền vào mặt đất:

- Điều này cũng trách lão phu, năm đó tuổi trẻ khinh cuồng

Đang nói đến chỗ này, ánh mắt Nhạc Uyên Hồng đột nhiên n lóe lên, im lặng không nói. Sau đó không lâu, Nhạc Vũ cũng chỉ thấy cửa lầu các được mở ra, vị sư huynh Ân Hoa ánh mắt buồn bã, sắc mặt nôn nóng đi vào, sau đó ghé sát tai Nhạc Uyên Hồng nhỏ giọng một câu. Nhạc Uyên Hồng cũng vừa nghe đã biến sắc, vừa lúc một cơn cuồng phong nổi lên cuốn lấy hai người ngự kiếm bay về

đỉnh Phù Sơn.

Nhạc Vũ lúc này mới phát hiện độ cao vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn. Nhạc Uyên Hồng ngự kiếm mang theo hai người lọt vào trong mây, sau khi bay được khoảng hai vạn dặm thì xuyên mây chui ra. Lúc này đỉnh núi đã có thể thấy được từ xa, áng chừng còn khoảng bảy nghìn dặm cao. Tới nơi này đã cảm giác trận trận gió lạnh thấu xương, lại còn nhiều tia hỏa lực tiến vào da thịt, nóng lạnh giao nhau khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Cũng may Nhạc Uyên Hồng đã có dự liệu trước nên vừa mới xuyên mây ra đã dùng một luồng đạo lực bảo vệ hai người, khiến cho bọn hắn không đến nổi không chịu nổi.

Bất quá Nhạc Uyên Hồng vừa mới chậm lại định bay tới một ngọn núi nhỏ cách đó mấy chục dặm thì mấy đạo ánh sánh màu hồng đã từ bên kia bay tới. Nhạc Vũ vốn là cho là bọn họ sẽ sát bên người mà qua, không ngờ mấy đạo ánh sáng kia vừa đến trước mặt thì dừng, sắc mặt của Nhạc Uyên Hồng hiện giờ khó coi vô cùng.

Người tới là một nam tử nho nhã đoan chính chừng ba mươi tuổi, đang cười ha hả nói:

- Nhạc sư huynh, chẳng phải nói ngươi đang bế quan sao? Ra lúc nào không báo cho sư đệ một tiếng?

Sắc mặt Nhạc Uyên Hồng biến đổi mấy lần, một lúc lâu mới bình tĩnh lại, ôm quyền với đối thủ:

- Làm phiền Huống sư đệ, lần này ta xuất quan cũng là vì chút tục sự, qua mấy ngày nữa còn phải tĩnh tu.

- Tục sự?

Nam tử nho nhã kia đầu tiên là bĩu môi, sau đó nhìn sang Nhạc Vũ:

- Chắc là vì hậu nhân này của ngươi? Phe ta cũng mới nghe nói, đã là Ngưng Dịch trung kỳ, hồn lực hạng nhất. Nhạc sư huynh ngài đúng là có người nối nghiệp! Chẳng qua là không biết, kết quả trắc nghiệm của Trần sư thúc như thế nào?

Nhạc Uyên Hồng nhíu mày, cuối cùng vẫn nhẫn nại:

- Trần sư thúc nói là sáu mươi năm sau có tư cách liệt vào đệ tử chân truyền Phù Sơn Tông ta!

- Sáu mươi năm sau sao? Vậy cũng coi như là rất tốt!

Thoại âm vừa rơi xuống lúc, nam tử nho nhã kia khẽ nhếch miệng:

- Chỉ là không biết tình hình vị hậu nhân này đến lúc đó sẽ như thế nào, biết đâu lại chẳng mai một đi>

Nhạc Uyên Hồng nghe vậy là trợn mắt muốn nứt, hai tay nắm chặt mới kìm nén được tức giận.

Nam tử nho nhã kia vẫn điềm nhiên:

- Nhạc sư huynh yên tâm, năm đó ngài chiếu cố sư đệ ta, những năm gần đây ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Nếu là ngài có thể đột phá Kim Đan cũng là thôi, nếu là chưa từng, như vậy sư đệ chắc chắn sẽ trông nom hắn!

Nam tử nho nhã nói xong liền cười ha hả, dẫn theo mấy người giống như là đệ tử của hắn ngự khí hóa thành luồng sáng bay đi. Duy chỉ Nhạc Uyên Hồng vẫn đứng đó, sắc mặt lúc tím lúc xanh. Cho đến khi thân ảnh những người kia hoàn toàn biến mất mới bình tĩnh lại.

- Người mới vừa rồi là một sư đệ của ta, tên là Huống Vân Hoa! Một trong mười mấy vị tu sĩ Kim Đan của tông môn, tam đồ đệ của chưởng giáo Phù Sơn Tông ta!

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, mới vừa đã phát hiện khí tức người này mạnh đến kinh khủng, bất đồng với lão giả họ Trần, người sau nội liễm, người trước vô cùng biểu hiện.

Nhạc Uyên Hồng lại lắc đầu:

- Cũng là ta năm xưa quá mức kiêu ngạo, dẫn đến đắc tội đến chết . Vũ nhi, ngày sau nếu gặp phải người này, nhất định phải cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 207: Không bằng rời đi

Nhạc Uyên Hồng mang theo hai người bay nhanh đến chỗ đỉnh núi kia mới dừng kiếm quang, xuyên qua mấy tầng pháp trận cấm chế rồi dừng lại ở một vị trí trước điện. Lúc còn chưa hạ xuống đất thì thân ảnh của lão đã như một cơn cuồng phong xông vào đến trước một gian tĩnh thất.

Nhạc Vũ hơi do dự, thấy Ân Hoa đã đi theo liền cũng theo đuôi đi vào. Sau khi nhìn thấy tình hình bên trong tĩnh thất thì hắn cũng hơi kinh hãi.

Chỉ thấy sau lư hương trong phòng là một vị lão nhân hồng hào đang nhắm mắt tĩnh tọa. Cho dù nét mặt lão hồng hào nhưng cho dù là cảm giác thần thức hay hệ thống phụ trợ trí năng của Nhạc Vũ cũng đều cảm nhận được dấu hiện sinh mạng đã kết thúc.

Trên thực tế, nếu không phải là vị lão nhân này vẫn có thể nhúc nhích, thiếu chút nữa hắn cũng cho là đối phương là người chết.

Về phần Nhạc Uyên Hồng và Ân Hoa thì đang lệ rơi đầy mặt, thần sắc bi thương quỳ sát lư hương. Bên cạnh hai người còn có mấy đệ tử dung mạo xa lạ khác của Phù Sơn Tông, vị trí ở sau Nhạc Uyên Hồng, trước Ân Hoa, hiển nhiên cũng là văn bối và đồ đệ của Nhạc Uyên Hồng.

Lão nhân kia quét mắt nhìn Nhạc Vũ một cái, trong mắt khẽ lóe lên nhưng cũng không để ý đến hắn, chỉ hơi nhìn Nhạc Uyên Hồng nói gì đó. Nhạc Vũ cũng ước chừng đoán biết rốt cuộc là chuyện gì, trong mắt hắn xẹt qua một tia âm lạnh, sau đó đi ra cửa tĩnh thất ngồi chờ ở bậc thang.

Hắn ngồi chờ đến mấy canh giờ, cho đến khi ánh sao lấp lánh trên đầu thì Nhạc Uyên Hồng mới cùng với mấy tên đệ tử cung kính thối lui khỏi tới cửa ngoài.
Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Uyên Hồng sau đó đứng ở cánh cửa vừa khép lại suy tư một hồi rồi mới phất tay ý bảo mấy người phía sau rời đi, xoay người nhìn Nhạc Vũ.

- Ngươi cũng thấy tình hình nơi này đấy!

Nhạc Uyên Hồng lại ứa nước mắt, thần thái phảng phất như già đi mười mấy tuổi:

- Ngươi hắn là cũng đã được nghe nói, mấy ngày trước đó ta còn bế quan, lẽ ra ngươi đến đây cũng không thấy ta. Chẳng qua là nghe sư tôn lão nhân gia có việc truyền cho đòi, lúc này mới phá quan ra. Không ngờ khi vừa thấy mặt lại là dặn dò chuyện hậu sự, lão nhân gia cũng chỉ có năm năm thọ nguyên mà thôi

Nhạc Vũ mặc nhiên, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, Nhạc Uyên Hồng cũng chờ hắn nói chuyện, cười khổ một tiếng.

- Tiểu tử! Ngươi lần này thật đúng đưa cho ta một vấn đề khó khăn. Nếu như ngươi chẳng qua thiên tư bình thường cũng là thôi. Gia nhập làm môn hạ Phù Sơn, mặc dù ngày sau cuộc sống khó khăn nhưng nếu ta những lão hữu chiếu cố, ít nhất có thể qua được trăm năm.

Nhưng hết lần này tới lần khác ngươi làm ta khiếp sợ. Thiên phú đầy đủ như ngươi đủ khiến cho Nhạc gia trăm năm hưng thịnh, nếu ta để ngươi bị hủy diệt tại Phù Sơn thì đúng là không còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông

- Như vậy ý của lão tổ tông ý là?

Nhạc Vũ khẽ chau mày, hắn tuy đoán được mấy phần nhưng cũng không dám xác định.

- Đi Quảng Lăng Tông, Băng Nguyệt tông hoặc là Thái Huyền môn!

Trong mắt Nhạc Uyên Hồng lóe lên tinh mang:

- Danh tiếng của ta lúc trước quá thịnh, tuy đối với ta và Nhạc gia đều có chỗ tốt, nhưng hôm nay cũng là hại ngươi. Trong Bắc hoang này có hơn hai mươi đại tông môn, nhưng thật sự có thể nhận ngươi vào cũng chỉ có ba nhà này, trong đó Quảng Lăng Tông là tốt nhất

Cho dù trước đây đã dự liệu trước nhưng giờ nghe vậy Nhạc Vũ vẫn cảm thấy kinh ngạc. Hắn há miệng, vừa muốn nói cái gì thì Nhạc Uyên Hồng đã là nhẫn

trữ vật lấy ra chừng hai mươi tờ phù triện màu vàng và một pháp bảo hình thoi dài chừng bốn thước đặt ở trước mặt của hắn.

- Không cần nói gì thêm, cho dù ngươi ở lại Phù Sơn Tông sau này không bị hại chết nhưng cả đời cũng bị chèn ép không ngóc đầu lên được. Thay vì lãng phí thời gian thì đi tìm đường khác tốt hơn. Hai mươi tờ Phong hành phù này là do đích thân sư tôn ta chế tạo. Còn có Xuyên vân thoi là bảo vật thất phẩm, có khả năng bay trên trời lẫn phòng thân, nếu toàn lực thôi động thì có thể so với yêu cầm cấp chín, là loại pháp bảo phi hành hiếm có. Mặc dù ta có không ít pháp bảo nhưng đệ tử quá nhiều nên cũng không có gì để lại cho ngươi. Duy chỉ có những phù triện và Xuyên vân toa này có thể giúp ngươi chạy khỏi truy kích của Phù Sơn Tông. Với tu vi hiện giờ của ngươi ước chừng có thể thôi động ba phần năng lực của Xuyên vân toa.

- Lão tổ tông chẳng phải mới vừa nói, sư tổ còn có mười năm thọ mệnh? Cho dù là chính ngài, cũng chưa chắc có hy vọng kết đan?

Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy tràn đầy bất đắc dĩ, trong lòng hắn rõ ràng, Nhạc Uyên Hồng có ý tốt với mình. Nhưng với bản thân mà nói, nếu tình nguyện ở lại Phù Sơn Tông, có Sơ Tam Chiến Tuyết, cộng với năng lực phân tích của hắn mà chưa đủ bảo vệ bản thân trong vòng hai mươi năm vậy thì chỉ có thể trách bản thân vô năng.

Dĩ nhiên rời khỏi Phù Sơn Tông cũng không phải là không thể, nhưng vậy cũng tương đương với việc bản thân và Nhạc gia sẽ gặp nguy hiểm cực lớn.

Ngoài ra trong lòng hắn cũng thất kinh, đừng xem trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông có vô số pháp bảo pháp khí mà cảm thấy nó không đáng giá.

Đó là tích lũy của môn phái đỉnh phong tại Đông hải qua mấy ngàn năm. Trên thực tế trong Bắc Hoang Nguyên, cho dù như Sa Thiên Quân cũng chỉ có một pháp bảo cửu phẩm đã là cực kỳ khó được. Mục Hi Ngọc với thân phận đệ tử chân truyền cũng chỉ có một thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm mà thôi.

Nhạc Uyên Hồng tuy nói không có pháp bảo gì cho hắn nhưng hiện giờ xuất thủ đã là một pháp bảo thất phẩm, không thể bảo là không dày.

- Cho dù là ta kết đan thì đã sao?

Nhạc Uyên Hồng cười lạnh:

- Phù Sơn Tông những năm này tuy là cao thủ xuất hiện lớp lớp, nhưng dã tâm của vị chưởng giáo chúng ta hiện giờ cũng quá lớn một chút. Ta xem căn cơ mấy trăm năm tích lũy của Phù Sơn Tông, sớm muộn có một ngày có bị hủy bởi tay hắn! Ta đây sinh là người Phù Sơn Tông, chết là quỷ Phù Sơn Tông, không có đường lui. Nhưng Nhạc gia chúng ta lại không cần thiết đi theo chôn cùng.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, thầm nghĩ oán khí của vị cao tằng tổ phụ nhà mình đối với vị chưởng giáo chân nhân của Phù Sơn Tông không biết là vì công hay vì ta, hay là có quan hệ với Huống Vân Hoa kia.

Bất quá nghĩ như vậy nhưng hắn đã bắt đầu thay đổi suy nghĩ trước kia. Hắn không biết tình hình cụ thể bên trong Phù Sơn Tông, nhưng cho dù lời của Nhạc Uyên Hồng có thật hay không thì quả thật nước bên trong Phù Sơn Tông quá sâu. Vừa mới bắt đầu đã bị cuốn vào vòng tranh giành phe phái tàn khốc, đối với hắn cũng không phải là gì tốt.

Hơn nữa nhìn tình hình vị lão giả họ Trần cùng Nhạc Uyên Hồng, chỉ sợ lòng người ly tán trong Phù Sơn Tông còn nghiêm trọng hơn hắn tưởng tượng. Đối với một tông môn mới quật khởi mà nói, xuất hiện vấn đề như vậy cũng không kỳ quái.

- Nếu ta rời đi như vậy, chỉ sợ lão tổ tông có chút phiền phức!

- Trong vòng mười năm nữa thì bọn họ chưa thể làm gì ta. Cho dù tìm đến tận cửa rồi thì thế nào? Nếu làm ầm ĩ lên thì trên dưới Phù Sơn Tông cũng chỉ cho là dòng chính tông môn ép ta mà thôi. Tất cả mọi người đều có mắt, thị thị phi phi đều thấy rõ ràng. Người nọ rất có ý tiến thủ, tuyệt sẽ không làm chuyện bất trí.

Nhạc Vũ ngầm suy đoán, người nọ trong miệng Nhạc Uyên Hồng có phải là chưởng giáo của Phù Sơn Tông hay không. Nhạc Uyên phất tay:

- Được rồi! Đừng nhiều lời nữa, quyết định vậy đi! Đêm dài lắm mộng, giờ ta sẽ đưa ta xuống núi. Ngươi cần ghi nhớ, trong ngàn dặm của Phù Sơn Tông ta sẽ không ai làm khó ngươi. Nếu có người cản hỏi, cũng chỉ nói ta sai ngươi đi làm chuyện là được . Nhưng ngoài ngàn dặm cần cẩn thận, Nhạc gia chúng ta ngày sau cũng chỉ nhờ vào ngươi!

Nhạc Uyên Hồng làm việc quả thật nhanh nhẹn quả đoán như lời đồn. Nhạc Vũ đem những phù triện kia cất đi xong, dựa theo đối phương chỉ điểm, khó khăn lắm ngưng kết được một nửa phù ấn trên hồn thạch bên trong Xuyên vân toa. Nhạc Uyên Hồng đã cấp tốc không kịp chờ, vội vàng đưa hắn ra chân núi.

Nhìn thân ảnh Nhạc Uyên Hồng nhanh chóng biến mất trên đầu mình, Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, sớm biết như thế chi bằng không đến.

Nghĩ tới tương lai tiền trình chưa biết, tâm trạng hắn lại càng nặng nề.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Nhạc Vũ bắt đầu dùng tâm thân liên lạc với Sơ Tam. Lần này hắn tin vào Tịch Nhược Tĩnh nên không mang Sơ Tam cùng đến mà để nó ẩn nấp tại một khe suối cách Phù Sơn Tông mấy trăm dặm.

Lúc ấy hắn nghe thấy Sơ Tam gào thét cũng không đành lòng. Nhưng hiện giờ nghĩ đến may mà như thế. Tốc độ Xuyên vân toa tuy cực nhanh nhưng hắn cũng không thể phát huy đến tận cùng, thứ hai tế luyện còn chưa hoàn toàn vậy thì càng tiêu hao nhiều pháp lực, vậy không bằng cưỡi Sơ Tam đi Quảng Lăng Tông.

Bất quá lúc này cần tranh thủ thời cơ, Nhạc Vũ lấy thần thức cảm ứng báo cho Sơ Tam phương hướng rồi chạy thẳng về hướng nam. Dựa theo Nhạc Uyên Hồng chỉ điểm, nơi đó chính là Quảng Lăng Tông. Trong một thoáng, hắn nhớ lại mấy khối đồng lệnh của Quảng Lăng đồng trong nhẫn trữ vật, thầm nghĩ mình cùng này Quảng Lăng Tông, thật đúng là có duyên!

Vừa lúc sư tôn của Nhạc Uyên Hồng tọa hóa, bản thân mình càng có cơ hội bỏ đi.

Cùng lúc phía trên Phù Sơn chừng hai dặm có ba người đang ẩn giữa không trung, nhìn xuống dưới cười lạnh, người ở giữa chính là Huống Vân Hoa.

- Sư tôn đại thật minh xét! nhạc Uyên Hồng quả nhiên không muốn hậu nhân trong tộc hắn tái nhập Phù Sơn Tông ta,

- Vô liêm sỉ! Hắn dù sao cũng là sư thúc của các ngươi, có thể để ngươi gọi tên sao?.

Lạnh lùng nhìn sang tên đệ tử to cao bên cạnh, Huống Vân Hoa khẽ hừ nhẹ

nhưng không có vẻ trách cứ:

- Chuyện ta muốn các ngươi làm hiện giờ đã có hồi âm chưa?

Hai người kia nghe vậy thì nhìn nhau vẻ xấu hổ. Cuối cùng vẫn là nam tử to cao kia khom người trả lời chắc chắn:

- Hồi bẩm sư tôn! Nửa tháng qua ta vẫn cùng Lệ Linh sư đệ tiếp xúc qua với mấy đệ tử dưới trướng lão, cũng hứa hẹn hậu báo. Bất quá mấy tên kia đều hết sức cảnh giác, đến giờ vẫn chưa thể có tin tức xác thực!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Phản thân nghênh kích

- Có chừng đó cũng làm không xong!

Huống Vân Hoa lạnh lùng nhìn phía sau một cái, phát hiện vẻ mặt của hai đệ tử đều lộ vẻ xấu hổ, cuối cùng chữ "phế vật" đã ra đến khóe miệng lại nuốt vào. Bất quá sắc mặt hắn vẫn âm trầm hừ lạnh một tiếng, lắc đầu:

- Bỏ đi! Nếu hắn đã đến mức cả hậu nhân cũng để cho chuyển phái thì chắc là vị sư bá của ta đã sống không được bao lâu. Lần này sau khi sư tổ các ngươi cũng có thể yên tâm! Nói lại thì vị Nhạc sư bá kia của các ngươi, bản sự thì cũng không có được bao lăm nhưng thủ đoạn lung lạc đệ tử môn nhân thì cũng là cao minh nhất đẳng! Phương diện này, ngay cả ta cũng sinh lòng bội phục. Ngày khác nếu ta có tai kiếp gì, mấy người các ngươi có thể có được một nửa hiếu thuận như đám đệ tử của lão thì Huống Vân Hoa ta cũng hài lòng!

Hai người phía sau hắn nghe vậy thì nhất thời cau mày, trên mặt thoáng qua vẻ nghiêm nghị, vẫn là nam tử to cao kia giành nói trước:

- Sư tôn! Mấy tên đệ tử của Nhạc sư bá quả thật trung thành làm người ta bội phục . Nhưng chúng sư huynh đệ cũng không kém!

- Hy vọng như thế!

Huống Vân Hoa cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì thêm, sắc mặt chuyển lạnh lùng:

- Hai người các ngươi đi Hình Điện một chuyến tìm Cát trưởng lão, chuyện nên nói thế nào thì các ngươi biết rõ ràng. Tóm lại xin lão mau sớm phái người đuổi bắt tên tiểu tử kia, sinh tử bất luận!

- Sư tôn!

Lên tiếng vẫn là nam tử cao to, tên đệ tử bên cạnh có vẻ chần chừ:

- Như vậy có phải chậm trễ hay không? Vị Cát trưởng lão kia tuy xưa nay có giao hảo với sư tôn nên bên Hình Điện hành sự chậm chạp. Chỉ sợ ông ta dù có tận tâm tận lực thì cũng phải trì hoãn một thời gian. Nếu Nhạc sư bá đã dám để cho hậu nhân của lão bỏ chạy thì chắc chắn đã có hậu thủ gì mà chúng ta không biết, khi đó chỉ sợ là đuổi không kịp.

Nếu để tên tiểu tử kia thoát thân, tránh được Hình Điện trách phạt hoặc là nhân thủ không đủ vậy thì hỏng việc.

Huống Vân Hoa không thay đổi sắc mặt, bình tĩnh hỏi:

- Vậy ý ngươi thế nào?

- Ta xem tiểu tử kia bất quá cũng chỉ có thực lực Ngưng Dịch kỳ, ta cùng Chu sư huynh xuất thủ, lấy tính mệnh của hắn dễ như trở bàn tay! Bên Hình Điện chỉ cần có sư phụ thêm chút giải thích, nói vậy cũng không còn cái gì khẩn yếu, nhiều nhất thì hai người chúng con bị trừng phạt một chút mà thôi.

Huống Vân Hoa khẽ nhếch miệng không đáp, cuối cùng khẽ vung tay, hai người kia nhìn thần sắc biết sư tôn của mình đã chấp nhận.Cả hai cung kính cúi đầu thi lễ rồi thôi động huyền binh dưới chân nhanh chóng đuổi theo Nhạc Vũ.

Huống Vân Hoa vẫn bình tĩnh nhìn tình hình phía dưới, trong mắt lóe lên vẻ sâu kín. Ánh mắt của lão nhìn thấy Nhạc Uyên Hồng đang ngự kiếm mà đến, phương hướng chính là chỗ hắn náu thân.

Đây là lo lắng tự mình xuất thủ sao? hắc hắc! Thật đúng là dụng tâm lương khổ . Nhưng ngươi càng là như thế, ta liền càng muốn đem hy vọng của ngươi hủy diệt!

Huống Vân Hoa bên này đang cười lạnh thì bên kia Nhạc Uyên Hồng cũng nhìn về hai thân ảnh đang nhanh chóng bay về nơi xa.

- Lệ Linh, Chu Uẩn, quả nhiên là bọn chúng!

Nhận ra hai người đang cưỡi huyền binh kia, Nhạc Uyên Hồng nhất thời khẽ nhíu mày. Lão biết hai người này chính là hai trong số những đệ tử xuất sắc nhất của Huống Vân Hoa, đều có tu vi Linh Hư động tâm kỳ, chiến lực cho dù cùng

cấp cũng không hề thua kém.

Cự ly càng gần với Huống Vân Hoa, vẻ buồn rầu lẫn hối hận càng hiện rõ trong mắt Nhạc Uyên Hồn. Pháp bảo thất phẩm Xuyên Vân Toa vào mười mấy năm trước lão đã âm thầm thu thập được, tuy là cực phẩm nhưng Nhạc Vũ hiện giờ chỉ có thể thi triển ra ba bốn phần năng lực.

Thật ra thì bản thân lão hy vọng Nhạc Vũ ở thêm hai ngày để tế luyện hoàn toàn Xuyên Vân Toa.

Nhưng vấn đề là thời gian không chờ người, đợi đến lúc chưởng giáo chân nhân cùng mấy vị kia trở về tông môn thì hậu nhân này của lão chưa hẳn có thể có cơ hội chạy thoát. Một khi đã bái sư, ván đã đóng thuyền vậy thì cả đời chỉ có thể ở lại Phù Sơn Tông.

Lão cũng càng không ngờ tới, Huống Vân Hoa lại cả gan đến mức độ này, chưa báo qua cho Hình Điện đã dám lén xuất thủ xử trí đệ tử của mình. Sớm biết như thế, cho dù nhạc Vũ sau này có gặp nguy hiểm, lão cũng sẽ không mạo hiểm để cho hắn chuyển phái.

Trước mắt cũng chỉ có thể trông cậy vào cơ trí lẫn vận may của hậu nhân này thôi.

Nhạc Vũ mới vừa đi tới mười dặm ngoài Phù Sơn thì bắt đầu vận dụng tờ Phong Hành Phù thứ nhất. Theo pháp lực trong tờ phù triện bị kích thích, thân thể của hắn bị cuốn vào trong luồng gió xoáy rồi cuộn lên không trung. Sau một lúc, Nhạc Vũ mới từ từ thích ứng, ổn định lại thân hình. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Tình hình này có chút tương tự khi hắn sử dụng Tật Phong Thuật, lại có bất đồng rất lớn. Trên thực tế, phong linh hội tụ trên Phong Hành phù này vượt xa thứ trước.

Nhạc Vũ cảm giác cả người không có mảy may sức nặng. Dưới chân cho dù là giẫm lên không khí cũng có thể mượn lực, trước người không có bất kỳ ngăn trở nào, chỉ cần khống chế cuồng phong là có thể xuyên đi bốn hướng. Điều duy nhất vây khốn hắn chính là bức tường âm thanh, bất quá với tốc độ của phù triện này thì vẫn có thể dễ dàng xuyên qua.

Sau khi phong linh của tờ Phong Hành Phù đầu tiên hoàn toàn tiêu tán thì đã là hơn hai mươi phút, lúc này hắn đã ở ngoài Phù Sơn một ngàn chín dặm.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi thầm sợ hãi than một tiếng. Năng lực tu sĩ Kim Đan quả thật khó lường, có thể chế tạo phù triện này với quy mô lớn. Dĩ nhiên Phong Hành Thuật thì cũng không tính là phù pháp gì quá cao cấp, nhưng có thể kéo dài uy lực như thế thì quả thật làm người ta ngạc nhiên.

Hắn lấy thần thức liên lạc Sơ Tam thì phát hiện sủng thú của mình còn ở phía sau ước chừng, Nhạc Vũ nhất thời thấy buồn cười, đây là hắn lần đầu tiên hắn ở độ cao hơn Sơ Tam.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ lấy ra Xuyên Vân Toa, tính toán thừa dịp trong khoảng thời gian này khắc thêm mấy phù ấn trong hồn ngọc. Bất quá đang lúc này thì trong tâm hắn chợt động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về đỉnh đầu thì thấy hai đạo lam sắc quang hoa đang phi độn đến đây, cùng lúc trong tâm linh hắn cũng truyền đến tin tức cảnh báo của Sơ Tam.

Nhạc Vũ cũng không kinh dị. Hắn sớm đoán được mình thoát đi Phù Sơn, tuyệt đối không thể xuôi gió xuôi nước. Chẳng qua là không ngờ đối phương tới nhanh như vậy, dường như ngay khi hắn vừa rời đi đã lập tức bám đuôi.

Khẽ chau mày, Nhạc Vũ lấy ra thêm một tờ Phong Hành Phù, khởi động bằng tốc độ nhanh nhất. Nhạc Vũ lần này không đi thẳng như trước mà những địa vực giữa núi rừng xuyên qua. Đồng thời lại để cho Sơ Tam tránh vòng đi hai đạo lam quang kia.

Bất quá làm hắn vạn phần bất đắc dĩ chính là mãi cho đến lúc sử dụng đến chín cái Phong Hành Phù, bay ra hơn vạn dặm thì vẫn thấy bóng cả hai người kia. Lúc trước tuy là bị hắn lừa mấy lần, nhưng lại có thể kịp thời chuyển đổi phương hướng. Đến lúc này vẫn chưa từng bị bỏ rơi mà ngược lại càng đuổi càng gần.

- Tốc độ hai người này còn nhanh hơn cả Phong Hành Phù do cao thủ Kim Đan chế tạo ba phần! Hơn nữa đang ở chỗ cao, phạm vi nhìn rộng lớn, thì càng khó có thể bỏ rơi.

Nhạc Vũ âm thầm buồn bực, tuy nói còn dư lại mười thẻ phù nhưng nơi này vẫn còn cách Quảng Lăng Tông hơn bốn vạn dặm. Cho dù dùng hết những Phong Hành Phù này thì vẫn còn một đoạn lộ trình, thậm chí trước đó đã có thể bị hai

người này đuổi kịp.

Điều càng làm hắn càng phiền não chính là Sơ Tam tuy nỗ lực phi hành nhưng vẫn bị bỏ lại phía sau, mắt thấy đã chuẩn bị rớt khỏi phạm vi lớn nhất có thể liên lạc.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới Xuyên Vân Toa đã được cất vào nhẫn trữ vật, khóe môi hiện lên một nụ cười tự giễu. Nhạc Uyên Hồng nếu nói vật này có thể giúp hắn chạy trốn thì có thể thấy được tốc độ sau khi toàn lực thôi động có thể ít nhất duy trì ngang bằng. Nhưng vấn đề là có hai người này truy kích, cho dù là Nhạc Vũ có Ngũ Hành Phù Trận liên tục cung ứng nội tức thì cũng không thể bỏ rơi Sơ Tam.

Nhạc Vũ cười lạnh rồi vẫn phi hành về phía trước như cũ. Ước chừng sau khi bay thêm vạn dặm thì đoán cho dù là những tu sĩ Kim Đan của Phù Sơn Tông cho dù có thần thông quảng đại bậc nào cũng không thể dò được thần niệm bọn họ. Nhạc Vũ đột nhiên ngoặt lại bay về hướng Sơ Tam.

Đến khi thần niệm của hắn cảm giác khoảng cách của mình cách Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước còn khoảng ba mươi dặm thì đột nhiên dừng lại, quay đầu lạnh lùng địa nhìn về phía chân trời. Sau đó cũng chỉ thấy kia hai đạo lam quang giống như sao băng hạ xuống chỗ của hắn. Chưa đến gần thì kiếm ảnh đã xé gió lướt tới, mang theo khí kim sắc bén vô tận chém vào cổ Nhạc Vũ.

Đối phương vừa tới gần đã toàn lực xuất thủ, không lưu cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Nhạc Vũ mỉm cười, hắn cũng không chuẩn bị nói nhảm cùng hai người này. Đã không thể không chiến vậy thì hắn cũng không lưu lại cho bọn chúng một chút sinh cơ!

Trong nháy mắt, phía sau hắn đã hiện ra thân ảnh Chiến Tuyết, sau đó dùng tốc độ hoàn toàn không kém gì đạo kiếm quang màu lam kia vút thẳng lên trời, chính diện lấy cứng chọi cứng. Sau đó chỉ nghe một tiếng "Keng" rồi tất cả vỡ tung. Nhạc Vũ thấy rõ kiếm quang kia đã bị Chiến Tuyết đánh lui đến mấy trăm trượng mới khôi phục bình thường.

Chiến Tuyết vẫn không hề dừng lại, tiếp tục xông tới hai tên kia. Tay phải của nàng cũng bị tổn thương khá sâu đến tận xương, bất quá đang hồi phục cực kỳ

nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Xuất ra toàn bộ lá bài tẩy

- Nhục thân này rốt cuộc vẫn kém huyền binh một bậc.

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt, huyền binh mà hai gã đệ tử Phù Sơn Tông này đang sử dụng chắc là thất phẩm nhưng khi được đối phương toàn lực thúc dục thì vẫn có thể gây thương tích cho Chiến Tuyết.

Độ sắc bén của huyền binh cũng tùy theo thực lực của người sử dụng mà biến hóa. Tuyết Kiếm trong tay hắn khó khăn lắm mới xuyên vào được da thịt Chiến Tuyết. Nhưng tên tu sĩ Linh Hư cảnh trước mắt chỉ cần ngự sử thất phẩm huyền binh cũng có thể xuất ra uy lực lớn lao.

Tâm niệm Nhạc Vũ đang biến đổi thật nhanh thì thân ảnh Chiến Tuyết đã tiến gần đến hơn hai người kia, sau đó Thiên Ti Tuyết Kiếm trong tay nàng nháy mắt tứ tán ra ngàn vạn đạo tơ bạc tạo thành một chiến giáp màu trắng bao phủ lấy thân. Ở đầu bàn tay cũng được bao tay bao bọc, trên đỉnh quyền đầu còn có thêm mấy gai nhọn sắc bén.

- Thiên Ti Tuyết Kiếm này lại còn có thể sử dụng như vậy?

Nhạc Vũ thấy vậy thì cũng sững người, thanh huyền binh này của Mục Hi Ngọc có thể biến ảo thành đủ loại binh khí thì hắn đã sớm biết đến. Bất quá có thể tạo thành chiến giáp khiến hắn cũng hơi cả kinh. Sau khi lấy lại tinh thần, hắn không khỏi âm thầm tự giễu, thầm nghĩ trí tưởng tượng của mình còn không phong phú bằng người của thời đại này.

Nhạc Vũ bên này chẳng qua là cười khổ, nhưng trên bầu trời hai người kia thì đang chấn động. Có thể lấy lực thân thể lực chống lại huyền binh, điều này trước đây bọn chúng chưa từng nghe nói qua. Cho dù những cường giả Kim Đan cũng không dễ dàng lấy tay không đón một kiếm này.

Bất quá điều khiến bọn chúng kinh dị hơn là nữ tử tuyệt mỹ này rốt cuộc là từ chỗ nào xông ra, hơn nữa tốc độ dường như còn nhanh gấp đôi hai người!

Đặc biệt là thanh niên cao gầy Chu Uẩn mới vừa chém ra một kiếm kia, khóe môi đã bật ra một tia máu, trong lần giao phong.vừa rồi không chỉ là làm cho thanh thất phẩm huyền binh nứt ra mấy vệt mà còn khiến thần hồn hắn bị thương nặng.

Thổ một búng máu, Chu Uẩn điểm ra một ngón tay về phía trước, lập tức có một chiếc gương đồng tròn có bán kính chừng nửa thước từ nhẫn trữ vật của hắn bay ra, xoay tròn che trước người rồi theo bí pháp trong pháp bảo mà một luồng Kim Linh lực tạo thành một màng sáng gắn vào toàn thân của hắn.

Sau cùng Chu Uẩn lấy ra một đạo phù đánh ra trước người. Đến khi hắn hoàn thành xong mọi việc thì quyền đầu của Chiến Tuyết đã vụt đến trước mặt. Đầu tiên là những chiếc gai nhọn dưới sự thôi động chân khí của Huyền Sát Chiến Ma, lấy thế như chẻ tre xuyên qua màng sáng kia, sau đó nặng nề nên lên tấm gương đồng khiến nó vỡ nát.

Bất quá có thời gian trì hoãn như vậy, bên người Chu Uẩn đã lóe lên một trận cuồng phong cuốn thân thể hắn bốc ra chừng mười trượng. Lúc này tên trung niên Lệ Linh kia cũng đã công tới. Bánh xe tròn hình chữ vạn dưới chân hắn đột nhiên tứ tán biến thành mấy chục vòng tròn nhỏ có răng cưa, sau đó mỗi vòng tròn mang theo vô số phong nhận bắn về Chiến Tuyết, nhìn xa tựa như từng cái cối xay thịt đang gào rú.

Mày liễu của Chiến Tuyết chỉ hơi nhíu, trong mắt hiện lên một tầng huyết sắc. Theo chân khí Huyền Sát Chiến Ma của nàng quán thâu nhuộm đỏ cả chiến giáp, sau đó vô số sợi tơ lần nữa từ phía sau nàng tạo thành hai cánh trắng, liều mạng truy kích nam tử cao gầy kia, tốc độ tăng thêm chừng ba thành!

Nhạc Vũ đứng trên mặt đất lúc này lại một trận ngơ ngác. Đây là lần đầu tiên hắn thấy chiến Tuyết toàn lực xuất thủ. Trong mắt hắn lúc này đâu còn là một nữ hài thơ ngây mà phảng phất như một cuồng ma, hệt như Mục Hi Ngọc tái thế!

- Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Dám can đảm đến nhúng tay chuyện Phù Sơn Tông ta?

Chu Uẩn lúc này vừa kinh vừa giận, hắn cho là mình mới vừa đào thoát tử kiếp.

Song mới bất quá vừa an tâm thì đã bị nữ tử thần bí kia truy kích.

Hắn đến giờ đã hoàn toàn không có hậu thủ, chỉ đành phải tiện tay xuất chiêu, đem thanh huyền binh ngăn cản trước người. Sau đó chỉ nghe một tiếng giòn vang, bảo kiếm làm bạn với hắn nhiều năm đã bị một quyền của Chiến Tuyết đánh cho nát bấy.

Tâm trí của hắn đã hoàn toàn hoảng loạn, vốn cho là người cần giết chỉ là một tiểu tử ở Ngưng Dịch Kỳ, chuyện chỉ cần nhấc tay là xong. Ai ngờ đến cuối cùng bản thân lại đang rơi vào tử cảnh!

Tuy nhiên dù gì bản thân hắn cũng đã từng kinh qua vô số cuộc chiến, tuy đang hoảng sợ nhưng vẫn không rối loạn thủ cước. Hắn thôi động Phong lực ra sức tránh né Chiến Tuyết, trong tay ra sức kết thành từng loại pháp ấn. Theo bí pháp này vừa hoàn thành, Kim linh bắt đầu không ngừng hội tụ.

Bất quá ngay một khắc này, Chiến Tuyết ở đối diện đã khẽ hé đôi môi anh đào quát nhẹ.

- PHÁ...!

Đại lượng linh lực áp súc tới cực điểm quang hắn chợt nổ tung.

Ngay cả bản thân Chu Uẩn cũng bị luồng năng lực cuồng bạo này trùng kích.

Điều càng khiến Chu Uẩn tuyệt vọng hơn chính là vào lúc này quyền đầu của Chiến Tuyết đã cách hắn không tới mười trượng.

Trong một sát na này, tâm trí hắn chợt hiện ra một đạo linh quang, cùng lúc một tiếng thét kinh hãi cũng từ trong cổ hắn thoát ra.

- Thiên Ti Tuyết Kiếm, Ngôn Linh thân thể, ngươi là Thiên Ti Tu La Mục Hi Ngọc của Thái Huyền tông! Làm sao có thể…

Tiếng sau cùng đã hoàn toàn nghẹn lại trong họng Chu Uẩn, quyền phải của Chiến Tuyết trong nháy mắt đã xuyên qua cương khí hộ thân của hắn, sau đó nặng nề đánh vào trước ngực, chân khí cuồng liệt của Huyền Sát Chiến Ma lập tức đánh nát thân thể!

Chu Uẩn trước lúc nát bấy vẫn tràn đầy vẻ không thể tin.

Hắn vốn biết Thiên Ti Tu La, vô luận là chiến lực cùng dung mạo đều khác xa với nữ tử trước mặt! Như vậy rốt cuộc nàng là người nào? Vì sao phải trợ giúp Nhạc Vũ?

Chiến đấu bên này hoàn toàn lúc kết thúc, bên kia Lệ Linh đã ngự khí phi hành tới mấy ngàn trượng có hơn. Vào lúc Chiến Tuyết một lời phá đi bí pháp của Chu Uẩn thì hắn cũng đã triệu hồi huyền binh của mình chuẩn bị bỏ chạy. Đến khi Chu Uẩn nói ra ba chữ Mục Hi Ngọc thì thân ảnh của hắn thì nhanh hơn mấy phần.

Có thể lấy thân thể đối kháng một kích toàn lực của thất phẩm huyền binh mà chỉ nhận lấy thương thế nhẹ, chiến lực này đã vượt qua hiểu biết của hắn. Đến sau đó Ngôn Linh thuật càng làm Lệ Linh sợ đến vỡ mật, cho dù là nữ nhân này không phải là Mục Hi Ngọc nổi danh hiếu chiến thì hắn cũng còn lâu mới là kẻ địch!

Nói chính xác thì chiến lực của nữ tử này còn vượt qua người trước. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Trong nháy mắt, Lệ Linh đã thôi động bánh xe dưới chân đến mức độ lớn nhất, cuối cùng cắn lưỡi phun ra một ngụm máu để tốc độ tăng thêm ba thành.

Song đúng vào lúc đó thì một con phi cầm toàn thân lấp lánh kim quang xuất hiện trong tầm nhìn của hắn. Sau đó một đạo ngũ sắc quang hoa đột nhiên bắn tới. Lệ Linh cảm thấy nội tức toàn thân dao động mãnh liệt rồi bánh xe dưới chân mất đi quán tính rơi tuột xuống đất.

Lệ Linh vừa mới chuyển thân hạ xuống thì đã thấy thiếu niên niên thanh tú kia đứng đó, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo. Theo tay phải của Nhạc Vũ giơ lên, mười mấy mũi quang châm bỗng dưng phá vỡ không gian bắn vụt về Lệ Linh.

- Là Ngũ Sắc Thần Quang cùng đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm!

Trong đầu trong nháy mắt hiện lên hai cái tên nổi danh này, tâm trạng của Lệ Linh trầm xuống cùng cực. Hắn có lòng muốn chống đỡ nhưng chân khí bên trong vẫn nhiễu loạn không ngừng, cố gắng né tránh nhưng không thể nhanh bằng những quang châm năm màu kia. Cùng lúc, hắn hấy vành môi của Nhạc Vũ

khẽ nhếch lên.

Lệ Linh cũng không còn thời gian suy nghĩ gì thêm, đám quang châm đã như bạo vũ xuyên qua cơ thể hắn rồi nổ tung.

Nhìn tên đệ tử Phù Sơn Tông phía xa đã nát bấy, đầu cũng đã bị Chiến Tuyết dùng một sợi tơ cắt đứt, sắc mặt Nhạc Vũ mới từ từ khôi phục bình tĩnh.

Chuyện kế tiếp mà hắn làm chính là chạy vội đến thi thể Chu Uẩn nát bét đã rơi xuống đất để tiến hành phân tích huyết dịch và tế bào cốt tủy.

Sau khi có kết quả thì hắn ngẩn ra, cảm giác cốt tủy của Chu Uẩn không giống thường nhân. Mặc dù cũng có quy luật nhất định, sai lệch không phải rất lớn nhưng thoạt nhìn vào giống như một loại phù văn, bên trong lộ ra ánh sáng màu bạc.

Hắn cũng không còn thời gian đi ngẫm nghĩ, sau khi hoàn thành thì tiếp tục phân tích cái đầu đã bị cắt rời của đối phương.

Kết quả phân tích sau đó cũng khiến Nhạc Vũ mờ mịt, cốt tủy của tên thứ hai không thể nói là hoàn toàn không hợp với người đầu nhưng cũng khác khá xa, về tính chất căn bản lại càng khác biệt, làm hắn không biết lựa chọn thế nào.

Cho đến một lúc lâu sau, cặp mày nhíu chặt của Nhạc Vũ rốt cục giãn ra. Dù sao tính toán của hắn cũng là phân tích liên tục hai mươi tu sĩ Trúc Cơ cảnh trở lên, ít nhất năm tu sĩ Linh Hư cảnh sau đó mới tiến hành đối chiếu với người máy. Có thể vừa bắt đầu đã có hai người, coi như đã là may mắn.

Lặng lẽ cười một tiếng, Nhạc Vũ tạm thời không nghĩ đến mà quay đầu trợn mắt nhìn bên cạnh một cái.

- Mới vừa rồi không phải ta đã nói cho ngươi biết, muốn ngươi lưu người sống sao?

- Ta quên mất, khi đó cái gì cũng không nhớ được.

Vẻ mặt Chiến Tuyết đã khôi phục như thường, những sợi tơ cũng đã trở lại hình dạng Thiên Ti Tuyết Kiếm. Nữ chiến thần mới vừa rồi lúc này đột nhiên nước mắt lưng tròng, bàn tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo vò vò.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Thiên nhận trảm luân

Nhạc Vũ thấy thế trong nội tâm thở dài, cũng biết việc này có chút ít làm khó nàng.Với chấp niệm trước kia của Mục Hi Ngọc, cộng thêm huyền sát chân khí của Định minh châu khống chế, khiến cho Chiến Tuyết trở thành một cỗ máy giết người thuần túy, bảo nàng nương tay quả thật là không có khả năng.

Điều này may ra khi hắn luyện chế Chiến Tuyết đến cấp bậc cao hơn thì còn có thể, nhưng hiện giờ trước mắt thì còn khó hơn lên trời.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi tiện tay thu lại nhẫn trữ vật của hai người kia. Sau khi hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang phá vỡ cấm chế thì chợt mừng rỡ. Hai người này ở Phù Sơn Tông rõ ràng cho thấy không am hiểu việc luyện dược chế khí, bên trong không hề có tài liệu gì. Bất quá lại có không ít phù triện, còn có mấy bình thuốc, cũng vừa vặn là thứ hắn đang thiếu.

Những phù triện kia ước chừng một trăm tờ, tuy không có phù pháp gì đại uy lực, chỉ đơn giản là Phong Hành phù, Lôi Quang phù, Diễm Linh phù các loại, song đối với chiến lực Nhạc Vũ mà nói cũng là không thể không có lợi.

Điều làm hắn vui mừng nhất là bên trong bình đan dược có hai bình Trúc Cơ Đan, một bình Mãnh Thần Đan. Thứ trước là dung cho tăng tu vi, thứ sau có thể tăng tiến hồn lực Động tâm kỳ, có hiệu dụng kháng cự tâm ma.

Lần đó ở Tĩnh Hải Tông cũng lấy được không ít đan dược, nhưng thứ nhất là hắn phân tích không được, thứ hai không có thực lực luyện chế, thứ ba không cách nào sử dụng, còn không bằng đan dược cấp thấp hơn này.

Về phần những thứ như Ích Thương đan hay Hồi Nguyên đan các loại, Nhạc Vũ cũng không để ý, lần trước thu hoạch đã cực phong phú. Không nói Mục Hi Ngọc thân là đệ tử chân truyền của Thái Huyền tông nên cất giấu cực nhiều, năm người còn lại cũng chuẩn bị chu toàn mới dám xông vào ảo trận.

Sau khi kiểm kê hết những đồ trong hai chiếc nhẫn trữ vật, Nhạc Vũ mới đem

bánh xe kia xem xét, hắn thấy trên đó có khắc bốn chữ cổ lớn "Thiên nhận chiết luân".

Hồi tưởng lúc pháp bảo này công kích thì có cả ngàn vạn phong nhận mỏng như cánh ve bay về trước, Nhạc Vũ thầm nghĩ danh tự này cũng cực kỳ chuẩn xác, hơn nữa uy năng cũng xem là tốt, phương thức công kích vừa lúc khắc chế Thiên Ti Tuyết Kiếm, đáng tiếc thanh huyền binh này còn chưa phát huy tác dụng thì chủ nhân đã mất mạng.

Cũng không có thời gian thí nghiệm và phân tích, Nhạc Vũ liền trực tiếp nhét bánh xe này vào nhẫn trữ vật của mình. Vật này cũng không thể để lộ ra ngoài, nếu tùy tiện sử dụng thì sẽ bị hoài nghi hai gã đệ tử Phù Sơn Tông này chết bởi tay hắn, chỉ sợ đến lúc đó Chiến Tuyết cũng khó giấu. Hơn nữa liên lụy đến chuyện biệt phủ Tĩnh Hải Tông thì khóc không ra nước mắt.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhìn lại thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm trong tay Chiến Tuyết. Chỉ thấy Chiến Tuyết ra vẻ bất đắc dĩ nhưng cuối cùng cũng đưa tới, trên mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Có thể là bởi vì khi còn sống, nàng đặc biệt yêu thích thanh kiếm này.

Nhạc Vũ cười một tiếng, đánh ra một ấn quyết, đem cả Chiến Tuyết và thanh lục phẩm huyền binh này đưa vào không gian phía sau. Thật ra thì đối với thanh kiếm nầy, hắn đã sớm quyết định chú ý là để cho Chiến Tuyết sử dụng. Dù sao đến lúc nàng phải xuất thủ thì hắn đã đến bước sơn cùng thủy tận. Mặc dù không phải thì cũng phải là giết người diệt khẩu. Thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm đủ để khiến chiến lực Chiến Tuyết thêm vào mấy thành, chỉ có kẻ ngu mới có thể đem để đó không dùng.

Trên thực tế nếu không phải bây giờ hắn còn chưa rõ thanh Thiên nhận trảm luân kia thì đã đem nó ra tế luyện pháp môn. Nếu như có thời gian, hắn chắc chắn sẽ lập tức đem nó tế luyện thật tốt, coi như là một trong những lá bài tẩy.

Nghĩ đến lúc trước Nhạc Uyên Hồng đưa cho Xuyên Vân Toa, tâm trạng hắn tốt không thể tốt hơn. Lần này tuy là bị lão tổ tông nhà mình mạnh mẽ đưa ra Phù Sơn Tông nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Kế tiếp Nhạc Vũ sưu tầm chung quanh hết những mảnh vụn của thất phẩm huyền binh vừa vỡ vụn, sau đó lại đem thi thể hai người đốt thành tro bụi, xác

nhận nơi này không có dấu vết quá lớn thì mới nhảy lên lưng Sơ Tam, dùng một đạo Phong Hành phù đem cả hai rời khỏi nơi này.

Thật ra thì sau khi đến cấp năm, Sơ Tam cũng học được không ít thần thông Phong hệ, chẳng qua là không thể xuất ra như thẻ phù của tu sĩ Kim Đan. Được bí pháp Phong Hành này hỗ trợ, tốc độ của Sơ Tam hiện giờ phải nhanh hơn bình thường đến tám lần!

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu hắn tự tin có thể thoát khỏi truy kích. Đáng tiếc hai tên đệ tử của Phù Sơn Tông tới quá nhanh, không để cho hắn cùng với Sơ Tam có cơ hội hội hợp .

Vào lúc Nhạc Vũ chuẩn bị rời đi, hắn nhìn qua chiến trường một cái, khóe môi nhếch lên vẻ bất đắc dĩ. Hắn đọc trong sách thấy có tu sĩ Nguyên Anh cảnh tinh thông thuật số bí pháp có thể thôi diễn chuyện trên dưới ngàn năm. Chẳng qua là phương pháp này cực kỳ hao tổn tu vi tâm thần, nghĩ đến Phù Sơn Tông cũng không vì hai gã đệ tử Linh Hư cảnh chết đi mà lao động cột trụ tông môn.

Bất quá có chuyện lần này, Phù Sơn Tông sẽ cực kỳ căm hận hắn, toàn lực đuổi giết, ngoài ra cũng sẽ phái người điều tra xem cái chết của hai người này có quan hệ với hắn hay không. Bản thân hắn cũng không còn đường lui, việc tìm một tông môn che chở càng cấp bách!

Chỗ Nhạc Vũ giết người cách Quảng Lăng Tông không xa. Chỉ dùng ba tờ Phong Hành phù thì đã có thể nhìn thấy Quảng Lăng Sơn nổi tiếng thiên hạ.

Ngọn núi này còn hùng vĩ gấp mười lần so với Phù Sơn, sừng sững như thiên trụ xuyên qua mây mù. Nhạc Vũ mới vừa nhích tới gần phạm vi năm trăm dặm đã cảm giác mật độ linh lực bắt đầu tăng cường.

Nhạc Vũ chắc lưỡi hít hà, cảm giác độ dày linh lực quanh thân dù chưa đạt tới mức độ như biệt phủ Tĩnh Hải Tông thì cũng gần bằng bốn năm thành chỗ quảng trường kia, so với những địa phương khác mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Đây vẫn chỉ là bên ngoài mà thôi, thật không biết trên kia núi thì linh lực dư thừa đến mức nào. Hơn nữa để khống chế không cho các môn phái nhúng tay vào cũng cần thực lực tuyệt cường!

Kế tiếp hắn vẫn theo lệ cũ tìm một sơn cốc bí ẩn đem Sơ Tam giấu ở trong đó.

Bất quá lần này, trong lòng Nhạc Vũ cũng mơ hồ có chút lo lắng. Lúc hắn mới vừa nhích tới gần nơi này thì chỗ xa đã hiện lên mười mấy đạo kiếm quang, hiển nhiên là có tu sĩ hoạt động. Cũng may nhờ hắn cơ trí, đã hạ xuống đất từ sớm nên không bị những người đó phát hiện.

Bất quá nhìn nơi này tu sĩ xuất nhập dày đặc như thế, Sơ Tam sống ở chỗ này, thật sự không thế nào bảo hiểm. Đặc biệt lúc đi ra ngoài săn thức ăn, không cẩn thận tiếp theo sẽ bị người cảm giác. Với yêu lực cấp năm hiện giờ của nó, đối diện với mấy tu sĩ cao cấp này, chỉ sợ là ngay cả kháng lực cũng không có.

Cuối cùng Nhạc Vũ tìm được một chỗ ngoài hơn chín trăm dặm mới có thể thấy một chỗ giấu Sơ Tam tương đối hài lòng. Tới đây hắn vẫn chưa yên tâm, lấy ra ba nhẫn trữ vật, dùng hai ngày bắt giết đầy đủ yêu thú cho Sơ Tam rồi mới lấy dây buộc vào cổ nó.

Linh trí Sơ Tam không khác một đứa trẻ mười tuổi bình thường, chẳng qua không thể nói được tiếng người. Việc sử dụng nhẫn trữ vật với những yêu thú khác là chuyện khó nhưng với Sơ Tam có Nhạc Vũ chỉ đạo, bất quá khoảnh khắc đã có thể nắm vững cách dùng.

Sau đó, Nhạc Vũ lấy ra hai mươi viên linh thạch, cùng hơn trăm viên yêu lực kết tinh bố trí xung quanh một Ẩn Linh trận vào ảo trận tương đối cao cấp để che thân ảnh và khí tức Sơ Tam, lúc này mới an tâm rời đi. Nghĩ có thức ăn trong ba chiếc nhẫn trữ vật kia, cộng thêm một chút đan dược, đầy đủ cho Sơ Tam sống trong đó ba tháng. Đến khi đó hắn sẽ tìm cơ hội xuống núi tìm thêm thức ăn cho Sơ Tam.

Thậm chí nếu là đứng vững gót chân, đem nó trực tiếp mang vào Quảng Lăng Tông, cũng không phải là không thể. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Kế tiếp Nhạc Vũ dùng kỹ năng hóa trang của kiếp trước để hơi thay hình đổi dạng lẫn đổi y phục lẫn vào trong dòng người đi về hướng Quảng Lăng Sơn. Theo như hắn nghĩ, người Phù Sơn Tông lúc này còn chưa thể biết chuyện hai người kia đã chết, nếu có biết cũng không thể phái ra số lớn người để đến vùng phụ cận Quảng Lăng Tông tìm tòi.

Nhưng vấn đề là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Nhạc Vũ vào kiếp trước làm lính đánh thuê đã hình thành thói quen là phải tính đến chuyện nhỏ nhất. Vì chuyện của Sơ Tam mà đã trễ thêm mấy ngày nên không thể không đề phòng.

Ở trên đường Nhạc Vũ thuận tay đoạt một cái Quảng Lăng đồng lệnh của một người đi lẻ. Trước kia hắn cũng chưa phân tích qua vật này. Ngoại trừ chất liệu thì bên trong cũng không có gì đặc biệt nhưng vì cẩn thận mà hắn cũng không dám sử dụng thứ đã đoạt được ở biệt phủ. Trời mới biết Quảng Lăng Tông có thể làm ký hiệu đặc thù gì đó hay không, từ đó nhìn ra chút dấu vết cũng không phải không thể nào.

Đợi đến chân núi Quảng Lăng Tông, Nhạc Vũ mới bỏ ngụy trang. Lúc này hắn lại khiến cho những người đón tiếp của Quảng Lăng Sơn sợ hết hồn.

Dựa theo hiểu biết của Nhạc Vũ, những đại tông môn này thu thập hai loại đệ tử. Một là môn phái có người đặc biệt tìm kiếm các thiếu niên thiên tư xuất chúng các nơi dẫn vào trong núi, sau này thường là những trụ cột tương lai. Hai là các thế gia cùng môn phái ẩn thế, cứ cách mười năm sẽ đem các đệ tử kiệt xuất đưa tới các đại tông môn.

Bọn họ căn bản đều có tư chất không tệ, cũng là đệ tử chân truyền của các nơi. Bất quá trong số này, có thể đột phá Linh Hư cảnh Kim Đan cảnh cũng là cực ít, bởi vì nói tư chất xuất sắc nhưng cũng có hạn, chân chính xuất sắc đều đã được các đại tông môn tranh đoạt thu nạp.

Nhìn tình hình dòng người đến Quảng Lăng Sơn không chỉ nhiều hơn ở số lượng, tư chất cũng vượt trội. So ra với Phù Sơn Tông không chỉ một bậc.

Quảng Lăng Tông sở dĩ nhiều năm như vẫn có thể áp chế hơn mười tông môn ở Bắc hoang, một trong những nguyên nhân là có căn cơ khổng lồ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Truyền pháp tiền điện

Lúc ở dưới chân núi thì núi nhân số chừng mười mấy vạn, tuy là đứng theo đội ngũ nhưng một hàng cũng đến hơn vạn người. Nhạc Vũ cân nhắc một hồi thì vẫn quyết định xếp hàng nghiêm chỉnh.

Mạnh mẽ chen ngang thật ra thì cũng không phải là không thể. Lấy tư chất của hắn hắn là cũng đủ có thể khiến cho Quảng Lăng Tông có vài phần kính trọng. Bất quá một người nếu không tuần thủ quy tắc, tới chỗ nào cũng sẽ không được người chào đón. Hơn nữa vào lúc này làm người khác quá mức chú ý cũng không sáng suốt.

Bất quá hắn vừa tới được một lúc thì một vị tu sĩ mặc đạo bào màu xanh đen của Quảng Lăng Tông cưỡi phi kiếm từ đằng xa bay tới. Nhạc Vũ lúc đầu cho hắn có việc gì đó nhưng khi đối phương dừng lại trước người mấy trượng thì xác nhận, đối phương là tới tìm hắn.

- Xin hỏi tiểu hữu là Nhạc Vũ của Nhạc gia tại Bắc Mã Nguyên.

Người đến ước chừng 27-28 tuổi, tướng mạo cực kỳ thanh tú, gây cho người ta một cảm giác cực kỳ sạch sẽ. Cặp mắt nhìn vào đối phương có ý cười, có xem kỹ, nhưng chỉ không có ý điều tra.

Nhạc Vũ cau mày, cũng không do dự, lập tức gật đầu thừa nhận:

- Chính là tại hạ!

Hắn vốn cũng không cần thiết phải giấu diếm tên họ, huống chi nhìn ánh mắt người này chắc là đã biết được lai lịch của hắn.

Quả nhiên thanh niên kia nghe vậy cười một tiếng:

- Bản nhân là Trầm Như Tân, đệ tử chấp sự của Quảng Lăng Tông, đợi ở chỗ này đã lâu. Nhạc tiểu đệ đến muộn so với chúng ta dự liệu chừng hai ngày.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, dựa theo kiến thức của hắn thì cái gọi là đệ tử trước núi của Quảng Lăng Tông thực ra là một loại người tiếp đón. Bất quá chấp sự này cũng đã là một loại đệ tử tầng cao, không ngờ một tiểu tử vô danh như hắn lại phải dùng đến người này tiếp đón?

Hắn đang ngạc nhiên định mở miệng thì Trầm Như Tân lại lên tiếng:

- Thứ cho ta mạo muội hỏi thêm một câu, Nhạc tiểu đệ đến đây là muốn đầu nhập Quảng Lăng Tông ta?

Nhạc Vũ chấn động, theo bản năng đáp lại:

- Chính là ý này!

- Ha hả! Đã như vậy, vậy thì mời đi cùng ta!

Trầm Như Tân đưa tay làm một thủ thế:

- Chuyện tình của ngươi bên Phù Sơn Tông thì chúng ta cũng biết đại khái. Chưa đầy mười lăm tuổi đã có tu vi Ngưng Dịch, hồn lực hạng nhất, được xưng tụng là kinh tài tuyệt diễm. Bên chúng ta cũng không cần trắc nghiệm lại!

Tâm trạng của Nhạc Vũ lúc này ngược lại bình tĩnh, với một câu "chờ đã lâu" lúc trước mà Trầm Như Tân nói thì kết quả khảo nghiệm của hắn ở Phù Sơn Tông cũng không có gì bất ngờ.

Thân là Bắc hoang nhất đẳng đại tông môn, nếu là ngay cả điểm năng lực này cũng không có, vậy thì thật khiến người ta thất vọng.

Điều hắn kỳ quái cũng chỉ là người trước mặt này làm sao lại biết được chuyện mấy ngày trước hắn đã rời đi Phù Sơn, chuyển làm đầu nhập Quảng Lăng Tông?

Là vì lão tổ tông nhà mình hay là vì tu sĩ Kim Đan họ Trần kia?

Nhưng nếu là nhân vật trọng yếu trọng yếu bậc này, Trầm Như Tân sao có thể dễ dàng tiết lộ trước mặt hắn?

- Đừng suy nghĩ nhiều! Năm xưa cao tằng tổ phụ của ngươi từng có ân với một

vị trưởng lão Kim Đan của Quảng Lăng Tông ta. Lần này lão lấy phi kiếm truyền thư, nhờ vị trưởng lão kia chiếu cố cho ngươi, vì thế nên ta mới nghe qua.

Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của Nhạc Vũ, Trầm Như Tân thuận miệng giải thích một câu sau đó mang theo hắn ngự kiếm mà đi. Bất quá qua trong giây lát đã tới một thạch điện khổng lồ trong sườn núi.

Khi kiếm quang hạ xuống, Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn trước điện, chỉ thấy một tấm biển thếp vàng cực lớn ghi bốn chữ " Truyền pháp tiền điện". Trầm Như Tân mang hắn đi vào cửa điện, Nhạc Vũ cả kinh. Bên trong thạch điện rộng lớn có chừng bảy mươi thiếu niên tuổi chừng với hắn. Trên vách điện có khắc vô số văn tự. Nhìn qua giống như bích họa, nhìn kỹ lại thấy giống phù văn, trước điện và phía trên cũng đều như thế.

Những thiếu niên kia hoặc là nhìn vào hai bên tường hoặc ngồi xếp bằng trong đại điện, ánh mắt chuyên chú nhìn vào một số phù văn trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa hay lấy vũ khí tùy thân ra vũ động mấy cái.

- Môn hạ đệ tử Quảng Lăng ta cũng như đệ tử các tông môn khác. Cũng có ký danh, ngoại môn, nội môn, chân truyền, chẳng qua là về phương diện yêu cầu tư chất cao hơn. Điều duy nhất không cùng là ngoài phương diện yêu cầu tư chất thì chúng ta yêu cầu ngộ tính cực cao.

Nói đến chỗ này, Trầm Như Tân dừng lời, nhìn sang Nhạc Vũ:

- Thứ cho ta nói thẳng, với tư chất của Nhạc tiểu đệ nếu là ở tông môn khác thì chắc chắn sẽ có được tư cách đệ tử chân truyền, nhưng ở Quảng Lăng Tông ta vẫn còn kém không ít. Bất quá còn có một cơ hội, đó chính là xem lĩnh ngộ của ngươi rốt cuộc thế nào. Truyền pháp tiền điện này chính là Quảng Lăng Tông ta chuyên dùng để khảo nghiệm ngộ tính đệ tử nhập môn. Đừng xem những đồ án này bình thường, bên trong bao gồm đều là công pháp tu luyện thượng thừa cùng bí kĩ giao đấu. Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ trong đó một hai điểm thì cả đời này dùng không hết.

- Còn nếu thành tích tốt hơn thì chưa chắc không thể liệt vào đệ tử chân truyền.

Nhạc Vũ nhướng mày:

- Như vậy nếu ta không có sở đắc thì sao?.

- Không có chút nào sở đắc?.

Trầm Như Tân khẽ mỉm cười, sau đó vẻ mặt khôi phục vẻ lạnh lùng:

- Quảng Lăng tông ta vốn không thể nào vì một người tư cách bình thường mà trở mặt với một đại phái. Ngươi tuy có vị trưởng lão Kim Đan kia của chúng ta trông nom, nhưng dù sao bản thân cũng phải có giá trị.

Nhạc Vũ hít vào một hơi khí lạnh, hắn hiểu rõ ngụ ý của Trầm Như Tân. Nếu như hắn không thể ngộ ra chút gì ở đây thì chắc chắn sẽ bị Quảng Lăng Tông đuổi xuống núi.

Mà nếu hắn đoán không sai, một tháng sau bên Phù Sơn Tông chỉ sợ cũng sớm đã có người chờ ở dưới.

Bất quá Trầm Như Tân lại cười một tiếng:

- Nhạc tiểu đệ đừng để ý. Quảng Lăng Tông ta cùng phái kia bất đồng, ít nhiều cũng nói chút nhân tình.

Đã biết rõ là ngươi phải chết mà còn đuổi vào tuyệt lộ, chuyện này tông môn chúng ta không làm được. Nếu quả thật ngươi không ngộ ra cái gì thì chúng ta cũng sẽ đem ngươi tới một chỗ an toàn tránh để người của Phù Sơn Tông tìm tới.

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng khẽ động, ít nhiều cũng có hảo cảm với Quảng Lăng Tông. Bất quá tâm trạng hắn vẫn trầm trọng như cũ. Nếu như Trầm Như Tân nói, hắn cố nhiên có thể thoát được một mạng, nhưng nếu không có đại tông môn che chở thì bản thân hắn và Nhạc gia cũng chỉ như lục bình, chịu không được sóng gió.

Cho dù là hai mươi năm sau hắn có thành tựu thì cũng không có tiền vốn để đối chọi với tông môn khổng lồ như Phù Sơn Tông.

- Nhạc tiểu đệ, quy củ ở đây là một tháng, sau một tháng cho dù kết quả thế nào cũng phải rời đi. Danh sách đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông ta mỗi mười năm chỉ có hai mươi, ngươi ở nơi này nhất định phải rất lĩnh ngộ. Về phần đồ ăn nước uống các loại thì sẽ có những đồng đạo chiếu cố, không cần lo lắng

Trầm Như Tân thông báo xong thì xoay người rời đi. Nhạc Vũ định nói điều gì nhưng cuối cùng nhưng không nói ra khỏi miệng.

Đến khi thân ảnh của Trầm Như Tân biến mất ngoài điện, Nhạc Vũ là than khẽ rồi đưa mắt nhìn lại. Đầu tiên hắn nhìn một chút những người khác trong điện, sau đó khẽ lắc đầu, hết thảy đều đang chú mục vào những bích họa. Tìm bọn hắn nói chuyện, chẳng những không có gì vui, ngược lại sẽ khơi ra oán hận.

Tiếp theo hắn vừa cẩn thận ngắm nhìn mái trần bằng đá và hai vách tường, chỉ thấy những thứ phù văn này tuy khắc theo khối nhưng mơ hồ lại có chút liên hệ.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không từ đó nhìn ra bao nhiêu huyền hư, chỉ có thể từ từ dạo bước vào trong nhìn kỹ vào bức bích họa. Đến khi nhìn vào chỗ trong cùng thì hắn cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Lúc này Nhạc Vũ thật muốn lôi một người ra hỏi một chút, rốt cuộc bọn họ từ đó nhìn thấu cái gì? Dù sao hắn quay một vòng, cũng chưa từng nhìn ra những thứ như phù văn mà không phải là phù văn, như bích họa mà không phải là bích họa bên trong có cái gì.

Hắn trước kia tìm hiểu thứ gì, có ít nhất một phần ba dựa vào năng lực tư duy lô gic của mình ở kiếp trước, một phần ba còn lại là dựa vào là hệ thống phụ trợ trí năng tính toán, một phần cuối mới dựa vào năng lực lĩnh ngộ của chính mình. Nhưng hôm nay, bất cứ thứ nào cũng không có tác dụng.

Duy chỉ có một chút là Nhạc Vũ cũng đã nhận ra, những văn khắc này càng vào sâu trong thạch điện càng thâm ảo. Điểm này có thể nhìn thấy từ cách phân bố của của mấy thiếu niên, chủ yếu chỉ ngồi ở ngoài tiền điện, còn trong hậu điện chỉ thưa thớt mấy người.

Nhíu mày, Nhạc Vũ nghĩ thầm bản thân này chưa có sở đắc gì thì cũng không nên mơ quá xa. Vì thế hắn chọn ở giữa trung ương của thạch điện ngồi xuống. Song một canh giờ sau, Nhạc Vũ thối lui ra khỏi hơn trăm bước. Đến khi chiều tà, lúc mặt trời lặn thì Nhạc Vũ đã lui tới tiền điện đại môn, nhưng nhìn những đồ án trừu tượng kia vẫn hoàn toàn không một chút sở đắc.

Tâm tính Nhạc Vũ dù kiên nhẫn thế nào thì giờ cũng không khỏi có cảm giác nổi giận. Lúc này đã đến lúc ăn cơm tối, trong tiền điện có mấy người đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy Nhạc Vũ không hiểu ra sao bên cạnh một đồ án sát vách thì

cười nhẹ rồi không do dự đi qua.

Nhạc Vũ thật ra có lòng muốn thỉnh giáo mấy người này một phen, song chỉ nhìn bộ dạng bọn họ cũng biết nếu mình mở miệng chỉ rước lấy nhục mà thôi.

Bất quá bởi vậy trong lòng hắn dâng lên một luồng ngạo khí. Hắn cũng không để ý, chỉ yên lặng đi theo mấy người ra khỏi đại điện. Ở quảng trường phía trước đại điện, hai bên đều có một dãy sương phòng. Nhạc Vũ chọn lấy một gian rửa mặt rồi ngồi xuống điều tức đến khi tinh thần thanh tĩnh trở lại.

Hắn vốn định tiến vào lại thạch điện, bất quá khi nhìn thấy một phiến cẩm thạch rước quảng trường thì sắc mặt chợt biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 212: Phù điêu thần bí

Phiến cẩm thạch trước mặt cũng tương tự như các phiến khác đặt trên quảng trường.

Điều khiến Nhạc Vũ nhìn chăm chú chính là đồ án lớn khắc ở giữa.

Bên trên đồ án này có khắc mười mấy loại thần thú bao gồm Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, Côn Bằng, Khổng Tước… quanh quẩn ở chung một chỗ. Nếu như chỉ trông qua thì không thấy có gì lạ, lúc trước hắn theo Trầm Như Tân tới đây cũng không chú ý.

Bất quá sau khi hắn xem qua những văn tự khắc trong đại điện rồi nhìn lại thì thấy hoàn toàn bất đồng.

Với ba chức năng của hệ thống phụ trợ trí năng bao gồm mô hình hóa, phân tích và hoàn nguyên, chỉ cần bất kỳ thực vật nào lọt vào trong mắt hắn cơ bản đều có thể hiểu rõ, sau đó tiến hành lưu giữ dữ liệu chuẩn xác.

Vào lúc này, Nhạc Vũ đang thông qua chức năng này cảm giác văn tự trong đại điện vào đồ án này hình như là do thủ bút của cùng một người. Mặc dù một bên là phù điêu, một bên là điêu khắc, hiệu quả thị giác hoàn toàn bất đồng, bất quá từ những dấu tích nhân công có thể phân tích ra thủ pháp hoàn toàn tương tự.

Nhạc Vũ lúc đầu còn chưa để ý, dù sao chất đá dưới chân còn cứng hơn tinh cương mấy lần, nếu bản thân không có thực lực tu vi nhất định thì cũng khó mà khắc được văn tự lẫn phù điêu. Nếu cả hai đều cùng do một người khắc thì cũng không có gì ly kì.

Thật ra thì thử nghĩ xem cũng biết, nếu không phải là thứ gì tốt thì Quảng Lăng Tông cũng không tùy ý để nó dầm mưa dãi nắng bên ngoài.

Nhưng khi hắn bước lại vào trong thạch điện, nhìn vào đồ án đầu tiên thì ngẩn ra.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân lúc nãy nhìn bộ phù điêu quá kỹ nên lúc này hắn bất giác đem ghép những hình trước mắt và phù điêu ngoài kia, sau đó cảm giác cả hai có thể tiếp xúc lại thành hoàn chỉnh.

- Trong này thật sự có cổ quái.

Nhạc Vũ vẫn không tin cảm giác của mình, lúc này hắn lại lợi dụng hệ thống phụ trợ trí năng thống nhất hai bộ đồ án, quả nhiên thấy những mạch vẽ tiếp xúc với nhau rất phù hợp. Tuy có một phần nhỏ lặp lại nhưng ngắm lại thì đúng là một thể.

Con ngươi của hắn mở to, nỗi vui mừng như điên dâng lên từ nội tâm, biết rằng rất có thể mình đã tìm được cơ hội thoát được khốn cục!

Nhạc Vũ nỗ lực bình ổn tâm tình rồi sau đó nghiên cứu đồ án mới này ở trong đầu.

Nhưng chỉ sau nửa khắc, Nhạc Vũ lại nhíu chặt mày, tuy hắn đã tìm được cơ hội để nghiên cứu những bích họa này nhưng vẫn chưa tìm được lối vào, trong đầu vẫn chỉ hiểu lờ mờ.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ nhìn về hướng khác, thầm nghĩ:

- Nếu này hai bức đồ án này có thể thống nhất ở chung một chỗ, vậy không biết mười mấy tấm khác thì sao? Có thể ghép vào với phù điêu hay không?

Hắn nghĩ đến liền làm, bắt đầu lợi dụng hệ thống trí năng đem từng đôi một so với nhau để thống nhất. Kết quả nhận được làm hắn kinh dị nhưng cũng trong dự liệu, tất cả các bức bích họa đều có thể ghép vào với bức phù điêu thần thú bên ngoài. Chỉ là có cái cần thu nhỏ đến tỷ lệ tương ứng, có cái cần chuyển góc độ.

Phần trùng hợp với bức phù điêu bên ngoài chính là bốn đồ án ở chỗ sâu nhất trong đại điện.

Hoàn thành hết thảy mất chừng hai canh giờ, Nhạc Vũ nguyên tưởng rằng mình sẽ có sở đắc nhưng cuối cùng vẫn thất vọng buông bỏ.

Hình ảnh thống nhất trong đầu hắn lúc này là một đồ hình huyền ảo tới cực

điểm, có chút tương tự với pháp trận, rồi lại có chút không giống, tóm lại vượt xa khỏi hiểu biết của Nhạc Vũ.

Ngoài ra cũng không biết vì sao, hắn cảm thấy trong này có cái gì đó thiếu hụt. Nhưng rốt cuộc là thứ gì thì Nhạc Vũ không nghĩ ra được, trong đại điện cũng không có bất kỳ đầu mối.

Cười khổ khẽ lắc đầu để dẹp bỏ những suy đoán phức tạp, Nhạc Vũ quay đầu nhìn sang xung quanh thì thấy bên trong thạch điện bao gồm cả hắn là bảy mươi ba người, chắc là không thiếu một aii.

Lúc này đã là nửa đêm nhưng không một ai lựa chọn đi nghỉ. Cho dù là những người trước đó ra ngoài ăn cơm tối và rửa mặt xong cũng lập tức quay trở lại thạch điện.

Có một số người từ đầu đến cuối vẫn tĩnh tọa tại chỗ, có đạo đồng đem thức ăn đến bên cạnh nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

Nhạc Vũ cười khẽ, nếu nói chuyên cần có thể bổ kém cỏi, nhưng ở thế giới tràn đầy sát cơ này, mọi người dường như đều biết đạo lý đó. Xem trong đại điện này thì tư chất và ngộ tính của mọi người đều trên hắn nhưng bản thân hắn xem ra ít dụng công nhất.

Đến cuối cùng, Nhạc Vũ mặc dù vẫn còn chưa buông bỏ nhưng trong lòng như đưa đám. Hắn bước vô định ra ngoài bậc thang trước thềm ngồi xuống, nặng nên nhìn ánh sao trên không trung.

Chẳng lẽ nói mình cũng chỉ có thể lựa chọn buông bỏ? Chờ sau một tháng đầu nhập phái khác, hoặc nghĩ biện pháp để cả gia tộc dời đi.

Nhạc Vũ mỉm cười, đối với người tu chân mà nói thì khoảng cách cũng không có ý nghĩa lắm. Trừ phi là rời xa Bắc hoang, nếu không môn phái giống như Phù Sơn Tông đều có thể dễ dàng tìm đến gây phiền toái. Nhưng nếu di chuyển quá xa thì trong thế giới yêu thú hoành hoành này không khác tìm chết.

Về phần gia nhập môn phái khác thì ngay đến cả thái độ của đại tông môn như Quảng Lăng Tông cũng là như thế, những tông môn khác càng sẽ không vì hắn mà dễ dàng đắc tội Phù Sơn.

Trong hai phái còn lại, Thái Huyền tông thì hắn tuyệt đối không thể đi được. Băng Nguyệt tông ở phía bắc thì chưa nói trước đó hắn đã thấy qua đó hay chưa nhưng cho dù là bái nhập thì cũng không có nhiều khả năng che chở được khỏi các gia tộc phía nam.

Ngoài ra trong nội tâm Nhạc Vũ mơ hồ có một sự không cam lòng! Cứ như vậy xám xịt bị trục xuất khỏi Quảng Lăng, bản thân hắn thật khó tiếp nhận sỉ nhục này.

Bất tri bất giác, Nhạc Vũ lại lâm vào suy nghĩ sâu xa trong. Trong những bích họa này rốt cuộc có gì huyền hư, còn bức phù điêu thần thú có quan hệ gì với chúng?

Đến cuối cùng hắn dứt khoát lần nữa dứt bỏ những hình khắc bên trong thạch điện, chỉ chăm chú nghiên cứu bức phù điêu thần thú.

Mặc dù tới lúc này c cũng không có gì lĩnh ngộ nhưng những hình ảnh ba chiều trong đầu đã chứng minh, cái nhìn qua như phù điêu trang trí này chắc chắn có chung quy tắc với những công quyết kiếm pháp mà hắn đã từng xem qua.

Nhạc Vũ hiện giờ đã đem toàn bộ hy vọng đặt vào đây. Nếu thật sự không được thì cùng lắm là biểu hiện ra thiên phú luyện dược, khi đó chắc hy vọng cũng không nhỏ.

Những thần thú trên bức phù điêu kia trông rất sống động, thoạt nhìn cảm giác như đang sống. Như con khổng tước kia nhìn ít nhất có bốn phần giống với Sơ Tam, nhưng nếu cẩn thận quan sát lại thì cảm thấy chúng có mấy phần đờ đẫn.

Nhạc Vũ đột nhiên giật mình, sau đó bừng tỉnh. Là ánh mắt! Những thần thú trong phù đều có hốc mắt trống rỗng! Chẳng lẽ nói, người chế ra phù điêu này muốn thông qua đó ám hiệu cái gì?

Sau đó một khắc hắn lại có phát hiện mới, nếu nhìn từ mắt của mấy thần thú này thì phù hợp với mười mấy ngôi sao rực rỡ nhất trên bầu trời.

Sau khi đọc qua số sách trong biệt phủ, hiện giờ Nhạc Vũ đã có thể nhận ra một số những tinh cầu kia tương tự với kiếp trước của hắn.

Theo như hiểu biết của hắn hiện giờ thì các loại nguyên tố linh lực cũng là do

những vì sao này tạo thành một cách tự nhiên sau khi khai thiên tích địa, hơn nữa còn duy trì cân bằng lẫn nhau nên bản thân đã đại biểu cho phép tắc thiên địa nhất định.

Dĩ nhiên cộng cả những vì sao này gia nhập thì cũng không ảnh hưởng tới đồ án nhưng nếu như thu nhỏ cả bầu trời sao vào phù điêu thần thú này thì sao?

Trong đầu Nhạc Vũ hiện lên bốn mươi chín đồ án trong thạch điện, cộng với bức phù điêu trước mắt này và bản đồ ngôi sao, tất cả ghép vào với nhau.

Đến khi tất cả đã hoàn toàn khớp vào thì đồ hình nhìn như vô cùng thâm ảo này đột nhiên đại biến!

Trong thoáng chốc, Nhạc Vũ dường như đang nhìn thấy một vị lão giả mặc đạo bào màu trắng, đầu đội mũ cao đang lăng không luyện kiếm. Theo thanh kiếm nhìn như bình thường trong tay lão vũ động, tất cả linh lực trong thiên địa sôi trào. Ngay cả mấy chục vì sao trong không trung dường như cũng theo đó để hô ứng.

Kiếm ý mênh mông suýt nữa khiến Nhạc Vũ không có chút nào chuẩn bị thần hồn hoàn toàn sụp đổ!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đầu óc của mình như vỡ ra, trước mắt hoa lên rồi cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn tiêu tán, cảm giác phế phủ của mình đang cuộn lên từng đợt.

Hắn biết hiện tượng này là do thần hồn của mình đã bị hao tổn, vội vàng lấy ra một viên Uẩn thần đan ném vào trong miệng, bắt đầu vận hành ngự khí ngưng thần pháp, nuôi dưỡng thần hồn.

Cùng lúc Nhạc Vũ cũng chợt hiểu, người vẽ đồ hình này dùng một loại thủ pháp tương tự kiếm phù, đem hình ảnh luyện kiếm ẩn tàng trong đó.

Điều kỳ quái là bản thân đồ hình này không hề có linh lực tồn tại, chẳng qua là khi hắn trong ý thức tưởng tượng mà thôi, mới vừa thấy cũng phải là ảo giác, nhưng thế thì tại sao kiếm ý của lão giả vẫn có thể gây tổn thương được cho thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ không giải thích được lắc đầu, sau đó lần thứ ba ghép lại các đồ hình,

chẳng qua lần này hắn đã đề phòng cao độ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Tàng đồ bí kiếm

Lúc hình ảnh lão nhân kia múa kiếm tái hiện trước mặt Nhạc Vũ thì kiếm ý mênh mang vẫn gây ảnh hưởng tới tâm thần của hắn. Bất quá lần này hắn sớm có chuẩn bị nên tuy cảm giác khó chịu dị thường nhưng vẫn miễn cưỡng có thể gắng gượng.

Sau khi nhìn kiếm thế nhất nhất thi triển, Nhạc Vũ lại càng cảm giác kinh hãi không dứt.

- Lão giả này rốt cuộc là ai mà có uy thế đến thế? Làm sao ta cảm giác bị lão nhìn một cái thì thần hồn gần như hỏng mất? Còn có kiếm pháp có thể rung chuyển trời đất này có lai lịch ra sao? Chẳng lẽ rất phổ thông ở tu chân giới? Quảng Lăng Tông cứ như vậy tùy tùy tiện tiện đem nó bày ở giữa sườn núi để cho đệ tử tùy ý quan sát, xem chung quanh nơi này tựa hồ cũng không có ảo trận cường lực cùng cấm chế các loại bảo vệ

Lúc trước toàn bộ tinh thần Nhạc Vũ chỉ tập trung vào kiếm pháp của lão nhân, lần thứ hai này nhìn theo kiếm thức thôi diễn thì thấy cả núi sông trong vòng trăm dặm đều dao động. Chung quanh gió mạnh gào thét, một ngọn núi cao hơn ba ngàn trượng chỉ một kiếm đã bị san phẳng. Quả thật đúng như hắn đã đọc trong mấy quyển tạp kỹ là tiên nhân có thể di sơn đảo hải.

Bất quá đang lúc Nhạc Vũ thấy tâm thần dao động thì hình ảnh kia chợt dừng lại, sau đó biến mất, cuối cùng khôi phục lại nguyên trạng.

Nhạc Vũ không hiểu ra sao, nhìn thế kiếm mới vừa rồi hiển nhiên còn chưa thôi diễn xong, làm sao đột nhiên ngừng lại?

- Chẳng lẽ là do những vì sao trên kia?

Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời , lộ vẻ do dự. Lúc này hắn phát hiện đối ứng những cặp mắt thần thú trong phù điêu với những ngôi sao thì đều là những vì sao cố định.

Còn lần này thì ngoài những ngôi sao kia, những ngôi sao khác đều có quỹ đạo vận động tuần hoàn của mình.

Hơi suy tư, Nhạc Vũ lại bắt đầu thử thăm dò đem những vị trí của các ngôi sao kia thêm vào biến hóa. Sau đó quả nhiên thấy hình ảnh trong đầu lại tiếp tục.

Nhạc Vũ không khỏi cười một tiếng, trước kia tuy hắn nhìn trời nhưng rất ít chú ý biến hóa của những vì sào, tuy nhiên trong ký ức lại có vô số sách ghi chép về biến hóa của tinh tượng.

Vào lúc hắn đang muốn lợi dụng hệ thống phụ trợ trí năng để lấy ra những quyển sách này thì bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng hô không chút khách khí.

- Mời tránh ra!

Nhạc Vũ ngẩn ra, đến khi quay đầu lại nhìn thì mới giật mình. Mọi người từ trong điện đang náo nhiệt đi ra, cánh cửa của thạch điện cũng đã đóng lại.

Ngoài ra sau lưng mình đan có một thiếu niên dung nhan mỹ lệ như nữ nhân đang nghiêm mặt lạnh lùng nhìn hắn.

Cũng không biết là vô tình hay cố ý mà lối ra của Truyền pháp tiền điện này rất hẹp. Trong thạch điện thì rất rộng nhưng lối ra chỉ có thể đủ cho ba đến năm người cùng đi qua, chỗ hắn ngồi vừa khéo ngăn lối đi của người kia.

Thấy dung mạo người này, Nhạc Vũ theo bản năng nhớ lại Hồng Hạo, hai người đều cực kỳ xinh đẹp, chẳng qua có khác là người trước mặt có phong thái cực kỳ cương liệt.

Hắn bất giác nhớ lại chuyên năm xưa, tựa hồ đang ngồi trong ba bậc cuối cùng của thạch điện đó.

- Ngươi không nghe thấy sao? Mời tránh ra!

Thiếu niên thấy vẻ mặt sửng sốt của Nhạc Vũ thì không nhịn được. Ống tay áo của hắn phất lên một cái rồi có một luồng đạo lực khổng lồ tuôn qua như muốn đẩy Nhạc Vũ qua một bên.

Nhạc Vũ thấy thế cũng cau mày, đồng dạng vung tay lấy phương pháp tá lực của Thái Cực dễ dàng đẩy luồng kình lực này đi. Sau đó hắn yên lặng lùi xuống bậc thang dưới. Cho dù thế nào thì việc hắn ngăn trở lối đi của người khác cũng là không đúng.

Thiếu niên kia thấy thế thì nhất thời kinh dị nhìn Nhạc Vũ một cái, lúc đi ngang qua Nhạc Vũ đột nhiên nghiêng đầu.

- Ta nhớ kỹ ngươi! Nếu ngươi có duyên trở thành đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông thì Trưởng Tôn Tử Vận này nhất định sẽ sẽ tìm ngươi lãnh giáo lần!

Thiếu niên nói xong liền xoay người đi. Lúc này một thanh niên dung mạo thanh tú phía sau hắn cũng lật đật đi theo, nhìn Nhạc Vũ vẻ xin lỗi.

- Huynh đệ xin đừng trách! Tính tình của biểu đệ ta trời sinh nóng nảy, mới vừa rồi thật ra thì cũng không ác ý. Nếu có gì đắc tội, Hoành Dĩ Ninh ta thay hắn tạ lỗi.

Nhạc Vũ lắc đầu tỏ vẻ không việc gì, sau đó cứ thế nhìn hai người này đi xa.

Trong nội tâm hắn cũng hơi kinh dị.

Nghĩ thầm thiên hạ này quả nhiên là thiên tài đếm không hết. Với số tuổi mười lăm của hắn có tu vi Ngưng Dich Kỳ tại Phù Sơn Tông đã là kinh người nhưng ở chỗ này tùy tùy tiện tiện cũng gặp được.

Tuổi của Trưởng Tôn Tử Vận kia so ra còn nhỏ hơn mình nhưng tu vi chỉ kém hắn một bậc. Về phần người có tên là Hoành Dĩ Ninh thì chỉ lớn hơn hắn bốn năm tuổi nhưng thực lực đã sâu không lường được!

Lắc đầu, Nhạc Vũ nhìn lại cánh cửa của thạch điện lúc này đã đóng kín, thầm thấy kỳ lạ nên tiện tay kéo một đạo đồng lại hỏi, sau đó thì thoải mái cười một tiếng.

Thì ra nơi này từ mấy ngàn năm nay đã truyền lưu quy củ, mỗi ngày vào lúc hừng đông sẽ khóa lại hai canh giờ. Nhìn lại thần sắc mỏi mệt của đám người xung quanh, Nhạc Vũ cũng đoán được dụng tâm khi làm như vậy của Quảng Lăng Tông.

Nếu không phải để hạn chế, cứ thế để cho đám người này si mê vào những văn tự khắc trên đá thì cuối cùng mặc dù không mệt chết cũng sẽ tâm lực tiều tụy mà tổn thương nặng nề.

Đã rõ ràng nguyên do, Nhạc Vũ cũng không để ý nữa mà đi thẳng đến chỗ bậc thang kia ngồi xếp bằng xuống tiếp tục nghiên cứu bức phù điêu.

Thật ra lúc trước hắn cũng định đi trở lại trong phòng. Bất quá nếu ở trong lòng có huyễn tưởng thì nhất định phải hao tổn đầu óc. Đặc biệt là khi hình ảnh lão nhân kia múa kiếm thì đặc biệt hao phí tâm thần. Có phù điêu trước mắt này và bản đồ ngôi sao trên không trung làm cơ sở, ít nhiều gì cũng có thể tiết kiệm một chút.

Ngoài ra có thể là người chế luyện đồ án này cố ý suy nghĩ đến học tập không thể tiếp nhận được kiếm ý kia nên cũng động chút tay chân gần chỗ phù điêu. Tóm lại Nhạc Vũ cảm giác chỉ ở chỗ này là chỗ duy nhất mà hắn có thể dễ dàng chịu đựng được khi tâm linh bị trùng kích. Nếu là chỗ khác thì khó khăn hơn mấy lần. Song nếu nói có gì bên linh trận gì bên trong thì hắn hoàn toàn không phát hiện ra.

- Thật không chiêu kiếm pháp này rốt cuộc là người phương nào sáng chế mà có uy lực cái thế như vậy!

Toàn bộ quá trình hình ảnh chỉ ước chừng ba mươi lăm phút, kiếm pháp có ba chiêu, uy lực chiêu sau mạnh hơn chiêu trước. Trong đó một lần là nhanh, mười lần là chậm. Đầu tiên biểu diễn ra uy lực của kiếm pháp, sau đó là chỉ giáo cặn kẽ quá trình và biến thức.

Ngoài ra còn có mấy lần biểu diễn phương pháp ngự kiếm thi triển. Tuy ở khoảng cách xa điều khiển huyền binh nhưng uy lực không hề yếu đi. Hơn nữa bởi vì không cần cầm kiếm mà việc biến hóa càng thêm linh động.

Điều khiến hắn kỳ quái chính là uy lực cái thế như vậy, rõ ràng vượt xa phạm vi kiếm pháp bình thường, ít nhất ngày đó nếu hai kẻ đuổi giết hắn có thể nắm giữ chỉ cần hai phần kiếm pháp này thì cho dù cộng thêm cả Chiến Tuyết, hắn cũng không có cơ hội sống sót.

Còn nếu là đổi lại Mục Hi Ngọc, vậy thì ngày đó tại biệt phủ Tĩnh Hải Tông

cũng có thể dễ dàng giết chết năm tu sĩ Linh Hư cảnh kia.

Chẳng lẽ nói, Quảng Lăng Tông đã cường đại đến mức độ này, hoặc là bản thân họ cũng chưa hiểu hết.

Nghĩ như vậy có lẽ còn có khả năng. Nếu hệ thống phụ trợ trí năng của hắn không có chức năng mô hình hóa thì chắc không thể ghép được đồ hình này, vậy thì sao có thể suy ra công dụng của phù hình ngoài điện.

Nhạc Vũ lắc đầu, tạm thời bỏ đi ý nghĩ này, sao đó lại nhìn kỹ vào đồ hình.

Thật ra thì chân tướng rốt cuộc như thế nào cũng không liên quan với hắn. Chỉ cần một tháng sau hắn biểu diễn ra những gì sở đắc trước mặt những người có trách nhiệm trắc nghiệm của Quảng Lăng Tông là được.

Nhạc Vũ không biết khi hắn đang chìm đắm vào ảo ảnh trong đầu thì ở gần đó cũng có hai người đang quan sát hắn từ xa.

- Chưa tới mười lắm tuổi đã có tu vi Ngưng Dịch Kỳ, hồn lực tựu vượt qua tu sĩ Linh Hư động tâm kỳ. Ha hả! Đúng là khó được.

Nếu Nhạc Vũ ở đây lúc này chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiên ra hai người này, một là Hoành Dĩ Ninh hắn vừa gặp qua, còn người kia chính là người đã đem hắn đến Truyền pháp điện Trầm Như Tân. Người vừa lên tiếng chính là thanh niên có diện mạo thanh tú, đang khẽ cười vẻ toan tính.

- Bất quá ngươi cũng quá mức đi? Nhân vật mà Vu sư thúc bảo ngươi chiếu cố mà bắt ở lại đây. Muốn tìm hiểu những đồ hình này của Truyền pháp tiền điện, ngoại trừ bản môn đem những kiếm pháp cơ sở Lạc Diệp kiếm, Lôi Động kiếm, Vạn Tượng kiếm chỉ dạy thuần thục, còn nếu không sao có được sở đắc gì.

Dù sao hắn khác với chúng ta. Chúng ta cho dù mới nhập môn nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở đây, đã tập đến cực hạn những kiếm pháp này.

- Áng chừng ngươi không biết ngộ tính của hắn !

Trầm Như Tân nghe vậy cười một tiếng, ngắt lời đối phương:

- Mấy ngày hôm trước ta đã cho đệ tử ký danh điều tra qua. Kết quả thật bất ngờ,

hai năm trước một mình một kiếm xông vào trong phủ thành chủ của gia tộc, với tu vi võ sư cấp một liên tiếp đánh bại mấy chục cường giả đồng tộc và ba võ sư cao cấp. Ngoài ra một năm trước ở Bắc Mã Nguyên có một án mạng tông môn, rất có hiềm nghi liên quan đến người này. Nghe nói kiếm pháp của hắn cũng là tự mình sáng chế, thật khiến cho người ta tò mò.

- Đây không phải là lý do!

Hoành Dĩ Ninh cười lạnh.

- Thật ra những chuyện kia cũng chỉ là bề ngoài. Chẳng qua Vu sư thúc rất coi trọng hắn, đoán chừng chắc sẽ chứa chấp. Ta để hắn ở đây, ngoại trừ muốn xem ngộ tính của hắn còn là muốn kích thích biểu đệ không ai bì nổi của ngươi. Bất quá bây giờ …

Nói tới đây, ánh mắt Trầm Như Tân lộ ra vẻ mong đợi.:

- Ta cảm thấy nói không chừng thật sự hắn có thể ngộ ra cái gì .

Hoành Dĩ Ninh hơi nhíu mày:

- Ngươi đang nói chuyện tối nay hắn chỉ nhìn vào phù điêu kia?.

- Đúng là như thế mới làm người ta kỳ quái. Nhạc Vũ này đâu phải người dễ buông bỏ như vậy. Trừ phi là hắn có sở đắc.

Trầm Như Tân tự giễu cười cười:

- Chắc ngươi cũng không đoán được ta đang liên tưởng đến cái gì. Lúc trước tổ sư của tông môn lưu lại bộ Quảng Lăng tuyệt kiếm kia…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 214: Quảng Lăng tuyệt kiếm

Quảng Lăng tuyệt kiếm ngươi nói là "Phi kiếm" mà sư tổ chúng ta lưu lại trước khi phá không phi tiên!

Hoành Dĩ Ninh kinh ngạc, sau đó cười nhạt.

- Làm sao có thể? Ngay từ lúc vài ngàn năm trước, bộ kiếm pháp kia đã thất truyền. Mặc dù có truyền thuyết tổ sư chúng ta có lưu lại một bộ truyền thừa khác ở trong tông môn nhưng đã trên dưới mấy ngàn năm sao không thấy. Nếu không phải như thế thì Quảng Lăng Tông chúng ta cần gì phải bằng vai với Băng Nguyệt tông tại Bắc hoang này?

- Đừng quên Truyền pháp tiền điện chính là do một tay tổ sư làm ra. Quy củ cũng là do ngài một tay chế định. Hơn nữa từ rất sớm cũng đã có người hoài nghi phù điêu thần thú kia rồi.

Trầm Như Tân lắc đầu:

- Ta xem bộ dạng hắn dường như thật sự có lĩnh ngộ

- Phù điêu này có vấn đề thì thế nào? Theo truyền thuyết bộ kiếm pháp kia chính là do tổ sư vào lúc Đại thừa kỳ tâm huyết dâng trào nghĩ ra, tổng cộng mười ba thức, uy lực có một không hai thiên hạ! Bất quá điều kiện tối thiểu của bộ kiếm thuật thấp cũng là Linh Hư cảnh. Lấy thực lực của hắn thì còn kém xa.

Hoành Dĩ Ninh vừa nói vừa nhìn lại nơi xa:

- Hơn trăm vị Đại trưởng lão Nguyên Anh cảnh của tông môn chúng ta qua mấy ngàn năm dốc hết tâm huyết bất qua cũng chỉ căn cứ theo những đồ hình ở Truyền pháp điện mà phục chế ra được mười thức, uy lực chưa tới ba, bốn. Tiểu tử kia có tài đức gì mà có thể vượt qua mười mấy đời tổ tông Quảng Lăng Tông chúng ta?

Trầm Như Tân cười cười không nói, cũng không tranh biện. Thật ra thì lúc này ngay cả hắn cũng không hiểu được ý nghĩ của mình. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Hoành Dĩ Ninh cũng đổi câu chuyện:

- Người nói chuyện của người kia không quyết là sao? Hồn lực của hắn cực mạnh, sợ là một số đệ tử chân truyền của chúng ta cũng không thể theo kịp. Dù sao cũng có nhiều hy vọng để đạt đến Kim Đan Nguyên Anh. Nhưng nếu nói cố kỵ Phù Sơn Tông tựa hồ cũng không cần thiết. Đường đường Quảng Lăng Tông ta chẳng lẽ còn sợ bọn hắn hay sao?

- Chuyện không đơn giản như vậy! Chủ yếu vẫn là nơi hắn sẽ thuộc về. Thất phong có chút tranh chấp. Tiểu Quan Phong kể từ khi mấy tên đệ tử của Dụ Ninh sư thúc tổ mất đi thì gần đây có khó khăn, đang cần bổ sung đệ tử ưu tú, tiểu sư cô đã được chưởng giáo đồng ý như vậy. Bất quá mấy ngọn núi kia vẫn không chịu bỏ qua. Chuyện này ngay cả Vu trưởng lão cũng không thể làm gì, chỉ có thể bó tay bàng quan. Hiện giờ cũng chỉ có thể chờ một tháng sau khi khai sơn đại tuyển của tông môn kết thúc, việc phân phối ra sao để cho mọi người đều hài lòng.

Trầm Như Tân thuận miệng giải thích, sau đó chắp tay phía sau, trong mắt hiển lộ khí phách khác với vẻ ôn hòa trước đó:

- Nếu Phù Sơn Tông dám đến đây nói muốn người này, ta liền một kiếm chém luôn bọn họ xem ra sao?

Hoành Dĩ Ninh khẽ mỉm cười không nói thêm mà nhìn về phía Nhạc Vũ. Sau đó hắn lộ vẻ do dự, với thần thức của thiếu niên này chắc không thể để cho bọn họ tới gần như vậy mà không nhận ra, chỉ có khả năng là hắn đang tập trung suy tư nên mới chuyên chú như thế.

Nhưng điều làm hắn khó hiểu là thiếu niên này rốt cuộc là đang suy nghĩ gì. Chẳng lẽ thật sự lĩnh ngộ được cái gì trên phù điêu thần thú kia?

Sau khi quan sát hình ảnh kia được năm lần thì Nhạc Vũ dừng lại. Lão giả này mỗi một lần múa kiếm đều phân tích động tác vô cùng tường tận. Nhưng vấn đề là nếu như không biết pháp môn vận chuyển đạo lực của bộ kiếm pháp này thì vẫn chưa thể bắt tay vào tập luyện.

Bất quá đối với lần này hắn cũng không phải là thúc thủ vô sách, bên trong phía sau đại điện có khắc một số văn tự có thể giải quyết vấn đề này. Những đồ hình này vừa có thể tổ hợp lại có thể xem riêng. Chắc người sáng tạo kiếm pháp này lo lắng hậu nhân không cách nào học xong nên mới phân ra ba chiêu kiếm pháp này ở ba nơi, lưu tồn trên vách đá để cho hậu nhân học tập.

Lúc trước Nhạc Vũ tuy xem không hiểu nhưng sau khi quan sát kỹ lão nhân kia múa kiếm thì cũng có sở đắc, không phải mù mờ như lúc đầu.

Những đồ hình này phần lớn đều là chiết giải các chiêu kiếm, chỉ có một phần nhỏ là tâm quyết vận chuyển chân khí. Điều Nhạc Vũ sở cầu chính là thứ sau, bất quá những thứ trước cũng không phải là hoàn toàn vô dụng. Sau khi tìm hiểu xong thì việc học tập lão nhân thi triển kiếm pháp cũng vô cùng có lợi.

Điều khiến hắn cảm thán chính là bộ kiếm pháp này cho dù được phân khai ra thì uy lực vẫn vô cùng mạnh mẽ. Ít nhất những loại kiếm pháp mà hắn biết trước đây không có loại nào sánh được nửa phần uy lực của nó, cũng không biết bộ kiếm pháp này tên là gì?

Thời gian hơn hai mươi ngày sau đó, Nhạc Vũ chỉ một mực thôi diễn lại bộ kiếm pháp này. Tuy là có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp, lại có lão giả kia diễn kiếm rất kỹ lưỡng nhưng quá trình học tập vẫn khó khăn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Ngoại trừ vô số điểm phức tạp cần nắm vững trong kiếm thức, khó khăn nhất vẫn là vận hành nội tức. Nhạc Vũ thí nghiệm trong người chừng mấy trăm lần, hiệu quả cũng không phải là rất tốt, khó có thể thôi động một phần uy lực của bộ kiếm pháp.

Dĩ nhiên điều này cũng có thể quan hệ tới tu vi còn thấp kém của Nhạc Vũ hiện giờ.Cho dù sử ra một chiêu có uy lực thấp nhất cũng đã là cực kỳ khó khăn với hắn.

Vì thế hắn ngoài chuyện tham ngộ còn phải nghĩ biện pháp để đem bộ kiếm pháp này hạ thấp sao cho bản thân có thể sử dụng.

Dĩ nhiên với hiểu biết của Nhạc Vũ về thuật ngự kiếm và phép tắc thiên địa còn kém quá xa, chưa nói tới cải tiến điều gì. Chẳng qua những khó khăn trong đó

cũng không khó khăn để hắn làm sao có thể hạ cấp.

- Nếu ở kiếp trước mình đem theo vài thứ tùy thân có thể đưa tới đây vậy thì tốt rồi.

Cảm giác tâm lực của mình đã kiệt quệ, Nhạc Vũ bất giác hoài niệm về máy tính ở kiếp trước.

Cho dù là chỉ có máy tính nhỏ mang theo bên người nhưng cũng có thể đạt đến một trăm triệu phép tính mỗi giây, sẽ giúp hắn giảm đi không ít khối lượng tính toán.

Đang lúc sầu não thì bên tai hắn chợt vang lên tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc.

- Ngươi ở đây làm gì? Phù điêu này chẳng lẽ có cái gì mê hoặc?

Nhạc Vũ nghe vậy theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy một nữ tử thanh lệ thoát tục đang cười dài nhìn mình. Nàng chừng hai ba hai bốn tuổi, thân thể thướt tha, mắt ngọc mày ngài, thần thái có mấy phần hồn nhiên lẫn kiên cường.

Hắn cảm giác hơi kinh hãi. Kể từ khi gặp chuyện vào hai mươi mấy ngày trước, Nhạc Vũ cho dù là lúc chuyên cần luyện tập cũng sẽ lưu lại mấy phần dư địa. Nhưng hiện giờ nữ tử này đã đến sát bên mình mà bản thân vẫn không hề hay biết.

Điều càng khiến hắn giật mình là y phục của nữ tử này chính là kiểu dáng của Quảng Lăng Tông. Ngay cả đệ tử chấp sự trước núi như Trầm Như Tân cũng chỉ thêu hai thanh tiểu kiếm màu vàng ở tay áo nhưng thanh kiếm bên tay áo nữ tử này lại thêu mây hồng bảy sắc, trang sức cũng nhiều không ít.

Nhạc Vũ mặc dù còn chưa biết quy củ này của Quảng Lăng Tông nhưng vẫn có thể đoán được cho dù là thân phận hay thực lực thì nữ tử này cũng vượt xa Trầm Như Tân.

- Bản tọa là Đoan Mộc Hàn ở Tiểu Quan Phong, lần này tới Truyền pháp điện để chọn lựa đệ tử.

Thấy vẻ nghi ngờ trong mắt thiếu niên, nàng kia ho nhẹ một tiếng, sau đó

nghiêm trang :

- Ngươi đã có duyên vào Truyền pháp tiền điện, sao không vào bên trong nghiên cứu đạo thuật, lại đi uổng phí thời gian ở đây?

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn thoáng qua người trước mặt. Ở đây gần một tháng nên hắn cũng ít nhiều hỏi được ít chuyện chỗ các đạo đồng. Hắn biết trong Quảng Lăng Sơn có thất phong (bảy ngọn núi). Mỗi phong đều có một người tọa trấn, chuyên dạy đệ tử nội môn, địa vị tôn quý chỉ dưới chưởng giáo.

Ngược lại những cơ cấu như Chấp luật điện, Truyền pháp điện, Tuần sơn điện, Tập anh điện, La trân điện, Chế khí điện, Hợp đan điện ... tuy là chấp chưởng trọng quyền tông môn nhưng địa vị ngược lại không bằng tọa giả thất phong. Một bên quản lý sự vụ hàng ngày tông môn, một bên chỉ chuyên tâm tu hành, thực lực cao hơn mấy bậc.

Tiểu Quan Phong, chính là một trong thất phong.

Trong lòng hắn âm thầm kỳ quái, tu vi nữ tử này đúng là sâu không lường được, nhưng tuổi xem ra cũng không lớn, thêm vào mấy phần hồn nhiên. Quảng Lăng Tông có thể yên tâm để cho một nữ tử trẻ tuổi như vậy đảm nhiệm một phong?

Về phần đối phương nói là tới chọn lựa đệ tử thì Nhạc Vũ cũng không để ý, bên trong thạch điện có vô số anh kiệt. Ánh mắt Đoan Mộc Hàn dù thấp thế nào cũng không thể coi trọng hắn.

Bất quá nếu là trưởng bối tới đây thì hắn không thể không đáp. Huống chi với thân phận nữ nhân này, ngày sau tùy tùy tiện tiện nói một câu cũng có thể gây khó cho hắn, vì thế không nên đắc tội mới tốt.

Tuy là trong lòng có chút không kiên nhẫn, bất quá lúc này Nhạc Vũ cũng chỉ có thể đứng dậy hướng đối phương thi lễ.

- Nhạc Vũ ra mắt chân nhân! Đệ tử ở chỗ này chẳng qua là vì tìm hiểu kiếm thuật, hiện giờ cũng có chút sở đắc.

- Tìm hiểu kiếm thuật? Chẳng lẽ nói phù điêu này thật có cổ quái?

Đoan Mộc Hàn chỉ chốc lát đã khôi phục nguyên trạng, nghi ngờ nhìn Nhạc Vũ

một cái, sau đó cũng khoanh chân ngồi xuống ở trên bậc thang, bình tĩnh nhìn phù điêu kia,

Lần ngồi xuống này của nàng chính là suốt một ngày, đến cuối cùng nhíu mày liễu đứng lên:

- Cũng đâu có vấn đề gì đâu mà ngươi đã nhìn nó hơn hai mươi ngày?

Nhạc Vũ nghe vậy im lặng, đang lúc nghĩ làm sao để giải thích thì Đoan Mộc Hàn cười lắc đầu:

- Bỏ đi! Xem như ta đã gặp qua người đệ tử này, cũng thật là một người thú vị! Về phần phù điêu thần thú này, khanh khách! Rốt cuộc ngươi sở ngộ ra cái gì, mấy ngày sau gặp mặt sẽ hiểu!

Đoan Mộc Hàn nói xong thì ngự kiếm bay thẳng phía chân trời, chỉ để lại Nhạc Vũ nhướng mày ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 215: Kiếm kinh Quảng Lăng!

Đến ngày hai mươi bảy thì xuất hiện hai vị lão giả mặt mũi lãnh khốc đến quan sát lĩnh ngộ của những thiếu niên trong đại điện.

Nhạc Vũ cũng tranh thủ thời gian nhìn những người này thử diễn kiếm pháp đạo thuật một cái, sau đó tâm linh nhất thời chấn động

Những người này cho dù là không có phù điêu thần thú làm cơ sở nhưng những thứ lĩnh ngộ cũng khiến cho người ta kinh dị. Uy lực không nói đến, nhưng bên trong đã bắt đầu có một chút tư tưởng vượt ra khỏi phạm vi bộ kiếm pháp kia.

Đặc biệt là Trưởng Tôn Tử Vận, chỉ dựa vào những văn tự khắc trên vách thạch điện đã có thể phục chế được ít nhất một phần rưỡi bộ kiếm pháp kia. Hiện giờ cũng chỉ bởi vì tu vi quá yếu nên không thể sử ra toàn bộ uy lực mà thôi. Ngày sau đợi đến khi trưởng thành, tu vi tăng lên thì còn không biết như thế nào.

Ngoài ra Hoành Dĩ Ninh kia cũng đồng dạng bất phàm. Tuy là không kinh thái tuyệt diễm như Trưởng Tôn Tử Vận nhưng cũng có thể dựa vào bốn mươi chín đồ hình trong điện để tổ chức ra một bộ kiếm pháp đầy đủ, hơn nữa uy thế cũng coi như không tầm thường.

Nhạc Vũ trầm mặt, thầm nghĩ nếu bản thân không tìm được chỗ dị thường của đồ án phù điêu này thì chắc cũng không hiểu được thứ gì.

Hắn sớm biết người của thế giới này tuyệt không phải bình thường nhưng thiên tư thông minh đến bậc này thì đúng là vượt xa người thường, không khỏi trong lòng lạnh như băng.

Điều duy nhất khiến hắn hơi vui mừng là tư chất của biểu huynh đệ kia cũng là đứng đầu Quảng Lăng Tông. Xem sắc mặt kinh dị của ba vị lão nhân trắc nghiệm cũng có thể thấy thiên tư của bọn họ khó gặp.

-Nhị vị kia là đệ tử chấp sự của Truyền pháp điện. Vị bên trái là Ngụy Sơn, bên phải tên là Kế Phi, đều là tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong, tới đây để bình phán ngộ tính của đệ tử sau khi trải qua Truyền pháp điện. Bọn họ đều có hy vọng đạt đến Kim Đan đỉnh phong, ánh mắt cũng có chỗ độc đáo.

Trầm Như Tân cũng không biết từ khi nào lần nữa đi tới truyền pháp điện, đang bước chậm bên cạnh Nhạc Vũ. Sau khi thấy sắc mặt khó coi của hắn thì lập tức cười giải thích.

- Yên tâm! Ngươi tới muộn hơn bọn họ ba ngày nên sẽ khảo nghiệm sau.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, biết đối phương hiểu lầm. Bất quá những lời này cũng ít nhiều làm hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi đích xác trong lòng hắn có ít nhiều lo lắng, dù sao hắn cũng chưa hoàn thành việc mô phỏng lộ trình nội tức.

Đúng lúc này, sắc mặt Trầm Như Tân biến đổi khác thường, nhìn về phù điêu thần thú trước mặt Nhạc Vũ, trong mắt lộ ra vài phần ý điều tra.

- Nhạc tiểu đệ, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, thật sự ngươi ngộ ra cái gì trong này?.

Nhạc Vũ cười không đáp, chỉ tiếp tục tạo huyễn ảnh trong đầu, sau đó tiếp tục đánh giá phương pháp vận chuyển nội tức. Đúng như nữ hài kia nói, thành tựu một tháng này của hắn sẽ rõ ràng vào ba ngày sau.

Trầm Như Tân thấy thế không khỏi khẽ lắc đầu, khẽ nhíu mày tránh ra, lần này hỏi không có kết quả, ngược lại càng làm hắn tò mò. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thời gian ba ngày nhìn như không ít, nhưng trong mắt Nhạc Vũ lại chỉ như trong một nháy mắt.

Trong mấy ngày cuối cùng, hắn ngồi yên như tượng trước mặt bức phù điêu, đến khi tâm lực gần kiệt quệ thì linh giác rốt cục lần nữa cảm giác được có người đến.

Thở dài ra một hơi, Nhạc Vũ mở mắt ra nhìn thì thấy là hai lão giả mấy ngày trước đang bước tới. Sắc mặt bọn họ vẫn âm trầm như trước, ánh mắt nhìn về

hắn mặc dù cũng có chút mong đợi, bất quá nhiều hơn là nghi ngờ bất mãn.

Nhạc Vũ cũng không có cảm giác gì. Những ngày qua không chỉ có hai người này nhìn hắn như vậy mà bao gồm cả các đạo đồng và phần lớn thiếu niên trong thạch điện. Bọn họ lúc đi ngang qua đều nhìn hắn vẻ giễu cợt.

Trong mắt những người này, Nhạc Vũ chính là đã cam chịu, chỉ là đang giả bộ mà thôi. Bất quá cũng khó trách, nếu như đã xem qua những văn tự khắc trong thạch điện thì bức phù điêu thần thú này chẳng qua hết sức bình thường.

Hơn nữa kể từ ngày thứ nhất thì hắn đã không tiến thêm một lần nào vào thạch điện. Những người này hiểu như vậy, có thể nói là đương nhiên.

Điều khiến hắn kỳ quái là ba người khác đang đứng bàng quan bên cạnh. Trầm Như Tân thì hắn cũng không kỳ quái nhưng Hoành Dĩ Ninh cùng Đoan Mộc Hàn thì đúng là khó hiểu. Nhất là Đoan Mộc Hàn, người này đến là để chọn đệ tử, nhưng trong Truyền pháp tiền điện lúc này ngoại trừ hắn và các đạo đồng thì đã không có một bóng người.

Chẳng lẽ nàng bất mãn chuyện mấy ngày trước?

Nhạc Vũ hơi thấp thỏm đứng lên, sau đó bước tới kính cẩn thi lễ với hai lão giả kia.

- Ngươi là Nhạc Vũ?

Lão giả bên trái hừ lạnh một tiếng biểu thị sự bất mãn, sau đó vào thẳng chính đề:

- Trong một tháng này, rốt cuộc ngươi có sở học được gì xin mời sử ra!Nhắc trước ngươi một câu, không được dùng kiếm pháp đã học được trước kia để dối gạt. Một khi hai người chúng ta phát hiện khác thường, như vậy bất kể ngươi là do ai chiếu cố cũng sẽ nhất định trục xuất xuống chân núi! Nếu như ngươi còn ôm lòng như vậy thì sớm bỏ đi!

Nhạc Vũ hơi bất đắc dĩ ngẩng đầu, thấy không chỉ vị Kế Phi đứng bên trái hắn không chào đón, ngay cả vị Ngụy Sơn vốn ôn hòa cũng đang trầm mặt.

Hắn không khỏi nhớ tới lão giáo tập Nhạc Hữu Phong trước kia trong tộc, thầm

nghĩ mấy người này cùng một dạng.

Gạt đi những ý nghĩ này, Nhạc Vũ tĩnh lặng tâm thần, sau đó lại lần nữa thi lễ:

- Xin hỏi nhị vị lão tiền bối, có thể đổi chỗ khảo nghiệm hay không.

- Đổi lại chỗ?.

Ngụy Sơn cùng Kế Phi hai mặt nhìn nhau đều thấy vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương rồi cơ hồ đều trợn mắt đáp:

- Đổi di đâu? Chẳng lẽ nơi này có chuyện gì? Người khác cũng là như thế, sao ngươi lắm chuyện vậy?

Nhạc Vũ nhíu mày, bất quá cuối cùng cố nén xuống. Hắn liếc nhìn bốn phía, thầm nghĩ vị lão nhân sử kiếm kia có thể không thuận theo lực pháp bảo đã có thể lăng không bay lên, thực lực như vậy tối thiểu đã ở trên Kim Đan. Đổi lại là mình sử ra bộ kiếm pháp kia chưa chắc đã có uy thế lớn như vậy.

Nhạc Vũ nghĩ vậy nên cũng thôi yêu cầu về phương diện này, chỉ bất quá nói thêm:

- Vãn bối còn có yêu cầu quá đáng, muốn mượn nhị vị một thanh huyền binh tùy thân.

Nét mặt Ngụy Sơn lúc này đã lộ ra mấy phần kinh ngạc, lão cẩn thận nhìn lại Nhạc Vũ thì không thấy gì khác thường. Kế Phi bên kia cũng trầm mặt:

- Ngươi chơi những hoa chiêu này làm gì? Nếu không lĩnh ngộ được gì vậy thì nói thẳng ra là được! Hai người chúng ta cũng không có thời gian chơi với ngươi!

Nhạc Vũ hơi bực mình, hắn biết Kế Phi cũng không phải là người xấu. Nhưng bị đối phương năm lần bảy lượt không chút khách khí trách cứ như thế, trong lòng ít nhiều gì có chút căm tức.

Đang lúc hắn chần chừ thì một thanh trường kiếm hình dáng cổ xưa tà tà bay tới. Nhạc Vũ thuận tay chộp lấy sau đó mới thấy Trầm Như Tân bên cạnh đang cười với mình.

- Thanh huyền binh thất phẩm của ta có tên là Thanh Dũng! Chắc có thể hợp tâm ý ngươi!

Nhạc Vũ khẽ buông lỏng tâm trạng, khẽ gật đầu cảm kích. Hắn mượn một thanh huyền binh không phải là có trò gì mà chỉ lo hai thanh linh binh của mình vừa chế tạo lại sẽ không chịu nổi áp lực khi mình sử kiếm mà hỏng mất.

Trường kiếm của vị lão nhân trong hình ảnh kia trông bình thường nhưng được tu vi cao bảo việc, Nhạc Vũ bây giờ còn chưa có bản lĩnh này.

Trong trường hợp này, hắn cũng không thể lấy thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm để thử.

Thật ra thì thanh thất phẩm huyền binh này vẫn kém yêu cầu Nhạc Vũ một tầng. Bất quá lúc này cũng không thể nghĩ gì hơn mà đành miễn cưỡng sử dụng.

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu điều tức, sau khi đã bình ổn tâm tình thì tiến vào trạng thái tốt nhất.

- Tính tình Kế sư thúc trước giờ vẫn vậy, đối với đệ tử không lọt vào mắt thì không hề khách khí.

Nhìn Nhạc Vũ đang nhắm mắt, Hoành Dĩ Ninh cười khẽ:

- Trầm sư huynh, ngươi thật cho là hắn có thể lĩnh ngộ được Quảng Lăng tuyệt kiếm

- Ta cũng không nắm chắc! Chẳng qua là ôm một phần hy vọng mà thôi.

Trầm Như Tân khẽ lắc đầu:

- Thật ra thì ta bây giờ cũng rất kỳ quái, chẳng phải ngươi lúc trước cũng không tin ta sao? Sao hôm nay vội vã trở về nhanh như vậy. Đúng lúc ngươi vừa nhập môn, làm vậy không sợ sư phụ ngươi trách phạt?

- Còn không phải là vì nghe ngươi nói? Hơn nữa Đoan Mộc sư cô cũng tới!

Hoành Dĩ Ninh len lén nhìn thoáng qua Đoan Mộc Hàn đằng kia. Tuy là nói như

vậy nhưng trong lòng Hoành Dĩ Ninh biết không phải là như thế. Một tháng này nhìn hành động cử chỉ Nhạc Vũ, thật ra trong lòng hắn cũng mơ hồ tin mấy phần lời của Trầm Như Tân.

- Như vậy biểu đệ như hình với bóng của ngươi đâu rồi? Chẳng phải hắn cũng rất có hứng thú với tiểu tử này sao? Sao hôm nay không tới?

- Tính tình Tử Vận người còn không biết, ngoại trừ tu hành luyện kiếm thì đâu thấy chuyện gì khác. Hắn nói nếu người này hữu duyên trở thành đệ chân truyền vậy thì sau này sớm muộn có cơ hội tới giao thủ!

Hoành Dĩ Ninh đang muốn nói thêm gì lại chợt thấy Trầm Như Tân rùng mình liền biến sắc nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Nhạc Vũ đã mở mắt, trong mắt bắn lên tinh quang trầm tĩnh, cánh tay hờ hững đâm ra một kiếm.

Vốn Hoành Dĩ Ninh có chút mong đợi nhưng thấy cảnh này không khỏi thất vọng.

Kế Phi bên kia lại càng giận đến tím mặt:

- Rốt cuộc ngươi đang giở trò quỷ gì?

Đang muốn tức giận quát lớn thì chợt trong lòng lão chợt cảnh giác, sau đó theo bản năng lấy hồn lực dẫn động thất phẩm huyền binh tùy thân Kiền Thiên Thuẫn dựng ngay trước mặt.

Sau đó một luồng lực đạo hùng hậu không hề báo trước đem cả người lẫn thuẫn bắn ra hơn trăm bước! Mặt đất cứng rắn hơn cả tinh cương đột nhiên bị một luồng lực lượng chém sâu một vệt dài đến hơn bốn mươi trượng!

Trầm Như Tân cùng Hoành Dĩ Ninh nhất thời trong lòng cả kinh, nhìn nhau một lúc sững sờ. Tuy là biết rõ một kiếm này trong lúc xuất kỳ vô ý mới có thể đánh bay Kế Phi nhưng trong lòng cả hai vẫn chấn động.

Ít nhất ở ba ngày lúc trước, lúc Trưởng Tôn Tử Vận khảo hạch tựu tuyệt không có uy thế như Nhạc Vũ!

Ngoài ra không có chút nào báo trước mới lộ ra sự đáng sợ của kiếm này, đổi lại là người khác mà không phải là Kế Phi thì chắc đã tại chỗ bay đầu!

- Đây chính là lĩnh ngộ của Nhạc Vũ từ phù điêu thần thú kia sao?

- Thằng nhãi! Ngươi dám sỉ nhục ta!

Kế Phi chật vật mới ổn định được, tức giận quát lớn. Bất quá lão vừa định ra tay thì đã thấy Ngụy Sơn vốn vẫn thân mật với mình đứng ngang trước người, lạnh lùng trừng mắt liếc lão một cái. Kế Phi rùng mình, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ đã bất đồng. Lão nhớ lại mới vừa rồi, Nhạc Vũ quả thật cũng không có ý nhắm vào mà một kích đó đối phương tựa hồ cũng không cách nào thao túng.

Kiếm thế của Nhạc Vũ lúc này mới bắt đầu, kiếm mang bắt đầu trải rộng, kiếm khí dần tung hoành trên cả quảng trường.

Điều khiến mấy người kinh hãi không phải là những kiếm khí trong mắt bọn họ cơ hồ không có lực sát thương mà là linh lực đang sôi trào quanh thân. Hai người Trầm Như Tân cùng Hoành Dĩ Ninh còn đỡ, hai vị lão giả bên kia cảm giác từng đợt khủng hoảng, linh khí thường ngày sai sử tùy tâm dần đã thoát ra khỏi sự khống chế của bọn họ!

Ngoài ra cũng ngay lúc đó, mấy chục ngôi sao trên bầu trời tựa hồ đang hô ứng với kiếm của Nhạc Vũ. Mây đen ùn ùn kéo đến hội tụ, linh lực cuộn trào trên quảng trường.

Kiếm của Nhạc Vũ vẫn cực kỳ khó hiểu trong mắt mấy người, loạn vũ khắp đông tây, mỗi một thức đều làm lòng người khiếp đảm, phòng ốc hai bên đều bị đánh bay đổ nát. Một kiếm trước đó đã dẫn động sấm sét giáng xuống đốt tất cả thành tro bụi. Một kiếm sau tiếp tục san phẳng tường đá ngàn năm thành cát vụn. Thời gian, không gian, hỏa diễm, sức gió không chỗ nào mà không bao lấy, có đôi khi dứt khoát chính là ngự sử linh lực thiên địa tiến hành công kích.

- Chẳng lẽ nói, đây mới thực sự là nguyên bản của Quảng Lăng tuyệt kiếm?

Sắc mặt Trầm Như Tân đang dần dần tái nhợ tthì trên mấy tầng mây đã có mấy chục luồng quang hoa đủ màu như lưu tinh ào tới, sau đó có một thanh âm già nua truyền đến từ xa.

- Rốt cuộc là cao nhân phương nào động võ ở Truyền pháp điện của Quảng Lăng Tông ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Cử sơn giai khinh!

Trên bầu trời, ít nhất cũng phải có mười người đạt Kim Đan cảnh giới, hắn không hề kinh hãi trái lại còn vui mừng. Nhưng trong nháy mắt hắn lại cảm giác tay áo của mình bị Hoành Dĩ Ninh đứng bên cạnh lôi kéo.

Khi Trầm Như Tân cúi đầu, nhìn về phía đối diện, chỉ thấy Nhạc Vũ đứng bên kia dùng kiếm chỉ tới, cùng lúc đó hắn cũng cảm nhận được quanh thân chấn động vô cùng kịch liệt.

Sắc mặt Trầm Như Tân nhất thời biến đổi, hắn không phải Kế Phi, thứ nhất không có được tu vi như vậy, thứ hai hắn chỉ có một thanh huyền binh thất phẩm đã đưa cho Nhạc Vũ thử kiếm. Nếu có chuẩn bị trước thì cũng thôi, nhưng lúc này dù hắn muốn sử dụng bí pháp hộ thân cũng không kịp, có thể nói căn bản không có thực lực đi ứng biến.

Thật ra trong giờ phút này, phương hướng chủ công của kiếm thế chính là phía trước Kế Phi cùng Ngụy Sơn, chỉ nhìn oai nghi lừng lẫy của kiếm pháp, chỉ sợ dù chỉ là bị liên lụy cũng không phải là điều mà bọn họ có thể thừa nhận ngay bây giờ.

Ngưng kết cao độ như vậy, thiên địa linh khí biến thành lưỡi dao sắc bén, quả nhiên chỉ sau một khắc liền tràn đến. Hai người Trầm Như Tân cùng Hoành Dĩ Ninh sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Bất quá chỉ sau một khắc, tâm thần bọn họ đều buông lỏng. Một thân ảnh yểu điệu chắn ngay trước mặt họ, nhìn trang phục thân hình liền nhận ra là Đoan Mộc Hàn, có một chiếc khăn gấm hoa văn đám mây đang phiêu phù trước người nàng. Linh lực kích động mặc dù vô cùng mãnh liệt, nhưng thật khó có thể dao động được chút nào.

Nhìn thấy hai người mình vô sự, Trầm Như Tân thở ra một hơi, hắn tiến lên trước định nói lời cảm tạ, lại thấy vị tiểu sư cô này của mình ngoại trừ vẻ vui mừng trong mắt, trên mặt càng thêm khổ não cùng lo lắng.

Trầm Như Tân thấy thế, đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó trên mặt liền lộ ra nụ cười.

Nếu như chuyện này phát sinh ở mấy tháng về sau, như vậy chỉ sợ Đoan Mộc Hàn vui vẻ còn không kịp. Nhưng vấn đề là trước mắt Nhạc Vũ còn chưa được phân phó sẽ bái nhập vào ai, quả thật làm cho người ta có cảm giác khó giải quyết.

Nếu như thiếu niên trước mắt thi triển được hoàn toàn nguyên bản Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, như vậy thiên tư kia thật sự quá mức ưu tú, ưu tú tới mức làm cho người ta cảm thấy ghen tỵ.

Mà ngay sau đó, hắn bỗng nhiên nhớ ra điều gì, lại rùng mình lần nữa, đưa mắt nhìn lên trên trời cao.

- Chưởng giáo! Mau khuếch trương thần thú phù điêu, là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Là bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm trọn vẹn!

Trong lúc nhất thời Trầm Như Tân không kịp lựa lời nói chuyện, trực tiếp kêu lên. Đoan Mộc Hàn nghe vậy, khẽ chau mày liễu, mới vừa rồi nàng chỉ lo bảo hộ người, hơn nữa chỉ quan sát cách vận kiếm của Nhạc Vũ, trong lúc nhất thời đã quên mất chuyện này.

Trên bầu trời kiếm quang chói mắt, là do một thanh tinh kiếm màu tím trong suốt bay ra, kéo theo một cái đuôi ánh sáng dài như sao chổi. Tuy xuất hiện trên bầu trời trễ nhất, nhưng chỉ một bước liền tới, còn sớm hơn người khác đang ở trên bầu trời Truyền Pháp tiền điện.

Phía trên tinh kiếm màu tím, giờ phút này có một vị lão giả râu tóc bạc trắng, mặt mũi thanh thoát, không giận mà uy, trong mắt phảng phất như đang lóe ra điện mang đang đứng.

Hắn nghe được lời nói của Trầm Như Tân, đầu tiên hơi kinh hãi. Trong lúc nhất thời không so đo lời nói không lễ phép của đệ tử này, chỉ chăm chú nhìn xuống phía dưới, sau đó thần sắc liền hiện lên vẻ nghiêm nghị. Nhất thời hắn hạ thấp xuống thêm ba phần, một cỗ pháp lực vô cùng hùng hồn đem đồ án phù điêu thần thú xem như trọn vẹn kia cùng thạch điện phía sau vững vàng bảo vệ.

Bất quá giờ phút này sự chú ý của hắn vẫn hơn phân nửa tập trung trên người

thiếu niên xa lạ bên dưới. Trong lòng thoáng kinh nghi, đến sau đó thật không thể ức chế, cơ hồ vọng động đạo tâm của hắn tới mức mừng rỡ như phát điên.

- Chẳng lẽ thượng thiên muốn chấn hưng Quảng Lăng Tông chúng ta? Thật không ngờ có thể làm cho Ngự Kiếm thuật thất truyền hơn bảy ngàn năm tái hiện trên người một thiếu niên mới nhập môn?

Lúc này ở bên dưới, Nhạc Vũ đối với hết thảy biến hóa bên ngoài hoàn toàn không có cảm giác. Cơ hồ toàn bộ lực chú ý của hắn đều đang cố gắng khống chế nội tức muốn nổ bạo trong cơ thể.

Chút ít hình vẽ mô phỏng phía trước cùng khốn cảnh trước mắt của hắn lại hoàn toàn khác hắn. Tinh thần cộng hưởng cùng thiên địa linh khí khiến Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn cơ hồ sắp hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Mà chính hắn bây giờ, cũng đã muốn ngừng cũng không được, chỉ có thể tiếp tục cho kiếm thế đi tiếp, hoặc đợi đến khi chân khí hao hết hoặc hoàn toàn phát ra, hay là chống đỡ được đến khi kiếm chiêu hoàn toàn hoàn thành.

Đối diện với hắn, hai người Kế Phi cùng Ngụy Sơn đều cau chặt mày, kiếm chiêu này của Nhạc Vũ đều có thể nói đang hướng thẳng tới cả hai người! Lúc này chẳng những Kiền Thiên Thuẫn mà Kế Phi lấy ra bị đánh trúng chằn chịt vết rách, ngay cả Huyền Băng Thuẫn Bài thất phẩm của Ngụy Sơn đem ra cũng bị tổn thương chồng chất. Những tia công kích liên miên tràn tới càng làm nội tâm bọn họ âm thầm kêu khổ.

Cho dù là như thế, hai người cũng không nghĩ tới sẽ phản kích. Kiếm thế của Nhạc Vũ tuy vô cùng uy lực, nhưng tốc độ vận kiếm thật chậm, trong lúc xoay chuyển lại rất nhiều sơ hở. Hai người tùy tiện dùng một ngón tay cũng có thể dồn Nhạc Vũ vào chỗ chết.

Nhưng giờ phút này bọn họ lại không thấy phiền não, ngược lại trên mặt hiện lên vẻ vui mừng. Trong mắt hai người Kế Phi cùng Ngụy Sơn, uy lực kiếm chiêu của Nhạc Vũ càng lớn, liền làm cho người càng vui sướng. Thậm chí bọn họ cũng không dám vọng động, tránh ảnh hưởng đến Nhạc Vũ. Công kích trực diện thế này, cũng không nghi ngờ chính là phương thức nhận thức tinh yếu của chiêu kiếm pháp này tốt nhất.

- Chưởng giáo sư huynh, chẳng lẽ thật sự là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Lão giả theo sát phía sau, đồng dạng cũng là một vị lão nhân, chẳng qua thân hình hơi có chút béo mập, trên mặt thật hồng hào.

- Chiêu kiếm pháp này khẳng định đã bị thất truyền đã được ghi chép bên trong Quảng Lăng Ngự Kiếm Thuật! Còn có phải là thật hay không, cũng không quan trọng! Trước đó ngươi có từng nhìn thấy qua có một đệ tử nào còn chưa tới Linh Hư cảnh lại có thể thi triển ra kiếm thuật uy thế kinh người đến như vậy?

Lão nhân tóc bạc thu lại tử sắc quang kiếm dưới chân, sau đó giẫm lên trung ương phù điêu thần thú. Khi hắn rơi xuống đất, pháp lực bảo hộ đồ án phù điêu dưới chân nhất thời càng tăng thêm ba phần.

- Hơn nữa ta thật sự không tin Thích sư đệ còn chưa nhìn ra hài tử này dùng bộ kiếm pháp có ít nhất ba thành tương tự Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mà chúng ta sử dụng lâu nay!

- Hắc! Ta chỉ là có chút không thể tin được mà thôi, chuyện mà bên trong môn phái vô số anh kiệt suốt mấy ngàn năm làm không được, không ngờ lại bị một tiểu quỷ Ngưng Dịch kỳ còn chưa nhập môn hoàn thành.

Vị Thích sư đệ kia lặng lẽ cười một tiếng, nhưng tuy hắn nói như vậy, ánh mắt lại không hề rời khỏi thanh kiếm của Nhạc Vũ, phảng phất như muốn đem toàn bộ quỹ tích của trường kiếm, tất cả góc độ đều vững vàng ghi khắc vào trong nội tâm.

Cùng lúc đó trong lòng hắn lại thầm nghĩ, tên thiếu niên còn chưa biết tên này, chính là Nhạc Vũ đã dẫn tới việc cả bảy ngọn núi đều phải tranh đoạt hay sao? Ban đầu mình lựa chọn thối lui cũng thật thất sách. Bất quá cũng may chuyện này còn chưa quyết định, cố gắng tranh thủ một phen cũng chưa chắc là không có hi vọng.

Lúc này mấy chục đạo kiếm quang trên bầu trời đều rối rít rơi xuống, bọn họ sớm nghe được Trầm Như Tân nhắc nhở. Lại nhìn thấy mấy vị Nguyên Anh tu sĩ trong môn phái đều đã tới, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, đoán chừng tin tức này là xác thực. Cho nên sau khi tới, vẻ mặt liền chuyên chú nhìn về phía bên này.

Một số người không tự chủ được rút ra huyền binh tùy thân của mình, bắt chước theo kiếm thế của Nhạc Vũ. Mà động tác này phảng phất như lây bệnh, rất nhanh liền điên cuồng khuếch tán ra. Ngay cả vị chưởng giáo chân nhân đang đứng trên

đồ đằng thần thú cũng đang âm thầm dùng tay áo rộng che phủ, đang dùng ngón tay múa theo chiêu kiếm.

Đại bộ phận lão nhân bên trong đều dần dần rơi nước mắt đầy mặt.

- Đúng thật là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm trọn vẹn! Thức thứ nhất đầy đủ, đúng là thượng thiên có mắt! Quảng Lăng Tông chúng ta sắp được chấn hưng!

- Kiếm pháp này dùng tu vi Ngưng Dịch kỳ thi triển đã có tuyệt oai mạnh mẽ như vậy. Nếu đổi lại nằm trong tay chưởng giáo chân nhân, lại càng không biết sẽ kinh thiên động địa tới bực nào?

Vẻ kinh hãi trong mắt Trầm Như Tân càng lúc càng dày đặc.

- Nhạc Vũ này, tuổi nhỏ mà có ngộ tính cao như thế. Chờ tương lai hắn thành công kết đan, lại không biết sẽ có quang cảnh gì? Đoan Mộc tiểu sư cô có thể được đệ tử này…

Hắn có chút kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, từ khi bái nhập Quảng Lăng Tông tới nay, hắn chưa bao giờ nghĩ qua những sư thúc sư bá luôn bình tĩnh cao nhã lại có một thời điểm cùng điên cuồng đến như thế.

Chiêu kiếm của Nhạc Vũ càng chậm chạp, theo tinh thần lực ba động đầy trời, còn có thiên địa linh khí sôi trào đang từ từ tăng trưởng biên độ. Hắn cảm giác có một cỗ lực lượng trầm trọng đang áp bách toàn thân thanh kiếm, phảng phất như thanh kiếm trong tay hắn bị tảng đá lớn nặng tới mấy vạn cân đè ép xuống, vô cùng nặng nề.

Hôm nay hắn cảm thấy may mắn nhất chính là lúc ban đầu còn chưa làm ra vẻ hiêu trương, mượn được thanh huyền binh thất phẩm này trong tay Trầm Như Tân. Nếu không phải như thế, hai thanh linh binh kia hơn phân nửa là không chống đỡ nổi.

Lúc này cả Quảng Lăng sơn càng ngày càng nhiều người, đều nhận thấy được động tĩnh từ bên Truyền Pháp điện đưa đến, vô số quang mang đang từ trên tầng mây rơi xuống. Mà bên dưới tầng mây, còn có nhiều đệ tử Quảng Lăng Tông còn chưa cách nào ngự khí phi hành đang vội vàng chạy tới.

Vị Thích sư đệ kia đầu tiên cảm giác có điều gì không đúng, hắn liền dời tầm

mắt, nhìn lên trên, khẽ cau mày.

- Chưởng giáo sư huynh! Nhiều người vây xem như vậy chỉ sợ không phải là chuyện tốt. Bộ Ngự Kiếm thuật mà tổ sư lưu lại, liên quan tới hưng vong của môn phái chúng ta. Nếu có thể che giấu, vậy tốt nhất nên che giấu một chút cho thỏa đáng.

Lão nhân tóc bạc vốn đang toàn lực chú ý phía trước, lúc này nghe được lời nói của sư đệ, trong lòng cả kinh. Hắn nhìn lên bầu trời có hơn mười bảo quang lóe sáng, chân mày chợt cau chặt lại.

- Cứ như ong vỡ tổ chạy tới đây làm gì? Phàm những ai dưới Tụ Thần kỳ Kim Đan cảnh trở xuống, quay về cho ta!

Một tiếng hét lớn, giống như lôi điện chấn vang, trong giây lát truyền khắp cả Quảng Lăng sơn, mà đám người còn đang lục tục chạy tới quả nhiên đều ngừng lại. Chỉ có vài người đạt tới yêu cầu Kim Đan Tụ Thần cảnh vẫn tiếp tục bay về hướng bên này.

Lúc này lão nhân tóc bạc vẫn có chút không yên lòng, vừa gọi thêm mấy sư đệ cùng nhau thi triển ra đại hình huyễn thuật, đem toàn bộ không gian trên dưới Truyền Pháp tiền điện che kín nghiêm nghiêm thực thực.

Lúc này kiếm thế đã đẩy mạnh tới lúc mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Bí truyền đệ tử!

Trên Thanh Sanh kiếm truyền đến tiếng vang vỡ vụn, mặt ngoài đã có tiếng rạn nứt. Uy lực của chiêu kiếm pháp kinh tuyệt này tuy đã được Nhạc Vũ hội tụ không ít thiên địa linh khí, nhưng cũng tạo thành áp lực lớn lao cho chính bản thân hắn.

Bất quá giờ khắc này, trong lòng Nhạc Vũ thầm kinh dị, ngược lại tâm thần lại hơi có chút buông lỏng. Một chiêu kiếm pháp này, đã đi tới thời khắc cuối cùng.

Trong lòng hắn liên tục cười khổ, vốn hắn còn có ý định che giấu một ít về chiêu kiếm này, nhưng khi chân chính sử dụng, mới phát hiện bản thân mình đã đánh giá thấp sự khó khăn của nó.

Nếu lặp lại một lần, Nhạc Vũ tình nguyện cắt giảm thêm một phen, hạ thấp tới trình độ thích hợp với Trưởng Tôn Tử Vận, xem như lừa gạt hai vị lão nhân đứng trước mặt.

Nhưng hắn vẫn còn có chút lòng tham, nghĩ tới bản thân mình ở bên trong Quảng Lăng Tông không quyền không thế, còn phải che chở cho gia tộc, như vậy nhất định phải lấy cho được quyền lực, chỉ còn con đường phải làm cho mình được nổi tiếng, biểu diễn ra một chút giá trị của mình, vậy thì cứ biểu diễn thật hoàn toàn!

Nhưng khi đó hắn hoàn toàn không thể ngờ được cục diện cuối cùng đi đến mức này. Uy lực cùng độ khó khăn của chiêu kiếm pháp xa xa vượt qua dự liệu của hắn. Giờ khắc này thần thức của hắn lại cảm giác được khắp bốn phía đều có vô số ánh mắt bén nhọn đang chăm chú nhìn vào.

Hắn dằn nén luồng suy nghĩ phức tạp, Nhạc Vũ hít sâu một hơi, hết sức khiến cho tâm cảnh của mình bình phục lại lần nữa. Sau đó dựa theo sự tính toán lúc trước, cuối cùng đem một kiếm từ bộ vị ngực phải của mình đâm nghiêng về phía trước.

Dựa theo tình hình múa kiếm của lão nhân bên trong chân dung mà xem, một kiếm này tích lũy toàn bộ phát tiết trước đây, là một kiếm có uy lực mạnh nhất, là thu thế của cả kiếm chiêu.

Nhưng đối với một chiêu này trong lòng Nhạc Vũ cũng không hoàn toàn nắm chắc. Thời gian của hắn chưa đủ, lộ tuyến vận hành nội tức một phần cuối cùng ngoại trừ hai thức kiếm chiêu sau, chính là bộ phận mà hắn còn chưa hoàn toàn suy tính xong.

Theo thiên địa linh khí sôi trào, bởi vì động tác của Nhạc Vũ càng thêm cao hơn một cấp bậc, thân kiếm vỡ ra, đang từ từ mở rộng, ngoài ra bởi vì chân khí điên cuồng truyền vào, thanh quang lóe sáng ngày càng mãnh liệt.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng cảm thấy may mắn, ngoại trừ chân khí lưu chuyển trong cơ thể càng ngày càng khó khống chế, cả quá trình này cũng không có nhiều bất đồng so với lúc ban đầu hắn tính toán.

Nhưng tiếp theo, Nhạc Vũ vừa thoáng buông lỏng được tâm thần, trên mặt lại hiện lên vẻ tái nhợt như tờ giấy.

Một kiếm cuối cùng này, hắn lại không đâm ra được!

Thanh nhuyễn kiếm vừa đưa ra được một nửa, đã bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở. Không những không còn cách nào tiến thêm được một bước, còn có một cỗ lực lượng phản kích từ thanh kiếm truyền đến.

Trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời lạnh như băng, bộ phận cuối cùng này vốn nên xúc động vài pháp tắc, sau đó đem toàn bộ linh lực tích lũy lúc nãy hoàn toàn dẫn dắt rời đi. Nhưng vấn đề là trong lòng hắn tuy biết là chuyện gì xảy ra nhưng một kiếm này hắn lại không cách nào đâm ra được.

Giờ phút này trong lòng hắn chợt dâng lên một tia hiểu ra, thì ra biết cách là một chuyện, nhưng có năng lực sử dụng hay không thì lại là một chuyện khác.

Lực cản cùng lực áp bách từ mũi kiếm truyền ngược lại chính là bị phản phệ. Nếu hắn không cách nào chống đỡ, như vậy bản thân sẽ bị linh lực phản phệ làm nổ tung, nội tức lập tức tan tác!

Giờ khắc này cơ hồ Nhạc Vũ đã dùng hết lực đạo toàn thân, đem toàn bộ Hỗn

Nguyên Chân Khí trong cơ thể trấn áp, mà Ngũ Hành Phù Trận bên trong đan điền lại như cảm giác được nguy cơ, điên cuồng vận chuyển. Sắc mặt hắn từ tái nhợt trướng thành màu đỏ tím.

Nhưng thanh kiếm trong tay hắn chỉ di động được một chút về phía trước, nhưng lại lập tức tao ngộ bắn ngược thêm cường liệt! Nếu không phải Ngũ Hành Phù Trận cung cấp đại lượng chân khí bổ sung, thiếu chút nữa Nhạc Vũ đã phải thối lui, nếu bị lực phản phệ đánh trúng sẽ bị bắn ngược trở về!

Bất quá tình hình ngay lúc này vẫn cực kỳ nguy hiểm, một khi Nhạc Vũ không cách nào khống chế, nhất định sẽ bị thiên địa linh khí cắn trả.

Đúng lúc này, lão nhân tóc bạc đang bàng quan quan sát cũng là người thứ nhất nhìn ra được tình hình dị thường, ánh mắt hắn đầu tiên là vui mừng, ngay sau đó liền ngưng trọng, trợn mắt nhìn trước người Nhạc Vũ:

- Hai người các ngươi còn đứng nơi đó làm gì, còn không tránh ra cho ta?

Ngụy Sơn cùng Kế Phi nhìn nhau, vội vàng dời qua mấy trăm trượng bên cạnh. Thật ra vừa rồi họ đã sớm có ý nghĩ này, linh lực mà Nhạc Vũ ngưng tụ cuối cùng dù là hai người họ cũng cảm thấy kinh hãi. Chẳng qua bị nhiều ánh mắt nhìn tới, nhất thời sợ mất mặt mà thôi.

Ngay khi hai người vừa tránh ra, lão nhân tóc bạc đánh vào trong cơ thể Nhạc Vũ một đạo pháp lực ôn hòa. Tinh thần Nhạc Vũ chợt chấn động, cảm giác kinh mạch cả người như lay động, cường đại tới mức trước nay chưa từng có. Hắn đột nhiên phát lực, đâm về phía trước lần nữa, sau đó phảng phất như đâm xuyên qua một tầng tấm thép vô cùng bền bỉ. Trước mặt không còn bị cản trở, chợt cảm thấy lực đạo toàn thân mình trống rỗng, cả người dị thường khó chịu.

Bất quá lúc này hắn chú ý nhất chính là tình cảnh trước mắt. Thiên địa linh khí dao động kịch liệt bị dẫn dắt, sau đó vô số hệ linh lực quanh người hắn hóa thành kiếm quang oanh kích càn quét về phía trước. Một đường đi qua, tất cả đều hóa thành bụi phấn. Ngọn núi nhỏ phương xa không hề có chút cản trở trực tiếp bị xuyên thủng, sau đó xuyên thẳng đến phía chân trời, đem vùng mây đen tụ tập nơi đó sinh sôi đánh tan!

Trong tích tắc, xung quanh Truyền Pháp điện lặng ngắt như tờ. Mọi người đều trầm mặc, bình tĩnh nhìn một màn trước mắt.

Hai người Ngụy Sơn cùng Kế Phi theo bản năng cùng nuốt ngụm nước bọt. Bọn họ không dám tưởng tượng, nếu như mình chính diện gặp phải một kích kia, sẽ có kết quả như thế nào. Hoặc là bản thân không có chuyện gì, nhưng pháp bảo làm bạn bên người nhiều năm chỉ sợ sẽ bị hủy hoại trong chốc lát. Đồng thời bản thân cũng cần tĩnh dưỡng ít nhất là trăm ngày!

Cho đến một hồi lâu sau, không khí yên lặng rốt cục bị đánh vỡ. Thanh kiếm lại truyền ra thanh âm răng rắc vỡ nát, cả thân kiếm nứt vỡ từng đoạn. Nhạc Vũ dựa vào thanh kiếm chống dưới đất mới giữ được thân hình ổn định, lúc này liền té xuống hôn mê.

Một chiêu kiếm này đã đến cực hạn, mà thân thể Nhạc Vũ lại giống như gặp phải áp lực cuối cùng, hoàn toàn bị đè sập.

Trông thấy tình hình trước mắt, vẻ sáng bóng vui mừng kinh hãi của lão nhân tóc bạc chợt thối lui. Sau đó hắn thở dài một tiếng, đi tới trước người Nhạc Vũ ôm thân thể hắn vào trong ngực.

- Ta muốn nhận hài tử này làm đệ tử bí truyền của tông môn, vào Truyền Pháp điện hưởng cấp chấp sự! Chư vị có dự định gì khác nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 218: Đỉnh Quảng Lăng Sơn

Trong quảng trường trước Truyền Pháp điện, mọi người lại yên lặng. Rất nhiều người tâm thần vẫn còn chìm đắm trong chiêu kiếm vừa rồi, cho dù có thanh tỉnh cũng không có ai mở miệng phản bác.

Gọi là đệ tử bí truyền tông môn, thật ra trên đãi ngộ chỉ xê xích một chút với đệ tử chân truyền.

Nhưng xê xích như vậy vẫn cao hơn đệ tử chân truyền một cấp. Đó là điều mà toàn bộ những cường giả Nguyên Anh cảnh trong tông môn đều thừa nhận, là người được truyền thừa đạo thống chân chính của Quảng Lăng Tông. Một khi tông môn gặp phải nguy cơ, sẽ được ưu tiên bảo hộ cùng rút lui, là thành viên trọng yếu nhất trong tông môn.

Về việc nhân số hạn chế cũng càng thêm hà khắc. Mỗi mười năm chỉ có hai người, mà không ai không phải là từ Kim Đan cảnh trở lên.

Lấy tiêu chuẩn này đến xem, tuổi tác của Nhạc Vũ thật sự còn quá trẻ. Nhưng những người có mặt lại không có người nào có được lý do để phản bác, lại càng không có ai nguyện phản bác.

Làm cho tuyệt kỹ của tông môn từng biến mất mấy ngàn năm tái hiện hậu thế, công lao này không thể lường được. Bản thân lại nắm giữ được kiếm kỹ kinh thế, lại có ngộ tính kinh người như vậy, cũng đã đủ tư cách thừa thụ truyền thừa cho tông môn!

- Nếu không ai có ý kiến, vậy chuyện này cứ định ra như thế, sau này xin người của từ đường tổ sư đem tên của hắn ghi vào bên trong tông phổ Quảng Lăng Tông.

Nói đến đây, lão nhân tóc bạc lại quét mắt nhìn bốn phía. Sau đó trong ánh mắt lóe lên sát khí nghiêm nghị:

- Chuyện về Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, quan hệ hưng vong trong tương lai của Quảng Lăng Tông. Nông Dịch Sơn này không thể không thận trọng xử trí, sau này sẽ mời chư vị trưởng lão ban xuống khẩu lệnh. Những gì gặp được trong hôm nay, sẽ là bí mật lớn nhất của tông môn. Ngày sau mọi người nên giữ gìn cẩn thận, vạn vạn không được tiết lộ. Một khi vi phạm, Nông Dịch Sơn ta nhất định xin Hình Điện truy cứu, cũng nghiêm trị không tha!

Lão nhân nói dứt lời, cũng không đợi mọi người kịp trả lời liền giẫm mạnh chân, đem phù điêu thần thú dưới chân chia lìa cùng mặt đất, cất vào trong nhẫn trữ vật của mình. Sau đó ôm Nhạc Vũ ngự kiếm nhanh chóng rời đi. Lưu lại ánh nhìn chăm chú của mọi người, có người liền vội vàng đuổi theo thân ảnh Nông Dịch Sơn, bay vút vào trong tầng mây trên bầu trời. Có người tự biết mình không có tư cách tham dự chuyện tiếp theo, cho nên vẫn dừng lại nguyên chỗ, vẫn luôn bồi hồi chìm đắm trong chiêu kiếm của Nhạc Vũ không quên.

Mà ở một góc khác, khóe môi Trầm Như Tân bật ra một tia máu, ngửa đầu nhìn chằm chằm thân ảnh Nông Dịch Sơn cùng Nhạc Vũ đang từ từ biến mất nơi chân trời.

Vừa rồi khi Thanh Sang kiếm thừa nhận trọng áp, thần hồn của hắn ít nhiều bị đánh sâu vào. Ngay khi huyền binh tùy thân vỡ vụn, lại càng làm nội tâm hắn quặn đau.

Nhưng Trầm Như Tân cũng không quá mức để ý tới việc này, hắn biết tông môn nhất định sẽ bù đắp lại. Nói không chừng qua hôm nay, người bên Chế Khí Điện sẽ đem huyền binh mới luyện chế trả vào trong tay hắn.

Mà lần này làm cho hắn để ý nhất vẫn chính là Nhạc Vũ đã được chưởng giáo chân nhân mang đi.

- Hắc! Quảng Lăng Tuyệt Kiếm này, không ngờ thật sự bị hắn ngộ ra được. Thật sự không biết ngày sau vị này sẽ bái nhập môn hạ vị chân nhân nào?

Nhớ tới Đoan Mộc Hàn mang theo thần sắc lo lắng vội vã rời đi, khóe môi Trầm Như Tân nhất thời nhếch lên, thầm nghĩ vị tiểu sư cô này của hắn nếu muốn đem chuyện Nhạc Vũ bái nhập vào Tiểu Quan Phong xác định xuống, chỉ sợ phải bỏ nhiều công sức hơn mới được. Nhưng chuyện này các ngọn núi khác cũng nhìn thấy rõ, Tiểu Quan Phong suy kém đã lâu, nhu cầu cấp bách phải có người mới bổ sung, chưa chắc đến mức hoàn toàn không còn hi vọng.

Nghĩ tới đây, Trầm Như Tân lại đưa mắt nhìn bên cạnh. Chỉ thấy Hoành Dĩ Ninh vẫn đang tâm thần hoảng hốt, hắn bật cười một tiếng, phất tay xoay người rời đi. Hắn nghĩ thầm, lần này xem như cho ngươi biết, tư chất của biểu đệ ngươi Trưởng Tôn Tử Vận, cũng không phải trên thế gian ít có, dưới đất khó tìm!

Cùng một thời gian, hơn vạn dặm ngoài Quảng Lăng Tông, Huống Vân Hoa đang quay đầu nghi ngờ nhìn về phương hướng Quảng Lăng sơn.

- Rốt cục là người nào đang đánh nhau bên kia, linh lực ba động không quá kịch liệt nhưng lại có thể dẫn động chư thiên tinh thần trên trời hưởng ứng, thật sự hiếm thấy!

Hắn quan sát một lúc, lại lắc đầu thu hồi tầm mắt. Thật ra biên độ linh lực chấn động cũng chỉ đạt tới Linh Hư cảnh đỉnh phong, trình độ tu sĩ ngụy đan, hắn vốn không cần để ý. Nhưng cũng không biết vì sao, nhìn thiên địa dị biến, trong lòng hắn luôn tồn tại cảm giác bất an. Nhưng tiếc là tu vi của hắn còn chưa đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, không cách nào căn cứ vào tâm huyết dâng trào mà suy tính được tương lai.

Huống Vân Hoa khẽ lắc đầu, nhìn xuống bên dưới, sau đó chân mày lại nhướng lên. Hắn chứng kiến trong vòng ngàn dặm, chỉ có nơi này có khả năng xảy ra chuyện nhất, hai đệ tử của hắn có bảy thành khả năng vẫn lạc tại nơi này!

Nhưng đối với suy đoán này, bản thân Huống Vân Hoa cũng không thể nào xác định. Người tru diệt đệ tử của hắn tương đối giảo hoạt, khi chiến đấu bởi vì cương khí chấn động mà bẻ gãy cây cối, tuyệt không thể hồi phục trở lại như cũ. Vì thế người nọ dứt khoát lựa chọn đốt núi. Chung quanh nơi này, có dấu vết hỏa hoạn khắp nơi, khiến cho cả hiện trường thật sự biến thành khó bề phân biệt.

Làm cho hắn càng cảm giác kỳ quái chính là người hạ thủ vì sao phải tỉ mỉ che giấu đến như thế? Chẳng lẽ có chuyện gì không muốn bị hắn biết? Hay là người nọ xuất thân từ những tôn môn của Phượng Hà sơn mạch, vì thế mới muốn che giấu?

Ngay khi Huống Vân Hoa cảm thấy đau đầu, chợt thấy một thân ảnh từ phương xa đang bay tới, nhìn thấy bóng người, chính là đệ tử của hắn.

- Tình hình như thế nào? Người của Quảng Lăng Tông rốt cục trả lời ra sao?

Chỉ nhìn tình hình đối phương quay về tay không, Huống Vân Hoa liền biết không lạc quan. Nhưng trong lòng hắn mơ hồ vẫn ôm theo chút hi vọng.

Người kia chính là một trung niên mập mạp hơn ba mươi tuổi, đi tới bên người Huống Vân Hoa, lại hạ kiếm quang. Sau đó đem bàn tay che tai trái buông xuống, chỉ thấy nơi đó rõ ràng là một vết thương máu chảy đầm đìa. Mà trung niên mập mạp lại cười khổ một tiếng.

- Sư tôn, người của Quảng Lăng Tông thật sự không dễ tiếp xúc! Đồ nhi chỉ mới nói một câu với họ, đã bị họ dùng một kiếm cắt tai trái. Họ còn nói Phù Sơn Tông chúng ta bất quá chỉ là một phái nhỏ, Quảng Lăng Tông có thể chứa chúng ta náu thân tại Phượng Hà sơn mạch đã là ân điển. Lại còn dám đến sơn môn của họ đòi người, thật sự là được mũi lên mặt. Không dùng một kiếm chém đệ tử, đã xem như rất khách khí.

- Hắc hắc! Hay cho Quảng Lăng Tông rầm rĩ bá đạo, Phù Sơn Tông ta có thể chiếm cứ Phù sơn, chính là dựa vào bản thân mình, có quan hệ gì tới bọn hắn? Rõ ràng là kết quả bị chư phái bức vua thoái vị, vẫn còn dám tự cao tự đại như thế, ta xem cuộc sống bọn hắn chỉ kéo dài không được mấy trăm năm!

Sắc mặt Huống Vân Hoa xanh mét, tâm tình phiền não. Hắn liếc nhìn vết thương của đệ tử, chân mày nhíu lại thành một đường thẳng.

- Được rồi, lần này không phạt ngươi, ngươi không cần tiếp tục diễn cho ta xem.

Trung niên mập mạp co rụt cổ, buông ra ước thúc chân khí bản thân. Sau khi tu sĩ đạt tới Linh Hư cảnh, lực khôi phục của thân thể đã cực mạnh. Vừa rồi sở dĩ hắn cố ý giữ lại vết thương, cũng chỉ vì muốn làm ra bộ dáng đáng thương, xem như chạy trốn bị trừng phạt mà thôi.

Lúc này tâm tư Huống Vân Hoa đã chuyển hướng nơi khác. Hắn thầm nghĩ vận khí của tiểu tử kia thật tốt, với tư chất của hắn bái nhập vào Quảng Lăng Tông, đột phá Kim Đan cảnh ít nhất đặt tới tám thành. Chẳng lẽ lần này thực sự bị lão tiểu tử Nhạc Uyên Hồng trở mình hay sao?

Chuyện hôm nay tới đây thì thôi, cũng chỉ đành nhìn xem sau này thế nào. Dù sao vẫn còn sáu mươi năm, ngươi chẳng lẽ trốn mãi trong Quảng Lăng Tông không đi ra! Cho dù mạo hiểm bị Quảng Lăng Tông truy cứu, ngày sau nhất định

phải đem hắn giết chết!

Giờ phút này Huống Vân Hoa cũng không biết, ở sau hắn, trên Phù sơn, một vị nam tử trung niên anh tuấn mặt trắng có hàm râu đẹp đang chắp tay nhìn lên bầu trời. Trong mắt của hắn nổi lên vẻ kinh nghi bất định, vì sao theo tinh tượng biến hóa, tương lai vốn đã từ từ rõ ràng mạch lạc, lại lần nữa trở nên hỗn độn không rõ? Chẳng lẽ hắn còn cần vì chuyện này hao phí tâm thần thôi diễn tương lai lại lần nữa sao?

Trong cùng một thời gian, bên trong Phượng Hà sơn mạch, cơ hồ tất cả tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng đều dừng công việc trong tay, cũng ngửa đầu lên xem bầu trời.

Nhạc Vũ mơ mơ màng màng tỉnh lại. Hắn cảm giác toàn thân mình đang có mười mấy cỗ nhiệt lưu ấm áp đang lưu động chung quanh. Trong lòng hắn ban đầu thoáng kinh hãi, lại bắt đầu phân tích thân thể của mình, sau đó cảm giác được có một cỗ nhiệt lực tinh khiết khổng lồ đang rót vào bên trong kinh mạch, sau đó chữa trị những vết thương dày đặc bên trong.

Lúc trước sở dĩ Nhạc Vũ dám sử dụng chiêu đó vẫn biết rõ là kiếm pháp phải vận dụng linh lực cực lớn, cũng bởi vì hắn có tu vi Ngưng Dịch kỳ.

Sở dĩ tiên thiên cường giả có thể sử dụng bí pháp, cũng bởi vì họ đã ngưng đọng chân khí tới trình độ nhất định, đã không còn làm tổn hại tới kinh mạch. Mà ở phương diện này Nhạc Vũ còn mạnh hơn bọn họ.

Nhưng đến cuối cùng, chân khí lưu kia cũng hoàn toàn bị mất khống chế, Nhạc Vũ không còn cách nào phòng ngừa, vì thế tạo thành thương tổn khắp kinh mạch bản thân.

Không biết loại dược vật này lại là loại đan dược nào, có thể cung cấp nguyên lực khổng lồ như thế. Khi đang chữa trị kinh mạch cho hắn, vẫn còn thừa lực lượng tiếp tục khai thác kinh mạch thuộc hỏa hệ cùng mộc hệ.

Lúc này Nhạc Vũ rốt cục nhớ tới, cũng bởi vì nội tức hao tổn hết, tâm lực mệt mỏi tiều tụy, tựa hồ đã bị hôn mê tại chỗ.

Hắn chợt mở mắt ra, sau đó chỉ thấy mình đang nằm trong một đại điện phong cách cổ xưa, đang dựa lưng vào một ghế dài. Mà hai bên người, có hơn mười vị

nam tử mặc đạo bào, ánh mắt sáng rực nhìn hắn. Trong đó có nhiều lão giả, còn có hai nữ tử, nhưng người nào cũng có khí độ ngưng trọng.

Áp bách lớn nhất với hắn, chính là vị lão nhân tóc bạc trước nhất, tựa hồ là người vừa giúp đỡ hắn.

Mà trong mắt lão nhân kia đang tràn ngập vẻ dò hỏi điều tra.

- Tiểu tử, vì sao ngươi hiểu được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm này?

Nhạc Vũ thở ra một hơi, đứng dậy đi tới ngay giữa hai hàng ghế ngồi, dùng đao đâm xuống sàn nhà. Nhưng ngay sau đó ánh mắt hắn chợt ngẩn ra, sàn nhà cũng không hề có dấu vết, mà Lôi Âm Đao trong tay hắn cũng bị bắn ngược quay về.

Lão nhân kia thấy thế buồn cười, tiện tay ném ra một vật:

- Ngươi vẽ đi.

Khi quang mang màu tím làm mọi người trong điện đều đưa mắt nhìn chăm chú, đều ánh mắt lẫm liệt, chỉ thấy đó chính là thanh binh khí tùy thân của chưởng giáo chân nhân Quảng Lăng Tông!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Sau khi thức tỉnh

Nhạc Vũ liếc nhìn Tử Sắc Tinh Kiếm, muốn thuận tiện phân tích một phen, nhưng chân khí vừa mới tiếp xúc đành phải bỏ qua ý nghĩ này.

Thanh huyền binh kia cùng Thông U Định Minh Châu trước ngực hắn có thể là cùng cấp bậc. Mặc dù không phải, nghĩ đến cũng kém không xa.

Tóm lại năng lực phân tích của hắn cho dù là một tầng phân tích thô thiển bên ngoài cũng không làm được.

Tay hắn cầm kiếm vẽ lên mặt đất, lần này lại dễ dàng cắt được sàn nhà dưới chân hắn. Đầu tiên hắn vẽ ra hình thức đồ án ban đầu của phù điêu thần thú, sau đó bắt đầu xem đây là trụ cột, lại tăng thêm những phù văn tồn tại bên trong Truyền Pháp tiền điện.

Lúc ban đầu những người có mặt còn chưa giải thích được ý nghĩa, nhưng ngay khi đồ hình từ từ đầy đủ, trong mắt mọi người cũng đột nhiên phát sáng.

- Không ngờ là như vậy? Phù điêu thần thú không ngờ lại là trụ cột của tất cả đồ án, phải đem toàn bộ đồ hình thống nhất mới là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đầy đủ sao? Hắc, không trách được lão thân nghiên cứu suốt mấy trăm năm, cũng không tìm được cửa mà vào.

Người nói chuyện chính là một đạo cô trung niên gần bốn mươi tuổi, phong vận còn tồn. Nhạc Vũ quét mắt nhìn bà, lại không tiếp tục để ý, liền quay lại hoàn thành đồ án trên mặt đất. Hắn có hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ, điêu khắc cũng không kém chút nào. Nhưng lúc này Nhạc Vũ lại cố ý làm biến dạng mấy chỗ.

Ngay khi hắn dùng Tử Hiên kiếm đem đạo phù văn cuối cùng hoàn thành, tất cả mọi người đều nín hơi.

Nhưng lão nhân tóc bạc lại cau mày nhìn Nhạc Vũ.

- Pháp trận này sợ rằng còn thiếu cái gì?

Hắn là người đều tiên nhìn ra đồ hình ghi chép hình ảnh linh trận, nhưng bên trong tựa hồ còn thiếu một chút bộ phận mấu chốt.

Nhạc Vũ khẽ cắn môi, sau đó dùng Tử Hiên kiếm mạnh mẽ cắm xuống ngay chỗ trống vẽ mắt của thanh long, sau đó nhìn mọi người:

- Trận này trên ứng với chư thiên tinh thần, theo một tháng tuần hoàn chuyển động.

Trong mắt lão nhân hiện lên một tia sáng bóng, sau đó lại nhẹ giọng cười một tiếng:

- Như vậy vừa rồi khi ngươi dùng chiêu kiếm kia, rốt cục vốn là mấy thành kiếm pháp?

Lời này hỏi ra, những người trong điện đều lộ vẻ tò mò. Với ánh mắt bọn họ nhìn ra lúc Nhạc Vũ sử kiếm lộ ra rất nhiều sơ hở, thứ nhất là còn chưa quen thuộc, thứ hai thế kiếm chậm chạp, thứ ba rõ ràng đã giảm bớt.

- Bên trong đồ án này có giấu ba thức kiếm chiêu!

Nhạc Vũ cũng không chần chờ, lại cười khổ lắc đầu đáp:

- Lúc trước khi đệ tử sử dụng, chẳng qua là thức thứ nhất bị đệ tử chém lung tung chỉ ba thành, uy lực không tới một nửa. Những kiếm chiêu khác, tựa hồ dùng phương pháp ngự kiếm sử dụng là tốt nhất.

- Lại có ba thức kiếm chiêu?

- Làm sao có thể? Còn chưa tới nửa uy lực? Vậy những gì trước kia chúng ta nghĩ ra tập luyện, đã tập cái gì?

Lời của Nhạc Vũ vừa rơi xuống, mười mấy người trong điện cũng hiện vẻ mặt vui mừng. Có thể có được một thức Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đầy đủ, ở trong mắt mọi người đã là niềm vui ngoài ý muốn. Mà giờ khắc này nghe lời nói của Nhạc Vũ, làm tâm tình của mọi người không còn đơn thuần là "vui sướng" đủ để

hình dung.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lão nhân tóc bạc cất tiếng cười to, liên tục nói ba chữ tốt, nhưng giữa chân mày vẫn còn mấy phần kinh nghi:

- Ngươi nói ngươi đem chiêu kiếm pháp này, cắt giảm ba thành, là xác thực sao?

- Đúng là giảm bớt ba thành. Chính mình cho là còn có thể cắt giảm một phần.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi có chút không vui, nhưng trên mặt không hề biểu lộ. Ở trước mặt những người này, hắn không có tư cách biểu đạt vẻ không vui kia.

- Thật ra tình hình vốn là như thế, sau đó chư vị tiền bối chỉ nhìn liền biết.

- Ha hả! Nếu thật sự là như thế, ngộ tính của đứa nhỏ này thật sự không tệ! Có thể tùy ý sửa đổi bậc kiếm kỹ kinh thế này, cũng hạ thấp xuống trình độ sử dụng của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, những Kim Đan tu sĩ trong sơn môn chúng ta chỉ sợ cũng chỉ có hơn mười người mới có thể làm được đi?

Lần này lên tiếng chính là một vị tu sĩ già nua khác. Nhạc Vũ liếc nhìn liền đem tầm mắt thu hồi. Dù sao trong mười mấy người này, ngoại trừ hắn còn biết Đoan Mộc Hàn của Tiểu Quan Phong, những người khác đều không nhận ra, hiện tại chỉ cần ghi nhớ bọn họ là được.

Theo lời của người nọ, hơn mười người khác đều đưa mắt nhìn Nhạc Vũ với ánh mắt phát sáng. Nghĩ thầm thiên tư của hài tử này đâu chỉ là không tệ mà thôi? Tuy nói chiêu kiếm thức kia cuối cùng thất bại, nếu không có chưởng giáo Nông Dịch Sơn tương trợ, cuối cùng ắt bị cắn trả, nhưng như vậy chẳng qua là vì kinh nghiệm của Nhạc Vũ còn chưa được đầy đủ. Mà Nhạc Vũ mới tới đây hơn một tháng thời gian, đã có thể tính toán cùng cải tiến được bộ kiếm pháp.

Trước mắt hắn còn bị hạn chế bởi sở học cùng lịch duyệt, nhưng đã có được thành tựu như vậy. Tương lai đợi đến khi tu vi cùng học thức của hắn phát triển, chỉ sợ mười mấy người ở đây cũng khó mà với tới. Mà cho dù là hôm nay, cũng có thể xem như đứng đầu trong hàng tiểu bối.

Nhạc Vũ thấy thế trong lòng cũng cảm thấy thoải mái. Hắn biết những người này

không phải hoài nghi lời nói của mình, mà là đang kinh dị với tu chất của mình mà thôi.

Lúc này lão nhân tóc bạc lại vuốt râu cười:

- Quả thật không tệ! Cũng không uổng công ta thu nhận ngươi làm đệ tử bí truyền, nghĩ đến ngày sau nhất định có thể làm vinh dự Quảng Lăng Tông. Chỉ là lần này xem như chúng ta càng thêm làm khó, thật ra với khả năng của ngươi hôm nay, có thể nhậm chức vị trưởng lão cũng không quá đáng. Nhưng quy củ của Quảng Lăng Tông không thể bỏ qua, chúng ta chỉ có thể dùng phương pháp khác bồi bổ lại cho ngày sau vậy!

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng vừa động, vội vàng khom người thi lễ:

- Chưởng giáo chân nhân tại thượng, những kiếm chiêu này Nhạc Vũ chẳng qua khám phá trong lúc vô tình, thật không dám kể công. Cho dù thật sự có công lao gì, thân là đệ tử Quảng Lăng Tông, xuất lực dĩ nhiên là phải làm.

- Tốt lắm! Quảng Lăng Tông cho tới bây giờ đều thưởng phạt phân minh, nếu có công lại không thưởng, vậy sau này còn có ai chịu vì tông môn xuất lực làm việc?

Thấy trên mặt thiếu niên không hề có vẻ đắc ý, ý vui mừng trên mặt lão nhân tóc bạc càng thêm tràn đầy. Sau đó hắn quay đầu nhìn Đoan Mộc Hàn:

- Hàn nhi, đứa nhỏ này tuy đã được ghi tên vào Tổ Sư Đường, nhưng vẫn cần tế sư đại điển, sau khi chính thức lạy tổ sư, mới xem như chân chính liệt vào sơn môn. Hôm nay ngươi tạm dẫn hắn xuống trước, để cho người bên dưới chiếu cố.

Đoan Mộc Hàn bất mãn cau mũi, nhưng khi nhìn thấy ám hiệu trong mắt sư phụ, đành kéo Nhạc Vũ đi ra ngoài.

Ở bên cạnh lão nhân tóc bạc, vị Thích sư đệ kia theo bản năng nhíu mày. Vừa muốn mở miệng ngăn cản, trong lòng chợt động liền đem lời nuốt trở vào. Hắn đưa mắt nhìn mọi người, ngoại trừ các chưởng điện các điện, những người khác đều lộ ra thần sắc cao thâm khó lường.

Lão nhân họ Thích không khỏi cảm thấy buồn cười. Hắn nghĩ thầm những người

cùng ý nghĩ không chỉ có riêng mình. Dù như vậy đã có chút khó xử rồi, hiện giờ nếu còn thương nghị việc này, chỉ sợ sẽ gây mâu thuẫn lẫn nhau.

Ở trong tu chân giới, cho tới bây giờ chất lượng luôn thắng số lượng. Giá trị một tu sĩ Nguyên Anh cảnh, cho dù là hai mươi tu sĩ Kim Đan cảnh cũng không so sánh được. Đặc biệt là hài tử kia, lại còn có ngộ tính kinh người như thế. Mà nhìn lại vị sư huynh chưởng giáo, thái độ rõ ràng nghiêng về Tiểu Quan Phong. Đối với nữ đệ tử duy nhất của mình vô cùng chiếu cố.

Bất quá lần này hắn cũng đã quyết định chủ ý, cho dù không cách nào lấy được hài tử kia về làm môn hạ, nhưng cũng phải lợi dụng cơ hội hiện tại tông môn tuyển nhận đệ tử, lựa chọn cắn một miếng thịt thật giá trị!

Dù sao với tư chất mà hài tử kia bộc lộ ra, đền bù lại cho những ngọn núi khác cũng không có gì là quá đáng.

Nhạc Vũ bị Đoan Mộc Hàn mạnh mẽ lôi kéo ra khỏi đại điện, đối với việc này hắn cũng không có gì cảm thấy mâu thuẫn.

Tuy không hiểu rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, kế tiếp những người bên trong điện rất rõ ràng không muốn cho hắn nghe chuyện bọn họ sắp bàn bạc.

Lấy thân phận của một đệ tử tân tấn mà nói, đây cũng là chuyện phải làm. Mà duy nhất làm cho hắn không giải thích được, chính là vị chưởng giáo chân nhân. Nghe lời hắn nói về bí truyền đệ tử, rốt cục là có ý gì? Nghe qua phảng phất như địa vị còn trên cả chân truyền đệ tử?

Ngay khi đi ra cửa đại điện, Nhạc Vũ mới phát hiện mình đang đứng trên một đỉnh núi cao vút như kiếm, vừa nhìn xuống, không ngờ còn cao hơn tầng mây tới ba bốn dặm.

Giờ khắc này dù là người từng gặp nhiều tràng diện như Nhạc Vũ cũng cảm giác mắt hoa đầu váng.

- Quảng Lăng sơn chúng ta còn chưa tính là gì, theo truyền thuyết trước khi hồng hoang bể tan tành, có tòa Côn Lôn sơn có chiều cao trăm vạn dặm, vọt thẳng trời xanh, là cây trụ của thiên địa. Mà cho dù là bây giờ, phía nam thần châu có những ngọn núi cao hơn núi này, nơi nào cũng có.

Nhìn ra được suy nghĩ của Nhạc Vũ, Đoan Mộc Hàn nhẹ giọng cười, lại chỉ về hướng khác:

- Ngươi nhìn nơi đó, bên kia là Thủy Hàn Phong, đó mới là nơi cao nhất của Quảng Lăng sơn, so với Hợp Dương Phong bên này, cao ước chừng ba ngàn trượng. Chẳng qua đỉnh núi bên kia Thái Dương Chân Hỏa thực sự vô cùng khốc liệt, những Kim Đan cảnh như chúng ta mặc dù lên được cũng không ở được bao lâu. Tu sĩ Nguyên Anh cảnh trong sơn môn bình thường chỉ khi tới thời điểm luyện khí mới có thể lên đó một chút.

Nhạc Vũ nghe vậy liền nhìn qua, quả nhiên thấy một ngọn núi cực cao đang đứng vững gần bên. Hắn cũng không dám ngẩng đầu xem, nơi đó là mặt trời chói chang cực thịnh, với tu vi của hắn còn chưa khả năng bảo vệ được ánh mắt, dưới tình huống như vậy sẽ bị thương tổn.

Về phần nghe nói Côn Lôn sơn, chiều cao đạt tới trăm vạn dặm, hôm nay cho dù hắn còn chưa tin tưởng hoàn toàn, nhưng cũng sẽ không hoài nghi. Dù sao trong thế giới này, chuyện không thể tưởng tượng nổi thật sự quá nhiều.

- Đúng rồi! Còn có một sự kiện ta đã quên nói cho ngươi.

Lúc này lời của Đoan Mộc Hàn vừa chuyển:

- Thật ra hơn hai mươi ngày trước, Phù Sơn Tông liên tục có người tới Quảng Lăng Tông đòi người, liên tục bị đệ tử thủ hộ dưới núi đánh đuổi. Mà một ngày trước, còn có một đệ tử của Huống Vân Hoa tới đây đòi người, nhưng lại bị Trầm sư điệt một kiếm chém xuống tai trái, sau đó đuổi xuống núi.

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Hàn, sau đó chỉ thấy thần sắc nữ tử này lại vô cùng nghiêm nghị.

- Nếu ta nói cho ngươi, ngay từ mười mấy ngày trước, chưởng giáo sư tôn cùng chư vị sư thúc sư bá cũng đã điều động để ngươi bái nhập vào môn hạ của Tiểu Quan Phong. Trầm sư điệt mang ngươi tới Truyền Pháp tiền điện, chỉ là một trò đùa vui mà thôi. Vô luận ngươi có tìm hiểu được điều gì ở đó hay không, cũng sẽ không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào tới ngươi. Không biết ngươi có tin hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Giải khai tâm kết

Nhìn Đoan Mộc Hàn hồi lâu, Nhạc Vũ dị thường thành khẩn gật đầu. Phản ứng của hắn cũng không có vẻ như đang ứng phó, mà là hắn thật sự nghĩ như vậy, ngoài ra trong lòng hắn lại còn vài phần cảm kích.

Đối phương cũng không cần thiết phải lừa gạt mình, mà theo lời nàng, việc này thật dễ dàng kiểm chứng. Nàng lại chủ động nói ra, xem như có thể giải khai khúc mắc của mình, không thể nghi ngờ là tỏ vẻ xem trọng mình.

Duy nhất làm cho hắn ngoài ý muốn chính là nữ tử trước mắt chẳng lẽ ngày sau sẽ là ân sư thụ nghiệp của mình?

Tuy nói người tu chân nhìn vẻ bề ngoài thật khó phân biệt tuổi tác thật sự, tuổi tác của một tu sĩ Kim Đan kỳ tất nhiên không trẻ như vẻ bên ngoài. Nhưng Nhạc Vũ vô luận nhìn như thế nào cũng cảm thấy thần thái của Đoan Mộc Hàn không quá thành thục thực sự.

Ngoài việc này, trong lòng Nhạc Vũ không ngừng cười khổ, sớm biết như thế hắn cần gì hao phí nhiều công phu đến như vậy? Mấy ngày trước khi Đoan Mộc Hàn đến thăm hắn, hắn vì sao lại không nghĩ ra vấn đề bên trong chuyện này?

Ài!

Đoan Mộc Hàn nhìn Nhạc Vũ, cảm thấy thiếu niên trước mắt đã không còn vẻ ngăn cách. Nàng cất tiếng cười nhẹ, thả ra một thanh kiếm màu đỏ, sau đó kéo theo Nhạc vũ rời khỏi đỉnh núi.

Vừa bay ra khỏi phạm vi pháp trận cấm chế bảo vệ, Nhạc Vũ liền có cảm giác từng trận gió nóng rực cùng Thái Dương Chân Hỏa ập vào người. Nhưng trong nháy mắt, Đoan Mộc Hàn thả ra một mảnh khăn gấm, đón gió liền trướng, đem thân thể hai người vững vàng bao phủ bên trong. Lại điều khiển thanh huyền binh dưới chân bay xuống phía dưới.

Vào lúc này nhìn Đoan Mộc Hàn tràn đầy vẻ hưng phấn vui mừng.

- Lại nói, lần này tên tiểu tử họ Trầm kia đúng là có chút làm loạn. Đã dặn hắn chiếu cố cho ngươi, hắn lại đem ngươi ném tới Truyền Pháp tiền điện. Nhưng lần này cũng may mắn là như thế! Bằng không Quảng Lăng Tuyệt Kiếm trọn vẹn chỉ sợ ít nhất phải đợi tới mấy tháng sau mới thấy! Xem như hắn đã lập công lớn cho Quảng Lăng Tông.

- Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Nhạc Vũ chau mày, trong mắt lộ ra tia kinh ngạc. Hắn nghĩ thầm Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chẳng lẽ chính là ba chiêu kiếm pháp bên trong hình ảnh?

- Phải! Chính là tên của chiêu kiếm pháp đó, tổng cộng có mười ba chiêu, chính do Quảng Lăng Tông tổ sư sáng chế. Mỗi một chiêu đều uy lực vô cùng, thế đứng hoàn vũ. Thức thứ nhất trong đó cũng chính là một chiêu ngươi vừa sử dụng, tên là Tê Thiên Bài Vân. Tuy là tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong cũng có thể sử dụng, nhưng ở trong tay cao nhân Nguyên Anh cảnh, đồng dạng cũng vô cùng uy lực. Mỗi một chiêu kế tiếp uy lực đều mạnh hơn chiêu trước, truyền thuyết tổ sư chúng ta từng du lịch ba mươi ba châu Trung Thổ, những đại phái thần châu kia chưa từng có ai có thể chống đỡ nổi lão nhân gia dù một chút. Nhưng chỉ tiếc kể từ khi lão nhân gia phá không phi thăng…

Vẻ ngạo nghễ tràn đầy trên mặt Đoan Mộc Hàn ngay sau đó lại xẹt qua một tia đắc ý:

- Thật ra ban đầu ta dự định đích thân đi đón ngươi, nhưng xem ngươi thật tình như vậy nên dự định kéo thêm mấy ngày rồi hãy nói. Thật không nghĩ tới lại bị ngươi thực hiện thành công. Hôm nay nghĩ tới cũng may nhờ là như thế!

Nói tới đây, Đoan Mộc Hàn thở gấp nhìn Nhạc Vũ:

- Nhưng ngươi thực sự tốt số, lần này chẳng những trở thành bí truyền đệ tử, ở trong Truyền Pháp điện còn chiếm hữu được hư hàm chấp sự!

- Bí truyền đệ tử, rốt cục là ý tứ ra sao?

Lúc này Nhạc Vũ nghe được đầy vẻ mơ hồ:

- Còn có hư hàm chấp sự Truyền Pháp điện lại có ý tứ gì?

- Bí truyền đệ tử, ngươi chỉ cần biết bên trong tông môn chỉ có hai mươi ba người. Sau này nếu như gặp phải chuyện gì nguy nan, ngươi có thể tự mình phán đoán tình thế, dẫn đầu chạy trốn là được. Những điều kiện khác không khác gì chân truyền đệ tử. Còn có, ngày sau có thể nhận chức chưởng điện trên các ngọn núi, nếu như còn thiếu người, hoặc có được huyền binh pháp bảo hay đan dược cao cấp, tất cả đều sẽ được ưu tiên.

Đoan Mộc Hàn cười khúc khích, sau đó vẻ hâm mộ hiện lên trên mặt:

- Nhưng những thứ này đều là trống rỗng, đối với những tu sĩ Kim Đan cùng Nguyên Anh, có lẽ là trọng yếu, nhưng đối với ngươi mà nói có cũng được không có không sao. Nhưng chức chấp sự Truyền Pháp điện cũng có mấy phần giá trị. Nếu nói Truyền Pháp điện, danh như ý nghĩa, là nơi truyền đạt thụ nghiệp đạo thống của Quảng Lăng Tông, tọa vị chưởng điện đáng tôn sùng không dưới những chưởng điện của bảy ngọn núi. Chức hư hàm chấp sự này của ngươi, không cần đảm nhiệm công việc gì thực sự, nhưng cung phụng hàng năm thật không thiếu phần ngươi. Ngoài ra còn có thể tùy ý ra vào tam điện truyền pháp của Quảng Lăng Tông, cùng Tàng Kinh Các của sơn môn. Dĩ nhiên, nếu trong Truyền Pháp điện có mở lớp giảng, cần truyền đạo cho đệ tử, ngươi không thể khước từ. Nhưng đối với việc truyền thụ đệ tử, kết thiện duyên bên trong sơn môn, trong tông môn có nhiều người cầu còn chưa được, hơn nữa cũng được hồi báo.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, những cung phụng gì đó hắn cũng không xem vào trong mắt. Hắn đã sớm quyết định chủ ý sẽ tự mình chế thuốc chế khí. Nhưng quyền hạn tự do ra vào Tàng Kinh Các của tông môn cũng làm hắn vô cùng vui mừng, về phần truyền đạo thụ nghiệp, dù sao hắn cũng không có hứng thú, sau này nhìn xem tình huống rồi hãy nói.

Theo cách nhìn hiện tại, tình hình của Quảng Lăng Tông đều làm trong lòng hắn sinh ra hảo cảm. Nếu có thể hồi báo tông môn, Nhạc Vũ cũng có thể làm theo. Hắn đến từ hiện đại, biết rõ muốn duy trì tinh thần tập thể, như vậy ngươi chỉ có thể giao ra, cũng giống như kiếp trước. Mà với tính cách bản thân hắn mà nói, loại suy nghĩ bình đẳng trao đổi của lính đánh thuê kiếp trước, đã khắc sâu trong xương tủy của hắn.

Đoan Mộc Hàn mang theo hắn đi xuống dưới, sau đó hạ thấp thêm chừng vạn

thước, lại hăng hái bừng bừng giới thiệu cảnh trí cùng phân bộ các ngọn núi tại Quảng Lăng Tông cho hắn hiểu biết.

Quảng Lăng sơn có chín ngọn núi, ngoại trừ Thủy Hàn Phong cùng Hợp Dương Phong, còn có Duệ Vân Phong, Phù Dung Phong, Ngọc Lãm Phong, Minh Trụ Phong, Tiểu Quan Phong, Ngọc Dung Phong, Vân Thanh Phong tổng cộng là bảy ngọn núi cao thấp khác nhau. Trong đó bảy ngọn núi sau, chính là nơi ở của đệ tử nội môn cùng đệ tử chân truyền trong tông môn. Mà Thủy Hàn Phong cùng Hợp Dương Phong, Thủy Hàn Phong là nơi ở của chưởng giáo chân nhân, ngoài ra là nơi làm việc của các chưởng điện, tất cả đều tập trung ở đây. Về phần Hợp Dương Phong, ngoại trừ dùng luyện khí luyện đan, tác dụng chủ yếu nhất chính là Dược Viên. Trên căn bản, nơi đó được xem như ngọn núi hội tụ linh lực cường thịnh nhất.

Tu sĩ chỉ cần có linh lực đạt tới trình độ đầy đủ là có thể, nhiều quá ngược lại không tốt. Nhưng Hợp Dương Phong ngược lại là nơi thích hợp trồng trọt dược liệu cùng nuôi nấng trân thú. Dĩ nhiên nơi ở như vậy, những ngọn núi khác cũng có thật nhiều.

Nhạc Vũ xem như đã bắt đầu hiểu rõ về Quảng Lăng Tông, cộng thêm nữ tử trước mắt sau này có lẽ sẽ là sư tôn của mình, cho nên hắn không ngừng dẫn dụ đối phương nói chuyện, đồng thời thỉnh thoảng lại nịnh nọt vài câu, làm Đoan Mộc Hàn không ngừng vang lên tiếng cười.

Nhưng sau khi xuyên qua tầng mây, Đoan Mộc Hàn liền thu hồi khăn gấm của nàng, buông Nhạc Vũ ra, chỉ dùng pháp lực kéo theo xa xa.

Điều này làm Nhạc Vũ thoáng tiếc nuối, cho dù hắn đối với vị nữ sư phụ tương lai này không có ý nghĩ gì, nhưng hương thơm sâu kín trên người Đoan Mộc Hàn làm hắn thật sự thích thú.

Đoan Mộc Hàn mang theo hắn đi tới giữa sườn núi cao chừng vạn thước, lúc này mới ngừng lại. Đây là một đình viện khổng lồ, có phương viên chừng hơn mấy trăm trượng, bên trong có chừng ba ngàn phòng ốc. Từ rất xa Nhạc Vũ đã nhìn thấy có không ít thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi đang hoạt động bên trong.

Trong lúc trên mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc, Đoan Mộc Hàn đã mỉm cười giải thích:

- Nơi này là nơi triệu nhập đệ tử của tông môn chúng ta, tổng cộng hơn sáu ngàn

người. So sánh với mấy lần trước, lần này nhân số là nhiều nhất.

Nhưng ngay sau đó trong giọng nói của Đoan Mộc Hàn mang theo vẻ đắc ý:

- Nhưng trình độ thì kém hơn năm trước không ít. Ta thấy được cuối cùng người có tư cách được liệt vào đệ tử ngoại môn của Quảng Lăng Tông chỉ sợ còn chưa tới năm trăm. Trong đó có được năm ba người có cơ hội đột phá Kim Đan cảnh đã xem như rất tốt!

Nhạc Vũ trầm mặc, hắn tất nhiên biết thế giới này có quy tắc thế nào. Một tiên thiên cường giả ở phàm trần đã đủ uy áp một lãnh thổ, mà một Kim Đan tu sĩ, cho dù có mấy chục người có cảnh giới Linh Hư liên thủ cũng không thể chống lại.

Đối với chút ít tu chân tông môn mà nói, có nhiều đệ tử cơ sở hơn nữa cũng không có bao nhiêu tác dụng. Sở dĩ nhận lấy những người này, chỉ là muốn từ trong đó xem như tìm kim giữa biển, hi vọng có thể tìm ra được chút ít thành viên có ích đối với tông môn mà thôi.

Trên dưới Quảng Lăng Tông, cộng thêm đệ tử ký danh cùng đạo đồng, chỉ sợ không dưới mấy vạn người. Nhưng chân chính có thể vào nội môn, sợ cũng chỉ có khoảng bảy tám trăm người mà thôi.

- Quảng Lăng Tông chúng ta theo lệ cũ mỗi năm năm cử hành một lần tế sư đại điển, để cho những đệ tử mới thu nhận có thể lạy bài vị lịch đại tổ sư xong mới xem như chân chính nhập môn. Lúc này khoảng cách đại điển còn bảy ngày, những ngày này ngươi tạm thời ở lại đây đi. Đợi đến sau đại điển, ta đón ngươi về Tiểu Quan Phong.

Ngụ ý của Đoan Mộc Hàn làm như cho rằng Nhạc Vũ chỉ có thể bái nhập làm môn hạ của mình. Sau đó nàng lại dặn dò Nhạc Vũ vài câu, lại cố ý gọi đệ tử phụ trách nơi này dặn dò phải trông nom cho "đệ tử tương lai" của mình cẩn thận, lúc này mới giá ngự thanh huyền binh huyết sắc phi kiếm một lần nữa bay lên đỉnh núi. Nhìn ánh mắt của nàng đang mang theo vài phần nôn nóng, cũng không biết có phải vì đang sốt ruột kết quả thương nghị bên trên đại điện hay không.

Người quản lý nơi này là một tu sĩ còn đang ở Tôi Thể kỳ thuộc cảnh giới Trúc Cơ. Nhìn thấy do Đoan Mộc Hàn tự mình đưa tới, lại còn cố ý dặn dò, rõ ràng rất xem trọng Nhạc Vũ, vì thế khi hắn dẫn Nhạc Vũ đi vào, vẻ mặt lại cực kỳ

cung kính, còn mang theo vài phần mùi vị như đang nịnh hót.

Lẽ ra lấy thân phận của hắn, thật ra không cần làm như thế. Nhưng khi cẩn thận nghĩ lại cũng thật sự khó trách. Tuổi tác người này khoảng chừng đã tám mươi, tư chất xem như không tệ, muốn đột phá Linh Hư cảnh tuyệt đối không thành vấn đề. Vấn đề là sau Kim Đan kỳ, sẽ càng khó khăn. Tuy nói có thể sẽ gặp thất bại, nhưng nếu có được một người nào đó giúp đỡ một tay, có thể sẽ may mắn thành công, vì vậy ân cần như thế cũng không khó giải thích.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ cũng có chút e ngại, khi hắn đi theo đối phương đến khu vực lâm viên gần bên khu vực nghe nói chỉ thuộc đệ tử nội môn, bỗng nhiên chợt ngẩn ra. Ở bên trái cách đó không xa, hắn nhìn thấy được một bóng người vô cùng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Tiến hóa hiện ra

Ngoài mười trượng, có một thiếu nữ đang tranh chấp gì đó với người khác. Mà thân ảnh linh lung kia, dường như chính là biểu muội của hắn, Trương Kim Phượng.

- Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Trong lòng Nhạc Vũ xẹt qua một tia nghi ngờ, nghĩ thầm, chẳng lẽ Trương gia cũng có người ở Quảng Lăng Tông hay sao?

Phương diện này mẫu thân của hắn là Nhạc Trương thị chưa từng nhắc qua với hắn. Bất quá mặc dù thật sự là như thế, cũng không có gì vượt ngoài dự doán người khác. Duy nhất làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là với tư chất của Trương Kim Phượng lại cũng có thể tiến vào Quảng Lăng Tông.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại thấy buồn cười. Hắn nghĩ thầm Trương Kim Phượng đến Quảng Lăng Tông có liên quan gì tới hắn? Nhiều nhất ngày sau nếu có cơ hội thì trông nom chiếu cố nàng một chút là được.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cũng không còn tâm tư tiếp tục để ý tới, đi theo tu sĩ họ Thượng vào trong lâm viên.

Đáng nhắc tới chính là nơi này tuy có phân chia lâm viên, số người ngoài lâm viên nhiều hơn năm ngàn người, nhưng diện tích đều được chia đều. Bên ngoài lâm viên tiếng động ồn ào, mà bên trong lâm viên lại vô cùng yên tĩnh.

Nhạc Vũ không khỏi thầm than, nghĩ thầm cho dù là đại tông môn như Quảng Lăng Tông, đãi ngộ khác biệt cũng cực kỳ rõ ràng. Nhưng đối với việc này hắn chỉ thoáng cảm thán mà thôi, đừng nói là thời đại này, dù ở kiếp trước của hắn, cũng chẳng phải giống nhau? Thật làm ra vẻ công bình, chính bản thân hắn cũng có điều bất mãn.

Tu sĩ họ Thượng an bài chỗ ở cho hắn so sánh với những người khác cũng đặc

thù hơn một chút, là một tiểu viện độc lập, rất u nhã. Khi Nhạc Vũ đưa tiễn tu sĩ họ Thượng rời đi, cả người liền xụi lơ nằm trên chiếc giường rộng rãi bên trong phòng.

Trong lòng hắn nhẹ nhàng trước nay chưa từng có, từ khi đi tới thế giới này cho tới nay, tất cả áp lực cùng cảm giác nguy cơ vào giờ khắc này tựa hồ cũng đã rời xa. Có quái vật lớn như Quảng Lăng Tông đặt trên đầu, vô luận bản thân hắn hay tộc nhân bên Nhạc gia thành, đều đã có chỗ để dựa vào. Từ nay về sau không cần tiếp tục run sợ, lo lắng không biết tới lúc nào sẽ có tai họa ngập đầu rơi vào trên nhà mình.

Hoàn toàn không nhắc về Thái Huyền Tông, hoặc Phù Sơn Tông, những ngọn núi nặng nề luôn đặt trong lòng hắn hôm nay xem như có thể bỏ qua một bên.

Lúc này Nhạc Vũ lại nghĩ tới Đoan Mộc Hàn, nàng từng nhắc qua Trầm Như Tân đã gọt sạch tai trái của đệ tử Phù Sơn Tông, sau đó đuổi xuống núi. Hắn không khỏi cảm thấy thật buồn cười.

- Như vậy xem ra, địa vị của Quảng Lăng Tông ở tại Phượng Hà sơn mạch cùng nam bộ Bắc Hoang chỉ sợ còn mạnh hơn mình tưởng tượng rất nhiều. Còn có phong cách hành sự lại bá đạo như thế thật làm người ta vượt ngoài ý muốn. Nhìn vị Trầm sư huynh kia ôn văn hữu lễ, bộ dáng khiêm tốn, không ngờ hành sự cũng có thể tàn nhẫn như vậy.

Còn nhớ tới lời nói của Trầm Như Tân lúc đưa mình tới Truyền Pháp tiền điện, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy dở khóc dở cười. Ngay khi trong lòng hắn hoàn toàn buông lỏng, một cảm giác vô cùng uể oải cũng không chút đè nén liền tràn lên trong lòng Nhạc Vũ.

Một giấc ngủ này thật không biết trải qua bao lâu, khi Nhạc Vũ thanh tỉnh lại, ngoài cửa cũng đã là bình minh.

- Thật không biết đã bao lâu còn chưa cảm thấy được nhẹ nhàng như vậy.

Nhạc Vũ đưa tay vỗ lưng, cảm giác toàn thân vô cùng sảng khoái, thân thể lười biếng không dậy nổi nửa phần khí lực.

Lại nói kể từ khi hắn gia nhập làm lính đánh thuê ở kiếp trước, thần kinh hắn vẫn luôn sống trong sự căng thẳng. Từ sau khi đi tới thế giới này, hắn luôn căng

thắng hơn trước. Cảm giác như dây cung luôn bị kéo căng, trong lòng hắn còn cảm thấy bội phục chính mình.

Ở bên trong phòng hồi lâu, Nhạc Vũ mới miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần. Chuyện đầu tiên hắn cần làm chính là phân tích thân thể của mình hiện tại.

Hắn vốn tính toán muốn xem loại thuốc mà hắn đã uống lúc ở trên đỉnh núi rốt cục đã có thể hoàn toàn chữa trị được kinh mạch bị hao tổn của mình hay không. Nhưng cho đến cuối cùng, lực chú ý của Nhạc Vũ lại chuyển lên trên gáy.

Hệ thống ký sinh tạo thành vật thể có hình dáng giống như quả trứng, tựa hồ thể tích càng lớn ra thêm một chút. Dĩ nhiên cho dù thể tích có tăng lớn thêm mười lần cũng sẽ không gây ảnh hưởng tới não bộ của hắn. Nhưng tình hình này không khỏi có chút làm cho hắn cảm thấy thật sự kỳ quái.

Nhạc Vũ trầm ngâm hồi lâu, chỉ đành cười khổ bỏ qua. Theo kiếp trước của hắn, hệ thống ký sinh này đều có được danh xưng biên ngoại khí quan. Từ ngay cắm vào, liền liên hệ mật thiết không phân chia với hắn. Tình hình này tuy làm hắn lo lắng, nhưng hắn vốn không thể tách rời khỏi thân thể của mình. Nếu như hắn suy đoán không sai, hắn có thể còn sống sót trong vụ nổ bom hạt nhân kia chỉ sợ cũng có quan hệ lớn lao tới hệ thống ký sinh này.

Hôm nay đành bỏ qua, chỉ đành đợi tới ngày sau xem thế nào rồi hãy tính tiếp.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lấy ra Xuyên Vân Toa mà Nhạc Uyên Hồng đã đưa cho hắn. Thiên Nhận Trảm Luân kia là tang vật, nếu không gặp chuyện vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không thể đem ra tùy tiện dùng. Mà Xuyên Vân Toa là vật duy nhất hiện tại hắn có thể nói rõ ràng lai lịch, có thể yên tâm sử dụng. Một tháng trước toàn bộ tinh lực của hắn đều dừng ở việc học tập ba chiêu ngự kiếm thuật, lần này rỗi rảnh, vừa lúc có thể hoàn toàn đem nó luyện hóa. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng ngay khi tay của hắn chạm tới mặt ngoài của Xuyên Vân Toa ánh sáng lập lòe, vẻ mặt đột nhiên biến thành cổ quái.

Kết cấu của cả phi toa, còn có thành phần vật chất, cùng linh lực lưu chuyển bên trong hiện tại lại lộ ra thật rõ ràng trong đầu hắn. Tuy rằng vẫn còn một chút không minh bạch, nhưng so với trước kia khi hắn phân tích đan dược màu xanh biếc cùng các loại tài liệu cũng tốt hơn rất nhiều.

Nếu dựa theo kinh nghiệm ngày thường của hắn mà xem, phàm là đồ vật thấp hơn thất phẩm trở xuống, căn bản hắn có thể phân tích được hoàn toàn, trên thất phẩm, có thể hoàn thành được một nửa đã xem như không tệ.

Chẳng lẽ Xuyên Vân Toa dùng tài liệu thật ra chỉ là bát tới cửu phẩm thôi đi?

Nghĩ như vậy cũng thật hợp lý, dù sao loại đồ vật như pháp bảo, khác với thiên tài địa bảo. Có đôi khi tài liệu phẩm chất thấp cùng kết hợp, lại có thể thành tựu ra được pháp bảo uy lực cực mạnh. Một chút tài liệu phẩm cấp cao, lại có thể sẽ luyện chế đồ vật rác rưởi cũng không nắm chắc.

Nhưng kinh nghiệm những năm tích lũy của Nhạc Vũ, hắn vẫn có chút ánh mắt ở nơi này. Hắn biết tài liệu sử dụng ở đây chỉ nói riêng về tính năng công dụng, đã vượt xa thất phẩm.

Thoáng suy ngẫm, Nhạc Vũ lại lấy ra chút linh dược từ thất đến lục phẩm trong nhẫn trữ vật, thậm chí chút ma khí lấy từ biệt phủ Tĩnh Hải Tông, sau khi phân tích hoàn thành, trong mắt hắn tràn đầy vẻ nghi ngờ hỗn tạp.

Kết quả thí nghiệm lần này quả nhiên là do năng lực phân tích của hắn có điều tăng lên. Vấn đề tăng lên này lại làm cho hắn hoàn toàn không hiểu được nguyên nhân.

Chẳng lẽ nói, hệ thống trí năng phụ trợ ký sinh của mình đã được tiến hóa? Nhưng nguyên nhân tiến hóa lại là gì?

Nhạc Vũ mơ hồ cảm giác đây có liên quan tới viên "trứng" sau gáy hắn, nhưng hắn vẫn hoàn toàn không hiểu rõ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đem việc này này tạm thời bỏ qua, lại lấy đồ vật vừa lấy ra phân tích bỏ vào trong nhẫn trữ vật. Sau đó hắn bắt đầu luyện hóa Xuyên Vân Toa, lần này bởi vì năng lực phân tích có điều tăng lên, hắn biết rõ được những phù văn bên trong, chỉ dùng hơn ba giờ cộng thêm việc hồn lực của hắn đã sắp đạt tới cảnh giới Linh Hư cảnh, cùng đặc biệt chỉ điểm của Nhạc Uyên Hồng lúc trước, không ra nửa ngày, hắn đã sử dụng Xuyên Vân Toa thật thuận buồm xuôi gió.

Sau đó lại không có việc gì, nhưng khi hắn nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, thỉnh

thoảng có những quang hoa xuyên qua cực nhanh, trong lòng Nhạc Vũ vừa động, cũng đi ra đình viện bên ngoài, lấy ra Xuyên Vân Toa.

Theo pháp quyết thứ nhất hắn đánh ra, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy Xuyên Vân Toa trong tay không hề có dấu hiệu liền bắt đầu mở rộng, cho tới khi tăng tới chiều dài đạt mấy trượng mới ngừng lại.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm nghĩ quả nhiên chính là pháp trận không gian. Mà bộ phận trong đó cũng là trống không, thay vì nói nó là phi toa, thà rằng nói nó giống như một khí cầu được chế luyện cực kỳ hoàn mỹ.

Hắn phi thân bước vào bên trong, Nhạc Vũ bắt đầu lấy thần niệm của mình điều khiển Xuyên Vân Toa bay về phía trước. Không ngờ vừa bay ra đã tới ngoài ngàn thước trên cao, Nhạc Vũ vừa cảm giác một trận hoảng hốt, đã phát hiện bản thân mình đã lơ lửng giữa sườn núi Quảng Lăng sơn.

- Tốc độ thật nhanh! Cho dù là Đoan Mộc Hàn cũng chưa đạt tới tốc độ phân nửa của Xuyên Vân Toa này. Lão tổ tông nói pháp bảo phi hành khó tìm nhất, lời này quả thật không sai.

Nghĩ tới trong một tháng nay hắn chứng kiến trong ngoài Quảng Lăng Tông chỉ dùng phương pháp ngự kiếm giá ngự huyền binh phi hành, trong lòng Nhạc Vũ đối với Nhạc Uyên Hồng càng thêm mấy phần cảm kích. Nói vậy loại pháp bảo này đúng thật là hiếm thấy, nếu không phải như thế, người của Quảng Lăng Tông nếu có cũng đã mang ra sử dụng.

- Nhưng vị tằng tổ phụ của ta cũng thật sự bất phàm, chẳng qua chỉ đạt tới Linh Hư cảnh đỉnh phong mà thôi, lại có thể cùng trưởng lão Kim Đan Quảng Lăng Tông nhấc lên quan hệ, nghe khẩu khí của lão nhân gia, tựa hồ…

Vừa suy nghĩ miên man, Nhạc Vũ vừa hướng lên trên phi hành. Thỉnh thoảng cũng có người ngự kiếm bay qua bên cạnh hắn, nhưng không biết nguyên nhân vì sao, những vị tu sĩ có tu vi ít nhất đặt tới Linh Hư cảnh cũng chỉ tỏ vẻ hâm mộ cùng nghi hoặc nhìn hắn, sau đó cũng không tiếp tục để ý tới hắn.

Nhạc Vũ cũng vui vẻ khi nhìn thấy cảnh này, hắn khống chế Xuyên Vân Toa xuyên lên tận trời, sau đó cũng cảm giác có chút cố hết sức. Khi phi toa xuyên ra ngoài pháp trận, lúc này hắn phải vận chuyển chân khí bản thân dùng để chống đỡ trận gió cùng Thái Dương Chân Hỏa, mà Hỗn Nguyên chân lực bên trong cơ

thể Nhạc Vũ đã nhanh chóng tiêu hao.

- Hắc! Quả nhiên còn chưa thể buông lỏng được bản thân!

Nhìn lên bầu trời, một ít quang hoa đang tự do tự tại bay lượn, trong lòng Nhạc Vũ vô cùng hâm mộ. Hắn dừng lại bên ngoài tầng mây chốc lát, liền dừng lại, xoay người bay ngược vào bên trong tầng mây.

Khi Xuyên Vân Toa lướt qua hơn vạn thước, đình viện kia lại xuất hiện, chân mày Nhạc Vũ cũng vừa cau lại.

Hắn lại nhìn thấy Trương Kim Phượng, chẳng qua lần này biểu muội của hắn cũng không còn cãi vã với người, mà là quỳ gối cạnh cửa lâm viên. Còn có một nữ hài đang liên tục bạt tai Trương Kim Phượng.

Nhạc Vũ cau chặt mày, đầu tiên thừa dịp không ai chú ý quay trở về bên trong tiểu viện. Thu hồi lại Xuyên Vân Toa, sau đó hắn vội vàng đi ra khỏi cửa viện.

Tuy hắn không mấy thân cận với vị biểu muội này, nhưng cũng không thể có việc ngồi yên xem nàng bị người ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Sát ý khó nén!

Nhạc Vũ đi tới cửa lâm viên, chỉ thấy Trương Kim Phượng bị hai nữ hài đè trên mặt đất, trên mặt sưng đỏ không chịu nổi. Tuy nước mắt vòng quanh trên mặt nàng, nhưng cuối cùng vẫn không chảy xuống. Cặp mắt mở to, tràn đầy vẻ không cam nhìn trừng trừng trước người mình.

Dù sao không hổ là cháu gái của Nhạc Trương thị, vẫn có phẩm chất kiên cường bất khuất.

Khóe môi Nhạc Vũ xẹt qua nụ cười, sau đó lập tức thu liễm. Hắn nghĩ thầm nếu nàng thật sự không có cốt khí quỳ xuống trước mặt người khác, thật sự sẽ làm cho hắn thất vọng.

Kế tiếp tầm mắt của hắn lại chuyển hướng mấy người khác, sau đó cau mày. Hai mươi mấy thiếu nam thiếu nữ, còn chưa tới tiên thiên. Duy nhất đáng chú ý chính là thiếu niên đang khoanh tay trước ngực đứng đối diện Trương Kim Phượng nhếch môi cười lạnh, cùng nữ hài đang tát vào mặt Trương Kim Phượng.

Thiếu niên đã đạt tiên thiên, thiếu nữ khoảng mười sáu tuổi, đã đạt tới hậu giai đỉnh phong. Với độ tuổi này, thiên tư như vậy đáng được xưng là kinh người, đặt ở tông môn như Phù Sơn Tông, hơn phân nửa lấy được thân phận chân truyền đệ tử. Mà ở Quảng Lăng Tông, cho dù yêu cầu cao hơn rất nhiều, nhưng có thân phận như vậy cũng đã không tệ. Về phần thiếu niên kia càng thêm bất phàm.

Làm cho hắn thất kinh chính là, hai người này hắn từng gặp qua bên trong Truyền Pháp đại điện, điều này làm nội tâm Nhạc Vũ cười khổ, nếu như người bị đánh chỉ là người xa lạ, hơn phân nửa hắn sẽ làm như không thấy, không tới lúc bất đắc dĩ hắn thật không nguyện ý xung đột với hai người này. Nhưng vấn đề là bây giờ người quỳ trên mặt đất chính là biểu muội hắn. Nếu hắn không để ý tới, đừng nói Nhạc Trương thị sẽ không vui, ngay cả trong lòng hắn cũng sẽ có gút mắc.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ đang muốn đi tới, đã nghe ở hướng kia lại truyền đến tiếng cười khẽ.

- Nói như vậy, ngươi không chịu dập đầu với ta? Ha hả! Vừa lúc ta đã đánh mệt mỏi, mấy người các ngươi tới đây thay ta. Tát thêm năm mươi cái, nếu nàng ta còn cứng đầu như vậy, thì đánh gãy gân tay chân, lột sạch ném ra ngoài viện cho ta, mặc cho các ngươi xử trí!

Trong nội tâm Nhạc Vũ đột nhiên bốc lên cỗ lửa giận, mãnh liệt kích động bên trong lồng ngực.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng chẳng qua chỉ là tranh chấp giữa những tiểu hài tử, cho dù đám người kia làm quá mức một chút, nhưng cũng không có chuyện gì lớn. Dù sao loại chuyện này đừng nói là xảy ra ở thời đại võ lực làm chủ, mạng người như cỏ rác, cho dù là kiếp trước của hắn thỉnh thoảng vẫn thường phát sinh.

Nhưng việc đánh gãy gân tay chân, sau đó còn lột sạch y phục gì đó, thật sự quá mức! Nếu như nói ban đầu hắn muốn ra mặt cứu Trương Kim Phượng là vì bất đắc dĩ bởi quan hệ huyết thống, như vậy giờ phút này thật sự đã sinh lòng sát niệm đối với nữ hài kia!

- Dừng tay cho ta!

Ngay khi nữ hài xa lạ kia vừa lui về phía sau, thay vào hai thiếu niên đi tới trước mặt Trương Kim Phượng, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, đi ra khỏi con đường nhỏ trong lâm viên, bước về phía cửa viện.

Những thiếu niên nam nữ hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn ra sau, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Người vừa lên tiếng chẳng qua còn chưa tới mười lăm tuổi, gương mặt chỉ xem là thanh tú, nhưng khí chất thật nho nhã.

Làm bọn hắn kinh dị chính là tu vi của thiếu niên này tựa hồ còn chưa tới võ sư, nhưng lại từ trong nội viện đi tới.

Trương Kim Phượng nhìn thấy Nhạc Vũ đi đến, trong mắt hiện lên vẻ mừng như điên khó tin, trong miệng muốn gọi biểu ca, chẳng qua yếu huyệt hai vai nàng bị người ấn chặt, toàn thân muốn động cũng không động được, càng không nói tới có thể mở miệng.

Chỉ có thiếu niên đứng khoanh tay trên mặt hiện lên vẻ nghiêm nghị. Tu vi đích thực của Nhạc Vũ người khác nhìn không ra, hắn lại có thể dùng linh giác cảm giác được một chút. Thậm chí bên trong Truyền Pháp tiền điện từng tận mắt nhìn thấy đối phương giao thủ với Trưởng Tôn Tử Vận vẫn toàn thân trở lui. Lúc ấy chỉ sợ người này còn chưa dùng tới nửa phần lực đạo.

Mà trong mắt thiếu nữ đã bị Nhạc Vũ gắn lên hai chữ lòng dạ rắn rết cũng đang kinh nghi bất định.

Người trước mắt nàng ta không nhìn ra được thực lực. Nhưng nếu có thể qua mặt được huynh trưởng nàng ta, đi tới khoảng cách gần đến như thế, đã không thể dùng từ mạnh mẽ để hình dung.

- Mấy người các ngươi, buông nàng ra!

Nhạc Vũ trừng mắt, chỉ nhìn hai người đang đè áp Trương Kim Phượng. Hai người vẻ mặt chần chờ, đưa mắt nhìn về hai người kia.

Trong số những nam nữ thiếu niên kia, có một người lại cười lạnh:

- Hắc! Ngươi là thứ gì vậy? Cũng dám quản chuyện nơi đây?

- Câm miệng!

Thiếu niên tuấn tú kia quát lớn một tiếng, sau đó sắc mặt trầm ngưng nhìn về phía Nhạc Vũ ôm quyền nói:

- Vị huynh đài này! Hai người chúng ta chính là Thủy Lạc Nguyên Tân Minh Tân Oánh huynh muội, thật thẹn chính là đệ tử nội môn Quảng Lăng Tông! Tổ phụ chính là Tân Tú An, hôm nay đảm nhiệm chức vụ tại Tập Anh Điện, là chấp sự đệ tử. Mới vừa rồi tiểu muội ta làm việc quá mức, nhưng cũng do chuyện có nguyên nhân, kính xin huynh đài không nhìn chùa cũng xem mặt phật, tránh mặt một lần. Sau đó huynh muội ta sẽ tới tận cửa giải thích.

Tân Minh đối với thiếu niên không rõ lai lịch trước mắt đúng là lòng có kiêng kỵ, cho nên mới bắt đầu liền nói ra thân phận của mình, sau đó mới nói chuyện có nguyên nhân, trong lời nói mang theo ý uy hiếp rõ ràng.

Nếu đặt ở bình thường, cũng quả thật xem như ứng đối qua được.

Nhưng vào lúc này, trong nội tâm Nhạc Vũ lại vô cùng tức giận. Lúc trước ở xa nên chưa nhìn thấy, nhưng đến gần nhìn kỹ, trên người Trương Kim Phượng thật nhiều vết thương, trên mặt sưng đỏ rách da, khiến cho hắn nhìn thấy cũng giật mình.

Nghe lời nói của thiếu niên, đôi môi của hắn chợt nhếch lên. Gọi là Tập Anh Điện, chức trách chính là tìm kiếm nhân tài ở Bắc Hoang, ở trong Quảng Lăng Tông cũng xem như rất có quan hệ.

Chẳng qua chuyện hôm nay Nhạc Vũ cũng không muốn thối lui như vậy. Dù tên Tân Minh nói ra những lời dễ nghe thế nào, thủ đoạn cũng thật quá mức! Tính cách của Trương Kim Phượng hắn hiểu rõ ràng, nữ hài này tính tình nóng nảy thẳng thắn, cũng không đến nỗi làm ra chuyện gì đuối lý! Nghĩ đến Đoan Mộc Hàn, trong lòng Nhạc Vũ chợt cười một tiếng. Đệ tử như hắn còn chưa chính thức nhập môn, đã rước tới phiền toái cho nàng. Nhưng muốn làm sư phụ của hắn, cũng nên biết tha thứ mới được! Nghĩ tới Tiểu Quan Phong, chẳng lẽ chỉ một chuyện nhỏ thế này cũng không bao che nổi. Hơn nữa thân phận đệ tử bí truyền, ít nhiều gì cũng có chỗ dùng, hắn cũng không quản hai huynh muội kia, vẫn chậm rãi bước tới.

- Mấy vị! Ta nói buông tay, các ngươi có từng nghe thấy?

Những người kia vẫn đang do dự, ngay khi Tân Minh còn chần chờ, khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên giễu cợt, trong nháy mắt đánh ra mấy đạo ngân châm.

Mấy người này tư chất không tệ, nhưng thực lực vẫn giới hạn trong độ tuổi, không kịp phản ứng liền bị đánh trúng, sau đó gót chân mềm nhũn, cũng quỳ xuống, chỉ cảm thấy toàn thân đau ngứa không chịu nổi, trên mặt liền toát ra mồ hôi lạnh như hạt đậu.

Cuối cùng Nhạc Vũ vẫn lựa chọn hạ thủ lưu tình, theo ý nghĩ trong lòng hắn giờ này, cũng chỉ muốn đem tay của mấy người này phế bỏ! Nhưng nghĩ tới dù sao cũng là đồng môn tương lai, nên lưu một con đường sống cho thỏa đáng.

Mà sau đó ánh mắt của hắn, đã chuyển hướng huynh muội Tân Minh Tân Oánh vẻ mặt xanh mét, trong mắt hai người giờ phút này tràn đầy tức hận, làm như

không hề nghĩ tới đối phương lại không hề cho bọn hắn mặt mũi.

Bên kia Trương Kim Phượng thoát khỏi trói buộc, mang theo tiếng khóc nức nở hô to một tiếng biểu ca, cơ hồ là bò tới bên cạnh Nhạc Vũ. Nước mắt cũng không còn tự chủ được tuôn trào ra.

Nhạc Vũ cau mày, cúi đầu dùng năng lực phân tích tra xét thương thế trên người Trương Kim Phượng một phen, sau đó nỗi tức giận càng tăng lên. Hai chân của Trương Kim Phượng đã bị đánh gãy, bên trong vết thương vô số. Mặc dù không phải là vết thương trí mạng, nhưng cũng là những địa phương đau đớn nhất.

Hắn phải miễn cưỡng đè nén mới không làm cho cảm xúc bành trướng cực hạn trong nội tâm ảnh hưởng đến lý trí của mình. Nhưng thiếu nam thiếu nữ này rốt cục là vì chuyện gì, lại đối đãi với một tiểu nữ hài chỉ mới mười ba mười bốn tuổi hạ độc thủ đến như vậy? Nếu không phải là đồng môn, những người này trong lòng còn cố kỵ, chỉ sợ Trương Kim Phượng chưa chắc đã còn giữ được mạng sống đi?

Trong lòng hắn nhất thời sát ý bốc cao, cộng thêm có chút hối hận vì vừa rồi đã hạ thủ lưu tình.

Mà hai người Tân Minh Tân Oánh cùng đám thiếu niên nam nữ nghe được tiếng xưng hô của Trương Kim Phượng, sắc mặt lại lần nữa biến đổi. Bọn hắn nghĩ thầm không phải đã hỏi thăm rõ ràng, nữ hài này ở trong Quảng Lăng Tông không có chỗ dựa sao? Làm sao vẫn có một biểu ca lợi hại đến như thế.

Thần sắc Tân Minh chợt trầm xuống, lần nữa hướng Nhạc Vũ thi lễ:

- Huynh đài tha lỗi! Chúng ta thật không biết nữ hài này là biểu muội của ngài, có chỗ đắc tội kính xin bao dung. Chỉ cần huynh đài chịu bỏ qua lần đụng chạm hôm nay, sau đó nhất định châm trà phụng rượu, lấy hậu lễ dâng lên bồi tội! Tân Minh này lấy tính mạng đảm bảo, giá trị tuyệt không thấp hơn cửu phẩm huyền binh, tóm lại chớ gây tổn thương hòa khí, huynh đài nói có đúng không?

Nhạc Vũ hắc hắc cười khẽ, sau đó lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã hoàn toàn băng hàn.

- Kim Phượng, vết thương trên người ngươi làm sao có? Trong những người này rốt cục có mấy người động thủ?

Trương Kim Phượng có chút không giải thích được, chẳng qua tiện tay chỉ chỉ. Sau đó trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy có một đạo đao mang quét qua. Ngay khi Trương Kim Phượng lại chăm chú nhìn lên, cũng chỉ thấy người bị nàng chỉ tay hai tay đã bị chặt xuống!

- Kế tiếp còn có ai?

Nhạc Vũ vung tay lên, đem chân khí hất văng dòng máu vung ra xa mấy thước, sau đó lại quét mắt nhìn về phía người khác.

Giờ khắc này Trương Kim Phượng không còn cách nào tiếp tục chỉ điểm. Cho đến khi Nhạc Vũ cúi người, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, lúc này mới đưa ngón tay dời về người khác.

Lúc này những thiếu niên nam nữ quanh thân đã hoàn toàn khủng hoảng, người bị chặt gãy hai tay đang phát ra tiếng kêu thảm, từng tiếng gào kích thích thần kinh bọn hắn. Khi ngón tay Trương Kim Phượng dừng lại, người vừa bị nàng chỉ vào liền xoay người chạy ra cửa lâm viên.

Nhưng sau một khắc, một đạo kiếm quang nhanh chóng đuổi theo, từ mắt cá chân người nọ trở xuống đều bị một kích nát bấy trong nháy mắt! Lần này Tân Minh mới kịp phản ứng. Nhưng vào lúc này hắn không dám vọng động chút nòa, ngay khi ánh kiếm của Nhạc Vũ bắn ra, một cỗ lực lượng tinh thần áp bách cực lớn cũng tràn đến. Trong một khắc, Tân Minh rốt cục ý thức được mình cùng thiếu niên trước mắt chênh lệch khổng lồ tới mức độ nào. Trên thực tế, giờ phút này bao gồm cả muội muội của hắn, ai cũng tuôn mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Còn có ai nữa không?

Phảng phất như vừa làm ra chuyện bé nhỏ không đáng kể, sắc mặt Nhạc Vũ lạnh lùng quay đầu. Nhưng Trương Kim Phượng vừa nghe vậy, lại liên tục lắc đầu, mới vừa động thủ quả thật chỉ có hai người.

Lúc này hai mắt Nhạc Vũ sắc bén như đao nhìn thẳng Tân Oánh:

- Như vậy nữ nhân này vừa đánh ngươi bao nhiêu bạt tai?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Như ngươi mong muốn!

Lần này Trương Kim Phượng hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ, nàng thoáng do dự suy nghĩ làm như vậy có phải là quá mức, có thể sẽ liên lụy tới biểu ca của mình hay không?

Nhưng trong nháy mắt, ánh mắt lạnh băng của Nhạc Vũ đã quét tới. Trong lòng nàng bỗng dưng nhảy dựng, sau đó mãnh liệt lắc đầu.

Ban đầu nàng chỉ nói mười, chẳng qua còn chút do dự, nhưng thoáng qua nàng lại cảm thấy ý nghĩ của mình thật buồn cười. Đối với hai người trước mắt mà nói, mười hai ba trăm năm mươi lại có gì khác nhau? Nếu như đã đắc tội, như vậy đắc tội sâu hơn một chút cũng không cần ngại. Ở trong lòng Trương Kim Phượng cũng thật sự tồn tại oán hận đối với những người này.

Sắc mặt Nhạc Vũ hờ hững không chút tình cảm:

- Vừa rồi nàng ta đánh ngươi bao nhiêu bạt tai, bây giờ ngươi phải đánh không thiếu một cái nào cho ta!

Tân Minh cùng Tân Oánh nghe vậy sắc mặt trướng thành xanh tím, Tân Minh cau mày, trong lời nói cũng biến mất tia khách khí:

- Tiểu tử! Ngươi đừng có quá mức! Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng huynh muội ta sợ ngươi sao, hôm nay nếu ngươi dám đụng đến muội muội của ta, Tân Minh này nhất định làm cho ngươi muốn sống không được.

- Miệng tiện!

Theo lời vừa thốt, ngay cửa tiểu viện đột nhiên truyền ra một tiếng "ba" giòn vang, những thiếu niên thiếu nữ đều chợt ngẩn ra.

Một chưởng của Nhạc Vũ vừa lúc đánh lên trên mặt kẻ vừa lên tiếng nhục mạ, tiếng bạt tai thanh thúy trong nháy mắt làm cho lời nói vừa tới bên miệng Tân

Minh liền nghẹn ngược vào trong bụng.

Vào lúc này Nhạc Vũ đã nâng Trương Kim Phượng từng bước đi tới. Tân Minh chỉ cảm thấy mỗi khi đối phương tiến lên một bước, hồn lực càng áp bách thêm mấy phần, ngay khi thiếu niên trước mắt chỉ còn cách mấy bước, hắn phải toàn lực đối kháng mới có thể giữ vững thái độ bình thường.

Ở tu vi linh thức, Tân Minh vốn đã có chút thành tựu mà còn bị như thế, những người khác đương nhiên càng khó chịu nổi. Bao gồm muội muội của hắn, bên trong tai lẫn miệng đều chảy ra vài tia máu, đã có chút không thể chống đỡ, dứt khoát quỳ gối xuống mặt đất.

Mà giờ khắc này quanh thân Nhạc Vũ đã lan tràn một tầng màu tím nhàn nhạt, hắn đỡ Trương Kim Phượng đi tới trước mặt Tân Oánh đã hoàn toàn thất sắc.

Tân Minh dùng tay ấn kiếm, bụng cùng ngực liên tục phập phồng, ở trong mắt đan xen vẻ oán hận lẫn sát niệm.

Chẳng qua giờ khắc này hắn vẫn chần chờ không dám ra tay.

Thiếu niên làm cho hắn nhìn không thấu tu vi sâu cạn, hơn nữa hồn lực làm người ta kinh hãi không thôi, mặc dù bản thân hắn xuất kiếm chỉ sợ cũng không phải là địch thủ của thiếu niên trước mắt. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Mà cũng không biết vì sao, hắn vốn cảm giác trên người thiếu niên thanh tú này có một cỗ khí tức sát phạt nồng đậm, lại có một loại uy thế của người dám làm tất cả mọi chuyện.

Mơ hồ trong lòng hắn phát sinh nỗi e sợ, điều này làm Tân Minh càng thêm tức giận. Từ nhỏ đến lớn ở Tân gia, ở Thủy Lạc Nguyên, cho tới bây giờ hắn luôn là thiên chi kiêu tử khiến người chỉ biết nhìn lên.

Thậm chí sau khi đến Quảng Lăng sơn, ở trong cùng thế hệ xem như là bài danh phía trước, càng không có người nào dám lấn lên đầu hắn.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng cảm thấy uất ức khuất nhục đến như vậy.

Đè nén nỗi căm phẫn trong lồng ngực, cuối cùng Tân Minh miễn cưỡng khiến cho mình bình tĩnh trở lại. Vô luận cảm thấy biệt khuất như thế nào, lúc này nếu

xung đột sẽ bất lợi đối với bọn hắn.

- Sư đệ! Kính xin ngươi nghĩ lại, ta biết hơn phân nửa ngươi cũng đã được chọn làm chân truyền đệ tử. Nhưng trước khi ngươi đột phá Linh Hư cảnh, cùng những đệ tử khác của Quảng Lăng Tông cũng không có khác biệt gì quá lớn. Vừa mới bắt đầu nhập môn, lại cùng người kết thù, cử động sao không khôn ngoan như thế?

Hắn vừa mới thốt lên, Tân Oánh đã lảo đảo thối lui mấy bước, sau đó toàn thân ngã xuống đất. Nàng ta đứng gần Nhạc Vũ, cũng là người thừa nhận lực áp bách nhiều nhất, còn có thể chống đỡ đến bây giờ, thần hồn đã xem như mạnh mẽ khó được.

Nhạc Vũ căn bản không hề để ý tới Tân Minh, chẳng qua thản nhiên nhìn Trương Kim Phượng. Trương Kim Phượng hiểu ý, biết đây là ý bảo mình động thủ. Lần này nàng cũng không chậm trễ, lại giơ lên tay phải của mình.

Bất quá lúc này Tân Oánh lại mở trừng hai mắt, trong mắt tràn đầy lệ khí:

- Ngươi dám! Nha đầu chết tiệt kia, hôm nay nếu ngươi dám đụng tới ta, ngày khác ta nhất định khiến cả nhà ngươi chết hết, trọn đời thoát thân không được!

Nhạc Vũ nghe vậy híp mắt, mặt mũi vặn vẹo một trận, nhìn vào vô cùng dữ tợn. Mà lần này cũng không đợi hắn ra lệnh, Trương Kim Phượng tức giận tát mạnh lên mặt Tân Oánh, kế tiếp không đợi đối phương kịp phản ứng liền trở tay tát tiếp.

Bên kia Tân Minh nhìn một màn này, mắt trợn trừng, cuối cùng không nhịn nổi rút kiếm ra. Nhưng thân kiếm vừa ra được phân nửa liền bị định trụ. Lôi Âm Đao của Nhạc Vũ không ngờ giờ phút này đang chỉ vào ngay chóp mũi hắn. Mũi đao như đụng vào da thịt, thân đao sáng như tuyết không ngừng ngân vang, dẫn động khí huyết trong cơ thể, nội tức trong kinh mạch không ngừng phập phồng.

Nhìn thấy được tình cảnh này, trong lòng Tân Minh nhất thời lạnh như băng. Hắn chỉ có thể đứng yên nhìn muội muội của mình đang quỳ gối trước mặt nữ hài kia, bị đối phương tát tai. Trong lòng hắn giờ phút này tràn ngập bi phẫn cùng oán hận, lại hoàn toàn bị áp chế xuống.

Ở trước mặt thiếu niên kia, ngay cả tư cách khiêu chiến hắn cũng không có.

Thanh âm bạt tai không ngừng vang lên, phảng phất như tát vào trong lòng Tân Minh. Mà chút ít thiếu niên sắc mặt vô cùng quái dị khi nhìn thấy một màn này. Tựa hồ bọn hắn cũng không hề ngờ tới huynh muội Tân thị cao cao tại thượng trong mắt bọn hắn có một ngày cũng sẽ bị đối đãi như thế.

Nhìn vào ánh mắt của của thiếu niên thanh tú đang cầm đao, bọn hắn lại vô cùng kiêng kỵ. Bọn hắn hiểu rất rõ ràng thực lực của Tân Minh như thế nào. Với tuổi tác như vậy, có thể làm Tân Minh không có dũng khí xuất thủ, bậc này thực lực, dù là những đệ tử cùng thế hệ trong Quảng Lăng Tông, ngoại trừ những người lớn hơn chút ít, cũng chỉ có được mấy người mà thôi.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt bọn hắn bỗng buông lỏng, liền dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn qua Nhạc Vũ. Mà trên mặt Tân Minh lại lộ vẻ vui mừng.

Hồn thức của Nhạc Vũ lại càng nhanh hơn một bước, nhận ra khác thường. Hắn quay đầu, chỉ thấy có một nam tử mặc hắc bào lạnh lùng từ trong lâm viên đi tới.

Nhìn dung mạo hắn cùng tuổi tác như Tân Minh, nhưng giữa chân mày lại có mấy phần tang thương.

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi nhảy lên. Người này hình như hắn từng nhìn thấy trong số mười mấy người ở trong Truyền Pháp tiền điện mấy ngày trước. Lại còn quen biết Trưởng Tôn Tử Vận cùng Hoành Dĩ Ninh.

Lúc đó khi hắn lĩnh ngộ kiếm pháp, nhưng bàn về uy lực chẳng qua kém hơn Trưởng Tôn Tử Vận một chút mà thôi.

Người này cũng là một trong mấy người hắn coi trọng nhất lúc đó.

- Ta biết ngươi!

Người nọ đứng lại ngoài hai mươi trượng, ánh mắt nhìn thẳng Nhạc Vũ:

- Thực lực ngươi không tệ. Nhưng còn chưa phải là đối thủ của ta! Thả nàng, nói lời xin lỗi, ta sẽ xem như chuyện hôm nay không có phát sinh!

- Ngươi còn ở đó dài dòng với hắn làm gì?

Tân Minh gầm lên một tiếng, ánh mắt trợn tròn, dùng trán chống lấy mũi đao của Nhạc Vũ, trên mặt hiện lên vẻ điên cuồng:

- Phong Hàn, nếu ngươi còn nhớ ân cưu mang của tổ phụ ta, như vậy hiện tại xuất thủ làm thịt hắn cho ta! Ngươi có nghe hay không?

Phong Hàn nghe vậy thoáng cau mày, cũng không để ý tới lời nói của Tân Minh, chỉ bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ.

Mà Trương Kim Phượng cũng tạm thời dừng tay lại, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn biểu ca bên cạnh. Nàng cũng có chút ánh mắt, biết người kia chính là Phong Hàn, đúng là có chút bất phàm.

Nhưng vào lúc này Nhạc Vũ chỉ lạnh lùng mỉm cười nói:

- Đã đến bao nhiêu rồi?

Trương Kim Phượng chợt ngây ra, sau đó mới kịp phản ứng:

- Hình như là năm mươi bốn…

- Vậy thì tiếp tục!

Trương Kim Phượng không nhịn được rùng mình, cảm giác Nhạc Vũ trước mắt lại tạo cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Nàng thoáng lắc đầu, bỏ qua ý nghĩ này, sau đó cắn răng tiếp tục tát lên mặt Tân Oánh.

Cùng lúc đó, con ngươi của Phong Hàn cũng co rút lại:

- Ta bảo ngươi dừng tay!

Ngay khi thanh âm vừa vang lên, một đạo kiếm quang chói mắt hướng hai người đánh thẳng mà đến. Kiếm khí dài hơn hai mươi trượng, lăng duệ vô cùng. Vừa đi được nửa đường đã làm cho người ta có một cảm giác nóng rực tràn trề.

Trong mắt Tân Minh nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, hắn hiểu rõ giờ phút này Phong Hàn thật không hề nương tay. Nhưng sau một khắc ánh mắt của hắn lại

cứng đờ.

- Om sòm!

Nhạc Vũ trở tay dùng sống kiếm vỗ lên mặt Tân Minh, làm hai xương gò má của hắn vỡ ra, cũng đánh bay hắn hơn mười trượng. Sau đó tiện tay đánh một kiếm, nghênh hướng Phong Hàn. Đồng dạng cũng là một đạo kiếm quang, nhưng bên trong kình khí bén nhọn mang theo mấy tia màu tím. Vừa đánh ra không lâu, trong trăm trượng quanh thân cuồng phong đột khởi, một cỗ cơn lốc xoáy quanh, đem viêm lực kia thổi bay.

Một kiếm này là một trong những kiếm thức mà Nhạc Vũ học được từ trong Truyền Pháp tiền điện mấy ngày trước. Tuy hắn không hoàn toàn sử dụng ra uy lực, nhưng cũng có thể phát ra được hai phần.

Khi hai đạo kiếm quang một đỏ một tím chạm vào nhau, kiếm quang kích động, cuồng phong bạo liệt, sau đó Phong Hàn phun máu, cả người bắn ngược trở về.

Tuy sắc mặt Nhạc Vũ trắng nhợt, nhưng thân ảnh không hề động đậy chút nào. Tình hình này khiến cho những người chung quanh càng thêm kinh ngạc, gương mặt Tân Oánh tràn ngập vẻ khó tin, mà Tân Minh vừa mới bò dậy vẻ mặt kinh sợ, dừng phắt bước chân.

Phong Hàn bị đánh bay ra xa mười trượng, vừa rơi xuống mặt đất thân hình của hắn khẽ cử động, lại tiếp tục lết dài ra sau thêm mười trượng. Rốt cục khi hắn đứng vững, trong mắt lộ ra tinh mang dữ tợn như dã thú.

- Vừa rồi ngươi sử dụng mật kiếm trong Truyền Pháp tiền điện cùng phương pháp hồn kiếm hợp nhất?

Lời vừa nói ra, mười mấy người có mặt đều hoàn toàn ngây người. Trong mắt nhìn Nhạc Vũ càng thêm cực kỳ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Viêm Linh thân thể

Nhạc Vũ cũng lười đáp lời hắn, cho đến hôm nay hắn cũng đã biết nhiều hơn một chút, phương pháp hồn kiếm hợp nhất phải có bao nhiêu khó khăn.

Hắn có thể dùng năng lực phân tích phân biệt ra phân tử của nội tức cùng hồn lực, sau đó đem dung hợp cùng một chỗ. Nhưng ở người khác mà nói, cho dù là bí quyết sơ đẳng nhất cũng thật khó có thể nắm giữ.

Cũng tỷ như Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, cường độ thần thức của hai người chỉ nằm dưới hắn. Nhưng đem loại phương thức đem hồn lực tạo thành kiếm khí tăng vọt mạnh, cho dù hắn đã vô số lần tỉ mỉ điều giáo, hôm nay bất quá chỉ mới nhập môn. Muốn dùng vào chiến đấu, chỉ sợ không có tới năm sáu mươi năm thời gian luyện tập, tuyệt khó có thể chân chính thực dụng.

Cũng chính bởi vì rõ ràng hiểu được, loại uy lực của pháp môn kiếm khí này thật hiếm thấy, hôm nay hắn lại càng cảm thấy may mắn, ban đầu mình có thể thoát được tính mạng từ trong tay của Đồ Nhược Hiên. Thật không biết tên kia lấy được đại sát khí đó từ đâu.

Chẳng qua hắn xem tình hình biết rằng mình từng đánh giá thấp địa vị của hồn kiếm hợp nhất tại tu chân giới. Nhìn trên mặt những thiếu niên nam nữ, mỗi người đều có vẻ hoảng sợ, trong mắt Tân thị huynh muội càng lóe ra vẻ hối hận.

Trước đây cho dù hắn dùng một đao chế trụ Tân Minh, hắn cũng chỉ cảm giác kinh ngạc mà thôi.

Những người này cũng học nghệ bên trong Quảng Lăng Tông, tất nhiên kiến thức rộng rãi, nghĩ tới hồn kiếm hợp nhất đúng là bất phàm.

- Ta sai lầm rồi, ngươi quả thật có tư cách đánh với ta một trận, nhưng cũng không hơn.

Phong Hàn thấy Nhạc Vũ không để ý tới hắn, ý tứ hung hãn trong mắt cũng

mạnh hơn mấy phần.

Trong lúc đang nói chuyện, hắn đem áo khoác trên người ném sang một bên, sau đó toàn thân dấy lên ngọn lửa màu vàng nhạt. Chiến ý trong mắt giờ khắc này lại vô cùng dày đặc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

- Hỏi ngươi lại một câu, rốt cục có chịu thả người hay không?

Chiếc áo trắng bên trong người hắn cũng không biết chế tạo bằng chất liệu gì, rõ ràng ngọn lửa bao vây quanh thân, lại không hề bị tổn thương chút nào.

Nhạc Vũ nghe vậy nhếch môi, vẫn quay đầu qua, chẳng qua cả nụ cười trào phúng cũng không thèm phát ra, vẻ mặt đạm mạc vô cùng.

- Ngươi, là thứ gì vậy?

Con ngươi Phong Hàn co rút lại như cây châm, sau đó cả người biến ảo thành tàn ảnh màu đỏ nhạt, dùng hạn độ cực hạn hướng Nhạc Vũ nhào tới lần nữa. Cùng lúc vô số hỏa linh lực lại tụ tập quanh thân hắn, những nơi hắn đi qua, trong vòng mười trượng không lửa vẫn bốc cháy.

Chân mày Nhạc Vũ chợt nhướng lên, Phong Hàn này tu tập dường như là một loại hỏa hệ công pháp tinh khiết, năng lực khống hỏa hơn xa người khác.

Trong lòng hắn cảm thấy quái dị nhất chính là người này trước khi trưởng thành đem tu vi đề thăng tới giai đoạn Ngưng Dịch, khí cơ lưu chuyển bên ngoài cơ thể, còn có lần giao thủ vừa rồi, tất cả không hề có chút trở ngại, phảng phất cho đến bây giờ vẫn bình yên vô sự.

- Chẳng lẽ Phong Hàn này đúng thật là Hỏa Linh thân thể?

Trước đây Nhạc Vũ từng gặp trong vài quyển sách từng đề cập tới, trên thế giới này có một loại người, trời sinh có được thiên phú đặc biệt thân cận với ngũ hành linh lực, hơn nữa khi tu tập công pháp đơn thuộc tính cũng cực nhanh. Trong việc tu luyện có thể xem như thiên tài nhất đẳng. Duy nhất tiếc nuối chính là tuổi thọ cũng sẽ thật ngắn. Nếu không có cách nào đột phá cảnh giới thật nhanh, đánh sâu vào đại thành độ kiếp, có giỏi hơn nữa cũng sẽ rơi vào kết quả bị vẫn lạc.

Bất quá cho dù là vậy, loại thân thể kia ở tu chân giới cũng được xem là trân bảo, các đại môn phái cũng rất khát cầu. Thường thường đạt được một người như vậy sẽ khiến thanh thế môn phái đại chấn. Nguyên nhân là vì bọn hắn tu luyện tốc độ cực nhanh, cùng chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm mình cũng thật sự có duyên. Những nhân tài tuyệt thế như vậy, người khác bỏ cả đời cũng không nhìn thấy được, nhưng mình đã nhìn thấy vài người. Mục Hi Ngọc có Ngôn Linh thân thể thì không cần nói, Hỏa Linh thân thể của người này cũng cực kỳ bất phàm. Nếu như hắn đoán không lầm, Trưởng Tôn Tử Vận chỉ sợ cũng có loại thể chất phi phàm này.

Hắn cũng lười xuất kiếm lần nữa, đầu tiên đánh ra pháp quyết giẫm mạnh lên mặt đất, sau đó vô số dây leo huyết đằng từ dưới chân Phong Hàn đột ngột thăng lên. Đầu tiên ngăn cản đường đi của đối phương, sau đó thừa dịp làm trễ nãi, vô số dây leo lại quấn tới.

Lúc ban đầu mọi người chung quanh chỉ cảm thấy buồn cười, lấy mộc hệ đạo pháp tới ứng đối Phong Hàn, chẳng phải là tự tìm đường chết? Nhưng chỉ một khắc sau, sắc mặt bọn họ lại khôi phục vẻ tái nhợt.

Dây leo huyết sắc kai không ngờ lại chịu đựng được bị đốt cháy. Tốc độ thiêu đốt của Phong Hàn hắn còn không nhanh bằng sự sinh trưởng của dây leo. Một phần bên trong còn bị Nhạc Vũ thao túng không ngừng chặt đứt vặn xoắn sự liên lạc giữa Phong Hàn cùng hỏa linh lực. Thế cho nên cho dù Phong Hàn có được đạo pháp thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng không cách nào vung thoát. Chỉ có thể dùng kiếm quang hỏa hồng sắc loạn quét chung quanh, muốn đột phá ra khỏi vòng vây của những sợi dây leo huyết sắc.

- Làm sao có thể? Tu vi của hắn bất quá chỉ có Ngưng Dịch mà thôi, làm sao có loại linh giác tới bậc này?

Nhìn một màn này, sắc mặt Phong Hàn càng trắng bệch. Trong lòng chợt thấy kinh hãi cùng hối hận đan xen. Vừa rồi hắn biết hồn lực của thiếu niên thanh tú trước mắt rất mạnh, nhưng linh giác cùng hồn thức dù sao cũng chưa chắc có thể cắt đoạn sự liên lạc khi người khác ngưng tụ linh lực, muốn làm được phải có tu vi Linh Hư cảnh Tâm Động kỳ trở lên…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Sự hậu dư ba (dư âm sau cuộc chiến)

Cho đến khi Nhạc Vũ biến mất trong phạm vi tầm nhìn của mọi người được vài phút, Phong Hàn mới từ trong nhóm huyết đằng thoát ra ngoài. Chuyện làm đầu tiên chính là cắm thanh kiếm xuống mặt đất, đem toàn bộ cỏ cây bên trong ba mươi trượng phương viên hóa thành biển lửa.

Ngay sau đó cũng không đúng như suy đoán của mọi người hắn sẽ đuổi theo Nhạc Vũ, chỉ đứng yên nơi đó ngây ra. Cho đến một lúc lâu sau mới lạnh lùng nhìn Tân thị huynh muội, phất tay xoay người rời khỏi. Cũng chỉ có những ai vô cùng quen thuộc với hắn mới có thể nhìn ra được bước chân hắn nặng nề hơn trước kia mấy lần, cũng tràn đầy vẻ mất tự nhiên.

Tu sĩ họ Thượng trong lòng hoảng sợ, lại càng âm thầm may mắn. Trước khi Nhạc Vũ rời đi mới triển lộ ra thủ đoạn này, thật sự làm người khác càng thêm giật mình. Ở cách xa tới mấy trăm trượng vẫn có thể điều khiển dây leo huyết sắc đem Phong Hàn vây khốn, năng lực cảm ứng linh thức ở khoảng cách xa như vậy thậm chí còn đáng trân quý hơn những gì hắn đã biểu diễn.

Chuyện này ở trong lúc còn nằm trong giai đoạn tu sĩ cấp thấp vẫn chưa có gì, nhưng một khi đột phá Kim Đan, phương diện này này sẽ có thu hoạch không thể đo lường, hơn nữa càng mạnh càng tốt.

Trong lòng tu sĩ họ Thượng cảm thấy buồn cười, vừa rồi hắn còn cảm thấy hối hận, nếu sớm biết như thế ban đầu nên ra mặt ngăn cản Tân thị huynh muội, giúp hai bên tránh được việc nảy sinh mâu thuẫn, chẳng qua hiện tại xem ra, đây chưa hẳn không phải là phúc khí.

Nếu hoàn toàn ở trên lập trường nghiêng về hướng thiếu niên kia, có lẽ trong thời gian ngắn sẽ có chút phiền phức, nhưng ít nhất ở ngày sau hắn sẽ có cớ đi qua nương tựa.

Vừa nghĩ tới đây, trong mắt tu sĩ họ Thượng đã hiện lên tia vui vẻ. Hắn thản nhiên nhìn Tân thị huynh muội, sau đó khẽ lắc đầu xoay người rời đi. Giờ khắc này hắn còn đang hận hai người kia còn không mau nhanh đi tìm hắn gây phiền toái.

Theo mọi người rối rít rời khỏi, chỉ một lúc sau bên trong cửa lâm viên chỉ còn lại Tân thị huynh muội cùng một ít nam nữ thiếu niên.

- Tên Thượng Ngạn này đúng là cỏ đầu tường, ngày sau ta nhất định phải cho hắn biết tay.

Tân Minh phun ra một búng máu, sau đó bình tĩnh nhìn muội muội của mình, chợt ngây ra. Tuy Trương Kim Phượng có chút giữ tay, nhưng trên mặt Tân Oánh vẫn sưng tấy không còn nhìn ra được bộ dáng.

Ngoài dự liệu mọi người chính là giờ phút này vẻ mặt Tân Oánh lại vô cùng trầm tĩnh. Chỉ có trong con ngươi hiện lên hận ý khắc cốt làm người ta cảm thấy rét lạnh.

- Ca, muội muốn hai người kia chết, chết không có chỗ chôn!

Lúc này có một thiếu nữ tuổi tác tương đương bước tới dìu đỡ, nhưng không cẩn thận chạm trúng chỗ đau của nàng ta. Tân Oánh nhất thời hít sâu một hơi, trong lòng tức giận, sau đó rút kiếm chặt đứt cánh tay của thiếu nữ phía sau, lại đưa đôi mắt băng hàn nhìn huynh trưởng của mình.

- Dù muội không nói, ta cũng không cho hai người bọn hắn tiếp tục sống!

Tân Minh khe khẽ thở dài, đối với thiếu nữ bị muội muội mình chém cụt tay kêu thảm phảng phất như không hề nhìn thấy. Chẳng qua cau mày nhìn theo phương hướng Nhạc Vũ rời đi.

- Nhưng chuyện này chung quy phải bàn bạc kỹ hơn mới thỏa đáng!

Cùng một thời gian, ở bên trong một tiểu viện, Trưởng Tôn Tử Vận đang bình tĩnh đứng thẳng, thu hồi thần trí của mình, mở ra đôi mắt sáng rực chói lọi.

- Trận chiến này quả thật đặc sắc!

- Đặc sắc sao? Ha hả, ta cũng cảm giác trận chiến này người nọ thắng mà không hay!

Hoành Dĩ Ninh thoáng lắc đầu:

- Kiếm đầu tiên hắn xuất kỳ vô ý, ý muốn đả thương thần hồn của Phong Hàn, khiến linh giác bị hao tổn. Đao thứ hai tụ thế đã lâu, đem bí pháp mà Phong Hàn đang thi triển sinh sôi cắt đứt, làm nội tức ngắn ngủi không thể khống chế. Chính là không cho Phong Hàn cơ hội đến gần người. Về phần huyết đằng kia, thoạt nhìn giống như vật từ bát phẩm hay thất phẩm, dù bàn về lực sinh trưởng, trình độ bền bỉ hay chịu nhiệt độ đều vượt xa những thất phẩm linh đằng bình thường có thể so sánh! Hơn nữa cho đến vừa rồi, Phong Hàn cũng không thể xem là chân chính thất bại, chỉ có thể xem là bị vây khốn mà thôi. Nhạc Vũ muốn thắng hắn chỉ sợ phải phí chút chân tay…

Nói tới đây, Hoành Dĩ Ninh thoáng khựng lại, làm như nhớ ra chuyện gì đó, sau đó cười tự giễu:

- Ta thừa nhận Nhạc Vũ quả thật rất mạnh, nhưng nếu hai người giao thủ công bình, Phong Hàn có cơ hội biểu diễn kiếm thuật bí pháp của hắn, hai người muốn phân thắng bại sao…

- Thua thì đã thua, sao lại có nhiều lấy cớ như vậy? Mặc dù hắn quả thật đúng dịp, nhưng điều này chỉ có thể trách Phong Hàn ngu ngốc. Chẳng lẽ ngày sau khi cùng người ngoài giao chiến sinh tử, còn không cho người khác dụng kế hay sao?

Trưởng Tôn Tử Vận xem thường cười nói, sau đó trong mắt nhảy ra ngọn lửa.

- Ta biết phải như thế!

Hoành Dĩ Ninh nghe được cười khổ một tiếng:

- Nhưng mà Tử Vận, nếu ngươi thật muốn cùng hắn đánh một trận, ta xem tốt nhất nên đợi thêm ba năm sau mới thỏa đáng. Đối với chuyện này, dù là sư phụ của ngươi cũng từng nói như vậy.

- Vì sao phải đợi đến ba năm sau?

Chân mày Trưởng Tôn Tử Vận thoáng cau lại, ngay sau đó ánh mắt lẫm liệt:

- Chẳng lẽ ngươi cùng sư phụ đều cho rằng bây giờ ta không phải là đối thủ của người này?

Thấy Hoành Dĩ Ninh không trả lời, ánh mắt của hắn càng thêm sắc bén:

- Ta thật sự muốn hỏi, bên trong Truyền Pháp tiền điện, rốt cục ngươi nhìn thấy chuyện gì liên quan tới Nhạc Vũ?

Hoành Dĩ Ninh trầm mặc, hắn đang nhớ lại bên trong Truyền Pháp tiền điện, một màn kinh thiên động địa đã xảy ra. Trong lòng hắn chợt thở dài lần nữa, nghĩ thầm hôm đó Trưởng Tôn Tử Vận bỏ qua cho Nhạc Vũ, sợ rằng cả đời này chính là tiếc nuối lớn nhất của biểu đệ.

Cùng lúc đó, tâm thần hắn càng không yên. Sau ba năm, tựa hồ cũng là trận so đấu trong tông môn được cử hành. Khi đó với tư chất của Trưởng Tôn Tử Vận, tu vi càng vượt xa Nhạc Vũ.

Nhưng nếu nói biểu đệ của hắn có thể chiến thắng được Nhạc Vũ hay không, hắn vẫn cảm thấy không khẳng định.

…

Đưa Trương Kim Phượng vào trong tiểu viện, chuyện đầu tiên Nhạc Vũ làm chính là chữa thương cho nàng.

Những người kia có chủ tâm làm cho nàng thống khổ đau đớn, thậm chí để Trương Kim Phượng vẫn có thể sống sót trong khi bị hành hạ, có cho nàng nuốt mấy viên hồi phục tinh lực cùng thuốc trị thương. Nhưng cũng may bản thân nàng bị thương không trí mạng, với thủ đoạn của Nhạc Vũ đoán chừng chỉ cần dùng mấy ngày thời gian thì có thể chuyển biến tốt đẹp.

Duy chỉ có xương chân bị gãy bởi vì thời gian quá lâu, muốn hoàn toàn phục hồi như cũ cũng cần thêm ít thời gian. Cũng may chính là hắn, đổi lại là người khác cho dù có thể giúp Trương Kim Phượng phục hồi như cũ nhưng sẽ ảnh hưởng nhất định đến việc tu hành ngày sau của nàng.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy áy náy, thật ra lúc hắn vừa tới đây đã phát hiện

Trương Kim Phượng nổi lên xung đột với người khác. Tuy lúc ấy hắn cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng theo bản năng hắn cũng không muốn có dính dấp gì với vị biểu muội này, vì vậy lựa chọn tránh mặt. Bây giờ nghĩ lại nếu lúc ấy mình xuất hiện, như vậy Trương Kim Phượng cũng không đến nỗi bị đánh thê thảm như vậy, chuyện kia cũng không căng thẳng tới mức hai bên vạch mặt lẫn nhau. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Chẳng qua giờ phút này dù có hối hận cũng đã vô dụng. Mà khi Nhạc Vũ nghĩ tới Tân thị huynh muội, vẫn phải cau mày.

- Kim Phượng, Tân Minh nói với ta chuyện xảy ra có nguyên nhân, rốt cục ngươi đã chọc bọn họ chuyện gì?

- Muội không có trêu chọc bọn họ!

Gương mặt Trương Kim Phượng sưng vù biến hình, nàng tức giận hừ một tiếng, khuôn mặt đầy bất mãn:

- Là trong viện chúng ta có mấy người đắc tội Tân Oánh, sau đó bọn hắn tìm tới gây phiền toái. Muội thấy thủ đoạn của bọn hắn quá ác độc, cho nên đi ra nói nàng vài câu, vì thế Tân Oánh gây chuyện với muội.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại:

- Như vậy người được ngươi bênh vực lại đâu rồi?

Trương Kim Phượng á khẩu, cúi thấp đầu xuống, trên mặt tràn đầy vẻ hối hận. Nàng ngượng ngùng nói mấy người cùng viện kia chính là mấy người đánh nàng tàn nhẫn nhất trong nhóm nam nữ thiếu niên kia. Càng không muốn cho Nhạc Vũ biết, cuối cùng nàng lại bỏ qua cho mấy người kia khi họ dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn nàng.

- Ngươi cho rằng Quảng Lăng sơn này như ở nhà, có thể làm việc không chút kiêng kỵ?

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, nhưng nghĩ đến thương thế của Trương Kim Phượng khá nặng, cũng không nhẫn tâm trách cứ nàng lớn tiếng. Giọng nói hắn vừa chuyển, lại khôi phục vẻ ôn hòa:

- Cậu đưa ngươi tới đây, nhà của ngươi có người quen ở Quảng Lăng Tông sao?

- Nhà muội xưa nay cũng có qua lại với Yến Dương Tông. Lần này phụ thân nói muội chọc họa, mới đưa muội tới đây né tránh một chút.

Trương Kim Phượng lắc đầu, trên mặt chợt hiện lên vẻ đắc ý:

- Nhưng lúc khảo nghiệm, mấy vị tiên trưởng Quảng Lăng Tông đều nói tư chất của muội không tệ, ngày sau cố gắng một phen. Khả năng có thể được liệt vào tư cách đệ tử nội môn, làm cho người trong tộc đưa muội tới vô cùng cao hứng!

Nhạc Vũ thấy buồn cười, trong lòng biết có lẽ đây là dư âm chuyện xảy ra ở Lâm Cốc Độ ngày đó. Hắn cũng không ngờ biểu muội cũng có tư chất như vậy, thực sự làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng ngay sau đó suy nghĩ của hắn lại bị Trương Kim Phượng cắt đứt:

- Biểu ca, chuyện vừa rồi có náo lên tới Chấp Luật Điện hay không?

Thấy thần sắc tràn đầy sầu lo của Trương Kim Phượng, Nhạc Vũ thản nhiên cười gõ lên đầu nàng:

- Yên tâm chữa lành thương thế của ngươi đi! Nếu không nắm chắc, ngươi cho rằng ta tùy tiện hạ độc thủ như vậy sao?

Thấy Trương Kim Phượng còn có chút không giải thích được, Nhạc Vũ lắc đầu, không tiếp tục giải thích. Tình hình lúc đó, cho dù không có Đoan Mộc Hàn làm hậu thuẫn, hắn cũng sẽ không chút do dự lựa chọn xuất thủ.

Một thân huyết tính dưỡng từ kiếp trước đã không thể thay đổi, những năm tháng này chính vì huyết tính đó không biết đã làm hỏng bao nhiêu chuyện của hắn.

Hơn nữa hắn chiếm chữ lý, ban đầu hắn cố ý không lập tức trị thương cho Trương Kim Phượng cũng chính vì thế.

Về phần cuối cùng, hắn còn chưa chính thức nhập môn, làm sao cũng không thể gieo tội hắn giết hại đồng môn. Hơn nữa tu sĩ họ Thượng kia, cũng dùng danh nghĩa của Đoan Mộc Hàn giúp đỡ mình, để cho mình dựa thế.

Chẳng qua những chuyện này cũng không cần thiết nói thật tỉ mỉ với Trương Kim Phượng.

Chỉ có hai người huynh muội Tân thị còn có vẻ khó giải quyết. Nếu không trừ đi, ngày khác sẽ trở thành đại hại. Chẳng qua hai người này lại khác với những người khác.

Những thiếu niên bình thường hắn có tiện tay giết chết cũng không gì đáng ngại. Nhưng hai huynh muội này Nhạc Vũ tối đa chỉ có thể làm nhục một phen. Muốn hoàn toàn trừ đi hậu hoạn, hiện tại hắn còn chưa thể làm đến.

Nói cho cùng, thực lực bản thân mới chính là căn bản.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Tàng kinh tam các

Suy nghĩ đến phương diện an toàn, Nhạc Vũ cuối cùng để Trương Kim Phượng ở lại chỗ căn phòng kế bên trong tiểu viện của mình chữa thương.

Trong lòng hắn tuy cảm thấy có chút không tiện, lại càng không nguyện ý để chút bí mật của mình bị người khác biết được. Bất quá lúc này nếu Trương Kim Phượng ra ngoài thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Với tính tình huynh muội kia không chừng kế tiếp sẽ làm ra chuyện gì đó.

Ngoài ra để cho Trương Kim Phượng ở lại trong nội viện cũng dễ dàng Nhạc Vũ chiếu cố thương thế của nàng.

Bất quá đối với nữ hài này, Nhạc Vũ cũng chỉ là chiếu cố.

Hắn dù sao không phải là Nhạc Vũ thực sự, tình cảm với Nhạc Trương Thị cùng Nhiễm Lực là do tích lũy qua những năm tháng sống chung. Cái gọi là huyết thống bà con, Nhạc Vũ cũng không có cảm giác thân cận. Chuyện hôm nay cũng chỉ khiến cảm giác của hắn đối với Trương Kim Phượng tốt hơn một chút mà thôi.

Sau khi về phòng của mình, Nhạc Vũ lấy ra mấy hạt giống Huyền Huyết Đằng, sau đó cau mày suy nghĩ.

Thật ra thì hắn đã bỏ khá nhiều thời gian để tìm các chủng đằng mộc. Ở chỗ biệt phủ trước kia cũng không ít những chủng đằng giống như Huyền Huyết Đằng này.

Nhưng vấn đề là sau khi có được linh chủng, Nhạc Vũ hao hết tâm tư cũng không thể đem phẩm cấp của Huyền Huyết Đằng nâng cao hơn thất phẩm. Cho dù hắn tổ hợp vào một chút cơ nhân ưu tú nhất thì cũng chỉ đạt đến mức thất phẩm đỉnh phong mà thôi. Điều duy nhất khả dĩ là năng lực về các phương diện đều hơn xa chủng loại đồng cấp.

Nhạc Vũ biết trong chuyện này có gì đó mà hắn chưa hiểu rõ, nguyên nhân chắc là do vật chất chưa thể phân tích bên trong. Song mặc dù biết được nguyên nhân này thì như thế nào? Không thể hiểu rõ kết cấu thì hắn vẫn chưa thể làm gì được.

Sau hơn một tháng không có tiến triển, Nhạc Vũ cũng đã thôi không còn chú ý đến chuyện này.

Nhưng chuyện hôm nay là sự báo động cho hắn. Trong tình huống chiến đấu thuộc loại cao tầng, Huyền Huyết Đằng cũng không phải là không có địch thủ.

- Chẳng lẽ nói mình phải suy nghĩ biện pháp làm ra một chủng linh đằng cao cấp hơn?

Nghĩ đến điểm này, vẻ buồn bực giữa mi tâm Nhạc Vũ càng đậm. Thật ra thì lúc trước ở biệt phủ hắn cũng đã gặt hái được không ít linh chủng lục phẩm lẫn thất phẩm, nhưng những thứ này căn bản đều là dược vật. Chẳng những mức độ dai bền lẫn năng lực sinh trưởng kém xa Huyền Huyết Đằng, cũng không thích hợp với chiến đấu.

Về phần tìm kiếm linh đằng mới thì chưa nói đến mức độ khó khăn trong tìm kiếm. Cho dù là tìm được thì một số đặc tính ưu tú của Huyền Huyết Đằng khiến hắn cũng không thể dễ dàng buông bỏ.

Thở dài một hơi, Nhạc Vũ đem những hạt giống bỏ vào trong nhẫn trữ vật. Sau đó hắn phát hiện bản thân đã hết chuyện để làm. Hắn cũng đã có kế hoạch lợi dụng những tài nguyên của đại tông môn cho kế hoạch luyện đan, nhưng giờ còn chưa nhập môn, chỉ sợ là chưa tới gần được chỗ địa hỏa kia.

Ngoại trừ việc đó ra, Nhạc Vũ còn mơ hồ có chút lo lắng.

Bên chỗ Sơ Tam còn ước chừng một tháng thức ăn, nhưng liên tục một tháng không được bay lượn đã khiến nó trở nên buồn bực, thỉnh thoảng dùng thần thức truyền đến chút oán trách. Chuyện nó còn đỡ, bên Chiến Tuyết còn thê thảm hơn, nhiều ngày như vậy cũng chỉ có thể sống trong một không gian nhỏ hẹp. Tuy là hắn mỗi ngày đều đem vào vài quyển sách vào chỗ nàng nhưng nếu đổi lại là thường nhân liên tục sống một tháng trong một chỗ không thấy mặt trời chắc là đã phát điên.

Nhưng với tình hình hiện giờ chưa phải là thời cơ để hắn xuống núi, cũng không thể để cho Chiến Tuyết hiện thân ở chỗ đầy rẫy những tu sĩ cao cấp này, vì thế cho dù lo lắng thế nào hắn cũng đành hết cách.

- Nếu có thời gian thì sẽ bồi thường lại cho Chiến Tuyết, còn Sơ Tam thì sau khi bái sư có thể đưa vào sơn môn. Vị chưởng giáo sư tổ nói công lao của ta phục chế Quảng Lăng tuyệt kiếm không nhỏ, chẳng lẽ còn đoạt Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước sao? Lúc trước ở dưới Thủy Hàn Phong cũng thấy mấy yêu cầm cấp bậc thần thú tựa hồ giống cấp bậc của Sơ Tam.

Hắn vừa nghĩ như thế thì ý niệm đã tiếp nhận cảm xúc mừng rỡ của Sơ Tam. Bọn họ một người một thú ý niệm tương thông, Nhạc Vũ chỉ cần có suy nghĩ thì Sơ Tam tất có sở cảm ứng.

Nhạc Vũ cười một tiếng rồi suy nghĩ sang chuyện khác xem mấy ngày tiếp theo nên làm gì. Thật ra thì việc cần làm chính là với sự tính toán của hệ thống phụ trợ trí năng tiến hành phân tích và thôi diễn ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm cặn kẽ hơn để tìm ra kiếm pháp thích hợp hơn với hắn. Song trong quá trình này, bản thân của hắn cực kỳ nhàm chán.

- Đoan Mộc Hàn nói với thân phận chấp sự của Truyền pháp điện và đệ tử bí truyền có thể vào tam điện của Quảng Lăng Tông bao gồm Tàng kinh các, Truyền pháp các, Bố đạo các dễ dàng , không biết có thật không. Lúc này không có việc gì làm, cũng nên đi xem một cái.

Nhạc Vũ vừa nghĩ như vậy thì đã không ngăn được khát vọng đối với tri thức trong những thư tịch kia. Hắn trầm ngâm chốc lát rồi lấy ra Xuyên Vân Toa, sau đó điều khiển pháp bảo này bay lên trời cao.

Quảng Lăng Sơn cực kỳ rộng lớn, cho dù chỉ ở dưới chân núi đã chiếm diện tích gần hai trăm dặm. Nếu không phải người quen, muốn tìm được chỗ mình cần thì cho dù có bảo vật như Xuyên Vân Toa thì cũng mất rất nhiều thời gian.

Bất quá cũng may lúc Đoan Mộc Hàn dẫn hắn đi đã thuận tiện chỉ điểm một phen về những chỗ trọng yếu của Quảng Lăng nên Khiến cho Nhạc Vũ ít nhiều cũng biết qua về bố cục ở đây.

Tàng kinh các cùng Truyền pháp điện chia làm ba bộ phận bao gồm Kinh sóc các, Kinh Uyên các, Kinh lan các. Hai cái đầu ở trên tầng mây, cái còn lại chính

là dưới chân Thủy Hàn Phong.

Khi Nhạc Vũ cưỡi Xuyên Vân Toa dừng lại ở chỗ mà Đoan Mộc Hàn từng chỉ điểm

chỉ thấy một lầu các có diện tích rộng rãi mấy trăm trượng tọa lạc trên một bãi đất bằng của Thủy Hàn Phong, độ cao hơn một vạn thước so với mặt nước biển.

- Kinh sóc các này rộng lớn như vậy, cũng không biết tàng thư trong đó thế nào? Chắc không đến nỗi chỉ có mấy quyển sách như trong Tàng thư quán của Nhạc gia.

Nghĩ như vậy, Nhạc Vũ chạy thẳng tới đại môn. Mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đỉnh phong thấy hắn còn chưa mặc phục sức của đệ tử Quảng Lăng Tông đã đi tới đây thì đều ngẩn ra.

Bất quá khi bọn họ trông thấy Nhạc Vũ thì không ngăn trở thì cứ thế để hắn đi qua, chỉ là trong mắt lóe lên mấy tia khác lạ.

Nhạc Vũ vừa vào đã sững người. Nơi này tuyệt không phải tiêu điều như Tàng thư các của Nhạc gia. Trong phạm vi hắn nhìn thì đã thấy cả ngàn vạn bộ sách được bọc viền vàng chồng chất trên giá. Trong không gian cả trăm trượng, dựa theo phân loại mà chia làm mấy khu lớn, mỗi khu có hơn ngàn giá gỗ, số sách tổng cộng chừng năm sáu chục vạn!

- Một Kinh sóc các đã như thế, hai cái kia lấy chữ Uyên Hải để lập nên thì không biết sẽ còn đồ sộ thế nào? Còn Kinh sóc các này còn có lầu hai lầu ba, chỉ sợ số lượng cũng không phải là ít.

Nhạc Vũ đi tới khu bí kỹ gần nhất, lấy mấy quyển lật ra xem rồi nhíu mày. Ngay sau đó lại chuyển đến khu vực khác, cuối cùng dừng lại ở chỗ tạp văn.

Lúc này hắn chợt cười một tiếng.

- Ta nói tàng thư của Quảng Lăng Tông làm sao so được với Tĩnh Hải Tông. Thì ra là như thế!

Đồng dạng đều là một số điển tịch cấp bậc khá thấp, chẳng qua bên Tĩnh Hải Tông thì lựa chọn tinh hoa hơn. Khách quan mà nói thì số lượng bên Quảng

Lăng Tông mặc dù cũng rất nhiều nhưng tầng cấp thấp hơn.

Dĩ nhiên xét tổng thể thì bên này vượt hơn bên biệt phủ mấy lần. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Kế tiếp hắn cũng không câu nệ tốt xấu với nội dung, cứ lật hết quyển này đến quyển khác ra xem để ghi nhớ. Đến khi sắc trời tối mịt, những tu sĩ canh giữ đều lộ vẻ bất mãn thì hắn mới cười cười, đi ra khỏi thư các,

Khi Nhạc Vũ trở về tiểu viện thì thấy Đoan Mộc Hàn đang ngồi chờ bên trng, Trương Kim Phượng đang đứng dâng trà bên cạnh.

- Cả ngày này ngươi đi Kinh sóc các?

Nhạc Vũ mới vừa rảo bước tiến đến cửa phòng thì Đoan Mộc Hàn đã nghe mùi nấm mốc nhàn nhạt bốc ra từ sách trên người hắn, nàng cau mày, e hèm mấy tiếng ra bộ tôn nghiêm.

- Với tuổi của ngươi đã không dốc lòng củng cố tu vi còn chạy đến chỗ đó làm gì?

Trên mặt Đoan Mộc Hàn cố gắng duy trì vẻ nghiêm túc, nhưng vẻ đắc ý trong mắt thì không thể nào dấu được.

Nhạc Vũ thấy vậy cười thầm, lại càng không hiểu tại sao những lão nhân Quảng Lăng Tông lại để cho một nữ hài còn chưa hết tính tinh nghịch này đảm nhiệm chức thủ tọa.

Bất quá dù thế thì hắn vẫn cung kính thi lễ với Đoan Mộc Hàn:

- Hôm trước đệ tử từ Tiểu Quan Phong trở về thì còn rất nhiều điều chưa kiến giải được về ba chiêu kiếm kia, nghĩ tới trong tàng thư lâu có thể có những điển tịch kiếm kỹ bí pháp có thể giúp đệ tử giải thích nghi hoặc trong lòng nên mới muốn đến tham khảo một chút.

Đoan Mộc Hàn lúc này mới ra vẻ hiểu rõ, tuy nhiên vẫn lên giọng:

- Không phải là ta đã nói với ngươi! Ba chiêu kiếm pháp kia đều là tinh yếu bí truyền quan trọng nhất của tông môn ta, ngươi có thể ngộ được, coi như là duyên

phận. Bất quá ngoại pháp này chỉ có thể phòng thân, đạo tu hành vẫn lấy căn cơ làm trọng, ngươi hiểu chưa?

Nhạc Vũ trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, chẳng qua vẫn khẽ khom người , vẻ mặt nghiêm nghị thụ giáo.

Mà Đoan Mộc Hàn cũng hài lòng gật đầu, cười khẽ:

- Ngươi có thể hiểu đạo lý là tốt rồi! Sau này tự mình chú ý đi. Thật ra thì ta lần này đến đây là sư tôn đại chưởng giáo hỏi ngươi, lúc trước ngươi học kiếm pháp kia, bên trong còn có bí quyết gì khác không.

Nói tới chỗ này, con ngươi Đoan Mộc Hàn nhưng bỗng nhiên co rút lại, thần sắc lần nữa biến đổi:

- Ý tứ của ngwi vừa rồi là lại lại có sở ngộ thêm về ba chiêu kiếm kia?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 227: Phế phủ chi ngôn

Nhạc Vũ theo bản năng nhíu mày, hắn cũng quan tâm tới lắm tới mấy câu dạy dỗ của Đoan Mộc Hàn là chuyện của chưởng giáo hỏi.

- Đệ tử ngày đó ở truyền pháp điện quả thật có chỗ không hiểu trong ba chiêu kiếm pháp, điều này chẳng lẽ có cái gì không ổn?

- Thật sự là ngươi trong vòng một tháng đã học xong toàn bộ ba chiêu kiếm thức kia?

Sắc mặt của Đoan Mộc Hàn lúc này càng cổ quái:

- Ta phát hiện ngươi đúng là quái vật. Ngươi cũng đã biết, trong hai ngày này sư tôn ta và mấy vị sư thúc sư bá liên thủ ngày đêm tìm hiểu nhưng vẫn không tìm được lối vào? Nếu không phải biết Quảng Lăng tuyệt kiếm tuyệt đối không thể truyền lưu ở thế gian thì ta cũng hoài nghi trước kia ngươi có học qua.

Nhạc Vũ nghe vậy cảm thấy buồn cười, sau đó trong lòng khẽ động:

- Như vậy tọa chân nhân lần này tới hỏi ta về bí quyết là vì chuyện này?

- Mấy người sư tôn tìm hiểu hai ngày liên tục nhưng cũng không có sở đắc, vì thế nên ta tới đây hỏi xem có phải ngươi có trợ lực nào khác.

Đoan Mộc Hàn bĩu môi, sau đó nhìn Nhạc Vũ vẻ thất vọng:

- Bất quá xem vẻ mặt này của ngươi chắc là không có,. Nhắc tới cũng thật sự là mất mặt, một đống lão đầu tử trong tông môn lại không bằng một tiểu tử như ngươi.

- Quả thật không có!

Nhạc Vũ cười khổ lắc đầu, thoáng trầm ngâm rồi lại khom người:

- Đệ tử tuy có chút sở đắc với ba chiêu kiếm pháp kia nhưng chỗ không hiểu lại càng nhiều hơn. Hai ngày này đang muốn đem tâm đắc của mình viết ra để mong chưởng giáo chân nhân cùng chư vị sư thúc tổ chỉ điểm.

- Biện pháp này rất tốt, có tâm đắc mà ngươi tham ngộ ra, mấy sư tôn nhất định sẽ rút ngắn được thời gian!

Đoan Mộc Hàn nghe vậy đầu tiên gật đầu có ý mừng nhưng sau đó lại cười phì một tiếng:

- Thật ra thì ngươi cứ việc nói thẳng là viết để dạy cho chúng ta, cần gì giấu giấu diếm như vậy? Ta cũng không phải là không bỏ được thể diện, sư tôn càng sẽ không để ý cái này.

Nhạc Vũ lại thêm bất đắc dĩ, nghĩ thầm ngươi và chưởng giáo chân nhân sẽ không để ý nhưng mười mấy vị trên Thủy Hàn Phong cũng chưa chắc sẽ nghĩ như vậy.

Bất quá nữ nhân này nếu thật sự làm sư phụ của hắn thì cuộc sống ngày sau của hắn chắc là sẽ trôi qua dễ dàng.

Đoan Mộc Hàn sau khi xong chuyện thì cũng không định ở thêm. Bất quá trước khi rời đi, nàng vừa nghi hoặc nhìn Trương Kim Phượng một cái.

- Nhạc Vũ, nữ hài này là ai? Ta nhớ Quảng Lăng Tông chúng ta hình như chỉ có nữ tu sĩ, đâu sử dụng nữ đạo đồng. Còn nữa, trên người nữ hài này sao có nhiều vết thương như vậy?

Chỉ nhìn ánh mắt hoài nghi và dò xét của Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ cũng biết đối phương chắc đã hiểu lầm. Hắn hơi suy nghĩ một chút, cân nhắc từ ngữ rồi đem chuyện sáng nay kể lại.

Nhạc Vũ biết nếu đối phương đã có ý thăm dò thì chuyện tình này đúng là không thể dấu giếm. Ngoài ra hắn cũng muốn biết thái độ của Đoan Mộc Hàn đối với chuyện này rốt cuộc thế nào, vì vậy trong lời nói tuyệt không thêm nửa phần, cũng không giảm chút nào.

Bất quá phản ứng Đoan Mộc Hàn còn kịch liệt hơn trong tưởng tượng của Nhạc

Vũ. Hắn vừa mới kể được một nửa thì đã đập tay "chát" một tiếng khiến cả cái bàn trà vỡ vụn, cặp mắt đẹp lóe lên giận dữ.

- Quảng Lăng Tông ta mặc dù cũng không tự cho mình là chính đạo, đệ tử làm việc xưa nay cũng đều tùy hứng, nhưng cũng không dung thứ việc trong tông môn tàn hại lẫn nhau. Những năm gần đây sư tôn cũng mấy lần nghiêm trị, tại sao còn có môn hạ bại hoại như thế!

Nhạc Vũ nhíu mày, nghĩ thầm đệ tử Quảng Lăng Tông tới mấy vạn người, lại ở trong một thế giới sùng bái vũ lực. Nếu thật là người người lương thiện, đây mới thực sự là kỳ quái.

Tuy nhiên nhìn vào vẻ mặt Đoan Mộc Hàn chắc là trước kia đúng là chưa từng nghe qua.

Hoặc là còn có khả năng chính là vị chưởng giáo chân nhân kia đã biết được nhưng vì nguyên nhân nào đó mà chưa từng phản ứng, đây mới thực sự là phiền toái

- Chuyện này ngươi cũng có sai!

Đoan Mộc Hàn lại đổi giọng, chuyển đầu mâu sang Nhạc Vũ:

- Lúc ấy ngươi sau khi cứu người thì nên đem chuyện trình lên Chấp luật điện. Vì sao phải tự tiện động thủ? Những người kia cho dù là đả thương đồng môn, nhưng cũng không tới phiên ngươi tới xuất thủ trừng phạt! Ta biết thế gia đệ tử giống như các ngươi xưa nay đều quen dùng vũ lực nói chuyện, cũng cũng không coi sinh mạng người khác ra gì. Nhưng nơi này là Quảng Lăng Tông, không phải là nhà các ngươi, có thể đem sinh tử đồng môn làm thành trò đùa.

Nhạc Vũ cũng hơi sợ hãi, yên lặng không nói để xem ý của Đoan Mộc Hàn. Trong lòng hắn có chút xem thường, nếu nói Chấp luật điện thật sự công bằng thì bản thân nhất định sẽ tuân theo quy củ. Vấn đề là hắn mới tới đây nên không thể cách nào phán đoán Chấp luật điện kia có chân chính công chính hay không.

Ngoài ra hắn thấy Trương Kim Phượng tranh chấp với người đã cả một ngày nhưng vẫn không ai hỏi tới lại càng sinh nghi.

Tình hình sau đó cũng giống như phán đoán của hắn. Chuyện lớn như thế nhưng

Chấp luật điện vẫn bỏ mặc không hỏi tới, từ đó có thể suy ra nhiều thứ. Hoặc là thật sự không biết chuyện hoặc là không muốn quản tới.

Nếu khi đó đem chuyện trình lên Chấp luật điện, Nhạc Vũ tuy là có thể lấy thân phận đệ tử chân truyền để bảo đảm hắn và Trương Kim Phượng không việc gì . Nhưng chuyện này hơn phân nửa là chuyện lớn hóa nhỏ chuyện hóa không. Hắn cũng càng không muốn cho hai huynh muội kia thời gian phản ứng .

Lúc ấy nếu như hắn không ở đó thì biểu muội này của hắn cuối cùng cho dù may mắn không chết cũng sẽ bị biến thành phế nhân. Nếu là đổi lại là hắn ở đó thì cả đám cũng đừng mong sống sót! Việc xử trí khi đó, Nhạc Vũ đã là cố kỵ rất nhiều, bản thân cũng cảm thấy rất ủy khuất!

Chẳng qua là bản thân tuy không sai nhưng trong lòng vẫn thầm cảnh giác. Bản thân mình đã có một sư tôn như vậy thì khi hành sự cũng phải chú ý phương pháp, tốt nhất nên tận lực giữ trong phạm vi môn quy cho phép.

- Nếu bất phục cũng không sao! Chuyện của ngươi, ta sẽ tìm ngươi tính sổ sau!

Thấy thần sắc của Nhạc Vũ tuy áy náy nhưng trong mắt không hề có ý hối hận, Đoan Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì thêm mà đi thẳng ra cửa ngự kiếm bay mất.

Đến khi thân ảnh màu hồng dần dần bay xa, Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, bản thân vừa rồi đã chọc giận vị sự phụ tương lai này.

Trương Kim Phượng lúc này mở to mắt tò mà:

- Biểu ca, mới vừa rồi vị sư thúc kia nói gì với huynh vậy?

Trong lòng nàng vừa vui mừng vừa cảm thấy hâm mộ. Chỉ từ thái độ của Đoan Mộc Hàn chờ đây từ trưa là có thể biết nữ nhân có địa vị cực cao trong Quảng Lăng Tông này rất xem trọng biểu ca.

Nhạc Vũ biết mới vừa rồi, Đoan Mộc Hàn vẫn dùng đạo pháp cách ly khiến cho Trương Kim Phượng không cách nào nghe được bọn họ nói chuyện. Bất quá hắn cũng lười giải thích cho Trương Kim Phượng, chỉ mệt mỏi phất tay ý bảo đối phương rời đi.

Đến khi ngồi lại một mình, hắn liền ngồi trầm tư suy nghĩ. Đợi đến lúc tâm trạng dần bình ổn thì mới lấy giấy bút viết ra những thể ngộ của mình đối với ba chiêu kiếm pháp kia, chủ yếu là về phương diện vận chuyển nội tức, Nhạc Vũ biết đây là phương diện mà những cường giả Nguyên Anh bị vướng mắc nhất. Nếu không có năng lực phân tích sau đó mô phỏng để thôi diễn như hắn, những người này cũng chỉ có thể dùng biện pháp thử và sai.

Ngay khi hắn mới vừa viết không lâu, Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác dưới chân của mình dao động mãnh liệt. Trên ngọn núi truyền đến liên tục thanh âm vang rền. Nhạc Vũ kinh ngạc đi tới cạnh cửa sổ, chỉ thấy trong không trung không ngừng lóe lên điện quang sáng lòe. Linh giác của hắn cảm giác được trên bầu trời dao động linh lực còn mãnh liệt hơn cả khi yêu thú cấp sáu độ kiếp.

Động tĩnh này chỉ kéo dài chừng trong ba phút rồi từ từ trở lại bình thường. Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu, cảm giác khó hiểu rồi quay lại án thư. Trong lòng hắn đoán chừng là ở bên kia có vị tu sĩ cao cấp nào đó đang thử đạo pháp, chẳng qua không biết vì sao gây nên động tĩnh lớn như vậy, cũng không sợ tông môn trách phạt

Nhạc Vũ tiếp tục lần nữa yên lặng suy nghĩ rồi cắm cúi viết ra những tinh yếu của Quảng Lăng tuyệt kiếm. Hắn viết một mạch đến hai canh giờ mới xong được đại khái thì thấy Đoan Mộc Hàn trầm mặt đi vào.

- Chấp luật điện đã có phán quyết, tuy ngươi tự tiện đả thương người, nhưng vì chưa trải qua đại điển tế sư nên chưa tính là tương tàn đồng môn. Ngoài ra chuyện lúc ấy cũng là có nguyên nhân nên phạt ngươi ba trăm roi, thêm ba năm tạp dịch! Chờ sau đại điển tế sư sẽ dẫn đến hình đường nhận phạt!

Nhạc Vũ khẽ giật mình, Đoan Mộc Hàn bĩu môi:

- Ngươi yên tâm. Cách thị huynh muội cũng có hình phạt, hơn nữa hình phạt chắc chắn nặng hơn!

Nhạc Vũ nổi lên nghi ngờ, hắn cũng không phải lo lắng hình phạt của mình.

Nhìn vào khí cơ xung quanh Đoan Mộc Hàn, hắn cảm giác được rõ ràng là rối loạn hơn trước lúc rời đi, vẻ mặt cũng có chút ửng hồng.

Chẳng lẽ động tĩnh mới vừa rồi là do nàng? Không phải vị tu sĩ nào thôi diễn

pháp thuật mà là Đoan Mộc Hàn tranh đấu với người?

Nhạc Vũ há miệng định hỏi thêm nhưng cuối cùng lại im lặng.

- Còn biểu muội của ngươi vì thiên tư coi như không tệ nên ta sẽ tạm thời nhận vào Tiểu Quan Phong.

Ánh mắt Nhạc Vũ lại sáng lên, hắn đang sầu não vì chuyện này. Đệ tử ngoại môn và chân truyền sẽ bị tách ra, khi đó hắn cũng không thể chiếu cố cho biểu muội.

Đoan Mộc Hàn nói vẻ nặng nề:

- Nhạc Vũ, sư tôn đã từng nói qua với ta, trong thế giới này hễ chỗ nào là có xung đột. Hơn ba vạn người bên trong Quảng Lăng Tông chúng ta lại càng tốt xấu lẫn lộn. Nhưng dù tranh đấu thế nào đều phải chú ý phân tấc, đặc biệt là đệ tử chân truyền như chúng ta, thiên đạo hiểm ác, nếu như không đoàn kết thì họa phúc ở ngay trước mắt.

Đoan Mộc Hàn nói xong thì quay đầu rời đi, để lại Nhạc Vũ trầm ngâm bên án thư.

Trong bầu trời bao la của Quảng Lăng Tông không hề trong vắt như hắn nghĩ ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 228: Tiến hóa chi môn

Bởi vì Đoan Mộc Hàn lại đến lần nữa mà Nhạc Vũ không thể tập trung để viết yếu quyết Quảng Lăng tuyệt kiếm mà đi ngồi yên lặng suy nghĩ vẩn vơ.

Trong đầu hắn vừa nghĩ ba năm tạp dịch kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đồng thời cũng cảm thấy dễ dàng, nghĩ thầm chuyện này có thể giải quyết như thế là tốt nhất, coi như ngày trước song phương có làm chuyện gì cũng coi như là không tệ. Nhưng nếu đối phương ngày sau không thỏa mãn gây sự tiếp thì cũng là một mối phiền toái.

Chỉ là hành vi lần này của Đoan Mộc Hàn khiến hắn cảm thấy hơi khó hiểu. Nhạc Vũ cho là xung đột vì chuyện giữa hắn và huynh muội kia. Nhưng nếu như là vậy không cần thiết phải gây ra chuyện lớn đến thế, còn nếu là che chở thì bản thân hắn cũng phải chịu phạt không nhẹ.

Chẳng lẽ nói nữ nhân này trong mắt không coi ai ra gì?

Còn câu nói cuối cùng có ý nghĩ gì?

Khó hiểu lắc đầu. Nhạc Vũ dứt khoát bỏ cây bút trong tay xuống rồi ngồi trở lại bên giường mình, sau đó miễn cưỡng loại bỏ hết thảy tạp niệm, bắt đầu thổ nạp điều tức.

Đến sáng ngày hôm sau, Nhạc Vũ mới dần thoát khỏi trạng thái nhập định, thần sắc trong mắt lại quái dị tới cực điểm.

Lần này cũng vì chuyện của Đoan Mộc Hàn mà hắn phát hiện vật ký sinh sau gáy mình không ngờ lại lớn hơn một vòng.

Sau khi lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ lấy ra một số linh dược cao cấp, thêm cả mấy thứ pháp bảo ma đạo rồi bắt đầu thí nghiệm.

Chỉ sau mười phút, sắc mặt hắn đã lộ vẻ vui mừng, thu hồi mọi thứ lại trong

nhẫn trữ vật.

Lần này Nhạc Vũ cảm giác rất rõ ràng là năng lực phân tích của hắn đã có chút ít tiến triển. Những linh dược thất phẩm và chất liệu kia trong dĩ vãng không thể nào phân tích thì hiện giờ đều rõ ràng trong đầu hắn.

Điều khiến Nhạc Vũ kinh dị nhất chính là sự sắp xếp của các nguyên tử trong đó đồng dạng với một số phù văn và linh trận đơn giản.

Điều này làm cho hắn nhớ lại cấu trúc của kim cương, tùy thuộc vào cấu trúc của cácbon mà nó sẽ là than đá hay kim cương. Một bên rất mềm còn một bên lại là vật chất cứng rắn nhất trong thế giới kiếp trước.

Lúc này những bí ẩn trong lòng Nhạc Vũ coi như sáng tỏ, thậm chí cả vật hình trứng sau ót kia hắn cũng cảm thấy bắt đầu hiểu rõ.

Hệ thống phụ trợ trí năng của hắn quả thật đã có bước tiến hóa. Điều này có thể giải thích là sau khi hấp thu và thích ứng phép tắc của thế giới này mà phát triển năng lực tích lũy bên trong.

Chính bởi vì nó hiểu kết cấu và phép tắc của vật chất trong thế giới này nên mới bắt đầu có thể hoàn thành phân tích!

Nếu như hắn đoán không lầm thì lần này hệ thống phụ trợ trí năng đề thăng có liên quan đến việc hôm qua mình đi tới Kinh sóc các xem qua những tàng thư kia, lúc đó ít nhất hắn cũng coi từ ba đến bốn ngàn quyển.

Về phần lần trước thì do chắc liên quan đến Quảng Lăng tuyệt kiếm.

- Không trách được! Gần đây ta cảm giác dùng tốc độ của hệ thống nhanh hơn trước kia không ít nhưng không tăng trưởng gì lớn. Hiện giờ nghĩ đến chắc là hệ thống đã đem những bí pháp phù văn kia nhét vào trong kho dữ liệu, điều này quả thật giảm bớt rất nhiều gánh nặng

Nhạc Vũ càng nghĩ càng cảm giác có đạo lý, cũng chỉ có lý giải như vậy mới có thể giải thích vì sao năng lực tính toán và phân tích của hắn lại đột nhiên đề thăng như thế.

- Bất quá chuyện này rốt cuộc như thế nào vẫn phải thí nghiệm một lần mới

được.

Nhạc Vũ tuy hy vọng nhưng vẫn kiềm chế, mãi cho đến khi viết xong thể ngộ của Quảng Lăng tuyệt kiếm thì mới chạy đến Kinh sóc các ngồi lỳ ở đó đến lúc mặt trời lặn.

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng. Mới vừa rồi ở trong thư điện, hắn đã cảm giác được vật hình trứng kia quả thật có chút tăng trưởng, mặc dù không bằng như lúc sớm mai.

Bất quá nghĩ đến điều này có quan hệ với việc hệ thống phụ trợ cần tiêu hóa kiến thức.

Nguyên hắn tưởng rằng từ sau thất phẩm thì trợ giúp của hệ thống phụ trợ trí năng đối với hắn sẽ giảm dần. Không ngờ sau khi đến Quảng Lăng tông một tháng thì năng lực phân tích lại có chuyển cơ.

Bất quá tâm trạng hưng phấn này sau khi trở lại tiểu viện thì hoàn toàn biến mất.

Hôm nay vẫn có người ngồi chờ bên trong phòng hắn, bất quá không phải là Đoan Mộc Hàn, mà là một vị lão nhân hắn đã từng thấy qua ở Thủy Hàn Phong và bốn trung niên nhìn không ra nông sâu của tu vi.

Năm người này tựa hồ là mới đến không lâu, đang tìm Trương Kim Phượng để hỏi, thấy Nhạc Vũ về đến nơi mới dừng. Nhạc Vũ cảm thấy hơi kỳ quái sao lần này không phải là Đoan Mộc Hàn, tuy nhiên cũng biết mục đích của bọn họ tới đây chính là những tâm đắc về kiếm pháp của hắn.

Đúng như dự liệu của hắn, lão giả vừa lên tiếng hỏi chính là vấn đề mà Đoan Mộc Hàn đã hỏi hôm qua.

- Ngươi mang theo kiếm phổ này lòng vòng cả ngày ở ngoài?.

Lão nhân kia cầm lấy quyển vở nhỏ mà Nhạc Vũ đưa tới, đầu tiên hơi kích động nhưng sau đó đột nhiên tức giận:

- Ngươi có biết vật này nếu tiết lộ ra ngoài sẽ có hậu quả ra sao!

Lão vừa nói vừa lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ một cái, đến khi nhìn vẻ ngạc nhiên

của hắn mới chợt nhớ ra chuyện không thể coi là lỗi của thiếu niên này, cuối cùng bất đắc dĩ phất tay.

- Bỏ đi! Chuyện này không trách được ngươi. Hàn nhi đúng là hồ đồ, không tự mình trông coi ngươi viết kiếm phổ xong cũng là thôi, ngay cả thông báo cho chúng ta một tiếng cũng không!

- Chẳng qua là từ nay về sau, ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm này Vũ nhi phải giữ kín không được viết ra. Nếu muốn rời Quảng Lăng Sơn cũng phải báo cáo với tông môn.

Lão giả dặn dò xong rồi vội vã rời đi, chỉ để lại Nhạc Vũ một mình đứng trong tiểu viện lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn nghĩ không ra, Đoan Mộc Hàn rốt cuộc đi đâu, chẳng lẽ là từ nửa đêm hôm qua đến giờ nàng vẫn chưa quay lại Thủy Hàn Phong?

Nhạc Vũ lúc này cảm thấy hơi tò mò, đồng thời mơ hồ có chút lo lắng.

Nếu là hôm qua quả thật Đoan Mộc Hàn động thủ vậy thì những chuyện liên quan đến hắn chỉ sợ không ổn.

Liên tục hai ngày sau, phần lớn thời gian Nhạc Vũ đều ở trong Kinh sóc các để nghiên cứu những tàng thư có liên quan đến linh trận và phù văn. Trước kia hắn vốn chỉ quen đan dược và chế khí nên không quan tâm đến những thứ này. Thỉnh thoảng hắn thử thôi diễn thì đều là kiểm nghiệm phù văn và linh trận.

Bất quá điều này cũng chỉ có thể tiến hành lúc nhàn rỗi. Thật ra nếu không phải biết những tu sĩ trông coi Kinh sóc các cũng cần thời gian để tu luyện công pháp của mình thì hắn chỉ hận không được mỗi ngày ở luôn mười hai canh giờ trong đó.

Mấy ngày qua hắn cũng không tính toán đi tìm Đoan Mộc Hàn. Hơn nữa vốn trong Quảng Lăng Tông hắn cũng không biết nhiều lắm, chỉ có Trầm Như Tân và tu sĩ họ Tính kia. Tuy nhiên đối với Trầm Như Tân thì hắn có chút ngăn cách, về phần người sau thì cũng liên tục bốn ngày không lộ diện, mấy ngày qua hắn cũng tìm khắp nơi nhưng không thấy. Tựa hồ là ngay cả sự vụ lớn nhỏ trong nội viện cũng đã giao cho người dưới xử lý.

Về việc này làm hắn càng lo lắng hơn đối với Đoan Mộc Hàn, gần như là xác thực suy đoán của hắn.

Vào ba ngày trước đại điển tế sau, Nhạc Vũ cũng thôi không đến Kinh sóc các, cũng không phải đã coi xong sách ở đó mà theo lệ cũ phải trai giới ba ngày để tỏ lòng thành kính.

Tu vi của Nhạc Vũ tuy chưa đạt đến mức ích cốc nhưng một hai tuần không ăn thì cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên Trương Kim Phượng thì đói đến hoa mắt, cộng thêm mới vừa bình phục thương thế nên nếu không phải Nhạc Vũ thỉnh thoảng lấy châm điều trị thì đợi đến đại điển tế sư chắc đã kiệt sức.

Vào sáng sớm ngày thứ ba, hắn vẫn tìm kiếm tu sĩ họ Thượng khắp nơi nhưng không thấy, khi vừa bước vào cửa tiểu viện thì cười khổ một tiếng.

- Nhạc sư đệ, lần này ta bị ngươi dính líu đến khổ.

Nhạc Vũ cũng hỏi nên biết tu sĩ già nua có tên Thượng Ngạn trong Quảng Lăng Tông cũng có chút căn cơ. Nếu không phải như thế thì cũng không có thân phận đệ tử ngoại môn Trúc Cơ Kỳ.

Hắn biết với bản lĩnh của Thượng Ngạn sao có thể dễ dàng bị mình dính líu, bất quá lúc này hắn cũng không nói gì mà chỉ nhướng mày.

- Ta cũng đang muốn tìm ngươi, vào năm ngày trước rốt cuộc có chuyện gì?

Thượng Ngạn vẫn bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ, sau đó thở dài:

- Thật ra thì ta cũng chỉ biết chút ít về chuyện hôm đó.

Chỉ biết Đoan Mộc Hàn hôm đó đột nhiên xông vào Tụ Anh điện chế trụ hai huynh muội Cách thị, sau đó lại xông tới Chấp Luật điện đánh lui hai vị tu sĩ Kim Đan. Cuối cùng không chỉ cả một nhóm huynh muội Cách thị và bên Chấp pháp điện bị xử phạt mà ngay cả ta cũng bị phạt tám mươi roi, hôm nay mới dưỡng thương xong.

Thượng Ngạn nói xon lắc đầu:

- Nhạc sư đệ, ta thật không nghĩ tới Đoan Mộc Hàn coi trọng sư đệ như vậy, lần

này thế lực Thảo gia tại Quảng Lăng Tông mặc không thể coi như là bị một lưới bắt hết, nhưng cũng là tổn thất thảm trọng

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, lần này hắn quan tâm nhất vẫn là tin tức của Đoan Mộc Hàn.

- Vậy Đoan chân nhân hiện giờ thế nào?.

- Tuy thân phận nàng cao quý nhưng động đao binh trong nội điện cũng là phạm môn quy!

Nói tới đây, Thượng Ngạn chần chừ:

- Chân nhân chấp chưởng Chấp luật điện phán nàng tội tự tiện, đem nàng nhốt vào Lôi Vân cốc, bị một tháng hình phạt lôi hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 229: Vạn tiên chi quật

Nhạc Vũ cực kỳ lo lắng, hắn không biết hình phạt chịu đựng lôi hỏa ở Lôi Vân cốc là gì, bất quá chỉ nhìn vào thần sắc của Thượng Ngạn cũng biết là rất nặng.

- Nhạc sư đệ ngươi cũng không cần lo lắng quá mức.

Hình phạt lôi hỏa này nếu với tu sĩ Trúc Cơ như bọn ta dĩ nhiên là chết chắc, ngay cả tu sĩ Linh Hư cảnh cũng sợ hãi. Nhưng tu vi Đoan Mộc chân nhân hiện giờ là sớm đạt đến Kim Đan tụ thần, lại có Chu Lệ kiếm hộ thân, ở trong Lôi Vân cốc, đừng nói là một tháng, cho dù nửa năm cũng không việc gì

Thượng Ngạn an ủi mấy câu, trong mắt hiện lên vẻ sầu não:

- Cũng chỉ có ta và ngươi bên này phải cẩn thận đề phòng. Tân Minh kia tuy đã mất chức ở Tụ Anh điện nhưng hắn dù sao cũng đã thu nạp cho tông môn không ít người, nhân tình còn đó. Ngoài ra số đông người bị liên lụy chỉ sợ cũng oán hận Đoan Mộc chân nhân, tuy không dám công khai hạ thủ nhưng thủ đoạn ngầm chắc là không ít!

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, những cái này đúng là hắn không quan tâm. Từ sau ngày đó hắn đã có tâm tư chờ Tân thị huynh muội trả thù. Nếu có thủ đoạn gì hắn cũng sẽ sẵn sàng chờ đón. Còn hành động hôm qua của Đoan Mộc Hàn cũng đã gánh chịu cho hắn phần lớn áp lực.

Trong lòng hắn giờ phút này chỉ lo cho Đoan Mộc Hàn, nghĩ thầm tính Tân vị sư tôn tương lai này thật đúng là làm người ta suy nghĩ không ra.

Thượng Ngạn cho là Đoan Mộc Hàn là vì hắn, hôm đó mới có thể động thủ với Tân Dịch động thủ. Nhưng bản thân Nhạc Vũ rõ ràng, trước lúc chưa hoàn toàn nắm vững Quảng Lăng tuyệt kiếm, cả cao tầng tông môn sẽ không cho phép bất kỳ ai ra tay với mình.

Hành động của Đoan Mộc Hàn lần này nhìn như là ra mặt cho mình nhưng nghĩ

lại tuyệt không cần thiết.

Chẳng lẽ nói, tính Tân nữ nhân này thật đúng là ghét ác như cừu, đơn thuần chỉ là muốn duy trì công đạo trong tông môn?

Ngoài ra còn có hình phạt Lôi hỏa, Thượng Ngạn nói tuy là dễ dàng, nhưng lòng hắn vẫn không thể an tâm.

Nghĩ đến đó, Nhạc Vũ không khỏi lần nữa lắc đầu, tạm thời bỏ qua. Dù hắn lo lắng thế nào thì cũng không có Tân gì. Đối với phán đoán về tính Tân của Đoan Mộc Hàn cũng chỉ có thể đợi đến sau này hãy nói.

Vào sáng sớm hôm đó có một nhóm đệ tử tuần sơn của Quảng Lăng Tông tới đây, dẫn theo mọi người bên trong viện đi về từ đường tổ sư. Năm ngàn người xếp thành từng đội ngũ phân biệt đi trên núi, thoạt nhìn cũng có chút choáng ngợp.

Vị trí của Nhạc Vũ được an bài ở phía trước nhất nhưng hắn cố ý lui lại vài bước để sóng vai đi cùng Thượng Ngạn, trong lòng có chút nhàm chán, bất quá lễ nghi đại điển tế sư Quảng Lăng Tông chính là như thế, không ai dám phá hư quy củ. Thậm chí những tu sĩ đã tới Linh Hư cảnh, có thể ngự kiếm trên không cũng thành kính đi bộ lên đỉnh núi.

Vào lúc đoàn người thật vất vả lên tới từ đường tổ sư đỉnh Dương Phong sơn, Nhạc Vũ kinh ngạc ngẩng đầu lên quan sát.

Tạo hình từ đường Quảng Lăng Tông không khác gì trong dân gian, chỉ có là quy mô của nó lớn hơn mấy lần mà thôi. Bất quá làm Nhạc Vũ kỳ quái chính là sau thạch bích khổng lồ của từ đường có vô số hố động lớn nhỏ, cũng không biết dùng để làm gì.

- Đó là Vạn Tiên quật, là nơi tọa hóa của hầu hết các tu sĩ Nguyên Anh cùng Kim Đan mấy ngàn năm nay.

Thấy vẻ hiếu kỳ trong mắt Nhạc Vũ, Thượng Ngạn cười, thuận miệng giải thích:
- Bên trong động này có linh trận đặc biệt, phàm là tu vi có thể từ cảnh giới Kim Đan trở lên thì có thể bảo quản được thi thể ngàn năm. Tu sĩ Nguyên Anh thì trăm triệu năm cũng vẫn bảo tồn như cũ!

- Vạn tiên quật?

Nhạc Vũ nhíu mày, kinh ngạc nhìn lại thạch bích kia. Lồng ngực hắn đột nhiên dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, không ngừng kích động.

Trong câu nói của Thượng Ngạn, hắn chỉ chú ý tới câu bảo tồn cơ thể của các tu sĩ Nguyên Anh cùng Kim Đan. Mấy câu sau nếu không phải là hệ thống phụ trợ trí năng tự động ghi chép, thiếu chút nữa hắn bỏ qua.

Không biết thi thể những tu sĩ cường đại này khi bảo tồn thì có tình trạng ra sao?

- Thượng sư huynh! Linh thạch dùng để bảo tồn thi thể hàng năm chắc cũng tiêu hao không ít. Vì sao bên trong tông môn nhất định phải xây dựng những hố động này? Người tu chân sau khi chết cũng đâu phải quá coi trọng thân thể của mình.

- Ha hả! Đây cũng là một trong những bảo vật của tông môn chúng ta đấy. Nhạc sư đệ có từng nghe nói qua Luân hồi bàn?

Thấy Nhạc Vũ lộ vẻ ngạc nhiên, Thượng Ngạn lại cười một tiếng:

- Vật này chính là tổ sư khai sơn của Quảng Lăng Tông ta làm ra, là một trong không nhiều lắm bảo vật trên thế gian. Phàm là tu sĩ Kim Đan trở lên trong tông môn trước lúc tọa hóa sử dụng qua vật này, lại phối hợp một bộ công pháp tương ứng cũng đủ giữ lại một chút chân linh sau khi chuyển thế. Nếu có duyên quay lại Quảng Lăng Tông thì sẽ tại nơi đây lấy lại được tu vi kiếp trước!

Nhạc Vũ lại giật mình, biết thế giới này không có chuyện chuyển thế đầu thai, còn nói gì tới luân hồi số kiếp. Chỉ có tu sĩ Kim Đan trở lên mới có thể giữ được thần hồn chuyển sang kiếp khác. Bất quá có thể giữ lại bao nhiêu ý thức kiếp trước, vậy thì phải xem vận khí.

Luân hồi bàn này chẳng những có thể hộ vệ chuyển thần hồn sang kiếp khác mà còn có thể bảo tồn tu vi, quả thật là chí bảo.

- Giống như Đoan Mộc sư thúc. Ở tiền thế chính là một vị tiền bối Nguyên Anh của tông môn vào một vạn bảy ngàn năm trước, tuy là mới tới cảnh giới Nguyên Anh xuất khiếu nên không Tân nào bảo vệ ý thức đầy đủ của mình. Nhưng nhờ vào sự trợ giúp của Luân hồi bàn nên cũng thành công trở về Quảng Lăng Tông nên mới hai mươi hai tuổi đã đột phá cảnh giới Kim Đan tụ thần!

Nói tới đây, trong mắt Thượng Ngạn lộ vẻ tràn đầy hâm mộ:

- Sư huynh của ngươi là ta đây e là cả đời không thể vấn đỉnh trường sinh. Sở cầu cũng chỉ là có thể tu luyện đến Kim Đan rồi mượn Luân hồi bàn chuyển tư Tân sang kiếp khác.

Nhạc Vũ chợt hiểu, thì ra đây là nguyên nhân Đoan Mộc Hàn còn trẻ tuổi như vậy đã có thể có tu vi Kim Đan cảnh giới. Ngay cả như Mục Hi Ngọc có thân thể Ngôn Linh hiếm thấy mà đến hai mươi bốn tuổi cũng mới chỉ đến Linh Hư Động Tâm cảnh mà thôi.

Lúc trước hắn còn suy đoán có phải nàng dùng các loại Trú Nhan đan hay không, nhưng nhìn hành vi cử chỉ lại thấy không giống, thì ra thật sự mới chỉ có hai mươi hai tuổi.

Như vậy xem ra Vạn Tiên quật này cho dù là tiêu hao lớn thế nào đi chăng nữa cũng phải duy trì. Theo như kiến thức của hắn, thần hồn tu sĩ mặc dù có thể chuyển thế sang kiếp khác nhưng không Tân nào khống chế. Có khi chỉ là mấy năm sau, có khi lại dài đến vạn năm. Hơn nữa trong đó nếu có vận khí không tốt sẽ tiêu vong, nhưng chỉ cần một hai phần mười, có thể thành công trở về tông môn, đó cũng là thu hoạch rất lớn.

- Thật ra thì lần này Quảng Lăng Tông chúng ta có một vị tiền bối Nguyên Anh thành công chuyển sang kiếp khác trở lại tông môn. Hơn nữa vận khí vô cùng tốt, sau khi chuyển thế tư chất có thể nói tuyệt hảo.

Nhạc Vũ nghe đến đây thì không nghe tiếp mà nhìn về Vạn Tiên quật lần nữa vẻ kinh dị, trong lòng suy nghĩ sao không tìm Tân đi vào đây xem một chút. Hắn muốn tìm cơ hội để phân tích những thi thể các tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan kia, tuy nhiên điều này là muôn vàn khó khăn.

Đang lúc này thì trong lòng hắn đột nhiên chợt động, quay đầu nhìn lại Tân Minh đang bước tới Tân đó không xa.

Nhạc Vũ nhíu mày, nghĩ thầm chẳng lẽ họ Tân này không phải là muốn giở trò quỷ gì sao? Hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi cuối cùng vẫn nghĩ không ra hôm nay sẽ có chuyện gì để bị người tính kế. Bất quá lúc này đành tạm thời để đó, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Lúc này Tân Minh cũng thiếu chút nữa cắn nát môi, nắm chặt tay kiềm chế.

Sự oán hận trong mắt hắn như hóa thành thực chất. Mỗi khi nhớ tới mấy vị trưởng bối đều bị mình dính líu mà mất chức, còn có chuyện tổ phụ nhà mình mấy ngày trước bị nhục nhã, hắn chỉ hận không đem thiếu niên phía trước xé thành mảnh nhỏ!

Hít sâu một hơi, Tân Minh bình ổn tâm trạng rồi đi vào từ đường tổ sư, thân hình lóe lên rồi biến mất tại một lối nhỏ trong điện.

Ở trong một chỗ trống trải tại điện đường, có một vị tu sĩ mặc áo choàng đen đứng ở đó.

- Hà Phàm sư thúc, thứ này của ta đã chuẩn bị xong! Không biết ý bên ngài như thế nào?

Tân Minh đầu tiên là cung kính thi lễ sau đó nhìn tu sĩ kia vẻ mong đợi:

- Nếu là chuyện hôm nay thành công, vãn bối cùng tổ phụ tất có trọng báo.

Tu sĩ kia nghe vậy thì cười một tiếng:

- Tổ tôn các ngươi đúng là thật to gan, có biết chuyện này một khi lộ ra, sẽ có hậu quả gì?

- Vãn bối tự nhiên biết!

Thần sắc Tân Minh ngưng trọng, tiếp tục cúi đầu:

- Chuyện này từ đầu đến cuối không cần sư thúc ngài động tay, ngài chỉ cần coi như không biết là được, những việc cụ thể tuyệt không dính líu tới sư thúc.
Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

- Hắc! Thật sự không dính líu tới sao?

Tu sĩ kia lạnh lùng mỉm cười một cái, khẽ lắc đầu:

- Ta xem các ngươi vẫn không biết nguy hiểm trong chuyện này. Coi trọng tiểu

tử kia không chỉ là một Đoan Mộc Hàn. Mấy ngày trước còn có mấy vị trưởng lão từng nói, lệnh cho Chấp luật điện theo lẽ công bằng xử phạt, các ngươi vì sao phải khiến cho ta lấy hạt dẻ trong lò lửa?

Tân Minh mặt không đổi sắc, ngẩng đầu lên:

- Mười viên Ngũ chuyển uẩn thần đan, không biết sư thúc có hài lòng?

Tu sĩ kia hít sâu một hơi, sắc mặt âm tình bất định hồi lâu, đến cuối cùng cười khổ lắc đầu:

- Ta thật không nghĩ ra lý do cự tuyệt. Bất quá trước lúc đáp ứng, ta còn có một chuyện không giải thích được. Ngươi làm như vậy tuy có thể khiến hắn gặp chút phiền phức nhưng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi, cần gì phải ra giá lớn như vậy.

- Cái này Tân Minh tự nhiên sẽ hiểu! Tron ba mươi năm ta tuyệt không có thể động được rồi hắn!

Tân Minh lúc này đã đứng thẳng dậy, hận ý lại bốc lên trong mắt:

- Sở cầu của đệ tử chỉ là làm hắn chậm trễ mấy năm thời gian mà thôi!

Tu sĩ áo đen nhíu mày, chỉ cảm thấy thân thể lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 230: Tôn sư trọng đạo

Theo người dẫn đường phía trước tới trước từ đường, Nhạc Vũ trông thấy rõ mấy chữ khắc trên bài vị kia lại là " Thiên địa sư thân quân."

Bất quá lúc này hắn cũng không còn cảm thấy gì khác thường. Tuy mấy tạp thư mà hắn xem cũng không giải thích gì về mấy chữ này nhưng sau khi chân chính biết về thế giới xung quanh thì hắn thấy mấy chữ này là đương nhiên.

Đông Thắng đại lục lấy tu sĩ là quan trọng nhất, nếu muốn bước vào cánh cửa tu tiên thì tất không thể thiếu sư trưởng chỉ điểm. Nếu không có mấy chữ tôn sư trọng đạo thì có mấy ai hao phí thời gian đi dạy dỗ đệ tử?

Một chữ Sư này bao gồm sư phụ, sư môn, trong thế giới này có địa vị còn trên cả phụ mẫu quân vương.

- Bọn ngươi nghe rõ! Một khi vào cửa này, đã lạy bài vị tổ sư vậy thì mọi việc phải nghe theo sư trưởng, không được làm chuyện lừa thầy phản bạn.

Ở giữa cửa điện có một vị tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong đang cầm một cầm một quyển sách ngọc tuyên đọc môn quy Quảng Lăng Tông.

Mãi cho đến nửa khắc sau, vị tu sĩ này mới tránh ra, để cho đám đồ đi vào. Vị trí của Nhạc Vũ xếp hạng ba. Đang lúc hắn vừa đi lướt qua cánh cửa thì một đạo đồng chừng mười bốn mười lăm cầm một phẩm quả đưa tới, Nhạc Vũ biết đây là vật sẽ sử dụng lúc tế tự tổ sư.

Phàm là đệ tử chân truyền cùng đệ tử, nội môn đến lúc đó đều phải cung phụng tế phẩm. Mấy người xếp hạng trước hắn bao gồm Trưởng Tôn Tử Vận và Nhạc Hàn cũng cầm trong tay cống phẩm của mình.

Về phần người đứng ở vị trí đầu tiên ước chừng mười ba mười bốn tuổi tuổi, vẻ mặt căng thẳng, mặc dù dung nhân không phải quá mức tuấn tú nhưng lại khiến cho người ta trông vào sinh lòng xấu hổ, phảng phất có một khí độ không thể

chạm vào. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Hài tử này tuổi còn nhỏ vậy mà thực lực đã khiến cho người ta không thể biết được nông sâu, lúc tiến vào thì bài vị đã ở trước Trưởng Tôn Tử Vận và Nhạc Hàn. Chắc là vị tiền bối Nguyên Anh đã chuyển thế kia.

Suy nghĩ đến chuyện mà Thượng Ngạn vừa nói, Nhạc Vũ suy đoán trong lòng vừa đi theo tiến vào trong từ đường. Lúc hắn vừa vào sâu bên trong đứng tại vị trí của mình thì trong lòng đột nhiên vừa động, cảm giác tình hình tựa hồ có chút không đúng.

Nhạc Vũ gần như đồng thời tình huống lúc đạo đồng đem cái phẩm quả cho mình.

Việc này cũng không có gì dị thường, đạo đồng kia cũng không phải có gì không đúng, vấn đề là ở nơi cửa đại điện có một ánh mắt đang từ xa nhìn vào, nhãn thần lộ vẻ âm lãnh vừa mang theo mấy phần thấp thỏm.

Lúc ấy Nhạc Vũ cũng không chú ý quá mức, bây giờ thông qua hệ thống trí năng hồi tưởng lại ánh mắt kia lúc thấy hắn tiếp lấy phẩm quả từ đạo đồng thì vẻ mặt không nén được vui mừng!

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, sau đó lại liếc nhẹ về sau một cái thì thấy hai người Tân Minh Tân Oánh đang đứng ngoài cửa chỗ mấy đạo đồng đang đưa phẩm quả, vẻ mặt đều không có gì khác thường.

- Chẳng lẽ là phẩm quả này có gì dị thường.

Trong lòng mới vừa hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ lập tức dùng một đạo chân khí thăm dò vào bên trong phẩm quả, sau đó bất giác cười nhẹ một tiếng.

Quả nhiên lần này hắn đã đoán đúng, cái khay phẩm quả trong tay hắn vô cùng tinh xảo, hơn nữa có thể nói là do đại sư chế tác.

Lúc nội tức của hắn tiến vào thăm dò thì không hề cảm thấy dị thường chút nào. Nhưng khi hắn dùng năng lực phân tích thì thấy cho dù là chân khí hay hồn lực của hắn đều đi vòng qua vị trí trung ương. Cảm giác quái dị này khiến hắn cực kỳ khó chịu, nếu nói phẩm quả này không có vấn đề, đó mới thật là quái sự!

Có thể khiến cho hồn lực thần thức của hắn đã đạt đến Linh Hư cảnh không thể cảm giác được bất kỳ khác thường, pháp trận này nhất định bất phàm.

Điều khiến cho Nhạc Vũ cảm thán là linh trận cấp bậc này không phải là do linh thạch hay trận kỳ bố trí mà chỉ là khắc ra bên trong một đồ sứ phổ thông! Đẳng cấp chế khí bậc này, Nhạc Vũ hiện giờ tự hỏi không kịp.

Lúc này hắn cũng không dám lỗ mãng dồn hết nội tức mạnh mẽ thăm dò vào trong.Chẳng qua là thăm dò bên ngoài đến khi tìm được một điểm chưa tính là nhạy cảm thì đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang.

Sau đó Nhạc Vũ đem thần niệm thăm dò bên trong tra xét rõ ràng cơ cấu thì trong đầu hiện ra một bản đồ kết cấu thì cho dù trầm ổn như hắn cũng bất giác nhíu mày.

Bên trong đồ sứ này không thấy vận dụng bất kỳ tài liệu linh trận nào, chỉ dùng những phù văn tương tự như đường ống, trong những đường ống có một loại vật chất màu xanh biếc lưu động để duy trì cả linh trận vận hành.

Nhạc Vũ loáng thoáng biết được đây là một loại dịch thất phẩm tên là Lục Nhâm, có thể coi như một loại linh thạch tồn trữ linh lực. Bản thân loại dịch này cực kỳ hiếm thấy, lại có đặc tính thấy gió là tán nên cho dù là luyện dược sư cùng luyện khí sư mà nói cũng là cực kỳ hiếm lạ.

Trên thực tế cho dù là bản thân chắn, nếu không phải đọc qua trong số tạp thư của Tĩnh Hải Tông mà biết chút ít thì chắc chắn cũng sẽ không biết.

Ngoài ra bên trong linh trận còn có vài phù văn như Thiên Quân, Tuyệt Linh, Toái Vật, Huyễn Thức ….khiến Nhạc Vũ càng thêm kinh dị.

Nếu không phải là mình có năng lực phân tích thì cho dù biết rõ cái phẩm quả này có vấn đề cũng sẽ không phát hiện ra cái gì.

- Tân thị huynh muội này rốt cuộc đang làm trò gì? Chẳng lẽ nói hắn cho là chút động tác nhỏ này có thể hại ta sao? Đến cùng là ra tay thế nào. Nếu gây ra động tĩnh lớn trong tế điện này chỉ sợ không tránh khỏi phiền phức, thậm chí là có thể chịu hình phạt của Chấp luật điện cũng có thể.

Nhưng thứ này đối với hắn mà nói, tối đa cũng chỉ là có chút nhức đầu mà thôi.

Ngoài ra trong từ đường này còn có mấy vị chấp sự, sao có thể để hắn làm loạn như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn cảm thấy buồn cười, nếu không phải nắm chắc thì sao Tân Minh lại dám mạo hiểm?

Bất quá nếu như đã biết tính toán của đối phương rồi thì việc phá giải cũng là đơn giản. Cho dù là dùng Ngũ Sắc Thần Quang để phá bỏ linh trận trong phẩm quả hay bảo đạo đồng gần đó hoán đổi đều dễ dàng vô hiệu thủ đoạn của đối phương.

Bất quá nếu chỉ là như thế cũng không khỏi biểu hiện Nhạc Vũ hắn quá mức dễ bắt nạt!

Bị người tính kế mà không phản đòn từ trước đến giờ vẫn không phải là phong cách của Nhạc Vũ!

Từ trong ngách nhỏ của thiên điện đi ra, tâm trạng của Hà Phàm rất vui vẻ đi về phía từ đường.

Hắn khẽ nhướng mày, trong mắt lộ rõ ý mừng, đang suy nghĩ đến chính là chuyện vừa thương lượng với Tân Minh.

Vốn là bản thân có thể kiếm được chút chỗ tốt cũng đã là không tệ. Bất quá cuối cùng không nghĩ tới Tân Minh lại đồng ý giao ra mười viên Ngũ Chuyển Uyển Thần Đan.

Nghĩ tới số đan dược này sẽ giúp mình tăng thêm cơ hội vượt qua Kim Đan, trong lòng hắn không thể nén được vui sướng. Chuyện phải làm cũng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

Dĩ nhiên trong việc này, Hà Phàm cũng không phải không có lo lắng.

Trên thực tế, mỗi khi hắn nghĩ đến thái độ cảu mấy vị chân nhân chấp chưởng các điện đối với phong ba mà Đoan Mộc Hàn dẫn khởi thì trong lòng không khỏi bất an.

- Bất quá chỉ là một đứa trẻ không tiền không thế mà thôi, cho dù là sư phụ của hắn trước lúc đột phá Nguyên Anh thì cũng không làm được gì mình. Chưởng

giáo chân nhân tuy là thân phận tôn quý nhưng cũng không tùy ý nhúng tay vào chuyện của người dưới, mình làm sao phải lo lắng?

Trong đầu suy ngẫm chốc lát, tin chắc cho dù là chuyện thất bại cũng không dính dáng đến mình, Hà Phàm không khỏi tự giễu, nghĩ thầm bản thân tại sao nhát gan đến thế?

Gạt đi mấy tạp niệm, Hà Phàm đi vào đến sau từ đường, từ xa đã trông thấy ở giữa thạch bích, nơi có một cái động đá cực lớn chừng ba trăm trượng, đang có một vị lão nhân râu dài tới ngực, dung mạo siêu thoát đang ngồi chờ sẵn. Hà Phàm nhíu mày, vội vàng bước tới.

Hắn còn chưa đến gần thì ánh mắt lão nhân kia đã như kiếm bắn ra .

- Ngươi mới vừa đi gặp tiểu tử Tân Minh kia?.

Hà Phàm trong lòng hơi kinh hãi, cúi người hành lễ:

- Chân nhân, tổ tôn Tân gia sai người tìm đủ mọi cách nhờ vả, đệ tử thật sự là đưa đẩy mà thôi.

Tuy hắn biết trong từ đường này vốn giăng đầy linh trận nhưng với tu sĩ Kim Đan đỉnh phong chấp chưởng trận pháp này mà nói, một khi lão muốn biết chuyện gì thì trừ khi tu sĩ Đại Thừa Cảnh trở lên còn thì không ai có thể giấu diếm được linh thức của hắn nên tuyệt không dám giấu diếm.

- Tân gia kia sau này ngươi tránh xa ra một chút là tốt! Người mà tổ tôn bọn họ trêu chọc không phải là thứ mà bọn họ có thể đối phó. Chuyện hài tử kia cũng không hề đơn giản như các ngươi nghĩ đâu.

Lão nhân đầu tiên là khẽ lắc đầu, đến khi thấy thần sắc kinh hoảng của Hà Phàm thì cười khẽ:

- Vừa rồi ngươi đã đáp ứng?

Hà Phàm tái nhợt, hơi khom người:

- Tân gia đã xuất ra mười viên Ngũ chuyển uẩn thần đan, cũng không cần đệ tử xuất thủ. Đệ tử nhìn nguy hiểm không lớn, liền đồng ý.

- Ngươi đó, lúc trước ta dạy làm sao, có nhiều thứ đâu lấy được.

Lão nhân khẽ nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi phiền não phất tay:

- Bỏ đi, ta xem tính tình hài tử kia ương ngạnh, bị dạy dỗ một chút cũng tốt. Đối với ngươi mà nói, mười viên Ngũ chuyển uẩn thần đan quả thật chí quan trọng, cũng chưa chắc t nhất định là họa không phải là phúc. Chẳng qua là ngày sau phải tự mình giải quyết cho tốt, đừng đi sai đường. Ta đây chắc không chiếu cố cho ngươi được bao nhiêu.

Hà Phàm nghe vậy thì lạnh toát, hắn nghe ra trong lời của sư tôn mặc dù có chút bất mãn với Nhạc Vũ nhưng lại tràn đầy mong đợi.

Hà Phàm tiến vào từ đường đảm nhiệm chức vụ chấp ty mấy thập niên, chưa bao giờ nhìn thấy vị chưởng điện chân nhân này có thái độ hy vọng như vậy với một hậu bối.

Trong lòng hắn đang lúc kinh nghi bất định thì lão nhân lại đột nhiên lại nhìn hướng phía trên, chỉ thấy trên bầu trời có mấy chục đạo quang hoa chói mắt đang từ trên tầng mây lục tục hạ xuống, trong giây lát đã tới gần đây.

Hà Phàm khẽ ngưng mắt, nhìn thấy một người trong đó chính là chưởng giáo chân nhân Nông Dịch Sơn, còn có cả mấy vị chưởng điện.

Trong lòng hắn lạnh toát, sau đó chỉ thấy lão nhân phất tay:

- Ngươi lui xuống trước đi, nghi thức tế tổ đại điện ngươi phải chủ trì. Nhớ kỹ đừng đi sai đường.

Hà Phàm biết đến đã đến lúc lui xuống nên cúi người hành lễ rồi cả người thất hồn lạc phách đi vào, bên tai văng vẳng lời của lão nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 231: Thạch quật chi nội

Đang lúc Hà Phàm thất hồn lạc phách rời đi thì lão nhân râu dài tới ngực kia âm thầm thở dài, sau đó lại nhìn lên bầu trời, trên mặt lộ ra vẻ khẽ nở nụ cười.

- Hai vị sư thúc, Nông sư huynh, còn có chư vị, hôm nay các ngươi đã tới chậm nửa canh giờ.

- ha ha! Phong Vân sư đệ chớ trách, bọn ta mới vừa thảo luận ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm nên đến trễ, quả thật có sai! Để xong mọi chuyện nhất định sẽ từ đi Chấp luật điện dẫn phạt!

Kiếm quang còn chưa giáng xuống, Nông Dịch đã là cười to lên tiếng, mấy người bên cạnh lão cũng là nhất tề cười khổ.

Đợi đến khi mọi người tụ tập nơi cửa động quật, Phong Vân thu hồi nụ cười. Đầu tiên lão hành lễ ba lần với Nông Dịch Sơn, sau đó khẽ khom người với hai vị lão nhân cao lớn da dẻ hồng hào bên cạnh.

Tuổi hai người này thoạt nhìn cũng không lớn hơn lão bao nhiêu. Bất quá thần sắc Phong Vân một mực cung kính bởi vì đây là hai vị tu sĩ Nguyên Anh tiền bối của ba mươi bốn vị đại đệ tử trong tông môn. Một người tên là Cung Trí, một người tên là Mạc Quân, là hai trong mấy người có địa vị cao quý nhất trong tông môn ngoài chưởng giáo Nông Dịch Sơn. Coi như là hiện giờ có hơn một nửa tu sĩ Nguyên Anh của Quảng Lăng Tông đang đứng trước mặt lão.

Sau khi hành lễ, sắc mặt Phong Vân khôi phục bình thường:

- Chưởng giáo sư huynh, ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm chẳng lẽ nói đến nay vẫn chưa có tiến triển? Lúc trước chẳng phải là hài tử kia đã viết ra hết những tâm đắc, không lẽ trong đó có sai lầm.

Trong lòng lão đúng là đang nghĩ như thế. Thức thứ nhất dù đã được Nhạc Vũ thi triển ra sáu bảy thành nhưng hai thức sau chưa từng thôi diễn, biết đâu là có

sai lệch.

Phong Vân nghĩ đến đây thì ngầm thở dài, những tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh như bọn họ tận lực suy nghĩ đến bảy ngày không hề có một chút tiến triển. Một hài tử chỉ trong thời gian ngắn đã hiểu thông, chuyện này nói ra cũng thật sự là mất mặt.

- Ngược lại! Mấy ngày nay Nông sư huynh cùng hai vị sư thúc suy tính, sở thuật của hài tử kia mặc dù còn nhiều chỗ chưa đến nhưng cũng đã đến bốn năm phần tinh túy của hai chiêu sau, chẳng qua là hiện giờ hắn không có lực sử xuất.

Phong Vân kinh ngạc nhìn theo hướng phát ra câu kia, chỉ thấy người nói chuyện chính là thủ tọa Duệ Vân Phong.

Người lên tiếng chính là tu sĩ bên trong Quảng Lăng Tông, ngoại trừ lão, có hy vọng nhất để trùng kích cảnh giới Nguyên Anh.

Thấy Phong Vân nhìn mình vẻ kỳ quái, tu sĩ có tên là Vu Duy bất đắc dĩ lắc đầu.

- Thật ra thì Phong Vân sư đệ ngươi bận rộn chuyện tế tổ bên này, nếu có thời gian đến xem bản kiếm phổ kia một chút sẽ biết, ngộ tính tiểu gia hỏa kia đúng là có thể nói tuyệt đỉnh. Vấn đề là công pháp vận hành, hắn cũng như tổ tông chúng ta trước đây, đều dùng chân khí có đầy đủ Ngũ Hành để thôi động Quảng Lăng tuyệt kiếm. Nhưng nếu là chúng ta thì đều phải sửa đổi. Nếu cẩn thận tính ra thì chắc phải đến ba năm. Mới vừa rồi chúng ta đang thương thảo thức thứ nhất dùng hai hệ công pháp Mộc Hỏa thì thôi động thế nào. Không ngờ lại làm trễ nải đại sự tế tổ, thật là có lỗi!

- thì ra là vậy! Vu sư huynh cớ gì nói ra lời ấy?

Phong Vân nghe vậy thì cặp mắt lóe lên, trên mặt lộ vẻ hớn hở:

- Nếu là chư vị tổ sư trên trời có linh thiêng, biết Quảng Lăng Tông ta có hi vọng, nhất định cũng sẽ vui mừng không dứt, sao vì chút chuyện này mà trách tội!

Nói xong, Phong Vân đưa tay trái làm một cái thủ thế mời rồi đi trước vào bên trong động quật.

Lão vừa dẫn mọi người đi vào trong vừa nghĩ tới hai công pháp Hỏa hệ và Mộc hệ chính là công pháp mà Vu sư huynh sở tập. Xem ra mấy vị tu sĩ Nguyên Anh trong tông môn đang chuẩn bị toàn lực trợ giúp Vu Duy đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Phong Vân trong lòng không khỏi thầm than, Hà Phàm a Hà Phàm, ngươi chỉ biết gia tộc Tân thị kinh doanh ở Quảng Lăng Tông mấy ngàn năm, thế lực hùng hậu. Nhưng hài tử kia lại cực kỳ quan trọng đối với tông môn chúng ta. Tuy chỉ là ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm nhưng giúp Nông sư huynh cùng mấy vị sư thúc ngộ đạo, bọn ta cũng có thể được trợ lực mà vượt qua cảnh giới Nguyên Anh, tuy là có giao tình với sư phụ của ngươi nhưng nếu ở hoàn cảnh nào bảo ta làm sao trợ giúp?

Hai vách tường bên trong động quật đều có gắn dạ minh châu nên sáng như ban ngày. Khi mọi người tiến vào khoảng một trăm thước thì xuất hiện một đại điện dài rộng chừng hơn nghìn trượng.

Nơi này đã có năm mươi mấy vị tu sĩ Kim Đan yên lặng chờ sẵn, bốn phía đều gắn đầy những bức vẽ và bài vị.

Mười mấy người phía sau Nông Dịch Sơn lúc này đều tản ra tới đứng ở các vị trí đầu tiên ở tiền điện. Hai trưởng lão Nguyên Anh là Cung Trí Mạc Quân và Nông Dịch Sơn Vu Duy theo Phong Vân đi thẳng tới lối nhỏ ở giữa.

Lúc năm người vừa bước vào trong thì thấy một thạch điện do người tạo nên, phương viên chừng trăm trượng, khắp nơi vẽ đầy các phù văn, chính giữa là một bức họa cực lớn.

Trong bức vẽ miêu tả một lão giả mặc đạo bào múa kiếm, nếu lúc này có Nhạc Vũ ở chỗ đây chắc sẽ kinh ngạc nhận thấy đây chính là lão giả múa kiếm trong ảo ảnh tại Truyền pháp tiền điện ngày đó.

Thấy tình cảnh trước mắt, Vu Duy bỗng nhiên thở dài một tiếng.

- Ta nghe đại tổ sư nói là trong tam điện truyền pháp chỉ ghi lại cửu thức kiếm quyết của Quảng Lăng tuyệt kiếm, còn bốn thức cuối cùng có truyền thuyết là ở trong Quan Vân điện của Thủy Hàn Phong, cũng có truyền thuyết nói là trong từ đường tổ sư, chẳng biết đâu là thật?

Nói tới đây, Vu Duy dừng lời nhìn sang bên cạnh:

- Chưởng giáo sư huynh tính toán khi nào để cho hài tử kia đến trung điện Truyền pháp xem một chút? Với ngộ tính của hắn chắc sẽ có điều sở đắc. Ta xem Quảng Lăng tuyệt kiếm cành nhanh tái hiện càng tốt.

Nông Dịch Sơn không trả lời, ngược lại vị trưởng lão Cung Trí kia hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi không ngại quá mau sao? Quảng Lăng tuyệt kiếm thức thứ tư cũng tối thiểu cần cảnh giới Kim Đan. Những phù văn đó ngay cả ta nhìn vào cũng thấy chấn động huống hồ là một đệ tử Trúc Cơ Kỳ. Để cho một hài tử như vậy đi tìm hiểu chẳng những không có sở đắc trái lại còn hại hắn. Chân chính mà nói ba kiếm thức kia bác đại tinh thâm, đủ cho bọn ta tính toán hai mươi năm trở lên, mới có thể đạt đến hoàn thiện. Cho dù là tái hiện nhiều hơn thì ta thấy cũng không có lợi ích gì lớn, cần gì phải vọng động như thế? Tiểu tử ngươi thật muốn độ kiếp Nguyên Anh vạn toàn thì phải nắm vững ba kiếm thức kia mới phải.

Vu Duy nghe vậy thì đỏ bừng mặt. Nông Dịch Sơn đầu tiên là cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Phong Vân:

- Ta nghe nói hài tử kia có chút phiền toái nhỏ?.

- Tân thị xem ra vẫn không chịu bỏ qua, vừa rồi tìm đệ tử của lão hữu ta thương lượng. Ta thấy hài tử kia hành sự còn chút nóng vội nên nhân dịp rèn giũa một phen cũng tốt.

Phong Vân cũng không giấu diếm, gật đầu thở dài một tiếng, ngay sau đó lộ vẻ cổ quái.

- Ta xem chuyện này cũng không cần phải bọn ta quan tâm, hài tử kia đã tự giải quyết!

Bên trong từ đường tiền điện, Nhạc Vũ lấy Ngũ Sắc Thần Quang khiến cho linh trận bên trong phẩm quả tạm thời mất đi hiệu lực, xóa đi toàn bộ ấn ký linh thức, sau đó động chút tay chân. Đợi đến khi hoàn thành thì Tân Sinh cũng đã vào đến trong điện, đứng cách sau hắn mấy người.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, sau đó trong ánh mắt kinh dị của mọi người rời khỏi vị

trí đến trước người Tân Minh.

- Tân sư huynh, ta nhìn không tích phẩm quả này, muốn đổi lại được không?

Hắn nói rất lớn tiếng, chẳng những làm những người xung quanh nhìn vào mà mấy đệ tử từ đường vốn định tiến ra trách cứ Nhạc Vũ không tuân thủ quy củ cũng giật mình dừng bước, sau đó quay mặt đi coi như không nhìn thấy.

Tân Minh lúc này tái nhợt, cho dù hắn ngu xuẩn thế nào cũng biết Nhạc Vũ đã cảm giác khác thường . Nhưng nhất thời hắn cũng không thể nghĩ ra là sơ xuất ở chỗ nào? Linh trận kia là do hắn trả một cái giá thật đắc mới mời được một luyện khí sư Linh Hư cảnh đỉnh phong sở chế, cho dù là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong nếu không chú ý cũng không thể phát hiện.

Mắt thấy chung quanh càng ngày càng nhiều ánh mắt nhìn tới, Tân Minh cố kìm nén lồng ngực phập phồng, cười lên một tiếng.

- Nhạc sư đệ nói đùa, phẩm quả kia là do từ đường phân, sao có thể nói đổi là đổi?

- Phải không? Như thế cũng tốt.

Nhạc Vũ gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ý vị thâm trường:

- Thật ra thì sư đệ ta vẫn cảm thấy phẩm quả này có chút vấn đề. Nếu là sư huynh không muốn đổi thì bỏ đi, để ta tìm mấy vị sư thúc bên Chấp luật điện để hỏi xem.

Nhạc Vũ nhìn về phía sau, trong này ngoài những đệ tử chuẩn bị tế tổ còn có đệ tử chấp sự của Chấp luật điện.

Tân Minh nhíu mày, hiểu rõ ý uy hiếp trong đó, hắn nhìn vào vật kia, tay phải sử ra pháp quyết nhưng hoàn toàn vô dụng.

Nhạc Vũ lúc này lại lắc đầu, sau đó liền làm bộ xoay người. Song còn chưa chờ hắn di chuyển cước bộ đã nghe một tiếng kêu "chậm đã" đằng sau. Nhạc Vũ trong lòng mỉm cười quay đầu lại thì thấy thiếu niên kia đang đứng trước mặt.

- Chẳng lẽ là linh trận này đã mất tác dụng.

Nhìn vẻ mặt cười nhạt của Nhạc Vũ, Tân Minh hận không được sử ra một quyền đánh nát, một hồi lâu hắn mới miễn cưỡng chế áp khí giận hành lễ với Nhạc Vũ.

- Nếu sư đệ nhất định phải đổi lại, như vậy thì cứ đổi đi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Tế điển chi biến!

- Nếu như thế, vậy thì phiền toái sư huynh rồi!

Nhạc Vũ nghe vậy cười ha hả một tiếng rồi đầu tiên là ha hả cười một tiếng, đầu tiên là nhận lấy phẩm quả trong tay Tân Minh rồi mới tiện tay đem phẩm quả của mình sang.

Thấy đối phương cẩn thận nắm phẩm quả trong tay, Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng giễu cợt rồi phất tay áo xoay người rời đi, chỉ để lại Tân Minh buồn giận kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

- Chẳng lẽ nói tiểu tử này cứ như vậy đơn giản bỏ qua? Hay là hắn muốn giảng hòa với huynh muội mình giải hòa? Điều này sao có thể.

Tân Minh đang nghi ngờ bất định thì đột nhiên cảm giác phẩm quả trong tay nặng đến vạn cân rồi hai tay của hắn bị sức nặng khổng lồ này áp xuống. Còn chưa kịp phản ứng thì cái phẩm quả đã vỡ tan tành.

Tân Minh thấy vậy nhất thời vừa kinh vừa giận, trong lòng khó hiểu không hiểu đối phương tại sao trong thời gian rất ngắn đã phá giải được linh trận trong phẩm quả, sau đó lại khiến nó phục vụ mình.

Chỉ là một tiểu tử tu vi chưa tới Trúc Cơ Kỳ mà thôi, sao có thể có tu vi pháp trận mạnh như thế?

Điều làm trái tim Tân Minh như ngừng đập là làn khói xanh đang lượn lờ bay lên từ đống sứ vụn. Dựa theo thiết kế của linh trận, những phù văn bên trong một khi phẩm quả bị vỡ thì lập tức biến mất, nhưng chất lỏng màu xanh thì vẫn còn lưu lại và biến thành khói tản đi.

Lúc này không chỉ là huynh muội Tân Minh Tân Oánh tái nhợt mà những ánh mắt đang nhìn tới đây cũng lộ vẻ kinh dị. Có thể hội tụ đến nơi này, mặc dù không phải là hạng người tài trí tuyệt cao thì cũng là người vô cùng thông tuệ.

Nhìn tình hình trên mặt đất kết hợp với hai người lúc trước thì sợ rằng kẻ ngu cũng có thể nhìn ra nội tình trong đó.

Lúc này Nhạc Vũ phía trước cũng đã quay đầu nhìn đống mảnh vỡ kia rồi nhíu mày.

- Tân sư huynh, không phải là ta nói ngươi đấy, cho dù là ngươi bất mãn với sư đệ ta ra sao thì cũng không cần trút giận lên cống phẩm! Trong từ đường trọng địa này há có thể cho phép ngươi làm loạn.

Tân Minh giận đến run người, lồng ngực phập phồng dường như đang có vô số con chuột đang cắn xé, thậm chí trong cổ họng có một tia ngòn ngọt.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ bỗng nhiên chuyển giọng, nhướng mày nghi ngờ:

- Sư huynh, ta xem phẩm quả này thật sự có vấn đề. Nếu không ta đi mời mấy vị sư thúc chấp sự điện tới đây cẩn thận xem xét một phen?

Hắn nói như thể vừa phát hiện sự khác thường trong đám mảnh vỡ.

Tân Minh càng cảm thấy lạnh toát, hắn liếc qua bốn phía thì thấy những đệ tử tạp dịch từ đường đang đứng yên bất động. Hà Phàm không biết tới từ khi nào đang đứng đằng xa trong điện, trong mắt lộ vẻ âm hàn, hắn biết lúc này không thể chần chừ, vội vàng chắp tay thi lễ.

- Sư đệ chớ trách, là Tân huynh thất thủ

- Thất thủ? Thì ra là như vậy!

Nhạc Vũ ra vẻ chợt hiểu:

- Tân sư huynh sau này nhất định phải chú ý, ngươi làm việc khinh thường chỉ sợ trưởng bối tông môn không thích!

Nghe này mấy câu ẩn ý dạy dỗ, oán hận trong lòng Tân Minh càng không chịu nổi. Bất quá lúc này hắn cũng chỉ có thể ra vẻ thụ giáo, sau đó nghiến răng phun ra từng chữ.

- Tân Minh hiểu được, ngày sau định không dám tái phạm!

- Ha hả, sư huynh hiểu đạo lý này tất nhiên không thể tốt hơn! Thật ra là sư đệ ta quá phận. Tân sư huynh hôm nay phạm tội trong từ đường, tự có trưởng bối tông môn trừng phạt, không tới phiên ta tới dạy

Thoại âm vừa rơi xuống, Nhạc Vũ cũng lười không để ý Tân Minh lúc này đã lộ gân xanh trên mặt trở về vị trí của mình. Đồng thời hắn nghe Nhạc Hàn bên cạnh hừ lạnh một tiếng, Trưởng Tôn Tử Vận và thiếu niên không biết tên kia cũng nhìn hắn vẻ khác thường.

Nhạc Vũ thấy thế liền giật mình, sau đó hướng bên cạnh gật đầu áy náy thi lễ:

- Mới vừa rồi đi xử lý phiền toái nhỏ, để cho mấy vị sư huynh chê cười.

Vẻ mặt Nhạc Hàn càng như sương lạnh.

Chiến ý trong mắt Trưởng Tôn Tử Vận vẫn dạt dào, duy chỉ có thiếu niên kia mỉm cười đáp lễ lại. Bất quá không biết vì sao, Nhạc Vũ chợt có cảm giác như bị một dã thú ăn thịt nhìn chằm chằm vào sau lưng, lông tóc dựng lên.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm kinh ngạc, bất quá lúc này hắn cũng không kịp nghĩ ngợi gì, chỉ thấy trước điện truyền đến một hồi chuông trong trẻo rồi đại điện tế sư chính thức bắt đầu.

Sau khi dứt ba tiếng chuông thì phía trước có người tiến lên tuyên xướng:

- Cho mời ba mươi sáu đệ tử chân truyền của đời ba mươi lăm dâng hương cho tổ sư!

Kế tiếp cũng là mọi người ghi danh, mỗi khi được đọc tên thì có một người bước lên cung phụng tế phẩm, sau đó dâng hương quỳ lạy.

Nhạc Vũ thấy vậy kinh ngạc, đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông quả nhiên cực ít. Tổng cộng tính toán khoảng mười lăm mười sáu người mà thôi.

Qua không lâu lắm đã đến phiên mấy người bọn họ. Khi người tế xướng kia đọc lên cái tên Tạ Hạo thì Nhạc Vũ thấy người thiếu niên bên cạnh thản nhiên tiến ra.

- Thì ra là người này tên là Tạ Hạo. Thượng Ngạn sư huynh nói người này ở tiền thế, cũng là cảnh giới Nguyên Anh xuất khiếu. Đoan Mộc Hàn có thể ở hai mươi hai tuổi đột phá Kim Đan, chỉ sợ người này mấy năm sau cũng thế.

Nhạc Vũ suy nghĩ miên man, đến khi Nhạc Hàn bên kia tham bái xong, người tế xướng đọc lên tên mình mới dừng suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm túc bước lên bái tế trước hương án.

Ngay sau đó là nghi thức bái tế tiếp theo, hắn nhận lấy ba cây hương từ tay đạo đồng rồi theo người tế xướng đọc lời thề.

Đơn giản là lấy tâm thề, ngày sau nhất định tuân thủ môn quy, không được khi sư diệt tổ.

Đến khi hắn thề xong thì trong lòng yên lặng cầu nguyện:

- Liệt tổ liệt tông Quảng Lăng Tông ở trên cao, xin nghe đệ tử một lời! Nếu chư vị tổ sư có thể bảo vệ mẫu thân tộc nhân Nhạc Vũ, còn có hai huynh đệ của ta an toàn thì đệ tử Nhạc Vũ nhất định tận lực làm hưng thịnh Quảng Lăng Tông ta.

Nhạc Vũ cũng hiểu, những tổ sư trên bài vị này chỉ sợ chân linh đều đã tiêu tán không còn trên thế gian. Sở dĩ trong lòng tưởng niệm như vậy bởi vì lo lắng Nhạc Trương Thị cùng đông đảo tộc nhân ở Bắc Mã Nguyên sẽ bị Phù Sơn Tông tới tìm phiền toái mà thôi. Bản thân cũng không chân chính trông cậy vào những bài vị này có thể hưởng ứng khẩn cầu.

Bất quá đang lúc hắn mặc niệm đến câu cuối thì Thông U châu trước ngực bỗng nhiên rung động mãnh liệt.

- Chẳng lẽ là Chiến Tuyết trong đó không chịu nổi tĩnh mịch nên có động tĩnh gì?

Nhạc Vũ chuyển niệm, đem hết toàn lực trấn áp động tĩnh của Thông U châu. Trong lòng hắn thầm để ý lại thấy không đúng, nếu Thông U châu có động tĩnh thì sao không lấy chân khí trong cơ thể hắn. Còn Chiến Tuyết nếu muốn đi ra khỏi không gian kia đã phải dùng Định minh châu.

Nhạc Vũ lúc này cũng không biết là ở động quật khổng lồ phía sau từ đường, mười mấy trưởng lão bao gồm Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí Mạc Quân đều

nhất tề biến sắc.

Chỉ trong không gian chừng trăm trượng này, vô số linh lực đang hướng về tụ hội, nhũng phù triện dày đặc bên vách đá cũng đang lóe lên từng đợt, phảng phất cả động quật đang sống lại.

- Theo truyền thuyết linh trận trong thạch điện này chính là tổ sư khai sơn của Quảng Lăng Tông lưu lại trước lúc phi thăng để ngày sau dùng làm pháp trận liên lạc tông môn. Chẳng lẽ truyền thuyết là thật?

Kinh ngạc nhìn pháp trận trong động quật đang bắt đầu từ từ cộng hưởng vận chuyển, Phong Vân kinh dị:

- Nhưng vì sao Quảng Tông ta truyền tiếp hơn vạn năm mà linh trận này cũng không có tác dụng, đến giờ mới có động tĩnh.

- Tựa hồ là do tiểu gia hỏa ngoài kia!

Người lên tiếng là Mạc Quân, vẻ mặt do dự:

- Ta cảm giác động tĩnh vừa rồi là từ khi hắn dâng hương mà thì bắt đầu!

Phong Vân thần niệm của tu sĩ Nguyên Anh vô cùng cường đại. Cho dù có linh trận cách trở nhưng bất luận động tĩnh gì bên trong từ đường cũng không giấu diếm được đối phương.

Lão cau mày, lợi dụng bản thân đang nắm linh trận, hướng linh thức ra ngoài tìm kiếm. Sau đó trong đầu lão hiện ra hình ảnh Nhạc Vũ chắp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện .

- Cẳng lẽ nói sự chân thành của người này đã khiến tổ sư giáng ân trạch xuống cho hậu bối chúng ta?

Trong lòng Phong Vân mới vừa hiện lên ý nghĩ này, liền thấy Nông Dịch Sơn bên kia cũng nhíu mày:

- Sợ rằng hài tử này thật đúng là nguyên nhân. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Cung Trí khẽ lắc đầu:

- Rốt cuộc tình hình như thế nào, tiếp theo xem một chút liền có thể biết được!

Trong năm người, duy chỉ có Vu Duy không cách nào cảm giác động tĩnh phía ngoài. Lão nghe mấy người nói với nhau thì trầm mặt không biết suy nghĩ cái gì.

Trong cùng thời gian, người xướng lễ bên kia đang lên tiếng:

- Mời ba lạy chín dập đầu, làm lễ nhập tông!

Nhạc Vũ nhíu mày xoay người bước qua. Lúc này cơ hồ toàn bộ nội tức cơ thể hắn đã dùng để trấn áp Thông U châu nên không thể làm như những người khác, cảm giác trên người mình dần vô lực, sắc mặt tái nhợt.

Nhấc từng bước một đến bên tấm bồ đoàn, Nhạc Vũ thở sâu một hơi nỗ lực cúi đầu xuống tấm bồ đoàn.

Theo một xá này của Nhạc Vũ, toàn bộ tiền điện bao gồm mấy dặm xung quanh chấn động ầm ầm.

Vào lúc mọi người đang kinh ngạc thì thiếu niên tên gọi Tạ Hạo cũng hơi động dung, ánh mắt thâm thúy nhìn vào chỗ sâu trong điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 233: Thần bí hắc cầu!

Cả bên trong và ngoài điện đường, linh lực đang ùa đến với tốc độ ngày một nhanh hơn, toàn độ đại trận không biết tên đã nằm yên cả vạn năm qua lại càng bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

Theo sự dao động kịch liệt của linh lực, cả thành động đều run rẩy, vô số cát đá từ trên đỉnh điện rơi xuống.

- Phong sư điệt, lúc này ngươi còn chưa khởi động linh trận hộ từ thì còn đợi khi nào?

Cung Trí bỗng nhiên quát to một tiếng, Phong Vân hơi hoảng sợ, cũng không đợi mấy người khác nói chuyện, sớm đã khởi động cấm chế linh trận bố trí ngoài điện.

Lão biết ý trong lời nói của Cung Trí nên cũng không ngăn cách linh lực tràn vào, chỉ là áp chế lại dao động linh lực làm cho động tĩnh trong điện giảm tới thấp nhất. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bất quá vào thời khắc này, linh thức của. Phong Vân lại truyền vào đầu lão hình ảnh Nhạc Vũ lần thứ hai dập đầu trước bài vị tổ sư.

Chỉ thấy vừa lúc Nhạc Vũ dập đầu xuống đất thì pháp trận không biết tên lại ầm ầm chuyển động, linh lực sôi trào, trong nháy mắt tăng cường đến mức độ như các cường giả Kim Đan như hắn và Vu Duy cũng mơ hồ sợ hãi!

Theo sự tăng trưởng của tần số dao động linh lực, sắc mặt của Phong Vân dần không còn một tia huyết sắc, chỉ cảm thấy hồn lực của mình đang bị linh trận bên ngoài thạch điện điên cuồng chế áp.

Muốn áp chế dao động linh trận trong thạch điện tuy là khó khăn rất lớn, nhưng nhờ vào linh trận trợ giúp thì lão vẫn có thể miễn cưỡng làm được. Vấn đề khó khăn là hiện giờ Phong Vân gặp phải chính là nên dị động thế nào để ngoại giới

không biết!

Người đầu tiên phát hiện Phong Vân có chút chống đỡ hết nổi chính là Nông Dịch Sơn. Khi nhìn thấy sắc mặt sư đệ mình đang tái xanh, lão nhíu mày theo bản năng.

- Vu Duy sư đệ! Xin giúp Phong sư đệ một chút!

Vu Duy nghe vậy giật mình, cũng không do dự dán tay lên lưng Phong Vân, theo một luồng chân khí tinh thuần đi vào, vẻ mặt Phong Vân rốt cục hơi lộ vẻ dễ dàng. Nhân cơ hội trì hoãn, lão lấy ra một viên Hồi Nguyên đan và một viên Ôn Linh đan ăn vào.

Trong nháy mắt mới vừa rồi, nội tức và hồn lực của lão mặc dù còn chưa mức tiêu hao toàn bộ nhưng cũng đã mất mất bảy phần. Vào lúc Vu Duy xuất thủ tương trợ thì cũng không thể hồi phục như cũ, chỉ sợ nếu không có dược vật ủng hộ thì chỉ chốc lát nữa cả người lão cũng sẽ bị linh trận ép khô!

Nhìn thấy linh lực điên cuồng bên trong thạch điện từ từ khôi phục khống chế, Nông Dịch Sơn thở phào một hơi, ngay sau đó lão lại nhìn về hướng tiền điện.

- Hai vị sư thúc! Xem ra chúng ta đoán không sai, linh trận nơi này dị động quả nhiên là bởi vì hài tử kia dựng lên

- Xem ra là không giả!

Cung Trí cũng khẽ gật đầu, trong mắt khó đè nén được sự hưng phấn:

- Bất quá chuyện này bọn ta cũng không có cách nhúng tay, càng không cách nào cung cấp trợ lực, trước hết tạm hãy chờ xem! Nếu tổ sư thật vì hài tử kia mà giáng xuống ân trạch thì đúng là hỉ sự lớn lao của Quảng Lăng Tông ta!

Lúc này trong linh thức bọn họ đều nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Nhạc Vũ đang nhìn bốn phía. Nếu như nói lúc đầu hắn khấu đầu gây ra chấn động nhẹ thì lần thứ hai thì đúng là không cách nào giải thích được.

Trên thực tế lúc này có cảm giác không đúng không chỉ có mình hắn. Sau lưng Nhạc Vũ đang có vô số cặp mắt nhìn vào vẻ quái dị, còn có mấy trăm đạo thần niệm mạnh yếu khác nhau đang bao phủ quanh thân hắn. Trong đó cường đại

nhất có bốn luồng tuy là mơ hồ nhưng Nhạc Vũ theo bản năng cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

May nhờ là vào lúc này dị động của Thông U châu vẫn không dừng lại nhưng lại có một dị lực không rõ lai lịch giúp hắn áp chế nên không gây ra dao động xung quanh.

Trong lòng Nhạc Vũ kinh nghi, nghĩ mãi không ra Thông U châu vì sao vào thời khắc này lại sinh ra biến cố? Bất quá hắn cũng thúc thủ vô sách, lần đầu tiên sau khi chuyển thế cảm thấy bất lực.

Mặt đất chấn động một lúc rồi trở nên yên lặng, tro bụi trên đỉnh cũng thôi không rớt xuống nữa.

Song người tuyên xướng vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Hắn nhìn thật sâu vào Nhạc Vũ đang quỳ gối trước hương án, thầm nghĩ chỗ địa mạch này của Quảng Lăng Sơn là vững chắc nhất, sao có thể dễ dàng bị chấn động thế này? Hơn nữa xem bốn phía cũng không có dao động linh lực nên không giống có ai vừa thi triển đạo pháp.

Đánh giá cẩn thận một lần, vị tuyên xướng có tu vi Linh Hư Động tâm cảnh chỉ cảm thấy mọi việc hôm nay cực kỳ cổ quái. Trong lúc nhất thời hắn cũng không biết rốt cuộc là tốt hay xấu, cho đến lúc sau thấy chấp sự Hà Phàm đã lộ vẻ sốt ruột thì mới hít sâu một hơi tiếp tục:

- Mời đứng dậy!

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dập đầu trước bài vị một lần nữa.. Bất quá lần này hắn cũng an tâm là không có biến cố gì thêm.

Một khắc này mọi người trong điện bao gồm cả Hà Phàm cùng người tuyên xướng đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm may mắn chẳng qua là trùng hợp, nếu thật sự xảy ra thêm một lần dị biến thì bọn họ thật sự không biết làm sao để tiếp tục nghi thức đại điển.

Bất quá cũng không thiếu người kỳ quái, thầm nghĩ trong Chấn Hỏa sơn, tuy biến động sâu trong địa mạch ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng khó cảm ứng, nhưng tại sao mặt đất rung động chỉ ở trong phương viên mười trượng.

Nhạc Vũ biết điều này nhất định không phải trùng hợp, động tĩnh của Thông U châu trước ngực vẫn chưa từng dừng lại. Ngược lại trong nháy mắt hắn dập đầu lại chợt bùng phát, sở dĩ không gây ra dao động trên mặt đất là có lực lượng gì đó chế áp.

Nhạc Vũ nhất thời cũng nghĩ không ra nguyên do. Lúc này hắn cũng chỉ có thể chân tâm thật ý yên lặng cầu nguyện:

- Kính xin liệt vị tổ sư bảo hộ, Nhạc Vũ ngày khác nếu có thành tựu, tất không phụ lời thề ngày hôm nay!

Đúng lúc này, người tuyên xướng lại lên tiếng:

- Đệ nhị quy, mời đệ tử chân truyền Nhạc Vũ cúi xuống.

Hắn vừa dứt lời thì một tiếng chuông lại vang lên, Nhạc Vũ theo lời quỳ xuống. Lúc khấu đầu hắn lại cảm thấy Thông U châu trước ngực đang tuôn ra linh lực rồi lại có một luồng linh lực không biết lai lịch điên cuồng tràn vào trong hạt châu. Nhạc Vũ dùng thần thức thăm dò vào Thông U châu thì cảm giác hạt châu này như biến thành một cái cọc chuyên dùng để buộc thuyền trên bến. Luồng lực lượng không biết tên này đang không ngừng tiến vào trong hạt châu.

Sau khi Nhạc Vũ hoàn thành lần dập đầu lần thứ ta thì bên trong thạch điện vốn đã đầy linh lực lại bạo tăng thêm một lần nữa. Đại trận trong điện đã khởi động hơn một nửa, vô số linh lực trong không gian tụ vào chỗ trung ương, tạo thành một vũng nước xoáy.

Cũng may lần này có Phong Vân Vu Duy liên thủ áp chế nên cũng không gây ra động tĩnh quá lớn. Được một lát, trong mắt hai người lộ ra vẻ thống khổ, tiêu hao pháp lực với số lượng lớn đã khiến cho chân lực của bọn họ sắp khô kiệt.

Mạc Quân thấy thế thì hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng lão không lấy làm kinh sợ mà còn mừng rỡ, tuy nhiên lúc này không phải là lúc để vui mừng.

- Chưởng giáo, Cung sư huynh! Ba người chúng ta liên thủ giúp bọn họ giúp một tay!

Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí tâm lĩnh tụ hội, phối hợp ăn ý vọt đến một góc điện trụ vững sau đó lấy bản thân làm hạch tâm trấn áp linh lực đang nhiễu loạn

trong thạch điện.

Ba người cũng không phải là không muốn dùng linh lực bên ngoài để áp chế, chẳng qua uy lực linh trận hộ từ cuối cùng có hạn, có thêm hai người Phong Vân Vu Duy đã đủ để vững vàng áp chế.

Được ba tu sĩ Nguyên Anh cảnh trợ giúp gánh đi hơn nửa tổn hao chân lực, Phong Vân cùng Vu Duy cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, hết sức chuyên chú đem nhiễu loạn linh lực áp chế bên trong phạm vi thạch điện.

- Đáng tiếc hành động lần này nhiều nhất chỉ có thể giấu diếm được những tu sĩ Kim Đan cảnh bình thường mà thôi. Chưởng điện của Phù Dung Phong, Ngọc Lãm Phong và Truyền pháp điện đều có tu vi hóa đan, động tĩnh này chắc không dấu được bọn họ.

Tâm niệm trong đầu Phong Vân xoay chuyển cực nhanh. Lần này lão đã có thể phân ra mấy phần thần niệm dò xét bên ngoài thì thấy những tu sĩ Kim Đan ngoài điện đều lộ vẻ ngạc nhiên, còn mấy người mà lão vừa nhắc tới thì đang nhíu mày đứng nhìn vào chằm chằm trước cửa điện.

Lão cũng rảnh rỗi suy nghĩ nhiều, vào lúc này thì linh thức của lão đã nhìn thấy Nhạc Vũ đã lạy đến lần thứ năm.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cảnh giác trong lòng Phong Vân lập tức dâng lên mức cao nhất. Quả nhiên lúc Nhạc Vũ lạy xong lần thứ năm thì pháp trận vô danh trong đại điện đã đạt đến trạng thái hoàn toàn khởi động.

Những linh lực tụ vào vùng xoáy lại càng gia tăng, trong lúc mơ hồ có thể thấy ở chính giữa vũng xoáy một điểm nho nhỏ đang không ngừng bắt đầu mở rộng. Lúc bắt đầu chỉ nhỏ như hạt gạo, một thoáng sau đã lớn như hạt châu.

- Có thể thật sự đả thông không gian? Chẳng lẽ hưng suy của Quảng Lăng Tông ta thật sự ứng tại vào một hài tử chưa tới mười lăm tuổi?

Phong Vân chấn động, cũng không biết nên khóc hay cười, rốt cuộc nên dùng phương thức nào để phát tiết nỗi vui sướng trong lòng, chẳng qua trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn bừng bừng.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, toàn bộ tâm thần của lão bị chỗ trung ương của vung

xoáy hấp dẫn.

Lúc Nhạc Vũ cúi lạy đến lần thứ sáu thì điểm kia chợt khuếch trương thành hình cầu màu đen, trong đó có một luồng hào quang năm màu thoáng hiện rồi từ hình cầu kia xuyên ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Phiến danh Long Tước!

- Đây là vật gì.

Nhìn ngũ sắc quang hoa đang dần dần chiếu sáng cả đại điện, năm người đều ngạc nhiên nhìn qua thì thấy đó là một kiện pháp bảo dạng quạt lộng đang trôi lơ lửng trong không trung.

Chất liệu pháp bảo kia vô cùng đặc dị, hoàn toàn do lông vũ tạo nên. Mỗi một sợi lông chim đều có màu sắc khác nhau, nơi phần đuôi đều có một phù văn hình tròn.

Số lượng lông vũ khoảng chừng ba trăm cây, mỗi cái dài chừng một thước, đan vào với nhau, mặt ngoài có vô số phù văn huyền ảo lưu động. Còn có một luồng uy áp tràn ngập xung quanh khiến Vu Duy cùng với Phong Vân chỉ nhìn qua một cái cũng đã cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tình hình của ba người Nông Dịch Sơn, Cung Trí, Mạc Quân chẳng qua chỉ tốt hơn một chút, Mạc Quân nhìn qua rồi khẽ nhíu mày.

- Chiếc quạt này hình như là làm từ lông đuôi của thần thú khổng tước thượng vị?

Mấy người trong điện nhìn nhau đều lộ vẻ hoảng sợ. Cả năm người bọn họ chưa dùng qua nó nên chưa biết phẩm cấp của pháp bảo này. Bất quá chỉ nhìn linh lực mênh mông súc tích trong đó và uy áp lớn lao đối với thần hồn thì có thể phán đoán tối thiểu cũng ở trên nhị phẩm, thậm chí có khả năng là nhất phẩm. Muốn chế luyện pháp bảo như vậy nếu không có đuôi của thần thú khổng tước cấp mười hai thì tuyệt không có thể.

Về phần thực lực của thần thú khổng tước thượng vị giai, bọn họ còn chưa từng thấy qua mà chỉ nghe nói, cho dù là chân chính thành tiên, đối mặt với thần thú như vậy cũng chỉ có thể lựa chọn trốn chạy.

Cũng không biết tổ sư đã phi thăng của bọn họ rốt cuộc từ đâu tìm được vật này?

Năm người đang nghi ngờ tự hỏi thì bên trong vật hình cầu kia có ba đạo quang hoa thoát ra cùng trôi lơ lửng với chiếc quạt. Lần này tạo hình của nó là ba thanh trường kiếm một đen một trắng một tím có phong cách cổ xưa.

Ba thanh huyền binh trông hết sức bất phàm, ước chừng là bảo vật có linh trí, dường như thần phục chiếc quạt năm màu kia.

Bất quá trong mắt mấy người Nông Dịch Sơn càng cảm thấy vui mừng. Ba thanh huyền binh này chừng nhị phẩm nhưng đúng là thứ mà Quảng Lăng Tông bọn họ đang cần thiết!

Còn như chiếc quạt năm màu kia tuy uy lực lớn lao nhưng trong Quảng Lăng Tông không ai có thể sử dụng.

- Quảng Lăng Tông chúng ta lại có thể gặp phải chuyện may mắn bậc này!

Cung Trí than thở:

- Có ba thanh nhị phẩm huyền binh này thì Quảng Lăng Tông ta ở bắc hoang nào có sợ ai?

Phong Vân đồng ý sâu sắc, còn dao động linh lực trong thạch điện đã bắt đầu ổn định. Lão dùng thần niệm quét về từ đường thì thấy Nhạc Vũ đã lạy xong lần thứ bảy. Phong Vân cẩn thận quan sát lại thiếu niên này một lần nữa rồi cười khổ một tiếng.

Tuy nói hồn lực của hắn so với những người đồng trang lứa mạnh mẽ vô cùng song tư chất bản thân cũng chỉ là trên bậc trung. Chỉ sợ dù có tông môn toàn lực tương trợ thì cũng phải bốn năm mươi năm sau mới tiến vào Linh Hư cảnh.

Một thiếu niên như vậy lại có thể giải được bí ẩn Quảng Lăng tuyệt kiếm, tái hiện lại ba thức kiếm. Chỉ mới mấy ngày sau đã khiến cho tổ sư vạn năm chưa từng liên lạc giáng ân trạch xuống cho tông môn, làm dấy lên hy vọng phục hưng tông phái, xua đi mối lo mấy trăm năm do Thái Huyền tông cùng Phù Sơn Tông quật khởi.

Cho dù trong lòng cảm giác hoang đường thế nào thì Phong Vân lúc này cũng

cho rằng người này có liên quan chặt chẽ với số mệnh vui buồn của Quảng Lăng Tông bọn họ.

Chẳng qua đáng tiếc hài tử này đã đến muộn năm mươi năm, nếu không thì bản thân lão cũng đã có hy vọng truy cầu trường sinh.

- Cũng không biết tổ sư còn có ban thưởng vật gì khác hay không?

Mạc Quân vừa nói xong thì nhìn chăm chú vào chỗ giữa vũng xoáy. Linh lực trong không gian vẫn không ngừng hội tụ nhưng không thể theo kịp tiêu hao ở chỗ này, bất quá nhìn tình hình có thể duy trì trong chốc lát.

Nghe được lời ấy, vẻ hy vọng của Nông Dịch Sơn càng tăng lên. Trong nháy mắt lại có hai linh vật xuyên ra. Đầu tiên là một chiếc khay ngọc hình tròn, hai người Phong Vân cùng Vu Duy vừa thấy vật này thì lộ ra vẻ ảm đạm.

Duy chỉ có Nông Dịch Sơn là nhíu mày, thừa dịp dao động linh lực trong điện dần trở lại bình thường thì chộp cái khay xem xét, sau đó lộ vẻ kinh sợ:

- Vật này tựa hồ có thể hợp dụng với Luân hồi bàn, tổ sư quả thật chưa từng quên đệ tử hậu bối.

Nói đến đây, Cung Trí cùng Mạc Quân đều lộ vẻ cực kỳ vui mừng. Tuy nói đến tầng cảnh giới này của bọn họ thì thần hồn đã có thể chuyển kiếp nhưng có thể giữ được bao nhiêu linh trí, thân thể thay thế có thích hợp hay không thì hết thảy đều chưa biết.

Chiếc khay ngọc này có thể hợp dụng với Luân hồi bàn thì hiểu nhiên là vật có thể tăng cường công hiệu, thậm chí tạo thành một bộ phận trong đó. Có vật này tương trợ, vòng chuyển sinh của bọn họ sẽ tăng lên rất nhiều cơ hội.

Kế tiếp là một chiếc bình ngọc có vẽ hình mây nước. Thấy vật này, trong mắt Phong Vân cùng Vu Duy mới dần dần lộ ra vẻ kích động và mong đợi.

Nông Dịch Sơn biết tâm tư hai sư đệ này của mình, lão cười một tiếng rồi cũng nắm lấy chiếc bình ngọc này vào tay. Bất quá khi vừa cầm vào thì lão cảm giác cánh tay trĩu xuống. Trong mắt Nông Dịch Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc, mở nắp bình thăm dò bên trong thì con ngươi hơi co rút lại.

- Bình ngọc này là một chí bảo thuộc tính thủy, bên trong có chừng ba ngàn ba trăm giọt Huyền âm cử thủy!

Phong Vân vừa mới cảm thấy trong nội tâm dâng lên một niềm thất vọng thì bỗng nghe Nông Dịch Sơn cười một tiếng:

- Tổ sư giáng ân điển, bên trong ngoại trừ Huyền Âm cử thủy còn có ba mươi ba viên Cửu Chuyển Linh Tịch Đan

Phong Vân nhất thời từ thất vọng chuyển sang vui mừng, còn Cung Trí cùng Mạc Quân cũng bốn mắt nhìn nhau tiếc nuối. Cửu Chuyển Linh Tịch Đan đối với tu sĩ Kim Đan đỉnh phong như Phong Vân có hiệu dụng to lớn, là vật mấu chốt để giúp thành công hóa đan Kết Anh, nhưng đối với hai người bọn họ thì có cũng được mà không có cũng không sao.

- Đáng tiếc! Nếu vật này hạ xuống Đông Dương tông, Tử Nghiễn môn và Tĩnh Hải tông thì nhất định có thể thêm vào ba bốn vị tu sĩ Đại thừa kỳ tu sĩ. Còn Quảng Lăng Tông ta tuy là xưng hùng bắc phương, song bàn về nhân vật vẫn kém kém Trung Nguyên cùng Đông hải không chỉ một bậc.

Nông Dịch Sơn tiếc nuối khẽ lắc đầu, đưa đồ trong tay cất xong thì nhìn vào chỗ vật hình cầu kia đã bắt đầu tiêu tán.

Bất quá lão tuy biết không thể nào có thêm vật gì nhưng vẫn vẫn không khỏi có chút chờ đợi, sau một thoáng mới cười tự giễu.

- Mình thật sự là tham lam, những gì hôm nay có được đã đủ bằng Quảng Lăng Tông tích lũy trong năm ngàn năm, đủ để cho tông môn chấn hưng, còn chưa cảm thấy đủ hay sao?

Vừa lúc ý nghĩ đó thoáng qua trong đầu thì Nông Dịch Sơn chợt thấy một đạo hoàng quang từ chỗ quả cầu đã thu nhỏ lại bằng nắm tay bay vút ra, theo bản năng lão phất tay cầm lấy rồi bất giác kinh dị.

Vật này cũng không phải pháp bảo huyền binh gì mà một tờ giấy vàng trên đó chỉ viết một chữ "Vũ", nét chữ cứng cáp có lực.

- Hai sư thúc cảm thấy hành động cuối cùng này của tổ sư có nghĩa là gì?

- Ta cũng không dám nói bừa! Bất quá tổ sư để cuối cùng mới truyền tờ giấy này tới, chắc chắc là quan trọng nhất với Quảng Lăng Tông ta.

Cung Trí trầm ngâm chốc lát, rồi lại là nhìn về phía từ đường:

- Hài tử phía ngoài kia có tên là Vũ, vậy thì ân trạch của tổ sư chính là do người này. Ta nghe nói tổ sư khai sơn lúc còn chưa đắc đạo cũng rất có sở đắc về thuật số!

Nông Dịch Sơn đồng ý với ý kiến của sư thúc, tuy nhiên với thân phận chưởng giáo nên lão cũng không thể dễ dàng tỏ thái độ, ngay sau đó nhìn sang Mạc Quân thì thấy đối phương cũng đang trầm ngâm nhìn cây quạt năm màu kia.

- Không biết Mạc sư thúc nghĩ như thế nào?

- Phẩm cấp cây quạt này chắc là nhất phẩm. Nói ra thật xấu hổ, Quảng Lăng Tông chúng ta tuy có tới năm Nguyên Anh nhưng không ai có thể sử dụng vật này.

Thấy mấy người trong điện đều tỏ vẻ ngạc nhiên, Mạc Quân nhẹ giọng cười một tiếng:

- Ta đang suy nghĩ, vật này có phải là tổ sư dành riêng cho hài tử kia. Hài tử này khác với chúng ta là vừa bắt đầu đã có đầy đủ Ngũ hành Đại Hỗn Nguyên chân lực

- Nói như vậy cũng có thể!

Nông Dịch Sơn nắm lấy cây quạt, thấy khắc hai chữ "Long Tước" ở cán.

Chẳng qua với tu vi của lão cũng khó có thể nhìn ra phẩm cấp uy lực của nó, chỉ cảm thấy bên trong có một vài phù sách cực kỳ phức tạp, nghĩ đến cho dù là thân có Ngũ Hành công pháp, muốn tế luyện ra mười phần uy lực thì cũng phải trải qua ba bốn mươi năm tu luyện.

Nông Dịch Sơn khẽ nhíu mày, tạm thời cũng không suy nghĩ đến nó, chỉ thu vào trong nhẫn trữ vật, sau đó lại nhìn bốn người:

- Không biết chúng ta xử lý những thu hoạch hôm nay thế nào?

- Bọn ta tuân theo dụ mệnh của sư huynh!

Vu Duy cùng Phong Vân không đáp mà chỉ cúi người hành lễ, Cung Trí bên kia cũng lắc đầu.

- Thực lực Quảng Lăng Tông ta suy yếu, tổ sư ban tặng những thứ bảo vật này, mặc dù làm tông môn có cơ hội chấn hưng. Song nếu tiết lộ sớm e là có tai họa diệt môn. Ta cảm thấy chuyện hôm nay vẫn phải tận lực giữ kín!

Nông Dịch Sơn khẽ mỉm cười, sau đó cũng chỉ Mạc Quân gật đầu.

- Nếu như thế vậy thì chuyện hôm nay chỉ giới hạn trong năm người chúng ta, về phần hai vị trưởng lão Nghiêm, Đào thì khi nào trở về chúng ta sẽ thông báo.

Nói đến đây, Nông Dịch Sơn bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt ra vẻ khó xử.

- Còn về hài tử ngoài kia, chúng ta nên xử trí thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Thất nghi chi phạt

- Với chữ mà tổ sư đã viết thì chúng ta có thể khẳng định, hưng suy của tông môn gắn liền với hài tử kia.

Cung Trí vuốt chòm râu dài, sau đó cười khổ một tiếng.

- Thật ra thì không cần tổ sư nhắc nhở, chỉ cần vào công lao hắn giải được Quảng Lăng tuyệt kiếm thì bọn ta cũng sẽ dốc toàn lực bảo vệ!

Nói tới chỗ này, Cung Trí chuyển giọng:

- Chẳng qua là nếu cấp cho hắn quá nhiều ưu đãi trong tông môn thì ta cũng không tán thành. Vẫn nói ngọc bất trác bất thành khí, người trẻ tuổi nóng nảy nên cần rèn dũa, nên khích lệ thì vẫn phải khích lệ, hết thảy đều vẫn giữ như trước, giữ làm đệ tử chân truyền là được. Nếu đem người làm hư ngược lại không tốt.

- Ta cũng có ý tứ này! Những tu sĩ tới lúc đại thành có ai không trưởng thành từ gian nguy? Bọn ta mặc dù không làm cho hắn trải qua quá nhiều gian khổ để hắn kiên định đạo tâm nhưng cũng không thể để cho hắn mỗi ngày đều sống trong an nhàn sung sướng, làm hư đi một khối ngọc thô.

Mạc Quân nói xong, vừa nhìn nhẫn trữ vật của Nông Dịch Sơn:

- Long Tước phiến này dù sao cũng là pháp bảo nhất phẩm, tuy đối với chúng ta vô dụng nhưng với những tu sĩ Đại thừa kỳ thì chưa hẳn. Nếu đưa cho hắn quá sớm nói không chừng còn dẫn họa sát thân. Theo ta thấy vẫn là tạm thời niêm phong mới là thỏa đáng!

Nông Dịch Sơn khẽ nhíu mày, lão biết hai vị trưởng lão nói đúng nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

- Dịch Sơn!

Dường như nhìn thấu tâm tư Nông Dịch Sơn, Cung Trí nhướng mày:

- Ta biết ngươi vẫn một mực có ý trùng chấn tông môn, nhưng hiện giờ chưa thể gấp được. Quảng Lăng Tông ta ngoài có cường địch, trong có ẩn ưu, hơi không cẩn thận sẽ rơi vào kết cục vây công. Ngươi phải nhớ làm việc thận trọng. Ta thấy vẫn nên chờ hai mươi năm để Vu sư điệt và Phong sư điệt thành anh rồi hãy nói. Về phần hài tử kia hãy cho nó chút không gian trưởng thành! Còn nếu ngươi muốn thật sự thanh trừ đám sâu bọ kia thì sao phải lấy hắn làm quân cờ để bố cục, nếu có điều sơ xuất thì sao.

Nông Dịch Sơn nghiêm nghị, cúi người hành lễ với Cung Trí, trong lòng cười khổ, hai mươi năm sao? Cũng không biết mình và Quảng Lăng Tông, rốt cuộc có thể chờ đến lúc đó hay không?

Nhạc Vũ ngơ ngác lùi về vị trí, hắn cũng không rõ ràng Thông U Châu vì sao lại dị động.

Vào lúc linh lực bên trong hạt châu dao động mãnh liệt nhất thì hắn đã cảm giác được một luồng hồn lực khổng lồ ào đến. Bất quá khi đó hắn lo lắng nhất là luồng lực lượng không biết lai lịch này rốt cuộc có lợi dụng Thông U Châu xuyên qua không gian như Chiến Tuyết không, còn sợ Thông U Châu chống đỡ không nổi! Lúc ấy bên trong hạt châu cơ hồ đã bắt đầu xuất hiện linh trận dao động khiến hắn đến giờ vẫn cảm thấy sợ hãi.

May nhờ có lực lượng kia phát ra tựa hồ bị thế giới bên trong hắn bài xích. Hơn nữa không biết vì lý do gì mà cuối cùng kịp thời thu tay lại, thậm chí còn phân ra một phần để giúp hắn ổn định Thông U Châu. Nếu không phải như thế thì hiện giờ lá bài tẩy của hắn dù không bi hủy diệt, cũng sẽ bị tổn thương.

Sau khi mọi chuyện đã chấm dứt thì Nhạc Vũ phát hiện phần không gian đã bị tổn thương trong hạt châu kia dường như đã có khôi phục. Hắn đã mơ hồ có thể cảm giác được Chiến Tuyết trong không gian loạn lưu.

Chẳng lẽ người mới vừa rồi chính là Mặc Quan Lan của Tĩnh Hải Tông?

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhạc Vũ không rét mà run. Với thủ đoạn của vị đã tự xưng thành đạo này, nếu muốn động chút tay chân trong Thông U Châu chỉ là việc đơn giản.

Hắn đưa mắt nhìn quan thì thấy ánh mắt của mọi người cũng không có gì hoài nghi, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Nghĩ thầm nhìn tình hình này chắc chưa xảy ra chuyện lớn gì. Cho dù bên trong Quảng Lăng Tông có thật sự xảy ra động tĩnh gì cũng không liên quan đến mình.

Nghi thức kế tiếp cũng là buồn chán, đệ tử chân truyền và đệ tử nội môn lần lượt dâng hương, những đệ tử ngoại môn và ký danh chỉ có thể đứng xa quỳ lạy.

Sau khi kết thúc những nghi thức này mới có mấy vị lão nhân và một đám tu sĩ Kim Đan mặc huyền sam đi tới trong điện bắt đầu nghi thức cuối cùng của đại điển.

Trong những người này, Nhạc Vũ phần lớn cũng cảm thấy quen mặt, nhớ tới lần ra mắt trong đại điện Thủy Hàn Phong. Chẳng qua hắn vẫn không biết tên hầu hết trong bọn họ. Đoan Mộc Hàn quả nhiên không thấy đâu càng làm hắn lo lắng. Ngay cả đại điển tế sư quan trọng như vậy mà nàng cũng không được phép xuất tịch, có thể thấy mức độ nghiêm khắc của lần trừng phạt này.

Cũng không biết có phải do ảo giác hay không mà Nhạc Vũ cảm giác có mấy cặp mắt đang nhìn mình từ trước từ đường, mỗi khi nhìn vào lại không hề thấy gì.

- Chẳng lẽ vẫn là chuyện Quảng Lăng tuyệt kiếm? Hay là vì chuyện mới vừa rồi.

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, đang suy đoán trong lòng thì đại điển đã kết thúc. Vào lúc hắn định xoay người rời đi thì từ trong vang lên một giọng trầm trầm:

- Đây là linh tiền của tổ sư khai sơn, các ngươi rời đi không được huyên náo. Lệnh cho đệ tử chân truyền đời thứ ba bảy là Nhạc Vũ và đệ tử nội môn Tân Minh lưu lại!

Giọng nói vang lên không chút khách khí, Nhạc Vũ nói thầm trong lòng một tiếng "Quả nhiên", rốt cuộc là có người theo dõi, không biết là do mấy lạy vừa rồi hay là do chuyện trước kia với Tân Minh.

Hắn vừa nhìn phía sau một cái, chỉ thấy sắc mặt Tân Minh, còn Tân Oánh thì đầy vẻ âm độc.

Nhạc Vũ cười lạnh một cái rồi quay đầu thì thấy Tạ Hạo chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt đang cẩn thận đánh giá. Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cả kinh, thầm nghĩ tu vi thiếu niên trước mắt này cao đến bao nhiêu mà làm sao mình chưa từng phát hiện?

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh chuyển thế thì đáng lẽ ra cũng phải tán đi phân nửa thực lực, còn phải mất một thời gian để khôi phục. Tạ Hạo này bất quá mới mười ba tuổi tuổi mà thôi, tại sao lợi hại như vậy?

Linh giác hiện giờ của hắn ngay cả tu sĩ Linh Hư cảnh cũng chưa chắc có thể bằng.

- Chúc mừng Nhạc sư huynh, hôm nay có thể được tổ sư Quảng Lăng Tông ta coi trọng, tiền trình ngày sau nhất định bất khả hạn lượng!

Trông thấy ánh mắt kinh dị lẫn đề phòng của Nhạc Vũ, Tạ Hạo không thèm để ý mà chỉ cười nhạt:

- Chẳng qua sau này sư huynh sẽ phiền phức rồi. Nói thật thì sư đệ ta rất mong đợi về ngươi. Để xem người đã đoạt đi của ta danh sách đệ tử bí truyền, tương lai rốt cuộc có thể có bao nhiêu thành tựu

Mấy chữ "đệ tử bí truyền", Tạ Hạo dùng một loại thủ pháp nào đó nói nhẹ như muỗi, hơn nữa còn tụ âm thành tuyến khiến mấy người bên cạnh không hề nghe thấy.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cả kinh, hắn ngạc nhiên không phải đối phương thế nào biết được thân phận của mình. Chỉ là hắn suy đoán chẳng lẽ mới vừa rồi Tạ Hạo nhìn ra cái gì? Đang lúc hắn định hỏi lại thì Tạ Hạo đã đi về phía cửa.

Nhạc Vũ nhìn thật sâu bóng lưng của hắn, mắng thầm một câu, sau đó bình thản chờ cho đám đệ tử vừa nhập môn đi hết. Đến khi cả từ đường trống trải thì Nhạc Vũ phát hiện cả chưởng giáo Nông Dịch Sơn lẫn mấy vị tiền bối Nguyên Anh và trưởng bối Kim Đan đều đã rời đi. Trong từ đường chỉ còn lại một vị lão nhân sắc mặt nghiêm túc, còn có một tu sĩ chấp sự trẻ tuổi ở cảnh giới Linh Hư, chính là người mới vừa rồi chủ trì đại điển.

Nhạc Vũ thầm nghĩ lão nhân kia chắc là chưởng điện từ đường tổ sư, chân nhân Phong Vân rồi. Lúc trước Thượng Ngạn có giải thích qua cho hắn những nhân

vật trong Quảng Lăng có nói với vị điện tôn của từ đường tổ sư, thân phận không dưới thất phong.

Người còn lại chắc chắc là đệ tử chấp sự Hà Phàm, nghe nói là người có hy vọng tiếp nhận ngôi vị điện tôn nhất. Nguồn: http://Ebook Full.Net

- Đệ tử nội môn đời thứ ba mươi bảy Tân Minh. Ngươi có biết tội của ngươi không!

Sắc mặt của Tân minh càng khó coi hơn lúc nãy. Bất quá vẻ tức giận trong mắt của hắn đã mất đi vài phần, cũng biết tình cảnh của mình coi như đã định từ lúc Nhạc Vũ phát hiện ra điều bất thường trong phẩm quả, cho dù thế nào đây cũng là quả đắng do tự mình tạo ra.

Nếu như có chuyện gì làm hắn bất ngờ thì chính là sự bình thản của Nhạc Vũ, đối phương coi như không hề có ý xuống nước, trước mặt đông đảo người trong từ đường bức bách mình lộ ra chuyện xấu.

Nhìn Nhạc Vũ một cái thật sâu, Tân Minh vén vạt áo trước quỳ xuống từ đường.

- Đệ tử sơ xuất làm vỡ phẩm quả trước điện! Đã biết tội!

- Vỡ phẩm quả? Hắc! Ngươi đâu chỉ là vậy mà thôi!

Phong Vân vừa nói vừa nhìn Hà Phàm đang tái mắt bên cạnh, tuy nhiên cũng không có ý định truy cứu thêm mà chỉ hừ lạnh:

- Tội ngươi đả thương đồng môn còn chưa tới Chấp luật điện dẫn phạt thì đã phạm thêm tội này Ta chưa kể tội trước, chỉ riêng tội lần này sẽ phạt lao dịch trong Vạn Tiên mười năm, ngươi có bằng lòng hay không?

Con ngươi Tân Minh nhất thời co rút, lồng ngực phập phồng kịch liệt, cuối cùng cúi người quỳ gối:

- Bẩm chân nhân, Tân Minh nguyện nhận phạt nhận tội!

Nhạc Vũ bên kia cũng cau mày, hắn đang lo không được lấy cớ vào Vạn Tiên quật nên muốn nhân cơ hội trước mặt, nghĩ thầm sớm biết như thế vừa rồi cứ để Tân Minh hãm hại cũng được.

Trong lòng khẽ động, hắn cũng bước ra quỳ gối:

- Thật ra thì mới vừa rồi đệ tử cũng có điểm bất kính với chư vị tổ sư, kính xin chân nhân đáp ứng, để cho đệ tử lao dịch trong Vạn Tiên mười năm chuộc lỗi!

Phong Vân nghe vậy, đầu tiên lộ vẻ vui mừng nghĩ thầm hài tử này quả biết thủ lễ, bất quá nghe xong câu cuối lại nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 236: Trên Tiểu Quan Phong

Khi Nhạc Vũ từ trong từ đường đi ra, cũng do Hà Phàm tự mình đưa ra. Cũng đồng dạng là đệ tử chân truyền, nhưng thân phận địa vị giữa song phương hơn kém không chỉ một cấp bậc.

Nhưng sau khi đi ra cửa điện, Hà Phàm vẫn giữ thái độ thật thân mật, phảng phất giống như hai người chính là huynh đệ kết nghĩa.

Đưa ra tới ngoại viện từ đường, Hà Phàm lại hướng Nhạc Vũ thi lễ thật sâu:

- Vừa rồi nhận được ân đức Nhạc sư điệt che chở giấu diếm, Hà Phàm khắc sâu trong lòng. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ có bồi đáp!

- Hà sư thúc đã nói quá lời rồi!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lắc mình tránh né đối phương thi lễ:

- Lại nói, ta còn phải làm việc tại Vạn Tiên Quật một năm, khi đó kính xin Hà sư thúc chiếu cố nhiều hơn mới được.

Hà Phàm cười ha ha, lại đứng thẳng người:

- Chuyện này tất nhiên phải làm! Sư điệt cứ yên tâm đi, có Hà sư thúc ở, bảo đảm sẽ không để cho ngươi bị nửa điểm ủy khuất!

Nói dứt lời, lại chắp tay thi lễ với Nhạc Vũ, liền bước vào trong cửa điện. Hắn không hề có chút để ý tới huynh muội Tân thị vốn cùng đi ra.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, hiểu được thái độ của vị Hà sư thúc này thật ra không có quan hệ gì tới việc mình mới làm khi nãy. Hơn phân nửa là vì nhìn thấy thái độ thân mật của vị Phong Điện Tôn, vì thế hiện tại mới dụng tâm kết giao. Lại còn cố ý ở trước mặt hắn bỏ qua quan hệ với Tân gia huynh muội.

Đối với việc này Nhạc Vũ cũng không bài xích. Nếu không cần thiết, hắn cũng không nguyện gây thù hằn khắp nơi. Có thể kết giao thêm nhiều bằng hữu, đối với việc đặt chân tại Quảng Lăng Tông ngày sau của hắn thật sự sẽ giúp ít rất nhiều. Mà tiền đồ của mình còn phải đi thật xa, nếu có mâu thuẫn không thể giải hòa, thì không tốt lắm. Nếu có thể đoàn kết thì càng tốt hơn nhiều.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ lại nhìn hai người Tân Minh cùng Tân Oánh mỉm cười thi lễ, lúc này mới đi về hướng Thượng Ngạn đang chờ chực ở cửa không xa. Nếu đã chính thức bái nhập vào Quảng Lăng Tông, lúc này hắn cũng không cần thêm cố kỵ. Hắn lập tức phóng ra Xuyên Vân Toa, chở hắn cùng Thượng Ngạn bay đi xa.

Giờ khắc này ở cửa từ đường lưu lại hai người, nhưng đều vẻ mặt âm trầm như nước.

- Ca, lần này toàn bộ trách tiểu muội. Nếu không phải muội nghĩ ra biện pháp vụng về này, huynh vốn không cần bị hắn nhục nhã như thế.

Cho đến khi Xuyên Vân Toa mang theo oánh quang biến mất phía chân trời, Tân Oánh mới dời ánh mắt, vẻ mặt áy náy lo lắng nhìn Tân Minh:

- Không biết Phong Điện Tôn dự định trừng phạt huynh trưởng như thế nào?

- Mười năm cưỡng bức làm việc trong Vạn Tiên Quật!

Tân Minh cười khổ một tiếng, nhìn thấy đôi mắt của Tân Oánh mở to tức giận, lại hơi phất tay ý bảo muội muội nên an tâm một chút chớ nóng nảy.

- Phong Điện Tôn chỉ trừng phạt tội ta bố trí mưu kế hại Nhạc Vũ, mười năm lao dịch xem như cũng công bằng hợp lý.

- Nếu làm như vậy, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của huynh trưởng sao?

Thần sắc của Tân Oánh vẫn lo lắng:

- Xưa nay nghe nói lao dịch tại Vạn Tiên Quật rất cực khổ, mỗi ngày sợ rằng phải tiêu hao hơn phân nửa thời gian của huynh trưởng rồi.

- Chuyện này cũng đơn giản! Cùng lúc đưa ra chút đan dược, để cho những ngoại môn đệ tử giúp đỡ một chút là được!

Trong miệng nói như vậy, nhưng trong mắt Tân Minh cũng có chút ảm đạm. Nhưng chỉ thoáng qua hắn liền đem chuyện này bỏ xuống, đưa tầm mắt nhìn vào cửa viện:

- Thật ra ta xem chân chính phiền toái chính là vị Hà sư thúc kia mới đúng!

- Bất quá chỉ là một tên tiểu nhân mà thôi, huynh trưởng nói tới hắn làm chi?

Tân Oánh nghe vậy chân mày cau lại:

- Vừa rồi nhìn thấy bộ dáng nịnh hót của hắn, thật sự là buồn nôn.

Tân Minh cười khổ lắc đầu, nghĩ thầm chính bởi vì tình hình như thế mới thật sự làm cho người ta lo lắng.

Nghĩ tới vừa rồi bên trong điện, vị Phong Điện Tôn tỏ vẻ thật hiền hòa đối với Nhạc Vũ, hắn không khỏi lâm vào trầm tư. Trực giác trong lòng hắn không hiểu sao linh cảm một tia nguy cơ.

Cùng một thời gian, ở trên Xuyên Vân Toa, vẻ mặt Thượng Ngạn lại vô cùng kinh dị nhìn quanh không gian bên trong phi toa.

Nếu ở bên ngoài xem ra, Xuyên Vân Toa chỉ dài rộng chừng bốn năm trượng. Nhưng khi tiến vào bên trong thì lại khác hắn. Nơi này giống như sử dụng Thiên Lý Đình Hộ Pháp, vừa nhìn qua, ước chừng phải lớn tới mười hai mười ba trượng.

- Một loại pháp bảo phi hành thật tốt quá! Trừ Ngự Không Phi Hành thuật, còn có thể dùng làm nơi trữ vật. Phẩm cấp ít nhất cũng từ thất phẩm trở lên đi?

Thượng Ngạn tấm tắc cảm thán hồi lâu, sau đó đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Nhạc Vũ:

- Không biết có phải Xuyên Vân Toa này chính do Đoan Mộc tọa tặng cho?

Nhạc Vũ cười không đáp, chỉ yên lặng giá ngự Xuyên Vân Toa tiến về phía

trước. Cũng không phải hắn cố ý giấu diếm, mà là mấy ngày trước Đoan Mộc Hàn có dặn dò hắn, cao tằng tổ phụ hắn là môn nhân Phù Sơn Tông, tốt nhất đừng nên dễ dàng tiết lộ với đồng môn. Vật này do Nhạc Uyên Hồng cho hắn, tất nhiên không có phương tiện nói rõ với đối phương.

Nhưng Thượng Ngạn nhìn thấy hình dáng của hắn, thì ngược lại cho rằng suy đoán của mình đã đúng. Loại pháp bảo vừa có thể phi hành vừa có thể trữ vật, là đồ vật khó gặp trong tu chân giới. Tuy phẩm cấp chỉ có thất phẩm, nhưng hoàn toàn có thể xem như cùng cấp với pháp bảo ngũ phẩm. Mà vật trân quý như vậy, tuyệt đối không phải thế gia đại tộc phàm gian có thể thu mua được.

Hơn nữa lấy tu vi của Nhạc Vũ, ngoại trừ trưởng bối trong tu tiên giới tặng cho, cũng không thể có cách nào tìm tới. Mặc dù không phải xuất từ tay Đoan Mộc Hàn, vậy cũng nói rõ bối cảnh của Nhạc Vũ tại Quảng Lăng Tông thật thâm hậu.

Nhưng nhìn thấy thiếu niên trước mắt giống như không thích nói tới đề tài này quá nhiều, Thượng Ngạn cũng biết điều chuyển dời sang chuyện khác:

- Mới vừa rồi Nhạc sư đệ ứng đối bên trong điện, thật sự có thể nói hay lắm! Cũng thật đại khoái lòng người đây! Hai huynh muội kia ỷ vào trưởng bối che chở, những năm này hoành hành ngang ngược, cũng không biết có bao nhiêu người nhìn bọn hắn không vừa mắt. Lần này xem như chân chính thua dưới tay của sư đệ. Chẳng qua vừa rồi ta nghe Hà sư thúc nói, sư đệ ở Vạn Tiên Quật cũng bị lao dịch một năm phải không?

- Là do ta xin Phong Điện Tôn trừng phạt, bức bách tên Tân Minh kia dĩ nhiên là trút giận, nhưng trong lòng vẫn tồn tại ý niệm bất kính đối với các tổ sư gia!

Nhạc Vũ thuận miệng giải thích một câu, trong lòng âm thầm tiếc nuối. Theo bổn ý của hắn, thật ra chỉ hận không được ở trong Vạn Tiên Quật càng lâu hơn càng tốt, nhưng vị chưởng điện chân nhân đối với hắn quả thật vô cùng hiền hòa, nói chỉ phạt nhẹ một tháng là được. Thời gian một năm này là do chính hắn mất bao nhiêu lời lẽ mới tranh thủ được tới tay.

Mà vị Phong Điện Tôn trước khi đi, còn cố ý nói dù lao dịch thì lao dịch, cũng không thể ảnh hưởng tu hành của hắn, lòng quan ái thật khó thể dùng lời nói hết. Trong lòng Nhạc Vũ ngoài việc lĩnh tình, vừa thầm cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm mình cùng vị tiền bối tu sĩ Kim Đan cảnh đỉnh phong Quảng Lăng Tông này cũng không có giao tình gì, vẻ thân mật như vậy không khỏi có chút quá mức?

Nhạc Vũ nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể cho rằng nguyên nhân liên quan tới Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Có ba chiêu kiếm làm cơ sở, những vị lão nhân tông môn tất nhiên mong đợi mình có thể tiếp tục thôi diễn ra mười chiêu kiếm thức phía sau. Nghĩ đến họ quan ái mình cũng không còn cảm thấy lạ.

Ngoài ra chuyện lần này hắn lo lắng nhất chính là không biết tình hình bên trong Vạn Tiên Quật. Mình có thể thuận lợi được tiếp xúc đến những thi thể của những vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh cùng Kim Đan cảnh hay không? Thời gian một năm như vậy thật có đủ hay không?

Đang trong lúc Nhạc Vũ còn suy nghĩ miên man, hắn khống chế Xuyên Vân Toa đã bay tới Tiểu Quan Phong. Sau đó theo Thượng Ngạn chỉ điểm, hạ xuống ở một mảnh đất bằng phẳng.

Nơi này tuy là dưới chân Tiểu Quan Phong, nhưng độ cao cũng tới hai vạn thước. Trên mấy ngàn thước chính là tầng mây.

Đi tới nơi này, đã thấy tuyết phủ trắng xóa, gió lạnh thổi ập vào người. Nhưng ngay khi Xuyên Vân Toa tiến tới mặt đất bằng phẳng, liền phát hiện rất nhiều kiến trúc tao nhã hiện ra trước mắt, đầy vẻ ấm áp, ôn hương khắp nơi.

Nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt, Nhạc Vũ thoáng ngẩn ra. Chỉ cảm thấy khu vực trước mắt thật giống như những dãy cư xá như ở kiếp trước của hắn. Loáng thoáng còn có thể thấy bóng người qua lại bên trong.

- Ở tại Quảng Lăng Tông, trước khi đạt tới cảnh giới Linh Hư cảnh Tâm Động kỳ, không có được động phủ tại Quảng Lăng sơn. Cũng không được đi theo sư trưởng, phải tụ tập ở một chỗ do tông môn dẫn dắt linh mạch tập trung, cùng nhau tu hành. Nghe nói quy củ này do chính tổ sư khai sơn tông môn sở định, vì phòng ngừa tình cảm môn hạ đệ tử bất hòa.

Thượng Ngạn nhìn thấy thần sắc Nhạc Vũ khác thường, cho là đối phương đang kỳ quái quy củ của Quảng Lăng Tông, liền thuận miệng giải thích. Khi nói tới cuối cùng, lại nhìn lên dãy kiến trúc trước mắt than nhẹ:

- Nhớ tới năm mươi năm trước, ta được sư phụ mang tới nơi này, nơi này cực kỳ náo nhiệt. Nhưng hiện nay chỉ sợ cộng hết toàn bộ nhân số tại đây, chỉ khoảng bốn mươi người mà thôi đi?

Trong lòng Nhạc Vũ kinh dị, bổn ý của hắn vốn không muốn ở chung với người khác, bởi vì hắn có rất nhiều chuyện bí mật sợ sẽ không phương tiện. Nhưng bây giờ nghe được lời nói của Thượng Ngạn, vẫn cảm thấy có chút lạ lùng.

Thật ra đối với việc Đoan Mộc Hàn còn trẻ tuổi mà có thể đảm nhiệm Tiểu Quan Phong tọa, có chút không giải thích được. Dù sao cho dù nàng có là Nguyên Anh tu sĩ chuyển thế, nhưng tâm tính không khác gì người trẻ tuổi. Nhưng giờ phút này nghe tới, tựa hồ như vẫn còn có nguyên nhân khác.

- Chuyện này cũng có liên quan tới cuộc đại biến của Quảng Lăng Tông từ vài chục năm trước. Tiền nhậm chủ tọa là Dụ Ninh sư thúc tổ đã cùng một nhóm đệ tử vẫn lạc, từ đó Tiểu Quan Phong liền trở nên suy tàn, vẫn không có ai đến chủ tọa. Cho đến mấy năm trước khi Đoan Mộc chân nhân đột phá Kim Đan cảnh, mới được chưởng giáo cùng các vị trưởng lão phó thác trở thành chủ tọa Tiểu Quan Phong, ý muốn trọng chấn nhất mạch nơi này.

Thượng Ngạn giải thích thêm mấy câu, liền im lặng không nói tiếp. Hắn vẫn giữ kín chuyện này, cũng không quá hiểu rõ tình hình chi tiết. Nhạc Vũ cũng không ép buộc hắn, bỏ qua chuyện này không tiếp tục nhắc tới. Ngược lại hắn cảm thấy có chút may mắn, thầm nghĩ nếu là chỗ ở nhiều người, thật khó che giấu được bí mật.

Khi hắn đi theo Thượng Ngạn tới chỗ ở của mình, hoàn toàn thấy yên tâm trở lại. Nơi này ngàn trượng chung quanh không có ai ở, cực kỳ vắng lạnh. Mà đình viện của Nhạc Vũ chỉ có một mình hắn, tùy ý cho hắn nắm giữ Linh trận nơi này. Khi pháp trận chưa mở ra, dù là linh thức của Kim Đan cảnh tu sĩ cũng không cách nào xuất nhập.

Thượng Ngạn còn nấn ná thêm một lát, thấy Nhạc Vũ đã có vẻ không kiên nhẫn, lúc này mới đứng dậy nói:

- Nếu sư đệ cảm giác bất tiện, cứ xuống chân núi kiếm đạo đồng hầu hạ là được

Cuối cùng hắn cáo từ rời đi.

Nhạc Vũ nhìn đình viện lạnh lẽo bất đắc dĩ cười một tiếng, Thượng Ngạn không đưa hắn về căn nhà ở sườn núi, lại đưa hắn thẳng tới nơi này, hơn phân nửa là đã định ngày sau hắn bái nhập môn hạ của Đoan Mộc Hàn.

Thật ra theo ý của hắn mà nói, hắn nguyện ý tìm một người có tính cách bao che khuyết điểm làm chỗ dựa, nhưng việc đã đến nước này, chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Mà ngay sau đó, Nhạc Vũ cũng chợt nhớ tới Chiến Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 237: Chiến Tuyết chi biến

Chiến Tuyết hưởng ứng lời triệu hoán của Nhạc Vũ, ngay khi nàng xuất hiện bên trong đình viện, trên gương mặt nhất thời hiện lên tia thần sắc mừng rỡ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt trầm xuống, cảm giác mới một khắc vừa rồi Chiến Tuyết phảng phất giống như Mục Hi Ngọc đã sống lại. Khí chất trong trẻo lạnh lùng như sương, lại có cảm giác sắc bén lãnh ngạo. Nhưng kế tiếp trên mặt Chiến Tuyết lại tràn ra nụ cười rất nhanh liền hòa tan cảm giác của hắn. Hắn thầm nghĩ rốt cục mình đang lo lắng điều gì? Đối với nữ nhân đã chết trong tay của mình kia không ngờ vẫn cứ kiêng kỵ như vậy?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ ngầm cười khổ. Ngày đó tình cảnh Mục Hi Ngọc giết chết năm tu sĩ Linh Hư cảnh, lại suýt nữa giết chết Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến, đã gây cho hắn ấn tượng thật sự quá mức sâu sắc.

- Thiếu gia, nơi này ngày sau sẽ là chỗ ở của chúng ta?

Chiến Tuyết nhận được lời dặn dò, đầu tiên chạy quanh đình viện xem xét một chút, cho đến một hồi lâu sau mới đè nén nỗi vui mừng, trở lại trước mặt Nhạc Vũ. Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy ý mừng rỡ chờ đợi, nơi này mặc dù chỉ có phương viên chừng trăm trượng mà thôi, nhưng so với không gian hẹp hòi bên trong thời không loạn lưu vẫn tốt hơn rất nhiều, cảnh sắc núi non hồ nước vẫn đầy đủ mọi thứ.

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng không khỏi tự giễu, nghĩ thầm sợ là những năm này mình liên tục bị áp lực quá nặng, vì thế đã mang bệnh hoang tưởng đa nghi sẽ có người hại mình rồi đi? Linh trí của Mục Hi Ngọc đã sớm tiêu tán, Chiến Tuyết hôm nay hoàn toàn có thể xem là một người khác.

Thật ra đã có Thông U Định Minh Châu, chút ít lo lắng của hắn cũng chỉ là dư thừa.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng hắn liền hoàn toàn thả lỏng xuống tới, gương mặt

bất đắc dĩ lắc đầu:

- Sợ là phải ở lại chỗ này vài năm. Cũng may nơi này xem như an toàn, mỗi ngày ngươi có thể ra ngoài ban ngày, nhưng chỉ giới hạn bên trong đình viện này mà thôi!

Chiến Tuyết nghe vậy vẻ mặt cũng không thất vọng, nàng cũng biết thân phận của mình không thể lộ ra ánh sáng. Bây giờ nghe được Nhạc Vũ đồng ý cho nàng hoạt động trong đình viện ban ngày, ngược lại trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ nghĩ tới mình có thể gia tăng cấm chế Linh trận nơi này thêm một chút hay không, nếu có thể cách trở linh thức của tu sĩ Nguyên Anh cảnh vậy thì tốt nhất.

Tuy nói mấy vị trưởng lão cùng chưởng giáo chân nhân trong sơn môn cũng sẽ không nhàm chán tới mức tự mình chạy tới giám thị động tĩnh của hắn, nhưng cẩn thận vẫn sẽ không gây ra sai lầm lớn.

Chẳng qua tự mình thay đổi chỗ ở, cũng không biết bên trong Quảng Lăng Tông có quy củ gì khác hay không.

Còn đang tính toán trong lòng, khóe mắt Nhạc Vũ nhìn thấy Chiến Tuyết đang nhàn rỗi đùa nghịch Thiên Ti Tuyết kiếm, ló ra mười sợi chỉ bạc xuyên trong đình viện, đang đùa nghịch với chút ít bướm bay trong vườn hoa ngoài phòng.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng hắn không khỏi cảm giác có điều gì đó không đúng. Nhưng rốt cục là nơi nào có vấn đề Nhạc Vũ nhất thời lại nghĩ không ra. Mà lúc này khi hắn nghĩ tới chuyện luyện khí luyện đan, vô luận là mình hay Chiến Tuyết cũng cần có huyền binh tiện tay. Lại nghĩ tới chuyện bên trong Vạn Tiên Quật, nhất thời chợt nhớ nên đi tìm Thượng Ngạn hỏi thăm.

- Cũng được! Dù sao vô sự, sao không đi tới Chế Khí Điện hay Hợp Đan Điện thử xem?

Trong lòng vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ dự định thu hồi Chiến Tuyết trở về, nhưng khi hắn vừa đánh ra linh quyết, động tác chợt khựng lại, hai mắt nhìn chằm chằm ngoài phòng.

Chiến Tuyết làm như cảm thấy cách đùa chơi như vậy rất thú vị, cũng không chỉ đùa với những con bướm bên ngoài phòng, ngoài ra còn xuất ra mấy trăm sợi tơ bạc tạo ra những con bướm hoặc con chim sẻ đùa nghịch không dứt.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết đang thông qua phương thức này ngoài việc tiêu thời gian còn rèn luyện lực khống chế đối với Huyền Sát Chiến Ma trong cơ thể nàng. Mà phương pháp này cũng chính do hắn dạy cho nàng.

Giờ khắc này khi hắn nhìn thấy tình hình như vậy, đáy lòng không nhịn được vẫn trầm xuống. Rốt cục hắn chợt tỉnh ngộ vừa rồi mình cảm thấy chỗ nào không đúng.

Ngay khi sử dụng Thiên Ti Tuyết kiếm, bên ngoài cơ thể Chiến Tuyết không ngờ không có nửa điểm Chiến Ma Khí tràn ra. Mà chính là hồn sát lực sau khi Mục Hi Ngọc bị giết chết.

Hôm nay hắn cơ hồ không cảm giác được.

Đó không phải là biến mất, mà là cực kỳ nội liễm. Ngay khi Nhạc Vũ đi tới quanh người Chiến Tuyết, vẫn có thể cảm giác được sát lực bức người này, hơn nữa so sánh với trước kia càng thêm ngưng đọng cùng ổn định.

Ngoài ra còn có những sợi chỉ bạc kia, linh động vượt xa sự điều khiển của Chiến Tuyết trước kia.

- Đây là vì sao? Bên trong bí pháp Huyền Sát Luyện Thi không phải nói, cần đem sát thi luyện tới Chiến Ma Quyết tầng thứ chín mới có thể thu liễm được hồn sát lực hay sao?

Trong lòng Nhạc Vũ tràn ngập vẻ khó hiểu, lẽ ra thần hồn của Chiến Tuyết thuộc hàng cực phẩm, sát lực mạnh mẽ tới mức thật khó thu liễm mới đúng. Nhưng bản lĩnh sau khi đạt tới tầng thứ chín này, Chiến Tuyết lại thực hiện thành công trước.

Lại thêm lực khống chế đối với Huyền Sát Chiến Ma Khí, Nhạc Vũ vốn dự tính Chiến Tuyết phải cần tới thời gian năm năm mới có thể ung dung hoàn thành khống chế. Nhưng xem tình hình hôm nay, sự thành tựu của nàng hắn xa xa dự đoán tới.

Cau lại đôi mày, Nhạc Vũ nắm lấy cổ tay Chiến Tuyết sau đó bắt đầu phân tích toàn diện.

Vừa mới bắt đầu, trong lòng hắn chợt cả kinh. Thân thể Chiến Tuyết so sánh với một tháng trước càng thêm cường hóa, mà trong lúc này hắn lại chưa từng sử dụng dược vật cho Chiến Tuyết. Nhưng điều tra kế tiếp lại làm hắn bắt đầu khó hiểu. Vô luận toàn thân trên dưới của Chiến Tuyết, hay là Thông U Định Minh Châu, cũng không cảm thấy có bất cứ điều gì dị thường. Chỉ là linh lực của Thông U Định Minh Châu truyền vào trong cơ thể Chiến Tuyết lại có vẻ bất đồng. Nhạc Vũ cảm giác, bên trong hình như tăng thêm thứ gì đó. Nhưng rốt cục là vật gì, năng lực phân tích của hắn lại hoàn toàn không thể phản ứng.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ hoàn toàn không biết ngoài cảm giác của hắn, đang có hàng vạn sợi tơ thật nhỏ từ trong hư không lại dọc theo người truyền đến. Sau đó tụ tập trong Thông U Định Minh Châu, khiến cho bên ngoài viên tiểu châu màu đen lại bao phủ một tầng sáng bạc nhàn nhạt.

Nhạc Vũ nghiên cứu hồi lâu thủy chung vẫn không điều tra được, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ ưu thế của Ngôn Linh thân thể lại mạnh mẽ đến như vậy? Nếu tiếp tục tiến triển như thế, chỉ sợ không cần hắn sử dụng dược liệu gì, sau đó không lâu nàng có thể đột phá được tầng thứ nhất Luyện Thể cảnh giới.

Hắn khẽ nhướng mày, vẫn có chút không thể yên lòng. Hắn có ý muốn khảo nghiệm thêm lần nữa, bỗng nhiên trong lòng vừa động, đánh ra linh quyết đem Chiến Tuyết thu vào dị không gian.

Ngay khi hết thảy vừa hoàn thành, ở ngoài viện truyền vào thanh âm một nam nhân to rõ:

- Nhạc sư đệ có phải ở đây không?

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ cau mày, thanh âm này chính là Trầm Như Tân. Mà ở trong cảm giác của hắn ngoại trừ người này còn có Trương Kim Phượng.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ở Truyền Pháp tiền điện, trong lòng hắn không muốn gặp mặt vị Trầm sư huynh này. Nhưng lại nhớ tới lúc trước hắn từng chém tai đệ tử Phù Sơn Tông đuổi xuống núi, nghĩ đến cũng không thật sự có ác ý gì với

mình. Về phần Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nếu mình đã lĩnh ngộ cũng đã xem như là cơ duyên, cũng không quan hệ gì tới vị Trầm sư huynh này, cho nên cuối cùng hắn phất tay điều khiển linh trận mở ra cửa viện.

Chuyện đầu tiên sau khi Trầm Như Tân bước vào liền xá Nhạc Vũ thật sâu:

- Chuyện một tháng trước chỉ là cử chỉ đùa giỡn của sư huynh, có chỗ nào đắc tội kính xin sư đệ đừng trách móc.

- Sư huynh nói đùa. Trước tiên có ân dẫn dắt vào sơn môn, sau lại có ân che chở, sư đệ nào dám trách móc? Ngược lại hắn nên do sư đệ đến cửa bái tạ mới đúng.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ đưa tay ra dấu, trong lòng hắn dù có bao nhiêu oán khí, giờ phút này cũng không cách nào bộc lộ, nhưng trong ngôn ngữ vẫn còn mang theo vài phần oán khí.

Trầm Như Tân nghe vậy chỉ cười nhje, không hề để ý cầm một hộp nhỏ đẩy tới trước mặt Nhạc Vũ.

- Đây là đồ cung phụng dành cho đệ tử chân truyền của tông môn trong một năm, kính xin sư đệ kiểm kê một chút.

Trong hộp nhỏ này ngoại trừ linh hiệu pháp trận che phủ, cũng không còn bảo hộ nào khác. Nhạc Vũ chỉ dùng linh thức dò xét, phát hiện bên trong ngoại trừ ba mươi viên Trúc Cơ đan, cùng hai mươi viên Uẩn Thần đan, cũng không thiếu vài loại đan dược khác. Phẩm cấp đều từ cửu phẩm trở lên. Ngoài ra còn có một thanh huyền binh phẩm cấp cửu phẩm.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi thở dài. Trúc Cơ đan này bàn về dược hiệu, dĩ nhiên xa không bằng Trúc Cơ đan dùng Thanh Linh Ngọc Dịch làm chủ dược luyện chế. Nhưng bất kỳ một viên nào bên trong, đặt trong giới phàm tục vẫn là giá tiền khuynh thành. Nhưng đặt ở Quảng Lăng Tông, cũng tùy tùy tiện tiện cho một đệ tử chân truyền tới ba mươi viên. Ở ngọn núi này ít nhất có hơn hai vạn đệ tử, cũng không biết phải tiêu hao tới bao nhiêu.

Nhưng tâm tư của hắn cũng không đặt ở đây, Trúc Cơ đan hay huyền binh dù quý giá, nhưng hôm nay Nhạc Vũ cũng không quá quan tâm. Sở dĩ hắn gia nhập Quảng Lăng Tông là vì cầu có một chỗ dựa giúp mình che gió che mưa mà thôi. Sự chú ý của hắn đều tập trung vào phía sau Trầm Như Tân, trên người Trương

Kim Phượng đang làm ra bộ dạng phục tùng nhưng liên tục nháy mắt ra hiệu với mình. Thật không nghĩ tới vị biểu muội này vì sao lại đi chung với Trầm Như Tân.

Trầm Như Tân hiển nhiên hiểu ý, lập tức liền mở miệng giải thích:

- Đoan Mộc chủ tọa muốn thu Kim Phượng vào Tiểu Quan Phong. Nhưng nhân tài chỗ chúng ta mấy chục năm nay vẫn lạc, tìm không ra người thích hợp nào khác.

- Thì ra Trầm sư huynh cũng là người của Tiểu Quan Phong!

Sắc mặt Nhạc Vũ kinh ngạc, vô cùng cổ quái. Hắn nghĩ thầm sau này mình cùng Trương Kim Phượng một mặt là biểu huynh muội, một mặt còn có quan hệ sư thúc sư điệt, cách xưng hô cũng không biết nên gọi ra sao. Nhưng nơi này là tu chân giới, chuyện này xem như là chuyện thường. Mà tuổi tác người này thoạt nhìn không lớn lắm, lại có thân tu vi bất phàm, Trương Kim Phượng có thể làm môn hạ của hắn, cũng là một chuyện may mắn.

Sau đó tầm mắt hắn lại chuyển lên đạo bào của Trầm Như Tân, phát hiện dấu hiệu trước ngực người này lại khác với dấu hiệu lúc trước.

- Trầm sư huynh đã đổi đi nơi khác sao? Không biết thăng chức ở đâu?

Trầm Như Tân nghe vậy lại bật cười:

- Ha hả! Đây cũng nhờ vào hồng phúc của sư đệ, sau khi chuyện ở Truyền Pháp tiền điện xảy ra, tổ sư bá điều ta tới La Trân Điện, vẫn đảm nhiệm chức vị chấp sự. Cũng xem như thưởng công cho ta đã dẫn dắt sư đệ. Chức vị ở nơi này thanh nhàn hơn nhiều, mặc dù cũng bận rộn, nhưng vẫn tốt hơn ở chân núi tiếp khách. Hơn nữa gần Thủy Lâu Thai, xưa nay cũng có nhiều chỗ tốt, điều này xem như nhờ phúc khí sư đệ.

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ chợt động, La Trân Điện cùng Chế Khí và Hợp Đan hai điện vẫn luôn ở gần nhau, tự mình muốn hỏi thăm tình hình cụ thể chẳng phải là chọn lựa tốt nhất?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Quảng Lăng thất phong

Trầm Như Tân vừa nghe được lời của Nhạc Vũ, gương mặt thoáng kinh ngạc khẽ cau mày, hắn thật sự không ngờ tới Nhạc Vũ lại có hứng thú với việc luyện đan luyện khí.

Trong lòng hắn có chút xem thường, nhưng với giao tình ngắn ngủi của song phương, cũng không nên nhiều lời. Bất quá nghĩ đến nếu đã cùng xuất thân từ Tiểu Quan Phong, mình cùng hắn lại mang theo trách nhiệm chấn hưng nhất mạch, như vậy cần khuyên nhủ cũng nên khuyên một câu.

Trầm ngâm một hồi lâu, Trầm Như Tân chợt thở dài.

- Nhạc sư đệ, ngươi có biết vì sao chưởng giáo chân nhân tuy đã biết thiên phú kinh người của ngươi, nhưng vẫn cứ muốn an bài ngươi ở Tiểu Quan Phong đã suy bại này không?

- Điều này Nhạc Vũ thật sự không biết.

Nhìn thấy vẻ mặt trịnh trọng của Trầm Như Tân, sắc mặt Nhạc Vũ cũng chợt lạnh xuống:

- Chẳng lẽ trong chuyện này lại có duyên cớ gì?

Trầm Như Tân đầu tiên lắc đầu không đáp, sau đó hỏi ngược lại:

- Như vậy Nhạc sư đệ cho rằng, tông môn tu tiên như Quảng Lăng Tông chúng ta, tồn tại lại có gì cần thiết?

- Thiên đạo hiểm ác, lòng người vô thường. Chúng ta cùng hợp lực so sánh với một mình độc ảnh, bị người khác khi dễ vẫn thỏa đáng hơn. Ngoài ra môn phái truyền thừa cũng giúp cho hậu nhân được lợi.

Nhạc Vũ đầu tiên cũng nhẫn nại nói vài câu. Nhìn thấy Trầm Như Tân chỉ gật

nhẹ đầu, cũng không mở miệng nói chuyện, thoáng cau mày:

- Như vậy Trầm sư huynh nghĩ như thế nào?

- Nhiều người lực dài, một người lực ngắn, lời này không giả. Nhưng ngoài ra còn có thể lấy dài của người khác bổ ngắn cho mình!

Trong lòng Trầm Như Tân biết Nhạc Vũ có chút không kiên nhẫn, cũng không tiếp tục dây dưa.

- Tổ sư cho ngươi bái nhập Đoan Mộc chân nhân chính là vì như thế. Tuy Quảng Lăng Tông có bảy ngọn núi, đều tu trường sinh đạo, nhưng ở thuật chuyên tu, cũng đều có sở trường riêng. Tỷ như Tiểu Quan Phong ta, trước khi suy sụp, Ngự Kiếm thuật đứng đầu tông môn. Duệ Vân Phong lại mạnh về huyền binh pháp bảo. Cũng có thể nói ứng dụng tự nhiên, thực lực mạnh, có thể nói lực áp các núi. Lại có Phù Dung Phong am hiểu luyện đan, Ngọc Lãm Phong am hiểu Khôi Lỗi thuật, Ngọc Dung Phong am hiểu luyện khí, Vân Thanh Phong am hiểu bồi dưỡng dược vật thuần dưỡng yêu thú. Minh Trụ Phong lại tinh thông pháp trận linh phù.

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng kinh ngạc, những chuyện này trước nay hắn chưa từng nghe nói qua. Cũng chưa từng nghĩ tới bảy ngọn núi Quảng Lăng Tông lại có phân công chính xác như thế, lúc này Trầm Như Tân lại nói tiếp.

- Thời gian tinh lực của một người luôn có hạn, đặc biệt là người tu chân chúng ta, muốn chuyên tâm đạo cơ căn bản, không còn thời gian dư thừa chú ý chuyện khác. Mà vô luận là phương pháp tranh đấu với người khác, hay luyện đan chế khí đều thâm ảo như biển. Chỉ sợ cho dù thiên tư thông minh thế nào, cũng tuyệt đối không thể mọi thứ đều thông. Mà bên trong Quảng Lăng Tông, chính là nói câu người khác dài bổ mình ngắn.

Trầm Như Tân thành khẩn nhìn Nhạc Vũ:

- Quảng Lăng Tông lấy Duệ Vân Phong, Tiểu Quan Phong, Ngọc Lãm Phong cùng Minh Trụ Phong làm chủ chiến, lấy tranh đoạt thiên cơ, chống đỡ kẻ xâm lược. Chẳng qua những năm này Tiểu Quan Phong suy yếu, tình hình những năm gần đây có chút không tốt. Bất quá với ngộ tính tư chất của sư đệ, nghĩ tới một trăm năm sau có thể phục hưng được Tiểu Quan Phong chúng ta. Chư vị trưởng lão Quảng Lăng Tông, đối với ngươi vô cùng kỳ vọng. Sư đệ muốn phân tâm

chuyện khác không phải là không được, nhưng nếu làm chậm trễ tu hành bản thân, chỉ sợ bọn họ là người đều tiên không đồng ý.

Nhạc Vũ không vui:

- Chuyện này ta tự có phân tấc!

Thấy lời khuyên của mình không có hiệu quả, Trầm Như Tân không khỏi cười khổ lên tiếng:

- Nếu như thế ta cũng không nói thêm nữa. Chẳng qua Chế Khí Điện cùng Hợp Đan Điện hàng năm đều do Phù Dung Phong cùng Ngọc Dung Phong nắm giữ. Nếu ngươi muốn nghiên cứu, chỉ sợ ở Tiểu Quan Phong không có ai chỉ điểm được cho ngươi. Nhiều nhất sư huynh ở La Trân Điện có thể chuẩn bị cho ngươi chút tài liệu. Về phần địa hỏa cũng không cần lo lắng, chỉ cần là đệ tử nội môn Quảng Lăng Tông, đều có quyền sử dụng. Đệ tử chân truyền như ngươi, hàng năm còn có thêm dược liệu linh vật cung ứng!

Khóe môi Nhạc Vũ nhất thời nhếch lên, hắn đối với việc chỉ điểm mặc dù cũng rất để ý, nhưng nếu không có cũng không sao cả.

Nhưng lời nói sẽ giúp hắn thu thập tài liệu của Trầm Như Tân, làm trong nội tâm hắn cảm thấy ngoài ý muốn. Lấy thân phận chấp sự của đối phương tại La Trân Điện, trợ giúp đối với mình cũng không nhỏ, tuy trong tay mình có linh dược cùng tài liệu, nhưng cũng không thể ngồi không mà tiêu xài không hao phí.

Hai người lại hàn huyên mấy câu, nói chút ít quy củ trong Chế Khí Điện cùng Hợp Đan Điện, sau đó Trầm Như Tân liền dẫn Trương Kim Phượng rời đi. Trước khi rời đi lại nhướng mày quay người khuyên nhủ:

- Thật ra sư đệ cần gì khổ sở như vậy? Nếu nhất định thành tựu chỉ có hạn, cần gì phải lãng phí thời gian?

Nhạc Vũ nghe thấy chỉ cười không đáp, chẳng qua tiện tay vỗ, đem thanh huyền binh trong hộp ném cho Trương Kim Phượng vẫn đứng bên cạnh lặng yên không nói chuyện.

Trầm Như Tân thấy thế, nhất thời lại thở dài, cũng không quay đầu, đi ra khỏi tiểu viện. Về phần thanh kiếm kia hắn cũng không cự tuyệt, với thân phận của

Nhạc Vũ, chỉ cần tu vi đạt tới trình độ nhất định, bên trong Quảng Lăng Tông tuyệt sẽ không thiếu huyền binh cao cấp dành cho hắn.

Đưa tiễn hai sư đồ ra cửa, Nhạc Vũ trầm ngâm một lúc lâu, quay trở vào trong viện. Khi hắn mở ra Linh trận lần nữa, lại triệu hoán Chiến Tuyết về bên cạnh.

Lần này hắn nghiên cứu thật lâu, nhưng đến cuối cùng vẫn không có thu hoạch. Nhạc Vũ chỉ đành cười khổ bỏ qua một bên.

Trước đó hắn tạm thời phán đoán bởi liên quan tới Ngôn Linh thân thể của Chiến Tuyết. Nhưng thật sự thân thể Chiến Tuyết đúng là tăng cường hơn rất nhiều.

Nhạc Vũ suy đoán, mặc dù nàng vẫn không thể chống đỡ với Kim Đan tu sĩ, nhưng lại có ưu thế áp đảo đối với Linh Hư cảnh đỉnh phong. Mà xem độ tiến bộ của nàng đối với việc khống chế Chiến Ma Quyết cùng tốc độ, chỉ sợ không cần tới mười năm, cho dù đứng trước mặt chút ít tu sĩ Nguyên Anh cảnh, người khác cũng không nhận ra trước mặt họ thực ra chỉ là một cỗ sát thi.

Đợi đến khi trắc nghiệm kết thúc, thấy trời đã tối, Nhạc Vũ cũng bỏ qua ý nghĩ đến Hợp Đan Điện, lại bắt đầu công khóa trong ngày thường. Hắn tiếp tục luyện tập Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân lực biến dị, rèn luyện xương cốt, lại phân ra một phần tinh lực thôi diễn kiếm thức đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Một lần vận công sử dụng hai canh giờ, đợi đến khi Nhạc Vũ mở mắt, trong mắt ẩn chứa vui mừng hỗn độn.

- Địa phương có linh lực tinh thuần quả nhiên có rất nhiều chỗ tốt, trong ngày thường công khóa cần có bốn năm canh giờ mới xong, hôm nay chỉ dùng một canh giờ liền có thể hoàn thành. Còn có việc rèn luyện cốt tủy, ở chỗ này đúng là mạnh hơn nhiều so với chỗ khác.

Thân thể con người sinh ra nguyên lực có hạn độ, mỗi ngày chỉ có thể tu luyện ra chân khí có hạn. Chỉ sợ cho dù linh lực có dư thừa thế nào, đối với việc gia tăng chân nguyên cũng là vô ích.

Nhưng linh địa đối với những tu sĩ thật sự cực kỳ trọng yếu. Một mặt có thể rút ngắn thời gian tu luyện, một mặt có thể giúp chân khí tinh thuần hơn. Nhưng trọng yếu nhất là chỗ tốt trên thân thể. Hàng năm ở lâu dài trong linh địa, chỉ sợ dù không dự định tu luyện, nhưng thân thể tố chất vẫn mạnh hơn người bình

thường. Mà ở nơi có linh khí dư thừa tôi thể luyện cốt, sẽ có hiệu quả làm ít mà công to, nhất là đối với việc luyện cốt, lại có được sự trọng yếu đối với tu sĩ cao cấp.

Có được hai điều lợi này, đã đủ làm cho các đại tông môn tu tiên cùng các lộ tán tu phải liều sống chết tranh giành nhau.

Nhạc Vũ đứng lên thư giãn thân thể, chỉ nghe xương cốt vang lên răng rắc, tinh lực bản thân lại vô cùng dư thừa.

Nhưng khi hắn nhìn thấy đình viện trống trải, vô cùng vắng lặng yên tĩnh, đột nhiên một cảm giác cô độc mãnh liệt tràn vào nội tâm hắn. Giờ khắc này hắn lại nghĩ tới Nhạc Trương thị cùng mấy người Nhiễm Lực, nghĩ thầm thật không biết cho tới khi nào mới có thể đón họ tới đây?

Lúc này ánh mắt của hắn lại dời lên lầu ba bên phải, Chiến Tuyết đang ngồi nơi đó, yên lặng nhìn lên bầu trời, ánh mắt u hàn, cũng không biết đang suy tư chuyện gì.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, cảm giác hôm nay khi triệu hoán Chiến Tuyết đi ra lại lần nữa nổi lên trong lòng.

Hắn nhớ tới chuyện xảy ra một năm trước. Hắn thông qua vọng viễn kính tra xét động tĩnh của Thái Huyền Tông cùng đám người Sa Thiên Quân, thường xuyên nhìn thấy Mục Hi Ngọc ngồi giống như vậy. Ngoại trừ tướng mạo có chút khác biệt, thần vận lại giống nhau như đúc.

Rạng sáng hôm sau, Nhạc Vũ khống chế Xuyên Vân Toa rời khỏi Tiểu Quan Phong, chạy thẳng xuống chân núi Hợp Dương Phong. Nhưng Nhạc Vũ phải đợi hồi lâu ở ngoài cửa từ đường, khi nhìn thấy cửa viện mở ra, mới thấy Hà Phàm đi ra cửa, vẻ mặt thật cổ quái.

- Ta nghĩ ở trong Quảng Lăng Tông này, có thể có được lòng thành như sư điệt, chỉ sợ không còn ai khác. Dù là sư thúc cũng tự giác xấu hổ. Nếu chư vị tổ sư Quảng Lăng Tông biết được không biết an ủi thế nào.

Lời tuy nói như thế, nhưng ánh mắt quái dị trong con ngươi Hà Phàm cũng hiện lên thật rõ ràng. Chuyện lao dịch này, tất cả mọi người trong Quảng Lăng Tông tránh né còn không kịp, duy chỉ có Nhạc Vũ tự mình xin chịu phạt không nói,

còn tích cực vào Vạn Tiên Quật tới cực điểm.

Trong lòng hắn âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ Nhạc Vũ muốn lấy lòng Phong Điện Tôn? Nhưng khi nghĩ lại cảm giác không giống lắm. Đệ tử chân truyền như họ, căn bản không cần đi nịnh bợ tiền bối. Chỉ cần tiến cảnh tu vi không tệ, các trưởng bối sẽ vô cùng sủng ái.

- Thật ra sư điệt cũng không cần tới quá sớm, mỗi ngày mặc dù lao dịch bận rộn, nhưng vẫn có quy định canh giờ.

Nhạc Vũ âm thầm cười khổ, sở dĩ hắn sớm chạy tới nơi này, một mặt là vì cực kỳ khao khát tiếp xúc với thi thể các tu sĩ Nguyên Anh cùng Kim Đan, một mặt không chịu được áp lực cổ quái khi chung đụng với Chiến Tuyết. Nhưng những điều này lại không thể nói thẳng ra ngoài miệng.

Nhưng Hà Phàm cũng không quản hắn muốn làm gì, chỉ muốn dụng tâm kết giao. Dẫn hắn vừa đi vừa nói chuyện, đi vào bên trong cửa hang đá ở bên hông từ đường.

Lúc vừa bước vào cửa, vẻ mặt Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, chỉ thấy đối diện đi tới một người, rõ ràng chính là Tạ Hạo. Mà thần sắc của Hà Phàm cũng trở nên nghiêm túc, hướng đối phương khẽ gật đầu làm lễ.

Nhạc Vũ cũng không làm theo, tuy bối phận hai người kém một bậc, nhưng Tạ Hạo lại là Nguyên Anh tu sĩ chuyển thế, dù chưởng giáo chân nhân cũng phải lễ kính, hôm qua ở tế sư đại điện, hắn cũng chỉ cúi người hành lễ xem như xong chuyện.

Hắn chẳng qua thấy kỳ quái, chẳng lẽ đối phương tới sớm như vậy là muốn hấp thu pháp lực trong thi thể kiếp trước?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 239: Bên trong Vạn Tiên Quật

Tạ Hạo khẽ mỉm cười xem như là đáp lễ, sau đó ánh mắt quét qua Nhạc Vũ, ánh mắt mang theo vài phần ý vị thâm trường.

Rất nhanh ba người đi sát bên người mà qua, khi thiếu niên kia đi xa, trên mặt Hà Phàm hiện lên vẻ thổn thức:

- Vi tiểu sư thúc tổ này sau khi chuyển thế thiên tư đúng là rất cao, lấy tu vi còn chưa đạt tới Linh Hư cảnh lại bắt đầu thu nạp pháp lực kiếp trước, từ khi Quảng Lăng Tông khai phái cho tới nay đây chính là lần đầu, người giống như hắn vậy, chỉ sợ mới chính thức có hi vọng trường sinh, Hà Phàm ngày sau có được một nửa thành tựu của hắn cũng đã cảm thấy hài lòng, nghe nói mấy vị trưởng lão trong tông môn mấy lần cũng có ý mốn để cho vị tiểu sư thúc tổ này kế nhiệm chức chưởng giáo ngày sau…

Nói tới đây, Hà Phàm chợt nhớ nói những lời này với Nhạc Vũ có chút không thích hợp, liền im miệng, tiếp tục dẫn Nhạc Vũ vào bên trong.

Đi đến tầng thứ hai, chợt nhìn thấy hai bên được chia đều những động hố rộng chừng ba mươi trượng, nơi này linh khí không kém hơn Dược Viên nơi biệt phủ Tĩnh Hải Tông, có thể thấy được cạnh vách tường có vô số phù văn cấm chế, cứ khoảng cách vài thước đều có linh thạch bát phẩm khảm vào, số lượng nhiều tới mức làm người ta chắt lưỡi.

Mà làm cho Nhạc Vũ chú ý chính là những thứ bên trong động, bên trong hơn phân nửa không có bóng người, nhưng có thể thấy được bóng người ngồi xếp bằng bên trong, tuy dung mạo không thay đổi, song thân thể không có chút dấu hiệu của sự sống.

Trái tim Nhạc Vũ nhảy lên cuồng loạn, nỗ lực mới đè nén được dục vọng xông tới phân tích những thi thể cao cấp kia, nhưng trong ánh mắt của hắn lại phát ra

thần sắc hưng phấn, cũng may lúc này hắn đang đi sau lưng Hà Phàm, không làm vị tu sĩ tiền bối Linh Hư cảnh phát giác được vẻ dị thường.

- Chỗ chúng ta cũng không có việc làm gì cực nhọc về thể lực, chủ yếu là mệt tinh thần, tuy có những linh trận này, nhưng muốn bảo tồn di thể của các vị tiền bối, cũng thật không đơn giản như vậy!

Hà Phàm vừa đi vừa giải thích, lúc này Nhạc Vũ cũng không cần hắn nhắc nhở, nhìn thấy bên trong những cổng nhỏ hai bên hành lang, có vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ cùng Linh Hư kỳ đang vẽ tâm phù, hoặc là sửa đổi, mà thần sắc mỗi người đều vô cùng cẩn thận.

- Nói tóm lại, trạng huống thi thể của mỗi vị tiền bối trong này đều khác nhau, mỗi tháng đều có biến hóa, mà Linh trận cũng không thể vĩnh viễn không thay đổi, muốn đem di thể bảo tồn càng lâu, vậy cần thận trọng thật nhiều mới được! Cũng chính vì vậy, trong những hình phạt lao dịch của Quảng Lăng Tông, chỗ từ đường chúng ta lại xếp thứ ba!

- Vì sao lại như vậy?

Nhạc Vũ cau mày, trong nội tâm vạn phần không giải thích được:

- Làm việc ở chỗ này chẳng phải đối với đệ tử Phù Pháp trận mà nói, cũng là có chút giúp ích? Hơn nữa ta xem việc sửa đổi Phù Trận nơi này tựa hồ cũng không phải quá khó khăn…

- Đối với đệ tử Minh Trụ Phong mà nói tự nhiên thật dễ dàng, nhưng đối với những đệ tử khác mà nói thì chưa chắc, hơn nữa cho dù là Minh Trụ Phong, cũng không có bao nhiêu tâm trí nhàn hạ cùng thời gian đi nghiên cứu những Linh trận chỉ dùng để giữ gìn thi thể của các tiền bối.

Hà Phàm đầu tiên thoáng kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ, sau đó quay đầu đi:

- Lúc Nhạc sư điệt làm việc tại nơi này, nên vạn phần cẩn thận! Thà rằng ít làm, cũng không thể để xảy ra chuyện gì không may, nơi này không chỉ có các trưởng lão tông môn quan tâm, ngay cả những tiền bối tu sĩ Kim Đan cảnh cũng luôn ngó chừng bên này, Phong Điện Tôn chúng ta có thể đạt được địa vị tôn sùng trong các ngọn núi, cũng không phải không có lý do…

Trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, ngày hôm qua hắn đã nghe nói người của Minh Trụ Phong am hiểu Phù Pháp trận, cho dù là đệ tử Ngọc Dung Phong khi muốn luyện chế binh khí hay pháp bảo gì, cũng cần chạy đến Minh Trụ Phong tìm người tham khảo, hoặc trợ giúp thiết kế trận đồ đặc biệt.

Theo lời của Hà Phàm, địa vị của Vạn Tiên Quật tôn quý, điều này làm cho hắn cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn, vào hôm qua, không biết Thượng Ngạn đã nói với hắn bao nhiêu lần, nơi này là nơi hi vọng chuyển thế ký thác đời sau của biết bao tu sĩ Nguyên Anh cảnh cùng Kim Đan cảnh, làm sao có thể không xem trọng? Sợ rằng trong mắt những người này xem ra, tầm quan trọng của từ đường còn mạnh mẽ hơn cả Truyền Pháp Điện.

Bước chân hai người cuối cùng dừng ở tầng thứ ba, đi tới nơi này trong lòng Nhạc Vũ cũng không khỏi thầm khen ngợi cách làm của Quảng Lăng Tông, bên trong Vạn Tiên Quân tuy lấy tầng cấp tu vi phân chia cao thấp, nhưng vô luận là độ dày của linh lực cùng việc tỉ mỉ chiếu cố cũng ngang hàng nhau, dù cho bất cứ ai nhìn thấy đều cảm giác thật thỏa đáng, Quảng Lăng Tông đứng vững vàng vạn năm, tuyệt không phải không có nguyên do.

Hà Phàm đầu tiên đưa mắt tìm kiếm, rất nhanh tìm được mộc biển, trên mặt đầy nụ cười, mang Nhạc Vũ đi tới động quật nơi đó, nơi này có một vị lão giả mặc y phục có thêu bốn tiểu kiếm kim sắc không ngừng bận rộn.

Hôm nay Nhạc Vũ đã đại khái hiểu được hàm nghĩa những trang phục biên chế của Quảng Lăng Tông, đồng kiếm là đệ tử ký danh tiên thiên còn chưa chân chính nhập môn, bạc kiếm là Trúc Cơ cảnh như bọn họ, mà kim kiếm là Linh Hư cảnh, về phần ngũ sắc kiếm chính là Kim Đan cảnh.

Giống như lão nhân trước mắt, đã là tu sĩ Dung Hợp kỳ Linh Hư cảnh, cũng giống như Hà Phàm, chính là tu sĩ ngụy đan.

- Ha hả! Tào sư huynh khỏe chứ? Lần này ta mang trợ thủ tới cho ngươi.

Lão nhân nhìn thấy hai người đi vào, cũng không hề để ý tới, chỉ lo cúi đầu vẽ phù văn, nhưng Hà Phàm không hề để ý tới, ngược lại nụ cười trên mặt càng đậm hơn vài phần:

- Vị này là đệ tử chân truyền tên Nhạc Vũ, môn hạ của Tiểu Quan Phong Đoan Mộc chân nhân, hôm qua nhận hình phạt một năm lao dịch ở nơi này, ý tứ của

Điện Tôn chính là để cho hắn làm trợ thủ của ngươi, muốn Tào sư huynh chiếu cố dùm một chút, tốt nhất không nên ảnh hưởng chuyện tu hành của hắn…

Bốn chữ cuối cùng Hà Phàm nhấn giọng thật mạnh.

Tào tu sĩ nghe "Đoan Mộc chân nhân" đã ngẩng đầu lên, nhưng khi nghe xong Hà Phàm nói câu cuối cùng, quả thật liền kêu lên:

- Rốt cục ngươi đưa người tới phụ ta hay thêm phiền cho ta? Hài tử này bất quá mới nhập môn mà thôi, có thể biết bao nhiêu? Ta xem hắn đối với Linh trận phù lục sợ là nửa điểm cũng không hiểu!

Trong lời nói của hắn không chút khách khí, nhưng sắc mặt cũng đã hòa hoãn không ít.

Mà Nhạc Vũ lại cau mày, hắn không phải khó chịu vì bị đối phương khinh thị, mà là đang nghĩ nếu hắn muốn có cơ hội một mình tiếp xúc với di thể của những vị tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh kia, như vậy tốt nhất hắn phải thể hiện được mình có kiến thức về Linh trận không quá yếu.

Chẳng qua hắn thật không biết, lấy tư chất của mình về phương diện này, cộng thêm năng lực giải toán của hệ thống trí năng phụ trợ, so với những người chuyên tu về phù thuật đến tột cùng lại có bao nhiêu chênh lệch.

Suy ngẫm một thoáng, Nhạc Vũ liền chắp tay làm lễ với lão nhân đối diện:

- Đệ tử trước khi nhập môn từng gặp người của Hi Hoàng Phù Sư Hội học tập qua phù thuật, xem như cũng có chút hiểu biết! Không dám nói là đã nhập môn, nhưng chút Linh trận phù lục thô thiển cũng không làm khó được đệ tử.

- Hi Hoàng Phù Sư Hội? Hắc hắc, ngươi học được vài phần bản lĩnh của đám tán tu cấp thấp kia, cũng dám tự xưng là có chút thành tựu? Tào Vấn ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ nhìn thấy người cuồng vọng như ngươi…

Lão nhân kia cười hắc hắc, sau đó liền đưa ra một quyển phù lục, dùng nội tức chuyển tới trước người Nhạc Vũ:

- Rốt cục bản lĩnh như thế nào, nên thử xem một chút rồi hãy nói, quyển sách này là Linh trận đồ có liên quan tới việc giữ gìn di thể các vị tiền bối tổ sư, để

xem ngươi có thể độc lập hoàn thành hay không, nhớ kỹ bộ phận ta không đưa thì đừng có động!

Nói xong Tào Vấn xoay người rời khỏi động quật, chỉ để lại Hà Phàm vẻ mặt lúng túng cười:

- Nhạc sư điệt chớ trách, sư thúc này của ngươi chính là có tính tình như vậy, nói chuyện khó nghe một chút nhưng thật ra không hề có ác ý, bởi vì thân phận người này có chút quan hệ với nhất mạch của tiền thế Đoan Mộc chân nhân, biết ngươi là đệ tử chân truyền của thủ tọa Tiểu Quan Phong, tất nhiên sẽ thật chiếu cố.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, trong lòng lại đang ghi chép lại tin tức này, tựa hồ vị sư phụ kia của hắn mặc dù chuyển thế, nhưng chút ít đệ tử nàng lưu lại kiếp trước tựa hồ vẫn còn lưu tồn bên trong Quảng Lăng Tông, hơn nữa bộ dáng thực lực không hề yếu, nếu hắn phỏng đoán không sai, Đoan Mộc Hàn có thể nhận được ghế thủ tọa Tiểu Quan Phong, chỉ e rằng chút người còn lưu lại ở kiếp trước đã xen tay không nhỏ.

- Như vậy Nhạc sư điệt hãy ở lại chỗ này, sư thúc cáo từ trước.

Thấy Nhạc Vũ không còn nghi vấn gì, Hà Phàm dự định rời đi, nhưng vừa xoay người hắn chợt nhớ ra điều gì, quay đầu lại:

- Đúng rồi! Còn có một chuyện, gần đây nghe bên Chức Phương Điện thông báo tin tức, nói có mấy tu sĩ sở trường về Luyện Thi thuật lẫn vào bên trong Quảng Lăng Tông, ý muốn trộm đi di thể của các tiền bối tổ sư. Hôm nay bên Thông Vấn Điện cùng Tuần Sơn Điện đều đang toàn lực tra xét, bình thường sư điệt nên chút ý chút ít, nếu có phát hiện liền cho ta biết một tiếng, thật ra chuyện này cũng không phải đại sự gì, nhưng làm cho người ta có chút phiền lòng…

Bản thân Nhạc Vũ cũng dùng Luyện Thi thuật, hiện tại nơi này là nơi giữ di thể của các tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan, nếu thật sự bị người tinh thông phương pháp Luyện Thi thuật đoạt được, vậy thật sự nhặt được bảo khố. Nhưng Vạn Tiên Quật phòng ngự sâm nghiêm, lại có tu sĩ Kim Đan cảnh đỉnh phong trấn giữ, muốn ở chỗ này chiếm tiện nghi, vậy thì thật sự muôn vàn khó khăn.

Đưa mắt nhìn Hà Phàm rời đi, đầu tiên Nhạc Vũ liếc nhìn quyển sách trong tay, sau đó phát hiện tâm tính của Tào Vấn thật sự phúc hậu như lời Hà Phàm đã nói,

trận phù nơi này trên cơ bản đã hoàn thành chủ trận cùng những bộ phận khó khăn, còn dư lại chỉ là chút ít chuyện lặt vặt cuối cùng, thật đơn giản cực kỳ.

Nhưng thay lời khác mà nói, cho dù Nhạc Vũ có làm xảy ra vấn đề gì, cũng không có gì đáng ngại.

Trong lúc này, ánh mắt Nhạc Vũ lại tập trung ở trung ương, nhìn vào thi thể đang ngồi trong Linh trận.

Hắn vốn cho rằng muốn tiếp xúc thi thể Kim Đan tu sĩ là chuyện cực kỳ khó khăn, không ngờ cuối cùng lại đơn giản như vậy, chỉ cần đưa tay liền có thể chạm đến.

Nhưng sau thoáng chần chờ, Nhạc Vũ lại dời đi tầm mắt, hắn liên tục dùng linh thức xác nhận không ai đang thăm dò, nhưng loại phương pháp này thật sự có thể chân chính bảo đảm an toàn.

Hắn dùng nửa canh giờ giả vờ nghiên cứu kết cấu của pháp trận, sau đó mới từ từ đi tới trung ương, khi còn cách thi thể chưa đầy vài thước, Đại Hỗn Nguyên Chân Khí đã từ dưới lòng bàn chân phát ra, truyền vào trong thi thể Kim Đan tu sĩ kia.

Rất nhanh, một mô hình kết cấu cơ thể đầy đủ đã từ từ hình thành trong đầu hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Sơ hở nho nhỏ

Quả nhiên! Khi hình ảnh phân tích cơ nhân kết cấu của thi thể Kim Đan tu sĩ hoàn toàn hoàn thành trong đầu Nhạc Vũ, hắn không khỏi khẽ lắc đầu.

Tế bào cốt tủy của tu sĩ Linh Hư cảnh Tâm Động kỳ vẫn chỉ là màu bạc nhàn nhạt, mà tu sĩ Kim Đan cũng đã bao phủ một tầng màu bạc dày đặc, hơn nữa trong đó còn có chút xu hướng chuyển hóa thành màu vàng nhạt. Nhưng có lẽ do nguyên nhân cảnh giới của tu sĩ này chỉ vừa tới Cố Đan, vì thế dấu hiệu còn chưa được rõ ràng.

Làm Nhạc Vũ cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ chính là khi hắn phân tích tầng ngoài cơ nhân nhất cấp, chỉ có tầng ngoài biểu hiện ra, những nơi khác phần lớn là trống không, nghĩ tới có lẽ còn chưa phân tích được. Hắn có cảm giác nếu không phải hệ thống đã tiến hóa, chỉ sợ ngay cả phần thô thiển nhất này cũng không cách nào tiến hành phân tích.

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ thu hồi Đại Hỗn Nguyên chân khí, sau đó chợt cảm giác choáng váng hoa mắt.

Một mặt là vì phân tích vượt ngoài năng lực, tiêu hao quá nhiều trí nhớ. Một mặt là bởi vì Đại Hỗn Nguyên chân khí gần sắp khô kiệt.

Vị Kim Đan tu sĩ trước mặt mặc dù vẫn lạc, nhưng dư âm pháp lực bên trong cơ thể cộng thêm phòng hộ cấm chế Linh trận, cho dù bị Kim Đan tu sĩ cầm theo ngũ phẩm huyền binh chính diện công kích, cũng khó mà công phá phòng ngự. Điều này cũng chính là nguyên nhân Quảng Lăng Tông dám lưu lại di thể của những vị tiền bối tổ sư như thế. Nhìn như có chút tùy ý, thật ra cũng bảo vệ rất vẹn toàn.

Nếu không phải lúc hắn xâm nhập vào, đem Hỗn Nguyên chân lực chuyển thành Ngũ Sắc Thần Quang, hóa giải Linh trận phòng hộ cùng pháp lực bản thân tu sĩ Kim Đan này, thật rất khó tiếp xúc được thi thể trước mắt.

Đợi khi cảm giác choáng váng đã hồi phục lại, Nhạc Vũ bắt đầu chính thức khắc lục phù văn, giữa chân mày dần dần lộ ra vài phần vui vẻ.

Thật ra trong lòng hắn cũng không cảm thấy thất vọng. Đối với tình hình hôm nay, hắn đã sớm dự đoán trước. Chẳng qua ngày sau chỉ sợ hắn càng phải tiêu phí thêm thời gian đến đọc thêm tàng thư. Nếu hệ thống trí năng phụ trợ có thể tiếp tục tiến hóa, như vậy việc phân tích cơ nhân càng sâu thêm một tầng, thậm chí hoàn thành cả phân tích, cũng không phải không có khả năng.

Hơn nữa lần này cũng không phải hoàn toàn không đạt được gì, ít nhất lúc trước phân tích cơ nhân của hai tu sĩ Linh Hư cảnh đã đạt được so sánh. Thân thể cùng tế bào kết cấu của di thể đối với giai đoạn tôi thể sau đó của hắn cũng giúp ích không nhỏ.

Duy chỉ có điều làm hắn tiếc nuối chính là hắn chỉ có thể ở lại nơi này thời gian một năm. Thật không biết đến khi đó năng lực phân tích của hắn có thể tiến hóa được đến mức độ làm cho hắn hài lòng hay không.

Vừa rồi khi Tào Vấn bỏ đi cũng cố ý để lại bút khắc lục phù văn chuyên dụng cùng đủ loại bột phấn tinh thạch và chu sa. Nhưng không nói rõ cách dùng, hiển nhiên là có dự định dùng chuyện này khảo nghiệm kiến thức cùng trình độ về pháp trận của hắn.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, đầu tiên đem một bộ phận bột phấn màu lam cùng màu đỏ linh thạch đổ vào trong một chiếc lọ, lại bỏ thêm toái ti của Thiên Niên Đào Mộc, cùng Linh Quy Huyết bát cấp vẫn bảo tồn linh tính, sau khi quấy đều, hắn mới bắt đầu vẽ.

Lúc trước hắn nghiên cứu cấm chế Linh trận nơi này, không phải chỉ làm ra vẻ giả vờ giả vịt mà thôi, thật sự có bỏ công phu bên trong. Đối với cả Linh trận hắn đã ghi khắc trong lòng, vì vậy lúc hạ bút cũng nhanh thoăn thoắt, không hề dừng lại giây phút nào mà làm liền một mạch. Cho dù thỉnh thoảng dừng lại cũng chỉ vì đổi bút và điều chế lại linh mặc mà thôi.

Bởi vì nhu cầu linh lực trong Linh trận không giống nhau, đương nhiên số lượng cùng tài liệu bột phấn linh thạch cũng khác nhau. Cho nên bút dùng vẽ phù văn cùng điều chế linh mặc lúc nào cũng cần được thay đổi.

Đợi khi hắn đem toàn bộ những bộ phận còn chưa hoàn thành của trận đồ làm

xong, đã là hai canh giờ sau.

- Chỉ còn dư lại chút chi nhánh cuối chưa đầy một phần mười của Linh trận mà thôi, cũng đã khó khăn như vậy. Muốn độc lập hoàn thành cả đại trận lại cần dùng bao nhiêu thời gian?

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, xem ra Hà Phàm nói lao dịch ở nơi này làm tâm thần mệt mỏi, cũng không phải lời nói suông.

Thử nghĩ xem phải khắc vẽ liên tục suốt hai canh giờ, hắn có được hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ cùng điều tiết thân thể, vẫn còn cảm thấy tâm thần dị thường mỏi mệt, những người khác tự nhiên càng thêm không chịu nổi.

Hơn nữa nếu suy tính từ độ khó khăn đơn thuần, bộ vị chủ trận khó khăn ít nhất phải mạnh hơn bộ phận mà hắn chịu trách nhiệm khắc vẽ tới mấy lần. Vị Tào tu sĩ có thể một mình hoàn thành thật làm người khác vừa kinh vừa bội phục.

Dựa theo cách nói của Hà Phàm, nơi này hiện có hơn sáu trăm Kim Đan tu sĩ, hai mươi lăm Nguyên Anh tu sĩ, cơ hồ mỗi tháng đều phải khắc vẽ linh trận lại một lần, lượng công việc to lớn thật khiến người không ngừng chắt lưỡi hít hà.

Sau khi hoàn thành, Nhạc Vũ dự định tìm kiếm Tào Vấn, nhưng cấm chế của Linh trận nơi này có thể cách trở thần thức, tuy hồn lực của hắn thật mạnh, nhưng truyền ra không hơn ba trăm thước.

Nếu trực tiếp đi ra ngoài tìm kiếm, nơi này là trọng địa tông môn, hiển nhiên cũng không thích hợp xông loạn. Vừa rồi hắn cùng Hà Phàm đi vào cũng đã phát hiện nơi này đường vào quanh quanh co co, uyển như mê cung.

- Thật không biết Tào Vấn kia khi nào mới có thể trở về?

Nhạc Vũ vừa suy tư vừa đi về phía cửa động, thầm nghĩ thân phận bên ngoài của mình dù sao cũng là đệ tử chân truyền tông môn, ở chỗ này đi quanh xem xét một chút hắn sẽ không sao. Nhưng khi hắn vừa muốn bước ra cửa, trong lòng chợt động, lại quay vào trong động ngồi xuống xếp bằng.

- Vị Tào sư thúc kia chỉ nói muốn ta một mình hoàn thành Linh trận này, lại không có quy định gì về thời gian. Nếu suy đoán như vậy, hơn phân nửa hắn cho rằng trước khi hắn trở lại ta tuyệt không thể hoàn thành. Nếu là như thế ta cũng

nên giấu dốt một chút! Có kinh nghiệm xảy ra tại Truyền Pháp tiền điện, đối với Trận Phù cũng không nên biểu hiện nổi bật quá mức. Nếu tạo hình ảnh quá xuất chúng sẽ không tốt, cây cao chịu gió lớn, phân tấc này ngày sau mình cũng nên chú ý.

Trong nội tâm vừa nghĩ như vậy, Nhạc Vũ liền dứt khoát ngồi yên tìm hiểu những phù văn học tập được trong tàng thư mấy ngày trước. Nhưng hai canh giờ sau hắn không tự chủ được lại nhíu mày.

Theo cách nói của Hà Phàm, lao dịch nơi này mỗi ngày chỉ cần thực hiện hai canh giờ là được. Nhưng từ sáng tới hiện tại cũng đã qua bốn canh giờ, Tào Vấn kia chẳng lẽ lại quên mất mình sao?

Trước khi hắn vào Vạn Tiên Quật, chỉ hận không thể ở càng lâu càng tốt. Nhưng khi đã hiểu rõ tình huống, ngại vướng chân tay, hắn thật không muốn mỗi ngày đều lãng phí thời gian ở nơi này quá nhiều.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi dần dần có chút nôn nóng. Nhưng ngay khi hắn vừa sinh lòng do dự có nên chủ động đi tìm người hay không, linh thức của hắn liền cảm giác được vị lão nhân mà hắn đang chờ đợi đang chậm rãi đi về trước cửa.

- Ta đã cố ý đợi ngươi mấy canh giờ, hi vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng.

Vừa mới bước vào cửa động, Tào Vấn hừ lạnh một tiếng, nhưng chỉ trong nháy mắt sắc mặt hắn liền biến đổi. Linh giác của hắn cảm nhận Linh trận nơi này vận chuyển hoàn toàn hòa hợp một thể, không còn vẻ trì trệ không tiến như trước khi hắn rời đi. Khi Tào Vấn chăm chú nhìn lại, quả nhiên thấy Linh trận cấm chế đã hoàn toàn hoàn thành.

Chỉ thoáng giật mình, Tào Vấn phục hồi lại tinh thần. Sau đó lại hít sâu một hơi, không chút phản ứng nhìn Nhạc Vũ:

- Ngươi hoàn thành những thứ này, tổng cộng sử dụng bao nhiêu thời gian?

Nhạc Vũ nghe vậy hơi nhướng mày, hình ảnh đối lập trong hệ thống trí năng phụ trợ giúp cho hắn nắm bắt được bất kỳ biến hóa chi tiết nào của hình ảnh trước mắt. Mà vẻ mặt dị thường vừa rồi của Tào Vấn tất nhiên không chạy thoát hai mắt của hắn.

Trong đầu thoáng xoay chuyển ý nghĩ, Nhạc Vũ cũng không nghĩ ngợi nhiều về vấn đề này, hướng đối phương thi lễ:

- Đệ tử xấu hổ, dùng hơn bốn canh giờ mới hoàn thành!

Theo hắn nghĩ đến đối phương chỉ là kinh ngạc mình có thể hoàn thành được chuyện mà hắn nghĩ không thể hoàn thành mà thôi.

Mà quả nhiên khi Nhạc Vũ vừa nói xong, Tào Vấn lạnh nhạt gật đầu:

- Vậy cũng xem như rất tốt! Lúc trước ngươi nói có chút thành tựu trong Phù Trận, cũng xem như không phải nói suông. Trình độ này dù là những thuộc hạ của ta cũng không bằng, cũng được! Trời đã tối, ngươi có thể trở về, ngày mai nhớ tới sớm một chút.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lại thi lễ, thấy đối phương phất tay mới dời bước đi ra khỏi cửa động. Lẽ ra lúc này hắn nên cảm thấy dễ dàng mới đúng, nhưng trong lòng mơ hồ thấy không thích hợp, cảm giác như mình đã bỏ sót chuyện gì.

Hắn dốc sức suy nghĩ, nhưng lại thế nào cũng không nghĩ ra.

Thoáng suy ngẫm, Nhạc Vũ lại buồn cười lắc đầu, lại bước nhanh hơn. Con đường nơi này tuy phức tạp, nhưng chỉ cần những nơi hắn từng đi qua, chưa bao giờ bị quên lãng.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ không hề hay biết chính là, sau khi hắn đi ra ngoài, vẻ mặt lạnh nhạt của Tào Vấn chợt động, bước nhanh tới nhìn vào những dụng cụ đựng linh mặc, cầm lên tinh tế xem xét.

- Một hai canh giờ trước! Nhìn vẻ lắng đọng cùng độ khô ráo của linh mặc, tuyệt không sai. Hắn thật sự chỉ dùng hai canh giờ.

Ngay khi hoàn toàn chứng thực phỏng đoán, hai tay Tào Vấn không nhịn được khẽ run. Tiếp theo hắn hít sâu một hơi, đem những dụng cụ đặt xuống, sau đó lại dùng tay chạm vào bộ phận trận đồ Nhạc Vũ vừa vẽ trước đó.

Giờ khắc này, linh thức của lão nhân hoàn toàn mở ra với khả năng lớn nhất, dò tìm mỗi một bút sâu cạn nặng nhẹ bên trong, cùng phân bộ của Thiên Niên Đào

Mộc ngưng kết cố định, toàn bộ trình độ hô ứng cùng cộng hưởng của Linh trận cùng thiên địa linh khí.

Theo thời gian trôi qua, ý vui mừng trên mặt vị lão nhân càng lúc càng tràn đầy, đến cuối cùng hắn không chút do dự xoay người rời đi thật nhanh, cũng không để ý tới dáng vẻ bản thân, bước nhanh chạy thẳng ra ngoài cửa động.

Ngay khi hắn vừa xông lên tầng thứ hai, Tào Vấn chợt nhìn thấy bóng người chợt lóe trước mắt, khi hắn chăm chú nhìn lại, chính là Hà Phàm ngăn cản đường đi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 241: Hồn nhiên không biết

- Sư huynh sao lại vội vã như vậy, theo ta biết Linh trận của hai vị tiền bối còn chưa hoàn thành đúng không?

Lúc này trên mặt Hà Phàm không còn nụ cười lúc buổi sáng, ngược lại đang cau chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng.

- Kính xin sư huynh tha lỗi! Lần này bên phía Hình Điện đã đưa lời thông báo, trong vòng ba năm không thể để cho ngươi rời khỏi Vạn Tiên Quật nửa bước.

- Đến lúc nào rồi, ngươi còn nói với ta chuyện này? Tào Vấn này làm sao dám bất tuân môn quy? Lần này đi ra ngoài là có nguyên nhân!

Chân mày Tào Vấn cau lại, tức giận hừ một tiếng, bước nhanh về phía trước:

- Ngươi có biết Linh trận của Vương sư thúc tổ đã hoàn thành, hơn nữa chưa từng có một nét bút nào sai lầm?

- Tào sư huynh, việc khắc họa trận phù không cần bút thứ hai cũng không phải là cường hạng của ngươi hay sao? Đây có việc gì mà gấp?

Hà Phàm nghe vậy đầu tiên không giải thích được đưa tay ngăn cản, nhưng thoáng chốc thân hình của hắn chợt cứng đờ.

- Ý của sư huynh là người hoàn thành Linh trận không phải là ngươi mà là Nhạc sư điệt?

- Ngươi cho rằng ta vì sao lại vội vàng xao động như thế?

Tào Vấn cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Hà Phàm:

- Ngươi có biết hay không, thời gian hài tử kia hoàn thành cả Linh trận chỉ dùng hai canh giờ.

Sắc mặt Hà Phàm nhất thời biến đổi lần nữa, thần sắc tràn đầy vẻ kinh hãi khó tin. Mà giờ khắc này Tào Vấn lại phẩy tay nói:

- Thật không biết những người chịu trách nhiệm đo lượng tư chất của đệ tử nhập môn rốt cục làm sao mà trắc nghiệm. Người có thiên phú Linh trận bậc này, cứ như vậy nhét qua cho Tiểu Quan Phong! Ta phải đi tìm chủ tọa chân nhân, nếu ngươi còn muốn cản ta, cẩn thận ta trở mặt với ngươi đó!

Hà Phàm cũng không tức giận, ngược lại cười khổ một tiếng:

- Nếu như sư huynh muốn đi, vậy ta đi cùng ngươi. Nhưng trước tiên kính xin sư huynh cùng ta đến tiền điện, đem việc này bẩm báo với Điện Tôn.

Trong lúc nói chuyện, trong lòng Hà Phàm đang nhấc lên cơn sóng gió động trời. Trong nội tâm hắn muôn vàn ý nghĩ, nếu như nói lý do Điện Tôn Phong Vân Điện cùng với đông đảo cao tầng tông môn xem trọng hài tử kia, như vậy hôm nay hắn không thể không thừa nhận, thiếu niên thanh tú chưa đầy mười lăm tuổi kia đích xác có được tư cách này!

Vừa mới quay trở lại chỗ ở của mình tại Tiểu Quan Phong, Nhạc Vũ đã nhìn thấy Chiến Tuyết đang tu bổ hoa cỏ trong viện, cả đình viên cũng rực rỡ hẳn lên.

Thật ra nơi này cũng không có quá nhiều tro bụi. Bất quá Chiến Tuyết bài biện gia cụ trong nhà một lần nữa, sau đó sửa sang lại hoa viên, làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác lạ.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, hắn đang lo nghĩ nếu tìm đạo đồng về chiếu cố đình việc, như vậy thân phận Chiến Tuyết rất có thể sẽ bị bại lộ. Nhưng không nghĩ tới từ Vạn Tiên Quật trở về, phiền toái này đã được Chiến Tuyết tự mình giải quyết.

Vừa nhìn nữ tử đang chuyên chú trong công việc, trong ánh mắt Nhạc Vũ lại lộ ra vẻ mặt thật phức tạp. Vào lúc này trên gương mặt Chiến Tuyết tràn đầy hạnh phúc, đã cho hắn cảm giác khác lạ so với đêm qua. Mà cảm giác này lại làm cho hắn có chút không thích ứng.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Vũ vẫn dậy sớm chạy tới từ đường. Lần này thời gian chậm hơn một chút, vừa lúc nhìn thấy có vài bóng người từ phương hướng khác

bay ra cực nhanh, nghĩ đến cũng là những sư huynh đệ đồng môn tại Tiểu Quan Phong.

Hắn khẽ do dự, cuối cùng đành điều khiển Xuyên Vân Toa nhanh chóng rời đi. Kết giao với sư huynh đệ, tạo thành căn cơ kiên cố trong Quảng Lăng Tông cũng là chuyện hắn nên làm, nhưng giờ phút này việc hắn cần phải làm thật sự quá nhiều, hệ thống trí năng phụ trợ tiến hóa, phân tích càng nhiều thi thể của tu sĩ Nguyên Anh cùng Kim Đan, còn có phân tích một phần thích hợp với mình trong ba chiêu kiếm của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, sau đó sáng tạo ra bộ kiếm thuật mới, ngoài ra còn phải luyện khí luyện đan. Đủ thứ chuyện bận rộn làm thời gian của hắn tràn đầy, chuyện lui tới kết giao với người khác hắn chỉ đành đẩy lùi phía sau.

Bay tới cửa từ đường, vẫn là Hà Phàm tự mình nghênh đón. Chẳng qua không biết tại sao, rõ ràng thần sắc người này tuy không khác hôm qua. Nhưng Nhạc Vũ vốn cảm giác được đối phương tựa hồ có chút khác thường.

Đợi đến khi được dẫn tới tầng thứ ba, chỉ thấy vẻ mặt vị sư thúc Tào Vấn vẫn âm trầm lãnh đạm như hôm qua. Ngoài ra trên mặt đất, cũng có một Linh trận còn chưa hoàn thành. Duy nhất khác nhau chính là đổi một động quật khác.

- Cho ngươi hai canh giờ rưỡi hoàn toàn một nửa Linh trận còn dư lại. Kết thúc không xong thêm phạt, sau khi hoàn thành cứ tự rời đi, hai canh giờ rưỡi sau ta sẽ trở lại xem xét.

Bỏ xuống những lời này, lại ném qua một quyển trận đồ, Tào Vấn phất tay rời khỏi, chỉ để lại Nhạc Vũ âm thầm cười khổ, nghĩ thầm may là mình giữ lại một chút, bằng không thật không làm được như lời yêu cầu của Tào Vấn, làm sao có thể hoàn thành được trong hai canh giờ như hắn đã quy định.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ mở trận đồ ra xem, phát hiện trận đồ hôm nay cũng không khác hôm qua bao nhiêu. Nghĩ đến bởi vì công pháp của vị tiền bối này khi còn sống từng tu tập, cùng tình huống cơ thể hôm nay bất đồng nên có điều biến hóa.

Hắn đối với chuyện này cũng không để ý, chẳng qua so sánh một lúc, sau khi hiểu rõ hoàn toàn, liền thu hồi trận đồ. Lần này hắn cũng không dò xét phân tích thi thể vị Kim Đan tu sĩ ngồi trong trung ương, mà trực tiếp vẽ phù trận. Dù sao cơ hội tiếp xúc vẫn còn, cho dù bây giờ mạnh mẽ phân tích, cũng chỉ đạt được không bao nhiêu, vì vậy Nhạc Vũ cũng lười lãng phí.

Nhưng ngay khi bàn tay Nhạc Vũ hướng tới chỗ đặt dụng cụ tài liệu, chuẩn bị điều chế linh mặc, vẻ mặt chợt giật mình.

- Hèn chi hôm qua lúc rời đi, trong lòng ta vốn cảm giác có chút không ổn, nguyên lai là vì chuyện này. Thật không biết vị Tào sư thúc kia rốt cục có chú ý tới hay không?

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi dâng lên cảm giác bất an. Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại, nhìn bộ dáng Tào Vấn tựa hồ không hề phát hiện. Lại nói cho dù có phát hiện ra, nghĩ đến cùng không phải chuyện lớn gì. Cho nên hắn chỉ thoáng cau mày, liền bỏ qua.

Nhưng sau đó hắn vẫn cẩn thận quan sát bốn phía, cho đến khi phát hiện không có bất kỳ dị thường nào mới bắt đầu bắt tay điều chế linh mặc.

Cùng lúc đó ở trong tiền điện từ đường, mấy người từng xuất hiện hôm tế điện lại tụ tập một lần nữa. Chẳng qua trong số những người này, lại xuất hiện một vị đạo nhân trung niên vẻ mặt xanh mét, cùng Tào Vấn và Hà Phàm đang xuôi tay đứng nghiêm túc bên cạnh.

- Hắc! Hài tử này cũng thật cẩn thận, nếu không phải lần này thỉnh được pháp thuật do lão tổ tông lưu lại…

Vu Duy khẽ mỉm cười, phá vỡ không khí ngưng trầm bên trong điện. Trước mặt hắn có một tấm kính đồng xanh rộng chừng ba thước, từng cử động nhỏ nhất của Nhạc Vũ bên trong động quật đều thông qua mặt kính kia hiển lộ trước mặt những người trong điện.

- Ta xem hắn không phải là cẩn thận, mà là bệnh đa nghi quá nặng!

Cung Trí ngồi ở bên trái nhíu mày nói:

- Như vừa rồi ta từng nói qua, thật không biết có phải là ảo giác hay không, ta luôn cảm giác hài tử này tựa hồ đối với bất kỳ người nào đều có lòng phòng bị.

Nói tới đây, Cung Trí nhìn thấy Tào Vấn đang nhìn vào mặt kính, ánh mắt chợt sáng lên, chân mày hắn nhất thời khẽ nhảy:

- Tào sư điệt nhìn thấy cái gì?

- Tinh chuẩn!

Tào Vấn khẽ lắc đầu, vẻ mặt khó tin:

- Đệ tử không biết rốt cục hắn làm sao làm được. Nhưng phân lượng tỷ lệ của tài liệu hoàn toàn chuẩn xác. Bản lĩnh ở phương diện này còn vượt qua đệ tử! Dùng linh mặc hắn điều chế đem ra vẽ phù triện, cho dù là một người mới không hiểu biết, thành tích cũng sẽ không quá kém.

Ánh mắt Cung Trí ngưng lại, như có điều suy nghĩ vẫn duy trì trầm mặc. Hắn vốn nghĩ tới mọi người hợp lực che chở Nhạc Vũ, muốn hắn tự mình âm thầm trưởng thành không xen tay vào.

Không ngờ thời gian vừa qua hai ngày, lại xảy ra chuyện này. Trong nội tâm hắn thầm mắng Tào Vấn thật sự nhiều chuyện, sau đó lại quay đầu trợn mắt nhìn Phong Vân. Nói cho cùng là do một sư phụ như hắn trêu chọc ra chuyện này.

Nông Dịch Sơn lại không thể yên lặng, hắn vuốt râu, cuối cùng thở dài:

- Xương sư đệ, tình hình của hài tử này ngươi nên hiểu rõ ràng mới đúng. Có chuyện hôm đó, lúc ấy chúng ta đã không còn kịp làm kiểm tra tiếp tục cho hắn. Lúc ấy không phải Xương sư đệ cũng không ở tại chỗ sao? Nếu chuyện đã được định ra, cần gì phải thay đổi nữa đây?

Trung niên họ Xương vẫn yên lặng không nói, ánh mắt không hề rời khỏi khung kính. Khi Nhạc Vũ bắt đầu hạ bút, không chút trì trệ vẽ trận phù, trong điện lại khôi phục sự yên lặng.

Không bao lâu ánh mắt trung niên họ Xương dần dần sáng lên, mấy người khác cũng nín thở. Ở trong mắt bọn họ giờ phút này Nhạc Vũ vẽ phù triện, chính là một loại nghệ thuật mỹ lệ, làm người ta vô cùng say mê.

Nhưng tình hình kế tiếp làm mọi người đồng loạt mỉm cười. Sau khi hoàn thành xong một góc Linh trận, Nhạc Vũ lại tăng thêm chút tài liệu cùng Linh Quy Huyết vào linh mặc, sau đó quấy lung tung. Đây là vì muốn kéo dài thời gian khô ráo của linh mặc, làm cho người ta nhìn không ra lai lịch.

- Nói hài tử này tâm tư cẩn thận, thật không quá đáng. Hôm qua lộ ra sơ hở, hôm nay đã biết đền bù. Hơn nữa lấy tuổi tác của hắn, đã hiểu được đạo lý nên giấu diếm tài năng, xem như là rất tốt.

Vu Duy thấy thế, trên mặt dở khóc dở cười:

- Nhưng hài tử này chỉ sợ thật không biết, một ít bút vừa rồi đã lọt sơ hở. Ta xem trước kia hắn chưa từng nhìn thấy người khác vẽ phù triện Linh trận!

Trong điện vẫn không ai trả lời, Nhạc Vũ lại tiếp tục vẽ. Lần này tay của hắn lại tiếp tục thành công hấp dẫn ánh mắt mọi người trong điện. Vẫn như cũ từ đầu tới cuối làm liền một mạch, không hề có nửa điểm sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Không lưu cơ hội

Một lúc sau, bên trong tiền điện từ đường yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được. Mà vị trung niên họ Xương kia rốt cục cũng mở miệng.

- Tào sư điệt! Ta hỏi ngươi một câu, từ khi nào ngươi đạt được trình độ như thiếu niên này?

Tào Vấn cũng không do dự, chắp tay đáp:

- Đệ tử chìm đắm trong trận đồ hơn năm mươi năm, đến mười hai năm trước mới có hôm nay. Bên trong những phù trận cấp thấp cũng từng khắc họa sai lầm, còn chưa đạt tới một bút hoàn mỹ, lưu sướng thành thục.

Nói dứt lời, Tào Vấn đưa mắt nhìn thiếu niên thanh tú bên trong gương đồng đã bắt đầu ngồi xếp bằng bên trong động quật, tựa hồ như đang tìm hiểu chuyện gì, nhưng một phần cấm chế bên trong Linh trận trên mặt đất lại còn cố ý để lại vẫn chưa hoàn thành.

- Như vậy Linh trận này Tào sư điệt còn phải cần mấy canh giờ mới có thể hoàn thành?

Lần này Tào Vấn thoáng có chút do dự, lại nhìn vào Linh trận lần nữa, sau đó không thể xác định cười tự giễu:

- Nếu như thuận lợi phải cần từ hai canh giờ đến bốn canh giờ. Nhưng nếu không đạt tới trạng thái, như vậy có thể phải trễ nãi thời gian một ngày.

Trung niên họ Xương kia đột nhiên bật cười một tiếng, không tiếp tục mở miệng. Mà những người khác bên trong từ đường đều ngây ra.

Một lúc lâu, Nông Dịch Sơn ho nhẹ một tiếng:

- Xương sư đệ cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy? Tình huống khi đó

không phải là ngươi không biết!

- Chuyện ngày đó ta tự nhiên rõ ràng, ta cũng không có ý trách tội chưởng giáo và chư vị trưởng lão. Chỉ là muốn đem sai lầm vãn hồi mà thôi.

Trung niên họ Xương nhếch môi:

- Hôm nay hài tử này còn chưa chính thức bái sư, vẫn có thể bái nhập Minh Trụ Phong của ta.

Trong mắt Nông Dịch Sơn hiện lên một tia không vui, sau đó bất đắc dĩ phẩy tay:

- Chuyện này không cần bàn lại, để cho người này chấn hưng Tiểu Quan Phong chính là kế sách ban đầu. Nếu cứ liên tục thay đổi, quyền uy của chúng ta đặt ở đâu? Hơn nữa nếu hài tử này tham ngộ ra toàn bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, đối với tông môn càng giúp ích khổng lồ. Không chỉ là Tiểu Quan Phong, dù Minh Trụ Phong cũng có thể đạt được ích lợi vô cùng.

- Nói như vậy các ngươi nhất định không chịu đáp ứng? Vì Tiểu Quan Phong, Minh Trụ Phong của ta cần phải suy sụp?

Mọi người trong điện đều cùng nhíu mày, trung niên họ Xương cười khan một tiếng, không đợi người trả lời, phất tay rời khỏi điện.

Chỉ để lại mấy người Nông Dịch Sơn đứng nhìn nhau, vẻ mặt phảng phất sầu lo.

Ở bên trong động quật đợi chừng một canh giờ, Nhạc Vũ mới hoàn thành phần cuối cùng của Linh trận. Đợi đến khi hắn vừa đặt bút xuống, chỉ thấy Hà Phàm cùng Tào Vấn đi vào, nhưng cảm giác cổ quái hai người mang đến cho hắn lần này, cũng càng thêm mãnh liệt.

Kế tiếp Tào Vấn chỉ nghiệm chứng sơ qua, liền phất tay cho hắn rời đi. Hà Phàm bắt đầu mang theo hắn đi khắp tầng hai cùng tầng ba trong Vạn Tiên Quật, hiểu rõ tình huống nơi này.

Nhưng khi đi dạo được một nửa, vẻ mặt Nhạc Vũ biến thành lúc trắng lúc xanh. Từ khi Hà Phàm mang theo hắn đi vào động quật xem xét, những Linh trận kia rõ ràng có dấu vết tu sửa, linh lực cũng không được đồng đều. Hiển nhiên độ

nồng nặc của tài liệu tạo linh mặc cùng việc hạ bút sâu cạn nảy sinh vấn đề. Mặc dù có thể miễn cưỡng giúp cho Linh trận vận chuyển, nhưng thời gian sử dụng không quá ba tháng đã xem như không tệ.

- Sao ta lại quên mất khắc họa Linh trận nơi này hoàn toàn khác hẳn với chút ít phù trận mà ta đã tiếp xúc trước kia? Phù văn của Tật Phong Tiễn đơn giản, khắc xong trực tiếp bôi lên một tầng chu sa đào mộc thì đã hoàn thành. Mà Linh trận bên trong Côn Bằng, càng thêm đơn giản, sử dụng tài liệu cùng pháp bảo là kim chúc đặc thù cùng tài liệu xương cốt. Không cần linh mặc khắc họa bên trong, nếu bị phế đi thì trực tiếp ném bỏ là được. Nhưng hộ phủ đại trận bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông nói vậy cũng được cao nhân khống chế, cả đại trận nối kết vận chuyển không ngừng nghỉ bao giờ.

Hắn lại nhớ tới ánh mắt quái dị của Hà Phàm cùng Tào Vấn, trong lòng chợt nhẹ nhõm.

- Nguyên lai sơ hở ở nơi này, đoán chừng hai người này hơn phân nửa đã phát hiện. Còn buồn cười ta cứ mãi che giấu, không ngờ lại làm người ta nhìn thấy chê cười.

Hiểu được nguyên do rõ ràng, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong lòng hắn liền nảy sinh ý nghĩ, vò đã mẻ lại sứt cũng không có gì, nếu không giấu diếm được, như vậy còn bày thêm trò vặt, chỉ sợ càng làm người khác chê cười thêm mà thôi. Thật ra nếu cẩn thận nghĩ lại, đây cũng không phải chuyện lớn gì, hôm nay chuyện mà hắn làm cho người khác liên tục chú ý, cũng không chỉ riêng chuyện khắc họa phù trận.

Nghĩ như vậy tâm tình Nhạc Vũ liền trở nên dễ dàng. Hắn khẽ lắc đầu, sau đó đuổi theo Hà Phàm.

- Tầng thứ ba nơi này tổng cộng có di thể của một trăm hai mươi vị tu sĩ Kim Đan, hôm nay còn có bốn trăm hai mươi ba vị tu sĩ Trúc Cơ cảnh, hai mươi tám vị tu sĩ Linh Hư cảnh chịu trách nhiệm quản lý. Những vị tu sĩ Trúc Cơ cảnh chịu trách nhiệm khắc họa Linh trận, Linh Hư cảnh tu sĩ chịu trách nhiệm thiết kế trận đồ. Trong đó có một phần nhỏ do Chấp Luật Điện đưa tới lao dịch, một phần đảm nhiệm chức vụ ở nơi này, đạt được tông môn tưởng thưởng. Trước mắt do Tào sư huynh của ta quản lý, sư điệt trở thành trợ thủ của hắn, thật ra bình thường cũng không có việc gì cực nhọc. Cần cần trông chừng không cho người khác biếng nhác, sau đó giúp Tào sư huynh kiểm tra tình huống những người kia

khắc họa Linh trận là được! Thật ra tình hình như hôm qua cùng hôm nay chỉ là thử nghiệm mà thôi. Mấy tháng trước có một số đệ tử xuống núi, vì thế Tào sư huynh đành phải tự mình động thủ.

Nói tới đây, Hà Phàm lại khẽ mỉm cười:

- Nhắc tới chuyện này, ta còn chưa tạ lỗi với Nhạc sư điệt. Hôm qua Tào sư huynh đòi thử xem bản lĩnh của ngươi, ta suy nghĩ cũng không phải là chuyện gì quá mức cho nên không lên tiếng nhắc nhở, kính xin sư điệt đừng để trong lòng.

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng chợt buồn bực, trong lời nói của Hà Phàm đã xác định được suy đoán của hắn. Vì sao hôm qua thử nghiệm một lần còn chưa đủ, hôm nay lại thử thêm một lần?

Nhưng cẩn thận nghĩ lại chuyện xảy ra hai hôm nay, trong lòng hắn càng cảm thấy ấm ức, nhưng cũng tự biết mình, bản thân không thể trách móc hai người Hà Phàm cùng Tào Vấn.

Nhưng nỗi ấm ức trong lòng hắn đang lúc khó có thể phát tiết, liền trông thấy hai người mình đi vào trong một động quật, Tân Minh đang mang theo một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang khắc họa phù trận bên trong.

Tân Minh nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng cúi đầu che giấu ánh mắt oán hận dày đặc.

Nhạc Vũ thấy thế cau mày, lần này cũng không lập tức rời đi, mà bình tĩnh nhìn hai người phía trước. Cho đến một lúc sau, trên mặt hiện lên vẻ tò mò hỏi:

- Hà sư thúc, bản lĩnh của hai vị sư huynh này cũng rất tốt. Chẳng qua vị Tân sư huynh này chịu trách nhiệm khắc họa phần nào vậy?

Hà Phàm nhất thời cũng không rõ ý tứ của Nhạc Vũ, lập tức đưa tay hấp lấy trận đồ trên sàn vào trong tay. Bên trên hiện lên những dấu hiệu không đồng nhất màu sắc, hiển nhiên là phạm vi được phân công của mỗi người. Thậm chí bên dưới còn viết rõ tên người cùng thời gian quy định. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Hắn tùy ý nhìn lướt qua, trên mặt lại lộ ra nụ cười:

- Ha hả! Tay mới có thể làm tới trình độ này thật sự khó được. Ngay cả ta lúc mới xem mấy vị sư huynh khắc họa phù triện cùng dùng bút pháp cũng không thành thạo được như hắn.

- Nếu là như thế, bộ phận còn dư lại sao không để cho hắn một mình hoàn thành? Ta xem với bản lĩnh của hắn như vậy cũng đủ rồi.

Tân Minh chợt ngẩng đầu, trong mắt như muốn phun lửa trừng trừng nhìn Nhạc Vũ. Ánh mắt Hà Phàm chợt ngưng lại, quét nhìn lên Linh trận trên mặt đất, nơi này bộ vị chủ yếu của Linh trận cũng đã hoàn thành, chỉ còn dư lại chưa đầy một phần bảy, nhưng nhìn thấy có chút ít phù văn rõ ràng không phải do cùng một người khắc họa.

Trong lòng Hà Phàm chợt hiểu ra, lần này cho dù dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ. Nếu như đổi lại là mấy ngày trước kia, hắn hơn phân nửa sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ Tân Minh vài lời. Mặc dù không cách nào qua loa, nhưng cũng nhất định sẽ không chen chân vào việc tranh đấu giữa hai thiếu niên. Bất quá giờ phút này trong đầu hắn chỉ thoáng tính toán, liền đã có quyết định.

- Hôm nay sư điệt chính là phó chấp sự nơi này. Làm sao an bài nhân thủ cần gì phải hỏi ta? Chẳng qua đừng nên làm lỡ chính sự là được.

Thoáng nhắc nhở, Hà Phàm lại nhìn vào người bên cạnh Tân Minh, ánh mắt giờ khắc này liền trở nên rét lạnh.

- Lời của Nhạc sư điệt ngươi nghe thấy chứ?

Người nọ nghe vậy sắc mặt nhất thời vô cùng trắng bệch, ánh mắt dè chừng và sợ hãi, thi lễ với hai người liền vội vã rời đi.

Lúc này Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn dưới chân.

- Tân sư huynh, bộ phận còn dư lại ta cũng không có yêu cầu quá cao. Cho ngươi sáu ngày thời gian thế nào?

Hà Phàm nghe vậy bật cười một tiếng, nếu như Tân Minh thật sự tự tay khắc họa chút ít bộ phận kia, như vậy theo thời gian mà nói quả thật là rộng rãi. Nhưng không cần hỏi qua, vì Tân Minh chưa từng đụng tay vào, nếu không có những

người khác giúp đỡ, chỉ sợ cho thêm thời gian gấp đôi Tân Minh chưa chắc đã có thể hoàn thành.

Khi nghĩ tới đây, hắn lại nhìn lên trên đầu. Linh trận nơi này phân ra hai phần trên dưới, mỗi tháng thay phiên tính toán thời gian. Đợi sáu ngày sau, vừa vặn còn dư dật đem những chỗ còn tổn hại bổ sung vào.

Bên trong động quật chỉ có Tân Minh vừa giận vừa tức, đầu tiên vẻ mặt hắn lạnh như băng quét mắt nhìn Hà Phàm. Sau đó vẻ mặt dữ tợn trừng trừng Nhạc Vũ, cơ hồ rít ra trong kẽ răng:

- Nhạc Vũ, ngươi đừng có quá mức!

- Quá mức?

Nhạc Vũ cau mày, sau đó làm vẻ mặt khó hiểu:

- Điều này thật kỳ quái, chẳng lẽ bộ phận ngươi hoàn thành này không phải xuất từ tay của ngươi sao?

Tân Minh nhất thời á khẩu, trong lúc biết nếu giờ phút này thừa nhận sẽ không có kết cục tốt, chỉ bị tội lường gạt, sẽ cho đối phương cơ hội gây khó.

Biết rõ mình không thể phản bác, trong lòng hắn càng thêm tức giận rừng rực. Hắn nắm chặt hai tay, mười ngón tay đâm sâu trong thịt, lúc này mới dằn nén được xúc động muốn đem thiếu niên trước mắt xé thành mảnh nhỏ.

Nhìn thấy Tân Minh trầm mặc, Nhạc Vũ nhất thời cười khan một tiếng, hắn cũng lười dây dưa tiếp tục với người này. Thản nhiên không để ý tới ánh mắt đầy hận ý của Tân Minh, bỏ đi ra khỏi cửa động.

Tập tính của một lính đánh thuê khiến cho Nhạc Vũ có thói quen không lưu đường sống cho kẻ thù. Chẳng qua trong lòng hắn cảm thấy kỳ quái thái độ vừa rồi của Hà Phàm có chút vượt ngoài dự liệu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Phân tích hoàn thành

Vừa cảm giác được dấu hiệu trong đầu, Nhạc Vũ vừa kinh vừa vui mừng. Những ngày này, hắn từ từ tích lũy ghi nhớ về kiến thức phù triện cùng linh trận, cũng biết vật thể hình trứng trong gáy cũng từ từ bành trướng thêm mấy lần. Nhưng không được rõ ràng như hôm nay, bề ngoài vượt xa thấy rõ rệt.

Hắn cũng không để ý tới hiện tại mình đang náu thân trong Kinh Sóc Các, liền đem toàn bộ tâm thần vùi vào trong không gian sau gáy mình.

Lần này khác với trong dĩ vãng, trước kia năng lực phân tích của hắn vốn không cách nào sinh ra tác dụng với vật thể hình trứng bên trong gáy. Dù là linh thức cũng không cách nào thăm dò vào bên trong. Mà lần này chẳng những nhìn thấy rõ kết cấu bên trong, hoàn toàn hiện rõ trong đầu hắn, hồn thức của Nhạc Vũ cũng không hề bị cản trở tiến vào trong đó.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ liền cảm thấy kinh hãi. Đầu tiên hắn chú ý bên trong không ngừng lóe ra lôi điện màu đỏ tím. Nửa bộ phận bên trên vật thể không có vật gì, nhưng nửa bộ phận bên dưới lại thật dầy, phảng phất giống như trời và đất. Ở bên trong còn có vô số phù triện cùng linh trận chi chít, màu sắc chia thành hai màu bạc cùng xám.

Những thứ này chặt chẽ kết hợp chung một chỗ, nhưng vẫn còn một phần lớn khu vực hoàn toàn trống không.

Xem lướt qua tình hình bên trong, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt hiểu ra. Phù triện màu bạc hắn đã hoàn toàn nắm giữ, mà màu xám tro hắn ghi nhớ nhưng chưa hiểu rõ hiệu quả chân thật. Về phần trống không tự nhiên chính là chưa từng học được.

- Nói không chuẩn, sau khi vật thể trong đầu mình trưởng thành tới cuối cùng, thật có cơ hội tạo thành một thế giới hoàn chỉnh.

Dùng hồn thức lặng lẽ tra xét bên trên, bên trên chuyển động chẳng khác gì

những ngôi sao cùng quỹ tích mặt trời, trong lòng Nhạc Vũ không giải thích được liền dâng lên ý nghĩ kỳ lạ này trong đầu.

Nhưng trong nháy mắt Nhạc Vũ lại phân thần nhớ lại những thi thể của Kim Đan tu sĩ bên trong Vạn Tiên Quật.

- Cũng không biết hiện tại nếu phân tích thi thể của họ đã có thu hoạch hay chưa?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cũng không đè nén nổi sự mong đợi trong lòng, vội vã đặt quyển sách trong tay xuống, thả ra Xuyên Vân Toa dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng tới Hợp Dương Phong.

Sau khi đi tới Vạn Tiên Quật, đầu tiên Nhạc Vũ liền chạy tới một động quật trên lầu ba. Sau đó liền cặn kẽ kiểm ra, từ pháp trận đến linh thức, đợi đến khi đã xác định không có người nào thăm dò, Nhạc Vũ lập tức phân tích di thể của Kim Đan tu sĩ trong động quật này.

Ngay khi hình ảnh kết cấu cốt tủy cùng tế bào toàn thân vị tu sĩ lại lần nữa hiện lên trong đầu hắn, Nhạc Vũ vừa vui mừng vừa cảm thấy tiếc nuối.

Vui mừng chính là vì thu hoạch lần này vượt xa hai mươi mấy ngày trước. Có ít nhất hơn phân nửa tế bào kết cấu đã hiện ra trong đầu hắn đầy đủ. Cũng không thấy phát sinh hiện tượng tinh thần mệt mỏi sau khi phân tích. Mà tiếc nuối chính là bộ phận trọng yếu nhất vẫn còn trống không.

- Như thế xem ra công khóa bên Kinh Sóc Các vẫn phải gia tăng thêm thời gian. Hơn nữa còn phải nhanh chóng nghĩ biện pháp tiến vào trên lầu hai.

Vừa nghĩ tới tình hình mình tiến vào lầu hai trong Kinh Sóc Các, Nhạc Vũ không khỏi cau mày. Có được thân phận chấp sự Truyền Pháp Điện, hắn có thể tùy ý ra vào bên trong những cơ cấu tương ứng với Truyền Pháp Điện. Lúc hắn đi lên lầu hai trong Kinh Sóc Các vẫn không hề có người ngăn trở. Nhưng vấn đề là linh trận cấm chế ở lầu hai dù hắn có dùng hết sức lực cũng không cách nào bước chân vào bên trong lầu hai.

Đây cũng là phương pháp mà Truyền Pháp Điện Quảng Lăng Tông tránh cho các đệ tử quá sớm tiếp xúc kiến thức về luyện đan luyện khí cùng đạo pháp cao cấp, dù là chính hắn cũng không được ngoại lệ. Ở ngay trước mắt bao người,

Nhạc Vũ cũng không thể sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ đột phá.

Cho dù còn chưa thể phân tích được hoàn toàn như hắn mong đợi, trong lòng Nhạc Vũ vẫn cảm thấy vui mừng.

Sau khi phân tích xong hình ảnh trong đầu, đã đầy đủ giúp cho hắn chân chính bắt tay vào tiến hành Bồi Nguyên cùng Tôi Thể trong Trúc Cơ cảnh.

Nhẹ nhàng hít sâu một hơi, Nhạc Vũ gắt gao áp chế nội tâm kích động cùng mừng rỡ. Cho đến khi hắn nhẫn nại đem cốt tủy cùng huyết nhục trong thân thể vị Kim Đan tu sĩ phân tích toàn diện, lúc này mới đi ra khỏi quật động, chậm rãi đi vào một quật động khác.

Cho dù giờ phút này tâm tình của hắn vô cùng khẩn cấp, nhưng hắn vẫn không mất đi vẻ cẩn thận trong ngày thường. Khi hắn đi vào nơi này, vẫn tiếp tục vẽ Linh trận như trước. Với chức vụ hiện tại của hắn mà nói, chỉ cần đi tới kiểm tra trạng huống hoàn thành linh trận nơi này, cho dù người bên cạnh có phát hiện hành vi của hắn khác thường, cũng không nói ra được hắn làm gì không đúng.

Đến khi hắn sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang, Nhạc Vũ cũng không có chút nào lo lắng. Loại thần thông này có đặc tính thiên phú có thể tan rã hết thảy pháp lực hồn lực, chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, người khác căn bản cảm giác không ra. Mà hôm nay cho dù hắn sử dụng, trừ phi Kim Đan tu sĩ đích thân tới, nếu không cũng thật khó phát hiện ra bất cứ dị thường nào.

Cứ như vậy hắn liên tục đi ra vào các động quật không chút mệt mỏi, liên tục phân tích tới di thể thứ hai mươi ba của các Kim Đan tu sĩ, rốt cục hắn mới cảm giác được tinh thần có chút mỏi mệt, mà Ngũ Hành Phù Trận cung cấp Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân lực cũng bắt đầu giảm mạnh.

Trong lòng Nhạc Vũ liền hiểu được đã đến lúc nên ngừng lại, tuy thân thể của hắn thật mỏi mệt nhưng tâm thần hắn thật phấn khởi. Sau một lúc phân tích, hệ thống trí năng phụ trợ trong đầu hắn đã phân tishc ra một hình ảnh thật đầy đủ, hơn nữa còn là kết cấu tế bào cốt tủy thật thích hợp với thân thể hắn. Trên căn bản, rút ra từ những hàng mẫu thường thấy nhất bên trong các di thể, về phương diện an toàn cũng có được bảo đảm.

Mà giờ khắc này điều duy nhất hắn không xác định chính là dựa theo bản mẫu hình ảnh chế tạo ra cốt tủy, rốt cục trong việc sinh ra nguyên khí có được bao

nhiêu hiệu quả.

Lại lần nữa lặng yên tra xét trạng huống trong cơ thể một phen, cảm giác mình nhiều nhất có thể tiếp tục phân tích thêm hai cỗ di thể, Nhạc Vũ thoáng do dự một chút, vẫn tiếp tục tiến vào một động quật khác. Khi hắn bước vào liền phát hiện Tân Minh đang ngồi xếp bằng ở góc phòng, tựa hồ đang trong trạng thái nhập định. Nhưng sau khi biết được Nhạc Vũ đi vào, liền lập tức tỉnh lại, trong mắt kinh nghi bất định nhìn ra cửa, làm như không hề nghĩ tới Nhạc Vũ lại tới đây ngay lúc này.

Ở phụ cận linh trận bên trong động quật, còn có bốn năm vị tu sĩ Trúc Cơ cảnh đang cúi đầu dốc lòng vẽ trận đồ, khi nhìn thấy thân ảnh Nhạc Vũ đi vào, vẻ mặt lúng túng sợ hãi.

Nhạc Vũ lại làm như không thấy, chẳng qua nhàn nhạt quét mắt nhìn, lại tỏ vẻ hài lòng nói:

- Bản lĩnh khắc họa của Tân sư huynh ở phương diện phù trận này thật sự rất cao, như vậy xem ra cũng là sư đệ lúc trước đã xem thường ngươi, như vậy đi, sáu ngày rút ngắn tới năm ngày. Nếu như có người làm phiền, với bản lĩnh của sư huynh tất nhiên sẽ không làm ta thất vọng vậy.

Trong ngôn ngữ phảng phất như không nhìn thấy có mấy người đang cặm cụi vẽ trận đồ ngay trước mặt hắn cùng Tân Minh.

Giờ phút này trong nội tâm Tân Minh phảng phất giống như bị thứ gì đó làm uất nghẹn vô cùng. Trong ngực giống như bị người nặng nề đập vào một quyền, vừa đau vừa tức giận. Đau là vì tự nhiên bị rút ngắn thời gian một ngày, sợ là phải không công tiêu hao thêm một chút đan dược. Tức giận là vì mình lại không làm gì được Nhạc Vũ.

Hắn lập tức muốn trở mặt, nhưng nhớ tới sẽ bị phía trên trừng phạt, Tân Minh thực sự cảm thấy dè chừng cùng sợ hãi. Mà trong lòng hắn lại âm thầm thức tỉnh. Hai mươi mấy ngày nay Nhạc Vũ cũng không phải không biết hắn đã thuê những sư huynh đệ khác nơi này tới thay hắn hoàn thành việc khắc họa linh trận, nhưng mỗi một lần Nhạc Vũ lại cứ làm ra vẻ không hay biết, từng bước cứ tăng thêm lượng công việc mỗi ngày cho hắn. Hơn nữa cũng phân phó công việc thật vừa vặn, chỉ nhích tới gần điểm mấu chốt thừa nhận trong tâm lý của hắn.

Nhìn lại phản ứng của những người khác bên trong động quật, đều mang theo vẻ mặt mừng rỡ. Những người này chỉ dựa vào bản thân tu hành, tiến cảnh liền cực kỳ chậm chạp. Cho nên trăm phương ngàn kế tìm kiếm đủ cơ hội có thể tìm được dược vật giúp tăng thêm tu vi.

Bọn họ vốn không sợ bị tiêu hao thời gian ở trong việc được thuê vẽ linh trận này, chỉ lo lắng không có cơ hội lấy được đan dược mà thôi. Mà phương pháp xử trí của Nhạc Vũ, không nghi ngờ đều thu mua được lòng những người này.

Nghĩ tới đây, Tân Minh không khỏi hít sâu một hơi, chế trụ khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể. Chẳng qua bên trong mắt hắn lại lóe lên u quang. Hắn chỉ muốn thoát khỏi khốn cảnh hôm nay, hoặc dời Nhạc Vũ ra khỏi đây, hay là phải nghĩ biện pháp nào khác.

Gia tộc hắn cũng từng thử qua, kết quả đều gặp phải trắc trở từ chỗ Phong Vân Điện Tôn. Cho nên hiện tại hắn chỉ còn lại một con đường lựa chọn.

Thấy Tân Minh cuối cùng phải im lặng chịu đựng, trầm mặc không nói, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, xoay người đi ra khỏi động quật. Vừa đi vừa vỗ trán, nghĩ thầm mình thật sự mệt tới mức hồ đồ. Không ngờ lại hoàn toàn quên mất linh trận của động quật này là hắn tự mình giao trách nhiệm cho Tân Minh.

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ cũng không hề dừng lại, bước nhanh ra khỏi Vạn Tiên Quật. Nhưng có lẽ do thần hồn hao tổn tới mức cực hạn, lần này khi Nhạc Vũ giá ngự Xuyên Vân Toa, cũng có chút lảo đảo xiêu vẹo. Đợi đến khi hắn trở về tiểu viện, chỉ thấy Chiến Tuyết đang dùng một trận cuồng phong đem cả đình viện quay cuồng tả tơi không chịu nổi. Sau đó hai tay nàng tạo thành hình chữ thập, những tàn cành gãy lá lại được một lực lượng nào đó dẫn dắt phục hồi lại như trước, sau đó lại liên tiếp vào nhau như chưa từng có dấu vết bị bẻ gãy.

Trong thời gian một tháng qua, chẳng những Chiến Tuyết học xong cách khống chế Huyền Sát Chiến Ma chân khí, còn học sử dụng một bộ phận đạo thuật. Đối với việc sử dụng lực lượng vô danh kia, cũng ngày càng thêm thuần thục.

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng không có thời gian quan tâm tới nàng, đi thẳng vào phòng ngồi xếp bằng, đầu tiên uống vào hai viên Ôn Linh đan cùng Hồi Nguyên Lực đan, bắt đầu thúc giục dược lực cho đến khi thần hồn hồi phục, Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền hồi phục lại như lúc ban đầu, lúc này lại lấy ra một viên Trúc Cơ đan mà Trầm Như Tân mang tới uống vào.

Nếu nói về nguyên lực đơn thuần mà dược vật này cung cấp, Trúc Cơ đan này được xem như có tính ôn hòa, tổng số còn chưa tới một phần tư của Dịch Nguyên đan. Vì vậy hiện tại Nhạc Vũ chỉ sử dụng Dịch Nguyên đan. Không nói tới chuyện đan dược cung cấp được chân nguyên dị chủng, chỉ nói về việc tăng trưởng tu vi bản thân, đối với việc Bồi Nguyên cùng Tôi Thể cũng giúp ích thật lớn.

Mặc dù dược hiệu của Trúc Cơ đan kém hơn, mà giờ khắc này Nhạc Vũ lại muốn thử xem hiệu quả của hình ảnh kết cấu cốt tủy tế bào trong đầu mình, thật không thể làm gì khác hơn là đành phải sử dụng xem kết quả thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Hi vọng Trúc Cơ

Thủy Hàn Phong Quan Vân điện, không khí trầm mặc tràn ngập cả điện phủ. Bên trong có mấy người đang ngồi, bao gồm Nông Dịch Sơn, sắc mặt mọi người đều trầm trọng.

Một lúc sau, Nông Dịch Sơn buông tiểu kiếm màu tím trong tay, thuận tay vung lên ném cho Vu Duy ngồi bên cạnh, sau đó trên mặt tràn ngập vẻ khó khăn.

Tất cả mọi người đều nhíu mày, tuy trong lòng sớm đoán được nhưng khi nghe tin vẫn không khỏi cảm thấy khúc mắc trong lòng.

- Nghiêm Chân sư thúc xuất thân từ Minh Trụ Phong, nói giúp cho Xương chủ tọa là chuyện bình thường. Chẳng qua xưa nay hắn tâm đầu ý hợp với Đào trưởng lão. Nếu Nghiêm sư thúc vẫn có thái độ như thế, như vậy bên phía Đào sư thúc chỉ sợ sẽ không phụ lòng tri giao bằng hữu của mình.

Phong Vân trầm ngâm chốc lát, lại khẽ lắc đầu:

- Nếu thái độ hai người kiên quyết, như vậy chúng ta thật không tiện nói chuyện.

- Chẳng lẽ thật không còn chút cơ hội thương lượng nào sao?

Cung Trí mặt ủ mày chau, bất đắc dĩ nhìn Nông Dịch Sơn, gương mặt tràn đầy vẻ tra xét:

- Quảng Lăng Tông từ khi khai phái tới nay cũng do bảy ngọn núi chế hành, nhưng kể từ vài chục năm trước Dụ Trữ sư đệ vẫn lạc, chẳng những thực lực giảm mạnh, nội bộ liên tục mâu thuẫn nặng nề. Trọng chấn Tiểu Quan Phong nhất mạch là ý kiến quyết định của chúng ta từ mấy năm trước, hắn làm sao dễ dàng đổi ý?

Nông Dịch Sơn nghe vậy nhất thời cười khổ một tiếng:

- Ý tứ trong lời nói của Nghiêm sư thúc, cũng chỉ là muốn bàn bạc với chúng ta. Chỉ nói hài tử Nhạc Vũ này, đối với Minh Trụ Phong mà nói thực sự quá trọng yếu. Mời chúng ta hãy suy nghĩ một chút, có nên đổi lại người hay không. Chẳng qua giọng điệu thật sự cứng rắn, căn bản không cho đường thương lượng.

Nói tới đây, cuối cùng Nông Dịch Sơn hơi khôi phục chút tinh thần:

- Thật ra cũng không thể trách hắn. Nhìn tình huống mấy chục năm nay của Minh Trụ Phong, đúng là không người kế tục. Trong tam đại đệ tử, chỉ có Hà Phàm cùng Tào Vấn là có thể chống đỡ một chút, nhưng tương lai có thể thành công kết anh hay không, cũng là chuyện chưa biết. Mà tứ đại đệ tử lại càng không thể, trăm năm qua quả thật có thu nhận sử dụng mấy người xem là thiên tài, nhưng về sau tu vi tiến cảnh lại không được như ý. Đừng nói là Nghiêm sư thúc và Xương sư đệ, dù là ta ở những năm này cũng vì chuyện đó mà gấp gáp.

- Thiên phú tại linh trận thật phi phàm, bản thân lại có hi vọng kết đan thành anh, xa xa vượt hơn người khác. Cũng khó trách hài tử Băng Hồng kia lại dốc lực lượng lớn nhất tới tranh giành.

Mạc Quân cười hắc hắc, vuốt râu lắc đầu:

- Rốt cục là sư tổ lão nhân gia tuyển định người chấn hưng tông môn, tuy bọn ta đem giấu diếm nhưng vẫn cứ lộ tài hoa. Thật sự có muốn che giấu thế nào cũng khó chân chính che giấu được. Nếu không phải Ngọc Lãm Phong của ta đã có Tạ Hạo cùng Hoành Dĩ Ninh, ta cũng không dễ bỏ qua.

Trong ngôn ngữ của hắn cũng không nhận rõ rốt cục là ảo não hay vui mừng. Nhưng khi lời hắn vừa nói xong, Phong Vân lại nhếch môi:

- Thật ra ta cũng có một phương pháp giải quyết. Nếu Nghiêm sư thúc cùng Xương sư huynh cố ý như thế, bọn ta lại không chịu dễ dàng buông tay, sao không để Đoan Mộc tọa cùng Xương sư huynh nhận chung một đồ đệ?

- Nhận chung một đồ đệ?

Nông Dịch Sơn ban đầu dùng ánh mắt mơ hồ nhìn Phong Vân, thấy vẻ mặt đối phương thật sự thản nhiên, mới bắt đầu trầm ngâm:

- Đây cũng không phải là không thể, tuy nói về bối phận có chút loạn, nhưng

không khó giải quyết. Vấn đề là nếu sở học quá tạp, sợ sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của hài tử kia.

- Điều này không cần lo lắng.

Phong Vân lại cười, ánh mắt quét nhìn mọi người trong điện:

- Thật ra hành tung của hài tử kia suốt những ngày qua mọi người nên hiểu rõ trong lòng mới đúng. Hai mươi bốn ngày, cơ hồ mỗi ngày đều đi qua Kinh Sóc Các. Tổng cộng lật xem bí pháp phù trận điển tịch tổng cộng là một vạn bốn ngàn hai trăm ba mươi quyển. Ta không biết có phải hắn có bản lĩnh đọc qua liền không quên được hay không, hoặc là đang học hiểu. Nhưng theo một vị sư điệt của ta báo lại, những ngày qua phàm là những quyển hắn lật xem nội dung lặp lại, lập tức bỏ qua. Chỉ sợ điều này không phải là trùng hợp.

- Lại có chuyện này?

Cung Trí cau mày, đưa mắt nhìn Phong Vân, tràn ngập thâm ý:

- Nói như vậy hài tử này đúng là có khả năng đặc thù. Phong sư điệt thật sự có lòng.

Phong Vân nghe vậy cũng không thèm để ý chút nào, trong ngôn ngữ không hề có chút sợ hãi:

- Thật ra muốn tìm hiểu về Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, học thêm chút ít phù trận pháp thuật đối với hắn cũng có chút chỗ tốt. Đừng quên năm xưa tổ sư khai tông cũng tinh thông kiếm đạo cùng trận phù.

Nói tới đây, nụ cười trên mặt Phong Vân càng thêm tràn đầy:

- Tương lai của hài tử này chính là người chấn hưng Quảng Lăng Tông chúng ta, hôm nay cho nó kết thêm một cường viện trong tông, đối với tương lai của hắn cũng là chuyện tốt. Thật ra ta xem ý tứ của Xương chủ tọa cũng chưa chắc nhất định đòi hắn bái nhập Minh Trụ Phong, chỉ cần tương lai Nhạc Vũ chịu trông nom Minh Trụ Phong nhiều hơn, thay hắn thu đồ đệ truyền thừa Trận Phù thuật của tông môn, nói vậy sư đệ có lẽ hài lòng. Đây đối với Quảng Lăng Tông mà nói cũng là một chuyện tốt!

Nghe xong lời này, rốt cục năm người trong điện mới động dung. Nông Dịch Sơn trầm ngâm một chút cuối cùng thở dài:

- Chuyện này ta sẽ suy nghĩ một chút, tóm lại chắc chắn phải cho Nghiêm sư thúc cùng Xương sư đệ câu trả lời là được.

Vừa nói xong ánh mắt của Nông Dịch Sơn lại nhìn xuống dưới chân mình. Bên dưới sàn nhà ba mươi trượng phương viên, đang dùng Thiên Lý Kính Ánh thật bày ra tình hình cặn kẽ suốt phương viên mấy trăm dặm của Quảng Lăng sơn Thủy Hàn Phong.

Ánh mắt Nông Dịch Sơn cuối cùng ngưng tụ ở dưới chân núi Tiểu Quan Phong.

- Hồn lực ngộ tính của hài tử kia thật sự bất phàm, nhưng đáng tiếc căn cốt lại hơi yếu, muốn đột phá Linh Hư cảnh chỉ sợ ít nhất cũng cần bốn mươi năm đi? Sau đó đến Kim Đan cảnh có thể sẽ ngắn hơn, hai mươi năm là đủ tăng lên, vừa lúc tốn hao một giáp thời gian.

Nghĩ tới đây, trong mắt Nông Dịch Sơn tràn đầy vẻ khổ sở bất đắc dĩ, nhưng trong tận cùng ánh mắt bao hàm vẻ mong đợi thật nhẹ.

- Chỉ sợ khi mình còn sống, không có cơ hội nhìn thấy Quảng Lăng Tông chấn hưng mạnh mẽ mất rồi. Điều có thể làm, cũng chỉ đem căn cơ tông môn gầy dựng vững chắc hơn mà thôi. Cũng là kiếp sau, hoặc là có thể nhìn thấy được hình ảnh phồn vinh của Quảng Lăng Tông chúng ta!

Cơ hồ trong cùng một thời gian, dưới Tiểu Quan Phong, trên mặt Nhạc Vũ lại hiện lên vẻ thống khổ vô cùng.

Lúc này hắn đang hợp thành chế tạo ra tế bào cốt tủy bên trong xương cột sống, rốt cục đã đến gần trạng thái hoàn thành.

Đầu tiên lấy đại lượng chân khí thật cẩn thận đem nội bộ tế bào phá hủy cắn nát, sau đó lại lấy nguyên lực dựa theo hình ảnh kết cấu cơ nhân đã thôi diễn từ từ đem chữa trị cùng cải tạo, cả quá trình kéo dài không lâu.

Chẳng qua Nhạc Vũ hoàn toàn không ngờ tới, cả quá trình lại khó khăn đến như thế. Đầu tiên là việc tiêu hao nguyên lực vượt gấp đôi bình thường. Lại thêm việc cấu tạo cơ nhân tế bào cũng dị thường phức tạp, hơi không chú ý cả cơ nhân

liên hoàn sẽ hoàn toàn vỡ vụn. Nếu không phải hắn có hệ thống trí năng phụ trợ, lại thêm hồn lực hơn người, còn có điều kiện để phân tích, đổi lại là người khác trăm triệu khó thể làm được loại chuyện này.

Ngay trong lúc hắn sắp hoàn thành, phụ cận tế bào trống rỗng sinh ra một cỗ điện mang xỏ xuyên qua quanh thân trên dưới của hắn.

Nhưng mặc dù trên người cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng nỗi mừng rỡ trong lòng Nhạc Vũ lại chiếm đa số, tế bào cốt tủy sắp thành hình ánh sáng là màu bạc nồng đậm. Vừa rồi hắn quan sát được, nguyên lực sinh ra xa xa vượt khỏi những tế bào khác gấp hai mươi lần! Hôm nay còn chưa có quy tắc định hình, vì vậy chưa thể thấy rõ, nhưng chỉ cần đợi thêm một thời gian, quanh năm suốt tháng tích lũy xuống, số lượng sẽ càng cực kỳ khả quan.

- Chỉ sợ những tu sĩ Linh Hư cảnh cũng bất quá chỉ như thế mà thôi, sợ là còn chưa bằng. Cũng chỉ là việc thao tác từng tế bào, thật sự là có chút ít phiền phức!

Sau vẻ mừng rỡ, trên mặt Nhạc Vũ lại lộ ra vẻ buồn rầu. Hắn biết tế bào trong thân thể một người trưởng thành ước chừng phải có tới sáu mươi ngàn triệu. Cho dù cốt tủy chỉ chiếm một phần ngàn, cũng phải là sáu mươi triệu. Cho dù hôm nay hắn đã có kinh nghiệm, một lần có thể điều khiển ngàn vạn tế bào hoàn thành, nhưng muốn cải tạo toàn bộ cũng thật sự không ngắn, thật không biết phải hao phí tới bao nhiêu thời gian, khó khăn tới mức khiến người cơ hồ tuyệt vọng.

Huống chi sau chuyện này còn tới giai đoạn Tôi Thể. Nghĩ tới việc sáu mươi ngàn triệu tế bào, cần mình cải tạo từ trên xuống dưới, ngoài ra còn phải nghĩ tới cơ cấu thân thể, da đầu của hắn nhất thời một trận tê dại.

Cau mày, Nhạc Vũ tạm thời kết thúc việc vận công thổ nạp, bắt đầu lâm vào trầm tư.

Một lúc lâu sau lại phải cười khổ buông tha, ở phương diện này thực lực của hắn thật sự không có biện pháp chiếm được tiện nghi hay mưu lợi chút nào.

Nhưng khi lực chú ý của hắn một lần nữa quay về trong cơ thể, nội tâm Nhạc Vũ chợt nhảy mạnh, một cỗ ý mừng cực kỳ mãnh liệt tràn ngập trong lòng hắn.

Bên cạnh tế bào hắn vừa hoàn thành, những tế bào lân cận không ngờ không cần hắn khống chế bắt đầu từ từ chuyển hóa chuỗi cơ nhân trong người hắn. Mà kết

cấu toàn thân cũng đã dựa dẫm vào tế bào màu bạc kia, mặc dù chậm chạp nhưng thật sự đang thay đổi.

- Chẳng lẽ tế bào cấp cao đang kéo theo tế bào cấp thấp quanh thân cùng tiến hóa?

Trong đầu vừa toát ra phỏng đoán này, Nhạc Vũ lại khẩn cấp bắt đầu thí nghiệm bên trong cơ thể. Lần này hắn lựa chọn cũng là hai mươi khu vực cách xa nhau, đồng thời bắt đầu tiến hành cải tạo.

Ngay khi Nhạc Vũ đầu đầy mồ hôi đem bốn cốt tủy tế bào cuối cùng toàn bộ hoàn thành. Sau đó lại thừa nhận chút ít xung điện mãnh liệt, quả nhiên cũng nhìn thấy những tế bào chung quanh hai mươi tế bào sáng bạc cũng đang dần dần chuyển hóa.

Thấy được tình cảnh này, hai tay Nhạc Vũ nắm chặt lại, cuối cùng thở phào một hơi, xem như phát tiết nỗi hưng phấn trong lòng.

Từ một năm trước bước vào Ngưng Dịch kỳ, rốt cục hắn đã nhìn thấy được hi vọng hoàn thành hai giai đoạn Bồi Nguyên cùng Tôi Thể của Trúc Cơ cảnh giới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Pháp môn hợp đan

Trong cơ thể Nhạc Vũ lúc này có chừng hơn hai mươi vạn điểm sáng màu bạc, phân đều ra trong xương cốt.

Vào lúc đầu, Nhạc Vũ chỉ có thể tiến hành cải tạo hai mươi, sau đó dần dần có thể hoàn thành chừng 500 chừng. Ngoài ra còn có ước chừng gần hai thành nguyên lực vì hắn điều khiển thất ngộ mà hao tổn vô ích.

Nhạc Vũ lại một lần nữa cau mày.

- Dựa theo tính toán của hắn thì ngày mai mặc dù cộng thêm những tế bào màu bạc tăng trưởng, tận lực giảm bớt hao phí vô ích vậy thì một ngày có thể hoàn thành cải tạo bốn mươi vạn tế bào.

Bất quá số lượng này nhìn như khả quan, song so với con số sáu trăm vạn triệu thì quá nhỏ bé.

Nếu chỉ dựa vào bản thân làm từng bước một thì cho dù mỗi ngày đều có tăng trưởng cũng cần thời gian ba đến bốn mươi năm để hoàn thành. Huống chi cốt tế bào cốt tủy chỉ chiếm một phần ngàn cơ thể người mà thôi.

Dĩ nhiên nếu như được cung cấp nguyên khí thuần khiết thì ước chừng chỉ ba đến bốn năm là hắn đã có thể tiếp cận gần trình độ tu sĩ Linh Hư cảnh sơ giai.

Chẳng qua thói quen từ trước đến nay của Nhạc Vũ vẫn luôn là truy cầu tận thiện tận mỹ.

May là ngoài phương thức này còn có tiến hóa tự trân của tế bào trong cơ thể hắn. Với hiệu suất hiện nay thì chỉ cần mười năm, Nhạc Vũ có thể hoàn thành quá trình Bồi Nguyên của tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong.

Bất quá mặc dù chẳng qua là mười năm thì trong mắt Nhạc Vũ vẫn cảm thấy quá chậm.

Nhớ tới mấy người trong nhà và Nhiễm Lực, Lâm Trác đang chờ đợi, hắn thở dài một tiếng rồi nhìn chiếc hộp nhỏ đựng Trúc Cơ Đan.

- Đối với những tu sĩ Trúc Cơ cảnh khác mà nói, sau mỗi lần phục dụng một viên Trúc Cơ Đan thì cần thời gian mười ngày trở lên mới có thể hoàn toàn tiêu hóa yêu lực, loại bỏ tạp chất. Nhưng đối với hắn thì mỗi ngày phục dụng ba đến bốn viên Trúc Cơ Đan, cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Ngày hôm nay số Trúc Cơ Đan mà hắn phục dụng đã đến cực hạn.

Muốn thông qua dược vật hấp thu nguyên khí, sau đó tiến hành cải tạo lại tế bào vốn đã không có có thể.

Điều này thật khiến Nhạc Vũ cảm thấy bất đắc dĩ, dược hiệu loại đan dược này của Quảng Lăng Tông thật ra không tệ, song cũng chỉ là tương đối mà thôi. Nguyên lực mà nó có thể cung cấp chỉ bằng một phần tư Dịch Nguyên Đan nhưng lượng độc tố cần loại bỏ lại bằng với Dịch Nguyên Đan. Dịch Nguyên Đan tuy có hiệu quả với Tôi Thể và Bồi Nguyên nhưng điều đáng tiếc là phải dùng một thời gian để tiêu hóa những dị chủng, không có cách nào tác dụng trực tiếp với cốt nhục của hắn.

- Như thế xem ra cần thay đổi biện pháp, Trúc Cơ Đan mặc dù tốt nhưng vẫn là chậm.

Nhạc Vũ khẽ thả lỏng tư thế ngồi của mình sau đó nhớ tới phương pháp chuyển đan.

Thứ hắn tiếp xúc sớm nhất vẫn là những dược vật trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông, trong đó không thiếu những thứ như Tam Chuyển Ích Thương đan, Tam Chuyển Hồi Nguyên đan, Tam Chuyển Uẩn Thần đan, thậm chí còn có cả Cửu Chuyển Linh Tịch đan mà mấy người Mục Hi Ngọc cùng Sa Thiên Quân liều mạng tranh giành.

Lúc đầu Nhạc Vũ cũng không rõ tại sao những dược vật này lại để ở lầu hai, đến khi xem qua một số tàng thư trong biệt phủ rốt cục mới biết được danh từ phương pháp chuyển đan. Nó cùng với đan dược thấp phẩm hợp luyện thì sẽ tăng lên phẩm cấp.

Đem ba đến năm viên đan dược kết hợp vào một lò, sau đó sẽ chiết xuất tinh hoa để luyện ra một viên. Tới lần chuyển thứ hai thì số lượng đan dược vẫn là ba đến năm viên nhưng phải lặp lại hai lần, cứ thế tăng lên đến chín lần thì số lượng đan dược tiêu hao có thể nói là rất lớn. Cho dù là Cửu Phẩm Linh Tịch đan có phẩm cấp thấp nhất từ nhất phẩm chuyển đan đến tam phẩm thì lượng tiêu hao cũng đủ cho một môn phái tu chân nhỏ phá sản. Lại càng không cần phải nói tỷ lệ thất bại rất cao, có thể nói là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đọc đến đây, Nhạc Vũ mới chính thức hiểu rõ sự trân quý của Cửu chuyển linh tịch đan, tuy nó chỉ là vật tam phẩm này nhưng cả trong Bắc hoang sợ là không có mấy viên. Cũng chỉ có đại phái tu chân như Băng Nguyệt tông, Quảng Lăng tông mới có thực lực khai lò luyện chế.

Bất quá cũng chỉ có loại đan dược hợp luyện từ tinh hoa của mười mấy hai mươi mấy viên đan dược mà lượng độc tố chỉ tương đương một viên mới thích hợp nhất cho hắn.

- Vừa lúc mình cũng nên tới chỗ luyện đan của tông môn xem một chút rồi. Lúc trước vì chưa có thời gian rảnh rỗi, nhưng hiện giờ nếu đã thành công phân tích ra kết cấu của cốt tủy vậy thì có thể tạm dừng đến chỗ Tàng thư các.

-

Nhạc Vũ vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó trông thấy Chiến Tuyết đang ngồi trên đỉnh một lầu các đọc sách dưới ánh trăng.

Nhìn thân ảnh cô đơn kia, lòng lòng hắn bất giác dâng lên một niềm thương xót. Nhu cầu ngủ của Chiến Tuyết rất ít, tuy nhiên giữa việc và không muốn ngủ và không thể ngủ là hoàn toàn khác nhau.

Điều càng khiến Nhạc Vũ không đành lòng chính là những ngày vừa rồi hắn quá bận rộn nên không cách nào nói chuyện với hắn. Cộng thêm bản thân Chiến Tuyết cũng cực kỳ biết điều, trừ phi cần thiết thì tuyệt không tới phiền hắn. Đoán chừng trong lòng nữ hài này cô đơn đến cực hạn.

Bất quá nghĩ lại thì Nhạc Vũ lại cảm thấy buồn cười, lại có chút bừng tỉnh.

Không làm lính đánh thuê cũng mới chỉ có hơn hai ba năm một chút, tại sao lòng mình đã mềm yếu như vậy? Lại biết đến cảm giác thương xót người khác. Sáng

sớm ngày hôm sau, việc đầu tiên khi tỉnh lại là Nhạc Vũ soi mình vào gương, đến khi thấy lại khuôn mặt thanh tú quen thuộc thì mới thở phào một hơi.

Tuy nói hắn nắm chắc tới chín thành đối với công việc cải tạo tế bào cốt tủy nhưng với loại công việc có nhiều biến số như vậy, Nhạc Vũ cũng không thể dằn được nỗi sợ hãi.

Điều hắn sợ nhất là sau khi tỉnh lại thấy bản thân biến thành một thứ nửa người nửa quỷ.

Bất quá may mắn kết quả cũng không tệ lắm, chỉ có làn da trắng hơn một chút còn từ dung mạo tới dáng dấp đều không thay đổi.

Nhớ tới thân thể đầy sẹo của mình và gương mặt dữ tợn ở kiếp trước, Nhạc Vũ bất giác cười một tiếng.

Khi hắn đi ra cửa, Chiến Tuyết đã chuẩn bị xong cho hắn quần áo để thay và dụng cụ vệ sinh. Nhạc Vũ vừa cầm lên bộ y phục đệ tử chân truyền thơm hương cỏ của Quảng Lăng Tông thì trong lòng lại dâng lên cảm giác kỳ lạ. Tại sao Chiến Tuyết vốn là chỉ biết chiến đấu nhưng làm việc nhà cũng rất tốt?

Lắc đầu, Nhạc Vũ bỏ qua ý nghĩ này rồi đi sang bên chỗ Vạn Tiên Quật. Hiện giờ công việc ở chỗ này của hắn trên căn bản là xem tiến độ của Tân Minh, ngoài ra dùng thời gian còn lại để tìm hiểu và suy nghĩ về ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Chẳng qua là ngày này hắn mới vừa tiến vào trong động thì đã thấy Tào Vấn đang đứng đó với vẻ mặt tươi cười chờ sẵn.

Nhạc Vũ cảm thấy hơi khó hiểu, bất quá vẫn chào hỏi theo quy củ. Còn chưa đợi Nhạc Vũ chân chính khom người thì Tào Vấn đã đưa tay ra đỡ:

- Nhạc sư điệt sau này ở trước mặt ta không cần quá mức đa lễ, chỉ cần bình thường là được rồi.

Nghe được lời nầy, sắc mặt Nhạc Vũ càng cổ quái. Tào sư thúc này của hắn đúng như Hà Phàm nói, đối với hắn cực kỳ chiếu cố. Cho dù là hắn mỗi ngày đều không ngừng hành hạ Tân Minh thì cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt. Bất quá vẻ mặt ôn hòa giống như hôm nay thì Nhạc Vũ cũng là chưa

bao giờ từng thấy.

Mỗi ngày nhìn thấy Tào Vấn, tất cả đều là vẻ mặt như hắn là người thiếu nợ lão.

Nhạc Vũ cảm thấy hết sức nghi ngờ, duy chỉ xác định là hôm nay Tào Vấn tìm hắn không phải vì chuyện gì xấu.

- Rất kỳ quái đúng không?

Tào Vấn lịch duyệt bực nào, vừa nhìn thấy sặc mặt của Nhạc Vũ đã biết suy nghĩ của hắn, cũng không để ý mà chỉ vỗ vai hắn:

- Tối nay ngươi đến Minh Trụ Phong thì sẽ biết được chuyện gì. Chuyện này chính là chưởng giáo chân nhân phân phó, ngươi đừng có quên đấy.

-Minh Trụ Phong?

Nhạc Vũ không khỏi ngẩn ra, hắn biết vô luận là Tào Vấn hay Hà Phàm, cũng đều xuất thân từ nhất mạch Minh Trụ Phong. Thậm chí những đệ tử Linh Hư cảnh làm việc ở đây cũng đa số đến từ ngọn núi này.

Chưởng điện chân nhân Phong Vân, tuy không phải xuất thân từ nhất mạch đệ tử này, bất quá nghe nói cũng có giao tình thâm hậu với nhiều nhân vật của Minh Trụ Phong. Chẳng qua là Nhạc Vũ nghĩ không ra vì sao hắn phải đi Minh Trụ Phong đây? Thử nghĩ xem hắn nhập môn mới bất quá một tháng, cũng mới chỉ có giao hảo với Hà Phàm, còn thật sự chưa có quan hệ với ai.

Ngoài ra nghe trong ngữ khí của Tào Vấn thì để cho hắn đi Minh Trụ Phong chính là ý của chưởng giáo chân nhân, hắn đang định hỏi thì Tào Vấn đã sớm xoay người rời đi. Nhìn bộ dạng của lão dường như thong dong nhưng tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền đã không thấy thân ảnh.

Nhạc Vũ nhíu mày trầm ngâm một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn đem nghi ngờ này để xuống đi vào trong động.

Đến khi hắn tiến vào tầng thứ ba, liền thấy Tân Minh sắc mặt âm hàn đang đứng đó.

Nhạc Vũ không cần nghĩ cũng biết người này đang chờ mình, hắn cũng không

tránh né mà cứ thế bước thẳng tới.

-Tân sư huynh, ngươi ở nơi này chẳng lẽ là đang đợi ta? Chắc là đã làm xong chuyện hôm qua?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Phóng đan chi nhật

Tân Minh nghe vậy chỉ cười:

- Cái này không nhọc sư đệ ngươi quan tâm! Năm ngày sau ta sẽ giao phó linh trận trong quật thất là được!

- Ha hả! Như vậy thì tốt quá, làm phiền sư huynh rồi.

Nhạc Vũ cười khẽ, cũng không có ý tiếp tục nói gì mà đi sâu vào bên trong. Bản tâm hắn cũng không dựa vào chút thủ đoạn này để làm khó được đối phương, tối đa cũng chỉ gây khó khăn một chút nhân tiện phán đoán thực lực của Tân Minh.

Từ tình hình này xem ra thì chắc là xế chiều hôm qua hắn đã chân chính tiến tới điểm chịu đựng của Tân Minh, đã như vậy thì cũng không cần thiết bức bách quá mức.

Trong mắt hắn, phương thức hành hạ dùng dao nhỏ cắt thịt mới là phù hợp nhất, nếu thực sự ép đối phương đến mức trở mặt ngược lại không tốt.

Trong khoảnh khắc song phương kề sát nhau, Tân Minh cắn răng nói nhỏ:

- Ngươi nhớ đây! Lần khuất nhục này, Tân Minh ta sẽ khắc sâu trong lòng, trong vòng hai mươi năm nhất định sẽ hoàn lại!

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ mỉm cười nói. Từ ngày đó hắn cứu Trương Kim Phượng thì mối thù với Tân gia đã không thể hòa giải.

Đã chỉ có kết quả không chết không thôi, vậy sao còn phải lưu lại tình cảm gì?

Bất quá trong lòng hắn vẫn thầm cảnh giác, Tân Minh nói vậy khôn phải là dọa suông.

Tân Minh nói dứt lời thì xoay người rời đi, Nhạc Vũ khẽ trầm ngâm một trận,

cuối cùng cũng bật cười. Bất quá đúng lúc này có một giọng vang lên.

- Thật ra thì hắn nói cũng không sai, Nhạc sư đệ không buông bỏ như thế, chẳng phải sẽ lo lắng sau này?

- Tạ Hạo?

Nghe thanh âm vừa xa lạ vừa quen thuộc này, Nhạc Vũ nheo mắt nhìn qua. Sau đó quả nhiên hắn thấy thân ảnh thiếu niên mười ba tuổi kia đang chắp tay đứng sau lưng. Trong lòng hắn hơi kinh hãi, chỉ mới qua một tháng mà khí thế của đối phương đã tăng vọt, trước kia chắc là ở tu vi Ngưng Dịch Kỳ, hiện giờ đã khiến hắn nhìn không ra nông sâu.

- Nhạc sư đệ, ta biết hồn lực ngươi mạnh mẽ, sáu mươi năm sau nhất định có hy vọng Kim Đan. Nhưng ngươi cũng đừng quên, tu sĩ như bọn ta không phải có tư chất tốt là có thể bước vào tiên môn. Trên đời này chuyện thiên tài vẫn lạc nhiều không kể xiết.

Vừa nói , Tạ Hạo vừa đi đến gần Nhạc Vũ, trong mắt đầy vẻ thỉnh cầu.

- Sở dĩ chư vị trưởng bối trong tông môn dễ dàng bỏ qua cho ngươi bất quá chỉ vì ngươi giải khai được Quảng Lăng tuyệt kiếm, có chút hi vọng đối với bản thân ngươi mà thôi. Chẳng qua tuy có được tam thức Quảng Lăng tuyệt kiếm nhưng mười thức sau mới là chân chính tinh hoa. Nghe nói năm xưa mấy vị tu sĩ Nguyên Anh trong tông môn ta đã từng liên thủ tìm hiểu thức thứ tư, kết quả đều rơi vào kết quả thần hồn bị thương tổn mà đành buông bỏ. Nhạc Vũ có bản lãnh gì mà dám vượt qua được mấy vị tiền bối? Nếu trong ba mươi năm mà chưa có sở đắc, ngươi cho rằng còn có mấy người có thể chờ được? Chẳng lẽ ngươi tự cho mình là một nhân vật bất khả hay sao?Trong Quảng Lăng Tông có biết bao nhiêu người chỉ cần một ngón tay cũng đủ bóp chết ngươi. Ngay như Tân Minh tuy nói mười năm sau mới có tư cách đệ tử chân truyền. Bất quá chỉ cần ba năm là đã có thể mạnh hơn ngươi.

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, cũng không biết người trước mặt này có bị thần kinh hay không, hắn không kiên nhẫn được nữa ngắt lời.

- Như vậy Tạ sư đệ cho bây giờ ta thu tay thì Tân gia sẽ bỏ qua cho ta đúng không?

Tạ Hạo nghe vậy thì con ngươi co rút lại, cuối cùng không phản bác được. Tân gia đích thật sẽ không dễ dàng bỏ qua ân oán này, không chỉ là huynh muội Tân thị mà từ thái độ của những lão nhân trong Tân gia ngày đó cũng biết được một hai. Chỉ sợ cho dù đã nhận được cảnh cáo của tông môn nhưng vẫn tự mình hành sự.

Đã không thể vãn hồi thì Nhạc Vũ cần gì phải nể mặt, thuận tay cho thiếu niên trước mặt này mất mặt lại càng thống khoái.

Tiếp đó, Nhạc Vũ lại cười một tiếng.

- Bây giờ, Tân gia có dám đụng đến ta chút nào không?

Tạ Hạo đầu tiên là há mồm muốn nói, cuối cùng lại thở hắt ra, có những thứ ân oán này, chỉ sợ Nhạc Vũ gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì chắc chắn đối tượng đầu tiên bị nghĩ đến sẽ là Tân gia.

- Nếu bọn họ nhất định muốn giết ta, Nhạc Vũ này tất nhiên không thể làm gì. Bất quá nếu chỉ là một chút thủ đoạn không thể lên mặt bàn, Nhạc Vũ ta lại có gì sợ?.

Thấy vẻ mặt của Tạ Hạo đã trầm xuống, Nhạc Vũ cười nhạt:

- Người tu chân như bọn ta nếu cứ sợ đầu sợ đuôi thì sao còn dũng khí cầu trường sinh? Còn như thế nào chống lại thiên đạo?

- Nhạc sư huynh đúng là hào khí can vân.

Tạ Hạo cười khẽ, hơi phất tay áo bước qua:

- Coi như ngươi nói có lý. Bất quá loại người như vậy, Tạ Hạo ta thật đúng là không ưa!

Nhạc Vũ lại cười nhạt, cũng lười nói thêm với người này. Chỉ cảm thấy lần nói chuyện với nhau này, quả thực không giải thích được. Chẳng qua là nhìn người này cũng không có quan hệ với Tân gia. Bất quá bị ngáng chân như vậy mà tâm trạng vui vẻ vì thấy được hy vọng Linh Hư cảnh cũng bay sạch. Hơi lắc đầu, Nhạc Vũ cũng xoay người rời đi. Sau đó hắn nhanh chóng hoàn thành việc trong Vạn Tiên quật rồi rời đi trước nửa canh giờ.

Thật ra thì lúc này còn chưa hết thời gian hắn phải ở trong này, bất quá hắn có mặt hay không có mặt ở đây cũng không sao, thứ hai Hà Phàm cùng Tào Vấn vẫn luôn dễ dàng với hắn. Bên trong quật cũng không ai dám đắc tội với hắn để tránh rơi vào kết quả như Tân Minh, vì thế hắn cứ một đường rời đi không ai ngăn trở.

Theo như Trầm Như Tân nói, Quảng Lăng Tông sở hữu hai địa hỏa. Một chỗ là Ngọc Dung Phong để luyện khí, một chỗ là Phù Dung Phong để chế đan.

Theo truyền thuyết, bên trong hai ngọn núi này đều được tổ sư khai sơn năm đó dẫn vào liệt hỏa từ địa tâm, là chỗ tuyệt hảo để luyện đan chế khí. Trong Bắc hoang cũng không biết có bao nhiêu môn phái tu tiên thèm khát nơi đây. Quảng Lăng Tông cũng dựa vào đó để ngạo thị Bắc hoang về hai phương diện luyện đan luyện khí. Nhạc Vũ nghe nói ngay cả Băng Nguyệt tông đã từng thỉnh thoảng mượn nơi đây.

Một chỗ trọng địa như vậy của môn phái, đừng nói là tu vi Nhạc Vũ còn chưa đủ, cho dù ngày sau chân chính tấn thăng Kim Đan cảnh cũng không phải là tùy tùy tiện tiện có thể tiến vào .

Chỗ mà tông môn cung cấp cho đệ tử tầng dưới của môn phái luyện đan luyện khí đều ở dưới chân núi, ở đó có đào ra ba trăm đường hầm dẫn lửa đi lên, ngay trong tông môn cũng không đủ dùng.

Vùng địa hỏ này tuy không cần tiền nhưng tông môn cũng phải bỏ ra công sức lớn để duy trì. Nếu là khai mở quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến chất lượng của liệt hỏa trong địa tâm.

Chỗ mà Nhạc Vũ muốn đi chính là nơi chuyên dụng cho đệ tử luyện đan dưới Phù Dung phong. Hắn vừa tới dưới chân núi thì sợ hết hồn. Chỉ thấy hơn ba ngàn người đang đứng xếp hàng trước những hầm lò dành cho việc luyện đan, kéo dài từ miệng hầm đến mấy thăm bước.

Đầu tiên hắn khẽ nhíu mày khó hiểu, sau đó điều khiển Xuyên Vân Toa bay xuống. Đúng lúc này thì một đạo kiếm quang như dải lụa chợt từ phía dưới đâm thẳng lên, trong nháy mắt đã đến sát Xuyên Vân Toa .

- Tiểu tử nơi nào đến, dám không tuân thủ quy củ nơi này!

Kiếm quang dài tới mười trượng, đến lúc này vẫn còn uy thế kinh người. Nhạc Vũ cảm giác người vừa xuất thủ cho dù chưa đạt đến cảnh giới Linh Hư thì cũng xê xích không xa. Hắn kinh hãi vội vàng điều khiển Xuyên Vân Toa đột nhiên bay vọt lên trước tránh được kiếm quang. Sau khi hạ xuống đằng xa, thu hồi Xuyên Vân Toa thì nhướng mày nhìn về chỗ kiếm quang xuất phát, chỉ thấy một nam tử đầu trọc cũng đang lạnh lùng nhìn mình.

Điều đầu tiên khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là đối phương lại có can đảm ngang nhiên xuất thủ với đồng môn. Điều thứ hai là đối phương đánh lén. Nếu không phải là tốc độ Xuyên Vân Toa cực nhanh, hồn thức hắn phát hiện sớm thì giờ chắc đã bị thương.

Điều duy nhất khiến hắn bớt giận chính là người này cũng không ra tay quá nặng, đoán chừng hắn chỉ muốn đánh rớt Xuyên Vân Toa mà thôi.

Nam tử đầu trọc kia thấy hắn đang lạnh lùng nhìn vào thì cười lạnh, tiến về trước một bước:

- Ngươi không phục? Quy củ của nơi này thì kẻ mạnh làm vua, nếu muốn có đan dược thì cứ việc đánh thắng ta.

Người này tuy bước ra nhưng đội ngũ phía sau không ai dám bước vào vị trí của hắn, ánh mắt của mọi người nhìn vào để có vẻ không vui mừng.

Nhạc Vũ cảm thấy kỳ lạ, nghĩ thầm cái gì mà nhận lấy đan dược, làm sao nghe như mình sai rồi?

Chẳng qua tuy hắn đang khó hiểu nhưng sự tức giận vẫn không hề giảm đi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Đang lúc cả hai đang gầm ghè thì bên trong cổng lớn có một thanh niên tuấn tú cười khổ đi ra:

- Hiểu lầm hiểu lầm! Phách sư đệ. Nhạc sư đệ. Ta xem nhị vị lần này bỏ qua mọi chuyện đi?

- Trầm sư huynh?

Nhạc Vũ nhướng mày, nhìn về người vừa nói, còn Trầm Như Tân bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Sư đệ ngươi cũng tới quá không khéo đi, hôm nay chính là ngày tông môn phóng đan.

Nhạc Vũ hơi hồi tưởng thì nhớ láng máng đã nghe Thượng Ngạn nói về chuyện này. Tông môn trừ ngạch định cung phụng hàng năm thì các đệ tử có thể thông qua các loại nhiệm vụ và lao dịch để có được pháp bảo và đan dược.

Những đan dược được phát theo kiểu này bình thường sẽ phát trong một ngày mà đệ tử tông môn gọi là " Phóng đan".

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Môn tiền trùng đột

Nhạc Vũ nhìn lại đội ngũ trước mặt thì phát hiện những đệ tử Quảng Lăng Tông căn bản cũng dựa theo chỗ mình thuộc về để đứng chung một chỗ.

Những người mà hắn biết, cho dù là nhân vật như Trưởng Tôn Tử Vận hay Nhạc Hàn cũng xếp hàng ở ngoài mấy chục thước cùng với những đệ tử của Duệ Vân Phong, còn Hoành Dĩ Ninh thì xa hơn một chút, thậm chí ngang với Tạ Hạo.

Tiểu Quan Phong của hắn thì xếp vào cuối cùng, cả đội ngũ chưa tới hai mươi người. Trong đó Trương Kim Phượng đang hân hoan vẫy tay với mình.

Bất quá trong ba ngàn người này căn bản đều là tu sĩ Trúc Cơ cảnh, không người nào từ Linh Hư cảnh trở lên. Điều này cũng phù hợp với hiểu biết của Nhạc Vũ, chỉ cần tu vi đến Linh Hư cảnh thì địa vị tại Quảng Lăng Tông đã khá cao. Khi đó cũng không cần tới lĩnh mà tự có người đem đan dược đưa tới cửa.

- Thật ra thì cũng khó trách Phách sư đệ có hiểu lầm, quy củ của nơi này xưa nay cũng là bảy ngọn núi đưa ra đệ tử có thực lực mạnh nhất tranh nhau, người thắng là có thể lĩnh trước đan dược. Chỗ này nếu có tranh đấu, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng thì ngay cả Chấp luật điện cũng không quản.

Trầm Như Tân nói tới đây thì ôm quyền thi lễ với nam tử đầu trọc kia:

- Phách Phong sư đệ cũng đừng lạ, một là sư đệ ta không hiểu quy củ. Thứ hai hắn cũng không phải đến để nhận đan dược.

Nhạc Vũ nghe vậy thì chợt hiểu, cùng một loại đan dược thì dựa theo phẩm cấp mà có sự khác biệt về dược hiệu. Người được lĩnh trước đúng là chiếm được không ít ưu thế. Những người này có tranh đoạt ưu tiên nhận đan dược thì cũng không kỳ quái.

Bất quá Phách Phong nghe vậy cũng mỉm cười :

- Đệ tử Tiểu Quan Phong các ngươi tới đây không phải vì nhận lấy đan dược, chẳng lẽ nói là vì luyện đan không được

Nhạc Vũ trong lòng không vui, bất quá nghĩ đến một kiếm mới vừa rồi thì quả thật là hiểu lầm nên cũng đè nén lửa giận, sắc mặt dịu lại:

- Sư đệ tới nơi này, quả thật chỉ vì luyện chế đan dược.

- Luyện chế đan dược? Bằng vào ngươi?

Dường như nghe thấy một chuyện đáng cười, Phách Phong cười phá lên:

- Trầm sư huynh, ngươi cùng hắn ở cùng một chỗ, lại là chấp sự của La Trân điện, vừa lúc quản chuyện phóng đan. Quỷ mới biết sau khi ngươi dẫn hắn vào có làm ra chuyện mờ ám gì không.

Trầm Như Tân nghe vậy thì xanh mặt, trong lòng cũng hơi căm tức nên nên trong lời nói cũng lạnh như băng.

- Sư đệ của ta sau khi làm lễ tế sư ở từ đường thì phạm tội bị phạt lao dịch, sao có cơ hội nhân đan dược? Lần này ta niệm tình ngươi không biết nên không so đo. Nếu là ngày khác còn dám nói lung tung thì có tin ta tại chỗ cắt lưỡi đem đi nhắm rượu hay không!

Nói xong những lời này, Trầm Như Tân dù chưa có hành động gì nhưng một luồng khí âm sát bốc lên khiến mười mấy người đối diện nhất tề biến sắc.

Nhạc Vũ kinh ngạc, nghĩ thầm vị sư huynh này của hắn thoạt nhìn ôn văn nhĩ nhã nhưng lại có lúc bức người như thế. Bất quá điều này cũng phù hợp với việc ngày đó hắn không chút lưu tình gọt đi tai trái đệ tử Phù Sơn Tông rồi đuổi xuống núi.

Phách Phong cũng không tỏ ra sợ hãi, tuy nhiên vì tu vi kém Trầm Như Tân ít nhất một cảnh giới hai tầng cấp nên trong lòng tồn tại vài phần kiêng kỵ. Đang lúc hắn còn do dự thì trong đám đệ tử của Minh Trụ Phong đột nhiên nhảy ra một nữ hài rỉ tai với hắn mấy câu vẻ lo lắng.

Trong nháy mắt, ánh mắt của nam tử đầu trọc nhìn về Nhạc Vũ lại lóe lên hung quang bức người.

- Ngươi chính là Nhạc Vũ? Chính là người đã dám làm nhục đả thương Oánh muội của ta, lại đang ở trong Vạn Tiên quật khi dễ Tân sư đệ?

Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn ra nữ hài bên cạnh Phách Phong chính là Tân Oánh đã lâu không thấy, lúc này đang kéo tay nam tử đầu trọc tựa hồ muốn hắn lui về sau. Chẳng qua nam tử đầu trọc vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Tân Oánh lại càng thấp giọng khuyên lơn, muốn Phách Phong dừng tay nhưng hung quang trong mắt gã lại càng lóe lên.

Trong lòng hắn không khỏi thở dài một tiếng, hôm nay hắn chỉ muốn nhanh chóng tiến vào khai lò luyện đan, thật sự không muốn dây dưa với người này, tuy nhiên nhìn tình hình này chắc là không thể.

Sắc mặt Trầm Như Tân lại càng âm trầm, mặc dù hắn không thể như Nhạc Vũ thông qua thần ngữ để nghe rõ lời của Tân Oánh. Bất quá tu vi của hắn cao hơn Nhạc Vũ rất nhiều, nên loáng thoáng có thể nghe thấy bảy tám phần. Theo như đó thì Tân Oánh đang không ngừng phóng đại chiến lực của Nhạc Vũ, được trưởng bối cưng chiều ra sao, khuyên Phách Phong tạm lánh phong mang.

Với tính cách của Phách Phong thì những lời này chẳng khác gì là tưới dầu lên lửa.

Nhạc Vũ lúc này đã tiến thêm mấy bước đối diện với đối phương, trong mắt lóe lên mấy tia cuồng dã:

- Chính là ta, ngươi muốn làm như thế nào?

Bản thân hắn không phải là không biết ẩn nhẫn, chẳng qua vào lúc này với tính cách của hắn thì không có hai từ "Dừng lại", hơn nữa hôm nay nếu quả thật làm vậy thì sau này ngoài việc bị đám đệ tử trong tông môn chê cười không nói, còn có vô số phiền toái tìm tới cửa.

Tuy hắn không biết thực lực người trước mặt thế nào nhưng nếu có thể áp chế đám người Trưởng Tôn Tử Vận, Hoành Dĩ Ninh và Tạ Hạo thì Phách Phong này có thể là đối thủ mạnh nhất mà hắn gặp sau khi chuyển thế.

Bất quá cho dù là biết rõ chênh lệch thì hắn cũng chỉ có thể dốc toàn lực đánh

một trận mà thôi.

- Hắc! Là ngươi thì tốt rồi!

Phách Phong nheo mắt, cười nhạt:

- Xin lỗi Trầm sư huynh, vô luận hắn là lĩnh đan cũng tốt, luyện đan cũng được. Muốn đi vào cứ theo quy củ thắng ta rồi hãy nói! Nếu là hắn không dám vậy thì cút đi phía sau xếp hàng đi!

Sát khí trong mắt Trầm Như Tân đã giống như thực chất, bất quá cuối cùng do dự nhìn về Nhạc Vũ. Hắn cũng không phải là cố kỵ gì trong lòng, chẳng qua là tùy vào Nhạc Vũ mà thôi. Đối tượng khiêu chiến lần này của Phách Phong dù sao cũng là Nhạc Vũ, nếu để hắn giải quyết thì mấy thập niên sau Nhạc Vũ cũng mà ngẩng đầu trong tông môn.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi đưa tay ra:

- Không biết Trầm sư huynh còn thanh cửu phẩm huyền binh kia? Xin cho ta mượn dùng một chút.

Binh khí trong tay nam tử đầu trọc kia bất phàm, ít nhất vượt xa Thiên Nhận kiếm và Lôi Âm Đao vừa mới chế luyện. Nhạc Vũ không phải là loại người biết rõ thua thiệt cũng vẫn lấy cứng chọi cứng, muốn đánh một trận cũng phải thu hẹp khoảng cách chênh lệch về binh khí rồi hãy nói,

Trầm Như Tân cười khổ, nghĩ thầm trong tay mình nào có cửu phẩm huyền binh gì? Mặc dù có thì cũng đã sớm bán đổi lấy đan dược rồi. Hắn đưa mắt nhìn quanh, sau đó vung tay áo cuốn lấy bội kiếm của một gã đệ tử đưa cho Nhạc Vũ.

- Đây là mượn tới, chớ để hỏng đi, còn vị Phách Phong sư đệ chính là thuộc về Minh Trụ Phong

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn đối phương một cái, nghĩ thầm đây chính là Trận Phù sư rồi. Dĩ nhiên đây chỉ là trong dân gian gọi, trong giới tu sĩ cũng không phân định như vậy. Bất quá đây cũng là lần đầu tiên hắn chiến đấu với đối thủ am hiểu phù pháp trận đạo.

Lắc đầu bỏ đi tạp niệm, Nhạc Vũ nhìn về binh khí trong tay. Thanh kiếm này có

tên là Hắc Khuyết, toàn thân màu đen, tuy chỉ dài chừng bốn thước nhưng nặng đạt ngàn cân. Theo kết quả phân tích thì chắc là bát phẩm huyền binh, mặc dù không gia cố thêm bí pháp gì trong đó nhưng về sự kiên cố và sắc bén cũng đủ không rơi vào thế hạ phong.

Lúc này cách đó mấy chục thước bên ngoài, có hai người đang chăm chú nhìn vào.

- Ngươi cho rằng ai sẽ thắng?

Người nói là Phong Hàn, song quyền hắn đang nắm chặt, tuy ẩn trong tay áo nhưng lộ rõ gân xanh, tựa hồ đang nỗ lực đè nén cái gì. Cũng chỉ có chút thú tính ẩn sâu trong mắt mới có thể nhìn ra chút gì.

Thiếu niên thanh tú tuyệt luân bên cạnh hắn nghe vậy cười một tiếng:

- Lẽ ra ta phải hỏi ngươi mới đúng. Cũng chỉ có ngươi mới đã chân chính giao thủ với hắn.

- Nhưng ngươi đã nhìn qua!

Nhạc Hàn vẫn không chút biểu tình nhìn Trưởng Tôn Tử Vận:

- Ngươi hiểu rõ bản lĩnh của Phách Phong hơn ta.

Trưởng Tôn Tử Vận khẽ nhếch miệng, cũng không để ý. Hắn trầm ngâm một lúc, cuối cùng khẽ lắc đầu:

- Nếu như thực lực của hắn vẫn chỉ dừng lại ở một tháng trước vậy thì không có gì bất ngờ. Phách Phong tuy là lớn tuổi hơn nên chiếm chút tiện nghi, ngay cả đại ca ta cũng không phải là đối thủ, nhưng thực lực dù sao không tầm thường, ta cũng cảm giác bội phục.

Nói đến đây, Trưởng Tôn Tử Vận vừa liếc nhìn chung quanh, chỉ thấy đông đảo đệ tử đều đang ngơ ngác, trong mắt hiện lên ý chê cười.

- Bất quá một đệ tử mới vừa nhập môn cũng muốn khiêu chiến Phách sư huynh, ta xem hắn đúng là điên rồi.

- Hắc! Nhìn phục sức của người đó chắc hẳn cũng cho mình là đệ tử chân truyền đấy

Duy chỉ có một thiếu nữ đứng sau cùng đang nắm chặt tay, cặp môi xinh đẹp đang cắn chặt, tựa hồ bất bình thay cho Nhạc Vũ.

Người mà Trưởng Tôn Tử Vận muốn nhìn nhất lúc này chính là Hoàn Dĩ Ninh và Tạ Hạo. Bất quá hắn đang muốn tìm kiếm thì chợt rùng mình nhìn về phía trước.

Bên kia Nhạc Vũ đang thuận tay phất lên thanh Hắc Khuyết kiếm để cảm nhận trọng lượng và đặc tính, sau đó chỉ mũi kiếm ra, trong mắt không hề có một tia tình cảm:

- Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Lúc này thiếu niên đang cầm kiếm nơi tay tựa hồ đã biến thành một người khác. Khí thế trầm hùng như núi non trùng điệp làm người ta ngưỡng vọng, phảng phất lại như sóng lớn ngập trời!

Trưởng Tôn Tử Vận hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy kiếm ý mênh mông áp chế thần hồn hắn muốn vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 248: Dĩ ý nhập kiếm

Quảng Lăng tuyệt kiếm

Trưởng Tôn Tử Vận khẽ biến sắc, vội vàng thu hồi thần thức thăm dò của mình.

Mãi cho đến khi toàn bộ linh giác như xúc tu thu hết vào cơ thể hắn thì luồng khí thế bức nhân mới biến mất trong thức hải.

Bất quá Trưởng Tôn Tử Vận vẫn cảm giác đầu mình đau đớn như muốn vỡ ra. Trong lòng hắn hiểu rõ đây là do thần hồn của mình đã bị thương. Nhìn lại thì hắn thấy Nhạc Hàn cũng đã tái nhợt, còn những tu sĩ có tu vi Tiên Thiên mắt mũi đều đang rỉ máu, thậm chí có vị sư huynh đã đến Trúc Cơ đỉnh phong cũng có sắc mặt cực kỳ khó coi.

Những người này đều nhìn sững về hai người đang đứng về phía cổng lớn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ, thêm vào mấy phần phức tạp.

Lấy ý nhập kiếm lấy thế sử kiếm, điều này sao có thể, đối phương chỉ mới cách biệt một tháng mà thôi.

Nhạc Hàn phía sau cũng hít một hơi khí lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc, phảng phất không tin những gì trước mặt. Đầu hắn không ngừng dao động, trong miệng liên tục lầm rầm cái gì đó.

Hai mắt Trưởng Tôn Tử Vận khép hờ, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp. Hắn cũng hiểu được cảm thụ của Nhạc Hàn. Đối phương mới chỉ đạt được hồn kiếm hợp nhất vào tháng trước, tháng sau đã có dùng ý sử kiếm mạn mẽ như thế, cho dù là Nhạc Hàn vốn lập thệ rửa nhục cũng cảm thấy nguội lạnh tâm ý.

Biểu ca lần trước nói ta hiện giờ không phải là đối thủ của Nhạc Vũ cũng thật sự có đạo lý.

Nhìn thân ảnh ngạo nghễ đứng thẳng trước mấy ngàn người, Trưởng Tôn Tử

Vận lần đầu tiên cảm giác bản thân thua kém đối phương.

Theo bản năng hắn nắm chặt thanh kiếm nhớ lại những gì hôm đó biểu huynh nói, rốt cuộc là hôm đó biểu huynh thấy được cái gì.

Chẳng lẽ nói một kiếm đánh bại Nhạc Hàn hôm đó trong đình viện của Nhạc Vũ là ẩn tàng thực lực chân thật

Thời gian cũng chỉ còn lại một năm, không biết đến lúc đại so đấu tông môn, bản thân có tư cách đánh với hắn một trận hay không.

Đang Trưởng Tôn Tử Vận suy nghĩ miên man thì phía sau hắn một trăm bước, Tạ Hạo cũng khẽ cười lạnh.

- Chỉ là tốt mã dẻ cùi mà thôi, sao có thể coi là bản lĩnh. Bất quá nói vậy lần này hắn cũng qua được đấy.

Hoành Dĩ Ninh nghe vậy không khỏi liếc Tạ Hạo một cái. Chỉ thấy tuy trong lời nói của thiếu niên này tuy đầy ý xem thường nhưng trên mặt lại hiện lên nét kinh dị, vẻ hưng phấn và chiến ý bừng bừng trong mắt.

- Tốt mã dẻ cùi sao?

Hoành Dĩ Ninh thở dài một hơi, trong lòng cũng hiểu với nhãn lực và tài trí hơn người của Tạ Hạo vốn là Nguyên Anh chuyển thế thì nếu đánh giá như vậy chắc cũng không giả. Bất quá đến cuối cùng hắn vẫn lặng lẽ thở dài, nghĩ thầm vấn đề là bọn ta ngay cả tư cách tốt mã giẻ cùi cũng không có. Đừng nói là lấy ý nhập kiếm, ngay cả hồn kiếm hợp nhất sợ rằng cũng mất đến mấy năm.

- Ngươi biết cái gì?

Tạ Hạo cười lạnh một tiếng nói vẻ khinh thường:

- Ngươi có biết năm đó thất đại tổ sư Mặc Quan Lan của Tĩnh Hải Tông ở Minh Nguyệt Đảo tại Đông hải, bảy tuổi đã có thể làm được lấy ý nhập kiếm. Trong Trung Nguyên mười một châu, người vào lúc mười lăm tuổi làm được một bước này cụng gần vạn người. Những thứ khác không nói, chỉ là chưởng giáo Nông Dịch Sơn các ngươi vào năm mười bốn tuổi đã có thể đem hồn ý dung thành một thể, còn là ta …

Lúc nói đến chữ ta, Tạ Hạo đột nhiên im miệng không nói. Còn Hoành Dĩ Ninh chỉ đành cười khổ nghĩ thầm những người ngươi lấy ra làm ví dụ thì còn nói làm gì. Chẳng phải đều là những thiên tài từ nhỏ đã được các đại tông môn dạy dỗ, sao có thể đánh đồng với Nhạc Vũ. Bất quá ngay sau đó có thứ còn làm hắn kinh hãi hơn vì có thể đọc ra cảm xúc chán ghét của Tạ Hạo đối với Nhạc Vũ, tuy nhiên hắn nói vậy lại càng làm nổi bật Nhạc Vũ.

Thất đại tổ sư Mặc Quan Lan của Tĩnh Hải Tông vào vạn năm trước đã từng uy chấn cả Đông Thắng đại lục, đương thời không người địch nổi. Cuối cùng ông ta đã ngộ đạo phi thăng, nói về thành tựu không phân cao thấp với tổ sư khai sơn Quảng Lăng Tông của bọn họ.

Lấy nhân vật như thế để so sánh, chẳng phải bản thân Tạ Hạo cũng cho là thành tựu của thiếu niên phía trước kia ngày sau vô cùng huy hoàng.

Đồng thời vào lúc đó, Trương Kim Phượng đang hưng phấn giơ quyền đầu nhỏ nhắn reo hò. Nhìn thân ảnh cô ngạo cầm kiếm đứng đó của Nhạc Vũ, theo bản năng nàng nhớ lại hình ảnh lẫm liệt của Nhạc Vũ trước kia.

- Kim Phượng, người kia có phải biểu ca rất lợi hại mà ngươi nói không.?

Người nói chuyện là một nữ hài xinh đẹp mặc phục sức đệ tử nội môn của Tiểu Quan Phong. Ánh mắt của nàng tuy lúc này có vẻ nóng bỏng nhưng vẫn không giấu được thất vọng.

- Ta thấy cũng đâu có gì đặc biệt?

-

- Nhưng lần trước huynh ấy đã thắng được Nhạc Hàn.

- Thắng Nhạc Hàn thì thế nào. Tuy nói cũng là đệ tử chân truyền nhưng trước mặt Phách sư thúc thì ngay cả tư cách xuất thủ cũng không có.

Lại một nữ hài khác lên tiếng.

- Ta xem thực lực vị tiểu sư thúc này không tệ nhưng nếu muốn thắng Phách Phong chắc cũng phải bốn mươi năm nữa.

Nói ra thì lần này chắc là Tiểu Quan Phong bị mất thể diện rồi. Chẳng qua là nghe nói Phách sư thúc này cũng rất quá đáng, lấy lần tỷ thí trước đều đánh cho đối thủ tàn phế, ngay cả nhận thua cũng không buông tha.

- Yên tâm đã có Trầm sư thúc ở đây, bất quá nếu Phách Phong kia thật sự muốn ra tay ác độc thì cũng thật khó nói.

Trương Kim Phượng nghe vậy thì càng khẩn trương, tuy những người này không có thù oán gì với biểu huynh của mình nhưng không ai cho là Nhạc Vũ có thể thắng, ngay cả trong lòng nàng cũng trở nên dao động.

Bất quá đang lúc huyên náo thì một vị tu sĩ trung niên chợt cau mặt phất tay.

Câm miệng hết cho ta, đừng ở chỗ này quấy nhiễu Nhạc sư đệ .

Hắn vừa nói xong thì có hơn mười đạo kình phong ập đến trước mặt các nàng, ngay cả Trương Kim Phượng cũng không thoát được, bất quá khi các nàng ngạc nhiên nhìn bốn phía thì đều á khẩu.

Chỉ thấy hơi mười mấy sư huynh sư thúc đã đột phá Tiên Thiên của các nàng đều đang tái mét, chẳng qua vẻ mặt cực kỳ kích động. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cả đội ngũ mấy ngàn người đang ồn ào bàn luận dần dần yên tĩnh lại. Chợt có người quay đầu lại nhìn đám đệ tử Tiểu Quan Phong bọn họ vẻ khó tin.

Rốt cuộc đã có việc gì?

Mấy người cũng đã nhận ra không khí dị thường xung quanh, nhưng bản thân các nàng nhìn mãi thì không phát hiện ra điều gì dị thường. Ngoại trừ Nhạc Vũ đang chuyên chú chỉ kiếm vào Phách Phong đang đứng đó vẻ ngưng trọng thì cũng không có biến hóa gì, tuy nhiên chỉ một động tác sử kiếm của Nhạc Vũ lại khiến cả mấy ngàn đệ tử Quảng Lăng Tông kêu lên thất thanh.

Trương Kim Phượng cũng không biết là duyên cớ vì đây, chẳng qua mơ hồ biết là vừa rồi biểu huynh mình đã có hành động gì đó cực kỳ kinh người, trong ngực lại càng không đè nén được nỗi vui sướng.

Trong một khắc này, tâm trạng Phách Phong hoàn toàn bất đồng, trong cự ly tám trượng trước mặt, áp lực của kiếm thế đối với hồn thức của hắn mạnh hơn người khác mấy trăm lần.

- Ngươi đã chuẩn bị xong chưa.

Chỉ mấy chữ mà Nhạc Vũ nói ra lúc này lại vang lên như sấm động khiến thần hồn của hắn chấn động từng đợt, máu huyết cuộn sôi trong lồng ngực.

Vào lúc này hắn cực kỳ hối hận, sớm biết như thế đã không vì lấy lòng Tân gia mà khiêu khích người này để đến hậu quả cưỡi hổ khó xuống.

Cũng không phải nói hắn không thể thắng thiếu niên trước mặt, kiếm thế đối phương tuy mạnh nhưng

Cũng không phải hắn không thể đối phó. Chẳng qua Phách Phong hắn hôm nay tùy tiện đắc tội nhân tài như vậy chỉ sợ phiền toái ngày sau càng nhiều hơn.

- Phách sư huynh, ta xem hay là thôi đi. Người này rất lợi hại, ngươi đừng so đo với hắn.

Tân Oánh không hề phát hiện kiếm ý sắc bén của Nhạc Vũ, cứ thể thì thào bên tai Phách Phong.

Phách Phong nghe được mấy câu ấy thì đỏ bừng mặt mày.

- Cấp vũ đạm khai.

Sau tiếng gầm này, tay phải hắn đột nhiên vung lên quét bay Tân Oánh về phía sau hơn mười trượng.

Chân phải Phách Phong đạp mạnh về phía trước, ánh mắt nhìn vào Nhạc Vũ lộ ra mấy phần điên cuồng.

Bất quá lúc này Tân Oánh không hề giận dữ mà ngược lại khóe môi lộ ra mấy phần đắc ý. Nàng nhìn Nhạc Vũ, trong đôi mắt đẹp lóe lên hả hê.

Ngươi không phải là nhục nhã ta sao. Lần này ta sẽ để ngươi nếm thử tư vị bị làm nhục. Đây vẫn chỉ là bắt đầu, sẽ có ngày ta bắt ngươi phải quỳ gối trước mặt

ta nhận lại mấy trăm cái tát.

Nhạc Vũ hoàn toàn không biết tình hình biến hóa xung quanh, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng. Trên thực tế lúc tay hắn khởi kiếm thì thần hồn đã căng thẳng đến cực hạn.

Đúng như Tạ Hạo nói, cảm giác hiện giờ của hắn quả thực khó chịu.

Nếu nói hồn kiếm thuật chính là đem hồn lực cùng kiếm khí hòa hợp nhất thể, điều này hắn đã làm được từ một năm trước. Còn tiếp cận đến trình độ kiếm ý thì là lúc hắn chứng kiến kiếm ý mênh mang của lão nhân kia tại Truyền pháp tiền điện, lúc đó tuy chỉ là ảo ảnh nhưng cũng khiến cho thần hồn của hắn suýt nữa vỡ nát.

Một tháng nay, bản thân hắn ngoại trừ lúc thôi diễn Quảng Lăng tuyệt kiếm thì đều thử nghiệm kiếm ý của lão nhân ngày đó nhập vào trong kiếm của mình.

Nguyên lý của kiếm ý tương tự Huyền Sát Chiến Hồn của Chiến Tuyết, đều là lấy phân tử hồn lực tạo thành kết cấu đặc thù, chỉ có mức độ đả thương địch thủ khác nhau.

Vào lúc này, Nhạc Vũ đã đem kiếm thuật lấy ý nhập kiếm phát huy đến cực hạn.

Chẳng qua lúc chân chính bước vào thực chiến thì hắn chứng thực việc sử dụng kiếm ý không hề đơn giản.

Tiếng gầm của Phách Phong đột nhiên truyền đến bên tai, Nhạc Vũ nhìn lên thì thấy đối thủ đang bước nhanh tới rồi cả thân ảnh ập tới như điện.

Huyền binh mà Phách Phong sử dụng cũng là một thanh kiếm. Thanh kiếm này có sắc đỏ, dài chừng năm thước, có chút quái dị là mũi kiếm mảnh như châm còn phần đế lại rất rộng tạo thành hình nón. Huyền phù trên thân của nó phát xuất khí thế kinh người.

Thân hình của Nhạc Vũ vừa chuyển động thì chuôi kiếm đối phương chợt sinh ra một luồng khí lưu cực lớn, đầu tiên là nén lại đến tận cùng rồi chợt nổ bung bắn ra mạnh mẽ như đạn. Trong mắt của đại đa số người vây quanh thì chỉ thấy một loạt tàn ảnh từ chỗ Phách Phong trong nháy mắt đã đến trước mặt của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ khó khăn lắm mới lách qua một bên tránh được kiếm ảnh đỏ hồng lướt qua bên cạnh. Vào lúc cự kiếm kia lướt qua thì mang theo một trận cuồng phong gào thét. Cùng lúc chức năng phụ trợ thị giác của hệ thống trí năng của Nhạc Vũ cũng lưu được phong ảnh này.

Trong mắt của Nhạc Vũ lúc này là thân ảnh Phách Phong đã lướt theo phong ảnh mà đến.

- Thiên quân

- Tật phong

- Xích Diễm

- Khí pháo

- Cường thân

- Cấp linh

- Cố thể

- Phong nhận

Quanh thân của Phách Phong trong chớp mắt có vô số phù văn chớp động, hiện lên các ánh sáng đủ màu rồi vô số linh lực hội tụ theo đến. Vào lúc các phù văn hợp thể với Phách Phong thì luồng cuồng phong đang bao quanh hắn đã bị vô số liệt diễm rừng rực bao vây.

- Bạo viêm cuồng phong, toàn diệt.

Vào thời khắc cuối cùng, thân ảnh Phách Phong chợt lớn lên gấp bội, khí thế toàn thân tăng lên cực hạn rồi hữu quyền đánh ra dẫn theo vô số phong lực quét về Nhạc Vũ. Trong mắt mọi người, một quyền này của hắn dường như có thể đánh nát cả một ngọn núi xung quanh.

Nguyên lai Trận Phù sư sở trường viễn chiến có thể tung hoành như thế.

Lúc ý niệm này hiện lên trong đầu Nhạc Vũ thì ấn tượng của hắn về các Trận

Phù sư sở trường về pháp trận đã có sự thay đổi lớn.

Lúc trước theo tưởng tượng của hắn thì cái gọi là Trận Phù sư vào lúc bắt đầu sẽ phóng ra đạo pháp sau đó lấy phù trận đả thương, ngăn chặn, vây khốn địch thủ. Nhưng với nam tử đầu trọc trước mặt này thì toàn thân là binh khí

Nhạc Vũ biết để làm được điều này thì đối phương dùng ngay phù văn trên thân thể để rút ngắn thời gian khởi động pháp môn

Điều này không chỉ có ở Trận Phù sư mà thôi. Trên thực tế trên tay trái của Trầm Như Tân cũng có một hình xăm như vậy. Bất quá vẽ phù văn lên người đúng là sở trường của Trận Phù sư.

Khắc phù văn lên người không chỉ đơn giản cần nguyên lực để chống đỡ pháp trận mà còn phải luôn tiến hành điều tiết khi linh lực biến đổi xung đột với nhau.

Đem bản thân luyện thành pháp trận như vậy cũng chỉ có Trận Phù sư mới có thể làm được.

Phách Phong không nghi ngờ chút nào là đem phương pháp khắc phù văn lên thân hình sử dụng đến cực hạn. Hơn nữa bản thân thân thể của hắn cũng là nhất đẳng trong hàng Trúc Cơ cảnh.

Bất quá cho dù nguy cơ đã ập đến trước mặt thì Nhạc Vũ vẫn không hề để ý. Hắn chỉ hơi liếc nhìn Phách Phong rồi lại tập trung vào thanh Hắc Khuyết Kiếm trong tay. Với tu vi Ngưng Dịch kỳ của hắn khi thôi động chân khí vào trong thanh kiếm này thì có thể xuất ra kiếm khí dài hai mươi trượng, đoán chừng nếu dùng toàn lực thì có thể đến trăm trượng, còn nếu nén kiếm quang như thực chất thì có thể đến một thước.

Toàn bộ tâm thần của Nhạc Vũ lúc này đều tập trung vào trong thân kiếm, dùng Ngũ Hành chân khí bao lấy hồn lực rồi dùng thần hồn nghĩ đến kiếm ý mênh mông của lão nhân ngày đó. Chỉ là những phần tử tinh thần lực có kết cấu đặc thù khiến hồn lực của hắn không ngừng bị cắn xé.

Điều này khiến Nhạc Vũ cơ hồ phải dùng hết sức mới miễn cưỡng có thể khống chế hồn lực chân khí trong thân kiếm. Tuy hắn có hồn thức mạnh mẽ nhờ Ngũ Hành phù trận hình cầu liên tục không ngừng cung cấp chân khí vào đầu nhưng vẫn không ngừng đau đớn.

- Tại sao việc cung cấp chân khí lại có sơ sót?

Vừa nghĩ đến đó, Nhạc Vũ bất giác cười khổ. Mấy ngày trước đây lúc hắn dùng phương pháp dẫn ý nhập kiếm tuy trúc trắc nhưng không khó khăn như hôm nay. Chẳng qua là vừa rồi kiếm ý của va chạm chính diện với hồn thức đối phương. Tuy là nói lấy thế chẻ tre đánh lui nhưng thần hồn của đối phương cũng bị thương nặng.

Điều này quả thực hắn chưa từng dự tính đến .

Chẳng qua là hắn nếu muốn lấy yếu thắng mạnh thì cũng chỉ có phương pháp kiếm ý hợp nhất này.

Nhạc Vũ chợt lắc đầu, mồ hôi đầm đìa trên mặt, con ngươi hơi co rút lại. Vào lúc này, vật hình trứng sau ót hắn đột nhiên vận chuyển. Tương ứng với điều này thì hắn thấy chung quanh Phách Phong bắt đầu xuất hiện vô số bí pháp phù văn chuyển động không theo một quy tắc cố định.

Hắn có cảm giác chỉ cần chặt đứt chuyển động này thì có thể làm tiêu tán bí pháp mà Phách Phong đang sử dụng. Điều này không chỉ đơn giản là cắt đứt phương thức ngưng tụ linh lực mà còn liên quan đến sâu hơn.

Trong mắt hiện lên một tia vui mừng, Nhạc Vũ cố nén cơn đau nhức trong đầu và cảm giác mệt mỏi trong cơ thể, bắt đầu huy động thanh Hắc Khuyết kiếm khó khăn đâm về phía trước.

Kiếm mà hắn đâm ra chính diện chính diện đón đánh

- Xem ra là thua rồi.

Thấy được cảnh này, Trưởng Tôn Tử Vận mở to mắt, chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối rồi lại có cảm giác nhẹ nhõm.

Nhạc Hàn cũng đồng thời hừ lạnh một tiếng.

- Ngu xuẩn.

Trưởng Tôn Tử Vận nhếch miệng, cũng không nói gì mà chỉ nhìn về phía trước

đợi kết cục.

Lúc này biểu tình của cả mấy ngàn người đều khác nhau, trong mắt tất cả đều có vẻ tiếc nuối, Hoành Dĩ Ninh cũng nhướng mày.

Quả nhiên là mới vừa rồi thần hồn đã bị thương tổn, ánh mắt người bên cạnh quả nhiên tinh chuẩn.

Con ngươi của Tạ Hạo cũng co rút lại thành hình châm, sắc mặt vô cùng ngưng trọng nhìn về trước vẻ nghi ngờ.

Trầm Như Tân bên kia nắm chặt kiếm tùy thời chuẩn bị xuất thủ ứng cứu. Có thể một kiếm đã đánh thương thần hồn đủ để làm Nhạc Vũ danh chấn Quảng Lăng Sơn. Tuy sau đó có bại trận thì cũng vinh quang.

Trong cái nhìn chăm chú của cả mấy ngàn người, một quyền một kiếm đã giao kích. Vào lúc cương phong đang ào ra xung quanh thì hai mắt Nhạc Vũ chợt lóe sáng.

Trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, hỏa diễm đang cuồn cuộn trùm lên thân kiếm chợt tan ra như tuyết mùa xuân, phong nhận cuồng bạo phút chốc không thấy tăm tích.

Trong lòng Phách Phong vừa kinh vừa sợ. Kình khí kiếm mang của Nhạc Vũ không chút kiêng kị xuyên qua vô số phù văn quanh thân hắn. Trong phút chốc mười mấy loại bí pháp mà hắn đang sử dụng phút chốc tan rã, còn kiếm ý đối phương lại lần nữa tung hoành đánh thẳng vào thần hồn của hắn.

Những chuyện này vượt ra ngoài dự liệu của hắn. Vốn hắn định dựa vào thần hồn đã bị thương dồn hết sức nhanh chóng đánh bại đối phương, tuy nhiên hiện giờ lại biến thành kết cục giằng co mà hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Phảng phất thời gian như đọng lại vĩnh viễn lại vừa phảng phất như chỉ có một sát na. Vào lúc quyền, kiếm phân khai thì Phách Phong đột nhiên bắn ra đến mấy trượng, lỗ mũi trào máu còn trong đầu choáng váng. Thần trí vừa hơi khôi phục thì pháp bảo hình tròn đã từ trên người hắn bay ra, phân giải thành một trăm lẻ tám hình tròn nhỏ bắn ra xung quanh tạo thành linh trận bao gồm cả công lẫn thủ, cùng lúc kiếm ảnh cũng bay ngược trở về.

Nhạc Vũ cũng lảo đảo rút lui mấy bước, khóe môi bật ra một vết máu. Lần giao phong vừa rồi tuy hắn chiếm hết tiện nghi nhưng chênh lệch quá lớn vẫn không thể san lấp, bản thân vẫn bị lực lượng và chân khí đối phương đả thương.

Hắn nhất thời cũng không còn tâm tư đi kiểm tra thương thế, ngay sau đó xuất ra kiếm thứ hai theo hình thái cực đồ. Trong khoảnh khắc đã giao phong với linh trận bao quanh Phách Phong tạo nên thanh âm vang vọng lẫn cát bụi đầy trời.

Lần giao phong này khiến cho linh trận tạo thành từ một trăm lẻ tám vòng tròn nhỏ của Phách Phong hỗn loạn, bản thân Phách Phong bị kiếm khí đánh bay ra sau trăm thước nằm vật trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Nhạc Vũ lúc này đầu tiên là thở dốc một tiếng kiệt sức rồi lấy kiếm trụ vững thân hình.

- Trong các ngươi còn ai muốn cùng ta đánh một trận?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 249: Phiền toái trước cửa

Thanh âm Nhạc Vũ vang lên trầm thấp, hơn nữa có mấy phần suy yếu nhưng vào lúc chung quanh đang yên lặng như tờ vang lên như sấm.

Nhạc Vũ nhìn thấy Tân Oánh nhìn mình như đang gặp phải hung thú, hoảng hốt lui lại mấy bước để tránh ánh mắt của hắn.

Ngay sau đó, hắn quét mắt về mọi người phía trước. Chỉ thấy phàm là những ai gặp phải ánh mắt của hắn đều cúi đầu im lặng.

- Hiện giờ chắc hắn không chịu nổi một kích, sư đệ không muốn đi thử một chút sao?

Nhìn mấy tu sĩ cảnh giới Trúc Cơ phía trước đều nhất tề thở dài quay đầu đi, Trưởng Tôn Tử Vận cười một tiếng, thả lỏng cánh tay cầm kiếm, Nhạc Hàn bên cạnh cũng cười lạnh rồi hành động tương tự.

- Mặc dù ta hận không thể đánh lại với hắn một trận nhưng cũng không phải là người lợi dụng lúc người ta gặp khó! Huống chi hắn có thể đánh bại Phách Phong , hiện giờ ta thật sự không phải là đối thủ của hắn, làm sao phải tái chiến? -

Trưởng Tôn Tử Vận khẽ nhếch môi, nhìn về phía trước, nghĩ tới Tân gia đúng là vận khí tốt, đối thủ thế này cũng chọc vào.

Chẳng qua loại tính cách chắc là sẽ không được mấy người chào đón.

Sau đó trong lòng hắn cũng kỳ quái, hai kiếm Nhạc Vũ mới vừa rồi đâm ra đáng lẽ không ở cảnh giới của bọn hắn. Người ngạc nhiên cũng không phải chỉ có mình hắn mà cả mấy ngàn người xung quanh, ngay cả Hoành Dĩ Ninh cũng nhíu mày.

- Ta nhớ loại pháp trận phá phù thuật này không phải là tu sĩ Kim Đan có thể làm

được?

- Ta xem ngươi mới là cô lậu quả văn!

Tạ Hạo khẽ nhếch môi, sau đó lạnh nhạt:

- Chỉ nếu là có thể chân chính sở trường về Trận Phù, lại có thể tính toán đầy đủ lực thì chỉ cần tu sĩ Kim Đan trở xuống cũng có thể làm được. Xa không nói, ngay tổ sư khai tông của chúng ta vào trước Linh Hư cảnh đã dùng pháp môn này đại phá một đại địch.

-

Nói tới đây, hắn dừng lại, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ, một lúc lâu sau mới hừ lạnh:

- Dù có tuyệt thế thiên tư của tổ sư như vậy, đặt ở trên người hắn cũng là lãng phí !-

Hoành Dĩ Ninh nghe xong cảm thấy buồn cười, trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra, vì sao người bên cạnh lại căm ghét Nhạc Vũ như thế. Lẽ ra với thân phận Nguyên Anh chuyển thế thì không liên quan đến chuyện này mới đúng.

Bất quá nếu bỏ đi những thứ đó thì thiếu niên trước mặt đúng là người đáng để ghen tỵ nhất trong đám hậu bối. Tâm tư của đám đệ tử Tiểu Quan Phong thì đơn giản hơn rất nhiều. Vào lúc Phách Phong ngã xuống đất, mấy tỷ muội Trương Kim Phượng đều nắm chặt quyền đầu hò hét.

Trương Kim Phượng vui mừng gần như muốn nhảy lên, chỉ vì cố kỵ ảnh hưởng đến hình tượng nữ tính nên mới kiềm chế.

Đến khi nàng nhìn những người xung quanh thì hào tình lộ rõ. Người vừa đánh bại vị Phách sư thúc được xưng là đệ nhất nhân trong đám Linh Hư cảnh khiến hơn hai ngàn tu sĩ Trúc Cơ cảnh hò hét chính là biểu huynh của mình.

Nhạc Vũ đã lại giơ kiếm lên.

- Nếu như còn người nào muốn khiêu chiến Tiểu Quan Phong ta thì cứ bước ra! Thương thế trên người Nhạc Vũ không có gì đáng ngại, chư vị sư huynh đệ không cần cố kỵ !-

Hỏi đến lần thứ hai thì sắc mặt của hắn đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

- Mới vừa rồi tiêu hao tuy lớn, nhưng chân khí của Ngũ Hành phù trận sản xuất sinh sôi không ngừng. chỉ trong chớp mắt đã hồi phục xong. Hồn lực tuy là bị thương nhưng qua một thời gian thì cũng đã hết cảm giác đau nhói.

Chẳng qua Nhạc Vũ nhìn vào ai thì tất cả đều cúi đầu yên lặng. Hơn trăm tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong cũng đều dứt khoát nhìn sang chỗ khác để tránh lúng túng. Mới vừa rồi bọn họ còn coi thường nhưng hiện giờ không có lấy nửa phần tự tin!

- Nếu như thế, thứ cho Nhạc Vũ không phụng bồi!

Nhạc Vũ vung tay lên, tiện tay trả lại thanh Hắc Khuyết kiếm cho chủ nhân rồi tiện tay lấy ra mấy cây ngân châm, đâm vào cơ thể Phách Phong đang hôn mê, tạm thời ngăn chặn thương thế của hắn.

Nhìn thấy Phách Phong vừa ngơ ngác tỉnh dậy, cũng không thấy có gì dị thường, Nhạc Vũ thôi không để ý, quay sang Trầm Như Tân khẽ gật đầu.

Trầm Như Tân thấy thế, nhất thời nhẹ giọng cười một tiếng:

- Sư đệ thật là nhân hậu.

Hắn cũng không nhiều lời dẫn Nhạc Vũ đi thẳng vào chỗ cánh cổng có treo tấm biển "Phù dung đan viện". Đến khi thân ảnh hai người khuất xa thì đám người mới dần dần thì thầm. Những tu sĩ có tu vi tương đối cao đều có ánh mắt phức tạp lẫn kinh ngạc nhìn về hướng Nhạc Vũ biến mất. Có người lộ vẻ vui mừng nhưng cũng có người lo âu không biết suy nghĩ cái gì. Trong lúc đó thì Nhạc Vũ đang bình thản đi vào trong cổng lớn, vừa đi vừa xem bố cục nơi này.

Nơi này nhìn từ ngoài vào thì có đến mấy trăm lầu vũ, tất cả đều có kiến trúc đan thất.

Bên trong có đến mấy ngàn đệ tử lẫn đạo đồng không ngừng đi lại, hoặc là vận chuyển linh thảo dược vật, hay là tay đang cầm các dụng cụ cất giữ, vội vàng đem các dược dịch vừa chế luyện đi vào chỗ sâu trong đan viện. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Thỉnh thoảng cũng có một số đệ tử chính thức của Phù Dung Phong nhìn qua đây, hiển nhiên là vừa thấy chuyện bên ngoài.

- Thật ra thì Nhạc sư đệ sao lại nương tay vào lúc cuối cùng? Tác phong của Phách Phong bá đạo, trong lúc xuất thủ chưa hề dung tình, trước kia đã đánh thương không ít mấy sư đệ của thất phong, làm trễ đi mấy năm tu hành của bọn họ. Trong Quảng Lăng Tông này, người chịu thiệt thòi vì hắn cũng rất nhiều. Nếu không phải là cố kỵ thân phận không cách nào xuất thủ, ta sớm đã chặt đi hai tay của hắn!

Vừa dẫn Nhạc Vũ đi sâu vào bên trong, Trầm Như Tân vừa nói chuyện như không có chuyện gì xảy ra. Hắn cũng không để ý có người khác nghe thấy hay không, sát ý trong lời nói đột nhiên bốc lên.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không khỏi nhướng mày, hắn tới Quảng Lăng Sơn chưa tới hai tháng, trước đây quả thật chưa từng nghe nói qua chuyện Phách Phong. Nếu là sớm biết như thế, mới vừa rồi đã thẳng tay.

Bất quá khách quan mà nói, hắn càng không nghĩ sư huynh của mình bình thường vốn ôn văn cao nhã đột nhiên nói chuyện âm độc như thế.

- Đây là lần đầu tiên ta gặp Phách Phong, nếu thật như Trầm sư huynh nói, mới vừa rồi đúng là tiện nghi cho hắn.

- Hắc ! Ta cũng chỉ là oán trách một phen mà thôi, sư đệ chớ có trách ta lắm mồm. Thật ra thì mới vừa rồi đánh một trận, Nhạc sư đệ đúng là sảng khoái, ngày sau tên kia còn dám khiêu chiến thì không cần khách khí. Cho dù là muốn nói tình đồng môn, vậy cũng phải xem đối tượng.

Trầm Như Tân đầu tiên là tự giễu cười một tiếng, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp nhìn Nhạc Vũ:

- Còn chưa chúc mừng sư đệ, một kiếm kia chân chính chấn động Quảng Lăng. Mới vừa nhập môn một tháng đã dùng một kiếm đánh thương thần hồn người khác, sau này Quảng Lăng Tông ta chắc không có ai, đệ nhất trong Trúc Cơ cảnh trong tông môn cũng chỉ là ngươi thôi.

Nhạc Vũ cười khẽ, trong lòng cũng không tính toán gì. Cái gì mà đệ nhất nhân

trong đám tu sĩ Trúc Cơ, chẳng có ý nghĩa gì hết. Trong mắt mấy tu sĩ cao cấp còn không phải là như con kiến hôi? Nếu là một ngày kia, có thể du ngoạn sơn thuỷ như tuyệt đỉnh cường giả mới coi như chân chính tự ngạo.

Ngoài ra cây càng cao càng đón gió mạnh, nếu có thể lựa chọn, hắn cũng tình nguyện không tới chỗ Phù Dung Phong này.

Trầm Như Tân chỉ nhìn sắc mặt Nhạc Vũ thì cũng biết chí hướng thiếu niên bên cạnh, hiểu ý cười một tiếng không nói thêm. Trong lòng hắn còn đang kỳ quái Nhạc Vũ làm thế nào đánh tan những bí pháp và linh trận của Phách Phong nhưng với giao tình hiện giờ thì rất nhiều chuyện cũng không tiện hỏi.

- Thật ra thì xử trí Phách Phong vừa rồi đã là có chút quá mức, nếu làm mạnh tay hơn e lại có kẻ hiềm nghi.

Hai người một đường bước vào phía trong, ước chừng khoảng ba trăm bước thì ngửi thấy mùi lưu hoàng. Nhạc Vũ biết đã đến chỗ dẫn địa hỏa, dù sao không phải chân chính là liệt hỏa chỗ địa tâm nên cũng mang theo nhiều tạp chất.

Trầm Như Tân tiếp theo không đẫn hắn đi vào, tới trước một đống lớn dược vật đã báo hỏng của La Trân Điện thì kín đáo ra hiệu cho Nhạc Vũ.

- Như Trầm sư huynh nói, người của La Trân Điện cơ hồ đều như thế. Mặc dù hắn không tham ô nhưng với sự hiếu kính của rất nhiều người thì số lượng mỗi tháng cũng rất lớn. Bản thân hắn không luyện đan, tuyệt đại đa số thời gian cũng không thế nào dùng được, không bằng chuyển cho Nhạc Vũ sử dụng.

Những linh dược này nếu đem xuống chợ dưới chân núi chợ bán có giá trị không rẻ.

Đợi đến lúc Nhạc Vũ cảm kích thu hết toàn bộ gốc dược thảo từ thất phẩm đến cửu phẩm vào nhẫn trữ vật của mình, Trầm Như Tân mới dẫn hắn tới một chỗ trong lầu.

Nơi này chính là cửa vào của ba trăm luồng địa hỏa. Bên cạnh cửa có mấy tên đệ tử thuộc Phù Dung phong nhắm mắt ngồi xếp bằng gác cửa . Khi Trầm Như Tân đi tới, có tu sĩ Linh Hư cảnh rỉ tai mấy câu, lúc này mới mắt ra.

Sau đó mấy người trương mắt nhìn hướng Nhạc Vũ, lộ vẻ không vui.

- Tiểu Quan Phong các ngươi không tu luyện kiếm kỹ, chạy tới Phù Dung Phong chúng ta làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 250: Bên trong đan viện

Trầm Như Tân nghe vậy thì biến sắc, không ngờ mấy lão đầu này lại không nể mặt hắn.

- Hải Hi Nguyên! Ngươi nói vậy có ý gì? Địa hỏa của Phù Dung đan viện là sở hữu chung của Quảng Lăng Tông ta, đệ tử Tiểu Quan Phong chúng ta chẳng lẽ không được?

Tu sĩ họ Hải nhìn sắc mặt xanh lét của Trầm Như Tân thì hơi ngẩn ra, một hồi lâu sau mới có phản ứng.

- Trầm sư đệ, ta không phải là ý này, chẳng qua là số lượng địa hỏa cùng linh dược có hạn, bọn ta phải quý trọng mới đúng. Vị tiểu sư đệ này của ngươi mới vừa nhập môn không lâu, làm sao tới đây chiếm cứ đan thất? Đem cơ hội để lại cho những đệ tử chân chính sở trường luyện đan chẳng phải là tốt hơn?

Trầm Như Tân nghe vậy cười khanh khách một tiếng, thần sắc càng lộ vẻ âm trầm:

- Luyện đan chẳng lẽ khó đến nỗi không thể học? Mấy nơi khác cũng đâu thiếu luyện đan đại sư? Ngươi cho rằng ta không biết tình hình trong đan viện? Bộ dạng công chính này của ngươi diễn cho ai xem đó?

- Trầm sư đệ!

Trong mắt Tu sĩ họ Hải nhất thời tràn đầy lúng túng, sắc mặt cũng mơ hồ có chút không vui. Ngươi này rõ ràng là cố tình gây sự. Thất phong của Quảng Lăng mặc dù lấy luyện đan làm cơ sở nhưng ngoài Ngọc Dung và Vân Thanh và mấy ngọn khác đều có truyền thừa luyện đan của mình, duy chỉ Tiểu Quan Phong là không có người am hiểu luyện đan. Nếu vị tiểu sư đệ này thật sự muốn học thuật luyện đan thì sao không đến chỗ Phù Dung Phong học lấy một ít rồi hãy nói, nếu không chờ thêm mấy ngày nữa cũng được

- Học với các ngươi thì khi nào thành tài? Bên trong ba trăm đan viện các ngươi có bao nhiêu người có chân tài thực học? Về phần thêm mấy ngày, hắc! Xem các ngươi làm ăn thịnh vượng, ta xem sang năm cũng không kém?

Trầm Như Tân nhếch miệng, thấy đối phương há miệng muốn nói thì phất tay:

- Bỏ đi! Đã cho là Tiểu Quan Phong ta thế yếu, không muốn cho vào đan thất vậy thì ta cũng không nói nữa! Quảng Lăng Tông ta có môn quy riêng, đệ tử chân truyền hàng năm đều có mười ngày tùy ý sử dụng địa hả. Không kể người bên trong là ai, tóm lại giao ra đây một gian đan thất. Nếu không chúng ta sẽ gặp nhau ở Chấp luận điện.

Tu sĩ họ Hải nghe vậy đầu tiên là nuốt nước bọt, da mặt tím bầm rồi hồi lâu mới bình tĩnh lại.

- Trầm sư đệ, nói vậy là ngươi chuẩn bị trở mặt với chúng ta? Mấy người sư thúc chúng ta xưa nay chiếu cố ngươi rất nhiều, đừng để ảnh hưởng tiền trình của mình mới phải. Tu vi của ngươi bất quá mới ở Huyền Hư cảnh, chức vị cũng bất quá là chấp sự, ta xem đừng quá đem mình làm đại nhân vật!

- Ta muốn trở mặt với ngươi thì thế nào?

Trầm Như Tân cười lạnh, nheo mắt nhìn mấy gương mặt đang tức giận, trong mắt lóe lên:

- Các ngươi đừng ép ta nói ra những chuyện lén lút kia.

Nếu là thật sự chọc giận ta, cho dù phải chịu hình phạt lôi hỏa cũng phải đem mấy chuyện xấu xa của Phù Dung Phong ra ánh sáng. Mấy người sư thúc các ngươi, hắc, tính là cái gì! Những lời này ngay cả trước mặt hắn ta cũng dám nói.

Trầm Như Tân lúc này lại văng tục, không chút khách khí.

Hải Hi Nguyên thở hổn hển, nhìn sững vào hai người. Qua một hồi lâu, mới đưa một tử mộc lệnh bài, vứt vào tay một gã đệ tử Trúc Cơ cảnh bên cạnh.

- Phòng chữ Đinh số hai mươi ba, dẫn bọn hắn đi qua!

Người nhận lấy lệnh bài mấp máy môi, muốn nói cái gì đó. Cuối cùng bị Hải Hi

Nguyên trừng hai mắt, đem lời nuốt vào trong bụng, đi qua hai người vào trong viện. Trầm Như Tân thấy thế cười một tiếng, sắc mặt thản nhiên đi theo. Đã đạt được mục đích nên hắn cũng lười so đo với mấy người này, còn Nhạc Vũ thì hơi nhíu mày đi sau. Theo như hắn biết, La Trân điện có ít nhất ba phần chức vị bị đệ tử Phù Dung Phong cầm giữ, nếu vậy thì tình cảnh Trầm Như Tân sẽ cực kỳ khó khăn.

Nhìn chuyện hôm nay, cơ hồ là không thể nào không gây ảnh hưởng tới Trầm Như Tân ngày sau.

Đi vào bên trong cửa, ánh mắt Nhạc Vũ rất nhanh đã bị mấy tấm mộc bản khối dài rộng hơn mười trượng bên cạnh hấp dẫn.

Chỉ thấy trên đó viết đầy các loại nhiệm vụ luyện đan. Bên trong ngoại trừ viết đan dược cần thiết cùng có thể dược tài bên ngoài còn có điều kiện cấp bậc cần thiết và phần thưởng sau khi phân tích và đan dược.

Về phần một bên khác là ghi chép hơn một ngàn tên cùng với cấp bậc và thứ tự luyện chế.

Hệ thống phụ trợ trí năng Nhạc Vũ giỏi về ghi chép hình ảnh, rất nhanh đã phát hiện tên của Trầm Như Tân cũng ở trong nhóm đó, chẳng qua là ở vào trong khu vực dưới cùng của Giáp Ất Bính Đinh, điểm phân tích cũng mới chỉ có ba điểm.

- Đây là chỗ tông môn bố trí nhiệm vụ, nếu cần đan dược gì sẽ thống kê ở đây. Trong Quảng Lăng Tông ta, bao gồm những đệ tử chân truyền nếu muốn sử dụng thêm ở ngoài hạn nghạch linh dược và địa hỏa thì phải luyện đan cho tông môn, tranh thủ tăng thêm cấp bậc phân tích. Ngoài ra ở đây cũng phân bốn đẳng cấp Giáp Ất Bính Đinh, chỉ có sau khi đạt cấp bậc thì mới có thể sử dụng đan thất tương ứng. Sau đẳng cấp này còn có ba năm vị mà thôi.

Trầm Như Tân giải thích mấy câu, thấy Nhạc Vũ đang nhìn vào cái tên của mình thì bất chợt ngượng ngùng:

- Đó là do ta hồi còn trẻ cuồng ngạo, cũng cho là tự bản thân có thể chiếu cố. Mất hơn nửa năm mới luyện thành mấy lò cửu phẩm đan dược, sau đó hoàn toàn bỏ qua.

Nhạc Vũ nghe vậy thì kinh ngạc liếc hắn, nghĩ thầm từ một người không biết gì

có thể luyện ra đan dược như vậy, thiên phú về phương diện này của Trầm Như Tân thật ra là rất tốt.

Sau đó hắn nhìn mộc bản kia một lần nữa rồi lại suy nghĩ quy củ này của Quảng Lăng Tông thật sự rất đúng. Bất quá nếu cần hai yêu cầu đẳng cấp và phân tích thì sau này mình cũng nên luyện ít đan dược cho tông môn.

Ba người đi một vòng trong đan viện rồi cuối cùng dừng lại ở một đan thất xa nhất, trước cửa treo số ba mươi hai hàng chữ Đinh.

Bất quá người dẫn đường kia sau khi dùng lệnh bài mở ra linh trận cấm chế thì không để cho Nhạc Vũ lập tức đi vào mà gõ cửa đợi một lúc lâu mới có một đệ tử mặc phục sức ngoại môn có vẻ mặt âm trầm đi ra. Sau đó xảy ra một trận tranh chấp giữa hai người.

Nhạc Vũ thấy vậy thì kinh ngạc mở lớn hai mắt. Hắn không kỳ quái vì bên trong này có người, chẳng qua nhìn thấy vị tu sĩ này rõ ràng có tu vi Linh Hư cảnh, hơn nữa tuổi không nhỏ sao còn mặc phục sức đệ tử ngoại môn.

- Cảm giác kỳ quái sao? Hoạt động xấu xa mà ta vừa mới nói chính là chỉ việc này.

Trầm Như Tân nhìn thần sắc kinh ngạc của Nhạc Vũ rồi cười lạnh:

- Vị nhân huynh kia vốn cũng không phải là đệ tử của tông môn chúng ta. Đoán chừng là của tông môn nào đó hay tán tu! Ngươi hôm nay làm bọn họ thất thu một bình thất phẩm đan dược rồi đấy!

- Chẳng lẽ bọn họ không sợ có người trà trộn vào tông môn làm chuyện bất lợi!

- Con ngươi Nhạc Vũ co rút lại, kêu lên thất thanh.

- Việc kinh doanh này của bọn họ đã mấy ngàn năm rồi, cơ hồ là công khai ghi giá. Vào lúc dẫn người lên núi thì cấm cố tu vi, lưu lại huyền binh pháp bảo nên cũng không xảy ra chuyện lớn gì. Hơn nữa qua nhiều năm như vậy, cũng chưa từng làm trễ nải việc luyện đan của tông môn nên có một số người phía trên mở một con mắt nhắm một con mắt.

Nói tới đây,Trầm Như Tân thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu:

- Chuyện này ngươi biết là tốt rồi, đừng có dễ dàng nói ra.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, sau đó chau mày , lâm vào trầm tư. Hai người kia lại nói mấy câu, cuối cùng tựa hồ là đã đạt thành hiệp nghị, một trước một sau xoay người đi, trước khi rời đi còn hung hăng trợn mắt nhìn hai người một cái.

Trầm Như Tân không thèm để ý đợi đến hai người rời đi, liền vừa nhìn về phía Nhạc Vũ, thần sắc thận trọng:

- Thật ra thì hôm nay sư huynh vốn không nên giúp ngươi, muốn khuyên ngươi chuyên tu một môn, mới xem như chân chính tình đồng môn. Bất quá ta biết người trẻ tuổi luôn luôn có chút ảo tưởng không thực tế. Điều này ngay cả sư huynh hồi trẻ cũng có, cứ nghĩ bản thân cố gắng chưa chắc không thành đại sư luyện đan. Ngay cả Đoan Mộc kiếp trước cũng là một hảo thủ luyện đan. Cuối cùng ta thì trễ nải mất nửa năm tu hành còn Đoan Mộc thì sơ suất mất đi cơ hội trở thành tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Sư đệ ngươi đối với luyện đan rất có hứng thú, ta cũng v không phản đối, chẳng qua đừng như ta và Đoan Mộc sư thúc, làm lỡ căn cơ bản thân.

Trầm Như Tân nói xong thì vỗ vai Nhạc Vũ rời đi. Chỉ còn lại Nhạc Vũ đứng đó cười khổ, lần này thiếu nhân tình người ta quá lớn, sau này còn phải nhanh chóng hồi báo, hơn nữa sự chân tình vừa rồi cũng làm hắn cảm thấy ấm áp.

Cho đến khi Trầm Như Tân đi xa, Nhạc Vũ mới lắc đầu đi vào trong đan thất. Nơi này cũng không có vật gì, chỉ có một dược đỉnh chỗ trung ương.

Nhạc Vũ khẽ suy ngẫm rồi cũng không lập tức bắt đầu luyện đan mà đầu tiên nuốt vào một viên Uẩn Thần Đan, ngồi xuống điều tức khôi phục hồn lực.

Đến khi đồ hình cơ thể hắn hiện ra trong đầu thì Nhạc Vũ không khỏi vừa vui vừa buồn.

Vui là sau khi thần hồn và chạm với thiên địa thì sau khi khôi phục không biết vì sao mà hồn lực đã tăng vọt. Buồn chính là những phần tử tinh thần lực mà hắn toàn lực thu vào vẫn duy trì ở trạng thái chiến đấu, cho dù hắn làm thế nào vẫn không thể đánh tan những kết cấu và cộng hưởng đặc thù này.

Thừa dịp dược hiệu của Uẩn Thần Đan chưa tác dụng, Nhạc Vũ thử đi thử lại mấy lần, đến cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ buông bỏ, trong lòng than thầm phương thức tác chiến dĩ ý nhập kiếm lúc sử dụng vẫn không ổn.

Chẳng qua không biết, tình hình như thế, đối với mình mà nói, rốt cuộc là phúc hay là họa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Trúc Cơ Đan thành

Đối với việc kiên cố hóa hồn lực thật ra cũng không có vấn đề gì. Chẳng qua là ngày sau sợ rằng hắn càng phải hao tổn nhiều công phu để khống chế.

Suy ngẫm hồi lâu, Nhạc Vũ thử nghĩ xem mình quả thật không có biện pháp gì đặc biệt để vấn đề tinh thần lực, cũng chỉ đành tạm thời để đó, xem xét tiếp vật hình trứng sau gáy.

Vật này hiện giờ đã khôi phục bình thường, chỉ có phù văn ngân sắc bên ngoài vẫn lưu chuyển không ngừng nghỉ, nhìn không ra chút gì dị thường.

Bất quá nghĩ đến tình hình vừa rồi, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy kinh ngạc. Vừa rồi hắn có thể chiến thắng Phách Phong dĩ nhiên một mặt là áp dụng kiếm ý của lão nhân kia, nhưng mặt khác là dựa vào sự bột phát của hình cầu ngân sắc này. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

- chẳng lẽ đây cũng là chức mới sau khi tiến hóa của hệ thống phụ trợ trí năng? Có thể tự động tính toán những bí pháp kia rồi liên lạc với pháp tắc thiên địa.

Nhạc Vũ nhớ lại kiếm thứ hai của mình rồi khẳng định tới chín phần. Cũng chỉ có như thế, mới có thể giải thích vì sao hắn có thể đánh tan những đạo pháp và linh trận của Phách Phong.

Bất quá loại năng lực mới đến từ hệ thống phụ trợ này tựa hồ cũng có cực hạn.

Ngay như vừa rồi, mặc dù đã phá giải hầu hết bí pháp, song vẫn còn một phần nhỏ là hắn không thể làm gì.

Một trong những nguyên nhân là năng lực của hệ thống phụ trợ chưa đầy, còn chưa cách nào tác dụng phá giải hoàn toàn, ngoài ra là thân thể của Phách Phong cũng quá mạnh mẽ.

Bất quá nghĩ thêm nếu năng lực này có thể tiến triển thêm thì Nhạc Vũ không

kiềm chế được vui mừng.

Điều duy nhất hiện giờ khiến hắn tiếc nuối chính là số lượng phù văn màu trắng hiện ra trong vật hình trứng còn chiếm thể tích quá ít, còn chưa tới một phần trăm, ngoài ra số lượng phù văn màu xám cũng chưa đầy hai phần trăm, còn lại thì là trống không.

Việc lưu lại nhiều không gian như vậy, bản thân Nhạc Vũ cũng không hiểu vì sao, chỉ có thể suy đoán là hệ thống phụ trợ trí năng còn chưa hiểu được nhiều về pháp tắc thiên địa. Hoặc giả những phù văn này lúc tạo thành dưới tác dụng tương hỗ sẽ có kết cấu như vậy.

Nhạc Vũ tin tưởng sau này năng lực sẽ có tiến triển, chẳng qua cũng chỉ là phán đoán mà thôi.

Trong lòng lần nữa xác định phải nhanh chóng tham khảo hết số tàng thư trong ba các Kinh Sóc, Kinh Uyên, Kinh Lan, Nhạc Vũ lúc này mới bắt đầu chuẩn bị luyện chế đan dược .

Đầu tiên hắn tiến hành phân tích dược đỉnh, sau một lát thì thành phần vật chất và bản đồ kết cấu của đỉnh hiện lên trong đầu hắn. Nhạc Vũ nhíu mày, bỏ chiếc đỉnh lớn màu đen này qua một bên rồi lấy chiếc Vân Văn Đỉnh của mình đặt vào.

Không còn giống như trước kia, hiện giờ hắn đã có thể thông qua độ dày linh lực, thành phần và kết cấu vật chất để tiến hành đánh giá giai vị và giá trị của huyền binh pháp bảo. Cũng vì thế mà hắn mới biết bản thân may mắn như thế nào.

Vân Văn Đỉnh mặc dù cũng chỉ là lục phẩm thượng giai mà thôi, bất quá nói như thế nào cũng là vật để Tĩnh Hải Tông phục hưng sư môn, được chính tông sư Tĩnh Hải Tông tỉ mỉ sở chế. Xét theo giá trị và công dụng thì ngay cả một số đan đỉnh ngũ phẩm cũng chưa chắc có thể so sánh, càng không nói đan đỉnh cửu phẩm trong đan phòng này có thể bằng được.

Xét trong tu chân giới, Vân Văn Đỉnh cũng là vật cực kỳ quý hiếm. Trên thực tế, cho dù là đan đỉnh bên trong Phù Dung Phong, được Quảng Lăng Tông coi là bảo vật trấn phái cũng bất quá chỉ mới tứ phẩm. Ngoài ra theo Nhạc Vũ biết, cả bắc hoang hiện giờ cũng chỉ có Băng Nguyệt tông có một đan đỉnh tam phẩm,

được coi là có giá trị không dưới một huyền binh nhất phẩm.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì Vân Văn Đỉnh này của hắn là thu hoạch lớn nhất ngoài U Định Minh nhị châu, giá trị vượt xa Thanh linh ngọc dịch cùng Cửu Chuyển Linh Tịch Đan.

Tiếp theo hắn mở cơ quan để địa hỏa tràn vào. Khi vừa thấy ngọn hồng sắc liệt diễm tràn vào, Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày.

Thật ra khi tên đệ tử dẫn đường đem hắn tới chỗ xa nhất này thì trong lòng Nhạc Vũ cũng không có hy vọng quá lớn với địa hỏa nơi đây. Bất quá sai lệch vẫn quá xa dự liệu của hắn, không nói nhiệt độ ngọn lửa căn bản không thể so sánh với chỗ của biệt phủ Tĩnh Hải Tông ngày đó, vấn đề tạp chất cũng đã khó giải quyết.

- Đây chính là địa hỏa Ất cấp? Cũng không biết tình hình trong đan phòng khác thì thế nào?

Nhạc Vũ âm thầm tự giễu, cơ bản có thể xác định, địa hỏa trong phòng này là kém nhất. Nghĩ lại thì cũng không lạ, đã có xung đột thì tu sĩ họ Hải kia sao có thể dành chỗ tốt cho hắn.

Thật ra thì vẫn là thực lực bản thân còn kém, nếu như hiện giờ mình có tu vi Linh Hư cảnh thì lão nhân kia cũng không dám giở trò gì. Bất quá so với những tán tu phải giao ra linh thạch đan dược mới được vào đây thì bản thân hắn đã là quá may mắn.

Suy nghĩ vẩn vơ một lúc rồi Nhạc Vũ liền tập trung đem những dược liệu đã chuẩn bị hôm qua bỏ vào đỉnh. Sau đó lại từ chỗ dược liệu mà Trầm Như Tân đưa cho lựa ra một phần bỏ thêm vào. Ước chừng đủ khoảng 220 mai viên Trúc Cơ Đan, khoảng nửa đỉnh thì đậy nắp.

Thật ra thì linh dược trong nhẫn trữ vật tuy nhiều nhưng phần lớn đều thuộc loại quý hiếm thất phẩm trở lên. Chân chính có thể dùng luyện chế Trúc Cơ Đan cũng không nhiều. Chiều hôm qua khi chuẩn bị tài liệu, Nhạc Vũ phân tích thành phần Trúc Cơ Đan của Quảng Lăng Tông rồi mới miễn cưỡng chọn ra, tuy nhiên giờ có phần dược liệu mà Trầm Như Tân tặng thì hắn có thể dư dả, phối hợp đầy đủ dược liệu, cất bớt những loại quý hiếm.

Sau khi làm xong công tác chuẩn bị, Nhạc Vũ bắt đầu điều tức để đạt tới trạng

thái tốt nhất. Đến khi nhiệt độ bên trong Vân Văn Đỉnh đạt tới mức độ nhất định thì liên tục kết xuất mấy thủ ấn, khởi động khí tức toàn thân, dẫn linh lực thiên địa xung quanh chú nhập vào trong đan đỉnh.

Những thủ ấn này không phải là linh quyết khống chế Vân Văn Đỉnh mà là những pháp quyết chế thuốc Nhạc Vũ đọc được trong tàng thư tại biệt phủ Tĩnh Hải Tông. Chúng có thể giúp hắn trấn áp và điều tiết linh lực trong đỉnh, hơn nữa còn có thể bổ sung việc địa hỏa không đủ phẩm chất. So với lần đầu tiên luyện chế Trúc Cơ Đan của hắn thì dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau khi biết đến phương pháp luyện đan có sử dụng linh quyết này, Nhạc Vũ không ngừng cười khổ. Cũng may ngày đó hắn uống vào một giọt Thanh linh ngọc dịch là linh vật tứ phẩm, nếu không cũng đừng mơ tưởng chân chính thành đan.

Xuất ra đầy đủ các linh quyết hết chừng nửa canh giờ, sắc mặt Nhạc Vũ dần chuyển ngưng trọng.

Chỗ địa hỏa này tuy trong Phù Dung đan viện chỉ có thể sắp hàng thấp nhất nhưng cũng đủ nhiệt độ và linh lực cho cửu phẩm linh đan. Nếu không phải như thế thì những tán tu kia đã không dùng nhiều tiền để tới đây luyện chế linh đan. Điều mà Nhạc Vũ cần suy nghĩ chính là loại bỏ những tạp chất kia đối với đan dược, bất quá có Vân Văn đỉnh ngăn cách thì đây cũng không là vấn đề gì.

Qua nửa canh giờ luyện chế thì các loại linh thảo bên trong đã kết hợp lại thành một khối. Bất quá kế tiếp kết đan mới chính thức là giai đoạn khó khăn nhất. Lúc này chẳng những linh lực bên trong đỉnh cuồng bạo nhất mà còn cần khống chế dược dịch hòa hợp nhất thể với linh lực thiên địa.

Tất cả đan sư luyện đan phần lớn đều thất bại ở giai đoạn này.

Theo thời gian trôi qua, cả người Nhạc Vũ đầm đìa mồ hôi, Hỗn Nguyên chân khí đều tiêu hao vào phương diện điều tiết và hướng dẫn linh lực. Nếu chỉ bằng pháp lực mạnh mẽ trấn áp thì tu vi gấp bốn hắn hiện giờ cũng không cách nào làm được.

Thật ra thì hắn vốn cũng không cần cực khổ như vậy, để luyện chế cửu phẩm đan dược như vậy thì đan sư bình thường cũng có thể đạt đến bốn năm thành nắm chắc với số lượng chừng một trăm bốn mươi năm mươi viên, trình độ cao hơn

một chút thì 180 viên, nếu vượt lên hai trăm thì tỷ lệ thất bại rất lớn.

Nhạc Vũ lần này cũng không phải là đơn thuần làm cho nhiều, chẳng qua vừa rồi hắn nghe Trầm Như Tân cùng Hải Hi Nguyên nói thời gian tiến vào đan thất của hắn có hạn, cộng thêm chân khí bản thân dồi dào và năng lực phân tích. Vì thế hắn mới đánh cược một lần. Dù sao trước đây hắn chưa từng có kinh nghiệm luyện chế Trúc Cơ Đan mà là luyện chế Dịch Nguyên Đan, tỷ lệ thành công cũng khá cao nên không coi là tay mới.

Ước chừng sau nửa canh giờ, một mùi hương thơm ngát thoát ra từ mấy lỗ thông gió của dược đỉnh.

Nhạc Vũ hít mấy hơi, trên mặt lộ vẻ vui mừng. Thật ra thì không cần mùi thơm này mà dùng năng lực phân tích, hắn cũng đã "nhìn" thấy những đan dược đang sắp ngay ngắn bên trong, chẳng qua có hương thơm này thì càng khiến người ta an tâm.

Trúc Cơ Đan đã thành hình thì Hỗn Nguyên chân lực lại bắt đầu đầy đủ trở lại, cũng không cần khẩn trương như lúc nãy.

Sau khi xuất ra một ấn quyết cuối cùng, Nhạc Vũ mở nắp đỉnh ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Sơ thí hợp đan

Bên trong Vân Văn Đỉnh có tổng cộng hơn 170 viên đan dược nằm dưới đáy, ngoài ra cũng không thiếu thuốc hỏng.

Nhạc Vũ xem xét phẩm cấp của những viên Trúc Cơ Đan này rồi cười vẻ hài lòng, lấy chúng ra bỏ vào dược bình bên cạnh. Trong đó tuyệt đại đa số đều có vỏ ngoài sáng bóng, sắc hiện lên màu xanh da trời, chính là đan dược có hình dạng và phẩm cấp tuyệt hảo mà trong đan thư đề cập.

Theo lẽ thường thì cho dùng linh đan ngang hàng sau khi luyện chế, về đẳng cấp cũng sẽ không đều. Ví dụ như Trúc Cơ Đan này bình thường chỉ có thể coi là cửu phẩm trung đẳng, tốt hơn một chút một chút chính là thượng đẳng.

Loại đan dược mà Nhạc Vũ vừa luyện chế vừa rồi tuy là không đủ giai vị bát phẩm nhưng linh hiệu cũng xê xích không bao nhiêu.

Bất quá tuy trong lòng hắn vui mừng nhưng vẫn còn vài phần bất đắc dĩ.

Một lần này ước chừng tám phần thành đan, tỷ lệ này tuy trong mắt người khác đủ để giật nảy mình nhưng đối với Nhạc Vũ mà nói vẫn chưa thỏa mãn. Có năng lực phân tích, nếu là ngay cả điểm này cũng làm không được vậy mới đáng mất mặt.

Những phế đan và cặn thuốc vẫn là do vào giai đoạn cuối cùng hắn chưa khống chế tốt linh lực. Cũng không phải nội tức chưa đầy, nếu chỉ thuần túy bàn về số lượng thì hiện giờ Nhạc Vũ thua kém cả những tu sĩ có cảnh giới Tiên Thiên dẫn khí. Nhưng nếu là bàn về đến khí mạch trầm sâu ngay cả những tu sĩ có cảnh giới Trúc Cơ đỉnh phong cũng không thể so sánh.

Nguyên nhân chân chính là hắn không cách nào phân tâm đa dụng, đồng thời hướng dẫn hàng trăm luồng linh lực lưu động, chỉ có thể khống chế một phần nhỏ chủ yếu nhất trong đó.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Nhạc Vũ không theo đuổi tỷ lệ thành đan cao hơn, ngược lại đem phân lượng dược vật gia tăng lên đến hơn hai trăm. Cho dù là hắn đem phẩm cấp đan dược một lần khai lò hạ thấp đi thì cũng không thể nào hoàn toàn khống chế linh lực lưu chuyển bên trong đan đỉnh, không bằng làm như vừa rồi lại thu được nhiều linh đan hơn.

Thật ra thì cái thiếu nhất đối với Nhạc Vũ mà nói, không phải là dược liệu mà là thời gian. Cho dù là những linh dược cao cấp trong nhẫn trữ vật của hắn hay những viên Trúc Cơ Đan này đều có thể dễ dàng đổi được ở chợ tu chân nên cũng không cần quá quý trọng.

Những phế đan và cặn bã, Nhạc Vũ cũng không tùy ý xử trí mà đều thu hết vào trữ vật để sau khi ra ngoài xử lý. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Có kinh nghiệm lần trước ở Vạn Tiên quật, lần này Nhạc Vũ tự nhiên cảnh giác không để lưu lại một chút sơ hở cho người khác biết được.

- Những phế đan này thật sự là đáng tiếc. Hơn 170 viên Trúc Cơ Đan, nhìn như là rất nhiều song với phương pháp hợp đan kia thì lần chuyển đầu mỗi viên cần hai viên hợp lại, lần hai cần bốn viên, lần ba cần tám viên, cuối cùng có thể chuyển ra mười lăm viên Trúc Cơ Đan tam chuyển đã là không tệ.

Nhạc Vũ nghĩ vậy rồi lấy từ trong không gian trữ vật ra ba bình sứ. Lần này hắn đi luyện chế Trúc Cơ Đan không phải là loại của Quảng Lăng Tông thường dùng mà là dược phương của Phù Sơn Tông. Sở dĩ như vậy là vì lần đánh chết hai gã tu sĩ của Phù Sơn Tông hắn đoạt được hơn hai trăm viên Trúc Cơ Đan. Nếu cứ bỏ đó không dùng thì đúng là quá mức lãng phí.

Có số đan dược này, thêm vào một phần nhỏ dược liệu, nước tinh khiết để thử nghiệm chuyển đan.

Bởi vì lần này dược vật bên trong đan đỉnh cực ít, cộng với địa hỏa rèn luyện nên chỉ qua mấy phút đã dung hội. Nhạc Vũ dùng linh giác dò xét rồi cười khổ thu tay lại, vì việc kiên cố hóa hồn lực mà linh thức của hắn chỉ có thể dùng trong chiến đấu, không thể dùng cho luyện đan.

Điều này đổi lại là người khác sẽ thúc thủ vô sách. Bất quá cũng may trên người hắn, còn có năng lực phân tích còn tốt hơn.

Nhạc Vũ vừa xem xét tình trạng bên trong đan đỉnh vừa không ngừng xuất thủ linh quyết. Chủ yếu là khống chế, đem những thứ cặn bã và độc dược tống ra rồi tận lực hòa than dược vật hữu dụng thành một thể.

Đây là lần đầu tiên thí nghiệm chuyển đan nhưng có thể vì nguyên nhân tương đối đơn giản mà cuối cùng kết đan thành công, lần chuyển thứ hai thì cũng dễ dàng hơn.

Chỉ có đến lần chuyển thứ ba, Nhạc Vũ mới chính thức cảm giác được khó khăn. Linh lực lưu động trong đan đỉnh vượt xa lần trước. Nhạc Vũ rõ ràng lực bất tòng tâm, cho dù có linh quyết khống chế cũng không thể áp chế và hướng dẫn.

Kết quả cuối cùng dĩ nhiên là hỏng toàn bộ, cũng có nghĩa là tám viên Trúc Cơ Đan qua gần nửa giờ cố gắng đều coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ,

- Đáng tiếc phần lớn điển tịch của biệt phủ Tĩnh Hải Tông không có ở đây, pháp môn khống đan mà

Ta học được chỗ tàng thư lâu chỉ có thể coi là cấp thấp! khi lên đẳng cấp cao hơn thì khống chế không được! Không biết chỗ Kinh Sóc các có tìm được thứ gì hay không?

Gạt đi ý nghĩ đó, tiếp theo Nhạc Vũ cũng không dám làm lớn, đầu tiên là bỏ vào toàn bộ Trúc Cơ Đan chuyển lần hai. Sau đó ở lần thứ ba thì thí nghiệm từng chút một, sau hơn ba lần thất bại thì rốt cục thành công.

Tuy vậy mấy lần sau đó tuy quen tay hơn nhưng vẫn phát sinh biến cố, đáng lẽ là được năm mươi viên, cuối cùng thành đan chỉ có ba mươi lăm viên, còn lại tất cả đều là báo hỏng. Mà cho dù là thành công thì cũng là ở cấp thấp nhất, miễn cưỡng coi như là thất phẩm.

- Bản thân mình đã có năng lực phân tích, dùng trong luyện chế tam chuyển linh đan còn thất bại nhiều như thế. Không hiểu những người khác thì rốt cuộc ra sao.

Liếc nhìn những viên tam chuyển Trúc Cơ Đan trong bình, Nhạc Vũ cười khổ đem cất đi rồi cố ý lấy ra viên bỏ riêng vào một bình.

Ngoại trừ tỷ lệ thành đan không được như ý thì Nhạc Vũ cũng không hối tiếc điều gì, dù sao thì hắn cũng không dùng được.

Sau khi cất xong dược đỉnh, xóa sạch dấu vết, Nhạc Vũ mới đi ra cửa phòng. Nhìn lại sắc trời thì thấy đã tối sầm, chắc là vừa đúng thời gian mà Tào Vấn khai báo.

Nhạc Vũ bất giác cười khẽ, bước về phía cửa đan viện, nghĩ thầm may mà chỗ này hỏa lực hung mãnh, chưa đến năm canh giờ đã luyện xong, nếu đổi lại là lửa thường trước kia thì chắc là nửa tháng cũng chưa xong.

Khó khăn lắm mới đi tới cửa nội viện, từ xa Nhạc Vũ đã nhìn thấy Trầm Như Tân đứng chờ. Còn chưa đợi hắn tới gần, nam tử văn nhã này đã cười nhẹ:

- Như thế nào, nhạc sư đệ, kết quả như thế nào? Cũng không biết sư đệ rốt cuộc tính toán luyện chế loại đan dược nào, nếu là thành công ra đan, sao không cho sư huynh ta kiến thức một phen? Nếu là có thể đủ mười mấy viên thì không ngại chia lãi chứ?

Nhạc Vũ biết đối phương đang mong mình thất bại, bất quá không có ác ý gì mà muốn hắn mau sớm hồi tâm mà thôi.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cười một tiếng, quét mắt bốn phía một cái. Hắn không có ý định hoàn toàn nói thật, mà càng không phải nói ở trong này.

Trầm Như Tân vừa nói xong thì một gã đệ tử có tu vi chừng Trúc Cơ cảnh đỉnh phong bên cạnh Hải Hi Nguyên vẫn đang ngồi xếp bằng hừ lạnh một tiếng:

- Ra đan? Mười mấy viên? Khẩu khí thật lớn. Đệ tử Phù Dung Phong bọn ta thường thường mười năm hai mươi năm đều chưa hắn có thể thành công luyện chế ra một viên cửu phẩm linh đan. Hắn chỉ là một đệ tử mới nhập môn mà thôi, tuổi chưa quá mười lăm cũng dám nói luyện đan? Ta xem này sáu canh giờ này rốt cuộc là làm lãng phí bao nhiêu linh dược

- Im miệng cho ta!

Người nọ chưa nói xong, Hải Hi Nguyên đã trợn mắt quát lạnh một tiếng, sau đó nhìn về hai người đầy vẻ bất thiện.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cũng không có gì, tuy nhiên Trầm Như Tân thì âm trầm nhìn mấy thầy trò kia một cái. Hắn cũng nhìn ra Nhạc Vũ không muốn dây dưa ở

đây nên kéo sư đệ ra khỏi Phù Dung đan viện. Đến khi tới một chỗ vắng thì mới quay sang vẻ mặt rất hiếu kỳ.

- Nhìn ánh mắt sư đệ, chẳng lẽ là mới vừa thật ra đan rồi? Hay hoặc giả là có huyền cơ khác?

Nhạc Vũ cười không đáp, chỉ lấy chiếc bình đựng ba viên tam chuyển Trúc Cơ Đan kia ra, sau đó thần sắc trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Một khi hắn muốn sau này sử dụng những chỗ địa hỏa cao cấp hơn của Phù Dung đan viện thì cũng không thể giấu diếm quá nhiều.

Hiện giờ đưa cho Trầm Như Tân ba biên tam chuyển Trúc Cơ Đan này cũng là thử dò xét.

Tính tình người này coi như là thẳng thắn, bất quá tính cách một người cũng không thể qua một ngày hay hai ngày là có thể thấy rõ ràng .

Rốt cuộc có đáng giá thâm giao hay không, Nhạc Vũ vẫn chưa rõ ràng lắm, cần phải thử mấy lần rồi hãy nói. Nếu thật là trước sau như một thì tự nhiên sẽ thổ lộ chân tình. Nếu như không phải thì cũng chỉ là bằng hữu bình thường là tốt rồi.

Đây cũng là tập tính để lại từ hồi còn là lính đánh thuê, trước khi chưa thể coi là bạn hữu thì tuyệt không thể phó thác sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Hào sảng sư huynh

- Ta nhìn là biết ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan là do sư đệ mới vừa luyện chế...

Run run cầm lấy bình thuốc, Trầm Như Tân hít sâu một hơi áp chế kích động. Thật ra thì những lời này căn bản là không cần thiết, chỉ từ mặt ngoài còn ấm của ba viên đan dược là có thể biết chúng vừa được luyện chế không bao lâu.

Chẳng qua là trong lòng hắn vẫn có cảm giác không tin. Nếu là này Tam Chuyển Trúc Cơ Đan này được luyện ra bởi một tu sĩ Linh Hư cảnh nghiên cứu về đan thuật ba đến bốn mươi năm thì hắn không lấy làm kỳ quái. Nhưng nếu đổi lại là thiếu niên vừa mười lăm tuổi, nhập môn chưa đầy một tháng thì hắn không thể nào tin nổi vào mắt mình.

Chuyển đan thuật này tuy là dùng linh dược cấp thấp hợp luyện thành linh đan cao cấp song khó khăn còn cao hơn cả việc thuần túy luyện chế linh đan cao cấp từ dược vật, chính là nơi thể hiện bản lĩnh Luyện Đan Sư.

- Đúng vậy! Chẳng lẽ sư huynh không tin?

Nhạc Vũ cười khẽ, còn Trầm Như Tân sau khi nhìn sững hắn một hồi rồi yên lặng không nói gì ngẩng mặt lên trời, ánh mắt phức tạp.

- Ta cũng biết một chút kinh lịch của ngươi trước kia, tuy là trong nhà có mở một tiệm thuốc, bản thân cũng từng nghiên cứu luyện dược thuật một thời gian ngắn. Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới về phương diện này ngươi cũng có thiên phú như vậy. Đây còn là lần đầu ngươi tiếp xúc địa hỏa, cộng với trước kia học luyện dược chắc chưa đến ba năm. Tuổi mới mười lăm tuổi, mười lăm tuổi mà thôi. Hắc! Quảng Lăng Tông ta từ khi khai phái tới nay, Luyện Đan Sư có thiên phú bực này chắc không quá bốn mươi mấy người mà thôi

Cảm thán một hồi, ngay sau đó Trầm Như Tân không chút do dự xoay người:

- Sư đệ chờ đây, ta đây phải đi đem việc này báo cho chưởng giáo.

Nhạc Vũ thấy thế, nhất thời bất đắc dĩ lắc đầu:

- Dư huynh chậm đã, nếu ta muốn lộ việc này thì vừa rồi đã chẳng không nói trước mặt những người kia, chuyện hôm nay, kính xin Trầm sư huynh thay ta giữ bí mật.

Nghe được lời ấy, Trầm Như Tân đang chuẩn bị ngự kiếm chợt dừng lại, sau đó quay đầu kỳ quái nhìn Nhạc Vũ, hồi lâu mới khẽ lắc đầu.:

- Sư đệ thật đúng là kỳ quái, vì sao chuyện gì cũng thích che giấu? Với thiên phú luyện dược này của ngươi, tông môn nhất định sẽ trợ giúp lớn.

Lời còn chưa dứt, Trầm Như Tân đã thấy Nhạc Vũ tuy chưa mở miệng nhưng vẻ phản đối đã hiện rõ trong mắt. Hắn nhíu mày, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài:

- Cũng được! Ngươi cố ý không muốn cho người khác biết được, ta cũng không bao biện làm thay. Chuyện hôm nay sư huynh ta tự nhiên thủ khẩu như bình, cho dù chưởng giáo chân có hỏi thì cũng không thể dựa dẫm vào ta được

Trầm Như Tân nói xong thì nhìn bình sứ trong tay vẻ luyến tiếc nhưng cuối cùng vẫn không chút do dự trả lại:

- Với thiên phú luyện đan của ngươi mà không đi vào nghiên cứu quả thật đáng tiếc. Đoán chừng sư đệ sở dĩ không muốn báo cho tông môn cũng là không muốn lãng phí quá nhiều vào thuật luyện đan. Đã như vậy thì ta cũng không khuyên nhiều, sau này cần linh dược gì cứ tới chỗ ta.

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng, nhưng không đưa tay đi đón mà khẽ lắc đầu:

- Mới vừa rồi đệ tổng cộng luyện thành mười lăm viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan, ba viên này là quà đáp lễ cho sư huynh.

Hắn cũng không phải là không muốn nói thật nhưng thật sự không thể. Thứ nhất là đúng như Trầm Như Tân mới vừa suy đoán, quả thật hắn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian vào việc này.

Thứ hai quan hệ đến bí mật hệ thống phụ trợ trí năng trong đầu hắn, trừ phi là

bất đắc dĩ hoặc cần thiết, hắn tuyệt không muốn lộ ra sự xuất chúng ở phương diện nào đó.

Con ngươi Trầm Như Tân lại một lần nữa co rút, cảm xúc kinh dị vừa áp chế lại một lần nữa trào lên.

Chỉ qua sáu canh giờ đã luyện chế được mười lăm viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan, đã vậy chỉ là tay mới mà thôi.

- Hay là sư huynh nghĩ ta khoa trương!

Từ vẻ giật mình của Trầm Như Tân, Nhạc Vũ biết ngay đối phương đang nghĩ gì nên bật cười :

- Thật ra thì cũng không khoa trương như sư huynh nghĩ. Lần này ta mang đến không ít tài liệu, chỗ hỏng cũng rất nhiều. Hơn nữa hai năm vừa rồi ta cũng mấy lần luyện qua Dịch Nguyên Đan, cũng đã có kinh nghiệm.

Trầm Như Tân trên mặt tỏ ra thoải mái, nhưng trong lòng nghĩ vậy đã quá đủ khoa trương. Thiên phú như vậy, trong Quảng Lăng Tông may ra cũng chỉ có bốn năm người. Mỗi một vị trong đó cũng từng làm thanh thế tông môn đại chấn, tiếc là theo như lời Nhạc Vũ thì hắn cũng không quá chú ý, quả thật là tiếc nuối cho tông môn. Bất quá đối với tu sĩ bọn họ mà nói, thuật luyện đan cuối cùng chỉ có thể đưa đến tác dụng phụ trợ. Quảng Lăng tuyệt kiếm cùng phù pháp trận mới chân chính có thể đưa người ta lên đỉnh đại thừa, cầu đạo trường sinh. Nhạc Vũ biết làm chọn lựa như vậy, thật ra cũng không kỳ quái.

Hắn cũng là người sảng khoái, chỉ do dự chốc lát rồi nhận lấy ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan. Vật này thật sự trân quý, cho dù là đối với đệ tử chân truyền Linh Hư cảnh như hắn cũng là vật khó kiếm, số định mức hàng năm và chức vụ chấp sự của hắn cũng chỉ được hai mươi viên mà thôi.

Cũng không phải là không người nào biết luyện chế, chỉ là tỷ lệ thất bại quá lớn khiến tông môn không có quá nhiều nguyên liệu dùng để tiêu hao mà thôi. Bất quá với thuật luyện đan của Nhạc Vũ, ngày sau vật này nhất định là không phải ít nên hắn cũng không cần quá khách khí.

Sau khi bỏ đồ vào trong nhẫn trữ vật của mình, Trầm Như Tân quay sang cười nói:

- Nếu để cho đám đệ tử của Phù Dung Phong kia biết được sư đệ chỉ cần nửa ngày luyện thành mười lăm viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan nhất định sẽ nổ con mặt. Mấy sư thúc sư thúc tổ bên kia cũng không biết sẽ ra sao.

Vừa nói tới đây thì trong lòng hắn đột nhiên giật thót, thầm nghĩ với thiên phú này của Nhạc Vũ, biết đâu chừng mấy lão gia hỏa của Phù Dung Phong sẽ tìm chưởng giáo đòi người. Nghĩ đến đó, Trầm Như Tân lại càng quyết định giữ kín chuyện này, dù sao với thiên phú của Nhạc Vũ thì có sư trưởng chỉ dạy hay không cũng không quá khác biệt. Tiểu Quan Phong bọn họ tuy xuống dốc nhưng vẫn bảo tồn được một số điển tịch chế dược.

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn đột nhiên vừa động, lại lần nữa ngự kiếm:

- Kính xin sư đệ đợi chút ở chỗ này, sư huynh ta đi một chút rồi về ngay.

Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, đến khi tỉnh lại thì Trầm Như Tân đã biến mất trong tầm mắt, tốc độ còn nhanh hơn Xuyên Vân Toa mấy phần, hướng bay chính là Tiểu Quan Phong.

Nhớ tới bên Minh Trụ Phong, hắn khẽ nhíu mày rồi cuối cùng cười khổ một tiếng, vẫn đứng tại chỗ để chờ. Sau một lúc chừng nhàm chán, hắn liền lấy ra một viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan, bắt đầu nghiên cứu. Kết quả phân tích làm hắn ngạc nhiên, biến hóa bên trong linh đan cũng không phải là tổ hợp những thành phần hữu dụng lại với nhau mà đã thay đổi về chất, kết cấu mạng lưới phân tử đã hoàn toàn bất đồng. Chẳng qua là hắn đã quan trắc hơn ba mươi lần nhưng vẫn không thể nắm vững biến hóa trong đó, hoặc là căn bản là không cách nào quan trắc.

- Đáng tiếc! Tuy trong dữ liệu trí nhớ của mình có tiêu bản linh dược nhưng chưa đầy đủ. Nếu không biết đâu có thể trực tiếp luyện chế Tam Chuyển Trúc Cơ Đan. Phương pháp hợp đan này tuy thông minh nhưng quá mức phiền toái. Xem ra đợi đến sau này còn phải phiền toái Trầm sư huynh. Tốt nhất là có thể có thể đem tất cả linh dược trân quý của La Trân điện phân tích.

Mới vừa nghĩ đến đó, Nhạc Vũ đã thấy trên khôn trung vụt đến một đạo kiếm quang, trong nháy mắt đã hạ xuống trước mặt hắn. Người tới chính là Trầm Như Tân, vừa xuống đã lấy ra một đống lớn điển tịch từ nhẫn trữ vật đưa cho Nhạc Vũ. Tổng cộng ước chừng hơn hai nghìn bảy trăm quyển, chất thành đống trước

mặt Nhạc Vũ, cuối cùng còn thêm mười mấy bình sứ.

- Những thuốc này cũng là sư huynh ta bao năm qua tích góp từng tí một hoặc là đổi lấy, tổng cộng ước chừng có hơn năm trăm viên Trúc Cơ Đan. Thứ này đối với ta cũng là vô dụng, vốn là muốn giữ lại cho đồ đệ của mình sau này. Bất quá nếu sư đệ chuẩn bị hợp đan, vậy chắc là cần gấp. Sư đệ cứ việc yên tâm! Phần của Kim Phượng, ta đã giữ lại cho nàng.

Trầm Như Tân vừa cười, vừa vỗ vỗ chồng sách:

- Về phần những sách này, chính là thuật luyện đan bí truyền của Tiểu Quan Phong ta. Sư huynh lúc trước muốn nghiên cứu, kết quả không tới nửa năm đã vất đi, vậy thì cứ đưa cho sư đệ mới tốt, hắc! Cái này ở Kinh Sóc Các cũng không tìm ra, tiếc là phần tinh hoa còn có truyền thừa luyện khí. Từ khi Tiểu Quan Phong suy sụp đã bị chưởng giáo chân nhân thu vào Kinh Lan các. Cuối cùng cũng là tiện nghi đám người Phù Dung Phong cùng Ngọc Dung Phong. Bất quá chờ cho đến khi tu vi ngươi cao lên thì đòi lại chưởng giáo.

Hai mắt Nhạc Vũ nhất thời sáng rỡ. Năm trăm viên Trúc Cơ Đan kia cũng là thôi, mặc dù cần nhưng bỏ chút công phu là được. Bất quá giá trị kém xa những cuốn sách này. Nếu nói là bí truyền, vậy thì chắc không thể tìm ra bên Kinh Sóc Các, Kinh Uyên các. Theo như Nhạc Vũ biết, những bí truyền tông môn này hoặc là do sư trưởng thân truyền truyền miệng, hoặc là để ở trong Kinh Lan Các, với tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ thì với thân phận đệ tử bí truyền hay chấp sự cũng không đủ thực lực bước vào trong đó.

Nhạc Vũ cũng không biết nói câu cảm kích ra sao, cuối cùng dứt khoát ôm quyền làm lễ với Trầm Như Tân, còn về phần nhân tình thì nhớ kỹ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Trên đỉnh Minh Trụ Phong

Cáo biệt cùng Trầm Như Tân, Nhạc Vũ vội vã tranh thủ chạy đi, mặc dù vậy khi đi tới chân núi cũng đã chậm vài phút sau đó.

Tào Vấn đã chờ nơi này thật sớm, vẻ mặt xanh mét:

- Không phải đã dặn ngươi trước giờ Tuất tới đây, làm sao giờ này mới đến? Ngươi cũng đã biết ta ở nơi này chờ ngươi suốt một canh giờ.

Nhạc Vũ định nói nhưng cuối cùng lại ngậm miệng lại. Dù hắn có chuyện bất đắc dĩ, nhưng chuyện đến trễ vẫn là sự thật.

Cũng may Tào Vấn cũng không quá mức quấn quýt chuyện này, chỉ phất tay không vui nói:

- Bỏ đi! Người không biết không tội, chẳng qua sau này đừng đến trễ nữa tốt hơn. Ngươi đi theo ta, ta dẫn ngươi đi gặp một người.

Tào Vấn nói dứt lời liền khống chế huyền binh bay lên trời. Tuy trong lòng Nhạc Vũ vô cùng nghi hoặc, lấy thân phận của Tào Vấn vì sao lại phải ở nơi này chờ mình? Người mà hắn nhắc tới lại là ai? Nhưng lúc này cũng không phải lúc hỏi những việc này, hơn nữa hết thảy những nghi vấn sau đó hắn sẽ được giải đáp. Cho nên hắn cũng dứt khoát không quan tâm, lẳng lặng đi theo Tào Vấn bay lên đỉnh Minh Trụ Phong.

Đúng lúc này trong lòng hắn chợt động, nhìn nghiêng phía dưới chừng mười dặm, sau đó chỉ thấy ở bên kia có hai đạo nhân ảnh đang có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn lên trên này.

Hệ thống trí năng kéo hình ảnh đến gần hơn, khi hắn nhìn thấy rõ gương mặt một nam một nữ kia, chợt nhếch môi cười, cũng không tiếp tục để ý.

Giờ khắc này ở bên dưới, vẻ mặt Phách Phong xanh mét, Tân Oánh lại kinh ngạc thất thần rù rì:

- Làm sao có thể? Người mà Tào sư thúc đứng chờ tại sao lại là hắn? Người này rốt cục có bối cảnh gì? Không phải đã điều tra qua, hắn chỉ có Vu sư thúc làm chỗ dựa sao? Tại sao có thể nhấc lên quan hệ với Tào sư thúc? Còn nữa, nhìn tình hình vừa rồi của Tào sư thúc, khi nói chuyện lại vẻ mặt ôn hòa, có chuyện gì xảy ra?

Nghĩ tới đây, Tân Oánh chợt giậm chân hướng một ngọn núi khác bay qua. Chuyện hôm nay nhìn thấy nàng cảm giác cần nhanh chóng báo lại cho người nhà mới thỏa đáng.

Bên cạnh Tân Oánh, trong mắt Phách Phong chợt lộ vẻ do dự, cuối cùng không đuổi theo thiếu nữ kia, chỉ hướng về chỗ ở của mình đi tới, đi ngược hướng đi của Tân Oánh.

Đối với chuyện này Nhạc Vũ cũng không hề hay biết. Hắn theo Tào Vấn càng bay càng cao, từ từ xuyên qua tầng mây dày đến mấy ngàn thước. Nhạc Vũ thấy thế trong lòng chợt trống rỗng, tu vi của hắn gần đây quả thật tăng trưởng không ít, nhưng vẫn không cách nào sử dụng được hơn bốn thành thực lực của Xuyên Vân Toa, vẫn không cách nào ngăn cản được gió rít cùng Thái Dương Chân Hỏa quá mức mãnh liệt.

Cũng may vào lúc này Tào Vấn khống chế phi kiếm bay vào trong một động phủ bên trong Minh Trụ Phong.

Nhạc Vũ thở ra một hơi, vội vàng bay theo sau. Cấm chế trước cửa động phủ khi hắn tiến vào đột nhiên chợt lóe quang hoa, giống như sắp chuyển động, nhưng cuối cùng không biết vì sao lại lắng xuống.

Đợi khi hắn đi tới một không gian rộng lớn, tâm thần không khỏi bị chấn động.

Chỉ thấy nơi này tương tự như một sơn cốc lớn. Bên trong có vô số hoa tươi lá xanh giăng đầy, mà bên trên bầu trời cũng không biết dùng pháp môn gì lại có thể đưa mặt trời dẫn vào bên trong, làm người ta sợ hãi cảm thán không thôi. Nhất là những loại thực vật cùng kiến trúc, lại vô cùng tự nhiên hài hòa.

- Thật không biết là người phương nào kiến tạo động phủ này. Thật sự mang đầy phong phạm tiên gia, sau này nếu có tư cách mở động phủ, có thể đạt được năm phần của nơi này xem như đã không tệ.

Trong lòng âm thầm than thở vài câu, Nhạc Vũ liền thu hồi tâm tư hạ xuống trước một tiểu lâu. Chờ khi hắn tiến vào bên trong, chỉ thấy một trung niên mặt trắng như ngọc thật tuấn tú đang dựa cạnh bàn viết nhanh, Tào Vấn lại thần sắc kính cẩn đứng yên một bên.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc, thần sắc nghiêm nghị khẽ khom người. Theo như hắn biết, Tào Vấn chỉ thiếu chút nữa đã đạt tới Kim Đan cảnh đỉnh phong, cả Quảng Lăng Tông có thể làm cho hắn phải cung kính nói chuyện cũng không nhiều, huống chi còn là hành lễ đệ tử.

- Không cần đa lễ!

Trông thấy Nhạc Vũ đi vào, trung niên nhân liền đặt cây bút trong tay xuống, sau đó cẩn thận đánh giá Nhạc Vũ:

- Buổi sáng hôm nay có người báo cho bổn tọa, nói ngươi dùng ba chiêu kiếm đánh bại đệ tử Minh Trụ Phong Phách Phong, không biết có chuyện này hay không?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, nghĩ thầm không phải là lần này đánh nhỏ thì xuất hiện lão, muốn tìm mình tới tính sổ. Nhưng chuyển niệm vừa nghĩ, lại cảm giác không giống, Tào Vấn hẹn với mình là chuyện trước đó.

Chẳng qua nhìn sắc mặt trầm ngưng của trung niên đạo nhân trước mặt, trong lòng Nhạc Vũ vẫn sợ hãi. Hắn nghĩ thầm người này đúng là nhất mạch cùng thừa với Tào Vấn, điển hình là người mặt lạnh.

Thấy Nhạc Vũ không đáp lời, chỉ kính cẩn xuôi tay đứng yên, thần sắc như đang cam chịu, trung niên đạo nhân cũng không để ý, ngược lại gật đầu nói:

- Lần này Phách Phong chịu thiệt, những tu sĩ dưới Linh Hư cảnh đều khó thể thắng hắn. Ngươi mới nhập môn được một tháng liền có thể đánh bại hắn, hơn nữa thật gọn gàng, xem ra không đơn giản. Ta nghe nói đệ nhất kiếm của ngươi liền phá vỡ bảy đạo bí pháp quanh thân hắn, kiếm thứ ba còn làm trận bàn của hắn mất đi hiệu lực. Nghĩ tới tu vi trận đạo bí pháp nhất định phải bất phàm.

Nói tới đây, trung niên đạo nhân đột nhiên run tay áo, bảy mươi hai lá cờ nhỏ từ trong tay áo hắn bay ra, trong tích tắc liền bày thành phòng ngự linh trận trước mặt Nhạc Vũ, lúc này thanh âm chợt vang lên.

- Ta muốn thử ngươi, linh trận này làm sao phá giải?

Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh. Hắn đã nhận ra thân phận của trung niên đạo nhân này, trước kia Thượng Ngạn từng nhận xét về những pháp bảo nổi danh của Quảng Lăng Tông. Trước mắt bộ Thất Thải Bảo Sắc Kỳ này chính là một trong số đó. Tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm mặt, cấp tam phẩm, hợp theo số lượng đại chu thiên, chính là một trong những bảo vật của Minh Trụ Phong. Dùng để bày trận uy lực ngay cả chút ít tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng cảm giác dè chừng và sợ hãi. Chủ nhân của bộ Thất Thải Bảo Sắc Kỳ này chính là đệ nhất trận đạo của Quảng Lăng Tông trong truyền thuyết, Minh Trụ Phong chủ tọa Xương Băng Hồng.

Trong lòng hắn không khỏi cười khổ, ban đầu sở dĩ hắn có thể phá giải linh trận của Phách Phong, là bởi vì khi đó Phách Phong đã lâm vào trạng thái hôn mê, không cách nào chỉ huy linh trận biến hóa hữu hiệu, nên mới bị hắn dễ dàng phá vỡ. Nếu đổi lại trong trạng thái bình thường, mặc dù có hệ thống trí năng tương trợ, chuyện đó cũng thật khó khăn.

Lại nói tới, vì sao mình phải thông qua khảo nghiệm của người trước mắt này?

Lúc này chân mày Tào Vấn chợt cau lại.

Hôm nay hắn cũng được xem như người trong trận đạo, vô luận kiến thức hay học thức đều là nhất đẳng. Chỉ nhìn vào liền nhận ra đẳng cấp của linh trận trước mắt phải là thất phẩm, so với bên Vạn Tiên Quật cũng tương đồng, đối với tu sĩ Trúc Cơ cảnh mà nói xem như là linh trận cao cấp mất rồi. Vô luận là uy lực hay huyền ảo thuật, những sở học của Phách Phong hoàn toàn không thể sánh nổi.

Ngay sau đó trong lòng hắn lại nổi lên vài phần mong đợi. Pháp trận này tuy mạnh nhưng không vượt ngoài sở học của Nhạc Vũ. Đúng là Xương sư thúc đã bỏ ra công phu, nếu một tháng này Nhạc Vũ xem hiểu được những quyển điển tịch trong Kinh Sóc Các, nghĩ tới muốn phá giải trận pháp hắn là không khó.

Khảo nghiệm này tuy cực kỳ khó khăn nhưng thiên tư hiển lộ của Nhạc Vũ nói

không chừng sẽ phát sinh kỳ tích. Tóm lại trong lòng Tào Vấn thật vô cùng mong đợi.

- Yên tâm! Ta sẽ không động tới pháp trận này, sẽ không ra thời hạn.

Phảng phất như xem hiểu tâm tư của thiếu niên trước mắt, Xương Băng Hồng lạnh lùng cười, sau đó đôi mắt mang thâm ý khẽ nhếch môi:

- Ngươi chỉ có tu vi Ngưng Dịch trung kỳ, là đã có thể tạo thành kiếm ý, lấy ý đả thương người. Tư chất quả thật thượng giai, chẳng qua hiện nay trong lòng có chút nghi nan đúng không?

Trong lòng Nhạc Vũ run sợ, nhớ tới việc mình lấy hồn thức tạo thành kiếm ý, làm sao cũng không thể tản mất, ánh mắt không khỏi sáng lên nhìn về phía trung niên nhân.

- Năm đó khai sơn tổ sư từng ở Quảng Lăng sơn quan tưởng hơn bốn mươi năm, cuối cùng đem núi non hùng vĩ cùng biển mây dung nhập vào trong ý niệm tạo thành kiếm ý đặc biệt, sau đó tung hoành Bắc Hoang. Ngươi chỉ nhờ vào ảo ảnh của ba chiêu kiếm này, liền có thể lấy mẫu kiếm ý, cũng đạt được tới ba thành, thiên tư trong kiếm đạo đủ so sánh với tổ sư. Chẳng qua chỉ tiếc hồn lực của ngươi còn kém chút ít, cũng không biết trời cao đất rộng, đối với kiếm ý không cách nào điều khiển tự nhiên, càng không thể làm được tụ tán vô ngại.

Xương Băng Hồng không để ý tới ánh mắt mong đợi của Nhạc Vũ, vẫn nói tiếp, sau đó đưa mắt nhìn qua:

- Tình hình bây giờ của ngươi có lợi có hại. Nếu có thể tiến thêm một bước trong kiếm ý, ngày sau việc tu hành hồn thức sẽ tăng mạnh. Nhưng từ đó về sau, công dụng của linh thức ở phương diện khác khó tránh khỏi có chút không chân thật, càng không cách nào quan tưởng, mà hôm nay có hai lựa chọn. Một là mặc kệ tự nhiên, một lòng tinh tu kiếm đạo. Hai là do ta xuất thủ, đem đạo kiếm ý này của ngươi phách tán. Một mình ngươi thử nghĩ xem rốt cục nên làm như thế nào.

Nhạc Vũ nghĩ thầm chuyện này còn cần lựa chọn sao? Tiến cảnh về phương diện hồn lực cùng lắm thì thúc giục thêm vài yêu thú độ kiếp là được. Còn nếu bị linh thức cố hóa, chẳng những phương diện luyện khí luyện đan bị ảnh hưởng, bí pháp trận đạo cũng sẽ có nhiều bất lợi, hạn chế tiền đồ của mình.

Trong đầu không chút do dự, Nhạc Vũ lại chắp tay khom người:

- Kính xin chủ tọa chân nhân tương trợ đệ tử một tay!

- Giúp ngươi sao? Vậy thì phá giải linh trận này đi. Rốt cục có giúp ngươi hay không, phải xem thái độ của ngươi thế nào.

Nói tới đây, trên mặt Xương Băng Hồng lần đầu tiên lộ ra nụ cười ôn hòa:

- Thuận tiện nhắc nhở một câu, hôm nay ngươi đừng ôm ấp lòng may mắn. Linh thức cố hóa chỉ có thể phách tán trong vòng hai ba ngày, nếu đợi thêm vài ngày nữa, dù sư phụ ngươi từ Lôi Vân Cốc ra ngoài dù có muốn giúp ngươi, cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Yêu cầu hà khắc

Nhạc Vũ nghe vậy ngây ngốc, sau đó dứt khoát ngồi xuống ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm trước người.

Hắn biết chỉ sợ chuyện này chính họa mà mình sơ suất khinh thường mấy ngày trước tạo ra. Hắn cũng hiểu được vị chủ tọa Minh Trụ Phong trước mắt định dùng biện pháp này dò xét thành tựu của mình trong phương diện Trận Phù.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ không còn đường lựa chọn. Cho dù biết rõ ngôn ngữ vừa rồi của đối phương hơn phân nửa cũng chỉ là nói đùa, hắn cũng không dám dùng tiền đồ của mình đi mạo hiểm.

Đợi đến khi hắn từ từ đem lực chú ý tập trung lên kỳ trận, vẻ mặt Nhạc Vũ cũng bắt đầu ngưng trọng.

Bảy mươi hai trận kỳ này, cũng không biết do vật gì khống chế. Mới nhìn vào chỉ thấy màu vàng hơi nghiêng về đỏ, giờ khắc này hắn lại phát hiện ra mấy chuỗi phù văn liên tiếp, vô cùng phức tạp rắc rối, nhưng lại đầy vẻ mỹ cảm. Sau đó chuỗi phù văn lại lẫn nhau hô ứng, dẫn động linh lực lưu động bên trong, tạo thành một loại Linh trận cấm chế phòng ngự gần như hoàn mỹ.

Những Trận Phù trên những mặt cờ này, Nhạc Vũ thông qua hệ thống trí năng phụ trợ kiểm tra, nhất nhất tìm được trong biển trí nhớ. Thậm chí bên ngoài còn có những giải thích thật cặn kẽ về tác dụng của những phù văn này, nhưng vấn đề là Linh trận được kết hợp cực kỳ chặt chẽ, vô luận là linh lực lưu chuyển tiếp nối, hay những phù triện ảnh hưởng lẫn nhau cùng hô ứng, cơ hồ không hề có chút sơ hở.

Trong nội tâm Nhạc Vũ thầm cười khổ, nếu pháp trận này nằm trong phạm vi kiến thức của mình thì hi vọng phá trận vẫn có được. Chẳng qua nếu hắn thật sự muốn phá trận, như vậy không tiêu phí nhiều công phu thật sự là không thể nào.

Mà ngay sau đó hắn lại đem hi vọng giao vào sau gáy mình, nhưng ngay khi hồn

thức của hắn truyền vào, lại phát hiện hình cầu màu bạc kia giờ phút này không hề có nửa phần động tĩnh.

- Kỳ quái! Làm sao đến lúc này vật kia lại không động? Chẳng lẽ muốn đạt tới trạng thái đánh bại Phách Phong cũng cần đạt tới điều kiện gì đó hay sao?

Nghĩ đến trận chiến lúc ấy Phách Phong sử dụng trận bàn, đầu tiên mình vừa nhìn liền hiểu ngay cách Linh trận vận chuyển. Nhạc Vũ có chút hiểu được, nhưng khi thật sự suy nghĩ sâu hơn, rồi lại không tìm ra được chút đầu mối.

Trong lòng hắn cũng không cảm thấy thất vọng, dứt khoát kiềm chế tâm thần, hết sức chuyên chú đầu nhập trong việc giải toán.

Không bao lâu, chân mày Nhạc Vũ chợt nhảy lên, trong mắt lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng. Hắn phát hiện vật thể màu bạc sau gáy còn chưa bắt đầu chuyển động nhưng hệ thống trí năng phụ trợ cùng năng lực giải toán lại phảng phất mạnh hơn mấy cấp bậc.

Ở dĩ vãng, Nhạc Vũ vốn phải tự mình truyền vào thiên địa linh khí, hiệu dụng phù văn, cùng ảnh hưởng lẫn nhau mới tính toán ra ngoài, sau đó thỉnh thoảng còn phải tiến hành tu chỉnh. Nhưng vào lúc nà, hệ thống trí năng lại tự động bắt đầu thu thập chi tiết, cùng những yếu tố hoàn cảnh quanh thân thay vào bên trong, tính chính xác so với ngày thường hắn tự tính nhẩm mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Qua chưa nửa khắc, một mảnh tuyến điều phù văn dài hẹp mơ hồ bắt đầu hiện ra trước mắt hắn. Tuy còn chưa được rõ ràng như lúc hắn chiến đấu với Phách Phong, hơn nữa thỉnh thoảng vẫn còn đang thay đổi tu chỉnh, nhưng theo kinh nghiệm của Nhạc Vũ xem ra, càng khả năng không lập tức có hiệu quả, nhưng Nhạc Vũ cũng có thể nhìn thấy được trong khoảng thời gian ngắn sẽ có hi vọng phá giải Linh trận này. Tuy nói về độ khó khăn, trận pháp này không chút nghi ngờ phải mạnh hơn lúc sáng gấp trăm ngàn lần.

Giờ phút này, Nhạc Vũ cũng hoàn toàn không biết cũng ngay lúc này, ở trên Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong lại có vài bóng người đang dùng thủ pháp đồng dạng ngày trước dùng một cổ kính đồng xanh chừng ba thước phương viên chiếu lên bên trong lầu các mà Nhạc Vũ đang đứng.

- Không hổ là trận đạo đại gia của Bắc Hoang, xem trận này tuy phẩm cấp khá

thấp, cũng hỗn nhược thiên thành, không hổ là nhất đại tông sư.

Đôi mắt Vu Duy mang theo vẻ kính nể cảm thán một tiếng, ngay sau đó lại cười khổ nói:

- Ta xem Xương sư đệ thật sự quá để mắt tới hài tử kia rồi, loại Linh trận này mặc dù chính ta đi phá giải còn thấy có chút khó khăn. Huống chi hắn chỉ là một hài tử Trúc Cơ cảnh, cho dù thật sự ghi khắc hết mấy vạn điển tịch phù trận trong lòng, cũng không thể ở trong thời gian ngắn như vậy đều chân chính lĩnh hội. Chưởng môn sư huynh, ngươi cho rằng thế nào?

- Không sợ sư đệ chê cười, bản thân sư huynh thà rằng hài tử này không thể thông qua sự khảo hạch của Băng Hồng sư điệt.

Vẻ mặt Vu Duy đầu tiên chợt ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu ý cười một tiếng. Nhưng Nông Dịch Sơn lại lắc đầu:

- Lần này ta không bàn việc này, đáng tiếc hôm nay hài tử này đánh một trận với Phách Phong dưới chân núi, chúng ta chưa được tận mắt nhìn thấy. Nếu không cũng có thể có được trụ cột để tiến hành phán đoán!

- Xương sư điệt bố trí trận pháp sao lại so sánh với trình độ của một đệ tử Trúc Cơ cảnh? Đây không chỉ là nói phẩm cấp của trận pháp tăng lên nhị phẩm, chân chính so sánh, còn cao minh hơn gấp mười lần. Linh trận chi đạo chỉ cần đi sai một ly, sai cả ngàn dặm. Mặc dù hắn có thể thật sự hiểu được những ký hiệu này, hơn phân nửa cũng phải cần từ ba đến bốn ngày thời gian.

Ở bên cạnh Nông Dịch Sơn, Cung Trí đầu tiên cười một tiếng, sau đó trong mắt lộ vẻ do dự:

- Nói thật hài tử này quả thật rất giỏi. Vô luận là lấy ý vào kiếm, hay tu vi trận đạo đều làm người mừng rỡ. Nhưng chúng ta ở trên người hắn thật sự đã bỏ quá nhiều thời gian. Khách quan mà nói, sư điệt nên tập trung ở sự kiện phía nam thì hơn. Dù không có gì nguy hiểm nhưng đến tột cùng cũng làm mất đi mặt mũi của Quảng Lăng Tông chúng ta!

Vẻ mặt Nông Dịch Sơn nghiêm túc, bỗng nhiên trở nên vô cùng ngưng trọng:

- Chuyện này ta đã có tính toán trước! Hai vị sư thúc trấn giữ bổn môn cũng

không thể xem nhẹ. Đợi đến khi tìm hiểu được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ta sẽ tự mình đi một chuyến qua bên kia.

- Hắc! Ngày thường những chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Thật không nghĩ ra hôm nay cần phải để chính chưởng giáo tôn sư chúng ta tự mình xuất thủ!

Mạc Quân nghe vậy cũng cười lạnh một tiếng:

- Không nghĩ ra sau cái chết của Dụ Trữ sư đệ, Quảng Lăng Tông chúng ta lại suy sụp đến mức độ này. Chỉ là một tiểu phái, cũng dám không xem chúng ta vào trong mắt.

Không khí bên trong Quan Vân Điện nhất thời trở nên yên lặng trầm mặc. Sắc mặt mọi người đều ảm đạm ngậm miệng không nói chuyện.

Duy chỉ có Phong Vân lại hơi cau mày:

- Chuyện này ta xem không đơn giản! Phía sau nói không chừng có cái bóng của Thái Huyền Tông cùng chư tông trong Phượng Hà sơn mạch!

Mí mắt Nông Dịch Sơn nhảy mạnh, sắc mặt lại không có chú ngoài ý muốn. Đang trong lúc hắn muốn nói chuyện, ánh mắt của hắn lại bị tình hình trong kính hấp dẫn. Chỉ thấy Nhạc Vũ còn đang khoanh chân ngồi nhưng giờ đã thay đổi tư thế.

Trong ánh nhìn của mọi người, Nhạc Vũ đè nén nỗi mừng như điên trong lòng, ra vẻ trầm ổn lấy đôi đao kiếm từ trong nhẫn trữ vật đem ra.

Vào lúc này trong lòng hắn đúng thật vô cùng vui mừng, vật thể màu bạc sau gáy hắn đã lại lần nữa chậm chạp chuyển động. Mà theo thời gian trôi qua, chút ít tuyến điều trong mắt hắn cũng ngày càng thêm rõ ràng.

Hôm nay Nhạc Vũ đã biết điều kiện để khởi động vật này, hắn là cần phải có khả năng hiểu rõ được phù triện cùng linh trận tới một trình độ nhất định nào đó, mới có thể đạt được tác dụng.

Tuy vừa rồi hắn có ghi nhớ lại hiệu dụng của những phù triện, nhưng thứ nhất hắn không hiểu rõ công hiệu. Thứ hai đối với nguyên lý cùng phương thức linh lực lưu động trong kỳ trận hắn cũng không hiểu rõ. Mà giờ khắc này theo mười

mấy phút đồng hồ tính toán, đối với những thứ này hắn đã có chút ít hiểu biết, vì vậy mới hiểu được những yếu điểm mấu chốt của kỳ trận này.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn hai người bên cạnh. Thầm nghĩ nếu vị chủ tọa Minh Trụ Phong này thật sự sẽ không điều khiển kỳ trận kia, như vậy muốn phá trận pháp này quả thật không khó.

Nhưng ngay khi hắn vừa định động thủ, sắc mặt Xương Băng Hồng lại hơi trầm xuống:

- Nếu ngươi muốn dùng binh khí mạnh mẽ phá trận, tốt nhất đem ý nghĩ này bỏ đi cho thỏa đáng. Nếu tiểu lầu các này có bất cứ điều gì tổn thương, ta nhất định sẽ lấy tính mạng ngươi!

Nghe được lời ấy, không chỉ trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy rét lạnh, những người trong Quan Vân Điện đều đưa mắt nhìn nhau.

- Đây không phải làm khó tiểu bối?

Vu Duy hơi hí mắt, vẻ mặt vô cùng quái dị:

- Lấy tính tình của Xương sư đệ, tựa hồ không đến nỗi như thế.

Phong Vân lại ha hả cười một tiếng:

- Theo ta thấy, sư đệ hắn là còn chưa quên được Hàn sư muội đi? Nghe hắn nói từng cọng cỏ ngọn cây trong tiểu viện này, đều do đích tay Hàn sư muội bố trí. Xương sư đệ dị thường quý trọng cũng là khó trách.

- Hắc! Bất quá chỉ là một kẻ si tình mà thôi. Nếu hắn sớm cắt được tơ tình này, giờ phút này đã sớm đạt tới Nguyên Anh cảnh, còn ở Hóa Đan kỳ lăn lộn bao năm tháng?

Cung Trí bất mãn hừ lạnh một tiếng, sau đó hai mắt lại chăm chú vào Nhạc Vũ. Trong nội tâm hắn kinh nghi bất định, chẳng lẽ hài tử này đã có phương pháp phá trận?

Trong nháy mắt, Cung Trí cùng mấy người trong điện đều bật dậy khỏi ghế.

Chỉ thấy Nhạc Vũ thoáng ngây người một chốc, lại có động tác. Hắn vẫy tay ra bên ngoài, dùng sức bẻ gãy hai mươi mấy cành tùng, sau đó tịch thu về trong tay.

Vừa nhìn thấy một màn này, không chỉ trong mắt Cung Trí hiện lên một tia sáng rực, mọi người trong điện đều biểu lộ vẻ mặt không dám tin.

Chẳng lẽ hài tử này chuẩn bị lấy những cành tùng kia đến phá trận?

Lần này bên trong tiểu lầu các, Tào Vấn cũng nắm chặt hai tay, bỏ qua tính toán đưa linh thạch cho Nhạc Vũ. Đầu tiên sắc mặt Xương Băng Hồng thoáng dao động, sau đó lại mạnh mẽ trấn áp sự đau đớn trong nội tâm, ánh mắt nhìn thiếu niên trước mặt càng thêm chuyên chú.

Nhạc Vũ hoàn toàn không hay biết những việc này, hắn không thể sử dụng binh khí, càng không thể làm tổn hại tiểu lầu các này chút nào. Như vậy độ khó khăn khi phá trận càng tăng lên gấp mấy lần, cũng làm cho hắn phải tăng thêm thâm nhập hiểu rõ đối với kỳ trận trước mắt này.

Nhưng khi càng thêm thâm nhập giải toán, viên cầu màu bạc lưu chuyển càng lúc càng nhanh, hỗ trợ cùng năng lực tính toán của hệ thống phụ trợ, tựa hồ đã được tăng trưởng trên phạm vi lớn. Khoảng mười mấy phút sau Nhạc Vũ ở trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, ném ra cành tùng đầu tiên.

Đầu tiên hơi chếch về bên trái phía ngoài một chút, sau đó cành tùng cỡ chiếc đũa lớn đã bị một dòng điện kích thành nát bấy. Trận pháp này quả nhiên đúng như suy đoán của Nhạc Vũ công thủ nhiều mặt, không chỉ đơn giản là pháp trận phòng ngự. Mà đúng lúc này cành tùng thứ hai trong tay hắn lại ném ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Năm mươi tám cành tùng phá trận

Không ngoài dự đoán, cành tùng thứ hai cũng bị Linh trận kích văng ra. Kế tiếp là cây thứ ba thứ tư lại thứ năm, cũng vừa nhích tới gần liền bị dòng điện đánh nát hoặc bị linh lực vô hình ngăn trở.

Lúc này bên trong Quan Vân Điện, dù là Phong Vân có thành tựu nhất trong trận đạo cũng có chút không hiểu cử động của Nhạc Vũ, trong mắt dần dần lộ ra vài phần nghi hoặc.

- Hài tử này rốt cục đang làm gì?

Cung Trí nhíu mày đầu tiên, hắn liếc nhìn Phong Vân còn đang suy ngẫm, sau đó đưa mắt nhìn qua Nông Dịch Sơn, chỉ thấy thần sắc của Nông Dịch Sơn vẫn không thay đổi.

- Nông sư điệt, ngươi có nhìn thấu điều gì không?

Nông Dịch Sơn nghe vậy cũng cười khổ không đáp, chẳng qua đưa mắt nhìn Xương Băng Hồng bên trong kính, chỉ thấy sắc mặt trung niên tuấn dật kia lại thật ngưng trọng, hiển nhiên cũng không cho rằng cử động của Nhạc Vũ là hành vi đùa giỡn.

Vào lúc này rốt cục Phong Vân lại thở dài một hơi:

- Hắn đang dùng phương pháp này dò xét sơ hở cùng phương thức vận chuyển của kỳ trận.

Vừa nói chuyện đồng thời trong lòng Phong Vân đang nỗ lực áp chế nỗi kinh hãi. Thủ đoạn dò xét này của Nhạc Vũ cũng không có gì ly kỳ, nhưng vấn đề là mỗi khi hắn vứt một nhánh cây xuống đều là những mấu chốt nhất trong kỳ trận, đây mới thật sự là nơi làm cho người ta khiếp sợ. Mà càng làm cho người kinh

hãi chính là từ lúc Nhạc Vũ ngồi xuống xếp bằng đến nghiên cứu trận pháp, cũng chỉ bất quá mới có ba khắc mà thôi.

Ngay sau đó, những người còn lại trong điện được Phong Vân nhắc nhở, đều phát hiện ra chỗ không đúng, không còn người nào giữ được thần sắc bình tĩnh, ánh mắt nhìn vào trong cổ kính đều không hề dời khỏi chút nào.

Ngay khi nhánh cây thứ mười ba bị ném ra, tình hình rốt cục lại có biến hóa lần nữa. Nhánh cây thô chừng ba ngón tay lại không hề có chút trở ngại lọt vào bên trong Linh trận. Tuy sau đó lại bị một cỗ lực lượng quấy thành nát bấy, song kỳ trận không thể tránh khỏi việc bị rung chuyển vô cùng kịch liệt.

- Điều này làm sao có thể?

Nhìn vào tình hình trước mắt, Phong Vân không khỏi nắm chặt tay ghế, trên mặt liên tục biến đổi. Nếu không phải bản thân hắn cũng tinh thông pháp trận phù thuật, Linh trận này vừa rồi cũng bị hắn dốc lòng tính toán qua, giờ khắc này thiếu chút nữa hắn đã cho rằng vị lão hữu của mình đang cố ý nhường nhịn.

Giờ khắc này trong đầu hắn chỉ nghĩ tới nghĩ lui, làm sao nơi đó còn có chỗ hở như vậy? Nhạc Vũ làm sao có thể dùng thời gian nhanh như vậy tìm được chỗ yếu kém này của Linh trận?

Phong Vân còn là như thế, những người còn lại trong điện tự nhiên càng không chịu nổi, nhất thời sắc mặt đều cực kỳ đặc sắc.

Mà một màn này bất quá chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Thừa dịp linh lực trong kỳ trận còn đang rung chuyển không ngừng, nhánh cây thứ mười bốn trong tay Nhạc Vũ cũng bay vào, vẫn không chút trở ngại xuyên qua. Linh lực ba động bên trong kỳ trận nhất thời càng thêm kịch liệt. Lấy mắt thường cơ hồ có thể thấy được không gian trước mắt đang vặn vẹo lay động kịch liệt.

Tào Vân không nhịn được tiến lên trước một bước, mà khóe môi trung niên tuấn dật lại nhếch lên thành đường cong.

Đến cành tùng thứ mười lăm, mười sáu Nhạc Vũ đều đồng thời ném vào, từ hai bên đi ngang qua bay vào. Song khi hai nhánh cây bị cắn nát, lần này linh lực ba

động bên trong kỳ trận chẳng những không hề mạnh hơn, ngược lại có dấu hiệu trở lại bình thường.

Lúc này Phong Vân lại cảm thấy âm thầm đáng tiếc, Tào Vấn khẽ lắc đầu, vẻ mặt mọi người trong Quan Vân Điện thì khôi phục trở lại.

Nhưng duy nhất chỉ có trong mắt Nhạc Vũ cùng Xương Băng Hồng đều hiện ra một tia sáng bóng. Vào lúc này nhánh cây thứ mười bảy trong tay Nhạc Vũ lại bắn ra.

Lần này không giống như mọi người tưởng tượng, bị lực tự vệ của trận pháp đánh nát, mà là nhẹ nhàng linh hoạt trực tiếp xuyên vào trung ương kỳ trận, sau đó không có chút tổn hại liền rơi xuống. Mà đợi đến khi linh lực ba động của kỳ trận từ từ khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nhánh cây kia lại không hề có chút phản ứng. Phảng phất như nhánh cây kia chính là một bộ phận do cả kỳ trận tạo thành.

Trong tích tắc, bên trong Quan Vân Điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Thần sắc mọi người đều ngây ra nhìn vào cành tùng trong trận, Tào Vấn lại há hốc, vẻ mặt tràn ngập không dám tin tưởng.

Loại thủ pháp này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi phá trận, độ khó khăn cũng tăng hơn mấy cấp bậc không thể nghi ngờ. Nếu có thể đem nhánh cây này đưa vào bên trong Linh trận, như vậy muốn phá giải Linh trận này cũng không phải là việc gì khó khăn.

Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt quét về phía trung niên tuấn dật, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Nhưng dù hắn đã giao ra câu trả lời cố gắng đến như thế, vị chân nhân chủ tọa của Minh Trụ Phong chỉ khôi phục chút thần sắc ấm áp trên gương mặt lạnh như băng mà thôi:

- Xem như không tệ! Ta nguyên tưởng rằng ngươi có thể bổ túc toàn bộ kỳ trận này. Nhưng có thể làm được một bước như vậy, cũng xem như ngươi vượt qua kiểm tra!

Trên mặt Nhạc Vũ nhất thời nhăn lại như trái khổ qua. Hắn nghĩ thầm lần này mình đã tận hết sức cố gắng, lại tăng thêm hệ thống trí năng tiến hóa trợ giúp, kết quả chỉ nghe được lời nói "không tệ" mà thôi, như vậy nếu tình hình hoàn mỹ

thì đến bậc nào?

Về phần đem kỳ trận bổ túc toàn bộ, thà giết hắn còn hơn, cho dù cho hắn thời gian mười ngày mười đêm, đều chưa chắc có thể làm được đến. Cho dù trong tay hắn không phải là nhánh cây mà là linh thạch, nhưng khi nghĩ đến những biến đổi phức tạp bên trong, da đầu của hắn liền tê dại.

Cũng chỉ có câu nói cuối cùng vượt qua kiểm tra mới làm tâm tình hắn khôi phục lại vui vẻ. Khóe môi hắn nhếch lên, vừa há mồm muốn nói, chỉ thấy trung niên tuấn dật đối diện cong ngón tay búng ra, sau đó một giọt chất lỏng lạnh như băng nhanh như điện bắn vào trong miệng mà hắn không hề kịp phản ứng. Sau đó cảm giác lạnh như băng lại biến thành nóng bức như núi lửa bộc phát, dược lực điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, bắt đầu đốt cháy linh hồn của hắn.

Ngay khi Nhạc Vũ đang cảm giác đau đớn không chịu nổi, Xương Băng Hồng đã đi tới trước người vỗ lên gáy hắn, sau đó Nhạc Vũ cảm giác thần hồn rung chuyển kịch liệt, cả người từ từ lâm vào trong hôn mê. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

- Tiểu tử này cơ duyên thật tốt! Ta còn lần đầu tiên nhìn thấy Xương sư đệ hào phóng như thế.

Tình hình trước mắt những người bên trong Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong đều nhìn thấy, bao gồm Nông Dịch Sơn, không ai cảm thấy có gì lo lắng, ngược lại sắc mặt thật cổ quái.

Trên mặt Phong Vân lộ ra nụ cười, nhưng liền khôi phục vẻ nghiêm nghị.

- Lấy cành tùng phá trận, bậc thủ đoạn này không biết mọi người có từng nghe nói?

- Bản thân ta từng nghe nói trận đạo tông sư Băng Nguyệt Tông Ngôn Vô Cực, từng lấy năm mươi lá cây phá vỡ Thái Huyền Tông Càn Nguyên Thiên Can Trận. Nhưng vị kia cũng đã là tu sĩ Nguyên Anh ngàn tuổi. Xương sư đệ bố trí kỳ trận này tuy đơn giản, nhưng với tuổi tác của hài tử kia, thật sự làm người nghe kinh sợ.

Nói tới đây, sắc mặt Nông Dịch Sơn biến thành vô cùng ngưng trọng:

- Trong sáu mươi năm, nếu không phải cần thiết, ta tuyệt sẽ không cho hắn rời khỏi vạn dặm phương viên Quảng Lăng Tông.

- Phương pháp này xác thực là cử chỉ thích đáng!

Cung Trí khẽ gật đầu, ngay sau đó lại lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Chẳng qua từ khi hồng hoang bể tan tành tới nay, ta thật không nghe thấy có người nào ở mãi trong nhà đóng cửa không ra mà có thể thành đạo. Đợi đến khi tu vi đến, vẫn phải thả hắn ra ngoài đi lại một chút.

Nông Dịch Sơn nghe vậy cau mày, cuối cùng phẩy tay:

- Chuyện này ngày sau hãy nói. Đợi đến khi ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm khôi phục, ta và ngươi chẳng lẽ còn không tìm được người nào thích đáng theo bảo vệ hắn?

Nhạc Vũ vừa tỉnh lại, phát hiện mình đã ra ngoài động phủ, Tào Vấn đang đứng bên cạnh, vị trung niên tuấn dật một chưởng đánh hắn bất tỉnh lại không thấy bóng dáng.

Trong lòng hắn cả kinh, sau đó lặng yên tra xét trong cơ thể. Phát hiện vật thể hình cầu màu bạc hay Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền đều vẫn y nguyên. Cả người chẳng những không hề có bất kỳ dị trạng nào, ngược lại càng thêm vô cùng nhẹ nhõm.

Chỉ có hồn thức của hắn lại có biến hóa khác lạ, chẳng những khôi phục lại như thường, hơn nữa khi hắn mở rộng hồn thức ra ngoài, còn vươn xa ngoài bốn mươi dặm. Mà linh giác lại vượt xa hai trăm dặm, đây đã vượt xa trình độ Linh Hư Tâm Động kỳ. Lần này hắn hôn mê, hồn lực lại trống rỗng tăng lên tới ba thành!

Trong nội tâm Nhạc Vũ đầu tiên thật vui mừng, sau đó nghi ngờ nhìn Tào Vấn. Tào Vấn nhẹ giọng cười nói:

- Sư điệt đúng là vận khí tốt, lần này sư thúc lại vì ngươi vận dụng một giọt Băng Ngọc Hồn Thủy, vật này vô cùng trân quý, ngày sau ngươi điều tra thêm trong điển tịch sẽ biết. Tốt lắm, hôm nay tới đây thôi, ta cũng không đưa ngươi xuống dưới. Ngày mai đồng dạng trước giờ Tuất, phải chạy tới đây, không được

chậm trễ nữa.

Sau khi nói xong, Tào Vấn liền xoay người đi vào trong động phủ. Mà sắc mặt Nhạc Vũ lại cực kỳ cổ quái. Hắn không cần tra tìm cũng biết Băng Ngọc Hồn Thủy hi hữu, đây chính là tứ phẩm linh vật, so sánh với Thanh Linh Ngọc Dịch cũng không hề thua kém. Tuy không cách nào giúp người vượt qua tâm kiếp, nhưng có thể giúp tu sĩ gia tăng hồn lực, cũng thuộc vật thiên địa kỳ trân.

Hắn nhìn vào bên trong động phủ, sau đó khó hiểu nhíu mày. Hắn nghĩ không ra vị chủ tọa Minh Trụ Phong vì sao lại tốt với mình như vậy? Đưa tặng bảo vật trân bảo mà cả Kim Đan tu sĩ cũng xem trọng không nói, còn ra tay giúp mình hóa giải dược lực? Chẳng lẽ chỉ vì mình phá giải được Linh trận này? Cẩn thận nghĩ lại tuyệt không khả năng.

Đúng lúc này, trong lòng hắn bỗng nhiên báo động, hướng phía trên nhìn thoáng qua, mơ hồ cảm giác có người đang nhìn trộm mình, nhưng khi hắn dùng linh thức dò xét lại không hề phát hiện được gì.

Trầm ngâm một lúc, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu.

Hắn giá ngự Xuyên Vân Toa đi xuống, sau đó trở lại chỗ ở của mình, liền đi thẳng vào lầu các mình thường sử dụng tu luyện.

Khi hắn lấy ra ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan bên trong nhẫn trữ vật, Nhạc Vũ nhẹ thở ra một hơi. Hắn bình tĩnh nhìn đan dược linh lực dư thừa, hương khí xông lên mũi.

Thật ra với thực lực bây giờ của hắn, phục dụng đan dược cấp bậc này xem như có chút miễn cưỡng. Chẳng qua lúc này hắn có thể Trúc Cơ hay không, thì phải xem tác dụng của Tam Chuyển Trúc Cơ đan đến tột cùng như thế nào.

Cắn răng, Nhạc Vũ nuốt dan dược vào miệng. Sau đó chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu di chuyển bên trong cơ thể thật nhanh…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 257: Tam Chuyển Trúc Cơ

Cùng một thời gian, bên trong một động phủ của Duệ Vân Phong, hai huynh muội Tân Minh Tân Oánh đang tâm tình thấp thỏm quỳ bên dưới. Ở phía trên, một lão nhân mặt mũi tiều tụy thần tình ngưng trọng ngồi thẳng trầm ngâm.

Hai bên điện phủ, còn có mười mấy tu sĩ tuổi tác khác nhau, vẻ mặt không chút biểu tình, thỉnh thoáng ánh mắt nhìn về phía hai huynh muội mang theo vẻ bất đắc dĩ cùng trách cứ.

- Nói như vậy Nhạc Vũ kia đúng thật từ bên trong Ly Hận Phủ của Cương chủ tọa đi ra ngoài sao?

Trông thấy vị trung niên tu sĩ vừa đi vào khẽ gật đầu, hai tay lão nhân nhất thời khẽ run rẩy, đánh rơi luôn chén trà trên bàn xuống đất.

Hai huynh muội Tân Minh Tân Oánh cũng khó hiểu, vì sao nghe được tin tức này không chỉ tổ phụ của mình liền có vẻ thất thố, ngay cả mấy vị thúc bá cũng như lâm đại địch?

- Hắc, Ly Hận Phủ! Vài chục năm nay Ly Hận Phủ của Xương chủ tọa ngoại trừ Tào Vấn, chỉ sợ không có mấy người vào được đi?

- Phải nói là từ sau cái chết của Hàn sư cô, ngoại trừ Tào Vấn không còn người nào có thể đặt chân vào bên trong Ly Hận Phủ, ta xem chuyện này xác nhận là có liên quan tới việc sáng nay Nhạc Vũ dùng ba chiêu đánh bại Phách Phong, có được thành tựu trận đạo đến như thế, sợ rằng Xương sư thúc thật sự đã có ý ái tài! Cùng Đoan Mộc Hàn nhận chung một đồ đệ, cũng không phải là không thể nào…

Nghe được lời này, con ngươi Tân Minh nhất thời co rụt lại, lần đầu lộ ra vài phần kinh hãi.

Nếu như chỉ vào trong nhất mạch của chưởng giáo chân nhân, như vậy hắn còn

chưa quá để ý. Bên trong Quảng Lăng Tông cũng không phải do vị chân nhân kia có thể một tay che trời. Nhưng nếu có thêm Minh Trụ Phong, còn có được tu sĩ Kim Đan đệ nhất nhân Xương Băng Hồng, như vậy cỗ lực lượng này chân chân chính chính làm cho lòng người nảy sinh sợ hãi.

- Đáng tiếc! Là do lão phu vận khí không tốt, những năm nay đảm nhiệm chức vụ trong Tập Anh Điện sưu tầm chung quanh cũng không thể tìm được một đệ tử trận đạo thượng giai, nếu không phải như thế, nhất mạch của Xương sư thúc phải thuộc về chúng ta mới đúng, còn Phách Phong kia cũng thật đáng tiếc nuối. Ta vốn là xem trọng hắn, chẳng qua có viên minh châu này đứng trước, chỉ sợ Xương Băng Hồng cũng không thèm nhìn tới…

Lão nhân kia đầu tiên phát ra tiếng thở dài, tiếp theo khẽ lắc đầu.

- Thật ra nếu chỉ riêng Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng thì cũng thôi, nhưng mấy vị trưởng lão trong tông môn đều ủng hộ mạnh mẽ sau lưng, hơn nữa trưa hôm nay mấy vị lão hữu của nhà chúng ta cũng truyền tới tin tức, bảo Tân gia chúng ta ngày sau tốt nhất nên an phận một chút…

- An phận? Điều này sao có thể?

Cả trong điện, toàn bộ những tu sĩ già trẻ bên trong đều biến sắc. Tân Minh cũng ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin nhìn lên trên.

- Làm sao không thể? Phía sau còn có một câu khó nghe hơn, nói là nếu như người này có điều gì ngoài ý muốn, thì chớ trách bọn họ không niệm tình cũ!

Lúc này sắc mặt lão nhân đã khôi phục vẻ bình tĩnh:

- Nói tóm lại, hài tử kia hiện tại chúng ta không nên trêu chọc thì tốt hơn, ngày sau thành tựu của hắn chúng ta thật khó thể với tới. Ta biết các ngươi sủng ái hai hài tử này, không muốn cho bọn chúng chịu nửa phần ủy khuất, chẳng qua nếu như các ngươi muốn Tân gia bị tiêu diệt, vậy thì cứ tiếp tục phụng bồi bọn chúng đi, cứ đi trêu chọc tiểu tử kia là được.

Tân Minh nghe được trong lòng vô cùng phẫn uất, hắn chợt dùng tay nện mạnh lên mặt đất, trong lòng tràn đầy không cam tâm. Thiên địa bất công, vì sao chỉ thiên vị cho hắn? Vì sao mình không có thiên tư như vậy? Vì sao mấy vị trưởng bối trong tông môn chỉ sủng ái tên đệ tử mới nhập môn này đến như thế?

Mà ở bên cạnh, Tân Oánh cắn môi đến bật máu. Trên gương mặt xinh đẹp trong lúc nhất thời biến thành vô cùng dữ tợn, trong đôi mắt lóe ra vẻ điên cuồng.

- Rất không cam tâm đúng không? Thật ra có một số việc cũng nên cho các ngươi biết rồi. Bọn ngươi có biết, vì sao mấy vị Nguyên Anh trưởng lão cùng mấy vị tu sĩ Kim Đan của Quảng Lăng Tông trong mấy tháng nay lúc nào cũng hội tụ trên đỉnh Thủy Hàn Phong? Trong đó hơn mười vị Điện Tôn cùng chưởng giáo mấy ngày qua cơ hồ bỏ qua mọi chuyện không quan tâm, còn lại mấy vị lại dứt khoát bế quan tu hành?

Trong ánh mắt của mọi người trong điện đều hội tụ về hướng lão nhân, lão nhân thản nhiên nhìn hai huynh muội đang quỳ trước mắt, lại nói:

- Mặc dù ta không biết mình có đoán đúng hay không, nhưng từ đủ loại dấu vết mà xem, ba chiêu kiếm đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm từng bị thất truyền chỉ sợ đã phục hồi như cũ. Hơn nữa chuyện này hơn phân nửa có liên quan tới hài tử tên Nhạc Vũ kia. Thậm chí chính do một tay hài tử kia khôi phục lại cũng nói không chừng.

Thân thể Tân Minh lảo đảo, lần này đã hoàn toàn im bặt.

Trong miệng hắn không ngừng lẩm bẩm không thể nào, nhưng trong lòng lại mơ hồ tin mấy phần. Tân Minh đã cặn kẽ điều tra chuyện của Nhạc Vũ, biết trước khi cùng hắn xung đột Nhạc Vũ vẫn luôn ở lại trong Truyền Pháp tiền điện.

Mà ngay ngày bên trong Truyền Pháp tiền điện bắn ra đạo kiếm khi xuyên thẳng ngọn núi thẳng đâm xuyên mây, trong hai tháng nay bên trong Quảng Lăng Tông có rất nhiều lời suy đoán. Chẳng qua những Kim Đan tu sĩ có mặt hôm đó đối với chuyện này vẫn luôn giữ kín như bưng, rất nhiều giấu diếm, những người bên dưới cũng không hiểu được tinh tường.

Chẳng qua hôm nay cẩn thận ngẫm lại, mấy tháng nay cao tầng tông môn đều có hành động thật quỷ dị, mà ngày hôm đó chính Nhạc Vũ cũng có mặt nơi đó.

Làm sao có thể?

Ba chiêu kiếm đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, cũng không biết đã tiêu hao bao nhiêu tâm huyết của tông môn anh kiệt, bao nhiêu thời gia, làm sao có

thể tái hiện trong tay một hài tử?

Nếu chuyện này thật sự là như thế, như vậy người mà hắn hận thấu xương kia, lại có thiên tư đáng sợ tới bậc nào?

Một kiếm kinh thiên động địa kia, thật sự xuất thân từ tay người này?

- Hắc! Hôm nay trận chiến giữa hắn cùng Phách Phong kia, mấy lão bằng hữu nhà chúng ta chỉ sợ đã tin hài tử kia có khả năng chấn hưng tông môn, phục hồi lại Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, khách quan mà nói cho bọn hắn cơ hội thành anh, Tân gia chúng ta lại tính là gì?

Lão nhân cười tự giễu một tiếng, sau đó lại bình tĩnh nhìn xuống phía dưới:

- Thật ra chuyện hôm nay đối với hai người các ngươi mà nói, xem như cũng là một chuyện tốt. Cũng dạy cho các ngươi biết, cõi đời này còn có những chuyện ngoài sự tưởng tượng của các ngươi, có những người các ngươi không thể đi trêu chọc, ngày sau cho dù các ngươi có muốn ngang ngược càn rỡ, thì hãy nghĩ tới Nhạc Vũ, nghĩ tới hơn hai trăm cái tát kia!

Nói xong lão nhân phất tay áo rời đi.

Ở phía sau hắn, Tân Minh vẫn bực tức, hai mắt đầy tia máu:

- Như vậy chuyện Oánh nhi bị nhục nhã, chẳng lẽ cứ bỏ qua như thế!

- Ta nói các ngươi đừng tùy ý trêu chọc hắn, các ngươi cứ làm theo là được!

Lão nhân kia nghe vậy thân hình dừng lại, sau đó ngẩng đầu lên, che giấu vẻ lệ khí lạnh lẽo trong mắt:

- Hai vị lão tổ tông nhà chúng ta sắp hàng thế, cuối cùng đừng để xuất hiện đường rẽ! Cho dù muốn tru diệt người này, vậy cũng phải một kích mất mạng, chấm dứt hậu hoạn!

Hai canh giờ sau, bên dưới Tiểu Quan Phong, hai mắt Nhạc Vũ mở mắt tỏa sáng, hắn co giãn một chút xương cốt, sau đó khẽ cau mày, lấy bí pháp triệu tới một đoàn nước trong, đem mồ hôi dơ bẩn trên thân thanh lý sạch sẽ.

Sau đó khi hắn nội thị lần nữa, trong lòng vui sướng cơ hồ khó kiềm chế được, Tam Chuyển Trúc Cơ đan không hổ là thất phẩm đan dược, tuy chỉ là loại đan dược thấp nhất, nhưng dược tính lại tương đương một phần sáu của Thanh Linh Ngọc Dịch.

Dĩ nhiên nếu dùng Thanh Linh Ngọc Dịch chế đan, hiệu quả không chỉ như vậy, mà tác dụng chủ yếu vẫn là dùng để định thần.

Duy chỉ làm cho người ta căm tức chính là khi hắn uống vào ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan, tốc độ nguyên lực tràn ra vượt ngoài sự khống chế của hắn, không thể làm gì khác hơn là đơn giản tăng cường khai thác kinh mạch khác ngoài thuộc tính mộc hệ.

Nhưng làm như vậy cũng tốt, đối với những bí pháp mộc thuộc tính cấp thấp, Nhạc Vũ tự hỏi đã không còn hứng thú, bây giờ phát triển thêm những hệ khác là đúng lúc, mà ngoại trừ hỏa hệ, hắn vừa ý nhất là thổ hệ, vô luận là Nguyên Từ thuật, hay lôi hệ, cũng là lấy lực công kích vô cùng cường hãn nổi danh.

Còn có Ngũ Sắc Thần Quang, cùng với Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm, cũng cần có sức thừa nhận của kinh mạch năm hệ, dùng gia tăng kinh lạc cũng không đến nỗi lãng phí.

Về phần phần lớn dược lực còn lại chỉ đành hao tổn không ít.

Vì dược lực phun ra quá nhanh, Nhạc Vũ chỉ đành trực tiếp tiến hành cải tạo tế bào. Mới ban đầu có hơn phân nửa trực tiếp thất bại, tới về sau mới gia tăng tỷ lệ thành công lên bảy thành, mà cả quá trình có ít nhất ba thành nguyên lực trở lên bị trực tiếp lãng phí.

Bất quá cho dù là vậy, giờ phút này xương tủy trong cơ thể hắn cũng vẫn có được hai trăm vạn tế bào màu bạc phân bố khắp toàn thân, đang liên tục hô ứng lẫn nhau, lóe ra ánh sáng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Yêu lực mạnh hắn vượt qua khỏi Trúc Cơ đan mà hắn uống vào tới hơn mười lần.

Ngoài ra, còn có càng nhiều tế bào màu bạc đang mỗi phút đều sinh ra hơn một ngàn, một ngày cũng đạt tới số lượng một trăm năm mươi vạn.

Nếu tiếp tục như vậy, có thể tăng thêm tỷ lệ thành công lên tới mức cao nhất, cộng thêm thân thể tự nhiên tăng trưởng cùng tiến hóa, cho dù ngày sau hiệu dụng của Tam Chuyển Trúc Cơ đan giảm xuống, cũng đủ cho hắn hoàn thành quá trình tăng trưởng căn cốt bản thân.

Về phần giai đoạn Tôi Thể sau Bồi Nguyên, tự nhiên là do bản thân sinh ra đại lượng nguyên lực làm căn cơ, cơ hồ chỉ là chuyện đương nhiên. Nếu đem tiêu chuẩn hạ xuống một chút, như vậy chỉ trong ba tháng liền có thể hoàn thành. Mà cho dù dựa theo từng bước, thân thể luyện đến Linh Hư cảnh đỉnh phong, như vậy cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau đó tiến vào cảnh giới sau Linh Hư Tích Cốc kỳ, cũng không phải là không có khả năng.

Đối với hắn mà nói, chỗ khó duy nhất là tích lũy chân khí phát lực bên trong cơ thể, người khác hao tốn mấy chục thậm chí trên trăm năm thời gian để hoàn thành quá trình tăng lên Trúc Cơ đỉnh phong, hắn trực tiếp nhảy lên ba cấp, cho nên vẫn không có thời gian ổn định lại gia tăng Đại Hỗn Nguyên chân khí bên trong cơ thể của mình.

Mà ngày sau tiến vào Linh Hư cảnh giới, chỉ sợ còn phải dùng thêm thời gian vài năm mới có thể làm pháp lực trong cơ thể tăng tiến đến trình độ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Không giải thích được

Vừa nghĩ tới vấn đề này, Nhạc Vũ lại nhớ tới Đoan Mộc Hàn cùng Mục Hi Ngọc. Đoan Mộc Hàn thì còn dễ nói, dù sao cũng là Nguyên Anh chuyển thế. Mục Hi Ngọc lại không có bất cứ điều gì dựa vào, trận chiến tại biệt phủ nhìn thấy chân khí của nàng vô cùng hùng hồn, không hề kém hơn so với đám người Sa Thiên Quân, thật không biết nàng làm sao đạt được tu vi với tuổi tác đó.

Nếu như nàng không bị vẫn lạc trong tay hắn, nói không chuẩn khoảng mười năm sau lại có thêm một tu sĩ Kim Đan. Thành tựu tuyệt không kém hơn Đoan Mộc Hàn hay Tạ Hạo bao nhiêu. Hơn nữa dõi mắt về sau Mục Hi Ngọc cũng có thể có khả năng đạt tới Đại Thừa, tuyệt không kém hơn hai người kia, đối mặt thiên tư tuyệt thế như vậy, bất cứ là ai cũng sẽ cảm thấy ghen tỵ.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ lại thản nhiên mỉm cười. Mình so sánh với những người yêu nghiệt này khẳng định xa xa không bằng, so với những tu sĩ bình thường khác cũng may mắn hơn rất nhiều. Vô luận nói về hệ thống trí năng phụ trợ hay Ngũ Sắc Thần Quang, đều đứng hàng thứ nhất trong những tu chân chi sĩ có hi vọng bước lên đại đạo.

Ngoài ra, bên trong Vạn Tiên Quật còn có hơn mười thi thể của tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Một mặt dù ngày hôm nay ngay cả thi thể của tu sĩ Kim Đan hắn vẫn chưa thể phân tích được toàn bộ, bình thường càng không có cơ hội tiến vào tầng thứ tư, tiếp xúc với những thi thể kia, nhưng bên trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn không đè ép được nỗi chờ đợi nóng bỏng trong lòng mình.

Đúng lúc này trong đầu Nhạc Vũ lại vang lên tiếng hót nhẹ của Sơ Tam. Tựa hồ nó nhận ra được nỗi vui mừng trong nội tâm chủ nhân, Sơ Tam liền truyền đến ý tứ mừng rỡ lẫn quyến luyến, nhưng thoáng qua sau lại truyền đến nỗi lòng tưởng nhớ đối với hắn, cùng sự nôn nóng vì bị nhốt suốt mấy tháng.

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, vội vàng dùng thần niệm trấn an.

Nhưng nghĩ lại thức ăn cùng đan dược mình để lại cho Sơ Tam cũng đã sắp cạn kiệt, đã đến lúc nên tìm một cơ hội dẫn Sơ Tam đến Quảng Lăng sơn, đặt Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước bên ngoài núi hắn cũng thật sự không yên lòng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi nhìn về hướng Lôi Vân Cốc. Sau đó thoáng cau mày, lại nuốt thêm một viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan, nhắm mắt lại tiếp tục vận công lần nữa.

Dược hiệu của Tam Chuyển Trúc Cơ đan cực mạnh, nhưng độc tính cùng cặn bã dược vật bên trong lại không tới một nửa của loại Trúc Cơ đan bình thường. Cho dù cố kỵ thân thể, một lần không cách nào thừa nhận quá nhiều lực lượng dị chủng, nhưng hắn vẫn có thể một ngày dùng được ba viên.

Chính vì như thế Nhạc Vũ mới nắm chắc có thể trong vòng một năm đủ sức đạt tới Bồi Nguyên cảnh giới.

Vào ngày kế tiếp, hành trình của Nhạc Vũ lại khôi phục như dĩ vãng. Buổi sáng lao dịch tại Vạn Tiên Quật, xế chiều ngâm mình trong Kinh Sóc Các, đọc tàng thư.

Thật ra với bản ý của hắn, hận không thể lập tức luyện chế thêm mấy trăm hay mấy ngàn viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan, chẳng qua phương diện về tài liệu cũng không có được bao nhiêu. Cho dù lấy hết dược thảo đủ phẩm cấp bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông mang ra toàn bộ, cũng chỉ miễn cưỡng đủ dùng mà thôi.

Hôm qua lúc ly biệt buổi chiều, Trầm Như Tân có đến nói qua, những ngày tới sẽ nghĩ biện pháp tìm kiếm nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ đan cho hắn, chẳng qua cần phải có thời gian nhất định.

Với thân phận chấp sự của hắn, lại thêm bị cản tay khắp nơi, chỉ sợ mặc dù có thể trợ giúp mình nhưng trợ lực sẽ không quá lớn.

- Không được cũng chỉ đành nghĩ biện pháp từ những chợ buôn bán bên ngoài.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Nhạc Vũ chuyển qua bên sườn núi, nơi đó có một chợ buôn bán thuộc nội bộ Quảng Lăng Tông, chuyên cung cấp cho đệ tử trong tông môn giao dịch. Nhạc Vũ sớm nghe nói nơi này mỗi ngày giao dịch linh dược cùng pháp khí pháp bảo huyền binh, có thể nói rộng rãi, chẳng qua số lượng tài

liệu hắn cần lại tương đối lớn, nếu từ trong tay hắn chảy ra quá nhiều đan dược, sớm muộn sẽ khiến người khác chú ý.

Thông qua con đường từ Trầm Như Tân cũng là biện pháp tốt, nhưng không phải sách lược vẹn toàn.

Ngoài ra bên ngoài Quảng Lăng sơn còn có một chợ tán tu, nơi này lớn hơn chợ trong tông môn tới mười mấy lần, chính là nơi trao đổi của những tán tu quanh vạn dặm nơi này. Ở trong đó mặc dù cũng thuộc phạm vi bảo vệ của Quảng Lăng Tông, hàng năm từ nơi đó rút ra không ít tiền lời, nhưng việc giám thị cũng không quá chặt chẽ.

Chẳng qua mấy ngày vừa rồi hắn nhiều lần chạy tới Tuần Sơn Điện thông báo, nói muốn rời núi một chuyến, kết quả thật không biết do nguyên nhân gì, cũng không được đồng ý. Bọn họ đều trả lời trong môn đã có nhắn nhủ, muốn hắn phải thông báo với sư trưởng của mình, đạt được sự cho phép mới được rời đi. Nhưng bên trong Tiểu Quan Phong, người duy nhất có thể làm chủ cũng chỉ có một mình Đoan Mộc Hàn mà thôi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ lắc đầu, xem ra vô luận là hắn muốn thu thập linh dược hay muốn đem Sơ Tam về núi đều phải chờ nữ nhân kia, hoặc là nói sư tôn tương lai trên danh nghĩa của hắn từ trong Lôi Vân Cốc đi ra ngoài mới được.

Ngoài ra trong lòng hắn còn cơ nỗi lo lắng mơ hồ, thật không biết rốt cục tình huống của Đoan Mộc Hàn giờ phút này như thế nào.

Trước giờ Tuất, Nhạc Vũ lại khống chế Xuyên Vân Toa chạy tới Minh Trụ Phong thật sớm. Lần này dưới núi cũng không có người nào chờ đợi, nhưng hắn cũng không để ý, một mình xuyên khỏi tầng mây, sau đó tìm tới trước cửa động phủ Ly Hận. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Trông thấy lần này Nhạc Vũ cũng không đến trễ, đã tới thật sớm, Tào Vấn mỉm cười nói:

- Tiểu tử ngươi xem như biết điều! Đi theo ta đi, chờ ngươi đã lâu.

Tào Vấn dứt lời, liền xoay người ngự kiếm định bay vào trong. Nhưng đúng lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ thật nghi hoặc níu lại tay áo hắn:

- Xin hỏi sư thúc, ta với Xương chân nhân chưa từng gặp mặt, rốt cục là vì duyên cớ nào?

Nếu người hôm qua cho hắn dùng Băng Ngọc Hồn Thủy là người được lão tổ tông của hắn nhờ vả, giúp đỡ chiếu cố mình, thì hắn còn giải thích được. Nhưng đổi lại là vị chủ tọa Minh Trụ Phong, Nhạc Vũ thật sự vô cùng khó hiểu.

Nghĩ đến cho dù sủng ái hậu bối tông môn, vậy cũng nên có giới hạn. Lại càng không cần nói tới trước đó ngay cả đệ tử kiệt xuất nhất của Minh Trụ Phong là Phách Phong còn chưa được ban ân bao giờ.

Thật ra nghi vấn này ngay khi Nhạc Vũ còn ở Vạn Tiên Quật cũng đã muốn tìm Tào Vấn hỏi thăm một chút, chẳng qua hắn tìm cả buổi sáng cũng không tìm thấy người.

- Nguyên do bên trong ngày sau ngươi sẽ biết! Chỉ cần biết, sư thúc tổ đối với ngươi không có ác ý. Ngược lại từ nay về sau sẽ chiếu cố cho ngươi là được! Cơ duyên này thật tốt, ngươi nên cẩn thận nắm chắc.

Nói tới đây, Tào Vấn cười thần bí, sau đó đẩy tay Nhạc Vũ, khống chế kiếm quang bay vào bên trong động phủ.

Nghe được lời này, Nhạc Vũ càng thêm mơ hồ. Nhưng từ ngôn ngữ khẩu khí của Tào Vấn, hắn biết đối phương không muốn nói nhiều lời. Hắn cũng không hỏi tiếp, theo sát phía sau bay vào trong không gian rộng lớn tươi sáng kia.

Cũng giống như hôm qua, vẫn là tòa lầu các đó. Trung niên tuấn dật vẫn đang cúi đầu vẽ phù triện. Khi Nhạc Vũ tiến vào bên trong, hơn nữa cung kính thi lễ, lại có thêm một kỳ trận bày ra trước mặt hắn.

Chẳng qua hôm nay khác hắn chính là lần này không phải bảy mươi hai thất thải bảo sắc kỳ, mà là ba mươi sáu thiên cương kỳ.

Nhìn thấy kỳ trận, Nhạc Vũ cảm thấy da đầu tê dại. Tuy nói số lượng mặt cờ ít hơn hôm qua một nửa, nhưng phẩm cấp không hề giảm xuống. Hơn nữa còn liên tiếp chặt chẽ, cho hắn cảm giác giống như trung niên tuấn dật rốt cục bắt đầu chú tâm bày trận thử nghiệm hắn.

- Hạn cho ngươi trong vòng mười nén hương phải phá vỡ trận này!

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, cũng không có cảm giác gì. Thời gian một nén hương, ở thời cổ thế này được ba mươi phút, mà mười nén hương xem như ba trăm phút, chừng năm giờ.

Mặc dù kỳ trận trước mắt hắn mạnh hơn hôm qua không ít, nhưng với năng lực giải toán của hệ thống trí năng phụ trợ cũng đã dư dả.

Nhưng ngay lúc này, đôi mắt Xương Băng Hồng vô cùng rét lạnh quay đầu lại.

- Vấn nhân! Nếu trong thời hạn hắn không cách nào phá trận, lột sạch bỏ hắn xuống núi!

Tào Vấn vừa chắp tay, nghiêm túc đáp ứng, Nhạc Vũ còn chưa kịp để ý liền há to miệng.

Chỉ thấy sau khi Tào Vấn cúi người đáp ứng, liền lấy ra một cây đàn hương nho nhỏ đốt lên, mà khi nhìn thấy thời gian thiêu đốt, làm gì được tới nửa giờ? Có thể kéo được năm sáu phút đồng hồ đã là rất tốt.

Nhạc Vũ vội quay đầu lại nhìn Xương Băng Hồng, há miệng muốn nói, lại thấy vị chủ tọa Minh Trụ Phong đang cúi đầu thần thái chuyên chú múa bút vẽ nhanh, mặc cho hắn nói thế nào cũng không có phản ứng. Phảng phất như hai người phía sau hoàn toàn không hề tồn tại.

Mà lúc này Tào Vấn lại nhẹ giọng cười:

- Nhạc sư điệt, từ trước đến giờ sư thúc tổ luôn nhất ngôn cửu đỉnh, rất ít thay đổi lời nói. Ta xem thay vì ngươi cứ lãng phí miệng lưỡi, không bằng hiện tại hãy nghĩ biện pháp phá trận, thời gian đã không còn nhiều lắm.

Nhạc Vũ nín bặt, sau đó khóc không ra nước mắt lại ngồi xếp bằng trước kỳ trận. Hắn thầm nghĩ lấy tình tình vui giận bất thường của người này chỉ sợ hơn phân nửa nói được sẽ làm được.

Tính tình hắn cũng quả quyết, nếu biết mình không cách nào phản kháng, vậy cứ xuôi theo ý tứ đối phương. Nhưng chỉ thoáng qua trong mắt hắn ngoại trừ kỳ trận trước mắt cũng không còn tồn tại vật gì khác.

Chỉ chốc lát khi nén hương thứ mười vừa đốt lên, Nhạc Vũ lại vẫy tay về phía cửa sổ, ý định hấp chút ít nhánh cây vào trong.

Nhạc Vũ vẫn nhớ được hôm qua Xương Băng Hồng có nói nếu hắn dám tổn hại bất cứ vật gì trong tòa lầu các này, sẽ lấy tính mạng của hắn. Khi đó sắc mặt của vị nam tử phong độ tuấn dật trước mặt lại rất dữ tợn.

Tuy Nhạc Vũ không biết nguyên do, nhưng hiểu được tòa lầu các này đối với đối phương mà nói nhất định rất trọng yếu.

Nhưng ngay khi hắn dự định hấp lấy cành tùng bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy Tào Vấn lại đưa qua mấy chục viên linh thạch ước chừng từ cửu phẩm đến bát phẩm.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, ngay sau đó liền hiểu được, hơn phân nửa đây là công cụ Tào Vấn cung cấp cho hắn. Có linh thạch hắn muốn phá kỳ trận sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau đó trong lòng hắn chợt cười khổ. Nghĩ thầm hôm qua có phải mình đã hiểu lầm chuyện gì, sau đó tự tìm khổ ăn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 259: Nguyên Anh chi vọng

Ánh mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ ai oán nhìn Tào Vấn thật sâu, sau đó mới đưa ánh mắt nhìn lên kỳ trận. Thầm nghĩ nếu sớm lấy ra linh thạch này đưa cho mình, hắn cũng không cần lao lực như vậy, dùng nhiều tinh lực đi tính toán làm sao dùng những cành tùng kia đi phá trận.

Nhưng sau một lát, hắn đã dùng hệ thống trí năng phụ trợ tính toán ra phương án phá trận. Ném viên linh thạch đầu tiên vào trong trận, dẫn dắt linh lực bên trong xung đột. Mà viên linh thạch thứ hai lại bay thẳng tới chỗ trọng yếu của kỳ trận.

Nhưng trong nháy mắt, tình hình trước mắt hắn lại đại biến, linh thạch dẫn dắt linh lực bạo động vẫn còn đang tiếp tục, nhưng lại đột nhiên làm chuyển động kỳ trận, đem trụ cột linh trận chuyển dời sang nơi khác. Mà viên linh thạch thứ hai hắn ném ra liền bị mấy đạo phong nhận của kỳ trận hoàn toàn gọt vỡ.

Sắc mặt Nhạc Vũ nhất thời biến đổi, nghĩ thầm chẳng lẽ kỳ trận còn có người khống chế sao?

Nếu như vậy thời gian hơn một canh giờ làm sao đầy đủ?

Hắn tức giận ngẩng lên nhìn, sau đó chỉ thấy Xương Băng Hồng đã xoay người đứng sau kỳ trận, sắc mặt tuy vẫn lạnh như băng, nhưng trong mắt lộ ra nụ cười mơ hồ.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời giống như ăn Định Tâm hoàn, trái tim chợt thả lỏng. Sau đó lại ngưng tụ tinh thần lần nữa, cẩn thận kiểm tra kỳ trận biến hóa một phen, lại ném ra một viên linh thạch.

Mà tình hình kế tiếp cũng là mỗi khi Nhạc Vũ xuất thủ, kỳ trận chắc chắn sẽ có thay đổi tương ứng. Biên độ không lớn nhưng làm tất cả những nỗ lực của hắn trôi theo dòng nước.

- Hay thật! Pháp trận có người chủ trì và không chủ trì uy lực hoàn toàn khác

nhau. Tử trận hoạt trận không ngờ xê xích khổng lồ như thế.

Vừa nghĩ tới nơi này, trên trán Nhạc Vũ nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng. Hắn không tự chủ được nhớ lại pháp trận ở biệt phủ Tĩnh Hải Tông trước kia, nếu có được một trận đạo tông sư như Xương Băng Hồng chủ trì, như vậy đừng nói là hắn và đám người Mục Hi Ngọc, mặc dù là những tu sĩ Kim Đan cảnh khác, chỉ sợ có đi không về.

- Một kỳ trận thất phẩm nho nhỏ là có thể biến đổi như vậy, đừng nói chi tới hộ phủ đại trận kia.

Nghĩ tới thủ đoạn điều khiển hộ phủ đại trận của hắn ngày đó nếu đem so sánh với vị chủ tọa Minh Trụ Phong này, quả thật chẳng khác gì như hài tử đang chơi đùa với người trưởng thành. Nếu khi đó hắn có được nửa phần bản lĩnh của Băng Xương Hồng, như vậy mấy tên tán tu Linh Hư cảnh kia cũng đừng nghĩ dễ dàng thoải mái đánh vào bên trong biệt phủ.

Lúc này Nhạc Vũ cũng hiểu rõ ràng, Xương Băng Hồng đang dùng loại phương thức đặc thù này chỉ dẫn cho hắn, thông qua vài chục lần công thủ kỳ trận, hắn đối với những phương pháp biến hóa công thủ cùng đủ loại diệu dụng của phù văn bên trong kỳ trận đã hoàn toàn ghi khắc trong lòng, hoàn toàn hiểu rõ, duy nhất không được hoàn mỹ chính là phải suy nghĩ phương pháp phá trận khiến cho tâm thần hắn tiêu hao thật lớn, chỉ mới hai canh giờ, hắn cảm giác trong đầu choáng váng vô cùng, hệ thống trí năng phụ trợ đã liên tiếp cảnh báo nhắc nhở hắn đã mỏi mệt đến cực hạn.

- Hắc! Không nghĩ tới linh trận công thủ so với việc song phương chơi cờ còn phức tạp hơn nhiều. Đáng tiếc tiêu hao trí nhớ còn hơn chơi cờ mấy trăm lần, nếu còn tiếp tục ta thật khó có thể ứng phó.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm bất đắc dĩ, theo bản tâm của hắn mà nói, cũng không muốn lãng phí cơ hội được trận đạo tông sư dạy dỗ, chỉ hận thời gian không kéo dài hơn mới tốt. Chẳng qua thân thể hắn thật sự thừa nhận không nổi.

Mà đúng lúc này, trung niên tuấn dật đối diện làm như đã phát hiện ra vẻ mỏi mệt trên mặt hắn, thoáng nhướng mày cũng không tiếp tục ra tay, tùy ý cho Nhạc Vũ ném ra viên linh thạch dễ dàng phá vỡ kỳ trận.

Ngay sau đó, Xương Băng Hồng lại lấy ra mười mấy quyển sách ném xuống

trước mặt Nhạc Vũ:

- Hôm nay đến đây chấm dứt, bên trong những quyển sách này có mấy quyển là trận phù bí pháp ta nghiên cứu năm xưa, cùng bút ký. Những thứ khác đều là bí truyền trận đạo của Minh Trụ Phong. Lần này truyền cho ngươi, ngày sau không được lơ lỏng học tập.

Nhạc Vũ nghe tới đây vô cùng vui mừng, nhưng ngay sau đó hắn lại chợt ngẩn ra.

- Phải nhớ sau khi về lập tức nghiên cứu, ngày mai ta sẽ khảo hạch. Nếu không thể làm ta hài lòng, ngươi nên biết hậu quả!

Trông thấy Nhạc Vũ còn đang ngây ra, Tào Vấn lại cho rằng hắn còn chưa hiểu ý của sư thúc, liền cười nói:

- Tiểu tử ngốc, ý của sư thúc là mỗi ngày trước giờ Tuất tới đây học tập trận phù! Ý này ngươi hiểu chưa?

Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, vội vàng dùng lễ bái kiến sư trưởng hướng Xương Băng Hồng dập đầu thật vang. Cho đến khi đối phương phất tay dùng một đạo chân khí tuyệt cường đỡ hắn dậy mới thôi.

Hắn làm sao không hiểu ý tứ trong lời nói của Xương Băng Hồng, kết hợp việc phá kỳ trận trước đó, đây rõ ràng đang truyền đạo thụ nghiệp cho hắn. Mà giữa hai người họ tuy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng đã thực sự có tình sư đồ.

Duy nhất làm cho hắn không giải thích được chính là vì sao Xương Băng Hồng phải làm như vậy? Minh Trụ Phong có tới mấy ngàn đệ tử, cho dù thiên phú của mình xuất chúng một chút, hắn cũng không tới phiên mình mới đúng.

Lại thêm sau này tựa hồ còn có một sư phụ là Đoan Mộc Hàn, thật sự không biết vấn đề này chưởng giáo dự định làm thế nào.

Mãi cho đến khi Nhạc Vũ khống chế Xuyên Vân Toa rời khỏi động phủ cũng còn chưa hiểu rõ ràng vấn đề bên trong.

Chẳng qua trong lòng hắn dị thường vui mừng, ngay khi hắn cáo biệt Xương

Băng Hồng cùng Tào Vấn rời đi, hắn lại phát hiện vật thể màu bạc sau gáy tựa hồ lại có chút ít biến hóa.

Chẳng những vị trí của những loại linh phù bên trong có chút ít thay đổi, vẻ sáng bóng của những linh phù còn mạnh hơn mấy phần.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, thì ra nếu muốn cho vật này tiến hóa cũng không thuần túy chỉ đi đọc điển tịch. Nếu hiểu rõ sâu sắc về tác dụng của linh phù, cũng có thể giúp cho hệ thống trí năng phụ trợ tiến hóa. Hơn nữa có thể tạo được hiệu dụng tựa hồ càng thêm mạnh hơn.

Sau khi Nhạc Vũ rời đi, bên trong tiểu lầu các của Ly Hận Phủ, Xương Băng Hồng lại cầm bút chuẩn bị vẽ phù văn. Nhưng giờ phút này trên khóe môi của hắn lại hiện lên nụ cười.

- Vấn nhân, vừa rồi nhìn lâu như vậy, ngươi có sở ngộ gì không?

- Xem như có chút hiểu được! Sư điệt thực sự không ngờ tới một thất phẩm linh trận bình thường lại có được nhiều biến hóa như vậy. Trong đó có rất nhiều nơi ảo diệu sư điệt vẫn chưa từng gặp qua. Tào Vấn nông cạn, tự cho là trụ cột đã ổn định, hôm nay nghĩ đến thật là xấu hổ!

Trong lời nói như vậy, trên mặt Tào Vấn lại mang theo vẻ ảm đạm. Hai ngày liên tục vô luận là Xương Băng Hồng liên tục biến hóa kỳ trận, hay phương pháp phá trận đơn giản hữu hiệu của Nhạc Vũ đều làm cho hắn đả kích thật lớn.

- Như vậy hài tử này ngươi cảm thấy thế nào?

Tào Vấn thoáng do dự, sau đó lại cười khổ đáp:

- Tư chất trong trận đạo của người này thực sự hơn sư điệt gấp mười lần. Chẳng những trí nhớ kinh người, hơn nữa còn có thể suy một ra ba. Thật ra lần này sư thúc sử dụng linh trận cùng bí phù sư điệt cũng từng học qua, cũng tự tin hiểu được nhiều hơn hài tử kia. Nhưng nếu để cho sư điệt tới phá trận, trăm triệu không cách nào được tiêu sái tự nhiên, mỗi lần đều có thể tìm được phương pháp phá trận. Hài tử kia có thể chỉnh hợp bản lĩnh sở học bản thân, vượt xa sư điệt với tới. Chẳng qua thật đáng tiếc hắn không xuất thân từ Minh Trụ Phong chúng ta.

Xương Băng Hồng thoáng nhếch môi, đối với chuyện này hắn cũng không quá để ý. Nếu thật sự là người có ơn hồi báo, như vậy cho dù không có danh sư đồ, cũng sẽ nghĩ đủ mọi biện pháp đi báo ân. Mà nếu là người vong ân phụ nghĩa, như vậy cho dù có định ra danh phận sư đồ cũng sẽ khi sư diệt tổ.

Nghĩ tới đây, tay phải của hắn không tự chủ được đột nhiên nắm chặt lại, cây bút chuyên dụng khắc phù cũng bị bẽ gãy thành hai đoạn. Ngay sau đó trong lòng Xương Băng Hồng tự giễu, vì sao đang tốt đẹp lại đi nghĩ tới chuyện này? May là nhờ lúc này cây bút hắn sử dụng cũng không phải Nguyên Thần Bút, nếu không xem như lần này thiệt thòi lớn.

- Vấn nhân, ngươi có thể biết được khuyết điểm của mình là tốt rồi, nhưng không cần xem thường mình. Hài tử kia thiên phú dị bẩm, thường nhân khó thể sánh bằng. Ngươi có biết vừa rồi dù là ta cũng bị buộc thật sự phải chú tâm hay không! Hơn nữa nhờ vào hắn ta cũng đã có điều lĩnh ngộ. Không ngờ trận đạo của ta suốt hai mươi năm không thể tiến thêm, nhưng bởi vì hài tử này lại có cơ hội đột phá.

Tào Vấn nghe vậy cứng lưỡi trợn mắt, lúc này trong mắt Xương Băng Hồng chợt lộ vẻ ảm đạm.

- Nếu không vượt ngoài dự liệu, trong vòng năm năm ta xác nhận có thể đột phá Hóa Đan kỳ.

- Sư thúc, lời này thật sao?

Lần này Tào Vấn cũng phải cau mày, trên mặt nhất thời tràn ngập vẻ vui mừng. Hắn nghĩ thầm nếu thật sự có thể như thế, thời gian Xương Băng Hồng thành tựu Nguyên Anh chẳng phải còn vượt cả Vu Duy của Duệ Vân Phong? Nhưng thực sự không biết sư thúc nói nếu không có gì ngoài ý muốn, có phải do nguyên nhân Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

- Chẳng lẽ ta còn lừa ngươi hay sao? Lần này độ kiếp nghĩ đến hắn phải có chín thành nắm chắc.

Phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của Tào Vấn, Xương Băng Hồng khẽ lắc đầu. Sau đó cũng không nhìn đối phương, vẻ mặt không vui không buồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chẳng qua là một trong những cơ hội mà thôi. Nguyên do chân chính là do thiếu niên vừa rồi, hôm nay hắn bố trí kỳ trận cùng Nhạc Vũ thử nghiệm, chính là ý muốn dạy hài tử kia, nhưng phần lĩnh ngộ của chính mình cũng làm bản thân hắn cảm thấy khiếp sợ.

Xương Băng Hồng mơ hồ có loại dự cảm, thời gian kế tiếp hài tử kia trợ giúp hắn trong việc tu hành sẽ hơn xa tưởng tượng của hắn.

Chẳng qua tiếp xúc cơ hội độ kiếp thành công, thành tựu Nguyên Anh thì đã thế nào? Vân nhi đã chết, dù thần hồn cũng không còn sót lại chút gì. Mình sống một mình hậu thế, lại có ý nghĩa gì?

Trong lòng hắn giờ phút này đã không còn vọng tưởng trường sinh. Nếu như không phải có mấy vị sư trưởng dặn bảo trước khi vẫn lạc, bây giờ hắn chỉ hận không thể lập tức bàn giao công việc tại Minh Trụ Phong, trông giữ phần mộ của Vân nhi mãi cho đến cuối đời.

Ngay khi tâm tình của Xương Băng Hồng hạ thấp tới mức tận cùng, Tào Vấn lại không tự chủ được nắm chặt hai tay, chín thành cùng mười thành lại có gì khác nhau? Đây chẳng phải là nói, trong vòng năm năm, Quảng Lăng Tông lại có thêm một Nguyên Anh tu sĩ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Đột nhiên tăng mạnh

Nửa đêm hôm đó, Nhạc Vũ theo thường lệ làm xong công khóa, đem dược tính của ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan toàn bộ hấp thu xong, lại không nghỉ ngơi mà lấy ra chút ít điển tịch Xương Băng Hồng giao cho hắn trước khi hắn rời đi.

Vừa mở ra Nhạc Vũ đã bị kiến thức bác đại tinh thâm bên trong hấp dẫn. Bên trong mười mấy quyển sách dầy như tự điển chẳng những có Linh trận từ thất phẩm tới cửu phẩm bí truyền của Minh Trụ Phong, tổng cộng có tới một trăm ba mươi bảy cách dùng khác nhau, còn có gần ngàn bí phù đủ loại, cách dùng, ảo diệu cùng biến hóa tương ứng đều được kể rõ chi tiết.

Ngoài ra bên trong những quyển sách, còn ghi lại tất cả tâm đắc của Xương Băng Hồng kể từ ngày bái nhập Quảng Lăng Tông, có thể đem ra so sánh.

Đợi đến khi hắn đọc lướt qua lần đầu, chân mày chợt cau lại. Những gì ghi chép trong này hắn chỉ nhìn một lần liền có thể nhớ được. Nhưng nếu muốn hoàn toàn nắm giữ, như vậy không có thời gian năm ba tháng thật sự không có khả năng. Dù rằng hắn đã dùng cả năng lực của hệ thống trí năng phụ trợ bên trong cơ thể.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ chọn một quyển dễ hiểu nhất tiến hành nghiên cứu. Khóe mắt hắn chợt nhìn thấy thân ảnh buồn chán của Chiến Tuyết đang đi tới đi lui trên lầu các.

Trong lòng hắn vừa động, sau đó lại hướng lên trên vẫy vẫy tay.

Ánh mắt Chiến Tuyết vốn cũng không hề rời khỏi Nhạc Vũ, lúc này vẻ mặt ngẩn ra, sau đó dùng ngón tay chỉ vào mũi mình:

- Thiếu gia đang gọi Tuyết nhi?

Nhạc Vũ không đáp, chỉ nở nụ cười.

Chiến Tuyết chợt ngẩn ra, sau đó lại mừng như điên, hai tay nàng nhấn xuống,

thân hình đã bay lên khỏi sàn nhà, lâng lâng hạ xuống trước mặt Nhạc Vũ, sau đó chớp đôi mắt to trong veo, tràn ngập vẻ mong đợi hưng phấn nhìn Nhạc Vũ:

- Thiếu gia gọi ta làm gì?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó cầm một quyển trận đạo điển tịch đưa qua:

- Nếu ngươi cảm thấy nhàm chán, như vậy bắt đầu từ hôm nay hãy cùng ta học tập trận pháp phù thuật đi. Hôm nay đọc quyển này trước, có chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.

Chiến Tuyết thoáng thất vọng, ngay sau đó lại tràn ngập ý mừng đáp ứng một tiếng, lại trịnh trọng gật đầu.

Những ngày qua Nhạc Vũ bận rộn tới mức không có thời gian để ý tới nàng, thế cho nên liên tục hai mươi mấy ngày nàng chỉ lủi thủi một mình. Nơi này ngoại trừ có không gian lớn hơn không gian hẹp hòi kia chút ít, cảnh sắc đẹp hơn một chút, cơ hồ cũng không có gì khác nhau. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bởi vì theo nàng xem, cho dù nghe Nhạc Vũ nói một câu cũng thật tốt, hiện tại vừa nghĩ tới có thể cùng Nhạc Vũ học tập, trong lòng nàng lập tức cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Nhạc Vũ hoàn toàn không biết chuyện này, sở dĩ để Chiến Tuyết học tập chung với hắn, một mặt là nhìn thấy Chiến Tuyết cô độc trong tiểu viện còn có chút băn khoăn. Về mặt khác, phù trận bí pháp cũng liên quan tới chiến đấu, để Chiến Tuyết học tập một chút ngày sau sẽ có chỗ dùng, Chiến Tuyết cũng đã sinh ra linh trí, học tập những thứ này cũng có thể hiểu được.

Về phần chút tâm tư của Chiến Tuyết, hắn cũng không suy nghĩ quá nhiều, lại lười phải suy nghĩ.

Suốt thời gian sau đó, mỗi ngày trong hành trình của Nhạc Vũ lại có thêm việc đi tới Minh Trụ Phong, lại ít tới Kinh Sóc Các, càng nhiều thời gian hắn ở lại bên trong tiểu viện.

Không phải Nhạc Vũ đều xem xong tàng thư trong Kinh Sóc Các, hoặc là thương hại cho Chiến Tuyết. Mà vì Nhạc Vũ phát hiện hệ thống trí năng phụ trợ đã đạt tới trạng thái bình cảnh.

Hiện tại cho dù hắn đọc thêm bao nhiêu bí phù điển tịch tương quan, cũng chỉ vô dụng, cách sắp xếp linh phù bên trong vật thể màu bạc hiện tại lại xuất hiện vẻ hỗn loạn, còn có dấu hiệu muốn thoái hóa.

Ngược lại sau khi hắn đến Ly Hận Phủ Minh Trụ Phong, được Xương Băng Hồng chỉ điểm một phen, vật thể màu bạc kia rốt cục lại có chút tăng tiến.

Điều này cũng giúp cho hắn tìm được con đường mới, đó chính là biết mình cần phải nghiên cứu tìm hiểu kỹ càng về những Linh trận phù lục, củng cố sở học của chính mình. Một mặt có chỗ tốt lớn lao đối với đạo cơ bản thân, về mặt khác cũng có thể giúp cho hệ thống trí năng phụ trợ đạt được cơ hội tiến hóa lần nữa.

Trong mấy ngày kế tiếp, tình huống xem như không tệ, tuy nói vật thể màu bạc trong gáy hắn vẫn không có dấu hiệu tiến hóa, nhưng trong mấy ngày qua hiện tượng linh phù hỗn loạn bên trong đã được cải thiện trong phạm vi lớn.

Đối với việc này Nhạc Vũ cũng hoàn toàn khó hiểu, chẳng qua hắn chợt có một suy đoán làm người ta kinh hãi khi nghe thấy.

- Chẳng lẽ hệ thống trí năng của mình đang chuẩn bị sắp xếp tìm hiểu pháp tắc trong linh phù để tạo lập thiên địa?

Nghĩ đến điều này, trong lòng Nhạc Vũ chợt vô cùng hưng phấn, theo tình hình linh phù sắp xếp hỗn loạn bên trong, bởi vì hệ thống trí năng còn chưa hiểu rõ công dụng của các linh phù nên không cách nào chính xác tiến hành sắp xếp trật tự?

Qua những ngày tiếp xúc tìm hiểu về chút ít linh phù, những vị trí của các linh phù mà hắn hiểu rõ đã có được vị trí sắp xếp vững chắc bên trong vật thể màu bạc kia. Như vậy tìm hiểu thêm về phù văn khác cũng có thể có chút ít vị trí cố định, điều này không phải là không có khả năng.

Nhưng đây chỉ là suy đoán của hắn, đối với việc này hắn cũng không có quá nhiều mong đợi.

Thiên đạo mênh mông, lại chỉ là một nhân loại mà thôi, có thể hoàn toàn nắm giữ được thiên đạo hay sao? Cho dù có được hệ thống trí năng không ngừng theo hoàn cảnh tiến hóa, cũng vẫn như thế, bất quá nếu như nắm giữ được một phần

trong thiên đạo, như vậy đã là rất tốt.

Ngày kế tiếp khi hắn đến Minh Trụ Phong, hoặc có lẽ do nguyên nhân chiếu cố tâm thần hắn tiêu hao quá lớn, Xương Băng Hồng chỉ dạy cũng chỉ có chút bí phù, vô luận là cách dùng hay đặc điểm đều không quá tinh tường.

Về phần những quyển điển tịch đưa cho hắn hôm qua, chỉ thoáng kiểm tra sơ lược một chút thì xem như xong chuyện, lần này Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng may mắn, thầm nghĩ không đến nỗi bị lột sạch đồ đạc bỏ xuống núi.

Ngày kế tiếp lại tiếp tục học tập Linh trận, lần này để cho hắn dựa theo sở học dùng bảy mươi hai lá cờ bày trận, sau đó để Xương Băng Hồng phá giải.

Ngày này, Nhạc Vũ lại tâm thần mỏi mệt quay về, thành tựu của Xương Băng Hồng bên trong trận đạo vô cùng tinh thâm, cũng không tiến hành theo kiểu từng bước tăng cao. Thường thường sau khi hắn bố trí xong Linh trận, chỉ dùng vài lần liền dễ dàng phá giải, cuối cùng Nhạc Vũ nổi giận, chuyển sang dùng Linh trận thất phẩm chuyên tấn công có tên là Tiểu Lưỡng Nghi Loạn Long, liên tục thất bại suốt mấy mươi lần mới may mắn chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Ở trong lần cuối cùng, Xương Băng Hồng dứt khoát không để hắn tiếp tục bày Linh trận, chỉ dùng những gì đã dạy hắn bày ra một bộ trận pháp, khiến cho Nhạc Vũ phải vắt hết óc mới miễn cưỡng phá giải được.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Nhạc Vũ liền cảm giác thể ngộ của mình trong trận đạo bí phù đã tăng lên một mảng lớn, cho dù không có hệ thống trí năng tương trợ, hôm nay hắn cũng đã có thể phân tích phù trận, cũng biết cách bày ra một ít Linh trận có phẩm cấp đơn giản.

Nhưng càng làm cho hắn vui mừng chính là vật thể màu bạc sau gáy hắn lại phát ra ánh sáng, trong đó có không ít phù văn đã được cố định vị trí, Nhạc Vũ đoán chừng lấy tình hình này tiếp tục phát triển, nhiều nhất chỉ cần hai năm thời gian hắn có thể hoàn toàn ổn định vững chắc thế giới linh phù này.

Đáng giá nhắc tới còn có Chiến Tuyết, tốc độ học tập trận đạo của nàng còn nhanh hơn Nhạc Vũ rất nhiều. Nhạc Vũ đem sở học từ chỗ Xương Băng Hồng về dạy qua cho nàng một lần, chỉ trong vài ngày nàng liền hiểu được cách bày trận.

Có đôi khi Chiến Tuyết lại cùng hắn thử nghiệm linh trận, Nhạc Vũ nếu không dùng hệ thống trí năng để ăn gian, nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ được một lúc liền thua bại.

- Vì sao Chiến Tuyết sau khi chết thiên tư lại càng lợi hại hơn nhiều so với lúc còn sống?

Trong lòng Nhạc Vũ không cách nào hiểu được, trước kia hắn ở trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông cũng không hề phát hiện Mục Hi Ngọc có thiên phú đặc biệt gì về phương diện này.

Mà phương pháp tiến vào trong biệt phủ của nàng cũng là dùng bạo lực phá trận như đám người Sa Thiên Quân. Hiển nhiên nàng cũng không quá am hiểu về trận phù chi đạo.

Nhưng vì sao sau khi chết lại có thể thông minh đến như thế, làm cho hắn bị đả kích nhiều lần như vậy? Lẽ ra sau khi nàng bị luyện chế thành Huyền Sát Tiên Thi, cho dù có khôi phục linh trí thì tư duy năng lực cũng phải chịu ảnh hưởng mới đúng đi?

Nhạc Vũ thật sự không biết chính là hiện tại bên trong Thông U Định Minh Châu, đã có vô số sợi tơ vượt qua không gian loạn lưu liên kết tới. Những sợi tơ kia ngày càng dày đặc, từ ban đầu chỉ có hơn ngàn, hiện tại đã tăng lên mấy ngàn.

Mà vầng sáng màu bạc vô cùng xinh đẹp kia càng ngày càng lớn mạnh, phàm là những nơi có thể đi tới đều sinh cơ bừng bừng, đang lặng lẽ bắt đầu biến hóa.

Nhạc Vũ cũng không phải không hề phát hiện, não bộ Chiến Tuyết biến đổi, tình hình phảng phất như có dấu hiệu sống lại, hoàn toàn không còn đi theo con đường bình thường của Huyền Sát Tiên Thi, nhưng trong thời ngắn hắn cũng không tìm được nguyên do, chỉ có thể suy đoán hoặc trong quá trình luyện thi của mình đã nảy sinh đường rẽ? Hoặc là dứt khoát do khe nứt kia mà ra?

Nhưng rất nhanh hắn cũng không có thời gian đi suy nghĩ chuyện này, một mặt Xương Băng Hồng liên tục bố trí bài học cho hắn tự học, càng ngày càng gia tăng trên phạm vi lớn, một mặt thức ăn hắn lưu lại cho Sơ tam đã tiêu hao hết, làm trong lòng hắn vô cùng lo lắng!

Cũng may còn một ngày nữa Đoan Mộc Hàn hết hạn chịu phạt, khi màn đêm buông xuống, Nhạc Vũ học xong Phù Trận thuật ở Minh Trụ Phong, không lập tức cáo từ mà lại hành lễ với Xương Băng Hồng thật sâu.

Xương Băng Hồng thấy thế, đầu tiên thu những trận kỳ vào trong tay áo, sau đó lại cười cười nhìn Nhạc Vũ:

- Ngày mai Đoan Mộc chân nhân sẽ rời khỏi Lôi Vân Cốc sao? Đúng rồi, tựa hồ bây giờ Vũ nhi còn chưa chính thức bái sư đi?

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nghĩ thầm chuyện mình bái nhập môn hạ Đoan Mộc Hàn chẳng lẽ không có biến cố khác? Bất quá chỉ thoáng qua, trong lòng hắn chợt thản nhiên, Xương Băng Hồng cùng mình đã có danh sư đồ thật sự, hơn nữa lúc dạy dỗ hắn lại tận tâm tận lực, bái nhập môn hạ đối phương trong lòng hắn không hề có ngăn cách mâu thuẫn, chỉ là hắn không biết những trưởng bối bên trên lại có quyết nghị như thế nào.

Nhưng đúng lúc này Xương Băng Hồng chỉ phẩy tay xoay người:

- Trở về đi thôi! Ba ngày tới ngươi không cần đến, giúp ta vấn an Đoan Mộc chân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 261: Gặp lại Sơ Tam

Phương vị của Điền Tam Cốc nằm ở phía bắc Quảng Lăng sơn, nghiêm khắc mà nói, nơi này đã thoát khỏi phạm vi Quảng Lăng sơn. Nhưng bên này có vài tòa ngọn núi linh lực dư thừa, trước mắt do Quảng Lăng Tông chiếm cứ, hoặc dùng làm Dược Viên, hoặc dùng làm nơi thí nghiệp đạo pháp cho đệ tử. Có chút trọng địa tông môn cũng không nằm bên trong sơn môn của chính mình.

Khi Nhạc Vũ dựa theo chỉ dẫn của Thượng Ngạn khống chế Xuyên Vân Toa đi tới nơi này, đã bị tầng mây dày đặc bên dưới bao phủ làm rung động.

- Đây chính là Lôi Vân Cốc? Quả nhiên không hổ là địa phượng dùng trọng hình của tông môn. Linh lực lôi hệ nơi này phảng phất còn hơn lôi kiếp của yêu thú cấp sáu.

Chỉ từ bên ngoài nhìn vào tình hình trong cốc, Nhạc Vũ liền hiểu được những tu sĩ Kim Đan cảnh trở xuống vì sao khi nhắc tới nơi này đều biến sắc, không dám đi vào.

Trong cốc này ngoại trừ thiên địa uy áp như yêu thú độ kiếp, thật sự không có gì khác với lôi kiếp.

Nhìn lôi điện súc tích bên trong tầng mây, uy lực thật không tầm thường, có thể chịu qua năm sáu lần sẽ không sao, nhưng một khi quá nhiều, như vậy cho dù là Kim Đan tu sĩ cũng khó thể chống đỡ.

Về phần chỗ tốt mà Trầm Như Tân nói, chỉ sợ cũng chính là kinh nghiệm như độ kiếp, sau đó rèn luyện thân thể có chút chỗ tốt mà thôi. Khách quan mà nói vẻ nguy hiểm trong cốc này vốn là không nhỏ.

- Cuồng đồ từ nơi nào đến? Sao chẳng hiểu quy củ như thế! Còn không dừng lại cho ta, nơi này còn dùng pháp bảo phi hành, muốn chết sao?

Mới vừa đến gần, ở cốc khẩu liền có một chiếc lưới lớn giăng lên trời, hướng

bên này quét tới. Nhạc Vũ khống chế Xuyên Vân Toa tránh sang một bên, sau đó rơi xuống đất, thu hồi pháp bảo.

Nhìn thấy cảnh này, mấy đệ tử Linh Hư cảnh thủ vệ bên ngoài cốc vẻ mặt chợt nghiêm nghị, cùng nhau chắp tay làm lễ với Nhạc Vũ. Vừa rồi bọn hắn cũng đã chú ý tới trang phục trên người Nhạc Vũ chính là thân phận chân truyền đệ tử.

Nhạc Vũ cũng chắp tay, không tiếp tục để ý tới họ, đi tìm một địa phương sạch sẽ ngồi xuống xếp bằng, lẳng lặng chờ đợi. Lần ngồi xuống này đợi thật lâu vẫn không nhìn thấy thân ảnh Đoan Mộc Hàn đi ra ngoài.

- Thời gian đã tới, làm sao còn chưa thấy bóng dáng Đoan Mộc Hàn, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện?

Mới vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ liền nghe được bên trong truyền ra tiếng cười vang của nữ nhân:

- Lão gia hỏa, xem ngươi còn có thể vây khốn ta hay không! Chuyện lần này ta nhớ kỹ, ngươi chờ đi, đợi qua thêm vài chục năm ta đột phá Nguyên Anh cảnh giới, sẽ trở lại đập nát xương của ngươi chưng súp uống mới được!

Thanh âm này cực kỳ càn rỡ khoái ý, mà mặt mũi Nhạc Vũ lại không ngừng vặn vẹo. Hắn lờ mờ nhận ra tiếng nói kia có chút tương tự như Đoan Mộc Hàn. Lại nhìn mấy vị tu sĩ Linh Hư cảnh thủ vệ bên ngoài cốc, vẻ mặt không đổi sắc đứng yên bất động, tựa hồ đã tập mãi thành thói quen.

Một lúc sau, liền có một bóng kiếm màu đỏ từ bên trong cốc mạnh mẽ bắn ra. Sau đó rơi xuống bên ngoài cốc, nhìn thân ảnh chính là Đoan Mộc Hàn, chẳng qua y phục trên người có chút rách nát, cũng may xem như còn khá đầy đủ, không lộ cảnh xuân. Ngoài ra mái tóc vô cùng tán loạn, trên người còn có vài vết thương, nhìn vào thấy vô cùng chật vật.

- Hắc! Lão đầu đáng chết kia, lão quái vật. Dám hành hạ ta như vậy, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay! Đợi mấy chục năm sau, xem ta làm sao xử lý ngươi.

Mới vừa rơi xuống đất, Đoan Mộc Hàn cắn chặt răng, hùng hùng hổ hổ mắng, vẻ mặt vô cùng tức giận.

Nhưng khi nhìn thấy Nhạc Vũ đang gần đó, vẻ mặt quái dị nhìn mình, trên mặt

nàng nhất thời đỏ bừng, lập tức lấy ra một bộ đạo bào lúng túng mặc lại.

Ngay sau đó nàng liền giả ra vẻ mặt thật nghiêm túc, kết quả nín nghẹn hồi lâu cũng không dám nhìn Nhạc Vũ. Cuối cùng nàng đành tằng hắng một tiếng, tay quấn chéo áo ấp úng nói:

- Sao ngươi lại tới đây?

Trong lòng Nhạc Vũ thầm than một tiếng, thần sắc cung kính cúi người một xá:

- Đệ tử Nhạc Vũ ra mắt sư tôn! Không biết một tháng qua sư phụ có mạnh khỏe?

Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, mấy tu sĩ Linh Hư cảnh đứng ngay cốc khẩu đều đưa mắt nhìn qua, trong mắt tràn đầy nụ cười cùng vẻ cổ quái. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Đoan Mộc Hàn cũng không nhìn thấy, nhướng mày nói:

- Ngươi làm ra vẻ nho nhã như vậy làm gì? Ta có thể có chuyện gì? Chỉ là chút lôi hỏa hình phạt còn chưa đến nơi đến chốn mà thôi, vừa lúc để cho ta rèn luyện thân thể. Nếu không phải lão quái vật kia…

Nói tới đây, thanh âm Đoan Mộc Hàn chợt khựng lại, tựa hồ rốt cục nhớ tới những lời này không nên nói ngay trước mặt Nhạc Vũ, liền dừng lại không nói tiếp. Chẳng qua nàng kỳ quái quay đầu nói:

- Xem bộ dáng của ngươi, hắn là còn có chuyện gì khác phải không?

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, thầm nghĩ mặc dù sư phụ này tuổi tác chưa lớn lắm, nhưng bổn sự quan sát quả nhiên không tệ. Hắn cũng không chậm trễ, liền đem chuyện mình dự định ra ngoài một chuyến nói ra.

Khi Đoan Mộc Hàn nghe vậy, đầu tiên thoáng do dự một trận, sau đó không thèm để ý vung tay lên:

- Xuống núi cũng được, nhưng ta phải đi theo ngươi. A, đúng rồi! Ngươi chờ ở đây một chút, ta đi Quan Vân Điện một chuyến!

Còn chưa nói xong, Đoan Mộc Hàn như chợt nhớ ra điều gì đó, lại ngự kiếm bay

lay, nhanh như điện quang bay về phương hướng Thủy Hàn Phong.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời bật cười, thì ra lúc này Đoan Mộc Hàn mới nghĩ đến sau khi đi ra ngoài phải chạy tìm sư phụ báo tiếng bình an sao?

Về phần đối phương muốn đi cùng hắn xuống núi, chính là gãi đúng chỗ ngứa trong lòng hắn. Tuy hắn vào Quảng Lăng Tông còn chưa gây nhiều thù hằn, nhưng cũng đã gây tới những người hắn trêu chọc không nổi. Vô luận là Phù Sơn Tông hay Tân gia, đều có thế lực mạnh mẽ. Muốn giết chết hắn mặc dù không dễ dàng, nhưng vẫn có phiền toái, nếu có được Kim Đan tu sĩ bảo vệ, thật không thể tốt hơn.

Nếu chỉ vì xuống núi, hắn đã có thể hỏi ý Xương Băng Hồng. Chẳng qua vị sư thúc tổ kia bối phận cực cao, làm người nghiêm túc, luôn luôn lạnh lùng. Hắn thật sự không biết nên làm sao mở miệng cho đối phương chịu bảo vệ mình khi xuống núi. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể nhờ vả trên người vị nữ sư phụ này.

Nói tóm lại, bình thường tuy tính tình Nhạc Vũ có chút xúc động, nhưng không phải hạng người lỗ mãng. Vô luận người khác mắng hắn nhát như chuột cũng được, rùa đen rút đầu cũng tốt, tóm lại cẩn thận luôn luôn không tạo ra sai lầm lớn.

Huống chi ngày gần đây hắn luôn mơ hồ cảm giác có mấy đạo ánh mắt âm thầm rình mò mình. Cần gì vô duyên vô cớ tạo cho kẻ khác cơ hội ám toán mình?

Đoan Mộc Hàn đi nhanh, trở lại cũng cực nhanh. Không bao lâu nàng đã trở về, sau đó liền mang theo Nhạc Vũ nhắm phía chân núi bay đi.

Chẳng qua trên mặt nàng có chút tâm thần không yên, trong miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Nhạc Vũ chỉ có thể thông qua thần ngữ, phân biệt ra đối phương đang nói gì.

- Thật kỳ quái! Vì sao bảy vị chủ tọa chân nhân, mười hai chưởng điện chân nhân đi hơn phân nửa? Còn có chưởng giáo sư tôn, làm sao cũng không thấy? Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Lời kế tiếp Nhạc Vũ cũng không còn hứng thú dùng hệ thống trí năng đi phân tích. Nghe Đoan Mộc Hàn nói, tựa hồ Quảng Lăng Tông đã xảy ra đại sự, vì thế

các cao thủ trong tông môn có chuyện rời đi. Chẳng qua chuyện này hôm nay không có chút quan hệ với hắn, hắn cũng không xen tay vào được. Hơn nữa nghe cách Đoan Mộc Hàn nói, hôm nay dù là chính nàng cũng không hiểu được nguyên nhân, điều này càng làm cho Nhạc Vũ không muốn hỏi tới.

Rời khỏi phạm vi Quảng Lăng sơn, Đoan Mộc Hàn lại ngại tốc độ của Nhạc Vũ quá chậm, sau đó lại dựa theo sự chỉ điểm của hắn, chạy thẳng ra ngoài ngàn dặm, tới chỗ ẩn thân của Sơ Tam.

Đợi đến khi hai người đi tới nơi, chỉ nghe được một tiếng hót vang thật lớn, sau đó một thân ảnh màu vàng phát sáng mang theo hào quang năm màu vô cùng rực rỡ từ bên trong sơn cốc xuyên ra. Đoan Mộc Hàn cũng bị chuyện này làm giật bắn mình, theo bản năng định chém ra một kiếm, nhưng khi nhìn thấy Nhạc Vũ mừng rỡ tiến lên nghênh đón, lúc này mới dừng lại vọng động.

Nhưng khi nhìn thấy con chim khổng lồ rõ ràng có thần thú huyết thống đang bay múa bên cạnh Nhạc Vũ, nhìn vẻ thân thiết lệ thuộc của nó, vẻ mặt Đoan Mộc Hàn chợt giật mình.

- Đây là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước? Rốt cục nó có mấy thành huyết mạch Khổng Tước?

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu Sơ Tam. Không phải hắn cảm thấy khó nói, mà chính hắn cũng không cách nào xác định hôm nay Sơ Tam rốt cục thức tỉnh được mấy thành huyết mạch thần thú.

Một lúc lâu sau, nghĩ tới lời nói ngày đó của Đồ Nhược Hiên, Nhạc Vũ không xác định lắc đầu nói:

- Ta cũng không xác định, nhưng trước kia có một Ngự Thú sư nói con sủng thú này của ta ít nhất thức tỉnh bảy thành thần thú huyết mạch, ngoài ra còn có vài phần máu huyết Phượng Hoàng.

Hắn quyết định nói lời thật lòng, bề ngoài của Sơ Tam thật quá mức xuất chúng, phương diện này không phải hắn muốn che giấu thì có thể che giấu được. Nhưng đây cũng đã là cách nói vô cùng bảo thủ, sau khi Sơ Tam bình yên vượt qua lôi kiếp yêu thú cấp bốn, Nhạc Vũ đã phát hiện, thể chất Sơ Tam được tăng cường trên phạm vi lớn, điều này cũng là nguyên nhân huyết mạch thức tỉnh sau thiên kiếp. Chẳng qua bề ngoài của Sơ Tam biến hóa không được rõ ràng như lúc

trước mà thôi.

Thật ra thần thú huyết mạch cũng giống như việc tu hành của nhân loại, càng về phía sau sẽ càng thêm khó khăn. Mà ba thành huyết mạch Phượng Hoàng lại càng chân chính là bộ phận tinh hoa. Lần này sau khi Sơ Tam độ kiếp, kết cấu thân thể cùng cơ nhân tế bào tuy không có biến hóa lớn, nhưng lại lấy được lực lượng còn hơn trước kia.

- Bảy thành Khổng Tước huyết mạch? Còn có ba thành huyết mạch Phượng Hoàng?

Đoan Mộc Hàn hít sâu một hơi.

- Ngươi bỏ nó ở đây là vì sợ sau khi gia nhập Quảng Lăng Tông phía trên sẽ có ngươi cướp nó đi sao?

Nhạc Vũ ngây người, cam chịu gật đầu, sau đó liền trầm mặc không nói. Đoan Mộc Hàn cũng không phải người không thông thế sự, chẳng qua lời nói này quá mức thẳng thắn, làm hắn không thể không lúng túng.

- Thật ra thì cũng khó trách! Khi đó ngươi chưa quen thuộc Quảng Lăng Tông, nếu đổi lại là ngươi, hơn phân nửa ta cũng sẽ làm như vậy.

Đoan Mộc Hàn cười hì hì, sau đó vẻ mặt quái dị nhìn Sơ Tam:

- Thật ra cho dù là hôm nay, ta xem ngươi tốt nhất đừng nên mang theo nó về cho thỏa đáng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Câu Trần nương nương

- Đây là vì sao?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Mà Sơ Tam nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của Đoan Mộc Hàn, liên tục vẫy cánh bên cạnh Nhạc Vũ, trợn mắt nhìn chằm chằm đối diện, không ngừng phát ra tiếng hót vang. Nó chỉ cảm thấy gương mặt nữ nhân trước mắt cực kỳ đáng ghét, không thể cùng Nhạc Vũ đi Quảng Lăng Tông, chẳng phải lại giống như vài ngày trước đó, rời xa Nhạc Vũ ở lại trong sơn cốc này?

- Ngươi đừng xem thần thú của Quảng Lăng Tông nhìn qua thật giống như không ít, nhưng phần lớn đều là sủng thú của những vị tiền bối Vân Thanh Phong vẫn lạc lưu lại mà thôi. Mà hôm nay cho dù chưởng điện chân nhân Chu Húc sư thúc của Vân Thanh Phong, trong tay bất quá cũng chỉ nuôi một con hạ vị thần thú cấp chín. Những đệ tử còn lại có thể nuôi ra một đầu linh thú là đã không tệ.

Nói tới đây, trong mắt Đoan Mộc Hàn tràn đầy vẻ hâm mộ:

- Xem Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này của ngươi đi. Mới chỉ cấp năm mà thôi, đã thức tỉnh được bảy thành huyết mạch Khổng Tước, ngày sau tất nhiên bất phàm. Cho dù không cách nào đạt tới trình độ siêu giai thần thú, nhưng vẫn đạt tới thượng vị thần thú. Ngươi mang nó về, đủ làm cho các sư huynh đệ Vân Thanh Phong hâm mộ ghen tỵ tới chết. Mà tính tình của Chu sư thúc dã man nhất, nếu nghe được ngươi có yêu thú cấp năm, nói không chuẩn sẽ trực tiếp chạy tới đoạt đi không chừng!

Trong lời của nàng thì nói như vậy, trong đôi mắt phượng đang nhìn chằm chằm Sơ Tam cũng phát ra quang mang, hiển nhiên cực kỳ yêu thích. Nhạc Vũ thoáng do dự, nếu thật sự đúng như lời nói của Đoan Mộc Hàn, như vậy chuyện có nên mang theo Sơ Tam về Quảng Lăng sơn hay không cần phải cẩn thận suy nghĩ lại rồi.

Lúc này hắn lại nghĩ tới Thượng Ngạn từng nói với hắn trước kia. Đệ tử Vân Thanh Phong tuy phần lớn đảm nhiệm chức vụ tại Tuần Sơn Điện cùng La Trân Điện, vừa chủ yếu phụ trách chiếu cố mười mấy Dược Viên của Quảng Lăng Tông, nhưng nếu bàn về chiến lực, tu sĩ Linh Hư cảnh của ngọn núi này tuyệt không kém hơn bốn ngọn núi chịu trách nhiệm chiến đấu chính của tông môn. Hơn nữa còn lấy danh tiếng ngọn núi có nhiều người tính tình nóng nảy nhất. Nguyên do là do Ngự Thú chân quyết bí truyền của Quảng Lăng Tông. Những người kia vừa khống chế sủng thú đồng thời lại bị tính tình của sủng thú ảnh hưởng ít nhiều.

Chẳng qua vì sao nghe khẩu khí của Đoan Mộc Hàn, những lời kia mang theo vẻ nói đùa chiếm đa số?

Quả nhiên không bao lâu, Đoan Mộc Hàn lại bật cười:

- Yên tâm đi! Vừa rồi ta chỉ là nói đùa mà thôi. Thật ra sủng thú của ngươi mặc dù có chút phiền toái, nhưng không nghiêm trọng tới mức như lời ta nói. Mặc dù Chu sư thức có tiếng xấu rõ ràng, nhưng sẽ không hạ thủ đối với đệ tử trong tông môn. Nếu thật sự có người nào không có mắt, dám đánh chủ ý với sủng thú của ngươi, ta sẽ một kiếm chém chết hắn!

Câu nói sau cùng, vẻ mặt Đoan Mộc Hàn thật nghiêm túc, ánh mắt tư thái đều thật nghiêm nghị khí phách.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt thả lỏng, mặc dù hắn gặp gỡ Đoan Mộc Hàn chưa bao lâu, nhưng biết nữ tử này là một người rất trọng lời hứa hẹn, nói được nhất định làm được. Hắn lập tức cảm kích hướng đối phương thi lễ:

- Sư tôn che chở, đệ tử vô cùng cảm kích!

Lúc này Sơ Tam cũng hót một tiếng với Đoan Mộc Hàn, trong thanh âm hàm chứa cảm kích cùng vui mừng. Linh trí của nó đã mở, có thể nghe hiểu được tiếng người. Chỉ câu nói vừa rồi hảo cảm của nó đối với Đoan Mộc Hàn liền tăng thêm nhiều.

- Thật ra cũng không có gì! Với tình hình của Vũ nhi hôm nay, Quảng Lăng Tông chỉ sợ cũng không có người nào dám xuất thủ với ngươi, mặc dù ta không che chở ngươi, có mặt Xương sư thúc, cũng không có ai dám động tới đồ đệ ngươi chút nào!

Đoan Mộc Hàn phất tay, trong lòng đối với lời nói cảm kích cùng vẻ cung kính của Nhạc Vũ lại cực kỳ hưởng thụ. Chữ "Vũ nhi" "đồ đệ" nàng xưng hô cũng trở nên thật tự nhiên.

Nhưng ngay sau đó khi nhìn thần thái của Sơ Tam, trong lòng nàng đột nhiên vừa động, chân mày không khỏi nhướng lên:

- Sủng thú này của ngươi, đã có thể nghe hiểu tiếng người? Hơn nữa ngươi cùng nó đã đến trình độ tâm hồn tương thông?

Nhạc Vũ gật đầu, sau đó có chút ngạc nhiên nhìn Đoan Mộc Hàn.

- Sư phụ, chẳng lẽ điều này có gì không ổn?

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái, làm sao Đoan Mộc Hàn bị phạt trong Lôi Vân Cốc, cũng vẫn biết chuyện hắn theo Xương Băng Hồng học trận phù? Tựa hồ trong lời nói của nàng cũng không hề để ý tới việc này, nhưng chuyện này hắn cũng không tiện hỏi ra miệng.

- Không có chuyện gì! Ta chỉ là thấy kỳ quái, nếu ngươi có thể dùng phương pháp tâm linh tương thông, khống chế một đầu thần thú cấp năm, làm sao linh giác còn có thể nhạy cảm đến như thế? Vô luận lúc ngươi vẽ liền một mạch về linh trận bên trong Vạn Tiên Quật, hay dùng kiếm phá chiêu của Phách Phong dưới Phù Dung Phong, cũng cần có linh giác tuyệt cường mới được. Cũng phải, ngươi thiên phú dị bẩm, quyết đoán bẩm sinh phải mạnh hơn người thường mấy chục lần. Hắc! Bởi vậy dù bên Thanh Vân Phong có muốn chạy tới đoạt, cũng không cách nào hạ thủ.

Đoan Mộc Hàn thoáng nhướng mày, sau đó lại phẩy tay cười một tiếng:

- Nhưng đầu sủng thú này của ngươi cũng quả thật khiến cho người kinh dị. Sớm nghe hiểu tiếng người như vậy, hồn lực cũng là cực mạnh. Nếu bị người của Thanh Vân Phong nhìn thấy, vẻ mặt của mấy tên kia nhất định đặc sắc!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, thoáng qua lại nghĩ tin tức của Đoan Mộc Hàn cũng thật linh thông. Cũng không biết do chính tông môn chưởng giáo nói với nàng, hay có người khác nói tin tức này?

Vào lúc này, Thông U Định Minh Châu ở trước ngực hắn lại đột nhiên dị động một trận. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể bỗng nhiên bị hút lấy thật nhiều. Trong lòng hắn chợt cảm thấy vô cùng quái dị.

Cũng may Đoan Mộc Hàn không nhận ra được vẻ mặt khác thường của hắn, nàng cúi đầu suy tư chốc lát bỗng nhiên vỗ tay, trên mặt hiện lên ý cười đắc ý.

- Ta quyết định! Việc này không nên chậm trễ, hiện giờ quay về đi, đến chỗ Thanh Vân Phong chuyển quanh một vòng. Khanh khách! Những năm trước đây ta muốn hỏi xin một con linh thú bọn hắn cũng không cho, lần này không làm bọn hắn tức chết không được!

Lời vừa nói xong, Đoan Mộc Hàn trực tiếp ném ra dây lụa gấm màu sắc rực rỡ, một đầu kéo Nhạc Vũ một đầu kéo Sơ Tam. Sau đó khống chế Chu Lệ kiếm toàn lực bay về hướng Quảng Lăng sơn. Tốc độ này còn nhanh gấp mấy lần lúc đến. Nhưng Nhạc Vũ lại phóng ra Xuyên Vân Toa, bảo vệ chính mình. Sơ Tam triển khai hai cánh, mượn lực kéo của Đoan Mộc Hàn bay tới trên không trung, lại càng rất ít dùng sức.

Nhạc Vũ cảm thấy buồn cười, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, tùy ý cho đối phương kéo về phía trước. Trong lòng hắn ngược lại đang nghĩ tới chuyện của Chiến Tuyết.

Lần này không ngờ tương tự như hai tháng trước, tự tiện xông ra không gian khác, mà tinh thần liên lạc giữa hắn cùng Chiến Tuyết hiện tại đã nhạt đi, ở không gian này không còn cảm giác được khí tức của nàng.

Luôn làm cho người ta cảm thấy phiền não chính là giờ phút này Đoan Mộc Hàn đang ở bên cạnh, hắn cũng không tiện dùng Thông U Định Minh Châu hỏi thăm Chiến Tuyết. Thật không biết ở chỗ nàng đang xảy ra chuyện gì!

Bên trong hư không loạn lưu vô tận, Chiến Tuyết được Thông U Định Minh Châu tạo thành một màng mỏng bảo vệ, nhanh chóng bay qua.

Chẳng qua lần này nàng lại không như lần trước không có mục tiêu, mà đang cố gắng men theo chút ít sợi tơ trong Thông U Định Minh Châu hướng đầu kia bay tới.

Chiến Tuyết rõ ràng cảm giác được, những tiếng cầu xin cảm xúc lẫn hoảng sợ

đang thông qua sợi tơ cấp tốc vọt tới linh hồn của nàng. Hơn nữa lục tục còn có rất nhiều sợi tơ như dây cung bị đứt đoạn, ngăn kết nối với Định Minh Châu. Hơn nữa thỉnh thoảng còn cảm giác được hình ảnh của những người đang cầu nguyện bị thứ gì đó quét bay, hoặc bị áp thành thịt vụn.

Vừa nhìn thấy hình ảnh này, Chiến Tuyết cũng không chút nào do dự rời khỏi không gian cho nàng cảm giác ấm áp kia cấp tốc chạy tới.

Nàng không rõ vì sao mình làm như vậy, chẳng qua chỉ cảm giác theo bản năng, những sợi tơ kia, cùng với chủ nhân của chúng đối với mình xác nhận vô cùng trọng yếu!

Nhưng khoảng cách cũng đã tới cuối phần đuôi của những sợi tơ màu bạc kia.

Chiến Tuyết đi tới gần, sau đó cũng giống như lần trước, phảng phất như bị một lực lượng thật mạnh lôi kéo tới, màng bảo hộ do Định Minh Châu tạo thành cũng như hai quả bóng chạm vào nhau, nhanh chóng dung hợp vào.

Ngay sau đó, Chiến Tuyết chợt cảm giác được trước mắt sáng ngời.

Lại là không gian có vẻ như luôn là hoàng hôn kia, chẳng qua tòa đại thành trước mặt càng thêm bị tàn phá. Ngay ngọn đồi bên dưới, tổng cộng có mấy chục vạn người đang điên cuồng tháo chạy.

Chiến Tuyết vừa ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy hai con mắt lớn như đèn lồng, đang mang theo vài phần hoảng sợ, vài phần kinh nghi nhìn qua.

Là hai tháng trước, con cự mãng chạy thoát trong tay của nàng! Vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, nó liền dừng phắt lại, xoay người, hộc lưỡi, như lâm đại địch muốn chạy trốn.

- Nguyên lai là thứ này làm những sợi dây tơ kia đứt rời!

Trong đầu hiện lên ý nghĩ kia, hai mắt Chiến Tuyết bắt đầu nhuộm thành màu đỏ.

Đúng lúc này những người đang tháo chạy dưới chân núi cũng bắt đầu từ từ phát hiện bóng người trắng như tuyết tồn tại trên đỉnh núi. Sau đó trên mặt họ tràn

ngập vui mừng quỳ sụp xuống, không để ý bên cạnh có yêu thú cấp tám đang tồn tại, hướng đỉnh núi phục lạy.

- Thật sự là Câu Trần nương nương, là Câu Trần nương nương thần uy chí thông chí thánh hiển linh!

- Van xin Câu Trần nương nương cứu cứu tính mạng chúng ta, trừ đi yêu quái này. Phan Châu thành chúng ta nhất định sửa tố kim thân cho ngài, huyết thực cung phụng, vạn năm không dứt.

Trong những âm thanh kia có mang theo tiếng khóc nức nở, có may mắn sống sót sau tai nạn, trong đó xen lẫn tranh luận mơ hồ.

- Các ngươi đúng là vô liêm sỉ, đây là Huyền Minh nương nương mới đúng!

- Ngươi mới vô liêm sỉ! Nhìn xem có nơi nào giống chứ? Lúc trước không phải các ngươi làm đủ mọi cách xin Huyền Minh nương nương giáng xuống pháp thân sao? Vậy Huyền Minh nương nương có từng hưởng ứng? Mới vừa rồi tượng thần của Huyền Minh nương nương bị phá hủy, có nửa điểm phản ứng nào? Nếu không phải bọn họ gọi tên của Câu Trần nương nương, mọi người lần này đều phải chết!

Trong tiếng ầm ĩ, trong ánh mắt giận dữ của đám người sau, không khí chợt bình lặng xuống.

Chiến Tuyết nghe vậy cũng cảm thấy kinh ngạc, nàng mẫn cảm nhìn sang tượng người đuôi cá trong hang động kia. Sau đó quả nhiên nhìn thấy chỉ là một mảnh hỗn độn, mà tâm thần Chiến Tuyết chợt sửng sốt, cảm giác những sợi tơ kết nối Định Minh Châu giờ phút này liền tăng thêm mấy lần, hơn nữa ánh sáng phát ra càng thêm chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 263: Bắc Cực Tinh Quân!

- Câu Trần nương nương, bọn họ đang nói ta sao?

Chiến Tuyết khẽ thất thần, cảm giác những sợi tơ trong đầu mình cũng đang truyền tới tiếng hô hoán tên người này.

Nhưng chỉ thoáng qua, nàng cũng không tiếp tục để ý tới chuyện này, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm về phía trước. Chiến sát bổn nguyên đến từ thần hồn sau khi mất đi tất cả trói buộc, bỗng nhiên nổ bạo ra, đem toàn bộ không gian mấy dặm phương viên nhuộm thành màu đỏ nhàn nhạt.

Giờ phút này những người đang quỳ bái dưới đất càng thêm cung kính, uy áp thâm trầm làm bọn họ kinh hồn táng đảm, tiến thẳng vào tận sâu trong tâm linh của họ, làm toàn thân họ liên tục run rẩy, tâm thần nhất thời càng thêm thành kính.

Ngay khi chiến sát vừa khuếch tán ra, con cự mãng màu vàng không hề quay đầu lại, hướng phía sau chạy như điên. Hơn nửa đoạn thân thể của nó đã chui vào bên trong lòng đất.

- Không thể để cho nó chạy thoát! Lần trước còn nghe thiếu gia than thở không có biện pháp đi ra ngoài chuẩn bị dược vật luyện chế đan dược. Ta đem yêu đan này về cho hắn, thiếu gia chắc chắn vui mừng.

Tâm niệm vừa định, Thiên Ti Tuyết kiếm trên người Chiến Tuyết biến ảo thành vô số sợi chỉ bạc, hướng cự mãng bắn tới. Sau đó vừa buộc quanh thân nó, đem con vật to lớn hơn trăm trượng từ mặt đất bên dưới cứng rắn rút ra.

Con cự mãng kinh hãi, cảm giác bản thân lâm nguy, liền rống to một tiếng, quanh thân tràn ra lực trường vô hình, đem chỉ bạc do Thiên Ti Tuyết kiếm biến thành bức ra khỏi thân mình.

- Tuất Thổ Nguyên Từ?

Những ngày qua Chiến Tuyết từ chỗ Nhạc Vũ xem được không ít điển tịch, lúc này liền nhận ra đây là lực trường do Tuất Thổ Nguyên Từ hình thành, đang kháng cự Thiên Ti Tuyết kiếm của nàng.

Ngay trong lúc mấu chốt nguy hiểm nhất, con cự mãng hắn đã đột phá được địa giai, sử xuất ra được thiên phú thần thông lẽ ra chỉ thuộc về đẳng cấp Linh thú.

Chiến Tuyết cũng không hề để ý, trong con ngươi nàng chợt lóe hồng mang, sau đó cũng giống như khi khôi phục hoa cỏ cây cối bên trong tiểu viện, dùng ngón tay điểm ra phía trước.

Ở trong nháy mắt, vầng sáng màu bạc quanh thân Định Minh Châu chợt ảm đạm, Tuất Thổ Nguyên Từ quanh thân cự mãng lại biến mất tích không chút dự triệu, dù là lân phiến ngoài da bỗng nhiên trở nên mềm nhũn.

Chỉ bạc quấn quanh nhân cơ hội co rút lại, đem thân thể khổng lồ dài hơn trăm trượng, rộng năm sáu trượng xoắn thành mấy ngàn đoạn nhỏ. Máu tươi phun như bão tố, trong nháy mắt nhuộm đỏ mấy dặm chung quanh thành một mảnh đỏ bừng, tạo thành dòng sông máu.

Đám người quỳ dưới chân núi phần lớn đều bị máu rắn phun đầy người, ban đầu họ hoảng sợ đến cực hạn, ngay sau đó lại vô cùng vui mừng, vô cùng thành kính lại khấu đầu với Chiến Tuyết.

- Nương nương thần uy! Phan Châu thành nhất định lập tượng cho nương nương, thiên thu muôn đời cung phụng hương khói!

- Nương nương pháp thân hiển thế, cứu chúng ta trong lúc nguy nan. Lần này Phan Châu thành được cứu vớt! Sau hôm nay nhất định tẫn khu tà vu Huyền Minh, cung phung pháp thân nương nương.

Bỗng nhiên một tiếng nổ kinh thiên cắt ngang lời cầu nguyện của bọn họ, mọi người nhìn lại, sau đó chỉ thấy con cự mãng cũng chưa chết hẳn, đang hướng đỉnh núi gầm lên, trong thanh âm tràn ngập vẻ oán hận không cam lòng.

Trong mắt Chiến Tuyết hiện lên một tia lãnh mang, sau đó cả người bay lên trời như lưu tinh hạ xuống, một quyền nặng nề đập lên đỉnh đầu cự mãng, phảng phất như lôi đình vạn cân, theo tiếng vang da thịt nứt nẻ, đầu cự mãng rốt cục

nứt vỡ. Huyết nhục cùng dịch não bỗng dưng văng ra tứ tán, ngay cả con ngươi cũng bị chân khí Huyền Sát Chiến Ma xoắn thành tương hồ.

Vào lúc này, cơ hồ những ai nhìn thấy cảnh tượng kia đều nín bặt không tiếng động. Tựa hồ như đang ngạc nhiên vì vẻ máu tanh tàn bạo của Chiến Tuyết, lại tựa hồ quá kinh ngạc vì thần thông kinh người của nàng.

- Tê! Thật không ngờ lại thật sự có người có thể giết chết một con yêu thú cấp bảy như giết một con kiến. Trước kia khi ta nghe nói về thời thượng cổ hồng hoang, những vu thần đại tiên chỉ cần lắc tay liền có thể làm cho núi sông biến sắc. Lúc ấy ta còn tưởng rằng chỉ là truyền thuyết không đáng tin mà thôi.

Tại một bãi đất trống cách nơi này mười dặm, một vị cẩm bào trung niên hít sâu một hơi, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

- Chẳng qua không biết nữ nhân này lai lịch ra sao? Câu Trần nương nương, chẳng lẽ thực sự là một vị vu thần, nhưng vì sao trước kia ta chưa từng nghe nói qua?

Ở phía sau cẩm bào trung niên là một đại hình thương đội do vô số cự hình thú tập hợp thành. Những hán tử hộ vệ phía sau hắn, thân hình đều vạm vỡ. Những con cự thú to lớn giờ phút này đang xúm lại thành hình vòng tròn, tạo thành một thành trì tạm thời, trên lưng những cự thú có vô số tiến nỏ được đưa ra ngoài, bộ dáng sâm nghiêm phòng bị.

Khi tiếng nói của hắn chợt hạ thấp, liền có một nam tử mặc hoa phục từ trong đám người đi ra, hướng cẩm bào trung niên chắp tay thi lễ.

- Hồi bẩm gia chủ! Câu Trần nương nương trước kia chưa từng nghe truyền lưu nơi này. Nghe nói vào hai tháng trước, khi con cự mãng kia xâm phạm Phan Châu thành, đại thần Huyền Minh được cung phụng lại chưa từng hiện thân, cuối cùng có lẽ vị nương nương kia thương hại dân chúng, giáng xuống pháp thân xuất thủ trục xuất cự mãng thối lui, vì thế giúp Phan Châu thành thoát được tai ương. Sau đó trong Phan Châu thành có rất nhiều người tin tưởng vị nương nương này, nghe nói ngày đó là lần đầu tiên lão nhân gia hiển thánh, vừa vặn là ngày Câu Trần Tinh phát sáng. Người trong Phan Châu thành liền gọi ngài là Câu Trần nương nương. Còn có người gọi nàng là Câu Trần Tinh Quân, Bắc Cực Tinh Quân, chẳng qua không nhiều.

Người nọ nói tới đây, trong giọng nói lộ ra vài phần ngạc nhiên:

- Lúc ấy ta nghe được lời đồn đãi, cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy. Chẳng qua nghe nói bọn họ truyền miệng vô cùng thần diệu. Không ngờ Câu Trần nương nương thật sự có được đại thần thông hàng yêu phục ma như thế!

- Thì ra là như vậy! Hắc, không nghĩ ra người của Phan Châu thành đúng là phúc duyên thâm hậu. Xem như lần này đi một chuyến không uổng công.

Cẩm bào trung niên chợt thở dài một tiếng, trong lời nói tràn đầy vẻ tiếc nuối. Nhưng ngay sau đó hắn lại đem lực chú ý xuống dưới ngọn núi đầy máu thịt bên dưới.

Hắn biết vị quản sự nhắc tới Câu Trần Tinh, còn được gọi là Bắc Cực Tinh, tọa lạc ở bầu trời phương bắc. Hai tháng trước không biết duyên cớ vì sao, trở nên vô cùng sáng lạn, phát sát tới mức ban ngày cũng có thể nhìn thấy được.

Nghĩ tới đây, cẩm bào trung niên đưa mắt nhìn lên bầu trời phương bắc, sau đó chợt ngẩn ra. Trên bầu trời bao la, Bắc Cực Tinh lại một lần sáng lên rực rỡ, không hề thua kém cả mặt trời.

Hắn trầm ngâm chốc lát, ngay sau đó liền quyết tâm, nói:

- Khi trở về ngươi đi gọi mấy họa sư, đem bộ dáng của Câu Trần nương nương vẽ lại. Trở về đắp nặn kim thân, cung cho tộc nhân ngày đêm tế bái!

- Không thể, tộc trưởng.

Trên mặt nam tử kia nhất thời có chút khẩn trương:

- Quân thị nhất tộc chúng ta, thế thế đại đại phụng dưỡng thượng cổ Cú Mang đại thần, làm sao dễ dàng thay đổi? Cho dù các trưởng lão chịu đáp ứng, những vu sư trong tộc cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

- Hắc hắc! Vu sư?

Cẩm bào trung niên cười lạnh một tiếng, hàn mang trong mắt hiện lên:

- Suốt mấy trăm năm nay, thánh tích các nơi đã càng ngày càng ít, tin tức bị yêu

thú hủy thành diệt tộc cũng càng ngày càng nhiều. Tỷ như Cú Mang đại thần mà tộc ta cung phụng, những năm này có từng hiển thánh? Cũng may là số mạng của tộc ta những năm này không tệ, chung quanh chưa từng có yêu thú cấp bảy trở lên, lúc này mới nhờ vào những vị tiên thiên cường giả giữa gìn gia tộc bình an. Nhưng nếu như có một ngày vận khí chúng ta không tốt, bị một đầu đại yêu nào đó coi trọng, như vậy chúng ta nên làm thế nào? Đã có được một vị hậu thế đại thần đã hiển lộ pháp thân thế này, nếu còn không nắm lấy cơ hội, đó mới thật sự là chân chính ngu xuẩn! Chẳng lẽ có vị thần minh hiện diện đây không cúng bái, lại đi quỳ bái những bức tượng ngây ngốc không còn linh nghiệm kia sao?

- Nhưng mà tộc trưởng đại nhân…

Nam tử kia vừa há miệng dự định khuyên nữa, lại thấy cẩm bào trung niên chợt vung tay áo, trên mặt tràn đầy ý kiên quyết.

- Chuyện này ngươi không cần nhiều lời, hôm nay ý ta đã quyết! Chuyện tế bái cung phụng, ta sẽ tìm trưởng lão trong tộc thương lượng. Nếu đám vu sư kia thật có can đảm phản đối, thanh đao trong tay Quân Vân Hận ta cũng không phải dùng để bài biện!

Phong ba nho nhỏ ngoài vài chục dặm này, Chiến Tuyết cũng không phát giác được gì. Trên thực tế cho dù phát giác, nàng cũng sẽ không để ý. Giờ khắc này nàng còn đang vô cùng phiền não.

Dùng một đạo chỉ bạc bắn ra, thuận tay đem yêu đan cùng mật rắn lẫn trong máu huyết thu vào tay, sau đó ánh mắt Chiến Tuyết mờ mịt nhìn về phía bầu trời.

Lúc tới thì dễ, nhưng lúc này muốn đi thật có chút phiền toái. Nàng không biết nên làm sao mới có thể trở lại bên cạnh Nhạc Vũ.

Mà chủ nhân của nàng dường như lại không có ý muốn triệu hoán nàng trở về.

Không tự chủ được, Chiến Tuyết cảm thấy thật hoảng sợ, đó là loại cảm giác sợ hãi không nơi nương tựa.

Vào lúc này Nhạc Vũ đang đi theo Đoan Mộc Hàn, đang bay nhanh như điện chớp trên bầu trời Phượng Hà sơn mạch. Nhưng có lẽ do tốc độ quá nhanh, gió rít đem cấm chế bên ngoài Xuyên Vân Toa ép tới kêu lên sàn sạt, nhưng lúc này chính hắn lại đang chìm đắm trong suy tư.

- Pháp lực tiêu hao bây giờ tựa hồ đã dừng lại? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Cảm thụ được Thông U Định Minh Châu trước ngực đã không còn tiếp tục hút thấy Hỗn Nguyên chân khí trong người mình, Nhạc Vũ không khỏi giật mình, một lúc lâu sau không giải thích được lắc nhẹ đầu bỏ qua chuyện này.

Lúc này bọn họ chỉ cách Quảng Lăng sơn càng ngày càng gần, khi nhìn thấy ngọn núi cao phía trước, vẻ mặt Đoan Mộc Hàn càng thêm hưng phấn.

Nhạc Vũ thấy thế đầu tiên thoáng do dự, nghĩ đến chuyện thu thập nguyên liệu luyện đan, cuối cùng đành cười khổ quát lớn một tiếng:

- Sư phụ khoan đã! Đồ nhi còn có chuyện cần làm ở ngoài núi, kính xin sư phụ chờ một chút!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Quảng Lăng thị trấn

Trong lòng Đoan Mộc Hàn có chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn cho Chu Lệ kiếm ngừng lại, mang theo một người một cầm lơ lửng trên không trung.

Nhạc Vũ cười không nói, thu hồi Xuyên Vân Toa, đưa tay chỉ chỉ một thị trấn được thành lập ngay sườn núi cách hơn bốn mươi dặm.

- Ngươi chỉ bên đó làm gì? Chẳng lẽ muốn đến đó mua đồ vật?

Đoan Mộc Hàn ngẩn ra, sau đó chợt hiểu, vẻ mặt kỳ quái:

- Chợ ở trong tông môn chẳng lẽ không được? Sao phải đến nơi đây mua?

- Sư phụ minh giám! Đệ tử cần đồ vật tương đối hiếm thấy, ở trong tông môn chỉ sợ là không mua được.

Nhạc Vũ lắc đầu, trong lòng cũng đang thầm than. Lấy tình huống bên trong tông môn, hắn làm sao có thể âm thầm bán ra chút ít kỳ trân bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông? Thật ra mua bán ở thị trấn kia cũng có chút ít mạo hiểm, dù sao còn là phạm vi cai quản của Quảng Lăng Tông. Nhưng nơi đó có hai đại thế lực tông môn cai quản, nếu như chịu thiệt một chút, chưa chắc là không có biện pháp.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ tỏ vẻ áy náy thi lễ:

- Hay sư phụ ở ngoài trấn chờ một chút? Đệ tử sẽ nhanh chóng trở về. Nếu như sư phụ không kiên nhẫn, sau đó một mình đệ tử về cũng được. Đệ tử cần loại tài liệu thật sự cực kỳ hiếm thấy.

Ý tứ trong lời nói, ta phải ở bên trong thị trấn rất lâu, sư phụ a, tốt nhất lão nhân gia nên về sớm một chút cho thỏa đáng.

Nơi này tuy cách Quảng Lăng sơn chừng bốn trăm dặm, nhưng vẫn nằm trong

phạm vi thế lực Quảng Lăng Tông. Mặc dù không giống như Lôi Vân Cốc nằm trong phạm vi đại trận hộ sơn phòng ngự, nhưng phương diện an toàn cũng đã đủ bảo đảm.

Trước đó tuy Nhạc Vũ có nghe Thượng Ngạn nói qua, nơi này thỉnh thoảng có chuyện mưu tài sát hại tính mạng. Nhưng chỉ dựa vào trang phục đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông, có thể nghĩ không người nào dám ra tay động thủ với hắn ở chỗ này. Vô luận là Phù Sơn Tông hay Tân gia, cũng không thể không cố kỵ chút nào. Dù sao bên trong thị trấn vẫn có ít nhất ba vị tu sĩ Kim Đan tông môn trấn giữ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Rốt cục là thứ gì mà cần thiết đến như vậy?

Đoan Mộc Hàn thoáng cau mày, đầy vẻ hồ nghi nhìn Nhạc Vũ.

Nhưng thị trấn bên ngoài này chính là chợ tu sĩ có phạm vi lớn nhất bên trong Phượng Hà sơn mạch, thậm chí là cả Bắc Hoang. Chủng loại vật phẩm cũng đích xác tốt hơn gấp trăm lần so với chợ bên trong tông môn.

Đôi mắt của nàng xoay chuyển, sau đó bỗng nhiên vỗ hai tay, cười hì hì nói:

- Cũng được! Dù sao đã lâu ta không tới thị trấn đi dạo một chút. Hay theo ngươi đi một chuyến cũng tốt! Xem thử bên trong Tàng Trân Các cùng Vạn Bảo Lâu có hàng hóa gì mới hay không.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt lạnh như băng, Đoan Mộc Hàn lại lấy trong nhẫn trữ vật ra một túi lớn, ném vào trong tay của hắn:

- Ta nghe người khác nói, sau khi đệ tử bái sư, sư trưởng cũng nên đưa lễ ra mắt. Nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra có thứ gì thích hợp đưa cho ngươi. Khanh khách! Nếu đi thị trấn, ngươi tự mình đi mua là được.

Nhận lấy chiếc túi, trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng kinh dị. Vật này cũng là túi trữ vật, có không gian chừng một trăm hai mươi trượng. Dựa theo hắn biết những dụng cụ trữ vật, không cách nào chồng chung lên nhau cùng một chỗ. Nói cách khác, chiếc túi có tạo hình thoạt nhìn bình thường thô thiển, giá trị ít nhất vượt qua nhẫn trữ vật của hắn gấp mười lần.

Càng làm cho người khác giật mình chính là bên trong túi trữ vật có ít nhất hơn

ngàn viên cửu phẩm linh thạch, còn lại là bát phẩm tới thất phẩm linh thạch, ước chừng có khoảng hai trăm viên.

Ngoài ra còn có mười mấy viên linh thạch được chồng chất một bên. Phẩm cấp không đồng đều, nhưng ngũ hành đều đầy đủ, hoặc là linh thạch đơn thuộc tính. Tổng cộng giá trị còn phải hơn cao đống linh thạch bình thường kia mấy lần.

- Nhìn bộ dáng này, vị tiểu sư phụ của ta còn giàu có hơn cả Xương sư thúc tổ.

Thu túi trữ vật vào trong nhẫn của mình, Nhạc Vũ không khỏi vô cùng kinh ngạc nhìn Đoan Mộc Hàn. Hôm qua khi Tào Vấn cho hắn chút ít linh thạch dùng để phá trận, sau đó vẫn thật quý trọng thu hồi. Không ngờ được Đoan Mộc Hàn chỉ tùy tiện liền cho hắn hơn ngàn viên, những linh thạch này là vật khó cầu trong phàm thế.

Dĩ nhiên, nói đúng ra Xương Băng Hồng đã cực kỳ hào phóng, loại linh vật tứ phẩm như Băng Ngọc Hồn Thủy đưa cho hắn sử dụng, tổng giá trị vượt xa những linh thạch có thể so sánh. Tóm lại những tu sĩ tầng cấp Kim Đan cảnh, cả đám người đều giàu có đủ làm người khác phải ngắm nghía.

Thật ra tài sản của Nhạc Vũ cũng không ít, chỉ nói tới số linh thạch thu được bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông cũng đã vượt xa bên trong túi trữ vật gấp mấy lần. Chẳng qua những vật này phần lớn không thể đưa ra ngoài ánh sáng. Trước mắt chỉ có thể bán ra trong phạm vi nhỏ mà thôi.

- Hôm nay đúng là có niềm vui ngoài ý muốn! Chỉ là tính về số lượng còn hơi ít một chút, chỉ sợ còn chưa mua đủ một phần tư dược liệu mà ta cần. Trước mắt chỉ hi vọng sau khi vào trấn có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh mà thôi.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Nhạc Vũ cũng bước lên lưng Sơ Tam, theo Đoan Mộc Hàn đi về phía triền núi có độ cao ít nhất ba ngàn thước kia.

Thị trấn này được gọi là Quảng Lăng Tập, Nhạc Vũ cùng Sơ Tam vừa đặt chân vào trong trấn, liền hấp dẫn vô số ánh mắt tham lam nhìn qua. Đặc biệt là những người tinh thông Ngự Thú thuật, ánh mắt nhìn Sơ Tam đều lộ ra vài phần điên cuồng. Cho đến khi nhìn thấy trang phục trên người Nhạc Vũ khác với đệ tử bình thường trong Quảng Lăng Tông, mới cưỡng chế lòng tham, đôi mắt dè chừng sợ hãi nhìn sang nơi khác.

Nhạc Vũ một đường đi tới, trong nội tâm vô cùng kinh ngạc. Đồ vật giao dịch ở nơi này đích xác có thể nói thật nhiều, trên những quầy hàng hai bên đường bày đầy những loại tài liệu luyện đan luyện khí. Còn có linh thú dị thú, thậm chí còn có pháp bảo pháp khí phẩm cấp thấp, cùng với phù triện linh đan. Đủ loại đồ vật ly kỳ cổ quái, bình thường thật khó nhìn thấy, ở chỗ này thứ gì cần có đều có.

Nói đến phù triện, hôm nay Nhạc Vũ đã có thể tạo ra. Chẳng qua Xương Băng Hồng còn chưa chịu dạy hắn, dựa theo Tào Vấn đã nói, chỉ cần hắn có thể một lần hoàn thành khắc họa thất phẩm linh trận, như vậy việc vẽ phù triện không còn khó khăn, không cần thiết lãng phí thời gian.

Hắn vốn cũng rất đồng ý, chẳng qua hôm nay vừa nhìn thấy cũng thoáng hối hận. Giá tiền của những phù triện này, mặc dù không sánh bằng pháp khí pháp bảo, nhưng chỉ cần nói về phẩm cấp, những phù triện có liên quan tới chiến đấu, như vậy giá trị tuyệt không kém, trong đó còn có một chút khó chế luyện, thậm chí có thể so sánh được với pháp bảo cùng phẩm cấp.

Nếu sớm biết như thế, những ngày này hắn nên rút chút ít thời gian ra vẽ phù triện, lúc này có thể giúp hắn trao đổi được một ít nguyên liệu luyện đan. Việc khắc họa những phù triện này, ở trong mắt người khác là việc khó, nhưng hắn có được hồn lực của tu sĩ Linh Hư cảnh, cùng hệ thống trí năng phụ trợ, đối với hắn mà nói một ngày vẽ mười mấy phù triện cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Đoan Mộc Hàn đi vào thị trấn, vẫn thẳng đường đi tới. Khiến cho Nhạc Vũ đành phải tạm thời bỏ qua việc mua vài món đồ vật mà hắn chú ý.

Đến cuối cùng, Đoan Mộc Hàn dừng bước trước một tòa lầu các lớn treo bảng Vạn Bảo Lâu, sau đó quay đầu nhìn Nhạc Vũ cười nói:

- Bên ngoài chỉ là những vật rác rưởi mà thôi, ngươi không thể mua được đồ vật gì hữu dụng. Lại nói ngươi làm giao dịch với mấy tán tu kia, ngay cả đệ tử ngoại môn Quảng Lăng Tông cũng xem thường. Với thân phận đệ tử chân truyền của ngươi, càng là không đáng. Ở Bắc Hoang, phải nhớ muốn mua được đồ tốt chân chính, phải vào Bắc Hải Tàng Trân Các, tiếp theo là Mãnh Châu Các, còn có Vạn Bảo Lâu. Còn lại mười mấy thương gia không tệ, nhưng vẫn kém hơn một bậc.

Còn đang nói chuyện, Đoan Mộc Hàn cũng bước đi vào. Nhạc Vũ theo sát phía sau, chân mày chợt nhướng lên. Nhìn bên ngoài lầu các chỉ lớn chừng hai mươi

trượng, nhưng vừa bước vào bên trong, cũng có tới phương viên không gian gần ngàn trượng.

Mà những loại kỳ trân bảo vật bên trong, đích xác rực rỡ muôn màu. Chẳng qua rất nhiều ánh mắt từ bốn phương tám hướng nhìn tới, lại gắt gao chằm chằm vào Sơ Tam sau lưng hắn. Cho dù phát hiện đạo bào trên người hắn có dấu hiệu rõ ràng, cũng chưa có ai chịu dời đi tầm mắt. Xem ra thân phận đệ tử chân truyền Quảng Lăng Tông cũng không cách nào ngăn trở tham niệm của những người kia.

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng tức giận, nhưng Đoan Mộc Hàn đang đi phía trước còn phản ứng nhanh hơn một chút. Lúc này nàng cầm Chu Lệ kiếm cắm xuống mặt đất trước người, sau đó trợn mắt nhìn xung quanh. Những nơi tầm mắt nàng đi qua, những ánh mắt kia đều lập tức né tránh.

Nơi này tu sĩ Linh Hư cảnh không ít, nhưng tu sĩ Kim Đan cảnh chỉ có một mình Đoan Mộc Hàn.

- Hừ! Không biết sống chết!

Thu hồi Chu Lệ kiếm, Đoan Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng, sau đó lại cười nói với Nhạc Vũ:

- Cũng may lúc trước ngươi cẩn thận, biết giấu con chim này đi. Nếu không chỉ sợ đã sớm bị người cướp mất.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng chợt nghiêm túc, trong nội tâm càng thêm cảm động cùng cảm kích Tịch Nhược Tĩnh. Nếu không phải có hắn nhắc nhở, chưa chắc hắn đã giữ được Sơ Tam, thậm chí bị người mưu tài sát hại tính mạng cũng có thể xảy ra.

Ngay sau đó hắn liền đánh giá không gian vô cùng rộng rãi trước mắt. Chỉ nhìn thấy trên vô số giá gỗ, bày ra đủ loại pháp bảo kỳ trân cùng phù triện, phẩm cấp cũng xem như không tệ. Nhạc Vũ thậm chí cũng có thể thấy được chút ít đồ vật ngũ phẩm, chẳng qua vô cùng thưa thớt.

Những tu sĩ bên trong sau khi chọn lựa được đồ vật mình cần, trực tiếp tìm người của Vạn Bảo Lâu tính tiền. Tình hình này cũng có chút tương tự như những khu chợ trong kiếp trước của hắn, chẳng qua hàng hóa khác nhau, hơn

nữa có nhiều hàng hóa giá tiền không thích hợp vẫn còn có thể thương lượng.

Làm Nhạc Vũ đặc biệt chú ý cũng là hai bên vách tường, có những cánh cửa đàn mộc được trang trí mỹ luân mỹ hoán.

Những chiêu bài ghi rõ là Đấu Giá Lâu, Trân Thú Các, hắn có thể hiểu được ý tứ, cũng có thể đoán được bên trong bán vật gì. Nhưng duy nhất chỉ có một cánh cửa ghi là Phẩm Thạch Các, lại làm trong lòng hoàn toàn khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 265: Phân biệt quặng thô

Đoan Mộc Hàn nói:

- Ngươi cứ ở đây đã, nếu là tìm được thì tới bên chỗ Phách Mại Đượng tìm ta. Nếu có kẻ nào dám chọc tới thì cứ giết thẳng tay, người của Vạn Bảo lâu không dám không giúp ngươi đâu.

Nàng vừa nói tới đây thì đột nhiên ngừng lại, nhìn theo ánh mắt của Nhạc Vũ, sau đó thấy buồn cười:

- Trong Phẩm Thạch các chuyên dùng để bán đổ thạch. Mỗi tháng các tiểu môn phái trong bắc hoang, còn có bản thân Vạn Bảo lâu sẽ từ quáng mạch linh thạch các nơi thu thập linh thạch thô và quáng thạch nguyên phôi. Chẳng qua là nguyên phôi khó phân biệt đâu là đổ thạch, phần lớn chỉ là một chút linh giác hồn lực mạnh hơn tu sĩ giả đan và Kim Đan. Nhưng cho dù là Kim Đan cảnh cũng thường xuyên lỗ lã.

Đoan Mộc Hàn vốn cho là sau khi nói ra mấy lời này thì Nhạc Vũ chắc chắn dừng lòng hiếu kỳ . Nào ngờ thiếu niên thanh tú này này nghe vậy thì khẽ nhướng mày bước về chỗ kia.

Đoan Mộc Hàn nhíu mày nhưng cuối cùng cũng bỏ qua Phách Mại Lâu mà đi theo Nhạc Vũ về hướng Phẩm Thạch Các. Nàng cũng muốn xem một chút, đồ đệ rốt cuộc bị cái gì trong đó mê hoặc?

Đi vào bên trong cửa, tình hình trước mắt lại biến đổi. Xuất hiện ở trước mắt Nhạc Vũ là một hành lang thật dài, đình đài lầu các giả sơn lâm viên đều có đủ.

Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng mới vừa lúc tiến vào, căn bản là chưa từng nhìn thấy đình viện như vậy bên cạnh Vạn Bảo lâu. Cũng không biết không gian, rốt cuộc là pháp thuật gì tạo ra. Nếu là linh trận, như vậy nhất định là ngũ phẩm trở lên, mà loại linh trận không gian có thể thu súc ngàn dặm này lại một chỗ càng khó tạo hơn.

- Vạn Bảo lâu này cũng đúng là có thực lực. Chỉ một chỗ bố trí linh trận cũng đủ để nói bọn họ tiền nhiều thế mạnh! Có thể xưng danh trong tu chân giới bắc hoang.

Nhạc Vũ sợ hãi thầm than , vừa đi đến lầu các phía trước. Trong đó cũng không có pháp trận không gian gì, chỉ có hai người vừa đi vào thì đồng dạng bị nhìn vào chằm chằm làm Nhạc Vũ cảm giác giống như châm đâm vào mắt. Ánh mắt mọi người đầu tiên tập trung vào Đoan Mộc Hàn, sau đó mới nhìn vào Nhạc Vũ và Sơ Tam phía sau, hơi lộ vẻ kinh dị rồi không tỏ vẻ gì thu liễm trở lại.

Hiển nhiên đối với thân phận hai người, còn có thực lực của Đoan Mộc Hàn cảm thấy kinh ngạc.

- Ngươi không phải là muốn tìm Lâm Liêu sao, chạy đến nơi đây làm cái gì?

Đoan Mộc Hàn cũng không để ý tới những người bên trong mà quay sang hỏi Nhạc Vũ bên cạnh.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lắc đầu không đáp. Hắn cũng không thể nói là vì mình hiện giờ không đủ tài liệu nên muốn đến đây thử thời vận

Hắn đưa mắt nhìn quanh rồi lộ ra vài phần nghi ngờ.

Chỉ thấy trong phòng phân bố hơn bốn trăm khối nguyên thạch có thể tích không đồng nhất, lớn thì như một ngọn núi nhỏ, nhỏ thì chỉ bằng một quả bóng, phần lớn trong đó đang tán xuất linh khí dày đặc. Bên trong còn có hơn một trăm tu sĩ thần thái khác nhau đang đứng vây quanh xem xét. Một số nguyên thạch có linh lực dao động mạnh thì có số người đứng vây nhiều hơn.

Lúc này bên cạnh đã có một vị xem bộ là chưởng quỹ của Vạn Bảo lâu đi tới bên cạnh. Đoan Mộc Hàn không kiên nhẫn phất tay ý bảo không cần đối phương quản rồi giải thích với Nhạc Vũ:

- Ngươi tới vừa kịp lúc, hiện giờ chính là lúc quan thạch, sau khi xem xong thì tiến hành đấu giá.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu lĩnh ý rồi nhìn qua về đám linh thạch.

Số linh thạch này mấy năm trước hắn đề đã đọc qua trong "Sơn hải tàng trân", đại đa số đều lấy từ trong linh mạch. Hàng năm được linh lực tiêm nhiễm rồi kết cấu dần sinh biến hóa, trở thành vật cần thiết cho tu sĩ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Bất quá những linh thạch này, bình thường cũng sẽ có một chút kim khí đặc dị hay những khoáng vật khác xen vào khiến cho linh lực trong đó bị nhiễu loạn.

Ngoài ra trong cửu phẩm linh thạch, cũng không phải phẩm cấp càng cao càng tốt.

Cũng ví như linh thạch thất phẩm mà có đủ Ngũ Hành thì về giá trị có thể tương đương với ngũ phẩm, được những tu sĩ tinh thông Khôi lỗi thuật coi trọng.

Vì một loạt các nguyên nhân khác nhau mà khiến cho việc đánh giá linh thạch trở nên cực kỳ phức tạp. Một khối nguyên thạch có linh lực dồi dào, phẩm cấp tốt chưa chắc có thể làm ra thứ tốt và ngược lại.

Ở phương diện này, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh có tu vi mạnh mẽ tuyệt đối, hồn lực mênh mông cũng không có phương pháp thật tốt để phân biệt.

Tóm lại nếu linh giác có nhạy cảm nhất định sẽ chiếm chút ít tiện nghi, bất quá ưu thế này cũng không phải là quá nhiều.

Bất quá Nhạc Vũ ngàn vạn lần không ngờ tới là trong tình huống đặc dị sẽ vẫn đưa đến vật đánh cuộc.

Tiếp theo hắn nhìn mọi người trong phòng một cái, Kim Đan tu sĩ chỉ chiếm một phần rất ít, phần lớn là tu sĩ Linh Hư cảnh.

Nhạc Vũ khó hiểu nhìn Đoan Mộc Hàn thì thấy nàng mỉm cười:

- Những người này chủ yếu là tán tu tiểu môn tiểu hộ mua không được bao nhiêu. Đại gia vẫn là Quảng Lăng Tông chúng ta và các thế gia tu chân đều phái tu sĩ ở đây chọn trước. Bất quá cũng đừng xem thường bọn họ, những người này chỉ cần mua một lần trúng rồi thì cũng đủ để chuyển mình. Bất quá ta nghe nói phần lớn đều thua. Tiểu Vũ, nếu ngươi làm thua những linh thạch kia thì ta cũng không quản, dù sao cũng đã cho ngươi.

Trong lời nói của Đoan Mộc Hàn thật ra đã ẩn hàm ý uy hiếp. Nhạc Vũ nghe thấy lắc đầu cười một tiếng, sau đó đi tới bên chỗ khối linh thạch thô đặt tay lên đó.

Nhìn bộ dạng hờ hững như vậy, Đoan Mộc Hàn đả cảm thấy chán nản trong lòng. Nàng định dùng tư cách sư phụ ngăn trở nhưng lại không cao giọng nổi. Thứ hai là linh thạch nếu đã cho Nhạc Vũ thì nói rõ để cho hắn tự chọn mua, đành nén nhịn thầm nghĩ:

- Ngươi cũng không nghe ta khuyên vậy thì tùy ngươi! Tốt nhất là thua chết ở đây. Khi đó nếu ngươi muốn thêm pháp bảo thì thế nào chẳng phải cầu ta .

Ta tuyệt đối sẽ không phản ứng. Ít nhất cũng phải đợi ngươi năn nỉ ta ba lần trở lên, mới có thể khiến ta bớt giận

Sắc mặt Nhạc Vũ lúc này đã trở nên quái dị. Đại Hỗn Nguyên chân lực của hắn thăm dò vào trong tuy là có thể phân tích dễ dàng tầng ngoài nhưng vào bên trong thì gặp phải trở ngại.

Cũng không phải là hắn phân tích không được mà linh lực dày đặc quay xung quanh trục tạo thành một pháp trận thiên nhiên ngăn cản Hỗn Nguyên chân khí tiến vào. Đã không có chân khí tiếp xúc thì dĩ nhiên không thể phân tích.

Nhạc Vũ lập tức dừng việc dùng hồn lực linh giác dò xét, chỉ cảm thấy bên trong khối nguyên thạch thô này có súc tích linh lực dày đặc. Chẳng qua là bên trong rốt cuộc có vật gì, có bao nhiêu linh thạch, phẩm cấp như thế nào thì hắn hoàn toàn không biết.

- Không trách được, những tài liệu quặng linh thạch này cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Đại Thừa cũng khó mà phân biệt chính xác. Nhìn tình hình này thật sự là có chút môn đạo. Chẳng qua là không biết nếu mình dùng Đại Ngũ Hành thần quang thì như thế nào

Cau mày trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ vẫn không can đảm động thủ. Hắn điều tức một hồi rồi nhìn chung quanh, thấy một số tu sĩ Linh Hư cảnh cũng đang dùng pháp lực dò xét, thỉnh thoảng dẫn phát một luồng linh lực dao động mới buông tay ra.

- Đó là Biện Thạch quyết chuyên dùng để dò xét tài liệu linh thạch! Lấy pháp lực

kích thích linh lực bên trong nguyên thạch. Sau đó nhìn phản ứng để nhận thức thành phần trong đó. Nhưng nếu tu vi lẫn kinh nghiệm không đủ thì không dùng được. Cho dù vậy thì tỷ lệ chọn đúng cũng chỉ chừng hai thành.

Đoan Mộc Hàn thấy hắn tò mò liền thuận miệng giải thích, sau đó cười khẽ:

- Về phần ngươi thì cũng không cần suy nghĩ. Biện Thạch quyết này khắp nơi đều có truyền lưu, nhưng thật sự luyện thành không có mấy. Ta thấy ngươi trở về thì vẫn hay hơn.

Nhạc Vũ cười xác nhận nhưng thân hình vẫn không động, chỉ yên lặng tiếp tục lấy Hỗn Nguyên chân lực thăm dò vào bên trong nguyên thạch, sau khi tiếp xúc với tầng linh lực chắn trong thì điều chỉnh xuất ra Ngũ Sắc Thần Quang, trong nháy mắt chọc thủng một lỗ trong tầng linh lực kia.

Nhạc Vũ thừa dịp có khe hở này lập tức dùng nội tức của mình tiến vào thăm dò, sau khi phân tích xong thì lại lộ vẻ thất vọng.

Phẩm cấp linh thạch bên trong có thể coi là không tệ, chỉ tiếc số lượng cực ít. Còn lại là một chút khoáng vật có phẩm cấp cao nhưng cũng không có tác dụng gì.

Nhìn phẩm cấp có thể coi là trung đẳng này thì giá tiền nhất định sẽ không quá thấp. Người mua tuy không trắng tay nhưng cũng sẽ thua thịt.

- Nếu ngươi không hiểu Biện Thạch quyết, vậy thì đừng phá hỏng nguyên thạch của người ta!

Dao động linh lực này dĩ nhiên không thoát khỏi linh thức của Đoan Mộc Hàn, nàng khẽ nhỏ giọng nói với Nhạc Vũ :

- Những người của Vạn Bảo lâu đều keo kiệt gian trá, trong khi xem xét nguyên thạch mà có hư hao thì phải bồi thường gấp mười giá. Ngươi cẩn thận đó, ta cũng không có nhiều linh thạch đâu! Trước kia cũng có không biết bao nhiêu người chịu thiệt vì bọn họ rồi.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cười xòa, hắn quan sát xung quanh thấy không ai chú ý mới khẽ lắc đầu, bỏ qua khối nguyên thạch thô bên cạnh mà đi về chỗ khác. Lần này là một khối nguyên thạch cao chừng nửa người đặt trên một giá gỗ. Lúc

Nhạc Vũ vừa chạm tay vào không lâu thì vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266: Tam phẩm hắc văn

Linh lực bên ngoài của khối nguyên thạch này suy yếu tới cực điểm, Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang trong nháy mắt đã hiểu rõ cấu tạo bên ngoài, bên trong ngoại trừ mấy khối linh thạch còn có một khối kim khí màu đen không biết tên.

Lúc vừa bắt đầu tiếp xúc với nó, Nhạc Vũ cảm giác hết sức thất vọng, sau đó tiếp tục thăm dò vào bên trong nhưng dù thế nào cũng không thể tiến vào thì đột nhiên chấn động.

Cả người hắn khẽ run rẩy, cơ hồ phải dùng hết lực lượng toàn thân mới không biểu lộ kích động.

Là Hắc Văn Thiết, là linh vật Hắc Văn Thiết! Cho dù là từ bề ngoài hay đặc tính đều giống như trong điển tích mô tả.

Bên ngoài màu đen sẫm, còn có phong văn, linh lực nội liễm, hết thảy đều phù hợp với vật màu đen bên trong khối nguyên thạch này.

Còn nghi ngờ thêm tính chất của nó, Nhạc Vũ lấy chân khí thăm dò vào trong thì bị ngăn trở không thể tiến thêm nên không thể nào phân tích kết cấu nguyên tử, chỉ có thể đơn giản đưa ra bố trí của tinh thể.

Tình hình như vậy, hắn chỉ mới thấy qua khi phân tích mấy pháp bảo huyền binh lục phẩm trở lên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông.

Điều này cũng có nghĩa là mật độ và sự kiên cố của khối kim loại bên trong nguyên thạch này không hề thua kém những pháp bảo huyền binh kia, ít nhất cũng phải lục phẩm. Theo lý mà nói, loại linh lực thuộc tính kim mãnh liệt này phải tương đối cường đại mới đúng.

Nhưng sự thật chứng kiến hoàn toàn ngược lại,

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, cố ý đưa vào một chú chân khí để kiểm tra. Song lúc này lỗ hổng trên tầng linh lực do Ngũ Sắc Thần Quang tạo ra đã bắt đầu từ từ khôi phục.

Hơi nhíu mày, Nhạc Vũ nhận xét sơ bộ rồi không tiếp tục sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang.

Tầng linh lực bên trong nguyên thạch này cũng không dày lắm, lại đã bị hắn làm tan đi một phần. Một khi nó không thể duy trì thì chắc chắc khối kim loại hắc văn này sẽ bị người khác cảm giác.

Chậm rãi đem tay thu trở lại, Nhạc Vũ đứng yên trước mặt khối nguyên thạch, ánh mắt lóe lên mấy lần.

Theo như hắn thấy, cho dù khối kim khí này có phải Hắc văn kim nay không thì có mua cũng không chịu thiệt quá nhiều.

Còn nếu như hắn suy đoán thì lần này đúng là may mắn trên trời giáng xuống.

Một linh vật tam phẩm, nếu như không phải là những kỳ vật không có tác dụng quá lớn được ghi trong điển tịch, mà là hàng thật giá thật phải được coi là hàng kỳ trân chí bảo!

Hai loại chí bảo mà hắn trước kia phục dụng làm tăng thực lực tu vi trên diện rộng là Thanh linh ngọc dịch và Băng ngọc hồn nước cũng bất quá chỉ có tứ phẩm! Vật có thể có giá trị hơn chúng cũng chỉ có Thông U và Định Minh châu mà thôi. Còn về phần tam phẩm Cửu Chuyển Linh Tịch Đan, mặc dù truyền thuyết là có thể giúp tu sĩ Kim Đan vượt qua thiên kiếp Nguyên Anh, thành công hóa đan thành anh nhưng có thể giá trị hơn Hắc Văn kim này thì chưa biết.

Loại linh kim này trân quý cũng không phải vì sự sắc bén hay kiên cố hay hòa hợp với linh lực thiên địa mà là ở đặc tính nội liễm linh lực. Ngoại trừ tu sĩ chân chính ở Đại Thừa kỳ, nếu không đề phòng cũng sẽ rất khó phát hiện sự tồn tại của nó, thậm chí không thiếu tu sĩ Đại Thừa Kỳ bị pháp bảo sở chế từ Hắc Văn kim ám toán.

Theo truyền thuyết ở phía nam Trung Nguyên có một số lưu phái tiên gia chuyên luyện chế huyền binh vô ảnh kiếm, kim loại sử dụng trong đó luôn có Hắc Văn kim.

Ngoài ra Hắc Văn kim này cực kỳ phù hợp với linh lực Lôi hệ, cũng là một linh kim cần thiết để chế pháp bảo huyền binh Lôi hệ.

Lấy nó để luyện chế huyền binh, chẳng những uy lực mạnh mẽ tuyệt đối mà còn là vật ám sát tuyệt hảo.

Bất quá điều làm Nhạc Vũ cảm giác vui mừng chính là loại Hắc Văn thiết này là hắn có thể dùng được. Mặc dù nó là tam phẩm nhưng điểm nóng chảy ghi lại trong điển tịch lại không cao. Chỉ cần địa hỏa bình thường là có thể luyện chế, không cần đến liệt hỏa địa tâm hay thái dương chân hỏa.

Lúc này Nhạc Vũ đang chế tạo cho bản thân và Chiến Tuyết mỗi người một bộ pháp bảo huyền binh mạnh mẽ dùng cho chiến đấu. Điều đáng tiếc là tài liệu có trong tay không nhiều lắm. Hôm đó trong biệt phủ cũng lấy được một ít nhưng phẩm cấp hơi thấp, còn về những thứ tà đạo pháp bảo huyền binh kia thì cũng có thứ tốt nhưng hiện giờ hắn còn chưa có khả năng luyện hóa huyết sát lực trong đó.

- Cũng không biết khối nguyên thạch thô này bán giá bao nhiêu? Hơn nữa bên trong còn có bao nhiêu Hắc Văn kim? Nếu là một khối nguyên thì cũng đủ để luyện chế hai thanh huyền binh.

Điều Nhạc Vũ lo lắng nhất là vùng lõi bên trong hắn chưa từng dò đến, nếu chỉ có một tầng Hắc Văn kim bao ngoài thì mặc dù vụ mua bán này có lời thì cũng không có quá nhiều ý nghĩa, chỉ có thể chuyển nhượng cho người khác.

- Đoan Mộc sư muội cũng tính toán tới đổ thạch sao?

Đang suy nghĩ thì chợt một giọng nói vang lên, Nhạc Vũ quay đầu nhìn lại thì thấy phía sau đang có một đoàn người chen qua phía mình.

Hắn vội vàng tránh sang bên cạnh rồi mới đưa mắt đánh giá từng người. Trong cả đám không có ai thuộc Linh Hư cảnh trở lên, càng không có Kim Đan. Hơn nữa tất cả đều ăn mặc đạo phục các môn phái, hiển nhiên là người các phái trú tại Lạc Hà Sơn tới đây tuyển thạch.

Người lên tiếng là một trung niên mặt mũi ngay ngắn, thần tình thoải mái, phục

sức đồng dạng như Đoan Mộc Hàn, lúc này đang toát lên vẻ trêu chọc.

- Làm sao? Lần trước ngươi còn chưa thua đủ ở đây nên tới đây gỡ gạc?.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Nghiêm Hạo, ta tới nơi này đổ thạch hay không, mắc mớ gì tới ngươi?

Nhạc Vũ nghe tên cũng biết, đây chính là thủ tọa chân nhân của Ngọc Dung Phong, theo lời đồn dùng phần lớn thời gian để sang bên thị trấn này thu thập các loại tài liệu luyện khí.

Nếu như gặp hắn ở đây thì cũng không có gì bất ngờ.

Bị Đoan Mộc Hàn trả ngược mấy câu như thế, Nghiêm Hạo dường như vẫn không thèm để ý, chỉ mỉm cười lắc đầu:

- Chuyện sư muội dĩ nhiên ta quản không được. Chẳng qua là nguy hiểm của chuyện đổ thạch vô cùng lớn. Ngay cả sư huynh cũng cảm thấy dè chừng và sợ hãi sâu sắc. Không có mấy thập niên bản lĩnh thì không nên tham dự vào. Ta nghe nói sư muội những năm trước đây nhiều lần thua đến ngay cả suýt mất Chu Lệ kiếm, may mà chưởng giáo sư tôn chạy tới ngăn cản? Thật ra thì sư muội ngươi muốn đổ thạch cũng không phải là không thể, chẳng qua là nhớ lấy phải chú ý phân tấc, vui đùa một chút cũng là thôi

Sắc mặt Đoan Mộc Hàn nhất thời đỏ bừng, trợn mắt nhìn Nghiêm Hạo:

- Hao vốn trong đổ thạch chỉ là chuyện thường mà thôi, ngươi làm sao biết ta hôm nay ì không thể chọn được thạch tốt, gỡ lại thua thiệt trước kia?.

Nhạc Vũ kỳ quái, thầm nghĩ lời của Nghiêm sư bá thật ra cũng không có gì ác ý, ngược lại thành tâm khuyên nhủ, vì sao Đoan Mộc Hàn phản ứng như thế? Chẳng lẽ là vì Nghiêm Hạo vạch ra chuyện xấu trước kia?

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ không khỏi thấy buồn cười, thì ra tiểu sư tôn vô cùng sĩ diện.

Nghiêm Hạo nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó dư quang nhìn thấy Nhạc Vũ mới lắc đầu:

- Mấy khối thạch tốt? Ha hả! Vậy thì cầu chúc sư muội lần này có thể được như nguyện.

Trong miệng hắn vừa nói câu cầu chúc nhưng ngữ khí thì không hề có thành tâm, hiển nhiên là rất không tin tưởng. Đoan Mộc Hàn nghe được thì mặt như sương lạnh nhưng cũng không tiện phản bác.

Nghiêm Hạo tiếp đó đi về phía Nhạc Vũ đang khom mình hành lễ, vẻ mặt cực kỳ ôn hòa. Chẳng qua là khi nhìn về phía Sơ Tam ở sau Nhạc Vũ thì ánh mắt lóe lên mấy tia kinh dị lẫn vui mừng.

Đợi đến khi Nghiêm Hạo xoay người nhìn về đống quặng thô, Nhạc Vũ mới ngẩng đầu lên, đang muốn nói chuyện với Đoan Mộc Hàn thì lại nghe một giọng chói tai.

- Đoan Mộc chân nhân! Vị này chính là đệ tử mới nhận của ngươi? Cũng không biết vì sao, tại hạ cảm thấy rất quen mắt đây! Hình như có mấy phần giống phản đồ của Phù Sơn Tông trước đây.

Nhạc Vũ lạnh toát, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một nam tử chừng bốn mươi, vẻ mặt âm nhu đang nhìn mình đầy sát khí.

Phục sức của hắn cũng cực kỳ quen thuộc, chính là đạo bào của Phù Sơn Tông, khí tức cũng đồng dạng là Kim Đan như Đoan Mộc Hàn và Nghiêm Hạo.

- Thì ra là Phù Sơn Tông cũng có người ở đây. Hơn nữa còn là cường giả cấp Kim Đan. Xem ra này thị trấn Quảng Lăng được xưng thị trấn đệ nhất trong tu chân giới bắc hoang, quả nhiên không phải là không có đạo lý!

Nhạc Vũ cũng không lo lắng, hắn nhìn lại đám người kia thì thấy không chỉ có Phù Sơn Tông mà ngay cả bào phục Thái Huyền tông cũng có. Còn có một thiếu nữ trước ngực thêu một mảnh trăng khuyết màu lam, chắc là người của Băng Nguyệt tông. Tất cả đều hứng thú nhìn sang bên này, ngay cả Nghiêm Hạo cũng nhíu mày quay lại, trong mắt ẩn hàm sắc lạnh.

Đoan Mộc Hàn đang lúc tâm trạng khó chịu không có chỗ phát tiết, vừa lúc nghe được người kia nói vậy thì cười lạnh nhìn lại:

- Lệnh Hồ Văn, chẳng lẽ ngươi ngại lỗ tai thừa sao? Khi đó đồ nhi ta chưa chính thức bái sư, không tính là người Phù Sơn Tông các ngươi. Cho dù là bỏ trốn thì có Quảng Lăng Tông ta che chở thì ngươi làm sao đây? Nếu còn nói thêm có tin hôm nay ta chém bay tai ngươi không!

Lời vừa nói ra, không chỉ là Lệnh Hồ Văn đột nhiên tái nhợt mà những người của các môn phái nhỏ cũng thần sắc âm tình bất định. Mấy tu sĩ Kim Đan của Băng Nguyệt tông, Thái Huyền tông thì vẫn bình thản, dĩ nhiên trong đó không thiếu kẻ thấy người gặp họa liền vui.

Nghiêm Hạo cũng tiến lên:

- Hài tử này hiện giờ đã đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông ta, Lệnh Hồ đạo hữu nếu có dị nghị thì có thể tìm ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Ý ngoại phát hiện

Vẻ mặt Lệnh Hồ Văn thoáng cái đã khôi phục như thường, cuối cùng cười lạnh thối lui một bước.

- Cũng được! Các ngươi nếu quyết định muốn che chở hắn thì Phù Sơn Tông ta tất nhiên không dám xen vào. Bất quá ta cũng là muốn nhìn một chút, sau trăm tuổi các ngươi còn có thể ngang ngược kiêu ngạo như thế hay không!

Nghiêm Hạo nghe vậy chỉ cười lạnh rồi không nói gì thêm, quay đầu quan sát mấy khối nguyên thạch. Những người còn lại, có người thầm cảm thấy thất vọng, có người lộ vẻ chê cười.

Ánh mắt Đoan Mộc Hàn cũng lóe lên tức giận, nhìn sững vào Lệnh Hồ Văn, đến khi dư quang thấy mấy người trong phòng khách của Vạn Bảo lâu thấy tình thế không ổn vội vàng chạy tới mới nén ý muốn rút kiếm chém người.

Ngay sau đó, Đoan Mộc Hàn xanh mặt kéo tay Nhạc Vũ xoay người rời đi, trong miệng thở phì phì:

- Thật sự là tức chết người! Nếu không phải nơi này là dưới chân Quảng Lăng mà là chỗ khác, nếu hắn dám lải nhải gì thêm thì ta nhất định một kiếm chém hắn.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, trầm mặc không nói. Cũng không phải là hắn thấy Đoan Mộc Hàn nói nhảm, mà là nơi này quả thật không thích hợp động thủ. Quảng Lăng Tông vẫn phải dựa vào chợ này kiếm tiền. Nếu đeo trên lưng tiếng xấu lấn khách, chẳng phải là tiện nghi cho người khác, hơn nữa Vạn Bảo lâu chắc cũng không ngồi yên để hắn động thủ với khách nhân của bọn họ.

Sự chú ý của hắn lúc này vẫn tập trung vào khối linh thạch thô bên kia. Chỉ thấy mấy tu sĩ Linh Hư cảnh lần lượt dùng Biện Thạch quyết kích thích linh lực bên trong nhưng cuối cùng đành cười khổ lắc đầu rời đi.

Ngoài ra những tu sĩ Kim Đan như Nghiêm Hạo cùng với Lệnh Hồ Văn thì ngay cả Biện Thạch quyết cũng không sử dụng, chỉ liếc qua một cái rồi đi luôn.

Nhạc Vũ thấy vậy thì trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Đúng lúc đó thì trong lòng hắn khẽ động nhìn sang bên trái, vừa lúc đón nhận một ánh mắt băng hàn thấu xương chiếu vào.

Người nọ hiển nhiên cũng không ngờ tới, biết ánh mắt tràn ngập sát cơ của mình bị Nhạc Vũ thì lập tức xoay người tránh ra.

Nhạc Vũ thầm kỳ quái, nếu người nọ là đệ tử Phù Sơn Tông cũng là thôi, nhưng rõ ràng đối phương mặc trên người đạo bào của Quảng Lăng Tông.

- Tên kia là người của Tân gia, có hận sư đồ chúng ta cũng không kỳ quái!

Đoan Mộc Hàn nhìn theo tầm mắt của Nhạc Vũ sau đó khẽ nhếch miệng khinh thường.

Ngay sau đó, nàng nhìn những khối nguyên thạch xung quanh vẻ buồn bã.

Mới vừa rồi bản thân đã nói như vậy, nếu không mua chút quặng thì cũng mất mặt. Chẳng qua là nàng biết bọn họ cũng không có phương pháp nhận biết những nguyên thạch này, mấy năm trước đã thua nên càng sợ.

Do dự chốc lát, Đoan Mộc Hàn quay sang hỏi Nhạc Vũ:

- Tiểu Vũ, ngươi thấy ở đây có khối nguyên thạch nào vừa mắt không?

Nhạc Vũ cười thầm, sau đó đặt tay lên một khối nguyên thạch khác:

- Nếu như là Đoan Mộc sư thúc nhất định phải mua thì khối này chắc chắn sẽ không thiệt!

Vừa rồi hắn đã tiện tay phân tích khối nguyên thạch này, tuy là không biết giá bán thế nào nhưng với hai khối tứ phẩm linh thạch bên trong kia thì cũng rất giá trị.

Ở Bắc hoang, linh thạch sản xuất hiện giờ tốt nhất cũng chỉ là tam phẩm. Nhị phẩm linh thạch nghe nói chỉ có ở ba mươi ba châu của Trung Nguyên cùng với

trong linh mạch đại hình của Đông hải Nam Cương mới chợt có xuất hiện, bất quá số lượng cũng cực kì ít ỏi.

Với thể tích hai khối tứ phẩm linh thạch bên trong khối nguyên thạch này sau khi gia công có thể chia làm ít nhất sáu phần. Cho dù là tu sĩ cao cấp thì cũng là một tài sản không nhỏ.

Bất quá tuy hắn có hảo tâm nhưng Đoan Mộc Hàn cũng không lĩnh tình, sau khi nhìn văn tự ghi chép chú giải bên cạnh thì cực kỳ khinh bỉ lắc đầu.

- Muốn ta nghe lời ngươi thì không bao giờ! Khối đá này trông thì không tệ, đánh tiếc xuất phát từ dãy núi Mật Vân Sơn. Linh lực nơi đó bất quá chỉ thất phẩm, xưa nay chưa được coi trọng, hơn nữa linh khí bên trong khối đá này cũng quá yếu, ta thấy chẳng có gì hay.

Sau khi nói xong, Đoan Mộc Hàn mặc kệ hắn quay sang một khối nguyên thạch khác quan sát.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, sau đó cũng không phiền não, cười hắc hắc bắt đầu phân tích khối nguyên thạch mà hắn nhìn trúng. Đoan Mộc Hàn rời đi, đối với hắn mà nói ngược lại một chuyện tốt. Không ai ở bên cạnh nhìn nên động tác của hắn cũng có thể hơi quá mức.

Nhạc Vũ lúc này cũng hiểu tài lực bản thân chưa đủ, những nguyên thạch nhìn qua cũng biết phẩm cấp không tệ, linh lực tương đối dư thừa thì sớm đã có người dòm ngó. Những thứ này bản thân chắc chắn không thể tranh giành với những tu sĩ Kim Đan Linh Hư tiền nhiều thế mạnh. Vì thế có đi lựa chọn thì cũng lựa lấy mấy khối quặng thô, linh lực tương đối mỏng.

Chẳng qua sau khi dạo một vòng thì hắn cũng chỉ nhận lấy thất vọng.

Lần này thu hoạch của hắn thật sự ít ỏi. Tiếp xúc hơn một trăm khối quặng thì đại đa số linh thạch đều có phẩm cấp thấp, khoáng vật bên trong cũng không có thứ gì tốt. Chỉ có vài khối trong đó nhìn tổng thể không tệ song kém xa so với hai khối ban đầu.

- Ánh mắt người phụ trách tuyển quặng của Vạn Bảo lâu này cũng quá kém đi, ngay cả những thứ rác rưởi như vậy cũng chọn đưa vào?

Nhạc Vũ vừa nghĩ vừa đọc mấy chú giải rồi thấy buồn cười. Phía trên này ghi lại cặn kẽ nguồn gốc, phương vị tài liệu trong linh mạch cùng với thời gian khai thác…Những thứ này đối với hắn vô dụng. Hắn cũng không hiểu rõ tình hình của các đại linh mạch bắc hoang. Duy chỉ một câu phía trên dành cho các đại phái mới làm cho hắn chợt hiểu.

- Thì ra là như vậy! Bất quá xem ra thì nơi này chắc không có tài liệu gì tốt rồi!

Tuy là như thế nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng không tiếc nuối. Chỉ cần mua được hai khối nguyên thạch vừa rồi đã gần bằng non nửa lượng thu hoạch ở biệt phủ Tĩnh Hải Tông, dĩ nhiên không tính hai viên Thông U Định Minh.

Thật ra thì thử nghĩ xem cũng có thể biết, linh thạch phẩm cấp cao mà có thể dễ dàng đụng phải thì cũng đâu tới phiên hắn.

Hơi lắc đầu, Nhạc Vũ đi về phía trong góc, đây là mấy khối nguyên thạch cuối cùng mà hắn nhìn trúng. Bất quá lần này khi hắn mới vừa chạm tay thì vẻ mặt chợt hoảng hốt, khi định thần lại thì đầu tiên là đọc chú giải bên cạnh.

- Linh thạch lấy từ ngũ phẩm linh mạch Côn Dương Sơn, phương vị chính tây, dưới đất ba nghìn hai trăm trượng! Bên trong linh mạch đã sản xuất được mười hai viên linh thạch Phong hệ ngũ phẩm, linh thạch Thủy hệ tứ phẩm.

Đọc mấy dòng này, Nhạc Vũ cũng cảm thấy kỳ quái đây chẳng qua chỉ là ngũ phẩm linh mạch mà thôi, làm sao lại có thể sản xuất linh vật bậc này?

Nhạc Vũ kinh ngạc dị thường, thứ bên trong tuy là vô dụng với mình, bất quá nếu như trong điển tịch nói là thật thì tổng giá trị những nguyên thạch kia bao gồm cả hai khối ban đầu cũng không thể bằng được vật này.

Khẽ nhướng mày, Nhạc Vũ đi về mấy khối còn lại bên cạnh, sau đó quả nhiên thấy chú giải cùng một nơi sản xuất, hơn nữa khoảng cách cũng là quá gần. Đang lúc Nhạc Vũ vừa mới chuẩn bị đưa tay thăm dò một khối thì ở giữa đại sảnh đã vang lên tiếng chuông.

- Giờ Mùi bốn khắc, canh giờ đã tới, đấu giá nguyên thạch bắt đầu! Kính xin chư vị đạo hữu, đến chờ lầu hai!

Nhạc Vũ nghe vậy thì cau mày, vẫn tiếp tục đưa tay ra thừa dịp còn chưa có

người chú ý phân tích khối nguyên thạch này.

Khi đồ hình kết cấu của khối nguyên thạch kia hiện ra trong đầu hắn thì Nhạc Vũ thở phào, chỉ đáng tiếc là phẩm cấp vật bên trong khá thấp.

Hắn vừa mới thu hồi Hỗn Nguyên chân khí thì đã có một vị tu sĩ Linh Hư cảnh của Vạn Bảo lâu đến bên cạnh làm một thủ thế mời. Người này đang kỳ quái, với tu vi Trúc Cơ của Nhạc Vũ sao còn ở đây, tuy nhiên với thân phận đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông thì hắn cũng không dám khinh thị.

Ngắm nhìn khối linh thạch khác, Nhạc Vũ hơi cảm thấy tiếc nuối. Bất quá hắn vẫn lễ phép cười khẽ với người kia rồi đi xuống lầu hai.

Dưới tầng hai đã rất náo nhiệt, mười mấy hàng ghế đã đầy những người. Những linh thạch phía dưới cũng đã được người ta dùng khí cụ không gian thu nhỏ lại.

Nhạc Vũ mới vừa tiến vào liền có một người đưa cho một thẻ bài viết chữ 74.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn quanh thì thấy bên vách tường có một bảng yết giá lấy cửu phẩm linh thạch làm cơ sở, ghi chép lại căn kẽ tiêu chuẩn hoán đổi linh thạch.

Ghi nhớ xong tỷ lệ đổi linh thạch, Nhạc Vũ tính toán một phen sau đó lẩm bẩm:

- Thì ra tài vật mình có thể sử dụng bây giờ chỉ có năm ngàn viên cửu phẩm linh thạch mà thôi.

Hắn nhìn con số này rồi thầm tính toán, năm ngàn viên cửu phẩm linh thạch nếu phối hợp với tài liệu tương ứng chính là pháp khí hay linh binh ngũ phẩm đến nhất phẩm. Thậm chí vào tay tạo sư có minh có thể chế ra pháp bảo cùng huyền binh cũng không phải là không thể nào, nhìn như rất nhiều lại chỉ tương đương với một viên tứ phẩm linh thạch bình thường.

Nhạc Vũ tuy là không biết giá tiền này có đúng hay không. Bất quá nếu có thể được nhiều môn phái ở bắc hoang thừa nhận thì có lẽ cũng hợp lý.

Thầm than một tiếng, Nhạc Vũ cầm lấy hiệu bài dò số chỗ ngồi, vừa lúc bên cạnh Đoan Mộc Hàn, còn về phần Sơ Tam chỉ có thể đứng bên cạnh.

Vào lúc này, Đoan Mộc Hàn đang đầy vẻ hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Hành động bất đắc dĩ

- May là nghe theo ngươi nếu không thì lấy sai rồi, hai khối quặng đó nhất định là có thứ tốt.

Biết Nhạc Vũ vừa ngồi xuống bên cạnh mình, Đoan Mộc Hàn vui mừng quay đầu lại, chẳng những trên mặt đỏ bừng mà khẩu khí cũng cực kỳ hào sảng:

- Yên tâm! Nếu những linh thạch kia của ngươi thua thì ta cũng sẽ cấp lại cho ngươi!

Nàng thấy thần sắc lo lắng của đồ đệ thì cho là hắn sợ hao vốn nên vỗ vai an ủi.

Lần này không chỉ là Nhạc Vũ dở khóc dở cười, ngay cả Nghiêm Hạo phía trước đang chăm chú nhìn vào hai người cũng thở dài, nghĩ thầm bộ dạng này của Đoan Mộc Hàn nào ra dáng một vị sư biểu. Chưởng giáo chân nhân chọn nàng kế nhiệm Tiểu Quan Phong có lẽ là sai rồi.

Chẳng qua là trừ Đoan Mộc Hàn thì cũng chẳng có ai khác trong Quảng Lăng Tông thích hợp. Đáng tiếc là Nhạc Vũ lẫn Tạ Hạo đều vào tông môn muộn đi hai mươi năm.

Sơ Tam bên cạnh cũng trầm giọng kêu một tiếng, lắc đầu, không biết đang học Nhạc Vũ hay đang cười nhạo Đoan Mộc Hàn.

Một lát sau, phía trước mọi người truyền đến một tiếng gõ vào đỉnh. Sau đó thấy một vị tu sĩ Linh Hư cảnh mang phục sức hoa lệ bưng một cái không gian khí hình dạng khay tròn đi tới trước đài. Vật trong khay chính là một trong những khối nguyên thạch mà Nhạc Vũ vừa thấy dưới lầu.

- Số thứ nhất! Một khối nguyên thạch sinh từ ngũ phẩm linh mạch của Văn An Sơn, giá khởi điểm ba trăm linh thạch, xin chư vị đạo hữu đấu giá! Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười linh

Nhạc Vũ nghe vậy thì cũng nhẹ người, nếu đã làm ra bảng tỷ lệ hoán đổi như vậy thì linh thạch ở đây chắc chắn là cửu phẩm linh thạch bình thường.

Điều này cũng phù hợp với suy đoán trước đây của hắn, những đại tông môn như Quảng Lăng Tông bọn họ dùng những linh thạch thấp phẩm mà mình không có nhu cầu sử dụng để đổi lấy linh thạch có phẩm cấp cao hơn linh vật trong quặng thô, coi như hai bên đều có lợi.

Nếu chỉ là những thứ quặng thô này thì số linh thạch trong tay mình cũng đủ để đấu giá.

Cho dù là Hắc Văn kim hay linh vật vừa rồi kia đều sinh ra từ ngũ phẩm linh mạch, giá tiền dù dao động nhưng chắc cũng không sai lệch quá xa.

Hành động kế tiếp là đấu giá sư hô ba lần nhưng vẫn không có ai lên tiếng, chỉ có cuối cùng mới có một vị tán tu ngồi trong góc đưa tay lên. Nhìn vẻ mặt không chút biểu tình của mọi người thì cũng thể thấy không có hy vọng gì với khối nguyên thạch này.

Bên cạnh Nhạc Vũ, Đoan Mộc Hàn lại càng chán đến chết, nâng cằm nhắm mắt:

- Thật nhàm chán! Người của Vạn Hoa Lầu cũng thật là…Những thứ rác rưới này làm sao gắng phải thả vào phía trước, còn không biết phải chờ đến khi nào.

Nhạc Vũ cũng nhếch môi lười trả lời. Phòng đấu giá này vẫn có lệ lấy những thứ tốt để phía sau làm áp trục. Nếu thật sự đem những thứ trong miệng Đoan Mộc Hàn gọi là rác rưới thả vào sau thì sợ là càng khó có thể bán ra.

Hắn đưa mắt nhìn cái khay thứ hai, lần này là bốn khối quáng thạch đặt với nhau, Nhạc Vũ nhìn qua rồi quay đầu cười một tiếng:

- Ta xem lần này.

Đoan Mộc Hàn liếc hắn một cái, căn bản là lười phản ứng. Nhạc Vũ thấy thế cũng đành nhún vai, ngậm miệng không nói.

Song chỉ có năm phút đồng hồ sau, Đoan Mộc Hàn mơ hồ bắt đầu hối hận. Lần này đồng dạng là một vị tán tu Linh Hư cảnh lấy một ngàn bảy trăm viên linh thạch lấy được. Bất quá lần này khi khai thạch thì làm cả lầu hơi xôn xao.

Ba viên ngũ phẩm linh thạch bình thường, giá tiền tương đương với hai lần số linh thạch vừa mua. Vị tu sĩ Linh Hư cảnh kia cũng hết sức vui vẻ, lần này kiếm tiền thật ra thì không nhiều lắm, bất quá cũng là khởi đầu tốt đẹp, thực làm người ta vui mừng.

Đoan Mộc Hàn cũng hơi kinh ngạc, thầm nghĩ lần này đúng là đồ đệ mình nói trúng. Bất quá không sao, có hai khối nguyên thạch mà mình nhìn trúng kia sẽ không để thất vọng!

Nhạc Vũ lúc này cũng thầm kinh ngạc nhìn vị tán tu kia đem ba viên ngũ phẩm linh thạch vừa lấy được bán cho Vạn Bảo lâu theo tỷ giá quy định.

- Thì ra còn có thể bổ ra tại chỗ rồi bán ngược trở về.

Nhạc Vũ thấy vậy cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, tình hình như thế hắn cũng đầu tiên mới thấy. Vào kiếp trước của hắn, cho dù quặng gì chỉ cần dùng nghi khí đảo qua liền biết bên trong là cái gì, càng không có loại đổ thạch này.
Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Về phần mấy khối ngũ phẩm linh thạch, Nhạc Vũ cũng không tiếc nuối. Theo như tính toán của hắn thì chỉ mua thứ thật tốt, cũng không cần vô cớ rước lấy nghi ngờ.

Lần tiếp theo thì con ngươi của hắn co rút lại, vật bưng lên chính là mấy khối quặng thô linh thạch mà hắn chuẩn bị phân tích vào lúc cuối cùng!

- Số thứ ba, sáu khối nguyên thạch sinh ra từ ngũ phẩm linh mạch Côn Dương Sơn! Giá khởi điểm một ngàn tám trăm linh thạch, xin chư vị đạo hữu đấu giá! Mỗi lần kêu giá không được thấp hơn sáu mươi linh thạch

Lần này vẫn không có ai lên tiếng, Nhạc Vũ định chờ đến khi người kia kêu lên lần thứ ba thì sẽ đưa tay. Nếu như không có gì bất ngờ thì hắn có thể với giá thấp dễ dàng đoạt được sáu khối nguyên thạch này.

Song vừa lúc tu sĩ trên đài đấu giá vừa định hạ chùy thì bên trái truyền đến một giọng nói chói tai:

- Chậm đã! Ta ra 2200!

Nhạc Vũ nheo mắt nhìn qua thì chỉ thấy Lệnh Hồ Văn đang ngồi ở chỗ phát ra thanh âm.

Trong lòng hắn căng thẳng, âm thầm tức giận người này tự nhiên đâm ngang, bất quá trên mặt vẫn bất động thanh sắc.

- 2400!

- 2600

- 3000!

Sau mấy phiên tăng giá, bên trong đại sảnh ồ lên một trận nho nhỏ. Tuyệt đại đa số người đang quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ, cười nhẹ một cái rồi quay đầu đi.

Phẩm cấp và linh lực của sáu khối quáng thạch mặc dù không tính là kém nhất nhưng cũng là áp chót. Trong mắt bọn họ, một ngàn tám trăm đã là cực cao, ra giá đến ba nghìn linh thạch, tên hậu sinh này đúng là muốn người không ra về.

Bất quá đối với người như bọn họ mà nói thì ba nghìn viên cửu phẩm linh thạch bất quá chẳng qua là số lượng nhỏ. Người trẻ tuổi kia chính là đệ tử chân truyền của Quảng Lăng, thành tựu tương lai đã định, bị chút dạy dỗ này cũng là chuyện tốt.

- Tiểu Vũ, ngươi điên rồi?

Đoan Mộc Hàn cũng quay đầu, trên mặt tràn đầy tức giận lẫn khó hiểu:

- Biết rõ tên kia cố ý nâng giá. Tại sao còn phải theo đấu? Để cho hắn thiếu chết chẳng phải tốt hơn?

Nhạc Vũ vẫn nghiêm mặt, cũng không tính toán trả lời, chẳng qua là trong lòng cảm giác vạn phần bất đắc dĩ. Lệnh Hồ Văn này là đại cao thủ cảnh giới Kim Đan, cũng không chú ý thân phận nhảy ra làm khó mình, thật sự là ngoài dự liệu.

Lúc này hắn đã không phải lấy cho được linh vật bên trong quáng thạc, vấn đề là tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay Phù Sơn Tông!

Về phần đấu giá, Nhạc Vũ tự hỏi mình còn chưa có ngây thơ như vậy.

Lệnh Hồ Văn rốt cục nghiêng đầu, trong mắt lóe lên dị quang:

- Ta ra bốn ngàn

Nhạc Vũ chau mày, biết đối phương đã nhìn ra mình, nên không kiêng kỵ tăng giá. Chẳng qua là lúc này hắn cũng chẳng còn cách gì, chỉ có thể chờ đến lúc tu sĩ đấu giá sắp hạ chùy thì mới mở miệng lần nữa:

- Ta lại thêm một ngàn!

Hắn nghĩ thầm nếu sau này lại phải thêm thì chắc không thể làm gì khác hơn là mở miệng vay Đoan Mộc Hàn, bất quá nhìn bộ dạng tức giận của sư phụ, chỉ sợ là không dễ dàng,

Nhạc Vũ đang lo lắng thì chỉ thấy lần này Lệnh Hồ Văn quay sang hắn cười nhạt một tiếng rồi quay đầu không nói thêm gì nữa.

Điều này dĩ nhiên không phải là hắn tài lực chưa đầy mà là phán đoán số linh thạch Nhạc Vũ có thể lấy ra linh thạch chắc đã đến cực hạn, không cần thiết cuối cùng hãm mình vào trong đó để làm trò cười.

Đến khi tiếng chùy giáng xuống trên đài biểu thị giao dịch đã hoàn thành thì Đoan Mộc Hàn đã mặt như sương lạnh không hề để ý tới Nhạc Vũ. Sắc mặt Nghiêm Hạo phía trước cũng lạnh lùng, bất mãn hừ nhẹ một tiếng.

Nhạc Vũ không thèm để ý, đợi cho tiếng nói " Số 74, mời nhận lấy vật đấu giá lần thứ ba" vang lên mới đứng dậy bước về phía bàn đấu giá.

Tiếp đó hắn tiện tay ném không gian đại thủ mà Đoan Mộc Hàn mới vừa cấp cho ra trước mặt tu sĩ chủ trì đấu giá.

- Ngươi cũng định khai thạch tại đây?

Tu sĩ trung niên dùng linh thức thăm dò bên trong rồi nhìn thiếu niên thanh tú trước mặt hỏi vẻ bất thiện.

Hắn cũng không kiên nhẫn được nữa, sở dĩ vừa rồi để cho vị tu sĩ Linh Hư cảnh

kia khai thạch tại chỗ, một là vì quách thạch kia có hy vọng, hai là vì tu sĩ kia có tu vi Kim Đan.

Còn tên tiểu tử trước mắt này đúng là không biết trời cao đất rộng! Nếu cho là Vạn Bảo lâu bọn họ có cố kỵ uy thế Quảng Lăng Tông mà đặc biệt chiếu cố một tiểu bối vậy thì nhầm lẫn lớn.

Về phần sáu khối quáng thạch này, Vạn Bảo lâu cũng không phải là không bí pháp thăm dò quáng thạch, chân chính có giá trị hay không thì trong lòng hiểu rõ. Trong mắt hắn thì những thứ vừa bán ra này chính là phế vật triệt đầu triệt đuôi !

Nếu người nào cũng muốn tại chỗ khai thạch, vậy thì phiên đấu giá đến lúc nào mới xong?

Nhạc Vũ chau mày, nhìn vẻ mặt của tu sĩ Vạn Bảo lâu liền biết đối phương chắc là đang oán thầm mình.

Hắn cũng lười nói nhảm với loại người này, trực tiếp vẫy tay lấy ra một khối quáng thạch rồi lấy tiếp thanh Lôi Âm Đao trong nhẫn trữ vật bổ mạnh xuống một góc.

Khi những mảnh đá vụn vừa tung tóe khắp nơi thì sắc mặt của hơn một trăm tu sĩ Linh Hư lẫn Kim Đan trong phòng đang từ thản nhiên đột nhiên chuyển sang kinh dị, cuối cùng nhao nhao đứng cả dậy.

Chỉ thấy linh lực đột nhiên trào ra cuồn cuộn từ khối nguyên thạch nhìn như bình thường, dao động phủ kín cả bên trong phòng đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Không gian linh thạch

Làm sao có thể, tứ phẩm! Không đúng! Một ngũ phẩm linh mạch, làm sao có thể sản xuất tam phẩm nguyên quáng linh thạch?

- Linh lực này chắc chắn không giả, để xem đồ bên trong thế nào! Nếu bên trong là tam phẩm linh thạch, như vậy hậu sinh này của Quảng Lăng Tông đúng là phát tài! Cho dù không có những linh vật khác thì ít nhất cũng không hao vốn!

- Hài tử này đúng là vận khí tốt.

Cả trong đại sảnh đột nhiên ồn ào, ánh mắt mọi người đều sáng lên mong đợi nhìn linh thạch dưới chân Nhạc Vũ, một số có giao tình tốt với Quảng Lăng Tông lại càng rối rít bàn tán.

Một tam phẩm linh thạch, linh thạch tốt nhất mà bắc hoang sản xuất ra cũng chỉ là tam phẩm mà thôi. Lượng sản xuất hàng năm chỉ hơn mười viên chừng. Nếu phối hợp với tài liệu tốt hơn có thể chế tạo ra một thanh huyền binh pháp bảo tứ phẩm trở lên. Nếu gặp tạo sư có thủ đoạn xuất chúng thì nhị phẩm tam phẩm cũng có thể, chính là tài nguyên mà các đại tông môn tu chân khan hiếm nhất hiện giờ.

Nếu thật sự bên trong khối nguyên thạch này có một viên như vậy thì lần đầu tư của thiếu niên thanh tú kia đúng là có thể kiếm được một món lớn, tối thiểu phải gấp mười lần! Vận may như vậy thật khiến cho người ta ao ước.

Ở một góc khác, sắc mặt của Lệnh Hồ Văn lại càng xanh mét, lúc này bị người bên cạnh cười nhạo đã không phải là Nhạc Vũ, mà là hắn.

Nếu vừa rồi thêm vào một ngàn viên linh thạch thì tình hình đã hoàn toàn khác!

Chẳng qua là ai có thể nghĩ đến, một quáng thạch không hề bắt mắt sản xuất từ ngũ phẩm linh mạch khi cắt ra lại có thể xuất ra linh lực cấp cao như thế?

Nghiêm Hạo trên kia thì khẽ mỉm cười, Quảng Lăng Tông năm nay lấy được không ít linh thạch cao cấp, nếu bên trong chỉ có khoáng vật thượng giai thì cũng là thôi, nếu là linh thạch thì đối với bọn họ cũng không thiếu. Bất quá mặc dù không có ích với tông môn nhưng hắn vẫn cảm thấy vui vẻ vì đệ tử môn hạ có thể kiếm được một khoản lớn.

Lúc trước hắn còn chút ít bất mãn cho rằng Nhạc Vũ nóng nảy, hiện giờ xem ra số mệnh tiên duyên của hài tử này rất không tệ.

Đối với tu sĩ bọn họ mà nói, hai thứ sau tuy là mờ ảo nhưng còn trọng yếu hơn cả tư chất căn cốt.

- Dừng tay được không? Ta nguyện lấy ba vạn linh thạch tiếp nhận sáu khối nguyên quáng này!

- Hắc! Bộ huynh, chẳng lẽ ngươi cảm thấy là tiểu hài tử dễ bắt nạt sao? Ba vạn linh thạch, cũng quá keo kiệt đi? Nếu là tiểu hữu chịu bỏ những thứ yêu thích, bên ta sẽ bỏ ra ba vạn tám ngàn viên linh thạch, không biết tiểu hữu nghĩ như thế nào?

Nghe mấy tiếng báo giá càng lúc càng cao phía sau, Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng.

- Chẳng qua là tam phẩm linh thạch mà thôi sao?

Ngầm một tiếng cười lạnh, Nhạc Vũ lần nữa vung đao chém xuống một góc khác.

Những thứ trong này đối với bản thân không dùng được, chi bằng bán với giá cao ở đây.

Động tác này của hắn khiến mí mắt của tất cả những người trong phòng đều nhảy lên, ngay cả trái tim của Đoan Mộc Hàn cũng đập thình thịch.

Nếu đã xác định khoáng thạch bên trong không phải phàm vật thì ai mà không cẩn thận cắt gọt sợ làm thương tổn đến vật bên trong? Nếu vật bên trong bị tổn hại, khá một chút là bị giảm giá, tệ hơn nữa là vất đi.

Có ai giống như Nhạc Vũ, vung đao chém lung tung?

Một đao của Nhạc Vũ nhìn như tùy ý, Thật ra trong đầu hắn vô cùng rõ ràng kết cấu của khối nguyên thạch này nên góc độ xuất đao vô cùng tinh chuẩn.

- Đinh.

Theo đao phong hạ xuống, một mảnh đá lớn bị cắt ra, dao động linh lực trong phòng lại một lần nữa biến đổi. Từ trong nguyên thạch bắn ra mấy đạo quang trạch mặc dù không mãnh liệt nhưng có đủ ngũ sắc.

- tam phẩm linh trân áo ngọc kim sa!

Vị tu sĩ Linh Hư cảnh phụ trách đấu giá của Vạn Bảo lâu sau khi nhận rõ linh vật bên trong nguyên thạch thì lùi lại mấy bước, cảm thấy trái tim của mình như bị bóp nghẹt lại.

Trong lòng hắn lúc này chỉ hận không được đem mấy người chọn đá xé thành mảnh nhỏ. Nếu điều tra đủ cẩn thận thì sao có thể đem trọng bảo bậc này hai tay dâng cho người ta?

- Đâu chỉ dừng lại ở Áo kim sa mà thôi, bên cạnh hình như còn là tam phẩm Vựng quang dẫn theo truyền thuyết có thể dùng kiến tạo Truyền tống linh trận.

- Đáng chết! Mới vừa rồi ta vốn cũng muốn xuất thủ, làm sao lúc ấy không thể quyết tâm?

Tới lúc này, cho dù là bình tĩnh như Nghiêm Hạo Lệnh Hồ Văn cũng đứng thẳng dậy, trên mặt đều kinh nghi bất định.

Người khác không thể xác định Vựng quang thạch nhưng với cặp mắt của người trong đại phái như bọn họ thì cực kỳ quen thuộc.

Vô luận là Áo kim sa hay Vựng quang thạch thì đều là thứ mà các đại tông môn coi trọng. Dùng từ tha thiết ước mơ cũng tuyệt không khoa trương. Khách quan mà nói, những thứ tam phẩm linh thạch bình thường kia so với chúng đều là cặn bã!

Nhưng bên trong khối linh thạch này, hai loại kỳ trân kia tựa hồ chỉ là thứ bình thường nhất.

- Lại vẫn có Thiên tàng ngọc! Nhìn xu thế quáng mạch này chắc phải hơn bảy lạng.

- Ta xem là không chỉ như thế! Bên trong một khối lớn như vậy, nhìn bộ dạng còn có cả Hoàng Tiểu Phàm!

- Hắc! Lão phu xấu hổ, trong sáu loại linh vật của nguyên thạch này, ta chỉ nhận ra bốn loại mà thôi. Chỉ biết qua là có liên quan đến linh trận không gian. Ta chỉ kỳ quái, một nguyên thạch có nhiều kỳ trân như vậy sao lại xuất phát từ ngũ phẩm linh mạch? Nói là nhị phẩm linh mạch còn miễn cưỡng!

- Đây có gì kỳ quái? Mấy vạn năm nay vì hạo kiếp hồng hoang mà thiên địa dị biến không ngừng. Cũng không biết có bao nhiêu tam phẩm linh mạch cuối cùng hạ thấp còn tứ phẩm, thậm chí linh khí hoàn toàn không có. Chắc là tình hình Côn Dương Sơn cũng là như thế!

Nhạc Vũ coi như không nghe thấy tiến bàn tán phía sau, hắn tính toán lực đạo rồi trong ánh mắt kinh dị của mọi người chém ra đao thứ ba. Lần này không chém ở góc mà bổ ngay chính giữa.

Nghiêm Hạo lúc này cũng không duy trì được phong độ văn nhã nữa. Cả người như gió bay điện chớp chạy về phía trước đài, lão cũng vô pháp ngăn cản một đao như phong lôi kia của Nhạc Vũ. Nhưng trước khi kẻ nhìn như lỗ mãng kia tiếp tục phạm sai lầm thì phải ngăn cản.

Bất quá thân ảnh Nghiêm Hạo vừa tới nửa đường thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt dán chặt vào chỗ chính giữa của khối nguyên thạch đã khai mở. Đầu tiên lão còn không tin vào mắt mình, sau đó linh giác quả thật cảm giác được trong phòng tràn trề linh lực không gian. Tiếp đó lão liên tưởng đến mấy lại kỳ trân vừa rồi cũng là linh vật không gian thì trong lòng cũng tin vài phần.

Sau đó cổ họng Nghiêm Hạo có cảm giác nghẹn lại, ngay cả hít thở bình thường cũng khó khăn.

Trông thấy một màn này, cái miệng xinh đẹp của Đoan Mộc Hàn cũng há hốc ra không khép lại được, về phần sắc mặt của Lệnh Hồ Văn thì không còn khó coi như trước.

Vốn trong lòng hắn cực kỳ tức giận, trong khối nguyên thạch của Nhạc Vũ càng

lộ ra nhiều linh vật trân quý thì lửa giận trong lồng ngực lão càng cao. Song lúc này cặp mắt lão đang lóe lên, cũng không biết rốt cuộc nghĩ đến cái gì. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Trên thực tế không chỉ là bọn họ, lúc này cả đại sảnh đã hoàn toàn yên tĩnh, nghe rõ cả tiếng thở dốc.

Số linh vật trước đó mặc dù quý hiếm nhưng vẫn là trong phạm vi bọn họ có thể tiếp nhận, mặc dù hi hữu nhưng hàng năm trong thị trấn này vẫn có thể gặp được một hai lần.

Còn lúc này thứ vừa lộ ra trong khối nguyên thạch kia đã vượt qua điểm mấu chốt trong lòng bọn họ.

Dưới một đao bổ xuống là một khối linh thạch bị tách ra làm đôi. Khối linh thạch này cũng giống hệt tam phẩm linh thạch bình thường, duy chỉ có quang trạch lóng lánh kia là khiến cho trái tim người khác như bị ngừng đập.

Lần này vẫn là người tu sĩ chủ trì đấu giáp kịp phản ứng đầu tiên, ánh mắt của lão mang theo mấy phần dò hỏi nhìn người thiếu niên mà lão vốn vô cùng khinh thị:

- Không biết vị tiểu hữu này có chịu đem những tam phẩm linh thạch không gian này bán cho Vạn Bảo lâu chúng ta? Về giá tiền, chúng ta có thể ra đến 120 vạn linh thạch!

Nhạc Vũ kinh ngạc, sau đó tiếc nuối nhìn dưới chân.

- Đây chính là linh thạch không gian? Đáng chết! Sớm biết như thế thì vừa rồi ta đã không hạ đao

Hắn nói vậy không phải là không có đạo lý. Trong hai tháng này những sách mà hắn đọc trong Quảng Lăng Tông đều có liên quan đến linh phù trận pháp. Còn kiến thức về linh thạch không gian là đọc trong điển tịch của biệt phủ.

Trong mắt người khác cũng quả thật không biết vật này.

Sắc mặt Nghiêm Hạo xanh mét, hai đao đầu tiên hắn không để ý. Đến đao thứ ba thì lão chú ý vào những linh vật kia, nào còn nghĩ đến Nhạc Vũ lại còn có thể

vung đao. Đến khi thấy vậy đã khó có thể ngăn cản. Dĩ nhiên trong chuyện này, cũng có công lao người bên cạnh.

Lúc mới vừa rồi, ánh mắt của lão vô tình nhìn về sau thì chỉ thấy Lệnh Hồ Văn nghiêng đầu tránh đi, mấy tên tu sĩ Kim Đan cũng coi như không có chuyện gì xảy ra. Hệt như vừa rồi mấy đạo kình phong nhắm vào lão không phải là của bọn họ.

Mấy tu sĩ của Vạn Bảo lâu cũng có vẻ ngượng ngùng. Mới vừa rồi bọn họ cũng có thể thuận tay ngăn cản, tuy nhiên khi đó còn hận không để Nhạc Vũ chém luôn khối nguyên thạch này đi.

- Ngươi lại còn biết đáng tiếc? Những thứ này nào để cho ngươi khai thạch hay sao?

Theo thanh âm hơi tức giận, thân hình Đoan Mộc Hàn đã vọt tới trước đài đấu giá, sau đó bình tĩnh nhìn nguyên thạch dưới chân.

Nàng cũng vô cùng đau lòng, nếu không phải quan hệ với Nhạc Vũ còn có mấy phần mới lạ thì chắc nàng đã véo tai hắn thật đau.

Điều may mắn chính là một đao của Nhạc Vũ tuy hạ xuống vô cùng dứt khoát nhưng vận khí coi như không tệ. Nếu sau này cẩn thận một chút thì tổn thất có thể hạ xuống thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 270: Linh mạch tranh đoạt

- Không biết rốt cuộc ý nghĩ tiểu hữu như thế nào? Nếu không phải thỏa mãn với giá tiền này thì có thể thương lượng tiếp. Nếu không 140 vạn thì như thế nào?

Lúc hỏi những lời này thì trong lòng tu sĩ chủ trì đấu giá của Vạn Bảo lâu than thầm một tiếng, cũng biết những linh thạch trân vật chỉ sợ đã không có phần của bọn hắn.

Sở dĩ hắn vẫn chưa buông bỏ chỉ vì là vì thói quen tận trung trên cương vị là nghề nghiệp mà thôi.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng giễu cợt, sau đó nhìn Nghiêm Hạo phía sau. Người này cũng l ập tức hiểu ngay, cười ha hả:

- Sư điệt yên tâm! Nếu Vạn Bảo lâu có thể trả được 140 vạn linh thạch vậy thì Quảng Lăng Tông chúng ta cũng sẽ không ít hơn! Ngoài ra bên trong môn còn có phần thưởng khác.

Trong lòng hắn lúc này hưng phấn vô cùng, không thèm quan tâm đến linh thạch các loại. Con số 140 vạn với tu sĩ bình thường là rất lớn nhưng với tông môn lớn như Quảng Lăng Tông thì không đáng kể.

Còn linh thạch không gian dù bọn họ có giàu có thì cũng là thứ khó mà mua được. Trung Nguyên cũng là có không ít linh mạch sản xuất, giá tiền còn rẻ hơn Vạn Bảo lâu rất nhiều, chỉ là cấm bán ra bên ngoài!

Nghiêm Hạo vừa cười vừa sải bước đến trước mấy khối nguyên thạch. Lúc này linh trận thiên nhiên mặc dù còn chưa hoàn toàn tản đi nhưng cũng không cách nào quấy nhiễu linh thức của hắn. Bất quá khi hắn liếc nhìn dưới chân thì cười khổ một tiếng.

- May quá! Vẫn có thể gia công ra hơn ba linh thạch không gian, hơn nữa đều là thuộc tính đơn! Chẳng qua một góc còn thừa này chắc là sẽ có tổn thất.

Nhạc Vũ mặc nhiên không nói, trong mắt cũng tiếc nuối vạn phần. Nếu những khoáng thạch này có thể giúp hắn chế khí luyện đan thì hắn cũng sẽ không lựa chọn cách làm như thế.

Đáng tiếc linh vật bên trong tuy nhiều nhưng đều là loại dùng để xây dựng linh trận truyền tống cùng linh trận không gian, không thích hợp cho việc luyện chế huyền binh pháp bảo.

Về phương diện số lượng coi như không tệ, tổng cộng có thể làm ra ít nhất hai bộ phận chủ chốt của hai linh trận tuyền trống.

Nhưng nếu muốn làm đủ ra một linh trận hoàn chỉnh thì còn cần đến kỳ trân lục phẩm đến tam phẩm, vượt xa tài lực của hắn hiện giờ.

Cho nên đối với hắn mà nói, thay vì nắm ở trong tay thì lấy ra đổi lấy thứ mình cần để đem tu vi đề thăng. Nếu sau này có thể đạt đến cảnh giới như chưởng giáo Quảng Lăng Tông thì muốn thứ gì chẳng được?

Ngoài ra còn có nguyên nhân Lệnh Hồ Văn mới vừa rồi đột nhiên tăng giá.

Nhạc Vũ hiện giờ đang phiền nỗi trong túi rỗng tuếch mà Hắc Văn kim kia phải thu vào tay, hơn nữa còn phải thu thấp những tài lực để luyện chế Tam Chuyển Trúc Cơ Đan.

Nhưng khi xuất hiện tình huống ngoài dự kiến, hắn lại không thể không lấy năm ngàn viên linh thạch của mình để áp chế đối phương. Vì thế sau khi mua được mấy viên nguyên thạch này thì cũng phải gỡ lấy ít tiền vốn.

Hơn nữa đứng từ lập trường của Nhạc Vũ thì tuyệt đối không thể để cho linh vật có thể thay đổi thực lực môn phái như vậy rơi vào tay Phù Sơn Tông!

- Không ngờ lần này ngẫu nhiên tới đây lại có thu hoạch lớn như vậy.

Nghiêm Hạo lắc đầu cảm thán một hồi rồi mới thu hồi đống linh thạch kia. Đến khi hắn ngẩng đầu thì cười vui vẻ:

- Hài tử ngươi vừa giúp chúng ta giải quyết một vấn đề không nhỏ. Nếu là sớm có vật này thì vừa rồi chưởng giáo chân nhân cũng không cần mang theo nhiều

người như vậy vội vàng chạy tới

Đoan Mộc Hàn nghe thấy chau mày, nghĩ thầm hóa ra sư tôn mình đi về phía nam, chỉ là không biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì?

Nhạc Vũ cũng chợt hiểu ra, chẳng qua là khác với Đoan Mộc Hàn, hắn còn mơ hồ đoán được mục đích đi ra ngoài lần này của các cao thủ Quảng Lăng Tông.

Linh thạch không gian hệ này xưa nay cũng là hi hữu vật. Ngoại trừ ba mươi ba châu đất rộng vật nhiều, linh vật so với từ phương sung túc hơn của Trung Nguyên thì những linh thạch mà Bắc Hoang Đông Hải sản xuất, phàm là tam phẩm trở lên đều nhất định cũng là dùng cho linh trận truyền tống.

Án theo những sách trong biệt phủ thì ngay cả lúc năm xưa Tĩnh Hải Tông lập phái thì linh thạch loại này chỉ có thể cầu mà không thể đoạt. Sau khi thực lực mạnh hơn thì tình hình mới chuyển biến tốt đẹp. Còn như tông môn như Quảng Lăng Tông thì càng có nhu cầu cao hơn.

Những linh mạch mà chư môn chiếm cứ các nơi đều đã phân người canh giữ. Nếu là chư phái liên minh với nhau thì coi như bỏ qua, còn nếu có tranh chấp thì những cứ điểm ở ngoài phạm vi sẽ bị ưu tiên huyết tẩy.

Linh trận truyền tống là vật duy nhất có thể thay đổi cục diện này. Lấy phương pháp truyền tống không gian có thể nhanh chóng thực lực trong tông môn, khi đó nếu không phải thực lực đối phương hơn mình vài lần thì đừng mơ tưởng động vào những linh mạch này. Cũng vì vậy, bố trí được một pháp trận truyền tống cũng đại biểu cho phạm vi khống chế của tông môn tăng lên!

Theo như Nghiêm Hạo vậy thì nơi mà mấy người chưởng giáo chân nhân đi tới lần này chính là linh mạch mà Quảng Lăng Tông khống chế xung quanh. Dù sao pháp trận truyền tống tuyệt đối không thể tùy ý kiến tạo, chờ đến sau khi trở về sẽ điều tra tình hình bên kia rồi mới bắt đầu.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không tính toán nghiên cứu sâu việc này, dù sao nghe khẩu khí Nghiêm Hạo nói vậy cũng không còn nguy hiểm gì.

Khẽ mỉm cười, hắn nhìn lại năm khối nguyên thạch còn lại trong khay, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong:

- Sư thúc, cũng không biết trong mấy khối nguyên thạch này còn có linh vật gì không?

Hắn vừa nói xong thì dẫn đến mấy trăm cặp mắt nóng bỏng nhìn vào. Nghiêm Hạo chợt giật mình, phất tay thu năm khối nguyên thạch còn lại vào trong nhẫn trữ vật của mình rồi cười nói:

- Nếu như trong mấy khối nguyên thạch này có thu hoạch thì tông môn tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi! Nhất định sẽ trả giá công bằng hợp lý.

Án theo lẽ thường thì linh vật thường tụ tập theo thuộc tính mà nói, nếu đã có một nguyên thạch chứa nhiều linh trân tam phẩm linh thạch thì khoáng thạch quanh đó cũng tuyệt đối đáng giá.

Mặc dù có thể không bằng khối mà Nhạc Vũ vừa bổ ra nhưng tuyệt sẽ không tay không mà về.

Nhạc Vũ cười khẽ, đôi mắt phượng bên cạnh cũng vì mấy lời này mà híp lại. Hắn đúng là đang chờ đợi những lời này, trong sáu khối nguyên thạch thì hắn mới chỉ phân tích qua hai khối, thứ trong bốn khối còn lại thì có thể kém hơn chút ít nhưng nói không chừng thu hoạch phong phú hơn.

Hắn vừa định mở miệng khách khí một phen, khước từ mấy câu thì Đoan Mộc Hàn bên cạnh đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

- Quảng Lăng Tông ta xưa nay có công tất thưởng! Ngươi khẩn trương như thế làm chi? Cũng không để ngươi chịu thiệt thòi đâu.

Mấy lời này của nàng xem như đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nhạc Vũ hơi cảm thấy lúng túng, bất quá thoáng qua đã khôi phục như thường, thầm nghĩ Quảng Lăng Tông đúng là có công tất phần thưởng, hắn cũng là thấy, tình hình coi như không tệ. Nhưng nếu là có tội tất phạt thì chưa chắc. Bất quá trong thế giới tôn sùng võ lực như vậy thì Nhạc Vũ vốn cũng không trông cậy là bên trong Quảng Lăng Tông có thể có công bình chân chính, điều này ngay cả thế giới kiếp trước của hắn cũng là hy vọng xa vời.

Nghiêm Hạo hơi lộ ra ý cười, hắn cũng không phải cảm thấy những lời này của Nhạc Vũ là thừa. Cũng may nhờ lần này người tới là hắn, đổi lại mấy vị khác nếu Nhạc Vũ không đề cập tới, nói không chừng sẽ lựa chọn bỏ qua. Hài tử này

nhập môn không lâu, đưa ra chiêu này cũng không kỳ quái. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Ngay sau đó Nghiêm Hạo quay đầu, nhìn mọi người trong đại sảnh vẻ tràn ngập sát khí:

- Chư vị! Tình hình vừa rồi chắc mọi người cũng đã nhìn thấy. Quảng Lăng Tông muốn mời chư vị ở thêm trong thị trấn này một chút, nếu có chỗ nào đắc tội, kính xin bao dung!

Tuy trong lời của hắn có mấy từ đắc tội, bao dung nhưng nhìn vẻ mặt thì không hề có một chút áy náy mà tràn ngập sát khí.

Đến cuối cùng, Nghiêm Hạo quay sang nữ tu sĩ cảnh giới Kim Đan đến từ Băng Nguyệt tông, sau đó ôm quyền:

- Nhâm tiên tử, Côn Dương Sơn coi như Quảng Lăng Tông chiếm rồi rồi! Nếu có thu hoạch thì chúng ta chưa theo tỷ lệ tám hai được không?

Hắn vừa nói xong, Nhâm tiên tử kia chưa kịp phản ứng thì Lệnh Hồ Văn bỗng nhiên đứng lên:

- Nghiêm Hạo, ngươi đừng khinh người quá đáng! Côn Dương Sơn tuy không phải là của Phù Sơn Tông ta tất cả nhưng cũng là nơi ở của Côn Sơn tông phụ thuộc Phù Sơn Tông ta, cách Phù Sơn chưa đầy bốn nghìn dặm. Ba trăm năm trước, chư phái Lạc Hà Sơn chúng ta đã có ước định, ngày sau khai thác linh mạch không được vi phạm, Quảng Lăng Tông các ngươi chẳng lẽ muốn nuốt lời phải không!

- Ta đổi ý thì như thế nào?

Hai mắt của Nghiêm Hạo bắn lên nguy hiểm:

- Phù Sơn Tông các ngươi nếu không đồng ý thì có thể tranh phong với tông môn ta một phen, phân thắng bại cao thấp! Ngay bây giờ đây, ngươi cho rằng có Vạn Bảo lâu che chở, ta không dám giết ngươi?

Hắn bỗng dưng vung tay lên, sau đó một thanh cự kiếm rộng hơn một thước, dài hơn mấy trượng đột nhiên xuất hiện trước người, sau đó lạnh lùng nhìn về Lệnh

Hồ Văn:

- Nếu ngươi có gan nói một tiếng không phục! Ta cũng không cần đồng môn trợ thủ chỉ trong ba hiệp sẽ lấy tính mạng ngươi, nếu ngươi có thể chống đỡ, ta sẽ để ngươi bình yên trở về! Ta có thể nhìn trời minh ước, nếu Nghiêm Hạo vi phạm thì xương cốt không còn!

Lệnh Hồ Văn khẽ mấp máy nhưng cuối cùng ngậm miệng không nói.

Nhạc Vũ nhìn cảnh này cũng thầm kinh dị. Không ngờ Nghiêm sư thúc lại có uy thế như thế. Cùng là tu sĩ Kim Đan cảnh, Lệnh Hồ Văn sao lại sợ hãi hắn như thế, ngay cả ba chiêu cũng không nắm chắc?

Nghiêm Hạo dường như đã sớm dự liệu, sau khi nói xong thì không chú ý đến người kia mà chắp tay chờ vị nữ tu sĩ của Băng Nguyệt tông kia trả lời.

Đoan Mộc Hàn bên cạnh Nhạc Vũ cũng hừ lạnh một tiếng:

- Bất quá chỉ là phế vật mà thôi! Tu sĩ Kim Đan trong Phù Sơn Tông tuy nhiều, song chân chính có thể làm cho lòng người sinh bội phục, để mắt đến duy chỉ có một mình cao tằng tổ phụ của ngươi mà thôi, chỉ tiếc là vị lão tổ tông này của ngươi vận khí kém một chút

Nhạc Vũ nghe vậy thì ngẩn ra, đang khó hiểu thì vị Nhâm tiên tử kia rốt cục đã đứng dậy mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Hoành tài nhập thủ

- Chuyện này Băng Nguyệt tông ta chỉ làm phụ, chẳng qua nếu tỷ lệ hai tám thì không được!

Dung mạo của nữ tử họ Nhâm kia tuyệt không thua kém bất cứ nữ tử nào mà Nhạc Vũ đã từng gặp, lúc này cười khẽ đứng lên lại càng lộ ra vẻ diễm lệ vô song, cơ hồ làm người ta không thể rời mắt.

- Bốn sáu thì như thế nào?

Nghiêm Hạo nhíu mày, hắn cũng không nghĩ nhiều, cười khẽ:

- Nhâm tiên tử tính toán hay thật! Côn Dương Sơn này thuộc trong dãy Lạc Hà Sơn của chúng ta, nếu thật sự chiếm cứ thì vẫn là Quảng Lăng Tông ta xuất lực nhiều nhất. Bốn sáu quả quyết không thể, bên ta nhiều nhất nhượng thêm nửa thành!

Nữ tử họ Nhâm kia lại trầm ngâm chốc lát, sau đó lắc đầu:

- Rốt cuộc lợi nhuận thế nào thì hiện giờ cũng không phải nói chơi. Băng Nguyệt tông vẫn phải liên thủ sóng vai Quảng Lăng Tông, có hậu quả gì hay không cũng là cùng nhau gánh chịu. Hai thành rưỡi vậy thì coi như là ba bảy đi được không? Nếu không như vậy thì Băng Nguyệt tông ta sẽ không tham dự vào.

- Ha ha! Chia 3-7 thì chia 3-7! Chẳng qua là chuyện này ta còn cần bẩm báo chưởng giáo chân nhân một tiếng. Bất quá chắc sẽ không vấn đề gì!

Nghiêm Hạo cười to, cũng không hề cảm thấy khó khăn, chắc là cũng đã dự liệu trước tỷ lệ này. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ nheo mắt nghe hai người cò kè mặc cả. Thật ra thì chuyện này đã không liên quan với hắn, chỉ cảm thán trong lòng, biết chuyện có thể dẫn đến một hồi đại chiến tranh đoạt đẫm máu lại có thể hoàn toàn tiêu thất trong mấy

câu nói của Nghiêm Hạo cùng nữ nhân này.

Ngũ phẩm linh mạch của Côn Dương Sơn bởi vì trước kia thiên địa dị biến mà rơi xuống. Những linh trân chứa trong núi tuyệt không dừng lại ở sáu khối nguyên thạch này. Trong phương viên hai trăm dặm cảu Côn Dương Sơn, nếu cẩn thận đào bới lại chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Loại bảo tàng cấp bậc này há có thể không làm cho người mơ ước? Chẳng qua là hai tông môn lớn nhất bắc hoang là Quảng Lăng Tông cùng Băng Nguyệt tông một khi đã liên thủ thì những tiểu môn phái khác ngay cả tư cách nhúng tay cũng không có. Thái Huyền tông cùng Phù Sơn Tông cũng đành đứng sang một bên.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ không khỏi thấy Phù Sơn Tông đáng thương. Hắn liếc xéo qua thì thấy sắc mặt Lệnh Hồ Văn đang tái nhợt, cổ lộ gân xanh.

Bất quá cũng khó trách, đồ trong nhà mình, tùy ý bị người ta chiếm đoạt xử trí. Thân là chủ nhân mà tư cách lên tiếng cũng không có, sao không có cảm giác phẫn hận. Sắc mặt mấy tu sĩ Kim Đan đến từ Thái Huyền tông cũng đồng dạng nhục nhã.

Loại linh trận truyền tống có thể trực tiếp tăng lên thực lực tông môn như vậy, địch nhân có được một phần thì thực lực tăng lên một phần, dĩ nhiên không phải là thứ gì tốt đối với bọn họ.

Nhạc Vũ thầm cảm thấy may mắn, cũng may nhờ mình gia nhập môn phái lớn như Quảng Lăng Tông, nếu không chẳng phải hôm nay đã bị uất ức.

Hắn cũng chú ý đến từ đồng minh trong miệng nữ tử họ Nhâm kia. Nếu như hắn đoán không sai, quan hệ giữa Quảng Lăng Tông cùng Băng Nguyệt tông là vừa cạnh tranh vừa hợp tác. Cạnh tranh chính là địa vị độc bá bắc hoang , hợp tác là cùng áp chế những môn phái nhỏ và vừa bên dưới.

Xử lý của cao tầng Quảng Lăng Tông cũng làm Nhạc Vũ kinh dị. Nghiêm Hạo cùng Đoan Mộc Hàn có thể không hề để ý đến sự khiêu khích của Lệnh Hồ Văn, song một khi liên quan đến đến tranh giành ích lợi thì lập tức trở mặt quyết liệt. Hơn nữa xử lý còn là vừa lôi kéo tông môn lớn như Băng Nguyệt tông vừa áp chế các môn phái nhỏ của dãy núi Lạc Hà, làm như vậy vừa giảm đi không ít áp lực vừa khiến cho những người khác bỏ đi ý vọng động.

- Nghiêm sư huynh khoái nhân khoái ngữ, như vậy chuyện này cứ như vậy định rồi!

Nữ tử họ Nhâm kia cũng khẽ nhếch miệng, sau đó trong cặp mắt hạnh lóe lên một tia sắc lạnh:

- Chư vị cũng nghe thấy rồi! Ý tứ Nghiêm sư huynh mới vừa rồi cũng là ý tứ của Nhâm Thanh Dao ta, cũng là ý tứ của Băng Nguyệt tông! Chuyện hôm nay, ai dám tiết lộ thì dù chạy trốn tới chân trời góc biển, Thanh Dao cũng nhất định tận diệt!

Mọi người bên trong đại sảnh hai mặt nhìn nhau rồi phần lớn lắc đầu bất đắc dĩ. Bất quá những tán tu và người của các môn phái nhỏ thì không sao. Quảng Lăng Tông cùng Băng Nguyệt tông liên thủ, những người này căn bản không thể nhúng tay. Sở dĩ muốn hạn chế tự do bọn họ cũng chỉ là đề phòng Phù Sơn Tông cùng Côn Sơn tông nhận được tin tức khai thác trước mà thôi. Nói vậy chế trụ thời gian của bọn họ cũng sẽ không quá lâu. Chỉ có mấy tu sĩ Kim Đan tọa trấn mấy môn phái cỡ trung là cảm thấy nhục nhã, tuy nhiên chuyện này bọn họ có phản đối cũng vô dụng.

- Đã như thế thì kính xin chư vị sau đây đi với ta lên Quảng Lăng Sơn một chuyến! Nhưng xin yên tâm, trong vòng ba ngày, Quảng Lăng Tông ta nhất định hết sức khoản đãi.

Nghiêm Hạo khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt rét lạnh nhìn về phía sau:

- Ta không quản các ngươi, tuy nhiên sau này Vạn Bảo lâu biết phải làm sao chứ?

Chỗ hắn nhìn vào là mấy tu sĩ Linh Hư cảnh của Vạn Bảo lâu, tu sĩ chủ trì đấu giá lập tức chắp tay thi lễ:

- Vạn Bảo lâu cũng không tham dự phân tranh môn phái, chuyện hôm nay nhất định giữ bí mật. Chỉ là những khách quen của chúng ta, mong rằng Quảng Lăng đối xử thật tốt!

Nghiêm Hạo cũng không trả lời, cười lạnh một tiếng rồi định rời đi. Trước lúc đi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó, trực tiếp đưa một cái túi không gian trữ vật cho Nhạc Vũ:

- Trong này có 180 vạn linh thạch, Nhạc sư điệt dùng trước! Còn mấy thứ kia để trở về tông môn định giá rồi bổ sung thêm.

Sau khi nói xong, hắn cũng không dừng lại mà vội vã rời đi. Nhạc Vũ nhận lấy chiếc túi, dùng linh thức đảo qua thấy linh thạch trong túi tuy phẩm cấp không cao nhưng đúng là có số lượng 180 vạn.

Hắn nhất thời sững ra, thậm chí không tin một lượng lớn linh thạch như vậy lại dễ dàng rơi vào tay mình, lát sau nghĩ thầm:

- Xem ra sau này phải tới mấy chỗ đổ thạch trong thị trấn này nhiều hơn. Cũng không cần đi tranh giành mấy nguyên thạch có phẩm chất cao, chỉ cần kiểm tra mấy thứ rơi vãi đã có thể kiếm bộn tiền. Cho dù là không phát tài lớn thì để duy trì tu hành cần thiết cho mấy người trong nhà cũng là quá đủ. Chỉ tiếc là Ngũ Sắc Thần Quang cùng hệ thống ký sinh không thể lộ ra, nếu không phải như thế thì cũng không ngại dùng quá nhiều.

Đoan Mộc Hàn bên cạnh thấy hắn đang trầm ngâm lại cho là Nhạc Vũ đang tính toán số lượng linh thạch trong túi liền lườm một cái:

- Không cần tính! Tuy ta không thích Nghiêm sư huynh nhưng hắn là người thủ tín, nếu nói là 180 vạn linh thạch thì tuyệt sẽ không sai.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, thong thả bỏ cái túi không gian vào trong nhẫn trữ vật của mình. Vật này cũng giống như cái túi mà Đoan Mộc Hàn trước kia đưa cho hắn, linh trận không gian trong đó có thể bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

Đoan Mộc Hàn chán nản, cũng không để ý đến hắn, trong lòng suy nghĩ đến khối nguyên thạch mà Nhạc Vũ đã nhắc nhở mình mua. Nghĩ lại lúc Nhạc Vũ ở dưới lầu thì thủ đoạn kích thích linh khí bên trong nguyên thạch có khác với những người khác, chẳng lẽ hắn có bí quyết gì đó?

Hai người còn đang trầm tư suy nghĩ thì người trong đại sảnh đã rời đi gần hết. Nghiêm Hạo tuy đã sớm đi khỏi đây nhưng còn có Nhâm Thanh Dao trấn giữ, cặp mắt xinh đẹp lạnh lùng ngó chừng chung quanh nên không một ai dám vọng động.

Sau khi mọi người rời đi hết, trong đại sảnh lầu hai cũng chỉ còn mấy người tu sĩ

Linh Hư cảnh của Quảng Lăng Tông.

Với tình hình này thì đấu giá nguyên thạch cũng không thể tiến hành, lão tu sĩ chủ trì đấu giá cũng đành cười khổ lắc đầu.

Sau đó lão chuẩn bị gọi hạ nhân bên ngoài tiến vào dọn hết hơn hai trăm khối linh thạch trong phòng.

Bất quá vào lúc lão vừa mới phất tay ra hiệu thì Nhạc Vũ lại cười nói:

- Không biết Vạn Hoa Lầu các ngươi có đồng ý làm vụ giao dịch này với ta, bán hết một lượt nguyên thạch ở đây với giá tám trăm linh thạch.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cả kinh:

- Ngươi điên rồi! Mới vừa rồi may mắn thu được linh thạch không gian tam phẩm đã là dịp may trăm năm hiếm thấy. Ngươi nghĩ rằng trong bắc hoang có được mấy nơi như Côn Dương Sơn có được linh thạch cao phẩm trong ngũ phẩm linh mạch? Ngươi có thể gặp được một lần đã là khó khăn, còn muốn lần hai hay sao?.

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng:

- Vậy cũng chưa chắc. Vận khí ta tốt! Nói không chừng hôm nay có thể có thu hoạch nữa. Vậy cũng nói không chừng!

- Ngươi cho rằng kiếm tiền dễ dàng như vậy?

- Đoan Mộc Hàn lạnh giọng cười một tiếng:

- - Mấy năm này không ít người nghĩ như ngươi, chẳng qua đã thấy có ai kiếm được chưa, chính ta cũng thế.

Nàng nói tới đây thì im bặt, còn Nhạc Vũ chợt hiểu ra:

- Thì ra là sư phụ năm đó cũng như ta mà trắng tay.

- Im miệng!

Đoan Mộc Hàn tức đến tái mặt, quay đầu đi không thèm để ý, nghĩ thầm mong cho hắn thua trắng mắt ra, còn tưởng rằng có chút bản lĩnh hóa ra cũng chỉ là may mắn.

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười một tiếng, lần nữa nghiêng đầu:

- Không biết tiền bối suy nghĩ thế nào với chuyện ta vừa nói?

Ánh mắt lão tu sĩ kia chợt lóe lên rồi lại ra vẻ khó khăn:

- Điều này không thể được, dù sao cũng là người khác nhờ Vạn Bảo lâu chúng ta đấu giá. Bán thấp thì cũng khó nói với bọn họ. Trừ phi là tiểu hữu có thể tăng thêm hai trăm linh thạch. Nếu không được thì ta cũng không thể đáp ứng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272: Tự tằng tương thức

Nhạc Vũ cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ lão gia hỏa này cũng tham lam. Cả đống nguyên thạch này chắc cũng đã tồn lại qua bao lần đấu giá, có thể bán hết đã là may mắn, còn muốn vòi thêm hai trăm linh thạch, coi hắn là người ngu sao?

Nhạc Vũ khoanh tay ra vẻ trầm ngâm, Đoan Mộc Hàn thấy vậy thì cũng thấy vui vẻ nghĩ đến đồ đệ mình rốt cuộc còn tồn tại vài phần lý trí.

Tuy nhiên sau đó thiếu chút nữa nàng nhảy lên khỏi mặt đất.

Chỉ thấy Nhạc Vũ vỗ mạnh tay một cái, kiên quyết nói:

- Nhiều nhất chỉ thêm bảy mươi viên linh thạch, nếu không thì bỏ đi.

Đoan Mộc Hàn nghe thấy thì lặng ngắt, nghĩ thầm đây là mua bán gì chứ, căn bản là nạp tiền cho người ta! Nếu là đổi lại là nàng, cho dù là vào lúc say mê đổ thạch vào mấy năm trước cũng phải hạ giá số nguyên thạch này ít đi ba thành!

Lão tu sĩ chủ trì mừng rỡ híp mắt, bất quá vẫn ra vẻ do dự một phen rồi nhịn đau bỏ những thứ yêu, nặng nề gật đầu.

Nhạc Vũ nhếch miệng, thò tay vào túi lấy ra một ít linh thạch rồi sảng khoái giao cho đối phương, sau đó lấy hết chỗ nguyên thạch bỏ vào trong nhẫn trữ vật.

Có được khoản linh thạch này, thái độ của mấy tu sĩ của Vạn Bảo lâu đối với hắn cũng trở nên ân cần hơn. Trong lúc nói chuyện thỉnh thoảng nhắc đến phòng kho của Vạn Bảo lâu, ý tứ bảo Nhạc Vũ mua thêm nguyên thạch. Một con dê béo đầy đủ tài lực như vậy, rất nhiều năm qua bọn họ chưa từng thấy qua.

Nhạc Vũ cũng không để ý, cho dù là hắn muốn xem trong phòng kho của Vạn Bảo lâu có thứ gì tốt thì cũng không muốn vơ mấy thứ hàng thải về. Nhiều nhất sau này là tới nhiều hơn, mua mấy khối nguyên thạch mà hắn nhìn trúng.

Đối với chuyện này, Nhạc Vũ cũng rất thoải mái, coi như là trả lại chuyện lần này bị lão gia hỏa kia tính kế. Lần sau có cơ hội nhất định phải cho Vạn Bảo lâu ăn quả đắng, đây cũng là tác phong nhất quán xưa nay của Nhạc Vũ.

Đợi đến khi hai người bọn họ khuất khỏi tầm mắt tiếc nuối của chúng tu sĩ Vạn Bảo lâu, Đoan Mộc Hàn lườm Nhạc Vũ vẫn đang hớn hở bên cạnh:

- Bị người ta đem thành heo mập làm thịt còn vui vẻ như vậy, mới vừa rồi sao không đi tới phòng kho mua hết mấy thứ phế thải đó đi?

- Ha hả! Đúng là có ý tứ này, đang nghĩ lần sau sẽ lừa lão nhân kia, tránh cho lão đẩy giá lung tung. Coi tiền của ta dễ kiếm vậy sao?

Đoan Mộc Hàn thiếu chút nữa một hơi nghẹn chết, nghĩ thầm ngươi còn biết đối phương làm giá?

Đang lúc nàng cảm thấy sắp tức điên lên thì Nhạc Vũ lại cười híp mắt đưa cho nàng cái túi da buổi sáng.

- Ngươi đem vật này cho ta làm chi? Đây là túi da không gian ta cấp cho ngươi mà.

Đoan Mộc Hàn nghi ngờ, sau đó dùng linh thức quét qua bên trong thì giật mình. Bên trong là một đống lớn linh thạch, nàng đếm qua cũng chừng có khoảng bảy mươi vạn viên.

- Lần phát tài này đệ tử có thể chia sẻ với sư phụ về năm viên linh thạch thua mất kia không?

Nhạc Vũ cười cười, sau đó thi lễ với Đoan Mộc Hàn:

- Một chút tâm ý của đệ tử, kính xin sư phụ xin vui lòng nhận cho!

Đoan Mộc Hàn ngẩn ra, thầm nghĩ đồ nhi của mình tuy nói mới vừa làm chuyện ngu xuẩn nhưng bản tâm cũng là tốt, hơn nữa cũng coi như hào phóng. Người bình thường sau khi phát tài vung tay cũng không có gì lạ, nhưng một lần vung tay đến nửa số thu hoạch như Nhạc Vũ thì thật sự hiếm thấy.

Đối với số lượng bảy mươi vạn linh thạch này, nàng cũng cực kỳ động tâm. Trong bảy vị thủ tọa, chỉ có nàng là nghèo nhất.

Nghĩ như vậy nên Đoan Mộc Hàn cũng dịu lại nhưng lại trở tay trả lại chiếc túi:

- Làm sao có đạo lý sư phụ lấy đồ đệ tử? Một mình ngươi thu đi, chẳng qua chú ý đừng để người khác lừa mất.

Nói dứt lời, Đoan Mộc Hàn nhẹ nhàng bước lên phía trước rời đi, chỉ để lại Nhạc Vũ ngẩn người, một lúc sau mới lắc đầu thu lại chiếc túi.

Đúng lúc này, Nhạc Vũ đột nhiên trông thấy Đoan Mộc Hàn dừng lại, quay đầu nhìn qua một hướng.

Nhạc Vũ kỳ quái, cũng nhìn theo hướng kia. Sau đó chỉ thấy một nam tử trên mặt có vẽ mấy phù văn màu đỏ quỷ dị khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ tà mị đang mỉm cười đứng đó. Nhìn qua thật khó đoán ra số tuổi của hắn, mấy phù văn trên mặt không hề làm ảnh hưởng đến dung mạo mà còn tăng thêm mấy phần mỹ cảm.

Điều làm hắn kinh dị là vẻ mặt hai người. Vì góc nhìn nên hắn không thấy được vẻ mặt của Đoan Mộc Hàn, bất quá qua hồn thức hắn cũng biết trên mặt nàng đang lộ vẻ mê hoặc lẫn một tia địch ý. Về phần người kia đầu tiên thì kinh nghi bất định, sau đó lộ vẻ chợt hiểu. Nguồn: http://Ebook Full.Net

- chẳng lẽ nói hai người đã từng quen biết, nhưng vì sao lại như vậy?

Nhạc Vũ đang suy nghĩ thì thấy nam tử tà mị kia cười một tiếng với Đoan Mộc Hàn rồi chắp tay thi lễ thật sâu. Khi hắn ngẩng lên ánh mắt nhìn thấy Sơ Tam đang ở sau Nhạc Vũ thì chợt hiện lên vẻ kinh dị lẫn khao khát. Bất quá ngay sau đó quay đầu bước ra khỏi Vạn Bảo lâu.

- Sư phụ, người nọ là ai? Trước kia ngươi có biết hắn?

Đi tới bên cạnh Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ kỳ quái nhìn về hướng người nọ vừa đi. Khí tức của nam tử tà mị này khiến hắn cảm giác bị áp bức còn hơn cả Đoan Mộc Hàn và Nghiêm Hạo, có thể so sánh với Xương Băng Hồng và Phong Vân chân nhân.

Chỉ có tu sĩ tiếp cận cảnh giới Kim Đan đỉnh phong mới có thể gây ra khí tức như vậy, hơn nữa đối phương lại vừa hướng bên mình hành lễ, quả thật là khó hiểu.

Ngoài ra còn có ánh mắt ngoại trừ vẻ kinh ngạc thì mơ hồ toát lên sự giận dữ, điều này cũng làm Nhạc Vũ hồ nghi.

- Không nhận ra! Nhưng lại có cảm giác đã từng quen biết.

Đoan Mộc Hàn phì nhẹ một tiếng, sau đó mãnh liệt lắc đầu, nhưng trong mắt càng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Cảm giác quen thuộc? Chẳng lẽ là quen biết ở kiếp trước? Nghe nói tu vi đến cảnh giới Nguyên Anh thì khi chuyển thế sẽ mang theo một vài ký ức.

Nhạc Vũ suy đoán lung tung, sau đó cũng chỉ đành cười khổ một tiếng. Hắn cũng không biết rõ kiếp trước của Đoan Mộc Hàn, bất quá nghe khẩu khí của Trầm Như Tân và Thượng Ngạn thì ít nhất đã ở ngàn tám trăm năm trước. Những nhân vật thời đó trừ khi đã thành tựu Đại Thừa hoặc có thể nhờ vào linh đan tục mệnh nhất phẩm đoạt tạo hóa của thiên địa mà kéo dài tính mạng, nếu không thì đã qua đời từ lâu.

Lắc đầu, Nhạc Vũ đi thẳng vào Phương Thảo các. Trong này trưng bày cũng chỉ là một số linh dược trung cấp bậc thấp, tuy nhiên lại rất đầy đủ chủng loại, ngay cả người đọc qua không biết bao nhiêu điển tịch về dược vật cũng phải cảm thán. Về phần dược liệu có cấp bậc cao hơn thì chỉ có thể mua được ở bên chỗ phòng đấu giá.

Bất quá bản ý Nhạc Vũ tới thị trấn lần này cũng chỉ để thu thập linh dược cần thiết cho ba viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan mà thôi.

Những dược liệu này đều có trong Phương Thảo các, ngay cả những thứ mà Nhạc Vũ cần với số lượng lớn cũng có thể dễ dàng cung cấp,

- Ngươi muốn nhiều dược liệu Trúc Cơ Đan như vậy làm cái gì? Ngoại trừ học tập linh trận bí phù, khó có thể nói là ngươi thật sự tính toán luyện đan?.

Nhìn Nhạc Vũ cò kè với tu sĩ chịu trách nhiệm nơi này, sau đó đem một lượng lớn linh dược nhét vào trong túi, Đoan Mộc Hàn nhíu mày:

- Ngươi vừa có nhiều linh thạch như vậy, muốn mua linh đan gì chẳng được? 140 vạn linh thạch cộng thêm với số mà tông môn trả thêm sau này đủ cho ngươi sử dụng đến cảnh giới Ngưng Dịch, cần gì phải lãng phí thời gian, tinh lực?

Trong lòng nàng thật ra còn một câu chưa nói. Trong tông môn đã sớm chuẩn bị cho tên đồ đệ này của mình một bộ đan dược, đủ có thể bảo đảm Nhạc Vũ trong ba mươi năm tiến vào Linh Hư cảnh. Chẳng qua là Nhạc Vũ phải thông qua nhiệm vụ tông môn mới có thể nhận được.

Đây cũng là quy củ đã kéo dài hơn vạn năm trong Quảng Lăng Tông, ngay cả nàng là chuyển thế của Nguyên Anh cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là những nhiệm vụ này so với những đệ tử cấp cơ sở của tông môn dễ hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho nên trong mắt Đoan Mộc Hàn, cho dù là không có những linh thạch này thì cũng đã quá đủ cho Nhạc Vũ luyện đan.

- Đệ tử chẳng qua nhàn rỗi nên luyện chế chút linh dược để chơi mà thôi, sẽ không làm trễ nải tu hành! Hơn nữa nếu mua linh đan vậy cũng quá không có lời, Sơ Tam nói đúng không?

Sơ Tam nhất thời hót lên một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Nó lại khẽ liếm đầu lưỡi, tựa hồ hồi tưởng số đan dược mà Nhạc Vũ luyện chế ra.

Nhạc Vũ cười hắc hắc, quay đầu thương lượng giá tiền một số dược liệu khác. Lần này cũng là vì Chiến Tuyết, vừa lúc phát tài nên có thể mua đủ linh dược để hoàn thành bước đầu tôi thể Huyền sát chiến thi.

Hắn cũng muốn xem khi đó chiến lực của Chiến Tuyết rốt cuộc còn kém Kim Đan bao nhiêu.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy thì khẽ nhếch miệng nhưng cũng không can ngăn, nàng cũng có tâm tư như Trầm Như Tân là tính toán đợi đến Nhạc Vũ đụng phải bể đầu chảy máu mới đi khuyên giải.

Trong đầu Nhạc Vũ đang lúc sôi sục, nếu đi khuyên can chẳng những không tốt mà còn có hiệu quả ngược lại.

Trong lòng nàng thầm than, dạy đồ đệ quả nhiên phiền toái, chỉ muốn dẫn hắn đi đúng đường đã mất bao tâm tư, đến sau này còn không biết thế nào.

Ngay sau đó, nàng nhớ lại người vừa gặp ở đại sảnh khiến cho bản thân vừa có cảm giác quen thuộc lẫn xa lạ, trái tim đột nhiên thắt lại.

Cũng không biết vì sao kể từ khi nhìn thấy người này thì nàng luôn có cảm giác sợ hãi, dường như chuyện gì đó sắp phát sinh.

Còn đại lễ mà nam tử làm trước khi đi cũng gợi lên cho Đoan Mộc Hàn cảm giác cực kỳ quen thuộc. Tựa hồ trước kia cũng được người khác tham bái qua như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Tai họa sát nách

Truyện

Mãi cho đến khi đi ra Phương Thảo các, vẻ mặt Đoan Mộc Hàn vẫn hơi hoảng hốt.

Nhạc Vũ kỳ quái, biết tình hình của Đoan Mộc Hàn có gì đó không ổn nhưng không tiện hỏi, không thể làm gì khác là im lặng đi vào Linh Bảo các chuyên bán pháp bảo huyền binh.

Kiếp trước làm lính đánh thuê của hắn thì việc thích nhất chính là những vũ khí uy lực lớn bắt nạt người khác. Mỗi lần thi hành nhiệm vụ đều nhất định trăm phương ngàn kế để mưu cầu cho được ít nhất phải chiếm ưu thế về vũ khí.

Sau khi phục sinh ở thế giới này, thói quen của Nhạc Vũ vẫn không thay đổi, thậm chí còn gia tăng.

Sở dĩ lần này hắn đến đây chuẩn bị mấy thứ pháp bảo phòng ngự là vì có Hắc Văn thiết nên bản thân tin tưởng có thể chế luyện ra ít nhất hai bộ huyền binh có cấp bậc không kém hơn ngũ phẩm hạ vị, thậm chí cao hơn.

Duy chỉ có pháp bảo hộ thân là chưa có gì tài liệu thích hợp để chế luyện, Nhạc Vũ cũng đành mua trước mấy thứ dùng tạm rồi hãy nói.

Vừa mới bước vào nơi đây, Nhạc Vũ đã nhíu mày phát hiện trước kia bản thân tựa hồ đã coi thường giá trị những huyền binh pháp bảo.

Một cửu phẩm huyền binh cấp thấp ở đây đã có giá tiền một trăm linh thạch trở lên. Bát phẩm hạ vị trực tiếp nhân lên gấp mười, đến thất phẩm hạ vị thì trực tiếp bay lên đến vạn viên linh thạch. Đến lục phẩm thì không dưới mười vạn viên linh thạch trở xuống, còn về ngũ phẩm thì không hề có một thứ.

Về phần những pháp bảo thì có rẻ hơn nhưng cũng không kém quá xa.

- Một pháp bảo huyền binh lục phẩm đã đắt như thế, vậy thì ngũ phẩm tứ phẩm còn không biết tới mức độ nào. Hắc! Thì ra là 140 vạn linh thạch trong tay ta cũng chưa là gì.

Nhạc Vũ nhếch miệng rồi đi thẳng vào chỗ chứa tiên y bảo giáp lục phẩm trở cẩn thận lật tìm.

Cho đến một hồi lâu sau, Nhạc Vũ cầm trong tay pháp bảo Huyền Vân đạo bào tiến hành phân tích. Đoan Mộc Hàn lúc này mới nhận thấy hắn đang làm gì nên khẽ nói:

Tiểu Vũ, nếu ngươi muốn mua pháp bảo hộ thân vậy thì không cần. Đồ trong Vạn Bảo lâu này đúng là không tệ nhưng tầng thứ còn kém. Nếu ngươi đợi thêm vài ngày nữa thì tông môn nhất định sẽ cho ngươi một sự vui mừng!

Nhạc Vũ nghe vậy ngẩn người, nhìn sắc mặt thản nhiên của Đoan Mộc Hàn thì gật đầu, cũng không suy nghĩ mua cho mình thứ pháp bảo hộ thân gì.

Đoan Mộc Hàn nhất định là biết gì đó nên mới có thể nhắc nhở mình như vậy. Nếu hắn đoán không sai, sự vui mừng mà tông môn cấp cho hắn chính là vật hợp với tâm ý. Hơn nữa vô luận phẩm cấp hay là hiệu dụng đều sẽ vượt xa pháp bảo nơi đây.

Tiếp đó, Nhạc Vũ lấy một bộ chiến giáp nữ có khắc hoa văn hình rồng màu xanh nhạt vất vào nhẫn trữ vật.

Chuẩn bị cho Chiến Tuyết một pháp bảo phòng thân cũng là chuyện mà Nhạc Vũ trù tính đã lâu. Thiên Ti Tuyết Kiếm mặc dù có thể biến thành chiến giáp nhưng năng lực phòng ngự vẫn kém đi.

Kiện pháp bảo mà hắn nhìn trúng có tên là Ngân Nguyệt Thôn Long giáp trong đống pháp bảo lục phẩm này, cho dù là xét về tài liệu hay thủ pháp luyện chế đều chỉ có thể coi là bình thường.

Bất quá trong mắt Nhạc Vũ, giá trị của bộ giáp này vượt xa các bảo vật khác. Nguyên nhân không ngoài hai chữ "cực đoan"!

Trên thân giáp có gia trì bốn bí pháp cấp thấp kim hệ. Ba cái đầu tiên đều dùng

cho phòng ngự khiến sự chắc chắn của nó đạt tới cực hạn. Nhu kim thuật tầng bên trong cùng có thể giảm lực đánh vào đến mức thấp nhất. Truyện

Bởi vì chiến giáp đã được xử lý ngâm qua huyết dịch li giao kim hệ cấp chín khiến nó có năng lực tự khôi phục mạnh mẽ, chất Nguyệt Hàn thiết có đặc tính tị hỏa tị thủy càng khiến cho tính thích nghi của nó rất cao.

Một bộ chiến giáp không thể cung cấp cho chủ nhân của nó bất cứ đạo pháp, cũng không xinh đẹp. Song về phương diện hộ thân không thể chê vào đâu được, hết sức thực dụng, càng khó được là đặc tính của nó hết sức tương hợp với Huyền Sát Chiến Ma chân khí..

Nguyên tưởng rằng Đoan Mộc Hàn sẽ tò mò hỏi mấy câu, nhưng kỳ lạ là đến khi hắn thanh toán xong nàng vẫn yên lặng.

Đến khi Nhạc Vũ ngạc nhiên nhìn qua thì thấy nàng vẫn trầm tư, không biết nghĩ đến cái gì.

- Chẳng lẽ tên kia lại có liên quan đến kiếp trước của Đoan Mộc Hàn?

Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ đành lắc đầu gạt đi, sau đó lại tìm ra một chiến giáp có tạo hình cực kỳ quái dị choàng lên người Sơ Tam.

Đây cũng là chiến giáp chuyên chế tạo cho linh sủng, có thể cố định trạng thái biến hóa của bí pháp.

Bất quá vừa mới mặc lên thì Sơ Tam đã bất mãn hừ lạnh, Nhạc Vũ cũng lộ vẻ bất đắc dĩ thu lại pháp bảo. Vật này mặc dù tốt, phẩm cấp còn hơn cả Ngân Nguyệt Thôn Long giáp trên nhưng lại không thích hợp cho Sơ Tam vì ảnh hưởng đến Ngũ Sắc Thần Quang và quang châm.

- Xem ra trừ khi mình đích thân luyện chế, còn nếu không muốn tìm cho Sơ Tam một pháp bảo phòng thân thích hợp là vô cùng khó khăn.

Nhìn một lượt hơn sáu mươi pháp bảo tương tự bên trong các, Nhạc Vũ đành thở dài một tiếng. Trong đây có không ít pháp bảo hộ thân nhưng không hề có loại nào phù hợp với hai đại thần thông tuyệt thế của Sơ Tam. Truyện

Cũng may hình thể lúc này của Sơ Tam còn chưa định nên cũng không cần quá

nóng lòng.

Hắn còn đang tính toán xem nên thế nào thu thập những tài liệu để thiết kế linh trận cho chiến giáp thì chợt nghe một tiếng xoảng sau lưng. Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn trở lại thì thấy thân hình Đoan Mộc Hàn đang loạng choạng đụng rớt mấy bộ chiến giáp.

- Người kia đúng là Lệ Thiên Tuyết. Còn người kia, người kia đúng là hắn rồi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ nhíu mày, sắc mặt của Đoan Mộc Hàn vừa rồi tuy tái nhợt nhưng còn có vài phần huyết sắc, hiện giờ cắt không ra một giọt máu.

- Lệ Thiên Tuyết? Sao lại có cái tên kỳ quái như vậy? Còn người kia trong miệng Đoan Mộc Hàn là ai?

Điều khiến hắn kỳ quái chính là mặc dù Đoan Mộc Hàn vì người kia mà thất thố song không có vẻ gì sợ hãi. Trái lại cảm xúc trong mắt bao gồm mê hoặc lẫn căm hận, lại phảng phất có mấy phần nhu tình.

Nhạc Vũ đang muốn mở miệng hỏi thăm thì thấy Đoan Mộc Hàn đột nhiên nắm lấy tay hắn rồi ngự Chu Lệ Kiếm bay thẳng ra ngoài Vạn Bảo lâu, tiếp đó ra ngoài thị trấn.

Nhạc Vũ đang còn ngơ ngác thì giữa thị trấn đột nhiên có tiếng nổ vang trời, không gian trước mặt như chao đảo.

Con ngươi Nhạc Vũ hơi co lại, nhìn về phía sau. Chỗ trung ương thị trấn chính là nơi mà tu sĩ Quảng Lăng Tông ở lại, có kẻ nào dám động thủ?

Nụ cười trên mặt Đoan Mộc Hàn càng âm trầm, tốc độ Chu Lệ Kiếm dưới chân cũng tăng thêm ba phần khiến Sơ Tam ở sau kêu lên một tiếng oán trách, mặc dù nó đã cố gắng vỗ cánh nhưng vẫn không thể đuổi kịp. Bất quá vừa may một dải lụa hồng từ tay Đoan Mộc Hàn bay ra buộc chặt lấy nó.

Hai người một cầm nhanh chóng bay ra ngoài thị trấn, vào lúc này bên trong có một nhóm lớn tán tu điên cuồng thoát ra rồi tản đi khắc các hướng. Dao động linh lực sau lưng lại càng kịch liệt, cuồn cuộn đến cực hạn, cơ hồ bằng mắt thường có thể thấy vùng giữa trung tâm thị trấn, linh lực đã như là thực chất

phóng lên cao. Thậm chí thỉnh thoảng còn có mấy đạo kiếm khí từ đó xuyên qua ra.

- Người này rốt cuộc là người nào? Hồn lực dữ dội điên cuồng, khí tức phảng phất yêu lực chiếm đa số, cũng không biết là nhân vật ở đâu mà mạnh mẽ như thế.

Nhạc Vũ cảm giác trong đầu choáng váng, vừa rồi hắn dùng thần thức thăm dò thì vừa tiến gần đến chỗ dao động linh lực bên kia đã bị bắn ngược trở lại, dù chưa bị tổn thương nhưng cũng cực kỳ khó chịu.

Bất quá mặc dù hắn chưa dò thám được tình hình bên kia nhưng từ dị biên của linh lực quanh thân cũng biết tình tình bên trong.

Điều khiến Nhạc Vũ kinh dị là xem xét từ tần số dao động linh lực thì có thể thấy đang công kích Quảng Lăng Tông bọn họ lại dường như là một người.

Có thể xuyên qua dễ dàng cấm chế trong linh trận của thị trấn, vừa vững vàng chế trụ hai cường giả Kim Đan trấn giữ tông môn và đông đảo tu sĩ Linh Hư cảnh, lấy hai chữ mạnh mẽ để hình dung, tuyệt không có chút khoa trương!

- Cũng không biết người nọ, có phải là Lệ Thiên Tuyết trong miệng Đoan Mộc Hàn?

Trong đầu mới vừa xẹt qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ đã cảm giác khắp cả người phát rét. Tầng cấp lực lượng này chỉ sợ vừa bản thân hắn vừa hơi tiếp xúc đã đủ tan xương nát thịt.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ vẫn để ý hơn đến hành động quái dị của Đoan Mộc Hàn. Tình hình bên trong thị trấn tuy chưa đến mức nguy cấp nhưng cũng không quá lạc quan. Thậm chí hắn có thể cảm giác được cấm chế của linh trận dưới áp lực nặng nề sắp vỡ ra.

- Sư phụ không đi cứu đồng môn mà ngược lại chạy thẳng tới Quảng Lăng Sơn. Chẳng lẽ sư phụ chân chính lo lắng không phải nơi này mà bên bản môn?

Quay đầu, Nhạc Vũ vừa nhìn Đoan Mộc Hàn một cái thì thấy trên khuôn mặt đẹp lạnh lùng đang ẩn hàm vẻ lo lắng vô cùng, trong mắt đã lộ ra một tia khiếp sợ.

Nhạc Vũ thấy vậy thì tâm trạng lại nặng nề thêm mấy phần.

Nếu phải về Quảng Lăng Sơn thì chẳng phải dùng pháp trận truyền tống trong thị trấn sẽ nhanh và tiện hơn.

Đoan Mộc Hàn lựa chọn ngự kiếm để đi, hiển nhiên là không nắm chắc có thể ngăn chặn người nọ đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 274: Thú triều tập lai

Nhạc Vũ thầm cảm vọng Chiến Tuyết rồi cảm nhận được ý vui mừng và mong đợi trùng kích mãnh liệt. Hắn kinh ngạc vì không biết hồn lực của Huyền Sát Tiên Thi đã đột nhiên tăng trưởng đến mức độ này.

Mới vừa trước đó không lâu, ngay cả việc cảm ứng với Chiến Tuyết cũng vô cùng khó khăn, chưa nói tới trao đổi ý niệm.

Nhạc Vũ cũng không có tâm tư tra cứu việc này, hắn chỉ cần xác định Thông U và Định Minh châu hoàn hảo là đủ, có thể tùy thời triệu ra Chiến Tuyết. Nếu thật sự gặp phải chuyện lớn gì thì đây cũng là chỗ dựa duy nhất.

Đoan Mộc Hàn ngự Chu Lệ Kiếm trong nháy mắt đã lướt ra hơn mười dặm, chỉ qua mấy chục nhịp thở đã bỏ xa đám tu sĩ vừa thoát ra.

Bất quá vừa lúc thấy được Quảng Lăng Sơn ở phía chân trời thì Đoan Mộc Hàn chợt dừng lại, lơ lửng trên độ cao mấy ngàn thước.

Nhạc Vũ mới đầu còn cảm giác kỳ quái. Song khi hắn ngẩng đầu lên dùng thần niệm thăm dò thì thân thể khẽ chấn động, vẻ kinh dị hiện rõ trong mắt.

Trong phạm vi có thể quan sát thì có không dưới một vạn yêu thú cấp năm đang từ bốn phương tám hướng tràn tới Quảng Lăng Sơn. Linh giác cũng có thể cảm nhận đằng xa đang có vô số yêu lực cuồng bạo rối rít hội tụ. Trong phương viên trăm dặm, linh lực thiên địa đang phập phồng bất an.

Ở trên bầu trời cũng có tình hình đồng dạng, phi cầm cơ hồ phủ kín trên đầu.

- Thú triều, đây là thú triều! Làm sao có thể có thú triều quy mô như vậy xuất hiện ở chỗ này.

Nhạc Vũ quay đầu nhìn về thanh âm vọng lại thì thấy phía sau có một đám đệ tử Quảng Lăng Tông cùng tán tu cũng đang đuổi theo, sau đó hết thảy đều dừng lại

kinh hoàng nhìn bốn phía. Một số người nhát gan đã dứt khoát xoay người, quay đầu rời đi.

Thật ra Nhạc Vũ cũng đã từng nghe qua tai họa thú triều trong dãy núi Lạc Hà. Nơi đây tuy là chỗ ở của nhiều tông môn bắc hoang nhưng đồng dạng cũng là chỗ hội tụ của nhiều yêu thú cao cấp. Cái gọi là thú triều chính là chỉ yêu thú cao cấp độ kiếp mà dẫn đến yêu thú chạy trốn quy mô lớn.

Bất quá thỉnh thoảng cũng có một số yếu thú thượng vị khu sử đồng loại, công kích tu sĩ. Hàng năm cũng không thiếu các môn phái nhỏ mang họa diệt môn vì thú triều.

Nhưng vấn đề là ở chỗ trong dãy núi Lạc Hà gần vạn năm thời gian mà Quảng Lăng Tông ở, trong vòng ba ngàn dặm có thể nói không có yêu thú nào tồn tại!

- Chẳng lẽ là Lệ gia Thiên Hồ sơn? Có thể khu động đông đảo yêu thú trong dãy núi Lạc Hà chỉ sợ cũng chỉ có đám súc sinh kia!

- Chắc là như thế, cũng không biết vừa rồi động thủ ở thị trấn là yêu tướng nào của Lệ gia.

- Hắc! Ta xem bọn chúng điên rồi! Trừ phi là Yêu Suất ba nhà của dãy núi Lạc Hà liên thủ, nếu không Quảng Lăng Tông đâu để bọn họ trêu chọc?

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ này Lệ gia này có lai lịch ra sao, sao trước kia hắn chưa từng nghe nói qua. Biết như thế thì hắn đã xem qua về những tạp văn miêu tả về dãy núi Lạc Hà trong Kinh Sóc Các.

Còn có nam tử tà mị mới vừa rồi, chẳng lẽ là yêu thú cấp chín trở lên hóa hình?

Nhưng vì sao có thân phận yêu tướng lại hướng Đoan Mộc Hàn thi lễ chủ tớ, chẳng lẽ ở kiếp trước hai người có quan hệ chủ nhân và linh sủng.

Hắn còn đang suy nghĩ thì Đoan Mộc Hàn đã sử kiếm bay đi. Lần này nàng hạ kiếm xuống thấp còn cách mặt đất chưa đầy mười thước, tuy là tốc độ giảm đi nhưng tránh được tai mắt đám yêu cầm.

Bay vào bên trong chừng ba mươi dặm, yêu thú phía trước đã vô cùng dày đặc. Đoan Mộc Hàn nhíu mày rồi buông lỏng tay Nhạc Vũ.

- Tự mình cẩn thận, đi sau ta, cùng nhau xông vào!

Nhạc Vũ hơi run sợ, xuất ra Xuyên Vân Toa, cùng lúc dải khăn hồng vừa trói Sơ Tam cũng biến thành một lớp tường tơ bảo vệ xung quanh hai người.

Đoan Mộc Hàn cũng đã ngự sử Chu Lệ Kiếm xông vào đám yêu thú đang liều chết xông tới trước mặt. Vì đám yêu thú có đẳng cấp khá thấp nên tuyệt đại đa số đều bị viêm lực của thanh kiếm bức cho không nhích lại được gần.

Nhạc Vũ cùng Sơ Tam đi theo sau cũng rất dễ dàng, chiếc khăn hồng không biết là pháp bảo gì mà thần thông yêu thú bình thường vừa chạm vào đã bắn ngược trở ra, còn nếu uy lực mạnh hơn cũng chỉ khiến nó dao động một hồi rồi mất tích. Cả hai đi theo Đoan Mộc Hàn xông vào trong đến sáu mươi dặm nhưng vẫn không hề hấn gì, chỉ cần lưu ý tốc độ không bị bỏ rơi là được.

Vào lúc ban đầu thì Đoan Mộc Hàn đột phá còn hơn khó khăn. Đến sau bởi vì tụ thế của bầy yêu thú đại khái là yêu thú cấp thấp phía trước, yêu thú trên cấp bảy phía sau nên khi đã xông qua mấy tầng chướng ngại đầu tiên thì những yêu thú cấp thấp đã khó tạo thành uy hiếp đối với họ.

Mắt thấy sắp đột phá được, vẻ mặt của Đoan Mộc Hàn cũng nhẹ nhàng đi mấy phần. Bất quá ngay sau đó ánh mắt của nàng lại trầm xuống, lay động dải khăn phía sau mang Nhạc Vũ cùng Sơ Tam rút lui ra ngoài trăm trượng. Cùng lúc nàng ném ra một chiếc khăn gấm có thêu hình mây, bất quá vừa mới phấp phới bay lên thì đụng phải một trận gió mạnh vang ra tiếng kêu chói tai.

- Lệ Thiên Tuyết! Thứ cặn bã như ngươi cũng đòi ám sát ta sao.

Đoan Mộc Hàn khẽ quát một tiếng rồi thanh Chu Lệ kiếm bỗng nhiên dâng lên hỏa viêm đầy trời, ngưng tụ thành một thanh kiếm lửa khổng lồ chém về không trung.

- Lệ Thiên Tuyết?

Nhạc Vũ nghe vậy lại nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên nhưng không thấy thân ảnh nam tử tà mị kia, chỉ thấy Chu Lệ Kiếm như bị trở ngại gì phát ra ngũ sắc quang hoa và âm thanh linh lực rạn vỡ.

Tiếp theo đó là một trận gió mạnh thổi trúng chiếc khăn hồng đang không ngừng lay động quanh thân Nhạc Vũ khiến nó dường như không chống đỡ nổi.

Nhạc Vũ kinh hãi, âm thầm gia cường cấm chế phòng ngự của Xuyên Vân Toa, đem Sơ Tam nhét vào trong đó mới nhìn ra bên ngoài.

Thanh kiếm lửa kia gặp gió đọng lại mà không tán, thỉnh thoảng lại có tàn lửa bay ra, gặp phải vật cản đều làm linh lực nổ tung.

Con ngươi Nhạc Vũ co rút, nghĩ thầm:

- Đây chẳng phải là những bí pháp mà vào tháng trước mình phá giải Phách Phong sao?

Lúc này hắn không thể nào thấy được những phù văn kia, tuy nhiên cũng loáng thoáng đoán được, Chu Lệ Kiếm tựa hồ đang dưới sự thao túng của Đoan Mộc Hàn dùng cùng một phương thức để phá giải bí pháp. Tiếc là linh thức của hắn không thể nào xuất ra, nếu không chắc chắn sẽ có sở đắc sau trận chiến này.

Nhạc Vũ mới vừa nghĩ đến đó thì đã nghe một tiếng kêu rên. Chu Lệ Kiếm cuối cùng dường như đã xuyên thấu tất cả trở ngại, vọt lên trước nhưng cuối cùng cũng chỉ chém vào chỗ trống.

Trận gió mạnh phía sau càng lồng lộn. Đoan Mộc Hàn phất tay một cái, chiếc khăn gấm đang bị áp chế lại chợt vẫy lên hất phong lực ra khoảng mười trượng Chu Lệ Kiếm hồi lại quét ngang về hai bên tả hữu. Sau đó chỉ nghe "đinh" một tiếng rồi Lệ Thiên Tuyết, rốt cục hiện thân bay về phía sau.

Trên thân hắn vẫn còn một tầng Phong giáp cực mỏng, Hỏa lực cuộn vòng trên thanh kiếm lửa thủy chung không cách nào xâm nhập, trên gương mặt tuấn tú vẫn nở một nụ cười.

- Không hổ là chủ mẫu đại nhân, vừa chuyển thế hơn hai mươi năm đã có được mấy phần phong phạm tung hoành bắc hoang năm đó? Một kiếm mới vừa rồi, nếu như không phải tiểu bộc ngàn năm qua chăm chỉ thì chắc là đã vẫn lạc đương trường. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

- Ai là chủ mẫu của ngươi? Lần này Lệ gia các ngươi xâm phạm Quảng Lăng Tông ta, chẳng lẽ muốn cùng với chúng ta không chết không thôi?.

Đoan Mộc Hàn vẫn lạnh lùng trên mặt thủy chung bao phủ sương lạnh. Tay trái của nàng sử ra một kiếm quyết, Chu Lệ Kiếm liền biến thành một con rồng lửa dài hơn một trượng đánh thẳng về phía trước. Dọc đường cũng không biết gia cường thêm bao nhiêu bí pháp mà chẳng những viêm lực càng tụ càng thịnh, kiếm thế cũng tăng tới cực hạn.

Bất quá nụ cười trên mặt nam tử tà mị vẫn không thay đổi, chỉ có đôi môi càng cong lên.

- Chủ mẫu là nói đến kiếp trước. Đại nhân nhà ta nếu biết ngài đã chuyển sang kiếp khác thì không biết sẽ cao hứng thế nào! Lệ Thiên Tuyết thực không dám bất kính, vạn bất đắc dĩ mới chạy tới ngăn trở. Sau khi trở về chỉ sợ là bị cắt đứt chân đây! Về phần nói đến không chết không thôi. Ha hả! Yêu Suất nhà ta đã lựa chọn động thủ vậy thì cũng không sợ hãi Quảng Lăng Tông ngươi trả thù.Nói ra thì chủ mẫu đại nhân cũng là đồng môn, sao nhất định phải đối địch với bọn ta.

Hắn vừa nói xong thì chợt nghe từ phía Quảng Lăng Sơn đột nhiên vang lên một tiếng thét dài giận dữ. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu đau nhói, Xuyên Vân Toa cũng loạng choạng.

Lệ Thiên Tuyết cũng theo đó cười to:

- Lão tổ tông đã tỉnh lại! Lần này ta xem Quảng Lăng Tông các ngươi làm thế nào để ngăn ngài thoát khốn.

Hắn vừa nói, thân thể bay lượn trong gió, tiêu sái ung dung. Chu Lệ Kiếm đuổi theo không dứt nhưng thủy chung không thể đụng vào.

Nhạc Vũ trong lòng hơi trầm xuống, bất quá khi hắn quay đầu nhìn lại thì thấy trong mắt Đoan Mộc Hàn tràn ngập sát cơ, lôi quang thoáng hiện nơi ngón tay trỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Lệ gia lão tổ

- Vô liêm sỉ! Tu vi vừa đến Xuất Khiếu Nguyên Anh cảnh, cũng dám ngăn cản ta!

Tiếng rống giận dữ phảng phất như đến từ Cửu U vực sâu, mang theo lực lượng chấn nhiếp thần hồn huyền ảo, vang vọng không ngừng bên trong sơn cốc. Uy thế mơ hồ áp đảo thiên lôi đang bạo phát khắp không gian.

Theo thanh âm phát ra, mặt đất chung quanh tảng đá lớn không ngừng vang lên tiếng rạn nứt, sau đó dưới tác dụng của kỳ trận lại một lần nữa khép lại. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lão nhân mập mạp vẫn cười híp mắt ngồi yên chỗ cũ chủ trì cả kỳ trận, đối với từng trận rống giận truyền ra từ bên dưới không hề có cảm giác.

Bất quá lúc này thanh âm bên dưới lại lần nữa biến đổi.

- Nghiêm Chân, ta biết là ngươi! Hắc! Lúc ấy mới gặp gỡ, ta cảm thấy thiên tư ngươi không tệ. Quả nhiên hơn ngàn năm không gặp, một tiểu đạo đồng bưng trà rót nước ngày xưa đã có chút ít đạo hạnh! Nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng lực lượng một mình ngươi, thật có thể đem ta trấn áp?

Khi chữ "trấn áp" vừa ra khỏi miệng, liền có một vết rách khổng lồ chừng mấy trượng từ dưới mặt đất lan tràn. Còn có một cỗ yêu lực to lớn màu đen phóng lên cao, thẳng xông tận trời dẫn dắt thiên địa linh khí trong phương viên vạn trượng kích động bạo liệt thành từng trận. Mà bên trong kỳ trận, còn có mấy trăm viên linh thạch cùng nhau băng liệt.

Chân mày Nghiêm Chân cau lại, sau đó đánh ra một pháp quyết. Ngay sau đó từ trong nhẫn trữ vật của hắn liền có một bàn quay khổng lồ bay ra, phân hóa thành một vạn hai ngàn tám trăm cây châm phiêu tán chung quanh, sau đó rơi xuống dưới mặt đất. Cùng bộ Thất Thải Bảo Sắc Kỳ kết hợp, hỗ trợ lẫn nhau, trong nháy mắt đem yêu lực đầy trời kia ép tới cứng lại, ngay cả tiếng vỡ dưới mặt đất

cũng bắt đầu khép lại một lần nữa.

Mà thanh âm như lôi rống kia cũng bắt đầu chuyển thành kinh dị nồng đậm.

- Cửu Sách Huyền Đạo Thiêm! Ngay cả trấn môn chi bảo các ngươi cũng lấy ra, không trách được chỉ cần một mình ngươi giữ cửa. Chẳng qua nếu muốn dùng vật này để đối phó lão phu, bản thân ta thật sự muốn xem một chút các ngươi còn có vật gì tới trấn áp linh trận Quảng Lăng Tông, làm sao có thể ngăn trở được đám hài nhi của ta!

Vẻ mặt Nghiêm Chân rốt cục khẽ động, sau đó bật cười lắc đầu:

- Để ta nói cho Lệ lão tổ biết vậy, gần đây Quảng Lăng Tông ta có được ba nhị phẩm huyền binh, linh trận hộ sơn đã không còn cần Cửu Sách Huyền Đạo Thiêm trấn áp! Hơn nữa không chỉ là huyền binh, dù ba chiêu thức đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm hôm nay cũng đã hồi phục như cũ.

Thanh âm kia nhất thời cứng lại, mà lúc này Nghiêm Chân lại nhẹ nhàng thở dài:

- Ta thừa nhận đồ nhi của ngươi quả thật là kẻ kiêu hùng, lần này cũng không biết hắn đã dùng cách gì ngoại trừ Thiên Hồ sơn của các ngươi ra, còn có Tuyệt Nhận sơn tham gia. Chẳng qua lần này chỉ sợ không cách nào được như nguyện! Thật ra lão tổ ngươi cứ giãy dụa như vậy, lại là tội gì? Nếu đã nhất định thất bại, cần gì phải phí công cố gắng, đem những hậu nhân của ngươi đến đây chịu chết? Chẳng lẽ thật sự muốn Thiên Hồ sơn cùng Quảng Lăng Tông không chết không thôi?

- Hay cho mồm miệng khéo léo, người của Quảng Lăng Tông các ngươi quả nhiên bản lĩnh điên đảo hắc bạch nhất mạch truyền thừa.

Thanh âm bên dưới lòng đất hừ lên một tiếng, cũng không còn vẻ bừa bãi như vừa rồi:

- Nếu nói tội gì, phải là Nghiêm Chân ngươi mới đúng! Hôm nay vì trấn áp ta mà hao tổn tính mạng năm mươi năm, mặc dù có thể giúp Quảng Lăng Tông vượt qua kiếp này, chỉ sợ cũng phải vẫn lạc! Lão phu xin thề, nếu ngày sau ta có thể chạy ra phong ấn, nhất định giết chết cửu tộc Nghiêm gia các ngươi san thành bình địa.

Nghiêm Chân chỉ cười không đám, nếu hai tháng trước hắn còn thật sự có chút băn khoăn lo lắng. Nhưng tới hôm nay, hắn chỉ hận không lập tức chuyển sang kiếp khác, có thể bắt đầu lại từ đầu. Đã biết cả đời này không còn hi vọng đạt tới Đại Thừa.

Chẳng qua ba thanh nhị phẩm huyền binh cùng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm có nói ra hay không cũng đã không sao cả, nhưng Luân Hồi Bàn tuyệt đối không thể tiết lộ ra.

Thanh âm dưới lòng đất cũng không tiếp tục lên tiếng, chẳng qua lực lượng đánh vào phong ấn càng thêm mạnh mẽ kịch liệt.

Nghiêm Chân cũng sâu kín thở dài, thu hồi ý nghĩ. Hắn biết những lời này của mình đã kích thích kẻ bị phong ấn bên trong. Dấu hiệu Quảng Lăng Tông chấn hưng đã hiện, nếu lần này còn không tiếp tục cố gắng một phen, sợ là hi vọng thoát khốn cuối cùng cũng không có.

Nhưng tình hình này chính đang hợp với ý hắn!

Sắc mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi khống chế Xuyên Vân Toa, đang bay cách Quảng Lăng sơn chừng hơn hai ngàn dặm. Hắn rời khỏi Đoan Mộc Hàn cũng đã có thời gian ba nén nhang. Giờ phút này thú triều đã sớm tập trung bên dưới Quảng Lăng sơn, bên ngoài đã không còn nguy hiểm.

Mà giờ khắc này Hỗn Nguyên chân khí rót vào phi toa chỉ tăng không giảm. Hơn nữa hắn không ngừng chuyển ngoặt trên không trung, bỏ rơi kẻ địch, tránh bị vòng vây ngăn chặn.

Mười mấy linh thức Linh Hư cảnh ban đầu khóa chặt hắn, đã giảm bớt hơn mười người. Một phần bị hắn hất ra, một phần do dự cuối cùng rút lui. Nguyên nhân có thể vì sợ hãi uy thế Quảng Lăng Tông, không dám chân chính động thủ. Cũng có thể là suy nghĩ không cách nào đoạt được vật họ muốn trong tay nhiều người, cho nên trực tiếp lựa chọn buông tha.

Bất quá giờ phút này trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái với mưu đồ của những người này.

Phàm là trong Ngự Thú thuật hơi có chút ít thành tựu, có mơ ước tới việc chiếm đoạt Sơ Tam cũng không có gì kỳ quái.

Vô luận là muốn chiếm đoạt rồi nghĩ biện pháp thuần hóa, hay dùng máu huyết thần thú tăng lên phẩm cấp linh sủng của bản thân, cũng là chuyện cực kỳ có lợi. Nhưng vấn đề là kể từ khi hắn dùng Xuyên Vân Toa thoát ra ngoài phạm vi hai trăm dặm, chút ít tu sĩ mang theo linh sủng chỉ còn lại vài người.

Nếu không phải vì Sơ Tam, như vậy chính là vì tiền tài.

Bọn hắn biết hôm nay Nhạc Vũ đạt được một số tiền lớn, phần lớn đều do Nghiêm Hạo mang đi. Bên trong thị trấn chỉ còn mấy tu sĩ Quảng Lăng Tông biết được.

Về phần Vạn Bảo Lâu, làm thương gia, tuyệt sẽ không đem chuyện của khách nhân tùy ý tiết lộ. Huống chi trên người hắn còn có thân phận đệ tử chân truyền Quảng Lăng Tông.

Như vậy là ai lại để lộ ra chuyện trên người hắn còn có trăm vạn linh thạch?

Hoặc là không phải vì mưu tài? Dứt khoát là vì sát hại tính mạng mình?

Trong con ngươi hiện lên một tia hàn mang, Nhạc Vũ đột nhiên khống chế Xuyên Vân Toa đáp xuống mặt đất. Sau đó thu hồi phi toa, gương mặt lạnh lùng nhìn về bầu trời.

- Chư vị đuổi theo đã lâu! Sao không hiện thân gặp mặt?

Lời vừa rơi xuống, trên bầu trời vẫn vô cùng tĩnh lặng, nhưng chỉ khoảnh khắc sau có hơn mười đạo hào quang từ bốn phương tám hướng xông lại, sau đó hạ xuống trước người của hắn.

Nhạc Vũ nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn hắn, sau đó khóe môi nhếch lên lãnh khốc. Trong này không có một người nào dưới Linh Hư cảnh. Chẳng qua đáng tiếc trong những người này mặc dù cũng có người muốn thử xông tới, nhưng không ai dám động thủ đầu tiên. Trong đó có mấy người còn có vẻ chần chờ.

Nhưng ngoài những người này, còn có một đạo thần niệm mơ hồ như có như không đang giám sát nơi này.

Trong lòng Nhạc Vũ mơ hồ có suy đoán. Bên trong Quảng Lăng sơn, Phù Sơn

Tông có rất ít người lui tới. Lệnh Hồ Đồng còn đang bị giam lỏng bên trong tông môn. Có thể phát động những tu sĩ này, ngoại trừ hai huynh muội Tân gia, chỉ sợ cũng không còn ai khác.

Thản nhiên cười, hắn cũng lười dùng thân phận đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông chịu chết, thần sắc thản nhiên chắp hai tay sau lưng.

- Ta muốn biết, rốt cục là người phương nào muốn các ngươi đi tìm cái chết?

Khi Nhạc Vũ nói ra câu này, hơn mười tu sĩ Linh Hư cảnh đều đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt đều hiện lên vẻ trào phúng, tiểu tử đứng trước mắt nhìn tuổi tác chỉ mới mười lăm, tu vi còn chưa đạt tới Linh Hư cảnh, khẩu khí lại có vẻ rất tự tin.

Nếu không phải nhìn bầu không khí có vẻ không đúng, thiếu chút nữa bọn hắn đã cười to lên.

- Hắc! Tiểu tử này thật là can đảm! Ta còn tưởng rằng câu nói đầu tiên chính là bày ra tông môn của hắn làm chỗ dựa.

- Can đảm? Quả thật có mấy phần. Nhưng ta nhìn thấy trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng, nếu bọn ta đã đuổi theo đến đây, làm sao trả thù? Sau khi hành động chúng ta bỏ đi khỏi Trung Nguyên, tuy Quảng Lăng Tông có mạnh, sợ cũng khó quấy nhiễu bọn ta tiêu dao!

- Nếu là như thế, sao các hạ không động thủ trước lấy tính mạng hắn? Nơi này dù sao cũng là địa bàn Quảng Lăng Tông, chậm thì sinh biến.

Người vừa nói chuyện nghe vậy hừ lạnh một tiếng, cũng không nhiều lời, chỉ sợ trong miệng dù nói không sợ Quảng Lăng Tông, nhưng trong lòng vẫn tồn tại sợ hãi.

Bọn hắn lo lắng chính là có những cao nhân Nguyên Anh cảnh có thể thôi diễn tương lai, cho dù Đại Thừa tu sĩ cũng tuyệt sẽ không tùy tiện vận dụng bí thuật này. Nhưng thiếu niên trước mắt lại bất đồng!

Một người có thể dùng tuổi tác mười lăm đạt tới Ngưng Dịch cảnh giới, khí tức kéo dài lại còn có thể sử dụng pháp bảo thất phẩm, bay thẳng tới gần hai ngàn dặm mới dừng lại. Tư chất này nếu như bỏ mình, hơn phân nửa sẽ làm Quảng

Lăng Tông vô cùng tức giận. Người của Quảng Lăng Tông nổi danh hơn vạn năm, há cho những tán tu như bọn hắn động tới râu hùm?

Sau thoáng yên lặng, lại có một người thô lỗ lên tiếng:

- Nói dây dưa làm chi? Các ngươi sợ Quảng Lăng Tông, ta không sợ! Chẳng qua sau khi đoạt tài vật, lại làm sao phân chia? Trên người hắn có một trăm bốn mươi vạn linh thạch, Mặc Nguyên này phải lấy ba thành!

Mười ba tu sĩ, lập tức có hơn phân nửa ánh mắt liên tục lóe lên. Trong số bọn hắn có hơn phân nửa là những tu sĩ bần hàn, tài phú trên người Nhạc Vũ đối với bọn hắn mà nói thật sự trợ giúp khổng lồ. Cho dù chỉ là một phần mười, cũng có thể xem như vô cùng giá trị.

Nhưng nếu chỉ vì mấy vạn linh thạch mà đắc tội một đại tông môn uy áp Bắc Hoang, thật có vẻ như không nên làm.

- Ta không cần.

Lần này nói chuyện là một tu sĩ văn nhược, tầm mắt lại tham lam nhìn Sơ Tam.

- Ta không cần linh thạch, ta chỉ cần linh sủng của hắn!

Nhạc Vũ cau mày, ý tứ của những tu sĩ này đã xem hắn như thực vật trong mâm, mà lúc này hắn cũng không thèm để ý tới.

Hắn đang dùng thần niệm lẳng lặng cảm giác, dùng hồn thức theo dõi người ở ngoài mấy chục dặm, đang từ từ nhích tới gần.

Tựa hồ đã cho rằng lần này Nhạc Vũ hắn phải chết không thể nghi ngờ. Người nọ cũng không còn giấu diếm sự hiện hữu của mình, lại càng không chút kiêng kỵ nhích gần đến phụ cận.

Chẳng qua khoảng cách hiện tại còn chưa đủ, vẫn còn thiếu chút nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 276: Chém giết toàn bộ

Vài người thương nghị chốc lát dần dần đã có kết quả. Mà ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ càng thêm bất thiện.

- Ta muốn thần hồn của tên tiểu tử này! Chỉ có tu vi Trúc Cơ cảnh lại có được hồn lực cường đại như vậy, thần hồn này nhất định chính là cực phẩm. Nếu chư vị còn không có dị nghị gì, như vậy ta chịu nhường ra ba thành đoạt được.

- Hắc! Thu thần hồn của hắn ngươi cũng không sợ bị Quảng Lăng Tông đuổi tới trên đầu? Nhưng đúng là ở chỗ tu sĩ tà đạo cũng có thể bán được giá tiền rất tốt!

- Như vậy thất phẩm phi toa trên người hắn làm sao phân chia?

Sắc mặt Nhạc Vũ không thay đổi, mắt nhắm lại yên lặng nghe những người này ba hoa chia của.

Nhưng trong lồng ngực hắn hiện tại đã dâng đầy sát cơ. Đang từ từ đốt cháy ngũ tạng!

Không chỉ vì đám người cuồng vọng trước mắt nói như vậy, còn vì vẻ khinh thường, liên tiếp khiêu khích đã chạm tới điểm mấu chốt của hắn.

Nếu không phải bản thân mình có được lá bài tẩy, chẳng phải lần này mình phải chết không thể nghi ngờ?

Chẳng lẽ tên kia cho rằng Nhạc Vũ còn cố kỵ môn quy, không dám giết người?

Người nọ đã đến thật gần, đảo mắt chỉ còn cách khoảng năm dặm, loáng thoáng hiện ra thân hình. Nhưng cho đến lúc này, thân ảnh kia đã dừng lại xa xa nhìn qua.

Mà lúc này Nhạc Vũ lại lần nữa mở ra đôi mắt đang nhắm kín.

- Các ngươi nói xong chưa?

Đám tu sĩ kia nghe vậy quay đầu nhìn, sau đó cười cười châm chọc không hề để ý. Một tu sĩ Trúc Cơ Ngưng Dịch kỳ dù cho thiên tư cao tới đâu, bọn hắn cũng có thể giết chết trong nháy mắt. Tên tiểu tử trước mắt ở trong mắt bọn hắn chính là một bảo khố di động.

Nhưng trong nháy mắt, vẻ mặt những người này chợt kinh hãi, chỉ cảm thấy có một cỗ uy áp từ không gian sau lưng Nhạc Vũ truyền ra, hơn nữa còn từ từ tăng cường. Không gian quanh thân lại nổi lên một tầng sương màu đỏ.

- Sát lực? Hắn tu tập công pháp tà đạo!

Lời này vừa thốt ra, Chiến Tuyết đã từ không gian sau lưng Nhạc Vũ lao tới.

Mang theo ánh mắt huyết sắc, đầu tiên nàng lạnh lùng quét nhìn đám người phía trước, ngay khi cả đám người đang kinh hoàng sợ hãi, thân hình nàng liền huyễn thành một chuỗi tàn ảnh trắng như tuyết, cả người như thanh kiếm sắc bén xé rách không gian.

- Muốn chết! Thiên Quân Chuy, vỡ cho ta!

Trong lúc nhất thời, vô số quang hoa sáng lên, hơn mười tu sĩ Linh Hư cảnh hoảng sợ vội vàng phóng ra pháp bảo tùy thân của mình.

Tên đại hán thô mãng đang đứng phía trước Nhạc Vũ, trên mặt giận dữ rút ra một thanh huyền binh dài chừng sáu trượng, có hình dáng như cây chùy mang theo sức mạnh mấy vạn cân hướng trước người đập mạnh xuống.

Trước thanh huyền binh to lớn đối lập với thân hình nhỏ yếu của Chiến Tuyết, sự đối lập này có thể nói là hoàn toàn trái ngược.

Nhưng một kích phảng phất như mạnh mẽ không chịu nổi, giờ phút này trên môi Chiến Tuyết nở nụ cười lãnh khốc, quyền phải mảnh khảnh không có chút né tránh đón đánh tới.

- Oanh!

Khi nắm tay cùng cây chùy giao kích, mọi người chỉ cảm thấy bên dưới lay động

kịch liệt, ngay sau đó chỉ thấy tên thô lỗ kia bay ngược ra sau, trên mặt mang theo vẻ tuyệt vọng hoảng sợ nồng đậm!

Trong nháy mắt, cây chùy nặng tới ngàn cân huyền thiết chi tinh đã bể nát, toàn thân máu thịt của hán tử kia cũng hóa thành vô số khối thịt vụn bắn ra bốn phía.

Thân hình Chiến Tuyết vẫn không dừng lại, giống như quỷ mị hướng phía sau đá tới mãnh liệt, sau đó đem đỉnh đầu của một tên tu sĩ cùng huyền binh hình tròn bát phẩm của hắn đá cho nát bấy.

- Kim Đan! Đáng chết, nữ nhân này là Kim Đan cảnh…

Giờ khắc này không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung được nội tâm kinh hoàng của đám tu sĩ kia. Có thể lấy thân thể đối kháng pháp bảo, còn đem hai kiện pháp bảo đánh một kích nát bấy, ngoại trừ Kim Đan tu sĩ bọn hắn thật nghĩ không ra còn có điều gì khác có thể làm được.

Cơ hồ không ai còn thời gian cẩn thận suy nghĩ uy áp hồn thức này thật không thích hợp, còn có trên người Chiến Tuyết, linh lực ba động thua xa những tu sĩ Kim Đan chân chính. Người vừa lên tiếng muốn lấy thần hồn của Nhạc Vũ, liền lo sợ không yên dựng lên, hướng bầu trời phương xa muốn thoát đi. Ngoài ra còn có mười mấy đạo quang hoa trong nháy mắt bay lên trời, lựa chọn một phương hướng chia nhau chạy tứ tán.

Thân ảnh Chiến Tuyết rốt cục dừng lại, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ đỏ tươi, càng phát ra sáng rực.

- Phát!

Theo mười mấy âm thanh nổ vang truyền đến, những tu sĩ vừa mới bay lên chưa đầy hai mươi thước liền rơi trở xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, gần ngàn sợi tơ màu bạc đã từ trên người Chiến Tuyết dâng lên bay ra, mà người đầu tiên chết dưới Thiên Ti Tuyết Kiếm chính là tu sĩ đang định bỏ chạy đầu tiên.

Cảm nhận được ý niệm giận dữ của Nhạc Vũ truyền qua Thông U Định Minh Châu, chiến ý cùng sát niệm của Chiến Tuyết đã lâm vào mức độ hoàn toàn hỏng mất. Người dám đòi lấy thần hồn của Nhạc Vũ, bị hơn trăm sợi chỉ bạc khép kín

lại, sau đó toàn bộ thân hình bị cắt nát. Ngay sau đó những sợi chỉ bạc lại điên cuồng quấn quýt, khi xoắn những mảnh thịt vụn kia thành tương hồ mới được triệu trở về.

Ngoài năm dặm, Tân Minh nhìn thấy một màn này, chỉ trợn mắt há hốc mồm. Lúc trước hắn có nghĩ qua, Nhạc Vũ sẽ dễ dàng bị tru diệt, bị rút lấy thần hồn, luyện thành tà linh. Hoặc là tên tiểu tử kia được chưởng giáo trưởng bối tông môn ban cho pháp bảo hộ thân, làm bọn hắn phải phí một phen sức lực mới tru diệt được.

Thậm chí hắn còn nghĩ Nhạc Vũ có thể mượn lực của phi toa, tránh bị bao vây chặn đánh, hoặc mọi người chia của không đều, bị Nhạc Vũ nhân cơ hội chạy thoát. Trong lòng của hắn đã tính toán một phen, khi đó nếu không được có lẽ hắn phải nghĩ biện pháp giết chết Nhạc Vũ không để lại dấu vết.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ tới cuối cùng tình hình như địa ngục trước mắt lại xảy ra. Nữ nhân kia không biết lai lịch ra sao, tu vi tuyệt đối chưa tới Kim Đan nhưng phương thức chiến đấu lại bạo lực tới cực hạn. Bất kỳ bí pháp nào, bất kỳ huyền binh pháp bảo nào cũng đều bị nàng dùng sức lực thân thể càn quét, một kích vỡ nát, hoành hành không chút cố kỵ.

Không phải Kim Đan, nhưng phảng phất còn hơn Kim Đan tu sĩ một bậc!

Đây chính là lá bài tẩy trong tay tiểu tử kia sao?

Giờ khắc này trong lòng Tân Minh lạnh băng một mảnh. Bố cục giết tiểu tử này chỉ là tạm thời nảy lòng tham. Thấy hắn một mình đơn độc bên ngoài, trong người mang theo linh thạch bảo vật lại nhiều, thật là một cơ hội giết người tuyệt hảo.

Thúc phụ của hắn đã nói, không thể dễ dàng đi trêu chọc tên tiểu tử. Nhưng cũng tuyệt không phản đối dưới tình huống không ảnh hưởng tới gia tộc đem người này giết chết.

Dù gì là bị giết chết trong tay các tán tu, không liên quan gì tới Tân gia bọn hắn.

Tuyệt không thể để cho tên tiểu tử này phục hồi được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Đó là mưu đồ của Tân gia bọn hắn!

Nhưng hết thảy kế hoạch mà hắn bố trí, đều bị bạch y nữ tử kia hoàn toàn phá nát.

- Nữ tử kia không biết đang sử dụng công pháp tà đạo gì? Sát lực cấp bậc này chỉ sợ chỉ có những cao nhân tà đạo mới có. Nếu không phải như thế, đám phế vật kia cũng không bị giết uất ức đến như thế, vừa rồi nàng còn xuyên qua không gian mà đến, đây không phải chính là Nguyên Anh tu sĩ đi?

Tân Minh cơ hồ dùng thời gian nhanh nhất ngự kiếm bay lên, chuẩn bị thoát đi. Vô luận đáp án rốt cục là thế nào, tóm lại nữ nhân này hắn tuyệt không sao địch nổi.

Bất quá vào lúc này, trong lòng hắn chợt nảy sinh báo động. Theo bản năng hướng phía dưới nhìn lại, sau đó chỉ thấy thiếu niên đang đứng trong vòng chỉ bạc bay đầy trời dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn đầy vẻ trào phúng.

- Giết hết toàn bộ, không để lại một tên!

Vừa nói xong, Nhạc Vũ lại thả ra Xuyên Vân Toa, mang theo Sơ Tam từ mặt đất bay lên.

Vẻ đỏ rực trong con ngươi Chiến Tuyết càng đậm, nàng vươn tay đẩy hướng phi toa phía xa xa. Sau đó Xuyên Vân Toa như được nâng lên, trong nháy mắt gia tăng tốc độ đến cực hạn.

- Lại là loại thủ đoạn khó hiểu này!

Nhạc Vũ nhíu mày, biết Chiến Tuyết không hề sử dụng đạo pháp, mà lại dùng thủ đoạn tương tự như hôm chữa trị tàng lá bên trong đình viện. Thần bí mà hữu hiệu, lại không hiểu nguyên lý, cùng lực lượng như vậy thật không biết từ đâu mà đến.

Nhưng mượn cỗ lực đẩy kia, Xuyên Vân Toa cũng bắn tới ngay phía sau người trên không trung. Mà nhìn vào đạo bào đệ tử nội môn của tên kia, sát cơ trong nội tâm Nhạc Vũ càng lúc càng đậm.

Ta tân tân khổ khổ dẫn ngươi rời Quảng Lăng sơn đến hai ngàn dặm, lại há cho phép ngươi chạy trốn như thế?

Người nọ đầu tiên chợt bối rối, nhưng khi trông thấy Nhạc Vũ chỉ độc thân đuổi theo, lại dâng tia đảm khí. Trong miệng vừa lẩm bẩm, liền kháp pháp quyết, mười dặm chung quanh nhất thời dâng lên trận cuồng phong, vô số phong nhận hướng Xuyên Vân Toa bay tới.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, thúc giục Hỗn Nguyên chân khí trong cơ thể, lấy Ngũ Sắc Thần Quang bảo vệ phi toa. Lại trực tiếp xuyên qua cuồng phong, dù là đám phong nhận còn chưa nhích tới gần phi toa liền bị giải tán.

- Thật đúng là Ngũ Sắc Thần Quang?

Tân Minh chợt nhảy, nhớ lại tình hình Nhạc Vũ chạy thoát trong tay Lệ Thiên Tuyết, hắn liền thúc giục phi kiếm nhanh hơn một bậc, tiếp theo lấy ra một pháp bảo hình quả chuông, dùng tay vỗ, tức thì sóng âm như đánh rách thiên địa hướng phía sau cuồn cuộn bắn tới.

Nhưng trong nháy mắt, liền có hơn mười đạo xung điện ngũ sắc đỡ lấy sóng âm, sau đó quả chuông thất phẩm trong tay liền bị xuyên thủng, bạo liệt ra.

Hắn còn chưa kịp đau lòng, chỉ thấy Xuyên Vân Toa đã đến bên cạnh, sau đó lại thêm một mảnh ngũ sắc bay ra. Ngũ Hành chân khí lưu chuyển không chỉ làm pháp lực trong cơ thể hắn đông cứng lại, phi kiếm bên dưới cũng lảo đảo, cuối cùng hoàn toàn không thể khống chế rơi xuống mặt đất.

Lúc này Tân Minh vừa kinh vừa giận, không nghĩ ra linh sủng bên cạnh Nhạc Vũ lại khó dây dưa đến như thế, trong nháy mắt nỗi tức giận biến thành sợ hãi.

Một thân ảnh toàn thân trắng như tuyết lại bay tới bầu trời, đứng trên Xuyên Vân Toa. Hai mắt sát khí nhuộm đỏ, đang hờ hững nhìn xuống hắn.

Nàng muốt giết ta, lần này chết chắc!

Cực hạn sợ hãi làm trái tim Tân Minh trong phút chốc ngừng đập, sau đó một cỗ cảm xúc điên cuồng nổ tung lan tràn trong lồng ngực hắn.

- Nhạc Vũ! Ta mặc dù có sai, cũng nên do môn quy tới xử trí! Ngươi thật dám bỏ mặc môn quy tới giết ta? Không sợ tương lai bị tâm ma trừng phạt?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 277: Thu hoạch ngoài ý muốn

Bên trong Xuyên Vân Toa, con ngươi Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, hắn ngăn Chiến Tuyết đang định sử dụng Thiên Ti Tuyết kiếm đã đem Tân định vững vàng trói lại, chuẩn bị phân thây.

Sau đó hắn thu hồi Xuyên Vân Toa, đứng trên lưng Sơ Tam, bay tới trước mặt Tân Định.

Tân Minh thấy vậy trong lòng vui mừng, nỗi sợ hãi thối lui, hai mắt trợn trừng nhìn Nhạc Vũ:

- Ngươi còn nhớ được lời thề lúc tế sư đại điển? Tàn sát đồng môn, tội thật lớn lao! Tội của Tân Định ta, chẳng qua chỉ là thấy đồng môn gặp nạn, thấy chết không cứu mà thôi! Bởi vì uy thế kẻ địch quá lớn, tình có thể nguyên! Tối đa cộng thêm một tội, vô ý lỡ lời, vùi lấp đồng môn lâm vào nguy hiểm. Hôm nay ngươi giết ta, mặc dù Chấp Luật Điện không biết, ngày sau độ kiếp ắt gặp báo ứng! Hắc! Bản thân ta muốn nhìn ngươi làm sao sống qua được tâm ma cắn trả! Khi ngươi lên tới Tâm Động kỳ, cũng là lúc ngươi phải chết!

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn Tân Minh, qua hồi lâu cũng không nói chuyện. Tân Minh càng thêm an lòng, còn cười to ầm ĩ điên cuồng:

- Nhạc Vũ a Nhạc Vũ, bản thân ta thật không ngờ tới, ngươi còn có lá bài tẩy mạnh mẽ như thế hộ thân. Bất quá dù là vậy ngươi còn làm khó dễ được ta? Ta thật muốn hỏi ngươi, lai lịch của nữ nhân này rốt cục ra sao? Ngươi có biết mấy chục năm trước, tông môn đã có lệnh cấm, lệnh đệ tử không được tu tập công pháp tà đạo, cũng không được kết giao với tán tu tà đạo sao? Hôm nay ta và ngươi xem như bỏ qua thế nào? Ta thề không vạch trần bí mật của ngươi, ngươi cũng phải làm như chuyện vừa rồi chưa từng…

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, lời phía sau liền nuốt vào cổ họng. Tân Minh

kinh nghi bất định nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của Nhạc Vũ, Nhạc Vũ đang rút ra một thanh đường đao dài chừng ba xích bên trong giới chỉ.

Trên mặt của hắn cũng hiện ra vẻ hoảng sợ:

- Nhạc Vũ, chẳng lẽ ngươi đã điên rồi? Có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng…

- Quá lắm điều!

Theo thanh âm thốt ra, ánh đao mát lạnh nhất thời vẽ ra một vòng tròn thê mỹ, đem đầu của Tân Định chém xuống!

Khi vùng cổ Tân Minh tuôn ra máu tươi, khí cơ trong lồng ngực Nhạc Vũ cũng thư sướng chưa từng có!

Vốn theo tính toán của hắn, chẳng qua để cho Chiến Tuyết phân thây, hoặc chế trụ ném Tân Minh vào trong thú triều cho xong việc. Xem như làm như vậy cũng không vi phạm lời thề không tàn sát đồng môn ngày đó.

Nhưng một câu vừa rồi của Tân Minh, lại làm cho hắn phải thay đổi chủ ý.

Tuy nội tâm đã sớm quyết định phải tru diệt tên này, nhưng nếu nhờ vào tay Chiến Tuyết hoặc yêu thú, ngược lại lộ ra vẻ Nhạc Vũ đã chột dạ!

Một người chưa từng xem mình là đồng môn, như vậy vì sao hắn phải xem tên kia là đồng môn?

Mặc dù tâm ma cắn trả thì thế nào? Nhạc Vũ thật sự không tin bao nhiêu kiếp nạn mình đều đã xông qua, kết quả lại gặp khó khăn ở tâm kiếp nho nhỏ kia!

Những hành động của hắn, chỉ cầu không thẹn với lương tâm! Nếu hôm nay bỏ qua cho người ngày, chỉ sợ tâm linh bản thân ngược lại mang theo tỳ vết.

Hắn hét lớn một tiếng, Nhạc Vũ phát tiết cỗ lửa giận trong nội tâm cùng sát cơ đối với Tân gia. Sau đó hắn chợt cảm thấy ý niệm của mình đột nhiên trở nên thật rõ ràng sảng khoái.

Ngay sau đó hắn thuận tay hấp thanh huyền binh tới, lại cắt lấy giới chỉ trên tay

người kia, lúc này mới bảo Chiến Tuyết phân thây tên này, ném vào trong rừng rậm.

Nơi này mặc dù không có yêu thú cao cấp, nhưng vẫn là địa phương bị các loại mãnh thú chiếm cứ. Thi thể của Tân Định, tự nhiên sẽ có những loài thú dữ chuyên ăn thịt giải quyết.

Trong nháy mắt lực chú ý của Nhạc Vũ đã chuyển hướng những gì mình thu hoạch được trong tay.

- Tân thị quả nhiên thế lực mạnh mẽ, một tộc nhân chỉ đạt tới Linh hư tâm động kỳ, cũng không phải đệ tử chân truyền, thế nhưng cũng có được thất phẩm huyền binh! Thanh kiếm này tuy kém hơn Thiên Ti Tuyết kiếm rất nhiều, nhưng cũng xem như trung đẳng, mình dùng xem như thích hợp. chỉ tiếc là vật này không thể công khai trước mặt mọi người.

Hơi cảm thấy tiếc nuối thở dài, Nhạc Vũ tiện tay ném vào trong giới chỉ của mình. Sau đó hắn lại tiếp tục mở giới chỉ trong tay Tân Minh, trong lòng chợt nhảy lên, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng!

Cũng không biết Tân Minh có phải là người chịu trách nhiệm giao dịch cho Tân gia bên trong Quảng Lăng thị trấn hay không, bên trong giới chỉ chẳng những có được không gian lớn hơn giới chỉ của hắn gấp mười lần, tài phú bên trong cũng nhiều tới mức làm cho người ta giật mình.

Tuy không được khoa trương như Nghiêm Hạo ném ra một lần cả trăm vạn linh thạch, nhưng tổng giá trị đồ vật bên trong cũng không kém hơn năm mươi vạn linh thạch.

Nhưng càng làm cho hắn cảm giác vui mừng chính là bên trong giới chỉ có được ba thùng kim chúc lớn.

Phẩm cấp tuy kém hơn kim chúc hắc văn hai phẩm cấp, trên giá trị cũng thua xa. Nhưng so với tình trạng trước mắt của hắn mà nói, tác dụng hoàn toàn không kém hơn chút nào!

Kể từ khi từ trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông đi ra, hắn đã cảm thấy bộ đao kiếm mình luyện chế trước kia tựa hồ không còn thích hợp sử dụng. Ở phàm tục đương nhiên có thể tung hoành vô địch, nhưng nếu so với huyền binh bảo khố

của tu sĩ, cũng thật kém quá nhiều.

Nhưng cho tới nay hắn cũng không tìm thấy được tài liệu thích hợp, huyền binh cấp thấp hắn lại xem không thuận mắt, cho nên vẫn luôn gác lại.

Lúc trước bên trong Vạn Bảo Lâu tuy lấy được một khối kim chúc hắc văn, chẳng qua là vì gộp cho đủ tài liệu luyện kiếm mà thôi. Hôm nay tuy hắn đang nghiên cứu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng hắn cũng không muốn buông lỏng đao pháp. Ngày sau hắn vẫn muốn sử dụng một lần hai thanh huyền binh.

Nhưng hắn suy nghĩ ngày sau hi vọng tìm được linh tài luyện khí, không ngờ hôm nay lại lấy được trong tay Tân Minh. Tuy không phải những loại lý tưởng nhất trong lòng hắn, nhưng cũng có thể xem như thượng giai.

- Những tài liệu này đừng nói là luyện chế hai thanh huyền binh, bốn năm thanh cũng là dư dả! Như vậy dùng kim chúc hắc văn để chế kiếm, thật sự có chút đáng tiếc!

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ đem toàn bộ đồ đạc bên trong giới chỉ bên kia bỏ vào trong giới chỉ của mình, sau đó thu dọn chiến trường một phen, nhưng lần này Nhạc Vũ lại vô cùng thất vọng.

- Không ngờ toàn bộ đồ vật của mười mấy người này mang theo còn không bằng một người của Tân gia.

Dùng thần niệm điều tra một lúc, người có tiền nhất bất quá chỉ có khoảng ba bốn vạn linh thạch, Nhạc Vũ không khỏi cười tự giễu.

Hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, những tán tu nếu có tiền tài, cũng không cần mạo hiểm đắc tội Quảng Lăng Tông, chạy theo đuổi giết hắn.

Hơi lắc đầu, Nhạc Vũ đem toàn bộ đồ vật hắn không để mắt tới bỏ vào trong giới chỉ của Tân Định, sau đó đưa cho Chiến Tuyết.

Chiến Tuyết thoáng mơ hồ, nhưng sau đó chợt hiểu Nhạc Vũ muốn đem giới chỉ đặt lên người nàng, xem nàng như một thương khố di động.

Tuy trong lòng nàng hiểu đây không phải vật tặng cho mình, nhưng vẫn vui vẻ đem giới chỉ đeo lên tay. Sau đó lại từ trong tay áo của mình lấy ra viên yêu đan

cùng xà đảm của con cự mãng bỏ vào bên trong.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời hai mắt híp lại. Hắn nhớ được mấy tháng trước Chiến Tuyết có đề cập qua về thế giới bên kia, nàng từng gặp được một con cự mãng gần đạt tới bát cấp.

Bất quá tuy hiện tại trong lòng hắn vạn phần kỳ quái, không biết yêu đan cùng xà đảm kia từ đâu mà có, nhưng cũng không dự định hỏi ngay lúc này.

Nếu nói khách quan một chút, hắn chỉ lo lắng về thế giới bên kia nhiều hơn.

Quay đầu nhìn về phương hướng Quảng Lăng sơn, trong mắt Nhạc Vũ xẹt qua thần sắc lo lắng.

- Mang ta đi bên kia, nhanh lên!

Trong lòng Chiến Tuyết còn đang lo lắng, nhưng thời khắc này cũng chợt nghiêm túc, nàng cảm giác được chủ nhân của mình đang khẩn trương.

Nàng không dám tiếp tục suy nghĩ lung tung, chỉ mang theo Nhạc Vũ cùng sơ Tam bay nhanh về hướng Quảng Lăng sơn, nàng ngự kiếm mặc dù không nhanh bằng Đoan Mộc Hàn, nhưng lại nhanh hơn Xuyên Vân Toa không ít. Lúc này toàn lực thúc đẩy, còn chưa tới nửa canh giờ đã đi tới bên ngoài Quảng Lăng sơn.

Ước chừng còn cách khoảng hai trăm dặm, Nhạc Vũ gọi Chiến Tuyết ngừng lại, nhìn quanh xa xa, cũng không dám đi tới gần.

Sau đó chợt thấy phương hướng kia thỉnh thoảng có quang mang mạnh mẽ sáng lên, lóng lánh chiếu sáng cả bầu trời. Nhưng linh trận hộ sơn vẫn vững chắc khó hiểu. Ngược lại thanh thế của thú triều cùng yêu cầm vây kín như mây đen lại yếu đi rất nhiều.

- Tiểu sư phụ của ta đoán thật không sai, tông môn quả nhiên có điều chuẩn bị. Chẳng qua tình hình vẫn còn đáng lo lắng một chút!

Nhạc Vũ thấy thế, trong nội tâm nhất thời thở ra. Đại trận hộ sơn còn hoàn hảo, ý nghĩa tổn thất của Quảng Lăng Tông còn chưa tới nỗi nào.

Nhưng tim của hắn còn chưa thể thả lỏng xuống. Trận chiến này đến tột cùng thắng bại như thế nào, vẫn phải xem những tu sĩ cao cấp trong tông môn có được thủ đoạn hậu chiêu ra sao.

Hai mắt hắn nhìn lên bầu trời bao la không mây, sau đó thoáng tiếc nuối thu hồi tầm mắt. Hắn cũng có lòng muốn lên xem một chút, lấy thực lực của Chiến Tuyết bảo vệ, hắn tiến lên chỗ cao ba vạn trượng tuyệt không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng bên trong cuồng phong phần phật, lôi quang tàn sát bừa bãi, tầm nhìn còn không bằng bên dưới. Dưới tình huống hồn thức không cách nào mở ra, chỉ sợ cũng không nhìn thấy được gì.

- Trận chiến này phân nửa cao thủ tông môn không có mặt, hoặc là toàn thắng, hoặc là thảm bại. Thật không biết chưởng giáo cùng mấy người Xương sư thúc tổ an bài như thế nào?

Hơi lắc đầu, Nhạc Vũ tạm thời bỏ qua nỗi lo lắng, hồi phục lại tâm tình, liền xoay người qua, ánh mắt gắt gao ngó chừng Chiến Tuyết.

- Hôm nay rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đi đâu vậy? Yêu đan từ đâu mà đến?

Chiến Tuyết lúc này đang bất an bối rối, hiện tại lại miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng chuyện Nhạc Vũ yêu cầu nàng không dám không đáp.

Ngay khi nàng còn đang ngập ngừng chuẩn bị nói mình thông qua Định Minh Châu liên lạc với những sợi tơ thần hồn kia, Nhạc Vũ chợt giật mình cả kinh, quay phắt về phương hướng Quảng Lăng sơn.

Một cỗ thiên địa linh khí lớn tới mức chính hắn ở hơn trăm dặm bên ngoài cũng có thể cảm giác được, đang hướng bên kia điên cuồng lao tới. Phảng phất như có cỗ hắc động không đáy đang điên cuồng hấp thu linh lực.

Cùng lúc, Nhạc Vũ cũng cảm giác được một cỗ tinh thần uy áp quen thuộc xông lên, chẳng qua mạnh hơn những yêu thú cấp năm cấp sáu cũng không biết bao nhiêu lần. Thậm chí hắn từng uống qua Băng Ngọc Hồn Thủy cũng cảm giác được nặng nề tới mức khó thể thừa nhận.

- Chẳng lẽ có người hay yêu thú cần độ kiếp ngay Quảng Lăng sơn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Yêu thú lui tán

Trong đầu vừa toát ra ý nghĩ này, Nhạc Vũ liền thấy thú triều cùng cầm hải ở phương xa đang điên cuồng hướng khắp nơi lủi trốn.

Một ít yêu cầm cao cấp tốc độ còn trốn nhanh hơn những yêu thú chạy đầy mặt đất. Chỉ trong thời gian chớp mắt, đã chạy đến gần chỗ náu thân của Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết. Nhưng những con yêu thú ngày thường vốn vô cùng hung ác kia, giờ phút này lại giống như không hề nhìn thấy hai người, bay vút qua bên cạnh. Nhạc Vũ vẫn nhìn thấy xung quanh đều là hình ảnh của bầy thú cùng yêu cầm đang bỏ chạy.

Trong tích tắc sau, trên Quảng Lăng sơn truyền tới tiếng gầm thét như sấm rền. Lại giống như âm thanh rống giận khi hắn cùng Đoan Mộc Hàn bị Lệ Thiên Tuyết phục kích đã nghe được.

Theo thanh âm này, yêu thú còn trong vòng năm mươi dặm Quảng Lăng sơn hơn phân nửa đều sợ run bò lổm ngổm trên mặt đất, một lúc sau mới miễn cưỡng bò dậy, lại hướng Quảng Lăng sơn hội tụ đi qua.

Nhưng cho tới lúc này, trong những yêu thú cùng cầm điểu kia, có ít nhất một thành bỏ chạy thật xa, chút ít yêu thú cao cấp nghe được thanh thế kia càng thêm suy sụp.

Nhìn cảnh này trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy thật nghi ngờ.

- Không phải là yêu thú hóa hình, cũng không phải người của Lệ gia! Đưa tới lôi kiếp làm những yêu thú chạy tứ tán, cho dù có ép buộc bọn chúng quay lại, cũng không vung ra được ba thành chiến lực lúc bình thường. Nghĩ đến đám yêu tộc kia cho dù ngu xuẩn, cũng không làm ra chuyện không khôn ngoan này. Nói như vậy người độ kiếp chẳng lẽ là tu sĩ Quảng Lăng Tông chúng ta? Động tĩnh như vậy, sợ hơn phân nửa là hóa đan thành anh kiếp đi?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, gọi Chiến Tuyết mang hắn bay về Quảng Lăng

sơn. Ngay khi bay tới chỗ gió xoáy, thiên địa uy áp càng thêm rõ ràng. Trong lờ mờ có thể nhìn thấy vô số mây đen đang hội tụ trên Quảng Lăng sơn, còn có lôi quang không ngừng chớp động.

Vào lúc này, trong lòng Nhạc Vũ lại cảm thấy rét lạnh.

Tu sĩ có tu vi Kim Đan hậu kỳ trong Quảng Lăng Tông thật sự không nhiều lắm, mà đạt tới cảnh giới hóa đan thành anh chỉ có ba người. Trong đó có hai vị sư thúc tổ đã theo chưởng giáo chân nhân rời đi, như vậy còn lại chỉ có một mình Xương Băng Hồng.

- Hắc hắc hắc!

Ở xa ngoài hai trăm dặm, một phương hướng khác, Lệ Thiên Tuyết ngửa mặt lên trời cười to, trong thanh âm tràn ngập vẻ sảng khoái nói không nên lời.

- Lại phải độ kiếp trước để tránh nguy! Đây là người thứ hai trong trăm năm qua của Quảng Lăng Tông các ngươi đi? Chẳng qua thật không biết lần này là Vu Duy chân nhân hay Phong Vân chân nhân? Không đúng, hai vị này hiện không có ở đây, như vậy còn lại chỉ có Minh Trụ Phong Xương Băng Hồng! Mặc dù lần này hắn có thể thành công độ kiếp, sau trăm tuổi nhất định cũng vẫn lạc. Không có vị Linh trận tông sư này trấn giữ, ta xem Quảng Lăng Tông các ngươi làm sao còn tiếp tục chống đỡ!

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn ngạc nhiên, cũng không trả lời câu nói của Lệ Thiên Tuyết, chẳng qua vẫn chuyên tâm thúc giục kiếm quyết. Chu Lệ kiếm hóa thành một con Chu Tước toàn thân lửa đỏ, nhanh như lưu tinh truy kích Lệ Thiên Tuyết. Lệ Thiên Tuyết cũng không tiếp đón, chỉ mượn Phương Phong trận tiến hành né tránh. Chẳng qua khi Đoan Mộc Hàn dự định mượn linh trận muốn đột vây, hắn lại dùng thiên phú thần thông để ngăn trở.

Trong lúc di chuyển, Lệ Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ thong dong tiêu sái.

- Chủ mẫu đại nhân, ta thật không muốn đánh tiếp! Nếu không phải đột nhiên, chỉ sợ lần này ta trở về hơn phân nửa sẽ bị trách mắng. Nhưng nói đi nói lại, thực lực của chủ mẫu chẳng lẽ bị lui bước rồi sao. Chu Lệ kiếm tam phẩm hôm nay ở trong tay ngươi cũng không đạt được nửa thành lúc ban đầu toàn thịnh của ngài.

Đoan Mộc Hàn nhướng cao đôi mày liễu, trên mặt nổi lên một mảnh ửng hồng,

hai tay nàng lại tiếp tục khấp kiếm quyết. Chu Lệ kiếm biến thành Chu Tước điểu, bỗng dưng chia ra làm ba, lại men theo một quỹ tích cực kỳ huyền diệu hướng nam tử tà mị trước mắt giáp công tới. Đem trọn phương viên không gian ngàn trượng nhuộm thành màu diễm hồng sắc. Rừng cây bên dưới đã bị nhiệt độ cao đốt cháy trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Trên mặt Lệ Thiên Tuyết rốt cục hiện ra mấy phần ngưng trọng, thân ảnh của hắn tránh né, sau đó quanh người cuồng phong cuồn cuộn, phong nhận xé rách, đem Chu Tước điểu vững vàng ngăn bên ngoài phong nhận.

- Thật ra chủ mẫu đại nhân cần gì phải làm vậy chứ? Ta và ngươi đấu nhau đã một canh giờ, ta dĩ nhiên không thể đả thương ngài chút nào, nhưng ngài lại làm gì được ta? Mà hôm nay trong Quảng Lăng Tông thêm ngươi không nhiều, thiếu ngươi không ít. Cho dù có đuổi đi qua cũng hơn phân nửa là vô dụng! Lần này đại nhân nhà ta mời Yêu Suất đại nhân của Tuyệt Nhận sơn cùng Vân Tung sơn, ba nhà liên thủ, sợ vị Nông chưởng giáo của các ngươi chắc không đoán được phải không?

Ánh mắt Đoan Mộc Hàn lạnh lùng, quét nhìn Quảng Lăng sơn phía xa, không hề đáp lời, sắc mặt nàng từ ửng hồng chuyển sang tái nhợt không còn chút huyết sắc, mà Chu Tước điểu lại lần nữa phân hóa.

Lệ Thiên Tuyết bất đắc dĩ thở dài, đang cảm thấy phiền não, trong lòng bỗng nhiên khẩn trương, sắc mặt hắn khẽ biến, quay đầu kinh dị nhìn ra phía sau.

Chỉ thấy trên Quảng Lăng sơn, mặt dù thiên kiếp đã lui, nhưng có ba đạo kiếm quang cuồn cuộn mang theo uy năng diệt thế bỗng nhiên quét ngang phía chân trời, tung hoành tịch đãng!

Âm thanh chấn vang khắp nơi, hòa lẫn tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một thân ảnh từ đỉnh Quảng Lăng sơn mạnh mẽ vọt ra, biến mất chân trời xa xa.

Ngay sau đó, ba cỗ kiếm quang lại từ trên tầng mây đen xuyên thấu xuống Quảng Lăng sơn, những nơi kiếm quang đi qua đều hóa thành bụi phấn. Chỉ thoáng chốc số yêu cầm trên sườn núi đã tiêu tán ba phần, đàn yêu thú dày đặc dưới mặt đất càng thêm thê thảm, cơ hồ không có cơ hội nào để né tránh, bị luồng kiếm quang mênh mông trực tiếp hòa tan thành bụi, hao tổn gần phân nửa.

- Đây là Quảng Lăng kiếm trận? Quảng Lăng Tông các ngươi đã hồi phục lại

Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Lại còn có ba thanh nhị phẩm huyền binh. Tốt! Tốt! Tốt! Không trách được có thể duy trì đến tận bây giờ!

Thu hồi tầm mắt, Lệ Thiên Tuyết quay đầu, sắc mặt biến thành một mảnh xanh mét, thảm thanh cười nói:

- Lần này Thiên Hồ sơn chúng ta đúng là té thật thảm rồi! Hắc! Vị Nông chưởng giáo của các ngươi dẫn dụ chúng ta vào cục, thật khổ tâm chuẩn bị!

Trong con ngươi Đoan Mộc Hàn lại hiện lên vẻ sáng bóng, tuy nàng miễn cưỡng sử dụng đạo pháp khiến cho khí huyết hao tổn, nhưng tinh thần vẫn thật phấn khởi. Bốn con Chu Tước dưới sự chỉ huy của nàng càng thêm linh động như ý.

Nhưng chỉ khoảnh khắc sau, Lệ Thiên Tuyết liền phất tay áo.

Trong nháy mắt, cả Linh trận bên dưới chợt nổ tung, mà thân ảnh Lệ Thiên Tuyết cũng thừa dịp cuồng phong bạo loạn, viễn độn ra ngoài hơn mười dặm.

- Chủ mẫu đại nhân! Lần này Thiên Hồ sơn chúng ta đã thua bại, nhất định sẽ trở lại quấy rầy! Lần sau gặp mặt, mong rằng chủ mẫu ngài có thể nhớ lại chuyện kiếp trước, nếu không đại nhân nhà ta sẽ vô cùng thương tâm!

Nói tới đây, bên kia thị trấn cũng xuyên ra một đạo thân ảnh hội họp với Lệ Thiên Tuyết phía xa, sau đó hai người dung hợp lại cùng nhau, vội vã bỏ chạy.

Đoan Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục quản tới người này, nàng đưa mắt nhìn về Quảng Lăng sơn, sau đó trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm.

Không còn bị yêu tộc áp chế, yêu cầm bầy thú lần lượt tứ tán. Ba cỗ kiếm quang vừa rồi, uy thế đã yếu đi. Nhưng giờ phút này lại hội họp chung một chỗ, thẳng bắn lên chân trời Quảng Lăng Tông, hiển uy cực lớn, cương mãnh bá đạo, đem kiếp vân sinh sôi đánh tan. Nhưng kiếp vân chỉ thoáng chốc lại bắt đầu hội tụ lần nữa.

- Cũng may Xương sư thúc đạo cơ vững chắc, pháp lực mênh mông, cuối cùng chống đỡ được cho đến khi đám yêu tộc kia rút đi! Có được kiếm trận cùng đánh tan kiếp vân, kéo dài lôi kiếp, có thể chống đỡ được. Chẳng qua mặc dù sư thúc có thể qua được lần tai nạn này, nhưng vì dẫn dắt lôi kiếp đến sớm, sợ rằng làm đạo cơ của sư thúc bị hao tổn, rơi vào kết quả giống như sư phụ của ta.

Nghĩ đến tình hình của Nông Dịch Sơn, trong nội tâm Đoan Mộc Hàn lại ảm đạm. Nhưng ngay khi kiếm mang đập vào mắt, trong nội tâm nàng cũng dâng lên vài phần nghi ngờ.

- Nhìn cường độ của kiếm quang, mặc dù tính cả uy năng của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, cũng không phải nhị phẩm huyền binh có thể xuất ra. Bên trong Quảng Lăng Tông, cho dù là có thêm Tử Hiên kiếm trấn sơn chi bảo của chưởng giáo sư tôn, cũng chỉ có ba thanh, mà đã bị sư tôn mang đi phía nam. Ba thanh nhị phẩm huyền binh kia từ đâu mà có? Trước kia trong tông môn sao ta chưa từng nghe nói qua?

Suy ngẫm một hồi lâu, Đoan Mộc Hàn chỉ đành bất đắc dĩ bỏ qua ý nghĩ này. Nếu như là trước khi nàng chuyển thế, như vậy Tiểu Quan Phong nhất mạch cũng không đến nỗi suy sụp đến như vậy. Nếu như là sau khi nàng chuyển thế, những năm này bên trong tông môn cũng không có luyện khí tu sĩ cấp bậc đại sư, càng thêm không nghe thấy có chuyện chế luyện được cao phẩm huyền binh bao giờ.

Nhưng nàng cũng không cố gắng suy nghĩ, sau khi xác nhận bên Quảng Lăng sơn không còn nguy hiểm, nàng liền thu hồi tầm mắt, vội vàng men theo lộ tuyến chạy trốn của Nhạc Vũ đuổi tới.

Ban đầu cho Nhạc Vũ chạy trước, cũng là cử chỉ bất đắc dĩ, không biết hiện tại hắn đã ra sao? Với tốc độ của Xuyên Vân Toa, có thể tránh được đám đạo chích kia hay không?

Ngay khi Đoan Mộc Hàn còn đang tràn ngập lo lắng, hướng phía nam Quảng Lăng sơn tìm kiếm, Nhạc Vũ lại đang ngửa đầu bình tĩnh nhìn lên bầu trời, trong con ngươi thỉnh thoảng hiện lên tia sáng rực.

Ngay khi kiếm quang xông lên trời, Nhạc Vũ cũng đã biết được, liền cùng Chiến Tuyết và Sơ Tam hạ xuống đất tạm thời bố trí Linh trận giấu diếm khí tức của bọn họ.

Cho nên vô luận là yêu thú hay yêu cầm khi bay ngang qua trên bầu trời hoặc chạy dưới đất, đều không hề phát hiện sự hiện hữu của bọn họ.

Nhưng sau khi nguy hiểm đã qua đi thật lâu, Nhạc Vũ vẫn không cách nào hồi

phục lại tinh thần.

Tâm thần của hắn vẫn bị uy thế của ba đạo kiếm cương quét ngang thiên địa làm rung động thật sâu.

Hắn lại càng thêm lo lắng chuyện độ kiếp của Xương Băng Hồng, nếu không có biến cố gì khác, chỉ sợ thời gian ở chung với vị sư phụ này đã không còn được bao lâu.

Nhưng suy nghĩ tới những việc này, trong lòng hắn càng thêm ấn tượng với tình hình yêu tộc vây công Quảng Lăng sơn.

Thì ra cây đại thụ Quảng Lăng Tông cũng không phải hoàn toàn không cách nào lay động. Mà ở dưới sự che chở của Quảng Lăng Tông, cũng tuyệt không phải hoàn toàn là thiên đường bình yên hưởng lạc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 279: Vân mở vụ tán

Khi chạy tới Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ chỉ nhìn thấy mặt đất hiện ra một vết rãnh sâu chừng hơn trăm thước, vây quanh Quảng Lăng sơn tới mười mấy vòng. Nhìn xuống phía dưới, cũng không trông thấy đáy. Có chút địa phương thật sâu, có thể nhìn thấy được cả màu đỏ đậm nổi lên.

- Uy lực bậc này, đừng nói là yêu thú cấp năm sáu, dù là Yêu tộc Hóa Kỳ hình hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ!

Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt, trong lòng càng thêm rung động. Hắn không nghĩ tới Quảng Lăng Tuyệt Kiếm lại có thể dùng thành kiếm trận, lại càng không sao ngờ tới bộ kiếm pháp trong tay Nguyên Anh cảnh tu sĩ lại có uy lực kinh khủng đến như thế.

Mà ở bên cạnh hắn, Đoan Mộc Hàn đang mang theo Nhạc Vũ bay về hướng tông môn lại nửa tin nửa ngờ quay đầu nhìn lại.

- Nhạc Vũ, vừa rồi ngươi thật sự không hề gặp phải nguy hiểm gì?

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời bất đắc dĩ cười:

- Sư phụ muốn đệ tử nói mấy lần mới tin tưởng? Ngài xem ta bây giờ, có bộ dạng nào không ổn hay không? Mới vừa rồi đúng là có một ít người đuổi theo ta, nhưng đã bị đệ tử bỏ rơi phía sau.

Đoan Mộc Hàn ngượng ngùng cười, hơi cảm thấy lúng túng quay đầu đi. Tính cả lần trước, đây là lần thứ ba nàng hỏi về vấn đề này. Nhưng thật khó trách nàng lại khẩn trương như thế, điều này không chỉ là vấn đề giữa sư đồ bọn họ, nếu Nhạc Vũ xảy ra chuyện gì, mấy lão đầu tử bên trong tông môn chỉ sợ nhất định sẽ dựng râu trợn mắt tìm nàng tính sổ.

- Dám đánh chủ ý với đệ tử Quảng Lăng Tông ta, ta xem đám người kia thật sự là phát rồ rồi. Đáng tiếc hôm nay linh giác của ngươi còn kém một chút, sợ chưa

phân biệt ra được thần hồn của những người đó. Nếu không phải như vậy, nhất định phải cho đám người kia biết tay!

Nhạc Vũ cười cười không trả lời, hôm nay hắn quan tâm nhất chỉ có ba sự kiện. Một là đến Minh Trụ Phong nhìn xem một chút, hai là khai lò luyện đan mượn lực lượng của Tam Chuyển Trúc Cơ đan đi lên cảnh giới Linh Hư cảnh, ba chính là Chiến Tuyết.

Hôm nay chuyện Chiến Tuyết đột nhiên xuyên qua không gian rời đi, cuối cùng hắn đã hỏi thăm cặn kẽ nguyên do. Nhưng tiếc là hắn còn chưa hỏi tới tột cùng đã bị Đoan Mộc Hàn tìm tới.

Bây giờ chuyện hắn hiếu kỳ nhất chính là những sợi tơ bạc kia là cái gì? Vì sao Chiến Tuyết có thể thông qua những sợi tơ bạc nghe cùng nhìn thấy thanh âm và hình ảnh ở hai không gian khác nhau đang xảy ra? Hơn nữa nàng đã dùng phương thức gì lấy được lực lượng từ những sợi tơ đó?

Bất quá kỳ quái thì kỳ quái, trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng, chỉ sợ dù Chiến Tuyết có nói cho hắn biết sự tồn tại của những sợi tơ này, năng lực phân tích của hắn chỉ sợ cũng không thể cảm nhận ra, càng không cách nào chứng minh lời nói của Chiến Tuyết có phải là sự thật hay không.

Dù sao chuyện kia cũng đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hệ thống trí năng phụ trợ.

Nhạc Vũ chỉ có thể xác định, những sợi tơ kia tựa hồ được sinh ra từ tín ngưỡng sùng bái. Hơn nữa nếu người thờ phụng Chiến Tuyết càng nhiều, lực lượng nàng có thể đạt được càng thêm cường đại.

Những điều đặc thù này cũng có chút tương tự với sự biến mất của thượng cổ Vu Thần trong trí nhớ của hắn.

- Không phải hôm nay Chiến Tuyết xem như đã thành thần rồi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhạc Vũ chợt cảm thấy buồn cười. Nhưng sau đó ánh mắt hắn thoáng đọng lại.

Khả năng này chưa chắc đã không có!

Dựa theo những tàng thư hắn xem được trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông, ở thời đại bộ lạc viễn cổ, những Vu Thần chính là đồ đằng được các bộ tộc sùng bái mà sinh ra.

Trong đó tứ phương chi linh cùng với Thập Nhị Vu Thần chính là tồn tại cường đại nhất cũng là nổi tiếng nhất.

Hôm nay Chiến Tuyết mặc dù cũng không hoàn toàn sử dụng hết lực lượng tín ngưỡng kia, nhưng nếu ngày sau người sùng bái nàng có tăng trưởng, năm tháng dài tích lũy xuống, ngày sau chưa chắc là không thể thành thần.

Hắn thở nhẹ một hơi, sau đó lại chợt nhớ tới một việc nằm trong trí nhớ của mình.

Danh xưng Câu Trần Tinh Quân, còn là Bắc Cực Tinh Quân chẳng phải chính là một trong bốn vị chấp chưởng bốn phương, còn được gọi là Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng Đại Đế?

Mẹ của Nhạc Vũ ở kiếp trước, trước khi qua đời một trong những lĩnh vực bà nghiên cứu chính là lịch sử đạo giáo thời cổ đại. Vì vậy hắn đối với những danh xưng này mơ hồ còn nhớ được một chút.

Nhưng khi nghĩ tới Câu Trần của thế giới kia cùng đời này cũng không có quá nhiều liên lạc, dù là hình ảnh chư thiên tinh thần cũng có khác nhau thật lớn.

Nhưng tiếp theo sau đó, trong lòng Nhạc Vũ lại có chút ít lo lắng. Trong những điển tịch mà hắn xem qua, đều ghi chép lại những lời chán ghét cùng oán hận về những vị Vu Thần kia.

Lại liên tưởng tới thế giới này, hôm nay cũng không nghe nói về sự tồn tại của các Vu Thần.

Trên căn bản hắn có thể xác định, khi hồng hoang bể tan tành, nhất định là có dính líu tới việc Vu Yêu đại chiến, còn có cuộc chiến của Thập Nhị Vu Thần.

Mà ở thời thượng cổ, tu sĩ cùng những Vu Thần kia hơn phân nửa đã phát sinh ra chuyện gì, lẽ ra đang hòa thuận sống chung nhưng đến cuối cùng lại trở mặt.

Thậm chí hôm nay tại Đông Thắng đại lục đã hoàn toàn tuyệt tích truyền thuyết

về Vu Thần, có lẽ cũng có dính líu thật lớn với các vị tu sĩ tiền bối kia.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ hít sâu một hơi, bỏ qua những ý nghĩ miên man này, đợi đến khi hắn lấy lại tinh thần liền phát hiện mình đi theo Đoan Mộc Hàn đã tiến vào phạm vi Quảng Lăng sơn.

Nơi này linh lực vô cùng dư thừa, làm Sơ Tam vô cùng vui mừng. Đầu tiên nó tò mò nhìn chung quanh một chút, sau đó mạnh mẽ vẫy cánh, ngửa mặt lên trời hót nhẹ một tiếng.

Yêu thú giống như bọn chúng, hoan hỉ nhất là chỗ ở có linh lực dư thừa, đối với việc trưởng thành cùng lên cấp ngày sau có trợ giúp thật lớn lao.

Giờ phút này Nhạc Vũ chú ý nhất chính là tổn thất trong tông môn. Nhưng tình huống tựa hồ còn hoàn hảo, ngoại trừ chân núi cùng những kiến trúc không nằm trong phạm vi tác dụng của hộ sơn đại trận, những nơi khác cũng vẫn y nguyên.

Duy chỉ có chút ít tu sĩ trong tông môn, mặc dù nhiều người có vẻ mừng rỡ, nhưng cũng có người mang theo vẻ mặt u sầu. Có lẽ trong lòng họ đang lo lắng cho Xương Băng Hồng vì đã cố sức dẫn dắt lôi kiếp đến sớm hơn dự định.

Mà nghĩ tới chuyện này, trong lòng Nhạc Vũ lại trầm xuống. Hắn với vị sư thúc tổ này tuy không có danh sư đồ, nhưng thực sự đã được dạy dỗ, mặc dù thời gian gần gũi không nhiều lắm, nhưng trong lòng hắn thật sự vô cùng cảm kích.

Trầm mặc một lúc lâu, Nhạc Vũ khẽ quay đầu nhìn về phía Đoan Mộc Hàn.

- Sư phụ, chuyện của Xương chủ tọa chẳng lẽ thực sự không có biện pháp nào sao? Tông môn lại trơ mắt nhìn Xương sư thúc tổ vẫn lạc?

Hôm nay hắn còn bị giới hạn tu vi, chuyện có thể tiếp xúc thật sự còn rất thấp. Thậm chí chuyện mạnh mẽ đột phá cảnh giới, dẫn dắt lôi kiếp sớm thời hạn, có tổn hại tới đạo cơ, làm hao tổn tuổi thọ, hắn cũng chỉ đọc được trong những công pháp tu chân tại Kinh Sóc Các mới biết được.

Trong những công pháp này, khúc dạo đầu thường nói những điều tối kỵ trong tu hành, luôn có kể về phương diện này. Về phần nguyên do, cùng biện pháp giải quyết, Nhạc Vũ vẫn hoàn toàn không biết.

Nhưng hắn nghĩ mình không biết, nhưng vị sư phụ có Kim Đan cảnh giới này có lẽ có biện pháp nào đó.

Mà Đoan Mộc Hàn nghe được câu hỏi này nhất thời chợt ngơ ngẩn, đầu tiên nàng bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ, cuối cùng lắc đầu:

- Nếu còn một cơ hội, tông môn nhất định sẽ không ngồi nhìn Xương sư thúc vẫn lạc! Thật ra muốn giữ được tính mạng của sư thúc, không phải hoàn toàn không có biện pháp. Bất quá cần phải có hai loại linh đan bảo vật vô giá, một loại là nhị phẩm Huyền Đạo đan, có thể giúp sư thúc một lần nữa vững chắc đạo cơ. Một loại khác chính là Diên Thọ đan, đây là loại không quá khắc nghiệt, chỉ cần tam phẩm trở lên thì có thể kéo dài dương thọ thêm mấy trăm năm. Nhưng trong tôn môn chúng ta tuy có Địa Tâm Phế Hỏa cùng Thái Dương Chân Hỏa, nhưng lại không có được tông sư luyện đan chân chính. Luyện chế linh đan tứ phẩm, vô cùng khó khăn, càng không cần nói tới tam phẩm nhị phẩm. Truyền thuyết hai loại đan dược này cho dù trong cả ba mươi ba châu Trung Nguyên cũng là vật cực kỳ hi hữu, dù chúng ta có muốn dùng đồ vật đi trao đổi chỉ sợ cũng không đổi được.

Trong lúc nói chuyện, trong lòng Đoan Mộc Hàn chợt cười khổ. Thật ra không chỉ có Xương Băng Hồng, dù là sư phụ của nàng, không phải cũng đang cần có hai loại linh đan này cứu mạng hay sao?

Nhưng những năm qua, tông môn phái La Trân Điện hỏi thăm khắp nơi, nhưng làm gì tìm được tin tức nào có giá trị?

Nhưng lòng hiếu tâm của đồ đệ quả thật đáng khen ngợi.

Nhạc Vũ trầm mặc, nhưng trong mắt hắn chợt nổi lên một tia sáng bóng. Hắn biết vô luận là Diên Thọ đan hay Huyền Đạo đan, đều vượt ngoài phạm vi năng lực của hắn, nhưng với hắn mà nói cũng chưa chắc hoàn toàn mất hết hi vọng.

Vào lúc này Đoan Mộc Hàn hoàn toàn không còn tâm tư mang theo Sơ Tam đi một vòng tới Vân Thanh Phong huyền diệu một phen.

Bất quá dù nàng không còn ý tứ đó, nhưng khi hai người một cầm vừa tiến vào trong núi không lâu, liền dẫn tới ánh mắt của các đồng môn tập trung nhìn vào Sơ Tam đầy vẻ kinh nghi bất định.

Không bao lâu, liền có mấy vị tu sĩ mặc đạo bào có dấu hiệu của Vân Thanh Phong đột nhiên huýt sáo vang vọng, làm bên Vân Thanh Phong lại có vô số đạo quang đoàn bay nhanh về hướng bên này.

Lúc đầu đại đa số mọi người có chút không hiểu được ý tứ của họ, nhưng ngay sau đó khi phát hiện Sơ Tam tồn tại, vẻ mặt mọi người chợt ngạc nhiên ngây ra.

Cũng may trong những người này, đều hiểu rõ thân phận của Đoan Mộc Hàn cùng Nhạc Vũ. Vì vậy mặc dù trong mắt lộ vẻ hâm mộ, nhưng cũng không có cử chỉ gì quá mức.

Về sau, ngay cả tu sĩ của mấy ngọn núi khác cũng đều bị kinh động, rối rít ngự kiếm chạy tới vây xem.

Sơ Tam lần đầu tiên hưởng thụ sự đãi ngộ như vậy, vừa kêu lên một tiếng, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, hiển thị rõ vẻ khí phái cao quý của thần thú.

Giờ phút này Đoan Mộc Hàn cũng tạm thời buông xuống nỗi buồn trong lòng, loáng thoáng cảm thấy đắc ý, liền bỏ luôn Chu Lệ kiếm, cùng Nhạc Vũ đứng trên lưng Sơ Tam. Ánh mắt nàng tuy giả vờ nghiêm túc quét nhìn mọi người, nhưng trong tận cùng ánh mắt cũng dương dương đắc ý.

Chỉ một lúc sau, từ phương hướng Vân Thanh Phong đột nhiên có một đạo lam mang thanh thế kinh người hướng bên này bay nhanh tới đây.

Nhạc Vũ xa xa nhìn lại, nguyên lai là một con chim màu xanh khổng lồ. Mà trên lưng nó đang đứng một vị lão đầu chừng sáu mươi tuổi vô cùng gầy yếu.

Người còn chưa tới, liền nghe tiếng gầm lên thật lớn:

- Rốt cục là con chim gì lại vội vàng kêu lão tử chạy gấp xuống đây?

Đoan Mộc Hàn vừa nghe lời này, nhất thời khóe môi lại nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 280: Ân oán gút mắt

Lão nhân vừa chạy tới, hơn mười đệ tử Thanh Vân Phong thần sắc nghiêm túc hướng hắn hành lễ. Họ hành lễ tới hai lần, một lần hành lễ với lão nhân kia, một lần lại hành lễ với con chim khổng lồ màu xanh dưới chân hắn, thần sắc cực kỳ kính cẩn. Mà những tu sĩ còn lại vẻ mặt đều nghiêm nghị.

Duy chỉ có Đoan Mộc Hàn chỉ chắp tay xem như đã xong lễ. Nàng là Nguyên Anh chuyển thế, tuy có bối phận nhưng cũng không thể chân chính ước thúc đối với nàng. Nàng có lòng tôn kính đối với trưởng bối trong tông môn hay không cũng phải xem tâm tình nàng ra sao mới tính.

Giờ phút này ánh mắt nàng nhìn vào lão nhân đối diện, chỉ mang theo vẻ châm chọc cùng khiêu khích là đa số. Rõ ràng nàng cực kỳ bất mãn đối với lão nhân gầy ốm trước mắt.

- Nguyên lai là Đoan Mộc chủ tọa!

Lão nhân kia đầu tiên thi lễ, ngay sau đó khuôn mặt của hắn liền cứng đờ. Chỉ thoáng qua trong mắt hắn lại đầy vẻ nhiệt tình:

- Con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này chẳng lẽ là linh sủng mới thu của Đoan Mộc chủ tọa?

- Mặc dù không phải của ta, nhưng cũng là linh sủng của đồ đệ ta!

Đoan Mộc Hàn khẽ nhếch môi, sau đó vỗ vai Nhạc Vũ đứng bên cạnh cười nói:

- Nghe nói đã có cấp bậc hạ vị thần thú, nhưng cũng chưa xác định. Chu Húc sư thúc chính là người thuần phục thú đệ nhất Quảng Lăng Tông, sao không giúp ta xem một chút, phẩm cấp của nó ra sao?

Chu Húc đầu tiên đưa mắt nhìn Nhạc Vũ, chân mày chợt cau lại, sau đó nhìn qua Sơ Tam, qua một lúc lâu mới do dự nói:

- Hắn đã thức tỉnh bảy thành huyết mạch Khổng Tước. Với một đầu Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước mà nói, thật sự có thể xem như là kỳ tích. Ngoài ra còn có Phượng Hoàng huyết mạch, nhưng còn chưa kiểm nghiệm cũng không cách nào xác định rốt cục có mấy thành. Nếu ngày sau điều dưỡng thêm, thấp nhất có thể đột phá tới phẩm cấp trung vị thần thú, so với Thanh Dực Uyên của ta mạnh hơn rất nhiều.

Phảng phất như bất mãn với lời đánh giá của chủ nhân mình, con chim khổng lồ dưới chân hắn nhất thời kêu lên một tiếng hờn giận. Nhưng Sơ Tam chỉ hót lên một tiếng, mặc dù biết rõ mình kém đối phương mấy cấp bậc, nhưng không chút né tránh nhìn chằm đối phương, mà con chim xanh kia cũng mơ hồ có mấy phần kiêng kỵ.

Chu Húc thấy vậy càng lắc đầu than thở, sau đó tràn ngập mong đợi nhìn Đoan Mộc Hàn cùng Nhạc Vũ:

- Không biết hai vị có chịu nhường lại đầu Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này cho lão phu hay không? Vân Thanh Phong chúng ta tất có bồi thường thật hậu! Đúng rồi, những năm trước đây không phải Đoan Mộc chủ tọa muốn chọn linh sủng hộ thân sao? Chỗ của chúng ta mặc cho ngài tùy ý chọn lựa!

- Sư thúc có phải bị hôn mê choáng váng rồi không?

Chân mày Đoan Mộc Hàn cau lại, nói tiếp:

- Không nhìn thấy đồ đệ của ta cùng đầu Kim Hoàng Tước này đã thần niệm tương thông, còn kém một bước đã đạt tới cảnh giới bạn sinh cả đời sao? Đồ đệ của ta làm sao có thể chuyển nhượng?

Chu Húc nghe vậy ngẩn ra, lại nhìn kỹ lần nữa, sau đó toan tính trong mắt càng thêm nồng đậm. Chẳng qua vẻ khẩn cầu cũng không hề thối lui chút nào.

Lúc này Đoan Mộc Hàn lại hừ hừ lạnh lùng nói:

- Sư thúc, ta xem ngài đừng nên hỏi nữa thì tốt hơn! Tóm lại chuyện này không cần thương lượng. Nếu muốn bồi thường gì đó, Tiểu Quan Phong chúng ta không có khả năng nuôi dưỡng được đám linh thú dị thú kia đâu, bây giờ ta cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Chu Húc nghe vậy nhất thời đỏ mặt, cũng không còn ý định giả vờ làm ra vẻ hiền hòa, chống nạnh trợn trừng mắt nói:

- Đoan Mộc Hàn! Ngươi làm vậy không phải đang hồ nháo sao? Bằng một chút Ngự Thú thuật truyền thừa của Tiểu Quan Phong các ngươi, nhất định sẽ đem hài tử này phế bỏ! Cả tông môn cũng chỉ có Vân Thanh Phong chúng ta mới có thể đem nó bồi dưỡng đến thượng vị thần thú! Đây cũng là thần thú trấn sơn tương lai của Quảng Lăng Tông chúng ta!

Khóe môi Đoan Mộc Hàn càng nhếch lên cao rõ ràng, quay đầu mặc kệ hắn. Nàng lại chỉ huy Sơ Tam hướng Tiểu Quan Phong bay tới.

Chu Húc đột nhiên giật mình ngây ra một thoáng, bỗng dưng vô cùng căm tức gầm thét một tiếng, hổn hển đuổi theo, dọc đường lúc thì quát mắng, lúc thì lấy lòng.

- Đoan Mộc chủ tọa, sư điệt tốt của ta! Xin nhờ ngươi đổi lại Kim Hoàng Tước này cho ta được không vậy? Ngươi muốn thứ gì thì cứ nói với ta. Ngươi thấy Thanh Dực Uyên của ta như thế nào? Đây cũng đã là cấp chín, muốn đánh thắng năm sáu Kim Đan cũng không thành vấn đề. Chỉ cần ngươi chịu đáp ứng, ta lập tức đem hắn cho ngươi! Sư điệt nữ, chuyện lần trước ta biết sai lầm rồi, chẳng lẽ còn thật muốn ta quỳ xuống dập đầu van cầu ngươi! Vô liêm sỉ! Ngươi thật sự muốn đem nó hủy diệt? Nếu hài tử này ngày sau không cách nào đột phá được thượng vị thần thú, tiểu nha đầu ngươi chính là tội nhân thiên cổ!

Thanh Dực Uyên nghe được kêu lên một tiếng than thở, cụp đầu xuống không thèm nghe tiếp. Mà hơn ngàn tu sĩ vây xem phía sau đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều co rụt cổ rối rít rời đi.

Nhất là đệ tử Vân Thanh Phong, sắc mặt xấu hổ, đều vội vã rời thật nhanh nơi này. Thứ nhất đúng là mất mặt, thứ hai là lo lắng bị trả thù. Vị chủ tọa chân nhân này từ xưa tới nay đều có tính tình có thù tất báo, hiện tại hắn còn chưa nghĩ đến, nhưng ngày sau nếu chợt nhớ tới tình hình bị bêu xấu như hôm nay, bị những đệ tử nhìn thấy, khó bảo toàn hắn lại không nghĩ ra được phương pháp gì hành hạ bọn họ.

Về phần Nhạc Vũ, từ đầu đến cuối nghe được đến trợn mắt há hốc mồm. Hắn thầm nghĩ trong bảy vị chủ tọa Quảng Lăng Tông, làm sao còn có kẻ hoạt bảo

đến như vậy?

Mà giờ khắc này ở bên trong tầng mây phía trên, có hai gã tu sĩ lớn tuổi đang nhìn xuống cùng hừ lạnh một tiếng.

- Tên Chu Húc này, còn không ngại bị mất mặt chưa đủ sao.

Người nói chuyện chính là Mạc Quân, hai tay hắn đang nổi gân xanh, vẻ mặt vặn vẹo, nhìn bộ dáng hắn là đang hận không thể lập tức xuất thủ chém chết tên đang la hét bên dưới.

- Sư huynh chớ giận! Tính tình của vị sư điệt này của chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn chưa biết hay sao?

Cung Trí cũng cười khổ một tiếng. Nhưng giờ phút này sự chú ý của hắn lại tập trung lên người Sơ Tam:

- Khổng Tước huyết mạch, ta nhớ được Long Tước Phiến mà tổ sư ban thưởng xuống, chính là dùng linh vĩ của thần thú Khổng Tước chính tông mười hai cấp trở lên làm ra, không biết ở trong chuyện này lại có liên hệ gì hay không.

Mạc Quân nghe được, vẻ mặt dao động, nỗi tức giận trong lòng nhất thời liền thối lui như nước thủy triều.

Dù là vì chuyện của Xương Băng Hồng, nỗi uất ức tràn ngập trong lòng cũng chợt biến mất vài phần. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Mặc dù hắn không biết tổ sư ban thưởng Long Tước Phiến xuống đây rốt cục lại có thâm ý gì, nhưng có thể xác định, điều này đủ làm chấn động cả Đông Thắng đại lục, nhất định là vì tặng cho Nhạc Vũ không thể nghi ngờ.

Đổi lại mà nói, đứa nhỏ này chỉ sợ chân chính là người được tổ sư nhận định có thể chấn hưng Quảng Lăng Tông.

Bên trong Quảng Lăng sơn, tuy thắng nhưng không khí vẫn trầm trọng không vui. Trong khi đó ở một ngọn núi cạnh Phượng Hà sơn mạch, cách Quảng Lăng Tông hơn mười hai vạn dặm lại là tình cảnh bi thảm.

Lệ Thiên Tuyết hóa thành một đầu chim khổng lồ dài rộng tới mấy trăm trượng,

xa xa bay đến. Sau đó lại biến ảo thân hình đổi thành hình tượng nam tử tà mị trước đó, đi lên trên cung điện ở đỉnh núi. Còn chưa đi tới gần, liền nghe được bên trong truyền ra tiếng quát mắng:

- Hay cho Quảng Lăng Tông! Hay cho Xương Băng Hồng! Thù hôm nay Lệ Uyển Sơn ta nhất định sẽ hoàn lại!

- Quả thật là phiền phức, cũng không biết bọn họ lấy được ba thanh huyền binh kia từ nơi nào, thật sự lợi hại! Trước kia sao chưa bao giờ nghe nói tới? Còn có kiếm trận kia, tựa hồ là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm!

- Thật ra phiền phức nhất chính là đám vô liêm sỉ của Vân Tung sơn, nếu không phải mấy tên kia dẫn đầu bỏ chạy, bọn ta làm sao bị thương tổn nặng như vậy? Nếu có thể chân chính đồng tâm hiệp lực, với mười bốn người chúng ta hợp lực chưa chắc không thể chống đỡ nổi!

Lệ Thiên Tuyết nghe được chân mày cau lại, dù người trong điện khi nói tới câu "chưa chắc không thể ngăn cản", nhưng ngữ khí lại tràn ngập vẻ không xác định.

Dù là mười bốn Yêu Suất liên thủ, đều không thể chống lại sao? Tuy kiếm trận mượn lực lượng của hộ sơn đại trận một phần, nhưng uy năng cũng khiến người ta sợ hãi thật sâu.

- Chúng ta được thiếu chủ bảo hộ, lại kịp thời rút lui, tuy có bị thương nhưng không tổn hại căn bản. Bất quá bên phía Tuyệt Nhận sơn, bên trong bốn vị Yêu Suất cũng có ba người bị thương nặng. Dù là bản thân sơn chủ Tuyệt Nhận sơn, cũng tựa hồ bị kiếm trận quét trúng. Tất chủ, đây cũng là trời ban cơ hội, nếu muốn đoạt lấy cơ nghiệp Tuyệt Nhận sơn, cũng chỉ có lúc này.

- Thương thế của hắn thật rất nặng sao?

Thanh âm người hỏi câu này cực kỳ hòa dịu, trong lòng Lệ Thiên Tuyết chợt cảm thấy ấm áp, như tắm gió xuân.

- Hắn là bị thương không nhẹ, mới vừa rồi theo ta nghĩ cũng chỉ là đè nén thương thế mà thôi! Cơ hội lần này nếu bỏ qua, cho dù bọn ta không lấy, Vân Tung sơn cũng sẽ không bỏ qua.

- Nếu bọn hắn không còn cách nào tự vệ, vậy thì ngươi đến Vân Tung sơn, nói

cho Mộc Phương Viên, Tuyệt Nhận sơn đã được chúng ta bảo hộ!

Thanh âm hòa dịu kia trầm ngâm một thoáng, lại nói ra lời ngoài dự liệu:

- Chuyện hôm nay trọng yếu nhất là an nguy của chúng ta. Có thêm một gã Yêu Suất, liền thêm một phần thực lực tự vệ! Thật sự không phải thời điểm để làm chuyện này.

Trong điện liền yên lặng, giống như hiện tại mới nhớ ra tình cảnh bọn hắn cũng đang bất an.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm kia lại cười khẽ một tiếng:

- Lần này đúng là thua rất thảm, thật sự là một trận thất bại chưa từng có trong đời Lệ Bi Hồi này! Trong chúng ta, có ít nhất hai vị trong trăm năm nhất định bỏ mình, còn lại hơn phân nửa cần bốn năm mươi năm thời gian dưỡng thương. Ngoài ra còn có hơn mười tộc nhân vẫn lạc tại chỗ. Nhưng cũng không nên vì vậy mà quá mức bi quan. Các ngươi nói, khi xác thực chứng nhận chúng ta không còn tiếp tục uy hiếp được…những đại phái tu chân nhân loại kia, sẽ biết nên lựa chọn thế nào rồi? Quảng Lăng Tông bày ra cục diện lần này, không phải là muốn tạm thời gạt bỏ uy hiếp của Thiên Hồ sơn ta, đem nhân thủ tinh lực dời đi chỗ khác sao?

Lần này ngay cả Lệ Thiên Tuyết đứng ngoài điện, cũng cảm giác cả người chợt nhẹ nhàng, có loại cảm giác rẽ mây nhìn thấy mặt trời. Đúng lúc này trong điện truyền ra thanh âm:

- Thiên Tuyết nếu đã trở lại, vậy thì vào đi.

Lệ Thiên Tuyết khẽ nhướng mày, bước đi vào. Chỉ thấy năm nam tử đang đứng hai bên đang tức giận nhìn mình. Mà vị thanh niên tuấn tú ngồi phía trước, lại đang cười nhẹ.

- Vừa rồi bên chỗ ngươi xảy ra biến cố gì? Làm sao thả Nghiêm Hạo trở về? Tên kia thật có chút phiền toái.

Trên mặt Lệ Thiên Tuyết lộ ra vài phần ảm đạm, cúi người xá dài nói:

- Thuộc hạ đến đã không còn thấy Nghiêm Hạo trong thị trấn. Nhưng bên trong

gặp phải chủ tọa Tiểu Quan Phong Đoan Mộc Hàn. Ta có chín thành nắm chắc nàng hắn là chủ mẫu đại nhân chuyển thế.

Lệ Bi Hồi bỗng nhiên đứng lên, thần sắc trong mắt phức tạp chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 281: Trước khi đột phá

Chu Húc vừa đấm vừa xoa, rốt cục hoàn toàn không thực hiện được ý nguyện, chỉ đành mắng to vù vù rời đi. Thế cho nên khi Đoan Mộc Hàn quay trở về Tiểu Quan Phong, đôi mắt đã cười đến nỗi trở thành một vầng trăng non.

- Lần này cuối cùng trút ra được một ngụm ác khí! Nhớ được mấy năm trước khi ta hỏi hắn xin một con linh sủng, hắn chê cười thì thôi, lại càng hẹp hòi muốn chết. Một mực không cho cấp thần thú trở lên. Thật vất vả xin được hai con linh thú, lại ngày ngày chạy tới chỗ ta dặn dò nên nuôi thế nào thế nào, chỗ nào không đúng không nên, thật phiền chết người.

Khóe mắt Nhạc Vũ co quắp lại, cuối cùng đành trầm mặc. Hắn nghĩ thầm thì ra không phải ngươi không xin được yêu thú, mà là ngại người ta phiền.

- Ngươi đang cho rằng sư phụ ngươi không biết tốt xấu?

Phảng phất như hiểu rõ tâm tư của Nhạc Vũ, Đoan Mộc Hàn chợt quay đầu lại, lạnh lùng nhìn vẻ mặt làm ra vẻ vô tội của Nhạc Vũ hồi lâu mới buồn bực hừ một tiếng.

Bất quá ngay sau đó trên mặt nàng lại hiện lên nụ cười có vẻ hả hê:

- Tóm lại tính cách của Chu sư thúc tổ của ngươi, ngày sau ngươi sẽ biết được. Ngươi có Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước này trong tay, chắc chắn từ nay về sau không còn được an bình, sớm muốn có một ngày sẽ bị hắn phiền chết. Nếu ngươi có thể chống đỡ được một năm mà ngươi còn không ảo não hận hắn, ta sẽ phục ngươi.

Trên mặt Nhạc Vũ mặc dù không chút dao động, nhưng trong lòng cũng "lộp bộp" một tiếng, có chút thấp thỏm.

Nếu như Chu Húc thật lấy ra "phong phạm" hôm nay đi tới quấn quýt hắn, đó thật đúng làm người đau đầu.

Thời gian kế tiếp cả Quảng Lăng sơn hoàn toàn khôi phục vẻ bình tĩnh. Chỉ trừ việc mười ngày sau chưởng giáo chân nhân Nông Dịch Sơn mang theo một đám tu sĩ Kim Đan trở về tông môn, mới đưa tới một mảnh xôn xao.

Trên người mười mấy người kia đều sát khí lẫm lẫm. Lệ khí máu tanh vô luận như thế nào cũng không che giấu được. Truyền thuyết nghe nói trước đó không lâu ở phía nam có một môn phái nhỏ mở miệng khiêu khích bất kính với Quảng Lăng Tông, vì thế cả nhà trên dưới toàn bộ bị giết tuyệt! Nhưng rốt cục là chuyện gì xảy ra, Nhạc Vũ cũng không biết rõ ràng. Hắn chỉ nghe kể lại từ miệng Thượng Ngạn và Trầm Như Tân thường xuyên đến bái phỏng hắn nói ra mà thôi. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Trong những ngày qua, Nhạc Vũ đem toàn bộ lực chú ý tập trung trong việc luyện đan học nghệ.

Không chỉ là Tam Chuyển Trúc Cơ đan, còn có Tam Chuyển Huyền Ý đan chuyên dùng cho linh sủng, khách quan mà nói chút ít đan được hắn thường cho Sơ Tam sử dụng trước kia, nếu dùng chung thì càng thêm thỏa đáng.

Vừa có thể tăng lên yêu lực của Sơ Tam, rèn luyện thân thể xương cốt, còn có thể trợ giúp nó tăng cường lực khống chế đối với yêu lực, làm yếu bớt yêu lực bạo ngược ảnh hưởng tới thần trí. Phối hợp với thuật châm viêm của Nhạc Vũ, vừa lúc càng tăng thêm sức mạnh.

Suốt một tháng, Nhạc Vũ đem toàn bộ hạn ngạch dành cho hắn một năm đều dùng hết. Tổng cộng hắn luyện chế ra bốn ngàn viên Tam Chuyển Trúc Cơ đan, đủ cho hắn sử dụng trong ba năm. Mà Tam Chuyển Huyền Ý đan cũng luyện chế ra không ít. Nhưng chỉ tiếc thời gian sử dụng địa hỏa có chút không đủ, nhưng đan dược luyện ra cũng đủ cho Sơ Tam dùng trong một năm.

Ỷ vào tài sản dồi dào, tài liệu đầy đủ, Nhạc Vũ cũng thử luyện chế Tứ Chuyển Trúc Cơ đan, nhưng tổng cộng thử bốn lò đều bị thất bại.

- Phẩm cấp chỉ bất quá ở thất phẩm thượng vị linh đan đã khó luyện chế đến như thế. Vậy linh đan nhị phẩm tam phẩm khó khăn liền có thể nghĩ! Cũng được, dù sao đã không còn hạn ngạch sử dụng địa hỏa, Tứ Chuyển Trúc Cơ đan đợi sang năm khi tu vi gia tăng thì thử lại một chút.

Trong lòng Nhạc Vũ nặng nề, đem chuyện luyện đan tạm thời bỏ sang bên. Mấy lần thất bại này tuy là vì chân khí chưa đầy, áp chế không nổi linh lực bạo loạn, nhưng so sánh với lò Tam Chuyển Trúc Cơ đan đầu tiên, hôm nay hắn đã có thể sử dụng linh thức phụ trợ. Ưu thế nhờ vậy gia tăng không ít, nhưng vẫn thất bại, thật sự làm người ảo não.

Thật ra bản thân Nhạc Vũ cũng không gấp gáp, hắn chỉ lo lắng cho Xương Băng Hồng. Huyền Hạo đan cùng Diên Thọ đan kia, cuối cùng hắn vẫn sẽ có một ngày có thể luyện chế ra. Nhưng vấn đề là thời gian, nếu đợi đến khi Xương Băng Hồng đã vẫn lạc, mặc dù hắn có luyện chế ra Huyền Hạo đan cùng Diên Thọ đan thì có giúp ích được gì?

Chuyện luyện đan căn bản đặt vào xế chiều, mà buổi sáng Nhạc Vũ bỏ hết mọi việc theo Đoan Mộc Hàn học kiếm.

- Đồ nhi ngươi ngũ hành kiêm tu, ta cũng không dạy được ngươi cái gì. Dù là mấy trưởng bối trong tông môn cũng bảo chính bản thân mình nên tự tìm hiểu. Đi qua tìm hiểu những ngũ hành công pháp bên trong Kinh Sóc Các, cứ mặc cho ngươi nghiên cứu. Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể trực tiếp tìm ta hoặc chưởng giáo chân nhân bọn họ giúp ngươi chỉ dẫn. Ta làm sư phụ cũng chỉ có thể dạy ngươi kiếm thuật mà thôi.

Trên thực tế cho dù là kiếm thuật, Đoan Mộc Hàn cũng không dự định dùng phương pháp bình thường chỉ dạy. Sau khi tùy ý ném cho Nhạc Vũ một quyển điển tịch kiếm thuật trân quý của Tiểu Quan Phong, lại cho chính hắn đi tìm hiểu, nàng liền trực tiếp dùng Chu Lệ kiếm chém tới.

Áp chế pháp lực, chỉ dùng tiên thiên Dẫn Khí kỳ đánh với hắn. Cho đến khi cảm giác hài lòng mới đem thực lực từ từ thăng lên tới Ngưng Khí kỳ, từ đó ngày càng đề cao. Nhiều chiêu đều là sát thủ không chút lưu tình. Mỗi ngày thường thường nàng đều hành Nhạc Vũ mệt mỏi đến gần chết, sau đó mới chịu dừng lại, còn nói là "không có cách chỉ dạy nào càng đáng ghi khắc hơn kinh nghiệm tôi luyện trong thực chiến".

Trong lòng hắn vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cứ một phen rèn luyện như vậy, kiếm thuật của Nhạc Vũ đúng thật mỗi ngày đều đang tiến bộ.

Dù sao Nhạc Vũ có ưu thế xuyên việt, nhưng Đoan Mộc Hàn cũng là Nguyên Anh chuyển thế thân. Thành tựu ở phương diện này tự nhiên hắn không thể so

sánh.

Mãi sau đó, Nhạc Vũ dứt khoát phong tỏa chức năng của hệ thống phụ trợ, chỉ dùng kiếm thuật bản thân đối chiến với Đoan Mộc Hàn, xem như giảm bớt sự lệ thuộc của hắn đối với hệ thống trí năng này.

Sau đó chỉ dùng thời gian một năm đã có thể làm cho Đoan Mộc Hàn phải dùng tu vi ngang hàng với hắn mới có thể thỉnh thoảng miễn cưỡng áp chế hắn. Nhưng càng nhiều hơn chính là lực lượng ngang nhau, thậm chí hắn càng có ưu thế chiếm cứ ngược lại. Ngay tiếp theo khi trong đầu hắn đang diễn luyện bộ kiếm pháp mới, cũng đã có tiến triển trong phạm vi lớn, mắt thấy đã sắp đạt tới trạng thái gần hoàn thành thật nhanh.

Làm cho Nhạc Vũ càng thêm an lòng chính là Đoan Mộc Hàn đối với chuyện này không giận mà ngược lại còn vui mừng. Khi nàng chỉ dạy hắn càng dốc sức lực, có đôi khi còn chia ra những chiêu thức trọng yếu, làm cho Nhạc Vũ hiểu thêm rất nhiều. Đồ đệ đang tiến bộ, làm sư phụ như nàng ở trên cơ sở kiếm thuật càng tiến thêm một bước.

Đến buổi tối là tới thời gian Nhạc Vũ đến Minh Trụ Phong học tập Trận Phù thuật. Khách quan mà nói ngày nay lực áp bách mà Xương Băng Hồng gây ra với hắn càng thêm cường đại. Cảm ứng linh giác càng thêm hùng hồn mênh mông. Nhưng ngược lại không có được vẻ thông thuận như lúc trước, mà sắc mặt Xương Băng Hồng cũng thường thường tái nhợt, mãi cho tới một năm sau mới từ từ khôi phục.

Chỉ có một điều biến hóa chính là tốc độ giảng dạy Trận Phù thuật của Xương Băng Hồng càng tăng nhanh hơn không ít so với ban đầu.

Điều này làm nội tâm Nhạc Vũ càng thêm lo âu, chẳng lẽ Xương Băng Hồng cảm giác được ngày tháng không còn bao lâu, nên mới vội vã muốn đem sở học của mình toàn bộ chỉ dạy cho hắn?

Vẻ bề ngoài của Xương Băng Hồng thật lạnh lùng làm Nhạc Vũ cũng không dám hỏi nhiều. Chẳng qua vẻ mặt Tào Vấn vẫn luôn sầm tối, tựa hồ đã chứng minh suy đoán của hắn.

Có một lần hắn tìm một cơ hội hỏi Tào Vấn, lúc ấy vì sao người mạnh mẽ chiêu dẫn thiên kiếp lại phải là Xương Băng Hồng mà không phải những người khác

bên trong Quảng Lăng Tông. Cuối cùng chỉ nghe Tào Vấn cười khổ một tiếng.

- Bên trong Quảng Lăng Tông lại có ai được như Xương sư thúc, có thể vừa chủ trì hộ sơn đại trận, vừa có thể sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Mượn linh lực để tăng cường uy lực kiếm trận, nếu không phải sư thúc thì không thể làm được. Thật ra nguyên nhân cũng không hoàn toàn là như thế, nhưng chúng ta thiên tính vạn tính thật sự không ngờ lần này Yêu tộc xâm phạm lại do ba ngọn núi liên thủ. Có người nói Lệ Bi Hồi kia chính là nhân vật kiêu hùng vạn năm hiếm thấy, những lời nói này thật không phải là nói suông!

Tiếp theo sau đó, Tào Vấn lại thoáng do dự, sau đó vẻ mặt vô cùng thương cảm:

- Nhưng truy cứu nguyên nhân chủ yếu, là do mấy chục năm trước sư thúc tổ của ngươi bởi vì một biến cố mà một lòng muốn chết!

Nghe đáp án này, Nhạc Vũ trầm mặc thật lâu. Thấy bộ dạng Tào Vấn giống như không muốn nhắc lại chuyện này, hắn cũng không tiếp tục hỏi. Chẳng qua trong lòng đối với chuyện xảy ra mấy chục năm trước càng thêm hiếu kỳ, không chỉ có Thượng Ngạn, ngay cả Trầm Như Tân cũng giữ kín chuyện kia như bưng.

Bất quá vô luận năm đó đã phát sinh qua chuyện gì, hắn đều không thể khoanh tay ngồi nhìn Xương Băng Hồng cứ vẫn lạc như thế.

Đáng giá nhắc tới chính là hơn một năm thời gian Nhạc Vũ nhiều lần nghe Trầm Như Tân oán trách, nói là kể từ sau hôm đó, lượng giao dịch bên ngoài Quảng Lăng thị trấn đã giảm hơn không ít. Ngay tiếp theo La Trân Điện hàng năm thu thập đan dược cùng tài liệu luyện khí cũng khó khăn hơn năm trước rất nhiều.

Điều này cũng không phải hoàn toàn do nguyên nhân bởi thú triều. Kể từ khi Quảng Lăng Tông đánh lui Yêu tộc xâm phạm ngày đó, sau đó hỏi tội ba núi, mạnh mẽ yêu cầu một số tiến cống lớn, danh vọng của Quảng Lăng Tông tại cả phạm vi Bắc Hoang càng thêm cao hơn, tu sĩ tới đây giao dịch càng nhiều hơn mấy lần.

Chẳng qua giao dịch gần đây vẫn còn do các môn phái chiếm phần lớn hơn.

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng! Vốn theo ý tứ chưởng giáo chân nhân, là muốn mời chư phái liên thủ hoàn toàn tiêu diệt ba ngọn núi kia. Nhưng trong phạm vi Phượng Hà sơn mạch chỉ có vài môn phái ủng hộ mà thôi…

Nói tới đây, Trầm Như Tân thở dài một tiếng:

- Chưa trừ diệt hậu hoạn, cuối cùng sẽ bị những Yêu tộc kia gây khó khăn. Lần này cho Lệ Bi Hồi có cơ hội thở dốc, sợ sau này càng thêm khó ứng phó!

Nhìn thấy vẻ buồn giận trên mặt Trầm Như Tân, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười. Thật ra mặc dù Trầm Như Tân không nói, hắn cũng cảm giác được có mưa gió sắp đến. Phượng Hà sơn mạch có nhiều môn phái, sở dĩ không hưởng ứng hiệu triệu, sợ là trong lòng đều ôm tâm tư. Nếu không có ba ngọn núi thuộc Yêu tộc kiềm chế, kế tiếp mũi kiếm của Quảng Lăng Tông chỉ vào phương nào, sợ là chuyện mà rất nhiều người muốn biết.

Nhưng hết thảy những chuyện này tạm thời không liên quan với hắn. Làm Nhạc Vũ vô cùng mừng rỡ chính là sau một năm dài tiềm tu, Bồi Nguyên Tôi Cốt của hắn đã đạt tới giai đoạn gần thành công!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Bồi Nguyên cảnh thành

Nhạc Vũ vừa nội thị thân thể, những tế bào màu bạc bên trong thân thể lóng lánh màu bạc sáng bóng, vô cùng sáng lạn. Nguyên lực gấp hơn mười lần so với năm trước, đang thông qua kinh lạc chảy khắp toàn thân.

Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có hơn mười vạn tế bào phân liệt ra ngoài. Trong mạch máu toàn thân, những tế bào đỏ thắm cũng vô cùng rạng rỡ sáng rực, đang không ngừng lưu động khắp toàn thân.

Bên trong xương cốt chỉ còn lại một phần rất nhỏ nơi xương sống vẫn còn duy trì màu sắc nguyên thủy.

Nhạc Vũ vô cùng mừng rỡ, xem tình hình hôm nay, mặc dù hắn không tiếp tục uống Tam Chuyển Trúc Cơ đan, bản thân cũng có thể hoàn thành tiến hóa trong vòng mười ngày nửa tháng.

Nhưng hắn không hề nghĩ tới chính là có khả năng đột phá đầu tiên chính là vật thể màu bạc trong đầu hắn.

Vào đêm khuya, khi Xương Băng Hồng dạy xong một linh trận thủy hệ cho hắn, Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác được vật thể màu bạc trong đầu bỗng nhiên truyền ra thanh âm giống như có vật gì vừa vỡ ra.

Nhạc Vũ cả kinh, vội vàng dùng linh thức của mình dò xét, sau đó chỉ thấy những phù triện bên trong vật thể màu bạc đều biến mất không còn nhìn thấy, ngược lại chỉ còn là một mảnh hỗn độn.

Theo sát phía sau, vật thể màu bạc kia lại mạnh mẽ chuyển động lên, điên cuồng thu nạp thiên địa linh khí bên ngoài.

Nhạc Vũ quá sợ hãi, vội vàng chế trụ tốc độ thu nạp linh lực, nhưng đúng lúc này động tĩnh đã hấp dẫn ánh mắt quái dị của Xương Băng Hồng cùng Tào Vấn.

Cũng may tuy hai người cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không hỏi nhiều. Chẳng qua tới cuối cùng, Xương Băng Hồng mới hời hợt hỏi có phải việc tu luyện của Nhạc Vũ đã xảy ra đường rẽ gì hay không.

Kế tiếp Nhạc Vũ cũng không dám ở lâu, hắn vừa cáo biệt liền vội vã chạy về Tiểu Quan Phong. Sau đó hoàn toàn mở rộng, tùy ý cho vật thể màu bạc kia thu nạp linh lực khắp bốn phía.

Một lần thu nạp liền kéo dài tới hai canh giờ, trong vòng mấy trăm trượng chung quanh vô luận sinh ra bao nhiêu thiên địa linh khí đều bị vật thể kia cắn nuốt không còn.

Cũng may nơi này vốn là nơi linh mạch hội tụ, mà chung quanh đình viện cũng không có một bóng người. Mặc dù thoáng kinh động nhưng người khác cũng chỉ nghĩ hắn đang luyện tập công pháp, không ai hoài nghi điều gì.

Đợi đến khi vật thể màu bạc kia rốt cục dừng lại, không gian bên trong đã biến thành một mảnh hỗn độn, biến thành một thế giới chân chính. Có núi có nước, mặt trời cũng những ngôi sao cũng không thiếu. Chẳng qua màu sắc chỉ có hai màu trắng đen, dù là dòng sông cũng không chuyển động, toàn bộ thế giới thiếu hụt cảm giác chân thật.

Nhưng tình hình này vẫn làm Nhạc Vũ vô cùng kinh dị!

- Hệ thống trí năng phụ trợ này thật sự đem những phù văn kia thôi diễn biến thành một thế giới. Chỉ tiếc hôm nay ta chỉ có thể tiếp xúc được loại phù triện cấp thấp nhất. Mà phương diện số lượng cũng không theo kịp ba phần trăm kết quả suy tính của hệ thống trí năng. Nếu muốn những thứ này biến thành linh động chân thật, thật không biết phải cần bao nhiêu thời gian.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ nhảy lên bên cạnh Chiến Tuyết, sau đó nắm lấy tay nàng.

Lần này trọng điểm phân tích vẫn là não bộ của Chiến Tuyết, bên cạnh Định Minh Châu. Nhưng lần này vẫn không nhìn thấy được những sợi tơ mà Chiến Tuyết đã nói cùng quang đoàn màu bạc.

Đối với chuyện này tuy Nhạc Vũ có chút thất vọng, nhưng không quá ủ rũ. Hắn tin tưởng chỉ cần thế giới bên trong đầu tiếp tục diễn biến xuống, cuối cùng có một ngày có thể nhận thấy được những sợi tơ tín ngưỡng kia tồn tại.

Nhẹ nhàng thở ra, sự chú ý của hắn bắt đầu chuyển hướng sang vật khác. Bắt đầu quan sát sinh cơ bừng bừng cạnh Định Minh Châu cùng trái tim đã bắt đầu khôi phục lại nhịp đập của Chiến Tuyết.

Nếu tiếp tục phát triển theo phương hướng này, ước chừng trong vòng vài năm thời gian, đợi đến khi sinh cơ phát triển khắp toàn thân, Chiến Tuyết xem như có lại được sinh mạng, khi đó không thể tiếp tục xưng hô nàng là sát thi.

- Làm không chuẩn tiếp tục như thế, qua thêm vài năm có thể trở thành Vu Thần chân chính cũng không đoán được. Nhưng không biết thượng cổ Vu Thần đã đạt tới tiêu chuẩn thế nào.

Thu tay về, Nhạc Vũ liền lâm vào trầm tư. Hắn cũng không biết được chuyện này đối với Chiến Tuyết và mình mà nói là phúc hay là họa.

Dựa theo cách nói của Chiến Tuyết, hôm nay những sợi tơ kết nối với Định Minh Châu đã gia tăng hơn sáu mươi vạn. Trong thời gian đó Chiến Tuyết đã đi qua không gian kia thêm vài lần, mỗi lần đều mang về chút nội đan yêu thú cao cấp cho hắn, ngoài ra mỗi lần đều làm số lượng của những sợi tơ kia càng thêm tăng vọt.

Nhưng Định Minh Châu chưa từng thoát khỏi sự khống chế của hắn, ngược lại càng thêm tăng cường, mà thân thể Chiến Tuyết cộng thêm tín ngưỡng lực càng cường hóa thân thể Chiến Tuyết hơn cả việc sử dụng dược vật mạnh hơn không biết bao nhiêu. Đã vượt qua khỏi đệ nhất trọng trong công pháp Huyền Sát Luyện Thi vốn có.

Ngoài ra khi cùng người chiến đấu, cũng là một loại thủ đoạn dùng để khống chế kẻ địch. Trực tiếp sử dụng loại lực lượng này, khống chế thiên địa linh khí, đích xác làm cho người ta có loại cảm giác khó lòng phòng bị. Huống chi bây giờ Chiến Tuyết có thể vận dụng tín ngưỡng lực so với một năm trước càng tăng cao thêm nhiều.

Nhưng trong việc này lại hàm chứa nguy hiểm lớn lao.

Khẽ cau mày, Nhạc Vũ buông lỏng để mặc Chiến Tuyết thu nạp tín ngưỡng lực. Hắn thầm nghĩ nếu thật sự có hậu quả gì khó lường, có thể đợi tới ngày sau hãy

tính, cũng không thể bởi vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn.

Huống chi những sợi tơ kia, hôm nay không phải là bọn họ muốn làm đứt là làm đứt được, vốn không thể đem toàn bộ những người đang thờ phụng Câu Trần Tinh Quân toàn bộ tiêu diệt.

Màn đêm buông xuống, vẫn như ngày thường, đầu tiên hắn cùng Chiến Tuyết nghiên cứu tập luyện chương trình học hôm nay Xương Băng Hồng đã dạy. Sau đó là việc tu hành như ngày thường, cùng việc rèn luyện cốt tủy, bồi dưỡng nguyên lực.

Trong bảy ngày sau đó, khi Nhạc Vũ đem tế bào cuối cùng cải tạo hoàn thành, đột nhiên cảm giác được một trận cảm giác ngứa ngáy tận sâu trong gân cốt, bên trong xương cốt toàn bộ các tế bào đều cộng minh hưởng ứng, dẫn tới cốt cách toàn thân đều vang lên tiếng răng rắc kịch liệt.

Ban đầu Nhạc Vũ còn kinh nghi bất định, nhưng chỉ thoáng qua, bên trong những cốt tủy tế bào đều hiện lên vẻ biến hóa mà hắn không thể nào hiểu rõ. Những xâu chuỗi tế bào hắn cải tạo đang lấy kết cấu chuỗi làm trụ cột, hiện ra vẻ biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tận sâu bên trong tạo thành một chuỗi kết cấu cơ nhân mà dùng cả hệ thống trí năng phụ trợ cũng không cách nào hiểu nổi, sau đó quang mang màu bạc càng sáng lạn rực rỡ.

Lúc đầu hắn còn chưa biết điều này là phúc hay họa, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới chợt vô cùng thư sướng, trong cơ thể khí huyết càng thêm tràn đầy, tinh lực thật dồi dào.

Ngay khi toàn bộ những biến cố đều chợt dừng lại, nguyên khí đang điên cuồng rót vào trong kinh mạch đã biến thành gấp đôi!

Chút ít thay đổi vừa rồi, chính là quá trình tiến hóa sau khi hắn hoàn toàn cải thiện cốt tủy tế bào.

Nhạc Vũ mừng như điên, cơ hồ đứng yên lập tức dò xét nội tức, sau đó trong một giờ, chút ít nguyên khí còn dư lại đã dùng xong, lập tức liền nảy sinh tăng trưởng cực kỳ rõ ràng. Dựa theo tốc độ này, ước chừng chỉ trong ba giờ liền có thể đem tu vi bản thân tăng lên tới Trúc Cơ cảnh giới đỉnh phong.

- Tu chân chi đạo quả nhiên lấy việc cố bổn bồi nguyên là điều trọng yếu nhất!

Nếu đặt ở một năm trước, ta tu luyện ra nhiều chân khí như vậy, cho dù có đan dược hỗ trợ cũng phải cần một thời gian mới thành công. Hôm nay chỉ dùng thời gian một ngày. Nếu không có hệ thống trí năng phụ trợ giúp tế bào tiến hóa, cần làm theo từng bước chỉ sợ cũng phải chờ thời gian mấy chục năm mới có thể bước vào Linh Hư cảnh.

Vừa đứng lên, Nhạc Vũ lại thư giãn cốt cách toàn thân, miễn cưỡng chế trụ nỗi vui mừng mênh mông trong lòng mình.

Theo trí nhớ kiếp trước của hắn còn lưu lại, nghe nói về dịch kinh hoán tủy, mà ở đời này cũng chính là phương cách như thế.

Gọi là dịch kinh chính là gia tăng dung lượng của kinh mạch, điểm này Nhạc Vũ cũng tạm thời không quá lo lắng.

Mà hoán tủy cũng là gia tăng số lượng nguyên lực sinh ra, khiến cho nguyên lực trong cơ thể tăng thêm nhiều lần, hôm nay xem như hắn đã hoàn thành.

Nhạc Vũ tự mình suy đoán, lấy nguyên lực sản sinh trong cơ thể hắn hôm nay, mặc dù còn chưa bằng những tu sĩ ngụy đan Linh Hư cảnh đỉnh phong, hắn cũng không kém quá xa.

- Hôm nay Bồi Nguyên đã thành, như vậy kế tiếp chính là cảnh giới Tôi Thể!

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, sau đó lặng lẽ tra xét xương cốt toàn thân. Cửa ải Tôi Thể này không đến mức quá khó khăn như Bồi Nguyên lúc trước.

Cốt cách khí huyết chính là gốc rễ huyết nhục trong cơ thể con người. Khi cốt tủy được rèn luyện tới mức độ nhất định, sẽ ảnh hưởng tới vóc dáng cao thấp toàn thân, khiến cho thân thể cũng đi theo tiến hóa.

Ngoài ra phương diện tu luyện chân khí tăng trưởng, cũng có thể khiến cho thân thể được tăng cường. Điểm này Nhạc Vũ còn kém một chút, bởi vì hắn chuyên chú việc Bồi Nguyên Tôi Thể, vì thế vẫn duy trì ở mức độ của một năm trước. Nhưng nhiều ngày tích lũy, hôm nay đã biến thành một dòng sông lớn. Muốn đem chân khí truyền vào trong kinh mạch hắn, chỉ bất quá là chuyện trong nháy mắt, không cần phải quá mức tốn sức.

Kế tiếp dù không cần làm gì, cũng có thể trong vòng mười năm hoàn thành được

một bước Tôi Thể, đạt tới trình độ tu sĩ Linh Hư cảnh bình thường. Đây chính là chỗ tốt của Bồi Nguyên Cố Bổn, đạo cơ vững chắc!

Vài ngày trước khi Trầm Như Tân tới tìm hắn, lại làm tâm tư Nhạc Vũ cho đến nay luôn lo lắng nặng nề, cảm giác như có một cỗ áp lực cực kỳ áp bách.

- Đại chiến tại Phượng Hà sơn mạch hôm nay đã sắp tới! Ta đoán trễ nhất sẽ xảy ra trong vòng mười năm. Chỉ cần hai vị sư thúc tổ thành công kết anh, chỉ sợ sẽ lập tức hỏi tội chư phái trong Phượng Hà sơn mạch. Khi đó liên tục đại chiến, khó thể an bình! Mà những đệ tử chân truyền như chúng ta, mặc dù không cần đặt mình trong nguy hiểm, nhưng nếu muốn ngày sau có được thành tựu, dĩ nhiên không thể đứng ngoài nhìn xem, cần phải có kinh nghiệm chinh chiến của bản thân. Tóm lại hiện tại nên tích lũy thêm lực lượng tự vệ mới thỏa đáng.

Nghĩ tới đây, hai mắt Nhạc Vũ thoáng mở, nắm chặt hai tay:

- Vô luận như thế nào, trong vòng hai năm nhất định phải hoàn thành Tôi Thể. Sau đó trực tiếp vượt qua tâm động ma kiếp, thành tựu cảnh giới Linh Hư thần tịch. Về sau còn muốn có thêm thành tựu gì, lại có thể đạt tới cảnh giới ngụy đan hay không, sẽ phải xem cơ duyên ngày sau như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Thái Ất trường sinh

Địa phương Đoan Mộc Hàn chỉ dạy kiếm thuật cho Nhạc Vũ là một mảnh đất bằng phẳng nằm trên đỉnh Tiểu Quan Phong. Là một mảnh đất bằng có phương viên chừng ba trăm trượng. Mỗi ngày hai người luyện kiếm nơi này cũng không biết phá hư bao nhiêu lần. Nhưng sau đó Đoan Mộc Hàn lại dùng đạo pháp phục hồi như lúc ban đầu.

Hừng sáng hôm sau, Nhạc Vũ lại chạy tới Vạn Tiên Quật làm xong công việc, lại chạy tới bên này thật sớm. Nhưng không vượt ngoài dự liệu chính là Đoan Mộc Hàn lại chưa thấy bóng dáng.

- Tiểu sư phụ của ta lại không biết chạy đi đâu chơi? Không có ngày nào mà không đến trễ.

Vừa nhớ lại Xương Băng Hồng, so sánh một phen, Nhạc Vũ không khỏi thoáng lắc đầu. Xương Băng Hồng dù không phải sư phụ hắn, nhưng so với sư phụ chân chính của hắn còn xứng chức hơn chút ít.

Nhưng trong lòng hắn cũng không hề để ý. Thấy Đoan Mộc Hàn thật lâu còn chưa đến, hắn liền luyện quyền pháp ngay trên mảnh đất trống.

Bộ quyền pháp này có tên là Thái Ất Trường Sinh Quyền, đối với những tu sĩ như họ mà nói uy năng không được tận mỹ. Nhưng dù là Quảng Lăng Tông, có quyền pháp đứng đầu trong ba loại bí truyền, dùng để rèn luyện thân thể cùng huyết nhục, vẫn còn tốt hơn.

Trên thực tế, loại công pháp phụ trợ này đối với những tán tu kia cùng với những tiểu tu sĩ các môn phái nhỏ mà nói, cũng là đồ vật không quá giá trị.

Tuy Nhạc Vũ quyết định chủ ý dùng Tam Chuyển Trúc Cơ đan làm chủ dược, nhanh chóng hoàn thành giai đoạn Tôi Thể, nhưng khi luyện bộ quyền pháp này cũng có chút ích lợi.

Khi những chiêu thức được đánh ra, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân bắt đầu không ngừng lưu động bên trong người. Trong đan điền dâng lên cỗ nhiệt khí, tản ra bốn bề, truyền đầy gân cốt huyết nhục cùng từng ngõ ngách.

Không bao lâu, xung quanh đã bắt đầu bị quyền phong lay động, tiếng nổ vang nổi lên bốn phía.

Bản thân Nhạc Vũ lại tiến vào trạng thái không minh, tựa như ngủ nhưng không phải, tựa như tỉnh cũng không đúng, bị vây trong một loại trạng huống tinh thần cực kỳ huyền diệu. Phảng phất giống như tu luyện nhập định, trong lòng không có bất kỳ tạp niệm nào. Không hề có chút ý mừng, cũng không có ưu sầu, là trạng thái tốt nhất khi tu luyện.

Theo thời gian từ từ trôi qua, dưới tác dụng của bộ Thái Ất Trường Sinh Quyền, chân khí máu huyết trong người hắn, thậm chí nguyên lực trong kinh mạch đều hung mãnh như nước thủy triều. Thiên địa linh khí phụ cận cũng bị thu nạp không còn, theo lộ tuyến khí huyết chảy qua, cùng nhau truyền khắp từng ngõ ngách bên trong thân thể.

Giờ phút này Nhạc Vũ đã hoàn toàn bỏ qua hết tạp niệm ngũ giác, bằng không với sự đau đớn hiện tại, cũng đủ làm cho người đau tới mức không muốn sống. Nhưng vẻ mặt hắn vẫn đang co quắp vặn vẹo, phương pháp phong tỏa ngũ giác vẫn không thể hoàn toàn làm quên đi cảm giác đau đớn.

Cho tới cuối cùng, Nhạc Vũ đột nhiên bước về phía trước, đem hết toàn lực đánh ra một quyền, trong nháy mắt kình phong bạo liệt, tiếng vang khắp nơi.

Sau một loạt thanh âm nổ vang, đợi đến khi Nhạc Vũ mở mắt ra, cũng chỉ thấy vách tường phía trước bị mũi nhọn cứng rắn oanh kích ra một lỗ thủng sâu không thấy đáy rộng chừng mười trượng phương viên. Một quyền này do hắn không tự chủ được dùng quyền thế kết hợp cùng ý niệm hồn lực của chính mình. Tuy không liên quan gì đến bí pháp đạo thuật, nhưng uy năng cũng mênh mông kinh người.

Đừng nói có chút ít tiên thiên vũ tông chốn nhân gian, dù là tu sĩ có pháp bảo huyền binh hộ thân cũng khó thể với tới.

Nhạc Vũ nhắm mắt lại, điều tiết hô hấp một phen, đem khí tức đang cuồn cuộn trong lồng ngực áp đảo xuống lần nữa, sau đó liền cảm toàn thân chợt đau đớn.

Đây là một trong những tác dụng phụ khi dùng Thái Ất Trường Sinh Quyền rèn luyện thân thể. Bất quá sau khi thân thể khôi phục lại, gân cốt nhất định càng thêm cường kiện, huyết nhục sẽ càng cứng rắn bền bỉ. Nếu như hắn dùng hệ thống trí năng phụ trợ thêm chút hướng dẫn bên trong, nhất định có thể dùng tốc độ nhanh hơn những người khác để hoàn thành quá trình Tôi Thể.

Căn cốt của Nhạc Vũ tuy rằng không bằng người, nhưng phương diện thân thể so với bất luận kẻ nào cũng không hề thua kém, muốn vượt giai đoạn này cũng sẽ không hao tốn quá nhiều thời gian. Chỉ là muốn đạt tới trình độ tu sĩ Linh Hư cảnh cũng cần có thêm thời gian mới đạt được.

Ngoại trừ đau đớn, Nhạc Vũ còn cảm giác da thịt của mình đang hút vào nhiệt năng của mặt trời.

So với các loại năng lượng cùng linh lực, bộ quyền pháp này làm hao tổn thể lực chỉ trong nháy mắt liền có thể hồi phục lại.

- Chắc đây chính là nguyên lý của Ích Cốc. Da thịt toàn thân có thể tự động hấp thu năng lượng cho bản thân sử dụng. Như vậy không cần ăn cơm, thân thể cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Hơn nữa cường độ chân khí đến tột cùng vẫn còn kém một chút. Nếu không phải như thế, hiệu quả của Thái Ất Trường Sinh Quyền sẽ càng thêm tốt hơn.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy cảm giác này vô cùng kỳ diệu, có loại như phiêu phiêu dục tiên. Nhưng chỉ tiếc mới thoáng qua đã biến mất. Đợi đến khi toàn thân hoàn toàn ổn định lại, Nhạc Vũ rốt cục khẽ thở ra một hơi, mở mắt, lúc này hắn liền nghe được tiếng vỗ tay vang lên bên cạnh.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng ngạc nhiên, dời mắt nhìn qua, chỉ thấy Đoan Mộc Hàn đang đứng gần đó, vẻ mặt tán thưởng.

- Bộ quyền pháp này ngươi luyện xem như có chút hỏa hầu rồi! Ta xem ngươi đã qua được giai đoạn Ngưng Dịch.

- Sư phụ khen quá lời.

Thần sắc Nhạc Vũ bất động, khẽ cúi người hành lễ.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy mỉm cười lắc đầu:

- Không quá lời, thật không tệ. Ta nghe sư tôn từng nói qua, bảy ngọn núi của Quảng Lăng Tông có ngươi là ngộ tính đệ nhất, những lời này tuyệt không phải nói suông. Mấy trăm đệ tử chân truyền, có ai có thể bị ta đánh thời gian nửa năm là có thể cân sức ngang tài với ta trong kiếm pháp? Nhưng ngươi cũng nên cẩn thận bộ quyền pháp này. Ngày sau nhất phải chuyên cần rèn luyện, dù là Tôi Thể kỳ hay sau Linh Hư cảnh, đều sẽ có chỗ tốt lớn lao! Đợi đến khi ngươi có thể rèn luyện được trăm thạch lực mà không cần nội tức tương trợ, ta sẽ dạy cho ngươi Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền.

Nhạc Vũ chỉ cười khổ, hắn cùng Đoan Mộc Hàn luyện kiếm tuy khóa lại hệ thống trí năng phụ trợ, nhưng năng lực trí nhớ vẫn còn tồn tại. Mỗi ngày hắn thôi diễn phân tích, lại có Chiến Tuyết diễn luyện, tiến cảnh tự nhiên cực nhanh. So sánh với đồng môn dĩ nhiên hắn có nhiều ưu thế.

Về phần chuyện sau đó, Nhạc Vũ cũng thật sự mong đợi. Ba bộ quyền pháp rèn thể bí truyền của Quảng Lăng Tông, Cửu Thiên Lôi Động Quyền, Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, Thái Ất Trường Sinh Quyền. Thái Ất Trường Sinh Quyền dùng cho người ở Linh Hư cảnh cùng Trúc Cơ cảnh rèn luyện. Hai bộ công pháp trước chia ra cho Nguyên Anh cùng Kim Đan cảnh giới.

Đừng nói là Nhạc Vũ, dù là Chiến Tuyết học được cũng có chỗ tốt thật lớn.

Bởi vì ba bộ quyền pháp này không cần tiêu hao nguyên lực, vì vậy tông môn cũng không ngăn cấm, ngược lại còn có thái độ khích lệ. Phàm là đệ tử chân truyền cùng đệ tử nội môn, đều có người chỉ dạy. Mà Nhạc Vũ từ một năm trước sau khi chính thức bái sư đã học được từ chỗ Đoan Mộc Hàn.

Đang lúc Nhạc Vũ lâm vào trầm tư, Đoan Mộc Hàn lại kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn.

- Kỳ quái, ta cuối cùng cảm giác nhìn ngươi bây giờ có chút không giống hôm qua. Làm sao lại có mùi vị tương tự như Kim Đan tu sĩ vậy?

Nhạc Vũ nghe được liền cau mày, trong mắt lộ ra nụ cười như có như không. Từ tối hôm qua sau khi hắn hoàn thành việc cải tạo cốt tủy, trên người hắn đã loáng thoáng phát ra hương thơm. Điểm này cho dù giấu diếm thế nào cũng không che giấu được.

Mặc dù hắn làm người điệu thấp, cũng không nguyện nổi danh, nhưng ở bên trong tông môn, cũng không cần cố ý giấu diến tiến cảnh tu vi của mình với sư môn trưởng bối.

Nhưng trong nháy mắt Đoan Mộc Hàn lại khẽ lắc đầu, hiển nhiên là lười tiếp tục suy nghĩ. Mà ngay sau đó, nàng đưa tay ném ra một đạo bào của đệ tử Quảng Lăng Tông cho Nhạc Vũ.

- Đây là La Thiên Đạo Bào do Nghiêm Hạo đích thân luyện chế cho ngươi. Mặc dù muộn hơn thời gian một năm, nhưng sử dụng tài liệu đều là tinh phẩm khó được. Bản thân tuy là lục phẩm, nhưng có được uy năng của pháp bào ngũ phẩm. Lần này hắn trong lúc bận rộn còn nhớ luyện chế cho ngươi vật này, thật sự mất chút tâm tư. Ngày sau nếu có cơ hội ngươi tốt nhất nên cảm tạ hắn một câu.

Vừa cầm La Thiên Đạo Bào trong tay, Nhạc Vũ liền cảm giác không bình thường, linh lực bên trong thật dạt dào. Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ lẫn cảm kích.

Bởi vì gần đây trong tông môn dốc toàn bộ tài liệu trong kho để rèn đúc pháp bảo huyền binh, hôm nay đệ tử Ngọc Dung Phong cơ hồ bận rộn đến phát điên. Trong tông môn chỉ có vài vị luyện khí đại sư, càng thêm không được rảnh rỗi.

Nhưng còn chưa chờ Nhạc Vũ kịp cẩn thận nghiên cứu, Đoan Mộc Hàn lại cau mày nói:

- Về việc huyền binh, không còn ai rảnh để luyện chế cho ngươi, nhưng Nghiêm Hạo đã nói, cho ngươi tùy tiện đến Ngọc Dung Phong chọn lựa, thất phẩm trở xuống, tùy ý của ngươi! Nếu như ngươi có thời gian thì nhanh chóng đến đó một chuyến, chậm sẽ sinh biến cố.

Lần này Nhạc Vũ cũng không mừng rỡ, ngược lại trong nội tâm càng thêm lo lắng. Đại quy mô chế tạo pháp bảo huyền binh, tự nhiên là vì chuẩn bị cho cuộc đại chiến. Mà thúc giục hắn lựa chọn huyền binh, chẳng phải nói đại chiến đã đến trước mắt?

Vô luận như thế nào, trong năm nay nhất định phải đột phá Tôi Thể kỳ!

Đoan Mộc Hàn nói xong những chuyện này, trên mặt lại biến thành nụ cười

hưng phấn:

- Đồ vật ngươi đã lấy, như vậy cũng nên chuẩn bị xuất thủ. Lần này ta sẽ đem pháp lực tăng lên Linh Hư cảnh giới, ngươi nên cẩn thận.

Nhìn nữ tử không còn nửa điểm phong phạm của một sư trưởng, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên, ngay khi hắn vừa định rút kiếm, chợt nghe bên Hợp Dương Phong truyền ra một tiếng rống giận kinh thiên.

- Nhạc Vũ, tên vô liêm sỉ ngươi! Xem chuyện tốt con linh sủng ngươi đã làm!

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời toàn thân run rẩy, lập tức hướng Đoan Mộc Hàn thi lễ nói:

- Sư phụ thứ tội, Nhạc Vũ tránh hắn một chút. Nếu Chu Húc sư thúc tổ tìm tới, kính xin sư phụ giúp ta cản hắn.

Đoan Mộc Hàn cũng chợt ngây ra, thở dài một tiếng, bất đắc dĩ phất tay:

- Đi đi đi đi! Tên kia đã qua tới, nếu chạy chậm chỉ sợ ngay cả ta cũng không giúp được ngươi.

Nhạc Vũ cũng không trả lời, thu liễm khí cơ toàn thân xoay người bỏ chạy như điên. Chờ đi tới một khu núi bí mật ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy một đạo quang mang từ bên Hợp Dương Phong rơi xuống, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Nhạc Vũ co rụt cổ, dùng phương pháp độn thổ lẻn vào trong mặt đất. Nơi này Linh trận giăng đầy, hắn cũng không sợ bị người kia phát hiện. Mà phương hướng hắn tiềm hành, chính là Minh Trụ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 284: Quảng Lăng Tiên Tuyền

Chỉ thoáng chốc Chu Húc đã hiện ra thân hình, đầu tiên nhìn quanh mọi nơi, sau đó trừng mắt phẫn nộ nhìn Đoan Mộc Hàn.

- Nha đầu chết tiệt kia, đồ đệ ngươi đâu?

Trên gương mặt vô cùng mịn màng của Đoan Mộc Hàn thoáng hiện gân xanh, Chu Lệ kiếm bắn ra khỏi vỏ chém tới, nhưng Chu Húc lại cực kỳ cơ trí, nhìn thấy không ổn liền khống chế pháp bảo viễn độn ra xa mấy dặm, mới kêu lên lần nữa.

- Chậm đã chậm đã! Hiện tại ta không rảnh đánh với ngươi. Đoan Mộc chủ tọa, ta chỉ hỏi đồ đệ ngươi rốt cục đang ở đâu?

- Hắn ở đâu ta làm sao biết!

Đoan Mộc Hàn tức giận thu hồi kiếm, sau đó hừ lạnh một tiếng:

- Lại nói, lão đầu ngươi đang làm gì vậy? Đã một xấp tuổi rồi, làm sao hễ chút là gào thét kêu la? Linh sủng của đồ đệ ta đã làm gì chọc giận ngươi chứ!

- Chọc ta? Nó không có chọc ta, nhưng nó len lén chạy tới Hợp Dương Phong ăn trộm dược liệu.

Chu Húc tức giận phùng râu trợn mắt, cẩn thận dùng linh thức lặng yên tra xét một phen, lại không tìm được gì, cuối cùng giống như nhớ ra điều gì đó, cười lạnh nói:

- Được, mặc dù ngươi thiên vị không nói, ta cũng đã biết hắn đang ở nơi đâu. Hơn phân nửa là chạy tới Minh Trụ Phong đúng không?

Dứt lời, Chu Húc liền chuẩn bị khống chế đoàn hắc quang hướng Minh Trụ Phong bay đi. Mà Đoan Mộc Hàn lại bất đắc dĩ vỗ trán:

- Chu sư thúc, ngươi không phải cố ý muốn đi tìm đồ đệ ta gây phiền toái đó chứ? Ta nhớ được trước kia ngươi không phải đã nói, tiền đồ của Sơ Tam không thể hạn lượng. Chưởng giáo chân nhân cũng từng có mệnh lệnh rõ ràng, phải trông nom nó nhiều hơn, hết thảy linh dược cung ứng không thể thiếu hụt, cần phải giúp nó sớm ngày lên cấp độ kiếp. Hôm nay nó đang trong thời kỳ trưởng thành, ăn trộm một chút linh dược cũng chỉ là bản năng mà thôi. Vậy cũng đâu đến nỗi là đại sự gì đi? Vì chút chuyện nhỏ này, lại đi gây chiến hay sao…

Lời của Đoan Mộc Hàn bỗng nhiên dừng lại, quang đoàn đen thui của Chu Húc từ dưới chân đột nhiên xuất ra một cự vật vô cùng to lớn chừng trăm trượng, ném lên trước mặt nàng. Nhìn bộ dạng tựa hồ chính là Thanh Dực Uyên, linh sủng của Chu Húc, chẳng qua hiện tại nó đang ôm bụng ợ lên một hơi, bộ dáng đứng cũng không vững, trong mắt tràn đầy vẻ mơ mơ màng màng cùng vài phần men say loáng thoáng.

Bản thân Chu Húc lại vô cùng bi phẫn:

- Một chút chuyện nhỏ mà thôi? Lần này nó không chỉ một mình đi ăn trộm, còn đem mấy thần thú trên núi chúng ta dẫn theo vào, đem cả Dược Viên ăn trộm ít nhất một phần ba.

- Ách, vậy sao…hì hì!

Đoan Mộc Hàn gãi đầu, vô cùng lúng túng cười khan một tiếng, ánh mắt nhìn Chu Húc cũng tràn đầy vẻ đồng tình:

- Thật ra không cần phải tức giận như vậy, sức ăn của Sơ Tam nhà ta không lớn, dù có ăn nhiều hơn nữa, cũng chỉ lọt vào trong bụng những linh sủng của Vân Thanh Phong các ngươi thôi.

- Chu Húc này cũng không phải là người nhỏ mọn, nếu chỉ là một loại linh dược, sao ta lại không biết xấu hổ đi so đo với bọn chúng?

Phảng phất như không thấy được vẻ không phục của Đoan Mộc Hàn, trên mặt Chu Húc từ vẻ bi phẫn chuyển thành khóc không ra nước mắt:

- Ngươi có biết bọn chúng ăn trộm vật gì không? Đây chính là ngũ phẩm Thúy Ngọc Lăng hai mươi lăm năm!

Thanh Dực Uyên nghe được mấy chữ này, bỗng dưng mở mắt, ngẩng đầu mơ mơ màng màng liếc mắt nhìn chung quanh, sau đó nghiêng đầu ngủ tiếp.

Đoan Mộc Hàn lại ngây người im lặng. Trong ánh mắt nàng càng tràn đầy vẻ đồng tình, mơ hồ xen lẫn vài phần hả hê.

Nàng thầm nghĩ Thúy Ngọc Lăng kia không phải là chủ dược cất rượu chủ yếu của vị Chu sư thúc này đó sao? Thiếu một mảnh dược viên trồng thuốc này, chỉ sợ đám tửu quỷ trong tông môn xem như là khó chịu. Tên tiểu tử Sơ Tam kia, những loại thuốc khác không trộm, lại mang theo đám yêu thú ăn trộm loại dược vật kia, sợ rằng thật sự đem Chu Húc chọc hận tới cực điểm!

Nhạc Vũ dùng phương pháp độn thổ chạy trốn lên tới giữa sườn núi Minh Trụ Phong, thở ra một hơi, lại giá ngự Xuyên Vân Toa bay lên đỉnh núi. Ngay khi hắn vừa xông vào bên trong Ly Hận Phủ, liền nhìn thấy có một đoàn hắc quang đuổi theo bên dưới. Trong lòng Nhạc Vũ chợt run sợ, vội vàng xông vào bên trong động phủ.

Ngay khi hắn vừa tiến vào không gian khổng lồ kia, liền nghe được bên ngoài vang lên thanh âm chửi rủa.

- Tên tiểu tử Nhạc Vũ kia, mau lăn ra đây cho ta! Đừng tưởng rằng ngươi trốn vào nơi này, ta liền không làm gì được ngươi sao? Còn nữa Xương Băng Hồng, ngươi chơi trò bao che khuyết điểm, hôm nay ta không hủy đi biệt phủ này của ngươi không được!

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ không thôi, thật không biết rốt cục Sơ Tam chọc phải họa gì, đem vị Chu sư thúc tổ này chọc giận thành như vậy. Tên tiểu tử kia tạm thời che đậy tâm linh cảm ứng, cũng không dám liên lạc cùng hắn, xem ra đã chọc họa không nhỏ.

Ngay khi lời của Chu Húc còn đang hổn hển vang lên, bỗng nhiên thanh âm chợt khựng lại, Nhạc Vũ không còn nghe được thanh âm từ bên ngoài. Trong lòng hắn khẽ động, biết là do Xương Băng Hồng xuất thủ dùng pháp trận ngăn cách thanh âm bên ngoài.

Quả nhiên trong chốc lát sau, bên trong lầu các truyền ra thanh âm lạnh lùng của Xương Băng Hồng.

- Nếu như đã tới, vậy thì vào đi.

Sắc mặt Nhạc Vũ nhất thời nghiêm nghị, khi hắn đi vào lầu các, vừa nhìn thấy Sơ Tam đang giả ra vô tội đáng thương đang núp sau lưng Xương Băng Hồng.

Mà Xương Băng Hồng lần đầu tiên cười cười, sủng ái vuốt ve đầu Sơ Tam nói:

- Thật ra nó cũng không có làm gì, chỉ là cùng đồng bạn ở Vân Thanh Phong đem ngũ phẩm Thúy Ngọc Lăng của Chu Húc trồng trọt ăn trộm mất phân nửa mà thôi. Hài tử này chỉ là không chịu được khi thấy ngươi bị Chu sư huynh cuốn lấy không tha, nên mới nghĩ xả giận cho ngươi.

- Chỉ là ngũ phẩm mà thôi?

Nhạc Vũ nhất thời thở nhẹ một hơi, chỉ cần không phải linh dược gì đặc biệt trân quý, vậy cũng không đến nỗi là chuyện gì không qua được. Đợi đến khi Chu Húc nguôi giận, nói lời xin lỗi là được. Lại nói công phu quấn quýt người của Chu Húc thực sự làm người ta cảm thấy thật bất đắc dĩ. Hôm nay hắn cũng đã sớm lĩnh hội nguyên nhân vì sao Đoan Mộc Hàn lại bực tức Chu Húc đến như vậy.

Chỉ chốc lát sau ánh mắt của hắn lại trở nên dị thường cổ quái:

- Thúy Ngọc Lăng, là loại linh dược mà Chu sư thúc tổ dùng chế tạo Quảng Lăng Tiên Tuyền sao?

Sơ Tam kêu nhẹ một tiếng, giương đầu với vẻ mặt đắc ý. Tào Vấn đứng bên cạnh cũng bật cười, đợi khi ánh mắt mọi người nhìn qua vội vàng ngậm miệng lại, làm ra vẻ mặt nghiêm túc.

Mà vẻ mặt Nhạc Vũ hoàn toàn biến thành như đưa đám. Bây giờ hắn tình nguyện là Sơ Tam đã ăn trộm kỳ trân dị quả gì đó còn hơn.

- Chu sư huynh chỉ là nhất thời tức giận mà thôi. Thật ra cũng không làm gì hai ngươi. Ta sẽ nhường Quảng Lăng Tiên Tuyền cất giữ trong phủ đưa lại cho hắn, ta nghĩ sẽ khiến Chu sư huynh bớt giận.

Lúc này Xương Băng Hồng lại cười, sau đó vẻ mặt phức tạp nhìn Sơ Tam:

- Chút ít Dược Viên bên Hợp Dương Phong được phong tỏa bằng trận pháp mà ta mới thiết kế gần đây, yêu thú cấp mười trở xuống cũng không thể đến gần. Cũng chỉ có Sơ Tam của ngươi mới có thể lấy Ngũ Sắc Thần Quang không chút âm thanh chuồn êm đi vào. Tên tiểu tử này thật đúng là khắc tinh của Trận Phù sư chúng ta đây! Đợi đến khi nó trưởng thành, chỉ sợ trong thiên hạ ngoại trừ mấy đại trận, ở trước mặt nó toàn bộ không đáng nhắc tới!

Sơ Tam đã sớm hiểu được ý người, nghe vậy liền thân mật dùng đầu cọ cọ cánh tay Xương Băng Hồng, làm Xương Băng Hồng cảm thấy thật buồn cười. Sau đó hắn chợt nhíu mày, mũi thoáng hít nhẹ, lại nhìn về phía Nhạc Vũ.

Trong lúc Nhạc Vũ còn đang khó hiểu, Xương Băng Hồng đột nhiên chụp lấy cánh tay hắn, dùng pháp lực thật tinh thuần dò xét vào trong.

Qua một lúc lâu, trong vẻ mặt khó hiểu của Tào Vấn, Nhạc Vũ còn đang thấp thỏm bất an, Xương Băng Hồng rút tay trở lại, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ lại ý vị thâm trường.

- Vấn nhân, ngươi đi lấy Quảng Lăng Tiên Tuyền ra đưa cho Chu sư huynh đi! Chẳng qua chỉ sợ hiện tại hắn còn chưa cách nào nguôi giận. Hai người các ngươi hãy khoan trở về, nếu là như thế theo ta học Trận Phù thuật!

Nhạc Vũ kính cẩn đáp ứng, ngay cả Sơ Tam cũng vui mừng kêu lên một tiếng. Cũng không biết vì sao, Sơ Tam lại đặc biệt thích thân cận vị sư thúc tổ này. Đối với Linh trận bí phù nó cũng cực kỳ để ý. Linh trí hôm nay của nó bất quá chỉ tương đương với hài đồng mười bốn tuổi. Học loại phù trận quá thâm ảo đương nhiên không được, nhưng đơn giản một chút cũng không ngại, thậm chí tự nó cũng có thể loay hoay bày ra chút ít pháp trận thô thiển.

Vừa học liền kéo cả ngày, đợi đến giai đoạn cuối cùng, Nhạc Vũ bỗng nhiên cảm giác vật thể màu bạc chấn động, hắn dùng linh thức điều tra, phát hiện tình huống đại khái không có biến hóa, chẳng qua quỹ tích những tinh tú vận chuyển tựa hồ hợp lý chính xác hơn rất nhiều.

- Sở học hôm nay chẳng phải là nhập môn của hai mươi tám tinh tú sao? Nếu nói như thế, suy đoán lúc trước của ta căn bản có thể xác định không sai. Đúng rồi! Cũng nên đặt tên cho nó, vừa rồi đã thôi diễn thiên địa tinh tú, vậy sao không gọi nó là Diễn Thiên Châu?

Trong đầu vừa nghĩ ra tên này, Nhạc Vũ cũng chậm rãi đi ra ngoài biệt phủ, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Chu Húc.

Hắn thở nhẹ một hơi, sau đó nắm Sơ Tam đang choáng váng mơ màng bỏ vào trong Xuyên Vân Toa.

Ngay khi hắn chuẩn bị khống chế Xuyên Vân Toa bay xuống núi, chợt nghe được ở bên Thủy Hàn Phong phía bắc truyền tới một tiếng huýt dài. Thanh âm cao vút liên tục không dứt, vang vọng núi sông. Nhạc Vũ không khỏi thoáng kinh hãi đưa mắt nhìn qua.

- Nghe thanh âm kia tựa hồ là từ từ đường tổ sư cùng Vạn Tiên Quật truyền tới. Có điểm giống thanh âm của Tạ Hạo, chẳng lẽ hắn đã hoàn toàn lấy được tu vi của kiếp trước?

Trong lòng hắn chợt hâm mộ, tuy nói Tạ Hạo cùng Đoan Mộc Hàn là những Nguyên Anh chuyển thế thân cho dù lấy được một bộ phận lực lượng của kiếp trước, cũng cần có thời gian ngắn tiêu hóa hấp thu. Nhưng cũng đã nhất định trong mấy năm sau này, tu vi nhất định sẽ tăng mạnh. Thậm chí ở trong khoảng thời gian ngắn, thành tựu Kim Đan như Đoan Mộc Hàn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Những thứ này cho dù hắn có hâm mộ cũng không đạt được đến. Nhưng nếu như hắn có thể dựa theo dự đoán, sau khi hoàn thành bước Tôi Thể, tu vi tiến triển hắn cũng sẽ không kém!

Trên mặt hiện lên nụ cười mong đợi, Nhạc Vũ không chút dừng lại bay về Tiểu Quan Phong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 285: Dược dịch thối luyện

Cùng thời gian này bên trong động phủ, ánh mắt của Tào Vấn cũng đột nhiên lóe lên.

- Nghe thanh âm này, tựa hồ là đã sắp đột phá đến Linh Hư cảnh, thiên tư của Tạ Hạo quả nhiên tuyệt cao.

Nhìn tình hình này, chắc trong vòng mười năm nữa thì Quảng Lăng Tông ta lại có thêm một Kim Đan. Trong vòng trăm năm, ngoại trừ Đoan Mộc sư muội thì chắc không ai có thể áp chế phong mang

Lời nói đến cuối cùng mang theo ý than thở song Xương Băng Hồng đang ngồi tĩnh tọa chợt mở mắt, lộ vẻ chê cười.

- Thiên tư của hắn đúng là tuyệt cao! Nhưng nói là không có người nào áp chế được phong mang vậy thì chưa chắc. So sánh với Vũ nhi, hắn cũng chỉ bình thường mà thôi! Vũ nhi rồi sẽ khẽ có một ngày khiến tất cả kinh ngạc.

Tào Vấn lại ngạc nhiên, đang lúc định hỏi thì thấy sư thúc của mình đã nhắm hai mắt. Hắn suy nghĩ sâu xa một hồi rồi cuối cùng cũng chỉ lắc đầu, cho là Xương Băng Hồng khích lệ mà thôi.

Bất quá với thiên tư của Nhạc Vũ, sau trăm tuổi quả thật cũng có thể tranh phong với Tạ Hạo.

Đặc biệt là kiếm thuật cùng trận pháp phù triện của hắn có thể nói là đệ nhất trong đám đệ tử cùng thế hệ của Quảng Lăng Tông.

Hắn chỉ không biết chính là Xương Băng Hồng nói Nhạc Vũ sẽ khiến cho mọi người kinh ngạc là ý gì?

Cho dù là sau trăm tuổi đột phá Kim Đan, cũng chưa nói là có thể ngang bằng với Tạ Hạo.

Trở lại trong phòng, chuyện đầu tiên mà Nhạc Vũ làm là gõ đầu Sơ Tam đến khi nó không ngừng cầu xin tha thứ, bảo đảm sau này sẽ không tái phạm chuyện trộm thuốc mới bỏ qua.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lấy La Thiên Đạo Bào mà hôm nay Đoan Mộc Hàn đưa cho hắn để xem kỹ. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Tên đầy đủ của nó là La Thiên Nhị Thập Bát Tú Đạo bào, lấy lực của tinh tú để phòng ngự.

Bên trong nó còn có đến ba tầng Kim Linh thuẫn trung cấp.

Cái gọi là Kim Linh thuẫn chính là lấy linh lực mô phỏng kết cấu của kim khí đạt đến thực chất thì có được đặc tính vật lý. Mộc linh thuẫn và Thổ linh thuẫn cũng đều như thế, hơn nữa nếu người sử dụng có linh lực và đạo pháp càng mạnh thì vật chất được mô phỏng có phẩm cấp càng cao.

Nếu như có phủ chồng thì lực phòng ngự không đơn giản là theo cấp số cộng mà là theo cấp số nhân. Tuy chỉ là ba tầng trung giai Kim Linh thuẫn sau đó cộng thêm lực hộ thân của nhị thập bát tú thì một tu sĩ Linh Hư cảnh cũng không làm được gì.

Đoan Mộc Hàn nói nó có thể so sánh với một số pháp y ngũ phẩm, đích xác là có đạo lý. Thậm chí nói luôn nó là ngũ phẩm pháp bảo cũng chưa hẳn không thể. Chẳng qua là nhu cầu tu vi pháp lực chỉ ngang với lục phẩm pháp bảo, một tu sĩ Linh Hư cảnh đã có thể phát huy uy lực của nó tới mức độ lớn nhất.

Nhạc Vũ sau khi hoàn thành phân tích thì cảm thán một hồi. Hắn không cần phân tích kỹ cũng biết linh trận trong này chắc là thủ bút của Xương Băng Hồng thiết kế rồi Nghiêm Hạo hoàn thành.Hôm nay Xương Băng Hồng sở dĩ dạy hắn tinh tú đại trận chắc cũng là vì vật này.

Mấy tài liệu khác bên trong đều là lục phẩm, song được kết hợp cực kỳ chặt chẽ khiến nó toàn vượt qua lục phẩm, đích xác là thủ bút của đại sư.

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ dựa theo pháp quyết mà Đoan Mộc Hàn dạy cho hắn sau khi đưa La Thiên Đạo Bào tế luyện một hồi rồi mặc vào người, tiếp đó vung tay thì lập tức hiện ra diện mục thực sự của nó.

Chiếc đạo bào này có màu tím, bên trên có vẽ một bản đồ tinh tú cùng với đồ đằng tứ thánh thú, trông vào cực kỳ hoa lệ.

Chiến Tuyết bên cạnh thấy thế bất giác vỗ tay than thở:

- Chủ nhân mặc bộ đạo bào này thật sự rất đẹp!

Nhạc Vũ sờ lỗ mũi, kiếp trước kiếp nầy, hắn chưa từng dùng từ rất đẹp để hình dung bản thân.

Hắn thuận tay lấy thủy kính ra nhìn thì thấy cả người mình mặc bộ đạo bào này quả nhiên khí chất bất phàm, tướng mạo vốn chỉ có thể coi là thanh tú tăng thêm mấy phần anh vĩ lẫn thần bí.

Nhíu mày, Nhạc Vũ sử ra một đạo quyết biến thành dạng đạo bào của đệ tử chân truyền Phù Sơn Tông.

Trong lòng rất hài lòng , chiếc đạo bào này ngoại trừ việc quá bắt mắt, còn lại đều như mong ước của hắn.

Đáng tiếc là hai vị sư thúc tổ Nghiêm Hạo và Xương Băng Hồng không còn thời gian để luyện chế cho mình thứ huyền binh pháp bảo gì. Nếu không bản thân có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Vốn trong giao phong đầu tiên phải chiếm được lợi thế về binh khí, vừa lúc bản thân tránh không thoát đại chiến sắp tới thì nhất định phải lựa chọn lấy một pháp bảo huyền binh hộ thân tốt nhất.

Về phần đồ cất trong kho của Ngọc Dung Phong tuy không tệ nhưng lại quá sai khác yêu cầu của hắn.

Bất quá cho dù thật sự muốn luyện chế cũng phải đợi tu vi đến Linh Hư cảnh rồi hãy nói. Khi đó pháp lực bản thân đầy đủ mới có thể nắm chắc việc luyện chế.

- Chẳng qua mặc dù đã luyện thành thì cũng không nên khai báo lai lịch pháp bảo này. Đợi đến Linh Hư cảnh thì có thể lấy ra, nói là mua được. Sau đó sẽ về nhà một chuyến, cho dù là Thừa Vân môn hay là Vân gia đem đuổi tận giết tuyệt.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bật cười, trước lúc trùng kích Linh Hư cảnh thì coi như tạm gác mọi chuyện.

Sau đó hắn bắt đầu tiến hành chế thuốc. Lúc này trong căn phòng của hắn cũng có một chiếc quan tài giống như trong phòng của Nhạc gia thành hồi trước.

Ngay cả linh trận cũng đồng dạng là hình tròn chỉ khác linh lực và tính thẩm thấu của kim loại mạnh hơn.

Vào lúc sắp hoàn thành linh dược thì sắc mặt của Chiến Tuyết đã đỏ bừng, cởi hết đai lưng, y phục để lộ làn da trắng như tuyết rồi bước vào trong chiếc quan tài đã rót đầy dược dịch, không dám quay đầu nhìn Nhạc Vũ.

Nhìn một màn xuân sắc này, trái tim Nhạc Vũ cũng đập dồn dập, một lúc lâu sau mới đè nén được, vung tay kết xuất mấy thủ ấn bắt đầu khởi động linh trận.

Dược lực bắt đầu tiến vào trong cơ thể Chiến Tuyết khiến nàng lộ vẻ đau đớn. Bất quá Chiến Tuyết vẫn kìm nén không nói một lời trong quan tài, móng tay cắm sâu vào da thịt đến bật máu nhuộm cho dược dịch có màu đỏ nhạt.

- Cảm giác đau đớn kịch liệt như thế đã có thể coi là phục sinh.

Nhạc Vũ cau mày, sau đó lại giãn ra. Thật ra tác dụng của những dược dịch mà hắn sử dụng cho Chiến Tuyết đã cực kỳ nhỏ bé, đoán chừng mười ngày nửa tháng nữa đã có thể tiến vào giai đoạn thứ hai.

Bất quá lúc này Chiến Tuyết đã sớm chếch khỏi lộ tuyến của Huyền Sát Luyện Thi. Sau khi phục sinh thì rốt cuộc có thể sử dụng dược vật để rèn luyện thân thể hay không cũng không biết bao nhiêu.

- Phương pháp rèn luyện thân thể của Huyền Sát Luyện Thi có bảy giai đoạn. Đến tầng thứ năm đã có thể đối kháng tu sĩ Đại Thừa. Nếu tính như thế thì thân thể đã có thể bằng được tu sĩ Kim Đan đỉnh phong! Cho dù như thế nào thì vẫn phải thử một chút rồi hãy nói. Chẳng qua là linh dược của giai đoạn thứ hai…

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ cũng tạm thời bỏ qua việc này. Đối với hắn mà nói, nếu muốn chuẩn bị linh thạch cũng không khó khăn gì. Bất kể là luyện đan hay đổ thạch cũng có thể kiếm được một khoản. Cửa ải khó khăn là sau tầng thứ

ba, khi đó cần mua một số linh dược hiếm có.

Thừa dịp nhàn rỗi, Nhạc Vũ cho Sơ Tam ăn vài loại đan dược, vừa dùng phương pháp châm cứu kích thích một số yếu huyệt trên người Sơ Tam.

Phương pháp này là hắn nhờ vào sự trợ giúp của hệ thống trí năng thí nghiệm qua rất nhiều trận pháp, hầu hết có thể kích thích tiềm năng của Sơ Tam mà không đả thương thân thể của nó.

Đợi đến lúc linh lực trong chiếc quan tài đã cạn, Chiến Tuyết mặc lại quần áo thì Nhạc Vũ cũng không kết thúc như thường ngày mà lại bắt đầu chế thuốc.

Bất quá phương thuốc lần này có cải tiến nhỏ, bớt đi một phần những dược vật công phạt mà thêm vào một phần trung hòa.

Đợi đến khi chế xong thì trong mắt Nhạc Vũ lộ ra mấy phần vẻ khẩn trương.

Đây chính là lá bài tẩy để đẩy nhanh tôi thể cho Chiến Tuyết trước đây. Vào hai năm trước thì Nhạc Vũ còn không dám loạn đổi . Nhưng hiện giờ sau khi phân tích qua mười mấy thi thể tu sĩ Kim Đan, lại hiểu rõ dược tính như lòng bàn tay nến đã tiến hành sửa đổi nhất định.

Ít nhất biết những dược lực nào có ích hay có hại.

Dược tính tuy vẫn mãnh liệt như cũ nhưng Nhạc Vũ cũng không tin với thân thể nữ tử như Chiến Tuyết còn có thể cắn răng thừa nhận, một đại nam nhân như mình lại sợ hãi không dám sử dụng.

Hơn nữa loại dược vật này cũng không hoàn toàn làm yếu bản thân.

Cắn răng một cái, Nhạc Vũ lấy thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm ra rồi nuốt vào một viên Tam Chuyển Trúc Cơ Đan nuốt vào, sau đó bước thẳng vào trong quan tài kim khí.

Vừa bước chân vào, một luồng dược lực cơ hồ muốn chặt đứt hai chân của hắn xông vào trong cơ thể như vạn kiếm không ngừng xoáy trong cơ thể của hắn.

- Lợi hại! Đây chính là đau đớn mà những ngày qua Chiến Tuyết chịu đựng sao? Không, còn mạnh hơn hiện giờ mới đúng.

Nhạc Vũ toát mồ hôi, ép bản thân nằm vào trong quan tài. Sau đó hắn trông thấy da thịt nứt ra sau khi bị dược lực và linh lực mãnh liệt trùng kích. Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng chỉ huy nguyên lực quanh thân lưu chuyển đến những vết thương này để khép lại, đồng thời dựa theo những đồ hình tế bào mà hắn đã xác định tốt tiến hành cải tạo từng bước.

Duy chỉ có sự đau đớn thỉnh thoảng xông lên đầu là khiến hắn phân tâm, đến một lúc lâu sau mới từ từ thích ứng. Sau đó chỉ huy Thiên Ti Tuyết Kiếm thỉnh thoảng lại chọc vào trên người mình để dễ dàng hấp thu hoàn thuốc.

Bởi vì hắn không có Định minh châu giúp đỡ nên chỉ có thể càng dựa hơn vào dược vật.

Trong mắt Nhạc Vũ lúc này ngoại trừ sự tỉnh táo tuyệt đối còn có mấy phần hung lệ.

Nỗi đau đớn kịch liệt rốt cuộc đã khơi dậy sự hung hãn của thân phận lính đánh thuê kiếp trước!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Hữu khách lai phóng

Nỗi đau đớn kịch liệt kéo dài đến mấy giờ sau mới từ từ kết thúc khi dược lực đã tiêu hết và linh lực cũng chỉ còn rất mỏng. Vành môi của Nhạc Vũ lúc này đã đầm đìa máu tươi.

Khi Nhạc Vũ từ trong quan tài bước ra thì việc đầu tiên mà hắn làm là nhìn Chiến Tuyết.

Hắn thầm nghĩ chẳng lẽ nói cảm giác đau đớn của nàng khác với loài người? Nhưng vào lúc hắn phân tích cũng không thấy điều gì dị thường, hơn nữa nếu cường hóa rèn luyện thì độ mẫn cảm của tế bào thần kinh cũng tăng cường mới đúng.

Loại đau đớn có thể làm người ta phát điên này này vậy nhưng nàng vẫn có thể chịu được.

Tuy nói cũng có thể giải thích vì thân thể của Chiến Tuyết còn chưa hoàn toàn khôi phục sinh cơ nhưng như hắn chứng kiến thì những tế bào thần kinh và tế bào sống trong cơ thể nàng đã "sống" lại rất nhiều.

Hít một hơi thật sâu. Nhạc Vũ bỏ qua ý nghĩ này rồi bình ổn tâm tư đi vào trong sân bắt đầu rèn luyện Thái Ất Trường Sinh Quyền .

Lúc này hắn đã mỏi mệt không chịu nổi, cảm giác cực kỳ buồn ngủ, chỉ có dựa vào nghị lực mạnh mẽ để chống đỡ.

Nhạc Vũ hiểu rõ, hắn không có Định minh châu, không cách nào lấy ra không gian linh lực để lúc nào cũng có thể giúp mình trui luyện thân thể, tiêu hóa dược lực. Cho nên cần phải nỗ lực hơn nhiều so với Chiến Tuyết.

Nếu cứ như vậy ngủ thiếp đi, chẳng những không cách nào hoàn toàn tiêu hóa lượng dược lực khổng lồ kia mà đối với thân thể cũng rất có hại.

Bất quá vào lúc đánh ra quyền thứ hai, Nhạc Vũ cũng biết mình đúng như bản thân dự đoán, sau khi ngâm mình vào quan tài thuốc thì để luyện tập bộ quyền pháp này cực kỳ khó khăn.

Vốn thân thể của hắn cũng đã đến cực hạn, lúc này vận quyền thì cảm giác toàn thân đau nhức, giống như hàng vạn con kiến gặm thân. Những vết thương lúc tắm thuốc giờ cũng đồng loạt toác ra, ngay cả đứng thẳng cũng cảm giác khó khăn. Dược lực rót vào cơ thể giờ lại bị kích thích khiến hắn đau tận xương cốt.

- Ngày thứ nhất đã khó khăn như thế, sau này kiên trì còn không biết bao nhiêu đau khổ. Thật ra buông bỏ cũng được, cần gì nhất định trong vòng một năm rèn luyện thành thân thể, cần gì tự tìm khó chịu.

Trong lòng Nhạc Vũ mơ hồ sinh ra mấy phần toan tính e sợ. Bất quá sau một thoáng hắn đã gầm lên dữ dội, ánh mắt lóe lên hoang dại.

- Đã ra trận mười người chết chín! Người tu chân cũng là như thế, trong Đông Thắng đại lục này có cả ngàn vạn tu sĩ, bao năm qua đạt đến Đại Thừa bất quá trăm ngàn người mà thôi. Thậm chí ngay cả cảnh giới Nguyên Anh cũng chưa đầy một vạn. Cố gắng tinh tiến còn chưa được, sao còn đến lượt mềm yếu nhát gan, giẫm chân tại chỗ? Hôm nay lui một bước chính là lui trăm bước! Muốn tranh được một đường cơ hội trường sinh thì phải vượt qua mọi chông gai, quyết chí tiến lên mới đúng .

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ bắt đầu động tác thứ ba. Gương mặt thanh tú bởi vì đau đớn kịch liệt mà méo mó dữ tợn, cặp mắt vằn lên mấy tia máu.

Lúc này hắn đang nhớ lại chuyện kiếp trước. Khi đó ở mới vào quân doanh, hắn bị ăn hiếp thì lòng hiếu thắng nổi lên, bắt đầu một ngày mười tám mấy giờ không ngừng nghỉ rèn luyện. Khi đó cũng vô số lần định buông bỏ nhưng cuối cùng vẫn kiên trì tiếp tục.

Thành quả đạt được là một thân bệnh tất nhưng được tôn xưng trong ba quân là "Tả thủ thiên vương"!

- Nhạc Vũ ơi Nhạc Vũ, gặp phải như vậy chút đau đớn liền buông bỏ vậy còn nói gì trường sinh? Nói gì vô địch vũ nội?

Dần dần, Nhạc Vũ bắt đầu đẩy lùi cảm giác đau đớn, từng bước đánh ra từng

chiêu Thái Ất Trường Sinh Quyền.

Một lần hai lần ba lần bốn lần

Sau khi làm xong mười lần, Nhạc Vũ rốt cục thu hồi quyền thế. Đến khi hắn mở mắt ra thì cả đình viện đã bị phá cho tan nát.

Sơ Tam kính nể nhìn Nhạc Vũ, mới vừa rồi nó cũng không ngắt đi liên lạc nên thông qua thần hồn truyền đến cả một biển cảm giác đau đớn khiến nó gần như hôn mê, cuối cùng vội vàng cắt đứt mới vô sự. Bất quá sau đó lại càn sùng bái Nhạc Vũ.

Có thể thừa nhận đau đớn như vậy mà không bị hôn mê, trong mắt Sơ Tam, chủ nhân của nó quả thực không phải là người

Chiến Tuyết thì vẻ mặt tràn đầy đau khổ chữa trị cả đình viện, một luồng tín ngưỡng lực dưới sự thao túng của nàng tác dụng lên người Nhạc Vũ.

Cảm giác được thương thế trên thân thể chuyển biến tốt đẹp, Nhạc Vũ cảm kích liếc khẽ Chiến Tuyết, sau đó mới yên lặng thăm dò trong cơ thể.

Tình hình thân thể của hắn hiện giờ giống như buổi sáng, việc hấp thu năng lực và linh lực thiên địa của da thịt vừa kéo dài vừa tăng thêm mấy lần.

Về tinh thần cũng có chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu dồi dào trở lại.

Tuy nhiên lúc này hắn chú ý hơn đến bên trong thân thể của mình, tế bào đã dày đặc lên không ít, kết cấu cũng hợp lý hơn, không còn ngạnh hóa như kiếp trước mà mềm mại và dẻo dai, khiến cho việc xuất lực lại càng lớn hơn.

Ngoài ra xương cốt toàn thân cũng trở nên kiên cố hơn rất nhiều, kinh mạch cũng có điểm tiến bộ.

- Đúng là thoát thai hoán cốt, quả nhiên loại thuốc này thì hiệu quả mạnh nhất ở lần đầu tiên sử dụng.

Nhạc Vũ thử thăm dò đánh ra một quyền, sau đó cường nghạnh đánh sập cả tòa lầu chế từ linh mộc bên cạnh!

- Quyền này ước chừng khoảng ba mươi lăm thạch lực, mạnh hơn trước kia ba thạch lực!

Nhạc Vũ nhớ lúc trước vừa mới tiến vào Tiên Thiên, nếu như không dùng Hỗn Nguyên chân khí, chỉ lấy nhục thân chỉ có thể khai mở thập bát thạch cung. Hai năm vừa rồi có tiến bộ nhưng cũng không rõ ràng, trước lúc dùng thuốc tôi thể chỉ ước chừng ba mươi hai thạch lực.

Lực nhục thân đối với tu sĩ đấu pháp như bọn họ mà nói, trừ khi có thể mạnh mẽ như Chiến Tuyết còn thì cũng không hữu dụng. Bất quá nếu nói là kinh mạch là ao nước chuyên chở chân khí vậy thì nhục thân chính là đê ngăn nước, nếu như không kiên cố thì bị lũ cuốn trôi, tu vi bản thân cũng không sót lại thứ gì.

Hơn nữa cho dù là độ kiếp hay đấu pháp với người thì chung quy vẫn là lấy nhục thân tiếp nhận. Từ thượng cổ tới nay vẫn chưa nghe nói tới người nào có nhục thân kém mà có thể thành đạo.

- Sư phụ nói khi mình đạt đến trăm thạch lực thì thì có thể cùng nàng học Nhật Nguyệt ngũ luân quyền. Điều này có nghĩa là nhục thân đạt tới trăm thạch lực thì chính là tu sĩ Kim Đan tiêu chuẩn. Chiến Tuyết thì đã sớm vượt qua, chẳng biết mình khi nào đạt đến, đáng tiếc dược dịch này cũng chỉ tác dụng mạnh lần đầu tiên, nếu lần nào cũng có thể như lần này thì chỉ nửa tháng đã hoàn thành.

Khẽ cười giễu một cái, Nhạc Vũ thôi không suy nghĩ vẩn vơ mà lấy phương pháp hô hấp Thái Cực bắt đầu thôi diễn Thái cực quyền vừa mới phục nguyên mấy ngày trước.

Bộ quyền pháp này hắn vẫn chưa từng buông bỏ. Bắt đầu từ mấy năm trước hắn đã ba lần hoàn thành nhưng mỗi lần vẫn cảm thấy chưa được như ý. Đến gần đây hắn đem cả tri thức về linh phù dung nhập vào trong đó.

Hiện giờ chẳng những uy lực của bộ quyền pháp này tiếp cận gần với Thái Ất Trường Sinh Quyền mà còn có tác dụng rèn luyện thân thể.

Điều này cũng chứng minh hai bộ Thái cực quyền kiếm có liên hệ nhất định nào đó với thế giới này. Đáng tiếc là với sở học hiện giờ của hắn vẫn không thể nào khôi phục hoàn toàn.

Luyện tập một trận, Nhạc Vũ lắc đầu buông bỏ, thứ này vẫn không bằng sử dụng

Thái Ất Trường Sinh Quyền. Để có thể chân chính sử dụng xem ra còn phải bỏ nhiều công sức.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ nhìn lại linh dịch trong quan tài kim khí. Đầu tiên hắn rùng mình rồi sau đó cười khổ một tiếng. Cũng chẳng có cách nào tránh né đau đớn, muốn thành cường giả sao lại có chuyện không phải trả giá.

Bất quá đây cũng là lần đầu tiên mà hắn có cảm giác sợ hãi sau khi đi đến thế giới này.

Mọi việc sau đó trôi qua bình lặng nửa năm. Thật ra Nhạc Vũ vốn định dứt khoát bế quan rèn luyện thân thể. Bất quá cho dù là Xương Băng Hồng hay Đoan Mộc Hàn đều kêu lên phản đối. Hắn nghĩ lại việc học tập Trận Phù kiếm đạo cũng không ảnh hưởng đến việc rèn luyện thân thể nên đành nghe theo. Ban ngày đi theo hai người học nghệ, buổi tối tắm thuốc rèn luyện thân thể. Sau đó cố nén cảm giác mỏi mệt cùng nghiên cứu với Sơ Tam và Chiến Tuyết.

Điều khiến hắn dần dần hưng phấn là việc rèn luyện thân thể cuối cùng cũng đã bước vào giai đoạn cuối cùng.

Hơn nửa năm kiên trì khiến cho phương diện cơ nhục của hắn khác biệt trời vực so với ban đầu.

Đáng tiếc tác dụng của dược dịch đối với hắn đã cực kỳ nhỏ bé. Cũng may cảm giác đau đớn cũng không còn như lúc trước, nếu vẫn giữ nguyên như vậy hắn cũng không biết bản thân có thể kiên trì được hay không.

Vào hôm đầu tiên, Nhạc Vũ khó khăn lắm mới đánh xong năm lần Thái Ất Trường Sinh Quyền thì đã thu thế. Hiện giờ theo dược lực hấp thu càng ngày càng ít, hắn cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, một lần đánh ra bốn năm lần cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa khác với trước là hiện giờ sau khi hắn tắm thuốc thì vẫn có thể giữ vững tinh thần.

Vào một hôm hắn đang chuẩn bị lấy lực lượng nhục thân luyện tập một bộ quyền pháp để xem lực lượng bản thân của mình hiện giờ rốt cuộc đến đâu thì ngoài đình viện có người gọi:

- Vũ sư đệ có ở trong không?

- Là Trầm sư huynh? Trễ như thế, hắn tới làm cái gì?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, hai năm vừa rồi hắn cũng có giao tiếp nhiều với Trầm Như Tân, thông qua hắn góp nhặt không ít linh dược cũng như bán ra không ít linh đan thất phẩm.

Chẳng qua hơn nửa năm này hắn một lòng luyện thể nên mới tạm dừng giao dịch. Cũng không biết Trầm Như Tân hôm nay tới bái phỏng rốt cuộc là có chuyện gì, nếu là vì chuyện linh đan thì hiện giờ cũng không rảnh.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ phất tay đem Chiến tuyết vào không gian, sau đó điều khiển linh trận trong phủ mở cổng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 287: Cự tuyệt sư huynh

Trầm Như Tân vừa mới bước vào bên trong viện thì cười khẽ một tiếng, nhìn thoáng qua rồi nhíu mày, chính là một tiếng cười khẽ. Bất quá thoáng qua sau, vừa khẽ đọng lại lông mày.

- Chỗ này của sư đệ cũng vắng vẻ quá. Nếu sau này có rảnh thì sau này xuống dưới núi lấy thêm một hai đạo đồng đi.

Nhạc Vũ cười không đáp, sau khi thi lễ với Trầm Như Tân thì gật đầu với Trương Kim Phượng đừng sau.

Cũng không biết vì sao, biểu muội hôm nay hình thấy hắn lại lộ vẻ rất hưng phấn.

Trong lòng hắn khẽ động, tu sĩ Linh Hư cảnh, lại có thân phận đệ tử chân truyền đã có thể yêu cầu tông môn có nữ đạo đồng.

Nếu thông qua cách này để cho Chiến Tuyết lấy thân phận đạo đồng ở cạnh hắn thì sau này cũng không cần trốn tránh người của tông môn.

Dù sao hiện giờ nàng cũng không gây nghi ngờ cho chung quanh, sát lực cũng đã tự nhiên thu liễm. Ở trong Quảng Lăng Tông cũng không có bao nhiều người có thể nhìn ra thân phận.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại thì Nhạc Vũ cảm thấy không ổn. Hành động lần này quá mức mạo hiểm. Nếu là ngày sau có thể được chia động phủ hoặc có thể Thông U và Định Minh châu cùng với Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết tế luyện đến tầng thứ chín thì có thể nghĩ đến.

Dẫn hai người vào trong phòng ngồi xuống, hắn cũng lười bưng trà rót nước, hỏi luôn Trầm Như Tân:

- Trầm sư huynh hôm nay đến đây vì chuyện đan dược. Nếu là muốn luyện chế

linh đan gì thì cứ nói luôn.

Thật ra thì hắn không muốn nghĩ đến quá nhiều chuyện, , bất quá Trầm Như Tân không chỉ là đối với hắn có ân, lại càng coi như là bạn tri giao duy nhất trong Quảng Lăng Tông nên hắn không thể cự tuyệt.

Huống chi hai người còn là sư huynh đệ nhất mạch, lợi ích coi như là một.

Theo như suy đoán của hắn, đối phương tới đây lần này đơn giản chính là nhờ cậy hắn luyện chế loại đan dược nào đó. Vào một năm trước, vẫn do Trầm Như Tân chịu trách nhiệm thu thập đơn đặt hàng cùng dược liệu, sau đó do hắn xuất thủ luyện chế. Mặc dù đều là chút ít đan dược hiếm gặp nhưng thường thường có thể kiếm một khoản lớn.

Bất quá khi Trầm Như Tân nghe vậy thì sắc mặt đột nhiên ngưng trọng lắc đầu.

- Lần này Nhạc sư đệ đoán sai đoán sai! Nếu đã biết rõ sư đệ đang chuyên tâm khổ tu, sư huynh sao có thể vì chút chuyện nhỏ mà quấy rầy.

Nhạc Vũ nhíu mày, còn cặp mắt của Trầm Như Tân hơi sáng lên:

- Không biết sư đệ có từng nghe nói qua, tông môn chúng ta mỗi mười năm lại có một lần so đấu?

- So đấu tông môn?

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu:

- Điều này ta nghe sư huynh nói một lần. Hình như là mười năm khảo giáo đệ tử có tu vi từ Kim Đan cảnh trở xuống đúng không? Bất quá có tham dự hay không còn là do đệ tử tự nguyện.

Nói là tự nguyện nhưng theo như Nhạc Vũ biết thì đệ tử trong tông môn đều tham gia việc so đấu này.

Nguyên nhân bởi vì mỗi đệ tử dự thi đều có phần thưởng. Cho dù là vừa bắt đầu đã bị đào thải cũng có được mấy viên linh đan tưởng thưởng. Hơn nữa hạng càng cao, phần thưởng càng phong hậu. Ngoài ra một số đệ tử biểu hiện đặc biệt xuất chúng còn có cơ hội đề cao thân phận trong tông môn. Trong mười năm qua

thì danh sách hai mươi đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông chỉ có sáu người lần Nhạc Vũ được tuyển chọn, còn lại là chờ đệ tử môn hạ tranh thủ.

Bao năm qua tới nay, cũng không thiếu đệ tử vì biểu hiện xuất sắc ở so đấu mà từ thân phận đệ tử ngoại môn tiến thẳng lên đệ tử chân truyền.

- Lần so đấu này của Quảng Lăng Tông là định vào tháng năm năm sau! Dựa theo niên hạn nhập môn, cứ ba mươi năm chia làm một cấp.

Trầm Như Tân cười cười, sau đó nhìn thẳng qua:

- Phần thưởng cho đệ nhất danh khôi nguyên hiện giờ cũng đã định ra. Với cấp của đệ thì sẽ ban thưởng một pháp bảo lục phẩm!

- Ý của sư huynh là?

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, mơ hồ đoán được ý của Trầm Như Tân, tháng năm năm sau chẳng phải là sáu tháng sau?

- Vận khí lần này của sư đệ là rất tốt, trong tông môn chúng ta ba mươi năm qua đột pháp tu vi Ngưng Dịch cảnh chỉ hai mươi bảy người, non nửa lúc này không có trong tông môn. Với thuật hồn kiếm hợp nhất của sư đệ vào Quảng Lăng tuyệt kiếm, nếu có vận khí tốt cũng chưa chắc không thể không có cơ hội chiến thắng.

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ cười khẽ, khôn chút động dung. Pháp bảo lục phẩm, trừ khi là do mấy vị luyện khí đại sư bên Ngọc Dung Phong đích thân chế tạo còn không thứ nào gây cho hắn hứng thú.

Một trăm vạn linh thạch mà hắn kiếm được lúc trước, tuy gần đây đã vì chuyện tôi thể mà xài mất một khoản lớn nhưng nếu lấy ra mười vạn linh thạch thì vẫn có thể được.

Huống chi hiện giờ trong tay hắn cũng có mấy thứ tài liệu tốt còn chưa có thời gian luyện chế.

Trầm Như Tân thấy thế, đầu tiên hơi cảm thấy thất vọng, sau đó dường như cũng đã đoán trước như thế, cười khổ một tiếng:

- Pháp bảo lục phẩm đối với sư đệ mà nói quả thật không coi vào đâu. Bất quá sư huynh vẫn muốn mời sư đệ xuất thủ đánh một trận! Tiểu Quan Phong chúng ta thật sự là suy sụp quá lâu, lòng người ly tán. Sư đệ trong so đấu không biết có lấy được khôi nguyên hay không, chỉ cần có được một chút thành tích là có thể khiến cho lòng người Tiểu Quan Phong ta phấn chấn. Vì vậy kính xin sư đệ cân nhắc!

Vẻ mặt Nhạc Vũ lần này rốt cục ngưng trọng nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu:

- Chấn hưng Tiểu Quan Phong cũng không ở lần so đấu này! Nếu có người có thể đột phá Kim Đan thì sẽ tốt hơn nhiều. Thứ cho ta không thể đáp ứng! Không phải là không nguyện mà không thể nghĩ quá nhiều chuyện.

Vẻ thất vọng Trầm Như Tân hiển thị rõ, bất quá cuối cùng lại cười một tiếng rồi không nói gì thêm.

Trương Kim Phượng phía sau chu miệng nói:

- Thật ra thì nếu do Đoan Mộc sư thúc tổ đề cử, thẳng vào trận chung kết thì cũng không mất quá nhiều thời gian. Với thực lực của biểu ca thì muội không tin đoạt không được khôi nguyên!

Nhạc Vũ cười một tiếng nhưng vẫn không trả lời còn Trầm Như Tân lại lên tiếng mắng át đi khiến Trương Kim Phượng ủy ủy khuất khuất ngậm miệng lại.

Trầm Như Tân cũng biết đã như vậy thì không thể thương lượng chuyện so đấu lần này với Nhạc Vũ vì thế chỉ nói thêm mấy câu rồi cáo từ rời đi.

Trong lòng hắn tuy thầm cảm thấy đáng tiếc nhưng lại có cảm giác nhẹ nhàng. Danh tiếng của Nhạc Vũ hai năm trước thật sự quá thịnh, đầu tiên là áp chế Nhạc Hàn, sau đó đánh bại Phách Phong dẫn đến sự theo dõi của không ít đệ tự được xưng là thiên tài trong tông môn. Đặc biệt là Phách Phong hiện giờ đã đột phá cảnh giới Linh Hư, chắc chắn sẽ nóng lòng rửa mối nhục ngày trước. Còn có Trưởng Tôn Tử Vận từ ba năm trước đã luôn muốn đánh với Nhạc Vũ một trận, thậm chí cả Tạ Hạo, tựa hồ cũng có ý đó.

Nghĩ đến điểm này, Trầm Như Tân lại lộ ra nụ cười. Hắn thầm nghĩ như vậy cũng tốt, với tư chất của Vũ sư đệ thì thời gian triển lộ phong mang cũng nên ở sau trăm tuổi. Lúc này để hắn tranh phong với những người kia quả thật cũng

hơi gượng ép.

Nếu những người đó biết được Vũ sư đệ sẽ không tham gia so đấu cũng không biết có bao nhiêu thất vọng.

Sau khi tiễn Trầm Như Tân ra khỏi cổng viện, Nhạc Vũ quay lại trong đình viện. Hắn vẫn không hiểu được nụ cười của Trầm Như Tân lúc đi ra có hàm nghĩa ra sao.

Khẽ lắc đầu, hắn cũng không nghĩ lại, vung tay phải lên gọi Chiến Tuyết về bên cạnh.

Tiếp đó hắn án theo thức đầu tiên của Thái Ất Trường Sinh Quyền đột nhiên dậm chân một cái khiến cả mặt đất ầm ầm chấn động. Đến khi một quyền đánh ra thì dẫn tới cuồng phong loạn vũ trong không trung, lầu các xung quanh kêu lên cót két như muốn sụp đổ.

- Hiện giờ bản thân mình đã đạt được sáu mươi bốn thạch lực, tới tháng tư mới có thể đạt tới bảy mươi thạch lực. Tiếc là hôm trước đã đổi qua một loại thuốc khác nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng.

Nhạc Vũ điều tiết hô hấp, thu hồi quyền thế, sắc mặt hơi ửng hồng. Mới vừa rồi hắn khống chế không sử dụng chân khí nhưng vẫn khiến cho đình viện có phương viên chưa đầy hai mươi trượng này thiếu chút nữa hủy diệt.

Đây chính là lực lượng thân thể sáu mươi bốn thạch lực, chỉ cần quyền phong cũng đủ đánh chết tu sĩ Tiên Thiên!

Nhìn như tăng trưởng không nhiều lắm, bất quá rèn luyện nhục thân lúc bắt đầu cực kỳ dễ dàng nhưng sau này muốn tiến triển cực kỳ khó khăn.

Lúc trước hắn dùng qua ba lần thuốc thì sẽ tăng lực lượng lên đến năm mươi hai Thạch lực. Bất quá sau này có dùng qua sáu lần thì tổng cộng mới tăng lên không tới mười hai Thạch lực, từ đó có thể thấy được khó khăn như thế nào.

Dĩ nhiên trong đó cũng có kháng lực mà thân thể sinh ra, vì thế mà dẫn đến việc hấp thụ dược hiệu không tốt. Bất quá khi Nhạc Vũ đổi lại hai loại phương thuốc vẫn chỉ tiến triển rất ít. Nguyên nhân bởi vì cơ nhục hiện giờ của hắn cực kỳ săn chắc, thân thể mạnh mẽ, dược lược ngay cả muốn rót vào cũng đã rất khó khăn.

Nhạc Vũ đoán chừng, đến bảy mươi Thạch lực sẽ là cực hạn của mình.

Lúc đó bản thân chắc đã đạt đến mức độ Ngưng Dịch đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước cũng chỉ có thể tích lũy lâu ngày mà thôi. Theo như Nhạc Vũ thấy, việc độ kiếp Kim Đan còn cách hắn quá xa.

Dĩ nhiên này bảy mươi Thạch lực thì vẫn còn kém xa Chiến Tuyết. Theo truyền thuyết thì những tu sĩ Đại Thừa chỉ cần bằng lực lượng cơ thể cũng có thể khiến sơn hà sụp đổ. Bất quá thực này thì coi như vô địch từ Kim Đan trở xuống.

- Đợi đến hoàn thành tôi thể thì bước tiếp theo chính là tu luyện Hỗn Nguyên chân khí. Sau đó đem bộ Ngũ Hành thần phù luyện vào đan điền! Tới khi đó mình mới có lực tự vệ cơ bản nhất ở đây!

Nhạc Vũ lấy hệ thống phụ trợ trí năng yên lặng xem xét trong đan điền thì thấy Ngũ Hành Phù Trận hình cầu vẫn chiếm cứ tối thiểu hai phần ba chân khí. Trong lòng hắn tự giễu cười một tiếng. Bởi vì nguyên nhân phải tiêu hao một lượng lớn nguyên lực để tôi thể mà trong một năm qua, Hỗn Nguyên chân khí trong cơ thể không có quá nhiều tiến bộ.

Bất quá hồ nước đã đào xong, , đê đập cũng đã vững chắc, nguồn nước lại càng đầy đủ. Như vậy còn sợ trong thời gian ngắn, không cách nào rót đầy sao?

Nhạc Vũ lại nghĩ tới việc Trầm Như Tân vừa mới đề nghị rồi lại c cười khổ. Tính cách của hắn mặc dù từ nhỏ đến lớn cũng không chịu thiệt nhưng cũng không thích làm lớn chuyện. Cộng thêm bản thân bây giờ chỉ một lòng muốn trùng kích cảnh giới Linh Hư, đang hận không được mười hai canh giờ biến thành hai mươi bốn canh giờ, nào có thời gian tham gia cái gì gọi là so đấu môn phái? Đừng nói là pháp bảo lục phẩm, cho dù là ngũ phẩm tứ phẩm, cũng không khiến hắn động tâm.

Với tình hình hiện giờ là hoàn cảnh phù hợp nhất cho hắn tu luyện, thật sự không muốn bị phân tâm vì bất cứ điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 288: Ngọc Dung khí viện

Nhạc Vũ mặc dù không muốn tham gia so đấu tông môn nhưng vào ngày hôm sau vẫn đi Ngọc Dung Phong một chuyến.

Nguyên nhân vẫn là vì lần so đấu sắp tới. Tình hình này hắn đã trải qua một lần ở Nhạc gia thành. Khi đó vì chuyện đại điển tế tổ mà giá tiền vũ khí và thuốc trị thương trong thành tăng vọt nhưng cung vẫn không đủ cầu.

Quảng Lăng Tông tuy là môn phái tu tiên song tình hình cũng đồng dạng. Nếu đi chậm, khi đó đừng nói là huyền binh vừa tay, ngay cả có còn huyền binh hay không cho hắn sử dụng hay không cũng chưa chắc.

Tuy nhiên Nhạc Vũ vẫn coi như đánh giá thấp mức độ nhiệt tình với so đấu tông môn của các đệ tử khác của Quảng Lăng Tông. Hắn mới vào bên trong Ngọc Dung Phong đã thấy hơn mấy ngàn người xếp hàng trước Ngọc Dung khí viện. Trong đó không ít cả những tu sĩ Linh Hư cảnh, phần lớn đều là nhắm mắt khoanh chân mà ngồi, vừa tu hành vừa chờ chực.

- Sao nhiều người như vậy? Khố phòng của Ngọc Dung Phong dù phong hậu thế nào chắc cũng không có pháp bảo huyền binh nhiều như vậy.

Nhạc Vũ kinh dị, thuận tay kéo một đệ tử của Ngọc Dung Phong lại hỏi mới biết những người này phần lớn cũng là góp nhặt được một số tài liệu luyện khí nhưng lại không muốn bán ra ngoài nên chuẩn bị chờ ở đây để được sắp xếp vào dùng địa hỏa rồi tự mình luyện khí.

Nghe ra như vậy, Nhạc Vũ cười khẩy, thầm nghĩ luyện khí thuật nào có đơn giản như vậy. Ngay cả vị tiền bối lưu lại bản chép tay luyện khí kia cũng sau vô số lần thất bại mới nắm giữ được vài phương pháp luyện chế huyền binh cấp thấp. Những người này tuy có địa hỏa trợ giúp nhưng sao trong ngày một ngày hai có thể nắm giữ kỹ xảo phức tạp như vậy.

Cuối cùng cũng chỉ có tông môn là được lợi, đem những tài liệu đã luyện chế

lung tung ra phân giải, cũng là một lượng tài liệu không tệ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cũng không để tâm rồi đi theo một đệ tử Ngọc Dung Phong vào thẳng bên trong khố phòng. Sau đó quả nhiên thấy tình hình trong này cũng không tốt.

- Sư đệ tới đây lần này hơi chậm, ba ngày trước ở đây vốn có 320 thanh huyền binh thất phẩm trở xuống nhưng hôm nay chỉ còn lại bảy mươi than. Phần lớn đều được các sư huynh đệ trong tông môn dùng linh thạch và tài liệu đổi đem đi.

Tên đệ tử đi theo Nhạc Vũ chọn lựa huyền binh hiển nhiên là được Nghiêm Hạo đặc biệt thông báo nên thái độ rất thân mật, tuy nhiên Nhạc Vũ nghe vậy thì cũng chỉ đành bất đắc dĩ cười một tiếng. Nói là bảy mươi thanh nhưng trong đó đạt tới cấp bậc thất phẩm cũng chỉ có bốn thanh mà thôi. May nhờ hôm qua Trầm Như Tân nhắc nhở, nếu không mấy ngày nữa thì chắc nơi này đã rỗng tuếch.

Hắn suy ngẫm chốc lát rồi chọn ra một thanh huyền binh thất phẩm, tên là "Hàm Phong kiếm rồi đi ra ngoài.

Trong thanh kiếm này có mấy đạo pháp phong hệ chính là thứ mà Nhạc Vũ am hiểu. Ngoài ra phương diện ngự kiếm phi hành cũng có ưu thế không nhỏ. Nếu là rơi vào tay tu sĩ Linh Hư cảnh như Trầm Như Tân thì đủ để vượt qua Xuyên Vân Toa. Chẳng qua về phẩm chất không được như ý, cho dù là tính kiên cố hay sắc bén cũng chỉ mạnh hơn huyền binh bát phẩm một chút mà thôi.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không để ý, hắn chọn ra chỉ để che mắt người khác mà thôi. Trước khi hắn có cơ hội rời đi Quảng Lăng Sơn thì đây chính là binh khí xứng nhất với hắn rồi.

Sau khi cảm ở vị sư huynh dẫn đường kia, Nhạc Vũ nhanh chóng trở về Tiểu Quan Phong. Bất quá hắn vừa ra khỏi khố phòng, còn chưa kịp ngự khí bay lên thì đã nghe phía trước truyền đến một tiếng cười có chút thân mật.

- Nhạc sư đệ sao ở đây?

Nhạc Vũ nhíu mày, tạm dừng động tác thả ra Xuyên Vân Toa, đưa mắt nhìn lên thì thấy Phách Phong và một người khác mặc phục sức Phù Dung Phong đang cùng nhau tiến đến. Người sau chừng khoảng hai mươi mấy tuổi, mặt trắng

không râu, dung mạo xinh đẹp, nhìn qua đã biết bất phàm:

- Vị này là La Mộng, La sư huynh, chẳng những là đệ nhất nhân trong giới luyện đan chúng ta, còn là một trong ba đại đệ tử của Phù Dung Phong có hy vọng kế thừa y bát của Diêm chân nhân. Mười hai năm trước nhập môn, hiện giờ đã có tu vi Linh Hư động tâm cảnh.

La Mộng nghe vậy hơi nhíu mày, tựa hồ hơn bất mãn vì sự khoe khoang của Phách Phong, bất quá vẫn khẽ gật đầu với Nhạc Vũ, ánh mắt sáng lên.

- Sư đệ tới đây nhận lấy huyền binh cũng vì so đấu tông môn nửa năm sau?

Lời này vừa nói ra thì trong mắt La Mộng, cũng bắn ra kỳ quang.

Nhạc Vũ ngưng trọng, cảm giác được chiến ý trần trụi trong mắt Phách Phong.

Bất quá hắn cũng không muốn dây dưa ở đây, khẽ gật đầu đáp lễ rồi lắc đầu nói:

- Chắc hai vị sư huynh hiểu lầm rồi, lần này Nhạc Vũ không có ý định tham gia so đấu. Mấy năm sau cũng sẽ yên tĩnh tu hành, không quản tới việc khác...

Sắc mặt Phách Phong biến ảo bất định, trong mắt xẹt qua một tia giận dữ, cuối cùng cũng trấn tĩnh:

- Như thế cũng tốt! Sư đệ mới nhập môn không tới ba năm, bây giờ muốn tranh thắng với những sư huynh như chúng ta quả thật có chút không công bằng.

Thấy vẻ thất vọng rõ ràng của hắn, Nhạc Vũ cũng thấy kinh dị, không ngờ tính tình người này lại biến đổi như vậy. Bất quá sau khi nhớ đến Xương Băng Hồng cùng Tào Vấn thì chợt hiểu. Trong tông môn hiện giờ có ai không biết bản thân hắn ngoại trừ được truyền thừa kiếm đạo Tiểu Quan Phong còn thừa kế trận pháp Minh Trụ Phong. Phách Phong là người của Minh Trụ Phong nên có thái độ như vậy cũng không kỳ quái.

Bất quá La Mộng cười lạnh, châm chọc nói:

- Sư đệ không phải là sợ chiến sao? Ta nghe nói mấy năm này Phách sư đệ cùng Phong sư đệ của Duệ Vân Phong đều ra sức khổ luyện để mong một ngày rửa sỉ nhục. Ngoài ra còn có vài vị sư huynh đệ cũng chuẩn bị gặp lại Nhạc sư đệ.

Không ngờ ngươi lại không tham gia so đấu, lần này cũng thật là có trò hay để nhìn. Ha hả! Sư đệ đúng là giỏi tính toán, một câu dốc lòng tu tập coi như thoát khỏi mọi chuyện.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, cũng không muốn trả lời với đối phương, gật đầu coi như đáp lời rồi sử Xuyên Vân Toa phá không bay đi.

Đến khi phi toa biến mất phía chân trời, sắc mặt La Mộng đã xanh mét hừ lạnh một tiếng:

- Cái gì mà đệ nhất nhân trong tam đại đệ tử, ta xem cũng chỉ là như thế thôi. Phách sư đệ thua trong tay hắn sao?

Phách Phong nghe vậy lúng túng, hắn vẫn luôn canh cánh chuyện hai năm trước. Bất quá cũng không nguyện lén động thủ, nếu có thể trong so đấu đường đường chính chính đánh bại Nhạc Vũ là tốt nhất, chẳng qua hôm nay xem ra đã không có cơ hội, nói trong lòng không có oán hận là giả dối.

Bất quá muốn hắn nói gì với La Mộng thì cũng không nói được.

Nói đến mất mặt, Minh Trụ Phong bọn họ không người nào có thể thừa kế Xương Băng Hồng, kết quả phải cầu xin ngoại nhân. Ngày sau muốn lưu giữ truyền thừa bí phù linh trận càng phải cầu Nhạc Vũ, không thể đắc tội.

La Mộng tựa hồ cũng biết chỗ khó xử của hắn, phất tay nói:

- Lần này hắn lấy cớ dốc lòng tu hành, so đấu lần sau cũng không thể trốn. Sớm muộn có một ngày, ta muốn cho hắn biết, Quảng Lăng Tông cũng không phải chỉ có hắn vênh váo...

- Nhạc sư đệ có vênh váo hay không ta không biết, ta chỉ biết La Mộng ngươi chắc không địch nổi Nhạc sư đệ ta trong ba hiệp!

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ phía sau, La Mộng cùng Phách Phong quay đầu lại nhìn thì thấy Trầm Như Tân dẫn theo một nữ hài xinh đẹp từ xa đi tới.La Mộng nghe vậy cười lạnh:

- Không địch được trong ba hiệp? Hắc! Chẳng lẽ Trầm sư huynh cho là lấy ý nhập kiếm có thể vô địch thiên hạ hay sao? chỉ sợ hắn tinh thông trận đạo bí phù

cũng chưa chắc có thể phá tận pháp thuật thiên hạ! Ngươi nếu nói như thế, như vậy cũng tốt. Ba vị trí đầu của lần so đấu này có thể có cơ hội khiêu chiến với một tu sĩ tiền bối. Nếu ta có thể may mắn thì nhất định sẽ phân thắng bại với Nhạc sư đệ!

La Mộng nói xong quay người đi thẳng vào trong khố phòng, tránh khỏi phải tranh luận với Trầm Như Tân.

Ngay cả Phách Phong cũng cảm thấy lời này thật sự là vô cùng cuồng vọng, lắc đầu bước theo La Mộng, chỉ còn lại Trầm Như Tân đứng đó cười nhẹ.

- Sư phụ! Lời nói mới rồi có phải quá khoa trương?

Trương Kim Phượng bên cạnh cũng hồ nghi.

Trầm Như Tân cười hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng, hắn có thể đánh bại Nhạc sư đệ?

- Không thể nào!

Trương Kim Phượng kiên định lắc đầu nhưng ngay sau đó chần chừ:

- Ta cảm thấy rõ hắn không phải là đối thủ của biểu ca nhưng nghe nói vị La sư thúc này hiện giờ cũng đã có tu vi Linh Hư tam động cảnh..

Hiện giờ chắc hắn đã sắp độ tâm kiếp. Nói hắn không địch được biểu ca trong ba hiệp vậy tuyệt đối không thể

- Cho nên ngươi cho rằng sư phụ nói nhảm?

Trầm Như Tân trợn mắt nhìn đồ đệ mình một cái, sau đó cao thâm khó lường trầm ngâm nói:

- Cũng được! Nếu không nói thì ngươi còn không tin. Thật ra thì ta vẫn hoài nghi, sư đệ hôm nay sợ rằng đã cách cảnh giới Linh Hư không xa. Hơn nữa không chỉ có ta đoán, lần trước ta cũng nghe Đoan Mộc sư cô hỏi qua. Bất quá lúc ấy Nhạc sư đệ không trả lời, tính tình Đoan Mộc dễ dàng nên cũng không tra cứu.

Trương Kim Phượng tròn mắt, thiếu chút nữa kinh hô, thầm nghĩ biểu ca vào Quảng Lăng Tông mới có mấy năm. Lúc đó mới có tu vi Ngưng Dịch Kỳ, chỉ trong hai năm đã hoàn thành hai giai đoạn Bồi Nguyên và Tôi Thể cũng quá mức khoa trương.

Lúc trước chẳng phải nói biểu ca tuy thông minh hơn người, nhưng thiên tư lại chỉ bất quá tương đương với thường nhân mà thôi sao?

Nàng còn chưa kịp nói gì thì Trầm Như Tân đã lừ mắt:

- Chuyện này hôm nay chỉ nghe mà thôi. Chắc Nhạc sư đệ cũng không muốn để cho quá nhiều người biết được. Chuyện này không thể tùy ý kể với ai. Còn không mau vào bên trong chọn một huyền binh...

Lần này Trương Kim Phượng sầu não:

- Sư phụ định cho ta tham gia so đấu sao? Không đi biết không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 289: Phong cuồng luyện thể

Đệ tử dự thi của Quảng Lăng Tông chừng hai vạn, Tiểu Quan Phong dù sao cũng phải có người trong trăm vị trí đầu, nếu không cũng quá mức mất mặt rồi! lần này mấy sư huynh muội của ngươi không ở đây vậy ngươi còn không đi? Thanh bát phẩm huyền binh này ngươi còn cần không?

Đưa mắt nhìn Trương Kim Phượng ủy ủy khuất khuất đi vào bên trong khố phòng, Trầm Như Tân cười khẩy, nhớ lại câu nói muốn khiêu khích Nhạc Vũ của La Mộng sau khi so đấu.

Hắn đúng là cũng quên lệ này, mặc dù theo lệ mấy năm này thì ba vị trí đầu của so đấu sẽ được lựa chọn một số tiền bối nổi tiếng của tông môn để so đấu. Bất quá cũng không có quy định đặc biệt là không thể lựa chọn sư huynh đệ cùng thế hệ.

La Mộng nếu thật sự có thể đạt được cơ hội vậy thì cũng không ai nói là hắn làm vậy không hợp quy củ.

Trầm Như Tân lại nghĩ tới mùi hương lúc tối hôm qua gặp mặt, so với ban ngày càng đậm hơn, tương tự với tu sĩ giả đan.

Đáng tiếc là Đoan Một Hàn quá dễ bị lừa, Nhạc Vũ đeo một túi thơm liền ứng phó qua, nếu không phải là bất tiện thì hắn cũng muốn hỏi đến chân tướng.

Bất quá điều này cũng khó trách, nếu nói là Nhạc Vũ có thể lấy thực lực Ngưng Dịch Kỳ luyện gân cốt đến cảnh giới Linh Hư đỉnh phong thì ngay cả chính hắn cũng không tin, những người khác càng mò trăng dưới nước.

Điều khiến hắn hiếu kỳ nhất bây giờ là thực lực của Nhạc Vũ hiện giờ rốt cuộc đến mức độ nào? Có thể như hắn tiên đoán, đánh bại La Mộng đã đột phá Linh Hư tâm động cảnh hay không?

Trầm Như Tân nghĩ tới đây rồi cũng đành cười khổ, trước lúc hai người chân

chính giao thủ vậy thì suy đoán thế nào cũng vô dụng.

Hơn nữa lấy thực lực của La Mộng cố nhiên có thể đứng đầu trong đám đệ tử nhập môn ba mươi năm trở lại đây của Quảng Lăng Tông. Nhưng nếu có thể dễ dàng bắt lại được ba vị trí đứng đầu thì cũng chưa chắc. Bên trong Quảng Lăng Tông tàng long ngọa hổ, thỉnh thoảng lại nhảy ra một vài đệ tử có thiên tư tuyệt cao, ngay cả mấy đệ tử nhập môn cùng năm với La mộng cũng đều là thực lực bất phàm.

Kết quả đến cuối cùng như thế nào cũng khó mà đoán trước. Còn nếu thật sự như suy đoán của hắn thì Nhạc sư đệ lần này chắc sẽ nhất cử chấn động Quảng Lăng Tông.

Nghĩ đến vẻ mặt của mấy sư thúc tổ khi đó, nụ cười trên môi của Trầm Như Tân lại càng rõ.

Lấy được thanh Hàm Phong kiếm, Nhạc Vũ cùng ngày đã đem nó tế luyện hoàn toàn. Thôi diễn mấy loại bí pháp cố định bên trong cũng không có trở ngại gì, sau đó hắn trở lại cuộc sống thường nhật.

Dĩ nhiên, đây chỉ là chỉ cuộc sống của hắn cùng với Tiểu Quan Phong mà thôi. Còn lại từ sau ngày đó trong tông môn đều thấy đệ tử luyện tập đạo pháp hoặc là thử diễn huyền binh.

Khắp nơi đều là quang hoa lóng lánh, bất quá đạo pháp những người này cũng không tệ. Nếu có thể phá hủy hoàn cảnh xung quanh thì vẫn có thể khôi phục.

Tóm lại trong lúc nhất thời trên dưới cả Quảng Lăng Sơn đều là tiếng nổ lẫn khói bụi mù trời. Người không biết nếu là nghe thấy được, chỉ sợ còn tưởng rằng Quảng Lăng Sơn đã bị kẻ địch xâm lấn.

Nhạc Vũ vào buổi chiều mỗi ngày đi Minh Trụ Phong cũng đều có thể nhìn thấy khắp nơi đều là đệ tử Minh Trụ Phong đang một mình luyện tập hoặc là đối chiến.

Tình hình này hoàn toàn đối lập với bên họ. Tiểu Quan Phong thật sự là làm người ta xấu hổ, mấy tu sĩ được pháp bỏ qua so đấu như Nhạc Vũ đều rảnh rỗi tụ tập hết uống rượu rồi đánh cờ, rất ít người tập trung luyện tập.

Nhạc Vũ thầm thở dài, cũng hiểu vì sao Trầm Như Tân nói muốn chấn hưng sĩ khí. Những người này một là cho mình không thể biểu hiện được gì tại so đấu, hai là địa vị của Tiểu Quan Phong như thế nên tản mạn cũng là khó trách.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn thấy xem thường, người đúng là vẫn phải dựa vào mình. Nếu bản thân tự xem thường mình thì người khác dù trợ giúp ủng hộ thế nào cũng là vô dụng.

Cả đời hắn xưa nay hiếu thắng, vẫn không ưa nhất tình hình như thế. Chỉ khiến hắn vui mừng là trong Tiểu Quan Phong vẫn còn hai mươi mấy người mỗi ngày đều chuyên cần luyện kiếm. Tình huống xem ra còn không coi là quá xấu, Tiểu Quan Phong vẫn có cơ hội phục hưng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Hay là theo ý Trầm sư huynh ghi danh gia nhập lần so đấu này?

Vừa nghĩ vậy, Nhạc Vũ cũng có chút chần chừ, bất quá cuối cùng thấy không ổn nên bỏ qua.

Đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông bao gồm ba trăm người, đệ tử nội môn có ba ngàn. Cho dù là Đoan Mộc Hàn đề cử cũng phải đánh đến một hai tháng mới có thể tiến vào vòng thập lục cường.

Hiện giờ bản thân hắn đừng nói là hai tháng, cho dù là từng giây từng phút cũng không muốn trễ nải!

Vấn đề Tiểu Quan Phong cũng không phải là lòng người tản mát mà thiếu hụt tu sĩ Kim Đan trấn giữ mới đúng. Chỉ lấy một người Đoan Mộc Hàn tuy có chiến lực mạnh mẽ nhưng chỉ là một cây chẳng chống vững nhà. Có đôi khi phải là đệ tử ra mặt tranh giành thì thường chịu thiệt.

Khách quan mà nói thì những chuyện này cũng không sao, hiện giờ khiến Nhạc Vũ phiền não là kể từ hôm Trầm Như Tân bái phỏng, hắn rèn luyện lực lượng đến sáu mươi bốn Thạch lực thì hai hai mươi mấy ngày tiếp theo không hề tiến bộ. Hiệu dụng của dược dịch cũng coi như không còn.

- Chẳng lẽ là phải sử dụng cách điều chế nguyên bản như Chiến Tuyết. Hay là buông bỏ, luyện tập nhục thân đến mức độ này cũng đã đủ rồi.

Nhạc Vũ vô cùng khẩn trương, bất quá trong đầu vẫn còn lại mấy tia lý trí nên

bỏ đi ý niệm này. Dược tính của cách điều chế kia càng kinh người nhưng có hại cho thân thể cũng không ít. Cho dù là Chiến Tuyết còn thân sát thi thì nếu không có Định minh châu cũng không cách nào bình yên sử dụng loại dược dịch này.

Về phần buông bỏ thì càng không thể, cả đời của hắn vốn chưa bao giờ làm chuyện gì nửa chừng.

Hắn suốt suy tư hơn mười ngày, đột nhiên trong lòng vừa động chạy đến chỗ giao dịch bên trong Quảng Lăng Sơn, mua được một lượng lớn kim khí bát phẩm, cũng không câu nệ chủng loại trộn lẫn với nhau chừng mười tấn chế ra một cái bể chứa cao chừng hai thân người, dài rộng chừng mấy trượng đặt trong đình viện.

Tiếp theo đó là Nhạc Vũ luyện quyền trong bể dược dịch này!

Mất năm ngày thì hắn làm xong một trận pháp tụ linh trong đình viện, sau đó rót đầy dược dịch vào trong. Bất quá khi hắn chuẩn bị bước vào thì hơi do dự chốc lát.

Không ai hiểu hơn hắn sự hung hiểm trong những thứ này.

Việc hắn chuẩn bị làm khác với thường ngày là không phải luyện quyền sau khi hấp thu dược dịch mà là trực tiếp hấp thu rèn luyện.

Thể tích dược dịch hiện giờ đã tăng lên gấp mười, dược tính cũng vì thế mà tăng lên tương đương!

Vào thời điểm mấy ngày trước cũng không phải là tác dụng của dược dịch đối với hắn giảm bớt mà do cơ thể của hắn quá rắn chắc nên dược lực không thể đi vào. Hiện giờ ngâm mình trong dược lực để luyện tập Thái Ất Trường Sinh Quyền thì hoàn toàn bất đồng.

Nếu sơ sẩy một lần khống chế không được dược lực, e là bỏ mạng tại chỗ cũng không chừng! Khi đó ngay cả Chiến Tuyết bên cạnh muốn cứu cũng không kịp.

- Ngươi điên rồi! Rèn luyện thân thể mà thôi, hôm nay cho dù là so với tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong cũng chỉ kém chút ít, cần gì phải điên cuồng như vậy?

- Ta không cam lòng! Còn nhớ được hai năm trước? Nếu không phải là Đoan

Mộc Hàn bảo vệ thì Lệ Thiên Tuyết giết ta giống như con kiến hôi! Ta muốn quyết định sinh tử người khác, không để người khác quyết định sinh tử của mình!

- Trong thiên hạ anh tài hàng vạn hàng nghìn, nghe nói trong Hạo Dương Môn phía nam Trung Nguyên có đệ tử hai mươi tuổi đã thành tựu Kim Đan. Thiên tư ta bình thường, nếu không cố gắng nỗ lực tiến lên thì sao có thể sánh vai bọn họ?

Cắn răng. Nhạc Vũ nhảy vào bên trong bể dược dịch đến ngập người. Tuy hắn đã nín thở nhưng dược thủy vẫn chảy ngược từ mũi đi vào.

Nhạc Vũ cũng không ngăn cản, dược dịch chảy ngược vào nhưng có thể thâm nhập cơ thể hắn mới là vấn đề.

Hơi cất bước về phía trước, Nhạc Vũ sử ra quyền thế tạo thành xu hướng giang cánh, đây chính là thức đầu tiên của Thái Ất Trường Sinh Quyền "Hạc sí đan triển"!

Bộ quyền pháp này nguyên từ thượng cổ, khi đó loài người vì cầu sinh tồn nên phần lớn quyền pháp kiếm thuật đều ngộ ra trong lúc vật lộn với yêu thú. Thái Ất Trường Sinh Quyền tuy đã trải qua vô số lần cải biến, hiện giờ chỉ có tác dụng rèn luyện cơ thể nhưng vẫn bảo lưu mấy phần dấu vết nguyên thủy.

Lúc tay phải của hắn vừa đánh ra thức đầu tiên thì cảm thấy khí huyết quanh thân bắt đầu cuồn cuộn, chân khí huyết dịch dâng trào, linh lực dược dịch vốn bị ngăn cản giờ điên cuồng rót vào trong cơ thể hắn.

Một cảm giác đau đớn vô cùng trong phút chốc tràn ngập toàn thân. Cánh tay phải lẫn chỗ đùa nhanh chóng nứt toác, máu tươi túa ra ào ạt.

Nhạc Vũ cảm giác trước mắt hoa lên, đứng vững trong dược thủy cũng đã khó khăn. Thân hình lảo đảo lắc lư mấy cái, lúc này mới cố nén đau, đem trọng tâm lui về phía sau, chân trái thu về. Khủy tay trái đánh ra, tay phải thu về trước ngực, là thức "Liễm phong tàng băng".

Trong phút chốc, dược lực và linh lực thiên địa càng điên cuồng rót vào cơ thể hắn. Toàn thân của Nhạc Vũ có tổng cộng ước chừng năm mươi nơi nứt toác, nhuộm đỏ gần hết bể chưa, cả người mất trọng tâm ngã nhào xuống.

Chiến Tuyết hộ pháp ở một bên thấy vậy thì đỏ ngầu mắt, không chút nghĩ ngợi điều khiển Thiên Ti Tuyết Kiếm định chém vào vách bể để cho dược dịch trào ra. Bất quá nàng vừa động thủ thì một luồng lực lượng từ Thông U châu dù không cường đại nhưng kiên quyết ngăn trở động tác của nàng.

Chiến Tuyết ngạc nhiên nhìn lại hướng trong bể, chỉ thấy Nhạc Vũ đã lại đứng lên, trong mắt không hề tỏ vẻ đau đớn mà vô cùng hưng phấn, thậm chí mang theo mấy phần điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 290: Ích Cốc chi cảnh

" Thành công chính là kiên nhẫn", những lời này là một vị huấn luyện viên đã nói với Nhạc Vũ lúc mới vào quân doanh. Từ đó về sau, Nhạc Vũ vẫn tuân thủ theo câu nói đó, cho đến khi thực hiện nhiệm vụ thất bại đi tới thế giới này, hầu như chưa từng nghỉ ngơi một ngày.

Ngay cả bản thân Nhạc Vũ cũng không rõ ràng lắm tại sao mình có thể điên cuồng như vậy, có thể kiên nhẫn như vậy. Vào thời gian cuối cùng trong quân doanh của hắn không chỉ đơn thuần là khát vọng truy cầu tối cường mà cơ hồ là một loại bản năng của thân thể.

Sau khi đến thế giới này, có một cảm giác nguy cơ lạnh như băng vẫn luôn theo sát phía sau khiến hắn không ngừng chạy về phía trước. Cảm giác nếu mình chỉ cần hơi dừng lại thì sẽ bị bóng tối cắn nuốt.

Tới bây giờ, Nhạc Vũ đã không chỉ là đối với mình hung ác mà thôi, dùng hai chữ tàn nhẫn có lẽ thích hợp hơn.

Không cần nghe đến tiếng rạn vỡ từ tứ chi truyền đến, cả hệ thống phụ trợ trí năng cũng không thể che giấu tín hiệu đau đớn. Nhạc Vũ cưỡng ép mình đứng lên sau đó tiếp tục đánh ra thức thứ nhất "Hạc sĩ đan triển" của Thái Ất Trường Sinh Quyền rồi đến "Liễm phong tàng ngạc"! "Thiết tý giá lương"! "Chỉ thiên địa"! "Long hình lục diệp"!

Khó khăn lắm mới đến thức thứ bảy, Nhạc Vũ bỗng dưng phun ra một búng máu, lần nữa quỳ xuống nền bể, cảm giác hai lá phổi của mình dưới tác dụng của dược lực đã hoàn toàn bị xuyên qua, sau đó lại được chữa trị.

Nhạc Vũ dứt khoát đem vọt tới trong miệng máu khối thịt tất cả đều phun ra, sau đó ý thức không rõ cười hắc hắc, vừa lảo đảo đứng lên, lần nữa một lần nữa bắt đầu,

Trong đầu hiện giờ chỉ còn một ý niệm là hoàn thành bộ Thái Ất Trường Sinh

Quyền này! Cũng không cầu thành công hay không, có giúp được hắn rèn luyện thân thể hay không. Tóm lại hắn phải đánh ra toàn bộ bộ quyền pháp này!

Trời chiều bóng dần ngả về tây, cũng không biết qua bao lâu, thất bại bao nhiêu lần. Đầu óc của Nhạc Vũ dần dần trầm xuống, tuy có cảm giác đau nhưng không có phản ứng, các cảm xúc sợ hãi, phiền não cũng dần biến mất.

Hắn chỉ nhớ rõ mình hết ngã lại đứng dậy, chấp niệm hoàn thành Thái Ất Trường Sinh Quyền lại càng quật cường!

Sơ Tam thấy vậy nôn nóng dị thường, giang rộng hai cánh bay lượn trên bể dược không ngừng kêu lên lo lắng, có lòng xông vào trong ao để cứu chủ nhân ra nhưng chỉ cần nhúc nhích tới gần thì bị Chiến Tuyết dùng Thiên Ti Tuyết Kiếm cuốn lấy rồi ném ra một bên.

Trong những sợi tơ màu bạc kia bao phủ một loại lực lượng kỳ diệu mà ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng chỉ có thể hóa giải non nửa mà thôi.

Chiến Tuyết cũng tuôn ra hai dòng nước mắt, không ngừng đưa tay lau mặt. Mấy lần nàng đã nhịn không được muốn phá hủy cái bể nhưng cuối cùng lại không thể làm trái ý Nhạc Vũ. Điều duy nhất có thể là vận dụng tối đa lực lượng trong ánh sánh màu bạc để chữa trị thân thể Nhạc Vũ .

Nhưng tới lúc này thì ngay cả sự giúp đỡ nho nhỏ đó, nàng cũng không thể làm cho chủ nhân. Quyền thế của Nhạc Vũ mang theo cương kình, kéo dược dịch không ngừng quay cuồng kích động. Một luồng cự lực hung mãnh đánh ra bốn phía, căn bản không phải là vách bể chế tạo từ kim khí bát phẩm đủ loại này có thể chịu được.

Nhiệm vụ của nàng lúc này chính là hết sức duy trì không để cái bể này bị hủy đi.

Lúc bắt đầu coi như dễ dàng, nhưng theo Thái Ất Trường Sinh Quyền của Nhạc Vũ gần hoàn thành, thì vũng xoáy dược dịch trong bể càng mãnh liệt hơn. Một luồng quyền kình mạnh mẽ dung nạp vào trong đó khiến bất kỳ chất liệu nào không phải bát phẩm lọt vào đều nát bét!

Mồ hôi đã nhỏ ra trên cánh mũi của Chiến Tuyết, lực lượng đang duy trì vách bể gần như cạn kiệt. Cho dù là có kia mấy chục vạn đạo tín ngưỡng không ngừng

bổ sung lực lượng thì nàng cũng phải dốc toàn lực.

- Lần này thiếu gia lại sắp hoàn thành.

Cảm thụ được lực lượng cuồng bạo trong bể dược dịch, Chiến Tuyết nhìn vào Nhạc Vũ vẻ không thể tin được.

Ý niệm điên cuồng trong mắt Nhạc Vũ đã dần lui xuống, lộ ra vài phần tỉnh táo, lực đạo bắt đầu có mấy phần kiềm chế. Tuy là quyền thế của Thái Ất Trường Sinh Quyền đã đến giai đoạn cuối uy lực mạnh nhất nhưng Chiến Tuyết lại cảm thấy áp lực giảm đi.

Bất quá những thứ này chỉ khiến nàng càng thêm kinh dị. Nàng rất hiểu rõ loại rèn luyện dược dịch đau đớn này. Tuy Nhạc Vũ đã cải tiến làm dược tính khá thấp nhưng lượng tăng lên gấp mười thì sự hung hiểm và mức độ khó khăn còn vượt xa nàng lúc trước.

Nhạc Vũ có thể kiên trì đánh xong một bộ Thái Ất Trường Sinh Quyền, còn có thể chú ý không để quyền kình phá hư vách bể, trong mắt nàng quả thực khó hiểu.

Nhạc Vũ lúc này thậm chí có phần nhàn hạ gật đầu với Chiến Tuyết vừa dùng thần thức liên lạc với Sơ Tam đang nôn nóng bay lượn trên đầu.

Nỗi đau đớn vẫn còn tồn tại, hơn nữa hành hạ làm hắn sắp phát điên. Nhưng càng đau đớn, khóe môi của Nhạc Vũ lại càng nhếch lên điên cuồng.

Sự đau đớn cực hạn này rất có lợi đối với ma luyện ý chí của hắn. Hắn không biết khái niệm "đạo tâm" cực kỳ trừu tượng trong sách ngoại trừ nghị lực cùng dục niệm thì còn có gì khác. Nhưng tin tưởng sau ngày hôm may không gì có thể làm hắn cảm thấy khiếp sợ nữa.

Ngoài ra còn có hồn thức của hắn, vào thời điểm ý thức của hắn từ từ tỉnh táo lại thì những phân tử hồn lực cũng dày đặc thêm không ít.

Bất quá bây giờ hắn cũng không biết nên vui hay hận. Hồn lực có tiến bộ cố nhiên là đáng giá vui mừng nhưng bởi vì nguyên nhân thần hồn kiên cường mà hắn không cách nào tiến vào đến trạng thái hôn mê, , phải thừa nhận loại cực hình giống như bị thiên đao vạn quả này.

Thái Ất Trường Sinh Quyền tổng cộng có ba bộ, bộ thứ nhất dành cho đệ tử ngoại môn học tập, chỉ có hai mươi bốn thức. Bộ thứ hai dành cho đệ tử nội môn bao gồm bốn mươi chín thức. Bộ thứ ba là bộ đầy đủ nhất, tổng cộng là tám mươi mốt thức.

Thức cuối cùng là "Điểu tận cung tàng", khi hắn vừa sử ra thì cả bể nước dâng lên sóng lớn ngập trời.

Cả vách bể kim khí cũng vang lên tiếng răng rắc liên tục rồi hiện ra vô số vết nứt.

Sắc mặt Chiến Tuyết hơi tái đi. Nếu như trong chiến đấu nàng có thể một quyền đánh gục Nhạc Vũ nhưng lúc này muốn duy trì cái bể này không vỡ còn khó khăn hơn cả chiến đấu với những tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh cấp.

Nàng nỗ lực duy trì , lấy lực lượng thần bí kia chữa trị từng vết nứt, cuối cùng tuy dược dịch vẫn có thấm ra nhưng vách bể vẫn không vỡ ra. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ giống như chưa tỉnh, sau khi thu thế không lâu, vừa bình ổn hô hấp thì tiếp tục đánh ra một quyền. Theo khí huyết cuồn cuộn thì linh khí dược lực tiếp tục rót vào từng góc trong cơ thể hắn, cảm giác đau đớn cũng theo đó mà đến.

Lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư.

Từ từ, Nhạc Vũ bắt đầu vật ngã lưỡng vong. Sự đau đớn mặc dù vẫn tồn tại nhưng không hề ảnh hưởng đến hắn. Vào lúc đánh ra Thái Ất Trường Sinh Quyền tới lần thứ hai mươi thì dược lực trong bể cuối cùng đã hết. Nhạc Vũ chợt gầm lên một tiếng rồi đột nhiên phát lực hồi thân thu quyền, kích kích khởi một trận đầy trời sóng nước.

Chiến Tuyết đứng bảo vệ bên cạnh rên lên một tiếng rồi ngã vật ra từ trên vách bể. Vách bể mất đi lực duy trì trong nháy mắt vỡ vụn.

Nhạc Vũ vung tay, hất đi mấy mảng dược dịch đen thối đang bám vào người ra. Sau đó tiến đến tiện tay đánh ra một quyền làm vỡ nát một bên vách bể còn chưa đổ xuống.

- Một quyền này đã có lực lượng gần sáu mươi sáu Thạch lực. Mới vừa rồi rèn luyện trong dược dịch lại có thể tăng thêm một thạch lực!

Nhạc Vũ vô cùng hưng phấn, lần mạo hiểm này tuy chỉ có hiệu quả bằng một nửa của lần đầu sử dụng dược dịch nhưng khó khăn hoàn toàn bất đồng. Ba thạch lực vào một năm trước, nếu bây giờ dùng phương pháp bình thường thì mất ba đến bốn mươi ngày chưa hẳn có thể thành công!

Sau đó hắn dò xét trong cơ thể rồi dùng cơ nhục để hấp nạp năng lượng tư do trong thiên địa để khôi phục thể lực.

Việc hắn đang làm hiện giờ, trong cảnh giới Linh Hư gọi là giai đoạn Ích Cốc, khai mở thân thể đến từng góc nhỏ trong kinh mạch để tăng cường tỷ lệ thu nạp năng lượng tư do trong thiên địa. Đồng thời cũng khiến cho kinh mạch bản thân liên lạc chặt chẽ hơn với linh lực thiên địa.

Bất quá một bước này, Nhạc Vũ cũng đã từng bước hoàn thành trong giai đoạn tôi thể. Bởi vì hắn dựa theo đồ hình thân thể của những tu sĩ Kim Đan nên một bước này của hắn có thể nói tốt hơn bất kỳ tu sĩ Linh Hư cảnh nào.

- Vẫn còn vấp phải vấn đề chân khí không đủ, nếu không hôm nay có thể trực tiếp đột phá đến giai đoạn Linh Hư động tâm cảnh. Đáng tiếc là không có thời gian nếu không cũng thật sự muốn chạy đến xem bên trong Quảng Lăng Tông rốt cuộc có nhân vật kiệt xuất gì

Nhạc Vũ nghĩ xong một hồi rồi mới nhìn sang bốn phía. Chỉ thấy bể kim khí đựng dược dịch mà hắn chế tạo đã sớm rách nát là không thành bộ dạng, tụ linh trận bên cạnh cũng đã bị hủy đi.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác nhíu mày, lúc trước hắn chuẩn bị những thứ này thật sự mất không ít thời gian, muốn sửa cũng phải mất hai ba ngày.

Phiền não chỉ mới được một lát thì Sơ Tam đã bay đến bên cạnh, thân mật cọ đầu vào người hắn. Chiến Tuyết cũng đã hồi phục xong, chẳng qua trên mặt vẫn còn nét sợ hãi:

- Thiếu gia làm ta sợ hãi quá, nếu thiếu gia thật sự có gì bất trắc, Tuyết nhi làm sao bây giờ? Sau này thiếu gia đừng mạo hiểm như vậy nữa.

- Nàng vừa nói đến đây thì đã khóc nức nở, đôi tay nhỏ bé không ngừng lau nước mắt.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, đang muốn nói chuyện thì trong đầu cảm thấy choáng váng, sau đó cảnh vật trước mắt tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Chu Tước kiếm ý

Một luồng kiếm sắc bén xuyên phá trời mây rồi từ trên trời giáng xuống!

Uy thế của một kiếm kia không thể cách nào hình dung. Chỉ một kiếm đã cơ hồ giết tuyệt toàn bộ yêu thú trong núi rừng!

Trong nháy mắt, một cảm giác sợ hãi theo bản năng tràn ngập linh hồn hắn. Nhạc Vũ đột nhiên thức tỉnh, sau đó phát hiện bản thân đang ở trong trạch viện.

Hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi đưa mắt nhìn bốn phía, thở nhẹ một hơi rồi cười khổ. Uy thế vô cùng của Quảng Lăng kiếm trận ngày đó tới tận bây giờ hắn vẫn không thể nào quên được, nhưng vẫn không hề có cảm giác vô lực với kinh hãi như một kiếm vừa rồi.

Sau đó Nhạc Vũ nhớ lại tình hình trước lúc hôn mê, vội vàng nhìn qua đình viện. Chỉ thấy hoa cỏ cây cối đều đã được chữa trị, cái bể kim khí được dược dịch do hắn chế tạo đã trở lại nguyên dạng dựng ở nơi xa. Không cần hỏi cũng biết là Chiến Tuyết đã đem chữa trị.

Duy chỉ có linh trận là vẫn ở trạng thái bị hỏng. Hắn biết là Chiến Tuyết dùng tín ngưỡng lực cũng không cách nào khôi phục như cũ.

Bất quá nói đến thật đúng là mất mặt, đây là lần đầu tiên mà hắn bị hôn mê từ khi ra đời.

Nhạc Vũ bất chợt cảnh giác, nếu lúc này có người làm gì xấu với hắn, hậu quả thật không lường được. Bất quá một lát hắn lại cười tự giễu, biết là cảm giác không an toàn của kiếp trước làm lính đánh thuê trỗi dậy.

- Chủ nhân tỉnh rồi! Cảm giác khỏe chưa?

Chiến Tuyết đang ngồi trên lầu thấy vậy thì vui mừng nhảy dựng lên, thân hình vẽ lên một quỹ đạo trên không trung như chim yến chao liệng xuyên vào trong

phòng, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhạc Vũ mỉm cười gật đầu, cảm giác thân thể rất tốt, tinh thần lại càng sảng khoái.

Hắn đem thần thức trải ra bên ngoài, sau đó chợt thu mạnh về như thủy triều trong cơ thể.

Khu vực này của Nhạc Vũ giăng đầy linh trận. Vốn theo như hắn dự đoán thì thần thức sau khi ra khỏi tiểu viện không xa sẽ bị ngăn cản. Nhưng hiện giờ không hề có chút khó khăn cứ thể tiến ra xa, đến khi đạt hơn ngàn trượng mới ngưng hẳn.

- Chẳng lẽ nói đây chính là chỗ tốt của việc thần hồn ngưng thật?.

Nhạc Vũ dùng năng lực phân tích để kiểm tra thần hồn của mình, sau đó khó hiểu nhíu mày. Hiện giờ những phân tử hồn lực kết hợp chặt chẽ lại với nhau tạo thành một kết cấu cực kỳ vững chắc.

Tình hình này tương tự như lúc hắn lấy ý nhập kiếm vào hai năm trước. Bất quá lần này không xuất hiện các dị trạng không thể khống chế, phảng phấp vốn chính là như thế. Cảm giác đối với ngoại cảnh rõ ràng hơn, tỉ mỉ hơn, cũng dễ dàng thao túng hơn, giống như chiến sát thần hồn của Chiến Tuyết.

Kiếm ý và chiến hồn tuy là tương tự nhưng thứ trước là cố định không thể biến hóa, còn chiến sát thần hồn của Chiến Tuyết có thể tạo thành kiếm ý. Lấy chấp niệm chiến ý tạo thành kết cấu phân tử hồn thức thì tựa hồ càng dạt được tầng cấp cơ sở sâu hơn.

Nhạc Vũ đội nhiên triệu lấy mười mấy trái cây từ ngoài đình viện, sau đó ngưng tụ hồn lực thành hình châm rồi vẽ lên đó bản đồ địa cầu. Chuyện này trước đây không làm được hiện giờ lại hoàn thành dễ dàng.

- Cũng không biết biến hóa thần hồn là vì nguyên cớ nào? Đơn thuần là đau đớn? Sợ rằng chưa chắc.

Suy ngẫm chỉ chốc lát. Nhạc Vũ cũng bỏ qua không tra cứu. Não người có thể nói là cơ quan phức tạp nhất trong cơ thể, mà sự huyền diệu của thần hồn lại càng vượt xa kiến thức của hắn hiện giờ.

Đúng lúc này hắn mới chú ý đến bóng nắng đã chiếu thẳng giữa không trung.

- Hỏng bét!

Nhạc Vũ thầm kêu một tiếng, vỗ vỗ đầu Chiến Tuyết đang lo lắng để an ủi. Sau đó bay thẳng tới vùng đất vẫn dùng để luyện kiếm trên núi. Hắn vừa tới gần chỗ này thì đã thấy một luồng kiếm quang màu hồng cùng với khí lưu cực nóng ập tới. Vừa mới gần tới trước người thì hóa thành vô số kiếm kình như hỏa điểu quét ngang, viêm lực tràn trề khiến cả thần hồn của Nhạc Vũ cũng cảm giác muốn bốc cháy lên.

Nhạc Vũ hơi run sợ, biết đây là kiếm ý của Đoan Mộc Hàn, Chu Tước giáng xuống, không gì không đốt! Nghe nói kiếp trước của Đoan Mộc Hàn từng có cơ duyên thấy được một thượng vị thần thú chu tước mười hai cấp độ kiếp, do đó lĩnh ngộ ra kiếm ý tăng viêm lực, đốt nhân hồn, tung hoành một thời ở Bắc hoang.

Bất quá lúc trước khi Nhạc Vũ luyện kiếm với Đoan Mộc Hàn chưa từng thấy nàng sử dụng qua. Ngày hôm nay, tiểu sư phụ hiển nhiên rất hiển nhiên nên định thật sự động thủ với hắn rồi.

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Vũ tự động lưu lại trong ý thức những lỗ hổng trong kiếm kình kia. Sau đó lấy thanh Hàm Phong kiếm trong nhẫn trữ vật ra đánh vào.

Lúc này tâm trí của hắn không một chút gợn, chỉ biết điều khiển lấy Hàm Phong kiếm trong tay vẽ nên trước người mấy quỹ đạo và biến hóa kỳ diệu tạo nên một lưới kiếm phủ lên không gian, kiếm ý vừa trầm hùng như núi non vừa phiêu dật như mây chợt từ trên kiếm hắn dâng lên đánh sâu vào kiếm kình.

- Dẫn ý nhập kiếm?

Đoan Mộc Hàn đứng trên bãi đất kêu nhẹ một tiếng rồi tiện tay phất lên, dễ dàng hóa giải một kiếm toàn lực của Nhạc Vũ.

Bất quá lúc này thân ảnh Nhạc Vũ đã như lưu tinh xuyên qua kiếm võng màu hồng kia đứng trước mặt Đoan Mộc Hàn.

- Lại sử dụng kiếm ý! Vũ nhi điên rồi? Chẳng lẽ đau khổ lần trước còn chưa đủ?

Đoan Mộc Hàn cau mày, sau đó nghi ngờ nhìn Nhạc Vũ:

- Kỳ quái! Hồn thức lại có thể đạt đến trình độ này, quả thật đã đến mức tụ tán không trở ngại. Chỉ là một đêm không gặp, hồn lực của tiểu tử ngươi đã tiến triển như vậy, chẳng lẽ lại ăn linh đan diệu dược gì!

Nhạc Minh khẽ mỉm cười, hắn biết biến hóa hồn lực của mình tuyệt không thể gạt được Đoan Mộc Hàn nên mới không hề cố kỵ sử dụng kiếm ý rút ra từ Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Thật ra thì mới vừa rồi thậm chí hắn có ý định phân tích kiếm ý Chu Tước mà Đoan Mộc Hàn lấy hồn lực ngưng tụ thành, chẳng qua khi kiếm ý vừa đến trước người thì cảm giác thần hồn của mình đau nhức, phảng phất như muốn thiêu đốt nên đành bất đắc dĩ buông bỏ.

Đoan Mộc Hàn lại một lần nữa nhíu mày.

- Mới vừa rồi là Quảng Lăng tuyệt kiếm? Không đúng! Nếu thật là Quảng Lăng tuyệt kiếm, uy lực không đến như vậy

Nàng nói tới đây lại khẽ lắc đầu, nghi ngờ nhìn Nhạc Vũ:

- Ngươi đã đơn giản hóa ba thức của Quảng Lăng tuyệt kiếm?

Nhạc Vũ vẻ mặt đau khổ cúi người hành lễ, người khác là chỉ từ Truyền pháp tiền điện lĩnh ngộ một bộ phận tinh hoa, sau đó diễn thử lại thành kiếm pháp cơ sở.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy bản đầy đủ của Quảng Lăng tuyệt kiếm thì cảm thấy là đơn giản một bộ phận hay toàn bộ thì cũng không thích hợp. Vì thế sau hai năm thôi diễn mới có thể hoàn thành một bộ kiếm thức mà hắn có thể dùng.

Về phần bản đầy đủ của Quảng Lăng tuyệt kiếm, tuy là đến Linh Hư cảnh thì có thể sử dụng nhưng nếu không có pháp lực ở Nguyên Anh cảnh để thôi động thì luôn có sơ hở.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy đầu tiên là cười khúc khích lộ vẻ biết chỗ khó khăn của

Nhạc Vũ. Sau đó cẩn thận nghĩ lại thì trong mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc. Nàng cảm thấy một kiếm kia của Nhạc Vũ cơ hồ là không chê vào đâu được. Ngay cả nàng lấy thực lực ngang hàng cũng khó mà phá giải.

- Quả nhiên là đệ nhất ngộ tính của Quảng Lăng Sơn!

Ý vị thâm trường nhìn Nhạc Vũ một cái, sắc mặt Đoan Mộc Hàn chuyển thành ngưng trọng:

- Như vậy hôm nay có chuyện gì xảy ra? Vì sao đợi lâu như vậy mới đến? Ta đợi ngươi ở đây hơn nửa canh giờ rồi đấy.

Nửa canh giờ? Nhạc Vũ nghe vậy ngạc nhiên, hồ nghi nhìn Đoan Mộc Hàn một cái. Sau đó chợt thấy đối phương đỏ mặt phất tay. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Bỏ đi! Lần này ta cũng không so đo với ngươi, cũng không quản chuyện riêng của ngươi. Chẳng qua là Vũ nhi cần biết, làm việc phải thủ tín, lần sau không được tới trễ nữa biết không?

Nhạc Vũ oán thầm, những lời này ai nói còn được, riêng Đoan Mộc Hàn là không có tư cách này. Hai năm tới nay, có ngày nào Đoan Mộc Hàn không tới trễ. Hôm nay nếu là những ngày trước kia chắc còn chưa thấy bóng dáng tiểu sư phụ.

Bất quá lời này cũng không thể không đáp, Nhạc Vũ ậm ừ ra vẻ xấu hổ. Cũng may Đoan Mộc Hàn tự biết bản thân không thể nói mạnh về việc này, ngay sau đó chuyển giọng, lần này thần sắc cực kỳ chân thành.

- Hôm nay ta có việc báo với ngươi! Từ giờ đến nửa năm sau ta chỉ sợ là không có thời gian tới tập kiếm với ngươi. Mấy ngày nữa ta sẽ đưa cho ngươi kiếm quyết bí truyền của Tiểu Quan Phong để tự học, nếu có chỗ không giải thích được thì tới chỗ ta mà hỏi!

- Nửa năm?

Con ngươi Nhạc Vũ hơi co lại, sau đó suy đoán nói:

- Sư phụ chuẩn bị cho so đấu tông môn nửa năm sau?

Hắn cũng không nghĩ tới, tới tầng cấp Kim Đan cũng có việc so sánh tài nghệ. Bất quá đã có chuyện như vậy, với tính cách thích náo nhiệt của Đoan Mộc Hàn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Đúng vậy!

Đoan Mộc Hàn quả nhiên gật đầu, lộ ra mấy phần sát khí:

- Sư phụ của ngươi cần chút thời gian bế quan nghiên cứu một vài tinh yếu kiếm thuật. Năm nay nhất định phải thắng được tên khốn bên Ngọc Dung Phong kia! Còn có Lý Vô Đạo sư huynh, nghe nói năm nay cũng sẽ dẫn đồ đệ bảo bối của hắn về núi. Nếu có thể cùng hắn đánh một trận cũng là chuyện may mắn. Hình như đồ đệ của hắn cùng tuổi với ngươi.

Nhạc Vũ thầm nghĩ tên khốn của Ngọc Dung Phong chắc là chỉ Nghiêm Hạo rồi. Không trách được sư phụ mình đối với hắn không khách khí như vậy, hóa ra là trước kia thua trong tay Nghiêm sư bá.

Còn có Lý Vô Đạo mà Đoan Mộc Hàn nhắc tới thì Nhạc Vũ cũng đã được nghe nói. Hắn là đệ tử đắc ý của Chưởng giáo Nông Dịch Sơn, theo tin đồn thì vào mười năm trước đã đi theo một vị Đào trưởng lão của bản môn trấn áp "động ma."

Còn người mà Nhạc Vũ nghe nói chính là nhị đại đệ tử của Lý Vô Đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Linh Hư động tâm

Mười sáu tuổi đã tiến vào Linh Hư cảnh, hai mươi tám tuổi thành tựu Kim Đan. Ba mươi tuổi trong một cuộc đại chiến với Thái Huyền tông đã dùng một thanh tam phẩm huyền binh Vô Vọng kiếm, chém liên tục bốn tu sĩ Kim Đan.

Đây chính là nhân vật mà Thượng Ngạn đã nói với hắn lúc giới thiệu nhân vật trong môn, kinh lịch có thể nói truyền kỳ, thiên tư cũng không thấp hơn bất kỳ đại tông sư đương đại nào trong tu chân giới. Cái danh đệ nhất cường giả trong tam đại đệ tử có thể nói là danh phù kỳ thực. Đáng tiếc chính là về sau không biết phạm vào chuyện gì mà bị đày đi phụ trách hình phạt của Lôi Vân cốc, trông chừng "Động ma" năm mươi năm.

Về phần này động ma là vật gì, Nhạc Vũ cũng không rõ ràng, chỉ đọc trong sách nói là một loại không gian gần với Ám giới.

Những nhân viên của Quảng Lăng Tông đóng tại đó chủ yếu là đến diệt sát những Vực ngoại thiên ma tới đây để đảo loạn Đông Thắng thần châu.

Nghe thì đơn giản như vậy nhưng bên trong cực kỳ hung hiểm. Chỉ biết là cái gọi là tâm kiếp của tu sĩ là do những Vực ngoại yêu mà này mà đến.

Chỉ cần tu sĩ có tu vi tâm cảnh hơi thấp đến gần cách "Động ma" khoảng ngàn dặm thì sẽ bị đoạt đi thần trí.

Điều khiến Nhạc Vũ kỳ quái hơn là Lý Vô Đạo nếu đóng ở "Động ma" thì làm sao có thể thu đồ đệ.

? Chẳng lẽ mỗi ngày bay qua hơn ngàn dặm để dạy dỗ?

Tuy là chưa từng gặp mặt nhưng chỉ nghe Đoan Mộc nói vậy đã khiến hắn có cảm giác người này bất phàm.

- Nói lại chẳng phải hình phạt của Lý sư bá chẳng phải là năm mươi năm trấn

yêu sao? Làm sao quay về nhanh như vậy?

Là vì hình phạt đã hết hay vì đại chiến sắp tới?

Những ý niệm chỉ thoáng qua trong đầu hắn, lúc này Đoan Mộc Hàn lại nói thêm:

- Vũ nhi phải cẩn thận! Ta nghe nói hài tử kia cá tính rất mạnh. Chỉ sợ sau khi trở về nghe chuyện của ngươi ba lần đánh thương tứ đại đệ tử thì sẽ có một cuộc phân tranh. Có chuyện gì, chi bằng tới tìm ta cùng Xương sư thúc, nếu là hắn tìm đến gây phiền toái, ta đem cả Lý Vô Đạo chém luôn.

Đoan Mộc Hàn sau khi dặn dò mấy câu thì nhanh chóng ngự kiếm rời đi. Bất quá vừa bay đi không lâu thì quay vòng trở lại, nhìn Nhạc Vũ một hồi lâu:

- Kỳ quái! Làm sao hôm nay ta cứ cảm giác ngươi có cái gì không đúng. Bộ dạng vẫn thế nhưng khí thế sắc bén hơn không ít, cả người giống như một cây đao một thanh kiếm. Còn có mùi vị này ta thấy hình như là tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong, chẳng lẽ chỉ là túi thơm mà thôi?

Nàng nói dứt lời, vừa tiến tới trước người Nhạc Vũ hít hà, Nhạc Vũ không khỏi một trận lúng túng, đang suy nghĩ có nên nói thật với đối phương hay không thì Đoan Mộc Hàn lại lắc đầu:

- Nghĩ lại cũng không có khả năng.

Vừa nói dứt lời, thân ảnh của nàng đã vút đi đằng xa. Nhìn thân ảnh màu đỏ dần biến mất trong mây, Nhạc Vũ cũng giật mình, nghĩ thầm nếu có thời gian rảnh rỗi cũng nên nói rõ với Đoan Mộc Hàn cho thỏa đáng. Bằng không với tính tình của nàng nói không chừng một khi biết rõ sẽ một kiếm chém mình.

Về phần chuyện Đoan Mộc Hàn bế quan ngộ kiếm thì hắn cũng không thấy đáng tiệc. Tuy nói là thiếu người đối luyện với hắn nhưng trong vườn còn có Chiến Tuyết. Thực chiến cố nhiên cũng có thể tôi luyện kiếm thuật, vừa đúng lúc hắn cũng cần thời gian để củng cố sở học.

- Tiểu sư phụ muốn tham dự so đấu tông môn, không biết bên Xương sư thúc tổ thì như thế nào?

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ cười một tiếng. Xương Băng Hồng chính là tu sĩ Kim Đan nổi danh nhất trong tông môn. Hiện giờ thân là tu sĩ Nguyên Anh, chắc chắn sẽ ngồi ngoài làm trọng tài.

Ngày hôm sau, Nhạc Vũ không lên mảnh đất kia luyện kiếm với Đoan Mộc Hàn, chỉ vẫn như hàng đêm mang theo Sơ Tam chạy đi Minh Trụ Phong. Chẳng qua là đêm hôm đó thì Xương Băng Hồng cũng như Đoan Mộc Hàn, bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu rồi mới bắt đầu dạy dỗ khiến Nhạc Vũ lại càng không giải thích được.

Vào ban ngày hắn cùng với Chiến Tuyết nghiên cứu kiếm thuật cùng linh trận. Chỉ có khác là cộng thêm Sơ Tam nghe giảng bài, bất quá đại đa số nó đều buồn ngủ, nghe không hiểu lắm.

Vào lúc đêm khuya, vẫn như cũ là rèn luyện thân thể!

Lúc ban đầu thường thường cần ba đến bốn canh giờ mới có thể hoàn thành hai mươi bộ Thái Ất Trường Sinh Quyền thì hoàn toàn tiêu hóa được dược tính. Mỗi lần đến đó thì Nhạc Vũ đã hết sức mỏi mệt gần như té xỉu trong bể. May là bây giờ hắn không còn phải đi luyện kiếm nên cũng không cố kỵ.

Mãi cho đến qua mấy ngày, Nhạc Vũ mới có thể miễn cưỡng giữ vững thanh tĩnh, lúc này thì tác dụng của dược dịch đối với hắn đã bắt đầu giảm đi.

Vào lúc này thì số linh thạch hắn tích lũy trong hai năm qua cũng đã dùng gần hết, còn dược dịch thì dù hắn gia tăng thế nào cũng không còn tác dụng.

Bây giờ đã là ba tháng sau, quanh người Nhạc Vũ luôn phảng phất hương thơm.

Đây cũng là dấu hiệu những tạp chất trong cơ thể hắn dưới tác dụng rèn luyện của dược dịch đã bị loại bỏ toàn bộ. Cộng với năng lượng trong cơ thể tự nhiên tuần hoàn, những vật chất vô dụng với bản thân và độc tố đã không thể tiến vào.

Nhạc Vũ đã từng nghĩ tới, có cần phải chế ra một pháp khí đặc biệt để che giấu hay không.

Bất quá sau đó hắn nghĩ lại rồi cũng thấy không cần thiết.

- Sau khi luyện thể chính là tích lũy nội tức để tiến vào cảnh giới Linh Hư! Khi

đó tu vi của mình chắc không thể nào che giấu những tu sĩ Nguyên Anh trong bản môn, vậy thì che giấu có tác dụng gì đâu? Chẳng bằng cứ để tự nhiên. Giấu tuy là không tệ nhưng phương thức suy nghĩ trước đây của mình cũng cần thay đổi.

Trong đầu nghĩ tới hình ảnh Xương Băng Hồng mỗi ngày gặp mặt đều nhìn trên dưới đánh giá một lần rồi đưa tay kiểm tra đo lường cơ thể hắn, Nhạc Vũ bất đắc dĩ cười một tiếng, đứng dậy từ trong bể, tiện tay một quyền đánh ra. Tầng dược thủy trước người hắn nhất thời sôi trào. Dưới sự kích động của quyền kình, vách bể bằng kim khí dày vài thước nổ tung, dược dịch phun ra tung tóe.

Chiến Tuyết ở bên cũng không ngăn cản, để mặt dược thủy trôi đi khắp nơi.

Nhạc Vũ nữa tiện tay cầm lấy một mảnh kim khí vách bể, dùng sức bóp một cái khiến nó vỡ vụn rồi chà thành bụi hắt xuống đất.

- Đây là tám mươi hai Thạch lực, cường độ thân thể đã có thể có thể so với một số pháp bảo bát phẩm! Bất quá so với nửa tháng trước thì gần như không có bất kỳ tiến triển. Xem ra này tôi thể cũng chỉ có đến mức này!

Buông lỏng quyền đầu, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy cực kỳ tiếc nuối. Đến lúc này, dù gia tăng bao nhiêu dược dịch thì cũng vô dụng. Da thịt bên ngoài của hắn đã tạo thành một tầng bình chướng cực kỳ rắn chắc. Vô luận Nhạc Vũ nghĩ biện pháp gì thì cũng không thể khiến cho yêu lực thẩm thấu vào trong cơ thể.

Vốn hắn nghĩ tìm ra phương thức này có thể tăng lực lượng lên đến chín mươi. Kết quả sau ba tháng lại chỉ có thể tăng sớm hơn mười hai thạch lực.

- Cũng được! Đáng ra phải cao hứng mới đúng, sớm hơn kế hoạch đề ra. Ba tháng đạt được sáu mươi bảy Thạch lực đã là cực hạn. Ăn n nhiều đau khổ như vậy cũng không phải vô dụng. Ít nhất hồn lực kiên cố như vậy cũng đã vượt gấp mấy lần thường nhân!

Biết việc tôi thể của bản thân đã tới cực hạn. Nhạc Vũ cũng không sử dụng dược dịch kia nữa mà mỗi ngày đều tĩnh tọa dựa theo con đường tuần hoàn kinh mạch mà Ngũ Hành phù trận hình thành, tu luyện Hỗn Nguyên chân khí.

Vốn chân khí chỉ chiếm một phần mười địa bàn của đan điền và hai mạch nhâm đốc, chỉ qua hơn một tháng đã tăng lên hơn gấp đôi!

Tốc độ tu luyện này khiến ngay cả Nhạc Vũ cũng sinh lòng thấp thỏm.

- Thật là nhanh! Thật là nhanh! Vốn là cần mười năm tích lũy, hiện giờ chỉ cần một tháng đã như vậy, không biết có thể dẫn đến đạo cơ của mình hay không?

Cảm thụ trong cốt tủy phun ra một luồng nguyên lực kinh người, trong lòng Nhạc Vũ rét lanh, thật sự không ngờ tới sau khi dừng lại tôi luyện thân thể, cơ cấu toàn thân từ từ hòa hợp thì lực lượng lại tăng lên năm thạch lực, còn nguyên lực mà cốt tủy sinh ra cũng tăng thêm hai thành!

Trước đây bởi vì mỗi ngày đều cần một lượng rất lớn để phục hồi vết thương nên hắn cũng không cảm thấy gì. Hiện giờ cảm giác nguyên lực thân thể sinh ra quá nhiều, mỗi ngày đều cần một thời gian lâu để luyện hóa chân nguyên.

Ngoài ra còn có một vấn đề khác khiến Nhạc Vũ phiền não. Hiện giờ hắn hoàn toàn không biết bản thân thật sự ở cảnh giới nào. Theo như hình thức thì hắn ở Trúc Cơ nhưng lại có thể phụ cốc không ăn.

Lại càng không biết khi nào, đến Linh Hư động tâm cảnh.

Nhạc Vũ càng về sau càng bất an. Chẳng qua lúc này hắn đã không thể dừng lại. Nguyên lực tích lũy chỉ cần một hai ngày đã tràn đầy kinh mạch. Nhạc Vũ thật sự không biết, đến khi thập nhị chính kinh của mình bị rót đầy thì sinh ra điều gì? Chẳng lẽ toàn thân sẽ bị nổ tung, hay là hậu quả gì khác? Hắn cũng không biết nên chỉ đành buồn bực tu luyện.

Duy nhất làm hắn an lòng chính là Xương Băng Hồng mỗi lúc tiến hành dạy về linh phù trận đạo đều tiến hành dò xét thân thể của hắn nhưng chưa từng lên tiếng.

Nhạc Vũ không biết nguyên do nhưng theo bản năng phán đoán thì tình hình của mình hắn là không đáng ngại.

Bất quá mấy ngày sau khi hắn vừa phá vỡ một kì trận mà Xương Băng Hồng bố trí, đang định cáo từ thì bị Xương Băng Hồng gọi lại rồi đặt vào tay hắn một bình sứ.

- Đây là Ngũ chuyển linh tịch đan ;

Đọc tên nhãn thuốc, Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn về phía trước thì thấy trong mắt Xương Băng Hồng lộ ra mấy phần ấm áp.

-Xem tiến triển tu vi của ngươi, chắc sẽ độ tâm kiếp trong tháng này. Với đạo tâm hồn thức của ngươi chắc không có gì đáng ngại, bất quá cẩn thận vẫn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 293: Giải thích nghi hoặc

Nhạc Vũ vẫn không giải thích được, Thập Chuyển Linh Tịch đan là nhị phẩm, mà Ngũ Chuyển Linh Tịch đan xa xa không bằng, nhưng cũng có thể miễn cưỡng liệt vào hàng ngũ ngũ phẩm. Chính là một trong những linh dược trợ giúp độ kiếp lớn nhất đối với hắn trong giai đoạn này!

Nhưng thông thường mà nói, chỉ sử dụng khi độ tâm kiếp Linh Hư cảnh, cũng thật hiếm thấy.

Hơn nữa bên trong bình nhỏ lại có tới ba viên Ngũ Chuyển Linh Tịch đan!

- Với tình huống của Vũ nhi, vốn không cần như vậy, bản thân ngươi khí huyết tràn đầy, nguyên khí tràn đầy. Tâm kiếp mạnh hơn người khác mấy lần, không thể không đề phòng!

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt Nhạc Vũ vẫn tràn đầy, Xương Băng Hồng nhàn nhạt giải thích vài câu, sau đó xoay chuyển lời nói:

- Ta biết gần đây ngươi đang phiền não vì tình hình thân thể của mình. Nhưng nếu là như thế, vì sao ngươi không hỏi?

Nhạc Vũ nhất thời ngây ra, không phải hắn không muốn hỏi, mà là thật sự không biết làm sao mở miệng.

Xương Băng Hồng thấy thế bật cười một tiếng, phất tay cho Tào Vấn lui ra. Khi trong lầu các chỉ còn lại hai người, lúc này mới lên tiếng.

- Ngươi không biết làm sao giải thích?

Nhạc Vũ lại ngẩn ra, chỉ cảm thấy tâm tư của mình từ trong ra ngoài đều bị nhìn thông thấu.

- Thật ra hoàn toàn không cần thiết! Vô luận là ngươi có kỳ ngộ gì cũng tốt, có

bí quyết gì cũng được. Cũng là tạo hóa cơ duyên của một mình ngươi. Tông môn không có lý do gì, cũng sẽ không đòi hỏi với ngươi. Vũ nhi ngươi cần phải biết, từ sau hạo kiếp hồng hoang, không còn ai nhờ vào ngoại lực mà tu vi có thể đạt tới Đại Thừa. Mà Quảng Lăng Tông chúng ta khác với môn phái khác, mặc dù có mượn dược lực tu luyện, nhưng phàm là đệ tử có thân phận chân truyền, chỉ cần thật lòng muốn vọng trường sinh, như vậy từ sau Linh Hư cảnh Thần Tịch kỳ, phần lớn chỉ lấy đan dược làm phụ, tận lực nhờ vào chính lực lượng bản thân đột phá Kim Đan cảnh!

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, trong mắt lộ ra tia sáng bóng. Lời nói này trước đây hắn chưa bao giờ được nghe qua.

- Đạo tu hành, đạo tâm, đạo cơ, căn cốt, linh địa thiếu một thứ cũng không được. Nhưng từ sau khi trúc cơ hoàn thành, căn cốt chênh lệch đã xê xích không xa. Nếu như nói có gì khác nhau, hắn chính là tuổi tác cùng ngộ tính, còn có hồn lực cùng đạo tâm. Nhưng điều này đối với chân truyền đệ tử như các ngươi mà nói cũng không là vấn đề!

- Vì vậy bên trong Quảng Lăng Tông, trước Linh Hư Thần Tịch chỉ cần không ảnh hưởng đạo cơ, tâm tình hồn lực có thể hòa hợp, cho dù dùng càng nhiều đan dược cũng vô phương. Nhưng sau Linh Hư Thần Tịch, cần nên tiết chế một chút, dùng thật cẩn thận.

- Cũng là câu cách ngôn kia, từ xưa dùng dược lực thành tựu Kim Đan không ít, ở trong tông ta không thiếu kỳ nhân. Thậm chí trong đó có người phúc duyên thâm hậu, đột phá Nguyên Anh cảnh không phải là không có. Nhưng tuyệt ít có người có thể tu luyện tới Nguyên Anh Xuất Khiếu kỳ. Mặc dù thành công đột phá, cũng bị đạo tâm thất thủ. Cũng giống như trước kia ngươi gặp qua Phù Sơn Tông Lệnh Hồ Đồng, nửa điên nửa khùng, hôm nay chỉ có thể miễn cưỡng duy trì linh trí mà thôi, ngày sau dù muốn chuyển thế cũng không có cách nào.
Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Ngoài ra còn có câu nói là thuốc sẽ có ba phần độc dược. Thuốc như thế, đan dược cũng như thế! Nếu không hạn chế, hoặc ăn hàng năm, ngược lại sẽ có hại. Có khi tu hành tiến triển quá nhanh, làm căn cơ dao động, thì lại càng khó giải quyết. Tóm lại nguyên do bên trong, ngày sau ngươi sẽ biết!

- Trong lòng ngươi đối với tông môn cùng đồng môn tồn tại lòng đề phòng, cũng không xem là sai. Chỉ cần người từng trải qua nhân gian hiểm ác phần lớn đều sẽ

làm như thế. Ta nói với ngươi những lời này, chỉ là muốn ngươi biết, vô luận nguyên nhân ngươi tiến triển thần tốc rốt cục là vì sao, bên trong tông môn phàm là chân truyền đệ tử trở lên, cũng không hứng thú tìm hiểu. Lại càng không có chuyện ép hỏi cướp đoạt.

Nhạc Vũ nghe được mặt đỏ tới mang tai, Xương Băng Hồng suy đoán mặc dù có rất nhiều nơi sai lầm, nhưng cũng chạm tới một ít chuyện riêng tư của hắn.

- Thật ra trong Quảng Lăng Tông trên dưới, lại có người nào không có bí mật của mình? Dù là ngay cả ta, sở dĩ có được thành tựu hôm nay, tự nhiên cũng có cơ duyên riêng mình, cũng có phương thức tu hành đặc biệt của mình. Còn có Nông sư huynh, năm đó tư chất trong số các đệ tử cũng chỉ là bình thường. Hôm nay lại có thể vượt lên trên các sư huynh đệ thành tựu Nguyên Anh cảnh giới trước mấy chục năm. Cũng chẳng bao giờ có người đi hỏi hắn nguyên nhân vì sao! Nếu thật muốn đi nghiên cứu tỉ mỉ, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ Kim Đan trở lên trong Quảng Lăng Tông, lập tức sẽ tản mát hơn phân nửa.

- Thật ra nếu ngày sau ngươi có cơ hội đột phá Kim Đan Nguyên Anh, như vậy chỉ cần vì tông môn lưu lại một chút truyền thừa, hoặc là thể ngộ được tâm đắc truyền thừa của tiền nhân, là xem như báo đáp sự tài bồi của tông môn rồi! Có thể thu được thêm vài đệ tử xuất sắc, đem đạo thống của tông môn truyền ra đời sau, công lao càng thêm lớn lao.

Nói tới đây, Xương Băng Hồng mở mắt ra, trên mặt hàm chứa nụ cười:

- Tình hình của ngươi có chút đặc thù, tủy nguyên huyết nhục chỉ trong ba năm ngắn ngủi liền có thể đạt tới cấp bậc như tu sĩ Ngụy Đan, trong cơ thể lại không có bất kỳ độc dược lưu lại, hắn không phải nhờ vào dược vật giúp đỡ. Vốn ta còn đang lo lắng tu vi ngươi tiến triển quá nhanh, cuối cùng gây thành quả đắng. Không ngờ cuối cùng ngay cả đạo tâm cũng có thể ma luyện tới trình độ này. Nghĩ tới không phải dựa vào dược vật giúp đỡ, mà là ngươi có phương pháp khác. Nhưng nếu ngươi không muốn nói, ta cũng không hỏi nữa. Chuyện này nếu chưởng giáo cùng chư vị trưởng lão có nghi vấn, ta sẽ thay ngươi nói chuyện.

Nhạc Vũ không nói một lời, chỉ nặng nề dập đầu với Xương Băng Hồng, hắn tự biết chuyện của mình, dù là người tín nhiệm nhất chỉ sợ cũng không thể nói rõ. Chẳng lẽ đi nói cho người khác biết, trong cơ thể mình có hệ thống trí năng phụ trợ tồn tại? Nếu Xương Băng Hồng có thể giúp hắn, như vậy không còn gì tốt

hơn.

Xương Băng Hồng lắc đầu, thoáng phất tay kéo Nhạc Vũ đứng lên:

- Mặc dù ta có thể thay ngươi giấu diếm, nhưng tư tâm cũng là hi vọng ngày sau ngươi thành công, có thể đem phương pháp trúc cơ của ngươi bảo tồn bổn môn! Nhưng hết thảy đều tùy tâm ý của ngươi. Còn nữa, sau ngày hôm nay, ngươi không cần đến Minh Trụ Phong. Khi gặp tâm kiếp, phải tránh trong lòng có tạp vụ, nếu lúc này theo ta học thêm trận phù, có hại vô ích. Chờ sau khi ngươi vượt qua tâm kiếp, lại đến chỗ ta tiếp tục nghe giảng.

Nhạc Vũ vừa nghe không cần đến nữa, trong lòng hoảng sợ. Nhưng khi nghe mấy câu sau, mới thở ra một hơi. Thấy Xương Băng Hồng đã phất tay ý bảo hắn lui ra, liền thi lễ thật sâu, mang theo Sơ Tam đã ngủ rời đi.

Sau khi hắn đi được chốc lát, Tào Vấn đang ngồi xếp bằng chờ đợi liền lập tức đứng lên, nhanh như gió xông vào trong lầu các.

- Sư thúc! Mới vừa rồi ngài nói Nhạc sư điệt độ tâm kiếp, đây là chuyện gì xảy ra? Tu vi tuổi tác của hắn, hắn là còn kém xa đi?

Xương Băng Hồng vốn đã nhắm mắt ngồi xếp bằng, lúc này đành bất đắc dĩ mở mắt:

- Còn có thể là gì? Đương nhiên là Linh Hư Tâm Động kiếp.

- Linh Hư Tâm Động?

Trong tích tắc sắc mặt Tào Vấn cực kỳ kinh dị:

- Nói như vậy hôm nay Nhạc sư điệt đã là Linh Hư cảnh? Không trách được không trách được, gần đây ta có cảm giác Nhạc sư điệt có điểm gì là lạ. Nhưng tiếc là hồn lực hắn mạnh hơn ta quá nhiều, cũng không cách nào cảm giác ra tu vi của hắn. Nhưng ta nhớ được, căn cốt của hắn không phải thật bình thường sao? Làm sao tiến cảnh tu hành lại nhanh như vậy?

- Chuyện trên đời, ai lại có thể biết rõ? Hoặc là ban đầu người của Phù Sơn Tông kiểm tra sai lầm cũng nói không chừng!

Thuận miệng vài lời qua loa chuyện này, Xương Băng Hồng nhìn Tào Vấn, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm nghị:

- Cũng là ngươi, theo ta cùng Vũ nhi học lâu như vậy, có hiểu được gì không?

- Nghe giảng bài ba năm, Tào Vấn thực sự có thu hoạch lớn. Vô luận là sư thúc hay Nhạc sư điệt đều có thiên tư khai tông lập phái. Chỉ là có một chút ít linh trận trụ cột, lại có thể nghĩ ra những con đường mà tiền nhân nghĩ không tới, lỗi lạc tự hình thành một phái riêng. Sư điệt mặc dù chưa hiểu rõ toàn bộ, nhưng cũng được lợi rất nhiều!

Nói tới đây, trên mặt Tào Vấn nổi lên vài phần đỏ bừng:

- Nhưng muốn độ kiếp, ta tự hỏi còn kém chút ít. Nhưng có thể còn cần tới ba năm rưỡi nữa.

- Nói ra những lời này xem như muốn lừa dối vượt qua kiểm tra sao?

Xương Băng Hồng hừ một tiếng, nhìn ra cửa lầu các theo phương hướng Nhạc Vũ rời đi, trong mắt thoáng hiện kỳ quang:

- Hài tử kia há có thể dừng lại bao nhiêu đó mà thôi, ta kết luận trong vòng một tháng hắn nhất định thành tựu Linh Hư Thần Tịch cảnh. Trong vòng mười năm, nhất định thành đan. Khi đó, sư thúc như ngươi tu vi đừng có bị hắn vượt quá xa mới tốt!

- Mười năm thành đan?

Tào Vấn bỗng dưng đứng thẳng người, vẻ mặt khiếp sợ khó tả.

- Một ngày liền có thể thấy được! Hôm nay hắn đi tới cảnh giới Ngụy Đan chỉ dùng không tới ba năm mà thôi.

….

- Trong suốt ba năm nay, ngoại trừ giảng bài, những lời nói chuyện chỉ sợ cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

Bên ngoài Ly Hận Phủ, Nhạc Vũ giá ngự Xuyên Vân Toa hướng chân núi bay đi.

Thật ra giờ phút này hắn đã có thể ngự kiếm phi hành, nhưng một là chưa thuần thục, hơn nữa sau khi tu vi bạo tăng, hắn đã có thể bộc phát ra toàn bộ uy năng của Xuyên Vân Toa, còn hơn lúc trước mấy lần, vì vậy hắn vẫn sử dụng pháp bảo này.

Giờ phút hiện tại bên trong Xuyên Vân Toa, Nhạc Vũ đang lâm vào trầm tư:

- Xương sư thúc tổ nói muốn giúp ta che giấu, lộ vẻ không muốn ta đem bí mật báo cho người khác biết. Bên trong Quảng Lăng Tông xem ra cũng không an toàn như lời sư thúc tổ đã nói. Tóm lại vô luận như thế nào, lòng dạ của sư thúc tổ đối với ta cũng thực sự dốc hết lòng, dù ta có làm gì cũng thật khó báo đáp. Ngày sau nếu ta có năng lực luyện chế ra Huyền Hạo đan cùng tam phẩm Trúc Cơ đan, nhất định đem hết toàn lực kéo dài ba trăm năm dương thọ cho sư thúc tổ. Nhưng bản thân của ngài lại tựa hồ không có ý nghĩ cầu sinh. Chuyện này nhất định phải nghĩ biện pháp mới được.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng quấn quýt, luyện chế đan dược dễ dàng, nhưng muốn xóa bỏ ý nghĩ cầu chết của một người thật sự cực kỳ khó khăn. Hắn không thể làm gì khác hơn là thầm nghĩ, dù sao hôm nay còn sớm, Xương sư thúc tổ ít nhất còn thời gian sáu bảy mươi năm mới vẫn lạc, trong khoảng thời gian này còn phải nghĩ biện pháp, qua một thời gian phải tìm Tào sư thúc dò thăm chuyện biến cố năm xưa mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.

Thoáng qua sau hắn chợt nghĩ tới mình. Sau đó nắm chặt tay, gương mặt đỏ ửng.

- Ngày độ Tâm Động kiếp chỉ trong tháng này. Nói cách khác, hôm nay ta ít nhất cũng là Linh Hư Bồi Nguyên cảnh sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 294: Nại Lạc Tử Vận

- Trong vòng một tháng đạt tới Linh Hư Thần Tịch kỳ sao? Cũng không uổng phí ba năm nay khổ tu, chịu nhiều khổ sở như vậy.

Giờ phút này trong nội tâm Nhạc Vũ đã xúc động khó nói nên lời, nhưng vẫn bị hắn mạnh mẽ đè ép xuống tới. Nếu như nói Trúc Cơ cảnh giữ nguyên căn cơ, như vậy Linh Hư cảnh mới xem như chân chính nhập môn. Không chỉ tuổi thọ bản thân, được kéo dài tới hai ba trăm tuổi, còn có rất nhiều điểm lợi như ngự khí phi hành, Tam Muội Chân Hỏa đủ loại thần thông đạo gia có thể sử dụng. Mà Nhạc Vũ để ý nhất chính là ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nếu về sau đơn giản thôi diễn hoàn toàn hoàn thành. Như vậy lấy tu vi Linh Hư cảnh sử dụng, mặc dù không sánh kịp uy lực nguyên lai, nhưng ở trong những tu sĩ Linh Hư cảnh đồng cấp có thể xác nhận ít có địch thủ. Nếu đem hai bộ Ngũ Hành phù văn tạo thành trong đan điền, như vậy cho dù gặp phải Kim Đan tu sĩ cũng có được lực đối kháng! Nếu như nói chiến lực của cường giả Kim Đan cảnh chỉ trình độ của Đoan Mộc Hàn cùng Lệ Thiên Tuyết thì khác biệt.

Lúc đó hai người có thể chưa sử dụng toàn lực, nhưng Đoan Mộc Hàn có thể nổi danh trong số những Kim Đan tu sĩ trong Quảng Lăng Tông, trấn giữ Tiểu Quan Phong, nghĩ ra chiến lực của nàng ít người sánh kịp. Về phần Lệ Thiên Tuyết, chỉ sợ ít có người giống như hắn, có được thần thông phân thân.

Trong số những tu sĩ nhân loại, cho dù thành công đột phá Nguyên Anh Phân Thần kỳ, luyện ra được hai ba nguyên thần, cũng không nhất định có bản lĩnh luyện chế ra phân thân.

Tuy đây là thuật bảo vệ tính mạng tuyệt hảo, nhưng rất nhiều người nếu không cần thiết cũng không chế luyện. Phần lớn chỉ sử dụng pháp bảo thật tốt ký thác nguyên thần. Dù chính bản thân Nhạc Vũ khi nhìn vào ghi chép thân ngoại hóa thân, cũng cảm thấy da đầu tê dại. Không thể không nói bí thuật này thật sự quá mức phiền toái.

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Vũ lại điều tiết hô hấp một phen, hoàn toàn đè nén

tâm tư kích động bình phục trở lại.

Linh Hư cảnh giới chia làm bốn kỳ, Ích Cốc, Tâm Động, Thần Tịch cùng Dung Hợp. Bản thân hắn tuy có thể vượt lên tầng thứ ba, nhưng trong cảnh giới này, Tâm Động kỳ là nguy hiểm nhất, Dung Hợp kỳ lại có phân lượng nặng nhất.

Các tu sĩ, ở ba cảnh giới trước tư chất khác nhau, có thể ở trong vòng mười năm tới hai mươi năm hoàn thành. Nhưng cảnh giới cuối cùng, cho dù là người có thiên tư kiệt xuất cũng cần tốn hao thời gian. Vận khí yếu kém, thậm chí phải hao phí trăm năm thời gian mới có thể hoàn thành giai đoạn này.

Cho dù là hắn, ngoại trừ tích lũy thời gian cũng không có phương pháp nào tốt hơn xử lý. Muốn kết thành Kim Đan, sợ còn cần thời gian thật dài.

- Sư thúc tổ vừa nói bản thân ta nguyên khí tràn đầy, khí huyết hưng vượng, vì vậy tâm kiếp sẽ mạnh, cũng vượt xa người khác mấy lần. Thậm chí còn ban cho ba viên Ngũ Chuyển Linh Tịch đan để phòng ngừa, sư thúc tổ kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm hơn ta mười lần, nếu như thận trọng như thế, nghĩ như vậy lần này hơn phân nửa là cực kỳ hung hiểm. Lần này trở về tiện lợi bế quan tu luyện, vượt qua tâm kiếp rồi hãy tính.

Nghĩ đến tâm kiếp, trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, tuy hắn xem rất nhiều điển tịch miêu tả, nhưng trong sách đều nói nhiều cách khác nhau. Rốt cục là tình hình thế nào hắn chưa từng thể nghiệm qua, chỉ biết do Vực Ngoại Thiên Ma đưa tới. Trong vạn năm nay trong Quảng Lăng Tông cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ vẫn lạc, trong đó còn có không ít đệ tử chân truyền từng được tông môn xem trọng.

- Vốn theo quy củ tông môn, sau khi Tâm Động kỳ tới, sẽ như Mục Hi Ngọc tạm thời áp chế tiến cảnh, đi ra nhân gian lịch lãm mấy năm, nhận thức đau khổ nhân gian, vững chắc tâm tình mới độ tâm kiếp. Nhưng tình hình của ta hôm nay chỉ sợ là không còn kịp nữa. Sư thúc tổ không nói rõ nhưng cũng không biểu lộ có thể chế trụ được tu vi của ta hay không. Nhưng quản là Vực Ngoại Thiên Ma gì, dùng tuệ kiếm của ta đủ có thể chém phá tất cả! Di? Thì ra trận so đấu cũng đã bắt đầu chuẩn bị!

Khóe mắt xẹt qua bên dưới, Nhạc Vũ nhất thời lộ vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy bên dưới nơi mảnh đất bằng, đang có không ít tu sĩ đồng môn đang làm phép tạo thạch đài.

Chiều hôm nay đã chuẩn bị, như vậy nói cách khác ngày mai sẽ bắt đầu ngày thi đấu. Từ ngoại môn đệ tử cùng ký danh đệ tử tuyển ra trăm người tham gia cuộc thi trong nội môn.

Mấy tháng này hắn chỉ cắm đầu tu luyện, chưa từng trao đổi với ai, cho nên hoàn toàn không hay biết.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không đi để ý. Đối với những đệ tử bình thường trong Quảng Lăng Tông, có thể là chuyện quan trọng, thậm chí ảnh hưởng đại sự bản thân họ. Nhưng bản thân hắn thân là đệ tử bí truyền, không cần tăng thêm nhu cầu đãi ngộ trong tông môn, cũng không tham lam phần thưởng, vì thế hắn không hề có chút hứng thú.

Nhưng chỉ khoảnh khắc sau, chân mày Nhạc Vũ cau lại, lại ngưng trọng nhìn xuống mặt đất. Chỉ thấy những tu sĩ kia đột nhiên xôn xao, sau đó rối rít ngự kiếm bay lên như ong vỡ tổ vội vã chạy về phương hướng Duệ Vân Phong.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời tò mò, dùng linh thức đi dò xét, phân tích lời nói của những người kia. Sau đó ánh mắt hắn chợt đọng lại, nhìn về phía Duệ Vân Phong.

- Lần này lại có trò hay để nhìn. Trưởng Tôn sư đệ vừa chạy tới động phủ Lý sư thúc, nghe nói là khiêu chiến Lý Nại Lạc sư đệ.

- Trưởng Tôn sư đệ, chính là Trưởng Tôn Tử Vận? Làm sao có thể? Tu vi của Lý Nại lạc đã tới Linh Hư Tâm Động kỳ. Mới về núi chưa tới nửa tháng, liền liên tục khiêu chiến mười bốn vị sư huynh Linh Hư cảnh. Không một người nào tránh khỏi phong mang của hắn. truyền thuyết có những người bối phận sư thúc cũng thua dưới kiếm của hắn, tóm lại chưa từng thất bại. Hôm nay Trưởng Tôn sư đệ bất quá mới Trúc Cơ cảnh mà thôi, muốn khiêu chiến hắn chỉ sợ không đủ tư cách đi?

- Làm sao không đủ tư cách? Thiên tư của Trưởng Tôn sư đệ tuyệt không kém hơn Lý Nại Lạc chút nào. Nghe đồn ba ngày trước sau khi hắn sai người đưa tin ước chiến, liền có sư thúc tiền bối khuyên hắn bỏ qua ý niệm này. Kết quả Trưởng Tôn sư đệ ngay trước mặt mọi người chiến đấu cùng vài sư huynh Linh Hư cảnh, chỉ trong ba hiệp đã chiến thắng. Lời đồn đãi kia không biết hư hay thực, nhưng Trưởng Tôn sư đệ đi tới động phủ của Lý sư thúc phó ước cũng

không ai ngăn trở. Tu vi hôm nay của hắn chỉ sợ đã sớm đạt tới Linh Hư cảnh giới.

Trong nội tâm Nhạc Vũ vô cùng kinh ngạc, ngày đó nhìn thấy thiếu niên có bề ngoài xinh đẹp như nữ nhân kia, hôm nay cũng đã đột phá Linh Hư cảnh giới sao?

Nhưng người này đúng là cực kỳ cường hãn. Hoàn toàn không tương xứng với tướng mạo đẹp như xử nữ của hắn. Hẹn ước Lý Nại Lạc chiến đấu, hắn xem như giới luật trong tông môn không đáng là gì.

Nhưng những trừng phạt trong môn quy cũng không làm run sợ lòng người, rất nhiều trừng phạt chi bằng gọi là đổi phương thức tu hành. Cho dù là Nhạc Vũ thật ra cũng không hề sợ hãi. Dĩ nhiên đó là khi có thể kịp thời dừng tay không gây tàn tật cho đồng môn.

Tuy trong tông môn ngầm đồng ý cho đệ tử tranh đấu so tài, nhưng không đồng ý cho đồng môn tàn sát lẫn nhau!

Còn có vị sư thúc kia nghe nói nửa tháng trước mới về núi, còn mở động phủ tại Duệ Vân Phong. Phù hợp điều kiện này chỉ sợ chỉ có sư thúc Lý Vô Đạo. Về phần Lý Nại Lạc, vậy chính là đồ đệ bảo bối của sư thúc Lý Vô Đạo mà Đoan Mộc Hàn đã nói.

Nghe nói hắn cực kỳ bất phàm, nhưng hôm nay nghe những người này bàn tán cũng cảm giác mình còn đánh giá hắn quá thấp. Đồng lứa với hắn, chẳng phải cũng chỉ có mười tám tuổi?

Linh Hư Tâm Động cảnh giới, người ta không có hệ thống trí năng phụ trợ như hắn mà vẫn đạt tới. Dù là chút ít tu sĩ Linh Hư cảnh thế hệ trước cũng không thắng được, Nhạc Vũ tự hỏi, trước khi mình hiểu được ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kia cũng không dám nói đủ mười phần nắm chắc.

Còn có Duệ Vân Phong, quả thật không hổ có thực lực mạnh nhất trong tông môn. Bao gồm Đoan Mộc Hàn bên trong, những tinh anh đệ tử đều cường hãn.

Nhạc Vũ vừa nghĩ tới đây liền tiếp tục cảm ứng, chỉ nghe bên dưới có người nói tiếp:

- Không nghĩ tới Trưởng Tôn sư đệ cũng lợi hại như thế. Như vậy trận chiến này đúng là có chuyện để xem. Thật không biết rốt cục là ai thắng ai thua.

- Đây còn phải nói? Thực lực Trưởng Tôn sư đệ mặc dù mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng chỉ mới bước vào Linh Hư cảnh giới, hắn là còn kém rất nhiều. Lý Nại Lạc kia thật sự biến thái, nghe đồn trong tam đại đệ tử tựa hồ chỉ có Trầm sư thúc của Tiểu Quan Phong còn chưa bị thua, ngược lại thắng một chiêu. Nghe nói người này từ nhỏ ở chung với Lý sư thúc trong Ma Quật, cũng không biết hắn làm sao sống sót, làm sao không bị Vực Ngoại Thiên Ma đoạt đi thần trí?

- Tóm lại vô luận thắng bại như thế nào, lần này xem như danh tiếng Trưởng Tôn Tử Vận đại chấn. Thắng thì đáng mừng, bại vẫn quang vinh. Hai người này hắn là hai người mạnh nhất trong tứ đại đệ tử ngày sau.

- Vậy cũng chưa chắc! Đừng quên bên Ngọc Lãm Phong còn có Tạ Hạo. Mười ngày trước Lý Nại Lạc đến tìm hắn, chỉ gặp mặt liền xoay người rời đi. Còn có Tiểu Quan Phong, không phải còn có Nhạc Vũ sư đệ? Nhập môn một tháng liền dưới Phù Dung Phong làm bị thương mấy ngàn người. Ai có uy phong như hắn? Lý Nại Lạc còn chưa thắng được hai người này, danh hiệu đệ nhất trong tứ đại đệ tử còn chưa thuộc về hắn!

Nghe những lời nói này, Nhạc Vũ có chút không kiên nhẫn, hiện tại nghe nói tới mình hắn càng không có chút hứng thú. Nhưng cuối cùng hắn lại nhìn về phía Duệ Vân Phong, hai người kia ước chiến rốt cục là thắng hay bại hắn thật sự rất muốn biết.

Nhưng những người này đúng là rỗi rảnh tới nhàm chán. Nếu sắp thi đấu, cần gì phải đấu pháp đấu kiếm? Chẳng phải tham gia thi đấu là được rồi?

Hắn cười nhẹ, thúc giục Xuyên Vân Toa bay về phía trước. Quay về Tiểu Quan Phong, lập tức liền bày trận trước nhà.

Trước đó vài ngày Xương Băng Hồng dạy cho hắn một Tiểu Nhiếp Tâm trận, là thất phẩm linh trận vô cùng đặc thù. Xem như lấy việc ảnh hưởng hồn thức người khác làm chủ, có thể đả thương ngăn địch, cũng giúp người trấn áp tâm thần. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Ngay lúc mới học, Nhạc Vũ chỉ biết sư thúc tổ đang chuẩn bị cho mình độ tâm kiếp, vì vậy học rất chuyên tâm. Hôm nay duy nhất hắn phải chú ý chính là lúc

bày trận không làm ảnh hưởng linh trận ở những sư huynh đệ chung quanh vận chuyển. Việc này đối với hắn mà nói cũng không phải là việc gì khó khăn.

Ngay khi linh trận vừa hoàn thành, trong lòng Nhạc Vũ lại chợt nghĩ, Lý Nại Lạc hiếu chiến như vậy, có thể sẽ tới đây tìm mình khiêu chiến cũng không chừng?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Tâm kiếp đã tới

Suy nghĩ một lát, Nhạc Vũ lại bày thêm trận Chính Phản Tứ Tượng trận ứng với chư thiên tinh tú trên bầu trời, lúc này mới trở lại trong phòng tiếp tục tu luyện. Uy lực của trận này không lớn, nhưng nếu không tinh thông về phù trận, ở phương diện này có chút thành tựu, như vậy dù là mười ngày nửa tháng cũng không phá được.

Duệ Vân Phong tinh thông phương pháp giá trú huyền binh cùng pháp bảo, đối với pháp trận cũng không quá hiểu biết. Lý Nại Lạc lại lớn lên bên cạnh Ma Quật, bên cạnh cũng không có người nào có thể dạy cho hắn những thứ này, hơn phân nửa có thể xác nhận đây là điểm yếu kém của hắn.

Nếu đổi lại là ngày thường, Nhạc Vũ căn bản không cần sợ hắn. Nhưng hiện tại tâm kiếp sắp tới, hắn thật không nguyện trong lúc mấu chốt lại bị quấy rầy.

Nội thị bên trong cơ thể của mình, Nhạc Vũ phát hiện chẳng qua chỉ qua nửa ngày bên trong thập nhị chính kinh đã bị nguyên lực truyền vào mênh mông tràn đầy, trong lúc mơ hồ, toàn thân trên dưới đã có cảm giác bị trướng đau.

- Đi tới chỗ sư thúc tổ nghe giảng bài, chỉ bất quá hai canh giờ mà thôi. Nhưng kinh mạch khai thác đã có thể tạm dừng một chút.

Nhạc Vũ cau chặt mày, trong tháng này nếu không chuyển hóa được nguyên khí, hắn đều dùng trong việc tăng cường khai thác kinh mạch tứ chi của mình. Nhưng hôm nay tuy còn chưa tới cực hạn, song trong khoảng thời gian ngắn biến hóa quá lớn ngược lại sẽ dễ dàng làm cho kinh mạch bị tổn hại, không có ích còn hao tổn. Trước khi tiếp tục khai thác, tốt nhất còn cần một thời gian ngắn củng cố một phen.

Lúc này hắn lại cảm thấy thật buồn cười. Trước kia bởi vì nguyên lực chưa đầy mà lòng luôn phiền não, hôm nay lại vì quá nhiều mà buồn bực. Cũng giống như lúc trước, hắn chưa từng dự liệu chuyện mình chỉ cần dùng ba năm để Bồi Nguyên Tôi Thể.

Khống chế hô hấp, Nhạc Vũ dựa theo cách thổ nạp thường ngày ngồi xếp bằng, sau đó khai thông chân khí trong cơ thể. Tiến hành quá trình tuần hoàn đại chu thiên.

Từ sau khi tiến vào Quảng Lăng Tông, bên trong tông môn đã đưa cho hắn rất nhiều ngũ hành công pháp, cung cấp cho hắn tham khảo nghiên cứu. Trong đó có phương pháp tu luyện từ tiên thiên dẫn khí cảnh giới lên tới đại thừa cảnh giới, cái gì cần có đều có, không hề thiếu hụt phần nào.

Nhưng Nhạc Vũ chọn tới chọn lui cuối cùng vẫn cảm thấy những ngũ hành công quyết được công nhận là cao cấp có thể nhắm thẳng vào trường sinh, xa xa vẫn không bằng lộ tuyến lưu chuyển của Ngũ Hành Phù Trận năm màu sau khi hoàn thành. Cho nên sau một thời gian nghiên cứu, Nhạc Vũ vẫn tiếp tục tu luyện chưa từng thay đổi.

Hoàn thành xong tuần hoàn đại chu thiên lần thứ nhất, toàn thân da thịt Nhạc Vũ cũng bắt đầu không ngừng thổ nạp thiên địa linh khí quanh người, cùng với năng lượng xung quanh tuần hoàn luyện hóa ra tới chân nguyên kết hợp, tạo thành luồng chân khí mới.

Ở trong ý niệm của hắn, vừa sắp tiến vào trạng thái nhập định không minh, bỗng nhiên trong lòng một trận kinh hãi, thần trí bỗng dưng thanh tỉnh lại.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên nhìn thấy được hình ảnh của mẹ mình trước khi chết ở kiếp trước.

Mà ngay khi ảo tưởng trước mắt hắn biến mất, trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, tâm kiếp của mình đã tới, hắn đã chính thức tiến vào Linh Hư Tâm Động kỳ cảnh giới.

Trên Duệ Vân Phong, trước một tòa động phủ, giờ phút này đúng là rất nhiều đầu người đang chuyển động. Ở trên bầu trời còn có mấy ngàn bảo vật huyền binh truyền tới quang hoa đang lơ lửng giữa không trung, đều khẽ cúi người quan sát bên dưới.

Ở trên mặt đất trung ương, đang có tảng lớn kiếm quang do hai loại màu sắc một lam một thanh không ngừng quanh quẩn bay múa, giao kích quấn quanh, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang thật thanh thúy.

Màu lam kiếm quang lôi cuốn thủy băng linh lực, mỗi khi đi qua một chỗ, nếu không phải là sóng nước bay tung thì là băng tuyết bắn ra, kiếm thế khi thì róc rách như dòng suối nhỏ, nhất thời lại trở nên mênh mông như biển rộng. Chỉ thoáng qua lại biến thành như núi băng không thể nhúc nhích, khiến cho dưới mặt đất tạo thành một lớp băng thật dày tới vài thước, hơn nữa còn đang hướng bốn phía lan tràn khuếch tán.

Đối mặt với kiếm quang màu xanh lại là một khung cảnh khác. Khi thì linh động không kiềm chế được, khi thì cuồng liệt như đao, mang theo từng trận gió lớn, không ngừng phấp phới tung bay, tạo thành một vùng đất phạm vi mười trượng không thể xâm phạm.

Chẳng qua vào hiện tại, mảnh đất không bị sóng biển cùng tầng băng xâm nhập đang bị kiếm quang màu lam từ từ xâm nhập như tằm ăn lên.

- Trưởng tôn sư đệ quả nhiên là còn kém một chút. Bất quá hôm nay có thể cùng Lý Nại Lạc đánh đến mức này, thật đúng là ngoài ý người lường trước. Lần này quả thật xem như bại mà quang vinh. Hắn kém hơn Lý Nại Lạc một tuổi, ngày sau chưa chắc không thể đuổi theo.

- Chưa chắc đâu! Ta nghe nói Lý Nại Lạc sư điệt chỉ mới tu hành được năm năm thời gian. Hắn là thiên phú dị bẩm, càng tu luyện tới phía sau, tác dụng chậm càng hiển lộ. Trưởng Tôn sư điệt có thể đuổi kịp hay không thật khó nói!

- Ngày sau rốt cục như thế nào ta không biết được, nhưng Lý Nại Lạc kia rõ ràng còn chưa xuất ra toàn lực.

- Thắng bại sắp thấy rõ ràng rồi! Hắc! Kể từ khi Tiểu Quan Phong xuống dốc, kiếm thuật truyền thừa của Duệ Vân Phong đúng là tiến triển không ít. Nhìn mấy đại đệ tử, cũng đều lấy kiếm thuật tăng trưởng. Ta nghĩ tới trước kia, Tiểu Quan Phong cực thịnh, Quảng Lăng Tông chúng ta còn được gọi là Quảng Lăng kiếm phái…

Ngay khi lời này vừa rơi xuống, kiếm quang màu lam chợt ngưng tụ thành một đường, đâm thẳng về phía trước, sinh sôi đánh bay phi kiếm màu lam, quay quanh Trưởng Tôn Tử Vận một vòng, lại quay về trong tay chủ nhân. Đây là một thiếu niên ước chừng mười tám tuổi, mắt to mày rậm, tướng mạo mặc dù bình thường, vẻ mặt bình thản nhưng mờ mờ ảo ảo có cỗ khí chất đặc thù làm người

khác tuyệt không thể bỏ qua.

Thu kiếm vào trong giới chỉ, thiếu niên này hướng đối diện ôm quyền:

- Trưởng Tôn sư đệ, đa tạ!

- Ta thua! Đa tạ Lý sư huynh hạ thủ lưu tình. Trưởng Tôn Tử Vận tâm phục khẩu phục!

Trưởng Tôn Tử Vận cũng không nhiều lời, sau khi thi lễ liền đem kiếm thu hồi. Tuy hắn vẫn còn pháp bảo hộ thân, nhưng một kiếm của Lý Nại Lạc vẫn không thể gây thương tổn được hắn, nhưng trong lúc thi đấu đúng là hắn đã thua một chiêu, nếu còn tiếp tục dây dưa chỉ làm cho người khác xem thường.

Ngay trong khoảnh khắc hắn muốn xoay người rời đi, vẻ mặt bỗng nhiên vừa động, quay đầu lại nhìn qua.

- Ta nghe nói ngày gần đây Lý sư huynh đang có dự định khiêu chiến Tiểu Quan Phong Nhạc Vũ sư huynh, không biết có chuyện này hay không?

Thấy thiếu niên đối diện cười không đáp, Trưởng Tôn Tử Vận thoáng cau mày, sau đó trong mắt lộ ra vài phần chờ mong:

- Bất kể như thế nào, thắng bại giữa hai người ta đều rất mong đợi được xem! Nếu như Lý sư huynh thật có ý đó, nếu như thắng lợi xin phiền báo cho ta một tiếng. Nếu như thua thì không cần nhắc lại!

Vẻ mặt Lý Nại Lạc có chút kinh ngạc:

- Nghe khẩu khí của Trưởng Tôn sư đệ, phảng phất như cho rằng ta sẽ bại trong tay Nhạc sư đệ? Còn có lúc trước, dù là Trầm sư huynh, Hoành sư huynh đều nói như vậy. Nhạc Vũ kia rốt cục có nơi nào bất thường? Nếu chỉ dùng kiếm đả thương người, cũng không xem vào đâu. Lấy sức lực của kiếm phá pháp lực đương nhiên bất phàm, nhưng chưa chắc có thể phá được kiếm của ta và ngươi.

- Nhạc Vũ sao? Sư tôn từng nói với ta, trong một trăm năm mươi năm, chúng ta có thể tiếu ngạo tông môn. Nhưng một trăm năm mươi năm sau, cả Quảng Lăng Tông cũng sẽ cúi đầu xưng thần dưới kiếm của hắn! Hắn chính là người có tư cách ngắm tới trường sinh nhất của tông môn suốt vạn năm qua!

Ở trong đầu nghĩ lại chuyện hai năm trước, ba đạo kiếm khí xé rách trường không, Trưởng Tôn Tử Vân đột nhiên cảm thấy thần hồn bất định.

- Ta cùng Hoành sư huynh đều cảm thấy sư tôn nói rất có đạo lý!

Con ngươi Lý Nại Lạc co rụt lại, trong lòng nhất thời dâng lên vẻ không phục. Chẳng qua hắn đè nén không biểu lộ trên mặt. Đúng lúc này Trưởng Tôn Tử Vận lại cười một tiếng.

- Mặc dù ta thừa nhận thiên tư ngộ tính của Nhạc Vũ sư huynh quả thật có một không hai trong Quảng Lăng Tông. Nhưng chí hướng bình sinh của ta, chính là có thể giống như khai sơn tổ sư, có một ngày có thể dùng kiếm xưng hùng vũ nội! Nhạc Vũ sư huynh đã là kình địch bình sinh của Trưởng Tôn Tử Vận này. Nếu không thắng hắn, còn nhắc chi tới chí hướng của ta?

Sau khi hắn nói xong, liền ngự kiếm rời đi, tay áo phất phơ, uyển nhược như thần tiên. Mà lúc này Lý Nại Lạc chợt cau mày, trong lòng cực kỳ tò mò.

Nhạc Vũ kia rốt cục là người ra sao? Vì sao mấy sư phụ huynh đệ đều xem thiên tư của hắn là đệ nhất. Dù là một ít sư bá trưởng bối cũng thật ủng hộ?

Một màn này ở Duệ Vân Phong, Nhạc Vũ hoàn toàn không hay biết. Giờ phút này hắn đã chặt chẽ bảo vệ tâm thần, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng hiếm thấy.

Gọi là tâm kiếp, danh như ý nghĩa, là nhằm vào sơ hở trong tâm hồn của người tu chân. Nhưng theo Nhạc Vũ biết, vào thời thượng cổ hồng hoang, thật ra không nói rõ thế nào là Tâm Động kỳ, hay bên trong đó còn có Vực Ngoại Thiên Ma.

Trong điển tịch hắn xem qua, cũng chỉ sau khi hồng hoang bể tan tành, mới từ từ xuất hiện tâm kiếp, ám giới, cùng Vực Ngoại Thiên Ma. Mà nương theo những danh từ này xuất hiện, số lượng tu sĩ cũng giảm mạnh.

Trong điển tịch ghi lại, những môn phái khá lớn cũng có thể tùy tùy tiện tiện đưa ra được hơn trăm tu sĩ Đại Thừa. Người đã thành tựu tiên thể thật không biết có bao nhiêu.

Mà hôm nay tại Đông Thắng đại lục có được tu sĩ đạt tới Đại Thừa cảnh, vài

ngàn năm qua cũng chỉ có không tới ngàn người.

Điều này thay đổi là vì Vực Ngoại Thiên Ma xuất hiện sau thời hồng hoang.

Những thứ này tồn tại tại Ám Giới cùng những không gian thần bí khác, Nhạc Vũ rốt cục cũng không biết bọn hắn có hình dáng gì, làm sao sinh ra. Nhưng theo điển tịch miêu tả mà xem, bọn hắn theo bản năng xâm nhập vào người sinh linh, cắn nuốt linh hồn.

Dựa theo hiểu biết của hắn, Tâm Động kỳ hắn là một khi tu vi pháp lực của tu sĩ đạt tới trình độ nhất định, sẽ biến thành sự tồn tại giống như "ngọn lửa" hoặc "không gian tọa tiêu", hấp dẫn lấy chú ý của một ít Vực Ngoại Thiên Ma ngoài dị không gian, sau đó bọn hắn chen chúc mà đến. Thông qua tâm linh ảo cảnh, hoặc dùng phương thức công kích trực tiếp, công kích thần hồn tu sĩ. Cuối cùng đạt tới mục đích phá không mà đến, chiếm cứ thân thể.

Đây cũng chính là nơi phát ra tâm kiếp của tu sĩ.

Mà hôm nay Nhạc Vũ đã trở thành một "ngọn lửa" như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Suy đoán lớn mật

- Xương sư thúc tổ quả nhiên tuệ nhãn, lại biết ta sắp gặp phải tâm kiếp.

Nhạc Vũ mở mắt, chỉ thấy Chiến Tuyết vô cùng lo lắng đang ngồi bên cạnh hắn.

- Chủ nhân, vừa rồi trên người của ngươi không thích hợp. Mùi vị này ta cảm giác rất quen thuộc! Cũng cảm giác thật nguy hiểm!

Khẽ gật đầu, Nhạc Vũ lại nhắm mắt lại. Chiến Tuyết có thể nhận thấy được động tĩnh khi tâm kiếp vừa tới, cũng không kỳ quái.

Thần hồn của nàng là Chiến Sát, vốn tương tượng như Vực Ngoại Thiên Ma tồn tại. Cũng từ Ám Giới lấy ra lực lượng, tới ân cần săn sóc sát lực, rèn luyện thần hồn. Đối với cảm ứng về Vực Ngoại Thiên Ma, vốn là cực mạnh. Ngoài ra nàng còn tâm linh liên lạc chặt chẽ với hắn, có được cảm ứng cũng không kỳ quái.

Lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, Nhạc Vũ lại bắt đầu một vòng tuần hoàn chân khí, sau đó lại tiến vào trạng thái nhập định. Ngay trong nháy mắt này, huyễn tượng nhìn qua lúc trước lại lần nữa hiện ra trong đầu hắn. Nhưng lần này là tình hình đang cùng uống rượu với một vị chiến hữu chí giao ở kiếp trước.

Lần này Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, tùy ý cho hình ảnh kia không ngừng xuất hiện bên trong ý thức của mình, lại không ngừng biến mất.

- Trong sách nói Vực Ngoại Thiên Ma giỏi nhất là rình rập trí nhớ người khác, lời này quả nhiên không sai! Càng là sự vật có ấn tượng khắc sâu, lại càng dễ dàng bị lấy tới. Nhưng trong sách cũng đã nói qua, chỉ cần có thể bảo vệ tâm thần chặt chẽ, không vì huyễn tượng mà thay đổi, như vậy Vực Ngoại Thiên Ma có thể đánh cắp ký ức sẽ càng ít hơn.

Nhưng cho dù là biết rõ như thế, trong lòng Nhạc Vũ vẫn dần dần có chút ảnh hưởng. Mà hôm nay khi hắn tu luyện gần hoàn thành, ý thức khôi phục lại thanh tỉnh, hai tay hắn đã nổi gân xanh.

Nhạc Vũ cũng không phải lo lắng trí nhớ kiếp trước bị tiết lộ. Vực Ngoại Thiên Ma mặc dù lợi hại, nhưng các tu sĩ tiền bối đã giao thiệp nhiều nên có chút ít hiểu rõ. Những thứ này tồn tại đại đa số thần trí mơ hồ, toàn bộ chỉ làm việc theo bản năng, cũng không nhớ được thứ gì.

Chỉ có Vực Ngoại Thiên Ma cao cấp, thực lực tương đương tu sĩ Đại Thừa kỳ, mới có được linh trí cùng trí nhớ. Nhưng nếu đạt tới tầng cấp này, ước chừng sẽ không cảm thấy hứng thú đối với Nhạc Vũ.

Năng lực của Vực Ngoại Thiên Ma trong tâm linh thậm chí có thể uy hiếp được người đã chứng tiên đạo. Bất quá trừ phi tìm được thân thể thích hợp, nếu không bản thân cũng có chiến lực gì, mà cướp đoạt thân thể tu sĩ cấp thấp tuy nhiên dễ dàng, nhưng làm chuyện này cũng tự đặt mình vào trong nguy hiểm.

Từ vài ngàn năm trước, tu chân chi sĩ đã sớm có vô số phương pháp có thể dọ thám biết được sự hiện hữu của bọn hắn. Ở Đông Thắng đại lục chưa từng có Vực Ngoại Thiên Ma vượt giới đến làm loạn mà còn có thể sống qua hai mươi năm! Hơn phân nửa vừa mới tới đây cũng đã bị giết chết.

Ngoài ra càng là tồn tại cường đại, muốn xuyên qua thời không loạn lưu lại càng khó khăn, hơn nữa càng phải trả giá thật nhiều.

Điều này cũng khiến cho những thiên ma cao cấp muốn cắn nuốt thần hồn của địa giai tu sĩ đã biến thành chuyện không thể nào.

Vào lúc này Nhạc Vũ thực sự căm tức chính là những thiên ma kia muốn lợi dụng trí nhớ của hắn, dám có ý đồ với những người cực kỳ trọng yếu trong trí nhớ của hắn!

Mỗi khi nghĩ tới những sự vật cùng những người mình từng gặp qua, lại bị những thiên ma bộ dáng xấu xa lợi dụng, trong lòng hắn lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

- Quả nhiên là thứ thần nhân chán ghét! Chỉ là có chút kỳ quái, nghe tiểu sư phụ từng nói qua, lúc nàng độ tâm kiếp những Vực Ngoại Thiên Ma tối đa chỉ có thể lật xem tầng ngoài trí nhớ của nàng mà thôi, dùng chút chuyện nhỏ vô ích tạo thành ảo ảnh, không dao động được tâm thần của nàng. Tình hình của những người khác cũng là như thế, tóm lại hồn lực càng thấp tâm chí càng yếu, mới dễ

dàng làm cho chút ít tâm ma kia lợi dụng. Ta không dám đánh giá mình quá cao, nhưng tự hỏi vô luận là hồn lực hay là đạo cơ, cũng không thua kém bất kỳ đồng môn nào, vì sao lại xuất hiện tình huống như thế?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ nhất thời trầm xuống:

- Chẳng lẽ vì nguyên khí của ta tràn đầy, khí huyết hơn xa người khác mấy lần? Sư thúc nói tâm kiếp của ta nhất định là thật khó khăn vượt qua.

Hoàn thành một vòng tuần hoàn cuối cùng, đem nguyên lực còn thừa lại luyện hóa, Nhạc Vũ lại lấy ra Ngũ Chuyển Linh Tịch đan.

Hắn suy ngẫm một thoáng, nhẹ nhàng bắn ra ngón tay vứt ra xa. Thậm chí cả Cửu Chuyển Linh Tịch đan cùng đan dược dùng trong tâm kiếp bên trong giới chỉ đều lấy ra, sau đó ảo não giao cho Chiến Tuyết.

Hắn biết Xương Băng Hồng cho mình bình Ngũ Chuyển Linh Thạch đan này hoàn toàn là vì một mảnh hảo tâm, lo lắng cho hắn cuối cùng không thể chống đỡ nổi tâm ma mà thất thủ.

Nhưng Nhạc Vũ mơ hồ có loại cảm giác, lần này cho dù mượn bất kỳ ngoại lực nào cũng chắc chắn sẽ lưu lại một tia sơ hở. Trước mắt tuy mấy viên Ngũ Chuyển Linh Tịch đan có thể giúp hắn vượt qua cửa ải khó, nhưng ngày sau lại như thế nào? Vốn không thể mỗi lần gặp cửa ải khó khắn đều chỉ dựa vào đan dược.

Giờ khắc này ý nghĩ của Nhạc Vũ càng thêm đơn giản.

Chỉ có thể tiến tới không thể lui! Thành thì sống bại thì chết! Ngoài ra không còn đường lựa chọn.

Giờ phút này trong lòng hắn hoàn toàn không cho phép mình được hèn nhát. Đã sống qua hai kiếp, tâm kiếp dù cường đại, nhưng ý chí chiến đấu trong lòng Nhạc Vũ lại càng sôi sục!

Hắn cười một tiếng, cũng không như ngày thường cùng Chiến Tuyết nghiên cứu Linh trận phù hay kiếm đạo, mà đem bộ phù văn ngũ hành thứ hai bắt đầu ngưng luyện vào trong đan điền của mình.

Công việc thăng cấp cho Ngũ Hành Phù trận hắn đã bắt đầu vào nửa tháng trước.

Sau đó Nhạc Vũ phát hiện, lúc trước sở dĩ bị thất bại nhiều lần là do nguyên nhân tu vi mình chưa đầy đủ. Nhưng những phù văn này thực sự tương đối phức tạp, rất khó ngưng luyện, hơn xa trước kia mấy lần. Hơn nữa hắn còn phải suy nghĩ vấn đề làm sao phù hợp với Ngũ Hành Phù Trận thứ nhất, vì vậy còn phải bỏ ra một phen công sức.

Cũng may hắn đã theo Xương Băng Hồng học tập suốt ba năm thời gian. Ở phương diện Linh trận xem như có chút thành tựu, nếu không phải pháp lực không đủ, hắn cũng đã không thấy khó khăn như vậy.

Kéo dài mười ngày như thế, mỗi ngày Nhạc Vũ đều tu luyện vào buổi sáng, những thời gian khác đều một mặt ngưng tụ tâm thần, một mặt ngưng luyện Ngũ Hành phù bên trong đan điền.

Mà Chiến Tuyết cùng Sơ Tam tựa hồ đều biết lúc này không thể quấy rầy Nhạc Vũ. Một người ở ngoài phòng hộ pháp, một cầm cũng không dám dùng hồn thức liên lạc.

Khi Nhạc Vũ thật khó khăn ngưng luyện Ngũ Hành phù triện thứ một trăm, Ngũ Hành Phù Trận cũng đã bắt đầu chuyển động. Trong thời gian ngắn những phù triện ngũ hành kia liền tan ra thành một thể. Mà phù trận trọng yếu phảng phất giống như đang bị lực lượng nào đó áp bách, kể cả bộ phận chân khí đoàn mà những phù trận chiếm cứ cũng đang từ từ ngưng đọng lại. Khi ngưng đọng đến một phần ba thể tích mới dừng lại, ngũ thải quang mang vô cùng chân thật.

- Bộ dáng phù trận này phảng phất như trong điển tịch đã nói, miêu tả về Kim Đan. Chẳng qua trong màu sắc hơi có chút bất đồng, cũng không nhìn thấy lôi điện vờn quanh.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa động, biết được phù trận hình cầu này của mình tự nhiên không thể nào là Kim Đan. Những thứ khác không nói, chỉ nói về phương diện uy năng còn kém thật xa, nhưng điều này cũng không loại bỏ là một loại khác.

Nếu mình có thể ngưng tụ thêm hai bộ phù trận khác, nói không chừng có thể trực tiếp lướt qua Dung Hợp kỳ trực tiếp thành tựu Kim Đan.

Trước kia hắn từng nghe nói qua có một số công quyết cao cấp của tu chân giới, khi luyện được tới mức thành tựu liền có thể nhằm vào Kim Đan đại đạo. Mà Ngũ Sắc Thần Quang là hắn tập luyện được thiên phú thần thông trên người Sơ Tam, chưa hẳn là không thể làm được.

Lúc này Nhạc Vũ lại nghĩ tới Sơ Tam, trong lòng chợt cười khổ. Ba năm nay, tên tiểu tử Sơ Tam này lại giống như động không đáy, vô luận hắn bồi dưỡng bao nhiêu linh đan diệu dược cũng không hề có tác dụng, không có dấu hiệu muốn độ kiếp chút nào.

Nhưng có thể nhờ vậy đối với lôi kiếp lần thứ hai của Sơ Tam, mặc dù thời gian có lẽ chậm hơn chút ít, nhưng có thể mong đợi nhờ vào việc gia tăng huyết mạch cũng đủ giúp nó bạo tăng thực lực.

- A? Phía ngoài hình như có người tới, khí tức này không phải Trầm sư huynh, cũng không phải Thượng sư huynh.

Nhạc Vũ theo bản năng đem linh thức khuếch tán ra bên ngoài. Trong lòng hắn tồn tại ý tứ cảnh cáo, không chút khách khí trực tiếp hướng người kia áp bách tới. Ở trong nháy mắt, sắc mặt Nhạc Vũ chợt tái nhợt, hồn thức cũng lập tức thối lui trở về.

Người vừa tới cũng đón nhận không hề có ý tránh lui, lần này hồn lực giao phong lại ra kết quả ngang tài ngang sức! Tuy người nọ chiếm tiện nghi bởi khoảng cách tương đối gần, nhưng thần hồn của hắn có thể nói cũng đáng sợ!

- Hồn lực thật mạnh, người này hắn chính là Lý Nại Lạc!

Dù chưa gặp mặt nhưng trong đầu Nhạc Vũ cũng hiện ra hình dạng một thiếu niên oai hùng mày rậm mắt to.

Hơi nhướng mày, Nhạc Vũ không chút do dự lấy thanh Hàm Phong kiếm bên trong giới chỉ đem ra. Lúc trước hắn dùng Linh trận bố trí Chính Phản Tứ Tượng trận, cũng không phải muốn tránh cuộc chiến, mà không muốn bị quấy rầy trong lúc mấu chốt.

Lần này trong ý thức của hắn tuy huyễn tượng đã lộ ra nhiều lần, nhưng còn chưa đủ làm ảnh hưởng tâm trí của hắn. Người này lại vừa lúc tìm tới cửa, vậy

thì cứ dứt khoát đánh một trận cho xong việc! Hắn thật muốn nhìn xem người này rốt cục lại có bản lĩnh gì!

Nhưng trong khoảnh khắc Nhạc Vũ chợt dừng chân lại. Hắn cảm giác được người kia đầu tiên hiện lên vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó trong giây lát liền thối lui ra ngoài trăm trượng, sau đó lại chắp tay.

- Nhạc sư huynh hiện tại bất tiện, vậy sư đệ ngày khác sẽ tới bái phỏng!

Lý Nại Lạc nói dứt lời, quả nhiên liền xoay người rời đi. Nhạc Vũ thoáng cau mày, trong lòng chỉ cảm thấy khó hiểu, sau đó cũng không tiếp tục quan tâm tới.

Giờ khắc này ở bên ngoài việc, thiếu niên mày rậm mắt to kia hiện lên vẻ mặt ngưng trọng.

- Mùi vị vừa rồi, lại thêm hồn lực dị thường, tựa hồ là Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập mà hiện ra?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: Ngưng tụ thành phù trận

- Nhưng cho dù là ngụy đan tu sĩ độ kiếp đưa tới thiên ma, thực lực cũng chỉ bất quá như thế. Nhạc Vũ sư đệ thật sự chỉ có Trúc Cơ cảnh giới sao? Hồn thức nhiễu loạn không yên, đây chính là dấu hiệu của tu sĩ Linh Hư Tâm Động kỳ. Nhưng vì sao trong tông môn lại nói tư chất của hắn chỉ bình thường? Chẳng lẽ mấy vị trưởng lão trong tông môn cùng những vị sư thúc tổ kia đang tính toán gì sao? Cũng giống như mấy năm trước đem ta che giấu?

Lại quay đầu nhìn thoáng qua đình viện phía sau, Lý Nại Lạc chợt cau mày, sau đó không lâu liền lộ ra nụ cười:

- Nếu người này có thể bình yên vượt qua tâm kiếp, như vậy tương lai cũng có thể làm đối thủ của Lý Nại Lạc này! Hai tháng sau ta sẽ quay lại tìm hắn.

Bên trong tĩnh thất, Nhạc Vũ vốn đang bắt đầu tiếp tục ngưng kết ngũ hành phù triện, bỗng nhiên cảm giác được, lại mở mắt ra.

- Người này cũng thật là một quái nhân, vừa rồi hắn không chiến liền đi, nói là ta có điều bất tiện. Trong ngôn ngữ dường như đã phát hiện ta đang độ tâm kiếp. Nhưng điều này sao có thể? Bên ngoài còn ngăn cách bởi linh trận, trừ phi giống như Chiến Tuyết, nhạy cảm với Vực Ngoại Thiên Ma, hoặc tu vi như sư thúc tổ, tu sĩ tu vi bình thường sao có thể dễ dàng cảm giác được tình hình hiện tại của ta? Lại nói nếu thật sự là như thế, như vậy Tạ Hạo chẳng phải cũng đạt tới cảnh giới này? Lúc trước tựa hồ nghe nói Lý Nại Lạc vừa nhìn thấy Tạ Hạo cũng giống như ngày hôm nay, lập tức xoay người rời đi.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua rồi biến mất trong đầu, Nhạc Vũ không hề để ý tới tiếp tục ngưng kết ngũ hành phù triện.

Thần hồn của Lý Nại Lạc trừ phi tiếp cận với Vực Ngoại Thiên Ma giống như Chiến Tuyết, nếu không tuyệt không thể nào cảm giác được hắn đang độ tâm

kiếp, Nại Lạc Nại Lạc, danh từ này có từ thời hồng hoang, chẳng qua thật sự không biết danh tự này có quan hệ gì với xuất thân của Lý Nại Lạc hay không?

Bất quá mặc dù thật sự là như thế, lại có quan hệ gì tới hắn? Chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng lão nếu cho phép người này tồn tại, nhất định không cho phép người này có một ngày có thể uy hiếp tới Quảng Lăng Tông.

Kể từ khi Ngũ Hành Phù Trận bắt đầu tự động vận chuyển, quá trình cô đọng ngũ hành phù triện của Nhạc Vũ rốt cục dễ dàng hơn không ít. Chỉ cần trong đan điền ngưng kết thành công, sẽ giống như bộ phù trận thứ nhất, bị tự động thu nạp vào bên trong, thật sự tiết kiệm được rất nhiều thời gian của hắn.

Sau mấy ngày, huyễn tượng tâm ma càng ngày càng nghiêm trọng. Nhạc Vũ cảm giác được thần hồn của mình rung chuyển bất an, về mặt khác quyết đoán của hắn tăng trưởng cực nhanh, tựa như lúc trước khi hắn Tôi Thể, hồn lực kết cấu không ngừng chân thật vững chắc.

Loại trạng huống này tự nhiên là do bị Vực Ngoại Thiên Ma ảnh hưởng. Trạng huống phía sau lại do thần hồn của hắn tự thích ứng trong sự kích thích của Vực Ngoại Thiên Ma.

Nếu nói tâm kiếp cũng có thể tạo được tác dụng giống như rèn luyện thần hồn, nhưng nói đến hồn lực tăng trưởng đúng là có duyên cớ khác.

- Vực Ngoại Thiên Ma làm lòng người chán ghét, nhưng hữu ích do bọn hắn mang tới thật đúng là đại bổ vật không thể tốt hơn. Không trách được độ tăng trưởng hồn lực của Chiến Tuyết lại vượt xa ta. Còn có không gian linh trận kia, thật khó trách phải thiết lập bên ngoài Ám Giới.

Khi Vực Ngoại Thiên Ma tới quấy nhiễu ý thức của hắn, đồng thời sẽ mang tới đại lượng vật chất của dị giới. Trong đó phần lớn là vô dụng, nhưng có một phần nhỏ nhất có thể bị thần hồn của hắn hấp thu chuyển hóa, tiến tới lớn mạnh hồn lực của bản thân.

Đó là một loại đồ vật cực kỳ tương tự như ngũ hành linh lực, cũng có chút giống như phân tử hồn lực.

Hắn là đặc sản của dị không gian, cũng chính bởi vì như thế, mới có thể trở thành nơi sinh tồn tuyệt hảo cho Vực Ngoại Thiên Ma.

Đối với người tu chân như bọn họ mà nói, cũng có chỗ ích lợi thật lớn. Linh Hư Tâm Động kỳ thường thường là thời kỳ hồn lực của tu sĩ tăng trưởng nhất. Chỉ cần có thể bình yên vượt qua, đi tới Thần Tịch kỳ phía sau, cường độ hồn lực đã hoàn toàn áp đảo tâm ma, tâm linh rèn luyện thuần tịnh, không còn bị Vực Ngoại Thiên Ma quấy nhiễu. So với những tu sĩ thời thượng cổ, cần mười mấy năm thời gian hoàn thành quá trình rèn luyện thần hồn.

Mà nương theo hồn lực bạo tăng, đại đa số tu sĩ bởi vì gặp phải thất bại trong tâm kiếp mà vẫn lạc.

Nhưng tu sĩ của thế giới này căn bản cũng không hề hay biết giá trị bên trong, cũng chỉ có Nhạc Vũ thông qua năng lực phân tích mới hiểu được ảo diệu trong đó.

Trong khoảng thời gian này, tuy hắn đang chuyên tâm hoàn thành Ngũ Hành Phù Trận, nhưng về mặt khác hắn cũng đem hết toàn lực hút vào những vật chất thần bí kia. Theo hắn xem ra, loại đồ vật tốt này dù lãng phí một chút cũng là đáng tiếc.

Mặc dù không bằng Băng Ngọc Hồn Thủy cùng Thanh Linh Ngọc Dịch, nhưng cũng thấy được hiệu dụng rõ ràng. Nhưng nếu có thể tích lũy lâu dài, hắn có thể đạt được chỗ tốt còn hơn hai linh vật kia tới mấy lần! Mà sau bảy ngày Lý Nại Lạc tới tìm hắn, năm đạo cuối cùng bên trong ba trăm phù triện đã được dẫn dắt vào bên trong phù trận hình cầu, gia nhập vào trong việc vận hành.

Nhạc Vũ chợt cảm giác bên trong đan điền chợt chấn động, trong lúc này tầng phù trận thứ nhất lại lần nữa ngưng đọng lại.

Bất quá lần này phải dùng tới hai ngày đêm thời gian, mãi cho tới khi ngưng đọng thành một phần sáu mới từ từ ngưng hắn.

Trong lòng Nhạc Vũ mặc dù không quá hiểu rõ, nhưng khi Ngũ Hành Phù Trận bên trong rốt cục hoàn toàn vững chắc, lúc này tâm thần hắn mới có chút buông lỏng.

Nhưng ngay sau đó, "Oanh", lại một tiếng nổ vang. Chút ít Hỗn Nguyên chân khí bên trong kinh mạch Nhạc Vũ liền kịch liệt ngưng súc lại! Theo tiếng vang này, thần trí Nhạc Vũ nhất thời hoảng hốt, thiếu chút nữa đã bị Vực Ngoại Thiên

Ma xâm nhập vào tận sâu trong tâm thần. Nhưng chỉ trong nháy mắt, phù trận hình cầu bên trong đan điền bắt đầu xoay nhanh, đem linh lực xung quanh đình viện thu nạp thật nhanh, đồng thời nảy sinh một cỗ lực lượng mà năng lực của hắn không cách nào phân tích thẳng xông vào tận sâu trong thần hồn.

Cùng lúc huyết nhục xương cốt lại vang lên từng đợt răng rắc giòn giã, cả người khí huyết cuồn cuộn.

- Thật thoải mái! Thật giống như tâm linh bản thân như trời hạn gặp mưa, được rửa sạch từ trong tới ngoài. Cảm giác mát lạnh vô cùng, đồng thời thần hồn cũng giống như đang bạo tăng. Ân! Ta cảm giác những Vực Ngoại Thiên Ma kia tựa hồ như đang khủng hoảng?

Trong tích tắc, Nhạc Vũ cảm giác trong đầu mình đau đớn như kim châm, sau đó chút hình ảnh ảo giác trong đầu lại liên tục thay đổi.

Trong lòng Nhạc Vũ liền biết được đây là do có nhiều thiên ma liên thủ cùng nhau chế tạo ảo cảnh. Vào nửa tháng trước chẳng qua chỉ đánh cắp trí nhớ của hắn, cho tới hôm nay mới thật sự dùng ảo cảnh làm rối loạn tâm thần hắn! Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ chẳng những không sợ hãi, ngược lại khóe môi còn nổi lên nụ cười lãnh khốc.

- Đây là Vực Ngoại Thiên Ma đã hành động trước! Hắc, cũng chính hợp ý ta.

Vực Ngoại Thiên Ma cấp thấp còn chưa cách nào làm được khả năng không hình không bóng. Nhưng sau khi bị Nhạc Vũ hấp dẫn tới, cũng tồn tại bên ngoài hàng rào không gian, không dám chân chính tiếp xúc vào bên trong thần hồn của Nhạc Vũ, thường thường chạm đến liền lui. Vì vậy Nhạc Vũ tuy là chán ghét nhưng không còn biện pháp nào đối phó.

Đúng như hắn tiên đoán, Vực Ngoại Thiên Ma phải hội tụ liên tục mấy ngày, cho tới khi số lượng đạt tới nhất định mới bắt đầu tiến hành tổng tiến công đối với hắn. Không ngờ lần này không biết vì nguyên nhân gì, sau khi phù trận hình cầu vừa ngưng kết thành công, đã làm chúng bị khủng hoảng.

- Nếu đã tới thế giới này, như vậy các ngươi cũng đừng mong trở về!

- Vũ nhi, sau khi mẹ chết con hãy tự mình bảo trọng!

Bỗng nhiên tình hình trong đầu Nhạc Vũ chợt đại biến. Ở trước mắt hắn, Nhạc Trương thị đang dần dần già đi, đang nằm trên giường, nắm tay hắn ân cần dặn dò, sinh cơ trong cơ thể cũng từ từ biến mất.

Tâm thần Nhạc Vũ chợt giật mình, nhưng liền thanh tỉnh lại. Hắn cau mày, tâm niệm chợt động, khiến cho ảo ảnh kia như bị xé nứt, nát bấy thành từng mảnh! Nhưng ngay lập tức những hình ảnh kia lại kết nối lại, nhưng tình hình bên trong hoàn toàn khác hắn lúc trước.

Lần này Nhạc Trương thị khoanh chân ngồi, bên cạnh đặt bình Ngũ Chuyển Linh Tịch đan, phảng phất như đang độ tâm kiếp. Chẳng qua gương mặt đoan trang ngày đó lại biến thành vặn vẹo dữ tợn.

- Trong sách nói quả thật không sai, những thiên ma kia đúng là luôn nắm bắt những điểm yếu sợ hãi lo lắng nhất của lòng người mà hoành hành. Chẳng qua chút kỹ xảo này, còn muốn làm loạn đạo tâm của ta?

Lạnh lùng mỉm cười, Nhạc Vũ chấn động thần hồn, đem ảo giác oanh thành nát bấy.

Chỉ trong chốc lát, bỗng dưng trong mắt hắn kỳ quang thoáng hiện.

- Tìm được rồi!

Trong khoảnh khắc đem một bộ phận hồn thức bổn nguyên ngưng tụ thành đao, tìm tới phương vị hắn cảm giác chém tới! Sau đó Nhạc Vũ cảm giác thần hồn của mình liền xuất hiện dị trạng.

Một cỗ hồn lực ba động đầy sợ hãi không ngừng từ hướng kia truyền đến. Cùng lúc đó, còn kèm theo thanh âm tiếng kêu thảm thiết của đám người Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến.

Những thứ thiên ma hèn hạ kia, sau khi tiến tới thế giới này, còn ngụy trang thành một bộ phận trong thần hồn của hắn xâm nhập ẩn núp bên trong! Thanh âm tiếng kêu thảm kia càng là chân thật, cũng càng thê thảm. Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào, dùng hồn lực của mình liên tục cắn nuốt.

Cho tới khi những hình ảnh kia triệt để nát bấy, lúc này hắn mới dừng lại.

Lúc này trong nội tâm Nhạc Vũ lại chợt động.

- Hồn lực phân tử thuần tịnh nhất, tựa hồ là có thể trực tiếp hấp thu.

Thử dò xét, hấp thu phân tử từ Vực Ngoại Thiên Ma bị xoắn diệt, lưu lại hồn lực thuần tịnh, Nhạc Vũ quả nhiên cảm giác thần hồn của mình như hút nước, lớn mạnh hơn không ít.

Trong lúc này hình ảnh trước mặt hắn lại lần nữa biến đổi. Lần này xuất hiện một nữ tử có dung mạo khí chất tương tự Mục Hi Ngọc, đang cúi người xông vào bên trong lửa đạn.

Trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời thở dài một tiếng, ngoài thương cảm càng thêm khổ sở.

Sở dĩ hắn đối với Vực Ngoại Thiên Ma chán ghét như vậy, nguyên nhân chính là vì như thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Trảm phá hư vọng

Kiếp trước Nhạc Vũ có một người bạn gái, cũng giống như Mục Hi Ngọc, dịu dàng động lòng người. Nhưng khi nhận được nhiệm vụ, luôn trở nên tỉnh táo lưu loát, vô cùng cường thế. Chỉ cần trong tay có súng, như vậy dù là Nhạc Vũ cũng không phải là đối thủ của nàng, dù là hắn đem hết toàn lực cũng thường thua bại. Ở trên chiến trường tư thế oai hùng, phảng phất giống như nữ chiến thần Athena trong thông minh cơ trí trong truyền thuyết Hy Lạp chuyển thế.

Nhưng trước một năm Nhạc Vũ tử vong, bạn gái của hắn bị bán đứng trong một lần thi hành nhiệm vụ, tuy chết trận, nhưng cuối cùng là đồng quy vu tận với địch nhân.

Khi Nhạc Vũ nghe được tin dữ này, cũng hoàn toàn lâm vào điên cuồng, một mình đơn độc xông vào cơ cấu của những lính đánh thuê cùng người khởi xướng nhiệm vụ kia toàn bộ giết chết. Sau đó lợi dụng phương thức lợi dụng việc bán đứng tình báo xảo diệu, không chừa chút thủ đoạn nào đem cả bốn dong binh đoàn tiêu diệt.

Khi đó tuy hắn sử dụng tên giả đón tiếp nhiệm vụ, nhưng sau sự kiện lần đó, thân phận lai lịch bị người đào móc đưa ra công khai. Danh hiệu Tả Thủ Thiên Vương lại lần nữa chấn động giới đánh thuê, được xem là cấp bậc SSS.

Có lẽ do cái chết của bạn gái, trong tiềm thức Nhạc Vũ đã ẩn hàm vài phần điên cuồng, trong một năm thời gian cuối cùng, vô luận nhiệm vụ nguy hiểm gì hắn cũng dám đón, hơn nữa cùng trăm phần trăm hoàn thành. Cho đến cuối cùng, gặp phải một người bệnh tâm thần, trước khi chết khởi động đạn hạt nhân, sau đó hết thảy kết thúc.

Về sau Nhạc Vũ chỉ có thể cười khổ, hắn xác thực chứng nhận lần đó mình không phải bị ám toán, mà là vận khí thật sự quá kém. Chỉ một lần lựa chọn nhiệm vụ ngoài tổ chức đề cử, tuyển một nhiệm vụ cũng không có độ khó cao xem như giải sầu, nào ngờ lại bị người kia điên cuồng làm liên lụy.

Nhưng cho dù là đi tới thế giới này, Nhạc Vũ vẫn không quên được nàng. Lúc ấy hắn có thể không chút do dự đánh chết Mục Hi Ngọc, nhưng sau khi hoàn toàn đem Chiến Tuyết khống chế trong tay, lại nhiều lần dễ dàng tha thứ cho nàng.

Có lẽ còn có vài phần xử trí theo cảm tính, nhưng nếu trong mỗi sự kiện đều có thể giữ vững được lý trí tuyệt đối, đoán chừng cũng không còn xem như là nhân loại.

Chẳng qua bởi vì những trí nhớ này tuy làm cho hắn thương cảm, nhưng cũng đừng mong có thể làm tâm tình hắn dao động!

Tiếp theo sau đó, hình ảnh chuyển đổi, chính là Chiến Tuyết khôi phục được trí nhớ, thoát khỏi khống chế của hắn, trả thù chém giết người nhà hắn.

Nhạc Vũ vẫn không buồn không vui, không oán không hận. Lần nữa lại dùng hồn lực ngưng tụ thành đao, không chút lưu tình chém về phía Vực Ngoại Thiên Ma tạo huyễn cảnh.

Năng lực của huyễn cảnh kia cực mạnh, liên tiếp thành một thể với thần hồn của hắn. Thậm chí hắn có thể thông qua bọn họ cảm giác ra được sự vật của ngoại giới. Nhưng chỉ cần bọn họ vừa động, tuyệt không chạy khỏi cảm giác của hắn!

Khi sự ba động sợ hãi tương tự truyền đến lần nữa, hình ảnh trước mắt lại lần nữa nát bấy!

Đừng nói có Định Minh Châu tồn tại, Chiến Tuyết tuyệt đối không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn. Mặc dù thật sự có thể, cho dù chỉ xuất hiện nửa điểm manh mối, hắn cũng nhất định không chút do dự đem nàng giết chết.

Nhưng những thiên ma này chỉ biết theo bản năng lợi dụng chuyện mà trong nội tâm các tu sĩ luôn lo lắng tới chế tạo ảo giác. Từ đó khi cảm xúc của tu sĩ dao động, sẽ ảnh hưởng thần hồn cho bọn hắn thừa dịp nhập vào.

Đây cũng chính là nói, cho dù trong lòng hắn vì thế mà sầu lo, nhưng những thiên ma kia cũng thật sự không thể trống rỗng tạo huyễn cảnh.

Nhưng những huyễn cảnh này hắn cũng phải cảnh giác, nếu như thật sự xuất hiện loại tình hình này, hắn nhất định phải đề phòng trước!

- Thật kỳ quái, những Vực Ngoại Thiên Ma này rõ ràng là vô cùng yếu ớt, nhưng vì sao có thể vượt qua không gian mà đến? Xuyên qua không gian, đây là chuyện mà dù cho chính Nguyên Anh tu sĩ hay bảo vật như Định Minh Châu cũng không thể hoàn toàn bảo đảm được an toàn mười phần. Thời không loạn lưu có thể gây tổn thương không chỉ là thân thể, nếu thần hồn chìm đắm vào cũng sẽ gặp phải kết quả mai một. Vì sao chỉ có những thiên ma này lại không bị cản trở?

- Những Vực Ngoại Thiên Ma này cho người ta cảm giác như chuyên nhắm vào tu sĩ, cũng không biết rốt cục từ nơi nào mà đến? Nhưng chuyện này hiện tại cũng không liên quan gì đến ta.

- Những thiên ma cấp thấp lại có thể làm được như thế, những thiên ma cao cấp có lẽ càng thêm khó khăn ứng phó. Nếu ta không muốn bí mật của mình bị người khác nhìn trộm, ngày sau nhất định phải nghĩ được biện pháp mới xong.

Liên tục ba ngày, Nhạc Vũ vẫn bảo vệ tâm thần chặt chẽ ngồi yên không di chuyển. Mỗi khi bị huyễn cảnh bao phủ, hắn lại đem hồn lực chém giết, sau đó lại thu nạp phân tử của hồn lực còn lưu lại kia.

Tới lúc này, hắn chỉ hận những thiên ma kia có thể tới được càng nhiều càng tốt. Nhưng ở lúc ban đầu đúng là chúng liên tục vọt tới không hề ngừng nghỉ. Nhưng cho tới mười hai canh giờ sau, khi tâm cảnh của hắn từ từ ổn định lại, tâm cảnh ngày càng trở nên thuần tịnh, hồn lực tăng thêm gấp đôi, số lượng thiên ma cũng bắt đầu giảm bớt.

Ba ngày sau, chỉ còn mười mấy Vực Ngoại Thiên Ma lẻn vào bên trong thần hồn của hắn, cũng bắt đầu vô cùng khủng hoảng, cố gắng thoát đi, nhưng lại bị Nhạc Vũ vô cùng dễ dàng dùng ý niệm giết chết.

Nhạc Vũ đợi thêm nửa ngày, không còn ảo giác gì tiếp tục xuất hiện, thần hồn rung chuyển cũng từ từ bình phục xuống tới.

Trong lòng hắn biết được mình đã chính thức tiến vào Linh Hư cảnh giới, chỉ cần hắn không dùng ngoại lực vượt qua được tâm kiếp này, về sau con đường tu hành của hắn sẽ là một mảnh bằng phẳng, mặt dù muốn kết đan cũng thật sự vô cùng khó khăn, mức độ hung hiểm cũng không ít, nhưng hắn chỉ cần chính là thời gian.

Chỉ có những người phải mượn tới dược vật độ tâm kiếp mới cần lo lắng tới Kim Đan kiếp.

Nhưng hắn có thể nhanh chóng vượt qua tâm kiếp, nhảy qua khỏi Tâm Động kỳ, trong lòng Nhạc Vũ vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Hắn vốn dự tính ở giai đoạn này dù sao bản thân vẫn phải dùng từ hai tới ba năm thời gian mới đạt tới.

- Đổi lại là người khác, nếu cộng thêm thời gian ra ngoài lịch lãm, ít nhất cũng phải hao phí mười mấy năm công phu. Vì sao ta chỉ cần dùng thời gian hai mươi mấy ngày? Chẳng lẽ tâm kiếp càng mạnh, hồn lực tiến bộ càng nhanh, thì thời gian càng ngắn? Bỏ đi! Không suy nghĩ nữa…

Nhạc Vũ chợt đứng lên, sau đó chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp thật nhẹ nhàng, vô cùng sảng khoái. Phảng phất như bản thân không còn chút sức nặng, giống như toàn thân có lực lượng dùng không khô cạn.

Ân? Thân thể tựa hồ có biến hóa, chẳng lẽ đây là tác dụng của phù trận năm màu kia sao?

Hắn vung thử vài quyền, quyền phong như kiếm, không ngừng tạo ra khí lưu cuồn cuộn. Theo những tiếng rít vang, chân mày Nhạc Vũ cũng khẽ nhướng lên, cảm giác như lực lượng trong thân thể dù không gia tăng, nhưng lại có sức chịu đựng cùng bền bỉ.

Nội thị bên trong cơ thể, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy xương cốt huyết nhục toàn thân lại chân chính tạo thành một chỉnh thể. Ở bên trong kinh mạch lại đang tuần hoàn chân khí Hỗn Nguyên năm màu, lộ tuyến di chuyển cũng thoáng thay đổi một chút. Tuy phức tạp hơn, nhưng lại rút ngắn không ít.

Trước tiên Nhạc Vũ nhớ tới lúc vừa hoàn thành phù trận, cỗ lực lượng xông thẳng vào thần hồn làm thần hồn của chính mình trở nên thêm cường đại, hắn liền biết biến hóa bên trong thân thể của mình chính vì vậy mà có.

Hắn cười khẽ, chợt lao ra cửa, chạy xuống dưới Quảng Lăng sơn. Chỗ tốt khi tu vi tiến vào Thần Tịch kỳ chính là có thể ra vào tự nhiên trong Quảng Lăng sơn. Hôm nay vô luận là hồn lực hay tu vi, Nhạc Vũ cũng đã không kém hơn những tu sĩ ngụy đan chịu trách chịu thủ hộ linh trận trong tông môn, vì thế cũng không sợ những người này có thể phát hiện được hành tung của hắn.

Trong tích tắc nhích tới gần linh trận, Nhạc Vũ tung ra Ngũ Sắc Thần Quang, sau đó dễ dàng xuyên qua.

- Lợi hại! Ngũ Sắc Thần Quang giai đoạn thứ hai hiệu quả cùng uy lực phải gấp tám lần trước kia! Thiên hạ linh trận, phàm là tứ phẩm trở xuống, chỉ sợ có rất ít trận pháp có thể ngăn cản được mình khi khống chế Xuyên Vân Toa.

Nhạc Vũ dùng thời gian nửa ngày bay thẳng ra ngoài vạn dặm, đi tới một ngọn núi cách xa Quảng Lăng sơn, lúc này mới dừng lại. Giờ phút này hắn đã thử qua hiệu dụng của Ngũ Sắc Thần Quang, còn lại cũng chỉ là Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Quang Châm.

Bên trong đan điền, chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành đột nhiên phân ra âm dương, ngưng tụ thành châm, Nhạc Vũ tiện tay bắn ra ngoài.

Sau đó trong khoảnh khắc, mấy chục đạo quang châm đã bắn ra ngoài mấy trăm dặm, đánh lên ngọn núi cao chừng hai ngàn trượng xa xa. Sau đó cả đỉnh núi dâng lên một đụn sương khói, khi bụi mù hoàn toàn tản đi, trái tim Nhạc Vũ không ngừng loạn nhịp, chỉ thấy ngọn núi kia suýt chút nữa đã bị tạc bằng.

- Lợi hại! Mười mấy quang châm tụ hợp, uy lực không kém chiêu đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm ngày đó. Chẳng qua Diệt Tuyệt Quang Châm có thể tùy tâm sử dụng, mà Quảng Lăng Tuyệt Kiếm lại phải súc thế chuẩn bị, chỉ như vậy liền có thể phân ra cao thấp! Quảng Lăng Tuyệt Kiếm quả thật bất phàm, nhưng Ngũ Sắc Thần Quang thần thông cũng không kém, nhưng đây chẳng qua chỉ mới là tầng thứ hai mà thôi! Thật khó trách Khổng Dật chân nhân ở thời kỳ thượng cổ vô số cường giả, lại vẫn có thể hoành hành hồng hoang, không người nào có thể vượt qua!

Một lúc lâu sau, Nhạc Vũ mới lấy lại tinh thần. Trong lòng hắn âm thầm tiếc nuối, tuổi tác của Sơ Tam còn nhỏ, bản thân mới đạt tới cấp năm, không thể hiển lộ đầy đủ uy năng của Diệt Tuyệt Quang Châm. Nếu không hắn có thể tìm hiểu thêm về thần thông này không ít.

Thí nghiệm xong uy lực của quang châm, Nhạc Vũ lại bắt đầu khảo nghiệm năng lực khôi phục chân khí của mình, hắn không ngừng sử dụng Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm để tiêu hao pháp lực.

Lần này hai bộ phù trận trong ngoài, vẫn chiếm cứ bảy thành Hỗn Nguyên chân

khí của hắn, nhưng hiện nay cũng không phải là không thể thừa nhận.

Làm cho hắn cảm giác vui mừng chính là năng lực khôi phục cường hãn quả nhiên tăng thêm mấy lần.

Khi Nhạc Vũ làm xong hết thảy thí nghiệm, chạy về Quảng Lăng sơn, tâm tình cực kỳ vui vẻ, chỉ cảm thấy tất cả áp lực trên người tạm thời biến mất không còn. Nhưng khi trở về tới tiểu viện của mình, lại nhìn thấy Trầm Như Tân đang cười dài đứng ngay cửa chờ đợi.

Vừa mới gặp mặt, liền thấy một kiếm đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299: Tam Muội Chân Hỏa

Khi kiếm quang lóe lên, khu vực mấy trăm trượng quanh thân Nhạc Vũ cũng ngưng tụ thành từng hạt bông tuyết thật nhỏ rơi xuống.

Lẽ ra hắn là băng hệ kiếm quyết, nhưng ở trước mắt Nhạc Vũ lại biến thành ngọn lửa màu lam từng tảng lớn, đang đồng thời nhảy dựng lên, hướng khắp mọi nơi lan tràn.

Cùng lúc đó, từng tầng kình khí kiếm quang mang theo hàn khí vô tận như những luồng cầu vồng cuốn đến.

- Đây là Băng Diễm kiếm ý?

Chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ liền nhận ra lai lịch của kiếm quyết cùng kiếm ý. Rõ ràng nhìn thấy ngọn lửa, nhưng màu sắc lại là màu lam, còn tản ra khí tức vô cùng âm lãnh. Thần hồn của hắn cảm thấy như rơi vào hàn băng, có cảm giác như sắp bị hoàn toàn đông cứng. Cũng may là vừa vượt qua tâm kiếp, hồn lực tăng nhiều, nếu không phải bị mất mặt trước người khác.

- Thì ra là Trầm sư huynh đã có thể làm được lấy ý nhập kiếm. Thật không biết hắn từ nơi nào tìm được Đinh Âm Hỏa Chủng, thế nhưng có thể nghĩ ra được kiếm ý hiếm thế như vậy. Không trách được ngày đó có thể thắng được Lý Nại Lạc một chiêu. Tuy tuổi tác lớn hơn chúng ta mười mấy tuổi, nhưng xem như đã thành đệ tử đời thứ tư chân chính.

Ngũ hành đều có phân âm dương, tỷ như mộc thì giáp mộc, ất mộc phân chia. Mà hỏa cũng có phân chia bính hỏa, đinh hỏa. Bính hỏa chính là dương hỏa, giống như Địa Tâm Phế Hỏa cùng Thái Dương Chân Hỏa, cũng thuộc về bính hỏa. Mà đinh hỏa chính là âm hỏa, nhưng trên thế gian thật khó tìm, còn có rất nhiều hỏa chủng không khỏi trăm ngàn năm khó gặp.

Chỉ nhìn vào kiếm ý băng hàn thấu xương này của Trầm Như Tân, hỏa chủng mà hắn nghĩ ra chẳng những là Đinh Âm Hỏa Chủng hiếm thấy, hơn nữa còn có uy

năng nhất định làm người ta sợ hãi.

Đáng tiếc vị sư huynh này của hắn chỉ có thể nghiệm được hình dạng như không nghiệm ra được tinh hoa bên trong, càng không cách nào hoàn toàn khống chế được kiếm quyết kiếm ý, khiến cho lực lượng của băng diễm bị tản ra, nhưng trong chuyện này cũng có vài phần cố ý, nhưng băng diễm kia cũng thật sự làm lòng người kinh hãi.

Nhạc Vũ cũng không để ý, hắn biết Trầm Như Tân có chủ ý dò xét. Một kiếm này nhìn qua thanh thế lớn, thật ra không hề có lực sát thương. Hắn khẽ mỉm cười, cũng lười ra tay ngăn cản, liền đi thẳng vào cửa.

Quả nhiên kiếm khí vừa tới trước mặt hắn, liền phân hóa ra hai bên, sau đó lại cuốn trở về. Nhưng trong tích tắc ngọn lửa lại đông cứng, liền khôi phục nguyên trạng.

- Có thể khám phá được hư thật trong một kiếm này của ta, sư đệ quả nhiên đã sớm đột phá Linh Hư cảnh giới! Hiện nay chỉ sợ đã sắp đến gần tâm kiếp phải không?

Trầm Như Tân cười khẽ một tiếng, thu hồi kiếm vào trong vỏ, sau đó ánh mắt rạng rỡ thần quang nhìn qua:

- Sư huynh nói trước một tiếng chúc mừng, còn có lễ vật dâng lên, tuy thời gian đã muộn một chút nhưng kính xin sư đệ vui lòng nhận cho.

- Lần này sư huynh đã đoán sai, đệ đã may mắn vượt qua được khảo nghiệm của tâm kiếp!

Nhạc Vũ hơi vẫy tay đuổi Chiến Tuyết, sau đó đi thẳng tới cửa đưa tay ra dấu thỉnh mời.

Vị sư huynh Trầm Như Tân này là người hắn cực kỳ tôn trọng, trừ phi cần thiết, bằng không hắn tuyệt không muốn lừa gạt. Huống chi loại chuyện này rất dễ phát hiện, nếu đối phương hỏi ngay mặt hắn cũng thành thật trả lời.

Trầm Như Tân vừa nghe, thân hình chấn động:

- Nói như vậy đã là Thần Tịch kỳ?

Nhìn thấy thiếu niên trước mặt khẽ gật đầu, trong nội tâm Trầm Như Tân nhất thời giống như gặp phải cơn lốc ba đào, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Chuyện này Nhạc Vũ có thể xem lạnh nhạt, nhưng hắn không cách nào xem là chuyện bình thường. So sánh với Linh Hư Thần Tịch cảnh giới hôm nay của Nhạc Vũ, giờ phút này hắn để ý chính là từ đầu đến cuối mình thật nhìn không thấu hư thật của Nhạc Vũ.

Vẫn ngây ra thật lâu, Trầm Như Tân chợt cười khổ một tiếng:

- Tiểu Quan Phong chúng ta có được Nhạc sư đệ thật sự đáng hi vọng. Nếu không phải bên trong Vạn Tiên Quật đã không có phản ứng về di thể của các vị Nguyên Anh tiền bối, ta thiếu chút nữa cũng muốn hoài nghi sư đệ có phải cũng là Nguyên Anh chuyển thế thân hay không!

Nói tới đây, thanh âm của hắn lại thay đổi:

- Thật ra lần này sư huynh tới là muốn cảnh cáo sư đệ nên cẩn thận. Duệ Vân Phong Trưởng Tôn Tử Vận, đã sớm mong đợi thử tài với sư đệ trong cuộc thi đấu tông môn. Còn có La Mộng của Phù Dung Phong, từng nói sẽ xuất thủ với ngươi. Hôm nay xem ra nỗi lo lắng của ta cũng chỉ là quá dư thừa. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, Trưởng Tôn Tử Vận và La Mộng muốn khiêu chiến hắn, đây là chuyện gì xảy ra? Trưởng Tôn Tử Vận cũng không đáng kỳ quái, lúc còn ở từ đường, hắn đã cảm giác được chiến ý cơ hồ không thể đè nén được bên trong mắt hắn. Về phần La Mộng, chẳng lẽ vì chuyện xảy ra tại Ngọc Dung Phong ngày đó?

Khóe môi Nhạc Vũ chợt mỉm cười, hai người này hắn còn có chút mong đợi với Trưởng Tôn Tử Vận, về phần La Mộng hắn thật không hề có chút hứng thú.

Tuy hắn không để ý tới những lời nói đó, nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy khó chịu. Người này nếu muốn tự rước lấy nhục nhã, như vậy hắn cũng không để ý tới dùng người kia để phát tiết một chút tích úc bên trong lòng.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại nghe được Trầm Như Tân cười lớn.

- Cũng may là nhờ lần này ta đến đây! Lần này ta thật muốn xem một chút, La Mộng kia rốt cục muốn làm thế nào để phân thắng bại với ngươi! Thử nghĩ xem đợi đến lúc đó, khuôn mặt của mọi người sẽ như thế nào, ta thật sự nôn nóng muốn nhìn thấy! Lúc đó nhất định sẽ vô cùng đặc sắc.

Nhạc Vũ nghe vậy có chút kinh ngạc:

- Chẳng lẽ sư huynh không dự định đem chuyện của ta nói với chưởng giáo cùng chư vị trưởng lão?

- Chuyện thú vị như vậy, sao ta phải đi nói cho họ biết? Nếu mấy vị lão đầu kia biết được, đây chẳng phải không còn trò gì hay để xem sao?

Trầm Như Tân cười nói, hiển lộ ra vài phần bất cần, ngay sau đó vẻ mặt lại như cười như không:

- Đúng rồi! Mấy ngày qua Lý Nại Lạc có đến tìm ngươi phải không? Tiểu gia hỏa kia đúng thật là một người điên. Người khác lúc này nói phải hẹn ước chiến đấu, chẳng qua là vì muốn phân rõ thắng bại, miễn cho tới lúc thi đấu bị chiếm tiện nghi, nhưng hắn lại cứ xem là đùa vui. Với tính tình của người này, chỉ cần nghe được thanh danh của ngươi, tuyệt đối không khả năng nhẫn nhịn được. Nhưng thật không biết hai người các ngươi, rốt cục thắng bại như thế nào?

- Quả thật có người đến qua! Nhưng hắn có phải là Lý Nại Lạc hay không thì không biết.

Nhớ tới người kia, Nhạc Vũ cảm thấy nghi ngờ. Chợt nghĩ hiện tại có người tin tức luôn linh thông ở ngay cạnh mình, hắn liền không chút do dự, đem tình hình ngày đó đều cặn kẽ nói ra.

Khi nghe tới cuối cùng, khóe môi Trầm Như Tân chợt nhếch lên:

- Tâm kiếp sao? Tạ Hạo quả nhiên đã độ tâm kiếp!

Thấy vẻ mặt Nhạc Vũ lộ ra vài phần nghi ngờ, Trầm Như Tân vội vàng cười giải thích:

- Lý sư đệ này có chút đặc thù, Tâm Động kỳ cũng chỉ có hắn dám chạy loạn khắp nơi trên núi. Có tin đồn hắn đã bị Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập thân thể,

mặc dù không biết có phải là sự thật hay không, nhưng Lý sư đệ vốn không bị thiên ma tâm kiếp quấy nhiễu, tiến vào động ma vẫn có thể vô sự cũng là sự thật. Trước kia hắn sinh ra trong một trấn nhỏ, cách phụ cận động ma không xa. Lý Vô Đạo sư thúc tìm được Nại Lạc sư đệ, rất nhiều người đã bị Vực Ngoại Thiên Ma trong Ma Quật hủy diệt. Duy chỉ có hắn năm đó mới tám tuổi lại bình yên vô sự.

Con ngươi Nhạc Vũ co rút lại, nghĩ thầm thì ra là như thế. Nhưng bởi vì như thế, Lý Nại Lạc liền có thể cảm giác được hắn đang độ tâm kiếp, cũng có thể giải thích hợp lý.

- Theo ta xem, mấy tháng sau tên kia sẽ lại đến tìm ngươi.

Trầm Như Tân khẽ lắc đầu, sau đó lại nhớ ra một chuyện, chau mày nói:

- Hôm nay Nhạc sư đệ đã tiến vào Linh Hư Thần Tịch cảnh giới. Như vậy có một chuyện sư huynh không thể không báo cho biết. Lần này sau cuộc thi đấu, có lẽ Đoan Mộc chủ tọa sẽ được tông môn phái ra ngoài. Nếu sư đệ còn ở Trúc Cơ cảnh thì thôi, nhưng nếu hôm nay tu vi tiến nhanh, chỉ sợ cũng sẽ được phái ra đi lịch lãm. Chuyện lần này có chút hung hiểm, hơn nữa nhất định sẽ khá lâu, sư đệ tốt nhất nên sớm làm chuẩn bị.

Nhạc Vũ nghe vậy ngạc nhiên:

- Hung hiểm? Nếu hung hiểm vì sao không phái thêm nhiều người? Tông môn có trăm vị Kim Đan, chẳng lẽ không rút ra được người hỗ trợ. Hơn nữa lại có chuyện gì cần một vị chủ tọa tự mình xuất thủ?

- Chuyện này cũng chỉ có đệ tử bí truyền hoặc là sắp thành đệ tử bí truyền mới biết được!

Lần này Trầm Như Tân cũng tránh né không đáp, nhưng vẻ mặt ngưng trọng:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, chuyện này có liên quan tới cuộc đại chiến ngay trong lúc hồng hoang tan vỡ. Tóm lại đến lúc đó, ngươi tự biết là được. Những lời vừa rồi của ta, đừng nên nói cho người khác.

Nói xong câu này, Trầm Như Tân cũng không cùng hắn vào tiểu viện, lại chắp tay cáo từ. Nhìn theo bóng lưng của hắn, trong lòng Nhạc Vũ chợt kinh ngạc.

Thì ra Trầm sư huynh là một trong hai đệ tử bí truyền của tông môn mười năm được chọn một lần. Hơn nữa chuyện mà hắn nói có liên quan tới cuộc đại chiến lúc hồng hoang tan vỡ, thật không hiểu là thế nào?

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ không nghĩ ra được chút đầu mối, khẽ lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ. Lúc này hắn không hay biết chính là, sau khi ngự kiếm lẫn vào trong tầng mây, Trầm Như Tân chợt dừng lại, vô cùng cảm khái nhìn xuống núi.

Người khác chỉ nói sư đệ Lý Nại Lạc có tốc độ tu luyện cực nhanh, chỉ sợ có rất ít người biết, Nhạc Vũ sư đệ này ở sáu năm trước ngay cả thực lực võ sư tại nhân gian cũng chưa đạt được.

Chỉ có sáu năm thời gian đã thành tựu Linh Hư Thần Tịch kỳ, đây là thiên phú tới bậc nào?

Nhạc Vũ thu hồi Nhiếp Tâm trận cùng Chính Phản Tứ Tượng trận bên ngoài đình viện, sau đó quay vào tiểu viện. Tuy hắn tận lực không muốn ảnh hưởng những linh trận khác, nhưng đối với một đệ tử ở lại chỗ này, cuối cùng cũng có chút bất tiện.

Ngay khi Nhạc Vũ lại ngồi xuống trong tĩnh thất, hắn lại nghĩ tới trận thi đấu của tông môn hai tháng sau, chợt bật cười.

Về chuyện mấy tháng sau Đoan Mộc Hàn sẽ dẫn hắn đi ra ngoài lịch lãm, Nhạc Vũ cũng không có gì lo lắng, chuyện hôm nay hắn cần chuẩn bị đã không còn nhiều lắm. Vô luận là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm hay Ngũ Sắc Thần Quang, Diệt Tuyệt Quang Châ, đều là tuyệt kỹ kinh thế, phương diện tu vi vẫn còn có cơ hội tăng trưởng cao hơn.

Ngoài ra chỉ cần luyện chế được huyền binh pháp bảo tiện tay một chút, nhưng cũng phải đợi luyện thành Tam Muội Chân Hỏa rồi hãy tính.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ bắt đầu điều khiển hồn thức của bản thân, cùng Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể dung hợp…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 300: Kết thúc sắp tới

Lúc này trên dưới Quảng Lăng sơn cực kỳ náo nhiệt. Đệ tử trong tông môn có tới mấy vạn, đào thải chỉ còn lại chưa đầy trăm người, bất quá lúc này không khí khẩn trương huyên náo càng thêm nồng hậu.

Có người thầm nghĩ muốn nhân buổi thi đấu này có thể tiến thêm được một bước, cũng chuẩn bị tham quan học tập những tinh anh tông môn đấu pháp so kiếm. Nếu có được chút lĩnh ngộ, đối với ngày sau đều có chỗ tốt. Mặc dù có người đã hoàn toàn mất hết hi vọng đối với tiền đồ, cũng chuẩn bị xem náo nhiệt một chút, rốt cục người đoạt được quán quân cuối cùng sẽ là ai.

- Hắc! Đúng là có chuyện để xem giữa đệ tử nhập môn từ sáu mươi năm cùng đệ tử nhập môn được chín mươi năm. Nếu chín mươi năm sau còn chưa đột phá được Linh Hư Tâm Động kỳ, như vậy cả đời này chỉ sợ rất khó lên được Kim Đan!

Khi nói ra những lời này, trên mặt Thượng Ngạn tràn đầy vẻ thất ý:

- Ta nhập môn hơn sáu mươi năm, xem như may mắn đột phá Linh Hư cảnh. Nhưng nếu muốn lên đỉnh Kim Đan, cũng phải chờ xem còn có cơ hội hay không. Nhưng chỉ tiếc trận đấu vòng loại lần này gặp phải đối thủ thật sự quá lợi hại. Miễn cưỡng chống được tới hơn một ngàn người phía trước, cuối cùng vẫn bị chiếm lấy tiện nghi, hiện tại chỉ đành chờ thêm mười năm nữa.

Nhạc Vũ nhắm mắt trầm mặc không nói, vẫn không ngừng đem một bộ phận hồn lực cùng Đại Hỗn Nguyên chân khí không ngừng hòa trộn vào nhau, tạo thành dung hợp.

Đối với tình cảnh của Thượng Ngạn, hắn cũng có biết một chút. Trong tông môn phàm là có thể tu hành đến Linh Hư cảnh giới, cũng đều đạt được thân phận nội môn đệ tử. Nhưng cho dù là nội môn đệ tử, cũng chia thành ba bảy loại. Xem ở thiên phú cùng chiến lực, mỗi cách đãi ngộ đều khác nhau.

Đặc biệt là chiến lực, tiền cảnh tương lai càng tốt, càng được xem trọng. Những người có tư chất tốt, phương diện chiến đấu lại bình thường, ngược lại cũng không được chào đón.

Thượng Ngạn so với những người đạt qua con số ngàn kia, cũng còn kém một chút. Hơn nữa trong số những đệ tử nhập môn được chín mươi năm, căn bản đều có người mạnh, Thượng Ngạn ở lần thứ ba so đấu, lấy được thành tích này đã xem như không tệ.

Nhưng vấn đề là con đường tu chân, kém vài năm cũng đã khác biệt một trời một vực. Nếu lần này có thể đạt được tông môn ủng hộ, tương lai cơ hội Thượng Ngạn đột phá được Kim Đan cũng lớn hơn mấy phần.

Tuy là hiểu được việc này, nhưng Nhạc Vũ cũng không thể giúp được gì.

Thượng Ngạn cũng không thèm để ý, chẳng qua trên mặt mang đầy dáng vẻ ảo não hối hận. Hắn tìm tới Nhạc Vũ cũng không hề nghĩ gì khác, chỉ muốn tìm người than khổ một chút mà thôi.

- Hôm nay ta thật sự hối hận, làm sao lại không đủ lòng can đảm học theo những người khác ước đấu, trước tiên định ra thắng thua. Mặc dù có bị môn quy trừng phạt, cũng còn tốt hơn giống như hôm nay, danh lạc thâm sơn.

Nói tới đây, Thượng Ngạn lại thở dài, tò mò nhìn Nhạc Vũ:

- Nhạc sư đệ thật không chuẩn bị tham gia so đấu? Tuy nói hôm nay đã sắp kết thúc, chỉ còn không tới ba ngày mà thôi, nhưng chỉ cần xin Đoan Mộc chủ tọa hoặc Xương trưởng lão đề cử, hắn vẫn còn kịp. Lại nói những đệ tử nhập môn từ ba mươi năm trở xuống như các ngươi, tuy trình độ không bằng những người trước, nhưng được chân truyền, vô luận thiên tư ngộ tính đều là hạng người nhân tài kiệt xuất. Dù là đệ tử của các tiền bối cũng không sánh bằng. Đặc biệt là Lý Nại Lạc và Trưởng Tôn Tử Vận, sư đệ lại không có chút lòng tranh thắng?

Thượng Ngạn còn đang nói chuyện, Nhạc Vũ vẫn không quan tâm, cho đến khi đối phương nói xong, lúc này mới phẩy tay áo ném ra mấy bình thuốc.

Thượng Ngạn khó hiểu, nhưng khi linh thức thăm dò vào bên trong, vẻ mặt chợt giật mình, nhưng ngay sau đó lại tràn đầy cảm kích.

Ngay khi vị sư huynh gần tám mươi tuổi này vừa rời đi, lúc này Nhạc Vũ mới mở mắt, trong mắt thần quang trầm tĩnh.

Mặc dù hắn không muốn tranh quyền đoạt thế bên trong tông môn, chỉ muốn một lòng tiềm tu, nhưng rốt cục cũng cần có một ít thân tín giúp đỡ, ít nhất phải tai mắt lanh lợi bên trong tông môn, sẽ không bị người lấn hiếp.

Ngày hôm nay mục đích tìm Thượng Ngạn, chính là muốn hỏi thăm tình hình của huynh muội Tân thị hôm nay thế nào. Cuộc so đấu hôm nay, là cơ hội duy nhất hắn có thể trốn tránh bị tông môn trừng phạt, ở trước mặt mọi người đem hai người này đánh chết.

Nhưng hiện nay ngay cả lý do tham gia so đấu cũng không còn, chẳng qua là do La Mộng kia, không ngờ ở trong cuộc so đấu khí thế như chẻ tre tiến thẳng vào vòng trong.

Còn không tới ba ngày sao? Bản thân của hắn đang vô cùng mong đợi!

Lạnh lùng cười một tiếng, Nhạc Vũ tiếp tục nội thị trong cơ thể.

- Nếu nói Tam Muội Chân Hỏa lấy thân người làm đỉnh lô, tính mạng làm lò than, âm dương làm hóa cơ, tâm can phế tâm làm ngũ hành, tính tình làm long hổ, niệm làm chủng tử, dùng niệm luyện khí dưỡng hỏa, hàm quang làm cố tế, hàng phục nội ma làm dã chiến, thân tâm ý vi tam yếu, thiên tâm làm huyền quan, khí ý tương hợp ắt đan thành.

Đây là lời kể về Tam Muội Chân Hỏa mà Nhạc Vũ đọc được bên trong điển tịch. Nhưng phương pháp tu luyện phía sau nói trắng ra là đem tinh thần của mình hòa hợp một thể với chân khí.

Một bước này chính là luyện phụ thất thần.

Trên cơ sở luyện tinh hóa khí, đem khí và thần hợp luyện, khiến cho khí nhập thần, bên trong sách có nói "trung quan luyện khí hóa thần, bổ li trung chi âm mà thành kiền dã". Nếu không thể khiến cho hồn thức cùng linh lực dung hợp, cuối cùng xem như không thể chính thức tiến vào Dung Hợp kỳ. Tam Muội Chân Hỏa cũng từ đó mà dựng lên, có thể làm tâm ma e sợ, xua tan tà khí, luyện hóa vạn vật.

Nếu như có thể chân chính đạt tới Linh Tịch kỳ, kế tiếp chính là giai đoạn Dung Hợp kỳ. Quả nhiên có chút tốn thời gian, ta tiềm tu hai tháng chỉ có thể làm cho một bộ phận thần hồn dung hợp với Đại Hỗn Nguyên chân khí. Số lượng còn chưa tới được một phần trăm. Tuy nói vẫn có tâm ma khốn nhiễu, không cách nào dốc hết toàn lực, nhưng khó khăn cũng có thể tưởng tượng được.

Sau khi tiến vào Linh Tịch kỳ, tuy đánh lui tâm kiếp nhưng Vực Ngoại Thiên Ma vẫn thỉnh thoảng tới quấy nhiễu, cho nên Nhạc Vũ vẫn không dám quá mức tiêu hao tâm thần. Trong hai tháng nay, tiến triển cũng không quá lớn.

- Cũng may ta tốn ba năm thời gian luyện thể, khiến cho mấy giai đoạn phía sau đi theo lưu trình, hôm nay cuối cùng chính là luyện Tam Muội Chân Hỏa!

Ý niệm của Nhạc Vũ vừa động, liền có một khối khoáng thạch màu đen xuất hiện trong tay của hắn. Sau đó một ngọn lửa năm màu từ trong lòng bàn tay của hắn dâng lên, bắt đầu đề luyện khối khoáng thạch này.

Đây chính là Tam Muội Chân Hỏa, thật ra chỉ là ngọn lửa được dung hợp từ Đại Hỗn Nguyên chân khí kết hợp với khí huyết và nguyên lực bản thân biến ảo mà thành.

Có lẽ do bản thân Nhạc Vũ tu hành Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, màu sắc cùng mức độ tiên diễm, tầng thứ đều khác với những người bình thường.

Hôm nay tuy tu vi của Nhạc Vũ còn yếu, uy lực không có gì đặc biệt, nhưng những tu sĩ Đại Thừa kỳ tuy chân hỏa có thể luyện chế thế gian vạn vật, chẳng qua hao tổn đối với tu sĩ cũng thật lớn, có thể nói dùng tính mạng trao đổi tuyệt không khoa trương.

Trừ phi thật sự dùng tính mạng đi làm, có thể ký thác nguyên thần vào trong huyền binh pháp bảo, rất ít người sử dụng Tam Muội Chân Hỏa để luyện chế.

Hôm nay trong tay hắn đang cầm một loại Hắc Thiết quáng bình thường. Chẳng qua chỉ bị Nhạc Vũ dùng chân hỏa đốt một chút, đã hoàn toàn tan chảy, nhưng bản thân hắn cũng có chút mỏi mệt.

Hắc Thiết bị hắn dùng chân khí bao vây thành một đoàn dịch thể, chân mày Nhạc Vũ chợt cau lại, trong mắt lộ ra một tia chợt hiểu.

- Thì ra là như vậy, bị Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy, ta lại có điều cảm ứng đối với đoàn Hắc Thiết này. Ngày sau nếu luyện chế thành huyền binh pháp bảo, nhất định sẽ càng thêm lưu chuyển như ý, mà đối với lực tương tác bản thân cũng có thể mạnh hơn mấy cấp bậc. Khiến cho huyền binh có thể tăng thêm vài phần chiến lực! Chẳng qua tiêu hao này thật sự quá lớn. Nhưng tiếc là trong tay ta lại không có hỏa chủng nào tốt. Nếu có thể quan tưởng, hoặc dứt khoát luyện hóa vào trong cơ thể, nhất định có thể giảm bớt cực nhọc không ít, uy năng tuyệt đối sẽ không tầm thường. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thí nghiệm xong hiệu dụng của chân hỏa, Nhạc Vũ liền thu hồi ngọn lửa, đem đoàn dung dịch ném cho Chiến Tuyết xử lý.

Tuy Tam Muội Chân Hỏa tác dụng rất nhiều, nhưng trước mắt mà nói cũng chỉ có thể giúp Nhạc Vũ đánh lui Vực Ngoại Thiên Ma, không bị tà bệnh quấy nhiễu mà thôi.

Mặc dù bị tiêu hao tinh thần khá lớn, nhưng chỉ qua chốc lát tinh thần của Nhạc Vũ lại chấn hưng trở lại.

Hôm nay xem như hắn lần đầu tiên nếm được chỗ tốt của thân thể mạnh mẽ, ba tháng qua tu vi liên tục tăng lên ba lần, lực lượng bản thân cũng có chút tiến bộ, từ hơn tám mươi thạch đã bước tới cánh cửa chín mươi thạch.

Thân thể càng tiến thêm một bước, chẳng những khí huyết nguyên lực tràn đầy, dù thần hồn cũng bị ảnh hưởng. Hôm nay lúc nào hắn cũng thấy thanh tỉnh, tốc độ khôi phục hồn thức cũng nhanh hơn người thường gấp mấy lần.

Nếu không phải như thế, cũng không thể trong vòng hai tháng lại luyện thành Tam Muội Chân Hỏa, chân chính tiến vào giai đoạn Thần Tịch kỳ.

Hôm nay vẫn chỉ là sơ giai, nhưng chỉ cần Nhạc Vũ có thể tiếp tục luyện khí hóa thần, khiến cho Tam Muội Chân Hỏa tiếp tục lớn mạnh, cuối cùng có thể làm cho Vực Ngoại Thiên Ma hoàn toàn lẩn tránh.

Đi tới một bước đó đã xem như tiến vào Dung Hợp kỳ.

- Hôm nay chẳng qua là chín mươi hai thạch lực mà thôi. Đã có được hiệu quả như vậy, đến trăm thạch lực chỉ sợ sẽ càng kinh người hơn! Cũng không biết khi ta đạt tới ngụy đan cảnh giới, lực lượng có thể đạt tới một trăm hai mươi thạch

hay không? Nghe nói có một ít Kim Đan tu sĩ, cũng chỉ như vậy! Chỉ có Chiến Tuyết, hôm nay đã đạt tới một trăm sáu mươi thạch.

Trong lòng Nhạc Vũ bất đắc dĩ, hắn có lòng muốn tiếp tục đến Vạn Tiên Quật, nhưng hôm nay vẫn còn chưa thể hoàn toàn phân tích hết. Trước mắt linh dược luyện thể giai đoạn thứ hai đoán chừng nhiều nhất chỉ cần dùng bốn năm ngày đã đủ làm cho hắn phá sản.

Thu lại hồi tưởng, Nhạc Vũ tiếp tục rèn luyện chân khí thần hồn. Cho đến ngày kế, kéo tới giữa trưa, Nhạc Vũ ngự kiếm lên thẳng trên đỉnh núi, ngồi xếp bằng trên một nham thạch dưới tầng mây.

Đầu tiên hắn nhìn về phương hướng Ngọc Dung Phong, giờ phút này sau khi đạt tới Linh Hư cảnh giới, tầm mắt của hắn cũng đã tăng trưởng thật lớn. Loáng thoáng liền có thể nhìn thấy được tình trạng bên kia.

Chẳng qua chỉ trong chốc lát Nhạc Vũ lại lắc đầu, tình hình bên kia mặc dù không náo nhiệt như ba tháng trước, nhưng hôm nay vẫn có người xếp hàng, xem ra hắn muốn luyện pháp bảo huyền binh phải đợi đến sau cuộc so đấu rồi hãy nói.

Nhạc Vũ thu liễm tâm thần, ánh mắt chuyên chú nhìn qua dãy núi trùng điệp trong mây.

Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chính là kiếm pháp do khai sơn tổ sư sau khi đạt tới Đại Thừa cảnh giới đã tìm hiểu từ thế núi Quảng Lăng cùng những đám mây mù biến hóa mà sáng chế.

Mà ngày đó tuy rằng Nhạc Vũ từ trong huyễn tượng bắt chước được kiếm ý, nhưng nếu hắn muốn đạt tới thần vận, lại không thể không mô phỏng theo tổ sư.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 301: Đại bỉ chi tranh

- Vào vòng thứ năm có bốn mươi tám đệ tử, trong đó Duệ Vân Phong mười hai người, Minh Trụ Phong tám người, Vân Thanh Phong sáu người, Phù Dung Phong sáu người, Ngọc Dung Phong sáu người, Tiểu Quan Phong một người…

Bên trong Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong, nghe được đệ tử bên dưới thông báo, sắc mặt Đoan Mộc Hàn xanh mét. Tuy nói Tiểu Quan Phong suy sụp đã lâu, nhưng so đấu trong tông môn, số đệ tử đi vào được hàng ngũ bốn mươi tám người mạnh nhất chỉ có một, thật làm người không sao chịu nổi.

Mà một đệ tử kia, xem tình hình trong giai đoạn so đấu cuối cùng này, vị đệ tử miễn cưỡng cho nàng được chút khẩu khí kia hơn phân nửa là không qua nổi hiệp đầu tiên cũng sẽ bị đào thải ra ngoài.

Tuy nói bình thường tính cách Đoan Mộc Hàn nghênh ngang, nhưng nàng cũng quan tâm tới mặt mũi nhất, nhưng hiện tại nàng lại cảm giác không thể xuống đài.

- Lần so đấu này, xem ra là Duệ Vân Phong đứng đầu đi! Trong bốn mươi tám người lại chiếm hết một phần tư, nhìn xem cuộc thi sau này nói không chừng có thể lấy được ba giải đầu tiên!

- Ha hả, sư huynh quá khen! Lần này thành tích của Duệ Vân Phong thật không tệ, nhưng muốn nói tới chuyện lấy được ba giải đầu, vậy cũng chưa chắc. Ngọc Dung Phong còn có Hoành Dĩ Ninh, Phù Dung Phong cũng còn có La Mộng.

- Hoành Dĩ Ninh cùng La Mộng tuy mạnh, nhưng nếu so với Duệ Vân Phong có Trưởng Tôn Tử Vận và Lý Nại Lạc còn kém một chút. Cho dù là Phong Hàn, hôm nay cũng còn chậm một khoảng cách, tuổi tác còn chưa đủ. Với thân thể hỏa linh của hắn, ngày sau tiền đồ vô lượng.

Thanh âm hâm mộ của Phụng Tiết Nhân Ngọc Lãm Phong hâm mộ than thở, sau đó lại có chút vẻ kỳ quái hỏi:

- Đúng rồi, Tiểu Quan Phong không phải còn có Nhạc Vũ sao? Lần này vì sao không thấy tham dự? Trong danh sách tựa hồ cũng không có tên của hắn?

- Đồ đệ của ta đang đóng cửa tu hành, đang tìm hiểu ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, không rảnh tham gia cuộc so đấu rác rưởi này.

Đoan Mộc Hàn lạnh lùng lên tiếng, trong lòng nàng đang vô cùng căm tức. Nếu lần này có Nhạc Vũ tham gia, có thể lấy chút mặt mũi về cho nàng. Nhưng dù sao cũng là đồ đệ của mình, vẫn nên duy trì nhiều hơn.

- Đang nghiên cứu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Với tu vi hôm nay của hắn, đang là lúc nên Bồi Nguyên Tôi Thể. Tự nhiên đi nghiên cứu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm làm gì? Nặng nhẹ chẳng phân biệt được! Bỏ đi, dùng cách này lấy cớ cũng là rất tốt.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn qua, chính là một gã Kim Đan tu sĩ đứng phía sau Y Nguyên Triết Phù Dung Phong. Chân mày nàng cau lại, ngôn ngữ kia nghe thế nào cũng không đúng, ngụ ý chê cười ngay cả người ngốc cũng nghe hiểu rõ ràng.

Chỉ là làm Đoan Mộc Hàn kỳ quái chính là, tuy nàng cùng Y Nguyên Triết có chút không hợp nhau, nhưng Nhạc Vũ đắc tội bọn họ khi nào?

Chẳng lẽ là vì Tân gia? Thử nghĩ lại cũng rất có thể.

- Thật ra chẳng phải là nói hài tử kia cũng có chút thông minh sao? Xem như hắn cũng biết tự lượng sức. Với tư chất của hắn cũng không thích hợp tranh phong với Trưởng Tôn Tử Vận cùng Lý Nại Lạc.

Lần này người lên tiếng là một Kim Đan tu sĩ đến từ Duệ Vân Phong.

- Không xứng cùng họ tranh phong?

Đoan Mộc Hàn nhẹ nhàng thì thầm, chợt nhớ lại Nhạc Vũ có thể dùng tu vi Ngưng Dịch kỳ mỗi ngày đều có thể cùng nàng tranh đấu không phân cao thấp, sau đó chợt lạnh lùng mỉm cười.

- Ta có thể chắc chắn, nếu hài tử kia chịu tham gia so đấu, đừng nói là La Mộng

gì đó, Lý Nại Lạc cũng vậy, quán quân nhất định là vật trong túi của hắn!

- Nếu là như thế, sao không cho hắn thử một lần? Hôm nay mặc dù trễ một chút, nhưng nếu đã có chúng ta liên thủ đề cử, cũng không phải là không thể tham gia.

Vẻ giận dữ thoáng hiện trên mặt Đoan Mộc Hàn, đang muốn đáp ứng, lại nghe một người cười nói:

- Lời này của sư huynh sai rồi! Nếu tùy tùy tiện tiện có thể nhét người đi vào, đối với những đệ tử khác của Quảng Lăng Tông thực sự không công bình. Thật ra có dụng ý gì làm như thế? Ta nghe nói La Mộng của Phù Dung Phong không phải từng lên tiếng sau cuộc so đấu này, khiêu chiến Nhạc Vũ sao? Khi đó liền có thể thấy được rõ ràng.

- Thật ra tư chất của Nhạc Vũ xem như không tệ rồi, ngộ tính càng là có một không hai trong Quảng Lăng Tông. Hôm nay ta chân chính lo lắng chính là cho dù là hạt giống tốt chân chính cũng sẽ bị người dạy bậy.

- Là dụng ý gì đây? Tiểu Quan Phong suy sụp mấy chục năm, hôm nay trong đệ tử có được bốn người đi vào cuộc thi, thành tích đã là rất tốt. chỉ là ta nghĩ không ra vì sao thành tích này so sánh với lần trước còn kém hơn một người?

Nghe được lời này, Đoan Mộc Hàn cũng không nói chuyện, nụ cười âm trầm như nước, giờ phút này nếu như nàng còn không biết ý tứ của những người này đang châm chích mình, vậy thì nàng thực sự chân chính là kẻ ngu xuẩn.

Ở phía trên, trong lòng Nông Dịch Sơn cũng nhẹ thở dài. Nếu Đoan Mộc Hàn lớn hơn hai mươi tuổi, tình hình cũng không đến nỗi như thế.

Còn có hài tử kia, vô luận phương diện nào cũng tuyệt hảo, nhưng phương diện căn cốt tư chất chỉ hơi mạnh hơn người thường. Không tới thời gian trăm năm, không cách nào chân chính thành tài.

Mà đúng lúc này, chân mày bạc trắng của hắn bỗng nhiên lay động, nghe được một tiếng cười cực kỳ chói tai của một tu sĩ còn trẻ tuổi đứng bên dưới điện. Hắn dời mắt nhìn xuống, phát hiện chính là Trầm Như Tân.

Cơ hồ cùng một thời gian, khóe mắt Nông Dịch Sơn cũng nhìn thấy khóe môi Xương Băng Hồng đang ngồi cạnh cũng nổi lên vài phần chê cười.

Lúc này mọi người cũng đều nhận ra thân phận tu sĩ trẻ tuổi vừa cười lớn kia, trong đó có mấy người đang muốn lên tiếng quát mắng, nhưng chỉ trong nháy mắt liền thấy Đoan Mộc Hàn lên tiếng.

- Cũng tốt! Như vậy cứ chờ đến ba ngày sau, để xem thắng bại rốt cục thế nào. Chẳng qua thật không biết chư vị có dám đánh cuộc với Đoan Mộc Hàn này không?

Nông Dịch Sơn nghe vậy nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng, nếu ba người quen thuộc với Nhạc Vũ nhất đều mang theo loại vẻ mặt này, như vậy khả năng chiến thắng của Nhạc Vũ hẳn là không thấp.

Tuy hài tử kia không theo kịp bước chân của Trưởng Tôn Tử Vận cùng Lý Nại Lạc, nhưng ở trước mắt cũng không thể xem thường!

Vào lúc này ở Tiểu Quan Phong, Nhạc Vũ đang lấy ý ngự kiếm mà huy vũ. Từ trong thân thể hắn đang có từng vòng ba động vô hình hướng bốn phía lan tràn ra.

Quang mang bắn ra khắp bốn phía, lúc này giống như có cơn gió lớn thổi tung tầng mây, thật dày vô cùng, quay cuồng không dứt, lại tràn đầy mùi vị biến ảo không chừng, không có hình dạng cố định, không có hiện hữu rõ ràng, mờ mịt vô định.

Chiêu thứ nhất Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, tên là Tê Thiên Bài Vân, được xem như kết hợp tất cả sở học của khai sơn tổ sư Quảng Lăng Tông trước khi tiến vào Đại Thừa kỳ.

Sau đó tới thức thứ hai Lũy Vân Vô Định, phong cách lại lần nữa biến đổi, liên tục không dứt, như mây như như chức, lại có vài phần chất phác tự nhiên, trở lại như nguyên trạng thái cũ. Đây cũng là chút lĩnh ngộ của khai sơn tổ sư sau khi vừa bước vào Đại Thừa kỳ.

Không phải là tình cảnh kinh khủng trong ảo cảnh nhìn thấy, Nhạc Vũ thật sự tin tưởng, loại kiếm pháp mềm mại này phải có uy lực thật lớn.

Giờ khắc này, Nhạc Vũ đắm chìm trong thiên địa, cơ hồ toàn bộ thủy khí đều bị rút ra, tầng mây trên bầu trời đều bị đâm thủng một lỗ lớn.

Nhưng trọng điểm chính là toàn bộ phạm vi bị bóng kiếm bao phủ, tất cả thủy khí của cỏ cây sinh linh đều bị rút hết không còn, khô vàng nằm mềm nhũn trên mặt đất. Mà tầng mây bên trên vô số điện quang phấp phơi, ảo ảnh lập lòe.

- Chiêu kiếm pháp này uy lực tuy không nhìn ra từ bên ngoài, nhưng khi dùng đấu kiếm nhất định không hề thua kém. Có thể rút ra được chất nước cùng thủy khí trong thân thể con người, thật sự có thể nói là ác độc!

Nhạc Vũ thu kiếm lại, ngay sau đó là một chiêu Đới Lệ Sơn Hà, kiếm ý kiếm thế cũng theo đó biến đổi, tràn ngập một cỗ ý niệm vĩnh cửu bất biến.

Một kiếm này giống như chiêu Tê Thiên Bài Vân, không hề động tới bí pháp gì, Hàm Phong kiếm lại xúc động thiên địa pháp tắc, cũng chỉ thôi động kiếm quang kiếm thế, càng thêm uy lực kinh người.

Nhưng chỉ một lúc sau, Nhạc Vũ lại thở dài, thu hồi Hàm Phong kiếm.

- Đúng là chỉ có hình dạng, không đạt được thần thái kia!

Nhạc Vũ vừa sử dụng chính là ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm được đơn giản hóa. Tuy đã tự tin thôi diễn vô số lần, ba chiêu kiếm quyết đã đạt tới trình độ hoàn mỹ, tuy uy lực không đủ, cũng đã thích hợp cho hắn sử dụng trong hiện tại.

Đáng tiếc chính là kiếm ý như trong huyễn tượng Nhạc Vũ không cách nào đạt tới thần tủy, khiến cho uy lực của chiêu kiếm không cách nào hoàn toàn bộc phát.

Khác với Chu Tước kiếm ý của Đoan Mộc Hàn cùng Băng Diễm kiếm ý của Trầm Như Tân, kiếm ý Quảng Lăng Tuyệt Kiếm lại mượn lực của thiên địa oai, uy năng lớn vượt xa hai người trước.

Nhưng nếu chỉ sai một ly, uy thế cũng sẽ sai cả ngàn dặm, ngay cả loại kiếm ý tam lưu cũng không bằng.

Khẽ cau mày, Nhạc Vũ chợt mỉm cười, quyết định không tiếp tục quấn quýt về chuyện này. Chuyện này không thể như những chuyện khác có thể mượn dùng hệ thống trí năng phụ trợ để phân tích tính toán. Thế núi hùng hồn, biển mây mờ ảo, làm sao trong lúc nhất thời hắn có thể đạt tới được thần tủy như thế? Một mặt

tu vi của hắn còn kém một chút, một mặt hắn cũng cần có thời gian để nghiên cứu sâu hơn mới thỏa đáng.

Trong tay kháp pháp quyết, Hàm Phong kiếm liền bay xuống dưới chân hắn, nâng hắn bay lên cao.

Nhạc Vũ đứng sừng sững trên một khối nham thạch, nhìn cuồng phong loạn vũ phương xa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Trận chiến này kéo dài mãi đến trưa, mãi cho tới ban đêm, Nhạc Vũ rốt cục lại có động tác. Đầu tiên kháp kiếm quyết, dẫn động Hàn Phong kiếm trước người.

Sau đó quanh người Nhạc Vũ nhất thời có một cơn gió nhẹ nhàng bắt đầu trống rỗng vũ động chung quanh.

Một hai tháng nay, hắn quan tưởng về thế núi biển mây, lại làm cho hắn có thể kết hợp được toàn bộ phong hệ bí pháp học được, khi tham khảo Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chắp vá lung tung tìm hiểu được vài phong hệ kiếm quyết khác.

Mà thức thứ nhất có tên là Phong Khởi Thương Khung!

- Ân? Có người tới, là hắn.

Nhạc Vũ chợt động, bỗng dưng đưa mắt nhìn xuống, sau đó chỉ thấy một thiếu niên mắt to mày rậm đang khống chế một thanh kiếm màu lam xuyên lên, hai mắt lấp lánh hữu thần đang nhìn về phía hắn.

Khi hai đôi mắt giao nhau, Nhạc Vũ chợt cười một tiếng.

- Cũng tốt! Nếu không có đối thủ, mấy chiêu kiếm pháp của ta thật không cách nào thử nghiệm. Mà thử nhìn xem đệ nhất nhân của tông môn trong tứ đại đệ tử, rốt cục lại có bản lĩnh gì.

Hắn cũng lười lên tiếng, tiện tay phất một chiêu, Hàm Phong kiếm gào thét hướng bên dưới tầng mây đâm xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 302: Thử kiếm chi thạch

Chuôi huyền binh phong cách cổ xưa này bỗng nhiên biến mất, nhanh như điện quang hỏa thạch mang theo kiếm quang màu xanh xuyên toa bên trong tầng mây thẳng đánh xuống thân ảnh đang bay lên thật nhanh.

Ngay lúc đó thanh phi kiếm màu lam dưới chân Lý Nại Lạc cũng chợt bay ra, không tránh không né hướng phía trước vẽ ra một đường vòng cung cực kỳ thê mỹ.

- Đương!

Một tiếng kim chúc va chạm nhau vang lên tiếng nổ chói tai truyền ra bên trong tầng mây, cặp kiếm vừa giao kích cũng truyền ra vẻ rực rỡ quyết liệt.

Chân mày Nhạc Vũ khẽ cau lại, chỉ thấy Hàm Phong kiếm bị đánh bay ra xa vài trăm thước, mà tâm thần cũng cảm nhận được cỗ áp chế khổng lồ đánh ngược lại.

- Hay cho một Lý Nại Lạc, chỉ xem tu vi hồn lực này cũng đã không thua kém gì ta! Nhưng phẩm chất thanh kiếm này lại vượt xa Hàm Phong kiếm của ta. Nếu có thể phải tận lực tránh đi mũi nhọn kia!

Nhạc Vũ vừa nghĩ, liền tiện tay huy một chiêu, kiếm thế Hàm Phong kiếm nhất thời biến đổi, lại có vẻ nhẫn nhụi nhu hòa, còn có một cỗ gió nhẹ từ bên trong tầng mây bắt đầu lặng lẽ thổi qua, sau đó từ từ tăng mạnh.

Một kiếm này là do hắn tự nghĩ ra, thức thứ nhất, Phong Khởi Thương Khung!

Lập tức giống như có gió nhẹ nổi lên, giống như vừa tiềm nhập vào ý cảnh gió đêm thổi qua vạn vật. Tuy không hiện thanh thế, lại giấu diếm sát cơ, kiếm thế cũng từ thực hóa hư, cường điệu thêm bố cục.

Nhạc Vũ thao túng Hàm Phong kiếm, hoàn toàn tránh được việc giao phong với

bóng kiếm màu lam kia, chỉ lấy một cỗ sức gió ngưng trệ hành động kia cùng dẫn dắt rời đi. Sau đó kiếm quang giống như cơn gió nhẹ thổi qua, bắt đầu không ngừng áp bách phạm vi phòng ngự của chuôi phi kiếm màu thủy lam trước mắt.

- Ha hả! Sư huynh cũng quá bá đạo đi thôi, chẳng lẽ Tiểu Quan Phong không cho phép người khác lên sao? Thật ra hôm nay sư đệ đến đây chỉ là muốn nhìn thấy phong thái của sư huynh mà thôi, không có toan tính gì khác.

Lý Nại Lạc khẳng định đã bị đánh rơi hơn ba trăm trượng, cơ hồ rơi xuống khỏi tầng mây. Nhưng ngay sau đó hắn cũng cười dài một tiếng, lại thả ra một thanh phi kiếm màu tím phẩm cấp khá thấp, thân hình lại bay lên, nhân kiếm hợp nhất lại xông vào bên trong tầng mây.

Thanh phi kiếm màu thủy lam đột nhiên phát ra hàn khí bức người, khiến tầng mây quanh thân đột nhiên đông cứng lại, ngưng tụ thành tường băng, huyễn hóa thành những lưỡi đao ngăn trở cơn gió xoáy chung quanh.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, kiếm quyết biến ảo lần nữa, lại là thức thứ hai Phong Trì Vân Chuyển.

Hàm Phong kiếm cùng bóng kiếm màu thủy lam lại giao kích vào nhau lần nữa.

Đinh! Đinh! Đương!

Giống như thanh âm châu ngọc rơi xuống khay, tiếng binh khí thanh thúy va chạm nhau liên tiếp không ngừng vang lên. Kiếm thế phi kiếm thủy lam chợt đọng lại, mỗi một kiếm đều toàn lực ứng phó, mỗi lần đều đem Hàm Phong kiếm văng ra xa ngoài mười trượng.

Nhưng chỉ thoáng qua, lại tiếp tục cuộn vòng bay trở về. Chẳng những thân kiếm không chút nào hư hao, lực đạo trên thân kiếm vẫn vô cùng hùng hồn.

Sau ba mươi lần giao kích, Lý Nại Lạc liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, hai người đều dùng ý khiến kiếm, kiếm ý của hắn băng hàn, mà kiếm ý của Nhạc Vũ lại uyển nhược cuồng phong, luôn chú ý những chỗ sơ hở thuận thế lao vào, lúc gặp phải quấy nhiễu liền tránh xa, không hề liều mạng.

Cho dù chỉ là thời gian thoáng chốc, nhưng làm Lý Nại Lạc cảm thấy hồn lực của mình tựa hồ có chút không thể duy trì.

- Hồn lực của người này thật mạnh! So với trước khi hắn độ tâm kiếp còn mạnh hơn mấy lần! Theo lý thuyết, những đệ tử trong tông môn không thể có người nào có hồn lực mạnh hơn ta. Chẳng lẽ hắn cũng giống như ta sao? Không đúng! Nếu thật sự như thế, vậy thì tuyệt không thể có tâm kiếp!

Trong tích tắc tâm niệm của Lý Nại Lạc liên tục xoay chuyển, nhưng giờ phút này hắn để ý nhất vẫn là chuôi phi kiếm của Nhạc Vũ, tại sao có thể ương ngạnh như thế. Xem chất liệu cũng chỉ là thất phẩm bình thường, nếu đổi lại là người khác điều khiển, giờ phút này mặc dù không hao tổn, cũng sẽ bị thanh Càn Lam kiếm lục phẩm của hắn đẩy ra.

Hắn lập tức thu hồi suy nghĩ, bắt đầu dốc lòng quan sát. Chỉ sau mười chiêu Lý Nại Lạc liền từ từ hiểu rõ, thanh phi kiếm kia hắn là dùng phương pháp lấy lực đánh lực, không ngừng va chạm cùng Càn Lam kiếm của hắn. Mỗi một bộ vị giao kích cũng tuyệt không tái diễn như lần trước. Hơn nữa đều lựa chọn những chỗ dù kiên cố nhất nhưng cũng dễ dàng bị công kích nhất.

- Võ học nhân gian sao? Cũng không có gì lạ, nhưng làm sao hắn có thể khống chế vô cùng tinh chuẩn đến như thế.

Trong lòng Lý Nại Lạc vô cùng kinh ngạc, nghĩ tới điểm này thật không đơn giản. Lấy ý niệm ngự kiếm, cũng chẳng khác gì cầm trong tay! Trong thời gian ngắn đã giao kích không biết bao nhiêu lần, nhưng làm sao có thể mỗi lần đều chính xác đến mức độ như vậy? Có thể đại khái tính toán được phương vị đã xem như là không tệ.

Dù là tiền bối Đại Thừa kỳ trừ phi có thần hồn cực mạnh, bằng không thật khó khăn làm đến. Những huyền binh pháp bảo bình thường rất khó làm được tùy tâm sở dục đến như vậy.

Muốn làm được đến mức như thế, khó khăn càng tăng thêm mấy lần, lực tính toán khổng lồ đủ làm cho bất cứ vị trận đạo tông sư nào cũng choáng váng.

Càng làm cho hắn khiếp sợ chính là Nhạc Vũ đem ngự kiếm thuật chưa từng xuất hiện trong tu chân giới này hoàn toàn dung nhập vào trong bộ kiếm pháp kia, không hề có chút xung đột, ngược lại còn hỗ trợ lẫn nhau, tuyệt không ảnh hưởng tới việc sử dụng phong hệ bí pháp.

- Nói như vậy kiếm pháp này thật đúng là có chút xa lạ, trước kia vốn chưa từng được thấy qua.

Hắn vừa nghĩ tới đây, hoàn cảnh quanh thân bỗng nhiên biến đổi, trong lòng Lý Nại Lạc đột nhiên cả kinh. Hắn cảm giác chỉ trong thoáng chốc hắn lại bị thanh phi kiếm thất phẩm kia đánh rớt xuống tầng mây thêm lần nữa.

Lần này sắc mặt Lý Nại Lạc biến thành nghiêm nghị, chỉ thoáng qua liền có một cỗ ý chí chiến đấu cuồng liệt dâng lên trong lồng ngực.

- Kiếm pháp này của sư huynh thật quá tốt! Sư đệ thật sự vô cùng bội phục. Không trách được các sư huynh đệ đều khen ngợi sư huynh. Nhưng lần này sư đệ không lên không được.

Vừa dứt lời, lục phẩm Càn Lam kiếm lại tăng mạnh uy thế. Một cỗ thủy băng linh lực mạnh mẽ mênh mông không ngừng chấn động ra bốn phía, che chở thân hình Lý Nại Lạc lao nhanh xuyên thẳng lên bầu trời.

Ở trên tầng mây, hai mắt Nhạc Vũ chợt híp lại.

- Đi xuống!

Thức thứ ba, Cuồng Phong Nộ Hào! Hàm Phong kiếm thế lại lần nữa giống như cơn lốc từ trên áp xuống dưới, mũi nhọn như mưa rơi chạm vào chung quanh Càn Lam kiếm. Bắt đầu chỉ là một tầng sóng nước, đem lực lượng trên thân kiếm đánh tan rã. Theo sát phía sau chính là tầng băng cứng ngưng kết, đem toàn bộ kình lực đều hất văng ra.

Xu thế xông lên vô cùng thanh thế của Lý Nại Lạc lại bị lực áp bách của Hàm Phong kiếm liền từ từ tan rã. Độ xông phá nhanh như sấm sét trở nên vô cùng chậm chạp, mỗi lần đi lên một trượng cũng vô cùng khó khăn, đến cuối cùng còn có xu thế bị rơi trở xuống.

Trong lòng Lý Nại Lạc thật bất đắc dĩ, đành phải xuất Càn Lam kiếm rời khỏi người, cùng Hàm Phong kiếm chiến đấu. Kiếm quyết của Nhạc Vũ lại lần nữa chuyển đổi, vừa quay lại thức thứ nhất Phong Khởi Thương Khung, nhưng lần này sử dụng còn xoay chuyển thuần thục hơn cả lần đầu tiên, từ ban đầu trúc trắc đã dần dần biến thành thành thạo.

Bộ kiếm pháp của hắn chỉ mới nghĩ ra ba chiêu, nhưng bao hàm hết thảy lĩnh ngộ của hắn trong hai tháng vừa qua.

Lúc này sắc mặt Lý Nại Lạc đã biến thành một mảnh xanh mét.

- Sư huynh, đây là kiếm pháp do chính ngươi tự nghĩ ra?

Nhạc Vũ nghe vậy chợt cười một tiếng:

- Nại Lạc sư đệ đúng là có ánh mắt thật tốt, ba chiêu kiếm này ta mới sáng chế lúc nhàn hạ. Nếu hôm nay Nại Lạc sư đệ có thời gian, vậy theo sư huynh thử một chút ba chiêu kiếm này đến tột cùng có tác dụng gì hay không!

Nghe được câu trả lời khẳng định này, trong lòng Lý Nại Lạc lại như phong ba ngất trời, bản thân hắn chìm ngập trong kiếm sóng vô tận, Lý Nại Lạc liền có thể cảm thụ được biến hóa của bộ kiếm pháp kia. Từ ban đầu còn trúc trắc, đến lúc trở nên thành thạo, những sơ hở ban đầu cũng đang không ngừng được cải thiện.

Làm sao trên đời này còn có người như thế? Nhất định là gạt người! Làm sao có thể vừa tu luyện vừa có thể tùy tiện liền sáng chế ra được bộ ngự kiếm thuật có thể so sánh với lục phẩm….Không! Ít nhất phải là ngũ phẩm ngự kiếm thuật?

Một người muốn sáng chế ra một bộ chiêu thức riêng biệt thật không hề dễ dàng. Muốn đem phong hệ bí pháp linh linh tán tán kia dung nhập vào trong kiếm càng thêm khó khăn. Huống chi còn là loại kiếm pháp tương hợp với kiếm ý?

Ngay khi trong lòng hắn như ba đào cuồn cuộn, Nhạc Vũ vẫn thi triển ba chiêu kiếm đi tới đi lui không ngừng sử dụng. Khiến cho Lý Nại Lạc cảm giác mình giống như một con bướm rơi vào trong mạng nhện, tả xung hữu đột đều không thể đột phá khỏi tấm lưới này, ngược lại còn bị tiêu hao hết lực lượng.

- Lần này đúng là mất mặt, thì ra người ta chẳng qua xem mình như vật thử kiếm, lần này xem ra hắn còn chưa dùng toàn lực.

Lý Nại Lạc xa xa nhìn lên, mơ hồ có thể nhìn thấy Nhạc Vũ đang đứng thẳng trên tảng đá, vẫn đứng chắp tay, vẻ mặt dễ dàng tự nhược. Hắn cũng không nguyên ham chiến, bỗng dưng dưới chân giẫm nhẹ, thanh phi kiếm màu tím bỗng nhiên hư không biến mất, khi xuất hiện đã đi tới trước người Nhạc Vũ.

- Thuấn di thuật!

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, cảm giác linh thức cùng ánh mắt của mình cơ hồ không cách nào bắt được tia ánh sáng này.

Nhưng ngay khi thanh kiếm trong tích tắc đến trước người, Lôi Âm đao trong giới chỉ của hắn liền tiện tay bắn ra, đem thanh phi kiếm bát phẩm màu tím đánh văng ra.

- Lý Nại Lạc quả nhiên có chút thủ đoạn! Như thế xem ra, Cuồng Phong kiếm chỉ sợ không áp chế nổi!

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đang muốn biến hóa kiếm quyết, liền nhìn thấy Lý Nại Lạc thừa dịp này nhanh như chớp hướng nơi xa thoát đi, vừa bỏ chạy vừa quát lên:

- Nhạc Vũ sư huynh! Hôm nay sư đệ có chuyện, đi trước một bước. Ngày sau có rảnh rỗi lại đấu với ngươi!

Nhạc Vũ trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng bất đắc dĩ cười một tiếng, lắc đầu, cũng không dự định đuổi bắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Nho nhỏ gợn sóng

Thu lại Cuồng Phong kiếm trong tay, Nhạc Vũ nhìn về phương hướng Lý Nại Lạc bỏ chạy, trong mắt chợt lóe ra tinh quang.

- Ngay cả đại thần thông như Thuấn Kiếm thuật cũng có thể sử dụng. Tư chất người này quả thật quá bất phàm. Nếu chờ khi hắn trưởng thành đến Kim Đan cảnh, sợ là còn khó dây dưa hơn hôm nay gấp trăm lần! Nếu không phải hắn là đồng môn của ta, ngày sau là bạn không phải địch, hôm nay ta thật muốn đem người này sớm giết chết.

Gọi là Thuấn Kiếm thuật, cũng chính là lợi dụng phương pháp ngự kiếm tích súc rút ngắn thời gian, mười giây chuyển thành một giây, vô cùng nhanh chóng, không người nào có thể làm.

Nhưng loại bí thuật này cần có được thể chất đặc thù cùng công pháp mới có thể tu tập, mà nếu người nào có thể tu thành, căn bản đã có đủ vốn liếng tung hoành thế gian. Vài ngàn năm nay, nhân vật tới bậc này luôn có uy danh hiển hách trong tu chân giới.

Nhìn qua vừa rồi tuy không thể thương tổn được hắn, nhưng nếu có trăm ngàn thanh kiếm không ngừng đâm tới hắn, hắn thật sự cũng khó lòng phòng bị.

Phương pháp này tiêu hao thật lớn, chẳng qua Lý Nại Lạc chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng, tự nhiên không đủ uy lực. Nhưng một khi đợi hắn tiến vào Kim Đan cảnh giới, pháp lực hùng hồn, bằng vào bí thuật này đã đủ trở thành cường địch của Nhạc Vũ.

Vì vậy trong lòng Nhạc Vũ vừa rồi mới nổi lên sát ý.

Trầm ngâm chốc lát, tâm tình Nhạc Vũ chợt bình phục lại, trong nháy mắt hắn lại tiện tay huy ra một đạo hàn mang đâm về nơi xa.

- Vị sư tỷ này, xem kịch đủ rồi chứ? Xin hiện thân gặp mặt thế nào?

Ở phương hướng kiếm quang quét tới, không gian nhìn qua như không có vật gì chợt di động một trận, sau đó một thiếu nữ mắt ngọc mày ngày, xinh đẹp vô cùng không chút dự triệu xuất hiện ngay trước mặt Nhạc Vũ, đầu tiên nàng bật cười khanh khách đem màn sa mỏng màu trắng che trước người tu lại, sau đó hướng Nhạc Vũ khom người thi lễ.

- Phù Dung Phong Thư Khiết, ra mắt Nhạc Vũ sư đệ!

- Thư Khiết? Ngươi đến đây làm gì?

Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng nhớ lại hai người Hải Hi Nguyên cùng La Mộng, chân mày chợt cau lại.

Hải Hi Nguyên từ ba năm trước sau khi cùng hắn kết thù, mỗi lần hắn đến Phù Dung Phong cũng đều gây khó khăn. Mấy tháng trước La Mộng thốt ra lời nói kia, cũng làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

Tóm lại đối với người của Phù Dung Phong, hắn không có bao nhiêu hảo cảm.

Khả năng quan sát sắc mặt của Thư Khiết liền biết được Nhạc Vũ có chút không vui, liền lập tức lắc nhẹ đầu:

- Vũ sư đệ! Sư thừa của Thư Khiết là môn hạ của Lý Y Hàn sư phụ, sư tổ chính là Phù Dung Phong chủ tọa Dục Dao chân nhân. Mới vừa rồi chỉ vì thấy Nại Lạc sư đệ lén lén lút lút cho nên mới đi theo xem một chút, không ngờ có thể may mắn được nhìn thấy phong tư kinh thế của sư đệ!

Trước tiên Nhạc Vũ còn chưa hiểu rõ Thư Khiết nói chuyện này làm gì, nhưng sau đó trong lòng khẽ động, chẳng lẽ lời nói kia của Thư Khiết là vì muốn phủi sạch quan hệ với Hải Hi Nguyên hay sao? Sư thừa của nàng cũng không cùng Hải Hi Nguyên một đường?

Bất quá tuy trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái, lại không muốn để ý tới, nếu để hiểu nguyên do, trong lòng liền muốn rời đi.

- Rình xem chuyện riêng người khác không phải là hành động quân tử. Nhưng nếu ngươi vô tình thì thôi, cáo từ!

Hắn chắp tay với đối phương, liền không chút dây dưa ngự kiếm bay xuống tầng mây, trong lòng nghĩ thầm bên trong Quảng Lăng Tông quả nhiên là tàng long ngọa hổ, nhân tài đông đúc. Chỉ một nữ tử hơn hắn vài tuổi cũng đã có tu vi kinh người như vậy, thoạt nhìn còn mạnh hơn La Mộng rất nhiều.

Vừa rồi khi hắn đấu kiếm với Lý Nại Lạc, cơ hồ thiếu chút nữa hắn đã bị giấu diếm qua mặt được. Mà trước đó Lý Nại Lạc lại hoàn toàn không hay biết có người đi theo mình.

Tuy nói hơn phân nửa là nhờ vào lực lượng của pháp bảo, nhưng phần thực lực như vậy cũng đã là bất phàm.

Mà đúng lúc này, trong lòng của hắn vừa động, trông thấy một đạo tử quang từ phía chân trời đang bay tới.

Đưa tay một trảo, hắn cầm tiểu kiếm màu tím trong tay, Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò trong kiếm, sau đó thanh âm Đoan Mộc Hàn liền thẳng xuyên vào trong thần hồn của hắn.

- Nói ngắn gọn! Lần này ta cùng người đánh cuộc, lời nói lần này cả ba người đứng đầu cuộc so đấu đều không phải là đối thủ của ngươi. Tuy hôm nay thực lực của đồ đệ ngươi còn kém một chút, cũng không có binh khí gì tiện tay, ở trong động phủ của ta còn có một chuôi ngũ phẩm huyền binh dự bị, ngươi lấy tạm dùng. Còn có gì cần thì báo cho ta, ta cũng sẽ chuẩn bị chu toàn cho đồ đệ ngươi. Tóm lại nhất định phải thắng! Lần này sư phụ bỏ ra tiền đánh cuộc rất nặng!

Tin tức này cùng cách ra vào động phủ của Đoan Mộc Hàn tuôn vào đầu Nhạc Vũ, hắn không khỏi cười khổ.

Trong lòng hắn lại càng thêm tò mò, rốt cục Đoan Mộc Hàn bỏ bao nhiêu tiền đánh cuộc, đến cuối cùng giọng nói cơ hồ giống như muốn khóc. Còn nữa, sao không trực tiếp đi tìm hắn, lại đưa tin phi kiếm làm chi?

Nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩa, trong lòng hắn hiểu ra, đoán chừng là còn đang trong cuộc tỷ thí nên chưa đến được.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, suy tư một thoáng, liền dùng thần niệm lưu tin tức vào trong phi kiếm.

- Sư phụ chẳng lẽ đem Chu Lệ kiếm đi đánh bạc đó chứ? Được rồi, ba ngày sau nhất định cho sư phụ hài lòng là được. Về phần ngũ phẩm huyền binh kia, nếu sư phụ không dự tính đưa cho đồ đệ, vậy đồ đệ cũng không muốn đi lấy. Nhưng đến lúc đó nếu có sơ xuất, sư phụ chớ trách.

Không bao lâu, lại nhận được phi kiếm đưa tin, lại nghe một tin tức:

- Ngươi đúng là người có lòng tham không đáy, còn muốn lừa gạt sư phụ ngươi! Cũng được, đưa cho ngươi thì đưa ngươi, nếu lần này ngươi thua ta không lột da ngươi không được!

Trong thanh âm tràn đầy mùi vị như nghiến răng nghiến lợi, Nhạc Vũ cười ha hả một tiếng, lại lưu thêm một câu "quyết định như vậy", liền trực tiếp thả phi kiếm đưa tin trở về.

Sau đó kiếm quang chuyển ngoặt, lại bay lên đỉnh núi.

Thật ra hắn cũng không có quá nhiều hứng thú đối với thanh phi kiếm dự bị của Đoan Mộc Hàn, tuy là ngũ phẩm huyền binh, nhưng mặc dù đến trong tay hắn cũng không cách nào phát ra được toàn bộ uy năng. Mà bên chỗ Chiến Tuyết, thuộc tính lại không hợp, hắn lại càng quyết định chủ ý phải tự luyện một thanh pháp bảo huyền binh cho mình.

Nhưng nếu có thể lấy tới, để dành lại cho mẫu thân tiểu muội sau này, hoặc là hai người Nhiễm Lực sử dụng cũng thật không tệ.

Giờ khắc này ở sau lưng Nhạc Vũ, Thư Khiết vẫn đang đứng trên không trung, nhưng vẻ mặt thật phức tạp, vừa khiếp sợ vừa rung động, còn muốn nhiều hơn cả Lý Nại Lạc.

- Chỉ ba năm không gặp, Nhạc sư đệ sao lại lợi hại đến như vậy? Tu vi pháp lực xác nhận đã tới Linh Hư Thần Tịch cảnh giới. Nhưng hồn lực mạnh làm người khác phải giật mình. Người khác vượt qua tâm kiếp, hồn lực có thể tăng trưởng gấp đôi đã xem như thu hoạch dồi dào rồi, có lời đồn đãi nói hắn thiên phú dị bẩm ở phương diện này, xem ra là không sai.

- Còn có ba chiêu kiếm pháp kia, thật sự là Vũ sư đệ sáng chế? Nếu quả thật như vậy, lời đánh giá người có ngộ tính nhất trong Quảng Lăng Tông chỉ sợ còn là

đánh giá thấp. Chỉ sợ tìm khắp cả ba mươi ba châu Trung Nguyên cùng Đông Hải cũng là hiếm thấy!

- Thật là buồn cười, những người kia cứ đi tranh giành ngôi vị đệ nhất trong cuộc so tài, nhưng người dù có hi vọng đạt được khôi nguyên nhất trong tông môn như Lý Nại Lạc hôm nay cũng chỉ bị Nhạc sư đệ đùa bỡn trong tay. Nếu hắn xuất toàn lực, tình hình chỉ sợ thật khó nói.

Nhớ tới một chiêu uy thế tràn ngập không gian mênh mông, cả người Thư Khiết chợt rùng mình. Tuy cuối cùng nửa đường đứt đoạn, nhưng trong lòng nàng biết một kiếm kia nếu đánh ra, nhất định là kinh thiên động địa!

- Lần này nhất mạch của sư thúc tổ xem như mặt mũi mất hết! Ánh sát của hạt gạo cũng dám tranh sáng cùng mặt trăng? Nhưng cũng tốt, kể từ khi sư tổ bế quan chuẩn bị đánh sâu vào Nguyên Anh, Y Nguyên Triết lợi dụng thân phận thay quyền chủ tọa năm lần bảy lượt chèn ép sư phụ, lần này phải cho hắn biết tay. Lý Nại Lạc cùng Nhạc Vũ thật ra lại là đồng chúc một hệ, đều là đích truyền của chưởng giáo chân nhân. Cũng giống như Đoan Mộc chủ tọa, là một người cực kỳ sĩ diện. Sau chuyện này có lẽ sẽ không chủ động thổ lộ ra.

Nghĩ tới đây, Thư Khiết xoay người rời đi. Nàng biết trận đánh hôm nay của Lý Nại Lạc và Nhạc Vũ cần phải mau chóng báo lại với sư phụ của mình, xem ra chuyện Tiểu Quan Phong trong vòng trăm năm sẽ quật khởi đã thành định cuộc không ai có thể ngăn cản. Mà bên trong tông môn cũng sắp gặp đại biến.

Thư Khiết cho rằng sau cuộc chiến này, nhất định sẽ không có gợn sóng. Nhưng sang ngày hôm sau, bên trong tông môn lại dẫn lên một lần phong ba không nhỏ.

- Lý Nại Lạc sư huynh muốn thối lui khỏi cuộc so đấu lần này?

Ở bên trong một tiểu viện trên Duệ Vân Phong, Trưởng Tôn Tử Vận bỗng dưng dừng kháp ấn quyết, phi kiếm trước người hắn cũng chợt dừng lại.

- Tin tức này có được chứng nhận xác thực không?

- Hắn là không giả! Nghe nói sư thúc Lý Vô Đạo cũng đã bị tức điên, hỏi hắn nguyên nhân thì hắn không chịu nói. Ngay cả sư thúc tổ cũng liên tục than thở.

Hoành Dĩ Ninh dùng tay vuốt cằm, vẻ mặt không tin tưởng:

- Lại nói đây đã là người thứ tư. Tạ Hạo lấy thân phận tiền bối chuyển thế, nói tham dự so đấu là tự hạ thân phận. Thư Khiết thì nói muốn dưỡng thương. Nhạc Vũ lại là tìm hiểu kiếm pháp. Lý Nại Lạc là vì nguyên do gì thật sự không dính vào! Nhưng bởi như vậy ta liền có hi vọng tiến vào ba người đầu tiên.

Chân mày Trưởng Tôn Tử Vận cau lại, trầm ngâm một hồi lâu. Trong lòng hắn chợt nghĩ tới một chuyện, một thanh tiểu kiếm màu tím lại bay vào, ánh mắt hắn chợt đọng lại, chộp vào trong tay sau đó thở ra một hơi.

- Lý Nại Lạc nói hắn vừa đánh thua bên Tiểu Quan Phong!

- Tiểu Quan Phong? Là Nhạc Vũ?

Hành Dĩ Ninh chợt ngẩn ra, sau đó tinh quang trầm tĩnh:

- Vì sao lại thua? Với tu vi của hắn làm sao có thể? Nhạc Vũ kia chỉ sợ đang tìm hiểu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, hôm nay còn chưa thể sử dụng được mới đúng.

- Bên trong Hồn Thạch không có nói rõ, hắn có thể không để ý tới mặt mũi, ta đã cảm kích vô cùng!

Trưởng Tôn Tử Vận khẽ thở ra một hơi, sau đó trong mắt hàm chứa mong đợi nhìn về phương hướng Tiểu Quan Phong:

- Vô luận đến cuối cùng là như thế nào, lần này ta cũng phải thử một trận chiến! Cho dù là thua cũng phải biết thiếu sót của mình ở đâu. Nhược điểm của hắn như thế nào, như vậy cũng là chuyện tốt. Đủ có thể lần sau tái chiến!

Cùng một thời gian, La Mộng bên Phù Dung Phong vừa nghe tin tức này, giễu cợt nhếch môi:

- Khó hiểu, một tên điên mà thôi, không cần phải để ý tới hắn!

Một tiếng cười nhẹ, La Mộng đem một viên đan dược ném vào trong miệng. Đây là đan dược chuyên điều chế riêng cho Linh Hư Tâm Động kỳ tu sĩ, tuy không cách nào giúp người vượt qua tâm kiếp, lại có thể tạm thời áp chế giúp cho hắn có thể phân ra tinh lực cùng người đấu pháp đấu kiếm.

Vì trận chiến ba ngày sau, La Mộng cần đem trạng huống thân thể mình điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 304: Chủ động khiêu chiến

Ngày kế tiếp, những ngoại môn đệ tử bên dưới Thủy Hàn Phong từ chung quanh chạy tới, hội tụ lại. Hôm nay là trận chung kết cuối cùng, là ngày nhất quyết thắng bại. Là ngày được ban thưởng sau trận so đấu chấm dứt, tự nhiên người người đều để ý.

Nhạc Vũ cũng thức dậy thật sớm, nhưng không tới sớm. Hắn tiếp tục tham ngộ kiếm ý trên núi. Cho đến khi tiếng huyên náo bên Thủy Hàn Phong đã giảm bớt, linh lực ba động cũng trở nên từ từ bình thường trở lại, lúc này hắn mới bước lên lưng Sơ Tam, nhàn nhã bay đi.

Nhưng hắn cũng không lập tức đi qua, mà dừng trên một đỉnh núi nhỏ bên cạnh. Nhìn thạch đài bị mọi người phá hủy bên dưới, vẻ mặt đang ngưng trọng đang theo thân phận cấp bậc sắp hàng trên quảng trường lót đá cẩm thạch trước đại điện.

- Tiểu tử Nhạc Vũ, lần này vì sao không tham gia so đấu? Hắc hắc! Không phải vì sợ mất mặt đi?

Nhạc Vũ nghe tiếng quay đầu lại, chỉ thấy Chu Húc đang đứng trên lưng Thanh Dực Uyên, hướng bên này bay tới.

Trên mặt hắn co quắp một trận, cũng lười để ý tới, nhưng ở phía sau Chu Húc có một nữ hài chừng mười hai tuổi phấn điêu ngọc mài lại làm cho hắn nhìn thêm vài lần.

Khi nhìn thấy Nhạc Vũ nhìn lại, nữ hài khiếp khiếp nhẹ nhàng thi lễ:

- Chu Oánh ra mắt Nhạc Vũ sư huynh.

- Chu sư muội không cần đa lễ.

Nhạc Vũ mỉm cười chắp tay đáp lễ, thầm nghĩ tiểu mỹ nhân bại hoại, vẫn còn là

họ Chu, không phải là cháu của Chu Húc chứ?

Sau đó quả nhiên nghe Chu Húc cười hắc hắc nói:

- Nha đầu này là chắt gái của ta, đừng xem hôm nay nó chỉ tinh thông thú ngữ cùng thảo mộc mà thôi, tư chất cũng trong vạn người không một người. Ngày sau nhất định có thể so với ngươi.

Nhạc Vũ nhất thời hiểu ra, nghĩ thầm thật sự bị mình đoán trúng. Không nghĩ ra sư thúc tổ này mặt mày hèn mọn, nhưng hậu nhân lại vô cùng xinh đẹp.

- Hắc! Ngươi cũng giống như những tên kia, cho là Oánh nhi không phải ruột thịt của ta đúng không?

Chu Húc khôn khéo bực nào, chỉ nhìn vẻ mặt Nhạc Vũ liền hiểu ý. Nhưng lúc này thần sắc trong mắt càng thêm đắc ý:

- Tiểu tử Nhạc Vũ, ngươi cần phải nhìn kỹ rõ ràng, xem thử có phải Oánh nhi có chút giống ta không?

Ngụ ý của hắn mình có thể có được hậu nhân xinh đẹp như Chu Oánh, mà cực kỳ kiêu ngạo cao hứng.

- Sư bá tổ hiểu lầm, đệ tử nào dám?

Trong lời của Nhạc Vũ nói không dám, nhưng nghe vậy cũng bật cười, thật sự chăm chú quan sát. Chỉ thấy con ngươi của Chu Húc cùng Chu Oánh quả nhiên hơi nhuộm màu tím, cực kỳ kỳ dị, loại đặc thù này thật rõ ràng, người khác không có.

- Ánh mắt giống nhau đúng không? Hừ! Lần này người không biết không tội, ta không so đo với ngươi. Nếu lần sau còn như thế, nhất định phạt nặng!

Chu Húc nghiêm mặt ra vẻ nghiêm túc hừ lạnh một tiếng. Sau đó quay đầu nhìn qua Sơ Tam bên cạnh Nhạc Vũ, lại chuyển thành kinh nghi bất định.

- Cũng không biết tên tiểu tử ngươi làm gì, làm sao nuôi dưỡng được nó, tình hình tên tiểu tử này gần đây cũng thật không tệ, ước chừng chỉ thêm một năm nữa tích lũy được lôi kiếp thứ sáu. Đổi lại là ta chưa chắc có thể làm được.

Chẳng lẽ đây là Ngự Thú thuật gia truyền của ngươi.

- Tổ sư bá, nhà ta nếu thật có bản lĩnh như vậy, vậy Nhạc gia chúng ta cũng không chỉ có chút thực lực này.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hắn tự nhiên không thể nói sự thật mình đem các loại đan dược xem Sơ Tam như bình thuốc nhét cho ăn.

- Ta cũng chỉ cho ăn chút…đan dược của tông môn mà thôi, sau đó nó tự chạy tới Dược Viên của ngài ăn trộm chút ít linh thảo, tình hình hôm nay của Sơ Tam không có quan hệ gì với ta. Tổ sư bá nói nó sắp độ kiếp, lời này thật không?

- Nói cũng phải! Hơn phân nửa nhờ Sơ Tam thiên tư xuất chúng nên mới có thể trưởng thành nhanh như thế.

Chu Húc trầm ngâm chốc lát, cảm thấy lời Nhạc Vũ nói rất có đạo lý, liền không tiếp tục để ý tới Nhạc Vũ, quay đầu dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn Swo Tam cười nói:

- Tiểu tử, đồ tôn của ta không có bản lĩnh gì, ngươi đi theo hắn hơn phân nửa là tương lai thiệt thòi. Sao ngươi không đi theo ta? Bảo đảm ngày sau ngươi có thể tiến vào thập giai, xông vào cảnh giới cao cấp thần thú.

Sơ Tam nghe vậy nhẹ xuy vài tiếng, kêu lên. Mà Chu Oánh lại che miệng cười duyên:

- Sư tổ, Sơ Tam nói mỗi ngày ngài say khướt, trên người đều là mùi rượu thối vô cùng khó ngửi. Còn nữa, nó nói bản lĩnh của ngài xem ra cũng không có gì đặc biệt, xa không bằng Nhạc Vũ sư huynh một phần vạn. Ngày sau chớ tiếp tục tới làm phiền.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, nghĩ thầm Chu Oánh quả nhiên tinh thông thú ngữ. Mà Chu Húc lại thẹn quá thành giận, mấy câu trước hắn thừa nhận, nhưng mấy câu sau đã chất vấn bản lĩnh của hắn, thật không thể tiếp nhận. Hắn lập tức chống nạnh chỉ vào Sơ Tam mắng:

- Tiểu tử! Ngươi cần phải nghĩ cho thông suốt, ngày sau chớ nên hối hận. Xem tên tiểu tử bên cạnh ngươi một chút đi, ban đầu khi được ta đưa về, mới bất quá chỉ có trình độ dị thú cấp bốn mà thôi. Hôm nay chỉ mới qua hai trăm năm, đã thức tỉnh bảy thành Thanh Loan huyết mạch, lên cấp tới hạ vị thần thú.

Lời của hắn đột nhiên ngừng lại, chỉ thấy giờ phút này Thanh Dực Uyên đang không ngừng rút nhỏ thân hình, đứng bên cạnh Nhạc Vũ, đang học theo Sơ Tam lấy lòng liếm liếm Nhạc Vũ, thỉnh thoảng còn kêu lên mấy tiếng nho nhỏ như làm nũng.

Lúc này Chu Oánh lại cười khanh khách nói:

- Thanh Dực sư thúc tổ nói sư tổ cho Thanh Dực sư thúc tổ đi theo Nhạc Vũ luôn đi. Ngài không cần ở cạnh tao lão đầu như sư tổ.

Sắc mặt Chu Húc trong lúc nhất thời lúc trắng lúc xanh, chỉ cảm thấy cực kỳ lúng túng. Mà đúng lúc này, bên dưới truyền tới tiếng chuông vang vang, hắn nhất thời thả lỏng một hơi, đang muốn nhân cơ hội xuống đài, liền thấy Nhạc Vũ lại bước lên lưng Sơ Tam bay đi thật nhanh, vẻ mặt Nhạc Vũ đột nhiên ngưng đọng lại, trong mắt lóe sáng, sắc bén như đao.

Nhìn thấy một màn này, Chu Húc chợt rùng mình. Hắn loáng thoáng cảm giác được hôm nay Nhạc Vũ có vẻ không tầm thường.

- Vừa rồi ta cũng không chú ý a! Không ngờ tiểu tử này đã đạt tới Linh Hư Thần Tịch cảnh giới. Hơn nữa cốt tủy huyết nhục của hắn…chẳng lẽ đã sắp đạt tới Kim Đan cảnh? Hắc hắc! Lần này thật có trò hay để nhìn!

Tròng mắt của hắn vừa chuyển, liền lấy ra một viên châu màu trắng hình dáng như long nhãn ném qua:

- Tiểu tử Nhạc Vũ tiếp lấy! Hôm nay sư bá tổ của ngươi tâm tình tốt, vật này đưa cho ngươi!

Nhạc Vũ nghe vậy ngạc nhiên quay đầu lại, đón hạt châu kia trong tay. Hắn dùng thần thức tìm tòi, chợt hiểu ra. Đây chính là pháp bảo lục phẩm, có tên là Ẩn Linh Châu. Nhưng không có tác dụng gì khác, chỉ có thể giấu diếm được tu vi. Duy nhất nhìn ra được chỉ có người đạt tới Kim Đan đỉnh phong cảnh giới, có thể tùy ý khống chế tu vi cao thấp của bản thân, mà phù triện bên trong mặc dù phức tạp nhưng luyện hóa cũng thật đơn giản, chỉ cần thoáng tế luyện liền có thể sử dụng.

Hắn khẽ nhếch môi, trong lòng biết Chu Húc đưa cho hắn vật này hơn phân nửa

là có ý đồ khác, nhưng thần sắc hắn vẫn cảm kích, xoay người ôm quyền thi lễ với Chu Húc. Bởi vì đồ vật này đối với hắn vốn có tác dụng nhiều, nhưng hiện tại cũng đã tới tay hơi muộn.

Chu Húc bật cười một tiếng, sau đó thần sắc cực kỳ cảm khái:

- Giang sơn luôn có nhân tài xuất hiện, mỗi người độc lĩnh mấy trăm năm? Hôm nay Quảng Lăng Tông cũng đã tới lúc người mới thay người cũ. Oánh nhi, sau này nếu ngươi có thời gian nên đi lại thân cận với tiểu tử kia một phen. Sư huynh này của ngươi ngày sau chỉ sợ không tầm thường. Nếu nói tới yêu nghiệt, chính là chỉ loại người như hắn.

Chu Oánh trợn tròn mắt, có chút không hiểu được lời nói của sư tổ, nhưng vẫn đáp ứng. Trong lòng nàng nghĩ thầm, chuyện sau này ta không biết nhưng cho dù là hôm nay Nhạc Vũ sư huynh cũng đã rất lợi hại.

Khi Sơ Tam bay tới cách đại điện chừng năm mươi trượng, Nhạc Vũ đã nhảy xuống, nhưng trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn đi thẳng vào trong điện.

Cử động đột nhiên này cũng làm không khí buổi lễ trang trọng chợt ngưng đọng lại. Mấy người điều khiển buổi lễ trong ngoài điện đều nhướng mày, những người khác lại giật mình.

Chỉ chốc lát sau chung quanh truyền đến từng trận xôn xao.

- Đây không phải Nhạc Vũ sao? A! Ta còn tưởng rằng lần này hắn không dám tới!

- Làm sao có thể? Ta xem hắn là có việc nên tới trễ mà thôi, ban đầu tu vi Phách sư huynh cũng không biết mạnh hơn hắn bao nhiêu, chẳng phải Nhạc Vũ sư huynh cũng ứng chiến không chút do dự?

- Đó là do hắn nắm chắc đi? Tính tình người này ở trận so đấu tránh mặt xem như là đã biết. Ta xem tuy phần thắng lần này không nhiều lắm, nhưng dù sao lần này dù hắn có thua cũng có thể đổ thừa là thời gian nhập môn muộn, mặc dù bại không xấu hổ.

- Ta xem chưa chắc, nhìn Nhạc Vũ sư huynh thong dong như thế, chỉ sợ đã có

mấy thành nắm chắc.

- Hắc! Tóm lại vô luận như thế nào, ta cũng đã mong đợi được. Nghe nói Đoan Mộc chân nhân đã đem Chu Lệ kiếm của mình ra đặt cược, thật ra mấy vị sư thúc bá cũng đã đặt cược nặng lắm!

Những thanh âm ồn ào kéo dài một lúc lâu cũng chưa thấy ngừng lại. Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, chỉ tiêu sái đi vào cửa điện. Đầu tiên thật sâu thi lễ với các trưởng bối tông môn, sau đó phảng phất như không có việc gì, trực tiếp đi tới đứng phía sau nhóm đệ tử chân truyền, nhìn chung quanh.

Đầu tiên hắn chú ý tới chính là Đoan Mộc Hàn, nàng đang chắp hai tay lại làm ra hình dáng như cầu xin với hắn, tia sáng trong mắt đáng thương như một cô mèo nhỏ.

Nhạc Vũ thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, vội vàng quay mặt đi làm vẻ nghiêm túc cố nén nụ cười. Hắn vừa nhìn về phía trước, liền thấy ba người đứng đầu lần này không ngờ vượt ngoài dự liệu của hắn, là Trưởng Tôn Tử Vận, La Mộng cùng Hoành Dĩ Ninh. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Sao Lý Nại Lạc không có ở đây? Chẳng lẽ hắn cũng bị đào thải, làm sao có thể?

Trong lòng Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng không để ý. Ngay khi hắn đang chăm chú nhìn chung quanh điện, nơi này có mấy vị trưởng lão tông môn, còn có những sư thúc sư bá cũng đang nhìn hắn. Đại đa số nhìn hắn một lúc lại đem ánh mắt tiếc hận dời đi. Mà Nông Dịch Sơn lại chỉ thở dài.

Nhạc Vũ chẳng muốn để ý tới, bình thản ung dung nhắm mắt lại. Hắn vừa tiếp tục thôi diễn kiếm thuật, vừa lẳng lặng chờ đợi, mãi cho đến khi bắt đầu ban thưởng, hắn bỗng dưng chậm rãi mở mắt, tiến lên mười trượng đi vào trong đại điện.

- Nghe nói ba người các ngươi đều muốn cùng ta đánh một trận?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Kiếm trầm như sơn

- Cả ba đều nhận thua đi.

Thoại âm vừa rơi xuống, trên trán Trưởng Tôn Tử Vận đã hiện đầy một tầng mồ hôi lạnh. Hắn giương mắt nhìn Nhạc Vũ, sau đó cảm thấy sự áp bức về mặt tinh thần càng lúc càng cường đại.

Dường như thiếu niên thanh tú trước mặt lúc này đã biến thành một tòa núi lớn vô tận đang từ từ áp lên mình.

Hắn lại càng có cảm giác mơ hồ hơn là hiện giờ Nhạc Vũ đã trở thành một thể với thế giới xung quan, không thể ngăn cản, không thể rung chuyển,

Cắn chặt môi, Trưởng Tôn Tử Vận thôi động phi liếm, bắt đầu biến ảo kiếm thế mang theo phong nhận màu xanh được dồn nén đến cùng cực xoay tròn chém tới Nhạc Vũ, sắc mặt dần tái đi vì không ngừng tiêu hao pháp lực.

Kiếm quyết Trưởng Tôn Tử Vận sở dụng chính là lục phẩm, vào giai đoạn này của hắn có thể nào là phương pháp ngự kiếm. cao cấp nhất .

Vốn kiếm pháp mà hắn tu tập có thể liệt vào hàng nhất phẩm nhưng so với một thức Tê Thiên Phái Vân mà Nhạc Vũ sau khi đơn giản hóa Quảng Lăng tuyệt kiếm vẫn không bằng.

Vì vậy hiện giờ kiếm pháp mà hắn sở dụng đều là những thức có uy lực cực lớn, cũng là những thức cực kỳ tiêu hao pháp lực.

Hắn không cầu cái gì khác, chỉ cầu có thể bức lui Nhạc Vũ, hoặc phá vỡ một thức kia, lúc này tiết kiệm chân khí đã không còn ý nghĩa. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Hoành Dĩ Ninh thở dài một tiếng, lấy ra từ nhẫn trữ vật bốn khôi lỗi Sáp Sí Sư rồi tung lên không trung, phun cầu lửa màu trắng vào Nhạc Vũ.

La Mộng vốn đã có nhận thua ý, thấy hai người bên cạnh như thế cũng chợt cắn răng lấy ra một tiêm trùy dài chừng ba thước, sau đó cắn vào đầu lưỡi phun lên một ngụm máu rồi đánh ra một pháp quyết thả tiêm chùy ra đâm thẳng vào Nhạc Vũ, đến khi cách hắn ba bốn xích mới bị ngăn lại.

Nhìn cảnh này, Nhạc Vũ bất giác nheo mắt. Tuy hắn có chút bất ngờ về sự bền bỉ và kiên cường của ba người này nhưng không hề kính ý, ngược lại cảm thấy căm tức vì cả ba vẫn chưa chịu buông tay!

- Đã như thế thì ta cũng không nương tay! Nhạc Vũ cảm thấy tự thẹn vì kiếm thế sau này bản thân không thể hoàn toàn khống chế, các ngươi cẩn thận.

Vừa dứt lời, Nhạc Vũ tiến lên trước một bước. Sau đó tiêm trùy cũng tốt, phi kiếm cũng được, tất cả đều lần nữa bị bắn ra. Còn có mấy ngàn luồng kiếm kình như tơ tán xuất ra bốn hướng trong nháy mắt xoắn vụn bốn con khôi lỗi!

Thần hồn của Hoành Dĩ Ninh bị thương nặng, phun ra một ngụm máu tươi. Hắn cười khổ trong lòng, biết hôm nay đúng là gặp phải tai bay vạ gió. Hôm nay muốn khiêu chiến với Nhạc Vũ chỉ là hai người bên cạnh mà thôi, bản thân hắn không có quan hệ gì, sớm biết như thế còn không bằng đoạt vị trí thứ ba là được.

Trưởng Tôn Tử Vận tròn mắt muốn nứt, kiếm thế của phi kiếm màu xanh bùng phát, cuộn lên từng đợt cuồng phong phẫn nộ gào thét, cơ hồ bao phủ toàn bộ thân hình của Nhạc Vũ.

Nhưng đó cũng chỉ là cơ hồ mà thôi.

Trong sát na này, Nhạc Vũ đã bước lên bước thứ hai. Uy lực của kiếm thế càng tăng lên, một luồng kiếm kình dẫn theo một lượng lớn linh lực thiên địa từ trong vòng xoáy cuốn ra, áp chế vững vàng không khí quanh thân!

Lúc này trong cả đại điện cũng tràn ngập một áp lực làm người ta hít thở không thông.

Luồng áp lực này tuy không sắc bén nhưng đã có mười mấy đệ tử Trúc Cơ ngồi từ phủ điện đến dọc theo đại môn cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

- Mang những đệ tử từ Linh Hư động tâm cảnh trở xuống đi ra hết đi! Xem trận

chiến này chỉ có hại với bọn họ mà thôi! Còn những đệ tử nào đang độ tâm kiếp thì cần kịp thời phục dụng đan dược

Mệnh lệnh vừa ban ra thì lập tức có vô số đệ tử bay vụt ra khỏi điện. Rất nhiều người đã sớm duy trì không được, chỉ cố hết sức để chống đỡ, nghe thấy câu này không khác được đại xá.

Nông Dịch Sơn nhướng mày, sự thể phát triển đến mức này đã vượt xa ra khỏi dự liệu của hắn.

Trên mặt Nhạc Vũ đã lấm tấm mồ hôi, hắn nhìn ba người phía trước một cái, tuy cả ba đều đã không có sức hoàn thủ nhưng vẫn cố sức chống đỡ.

Rõ ràng bại thế đã định sao không nhận thua, còn đợi người khác nể mặt sao?

Trong lòng thầm bực, Nhạc Vũ bước ra bước thứ ba, sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

- Nhìn bộ dạng của Nhạc sư đệ hình như là pháp lực chưa đầy.

- Tựa hồ đúng là như thế, lấy một địch ba sao đơn giản như vậy?

- Hắc! Đối với đệ tử mới nhập môn mà nói, thực lực của Nhạc sư đệ đã có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, Lý Nại Lạc mặc dù cũng đã mạnh mẽ nhưng khách quan mà thôi còn thua kém xa. Bất quá từ khi hắn nhập môn đến bây giờ, cuối cùng chẳng qua là mới hơn ba năm một chút mà thôi.

- Quả thật! Chỉ đánh một trận này thì Nhạc sư đệ đã xứng danh đệ nhất trong tứ đại đệ tử. Cũng không biết là giữa hắn và Hư Nhược Nguyệt của Băng Nguyệt tông thì ai cao ai thấp? Còn ở phía nam nghe nói cũng có mấy người.

- Ta thấy nhất định là Nhạc Vũ vượt lên! Hư Nhược Nguyệt mười tám năm thành tựu Kim Đan, nhưng Nhạc sư đệ của chúng ta hai năm đã đột phá Linh Hư cảnh giới! Lấy một đánh ba thì chiến lực mạnh mẽ đến mức nào? Ta không rõ ràng lắm những tông môn phía nam kia, bất quá với tư chất của sư đệ thì trong vòng mười lăm năm đột phá Kim Đan là chuyện tất nhiên!

Ở trong chỗ sâu của điện, những tu sĩ Kim Đan nghe vậy thì đều lạnh mình, ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ càng lộ vẻ kinh dị,

Mạc Quân cảm thán một tiếng, nhìn về phía đối diện:

- Cung sư huynh nghĩ như thế nào?

- Có thể khống chế kiếm thế ngưng lại, so với sử ra ngoài còn khó hơn một tầng.

Cung Trí khẽ vuốt chòm râu dài, trong mắt tràn đầy vẻ không chắc chắn:

- Hài tử kia nhất định là khí huyết mạnh mẽ, cơ nhục kiên cố. Nếu không phải như thế khì không thể nào làm được.! Chẳng qua nếu cứ vậy cũng có chút hung hiểm, hiện giờ chắc hắn đã tới cực hạn rồi.

Ba người này lại không ai chịu nhận thua!

Con ngươi của Nhạc Vũ lóe lên một tia nguy hiểm, trong nháy mắt hắn đã bước ra bước thứ năm!

Kiếm kình tràn ra chung quanh lại càng cuồng phóng. Hai đạo kiếm ảnh một trắng một xanh chạm vào nhau liên tiếp phát ra tiếng kêu thanh thúy như ngọc, điều này là do những tia kiếm quang của hắn khiến cho hai cây lục phẩm huyền binh bị ép ra chừng hơn mười trượng, có lúc gần như muốn vỡ vụn.

Soạt soạt soạt!

Độ cứng rắn của mặt đất phía đối diện ba người Trưởng Tôn Tử Vận có thể so với tinh cương bây giờ cũng vỡ ra toang hoác như mạng nhện.

Trên mặt cả ba lúc này đã không còn phải chịu áp bức tinh thần, uy lực kiếm thế đã trực tiếp áp vào trên vai khiến cả ba lảo đảo muốn ngã.

Trong lòng Nhạc Vũ không hề có chút gì thương hại, tiếp tục bước ra bước thứ năm.

Trong sát na, tiếng chấn động lại càng vang lên kịch liệt hơn!

Tấm mạng nhện dưới chân ba người tiếp tục mở rộng, lan ra tận cả dưới chân Nhạc Vũ.

Trong ba người thì tu vi của Hoành Dĩ Ninh yếu nhất, lúc này đã cảm thấy choáng váng, bị áp lực của kiếm thế đánh bay đến hơn trăm trượng.

La Mộng cũng phun ra vài bún máu, vô lực quỳ rạp xuống đất. Mặc dù hắn chưa hôn mê nhưng còn khó chịu hơn cả hôn mê.

Lý Nại Lạc bên kia thì đã không đành lòng chứng kiến, vội vàng quay đi để tránh. Trong lòng hắn lạnh toát, nghĩ thầm may mà mình sáng suốt, nếu tiếp tục tham gia so đấu thì biết đâu đã có mặt trong ba người hiện giờ. Hắn đã sớm đoán Nhạc Vũ khi đánh ở đây nhất định sẽ không thôi diễn gì nữa mà dùng thủ đoạn lôi đình để hạ gục đối thủ, dùng chiến tích để chấn nhiếp chư phong!

Vẻ mặt của Tạ Hạo đang đứng bên trái hắn càng lộ vẻ âm trầm, nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt lóe lên cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Lý Nại Lạc mỉm cười, tuy nói ngươi là Nguyên Anh chuyển thế, thiên tư cũng coi như không tầm thường nhưng tới giờ chẳng phải là kém xa Nhạc Vũ sư huynh sao? Sau này cũng có trò hay để nhìn vì vị Tạ sư huynh này vốn sẽ không cam chịu để người ta đạp lên đầu mình.

- Không nghĩ tới đồ đệ của ta lại lợi hại như thế!

Lúc Đoan Mộc Hàn nói ra câu này, không chỉ Trầm Như Tân nheo mắt mà ngay cả mấy tên tu sĩ Kim Đan cũng thấy tức cười.

Đoan Mộc Hàn vẫn hồn nhiên không phát giác, khẽ xoa tay, trong lời nói cả hưng phấn xen lẫn ảo não:

- Hắn chắc chắn còn giữ lại mấy phần thực lực, lần sau luyện kiếm nhất định phải bức ra.

Trong lòng Trầm Như Tân tràn đầy bất đắc dĩ, hắn biết tính cách của Đoan Mộc Hàn bình thường như vậy nhưng lúc này nói ra chẳng phải sẽ có người dị nghị sao?

Nghĩ đến điểm này, Trầm Như Tân đưa mắt nhìn hướng Y Nguyên Triết, quả nhiên thấy vị sư thúc tổ này đang trầm mặt, sắc mặt của sư phụ Trưởng Tôn Tử Vận lẫn Hoàn Dĩ Ninh cũng rất khó coi.

Lại nhíu mày, Trầm Như Tân cũng thôi không để ý. Suy nghĩ quá nhiều chỉ khiến tiến cảnh kiếm thuật chậm chạp, ngược lại không bằng tâm tư đơn thuần như Đoan Mộc Hàn, đạo tâm không minh. Trước mắt có chướng ngại thì cứ một kiếm chém ra, băn khoăn quá nhiều làm gì?

Còn trụ vững lúc này cũng chỉ còn Trưởng Tôn Tử Vận, thiếu niên xinh đẹp này tuy lảo đảo nhưng ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ vẫn tràn đầy bất khuất.

Trong đầu Nhạc Vũ hiện lên một ý niệm cuồng bạo nhưng chỉ thoáng sau đã bình thường, ngược lại trong mắt hiện lên một tia ấm áp.

Hắn biết mấy người này đến giờ cũng không phải không chịu nhận thua mà chỉ đơn thuần không muốn ý chí bị khuất phục mà thôi.

Như vậy cũng tốt, có mấy người đồng môn tâm chí kiên nghị, cho dù là với bản thân hay với Quảng Lăng Tông đều là chuyện tốt.

Bất quá tâm tình hắn chỉ bình tĩnh trong chốc lát rồi không chút do dự, đem kiếm thế bị đè nén đã lâu đánh ra phía trước.

Tới lúc này thì hắn đã không thể khống chế một thức "Tê thiên bài vân"!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 306: Trọng trắc căn cốt

Quanh thân Nhạc Vũ, cả trong đại điện, cho tới phương viên mười dặm, linh lực thiên địa đều sôi trào, giống như ngày đó hắn sử ra Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Điểm bất đồng là nếu như ngày đó Nhạc Vũ không thể khống chế được tiến trình, nhưng hiện giờ thì lại có thể hội tụ lực lượng đến một thức cuối cùng mới xuất ra.

Tức khắc, Hàm Phong kiếm phát ra ngân lên lảnh lót rồi tỏa ra một luồng ánh sáng chói lọi. Một kiếm quang khổng lồ khí thế bàng bạc như vạn mã bôn đằng, quán thông thiên địa từ phát ra từ trước người Nhạc Vũ.

Bất quá vào lúc này chợt có một nhân ảnh màu đen đột nhiên xuyên qua rồi đứng trước mặt La Mộng. Cùng lúc một lực lượng cường đại từ trên kiếm của người này xuất ra vững vàng che chở bản thân và La Mộng phía sau. Kình lực cương phong tứ tán làm đổ nát cả khu vực trung ương điện đường.

Cùng lúc, thanh Hàm Phong kiếm trước người Nhạc Vũ bắt đầu vỡ vụn từng mảnh, cuối cùng hóa thành phấn vụn.

Kiếm thế mới vừa rồi ngưng tụ mà không phát, thừa nhận áp lực lớn nhất cũng không phải là Nhạc Vũ mà là thanh thất phẩm huyền binh! Đến khi lực lượng này bột phát thì nó cũng không thể duy trì được nữa.

Nhạc Vũ cũng không để ý, tiện tay phất một cái gom lại những mảnh vụn của Hàm Phong kiếm sang một bên. Những tài liệu này tự có người của Ngọc Dung Phong thu về luyện chế thành huyền binh một lần nữa.

Ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chú vào người ở phía trước. Lúc kiếm quang mênh mông kia tản đi, Nhạc Vũ rốt cục nhìn thấy rõ ràng người này. Chỉ thấy tướng mạo ông ta võ vàng, khí chất nho nhã, lúc này hơi lộ ra vẻ chật vật, trên mặt lúc trắng lúc xanh, hai tay không khống chế được khẽ run, hiển nhiên là bị thương nhẹ vì một kích vừa rồi.

Người này, tựa hồ sư thúc tổ Y Nguyên Triết của Phù Dung Phong?

Nhạc Vũ suy đoán nhưng cũng không cách nào xác định. Thượng Ngạn tuy đã nói qua tướng mạo các vị tu sĩ Kim Đan trong Quảng Lăng Tông nhưng cuối cùng vẫn chưa gặp mặt.

Đang lúc hắn còn suy nghĩ thì Y Nguyên Triết đã trợn mắt:

- Kiếm khí của ngươi sao không phát tiết nơi nào mà cứ nhắm vào Mộng nhi vậy? Không lấy tính mạng của hắn không được sao!

Theo hàn ý toát ra từ giọng nói, Nhạc Vũ cảm giác được một luồng uy áp tinh thần ập đến. Thần hồn người này mạnh hơn hắn đến mấy lần!

Nếu nói hồn lực bản thân hắn hiện giờ đã như sóng lớn trong sông thì của Y Nguyên Triết chính là hồ không thấy bờ!

- Đệ tử tham kiến sư thúc tổ!

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Vũ khẽ khom người hành lễ rồi cười khẽ, không chút khiếp sợ nhìn thẳng lão nhân đối diện:

- Thật ra thì bởi vì ta thích làm như vậy mà thôi! Đệ tử không thích La sư huynh vừa mở miệng đã muốn khiêu chiến ta, đã vậy thì hắn cũng nên trả giá thật đắt đi!

Khuôn mặt Y Nguyên Triết giần giật, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Thiếu niên trước mặt dưới uy áp trực diện của lão không cần phải nói mấy câu lòng vòng kiểu như Không cẩn thận","Khống chế không được"! Mà là "Ta thích"!

Sự giận dữ bất giác dân lên trong lòng Y Nguyên Triết, sau đó thì chợt lạnh toát.

Sự bá đạo của hậu bối này quả thật khiến người ta phải sợ hãi! Xem tác phong làm việc của người này chỉ theo bản tâm, hết thảy quy tắc quyền uy trước mặt hắn không hề có giá trị gì. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhưng càng như thế, thành tựu tương lai người này càng không thể hạn chế!

- Được rồi! Y sư đệ. Mới vừa rồi Nhạc Vũ cũng là tình thế bất đắc dĩ, lúc ấy hắn quả thật khống chế không được. Cho dù là có chỗ không đúng, cũng tự có chấp luật điện nghị định tội danh, do môn quy trừng phạt!

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu, chỉ cảm thấy nhức đầu vô cùng. Thiên tài trong môn đông đảo, tính cách khác nhau, như vậy chắc chắn sẽ có xung đột phiền toái.

Bất quá thì trong lòng lão vẫn cảm thấy vui mừng là chính. Vô luận là Nhạc Vũ đột nhiên triển hiện thực lực mạnh mẽ hay ba tên đệ tử thà bị kiếm thế của Nhạc Vũ đè gãy chứ không chịu cong, đều làm lão vui mừng.

Cho dù là giữa mấy người này tồn tại mâu thuẫn thì ngày sau chỉ cần bỏ thời gian nghĩ cách điều hòa vậy thì chỉ coi như là phiền não của người giàu.

Y Nguyên Triết nghe vậy thì nhíu mày. Lão biết bây giờ không phải là lúc so đo với Nhạc Vũ, mà có kết thành tử địch với hắn hay không cũng cần phải đắn đo suy nghĩ.

Dù sao Nhạc Vũ lúc này với một đệ tử chân truyền sau trăm năm mới bộc lộ thời gian là hoàn toàn bất đồng.

Suy nghĩ thoáng qua, Y Nguyên Triết lạnh lùng trợn mắt nhìn Nhạc Vũ một cái rồi đưa tay nhấc La Mộng đang trọng thương lên rời đi, trước khi đi vẫn không nén nổi hừ lạnh một tiếng.

Tuy lão không muốn đẩy mâu thuẫn với Nhạc Vũ trở nên gay gắt nhưng sự giận dữ bên trong quả thật không thể nào không phát tiết!

Nhạc Vũ nhếch miệng, cũng không để ý đến hắn, chỉ nhìn vào chỗ sâu trong điện. Mấy người Trưởng Tôn Tử Vận mặc dù bại nhưng chuyện hôm nay còn lâu mới kết thúc.

Đúng như hắn đoán, sau khi ba người bị thương đưa khiêng đi chữa trị thì Nông Dịch Sơn phất tay:

- Đệ tử Kim Đan trở xuống có thể tạm thời lui ra!

Bất quá chốc lát, trong phương viên mấy trăm trượng của điện phủ cũng chỉ còn lại hơn trăm người mà thôi. Đến khi người cuối cùng đi ra khỏi cửa điện, Mạc

Ngôn đã mở miệng:

- Nhạc Vũ, ngươi tu luyện tới Linh Hư thần tịch cảnh khi nào?

Nhạc Vũ khẽ chớp mắt, sau đó cúi người:

- Bẩm Thái sư thúc tổ, Nhạc Vũ hai tháng trước may mắn vượt qua tâm kiếp. Sau đó vào ba ngày trước, bắt đầu luyện khí hoàn thần, luyện ra Tam Muội Chân Hỏa!

Bên trong đại điện bên trong, đông đảo tu sĩ Kim Đan lại thêm một lần nữa kinh dị. Đoan Mộc Hàn lại càng cắn chặt răng. Hai tháng trước vượt qua tâm kiếp, chẳng phải đệ tử của mình trước khi mình bế quan cũng đã đột phá Linh Hư cảnh giới, nhưng sao bản thân lúc đó lại không nhìn ra.

Mạc Quân cũng không cảm thấy bất ngờ, trên người Nhạc Vũ tuy có bảo vật giấu diếm tu vi nhưng chỉ cần một kiếm kia cũng đủ nhìn ra hư thật:

- Như vậy có thể báo cho ta xem ba năm này ngươi tu luyện thế nào, có dùng bí bảo linh vật trợ lực nào không?

- Đệ tử trong ba năm qua quả thật phục dụng không ít linh đan dược vật, ngoài ra chưa từng sử dụng bất kỳ ngoại lực nào.

Nhạc Vũ hơi lắc đầu, điều này cũng không phải là dối trá. Sở dĩ có thành tựu như hiện giờ vì ba năm qua đều dựa vào năng lực của hệ thống phụ trợ trí năng trong cơ thể, nhưng như vậy cũng chưa tính là bí bảo linh vật gì.

- Nói đến linh vật cũng chỉ là ba năm trước, Xương sư thúc tổ từng ban thưởng một giọt băng ngọc hồn thủy.

Hắn vừa nói xong thì mọi người trong điện đều nhất tề cau mày. Trong mắt bọn họ, căn cơ của Nhạc Vũ rõ ràng là cực kỳ vững chắc, khí tức càng không chút tà đạo, tuyệt không giống là đi đường tắt. Nhưng nếu nói chỉ dựa vào linh đan dược vật thì tuyệt đối không thể . Loại bỏ đi loại độc dược không nói, thế gian này cũng tuyệt không người có thể dựa vào đan dược lực, với tư chất bình thường trong ba năm từ tu vi Ngưng dịch kỳ đột phá lên cảnh giới Linh Hư thần tịch!

Nông Dịch Sơn nhíu mày, nhìn qua Đoan Mộc Hàn thì thấy vẻ mặt mịt mờ của

đồ đệ, hiển nhiên cũng là không giải thích được. Lão cười khổ này âm thầm lắc đầu, lại nhìn sang Xương Băng Hồng:

- Xương sư đệ, không biết có thể giải thích hay không?

- Trong bọn họ, người hiểu rõ tình hình của Nhạc Vũ nhất cũng là vị sư đệ này.

Đợi một lúc lâu, Xương Băng Hồng mới mở mắt, đầu tiên là nhìn Nông Dịch Sơn và hai vị trưởng bối một cái rồi mới nhàn nhạt cười lạnh:

- Phù Sơn Tông kiểm tra đo lường sai lầm, thiên tư Vũ nhi muôn đời khó tìm!

Nông Dịch Sơn nhất thời nheo mắt, nhìn lại Nhạc Vũ:

- Người đâu, lấy cho ta một Giám huyết ngọc bàn tới đây, loại tốt nhất ấy!

Nhạc Vũ nhíu mày, biết ý tứ của Nông Dịch Sơn nên bức ra ba giọt máu tươi từ đầu ngón tay rồi lấy pháp lực bao vây ném về trong điện.

Chỉ một lát sau, đã có người mang tới một khay ngọc màu vàng, hình dạng giống như khay ngọc lần Nhạc Vũ ra mắt ở Phù Sơn Tông, chỉ có là phù văn nhiều hơn.

Nông Dịch Sơn đưa mấy giọt máu của hắn đặt lên trên, chỉ trong chốc lát, trên mặt chiếc khay ngọc màu vàng từ màu xám tro đã dần chuyển sang màu bạc nhạt.

Nhìn sự biến hóa này, trong điện yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy được cả tiếng kim rơi.

Nông Dịch Sơn hít một hơi thật sâu, đè nén dao động trong ngực. Lão cảm thấy rất kỳ lạ, vị Trần trưởng lão của Phù Sơn Tông xưa nay vẫn nổi tiếng làm việc nghiêm cẩn, làm sao có thể có kiểm tra đo lường sai? Chẳng lẽ là Nhạc Uyên Hồng không muốn tăng tôn của mình ở lại Phù Sơn Tông nên đã động chút chân tay? Nhưng tại sao từ lúc đưa Nhạc Vũ đến đây chưa từng thông báo?

- Quả nhiên là thiên tư muôn đời khó tìm! Nói như vậy, lúc ấy chưa từng kiểm tra lại hài tử này!

Cung Trí cười khẽ một tiếng, sau đó quay sang Nhạc Vũ:

- Ngươi hôm nay thử ước xem khoảng bao nhiêu Thạch lực?

- Bẩm Thái sư thúc tổ, đệ tử hôm nay sở hữu chín mươi hai Thạch lực!

Nhạc Vũ nói xong đồng thời cầm lấy thanh tiêm trùy mà La Mộng làm rơi bên cạnh, sau đó chợt dùng sức nắm chặt khiến thanh hạ vị huyền binh lục phẩm kêu rắc một tiếng rồi vỡ ra.

Nông Dịch Sơn dở khóc dở cười, thầm nghĩ tính cách đứa nhỏ này thật đúng là không chịu lỗ lả. Nghĩ đến đây, dư quang của lão đã thấy được mấy ánh mắt bất thiện hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 307: Khí phòng luyện bảo

Từ tòa đại điện dưới chân Thủy Hàn Phong trở về Tiểu Quan Phong, Đoan Mộc Hàn tuy là nghiêm mặt

cố giả bộ nghiêm túc nhưng thỉnh thoảng lại bật cười khiến uy nghiêm sư trưởng mà nàng gắng sức thể hiện không còn sót lại chút gì, ngược lại càng tăng lên phần kiều my.

Trầm Như Tân bất đắc dĩ lắc đầu nhìn sang một bên. Nhạc Vũ thì cười khẽ, khống chế thay ngũ phẩm Minh Dương kiếm, đi theo phía sau Đoan Mộc Hàn.

Nguyên nhân Đoan Mộc Hàn không nhịn được cười ước chừng là vì thu hoạch của nàng lần này không tệ. Vật có thể dùng đánh cược với Chu Lệ Kiếm thì giá trị dĩ nhiên không tầm thường.

Bất quá lần này hắn cũng phát tài, có được Minh Dương kiếm.

Nhạc Vũ lúc này đang suy nghĩ tình hình sau khi hắn đấu kiếm với ba người kia. Xem ra dưới vẻ ngoài đoàn kết của Quảng Lăng Tông thì thật ra thì cũng không bình lặng. Cũng khó trách Xương Băng Hồng lại lựa chọn giữ bí mật cho hắn, thậm chí không tiếc mở miệng giúp hắn che lấp.

- Tiểu Vũ, pháp bảo giấu diếm tu vi trên người của ngươi kia rốt cuộc là vật gì? Dấu diếm ta thật là khổ!

Sau khi về tới Tiểu Quan Phong, lúc Trầm Như Tân đã rời đi thì Đoan Mộc Hàn đột nhiên quay đầu lại hỏi.

- Vào lúc luyện kiếm nửa năm trước ta không hề phát hiện một điểm dị trạng. Bảo vật này chắc là bất phàm?

Nhạc Vũ đã dự liệu trước nên cũng không do dự lấy viên Ẩn linh châu ra, trong lòng bất giác cảm kích Chu Húc. Cho dù lão đầu này có ý đồ thì cũng đã giúp đỡ

hắn rất lớn.

- Ẩn linh châu của Chu lão đầu, không trách ta không nhìn ra. Tiểu Vũ lại cấu kết với lão hay sao?

Đoan Mộc Hàn liếc một cái liền nhận ra lai lịch pháp bảo này, sau đó nhún vai.

Vật có thể khiến Chu lão đầu nổi danh keo kiệt phá lệ tặng bảo vật như vậy thì cũng chỉ là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước mà thôi.

- Nói trước một câu, cho dù ngươi đồng ý đưa Sơ Tam cho lão thì ta cũng không đồng ý! Nếu thật như vậy thì đừng trách ta vô tình trục xuất sư môn!

- Đệ tử tự nhiên là nghe sư phụ .

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ cất lại Ẩn linh châu:

- Một lục phẩm pháp bảo sao đủ mua Sơ Tam. Phải để trong Tiểu Quan Phong sao cho người của Ngọc Thanh Phong nổ mắt mới được.

Đoan Mộc Hàn nhất thời híp mắt cười gật đầu. Bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, nhíu mày nói:

- Lần so đấu này, Tiểu Vũ thực sự khiến Tiểu Quan Phong hãnh diện. Bất quá vào lúc này đột phá Linh Hư cảnh đối với ngươi mà nói cũng không phải là thời cơ tốt. Thật ra thì với tình hình của ngươi hiện giờ, tốt nhất là tiềm tu mấy năm, đem thần khí hoàn toàn ngưng luyện hợp nhất. Cũng may là ngươi một bước đã vượt qua tâm kiếp, bước vào thần tịch kỳ, ngưng luyện thành Tam Muội Chân Hỏa, cuối cùng là có lực tự vệ. Thậm chí với Quảng Lăng tuyệt kiếm đã được đơn giản của ngươi, ít nhiều gì có thể chiếm thượng phong.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời trầm xuống, biết chuyện mà Đoan Mộc Hàn đang nói chính là chuyện mà Trầm Như Tân ngày đó cũng đã nói.

Nói tới đây, Đoan Mộc Hàn lại ngần ngừ, cuối cùng khẽ lắc đầu:

- Chuyện này để ta còn hỏi chưởng giáo chân nhân cùng mấy vị trưởng lão rồi hãy nói! Để xem có thể giúp ngươi tranh thủ một phen. Bất quá đề phòng vạn nhất, ngươi cần mau sớm luyện hóa thanh Minh Dương kiếm đi! Chuyện này

thật sự phiền toái.

Nàng nói dứt lời liền bay về động phủ trên núi. Bất quá đến nửa đường lại bay ngoặt trở lại:

- Đúng rồi! Ngươi hôm nay đã là tu sĩ Linh Hư cảnh, có thể lựa chọn ở một động phủ trên Tiểu Quan Phong. Nếu như không ngại thì tự mình làm cũng được! Chẳng qua sau này đi lại nhiều hơn với Phong đệ tử!

Nhạc Vũ nghe vậy, lập tức liền giương mắt nhìn lên, trong lòng không khỏi mơ hồ có chút mong đợi.

Có thể có được động phủ, cũng chính là có được một không gian riêng tư trong tông môn.

Điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho mình trên phương diện tu hành, quan trọng là sau này làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn không ít.

Bất quá nếu như tự mình làm thì thực sự quá khó khăn. Đổi lại nếu ở mấy ngọn núi khác thì có thể có chút phiền phức. Bất quá tại Tiểu Quan Phong đã xuống dốc này thì có vô số động phủ bỏ không có thể chọn lựa.

Bất quá hiện giờ chưa phải là lúc chọn lựa động phủ.

Nhớ tới lời mà Đoan Mộc Hàn vừa nói, Nhạc Vũ khẽ nhíu mày trở về trạch viện của mình. Đầu tiên hắn tĩnh tọa điều tức chữa trị mấy vết thương nhẹ, nói với Chiến Tuyết mấy câu rồi sang bên Minh Trụ Phong thăm hỏi, cuối cùng mới chạy tới Ngọc Dung Phong.

Hình thức của Minh Dương kiếm này chế tạo cho nữ giới nên hắn điều khiển cách nào cũng không thuận tay. Cho nên từ đầu đến cuối hắn vẫn không muốn đem luyện hóa. Nhưng nếu như lời của Đoan Mộc Hàn cùng Trầm Như Tân nói thì chỉ có thể luyện hóa nó.

Lần này hắn tới Ngọc Dung khí viện thì quả nhiên thấy đám người rồng rắn chờ chực trước cửa đã biến sạch, chỉ còn lại vô số bồ đoàn dùng để ngồi tu luyện.

Thấy tình cảnh như vậy, Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng rồi ngự kiếm đi thẳng vào trong cổng rồi cứ thế tới phòng luyện khí. Mấy vị đệ tử chờ ở đó đều cẩn thận

hành lễ với hắn, trong mắt ẩn ước mấy phần ngạc nhiên sùng bái.

Nhạc Vũ không cần đoán cũng biết, có được điều này là do trận chiến vừa rồi. Lúc hắn đi ra từ điện đường đã thấy loại ánh mắt này, một số người bàn tán sau lưng trước kia giờ cũng không lên tiếng.

Trong thế giới này, chỉ cần biểu hiện ra được vũ lực và tiềm lực là có thể có được địa vị cao, bên trong Quảng Lăng Tông cũng không có ngoại lệ.

Nhạc Vũ cũng không để ý cái nhìn của người khác. Bất quá lúc đến cửa phòng luyện khí thì ném ra mấy viên Trúc Cơ linh đan, coi như tưởng thưởng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

- Cách làm của Ngọc Dung Phong mạnh hơn Phù Dung Phong rất nhiều! Nghiêm Hạo sư thúc tổ, cùng kia Y Nguyên Triết, quả nhiên không phải là người một đường một.

Nhạc Vũ cũng không đi vào mà nhìn qua những phòng luyện khí bên cạnh rồi mới khẽ gật đầu

Mới vừa hắn cũng đã chú ý, Ngọc Dung Phong tuy đang lúc rảnh rỗi nhưng trong ba trăm phòng luyện khí không hề bỏ trống, bất quá người trong đó không hề có ngoại nhân.

Cách làm của Ngọc Dung Phong là trực tiếp thu thập tài liệu của những tán tu, sao đó giao cho môn hạ đệ tử án theo dự định khai lò luyện chế, nếu như thành công thù thu thù lao nhất định, bại thì hoàn lại tài liệu theo giá cũ.

Phương pháp này tuy là kiếm tiền là không nhiều nhưng đổi lại đệ tử của Ngọc Dung Phong căn bản đều có được kinh nghiệm luyện khí không tệ .

Chỉ với điểm này đã cao minh hơn Phù Dung Phong không biết bao nhiêu. Lại càng chân chính một lòng vì công, mà môn hạ đệ tử Ngọc Dung Phong cũng có thể từ đó mò đến không ít chỗ tốt, có thể nói tất cả đều vui vẻ.

Nhìn chung quanh một cái, ánh mắt Nhạc Vũ tập trung vào số hiệu trước cửa.

- Phòng số một chữ Đinh sao?

Nhạc Vũ khẽ cau mày rồi đẩy cửa đi vào. Sau đó dùng thần hồn cảm nhận thì thấy quả nhiên có một luồng hỏa linh lực tương đối tinh khiết.

Bên Ngọc Dung Phong cũng đồng dạng phân bốn đẳng cấp Giáp Ất Bính Đinh, mỗi một cấp thì có sự tinh khiết về hỏa linh lực khác nhau. Với cống hiến hiện giờ cho sư môn của Nhạc Vũ mà nói thì chỉ có thể sử dụng cấp Đinh mà thôi. Bất quá phòng số một chữ Đinh cũng là phòng tốt nhất cùng cấp.

- Ư? Bố cục phòng này có khác với những phòng bên cạnh!

Trên mặt địa hỏa cũng đặt một cự đỉnh. Bất quá bên Ngọc Dung Phong mỏng hơn Phù Dung Phong mấy lần. Nếu như dày hơn là để ngừa dược tính xuất lộ còn mỏng hơn thì để luyện khí sư sở luyện tốt hơn.

Ngoài ra trong bốn phía phòng còn bày nhiều hơn các khí cụ luyện khí.

Đầu tiên Nhạc Vũ xem xét phẩm chất địa hỏa.

, sau khi hài lòng mới lấy Vân Văn Đỉnh ra thay vào.

Thật ra cự đỉnh ở đây thích hợp cho việc luyện thuốc, bất quá Nhạc Vũ có năng lực phân tích trong người, hồn lực mạnh hơn người khác mấy lần nên cũng không cần lo lắng hồn thức bị ngăn cản, ảnh hưởng đến sự chính xác. Nếu hắn dùng Vân Văn Đỉnh thì sẽ dễ dàng thao khống hỏa hầu.

Tiếp đó hắn lấy ra khối Hắc Văn kim mua được từ ba năm trước, tách ra khoảng một nửa rồi ném vào trong đỉnh. Sau đó ngồi xếp bằng trước đỉnh tiến vào trạng thái nhập định, tiếp tục đánh ra chân khí nguyên thần.

Lượng Hắc Văn kim trong khối nguyên thạch kia có thể luyện chế ba thanh huyền binh. Hiện giờ Nhạc Vũ lấy nó làm tài liệu trụ cột để thiết kế pháp bảo, tuy hao tổn đến một nửa nhưng rất đầy đủ.

Lần luyện chế này cũng khiến Nhạc Vũ hiểu thấu cái gọi là " Tu luyện vô tuế nguyệt".

Nhạc Vũ ngồi chờ một lúc rất lâu mới thấy dấu hiệu tan chảy của Hắc Văn kim.

- Không ngờ chỉ mới tam phẩm đã khó luyện chế như thế! Không trách được từ

tứ phẩm trở lên thì phải dùng địa hỏa hạch tâm hay thái dương chân hỏa mới có thể luyện chế! Nếu là đổi lại lửa thường thì không biết lãng phí bao nhiêu thời gian.

Dùng hồn thức cảm giác được khối kim khí màu đen trong đỉnh đang từ từ tan rã, Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, may mắn là hắn rảnh rỗi chừng một tháng, nếu đổi lại là nửa tháng trước thì chắc đã hoàn toàn lãng phí.

Một lát sau, ánh mắt của hắn đã chuyển ngưng trọng, lấy ra tử sắc ngọc giản có được trong Tĩnh Hải biệt phủ ngày đó, án theo hướng dẫn dùng kiếm khí chia đều thành 365 phần, sau đó lấy ra mấy khối linh thạch cấp năm màu tím cũng án theo số lượng đại chu thiên để cắt.

- Tài liệu mà mình sử dụng hôm nay chỉ có thể là hai phần phần mà thôi! Nếu như Hắc Văn kim này thì không nói, thất bại có thể luyện lại, nhưng linh thạch và hồn ngọc thì thất bại là vất đi, vì thế lúc cắt ra không thể sơ xuất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 308: Châm kiếm diễn biến

Ý tưởng chế tạo pháp bảo của Nhạc Vũ có từ ba năm trước, lúc đánh một trận Phách Phong dưới chân Phù Dung Phong. Lúc ấy hắn đã nhớ kỹ hình ảnh Phong ảnh kiếm của Phách Phong.

Phách Phong xuất thân từ Minh Châu Phng, chuyên dùng trận pháp phù văn để tấn công, không sở trường về ngự kiếm thuật. Nhưng thất phẩm huyền binh của hắn lúc đó vẫn uy hiếp Nhạc Vũ rất lớn. Lấy trận pháp thôi động phong lực sản sinh ra áp lực khí khiến cho bản thân huyền binh có lực sát thương cực lớn.

Vì vậy lúc Nhạc Vũ ở buổi đấu giá phát hiện ra khối Hắc Văn kim này thì nghĩ ngay đến Phong ảnh kiếm.

Lấy không khí nén và thôi động phong lực thì uy lực cố nhiên mạnh mẽ, nhưng đến tột cùng vẫn kém Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm của hắn và Quảng Lăng tuyệt kiếm không chỉ một cấp bậc, tối đa cũng chỉ đạt đến sáu, bảy lần tốc độ âm thanh. Luyện chế loại bảo vật như vậy quả thật cũng không cần thiết.

Bất quá nếu dùng sức mạnh lực điện từ để thôi tiến thì lực sát thương chắc chắn sẽ mạnh hơn rất nhiều!

Mở nắp Vân Văn Đỉnh, Nhạc Vũ ngưng kết pháp lực rồi hấp thu từ bên trong ra một lượn Hắc Văn kim bằng đầu ngón tay. Sau đó hắn thôi động thần hồn khí huyết toàn thân, lấy phương pháp tự cháy khi tụ chung một chỗ chuyển thành Tam Muội Chân Hỏa, bắt đầu nung lượng Hắc Văn kim này.

Một lần tạo thành Tam Muội Chân Hỏa tiêu hao cực lớn, hơn nữa đối tượng lần này lại là tam phẩm kỳ trân, tuy nói mức độ chịu nhiệt và chắc chắn của nó chỉ tương đương voiứ những kim khí ngũ phẩm cao cấp nhất mà thôi,

, nhưng vẫn không phải là thứ mà tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ có thể ứng phó.

Bất quá Nhạc Vũ cũng có ưu thế của mình. Sau khi được Tam Muội Chân Hỏa nung luyện thì kim khí đều có được sắp xếp và kết cấu tinh thể nguyên tử, có thể tăng cường năng lực cảm ứng tâm thần với người luyện chế bại đốt sau kim khí, đều có được kỳ đặc.

Điều hắn cần làm là ghi chép lại, sáu đó chiếu theo bộ vị để lặp lại đồng dạng. Làm như vậy ít nhất có thể tiết kiệm bảy thành pháp lực, giảm mức tiêu hao đến mức thấp nhất mà bản thân hắn có thể tiếp nhận.

Hoàn thành quá trình này cần chừng ba phút, đến khi khối dịch thể đạt mức độ cảm ứng tùy tâm với hắn thì Nhạc Vũ mới đình chỉ Tam Muội Chân Hỏa.

Tinh thần Nhạc Vũ lúc này đã có chút mỏi mệt. Bất quá kế tiếp hắn vẫn không dám thả lỏng mà đem những linh thạch lôi hệ và hồn ngọc đã chuẩn bị từ trước ném vào trong dung dịch. Sau đó lấy pháp lực điều khiển ngưng kết thành hình dạng, thừa dịp Hắc Văn kim còn chưa nguội bắt đầu vẽ phù văn lên đó.

Kể từ ngày lấy được Hắc Văn kim, tính toán luyện chế pháp bảo, Nhạc Vũ cũng đã bắt đầu thiết kế cùng thôi diễn phù trận cần thiết cho pháp bảo này. Chúng bao gồm phong duệ thuật cùng với cố hóa thuật thì còn một số linh phù lôi hệ.

Đã không thể sinh ra trường điện từ thì sao không lấy Lôi Điện đả thương người, ý nghĩ này vẫn được Nhạc Vũ nung nấu từ lâu. Đến khi theo Xương Băng Hồng học tập mấy tháng thì hắn mới dần tìm ra cách giải quyết, sau đó mất một năm mới hoàn thiện. Bất quá hiệu dụng rốt cuộc như thế nào thì bản thân Nhạc Vũ cũng chỉ tính toán được đại khái mà thôi.

Phương pháp điêu khắc phù trận lên những cái châm này cũng tương tự như việc vẽ lên những trái cây hắn thường thực hiện. Nghe nói người của Ngọc Dung Phong mỗi ngày đều lấy linh thức tụ lại thành đao rồi điêu khắc thành các loại linh phù. Mất chừng mười năm thì có thể luyện thành phương pháp này. Điều bất đồng giữa chúng là trong lúc điêu khắc phù văn cần chú trọng sự thay đổi của linh lực sẽ ảnh hưởng lên tài liệu. Không ngờ suy nghĩ của mình mấy năm trước chính là kiến thức cơ bản luyện khí!

Nghĩ đến đây, hệ thống phụ trợ trí năng của Nhạc Vũ bắt đầu toàn lực tính toán, năng lực phân tích của hắn cũng đạt đến tốc độ cao nhất.

Thật ra thì nếu bàn về việc thực chất hóa thần niệm để chế linh phù thì hiện giờ

Nhạc Vũ còn kém đệ tử Ngọc Dung Phong không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu cộng thêm hệ thống trí năng thì lại ngược lại.

Ước chừng sau mười phút, những châm chế từ Hắc Văn kim đã hoàn toàn định hình. Nhìn những cây châm phủ đầy phù văn lộ ra một phong cách cổ xưa, Nhạc Vũ thở hắt ra một hơi rồi trong mắt lộ ra mấy phần chờ mong.

Dù sau cũng là pháp bảo đầu tiên mà mình đích thân thiết kế và luyện chế, dĩ nhiên hắn rất hy vọng vào uy lực của nó.

Dùng hồn lực đánh ra mấy pháp quyết trong hồn thạch, nhỏ thêm một giọt máu tươi vào trong đó, Nhạc Vũ mới bắt đầu thôi động pháp lực, điên cuồng rót vào để khởi động linh trận trên những chiếc châm màu đen, tiến tới cố định bí pháp.

Sau khi hoàn thành xong tất cả, quanh thân Nhạc Vũ lúc này đã là một vòng Hắc Văn kim khâu mang theo điện mang. Theo ý niệm của hắn, những cây châm này trong nháy mắt đâm thấu qua linh trận trong phòng rồi tiếp tục xuyên tới bốn mươi trượng dưới đất.

Mắt thấy cảm ứng thần hồn của mình với những Hắc Văn kim khâu này dần mỏng đi, Nhạc Vũ vội vàng triệu hồi chúng trở lại.

Vừa nhìn thấy đoàn kim châm lóe lên hàn mang trở về, trong lòng Nhạc Vũ cũng hơi kích động.

Nếu riêng cây châm này ước chừng chỉ có mức độ lục phẩm. Song uy lực pháp bảo lôi hệ vẫn luôn được đánh giá cao hơn một bậc trong tu chân giới. Hơn nữa vì chế từ tam phẩm linh vật mà lực xuyên thấu chỉ sợ là ngũ phẩm pháp bảo cao cấp nhất cũng khó mà chống đỡ. Về phần tứ phẩm, có chút khó nói, bất quá đợi đến khi mình hoàn toàn luyện chế xong bộ pháp bảo này thì cũng đủ để xuyên thấu rồi!

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ càng khẩn trương. Thấy tâm thần pháp lực đã bắt đầu khôi phục thì lại lấy ra một phần dung dịch Hắc Văn kim từ trong đỉnh tiếp tục luyện chế.

Mỗi lần luyện chế xong năm cái kim châm thì hắn phục dụng một viên Tam Chuyển Hồi Nguyên Đan và một viên Tam Chuyển Ôn Linh Đan, sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi. Mất hơn ba ngày thì mới hoàn thành luyện chế 365 Hắc Văn

kim khâu.

Tới lúc này thì bộ dạng của Nhạc Vũ đã vô cùng tiều tụy, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, bất quá ánh mắt lại cực kỳ hưng phấn.

Hắn đem 365 Hắc Văn kim khâu tiến hành luyện hóa đơn giản một lần. Sau đó đem toàn bộ sử ra một vòng như sóng triều trong phòng, độ chính xác mạnh hơn Hàm Phong kiếm mấy ngày trước không biết bao nhiêu.

- Lấy 365 mai Hắc Văn kim khâu sở tụ châm triều thì cũng không biết có được bao nhiêu huyền binh pháp bảo phòng ngự có thể hoàn toàn ngăn cản?

Dị quang trong mắt Nhạc Vũ chớp động rồi phân tán ra 365 cây kim châm thành một trận hình hình tròn, trong không gian nhất thời tạo nên một lôi võng đầy trời. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cũng may không gian trong phòng luyện khí của hắn khá lớn, Nhạc Vũ lại cố ý áp chế uy lực của bộ pháp bảo này nên cũng không làm tổn hạn đến phòng ốc.

Ngay sau đó, trận hình lại biến ảo lần nữa, tạo thành một trường điện từ vô cùng kiên cố che chắn Nhạc Vũ.

Đây chính là sáng tạo của Nhạc Vũ, có thể khiến cho 365 Hắc Văn kim khâu xếp thành pháp trận có cùng tác dụng với Bảo Sắc Kỳ. Chẳng qua là bởi vì những kim châm này vô cùng mảnh mà chỉ có thể biến ảo sáu loại linh trận, đều thuộc về lôi hệ.

- Khả năng tấn công của bảo vật này cũng gần với tính toán của mình! Chẳng qua là muốn đồng thời thao túng tinh chuẩn hơn một trăm kim châm này nếu không có hồn lực cường đại, khả năng tính toán biến thái thì tuyệt đối không thể. Ngày sau cũng chỉ có mình mới có thể sử ra toàn bộ công hiệu của nó. Đổi lại là người khác chỉ e là chưa đầy một nửa. Bỏ đi! Để xem nếu đánh ra toàn bộ thì uy lực của nó thế nào!

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ lại bắt đầu đánh ra mấy pháp quyết. Theo đó 365 Hắc Văn kim khâu lại bắt đầu tụ hợp tạo thành một thanh đại kiếm dài chừng năm thước, rộng chừng hai thước.

Nhạc Vũ đưa tay ra cầm rồi khẽ múa, sau đó nhíu mày.

- Đến trạng thái này, kết cấu vẫn còn coi là vững chắc, vận chuyển linh trận cũng không vấn đề gì! Nếu như mình dự đoán không sai thì phẩm cấp của Hắc Văn kim khâu sau khi kết hợp khoảng chừng giữa tứ phẩm đến tam phẩm. Nhưng tiếc là với tu vi của mình hiện giờ không thể nào sử ra toàn bộ uy lực nên không thể thí nghiệm được rốt cục uy lực cuối cùng của nó ra sao.

Tuy là như thế nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng đã thấy cực kỳ thỏa mãn. Lúc đầu hắn chỉ có ý định luyện chế một pháp bảo tương tự với Phong ảnh kiếm nhưng cũng không thể đem Hắc Văn kim dùng như tài liệu lục phẩm cấp thấp để luyện chế,

Không ngờ cuối cùng hắn lại nghĩ ra được phương pháp luyện chế ra những lôi châm lục phẩm vừa với tu vi của hắn. Sau này tu vi tăng lên cảnh giới Kim Đan thì có thể hợp thể thành một thanh huyền binh tứ phẩm đỉnh phong.

Hơn nữa khi tổ hợp Hắc Văn kim khâu thành linh trận thì cũng khác khi sử dụng đơn lẻ, có thể tạo thành linh trận ngũ phẩm lôi hệ!

Tiếp theo thôi diễn lại mấy lần, Nhạc Vũ cảm thấy rất hài lòng. Cuối cùng hắn lấy ra một ít quặng bạc phủ lên mặt ngoài của từng cây kim châm, vừa bảo vệ những linh phù không bị thay đổi vừa có tác dụng ngụy trang.

Sau khi hoàn thành xong mọi việc thì hắn mới thôi động pháp quyết thu những Hắc Văn kim khâu này vào trong nhẫn trữ vật rồi trầm tư suy nghĩ đặt tên cho pháp bảo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 309: Tam Diệu Như Ý

- Vật này có thể hóa kiếm, cũng có thể chuyển thành phi trâm. Vừa có thể sử dụng như pháp bảo lại có thể thành huyền binh, cũng khó đặt tên. Cũng được! Đơn giản một chút, vì nó lấy thuật pháp công kích lôi hệ làm chủ, vậy thì gọi Tam Diệu Như Ý lôi châm!

Sau khi đặt tên, Nhạc Vũ mới ngạc nhiên phát hiện là hắn đã không thể khắc danh tự này lên chỗ nào của pháp bảo nữa.

Bất quá hắn cũng đã lấy làm vừa ý vì tên gọi của những kim châm này đã khá dễ dàng, có đem khắc lên hay không cũng chỉ là việc nhỏ. Tối đa cũng chỉ tự trách trong lòng lúc làm việc có chút sơ suất.

Lát sau hắn lại nhìn lên Vân Văn Đỉnh. Bất quá lúc Nhạc Vũ đang suy nghĩ có nên luyện tiếp hai huyền binh nữa hay không thì trong đầu cảm thấy choáng váng, cả người suy yếu như muốn ngã.

- Ừ? Chắc là hao tổn quá nhiều khí huyết nên mới vậy! Xem ra là không thể nữa luyện chế được nữa, mau sớm thổ nạp vận công, lấy dược vật điều dưỡng mới có thể phục hồi. Hắc! Không ngờ luyện chế loại pháp bảo tương thông với tâm ý này lại hao tổn như vậy. Cho dù có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp cũng chịu không nổi. Lúc trước cũng may đã chuẩn bị rất nhiều linh đan cao cấp để khôi phục, nếu không đã không chịu nổi vào hai ngày trước.

Khẽ nhíu mày, Nhạc Vũ lại nhìn địa hỏa thêm một lần, sau đó thở dài thu hồi lại Vân Văn Đỉnh đi ra khỏi phòng luyện khí.

So với việc tiếc nuối không thể tiếp tục luyện chế huyền binh thì điều làm hắn buồn hơn là chỉ e không thể cách nào luyện huyền binh đến mức độ như Tam Diệu Như Ý lôi châm. Bộ phi châm này hoàn toàn là do Nhạc Vũ dùng tay luyện thành từng cái một. Nhưng hai huyền binh kia là vật lớn cần một mạch luyện thành mà Tam Muội Chân Hỏa của Nhạc Vũ hiện giờ chưa thể duy trì đủ lâu.

Sau khi đã trải qua cảm giác luyện chế loại pháp bảo thao túng tùy tâm như Tam Diệu Như Ý lôi châm, đến khi sử dụng những pháp bảo huyền binh khác đối với Nhạc Vũ mà nói quả thực chính là một loại hành hạ.

Sau một tháng, Nhạc Vũ khi tiến hành điều dưỡng tổn hại thân thể do việc dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện chế bộ Tam Diệu Như Ý lôi châm mới thấy thật sự rất khó khăn để khôi phục.

Suốt ba mươi ngày, Nhạc Vũ đã dùng hết các loại dược liệu linh đan mới miễn cưỡng khiến cho thân thể khôi phục. Trong thời gian này, về phương diện tu vi pháp lực của hắn không hề có chút tiến triển.

Bất quá đến giai đoạn thần tịch này, điều cần thiết nhất với hắn cũng không phải là tăng tiến Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể mà là luyện khí hóa thần. Đem thần hồn chân khí kết hợp làm một thể. Pháp lực tăng không tăng trưởng cũng không quá nghiêm trọng, dù sao khi bộ Ngũ Hành Phù Trận thứ hai hiện giờ đã ngưng tụ thành trong đan điền nên hắn cũng không thiếu pháp lực.

Ban ngày ngoại trừ dành cho việc khôi phục thì hắn dành nhiều thời gian để đến Kinh Sóc các.

Vào ngày thứ hai mươi, sau khi ghi nhớ xong quyển sách cuối của lầu một thì rốt cuộc hắn cũng bước lên cầu thang lầu hai của Kinh Sóc Các.

Đầu tiên khi cảm ứng được có người nhích tới gần thì từ cửa lầu thang truyền đến từng đợt lực đẩy. Bất quá trong nháy mắt, bộ đạo bào đệ tử chân truyền Quảng Lăng Tông mà Nhạc Vũ mặc trên người đã sinh ra phản ứng. Đồ án đại biểu thân phận chấp sự Truyền pháp điện mơ hồ tương hợp với linh trận ở đây khiến cho Nhạc Vũ đi vào không chút trở ngại.

Vừa mới bước vào trong lầu hai, Nhạc Vũ bất giác ngẩn ra.

Trong này ngoại trừ thưa thớt mấy người đọc thì căn bản là trống rỗng mà số sách rõ ràng nhiều hơn gấy mấy lần lầu một!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái, hắn đi ra phía trước, tùy ý cầm mấy quyển lật xem sau đó lại càng nhíu mày.

- Những linh phù thuật pháp trong sách này đều là thiên môn cổ quái, chẳng qua là tác dụng tựa hồ không lớn, hơn nữa cấp bậc tựa hồ cũng không cao

Hắn đang đang cân nhắc thì thấy một vị trung niên mặt tròn chừng bốn mươi tuổi, từ đàng xa vội vã đi tới, sau đó thi lễ.

- Tứ đại đệ tử Nguyên Hải ra mắt Nhạc chấp sự, không biết chấp sự lần này tới đây có phải để tìm sách?

Nhạc Vũ cau mày, sau đó khẽ gật đầu. Người này xưng hắn là chấp sự mà không xưng là sư huynh đệ, hiển nhiên là không dám đánh đồng với hắn.

Bất quá tình hình này mấy tháng vừa rồi hắn cũng đã quen mắt.

Tuy nói lúc bắt đầu, Nhạc Vũ còn cảm thấy chưa quen. Nhưng hắn cũng rõ ràng, kể từ hôm đó đánh xong một trận thì thân phận của mình trong tông môn đã khác với người khác.

Lật xong mấy tờ cuối cùng, Nhạc Vũ buông quyển sách, sau đó chỉ tay ra chung quanh.

- Nguyên ti huynh, chẳng lẽ những sách cất ở đây cũng tương tự?

- Đúng là như thế!

Nguyên Hải gật đầu lia lịa. Mặc dù thái độ của Nhạc Vũ coi như là thân thiết nhưng hắn vẫn cảm nhận được một uy áp lớn lao làm mồ hôi ướt đẫm sống lưng. Một kiếm chứng kiến ngày đó để lại cho hắn ấn tượng quá khắc sâu.

- Thật ra thì chấp sự nếu muốn coi qua những quyển có cấp bậc cao hơn thì có thể qua Kim Uyên các của Thủy Hàn Phong, còn ở đây phần lớn là tạp học không nhiều hữu dụng, tông môn đề phòng đệ tử trong môn phân tâm nên để lên tầng hai.

- Thì ra là như vậy, chuyện này trước kia ta không nghe nói tới.

Nhạc Vũ giãn mày, hắn nhìn Nguyên Hải đang khúm núm một cái, sau đó phất tay ý bảo lui ra.

Căn cốt người này không tệ, nếu không cũng không để tư cách là đệ tử nội môn trấn thủ nơi đây. Chỉ tiếc là tu vi tâm cảnh thần hồn của hắn quá kem, sợ rằng cả đời này chỉ có thể dừng ở Linh Hư động tâm cảnh, sau đó lấy dược vật áp chế tâm kiếp.

Nếu có thể vượt lên, trừ khi hắn hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh một kiếm kia.

Nhạc Vũ nhìn lại cả tàng thư lâu một lần nữa, tâm tình cũng từ từ bình ổn lại.

Theo như Nguyên Hải nói thì những sách ở nơi này phần nhiều là các tu sĩ tiền bối trong lúc vô tình phát hiện một số linh phù và đạo pháp, hoặc là một số kiếm quyết và công pháp tu chân tự sáng tạo.

Kiến thức những thứ này trong mắt các tu chân giả khác quả thật không có quá nhiều chỗ dùng. Nhưng đối với Diễn Thiên Châu của hắn lại là đại bổ vật không thể tốt hơn!

Những thứ này vừa lúc bổ khuyết Diễn Thiên Châu đang trống không, là hòn đá tảng để diễn hóa chu thiên thế giới tốt nhất.

Vốn hắn định nhanh chóng học tập những kiến thức về linh trận đạo pháp cao cấp hơn, nhưng hiện giờ cũng không khẩn trương mà muốn đem cả tàng thư lâu này đựng vào trong đầu của mình.

Ngoài trừ Kinh Uyên các thì Nhạc Vũ còn phải đi với Trầm Như Tân để tìm kiếm động phủ thích hợp.

Tu vi của hắn hiện giờ cũng chưa phải là rất cao, nhiều nhất cũng chỉ có thể ngự kiếm bay tới tầng mây ngoài một vạn thước. Vì thế lựa chọn động phủ cũng chỉ ở trong khoảng cách này.

Quảng Lăng Tông đã trải qua vạn năm phát triển. Vào lúc tổ sư khai phái chiếm cứ nơi này thì Quảng Lăng Sơn là nơi ở của nhiều tiểu môn phái và tán tu trong Bắc hoang. Đến thế hệ của Nhạc Vũ thì trên ngọn núi gần vạn thước tồn tại chừng ba nghìn động phủ lớn nhỏ, cơ hồ đã đào rỗng bên trong núi. Cũng may đường kính của Tiểu Quan Phong chừng hơn ba mươi dặm nên nhất thời cũng chưa có gì nguy hiểm.

Bất quá những người khác muốn làm một động phủ lại rất đơn giản.

Thấy tình hình ở đây, Nhạc Vũ càng kiên định suy nghĩ chọn luôn một cái. Bất quá tới giờ hắn vẫn chưa thấy cái nào ưng ý.

Liên tục mười mấy ngày tìm kiếm khiến Trầm Như Tân đi cùng cũng mệt nhoài.

- Yêu cầu của sư đệ đúng là quá cao, xem qua bảy trăm động phủ, ta cũng nhìn trúng mấy chục, sư đệ thì chưa hài lòng cái nào.

Trầm Như Tân cười khổ rồi lấy ra một lệnh bài bằng đồng đỏ, mở ra linh trận trước phủ. Cái này có tác dụng giống như chìa khóa của khách sạn, nếu động phủ bị vứt bỏ hay thu hồi thì tạm gác lại cho đệ tử Quảng Lăng Tông sau này sử dụng.

-Phẩm chất linh mạch cũng như mấy động phủ trước đều là cực phẩm, chẳng lẽ sư đệ không hề động tâm?

Nhạc Vũ nghe vậy thì cũng cảm thấy bất đắc dĩ, biết Trầm Như Tân hiện giờ bực tức cũng không phải là mất kiên nhẫn mà không biết ý của hắn thế nào. Thật ra lúc này hắn cũng đang vô cùng lo lắng.

Nguyên do là ở Chiến Tuyết. Nếu như hắn muốn đem Thông u Định minh châu tế luyện đến tầng thứ tám, tiếp tục tăng cường tu vi pháp lực của nàng, ngoại trừ linh mạch còn cần một số lượng lớn dược vật, hơn nữa còn cần yên tĩnh không bị ai quấy rầy.

Theo Trầm Như Tân đi vào trong động phủ, Nhạc Vũ đầu tiên là lấy linh giác cảm nhận linh mạch ở đây, sau đó ngắm nhìn xung quanh rồi lắc đầu.

- Thật ra thì sở cầu của sư đệ chỉ là một linh mạch đầy đủ Ngũ Hành, phẩm chất tốt một chút là được. Cái này Trầm sư huynh cũng thấy, còn chưa bằng dưới chân núi.

- Ngũ Hành đầy đủ, cái này hơi khó! Những nơi ở của tu sĩ cấp Nguyên Anh thì có nhiều Ngũ Hành đều đủ nhưng từ chỗ của tu sĩ Kim Đan trở xuống thì hiếm thấy. Nếu thật sự không có thì cũng chỉ có cách mời người tới chuyển dời linh mạch rồi.

Trầm Như Tân khổ sở nhìn Nhạc Vũ, biết công pháp của sư đệ mình đặc thù nên yêu cầu này cũng là đương nhiên. Chẳng qua là những linh mạch vừa rồi đều bị Nhạc Vũ lấy lý do phẩm cấp không đủ để thoái thác.

Về phần dời chuyển linh mạch, đó là hành động bất đắc dĩ. Để làm được điều này cần bày đại trận, mời tu sĩ Kim Đan cao cấp tới khiên dẫn, sau đó phải chờ từ ba đến năm năm mới có thể hoàn thành. Nếu là vì thế mà làm trễ nải tu hành của Nhạc Vũ thì lại không tốt.

Đột nhiên, Trầm Như Tân tâm niệm vừa động, trên mặt lộ ra mấy phần vẻ quái dị.

- Ta biết có một chỗ hợp ý với ngươi, chẳng qua đó là một trong những nơi cấm kỵ của tông môn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 310: Vãng sự bí tân

- Cấm kỵ của tông môn.Sư huynh, chẳng lẽ là tông môn ra lệnh nói rõ đó là cấm địa.

- Nhạc Vũ hơi kinh ngạc, nghĩ thầm nơi này bất quá chỉ một số động phủ của các tu sĩ Linh Hư cảnh mà thôi, có cái gì mà cấm kỵ?

Trầm Như Tân khẽ lắc đầu:

- Thế thì chưa từng, chẳng qua thân phận của vị chủ nhân động phủ đó tương đối nhạy cảm mà thôi. Tiểu Quan Phong xuống dốc có quan hệ rất lớn với người này. Thậm chí có thể nói toàn bộ là do người này tạo nên. Bất quá động phủ mà ông ta lưu lại thì ngươi cũng có thể tiến vào.

Nhạc Vũ nghe vậy thì nghiêm mặt, đang chuẩn bị hỏi chuyện của người này thì Trầm Như Tân lại không chịu nhiều lời, than khẽ một tiếng rồi ngự kiếm bay ra khỏi động phủ bay về trước. Nhạc Vũ theo sát phía sau, ước chừng bay hơn ngàn trượng thì thấy một động phủ nằm sâu trong hang núi xuất hiện trước mặt.

Ở bên ngoài động phủ này có một thạch đài, chung quanh là hoa viên và đình đài rộng rãi, chẳng qua là đã bị bỏ hoang phế.

Những chỗ khác cũng không có gì bất thường, bất quá bên trong như thế nào thì còn cần phải tiến vào biệt phủ mới có thể nhìn ra.

Sau khi Trầm Như Tân lấy đồng bài mở ra cấm chế, Nhạc Vũ lập tức cảm giác được ở đây Ngũ Hành linh lực cực kỳ dư thừa, đi vào vừa nhìn thì càng cảm thấy hài lòng.

- Không gian nơi này thật tốt! Cơ hồ tương đương gấp mấy lần những động phủ tu sĩ khác, so với Ly Hận phủ của Xương sư thúc tổ cũng kém không bao nhiêu. Phẩm cấp linh mạch lại càng không thua kém. Chẳng qua bố trí bên trong tương đối đơn giản, những dấu vết trên bốn vách này là do chuyện gì xảy ra?

Nhạc Vũ nhìn chung quanh thì thấy khắp thành động chi chít những dấu vết tựa hồ như là do một loại huyền binh nào đó khắc lên khiến bên trong có một cảm giác quỷ dị.

Lúc đầu hắn không để ý, song khi ánh mắt chạm vào vết kiếm chỗ sâu nhất thì tâm thần bất giác rùng mình.

- Trầm sư huynh! Có thể nói cho ta biết đây vốn là chỗ ở của ai?

- Ngươi hỏi cái này làm chi?

Đang đi ở phía trước, Trầm Như Tân, ngạc nhiên nghiêng đầu:

- Những thứ vừa rồi ngươi cũng không cần chú ý. Chủ nhân trước ở đây nếu nói cho ngươi biết cũng không vấn đề gì. Dù sao ngày sau không chừng ngươi sẽ gặp phải. Người này tên là Diệp Tri Thu, vốn cũng là đệ tử Quảng Lăng Tông ta. Chẳng qua là ước chừng sáu mươi năm trước thì bị trục xuất tông môn. Bất quá người này đối với tông môn ta mà nói cũng rất có công lao. Chẳng qua năm đó vì cầu tu hành, để tăng tiến tu vi mà giết chóc quá mức, bị chư vị trưởng lão hợp nghị trục xuất!

- giết chóc quá mức?

Nhạc Vũ càng ngạc nhiên, Quảng Lăng Tông bọn họ cũng không cho mình là chính đạo, làm việc cũng bình thường cũng không chừa thủ đoạn nào. Tu sĩ trong môn mặc dù không cố ý giết chóc người bình thường, nhưng cũng không đặc biệt xem không thuận mắt những tu sĩ tà đạo. Trừ phi là người trước hành động quá mức, hay là ảnh hưởng đến lợi ích Quảng Lăng Tông, còn thì đều mở một con mắt nhắm một con mắt.

Mấy thập niên trước tu hành công pháp tà đạo để tăng tu vi càng không biết có bao nhiêu, làm sao lại nói là giết chóc quá mức?

Nhân mạng trong mắt những tu sĩ như bọn họ từ khi nào đáng giá như vậy?

- Bản tính lương thiện Diệp sư thúc, tuy là tu luyện chút ít tà đạo thuật để lấy tủy nguyên huyết nhục nhưng cũng chỉ lấy từ phi cầm và dã thú mà thôi.

Nhìn thấy vẻ khó hiểu trên mặt Nhạc Vũ, Trầm Như Tân do dự chốc lát rồi giải thích: - Nói giết chóc quá mức, là có duyên cớ khác. Năm đó sư thúc Diệp Tri Thu cũng không biết vì sao mà xung đột với Vân Mộng Tông ở Dực châu phương nam, một mình một kiếm đi về phương nam, trong một tháng tàn sát chín tu sĩ Kim Đan của đối phương, đánh bị thương nặng một trưởng lão Nguyên Anh. Kết quả cuối cùng dẫn đến Vân Mộng Tông tụ tập đồng minh bắc thượng hỏi tội Quảng Lăng Tông. Cuối cùng chưởng giáo tiền nhiệm bất đắc dĩ mà phải xóa tên!

-Chuyện này không phải là Quảng Lăng Tông ta không đúng mà là sư thúc Diệp Tri Thu cũng vậy. Cho dù đã xảy ra qua sáu mươi năm thì tông môn chúng ta vẫn lấy đó làm nhục nhã.

Nói đến chỗ này, Trầm Như Tân thở dài lần nữa:

- Thật ra thì nếu không phải là chuyện này, Dụ Ninh sư thúc của Tiểu Quan Phong cũng không khư khư cố chấp. Năm đó sư thúc Diệp Tri Thu bị người của Vân Mộng Tông vây khốn. Dụ Trữ sư thúc tổ bất mãn tông môn ngồi nhìn, dẫn toàn bộ thành viên Tiểu Quan Phong trái lệnh tông môn đi trước cứu viện. Sau khi trải qua một cuộc huyết chiến thì tuy cứu ra được Diệp Tri Thu sư thúc nhưng mấy Dụ Ninh sư thúc tổ và mấy đệ tử đích truyền cũng vẫn lạc, dẫn đến Tiểu Quan Phong suy bại.

Nhạc Vũ nghe được thì cũng cảm thấy buồn bã, hóa ra Tiểu Quan Phong xuống dốc lại có nguyên do như vậy. Mặc dù hắn không trải qua chuyện năm xưa nhưng lúc này nghe ra cũng cảm thấy căm hận.

- Cho nên nói là cấm kỵ tông môn thật ra cũng chỉ vì mấy vị trưởng lão của chúng ta không muốn bị gợi lại chuyện cũ mà thôi. Chuyện này đúng là khó nuốt!

Đang lúc Nhạc Vũ cúi đầu suy ngẫm thì Trầm Như Tân lại cười một tiếng, thần sắc lộ vẻ phức tạp:

- Chuyện năm đó cũng không có bao nhiêu quan hệ với bọn ta, Nhạc sư đệ cũng không cần quá suy nghĩ.

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, sau đó nhìn chăm chú vào những vết kiếm sâu hoắm trên vách động.

- Trầm sư huynh, ngươi nói sao ta không thể không để ý. Từ chút dấu tích này có thể thấy chắc là Diệp sư thúc đã phục hồi được phân nửa tam thức Quảng Lăng tuyệt kiếm. Chẳng qua là cuối cùng không biết nguyên do vì sao mà chưa hoàn thành mà thôi.

Trầm Như Tân nghe vậy ngẩn người, nhìn theo ánh mắt Nhạc Vũ thì cũng không nhận ra gì, vẻ nghi ngờ trên mặt càng đậm.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, lấy ra thanh Minh Dương kiếm rồi sử xuất thức đầu tiên của Quảng Lăng tuyệt kiếm bản đầy đủ.

Hắn cố ý áp chế uy lực chỉ trong vòng quanh thân mấy trượng song Trầm Như Tân vẫn có thể nhìn ra quỹ tích của Minh Dương kiếm mơ hồ tương hợp với những vết khắc kia!

Nhạc Vũ sử ra chừng một phần ba thì thu hồi kiếm thế. Uy lực của một thức Tê Thiên Bài Vân nguyên bản này vốn cực kỳ mạnh mẽ, hắn cũng chưa thể khống chế. Sau đó chuyển sang hai thức Tán Vân Vô Định và Đái Lệ Sơn Hà cũng phù hợp với vết kiếm trên động.

Trầm Như Tân thấy vậy thì trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc.

- Thì ra vào sáu mươi năm trước Diệp sư thúc cũng đã sớm phục hồi ba thức của Quảng Lăng tuyệt kiếm sao? Sao ta chưa từng nghe nói qua? Bất quá cũng khó trách, năm đó tông môn nói Lý Vô Đạo sư thúc là đệ nhất nhân đời thứ ba nhưng danh vọng Diệp sư thúc không hề thua kém, còn có xu thế vượt qua.

Thu hồi Minh Dương kiếm vào nhẫn trữ vật, Nhạc Vũ tò mò:

- Nếu năm đó Diệp Tri Thu sư thúc đã được Dụ Ninh sư thúc tổ cứu ra thì hiện giờ chắc còn tại thế, không biết sống ở đâu?

- Ha hả, rất tốt! Nghe nói trước đây không lâu đã đột phá cảnh giới Nguyên Anh, hung danh lan tràn ỏ Dực châu phương nam.

Trầm Như Tân bĩu môi, sau đó thu hồi ánh mắt. Nếu như ba năm trước biết được ẩn tình trong những vết kiếm này thì chắc chắn hắn sẽ cực kỳ vui mừng nhưng

hiện giờ chỉ cảm giác hơi kinh dị mà thôi.

- Thật ra năm đó mặc dù Tiểu Quan Phong trái lệnh tông môn thì Diệp sư thúc cũng đã bị quản thúc. Nếu không phải những tu sĩ tiền bối chấn nhiếp thì Vân Mộng Tông cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Trận chiến sáu mươi năm trước, tu sĩ của Vân Mộng Tông vẫn lạc trên một ngàn, còn có hai tu sĩ Nguyên Anh bị thương nặng, ba mươi năm sau thì vẫn lạc. Bất quá xem từ việc Diệp sư thúc tuy đã hiểu được tam thức tuyệt kiếm nhưng không lưu lại cho tông môn thì chắc trong lòng ông ấy vẫn ôm hận với Quảng Lăng Tông. Bỏ đi! Vũ sư đệ thấy hài lòng với động phủ này hay không?

Nhạc Vũ thôi không suy nghĩ, nhìn lại bốn phía, nếu bỏ đi những vết kiếm này thì nơi đây thật đúng là tốt.

Cơ hồ là cùng một thời gian, trong truyền pháp điện của Thủy Hàn Phong, một bóng người mặc đạo bào đang đẩy cánh cửa đá nặng nề đi vào, lúc này trong thạch điện không hề có một bóng người.

Cặp mắt màu máu của người kia nhìn chung quanh một cái rồi đưa tay lên, trong điện phủ chợt bùng lên mười đạo hỏa diễm soi tỏ cả thạch điện âm u.

Từ chỗ sâu trong thạch điện vang lên tiếng thở dài sâu kín.

Người trong điện nghe thấy vậy thì cũng không hề kinh hoảng mà chỉ chắp tay trước ngực lạnh lùng nhìn những đồ án kia.

- Vô Đạo sư huynh, nếu như đã tới sao không đi vào?

- Không ngờ ngươi làm giặc còn không sợ cả chủ nhân.

Người bên ngoài cười một tiếng rồi sau đó chỉ thấy một tu sĩ trung niên mặt mày phân minh, thần sắc nghiêm nghị chậm rãi bước vào trong điện.

- Vài ngày trước ta nghe sư phụ nói là gần đây Diệp sư đệ tới Truyền pháp trung điện tìm hiểu kiếm pháp, nên mới sang đây để xem. Không ngờ lần này lại là gặp dịp, chẳng qua không biết hai mươi năm nay ngươi tham ngộ được sở đắc gì không?

Người được gọi là Diệp sư đệ nghe vậy vẫn thanh sắc bất động, lấy ra một thanh

kiếm rồi ngồi xếp bằng xuống trong được, sau đó lạnh lùng:

- Chuyện của ta không liên quan đến ngươi!

- Chẳng lẽ sư đệ còn đang hận ta lẫn Quảng Lăng Tông?

Trong mắt Lý Vô Đạo dần hiện lên vẻ xấu hổ:

- Tri Thu! Mấy vị trưởng lão tông môn năm đó cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Vân Mộng Tông bức ép quá đáng, còn có Lệ gia Thiên Hồ Sơn dòm ngó, bất đắc dĩ mới đưa ngươi trục xuất tông môn, chỉ cần vượt qua nguy cơ là được.

- Hận? Ha hả, ta sao phải hận?

Diệp Tri Thu rốt cục khàn giọng cười một tiếng:

- Lý sư huynh, ngươi vì chuyện của ta, bị chấp luật điện trừng phạt sáu mươi năm trông chừng động ma, Xương sư thúc vì để chấn nhiếp chư tông Lạc Hà Sơn mà cường hành kết anh. Nhiều sư huynh đệ có thể thoát khốn cũng nhờ mấy tu sĩ Nguyên Anh trong âm thầm tương trợ. Thử hỏi ta có thể hận Quảng Lăng Tông hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Phủ danh đại diễn

Lý Vô Đạo nghe vậy chỉ im lặng, Diệp Tri Thu tuy nói là không hận nhưng ý tứ trong đó rất rõ ràng.

Tựa hồ là nhớ lại chuyện năm đó, trong mắt của hắn lộ ra vẻ thương cảm. Yên lặng qua một hồi lâu thì giật mình thấy thần niệm của người trước mắt ngày càng điên cuồng.

- Diệp sư đệ, không biết những sư huynh đệ kia của Tiểu Quan Phong có khỏe không?

Lý Vô Đạo trong khi nói thì thêm vào chút Lôi Âm bí thuật để chấn nhiếp thần hồn. Diệp Tri Thu nghe vậy cũng chợt tỉnh, thần thức đang điên cuồng chợt thu lại, khí tức dần trở lại bình thản.

- Không phiền sư huynh quan tâm! Ngươi đã biết ta ở chỗ này thì sao không biết tình hình bọn họ? Chỉ có sư huynh, hiện giờ đã sáp tới lúc độ kiếp thành anh, phải cẩn thận nhiều hơn, đừng để cho sư đệ thất vọng!

- Độ kiếp sao? Cái này thì ta rất tự tin. Chẳng qua lúc xưa còn có thể áp chế Diệp sư đệ ngươi một bậc, không ngờ sáu mươi năm gặp mặt lại bị sư đệ vượt qua. Thật làm người khác xấu hổ! Còn có những sư huynh đệ của Tiểu Quan Phong, tiến bộ mấy năm này thật làm người khác chắc lưỡi hít hà. Sư phụ trước đó không lâu từng báo cho ta, trong vòng sáu mươi năm thì trong các ngươi có hơn mười chín người thành tựu Kim Đan, gần gấp đôi Duệ Vân Phong chúng ta, không hổ là nơi đứng đầu.

- Bất quá hiện giờ ta cũng chỉ biết chỗ ẩn thân của hơn mấy chục vị sư huynh đệ, miễn cưỡng coi như là an toàn mà thôi. Còn thêm mười chín người đã đột phá Kim Đan, đang chuyên tâm tu hành. Những người còn lại thì ngày sau cũng có hy vọng Kim Đan. Song tình hình gần đây thì không hề hay biết.

Nói đến đây, Lý Vô Đạo lại nhìn Diệp Tri Thu đang ngồi xếp bằng, thấy đối

phương quả thật không hề có ý trả lời mới tiếc nuối thu hồi tầm mắt.

- Bất kể nói thế nào, lần này ngươi trở về mang theo tin tức chư vị sư huynh đệ tất cả đều mạnh khỏe thì đã cảm thấy rất an ủi.

Vẻ vui mừng lộ rõ trong lời nói của hắn, tuy nhiên Diệp Tri Thu nghe vậy thì không hề cảm động mà càng toát lên vẻ đau lòng.

Lý Vô Đạo nói đến đây cảm giác không ổn liền vội vàng tránh đi, trong lòng cảm thấy cực kỳ buồn bã, biết giữa hai người đã không thể thoải mái như hồi còn trẻ.

- Thật ra thì gần đây sư tôn rất lo lắng cho các ngươi. Nhìn mấy hành động liên tiếp của các sư đệ ở phía nam, nếu như ta đoán không sai thì các ngươi chuẩn bị động thủ với Vân Mộng Tông?

- Thế thì làm sao?

Diệp Tri Thu vừa trả lời vừa rút thanh huyền binh trong vỏ kiếm ra, dùng tay áo khẽ lau nhẹ, thần thức đột nhiên lộ ra vẻ hung lệ.

- Cái chết thảm của sư tôn, còn có mấy vị sư huynh trước mắt ta ngày đó, Diệp Tri Thu cả đời không dám quên Nếu không phục được thù này, Diệp Tri Thu ta còn có mặt mũi nào sống trên nhân thế? Ngươi có từng biết, tư vị bị cừu hận hành hạ cả ngày lẫn đêm trong sáu mươi năm như thế nào không?

Nói đến đây, Diệp Tri Thu bỗng dưng đứng lên xoay người lại, thanh trường kiếm màu bạc nhắm thẳng vào cổ Lý Vô Đạo.

- Cho nên nếu ngươi muốn khuyên ta thì bỏ đi! Trong vòng hai mươi năm, Diệp Tri Thu ta tất sẽ khiến cho Vân Mộng Tông ở Dực châu tan thành mây khói!

- Ta xem ngươi điên rồi! Vân Mộng Tông hùng cứ Dực châu mấy vạn năm, cơ nghiệp thâm hậu còn trên Quảng Lăng Tông ta, tu sĩ Nguyên Anh có chín người, làm sao có thể để sư huynh đệ các ngươi dao động? Ta biết tu vi sư đệ ngươi hôm nay cao tuyệt, kiếm pháp cái thế . Nhưng nếu có thể đăng nhập cảnh giới Nguyên Anh, có ai không có thiên tư hãn thế? Huống chi bọn họ còn có mấy chục tu sĩ Kim Đan, có thể dùng bí pháp tạm thời thăng lên cảnh giới Nguyên Anh! Lui thêm bước nữa mà nói, mặc dù sư huynh đệ các ngươi thật có thể báo

thù thành công thì có mấy người còn sống sót? Ngươi thật sự nhẫn tâm?

Thấy vẻ băng hàn trong mắt Diệp Tri Thu càng đậm, Lý Vô Đạo thở ra một hơi, trầm giọng:

- Không phải ta khuyên ngươi buông bỏ, chỉ là chờ thêm một chút mà thôi. Chuyện năm đó, có ai trong tông môn không muốn đuổi tận giết tuyệt Vân Mộng Tông? Chẳng qua tình thế lúc ấy không được mà thôi, nhưng hiện giờ tình thế bất đồng, nếu Diệp sư đệ còn coi ta là sư huynh vậy thì nghe ta một câu.

Đợi thêm ba mươi năm nữa! Ba mươi năm sau, Lý Vô Đạo ta cùng chư vị đồng môn, nhất định sẽ cùng Diệp Tri Thu sóng vai mà chiến

- Cùng ta sóng vai mà chiến? Chỉ bằng các ngươi, ngay cả đám tôm tép bắc hoang cũng chưa làm được gì còn muốn giúp ta?

Diệp Tri Thu cười lạnh, không giấu vẻ giễu cợt trong mắt:

- Ta biết ba năm trước các ngươi khi đánh chết tối thiểu ba Yêu Suất đã bị trọng thương. Gần đây lại càng ở trì hoãn thời gian, chờ chực Phong Vân cùng Vu Duy sư thúc cùng với ngươi độ kiếp. Nhưng chẳng lẽ ngươi cho rằng, Thái Huyền tông cùng La Phù Tông sẽ để yên cho các ngươi? Muốn nhất cử bình định Bắc hoang là tính toán của sư tôn ngươi đúng không, chưởng giáo chân nhân các ngươi thực sự đã làm thành được việc gì?.

Vẻ giận dữ lóe lên trên mặt Lý Vô Đạo, bất quá một lát sau sau thì dịu lại:

- Sư tôn ta thế nào thì không phải là ngươi có thể đánh giá! Cuối cùng ta vẫn còn muốn khuyên ngươi một câu nữa, tình hình hiện giờ đã khác với bốn tháng trước. Ngươi có biết người hậu sinh của Tiểu Quan Phong các ngươi, chỉ trong một năm đã thành tựu Linh Hư thần tịch.

- Nhân tài mới xuất hiện của Tiểu Quan Phong chúng ta? Ngươi đang nói hài tử ba năm trước đã giúp các ngươi tham ngộ ra ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Diệp Tri Thu kinh ngạc, kiếm trong tay cũng thả lỏng:

- Lời ấy thật không?

- Chuyện này ngươi điều tra thêm là biết! Vào hôm so đấu, hắn lấy một thức vừa mới sáng tạo áp chế ba đồng bối không phải là chuyện giả. Cho nên nói chỉ một nhân tài Tiểu Quan Phong cường thịnh, chỉ một mình hắn đã hơn ngàn vạn đám La Mộng Phách Phong. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Ngươi cũng không cần lo lắng Tiểu Quan Phong xuống dốc.

- Lắm điều .

Nghe thấy Diệp Tri Thu hừ lạnh một tiếng. Lý Vô Đạo liền biết đối phương đã sớm không kiên nhẫn, lập tức cười lúng túng, thần sắc chuyển nghiêm nghị:

- Ngày đó sư tôn và mấy vị trưởng lão sau khi giám định căn cốt thì đã kết luận da thịt huyết nhục cho tới căn cốt tủy nguyên của hắn hiện giờ đã có thể sánh với Kim Đan, hồn lực thậm chí còn lớn hơn mấy lầy tu sĩ giả đan! Ngươi có biết ý nghĩa là sao không? Mấy năm nữa hài tử kia cũng sẽ kết đan! Chẳng lẽ sư đệ còn không đợi được ba mươi năm?

Diệp Tri Thu thất thần, con ngươi không ngừng lóe lên rồi cuối cùng phất tay.

- Tai nghe là giả mắt thấy mới là thật, để ta xem lại rồi mới nói! Ai biết bên ngoài hắn đẹp đẽ, bên trong thối rữa thì sao?

- Điều này là dĩ nhiên!

Lý Vô Đạo nghe vậy cũng không để ý, cười dài:

- Hài tử kia tuyệt đối sẽ không để cho ngươi thất vọng. Ba mươi năm sau, ta dám đảm bảo Quảng Lăng Tông ta có đủ sức lật úp Vân Mộng Tông.

Diệp Tri Thu hừ lạnh một tiếng, cũng không lên tiếng, chẳng qua là trong tâm niệm đã nhớ được cái tên Nhạc Vũ.

Thật sự ngộ tính người này kiệt xuất như thế? Còn có chắt trai của sư tôn nghe nói có giao tình với hắn rất tốt, không biết tình hình hiện giờ thế nào?

Trong động phủ, Trầm Như Tân sau khi lưu lại linh bài cấm chế thì một mình rời đi. Nhạc Vũ còn lại vẫn kinh ngạc nhìn sững vào những vết kiếm trên vách. Hắn

xem từ trong ra ngoài, càng về sau càng kinh dị.

- Người này, đúng là lợi hại! Một trăm kiếm thức này mình chưa bao giờ thấy qua ở trong Kinh Sóc Các và Tiểu Quan Phong, tương tự cũng không, hơn nữa không một thức nào lặp lại. Chắc là toàn bộ do người kia tự nghĩ ra! Đáng tiếc nơi đây không tiện diễn luyện kiếm pháp, nếu không cũng muốn xem uy lực kiếm chiêu trên vách đá thế nào.

Lấy tâm niệm khống chế Minh Dương kiếm tùy ý xuất ra mấy kiếm thức, Nhạc Vũ nhất thời chau mày.

- Chỉ từ pháp tắc mà xem thì có thể thấy uy lực kiếm chiêu này liền lạc như ý, rất ít sơ hở, hơn phân nửa là đã được thôi diễn thành thục! Theo như dấu tích thì lưu lại vào khoảng tám mươi năm trước. Khi đó Diệp Tri Thu tối đa cũng mới chỉ hai mươi mấy tuổi mà thôi, đây chính là thực lực của ông ấy sao? Uy danh của Lý Vô Đạo sư thúc năm đó còn vượt lên, không biết tình hình còn ra sao? Ngoài ra những nhân vật như vậy lúc đó không biết có bao nhiêu?

Trong nội tâm dâng lên từng đợt hưng phấn, Nhạc Vũ miễn cưỡng đè nén rồi nhớ lại câu mà Trầm Như Tân lúc gần đi nói.

- Ngộ tính của Diệp Tri Thu cố nhiên không tệ nhưng so với Vũ sư đệ thì còn kém xa, chỉ cần sau một hai giáp là thắng được ông ấy!

Đối với câu cuối cùng, Nhạc Vũ cũng không có ý kiến gì, bất quá những gì chứng kiến khiến hắn không khỏi xấu hổ.

Thật là như thế sao? Sợ rằng chưa chắc!

Hắn tìm hiểu Quảng Lăng tuyệt kiếm, cố nhiên là chỉ dùng một tháng,hưng lại có đồ án thần thú gợi ý lẫn hệ thống phụ trợ trí năng hỗ trợ. Còn Diệp Tri Thu chỉ dựa vào những đoạn ngắn phân giải ra trong điện vẫn có thể hoàn thành hơn phân nửa ba thức kiếm.

Mức độ khó khăn trong này dĩ nhiên không nói cũng biết.

Tài năng người này vượt Nhạc Vũ gấp trăm lần!

Tự giễu cười một tiếng, Nhạc Vũ cầm chiếc đồng bài đi tới ngoài cửa động, suy

tư một lát rồi viết ba chữ "Đại diễn phủ" trên tấm biển phía trên, hàm ý luôn phải cố gắng.

Sau đó hắn mới bắt đầu lấy linh thạch, sửa đổi linh trận cấm chế trong biệt phủ. Pháp trận ở đây mặc dù đã năm mươi năm chưa từng tu sửa nhưng tình trạng nhìn chung vẫn không tệ, linh lực vận chuyển liền lạc.

Bất quá so với yêu cầu của Nhạc Vũ thì vẫn kém rất nhiều. Sau khi tu sửa một phen, qua mấy canh giờ thì Nhạc Vũ mới hồi phục hoàn toàn linh trận hộ phủ. Sau đó hắn tiếp tục bố trí thêm ba linh trận trong động phủ nữa mới chịu nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 312: Chiến sát bát tầng

Nhạc Vũ nhìn chung quanh đánh giá thành quả một ngày bận rộn. Sau đó trong hơi đau lòng, ba lục phẩm linh trận đều có một viên lục phẩm linh thạch làm đầu mối then chốt phát động. Điều này cũng có ý nghĩa là tài phú mà hắn tích lũy từ trước đến giờ căn bản đã không còn.

Ngầm thở dài, hắn lại dùng một tờ linh phù sử dụng một đạo pháp. Quả nhiên sau khi khởi động dao động linh lực thì linh giác của hắn cũng không xuyên qua được đến tầng thứ hai.

Đây chính là một trong những nguyên nhân mà hắn muốn tìm động phủ bên trong rộng rãi.

Tế luyện Thông u châu và Định minh châu để Chiến Tuyết tiến vào đến chân lực Huyền Sát Chiến Ma tầng thứ tám không đơn giản như sáu tầng đầu tiên. Chỉ cần ở bên trong hạt châu lấy hồn lực đánh vào pháp quyết tương ứng, đem chân khí của bản thân Chiến Tuyết cùng với lộ tuyến vận công chuyển thành Huyền Sát Chiến Ma quyết là được.

Sau tầng thứ sau, ngoại trừ cần một số lượng lớn dược liệu thì còn cần nhiều hơn linh lực. Nhạc Vũ nhớ tới tại Thương Chủy Sơn khi ấy, linh lực của cả một ngọn núi lớn cũng chỉ duy trì được hai tháng.

Bất quá ở Quảng Lăng Sơn, vấn đề linh lực vấn đề cũng dễ dàng giải quyết, dược liệu đã chuẩn bị tốt từ lâu. Vấn đề là cuối cùng là lúc luyện chế dẫn đến sát lực cuồn cuộn khiến linh thú trong núi chạy cuồng bốn phía.

Động tĩnh kinh người như vậy, cho dù là ở dãy núi Lạc Hà cũng không thể an toàn. Nhưng bản thân Nhạc Vũ cũng không có cách nào rời khỏi Quảng Lăng Sơn quá lâu.

Trong Ẩn linh trận, Nhạc Vũ dựa theo ghi chép trong Huyền Sát Luyện Thi điêu khắc một pháp trận nho nhỏ pháp trận rồi lấy cái quan tài kim khí không dùng

trong nhẫn trữ vật đặt lên trên đó. Cuối cùng đến khi bố trí xong các loại dược dịch thì Nhạc Vũ lại do dự.

- Ngày đó mình tế luyện tầng thứ bảy, dùng hơn hai ngày mới hoàn thành. Hoàn cảnh nơi này quả thật mạnh hơn Thương Chủy sơn mấy lần nhưng khó khăn của tầng thứ tám nhiều hơn tầng thứ bảy không ít.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ lấy ra hai thanh phi kiếm vừa mới truyền tin tới, chú nhập tin tức xin nghỉ nửa tháng rồi tiện tay ném ra ngoài. Vật này chính là tông môn cấp cho các đệ tử chân truyền. Mặc dù coi như là cửu phẩm pháp bảo nhưng không có lực chiến đấu, đạo pháp bên trong lấy lôi hệ làm chủ, phi hành cực nhanh.

Chỉ cần trực tiếp xác định đích đến hay dùng giao cảm khóa chặt thần hồn người khác là có thể truyền đi.

Ngày đó Đoan Mộc Hàn có thể tìm tới hắn, chính là bằng hồn, lực cảm giác. Còn Nhạc Vũ trả lại kiếm lúc cũng là từ Hồn thạch biết được phương vị của Đoan Mộc Hàn.

Nếu rời khỏi tông môn thì cũng có thể báo tin về tông môn. Ở Thủy Hàn Phong có bày một đại trận, cho dù là cách xa trăm ngàn vạn dặm cũng có thể tiếp nhận phi kiếm trở về Quảng Lăng Sơn.

Nhạc Vũ cũng không nói lý do xin nghỉ. Chuyện luyện chế Tam Diệu Như Ý lôi châm hắn có thể giấu được người bên cạnh nhưng không thể giấu diếm Xương Băng Hồng. Tuy hôm đó Xương Băng Hồng ra vẻ giận dữ trách mắng hắn mấy câu nhưng vẫn lộ ra mấy phần hài lòng. Sau đó cho phép hắn nghỉ một tháng để chuyên tâm tu hành, vững chắc căn cơ.

Hiện giờ hắn cũng chỉ là xin nghỉ thêm một chút mà thôi. Còn bên Đoan Mộc Hàn lại càng đơn giản, cũng không biết nàng đang nhận những thứ gì mà những ngày qua cũng không trông thấy bóng dáng.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát đã thấy hai cây phi kiếm bay về. Xương Băng Hồng vẫn đơn giản viết một chữ "Chuẩn" còn Đoan Mộc Hàn cũng lần đầu tiên không lắm điều.

- Hiện giờ ta đang bận luyện kiếm, không rảnh quản ngươi! Chuyện ngày hôm

đó cũng nhanh chóng làm đi.

- Bận rộn luyện kiếm? Nói như vậy tiền đánh cuộc ngày đó chắc đã đến tay tiểu sư phụ, còn chuyện sau này đúng là làm người ta có chút hiếu kỳ!

Nghĩ vẩn vơ trong đầu một lát rồi Nhạc Vũ đem Chiến Tuyết từ tiểu viện dưới kia gọi về.

- Thiếu gia, nơi này là nơi nào?

Đầu tiên, Chiến Tuyết thầm cảm kỳ quái nhìn khắp mọi nơi, lúc trông thấy vết kiếm thì cặp mắt nhất thời lóe lên. Ngay sau đó phát hiện ra chiếc quan tài bằng bạc trước người Nhạc Vũ lẫn ngửi thấy mùi dược dịch nồng hậu thì nhất thời hiện lên vẻ hưng phấn.

- Nơi này là Đại diễn phủ, sau này là chỗ ở của chúng ta. Đầu tiên ngươi cũng đừng quản nhiều việc, cứ ngâm dược dịch là được!

Nhạc Vũ tùy ý phất tay, tiếp tục khắc linh phù kết hợp linh trận cùng chiếc quan tài bạc.

Hai gò má của Chiến Tuyết đỏ bừng, bất quá sau đó vẫn cởi đai lưng và quần áo lẳng lặng tiến vào trong dược dịch.

Sau khi an bài xong, Nhạc Vũ đứng lên, đầu tiên là ngẩn ra, sau một hồi mới tỉnh lại thu liễm tâm thần, bắt đầu hai tay kết ấn.

Theo hai tay hắn không ngừng múa lên như hồ điệp, một luồng linh lực bắt đầu hội tụ quanh người hắn và chiếc quan tài bạc, cuối cùng tạo thành một vũng xoáy linh lực. Đến khi mật độ linh lực quanh người Nhạc Vũ không thể tăng thêm nữa thì hai hạt châu Thông U Định Minh mới nhất tề bắt đầu hưởng ứng cộng minh.

Kế tiếp Nhạc Vũ bắt đầu kết xuất phù ấn cho Thông U và Định Minh, khởi động linh trận cần thiết cho chúng.

Trọn bộ ấn quyết, Nhạc Vũ chỉ dùng nửa giờ đã hoàn thành, tiếp đó là đứng quan sát. Chỉ cần Chiến Tuyết có thể hoàn toàn thu nạp dược lực ngưng tụ thành chân khí Huyền Sát Chiến Ma cấp thứ tám thì coi như hoàn thành tế luyện.

Nhạc Vũ lấy tay sờ chiếc quan tài, sau đó cũng chỉ thấy Chiến Ma chân khí trong thể lực của Chiến Tuyết đang được nén chặt bởi Định minh châu cùng dược dịch linh trận, rèn luyện nhiều lần chuyển thành chân khí Huyền Sát Chiến Ma mới. Hết thảy tình hình coi như hài lòng, chẳng qua một lượng lớn sát lực vô dụng bị thân thể Chiến Tuyết bài xích tràn đầy cả động phủ.

- Nhìn tốc độ chuyển hóa này thì chắc phải mười lăm ngày mới hoàn thành, coi như mình tính toán đúng.

Nhíu mày, Nhạc Vũ nhìn vào Chiến Tuyết, sau đó lộ vẻ kinh ngạc.

Mấy tháng này hắn cũng không để cho Chiến Tuyết sử dụng thuốc tắm nên cũng chưa thấy lại thân thể của nàng. Hôm nay nhìn lại mới phát hiện ánh mắt khó có thể rời khỏi thân hình kiều diễm không gì sánh được của nàng.

- Xem ra phải nhanh chóng tìm đạo lữ rồi! Cứ tiếp tục như thế coi chừng mình sẽ cưỡng gian nàng, Chiến Tuyết nhất định sẽ không phản kháng, nhất định sẽ không, mình đúng là cầm thú.

Nhạc Vũ khóc một trận không ra nước mắt, kể từ sau bạn gái của hắn ở kiếp trước, hắn vẫn chưa từng làm qua chuyện này. Trước sau vẫn một lòng chuyên tâm tu hành nên không biết thật ra nhu cầu kia của mình đã rất khao khát.

Nghĩ đến những sư tỷ muội bên trong Quảng Lăng Sơn thì thật sự Nhạc Vũ cũng không chú ý đặc biệt một ai. Chỉ có Thư Khiết của Phù Dung Phong là khiến hắn có ấn tượng sâu sắc. Chẳng qua tâm cơ nàng quá nặng, tựa hồ khó thành bạn tốt. Còn có Chu Oánh sư muội của Vân Thanh Phong nhưng người ta chỉ mới là một nữ hài tử mười hai tuổi.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của Đoan Mộc Hàn, sau đó Nhạc Vũ mãnh liệt lắc đầu, nỗ lực gạt đi ý niệm này, bắt đầu lấy phát lực ngưng tụ những sát lực kia thành dòng rồi lấy đồ chuyên dụng đựng vào.

Đừng xem những đồ này đối với hắn vô dụng, đối với những tu sĩ tà đạo lại là chí bảo, chỉ cần đưa ra chợ tu sĩ là có thể phát tài.

Sau mười ngày, dược dịch trong quan tài bạc mới từ từ mất đi hiệu dụng. Lúc này cả người Chiến Tuyết như đã biến đổi. Da thịt toàn thân tràn đầy sức sống,

sờ vào có co giãn, bề ngoài không thể nghĩ đến nàng có lực lượng một trăm sáu mươi thạch lực.

Hồn sát lực của nàng lại càng thu liễm, ngay cả Nhạc Vũ là chủ nhân cũng cảm thấy bình thường.

Bất quá cảm giác trực quan nhất vẫn là phụ trọng lên hồn lực của Nhạc Vũ càng nặng, linh lực mà Thông u châu lấy ra từ trên người hắn cũng tăng thêm mấy lần.

Nhạc Vũ cũng cảm thấy may mắn là ba năm trước sáng suốt không luyện tiếp. Nhạc Vũ vừa thôi không nghĩ đến chuyện của Chiến Tuyết thì nghĩ sang chuyện khác, thừa dịp còn mấy ngày tiếp tục đến khí viên Ngọc Dung Phong luyện chế hai thanh huyền binh mà hắn thiết kế đã lâu.

Kiếm tên Phong Loan, đao tên Bi Âm, đều là lục phẩm. Kiếm thì Nhạc Vũ cũng không hạ công phu gì, chỉ chồng lên ba Tật Phong Thuật trung giai khiến tốc độ cực kỳ mau lẹ, ngoài ra đô bền có thể so với tứ phẩm huyền binh!

Chiến lực của hắn hiện giờ cũng không phải chủ yếu dựa vào pháp bảo huyền binh mà là Quảng Lăng tuyệt kiếm. Đầu tiên có thể tìm được một thanh kiếm có thể dung nạp được lực lượng mới là trọng yếu nhất!

Về phần Bi Âm đao, Nhạc Vũ thực sự tốn công, đáng tiếc là hắn lại không có thời gian để thôi diễn đao pháp sáng chế ra.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Nhạc Vũ mới tiếp tục cùng Xương Băng Hồng học chút ít trận pháp. Nhưng chính vào lúc hắn cho là có thể an tĩnh được một lúc thì năm ngày sau đó Đoan Mộc Hàn đã đột nhiên hiện ra, chỉ trong mấy nhịp thở đã đột phá qua tất cả linh trận của Đại diễn phủ tới trước mặt Nhạc Vũ.

- Ba ngày sau ta muốn rời núi. Ngươi hoặc là tiếp tục ở lại biệt phủ tu luyện hoặc theo ta xuống núi.

Nhạc Vũ nghe vậy thì suy nghĩ một thoáng rồi không chút do dự gật đầu:

- Ta theo sư phụ xuống núi! Chẳng qua là sau khi hoàn thành chính sự thì kính xin sư tôn có thể cho ta trở về Bắc Mã Nguyên một lần.

Rời nhà ba năm, cũng đúng là đã đến lúc nên trở về thăm một chút, nghĩ đến

Nhạc Trương Thị, trong lòng Nhạc Vũ nhất thời dâng lên một cảm giác khẩn trương, không biết tình hình hiện giờ của Nhạc gia thành thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Tính sổ về sau

Vào tháng sau, trên một ngọn núi phía đông nam Bắc Hoang.

Mà giờ khắc này ngay trước mặt hai người còn có một vị lão nhân cùng vài vị nam tử áo bào trắng đang phục lạy trên đất không dám nhìn lên.

- Bẩm Đoan Mộc chân nhân! Năm nay Hồng Hà Môn đã chuẩn bị đầy đủ cung phụng, làm phiền ngài kiểm nghiệm một lần.

Lão nhân kia vừa nói vừa gọi một người đem khay đồ vật đưa tới trước người hai người.

Đoan Mộc Hàn cầm lên một túi trữ vật trên khay, dùng hồn thức đảo qua, nhẹ nhàng gật đầu.

- Năm nay các ngươi cung phụng những đồ vật này xem như có rất nhiều món Quảng Lăng Tông thực dụng.

Nhìn thấy lão nhân trước mặt khẽ thở ra một hơi, vẻ mặt rõ ràng dễ dàng hơn không ít.

Khóe môi Đoan Mộc Hàn nhếch lên, kế tiếp lại nhấc lên một túi trữ vật, lần này Đoan Mộc Hàn thoáng lộ vẻ kinh dị:

- Hai kiện lục phẩm linh vật, ba kiện thất phẩm, phân lượng cũng ít một chút. Nhưng giá trị đạt tới ba vạn linh thạch, lần này Hồng Hà Môn các ngươi thu hoạch xem như không tệ.

Lão giả quỳ dưới đất ngẩng đầu lên, cười theo:

- Đoan Mộc chân nhân, khu vực này của chúng ta không sinh sản được linh dược, chỉ có thể dựa vào việc đào móc linh mạch quáng mạch thu thập một phần tài liệu luyện khí cùng linh thạch mà thôi, thuần túy là dựa vào vận khí. Năm nay

khá hơn một chút, nhưng sang năm chỉ hi vọng quý tông có thể nhẹ tay…

- Phải không? Ngươi thì đang kêu khổ, Tâm Kiếm Môn lân cận còn đang mong mỏi có vài tòa linh mạch cua Hồng Hà Môn các ngươi kia. Làm người đừng đùa giỡn tâm kế mới thỏa đáng.

Không mặn không nhạt gõ vài câu, Đoan Mộc Hàn chuyển giọng:

- Ngoại trừ những vật này, thật sự không còn gì khác?

Lão nhân kia vội đáp:

- Hồi bẩm chân nhân, năm nay quả thật không đoạt được gì khác, linh vật cấp thấp chỗ chúng ta vẫn còn, chỉ sợ chân nhân nhìn không thuận mắt. Thật ra năm nay nếu còn có thu hoạch, Hồng Hà Môn chúng ta cũng mong đổi lấy linh bi đan dược, như vậy chẳng phải tốt hơn?

- Thật sự?

Đoan Mộc Hàn thu hồi hai túi trữ vật, lại nói:

- Gần đây ta nghe Chức Phương Điện cùng Thông Văn Điện nói, Hồng Hà Môn các ngươi đang cùng người khác giao dịch ngầm, không biết có chuyện này hay không?

- Tuyệt không chuyện này!

Trên đầu lão giả tuôn đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi nói:

- Hồng Hà Môn mấy năm nay ngoại trừ giữ lại một phần trân vật, chuẩn bị năm sau cung phụng, ngoài ra đều nộp lên cho quý tông. Tuyệt không nửa điểm giấu riêng! Nếu ta có nói nửa lời không thật, xin để cho ta không được chết tử tế!

- Như thế là tốt rồi!

Đoan Mộc Hàn hài lòng cười, nhưng vẻ nghiêm khắc trong mắt càng nồng:

- Câu chưởng môn, quy củ Quảng Lăng Tông ngươi hẳn là rõ ràng. Loại chuyện này có thể bị giết tuyệt cả nhà! Trong ba tháng, phụ cận khu vực các ngươi đã có

ba bốn môn phái bị tiêu diệt, ta khuyên ngươi đừng nên đùa giỡn như bọn hắn.

- Bẩm chân nhân! Những năm trước đây bên Thái Huyền Tông quả thật có phái vài tên đệ tử liên lạc với chúng ta, ngoài ra còn có Phù Sơn Tông, Ngọc Hoàng Tông, Tàng Trân Các. Nhưng đều bị lão hủ từ chối, xin ngài minh giám!

Câu Vĩ nói tới đây, lại cùng môn hạ dập đầu.

- Đúng như lời ngươi nói, vậy các ngươi không cần lo sợ, nếu môn phái thật lòng quy thuận Quảng Lăng Tông, vẫn sẽ được chiếu cố quan tâm.

Lạnh lùng nhìn mấy người kia, Đoan Mộc Hàn lại lấy ra đan dược cấp thấp giá trị chừng ba vạn linh thạch đưa tới:

- Ngươi kiểm kê đi.

Dứt lời Đoan Mộc Hàn ngự kiếm rời đi. Lúc này Nhạc Vũ không theo sau, bước lên một bước, ý vị thâm trường nhìn Câu Vĩ.

Sau đó khoảng hai phút sau, Nhạc Vũ mơi đuổi theo Đoan Mộc Hàn đã đi xa ngoài mấy trăm dặm.

Mà sau khi nhìn thấy hắn, Đoan Mộc Hàn lại dùng vẻ mặt châm chọc nói:

- Lão đầu kia rốt cục cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt?

- Cũng không bao nhiêu, chỉ sáu viên lục phẩm linh thạch mà thôi.

Nhạc Vũ cười cười, lấy ra mấy viên linh thạch trong giới chỉ nói:

- Câu chưởng môn muốn nhờ ta nói tốt trước mặt ngài vài câu. Nói rõ chuyện lén giao dịch kia chỉ là bị người tung lời đồn, còn nói nếu Hồng Hà Môn có thể bình an vượt qua tai kiếp này, ngày sau sẽ có dầy báo.

- Hừ! Còn than nghèo với ta, ngay cả lục phẩm linh thạch cũng tùy tiện lấy ra được sáu viên, bọn hắn…

Hừ lạnh một tiếng, Đoan Mộc Hàn không chút khách khí cầm ba viên lục phẩm linh thạch trong tay Nhạc Vũ, bĩu môi:

- Nể tình linh thạch này, lần này xem như bỏ qua cho bọn hắn.

Nhạc Vũ nghe vậy cau mày, trầm ngâm nói:

- Như vậy tông môn tính toán bỏ qua cho Hồng Hà Môn sao?

- Trước khi đi, chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng lão đã có dặn dò về chuyện Hồng Hà Môn. Tuy bọn hắn làm chuột hai đầu, tiếp xúc với Thái Huyền Tông cùng Phù Sơn Tông, nhưng khách quan mà nói dù sao tình tiết cũng còn nhẹ.

Nói tới đây, Đoan Mộc Hàn lại thở dài:

- Dù sao cũng còn phải lưu lại bọn hắn một chút. Có bọn hắn thu thập dược liệu linh vật cho chúng ta. Nếu giết hết, cũng không tiện. Nếu muốn thu thập chỉ đành đợi đến ngày sau, khi tìm được người thay thế bọn hắn mới xong!

- Cử động này của chưởng giáo chân nhân thật anh minh!

Nhạc Vũ cũng hiểu rõ, trong miệng khen ngợi cũng là chân tâm thật ý. Mặc dù Quảng Lăng Tông hùng cứ phương viên rộng lớn, nhưng cũng không đủ tinh lực đi thu thập toàn bộ linh dược trân vật ở khắp các nơi. Chỉ có cách giao cho thế lực địa phương thu thập, nếu đem Hồng Hà Môn giết tuyệt, dĩ nhiên sảng khoái, nhưng đối với Quảng Lăng Tông lại không hề có chút ích lợi.

Nếu bồi dưỡng một tiểu thế lực lâu ngày, thay Quảng Lăng Tông thu thập linh vật cùng trấn áp yêu thú địa phương, thật ra cũng là một chuyện tương đối phiền phức, ngoài ra không có ai có thể giúp tông môn thu hoạch tài liệu hàng năm như thế.

Hơn nữa ngoài Hồng Hà Môn, khu vực này cũng không có môn phái khác có thể so sánh được Hồng Hà Môn.

Nghĩ tới đây, hắn âm thầm thở dài, những tông môn nhỏ cần dựa vào Quảng Lăng Tông hắn cũng nhìn thấy nhiều vô số. Nhưng nhất thời nửa khắc thật sự không thể dễ dàng tìm kiếm được môn phái nào có thể thay thế.

Những chuyện tiêu diệt môn phái phản bội, không cần hắn cùng Đoan Mộc Hàn

nhúng tay, tự có người khác trong tông môn xử lý. Nhưng trên đoạn đường này tâm tình Nhạc Vũ vẫn thật nặng nề.

- Có phải ngươi vẫn không cam lòng?

Đoan Mộc Hàn âm trầm, bay tới phía trước:

- Thái Huyền Tông, Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông thật sự cấu kết nhau chặn đường…

Nói tới đây, nàng đột nhiên trầm mặc.

Nhạc Vũ cau mày, biết đây cũng là chuyện phiền toái, hắn chỉ nghĩ muốn mau chóng quay về Bắc Mã Nguyên.

- Sư phụ, phía đông bên này, chính là Bắc Hải, thuộc về địa vực của Thái Huyền Tông, phía nam là địa giới Dực Châu, có phải chúng ta nên trở về tông môn không?

- Trở về?

Đoan Mộc Hàn kinh ngạc quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ:

- Ngươi nghĩ rằng lần này chúng ta đi ra chỉ vì thu thập những cung phụng này thôi sao? Vậy ta còn muốn ngươi chuẩn bị Pháp Cân Huyền Bàng làm gì. Chuyện cần làm lần này đúng là phiền toái…

Nhạc Vũ theo bản năng thoáng cau mày, trước đó hắn thật sự cho rằng như thế, nhưng hôm nay nghe lời nói của tiểu sư phụ, chuyện thu thập cung phụng chỉ là nhân tiện mà thôi.

Kế tiếp Đoan Mộc Hàn cũng không giải thích, mang theo hắn đi về hướng đông vài vạn dặm, xa xa nhìn thấy biển rộng vô tận.

Sau đó dọc theo bờ biển phi hành, khi đi tới một ngọn núi nhỏ xây một kiến trúc hình dáng như ngôi miếu lúc này mới dừng lại.

Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái nhìn qua, chỉ thấy trên đường núi người đến người đi nối liền không dứt. Trên quảng trường trước cửa miếu, đang có rất

nhiều người quỳ xuống tế bái, hương khói dâng cao mù mịt cả bầu trời.

Nghiêng tai lắng nghe, có thể nghe được những người kia đang quỳ cầu xin mưa thuận gió hòa, hoặc cầu xin ra biển bình an, thậm chí còn cầu xin nhân duyên.

- Nhìn bộ dáng này phảng phất giống như mấy ngày trước Chiến Tuyết nhận được tín ngưỡng.

Nghĩ tới đây, trong đầu Nhạc Vũ hiện lên một ý niệm, gương mặt hắn chợt tái đi.

Cơ hồ đồng thời nghe Đoan Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng:

- Giả thần giả thánh.

Tiếng nói vừa dứt, nàng liền tiện tay đánh xuống một đạo kiếm quang, chém xuống ngay sườn núi, trong tích tắc ngôi miếu kia liền bị chém vỡ!

Chẳng qua nàng xuất thủ rất có phân tấc, tuy thế kiếm bén nhọn, nhưng không hề tổn hại tới người bình thường.

Nhưng trời giáng tai họa, những người kia lại tứ tán bỏ chạy, trong chốc lát nơi sườn núi không còn một bóng người.

Nhạc Vũ đợi thêm chốc lát mới ngự kiếm bay xuống, nhìn thấy ngôi miếu chỉ còn lại một đống phế tích, ánh mắt hắn liền bị một tấm biển gỗ hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 314: Thượng cổ bí

Trong lòng Nhạc Vũ chợt cảm thấy ngoài ý muốn, tuy Đoan Mộc Hàn cũng không hạ thủ thật sự, nhưng có thể không bị kiếm quang làm tổn thương, mảnh gỗ này đúng là cực kỳ bất phàm.

Cơ hồ không chút do dự, hắn dùng pháp lực khẽ hấp, đem tấm gỗ được xem như linh bài nằm trên mặt đất hấp tới tay, liền cảm giác vô cùng ôn nhuận.

- Không trách được! Vật này nhìn như bình thường, nhưng ít nhất phải là loại gỗ lục phẩm. Khó trách có thể chịu được một kiếm của tiểu sư phụ mà vẫn bình yên vô sự.

Rất nhanh ánh mắt Nhạc Vũ chuyển sang nhìn dòng chữ nạm vàng trên bảng gỗ, sau đó con ngươi chợt co rụt lại.

"Diệu linh chiêu ứng hoằng nhân phổ tế Hải Thánh Chân Quân."

- Đây chính là chính sự mà lần này chúng ta cần làm. Chuyện thu thập cung phụng chẳng qua chỉ là nhân tiện mà thôi.

Lúc này Đoan Mộc Hàn đã đi tới bên cạnh hắn, nhận lấy tấm gỗ kia, khóe môi nhếch lên, chấn thành nát bấy.

- Một con bạch tuộc nho nhỏ, ngay cả tu vi biến hóa cũng không có, lại dám xưng thần xưng thánh. Cái gì là diệu linh chiêu ứng hoằng nhân phổ tế, thật sự buồn cười.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt căng thẳng, nhớ lại ở thế giới kia, tựa hồ Chiến Tuyết cũng được gọi là "Thần uy chí dũng chí linh chí thánh chí minh Câu Trần Tinh Quân" tựa hồ còn khoa trương hơn một bậc.

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ miễn cưỡng khiến cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại:

- Sư phụ, chẳng lẽ có yêu thú ở nơi này tự xưng thần minh?

- Thì ra tiểu Vũ ngươi đối với chuyện phong thần cũng không phải không biết gì cả!

Đoan Mộc Hàn kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ, sau đó hiện lên vẻ tò mò:

- Đồ nhi ngươi biết bao nhiêu, nói nghe một chút?

- Chẳng qua trước kia đọc qua một ít tạp thư, có chút suy đoán mà thôi.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe ra, tránh mắt Đoan Mộc Hàn:

- Ta chỉ biết thời thượng cổ, nhân loại sùng bái yêu thú mạnh mẽ các nơi, cung phụng thành đồ đằng thần minh cầu xin che chở. Sau đó yêu thú mượn tín ngưỡng lực thành tựu Vu Thần. Tỷ dụ như Thập Nhị Tổ Vu cùng tứ linh thần thú. Ngoài ra còn có tu sĩ đạo tổ, Phượng Hoàng nương nương, tuy không phải Vu Thần, tựa hồ cũng dựa vào tín ngưỡng lực.

- Sau đó vài ngàn năm, Yêu tộc tàn sát hồng hoang bừa bãi, nhân tộc từ từ khó thể tồn tại. Lúc ấy hồng hoang có mấy vạn Vu Thần, kể cả thượng cổ tu sĩ cùng Yêu tộc đại chiến, khiến cho Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cùng những người nổi danh Yêu tộc, Đạo tổ trấn áp lẫn nhau, có người vẫn lạc. Chuyện về sau cũng không biết thêm bao nhiêu. Chỉ biết những Vu Thần kia chẳng biết vì sao trở mặt với tu sĩ chúng ta, tiếp tục chính là hồng hoang bể tan tành.

- Còn nói là không nhiều lắm? Chuyện xảy ra thời thượng cổ hồng hoang, cũng toàn bộ bị đồ nhi ngươi nói hết rồi.

Đoan Mộc Hàn khẽ mỉm cười, nàng biết Nhạc Vũ đọc nhiều sách vở, rất nhiều tạp thư, vì thế cũng không tiếp tục hoài nghi.

- Chuyện về sau chính là Thập Nhị Tổ Vu, tựa hồ nghi ngờ, dè chừng và sợ hãi đối với tu sĩ chúng ta. Sau đó không biết vì sao họ lại đưa tới những Vực Ngoại Thiên Ma, chỉ trong một đêm, mấy ngàn vạn tu sĩ các nơi hồng hoang bị vẫn lạc hơn phân nửa. Vì thế mấy vị Đạo tổ tức giận, liên thủ đại chiến với bọn họ. Lúc đầu ở hoàn cảnh xấu, mãi cho đến khi Vực Ngoại Thiên Ma thất khống, mới từ từ tiến tới cục diện hòa nhau. Trong Thập Nhị Vu Thần, ngoại trừ Hậu Thổ

nương nương không tham dự, liên tục vẫn lạc bảy vị.

Nói tới đây, Đoan Mộc Hàn lại trào phúng:

- Bọn họ cũng quá xem trọng mình, Vu Thần bởi vì được tín ngưỡng lực của nhân tộc mà sinh, cũng bởi vì tín ngưỡng lực suy kém mà chết. Đến tột cùng còn không bằng tu sĩ chúng ta, không nhờ vào ngoại lực.

- Tóm lại sau trận đại kiếp nạn kia, thế giới hồng hoang đã gần tan hoang. Chư vị Đạo tổ cùng tứ linh thần thú liền dứt khoát liên thủ chấn vỡ hồng hoang, chia lìa phong ấn Vực Ngoại Thiên Ma. Sau đó đã biến thành tình hình trước mắt. Bất quá từ đó về sau, khi tu sĩ chúng ta nhìn thấy có yêu thú muốn mượn vào tín ngưỡng lực, nhất định đều phải tiêu diệt sạch!

Sắc mặt Nhạc Vũ càng tái nhợt, tận sâu trong đáy lòng rét lạnh thấu xương.

- Thế giới Chiến Tuyết đi qua kia tựa hồ không có người tu chân tồn tại. Nếu không cũng sẽ không tùy ý cho yêu thú tàn sát loài người. Điểm này ta có thể yên tâm!

Trong lòng hắn vừa nghĩ tới đây, lại nghe Đoan Mộc Hàn nói tiếp:

- Sở dĩ muốn đệ tử bí truyền như chúng ta tới đây, là vì thủ giữ bí mật. Vu Thần tuy mượn ngoại lực trường sinh đắc đạo, nhưng không có tín đồ thì chẳng còn là gì. Nhưng đối với những tu sĩ như chúng ta, những người cả đời không hi vọng đạt tới trường sinh, cũng là hấp dẫn thật lớn. Vì thế sau khi hồng hoang bể tan, liền có tu sĩ tiền bối cố ý cấm tiệt chuyện ghi chép truyền thuyết hồng hoang. Ngoài ra chỉ có những đệ tử bí truyền như ta và ngươi có tâm tính tư chất đầy đủ mới chân chính không bị mê hoặc.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra, nhưng vẻ mặt vẫn hoảng hốt.

- Nhưng những năm gần đây thật không biết vì sao các nơi đều có yêu thú đang muốn mượn tín ngưỡng lực tu hành. Hải Thánh Chân Quân này chính là kẻ náo lợi hại nhất. Bản thể thật ra chính là một con bát giai Mị Hương Bát Trảo Chương. Lẽ ra cấp bậc này linh trí còn chưa hoàn toàn thành thục, cũng không biết nó từ đâu lấy được phương pháp Vu Thần, chưởng giáo chân nhân cùng chư vị chủ tọa đều đoán là do Thái Huyền Tông, Phù Sơn Tông truyền ra.

Đôi mày liễu của Đoan Mộc Hàn cau lại, sau đó liền khôi phục bình thường:

- Tóm lại vô luận như thế nào, những phiền toái này cần mau chóng giải quyết sớm mới tốt. Nếu trì hoãn lâu là thừa dịp cho bọn hắn đắc ý!

- Thì ra là như vậy! Muốn giết con bạch tuộc này cũng phải cắt bỏ căn cơ trước. Nói như vậy sư tôn dự tính bắt đầu phá hủy miếu thờ?

Nhạc Vũ hơi phất tay, phát ra một cỗ pháp lực hùng hồn đem phế tích bên cạnh hoàn toàn san bừng, sau đó cười nhìn Đoan Mộc Hàn.

- Nói như vậy thực lực của con bạch tuộc kia đã bất phàm, thậm chí mạnh hơn hai chúng ta, không biết đệ tử đoán đúng không?

- Xem như ngươi đoán đúng một nửa! Được trăm vạn người dọc theo bờ Bắc Hải tế bái, con Mị Hương Bát Trảo Chương kia đúng là có chút thành tựu, nói không chừng nhờ vào tín ngưỡng lực mà thành công biến hóa. Nhưng muốn thắng được sư phụ của ngươi, làm sao có thể?

Nói tới đây, Đoan Mộc Hoàn cau mũi, thuận tay vứt một viên Tỵ Thủy Châu thất phẩm cho Nhạc Vũ.

- Chẳng qua bình thường nó sống trong biển, muốn giết tương đối phiền toái mà thôi. Chỉ cần nó lên bờ, ta nhất định một kiếm chém chết nó!

Vào lúc này, vẻ mặt Đoan Mộc Hàn bỗng nhiên đọng lại, đôi mắt cảnh giác nhìn quanh bốn phía, cho đến một lúc lâu mới dừng lại.

Trong lòng Nhạc Vũ đang thầm cảm thấy kỳ quái, Đoan Mộc Hàn dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên môi, tự nhủ:

- Kỳ quái, mới vừa rồi sao ta lại cảm giác thật giống như gần đây đang có người nhìn trộm?

Trong nội tâm Nhạc Vũ chợt ngưng trọng, hắn nhìn ra phương hướng biển rộng. Vừa rồi hắn không có cảm ứng, nhưng linh giác của hắn vốn kém hơn Đoan Mộc Hàn, không cảm giác được cũng là chuyện bình thường.

Mà có thể giấu diếm được linh giác của Đoan Mộc Hàn, tu vi của người nọ tất nhiên cao tuyệt vô cùng.

Là con Hải Thánh Chân Quân dưới biển kia? Hay là do người khác? Hoặc là Đoan Mộc Hàn lỗi giác?

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, tựa hồ quanh mình cũng không có nguy hiểm gì.

Mấy ngày kế tiếp, Nhạc Vũ không hề ngừng chân chạy theo Đoan Mộc Hàn, liên tục phá hủy hơn trăm ngôi miếu. Theo ý nghĩ của Nhạc Vũ, dứt khoát để lại dòng chữ "Người tới tế bái phải chết", xem như làm cảnh cáo.

Nhưng khi hắn mới đưa ý kiến, liền bị Đoan Mộc Hàn không chút do dự phủ quyết. Mà Nhạc Vũ cũng hiểu rõ ràng, tiểu sư phụ hắn miệng cứng nhưng lòng mềm, tuy giả ra lòng dạ độc ác nhưng suốt mấy ngày chưa từng giết một người nào.

- Thật khổ! Tiếp tục như vậy sao được? Những ngu dân kia vô tri, cho dù có phá hủy miếu thờ cùng chỗ tế bái, nhưng họ lại khôi phục như thường, không làm trừng phạt, sợ là có chuyển thêm mười mấy ngày chưa hắn có hiệu quả.

Ngự kiếm bay trên không trung, Nhạc Vũ âm thầm buồn bực.

Thật ra bản thân hắn cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệt, nhưng nếu không làm hại nhân mạng, chuyện chặt đứt căn cơ Hải Thánh Chân Quân càng khó khăn hơn rất nhiều.

Thật ra những nơi công khai tế bái cũng chỉ là bề ngoài, chân chính khó khăn chính là người cung phụng ngay trong nhà mình, đây mới là chuyện thật sự khó giải quyết.

- Nếu đổi lại là Nghiêm Hạo sư thúc hay mấy vị chưởng điện khác đến xử lý chuyện này, hơn phân nửa là không cần hỏi, gặp người giết hết!

Nhạc Vũ âm thầm tự giễu, khách quan mà nói hắn cảm thấy tiểu sư phụ khả ái một chút, tuy phiền toái, nhưng nếu đã bái Đoan Mộc Hàn làm thầy, cũng không còn cách nào.

Đáng tiếc hôm nay bản thân hắn còn chưa thể sử dụng đại hình huyễn thuật, mà Đoan Mộc Hàn cũng không thể sử dụng.

Nếu không tùy ý làm ra vài lần huyễn thuật, cũng đủ làm tín đồ Hải Thánh Chân Quân chạy mất phân nửa!

- Lại nói, nếu nói tín đồ của Hải Thánh Chân Quân, thật đúng là đông đảo. Qua lại chứng kiến, sợ không ít hơn ba ngàn vạn người. Nghe tiểu sư phụ nói, vốn đang sóng êm gió lặng, làm sao nó lại ló đầu đi ra? Còn có đông đảo tín đồ như thế? Nào giống như Chiến Tuyết nhà ta, cực khổ suốt ba năm ở thế giới đó, lại gặp phải yêu thú hoành hành, chỉ thu nạp được bảy trăm vạn tín đồ mà thôi.

- Nói như vậy chưởng giáo chân nhân hoài nghi đây là hành vi của Phù Sơn Tông và Thái Huyền Tông, cũng không phải là không có đạo lý! Phương pháp này tuy không thể tổn hại Quảng Lăng Tông, nhưng kiềm chế nhân thủ chúng ta trì hoãn cho bọn hắn thời gian cũng đã có ích.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ chợt quấn quýt. Hắn cũng không để ý thời gian giao chiến tới muộn hơn một chút. Càng muộn hắn càng chuẩn bị đầy đủ. Nhưng nếu bản thân hắn cứ bị ràng buộc nơi này, cũng tuyệt không cao hứng.

- Xem ra nếu muốn nhanh chóng quay về, phải nghĩ biện pháp khác mới được!

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ bất đắc dĩ nhìn xuống dưới. Trước mắt là một tòa thành nhỏ, hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời.

- Bản thân ta lại quên mất, muốn chân chính khống chế những tín đồ bình dân kia, vẫn còn không bằng mượn thế lực tông tộc mới tác dụng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Đoạn kỳ căn cơ

Khuôn mặt Đoan Mộc Hàn đầy vẻ vui mừng, ở phía dưới miếu thờ có dòng chữ "Diệu Linh Chiêu Ứng Hoằng Nhân Phổ Tế Hải Thánh Chân Quân", chẳng những bóng người thưa thớt, hương khói cũng thật ít ỏi. Hôm nay nàng cũng lười tiếp tục xuất kiếm đem miếu thờ bên dưới phá hủy.

- Biện pháp này của tiểu Vũ ngươi không nghĩ tới thật sự có chút chỗ dùng. Ta xem nhiều nhất chỉ cần một chút thời gian liền có thể ép được con chương ngư kia đi lên! (bạch tuộc)

Vừa nói tới đây, Đoan Mộc Hàn lại hưng phấn quơ tay, mà vẻ mặt Nhạc Vũ lại không có gì hưng phấn.

- Sư phụ nói quá lời, nhưng theo ý ta vẫn không thể khinh thường, còn cần ra thêm chút sức mới thỏa đáng.

Đối với dị giáo đồ tín ngưỡng bất đồng, ở thời cổ đại kiếp trước của Nhạc Vũ cũng có phương pháp đối phó. Lợi dụng Quảng Lăng Tông, lực ảnh hưởng cường đại đối với môn phái cùng thế lực tại địa phương, tầng tầng tạo áp lực, hết thảy tự nhiên liền xuôi gió xuôi nước. Mà đả kích thuế phú trầm trọng, cũng đủ ở trong thời gian ngắn đem lực ảnh hưởng của Hải Thánh Chân Quân ở phụ cận bờ biển này tước yếu đến mức tận cùng.

Chẳng qua chuyện xảy ra kế tiếp vẫn còn có chút phiền toái. Tuy trong nửa tháng nay hắn làm tín đồ của Hải Thánh Chân Quân tản mát hơn phân nửa, nhưng vẫn còn ba bốn phần trăm nhân số kiên trì thờ phụng lạy tế, mà một phần trên căn bản vẫn là tín đồ thành tín nhất của Hải Thánh Chân Quân.

Nhạc Vũ hoàn toàn không nghĩ tới chính là Hải Thánh Chân Quân kia thật có thể nhẫn nhịn, cho dù bị đả kích như thế vẫn không có ý tứ muốn xuất đầu lộ diện. Nhớ được kiếp trước hắn từng xem qua báo cáo nghiên cứu, nói bạch tuộc chính là một trong những động vật thông minh nhất trên thế giới, xem ra không phải là không có đạo lý.

- Chẳng lẽ phải xuống đáy biển tìm nó?

Ý nghĩ này vừa toát ra trong đầu Nhạc Vũ liền bị đè ép trở xuống. Thứ nhất biển rộng bát ngát, thật sự khó tìm. Thứ hai bên trong đáy biển, chiến lực của con bạch tuộc kia nhất định càng tăng thêm mấy lần.

Dù với tính tình vọng động của Đoan Mộc Hàn, cũng có thể kiên nhẫn ở bên bờ đợi chờ, không có đạo lý ngay cả Nhạc Vũ cũng thiếu tính nhẫn nại.

Nhạc Vũ thật sự không tin, Hải Thánh Chân Quân kia rốt cục có thể nhịn được bao lâu!

Mà giờ khắc này trong lòng của hắn càng nghĩ tới chuyện của Chiến Tuyết. Nếu có người lấy phương pháp đồng dạng để đối phó Chiến Tuyết, vậy hắn nên làm sao ứng phó?

Cẩn thận suy nghĩ lại, thật ra biện pháp này cũng chỉ có thể đối phó với loại yêu thú chưa ra hồn như Hải Thánh Chân Quân. Một khi đối phương có được năng lực đánh trả cường đại như Thập Nhị Vu Thần, tuyệt không thể tiến hành đả kích trầm trọng như thế đối với những tín đồ. Trừ phi là chân chính phát rồ, đem những người này chém tận giết tuyệt!

Vào thời đại hồng hoang, các tu sĩ sở dĩ cuối cùng có thể chiến thắng, cũng do Vực Ngoại Thiên Ma cuối cùng mất đi khống chế, cắn nuốt đại lượng sinh linh huyết nhục, vì thế làm loài người bị tổn thất hơn phân nửa.

Vấn đề là hôm nay tuy Chiến Tuyết không thua kém hơn Hải Thánh Chân Quân bao nhiêu, nhưng ở trong mắt các tu sĩ Nguyên Anh vẫn không chịu nổi một kích.

Nhạc Vũ lại nhớ tới chút ít tổ chức giáo hội ở phương Tây trong kiếp trước, khi đối kháng lực áp bách của các lực lượng thế tục, cũng chỉ có thể bắt tay vào làm từ thế tục. Chiến Tuyết ở thế giới kia đã có chút ít vu sư đã chuyên nhất chịu trách nhiệm phụng dưỡng. Có phải ở trên cơ sở này tiến thêm một bước?

- Ta càng nghĩ càng thấy có thể.

Đầu tiên cười một tiếng tự giễu, sau đó trong mắt Nhạc Vũ lại hiện lên một tia

lãnh mang, sau đó Phong Loan kiếm bên cạnh bỗng dưng chém xuống một đạo kiếm quang, đem miếu thờ nho nhỏ bên dưới toàn bộ phá hủy.

Tuy tín đồ đi tới nơi này quỳ lạy bái tế không nhiều lắm, nhưng miếu thờ này vẫn nên hủy đi. Dù sao cũng phải để cho những tín đồ thành tín kia hiểu được, bọn họ thờ phụng Hải Thánh Chân Quân hôm nay chính bản thân khó bảo toàn!

Đoan Mộc Hàn hiểu được tâm tư vội vã quay về nhà của Nhạc Vũ. Giờ phút này thấy thế không khỏi quay đầu nhìn sang, sau đó che miệng cười hì hì:

- Thật ra ba bốn tháng rất nhanh thôi, ta vốn cho rằng ít nhất phải tốn một hai năm. Hai ngày trước ta đem phương pháp kia báo cho sư tôn, ngay cả hắn cũng khen ngợi, nói ngươi biết biến thông, lần này xem như trợ giúp lớn. Bắc Hoang chúng ta hơn vạn năm cũng không có Vu Thần ra hồn nào xuất hiện. Mặc dù phát hiện ra cũng đã bị giết tuyệt, cũng thật không nghĩ tới vẫn còn phương pháp này.

Trên mặt Nhạc Vũ không hề có vẻ đắc ý, chỉ hừ một tiếng, liền bay xuống thành trì bên dưới.

Đúng lúc này, linh giác của hắn chợt có cảm ứng. Xa xa nhìn về phương đông, chỉ cảm thấy ngoài mấy trăm dặm có chút linh lực ba động loáng thoáng. Hắn không dám xác định, nhìn về phía Đoan Mộc Hàn, sau đó thấy vẻ mặt nàng ngưng trọng nhìn về phương hướng kia.

- Sư phụ, Hải Thánh Chân Quân lên bờ rồi sao?

Đoan Mộc Hàn khẽ lắc đầu, thúc giục Chu Lệ kiếm hóa thành một đoàn hồng quang, hướng bờ biển cấp tốc bay đi, Nhạc Vũ nhíu mày không chút do dự đi theo.

Nơi này khoảng cách bờ biển bất quá hơn ngàn dặm, lấy tốc độ phi hành của hai người chỉ trong khoảnh khắc liền đi tới. Sau đó chỉ nhìn thấy trên biển cách bờ chỉ khoảng chừng ba mươi dặm, rõ ràng có một con bạch tuộc lớn cỡ ba mươi tầng lầu đang trôi lơ lửng trên mặt biển.

- Đây chính là Mi Hương Bát Trảo Thảo?

Nhạc Vũ chú ý đỉnh đầu của con bạch tuộc kia có một bóng kim quang sáng lạn.

Mặt như bạch tuộc, trợn mắt tròn xoe, tám cánh tay đều cầm thương, côn, roi, câu, búa, chùy, tiễn, đao tám loại vũ khí, trông thật hiển hách. So sánh với tượng thần Hải Thánh Chân Quân bên trong miếu thờ thật không kém bao nhiêu.

Nhìn kỹ lại, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy may mắn, bóng người kia vẫn còn hư vô chưa hiện được hình ảnh rõ ràng.

Đoan Mộc Hàn lạnh lùng tăng nhanh tốc độ, khi nàng vừa xông tới bờ biển, con bạch tuộc kia liền trầm xuống nước. Đợi đến khi hai người vừa tới, đã không còn thấy được bóng dáng của nó. Nhạc Vũ dùng hồn thức cảm giác cũng không hề có chút dấu vết.

- Tên này chạy trốn cũng thật nhanh!

Đoan Mộc Hàn mặt như đưa đám, tức giận vung kiếm chém xuống mặt biển. Lần này nàng toàn lực xuất thủ, kiếm quang tràn trề thẳng tới tận sâu đáy biển, nhất lên sóng gió đầy trời. Chẳng qua ngoại trừ chém chết một ít tôm cá, không còn trúng vật gì.

Đoan Mộc Hàn không thèm để ý tới, hung hăng phát tiết một phen, sau đó nhìn lại Nhạc Vũ, chợt thấy vẻ mặt vị đồ đệ này còn ngưng trọng hơn trước, nàng khẽ kinh ngạc, theo ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua, trong con ngươi chợt co rụt lại.

Chỉ thấy ngoài ngàn dặm mặt biển, có mấy nhóm long quyển phong khổng lồ dữ dội đang từ từ thành hình. Nhấc lên một cỗ sóng biển cao tới hơn mười trượng đang cuốn vào bờ.

Mơ hồ còn có thể nhìn thấy được có một ít thuyền bè đang bị lật úp xuống.

Đoan Mộc Hàn nhìn về bờ biển, lại thấy có chút ít ngư dân quần áo lam lũ đang vội vàng hấp tấp quỳ lạy trên bờ cát.

- Vừa rồi chính là Hải Thánh Chân Quân hiển thân, chân quân rốt cục đã nổi giận.

- Ta đã nói, chọc giận Hải Thánh Chân Quân sớm muộn sẽ xảy ra chuyện!

- Thật ra trong tộc cũng là không có biện pháp, nghe nói Hải Nguyên Môn ép buộc các tộc các thành làm như vậy. Người ta có tới mười mấy tiên thiên vũ

tông, tùy tiện động đầu ngón tay liền có thể làm cả dòng họ đều bị diệt sạch!

Nhạc Vũ híp mắt, chém ngược ra phía sau. Kiếm khí quét nhanh mạnh mẽ, vòng qua bờ cát, nhất lên bụi mù đầy trời. Những ngư dân kia càng thêm sợ hãi, hướng tầng mây bắn kiếm khí nhìn lên, liền rối rít bỏ chạy tứ tán.

Mà Đoan Mộc Hàn cũng hít sâu một hơi đi tới nhẹ cắn ngón tay.

- Lần này chỉ sợ thật sự là phiền toái.

Nhạc Vũ thoáng ngưng trọng, hoàn toàn trấn áp tâm tư muốn quay về nhà thật nhanh. Trong lòng dâng lên một cỗ hỏa khí, hắn thật sự muốn xem một chút con bạch tuộc kia rốt cục có thể dây dưa với bọn họ được bao lâu!

Suốt hơn một tháng, nơi bờ biển cuồng phong bốn phía, mấy vạn dặm bờ biển không thuyền nào có thể ra khơi.

Vốn Nhạc Vũ cho rằng với khả năng của Hải Thánh Chân Quân kia, vẻn vẹn chỉ có bấy nhiêu mà thôi. Nhưng mười mấy ngày sau hắn liền phát hiện, mình đã xem nhẹ đối thủ.

Trong vòng ba mươi mấy ngày, bên trong khu vực này không hề có một giọt mưa rơi xuống. Nơi nơi đều là một mảnh khí hậu nóng bức. Đừng nói là mây, dù gió cũng hiếm thấy. Một ít con sông tuy vẫn còn nước, nhưng đều bị rạn nứt khô dần.

Ngược lại khu vực phụ cận lại mưa thuận gió hòa.

Hai người ban đầu còn chưa quá chú ý, song dần dần cũng hiểu được hơn phân nửa là xuất từ Hải Thánh Chân Quân kia.

- Thần thông của Vu Thần mặc dù khác với tu sĩ chúng ta, nhưng chỗ thần kỳ vẫn thắng hơn một chút. Chỉ là trợ giúp trong chiến đấu có thể làm lòng người chấn kinh. Ngoài ra có thể khống chế được khí tượng mười mấy vạn dặm, đổi lại là tu sĩ chúng ta, chỉ sợ là ngoài những Nguyên Anh lão quái vật, mới có thể làm được. Mà con bạch tuộc kia hôm nay còn chưa đạt tới phong thần thành công đã có thể làm được!

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy kỳ quái, cũng không thấy có gì khó giải

quyết. Tuy thủ đoạn của con bạch tuộc kia ùn ùn, nhưng trong mắt hắn chỉ là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi!

Hắn thu hồi suy nghĩ, nhìn xuống dưới chân mình. Đây là một khe rãnh địa hình bí ẩn, đang có mấy trăm người đang theo sự chỉ huy của một vu sư, đang hướng một tượng thần quỳ bái niệm niệm cầu nguyện không thôi.

Nhạc Vũ nghe được vài câu liền cảm thấy vô vị chán nản. Chỉ là những lời khấn nguyện cầu xin giáng mưa hay dẹp yên sóng gió nơi bờ biển. Tuy đã bị cấm đoán thờ phụng Hải Thánh Chân Quân, nhưng những tín đồ này lại chuyển sang âm thầm, lại thêm mấy chục lần con bạch tuộc kia hiển thánh ngay bờ biển, những tín đồ của nó cũng dần dần gia tăng.

Hắn cảm thấy thật hứng thú, chính là có đôi nam nữ trẻ tuổi đang khấn cầu chuyện hôn nhân. Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy tò mò, con bạch tuộc kia tối đa tạo ra được chút ít mưa gió, làm sao lại nhấc lên quan hệ với chuyện nhân duyên?

Trong truyền thuyết mỗi lần con bạch tuộc kia bỏ chạy liền phun ra một loại chất lỏng màu hồng phấn, có mùi tương tự như mị hương, có thể kích thích người hoặc thú tiến hành ân ái.

Cũng không biết đôi nam nữ trẻ tuổi khẩn cầu nhân duyên có liên quan tới việc này hay không?

Khẽ cười một tiếng, Nhạc Vũ liền xoay người ngự kiếm rời đi. Trong phạm vi tầm nhìn của hắn có thể thấy được một đội nhân mã trang phục chỉnh tề, giơ đuốc cầm gậy đằng đằng sát khí hướng bên này chạy tới.

Mặc dù Hiển Thánh Chân Quân dùng cách hiển thánh cùng tai nạn để tạo áp lực, nhưng khách quan mà nói so với Quảng Lăng Tông hùng cứ trăm vạn dặm Bắc Hoang, cho dù là ai rốt cục cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 316: Thôi Tình Dịch

Nhạc Vũ ngự kiếm quay lại tòa núi cao hơn bảy ngàn trượng, cơ hồ xuyên thẳng trong mây.

Phạm vi tầm nhìn nơi này trống trải, với thị lực hôm nay của hắn, có thể nhìn xa hơn hai trăm dặm bờ biển phía trước. Linh giác cảm ứng cũng có thể khuếch trương tới mức độ lớn nhất. Mà ở bờ đối diện, chính là khu vực mà Hải Thánh Chân Nhân thường lui tới nhất.

Hắn vừa quay lại đỉnh núi, liền nhìn thấy Đoan Mộc Hàn thần sắc đờ đẫn cầm Chu Lệ kiếm chạy loạn chung quanh làm cho từng đợt tuyết lở không ngừng nhấc lên bên dưới.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không để ý tới nàng, lại vỗ vỗ linh thú đại bên thân thả Sơ Tam ra.

Linh thú đại lấy từ chỗ Chu Húc, bên trong có không gian chừng bốn mươi trượng. Khác với pháp bảo không gian bình thường chính là vô luận người hay thú đều có thể sinh tồn bên trong.

Sơ Tam tiến vào trong đó, đại đa số thời gian đều ngủ say.

Vì thế nó cũng không hề cảm thấy bị đè nén, nhưng lần này được phóng ra vẫn bay quanh Nhạc Vũ líu ríu kêu loạn.

Nhạc Vũ mỉm cười, phụng bồi nó đùa giỡn một trận. Theo lẽ thường hắn lại đút nó ăn đủ loại đan dược, sau đó dùng phương pháp châm viêm thúc giục dược lực cho Sơ Tam.

Cả quá trình Đoan Mộc Hàn cũng không hề nhìn tới.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa chiếu cố xong cho Sơ Tam, đang định nhắm mắt tu hành, rèn luyện thần hồn chân khí, Đoan Mộc Hàn chợt quay đầu, ánh mắt rạng rỡ

nhìn sang.

- Tiểu Vũ, tu vi trận đạo của ngươi hôm nay hắn đã đạt được vài phần chân truyền của Xương sư thúc phải không?

Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó trong đầu hơi xoay chuyển, liền biết Đoan Mộc Hàn có chủ ý gì, trong lòng nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ:

- Sư phụ, ta chỉ vừa theo sư thúc tổ học tập có ba năm thời gian mà thôi. Lão nhân gia học thức mênh mông, làm sao chỉ dùng thời gian mấy năm liền có thể biết rõ? Đừng nói ba năm, dù ba mươi năm cũng không đủ.

- Nhưng Tào Vấn từng nói với ta hôm nay thành tựu về trận pháp của ngươi không kém hơn hắn! Những thứ khác không nói, linh trận là có thể bố trí ra?

Đoan Mộc Hàn nhẹ nhàng cắn môi dưới, trong mắt tràn đầy mong đợi:

- Vừa rồi ta đã tính toán ra, nếu có thể ở quanh nơi này bố trí ra một trăm sáu mươi linh trận, sau đó để cho ta làm pháp, như vậy việc khô hạn này liền có thể giải quyết!

- Tụ mây thành mưa sao?

Trong miệng Nhạc Vũ nói thầm, vẻ mặt bất đắc dĩ càng đậm, những lời này của Đoan Mộc Hàn hắn đã sớm nghĩ tới từ khi nàng mở miệng hỏi về trận đạo.

Sau đó sắc mặt Nhạc Vũ lại biến thành trầm ngưng:

- Ta không có nhiều linh thạch như vậy.

Đoan Mộc Hàn vốn định nói một câu "hẹp hòi", nhưng khi nhìn thấy Phong Loan kiếm bên cạnh Nhạc Vũ, cuối cùng đành nuốt trở vào. Nàng biết mấy năm trước Nhạc Vũ nhờ vào Không Gian linh thạch kiếm được nhiều tiền, nhưng trước khi xuống núi đã nhiều lần đến thị trấn Quảng Lăng mua đồ vật, mấy năm qua còn phải góp nhặt thật nhiều dược liệu, có lẽ thực sự không còn linh thạch cũng nói không chừng.

Trong lòng chợt xót ruột, Đoan Mộc Hàn ra vẻ hào phóng phất phất tay:

- Linh thạch cứ để ta ra là được. Đồ đệ chỉ phụ trách bày trận là xong!

Nhạc Vũ nghe được thầm lắc đầu, giọng nói trở nên nhàn nhạt:

- Sư tôn có linh thạch cũng vô dụng, hôm nay đệ tử không rảnh, cũng không chuẩn bị đi bố trí linh trận gì.

Đoan Mộc Hàn đầu tiên chợt ngẩn ra, gương mặt trắng như ngọc hiện lên vẻ giận dữ, nhưng cuối cùng cũng áp chế đi xuống, hai mắt nhìn chằm chằm Nhạc Vũ.

- Nói cách khác tiểu Vũ ngươi không đồng ý?

- Đúng là như thế!

Nhạc Vũ quay đầu tránh ánh mắt Đoan Mộc Hàn, sau đó lại nhìn ra Bắc Hải.

- Nếu như lúc đang tụ mây làm mưa, con bạch tuộc kia lại lên bờ công kích, ta và sư phụ nên xử lý như thế nào? Sư tôn có thể bảo đảm được có thể giải quyết được nó? Mặc dù nó không đến tập kích, nhưng nó lại thừa lúc này tiếp tục hiển thánh, lại nên làm sao ứng đối? Còn có Thái Huyền Tông cùng Phù Sơn Tông, nếu sau lưng Hải Thánh Chân Quân thật sự có bóng dáng của bọn hắn, làm sao lại không có người nào theo rình rập bên cạnh? Cử động này của sư tôn thật sự ngu xuẩn, chẳng những đem chúng ta đặt vào nguy hiểm, lại càng tạo cơ hội cho đám người kia. Thứ cho đệ tử nói thẳng, đừng nói là ta, đổi lại là chưởng giáo sư tôn hoặc là mấy sư thúc bá, hơn phân nửa sẽ không đáp ứng. Thật ra đúng như lời sư tôn nói, tên kia tuyệt không nhẫn nhịn được quá lâu. Kế tiếp chúng ta chỉ cần yên lặng chờ đợi là được.

Đoan Mộc Hàn cau mày liễu, vừa muốn mở miệng phản bác, rồi lại biết Nhạc Vũ nói đúng, ngập ngừng một lúc sau đó ủ rũ ngồi xuống mặt tuyết.

- Tiểu Vũ, ta đoán chừng ít nhất nó có thể chống đỡ được một hai tháng. Nếu kéo tới tháng thứ ba, vậy thật sự là lớn chuyện! khi đó yêu thú không thực vật để ăn, nhất định sẽ lao ra khỏi núi. Mấy ngàn vạn người tại Bắc Hải ít nhất phải khô hạn mà chết. Chẳng lẽ chúng ta cứ trơ mắt mà nhìn sao?

- Không đến nỗi khoa trương như lời sư phụ đã nói! Mới vừa rồi ta đã tìm mấy tiểu tông môn phụ cận, từ những địa vực chung quanh triệu tập chút ít lương

thực tới đây, như vậy đủ cho họ vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Nhạc Vũ nhíu mày, vẻ mặt hoàn toàn chuyển thành lạnh lùng:

- Lần này chúng ta tới đây không phải là vì cứu sống sinh linh trong nước lửa, mà là vì trừ đi Hải Thánh Chân Quân. Cho dù thực sự có người vì tai nạn này mà chết, đó cũng do con bạch tuộc kia tạo nghiệt. Nếu thật sự sư phụ không đành lòng, thật ra có thể cầu viện với chưởng giáo chân nhân, từ trong tông môn điều thêm nhân thủ.

Hắn nói tới đây, lại nhìn Đoan Mộc Hàn, chỉ cảm thấy vẻ mặt vị tiểu sư phụ này như có điều gì không đúng, tựa như thật kinh ngạc.

- Tiểu Vũ, ta biết ngươi không phải không thèm để ý tới sự sống chết của họ, hơn nữa từ mười ngày trước cũng đã bắt tay chuẩn bị. Nhưng một khi tai nạn tới, cuối cùng vẫn sẽ có người chết. Về phần điều nhân thủ từ tông môn, thì càng không thể được. Bây giờ còn có thể phái thêm nhân thủ nào tới đây? Lại càng không cần phải nói đây chỉ là vì chút lòng riêng nho nhỏ của ta thôi.

Nói tới đây, gương mặt Đoan Mộc Hàn hiện lên nụ cười thê mỹ:

- Ta biết ngươi nói rất đúng, nhưng ta làm sao có thể ngồi yên không lý đến? Phụ mẫu kiếp trước của ta chính là chết vì hạn hán. Song thân kiếp này cũng vì thiên tai mà chết.

Nhạc Vũ nghe được, trong lòng nhất thời hơi trầm xuống. Ngay sau đó liền thấy Đoan Mộc Hàn hóa thành kiếm quang biến mất chân trời xa xa.

Vừa đứng lên, Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn về phương hướng kia, sau đó nhớ tới những lời nói của Đoan Mộc Hàn. Hắn thật sự quên mất trước kia hình như Thượng Ngạn có nói qua với hắn, phụ mẫu của Đoan Mộc Hàn kiếp này chết vì hạn hán.

Hắn thở dài một tiếng, chợt tát mình một cái, thu Sơ Tam vào trong linh thú đại, liền đổi lại Xuyên Vân Toa đuổi theo Đoan Mộc Hàn.

Thất phẩm pháp bảo này từ sau khi tu vi Nhạc Vũ tấn thăng Linh Hư cảnh giới, độ phi hành đã không kém hơn Đoan Mộc Hàn bao nhiêu. Ngày hôm nay Nhạc Vũ điều khiển nhưng lại bị kiếm quang màu đỏ vứt bỏ càng ngày càng xa. Cho

đến khi đuổi tới dưới nước, cấm chế của Xuyên Vân Toa mở ra mới miễn cưỡng duy trì ngang tay.

- Nhìn tình hình này, vị tiểu sư phụ của ta hơn phân nửa muốn ta lập tức đi tìm con bạch tuộc kia. Nhưng ở trong nước uy lực của Chu Lệ kiếm cũng bị yếu bớt hơn phân nửa, thắng bại thật sự khó nói. Không được, cho dù lần này phải lộ ra chút thực lực cũng phải bảo vệ tiểu sư phụ chu toàn.

Tâm niệm vừa định, trước mắt Nhạc Vũ liền có một đàn yêu ngư bốn năm cấp số lượng ước chừng hơn vạn đang đánh tới. Tuy thả Đoan Mộc Hàn xuyên qua, nhưng vẫn đưa thân hình ngăn cản hắn. Mà con ngươi Nhạc Vũ nhất thời co rụt lại, nói tới Hải Thánh Chân Quân này, lại còn thông hiểu binh pháp, biết đạo chia cách kẻ địch mà vây giết.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ cũng không tránh lui, vung tay liền thả ra ba trăm sáu mươi lăm Tam Diệu Như Ý Lôi Châm vờn quanh phi toa, bao phủ bên trong, sau đó hung hăng chui vào trong đàn yêu ngư.

Cùng lúc đó trong mắt Nhạc Vũ liền hiện ra sát cơ!

Dẫn đầu đàn yêu ngư chính là một con Hổ Đầu Sa khổng lồ hơn mười trượng. Vừa nhìn thấy cả người Nhạc Vũ lóe lên lôi quang, uy thế đánh tới thật kinh người, liền biết được tình hình không ổn, vừa muốn tránh né lại tránh không ra, thân thể liền bị lôi điện đánh ra một lỗ thủng lớn kinh người, sau đó thân hình lập tức nổ bạo.

Sau đó Nhạc Vũ liền xông loạn bên trong đàn yêu ngư, phàm là có con yêu ngư nào cản trở phía trước, thân thể đều bị xuyên thủng, sau đó toàn thân bạo liệt. Mặc dù chỉ thoáng chạm tới, cũng lập tức bị lôi điện đánh trúng, không thể ngăn cản được hắn dù một chút thời gian!

Cho đến khi hoàn toàn đột phá qua khỏi đàn yêu ngư, trước mắt Nhạc Vũ mới xuất hiện một chút trở ngại chân chính.

Một ít yêu ngư cấp sáu vội vàng bỏ chạy mất, cuối cùng chỉ còn một con yêu ngư vừa có hình dáng giống long lại giống sa ngư, ước chừng phải dài tới trên dưới trăm trượng, lao thẳng tới chỗ hắn.

- Long Sa Ngư cấp bảy, khoảng cách thần thú chỉ kém một bước! Hắc! Mị

Hương Bát Trảo Chương không ngờ có thể thu phục được cả loại linh thú này! Nhưng muốn dùng nó ngăn ta, đúng là si tâm vọng tưởng. Tê Thiên Bài Vân! Diệt cho ta!

Tam Diệu Như Ý Châm người Nhạc Vũ đột nhiên biến hóa, hình dạng phi toa đột nhiên co rút thật nhanh, tạo thành một tầng lực trường kiên cố, vững vàng bảo vệ thân hình. Mà bản thân Nhạc Vũ đã thả ra Phong Loan kiếm!

Bóng kiếm màu xanh tựa như bình thường luyện kiếm, thật nhanh chóng chuyển ngoặt mười mấy vòng, sau đó cuốn lên một luồng linh lực mênh mông cuồn cuộn, kiếm thế kinh người chém về phía trước.

Long Sa Ngư theo bản năng cảm giác không ổn, một tầng vách tường băng liên tục tạo thành ngay trước người, còn có vài giọt Hàn Nguyên Trọng Thủy bị phóng ra, hóa thành hình dáng lá chắn che trước người.

Đây là một trong những thiên phú thần thông của Long Sa Ngư, chỉ cấp sáu đã có thể cô đọng Hàn Nguyên Trọng Thủy. Trời sinh vô cùng băng hàn, không có gì không thể đông cứng, mà khi bản thân đông cứng lại, là vật phòng thân tốt nhất.

Chẳng qua lần này tầng băng thật dày kia lại không cách nào ngăn cản thế đi như chẻ tre của Phong Loan kiếm, cuối cùng đi tới trước mặt Long Sa Ngư, liền bị Hàn Nguyên Trọng Thủy ngăn trở. Hàn Nguyên Trọng Thủy đầu tiên là nhấc lên một tầng tầng sóng gợn rung động, tựa hồ đang hóa giải áp lực từ Phong Loan kiếm mang tới, nhưng chỉ khoảnh khắc sóng gợn kia liền từ từ tăng mạnh, cuối cùng nổ tung!

Bên trong Hàn Nguyên Trọng Thủy chứa đựng linh lực kinh người, trong thời gian ngắn đã đem nước biển trong phạm vi trăm dặm chung quanh hoàn toàn đông cứng. Nhưng Phong Loan kiếm hoàn toàn không bị ảnh hưởng, kiếm quang vừa xoắn, đem Long Sa Ngư xoắn thành nát bấy.

Thấy được cảnh này, một ít yêu ngư cấp bảy đang định lao tới nhất thời do dự, thân hình chậm lại, vào giờ khắc này Nhạc Vũ cũng đang nhìn về nơi xa.

- Kỳ quái! Đây không phải Chu Lệ kiếm mà là một thanh huyền binh tam phẩm khác. Có thanh kiếm này hộ thân, mặc dù sư phụ không thể thắng nhưng có thể bảo vệ bản thân không việc gì. Nguồn: http://EbookFull.Net

Trong lòng hắn thoáng yên tâm, đang chuẩn bị tiếp tục đột phá, đột nhiên ngửi được một hương thơm thanh tân. Ở phía trước xa xa hiện ra một cỗ màu hồng phấn nhàn nhạt đang khuếch tán trong nước biển chung quanh.

- Chuyện gì xảy ra? Đây tựa hồ là mị hương? Bát Trảo Chương Ngư kia cũng không bị hạ phong, vì sao lại muốn chạy trốn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Kinh thấy cố nhân

Nhạc Vũ nhìn thấy chất lỏng màu hồng kia khuếch tán chung quanh, hắn cũng không tiếp tục dây dưa với đàn yêu ngư chung quanh, Phong Loan kiếm như sóng nước thủy triều, nhấc lên kiếm ảnh đầy trời, xung phong lao về phía trước. Chỉ đảo mắt liền đem hai đầu yêu thú cấp bảy chém chết, thậm chí cũng không quản chuyện thu yêu đan, liền mạnh mẽ thúc giục Xuyên Vân Toa từ trong đàn yêu ngư thoát thân ra ngoài.

Chẳng qua vừa bị trở ngại như vậy, linh lực ba động phía trước đã cách hắn ngày càng xa.

Bất quá bởi vì vậy Nhạc Vũ ngược lại hơi có chút yên tâm.

- Nghe nói Mi Hương Bát Trảo Chương Ngư phun ra chất dịch ngoại trừ có hiệu dụng thúc đẩy ân ái, còn có thể gây tê liệt thân người, có hiệu quả thực linh nghiệm. Huyền binh pháp bảo phòng ngự cũng khó mà ngăn cản. Nhưng nếu đã biết lai lịch của con bạch tuộc này, có lẽ tiểu sư phụ cũng đã sớm có đề phòng, sẽ không dễ dàng bị trúng chiêu. Hơn nữa thêm thanh huyền binh tam phẩm thủy hệ, hơn phân nửa là vật thắng cược trong cuộc so đấu. Uy lực nhất định bất phàm!

- Chẳng qua con bạch tuộc kia càng lùi càng xa, rốt cục không biết nó có chủ ý gì, giống như đang muốn dẫn dụ tiểu sư phụ xông qua bên kia. Nếu có mai phục như vậy sẽ hỏng bét.

Trong lòng vừa tự an ủi nhưng Nhạc Vũ vẫn thúc giục Xuyên Vân Toa càng lúc càng nhanh.

Nhưng khi hắn phi hành được mấy trăm dặm, mắt thấy sắp đến nơi đang đại chiến, đột nhiên có một cơn sóng triều hơn trăm thước cuốn tới, vây quanh Tam Diệu Như Ý Lôi Châm mãnh liệt xoắn nhanh.

- Lại là Hàn Nguyên Trọng Thủy?

Cảm giác được cơn sóng triều mang theo lực lượng kinh người, Nhạc Vũ khẽ cau mày, đem hơn trăm giọt Hàn Nguyên Trọng Thủy ra sử dụng, tuyệt không phải là một con yêu thú thủy hệ cấp bảy tám có thể làm được. Mặc dù thật sự là cấp tám, vậy cũng nhất định phải có cấp bậc thần thú. Cũng phải có trình độ như con bát cấp Li Giao trước kia.

Ngay sau đó, tâm thần Nhạc Vũ đột nhiên căng thẳng.

- Không đúng! Đây không phải là yêu thú, có người đang sử dụng đạo pháp, hơn nữa phải là Kim Đan tu sĩ! Phong Loan kiếm, phá cho ta!

Bóng kiếm màu xanh bên người hắn quanh quẩn khuấy động, triển đấu quấn quýt cùng Hàn Nguyên Trọng Thủy chung quanh, lúc này liền theo tâm ý của Nhạc Vũ, hóa thành chiêu Tê Thiên Bài Vân bắn ra.

Chẳng qua khác với lúc trước, giờ phút này lộ tuyến quỹ tích của kiếm quang vòng quanh càng thêm huyến lệ phức tạp, chỉ thoáng qua liền có một cỗ kiếm quang tràn trề chợt xông thẳng ra. Trong khoảnh khắc liền đem những sóng triều kia va chạm vỡ thành mảnh nhỏ, Nhạc Vũ liền an toàn từ bên trong thoát ly ra ngoài.

Tuy Nhạc Vũ tự mình nghĩ ra mấy chiêu phong hệ kiếm quyết, nhưng mục đích vẫn lấy việc rèn luyện năng lực của mình làm chủ đạo. Cuồng Phong kiếm thức đến tột cùng cũng không dùng tốt như Quảng Lăng Tuyệt Kiếm do tu sĩ Đại Thừa sáng chế. Trên uy lực còn xa xa không bằng, hắn chỉ thừa lúc đơn giản hóa Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, hắn đã phân chia ra mấy tầng thứ, tùy theo tình huống khác nhau mà lựa chọn kiếm thức tương ứng đối phó, chỉ là vì tiết kiệm đạo lực của bản thân.

Giờ phút này sử đụng đầy đủ phiên bản Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đơn giản hóa, đồng dạng là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, đem Hàn Nguyên Trọng Thủy toàn bộ đánh nát.

Nhưng khi vừa thoát thân ra, Nhạc Vũ cũng không dám liều mạng, vung tay thu hồi Xuyên Vân Toa, sau đó lại giải phóng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm ra ngoài. Tốc độ của Xuyên Vân Toa tuy thật nhanh, nhưng bản thể quá mức yếu ớt, phải dùng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm đến bảo vệ, ngược lại liền câu thúc chiến lực của lục phẩm pháp bảo này.

Những sóng triều còn dư lại, liền tập kết ngưng đọng thành hình dáng của một thanh kiếm, lại lần nữa va chạm với Phong Loan kiếm của Nhạc Vũ, triền đấu thành một đoàn. Tình hình kia phảng phất như không lo hắn đi về phía trước, chỉ muốn ngăn trở đường lui của hắn.

Mà Hàn Nguyên Trọng Thủy bị Nhạc Vũ đánh tán mang theo linh lực kinh người, tựa hồ như đang bị lực lượng nào đó ước thúc khống chế, chỉ đọng lại mà không tán, lại có xu hướng tụ tập lại một lần nữa.

Nhạc Vũ không chút dao động, Phong Loan kiếm không chút lưu tình chém loạn chung quanh, phàm là Hàn Nguyên Trọng Thủy ngưng tụ một lần nữa mà liên tục vỡ ra.

Chẳng qua thân hình của hắn không tiếp tục chạy về phía trước, mà thúc giục Tị Thủy Châu đứng yên tại chỗ, linh giác liền mở rộng ra.

- Kỳ quái! Vì sao trong lòng ta lại có cảm giác kinh hãi này? Xem ra là có đại địch. Chưa diệt người này thật khó tiến thêm một bước.

- Một trăm lẻ tám giọt Hàn Nguyên Trọng Thủy đã diệt mà hồi phục lại, đây không phải phù pháp bí thuật, mà là thủy hệ trọng bảo! Có thể đem Hàn Nguyên Trọng Thủy điều khiển tới mức độ thuần thục như vậy, mặc dù người này không phải là Kim Đan tu sĩ, cũng phải có Linh Hư Tâm Động cảnh giới trở lên! Chẳng qua thật sự không biết rốt cục hắn là người của Thái Huyền Tông hay là Phù Sơn Tông?

- Nếu là Linh Hư cảnh tu sĩ, vậy càng thêm kỳ quái. Hắn làm sao giấu diếm được linh thức của ta? Ngay cả tiểu sư phụ hôm nay cũng đừng mơ tưởng tới được gần người ta trong vòng ba mươi dặm. Nói như vậy xác nhận người này giỏi về trận đạo không thể nghi ngờ.

Tâm niệm liên tục xoay chuyển, Nhạc Vũ ngưng mắt nhìn chung quanh, trong lúc bất chợt hắn chợt nhướng mày, thúc giục Phong Loan kiếm chém ra một đạo kiếm khí, bắn thẳng ra ngoài ngàn trượng. Sau đó lại là một trận ba động kịch liệt, hai bóng người rốt cục xuất hiện trước mắt hắn. Trong đó có một người trẻ tuổi đang nhìn hắn, sắc mặt xanh mét. Mà một tu sĩ áo trắng, đang cười nhẹ đứng chắp tay sau lưng.

- Tin đồn mấy năm trước Quảng Lăng Tông nhận lấy một đệ tử họ Nhạc, thiên tư tuyệt hảo. Không tới ba năm đã đạt được tu vi Linh Hư cảnh. Hôm nay xem ra đúng là có mấy phần bất phàm. Có thể khám phá được chỗ ẩn thân của ta, không phải tu sĩ Linh Hư cảnh bình thường có thể làm được. Còn có Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, chẳng lẽ do một mình ngươi cải biến hay sao?

Nhạc Vũ không hề để ý tới, chẳng qua ngó chừng hình dáng tướng mạo của người trẻ tuổi bên cạnh tu sĩ áo trắng, sau đó con ngươi hắn co rút lại.

- Trữ Vân? Chuyện nơi đây, còn có Hải Thánh Chân Quân, quả nhiên là thủ bút của Thái Huyền Tông các ngươi!

Tu sĩ áo trắng nghe vậy thoáng sinh tức giận, ngay sau đó hơi lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Trữ sư điệt, hai người trước kia biết qua?

- Tự nhiên nhận thức!

Sắc mặt Trữ Vân vẫn vô cùng khó xem, trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ quỷ dị khó lường:

- Năm đó ở Bắc Mã Nguyên gặp qua một lần, chỉ là một con kiến hôi không đáng kể mà thôi. Nếu không phải có Tàng Trân Các Phượng Tam che chở, mấy năm trước ta đã bóp chết! Không ngờ hôm nay lại cho hắn có thành tựu!

- Thì ra còn có nguyên nhân!

Tu sĩ áo trắng trung niên chợt cau mày, sau đó lại thản nhiên cười:

- Ngày đó không thể chém giết quả thật đáng tiếc, nhưng hôm nay giết thì cũng như vậy. Sư điệt không phải vẫn buồn không có đối thủ đấu tranh sinh tử, luyện tập thực chiến sao? Người trước mắt này chẳng phải vừa lúc? Cho ngươi mười phút thời gian đấu một trận với hắn, đến lúc đó ta lại ra tay thế nào?

Ngụ ý lại xem Nhạc Vũ như thịt trên thớt, có thể tùy ý xâm lược. Trữ Vân cũng không cảm giác có gì không ổn, đang muốn đáp ứng, khóe mắt lại nhìn thấy thiếu niên thanh tú đối diện chợt nhếch môi cười trào phúng.

- Trữ Vân, còn nhớ được ba năm trước, ngươi vì một viên Tam Huyết Đoạn Tục

đan, muốn ta quỳ xuống dập đầu cho ngươi ba lần, lúc đó mới chịu đem đan dược đưa cho ta!

- Loáng thoáng cũng nhớ được mấy phần.

Trữ Vân khẽ cau mày, có chút khó hiểu. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

- Nghĩ như vậy ngươi cũng nhớ được, khi đó ta chưa từng quỳ xuống, ngươi đã muốn đem ta tru diệt.

- Phải thì thế nào?

Trữ Vân nhẹ nhàng cười lạnh, ánh mắt nhìn thẳng ánh mắt Nhạc Vũ:

- Chỉ hận sư muội ta mềm lòng, để lại tính mạng của ngươi. Nếu chịu nghe theo tâm ý của ta, hôm nay đã miễn phiền toái lần này!

Vừa đến lúc này, ngay cả tu sĩ áo trắng cũng cảm thấy thiếu niên trước mắt có gì không thích hợp.

- Vì sao trên người người này lại có hồn lực hùng hồn như thế. Thần hồn phảng phất như đao như kiếm, bén nhọn vô cùng, thật sự là một nhân tài tu đạo thật tốt! Ngoài ra loáng thoáng tựa hồ còn có cỗ hồn sát khí. Đừng nói là tà đạo công pháp gì, còn có bộ lôi hệ pháp bảo kia, hợp lại thành trận thế, làm ta càng không nhìn ra phẩm cấp, uy lực chỉ sợ là bất phàm. Như vậy xem ra tuy Trữ sư điệt có nhiều pháp bảo hộ thân, nhưng hơn phân nửa không phải là địch thủ của hắn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của hắn khẽ nheo lại, âm thầm đề tụ pháp lực chân nguyên trong cơ thể, xem như chuẩn bị.

Nhạc Vũ lại nhìn Trữ Vân từ trên xuống dưới, cùng tu sĩ Kim Đan bên cạnh có thực lực thế nào tuy hắn nhìn chưa ra, nhưng Trữ Vân này ba năm không gặp, giờ phút này lại đạt tới Linh Hư Thần Tịch cảnh giới. Xem ra hắn lưu lại vài phần tài liệu hôm đó, cũng đã làm tu vi Trữ Vân khôi phục như cũ, thậm chí mấy năm này còn có tiến cảnh không nhỏ!

- Nhớ được là tốt rồi! Ngày đó thực lực của ta yếu ớt, tự nhiên không thể làm gì được ngươi. Sau tuy phát triển tu vi, nhưng cũng không có cố ý đi tìm ngươi trả

thù. Nhưng hôm nay vừa lúc Trữ Vân ngươi lại đụng vào ta, vậy thì không oán ta được.

Nghĩ tới nỗi căm phẫn cùng vô lực ngày trước, trong lòng Nhạc Vũ ba đào mãnh liệt, nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc ba động.

Vừa nhớ tới đó, lại nghĩ tới Đoan Mộc Hàn ở phía trước hung hiểm khó lường, liền cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa phẫn phật đang đốt cháy ngũ tạng, không chỗ phát tiết!

Hắn đè nén cỗ lệ khí trong lồng ngực, Nhạc Vũ hơi phất tay, lấy một thanh Bi Âm đao trong giới chỉ phóng ra ngoài. Sau đó vung ngón tay búng ra thân đao, xóa đi hồn thức ấn ký của mình.

- Nghe kỹ Trữ Vân, ngày đó ngươi nói như vậy, ta hôm nay xin trả! Hôm nay sau khi hai ngươi vẫn lạc, ta nhất định tìm một chỗ phong thủy thanh tú, làm nơi táng thân cho nhị vị!

Hắn vừa nói xong, liền xuất hiện một bàn tay mảnh khảnh trắng như tuyết, bỗng dưng từ phía sau Nhạc Vũ lộ ra, bắt lấy chuôi Bi Âm đao. Sau đó một cỗ hồn sát lực truyền từ chuôi đao tràn lên. Bổ khuyết vào bên trong Hồn Thạch, sau khi Nhạc Vũ xóa đi ấn ký, bên trong đã hoàn toàn trống không.

Mà bản thân Nhạc Vũ lại chuyên tâm khống chế Phong Loan kiếm, lao thẳng tới tu sĩ áo trắng. Bóng kiếm màu xanh quanh quẩn vũ động, kích khởi kiếm kính đầy trời, như ngọn núi lớn áp thẳng về phía trước.

Chiêu thứ hai Quảng Lăng Tuyệt Kiếm Phiền Vân Vô Định, tác dụng vô cùng, Nhạc Vũ trực tiếp lại sử dụng thức thứ ba Đái Lệ Sơn Hà!

Tu sĩ áo trắng nở nụ cười giễu cợt, tuy tiểu tử trước mắt có chút bản lĩnh, nhưng khẩu khí lại quá mức cuồng vọng, nhưng chỉ nháy mắt sắc mặt hắn liền tái đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 318: Vô song Chiến Tuyết!

Ở trong mắt tu sĩ áo trắng, giờ phút này thanh kiếm kia lại hóa thành khổng lồ, vô cùng trầm trọng, lấy xu thế như thái sơn áp đỉnh hướng hắn đè ép tới. Lại phảng phất giống như dòng sông lớn tầng tầng mãnh liệt sóng triều không ngừng tuôn về phía trước, không ngừng chém xuống chung quanh.

Còn có một chuỗi liên kết tương hợp cùng kiếm thế, phảng phất vĩnh cửu không thay đổi, kiếm ý mang đầy vẻ nặng nề như mưa gió. Dù thần hồn của tu sĩ áo trắng cũng cảm giác được một áp lực khiến hắn gần như muốn hỏng mất.

Phảng phất như một kiếm kia có thể đem bất kỳ vật chướng ngại nào chắn phía trước áp thành bột phấn!

- Đây chính là thức thứ ba trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm Đái Lệ Sơn Hà? Quả nhiên lợi hại, người này mặc dù không thể hoàn toàn đánh ra đầy đủ uy lực của nó, nhưng kiếm thế xem như đã không kém rồi. Bực tài hoa tuyệt thế này, chính là lần đầu tiên ta mới nhìn thấy! Lần này Quảng Lăng Tông thật đúng là lấy được đại tiện nghi của Phù Sơn Tông, chẳng qua thật đáng tiếc…

Thần sắc Vân Vĩnh Chân dần dần chuyển thành trầm ngưng, chỉ bằng chiêu kiếm thức này, Nhạc Vũ đã có đủ tư cách chống đỡ cùng hắn.

Nhưng càng là như thế, cỗ sát ý trong lòng hắn cũng càng khó thể khắc chế.

- Tốt! Tốt! Tốt! Không trách được lại bừa bãi như vậy, thì ra đích xác cũng có mấy phần bản lĩnh! Trữ sư điệt, hôm nay chỉ sợ không đạt được như ý nguyện của ngươi rồi. Nếu người này hôm nay có thể chạy thoát từ tay ta và ngươi, tương lai thì thế nào?

Tiếng nói vừa rơi xuống, Vân Vĩnh Chân thật sự động, một thanh kiếm màu bích lam từ trong tay áo hắn bay thẳng ra. Sau đó biến ảo thành một đạo kiếm quang ngất trời, thẳng nghênh lên trước người.

Đúng lúc này, trong lòng hắn phát sinh báo động, cảm giác sát lực bên chỗ Nhạc Vũ vốn làm hắn thật để ý chợt mạnh thêm mấy cấp bậc. Trong phạm vi tầm nhìn, hắn chợt nhìn thấy được một bàn tay trắng nõn đột ngột vươn ra từ trong hư không bên cạnh Nhạc Vũ.

- Quả nhiên là bàng môn tả đạo, hắn là không có gì hơn chính là pháp quyết luyện thi. Nhưng theo tình hình này không phải thường giấu thi trong tàng thi đại hay sao? Đây là chuyện gì xảy ra?

Phía trên hai bóng kiếm màu bích lam cùng màu xanh lục thật nhanh va chạm vào nhau, kiếm thế hồn lực giao kích, Vân Vĩnh Chân lần đầu tiên cảm giác được ý thức của mình choáng váng một trận, cho đến khi hắn hô hấp thêm vài lần lúc này mới từ từ thích ứng. Nhưng giờ phút này trong lòng của hắn lại khiếp sợ khó tả.

- Thì ra ta còn đánh giá thấp uy lực của kiếm quyết kia. Tiểu tử này dùng non nửa lực lượng bảo vệ thân kiếm, kháng cự thanh Bích Lôi kiếm huyền binh tứ phẩm của ta. Nhưng lại có thể thừa nhận được kiếm uy lớn như vậy vẫn không bị vỡ tan tành. Thanh kiếm lục phẩm kia thật bất phàm! Còn kỹ xảo ngự kiếm, sao có thể xuất từ tay một tu sĩ Linh Hư cảnh?

Làm Vân Vĩnh Chân cảm giác ngạc nhiên nhất chính là hắn biết mỗi một chiêu kiếm của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm càng về phía sau uy năng càng lớn. Vì vậy hắn vốn có ý nghĩ thừa dịp một chiêu kiếm thức này còn chưa xong, liền cắt đứt sự nối tiếp, ngăn chặn trước. Nhưng ngự kiếm thuật của Nhạc Vũ thật mạnh mẽ, đã vượt ngoài dự liệu của hắn, cũng làm tính toán của hắn hoàn toàn thất bại!

Thanh phi kiếm màu xanh tuy hết sức tránh né va chạm với Bích Lôi kiếm, nhưng mỗi khi cần va chạm, lại không chút nào sợ hãi! Hơn nữa mỗi một biến hóa kiếm thức, cũng lại vô cùng tinh chuẩn!

Vân Vĩnh Chân cảm giác Bích Lôi kiếm của mình phảng phất như lâm vào trong vũng bùn, chẳng những mưu đồ không thể đạt thành, ngược lại kiếm của mình còn bị đánh văng tả tơi, Bích Lôi kiếm đỡ trái hở phải!

- Nhớ tới vài chục năm trước có người nói Quảng Lăng Tông được gọi là Kiếm Tông. Đặc biệt là Tiểu Quan Phong nhất mạch không kém hơn bất cứ môn phái kiếm tu nào. Nhưng một tu sĩ Linh Hư Thần Tịch kỳ liền có được ngự kiếm thuật bậc này, làm sao có thể? Ngự kiếm thuật kia phảng phất còn cao hơn Vân

Vĩnh Chân ta! Thiếu niên này hôm nay nhất định phải cho hắn thần hồn câu diệt!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Vân Vĩnh Chân, liền có một cảm giác vô cùng hồi hộp lan tràn toàn thân hắn. Cùng lúc linh giác của hắn cũng đã bị một cỗ hồn sát lực làm người ta run rẩy đang dâng trào bên kia.

Giương mắt nhìn qua, chỉ thấy một nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ, nhưng đôi mắt tràn ngập huyết sắc nồng đậm đang từ trong hư không bước ra. Sau đó cả thân hình biến ảo thành một đoàn bóng trắng, tay mang theo thanh đao, đột nhiên xông tới!

- Đây không phải luyện thi, đây là người sống! Nhưng tu vi của nàng rõ ràng còn chưa tới Nguyên Anh cảnh, làm sao có thể xuyên qua hư không? Hắc! Bất kể ngươi có gốc rễ gì, hôm nay ta đều diệt ngươi là được!

Vân Vĩnh Chân cười lạnh, Bích Lôi kiếm bỗng dưng tuôn ra từng đoàn lôi quang thật lớn, thanh thế chấn hưng, cùng lúc trong tay của hắn cũng lấy ra một cây quạt nhỏ làm từ lông vũ điểu thú màu xanh, hướng thân ảnh nữ tử vẫy vẫy, sau đó nhất thời trong đáy biển dấy lên một cỗ mạch nước ngầm khổng lồ, hướng Chiến Tuyết mạnh mẽ cuốn tới.

Nhìn mạch nước ngầm đang cuốn tới thật nhanh, tâm tình Vân Vĩnh Chân khẽ buông lỏng, sau đó trong nháy mắt chân mày hắn liền cau lại.

Chỉ thấy một ánh đao như dải lụa không hề có chút dấu hiệu nghịch lưu đột nhiên chém tới, mà nữ tử tuyệt mỹ kia cũng dễ dàng tránh thoát.

- Làm sao có thể? Nơi này tuy không phải trên mặt đất, nhưng Lục Vũ Thần Phong Phiến của ta lẽ ra càng tăng thêm uy năng hơn dưới nước mới đúng. Cho dù là Kim Đan tu sĩ, cũng cần cẩn thận ứng phó. Mà dưới Kim Đan, mặc dù may mắn không bị sóng lưu cuốn thành bột phấn, cũng nên bị cuốn văng xa mới đúng!

Trong lòng hắn không còn kịp kinh ngạc, lại tiện tay lấy ra một thanh huyền binh hình tròn chắn ngay trước người. Bi Âm đao cùng cự thuẫn va chạm vào nhau, nhất thời vang ra từng đợt rung chuyển làm người ta cơ hồ choáng váng. Lấy âm thanh chấn động mà người thường cơ hồ không cách nào nghe thấy được, làm tan ra kết cấu của tấm chắn, cũng may cự thuẫn này được Vân Vĩnh Chân xem trọng cất giấu, phẩm cấp bản thân cũng không thấp, miễn cưỡng tiến vào ngũ

phẩm.

Thanh Bi Âm đao tuy được Nhạc Vũ cẩn thận tỉ mỉ khống chế, nhưng cự thuẫn kia cũng có thể nỗ lực chống đỡ.

Ngay sau đó, Chiến Tuyết lại đánh tới một quyền thật trầm trọng!

Trong thời gian ngắn Vân Vĩnh Chân sử dụng tới ba loại bí pháp, tuy nhiên đều bị bạch y nữ tử dễ dàng đánh nát, tiếp theo hắn lại ném ra thêm một pháp bảo, tuy không thích hợp nhưng cũng xem như có thể chống đỡ, đôi bên chạm vào nhau, pháp bảo kia cũng đồng dạng là ngũ phẩm liền bị chấn nát bấy từng mảnh.

Nhìn cảnh này, trong nội tâm Vân Vĩnh Chân mới cảm giác sợ hãi.

- Ít nhất phải có một trăm sáu mươi thạch sức mạnh! Nữ tử này rốt cục lại có lai lịch gì, vì sao có thể mạnh mẽ đến như thế.

Pháp bảo không giống như huyền binh, đối với độ bền bỉ cũng không có quá nhiều yêu cầu, nhưng chất liệu của pháp bảo đặc dị, không kém hơn lục phẩm hạ vị huyền binh! Nữ tử kia lại chỉ dùng một quyền đánh vỡ, thân thể cường độ mạnh mẽ tuyệt không kém hơn một tu sĩ Kim Đan trung kỳ!

Dù là Vân Vĩnh Chân, lực lượng thân thể hôm nay cũng chỉ mới đạt tới một trăm ba mươi hoặc bốn mươi thạch mà thôi!

Đánh nát pháp bảo, thân hình Chiến Tuyết không dừng lại, bộ bạch y trên người nàng biến thành Ngân Nguyệt Thôn Long Giáp, dung hợp Long Huyết Lực bên trong, khí thế lao tới không giảm mà lại tăng.

Vân Vĩnh Chân thấy thế tay chân thất thố, nhất thời nghĩ không ra còn có pháp bảo gì có thể ngăn cản.

Chất liệu của Lục Vũ Thần Phong Phiến quá mức yếu ớt, hắn không nỡ sử dụng, bên trong giới chỉ cũng có bảy tám pháp bảo huyền binh, nhưng ở trước mặt nữ tử này đồng dạng không chịu nổi một kích.

Trong lúc gấp gáp, Vân Vĩnh Chân dứt khoát cắn răng toàn lực mở ra lực lượng hộ thân của ngũ phẩm đạo bào trên người, sau đó liền sử dụng một quyền đón nhận.

Khi hai quyền giao kích, không gian ngàn thước dưới đáy biển kịch liệt chấn động, khí kình quyền cương nhấc lên cơn sóng xung kích, một vòng sóng gợn khuếch tán khắp bốn phía. Trăm dặm phương viên cơ hồ toàn bộ yêu ngư còn chưa kịp thoát đi đều bị đánh rách nội tạng mà chết!

Vân Vĩnh Chân bật lui ra sau trăm trượng, khóe môi bật ra vài phần máu tươi.

Trên người nữ tử này lúc ban đầu chỉ dùng một trăm sáu mươi thạch lực, nhưng khi quyền phong giao nhau, lực lượng lại bạo tăng lần nữa, không còn là một trăm sáu mươi thạch, đã tăng gần hai trăm hai mươi thạch!

Vân Vĩnh Chân chỉ biết, Kim Đan tu sĩ khi đạt tới Hóa Đan kỳ, giai đoạn chuẩn bị toái đan thành anh cũng chỉ bất quá đạt tới hai trăm bốn mươi thạch! Được xưng lực bạt sơn hà!

Cũng may nhờ vào chân khí của hắn hùng hồn hơn so với đối phương, mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn.

- Nữ tử này hoàn toàn đem thân thể mình xem thành pháp bảo. Thật không biết thân thể mạnh mẽ của nàng rốt cục làm sao luyện tới? Chỉ một quyền vừa rồi, chính nàng cũng không chịu nổi! Nhưng nói đi nói lại, hiện tại ở đâu lại sinh ra sát lực, tựa hồ còn có khí tức của chiến sát?

Vân Vĩnh Chân chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, hồn sát lực trên người nữ tử kia thật sự quá mạnh mẽ, tuy hồn lực hắn mạnh hơn đối phương gấp đôi, nhưng vẫn bị hạ phong trong lúc va chạm, mấy lần đều bị toàn diện áp chế.

Sát lực chính là khó dây dưa nhất, cứng rắn hơn người thường gấp mười lần, hơn nữa hồn lực va chạm quá năm lần sẽ làm thần hồn bị thương nặng. Nếu cuộc chiến kéo dài quá lâu, cũng sẽ bị sát lực xâm nhập.

Hắn lập tức lấy ra một viên Tam Chuyển Tĩnh Thần đan, nuốt nhanh vào.

Vân Vĩnh Chân vừa cảm giác thần hồn của mình có chút khôi phục, trong con ngươi chợt co rụt lại, chỉ thấy nữ tử mặc chiến giáp màu bạc vừa bị lực phản chấn đánh lui trăm trượng lại một lần nữa nhanh như điện chớp bổ nhào đến.

Quyền thế của nàng lần này càng hơn lúc trước, hơn nữa toàn thân không chút nào tổn hại.

Ngoài ra trên đỉnh đầu nàng, thanh thế của bóng đao màu xanh càng tăng lên, dù là lôi võng của Bích Lôi kiếm giăng đầy trời cũng không cách nào áp chế.

Vân Vĩnh Chân cau chặt mày, lúc này thật sự rõ ràng cảm giác được câu nói của Nhạc Vũ khi nãy "Hôm nay sau khi hai ngươi vẫn lạc, ta nhất định tìm một nơi phong thủy thanh tú làm nơi táng thân cho nhị vị"! Ngữ điệu của hắn tuyệt không phải giống như lời nói cuồng vọng!

Hôm nay nếu khinh thường, nói không chừng Vân Vĩnh Chân hắn thật sự sẽ bị thiếu niên thanh tú kia tru diệt!

Một nam một nữ này hợp lực, thật có đủ tiền vốn giết chết hai người bọn hắn!

Cùng lúc đó, Nhạc Vũ đang nhìn Trữ Vân cười, nụ cười tràn đầy vẻ tà mị vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 319: Lực áp Kim Đan!

Trong tích tắc giao phong vùng phi kiếm xanh lam của tu sĩ áo trắng, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thần hồn chấn động một trận.

Chẳng qua hồn lực của hắn vốn được rèn luyện thành dưới thiên kiếp. Kinh nghiệm tâm kiếp cũng mạnh hơn người thường mấy lần, sau giai đoạn khó chịu ban đầu, đã lập tức hồi phục lại, vẫn như bình thường.

Thực lực của tu sĩ Kim Đan này cũng chẳng qua như thế mà thôi!

Nhờ Chiến Tuyết phân đi hơn phân nửa áp lực cho hắn, Nhạc Vũ càng cảm thấy dễ dàng. Chỉ cần điều khiển Phong Loan kiếm tiếp tục áp chế là được.

Rốt cục hắn có thể phân ra một bộ phận tâm thần đối mặt Trữ Vân đứng ngay trước mắt.

Một trăm lẻ tám giọt Hàn Nguyên Trọng Thủy cũng đã hoàn toàn phục hồi lại như cũ, đang hóa thành hơn một trăm con thủy long vây quanh trận pháp do Tam Diệu Như Ý Lôi Châm tạo thành ra sức xoắn phá. Chẳng qua bên người Nhạc Vũ ngoại trừ có lôi châm thủ hộ, bên trong còn có La Thiên Nhị Thập Bát Tú đạo bào hộ vệ, chỉ có thể dừng lại cách Nhạc Vũ ngoài ba mươi bước không thể tiến thêm. Lực lượng kia chỉ có thể đem trăm trượng quanh thân đông lạnh thành thế giới băng tuyết.

Nhạc Vũ thấy thế chợt ngẩn ra, sau đó khóe môi nhếch lên, lạnh lùng cười.

- Ngươi muốn thừa dịp ta không cách nào phân thân giải quyết ta sao?

Trong lúc nói chuyện, ngón tay của hắn lại bắn ra phía trước. Người muốn khống chế pháp bảo huyền binh cũng cần kết xuất thủ ấn tương ứng, xem như làm phụ trợ. Nhưng giữa hắn cùng lôi châm cũng không cần phải phiền toái như vậy, ba trăm sáu mươi lăm Tam Diệu Như Ý Lôi Châm chính là vật thần luyện của hắn, chỉ cần dùng tâm thần cảm ứng liền có thể dễ dàng khống chế sử dụng.

Ở trong nháy mắt, trận hình Tam Diệu Như Ý Lôi Châm lại một lần hoàn thành biến ảo trận hình.

Ngay sau đó vô số lôi hệ linh lực điên cuồng tụ tập quanh người hắn, Hàn Nguyên thủy long cũng thừa dịp lôi châm vừa biến ảo, điên cuồng chui vào bên trong châm trận, xông thẳng tới Nhạc Vũ.

Nhưng chỉ sau một khắc, một cỗ lôi võng khổng lồ trống rỗng thành hình, lấy Nhạc Vũ làm trung tâm hướng phương xa lan ra. Sau đó ba trăm sáu mươi lăm lôi trụ dâng lên, tung hoành càn quét, đem Hàn Nguyên Trọng Thủy đánh nát trong nháy mắt!

Trong tay Trữ Vân cầm một bình ngọc bằng sứ trắng, trong nháy mắt nứt vỡ ra, gương mặt tuấn tú của hắn vặn vẹo kịch liệt, một kích vừa rồi của Nhạc Vũ đã làm hồn thức của hắn bị thương.

Nhưng giờ khắc này Trữ Vân càng cảm thấy kinh hãi, Vân sư thúc của hắn cùng bạch y nữ tử kia lại chính diện va chạm lần thứ hai!

Sau cơn chấn động kinh thiên động địa kia, khóe mắt của hắn vừa trông thấy thân hình của Vân Vĩnh Chân bị nữ tử mặc ngân giáp đánh rớt hơn hai trăm trượng xuống dưới! Đạo bào hộ thân ngũ phẩm mặc trên người liền rạn nứt, đã sắp báo hỏng, toàn thân vô cùng chật vật!

- Có phải ngươi cho là lời vừa rồi của ta cũng chỉ là cuồng vọng khoác lác?

Thanh âm trầm thấp, lộ ra vẻ băng hàn làm người rét thấu xương. Theo thanh âm truyền ra, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm hội tụ lại như nước thủy triều hướng bên này bắn tới.

Pháp bảo này lấy phương thức pháp trận thủ hộ, bất quá chỉ tương đương với loại pháp bảo phòng ngự ngũ phẩm mà thôi. Mà giờ khắc này khi Nhạc Vũ không tiếp tục sử dụng hộ thân, chỉ dùng vào việc công kích, rốt cục bắt đầu hiển lộ ra răng nanh dữ tợn!

Trong lòng Trữ Vân không ngừng phập phồng, vừa nghe lời này, lồng ngực lại trầm xuống nặng nề.

Mới bắt đầu, trong lòng hắn còn có chút toan tính cười nhạo đối phương không biết sống chết. Nhưng cho tới bây giờ, hắn đã cười không nổi nữa.

Thiếu niên trước mắt liên tục biểu diễn ra thực lực, mỗi lần đều vượt xa sự dự liệu của hắn!

Những thực lực kia đối với hắn mà nói, cơ hồ đều hoàn toàn áp đảo!

Còn có nữ tử bị Nhạc Vũ điều khiển kia, vì sao thân hình nhìn qua vô cùng quen mắt với hắn? Duy chỉ có tướng mạo lại có vài phần khác hắn với sư muội đã mất tích của hắn, mặc dù nàng vẫn vô cùng tuyệt mỹ!

Đặc biệt là thực lực nữ tử hơn xa Vân Vĩnh Chân, điều này làm hắn vô cùng kinh hãi.

- Tuy Vân sư thúc chỉ mới bước vào Kim Đan cảnh giới, nhưng thân thể cường hãn hơn người cùng cấp bậc. Cộng thêm pháp lực bản thân, sợ là phải lên tới ba trăm năm mươi thạch lực đi? Nữ tử kia có thể thắng được hắn, thân thể mạnh mẽ tới mức không thể tưởng tượng!

Làm hắn khó chịu nhất chính là sự chênh lệch khủng khiếp trong hiện tại. Ba năm trước, thiếu niên kia chẳng qua chỉ là một nhân vật chẳng khác gì con kiến hôi trước mặt hắn, nhưng hiện nay, tựa hồ chỉ cần tùy tiện liền có thể đánh chết hắn!

Hắn cũng không còn thời gian suy nghĩ nhiều, liền dứt bỏ mảnh vỡ pháp bảo trong tay, lấy ra một cự tán (dù) tử kim sắc mở tung ra, đem thân hình che kín lại.

Ngay lúc này, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm biến thành mưa châm liên tục đánh lên cự tán.

Bên tai Trữ Vân chỉ liên tục nghe được thanh âm đinh đinh đương đương không ngừng, bề ngoài của cự tán tử kim sắc liền lõm vào trong, sau đó càng lún càng sâu, hắn giống như sắp bị xuyên thủng.

Vừa nhìn thấy cảnh này, Trữ Vân nhất thời kinh hãi, lại cảm giác cực kỳ đau lòng.

- Bộ ngân châm kia rốt cục lại là vật gì? Ngoại trừ có thể sử dụng như lôi pháp lôi trận, bản thân còn sắc bén cứng rắn! Đạm La Tán của ta chính do Lý sư thúc mới nhập Kim Hà Sư ở mấy chục năm trước hao phí suốt ba năm tâm huyết chế luyện. Góp nhặt vô số trân tài, pháp bảo phòng ngự ngũ phẩm, được xưng vô địch hậu thế! Nhưng ở trước mặt bộ ngân châm này lại không chống đỡ được chốc lát!

Thu lại Đạm La Tán sắp vỡ tan tành, Trữ Vân đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, lại lấy ra lam sắc quy giáp cao chừng mười trượng che trước người.

Vật này do chính hai người họ tình cờ thu thập được một khối giáp của Huyền Thủy Quy thập giai mấy ngày trước, chính là bất thế kỳ trân tam phẩm. Bản ý là muốn đem về tông môn đi luyện khí, nhưng hôm nay Trữ Vân không còn thời gian suy nghĩ nhiều, tình hình trước mắt đem ra sử dụng hi vọng có thể ngăn trở bộ ngân châm kia thêm chốc lát đã là quá tốt.

Tiếp theo sau đó, là một bộ kỳ trận màu đen một trăm lẻ tám mặt, toàn bộ bị hắn ném ra, trong nháy mắt liền kết thành trận hình phòng ngự.

Ánh mắt Trữ Vân nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, hung quang thoáng hiện.

- Muốn giết ta, không đơn giản như vậy!

Rốt cục cũng là chân truyền đệ tử Thái Huyền Tông, tâm niệm kiên cố, thời khắc mấu chốt cơ hồ đem ý nghĩ sợ hãi ném ra ngoài, chỉ để lại ý niệm đào thoát, cùng vô tận sát ý đối với thiếu niên thanh tú trước mắt.

Cơ hồ ngay lúc đó, trước người Trữ Vân đột ngột thoáng hiện một đạo huyết quang, sau đó từ từ ngưng tụ thành hình dáng của một thanh đao.

- Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình.

Điều khiển Tam Diệu Như Ý Lôi Châm đánh nát Tử Kim Sắc Đạm La Tán, Nhạc Vũ lại nhìn thấy thân ảnh Trữ Vân. Nhưng ngay lúc đó chân mày hắn liền cau chặt lại.

- Đây tựa hồ là Hóa Huyết Thần Đao! Người này tu tập chẳng lẽ chính là Tiên Thiên Huyết Nguyên công pháp? Hắc! Người dẫn đầu chính đạo, làm việc còn không chút kiêng kỵ so với những đồng môn Quảng Lăng Tông! Chiêu bài được

Trung Nguyên thiên tử sắc phong thật sự dùng rất tốt.

Trung Nguyên hoàng triều được tu chân đại phái ủng hộ, thống trị phạm vi khắp mười bốn châu, phương viên trăm vạn dặm. Nghe nói đạt được khí vận Nhân Hoàng, trấn giữ Đông Thắng đại lục, không phải tu sĩ nào cũng có thể tùy ý mạo phạm.

Những điều này Nhạc Vũ cũng không biết có xác thực hay không, nhưng sau khi được Trung Nguyên thiên tử sắc phong, xem như đạt được nhiều đại phái Trung Nguyên làm lá chắn, điều này là sự thật.

Trong lòng trào phúng một tiếng, Nhạc Vũ ý niệm chợt động, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm liền phân tán ra, lao thẳng vào bên trong kỳ trận. Đầu tiên phát ra từng đạo lôi quang bao vây công kích liên tục không ngừng.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, đã lưu loát đem kỳ trận hoàn toàn phá vỡ. Sau đó trong ánh mắt giật mình thất thần của Trữ Vân, lại đánh lên hai mảnh quy giáp.

Đồng dạng là một trận thanh âm đinh đinh đương đương, nhưng lần này đều bị hất văng trở về. Lúc này Nhạc Vũ chợt cảm thấy kinh ngạc, nhìn hai mảnh quy giáp màu lam thật cẩn thận, trong đầu liền hiện lên hình ảnh hạ vị thần thú Huyền Thủy Thần Quy, ngay lúc này hắn cũng không tiếp tục lựa chọn cường công mà tìm kiếm những khe hở chui vào.

Nhìn thấy ngân châm đánh tới, trong lòng Trữ Vân nhất thời căng thẳng, tuy hắn có lục phẩm đạo bào hộ thân, nhưng bản thân lại không dám ôm hi vọng với pháp bảo này.

- Không trách được! Mỗi một ngân châm tương đương một lục phẩm pháp bảo, khó trách lại có uy lực đến như vậy! Chẳng qua hắn làm sao có đạo lực hùng hồn đến như thế? Có thể chiến đấu với Bích Lôi kiếm của Vân sư thúc không phân biệt được cao thấp, còn có thể phân tâm điều khiển ba trăm sáu mươi lăm lục phẩm pháp bảo, hơn nữa còn thao túng chính xác đến như thế? Nhạc Vũ này rốt cục lại có kỳ ngộ gì, cho dù thiên tư có khá bao nhiêu, hiện tại cũng không thể có được thực lực như vậy. Lúc này cũng chỉ có Vân sư thúc mới có thể cứu ta!

Có hai mảnh quy giáp ngăn trở, giờ phút này Trữ Vân cũng không cách nào nhìn ra tình hình bên ngoài, nhưng hồn thức vẫn có thể cảm giác rõ tình hình cuộc chiến bên kia.

Nhưng tình hình bên kia càng làm cho hắn tuyệt vọng. Cả người Vân Vĩnh Chân đã bị bạch y nữ tử giống như dùng trọng chùy đóng cọc, sinh sôi đánh rơi xuống hơn hai ngàn trượng đáy biển. Đạo bào màu trắng trên người đã hoàn toàn nát bấy. Trước ngực hoàn toàn nhuộm đỏ, mà Bích Lôi kiếm cũng đã bị một thanh phi kiếm lục phẩm gắt gao áp chế. Phòng tuyến lôi võng đánh ra thời thời khắc khắc đều có dấu hiệu bị thua bại.

Vừa nhìn, tình hình càng thêm hung hiểm so với hắn.

- Nếu không còn biến cố gì khác chỉ sợ trong mấy lần hô hấp ta cùng Vân sư thúc xem như bị diệt sát trong tay hai người này!

Chợt cắn răng, Trữ Vân thả ra thanh huyết đao trong ngực, giờ phút này dù chưa hoàn toàn ngưng tụ thành, nhưng vẫn có thể ngăn trở đối phương trong chốc lát. Nhạc Vũ đã sớm đề phòng, lôi châm trong nháy mắt liền hội tụ, lại phun ra vô số lôi quang, lấy khí thế sét đánh đem huyết đao đánh vỡ hoàn toàn.

Trữ Vân chỉ cảm thấy tinh thần của mình vô cùng đau đớn, phảng phất như có ngàn vạn thanh đao đang vây quanh cắt nát linh hồn hắn.

Máu tươi từ mũi hắn không ngừng phun ra.

Huyết đao kia chính do thần hồn máu huyết của hắn tụ lại, sau khi hỏng mất liền làm cho hắn bị thương còn nặng hơn lúc đầu. Đúng lúc này, Trữ Vân lại nghe được thanh âm lạnh lùng của Nhạc Vũ truyền đến…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 320: Chạy trốn không cửa

Vào lúc này ngoài ngàn dặm, dưới đáy biển Hạ Tâm Châu, truyền ra tiếng cười to.

- Như thế xem ra, lần này hơn phân nửa là do ta và ngươi hai người quấy nhiễu hắn, hài tử kia mới còn có điều giữ lại. Nếu không cố kỵ mà xuất ra toàn bộ thực lực, ta xem hắn có thể lưu lại Vân Vĩnh Chân cùng tên tiểu tử tu luyện Huyết Nguyên công pháp kia. Diệp sư đệ, ngươi nghĩ thế nào?

Thanh âm phát ra từ một người trung niên cao lớn, giờ phút này hắn đang nhìn chăm chú vào một mặt gương đồng cười nói.

Mà ở phía sau hắn còn có một người thanh niên dung mạo cực kỳ tuấn tú, giờ phút này sắc mặt lại lạnh băng, ánh mắt huyết sắc không hề rời khỏi mặt gương đồng kia.

Cho đến một lúc lâu sau, thanh niên mới nhắm hai mắt lại.

- Xác thực như Vô Đạo sư huynh đã nói, hài tử này bản lĩnh không tệ.

- Chỉ là không tệ sao? Lời này của Diệp sư đệ thật sự quá mức hà khắc rồi. Lúc ta và ngươi bằng tuổi hắn, bản lĩnh chỉ sợ còn không bằng một phần vạn của hắn.

Lý Vô Đạo cười khổ một tiếng, sau đó lại kỳ quái quay đầu nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Nói thật, bản thân ta thật chưa từng ngờ tới đứa nhỏ này ngoài kiếm đạo lại còn có kỳ thuật khác hộ thân. Nhìn hồn sát lực, hắn là luyện thi thuật không thể nghi ngờ, nhưng vì sao có thể giữ được tính mạng, giống như còn sống? Còn có lực lượng thân thể có thể áp chế Vân Vĩnh Chân, điều này làm ta mơ hồ có chút ấn tượng về một môn bàng môn công pháp tựa hồ thất truyền đã lâu!

Vẻ mặt thanh niên tuấn mỹ khẽ dao động, lạnh lùng nhắc nhở:

- Là Huyền Sát Luyện Thi!

- Đúng! Chính là công pháp tựa như tà lại không phải tà kia, cũng là Diệp sư đệ hiểu rõ những công pháp bàng môn tả đạo này như lòng bàn tay. Truyền thuyết phương pháp luyện thi này, mới ban đầu vô cùng yếu ớt, nhưng khi đến đỉnh phong, dù là Đại Thừa tông sư cũng không nhìn ra hư thật! Hài tử này chỉ sợ trước kia từng có kỳ ngộ khác.

Lý Vô Đạo vỗ mạnh nắm đấm, không chú ý tới vẻ mặt khó xem của Diệp Tri Thu, lâm vào trầm tư:

- Hôm nay ta chỉ cảm thấy kỳ quái, trước kia hắn chẳng bao giờ rời khỏi Quảng Lăng sơn một bước. Rốt cục từ nơi nào học được phương pháp luyện thi đứng đầu này? Theo kinh nghiệm trước kia của hắn, chẳng bao giờ có cơ hội tiếp xúc tà đạo pháp môn như vậy.

Diệp Tri Thu vẫn nhắm nghiền mắt:

- Sủng thú Sơ Tam của hắn, còn có biệt phủ Tĩnh Hải Tông.

Lý Vô Đạo cau mày, có chút khó hiểu. Nhưng thoáng nháy mắt vừa bừng tỉnh hiểu ra, lộ ra nụ cười:

- Thì ra là như vậy, con Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước Ngũ Sắc Thần Quang, đích xác là khắc tinh của toàn bộ pháp trận trong thiên hạ. Lúc ấy hài tử kia tựa hồ cũng đang ở trong Lê thành. Việc tiến vào biệt phủ Tĩnh Hải Tông đối với người khác mà nói khó khăn nặng nề, nhưng đối với Nhạc sư điệt mà nói hắn là không khó.

Hắn nói tới đây, nhất thời có chút phiền não gãi đầu:

- Vậy cũng thật khó khăn, vật này đối với ta có trọng dụng. Nhưng Linh Tịch đan chính là vật hắn đoạt được trước khi nhập môn, xem như của riêng, ta không tìm được cái cớ gì đi đòi hỏi. Cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp dùng đồ tốt hơn đổi với hắn. Chẳng qua bên cạnh hài tử kia có bộ ngân châm cổ quái nọ, lần này lại nhặt một đại tiện nghi, muốn tìm được đồ vật hợp lòng hắn, sợ là có chút khó khăn!

Diệp Tri Thu nghe vậy mấp máy môi, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn dựa vào Cửu Chuyển Linh Tịch đan mới có thể thành anh, kia còn không bằng hiện tại ta dùng kiếm giết ngươi cho xong.

- Ha hả! Dĩ nhiên không cần, cũng là Diệp sư đệ hiểu ta. Dùng vật này chỉ sợ cả đời cũng thật khó trèo lên đại thành. Tuy Lý Vô Đạo bất tài, nhưng chưa từng chặt dứt hi vọng chứng đạo. Chẳng qua tuy ta và ngươi không cần, nhưng mấy vị sư đệ không có vật này không được.

Vừa nói tới đó, Lý Vô Đạo chợt lắc đầu, khuôn mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, chốc lát sau ánh mắt hắn chợt nghiêm túc:

- Vừa rồi ta và ngươi đã xem, vậy chuyện ta nói lúc trước rốt cục sư đệ nghĩ như thế nào?

Diệp Tri Thu trầm mặc một lúc lâu mới mở mắt, ngây người nhìn hình ảnh Nhạc Vũ bên trong gương đồng, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Thiên tư của người này đủ thừa kế y bát chính thống của Tiểu Quan Phong, trong vòng mấy chục năm nhất định có thể trọng chấn uy danh Tiểu Quan Phong. Chưởng giáo chân nhân có thể đem hắn nhập vào Tiểu Quan Phong nhất mạch, lòng ta thật sự an ủi, cũng thật cảm kích! Chỉ là muốn chúng ta quay về sơn môn, cũng thật sự không thể. Cả đời này, nếu không trừ đi Vân Mộng Tông, thật sự ta không còn mặt mũi nào nói tới chuyện quay về tông môn.

Lý Vô Đạo nghe được khẽ cười, trong mắt lộ vẻ vui mừng, vỗ vỗ bả vai Diệp Tri Thu, sau đó khống chế huyền binh, hướng phương xa bay đi.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, trong mắt Diệp Tri Thu lóe lên dị quang:

- Sư huynh muốn đi tìm hai người Vân Vĩnh Chân?

- Đúng vậy! Muốn giết người của Quảng Lăng Tông ta, há có thể không trả giá thật nhiều? Sư điệt cố kỵ hai người chúng ta, không thể đem người lưu lại. Ta làm sư bá tự nhiên phải giúp hắn bù đắp tiếc nuối này.

Lý Vô Đạo cũng không dừng kiếm quang, cười ha ha nói vọng lại:

- Ta đoán tiểu tử họ Vân chạy trốn, nhất định sẽ hướng Thái Huyền Tông cầu viện. Nếu có tu sĩ Nguyên Anh cảnh đến, kính xin sư đệ ngăn trở dùm một chút. Còn có Đoan Mộc sư muội, sư đệ thuận tiện trông nom một phen. Đừng để cho nàng thật xảy ra chuyện.

Trên mặt Diệp Tri Thu rốt cục lộ ra một nụ cười, tiếp theo hắn bức ra một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay bay thẳng về phương hướng Lý Vô Đạo vừa rời đi.

- Vân Vĩnh Chân có thể giết, người luyện Tiên Thiên Huyết Nguyê kia hãy lưu cho hắn một tính mạng!

Ngoài ba mươi dặm, Lý Vô Đạo nghe vậy chợt ngẩn người, nghĩ thầm lưu tính mạng cho tiểu tử kia để làm gì? Còn chưa hiểu được, liền nhìn thấy có một đạo huyết quang đuổi theo phía sau, hắn chau mày hấp vào trong tay.

Lần này hắn phải suy nghĩ một hồi lâu, mới từ từ tỉnh ngộ, không khỏi cười âm hiểm. Diệp sư đệ này của hắn, tính tình quả nhiên cũng như trước kia, vô cùng nham hiểm.

Sau đó Lý Vô Đạo cũng thoáng cau mày, nếu như tin tức hài tử kia lực áp Kim Đan tu sĩ bị lộ ra, chẳng phải là nguy hiểm? Ngay sau đó hắn lại cười tự giễu.

Là mình bảo vệ quá mức, nếu đã có lực lượng chống lại Kim Đan, như vậy phạm vi Bắc Hoang này liền có thể đi ngang khắp nơi, phải được lịch lãm rèn luyện mới có thể chân chính thành tài.

Một đệ tử bí truyền gánh vác trách nhiệm chấn hưng Quảng Lăng Tông, ngay cả mình cũng không thể tự bảo vệ được, vậy cũng nên bỏ đi!

Vừa cảm giác mất đi tung tích của Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ vẫn tiếp tục khống chế Xuyên Vân Toa nhanh chóng đuổi theo.

Cho đến gần chỗ mất tung tích, hắn dừng lại phi toa, chất lỏng màu đỏ do Mị Hương Bát Trảo phun ra vẫn chưa từng tản hết.

Nhạc Vũ vẫn giữ nguyên phòng bị, ngay trước khi tiến vào, liền đem cấm chế của Xuyên Vân Toa mở tới lớn nhất.

Nhưng làm cho hắn cảm giác kinh dị chính là phòng hộ pháp trận của Xuyên Vân Toa hình thành bình chướng bên ngoài vẫn bị chất lỏng màu đỏ thẩm thấu, cấm chế hoàn toàn không đạt được hiệu dụng hoàn toàn ngăn cách.

Nhạc Vũ cau mày, lại dùng Thủy Thuẫn thuật nhưng vẫn không thể ngăn cản.

Mùi thơm thanh tân kia vừa bị Nhạc Vũ hít vào một ít, hắn lập tức cảm thấy choáng váng, cả người nóng như lửa, dù hệ thống trí năng phụ trợ vẫn không cách nào loại bỏ.

- Thứ này thật sự lợi hại, Mị Hương Bát Trảo có thể được liệt vào hàng ngũ trung vị linh thú quả nhiên không phải không có đạo lý. Nhưng trong tay tiểu sư phụ có được pháp bảo phòng ngự ngũ phẩm, hắn phải dễ dàng ứng phó.

Hắn vội vàng vận dụng Hỗn Nguyên chân khí toàn lực bức bách chất lỏng ra khỏi cơ thể, Nhạc Vũ lai một lần nữa thả ra lôi châm, tạo thành từ trường hộ thuẫn bảo vệ bên ngoài Xuyên Vân Toa, quả nhiên ngay sau đó chất lỏng màu đỏ kia không còn cách nào nhích tới gần.

Cho đến lúc này, Nhạc Vũ mới có thời gian đánh giá bốn phía, sau đó trong mắt hiện ra vài phần hiểu rõ, âm thầm cười lạnh.

- Quả nhiên là Linh trận, hơn nữa còn ở phẩm cấp ngũ phẩm trở lên. Người của Thái Huyền Tông cũng thật để mắt tới sư đồ ta.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ bắt đầu thả ra hồn thức của mình, cảm ứng vị trí những vì tinh tú trên bầu trời, cùng linh lực biến hóa quanh thân.

Lúc này, trong lòng hắn hơi trầm xuống.

Đại trận này hắn phải bao phủ phương viên hai mươi dặm. Thủ đoạn người bày trận còn xa xa không bằng Xương Băng Hồng, nhưng trên Tào Vấn, cơ hồ có thể sánh vai với Phong Vân sư thúc tổ.

Mà cấp bậc Linh trận cũng vượt qua Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cùng Sơ Tam có thể ứng phó. Hắn và Sơ Tam có thể ra vào tự nhiên trong trận, nhưng nếu muốn tìm tung tích của Đoan Mộc Hàn có chút khó khăn.

- Trước mắt chỉ có thể cường hành phá trận!

Hắn đè nén nỗi lo lắng trong lòng, dùng hồn thức cảm ứng thu thập mỗi một linh lực biến hóa quanh thân, sau đó dùng hệ thống trí năng phụ trợ tính toán.

Chỉ chốc lát sau, Diễn Thiên Châu sau gáy hắn cũng chuyển động thật nhanh.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, biết đây là Diễn Thiên Châu cũng gia nhập vào trong hệ thống giải toán phụ trợ. Có Diễn Thiên Châu tương trợ, tốc độ thôi diễn lần này nhất định có thể tăng cao ít nhất nửa phần!

Ước chừng ba mươi lần hô hấp sau, cả Linh trận trước mặt đã hiểu được mạch lạc đại khái, Nhạc Vũ cau mày nhìn tới.

Ngay sau đó lôi châm đang vây quanh hắn theo ý niệm thao túng tản ra chung quanh, sau đó rối rít xuyên vào bên trong.

Thật ra Linh trận trước mắt cực kỳ phức tạp, dưới tình huống còn chưa nhìn ra được đầu mối then chốt, nếu không có hai ba ngày thời gian thật sự khó thể hoàn toàn nắm giữ.

Mà hôm nay Nhạc Vũ chỉ có thể tạm thời hiểu được đại khái mà thôi.

Muốn phá được trận này, không cần thiết hiểu rõ hoàn toàn Linh trận!

Ba trăm sáu mươi lăm ngân châm được Nhạc Vũ thao túng xuyên vào phía trước, linh khí trong mấy chục dặm phương viên trước người hắn nhất thời kịch liệt sôi trào.

Cảnh tượng huyễn ảnh vốn đang xuất hiện trước mặt hắn nhất thời liền vỡ vụn.

Đây chính là Phá Trận thuật, chính là dùng lôi điện trong lôi châm tiến hành quấy nhiễu Linh trận, có thể nói không phá tự giải. Nhưng nếu Nhạc Vũ không có thành tựu cao về trận đạo, hơn nữa lôi châm là pháp bảo thần luyện của hắn, cũng khó mà hoàn thành.

Mà xem tình hình trong Linh trận, Nhạc Vũ liền trợn mắt há hốc mồm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Lòng có cố kỵ

- Có thể hóa huyết ngưng đao, tuy là mượn tà thuật bàng môn tả đạo, nhưng nếu cho ngươi thêm thời gian hai mươi năm, kết đan cũng không phải là vọng tưởng! Chỉ tiếc…

Lời phía sau còn chưa nói ra, nhưng ý tứ bên trong không nói cũng hiểu.

Theo ý niệm tác động, Nhạc Vũ đem lôi châm hội tụ thành mưa châm cuốn về phía trước lần nữa.

Ba trăm sáu mươi lăm lôi châm, cơ hồ mỗi một châm giờ phút này đều tản ra từng đoàn từng đoàn điện mang. Đem nước biển quanh thân cơ hồ hoàn toàn tách ra. Thanh thế lớn đến kinh người, vừa nhìn lại thật giống như lưu tinh rơi xuống.

- Nhớ được trước kia ngươi từng nói, tai họa giống như ta, nếu còn lưu lại sớm muộn cũng sẽ là tâm phúc đại họa của Trữ gia cùng Thái Huyền Tông. Lời này đúng là bất hạnh, hôm nay trở thành sự thật!

Trữ Vân vỗ mạnh vào ngực, phun ra một ngụm máu huyết, đồng thời ném ra hai cây huyền binh, kết hợp cùng đoàn máu kia.

Theo sát phía sau, kiếm quang màu đỏ nhất thời phóng lên cao, cơ hồ xuyên thấu mặt biển, triền đấu cùng đoàn lôi châm.

Theo một trận tiếng nổ chói tai, thiên địa linh lực sôi trào lần nữa. Hai thanh thất phẩm huyền binh bị mưa châm đánh sâu vào, mỗi một lần giao kích, huyết sắc lại mỏng thêm một phần mỗi khi bị lôi điện công kích, dần dần đã phai nhạt hẳn.

- Quả nhiên là Tiên Thiên Huyết Nguyên công pháp! Hắc, Trữ huynh vì tu hành thật đúng là liều lĩnh. Nghe nói công pháp tà đạo này, lúc sơ luyện cần đem huyết nhục cả người mình luyện hóa thành huyết nguyên. Hấp thu huyết khí tinh nguyên của hơn vạn người cường tráng, tu luyện bản thân. Trữ huynh không chỉ

ngoan độc đối với người khác, còn ngoan độc đối với chính mình! Ta thu hồi lời nói vừa rồi, ngươi tu phương pháp này, trong vòng ba năm là thành kim đan!

Đem tầng huyết sắc cuối cùng trên hai thành huyền binh đánh tiêu tán, lôi châm vừa bị đánh văng ra lại lần nữa tái tụ, sau đó lại một tầng mưa châm công tới, lần này hai thanh huyền binh cũng không còn cách ngăn cản, khoảng cách sau liền bị đánh nát bấy trong ánh mắt kinh hoàng của Trữ Vân.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, tay phải phất lên, trong nháy mắt hai thanh huyền binh nát bấy mưa châm màu bạc liền hướng Trữ Vân đánh xuống!

Hôm nay hắn chỉ muốn mau chóng giải quyết hai người này, sau đó cùng Đoan Mộc Hàn hội hợp. Vì thế lúc thúc giục lôi châm cùng Phong Loan kiếm không hề có chút nương tay.

Giờ phút này giữa hai người đã không còn gì để ngăn trở!

Bên kia Trữ Vân thấy được cảnh tượng này cũng liền tuyệt vọng. Tuy Nhạc Vũ không tiếp tục nói thêm, nhưng vẻ lãnh trào cùng sát ý trong mắt không chút nào che giấu.

Phảng phất như đối với hắn, tất cả hi vọng hôm nay của mình đều cũng sẽ bị hắn toàn bộ thiêu hủy! Hi vọng kết đan sẽ chỉ còn là vọng tưởng! Ngày hôm nay hai sư thúc chất đừng mơ tưởng chạy thoát nơi này!

Một cảm giác run rẩy khắp toàn thân, cùng một cỗ ý niệm điên cuồng trong nội tâm Trữ Vân dâng lên. Hắn tu tập Tiên Thiên Huyết Nguyên công pháp, vì một ngày có thể tìm về sư muội. Nhưng nếu hôm nay hắn phải chết, bên trong Thái Huyền Tông còn có ai chịu quan tâm tới chết sống của Mục Hi Ngọc?

Hắn không thể chết được, ít nhất trước khi nhìn thấy Mục Hi Ngọc lần nữa, tuyệt không thể chết ở chỗ này!

Trữ Vân bỗng dưng thúc giục khí huyết toàn thân một lần nữa, thân thể da thịt toàn bộ nổ tung, máu huyết trong cơ thể đều phun ra, sau đó hòa hợp thành nhất thể, hóa thành một mặt hình thuẫn chắn ngay trước người của hắn.

Ba trăm sáu mươi lăm lôi châm liên tục đánh lên huyết thuẫn, linh lực chấn động khuếch tán chung quanh, cả người Trữ Vân hoàn toàn bị lôi quang bao phủ.

Nhạc Vũ thấy thế hơi cau mày, giờ phút này nhìn Trữ Vân thật chật vật, như sắp bị đánh chết, nhưng những ngân châm kia cơ hồ đều không ngoại lệ, bị một cỗ lực lượng bắn ngược trở về.

- Tiên Thiên Huyết Nguyên công pháp quả nhiên tà môn. Truyền thuyết còn có một cái tên là Huyết Hà công pháp. Có thể tiến thêm một bước tu thành Huyết Tu La càng thêm kinh khủng. Không trách được suốt mấy vạn năm qua lại bị tông môn chính đạo Trung Nguyên xem là cấm kỵ.

Trong lòng của hắn chuyển biến những ý niệm này, ngay lập tức thúc giục La Thiên Nhị Thập Bát Tú đạo bào trên người, câu dẫn tứ đại thổ hệ tinh tú mang theo lực lượng lôi hệ đánh thẳng xuống, tan thành một thể cùng lôi quang của lôi châm, khiến cho bạch mang càng thêm chói mắt.

Đợi đến khi điện quang hoàn toàn tiêu tán, huyết thuẫn trước người Trữ Vân cũng chỉ còn lại một tầng thật mỏng. Hai tay hai chân đều bị điện quang đánh thành nát bấy, chỉ còn lại thân thể ở giữa xem như vẫn duy trì nguyên lành đầy đủ.

- Phương pháp này quả nhiên tà môn!

Nhạc Vũ thấy thế, hàn quang trong mắt lóe lên, liền tụ họp toàn bộ ngân châm lại một chỗ, sau đó lấy ra một thanh Minh Dương kiếm trong giới chỉ, chém thẳng về phía trước.

Tuy lôi châm vô cùng uy năng, có thể tụ tập lôi lực, nhưng cần phải có chút thời gian. Mới vừa rồi giao phong cùng huyết thuẫn, Nhạc Vũ toàn lực thúc giục, vì thế ngay cả phần lôi lực dự bị cũng tiêu hao gần hết, nhưng vẫn không thể xuyên thủng được huyết thuẫn kia.

Nhưng với tình hình hiện tại của Trữ Vân, tùy tùy tiện tiện dùng một thanh huyền binh liền có thể lấy tính mạng của hắn. Minh Dương kiếm ở trong nước tuy không thể phát huy được tới ba thành thực lực, nhưng cũng đủ giết chết hắn.

Nhưng trong nháy mắt sắc mặt Nhạc Vũ chợt biến đổi. Đầu tiên cảm giác thanh Phong Loan kiếm đang toàn lực áp chế Bích Lôi kiếm đột nhiên bị lực phản kích tăng thêm mấy lần. Sau đó lại nhìn thấy một đạo thân ảnh hồng bạch đan xen từ dưới biển sâu xuyên ra, bao bọc lấy Trữ Vân, hóa thành một chuỗi cầu vồng

hướng nơi xa bay đi, xuyên thẳng ra khỏi mặt biển.

Nhạc Vũ theo bản năng cau mày, dự định thúc giục Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm đem hai sư thúc chất đánh chết tại chỗ, nhưng vừa thúc đẩy chân khí, liền cảm thấy bên trong đan điền chợt đau đớn.

Cơ hồ không cần dùng hệ thống trí năng phụ trợ, cũng không cần nội thị, Nhạc Vũ liền biết rõ tình hình bên trong, chân khí đã hoàn toàn khô khốc, mà hình dáng của Ngũ Hành Phù Trận mặc dù còn đang tuôn chân khí ra bên ngoài, nhưng hiện tại cũng đã ảm đạm thật nhiều.

Nếu muốn tiếp tục sử dụng, chỉ sợ sẽ gây tổn thương chính bổn nguyên chân khí của mình, vì hai người kia thật không đáng giá!

Khẽ thở dài một hơi, Nhạc Vũ bỏ qua ý nghĩ truy kích, sau đó đem huyền binh pháp bảo toàn bộ thu hồi.

Lúc này vẻ mặt Chiến Tuyết tràn đầy hổ thẹn, trở lại bên cạnh hắn.

- Thiếu gia, là Chiến Tuyết không tốt! Mới vừa rồi không thể cuốn lấy hắn.

- Chuyện này không tránh được ngươi, người nọ sử dụng bí pháp, thực lực tương đương Kim Đan đỉnh phong, ngăn không được hắn chỉ là bình thường. Mới vừa rồi do ta không để cho ngươi sử dụng loại lực lượng kia.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đem Chiến Tuyết còn dự định mở miệng giải thích đuổi về dị không gian. Ngay sau đó đem hai khối Huyền Thủy Quy Giáp của Trữ Vân lưu lại thu vào trong giới chỉ của mình.

Huyền Thủy Quy chính là hậu duệ của Huyền Vũ, năng lực phòng ngự của quy giáp mặc dù chưa được xem là mạnh nhất, nhưng không kém bao nhiêu. Chủ nhân hai khối quy giáp này hắn ít nhất cũng trên thập giai, lấy ra luyện chế pháp bảo thật sự rất khá, nếu trộn thêm tài liệu, xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Hắn lại nhìn chung quanh một vòng, lúc này mới bay thẳng về phía trước.

Nói thật lòng, tuy trận chiến này không thể lưu lại hai người kia, làm hắn có chút tiếc nuối, nhưng cũng đã nằm trong dự liệu của hắn.

Ở tình huống còn giữ lại thực lực liền có thể đánh lui được hai người kia đã là không tệ. Chỉ là thực lực của Chiến Tuyết làm hắn kinh ngạc. Tuy hắn mệnh lệnh cho Chiến Tuyết không được vận dụng Thiên Ti Tuyết kiếm, cũng không được sử dụng vu lực, hay tín ngưỡng lực, nhưng Chiến Tuyết trong tình trạng không hề sử dụng bí pháp liền có thể chỉ dùng lực lượng bản thân mà không bị người khác phát hiện lại đạt tới mức độ cường hãn đến như thế.

Thiếu chút nữa đã đem tên Kim Đan tu sĩ của Thái Huyền Tông đánh chết!

Tuy người kia dùng bí pháp thoát được tính mạng, song sau khi quay về, mặc dù không tới mức rơi khỏi cảnh giới Kim Đan, cũng cần từ ba đến bốn mươi năm thời gian mới có thể khôi phục lại như thường. Ngày sau cơ hồ đoạn tuyệt hi vọng đánh sâu vào Nguyên Anh cảnh giới.

- Đáng tiếc không thể để Chiến Tuyết toàn lực ứng phó, nếu không phải đột nhiên, cho dù ta không dư lực sử dụng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm cùng Ngũ Sắc Thần Quang, cũng có thể dễ dàng giết chết Trữ Vân cùng Kim Đan tu sĩ kia.

Nhạc Vũ âm thầm tiếc nuối, chẳng qua trong tâm thần vẫn duy trì sợ hãi cảnh giác.

Trong lòng của hắn chân chính kiêng kỵ không phải là hai người Trữ Vân cùng Kim Đan tu sĩ, mà là mấy ngày trước Đoan Mộc Hàn từng nói có cảm giác có người đang theo dõi.

Có thể giấu diếm được linh giác của Đoan Mộc Hàn, tuyệt không phải hai người Trữ Vân có thể làm được. Nếu nói là Hải Thánh Chân Quâ, càng không có được bản lĩnh này.

Giải thích duy nhất cũng chí có một người khác.

Vừa rồi trong lòng Nhạc Vũ quả thật có báo động. Tựa hồ đang có người ở xa xôi ngàn dặm đang nhìn chăm chú vào nơi này.

Thái độ của người kia thật sự kỳ quái, nếu nói đi cùng với hai người Trữ Vân, lại không hề liên thủ hợp lực đánh chết hắn. Cho dù lúc hai người Trữ Vân gặp được nguy cấp cũng không thấy hiện thân.

Nhưng nếu nói là đồng môn của hắn, cũng cảm thấy không giống. Trước cuộc chiến vừa rồi, xu hướng ưu khuyết cũng thật rõ ràng, người kia lại không hề có ý hiện thân.

Chung quy trước khi có thể xác nhận người theo dõi kia là địch hay bằng hữu, hắn cũng phải giữ gìn thực lực. Mặc dù thật sự không có ác ý đối với hắn, nhưng hắn cũng phải giữ lại chút thủ đoạn đối phó.

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm cùng Ngũ Sắc Thần Quang khác hắn với Chiến Tuyết, chính là lá bài tẩy ẩn giấu của hắn. Mà tín ngưỡng lực của Chiến Tuyết càng không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Ngược lại Huyền Sát Luyện Thi cùng Thông U Định Minh Châu hôm nay cho dù có bại lộ cũng không sao. Nếu tông môn có biết được cũng sẽ không chân chính để ý, càng không có chuyện đi cưỡng đoạt.

Ngay khi Nhạc Vũ còn đang liên tục xoay chuyển ý nghĩ, Xuyên Vân Toa đã chạy xa ngoài trăm dặm. Nhưng sau một khắc ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng lại, cảm giác khí tức của Đoan Mộc Hàn phía trước đột nhiên biến mất.

Nhạc Vũ vốn tưởng rằng mình bị ảo giác, nhưng sau khi dò tìm vài lần, liền xác nhận không tìm được tung tích của Đoan Mộc Hàn, chân mày hắn chợt cau lại lần nữa…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 322: Diệt sát yêu thần

Khi ảo cảnh của Linh trận trước mắt tan vỡ, Nhạc Vũ nhìn vào tình hình bên trong chỉ biết ngây người.

Chỉ thấy cách hắn chừng ngoài mười dặm, quanh người Đoan Mộc Hàn có vô số thi thể yêu ngư đang trôi nổi gần bên, đang từ từ thăng lên trên mặt nước. Trong đó không có yêu ngư nào dưới cấp năm. Thậm chí còn có cả yêu thú dị thú cấp tám, cơ hồ đã bị chém thành mảnh nhỏ.

Toàn bộ chiến trường đều là băng nổi lềnh bềnh, hơn nữa nhìn vào là một mảnh đỏ bừng, không phải nọc độc do Mị Hương Bát Trảo phun ra, mà là bị chân chính nhuộm đỏ!

Thật điên cuồng! Trong đầu Nhạc Vũ theo bản năng hiện ra mấy chữ này. Lúc này thời gian Đoan Mộc Hàn tiến vào trong Linh trận bất quá chỉ chừng nửa khắc, hắn vội vàng đuổi đến cũng chưa từng ngừng nghỉ qua chút nào.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, hơn trăm đầu yêu thú thực lực mạnh mẽ đã bị tiểu sư phụ của hắn tàn sát sạch sẽ hầu như không còn!

Chẳng qua nhìn Đoan Mộc Hàn giống như có điều gì đó không đúng. Sắc mặt nàng ửng đỏ, tựa hồ đang cố gắng đè nén điều gì. Mà phi kiếm bích lam sắc cơ hồ bị nàng thúc giục chân nguyên đem những yêu thú xung quanh cắt thành mảnh nhỏ, có chút yêu thú thực lực thấp còn bị đông cứng trước khi phi kiếm quét tới.

- Kỳ lạ! Nàng không tiếc hao phí pháp lực như vậy, giống như muốn dùng thời gian ngắn nhất giải quyết toàn bộ yêu thú này. Chẳng qua xem tình hình tựa hồ không có vẻ trúng mị hương dâm độc kia. Tuy nọc độc kia có hiệu quả thôi tình ân ái, nhưng độc tố cũng làm người tê dại. Nếu bị trúng loại độc này chỉ sợ hiện tại tiểu sư phụ có muốn động đậy cũng không thể nào, lại càng không cần nói tới có thể chém giết yêu thú.

Trong lòng Nhạc Vũ tuy âm thầm kỳ quái, nhưng không dừng ánh mắt trên người Đoan Mộc Hàn quá lâu. Hắn chuyển tầm mắt nhìn về phía trước.

Ngay vị trí trụ cột Linh trận, đang có một bóng người màu vàng đứng thẳng. Con bạch tuộc khổng lồ đầy vết thương đang xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Chân mày Nhạc Vũ nhất thời cau lại, lôi châm cũng tuôn ra một đoàn lôi quang chói mắt. Đem những then chốt của Linh trận toàn bộ phá hư. Trong nháy mắt lại tụ tập trước người Nhạc Vũ, theo lôi điện lóe sáng, lại nhanh như tia chớp hướng Hải Thánh Chân Quân đánh tới!

Lúc này tuy Đoan Mộc Hàn có chút dị thường, nhưng an toàn đã không có vấn đề. Trước mắt hắn chỉ cần giết chết Mị Hương Bát Trảo đang bị thương đầy mình kia, hết thảy đều được giải quyết.

Khi lôi châm đến gần, bóng người màu vàng có tám cánh tay liền kết thành một tư thế kỳ quái, sau đó hiện lên một tầng bình chường vô hình ngăn trở lôi châm bay tới. Lập tức khiến cho tất cả lôi châm đều ngưng kết, không còn cách nào tiến thêm nửa tấc!

- Đây chính là vu lực? Không gì hơn cái này!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lôi châm trong phút chốc liền có cảm ứng, lại thêm lần nữa bạo liệt ra từng đoàn lôi mang.

Nếu là tu sĩ Linh Hư cảnh khác, gặp phải tình hình như thế thật không biết nên làm sao, nhưng Nhạc Vũ có Chiến Tuyết, người hiểu rõ loại lực lượng này không có ai vượt qua hắn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Nếu như những tu sĩ cấp thấp như bọn họ thông qua pháp lực dùng quấy nhiễu pháp tắc của thế giới này, thực hiện đủ loại bí pháp đạo thuật kinh người, như vậy những Vu Thần kia lại dùng vu lực ảnh hưởng thiên địa pháp tắc, lấy cho mình sử dụng.

Vì vậy nếu nói Hải Thánh Chân Quân có thể điều khiển biến hóa thiên tượng hơn mười vạn dặm, Chiến Tuyết cũng có thể thoải mái làm cho những loài thảo mộc bị hao tổn biến thành như cũ.

Nhưng lúc chiến đấu loại vu lực kia đối với tu sĩ như họ mà nói là không có ưu

thế! Ngược lại ở tình huống lực lượng ngang hàng, xa xa còn không bằng!

Mà vu lực của Hải Thánh Chân Quân tuy mạnh mẽ, nhưng lôi châm lại trùng hợp có thể lấy lực phá lực!

Chỉ kéo dài chừng ba lần hô hấp, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm liền phá khai lực cản, sau đó mang theo một mảnh quang mang mắt thường khó thể phân biệt hướng phía trước bao trùm tới.

Con bạch tuộc vừa nhìn thấy không thể ngăn trở, nổ vang một tiếng, tám chân không ngừng huy vũ, sau đó trong không gian cả ngàn trương liền tạo thành vòng nước xoáy, hấp lực mãnh liệt làm mưa lôi châm bị đánh chệch sang hướng khác.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên hàn mang, theo ý niệm trong lòng hắn, lôi châm thuận thế tản ra, lại xen kẽ chung quanh, cắt lấy sự ràng buộc của linh lực hoặc dứt khoát phá giải bí pháp, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn phá khai thiên phú thần thông của Mị Hương Bát Trảo.

Cùng lúc đó, Phong Loan kiếm mang theo kiếm quang vô cùng bén nhọn, mênh mông cuồn cuộn như biển gầm thẳng chém tới.

Con bạch tuộc khổng lồ theo bản năng cảm giác được nguy hiểm, bóng người màu vàng trên đỉnh đầu lại lần nữa kết xuất pháp ấn, cố gắng ngăn cản công kích, nhưng chỉ chốc lát đã bị đánh bại, bốn phía bản thể kết xuất một tầng băng cứng cố gắng ngăn cản.

Ở trong nháy mắt, dưới sự công kích của Phong Loan kiếm liền bị đánh nát bấy.

Trong phút chốc, vang lên một tiếng rống to thanh chấn trăm dặm, tám chân của Mị Hương Bát Trảo bị chặt đứt, đã cắt non nửa thân thể.

Bị trọng thương như thế nhưng Mị Hương Bát Trảo vẫn chưa chết, không dám chần chờ, trong bụng tuôn ra một cỗ kích lưu, vội vàng bỏ chạy.

Trông thấy cảnh này, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng.

- Muốn đi? Dễ dàng như vậy?

Ba trăm sáu mươi lăm lôi châm dưới sự thao túng của Nhạc Vũ bố trí ra trận hình đại chu thiên trong phương viên ngàn dặm, bỗng dưng động lần nữa. Đem Mị Hương Bát Trảo khóa cứng lại!

Sử dụng điện từ trường, nhưng trận hình trước đó Nhạc Vũ bố trí dùng phòng hộ, hiện tại Linh trận này là vì phong tỏa khóa kín!

Trong tích tắc châm trận vừa động, từ trong con mắt lớn của Mị Hương Bát Trảo phun ra một tia bạch sắc quang tuyến thẳng đánh thẳng tới chỗ Nhạc Vũ.

- Băng Phách Ti Quang?

Nhạc Vũ cau mày, đem uy lực của đạo bào La Thiên Nhị Thập Bát Tú mở ra tới lớn nhất, trong thời gian ngắn kích ra vài đạo phù, bố trí thành vài băng thuẫn ngăn ngay trước người, liền đem bạch quang chắn ngay bên ngoài thân thể.

Băng Phách Thần Quang là một trong những thần thông yêu thú dùng bảo vệ tính mạng, thuộc thần thông của thủy yêu hàn hệ, có thể nói là một đại thần thông gần với Huyền Minh Thần Quang của yêu tộc. Chẳng qua Bát Trảo Chương chỉ có thể ngưng tụ được rất ít, tiêu hao yêu lực lại khổng lồ, chỉ có thể làm thủ đoạn ẩn giấu để sử dụng. Đây chỉ mới dừng lại được ở cấp bậc linh thú mà thôi, chính vì như thế loại thần thông này không vang dội bằng khả năng phun ra nọc độc của nó.

Vì đã biết rõ chuyện này, cần đối phó đối thủ ra sao Nhạc Vũ tự nhiên đã sớm có phòng bị. Nhưng khi uy lực của Băng Phách Thần Quang nổ tung, hắn vẫn âm thầm kinh thán.

Ở trước mắt hắn, trong phạm vi trăm trương, đều bị đông thành huyền băng hàn khí, cơ hồ không còn chút dấu hiệu sự sống nào. Thậm chí sau khi quang mang vừa tắt, tầng băng còn không ngừng khuếch tán lan tràn khắp bốn phía. So sánh với Hàn Nguyên Trọng Thủy trước đó không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Nhạc Vũ đang muốn tránh thoát khỏi huyền băng, đột nhiên hắn cảm giác được có một cỗ lực lượng thần bí xông vào trong cơ thể, khắp toàn thân chợt biến thành nóng rực, một cỗ ý niệm xông thẳng vào đầu óc.

- Lại là vu lực? Cái gì nhân duyên, chẳng qua chỉ là dâm thần mà thôi.

Nhạc Vũ thiếu chút nữa cắn nát răng, trong phút chốc hắn chợt hiểu ra. Đoan Mộc Hàn không phải bị trúng độc, mà là bị vu lực xâm nhập thân thể không cách nào chống đỡ.

Nếu tu vi cao hơn một chút có thể bức ra hoặc đem hóa giải. Chẳng qua hôm nay hắn không làm được, mà Đoan Mộc Hàn bị yêu thú kiềm chế cũng không rút ra được dư lực để thực hiện.

Không kịp ngẫm nghĩ, trong người Nhạc Vũ dấy lên Tam Muội Chân Hỏa, lại vội vàng dùng Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp tiêu diệt cỗ dị lực thần bí đang hoành hoành trong người hắn, sau đó cả người liền phá băng xông ra.

Giờ phút này Nhạc Vũ vô cùng tức hận, Phong Loan kiếm theo ý niệm điều khiển của hắn xoay thành mấy đạo vòng cung thật mạn diệu, mang theo đại lượng máu tươi, đem thân thể con Mị Hương Bát Trảo cắt vỡ thành mấy mảnh.

Nhưng đến lúc này Nhạc Vũ vẫn còn vô cùng tức giận, trực tiếp điều động lôi châm đem từng đoàn lôi quang đánh nát những mảnh thịt kia, sau đó lệ khí trong lòng mới dần tiêu tán.

Nhưng sau khi giải quyết xong con yêu thú, chân mày Nhạc Vũ cũng cau chặt lại.

Trước đó hắn vốn đã biết vu lực khác hắn với pháp lực của tu sĩ tu chân.

Tỷ như những Vu Thần thời thượng cổ, đều có được thần chức của mình. Kém một chút có Phong Lôi Vũ Điện, mạnh một chút có Chúc Dung Cộng Công hoặc Hậu Thổ.

Mà giống như Chiến Tuyết, vốn có vu lực phần lớn chỉ dùng cho chiến đấu, cũng có thể làm cho thực vật bị tổn hại sinh trưởng trở lại. Nhưng nếu muốn hô mưa gọi gió, vẫn còn kém một chút, không phải điều gì cũng có thể làm được.

Có thể do liên quan tới tín ngưỡng của người tế bái, cùng năng lực của bản thân Vu Thần, thế giới kia không có tu sĩ cũng không có Vu Thần. Chuyện cần thiết nhất của loài người là có thể sinh tồn trong sự uy hiếp của yêu thú, còn có mưa thuận gió hòa, trồng trọt thành công. Vì vậy họ cũng chỉ có thể hi vọng vào việc điều hòa mưa gió, được thần minh che chở.

Vừa vặn lúc ban đầu Chiến Tuyết dùng chiến lực cường hãn mượn việc giết chết con cự mãng để xâm nhập lòng người!

Ở phụ cận hải vực này, các loại yêu thú hoặc là bị giết chết không còn, hoặc bị tông môn phụ thuộc Quảng Lăng Tông trấn áp, vì thế tín ngưỡng có chút khác biệt.

Mà nếu nói vu lực của Hải Thánh Chân Quân ngoại trừ tạo ra sóng gió mưa bão, chính là tác dụng trong chuyện dâm tà hiện tại.

Dĩ nhiên hết thảy việc này chẳng qua chỉ là sự suy đoán của Nhạc Vũ mà thôi. Thật ra trong chuyện này những lực lượng có thể hô mưa gọi gió, thậm chí biến đổi thời tiết cũng không đáng sợ. Hôm nay hắn kiêng kỵ chính là vu lực của Hải Thánh Chân Quân có thể trực tiếp sinh ra tác dụng bên trong cơ thể con người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323: Diệt Tuyệt Thần Châm!

Nghĩ lại tình hình vừa rồi, Nhạc Vũ tuôn mồ hôi lạnh, nếu không nhờ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, lại có Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ sợ hơn phân nửa đã bị súc sinh kia hại chết!

- Quả nhiên tu sĩ muốn kháng cự vu lực cần phải đem Tam Muội Chân HỎa tu luyện mới có thể luyện hóa vạn vật, thật khác hẳn với đạo pháp tu chân.

Tam Muội Chân Hỏa có thể diệt hết thảy tà pháp, mà lực lượng của Vu Thần chính là một trong số đó. Cho dù là những tu sĩ Đại Thừa cảnh, cũng không thể làm được chuyện bách tà bất xâm.

Thật ra quan hệ tới lực lượng mạnh hay yếu, những Vực Ngoại Thiên Ma tuy có thể uy hiếp được tu sĩ, nhưng nếu hồn lực cùng Tam Muội Chân Hỏa mạnh mẽ, cũng có thể khiến cho Vực Ngoại Thiên Ma phải ngoan ngoãn tránh lui. Chỉ có Đạo Tổ trong truyền thuyết, hoặc đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Thái Thượng giáo chủ, mới chính thức không cần sợ hãi ngoại tà xâm nhập!

Cảnh giới chỉ tồn tại trong truyền thuyết này, hôm nay dù nghĩ hắn cũng không dám nghĩ.

Hôm nay Vu Thần đại đa số đều vẫn lạc, hắn cũng không cần quá để ý tới.

Nhưng tác dụng của Tam Muội Chân Hỏa quả thật khổng lồ, vừa rồi trong lúc khẩn cấp, Nhạc Vũ lấy pháp lực huyết khí đốt thành Tam Muội Chân Hỏa ngăn cản, vì thế không bị dị lực kia mê hoặc. Chính vì như vậy, hắn mới có cơ hội sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ thu hồi suy nghĩ, sau đó ánh mắt của hắn liền bị hai kiện đồ vật trước mặt hấp dẫn.

Đó là một viên tinh hạch màu xanh đỏ đan xen, cùng một kim sắc tiểu nhân đang chậm rãi trầm xuống trong nước, rơi xuống mặt băng còn chưa kịp hòa tan. Xem

hình dáng của kim sắc tiểu nhân, mười phần tương tự bóng người hư ảo trên đỉnh đầu Bát Trảo Chương, tựa hồ là rút nhỏ lại biến thành.

- Đây là vật gì?

Nhạc Vũ khẽ kinh ngạc, đem hai đồ vật này cầm lại trong tay, sau đó dùng linh thức tìm tòi liền hiểu được sự bất phàm bên trong.

Đầu tiên là viên tinh hạch, một khi hắn nắm trong tay Diễn Thiên Châu liền điên cuồng chuyển động. Sau đó những phù triện còn chưa thể xác định vị trí bên trong lại bắt đầu quá trình sắp xếp, những phù triện vốn đã cố định cũng có chút thay đổi nho nhỏ, khiến thế giới bên trong càng thêm chân thật.

Viên tinh hạch kia lúc ban đầu ngay cả tầng cơ bản nhất cũng không thể tiến hành phân tích, nhưng ngay khi Diễn Thiên Châu phát sinh biến hóa, hình ảnh kết cấu cũng từ từ xuất hiện trong đầu Nhạc Vũ, sau đó hắn lại cảm thấy kinh nghi bất định.

Bên trong tinh hạch cũng giống như Diễn Thiên Châu, đều do phù triện tạo thành. Trong đó tuyệt đại đa số phù triện Nhạc Vũ nhìn qua cực kỳ quen mắt, chẳng qua tình huống sắp xếp trong tinh hạch có chút quỷ dị mà thôi.

Về phần một vật khác, kim sắc tiểu nhân cũng có chỗ ích lợi nhiều hơn một chút. Nhạc Vũ thử dò xét một phen, phát hiện không ngờ mình có thể trực tiếp thu nạp lực lượng, sau đó cường hóa thân thể của mình.

Nếu không phải lo lắng hút vào khó lường được hậu quả, hơn nữa còn phải chia một nửa cho Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ chỉ hận không thể lập tức đem lực lượng bên trong kim sắc tiểu nhân thu nạp vào trong người.

Vừa nghĩ tới Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ liền chợt tỉnh. Vừa rồi hắn bị hai món đồ vật này hấp dẫn, nhất thời lo tìm hiểu quên mất chuyện xem xét tình huống tiểu sư phụ như thế nào.

Hắn vội vàng quay đầu lại, vẻ mặt nhất thời ngẩn ngơ. Trên trán hắn toát đầy mồ hôi, chỉ thấy ở sau lưng mình, chỗ Đoan Mộc Hàn đang đứng lại tăng thêm năm mươi cỗ thi thể yêu thú, ngoài ra những con yêu thú khác cũng đang hoảng sợ bỏ chạy khi nhìn thấy con Mị Hương Bát Trảo bị giết chết.

Quan trọng là ánh mắt của Đoan Mộc Hàn lúc này đã đỏ ửng, không còn chút lý trí, đầy dẫy dục niệm nồng đậm.

- Không phải chứ!

Nhạc Vũ há hốc miệng, trong lòng chợt cười khổ, vội vàng khởi động đạo bào La Thiên Nhị Thập Bát Tú, đang chuẩn bị đem lôi châm triệu hoán trở về, thân ảnh Đoan Mộc Hàn đã nhanh như mũi tên bắn tới.

Vừa rồi còn cách ngoài ngàn trượng, nhưng chỉ đảo mắt Đoan Mộc Hàn đã đến trước mặt hắn. Nhạc Vũ toàn lực thúc giục đạo bào khởi động hộ thuẫn, lại triệu hoán lực lượng lôi châm che phủ xung quanh người. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng cử động này chỉ cản trở được tích tắc! Đoan Mộc Hàn dùng phi kiếm đánh tới, lợi dụng pháp lực đem toàn bộ đạo pháp của Nhạc Vũ phá giải nát vụn.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, vừa dùng Phong Loan kiếm che chắn trước người, Đoan Mộc Hàn lại giống như liều mạng lấy một kiếm chém ra, sau đó đem chuôi lục phẩm huyền binh gọn gàng linh hoạt quét văng ra ngoài mấy trăm trượng.

Nhạc Vũ ngây người, hắn hoàn toàn không nghĩ otiws mình lại không nhớ tới thực lực của Đoan Mộc Hàn. Vừa rồi tuy hắn không dám sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, nhưng xem như miễn cưỡng toàn lực ứng phó, lại không hề ngăn cản được tiểu sư phụ dù chỉ chốt lát.

Trong nháy mắt, Đoan Mộc Hàn đã tiến tới trước người hắn, cơ hồ đã dựa sát vào nhau, thân thể hai người không còn chút khoảng cách.

Đầu tiên Nhạc Vũ cảm nhận được vóc người lung linh mạn diệu kia, ngay sau đó là hơi thở nóng rực, cuối cùng là đôi môi anh đào mềm mại. Nhạc Vũ theo bản năng muốn tránh né, nhưng lại bị Đoan Mộc Hàn ôm chặt cứng, tuy lực lượng của hắn cường hãn nhưng ở trong tay Đoan Mộc Hàn chẳng khác gì trở thành một món đồ chơi.

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, chiếc lưỡi thơm tho vừa lách vào, trong phút chốc Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đầu óc mình ngừng chuyển động, ý thức trống rỗng. Hắn chỉ cảm thấy chiếc lưỡi thơm tho của Đoan Mộc Hàn không ngừng quẫy động trong miệng hắn, hôn ngấu nghiến.

Một nỗi khoái cảm tê dại từ trong đại não hắn lan tràn khắp thân thể.

Còn có đôi tay nhỏ bé đang không ngừng hoạt động trước ngực hắn, lướt xuống cổ, xuống ngực sau đó lại tiếp tục lần mò xuống bên dưới.

"Xuy lạp", lần này Đoan Mộc Hàn mạnh mẽ xé mở đạo bào hắn mặc trên người, sau đó thở gấp, đem đôi môi anh đào dời đi, đôi mắt mê ly, khóe môi còn kéo ra một dòng nước bọt trong suốt.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, cuối cùng từ từ khôi phục lại mấy phần ý thức. Chỉ thoáng qua đầu óc hắn lại như nổ vang, lý trí cũng tiêu tán không còn.

Đoan Mộc Hàn bỗng nhiên bắt lấy tay hắn, kéo vào bên trong áo của mình, trực tiếp đặt lên bầu ngực mềm mại trắng noãn.

Sau đó ánh mắt như oán như say mang theo vẻ mong đợi nhìn hắn.

- Vũ nhi, ta muốn…

Cơ hồ theo âm tiết cuối cùng phun ra, Nhạc Vũ lại hôn lên đôi môi anh đào của Đoan Mộc Hàn. Một bàn tay khác lại nắm lấy vạt áo nàng, động tác chợt khựng lại, sắc mặt không ngừng giãy dụa.

- Nếu ngày sau tiểu sư phụ tỉnh lại, chỉ sợ một kiếm giết chết ta!

- Sợ cái gì, đây là do tiểu sư phụ tự mình câu dẫn, không trách được ta. Lúc này không lên thì còn gì là nam nhân? Tư vị tiêu hồn này, có chết cũng đáng giá. Trong lòng ngươi đối với tiểu sư phụ chẳng lẽ chưa từng có ý nghĩ nào?

- Nhưng nhân luân đại đạo sư đồ, phải tuân thủ chặt chẽ.

- Giả đứng đắn! Nhân luân lễ phép đương nhiên phải tuân theo, nhưng ở kiếp trước chuyện sư đồ mến nhau không ít, giữa thầy trò không phải không thể vượt qua rào cản, lại nói Nhạc Vũ ngươi, có khi nào từng quan tâm ánh mắt người khác? Nếu ngươi bên cạnh nghị luận thì cứ giết hết là xong!

- Không được! Nhạc Vũ này đường đường chính chính, làm sao làm ra chuyện lợi dụng khi người gặp khó khăn? Mặc dù ngày sau muốn lấy tiểu sư phụ, cũng

phải quang minh lỗi lạc, phải làm trong lòng nàng tự nguyện!

- Đúng rồi! Hôm nay còn đại địch bên cạnh, không thể khinh thường!

Vừa nghĩ tới có địch nhân đang nhìn trộm trong bóng tối, dục niệm trong lòng Nhạc Vũ trong nháy mắt liền biến mất, thần trí cũng khôi phục thanh minh.

- Thao! Suýt chút nữa bị người nhìn cảnh xuân cung!

Trong lòng thầm mắng một tiếng, Nhạc Vũ dùng lôi châm thật cẩn thận tiếp cận sau gáy Đoan Mộc Hàn, sau đó bắn ra chút điện mang khiến thân thể Đoan Mộc Hàn mềm nhũn, tạm thời hôn mê.

Nhạc Vũ thấy phương pháp này chẳng qua chỉ có thể làm cho nàng tạm thời mất đi ý thức mà thôi, dị lực kia vẫn còn đang tác dụng, với tu vi của Đoan Mộc Hàn có thể chỉ cần thêm một thời gian là có thể khôi phục lại thanh tỉnh.

Nhạc Vũ vội vàng đặt tay lên lưng Đoan Mộc Hàn, rót Ngũ Sắc Thần Quang vào cơ thể nàng, đang muốn đem dị lực hóa giải, liền cảm nhận được có một cỗ sát khí từ phương hướng bên phải sau lưng đang hướng mình đánh thẳng tới.

- Người này hắn là lẻn vào sau lưng ta chừng ngàn trượng mới bị hồn thức của ta cảm giác!

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng rung động, vừa rồi tuy tích tắc bị Đoan Mộc Hàn mê hoặc, nhưng sau đó hắn hoàn toàn ở trong trạng thái thanh tỉnh.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, Nhạc Vũ liền nhìn thấy một thân ảnh bao phủ trong hắc bào, quanh thân cuồn cuộn huyết khí đang bao phủ trong phạm vi tầm nhìn, mà uy áp to lớn không ngừng áp tới.

- Huyết Nguyên công pháp! Không ngờ người này tu luyện được tới trình độ cực hạn, là địch không phải bằng hữu.

Trong phút chốc Nhạc Vũ liền quyết định, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm lập tức tổ hợp lại tạo thành hình dạng cây châm uy lực lớn nhất mang theo điện quang đầy trời thẳng chém ra.

Trong đôi mắt huyết sắc của nhân ảnh hắc bào kia chợt lộ vẻ kinh ngạc, trong tay

cũng không vận dụng pháp bảo, tiện tay sái ra một mảnh huyết quang, liền hóa giải luồng điện mang kia. Bất quá chỉ ngăn trở được trong chốc lát, ba mươi tia Diệt Tuyệt Quang Châm trong đan điền Nhạc Vũ lại đột nhiên bắn ra như mưa.

Lần này trong mắt hắc bào nhân hiện ra vẻ kinh hãi, lập tức biến thành một mặt pháp bảo hình thuẫn chắn ngay trước người, sau đó thân hình đột nhiên tránh sang bên trái thật nhanh.

Pháp bảo kia chẳng qua chỉ ngăn trở được trong chốc lát, liền nứt vỡ. Còn lại mười mấy tia Diệt Tuyệt Quang Châm tiếp tục xông lên phía trước, bóng người màu đen vội vã không kịp tránh né, bả vai bị xuyên thủng phun ra máu tươi!

Ngay sau đó, thân hình của hắn bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, nhìn vào vết thương của mình.

Ngay khi Nhạc Vũ còn đang lo lắng đối phương sẽ xuất ra thủ đoạn kinh người, hắc bào nhân ảnh bỗng nhiên bật lên tiếng cười to điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Huyết Hà đại pháp

Nhạc Vũ khó hiểu đánh giá hắc y nam tử trước mắt, ngoại trừ cặp mắt huyết sắc, cơ hồ toàn thân hắn đều ẩn bên trong áo bào, đang ngửa đầu cười to điên cuồng. Tu vi người này tuyệt cao, pháp lực hùng hồn, giờ phút này tiếng cười vang vọng chấn thiên run rẩy, khiến cho hải vực nơi này không ngừng lắc lư sôi trào.

- Bị thương còn vui vẻ như vậy, chẳng lẽ người này phát điên rồi?

Trong lòng Nhạc Vũ ngạc nhiên không thôi, nếu cách cười kia giống như đang giận dữ thì cũng thôi, nhưng trong tiếng cười của người này rõ ràng lộ ra vẻ vui mừng vô tận, cũng không biết rốt cục vì sao.

Trong lòng hắn có chút kinh nghi bất định, nhưng vẫn âm thầm toàn lực đề phòng. Không chỉ chuẩn bị sẵn Ngũ Sắc Thần Quang cùng Diệt Tuyệt Quang Châm, dù là lôi châm đã hóa thành thanh kiếm ý cũng triệu hồi đến bên cạnh, thậm chí Chiến Tuyết cũng tùy thời chuẩn bị vượt qua không gian mà đến.

Lần này những thủ đoạn hắn còn che giấu đã không còn đạt được hiệu quả nhất kỳ bất ý, nhưng hắn còn chưa sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang, vu lực của Chiến Tuyết cũng chưa bị hấp thụ ánh sáng, cũng không tính là hoàn toàn không thể nắm chắc.

Nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng hiểu rõ ràng, cho dù cộng thêm những thứ này, hắn chưa chắc có thể đánh lui được người kia!

Ban đầu hắn còn chưa cảm thấy, nhưng cho tới khi người này chắn ngang trước người hắn, khí tức áp bách như ngọn núi ập đến làm hắn chỉ hận không lập tức quay đầu tránh xa người này càng xa càng tốt. Không chỉ là trên tinh thần, trên pháp lực cũng là như thế. Huyết khí mênh mông cuồn cuộn làm Nhạc Vũ cảm thấy choáng váng, đồng thời cảm giác liên lạc giữa mình cùng thiên địa linh khí chung quanh cơ hồ đoạn tuyệt.

- Người này khi di chuyển không cần sử dụng pháp bảo huyền binh, còn hơn cả

tiểu sư phụ mấy lần! Chỉ sợ phải là Nguyên Anh cảnh giới.

Trong đầu vừa hiện lên suy đoán này, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy một trận tuyệt vọng, cơ hồ đánh sụp tín niệm chạy trốn cuối cùng của hắn.

Duy nhất đáng mừng chính là từ sau khi người này bị thương, liền không thấy hắn có ý động thủ, để cho Nhạc Vũ có thời gian tính toán kế sách phản kích cùng chạy trốn. Đặc biệt bàn tay đặt trên lưng Đoan Mộc Hàn vẫn luôn rót Ngũ Sắc Thần Quang. Chỉ cần tiểu sư phụ của hắn có thể kịp thời khôi phục thần trí, như vậy hợp lực của hai người họ chưa chắc không có khả năng chạy trốn. Một lát sau, tiếng cười lớn của người nọ rốt cục ngừng lại, mà ngay sau đó ánh mắt lại đặt lên người Đoan Mộc Hàn. Nhạc Vũ không khỏi cau mày, hơi di động vị trí đem Đoan Mộc Hàn hoàn toàn che sau lưng mình.

Người nọ thấy thế lại cười một tiếng, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ tràn đầy vẻ tán thành:

- Ngươi rất tốt! Có thể kháng cự được dục vọng, không nhân cơ hội lúc người ta đang gặp khó khăn. Điểm này rất tốt! Nam nhi chúng ta luôn hành sự lỗi lạc một chút mới được.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, còn đang kinh ngạc với ngữ khí trưởng bối của người này, hắc y nhân tiện tay phất một chiêu, liền có một bình sứ nhỏ cao chừng ba lóng tay trống rỗng bay tới.

- Vừa rồi ngươi vừa thu lấy Vu Thần Kim Thân, sau khi hấp thu có thể cường hóa thân thể. Nhưng nếu sử dụng không đúng cách chỉ có hại chứ không lợi đối với thân thể tu sĩ chúng ta. Vật này gọi là Ngọc Ly Chân Thủy, có thể dùng chung với vật kia!

Hắc y nhân nói xong lại vỗ ra một chiêu, một đạo khí tức hùng hồn bỗng nhiên đánh tới. Nhạc Vũ vốn muốn ngăn trở, nhưng vừa kháp ấn quyết lại chợt do dự. Hắn cảm giác được cỗ kình khí này không hề mang theo chút huyết khí, ngược lại giống như một công pháp bí truyền nào đó của Quảng Lăng Tông. Mà trong bình sứ kia quả nhiên đúng là Ngọc Ly Chân Thủy.

Người kia đầu tiên đưa bình sứ ra lấy lòng, sau đó mới ra chiêu, hiển nhiên là vì trừ đi lòng phòng bị của hắn.

Quả nhiên cỗ pháp lực tinh thuần kia chui vào trong cơ thể Đoan Mộc Hàn, lúc trước hắn đem hết toàn lực cũng chỉ có thể hóa giải được phân nửa dị lực, giờ phút này đã hoàn toàn bị bức ra bên ngoài.

Ngay sau đó hắc y nhân lại thâm sâu nhìn hắn:

- Mới vừa rồi ngươi dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm? Đã có bậc thủ đoạn này trong người, như vậy ngươi cũng biết cả Ngũ Sắc Thần Quang?

Cũng không cho Nhạc Vũ cơ hội phủ nhận, hắc y nhân thu hồi ánh mắt nói:

- Hắn là không sai! Trong người ngươi mang theo thần công cái thế, đương thời đừng nói là tu sĩ cùng cấp bậc, dù là Kim Đan, cũng không phải kẻ địch của ngươi. Chẳng qua con đường phía trước gian nguy, không thể sơ sẩy, ngày sau nên cẩn thận nhiều hơn.

Vừa nói ra mấy lời cuối cùng, thân ảnh người nọ lại hóa thành một đoàn huyết quang, nhanh chóng đi xa, hắn đến nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã mất tiêu bóng dáng.

Chỉ để lại Nhạc Vũ sắc mặt âm tình bất định, xem khẩu khí của hắc y nhân đối với mình cũng không có địch ý, vừa rồi đằng đằng sát khí chạy tới chỉ sợ là vì chuyện của Đoan Mộc Hàn.

Nhưng vấn đề là bên trong Quảng Lăng Tông Nhạc Vũ chưa bao giờ nghe nói qua về người này. Bên trong tông môn, còn chưa nghe nói qua có tu sĩ Nguyên Anh cảnh tu luyện công pháp bàng môn tả đạo như Huyết Nguyên công pháp.

Còn đang vô cùng ngạc nhiên, Nhạc Vũ chợt nhớ lại mấy tháng trước Trầm Như Tân có nói với hắn, trước kia Tiểu Quan Phong cũng có một vị sư thúc tu luyện công pháp bàng môn tà đạo, chẳng lẽ người này chính là sư thúc Diệp Tri Thu?

Nhưng hôm nay Diệp Tri Thu không phải còn ở Dực Châu hay sao? Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lại còn nhìn trộm bọn họ suốt mấy tháng?

Còn đang ngạc nhiên cũng có Lý Vô Đạo ở phía xa. Tuy tiếng cười vang động ngàn dặm nhưng đi tới chỗ hắn đã không còn nghe thấy, nhưng ở trong tay hắn vẫn vang vọng như tiếng chuông ngân.

Mà nghe được tiếng cười kia, phi kiếm dưới chân hắn đột nhiên trầm xuống, thiếu chút nữa cả người cũng rơi xuống, đợi khi hắn miễn cưỡng ổn định lại thân hình, không ngừng cảm thấy kỳ quái.

- Tên băng giá như Diệp Tri Thu kia, lại biết cười? Lần này thật kỳ quái, trở về nói lại với mấy vị sư thúc, nhất định làm hạ rơi cả cằm.

- Hắn đang cười cái gì? Điên cuồng như vậy? Chẳng lẽ bị cừu hận năm xưa kích thích quá lớn nên bị tẩu hỏa nhập ma? Nhưng nghe vào lại không giống, vô cùng hoan khoái, phảng phất như đã phát tiết được gánh nặng trong lòng hắn!

- Chẳng lẽ là Nhạc Vũ? Sư đệ đã nhìn thấy được chuyện gì nữa sao?

Trong lòng hắn vô cùng hiếu kỳ, nhưng trước mắt chỉ có thể tạm thời bỏ qua những ý nghĩ này, đem lực chú ý tập trung trước mắt.

Quả nhiên động tĩnh vừa rồi không thể nào không làm người ta cảnh giác. Trong nháy mắt bên trong ngọn núi nhỏ phía trước, Vân Vĩnh Chân đang ngồi xếp bằng nói chuyện cùng Trữ Vân ánh mắt lại nhanh như điện phóng qua.

- Là bọn chuột nhắt phương nào, chẳng lẽ không dám hiện thân sao?

Lý Vô Đạo nghe vậy cười lên một tiếng, tuy hắn cũng muốn nghe thử hai sư thúc chất này đang nói chuyện gì, nhưng hôm nay hắn càng muốn nhanh chóng quay trở về, đi hỏi thăm Diệp Tri Thu vừa rồi vì sao lại phát điên. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Triệt hồi phương pháp ẩn thân, Lý Vô Đạo kháp pháp quyết, từ trong giới chỉ liền bay ra một cây phi ngạc, mang theo kiếm triều đầy trời hướng hai người kia cuốn tới.

Vân Vĩnh Chân thấy thế nhất thời sắc mặt đại biến, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền đem Trữ Vân bị gãy cả tứ chi đẩy về phía trước. Sau đó cả người phi độn về phía sau, kiếm thế mạnh mẽ tuyệt đối của người trước mắt đừng nói là bản thân hắn hiện tại đang bị trọng thương, cho dù là toàn thịnh thời kỳ cũng không phải là kẻ địch.

Mà giờ khắc này trong lòng Trữ Vân chợt lạnh như băng, cảm giác cảm kích

cùng mừng rỡ vì vừa tìm được đường sống trong chỗ chết hoàn toàn biến mất không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng cùng phẫn hận.

Chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở nơi đây hay sao?

Trong đầu xẹt qua thân ảnh Mục Hi Ngọc, Trữ Vân đau khổ cười một tiếng, dứt khoát nhắm mắt lại chỉ đợi kiếm khí kia cắt nát thân thể mình thành mảnh nhỏ.

Song chỉ trong vài lần hô hấp, nỗi đau đớn theo dự đoán lại không hề đến. Trữ Vân kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy hàng vạn hàng ngàn bóng kiếm trước mắt chợt phân chia, từ bên cạnh hắn thẳng lướt qua, sau đó ngoài trăm trượng sau lưng hắn liền truyền tới thanh âm kêu thảm của Vân Vĩnh Chân.

Trong lòng Trữ Vân chợt hiểu ra, biết vị sư thúc kia của mình hơn phân nửa đã vẫn lạc. Bất quá giờ phút này hắn lại không hề có chút cảm giác hả hê nào. Chẳng qua hắn đang kỳ quái, nếu người này đã giết Vân Vĩnh Chân, nhưng vì sao lại bỏ qua cho mình? Mới vừa rồi hắn đã bỏ qua chống cự, mấy đạo kiếm quang chém giết hắn cũng không cần phí bao nhiêu thời gian, mà trong nháy mắt một bàn tay bỗng dưng vỗ lên đan điền Trữ Vân, một đạo huyết khí vô cùng tinh thuần liền truyền vào trong cơ thể hắn, Huyết Nguyên lực khô kiệt trong thân thể hắn cũng chợt bạo tăng.

Trữ Vân đầu tiên vô cùng kinh ngạc, chỉ cảm thấy tứ chi tê dại như muốn sinh trưởng như cũ. Bất quá chỉ một lát sau trong lòng hắn chợt cả kinh. Huyết khí kia vẫn chưa ngưng hắn, khiến Huyết Nguyên lực chỉ chiếm được một phần nhỏ trong pháp lực của hắn không ngừng lớn mạnh, mà lộ tuyến hành công dưới sự thao túng của người kia từ từ thay đổi.

- Đây không phải Tiên Thiên Huyết Nguyên, mà là Huyết Hà công pháp?

- Người này cứu ta quả nhiên có ý đồ khó lường!

Trong lòng vừa hiểu ra, Trữ Vân cũng không hề có chút ý tứ muốn phản kháng. Chẳng qua hắn hết sức thu nạp huyết khí, đem mỗi phần đều lợi dụng tới cực điểm. Giờ này khắc này vô luận người kia tột cùng là muốn làm gì, hắn cũng không có lực lượng đi phản kháng.

Mà hôm nay điều hắn cần nhất chỉ là tiếp tục sống sót, nghĩ tới điểm này hắn cũng quyết tuân theo ý nguyện của người kia.

Đợi khoảng nửa canh sau, Trữ Vân lại mở mắt lần nữa, không biết người kia đã đi đâu. Hắn nội thị bản thân, cảm thấy thương thế đã tốt hơn phân nửa.

Bên trong kinh mạch đang có huyết sắc tương dịch lưu chuyển, làm người ta nhìn thấy giật mình.

Trữ Vân khe khẽ thở dài, ánh mắt phức tạp nhìn lên bầu trời. Có thể thoát chết, thương thế phục hồi như cũ, tu vi tiến nhanh, vốn là chuyện rất đáng được ăn mừng. Nhưng lúc này trong lòng hắn không có chút ý tứ mừng rỡ.

Huyết Nguyên trong cơ thể hắn không còn cách khống chế, công pháp đã thay đổi, sau này chỉ sợ không còn đường quay lại!

Hơn nữa huyết khí kia không biết đối phương đã sử dụng thủ đoạn này gieo xuống cấm chế!

Nghĩ tới đây, Trữ Vân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, thanh âm như phát điên truyền ra trăm dặm, tràn đầy hận ý cùng không cam lòng.

Ngay khi Trữ Vân phát tiết nội tâm oán khí, Lý Vô Đạo đã quay về chỗ cũ. Chỉ thấy Diệp Tri Thu đang ngồi xếp bằng, tựa hồ không có chút khác thường. Nhưng gương mặt lạnh như băng giờ phút này lại có chút nhu hòa.

Trong lòng Lý Vô Đạo càng tò mò, vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Tri Thu.

- Diệp sư đệ, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Sao ngươi lại cười như người điên vậy?

Trong miệng phun ra những lời này, sắc mặt Lý Vô Đạo chợt biến đổi:

- Ngươi bị thương? Rốt cục là người phương nào gây nên?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 325: Sư đồ tiền cảnh

Vết thương trên vai của Diệp Tri Thu tuy nhỏ nhưng có một lực lượng ngoan cố ngăn cản cố gắng chữa trị của lão.

Lý Vô Đạo vừa nhìn là biết thương thế của Diệp Tri Thu không tính là nặng nhưng lại rất phiền toái.

Trong phạm vi Bắc Hoang, ngoại trừ mấy lão bất tử cũng không biết sống bao nhiêu năm, tu vi cường tuyệt thì còn ai có thể như vậy trong thời gian ngắn có thể làm bị thương lão như vậy.

Người đầu tiên trong đầu Lý Vô Đạo suy đoán chính là nhân vật kia của Thái Huyền Tông.

- Chẳng lẽ là tông chủ Thái Huyền tông Vấn Thương Sinh? Không, không lẽ nào người tọa trấn Hạo Vân Sơn lại dễ dàng rời núi như vậy. Có thể là vị thần tụng Nhạc Tri Thế. Nhìn vết thương này tựa hồ cũng không giống, hay hoặc giả là hai vị tu sĩ Nguyên Anh đồng thời ra tay.

Vừa nghĩ đến đó, Diệp Tri Thu đã lạnh lùng nhìn sang.

- Đoán sai rồi! Người làm tổn thương ta, ngươi đoán không ra đâu. Đám Thái Huyền tông đã bị ta dọa lui rồi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Không phải là Thái Huyền tông?

- Lý Vô Đạo chau mày:

- - Như vậy là người của Phù Sơn Tông?

Diệp Tri Thu hỏi lại:

- Nếu là bọn họ thì ngươi cho rằng ta hôm nay còn có may mắn ngồi ở đây nói

chuyện với ngươi sao?

Lý Vô Đạo lần này cũng là cười khổ:

- Không phải là hai tông môn này, mấy tông môn khác như Ngọc Hoàng tông Yến Dương tông cũng khó có thể, chẳng lẽ là tán tu? Trong Bắc Hoang này ai dám động tới ngươi.

Dư quang của lão nhìn qua chiếc gương đồng bên cạnh rồi đột nhiên giật bắn mình:

- Đả thương người chẳng lẽ là hài tử trong kính này.

Nghe được lời ấy, sắc mặt Diệp Tri Thu lúc này mới khẽ động:

- Nếu không phải là hắn, ngươi cho rằng còn có chuyện gì có thể khiến ta hưng phấn đây. Kể từ khi Hách Dương Trường của Vân Mộng Tông vào trăm năm trước luyện thành thần thông Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo thì xưng bá phương nam, ngay cả sư phụ ta cụng chết dưới tay hắn

. Lần này cuối cùng gặp được khắc tinh rồi.

- Hài tử kia quả nhiên còn có ẩn giấu hậu thủ không ra! Diệp sư đệ, mong ngươi nói ra công pháp mà hài tử kia đả thương ngươi là gì?

Lý Vô Đạo thở sâu một hơi, cố nén dao động trong nội tâm nhưng vẫn không thể áp chế được khí huyết đang sôi trào.

- Nói như sư đệ thì tương lai có Hách Dương Trường vậy thì pháp môn chắc chắn cũng là đại thần thông. Với tu vi của hắn đã có thể một kích phá Thái Âm Độ Ách Bào thì có lẽ cũng phải Thiên Li Hợp hay Băng Hoàn Thần, hoặc là Đại Nhật Tịch Diệt Thần Quang?

Diệp Tri Thu nghe vậy mỉm cười nói:

- Chỉ là đom đóm so với mặt trăng mà thôi. Ta chỉ có thể nói, pháp môn đó lúc còn Hồng Hoang có uy diệt thế, còn ta vì sao phải nói cho ngươi?

- Vì sao?

Lý Vô Đạo vừa tức vừa cười, đầu ngón tay cũng thiếu chút nữa chỉ đến mũi của Diệp Tri Thu:

- Chẳng lẽ hắn không phải là sư điệt của ta? Chẳng lẽ ngươi không phải là sư đệ của ta?

- Bây giờ thì không!

Diệp Tri Thu bằng chân như vại, lấy ra một thanh trường kiếm rồi chăm chú lau chùi.:

- Ngươi có bản lãnh thì tự mình hỏi đi. Gần đây tâm tình ta không tốt nên luyện kiếm thường sai, nếu không cẩn thận làm tổn thương ngươi thì chớ trách.

Lý Vô Đạo chán nản, đây là uy hiếp trắng trợn. Chỉ khổ Diệp Tri Thu càng không chịu nói, trong lòng lão càng khó chịu.

Đom đóm so với trăng, lại còn nói là vào thời Hồng Hoang có uy lực diệt thế lẫn lực xuyên thấu kinh người.

Như vậy thì chỉ có vài loại lôi pháp mà chân tiên tu luyện như Huyền Minh thần quang, Tiên Thiên nhất khí li hợp phá diệt thần quang, Đại Ngũ Hành âm dương nguyên từ diệt sạch thần quang.

Bất quá điều này sao có thể? Sủng thú của Nhạc Vũ cho dù đến khi trưởng thành thì tối đa cũng chỉ cấp chín, ít nhất cũng phải qua ngàn năm nữa mới có thể hiển lộ thần thông.

Diệp Tri Thu suy nghĩ một hồi, sau đó trong mắt hiện lên mấy tia kỳ lạ.

- Lý sư huynh! Không biết Quảng Lăng Tông các ngươi hiện giờ có thể có chuyện kết thành song tu đạo lữ.

Lý Vô Đạo đang suy nghĩ nghe vậy thì ngẩn ra:

- Cái này thì trong tông môn cấm tuyệt, bất quá trong môn quy Quảng Lăng Tông thì dường như cũng đã có mấy vị trưởng lão muốn đề cập để sửa. Tuy nhiên tổ sư khai sơn của chúng ta năm đó kết thành đạo lữ với một nữ đệ tử rồi

phá không mà đi.

Nếu chế định ra môn quy này chẳng phải là chỉ trích tổ sư không tuân lễ pháp. Bất quá nếu thực sự có chuyện này thì chắc chắn trong tông môn sẽ ngăn cản.

- Không cấm sư đồ song tu sao? A! Thì ra là như vậy! Sư huynh quả không hổ là người từng đảm nhiệm qua chức vụ chấp sự của chấp luật điện, ngay cả môn quy lạ lùng như vậy cũng có thể ngầm biết.

Diệp Tri Thu đột nhiên cười một tiếng, sau đó lại nhắm mắt vận công, bắt đầu toàn lực trục ra Ngũ Hành chân khí.

Lý Vô Đạo càng không giải thích được, nghĩ thầm Diệp sư đệ đã nói vậy chắc có nguyên nhân, chẳng qua là lão nghĩ không ra nguyên cớ.

Bất quá sau một thoáng, lão lại suy nghĩ đến Nhạc Vũ, có thể đả thương Diệp Tri Thu như thế thì cũng không biết tu luyện công pháp gì?

Nhạc Vũ lúc này đang chau mày, sau rốt cuộc đối mặt Đoan Mộc Hàn như thế nào là phiền não của hắn hiện giờ.

- Bỏ đi! Chuyện hôm nay, Nhạc Vũ ta không thẹn với lương tâm, cần gì phải chột dạ, chỉ cần giữ vững như thường là được.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng Nhạc Vũ cũng hiểu rõ, giới hạn không thể vượt qua giữa thầy trò đã bị đánh vỡ, làm sao có thể trở lại được như lúc ban đầu?

Hiện giờ Đoan Mộc Hàn trong mắt hắn chỉ là một nữ nhân khiến hắn động tâm mà thôi.

- Ừm.

Một thanh âm truyền đến khiến Nhạc Vũ, nhìn sang Đoan Mộc Hàn đang dần tỉnh lại. Đến khi thần trí của nàng hoàn toàn khôi phục thì đầu tiên là nắm vạt áo của mình thấy vẫn nguyên vẹn, ngay cả đai lưng bị nàng cởi ra một phần cũng đã được cài lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá đợi đến khi thấy rõ ràng tình hình quanh người, cả thiếu niên cách mình

mấy trượng thì Đoan Mộc Hàn đỏ ửng mặt, cằm như rụt lại vào ngực không dám ngẩng đầu.

Nhạc Vũ cũng hơi cảm thấy lúng túng, sau đó cảm thấy loại không khí này càng lúc càng mập mờ. Đang định mở miệng nói vài câu thì Đoan Mộc Hàn chợt quắc mắt:

- Con bạch tuộc kia đã bị ngươi trừ đi rồi sao?

Nét mặt nàng lúc này ngoại trừ hơi đỏ thì không tỏ vẻ gì khác lạ. Trong lòng Nhạc Vũ cũng oán thầm, nghĩ con bạch tuộc kia chết hay chưa thì sư phụ có thể không biết? Hắn cũng biết qua vu lực dâm tà của Mị hương bát trảo chương ngư, ngoại trừ tác dụng có thể khiến người nổi lòng dâm thì cũng không có nhiều ảnh hưởng.

Bất quá nếu ngươi đã muốn làm lơ thì ta đây cũng đành chiều theo vậy, Nhạc Vũ nghĩ thầm rồi nhẹ giọng cười một tiếng:

- Đồ nhi may mắn không làm nhục mệnh, Hải Thánh Chân Quân hiện giờ đã vong mạng.

Nói xong hắn lấy ra tinh hạch và hình người màu vàng đưa cho Đoan Mộc Hàn:

- Hai vật này lấy được từ Hải Thánh Chân Quân. Sư phụ cầm lấy một nửa.

Đoan Mộc Hàn ăn nhíu mày, sau đó khẽ lắc đầu!

- Vật này là kim thân của Vu thần, nếu đem cho Luyện Đan Sư dùng Tam Muội Chân Hỏa hoặc là Ngọc Ly Chân Thủy chiết xuất ra thì rất có lợi cho các tu sĩ tôi thể, bất quá đối với ta hiện giờ không có quá nhiều công dụng, ngươi cầm lấy đi! Lần này giết con chương ngư kia như vậy thật là tiện nghi cho nó.

Nghe ngữ điệu của nàng vẫn còn cảm thấy hết sức giận dữ, hận không được đem con bạch tuộc nghiền thành tro bụi.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, sau đó thuận tay bỏ hai vật kia vào trong không gian giới chỉ. Trong lòng cũng thấy hy vọng, không biết chúng sau khi hợp dụng với Tam Muội Chân Hỏa hay Ngọc Ly Chân Thủy thì có thể khiến lực lượng thân thể của hắn tăng lên mức độ nào?

Đang suy nghĩ thì đã thấy Đoan Mộc Hàn ngự kiếm bay trên mặt biển:

- Chuyện nơi này đã xong, mau sớm trở về nhà của ngươi xem chút đi, còn không đuổi theo?

Nhắc tới chuyện này, Nhạc Vũ cũng thấy khẩn trương. Đang lúc hắn định phi thân lên thì trong lòng chợt động, nhớ lại lúc đặt tay lên ngực của Đoan Mộc Hàn cảm giác rất mềm mại, còn nữa hình như lúc chạm môi còn có vị ngọt.

Lúc trước do đại địch bên cạnh nên không cảm nhận được, đến tận bây giờ mới có thời gian hồi vị.

Hắn còn đang ngây ngất thì cảm giác một đạo kiếm khí đánh tới. Nhạc Vũ sợ hết hồn vội vàng tránh san một bên thì nghe thanh âm xấu hổ lẫn hờn dỗi của Đoan Mộc Hàn truyền tới:

- Xem vẻ mặt của ngươi kìa, nghĩ cái gì đó. Còn nữa, chuyện vừa rồi nếu ngươi dám nói với ai nửa câu thì ta nhất định giết ngươi! Tốt nhất là quên cả đi.

Nhạc Vũ nghe vậy cười hắc hắc! Tư vị này sao có thể dễ dàng quên như vậy, chẳng phải nói mị lực của sư phụ quá thấp.

Hơn nữa lúc ấy chứng kiến cũng không chỉ có mình ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 326: Nhục thân cường hóa

Khoảng cách từ Bắc hải đến Bắc Mã Nguyên là hơn trăm vạn dặm! Với tốc độ của Đoan Mộc Hàn và Nhạc Vũ hiện giờ tuy một nhịp hô hấp cũng đã đi được hơn mười trượng, ngày mấy vạn dặm thì muốn tới đó cũng cần phải mười mấy hai mươi ngày.

Dọc theo đường đi, Đoan Mộc Hàn tựa hồ sợ ở cùng một chỗ với hắn nên giữ khoảng cách thật xa. Bất quá điều này cũng vừa hợp ý Nhạc Vũ vì hắn có thể thừa dịp này tránh đi tầm mắt của Đoan Mộc Hàn xử lý chiến lợi phẩm lần này.

Vì thế trong mỗi ngày, Nhạc Vũ cũng chỉ điều khiển Xuyên Vân Toa bay cách một khoảng vừa đủ sau Đoan Mộc Hàn, bản thân thì ngồi bên trong nghiên cứu tinh hạch và hình người màu vàng kia.

- Vật này vu lực chi nguyên, thần minh chi

Liên tục trong bốn ngày, cuối cùng Nhạc Vũ cũng hoàn thành nhiệm vụ phân tích tinh hạch kia. Bất quá cái gọi là hoàn thành cũng chỉ là tương đối mà thôi, thật ra thì bên trong đại khái còn tám mươi phần trăm thành phần, Nhạc Vũ vẫn không hiểu. Những thứ hắn phân tích bao gồm những phân bố của linh phù, sau đó coi đây là cơ sở để suy đoán tác dụng.

Nếu như Nhạc Vũ đoán không lầm thì Mị hương bát trảo chương ngư thông qua vật này để điều khiển **

Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ triệu xuất Chiến Tuyết rồi chuyển tinh hạch kia cho nàng.

Chiến Tuyết mừng rỡ cầm lấy tinh hạch kia trong tay, nhắm mắt tĩnh tọa một lúc rồi Nhạc Vũ thấy tinh hạch kia rút nhỏ đi chỉ còn lại một phần. Sau đó Chiến Tuyết cũng thôi không hấp nạp nữa mà đem trả lại cho Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế cũng không chú ý, biết Chiến Tuyết đã hấp nạp xong những

phần có ích, phần còn lại cũng không có tác dụng gì với nàng.

- Theo truyền thuyết của thời thượng cổ thì Thập Nhị Vu Thần lúc mạnh nhất chỉ chưởng quản một vài thứ. Ví dụ như Chúc Dung là Thủy thần và Hỏa thần. Đế Giang chính là Phong Thần, chưởng quản đất đai và sinh trưởng cỏ cây.

Huyền Minh am hiểu nhất chính là hàn lực. Hiển nhiên đạo Vu thần này mặc dù cũng không nhất định là càng chuyên tinh càng cường đại, chỉ cần không quá mức pha tạp là được. Chiến Tuyết cũng không biết thế nào là sở trường, tuy nhiên với thiên tính của nàng chắc là sẽ chọn lựa như vậy

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ cầm tay Chiến Tuyết bắt đầu phân tích lần nữa quả nhiên thấy khác trước. Nhạc Vũ có thể thấy ở gần chỗ Định minh châu đã sắp kết thành tinh hạch màu bạc.

Nếu có thể tiến thêm một bước thì còn có thể phân tích bên trong tổ hợp linh phù, bất quá việc này hiện giờ cũng không phải là cấp bách.

Thả tay Chiến Tuyết, Nhạc Vũ lấy ra cái hình người màu vàng giơ trước mặt nàng. Lần này thì Chiến Tuyết lắc đầu quầy quậy không chịu nhận, sau đó đưa tay chỉ vào Nhạc Vũ, ra hiệu cái này để cho hắn dùng.

Nhạc Vũ cười một tiếng, cũng không kiên trì. Ước chừng vật này đối với tu sĩ như hắn mà nói là vật khó nhưng đối với Chiến Tuyết thì có thể thông qua tín ngưỡng đạt được.

Để cho Chiến Tuyết khống chế Xuyên Vân Toa, Nhạc Vũ lấy ra Vân Văn Đỉnh. Đầu tiên là đem hình người màu vàng kia để vào trong đỉnh rồi lại đổ vào Ngọc Ly Chân Thủy mà hắc y nhân kia tặng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Ước chừng qua mười phút, hình người màu vàng bên trong đỉnh đã dần dần hóa thành một đoàn chất lỏng. Sau đó một luồng hơi nước mang theo một lượng lớn vật chất không rõ bay lên. Trong đó đại bộ phận đã được hắn giám định qua là có ích với thân thể đều áp chế trong đỉnh.

- Nghe nói Ngọc Ly Chân Thủy này có thể cọ rửa tạp chất của vạn vật, là một trong những thủ đoạn rèn luyện linh dược cùng với tài liệu luyện khí tốt nhất ngoài Tam Muội Chân Hỏa, hiện giờ nhìn thấy quả là vật bất phàm! Không trách

vật này trước kia đến giờ vẫn được coi là tam phẩm trở lên, là vật phải có trong luyện đan luyện khí phải có. Hắc y nhân kia đối với mình cũng rất hào phóng

Sau mấy chục nhịp thở, trong Vân Văn Đỉnh chỉ còn lại một dung dịch thuần khiết màu vàng tán xuất linh lực ra bốn phía.

Nhìn dưới đáy đỉnh, Nhạc Vũ khẽ do dự nhưng vẫn đưa tay ra thu nạp chất lỏng này vào cơ thể.

Mấy ngày trước Đoan Mộc Hàn đã từng nói với hắn, vật này cần tu sĩ Kim Đan tinh thông thuật luyện đan xuất thủ chiết xuất mới có thể sử dụng.

Thật ra thì cho dù là những nhân vật đan tông sư nhất lưu cũng chưa chắc có thể đem vật này ép đến tận cùng như hắn. Bởi vì trước đó hắn đã thử thu nạp qua một lần, có sự trợ giúp của hệ thống trí năng khiến hắn hiểu rõ chất nào có hại, chất nào có lợi.

Cảm giác hoàn toàn bất động khi uống thuốc, khi dịch thể này tiến vào cơ thể thì Nhạc Vũ cảm thấy toàn thân sảng khoái. Nếu không phải xác nhận không phải bản thân sinh ra ảo giác thì thiếu chút nữa còn cho là mình hít thuốc phiện,

Sau đó ước chừng hai phút thì các tế bào trong cơ thể hắn lại sinh ra biến hóa. Kết cấu bên trong vật chất từ từ thay đổi, bên trong cơ nhân cũng sin ra không ít linh phù. Điều này khác với khi Nhạc Vũ tiến hành tôi thể trước kia, khi đó đầu tiên cần phải lấy dược lực hoặc nội tức đánh sâu vào tâm những tế bào này sau đó mới trải qua một quá trình trọng tân đau đớn.

Chút biến hóa này vẫn kéo dài ước chừng năm ngày năm đêm. Lúc này trong cơ thể Nhạc Vũ không chỉ là cốt tủy huyết dịch mới thoáng hiện ánh sáng màu bạc mãnh liệt mà toàn thân đều như thế, cơ nhục đều cực kỳ rắn chắc và kiên cố!

Đến tia huyết dịch màu vàng cuối cùng bị thân thể hắn hút lấy, Nhạc Vũ rốt cục mở mắt, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên.

- Không ngờ kim thân Vu thần này lại có chỗ tốt như vậy, vượt xa tưởng tượng của mình.

Trong lòng khẽ động, hắn nắm lấy tay Chiến Tuyết rồi ra lệnh cho nàng siết chặt.

Ngay lập tức, Nhạc Vũ cảm giác cổ tay mình như bị một chiếc kìm lớn bóp chặt. Chẳng qua là nếu như trước kia chỉ cần Chiến Tuyết hơi dùng lực thì hắn đã bại lui, bây giờ mặc dù Chiến Tuyết toàn lực ứng phó thì hắn cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ!

- Nếu như Chiến Tuyết không dùng vu lực và chiến sát chân khí thì lực lượng chừng 160 Thạch lực. Mình có thể nỗ lực ứng phó vậy ít nhất cũng là trên 120 thạch lực, nhiều hơn trước kia hơn hai mươi Thạch lực. Chỉ qua năm ngày năm đêm mà bằng cả mình dùng dược dịch tẩy luyện một năm!

- Mức độ này đã tương đương với tu sĩ Kim Đan, gấp đôi tu ĩ Linh Hư kỳ!

Lực lượng của Tu sĩ Tiên Thiên dẫn khí nhập thể ước chừng là mười sáu Thạch lực đến hai mươi Thạch lực, còn Linh Hư cảnh đỉnh phong thì ước chừng là bảy mươi Thạch lực. Đến khi thành công kết đan, vượt qua lôi kiếp vậy thì bạo tăng lên đến 120 Thạch lực.

Cực khổ tu luyện mấy năm rốt cuộc đã đạt được một bản lĩnh có thể sánh vai với tu sĩ Kim Đan, trong lòng Nhạc Vũ dĩ nhiên là vui mừng. Nếu không phải bây giờ đang đứng trong Xuyên Vân Toa thì Nhạc Vũ chắc đã hú dài một tiếng rồi đánh ra một bộ quyền pháp để phát tiết vui sướng trong lòng, hoặc là đánh một quyền vào vào những ngọn núi lớn kia để xem rốt cuộc bản thân có bao nhiêu chiến lực.

Con số 120 Thạch lực nhìn như không nhiều lắm, song đây cũng là căn cơ tu sĩ. Nếu quán nhập pháp lực vào thì có thể dễ dàng tăng lên mấy lần.

- Quả nhiên vật này đối với tu sĩ như mình là bảo vật khó được, không chỉ là tăng lên hiệu dụng lớn, thời gian hấp thu nhanh mà không đau đớn! Trọng yếu hơn là không sợ bất kỳ hậu hoạn nào. Nếu phục dụng dược vật thì sau đó sẽ lưu lại chút cặn, nhưng hiện giờ trong cơ thể hoàn toàn không có chút gì. Nói cách khác, những gì mà vừa rồi mình hấp thu không phải chân chính là vật chất mà như linh phù, vì vậy mới có thể trực tiếp cường hóa thân thể.

Nhạc Vũ hiện giờ chỉ hận trong tay có nhiều thêm vài cái kim thần Vu thần như vậy, nếu có thì lực lượng chẳng phải là một bước ngang hàng với tu sĩ Nguyên Anh?

Nếu như Thái Huyền tông cùng Phù Sơn Tông dùng phương pháp này để kiềm

chế Quảng Lăng Tông thì bố trí chắc chắn không chỉ một mình Hải Thánh Chân Quân!

Bất quá nghĩ lại thì Nhạc Vũ cũng đành cời khổ, biết đây chỉ là ảo tưởng của mình mà thôi.

- Nhân tài trong tông môn đông đảo, không thể nào toàn bộ chỗ tốt đều để cho mình dùng? Hơn nữa nếu như phương pháp này có thể nhanh chóng tôi luyện thân thể như vậy thì sao những tu sĩ Kim Đan không có nhiều? Chắc chắn là có cái gì đó hạn chế, không đơn giản là cứ thu nạp kim thân Vu lực là có thể cường hóa thân thể. Nếu không Thái Huyền tông nuôi dưỡng chương ngư cũng không chỉ để kiềm chế Quảng Lăng Tông mà thôi.

Nhạc Vũ nghĩ vậy rồi cũng dứt khoát thôi không mơ mộng, nắm lấy quyền điều khiển Xuyên Vân Toa tăng tốc đuổi theo Đoan Mộc Hàn.

Thật ra thì chiến lợi phẩm bên trong nhẫn trữ vật còn có hai mảnh Huyền thủy quy giáp. Chẳng qua vật này tuy là tam phẩm nhưng hắn lại không thể xử lý. Mặc dù mời người luyện chế cũng không cách nào phát huy uy lực của nó, vì vậy đành gác lại sau này hoặc bán luôn cho tông môn lấy linh thạch.

Điều khiển Nhạc Vũ bất ngờ là khi hắn điều khiển Xuyên Vân Toa vừa nhích tới gần thì Đoan Mộc Hàn lại tăng tốc vượt lên, cứ như thế lặp lại mấy lần đến khi Xuyên Vân Toa phi độn đến độ cực hạn.

Nhạc Vũ thấy vậy thầm kinh ngạc:

- Chẳng lẽ sư phụ mình qua mười ngày còn xấu hổ như thế? Hắc! Đích thị là như thế, không ngờ da mặt nàng cũng mỏng quá chứ.

Hắn hiểu như vậy nên tiếp tục giữ tốc độ không nhanh không chậm theo sau. Còn Đoan Mộc Hàn tựa hồ cũng thoái mái nên giảm tốc độ lại, nhiều lần Nhạc Vũ còn thấy nàng len lén nhìn lại.

Lúc bắt đầu Nhạc Vũ còn thầm cảm thấy buồn cười, bất quá vài ngày sau cũng không còn tâm tư để ý đến điều này mà trong lòng tràn đầy tình cảm phức tạp nhìn về Bắc Mã Nguyên trước đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 327: Tam chí Lê thành

Trên bầu trời Lê thành, Đoan Mộc Hàn ngự kiếm trên không tò mò nhìn xuống tòa thành khổng lồ này.

Vào ngày mà Đoan Mộc Hàn hôn mê, Nhạc Vũ có nhìn qua thanh Huyền Minh kiếm của nàng. Thanh kiếm này cũng là tam phẩm, tính thực dụng cũng không ở trên Chu Lệ kiếm, bất quá đạo pháp trên thân kiếm hoàn toàn bất đồng.

Thật ra Nhạc Vũ vẫn kỳ quái, tại sao Đoan Mộc Hàn lại sử dụng một thanh huyền binh như vậy. Ngoại trừ vấn đề công pháp không thể tề tụ đủ Ngũ Hành thì chỉ riêng vấn đề vấn đề xung đột giữa thủy linh lực và hỏa linh lực đã cực kỳ khó giải quyết.

Tuy nói ngày đó khi Đoan Mộc Hàn đánh một trận với yêu thú đã sử dụng kiếm quyết thủy hệ nhưng cũng chỉ vậy mà thôi, không thể dùng chung hai thanh huyền binh. Còn không bằng nàng sử dụng một thanh huyền binh tứ phẩm mộc hệ kim hệ hoặc một thanh huyền binh có thuộc tính hỗn tạp khác.

- Chẳng lẽ tiểu sư phụ tu luyện pháp môn thủy hỏa tương hỗ!

Nhạc Vũ cũng chỉ suy đoán mà không dám quả quyết, bất quá Đoan Mộc Hàn tuyệt sẽ không vô cớ làm vậy.

Một lát sau, Đoan Mộc Hàn lắc đầu thu hồi ánh mắt:

- Đây chính là thành thị lớn nhất của Bắc Mã Nguyên các ngươi, ta xem cũng thường mà thôi.

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi cười một tiếng, Bắc Mã Nguyên là nơi vắng vẻ, tài nguyên vừa không tính là phong phú. Đại thành đệ nhất ở đây dĩ nhiên không thể sánh với những nơi khác, không lọt vào được pháp nhãn của Đoan Mộc Hàn.

Hắn cũng ngắm nhìn phía dưới, sau đó khẽ lắc đầu. Vừa rồi đi qua mấy đại

thành miền duyên hải, nhìn lại Lê thành hiện giờ đúng là kém cỏi.

Tiểu sư phụ, nơi này cũng không còn cái gì để xem, theo ta về Nhạc gia thành nhé?

- Ngươi gấp cái gì? Tiểu Vũ nếu có thân phận đệ tử bí truyền thì tông môn sao không có người trông nom người nhà cho ngươi? Bảo đảm sau khi ngươi về nhà thì hết thảy đều bình an.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy bĩu môi, sau đó nhìn về hướng bắc của Lê thành:

- Cái thành nhỏ này không có gì đáng xem, bất quá ta lại cảm thấy hết sức hứng thú với biệt phủ Tĩnh Hải Tông bên kia. Nghe nói Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông đem địa hỏa nơi đó làm ăn làm rất thịnh vượng! Đừng nói là mấy vị bên Phù Dung Phong, ngay cả Nghiêm Hạo sư huynh cũng ngầm phê bình kín đáo.

Nhạc Vũ khẽ động tâm, thầm nghĩ lần này Đoan Mộc Hàn theo hắn tới đây không lẽ còn là thuận tiện muốn đem chuyện biệt phủ Tĩnh Hải Tông giải quyết xong?

Hắn mới nghĩ tới đây thì nghe được Đoan Mộc Hàn thở dài.

- Đáng tiếc, nơi đó hôm nay là mấy tông môn hợp lại chiếm cứ. Muốn đi vào xem một chút chắc là không được. Muốn đem địa hỏa nơi đó hủy diệt là chuyện của đệ tử Phù Dung Phong và Ngọc Dung Phong, không liên quan đến chúng ta.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng là cười một tiếng: - Bên Nghiêm sư thúc chẳng lẽ không cấp chỗ tốt cho sư tôn?

Sắc mặt Đoan Mộc Hàn ửng đỏ, sau đó thản nhiên nói:

- Hắn cũng là cho phép một chút, bất quá mấy vị bên Phù Dung Phong hiện giờ cũng lấy không ra vật gì tốt. Chuyện đã như vậy có là kẻ ngu mới đi làm. Trông chừng nơi đó có ít nhất bốn tu sĩ Kim Đan, đâu phải bình thường?

Đoan Mộc Hàn nói đến một nửa, đột nhiên trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, chỉ tay về phía trước.

Ngay lập tức thấy trong khoảng không phía trước một nhân ảnh đột ngột hiện ra, hiển nhiên là bị Đoan Mộc Hàn bắt hiện hình.

Nhạc Vũ cũng cảm thấy hơi bất ngờ, chỉ thấy đạo bào người này là của Quảng Lăng Tông, nói cách khác người này là đồng môn của hắn.

Vấn đề là ở địa vực Bắc Mã Nguyên này, Quảng Lăng Tông cho tới bây giờ cũng rất ít nhúng tay vào. Chẳng lẽ nói, là đệ tử của Phù Dung Phong?

Đoan Mộc Hàn bên cạnh cũng nhận ra thân phận người này, mày liễu ngưng lại, nhẹ giọng quát lên:

- Lệ Duy? Bốn các ngươi không phải là phụng mệnh trông chừng Nhạc gia thành sao? Làm sao lại chạy tới Lê thành?

Người nọ bị tóm chặt, đầu tiên là quá sợ hãi, sau khi tiến vào phạm vi mà Đoan Mộc Hàn sở dụng huyễn thuật, nhìn rõ hai người mới lộ vẻ vui mừng, kính cẩn thi lễ:

- Đệ tử ra mắt Đoan Mộc chân nhân. Ra mắt Nhạc chấp sự. Hôm nay không phải là đệ tử bất tuân cương vị công tác mà là do mẫu thân của Nhạc chấp sự đã tới Lê thành vào hai ngày trước, đệ tử âm thầm hộ tống đến đây.

Nhạc Vũ bất giác cảm động, mặc dù Đoan Mộc Hàn đã sớm nói với hắn là tông môn đã cử người tới bảo vệ Nhạc gia thành. Song hắn không ngờ Quảng Lăng Tông sẽ cử tu sĩ có tu vi Linh Hư cảnh, vốn hắn nhiều nhất cũng chỉ cho là đệ tử Trúc Cơ mà thôi.

Nhìn tu vi người này cũng đã đạt tới Linh Hư thần tịch kỳ, tuy cả đời này không có hy vọng kết đan nhưng cũng coi là lực lượng trung kiên của tông môn. Thực lực của Lệ Duy đã như vậy thì những người khác cũng sẽ không thấp, qua đó có thể thấy được sự coi trọng của tông môn đối với hắn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhíu mày:

- Mẫu thân của ta tới Lê thành rồi? Tới đây để thăm người thân?

Lệ Duy ngẩng đầu nhìn Nhạc Vũ một cái, sau đó lại thi lễ:

- Hồi bẩm chấp sự, tựa hồ là vì chuyện một vị biểu muội của ngài bị thu làm thiếp. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lúc nói chuyện, thần sắc Lệ Duy càng thêm kính cẩn. Thật ra thì ba năm trước đây, hắn và kia mấy vị đồng môn khi được an bài tới đây thì trong lòng khá cảm thấy bất mãn. Song tới bây giờ thì đã hoàn toàn không còn ý nghĩ đó. Nơi này tuy cách Quảng Lăng Sơn chừng mấy chục vạn dặm nhưng tin tức không hề gián đoạn, những chuyện phát sinh bên kia đều được đồng môn dùng phi kiếm tới báo.

Ngày hôm nay vừa gặp, Lệ Duy càng cảm thấy khiếp sợ. Chỉ mới qua ba năm mà hắn đã không thể thấy được nông sâu của vị sư đệ này. Tông môn sai sử bọn hắn thủ tọa ở đây quả nhiên không phải là không có đạo lý, đổi lại bản thân cũng sẽ như thế

Nhạc Vũ kinh ngạc:

- Biểu muội của ta? Chuyện gì vậy? Người cầu hôn rốt cuộc là ai?

Biểu muội thì hắn có rất nhiều, bất quá coi như là ruột thịt thì cũng chỉ có con gái của huynh muội của mẫu thân Nhạc Trương Thị mà thôi. Trương Kim Phượng hiện giờ đang ở Quảng Lăng Tông, vậy chỉ còn lại người nguyên là vị hôn thê của hắn Lý Phỉ Nhữ rồi.

Lý gia nói như thế nào cũng là hào môn trong Lê thành, nam nhân muốn thu Lý Phỉ Nhữ làm thiếp có lai lịch ra sao?

Trong lòng Nhạc Vũ mơ hồ bốc lửa giận, không chỉ vì cảm thấy mất mặt mà còn là vì tao ngộ của Lý Phỉ Nhữ.

Tuy nói hắn đã không còn duyên phận gì với Lý Phỉ Nhữ nhưng nữ hài kia dù sao cũng là biểu muội của hắn, nếu là cưới hỏi đàng hoàng cũng là thôi, nhưng bị thu làm thiếp thì Nhạc Vũ không thể chịu được.

- Nhạc chấp sự có nghe nói qua Thạch Lũy ?

- Là hắn?

Nhạc Vũ bất giác nheo mắt, trước kia ở Lê thành hắn đã từng nghe nói qua cái

tên này, là con cháu của Thạch gia phía nam, sau đó bái nhập Ngọc Hoàng Tông.

- Không phải là Thạch Lũy , mà là sư tôn của hắn. Người này là một tu sĩ Kim Đan, tên gọi là Công Dương Anh, muốn thu nàng làm thị thiếp.

Nghe ra sát cơ trong giọng Nhạc Vũ, Lệ Duy cũng không ngoài ý muốn. Nói như thế nào thì biểu muội này cũng đã từng có thân phận là vị hôn phu của Nhạc Vũ, nếu chuyện thật sự xảy ra thì tiểu sư đệ sợ là không nể mặt, vì thế Lệ Duy cũng nói thật:

- Nghe nói người này luyện công pháp đặc thù gì đó nên cần có nữ tử có tư chất nhất định làm lô đỉnh để sau này tu hành thuận lợi. Ta cũng chỉ nghe đại khái vậy, còn không rõ ràng chi tiết. Chỉ biết biểu muội của ngài hình như không tình nguyện nên lệnh đường phải đến

- Lô đỉnh kiếm

Nhạc Vũ cười giận dữ, hắn nhìn sang Đoan Mộc Hàn thì thấy nàng lập tức gật đầu:

- Xuống xem sao đã rồi hãy nói!

Nhạc Vũ nguyên tưởng rằng Lệ Duy sẽ dẫn bọn hắn đi Trương gia. Nhạc Trương Thị tới Lê thành chắc chắn sẽ ngủ lại đây, bất quá khi cả ba hạ kiếm quang xuống thì Lệ Duy dẫn bọn họ tới thẳng chỗ Lý gia. Nhạc Vũ liền biết chắc là mẫu thân đã bị mời đến đây nói tình rồi.

Quả nhiên Lệ Duy dẫn hai người tới một khách sạn bài trí cực kỳ trang nhã của Lý gia thì dừng lại trên không trung. Nhạc Vũ đang muốn gần thêm chút nữa thì đã nghe một tiếng gầm lên ngoài cửa.

- Trương huynh, ngươi kiếm tiền nhiều làm gì? Phỉ Nhữ có thể gả cho Công Dương trưởng lão chính là may mắn của nó. Nữ hài bình thường sao có phúc khí này? Hơn nữa đây là chuyện của Lý gia, đâu đến lượt Trương gia các ngươi nhúng tay vào.

- Nhưng Phỉ Nhữ cũng là cháu ngoại ta! Chuyện Lý gia tất nhiên ta không xen vào nhưng ngươi muốn đem Phỉ Nhữ gả làm thị thiếp cho người khách thì Trương Nguyên Triết ta tuyệt không đáp ứng!

Nhạc Vũ nghe vậy nhìn xuống thì chỉ thấy cậu mình là Trương Nguyên Triết đang tranh cãi gay gắt với một vị trung niên. Sắc mặt người kia vô cùng lãnh đạm, cho dù Trương Nguyên Triết nói như thế nào cũng hờ hững.

Mẫu thân Nhạc Trương Thị đang đứng lạnh lẽo ở bên, còn thần sắc cha mẹ Lý Phỉ Nhữ đang lúng túng không nói lời nào.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, đang muốn đi xuống thì lại chợt nghe một tiếng quát lớn.

- Rác rưởi đâu ra mà ở đây lải nhải thế này! Hôm nay nể mặt hai nhà nên tha cho ngươi một mạng, ngươi lại đứng đó om sòm, chẳng lẽ cho là ta không giết người?

Theo thanh âm của người trẻ tuổi kia, một đạo kình khí xuất ra khiến Trương Nguyên Triết bổ nhào. May nhờ là Nhạc Trương Thị kịp đỡ lấy nên mới không bị thương.

Người trung niên kia thấy thế thì trong mắt lộ vẻ chê cười, nhìn Trương Nguyên Triết vẻ thương hại:

- Ta thấy Trương huynh nên trở về đi thôi, nếu chọc giận vị kia không chừng bản thân khó giữ được, Trương gia cũng phải chịu khổ.

Lấy cả vị kia của nhà các ngươi cũng không bảo hộ được đâu.

Nghe được lời ấy, khuôn mặt Nhạc Vũ lướt qua một tia khí lạnh, Đoan Mộc Hàn bên cạnh kéo tay hắn lại, trong mắt tràn đầy ý cười.

- Vận khí lần này thật tốt, trong bốn tu sĩ Kim Đan lại có một người đi ra đây. Tiểu Vũ, ta nghe nói ngày đó sau khi ta với ngươi tách ra thì ngươi từng dùng lực lượng đánh bại Vân Vĩnh Chân của Thái Huyền tông, có phải vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328: Phạm ngã giả tru

Thật sự có chuyện này, chẳng quả lần đó cũng gặp may mà thôi.

Nhạc Vũ thầm kinh ngạc, không phải là vì Đoan Mộc Hàn biết được chuyện hôm đó hắn đánh bại Vân Vĩnh Chân, chuyện này chắc hắc y nhân đã nói lại cho nàng biết. Điều khiến hắn chân chính kỳ quái là vẻ mặt của Đoan Mộc Hàn sao lại giống như mèo thấy chuột vậy.

- Chẳng lẽ nàng lại có chủ ý với biệt phủ Tĩnh Hải Tông?

Nhạc Vũ thử nghĩ lại rồi cũng thấy chỉ có khả năng này, tiếp đó Đoan Mộc Hàn nhìn hắn ý vị thâm trường rồi cười ha ha một tiếng.

- Thật sự chỉ may mắn mà thôi? Ta nghe sư huynh nói Vân Vĩnh Chân ở trước mặt ngươi bị ép tới không hề có lực hoàn thủ. Nếu không phải ngươi lòng có cố kỵ, suýt nữa đã giết được, còn sau này đối phó con bạch tuộc kia…

Nói tới đây, sắc mặt Đoan Mộc Hàn bỗng dưng đỏ lên, vội vàng ho nhẹ một tiếng rồi ra vẻ nghiêm túc:

- Giờ ta phải đi biệt phủ Tĩnh Hải Tông một chuyến xử lý chuyện địa hỏa. Về phần chuyện lão dâm côn thì cứ giao cho ngươi đối phó. Vô luận là ngươi đánh cho hắn một trận cũng tốt, giết hắn rồi cũng được, tóm lại sau một canh giờ không để cho hắn chạy tới biệt phủ Tĩnh Hải Tông là được

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, sau đó lạnh lùng cười một tiếng coi như là đáp lại, thoát khỏi Chướng nhãn pháp của Đoan Mộc Hàn phi độn xuống dưới.

Lệ Duy bên cạnh lúc này cũng cực kỳ khiếp sợ. Tuy hắn biết chiến lực của Nhạc sư đệ vượt xa tu vi bản thân nhưng cũng chỉ cho là tương đương với tu sĩ giả đan mà thôi.

Nào ngờ nghe Đoan Mộc Hàn nói thì dường như đã có thể địch nổi tu sĩ Kim

Đan, hơn nữa Nhạc Vũ nghe vậy cũng không biểu hiện gì kỳ quái, chẳng lẽ thật sự hắn suýt nữa đánh chết Vân Vĩnh Chân của Thái Huyền tông?

- Nhìn tiểu tử này đằng đằng sát khí, e là thật sự muốn giết người. Đoán chừng sư tôn lại muốn Phỉ Nhức đầu.

Bỏ đi! Chuyện này cũng không liên quan đến ta, Công Dương Anh dù sao cũng là tu sĩ Kim Đan thành danh nhiều năm, chắc là không dễ dàng bị Tiểu Vũ làm thịt. Lệ Duy! Ngươi áp trận cho hắn đi.

Đoan Mộc Hàn lẩm bẩm mấy câu vẻ oán trách rồi ngay sau đó thấy sắc mặt xanh mét của tu sĩ già nua bên cạnh liền cười một tiếng:

- Đừng thấy Nhạc sư đệ trẻ tuổi nhưng Vô Đạo sư huynh nói rồi, nếu không phải là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong hay có tu luyện đại thần thông thì chắc sẽ không làm gì được hắn. Ngươi cứ an tâm tâm chờ là được!

Con ngươi Lệ Duy lần nữa co rút lại. Vô Đạo sư huynh? Chẳng lẽ nói là đệ nhất nhân trong tam đại đệ tử tông môn, Lý Vô Đạo sư thúc của Duệ Vân Phong? Cần Kim Đan đỉnh phong mới có thể đối phó được Nhạc Vũ, chẳng phải nói tiểu sư đệ này của hắn hiện giờ đã có thể sánh vai với tu sĩ Kim Đan?

Hắn định hỏi thêm mấy câu nhưng sau khi định thần lại thì thiếu nữ bên cạnh đã sớm không thấy bóng dáng.

Đoan Mộc Hàn lúc này đã phi hành xuống phía bắc.

- Vô đạo sư huynh từng đưa tin nói, Tiểu Vũ nuôi dưỡng một mỹ nữ khôi lỗi, lực lượng có thể địch nổi tu sĩ Kim Đan. Nếu có cơ hội cũng muốn xem bộ dạng nàng thế nào, còn có thần thông mà hắn tu luyện, nói không chừng lần này cũng có thể thấy, thật đáng tiếc.

- Bất quá Lý sư huynh đúng là xấu xa, tại sao lại phải lén đi sau? Nếu như ngày đó đã thấy được Nhạc Vũ đánh lui Vân Vĩnh Chân, sau đó chém chết bạch tuộc vậy chẳng phải tình hình sau đó giữa mình và Tiểu Vũ…

Nghĩ đến đây, mặt mày Đoan Mộc Hàn đã như bị lửa thiêu, không dám nghĩ tiếp, mày liễu càng không tự chủ nhíu lại.

Nhạc Vũ vừa phi tới trước khách sạn thì lập tức cảm giác trong đó có một thần thức cường đại khóa lấy.

Hắn đọc được trong đó ý cảnh cáo, cười lạnh không thèm để ý tiếp tục hạ xuống, sau đó vô thanh vô tức đứng lẫn trong mấy người.

Vào lúc hắn đang nói chuyện với Đoan Mộc Hàn thì không biết vì sao mà Nhạc Trương Thị đang giận dữ nhìn chằm chằm Trương Tuyết Quyên, mẫu thân của Lý Phỉ Phỉ Nhứ:

- Muội muội, ngươi thật nhẫn tâm đem Phỉ Nhứ cho Công Dương trưởng lão? Ta nghe nói những người làm lô đỉnh đều không có kết quả tốt.

Thần sắc Trương Tuyết Quyên lúng túng, tránh khỏi ánh mắt của Nhạc Trương Thị:

- Không lấy có thể được sao? Nếu Công Dương trưởng lão yêu cầu thì Lý gia đã không còn đường khước từ, toàn tộc cũng không thể nào liên lụy vì nàng.

Nhạc Trương Thị nghe vậy xem thường khẽ lắc đầu:

- Bị bất đắc dĩ cùng cam tâm tình nguyện là hai việc khác nhau. Nếu muội muội thật không nguyện ý, xin mời cứ nói ra! Con ta hôm nay ở Quảng Lăng Tông tựa hồ hơi có chút thân phận, có thể cầu Công Dương trưởng lão, chọn đỉnh lô khác.

- Ta cam tâm tình nguyện thì thế nào?.

Trương Tuyết Quyên lần này thẹn quá thành giận:

- Ban đầu ta nghĩ đem nó gả cho nhà các ngươi, là nhà các ngươi khước từ, hôm nay đến quản chuyện này làm gì? Phỉ Nhứ nếu được Công Dương sủng ái thì ngày sau cũng có thể trường sinh, còn có thể mang mang theo mấy huynh đệ, mạnh hơn con ngươi không biết bao nhiêu lần! Con ngươi hiện giờ mới xuất môn ba năm, có cao thì cũng cao tới đâu? Ta thấy đừng nói là Công Dương trưởng lão, chỉ cần một đầu ngón tay của Thạch Lũy tiểu ca cũng không bì nổi!

Nhạc Vũ không lên tiếng, chỉ âm thầm bảo vệ Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết, sau đó lạnh lùng nhìn một màn này. Hắn muốn xem từ miệng nữ nhân này còn có thể nói thêm lời ác độc gì. Đoán chừng cũng chỉ có người trung

niên tộc trưởng của Lý thị là phát hiện ra hắn, đang nhìn sang vẻ ngạc nhiên, tựa hồ đang suy đoán thân phận của hắn .

Trong tiểu viện gần đây đều có thể ra vào người không có lai lịch rõ ràng, thiếu niên trước mặt hắn chắc cũng là như vậy.

Nhạc Trương Thị vẫn không phát giác gì, nhìn thật sâu Trương Tuyết Quyên một cái, rốt cục thở dài:

- Cuối cùng vẫn là nữ nhi của ngươi, muội muội cố ý như thế, ta cũng không thể nói gì, càng không có khả năng vì nó mà trả giá tính mạng toàn tộc. Bất quá mấy chục năm sau khi ngươi nhắm mắt không biết có thẹn với lương tâm hay không.

Trương Tuyết Quyên nghe vậy liếc xéo rồi lạnh giọng cười một tiếng:

- Không cần tốn sức quan tâm! Tiền trình sau này của Phỉ Nhứ, ngươi có thể đoán trước?

Nàng còn chưa dứt lời thì nét mặt chợt hiện lên vẻ kinh sợ. Cửa khách sạn đột nhiên mở ra, bên trong nghe một tiếng hừ lạnh rồi một luồng kiếm ảnh vụt đến.

Hàn mang trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe, ngón tay cong lại búng ra rồi một một cây Như Ý lôi châm từ ống áo bay vụt ra, trong nháy mắt đã đến trước người Nhạc Trương Thị. Chỉ nghe một tiếng keng trong trẻo rồi kiếm ảnh đã bị đánh nát.

Thanh âm trong khách sạn nhất thời chuyển thành kinh sợ:

- Người phương nào dám đánh gãy kiếm của ta?

Động tĩnh lần này đã làm khiến mấy người trước cửa đều chú ý, người trung niên kia cũng lộ vẻ đề phòng, biết người tới là địch. Vợ chồng Lý Vũ Hi cùng với Trương Nguyên Triết cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ khác là người sau ngoại trừ vui mừng còn có một tia lo lắng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Trương Thị quay đầu lại, đầu tiên mừng rỡ rồi sau đó lại lộ vẻ không dám tin, do dự hỏi:

- Là Vũ nhi?

- Con ra mắt mẫu thân!

Nhìn thấy Nhạc Trương Thị, Nhạc Vũ cũng đồng dạng cảm thấy vui mừng bước lên trước cúi người định thi lễ nhưng nửa chừng đã bị kéo lại, ngẩng đầu lên chỉ thấy Nhạc Trương Thị nước mắt rưng rưng nhìn mình.

- Thật là Vũ nhi! Chỉ là cao hơn không ít làm mẫu thân không nhận ra. Ba năm không gặp, giờ đã thực sự trưởng thành, nhìn bộ dạng con chắc cuộc sống bên Quảng Lăng Tông rất tốt?

Lỗ mũi Nhạc Vũ cay cay. Hiện giờ hắn đã đạt tới cảnh giới Ích Cốc, mặt như bạch ngọc, mập gầy tùy tâm, tốt không thể tốt hơn. Chỉ có trên trán Nhạc Trương Thị mơ hồ đã có nếp nhăn, tóc mai hai bên đã bạc đi rất nhiều, khác hẳn ba năm trước.

"Sớm biết như thế lúc ở Quảng Lăng Sơn nên luyện chút Trú nhan đan. Vật này bất quá là lục phẩm, mình cũng có thể làm được. Chủ yếu là dược liệu khó kiếm nhưng chẳng lẽ mình không lấy được, đúng là bất hiếu"

Nhạc Vũ âm thầm hối hận, đang muốn trò chuyện với Nhạc Trương Thị thì cảm giác mấy ánh mắt như đao bên kia đang chiếu vào mình. Hắn khẽ nhíu mày nhìn sang thì mười mấy tu sĩ phục sức không đồng nhất chia nhau ra ngồi hai bên đại đường đang nhìn cả sang bên này đánh giá bộ phục sức Quảng Lăng Tông trên người hắn.

Khiến Nhạc Vũ để ý nhất là một lão nhân tướng mạo kỳ lạ ngồi sâu nhất. Sắc mặt lão cực kỳ bình tĩnh, ánh mắt cực kỳ âm hàn, Lý Phỉ Phỉ Nhứ đang đứng bên cạnh lão cũng tràn đầy kinh ngạc lẫn lo lắng.

- Người này chắc là Công Dương Anh rồi! Thiếu niên phía sau hắn chắc là Thạch Lũy, kẻ vừa rồi đã đánh ngã Trương Nguyên Triết.

Đứng sau Công Dương Anh là một thiếu niên lưng hùm vai gấu, mặt mũi vóc người đều bành ra, cực kỳ hợp với tên người.

Nhạc Vũ nhìn qua một vòng rồi chiếu thẳng vào Công Dương Anh, sau đó cười khẽ vỗ vào tay Nhạc Trương Thị:

- Mẫu thân, chuyện của con sau này hãy nói!

Lúc Nhạc Trương Thị đối diện với kiếm ảnh cũng không hề sợ hãi nhưng lúc này không khỏi biến sắc. Bà cũng nghe nói qua, có thể đi vào tu chân giới đều là những tu sĩ có thực lực cao tuyệt. Mặc dù Nhạc Vũ hiện giờ cũng là tu sĩ nhưng nhập môn mới chỉ là ba năm mà thôi.

Nhạc Trương Thị vừa đưa tay muốn ngăn cản thì Nhạc Vũ đã phất tay tiến vào bên trong, sau đó nhìn quanh bốn phía:

- Thanh kiếm vừa rồi là của ai?

Thoại âm vừa rơi xuống, trong điện lặng ngắt, sau đó có một tu sĩ thân hình khôi vĩ đứng dậy lắp bắp:

- Là của ta! Trước mặt Công Dương trưởng lão ngươi dám như thế nào? Là chính mẫu thân ngươi tìm chết.

- Muốn chết sao?

Nhạc Vũ thấy buồn cười, 365 cây Như Ý lôi châm bỗng dưng bắn ra toàn bộ!

Mọi người trong điện còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe một trận leng keng, nhìn lại chỉ thấy đại hán khôi vĩ kia không ngờ đã bị ghim chặt trên tường!

Toàn thân hắn hiện ra vô số lỗ máu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 329: Bộ bộ tiến bức

Nhạc Trương Thị đang đứng sau Nhạc Vũ nhất thời tròn mắt, dường như không tin những gì chứng kiến.

Bà đang định chạy lên ngăn cản Nhạc Vũ, không ngờ con mình chỉ hai ba câu đã nhấc tay một kích tru diệt một vị gọi là cao nhân thế ngoại trong phòng!

Nhạc Trương Thị còn như thế, những người khác tự nhiên lại càng kinh dị. Đặc biệt là Trương Tuyết Quyên, đầu tiên ả thất sắc, sau đó cơ hồ giận đến phát điên, đưa tay chỉ Nhạc Vũ:

- Đồ điên này! Không muốn thấy Phỉ Nhứ gặp chuyện tốt có phải hay không? Đắc tội Công Dương trưởng lão, Nhạc gia các ngươi lần này chết chắc.

Lý Vũ Hi bên cạnh nàng thì đã toát mồ hôi lạnh, ra sức đá dưới chân vợ mình mấy cái.

Trương Tuyết Quyên đầu tiên không hiểu, quay lại nhìn thì thấy vẻ mặt lo lắng của Lý Vũ Hi. Ả nhìn theo tầm mắt của chồng thì thấy hơn mười tán tu thân phận cao quý hai bên hành lang đang trầm mặt nhìn Nhạc Vũ đầy vẻ kiêng kị lẫn sợ hãi.

Trương Tuyết Quyên nhất thời bừng tỉnh, lúc này mới chợt nhận ra tựa hồ người yếu nhất ở đây không phải là tiểu tử Nhạc gia này.

Theo thoại âm vừa tắc nghẹn của ả, cả nội đường cũng như chết lặng.

Công Dương Anh lúc này đã vung tay lên bắt lại hán tử bị đâm chi chít đang dính vào vách tường. Mới vừa rồi lúc hán tử bị công kích, Công Dương Anh cũng không ngồi yên mà lập tức xuất thủ. Không ngờ bảo vật mà lão cực kỳ tin tưởng lại bị ngân châm của đối phương xuyên qua dễ dàng. Nhìn pháp bảo đã hỏng trong tay, Công Dương Anh không hề giận dữ mà lạnh lẽo nhìn Nhạc Vũ.

- Ngươi có biết chỉ với chuyện vừa rồi thì cho dù ta tru diệt ngươi, trưởng bối tông môn của ngươi cũng không thể trách được? Người này tuy không phải là người của Ngọc Hoàng Tông chúng ta nhưng cũng là lão hữu. Hôm nay ngươi muốn thoát thân thì nhất định phải đền bù cho ta.

Trương Tuyết Quyên nghe vậy nhất thời mừng rỡ. Thì ra Công Dương trưởng lão vẫn có thể ép được tiểu tử Nhạc gia. Lúc này ả hận không được đem cả ba người này đuổi ra khỏi Lý gia. Cuối cùng may còn biết tình chưa rõ ràng nên không mắng ra miệng, không chỉ là nàng mà cả vẻ mặt của Lý Vũ Hi cùng tộc trưởng Lý gia cũng nhìn có chút hả hê.

Bên kia, Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết đều lộ vẻ lo lắng.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không thèm để ý, tâm niệm vừa động, 365 cây Như Ý lôi châm đã thu hồi đột nhiên bộc phát lôi quang chói mắt đánh nát đai hán kia!

Tất cả mọi người trong điện đều đang kinh hoàng thì đoàn ngân châm đã bay ngược trở lại trước người Nhạc Vũ.

- Người này đáng chết. Mẫu thân ta đã nói rõ với các ngươi ta là đệ tử Quảng Lăng Tông nhưng vẫn dám ra tay, chẳng lẽ không coi Quảng Lăng Tông ta vào đâu? Mặc dù không thế thì chỉ riêng việc hắn muốn giết mẫu thân ta cũng chết trăm lần không đủ tội, chết như vậy còn tiện nghi cho hắn.

Giọng nói bình thản mang đầy ý lạnh lùng nhưng làm nhiệt độ cả đại đường như trở về điểm không, đến khi dứt lời thì Nhạc Vũ lại nhìn thẳng vào Công Dương Anh:

- Tên kia chỉ là theo đuôi, , xuất thủ không biết nặng nhẹ . Nhưng Công Dương Anh ngươi chắc là biết được lợi hại, mặc cho đám chó săn cắn người, cho là Nhạc gia ta dễ bắt nạt?

Công Dương Anh mặt trầm như nước, một lúc lâu cũng không trả lời, thần sắc âm lạnh đánh giá bộ bào phục trên người Nhạc Vũ một lượt.

Người này chính là Nhạc Vũ? Lúc trước đã nghe qua đủ chuyện về hắn ở Bắc Mã Nguyên nhưng cũng không để ý, hôm nay gặp mặt mới biết sự bất phàm còn vượt xa tưởng tượng.

Một đệ tử chân truyền đời thứ tư của Quảng Lăng Tông, thân phận chấp sự Truyền pháp điện, niên kỷ vừa mười tám, tu vi Linh Hư thần tịch kỳ. Mỗi một thứ đều khiến lão không hề chú ý nhưng tụ lại với nhau thì đủ để lão vạn phần cố kỵ.

Nhân vật như thế xuống núi sao không có sư trưởng che chở.

Suy ngẫm một lúc, Công Dương Anh rốt cục nhắm mắt thở dài đè nén phẫn uất trong lòng:

- Chuyện này quả thật là lỗi bên ta, tên kia tính tình lỗ mãng, mới vừa rồi ta cũng không ngăn kịp. Bất quá người cũng đã giết rồi, chuyện này coi như bỏ qua được không?

Lời vừa nói ra, hơn mười vị tán tu bên trong đại đường nhất thời đều thở phào. Còn sắc mặt của Trương Tuyết Quyên và hai người Lý gia lại đổi thành trắng bệch.

Trong lòng bọn họ vẫn còn tưởng rằng là mình nghe lầm, đường đường Kim Đan trưởng lão Ngọc Hoàng Tông đáng ra trước mặt công chúng sao phải chịu thua một tu sĩ chưa đầy hai mươi tuổi? Cho dù tiểu tử Nhạc gia thật sự có chút thân phận ở Quảng Lăng Tông cũng không cần như thế

Chẳng lẽ Quảng Lăng Tông mạnh đến mức ngay cả một đệ tử tầng dưới cũng có thể sai sử cao thủ đỉnh phong tông môn khác?

Bên kia Trương Nguyên Triết còn suy nghĩ nhiều hơn. Hắn nhìn kỹ vào phục sức của Nhạc Vũ, thông qua kiến thức của con gái trong Quảng Lăng Tông nên cũng biết được đôi chút tại sao Công Dương Anh lại kiêng kị như vậy.

Hơn mười tán tu thì đều không tỏ vẻ bất ngờ, dường như cảm thấy Công Dương sẽ trả lời như thế!

- Thật là ngăn cản không kịp?

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, sát niệm trong lồng ngực vẫn không giảm. Bất quá nghĩ đến quả thật mình không có chứng cứ gì, nếu làm lớn chuyện thì chắc Quảng Lăng Tông cũng không muốn dây dưa.

Hai tông môn còn chưa chân chính giao chiến, Ngọc Hoàng Tông còn chưa chính thức trở mặt, muốn giết người này cũng cần một lý do đường hoàng. Công Dương Anh đã né tránh như thế, hắn cũng không tiện hạ thủ. Nghĩ qua một lượt như vậy, Nhạc Vũ nhìn sang Lý Phỉ Nhứ đang ngạc nhiên, mỉm cười:

- Có thật ngươi nguyện ý với lão gia hỏa này? Hay để ta giúp ngươi giải quyết?

Lý Phỉ Nhứ đầu tiên là giật mình, sau đó trên mặt tràn đầy ý mừng. Nhưng chỉ trong thoáng chốc nàng nhìn về Trương Tuyết Quyên cùng kia Lý Vũ Hi, vẫn không lên tiếng.

- Nếu ta đã nói giải quyết thì dĩ nhiên sẽ không lưu lại hậu hoạn, hắn sẽ không tìm Lý gia gây phiền toái

Nhạc Vũ nghĩ qua liền biết Lý Phỉ Nhứ đang cố kỵ, nhíu mày lên tiếng:

- Công Dương tiền bối, ta vừa nói vậy ngươi có ý kiến gì không?

Ở phía sau Công Dương Anh, Thạch Lũy lộ vẻ dữ tợn, song quyền nắm chặt đến nhỏ máu.

Công Dương Anh tuy bị khuất nhục như thế nhưng sắc mặt vẫn bình thản:

- Lúc trước ta không biết nàng đã đính hôn nên mới muốn nạp làm thiếp. Nếu Nhạc lão đệ đã nói vậy thì chuyện này đành thôi. Sau này có chút lễ mọn coi như là bồi thường lại.

Lý Phỉ Nhứ rốt cục đè nén không được nỗi vui mừng như điên còn Trương Tuyết Quyên thì vẫn nhìn chằm chằm Công Dương Anh, vẻ mặt hoảng hốt, tựa hồ còn đang khiếp sợ.

Làm sao có thể? Công Dương trưởng lão tại sao có thể thoái lui trước mặt tiểu tử Nhạc gia này? Chuyện nếu truyền ra chẳng phải Công Dương trưởng lão mất hết mặt mũi, Lý gia bọn họ cũng sẽ trở thành chuyện cười cho thiên hạ.

Tiểu tử Nhạc gia này chẳng phải là bị đồn đại đã phản bội Phù Sơn Tông đầu nhập vào Quảng Lăng Tông sao? Một kẻ phản bội như vậy lại không có căn cơ trong Quảng Lăng Tông, có thể có tiền đồ gì?

Trong truyền thuyết, những tu sĩ luyện tới Kim Đan, cho dù là thiên tài thì ai cũng cần tới cả trăm năm. Nhạc Vũ mới rời đi Bắc Mã Nguyên mấy năm sao đã có thể nói nói cười cười trước mặt Công Dương trưởng lão, thậm chí áp chế đối phương.

Đột nhiên, Trương Tuyết Quyên có cảm giác vô cùng hối hận, cảm giác hôm nay đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Mơ hồ lại càng oán giận hai huynh đệ Lý gia, nếu không phải hai người này xúi bẩy, năm đó chưa chắc ả đã khước từ hôn sự.

Nhạc Vũ cũng thầm kinh dị, thầm nghĩ lão nhân trước mặt này quả thật đủ ẩn nhẫn. Bất quá càng như thế thì sát khí trong lòng hắn đã chìm xuống lại bộc phát.

Suy nghĩ một lạt, trong lòng Nhạc Vũ liền có quyết định, cười nói:

- Công Dương tiền bối nếu chịu lui một bước, vậy thì không thể tốt hơn. Bất quá nhạc Vũ cả gan kính xin tiền bối ở lại đây một canh giờ. Một canh giờ sau, chuyện hôm nay coi như bỏ qua. Ta và ngươi ngày sau không tương quan.

Mấy tán tu nghe vậy đều ngơ ngác, chỉ có Công Dương Anh biến sắc:

- Một canh giờ? Các ngươi muốn phá huỷ địa hỏa biệt phủ Tĩnh Hải Tông?

Nhạc Vũ cười không đáp nhưng cũng thầm kinh ngạc, càng thêm kiêng kị đối phương. Chỉ với một câu nói của hắn đã có thể đoán ra mục đích của bọn họ, Công Dương Anh đích xác là thông minh.

Cơ hồ cùng lúc, ở ngoài trăm dặm phương bắc chợt truyền đến một thanh âm như sấm động, dao động linh lực bên đó cũng đột nhiên tăng vọt.

Nhạc Vũ biết chắc là Đoan Mộc Hàn đã động thủ. Còn Công Dương Anh thì trợn mắt muốn nứt:

- Quảng Lăng Tông các ngươi thật là khinh người quá đáng!

Thoại âm vừa rơi xuống, Công Dương Anh đã hóa thành một luồng sáng xanh lao về cửa. Song thân hình của lão vừa ra cửa thì Nhạc Vũ đã cười lạnh, ngân châm bên người hóa thành một luồng sáng trào tới như thủy triều.

Công Dương Anh khẽ biến sắc, thân hình mấy lần chuyển ngoặt. Bất quá mặc dù tốc độ hắn cực nhanh, thân pháp cực kỳ tinh xảo nhưng vẫn không nhanh bằng Như Ý lôi châm, chưa ra đến cửa đã bị chặn lại. Nhạc Vũ cũng không chủ động công kích, chỉ bày một trận lôi võng chờ Công Dương Anh đụng vào trong đó. Mười mấy lần như thế, sắc mặt Công Dương Anh rốt cục hiện ra vẻ giận dữ.

- Nhãi ranh vô lễ, thật sự cho là ta giết không được ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Đấu pháp Kim Đan

Tiếng thét phẫn nộ của lão vang xa đến hơn mười dặm, cùng lúc quanh người Công Dương Anh bao phủ một tầng kim quang xông thẳng vào màn trâm.

Nhạc Vũ cũng không thấy kinh ngạc, 365 cây Như Ý lôi châm chỉ trong một sát na, đột nhiên thay đổi vị trí tạo thành một trận hình, một luồng lực từ khổng lồ vây khốn Công Dương Anh bên trong.

Thạch Lũy bên kia rốt cục hét lên một tiếng điên cuồng:

- Ngươi dám vô lễ với sư tôn ta?

Cả người hắn đột nhiên bao phủ một tầng đá mỏng, thêm một tầng tầng quy giáp hiện lên ngoài phục sức của hắn, bao phủ lên cả quyền đầu. Trong quyền phong lộ ra mấy cây gai nhọn nặng nề đánh về Nhạc Vũ.

- Thạch linh thân thể? Hắc! Không trách được năm đó Thừa Vân môn lại lấy lòng Thạch gia. Thiên phú người này đúng là vượt xa thường nhân! Ngọc Hoàng Tông đối với hắn cũng không bạc, chỉ mới tu vi Trúc Cơ đã ban cho lục phẩm pháp bảo hộ thân!

Cảm giác được theo mỗi bước chạy của Thạch Lũy thì thổ linh lực hấp nạp vào người hắn ngày càng dày. Nhạc Vũ vẫn bình thản, đến khi quyền đầu của Thạch Lũy đến trước mặt mới mở hai mắt tiện tay đánh ra một quyền đối cứng.

Ầm!

Theo thanh âm trầm trọng, kình khí giao kích nhất thời tứ tán. Những người có tu vi kém một chút đều lảo đảo chực ngã, hai mắt nhắm tịt.

Một quyền của Nhạc Vũ đánh tan những lợi nhận mà không hề tổn thương mảy may, sau đó tiếp tục đánh nát quyền đầu của Thạch Lũy! Toàn bộ quy giáp vỡ vụn, thổ linh lực mà Thạch Lũy hút vào trong cơ thể để cường hóa cũng bị chân

khi Hỗn Nguyên Ngũ Hành của Nhạc Vũ kết hợp cự lực mấy trăm thạch lực đánh tan.

Theo từng tiếng xương vỡ lách cách, thân thể Thạch Lũy bắn ra xa hơn hai mươi trượng mới rơi xuống đất, chấn vỡ lớp đá cẩm thạch lót nền tạo thành một rãnh sâu, ngay cả vách tường cũng vỡ thành nát bấy.

Sự tức giận của Nhạc Vũ khi vừa rồi chứng kiến Thạch Lũy đánh bị thương cậu mình giờ mới bùng phát!

Giết Công Dương Anh thì sau này có chút phiền phức, song giết Thạch Lũy thì Ngọc Hoàng Tông có thể trách gì hắn?

- Lực lượng thằng nhãi này lại có thể đạt đến trăm Thạch lực!

Bên trong từ trường bên trong, Công Dương Anh nhăn mặt. Lúc lão vừa trông thấy Thạch Lũy vọng động động thủ đã biết không ổn. Nhưng lực lượng hiện giờ đang vây khốn lão cũng không biết là loại đạo pháp gì, chẳng những có lực phòng ngự mạnh mẽ tuyệt đối mà ngay cả thanh âm cũng không thể truyền ra.

Trong nháy mắt, Công Dương Anh đã trông thấy thân hình Nhạc Vũ mang theo tàn ảnh ập thẳng tới Thạch Lũy.

Trong lòng lão thắt lại, thiếu niên thanh tú nhìn như vô hại lại có thể hành sự tàn nhẫn như thế! Với một kích kia, cho dù không chính diện đánh trúng thì chắc là đồ đệ của lão hiện giờ cũng chỉ có chết.

Thạch Lũy lúc này đang cực kỳ hoảng sợ, sát ý của Nhạc Vũ rừng rực, xương cốt của hắn đã gãy gần một nửa, Linh quy bảo y cũng đã vỡ vụn, nếu bị đánh trúng thì chắc là không thể có may mắn nào. Trong khoảnh khắc, đột nhiên mấy đạo phù văn trong đầu hắn hiện ra, Thạch Lũy theo bản năng dùng nội tức vận chuyển theo quỹ tích của những linh phù này, toàn thân chợt lún vào mặt đất.

- Độn thổ thuật? Nhanh đấy chứ.

Giữa không trung, Nhạc Vũ nheo mắt cười khẽ, quyền thế bỗng dưng chuyển hướng đánh mạnh vào mặt đất! Trong phút chốc, cả phạm vi Lê thành chấn động mãnh liệt. Sau đó lấy quyền đầu của Nhạc Vũ làm trung tâm, mặt đất nhanh chóng nứt nẻ như mạng nhện. Thạch Lũy cũng từ dưới đất bắn lên, phun ra một

luồng máu lênh láng rồi ngã vật ra không thể động đậy.

Tay trái của Nhạc Vũ sử ra một kiếm quyết, Phong Loan kiếm đột ngột xuất ra từ nhẫn trữ vật. sát cơ lóe lên trong mắt Nhạc Vũ, hắn đang chuẩn bị lấy đầu Thạch Lỗi thì phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vỡ rồi Công Dương Anh đang bị vây khốn rốt cuộc đã thoát được ra.

Bộ lôi châm này nếu dùng để vây khốn Mị hương bát trảo chương ngư đã trọng thương thì cho dù nó đem toàn lực cũng không thể đột phá từ trận, vây khốn Công Dương Anh được mười mấy nhịp thở đã vượt xa dự liệu của hắn.

Thật ra thì trên lý luận mà nói, chỉ cần có đầy đủ Lôi Điện bổ sung thì một tu sĩ Kim Đan bình thường cả đời cũng đừng mong chạy trốn. Nhưng nội tức Nhạc Vũ có hạn, lôi lực sở tụ trong Tam Diệu Như Ý lôi châm lại càng chưa đầy.

Sau khi thoát ra khỏi từ trường, Công Dương Anh trực tiếp đánh ra một đoàn mây lửa, trợn mắt tròn xoe:

- Đồ tiểu tử vô tri không biết sống chết. Dám cả gan giết chết đồ đệ của ta? Hôm nay nhất định phải đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Nhạc Vũ thấy thế cũng đã sớm có sở liệu, thản nhiên cười to:

- Quảng Lăng Tông làm việc ở đây, không liên quan đến các ngươi, còn không nhanh cút hết cho ta!

Ngay sau đó kiếm ảnh màu xanh đã từ bên thân hắn bay lên, một chiêu "Phong khởi thương khung" do hắn tự sáng chế ra xé đôi luồng mây lửa, giao kích với pháp bảo bên trong tạo nên một tiếng nổ vang trời, 365 cây ngân châm dưới tác dụng của từ trường hóa thành một luồng ngân quang bất ngờ tấn công Công Dương Anh.

Hai người động thủ làm cả khách sạn loạn thành một đoàn. Đám tán tu kia nghe được câu nói của Nhạc Vũ, nhất thời như được đại xá, rối rít ngự khí chạy trốn ra ngoài. Bọn họ chẳng qua vì danh sách địa hỏa mà đến, lúc này dĩ nhiên không muốn dính vào ân oán giữa hai đại tông môn.

Có một số tán tu lao ra đến cửa vẫn cảm thấy không an lòng, vừa đi vừa quay đầu lại quát lên:

- Công Dương trưởng lão đừng vọng động, thân phận của hài tử này bất phàm, nếu hôm nay ngươi ra tay ác độc chỉ sợ sau này khó nói với Quảng Lăng Tông.

- Chính là như thế! Vô luận như thế nào, trưởng lão động thủ với một đệ tử hậu bối là không đúng. Mặc dù ngươi hôm nay có thể hả giận nhưng ngày khác Quảng Lăng Tông sợ cũng không sẽ bỏ qua!

- Hắc! Tên đồ đệ của ngươi quả thật đáng chết. Mới vừa tiểu đạo hữu cũng không có ý ra tay nhưng hắn đột nhiên hạ sát thủ. Công Dương trưởng lão ngươi cần gì phải tức giận vì một đồ đệ kém như thế?.

- Công Dương lão thất phu! Ngươi cậy già lên mặt. Chuyện hôm nay, ta nhất định phải báo cho đồng đạo Quảng Lăng Tông.

- Vị tiểu đạo hữu này không biết có cần tương trợ không? Tại hạ thực lực yếu ớt, giúp không được gì, nhưng trong tay có một chuyện lục phẩm phi toa do đại khí luyện sư Lục Vũ của bắc hải năm xưa luyện chế. Nếu lão thất phu kia truy đuổi mà tiểu hữu cần, tại hạ nhất định sẽ dùng thế chân vạc hỗ trợ!

Những người này chạy một mạch đến hơn ngàn trượng ngoài khách sạn, sau đó hoặc là lớn tiếng khuyên nhủ hoặc là quát mắng, hết thảy đều rũ sạch quan hệ với Công Dương Anh.

Một số gan lớn còn chuẩn bị sẵn sàng, hận không được gia nhập chiến đoàn trợ giúp Nhạc Vũ.

Bất quá cho dù biểu hiện thế nào thì lúc này cũng đứng ngoài ngàn trượng, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Công Dương Anh toàn lực thôi động Hỏa Vân Phiên đối kháng với kiếm ảnh màu xanh. Chẳng qua là lão cũng không thể lấy tu vi Kim Đan phát huy lợi thế của pháp bảo tứ phẩm. Mới vừa bắt đầu lão đã mơ hồ bị áp chế. Nhạc Vũ sau thức đầu tiên Phong Khởi Thương Khung lập tức chuyển sang bản Quảng Lăng tuyệt kiếm được đơn giản hóa. Một thức Tê Thiên Bài Vân được sử ra, từ bố cục hay biến hóa đều tinh mỹ thanh nhã, uy lực chí cực. Đồ đạc bên trong khách sạn nhất thời đổ nát, gió mạnh cuồn cuộn nổi lên cuốn gãy vô số cây cối, tường viện bên ngoài cũng trong nháy mắt đổ sập.

Kiếm ý mênh mông nhắm thẳng vào Công Dương Anh tung hoành càn quét, không hề rơi vào thế hạ phong.

365 cây ngân châm vào lúc này lại càng khiến lão kinh dị. lão tế lên một Vạn mộc bài tứ phẩm, thiết lập tầng tầng mộc thuẫn dày đặc quanh thân nhưng cơ hồ trong khoảnh khắc đã bi châm triều đánh tan.

Một chút khinh thị lúc vừa động thủ đã sớm biến mất không thấy tăm tích.

Nhạc Vũ bên kia nghe đám đông la hét cũng hết sức phiền não, chỉ hận không được quét hết đám ruồi nhặng kia đi.

Chẳng qua lúc này hắn cũng không thể phân tâm.

"Bản lĩnh của Công Dương Anh sao lại có thể kém hơn Vân Vĩnh Chân một chút? Lão tiến nhập Kim Đan đã lâu, lại đi lên bằng thực lực. Chiến lực bậc này sao chỉ mới dừng lại ở đây? Chắc chắn là còn lưu lại hậu thủ, cần phải cẩn thận đề phòng."

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không chút do dự liên lạc với Chiến Tuyết. Cùng lúc đã thấy Công Dương Anh gầm lên:

- Tiểu tử! Ngươi thật cho rằng ta không làm được gì ngươi?

Trong nháy mắt, dưới chân Công Dương Anh đột nhiên lan tràn vô số phù triện, tạo thành một linh trận khổng lồ.

Hai tay Công Dương Anh kết xuất liên tiếp pháp ấn, cuối cùng dùng hai ngón trỏ chỉ xuống đất kết thúc, phun ra một chữ "Trói"

Nhạc Vũ đang kinh ngạc thì đột nhiên cảm thấy vô số thổ lực điên cuồng chui lên rồi một áp lực trầm trọng như núi đặt lên người.

- Công Dương Anh này lại là Trận Phù sư! Tựa hồ lấy thổ hệ làm chủ.

- Phù pháp linh trận này cũng thật là có mấy phần bất phàm, đáng tiếc lại là sở trường của Xương sư thúc tổ.

Thủ thế của Công Dương Anh lại biến đổi, tầng linh trận thứ hai dưới chân lại

bắt đầu từ từ tạo thành, vừa rồi là "Trói", tiếp theo dĩ nhiên là "Sát"!

Chẳng qua Nhạc Vũ đối diện với lão lúc này không hề sợ hãi. Một ngón tay chỉ về trước khiến trận pháp trói buộc trong nháy mắt tan rã, cùng lúc vô số chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành từ thân thể hắn tràn ra cắt đứt những mạch lạc và đầu mối linh trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 331: Phiên chuyển càn khôn

Chứng kiếm một màn này, trong lòng Công Dương Anh lại càng chấn động.

Vật đầu tiên thì còn có thể giải thích là trưởng bối Quảng Lăng Tông cưng chiều. Phẩm cấp kiếm pháp tuy cao nhưng với giai đoạn này cũng không phải là không thể học xong. Thân là đệ tử chân truyền Quảng Lăng Tông sao lại không thể có chút ngộ tính?

Nhưng chỉ cần một chỉ đã phá xong linh trận này của lão thì nếu không có tạo nghệ cao thâm thì tuyệt đối không thể.

- Không thể nào! Với tuổi này học đâu ra Trận Phù thuật cao thâm như vậy?

Ấn quyết trong tay Công Dương Anh lại một lần nữa biến thành hình chữ thập. Ngay sau đó linh trận trói buộc vừa bị Nhạc Vũ đánh tan hồi phục với tốc độ kinh người, pháp trận thứ hai cũng nhanh chóng tạo thành, chính là trận pháp "Sụp đổ"!

Trận pháp còn chưa hoàn thành, Nhạc Vũ đã cảm giác được một luồng lực lượng cường đại đang xé rách thân thể hắn. Nhạc Vũ nhíu mày, biết muốn chặt đứt những đầu mối linh lực kia là vô cùng khó khăn, cho dù trực tiếp nhắm vào những linh phù kia cũng sẽ bị hồn niệm pháp lực của đối phương cường thế ngăn chặn.

- Cuối cùng vẫn là tu vi không bằng người, bất quá lão gia hỏa này hoàn toàn không tiếc lực, sợ cũng sắp phát điên rồi.

Trong một thoáng, Nhạc Vũ không khỏi hoài niệm Huyền Huyết Đằng mà hắn thường dùng trước kia. Nếu có một chủng đằng ở đây thì Công Dương Anh có toàn lực ứng phó, hắn cũng có biện pháp ứng đối.

Đáng tiếc trong ba năm này hắn dốc lòng cho kiếm thuật phù trận nên cũng không có cơ hội đem chủng Huyền Huyết Đằng cải tiến.

Thở dài, thần niệm Nhạc Vũ tiến vào trong nhẫn trữ vật, nhìn tình hình hiện giờ chắc cũng nên xuất một chút tiền vốn rồi.

Lúc này ở ngoài mấy trăm trượng, Trương Tuyết Quyên đang kinh hồn bất định. Hai người đấu pháp đã làm kích khởi kình khí cuồn cuộn san bằng nhà cửa Lý gia. Tu vi của mấy người bọn họ chưa đạt đến Tiên Thiên, chỉ một kích lúc Nhạc Vũ cùng Thạch Lũy giao kích đã bị quyền phong quét bay ra khỏi khách sạn hơn ngàn thước. Bất quá trong họa lại có phúc, nếu không với thực lực của bọn họ còn đứng bên trong thì chỉ cần chạm qua một đòn cũng đã bị hủy diệt.

Trương Tuyết Quyên cũng chẳng quan tâm thương thế của mình, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn cương phong cuộn lên bên kia, cắn răng thấp giọng mắng:

- Cái gì mà đệ nhất anh tài hậu bối Bắc Mã Nguyên, ở trước mặt tiểu tử Nhạc gia chẳng phải giống như Lâm Li, ngay cả một chiêu cũng không chịu nổi. Sớm biết như thế, chúng ta sao phải đi nịnh bợ hắn, còn tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền tài.

Huynh đệ Lý gia bên cạnh cũng nín thinh. Những gì chứng kiến hôm nay đã là một sự đả kích nặng nề với bọn họ.

Lúc trước chẳng phải ba hoa hậu bối của Thạch gia chính là "Thạch linh thân thể", trong tu chân giới ngàn người khó gặp? Làm sao ở trước mặt Nhạc Vũ bị bóp chết dễ dàng như một con kiến?

Sớm biết như thế còn không bằng dùng quan hệ thân thích lấy lòng Nhạc Trương Thị.

Kình khí trong trung tâm đấu pháp lại càng cuồng bạo, ngay cả kiến trúc ngoài mấy trăm trượng trước mặt hai người cũng ầm ầm sụp xuống.

Lồng ngực Trương Tuyết Quyên đau như dao cắt, đến khi bụi mù cuốn đi đã có thể thấy rõ tình hình bên trong. Cho dù là tu vi yếu nhất như ả cũng có thể thấy được Nhạc Vũ là đang bị Công Dương Anh toàn diện áp chế,

Trông cảnh này, Trương Tuyết Quyên nhất thời lại có chút hả hê, cười nói:

- Tốt nhất là tiểu tử Nhạc gia kia chết luôn ở đây đi! Có hắn ở đây, nhà chúng ta

chắc đến mấy mấy trăm năm sau còn bị chê cười.

Ả vừa nói xong, sắc mặt tộc trưởng Lý gia đã trầm xuống như nước, Lý Vũ Hi lại càng nhíu mày:

- Ngươi điên rồi? Hiện giờ ta đang hận hắn sao không sớm thoát thân đi. Ngươi thử nghĩ xem những cao nhân tán tu kia sao còn dừng ở đây không đi? Còn chẳng phải là sợ tiểu tử kia chết? Ngươi cho rằng Công Dương Anh giết được tiểu tử kia thì Lý gia có thể có chỗ tốt gì hay sao? Quảng Lăng Tông sẽ không bỏ qua Công Dương trưởng lão, càng sẽ không bỏ qua kẻ vén lên tai họa là chúng ta đây!

Thần sắc Trương Tuyết Quyên khẽ biến, nhìn về trên cao thì quả nhiên thấy mấy tu sĩ kia đều lộ thần sắc lo lắng, ả cũng tái nhợt:

- Làm sao bây giờ? Cũng không biết tiểu tử kia rốt cuộc bản lãnh như thế nào? Có thể thắng lão dâm côn Công Dương Anh hay không?

Trương Tuyết Quyên lúc này đột nhiên hiểu rõ, trong lòng những tán tu này có mười Công Dương Anh cũng không trọng yếu bằng một Nhạc Vũ, càng có thể nghĩ ra danh tiếng của Quảng Lăng Tông so với Ngọc Hoàng Tông thế nào.

- Chắc là không thắng, thiên tư của tiểu tử kia mặc dù xuất chúng thế nào cũng không thể địch lại với Công Dương Anh tu luyện mấy trăm năm.

Lý Vũ Hi bất đắc dĩ cười một tiếng, khuôn mặt khổ sở:

- Chuyện hôm nay cũng chỉ xem sao rồi hãy nói. Hy vọng phía sau hắn còn có trưởng bối che chở, những tán tu kia cũng không thể ngồi yên nhìn. Nếu Nhạc Vũ chết ở nơi này, bọn họ cũng không tránh khỏi liên lụy, ai dám đảm bảo Quảng Lăng Tông sẽ không giận chó đánh mèo. So với ba người bọn họ thì tình hình của Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết tốt hơn nhiều. Lúc Nhạc Vũ và Thạch Lũy đấu quyền thì kình phong không hề ảnh hưởng đến bọn họ. Sau khi Công Dương Anh phá vây thì Nhạc Vũ thủy chung phân ra một phần lực lượng bảo vệ vững vàng hai người.

Chẳng qua Nhạc Trương Thị lo lắng cho an nguy của con mình. Lúc trước một lời không hợp liền động thủ giết người đã ra khỏi dự liệu của bà. Đến khi mở miệng lại khiến cho những cao nhân ỏ đây bao gồm cả Công Dương trưởng lão

tránh né càng khiến bà kinh dị.

Nếu nói như thứ này làm bà cực kỳ vui mừng thì chuyện sau này lại khiến bà lạnh toát.

- Hài tử này sao cuồng vọng như thế? Cho dù thực lực mấy năm nay tiến nhanh cũng không nên xem thường người thiên hạ. Công Dương trưởng lão lúc trước chẳng qua là cố kỵ Quảng Lăng Tông nên mới nhẫn nhịn. Lúc này lão đã động sát cơ thì sao còn cơ hội may mắn.

Duy chỉ có làm Nhạc Trương Thị không giải thích được là Nhạc Vũ hình như đang ép Công Dương Anh chủ động động thủ.

Bà đang lo lắng thì đột nhiên có một cơn gió hết sức nhu hòa cuộn đến:

- Nơi đây nguy hiểm, nhị vị trước tạm theo ta thối lui, để tránh Nhạc chấp sự phân tâm.

Thoại âm vừa dứt thì hai huynh muội đột nhiên cảm giác thiên địa trước mắt chuyển đổi. Khi mở mắt thì bản thân đã cách xa hơn ngàn trượng, được một lực lượng giữ trên không trung, bên cạnh là một tu sĩ có đạo bào giống như Nhạc Vũ, chỉ có phục sức hơi chút bất đồng.

Nhạc Trương Thị giống như bắt được cây cỏ cứu mạng, vội vàng nắm lấy vạt áo người này:

- Tiên trưởng là đồng môn Vũ nhi, không biết hiện giờ Vũ nhi có thể có nguy hiểm?

- Tại hạ Lệ Duy, là sư huynh đệ với Nhạc chấp sự.

Lệ Duy giải thích một câu, sau đó nhíu mày nhìn về phía trước:

- Về phần Nhạc chấp sự có nguy hiểm hay không, bản thân ta cũng không thể phán đoán. Chỉ biết Nhạc chấp sự tựa hồ là chuẩn bị đánh chết Công Dương Anh!

Trương Nguyên Triết đầu tiên cũng chú ý đạo bào trên người Lệ Duy, biến thân phận người này trong Quảng Lăng Tông cực cao, lại nghe được giọng của Lệ

Duy đối với Nhạc Trương Thị hết sức kính cẩn nên hết sức ngạc nhiên.

- Thì ra là thân phận Nhạc Vũ trong Quảng Lăng Tông cao như thế? Không trách được Công Dương Anh mới vừa rồi không chú ý mặt mũi né tránh.

Đến khi hắn nghe được câu cuối cùng lại càng chấn động, giương mắt cứng lưỡi nói không ra lời. Nhạc Trương Thị ngược lại đã khôi phục tỉnh táo:

- Ngươi nói hài nhi của ta muốn giết Công Dương Anh? Chẳng phải là nói Vũ nhi có thực lực đối kháng Công Dương trưởng lão?

- Ta cũng không biết, bất quá Nhạc sư đệ có thể đấu với Công Dương Anh đến trình độ như vậy đã vượt xa dự liệu của ta, ít nhất mới rồi đã cân sức ngang tài.

Lệ Duy khẽ lắc đầu, mặt trầm như nước:

- Còn có mấy vị tọa trấn trong tông môn cũng cực kỳ tán thưởng chiến lực của hắn, biết đâu Vũ sư đệ có thể thắng cũng nói không chừng!

Trong miệng hắn tuy là nói như vậy nhưng cũng thầm lo lắng. Đoan Mộc Hàn tuy là bảo đảm với hắn nhưng theo tình hình trước mặt thì Nhạc Vũ chỉ cách bại vong một bước mà thôi, cũng không nhìn ra có cơ xoay chuyển.

Hắn ngầm đề phòng, chỉ đợi tình thế không ổn liền xuất thủ cứu người. Nhạc sư đệ là cơ hội để tông môn hưng khởi, tuyệt không thể để mất, cho dù là liều mạng cũng phải nhất định phải đem người cứu ra.

Đúng lúc này, hắn trông thấy Nhạc Vũ nơi xa lấy ra mấy khối thất phẩm linh thạch ở trong tay, sau đó liên tiếp bắn ra đánh vỡ hai linh trận dưới chân Công Dương Anh. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

- Ta nghe nói Nhạc sư đệ đã học được chút ít trận đạo của Xương sư thúc tổ, thành tựu về linh trận cố nhiên không tệ. Chẳng qua là sư đệ vào Quảng Lăng Tông mới hơn ba năm một chút, sao có thể là đối thủ Công Dương Anh?

Đang nghĩ vậy thì hắn thấy ở ngoài ngàn trượng sắc mặt Công Dương Anh đột nhiên đại biến. Tay áo lão vung lên, nhất thời đem ra một pháp bảo tỏa hào quang lấp lánh, sau đó hai linh trận chẳng những ổn định lại mà càng mạnh hơn.

Có linh trận trói buộc áp chế, Nhạc Vũ cơ hồ thoát không được.

Linh trận sụp đổ lại khiến La thiên nhị thập bát tú đạo bào của hắn chói sáng, cơ hồ đã sử dụng đến cực hạn.

- Ừ? Lão thất phu Công Dương chắc là chân chính xuất toàn lực, sư đệ nguy hiểm rồi.

Lệ Duy thầm nghĩ một tiếng không ổn, biết bộ tứ phẩm huyền kim kì trận, chính là trận chiến thành danh của Công Dương Anh , đã dùng đến vật này sẽ không nương tay.

Hắn đang muốn động thủ, ngự kiếm công tới thì Nhạc Vũ vẫn bình thản lấy ra thêm một viên thất phẩm linh thạch, sau đó trong cái nhìn chăm chú của mọi người nhẹ nhàng ném ra ngoài. Trong một sát na, càn khôn xoay chuyển, tình thế đại biến!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332: Châm sát Kim Đan!

Lúc Nhạc Vũ ném viên linh thạch ra, linh trận dưới chân Công Dương Anh chấn động mãnh liệt! Cuối cùng dù chưa vỡ vụn ra song một phần trong đó đã mơ hồ đối lập với bản thể của linh trận.

Sắc mặt Công Dương Anh trướng thành đỏ bừng, trong thời gian ngắn liên tiếp đánh ra mấy chục viên linh thạch biến đổi lại Huyền kim kì trận mới ổn định lại được trận cước.

Lúc này ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra linh trận dưới chân lão đã không thể tạo thành nửa điểm uy hiếp đối với Nhạc Vũ, ngay cả linh quang tràn tới La Thiên Đạo Bào cũng dần biến thành ảm đạm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Những tán tu đằng xa càng cảm thấy kinh dị.

- Tiểu tử họ Nhạc quả nhiên lợi hại, tình hình như vậy lại có thể bị một tay hắn lật ngược.

- Ta không hiểu về linh trận. Bất quá Công Dương Anh chính là cao nhân trận đạo nổi danh của Ngọc Hoàng Tông, sao hôm nay nhìn qua không bằng cả thiếu niên kia.

- Công Dương Anh tựa hồ thật đang ở hạ phong. Hài tử kia vừa rồi khẩu xuất cuồng ngôn, quả nhiên không phải là không có tiền vốn.

- Nói như vậy thì thắng bại trận này vẫn chưa biết. Tu vi người này thật khiến cho người ta xấu hổ! Đợi đến qua mấy thập niên nữa chẳng phải thanh thế Quảng Lăng Tông càng thịnh, nói không chừng lại có một tu sĩ Đại Thừa.

Mọi người rối rít nghị luận, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ. Lệ Duy cũng hưng phấn đỏ bừng mặt, hai tay bất giác run rẩy, thầm nghĩ sư đệ quả nhiên lợi hại, Đoan Mộc Hàn nói hắn có năng lực kháng Kim Đan, chắc chắn không chỉ là nói

khoác.

Bên cạnh hắn Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết tuy không hiểu rõ lắm nhưng nhìn sắc mặt của Lệ Duy cũng biết tình hình hiện giờ của Nhạc Vũ rất tốt nên cũng thôi không lo lắng.

Cơ hồ cùng một thời gian, Lý Vô Đạo đang nhìn vào chiếc gương đồng có thể chiếu xa ngàn dặm cười to lên tiếng.

- Hay cho nghịch chuyển càn khôn! Không ngờ tiểu tử kia quả thật có được mấy phần chân truyền của Xương sư thúc. Trước kia Xương sư thúc nói bản lĩnh trận đạo của hắn đã ở trên Tào Vấn , ta còn mấy phần không tin. Hôm nay thì tin rồi.

- Chỉ là có chút kỳ quái, hai linh trận kia dường như là đã không có tác dụng, Công Dương Anh sao còn phải khổ sở kiên trì.

Lý Vô Đạo nói tới đây thì nhìn về bên cạnh rồi chỉ tay:

- Diệp sư đệ nói một câu đi. Mặc dù trình độ trận pháp của ngươi không ra sao nhưng vẫn mạnh hơn ta chút ít.

Diệp Tri Thu vốn không muốn đáp, lại thấy Lý Vô Đạo chỉ tay sang. Lão nhíu mày chỉ muốn một kiếm chém bay tên phá rối này, song lại không muốn bỏ qua hình ảnh trong gương đồng nên vạn bất đắc dĩ mở miệng:

- Hắn vứt bỏ không được! Linh trận cắn trả, muốn ngừng mà không được.

- Linh trận cắn trả? Động tác của Nhạc Vũ là muốn ép Công Dương Anh thoát trận?

Lý Vô Đạo hơi run sợ, lúc này cũng nhìn ra hai linh trận dưới chân Công Dương Anh có chừng một nửa đã rơi vào tầm khống chế của Nhạc Vũ. Nếu như bây giờ buông tay chỉ sợ linh trận sẽ có tác dụng ngược trở lại Công Dương.

Một lúc lâu sau, Lý Vô Đạo rốt cục than thở:

- Cho nên nói, ta ghét trận pháp linh phù nhất là ở chỗ này. Nếu học thành mà dùng thì tốt, những nhân vật truyền kì thậm chí có thể lấy thân Kim Đan trận giết tu sĩ Đại Thừa. Nhưng nếu gặp phải những hậu bối thông hiển trận pháp thì

ngược lại bị khắc chế. Không bằng chúng ta sở tập kiếm thuật. Ngự kiếm thuật này tuy kiếm pháp tinh kỳ chiếm được tiện nghi nhưng rốt cuộc vẫn là tu vi bản thân mới có tác dụng.

Diệp Tri Thu cười lạnh không trả lời, Lý Vô Đạo cũng lắc đầu cười một tiếng, nhìn lại Nhạc Vũ trong kính:

- Đến giờ hắn cố ý không cần khôi lỗi, hiển nhiên là chuẩn bị muốn lấy Công Dương Anh làm đá mài kiếm. Chẳng qua so đấu thoát trận ngoại trừ hiểu biết về đạo phù còn là khả năng tính toán. Trận chiến này vẫn hết sức hung hiểm. Nói ra cũng không biết Xương sư thúc đang giở trò quỷ gì, sao đến giờ cũng không cho hắn một bộ kì trận

Vào lúc đó trong đống đổ nát của khách sạn, vẻ mặt Công Dương Anh dần trở nên trầm xuống như nước. Bây giờ mỗi lần lão ném ra ba viên linh thạch thì Nhạc Vũ chỉ dùng một viên là ứng đối được. Mỗi một lần lão đều tràn đầy tự tin cho là hiển nhiên có thể đoạt lại quyền khống chế nhưng mỗi lần đều bị thiếu niên chưa trưởng thành này tìm được sơ hở rồi ném ra linh thạch vô cùng tinh chuẩn khống chế lại cục diện.

Càng khiến lão sợ hãi là dù muốn tản đi hai linh trận dưới chân giờ cũng khó mà làm được. Huyền kim kì trận được bày ra khiến lão tiêu tốn không biết bao nhiêu linh thạch, hai phù trận bên cạnh không những dần ổn định mà uy lực dần tăng trưởng, tụ tập linh lực kinh người khiến bản thân lão cũng rét lạnh!

- Sức tính toán của thằng nhãi này hình như còn trên cả ta, quả thực là quái vật! Xem ra cần có thủ đoạn khác nếu không thì mình cầm chắc phần bại.

Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng kêu nhẹ, Phong Loan kiếm của Nhạc Vũ chợt chuyển sang thức thứ ba Đái Lệ Sơn Hà. Theo kiếm thế sử ra thì Hỏa Vân Phiên bị ép xuống không duy trì được nữa. Công Dương Anh không cần ngửa đầu nhìn lên cũng có thể biết phía trên hung hiểm. 365 cây ngân châm đằng xa lại một lần nữa tụ lại đánh vòng tới.

Qua mấy lần giao phong, bộ ngân châm vẫn không có chút nào tổn hại, ngược lại Vạn Mộc Bài bên thân lão sau mười mấy lần chống đỡ châm triều thì đã mơ hồ rạn vỡ.

Nếu như bình thường, Công Dương Anh nhất định sẽ oán trách đây là thứ pháp

bảo cổ quái gì. Lúc này lão chỉ hừ lạnh một tiếng, tiện tay đánh ra một kiếm quyết, một đạo kiếm quang màu vàng đột hiện cùng với Hỏa Vân Phiên ngăn cản Phong Loan kiếm của Nhạc Vũ. Công Dương Anh không sở trường sử kiếm, phi kiếm cũng chỉ ước chừng ngũ phẩm, song lúc này lão cũng chẳng còn cách nào, chỉ hy vọng thanh kiếm này chống đỡ được một lát.

Sau một thoáng lão đã chú ý đến trước mặt, vỗ mạnh vào nhẫn trữ vật lấy ra một bộ trận kỳ gồm ba mươi sáu cái, phẩm cấp cũng chỉ có lục phẩm mà thôi.

Song khi những cây cờ này được Công Dương Anh nhất nhất quăng ra thì cục diện cũng dần dần chuyển biến tốt đẹp. Nhạc Vũ tuy còn đang quăng ra linh thạch, cũng đã không cách nào thay đổi đại cục.

- Lần này thật là xấu hổ, đối phó một hậu sinh vừa tiến vào Quảng Lăng Tông mà phải vận dụng hai bộ trận kì, ngay cả pháp bảo sử dụng lúc còn ở Linh Hư cảnh cũng phải lấy ra. Mặc dù hôm nay đánh chết được người này thì cũng khó tránh khỏi chịu lấy người khác cười nhạo. Chẳng qua cũng đành phải làm vậy rồi nói sau.

Công Dương Anh vừa khấp khởi thì lại thấy Nhạc Vũ đối diện đang nheo mắt giễu cợt, trong tay hắn đang cầm một viên linh thạch thất phẩm phong hệ!

- Hắn muốn làm gì?

Công Dương Anh cơ hồ theo bản năng cảm giác được nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, trong đầu điên cuồng tính toán tác dụng tương hỗ của các phù văn và linh lực.

Viên linh thạch phong hệ đã thoát khỏi tay Nhạc Vũ.

Giờ khắc này, thời gian phảng phất như chậm lại gấp trăm lần. Nhìn viên bảo thạch màu xanh đang bay cực nhanh kia, con ngươi của Công Dương Anh từ từ co rút lại thành hình trâm, dày đặc vẻ sợ hãi.

Đến khi linh thạch rơi xuống, trong nháy mắt quyền khống chế linh trận đã lọt khỏi tay lão.

Hai tay Nhạc Vũ bỗng nhiên như xuyên hoa hồ điệp kết nên thủ ấn liên tiếp trước ngực, thủ thế cuối cùng chính là hai ngón trỏ chỉ xuống đất, đồng thời

miệng phun ra một chữ "Trói"!

Trong phút chốc, Công Dương Anh cảm giác mười mấy nghìn cân trọng lực ép lên bản thân. Lực lượng toàn thân của lão, cộng thêm nội tức tổng cộng gần bảy trăm Thạch lực vẫn không thể chống đỡ nổi lực lượng như núi ép tới không thể động đậy.

Thủ thế của Nhạc Vũ lại biến đổi, mang theo liên tiếp tàn ảnh. Đến cuối cùng thì mười ngón khép lại hướng ra ngoài, lần này Nhạc Vũ phun ra hai chữ "sụp đổ"!

Trong miệng Công Dương Anh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó y phục cũng bị vỡ vụn, trên người vô số vết thương nhưng vẫn chưa ngã quỵ. Đám tán tu đằng xa chứng kiến một màn này, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ đã hoàn toàn bất đồng.

Lúc trước kính sợ là do thân phận của Nhạc Vũ, hiện giờ là khiếp sợ thực lực của hắn!

Về phần sắc mặt Trương Tuyết Quyên cùng huynh đệ Lý thị đã tái nhợt như giấy. Lúc trước còn lo Nhạc Vũ bị giết nhưng hiện giờ Nhạc Vũ đã nắm chắc thắng lợi rồi mới nhớ tới đủ loại chuyện ngu xuẩn đã làm trước đây.

Lúc này Công Dương Anh bỗng dưng điên cuồng hét lên lần nữa, chấn nát số kỳ trận quanh người.

Thừa dịp linh trận trói buộc đang mất đi một bộ phận nên dao động mãnh liệt, cả người lão hóa thành một luồng sáng xanh mang theo mấy pháp bảo ngự không, ôm luôn Thạch Lũy đang hôn mê xông thẳng lên tầng mây phía trên.

Nhạc Vũ thấy thế chỉ nheo mắt, sau đó lại cười lạnh sử ra một kiếm quyết.

Minh Dương kiếm trong nháy mắt đã hiện ra dưới chân hắn rồi lập tức truy đuổi. Vì không cần chỉ huy Như Ý lôi châm và Phong Loan kiếm nữa nên nội tức nhanh chóng được khôi phục.

Một vạn thước, ba vạn thước, sau đó lọt vào tầng mây

Lúc tầm nhìn trước mặt Nhạc Vũ lại trở nên rộng rãi, xuyên qua tầng mây tiến vào tầng gió thì chỉ thấy Công Dương Anh đang cười lạnh nhìn hắn.

- Ta nghĩ ngươi thông minh tuyệt đỉnh nhưng lại dám khinh thường như thế dám đuổi tới đây. Nếu đã tới, cũng đừng nghĩ đi xuống

Công Dương Anh vừa nói vừa kết ra một thủ ấn. Nhạc Vũ chỉ cười khẽ, tay phải khẽ chỉ về phía trước, Ngũ Hành âm dương nguyên từ diệt tuyệt thần châm đã sớm khởi động sẵn xuyên thẳng tới.

Công Dương Anh hơi ngẩn ra, sau đó cả thân hình, bị xuyên thủng ra mấy chục lỗ máu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 333: Tâm cảnh thuế biến

Trước nguyệt kính, khuôn mặt Lý Vô Đạo đang đỏ bừng hưng phấn, bên trong gương đồng là hình ảnh Nhạc Vũ đang ngự kiếm xuyên không.

Tuy bên trong chỉ là hình ảnh thu nhỏ mấy ngàn dặm nhưng với kinh nghiệm của Lý Vô Đạo thì có thể nhìn ra trong cơ thể của Nhạc Vũ đang tụ tập một lực lượng có tính hủy diệt, một khi đánh ra sẽ có uy lực tuyệt đối.

Đến khi Nhạc Vũ xuyên qua tầng mây thì Lý Vô Đạo đã đình trụ hô hấp. Bất quá tiếp theo thì hình ảnh trong gương đồng đột nhiên lóe lên, sau đó khi khôi phục thì chỉ thấy hình ảnh của lão như một chiếc gương đồng bình thường.

Lý Vô Đạo thấy vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giận tím mặt xoay người lại:

- Diệp Tri Thu! Ngươi lại đang giở trò quỷ gì?

Nam tử mắt đỏ ngầu đang ngồi tĩnh tọa bên kia nghe vậy chỉ thản nhiên:

- Không có gì, mới vừa rồi nghiên cứu một đạo pháp, không cẩn thận dùng sai đi. Xin sư huynh bao dung.

- Dùng sai đạo pháp? Ngươi lừa gạt quỷ sao? Diệp Tri Thu, ngươi kiếm cớ đùa bỡn cũng suy nghĩ hợp lý chút đi, xem ta là đứa ngốc?

Lý Vô Đạo càng nghĩ càng căm tức, lửa giận ngập trời:

- Ngươi không muốn nói cho ta biết cũng là thôi, làm sao còn muốn ngăn cả ngươi? Cũng may nhờ là tính tình sư huynh tốt, còn chọc giận ta có tin hôm nay kết liễu ân oán trăm năm không!

- Ý tứ nói muốn động thủ?

Diệp Tri Thu lần này nghe vậy thì khẽ nhếch miệng, cặp mắt chớp lên, huyết

quang quang thân đột khởi.

- Sư huynh cũng không cần nhịn nữa, mời xuất kiếm đi! Vừa khéo ta và ngươi xa cách sáu mươi năm, Tri Thu cũng muốn xem kiếm thuật của sư huynh tiến triển đến mức độ nào.

Khí thế Lý Vô Đạo nhất thời đình lại, con ngươi chuyển vòng rồi hừ lạnh một tiếng, rộng lượng phất tay nói:

- Bỏ đi! Hiện giờ đi xem tiểu gia hỏa kia quan trọng hơn, không cần so đo với ngươi! Về phần so đấu giữa ta và ngươi để rãnh rỗi rồi hãy nói.

Nói dứt lời, Lý Vô Đạo đánh ra một pháp quyết khôi phục hình ảnh gương đồng thì đã thấy thân thể Công Dương Anh đang bị liệt hỏa đốt cháy rừng rực không hề động đậy, hiển nhiên đã không còn sinh cơ.

- Chết nhanh như vậy sao?

Lý Vô Đạo trợn tròn hai mắt, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình:

- Thần thông của hắn là gì mà dù Công Dương Anh có thể nhanh chóng tử vong đến vậy? Mới vừa rồi lúc thuật thiên lí chiếu ảnh mất đi tác dụng đã phát sinh điều gì?

Diệp Tri Thu yên lặng không nói, chỉ khẽ nhếch lên một tia cười lạnh. Chỉ cần một kích đã khiến lão trong lúc không phòng bị bị thương, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm sao có thể như thần thông tầm thường. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Một lát sau, trước người lão đã truyền đến tiếng gào như sói khóc quỷ cười của của Lý Vô Đạo:

- Diệp Tri Thu! Không cần chờ đến ngày sau, hôm nay ta làm thịt ngươi .

Xuất ra ba luồng Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy thân thể Công Dương Anh để xóa sạch vết tích Đại Ngũ Hành âm dương diệt tuyệt thần châm, xong xuôi Nhạc Vũ mới vẫy tay thu hồi nhẫn trữ vật của người này.

Khi linh thức hắn thăm dò vào trong đó, Nhạc Vũ chỉ cười khẽ. Trong này cũng

không có pháp bảo gì quý giá, ngược lại có tới tám mươi viên linh thạch đủ để tài sản đang khánh kiệt của hắn lại trở nên sung túc. Tiếp đó hắn thu hồi lại Vạn Mộc linh bài và Hỏa Vân Phiên của Công Dương Anh.

Uy lực của hai thứ này cũng rất tốt. Tuy là ít nhiều có chút tổn thương nhưng chữa trị cũng tương đối đơn giản. Về phần ngũ phẩm phi kiếm của Công Dương Anh, Nhạc Vũ cũng thuận tay nhặt lại, đợi đến sau này về lại Quảng Lăng Sơn thì bán đi kiếm tiền. Trên thanh kiếm này gia cố toàn đạo pháp thổ hệ nên không hề có ích với hắn.

Sau khi xử lý xong hết thảy, Nhạc Vũ mới nhìn lại thân thể đã hóa thành tro của Công Dương Anh đang theo gió phiêu tán.

- Cương phong và Thái Dương Chân Hỏa này quả thực lợi hại. Mới vừa kia Công Dương Anh xuất khiếu thần hồn nhưng chỉ trong giây lát đã không chống đỡ được. Trong truyền thuyết, những tu sĩ Nguyên Anh sau khi xuất khiếu cần ở trong mây ngạnh kháng lôi điện, sau đó từng bước lên đến tầng mây có thể lấy thần hồn đối kháng cùng cương phong và Thái dương chân hỏa, qua được như vậy mới có thể xem như chân chính tiến vào Đại Thừa Cảnh. Gian khổ trong quá trình này đúng là khó tưởng tượng.

Nhạc Vũ thầm cảm thán, uy lực thiên địa đúng là làm người ta sợ hãi, tự biết tu hành của mình hiện giờ vẫn chỉ đang ở khởi đầu.

Hắn cứ thế nhìn sững lên bầu trời chói chang, cho đến khi thấy cay mắt mới thăm dò tung tích Thạch Lũy. Điều kỳ quái là dù hắn đã tìm kỹ trong vòng mười dặm cũng không thấy tung tích, tiếc là trong tầng cương phong này thì linh thức hắn không thể đi quá xa, nếu không có thể thử lại một lần.

Nhạc Vũ đoán chừng lúc Công Dương Anh xuyên qua biển mây chạy trốn đã kịp thời đem Thạch Lũy giấu vào một nơi nào đó kín đáo.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lại cảm thấy cực kỳ tiếc nuối, cũng không phải sợ sau này Thạch Lũy thành tài tìm hắn báo thù. Loại nhân vật như vậy có cả hàng trăm hàng ngàn, hắn nào sợ gì, nguyên nhân chính là Nhạc Vũ đang thèm "Thạch linh thân thể" của hắn.

- Đáng tiếc, lần này không có cách nào phân tích thân thể tiểu tử kia. Nếu không biết được kết cấu nhục thân và tế bào của hắn sẽ rất có ích với mình và Nhiễm

Lực.

Mục đích của Nhạc Vũ chính là tìm hiểu thân thể Ngũ Hành.

Nếu có thể hoàn thành thì sẽ rất có lợi cho công quyết Đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành của hắn. Còn tư chất tu chân của Nhiễm Lực cũng không cao, nói khách quan thì vẫn kém những thiên tài chân chính một bậc.

Nhưng nếu có thể tiến hành cải tạo thân thể, hoàn thành Thổ linh thân thể thì tu hành sau này chắc chắn sẽ đại tiến! Còn có Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến, nếu có thể tìm được thể chất thích hợp với bọn họ thì tình hình cũng tương tự.

Bất quá bỏ phí mất cơ hội lần này, Nhạc Vũ nghĩ lại cảm thấy như vậy lại may mắn. Năng lực hệ thống phụ trợ trí năng của hắn còn chưa tiến hóa đến mức tận cùng, đến lúc có được lại không cách nào tiến hành phân tích toàn bộ thì cũng không biết xử lý thế nào.

Dựa theo những gì trong sách đã viết thì loại Ngũ Hành linh thể như vậy trong cả tỷ người mới có một, có đôi khi cả mấy trăm năm cũng không có người như vậy. Nếu bỏ lỡ qua Thạch Lũy thì sau này cũng chưa chắc tìm lại được linh thể đồng dạng.

Nhưng nếu là cứ như vậy để người này đi thì cũng không phù hợp phong cách của hắn.

- Cũng được! Cứ để hắn tạm thời tiêu dao, đợi đến ngày sau có duyên gặp lại rồi hãy nói. Việc cấp bách hiện giờ là phải đọc hết sách trong ba tàng thư của tông môn đã.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ thôi cũng không đi tìm Thạch Lỗi. Mắt thấy những tán tu kia cũng đều xuyên qua tầng mây, Nhạc Vũ nhíu mày rồi trực tiếp hạ xuống dưới.

Mới vừa ngự kiếm đến trên chỗ của Lý gia hắn đã thấy Lệ Duy vui mừng lớn tiếng hỏi:

- Nhạc chấp sự, không biết kia Công Dương Anh hiện nay như thế nào? Có chạy thoát không?

Nhạc Vũ thấy thế cũng âm thầm gật đầu. Người này tuy hiếu kỳ tình hình chiến đấu giữa mình và Công Dương Anh nhưng thủy chung vẫn bảo vệ bên cạnh Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết, chưa từng học theo những tán tu kia xuyên qua mây xem náo nhiệt, đủ thấy là một người hết sức tận tụy.

Hắn không muốn khoe khoang nên khi đến sát bên ba người mới gật đầu:

- Chỉ giết được Công Dương Anh, Thạch Lũy thì đã trốn thoát.

Lời vừa nói ra, vẻ mặt ba người nhất thời biểu lộ khác nhau. Trong vẻ mừng rỡ của Nhạc Trương Thị còn mang theo tự hào. Tuy bà cũng không hiểu rõ thân phận của tu sĩ Kim Đan nhưng thấy nhiều người nịnh nọt như vậy hiển nhiên là cực kỳ lợi hại, con mình có thể thắng được người này, chẳng phải bất phàm hơn?

Trương Nguyên Triết nhìn Nhạc Vũ lộ vẻ sợ hãi. Khó có thể tin tu sĩ Kim Đan trong truyền thuyết có khả năng dời non lấp bể lại bị mình cháu trai ngoại giết hết. Bất quá trong lòng hắn lại cảm thấy an tâm, có biểu ca thực lực mạnh mẽ như vậy che chở, tiền trình con gái mình ở Quảng Lăng Tông nhất định tiến xa.

Lệ Duy chỉ thuần túy vui mừng, Nhạc Vũ thấy vậy thì kinh ngạc:

- Công Dương Anh dù sao cũng là tu sĩ Ngọc Hoàng Tông, tuy mấy năm qua có hiềm khích nhưng đối với tông môn ta vẫn kính cẩn. Lệ sư huynh chẳng lẽ không cảm thấy lo lắng phiền não?.

- Cung kính cái gì?

Lệ Duy nghe vậy cười lạnh, mở miệng đáp: - Mấy năm này, Ngọc Hoàng tông cũng chỉ cung kính bề ngoài mà thôi, còn bên trong mấy phen ám trợ Thái Huyền tông. Chẳng qua tông môn nhiều việc nên chưa hỏi tội, chỉ có thể tạm thời trấn an mà thôi. Bọn họ nếu có nửa phần kính sợ, há cùng La Phù Tông hợp tác, lén chiếm cứ chỗ địa hỏa này?

Nói tới đây, sắc mặt Lệ Duy đã bình thản trở lại, chỉ là giọng nói vẫn lạnh băng:

- Sư đệ có thể tru diệt lão khốn này tuy là có chút phiền phức. Bất quá chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng lão nhất định sẽ cảm giác vui mừng. Thân phận của sư đệ bất đồng, có chiến tích này cũng có thể uy chấn chư tông bắc hoang.

Nhạc Vũ nhíu mày, Lệ Duy nói cũng gần như suy nghĩ của hắn. Sau trận chiến này đủ khiến những tông môn có ý xấu trong bắc hoang sợ hãi, chẳng qua bản thân hắn từ đây cũng sẽ phải đứng đầu gió.

Bất quá tâm thái Nhạc Vũ lúc này lại rất khác trước. Trước kia chỉ cầu sinh tồn cho nên ẩn nhẫn khắp nơi, hiện giờ người nhà tự có tông môn bảo vệ, chỉ một lòng theo đuổi đạo trường sinh, thử kiếm cường giả thiên hạ để tôi luyện bản thân

Hoàn cảnh càng hiểm ác, tiền đồ càng khó khăn thì càng hợp với tính toán của hắn. Nếu có thể bạt đi gai góc trên đường thì thành tựu của hắn nhất định có thể hơn xa đời trước!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 334: Sát phạt quyết đoán

Lệ Duy đang hùng hổ nói chém chém giết giết thì Nhạc Trương thị đã hừ lạnh:

- Ta cũng không kể con có nắm chắc giết được Công Dương Anh hay không, tóm lại sau này làm việc tốt nhất là phải nghĩ đến ta và muội muội! Mẫu thân nghe cậu con nói, chỉ trong bắc hoang chúng ta thì cường giả đã nhiều như mây, một chút bản lĩnh của con sao đã dám bừa bãi?.

Lệ Duy nghe vậy nhất thời một trận xấu hổ, Nhạc Vũ cũng lúng túng không dứt, vội vàng nhẹ giọng giải thích kỹ càng cho Nhạc Trương Thị. Nói một cách đơn giản thì trận chiến này cũng không nguy hiểm, trước khi chiến đấu bản thân hắn đã nắm chắc phần thắng, coi như là vì tông môn dương danh.

Bất quá Nhạc Trương Thị cũng không để ý, lo lắng chỉ về Lý Phỉ Nhứ đang nằm hôn mê phía sau đống phế tích. Nhạc Vũ lĩnh ý, đánh ra một luồng nội tức khiến nàng hồi tỉnh.

Mới vừa rồi Lý Phỉ Nhứ kẹt giữa trung tâm cuộc chiến giữa hắn và Công Dương Anh nên Lệ Duy cũng không cách nào đem nàng đi. Tuy Nhạc Vũ vẫn che chở cho nàng nhưng lúc linh trận đổ vỡ thì vẫn khiến nàng hôn mê.

Cho đến lúc này, Nhạc Trương Thị mới nở nụ cười:

- Mẫu thân biết Vũ nhi xưa nay không làm chuyện mà chưa chắc chắn, nhưng vẫn phải nhắc nhở con sau này không được kiêu ngạo. Ta nghe nói chém giết giữa các tu sĩ còn hung hiểm hơn phàm nhân chúng ta, Vũ nhi tuyệt đối không thể khinh thường .

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, sắc mặt lộ vẻ nghiêm túc. Đúng lúc này thì Trương Tuyết Quyên và huynh đệ Lý thị run rẩy đi tới, Nhạc Vũ nhíu mày, u quang trong mắt lóe lên.

Phía sau Nhạc Vũ chợt vang lên tiếng dập đầu:

- Vạn lần xin biểu ca bỏ qua cho cha mẹ bá phụ ta, chuyện hôm nay, ba người bọn họ cũng là vạn bất đắc dĩ, không phải chủ tâm. Hiện giờ Lý gia đã bởi vì ta mà gặp đại nạn, kính xin biểu ca thương tiếc

Nhạc Vũ đều không cần quay đầu lại cũng biết là Lý Phỉ Nhứ đang dập đầu van xin, ánh mắt hắn lóe lên thương xót nhưng vẫn trầm ngâm suy tư.

Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết vừa thấy cháu ngoại của mình làm vậy thì có chút kinh dị.

Song bất quá chỉ một thoáng sau thì liền phát hiện sắc mặt lạnh lẽo của Nhạc Vũ, dĩ nhiên đã động sát cơ với tộc trưởng Lý gia và hai vợ chồng Lý thị.

Trương Nguyên Triết quá sợ hãi, cũng không biết khuyên thế nào cho phải, ba người đứng đó thì lại càng tái nhợt.

Nhạc Trương Thị biết tính tình Nhạc Vũ không dễ dàng tức giận, nhưng một khi động sát niệm thì rất khó khuyên giải.

Bất quá bà thấy tuy sát ý trong mắt Nhạc Vũ càng lúc càng thịnh nhưng vẫn nói khẽ: - Tiểu Vũ! Nếu là dì nhỏ và dượng của con có mâu thuẫn lợi ích gì hay ngăn cản con thì mẫu thân cũng sẽ không khuyên can. Nhưng hiện giờ ba người bọn họ trong mắt con không đáng nhắc tới, cho dù Tiểu Vũ giết bọn họ cũng chỉ là hả giận nhất thời, không có lợi ích gì cho Nhạc gia. Dù sao dì nhỏ cũng có quan hệ huyết thống với con, cũng là muội muội của mẫu thân.

Sát ý trong lòng Nhạc Vũ vẫn chưa thể tan, tiện tay vung lên thì đầu của tộc trưởng Lý gia lập tức bắn ra, máu tươi từ cổ phun ra lênh láng.

Nếu giết Trương Tuyết Quyên cùng Lý Vũ Hi thì còn có chút trái đạo, nhưng người vừa bị chém thành hai đoạn kia không hề có quan hệ với hắn!

Đang lúc sắc mặt mọi người kịch biến thì Nhạc Vũ quay đầu lại nhìn Lý Phỉ Nhứ, thản nhiên nói:

- Ngươi cũng không cần đau lòng. Nếu không vì chuyện Công Dương Anh định nạp ngươi làm thiếp thì chỉ với chuyện Ngọc Hoàng Tông lén chiếm cứ biệt phủ Tĩnh Hải Tông thì hôm nay dù ta không nhất định lấy mạng Công Dương Anh

cũng sẽ phải cho lão nếm chút khổ sở. Lão đã chọn Lý gia các ngươi để ở vậy thì nhà cửa các ngươi cũng sẽ bị phá hủy. Còn về bá phụ của ngươi có lý do đáng chết, không quan hệ tới ngươi!

Nhạc Vũ tuy hết sức khó chịu với dì nhỏ nhưng đối với biểu muội quả thật có chút thương tiếc. Hắn tuy đã hủy hôn nhưng biết tâm tính nàn lương thiện, thấy vẻ mặt đối phương ra vẻ thẹn thùng thì gật đầu với nàng rồi dùng một đạo chân khí mang theo Nhạc Trương Thị cùng với Trương Nguyên Triết bay lên trời, đến khi cao đến vạn thước mới ngừng lại.

Nhìn về hướng biệt phủ Quảng Lăng Tông phía xa, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy dao động linh lực mãnh liệt, chưa có dấu hiệu kết thúc.

Muốn địa hỏa phá hư, trừ phi là như Quảng Lăng Tông đem tất cả để vào trong đại trận phòng ngự, còn thì thật ra cũng rất dễ dàng. Với tình hình trước mắt hiện giờ, giải thích duy nhất chính là Đoan Mộc Hàn đang khổ chiến với cường địch.

- Cũng không biết là nhân vật nào của Ngọc Hoàng Tông cùng Phù Sơn Tông trấn giữ? Nếu chỉ là bản lĩnh như Công Dương Anh thì tiểu sư phụ mình có đánh với bốn năm tên cùng lúc cũng dễ dàng. Chỉ sợ những tu sĩ Kim Đan có linh trận trợ lực để ngăn chặn người khác phá hư địa hỏa.

Lúc này Lệ Duy cũng ngự kiếm đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, mở miệng nói:

- Mới vừa rồi cũng quên không nói với thủ tọa chân nhân, người của Phù Sơn Tông đóng ở đây là một một tu sĩ tên là Ngao Hải. Chiến tích người này không tầm thường, cũng là một nhân vật trong Thông Văn điện và Chức Phương điện.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng là không tỏ vẻ kinh dị, Đoan Mộc Hàn tuy cẩu thả nhưng gặp chuyện sinh tử cho dù nàng không cần nhưng người khác cũng sẽ thay nàng định, một số đầu não tông môn chắc chắn sẽ nói với nàng tình báo chi tiết bên biệt phủ Tĩnh Hải Tông.

Cho dù nàng có hiềm khích với Y Nguyên Triết sư thúc tổ nhưng nếu là chuyện tương quan lợi ích tất sẽ tận tâm tận lực, tuyệt đối không thể âm thầm động thủ cước vào đây.

Chắc chắn mấy vị bên trong tông môn cũng đã tính ra chỉ cần lực lượng một mình Đoan Mộc Hàn cũng đủ để phá hủy địa hỏa trong biệt phủ.

Lệ Duy vẫn lo lắng:

- Nhạc chấp sự, có cần đi qua đó viện thủ hay không? Với khả năng của ngài chắc chắn sẽ giúp được Đoan Mộc chân nhân.

- Không cần! Sư tôn của ta sẽ không chịu thiệt thòi đâu. Cho dù không phá được địa hỏa thì thoát thân không thành vấn đề. Chúng ta đi qua chỉ gây cho nàng thêm phiền toái.

Nói đến chỗ này, Nhạc Vũ cười khẽ nhìn ra bốn phía. Từ hôm đi ra khỏi vùng biển, tuy hắn không biết rõ Diệp Tri Thu có đi theo hay không nhưng vẫn cảm giác được rõ ràng bị nhìn trộm, có người nọ ở đây thì Đoan Mộc Hàn sao có thể chân chính gặp nạn?

Ngược lại bên mình có một vài chuyện cần nhanh chóng xử lý.

Ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, Nhạc Vũ quay đầu nhìn về phía Trương Nguyên Triết:

- Cháu ngoại lần này tới Lê thành đáng ra nên đến chỗ cậu làm khách vài ngày. Chẳng qua hiện giờ có vài chuyện cấp bách cần xử lý nên kính xin cậu bao dung. Ngoài ra trước khi đi, có chuyện muốn nhờ cậy cậu làm giúp.

Trương Nguyên Triết vì đứng trên độ cao gần vạn thước trên không trung nên đang choáng váng, bất quá nghe vậy thì miễn cưỡng ngưng tụ tâm thần, vỗ ngực nói:

- Có chuyện gì, Vũ nhi cứ việc nói là được! Chỉ là năng lực ta có hạn không giúp được cháu. Với khả năng hiện giờ của Vũ nhi, có chuyện gì làm không được.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ cười một tiếng:

- Chuyện này cũng đơn giản, bất quá bên trong Lê thành, cháu cũng chỉ có thể nhờ cậu mà thôi.

Trương Nguyên Triết thầm kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì mà Nhạc Vũ thận trọng như thế? Trong Bắc Mã Nguyên có thể có chuyện gì mà khiến Nhạc Vũ phải vội vàng rời đi, vừa lúc thanh âm Nhạc Vũ biến chuyển lạnh lẽo:

- Giúp cháu truyền tin tức, ba mươi ngày sau cháu sẽ xuất thủ tàn sát hết người của Đạm Vân Thành! Nếu có nạp ba trăm đầu người của Hồng gia đem tới Nhạc gia thành thì cháu sẽ thưởng một viên Trúc Cơ Đan, thân phận càng cao, ban thưởng càng lớn.

Thoại âm vừa rơi xuống, Lệ Duy dĩ nhiên không cảm giác được gì. Vẻ mặt của Nhạc Trương Thị cùng Trương Nguyên Triết đều khẽ chấn động, đặc biệt là người sau lại càng lạc hồn. Trương gia có hôn ước với rất nhiều đại tộc của bách Mã Nguyên, Hồng thị cũng ở trong đó. Cũng không biết có bao nhiêu nữ tử Trương gia hiện giờ đang sống trong Đạm Vân Thành? Bất quá lời khuyên can vừa lên đến miệng thì Trương Nguyên Triết chợt bừng tỉnh. Thầm nghĩ nếu nói ba mươi ngày sau, chẳng phải là mọi người có thể trốn hết? Nữ tử Trương gia cũng có thể quay lại Lê thành trong thời gian này. Hành động của Nhạc Vũ lần này nhìn như tàn nhẫn nhưng thật ra cũng chỉ muốn nhằm vào Hồng thị đuổi tận giết tuyệt.

Song tuy là biết rõ như thế nhưng thông gia bị diệt tộc, trong lòng Trương Nguyên Triết vẫn cảm thấy buồn bã. Trong đầu hắn chợt thoáng qua một suy đoán:

- Chẳng lẽ Tiểu Vũ lần này đi là vì Thừa Vân môn?.

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời cười một tiếng, lấy ra Phong Loan kiếm búng nhẹ lên thân kiếm kêu coong coong.

- Cả Thừa Vân lẫn Tuyết Ẩn hiện giờ không có ai đáng ngại đối với cháu. Nhưng cứ để bọn chúng tiêu dao thế gian thì đối với cháu vẫn cảm thấy khó nuốt. Hôm nay cháu ở trước mặt mọi người tru diệt Công Dương, chắc là bọn họ cũng sớm bỏ chạy, thật sự phải nhanh chóng đuổi theo!

Nói đến đây, Nhạc Vũ quay đầu:

- Lệ sư huynh, mẫu thân của ta còn cần ngài tiếp tục giúp ta chiếu cố.

Lời của hắn tuy lạnh lẽo nhưng câu sau cùng lại chuyển thành cẩn thận dặn dò.

Nhạc Trương Thị nghe được thì hoảng hốt, cảm thấy thiếu niên trước mặt sát phạt quyết đoán, khí thế kinh người, nào giống với hài tử hèn yếu khi xưa? Có

mấy phần giống như trượng phu lúc còn tại thế, đúng là con mình đã thực sự trưởng thành.

Đến lúc bà bình tĩnh lại thì đã thấy Nhạc Vũ đạp lên phi kiếm bay vút về phía chân trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 335: Tàn sát cả môn

Cách Lê thành Bắc Mã Nguyên năm ngàn dặm, giờ phút này trên ngọn núi vốn luôn tĩnh mịch lại vang lên tiếng gào thét ầm ĩ.

Thần sắc Nhạc Vũ âm trầm từng bước từ trên bậc thang đi xuống. Dưới chân hắn có tới mười mấy tiên thiên vũ tông Thừa Vân Môn nằm đầy dưới đất, cùng thi thể của trên trăm tu sĩ, máu tươi từ trên thềm đá chảy xuống như dòng suối máu.

Những người còn sống sót đang lui từng bước một ra sau, sắc mặt như tro tàn. Chẳng qua những người này thối lui rất có kết cấu, đội ngũ hơn ngàn người phân chia trên quảng trường thanh chuyên, dùng ba tên tu sĩ Linh Hư cảnh làm trung tâm, hợp thành một linh trận khổng lồ.

Tiểu tông môn này bình thường thấy không có gì đặc sắc, nhưng đột nhiên có thể lấy ra được loại thực lực cơ hồ có thể chống cự được tu sĩ Kim Đan.

- Có chút khinh thường.

Trong đầu Nhạc Vũ xẹt qua ý nghĩ này, nhưng cũng không hề để ý tới. Hắn đề phòng đám người Thừa Vân Môn có thể chạy thoát, sau khi đến đây đầu tiên liền bày ra ảo trận. Đợi đến khi hắn bố trí xong đi lên núi, gần hai ngàn đệ tử Thừa Vân Môn đã sẵn sàng trận địa chờ đón kẻ địch.

Chỉ muốn nhờ vào linh trận này đã nghĩ ngăn cản mình, thật không khỏi quá mức buồn cười! Nhưng ước chừng những người này chỉ muốn trì hoãn thời gian. Đợi chờ tu sĩ Ngọc Hoàng Tông hoặc Phù Sơn Tông chạy đến.

Hắn lại bước về phía trước một bước, trước mắt rốt cục có người không chịu nổi áp lực lui về phía sau, bước chân sai lầm, trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe lãnh mang, Minh Dương kiếm trong tay liền huy ra.

Phong Loan kiếm đang lơ lửng bên cạnh hắn cũng thuận thế chui vào trong pháp trận, kiếm quang càn quét, lại có hơn mười ngày làm quỷ dưới kiếm.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, mấy ngàn cỗ nội tức dung hợp hội tụ, sau đó đánh lên trên lưng kiếm tên tu sĩ Linh Hư cảnh, đánh thẳng tới Nhạc Vũ. Tuy được lôi châm đỡ lấy, nhưng khi cỗ kình khí từ mạnh chuyển yếu, lôi lực chứa đựng trên lôi châm cũng biến thành khô kiệt.

Trong lòng Nhạc Vũ kinh ngạc, trận hình này cũng không có thủ đoạn nào khác, ngoại trừ phòng ngự cũng chỉ đem chân khí pháp lực của hơn ngàn người dung hợp thành một thể, sau đó áp súc đến mức tận cùng mà thôi. Nhưng uy lực này thật ra cũng không có vẻ yếu kém.

Ngoài ra người nắm quyền điều khiển trận pháp, hiển nhiên trình độ khá cao, chỉ thoáng chốc liền có thể trọng chỉnh trận hình, Phong Loan kiếm không còn cơ hội tung hoành.

- Không trách được chưởng giáo chân nhân lại xem trọng môn phái nhỏ này như thế. Phải đợi đến khi có dư lực mới xuất thủ trừng trị. Thừa Vân Môn này ở Bắc Mã Nguyên chỉ là môn phái nhỏ, nhưng lại có thực lực như vậy. Nhưng tiểu tông môn khác trong khu vực mười vạn dặm thực lực liền có thể nghĩ.

- Xem ra không thể kéo dài, phản ứng bên này của Thừa Vân Môn hiển nhiên cũng vì biết được tin tức bên Lê thành. Mặc dù Tuyết Ẩn Môn không lộ tin tức, nhưng thật khó bảo toàn họ sẽ lộ ra phản ứng như thế nào. Vốn lần này chỉ muốn giết chết những tiên thiên vũ tông cho xong chuyện, nhưng chuyện đã đến bây giờ, mình cũng không cần tiếp tục nương tay. Hơn hai ngàn người này lần này đều giết hết cho xong chuyện.

Nghĩ tới đây, vẻ lạnh lẽo trên mặt Nhạc Vũ càng đậm, đúng lúc này bên trong đám người liền truyền đến tiếng mắng tức giận:

- Nhạc Vũ, ngươi không chết tử tế được! Hôm nay dám công khai xâm phạm Thừa Vân Môn chúng ta, Ngọc Hoàng Tông nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!

- Tiên Vu sư huynh quả nhiên chết trong tay ngươi! Hôm nay nếu ta may mắn còn sống, ngày khác nhất định đem Nhạc Vũ ngươi nghiền xương thành tro, vạn kiếp bất phục!

Nhạc Vũ nhìn theo thanh âm, phát hiện chính là Hô Diên Hải mà hắn từng gặp

mặt tại chợ tán tu cách đây ba năm. Lúc này hắn cũng không thèm để ý tới, Phong Loan kiếm vung cao, thức thứ nhất Quảng Lăng Tuyệt Kiếm Tê Thiên Liệt Hải tự tập linh lực dày đặc, trong tay Nhạc Vũ còn cầm mười viên linh thạch chuẩn bị ném ra.

Có thể sau cuộc chiến với Công Dương Anh vô cùng mệt mỏi, lần này Diễn Thiên Châu cũng không có phản ứng. Nhưng trong khoảng thời gian này, cũng đủ cho hắn đem hết thảy hư thật của pháp trận trước mắt hiểu rõ như lòng bàn tay.

Ngay khi linh thạch vừa rơi xuống đất, ngũ hành linh lực bên trong quảng trường kịch liệt chấn động, một đạo kiếm quang khổng lồ xỏ xuyên thiên địa từ trên Phong Loan kiếm bắn nhanh ra, trong khoảnh khắc pháp trận trước mắt Nhạc Vũ nhất thời hỏng mất. Kể cả vị tu sĩ Linh Hư cảnh chủ trì pháp trận, chỉ có thể chống đỡ thêm chốc lát liền hóa thành bụi phấn dưới luồng kiếm khí cuồn cuộn như nước thủy triều đánh sâu vào.

Nhạc Vũ duỗi tay trảo tới, đem Hô Diên Hải nhấc tới trước mặt mình, sau đó kình khí phóng ra ngoài chợt xoắn mạnh, đem cả người hắn xoắn nát, huyết nhục văng tứ tán chung quanh.

Lúc này ánh mắt Nhạc Vũ không thèm để ý nhìn vào biển rừng kéo dài sáu ngàn dặm sau núi.

- Yêu thú cao cấp Bắc Mã Nguyên phần lớn tụ tập bên trong khu rừng này. Mặc dù Thừa Vân Môn có chút ân oán với ta, nhưng những năm nay cũng có bọn hắn trấn áp yêu thú, không làm nguy hại thế gian. Nếu hôm nay ta đã diệt bọn hắn, hậu hoạn này cũng cùng nhau giải quyết cho xong.

Một ngày sau, Nhạc Vũ quay về Lê thành, khi đi ngang qua biệt phủ Tĩnh Hải Tông, nhân tiện ghé qua nhìn xem thế nào, nơi này đã không còn một bóng người, trên mặt đất vương vãi bụi phấn đá vụn.

Nhạc Vũ thấy thế thoáng cười, biết cuối cùng Đoan Mộc Hàn đã trực tiếp dẫn động dung nham dưới đất phá hủy hỏa mạch địa hỏa, nhân tiện hủy diệt luôn biệt phủ. Chẳng qua chỉ tiếc linh mạch nơi này, trải qua đại kiếp hôm nay có thể xác định đã hoàn toàn tiêu tán. Nhưng cũng nhờ vậy tình thế xuất sản linh vật bần cùng ở những nơi khác trong Bắc Mã Nguyên bị ảnh hưởng bởi trận pháp tụ linh của biệt phủ cũng đã có thể giảm bớt rất nhiều.

Trở lại Lê thành, Đoan Mộc Hàn quả nhiên bình yên vô sự. Nàng đang ở đây chờ đợi từ lâu, khi Nhạc Vũ vừa đi tới bầu trời Lê thành, Đoan Mộc Hàn đã từ trong Trương gia bay lên, bay thẳng tới đón hắn. Sau đó liền nhào tới véo mạnh vào thắt lưng Nhạc Vũ.

Hôm nay thân thể Nhạc Vũ mạnh mẽ hơn sắt thép gấp trăm lần, người bình thường đừng nói là dùng tay véo, dù có chém cũng không ảnh hưởng. Nhưng đối với Đoan Mộc Hàn mà nói chuyện này không thành vấn đề. Nhưng giờ phút này nàng chỉ dùng sáu thành khí lực, chỉ vì sợ Nhạc Vũ không có phản ứng, đôi mắt hạnh nhìn hắn trừng trừng.

- Tên tiểu tử ngươi, thật sự giết chết Công Dương Anh? Tự ý giết chết tu sĩ phái khác, không sợ bị môn quy trừng phạt?

Trong lời nói của nàng tràn đầy ý tứ hưng sư hỏi tội.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ mỉm cười, phảng phất như đang hưởng thụ, hít sâu một hơi hương thơm trên người Đoan Mộc Hàn. Ngay khi thiếu nữ trước mặt chợt ửng đỏ đôi gò má bật lui ra sau, hắn mới lên tiếng cười nói:

- Sư phụ chớ có oan uổng đệ tử, ngày đó ta chỉ phụng lệnh của ngài, xuất thủ ngăn trở hắn mà thôi. Công Dương Anh thẹn quá thành giận muốn giết ta, chẳng lẽ không cho phép đệ tử hoàn thủ?

- Ngươi lại có đạo lý rồi!

Đoan Mộc Hàn khẽ hừ một tiếng, lại nghĩ ngày đó Nhạc Vũ làm việc quả thật không có sơ hở, chuyện này thật sự không bắt bẻ được hắn, đôi mắt nàng xoay chuyển một vòng:

- Hôm qua tiểu Vũ ngươi động thủ với Công Dương Anh, tựa hồ không dùng tới khôi lỗi của ngươi. Cuối cùng đã vận dụng thủ đoạn khác đánh chết hắn? Vì sao trước kia ta chưa từng nhìn thấy?

Lần này Nhạc Vũ nghe được cảm thấy có chút kinh ngạc, lẽ ra tình hình ngày đó người theo dõi phải tận mắt nhìn thấy mới đúng, thậm chí là hắc y nhân có lẽ tên Diệp Tri Thu kia cũng bị hắn dùng thủ đoạn đồng dạng gây thương tích.

Chẳng lẽ hắn có biến cố, hoặc là nhìn thấy nhưng không thông báo cho Đoan Mộc Hàn?

Trước kia hắn cho rằng tông môn đã biết được, nhưng hôm nay xem ra thì chưa hẳn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ khẽ động, khóe môi nhếch lên đầy ý vị thâm trường:

- Nếu đệ tử nói hôm qua đệ tử sử dụng Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, cuối cùng mới tru diệt được Công Dương Anh, không biết sư tôn có tin hay không?

- Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm? Tên đầy đủ chính là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm hay sao?

Đoan Mộc Hàn trợn mắt, sau đó che miệng cười khúc khích:

- Tiểu Vũ ngươi cứ nói đùa rồi! Loại đại thần thông như vậy trừ phi là người có đại cơ duyên đại khí vận, nếu không làm sao học được? Đông Thắng đại lục chúng ta không có loại truyền thừa này. Nghe nói ở thời đại thượng cổ, dù là mấy vị đạo tổ cũng rất thèm thuồng đại thần thông kia.

Chân mày Nhạc Vũ nhảy lên, nghĩ thầm không phải ta không chịu nói thật, mà là có nói ngươi cũng không tin thôi. Ngày sau ngươi biết được đừng cho là đồ nhi ta nói dối là được.

Sau đó lại thấy Đoan Mộc Hàn không nhịn được giơ lên bàn tay:

- Bỏ đi, nếu ngươi không muốn nói ta cũng không cưỡng cầu! Tiểu Vũ, ngươi mau giải quyết những người đáng ghét phía dưới cho xong, sau đó chúng ta tới nhà ngươi sớm một chút.

Ban đầu Nhạc Vũ không hiểu vì sao Đoan Mộc Hàn ở lại Trương gia, nhưng khi hắn nhìn xuống chợt cau mày. Chỉ thấy trước cửa tụ đầy xe ngựa kỵ thú đủ màu sắc, mà bên trong lại đang nghênh đón khách khứa.

Trong lòng hắn khẽ chuyển niệm, liền biết chuyện gì đang xảy ra. Phương thức giải quyết của Nhạc Vũ thật vô cùng đơn giản, một đạo kiếm khí chém xuống, đem thành tường cao mười trượng chém rách hơn phân nửa, sau đó đám người bên dưới liền bỏ chạy.

Khi hắn đi xuống liền được Trương Nguyên Triết cùng Trương Tú triết đón vào bên trong, nơi này chỉ còn lại hơn mười người, xem như là nhân vật rất có thân phận bên trong Lê thành.

Nhạc Vũ chỉ ứng phó vài câu với Trương Nguyên Triết, xem như đã xong. Cũng may những người này cũng không quá ngu xuẩn, cho là mình có thể kéo được chút giao tình. Đến nơi này chẳng qua chỉ là muốn tỏ ý kính cẩn mà thôi.

Trong đó Trương thị huynh đệ là vui vẻ nhất, Nhạc gia thành nằm ngoài ngàn dặm, đồng cỏ phì nhiêu, lại có Nhạc Vũ giúp đỡ, Nhạc thị tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Lần này đạt được lợi ích lớn nhất tại Lê thành chính là Trương thị bọn họ.

Nhưng ngoài vẻ vui mừng, trong ánh mắt hai người nhìn Nhạc Vũ cũng mang theo nhiều tia khác thường.

Hôm nay chuyện đại sự phát sinh tại Bắc Mã Nguyên, tuyệt đại đa số người khoảng mười ngày nửa tháng sau mới biết.

Nhưng Trương thị bọn họ có được phương thức truyền tin đặc thù, cho nên biết được rõ ràng. Trong vài canh giờ lúc sáng sớm, Tuyết Ẩn Môn cùng Thừa Vân Môn uy hiếp Bắc Mã Nguyên mấy trăm năm, tổng cộng hơn bốn ngàn người đều đã chết dưới thanh kiếm của thiếu niên thanh tú trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 336: Chặt đứt trần duyên

Ở lại Trương gia chừng hai ngày, mấy người lại lên đường chuẩn bị chạy về hướng nam.

Đoan Mộc Hàn kể từ hôm đó cũng không nghe tiếp tục oán trách. Cũng do bản thân Nhạc Vũ, tuy có lòng để Nhạc Trương thị hội tụ với huynh đệ tỷ muội của mình, nhưng sau một kiếm hôm đó của hắn, trong nhà chỉ yên tĩnh được một ngày mà thôi. Cho tới ngày thứ hai trước cổng Trương phủ vẫn người xe tấp nập. Tuy đại đa số không được gặp mặt, nhưng tiếng huyên náo cũng làm Nhạc Vũ có chút không nhịn được.

Có lẽ nguyên nhân đã tu chân suốt ba năm nay, tính tình của Nhạc Vũ càng lúc càng yêu thích yên tĩnh, cũng không còn để ý tới chuyện trong trần tục. Trong mắt hắn ngoại trừ kiếm pháp cùng phù thuật, tu hành trường sinh, có thể làm cho hắn tưởng niệm chỉ có vài người thân mà thôi.

Ngày lâm biệt hôm nay, mẫu thân hắn cùng nhóm người Trương Nguyên Triết vẫn lưu luyến không rời. Nhạc Vũ đứng xa xa lẳng lặng chờ đợi, cũng không có ý định đi khuyên can.

Lần này đi tới Bắc Mã Nguyên, bản thân hắn cũng không dự định sẽ trở lại, lại càng không nguyện để lại mẫu thân mình nơi này. Lần này rời đi, có lẽ cả cuộc đời này không còn cơ hội gặp lại. Cho dù Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục dây dưa, nhưng cũng không nghĩ sẽ đi ngăn cản bọn họ.

Lúc này hắn chợt nhìn về phía Lý Phỉ Nhứ đang đứng trong đám người. Từ mấy khắc trước, thiếu nữ kia đang bình tĩnh nhìn hắn, trong ánh mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp. Nhạc Vũ vốn làm như không biết, nhưng sau mười mấy phút cũng bất đắc dĩ nhìn về phía nàng khẽ gật đầu như chào từ biệt.

Ngay trong nháy mắt hai ánh mắt giao nhau, trong lòng hắn tràn đầy cảm giác thê lương, biết lần gặp mặt này cũng như là vĩnh biệt. Sau trăm tuổi hắn vẫn trường sinh hậu thế, mà nàng thiếu nữ xinh đẹp kia chỉ sợ đã sớm hóa thành

hồng phấn khô lâu.

- Đây là vị hôn thê trước kia của ngươi? Rất xinh đẹp.

Lúc này Đoan Mộc Hàn đi tới bên người Nhạc Vũ, cười hì hì đánh giá Lý Phỉ Nhứ, sau đó kêu lên kinh dị:

- Thiên tư của thiếu nữ này thật ra xem như là cũng tốt. Đời này muốn tiến đến Linh Hư cảnh giới cũng không thành vấn đề. Công Dương Anh chịu chọn nàng làm lô đỉnh quả nhiên không phải không có đạo lý. Nếu ngươi không nỡ bỏ nàng, sao không dẫn tiến nàng vào tông môn?

Nhạc Vũ nghe vậy lắc đầu, thật ra không phải hắn không có ý nghĩ này, nhưng hôm nay đôi vai của hắn gánh vác quá nhiều, cũng không muốn gánh vác thêm chuyện tình cảm.

Nếu ngày sau nàng hữu duyên tu chân, khi đó sẽ gặp lại.

Đoan Mộc Hàn thấy hắn không muốn, cũng không nói nhiều lời, chuyển đề tài, câu được câu không trò chuyện với Nhạc Vũ. Chuyện khác cũng không nói gì, nhưng trong lời nói thỉnh thoảng lại quanh co muốn dẫn dụ hắn nói ra chân tướng chuyện giết chết Công Dương Anh hôm đó, làm Nhạc Vũ có chút dở khóc dở cười.

Cũng may Trương Nguyên Triết cũng không dám để bọn họ chờ đợi quá lâu, hàn huyên một lúc với Nhạc Trương thị cũng không tiếp tục lưu khách. Ba người khống chế pháp khí của mình bay lên trời, trong đó Đoan Mộc Hàn cùng Lệ Duy đi phía trước, mà Nhạc Vũ mang theo Nhạc Trương thị. Hắn sợ mẫu thân không chịu được sức gió, vì vậy không sử dụng Phong Loan kiếm mà chuyển dùng Xuyên Vân Toa.

Không ngờ khi thân ảnh Đoan Mộc Hàn từ từ rời xa, vẻ mặt Nhạc Trương thị quái dị nhỏ giọng nói với hắn:

- Tiểu Vũ, tiểu cô nương kia thật sự là sư phụ của con sao? Mới ban đầu mẹ còn tưởng rằng là nàng dâu con mang về. Bờ mông đầy đặn, chính là tướng sinh nam tử. Tuy thiếu nữ này làm việc có chút ít hào phóng, nhưng không tâm kế, lại tôn trọng trưởng bối, mẹ rất thích.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt lúng túng, có lẽ Nhạc Trương thị cho rằng Đoan Mộc Hàn đã đi xa, cho nên không nghe được. Nhưng thật ra với khoảng cách vài ngàn thước, đối với người tu chân mà nói căn bản không có gì chướng ngại, cho dù lúc này hắn có khởi động cấm chế ngăn cách thanh âm cũng không còn kịp nữa. Với thần thức của Đoan Mộc Hàn, cấm chế pháp trận của Xuyên Vân Toa căn bản xem như không hề tồn tại, ngược lại nếu làm như vậy chẳng khác gì để người khác nghĩ rằng hắn chột dạ.

Nhìn về phía trước, chỉ thấy Đoan Mộc Hàn cũng đỏ bừng mặt, nhưng nàng vẫn không cử động, tựa hồ vẫn đang lắng nghe hai người nói chuyện.

- Hơn nữa xem tình hình mấy ngày qua, giữa hai đứa cũng có chút quái lạ.

Nói tới đây Nhạc Trương Thị cau mày trầm ngâm, cuối cùng lắc đầu:

- Cũng không biết do mẹ nhìn sai hay gì khác, mẹ cảm giác ánh mắt Vũ nhi nhìn sư phụ của con không giống bình thường, giống như có vài phần đang nhìn nữ nhân của mình.

- Làm sao có thể? Chắc là mẹ đã nhìn sai rồi.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt lộp bộp, vội vàng hi ha nói. Trong hồn thức cảm ứng, cảm giác gò má Đoan Mộc Hàn đã nóng bừng như lửa, đang ngự kiếm bay nhanh như chạy trốn. Làm cho Lệ Duy khó hiểu nhìn theo, trong nháy mắt đã thấy nàng bay xa vài chục dặm.

Nhạc Trương thị nghe vậy cười nói:

- Tiểu Vũ, không phải mẹ nói con, càng là đại môn đại phái, càng nghiên cứu môn quy bối phận. Sư phụ của con xinh đẹp, thích nàng đương nhiên không có gì đáng trách, chẳng qua ngày sau nên chú ý phân tấc thì hơn.

Trong lòng Nhạc Vũ cực kỳ bất đắc dĩ, trong miệng ứng đáp vài tiếng, liền chuyển hướng đề tài, nói tới những chuyện ba năm rời đi, mà trong lòng hắn lại mơ hò toát ra ý niệm vốn không nên có.

Vào lúc này, bên trên bầu trời Lê thành.

Giờ phút này Lý Vô Đạo đang thất hồn lạc phách rù rì nói:

- Chẳng lẽ đúng là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm? Làm sao có thể? Loại bí pháp truyền thừa của Khổng Tước nhất tộc, nhất định phải tu hành Ngũ Sắc Thần Quang, hai loại hỗ trợ lẫn nhau, đủ để hoành hành thế gian. Dù là thần thông đại danh đỉnh đỉnh như Huyền Minh Thần Quang, Tiên Thiên Nhất Khí Li Hợp Phá Diệt Thần Quang cũng còn thua kém một chút. Những đại thần thông này nghe nói còn chưa có người luyện thành, vậy Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Quang từ đâu mà có?

Nghe được lời này, Diệp Tri Thu thần sắc chuyên chú nhìn Lý Phỉ Nhứ đang nắm chặt hai tay, thần sắc buồn bã đứng trong đám người.

Thiên tư của thiếu nữ này trong giới tu sĩ chỉ có thể xem như trung thượng, các sư huynh đệ gần sáu mươi năm qua đều độc thân tu hành, không có đệ tử truyền thừa. Vài chục năm nay chuyện này vẫn luôn làm hắn cảm thấy ăn năn.

Mà từ khi Quảng Lăng Tông khai phái tới nay, xưa nay nặng nhất ngộ tính, tư chất chỉ là tiếp theo. Nếu Diệp Tri Thu nguyện ý, có thể dùng dược liệu tẩy cân dịch cốt cho nàng.

Chẳng qua nhìn nàng tính tình lương thiện, nhưng rốt cục ngộ tính như thế nào? Tâm chí có thể chịu đựng được đau khổ hay không?

Khoảng cách Nhạc gia cách Lê thành hơn vạn dặm, nếu là mấy năm trước mặc dù ngồi trên cự thú cũng phải đi mất thời gian mấy tháng. Nhưng hôm nay ngự kiếm phi hành chỉ dùng một canh giờ đã đến.

Đợi đến nơi này, đã nhìn thấy Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn cùng các trưởng bối Nhạc gia đều đến đầy đủ chờ đợi. Nhưng ngồi bên trong phi toa, nhìn đám người bên dưới, Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái.

- Mẫu thân, vì sao không nhìn thấy Băng Thiến cùng Nhiễm Lực và Lâm Trác?

Bên trong đám người bên dưới, hắn tìm hồi lâu cũng không nhìn thấy thân ảnh ba người này. Với tính cách của họ mà nói, tuyệt đối không thể vắng mặt trong lúc này. Nhạc Trương thị nghe vậy liền cười một tiếng:

- Hôm nay ba đứa nó cũng không có mặt trong Nhạc gia thành, làm sao có thể

chạy tới?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Nhạc Vũ càng đậm, sắc mặt Nhạc Trương thị ngưng trọng nói:

- Hài tử Lâm Trác xử sự cẩn thận, ba năm trước đã phát hiện có cao nhân hoạt động ở gần Nhạc gia thành. Ta liền làm chủ nói là cho bọn họ đi học nghệ, tạm thời rời Nhạc gia thành tu hành. Hôm nay họ đang ở bên Thương Chủy sơn.

Nhạc Vũ suy ngẫm, liền đoán biết tình hình lúc ấy, nhất định đã làm Nhạc Trương thị vô cùng khẩn trương. Thứ nhất không nhận biết bốn người bằng hữu Quảng Lăng Tông, thứ hai ước chừng cũng vì hắn nên không muốn người khác biết được bí mật.

Thật ra cho tới bây giờ hắn vẫn chưa muốn để người ngoài biết được tu vi của ba người Nhạc Băng Thiến. Cũng không phải hắn muốn giấu diếm lá bài tẩy, mà là không muốn làm cho người hiểu lầm lại cảm giác ra được trong người hắn có sự tồn tại của hệ thống trí năng phụ trợ.

Ở kiếp trước, rất nhiều đồng liêu của hắn bởi vì xuất hiện tân năng lực liền bị đem đi sở nghiên cứu. Tuy nói sự cố gặp chuyện không may ít, nhưng ít nhất cũng cần mười năm tới hai mươi năm thời gian mới có thể vượt qua được cuộc sống của người bình thường. Lúc ấy cũng may năng lực phân tích của hắn được xem như không có trọng dụng cho nên không bị rập khuôn theo bọn họ.

Kiếp trước như thế, kiếp này cũng sẽ không sai biệt bao nhiêu. Thậm chí càng thêm hung tàn, Nhạc Vũ không thể không dè chừng cùng sợ hãi. Đặc biệt từ sau khi tạo thành Diễn Thiên Châu, hắn lại càng cẩn thận.

Ba năm trước Nhạc Trương thị làm ra quyết định này đúng là giúp hắn thật lớn.

Tu vi nhóm người Lệ Duy không tệ, nhưng còn chưa có cách nào dùng linh thức kiểm tra đo lường tư chất của một người, càng không quá mức tùy ý đến gần người nhà của hắn. Nhưng Đoan Mộc Hàn thì khác, người nào có khả năng thành tựu trong con đường tu chân, nàng nhìn liền hiểu rõ.

Mà ba người Nhiễm Lực là người được hắn tài bồi hỗ trợ, mặc dù bọn họ cần phải hiện thân, nhưng cũng phải đợi sau khi đã được hắn thay đổi tư chất, như vậy mới có thể giải thích vì sao tương lai tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Đồng dạng xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu nếu đặt ở trên người hắn còn có thể miễn cưỡng giải thích qua được. Nhưng nếu liên tục xuất hiện trên thân bốn người, dù là kẻ ngốc cũng biết được hậu quả.

Tuy hôm nay hắn cực kỳ tưởng niệm bọn họ, nhưng theo tình hình hiện nay cũng không nóng lòng nhất thời.

Trong đầu suy nghĩ một hồi, Nhạc Vũ cảm kích nhìn Nhạc Trương thị gật đầu:

- Vậy cũng được.

Nhất thời khóe môi Nhạc Trương thị nhếch lên, hôm nay tâm nguyện của bà cũng không còn nhiều lắm, nhưng nếu có thể thực sự giúp đỡ được con mình làm cho bà rất mừng rỡ.

Còn đang nói chuyện, Phi Vân Toa đã từ trên không trung giáng xuống, khi Nhạc Vũ từ bên trong đi ra, liền nhìn thấy toàn bộ mọi người trong Nhạc gia thành đều đồng loạt hành lễ với hắn. Mà hai người Nhạc Duẫn Kiệt cùng Nhạc Duẫn Văn cùng mấy vị trưởng lão đều đang vui mừng lẫn e ngại, ngay cả đường huynh đường đệ của hắn, nhóm người Nhạc Nghi Chân Nhạc Lâm đều mang theo vẻ kính sợ.

Trong lòng Nhạc Vũ thở dài, biết được trong mắt các tộc nhân, thân phận giữa mình và bọn họ đã khác nhau một trời một vực.

Ngoài ra còn có vẻ chờ đợi trong mắt các tộc nhân.

Nhạc Vũ đối với chuyện này cũng không quá để ý. Lần này trở về vốn là muốn xử lý chuyện trong gia tộc, hoàn toàn chặt đứt tục duyên hồng trần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 337: Côn Bằng chi biến

Thời gian như thoi đưa, nháy mắt đã qua sáu ngày đêm. Đêm khuya, tại hướng bắc Nhạc gia thành, trong khu rừng rậm hơn trăm dặm, Nhạc Vũ thẫn thờ nhìn vật thể khổng lồ có hình dáng to lớn tương tự đại thụ trong rừng rậm chung quanh.

Nhìn lớp da Thập Sắc Tích vẫn mới tinh sau ba năm trôi qua, trong lòng Nhạc Vũ chợt thở dài, nhớ lại những năm tháng khổ sở cầu sinh trước kia.

Nếu không phải trong cơ duyên xảo hợp nhận được Côn Bằng, như vậy hôm nay hắn đã phải chết dưới tay Hồng Hạo cùng Tiên Vu Bình cũng nói không chừng. Mặc dù may mắn còn sống, nhưng suốt ba năm thời gian chưa chắc có được thành tựu như hôm nay.

Tâm thần hoảng hốt hồi lâu, Nhạc Vũ mới hồi phục lại. Giờ khắc này Đoan Mộc Hàn đang đi vòng quanh Côn Bằng, đợi đến khi tìm hiểu rõ ràng kết cấu của khôi lỗi, trong mắt mang theo vẻ khác thường.

- Thì ra tiểu tử ngươi từ ba năm trước đã có thành tựu như thế trong cơ quan khôi lỗi thuật. Ban đầu Mạc sư thúc tổ cùng Thích sư thúc nếu hay biết được, nhất định sẽ tới tranh đồ đệ với ta. Có đôi khi thật muốn đem đầu của ngươi bổ ra xem một chút, bên trong rốt cục có những thứ gì.

Khi nói tới đây, Đoan Mộc Hàn lại dùng ánh mắt làm người ta dựng đứng tóc gáy nhìn qua.

- Tiểu Vũ, đồ vật trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông quả nhiên là do ngươi lấy đúng không?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ kinh hãi, nhưng chỉ thoáng qua liền thản nhiên cười cười. Giấy không gói được lửa, chuyện biệt phủ Tĩnh Hải Tông sớm muộn cũng bị người phát hiện.

Chẳng qua khác với trước kia chính là nếu ba năm trước tiết lộ bí mật, sẽ trêu chọc tới đại họa cho mình, nhưng hiện nay đồ vật của mình vẫn sẽ là của mình.

Hắn cũng không trả lời, chỉ bắt đầu lo cải tạo Côn Bằng.

Đoan Mộc Hàn liền nghĩ hắn đã thừa nhận, liền chăm chú nhìn vào giới chỉ của Nhạc Vũ. Nàng chợt phát hiện người làm sư phụ như mình chỉ sợ tài sản cũng không bằng một nửa của Nhạc Vũ. Nghĩ tới trong giới chỉ kia vô số đan dược, cùng dược liệu chất như núi, trong mắt nàng không khỏi nổi lên lục quang, ảo tưởng ngày sau lấy thân phận sư phụ vơ vét tài sản từ nơi Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ liên tục đánh ra mấy trăm hồn lực ấn quyết bên trong Hồn Thạch. Đợi đến khi hắn bắt đầu chuẩn bị tăng cường long cốt một phen, sắc mặt Nhạc Vũ khẽ biến.

Hắn cảm giác được bên trong Hồn Thạch truyền ra ý niệm quyến luyến không muốn xa rời hắn.

Viên Hồn Thạch này trong ba năm nay, chẳng lẽ đã sinh ra linh trí?

Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng cân nhắc nguyên nhân. Cơ quan khôi lỗi chân chính sinh ra linh trí cũng thật khó thấy, cho dù là Quảng Lăng Tông cũng chỉ có mười khôi lỗi. Trong đó có hai linh trí tương đối cao, địa vị có thể so sánh với cao cấp thần thú. Dù là tu sĩ Nguyên Anh cảnh cũng có thể đánh cược được một lần.

Hơn nữa trong đó tuyệt ít giống như Côn Bằng, chỉ sử dụng Hồn Thạch cấp thấp, hơn nữa ấn phù lại rất ít ỏi.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ lấy ra một Hồn Thạch phẩm chất tương đối cao bên trong giới chỉ, sau đó lại đánh ra hơn sáu trăm hồn lực ấn quyết.

Sau đó quả nhiên bên trong mơ hồ truyền ra ý niệm, chẳng qua ước chừng thiếu hụt thời gian tích lũy quan hệ, ý niệm kia không chút tình cảm, trống không như tờ giấy.

Chẳng lẽ đây cũng là vì hệ thống trí năng phụ trợ của mình?

Nhạc Vũ càng nghĩ càng có thể, có năng lực phân tích, khiến cho hắn có thể

phân bố cùng sắp xếp ấn phù bên trong Hồn Thạch, làm vị trí bên trong càng thêm chặt chẽ chính xác, rất có thể đây chính là nguyên nhân có thể khiến cho Hồn Thạch sinh ra ý thức.

Hắn cúi đầu suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ liền dứt khoát đổi hai viên Hồn Thạch, đem Hồn Thạch có ý thức của Côn Bằng bỏ vào trong giới chỉ.

Tuy nói có lẽ mấy trăm năm tới hắn cũng không có thời gian tiếp tục đi nghiên cứu Khôi Lỗi thuật. nhưng đợi đến khi hắn chân chính chứng đạo trường sinh, không còn lo âu, hắn cũng không ngại chuẩn bị cho Côn Bằng một thân thể cường đại hơn. Ban đầu hắn đặt tên cho cỗ khôi lỗi này là Côn Bằng, lại thêm chí hướng lúc đó, Nhạc Vũ vẫn còn nhớ kỹ.

Sau đó hắn thăng cấp cải tạo toàn diện, một lần nữa khắc họa trận phù, lại thay đổi tài liệu của một ít bộ phận chưa hoàn mỹ. Tuy đã ba năm không nghiên cứu thuật này, nhưng Nhạc Vũ vẫn làm rất thuận tay, đặc biệt là thiết kế linh trận cùng họa phù, so với trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, cơ hồ chỉ phất tay liền thành công.

Khi đã hoàn toàn hoàn thành, gương mặt xinh đẹp của Đoan Mộc Hàn liền lộ ra mấy phần ngưng trọng. Trong lúc mơ hồ, nàng đã cảm nhận được khí tức cường đại của cỗ khôi lỗi này.

Nhạc Vũ chỉ dùng thời gian nửa ngày, đã khiến cho cỗ khôi lỗi cao hơn hai mươi trượng này có thể chân chính đối kháng với tu sĩ Linh Hư Thần Tịch cảnh.

Bất quá trong lòng nàng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Tuy khôi lỗi có nhiều vấn đề phức tạp, nhưng Nhạc Vũ trời sinh hồn lực cường đại, phương diện linh trận lại được Xương Băng Hồng chân truyền. Có được căn cơ này, vô luận là luyện khí hay khôi lỗi cũng sẽ không có kết quả kém.

Hơn nữa tài liệu sử dụng làm long cốt cùng giáp xác vốn đã cực kỳ xa xỉ.

- Có khôi lỗi này, có thể bảo hộ Nhạc gia thành bình an mấy trăm năm.

Khắc họa phù văn xong xuôi, ánh mắt Nhạc Vũ phức tạp nhìn lại cỗ khôi lỗi đã không còn xưng tên là Côn Bằng, sau đó đặt tay lên Hồn Thạch truyền vào ý niệm của mình.

Hắn vốn có ý nghĩ giao cho người có hồn lực xuất chúng trong tông môn điều khiển. Nhưng nếu Hồn Thạch đã sinh ra linh trí, hắn cũng cần phải lưu lại ý niệm. Để cỗ khôi lỗi có thể dựa theo ý niệm của hắn, bảo vệ Nhạc gia thành mấy trăm năm.

Thật ra đây cũng như tự an ủi trong lòng, nếu Nhạc Vũ vẫn còn sống, như vậy tự nhiên Nhạc gia thành không gặp chuyện gì. Nhưng nếu hắn xảy ra chuyện, cho dù có khôi lỗi uy hiếp, cũng không ngăn trở được sự rình rập của những người khác.

Khi một bước cuối cùng đã hoàn thành, Nhạc Vũ không chút nào dừng lại, hút cỗ khôi lỗi bay lên, chạy thẳng tới phương hướng Nhạc gia thành. Hắn đã ở lại nơi này nửa tháng, hắn cũng đã đến lúc nên rời đi!

Mà ở phía sau hắn, Đoan Mộc Hàn lại lạnh lùng hừ hừ, nàng ghét nhất chính là những thế gia như vậy, mấy ngày qua Nhạc Vũ lề mề làm lòng nàng thấy thật phiền.

Hừng sáng hôm sau, cả mấy chục vạn người trong Nhạc gia thành đều ngạc nhiên nhìn thấy một cỗ cơ quan khôi lỗi khổng lồ đang sừng sững trong quảng trường Nhạc gia thành. Họ không biết được nguyên do đều cảm thấy âm thầm khiếp sợ, người biết được nội tình đều vô cùng mừng rỡ.

Trên mặt Nhạc Duẫn Kiệt tràn đầy vẻ vui mừng. Có được cỗ khôi lỗi thủ hộ, như vậy Nhạc gia bọn họ không cần tiếp tục cố kỵ những con yêu thú cao cấp, lại càng không sợ bị những thành thị khác tấn công. Cho dù có tu sĩ khác, nếu tu vi chưa tới Linh Hư Thần Tịch cảnh giới cũng không dám tới chọc bọn họ.

Nhưng vui mừng thì vui mừng, trên mặt Nhạc Duẫn Kiệt vẫn còn có chút âu sầu:

- Tiểu Vũ, ngày sau ngươi thực sự không trở về Nhạc gia thành nữa sao?

Nhạc Vũ nghe vậy nhìn hắn, đối với ý nghĩ của vị tộc trưởng này hắn hiểu rất rõ. Hắn khẽ thở dài nói:

- Có thời gian còn có thể trở lại xem một chút, chẳng qua đoán chừng mấy chục năm sau cũng thật khó rút ra được thời gian. Nhưng ngày sau ta vẫn sẽ hết sức trông nom Nhạc gia. Hôm nay sở dĩ Nhạc Vũ mang theo mẫu thân rời đi, chẳng

qua để tránh việc bị người khác uy hiếp mà thôi. Lời ta nói lúc trước, bá phụ thật không suy nghĩ lại sao?

- Cũng không phải ta không động tâm, chẳng qua phụ thuộc vào Phượng Hà sơn mạch hơn phân nửa đều là những gia tộc của các loại thế lực, chúng ta tới đó e rằng không tốt lắm.

Nhạc Duẫn Kiệt lắc đầu, sau đó lại nhướng mày hỏi thăm:

- Thế cục thực sự hung hiểm như vậy? Phù Sơn Tông cùng Thái Huyền Tông sẽ động thủ đối với gia tộc chúng ta sao?

Nghe câu trả lời của Nhạc Duẫn Kiệt, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Lân cận Phượng Hà sơn mạch đích xác không bằng Bắc Mã Nguyên, thế lực đông đảo, cũng thật đáng lo ngại cho tương lai.

- Mẫu thân theo ta rời đi, như vậy nơi này ta cũng không quá nhiều gánh nặng, người của Phù Sơn Tông cùng Thái Huyền Tông cũng phải hiểu được. Nếu thực sự bọn hắn muốn động tay, ta cũng sẽ không lưu tình đối với bọn họ!

Những lời này nói ra vô cùng lãnh khốc, bất quá vô luận là Nhạc Duẫn Kiệt hay Nhạc Duẫn Văn đều không hề lộ vẻ khác thường. Họ biết được trong những tu sĩ cao cấp, trừ phi đại địch vẫn lạc, truyền thừa hoàn toàn đoạn tuyệt, nếu không rất ít có chuyện tiêu diệt những gia tộc thế gia. Mà Nhạc Vũ xử trí cũng thật sự lãnh khốc vô cùng.

Thật sự không nghĩ ra, tiểu tử mang theo hi vọng của toàn tộc, sau ba năm trở về, không ngờ có thể đánh chết cả tu sĩ Kim Đan. Bọn họ vẫn cảm thấy có chút khó tin, ban đầu dù mong đợi cực cao đối với Nhạc Vũ, nhưng chưa từng ngờ tới thành tựu của Nhạc Vũ lại cao đến như thế. Cơ hồ nghĩ được tiền trình ngày sau của đứa cháu này thật sự không thể hạn lượng.

Năm xưa Nhạc Uyên Hồng có chút mâu thuẫn đối với người cầm quyền trong Nhạc gia, mặc dù cũng có chăm nom một chút cho gia tộc, nhưng cũng không quá chân chính để ý. Sau khi có Nhạc Vũ, Nhạc gia mới xem như có chỗ dựa vào chân chính.

Thấy mọi người không còn nghi vấn, Nhạc Vũ lại nhìn cổng Nhạc gia thành lần nữa, lại nghĩ tới, ở Bắc Mã Nguyên mình đã không còn chuyện gì đáng tiếc nuối.

Tuy lúc trước hắn đã nói qua sau một tháng sẽ đến tiêu diệt Đạm Vân thành. Nhưng hôm nay không cần hắn động thủ, trong thành đã hoàn toàn tán loạn, đất đai lưu lại đều đã rơi vào tay Nhạc thị tộc nhân. Mà trong những ngày này, Hồng thị đã bị tàn sát không còn một mống. Mặc dù còn chút cá lọt lưới, ước chừng không ngoài năm ba tháng liền có thể toàn bộ tìm ra.

Bên trong Nhạc gia thành hắn vẫn còn lưu lại không ít linh đan cấp thấp.

Một mặt để dành cho tộc nhân Nhạc thị sử dụng, một mặt xem như là báo đáp.

Chỉ còn lại Tịch Nhược Tĩnh. Những ngày qua không thấy hắn đến bái phỏng. Hỏi qua mấy thúc bá, cũng chỉ nghe nói hắn đã thoái ẩn khỏi Hi Hoàng Phù Sư Hội, hiện tại Nhạc Vũ mơ hồ cảm giác tình hình có chút không đúng.

Theo như bổn ý của hắn, dự định đi tới nhà của vị phù sư này một chút, chẳng qua hiện tại không tiện làm trễ nãi Đoan Mộc Hàn, còn có vị trưởng bối đã âm thầm chiếu cố hắn hồi lâu.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ quay đầu nói:

- Sau khi ta rời đi, kính xin hai vị thúc bá hết sức giúp ta hỏi thăm tin tức của Tịch phù sư cùng tình hình của lão tổ tông tại Phù Sơn Tông. Nếu có tin tức sớm sai người báo với ta.

Nhạc Duẫn Kiệt sảng khoái đáp ứng, mà Nhạc Vũ lại vòng ra ra sau lưng lấy ra Xuyên Vân Toa ném lên cao.

Bên trong Xuyên Vân Toa ngoại trừ mẫu thân, còn có mấy vị đệ tử kiệt xuất nhất của Nhạc gia như Nhạc Nghi Chân cùng Nhạc Lâm bọn họ.

Mang những người này vào Quảng Lăng Tông, cũng là một trong những chuyện hắn đã đáp ứng Nhạc Duẫn Kiệt. Bất quá đối với họ, Nhạc Vũ cũng không thể thực sự quan tâm thể thiếp như đối với ba người Nhiễm Lực. Tuy hắn sẽ hết sức cung ứng đan dược, nhưng ngày sau họ có thành tựu gì, cũng không liên quan với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 338: Luyện khí hóa thần

Nhạc Vũ dừng lại phi toa, lại nhìn chung quanh, phát hiện bản thân mình đối với tông môn này ràng buộc càng lúc càng sâu. Sau khi rời đi ba tháng, hắn đối với cuộc sống nơi này lại có chút ít hoài niệm.

Hạ phi toa xuống bên trong thị trấn Quảng Lăng, một nhóm đệ tử Nhạc gia từ trong phi toa bước ra, mọi người không ai ngoại lệ đều bị tình hình cường giả như mây đi lại khắp nơi làm rung động, hơn nữa trên không trung đông đảo tu sĩ ngự kiếm ra vào làm chấn động hoàn toàn.

Nhạc Vũ cũng không quản thái độ của họ, để cho họ biết sự chênh lệch lớn tới mức độ nào, ngày sau họ sẽ càng cố gắng nhiều hơn. Trong tay hắn mặc dù không thiếu linh thạch dược liệu, nhưng đan dược dù sao vẫn không phải là vạn năng.

Sau khi đưa mọi người phó thác cho đồng môn tu sĩ trong thị trấn chiếu cố, Nhạc Vũ không chút do dự rời đi.

Hiện tại những đệ tử Nhạc gia kia còn chưa đạt tới yêu cầu được làm ngoại môn đệ tử của tông môn. Lần này dẫn họ tới đây, chẳng qua là vì muốn tranh thủ thời gian chỉ dạy họ mà thôi, dù sao còn chưa tới thời gian khai sơn thu đồ đệ của Quảng Lăng Tông. Mà giờ khắc này lấy thân phận địa vị của hắn, cũng không cần dặn bảo những sư huynh đệ giúp hắn tận tâm tận lực chiếu cố cho họ. Sau này có được bao nhiêu thành tựu, thì phải xem chính bản thân họ, linh lực trong thị trấn dư thừa không kém trong tông môn bao nhiêu, cũng là nơi chốn tu hành tuyệt hảo.

Đợi đến khi về tới Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ dừng lại phi toa, hướng chỗ bốn người Lệ Duy ném ra bốn bình sứ Trúc Cơ đan. Trong lòng bốn người đều biết đây là lễ vật Nhạc Vũ đền bù cho bọn họ, trong lúc nhất thời trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích mừng rỡ. Vốn bọn họ luôn cho rằng công việc lần này cũng không được lợi gì, không nghĩ tới ba năm sau lại nhân họa đắc phúc.

Trong lòng Lệ Duy lại càng thêm cảm khái, theo sự chứng kiến của hắn mấy ngày qua, biết được tình hình của tiểu sư đệ, cũng hiểu rõ tình hình của hắn trong ba năm nay tại Bắc Mã Nguyên. Bình thường tính tình của Nhạc Vũ không màng danh lợi, nhưng một khi có người chọc tới trên đầu của hắn, nhất định có thù tất báo. Nhưng đối với người thân bằng hữu hắn lại cực kỳ chiếu cố, phàm là một giọt ân tình, nhất định sẽ báo đáp như dòng suối tuôn.

Nếu là kẻ địch, đoán chừng tuyệt đại đa số sẽ run như cầy sấy. Nhưng nếu là bằng hữu sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Đoan Mộc Hàn vừa về tới liền chạy đến Thủy Hàn Phong Quan Vân Điện giao phó nhiệm vụ. Chờ sau khi bốn phía phi toa không còn ai khác, hai mẹ con mới có cơ hội nói ra những lời trong lòng.

- Tiểu Vũ, mẹ xem nơi này linh lực tràn đầy, cho dù là người có tư chất bình thường trong vòng mười mấy hai mươi năm cũng có thể tiến vào cảnh giới tiên thiên.

Nhạc Trương thị không như những đệ tử khác của Nhạc gia, từ ba năm trước đã đột phá tới tiên thiên Dẫn Khí kỳ. Hôm nay đã đạt tới Ngưng Dịch kỳ.

- Nhưng mẹ nghe nói đạo tu chân, tâm tính tư chất vẫn thật trọng yếu. Mặc dù hoàn cảnh nơi này thật khá, nhưng mẹ nghĩ muốn cầu được trường sinh hơn phân nửa khó thể làm được, chỉ sợ sẽ làm trễ nãi cho con.

Nghe được ý tứ lo lắng thấp thỏm trong lời nói của Nhạc Trương thị, Nhạc Vũ bật cười:

- Điều này mẹ cứ yên tâm là được, hài nhi nếu dám làm như vậy đương nhiên phải có vài phần nắm chắc. Theo con thấy, hơn phân nửa đệ tử Quảng Lăng Tông còn không theo kịp mẹ.

Những lời này, Nhạc Vũ cũng không phải chỉ nói suông mà chân chính cho rằng như thế. Nếu nói về tư chất, hắn có biện pháp có thể đền bù. Về phần tâm tính nghị lực, Nhạc Trương thị dưới tình huống khó khăn sau khi trượng phu qua đời, cũng có thể chống đỡ nổi, đem gia đình xử lý chỉnh tề rõ ràng, há lại kém cỏi? Tâm kiếp tuy khó, nhưng đối với Nhạc Trương thị mà nói lại không phải không thể vượt qua. Về phần ngộ tính thì càng không thành vấn đề.

Có lẽ do kiếp trước mang theo nỗi đau không được báo đáp cha mẹ ám ảnh, Nhạc Vũ nặng nhất chính là hiếu đạo. Đối với tu sĩ khác mà nói, bỏ lại mẫu thân mình có thể là bất đắc dĩ, nhưng đối với Nhạc Vũ mà nói không thể như thế. Có thể giúp mà không giúp, đó chính là chân chính bạc tình bạc nghĩa.

Nhạc Trương thị thoáng an tâm, nhưng câu nói "phân nửa đệ tử Quảng Lăng Tông đều không theo kịp mẹ", bà chỉ cho rằng Nhạc Vũ đang an ủi mình mà thôi, cũng không để lại trong lòng. Sau đó lại nhớ tới nữ nhi của mình, còn có Lâm Trác cùng Nhiễm Lực, trên mặt nhất thời nổi lên vẻ sầu ý:

- Như vậy Băng Thiến cùng Nhiễm Lực Lâm Trác, con thật dự định dẫn luôn ba đứa vào Quảng Lăng Tông? Người khác tu chân, chỉ hận mình không thể nhanh chóng vứt bỏ vướng bận, con thì ngược lại, chỉ hận mình không đủ sức mang theo.

Nhạc Vũ cười hắc hắc không đáp, Nhạc Trương thị đã sớm âm thầm truyền tin tức để ba người Nhiễm Lực đi đến phụ cận Phượng Hà sơn mạch, khi đó mới là lúc an toàn nhất gặp mặt. Kế hoạch cải tạo tư chất cũng có thể chân chính bắt tay tiến hành.

Nhưng nói đến gánh nặng, ngoại trừ hắn ra thật không có ai dám nói có thể dưới tình huống không ảnh hưởng đến sự tu luyện của mình mà trợ giúp được người khác tu hành. Có khả năng như vậy, nếu còn không lợi dụng bồi dưỡng cánh chim của mình, thật sự vô cùng lãng phí.

Dẫn Nhạc Trương thị vào Đại Diễn phủ của mình an trí xong, Nhạc Vũ ngẫm nghĩ cảm thấy có chút không ổn. Bình thường sinh hoạt của Nhạc Trương thị chẳng lẽ để mặc cho mẫu thân tự mình giải quyết. Vì thế hắn đi xuống chân núi nhận hai nữ đạo đồng tính tình ôn nhu điềm tĩnh, diện mạo thanh tú, thuận tiện cho Chiến Tuyết nhận thân phận đạo đồng.

Dù sao hiện tại Huyền Sát Chiến Thi của hắn đã sớm bị tông môn hay biết, cũng không cần thiết tiếp tục giấu diếm.

Khi biết được mình không cần tiếp tục quanh quẩn bên trong đình viện, Chiến Tuyết vui mừng tới mức không khống chế được bản thân, trong phút chốc bộc phát sát lực khiến trong Tri Khách điện cuồng phong ầm ĩ.

Tuy cuối cùng bị Nhạc Vũ mạnh mẽ áp chế, nhưng mấy vị sư huynh đệ đăng ký

thân phận cho hắn đều tuôn đầy mồ hôi lạnh, dưới trọng áp sát lực của Chiến Tuyết, gần như muốn hôn mê.

Khi Nhạc Vũ rời khỏi đại điện, hắn liền nhìn thấy một thanh tiểu kiếm màu tím đang bắn thẳng lên núi cực nhanh. Hắn đành lắc đầu cười khổ, biết đây nhất định là do mấy vị sư huynh đệ đồng môn đang xin chỉ thị với trưởng bối tông môn bên trên. Dù sao vô luận nhìn như thế nào, thân phận của Chiến Tuyết vẫn cực kỳ khả nghi.

Hắn cũng không đi ngăn cản, quay đầu nhìn quanh bốn phía, đột nhiên có cảm giác toàn thân thật nhẹ nhàng. Không chỉ tâm bệnh suốt mấy năm qua đều được giải quyết, hơn nữa vì hôm nay xem như mình có thể có được tự do. Trước kia khi hắn ở trong tông môn thật tự do tự tại, rất ít có người quản tới hắn. Nhưng khi rời khỏi Quảng Lăng sơn, tông môn lại hạn chế trông nom hắn đủ mọi mặt, thậm chí ngay cả nhân vật như Diệp Tri Thu cũng mời lặng lẽ theo bảo hộ cho hắn.

Nhạc Vũ dù biết rõ đây chỉ là ý tốt, nhưng trong lòng vẫn có vài phần khó chịu.

Lúc mới lên núi, Nhạc Vũ sử dụng phi toa. Lần này mang theo hai đạo đồng, hắn trực tiếp ngự kiếm bay đi. Tuy tốc độ Xuyên Vân Toa cực nhanh, nhưng muốn từ ngoài tiến vào, cộng thêm không gian pháp trận, thật sự vô cùng phiền toái.

Nhưng bất quá trong khoảnh khắc, trong lòng Nhạc Vũ lại sinh ra vài phần hối hận. Đoạn đường này đi tới lại có vô số sư huynh đệ, thậm chí là sư thúc bá luôn nhìn hắn chỉ trỏ. Trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy được Lý Nại Lạc, cùng với thân ảnh đám người Hoành Dĩ Ninh cùng Phong Hàn. Phần lớn trong mắt họ nảy sinh ý vui mừng kính nể, nhưng những nhân vật kiệt xuất bối phận nhỏ, đều có vẻ không phục muốn thử sức. Thậm chí ngay cả Tân Minh Tân Oánh đều mang theo vẻ lo lắng trên mặt.

Một nửa là vì lần so đấu trong tông môn nửa năm trước, hắn dùng một kiếm đánh bại ba người Trưởng Tôn Tử Vận.

Trong lòng Nhạc Vũ biết được hơn phân nửa tin tức hắn ở Bắc Mã Nguyên tru diệt Công Dương Anh đã bị Quảng Lăng Tông hay biết. Tuy hắn không biểu lộ phản ứng gì, nhưng lại cảm giác thật phiền toái. Nguồn: http://EbookFull.Net

- Sớm biết như thế còn không bằng sử dụng Xuyên Vân Toa. Những người tu

chân này, làm sao lại còn bát quái hơn cả phàm nhân như vậy? Bổn tông đã như thế, những tông môn khác liền có thể nghĩ. Xem như từ nay về sau mình đã chân chính đứng trên đầu sóng ngọn gió mất rồi.

Trở lại bên trong Đại Diễn phủ, Nhạc Vũ liền dự định đem hai đạo đồng giới thiệu cho mẫu thân, nhưng vừa đi tới chỗ ở của mẫu thân, hắn liền nhìn thấy Đoan Mộc Hàn ủ rũ ngồi cạnh Nhạc Trương thị.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời hơi trầm xuống, nhìn vẻ mặt của Đoan Mộc Hàn, thật sự hiếm thấy. Dù lúc trước bị Hải Thánh Chân Quân làm bó tay hết cách, nàng cũng chưa từng biểu lộ thái độ như thế.

Đoan Mộc Hàn nhìn thấy hắn đi vào, sắc mặt càng thêm khó xem.

- Tiểu Vũ, ngươi chuẩn bị trước, lát nữa theo ta đến Thủy Hàn Phong Quan Vân Điện, chưởng giáo chân nhân có việc tìm ngươi. Lần này có lẽ sẽ tốn thời gian mấy tháng, tự ngươi thu xếp.

Nhạc Vũ đang suy đoán lần này Đoan Mộc Hàn đến là vì chuyện Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, nhưng nghe giọng điệu này cũng không phải như thế. Hắn suy nghĩ một thoáng, cau mày hỏi:

- Là vì chuyện của Công Dương Anh, Ngọc Hoàng Tông đã tìm tới cửa?

Thử nghĩ ngoại trừ thủ đoạn hắn sử dụng khi đánh chết Công Dương Anh ra, cũng chỉ có lý do này, nếu thực sự vì môn quy, khả năng cũng phải bị giam cầm vài tháng.

- Bọn hắn cũng không có can đảm này! Mặc dù thật sự tìm tới cửa, chưởng giáo chân nhân chẳng lẽ còn thèm phản ứng bọn hắn hay sao?

Đoan Mộc Hàn đằng đằng sát khí trợn to mắt, mới nói tới đây, nàng lại uể oải:

- Tóm lại ngươi đừng quản, đi lên đó thì sẽ biết. Thật ra đối với tiểu Vũ ngươi mà nói cũng là một chuyện tốt.

Nhạc Trương thị vốn đang lo lắng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Vũ không khỏi dở khóc dở cười, nghĩ thầm nếu đã là chuyện tốt, vậy sao ngươi còn ủ rũ làm gì?

Hắn cũng không hỏi tiếp, chỉ an trí xong cho hai đạo đồng, lại để lại Chiến Tuyết cùng đầy đủ linh dược lương thực, lúc này mới theo Đoan Mộc Hàn chạy thẳng tới Thủy Hàn Phong.

Lần này Nhạc Vũ cũng không cần Đoan Mộc Hàn che chở, khởi động đạo bào La Thiên Nhị Thập Bát Tinh Tú nỗ lực chống đỡ sức ép.

Ngay khi Nhạc Vũ cùng Đoan Mộc Hàn bước vào Quan Vân Điện, vẫn không khỏi giật mình ngạc nhiên. Chỉ thấy hai vị tu sĩ Nguyên Anh là Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng cùng mấy trưởng lão đang ngồi xếp bằng bên trong, trong mấy người còn có một trận pháp chiếm cứ cả nửa đại điện.

Trong lòng Nhạc Vũ khó hiểu, liền theo bản năng nhìn pháp trận thật kỹ, sau đó trong nội tâm chợt nhảy mạnh. Rốt cục hắn có chút hiểu được vì sao tiểu sư phụ lại có vẻ ủ rũ. Lúc này phía sau hắn, Đoan Mộc Hàn nhẹ thở dài:

- Lần này chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng bối đã có thương nghị, quyết định thành toàn cho ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 339: Linh Huyễn đại trận

Nhạc Vũ nghe vậy cũng hít sâu một hơi, luyện khí hóa thần chân chính chính là làm cho nhân thần cùng kết hợp, một bước tiến vào Dung Hợp hậu kỳ, cũng chính là Ngụy Đan cảnh giới!

Đến lúc này chỉ cần áp súc chân khí bản thân, lấy bí pháp ngưng tụ bên trong đan điền, xem như thành đan. Khoảng cách Kim Đan cảnh giới chỉ còn thiếu một chút mà thôi.

Hôm nay Nhạc Vũ bất quá chỉ đem chân khí nguyên thần dung hợp được ba bốn phần trăm, hắn cũng đã chuẩn bị tâm tư định dùng thời gian sáu bảy năm để hoàn thành bước này.

Nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Đoan Mộc Hàn, hắn là tính toán nhảy qua một bước này, trực tiếp khiến cho tu vi của hắn nhảy qua giai đoạn luyện khí hóa thần.

Cúi đầu, Nhạc Vũ cẩn thận đánh giá pháp trận dưới đất. Chẳng qua vừa rồi hắn chỉ nhìn qua một lần, chỉ có ấn tượng đại khái. Giờ phút này nhìn lại, đây hắn là do hai bộ linh trận kết hợp. Một là ảo trận, tên gọi Cửu Thiên Thập Địa Huyễn Linh đại trận, một loại khác thì hắn không biết, nhưng nguyên lý bên trong hắn cũng ước chừng được rõ ràng. Hắn là dùng làm hỏa lò cho trận pháp này, pháp lực nguyên khí của mấy vị Nguyên Anh trưởng lão xem thành lò than, ngao luyện Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí cùng thần hồn trong cơ thể hắn, khiến cho có thể hòa hợp thành một.

Cửu Thiên Thập Địa Huyễn Linh đại trận hắn còn tác dụng khác, nhưng phẩm cấp gần tam phẩm, có thể đem hai đại trận này hoàn mỹ dung hợp lại, trong tông môn cũng chỉ có một mình Xương Băng Hồng.

Nếu nói Nhạc Vũ không động tâm là giả dối, vượt qua một bước này thậm chí chỉ cần một hai năm hắn có thể kết đan. Nhưng chuyện này cần phải trả giá chính là mấy năm tuổi thọ của mấy vị Nguyên Anh tu sĩ.

Thậm chí không cần cẩn thận đi xem kết cấu của pháp trận, Nhạc Vũ cũng có thể đoán được mấy vị trưởng lão Nguyên Anh cảnh đoán chừng là vì không muốn để cho hắn bị hậu hoạn nên dự định tiêu hao nguyên khí bản thân tới thúc đẩy linh trận vận chuyển.

Sau Kim Đan, gắn bó với tính mạng của các tu sĩ chính là nguyên lực sinh ra từ cốt tủy huyết nhục, khi sinh cơ suy bại, hoàn toàn khô kiệt chính là ngày chết của họ.

Lần này dùng sinh mệnh lực làm lò than, làm năng lượng giúp linh trận vận chuyển, tự nhiên sẽ vô cùng tinh khiết, sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với Hỗn Nguyên chân khí cùng thần hồn của Nhạc Vũ.

Vấn đề là ba năm tuổi thọ đối với ngàn năm tuổi thọ của tu sĩ Nguyên Anh cảnh chỉ là bé nhỏ không đáng kể. Nhưng đối với người sắp vẫn lạc như Nghiêm Chân cùng Cung Trí mà nói cũng vô cùng trân quý. Mà tai hại đối với người miễn cưỡng thúc đẩy tu vi lên tới Nguyên Anh cảnh giới như Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng thì càng không cần phải nói. Hai người cả đời này cũng không còn hi vọng tiếp tục tiến thêm một bước, nhất định trong vòng mấy chục năm sẽ phải vẫn lạc.

Đại ân hôm nay, Nhạc Vũ làm sao báo đáp?

Hắn giật mình đứng ngây hồi lâu, thở mạnh một hơi, quỳ xuống bái lạy thật sâu:

- Chưởng giáo chân nhân cùng mấy vị thái sư thúc tổ ưu ái, Nhạc Vũ thật sự không gánh nổi. Kính xin chư vị trưởng bối thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!

Mạc Quân cùng Cung Trí bọn họ lập tức lạnh lùng nhìn chằm chằm Đoan Mộc Hàn, làm như đang oán giận nàng đã lắm miệng. Trong mấy người chỉ có Xương Băng Hồng biết được cho dù không có một câu nói này của Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ vẫn có thể nhìn ra nguyên lý hư thật của pháp trận này. Mà Nông Dịch Sơn lại nhìn Nhạc Vũ khẽ mỉm cười nói:

- Vũ nhi, ngươi cho là ba năm tuổi thọ của chúng chỉ vì một mình ngươi mà hao phí sao? Nếu chỉ vì tư, đừng nói là ngươi, dù là sư tổ ngươi là ta đây cũng không có mặt mũi làm chuyện này! Cử động lần này của mọi người chính là vì cả Quảng Lăng Tông. Sau Thần Tịch kỳ, cho dù tu sĩ có thiên phú tuyệt đỉnh muốn

luyện khí hóa thần cũng cần tới mấy năm lâu. Huống chi ngươi khí huyết tràn đầy, nguyên lực cường đại, hồn lực có thể so sánh với Kim Đan. Muốn hoàn thành một bước này còn khó khăn hơn rất nhiều, không có tới mười năm thời gian thật khó có thể hoàn thành. Nhưng Quảng Lăng Tông chúng ta thật sự không thể đợi được lâu như vậy, vì vậy mới dự định giúp đẩy ngươi một tay. Nhưng ngoài chuyện luyện khí hóa thần, cũng không còn đường tắt nào nhanh hơn để đi, chỉ đành dùng phương pháp này mà thôi.

Nhạc Vũ nghe vậy cau mày, bỗng nhiên bái lạy:

- Đệ tử hiểu, chẳng qua quá trình luyện thần này đệ tử vẫn cảm thấy tự mình thực hiện thì tốt hơn. Cũng dễ dàng cho đệ tử tu hành ngày sau. Thật sự không dám nhọc lòng chưởng giáo cùng chư vị thái sư thúc tổ.

- Nếu Vũ nhi lo lắng làm ảnh hưởng đến tu vi của ngươi, thì không cần thiết!

Nghiêm Chân lắc đầu nói:

- Hao phí ba năm thọ nguyên của chúng ta, nếu còn lưu lại di hoạn gì, đây chẳng phải làm trò cười cho người ta sao? Ba tháng nay Xương sư điệt vì ngươi lo lắng, thôi diễn vô số lần, ngươi cứ yên tâm! Hơn nữa cách làm này của chúng ta, chẳng qua chỉ giúp ngươi tiết kiệm năm năm thời gian, chỉ hao tốn ba năm của chúng ta mà thôi. Ngươi cũng không cần vì thế quá mức đau lòng.

Nhạc Vũ há miệng đang muốn nói thêm, bên kia Mạc Quân đã có chút không nhịn được:

- Dài dòng lắm điều làm gì? Chuyện hôm nay ngươi cũng không có quyền cự tuyệt. Nếu thật ngươi không muốn mấy người chúng ta không công tiêu hao tuổi thọ, như vậy đợi đến ngày sau khi thành tựu Nguyên Anh, tận chút tâm lực cho tông môn, liền xem như báo đáp chúng ta rồi!

Hắn nhấc tay, một cỗ chân khí tràn ra mạnh mẽ bắt lấy thân hình Nhạc Vũ, kéo tới trung ương pháp trận. Nhạc Vũ theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng trong nháy mắt nhóm người Cung Trí, Nghiêm Chân đều cười, liền dùng pháp lực bắn tới. Áp lực ép tới mức toàn thân Nhạc Vũ không thể động đậy, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí cũng bị vững vàng áp chế, dù là Ngũ Sắc Thần Quang cũng không thể xuất ra.

Đợi khi hắn ngồi vững giữa pháp trận, pháp trận hoàn toàn động, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ nguyên lực cuồn cuộn mênh mông làm lòng người thư thích ấm áp chảy vào bên trong thân thể mình, bắt đầu đè dung luyện chân khí nguyên thần của hắn.

Trong lúc hắn đang vô cùng lo lắng, một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ lôi kéo ý thức của hắn, kéo vào một thế giới muôn màu.

Đột ngột, trong đầu Nhạc Vũ đột nhiên dâng lên một cảm giác hiểu ra. Đây nhất định là thế giới do Cửu Thiên Thập Địa Huyễn Linh đại trận tạo ra, cũng chính là thế giới mà Đoan Mộc Hàn đã nói dùng để rèn luyện đạo tâm của hắn.

…

Dưới ánh hoàng hôn, Đinh Lỗi đang vui vẻ rạo rực nằm bên cạnh bờ ruộng của nhà mình.

Lúc này đã là cuối thu, trước mặt Đinh Lỗi đều là sóng lúa màu vàng óng ánh. Giờ khắc này hắn đang nhìn chăm chú vào mảnh đồng ruộng trước mắt.

Đây là khu đất khoảng chừng mười lăm mẫu thuộc về gia đình hắn, một mẫu sản xuất ước chừng bảy thạch gạo. Khấu trừ đi bảy mươi thạch cho gia đình dùng, ước chừng còn dư ra ba mươi lăm thạch có thể bán ra, có thể thu được về năm sáu lượng bạc.

- Qua năm nay kiếm được đủ tiền, cùng Thiến nhi thành hôn.

Nhớ tới lúc nói chuyện hôm nay, nhìn bộ dạng xấu hổ mang theo vẻ e sợ của vị hôn thê, Đinh Lỗi không khỏi nuốt nước bọt. Thiến nhi thật ra không đẹp lắm, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, cộng thêm bộ ngực vun cao, làn da trắng hồng, thật không biết làm bao nhiêu thanh niên cường tráng trong thôn phải ước ao.

Gần đây hắn luôn mơ mộng cảnh tượng mình cùng Thiến nhi lăn lộn trên giường, sau đó khi tỉnh lại dưới quần luôn ươn ướt một mảnh. Một cảm giác nôn nóng luôn dầy dẫy trong lồng ngực của hắn.

- Có lẽ nhờ tổ tông phù hộ, cho tôn nhi có thể lấy được một người vợ xinh đẹp như vậy.

Nhớ tới cha mẹ đang bắt tay chuẩn bị hôn sự cho hắn, khóe môi Đinh Lỗi không khỏi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Song ngay sau đó ánh mắt của hắn chợt ngẩn ra. Cũng không biết vì sao Đinh Lỗi lại cảm giác hết thảy trước mắt đều có chút không thực tế, phảng phất giống như là hư ảo.

Nhưng nháy mắt sau đó, một thanh âm cắt đứt suy nghĩ của hắn:

- Tiểu Lỗi! Còn ở đó nhìn mảnh ruộng của mình à? Nên về thôn đi thôi!

Đinh Lỗi hơi nhếch miệng, liền thu hồi ý nghĩ ngổn ngang trong đầu, khiêng cuốc cùng mấy thôn dân đi về nhà. Trong lòng hắn vẫn thật vui sướng hài lòng, tuy đồng bạn không ngừng giễu cợt, thậm chí chê cười, nhưng hắn cũng không thèm để ý. Đinh Lỗi biết đây là do bọn hắn ghen tỵ, hâm mộ mình cưới được một thiếu nữ tốt. Thiến nhi không chỉ có vóc người xinh đẹp, tính cách văn tĩnh, tài nấu nướng còn nổi danh trong thôn.

Nhưng khi đi tới trước thôn trang, trong lòng Đinh Lỗi đột nhiên trầm xuống. Chỉ thấy ở đầu thôn có rất nhiều người vây quanh, mơ hồ truyền tới tiếng kêu khóc, tựa hồ là mẫu thân của Thiến nhi.

Cơ hồ không chút do dự, Đinh Lỗi bỏ lại mấy người bên cạnh, chạy thẳng vào trong thôn. Khi hắn chen vào đám người liền nhìn thấy có một đại hán mặt vàng đang dẫn theo mấy gia đinh kéo Thiến nhi sắc mặt trắng bệch như tờ giấy đi ra ngoài thôn. Mẹ của Thiến nhi lôi kéo chân đại hán mặt vàng, liều mạng kêu khóc. Mà phụ thân của Đinh Lỗi là Đinh Nhị Oa đang ở bên khuyên nhủ.

- Cút đi cho ta! Thấy rõ ràng chưa mấy tên nhà quê! Đây là giấy trắng mực đen, là dấu ấn của bà ta! Mùa hè mượn mười xâu tiền của lão gia chúng ta, hôm nay lãi mẹ đẻ lãi con tổng cộng là tám mươi xâu ba trăm đồng!

Đại hán mặt vàng đẩy ngã Đinh Nhị Oa, sau đó vung một tờ giấy trước mặt mọi người, đắc ý nói:

- Hôm nay nhà nàng không trả tiền, cầm nữ nhi đến gán nợ, chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa? Theo tam lão gia nhà ta, ngày sau áo cơm không lo, còn được ăn ngon mặc đẹp, có gì không tốt? Các ngươi còn dám ngăn trở, ta lôi đi gặp quan.

Hai mắt Đinh Lỗi đỏ hồng, vội vàng đỡ Đinh Nhị Oa đứng dậy, sau đó liền nghe mẹ Thiến nhi khóc hô:

- Thân quản sự chớ nói lung tung! Ban đầu Thượng Quan lão gia cũng không có nói như vậy, chỉ nói là mỗi tháng ba thành lãi, thiếp thân mới dám lấy ấn tay. Mặc dù ta không biết chữ, nhưng trong thôn cũng có vài người nghe thấy.

Đại hán mặt vàng nghe vậy chợt cười lạnh:

- Vân nương, lời này của ngươi đến trong quan phủ, có ai sẽ tin ngươi? Nói trong thôn có vài người nghe thấy, ta làm sao không biết? Đinh trưởng thôn, ban đầu chúng ta có từng nói như thế?

Hắn hỏi một lão nhân sáu mươi tuổi, giờ phút này tuy trong mắt mẹ Thiến nhi mang theo vẻ cầu khẩn, nhưng lão nhân lại hừ lạnh một tiếng:

- Lão hủ không có nghe nói như vậy. Ấn tay này của Vân nương ban đầu là cam tâm tình nguyện.

Trong mắt Đinh Lỗi bốc lửa, chợt nhảy lên một cước đá vào ngực đại hán mặt vàng, đá hắn văng ra ngoài mấy trượng.

Mấy gia đinh đang lôi kéo Thiến nhi thấy thế đều sửng sốt, cho đến khi đại hán bò dậy hét:

- Các ngươi còn sững sờ ra đó tìm đường chết sao?

Lúc này bọn hắn mới giật mình lao đến.

Đôi mắt Đinh Lỗi trợn tròn, cây cuốc trong tay vô cùng tỉnh táo vung đánh trước người, chỉ mấy chiêu đã đánh ngã đám gia đinh nằm lăn lóc trên mặt đất. Sau đó lại vọt tới trước mặt đại hán mặt vàng, một quyền huy ra, đem răng hàm người này đánh vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Ta hận thương thiên!

- Lỗi nhi, cha thấy con quá xúc động rồi! Nhân vật như Thân quản sự, chúng ta có thể đánh hắn hay sao? Thượng Quan gia tiền nhiều thế lớn, chỉ thò tay có thể khiến cho chúng ta cửa nát nhà tan! Hôm nay bọn hắn lại chiếm chữ lý, bẩm báo quan phủ con cũng sẽ thiệt thòi.

Bên trong căn phòng nhỏ leo lét ánh đèn mờ tối, Đinh Nhị Oa hít sâu một hơi, sau đó lạnh lùng trừng mắt nhìn con trai:

- Ngày mai theo cha đến Thượng Quan gia gặp Thân quản sự xin lỗi. Vô luận đánh hay mắng, con đều phải chịu đựng cho cha! Cha nhờ người cầu tình một chút, hoặc là có thể giải quyết được! Bằng không có lẽ sẽ gặp họa diệt môn.

Đinh Lỗi trầm mặc không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ăn cơm.

Đinh Nhị Oa thấy thế không khỏi lắc đầu:

- Còn việc Thiến nhi, đúng là nàng không tên, nhưng theo tình hình hôm nay, nhà chúng ta trừ phi bán đi, nếu không có táng gia bại sản cũng không lấy ra được tám mươi xâu tiền. Hôn sự này bỏ qua đi thôi! Để cha bảo mẹ con tìm hôn sự khác vậy.

Đinh Lỗi cầm đũa trong tay, gân xanh nổi vồng lên căng cứng. Đinh Nhị Oa biết con mình phiền lòng, thở dài một tiếng cũng không tiếp tục làm phiền hắn.

Khi lùa hạt cơm cuối cùng vào trong miệng, Đinh Lỗi liền buông chén xuống, đi vào phòng nằm. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng phiền não, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là ánh mắt buồn bã thê lương của Thiến nhi.

Hắn chợt nghiêng người, cảm giác toàn thân nóng hổi, hơi thở dồn dập, trong lòng ngực phảng phất như có cỗ ý chí đang sôi trào. Hắn suy nghĩ một chút lại đứng lên đi vào phòng chứa củi cầm lên thanh đao chặt củi đã bồi hắn mấy năm qua. Hai ngày trước hắn vừa mài một lần, vẫn vô cùng sắc bén. Hắn dùng tay

vuốt ve lưỡi đao, chỉ cảm thấy máu huyết toàn thân tràn vào trong đầu.

Qua một lúc lâu, Đinh Lôi đặt đao xuống, sắc mặt ảm đạm quay trở về phòng. Giết chết những kẻ kia thì thế nào? Cha mẹ cũng đã già rồi, không gánh vác nổi mười lăm mẫu ruộng kia. Còn có quan phủ, Đinh Nhị Oa nói rất đúng, hắn không giành được Thiến nhi trở về.

Ngày này ban đêm, Đinh Lỗi lăn qua lăn lại không cách nào ngủ được. Cho đến canh ba, hắn mơ mơ màng màng nhắm mắt. Không biết thời gian qua bao lâu, chợt nghe thấy bên ngoài đầy tiếng huyên náo, mới thức tỉnh. Chỉ thấy ngoài cửa sổ đã là bình minh, mà ở phương hướng bắc thôn có tiếng người khóc thét. Thôn dân cũng đang ồn ào chạy về phía đó. Đinh Lỗi kinh hãi, vội vàng chạy ra cửa. Đợi đến khi hắn vọt tới bắc thôn, trong lòng lạnh như băng. Nơi đám người tụ tập chính là trước cửa nhà Thiến nhi.

Hắn đẩy những người đang vây xem, chen vào bên trong nhà, sau đó liền sững sờ tại chỗ. Trên xà nhà, một sợi dây treo lơ lửng, thi thể lạnh như băng của Thiến nhi đã được đưa xuống đất. Đôi mắt nàng nhắm chặt, giống như đang ngủ thiếp. Mấy thân thích của nàng còn đang gào khóc, còn có Vân nương đang ngây ngốc ngồi bên cạnh thi thể nữ nhi, trong miệng không ngừng thì thầm. Sau đó không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên thức tỉnh, liền đâm đầu đập vào cây cột gần đó.

Hai mắt Đinh Lỗi trợn tròn, tia máu tươi chảy xuống. Cho đến khi nhìn thấy mẹ của Thiến nhi được mọi người nhanh tay cản lại, lúc này vẻ mặt hắn chợt buông lỏng. Chẳng qua hai nắm tay vẫn nắm thật chặt, móng tay xuyên thấu vào tận trong da thịt!

Sau đó cả người Đinh Lỗi như thất hồn lạc phách, mơ mơ màng màng không biết khi nào mới rời khỏi nhà Thiến nhi, lảo đảo đi về nhà mình.

- Vì sao Thiến nhi phải tìm đến cái chết? Cho dù ngày sau phải sống tạm bợ, cũng tốt hơn là suy nghĩ nông cạn như vậy mà!

- Rõ ràng hết thảy đều rất tốt, tại sao chỉ trong một ngày lại thay đổi tất cả?

- Đều do Vân nương, đang tốt đẹp tự dưng đi mượn tiền của Thượng Quan gia làm chi?

- Không đúng, cũng không thể trách bà ấy! Vân nương không biết chữ, chẳng qua chỉ là bị lừa mà thôi. Muốn trách chỉ có thể trách Thượng Quan gia!

- Còn có Đinh Phụng trưởng thôn, uổng là trưởng bối lại làm ra chuyện táng tận thiên lương.

- Lão thiên gia, ta thật hận! Đinh Lỗi cả đời này đều giúp mọi người làm chuyên tốt, hàng xóm có việc xưa nay luôn giúp đỡ. Nhưng vì sao đối đãi bạc tình với ta như thế?

Cơ hồ như đang trong giấc mộng, Đinh Lỗi chỉ nhớ tới nụ cười thê lương của Thiến nhi trước khi chết. Cỗ hỏa khí vô danh thôn phệ lòng người như thời thời khắc khắc muốn xông phá lồng ngực lao ra!

Hắn đờ đẫn quay về nhà mình, Đinh Lỗi bỗng nhiên ngẩn người, chỉ thấy đại hán mặt vàng hôm qua đang thô bạo đạp lên người cha mẹ mình. Đinh Nhị Oa cũng không kháng cự, chỉ lôi kéo tay vợ mình không ngừng quỳ lạy.

- Đó là Thân quản sự, hôm qua hắn không phải đã bị ta đánh sao? Tại sao lại tới? Phụ thân vì sao phải làm như thế?

Trong con ngươi Đinh Lỗi bỗng dưng co rụt lại, phát hiện phía sau hán tử mặt vàng đi theo hai mươi mấy gia đinh thân thể khỏe mạnh, còn có quan sai đeo yêu đao tay cầm côn, đứng ngay ngoài cửa với vẻ hung thần ác sát.

Vừa nhìn thấy hắn, Thân quản sự mặt mày sưng húp nhất thời vui mừng:

- Mấy người các ngươi còn không bắt lại người này cho ta?

Quan sai kia vừa nghe liền cười, cầm xiềng xích tới xích hắn. Đầu óc Đinh Lỗi như đần độn mặc cho quan sai xích hắn lại. Đinh Nhị Oa thấy thế nhất thời kinh hãi kêu lên:

- Thân đại gia! Ngài có biết nam thành Vương Vân? Đó là chí giao trước kia của tiểu lão nhi. Lỗi nhi tuổi trẻ không hiểu chuyện, hôm qua vì tình thế cấp bách nhất thời nên phạm lỗi, kính xin ngài đại nhân đừng chấp lỗi tiểu nhân, nhìn mặt mũi Vương Vân lão gia bỏ qua một lần! Chỉ cần không vào quan phủ, mặc ngươi đánh cũng tốt mắng cũng được! Không phải ngài muốn lấy vài mẫu ruộng của nhà chúng ta sao, chúng ta có thể bồi thường.

- Vương Vân? Tên ở thành nam sao? Ta biết hắn, nhưng hắn coi là thứ gì?

Thân quản sự lạnh lùng cười một tiếng, chợt xô té Đinh Nhị Oa, sau đó một cước giẫm lên đầu hắn:

- Về phần mẫu ruộng của nhà ngươi, hôm nay ta không cần! Hôm nay ta nhất định muốn ngươi cửa nát nhà tan, tử tôn đoạn tuyệt!

Trong mắt Đinh Lỗi nhất thời đỏ ngầu, lạnh lùng nhìn một màn này. Da thịt cả người phồng lên, tay cầm xiềng xích đang từ từ căng thẳng.

Thân quản sự kia phảng phất còn chưa hết giận, lại hung hăng đạp mấy đá trên người Thân quản sự, sau đó thấy một bóng người bên cạnh nhào tới, chắn trên người Đinh Nhị Oa, Thân quản sự đầu tiên hoảng hốt mới phát hiện là mẫu thân Đinh Lỗi.

Hắn nhất thời càng tức giận, chân phải nặng nề đạp xuống.

Lúc này một sai dịch bên cạnh cũng phát hiện ra Đinh Lỗi dị thường, thản nhiên cười dùng yêu đao gõ đầu Đinh Lỗi.

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn động thủ với chúng ta sao? Biết điều đứng yên cho ta! Thân quản sự kiện ngươi vô cớ đả thương người, đại nhân muốn ngươi theo bọn ta đến nha huyện đối chất! Thành thật một chút thì ăn ít đau khổ, nếu không…

Bỗng nhiên trong đầu như có vật gì bùng nổ, Đinh Lỗi mạnh mẽ xông về phía trước, lực lượng làm hai tên sai nha lảo đảo, khóa sắt rời tay. Đinh Lỗi chợt giãy dụa, khóa sắc vỡ tan. Ngay sau đó hắn lại dùng uy thế sét đánh chụp lấy yêu đao một gã sai nha rút mạnh, trở tay chém tới, liền chém đứt đầu người này!

Giờ khắc này Đinh Lỗi bỗng nhiên có loại ảo giác, phảng phất như thanh yêu đao kia vốn là một phần của thân thể hắn. Tay hắn vừa tiếp xúc tới chuôi đao, liền có một cảm giác thành thục nói không nên lời.

Hắn không còn kịp suy nghĩ, lại đem yêu đao huy ra, đem thân thể tên sai nha còn lại chặt ngang người. Lưỡi đao cắt vào trong da thịt, sau đó dị thường cắt vào trong cột sống, không chút khó khăn liền cắt đứt, trường đao đi qua, lưỡi đao

bkhông có chút sứt mẻ.

Cho đến lúc này đám gia đinh kinh hô, sau đó ồn ào bỏ chạy. Thân quản sự há to miệng trợn mắt nhìn một màn trước mắt.

Đinh Lỗi tiện tay chém mấy người, sau đó lạnh lùng đi tới trước mặt đại hán mặt vàng. Một đao chém đứt chân phải hắn đang giẫm lên người Đinh Nhị Oa.

Thân quản sự chợt cảm giác lạnh như băng, đau đớn không chịu nổi té ngã trên đất. Lúc này hắn mới cảm giác được đau đớn kịch liệt, một cảm giác hít thở không thông, vô cùng khủng hoảng lan tràn trong lòng hắn.

- Đinh ca, Đinh ca! Hôm nay do Thân nhị không đúng, ta đáng chết…

Vẻ mặt Đinh Lỗi hờ hững, một đao chém rụng tay phải Thân quản sự.

- Một đao này là vì Thiến nhi! Nếu không phải ngươi thiết lập cạm bẫy, Thiến nhi sẽ không nghĩ nông cạn.

Hán tử mặt vàng lại kêu rống lên, Đinh Lỗi không chút động dung, lại chém một đao cắt đứt tay trái hắn.

- Một đao này là vì cha ta! Ngươi muốn ta cửa nát nhà tan, đoạn tuyệt tử tôn. Như vậy hôm nay ta lấy mạng chó của ngươi trước!

Khi ánh đao sáng như tuyết xẹt qua, vòi máu vung lên, lúc này tên hán tử đã hấp hối. Đinh Lỗi nhìn hắn, không quan tâm chết sống, lạnh lùng nhìn về phía trước. Hai mươi mấy gia đinh giờ phút này tay cầm gậy do dự không dám tiến tới, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm.

Đinh Lỗi nhếch môi, cầm đao xông vào đám người, đem bọn hắn xua tan.

Hắn xoay người, lại nhìn cha mẹ mình. Chỉ thấy phu thê Đinh Nhị Oa vẻ mặt đờ đẫn nhìn thi thể huyết nhục mơ hồ trước mắt.

Trong mắt Đinh Lỗi chợt lóe lên vẻ bi ai, hắn không nói chuyện, chỉ yên lặng cầm yêu đao của vài tên nha sai đi thẳng tới bắc thôn.

Thuận đường đi tới cửa thôn, sau đó rẽ qua, chính là đường vào nhà thôn trưởng.

Đinh Lỗi cơ hồ không chút do dự dùng một cước đạp thẳng vào cửa lớn, xông vào nhà. Chỉ thấy trưởng thôn Đinh Phụng sắc mặt tái nhợt đang ngồi bên trong.

Đinh Lỗi híp mắt, đầu tiên né sang bên cạnh tránh chiếc ghế do con trai Đinh Phụng ném tới. Sau đó lững thững đi tới, ánh đao vung ra, liền cắt đứt đầu người kia. Ngay sau đó lại một đao giết chết Đinh Phụng ngay trên ghế.

Ánh mắt hắn lại xẹt qua nữ nhân cùng hài tử trong phòng, liền xoay người bỏ ra ngoài.

Hắn vốn giết hết cả nhà họ, nhưng trong nhà đã không còn nam nhân, những người còn lại có giết hay không giết cũng không có gì khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 341: Bản tính Nhạc Vũ

Đem toàn bộ tài vật thu được trong nhà thôn trưởng đặt trước mặt phu thê Đinh Nhị Oa, Đinh Lỗi lại đi ra ngoài thôn. Khi đi ngang qua nhà Thiến nhi, hắn nhìn lại cánh cửa kia một lần cuối cùng. Quan tài đã được chuyển tới, còn đang thu liễm thi thể Thiến nhi. Toàn bộ cửa sổ những nhà xung quanh đều đóng chặt lại, từng đạo ánh mắt sợ hãi đang cẩn thận nhìn sang bên này.

Trong nội tâm Đinh Lỗi càng thêm bi thương, đang định cất bước chợt nghe vu bà vừa khép lại quan tài cho Thiến nhi thở dài:

- Đây là số mạng ý thật khó cãi, số mạng đã nhất định.

Mạng?

Bàn tay nắm yêu đao của Đinh Lỗi bỗng dưng căng thẳng, sau đó hắn càng bước nhanh hơn.

- Cả đời này của Thiến nhi chẳng lẽ nhất định phải hồng nhan bạc mệnh? Không, ta không tin mạng!

- Ý trời? Nếu thật sự là như thế, lão thiên kia đối đãi với người không khỏi quá mức bất công.

- Đây là không công chính! Thân quản sự cùng Đinh Phụng chẳng qua chỉ là chó săn, do Thượng Quan gia làm giàu bất nhân, giữ lại cũng chỉ tai họa nhân gian!

Cỗ lệ khí sát niệm trong lồng ngực của hắn, còn có cỗ xúc động muốn nhắm người mà nuốt càng thêm sôi trào kích động. Trái tim hắn nhảy lên mãnh liệt, phảng phất như tùy thời có thể vỡ ra.

Theo con đường lớn trước mắt không biết đã đi được bao lâu, xa xa liền trông thấy trang viên lớn của Thượng Quan gia phía trước. Nhưng vừa mới nhích tới gần, liền có mười mấy tên sai nha vây quanh tới.

- Người này chính là Đinh Lỗi! Bắt hắn cho ta, chết sống bất luận!

Trong nháy mắt lời kia vừa rơi xuống, liền có hai mươi mũi tên đồng loạt bắn tới. Đinh Lỗi chỉ ngăn cản được mười mấy mũi tên, sau đó cánh tay cùng ngực đều bị trúng tên. Giờ khắc này ở trước mắt hắn hai mươi tên cung thủ lại kéo cung lần nữa, trong đầu Đinh Lỗi nhất thời tràn ngập vẻ trống rỗng.

- Chẳng lẽ hôm nay Đinh Lỗi này phải chết yểu thế sao? Không được! Thù lớn của ta còn chưa trả, há có thể nhận thua mà chết?

Một cỗ sát khí hung lệ chợt nổ ra trong đầu Đinh Lỗi, hơn hai mươi mũi tên bắn tới phảng phất như bị một cỗ lực lượng dẫn dắt xẹt qua bên người hắn.

Bản thân Đinh Lỗi cũng không nghĩ tới dị trạng này, cả người nhanh như báo săn xông vào bên trong trận hình của mấy tên lính đang thất thố. Yêu đao phát ra ánh sáng rét lạnh, đem tên sai nha mặc trang phục đầu lĩnh một đao chém chết.

- Cho dù số mạng đã nhất định buộc ta phải chết, ta cũng phải kéo theo toàn tộc Thượng Quan gia cùng đi theo ta!

Đinh Lỗi lại xông vào đám người, liền giết tán mười mấy tên lính kia. Sau đó cũng không để ý tới bọn hắn, trực tiếp phóng vào tường cao trang viên, chạy thẳng vào trong viện, gặp người liền chém, gặp người liền giết.

Cũng không biết thanh đao trong tay vung lên bao nhiêu lần, rốt cục khi Đinh Lỗi dừng lại thân hình, trong trang viên đều là ngọn lửa bốc cao đầy trời, thi thể tràn đầy đình viện. Mà bên hông hắn mang theo vài thanh yêu đao, đều đã bị sứt mẻ, hắn nhìn khắp bốn phía, chung quanh không còn người nào.

Lẽ ra giờ phút này đại thù của Đinh Lỗi đã được báo, phải có cảm giác vô cùng sung sướng, nhưng khi nhớ tới thi thể lạnh như băng của Thiến nhi, cùng với bản thân mình ngày hôm nay không thể không vong mạng thiên nhai, nỗi bi phẫn trong lòng hắn không hề sút giảm.

Đinh Lỗi cầm lên một mảnh vải từ xiêm y người chết, chấm máu chảy dưới đất, viết lên vách tường dòng chữ: "Kẻ giết người là Đinh Lỗi", sau đó vẫn cảm giác trong lòng vô cùng tức giận, liền liên tục viết thêm bảy chữ "Hận" lại thêm bảy chữ "Sát", xem như phát tiết sát niệm hận ý vô tận trong nội tâm của hắn.

- Tuy Thượng Quan gia gây họa, nhưng cái chết của Thiến nhi chỉ trách thiên ý trêu người!

Nghĩ tới đây, Đinh Lỗi bỗng dưng dùng yêu đao trong tay chỉ lên bầu trời:

- Thiên nếu muốn đùa ta, ta liền đem thiên chém vỡ! Từ nay về sau, Nhạc Vũ này sống chết nắm trong tay, biến hóa tùy tâm. Địa không thể chôn! Thiên không thể sát! Lần này mạng chỉ do ta, không còn do trời!

Lời vừa rơi xuống, thiên địa chợt nổi lên sấm sét vang dội, mây đen che lấp mặt trời! Mà Đinh Lỗi đứng bên trong viện, đột nhiên giật mình ngẩn ra.

Vì sao mình lại biết chữ, còn Nhạc Vũ là ai?

Bên trong Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong, sáu tu sĩ Nguyên Anh cảnh sắc mặt xanh mét. Bên trong thủy kính trước mặt, hiện lên hết thảy những gì Nhạc Vũ đã kinh nghiệm trải qua.

Bảy chữ "Hận" được viết bằng máu tươi, hiện lên thật rõ ràng bên trong kính. Khi Nhạc Vũ hóa thân Đinh Lỗi dùng yêu đao chỉ lên bầu trời, nói ra câu: "Thiên nếu muốn đùa ta, ta liền đem thiên chém vỡ", thủy kính nhất thời đung đưa thật kịch liệt. Mà sắc mặt sáu tu sĩ Nguyên Anh cảnh đều khẽ biến. Theo ý nghĩ vô cùng mãnh liệt kia, cả ảo cảnh cũng đã dao động dữ dội, cho dù sáu người họ đã vận dụng toàn lực thúc đẩy linh trận, cũng chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp, không làm linh trận bị hỏng mất mà thôi.

- Sống chết trong tay, biến hóa tùy tâm, địa không thể chôn! Trời không thể sát! Mạng chỉ do ta, không do trời.

Ở bên cạnh đại trận, Diệp Tri Thu ngồi xếp bằng bàng quan nhìn vào, chợt lẩm bẩm, sau đó dị quang thoáng hiện trong mắt:

- Nhạc sư điệt thật hào khí! Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể trường sinh!

- Hắc hắc! Hài tử này, trời sinh nên tu đạo thật đúng.

Lý Vô Đạo lúc này cũng chợt than thở:

- Mạng ta không do trời! Lúc ta còn trẻ tuổi chỉ sợ không có được hào khí này.

- Hai người các ngươi! Lại còn lòng thanh thản ở đó nói chuyện? Còn không mau tới đây hỗ trợ?

Cung Trí không nhịn được gầm lên một tiếng, Lý Vô Đạo cùng Diệp Tri Thu đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ gia nhập vào bên trong linh trận. Bắt đầu trợ thủ trấn áp ý thức muốn phá trận thoát ra ngoài của Nhạc Vũ.

Khi ảo cảnh từ từ ổn định, mấy người đang chủ trì trận pháp đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải tu vi hôm nay của họ đã sớm không còn sợ thời tiết, giờ phút này nhất định tuôn đầy mồ hôi lạnh.

- Đây đã là lần thứ hai mươi hai diệt cả nhà người ta, sát tâm của tiểu tử này đúng thật là quá nặng.

Mạc Quân thở dài một tiếng, sau đó chợt nghe Đoan Mộc Hàn cười khúc khích, dựng ngón tay nói:

- Sư thúc tổ, hắn phải là lần thứ hai mươi bảy mới đúng. Ngoài ra còn có hai lần dù chưa thành công nhưng cũng đã đại khai sát giới.

Mạc Quân trợn mắt nhìn nàng, cũng không phản bác. Chẳng qua đưa mắt nhìn vào trong thủy kính, nhìn vào vẻ mặt mờ mịt của Nhạc Vũ vẫn còn chưa khôi phục lại.

- Vốn dự định để cho hắn bị quan sai bắt, sau đó kinh nghiệm mười năm tai ương lao ngục. Nhưng hiện tại lại xuất hiện biến cố, bây giờ phải làm sao?

- Còn có thể làm sao? Ta và ngươi tuy hai lần liên tục dùng pháp lực trấn áp, nhưng hài tử kia đều có thể dùng ý niệm tránh thoát. Tru diệt hết mấy tên lính kia, khiến cho tình hình sau đó hoàn toàn thoát khỏi khống chế của chúng ta. Ảo cảnh này dù sao cũng phát sinh trong đầu hắn, mặc dù mấy người chúng ta hợp lực, cũng thật khó chân chính trấn áp.

Cung Trí cau mày thở dài nói:

- Tính tình của hắn cùng người thật thật quá khác xa! Năm đó ta xuyên qua hư không du lịch hồng hoang chư giới, Đinh Lỗi gặp phải chuyện này là ta tận mắt

nhìn thấy. Nhưng người kia tuy có chút huyết tính, nhưng tính tình dù sao cũng bình thản, lúc ấy lại chịu ngoan ngoãn đi theo sai nha, đổi lại Vũ nhi, tình hình lại hoàn toàn khác hẳn. Chúng ta cho hắn hóa thân thành Đinh Lỗi, kinh nghiệm cuộc đời của người trong ảo cảnh, xem như lịch lãm đạo tâm mà thôi, không ngờ kết cục cuối cùng lại như thế.

- Nếu không phải có tính tình như vậy, năm đó khi hắn còn chưa vào Quảng Lăng Tông, liền làm ra chuyện to gan lớn mật như vậy. Tính tình Vũ nhi không thích bị người định đoạt, tính nết cương liệt, chỉ từ những lời nói vừa rồi liền biết rõ ràng. Tình hình đồng dạng Đinh Lỗi thực sự lại chịu đựng, Vũ nhi thì rút đao khiêu chiến. Làm sao chịu nổi chuyện bọn đạo chích kia giẫm lên trên đầu mình? Trời sinh hắn cũng không phải người chịu vâng theo số mạng!

Nông Dịch Sơn vuốt râu, vẻ mặt buồn rầu:

- Thật ra đây cũng là chuyện tốt. Vô Đạo nói không sai, hài tử này đích thật là nhân tài tu chân. Thật ra đạo tâm của hắn cũng không còn cần ma luyện, đã đủ đối kháng bất kỳ tâm kiếp nào.

- Vực Ngoại Thiên Ma mạnh mẽ chư vị đâu phải không có kinh nghiệm? Hôm nay tuy Vũ nhi biểu hiện không tệ, ngày sau khả năng độ kiếp càng lớn hơn một phần.

Nói tới đây, Cung Trí hừ lạnh một tiếng:

- Năm đó mấy người bọn ta cũng không phải đều như vậy hay sao? Mấy tháng trước chúng ta không biết tu vi tiến cảnh của hắn nhanh như thế, đã dám cho hắn mạo hiểm một lần. Lần này trước khi độ kiếp Kim Đan, lại cần phải bổ sung lần nữa!

- Lời này của Cung sư huynh thật hợp ý ta! Chẳng qua hài tử kia bên trong ảo cảnh không chịu theo dẫn dắt của chúng ta đi tới, bọn ta cần phải làm sao?

Nghiêm Chân cau mày:

- Nói ra thật xấu hổ, nửa tháng nay kinh nghiệm qua bốn mươi bảy loại ảo cảnh, hôm nay chỉ đạt được hiệu quả quá nhỏ.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy cười hì hì nói:

- Cái gì hiệu quả quá nhỏ? Căn bản là không có chút tác dụng!

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mấy vị tu sĩ Nguyên Anh đều hiện lên vẻ hổ thẹn. Dù là Lý Vô Đạo cũng phải nhếch môi ngượng ngùng.

Qua một lúc lâu, Nông Dịch Sơn rốt cục mở miệng thăm dò:

- Chư vị sư thúc, với tính tình của Vũ nhi, chỉ sợ thế gian thái bình không dung nổi hắn. Nhất định phải giết người phóng hỏa, đi theo con đường giết chóc nghịch phản. Sao chúng ta không thử thay đổi hoàn cảnh một chút?

Mấy người Cung Trí nhất thời lộ ra ý mừng, ánh mắt phát sáng. Chỉ nghe Xương Băng Hồng lại lạnh lùng nói:

- Còn có mười bảy lần! Nếu còn có chuyện tránh thoát sự khống chế của ta và ngươi, mặc dù có thêm Diệp sư điệt cùng Lý sư điệt tương trợ, nhiều nhất chỉ có thể làm thêm được mười bảy lần mà thôi. Với lực lượng của Vũ nhi, lúc nào cũng có thể khôi phục thanh tỉnh, tránh thoát Cửu Thiên Thập Địa Huyễn Linh đại trận này.

Bên trong Quan Vân Điện nhất thời vắng lặng.

Giờ phút này Nhạc Vũ không hề hay biết phiền não của những người bên ngoài, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình thật hỗn loạn, trong đầu không ngừng chuyển đổi vô số hình ảnh. Phảng phất như trong nháy mắt đã trải qua vô số kiếp người, có khi sinh trong nhà giàu có, có khi lại nghèo hèn, có khi là thân nam tử, có lúc lại là nữ tử cùng hài tử.

Theo thời gian trôi qua, ý phẫn uất tích lũy trong lòng Nhạc Vũ cũng càng ngày càng khó có thể phát tiết. Thật sự vô cùng khó chịu, hắn không ngừng giằng co, chỉ muốn tránh thoát tòa lao lung này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 342: Thất hận thất sát

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Nhạc Vũ cảm giác được gông cùm đang bao vây quanh mình rốt cục bị hắn ầm ầm đánh nát.

Sau đó một ít ảo ảnh trong đầu hắn toàn bộ biến mất. Hắn chỉ thấy mình đang ngồi ngay trung ương Quan Vân Điện, mấy vị sư thúc tổ cùng thái sư thúc tổ đang dùng vẻ mặt quái dị nhìn mình. Bên cạnh còn có nhân vật thần bí toàn thân bao phủ trong hắc bào, đang lặng lẽ hướng bên ngoài điện đi ra.

Nhạc Vũ lại nhìn tới trước mặt, linh trận khổng lồ đã hoàn toàn vỡ nát. Pháp lực thần hồn trong cơ thể hắn rõ ràng đã hòa thành một thể, vận chuyển khống chế hoàn toàn do tâm.

Nhìn thấy được tình huống này, trong lòng Nhạc Vũ chẳng những không vui sướng, ngược lại còn cảm thấy vô cùng ảm đạm. Hắn biết cửa ải luyện khí hóa thần mình đã thành công lướt qua, chính thức tiến vào bước cuối cùng của Linh Hư cảnh giới. Nhưng lại phải trả giá bằng ba năm thọ nguyên của mấy vị trưởng bối tông môn.

Xưa nay hắn cũng không có thói quen đem cảm xúc bộc lộ trên nét mặt, giờ phút này tuy mặt mũi hắn cũng không có biến hóa, nhưng trong lòng âm thầm cảm kích vô cùng.

Hắn thầm nghĩ ân đức này mình làm sao mới có thể hoàn trả lại? Hai vị thái sư thúc tổ Cung Trí và Nghiêm Chân chỉ sợ trong vòng hai mươi năm sẽ bị vẫn lạc. Khi đó mình đã có khả năng tìm được dược liệu kéo dài tính mạng cho họ hay không?

Ngay khi trong lòng hắn đang xoay chuyển ý nghĩ này, Nông Dịch Sơn thoáng lắc đầu đứng dậy:

- Lần này thật sự là xấu hổ! Xương sư đệ, ngươi nhìn xem có thể làm lại lần nữa hay không?

Ánh mắt Xương Băng Hồng lóe lên, nhìn một lượt, sau đó lộ ra nụ cười:

- Bản tâm của hắn không chịu để người khác dẫn dắt, dù có làm lại bao nhiêu lần, cũng có kết quả giống như vậy.

Mạc Quân nghe vậy nhất thời nhướng mày:

- Hay là thử xem loại nhị phẩm ảo trận một lần thế nào. Ta còn thật không tin khi đó còn không áp được hắn!

Trong ngôn ngữ tràn đầy ý khó tin.

- Nếu tông môn không tiếc linh thạch, lực lượng của nhị phẩm ảo trận cũng mạnh hơn Cửu Thiên Thập Địa Huyễn Linh đại trận. Nhưng tình hình của Vũ nhi trong suốt một tháng nay, các ngươi cũng nhìn thấy.

Nói tới đây, Xương Băng Hồng lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người:

- Với tính tình của Vũ nhi, khi đó hoặc là hắn tránh thoát ảo trận, hoặc là đạo tâm của hắn bị ảo trận áp đến hỏng mất. Tuyệt không còn đường thứ hai!

Nông Dịch Sơn nhìn Nhạc Vũ, trong mắt không biết đang vui hay buồn:

- Hài tử này, cũng may sinh tại thế giới hiện tại!

Nói xong câu này, hắn mất hứng phất tay đi vào hậu điện.

Nông Dịch Sơn như thế, mấy vị trưởng lão như Cung Trí cùng Mạc Quân cũng mang theo vẻ mặt cổ quái rời đi. Lúc gần đi, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ như tán thưởng lại như khó tin.

Nhạc Vũ cảm thấy khó hiểu, đợi khi mấy vị trưởng lão rời đi xa xa, mới đưa mắt nhìn Đoan Mộc Hàn đang ngồi bên cạnh:

- Sư phụ, xin hỏi vừa rồi đệ tử đã làm chuyện gì sai chăng? Làm chưởng giáo cùng mấy vị sư thúc tổ tức giận?

Đoan Mộc Hàn đang cười trộm không thôi, lần này nghe vậy không nhịn được

cười to thành tiếng, vỗ vai Nhạc Vũ nói:

- Ngươi đừng để ý tới họ, chẳng qua là mấy tao lão đầu luôn tự cho là đúng mà thôi. Kết quả bỏ ra nhiều thời gian như vậy, cuối cùng chỉ vô tích sự. Cho nên họ không chịu cam lòng!

Nhạc Vũ kỳ quái, tập trung suy tư. Hắn biết sở dĩ đám người Nông Dịch Sơn có hành động quái dị, hơn phân nửa là vì lúc hắn bị ảo trận của Xương sư thúc tổ mê hoặc, đã phát sinh ra chuyện gì đó.

Dần dần, trong đầu của hắn nhất hiện ra một loạt hình ảnh vốn không thuộc về trí nhớ của hắn. Trên mặt dần dần lộ ra vài phần bi ai giận dữ.

Đoan Mộc Hàn thấy thế thầm cảm thấy kỳ quái, con ngươi xoay chuyển, vỗ vai Nhạc Vũ nói:

- Tiểu Vũ, nếu ngươi buồn bã vì việc hao tổn thọ nguyên của mấy vị sư thúc tổ, thì không cần bi thương làm gì. Sinh lão bệnh tử bất quá chỉ là chuyện bình thường. Chúng ta là người tu chân, nên nghĩ rộng một chút! Huống chi sư môn chúng ta có Luân Hồi Bàn trong tay, sư tôn bọn họ có thể chuyển thế trọng tu. Chỉ cần vận khí không quá kém, hơn phân nửa có thể tìm được một thân thể tốt. Thật ra xem như đã bước vào cửa trường sinh một bước rồi còn gì.

Đoan Mộc Hàn đang nói huyên thuyên, nhưng vẫn không thấy vẻ buồn bã trên mặt Nhạc Vũ biến mất, nàng đang hoài nghi khả năng nói chuyện của mình có phải có vấn đề hay không, liền thấy con ngươi Nhạc Vũ ngưng đọng lại, nhưng phảng phất tiêu cự không phải tập trung trên người mình.

Ngay sau đó một cỗ lực lượng làm lòng người sợ hãi từ trên người Nhạc Vũ bốc lên.

Đoan Mộc Hàn kinh hãi thối lui ra sau mấy bước. Lý Vô Đạo còn chưa rời đi xa đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Nhạc Vũ chăm chú:

- Hài tử này ngay hiện tại đột nhiên đốn ngộ sao? Đây tựa hồ là kiếm ý…không đúng! Hắn là đao ý!

Thật ra kiếm ý hoặc đao ý vốn không có khác nhau, đều là dụng ý vào binh khí. Chẳng qua giờ phút này chuôi Bi Âm đao của Nhạc Vũ đã từ trong giới chỉ phá

không bay ra, quay tròn lơ lửng bên cạnh hắn. Theo cỗ khí từ tràn ra trên người Nhạc Vũ, mang theo đao ý vô tận bi thống cùng hận ý sát niệm bắt đầu từ yếu chuyển thành mạnh, thanh âm rên rỉ vang lên, hỗ trợ cùng thanh đao đang xoay tròn.

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn cùng Lý Vô Đạo chợt ngưng trọng, đều lấy ra huyền binh chắn ngay trước người mình. Chỉ xem linh lực ba động mà nói, Nhạc Vũ dùng Âm Công thuật vô cùng mãnh liệt tới mức tận cùng, dù là đạo tâm của họ cũng phải chịu ảnh hưởng.

Sau đó dần dần, chỉ thoáng tích tắc, cả Quan Vân Điện dưới thanh âm chấn động kia, bắt đầu vang lên tiếng răng rắc.

Lần này Đoan Mộc Hàn hơi cau mày, nàng cũng không lo lắng Quan Vân Điện vốn là pháp bảo này sẽ bị đao âm chấn sập, chẳng qua nếu đem nơi này xem như chỗ luyện đao, ít nhiều có chút không ổn.

Còn đang do dự, có nên đánh tỉnh Nhạc Vũ hay không, bên kia Nông Dịch Sơn đã từ hậu điện bay ra, vẻ vui mừng trong mắt tràn đầy, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

- Tuy lần này sử dụng ảo trận vô dụng, nhưng cũng khiến cho hắn đạt được chỗ tốt. Hàn nhi, không nên quấy nhiễu hắn!

Đoan Mộc Hàn nghe vậy vui mừng, nàng vốn không muốn quấy nhiễu Nhạc Vũ đốn ngộ, giờ phút này dĩ nhiên thuận thế lui sang một bên. Ngay sau đó Nông Dịch Sơn lại vung tay lên, một pháp bảo hình tròn bay lên không trung, chắn ngay trên đầu Nhạc Vũ, ngăn cản hết thảy ý niệm thanh âm từ bên ngoài, xem như làm hộ pháp cho Nhạc Vũ.

Khi hắn vừa bố trí xong, mấy người vừa rời đi cũng vội vàng ngự khí quay trở về. Sau đó nhìn vẻ mặt Nhạc Vũ đang dại ra, còn có lục phẩm trường đao bên cạnh hắn, vẻ mặt đều vô cùng giật mình.

Lần này trong đầu Nhạc Vũ đang có vô số hình ảnh chảy xuôi như phim điện ảnh quay ngược. Hết thảy những kinh nghiệm trải qua trong ảo cảnh, nhất nhất bày ra thêm lần nữa. Trong đó có vui vẻ có bi thương, có hận thù có giận dữ. Theo tâm tình của hắn biến hóa, thanh âm Bi Âm đao tấu ra cũng hoàn toàn khác biệt, ý niệm tương hợp ngày càng thêm cường liệt.

Sắc mặt Đoan Mộc Hàn đã biến thành màu đất. Tuy nàng tế ra toàn bộ pháp bảo huyền binh, ngay cả hồn thức cũng thu liễm trong cơ thể, nhưng vẫn không thể đề phòng, thanh âm kia vẫn liên tục công kích thẳng tới.

Nếu như đây là một cuộc chiến đấu, nàng tự nhiên có thể dùng một kiếm chém giết Nhạc Vũ. Nhưng giờ phút này nàng phải gượng chống dưới Bi Âm đao của Nhạc Vũ, thật sự không sao chịu đựng được.

Tu vi của Đoan Mộc Hàn yếu nhất trong những người này, mà giờ khắc này không chỉ có nàng bị như thế. Dù là Lý Vô Đạo cũng khẽ cau mày, cây đao kia mặc dù còn chưa thể đả thương được hắn, nhưng nếu chờ khi Nhạc Vũ tăng lên cấp bậc tu sĩ Kim Đan, đổi lại một thanh đao có thanh âm mạnh hơn, tình hình khi đó quả thật rất khó nói.

Lúc này Mạc Quân chợt hít sâu một hơi, hỏi:

- Cung sư huynh, ngươi nhìn Vũ nhi sáng chế đao pháp này, có thể liệt vào mấy phẩm?

- Khó mà nói!

Cung Trí nghe vậy thoáng lắc đầu, ánh mắt quét nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đoan Mộc Hàn, do dự nói:

- Âm Sát thuật này của hắn tiêu hao pháp lực chẳng qua tương đương với mấy trung giai đạo pháp. Chỉ cần tu sĩ Linh Hư cảnh cũng có thể chống đỡ. Nhưng lực sát thương mạnh, dù là Đoan Mộc sư điệt cũng bị ảnh hưởng, hắn nên liệt vào tam phẩm.

- Tam phẩm thì không đâu, ta xem ít nhất có thể liệt vào tới nhị phẩm!

Nghiêm Chân hắc một tiếng nói:

- Đây là Đoan Mộc sư điệt, vô luận là pháp bảo hay tâm tính kiên định cũng đều là tốt nhất. Đổi lại là tu sĩ Kim Đan khác, làm sao dễ dàng ngăn cản như vậy?

- Ta cũng cảm giác như thế.

Cung Trí nghe vậy tinh tế giải thích:

- Nhưng nếu bình luận đạo pháp kiếm thuật bậc này, ngoại trừ uy năng cùng tiêu hao ra, còn có kiểu tác dụng chậm. Quảng Lăng Tuyệt Kiếm là công pháp khi tu vi càng cao, có thể đánh ra chiến lực càng mạnh, vì vậy mới được liệt vào nhất phẩm. Vũ nhi sáng chế Âm Đao thuật, mọi thứ đều là thượng phẩm. Nhưng vấn đề là nếu đối mặt tu sĩ cao cấp, chưa chắc làm được như hôm nay.

- Ba vị sư thúc, với ý kiến hiện giờ của ta hiện tại đánh giá còn hơi sớm một chút. Đao thuật này chỉ mới thành lập, còn rất nhiều khả năng cải tiến. Dù là hiện tại cũng không hoàn toàn hoàn thiện. Thật ra hôm nay ta để ý chính là kinh nghiệm vừa rồi của Vũ nhi trong ảo cảnh, có nên dùng Hồn Ngọc ghi chép lại hay không?

Khi Nông Dịch Sơn vừa nói ra lời này, trong mắt mọi người nổ bắn ra tinh mang, nhìn về phía Xương Băng Hồng. Khi trông thấy hắn thoáng gật đầu, nhất thời đều cảm thấy vui mừng.

Có Hồn Ngọc trong tay, hết thảy ý niệm suy nghĩ của Nhạc Vũ trong ảo cảnh cũng có thể lưu lại cho đệ tử đời sau, lấy phương pháp tương tự để đệ tử có thể thừa kế lĩnh ngộ.

Thay lời khác mà nói, chỉ cần Nhạc Vũ đồng ý, như vậy Quảng Lăng Tông sẽ có thêm một môn Âm Công thuật truyền thừa có phẩm cấp tam phẩm thậm chí là nhị phẩm như Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, cung cấp cho tu sĩ đang ở cảnh giới Kim Đan cùng Linh Hư kỳ.

Diệp Tri Thu giờ phút này như có hiểu được, nhìn tình cảnh này, lại nhớ tới tình hình đại chiến mấy chục năm trước, lần lượt lại hiện lên trong đầu hắn, một cỗ hồn thức tương tự Nhạc Vũ cũng dần dần từ trong người Diệp Tri Thu phóng lên cao.

Vào lúc này khí tức của Nhạc Vũ lại biến đổi lần nữa. Hắn thấy được bản thân là Đinh Lỗi, kinh nghiệm nhân sinh, bảy chữ "Hận" bảy chữ "Sát" đầy dẫy trong suy nghĩ của hắn.

Không hề có chút báo trước, Nhạc Vũ chợt xuất thủ, cầm chuôi Bi Âm đao, ý niệm tràn ngập oán hận sát ý cực hạn trong phút chốc phảng phất như ngưng tụ thành đao, cuồn cuộn âm ba tăng cao hơn mấy lần!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 343: Nghịch thiên đao ý

Mười mấy âm trận Nhạc Vũ thiết lập bên trong Bi Âm đao đồng thời chấn động, âm ba cùng nhau kết hợp, những tu sĩ Nguyên Anh cảnh nghe được thanh âm ngoại trừ cực kỳ bi thương, hận ý vô tận, vẫn còn có cảm giác bao la hùng vĩ như dời non lấp bể.

Mấy người trong điện đồng thời biến sắc, lúc trước thanh âm chiến minh trong Bi Âm đao tuy có thể làm thần hồn tâm trí người khác chịu ảnh hưởng, nhưng chỉ là các loại âm điệu đơn thuần, cùng âm ba mà người thường thật khó có thể nghe thấy, dao động tiếng lòng của người khác, nhưng lại trực tiếp đánh sâu vào thân thể bọn họ, làm họ khó chịu vô cùng.

Mà giờ khắc này, mấy chục đạo âm ba hội tụ thành một thể, âm ba buồn bã uyển chuyển thê lương, vô cùng tâm động. Thẳng nhập vào tận chỗ sâu kín nhất trong thần hồn, làm người ta khó có thể tự chủ, gần như muốn sa vào trong đó, cảm giác được nỗi oán hận bi thương ẩn chứa bên trong.

Đoan Mộc Hàn nhíu mày, quanh thân trên dưới không ngừng liên tục phát ra thanh âm. Tuy nàng chủ động ngăn cách toàn bộ thanh âm bên ngoài, song một đao của Nhạc Vũ lại không chỉ nhắm vào thần thức linh hồn người khác mà thôi, dưới lực đánh sâu của âm ba, nàng xuất ra vài thủ đoạn cũng không cách nào hoàn toàn chống đỡ. Ngoài ra còn có đao ý kết hợp với âm ba, dù chưa tiếp xúc với hồn thức của nàng, nhưng vẫn ảnh hưởng nàng, vài lần thiếu chút nữa nàng bị dẫn động, câu khởi lên sát niệm trong lòng.

Khẽ cắn răng, Đoan Mộc Hàn lại thả ra Huyền Minh kiếm, cùng Chu Lệ kiếm thủy hỏa kết hợp, hộ vệ quanh người. Cách làm như vậy tuy có chút mất mặt, nhưng so sánh với việc bị tâm thần không thể khống chế còn đỡ hơn. Nàng là sư phụ, nếu bị Nhạc Vũ điều khiển thật sự quá tổn hại mặt mũi.

Mà ngay sau đó, đao âm lại lần nữa chuyển đổi, bi hận ý chuyển thành sát niệm nghệ thiên. Như nhóm người Nông Dịch Sơn cùng Cung trí mặc dù còn có thể miễn cưỡng tự bảo vệ, nhưng sát tâm trong lòng vẫn nổi lên. Bọn họ chỉ hận

không thể đem hết thảy trước mắt cùng toàn bộ thương sinh linh trong thiên hạ đều giết tận giết tuyệt.

Bên phía Diệp Tri Thu, một cỗ kiếm ý tuyệt cường phóng lên cao, cùng ý niệm của Nhạc Vũ mơ hồ tương tự, nhưng vẫn có thể duy trì độc lập, hắn đang mượn âm ba của Nhạc Vũ tạo thành kiếm ý đặc biệt của chính hắn.

Hai người cộng minh kết hợp lẫn nhau, không ngờ ép bức tới mức mấy vị Nguyên Anh tu sĩ trong điện sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, phải thu hồi thần hồn để tránh phong mang.

Lý Vô Đạo không khỏi kêu khổ, thầm nghĩ:

- Hiện tại ta đã đủ khổ sở rồi, Diệp sư đệ ngươi còn tới tham gia náo nhiệt gì chứ? Đây không phải có chủ tâm ép Lý Vô Đạo này bị bêu xấu sao. Lại nói ngộ tính của Diệp sư đệ đúng là phi phàm. Kiếm ý lĩnh ngộ cũng không kém hơn Nhạc sư diệt. Tương lai chỉ cần bổ túc toàn bộ liền có thể sáng tạo ra một bộ kiếm kỹ nhị phẩm lưu lại truyền thừa!

Hắn cũng không còn cách nào khác, học theo Đoan Mộc Hàn thả pháp bảo ra ngoài, bảo vệ quanh người mình, lúc này mới cảm giác thư thích hơn một chút.

Nhưng lúc này tình hình lại có biến hóa. Trong đầu Nhạc Vũ đang nhớ lại tình hình lúc Đinh Lỗi dùng đao chỉ lên bầu trời bên trong ảo cảnh.

Tất cả ý niệm trong lòng hắn nhất thời đều chuyển thành vô tận hận ý đối với thượng thiên. Trong mắt hắn lộ ra đạo lệ mang làm người ta không dám nhìn thẳng, Bi Âm đao nhắm thẳng vào phía chân trời, lặp lại câu nói trong ảo cảnh.

- Nếu thiên muốn đùa ta, ta liền đem thiên chém vỡ! Từ nay về sau, sống chết của Nhạc Vũ ta nắm trong tay, biến hóa tùy tâm. Địa không thể chôn! Thiên không thể sát! Mạng của ta phải do ta, không phải do trời!

Khi Nhạc Vũ nói ra lời này, đao ý đao âm đều biến đổi lần nữa. Quanh người Nhạc Vũ xuất hiện vài trăm điểm đen nhỏ bao quanh.

- Không gian loạn lưu?

Cung Trí hí mắt, sau đó hít sâu một hơi. Hắn biết âm ba trên đao của Nhạc Vũ đã phá hư pháp tắt thiên địa quanh người, làm không gian chung quanh đều bị giải thể, trực tiếp vỡ ra không gian bích chướng cản trở.

Càng làm cho mọi người kinh dị chính là vào lúc này trên đỉnh Thủy Hàn Phong, bỗng nhiên mây đen hội tụ, quay cuồng kích động. Chỉ thoáng chốc đã đem phiến không gian che kín chặt chẽ, sau đó vô số lôi điện không ngừng lóng lánh xuyên toa bên trong, một cỗ uy áp mênh mông như đang ập đến.

- Đây là lôi kiếp!

Nghiêm Chân nhất thời không thể khống chế được lực lượng, bức đứt râu mép trong tay. Nhưng lần này hắn không thể quản được nhiều như vậy, chỉ yên lặng nhìn ra bên ngoài điện:

- Một đao kia, chẳng lẽ lão thiên gia cũng cố kỵ hay sao?

- Ước chừng như thế.

Nông Dịch Sơn thở nhẹ một hơi, nhìn những điểm đen bên người Nhạc Vũ.

- Một đao kia còn chưa hoàn toàn hoàn thành, với tu vi hắn e rằng không làm được. Nhưng cỗ đao ý nghịch thiên cùng hình thức ban đầu của đao pháp nếu ngày sau có thể bổ túc toàn bộ, hơn phân nửa là đủ khả năng hủy thiên diệt địa!

- Giống như hắn có thể làm nát bấy không gian chung quanh, thật ra ta và ngươi cũng có thể làm được. Nhưng vấn đề là hôm nay hắn mới đạt tới Linh Hư cảnh giới mà thôi, dù là ba năm trước đây đã có thể lấy kiếm phá pháp, nhưng muốn chấn vỡ không gian khó khăn không thể so sánh nổi.

- Ta cũng cảm giác kỳ quái. Bất quá vô luận như thế nào, lần này Quảng Lăng Tông thật sự rất may mắn. Có thể nhận được một vị đệ tử muôn đời khó tìm như vậy!

Cung Trí cùng Mạc Quân đều gật nhẹ đầu thầm chấp nhận, chẳng qua trên mặt vẫn mang theo vẻ buồn rầu chiếm đa số:

- Nhưng nếu thiên kiếp thật không giáng xuống được, chỉ sợ hơn phân nửa tiểu Vũ sẽ không chịu nổi, khi đó còn phải bảo vệ cho nó.

- Vô phương!

Thần sắc Xương Băng Hồng đạm mạc, ánh mắt quét nhìn chuôi đao trong tay Nhạc Vũ. Vẻ mặt mọi người hiện tại hòa hoãn lại, chỉ thấy thân đao Bi Âm đao đang có dấu hiệu muốn vỡ ra. Trong lòng mọi người chợt hiểu, lấy huyền binh lục phẩm này, muốn chống đỡ đao kỹ vượt cấp như vậy, bị hỏng mất chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Bản thân Nhạc Vũ mặc dù không biết, nhưng theo lẽ thường mà nói, thừa nhận thiên kiếp, vô luận là thần hồn pháp lực của Nhạc Vũ đều sẽ bị khô cạn.

Tình hình bên phía Nhạc Tri Thu cũng làm mọi người kinh ngạc. Ban đầu khi nghịch thiên đao ý của Nhạc Vũ phóng lên cao, Diệp Tri Thu có vài phần không theo kịp. Cho đến mười mấy lần hô hấp về sau, mới dần dần chuyển đổi. Khi cỗ ý niệm nghịch thiên thứ hai vừa hình thành, lôi lực tụ tập trên không trung càng thêm cường thịnh. Trong đó ít nhất có bảy thành áp lực chuyển dời qua trên người Diệp Tri Thu.

Mà giờ khắc này quanh người hắn cũng xuất hiện những điểm nhỏ màu đen giống như Nhạc Vũ, khiến cho không gian nứt vỡ. Vào phút nào mặc dù trong tay hắn không có âm đao, nhưng sức lực từ thân kiếm huy ra như nước thủy triều, uy năng tuyệt đối không hề thua kém.

Lần này Nhạc Vũ cũng cảm giác được hồn thức của mình cơ hồ bị thần hồn kia uy áp, trực tiếp ép tới mức nứt toác ra. Chẳng qua càng là như thế, ý niệm muốn thoát khỏi sự ràng buộc trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt, không hề có chút dao động.

Lấy thiên địa oai rèn luyện thần hồn, khiến thần hồn càng thêm kiên định như đao, hắn thề phải đem thiên chém vỡ!

Những điểm đen quanh người ngày càng tràn ngập, đồng thời một đạo đao mang chói mắt xông thẳng lên trời. Pháp trận cấm chế trên đỉnh điện thoáng ngăn cản, sau đó bị lực lượng hủy diệt làm tan rã hỏng mất.

Chân mày Nông Dịch Sơn không khỏi nhảy lên, cũng không phải đau lòng vì Quan Vân Điện bị tổn hại, mà là không nén được nỗi kinh ngạc trong lòng, một đao Nhạc Vũ huy ra thế nhưng có xu thế làm nát bấy kiếp vân trên không trung!

Nhưng khi đao kính xuyên thấu bầu trời, khuấy động tầng mây đen cơ hồ có dấu hiệu giải tán, Bi Âm đao rốt cục vang lên một tiếng nứt vỡ giòn giã, trên thân đao xuất hiện rãnh nứt thật lớn, sau đó liền tứ tán nát bấy.

Mấy người Nông Dịch Sơn đã sớm có chuẩn bị, liền vội vàng đặt tay lên vai Nhạc Vũ giúp hắn gượng chống lực lượng cắn trả.

Phảng phất như có tín hiệu, theo âm ba trở lại bình thường, bên kia Diệp Tri Thu cũng rút lại kiếm thế, từ từ kiềm chế trở lại.

Ý thức Nhạc Vũ từ từ thanh tĩnh, những hình ảnh cảm động cùng tâm tình trong ảo cảnh cũng thối lui thật nhanh như nước thủy triều. Sau đó chỉ thấy hắc bào nhân trước mặt đưa tay vỗ về thanh kiếm thở dài nói:

- Đáng tiếc! Một đao cuối cùng còn chưa thể tiếp tục, đúng là vẫn còn lưu lại chút ít tỳ vết. Nhưng lần này điều ta đạt được cũng đủ làm thiên ghét địa kỵ, cũng không nên có thêm quá nhiều lòng tham. Nhưng lần này lấy ý niệm dùng đao thăng cấp, từ nay về sau, Diệp Tri Thu ta ném kiếm dùng đao!

Vừa nói ra lời này, kiếp vân trên bầu trời đã mất đi mục tiêu, liền từ từ tiêu tán. Những điểm đen quanh thân hai người cũng liền từ từ biến mất.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Tri Thu lại cầm thanh kiếm trong tay ném ra ngoài điện, sau đó tùy ý cho nó rơi xuống chân núi.

Ngay khi mọi người còn đang vô cùng kinh ngạc, ánh mắt Diệp Tri Thu đã chuyển qua Nhạc Vũ:

- Lần này quay lại tông môn, ta đạt được lợi ích quả thật khổng lồ, ngày khác nếu như có thể dùng chuyện này thành đạo, toàn bộ đều nhờ vào sư điệt đã giúp đỡ!

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời như ba đào sóng lớn, người này quả nhiên là Diệp Tri Thu! Chẳng qua câu nói khó hiểu kia là ý tứ gì? Đang tốt đẹp tại sao phải ném kiếm dùng đao?

Mà ngay sau đó trong đầu hắn bắt đầu hồi tưởng ra hết thảy cảnh tượng vừa rồi, sắc mặt cũng trở nên vô cùng quái dị.

Không ngờ trong ba năm, vẫn nhiều lần nếm thử đều không thể nghiên cứu thành công Ngự Đao thuật, nhưng hôm nay lại thành tựu!

Hơn nữa uy lực của đao pháp này tựa hồ là tiểu sư phụ của mình cũng phải thật sự đối kháng!

Trong lòng hắn còn đang vui mừng, hắn liền thấy Diệp Tri Thu xoay người, hướng Nông Dịch Sơn nói:

- Ta đã không cần tiếp tục đến Truyền Pháp trung điện, hiện tại sẽ quay về Dực Châu tiềm tu. Những sư huynh đệ khác Tri Thu sẽ thuyết phục họ. Đã có hài tử này, vậy chúng ta đợi thêm mười năm thì có ngại gì? Hài tử này xuất thế, nhất định khiến cho thiên hạ đạo môn đều phải cúi đầu với Quảng Lăng Tông. Chỉ là Vân Mộng Tông có cần gì tiếc nuối?

Trong lời nói của Diệp Tri Thu tuy có vẻ vui mừng, nhưng lại ẩn hàm chút mất mác. Nói dứt lời liền xoay người rời đi. Mà trong đầu Nhạc Vũ lại hiện lên câu nói Truyền Pháp trung điện.

Hắn đối với mười chiêu sau của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm hâm mộ đã lâu. Hắn dự định sau khi xong việc sẽ chạy tới nhìn xem một chút. Trước kia do tu vi yếu ớt, tùy tiện đến xem chỉ làm ảnh hưởng mình tu hành. Nhưng hôm nay hắn chỉ kém Kim Đan một bước, tất nhiên không còn nỗi lo lắng kia.

Ba chiêu đầu của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đã khiến những năm nay hắn luôn đạt được thắng lợi trong chiến đấu, như vậy mấy chiêu sau uy năng nhất định sẽ càng dữ dội nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 344: Hoành tài dịch thủ (Tiền tài đổi tay)

Diệp Tri Thu vừa mới rời đi, Nông Dịch Sơn liền quay đầu nói:

- Tiểu Vũ, một đao vừa rồi phải nhớ trước khi tu vi của ngươi đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, có lực đối kháng thiên đạo, không thể tùy tiện sử dụng!

- Đệ tử hiểu, ngày sau trừ phi kết anh, nếu không tuyệt không dám sử dụng.

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi cười khổ, thầm nghĩ hắn làm sao lại dám sử dụng? Nếu không cẩn thận, sẽ dẫn phát thiên kiếp! Vừa rồi nếu không phải nhờ Diệp Tri Thu phân đi phân nửa áp lực trên người hắn, sau đó Bi Âm đao đột nhiên vỡ vụn, giờ phút này tình hình của hắn còn chưa biết sẽ ra sao.

Trong lòng hắn cũng muốn cùng vận mệnh và thiên đạo chống lại. Nhưng cũng không đến mức tâm tình hoàn toàn bị ảnh hưởng như vừa rồi, vẫn còn tồn tại vài phần lý trí. Biết mình ở trước mặt thiên đạo mênh mông, bất quá chỉ là một con kiến nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Theo Nhạc Vũ xem ra, thiên đạo giống như một dòng sông, những tu sĩ như họ là những con cá muốn nhảy ra sông, mà thiên kiếp chính là lực ước thúc áp chế bọn họ.

Nhưng cho dù có một ngày hắn có thể chân chính nhảy ra bên ngoài, không còn phụ thuộc ngũ hành, cũng phải mang theo lòng kính sợ.

Bên ngoài con sông này, ai biết sẽ có thêm điều gì? Khi cá nhảy lên trên bờ, không phải cũng bị chết khát?

Nông Dịch Sơn nhìn thấy vẻ mặt thận trọng của hắn, đúng thật vẫn nghe theo lời nói của mình, lập tức trên mặt khôi phục lại nụ cười:

- Một đao kia của ngươi nếu thật sự hoàn thành, ngày sau tiền đồ vô lượng, những lão hủ như chúng ta sợ rằng cũng không phải kẻ địch của ngươi. Bình thường nghiên cứu vẫn có thể, chuẩn bị sau khi ngươi tới Nguyên Anh cảnh thì hoàn thiện. Thật ra đây cũng là một loại tu hành, nhưng nhớ đừng trầm mê, làm trễ nãi tu vi!

Nhạc Vũ thu hồi suy nghĩ cúi người ứng tiếng. Sau đó lại hành lễ với mấy vị trưởng lão, đáp tạ tình cảm viện trợ vừa rồi. Vừa rồi nếu không có họ cứu viện kịp thời, lực cắn trả của một đao kia đủ khiến cho hắn phải mất mạng. Thiên địa oai, làm sao bé nhỏ?

Lúc này ánh mắt đám người Cung Trí nhìn hắn càng thêm quái dị so với lúc trước. Hôm nay Nhạc Vũ xem như hiểu được chút nguyên nhân, liền cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Hắn vội vã cáo từ, liền muốn xoay người rời đi, nhưng lúc này Nông Dịch Sơn lại nhìn lên nóc điện, cau mày đau lòng nói:

- Muốn tu bổ hoàn toàn lỗ thủng này, sợ ít nhất phải cần có một trăm năm mươi vạn linh thạch mới đủ. Tiểu Vũ, số tiền này do ta làm chủ, khấu trừ từ chỗ của ngươi!

Nhạc Vũ đang đi ra ngoài điện, lúc này nghe vậy dưới chân không khỏi loạng choạng. Nghĩ thầm mình thật vất vả mới lấy được vài món pháp bảo cùng tám mươi vạn linh thạch của Công Dương Anh, chuẩn bị rèn thể cho mình cùng Chiến Tuyết đệ nhị trọng, lần này xem như xong, một lần bị khấu trừ hơn phân nửa.

Cũng may câu nói kế tiếp của Nông Dịch Sơn làm trong nội tâm hắn nhất thời đại định.

- Ngày hôm đó ngươi ngộ ra ba chiêu đầu của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ta từng hứa hẹn cho hồi báo. Chẳng qua với tu vi khi đó của ngươi, nếu đưa quá nhiều linh thạch sẽ hại ngươi. Nhưng hiện nay xem như vô phương, ngươi đến La Trân Điện nhận lấy ba trăm năm mươi vạn linh thạch. Cộng thêm bộ phận khấu trừ, tổng cộng là một phần ba số lượng. Những thứ khác chờ sau khi ngươi thành đan rồi hãy nói. Còn có huyền binh vừa bị vỡ của ngươi, cũng có thể nhận lấy tài liệu ở đó, tìm chư vị sư thúc bá ở bên Ngọc Dung Phong giúp ngươi luyện chế, hoặc là mua nơi khác cũng được.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, thầm nghĩ Quảng Lăng Tông quả nhiên hào phóng. Ba trăm năm mươi vạn linh thạch, có thể đổi lại đủ linh dược mà hắn và Chiến Tuyết cần thiết sử dụng, hơn nữa số linh thạch sau khi đạt tới Kim Đan, cộng thêm linh dược cao cấp trong giới chỉ, lần này xem như kiếm được.

Song ngay sau đó, nghĩ đến bị khấu trừ đi một phần, trong lòng Nhạc Vũ nhất thời quặn đau một trận. Dược liệu rèn thể Huyền Sát Luyện Thi công pháp cùng dược liệu tầng bảy, một tầng càng trân quý hơn một tầng. Ngoài ra còn dược vật dành cho Nhạc Trương thị cùng ba người Nhạc Băng Thiến cần dùng, dù trong tay hắn có bao nhiêu linh thạch cũng thấy thật thiếu thốn.

Cũng là câu nói cuối cùng, bảo hắn đến La Trân Điện nhận lấy tài liệu, làm trong lòng Nhạc Vũ chợt thăng bằng, ít nhất Bi Âm đao bị vỡ cũng không đến mức thiệt thòi.

Vẻ mặt như đưa đám xoay người thi lễ với Nông Dịch Sơn, Nhạc Vũ theo Đoan Mộc Hàn rời đi, lần này pháp lực cùng hồn lực của hắn đều tiêu hao hết, phải dựa vào Đoan Mộc Hàn tương trợ dẫn hắn đi xuống núi.

Chẳng qua trên đoạn đường này, Đoan Mộc Hàn lại đem mấy chỗ rách rưới trên bộ quần áo mặc ngoài thân phơi ra trước mặt hắn chuyển động không ngừng.

Đối với ý tứ của tiểu sư phụ này, trong lòng Nhạc Vũ tự nhiên biết rõ. Tuy hắn cũng xót, nhưng giờ phút này lại giả câm vờ điếc, làm như không có chuyện gì xảy ra quét mắt nhìn khắp nơi.

Rốt cục bay được một nửa, Đoan Mộc Hàn nổi giận thu lại Chu Lệ kiếm, mắt hạnh trợn tròn nói:

- Người làm đồ đệ như ngươi có còn một chút hiếu tâm hay không đây? Thân Pháp Y của ta vì ngươi mới bị hư a? Đừng nói hủy vật thường tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thân là đồ đệ, nhìn thấy sư phụ nghèo như thế, nếu còn có chút hiếu tâm cũng nên tỏ vẻ đi?

Trong lòng Nhạc Vũ phát khổ. Bộ y phục trên người Đoan Mộc Hàn, ít nhất cũng phải là tứ phẩm. Pháp bảo lục phẩm đã có giá trị mười vạn, trên ngũ phẩm ít nhất là ba mươi vạn linh thạch. Mà tứ phẩm ít nhất phải trăm vạn. Nếu chọn lựa khá hơn một chút, mấy trăm vạn cũng là có thể…

Xem ra lần này hơn phân nửa là phải xuất huyết nhiều rồi. Ngay lúc ở Bắc Mã Nguyên, Đoan Mộc Hàn đã liên tục ngắm nghía giới chỉ của hắn, đoán chừng trong lòng đã vô cùng thèm thuồng. Lúc này bị nàng tìm được cớ, làm sao chịu hạ thủ lưu tình?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ trợn mắt nhìn xuống chỗ Diệp Tri Thu ném kiếm. Hắn thầm nghĩ Diệp sư thúc vứt kiếm ít nhất cũng phải tam phẩm. Lấy về cũng đổi được hai ngàn vạn linh thạch. Khi đó dù bị Đoan Mộc Hàn bóc lột thậm tệ, cũng cam tâm tình nguyện. Mà đúng lúc này Đoan Mộc Hàn lại cười lạnh một tiếng:

- Ta xem ngươi không cần tìm. Lý sư huynh ngự kiếm bên trong tông môn thiên hạ vô song. Lúc này thanh kiếm kia hơn phân nửa đã rơi vào trong túi hắn, nơi nào còn phần của ngươi?

Nhạc Vũ cau mày, nhất thời nhớ lại, tựa hồ sau khi Diệp Tri Thu rời đi không lâu, một nhân ảnh đã đuổi theo xuống dưới. Trong lòng hắn lại thở dài, mặc dù hắn ngự kiếm cũng nhanh, nhưng so với nhân vật ngự kiếm thiên hạ vô song trong sư môn, đừng mơ tưởng cướp được.

Lúc này bên trong Quan Vân Điện, Nông Dịch Sơn vẫn nhìn lên lỗ hổng phía trên, vô cùng đau lòng:

- Cũng may hiện tại là lúc thái bình! Nếu đổi lại là mấy năm trước, đổi lại cục diện lúc bị Yêu tộc liên thủ, kết quả Quảng Lăng Tông nhất định bị tàn sát toàn môn!

- Quan Vân Điện tuy trấn áp số mệnh cuối cùng của Quảng Lăng Tông chúng ta, nhưng cuối cùng chẳng qua là ngoại vật. Nếu bộ đao quyết của Vũ nhi có thể truyền thừa xuống cho tông môn, đủ xây dựng được mười Quan Vân Điện! Nói thật, nếu không phải hôm nay ta có chuyện khác, trước khi tọa hóa cũng không muốn tiếp tục hao tổn tâm thần, hơn phân nửa ta cũng muốn học theo Tri Thu, nhận thức nghịch thiên đao ý vừa rồi của Vũ nhi.

Cung Trí còn chưa nói xong, đã bị Nông Dịch Sơn cắt đứt:

- Sư thúc, ta không phải nói Vũ nhi không tốt. Đợi sau khi hắn hoàn thiện được một đao kia, nói không chừng sẽ là một môn siêu phẩm đao quyết. Vấn đề là hiện tại Quan Vân Điện làm sao bây giờ? Lỗ thủng lớn như vậy sợ là khó thể

chữa trị. Bên trong La Trân Điện trong thời gian ngắn cũng chưa thể thu thập được đầy đủ linh tài. Đây tuy là ngoại vật, nhưng tông ta đại chiến sắp tới, Quan Vân Điện cũng không thể không có.

Nghe được lời ấy, sắc mặt Cung Trí nhất thời biến đổi. Sau đó ánh mắt như giãy dụa, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, mãnh liệt cắn răng nói:

- Bây giờ ta sẽ quyên ra ba lượng Thiên Hà Tinh Sa, mọi người hợp lực hùn một lần đi, có thể gom đủ ra ngoài.

Mạc Quân cùng Nghiêm Chân cũng đau lòng, trầm ngâm một lúc lâu lại báo ra tài liệu của mình. Lúc này trên mặt Nông Dịch Sơn mới lộ vẻ hài lòng, vừa cười vừa nói với Xương Băng Hồng:

- Sư đệ mới tấn Nguyên Anh, cất giấu không nhiều. Sư huynh không dám mặt dày đòi hỏi, nhưng việc tu phục linh trận kính xin sư đệ tận tâm một chút.

Xương Băng Hồng nhíu mày, cũng cảm thấy làm khó. Nhưng khi nghĩ lại họa này do đồ đệ mình xông ra, bên trong tông môn cũng không có ai khác làm được chuyện này, đành bất đắc dĩ lắc đầu, ngược lại nhìn ra ngoài điện:

- Bên Dực Châu đã bình tĩnh, sư huynh chuẩn bị khi nào thì động thủ?

- Tri Thu muốn thuyết phục các sư huynh đệ kia cũng cần có thời gian. Lại nói mặc dù chúng ta không cho Vân Mộng Tông gây hấn mượn cớ, bọn hắn chỉ sợ sẽ không ngồi yên nhìn trận chiến này. Thái độ của Băng Nguyệt Tông không rõ, hoặc là sẽ cùng chúng ta liên thủ áp Thái Huyền Tông. Nhưng tuyệt sẽ không đồng ý cho chúng ta hoàn toàn diệt trừ hai tông môn kia.

Chân mày Nông Dịch Sơn khép thành một đường thẳng, bước tới bên ghế ngồi xuống, trầm ngâm nói:

- Ý của ta, tính toán một lần hoàn toàn diệt trừ hai tai họa lớn này. Nhưng chỉ tiếc thế cục hôm nay không thể dò được, thật làm người khác khó thể quyết định.

Mạc Quân có chút không nhịn được, hai tay chắp sau lưng nói:

- Sợ đầu sợ đuôi như vậy làm gì? Lúc này tông ta còn có thể dọn ra dư lực, một khi chờ đến lúc ba ngọn núi Yêu tộc trì hoãn lại, tình thế chúng ta chỉ sợ càng

thêm ác liệt.

- Sư thúc chớ lo! Thật ra trong lòng ta cũng đã lập kế hoạch. Đủ một lần giải quyết Thái Huyền Tông cùng Phù Sơn Tông. Nhưng đáng tiếc bọn hắn cũng không cho ta thời gian. Hôm nay tính lại, cũng chỉ nghĩ biện pháp tìm phiền toái cho Vân Mộng Tông. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thần sắc Nông Dịch Sơn tự nhiên, nhìn lên trần điện:

- Thật ra theo tình hình hiện nay, chỉ cần gắng gượng đi qua cửa ải khó khăn này, như vậy thời gian kéo càng lâu đối với tông ta càng thêm có lợi. Bọn ta mạo hiểm như thế, chỉ vì tư tâm mà thôi.

Mọi người yên lặng, cũng biết Nông Dịch Sơn nói là ý gì. Vẻ mặt Cung Trí ảm đạm, sau một lúc cau mày nói:

- Lý Vô Đạo đi đâu, sao tới bây giờ còn chưa trở lại? Chẳng lẽ thật sự chạy đi tìm thanh kiếm kia rồi?

Nông Dịch Sơn nghe vậy nhất thời nhếch môi, bật cười. Trong cùng thời gian, ở dưới chân núi nào đó của Quảng Lăng sơn, một trung niên đang nhướng mày tìm kiếm chung quanh.

- Kỳ quái! Ta rõ ràng nhìn thấy hắn ném xuống nơi này, sao tìm không thấy? Chẳng lẽ bị người lấy đi rồi? Hay là hắn giả vờ?

Suy nghĩ tới đây, vẻ mặt hắn chợt ngẩn ra, một lúc lâu nổi giận gầm lên:

- Diệp Tri Thu! Ngươi dám đùa bỡn ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 345: Túc thế ân oán

Từ Thủy Hàn Phong đi xuống, Nhạc Vũ thấy rất đông đệ tử đang đứng đằng xa ngẩng đầu nhìn lên, hắn biết bọn họ đều bị thiên kiếp vừa rồi kinh động, lại bị dụ lệnh của Nông Dịch Sơn ngăn cản nên mới không dám tiến lên.

Nghĩ đến thiên kiếp, chính hắn cũng nheo mắt nhìn lên không trung.

Đao pháp nghịch thiên dẫn đến lôi kiếp tuy làm làm lòng người kinh hãi nhưng với thực lực của hắn hiện giờ cũng không phải không thể ứng phó, hắn cũng muốn xem mức độ thiên kiếp rốt cuộc thế nào?

Đoan Mộc Hàn bên cạnh liếc hắn một cái liền biết hắn đang nghĩ gì, mỉm cười nói:

- Ngươi yên tâm, thiên kiếp của tu sĩ Kim Đan tuy là bất đồng nhưng đai khí cũng không có kiếp vân tụ tập. Tất nhiên thực lực Tiểu Vũ có thể thắng được tu sĩ Kim Đan nên dĩ nhiên độ kiếp cũng khác. Nói ra thì một đao vừa rồi của ngươi đúng là bị trời xanh đố kị.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, cũng thôi không nghĩ đến chuyện này, nếu quả thật như Đoan Mộc Hàn nói thì cũng không cần vì thế mà buồn.

Đoan Mộc Hàn vừa lúc cũng đỏ bừng mặt, Nhạc Vũ hiện giờ càng lúc càng gần phía sau, gần như là dán sát thân thể nàng, mơ hồ có thể nghe được hơi thở. Nhạc Vũ đột nhiên thổi một hơi, thân thể của Đoan Mộc Hàn mềm nhũn ra. Đầu tiên nàng còn bối rối, đến khi tỉnh lại thì vội vàng giẫm Chu Lệ Kiếm hất Nhạc Vũ xuống, cũng không còn ý định đem hắn đến bên thị trấn lừa gạt kiếm tiền nữa mà ngự kiếm bay thẳng đến chân trời.

Nhạc Vũ còn lại cũng không hoảng hốt, lúc này pháp lực của hắn đã hồi phục, cánh tay hơi vẫy lên, Phong Loan kiếm đã xuất ra từ trong nhẫn trữ vật rồi ở dưới chân hắn. Sau khi đứng vững thì Nhạc Vũ chắp tay nhìn thân ảnh màu đỏ phía xa cười khẽ. Bất quá chợt nhớ tới câu nói của Lệ Thiên Tuyết ngày đó ở

Quảng Lăng Sơn thì trên mặt hiện vẻ lo lắng.

Đoan Mộc Hàn là tu sĩ Nguyên Anh chuyển thế của Quảng Lăng Tông, điểm này không thể lầm lẫn. Nhưng vì sao Lệ Thiên Tuyết lại gọi Đoan Mộc Hàn là chủ mẫu? Quảng Lăng Tông cùng Thiên Hồ Sơn chính là kẻ thù truyền kiếp, một vị là Yêu Suất tu vi tuyệt đỉnh đương thời, một vị là nữ tu Nguyên Anh tung hoành bắc hoang, vô luận thế nào cũng không thể có quan hệ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Hơn nữa thái độ Đoan Mộc Hàn khi nói tới Thiên Hồ Sơn Lệ gia cũng rất cổ quái. Hoặc là tránh né hoặc hận thấu xương, trong chuyện này có nguyên nhân nào?

Hoặc là chưởng giáo chân nhân và mấy vị trưởng lão tông môn có thể biết nguyên do, bất quá nghĩ đến cũng sẽ không dễ dàng báo cho hắn

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể đến ba tàng thư các của Quảng Lăng Tông tìm hiểu. Nơi đó có nhiều ghi chép kỳ văn dật sự của các tiền bối đồng tông để lại, biết đâu cũng có người ghi chép lại đoạn ân oán kia.

Gạt mấy suy nghĩ vẩn vơ, Nhạc Vũ lắc đầu cười khổ một tiếng, cho dù thật sự hắn biết chủ ý của sư phụ thì cũng không dễ dàng. Nếu không xử lý tốt mối hận kiếp trước này thì không chỉ bản thân khó giải tâm kết mà Đoan Mộc Hàn cũng khó có thể an tâm.

Hắn cũng không nghĩ nhiều hơn, ngự kiếm bay thẳng về Tiểu Quan Phong. Mới bước vào Đại diễn phủ của mình đã thấy Nhạc Trương Thị chờ ở cửa, hiển nhiên cũng bị mới động tĩnh vừa rồi kinh động, đến khi thấy hắn trở về mới vui vẻ, hàn huyên xong mấy câu thì liền hỏi phía trên vừa phát sinh chuyện gì.

Nhạc Vũ dĩ nhiên không dám trả lời thật, nếu nói bản thân vô tình đánh ra một đao dẫn động thiên kiếp, Nhạc Trương Thị nhất định sẽ lo lắng hơn, liền nói qua mấy câu rồi hỏi sang hôm nay là ngày nào.

Nhạc Trương Thị nghe vậy lại kinh ngạc:

- Hôm nay đã là hai mươi tám tháng tư, hai sư đồ con đã rời đi nửa tháng, rốt cuộc đi đâu mà thời gian cũng không biết được?.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng là hơi ngẩn ra, sau đó lắc đầu. Bất tri bất giác không ngờ đã ngồi trong Quan Vân Điện hơn nửa tháng, bản thân lại không hề có cảm giác. Thoáng cái mà mình đã đến Quảng Lăng Tông hơn bốn năm.

Đưa mẫu thân mình trở về trong phủ tĩnh tu, Nhạc Vũ sau đó ra ngoài tìm chỗ trống thử nghiệm sở đắc vừa rồi của mình.

Đầu tiên là lấy hệ thống phụ trợ trí năng yên lặng thăm dò trong cơ thể. Pháp trận mà Xương Băng Hồng bố trí quả nhiên tinh diệu. Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn hiện giờ không hề có một chút tạp chất, khi hắn vung lên một kiếm thì không cần hắn khống chế, trong kiếm khí đã mang theo hồn lực, hơn nữa kết hợp càng chặt chẽ hơn.

Đây mới thực sự là lấy hồn nhập kiếm! Sau khi hoàn thành luyện khí hóa thần thì tự nhiên có thể nắm giữ loại thần thông đạo gia này.

Nhạc Vũ thử thôi diễn một lượt Cuồng Phong kiếm quyết mà mình sáng chế, chỉ cảm thấy kiếm kình bắn ra bốn phía càn quét, điều khiển cực kỳ như ý mới hài lòng dừng lại. Sau đó trong lòng bàn tay hắn dấy lên một đạo hỏa diễm ba màu tím xanh vàng, uy lực rõ ràng thịnh hơn so với mấy tháng trước.

Trong Tam Muội Chân Hỏa có ba phần quân, thần, dân. Quân chính là thần, thần chính là khí, dân chính là tinh, cũng chính là khí huyết nguyên lực.

Nhạc Vũ lúc này đã luyện khí hóa thần, ba phần không hề có trở ngại, tự nhiên uy năng càng tăng lên. Tuy nhiên thần thông này cực kỳ tiêu hao khí huyết pháp lực, hắn cũng không dám đa dụng.

Chẳng qua hơi vận dụng một phen, liền lập tức tản đi, sau đó liền ngồi xếp bằng, hồi tưởng đến đốn ngộ trong Quan Vân Điện. Bây giờ hắn vẫn còn có thể nhớ rõ ràng trọn bộ đao pháp. Ban đầu tâm tình bị hoàn cảnh ảnh hưởng nên chỉ muốn lấy đao âm phát tiết sát niệm bi phẫn trong lòng mình, cũng không cẩn thận suy nghĩ cứ thế đánh ra đao âm. Hiện giờ nghĩ lại mới thấy còn rất nhiều dư địa để cải tiến, đáng tiếc là sau khi Bi Âm đao vỡ vụn thì trong tay hắn cũng không còn huyền binh nào để thôi diễn bộ đao pháp này, muốn nghiên cứu cũng không có cách.

- Bộ Âm Công thuật này nếu tự mình trông thấy trong huyễn cảnh viết ra bảy chữ Hận, bảy chữ Sát, mới đạt tới uy lực mạnh nhất nên gọi là Bi tuyệt thất hận

thất sát diệt âm đao đi.

Trong lòng suy tư như vậy, Nhạc Vũ lại nghĩ tới một đao nghịch thiên mình vừa xuất ra kia, sau đó khẽ thở dài. Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao mặc dù cũng mạnh mẽ, uy năng thậm chí không dưới Quảng Lăng tuyệt kiếm được đơn giản của hắn nhưng khách quan mà nói thì cái trước khó coi hơn cái sau một trời một vực.

Bất quá một đao như vậy sợ rằng bản thân trong vòng trăm năm cũng khó sử ra lần nữa, càng khó có thể hoàn thiện. Sở dĩ lúc ấy có thể khiến cho thiên địa xung quanh vỡ vụn, nói cho cùng là tác dụng của Diễn Thiên Châu.

Ngoài ra điều còn khiến hắn phiền não còn có pháp lực, tuy giờ đã được chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng lão liên thủ, đưa tu vi đẩy vào đến Linh Hư Dung Hợp Kỳ nhưng về pháp lực lại không chút gia tăng. Ngoài việc ngự sử 365 cây Như Ý lôi châm còn thì sử dụng ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm đã là cực kỳ miễn cưỡng, nếu rút ra một phần chân khí để sử dụng Ni tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao cơ hồ là không thể nào.

Nói ngắn gọn, trừ tu vi tăng tiến thì thực lực hiện giờ của hắn không hề gia tăng.

Cuối cùng Nhạc Vũ nhìn vào bên trong cơ thể.

Nhìn vào chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành lưu chuyển trong kinh mạch, còn có cả phù trận hình tròn, Nhạc Vũ lại cảm thấy buồn bã. Công pháp mà hắn tu luyện khác với người thường, tuy đã tới cảnh giới giả đan nhưng lại hoàn toàn không biết kết đan thế nào.

Xem qua hết những pháp quyết Ngũ Hành đồng tu trong kinh các của Quảng Lăng Tông cũng không giúp đỡ hắn được cái gì, nghĩ đến đây Nhạc Vũ lại thở dài một tiếng.

Với tình hình bây giờ của hắn mà nói, chỉ có Diễn Thiên Châu tiến triển thêm, phối hợp hệ thống trí năng thì có thể thôi diễn ra thêm một tầng biến hóa của Ngũ Sắc Thần Quang. Nhưng như vậy quá tốn thời gian, thứ hai nhất định sẽ xuất hiện sai lầm. Trước mắt hiện giờ cũng chỉ có thể đợi đến sau khi Sơ Tam độ kiếp, cũng may là chỉ còn vài tháng nữa.

Thời gian sau này, Nhạc Vũ hoàn toàn cảm nhận được hàm nghĩa câu nói tu chân

không biết đến năm tháng.

Vào hôm đó, hắn đến La trân điện, đem số linh thạch và tài liệu luyện kiếm mà Nông Dịch Sơn đồng ý lấy trở lại rồi đi tới thị trấn Quảng Lăng bán đi mấy món pháp bảo đoạt được trong tay Công Dương Anh.

Sau khi kiểm kê tổng cộng hắn có năm trăm vạn linh thạch, ủy thác Tàng Trân Các cùng Vạn Bảo lâu thu thập linh dược, đồng thời thuận tiện mua về một pháp y tứ phẩm cho Đoan Mộc Hàn.

Lúc này Đoan Mộc Hàn đã đổi một đạo bào tứ phẩm màu tím, hiển nhiên đã không trông cậy gì việc kiếm chỗ tốt từ Nhạc Vũ. Bất quá thấy đồ đệ đưa tới lễ vật thì nàng vẫn tươi cười rạng rỡ, nhân tiện dạy cho hắn Nhật Nguyệt ngũ luân quyền.

Từ đó về sau mỗi ngày hắn đều chuyên cần tu hành, chủ yếu là bên chỗ Xương Băng Hồng hoặc tự mình cảm ngộ. Tốc độ giáo tập linh trận của Xương Băng Hồng đột nhiên tăng nhanh, Nhạc Vũ mỗi ngày đều phải nỗ lực suy nghĩ mới có thể khiến Xương Băng Hồng miễn cưỡng hài lòng.

Điều khiến Nhạc Vũ kinh dị chính là Chiến Tuyết, trong tình huống hắn dạy dỗ có hạn vẫn có thể bám sát không thua kém, thực làm người khác phải cảm thán.

- Nếu là Mục Hi Ngọc chưa chết, tư chất trận đạo chắc là còn trên cả mình, cực kỳ thích hợp để bái nhập Xương sư thúc tổ làm môn hạ. Cho dù là bây giờ, cũng không phải là không thể nào.

Nhạc Vũ cũng chỉ là thử nghĩ xem mà thôi, hiện giờ dù Chiến Tuyết chân chính sống lại nhưng vẫn có chút bất đồng với thường nhân, rất khó nói Xương Băng Hồng sẽ có phản ứng gì. Ngoại trừ ra, nếu nàng bị phát hiện thân phận Vu thần cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Bên chỗ Xương Băng Hồng gia tăng tiến độ, giáo tập kiếm thuật của Đoan Mộc Hàn cũng làm hắn nhức đầu. Đoan Mộc Hàn không vì đồ đệ tiến triển mà cảm thấy áp lực, chỉ một thời gian ngắn sau, kiếm thuật của nàng đã đột nhiên tăng mạnh, rốt cuộc vẫn mạnh hơn đồ đệ.

Nhạc Vũ cũng không cảm giác kỳ quái, biết tiểu sư phụ đã khai mở tuệ nhãn, tiến triển tất nhiên hơn xa cho mình. Chẳng qua là mấy tháng này, cứ mỗi ngày

hắn đều phải cắn răng khổ chiến.

Cả hai bên đều gia tăng áp lực khiến Nhạc Vũ tuy đã dùng tài liệu cao cấp để luyện chế lại Bi Âm đao nhưng thủy chung vẫn không thể hoàn thành đao quyết Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm.

Đảo mắt đã gần ba tháng trôi qua, một ngày Nhạc Vũ đang ở trong tĩnh thất tu hành thì đột nhiên trong lòng chợt động, chạy thẳng tới ngoài động phủ, hồn thức cảm giác được Sơ Tam đang bất an. Nếu như hắn đoán không sai thì Sơ Tam đã muốn độ kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346: Cửu trọng lôi kiếp

Vọt ra khỏi động phủ, Nhạc Vũ quả nhiên thấy bên kiếp vân đang tụ tập bên chỗ Vân Thanh Phong. Nhíu mày, hắn không chút do dự ngự kiếm bay thẳng vào chỗ giữa kiếp vân tụ tập, đến khi tới một dược viên nằm trên độ cao bảy ngàn trượng mới ngừng lại. Sau đó chỉ thấy Sơ Tam đang ở trong đó giang cánh bay loạn, mấy thần thú khác đang đồng thời rống lên tựa hồ để lay tỉnh nó.

Bất quá đến khi trông thấy Nhạc Vũ thì cảm giác bất an của Sơ Tam cũng dần ổn định, chậm rãi đáp xuống rồi hướng lên trời cao hú dài lảnh lót như khiêu khích.

Nhạc Vũ cười khổ, ý tứ trong tiếng hú này của Sơ Tam ước chừng là cha ta tới, ta còn sợ ngươi cái gì, ngươi có gan đánh chết ta đi.

Còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc Sơ Tam học những câu thô tục này ở đâu thì thấy một người đến bên cạnh nắm lấy tay gầm gè:

- Trước kia ngươi luôn chối cãi, lần này bị bắt hiện hình nên nhận đi. Vân Thanh Phong của chúng ta bị con linh sủng của ngươi hại cho đến khổ.

Nhạc Vũ bất giác mỉm cười:

- Chu sư thúc tổ, ngươi nói Sơ Tam nhà ta hại các ngươi hại đến khổ, điểm này ta nhận. Bất quá những lão già các ngươi làm hư Sơ Tam như vậy thì tính làm sao? Lúc trước nó tới Quảng Lăng Tông còn như tờ giấy trắng.

Chu Húc tự nhiên không chịu nhận, mãnh liệt lắc đầu nói:

- Giấy trắng? Ngươi tự nói mà thôi, ta xem trong bụng đầy ý xấu. Ban đầu thay ngươi trả thù ta chẳng phải do Thanh Li nhà ta giật dây? Ta biết tài lực hiện giờ của ngươi có hạn nên cũng không muốn nhiều, nghe nói gần đây ngươi nhận được ba trăm vạn linh thạch, Vân Thanh Phong chúng ta chỉ cần một nửa là được!

Nhạc Vũ cũng bất đắc dĩ, vào lúc Sơ Tam độ kiếp, hắn cũng không muốn dây dưa với lão đầu này, phất tay nói:

- Đừng nói nữa! Ăn trộm linh dược không chỉ mình Sơ Tam. Chu sư thúc tổ nói hay lắm. Nếu như muốn bồi thường thì ta cũng đồng ý nhưng nếu sau này động phủ muốn mượn Sơ Tam hỗ trợ thì đừng trách đệ tử ta không nói tình cảm

- Ai nha! Ngươi còn dám uy hiếp ta?.

Chu Húc một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Nhạc Vũ, cả người giận đến phát run. Qua một hồi lâu lại rũ xuống, uể oải nói:

- Ta phục ngươi rồi. Chẳng qua là những linh dược trong dược viên này đều có định số, đệ tử Vân Thanh Phong ta chỉ phụ trách trông chừng mà thôi. Cuối cùng cũng phải nộp lên cho La trân điện, tổn thất này không thể để bên ta một mình gánh chịu, ngươi bỏ ra hai mươi vạn linh thạch là tốt rồi.

Thanh Dực Uyên cấp chín cũng vừa bay tới, nghe vậy thì kêu lên một tiếng mang theo ý chê cười rõ ràng. Nhạc Vũ nghe cũng không hiểu, bất quá cô cháu gái Chu Đổng của Chu Húc thì cười khúc khích nói: - Thanh Li sư thúc tổ nói, ngay cả ta cũng muốn lấy lòng Sơ Tam. Lão đầu ngươi là thứ gì cũng dám đi chọc nó?

Chu Húc giận tím mặt, đang muốn gõ đầu Thanh Li nào ngờ bị linh sủng của mình quạt cánh một cái bay ra ngoài hơn trượng mới đứng vững, sau đó đỏ mặt tía tai lao vào đánh nhau với Thanh Dực Uyên.

Động tĩnh sau đó, Nhạc Vũ cũng không còn tâm tư đi xem, chỉ nhìn Sơ Tam không chớp mắt. Trong thời gian này, đám người Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí đã rối rít tìm đến, thêm cả Vu Duy cùng Phong Vân đang bế quan.

Nhạc Vũ thầm buồn cười, linh sủng mình nuôi dạy này lại được tông môn coi trọng hơn cả bản thân.

Mắt thấy kiếp vân hội tụ càng ngày càng mạnh, Nông Dịch Sơn nhíu mày nói:

- Lần này kiếp vân lớn, xem ra ít nhất cũng là bát trọng lôi. Nơi này không phải là chỗ độ kiếp thuận lợi. Chư vị sư thúc, Xương sư đệ, cùng ta liên thủ để chuyển càn khôn.

Mấy người Cung Trí Mạc Quân nghe vậy đều mím miệng đánh ra một đạo pháp lực. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sau đó một thoáng, Nhạc Vũ liền cảm giác thiên địa đại biến, cẩn thận nhìn lại thì đã đi ra ngoài mấy chục dặm ngoài Thủy Hàn Phong. Linh lực nơi này ước chừng gấp đôi trong Dược Viên, tinh thần Sơ Tam quả nhiên đại chấn, kêu lên một tiếng nhẹ để tỏ lòng biết ơn.

- Nơi này chính là chủ mạch của Quảng Lăng Sơn, có thể cho phép Sơ Tam độ kiếp ở đây còn hơn cả nhiều tu sĩ Kim Đan trong tông môn. Nhạc Vũ cũng hơi an tâm, lúc này kiếp vân cũng theo sát ngày càng thịnh, tuy không bằng ba tháng trước nhưng vượt xa yêu thú cấp năm độ kiếp.

Yêu thú cũng giống như tu sĩ nhân loại, cùng có mười mấy loại lôi kiếp, thấp nhất chính là Tử hồn lôi. Mỗi một tầng lôi kiếp thì uy lực phải gấp mấy lần tầng trước. yêu thú cấp sáu bình thường tối đa cũng chính là sáu tầng lôi kiếp. Lôi kiếp thần thú cho dù mạnh hơn cũng chỉ là bảy tầng, nhưng nhìn bộ dạng hôm nay thì chắc tám tầng lôi kiếp cũng chưa dừng lại.

Nhạc Vũ không khỏi hơi hối hận, thầm nghĩ nếu là sớm biết Sơ Tam sẽ đến mức độ này thì lúc trước cũng không cho nó ăn nhiều linh dược như vậy.

Qua bảy năm, hắn đã coi Sơ Tam như người nhà, bình thường cũng không tình nguyện để nó mạo hiểm. Vào lúc này, tầng lôi kiếp thứ nhất đã giáng xuống. Bất quá với thân thể không ngừng được Nhạc Vũ cường hóa của Sơ Tam thì lôi điện như thế này chỉ như gãi ngứa, liên tục đến bốn tầng nó vẫn lười nhúc nhích, đến khi tầng thứ năm mới lộ vẻ chú ý.

Sắc mặt mọi người vây xem đã đều lộ vẻ ngưng trọng. Mây đen trong không trung vẫn không hề có dấu hiệu tiêu tán, hiển nhiên số lượng lôi kiếp đã cao từ chín tầng trở lên!

Xương Băng Hồng hít sâu một hơi, đem bộ kia Thất Thải Bảo Sắc Kỳ ném ra bốn phía, bố trí Tụ Linh Trận quanh người Sơ Tam. Nghiêm Chân cũng cau mày đem một vạn hai ngàn Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm tạo thành một linh trận lớn hơn.

Chỉ trong nháy mắt có thêm hai tầng lôi kiếp trôi qua, trên người Sơ Tam rốt cục

xuất hiện vết thương, lông mao màu vàng lả tả rơi xuống, chẳng qua khi vết thương khép miệng lại thì lại có nhiều lông mao lấp lánh mọc ra dài hơn.

Nhạc Vũ đang khó hiểu thì Chu Húc bên cạnh đã hít một hơi khí lạnh:

- Quả nhiên là thay lông vũ! Không trách được phải chín tầng Tử hồn lôi. Hôm nay xem ra Sơ Tam đã không việc gì, hại chúng ta lo lắng vô ích một cuộc. Nó đang dùng lôi lực tương trợ để lột xác.

- Đây chính là lột xác?.

Nhạc Vũ cau mày nghĩ tới đúng là trong sách có mô tả những hiện tượng như vậy, ví như yêu xà lột da, hải thú thay vảy…đây là hiện tượng yêu thú thức tỉnh huyết mạch, đạt tới giới hạn nhất định, giai vị đề thăng, nếu đột biến có thể thành yêu thú hoàn toàn khác, ví dụ như cá hóa rồng, rắn biến thành li giao.

Bản thân Sơ Tam đã là thần thú hạ vị, nếu tiến thêm một tầng nữa thì chân chính coi là khổng tước mà không phải là bàng chi!

- Tên tiểu tử này thật là có phúc khí. Mặc dù còn chưa tiến vào trung giai thần thú nhưng chỉ là do còn nhỏ mà thôi, đợi đến cấp bảy nhất định có thể vượt qua, nếu không hôm nay đã có thể xưng là Ngũ Sắc Kim Hoàng Tước.

Chu Húc cảm thán một tiếng, vừa vui mừng vừa có ý mất mát:

- Tiểu Vũ, ta vốn lo lắng Sơ Tam rơi vào tay ngươi nhưng hôm nay coi như an tâm rồi. Thuật nuôi thú của ngươi so ra không kém ta bao nhiêu, có thể đứng thứ hai trong tông môn! Cũng không biết rốt cuộc ngươi sử thủ đoạn gì mà tên tiểu tử này có thể tiến một bước lớn như thế.

Bên kia Thanh Li lại hừ hừ, Chu Đổng cũng kịp thời thuật lại nói:

- Nó nói ngươi thật không biết xấu hổ, tự mình dát vàng lên mặt, Nhạc sư huynh so với ngươi mạnh hơn không chỉ một điểm nửa điểm! Đệ nhất trong tông môn phải là Nhạc sư huynh mới đúng

Chu Húc lườm một cái nhưng cũng không nổi giận mà chỉ nhìn Sơ Tam suy nghĩ.

Đến tầng lôi kiếp thứ bảy, trên người Sơ Tam bị bóc ra từng mảng huyết nhục lông vũ lớn hơn nữa, bất quá có linh khí bổ sung nên khôi phục cũng cực nhanh.

Qua đến tầng lôi kiếp thứ chín thì thân hình Sơ Tam đã đại biến. Lông vũ toàn thân lấp lánh như ngọc lưu ly, thân hình giống khổng tước đến chín phần, bất quá vẫn bảo lưu mũ phượng, hiển nhiên là huyết mạch phượng hoàng sau lần lột xác cũng không bị bài xích. Chờ cho kiếp vân tan hết thì Sơ Tam khẽ vẫy thân rồi đắc ý hướng lên trời ngao một tiếng, hài lòng bay trở về bên người Nhạc Vũ.

Đám người Nông Dịch Sơn thấy thế cũng đều lộ vẻ vui mừng. Duy chỉ có Xương Băng Hồng đi tới bên cạnh Nhạc Vũ lạnh lùng nói:

- Hôm nay Sơ Tam huyết tính chưa đầy, ngươi không thể quá mức chiếu cố. Lần sau lôi cấp nhất định sẽ không còn là Tử hồn lôi dễ dàng như vậy.

Nhạc Vũ hơi run sợ, nhớ tới gần đây dã tính và kỹ xảo chiến đấu của Sơ Tam quả thật chưa đầy, quá mức lệ thuộc vào hắn. Chẳng qua thần thú bậc này nếu thả tự do, đừng nói là hắn không yên lòng, tông môn cũng chắc chắn ngăn cản, ở ngoài Quảng Lăng Sơn quả thật không thể bảo đảm an toàn.

Nếu muốn tiến hành rèn luyện phương diện này cũng cần suy nghĩ kỹ càng.

Xương Băng Hồng nói xong câu này liền xoay người rời đi. Thần thú vây quanh Vân Thanh Phong để che chở cũng kêu to tựa như chúc mừng, còn có hai vị biến thành hình người cười dài.

Sơ Tam lại càng đắc ý, cố ý khoe khoang, quang hoa quanh người tăng mạnh, tế lên một đạo Ngũ Sắc Thần Quang chà lên một chỗ của linh trận cấm chế khiến nó dao động dữ dội.

Nhạc Vũ đang cảm giác phiền não cũng bị đánh thức, nhất thời cũng quên trách cứ Sơ Tam mà nhìn chằm chằm vào phần đuôi của nó. Ở đó là tầng thứ ba của Ngũ Hành Phù Trận, bất quá lại không phải là ba trăm mà là chín trăm linh phù! Ngoài ra hai tầng phù trận bên trong cũng nhiều hơn một trăm năm mươi đạo linh phù.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 347: Nhật nguyệt ngũ luân

Trở về từ Thủy Hàn Phong, Nhạc Vũ liền báo cho Đoan Mộc Hàn sau đó quay về Đại diễn phủ tạm thời để xuống hết thảy, đóng cửa tìm hiểu tiến hóa bộ Ngũ Hành linh phù của Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam.

Chuyện này đối với hắn hiện giờ còn quan trọng hơn cả chuyện kết đan.

Sau hai ngày, Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư, vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Cấu thành của linh phù cũng đơn giản, chỉ cần để cho Sơ Tam liều mạng là có thể mở ra Ngũ Sắc Thần Quang tức khắc.

Ngoài ra hắn cũng có dự cảm, nếu hai trăm mười Ngũ Hành linh phù này dung nhập vào đến đan điền của mình thì nhất định có thể thành công khiến cho phù trận hình cầu kia kết thành Kim Đan!

Nhưng vấn đề là tổ hợp một trăm lẻ tám linh phù bên ngoài, với kinh nghiệm của hắn trước kia thì trừ khi nội tức hiện giờ của hắn tăng gấp đôi mới có thể dung nạp được!

- Trong chín tháng này, chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành của mình đã tích lũy được hơn năm sáu lần, bất quá muốn dung nạp tầng linh phù thứ ba này chắc vẫn còn thiếu xa. Cho dù thế nào, cũng cần thêm ít nhất tám tháng cho tới một năm nữa.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, quyết định trước hết phải thí nghiệm để quan sát. Đầu tiên là đem hai tầng gia tăng thành tổng cộng ba trăm đạo linh phù. Điều khiến hắn vui mừng là việc này không mất quá nhiều thời gian, cũng như trước kia, chỉ cần một tổ hợp năm cái mới vừa ngưng kết thì đã được phù trận hình cầu tự động dung nạp.

Điều khiến hắn sầu não là cứ sau khi một tổ hợp linh phù hình thành thì phù trận hình cầu kia lại mở rộng ra ngoài thêm một chút. Đợi đến khi ba trăm linh phù

hoàn toàn tạo xong, nội tức vừa khó khăn tụ tập trong cơ thể hắn lập tức bị thu nạp vào, thể tích phù trận hình cầu lại tăng lên thêm mấy lần.

Nhạc Vũ thầm thở dài, tiếp tục bắt đầu tầng thứ ba của phù trận. Tầng này phải cần Hỗn Nguyên chân khí số lượng lớn. Quả nhiên Nhạc Vũ mới miễn cưỡng làm ra ba mươi tổ hợp thì chân khí Hỗn Nguyên trong kinh mạc đã chỉ còn chưa đầy ba thành.

Nhạc Vũ cũng không dám tiếp tục, nghĩ thầm dù gì mình cũng phải lưu lại chút pháp lực đối địch. Bất quá xem tình hình hiện giờ thì vẫn cảm thấy lạc quan, nói không chừng từ tám tháng đến hai năm nữa là có thể.

Thoáng qua chút thất vọng nhưng sau đó hắn lại cười tự giễu, mình hiện giờ đã mạnh hơn tu sĩ bình thường không biết bao nhiêu. Từ lúc mười hai tuổi cho tới giờ chỉ mới năm năm, tốc độ này đã đủ để kinh thế hãi tục. Người khác hai ba trăm năm mới có thể hoàn thành như vậy, bản thân chỉ mười mấy năm đã làm được, như vậy còn chưa đủ hay sao?

Nếu là có thể luyện chế đan dược cao cấp hơn thì cũng có thể hoàn thành nhanh hơn, bất quá con đường này hiện giờ là căn bản đoạn tuyệt. Tu sĩ cao cấp sở dĩ không dùng đan dược ngoại trừ việc không thể loại bỏ hoàn toàn độc chất thì còn ở tâm ma. Nếu sử dụng quá nhiều có thể sẽ hấp dẫn những Vực Ngoại Thiên Ma tập kích.

Cho nên những đan dược cao cấp tuy là mê người nhưng đối với những tu sĩ địa giai như bọn họ mà nói tự thân nỗ lực mới là tốt nhất.

Hiện giờ thất phẩm linh đan đối với Nhạc Vũ đã không có tác dụng gì, về phần những thứ cao cấp hơn như lục phẩm ngũ phẩm, trước lúc chưa tự tin đối phó tâm ma, Nhạc Vũ cũng không chuẩn bị đi luyện chế.

- Cũng được! Dù sao là trong vòng một năm, tuyệt không thể kết đan. Như vậy trước lúc độ kiếp mình sẽ làm căn cơ vững chắc hơn một chút! Không biết sau khi lực lượng thân thể rèn luyện lên đến 160 Thạch lực thì khi độ kiếp sẽ xuất hiện tình hình gì.

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Nhạc Vũ nhất thời lóe lên sắc nhọn. Trong thoáng chốc đã bình ổn tâm cảnh, mở lại động phủ khôi phục cuộc sống như thường.

Thời gian bế quan của hắn mới chỉ bốn ngày, Đoan Mộc Hàn cũng không lấy làm kinh ngạc, vẫn cứ đều đặn mỗi sáng mỗi chiều dùng Chu Lệ Kiếm đánh tới.

Còn bên chỗ Xương Băng Hồng sau khi gặp lại cũng hơi hơi động dung:

- Tu vi ngươi tựa hồ lại có tiến nhanh, hình như đã có sở ngộ với việc kết đan?

Nhạc Vũ hơi kinh hãi, hắn sớm biết sư thúc tổ này của mình tuệ nhãn như đuốc nhưng không ngờ lại tinh tường như vậy.

Bất quá ở trước mặt Xương Băng Hồng thì chuyện này vốn không cần giấu diếm, Nhạc Vũ lập tức gật đầu nói:

- Ước chừng còn có một năm rưỡi nữa thì đệ tử hắn là có thể thành công kết đan

Nghe được lời ấy, Tào Vấn khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm kêu may mắn.

Xương Băng Hồng trầm ngâm chốc lát, trên mặt lần đầu tiên nở nụ cười:

- Một năm rưỡi sao? Sớm hơn ta dự đoán một năm. Vũ nhi, tuy ta hận ngươi không kết đan ngay bây giờ mới thỏa đáng nhưng người tu hành chúng ta tối kỵ gấp gáp mà cần một chữ "ổn"! Hiện giờ ngươi vững vàng là tốt, chờ hai ba năm nữa sẽ thành, đừng để ý đến bọn ta!

Nhạc Vũ cảm động, tuy trên mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng cũng không nguyện thấy Xương Băng Hồng lúc đó vẫn lạc. Trưởng bối trên thế gian này người làm hắn có thể hoàn toàn tín nhiệm, ngoại trừ Nhạc Trương Thị cũng chỉ có người trước mắt này mà thôi.

Chẳng qua chuyện tu hành mặc dù không có trưởng bối mong đợi, hắn cũng sẽ không dễ dàng để mình phung phí thời gian ở cảnh giới này quá lâu.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bất giác nhìn sang Tào Vấn, vị sư thúc chắc cũng đã chuẩn bị rời động, đây cũng là cơ hội mà hắn mong đợi. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ từ lâu vẫn mong muốn đi xuống tầng thứ năm của Thiên tiên quật, nơi chứa các thi thể của tu sĩ Nguyên Anh nhưng chưa được. Hiện giờ vì nguyên nhân Tào Vấn chuẩn bị độ kiếp mà nhân thủ không đủ chính là một cơ hội!

Hơn nữa rất có thể đây là cơ hội duy nhất của hắn. Dù sao thời gian chịu phạt của hắn ở Thiên tiên quật cũng chỉ là mười năm mà thôi, hiện giờ đã được gần một nửa!

Tuy vì nguyên nhân chân khí chưa đầy mà nhất thời Nhạc Vũ không có khả năng vấn đỉnh Kim Đan. Bất quá chỉ sau một tháng đã có một chuyện vui ngoài dự kiến đã khiến tâm trạng của hắn lại thêm phấn chấn.

Vào ngày hôm đó hắn đang rèn luyện Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền thì đột nhiên cảm thấy Diễn Thiên Châu sau gáy lại một lần nữa điên cuồng thu nạp linh lực thiên địa, ngay sau đó toàn thân chấn động.

Đầu tiên Nhạc Vũ cảm thấy khó hiểu, sau đó nhớ lại tình hình lúc kiếp trước khi hệ thống phụ trợ trí năng lên cấp tựa hồ cũng giống vậy.

Nghĩ đến đó hắn lập tức cảm thấy vui mừng, tình huống này chắc chắn là thống phụ trợ trí năng tiến hóa, đang trong quá trình phân giải để tổ chức lại.

Dùng hồn thức xâm nhập vào trong Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ càng thêm kinh ngạc, trong thế giới này mơ hồ đã có màu sắc.

Nhạc Vũ thấy được biến hóa này thì cũng thầm kỳ quái.

- Chẳng lẽ nguyên nhân là mình sắp xem xong Kinh Sóc Các, điều này hình như không đúng. Đúng ra thì Diễn Thiên Châu bắt đầu tiến hóa mạnh sau khi Sơ Tam độ kiếp!

- Chẳng lẽ là do những linh phù của Ngũ Sắc Thần Quang?

Nhạc Vũ nhớ lại, Diễn Thiên Châu bắt đầu ngưng kết khi Sơ Tam học được Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ nhất được một tháng, sau đó khi nó trải qua lôi kiếp bốn cấp thì Diễn Thiên Châu quả thật trải qua hai lần tiến hóa lớn. Một lần là khi tạo thành ba trăm đạo linh phù, một lần là khi hình thành tầng thứ hai của ngũ hành phù trận hình cầu.

- Theo truyền thuyết, Ngũ Sắc Thần Quang của khổng tước chính là một chút Tiên Thiên Hỗn Độn khí phân hóa thành Ngũ Hành được Khổng Dật Chân Nhân lúc ấy còn chưa khai mở linh trí lấy được.

, từ đó ngộ ra thần thông truyền thừa cho đời sau, nói không chừng trong đó bao hàm bí mật của thế giới hồng hoang.

Nỗi đau đớn chỉ kéo dài chừng một khắc rồi ngừng hẳn. Nguyên nhân là bởi vì hệ thống trí năng của Nhạc Vũ đã ở thế hệ thứ bảy, nếu thật sự hoàn thiện thì thậm chí không có một chút đau đớn.

Nhạc Vũ tiếp đó dùng năng lực phân tích để tìm hiểu toàn diện cơ thể, phát hiện những tế bào của hệ thống trí năng đã có rất nhiều điểm giống với kết cấu của linh phù, còn lại cũng không có gì thêm. Một điểm nữa là sự tương tác khống chế của cơ thể với linh lực thiên địa giờ cũng tăng hơn, cơ nhục lại càng bền bỉ.

Nhìn qua như không có quá nhiều biến hóa nhưng Nhạc Vũ lại hết sức mừng rỡ. Hắn biết rõ chỗ tốt của việc hệ thống trí năng tiến hóa không chỉ đơn thuần như vậy. Thích ứng hoàn toàn với thế giới này chỉ là một phương diện, năng lực tính toán và lí giải thế giới gia tăng mới là thu hoạch lớn nhất.

Lúc này hắn hận không được xông về trong động phủ thử tính toán một linh trận. Bất quá cuối cùng hắn vẫn đè nén được vọng động, rốt cuộc năng lực tính toán thế nào thì đợi đến chiều đến chỗ Xương Băng Hồng sẽ biết rõ. Trước mắt cũng chỉ có vị sư thúc tổ này mới có thể ép ra được tiềm lực tính toán lớn nhất của hệ thống trí năng.

Trong thời gian còn lại của nhật trình hôm nay hắn còn dành cho việc khác. Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu tập luyện Nhật Nguyệt Ngũ Luân quyền, được một lát ngũ tạng của hắn bắt đầu phát ra thanh âm như sấm sét.

Thái Ất Trường Sinh Quyền luyện là để luyện gân cốt huyết nhục còn Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền là để rèn luyện ngũ tạng lục phủ. Thu nạp lực lượng của nhật nguyệt, thôi động ba vòng, lấy ngũ tạng làm vòng mặt trời, lục phủ làm vòng mặt trăng, nhật nguyệt luân chuyển, Ngũ Hành luân hồi, rèn luyện nội tạng. Lâu ngày có thể khiến cho ngũ tạng lục phủ thân thể con người từ từ cường tráng.

Đánh xong một bộ quyền, trên trán Nhạc Vũ đã lấm tấm mồ hôi. Bất quá ngay sau đó hắn nhìn về phía trước, theo bản năng lấy Phượng Loan kiếm cùng Bi Âm đao từ trong nhẫn trữ vật ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 348: Tử Vân Tiên Phủ

Đúng vào lúc này, thần thức Nhạc Vũ cảm giác được hai đạo đao kiếm đang nhanh chóng bay đến động phủ của hắn, một người trong đó không ngờ lại là Lý Nại Lạc.

Sau lần so đấu ở tông môn, Lý Nại Lạc cũng không bởi vì nguyên nhân không tham dự mà mờ nhạt đi, ngược lại thanh danh càng thêm lừng lẫy. Quảng Lăng Tông từ trên xuống dưới, phàm là những tu sĩ có chút danh tiếng đều bị hắn khiêu chiến qua một lần, ngay cả một vài vị sư thúc tổ thành danh nhiều năm cũng không trốn thoát, xem như ác danh vang xa.

Người này đến đây tìm hắn, ngoại trừ để khiêu chiến thì Nhạc Vũ cũng nghĩ không ra nguyên nhân gì khác.

Bất quá làm hắn do dự là người đi sau Lý Nại Lạc, hắn rất quen thuộc kiếm quang màu lam kia, chẳng phải chính là Trầm Như Tân?

- Sao hai người này lại có thể tụ cùng một chỗ?

Nhạc Vũ kỳ quái, bất quá vẫn là cầm Bi Âm đao lên chuẩn bị thôi diễn. Ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm tuy mạnh mẽ nhưng để giải quyết nhanh gọn địch thủ thì lại không thể bằng một thức Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao của hắn sáng chế.

Nếu hắn thật sự muốn tìm người tôi luyện đấu pháp thì cũng chỉ tìm đánh với những nhân vật như Đoan Mộc Hàn cùng Nghiêm Hạo. Kiểu đối thủ đã rơi xuống một cấp như Lý Nại Lạc không làm hắn nổi hứng thú.

Bất quá khi hắn vừa chạm đến chuôi đao thì Lý Nại Lạc bên kia đã lúng túng lên tiếng.

- Uống rượu tán gẫu?

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, nghĩ thầm với phong cách hành sự hai năm qua của Lý Nại Lạc thì điều này sao có thể?

- Đúng vậy! đã sớm muốn tụ tập với Vũ sư huynh, chỉ là chưa có dịp, nhân tiện có Trầm sư huynh tới đây tìm ngươi, ta liền mặt dày theo tới.

Lý Nại Lạc vừa nói thì kiếm quang đã đến trước mặt Nhạc Vũ, sau đó cười hì hì đưa ra hai chai Quảng Lăng tửu, nói vẻ lấy lòng: - Tư và sư huynh đệ ngươi tuy không cùng một núi nhưng vẫn là nhất mạch của chưởng giáo chân nhân, phải nên gần gũi mới đúng, đánh đánh giết giết nhiều cũng không tốt. Sư tổ biết lại không vui!

Nhạc Vũ chỉ cười không trả lời, quay sang Trầm Như Tân thi lễ, sau đó mới mở miệng hỏi:

- Mấy tháng trước chẳng phải Lý sư đệ đã nói, lần sau sẽ tới tìm ta lãnh giáo sao? Ta còn tưởng rằng sư đệ tới đây vì ước hẹn.

- Hắc hắc! Chỉ nói đại thôi, Vũ sư huynh đừng chú ý.

Lý Nại Lạc trả lời qua quýt rồi đột nhiên thi lễ thật sâu với Nhạc Vũ:

- Mấy tháng trước Vũ sư huynh đã có thể đơn thân đánh chết Công Dương Anh, ta đến giờ vẫn không nắm chắc nửa điểm, chênh lệch với sư huynh đã như một trời một vực. Tìm đối thủ thực lực tương đương hoặc là hơn một chút thì còn gọi là tỷ thí tôi luyện, nhưng nếu đối thủ vượt xa thì chính là tự rước lấy nhục rồi.

Nhạc Vũ vừa kinh ngạc nhìn hắn một cái, liền nghe Lý Nại Lạc cười hắc hắc nói:

- Nếu ngày sau Nạc Lạc có may mắn, tu vi tiến thêm một bước, tự hỏi đủ tự tin thì lại tìm sư huynh tỷ thí một phen .

Nhạc Vũ nghe vậy cười một tiếng, cũng có mấy phần thích thú với người sư đệ này, sau đó ra lệnh cho mấy đạo đồng trong phủ dọn ra một cái bàn trong tiểu đình của động phủ, dâng lên chút linh quả và thức ăn rồi dẫn hai người ngồi xuống.

Mới vừa ngồi vào chỗ của mình, Trầm Như Tân liền cười nói:

- Còn chưa chúc mừng sư đệ, gần đây tu vi tiến nhanh, nhất cử tiến vào Dung Hợp Kỳ đỉnh phong, chuẩn bị kết đan.

- Còn phải chúc mừng sư huynh mới đúng chứ?

Nhạc Vũ cười khẽ, nhìn hai người một cái: - Hôm nay sư huynh cũng đột phá đến Dung Hợp Kỳ, ngay cả Lý sư đệ cũng có đột phá, ta so ra thật không bằng, chẳng qua chỉ nhờ vào lực lượng của trưởng bối.

- Cùng vui cùng vui! Bất quá ta có thể có thành tựu hôm nay còn phải cảm ơn ân huệ của Vũ sư đệ, Như Tân này khắc sâu trong lòng.

Không tiện nhiều lời trước mặt Lý Nại Lạc, Trầm Như Tân cười ha ha một tiếng sau đó nghiêm mặt nói:

- Lần này tới tìm sư đệ thật ra là để báo cho ngươi một đại sự! Không biết sư đệ đã nghe nói qua Tử Vân Tiên Phủ?

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát, được sự trợ giúp của hệ thống phụ trợ trí năng tìm ra cái tên này thì chăm chú nhìn lại Trầm Như Tân:

- Tử Vân Tiên Phủ? Là động phủ của Tử Vân Đạo Nhân lưu lại từ thời hồng hoang?

Cũng may là do hắn đọc thông vạn quyển, đổi lại là đệ tử khác của Quảng Lăng Tông nhất định sẽ mờ mịt không biết.

Tử Vân Đạo Nhân ở thời đại hồng hoang, cũng chỉ là một Thái Ất chân tiên nho nhỏ không đáng kể, song hiện giờ khi hồng hoang vỡ nát cũng khiến rất nhiều người nhìn lên.

Theo như những gì mà Nhạc Vũ đọc trong tạp thư thì năm đó Tử Vân Đạo Nhân trước lúc hồng hoang đổ vỡ đã chọn Bắc hoang làm chỗ đặt đạo trường. Rất nhiều tu sĩ Quảng Lăng Tông đều suy đoán Tử Vân Tiên Phủ này nằm trong bắc hoang, dĩ nhiên cũng chưa từng có bằng chứng.

- Nhạc sư đệ quả nhiên bác học, chính là này động phủ Tử Vân Đạo Nhân lưu lại
.

Trầm Như Tân vẫn ngưng trọng:

- Ước chừng nửa tháng trước, có mấy tán tu phát hiện ở bên dãy núi Thương Duyên phía bắc hình như có lối vào Tử Vân Tiên Phủ, chẳng qua đến nay vẫn còn chưa chứng thực.

Lý Nại Lạc nghe vậy nhất thời sẩy tay, thiếu chút nữa đánh rơi chén rượu. Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ cảm thấy kỳ quái sao Thượng Ngạn và Lệ Duy không báo tin này cho hắn, đến lúc này chắc tin tức đã chấn động cả tu chân giới.

Bất quá sau đó chỉ nhìn tình hình Lý Nại Lạc, Nhạc Vũ cũng biết tin tức này chắc chưa truyền ra, trong lòng kinh ngạc:

- Dãy núi Thương Duyên hình như là địa bàn của Thái Huyền tông?

- Đúng là như thế! Cho nên nói chuyện này kỳ lạ.

Trầm Như Tân gật đầu nói:

- Mấy tán tu sau khi phát hiện thì bị Thái Huyền tông phong tỏa tin tức, trong tông ta có tin tức từ chỗ khác.

Hôm nay tuy là tạm thời đè ép không động, bất quá sẽ có hành động. Nếu là giả thì thôi, nhưng nếu thật sự là Tử Vân Tiên Phủ, tông ta vốn không thể nào để cho Thái Huyền tông độc chiếm chỗ tốt.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không bất ngờ, Lý Nại Lạc ngạc nhiên nói:

- Đây là đương nhiên! Bất quá ta nghe nói cấm chế do tiên nhân bậc này thiết kế phần lớn vượt qua phẩm cấp của bất kỳ linh trận nào đương thời. Thường thường có thể duy trì ngàn vạn năm, với thực lực của chư tông ta chắc không phá nổi.

- Vậy cũng chưa chắc! Trận pháp do Thái Ất chân tiên thiết kế, đừng nói bắc hoang mà ngay cả chư phái Đông Thắng Thần Châu hợp lực, cũng chưa chắc có thể phá giải. Vô số tu sĩ Đại Thừa đã bỏ thời gian mấy ngàn năm cũng chưa được.

Trầm Như Tân dừng lại, nhìn hai người một cái:

-Vào thời hồng hoang, những linh trận của tiên nhân trong động phủ thường thường cũng sẽ lưu lại chút ít sơ hở. Những trưởng bối cảnh giới Nguyên Anh trong tông môn khó có thể đi vào nhưng với chúng ta mà nói, cũng là chưa chắc .

Nhạc Vũ chau mày, hắn nhớ trong sách có nói đúng là những tán tu thời thượng cổ thường dùng cách này để thu đồ đệ. Nếu có thể thông qua linh trận, đó chính là có tiên duyên. Khi đó linh dược dư thừa, lại không có tâm ma quấy nhiễu, cánh cửa tu chân coi như mở rộng, hết thảy đều trông vào một chữ duyên. Bất quá chuyện này không liên quan với hắn, trong một năm rưỡi nữa, Nhạc Vũ chỉ chú trọng vào chuyện kết đan.

Hắn đang còn suy nghĩ thì nghe Trầm Như Tân lại nói:

- Chúng ta cũng đừng nghĩ tới chỗ tốt bên trong Tử Vân Tiên Phủ. Bất quá chỉ cần một phần vạn dược viên bên ngoài thì cũng đủ để khiến thanh thế tông môn đại chấn.

Trầm Như Tân còn chưa dứt lời, Lý Nại Lạc liền cười nói:

- Không trách được Trầm sư huynh bảo ta tới. Nếu có quá nhiều người vào Tử Vân Tiên Phủ sợ rằng dẫn phát linh trận cấm chế, các tông chỉ có thể chọn lựa đệ tử tinh anh đi trước. Đệ tử tinh anh đời thứ tư trong tông môn cũng chỉ có ba người chúng ta mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thêm Trưởng Tôn Tử Vận là ta hơi để mắt. Thật ra thì ta hôm nay cũng có chút mong đợi, nếu có thể lấy từ đó chút ít tài liệu cho Diên thọ đan cùng Huyền Hạo đan thì có thể khiến cho sư tổ mơ tưởng trường sinh!

Nhạc Vũ vốn không hăng hái nhưng nghe hai người nói vậy thì lại khẽ chấn động nhìn sang. Những thứ khác có thể không khiến hắn để ý nhưng sao không ngó tới Diên thọ đan cùng Huyền Hạo đan.

Ngay sau đó nghe Trầm Như Tân cười lạnh:

- Đừng cao hứng quá sớm! Chuyện này không sớm không muộn mà khiến chư tông cùng động thủ, nếu bảo trong đó không có gì thì ta quả quyết không tin!

Nhạc Vũ nhấp một ngụm rượu, yên lặng không nói. Thầm nghĩ vô luận chuyện này rốt cuộc là Thái Huyền tông ném đi ra cây cỏ cứu mạng hay không thì Tử

Vân Tiên Phủ hắn cũng có chút đồ. Nông Dịch Sơn cùng mấy vị chưởng bối là nhân vật tinh minh bậc nào, nếu là Thái Huyền tông làm bộ, bọn họ sao có thể nhìn chưa ra?

Sau đó mấy người tiếp tục bàn về một số điểm khó khăn trong tu hành và ngự kiếm thuật. Qua một canh giờ, hảo cảm của Nhạc Vũ đối với Lý Nại Lạc cũng tăng nhiều. Người này ăn nói không có tàng tư, rất nhiều ngự kiếm quyết đối với Nhạc Vũ cũng rất có khêu gợi mà phương thức dạy dỗ thực chiến của Đoan Mộc Hàn không tới. Hắn cũng cảm động nên tận lực giải thích những vấn đề mà đối phương lĩnh giáo.

Đến khi sắc trời dần tối thì hai người mới cáo biệt, Nhạc Vũ nhìn vào thân ảnh của Trầm Như Tân ngẩn người.

Lý Nại Lạc có tiến cảnh hôm nay, Nhạc Vũ tuyệt không ngoài ý muốn . Nhưng Trầm sư huynh hôm nay cũng có thể qua một năm đang lúc tiến vào đến Dung Hợp Kỳ trung đoạn thì thật sự khiến hắn ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ nói, Trầm sư huynh thật là cơ duyên xảo hợp, đã luyện hóa được một loại Đinh âm hỏa?.

Lúc trước đưa cho Trầm Như Tân một lượng lớn Tam Chuyển Trúc Cơ Đan thì Nhạc Vũ chỉ cho là Trầm Như Tân sẽ dùng vào việc khác hay bán đi. Hôm nay xem ra hắn đã lầm lẫn, những thứ có thể giúp tu sĩ loại bỏ độc tính và cặn bã của đan dược ngoại trừ Tam Muội Chân Hỏa còn có mười mấy loại hỏa diễm hiếm có của thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 349: Tài tang hãm hại

Nhạc Vũ đứng một lúc lâu ở ngoài cửa động phủ, cho đến khi Chiến Tuyết tới gọi, mới lắc đầu bật cười một trận.

Trầm Như Tân có một loại Đinh Âm Hỏa uy năng không tệ là chắc chắn, nếu không cũng không đủ để lĩnh ngộ kiếm ý của Hàn Diễm kiếm.

Có thứ này thì cho dù là thuốc độc cũng tốt, Vực Ngoại Thiên Ma cũng được, hắn cũng không cần để ý. Thậm chí nếu có thể hoàn toàn luyện hóa ngự sử thì ngay cả Ma vương vực ngoại cũng phải thối lui.

Lý Nại Lạc nói trong ba đại đệ tử chỉ có thể để mắt hắn và Trầm Như Tân, ngoài ra còn thêm Trưởng Tôn Tử Vận, xem ra cũng không phải là không có đạo lý.

Thật ra thì từ đầu hắn đã cảm thấy kỳ lạ, với thiên phú tư chất của Trầm Như Tân thật ra không hề thua kém đám người Trưởng Tôn Tử Vận, vì sao nhập môn bốn mươi năm mươi năm mới chỉ đến tu vi Linh Hư động tâm kỳ?

Lúc này xem ra là do việc luyện hóa hàn diễm đã lấy mất của hắn quá nhiều thời gian.

Điều khiến Nhạc Vũ không giải thích được là trong những đệ tử chân truyền đời thứ tư thì Trầm Như Tân là duy nhất không có sư trưởng.

Bất quá những thứ này cũng không khiến hắn có hứng thú tìm hiểu.

Nhạc Vũ xoay người chuẩn bị một chút rồi rời khỏi động phủ, chạy thẳng tới Minh Trụ Phong, thầm nghĩ:

- Trầm sư huynh đã luyện hóa hàn diễm, như vậy hiện nay tất nhiên là muốn đem hết toàn lực đánh sâu vào cảnh giới Kim Đan. Trước mắt chắc là còn đang rất thiếu linh đan, để mình luyện chế một chút đưa cho hắn, vừa lúc cũng thí nghiệm Lục Chuyển Trúc Cơ Đan

Vốn Nhạc Vũ tính toán chờ sau khi tới cảnh giới Kim Đan sẽ khai lò luyện đan. Chẳng qua hiện nay vừa có tính toán đi Tử Vân Tiên Phủ, vậy thì không thể không sớm chuẩn bị, cộng thêm bản thân Diễn Thiên Châu lại có tiến triển, có hơi mạo hiểm một chút cũng được.

Muốn đi vào tiên phủ, thì không thể không đem tu vi áp chế dưới cảnh giới Kim Đan. Bất quá nếu có tranh đấu bên trong tiên phủ thì thực lực mạnh hơn một phần cũng đã là tốt, dù sao chỉ cần không đem tổ hợp linh phù kia hoàn thành là được.

Bất quá nhớ tới chuyện này, Nhạc Vũ lại có thêm mấy phần sầu não. Đan dược có thể tăng tiến nguyên khí vốn trên thế gian rất ít, những tài liệu để luyện chế lại càng hiếm gặp. Mấy năm này Nhạc Vũ vẫn cầu mà không được nên cũng không có để phân tích.

Chỉ có Lục Chuyển Trúc Cơ Đan là do đan dược cấp thấp hợp luyện mà thành nên không thiếu hụt nguyên liệu. Bất quá Nhạc Vũ cũng không nguyện phục dụng đan dược tứ chuyển và ngũ chuyển, chỉ tổ làm thân thể gia tăng sức kháng cự dược lực, cũng chỉ có sử dụng loại lục chuyển này là tốt nhất.

Tuy nhiên vài ngày trước hắn gặp phải một nan đề, đó chính là tìm không đủ tài liệu thích hợp.

Lục Chuyển Trúc Cơ Đan đã là thuộc về phạm vi lục phẩm linh đan, tỷ lệ thất bại khi chuyển đan quá cao. Nếu hắn đã có tu vi Kim Đan hoặc là có thể sử dụng địa tâm hỏa thì có thể khống chế, nhưng hiện giờ không cách nào hoàn toàn nắm trong tay linh lực bên trong đỉnh lô.

Vì vậy Nhạc Vũ tính toán là căn cứ theo thành phần rồi trực tiếp tiến hành luyện chế. Song suốt mấy tháng hắn cũng không thể tìm trong La trân điện mấy thành phần cuối cùng.

Ngoài ra còn có Chiến Tuyết vẫn đang kẹt lại ở Huyền Sát Luyện Thi tầng thứ tám, không cách nào tiến thêm một bước. Nguyên nhân vẫn là thiếu ngũ phẩm linh dược Thất Sát U Minh Thảo, Nhạc Vũ tìm khắp nơi không được khiến cho không cách nào gom đủ linh dược phụ trợ đột phá tầng thứ chính.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ cũng chỉ có thể lần nữa âm thầm cảm thán một

tiếng, con đường tu đạo quả thật khó khăn. Cho dù là có hệ thống phụ trợ trí năng trợ giúp cũng không cách nào thuận lợi mọi chuyện.

Hắn cũng thôi không suy nghĩ, tăng nhanh tốc độ phi kiếm, trong nháy mắt đã tiến thêm mấy chục dặm.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Vũ không đi luyện kiếm cùng Đoan Mộc Hàn mà từ sớm đã đến bên từ đường, vừa vào đã thấy vẻ mặt của các tu sĩ chấp dịch nơi đây đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhạc Vũ cũng hơi cảm thấy lúng túng, tuy trên danh nghĩa hắn phải chịu hình phạt ở đây nhưng qua bốn năm số lần tới đây có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cũng may mọi người trong tông môn đều biết tư chất hắn tuyệt cao, có thể là người thứ nhất đột phá Kim Đan trong thế hệ đệ tử thứ tư nên cũng không ai bất mãn, ngược lại vui vẻ.

Dù sao tông môn có thêm một phần thực lực thì bọn họ có thêm một phần hậu thuẫn. Nhạc Vũ lúc ở Linh Hư cảnh đã có thể giết chết Công Dương Anh vậy thì sau khi đạt tới Kim Đan chưa chắc đã kém hơn các thủ tọa.

Hiện giờ trong từ đường, Phong Vân đã tạm thời bế quan. Người chủ sự ở đây đổi thành Hà Phàm, địa vị của hắn trong từ đường chính là gần với đệ tử chấp sự của Phong Vân, cộng thêm gần đây đột phá Kim Đan nên tiếp nhận từ đường cũng là thuận lý thành chương.

Một lát sau Hà Phàm đã đi từ bên trong ra nghênh đón, lên giọng thân thiết oán trách: - Vũ sư điệt hôm nay đã tới cảnh giới giả đan, không dốc lòng khổ tu tới nơi này làm chi? Không phải là đã nói, chỉ cần ta còn ở vị trí này thì mấy năm khổ dịch ở Vạn Tiên quật ngươi không cần toan tính!

Nhạc cũng lộ vẻ thân thiết:

- Ý tốt của sư thúc ý, Nhạc Vũ tâm lĩnh. Chẳng qua là đệ tử bị phạt bốn năm, kết quả chỉ có năm thứ nhất coi như là tận tâm, còn về sau quả thật hổ thẹn. Hôm nay rảnh rỗi nên tới đây giúp đỡ một chút. Dù sao hôm nay việc kết đan của ta đã không có trở ngại, chỉ kém chút ít tích lũy mà thôi

Hà Phàm nghe vậy lại cả kinh, nhìn thật sâu Nhạc Vũ một cái, lộ vẻ quái dị nhưng ngay sau đó lộ vẻ thân mật, đem Nhạc Vũ vào động mới rời đi.

Vừa đến giả đan cảnh giới là một chuyện, có thể tìm hiểu phương pháp kết đan lại là một chuyện khác. Hà Phàm ở Linh Hư cảnh đỉnh phong chừng mười mấy năm nên biết rõ khó khăn trong đó, vì thế càng cho rằng tiền đồ của thiếu niên trước mặt này quả thực vô lượng, chỉ có thể lấy lòng, không thể đắc tội.

Tiến vào bên trong quật, Tào Vấn cũng tròn mắt nhìn hắn nhưng Nhạc Vũ không thèm để ý. Sau khi nhận lấy đồ để thiết kế mười mấy trận pháp thì dẫn theo một trợ thủ đi vào một gian quật thất, sau đó đầu tiên cầm tay một vị tiền bối Kim Đan.

Thân phận lúc này của hắn đã khác trước, thành tựu trận đạo không dưới Tào Vấn dưới, cũng đã là cảnh giới giả đan nên không cần vẽ lại những linh trận bảo tồn tu sĩ bình thường.

Nhiệm vụ hôm nay của hắn cũng giống như Tào Vấn là vẽ những trận đồ bảo vệ thân thể các tiền bối Kim Đan, chạm vào thân thể họ tự nhiên là thuận lý thành chương. Nếu không hiểu rõ tình trạng thân thể những tiền bối này thì làm sao có thể vẽ ra linh trận phù hợp?

- Quả nhiên! Có sự tiến hóa của Diễn Thiên Châu thì những di thể của tu sĩ Kim Đan đã không còn là bí mật với mình! Vị tiền bối này là cảnh giới tụ thần, ước chừng tương đương với tu sĩ Kim Đan trung hậu kỳ, không biết những tu sĩ Kim Đan đỉnh phong thì thế nào? Nếu là ngay cả nhục thể của bọn họ cũng không thể hoàn thành phân tích vậy thì không cần đi tầng chứa di thể tu sĩ Nguyên Anh.

Lúc này đồ hình chi tiết kết cấu thân thể tu sĩ Kim Đan này đã hiện rõ trong đầu Nhạc Vũ, điều khiến hắn vui mừng nhất là cốt tủy tế bào của cơ nhục đã không còn là bí mật đối với hắn.

Mặc dù trong đó còn có rất nhiều bộ phận không biết nhưng vì kết cấu đồng dạng nên Nhạc Vũ cũng hoàn toàn không cần để ý.

Ngay sau đó, Diễn Thiên Châu sau ót Nhạc Vũ lại chấn động. Hắn yên lặng tra xét một phen thì phát hiện màu sắc bên trong hình như đã tăng thêm một chút.

- Vô tình phân tích thân thể tu sĩ Kim Đan này không ngờ lại có tác dụng như vậy. Hắc! Ngày sau cũng thử phân tích thân thể những yêu thú cao cấp xem có trợ giúp gì đối với tiến hóa của Diễn Thiên Châu không?

Đè nén ý mừng trong lòng, Nhạc Vũ xoay người, đi vào một gian phòng của một tu sĩ Kim Đan khác.

Cho dù là cùng một tu vi nhưng kết cấu và những linh phù bên trong cơ nhục của các tu sĩ Kim Đan này cũng có rất nhiều bất đồng. Nhạc Vũ muốn phân tích một lượt sau đó chọn ra các ưu việt để tổ hợp thành một loại cơ nhân tối ưu và an toàn nhất.

Điều khiến Nhạc Vũ vui mừng là suốt một đường không có một thi thể Kim Đan nào làm khó hắn. Cho dù là những thi thể Kim Đan đỉnh phong thì với năng lực phân tích của hắn cũng rất ít cái có thể giữ bí lại bí mật.

Mãi cho đến cuối cùng, ở trong một gian quật thất thuộc về một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, trông thấy bốn năm tu sĩ đang ở đó hợp lực vẽ linh trận, Nhạc Vũ mới dừng lại cước bộ, sau đó nhìn về vị trợ thủ phía sau:

- Chịu trách nhiệm vẽ linh đồ ở đây là người nào?

- Là Tân Minh sư đệ của Duệ Vân Phong!

Người nọ ước chừng là biết ân oán của người thiếu niên trước mặt này và Tân gia nên khẽ lúng túng giải thích:

- Mấy năm này Tân sư đệ tổng cộng hoàn thành bốn trăm sáu mươi linh trận, chưa hề sơ suất. Vì vậy mấy vị chấp sự cố tình chọn ra để hắn tới tầng thứ ba để. Nhạc Vũ bất giác cười khẩy, nghĩ thầm tại sao lại là người này? Trong lòng cười lạnh, cái gì mà cố ý chọn ra? Khó khăn giữa tầng thứ ba và hai tầng kia khác nhau, thời gian phục vụ cũng có thể giảm bớt. Trong chuyện này, nếu nói là là không có uẩn khúc, Nhạc Vũ đánh chết cũng không chịu tin.

Bất quá chuyện này Nhạc Vũ cũng lười đi quản, thậm chí còn thấy nhẹ nhỏm. Hắn đang cảm giác chủ ý của mình không khỏi có chút nham hiểm, sợ rằng có hại những đệ tử nội môn bình thường này, bất quá Tân Minh đã vậy thì trong lòng cũng không có gánh nặng gì cả.

Cười thầm, Nhạc Vũ chắp tay sau lưng, sắc mặt trầm xuống:

- Vậy hôm nay Tân Minh đâu? Đâu phải các ngươi trong coi ở đây, còn không

mau gọi hắn đến?

Tên trợ thủ kia âm thầm kêu khổ, đã biết phải như thế, cho dù trong lòng không tình nguyện nhưng cũng không thể từ chối, vội vàng đi ra khỏi động quật. Hắn cũng không dám đi tìm mấy vị chấp sự từ đường, trong lòng biết với địa vị của Nhạc Vũ hiện giờ thì cho dù là Hà Phàm cũng không dám dễ dàng làm nghịch ý.

Trông thấy người này đi xa, mấy tu sĩ trong động quật vội vàng tản đi như mèo con thấy chuột già, Nhạc Vũ cười khẽ rồi bắt đầu vẽ trận đồ. Đầu tiên hắn dùng một loại mực nước thường dùng bên trong Vạn Tiên quật để hoàn thành một bản đồ, sau đó dùng vài loại dược thủy bao trùm lên trên.

Sau đó hắn lại bắt đầu vẽ lại, bất quá lần này có chút bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 350: Lục chuyển Trúc Cơ

Qua chừng hơn hai canh giờ, vị trợ thủ kia mới mang người chậm chạp trở lại động phủ.

Vừa mới gặp mặt, Tân Minh lại một phen nghiến răng nghiến lợi:

- Nhạc Vũ, ngươi thật là muốn bức cô gia không chết không thôi?

- Không chết không thôi? Chỉ bằng các ngươi. Cũng xứng?

Đáp lại một câu lạnh nhạt khiến đối phương hơi ngẩn ra, Nhạc Vũ cũng để mặc hắn, tiện tay đánh qua mấy tờ trận đồ đã thiết kế tốt, cười lạnh một tiếng rồi đi ra khỏi quật.

Tin tưởng với sự thông minh của Tân Minh, không cần hắn nói thêm câu gì cũng đủ để lĩnh hội ý tứ.

Đến khi đến lối vào của tầng thứ tư, Nhạc Vũ khẽ dừng bước rồi nhìn thật sâu lên trên.

Vài ngày trước, Tào Vấn có nói hắn sẽ độ kiếp ở đây nên hôm nay Nhạc Vũ mới hành động như vậy. Hắn vẽ trong quyển trục hai tờ linh trận, hiệu dụng không lớn, chẳng qua là tầng thứ nhất có thể dung hợp đầy đủ linh lực bên trong Vạn Tiên quật, còn linh dược đặc chế trùm lên tầng hai có thể kích thích một chút xung đột linh lực nho nhỏ.

Trong ngắn hạn không có gì dị trạng, song đợi đến một hai tháng sau, nếu không có biến cố lớn thì nhất định có thể khiến pháp trận giăng đầy nơi đây, xuất hiện linh lực rung chuyển.

Nhạc Vũ đánh cuộc đúng là Tào Vấn khi đó sẽ còn độ kiếp trong này. Khi đó Phong Vân sư thúc tổ cũng bế quan tu hành, có ít nhất ba thành có thể.

Thành bại của độ kiếp chỉ trong khoảnh khắc, chỉ cần một chút sơ xuất cũng đủ khiến cho việc sắp thành lại bại.

Thậm chí bản thân Nhạc Vũ đối với lần này có thể tiếp xúc những di thể của tu sĩ Nguyên Anh hay không cũng không làm sao lạc quan.

Điều hiện giờ có thể làm hắn cũng đã làm, còn lại chỉ nhìn vào thiên ý, tối đa cũng chỉ yên lặng cầu nguyện.

Bởi vì có thái độ may rủi nên nửa tháng sau Nhạc Vũ cũng không dành nhiều tinh lực vào đây. Nhiều lắm chỉ là mỗi ngày chạy tới Vạn Tiên quật xem Tân Minh có lười biếng hay không.

Khiến Nhạc Vũ vui mừng là Tân Minh ở Vạn Tiên quật mấy năm cuối cùng cũng luyện được chút ít bản lãnh, mấy linh trận đều hoàn thành không hề sai sót.

Nhìn bộ dạng uất ức của Tân Minh mỗi ngày cặm cụi khắc phù ấn, lần đầu tiên, trong lòng Nhạc Vũ có một chút cảm giác thương hại.

Bất quá hắn và Tân gia đã kết thành tử địch, điểm này đã định từ hôm Tân gia dẫn hơn mười người tu sĩ Linh Hư cảnh liên thủ tập kích, thậm chí ân oán trước đó cũng đã không thể hóa giải. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Vì vậy thương hại thuộc về thương hại, Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy áy náy, càng không hạ thủ lưu tình.

Đang trong thời gian kiên nhẫn chờ đợi, Nhạc Vũ dồn lực chú ý vào việc luyện đan.

Dược liệu để trực tiếp luyện chế lục chuyển Trúc Cơ Đan, Nhạc Vũ đúng là vẫn chưa thể thu thập đủ. Sau đó nghĩ tới nghĩ lui, Nhạc Vũ cuối cùng vẫn lựa chọn tiếp tục thử nghiệm phương pháp chuyển đan hợp luyện bình thường.

Hạn ngạch địa hỏa của đệ tử chân truyền Trúc Cơ cảnh mười ngày, tới Linh Hư cảnh tăng vọt đến một tháng. Nhạc Vũ nữa nhờ cậy Thư Khiết hỗ trợ, cuối cùng lấy được một luyện đan thất thượng hạng trong hàng chữ Ất.

Bất quá qua liên tiếp mười mấy ngày, Nhạc Vũ cũng hết sức bất đắc dĩ, mới chỉ trong nửa thời gian mà cơ hồ hắn đã tiêu hao hết tài vật còn lại.

- Sao tam chuyển, tứ chuyển thì còn có thể coi là tốt, nhưng sau ngũ chuyển lại khó khăn như vậy? Trong sách nói phương pháp hợp luyện khó khăn gấy mấy lần luyện đan bình thường, quả nhiên không phải là không có đạo lý.

Ngày này, Nhạc Vũ theo lẽ thường thì không ôm hy vọng mở nắp Vân Văn Đỉnh ra. Sau đó không ngoài dự liệu thấy bên trong đỉnh là một vũng đen kịt, bản thân dùng hết mấy ngày mới khó khăn luyện ra trên trăm viên linh đan ngũ chuyển, bây giờ chỉ còn lại năm sáu viên đạt đến lục chuyển, hơn nữa phẩm cấp cũng không cao, thậm chí thiếu chút nữa rơi xuống lục phẩm.

Vào trước tứ chuyển, hiện giờ hắn cũng có thể đảm bảo ít nhất tám mươi phần trăm tỷ lệ thành đan. Nhưng sau đó thì tỷ lệ thành công của hắn đột ngột hạ xuống hai mươi phần trăm, đến lục chuyển thì chỉ còn năm phần trăm, thấp hơn nhiều trước đó.

Thật ra nếu xét toàn bộ thì cùng với một lượng tài liệu, Nhạc Vũ đã vượt qua những đan sư bình thường. Đem những đan dược này bán đi, tất cả cũng có thể khiến hắn kiếm được một khoản. Song nếu suy nghĩ đến thời gian hắn tiêu hao vào việc luyện đan thì lại không có lời, thà rằng để lại phục dụng.

Thầm lắc đầu, Nhạc Vũ dọn sạch cặn bên trong đỉnh, sau đó tiếp tục bỏ vào 120 viên ngũ chuyển Trúc Cơ Đan.

Con số này là do Nhạc Vũ đã tích cóp qua từng lần một.

Sau khi đậy nắp đỉnh lại được mấy phút, linh lực bên trong đỉnh bắt đầu bạo động. Nhạc Vũ hai tay kết ấn, liên tục đánh ra mười mấy pháp quyết, lúc này mới nỗ lực áp chế. Qua mười mấy lần kinh nghiệm trước, giờ hắn đã cực kỳ thành thạo ấn quyết luyện đan, cũng có chút tâm đắc với việc khống chế khai thông linh lực trong đỉnh. Bất quá đến giai đoạn cuối cùng vẫn cơ hồ có chút lực bất tòng tâm.

Đợi đến khi hắn khai lò, thành đan bên trong đỉnh vẫn chỉ là tám viên, cũng không gia tăng tứ phẩm. Nhìn thành quả này, Nhạc Vũ lại khổ tâm, cảm giác có chút nản lòng thoái chí .

- Khó khăn của việc hợp luyện lục chuyển Trúc Cơ Đan còn hơn luyện chế linh đan cùng cấp. Cho dù là những tu sĩ vừa mới tấn thăng Kim Đan cũng không

dám tùy tiện đi thử. Với tu vi hôm nay của mình, quả nhiên là có chút miễn cưỡng rồi, còn thêm pháp ấn luyện đan này tựa hồ cũng có chút không như ý.

Trước lúc bắt đầu luyện chế lục chuyển Trúc Cơ Đan, Nhạc Vũ đã chạy đến Kinh Uyên các một chuyến để học qua mấy ấn quyết luyện đan mà tu vi Linh Hư cảnh có thể sử dụng, nhưng cũng chỉ dùng tốt trước tứ chuyển. Đến ngũ chuyển thì cho dù làm sao cũng không thể phối hợp để có kết quả như ý.

Thứ khiến hắn khao khát nhất hiện giờ chính là thuật luyện đan bí truyền của Phù Dung Phong. Tuy không dám khẳng định trong đó có ấn pháp luyện đan tinh diệu hơn hay không nhưng chắc chắn có chút bí quyết trợ giúp thành đan. Tiếc là Thư Khiết tuy cố ý giao hảo với hắn nhưng nếu liên quan đến bí mật của bản phong thì không dám dễ dàng làm chủ, cũng không chuyển cáo.

Nhạc Vũ lúc theo Đoan Mộc Hàn học kiếm đã từng lấy nguyên thần thề không tiết lộ bí truyền của bản phong, như vậy tình hình Phù Dung Phong chắc cũng không khác biệt.

- Xem ra trừ phi để cho muội muội hoặc là Nhiễm Lực Lâm Trác sau khi nhập môn bái làm môn hạ Thiệu Ngọc, nếu không bí truyền của Phù Dung Phong khó mà thu vào tay

Đột nhiên, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhớ lại mẫu thân mình sau khi đi vào Quảng Lăng Tông, các đồng môn khác vẫn không nói gì nhưng đúng là có chút danh bất chính, ngôn bất thuận, thay vì thế chi bằng bái nhập tông môn.

Nữ tu bên trong Quảng Lăng Tông, hiển hách nhất ngoại trừ Đoan Mộc Hàn chính là bên chỗ Thiệu Dao chân nhân thủ tọa Phù Dung Phong.

Nhớ tới bốn viên Cửu Chuyển Linh Tịch Đan trong nhẫn trữ vật, Nhạc Vũ hơi do dự một phen rồi lắc đầu, tiếp tục bắt đầu luyện đan.

Mặc dù muốn bái sư, cũng phải đợi đến khi hắn giúp Nhạc Trương Thị vượt qua hai giai đoạn tôi thể bồi nguyên rồi hãy nói.

Ngày đó Nhạc Vũ tổng cộng thu được sáu mươi viên lục chuyển Trúc Cơ Đan do mấy lần sau này tỷ lệ thành đan tăng lên, cộng với số luyện chế từ trước là hơn 160 viên. Để có những đan dược này, Nhạc Vũ đã hao tốn trăm vạn linh thạch. Nếu không phải suy nghĩ đến khoản đặt cọc hiện giờ ở Vạn Bảo lâu cùng

Tàng Trân Các cùng với dược liệu và linh đan thành phẩm trong nhẫn trữ vật thì có thể nói là táng gia bại sản.

Lúc này điều Nhạc Vũ mong đợi nhất chính là có thể thu hoạch được chút gì trong Tử Vân Tiên Phủ.

- Nghe nói những tiên nhân thời thượng cổ đều bố trí Dược Viên bên ngoài biệt phủ, linh dược thứ gì cũng có. Trong những tạp thư của Kinh Sóc Các cũng ghi chép, không ít tông môn đã tìm được một số linh dược tuyệt chủng từ thời Hồng Hoang ở đó. Nói không chừng Thất Sát U Minh Thảo và dược liệu luyện chế lục chuyển Trúc Cơ Đan cũng có có thể tìm được ở trong đó!

Thật ra thì chuyện lục chuyển Trúc Cơ Đan, Nhạc Vũ có thể đợi đến tu vi Kim Đan thì có thể dễ dàng hợp luyện. Bất quá kể từ khi Diễn Thiên Châu tiến hóa, thành công phân tích hoàn toàn di thể tu sĩ Kim Đan thì Nhạc Vũ lại có ý định khác.

Vào ban đêm của hôm đó, Nhạc Vũ lần đầu tiên thử phục dụng lục chuyển Trúc Cơ Đan, trong lòng đầu tiên vui mừng sau lại lo lắng.

Nguyên lực gần gấp mười tam chuyển Trúc Cơ Đan điên cuồng chảy vào trong cơ thể hắn, sau đó được Nhạc Vũ dẫn một vòng cải tạo cốt tủy tế bào, lần này hắn trực tiếp tham chiếu những kết cấu tế bào của những tu sĩ Kim Đan kia tạo ra kết cấu cơ nhục hoàn toàn mới.

Song khi tạo thành tế bào thứ nhất, hiệu dụng kinh người của Trúc Cơ Đan còn chưa kịp lưu chuyển thì Nhạc Vũ đã nhất thời nhíu mày.

Lúc đầu cải tạo tế bào thì cực kỳ thuận lợi, song vào lúc cuối cùng sinh ra mười mấy phù văn mấu chốt thì tiêu hao nguyên khí tăng vọt.

- Thì ra là như vậy! Muốn gia nhập những phù văn bên trong những cơ nhục này thì phải tiêu hao cực lớn, quả nhiên trong thế giới này không hề có chuyện một bước lên trời.

Nhạc Vũ thử mấy lần thì tình hình cũng đều như vậy, theo tính toán của hắn thì để hoàn thành cải tạo tế bào lý tưởng nhất cần phải phục dụng liên tục hai mươi năm lục chuyển Trúc Cơ Đan cũng chưa chắc đã đủ nên dứt khoát cắt giảm theo thực tế.

Thật ra thì nếu hắn thực sự hoàn thành như vậy thì tình hình quả thực kinh khủng. Mới cảnh giới Linh Hư đã có tủy huyết nguyên lực của tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, nếu lên đến Kim Đan thì chỉ cần ba năm mười năm là có thể tu luyện tới Nguyên Anh, hoặc nói không chừng bản thân chịu không được, trực tiếp bạo thể mà chết.

Hiện giờ dù hạ thấp tiêu chuẩn cũng đủ để tương đương với tu sĩ vừa tấn nhập Kim Đan.

- Phàm là tu sĩ giả đan vượt qua thiên kiếp thì thân thể đều có thể tăng cường mấy lần. Cũng không biết bản thân sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 351: Ác khách lâm môn

Lực lượng của phần lớn tu sĩ phổ thông vào trước khi độ kiếp thường vào khoảng bảy tám mươi Thạch lực, sau khi đạt đến Kim Đan, thân thể trải qua lôi kiếp tẩy luyện mới đột phá 120 Thạch lực.

Chẳng qua cường độ thân thể hiện giờ của Nhạc Vũ đã tương đương với những tu sĩ Kim Đan nên hắn vẫn tò mò sau khi độ kiếp thì tình hình bản thân sẽ như thế nào? Giữ vững nguyên trạng hay là tái tiến một bước? Lắc đầu gạt đi suy nghĩ, Nhạc Vũ tiếp tục dẫn chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể, đem tế bào trong cơ thể nhất nhất nghiền nát, sau đó lại dùng nguyên khí tái tạo.

Lúc này hắn lại cảm giác có huyễn tượng sinh ra trước mặt. Một hồi là mấy người Nhạc Băng Thiến bị hắn bỏ lại rồi bị người của Ngọc Hoàng tông bắt được dùng để uy hiếp mình. Một hồi là mình tiến vào Tử Vân Tiên Phủ bị người của Thái Huyền tông vây công đến chết.

- Quả nhiên đến rồi! Ảo giác lần này so với lần trước mạnh hơn rất nhiều, tồn tại cũng cao hơn.

Vực Ngoại Thiên Ma có Âm Ma, Huyễn Ma, Linh Mị cùng với Huyền Ma. Tu sĩ Trúc Cơ cảnh đáng ra chỉ có thể dẫn tới Âm Ma tập kích mới đúng, bất quá nhìn ảo cảnh hiện giờ so với tâm kiếp trước kia khác biệt một trời một vực, thực lực tuyệt không dừng lại là Âm Ma mà chắc chắn là Huyễn Ma.

Trong lòng biết ước chừng lại có Vực Ngoại Thiên Ma theo dõi mình, Nhạc Vũ cười lạnh, không hề sợ hãi. Lần này hắn cũng lười đi tìm vị trí Huyễn Ma trong thần hồn, trực tiếp lấy Bi Âm đao trong nhẫn trữ vật ra rồi bắt đầu tấu lên.

Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao cũng có thể công kích thần hồn. Hắn cũng muốn xem rốt cuộc là Huyễn Ma lợi hại, hay là tam phẩm đao quyết của mình mạnh mẽ!

Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao có bảy lần chuyển, uy lực từ thấp đến cao

bất đồng. Vào ba lần chuyển đầu thì bên trong thần hồn của hắn cũng không có gì dị thường. Tới lần chuyển thứ tư thì một phần hồn hải bắt đầu sôi trào. Đến ngũ chuyển thì sát âm khiến cho càng nhiều Vực Ngoại Thiên Ma bại lộ, hoảng hốt cố gắng thoát ra khỏi thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ mỉm cười, thần hồn ngưng tụ thành đao, nhất nhất chém chết. Sau đó hút vào những Vực Ngoại Thiên Ma đã tiêu diệt, lưu lại hồn thức hòa tan vào bản thân.

Những Huyễn Ma này tuy mạnh nhưng Bi tuyệt thất hận thất sát diệt âm đao đến cuối cùng, thậm chí có thể có lực nghịch thiên nên không thể địch lại. Trên thực tế nếu không phải dựa vào đao quyết được lĩnh ngộ vào mấy tháng trước thì Nhạc Vũ cũng không dám mạo hiểm. Dù sao Tam Muội Chân Hỏa mặc dù cũng có thể dọa lui ngoại tà nhưng tiêu hao quá lớn.

Những Vực Ngoại Thiên Ma này đều không sợ chết, tuy nhiên có thể nguyên nhân dược hiệu từ từ yếu đi mà những Huyễn Ma xâm nhập hồn thức của hắn cũng giảm bớt. Thường thường đều sống không quá lần chuyển thứ sáu thì bộc lộ bị Nhạc Vũ chém giết hấp nạp cho thần hồn của hắn.

Đến khi dược hiệu hoàn toàn biến mất thì Nhạc Vũ tiếp tục nuốt tiếp một viên lục chuyển Trúc Cơ Đan thì cường độ xâm nhập của Vực Ngoại Thiên Ma nhất thời lại tăng vọt, Nhạc Vũ cũng lười quản đến, chuyên tâm khống chế dẫn đạo dược lực.

Vì hạ thấp tiêu chuẩn nên Nhạc Vũ chỉ cần dùng ba viên, cả buổi tối đã hoàn thành cải tạo hơn năm mươi vạn tế bào.

Đến khi hắn yên lặng tra trong cơ thể thì thấy trong cốt tủy bắn ra từng điểm ngân quang chói lọi, trong mắt lại tràn đầy vẻ nghi ngờ lẫn lo lắng.

Cũng không phải Nhạc Vũ ngại chậm, với tốc độ này thì chỉ cần một năm đã có thể hoàn thành lần tiến hóa thứ hai, nhanh hơn lần này chút ít.

Trong lòng hắn còn có nỗi lo khác, nguyên do là Nhạc Vũ thật ra đang tiến hành đánh cược.

- Nếu như sau khi độ kiếp có thể mượn lực lôi kiếp thì có thể nâng cao nhục thân một bước, như vậy cho dù mình chậm đi một năm nữa, tiêu hao mấy trăm vạn

linh thạch cũng cam tâm tình nguyện, nhưng nếu không được vậy thì thiệt hại lớn.

Nghĩ đến trễ nải nhiều thời gian như vậy, tiêu hao nhiều linh thạch như vậy mà sau khi độ kiếp không thu hoạch được gì, Nhạc Vũ bất giác nhíu mày. Hắn hơi suy nghĩ một chút rồi bắt đầu tu luyện nội tức pháp lực, đem một lượng lớn nguyên lực dành dụm trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành.

Để tránh vạn nhất, việc cải tạo tủy huyết cố nhiên không thể dừng lại, việc tích lũy chân khí tự thân cũng không thể buông bỏ.

Ngày thứ hai Nhạc Vũ đến Vạn Tiên quật thì vẫn chưa thấy có dấu hiệu Tào Vấn độ kiếp.

Thật ra thì lúc này Nhạc Vũ căn bản đã hoàn toàn buông bỏ. Nếu trong vòng ba ngày, Tào Vấn vẫn còn chưa độ kiếp thì mấy linh trận hắn thông qua tay Tân Minh bố trí sẽ ảnh hưởng đến cả vận chuyển linh lực bên trong Vạn Tiên quật. Khi đó với linh giác nhạy cảm và thành tựu trận đạo của Tào Vấn chắc sẽ dễ dàng giải quyết chuyện nhỏ này.

Loại trò vặt này cũng chỉ dùng một lần, nếu Nhạc Vũ không muốn người khác phát hiện ý đồ thì tốt nhất là lúc đó dừng tay lại. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Đứng đó một hồi lâu, Nhạc Vũ hơi thất vọng rời đi. Đang lúc hắn uể oải cưỡi Phong Loan kiếm trở về Tiểu Quan Phong thì thấy hơn mười kiếm ảnh màu tím bay nhanh về phía mình. Nhạc Vũ thấy thế thì sắc mặt lộ vẻ quái dị.

- Ừ? Đây là phi kiếm truyền tin! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra mà tới đây nhiều như thế.

Đưa tay bắt lấy những cây tiểu kiếm truyền tin này lại, đầu tiên Nhạc Vũ mở ra một thanh có khí tức mà hắn quen thuộc, quả nhiên liền nghe thanh âm Đoan Mộc Hàn.

- Tiểu Vũ, ngươi đừng lêu lổng bên từ đường nữa! Bất kể ngươi có rảnh hay không thì chạy nhanh tới đây cho ta! Nếu như tới chậm thì lần sau luyện kiếm cũng đừng trách sư phụ ta không hạ thủ lưu tình.

Nhạc Vũ nhíu mày, nghe ra ý uy hiếp trong lời nhắn của Đoan Mộc Hàn nhưng rốt cuộc phát sinh chuyện gì thì hắn vẫn không biết.

Lắc đầu, hắn lại lấy ra một thanh phi kiếm khác. Đây là của Trầm Như Tân, lời nhắn bên trong vô cùng rõ ràng.

- Có khách của ba đại tông Dực châu tới chơi, một nữ đệ tử của Vân Mộng Tông khiêu chiến đệ tử thế hệ thứ tư của tông ta. Trưởng Tôn Tử Vận không địch lại, hiện giờ tình hình của sư đệ Lý Nại Lạc cũng không ổn. Sư đệ sau khi nhận tin thì nhanh chóng xuống điện tiếp khách dưới núi.

Sau khi nhận xong tin tức, Nhạc Vũ nhất thời nheo mắt.

Hắn cũng không có hứng thú xem thêm những phi kiếm truyền tin khác, trực tiếp chuyển hồi phi kiếm bay đi.

Lúc vừa rồi quay về hắn cũng vô tình nên không chú ý trên các núi đều đang náo nhiệt, vô số đệ tử Linh Hư cảnh đều đang ngự kiếm bay xuống.

Tới được chỗ điện tiếp khách thì tình hình càng thêm náo nhiệt, hơn hai vạn người xúm lại trên quảng trường đá trước điện.

Nhạc Vũ nhìn chung quanh thì quả nhiên thấy Lý Nại Lạc đang đấu tới hồi khó phân thắng bại với một nữ tử áo trắng. Tiếp đó hắn bay tới bên chỗ sau Đoan Mộc Hàn và Trầm Như Tân rồi đứng lại. Trông thấy hắn thì cả mấy ngàn đệ tử trước điện đều thở hắt ra một hơi, tạo thành âm thanh chấn động.

Đoan Mộc Hàn thấy thế nhất thời cười nhẹ quay sang:

- Tiểu Vũ trừ khi nghe giảng luyện kiếm cũng khó khăn ra ngoài vậy mà hôm nay đã có danh vọng trong tông môn đã cao như vậy. Ta thấy ngày sau người kế thừa vị trí thủ tọa của Tiểu Quan Phong chỉ có ngươi.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng tỏ vẻ khinh thường, sau đó lơ đãng nhìn sang một bên:

- Mới vừa rồi phi kiếm truyền tin của Trầm sư huynh nói còn chưa rõ. Rốt cuộc bên này xảy ra chuyện gì? Người của Vân Mộng Tông sao lại chạy tới đây?

- Vẫn là chuyện của Tử Vân Tiên Phủ! Vài ngày trước cũng không biết vì sao mà tin tức để lộ ra ngoài, sau đó tam đại tông của Dực châu liền có tu sĩ Nguyên Anh mang theo đệ tử tinh anh bắc thượng, nói là muốn tham gia chuyện lần này của Tử Vân Tiên Phủ.

Trầm Như Tân giải thích sơ qua rồi lại nhìn về chỗ giữa quảng trường đang nổi lên kiếm quang lấp lánh lẫn gió mạnh cuồn cuộn.

- Bọn họ lần này muốn hiệp thương với tông ta tiến vào Tử Vân Tiên Phủ. Sau đó đệ tử song phương nói năng khiêu khích mới có chuyện này. Nữ tử kia cực kỳ lợi hại, vừa mới giao thủ với sư đệ Trưởng Tôn Tử Vận nửa khắc đã khiến cho Trưởng Tôn sư đệ mở miệng nhận thua. Đổi lại Lý Nại Lạc sư đệ thì tình hình tốt hơn một chút nhưng cũng không địch lại. Bản thân ta có mấy phần nắm chắc, chẳng qua hơi lớn tuổi. Ngoại trừ ngươi thì trong tông cũng không lấy ra được nhân vật nào có thể khiến người tâm phục khẩu phục.

Nhạc Vũ đang suy nghĩ chuyện tiên phủ kia sao lại truyền ra nhanh như vậy, chẳng lẽ là thủ bút của chưởng giáo chân nhân cùng mấy vị trưởng lão, nghe vậy thì cười lạnh:

- Nữ tử này lớn hơn Lý sư đệ tám tuổi, nếu Vô Nại bằng tuổi nàng thì đánh bại dễ như trở bàn tay! Nữ nhân này sao cũng dày mặt đấu với Vô Nại sư đệ?.

Ngoại trừ nữ tử này thì trước điện còn có mấy nhân vật làm hắn chú ý. Đầu tiên chính là ba vị lão nhân có tướng mạo khác nhau đứng chung với Nông Dịch Sơn ở bậc thang chính giữa. Sau đó là mười người đối diện đang nhìn hắn chăm chú, trong đó có ánh mắt hai ba người khiến hắn loáng thoáng cảm thấy mấy phần nguy hiểm.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười không để ý. Nếu cần thì hắn cũng không ngại xuất thủ một lần nhưng chuyện này không phải một mình hắn có thể quyết định.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ bắt gặp ánh mắt đằng đằng sát khí của Đoan Mộc Hàn, tựa hồ đang ngầm nói với hắn " Lần này ngươi lần chết chắc."

Hắn giật thót mình, mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Đúng lúc này thì giữa điện chợt truyền ra một tiếng "keng", thanh phi kiếm hàn

hệ lục phẩm của Lý Nại Lạc đã bị gãy đôi, cả người bắn ra khỏi trăm trượng.

Đoan Mộc Hàn biến sắc, tạm thời buông tha Nhạc Vũ nhìn sang bên kia. Nhạc Vũ thở phào nhẹ nhõm, cảm kích hai người kia phân ra thắng bại đúng lúc. Sau đó hắn thấy nữ tử kia dùng kiếm chỉ chung quanh, thanh âm lạnh lùng nói:

- Một Quảng Lăng Tông lớn như thế lại khó tìm ra một người có thể đánh cùng với Hoa Lạc Tuyết ta thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 352: Quảng Lăng Nhạc Vũ

Lý Nại Lạc trọng thương không dậy nổi đã sớm có người đưa đi tĩnh dưỡng, mọi người trước điện đều trầm mặc không nói.

Trong số những người ở đây có thể nắm chắc đánh bại nữ tử kia cũng có rất nhiều người. Tuy nhiên vì tuổi lớn hơn một chút mà không tiện xuất thủ. Còn những đệ tử ít tuổi hơn đều không nắm chắc, tự hỏi còn thua Lý Nại Lạc cùng Trưởng Tôn Tử Vận.

Nhạc Vũ cũng không suy nghĩ gì, coi như không nghe thấy, về phần mấy vạn ánh mắt hy vọng nhìn tới đây thì coi như không nhìn thấy.

Bất quá Đoan Mộc Hàn trước mặt hắn đã giận đến tái mặt:

- Tiểu Vũ, ngươi là con rùa đen rút đầu hay sao? Chúng ta đã nói ra thế, ngươi còn có thể nhịn được?

Nhạc Vũ cười cười, cũng không giải thích, nhìn thẳng về phía Nông Dịch Sơn cùng với chư vị trưởng lão đang đứng, quả nhiên phát giác vẻ mặt mọi người tuy đã tái đi nhưng cũng không có ý tứ bảo hắn bên này.

Thật ra thì bản thân hắn cũng không ngại xuất thủ, vấn đề là tình thế hôm nay có chút quỷ dị. Rốt cuộc như thế nào vẫn phải tùy vào trưởng bối tông môn quyết định mới thỏa đáng

- Sư thúc, chuyện này không đơn giản như vậy .

Trầm Như Tân cũng lắc đầu nói:

- Ta xem nữ nhân này của Vân Mộng Tông chắc là vì Nhạc sư đệ mà đến để khiến hắn xuất thủ.

- Vì Tiểu Vũ mà đến? Như Tân, nói vậy là sao? Đoan Mộc Hàn nghe vậy không

khỏi có chút kinh ngạc, thật ra thì bản thân nàng cũng cảm giác được có cái gì không đúng. Chẳng qua vấn đề là ở đâu thì nàng không nghĩ ra.

- sợ rằng hay là cùng Tử Vân Tiên Phủ có liên quan.

Trầm Như Tân có thể là cảm thấy có mấy lời không thể nói quá sâu nơi này nên chú ý tìm từ:

- Nếu là Nhạc sư đệ bị các phái gây khó khăn thì chuyện bên Tử Vân Tiên Phủ sẽ có chút khó làm. Nếu sư đệ không vào tiên phủ cũng được nhưng nếu đã chọn người vào trong thì đệ tử ta ngày sau vào phủ chắc chắn sẽ nửa bước khó đi. Chẳng qua với thiên tư thực lực của sư đệ, tông môn sao có thể dễ dàng buông bỏ?

Mày liễu của Đoan Mộc Hàn nhất thời dựng lên, vẻ giận dữ trong mắt càng tăng. Tinh thần Nhạc Vũ vẫn uể oải như cũ, không để ý đến lời nói của Trầm Như Tân, hiện giờ hắn vẫn chưa hồi phục sau khi bố cục bên Vạn Tiên quật không được như ý.

Bất quá nhìn tình hình trước mắt, cho dù hắn không rõ được thế cục phức tạp của bắc hoang cũng hiểu được mấy phần.

Tin tức Tử Vân Tiên Phủ chắc là do Nông Dịch Sơn cho người truyền đi. Dù sao số người trong tình huống không kích động linh trận cấm chế có thể tiến vào trong tiên phủ vốn không nhiều lắm. Hơn nữa trong chư tông bắc hoang cũng đến hơn nửa có địch ý với Quảng Lăng tông nhưng nếu là đem mười mấy đại tông môn phía nam Trung Nguyên cùng nhau kéo vào thì tình hình lại bất đồng. Chẳng những có thể lấy thế áp chế những tiểu tông môn bắc hoang còn giải được nguy cơ cho đệ tử bản môn.

Qua vạn năm nay, Quảng Lăng Tông vẫn hành sự khiêm tốn, ngoại trừ Vân Mộng Tông thì cũng không có ai là đại địch.

Nhưng nếu đồ bên trong Tử Vân Tiên Phủ do bắc hoang chiếm hết thì những tông môn phía nam Trung Nguyên tương đối gần đây nhất định sẽ sinh lòng bất mãn. Băng Nguyệt tông Thái Huyền tông và các tông môn khác thì không sao, chỉ có Quảng Lăng Tông đứng mũi chịu sào.

Cử động lần này nhìn như là đem toàn bộ chỗ tốt của mình đẩy ra, tuy có vẻ ngu

xuẩn nhưng thật ra vô cùng sáng suốt.

Nhạc Vũ trước kia vốn bởi vì Xương Băng Hồng bị buộc độ kiếp trước mà xem thường thủ đoạn quyền mưu của Nông Dịch Sơn, lúc này cũng thấy bội phục. Chưa nói tới những thứ khác, chỉ riêng chữ trí đã có thể khó được.

Trầm Như Tân thấy Đoan Mộc Hàn đã hiểu thì thở dài:

- Bất quá mặc dù biết ý của bọn hắn, chuyện này cũng khó có thể ứng phó. Quảng Lăng Tông chúng ta thực sự tìm không ra người. Trong giới đệ tử thì Tạ sư đệ chính là tiền bối Nguyên Anh chuyển thế không thể xuất thủ, còn dư lại cũng chỉ có Nhạc sư đệ. Chưởng giáo chân nhân chắc cũng không chịu ẩn nhẫn.

Quả nhiên kia Hoa Lạc Tuyết nhìn chung quanh mọi người một cái thấy thủy chung không người nào ứng chiến liền chiếu vào Nhạc Vũ, cười nói:

- Chẳng lẽ mấy vạn đệ tử Quảng Lăng Tông đều là phế vật? Quảng Lăng Kiếm Tông mấy trăm năm trước cũng từng danh chấn bắc hoang, ta xem chỉ là hữu danh vô thực.

Nàng vừa nói xong, trong ba vị lão nhân đứng trên bậc thang có một vị lão nhân tóc đỏ tức giận quát:

- Tuyết nhi còn không im miệng cho ta! Nơi này há lại để ngươi có thể càn rỡ!

Nói dứt lời, lão nhân tóc đỏ thi lễ với mấy trưởng lão Quảng Lăng Tông bên cạnh, vẻ hổ thẹn:

- Chư vị chớ trách, đồ tôn ta xưa nay cũng là nhanh mồm nhanh miệng, ngay cả lão hủ cũng nhức đầu. Chuyện hôm nay, đợi đến sau khi xong chuyện Tử Vân Tiên Phủ thì tông ta nhất định sẽ lấy môn quy trừng phạt nặng nề!

Mấy vạn đệ tử Quảng Lăng Tông đang tức nghẹn vì mấy câu của Hoa Lạc Tuyết, lúc này nghe vậy lại càng trợn mắt tròn xoe, chỉ chực phát tiết.

Lão nhân này không nói Hoa Lạc Tuyết là càn rỡ mà nói là nhanh mồm nhanh miệng. Chẳng phải nói lão cũng đồng ý lời của đồ tôn vừa rồi là Quảng Lăng Kiếm Tông hữu danh vô thực?

Nông Dịch Sơn cười nhạt, nhìn lão nhân tóc đỏ kia thật sâu, cũng không trả lời, suy ngẫm chốc lát rồi nhìn sang phía sau Đoan Mộc Hàn.

- Nhạc Vũ, nếu người ta đến đây vì ngươi thì cũng đừng để họ thất vọng, tỷ thí với vị Hoa sư tỷ một chút đi? Để vị sư tỷ này của Vân Mộng Tông thấy được thủ đoạn của Tiểu Quan Phong các ngươi, tránh cho người khác nói Quảng Lăng Kiếm Tông ta là hữu danh vô thực.

Nhạc Vũ tất nhiên sao cũng được, lập tức gật đầu xác nhận rồi bay lên từ trong đám người về phía giữa quảng trường, mới vừa bay được một nửa thì đã nghe Cung Trí thản nhiên nói:

- Ta biết năm trước khi ngươi chiến đấu với đồng môn vốn giữ mấy phần khí lực. Bất quá hôm nay thì khác, nếu không xuất toàn lực thì người khác sẽ nói là chúng ta không tôn trọng Vân Mộng Tông.

Nhạc Vũ hơi cảm thấy kinh ngạc, nhìn phía sau một cái thấy Nông Dịch Sơn cũng không có ý phản bác, liền thu hồi những tạp niệm hạ xuống trước người Hoa Lạc Tuyết. Nơi đây đã sớm hỗn độn vì hai lần giao đấu với Lý Nại Lạc và Trưởng Tôn Tử Vận, không có chỗ đặt chân. Nhạc Vũ liền dứt khoát lơ lửng ở không trung như cũ, hiện giờ hắn vẫn chưa thể ngự không như tu sĩ Kim Đan, bất quá bay ở tốc độ thấp thì tu sĩ Trúc cơ cũng có thể làm được.

Sau đó Nhạc Vũ sử ra một kiếm quyết triệu hồi Phong Loan kiếm, lạnh nhạt nhìn về đối diện:

- Ngươi chuẩn bị xong chưa?

Nếu là đấu kiếm thì hắn cũng không định sử dụng Bi Âm đao và Tam diệu như ý lôi châm..

Tư thái của Hoa Lạc Tuyết tuy vừa rồi rất ngông nghênh nhưng hiện giờ trong lòng hết sức kinh dị. Người trước mặt nàng tu vi tựa hồ chưa đến Kim Đan nhưng lại khiến nàng nhìn không thấu thực lực.

Bất quá mặc dù nàng ngạc nhiên nhưng cũng không lo lắng. Lúc trước đã sớm có vô số chuẩn bị nên có bại cũng không có gì, trên mặt vẫn cười lạnh:

- Ngươi chính là Nhạc Vũ? Từng giết qua một vị tu sĩ Kim Đan của Ngọc Hoàng

Tông?

Nàng nói đến đây thì giơ tay xuất ra một thanh phi kiếm màu đỏ để trước người:

- Kiếm này tên là Hồng Anh, cấp ngũ phẩm, sư đệ ngươi phải cẩn thận rồi!

Thoại âm vừa rơi xuống, khí thế của Hoa Lạc Tuyết đã tăng lên mức cao nhất. Hồng Anh kiếm bỗng nhiên mang theo vô số bóng kiếm, rồi sau đó hỏa linh lực rối rít ngưng tụ, biến ảo thành những lá anh đào đỏ thẫm phấp phới bay về phía Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hứng thú nhìn một màn này, hắn biết những lá cây anh đào nhìn như vô cùng xinh đẹp, không có chút nào uy hiếp thật ra lại có uy lực tuyệt luân.

Trong đó là bất luận một phiến lá nào cũng có hỏa viêm lực kinh người đủ để một vị tu sĩ Linh Hư cảnh trọng thương. Mỗi một phiến khi tan rã sẽ sinh thành một phiến, vô cùng vô tận. Lý Nại Lạc tuy am hiểu kiếm quyết băng hệ ứng đối nhưng vẫn bị cho không hề có lực hoàn thủ.

Theo bóng kiếm màu đỏ thôi động, vòng xoáy lá anh đào quanh người Nhạc Vũ càng lúc càng dày, nhiệt độ cũng từ từ tăng lên. Đến khi có chừng 1300 phiến lá thì quang quang mang của thanh Hồng Anh kiếm đã trướng lên cực đại.

Tới lúc này thì không chỉ các đệ tử vây xem của Quảng Lăng Tông lo lắng mà ngay cả mấy người Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí đứng trên bậc thang cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Đoan Mộc Hàn bên kia nhướng mày, bất mãn hừ lạnh nói:

- Rốt cuộc Tiểu Vũ đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ không biết uy năng kiếm quyết này ít nhất cũng là tứ phẩm trở lên, càng về sau càng khó ứng phó? Cho dù hắn muốn ra vẻ cũng không nên làm vậy chứ.

Trầm Như Tân bên cạnh cũng tròn mắt, thầm nghĩ sao lại thế này? Hồi tưởng những việc làm trước kia của Nhạc Vũ, hắn cũng không rõ Nhạc Vũ đang giở trò gì, nhìn tinh thần uể oải không khác trước đây mình thất tình.

Bất quá mặc dù trong lòng Trầm Như Tân nghi ngờ nhưng cũng không lo lắng, với thực lực của sư đệ nếu đã làm như vậy chắc có đạo lý riêng.

Hắn còn đang suy ngẫm thì Hồng Anh kiếm đã chém thẳng xuống Nhạc Vũ. Bóng kiếm tung bay, giống như sông lớn mênh mông, những chiếc lá anh đào đã tăng lên 1800 cũng như vòi rồng cuộn tròn mãnh liệt.

Đang lúc có người không nhịn được, lên tiếng kinh hô thì rốt cuộc Nhạc Vũ mở bừng mắt, ánh mắt thậm chí lộ vẻ thất vọng. Phong Loan kiếm bên cạnh chợt bắn lên mấy đạo kiếm quang huyền diệu, chỉ trong nháy mắt, vòng xoáy lá anh đào đã tiêu giảm hơn phân nửa, hỏa viêm lực chỉ còn khoảng một nửa bị Phong Loan kiếm mang theo phong lực nén chặt đánh thẳng từ trên không xuống. Vào lúc giao kích thì hỏa linh lực bộc phát đánh bay hỏa viêm lực tứ tán ra trăm trượng.

Trong cùng một sát na, Phong Loan kiếm đã như một dải lụa chém về phía nữ tử đối diện.

Hoa Lạc Tuyết lấy làm kinh hãi, muốn dùng tay phải có mang bao tay tơ bắt lấy nhưng Phong Loan kiếm đã như cá quẫy trơn tuột chui vào cắt gọn toàn bộ chiếc bao tay do chân khí linh lực ngưng tụ tạo thành của nàng.

Ngay sau đó, một kiếm nặng nề đã đâm thấu tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 353: Nhĩ bất như tha

Trước điện chợt vang lên một tiếng trầm muộn rồi Hoa Lạc Tuyết bị đánh văng ra xa. Chiếc bao tay của nàng bị xé vụn, theo gió tiêu tán. Chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành Kia bỗng nhiên chuyển làm bén nhọn vô cùng, điên cuồng rót vào trong cơ thể, không ngừng xé rách phá hủy kinh mạch nội tạng.

Lúc này, cho dù là người có lòng tin nhất đối với Nhạc Vũ cũng nhất thời mất đi năng lực ngôn ngữ. Trong đầu bọn họ nghĩ qua vô số tình huống Nhạc Vũ áp đảo nữ tử này của Vân Mộng Tông, nhưng ngàn vạn lần không nghĩ tới kết quả lưu loát dứt khoát như vậy.

Một kiếm, chỉ là hời hợt một kiếm mà thôi! Đầu tiên phá vỡ vòng xoáy hoa anh đào tràn ngập sát cơ, sau đó làm Hoa Lạc Tuyết trọng thương ngã xuống đất.

Cả quá trình, thậm chí cũng không quá ba nhịp thở.

- Lấy kiếm phá pháp sao? ha hả! Thì ra là như vậy, Nhạc sư đệ quả nhiên đã sớm tính kỹ.

Trầm Như Tân đưa tay nâng cằm, cười dài nhìn vào trong hiện trường:

- Lần này thật đúng là thú vị, Cung trưởng lão muốn sư đệ dốc toàn lực. Nhưng Hoa Lạc Tuyết ngay cả tư cách để khiến sư đệ thật sự xuất thủ cũng chưa có.

Nói vừa dứt lời, hắn ghé mắt nhìn lướt qua trên bậc thang, quả nhiên thấy Cung Trí mặc dù lộ vẻ vui mừng nhưng lại có mấy phần lúng túng, tựa hồ cảm giác ảo não vì câu nói vừa rồi của mình.

Ngay sau đó, dư quang của hắn chợt thấy trong mắt Đoan Mộc Hàn sáng bừng đầy vẻ say mê, gò má đỏ ửng kiều diễm.

Trầm Như Tân đang ngẩn ra, Đoan Mộc Hàn lập tức tỉnh lại, sau khi hừ lạnh một tiếng thì lấy tay bưng kín hai bên mặt.

- Giả thần giả quỷ mà thôi! Ra vẻ gì chứ, đã có bản lãnh này thì mới vừa rồi sao không giải quyết nữ tử kia sớm một chút đi. Báo hại người ta lo lắng.

- Sư thúc nói sai rồi! Sư đệ hắn muốn Vân Mộng Tông thua tâm phục khẩu phục, nếu không với tính cách của Nhạc sư đệ tuyệt đối không thể khách khí với đối thủ như vậy

Trầm Như Tân khẽ lắc đầu, trong lòng càng cảm thấy không giải thích được, tại sao động tác vừa rồi của Đoan Mộc Hàn lại vội vàng hấp tấp như vậy, phảng phất tựa như che dấu cái gì?

Hắn cũng không nghĩ thêm, song khi vừa nhìn quanh, phát hiện đông đảo nữ đệ tử của Quảng Lăng Tông đứng gần đó đều có vẻ mặt và cái nhìn sùng bái say mê cơ hồ độc nhất vô nhị của Đoan Mộc Hàn mới vừa rồi thì giật bắn mình, sau đó dở khóc dở cười, cảm giác quan hệ giữa hai thầy trò này thật khiến cho người khác buồn cười.

Cho tới giờ khắc này, Trầm Như Tân cũng không suy nghĩ sâu xa.

Đoan Mộc Hàn cũng biết mình có chút không ổn, trên mặt lại càng nóng bừng, bất quá ngay sau đó như nhớ ra cái gì đó, trong mắt lộ ra vài phần hồ nghi:

- Lúc tiểu tử này cùng ta luyện kiếm cũng không có bổn sự như vậy. Chẳng lẽ nói bình thường vẫn giữ lại mấy phần thực lực?

Ở giữa quảng trường bằng đá xanh, Nhạc Vũ vẫn hồn nhiên không biết ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm phía sau mình, chỉ đứng đó nhìn nữ tử áo trắng đang nửa đứng nửa quỳ trên mặt đất vẻ thương hại.

Nếu là một tháng trước lúc Diễn Thiên Châu còn chưa tiến hóa thì muốn nhanh chóng giải quyết nữ tử này thì nhất định được phải vận dụng Quảng Lăng tuyệt kiếm. Nhưng hiện giờ hệ thống phụ trợ đã chân chính lên cấp, hoàn toàn thích ứng với quy tắc của thế giới này nên năng lực tính toán tăng vọt, Diễn Thiên Châu sau khi nắm giữ nhiều hơn pháp tắc thiên địa thì lúc nữ tử sử dụng kiếm quyết lộ đầy sơ hở trước mặt hắn, chỉ cần giơ tay là có thể phá vỡ.

Hoa Lạc Tuyết tuy bị trọng thương nhưng vẫn gắng gượng. Thanh Hồng Anh

kiếm đang bay phía xa lần nữa quay lại chém vào Nhạc Vũ, vô số bông hoa anh đào từ trên thân kiếm từ từ bay ra.

Nhạc Vũ cười lạnh, Phong Loan kiếm quay lại trước người, vẫn dễ dàng đánh tan chút lá anh đào thành hỏa nguyên linh lực thuần khiết rồi chém mạnh vào Hồng Anh kiếm.

Lỗ mũi của Hoa Lạc Tuyết nhất thời lại phun ra mấy dòng máu đỏ lòm nhuộm đỏ áo bào trước ngực, trong mắt lộ vẻ hoảng hốt. Một kích vừa rồi của Nhạc Vũ đã mạnh mẽ xóa đi hồn lực ấn kí nàng lưu lại trong kiếm khiến thần hồn của nàng bị thương.

Đang lúc Hồng Anh kiếm mất đi khống chế rơi xuống, Nhạc Vũ phất tay cắm phập thanh kiếm trước mặt Hoa Lạc Tuyết, sau đó thở dài:

- Nói thật là vừa rồi Vô Nại sư đệ của ta cuối cùng bại trận, nhưng trong mắt ta người thua chính là ngươi. Nếu nói về kiếm thuật, ngươi xách giày cho hắn cũng không xứng!

- Ngươi cảm thấy không phục?

Thấy con ngươi Hoa Lạc Tuyết bỗng nhiên bắn đầy lửa giận vẻ không phục, Nhạc Vũ bình thản phất tay thu hồi Phong Loan kiếm, lạnh nhạt nói:

- Mới vừa rồi lúc ngươi đấu kiếm với Vô Nại sư đệ có chừng hơn mười một sơ hở. Nếu đấu với tu sĩ Linh Hư cũng là thôi nhưng nếu đổi lại tu sĩ Kim Đan thì chỉ cần giơ tay là có thể phá vỡ kiếm quyết của ngươi, đến khi xuất thủ với ta càng thêm tới mười bảy chỗ sơ hở. Còn Vô Nại sư đệ ngự kiếm hoàn mỹ vô khuyết! Hôm nay thua là do chân khí chưa đầy, nếu cho hắn hai năm thì chỉ cần một kiếm đã đánh bại ngươi!

Đoan Mộc Hàn oán thầm, có mấy ai như ngươi mới ở Linh Hư cảnh đã điên cuồng khiêu chiến tu sĩ Kim Đan? Rồi hãy nói cho dù là cường giả Kim Đan thì cũng mấy ai có thể như Nhạc Vũ lấy kiếm phá pháp, ít nhất trong Quảng Lăng Tông cũng chỉ có hai mươi mấy người mà thôi.

Bất quá tuy nàng cảm thấy khó nghe nhưng những đệ tử Quảng Lăng Tông khác đều sáng mắt. Lý Nại Lạc mặc dù không bằng Nhạc Vũ, song ở trong tông môn vẫn có thanh danh hiển hách. Hôm nay bại vào tay Hoa Lạc Tuyết, quả thật làm

bọn hắn có chút khó có thể tiếp nhận,

Lúc này nghe được Nhạc Vũ nói vậy, biết Lý Nại Lạc thật ra vẫn chiếm thượng phong trong đấu kiếm thì dĩ nhiên cảm thấy vui mừng, sắc mặt có ánh sáng. Hoa Lạc Tuyết vẫn nhếch miệng cười chế giễu Nhạc Vũ đang bào chữa cho Lý Nại Lạc bại trận. Nhạc Vũ thấy thế cũng lười nói nhảm, lắc đầu:

- Nếu ngươi không tin có thể hỏi trưởng bối của ngươi là biết được.

Hoa Lạc Tuyết nghe vậy bán tín bán nghi, nhìn sang bên bậc thang, chỉ thấy lão nhân tóc đỏ đang lúng túng nhìn tránh đi.

Trong phút chốc, Hoa Lạc Tuyết lập tức hiểu rõ, sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân lạnh như băng.

Nhạc Vũ lúc này đã phất tay rời đi, vừa đi vừa nói:

- Ta bất kể ngươi vì sao nhất định phải khiêu khích Quảng Lăng Tông ta, bất quá với bản tý của ta thực là không có hứng thú cùng động thủ. Nếu trong trưởng bối các ngươi còn muốn chút thể diện, mới vừa lúc đấu kiếm với Vô Nại sư đệ nên chủ động nhận thua mới phải. Hắc! Hay cho Vân Mộng Tông.

Lão giả tóc đỏ kia nhất thời sắc mặt đỏ bừng, xấu hổ lẫn tức giận nhìn về phía Nhạc Vũ trong mắt nhất thời tràn đầy sát cơ lành lạnh.

Hoa Lạc Tuyết lại càng cảm thấy khí huyết trào lên trên ngực, áp chế không nổi thương thế ngất lịm đi.

Vừa thấy như vậy, trên bậc thang bên trái lập tức liền có mấy đạo bảo quang bay tới đỡ lấy Hoa Lạc Tuyết, một thanh niên diện mạo lạnh lùng nhìn qua Hoa Lạc Tuyết ra vẻ đau lòng rồi đột nhiên xoay người chắp tay với Nhạc Vũ:

- Nhạc sư đệ tạm dừng bước! Hoa Tập Nhân của Vân Mộng Tông muốn lãnh giáo với ngươi!

Nhạc Vũ còn đang chán nản, trong lòng suy nghĩ sao đến giờ mà Tào Vấn sư thúc vẫn chưa độ kiếp thành đan, thật cũng quá vô dụng đi, nghe vậy thì ngẩn ra, nhìn về nam tử kia.

Trên bậc thang, lão giả tóc bạc lộ vẻ bất mãn âm trầm, cuối cùng lại như nghĩ đến chuyện gì nên cười nhẹ.

Thấy chiến ý cuồng nhiệt trên mặt thanh niên kia, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn trầm ngâm một lát rồi quay người trở về, lần này hắn thật sự không muốn, cũng không có dư địa thối lui.

Thật ra thì trong lòng hắn tự hỏi nếu như đệ tử ba đại tông Dực châu nếu muốn đấu pháp đấu kiếm với hắn thì dứt khoát cùng lên một lượt, cứ như thế này thì thật sự phiền toái.

Bất quá cũng may Nhạc Vũ vẫn chưa mất đi lý trí. Dù sao hai tông bọn họ cũng là tử địch, trước mặt thì hòa hợp êm thấm nhưng bên trong ngầm chứa sát cơ.

Song cho dù là vậy thì vẫn không thể nói câu đắc tội, vẫn phải tận lực lấy hòa thuận làm đầu, địch nhân hiện giờ của Quảng Lăng Tông đã đủ nhiều.

Khi hắn ngự không bay đến trước người Hoa Tập Nhân thì đột nhiên thấy đối phương thả ra một cái cổng vòm cao ước chừng ba thân người hình thức cổ xưa lơ lửng sau thân. Sau đó hắn lại lấy ra một bộ trận kỳ màu trắng, lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ: - Tại hạ không tập trú kiếm thuật, chỉ có chút thành tựu trận đạo, sau này đấu pháp, sư đệ cũng cũng không cần câu thúc thủ đoạn.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, sau đó cầm lấy thanh Phong Loan kiếm, còn điều động thêm Tam diệu như ý lôi châm che chắn quanh người.

Hoa Tập Nhân chính là người khiến hắn có cảm giác bị uy hiếp nhất trong các đệ tử ba đại tông, người này đứng ra cũng khiến Nhạc Vũ có được mấy phần hăng hái.

Lúc này ở sau hắn, lão giả tóc đỏ đang mỉm cười nhìn về bên cạnh:

- Không biết chư vị đạo hữu cho là ai có thể thắng?

Lão chưa dứt lời đã có người lên tiếng:

- Cái này không dễ nói, ta đã nghe nói qua Hoa Tập Nhân của Vân Mộng Tông, người này đứng hàng thứ hai trong đệ tử đời thứ tư. Thực lực trận đạo có thể chống đỡ Kim Đan, cộng thêm có chí bảo Thập Phương Môn của Vân Mộng

Tông, cho dù nhìn cả Trung Nguyên cũng ít người địch lại. Bất quá thực lực vị Nhạc Vũ này của Quảng Lăng Tông cũng khiến cho người ta không rõ sâu cạn, cuối cùng sợ là một cuộc ác chiến. Lẽ ra thì phần thắng của Hoa Tập Nhân lớn hơn một chút nhưng không hiểu vì sao ta lại cảm thấy người thắng lại là Nhạc Vũ.

Người này chưa dứt lời thì đã có người kêu lên một tiếng kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 354: Thập phương chi môn

Ngay cả Lý huynh cũng là cho là như vậy sao? Ta cũng có cảm giác như thế! Lẽ ra có siêu phẩm pháp bảo Thập Phương Môn nơi tay, Hoa Tập Nhân có ưu thế. Nhưng sao ta vẫn thấy hài tử này không thể đánh bại Nhạc Vũ. Nông chưởng giáo, Nhạc Vũ là đồ tôn ngươi, không biết ngươi cảm thấy ra sao?

Người nói chuyện là một lão nhân mặc đạo bào màu xanh, vừa lên tiếng vừa nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ.

Nông Dịch Sơn nghe vậy cũng thản nhiên vuốt chòm râu dài nói:

- Nói ra thật xấu hổ, thật không biết ai sẽ thắng.

Trong lòng lão cũng hết sức bất đắc dĩ, những lời này không phải hư ngôn mà thật sự nhìn không ra, lại hết sức kinh dị nhìn cánh cổng phía sau Hoa Tập Nhân!

Một Vân Mộng Tông đã như thế, tâm thái của các đại môn phái Trung Nguyên khác chắc cũng đồng dạng, những trọng bảo mà đệ tử môn phái họ mang theo dù không bằng Thập Phương Môn nhưng cũng không khác nhau lắm!

Quảng Lăng Tông bọn họ mặc dù cũng là đại tông môn nhưng lần này lại lộ ra vẻ nghèo túng.

Đoan Mộc Hàn bên kia thở dài:

- Ta không nhìn lầm chứ? Cái kia lại là Thập Phương Môn! Trọng bảo bậc này đem cho một tu sĩ Linh Hư cảnh, chẳng lẽ Vân Mộng Tông sợ người khác đoạt?

Trầm Như Tân khẽ nhếch môi, sát niệm và hận ý rừng rực trong mắt, sau đó cười lạnh nói:

- Bọn họ làm sao có thể có sợ? Những thứ này trừ phi là cao nhân chân chính đã

đến cảnh giới Đại Thừa có thể cầm tỏa không gian thì sao có thể cướp đi? Những cao nhân tới cảnh giới đó cũng có thể xuyên toa không gian, không cần vật này, cần gì đắc tội với năm tu sĩ đã phi thăng của Vân Mộng Tông? Nếu là Sơ Tam ngày sau có thể tiến thêm mấy cấp, với thần thông thiên phú của nó cũng có thể đoạt lấy vật này, nhưng hiện giờ bắt nó xuyên qua quỹ tích của Thập Phương Môn, mặc dù có Ngũ Sắc Thần Quang thì chắc cũng không làm được gì.

Đoan Mộc Hàn liếc hắn một cái, sau đó lại lo lắng:

- Vân Mộng Tông vì chuyện Tử Vân Tiên Phủ cũng ra rất nhiều tiền vốn. Chẳng qua là Tiểu Vũ muốn đánh bại Hoa Tập Nhân không khó, nhưng nếu cộng thêm Thập Phương Môn, lại chỉ sợ không phải là đối thủ .

- Hắn làm sao có thể bại?.

Ở phía sau hai người, Trương Kim Phượng vẫn đứng yên lặng, rốt cục không nhịn được mở miệng nói:

- Hơn nữa mặc dù sư huynh nếu thật sự là thua chẳng phải tốt hơn, tránh cho những người cố kị tông ta sau khi tiến vào Tử Vân Tiên Phủ lại cản trở.

- Không có đơn giản như vậy!

- Trầm Như Tân khe khẽ thở dài nói:

Tu sĩ thượng cổ tu sĩ tuy là nặng nhất hai chữ cơ duyên nhưng vẫn quan tâm tư chất ngộ tính. Phần lớn cấm chế linh trận đều là chuẩn bị cho người thông minh tuyệt đỉnh. Với thiên phú của Nhạc sư đệ, sau khi tiến vào tiên phủ nhất định là có vô số ưu thế, sao không khiến người khác kiêng kỵ? Bất quá chuyện này chắc đã có chưởng giáo chân nhân tính toán, không tới phiên chúng ta đi nghị luận

Trương Kim Phượng nửa hiểu nửa không, chỉ có thể mơ mơ màng màng gật đầu. Nàng tuy biết siêu phẩm pháp bảo quý trọng vô cùng nhưng cũng không biết rốt cuộc cụ thể thế nào, chẳng qua chỉ có chấp niệm là sư huynh mình không thể bại.

Trầm Như Tân cũng nhíu mày, lúc nãy hắn còn mấy câu chưa nói, Cô Sơn Tông và Thái Nhất Môn của Dực châu tuy không thể như Quảng Lăng Tông có lực uy hiếp Vân Mộng Tông nhưng chắc sẽ không vui vẻ nhìn Quảng Lăng Tông có loại thiên tài có thể khiến thực lực tông môn đột khởi như Nhạc Vũ.

Chẳng qua là mới vừa rồi Cung Trí đã nói như vậy chính là tính toán bảo Nhạc Vũ biểu hiện thực lực áp đảo, chấn nhiếp đệ tử có lòng bất chính.

Về phần Nhạc sư đệ, kể từ khi năm trước đột phá Linh Hư cảnh thì khí chất ngày càng sắc bén, phảng phất cả thế giới này không có trở ngại, không có gì có thể khiến hắn sợ hãi, chắc đã chuẩn bị khiêu chiến nguy nan, không nguyện giấu diếm phong mang.

Khẽ mỉm cười, Trầm Như Tân vội vàng thu hồi suy nghĩ, Hoa Tập Nhân tuy đã dựng sẵn thế bất bại nhưng hắn vẫn hết sức mong đợi trận chiến này.

Trong sát na động thủ, Hoa Tập Nhân liền bố trí số trận kỳ màu xanh trước mặt, số lượng bao gồm 180 cây, gần gấp đôi với Công Dương Anh trước kia!

Nhạc Vũ thấy thế cau mày, biết trận kỳ càng nhiều thì càng phức tạp, uy lực càng lớn, càng cần năng lực tính toán cường đại.

Chẳng lẽ nói thanh niên đồng dạng là cảnh giới giả đan này cũng có thể vượt qua tu sĩ Kim Đan ở phương diện này?

Sau khi thành trận, đột nhiên có một trận cuồng phong màu xanh hội tụ bên trên, giống như một thanh cự phủ chém về Nhạc Vũ. Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Phong Loan kiếm xuất ra một vùng kiếm ảnh mỹ lệ hình vòng cung, vừa lúc lướt qua cây cự phủ màu xanh.

Vừa lúc 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm bắn tới phía đối diện, bất quá vào lúc cách Hoa Tập Nhân khoảng trăm trượng thì bộ kỳ trận kia chợt dâng lên bức tường màu ngăn cản.

Nhạc Vũ thấy thế chỉ cười thản nhiên, nếu chỉ nhờ vào bức tường gió này sao có thể ngăn cản được Tam Diệu Như Ý lôi châm của hắn.

Chỉ thấy những cây ngân trâm chợt biến đổi phương hướng rồi đánh tan bức tường màu xanh xông vào trong kì trận, khuấy đảo linh trận bên trong, một số kỳ trận đã gần như hỏng mất.

Sắc mặt Hoa Tập Nhân lúc này đã hơi tái nhợt, thầm nghĩ:

- Không ngờ thực lực kiếm đạo người này mạnh mẽ như vậy mà về trận đạo cũng có thành tựu cao tuyệt, lời đồn quả nhiên không sai.

Hắn sớm đã nghe nói Nhạc Vũ đánh bại Công Dương Anh vốn sở trường phù trận, lúc đó chỉ coi là khoa trương, song nhìn tình hình hiện giờ thì không tin cũng không được.

Hoa Tập Nhân cũng không bối rối, phất dải băng chỉ dài hơn mười trượng vọt tới hơn ngàn trượng xông vào bên trong trận trấn áp dao động phong linh, tạm thời bổ khuyết những kì trận vừa ngã để thuận lợi thay đổi phương vị. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ thấy vậy chỉ cười, hắn còn tưởng rằng Hoa Tập Nhân cầm lấy cái đồ của nữ nhân này làm gì, lúc này mới hiểu là để điều tiết kì trận. Tác dụng tuy là đặc thù nhưng cũng miễn cưỡng coi như là một pháp bảo, hơn nữa ít nhất cũng là ngũ phẩm.

Lúc này hắn đã nhàm chán đến sắp ngáp, tinh thần vừa chút hứng khởi lại rũ xuống.

Nếu là so đấu khác, có thể Nhạc Vũ còn có thể có chút hứng thú.

Nhưng những thứ phù trận này sau khi Diễn Thiên Châu tiến hóa thì làm vậy không khác múa rìu qua cửa Lỗ Ban, còn xa mới đủ lực uy hiếp hắn.

Chỉ có cánh cổng sau Hoa Tập Nhân mới khiến hắn có đôi chút kỳ quái, nhất thời cũng đoán không ra đây là loại pháp bảo nào. Chưa nói là tác dụng, ngay cả phẩm cấp cũng không biết, hồn thức hắn mới vừa tới gần đã bị đánh văng ra, hiển nhiên không phải là phàm vật.

Tình hình như thế, trước đây Nhạc Vũ cũng chỉ từng gặp ở thanh huyền binh trấn sơn Tử Hiên kiếm của Nông Dịch Sơn.

Nhạc Vũ cũng không dây dưa, 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm dưới sự chỉ huy của ý niệm nhất nhất tạo thành một lôi võng phương viên trăm trượng trong nháy mắt đánh nát kì trận. Sau đó lấy lực điện từ mang theo tiếng rít kinh hồn tấn công thanh niên đang ngây người kia.

Mặt mày Hoa Tập Nhân lúc này tái nhợt, lúc trước đối phương còn chưa biểu

hiện thực lực chân chính nên dễ dàng biến đổi kì trận, nào ngờ trong nháy mắt cả trận đạo là niềm kiêu ngạo của hắn đã bị đánh tan tàn, cơ hồ phá hủy lòng tin.

Mãi cho đến khi đám ngân châm bay đến trước mặt, Hoa Tập Nhân mới kịp phản ứng, đem cái cổng vòm cổ xưa ra chắn trước người. Đám Tam Diệu Như Ý lôi châm vừa cuồng bạo đánh vào như mưa qua cánh cổng thì đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung như chưa từng tồn tại, Nhạc Vũ thấy thế hơi nhíu mày, tâm niệm vừa chuyển thì lộ ra vẻ chợt hiểu.

- Nguyên lai là bảo vật trấn tông Thập Phương Môn của Vân Mộng Tông, không trách có thể làm mình cảm thấy nguy hiểm .

Thật ra lúc trước Nhạc Vũ cũng có nghĩ tới vật này, chỉ là trong một quyển tạp ký mà hắn đọc không có vẽ đồ hình, theo như truyền thuyết cũng là hư ảo. Cộng thêm hắn nghĩ Vân Mộng Tông không thể nào đưa nó cho một đệ tử Linh Hư cảnh nên mới hơi bất ngờ.

Pháp bảo này trong truyền thuyết có thể tùy thời mở ra mười cánh cổng "xuyên qua không gian" nên có tên là "Thập Phương Môn", cho dù là một kẻ không có nội tức cũng có thể bình yên qua cửa. Còn nếu là tu sĩ Kim Đan thì trước khi đạt được Nguyên Anh thậm chí Đại Thừa có thể du hành qua không gian loạn, tựa như vừa rồi có thể dẫn đòn công kích vào không gian khác, có thể nói là chí bảo hộ thân trốn chạy.

Nghĩ tới điểm này, Nhạc Vũ bất giác nheo mắt, cảm giác Tam Diệu Như Ý lôi châm vừa bị truyền tống nơi xa đang nhanh chóng quay về.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 355: Thắng bại đã phân

Bên trong những điển tịch ghi chép về Thập Phương Môn, lại có rất ít miêu tả năng lực cực hạn của loại trọng bảo này.

Nhưng chỉ từ đôi câu miêu tả bên trong, Nhạc Vũ có thể tiến hành suy đoán đại khái.

Nếu nó nằm trong tay tu sĩ Kim Đan cảnh, như vậy xuyên qua vạn dặm, đánh vỡ không gian bích chướng, xuyên qua dị giới trong cự ly ngắn cũng không thành vấn đề. Nếu như được Nguyên Anh tu sĩ nắm giữ, như vậy thậm chí có thể thành lập lối đi cố định liên tiếp cùng những mảnh nhỏ hồng hoang tương đối gần, về phần ngao du không gian loạn lưu càng thêm dễ dàng.

Vốn Nhạc Vũ đang lo lắng nếu Thập Phương Môn có thể đả thông không gian bích chướng, đem mình dẫn vào trong không gian loạn lưu, vậy thật sự phiền toái. Nhưng hôm nay xem ra, Thập Phương Môn tuy có thể liên kết không gian thông nhau, tối đa chỉ được hai ba trăm dặm khoảng cách mà thôi. Với thực lực hôm nay của Hoa Tập Nhân, còn chưa cách nào phát huy ra được một phần trăm năng lực pháp bảo.

Mặc dù chỉ là một phần trăm, nhưng uy năng của Thập Phương Môn vẫn làm người ta khó giải. Hoa Tập Nhân có pháp bảo này, căn bản không có khả năng thất bại.

Nhìn thần sắc sợ hãi của Hoa Tập Nhân, sắc mặt Nhạc Vũ không buồn không vui, lâm vào trầm tư.

Lấy tốc độ của lôi châm, chỉ trong khoảnh khắc liền có thể quay về.

Nhưng lực lượng của lôi châm nhiều nhất có thể giúp hắn tự vệ mà thôi, muốn công phá Thập Phương Môn tựa hồ có chút khó khăn. Dù là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm cũng còn kém một chút. Uy lực của kiếm quyết cho dù có cường thịnh bao nhiêu, cũng sẽ bị Thập Phương Môn dẫn dắt rời đi, không đánh trúng người xem

như cũng vô dụng.

Thật ra nếu ứng đối thích đáng, trận chiến này dùng phương thức phòng thủ, dù không thắng nhưng muốn đạt tới kết quả ngang tay tuyệt không thành vấn đề.

Nhưng nếu muốn dùng cuộc chiến này làm kinh sợ chư tông, chỉ dùng cách như thế chỉ sợ xa xa còn chưa đủ.

Ngay khi hắn còn đang lâm vào trầm tư, người vây xem từ trong ngạc nhiên liền phản ứng lại, sau đó ầm ĩ xôn xao.

- Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra, vì sao đột nhiên lại biến mất?

- Hình như là Thập Phương Môn của Vân Mộng Tông, nhưng điều này làm sao có thể?

- Hoa Tập Nhân này không khỏi quá mức hèn hạ! Người của Vân Mộng Tông cũng là như thế.

- Ta xem trận chiến này tình cảnh của Nhạc sư đệ không ổn. Có bảo vật này sư đệ khó có cơ hội thắng. Trừ phi do chính tên kia phát ngu ngốc.

Khó có cơ hội thắng sao? Nhạc Vũ vừa nghĩ xong, liền cảm thấy buồn cười. Trong con ngươi lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng. Trong nháy mắt lấy ra Bi Âm đao trong giới chỉ.

Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc khó hiểu, thanh đao chợt kêu lên, tấu ra từng đợt đao âm thê lãnh bi ai cùng cực.

- Là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao?

Nghe âm phù đầu tiên, Nông Dịch Sơn chợt nghĩ không ổn. Hắn đang muốn lên tiếng gọi tông môn đệ tử đều thối lui ra ngoài mười dặm, chợt thấy phụ cận quảng trường, toàn bộ những người đang xem cuộc chiến vẻ mặt mờ mịt, chỉ có những người đứng tương đối gần chợt nhíu mày tự giác thối lui ra ngoài mấy trăm trượng.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Nông Dịch Sơn nhất thời lộ ra vẻ sáng bóng, bỏ qua ý nghĩ đứng lên.

- Bên trong ngàn trượng, cường kính đao âm, chấn thần hồn người. Nhưng ngoài ngàn trượng, lại không nghe được nửa điểm tiếng vang. Đây là Thúc Âm pháp! Hài tử tiểu Vũ này, không ngờ đem bộ đao quyết luyện được tới khả năng thu phát tùy tâm. Trình độ vô cùng tự nhiên, bản thân ta đã thấy hắn tự nghĩ ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm đao kia, muốn đối phó tên tu sĩ Ngụy Đan còn chưa hoàn toàn khống chế được Thập Phương Môn kia cũng vô cùng thích hợp.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt hắn chuyển dời qua thanh đao trên tay Nhạc Vũ. Bi Âm đao này so sánh với thanh bị vỡ vụn lúc trước tuy nói cùng nhất mạch chế luyện, chẳng qua bên trong tựa hồ có thêm âm trận, thật phù hợp với Bi Tuyệt Diệt Âm đao.

Đao này không giống mua được từ bên ngoài, Nhạc Vũ lại không nhờ bất cứ ai bên Ngọc Dung Phong tương trợ, xem ra hơn phân nửa do chính hắn luyện chế ra. Tuy nói hài tử này tinh thông trận đạo, hồn lực mạnh mẽ, nhưng nếu muốn luyện khí thật không chỉ đơn giản cần có hai tốt chất này mà thôi.

Hoa Tập Nhân đang định bày trận lần nữa, lại đột nhiên nghe được tiếng vang vù vù, chui thẳng vào trong tai hắn. Chỉ mới âm tiết đầu tiên liền câu khỏi vô tận bi ý trong lòng hắn. Trong nháy mắt ảo giác sống lại, hắn nhớ tới những chuyện bi thương từng kinh nghiệm từ khi chào đời cho tới nay, thần hồn liên tục chấn động không ngừng.

Hắn thân kinh bách chiến, lúc này đột nhiên kinh hãi, cơ hồ theo bản năng đem một pháp bảo che trên đỉnh đầu, lúc này mới cảm giác tốt hơn một chút.

Bất quá chỉ trong tích tắc, trước người hắn còn chưa hoàn thành kỳ trận đã truyền ra từng đợt nổ vang, rối rít bắn ra bốn phía.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, đao âm nhị chuyển, phát tiết sát cơ phẫn hận trong lòng hắn, mà quanh người Hoa Tập Nhân cũng vang lên từng đợt nổ tung, những người ở bên ngoài không nghe được âm thanh, càng cảm thấy thật khó hiểu, những người tu vi tương đối cao, nhìn thấu được một chút đầu mối, lại càng thêm cảm thấy kinh dị.

Trong lúc nhất thời vẻ mặt Hoa Tập Nhân trắng bệch, hắn bình tĩnh nhìn chăm chú vào thanh đao tinh mỹ trên tay Nhạc Vũ.

Đao âm tuy dễ nghe động lòng người, nhưng do vô số âm ba lớn nhỏ hỗn hợp mà thành. Tuy hắn dốc hết sức ngăn cản đao âm xâm nhập, nhưng vẫn cảm nhận được đao ý mãnh liệt của Nhạc Vũ, dù chưa trực tiếp tiếp xúc, lại làm cho thần hồn hắn lại dao động lần nữa.

Ngay sau đó, thanh âm lại chuyển mạnh lần nữa, cao vút lên một thang âm, lại là một vòng âm thanh bi thương buồn hận vô hạn. Pháp bảo trên đầu Hoa Tập Nhân nhất thời rạn nứt, không còn chống nổi, chỉ có thể miễn cưỡng dùng dây lụa màu xanh tạm thời bảo vệ quanh thân.

Lần này Hoa Tập Nhân không phải là không nghĩ tới, nếu hiện tại tiếp tục vận dụng Thập Phương Môn, sẽ tiêu hao pháp lực thật lớn. Với tu vi của Hoa Tập Nhân vốn không đủ sử dụng. Sở dĩ có thể sử dụng là vì bản thân Thập Phương Môn có thể tụ tập linh lực, hắn chỉ cần dùng pháp lực bản thân hướng dẫn là xong. Nhưng mặc dù chỉ là hướng dẫn, nhưng việc tiêu hao pháp lực cũng là gánh nặng mà hắn không thể chịu nổi!

- Cũng chỉ có trình độ này mà thôi, nếu bị ngươi chịu qua được tứ chuyển, chẳng phải lộ ra vẻ Đoan Mộc Hàn ta vô năng?

Bên trái bậc thang, Đoan Mộc Hàn lạnh lùng cười một tiếng, Trầm Như Tân ở bên cạnh nàng nghe vậy cau mày, không giải thích được nói:

- Đoan Mộc sư thúc, Âm Công thuật của Nhạc sư đệ không biết tên là gì? Ta xem uy lực kia ít nhất trên tứ phẩm.

- Tứ phẩm? Âm Công thuật này của hắn ngay cả ta cũng phải toàn lực ứng phó, ngươi nói là mấy phẩm?

Giọng nói của Đoan Mộc Hàn mang vẻ khinh thường, sau đó lắc đầu đáp:

- Tiểu Vũ đặt tên cho đao pháp này là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm đao, chính do hắn tự nghĩ ra.

Con ngươi Trầm Như Tân nhất thời hơi co rụt lại. Mà Trương Kim Phượng nghe vậy nhất thời hưng phấn hai mắt sáng ngời nhìn về phía Nhạc Vũ, nghĩ thầm biểu ca của mình quả nhiên còn lợi hại hơn trong sự tưởng tượng của nàng.

Cơ hồ lúc này ngay trung ương bậc thang, vẻ mặt lão giả tóc đỏ cũng âm trầm:

- Nông chân nhân, Diêm Chí này ngàn năm qua xem như kiến thức cũng rộng rãi, nhưng Âm Công thuật này chưa từng nghe nói qua trước kia. Tác dụng chậm kéo dài, âm ý tương dung. Ta xem ít nhất là phải trên tam phẩm, do người phương nào sáng chế?

Lời của hắn vừa rơi xuống, hai vị Nguyên Anh tu sĩ còn lại vẻ mặt phức tạp, lộ ra vẻ lắng nghe.

Nông Dịch Sơn nghe vậy chỉ thản nhiên cười:

- Diêm đạo hữu nói đùa! Đao quyết này dù có cường thịnh bao nhiêu, cũng không sánh bằng Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo của quý tông, không xem là gì. Về phần lai lịch, không phải Nông Dịch Sơn ta không muốn nói, mà liên quan tới cơ mật Quảng Lăng Tông, không thể tiết lộ.

Lão nhân tóc đỏ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chẳng qua tình hình chiến đấu trước mắt làm trong lòng hắn không khỏi lo lắng, chỉ có thể cười lớn nói:

- Còn chưa kịp chúc mừng quý tông, sau khi phục hồi được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, lại thêm một môn truyền thừa.

Ngay trung ương quảng trường, đao âm rốt cục lần nữa kéo lên, bắt đầu tứ chuyển!

Giây lát sau, trước người Hoa Tập Nhân liền nứt toác, sắc mặt hắn đại biến, trong nháy mắt pháp bảo trên đỉnh đầu ầm ầm vỡ tung, cả người hắn đã bước vào trong Thập Phương Môn. Sau đó cổng vòm cao ba thân người trong lúc bất chợt liền biến mất trong tầm mắt mọi người. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ híp mắt, ánh mắt nhìn qua bên trái. Quả nhiên khoảnh khắc sau, liền thấy ngoài ngàn trượng, trên trời cao thoát khỏi phạm vi âm đao của hắn đạt tới, Hoa Tập Nhân từ trong hư không bước ra, sau đó kinh hồn nhìn sang.

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng, lôi châm cũng đã quay về bên cạnh hắn. Kể cả Phong Loan kiếm cùng Bi Âm đao đều thu vào bên trong giới chỉ, sau đó không chút do dự xoay người đi về hướng Đoan Mộc Hàn.

Thập Phương Môn kia không phải hắn không có biện pháp đối phó, chỉ cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang của Sơ Tam, cơ hồ có thể khắc chế bất kỳ pháp bảo nào của thế gian. Nếu do Kim Đan tu sĩ cùng Nguyên Anh tu sĩ điều khiển, Nhạc Vũ tu vi không đủ, không làm được gì. Nhưng nếu là đối thủ cảnh giới Ngụy Đan, hắn dễ dàng khiến cho Thập Phương Môn thoát khỏi khống chế của đối phương.

Nhưng mặc dù lấy được tới thì thế nào? Chỉ sợ hơn phân nửa phải trả lại cho Vân Mộng Tông. Nếu vì vậy mà để lộ lá bài tẩy của mình, thật sự không đáng giá. Cuộc chiến hôm nay có thể chấm dứt ngay tại đây.

Nhìn thấy Nhạc Vũ rời đi, trong mắt Hoa Tập Nhân thoáng hiện vẻ giận dữ, biết đối phương không còn muốn tái chiến với mình.

Cơ hồ theo bản năng hắn muốn triệu hoán lại trận kỳ, nhưng khi mới làm được một nửa, liền dừng lại nhìn theo bóng lưng Nhạc Vũ, chậm chạp không cách nào động thủ.

Lần này tuy Hoa Tập Nhân không bị tổn hại, chỉ tổn thất vài món pháp bảo, nhưng nếu nói giữa song phương chưa phân thắng bại, ngay cả chính hắn cũng nói không nên lời.

Thật ra nếu không có Thập Phương Môn, hôm nay hắn đã chết vô số lần. Vừa rồi còn không chịu nổi âm công tự mình chủ động thoát đi.

Nếu đổi lại thực chiến thì sao? Chỉ sợ mình hơn phân nửa cũng bất đắc dĩ không làm gì được. Âm Công thuật có thể đạt được phạm vi hơn ngàn trượng, chỉ sợ bản thân mình không cách nào đến gần đối phương!

Cuộc chiến hôm nay mình xem như rơi xuống hạ phong.

Lúc này trên bậc thang, người họ Lý cũng than khẽ:

- Nông chưởng giáo, Nhạc Vũ này ngươi thật tính toán cho hắn tiến vào Tử Vân tiên phủ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 356: Lòng dạ khó lường

Nhạc Vũ nhìn vào đám đệ tử Dực Châu tam tông, không còn người nào tiếp tục khiêu chiến với hắn, cũng không còn hứng thú ở lại nơi này, cùng Đoan Mộc Hàn ngự kiếm rời đi.

Khi bay lên trời, ánh mắt của hắn chợt nhìn xuống những thanh niên trang phục khác nhau bên dưới, trong mắt chợt hiện ra vài phần hăng hái.

Hoa Tập Nhân mặc dù không phải là đối thủ của hắn, chỉ dựa vào Thập Phương Môn cũng làm cho hắn phải nhức đầu. Nhạc Vũ có chút ít mong đợi trong mấy người kia có người làm cho hắn theo bản năng có cảm giác bị uy hiếp sẽ mang đến cho hắn nỗi kinh ngạc thế nào.

Trong nháy mắt hắn định đi xuống, chợt cảm giác tai phải của mình bị níu lấy.

Nhạc Vũ quay đầu, thấy gương mặt xinh đẹp của Đoan Mộc Hàn sầm xuống, ánh mắt càng ngày càng nguy hiểm:

- Vừa rồi ngươi phá một chiêu của Hoa Như Tuyết là sao vậy? Ta không nhớ trước kia ngươi có được loại bản lĩnh này. Tiểu Vũ ngươi muốn giấu diếm? Hay ngươi cho rằng ta không có tư cách khiến cho ngươi phải xuất thủ toàn lực?

Trong lòng Nhạc Vũ thầm kêu hỏng bét, tâm niệm thay đổi thật nhanh, liền cười hì hì giải thích:

- Sư phụ, ngài cho rằng Hoa Như Tuyết là ngài sao? Có thể tùy tâm mà xuất kiếm. Hoa Như Tuyết dùng Ngự Kiếm thuật, chẳng qua chỉ là tử kiếm mà thôi. Tiểu kiếm quyết kia nàng đã dùng một lần trong cuộc chiến với Nại Lạc sư đệ. Nếu ta đã biết nàng vì ta mà tới, há không chăm chú ứng phó? Cũng đã xem qua một lần, suy tính một khoảng thời gian, nếu còn không biết làm sao phá giải, đệ tử thật sự sống uổng rồi.

- Thật là như thế?

Thấy Nhạc Vũ trịnh trọng gật đầu, trong lòng Đoan Mộc Hàn mặc dù vẫn có chút không tin, nhưng chần chờ buông tai Nhạc Vũ ra. Nàng hồi tưởng lại tình hình vừa rồi, tựa hồ quả thật đúng như lời Nhạc Vũ nói.

Trầm Như Tân đi bên cạnh nghe được âm thầm bật cười, thầm nghĩ Đoan Mộc sư thúc thật quá dễ bị lừa gạt.

Mặc dù lời này của Nhạc Vũ là sự thật, nhưng năng lực nhạy cảm, còn có việc thông hiểu thiên địa pháp tắc sâu sắc, không khỏi có chút kinh thế hãi tục.

Nhưng hắn chính mắt trông thấy Nhạc Vũ nói ra những chỗ sơ hở của Hoa Như Tuyết khi xuất kiếm, cùng vẻ mặt khiếp sợ của những người trên đài.

Lời nói vừa rồi của Nhạc Vũ, chỉ là che giấu năng lực thôi diễn của chính hắn mà thôi.

Khi hắn đang định mở miệng nói chuyện, liền thấy được ánh mắt uy hiếp của Nhạc Vũ phóng tới, trong lúc mơ hồ còn mang theo tia sát khí.

Trầm Như Tân tất nhiên hiểu ý, ý vị thâm trường nhìn đối phương mỉm cười, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc:

- Dực Châu tam tông truyền thừa vài ngàn năm, nội tình quả nhiên Quảng Lăng Tông chúng ta không thể sánh bằng. Mặc dù Quảng Lăng Tông chúng ta hùng cứ phương bắc, nhưng nếu bàn về pháp bảo đan dược cùng công pháp, khách quan mà nói thật sự là ít ỏi.

Nhạc Vũ nghe vậy liền thầm chấp nhận, thực lực của Vân Mộng Tông bên trong Dực Châu tam tông có thể nói là mạnh nhất. Nhưng nếu hai tông còn lại có thể đi song song, được xem cùng cấp bậc, thực lực cũng có thể thấy được.

Ngay sau đó liền nghe Trầm Như Tân lại nói:

- Còn có Thập Phương Môn, người khác đều nói là một trong tam bảo của Vân Mộng Tông. Lấy thần thông Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo làm chủ, nhưng trong mắt của ta, Thập Phương Môn mới là đệ nhất. Có vật này, chỉ cần không có được thần thông cố khóa không gian của tu sĩ Đại Thừa cảnh, người khác đừng mơ tưởng giết được người sử dụng.

- Vậy cũng chưa chắc, vật này ta xem vẫn còn biện pháp đối phó.

Đoan Mộc Hàn nghe được cau mày:

- Như Tân, mối hận Dụ Ninh sư thúc vẫn lạc chúng ta không thể bỏ qua. Vô luận như thế nào, chưởng giáo chân nhân đều muốn đem toàn bộ Vân Mộng Tông tiêu diệt! Thật ra bản thân ta có biện pháp, chỉ cần nghĩ biện pháp đem người sử dụng Thập Phương Môn bức bách không thể sử dụng vật này, là có thể dễ dàng giải quyết.

Trầm Như Tân cười nhẹ một tiếng, không tiếp tục tranh luận với Đoan Mộc Hàn. Mà Nhạc Vũ lại cảm giác lời này của Đoan Mộc Hàn thâm ý sâu sắc, lúc này nghe vậy khóe môi không khỏi thoáng nhếch lên.

Vài ngàn năm nay, người muốn đối phó với vật này còn ít sao? Thập Phương Môn có thể phá vỡ không gian mười phương, ngay lập tức có thể bỏ chạy vạn dặm, không hề có hạn chế gì khác, cộng thêm pháp bảo cũng không làm được gì, rơi vào trong tay tu sĩ Nguyên Anh cảnh, mặc dù có đụng phải tu sĩ Đại Thừa kỳ, chưa chắc không còn cơ hội chạy trốn.

Vừa nghĩ tới việc muốn đem người sử dụng Thập Phương Môn ép tới không còn cơ hội bỏ chạy, nói ra thật dễ dàng, chân chính làm đâu có đơn giản như vậy?

Ngay sau đó, Trầm Như Tân lại nhắc tới chuyện Tử Vân tiên phủ, lực chú ý của Đoan Mộc Hàn liền bị dời đi, tức giận nói:

- Vân Mộng Tông không khỏi khinh người quá đáng, có Thập Phương Môn, ở bên trong tiên phủ chẳng phải có thể tùy ý di động? Linh trận cấm chế đối với vật kia dường như không có tác dụng gì.

- Sư phụ, động phủ của tu sĩ thượng cổ hơn phân nửa đều có khả năng giam cầm không gian.

Lần này lên tiếng lại là Nhạc Vũ:

- Nếu người nào cũng có thể tùy ý xuyên qua linh trận, vậy còn nói tới hộ phủ linh trận làm gì? Đông Thắng đại lục trong suốt vài ngàn năm nay cũng không có ai chân chính phá được tiên gia động phủ. Nhưng nếu có được vật kia, Vân

Mộng Tông xem như chiếm được nhiều ưu thế. Ít nhất một ít khu vực mà không gian giam cầm tương đối yếu kém không thể ràng buộc được nó.

Trên mặt Đoan Mộc Hàn chợt đỏ bừng, im lặng không nói nữa, chỉ nghe hai người thảo luận.

Đợi khi đi tới bầu trời Tiểu Quan Phong, ba người chia tay, tự đi về động phủ của mình. Hôm nay ngoại trừ công khóa tu hành thường xuyên mỗi ngày, còn phải châm viêm cho Nhạc Trương thị, trợ giúp thay tủy dịch huyết, sớm ngày hoàn thành việc bồi nguyên luyện thể.

Hôm nay trải qua trận phong ba ở Tri Khách Điện, làm hắn về trễ gần nửa canh giờ, lúc này có lẽ mẫu thân đang đợi đến sốt ruột.

Ngay lúc này trong lòng Nhạc Vũ chợt động, đưa mắt nhìn về phương hướng Hợp Dương Phong. Vừa rồi hắn xác định không phải là ảo giác, bên bầu trời phía kia có lôi điện hội tụ, phảng phất như đã hiện ra thiên kiếp. Chẳng qua cuối cùng không biết người ứng kiếp đã dùng phương pháp gì, tạm thời chế trụ pháp lực tu vi từ chối không đụng chạm trực tiếp cùng thiên kiếp kéo dài thời gian.

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó lại vô cùng mừng rỡ. Bên trong Vạn Tiên Quật mặc dù cũng có hơn mười vị tu sĩ Ngụy Đan, nhưng không ai nắm chắc có thể độ kiếp, vẫn luôn áp chế tu vi bản thân, không dám đụng chạm thiên kiếp.

Người dẫn phát kiếp vân ngoại trừ Tào Vấn, sợ là không còn ai khác.

- Có nên đi xem một chút, xác nhận lại một phen?

Trong lòng Nhạc Vũ vừa dâng lên ý nghĩ này, liền lắc đầu. Vì bảo hiểm, tốt nhất không nên biểu hiện quá mức nóng lòng với việc độ kiếp của Tào Vấn mới xong.

Lại nói rốt cục có phải là Tào Vấn hay không, mấy ngày sau mới có thể biết được. Hôm nay mình chạy tới lại có ích gì?

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ dừng ngay cửa Đại Diễn Phủ, sau đó phất tay đi vào.

Vào lúc này hắn chỉ cần làm Lã Vọng buông cần là được!

Bốn ngàn trượng sườn núi Quảng Lăng Tông, bên trong Lăng Yên Các dùng đãi khách, mây trắng mờ ảo, tiên hạc hót vang, cảnh tượng như chốn tiên gia.

Diêm Chí ngự không đi thẳng vào trong lầu các, liền nhìn thấy Hoa Như Tuyết vẻ mặt tái nhợt bị thương nặng chưa khỏi cùng Hoa Tập Nhân đang đứng nghiêm chờ chực bên trong phòng của hắn.

- Không biết sư thúc tổ thương nghị với Quảng Lăng Tông thế nào?

Trông thấy Diêm Chí xuyên cửa sổ bay vào, ánh mắt Hoa Tập Nhân sáng ngời, vội vàng nghênh đón. Sau đó nháy mắt má phải của hắn chợt vang lên "ba" một tiếng giòn vang, hắn là Diêm Chí đã cho hắn một bạt tai. Sau đó là một tiếng hừ lạnh đầy vẻ tức giận.

- Lúc trước ta đã nói với ngươi thế nào? Lần này tới Bắc Hoang phải điệu thấp làm đầu, tốt nhất đừng làm người khác chú ý. Vì sao ngươi lại tự chủ trương?

Hoa Tập Nhân cũng không cảm giác đau đớn, biết là Diêm Chí hạ thủ lưu tình. Nhưng dù vậy hắn vẫn cảm thấy sợ hãi, vội vàng quỳ lạy dưới đất khấu đầu nói:

- Không phải đệ tử không nghe phân phó. Thật sự Nhạc Vũ nhục người quá đáng, đệ tử không muốn làm hổ thẹn uy danh Vân Mộng Tông mà thôi.

- Như vậy hôm nay có ánh sáng sao? Rốt cục ngươi là vì tông môn hay vì muội muội ngươi?

Diêm Chí đưa mắt nhìn xuống hừ lạnh. Lần này không chỉ là Hoa Tập Nhân, dù Hoa Như Tuyết cũng vội vàng quỳ xuống. Diêm Chí cũng không hỏi tiếp, đi tới cạnh cửa sổ khoanh chân ngồi xuống:

- Lần này bỏ phí nhiều công sức như vậy, cũng không đạt được gì, ngược lại còn vô cùng mất mặt. Sớm biết như thế, đổi lại mang Lâm nhi bọn hắn tới, còn hơn để huynh muội hai ngươi tự chủ trương.

Hoa Tập Nhân nghe vậy cười khổ, sau đó như có điều suy nghĩ nói:

- Không có đạt được? Nói như vậy mấy vị sư thúc tổ không buộc được bọn họ bỏ Nhạc Vũ?

- Nói nhảm, nếu ta có thể nói được họ, cũng không cần bực tức như vậy.

Diêm Chí lắc đầu, tâm tình sa sút nói:

- Cuối cùng Quảng Lăng Tông vẫn là địa chủ, không thể không nể mặt bọn hắn vài phần. Chuyện dọn bãi quanh Tử Vân tiên phủ cũng cần bọn họ hỗ trợ. Huống chi bên trong tiên phủ nguy hiểm khó dò, cũng cần cường thủ trấn giữ. Người này mới đạt cảnh giới Linh Hư Thần Tịch đã kiệt ngạo bất tuân, Cô Sơn Tông cùng Thái Nhất Môn đều hi vọng có người chiếu ứng đệ tử bọn họ. Huống chi Quảng Lăng Tông còn lá bài tẩy khác, không nghĩ tới bọn hắn còn có Ngũ Sắc Thần Quang cùng Hoàng Huyết Khổng Tước cấp sáu!

Hoa Tập Nhân chợt hiểu ra, cau mày nói:

- Một Nhạc Vũ lại cộng thêm một con hạ vị thần thú cấp sáu, còn có Bi Tuyệt Diệt Âm đao chưa từng thấy qua. Chẳng lẽ Cô Sơn Tông cùng Thái Nhất Môn không cảm thấy kiêng kỵ?

- Kiêng kỵ cái gì? Mặc dù thật sự có uy hiếp, vậy cũng phải mấy trăm năm sau. Nói không chừng khi đó tông ta đã tan thành mây khói, bọn họ có thể độc bá Dực Châu. Hôm nay chỉ hận Quảng Lăng Tông có thể cho bắc phương hỗn loạn, để cho bọn hắn có cơ hội, đoạt lại quáng mạch trước kia.

Nhớ tới tình trạng gần đây trong tông môn, gương mặt Diêm Chí hiện lên vẻ thống hận:

- Sáu mươi năm trước tông ta có cục diện thật tốt, toàn bộ bị hủy trong tay Quảng Lăng Tông. Mỗi khi nhớ tới hình dạng chết thảm của các vị sư huynh, ta hận không lập tức giết sạch trên dưới nơi này thành hoang tàn!

Sát ý trên người hắn tuôn ra, Hoa thị huynh muội nhất thời nhìn nhau, bật lui mấy chục bước, dựa vào vách tường ngừng lại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Lúc này Diêm Chí đã khôi phục thanh tỉnh:

- Ngày đó khi ngươi đi vào thì lưu cửa bên ngoài, ta muốn đem tên tiểu tử kia cùng linh sủng của hắn tự mình tru diệt!

Hoa Tập Nhân nhất thời hơi lộ vẻ kinh ngạc, lấy tu vi của Diêm Chí sau khi tiến vào tiên phủ, đã nhất định biến nơi đó thành tử cục.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 357: Cửu Sách Huyền Hạo

Ngày hôm sau, linh trận mà Nhạc Vũ sử dụng tay chân trong Vạn Tiên Quật có chút ít rối loạn dần dần hiện ra. Nhưng đại đa số tu sĩ làm việc nơi này vẫn chưa hề phát giác.

Sau đó quả nhiên Tào Vấn không đến Vạn Tiên Quật, Nhạc Vũ không cần đi hỏi thăm cũng nghe được có chút đệ tử Trúc Cơ cảnh nhắc tới tình hình hôm qua Tào Vấn gặp tâm kiếp.

Nhưng lúc này Nhạc Vũ đã hoàn toàn có quyết tâm, trong lòng cũng không hề nhắc tới.

Hắn chỉ lo hoàn thành việc riêng của mình.

Hôm đó lúc hắn đi ra Vạn Tiên Quật, lại nhận được phi tiễn đưa tin bay tới. Bên trong lưu nội dung muốn hắn đến Minh Trụ Phong một chuyến.

- Rốt cục là chuyện gì, sao chiều qua không nghe nhắc tới? Chẳng lẽ Tào sư thúc độ kiếp lại tìm ta hộ pháp? Không đúng, trong tông môn cường giả như mây, làm sao cũng không tới phiên ta. Nghe cách nói chuyện của sư thúc tổ, không có vẻ lo lắng, chỉ sợ tám phần là vì chuyện Tử Vân tiên phủ.

Trong lòng Nhạc Vũ không ngừng suy đoán, Minh Dương kiếm cũng nhanh chóng bay thẳng tới Ly Hận Phủ của Xương Băng Hồng. Thanh huyền binh ngũ phẩm này tuy uy năng không tệ, nhưng Nhạc Vũ lại rất ít sử dụng hỏa hệ đạo pháp, Phong Loan kiếm càng thích hợp dùng chiến đấu, vì thế hắn dùng Minh Dương kiếm làm dụng cụ thay chân.

Tiến vào bên trong động phủ, Nhạc Vũ vừa dừng lại trước lầu các, liền thấy Tào Vấn đang ngồi xếp bằng ngay trung ương. Sắc mặt Xương Băng Hồng không chút thay đổi ngồi một bên, thỉnh thoảng lại đánh ra vài ấn quyết điều chỉnh linh lực bên trong lầu các.

Nhạc Vũ thấy thế trong lòng chợt cười, đi nhanh vào:

- Đệ tử ở bên Vạn Tiên Quật nghe nói Tào sư thúc độ kiếp thành đan. Lúc này nhìn vào hơn phân nửa không giả, thật sự đáng mừng phải không?

- Có gì đáng mừng? Ba mươi năm trước hắn đã đạt tới cảnh giới Ngụy Đan, nhưng chậm chạp tới nay không thể kết đan. Nếu ta là hắn đã sớm xấu hổ chết mất rồi. Cũng may là gặp được ngươi, nếu không phải có ngươi mỗi ngày làm phiền, ta xem tiểu tử này cả đời kết đan vô vọng.

Giọng nói của Xương Băng Hồng mặc dù vẫn thật lạnh lùng, xen lẫn vài phần bất mãn. Nhưng Nhạc Vũ vẫn có thể nhận thấy được sư thúc tổ thật ra đang cực kỳ cao hứng, nói chuyện cũng nhiều hơn.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn cảm thấy kỳ lạ. Hắn chợt nghĩ chuyện Tào Vấn thành đan lại có quan hệ gì với ta? Nói tới chỉ điểm, lại càng chưa bao giờ có. Chẳng lẽ là vì mỗi ngày hắn thỉnh giáo trận phù với Xương Băng Hồng mà ra?

Còn đang nói chuyện, Xương Băng Hồng lại kháp ấn quyết, làm như muốn thông qua việc điều tiết linh lực bên ngoài trợ giúp Tào Vấn thành đan. Khi pháp ấn hoàn thành, Xương Băng Hồng rốt cục nghiêng đầu nói:

- Mấy ngày này ta cần hộ pháp cho hắn, chiều ngươi không cần tới nữa. Còn có chuyện ở Tử Vân tiên phủ, chưởng giáo chân nhân cùng chư vị trưởng lão đã xác định cho ngươi cùng Lý Nại Lạc và Trầm Như Tân bọn họ cùng đi. Ta biết ngươi chừng một năm rưỡi nữa mới có thể kết đan, nhưng còn cần khống chế một chút, chớ tiến triển quá nhanh. Tuy hôm nay pháp bảo tùy thân của ngươi mặc dù cực kỳ bất phàm, nhưng so với chư tông đệ tử vẫn còn kém một chút, chưa đủ cùng bọn hắn tranh phong!

Nói tới đây, Xương Băng Hồng thoáng phất tay áo, một đoàn âm thanh đinh đương rơi xuống trước người Nhạc Vũ.

Khi trông thấy được hình dáng đồ vật, Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy hít thở không thông:

- Đây là Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm?

- Chỉ là phỏng chế mà thôi!

Xương Băng Hồng lạnh nhạt nói:

- Nghiêm Chân trưởng lão bao nhiêu năm nay trấn giữ Lôi Vân Cốc, ba trăm năm đích thân dùng Hắc Diệu Tinh Thiết hỗn hợp cùng nhiều tài liệu trân quý chế luyện ra. Hắn vốn muốn bắt chước chế tạo Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, nhưng chỉ chế được ba ngàn sáu trăm chiếc. Còn kém hơn Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm gấp ba lần. Chẳng qua vật này vẫn được liệt vào tam phẩm tới nhị phẩm, xem như khí cụ bày trận tuyệt hảo.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, cúi người quỳ xuống nói:

- Vật này dùng truyền thừa trong tông môn quan trọng hơn.

Xương Băng Hồng thấy thế khóe môi hơi nhếch lên:

- Bản thân vật này cũng không có uy lực gì, nó có thể phát huy ra bao nhiêu uy năng còn phải xem thực lực của người bày trận. Minh Trụ Phong hôm nay không có người kế tục, vật này để lại chỗ ta cũng chỉ lãng phí, còn không bằng đưa cho ngươi. Nếu không phải ta cùng Nghiêm trưởng lão vẫn còn sống được một khoảng thời gian nữa, ngay cả Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm chân chính cùng hai bộ Thất Thải Bảo Sắc Kỳ cũng sẽ đưa cho ngươi.

Ánh mắt Nhạc Vũ liếc về phía Tào Vấn, thầm nghĩ đây không phải có người kế tục hay sao? Mà Xương Băng Hồng chỉ quét mắt nhìn hắn liền hiểu được, vui vẻ nói:

- Tào sư thúc của ngươi ta đã có chuẩn bị khác, không cần ngươi lo lắng. Hơn nữa nếu không có vật này, cũng không giúp được ngươi đối kháng bảo bối như Thập Phương Môn. Thật ra bên trong tông môn, vốn chuẩn bị cấp cho ngươi một trọng bảo siêu phẩm có liên quan tới linh sủng của ngươi còn vượt hơn Thập Phương Môn cho ngươi. Chẳng qua vật này khác với Thập Phương Môn, không có khả năng thuấn di ngàn dặm như thế. Cho ngươi quá sớm chỉ sẽ gieo tới tai họa mà thôi. Vì vậy mới đổi lại bộ Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phỏng chế này. Ngoài ra ngươi có thể đi một chuyến tới La Trân Điện, tài liệu luyện khí từ nhất phẩm trở xuống, số lượng đủ chế ra hai phần huyền binh tùy ngươi chọn lựa! Trong hai tháng nên đem hết thảy chuẩn bị cho thỏa đáng.

Nhạc Vũ vốn đang suy nghĩ trọng bảo kia có liên quan tới Sơ Tam, rốt cục chính

là vật gì? Làm sao trước kia vô luận là tin đồn trong tông môn hay bên trong những bút ký của các vị tiền bối đều không hề nhắc tới?

Nhưng sau khi nghe xong, những ý niệm này tạm thời bị hắn đè ép xuống, trong lòng đều tràn ngập vui mừng.

Hắn thèm thuồng những tài liệu trân quý bên trong La Trân Điện đã lâu. Mà trước giờ hắn chỉ được tiếp xúc những loại tài liệu ngũ phẩm. Tuy Trầm Như Tân có thiên vị, giúp hắn chọn lựa vài loại linh tài, số lượng cũng thật nhiều, nhưng cuối cùng chẳng qua là vật ngũ phẩm mà thôi, trợ giúp đối với hắn thật sự có hạn.

Thật ra hôm nay Nhạc Vũ có được Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phỏng chế cùng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm trong tay, cộng thêm Quảng Lăng Tuyệt Kiếm và Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao hộ thân, đã không còn cần tới pháp bảo huyền binh.

Nhưng cho tới hôm nay Chiến Tuyết vẫn dùng Thiên Ti Tuyết Kiếm, Minh Dương kiếm lại không được tiện tay, chuyện này làm Nhạc Vũ phiền não thật lâu.

Thân thể Chiến Tuyết đã tương đương một thanh lục phẩm tới ngũ phẩm huyền binh. Nếu thay thế phẩm cấp binh khí kém hơn Thiên Ti Tuyết Kiếm, đối với nàng cũng không có tác dụng.

Cáo từ Xương Băng Hồng, Nhạc Vũ cũng không vội vã đi nhận những linh tài kia, vội vàng chạy về động phủ của mình bảo hộ Nhạc Trương thị dùng xong Trúc Cơ đan, lại kiên nhẫn châm viêm xong mới ngự kiếm bay tới La Trân Điện bên Thủy Hàn Phong.

Mặc dù La Trân Điện có chữ điện bên trong, thật ra nơi này là cơ cấu xử lý công việc lớn nhất Quảng Lăng Tông, cũng là khu kiến trúc lầu các lớn nhất với diện tích hơn mười dặm. Trong ba vạn đệ tử tông môn, tổng cộng có hơn vạn người đang làm việc nơi này. Cộng thêm ngoại môn đệ tử bị loại, số lượng của phải hơn mười vạn. Chẳng qua tu sĩ cao cấp nơi này cực ít, vì vậy tuy kiếm được nhiều, nhưng địa vị lại không bằng Truyền Pháp Điện cùng Chấp Luật Điện.

Nơi đây tuy lớn nhưng mấy tháng trước Nhạc Vũ có tới qua một lần, vì vậy quen

việc dễ làm. Hắn đi vào nơi này không lâu, liền chạy thẳng tới phía bắc, tìm Trầm Như Tân đang trấn giữ nơi này.

Vừa mới gặp mặt, Trầm Như Tân đã cười nói:

- Ta sớm đoán hôm nay ngươi sẽ chạy qua, quả nhiên đoán trúng. Sư đệ tới đúng lúc, ta có nhóm tài liệu mới vào kho.

Nhạc Vũ chăm chú nhìn lên, chỉ thấy một vị tu sĩ Linh Hư cảnh đang giao một ít đồ vật cho Trầm Như Tân. Tùy ý nhìn lướt qua, phát hiện đều là tài liệu luyện khí từ thất phẩm tới bát phẩm, hắn cũng không để ý. Chỉ chờ Trầm Như Tân làm xong việc, mới cùng nhau đi vào khố phòng nằm sâu bên trong hang động.

Khi hai người xuyên qua một ngã rẽ, lại nhìn thấy hang động tương tự như Vạn Tiên Quật. Phân ra bốn cấp bậc Giáp Ất Bính Đinh, đồng dạng là đề phòng sâm nghiêm, linh lực nồng hậu.

Khố phòng Bính Đinh nhị cấp có mười phòng, phương viên rộng chừng trăm trượng. Tiến tới Ất cấp chỉ có ba phòng nhưng phương viên rộng hơn ngàn trượng. Sở dĩ có diện tích lớn như vậy, thật ra dùng chuẩn bị khắc họa linh trận. Gian phòng này tuy có thể chứa đựng linh dược hay tài liệu luyện khí, một khi lên tới ngũ phẩm, như vậy cần bảo tồn hoàn cảnh phải thật cẩn thận.

Nhạc Vũ vốn tưởng rằng sau khi đạt tới phẩm cấp này, căn bản cũng đã trở thành vật phẩm khó tìm trên thế gian. Bên trong Quảng Lăng Tông mặc dù còn tồn kho, nhất định cũng sẽ không nhiều lắm. Nhưng khi hắn đi theo phía sau Trầm Như Tân tiến vào phòng, liền trợn mắt líu lưỡi. Nơi này tuyệt không trống trải như hắn tưởng tượng, vừa nhìn liền thấy chung quanh rực rỡ muôn màu. Tài liệu đủ màu sắc có chừng năm sáu trăm loại, tuyệt đại đa số đều có phân lượng không nhỏ.

- Cảm thấy thật khó tin đúng không? Lúc đầu khi ta đi vào nhìn thấy, cũng giống như ngươi.

Nhìn vẻ mặt Nhạc Vũ, Trầm Như Tân cười hắc hắc nói:

- Thật ra nên cẩn thận nghĩ lại xem, cũng không có gì kỳ quái, Quảng Lăng Tông hùng bá phương bắc, tích lũy hơn vạn năm. Làm sao có thể thua kém? Những khố phòng nơi đây đã có hai phòng chứa đầy. Hôm nay trong tông thiếu thốn chỉ

là người luyện khí, trong vạn năm mặc dù Ngọc Dung Phong tích lũy được truyền thừa đầy đủ, nhưng cũng không cách nào tiêu hóa được toàn bộ. Người có thể luyện chế được pháp bảo ngũ phẩm trở lên, thật sự quá ít. Mà tu sĩ Kim Đan cảnh trở lên, mỗi đời chỉ có hơn trăm vị mà thôi, cộng thêm bao năm qua đều có pháp bảo truyền xuống, người có thể sử dụng được cũng không nhiều.

Nhạc Vũ vừa hiểu ra, nhưng ngay sau đó lại nghe Trầm Như Tân tự giễu nói:

- Ta tiếp nhận chức chấp sự La Trân Điện, liền tìm đọc sổ sách trong khố phòng bao năm qua, phát hiện nơi này linh tài hàng năm cũng không chi ra được ba trăm vạn linh thạch. Nhưng thất đại tổ sư trong tông sớm có di ngôn, dù bỏ mặc cho hư hỏng nơi này, cũng không cho phép những tông môn cùng tán tu của Bắc Hoang nhúng tay vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 358: Thần bí điển tịch

Nghe được lời ấy, trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời cảm giác ngoài ý muốn. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, lại cảm thấy như vậy là chuyện đương nhiên.

Đổi lại là hắn, cũng tình nguyện đặt tài liệu nơi này cho đến khi hỏng mất, nhưng không cho rơi vãi ra ngoài, bị đại địch tông môn đoạt được.

Nghĩ tới các đại tông môn Đông Thắng đại lục cũng sẽ làm như thế, vì vậy mới đưa tới việc những huyền binh pháp bảo ngũ phẩm tứ phẩm cực kỳ thưa thớt, giá tiền cao quý tới mức độ thật khó tin tưởng.

Có thể tưởng tượng, cho dù Quảng Lăng Tông có muốn giao dịch, cũng sẽ lựa chọn thế lực ngang hàng, nhưng nếu đã lên tới cấp bậc này, cũng không hề thiếu thốn tài liệu.

- Như vậy khố phòng chữ Giáp lại như thế nào?

Trầm Như Tân nhướng mày, cười khổ nói:

- Linh vật đứng đầu trong thiên hạ hôm nay, ngoại trừ tứ đại thương gia tu chân giới, còn lại đều nắm giữ trong Tĩnh Hải Tông cùng Đông Dương Tông. Hoặc là những đại tông môn hùng cứ một châu hoặc dứt khoát là một lãnh thổ. Lại nói Bắc Hoang chúng ta, từ Quảng Lăng sơn, Băng Nguyệt sơn, những nơi khác không có nơi nào có linh mạch tam phẩm trở lên.

Nhạc Vũ liền hiểu được, Quảng Lăng Tông dùng phương pháp này hạn chế thế lực Bắc Hoang các nơi, nhưng vẫn bị những kẻ đứng đầu các môn phái hạn chế. Đối với Quảng Lăng Tông mà nói, linh trân tứ phẩm trở lên, nhất định là vật khan hiếm. Nếu không cũng không tới mức hơn vạn năm thời gian cũng chỉ truyền lưu được vài món pháp bảo huyền binh nhị phẩm. Đây cũng không phải hoàn toàn do nguyên nhân luyện khí tông sư khan hiếm, nếu tài liệu đầy đủ vẫn có thể mời được người luyện chế.

Hắn cũng không hỏi thêm, đi thẳng vào trong kho bắt đầu tìm kiếm chung quanh. Có đôi khi phát hiện tài liệu tương đối, cũng cầm trong tay dùng năng lực đi phân tích.

Trước khi Diễn Thiên Châu tạo thành, hắn đối với cường độ của những tài liệu kim chúc này thật sự cũng không hề xem trọng. Khi hắn tự giác tu vi bản thân tới trình độ nhất định, thậm chí có thể thông qua việc sửa đổi nguyên tử kết cấu trực tiếp cải thiện chất liệu của tài liệu.

Dĩ nhiên nếu có thể trực tiếp nhận được tài liệu tốt, tự nhiên không thể tốt hơn, bao nhiêu cũng nên tiết kiệm một phen mới phải.

Cho đến khi năng lực phân tích của hắn có thể phát giác được kết cấu của những phù văn tương tự bên trong những nguyên tử vật chất, Nhạc Vũ mới cảm giác mình thật là ngây thơ.

Cũng không phải ý nghĩ của hắn không cách nào thực hiện, mà là cần phải tiêu hao pháp lực, thật sự khó thể đếm hết. Muốn ở căn bản thay đổi kết cấu của phù văn, tự hắn đoán chừng năng lượng cần dùng chỉ sợ không thấp hơn mười vạn lượng đạn hạt nhân.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ chợt tràn đầy cảm xúc. Đến nay đối với việc cải tạo cốt tủy huyết nhục hắn chỉ làm được tầng cấp tế bào, tầng phân tử sâu hơn còn chưa chạm đến. Nhưng mặc dù chỉ là như thế, nhưng nếu cải tạo mạnh mẽ hơn một chút, hắn cũng khó thể ứng phó.

Nhạc Vũ không biết những linh tiên, thiên tiên thậm chí chân tiên trong truyền thuyết, là tình hình như thế nào, có thể có được lực lượng nổ tung như đạn hạt nhân của kiếp trước hay không. Nhưng ít nhất hiện nay hắn đối với những linh tài luyện khí thượng giai này vẫn lệ thuộc rất lớn.

Trầm Như Tân đi theo phía sau Nhạc Vũ, nhìn thấy hắn cầm lấy đồ vật, lại đặt trở xuống, liền giải thích:

- Nơi đây tuy cất giấu đồ vật hơi nhiều, nhưng những đồ vật tốt xưa nay vừa vào kho liền được lấy ra. Bảo tồn lại chỉ là những tài liệu luyện khí hơi kém hơn một chút. Nhưng bên trong cũng có những trân phẩm bị bỏ sót. Ngoài ra có vài loại linh tài nếu kết hợp với nhau, sẽ tạo được hiệu quả tăng lên phẩm cấp. Như vậy còn phải xem ánh mắt của ngươi cùng nền tảng luyện chế thuật như thế nào.

Nhạc Vũ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó chuyên tâm phân tích linh tài trong tay thật thấu triệt.

Hôm nay hắn đã học qua tạp thư không dưới trăm vạn quyển, trong đó còn có điển tịch luyện đan luyện khí bí truyền của Tiểu Quan Phong đều toàn bộ học thông. Tất nhiên có thể dễ dàng phân biệt được tài liệu này, mà như lời Trầm Như Tân đã nói, phương pháp đem vài loại tài liệu kết hợp hắn cũng nắm giữ hơn mười loại.

Thật ra dù không có được những thứ này, lấy năng lực phân tích của hắn cùng phối hợp tự nhiên, càng không bỏ qua những đồ tốt thực sự.

Nhưng khi hắn đi được hơn nửa phòng, trong lòng liền cảm thấy buồn bực.

- Những thứ kia dù xem như không tệ, cũng có thể tìm ra vài chục loại tài liệu phối hợp cùng nhau. Nhưng vẫn không đạt được tới yêu cầu của ta.

Đây không phải Nhạc Vũ hà khắc, mà là hiện tại trong đầu hắn đang thiết tưởng vài loại huyền binh pháp bảo, không có loại nào có thể tìm được toàn bộ tài liệu ở nơi này.

Đây cũng là tính cách của hắn, mọi chuyện đều muốn theo đuổi hoàn mỹ. Hoặc là không làm, nếu làm phải làm được tốt nhất. Không đến vạn bất đắc dĩ, tuyệt không hạ thấp yêu cầu.

- Thật không biết tình hình bên phòng khác lại như thế nào?

Ánh mắt Nhạc Vũ tìm tòi chung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy một vật, vẻ mặt kinh ngạc đi tới.

Chỉ khi hắn nhìn thấy bên trong linh trận phương viên ba trượng có một khối kim chúc hình vuông đang huyền phù lơ lửng, nhìn bộ dáng phảng phất giống như một quyển sách.

Nhạc Vũ cầm trong tay, phát hiện quả nhiên có thể mở ra. Bên trong là từng trang bằng kim chúc, bên trong không có chữ.

Làm người ta kinh ngạc chính là vật này lại cực kỳ trầm trọng, Nhạc Vũ cầm

trong tay liền bị trầm xuống, cơ hồ không cầm nổi. Hắn phải vận khởi pháp lực mới có thể giữ vững, theo năng lực phân tích của Nhạc Vũ, lại hoàn toàn không thể phân tích thông thấu bên trong, thậm chí hồn thức nội tức của bản thân cũng không cách nào thăm dò vào trong đó.

- Hay thật, hôm nay thân thể ta có hơn một trăm hai mươi thạch lực lượng, cộng thêm Hỗn Nguyên chân khí, nâng trăm thạch cũng không khó khăn. Nhưng sức nặng của vật này phảng phất như còn hơn như vậy! Cũng không biết là vật gì? Vì sao trong những điển tịch ta đọc qua cũng không thấy ghi chép? Nhìn tính chất chẳng lẽ là Ác Kim như trong điển tịch ghi lại?

Trầm Như Tân đi theo tới, thấy vậy cười nói:

- Vật này xem như kỳ vật rồi! Đã lưu tồn trong kho Quảng Lăng Tông chúng ta hơn sáu ngàn năm. Chính là một vị tu sĩ tiền bối Nguyên Anh cảnh tìm được trong một động phủ của thượng cổ tán tu. Rất nhiều người đều biết vật này bất phàm, nhưng lấy nó cũng không biết làm gì. Vật này luyện hóa cực kỳ khó khăn, theo truyền thuyết trong tông ta có một vị tu sĩ Nguyên Anh đem nó đặt trong Hợp Dương Phong, tụ tập Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy trăm ngày đêm, nhưng vẫn không tác dụng. Cộng thêm sức nặng quá lớn, linh lực chân khí đều không thể xuyên vào, không cách nào luyện chế thành huyền binh, cuối cùng đành phải buông tha. Vốn vật này đặt bên phòng chữ Giáp, mấy trăm năm trước do thiếu hụt linh thạch cao cấp, phải tiêu giảm kích thước linh trận, vì thế mới dời qua đây.

Nhạc Vũ tiện tay lật qua lật lại, phát hiện cho dù là mình cũng không nhìn thấu được bên trong, chẳng qua theo bản năng cảm thấy vật này nhất định bất phàm.

- Vật này hình dáng tương tự quyển sách, vì sao lúc trước không đặt trong Kinh Sóc Các?

Trầm Như Tân nhún vai:

- Điều này ta cũng không biết, ước chừng vì không có chữ, hoặc không có linh trận giữ gìn. Thời thượng cổ lưu lại điển tịch tu chân trân quý phần lớn đều lưu trong tử sắc ngọc giản. Dùng sách giấy lưu tồn trong thế đạo thì cực ít, mặc dù cũng có. Sư đệ sở học uyên bác, hẳn là phải rõ ràng hơn ta mới đúng.

- Vậy cũng không chắc, cuối cùng ta có cảm giác quyển sách này chỉ sợ có

huyền ảo khác!

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, liền cầm quyển sách ném vào trong giới chỉ, sau đó đi sang bên cạnh, thanh âm kiên quyết nói:

- Vật này ta lấy!

Trầm Như Tân thoáng gật đầu, lại nói:

- Sư đệ, ngươi muốn lấy đi cũng được, nhưng vật này cũng được tính là một phần tài liệu huyền binh, nếu không ta thật không tốt giao phó.

Theo hắn suy nghĩ, chỉ cần mình nói ra lời này, Nhạc Vũ sẽ bỏ qua. Thật ra trước kia có không ít người muốn đem vật này ra ngoài nghiên cứu, nhưng vừa nghe nói cũng là định mức của một phần huyền binh, phần lớn đều không chút do dự vứt bỏ trở lại.

Nhưng ngoài sự dự liệu của Trầm Như Tân, Nhạc Vũ làm như không nghe thấy, tiếp tục đi vào bên trong, lộ vẻ không quan tâm tới lời của hắn.

Trong lòng Trầm Như Tân cười khổ, thật ra dù hôm nay Nhạc Vũ không lấy vật này, hắn có cơ hội cũng muốn thử nghiên cứu xem đó là vật gì, thật không ngờ lại bị sư đệ đoạt lấy tiên cơ.

Trong nháy mắt hắn lại thấy Nhạc Vũ dừng chân. Tầm mắt Trầm Như Tân tùy ý lướt qua bên trong linh trận kia, chỉ thấy trong đó có một vật kim chúc hình giọt nước màu bạc cỡ chừng ba chén trà.

Lại nhìn nhìn, chỉ thấy bên trên viết dòng chữ: "Tinh Hống Nhuyễn Ngân", Trầm Như Tân không khỏi tò mò:

- Vật này cũng xem như kỳ trân tứ phẩm. Chẳng qua nó thật sự quá mềm yếu, rất ít người dùng vật này luyện khí, tối đã chỉ có thể làm phụ liệu, Nhạc sư đệ vì sao nhìn trúng nó?

Mà giờ khắc này trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ vui mừng:

- Không nghĩ ra ở chỗ này lại có thể tìm được! Nếu có Tinh Hống Nhuyễn Ngân, bản vẽ luyện khí mình thiết kế cũng phải bỏ hết. Không cần phí thời gian tìm

thêm tài liệu khác.

Vừa nhìn thấy vật này, trước hết hắn liền nghĩ đến thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm của Chiến Tuyết. Thanh huyền binh kia hôm nay hắn không còn dùng được, nhưng ý nghĩ chế luyện lại cũng đã nảy sinh, vốn Nhạc Vũ từng nghĩ tới luyện chế ra một thanh huyền binh tương tự, chỉ là lâu nay vẫn chưa tìm được tài liệu thích hợp.

Tinh Hống Nhuyễn Ngân trước mặt chính là một trong vài loại tài liệu hắn dự tính, vừa rồi hắn phân tích một ít kết cấu, không có quá nhiều sai biệt với yêu cầu của hắn.

Tuy vật này mềm yếu, nhưng nếu tổ hợp thêm vài loại kim chúc có thể đưa tới hiệu dụng như Thiên Niên Tuyết Tàm Ti, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn mười mấy lần!

Trong lòng thoáng động, Nhạc Vũ lấy ra một nắm bình sứ cỡ nắm tay bên trong giới chỉ, đựng bốn năm bình Tinh Hống Nhuyễn Ngân mới dừng lại.

Trầm Như Tân thấy vậy cau mày, nhìn phân lượng Nhạc Vũ đã lấy, dường như thật sự muốn dùng vật này làm chủ yếu để luyện chế pháp bảo. Trong lòng hắn ngoài việc khó hiểu còn tò mò, không biết cuối cùng Nhạc Vũ dự định làm gì?

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại xoay người liên tục lấy thêm bốn loại kim chúc, liền vội vàng rời khỏi La Trân Điện, tế phi kiếm nhanh chóng rời đi trước ánh mắt nghi hoặc của Trầm Như Tân.

Nhớ tới Chiến Tuyết, nếu đổi lại thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm mới nhất định sẽ tăng thêm chiến lực, trong lòng Nhạc Vũ lại có vài phần cảm giác khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 359: Kim Linh Thể

Bên trong Luyện Khí Viện, toàn bộ kim chúc bên trong đỉnh lô vừa hòa tan, Nhạc Vũ dùng hệ thống trí năng phụ trợ bắt đầu sắp xếp tổ hợp nguyên tử kim chúc vào chung một chỗ.

Người tu chân khi luyện khí, đại khái chỉ sử dụng cách luyện rèn nhiều lần, loại bỏ tạp chất bên trong, sau đó lại áp suc. Chẳng qua thủ đoạn sử dụng khác với những thợ rèn chốn dân gian mà thôi, thật ra cũng không xem là khác nhau về bản chất.

Nhạc Vũ lại trực tiếp giảm đi một bước này, hắn dùng thời gian một ngày đem kim chúc hòa tan, liền bắt đầu lấy ra nguyên tử kim chúc, sau đó dựa theo sự cần thiết sắp xếp tạo thành kết cấu hợp kim tinh thể, cùng lúc đó cũng khắc họa phù văn vào bên trong.

Loại thủ đoạn này nếu so với những luyện khí tông sư của Ngọc Dung Phong cao minh hơn vô số lần. Kiếp trước những nhà xưởng chế luyện hợp kim hoặc tinh luyện kim loại, hơn phân nửa cũng sử dụng kỹ thuật có tên là Nano này để dùng tinh luyện kim loại.

Ước chừng vài phút sau, trong tay Nhạc Vũ đã ngưng kết ra một sợi kim khí mảnh như sợi tóc.

Nhạc Vũ thoáng thử một phen, đem pháp lực của mình rót vào bên trong, sau đó chỉ thấy sợi tơ mềm mại vô lực chợt thoáng hiện hàn mang, tùy ý hướng bên cạnh đảo qua, lập tức đem đại đỉnh trong phòng vung thành hai đoạn.

Nhìn một màn này, dù là bản thân Nhạc Vũ cũng trợn mắt há hốc mồm.

Đỉnh lô kia có thể luyện chế pháp bảo huyền binh tam phẩm, độ cứng rắn cũng đã đạt tới trình độ nhất định, không ngờ không ngăn được một kích nhẹ nhàng của sợi chỉ này.

Thật ra ban đầu sở dĩ Nhạc Vũ lựa chọn Tinh Hống Nhuyễn Ngân làm tài liệu chủ yếu chế tạo huyền binh, là vì tính dẻo của loại kim chúc này. Nhưng so sánh với những linh kim tứ phẩm khác, còn có thể khắc họa nhiều linh trận phù văn. Điều này cũng có ý nghĩa đó là đồ vật tứ phẩm. Thiên Ti Tuyết Kiếm của hắn có thể cố định càng nhiều đạo pháp hơn những huyền binh khác.

Tinh Hống Nhuyễn Ngân sau khi kết hợp vài loại kim chúc khác, còn có thể tạo ra được bực uy lực này, bản thân Nhạc Vũ hoàn toàn không hề ngờ tới, xem như là niềm vui ngoài ý muốn.

Giờ phút này linh trận bên trong sợi chỉ còn chưa hoàn thành, tất nhiên không cách nào bắt đầu dùng đạo pháp, tất cả chỉ dựa vào lực lượng bản thân mà thôi.

Thật không biết sau khi hắn tuyển xong mấy đạo pháp, cố định xong xuôi, thi triển ra lại có hiệu quả kinh người đến bực nào?

Ngay sau đó, Nhạc Vũ bắt đầu dùng băng hàn pháp lực bên trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, rót vào bên trong. Cả sợi chỉ bạc bắt đầu cứng rắn lên, thẳng tắp vươn ra.

Đây cũng là một trong những đặc tính của Tinh Hống Nhuyễn Ngân, gặp lạnh sẽ cô đọng lại, chắc chắn không kém huyền binh tứ phẩm, thậm chí còn vượt hơn Tam Diệu Như Ý Lôi Châm.

- Nếu dùng sợi tơ này ngưng tụ thành giáp, hiệu quả nhất định không kém hơn linh giáp tứ phẩm. Chẳng qua đem huyền binh đi phòng ngự, không khỏi có chút ngu xuẩn. Ngày sau đợi đến khi đem Thông U Định Minh Châu tế luyện đến tầng thứ chín, tương đương Kim Đan cảnh giới, còn phải tìm một bộ y phục hộ thân cho Chiến Tuyết. Ban đầu thật không dám nghĩ đến tu vi củ ta lại tăng trưởng nhanh như vậy, Ngân Nguyệt Thôn Long Giáp tốt thì có tốt, nhưng hôm nay cũng đã có chút không dùng được.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lại bắt đầu rót vào hành hỏa pháp lực. Sau đó cả sợi chỉ bạc lại biến thành thật xốp, chẳng qua vẫn vô cùng sắc bén, đun nóng tới hai ngàn độ, cũng không hề có dấu hiệu gì không ổn định, trước mắt nhiệt độ này đã là cực hạn của hắn.

Lấy tu vi Kim Đan của Đoan Mộc Hàn, cộng thêm Chu Lệ kiếm, dễ dàng phát ra được hỏa viêm năm sáu ngàn độ. Nhưng Nhạc Vũ lại đoán chừng, thanh Thiên

Ti Tuyết Kiếm mới này có thể kháng được nhiệt độ đạt tới chín ngàn. Mặc dù so với tu sĩ Kim Đan tinh thông hành hỏa đạo pháp kiếm quyết như Đoan Mộc Hàn, cũng không thể dễ dàng đốt cháy.

Ngoài ra đoán chừng đợi đến khi hắn chọn lựa xong vài đạo pháp hoàn toàn cố định, năng lực kháng nhiệt còn có thể gia tăng ít nhất bốn thành. Nó có thể mềm rắn, dài ngắn tự nhiên, chịu lạnh chịu nóng, so với Thiên Ti Tuyết Kiếm trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu ngưng kết ra sợi chỉ bạc thứ hai. Những sợi tơ này cũng không giống như lôi châm, có thể hoàn toàn độc lập. Mà hòa hợp thành một thể nơi gốc rễ, chủ yếu là vì tổ hợp linh trận không đến nỗi hỗn loạn. Dù sao so sánh mà nói, trận phù của Thiên Ti Tuyết Kiếm phức tạp hơn rất nhiều, cũng càng thêm khó thể điều khiển.

Đợi đến khi Nhạc Vũ hoàn thành xong ngàn sợi tơ bạc kia, cũng đã trôi qua hai ngày. Thời gian còn dài hơn lúc hắn luyện chế lôi châm, chẳng qua khi đó cần dùng Tam Muội Chân Hỏa tế luyện, mà lần này tuy khắc họa linh trận có khó khăn, lại không tiêu hao quá nhiều tinh lực của Nhạc Vũ, cho đến lúc hắn luyện thành tinh thần vẫn thật đầy đủ.

Cuối cùng là quán chú pháp lực, đem linh trận bên trong khởi động, đợi đến khi hoàn thành, thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm mới đã từ từ tản ra linh lực nồng hậu.

Đây là do bản thân huyền binh tự thu nạp linh lực, duy trì vận chuyển phù trận bên trong. Không cần chủ nhân rót vào pháp lực, đạo pháp đã được cố định bên trong tùy thời tùy chỗ có thể phát huy ra được tác dụng.

Dĩ nhiên đây chỉ là trên lý luận mà thôi, nếu gặp lúc chiến đấu, để tránh huyền binh bị đụng hư, cần phải rót chân khí vào khiến cho nó kiên cố hơn, ngoài ra nếu muốn lấy được hiệu quả đạo pháp mạnh hơn, gia tăng pháp lực cũng là một loại thượng sách.

Nhưng nếu như đụng phải tu sĩ Linh Hư Tâm Động kỳ trở xuống, với Nhạc Vũ không cần sử dụng pháp lực, chỉ dùng tâm niệm chỉ huy liền có thể giết chết.

Bên trong Thiên Ti Tuyết Kiếm, Nhạc Vũ đem ba loại đạo pháp hòa hợp một thể, cố định hai thuật pháp. Bảo lưu lại Phong Duệ thuật, sau đó chồng thêm tứ trọng trung giai Cường Kim thuật, ngoài ra còn có hai trung giai Phá Giáp thuật,

hai trung giai Nhu Nhận thuật.

Mười trung giai đạo pháp chồng lên, khiến cho tính năng của thanh kiếm này vô luận về phương diện nào cũng mạnh mẽ tới mức làm cho người ta phải giận sôi.

Bản thân Nhạc Vũ cực kỳ hài lòng, thanh huyền binh này mặc dù không có đạo pháp gì mạnh mẽ, nhưng lực sát thương tuyệt đối sánh ngang huyền binh tứ phẩm! Lại nói với thực lực hôm nay của Chiến Tuyết, phối hợp đặc tính của thanh huyền binh, đủ để phá hết đạo pháp kiếm thuật của Kim Đan cảnh trở xuống, không cần quan tâm tới quá nhiều, thậm chí trên Kim Đan cũng có cơ hội chiến thắng.

Thu hồi Vân Văn Đỉnh, Nhạc Vũ lại nhìn vào luyện khí thất bị Thiên Ti Tuyết Kiếm của hắn phá vỡ, sau đó không thèm quan tâm, chỉ khẽ nhún vai đi ra ngoài. Lần này nhất định sẽ bị giữ lại không ít chỉ tiêu cung phụng, nhưng hôm nay tâm tình hắn rất tốt, đối với việc tổn thất tài vật hắn cũng không quá quan tâm.

Rời khỏi Luyện Khí Viện, Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng nhìn về phía Vạn Tiên Quật, tính nhẩm thời gian lúc này linh lực dị biến hắn đã ảnh hưởng trải qua tầng thứ tư.

Nếu hắn đoán không sai, nói vậy những tu sĩ Linh Hư cảnh kia khi phát hiện bọn họ không cách nào xử lý, ước chừng phải sau hai ngày. Chẳng qua không biết rốt cục Hà Phàm sẽ xin người phương nào trợ thủ? Trong tông môn tương đối am hiểu trận đạo ngoại trừ hắn cùng Tào Vấn, còn lại không ít tu sĩ Kim Đan cảnh, bởi vì hàng năm có tích lũy, cũng có thực lực không kém.

Nhưng Nhạc Vũ đánh cuộc Hà Phàm nhất định sẽ đem chuyện này đè ép xuống. Những năm nay hắn không ngừng kết giao với người này, chính là vì chuyện hôm nay.

Những Kim Đan tu sĩ khác cũng có vài người có giao tình với Hà Phàm tốt hơn hắn.

Nhưng những người này đối với chức vị thủ tọa từ đường chưa hắn không có dã tâm. Thực lực về trận đạo càng mạnh, thì càng có cơ hội nhìn ngó vị trí này. Hà Phàm mới tấn thăng Kim Đan, căn cơ chưa đủ, làm sao không cảm giác kiêng kỵ?

Đến bước này, Nhạc Vũ ít nhất phải có năm thành cơ hội.

Đang yên lặng suy tính biến số bên trong, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên khẽ động, nhìn về nơi xa. Chỉ thấy cách đó không xa có hai mươi mấy nam nữ thiếu niên, đang giằng co lẫn nhau. Một bên là nam nữ hỗn hợp, người cầm đầu là một thanh niên chừng hai mươi tuổi. Bên kia là một nữ tử thanh tú, ước chừng mười chín tuổi, dung nhan thanh lễ, ưu mỹ nhã nhặn, khí chất thật tốt.

Làm Nhạc Vũ để ý chính là trang phục của những nữ tử kia thuộc về Băng Nguyệt Tông.

- Ngay cả người của Băng Nguyệt Tông cũng tới, xem ra lúc mở Tử Vân tiên phủ cũng đã đến gần. Nữ tử này chắc là một trong tứ đại đệ tử kiệt xuất nhất của Băng Nguyệt Tông. Đáng tiếc! Lần này xem ra không có cơ hội nhìn thấy Hư Nhược Nguyệt. Nàng kia chỉ mới mười chín tuổi đã bước vào Kim Đan cảnh giới, ta thật muốn nhìn xem một chút.

Nhạc Vũ không thèm để ý tới, ngự kiếm đi ngang qua. Nhưng khi hắn sắp rời khỏi, chỉ nghe thanh niên cao gầy kia cười đùa:

- Sớm nghe nói băng hệ đạo pháp kiếm quyết của Băng Nguyệt Tông độc bộ thiên hạ. Làm sao ngay cả chuyện người khác muốn lãnh giáo trao đổi một phen cũng ra sức khước từ như vậy? Chẳng lẽ không dám?

Nàng kia cũng không phản ứng, thoáng khom người làm lễ nói:

- Không phải không muốn, nơi này dù sao cũng là chỗ ở của Quảng Lăng Tông. Động thủ ở chỗ này, đối với chủ nhân sẽ bất kính. Nếu Vân công tử thật muốn tỷ thí, thì cùng nhau ra khỏi Quảng Lăng sơn.

- Quảng Lăng Tông?

Thanh niên cao gầy kia cười nhẹ:

- Ngươi muốn tìm cớ thối thác, cũng nên tìm lý do tốt một chút. Một Quảng Lăng Tông nho nhỏ, có gì tài giỏi? Nếu bọn họ muốn quy tội, ngươi đẩy hết cho ta là được.

Kiếm quang Nhạc Vũ nhất thời chuyển ngoặt, hướng đám người kia bay thẳng

tới. Ngôn ngữ của thanh niên kia tuy rất khinh bạc, nhưng tu vi cũng đã đạt tới Ngụy Đan cảnh giới, linh thức bao phủ tứ phương, giờ phút này tự nhiên nhận thấy được Nhạc Vũ đi đến. Hắn lập tức cười lạnh một tiếng:

- Vân Kim, chặt đứt tay chân hắn cho ta!

Một thiếu niên mặt xanh lãnh khốc đứng phía sau hắn cơ hồ lập tức chém ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang xé qua thiên địa, hướng Nhạc Vũ bắn tới, hơn mười thiếu nữ Băng Nguyệt Tông liền đưa mắt nhìn theo.

Sắc mặt Nhạc Vũ chợt ngưng lại, đạo kiếm quang kia mặc dù chưa tới trình độ Kim Đan, nhưng sắc bén vô song, dù là Kim Đan tu sĩ vẫn có thể chém giết.

Ngay sau đó trong nội tâm hắn chợt vui mừng, người này chỉ sợ hơn phân nửa chính là Kim Linh Thể mà hắn tha thiết ước mơ!

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ đưa tay vỗ, thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm vừa luyện chế xong liền phá không bay ra. Hóa thành vô số sợi tơ thật nhỏ, xông thẳng vào trong kiếm quang kia. Men theo những nơi yếu kém càn quét qua, trong khoảnh khắc, liền phân giải tan rã. Sau đó tất cả sợi tơ liền trọng tổ thành một thanh kiếm, lấy uy thế sét đánh nặng nề chém lên thân thể người kia!

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, tên nam tử tên Vân Kim liền hộc máu văng ra sau…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 360: Chặt gãy tay chân

Khi thanh phi kiếm màu bạc bị Nhạc Vũ gọi trở về, vẻ mặt hai mươi mấy người kia còn chưa kịp hồi phục lại.

Vân Kim kia cũng có tu vi Ngụy Đan cảnh, bản thân còn là Kim Linh Thể, kim chúc kiếm quyết xưa nay uy danh hiển hách.

Đối thủ như vậy cho dù Kim Đan cảnh tu sĩ cũng phải nhượng bộ lui binh.

Nhưng ở trước mặt thiếu niên này, Vân Kim phát ra đạo kiếm quang kia, phảng phất như yếu ớt không hề tồn tại. Mà bị một kiếm đánh bay, cơ hồ không có chút sức lực phản kháng.

Nam tử cao gầy kia khuôn mặt kinh ngạc trợn to hai mắt, phảng phất như không tin những gì mình vừa chứng kiến.

Nói đùa gì vậy? Người trước mắt bất quá chỉ có tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong mà thôi. Mà đệ đệ thứ xuất (con thị thiếp), bên trong gia tộc dù chưa hẳn là người mạnh nhất, nhưng được liệt vào tam giáp! Trước kia từng có chiến tích bức lui Kim Đan tu sĩ.

Thiếu niên này có lai lịch gì, làm sao có thể tổn thương hắn?

Thiếu nữ thanh lệ cầm đầu Băng Nguyệt Tông hồi phục lại trước tiên, vẻ mặt nghiêm túc hướng Nhạc Vũ cúi người thi lễ:

- Chính là Nhạc Vũ sư huynh sao? Băng Nguyệt Tông Đinh Di Tinh xin ra mắt Nhạc sư huynh.

Nhạc Vũ khẽ vẫy tay, thu hồi Thiên Ti Tuyết Kiếm vào trong giới chỉ. Kiếm này hắn còn chưa luyện hóa, chỉ có thể ỷ vào ưu thế người luyện chế thêm chút ứng dụng mà thôi. Cộng thêm nguyên nhân tu vi chưa đủ, có thể phát huy ra được uy lực còn chưa đủ một phần mười. Vừa rồi chỉ là xuất kỳ vô ý, nếu đấu lại một lần,

đối phương nếu sớm có chuẩn bị, chưa chắc có thể làm bị thương thanh niên tên Vân Kim kia.

Nhưng hiệu quả thử kiếm lần này thật đúng là không tệ. Nếu không phải Chiến Tuyết thật sự không còn binh khí sử dụng, hiện tại hắn cũng không đành lòng bỏ qua, đem thanh huyền binh chiến lực thượng giai này giao cho nàng.

Dĩ nhiên có thêm Diễn Thiên Châu phụ trợ, khi kiếm quang kia vừa đánh tới, trong mắt Nhạc Vũ đã lập tức nhìn thấy những sơ hở, biết chỉ cần đánh trúng những điểm yếu này, cắt đứt, liền có thể hoàn toàn hóa giải.

Lúc này trừ phi sử dụng đạo pháp kiếm quyết vượt ngoài kiến thức thể hệ của hắn, hoặc có tu vi cao hơn, chẳng hạn như siêu phẩm bảo vật như Thập Phương Môn. Nếu không cùng giai với nhau, ít có người có thể đối địch với hắn. Cho dù là thanh niên Kim Linh Thể vừa rồi, cũng là như thế.

Hơn mười thiếu niên nam nữ đứng phía sau nam tử cao gầy vội vàng đỡ lấy Vân Kim, sau đó mười mấy ánh mắt tức giận đều phóng đi qua.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý tới, phi hành tới trên bầu trời chỗ những người kia đang đứng, từ trên cao nhìn xuống hỏi:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Đinh Di Tinh biết Nhạc Vũ đã biết chuyện nhưng lúc này nghe hỏi cũng dùng thần sắc kính cẩn đáp:

- Vị này là ngũ công tử Vân Nhạc Thần, thuộc đời thứ tư của Thanh Châu Vân gia, vừa rồi vô tình gặp được chúng ta, nói muốn thử nghiệm băng hệ đạo quyết công pháp của Băng Nguyệt Tông chúng ta.

Nhạc Vũ thầm nghĩ cô nương này cũng thật thú vị, khẽ mỉm cười nói:

- Tỷ thí trao đổi dù sao cũng là chuyện tốt. Nhưng nơi này dù sao cũng thuộc đất tu hành của tông ta. Mấy vị nếu muốn giao thủ, hãy chọn thời gian khác. Hoặc là rời khỏi phạm vi Quảng Lăng sơn, chư vị có thể tùy ý.

Vân Nhạc Thần nghe vậy cũng không tiếp tục suy đoán thân phận lai lịch của Nhạc Vũ, nhất thời cười một tiếng, âm sâm nói:

- Chuyện của Vân Nhạc Thần ta, nơi nào tới phiên ngươi tới quản? Người của Vân gia không tới phiên ngươi tới la hét, cũng là ngươi, vừa rồi làm tổn thương Vân đệ của ta, kính xin cho chúng ta một sự công đạo.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, không thèm tranh luận với hắn, ý niệm vừa động, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm liền nổ bắn ra.

Vừa thấy cảnh này, Vân Nhạc Thần cơ hồ theo bản năng tế lên một vòng tròn màu trắng gắn đầy linh phù che ngay trước người. Ngay khi một tầng tầng mặt thuẫn linh lực băng hệ thật khó khăn mới che chắn được trước người hắn, mưa châm màu bạc đã toàn bộ ập tới. Sau đó hắn bắt đầu lĩnh hội được cảm giác vô cùng bất đắc dĩ khi đường đệ mình bị Nhạc Vũ dùng một kiếm đánh bại.

Những ngân châm kia lọt vào trong linh thuẫn, cũng không hoàn toàn cứng rắn công kích, đi tìm những đầu mối then chốt của linh lực kết nối, chặt đứt câu thông, không chút trở ngại xuyên thủng vòng tròn, sau đó nhanh chóng lộ ra bắn thẳng tới.

Cho đến khi những ngân châm lóe điện mang từ bên cạnh hắn lướt qua, thần trí Vân Nhạc Thần mới thanh tỉnh lại, trên trán tuôn đầy mồ hôi lạnh.

- Một kiếm vừa rồi ta đã nương tay. Nếu dám động thủ với ta, còn chưa chết xem như hắn may mắn.

Vẻ mặt Nhạc Vũ không chút biểu tình nhìn chăm chú vào Vân Kim đã hôn mê. Nếu không phải người này có Kim Linh Thể, đối với hắn rất có tác dụng, lần này mặc dù hắn không lấy tính mạng người kia, nhất định cũng muốn phế bỏ tu vi!

Tiện tay một chiêu, thu hồi lôi châm trở lại trước người, sau đó tầm mắt Nhạc Vũ chuyển hướng Vân Nhạc Thần:

- Quản ngươi nghe cũng được không nghe cũng được! Tóm lại nếu còn động thủ bên trong Quảng Lăng Tông, ta sẽ không lưu tình!

Lồng ngực Vân Nhạc Thần liên tục phập phồng, bình tĩnh trợn mắt nhìn qua, thật lâu không nói chuyện. Nhạc Vũ khẽ cau mày, dứt khoát không tiếp tục để ý tới người này, thẳng ngự phi kiếm rời đi.

Nhưng ngay lúc hắn vừa xoay người, liền nghe phía sau vang lên thanh âm lệ khí:

- Giết người này cho ta!

Trong nội tâm Nhạc Vũ chợt động, sau đó khóe môi hiện lên nụ cười lãnh khốc, Minh Dương kiếm dưới chân chợt tăng tốc, dùng một tốc độ ngoài dự liệu vẽ ra một đường vòng cung khúc chiết, bay về phía bầu trời. Cơ hồ liền nhìn thấy có hơn mười pháp bảo hình thức khác nhau đồng loạt hướng sau lưng hắn đánh tới, tuy bị Nhạc Vũ tránh hơn phân nửa, nhưng vẫn có vài món đánh trúng, khiến cho vòng bảo hộ do lôi châm tạo thành bị đung đưa kịch liệt.

Chỉ trong nháy mắt, một thanh đao dài ba xích từ trong giới chỉ của hắn bắn ra.

Trong phút chốc phương viên ngàn trượng liền nổi bi âm bốn phía. Nhạc Vũ điều khiển đao âm, trực tiếp tiến vào tứ chuyển Bi Tuyệt Diệt Âm Đao. Sau đó cả người mang theo ánh sáng như cầu vồng, xông vào trong đám người còn chưa kịp chuẩn bị. Sau đó một đao trực tiếp bắn tới, đâm vào đan điền một người, trường đao khẽ run, trực tiếp đem tu vi của người kia toàn bộ phế bỏ.

Hơn mười thiếu niên nam nữ Vân gia lúc này mới cảm giác sợ hãi, rối rít tứ tán, cố gắng thoát đi phạm vi đao âm trùm tới.

Nhạc Vũ cũng không vội vã đuổi bắt, chẳng qua lạnh lùng quay đầu, nhìn gương mặt đau đớn của mấy nữ tử Băng Nguyệt Tông đang cầm lấy huyền binh bỏ vào trong giới chỉ của mình.

Đinh Di Tinh cũng không lộ vẻ lúng túng, đè nén thần hồn đang bị chấn động, hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Chúng ta vốn muốn giúp Nhạc sư huynh một tay. Chẳng qua hôm nay xem ra đã làm điều thừa. Sư huynh thần uy cái thế, Di Tinh tâm phục khẩu phục.

Ánh mắt Nhạc Vũ sắc lạnh, trong khoảnh khắc mới như cười như không thu hồi ánh mắt:

- Chuyện vừa rồi ta không so đo. Chẳng qua sau khi đi vào Tử Vân tiên phủ, bọn ngươi tốt hơn tự lo thân! Sớm nghe nói Băng Nguyệt Tông Hư Nhược Nguyệt trong phù trận thuật đương đại nổi danh, Nhạc Vũ cũng thấy bội phục. Thật

không hi vọng lần sau cùng nàng gặp mặt phải sống chết liều mạng!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ không để ý tới họ, ngự kiếm đuổi theo Vân Nhạc Thần. Minh Dương kiếm dưới chân hắn tốc độ thật nhanh, nhưng so sánh với đối phương chậm hơn một chút.

Nhưng chỉ khoảnh khắc sau, những lôi châm kia đã xếp thành trận thế, đẩy mạnh tốc độ của Nhạc Vũ tăng thêm mấy lần, trong nháy mắt đã đuổi kịp.

Vân Nhạc Thần thấy thế nhất thời sắc mặt trắng bệch, trong mắt hiện lên vẻ oán hận, lập tức lấy ra một thanh phi kiếm tứ phẩm màu lam, nặng nề xoáy chém sang bên cạnh.

Nhạc Vũ cũng lười chống đỡ, trực tiếp đem Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao tăng lên lục chuyển, hất văng phi kiếm. Giờ khắc này trong nội tâm của hắn lại chợt cảm thấy kỳ quái.

- Thanh Châu Vân gia, ta từng nghe nói qua. Chính là một trong Thần Châu tứ đại tu chân thế gia. Tuy những năm gần đây thanh thế hơi có xuống dốc, nhưng cũng có tới mười vị Nguyên Anh cảnh tu si. Thậm chí nghe nói có một vị còn đang bế quan đánh sâu vào Đại Thừa cảnh. Chẳng qua lần này Vân gia phái người vào Tử Vân tiên phủ, dù sử dụng huyền binh pháp bảo có bất phàm, nhưng không đạt tới cấp bậc hộ thân như Thập Phương Môn?

Trong nội tâm vừa dâng lên ý niệm này, trận hình lôi châm lại chuyển biến lần nữa, lần này vây quanh Vân Nhạc Thần, sau đó thân hình liền dừng lại trước châm trận, lạnh lùng nhìn thanh niên cao gầy đang giãy dụa bên trong.

- Vừa rồi hình như ngươi đã nói, muốn chém đứt chân tay ta?

Vân Nhạc Thần làm như không nghe thấy, ngược lại nhìn Nhạc Vũ cười:

- Nhạc Vũ đạo hữu đúng không? Hôm nay ta nhận thua, thủ đoạn của các hạ lợi hại, dù huynh trưởng của ta cũng không là đối thủ. Ngày sau nhất định có thể chứng trường sinh. Vừa rồi là miệng ta tiện, không biết trời cao đất rộng. Nhưng người không biết không tội. Kính xin đạo hữu đừng trách, lần này bỏ qua cho ta một lần thế nào?

Lời của hắn còn chưa dứt hẳn, liền thấy trước mặt hiện lên ánh đao, từ nơi này

chợt lóe rồi mất.

Sau đó Vân Nhạc Thần liền cảm thấy bắp đùi lạnh như băng, ngay sau đó đôi chân bị chặt gãy! Vô số máu tươi phun trào, xương thịt chia lìa đau đớn trong nháy mắt truyền vào trong đầu của hắn.

Sự đau đớn này Vân Nhạc Thần không đến nỗi sợ, nhưng thần sắc vô tình của Nhạc Vũ làm lòng hắn lo sợ không yên.

Hắn biết thiếu niên trước mắt không những muốn chém đứt chân tay hắn! Thậm chí muốn lấy tính mạng hắn!

Trong giây lát, một đạo ánh đao hiện lên, hắn cảm giác được cánh tay của mình truyền tới xúc cảm lạnh giá. Trên mặt Vân Nhạc Thần không còn chút huyết sắc, gương mặt dữ tợn nói:

- Nhạc Vũ, ngươi có can đảm đụng đến ta? Ngươi có biết tằng tổ phụ ta là ai? Hôm nay ngươi còn dám đụng tới ta, ngày sau lão tổ tông nhà ta nhất định băm thây ngươi vạn đoạn!

Nhạc Vũ nghe được thoáng lắc đầu, lại vung đao lần nữa, lột bỏ tay trái của người kia, ngay khi ánh mắt hắn vừa nhìn vào cổ họng người no, trên bầu trời chợt truyền tới một thanh âm thét vang:

- Vũ nhi dừng tay!

Nghe ra là thanh âm của Nông Dịch Sơn, trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời thoáng cảm thấy tiếc nuối, thu hồi Bi Âm Đao vào trong giới chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 361: Cá lớn mắc câu

Chỉ thoáng chốc, phía chân trời có mấy đạo quang mang bay thẳng tới, Nhạc Vũ nghe thấy một tiếng rống giận, mấy đạo lôi quang thật lớn hướng chỗ hắn đứng bắn tới.

Nhạc Vũ híp mắt, cũng không có ý định tránh né, chỉ dùng lôi châm sắp hàng chắn ngay trước người, đem những luồng lôi lực từ không trung đánh xuống toàn bộ thu nạp vào trong lôi châm.

Bộ ngân chân có thể sắp xếp ra sáu loại pháp trận, hiện tại hắn đang sử dụng Tụ Lôi trận, chính là một trong số đó!

Nhìn thấy Nhạc Vũ bình yên vô sự, thanh âm kia lại phát ra một tiếng quát thẳng đánh thần hồn.

Ngay khi tâm thần Nhạc Vũ còn đang hoảng hốt, lôi lực còn đang hội tụ dày đặc trên không trung, Nông Dịch Sơn cười lạnh nói:

- Vân Lan đạo huynh, ngay cả nguyên do ngươi cũng không hỏi, liền muốn đem Vũ nhi đánh chết. Chẳng lẽ các hạ thật sự không để Quảng Lăng Tông vào trong mắt? Nếu đạo huynh còn muốn động tay lần nữa, đừng trách ta vô tình, đem ngươi tru diệt! Nơi này là Bắc Hoang, là Quảng Lăng sơn, không phải Vân gia Thanh Châu.

Lôi linh lực kia tụ tập càng thêm nhanh chóng, thanh thế ngày càng kinh người, tựa hồ tùy thời sẽ đổ ập xuống chỗ Nhạc Vũ. Thanh âm của Nông Dịch Sơn cũng chuyển thành vô cùng rét lạnh:

- Vân Lan đạo huynh, ngươi đoán nếu hôm nay ngươi vẫn lạc, Vân gia sẽ có phản ứng gì? Là Vân gia mất trước, hay Quảng Lăng Tông ta bị tiêu diệt trước? Cơ nghiệp của các ngươi tại Thanh Châu không còn cần thiết?

Theo thanh âm thốt ra, khí tức kinh người trên bầu trời xuất hiện trong cảm ứng

linh thức của Nhạc Vũ, tiếp theo một cỗ ý niệm quét ngang thiên địa, cơ hồ dùng loại khí thế giống như hắc động đang thổ nạp thiên địa linh khí trong phương viên vạn trượng chung quanh.

Con ngươi Nhạc Vũ co rụt lại, âm thầm nghiêm nghị, cho đến hôm nay hắn mới biết vị sư tổ của hắn có thể lấy bản thân sắp vẫn lạc giữ vững ngôi vị chưởng giáo, thậm chí lực áp Xương Băng Hồng, ngồi yên trên bảo tọa đệ tử đời thứ hai của tông môn, tuyệt không chỉ may mắn mà tới!

Thực lực mạnh tới mức làm hắn hít thở không thông.

- Nếu sư tổ cùng Xương sư thúc tổ chưa từng dùng bí pháp mạnh mẽ độ kiếp kết anh, chỉ sợ thật sự có khả năng vọng tới Đại Thừa cảnh giới.

Trong lòng hắn vừa hiện lên ý nghĩ này, liền cảm nhận được lôi lực trên không trung rốt cục từ từ tản đi. Sau đó trong khoảnh khắc cảnh tượng kinh người như muốn thiên băng địa liệt lại hoàn toàn khôi phục như thường.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn thấy hai vị lão nhân mặc đạo bào, từ bên trong tầng mây bước ra. Một vị chính là Nông Dịch Sơn, một người khác gương mặt xa lạ, vẫn còn mang theo nét mặt giận dữ, đoán chừng là Vân Lan mà Nông Dịch Sơn vừa gọi tên. Bên cạnh hắn còn có một vị thiếu niên, dung mạo có vài phần giống Vân Nhạc Thần nhưng càng trẻ hơn, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ, không hề có vẻ cừu thị căm hận, ngược lại còn có vài phần mùi vị hăng hái bừng bừng.

Nhạc Vũ cúi đầu chắp tay làm như cung nghênh, lão giả kia hừ lạnh một tiếng nói:

- Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Tằng tôn của ta đắc tội ngươi chuyện gì? Phải hạ độc thủ như thế?

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn về phía trước, vẫn nho nhã lễ độ hơi cúi người nói:

- Nguyên do hôm nay mặc dù chính ta nói tiền bối đại khái cũng không tin. Vừa vặn có đệ tử Băng Nguyệt Tông ở đây tận mắt thấy, tiền bối có thể hỏi bọn hắn.

Đang lúc nói chuyện, ánh mắt Nhạc Vũ quét về phía đám người Băng Nguyệt Tông. Mà Đinh Di Tinh đang định mở miệng nói chuyện, chợt cảm thấy toàn thân run lên. Nàng dùng khóe mắt len lét liếc nhìn Nhạc Vũ, ánh mắt kia không

kém hơn sự tưởng tượng của nàng bao nhiêu, âm hàn lạnh lẽo, sát cơ hiển lộ.

Chỉ thoáng một khắc sau, cuối cùng Vân Lan tát vào mặt Vân Nhạc Thành hai cái, sau đó kéo hắn rời đi.

Một mặt quả thật đuối lý, một mặt không muốn bị người chê cười. Ngày từ lúc hắn đang giằng co với Nông Dịch Sơn, liền có mười mấy cỗ hồn thức cường đại của Nguyên Anh tu sĩ xa xa bao phủ tới, chỉ một người thì cũng thôi, lại là một đám người, nếu còn tiếp tục lưu lại đây chỉ làm mất mặt xấu hổ.

Nhìn người của Vân gia tức giận rời đi, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi than nhẹ. Hắn không phải lo lắng bị Vân gia trả thù, Quảng Lăng Tông nằm tận giải đất biên thùy, mặc dù nguy cơ tứ phía, tình cảnh vẫn khá hơn Thanh Châu Vân gia một chút. Chỉ sợ nếu hôm nay thật sự giết hết mười mấy người này, chuyện Vân thị xâm phạm cũng chưa chắc xảy ra.

Hắn than thở chính là Quảng Lăng Tông trong vạn năm nay, tuy không có thực lực đại phái, ở Trung Nguyên danh tiếng không vang, thật sự triệt để bị đẩy ra biên duyên, ở trong mắt đám người như Vân Nhạc Thần, đoán chừng địa vị cũng chỉ xê xích không xa với những tiểu môn tiểu phái ở giữa Trung Nguyên.

Thật ra chuyện hôm nay, chỉ cần Quảng Lăng Tông hơi có chút danh tiếng, dù Vân Nhạc Thần có cuồng ngạo thế nào cũng tuyệt không dám ăn nói ác ý như thế.

- Thiếu niên đi cùng vừa rồi, cũng không biết là người phương nào? Tuổi còn trẻ lại có Ngụy Đan cảnh giới. Nhìn thái độ của Vân thị đệ tử đối với hắn, so với Vân Nhạc Thần còn thêm kính cẩn. Nói vậy người này mới là đệ tử được Vân gia chân chính xem trọng.

Nói trở lại, Vân gia có được hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh, thật khiến cho người ta không lời nào để nói.

Trong những hậu bối đệ tử, cũng đều có kẻ bất phàm, ngoại trừ Vân Kim, ngay cả Vân Nhạc Thần tư chất cũng không tệ lắm.

Đây cũng chỉ là một trong tứ đại tu chân thế gia, vị trí xếp cuối mà thôi. Truyền thuyết xếp hạng trước là Chân Trình hai nhà, đều có tu sĩ Đại Thừa trấn giữ. Vài ngàn năm qua, người phi thăng đạt hơn mười người. Thực lực thật mạnh, cơ hồ

có thể cùng Tĩnh Hải Tông, Đông Dương Tông tương đương địa vị!

Trong một gia tộc, không có tới trăm vạn người, có thể xuất hiện được nhiều nhân tài tu chân như vậy, thật làm người khác có chút khó hiểu.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ liền lắc đầu, không muốn tiếp tục hao tâm tốn sức vì chuyện này. Hắn xoay người nhìn Đinh Di Tinh chắp tay nói:

- Sư muội vừa rồi nói chuyện theo lẽ công bằng, Nhạc Vũ cảm kích vạn phần!

Trong lòng Dinh Di Tinh mặc dù không còn cảm giác rét lạnh, nhưng thầm nghĩ, nếu vừa rồi ta không nói chuyện theo ý của ngươi, chỉ sợ không còn cơ hội trở về Băng Nguyệt Tông. Tuy nàng chỉ hận Quảng Lăng Tông trêu chọc thêm nhiều cường địch, nhưng cũng không nguyện vì thế mà đáp luôn tính mạng của mình.

Nhớ tới ánh mắt làm người sợ hãi vừa rồi của Nhạc Vũ, cùng vẻ tàn nhẫn lúc chặt đứt chân tay Vân Nhạc Thần, trong lòng Đinh Di Tinh chợt lạnh như băng, cơ hồ miễn cưỡng cười đáp lễ:

- Nhạc sư huynh khách khí, chuyện vừa rồi vốn do tỷ muội ta dựng lên, Vân Nhạc Thần hạ sát thủ trước với Nhạc sư huynh, cũng là sự thật. Mặc dù không có tình cảm đồng minh giữa hai tông môn chúng ta, sư muội cũng phải nói lời thật mà thôi.

- Nói sự thật sao?

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, nhìn đối phương gật đầu xem như chào hỏi, liền phất tay ngự kiếm rời đi.

Khi thân hình Nhạc Vũ vừa rời khỏi phạm vi tầm nhìn của đám người Băng Nguyệt Tông, Đinh Di Tinh nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cả người như nhũn ra. Giờ phút này nếu không phải đang lơ lửng trên bầu trời, cơ hồ nàng cũng không thể đứng vững.

- Nhạc Vũ này thật sự mạnh mẽ, bị người liên thủ đánh mà cũng không chạm được tới hắn, vừa rồi may là không can thiệp vào.

- Như thế xem ra, hắn từng bức lui Vân Vĩnh Chân, tru diệt Công Dương Anh

xác nhận không giả. Đồng dạng là Ngụy Đan cảnh giới, những đệ tử Vân gia ở ngay trước mặt hắn lại chẳng khác gì hài tử, không có lực chống lại.

- Ta xem hắn còn chưa xuất toàn lực, Thái Huyền Tông từng truyền ra tin đồn người này luyện chế một khôi lỗi có thực lực Kim Đan cảnh giới, cũng không biết là thật hay giả.

- Thiên tư của người này sợ là so với Hư sư tỷ cũng không kém chút nào!

- Điều này cũng khó mà nói, năm đó Hư sư tỷ tới hai mươi lăm tuổi mới thành tựu Kim Đan. Hôm nay Nhạc Vũ chỉ mới mười chín tuổi mà thôi, sợ là cách ngày thành đan cũng không xa. Chỉ nhìn thủ đoạn của hắn, liền biết lôi kiếp không cản nổi hắn. Nói người này còn hơn Hư sư tỷ một bậc, cũng không phải không thể nào.

Nghe sư tỷ muội nghị luận, sắc mặt Đinh Di Tinh xanh mét, vẫn nhìn về phương hướng Nhạc Vũ rời đi.

Ngay lúc này, một nữ tử tướng mạo bình thường đứng phía sau nàng lại ngự kiếm bay tới, đứng sóng vai với nàng.

Đinh Di Tinh như chưa hồi tỉnh, qua một lúc lâu sau mới than khẽ:

- Quảng Lăng Tông đột nhiên toát ra người này, đối với Băng Nguyệt Tông mà nói cũng không biết là họa hay phúc? Sư tỷ, lần này tiến vào Tử Vân tiên phủ, chỉ sợ là cơ hội duy nhất trừ đi người này. Bỏ qua cơ hội, sợ ngày sau hắn thực sự có thành tựu.

- Trừ đi hắn? Những lời này ngay cả ta cũng không dám nói ra khỏi miệng. Người này hình như đã hiểu rõ toàn bộ bí phù linh trận mà Kim Đan cảnh trên thế gian có thể sử dụng, tuy tu vi bản thân không cao, nhưng lại thông suốt nhiều đạo pháp. Nếu có bảo vật thượng giai hộ thân, Kim Đan cảnh trở xuống không người địch lại. Muốn giết hắn, nào có đơn giản như thế?

Nàng kia cười nhạt, sau đó trầm ngâm nói:

- Ngày đó hắn tru diệt Công Dương Anh, mấy vị sư thúc tổ liền liên thủ bói toán thôi diễn. Chỉ tiếc thiên cơ sớm bị người che giấu, tiền trình người này một mảnh sương mù, không đạt được tin tức gì. Lại tính toán chuyện đi vào Tử Vân

tiên phủ, đã tính ra được nếu hắn là kẻ địch của tông ta, chính là đại hung hiện ra.

- Đại hung?

Con ngươi Đinh Di Tinh co rụt lại mãnh liệt, xoay người nói:

- Ngay cả sư tỷ cũng vào tiên phủ, tình hình cũng vậy sao?

Nàng kia khẽ lắc đầu:

- Cho nên ta mới tới đây giúp các ngươi. Tóm lại sau khi đi vào, ta và ngươi hành sự tùy theo hoàn cảnh. Nhưng với thủ đoạn vừa rồi của hắn, cộng thêm khôi lỗi kia, chỉ sợ cả ta cũng miễn cưỡng đối địch với hắn. Còn không biết người kia có giấu diếm thủ đoạn nào khác hay không, phải tận lực không trêu chọc hắn mới thỏa đáng.

Cùng lúc đó, Nhạc Vũ đã đi xa, chợt dừng chân, chân mày cau chặt lại. Lấy hệ thống trí năng phụ trợ hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi, sau đó hình ảnh dừng ở một nữ tử.

- Loại cảm giác vừa rồi, thật làm người khác rất kỳ quái, giống như từng bỏ sót điều gì?

- Là nữ tử này sao? Loại cảm giác quái dị kia, làm người ta theo bản năng sẽ bỏ qua. Loại bản lĩnh này nếu đặt ở kiếp trước, đi làm một sát thủ, sợ là kiếm được rất nhiều tiền.

Trong lòng hắn thầm cảnh giác, lại tiếp tục ngự kiếm đi về phía trước. Làn này hắn vừa hạ xuống, liền thấy Hà Phàm cùng mấy đạo đồng đang chờ đợi.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười một tiếng, liền biết chuyện tại động quật tầng thứ tư, hơn phân nửa đã thành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 362: Biến ảo khôn lường

Nhạc Vũ mở cửa ra, bên trong có một người đang ngồi xếp bằng. Nhìn thân hình cũng có bốn năm thành giống Tân Minh, cũng anh tuấn tương tự.

Đi tới trước mặt người này, Nhạc Vũ chợt thấy sau lưng có điều gì không đúng, hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hà Phàm đứng bên ngoài cửa, gương mặt do dự, không nguyện đi vào.

Nhạc Vũ buồn cười, ngay sau đó nội tâm thoáng trầm xuống. Một nhân vật đã chết mấy trăm năm, thậm chí Hà Phàm cũng chưa từng gặp mặt, thế nhưng vẫn kiêng kỵ như vậy, lực ảnh hưởng cùng thế lực Tân gia xây dựng trong tông môn thật làm người khác giật mình.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ ngồi xổm xuống đưa tay đặt lên uyển mạch người kia, sắc mặt Hà Phàm lại biến đổi, lúc xanh lúc trắng không ngừng biến ảo.

Sinh cơ trong cơ thể Tân Thủ này hắn phải cường đại hơn mấy vị tu sĩ tiền bối Nguyên Anh cảnh khác tới mấy lần! Trong đó không chỉ là tu vi, còn phải hơn hắn một cảnh giới, còn phảng phất có tia lực lượng đang xa xa ảnh hưởng hô ứng.

Đợi đến khi trong đầu hắn lấy hệ thống trí năng phụ trợ tính toán lộ tuyến vận hành chân khí, trong lúc nhất thời liền cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Theo cách vận hành này tính toán, bộ phận pháp luật tinh thuần nhất trên thân thể Tân Thủ, cộng thêm huyết nhục tinh nguyên, trong vòng hai năm có thể hội tụ thành huyết đan bên trong bộ vị đan điền!

Hà Phàm đứng bên ngoài do dự chốc lát, nhưng cuối cùng vẫn bước vào bên trong, lúc này thấy thế không khỏi cả kinh:

- Chẳng lẽ xảy ra biến cố?

Nhạc Vũ làm như không nghe thấy, tiếp tục nhắm mắt phân tích di thể trước mặt. Một lúc lâu sau khẽ thở ra một hơi, lại mở mắt. Chuyện làm đầu tiên chính là vẫy tay hoàn toàn phong bế cửa động, đem mấy vị chấp sự từ đường chặn bên ngoài cửa, kế tiếp lấy ra lôi châm bày trận, đem hai người bao phủ bên trong, hoàn toàn ngăn cách thanh âm.

Hà Phàm thấy thế, đáy lòng chợt trầm xuống. Hắn không phải e sợ Nhạc Vũ sẽ bất lợi với mình, chẳng qua hắn chỉ lo lắng từ miệng Nhạc Vũ nghe được tin tức mà hắn không muốn nghe thấy mà thôi, ngay sau đó, quả nhiên thấy Nhạc Vũ than nhẹ một tiếng.

- Nói không chuẩn lão tổ tông Tân gia đã thành công chuyển thế. Hơn nữa đã ít nhất mười lăm năm trở lên.

Chỉ thoáng chốc sắc mặt Hà Phàm liền tái nhợt như tờ giấy, mấy câu này tuy hắn không nguyện ý nghe được, nhưng càng làm trong lòng hắn kinh hoàng.

Mà lần này ánh mắt Nhạc Vũ chuyển thành phức tạp nhìn di thể Tân Thủ đang ngồi trước mặt.

Mặc dù hắn không muốn bất kính đối với mấy trưởng bối tông môn này, hơn nữa tu sĩ Nguyên Anh chuyển thế phần lớn đều không nhớ rõ chuyện kiếp trước, cũng giống như sống lại cuộc đời mới, không còn liên quan gì với kiếp trước. Nhưng nếu vạn nhất thì sao?

Vạn nhất Tân Thủ vẫn còn nhớ rõ chuyện kiếp trước, vạn nhất người này muốn đứng bên phía hậu nhân của mình, đối địch với mình thì sao? Thù hận của hắn cùng Tân gia, chính là không chết không thôi.

Như vậy có nên làm chút tay chân trên di thể người này hay không?

Tổ sư khai sơn Quảng Lăng Tông đúng là bất thế kỳ tài. Sử dụng loại pháp môn này cũng có chút ít tương tự như công pháp ma môn, mạnh mẽ từ trên cơ thể người khác lấy đi bí pháp tu vi. Sau khi đem cải tiến, có thể dùng cho tu sĩ Kim Đan Nguyên Anh của tông môn chuyển thế thu lại được pháp lực kiếp trước.

Nhưng loại pháp môn này mặc dù tốt, nhưng vẫn có sơ hở.

Có thể do tổ sư bọn họ có ý nghĩ lợi ích truyền thừa lớn nhất, năng lực phân biệt

sự vật tốt xấu bên trong di thể tối đa chỉ giới hạn trong một trình độ vô cùng căn bản mà thôi.

Nếu bên trong di thể ngưng kết huyết đan, như vậy cũng có cơ hội thừa dịp, hơn nữa còn có tính thao tác thật lớn.

Nếu như viên huyết đan này hút vào vài loại vật chất mà hắn cố ý chuẩn bị, hoặc dứt khoát chính là Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của chính hắn, vậy sẽ có tình hình như thế nào?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi khẽ mỉm cười. Những người từng làm lính đánh thuê như hắn, làm việc cho tới bây giờ chưa từng chừa thủ đoạn.

Khi mấy người đi ra Vạn Tiên Quật, cuối cùng Hà Phàm vẫn có chút chột dạ, sau khi đưa Nhạc Vũ ra cửa, không kịp nói một lời cảm ơn liền vội vã trở về.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới chuyện này, cũng có chút hiểu lòng của hắn. Tuy đã giải quyết được một nỗi buồn phiền, nhưng khách quan mà nói, hôm nay đã đồng mưu làm ra chuyện như vậy, Hà Phàm cũng cần phải tỉnh táo lại một phen, phản ứng như vậy cũng không làm người ta thấy ngoài ý muốn.

Sau khi rời khỏi Hợp Dương Phong, bản thân Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư. Tình hình Tân gia thật đúng là có cổ quái. Trong năm vị Nguyên Anh tu sĩ, thế nhưng đã có hai người chuyển thế sống lại hơn mười mấy năm.

Ngoài ra còn có thi thể của hai người khác cũng đã bắt đầu ngưng kết huyết đan. Mặc dù chỉ là giai đoạn bước đầu, nhưng có thể xác định thần hồn bản thể đã hoàn thành việc chuyển thế không thể nghi ngờ.

Mà làm Nhạc Vũ không thể giải thích được còn hơn thế. Mặc dù hắn không biết quá trình chuyển thế của Nguyên Anh tu sĩ rốt cục là tình hình như thế nào, lại biết thời gian tu sĩ chuyển thế, địa điểm thậm chí căn cứ thân thể chuyển thế ngay cả bản thân bọn họ cũng không cách nào hoàn toàn khống chế, thậm chí có thể trực tiếp bị thất lạc.

Người của Tân gia làm sao có thể trùng hợp đến như vậy, trong cùng một thời gian chuyển sang hậu thế kiếp khác?

Còn có Tân Thủ, Tân Ngọc, vì sao chuyển thế xong lại sống bên ngoài mà không

quay lại tông môn, hay là có kiêng kỵ với tông môn? Muốn tích trữ đủ thực lực mới trở về?

Nhưng suy đoán này phải có điều kiện tiên quyết. Đó chính là hai người này đã sớm biết năm vị Nguyên Anh tu sĩ của Tân gia bọn họ nhất định trong thời gian này trước sau hoàn thành việc chuyển sang kiếp khác.

Thở ra một hơi, trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, làm không chuẩn lần này chỉ sợ Quảng Lăng Tông thật sự có phiền phức.

Bốn tu sĩ Nguyên Anh cảnh, lại thêm một Phong Hàn, còn có những lực lượng không biết đang giấu diếm ở nơi nào, thực lực như thế dù là Phù Sơn Tông cũng kém cỏi.

Tình hình như thế, chỉ sợ cho dù là khai sơn tổ sư hơn phân nửa cũng chưa từng dự liệu được.

Trong tay hắn mặc dù đã sớm hạ lá bài tẩy, nhưng rốt cục có thể chế tạo được bao nhiêu tác dụng, thậm chí có thể bị đối phương phát giác hay không, hôm nay vẫn chưa biết.

Dĩ nhiên, nói không chừng đây chỉ là sự hiểu lầm của hắn mà thôi.

Nhạc Vũ cũng hi vọng như thế, một ít thủ đoạn mình bày ra trước tốt nhất không nên phát huy tác dụng.

Trong lòng hắn còn đang tính toán, có nên đem chuyện này báo cho mấy người Nông Dịch Sơn hay không, chợt thấy ở xa xa có một đạo kiếm quang băng lam đánh thẳng tới, không bao lâu liền dừng ngay trước người hắn. Mà Trầm Như Tân đang đứng trên thân kiếm, mỉm cười nhìn mình.

Hai mắt Nhạc Vũ nhất thời sáng ngời:

- Chuyện hôm qua nhờ cậy đã có kết quả?

- Cũng không sai biệt lắm.

Kiếm quang của Trầm Như Tân vừa chuyển ngoặt, sóng vai đi cùng Nhạc Vũ. Sau đó đem một viên Hồn Ngọc phẩm cấp thượng giai đưa vào tay hắn.

- Ngươi nói nữ tử kia quả nhiên là có chút vấn đề. Ta nhờ cậy hảo hữu trong Thông Văn Điện, sai người ngày đêm chú ý. Phát hiện tuy nữ tử kia cũng là người của Băng Nguyệt Tông, nhưng mười nữ đệ tử còn lại cũng tựa hồ thật xa lạ cùng bất hòa với nàng, tựa hồ chỉ vừa mới quen không lâu. Chỉ có Đinh Di Tinh kia, lần này tuy là nàng cầm đầu, nhưng thái độ của nàng đối với nữ tử kia lại có chút quái dị. Mặc dù không hề tỏ vẻ kính cẩn, nhưng mỗi khi gặp phải chuyện gì không thể giải quyết, Đinh Di Tinh liền đi gặp nữ tử này.

- Thì ra là như vậy, nói như thế người chủ sự chân chính hẳn phải là nữ nhân có dung mạo tầm thường kia mới đúng?

Nhạc Vũ đem hồn thức thăm dò vào Hồn Ngọc trong tay. Phát hiện tình cảnh bên trong chính là mấy đệ tử quản chế trực nhật ghi chép lại hình ảnh khả nghi. Hắn dốc lòng quan sát hồi lâu, khóe môi khẽ nhếch lên:

- Trầm sư huynh, ngươi nói nữ nhân này có thể chính là Băng Nguyệt Tông Hư Nhược Nguyệt hay không?

Trầm Như Tân đầu tiên có chút kinh ngạc nghiêng đầu, nhưng ngay sau đó ánh mắt lẫm liệt, cười lạnh nói:

- Để xem! Chưa chắc không phải, trên thế giới này mặc dù có phương pháp che giấu tu vi, tuy không thường gặp nhưng cũng chưa chắc không có. Đan dược, công pháp, thậm chí pháp bảo, cũng có thể. Chuyện sửa đổi diện mạo lại càng cực kỳ dễ dàng.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục tra cứu việc này. Vô luận nữ tử kia có phải là Hư Nhược Nguyệt có tướng mạo khuynh quốc khuynh thành như trong truyền thuyết hay không, cũng không có quan hệ quá nhiều, chỉ cần biết nữ tử này không đơn giản, cần phải cẩn thận đề phòng là tốt rồi.

Nhìn xong hình ảnh trong Hồn Ngọc, Nhạc Vũ lại xoay người hỏi:

- Như vậy còn chuyện kia thì sao? Băng Nguyệt Tông cùng người của Vân gia, xuất hiện ở địa phương kia chẳng qua chỉ là trùng hợp thôi sao?

- Chuyện này không có chứng cớ gì xác thực, chuyện trùng hợp thật sự là quá nhỏ.

Sắc mặt Trầm Như Tân nghiêm nghị nói:

- Chuyện hôm qua thật ra chưởng giáo chân nhân cũng dặn Thông Văn Điện cùng Chức Phương Điện điều tra. Bên Vân gia tựa hồ cũng có hoài nghi. Mấy ngày qua quả thật có người đang thăm dò hành tung của ngươi. Tam đại đệ tử của Ngọc Dung Phong cũng từng phát giác hai ngày nay vẫn có người chú ý Luyện Khí Thất ngươi đã dùng. Ngoài ra sau khi Vân Nhạc Thần đến Quảng Lăng Tông, tình hình lên tiếng khích bác cũng rất cổ quái. Chẳng qua người giật dây làm rất sạch sẽ, mấu chốt lại không tìm được, đoán chừng hoặc là lẩn trốn, hoặc là bị diệt khẩu. Bất quá chưa hẳn là Băng Nguyệt Tông.

Nhạc Vũ không khỏi cau mày:

- Nói cách khác, rất có thể Băng Nguyệt Tông chỉ là thuận tay đẩy thuyền?

- Không phải đã nói còn chưa cách nào xác định sao? Nói không chừng Vân Nhạc Thần cũng là như thế. Đệ tử Vân gia chỉ sợ không đến nỗi đơn giản như vậy, nhưng ta nhìn tên tiểu tử kia tựa hồ thật sự ngu xuẩn, lúc độ tâm kiếp ước chừng được trưởng bối bảo vệ, nên không ai làm gì được hắn. Nghe qua như rất hoang đường, nhưng thật ra chỉ cần tâm tình không có sơ hở là được, nhưng những người khác của Vân gia thì thật khó nói.

Trầm Như Tân đầu tiên cười một tiếng, sau đó nghi hoặc nhìn Nhạc Vũ:

- Ta thật không hiểu nổi ngươi, biết rõ tình hình hôm qua có vấn đề, trong lời nói của Đinh Di Tinh rõ ràng là khích bác, làm sao còn nhúng tay vào?

Nhạc Vũ khẽ nhếch môi, sau đó ánh mắt nhìn xuống Quảng Lăng sơn, nhìn vào khu vực an trí khách nhân, lạnh lùng cười nói:

- Trầm sư huynh, ngươi nói ta có khả năng giết chết Hư Nhược Nguyệt trong Tử Vân tiên phủ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 363: Phong thần hiện ra

Hai tháng sau, trên bầu trời Thương Duyên sơn mạch hơn mười đạo quang mang đủ màu lục tục xuất hiện, hạ xuống dưới một chân núi.

Nhạc Vũ đi theo bên cạnh Cung Trí, hai mắt nhìn chăm chú về phía trước. Những nơi tầm mắt hắn nhìn tới, mây mù bao phủ dày đặc, không nhìn thấy rõ khu vực bên trong.

- Đây chính là Tử Vân tiên phủ?

Nhạc Vũ vừa động, ngự kiếm bay về phía trước, xông thẳng vào bên trong sương mù, Cung Trí thấy thế cũng chỉ mỉm cười không đi ngăn cản. Chỉ tiện tay vung lên, ngăn chặn mấy người định đi theo.

Khoảng bốn mươi phút sau, Nhạc Vũ tuôn đầy mồ hôi lạnh quay trở về.

m

Nhìn thấy hình dáng của hắn, Trưởng Tôn Tử Vận cùng Phong Hàn bọn họ đều có chút khó hiểu.

Trong mắt Cung Trí lóe ra vài phần kinh dị:

- Vừa rồi ngươi đi vào, rốt cục xâm nhập được bao nhiêu dặm?

- Bốn trăm dặm đi? Linh giác của ta cũng chỉ như thế.

Cung Trí khẽ gật đầu, sau đó đột nhiên cười mắng:

- Hắc! Tên tiểu tử ngươi không ngờ còn bản lĩnh này. Bây giờ ta đã có vài phần tin tưởng mấy món đồ trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông chỉ sợ đúng là do ngươi lấy đi. Có thể phát hiện ảo trận tồn tại thì thôi, xâm nhập tới bốn trăm dặm vẫn không bị ảnh hưởng, còn toàn thân lui trở ra. Chỉ bằng vào khả năng như vậy, dù

là chính ta cũng chỉ miễn cưỡng làm được. Lần này chuyện các ngươi tiến vào tiên phủ ta cũng yên tâm hơn mấy phần.

Nhạc Vũ lại giống như chưa tỉnh, vẫn nhìn vùng sương mù phía trước không chớp mắt.

Thật ra đại hình ảo trận này cũng không phải nguy hiểm, vừa rồi hắn mặc dù không dựa vào lực lượng đặc thù vẫn có thể từ trong đi ra. Chẳng qua địa điểm đi ra còn hơn vạn dặm.

Lúc ở bên ngoài ảo trận này cho hắn cảm giác không mạnh mẽ, thậm chí xa xa còn không bằng biệt phủ Tĩnh Hải Tông.

Nhưng càng đi về phía sau, Nhạc Vũ liền cảm giác hồn thức của mình, thị giác cho tới thính giác đều có ngăn trở. Hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, cho dù hôm nay hồn lực cùng khả năng tính toán của hắn mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng cảm thấy nửa bước khó đi.

Ngoài ra làm cho hắn kinh dị chính là vô luận hắn làm sao tìm kiếm, cũng không tìm được dấu vết linh trận tồn tại, cũng không tìm được đầu mối then chốt của linh lực, cả đại trận kết thành một khối, cơ hồ hoàn mỹ vô khuyết!

- Thì ra là như vậy! Nếu như khu vực này không phải do thiên nhiên tạo thành, nói không chừng thật sự có khả năng chính là Tử Vân tiên phủ. Mặc dù là không phải, cũng có thể xác nhận là một động phủ của thượng cổ tiên nhân. Trận pháp lớn như vậy, tuyệt đối không phải lực lượng Thái Huyền Tông có thể bố trí ra ngoài.

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang suy ngẫm, Trầm Như Tân bay đến bên cạnh hắn cười nói:

- Vũ sư đệ đúng là hồn thức đạo tâm đều kiên cố! Ngươi có biết mấy tháng trước, chưởng giáo chân nhân vì muốn chứng thực nơi này, đã từng cùng Cung trưởng lão và Mạc trưởng lão xâm nhập ngàn dặm bên trong, nhưng lại bị bức trở về?

- Ngàn dặm?

Con ngươi Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, cũng không phải kinh dị ảo trận này rộng

lớn, mà là thủ đoạn thủ hộ áp súc bao phủ ngàn dặm thế này.

Vừa rồi hắn nhìn lên không trung, chỉ cảm thấy khu vực đầy sương trắng bao phủ tối đa chỉ có phương viên hai trăm dặm mà thôi.

Nhưng vừa rồi hắn xâm nhập cũng đã đi vào tới bốn trăm dặm. Lúc ấy hắn đã cảm giác có chút kỳ quái, mà bây giờ Trầm Như Tân nói cho hắn biết Nông Dịch Sơn cùng hai vị trưởng lão từng xâm nhập ngàn dặm vẫn không phát giác được chỗ ở của tiên phủ kia.

Nếu như không phải đi đường vòng, như vậy phạm vi ảo trận rốt cục rộng lớn tới bao nhiêu?

Bậc không gian trận pháp này, xa xa vượt khỏi trình độ của thế giới hiện tại. Nhưng nếu không phải là như thế, chỉ sợ mấy vạn năm nay đã có người phát hiện nơi này dị thường.

- Một ngàn hai trăm dặm!

Trầm Như Tân xác thực gật đầu, trên mặt tràn đầy nụ cười khổ sở:

- Sở dĩ Thái Huyền Tông chịu đem miếng thịt béo nhường lại, ngoại trừ dẫn dắt lực chú ý của tông môn chúng ta, còn là vì như thế. Ba vị Nguyên Anh cảnh tu sĩ hợp lực, căn bản không thể vượt qua ảo trận này. Hơn nữa cho dù cộng thêm Quảng Lăng Tông cùng Băng Nguyệt Tông, vẫn có chút không chắc chắn. Nhưng trận này cũng không có gì là nguy hiểm, nghe tin đồn thượng cổ tu sĩ, vô luận là tiên đạo, tà đạo hay yêu tu, phần lớn tính tình hiền hòa, không thích đả thương người. Chỉ cần không sử dụng đại quy mô đạo pháp, căn bản không lo lắng về an toàn.

Những lời này mặc dù Trầm Như Tân không nói, Nhạc Vũ cũng hiểu được. Thật ra giờ phút này hắn chỉ cảm thấy kỳ quái về thân phận Trầm Như Tân. Hắn biết vị sư huynh này xưa nay tin tức linh thông, nhưng không khỏi quá thần thông quảng đại chút ít. Chưởng giáo chân nhân cùng hai vị trưởng lão trong tông môn, từng tiến vào Thương Duyên sơn mạch dò xét, đây là chuyện cực kỳ cơ mật. Nhưng với thân phận Linh Hư cảnh tu sĩ của Trầm Như Tân, thế nhưng cũng có thể biết được, thật làm người khác cảm giác cổ quái.

Mười mấy người nghỉ ngơi ở nơi này chừng vài khắc, đợi đến khi pháp lực tiêu

hao trên đường dài đều khôi phục, Cung Trí mới mang theo mọi người hướng nơi xa bay đi. Rất xa đã trông thấy trên đỉnh núi sớm có mấy trăm người đang đứng chờ.

Trong đó có hai mươi mấy vị tu sĩ lớn tuổi đang hội tụ ngay trung ương đỉnh núi, tựa hồ còn đang vì chuyện tiến vào tiên phủ mà thương thảo tranh luận. Cung Trí đi tới sau, thấy thế liền cười sải bước đi tới.

Trầm Như Tân nhìn chung quanh đỉnh núi, sau đó cười nhẹ một tiếng:

- Xem ra trong lúc nhất thời còn chưa đi vào được, nơi này xa xa không chỉ có hai ba trăm người!

Nhạc Vũ yên lặng không nói, ánh mắt lướt qua đỉnh núi. Đệ tử chư tông hội tụ ở chỗ này, có chừng gần sáu trăm người, đa số đều là tu sĩ Ngụy Đan.

Mà theo hắn biết, Đông Thắng đại lục mỗi khi phát hiện một động phủ tiên gia, cũng có cực hạn khi dung nạp. Một trăm tới một ngàn người cũng không biết được, nhưng nếu như vượt qua số lượng, linh lực mọi người hội tụ vượt qua giới hạn, sẽ dẫn phát sát trận.

Dĩ nhiên trước khi tiến vào Tử Vân tiên phủ, tình hình bên trong bọn họ cũng khó mà biết trước. Chỉ có thể căn cứ tu vi của Tử Vân đạo nhân khi còn sống, cùng tin đồn về thực lực trận đạo, cùng tài liệu, sau đó tiến hành tính ra.

- Thì ra chưởng giáo bọn họ thương nghị nhân số tiến vào tiên phủ là ba trăm.

Nhạc Vũ tiếp tục nhìn chung quanh, lần này Quảng Lăng Tông có mười tám đệ tử cùng tới, lấy địa vị của tông môn tại Bắc Hoang mà nói, vô luận là tình hình như thế nào, cũng không tới phiên bọn họ phải giảm bớt nhân số.

Kết quả cuối cùng, hơn phân nửa là hi sinh những tông môn khác. Dù sao chỉ nói về thực lực, Quảng Lăng, Băng Nguyệt cùng Thái Huyền tam tông đủ quét ngang Bắc Hoang. Bất quá xưa nay Thái Huyền Tông là thủ lĩnh chính đạo Bắc Hoang, còn tự cho mình là lãnh tụ của chư tông, hơn phân nửa sẽ làm ra vẻ "bênh vực lẽ phải", mà Quảng Lăng cùng Băng Nguyệt là đồng minh, danh sách rốt cục phân công như thế nào còn cần một cuộc đánh cờ.

Những tu sĩ Nguyên Anh kia, Nhạc Vũ phần lớn cực kỳ xa lạ. Cũng không có

hứng thú đi hiểu biết, hắn chú ý chỉ là đối thủ của mình.

Dẫn dắt hắn chú ý nhất tự nhiên là Hoa Tập Nhân. Ngày đó Thập Phương Môn của tên kia làm hắn ấn tượng khắc sâu.

Làm người ta cổ quái chính là Diêm Chí trưởng lão đến Quảng Lăng Tông ngày đó, hôm nay lại không thấy, ngược lại đổi thành một tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

- Cũng không biết Thập Phương Môn có thể liên tiếp người bên trong tiên trận, dẫn dắt người khác tiến vào hay không?

Lẽ ra lấy tu vi Ngụy Đan của Hoa Tập Nhân, mặc dù có thể mở cửa cũng chỉ ở trong phạm vi hai trăm dặm. Mà mê trận trước mặt họ nếu không có hai mươi mấy vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh cùng hành động, từ Đại Thừa cảnh trở xuống căn bản cũng khó có thể một mình tiến vào, càng không có cách nào xác thực được phương vị.

Nhưng trên thế giới hiện tại, còn rất nhiều chuyện không thể theo lẽ thường phán đoán, khả năng này chưa chắc không tồn tại.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ thoáng lo lắng.

Hai tháng nay tuy hắn chuẩn bị không ít, cơ hồ đem toàn bộ tạp thư viết về động phủ của thượng cổ tu sĩ cùng phỏng đoán về linh trận tiên gia với điển tịch miêu tả xem được đại khái. Ngoài ra hắn lại nghĩ biện pháp gia tăng thêm uy lực của Phong Loan kiếm cùng Bi Âm đao. Bất quá đối mặt với hung hiểm bên trong tiên phủ, hắn vẫn có chút không đủ lòng tin.

Lý Nại Lạc nhìn đệ tử Vân Mộng Tông, vẻ mặt điềm nhiên nói:

- Nhìn thấy nữ nhân kia, trong lòng ta vẫn cảm thấy có chút khó chịu!

Nhạc Vũ hồi phục lại tinh thần, sau đó khẽ mỉm cười. Mặc dù ngày đó hắn giúp Lý Nại Lạc trút giận, nhưng với tính tình Lý Nại Lạc, cũng không kiêng kỵ chuyện mình bị thua. Hơn phân nửa rất muốn tự mình đánh bại Hoa Như Tuyết, xem như mới có thể hoàn toàn kết thúc khúc mắc lần này.

Ngoại trừ Hoa Tập Nhân, còn có nữ tử thần bí của Băng Nguyệt Tông, Nhạc Vũ không muốn khiến nàng cảnh giác. Ánh mắt chỉ thoáng dừng lại liền nhanh

chóng lướt qua. Sau đó chính là vị thiếu niên của Vân gia.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt của hắn, thiếu niên kia quay đầu lại, vẻ mặt thân mật nhìn hắn khẽ mỉm cười. Nhạc Vũ cũng gật đầu chào, sau đó nhắm hai mắt lại.

Còn lại trong vài đại tông môn, mặc dù còn có vài người mang tới cho hắn cảm giác uy hiếp, lại không có tư cách làm cho hắn phải đi chú ý.

Ngoài ra còn có hai ánh mắt, từ khi hắn đi tới nơi này liền không ngừng nhìn về phía hắn, một người tự nhiên là Trữ Vân, một người là Thạch Lũy.

Nhạc Vũ cũng lười nhìn bọn họ, chẳng qua trong lòng tự trào phúng, không ngờ mình lại rơi vào hoàn cảnh kẻ địch bốn bề.

Nhưng Trữ Vân này lại làm hắn nghĩ tới Chiến Tuyết. Lấy hồn thức thăm dò vào trong Thông U Định Minh Châu, Nhạc Vũ tĩnh tâm cảm giác Chiến Tuyết đang ở không gian loạn lưu, sau đó chân mày hắn chợt cau lại.

Hiện nay lá bài tẩy duy nhất Nhạc Vũ có thể chân chính dựa vào ngoại trừ Ngũ Sắc Thần Quang cùng Diệt Tuyệt Quang Châm, cũng chỉ có Chiến Tuyết.

Nhưng khi hắn chuẩn bị tiến vào tiên phủ, Chiến Tuyết lại đột nhiên tự mình tiến vào không gian mà nàng náu thân, sau đó lâm vào ngủ say. Vô luận Nhạc Vũ kêu gọi thế nào, nàng cũng không phản ứng. Chỉ có thể thông qua Thông U Định Minh Châu cảm giác trạng huống đại khái của Chiến Tuyết.

Nhưng tình hình này đã sớm có dự báo trước. Mười mấy ngày trước chút ít sợi tơ bạc đã có dấu hiệu lui lại trên diện rộng. Thỉnh thoảng nàng lại ngủ trong khi quét dọn động phủ cho hắn, sau đó khi tỉnh lại, những sợi tơ bạc kia biến hóa càng thêm rõ ràng.

Cũng chính vì vậy Nhạc Vũ không hề lo lắng, đoán chừng trong vòng mấy ngày, chính là lúc Chiến Tuyết chính thức phong thần, nếu còn tiếp tục ở lại thế giới này mới thật sự nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 364: Quang kén màu bạc

Không gian giáp gắn đầy phù văn linh trận của Chiến Tuyết được vô số ngân quang bao bọc thành một quang kén gần mười trượng chiếu rọi rực rỡ không gian trong vòng mười trượng như ban ngày.

Bên ngoài quang kén này có gần 1400 vạn sợi tơ mà thường nhân không cách nào nhìn thấy cùng xuyên việt không gian phủ lên bên ngoài hội tụ lại với nhau, phần lớn thời gian thì ảm đạm vô quang, có thời điểm lại phát ra ánh sáng bảy màu.

Nương theo đó mà đến là vô số ý thức bất đồng và thanh âm cầu nguyện.

"Vạn thỉnh thần uy chí dũng chí linh chí thánh chí minh Câu Trần nương nương phù hộ, tộc của ta năm sau có thể mưa thuận gió hoà, cả người lẫn vật bình an"

"Thêm Bắc Đẩu tinh quân phù hộ, Thạch Than trấn ta ba năm qua vô tai vô kiếp. Đặc biệt dâng lên tam sinh huyết thực, cung phụng nương nương! Kính xin nương nương tiếp tục phù hộ không bị yêu thú tai ương!"

Chiến Tuyết ý thức mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể nghe những cầu nguyện này trong nội tâm rồi sau đó cố gắng duy trì ý thức, không bị những ý niệm trùng kích mãnh liệt này làm cho tiêu tán.

Theo 1400 vạn Tín ngưỡng lực không ngừng rót vào, quang kén bắt đầu như trái tim nhân loại, bắt đầu chậm chạp có lực nảy lên. Mỗi một lần như vậy thì ánh sáng trong Định Minh châu càng thêm mãnh liệt, bên trong càng ngưng tụ thành một phần hơi mỏng tinh phiến. Bên ngoài quang kén cũng có vô số phù văn huyền ảo tụ tới rồi dần dần toả lên một loại quang huy thần thánh.

Cả người Chiến Tuyết lại càng khó có thể duy trì thanh tỉnh, tổng cộng 1400 vạn sợi tín ngưỡng lực này tuy cấp cho nàng lực lượng vô cùng khổng lồ nhưng vì chúng do vô số ý niệm nên cũng đồng dạng quấy nhiễu thần hồn và suy nghĩ của nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, quang kén màu vàng càng lúc càng thêm ngưng thực, một số gần như thực chất hóa. Tần suất nảy lên cũng chậm rãi tăng, dịch thể tương tự huyết thanh hội tụ bên trong cũng bắt đẩy tẩy luyện thân thể Chiến Tuyết.

Khiến cho huyết nhục của nàng tan rã, sau đó lập tức tái tạo, rót vào trong cơ thể khiến nó càng them hoàn mỹ.

Bất quá quá trình này so với quá trình tôi thể trước đây còn đau đớn gấp trăm lần.

Ý thức của Chiến Tuyết đã gần như tiêu vong, chỉ còn lại chiến ý phảng phất vĩnh cửu vẫn tràn đầy ý niệm. Sau đó khi thần trí của Chiến Tuyết thức tỉnh thì sở hữu ký ức trước mắt, sau đó lại chậm rãi quên đi.

Tuyệt đại những ký ức này đều trống rỗng, chỉ có một vài khoảng rực rỡ khiến nàng không muốn quên đi. Hình ảnh cuối cùng chính là thiếu niên thanh tú, thần sắc giống như cười mà không phải cười khiến nàng theo bản năng cảm thấy thân cận.

"Chủ nhân!"

Phảng phất như đang bị vây khốn trong tuyệt cảnh dưới vực sâuđột nhiên nhìn thấy một luồng ánh sáng, Chiến Tuyết vô ý thức nhớ về nhiều hơn những chuyện của chủ nhân. Sau đó cho dù những ý niệm kia vẫn trùng kích như trước thì trí nhớ này vẫn còn lưu lại, hơn nữa vô cùng ương nghạnh lần tìm những phần nhạt nhoà trở về, cho dù rất chậm nhưng mỗi thời khắc đều có tiến triển.

"Bên Chiến Tuyết hình như đang chuyển biến tốt đẹp?"

Nhạc Vũ đang đứng trên sơn mạch Thương Duyến, cảm giác ý niệm liên lạc của mình thông qua Thông u châu vượt qua không gian loạn lưu ra ngoài tựa hồ đã có cảm ứng, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Kể từ sau khi tru diệt Hải Thánh Chân Quân trở về, Nhạc Vũ bình thường tuy không dám biểu hiện quá rõ ràng nhưng cũng ngoài sáng trong tối sưu tầm những tín cụ của một số Vu Thần Thượng Cổ.

Vào thời Hồng Hoang, rất nhiều tu sĩ cùng yêu thú sau khi thành công Phong Thần thì ký ức và thần trí đều bị tín ngưỡng lực trùng kích mà chịu ảnh hưởng, thậm chí sụp đổ, có rất ít có thể hoàn toàn bảo trì ý thức bản thân.

Một khi mượn lực vạn dân để có Vu thần thì đồng thời tránh không được ý niệm của vạn dân hiệp lại!

Điều hắn lo lắng nhất chính là Chiến Tuyết vừa mới phục sinh, ý niệm vẫn còn yếu nhược, không thể sống sót qua cơn trùng kích của tín ngưỡng lực.

Nếu như xuất hiện kết quả mà hắn không muốn nhìn thấy nhất thìNhạc Vũ cũng chỉ có thể lựa chọn thông qua phù trận bên trong Định minh châu xoá bỏ hoàn toàn ý thức của Chiến Tuyết vừa sinh ra dưới tác dụng tín ngưỡng lực. Sau đó sẽ nghĩ cách kéo nàng khỏi vị trí Câu Trần tinh quân, tiêu trừ ảnh hưởng của nàng khỏi thế giới kia.

Dù sao theo như xu thế này thì sớm muộn có một ngày, Chiến Tuyết sẽ thoát ly hắn

Trong lòng thầm cảm thấy may mắn, Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, sau đó chú mục nhìn về phía trước mắt. Chỉ thấy hai mươi mấy vị tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh đang từng người tế lên một kiện pháp bảo, tạo thành một khe hở lập thể bảo hộ ba trăm người gần quanh đó.

Vì chuyện chọn lựa nhân tuyển xuất nhập động phủ mà tất cả tu sĩ Nguyên Anh của các tông tranh luận với nhau ước chừng nửa ngày

Kết quả cuối cùng vẫn là hơn trăm người đã lựa chọn từ trước, còn đệ tử của hơn trăm tiểu tông môn bị loại ra.

Nhạc Vũ đến giờ vẫn nhớ rõ ánh mắt oán hận, âm độc tận xương của những tu sĩ có niên kỉ suýt soát với hắn nhưng vô duyên tiến vào Tiên Phủ.

Hắn thấy vậy nhưng cũng không để ý, dù sao Quảng Lăng tông đã áp chết Bắc Hoang vạn năm, tích lũy cũng không biết bao nhiêu cừu hận. Hôm nay nhiều hơn một ân oán cũng không sao. Ngược lại hết sức khâm phục Cung Trí khi tranh luận đã chế áp quần tông, lung lạc mười đại tông môn đến từ phía nam Trung Nguyên, đem các tiểu môn tiểu phái Bắc Hoang loại ra ngoài.

Trầm Như Tân bên cạnh hắn vẫn cười nói tự nhiên như không hề ảnh hưởng. Chỉ có Lí Nại Lạc vì còn thiếu kinh nghiệm quan hệ nên thuỷ chung không thể thoải mái.

"Sau này Quảng Lăng tông sẽ bị Phù Sơn, Ngọc Hoàng hận đến tận xương!"

Nhạc Vũ thấy trên đường đi tới hắn không ngừng nhíu mày thì bất giác bật cười. Bất quá hắn cũng không định an ủi, với sự thông minh của Lý Nại Lạc thì không cần hắn đề điểm, ngày sau cũng có thể tự nghĩ ra.

Quảng Lăng tông một khi đã đem chuyện Tử Vân Tiên Phủ phát tán ra, mục đích vốn là để đề phòng hạn chế các thế lực khắp nơi của Bắc Hoang.

Cho dù các đại tông đại phái phía nam có đạt được chỗ tốt gì trong tiên phủ cũng chỉ là thêu hoa trên gấm, còn bị hoàn cảnh kiềm chế. Nhưng tại Bắc Hoang, thêm một người tông phái khác đi vào thì ngày sau Quảng Lăng tông càng thêm khó khăn một phần để trấn áp.

Làm như vậy sẽ thu nhận oán hận của chư tông cũng là bình thường. Bất quá mặc dù không có chuyện hôm nay thì những chi lưu như Phù Sơn tông cũng không có khả năng buông bỏ dã tâm đối với Quảng Lăng tông.

Chỉ là trải qua chuyện Tử Vân Tiên Phủ, việc Thái Huyền tông có thể tranh thủ nhiều đồng minh để làm suy yếu Quảng Lăng tông coi như là đạt thành, dương mưu này cũng không dưới Nông Dịch Sơn.

Nhạc Vũ đang trầm tư thì Trầm Như Tân bên cạnh bỗng dưng nghiêm nghị nói:" Đã chạy được hai nghìn dặm"

Nhạc Vũ biết rõ điều Trầm Như Tân nói là cự ly bọn họ từ khi bắt đầu tiến vào sương mù.

Nhìn lại khắp bốn phía thì thấy những tu sĩ Nguyên Anh liên thủ bọn họ không bị linh trận bên ngoài ảnh hưởng dường như đã chống đỡ không nổi, sắc mặt đều khô bại, ngay cả tốc độ cũng giảm xuống.

Đã tiến vào phạm vi hai ngàn dặm nhưng vẫn chưa gặp Tiên Phủ, Tử Vân đạo nhân thật sự chỉ là Thái Ất Chân Tiên mà thôi?

Nhạc Vũ thầm cảnh giác, tuy nói trong vùng ngoại vi của mê trận cũng không quá nguy hiểm nhưng nếu lần này thất bại sẽ kinh động nhiều đạo môn hơn nữa.

Theo lẽ thường mà nói, những tu sĩ thượng cổ càng thần thông quảng đại, pháp lực vô biên thì di vật lưu lại trong Tiên Phủ cũng càng khổng lồ.

Nếu như khiến cho nhiều thế lực Trung Nguyên lui tới thì khi đó khống chế cục diện sẽ thoát khỏi tay Quảng Lăng tông, thậm chí còn dao động đến căn cơ!

Không trụ được đầu tiên là một vị trưởng lão Nguyên Anh có bề ngoài như lão tỷ của Thái Huyền tông, phun ra một ngụm máu tươi thôi động pháp lực khiến vòng ánh sáng vốn ảm đạm lại lần nữa khôi phục, sau đó quát:"Chư vị đạo hữu, mời tiếp tục ra sức, ta cảm giác tiên phủ chỉ trong vòng một trăm năm mươi dặm nữa thôi!"

Mọi người đều yên lặng, bất quá phàm là tu sĩ Nguyên Anh sinh ra tại Bắc Hoang lại lần nữa nhất tề thôi động pháp lực.

Vị lão tỷ kia nói chỉ trong khoảng một trăm năm mươi dặm nhưng lần tiếp theo phi hành chừng đủ ba canh giờ, đổi gần hết cả bốn hướng thì Nhạc Vũ mới cảm giác phía trước bỗng nhiên có cảm giác sáng sủa.

Sương mù trước mắt đều tan hết, trước mắt mọi người là một dãy núi xanh biếc.

"Đây thật sự là Tử Vân Tiên Phủ!"

Cung Trí nhất thời cũng bất chấp điều dưỡng thương thế, vừa ra khỏi sương mù thì đầu tiên nhìn về phía trước.

Chỉ thấy cách chừng hơn ba vạn trượng phía trước là một ngọn núi lớn như trường đao xuyên thẳng lên trời, hung vĩ không kém Quảng Lăng sơn, sừng sững như một trụ trời.

Bất quá lúc này hấp dẫn ánh mắt bọn họ là ba chữ "Tử Vân Cư" khắc vào vách đá. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Mỗi chữ thể triện này đều cao mấy ngàn mẫu, cho dù đứng xa ngoài mấy trăm dặm cũng có thể nhìn rõ, đến gần thì khí thế khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Phía dưới ba chữ này là một hàng "Người tự ý tiến nhập sẽ bị tru diệt" nhỏ hơn rất nhiều càng khiến lòng người kinh hãi.

"Ngọn núi này xuất hiện hết sức đột ngột, tuy nhiên lại kết hợp hoàn mỹ với địa mạch, không hề có cảm giác đứt đoạn. Còn trong bảy chữ này như ẩn tang một loại kiếm quyết!"

Nhạc Vũ thoáng xem đã nghĩ đến thôi diễn, lập tức cảm thấy trong đầu choáng váng, trí nhớ hồn thức đều không tuân theo ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 365: Tiến vào Tiên Phủ

Trong mắt Nhạc Vũ, mấy chữ thể triện này đều như long đằng xà vũ, khí thế sắc bén kinh người, đáng tiếc là với tu vi của hắn hiện giờ còn chưa thể kiến giải tin tức và kiếm ý mà Tử Vân đạo nhân lưu lại ở đây.

Nếu không không cần tiến vào Tiên Phủ, chỉ cần chứng kiến những chữ này cũng đủ để khiến hắn cảm giác không cần đi.

"Hôm nay mới biết, chữ cũng có thể đả thương người, không hổ là thủ đoạn của Chân Tiên Thượng Cổ"

Đồng dạng nghĩ đến kiếm ý, thậm chí là lĩnh hội kiếm quyết trong mấy chữ đó cũng không chỉ là một mình Nhạc Vũ, bất quá sắc mặt những tu sĩ Nguyên Anh đều tái nhợt còn Lí Nại Lạc bên người Nhạc Vũ chỉ trong ba phút đã hộc máu.

"Đừng nhìn! Nếu chữ của Tử Vân đạo nhân lưu lại thì ít nhất cũng là tiên phẩm kiếm quyết. Thần thông bậc này nào có đơn giản như vậy!"

Trầm Như Tân cũng không có ý đồ lĩnh hội như mấy người, vỗ vai Lí Nại Lạc:" Nếu thật sự ngươi muốn học vậy thì đợi sau này tiến vào Đại Thừa Cảnh lại đến xem cũng chưa muộn'

Nhạc Vũ cũng thấy trong đầu mình có cảm giác khó chịu như bị người ta bổ vào một kiếm. Bất quá tình hình so với những người khác thì còn tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là mặc dù là hắn không nhìn vào mấy chữ kia thì hình ảnh của chúng vẫn tràn ngập trong đầu, phảng phấp đã cưỡng ép khắc vào linh hồn hắn.

Trong lòng hắn cảnh giác, biết rõ sự huyền ảo trong mấy chữ này vượt xa cảnh giới bây giờ của bọn họ, lúc này cưỡng ép tìm hiểu đối với bản thân chỉ có hại.

"Hay cho Tử Vân chân nhân! Có thể khiến cả một số linh phù trong Diễn Thiên Châu cũng bắt đầu hỗn loạn, chắc là do tin tức ẩn chứa trong bảy chữ này đã phủ

nhận phép tắc thiên địa trong Diễn Thiên Châu. Nếu cứ tiếp tục tính toán chắc chắn sẽ sụp đổ. Xem ra ngày sau nếu có thể tu được trường sinh thì còn phải tới đây! Mấy thức kiếm quyết này nếu xuất ra nguyên vẹn chắc còn cường hoành hơn cả Quảng Lăng tuyệt kiếm, đối với Diễn Thiên Châu cũng rất có chỗ tốt."

Nhạc Vũ lắc mạnh đầu khiến cảm giác choáng váng bớt đi một chút. Sau đó liền gặp Hoành Dĩ Ninh dẫn Trưởng Tôn Tử Vận và mấy sư huynh đệ đồng môn đến trước người, trịnh trọng thi lễ:"Nhạc sư đệ, bên trong Tử Vân Tiên Phủ hung hiểm khó dò, sau khi tiến vào kính xin sư huynh trông nom một chút! Chúng ta cũng sẽ theo lệnh của sư đệ mà làm việc, xin sư đệ cứ ra lệnh đừng khách khí. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc, chỉ thấy mấy người kia, ngoại trừ Trưởng Tôn Tử Vận hơi có chút không tình nguyện, còn lại kể cả Hoành Dĩ Ninh đều thành khẩn.

Kỳ thật trong hơn mười đệ tử Quảng Lăng tông cùng đi vào đây cũng chia ra làm nhiều nhóm nhỏ. Ví dụ như Lí Nại Lạc Trầm Như Tân thì thân cận hơn với hắn một chút, vừa rồi phi hành cũng cùng một chỗ. Trong số còn lại, có quan hệ tốt hơn là hai vị đệ tử của Minh Trụ Phong, bất quá có thể vì mặc cảm tự ti mà mặc dù tuy bình thường đối với hắn hết sức cung kính nhưng lại không chịu đi cùng.

So sánh về thực lực vượt trội hơn một chút với những người còn lại chính là Trưởng Tôn Tử Vận cùng Hoành Dĩ Ninh, còn hai người bên cạnh Nhạc Hàn thì hiện giờ chưa có thành tựu gì. Ngoài ra còn có Tạ Hạo, tuy với đồng môn cực kỳ hiền hoà nhưng lại không hoà hợp, tuy nhiên thực lực vượt trội.

Kỳ thật dựa theo ý tứ của Nông Dịch Sơn và chư vị trường lão, lần này tiến vào Tiên Phủ là do hắn cầm đầu. Chỉ là Nhạc Vũ lại không ngờ tới, một kẻ cao ngạo như Trưởng Tôn Tử Vận cũng biết cúi đầu với hắn trước mặt đông người.

Thoáng nghĩ một vòng, Nhạc Vũ không chút do dự, xúc động lắc đầu nói:"Hoành sư huynh nói quá rồi, đồng môn chiếu ứng lẫn nhau là đương nhiên, đó cũng là phận sự của Nhạc Vũ. Mấy vị sư huynh cần gì phải như thế?

Hoành Dĩ Ninh lộ vẻ cảm kích, lần nữa thi lễ với hắn rồi mới quay người rời đi, vào lúc này Nhạc Vũ lại nhìn thấy Nhạc Hàn, Tạ Hạo thi lễ với hắn.

Trầm Như Tân thấy thế không khỏi cười nói:"Chúc mừng sư đệ, ngay cả thứ

cứng đầu như Trưởng Tôn Tử Vận cùng Nhạc Hàn cũng có thể thuyết phục. Ta xem trong đám hậu bối, nhân vật chính thức có thể phục chúng cũng chỉ có một mình sư đệ"

Lí Nại Lạc cũng gật đầu:"Trong đám hậu bối, ngoại trừ hai vị sư huynh, quả thật không có ai có thể khiến Lí Nại Lạc ta tâm phục khẩu phục . Cũng chỉ có Vũ sư huynh mới khiến cho ta ngay cả ý niệm tranh cường cũng không dám có."

Nhạc Vũ cười khổ, biết rõ hai người nói đún, bất quá hắn lại không muốn trả lời, mà là nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Vị trí chưởng giáo của Quảng Lăng tông tuy được vô cùng tôn sung, cũng có thể thu hoạch tài nguyên vượt xa người khác. Bất quá hắn lại không muốn nghĩ đến vị trí này, càng không nguyện ý gánh lấy ưu phiền của tông môn.

Trong hệ thống thực lực của thế giới này, chất lượng còn hơn số lượng, chỉ có lực lượng bản thân mình mới thật sự là thuộc về mình . Quảng Lăng tông có thể cho hắn hoàn cảnh có thể an tâm tu luyện đã khiến hắn cảm thấy mỹ mãn.

Có thể là vì lúc trước đã tiêu hao năng lượng quá lớn, cộng thêm sự ảnh hưởng của mấy chữ kia khiến phần đông tu sĩ Nguyên Anh phải qua bảy canh giờ mới có thể khôi phục, sau đó đều lộ vẻ ngưng trọng đứng trước cốc khẩu.

Tiên Phủ chính là nằm bên trong cốc khẩu, tuy nhiên trước đó còn cần mở ra cấm chế.

Nhạc Vũ biết rõ một bước này có thể nói là hung hiểm cùng cực, ẩn chứa tuyệt đại phong hiểm. Nếu không cẩn thận dẫn đến linh trận phản kích thì cho dù là cảnh giới Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể bảo toàn tính mạng trong đại trận mà chân tiên thượng cổ bố trí, vì thế ngưng thần nhìn qua.

Kỳ thật lúc này ngoài đại trận hộ sơn mà Tử Vân đạo nhân bố trí còn cách khác chờ người có duyên để tiến vào, bất quá lúc này cũng không ai thử đi tìm kiếm, dù sao cách này chỉ hoàn toàn nhờ vào vận khí, cũng sẽ không rõ ràng lúc nào sẽ có kết quả.

Hơn hai mươi đạo bảo quang rực rỡ ồ ạt bay lên trời áp về phía cốc khẩu, sau đó hồn thức của mọi người cảm nhận được một bình chướng trong suốt xuất hiện, chỉ là bằng mắt thường vẫn không nhìn thấy được.

Mấy người Cung Trí vào lúc đầu cũng không dám phát lực, đến khi thấy cốc khẩu này không có thủ đoạn gì đả thương người mới chậm rãi tăng lực khiến cho bình chướng này từng bước bị đẩy lui.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, tâm trạng lo lắng vì mấy chữ kia cũng dần lắng xuống.

Tính tình Tử Vân đạo nhân quả nhiên hiền hoà như trong điển tịch thượng cổ mô tả, cũng không bố trí sát trận đằng trước. Nếu đổi lại là mấy nhân vật hung ác thì chỉ sợ vừa chạm vào linh trận đã đủ vong mạng.

Vào lúc bình chướng vô hình chỉ còn một tầng cuối cùng, Cung Trí đột nhiên quay đầu nói:"Tiểu Vũ, tới đây!"

Nhạc Vũ biết rõ những tu sĩ Nguyên Anh cuối cùng không dám mạo hiểm xuống dưới. Đổi lại trước kia khi gặp tiên phủ sẽ dành mấy tháng dùng đủ loại thủ đoạn thăm dò, sau khi bảo đảm an toàn mới triệt để mở ra cấm chế, bất quá lúc này còn có thể lựa chọn thủ đoạn khác.

Hắn cũng không do dự, phi thân hạ xuống cốc khẩu, đồng thời phóng ra Sơ Tam rồi khiến nó xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang.

Ngay sau đó liền thấy linh lực Ngũ Hành bay ra, tầng bình chướng cũng bị cuộn thành một khối, Nhạc Vũ thấy thế cũng sáng mắt.

- Nếu là linh trận tầm thường tứ phẩm ngũ phẩm thì chỉ cần một kích của ba tầng Ngũ Sắc Thần Quang là có thể phá vỡ, nhưng lúc này chỉ có thể khiến cho vận chuyển cấm chế cốc khẩu bị quấy nhiễu mà thôi.

Tuy nhiên tác dụng không lớn, bất quá chỉ cần linh trận này vẫn còn trong vòng Ngũ Hành là tốt rồi, chỉ sợ ngay cả Thần Quang chiếu vào cũng không có phản ứng.

Không đợi cho một phần bình chướng bị Ngũ Sắc Thần Quang tiêu tán khôi phục, phần đông tu sĩ Nguyên Anh sau lưng Nhạc Vũ đã nhất tề tăng lực ngăn cản. Sơ Tam cũng liên tục đánh ra mười đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến xuyên thấu ra một cửa động trên tầng bình chướng.

Tới lúc này, trên mặt các đệ tử chư tông đều lộ vẻ kinh hỉ. Sơ Tam lại càng đắc ý kêu một tiếng như kể công nhìn về phía Nhạc Vũ. Cung Trí thấy thế cười cười, cũng không đợi Nhạc Vũ có phản ứng, trong nháy mắt đã ném ra một viên đan dược vào miệng Sơ Tam..

Nhạc Vũ nhìn một cái, thầm nghĩ Cung Thái Sư thúc tổ quả thật rất phóng tay, ngay cả bản thân hắn cũng không có phúc khí hưởng dụng thất chuyển Trúc Cơ Đan này.

Chỉ là với giai vị Sơ Tam hiện giờ, muốn hoàn toàn hấp thụ dược lực linh đan này chắc cần phải mấy ngày mới xong, đến lúc đó tiến vào tiên phủ sẽ không giúp đỡ được hắn cái gì.

Đúng vào lúc này, trong lòng Nhạc Vũ bất chợt cảnh giác nhìn lại phía sau, chỉ thấy trong hơn hai mươi vị tu sĩ Nguyên Anh thì phân nửa đều nhìn Sơ Tam vẻ tham lam.

Nhạc Vũ hừ nhỏ một tiếng, thu hồi lại Sơ Tam, đến lúc này mới khiến rất nhiều ánh mắt không có ý tốt kia xấu hổ dời đi.

Linh trận cấm chế lúc này đã có khuynh hướng khôi phục như cũ, ngay cả trên mặt mấy vị tu sĩ có tu vi cao nhất cũng đã hiện lên vẻ cố gắng cật lực. Đệ tử chư tông phía sau không dám chậm trễ, cũng không đợi trưởng bối phân phó, nhao nhao nối đuôi nhau tiến vào.

Nhạc Vũ vừa bước vào cốc khẩu thì thần sắc đột nhiên ngưng trọng nhìn về sâu bên trong.

Cảm giác giữa trong và ngoài cốc khẩu này hoàn toàn khác biệt. Thần hồn của hắn chẳng những cảm giác được một sát lực vô cùng mạnh mẽ mà còn có nguy hiểm mãnh liệt.

"Vũ sư đệ, có điều gì đó không ổn!" Trầm Như Tân cũng đi tới bên cạnh hắn, trên mặt hiện vẻ lo lắng

Nhạc Vũ đang muốn gật đầu, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, cảm thấy linh lực bên trong đột nhiên chấn động kịch liệt, quay đầu lại đã thấy bình chướng phục hồi như cũ khiến người sau không thể tiến vào.

Ngay sau đó hắn cảm giác trời đất quay cuồng, đến khi định thần thì bên cạnh đã không còn ai khác.

Đồng tử Nhạc Vũ co rút lại, sau đó chuyển thành thần sắc ác lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 366: Thập tuyệt chi địa

"Trong nháy mắt liền chuyển Càn Khôn, xem ra linh trận cấm chế ở đây đã bị khởi động rồi.

Trong lòng Nhạc Vũ lạnh buốt, trước kia mấy người Nông Dịch Sơn lúc Sơ Tam độ kiếp đã sử dụng thần thông chuyển dời. Chỉ là lần đó hắn vẫn có sức phản kháng, chỉ cần thoáng không muốn là có thể dừng lại. Nhưng lúc pháp trận bên trong Tử Vân Tiên Phủ đưa hắn chuyển di thì ngay cả nửa điểm kháng cự cũng không có.

Điều này đồng dạng là pháp trận này muốn giết hắn cũng hết sức dễ dàng.

"Nếu là linh trận đã bị khởi động thì chẳng phải mọi người đều đã bị chuyển di đi khắp nơi, như vậy kết quả kế tiếp chính là đệ tử chư tông bị tàn sát!"

Nếu là tất cả mọi người sau khi tiến vào biệt phủ tụ lại một chỗ để hành động thì tất cả đều thành thật, không dám khởi dị tâm. Nhưng hiện giờ đã bị phân ra thì rất nhiều kẻ xấu sẽ có không gian thi triển.

Bất quá điều này cũng hợp với ý của hắn!

Đáp ứng mấy vị trưởng lão trong tông môn che chở cho đệ tử đồng hành vốn là trách nhiệm bất đắc dĩ, bản tâm hắn vẫn thích hành sự một mình.

Trầm ngâm, Nhạc Vũ bắt đầu chú mục dò xét, chung quanh đều là quần sơn uốn lượn, từng ngọn đều cao tới mấy vạn trượng tạo thành một thung lũng chừng hơn ngàn dặm. Trước mắt hắn là một khối cự thạch nằm ở chính nam.

, ngâm ủ so bắc

Khiến người ta chú mục nhất vẫn là một cung điện cực lớn dài rộng đến vài trăm dặm lơ lửng trên không trung.

Nhạc Vũ cơ hồ chỉ cần liếc mắt đã chú ý tới kiến trúc khổng lồ này, bất quá chỉ thoáng sau đã thu hồi tầm mắt.

Nếu như không ngoài ý liệu thì đại điện trong không trung kia chính là Tiên Phủ mà Tử Vân đạo nhân lưu lại. Bất quá hắn cũng biết rõ bản thân cơ bản không thể nào tiến nhập vào trong cung điện này.

Có thể là bởi vì quan hệ với Thông U châu và Chiến Tuyết nên hắn cực kỳ mẫn cảm với lực không gian. Bên trên cùng của cung điện nhìn như không có vật gì nhưng kỳ thật lại phân bố dày đặc các khe nứt không gian. Ngoài ra khoảng cách giữa hắn và cung điện vượt xa hơn năm ngàn trượng nên Nhạc Vũ vô cùng dứt khoát cắt đứt vọng tưởng.

Quan sát hết hoàn cảnh quanh người, Nhạc Vũ tuỳ ý thu lấy một khối đá lớn bằng hai cơ thể người rồi ném lên không trung.

Khối đá vừa ném lên chừng ba mươi thước thì đã bị từng luồng trạng thái chân không đột nhiên sinh ra, trong nháy mắt vặn xoắn nó nát bấy.

Sau đó hắn dùng hồn thức thăm dò ra bốn phía thì biết đều có những lực lượng thần bí ngăn trở.

"Xem ra ở đây không chỉ cấm tuyệt phi hành thuật mà ngay cả hồn thức cũng không cho phép"

Cười khổ bất đắc dĩ, Nhạc Vũ bắt đầu đi về hướng nam tới một đỉnh núi tương đối cao. Bất quá mới vừa đến giữa sườn núi thì Nhạc Vũ đã lộ vẻ sợ hãi. Hắn nhìn ra bốn phía thì thấy dưới núi ngoài những cự thạch còn có vô số thi thể của yêu thú nhét đầy ở giữa. Liếc nhìn lại thấy ngoài xa hơn mười dặm là biển xương trắng kéo đến tận chân trời.

Nhìn cốt cách thể hình trong đó, không hề có yêu thú nào thấp hơn bát giai.

"Khó trách lúc vừa tiến vào lại cảm giác được sát lực oán niệm mãnh liệt như vậy. Nguyên lai là căn nguyên như vậy không sai! Số lượng yêu thú bát giai ở đây chắc không dưới mười vạn, cũng không biết là tạo ra như thế nào."

"Đi thôi! Trong này chính là chỗ ở của chân tiên, chỉ cần bên ngoài linh lực cũng đã dồi dào vượt qua cả linh mạch nhất phẩm, dĩ nhiên cũng là chỗ sinh tồn tốt

nhất của yêu thú. Chỉ là tuy ở đây có thể linh khí sung túc như vậy nhưng bên trên còn có linh trận mà Tử Vân đạo nhân lưu lại. Một khi có yêu thú qua giới hạn bát giai thì lập tức khởi động giết chết giống như thiên kiếp. Nếu không như thế chỉ với hoàn cảnh nơi đây đã sớm xuất hiện vô số Yêu Vương!"

Nhạc Vũ thấy thế không hề kinh sợ, ngược lại còn cảm thấy mừng rỡ, chuyển thân lao về biển xương trắng kia như tên bắn.

Trong dược điển vẫn có nói tới cái gọi là thập tuyệt chi địa. Chỗ ở dưới được gọi là oán sát chi địa. Nơi đó tuy sát khí bức người nhưng huyết nhục của mười vạn thi thể yêu thú cũng khiến cho thổ địa phì nhiêu vô cùng, trở thành hoàn cảnh phát triển tuyệt hảo của một số linh dược trân phẩm.

"Chỉ là vì sao những yêu thú này sau khi chết đều chồng chất tại một chỗ? Không lẽ giống như mình bị pháp trận chuyển dịch lại đó? Còn có khả năng là chỗ này chất chồng sát lực vì thi thể yêu thú, sau đó hấp dẫn những yêu thú cao giai tới đây lẩn trốn cảm giác linh trận. Bất kể là nguyên nhân gì thì biển xương cốt này có thể là một trong những dược viên của Tử Vân đạo nhân! Trong đó thi thể những yêu thú cao giao đóng vai trò như phân bón.

Nhạc Vũ bất giác lạnh toát, bất quá hắn biết vào trước lúc đại chiến Vu Yêu thượng cổ thì yêu tu xem nhân loại như con sâu cái kiến, tu sĩ nhân loại cũng xem Yêu tộc như rác rưởi. Yêu tộc về sau yếu thế, lại càng hận không thể chém tận giết tuyệt. cách làm của Tử Vân đạo nhân như vậy cũng không lấy làm lạ.

Vừa nghĩ tới thất sát U Minh thảo chỉ sinh trưởng trong chỗ vùng đất có oán khí, trong lòng hắn lập tức sôi sục.

Với cự ly hơn mười dặm mặc dù không thể ngự kiếm phi hành nhưng với tốc độ của Nhạc Vũ thì cũng chỉ trong khoảnh khắc.

Vừa mới tới gần, Nhạc Vũ liền cảm giác được một ý niệm hồn sát cường đại ập thẳng đến. Mặc dù hồn lực cường hoành như hắn nhưng lúc này cũng chỉ có thể thu hồi hồn thức, lồng ngực cảm thấy cực kỳ buồn nôn, toàn thân ê ẩm.

"Yêu thú bình thường khi chết đâu có khả năng sinh ra sát lực gì? Có thể khiến cho người ta có cảm giác đau nhức, chỉ sợ sợ chúng trước khi chết đã bị tra tấn vô cùng đau đớn!"

Nhạc Vũ vừa suy đoán vừa giảm tốc độ tiến vào trong biển xương, động tác cũng trở nên cực kỳ cẩn thận. Chỗ đã từng có yêu thú tồn tại nhất định sẽ có nguy hiểm.

Vòng thi cốt bên ngoài ước chừng mới chết không lâu. Ngoài mùi hôi thối thì bên trên xương trắng còn vương tơ máu. Nhạc Vũ cũng không để ý, hài cốt nơi đây chính là tài liệu luyện chế khôi lỗi cực tốt, bất quá Quảng Lăng tông vốn cũng không thiếu những vật này.

Đi về phía trước ước chừng ngàn trượng thì đã có thể trông thấy trên mặt đất có thưa thớt một vài loại linh dược.

"Nơi đây quả nhiên là một trong những dược viên mà Tử Vân đạo nhân thiết kế sắp đặt!"

Nhạc Vũ lộ vẻ kinh hỉ, mặc dù là thập tuyệt chi địa nhưng nếu như không có hạt giống linh dược thì dù qua vạn năm cũng sẽ không có linh dược tương ứng mọc lên, nếu như có thì khả năng duy nhất là con người làm ra!

Nhìn thoáng qua một số linh dược để phân biệt chủng loại, Nhạc Vũ cũng không dừng bước mà tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Theo tình hình mục rữa của xương cốt yêu thi thì càng đi sâu vào trong niên đại càng lâu. Điều này cũng có ý nghĩa là nếu tìm được linh dược vạn năm trong chỗ trung ương biển xương cũng không phải là không thể nào!

thất sát U Minh thảo mặc dù có hai chữ U Minh, bản thân không tồn tại minh khí nhưng dược tính lại có tác dụng tẩy độc thi khí. Sở dĩ có danh tự này là chỉ hoàn cảnh sinh trưởng của nó, có thể sinh trưởng trong tuyệt địa hoặc thuận theo hoàn cảnh nơi này, hoặc là có lực đối kháng. Còn chữ thất sát là chỉ một bộ phận trong linh dược sẽ ảnh hưởng đến nhân thần hồn, thậm chí có thể là sinh tử của cốt nhục.

.

Đương nhiên ở đây cũng không nhất định sản sinh ra loại dược liệu này, chỉ là khả năng cao hơn mà thôi. Nếu như lấy được thất sát U Minh thảo có niên đại càng lâu thì chiến lực khi Huyền sát chiến thi thăng nhập tầng thứ 9 lại càng mạnh, tiền cảnh ngày sau lại càng rộng lớn!

Vì vậy cho dù bên ngoài có thể tìm được, Nhạc Vũ cũng không ngại mạo hiểm đi vào bên trong.

Càng đi thì ảnh hưởng của sát lực đối với thần hồn của hắn càng mạnh. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn không chịu nổi, sau khi xâm nhập vào khoảng mười dặm thì động tác hành tẩu cũng bắt đầu biến hình.

Nhạc Vũ bắt đầu dùng pháp lực khuếch tán ra ngoài, cưỡng ép thu nạp linh dược tại đây. Hắn cũng không phân biệt có độc hay không, tất cả đem nhét vào trong nhẫn trữ vật. Về phần nhổ ngang như vậy có ảnh hưởng đến bộ rễ hay cành lá linh dược hay không thì lại càng bất chấp, cùng lắm là chỉ cố gắng nhẹ nhàng một chút.

Chỉ mới tiền vào được khoảng ba dặm thì gần như đã nhét đầy toàn bộ linh dược trong nhẫn trữ vật, mỗi loại cơ hồ đều có niên đại không dưới ba ngàn năm.

"Mang nhiều linh dược như vậy đi ra ngoài, chỉ sợ bên Phù Dung phong sẽ vui mừng đến phát điên. Đáng tiếc giai vị những linh dược này chỉ trên dưới thất phẩm, cho dù niên đại đã lâu thì cũng chỉ tăng lên chừng tam phẩm mà thôi"

Nhạc Vũ cười lắc đầu, lấy một nhẫn trữ vật khác để tiếp tục thu nạp linh dược. Cũng may là Nông Dịch Sơn đã dự kiến trước nên để cho hắn cầm đi nhiều Không Gian Dung Khí như vậy, nếu không lại lặp lại chuyện hối tiếc như ở biệt phủ Tịnh Hải tông.

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ bất giác nhìn lên không trung. Linh dược cao giai, thậm chí tiên phẩm sinh trưởng trong này đã ít càng thêm ít, tuy nhiên có thể tiêu hoá từng này dược liệu cũng đủ để cho thực lực tông môn tăng lên một bậc!

Mãi cho đến khi nhét đầy bốn cái nhẫn giới chỉ, Nhạc Vũ mới đình chỉ hành động điên cuồng ngắt hái, chỉ khi gặp một ít trân phẩm thì mới thu lấy bỏ vào. Quảng Lăng tông không có không gian tu di, tiêu hóa hết chừng đó dược liệu cũng mất bốn năm trăm năm, nhiều hơn nữa cũng chỉ là vô ích.

Nhạc Vũ càng ngày càng tới gần chỗ trung ương của biển xương trắng thì càng trở nên cảnh giác. Hắn cảm giác được trong này sẽ có một kinh hỉ ngoài dự liệu, đồng thời cũng chứa đựng nguy cơ tuyệt đại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 367: Long Linh thiên đan

Tiến vào đến cự ly chừng chưa đầy hai mươi dặm cách trung ương biển xương, Nhạc Vũ dừng lại nhìn xuống dưới chân.

Bởi vì linh lực quá mức dồi dào nên xương cốt yêu thú trong khu vực này cũng chưa hoàn toàn phong hoá. Bất quá dược liệu mọc trong vùng sát khí gần như thực chất ở đây lại ít đến thương cảm.

Vào lúc này, Nhạc Vũ đang nhìn vào một con ngân xà dài không biết bao nhiêu, rộng chừng hơn một trượng. Nếu chỉ là như thế cũng không khiến Nhạc Vũ đặc biệt chú ý, với hình thể yêu thú như vậy nhiều lắm cũng chỉ chừng cấp ba cấp bốn mà thôi.

Bất quá ba tầng đất bên dưới con ngân xà đều đã bị đốt cháy toàn bộ!

Nếu không phải cảm thấy thể tích không đúng, thiếu chút nữa Nhạc Vũ còn tưởng rằng đây là thần thú đằng xà thượng giai trong truyền thuyết!

Bất quá mặc không phải như vậy thì cũng kém không nhiều lắm, ít nhất cũng là hạ vị thần thú, hơn nữa từ uy lực của hoả diễm thì có thể thấy đã ngoài cấp tám!

Nhạc Vũ lạnh toát. Tuy nói mấy năm trước hắn đã gặp phải một con li giao băng hệ trong biệt phủ Tịnh Hải tông, hơn nữa lúc đó nó còn đang hấp hối, không thể so sánh với một hạ vị thần thú đang thời toàn thịnh. Nhưng đến sau khi gia nhập Quảng Lăng tông, Nhạc Vũ mới biết được lúc đó bản thân đã may mắn thế nào.

Cho dù là tu vi tiến triển cực nhanh như hiện giờ, Nhạc Vũ cũng chỉ có thể run sợ trong lòng mà thôi.

Hiện tại hắn đã có thể áp chế toàn diện tu sĩ từ cảnh giới Kim Đan trở xuống là vì đã đọc thông toàn bộ tàng thư trong Kinh Sóc Các, Diễn Thiên Châu cũng đã suy tính ra hơn nửa tầng pháp tắc cấp dưới sử dụng trong Tu Chân Giới.

Tuy nhiên thần thú như Sơ Tam lại không đồng dạng như vậy, lúc sử dụng thần thông thường hàm ẩn một lượng lớn lực pháp tắc vô cùng thâm ảo!

Một thần thú cấp tám có thực lực nguyên vẹn đủ để đối kháng tu sĩ Kim Đan như Đoan Mộc. Nhạc Vũ hiện giờ mặc dù là tăng thêm Diễn Thiên Châu, Ngũ Sắc Thần Quang, còn có cả 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Ký cũng không có nửa điểm nắm chắc sẽ chiến thắng sư phụ mình.

Xem dấu tích một vài lân phiến để lại thì con ngân xà này chắc đã tiến về trung ương biển xương, hơn nữa bên cạnh còn có mấy con tiểu ngân xà cực lớn mang theo một vật gì đó khổng lồ. Nếu không ngoài dự liệu thì con yêu thú cùng loại với thần thú đẳng xà này vừa đi săn mồi trở về.

Điều khiến người ta kỳ quái là thính giác của loại thần thú này. Đáng lẽ ra nếu như hắn tiến vào trong phạm vi trăm dặm đã có thể phát hiện, đồng thời cách làm của yêu thú thông thường đều không chút do dự cắn xé bất kỳ vật chung quanh mà nó xét nát, nhưng sao đến giờ vẫn chưa có phản ứng?

Lắc đầu, Nhạc Vũ cũng thôi không nghĩ đến ý định tiến vào mà đi vòng vòng quanh biển xương để tìm kiếm.

Cho đến lúc này hắn vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao trong này chỉ còn một số linh dược may mắn sống sót?

Những linh dược ở đây dường như đều bị yêu thú ăn sạch nhưng điều khó hiểu là linh dược ở vùng ngoại vi còn bản tồn hoàn hảo? Hơn nữa trong đó đại bộ phận trước khi trải qua quá trình luyện đan đều vô dụng với yêu thú, thậm chí bị chúng vứt bỏ. Nếu chúng ăn những thứ này thì không như nuốt yêu đan đồng loại, càng dễ dàng tiến hoá.

Về sau hắn hoài nghi là yêu thú chà đạp nhưng ngẫm lại có chút không đúng. Ở đây không có dấu vết của việc tồn tại yêu thú quy mô lớn, hơn nữa nếu như yêu thú hội tụ sẽ khiến cho linh lực dao động rồi khởi động trận pháp trong Tiên Phủ can thiệp.

Song khi liên tục đi vòng quanh mấy lần, Nhạc Vũ đột nhiên có một suy đoán khác, trái tim bắt đầu đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong chỗ trung ương biển xương nhất định có một vật gì đó đang chiếm đoạt

dinh dưỡng và linh lực nuôi dưỡn linh dược!

Nếu là vật sinh trưởng trong chỗ trung ương có sát lực mạnh nhất, theo những gì mà Nhạc Vũ đọc trong dược điển thì cũng chỉ có vài loại, đáp án cơ hồ là rất rõ ràng.

Kìm nén hy vọng trong lòng, Nhạc Vũ vẫn tiếp tục đi vòng quanh nhặt nhạnh lấy từng cây linh dược còn may mắn sống sót bỏ vào trong nhẫn trữ vật. Bình thường đáng ra chỉ cần dùng linh thức tìm tòi là được, bất quá bây giờ thì đành phải dùng mắt thường để nhận biết.

Đến khi Nhạc Vũ rảo bước đến vòng thứ mười, cự ly chỉ còn cách bên trong chừng bảy dặm thì Nhạc Vũ đột nhiên đứng sững lại, trên mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

Ngay trước mặt hắn không xa là một cái cây cao chừng hai thước, trên thân có bảy chiếc lá to chừng lòng bàn tay.

Xét từ phương diện nào thì cái cây này cũng có đầy đủ đặc điểm của thất sát U Minh thảo. Duy chỉ có chiều cao hai thước là có chút khác biệt với miêu tả trong dược điển, đặc điểm này chính là biểu thị niên đại của cây.

"Xem ra cái cây này ít nhất là ba vạn năm trở lên! Chắc là được trồng không lâu trước lúc Hồng Hoang vỡ nát"

Trong đầu Nhạc Vũ gần như hiện lên suy đoán về niên đại của cây linh dược này.

Thất sát U Minh thảo vốn cũng cũng chỉ là vật ngũ phẩm, nó quý giá vì cực kỳ hiếm thấy lẫn tác dụng đối với Huyền sát chiến thi, bất quá cái cây này nếu như đã được trồng từ ba vạn năm trước thì có thể đạt đến tam phẩm.

Nhạc Vũ cực kỳ vui sướng, vốn hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, chuẩn bị chuyển sang tìm kiếm bên ngoài, không ngờ cuối cùng lại tìm được, hơn nữa phẩm cấp vượt x mong đợi.

Có lẽ vị tiền bối trước kia sáng tạo Huyền sát luyện thi cũng không thể tưởng tượng được, có thất sát U Minh thảo tương trợ, chẳng những sát lực thần hồn của Chiến Tuyết tăng thêm mấy cấp mà lực lượng thân thể cũng vượt xa cấp chín.

Nhạc Vũ không chút do dự do dự tiến tới. Vào lúc hắn lấy ra một vật chứa màu tím để chuẩn bị quật tận gốc thì đột nhiên nhíu mày, động tác hơi dừng lại, trong mắt loé lên sát cơ lành lạnh.

Bất quá chỉ qua một thoáng, thần sắc Nhạc Vũ đã khôi phục như thường, tiếp tục chăm chú đào cây thất sát U Minh thảo lên, thận trọng bỏ vào trong nhẫn trữ vật. Vật này tuy không quan hệ với hắn nhưng có thể khiến cho chiến lực của Chiến Tuyết tăng lên đến mức chính thức địch được tu sĩ Kim Đan, dĩ nhiên không thể qua loa.

Sauk hi xử lý xong xuôi, tâm trạng của Nhạc Vũ cực kỳ vui vẻ nhìn về phía biển xương.

Thật sự trong lòng hắn cũng có lý do để vui sướng, mới tiến vào Tiên Phủ không lâu đã có thể đạt được thu hoạch lớn như thế, đồng thời thất sát U Minh thảo vây khốn hắn mấy tháng nay cũng đã được giải quyết sớm hơn dự kiến.

Tiếp tục tiến tới vào chỗ trung ương cũng không biết là có thể thêm được vật gì khiến hắn kinh hỉ hay không?

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ không lựa chọn trực tiếp tiến vào mà lui ra khoảng mười dặm đến một chỗ tương đối cao trong biển xương rồi lấy ra kính viễn vọng để quan sát.

Linh thức bị ngăn trở, làm chuyện gì cũng đều bất tiện. Bất quá yêu thú còn có thính giác linh mẫn nhưng tu sĩ nhân loại ngoại trừ trực giác thì không có gì để dựa vào.

Cũng may trong tay hắn còn có cái kính viễn vọng tự chế này, tuy đã nằm phủ bụi mấy năm nhưng rốt cuộc đã có thể phát huy tác dụng.

Đưa kính lên trước mắt, Nhạc Vũ hơi điều chỉnh tiêu cự nhìn vào chỗ trung ương của biển xương. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lúc nhìn rõ tình hình bên kia, Nhạc Vũ bất giác nhướng mày, trong mặt hiện lên vẻ kiêng kị.

Hình ảnh hiện lên trong kính quả thật là một mãng xà màu hồng dài chừng mười

trượng, hình thể so với những yêu thú cỡ lớn hoàn toàn không có ý nghĩa.

Chỉ là Nhạc Vũ biết, loại thần thú như đẳng xà này, hình thể càng nhỏ càng mạnh. Một khi đem bản thể co lại thì hoả lực tinh thuần có thể hủy thiên diệt địa, thậm chí có thể đối kháng với những thần thú cao cấp.

Thân hình con mãng xà màu hồng này chỉ có mười trượng, viêm lực quanh thân kinh người, hiển nhiên có được tám phần huyết mạch đẳng xà.

"Trên đầu có mào màu vàng, chắc là kim quan hoả xà lột xác, chỉ thiếu một bước nữa là có thể chính thức tiến hóa làm đẳng xà."

Nhạc Vũ vừa suy nghĩ vừa hướng ống kính tìm kiếm xung quanh. Con Kim quan hỏa xà lúc này đang nuốt một yêu thú khổng lồ, thân thể chỉ dài mười trượng của nó lại có thể như một cái động không đáy nuốt gọn thi thể con yêu thú lớn tối thiểu gấp mười lần nó.

Điều khiến Nhạc Vũ kỳ quái chính là con Kim quan hỏa xà vì sao nhất định phải ăn uống ở chỗ này, dường như có cái gì đó khiến nó không dám ly khai.

Vật có thể khiến một thần thú cấp tám làm thủ hộ tại vùng đất hung sát như vậy, quả thực khiến hắn hiếu kỳ.

Tuy nhiên Nhạc Vũ tìm đi tìm lại xung quanh con Kim quan hỏa xà vẫn không thấy được gì. Sau khi thay đổi mấy góc độ thì dứt khoát chuyển ống kính ra xa.

Đến khi chiếu đến một cái cây sinh trưởng bên cạnh đống cốt lâu, bên trên có một quả nhỏ màu hồng thì tay của Nhạc Vũ đột nhiên run bắn lên, khoé mắt trương lên như muốn rách.

"Long linh quả, lại có thể là long linh quả! Trên thế gian này lại có vật như vậy, không trách được linh thảo ở đây cực kỳ thưa thớt. Nói như vậy cốt lâu bên cạnh nói là thần thú thuộc về loài rồng cấp mười hai, vị chân tiên thượng cổ kia lại có thể đánh chết cả thượng vị thần thú."

Cái gọi là long linh quả là thứ sinh ra từ thân thể long tộc sau khi chết, chính là những pháp lực của thần long tinh luyện mà thành, cấp bậc tương đương với cấp bậc của long tộc, theo truyền thuyết được truyền thừa thủ đoạn và pháp lực của long tộc.

Long linh quả trước mặt Nhạc Vũ cũng chỉ khoảng ở tam phẩm, bất quá đây chính là một loại "Thiên đan.!

Cái gọi là thiên đan là chỉ những linh dược do tự nhiên hợp thành không cần qua chế luyện có thể trực tiếp ăn vào, long linh quả chính là một trong những thứ thiên đan nổi danh nhất.

Tu sĩ nhân loại sau khi ăn vào có thể có được nguyên lực tinh khiết của mấy chục năm đến trên trăm năm tu hành. Nếu là yêu thú thì ngoại trừ việc tăng lên giai vị còn có thể kích thích tiềm năng huyết mạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 368: Mưu hoa bố trí

Ngồi yên lặng trên một đống xương cốt yêu thú, Nhạc Vũ nhíu mày nhìn về chỗ Long Linh quả cùng Kim Quan hoả xà.

Giải pháp lí trí nhất lúc này chính là lập tức thối lui, nhưng vấn đề là Long Linh quả thật sự quá mê người!

Theo lý mà nói, vật này có thể khiến cho hắn hoàn thành tích luỹ trong một năm. Hơn nữa sau khi độ kiếp thì đem cảnh giới tăng một mạch lên giai đoạn tụ thần, chính là cảnh giới trung hậu kỳ của Kim Đan.

Một thân tinh nguyên của Long tộc cấp mười hai đâu phải tầm thường? Dù là chỉ là thứ còn sót lại sau khi chết thì lực lượng tinh nguyên của nó vẫn là khổng lồ đối với tu sĩ Linh Hư cảnh.

Nhạc Vũ không muốn tu vi bản thân tiến triển quá nhanh dẫn đến cảnh giới bất ổn, càng kiêng kị trong tình huống không đủ thủ đoạn phòng ngự tâm linh lại gọi đến Thiên Ma cao cấp thâm nhập.

Bất quá nếu có vật này lại có thể khiến căn cơ của hắn vô cùng vững chắc! Theo như quan sát những di thể tu sĩ Kim Đan trong vạn tiên quật, còn có cả những linh phù trong cơ thể các tu sĩ Nguyên Anh thì đều có thể mượn lực của Long Linh hoàn thành!

Ở trong Tử Vân Tiên Phủ này dĩ nhiên không thể nào độ kiếp, nhưng chỉ cần bản thân đem tổ hợp linh phù trì hoãn đến khi rời khỏi ngưng luyện lại là có thể.

Còn về những phần mà hắn không thể sử dụng trong Long Linh Thiên đan thì có thể trợ giúp Sơ Tam trong vòng vài ngày tiến vào cấp thứ bảy. Khi đó với uy lực của Ngũ Sắc Thần Quang cùng với Đại Diệt Tuyệt Thần Châm của Sơ Tam có thể áp chế tu sĩ giả đan!

Vật mê người như thế nếu muốn Nhạc Vũ không động tâm cũng khó khăn.

"Bề mặt ngoài củ Long Thú này vẫn còn sáng bóng, chứng tỏ một thân nguyên lực đã co rút rất nhỏ. Đoán chừng giai vị của nó không chỉ là mười hai mà là mười bốn, mười lăm cũng có thể".

"Con Kim Quan hoả xà này xem như rất thông minh, xem khí tức của nó chắc là đã đạt đến cấp tám đỉnh phong từ lâu. Thân là Yêu tộc lại có thể tự mình lĩnh ngộ pháp môn áp chế thực lực tránh đi thiên kiếp, linh trí của nó quả thật bất phàm! Còn có vùng đất oán sát này, yêu thú bình thường chắc chắn không tới gần. Kim Quan hoả xà này lại có thể nhịn đau ở lại lâu như vậy, tâm chí cũng có thể nói kiên nhẫn. Nếu như lấy phương pháp của yêu thú tầm thường đến ứng phó, sợ là phải chết không nơi táng thân"

"Thần thú cấp tám có thể có vạn năm thọ nguyên, còn nếu ở trong chỗ linh lực dồi dào, ăn thêm một số linh dược thì có thể tăng gấp đôi thọ nguyên cũng không phải là không có khả năng. Thiên địch duy nhất của chúng cũng chỉ là lôi kiếp. Xem ra Kim Quan hoả xà đã chuẩn bị để ăn Long Linh quả, sở dĩ chưa phục dụng cũng chỉ là chờ đợi mà thôi. Nếu có thể chờ đến khi quả này hoàn toàn thu nạp chân nguyên long thi, sau đó mượn lực một lần đột phá cấp mười, cũng thực sự có khả năng trốn vào hư không, tìm ra một sinh cơ từ vùng đất chết này.

Nhạc Vũ càng nghĩ càng đau đầu, con Kim Quan hoả xà thấy hắn đã lâu chưa thối lui nên nhìn về phía bên này vẻ cảnh giác.

Loại thần thú có trí tuệ này so với tu sĩ nhân loại còn khó đối phó hơn rất nhiều.

Nếu như có thể đợi thêm ba bốn năm nữa thì Nhạc Vũ tự tin hạ được nó, vấn đề là thời gian không đợi người.

Hơn ba trăm người phân tán trong phạm vi ngàn dặm, nhìn qua rất ít có khả năng chạm mặt. Bất quá với lực oán sát và dao động linh lực ở đây sớm muộn sẽ dẫn bọn họ tới. Khi đó bản thân hoặc là phải hạ thủ với đệ tử chư tông hoặc phải chia sẻ Long Linh thiên đan này với mọi người.

Nếu là đệ tử bản tông thì Nhạc Vũ cũng cam lòng, nhưng nếu để cho người phái khác kiếm một chén canh thì hắn cực kỳ không tình nguyện.

Chỉ là muốn lấy được thiên đan này tuyệt không dễ dàng. Kim Đan hỏa xà có

thực lực cấp tám đã rất khó đối phó, còn thêm phía sau có một tồn tại mà hắn không thể không cố kỵ.

Suy ngẫm thật lâu vẫn không thể tìm ra được biện pháp gì tốt, Nhạc Vũ dứt khoát gạt ra tạp niệm, bắt đầu đem hết toàn lực, tính toán linh lực lưu chuyển và tần suất dao động trong khu vực này. Vì không thể mở ra thần thức nên hắn cũng chỉ có thể dựa vào cảm giác cơ nhục và năng lực phân tích để tìm hiểu. Sau đó nếu như có chút không chính xác thì lợi dụng Cửu Thiên Huyền Hạo Ký để xuất ra mấy trận hình nho nhỏ để chứng thực.

Mặt trời lên mặt trời lặn, trong nháy mắt đã vượt qua hai ngày. Vào chạng vạng ngày thứ ba, Nhạc Vũ rốt cục vui mừng đứng lên.

Đầu tiên hắn chạy đến chỗ dưới gió, sau đó dùng mũi hít hà, bắt đầu dùng hệ thống trí năng để phân biệt các loại mùi, đến khi lâu sau mới liên tục đánh ra 1200 cây thiết thiêm tạo thành một trận hình to lớn nấp vào trong đó. Tiếp tục lại lấy ra từ trong nhẫn trữ vật ra hai mươi mấy loại dược liệu bắt đầu phối dược. Không bao lâu thì có một mùi hương thơm ngát đến tận phế phủ truyền ra.

Nhạc Vũ nhíu mày, lại liên tục chuyển đổi vài loại phương thuốc cho đến khi mùi thơm tương hợp với mùi trong trí nhớ của hắn mới thoả mãn thu hồi.

"Đã có tới chin phần tương tự rồi, đáng tiếc chính là dược liệu phù hợp không nhiều lắm. Bằng không có thể bắt chước đến chín thành chín. Bất quá còn Kim Quan hoả xà tuy là miệng mũi đều có thể phóng hỏa. Bất quá khứu giác lại không nhạy bén nên khó có thể nhận ra mùi thơm tiểu đồng ý, ưng thuận đều thụ ảnh hưởng, hơn phân nửa phân biệt không ra sáu cũng may mắn là vân ức mật hạ sông quả nội dược lực trói buộc cùng bảo hộ so sánh cường, bản thân mùi thuốc không đậm đặc. Nếu không có như thế, cũng khó có thể tiến hành phỏng chế một.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi ngay sau đó lại đem này Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm thu lại, lại bắt đầu bố trí linh trận, lần này hắn vắt hết óc để suy nghĩ.

Đối với bộ khí cụ bày trận mà Xương Băng Hồng ban thưởng, hắn vẫn rất ưa thích, mỗi cây thiết thiêm đều tương đương với một khối Ngũ phẩm linh thạch, hơn nữa có thể sử dụng. Ngoài ra trên bề mặt kỳ thiêm có thể thay thế đến mấy trăm loại phù văn khiến cho Nhạc Vũ lúc bày trận có thể có càng nhiều lựa chọn và không gian phát huy.

Khuyết điểm duy nhất của chúng chính là việc tính toán cực kỳ phiền toái, nếu tu vi chưa đến Kim Đan đỉnh phong hoặc là tu sĩ Nguyên Anh, hơn nữa tạo nghệ trận pháp cao thêm thì cho dù có được vật bày trận cũng khó vận dụng. Bất quá đối với Nhạc Vũ mà nói thì hai điều kiện này không coi vào đâu. Có hệ thống trí năng tính toán, về phương diện phép tắc trận phù thì có Diễn Thiên Châu, bản thân hắn vận dụng cái này 3600 cây thiết thiêm tuyệt không thành vấn đề.

Bất quá lúc này hắn lại cảm thấy cực kỳ uỷ khuất. Bên trên có đại trận hộ phủ của Tử Vân Tiên Phủ áp chế, dưới có con Kim quan hoả xà không thể kinh động, ngoài ra không thể cảm giác chính xác thiên địa linh lực, hết thảy đều khiến Nhạc Vũ cảm thấy bó tay bó chân, mặc dù có Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm nhưng vẫn khó có thể huy sái tự nhiên, từ lúc học trận đến nay thì đây là lần đầu tiên cảm giác khó chịu như vậy.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, bỏ ra gần bốn năm canh giờ, Nhạc Vũ rốt cục bố trí xong ảo trận cỡ lớn có tác dụng ẩn nấp này, sau đó đào một cái lỗ nhỏ chỉ vừa một người trong trận lẫn bố trí hoàn cảnh có thể tiềm vọng, xong xuôi đâu đó mới ngồi tĩnh toạ sâu trong lòng đất mười trượng yên lặng chờ đợi.

Kim Quan hoả xà nếu như đi vào trạng thái ngủ say thì có thể trải qua vài thập niên mà không cần săn mồi.

Bất quá Nhạc Vũ đánh cược là con hoả xà này mới vừa tỉnh lại, cần một số lượng lớn thức ăn để tích súc.

Cái gọi là trạng thái ngủ của hoả xà vừa giống trạng thái ngủ đông của dã thú, vừa lại có chút bất đồng, chẳng những có thể dùng kéo dài tuổi thọ, cũng có thể trì hoãn lôi kiếp. Nhìn dấu vết vảy bạc lưu lại trên lối đi, có thể thấy hoả xà này mấy thập niên cũng chưa từng đi ra ngoài.

Kỳ thật vào lúc này, Nhạc Vũ còn gấp gáp hơn nhiều so với Kim Quan hoả xà, nhưng đối phương chắc chắn sẽ không biết được, yêu thú dù giảo hoạt thế nào cũng không khả năng biết rõ suy nghĩ trong đầu hắn.

Quả nhiên vào rạng sáng ngày thứ ba, Kim Quan hoả xà rốt cục bắt đầu hành động. Đầu tiên nó đảo mắt nhìn khắp nơi, sau khi xác nhận không thấy hành tung của Nhạc Vũ lại bắn ra hung quang nhìn về phía ngoài, tựa hồ đã phát hiện ra điều gì đó.

Sau đó Kim Quan hoả xà cũng không rời đi săn mồi mà chờ cho qua nửa ngày mới chần chừ chuyển thân bò về phía xa.

Trong mắt Nhạc Vũ thoáng hiện qua một tia cười lạnh.

Con Kim Quan hoả xà giảo hoạt không thua nhân loại, lần này tuyệt sẽ không đi xa. Kế sách dẫn xà xuất động không chỉ nhân loại mới dùng mà yêu thú cũng có thể thi triển!

Bất quá tình hình này lại hợp ý hắn, nửa canh giờ sau, khi thân ảnh Kim Quan hoả xà đã hoàn toàn biến mất trong tầm kính, Nhạc Vũ bỗng dưng kết ấn. Sau đó cả người dung nhập vào trong tầng đất giống như trong nước, dùng tốc độ cực nhanh xông thẳng vào trung ương biển xương.

Thân hình của hắn vừa mới tiềm hành được một nửa cự ly thì đã nghe Kim Quan hoả xà điên cuồng hét lên rồi từ xa nhanh chóng trở về.

Nhạc Vũ biết là bản thân đã khởi động bí pháp cảnh báo nào đó mà con hoả xà đã bố trí ở đây. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Hắn cũng không thấy ngoài ý muốn, cả người bỗng nhiên xuyên ra tầng đất, tốc độ tăng thêm mấy lần vọt về Long Linh quả.

Khi hắn còn cách mục tiêu khoảng ngàn trượng thì một biển lửa màu trắng đột nhiên trào tới. Nhạc Vũ cười lạnh, 365 cây Tam Diệu Như Ý Lôi Châm nhất thời bắn ra, tạo thành một ma trận cảm ứng điện quanh thân, sau đó không chút do dự nhảy vào biển lửa.

Lúc đầu ngọn lửa kia chỉ nóng khoảng hơn vạn độ nhưng khi vừa tiến vào thì trong khoảnh khắc đã vọt lên hơn hai ba vạn. Ngay cả Tam Diệu Như Ý Lôi Châm cũng có dấu hiệu không chống đỡ nổi, có dấu hiệu tan chảy. Một loại pháp tắc thiên địa nào đó trong biển lửa có khả năng phá huỷ khiến cho từ trường hộ thân ở một số chỗ gần như vỡ vụn.

Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc, thần thông thiên phú hoả diễm của đẳng xà quả thực kinh người. Bất quá hắn cũng không thấy bối rối, một tầng ngũ sắc quang mang đột nhiên bốc lên quanh người khiến cho hoả diễm kia vừa tiến vào gần thì hoá thành Ngũ Hành linh lực.

Dù sao hiện giờ cũng đang ở trong biển lửa, hồn thức không thể vận dụng nên hắn cũng không sợ người nào nhìn thấy, mãi cho đến khi sắp lao ra mới lần nữa kiềm chế.

Cùng lúc đó, Nhạc Vũ nghe được đằng sau một tiếng kiếm rít lên sắc lạnh gào thét cuộn tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369: Thiên đan đáo thủ

"Cuối cùng không nhịn được xuất thủ rồi sao."

Cảm giác được sát ý lành lạnh sau lưng, Nhạc Vũ cười lạnh, không chút do dự xuyên ra biển lửa.

Song khi da thịt của hắn chạm vào linh lực thì không khỏi có chút kinh ngạc, cảm giác linh lực hoả hệ nơi đây hết sức dày đặc lại có thêm vài phần cuồng loạn. Nếu như hắn đoán không lầm thì sâu trong lòng đất ở đây nhất định phải có hơn trăm yêu đan hoả hệ tinh khiết.

Nơi này có gần mười vạn thi thể yêu thú, nếu muốn thu thập những thứ này dĩ nhiên không thành vấn đề. Nhưng Kim Quan Hoả Xà có thể đem chúng bố trí thành trận thật sự không đơn giản.

Chắc hẳn bình thường đằng xà dựa vào pháp trận hoả hệ này mới yên tâm ra ngoài săn mồi. Với uy lực có thể huỷ diệt Tam Diệu Như Ý Lôi Châm thì đồng dạng cũng có thể huỷ diệt tu sĩ Kim Đan!

Trong tâm trí lướt qua một tia kinh ngạc, Nhạc Vũ cũng không thôi động pháp lực, thân hình biến thành một chuỗi hư ảnh, lao thẳng tới phía trước. Đến khi hắn còn cách mục tiêu khoảng hai trăm trượng thì hoả xà với tốc độ còn nhanh hơn đã đuổi kịp. Nó gầm lên giận dữ hội tụ vô số linh lực tạo thành hoả diễm công tới. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ không hề để ý, cánh tay liên tục thôi động pháp quyết. Ảo trận cỡ lớn bố trí ngoài mười trượng lập tức được khởi động, khiến trong mắt Kim Quan Hoả Xà lập tức hiện vẻ mờ mịt. Mấy chục đạo xạ tuyến cực nóng đỏ sậm từ trên các linh phù trên lân phiến của nó bắn ra, xuyên thấu mọi thứ trên đường đi.

"Lại là Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang!"

Nhạc Vũ lạnh toát, hắn sớm đoán được Kim Quan Hoả Xà nhất định được truyền

thừa của đẳng xà nhưng không nghĩ nó sẽ có được bản sự không thua kém Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm này của đẳng xà. Có đại thần thông bậc này, cho dù là dùng Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Tuyệt Thần Châm cũng không cách nào thủ thắng!

Nhạc Vũ lập tức không dám dừng lại, vừa phi đến chỗ long linh quả thì nhanh chóng dùng một đạo chân khí chặt tận gốc linh quả rồi bỏ vào một dược bình bằng ngọc màu tím chuyên dụng.

Hắn vừa ném chiếc bình ngọc màu tím vào nhẫn trữ vật thì đã cảm giác kiếm khí lạnh toát sau lưng, dù còn cách cả trăm trượng nhưng kiếm ý cơ hồ sắp đông cứng thần hồn của hắn! Người này vậy mà cũng không hề không tổn hại, cũng chưa từng chậm trễ vượt qua biển lửa theo sát!

Nhạc Vũ mím môi, hắn vẫn luôn chờ đợi người này xuất thủ, cánh tay vung lên bắn về phía sau các loại dược phấn phối trí từ trước. Sau đó Phong Loan kiếm cũng đột nhiên phá không chém tới.

Đến lúc này hắn mới quay đầu lại nhìn rõ thân ảnh đã mai phục hắn suốt bốn ngày qua.

Người đến mặc một hắc ý, thân hình thon thả, chắc là nữ tử. Trên mặt nàng đeo khăn che mạng, đôi mắt như nước hồ thu lay động lòng người, chỉ là ẩn sau vẻ kiều diễm là sát ý băng lạnh.

"Hư Nhược Nguyệt?"

Trong đầu Nhạc Vũ xẹt qua cái tên này.

Tuy hắn không có bất kỳ chứng cứ nào, cũng không thể chứng minh nhưng cơ hồ vô thức nhận định là nàng, sát niệm trong lồng ngực nhất thời bùng cháy.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, vung Bi Âm Đao quay người về phía sau, dùng song âm tần số cao tạo thành từng đợt sóng khí bắn ngược về đối phương.

Hắc y nữ tử bất giác ngẩn ra. Một chiêu kiếm này của nàng vốn súc tích đến cực điểm, tuyệt không thể để cho Nhạc Vũ trong lúc vội vã có khả năng chống cự. Cho dù là Quảng Lăng tuyệt kiếm trong truyền thuyết cũng không ngoại lệ, cả ngân trâm kết thành trận kia cũng không ngoại lệ.

Kim Quan Hoả Xà lúc này đã tuỳ thời có thể thoát ra ảo cảnh. Có một kiếm kia trước mặt, thêm vào Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, cho dù Nhạc Vũ là Kim Đan đỉnh phong cũng có thể dễ dàng bị đánh chết.

Nhưng nhìn bộ dạng của Nhạc Vũ hiện giờ lại không hề có chút sợ hãi!

Phong Loan kiếm trong nháy mắt đã trảm tới đối phương. Vào khoảnh khắc làn hương thơm ngát xộc vào mũi thì ánh mắt hắc y hơi đổi, dường như có điều ngộ ra, đúng vào lúc này nàng lại nghe thanh âm cuồng nộ của hoả xà bên cạnh.

Uy hiếp của ảo trận đối với Kim Quan Hoả Xà không lớn, chỉ vì nhất thời chủ quan mà bị sa vào cảm giác mê huyễn. Lúc này lại được Nhạc Vũ cố ý tản đi pháp trận, vừa hồi tỉnh đã thấy không còn long linh quả, trong lòng bừng bừng nổi giận, theo bản năng long linh quả đang phát ra mùi thơm trên người nữ tử.

Trong chớp mắt, hoả viêm linh lực đã hội tụ lập tức tuôn trào, thông qua lân phiến chuyển thành từng đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang quét ngang trước người

Nhạc Vũ cười khẽ, thế lui chợt dừng lại, Bi Âm Đao cũng thoát ra khỏi tay tạo thành một dải sáng chém xoáy về phía trước, sát cơ lạnh lẽo loé lên trong mắt.

Trừ phi nữ tử kia đạt tới tu vi Kim Đan hoặc như Chu Oánh có thể thông hiểu ngữ thú, nếu không hôm nay chắc chắn vẫn lạc nơi này!

Sắc mặt nữ tử đã chuyển thành tái nhợt. Một kiếm của nàng vẫn có thể đánh trúng Nhạc Vũ nhưng chỉ sợ khi nàng chưa thể xuyên qua ngân châm thì đã bị những luồng quang tuyến đỏ sậm kia thiêu rụi.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắc y nữ tử dứt khoát buông tha Nhạc Vũ. Băng sắc phi kiếm chuyển hướng nghênh đón Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang. Nhân lúc kiếm mang đao giao kích với chân viêm thì thôi động pháp lực, hai tay kết xuất một thủ ấn kỳ dị bắn ra mười đạo băng tuyến lam sắc.

Vào lúc hai loại quang tuyến hồng lam giao kích thì toàn bộ phương viên trong vòng hơn mười trượng lập tức biến thành thế giới của hoả và băng.

"Đây là Băng Phách thần quang?"

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, sát ý trong lòng càng thịnh. Phong Loan kiếm cùng Bi Âm Đao đột nhiên lại một trước một sau, không chút lưu tình chém thẳng xuống đối phương. Bên kia Kim Quan Hoả Xà chuẩn bị công ra Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang lần thứ ba.

Hắc y nữ tử phun ra mấy ngụm máu tươi, cũng không có ý ngăn cản mà ném ra một đạo phù kim sắc, hai tay lần nữa kết ấn, hô lên:"Cửu Thiên Đô Triện Độn Ảnh Huyền Phù, mở!"

Vào lúc này Phong Loan kiếm đã chém trúng nữ tử xẻ ra một vết thương sâu hoắm. Vào lúc cơ hồ chặt ngang đầu nàng thì cả người hắc y nữ tử đã tạo thành một một luồng ánh sáng bắn đi cực nhanh về phương xa.

Kim Quan Hoả Xà gào thét một hồi, tiếp tục bắn ra mấy chục đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang nhưng không kịp. Sau đó thân hình nó co rút lại thành một đạo hồng quang nhanh chóng đuổi theo về bên kia.

Nhạc Vũ lại nhíu mày dừng bước, trong mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

"Trước kia dường như mình chưa hề nghe nói đến Băng Phách thần quang. Này Hư Nhược Nguyệt sao có thể biết loại thần thông này, hoặc hôm nay không phải là nàng? Hay hoặc là như mình vẫn một mực dấu giếm Ngũ Sắc Thần Quang? Uy lực của đại thần thông này tuy không bằng Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm nhưng cũng đủ hùng bá đương thời. Lần này đúng là nàng xui xẻo, nếu như đợi lúc khác mới vận dụng thì tuy vẫn không thể làm gì mình nhưng ít nhiều có chút phiền toái. Ngay cả mình vận dụng kế vừa rồi cũng để nàng thoát thân."

"Bất quá xem , tình hình mới vừa rồi thì tựa hồ muốn vận dụng loại thần thông này cần trả một cái giá cực đắt, chắc là còn chưa hoàn toàn luyện thành. Tuy nhiên để nàng thoát đi thì ngày sau chắc chắn sẽ là một mối đại hoạ với mình."

Nghĩ đến điểm này, cặp mày của Nhạc Vũ nhíu lại thành hình chữ xuyên (). Hắn không lo địch nhân cường hoành mà chỉ sợ không biết thân phận đối thủ.

"Nếu pháp môn chạy trốn khác thì cũng không nói, hết lần này tới lần khác đều là Cửu Thiên Đô Triện Độn Ảnh Huyền Phù! Nếu bàn về khả năng chạy trốn không hề kém Thập phương chi môn, lúc nguy cấp thậm chí có thể phá vỡ không gian. Hắc hắc! Không ngờ phù triện tiên gia này vẫn còn truyền lưu

đương thời"

Kỳ thật đạo phù tiên gia này cũng không có nhiều trên thế gia, ngoại trừ Tử Vân Tiên Phủ thì chỉ nghe thấy một số tông môn biết cách chế tạo.

Nhạc Vũ tính toán rồi biết rất khó để đuổi kịp nữ tử kia, đành lắc đầu bình ổn tâm tình rồi vận dụng pháp lực móc long thi chôn sâu trong ba trăm trượng ra. Khi hắn trông thấy bốn cái răng dài của long thì trong mừng rỡ như điên.

Lúc này hắn cũng không kịp suy nghĩ gì thêm, vội vàng phân long thi thành mười đoạn rồi bỏ vào nhẫn trữ vật, tiếp đó tiến đến ảo trận thu hồi 3600 cây Cửu Thiên Huyền Hạo Thiêm.

Ngay sau đó hắn lại nghe tiếng gào tuyệt vọng của Kim Quan Hoả Xà. Nhạc Vũ nhướng mày bỏ ra một ít dược phấn cải biến mùi vị rồi vội vàng rời đi.

Con Kim Quan Hoả Xà đã đã mất đi cơ hội duy nhất chạy trốn, tiếp theo có thể trở nên hoàn toàn điên cuồng, hắn cũng không muốn trở thành đối tượng trút giận của thần thú cấp tám.

Nhạc Vũ cũng không có chút áy náy, đợi đến khi long linh quả hoàn toàn thu nạp chân nguyên long thi thật sự có thể khiến Kim Quan Hoả Xà đột phá lên cấp mười, thậm chí có được toàn bộ huyết mạch của đằng xà.

Bất quá Tử Vân Tiên Phủ này sao lại không có khả năng cầm toả không gian? Trừ phi là có được các loại pháp bảo như Cửu Thiên Đô Triện Độn Ảnh Huyền Phù hay Thập phương môn, nếu không tuyệt đối khó có thể độn phá hư không. Kim Quan Hoả Xà cuối cùng vẫn chỉ có một chữ "Tử", chi bằng để lại long linh quả cho hắn hưởng dụng.

Điều đáng tiếc là hắn không thông hiểu ngữ thú như Chu Ngọc, nếu không có thể có khả năng thu phục yêu thú này.

Sau khi ly khai biển xương, Nhạc Vũ chạy thẳng đến khi bình ổn lại khí tức thì mới chuyển thân đuổi theo hướng bỏ chạy của nữ tử kia.

Trước khi chưa thử qua mọi cách, Nhạc Vũ vẫn chưa thể buông bỏ ý niệm tru sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 370: Thủ bí Dược Viên

Sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của Kim Quan Hoả Xà, Nhạc Vũ chạy chếch theo hướng nam đến hơn mấy chục dặm thì mới bất đắc dĩ dừng lại.

Lúc này đã ra khỏi biển xương, không còn lực oán sát áp chế, hồn thức của hắn đã có thể mở ra với biên độ nhỏ. Bất quá cũng chỉ có thể cảm giác sự vật trong vòng mười dặm, hoàn toàn không phải sử dụng đến.

Sở dĩ Nhạc Vũ còn có thể đuổi tới đây, tất cả đều là dựa vào cảm giác của hắn. Tuy còn kém xa yêu thú nhưng nhờ khả năng phân tích của hệ thống trí năng nên khi cần thì về phương diện mẫn cảm của hắn có thể đạt tới mức kinh người.

Nhưng lúc Nhạc Vũ truy đuổi đến đây thì mùi máu tươi và mùi thơm của người kia hoàn toàn biến mất, cũng không còn nhìn thấy dấu máu trên mặt đất.

Ngay cả chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành mà hắn rót vào cơ thể nữ nhân kia cũng đã mất đi cảm ứng, hiển nhiên là đã bị đối phương hoàn toàn khu trừ. Bởi vậy Nhạc Vũ cũng đành triệt để bỏ đi ý định đuổi theo.

Nữ tử này cực kỳ cẩn thận, trong tình huống đang trọng thương vẫn có thể che giấu mùi vị, nhất định là tâm tư cẩn mật, có đuổi theo cũng vô ích.

"Chẳng lẽ không phải là Hư Nhược Nguyệt của Băng Nguyệt tông?"

Nhạc Vũ cảm thấy hồ nghi, nữ nhân này từ hình dạng cho đến mùi vị hoàn toàn khác với vị nữ đệ tử Băng Nguyệt tông. Bất quá dung mạo có thể thay đổi dễ dàng còn về mùi vị thì cũng không có cách nào làm chứng.

Ngoài ra thì kiếm quyết và Băng Phách thần quang nàng vừa sử dụng đều thuộc về đạo pháp băng hệ mà Băng Nguyệt tông sở trường, còn có Băng Phách thần quang truyền thừa cũng có chút ít khả năng.

Cười lạnh, Nhạc Vũ cũng không có tâm tư nghĩ thêm, cho dù nữ hắc y nhân kia

có phải là đệ tử của Băng Nguyệt tông hay không thì nếu có duyên sẽ gặp lại. Đến lúc đó nếu như các nàng lộ ra chút dấu vết thì sẽ tính toán sòng phẳng, tuyệt không để cho một người sống sót ra khỏi Tử Vân Tiên Pủ!

Nhiệm vụ cấp bách hiện giờ là phải tìm kiếm dược liệu nhiều hơn nữa. Sau đó tiến vào trong cốc thăm dò một phen, nếu gặp cơ duyên biết đâu có thể tìm được đầu mối tiến vào Tử Vân Tiên Phủ..

Về phần long linh quả thì cần một chỗ an toàn để phục dụng rồi nói sau. Đối phương một bên thì có Cửu Thiên Đô Triện Độn Ảnh Huyền Phù, một bên thì có Thập Phương Môn, đều khiến hắn có thể hoàn toàn an tâm.

"Hiện giờ đã có được Thất Sát U Minh thảo cho Chiến Tuyết, bản thân có long linh quả cũng đủ để đem tu vi trực tiếp lên đến cấp độ gần Kết Đan, như thế chuyện Lục Chuyển Trúc Cơ Đan cũng không cần gấp gáp. Bất quá ngoại trừ chuyện đó ra thì dược liệu rèn luyện huyền sát luyện thi tầng thứ hai còn thiếu mấy vị. Còn có cả chuyện Huyền Hạo Đan và Duyên Thọ Đan mà Xương Sư thúc tổ cùng Chưởng giáo chân nhân cần thiết."

Nhạc Vũ nghĩ đến đây thì lại nhíu mày, trước đây cho dù loại dược liệu rèn luyện thân thể nào cũng dễ dàng tìm được. Cho dù là ở ngoài Tử Vân Tiên Phủ thì chỉ cần bỏ chút thời gian thì đã có thể thông qua Tàng Trân Các và Vạn Bảo Lâu để thu thập. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Nhưng những tài liệu mà Huyền Hạo đan cùng Duyên Thọ Đan cần đều là kỳ trân tam phẩm nhị phẩm, chẳng những khó kiếm mà luyện chế còn rất khó khăn. Ngay cả từ thời thượng cổ cũng đã là vật hi hữu, chỉ là khó kiếm được bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ bên ngoài, hắn chỉ sợ là rất khó tìm đến. Khả năng duy nhất cũng chỉ có thể tiến vào bên trong cung điện phía trên để xem xét.

Trong lòng khẩn trương, Nhạc Vũ cũng không dám chậm trễ tiến về một chỗ cao xác định phương hướng, sau đó chạy về một chỗ có linh lực thiên địa nồng đậm.

Có lẽ do nguyên nhân nơi này cách khá xa thập tuyệt chi địa khá xa, lực oán sát đã mỏng đi mà một số yêu thú Nhạc Vũ nhìn thấy đều có thân thể khổng lồ, thực lực cường hoành, rất ít có linh thú, đều tỏ vẻ thù địch với hắn. Bất quá sau khi Nhạc Vũ phóng xuất Ngũ Sắc Thần Quang thì đều hoảng sợ tránh đi. Tuy chúng không rõ ràng vầng sáng kia là gì nhưng theo bản năng lưu lại từ thời thượng cổ trong huyết mạch cũng đủ khiến chúng lựa chọn tránh đi.

Bôn tẩu chừng mấy phút, Nhạc Vũ liền trông thấy một Dược Viên xuất hiện trước mắt.

Bất quá mới vừa tiến gần hắn đã cười khổ một tiếng, chỉ thấy dược liệu nơi này cũng giống như chỗ biển xương, đều đã bị người hái đi hơn phân nửa, bên trong cũng có không ít thi thể yêu thú.

Nhạc Vũ không cam lòng tìm kiếm bốn phía, thuỷ chung vẫn không thấy gì giá trị, cuối cùng bất đắc dĩ cúi đầu buông bỏ, thầm nghĩ:"Quả nhiên trong khoảng thời gian này, những người khác cũng cũng không nhàn rỗi. Đã chậm trễ mấy ngày, những Dược Viên khác chắc cũng đều đã bị quét sạch. Giá trị của long linh quả tuy vượt qua tổng giá trị dược liệu nơi đây nhưng sơ suất như vậy vẫn có chút đáng tiếc!"

Đang định khởi thân rời đi thì Nhạc Vũ đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi của thi thể yêu thú. Hắn rùng mình nhìn về bên trái mười dặm thì thấy ở đó có một gò núi nhỏ, trên đó đầy những mảnh vỡ của huyền binh pháp bảo, còn có năm sáu thi thể nằm ngổn ngang.

"Xem phục sức thì chắc là người của Thuấn Hoàng tông, đều ở U Châu phương bắc, cũng có thể coi là đại phái như Quảng Lăng tông, cũng không biết là người phương nào

Khẽ nhếch miệng, Nhạc Vũ cũng không hứng thú tìm hiểu dấu vết hiện trường, quay người rời đi. Hắn cũng không có quan hệ với người của Thuấn Hoàng tông nên không có hào hứng xen vào.

Cuộc giết chóc này coi như đã bắt đầu, cũng không biết mấy tháng sau còn lại mấy người có thể sống sót rời khỏi Tử Vân Tiên Phủ?

Mấy ngày sau đó, Nhạc Vũ vẫn tiếp tục tìm kiếm những Dược Viên còn lại, không ngoài dự kiến của hắn, linh dược khắp nơi đều đã bị quét sạch, duy chỉ chưa từng nhìn thấy một người nào còn sống sót.

Bất quá điều này cũng không vượt ra khỏi dự liệu của Nhạc Vũ. Lúc này đoàn người đã tiến vào Tử Vân Tiên Phủ chừng bảy tám ngày, cơ bản đều có thu hoạch. Sở dĩ không thấy bóng dáng một ai đoán chừng là đều đã gặp được cơ duyên, hoặc không muốn tiếp xúc với hắn.

Bản thân hắn hôm nay đúng là hung danh vang xa. Những đệ tử khác phái vừa nhìn thấy hắn đều sẽ lập tức né tránh để khỏi bị đoạt đi bảo vật. Nhưng điều khiến hắn kỳ lạ là cũng chưa từng nhìn thấy đệ tử Quảng Lăng tông.

Cũng may chính nhờ vì thế mà Nhạc Vũ có được tự do tìm kiếm khắp nơi.

Theo phỏng đoán của hắn, bên trong thung lũng này là nơi Tử Vân đạo nhân chăn nuôi yêu thú dưới cấp chin. Tất cả các dược viên đều mở cửa, không hề bố trí cấm chế, đoán chừng tất cả linh dược bên trong được chuẩn bị là thức ăn của đám yêu thú.

Bất quá công việc luyện đan này cũng không nhất định cấp bậc linh dược càng cao càng tốt, rất nhiều khi phải xem dược tính. Theo như một số dược phương mà Nhạc Vũ biết, một số đan dược tứ phẩm chỉ đóng vai trò phụ còn rất nhiều linh dược cấp thấp hơn lại có vai trò chính.

Cho dù là nhân vật nhất lưu như Thái Ất Chân Tiên thì trong việc luyện đan cũng không có khả năng không cần những dược liệu cơ sở kia.

Lúc này Nhạc Vũ đánh cuộc là trong cốc còn có mấy Dược Viên chưa từng bị mở ra cấm chế.

Bởi vì hồn thức không cách nào triển khai ra xa, hắn chỉ có thể tăng tốc độ lượn một vòng quanh cốc.

Sang ngày thứ ba, rốt cuộc Nhạc Vũ tìm được một chỗ tình hình tương đối dị thường.

Đây là một khu vực có phạm vi chưa đến ba mươi dặm, phản ứng linh lực giống như bên trong không có vật gì.

Bất quá khi Nhạc Vũ tìm đến thì thấy một đám nai cấp ba, tựa hồ đang tránh đi nơi này.

Thấy tình hình đó, Nhạc Vũ chỉ trầm ngâm một lát rồi không chút do dự tiến vào. Nhưng cảnh tượng trước mắt có chút sai lệch với hồn thức trước đó, phảng phất giống như ảo trận bên ngoài Tiên Phủ.

Lúc hắn dựa vào hệ thống trí năng để tính toán, bước ra đến bước 160 thì cảm giác được một phản ứng linh lực rất mạnh, vượt xa các Dược Viên khác.

Nhạc Vũ vui mừng, biết rõ mình đã tìm đúng chỗ, vấn đề hiện giờ chỉ là ảo trận trước mắt đến trình độ này, bản thân có thể đột phá hay không?

"Nếu chỉ là đề phòng yêu thú cấp tám thì chỉ cần ảo trận trong vòng trăm dặm như như bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ là đủ. Bất quá Tử Vân đạo nhân pháp lực thông thiên, chưa hắn sẽ tiết kiệm như vậy."

Trong lòng cảm thấy hơi bất an, Nhạc Vũ vừa bước ra đến bước 300 thì cảm giác thấy hệ thống trí năng đã đến cực hạn, trong đầu choáng váng từng đợt. Đang lúc hắn cảm thấy khó có thể ứng phó thì trong nội tâm chợt bật lên cảnh báo. Chỉ cảm thấy quanh người trong cự ly trăm thước vô số phong nhận kèm theo luồng điện màu tím đánh tới. Nếu như hắn vẫn bị ảo trận mê hoặc thì chắc chắn đã bị đánh trúng.

Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn cảm thấy mừng rỡ, biết rõ bản thân đã sắp đột phá ảo trận. Những công kích này chắc chắn là để đối phó với những yêu thú có sực kháng cự lại ảo trận!

Tâm niệm vừa loé lên, Nhạc Vũ cơ hồ đồng thời phát ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bảo vệ quanh thân, sau đó không quan tâm cứ thể đi thẳng vào trong trận.

Nhạc Vũ cảm giác càng xông vào thì các loại cấm chế càng mạnh lên. Đúng lúc hắn dường như tiêu hao hết pháp lực thì đột nhiên cảm thấy trước mắt rộng rãi, tất cả ảo cảnh tiêu tán không còn, không gian trước mặt trông hút tầm mắt, phương viên tối thiểu cũng đạt đến trăm dặm.

"Lại là thuật pháp co rút không gian! Không gian mấy ngàn dặm lại co lại chỉ còn hai trăm dặm. Không ngờ Tử Vân đạo nhân còn có thể bố trí trận trong trận. Thủ đoạn của chân tiên thượng cổ quả thật khiến người khác kinh hãi!"

Nhạc Vũ nhìn ra xung quanh thấy nơi này chưa từng có dấu vết của ai đặt chân, sau một lát ánh mắt của hắn bị một pháp trận cỡ lớn bố trí phía trước mấy dặm hấp dẫn.

Nhạc Vũ nhìn kỹ một lát thì khẽ nhếch miệng vui vẻ, đây chắc chắn là một linh trận truyền tống, cơ duyên lần này coi như không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 371: Chiếm trước tiên cơ

Tuy hiếu kỳ linh trận này đến cực điểm nhưng Nhạc Vũ đầu tiên vẫn tiến hành thu thập dược liệu.

Lúc hắn đi một vòng mới phát hiện không gian bên trong lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, phạm vi chừng ba trăm dặm phạm vi.

Tuy diện tích rộng lớn như vậy nhưng linh dược từ cấp bốn trở lên chỉ khoảng hơn ngàn gốc.

Đã đến cấp bậc này, cho dù không bằng như Long Linh đan, hút sạch không gian sinh tồn của linh dược trong vòng hai mươi dặm nhưng cũng cần một số lượng linh lực kinh người. Hoàn cảnh sinh trưởng lại càng cực kỳ hà khắc, hơn nữa niên đại mặc dù tuy lâu nhưng việc tăng phẩm cấp lại không có bao nhiêu, chứng tỏ hoàn cảnh không phải quá thích hợp.

Điều này không giống như thất sát U Linh thảo tuy sống trong vùng phụ cận Long Linh đan nhưng lại chủ yếu hấp thu sát lực mà lớn lên, trong biển xương chính là chỗ sinh tồn tốt nhất của nó.

Nhạc Vũ cực kỳ vui sướng thu hồi từng gốc linh dược bỏ vào nhẫn trữ vật. Tuy linh dược ở đây có ít chủng loại nhưng giá trị lại vượt số linh dược trong Dược Viên ở biển xương đến mấy lần. Nếu tông môn có thể hoàn toàn sử dụng thì đủ cho trong tương lai mấy trăm năm dùng dược lực bồi dưỡng được ít nhất mười vị tu sĩ Nguyên Anh.

Trân quý hơn chính là chủng loại, trong hơn ngàn giống linh dược ở đây thì đã có rất nhiều loại tuyệt chủng ở bên ngoài. Nếu Quảng Lăng tông có thể tìm kiếm địa phương dưỡng thành, vô luận là mua bán dược vật hay gây ảnh hưởng kiềm chế với các tán tu và tông môn khác đều có thể đại tăng.

Có những vật này, quyền đàm phán của tông môn đã tăng lên rất nhiều.

Thu hoạch cho bản thân hắn cũng cực kỳ xa xỉ. Trong số mấy loại dược vật rèn luyện thân thể đã tìm được hơn nửa, còn lại thiếu một hai loại hắn có thể nghĩ cách tìm những dược vật ngoài phủ thay thế. Dược vật dùng cho luyện chế lục chuyển Trúc Cơ Đan cũng đã gom đủ. Vật này tuy đối với hắn vô dụng nhưng đối với mấy người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác lại cực kỳ có ích.

"Đáng tiếc! Chủng loại linh dược nơi này cũng không đồng đều. Chỗ bố trí dược viên phong bế của Tử Vân đạo nhân chắc chắn sẽ không dừng lại ở một chỗ này, chỉ là sợ thời gian không đủ"

Nghĩ đến Tử Vân đạo nhân cho dù khoan dung thế nào cũng sẽ không thể để cho người khác tuỳ ý loạn chuyển trong nhà của mình. Nếu là người có cơ duyên thực sự trở thành đệ tử của ông thì không nói. Còn nếu không phải thì để cho một thời gian hạn định rồi sẽ bị linh trận chuyển dời càn khôn đem ra ngoài đã coi như nhẹ nhàng.

Ước chừng mất hơn hai ngày, Nhạc Vũ mới dọn sạch được chỗ dược viên này, sau đó vẫn không thoả mãn đứng trước chỗ linh trận truyền tống để nghiên cứu.

Hắn cũng chưa ngu ngốc đến nỗi trực tiếp sử dụng pháp trận này vì còn chưa biết sẽ bị truyền tống đến đâu, có hung hiểm hay không.

Chú mục chỉ chốc lát, Nhạc Vũ đã cảm thấy toàn thân vô lực. Pháp trận này mặc dù còn chưa tới cấp bậc tiên trận nhưng hắn vẫn hoàn toàn không thể lý giải tác dụng của những linh phù và tài liệu.

Chỉ có thể dựa theo những tri thức cực kỳ hữu hạn về pháp trận học được của Xương Băng Hồng suy đoán về cự ly, phương hướng cũng như cách thức khởi động của trận pháp truyền tống này.

"Nếu chuyển lên chừng ba đến bốn vạn thước, chẳng lẽ là truyền tống đến cung điện này?"

Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên. Nếu nói là cơ duyên thì người bình thường chắc cũng sẽ không có khả năng đi xuyên qua trong cốc vốn tràn ngập yêu thú để lên đến cung điện. Tối đa cũng chỉ quanh quẩn bên ngoài miệng cốc hay chỗ dãy núi.

Nếu như hắn đoán không lầm thì phù trận này tuyệt đối không phải của Tử Vân

đạo nhân bố trí cho người có duyên mà chắc là thuận tiện bố trí cho ông hoặc đệ tử tới đây lấy mấy thứ cần thiết.

Đáng tiếc là Chiến Tuyết cũng không có ở đây, nếu không nàng có thể vượt qua không gian thử nghiệm thay hắn một lần. Năng lực không gian của Thông U và Định Minh châu tuyệt không thua kém Thập Phương Môn.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ phóng ra Tam Diệu Như Ý Lôi Châm vào bên trong linh trận. Theo sự thôi động pháp lực của hắn để khởi động linh trận không gian, chỉ trong chốc lát thì mấy cây ngân châm đã biến mất không thấy.

Sau một lát, Nhạc Vũ rốt cục thở phào một cái. Tuy là cự ly khá xa, lại có linh trận ngăn cách nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được sự tồn tại của Tam Diệu Như Ý Lôi Châm. Ít nhất có thể chứng minh là những vật chất bên kia vẫn rất an toàn.

Thí nghiệm này dĩ nhiên còn rất chưa hoàn thiện, đáng tiếc là với trình độ của hắn hiện giờ cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Vào lúc Nhạc Vũ vừa chuẩn bị bước vào thì trong lòng chợt động:" Cầm toả không gian ở đây tuy không mạnh nhưng hiện giờ sẽ có vài người đi qa. Nếu như mình dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí một phen thì chắc là có thể bình yên phục dụng long linh quả"

Nhạc Vũ do dự một lát rồi nhìn về pháp trận bên dưới, chần chừ chưa bước vào. Thứ nhất là vì hắn sợ thời gian không đủ, , thứ hai là vẫn không dám khẳng định an toàn, cũng chẳng biết rốt cuộc Truyền Tống Pháp Trận này có thể đưa mình đi đâu?

Theo truyền thuyết thì dược tính của long linh quả hết sức bình hoà nhưng khi phục dụng vẫn không thể tránh khỏi tâm kiếp quẫy nhiễu. Khi đó chỉ cần một tu sĩ Trúc Cơ đã có thể lấy mạng của hắn!

Vận chuyển pháp trận, Nhạc Vũ cũng cảm giác như lúc mới vào trong cốc, trước mắt tối sầm rồi sau đó đã di chuyển đến một thiên địa khác.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn quanh rồi lập tức ngơ ngẩn, trước mắt là một kiến trúc cực kỳ nguy nga hùng tráng, hiện giờ tựa như hắn đang đứng ở cửa vào.

Ở hai bên tả hữu cách khoảng 2000 là long thi lớn khoảng gấp mười lần thứ hắn đã gặp trong biển xương. Trên cổ của chúng đều có hai chiếc vòng kim quang sáng loé.

"Đây đều là chân long sở hữu toàn bộ huyết mạch long tộc đã tu thành yêu tiên, vậy mà đều bị trói buộc ở đây như là linh thú trấn phủ của Tiên Phủ. Nguy hiểm thật! May mà hai con rồng này đều đã chết đi, nếu không mình vừa tiến vào đã bị giao kích thì ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có!"

Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ lần này thật sự có chút ít lỗ mãng.

Yêu tộc trên cấp mười lăm thì được coi là yêu tiên, cũng như tiên nhân của nhân loại, tổng cộng gồm sáu tầng. Yêu tiên tuy là đẳng cấp thấp nhất nhưng với thân thể Chân Long thì ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng không địch nổi, chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết.

Xem ra truyền thuyết từ thời thượng cổ vẫn không quá đáng tin, Tử Vân đạo nhân đã có thể hàng phục Chân Long, lại không úy kỵ Long tộc trả thù, nhất định là tu sĩ sở hữu đại thần thông thượng cổ.

Hít một hơi thật dài, Nhạc Vũ đi về thi thể bên phải. Bất quá khó khăn lắm mới tới gần được hơn trăm trượng thì Nhạc Vũ đã cảm giác được một uy áp còn gấp mấy lần lúc Xương Băng Hồng độ kiếp đánh thẳng vào tâm linh.

"Cái này là Long uy? Trong truyền thuyết phàm là thân Chân Long thì chưa cần động thủ đã khiến cho yêu thú sở hữu hàng phục kính cẩn nghe theo. Phượng Hoàng chính là vua của loài chim, Kỳ Lân là chủ của thú chạy, còn Long tộc có thể khiến cho vạn thú vạn cầm, thậm chí là bốn tộc thú biển thần phục, lời ấy quả nhiên không sai. Sơ Tam tuy kế thừa huyết mạch Khổng Tước huyết mạch, uy lực tuy còn trên cả Chân Long, bằng với Tổ Long nhưng cũng chưa bằng như vậy"

Tiếp tục đi về phía trước trăm trượng, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tâm thần gần như sụp đổ, còn có một sức đẩy cực kỳ cường đại ngăn hắn tới gần.

Nhạc Vũ cũng đành bất đắc dĩ lui trở về. Hắn nhìn qua long thi dài đến mấy ngàn trượng, trong lòng vô cùng tiếc nuối, biết rõ bản thân sau này cho dù đạt đến cảnh giới Nguyên Anh cũng không thể lấy đi hai long thi này. Chỉ tới gần 200 trượng đã khó khăn như thế, nếu tới trước người chắc long uy còn cường

hoành hơn. Về phần sau khi đạt đến cảnh giới Đại Thừa, dùng thêm Ngũ Sắc Thần Quang thì cũng có vài phần khả năng.

"Sự chênh lệch giữa Long tộc cấp mười lăm và yêu tiên quả thật một trời một vực. Nếu có thể dùng thi hài này để luyện khí thì đừng nói là pháp bảo may ngay cả tiên khí trong truyền thuyết cũng có thể luyện thành. Cũng may mà nó còn ở trong pháp trận cấm chế, nếu lộ ra ngoài chắc chắn sẽ dẫn tới vô số tu sĩ Đại Thừa Cảnh tranh đoạt"

Nhạc Vũ tiếc nuối một hồi rồi nỗ lực đè nén ham muốn, biết bản thân còn chưa có bản sự này, chuyển dời tầm mắt sang nơi khác.

Đứng trước cửa chỉ có khả năng nhìn thấy một góc của nó mà thôi. Nhạc Vũ vừa đi vào cửa thì thấy một bình chướng vô hình chặn lại. Cho dù hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang thì cũng không thể lay động, thử các lối khác cũng không ngoại lệ.

Nhạc Vũ thử chuẩn bị đằng không, lấy ra mấy miếng cốt thú ném lên thì tình hình cũng giống như trong sơn cốc, mấy miếng cốt thú vừa bay lên không trung được hai mươi trượng thì đều bị xoắn thành vỡ nát.

Bản thân hắn đã cố tình chọn mấy miếng xương bất phàm, cường độ ít nhất hơn xa hắn nhưng lúc này đều không thể vượt qua cho hắn. Giờ phút này nhưng lại một lát.

"Đã thử qua tất cả những thủ đoạn hiện có, chẳng lẽ mình vất vả tiến vào đây rồi lại quay ra tay không?"

Nghĩ đến kết cục này, Nhạc Vũ tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng cũng có vài phần nôn nóng.

Hắn nhíu mày nhìn ra xung quanh rồi cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay người.

Khi hắn bước lại chỗ đặt Truyền Tống Pháp Trận thì thấy có thêm năm pháp trận đặt song song về hai bên, sau mỗi pháp trận đều đặt một cái cửa lớn.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm rồi bước tiếp ra ngoài. Đúng lúc hắn định bước đi thì cảm thấy một luồng linh lực Ngũ Hành hỗn tạp cực lớn tuôn thẳng đến khiến hắn cả kinh không kịp phản ứng.

Luồng linh lực này mang theo một loại chân khí có chút dị biệt với chân khí đạo gia, trong giây lát đã bao phủ lấy hắn, thậm chí còn thẩm thấu vào bên trong, ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng không cách nào tan rã, sau một thoáng lại biến mất toàn bộ.

Nhạc Vũ còn đang ngạc nhiên thì trên không trung lại có một luồng ánh sáng màu đỏ lướt đến rồi hạ xuống bên này.

Nhạc Vũ khẽ chau mày, đưa tay ra nắm lấy vật vừa tụ lại, trong mắt thoáng hiện vẻ nhẹ nhõm, biết luồng linh lực quỷ dị vừa rồi nhất định là đã khảo sát tư chất của mình.

Vật hắn đang nắm trong tay lúc này là một mộc bài, một bên mặt có khắc mấy chữ "Tử Vân phù triện" .

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 372: Phá hư linh trận

Nhạc Vũ tiềm tâm nội thị, sau đó dùng ý niệm xoá đi một nửa phù trận thuỷ hoả, từ đó mỗi bên sinh ra một đạo chân khí băng hàn và viêm nhiệt rồi hoà cùng một chỗ.

" Đây gọi là Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí? Nói cách khác, hiện giờ mình đã luyện thành tầng thứ nhất? Tốt xấu gì cũng có thể so sánh với Băng Phách thần quang, sao lại dễ dàng như vậy?.

Nhạc Vũ khó hiểu nghĩ ngợi hồi lâu rồi cuối cùng quy nguyên nhân cho chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành trên người mình. Ngũ Sắc Thần Quang đã có thể xuất phát từ Hồng Hoang, có nhiều thần dị như vậy cũng là đương nhiên.

Huống chi, cái này cũng không phải chỉ là Nhạc Vũ tự dưng phỏng đoán. Bộ công pháp mà Tử Vân đạo nhân lưu lại tuy cực kỳ bất phàm nhưng lộ tuyến hành công cũng không thoát khỏi phạm trù Hỗn Nguyên Ngũ Hành. Ngoại trừ chút khác biêt bên ngoài thì cơ hồ là bao dung hoàn chỉnh, vì thế không phải ngẫu nhiên mà luyện thành.

Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết có tất cả hai mươi mốt tầng. Bất quá bên trong tử sắc hồn ngọc chỉ ghi lại tám tầng. Nhạc Vũ sau khi tập thành tầng thứ nhất thì bắt đầu thăm dò lên đến tầng thứ hai. Sau đó hai phù trận nhỏ thuỷ hoả trong đan điền lại tăng thêm mỗi cái năm mươi phù văn.

Trong chỗ trung ương của mỗi phù trận xuất hiện hai ảo ảnh. Một bên là ảo ảnh hình giọt nước, hàn khí lạnh thấu xương. Một bên là ảo ảnh hoả diễm chập chờn không dứt.

"Tử Vân đạo nhân lúc đầu dã nói mình muốn luyện thành Huyền băng Ly Hỏa chân quyết tới tầng thứ hai thì phải luyện hoá "Càn Li chân diễm và "Thái Huyền chân thủy", như vậy xem ra hai ảo ảnh không gian này là dùng để dung nạp hai vật tiên thiên này"

Nhạc Vũ bắt đầu tu luyện lần thứ ba. Lần này lộ tuyến hành công hoàn toàn thoát ra khỏi phạm vi chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành có thể đạt được. Hắn thoáng suy ngẫm liền đã biết nguyên do. Một phương diện chắc là Ngũ Sắc Thần Quang của hắn chưa tới tầng thứ ba, một phương diện khác là không có ngoại lực tương trợ.

Tử Vân đạo nhân cũng có thể xem như thiên phú kỳ tài một thời. Mặc dù vô duyên sanh ở thời điểm sơ khai Hồng Hoang để có thể lĩnh ngộ thiên cơ, nhưng ông lại có thể dùng thủ pháp khác để đạt được thần thông không hề kém hơn những thần thông của rất nhiều yêu thú và tu sĩ thượng cổ.

Bản thân Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết này không trọn vẹn, bất quá khi nhờ ngoại lực luyện hóa vài loại thiên hoả và chân thuỷ thì về sau có thể bổ khuyết những phần đó, không hề thua kém Băng Phách thần quang, Ly Hợp Thần Quang.

Chỉ là tình hình trong đan điền của hắn có chút khác biệt với ghi chép trong tử sắc ngọc giản.

Đầu tiên thì còn nhìn không ra, nhưng sau khi tu luyện đến lần thứ hai thì Nhạc Vũ mới giật mình phát hiện thấy số lượng ấn phù thuỷ hoả nhiều hơn tám đạo trong miêu tả của Hồn Ngọc.

Nhạc Vũ có chút nghi hoặc nghĩ ngợi hồi lâu rồi cười khổ lắc đầu.

"Xem ra nguyên nhân vẫn là Ngũ Hành phù trận hình tròn, Ngũ Sắc Thần Quang chính là Khổng Dật chân nhân tìm hiểu biến hoá của khí Hỗn Độn mà sở ngộ. Bên trong đó bao gồm cả huyền ảo của thiên địa, dĩ nhiên vượt xa sở ngộ chân khí của Tử Vân chân nhân. Hiện giờ phải nghĩ cách làm sao cho Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết trở thành tự sinh như Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí thì có thể bổ khuyết không ít những chỗ nó chưa đầy, sau này chắc chắn sẽ khiến cho uy lực của Băng Diễm tuyệt quang tăng lên không ít."

"Bất quá đến cùng như thế nào, còn phải đợi sau khi tu luyện đến tầng thứ ba rồi mới nói. Nếu thật có thể như thế thì Ngũ Sắc Thần Quang cùng đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm cũng không cần chân chính bộc lộ ra"

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ liền đình chỉ tiếp tục tu luyện, cẩn thận bỏ mảnh hồn ngọc có ghi lại công quyết vào trong nhẫn trữ vật.

Hắn vẫn có chút không tin lời của Tử Vân đạo nhân nói là Tử Vân phù lệnh này chỉ có thể cho phép mình ra vào Lục Y Viên. Bất quá khi thử đi sang mấy cánh cửa bên Phỉ Thúy viên thì cũng không cách nào tiến vào.

Thử đi thử lại một hồi không được, Nhạc Vũ thầm nghĩ:"Bên trong Lục Y Viên có ba gian tốt nhất. Nói cách khác điều này là do Tử Vân đạo nhân chuẩn bị y bát cho ba người. Mình đã dùng gian đầu tiên, biết đâu trong hai gian kia cũng có chút bố trí."

Nhạc Vũ lại quay lại đến Lục Y Viên, bất quá lần này đi vào hai phòng kia thì lại không tiến vào được cho dù hắn có Tử Vân phù lệnh. Nhạc Vũ dùng cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng chỉ có thể đột phá đến một nửa mà thôi.

Cho đến lúc này, Nhạc Vũ mới hoàn toàn chán nản. Hắn biết rõ đã không thể nào kiếm thêm liền bắt đầu nghĩ đến "Càn Li chân diễm cùng "Thái Huyền chân thủy". Nếu tu luyện bộ công quyết kia đến tầng thứ ba thì hắn không ngại những cấm chế này. Hơn nữa Càn Li chân diễm cũng là thừ hắn mong muốn! Hắn không muốn để cho ai biết được chuyện hệ thống phụ trợ trí năng và Diễn Thiên Châu, cho dù là phụ trợ

" Theo như hồn ngọc nói thì đan thất này nằm trong lòng ngọn núi cao nhất của dãy núi bên ngoài. Bất quá đằng sau lâm viên của Lục Y Viên có một linh trận truyền tống nối thẳng đan thất. Chỉ cần được sử dụng Tử Vân phù lệnh và thủ ấn tương ứng là có thể khởi động. Chỉ là trước hết còn phải xử lý xong những dấu tích. Tử Vân Tiên Phủ nếu để cho người khác có duyên vào được chẳng phải sẽ có biến cố lan tràn, ít nhất phải che giấu hai long thi.

Nhạc Vũ tới trước cổng thì thấy đây quả thực đã là biên giới của toà cung điện này. Xa mãi đầu kia có một lan can bằng đá, đứng đó trông ra thì có thể thấy phía dưới cây cối trải dài, quần sơn vô tận, nhìn sang hai bên thì theo cảm giác có thể thấy phương viên ở đây có khả năng lên đến năm sáu trăm dặm.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ còn để ý hơn vào mấy chục linh trận truyền tống phân bố ở rìa ngoài cùng.

"Đây chính là do Tử Vân đạo nhân lưu lại cho người có cơ duyên!"

Dùng hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo để ghi nhớ kết cấu và đặc thù lưu chuyển

của linh lực các linh trận, sau đó Nhạc Vũ không chút do dự đi đến trước một trận xuất ra vài đạo Ngũ Sắc Thần Quang. Đến khi cấm chế bảo vệ linh trận tạm thời tiêu tán thì dùng dùng Phong Loan kiếm chém ra vài đạo kình khí, phá huỷ hơn nửa kết cấu bên trong.

Bất quá đồng thời linh trận toàn bộ Tiên Phủ linh trận cũng bị khởi động, phong nhận ào ào bắn ra từ bốn phía. Song khi vừa đến gần Nhạc Vũ thì Tử Vân lệnh bài trên người hắn hiện lên một đạo hồng quang thì dần dần đều biến mất.

Nhạc Vũ toát mồ hô lạnh, quả nhiên đúng như hắn dự liệu, dùng thân phận y bát truyền nhân của Tử Vân đạo nhân y thì linh trận hộ phủ quả nhiên không thể tổn thương hắn mảy may. Chỉ là trong lòng hắn đoán có thể tin đến bảy tám phần phá hoại linh trận truyền tống sẽ không việc gì nhưng cũng không thể không chút khẩn trương.

"Cầm toả không gian ở đây mạnh hơn nhiều so với phía dưới! Cho dù là người biết rõ phương vị Tiên Phủ dùng Thập phương môn cũng chưa chắc có thể đột phá. Ngược lại ăn long linh quả thượng giai thì linh trận hộ phủ không cách nào đả thương. Điều này chẳng phải có nghĩa là mình có thể độ kiếp ở đây?"

Nhạc Vũ trong nội tâm nhất thời toát ra vô số ý niệm, bất quá hạ thủ vẫn không chút lưu tình khiến trong nháy mắt đã phá huỷ toàn bộ phù trận bên ngoài.

Sau đó hắn bắt đầu đi vòng quanh lan can đá để kiểm tra, lúc này hắn đã có thể ngự kiếm phi hành. Vòng đi vòng lại mấy vòng, xác định không có chỗ cho người khác tiến vào mới quay trở về.

Một đường tuy không tìm thấy gì nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện rất nhiều chỗ trong phạm vi rộng hơn sáu trăm dặm của Tiên Phủ còn có rất nhiều chỗ bồi dược. Đáng tiếc những chỗ này đều có cường lực cấm chế, Nhạc Vũ dùng thử hết các phương pháp cũng khó có thể tiến vào.

Nhìn một đống bảo vật lại không có cách thu vào, trong lòng Nhạc Vũ phiền muộn không thôi. Cũng may hắn biết rõ Tử Vân đạo nhân bố trí như vậy là muốn khiến cho tu vi của hắn tăng lên thì mới có thể dùng.

Điều duy nhất khiến hắn tiếc nuối là không thể tìm được nhị phẩm Huyền Hạo Đan cùng với Duyên Thọ Đan trong tiên phủ.

Trở lại trước cửa phủ, Nhạc Vũ quan sát mấy lối đi trong linh trận truyền tống đầu tiên, đã có ba lối không thể sử dụng.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm liền biết những lối này chắc là do yêu thú phá hủy. Hắn sớm phát hiện, những cấm chế ở đây cũng không quá mạnh. Nếu như bị hạ vị thần thú như Kim quan hoả xà hoặc trung vị thần thú tập kết có thể cưỡng ép đột phá. Đương nhiên làm như vậy kết cục cũng cực thảm, chắc chắn phanh thây trong biển xương. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Những yêu thú có linh trí sinh ra trong mấy vạn năm qua ở sơn cốc như Kim quan hoả xà đều muốn cố gắng vượt qua vận mệnh.

Còn lại ba chỗ dược viên, Nhạc Vũ đều đã đi qua nhưng chỉ thu dọn hai nơi còn một nơi hạ thủ lưu tình, tránh cho tuyệt tự.

Trong tiềm thức của hán đã xem Tử Vân Tiên Phủ như vật của mình, tự nhiên là phải giữ gìn.

Trước khi về lại cung điện, Nhạc Vũ thoáng chần chờ rồi vẫn phá huỷ linh trận ở đây, không lưu lại cơ hội cho những người khác có thể tiến vào từ linh trận chỗ dược viên kia.

Sau khi xử lý xong xuôi mọi chuyện, Nhạc Vũ mới đi đến Lục Y Viên, tìm được pháp trận đã miêu tả trong ngọc giản rồi nhìn xung quanh một lần cuối cùng.

Một khi đã làm hết sức như vậy mà Tử Vân Tiên Phủ thuộc về người khác sở hữu vậy thì cũng coi như là số phận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 373: Cửu Long Trầm Kim

- Cũng không biết đan bảo Tử Vân đạo nhân sử dụng là cấp bậc nào?

Nhạc Vũ đứng trong trận, lấy Tử Vân lệnh bài đặt ngay trước người. Theo mấy ấn quyết trong tay hắn đánh ra, mộc bài màu đỏ nhất thời lờ lững bay lên, khởi động những đầu mối bên trong linh trận. Sau đó khi quang hoa truyền tống pháp trận nổi lên, hoàn cảnh trước mắt Nhạc Vũ hoàn toàn đảo lộn, đến khi ổn định lại thì đã chuyển từ bên trong lâm viên trang nhã sang một sơn động khổng lồ.

Trong sơn động cũng không trang trí đồ vật quá nhiều, nhưng diện tích lớn đến ngàn trượng này, khí thế vô cùng kinh người!

Nhạc Vũ sờ vào vách đá bên cạnh, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ kinh dị. Vách đá nơi đây cũng cùng một loại với cung điện bên trên. Hắn hoàn toàn không cách nào phân tích, dùng lôi châm tạo thành hình thanh kiếm, chém mạnh lên mặt đất vẫn không hề tổn thương được chút nào. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lôi kiếm cơ hồ đạt tới cấp bậc tam phẩm huyền binh không ngờ không lưu lại được chút dấu vết.

Mặc dù Nhạc Vũ không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng đối với thần thông của Tử Vân đạo nhân, cũng phải chắt lưỡi than thở.

- Chất đá nơi này sử dụng thật không biết vị sư phụ cách thế của ta rốt cục từ nơi nào lấy tới? Hoặc là dùng tiên lực trực tiếp mở ra? Ước chừng chỉ có động phủ làm bằng loại đá này mới có thể lưu lại được khi hồng hoang thiên địa dị biến vỡ tan, cũng không phải hoàn toàn nhờ công lao của linh trận thủ hộ.

Nhạc Vũ nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy vị trí của mình hắn đang bên ngoài Đan thất. Phía trước hắn là chủ Đan thất, hai bên là sáu mươi cửa phòng. Trong thạch điện lớn đến mấy ngàn trượng này còn có thi thể vài đạo đồng.

Nhìn thấy cảnh này, Nhạc Vũ chợt híp mắt nhìn sang nơi khác.

Dựa theo những ghi chép trong tạp thư, trước khi hồng hoang vỡ tan, lãnh thổ Bắc Hoang từng có vô số tán tu phụ thuộc vào Tử Vân đạo nhân. Ngoài ra còn nhiều đệ tử ký danh, cũng sinh hoạt bên trong Tử Vân tiên phủ. Trong đó phần lớn đều có tu vi Nguyên Anh cảnh cùng Đại Thừa cảnh, lại càng không thiếu tiên nhân tồn tại.

Lần này chư tông liên thủ, phái đệ tử tiến vào nơi đây, thật ra là vì hi vọng di vật của tán tu bên trong động phủ lưu lại, nếu có thể có cơ duyên gặp được Tử Vân tiên phủ thì không còn gì tốt hơn, nếu không gặp được cũng không sao cả.

Vốn Nhạc Vũ đối với chuyện này luôn nửa tin nửa ngờ, nhưng sau khi đi vào trong Đan thất, cũng chợt tin vài phần. Lời đồn đãi cũng không sai, nghĩ đến nếu một mình Tử Vân đạo nhân cũng không cần dùng nhiều Đan thất như vậy.

Sau đó nhìn vào những phù triện huyền ảo đủ màu trên đại điện liên kết cùng nhau, tạo thành linh trận thật lớn. Chẳng qua trụ cột bên trong cũng không đặt nơi này.

- Nhìn vào tác dụng của linh trận, hẳn là kiêm cả việc phòng hộ động phủ, lại tăng thêm hiệu quả diễm lực. Nhìn những then chốt kia, như vậy trung tâm hẳn phải ở trong chủ Đan thất.

Trong lòng Nhạc Vũ bất đắc dĩ, lần đầu tiên cảm giác sở học của mình so với thiên đạo đúng là cực kỳ nhỏ bé. Phù văn linh trận sử dụng nửa điểm hắn cũng không xem hiểu.

Lúc này hắn càng cảm thấy đạo trường sinh mà bản thân luôn truy tìm thật sự cao vời không thể chạm tới.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ liền thu hồi Tử Vân phù lệnh đang lơ lửng trước mắt, sau đó dựa theo chỉ thị của Tử Vân đạo nhân ghi chép bên trong Hồn Ngọc đi vào một gian Đan thất nằm phía bên trái.

Về phần truyền tống phù trận nơi này, hắn cũng không cần lo lắng. Nếu cần phải có Tử Vân lệnh phù mới có thể sử dụng, như vậy trừ phi cướp đi mộc bài trên người hắn, nếu không những người khác cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn.

Hơn nữa cũng không biết có phải do lúc kiểm tra tư chất ban đầu Tử Vân đạo

nhân có làm ra chuyện gì hay không, mộc bài kia lại có liên hệ tâm linh tương thông với Nhạc Vũ, nói cách khác, nếu đổi lại là người khác, cho dù lấy được vật này cũng chưa chắc có tác dụng.

Khi đi tới cửa phòng kia, Nhạc Vũ lại ngạc nhiên. Hắn phát hiện đại trận bên ngoài cũng có một bộ phận nằm bên trong căn phòng này. Hơn nữa tác dụng tuyệt không chỉ có việc tăng lên hỏa lực mà thôi, so sánh với những cửa Đan thất khác cũng phức tạp hơn rất nhiều.

Nhạc Vũ quay nhìn về phía sau, phát hiện bên trong đại điện loại Đan thất đồng dạng có tới ba chỗ, hơi khác với những căn phòng khác.

- Vị sư phụ cách thế này của ta, quả nhiên chuẩn bị nhận lấy ba vị đệ tử. Nói không chừng trong Đan thất mà ta sử dụng có được phương pháp thao túng đại trận nơi này!

Trong lòng vừa nghĩ vậy, Nhạc Vũ cũng không chút trễ nãi đưa tay đẩy ra cửa phòng.

Một tầng quang mang hiện lên, sau đó chạm tới Tử Vân lệnh bài liền biến mất.

Khi Nhạc Vũ bước vào bên trong, chân mày nhất thời nhảy lên. Bên trong căn phòng này có ba đan đỉnh, lớn nhỏ không đều, đối ứng với ba cửa đá dưới đất.

Nhạc Vũ đi tới trước một đan đỉnh, liền thấy cửa đá dưới đan đỉnh nhỏ nhất viết hai chữ "Địa hỏa". Đan đỉnh hơi lớn hơn một chút lại viết "Địa tâm phế hỏa, chưa đến Kim Đan cảnh giới không được mở!"

Đan đỉnh lớn nhất mặt ngoài còn có hình ảnh chín con hồng long toàn thân trào ra ngọn lửa vờn quanh cả thân đỉnh, dùng tư thái như quay đầu nhìn lên thân đỉnh.

Trong lúc mơ hồ lại có một cỗ long uy tương tự hai chân long hộ phủ. Linh lực ba động đều hơn xa pháp bảo gấp trăm lần! Nhạc Vũ vừa nhích tới gần trăm trượng, liền bị áp bách tới mức phải lui về phía sau.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ đã khiếp sợ tới mức không nói nên lời. Hắn vốn cho rằng chín con rồng trong điện chẳng qua chỉ là điêu khắc, nhưng cho tới lúc này đi đến gần mới giật mình. Những con diễm long này thế nhưng đều dùng thi

thể chân long mười lăm cấp luyện hóa mà thành!

Trong lòng Nhạc Vũ thất kinh, lại nhìn lên cửa đá. Quả nhiên cũng có chữ triện thời thượng cổ: "Đây là Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, không tới tiên đạo cảnh giới tuyệt đối không được mở ra. Nếu có thể đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của ta tu luyện tới tầng mười ba trở lên, có được tu vi Đại Thừa, có thể mở ra cửa đá này luyện đan."

Ở giữa còn ghi chép lại một chút chuyện cần chú ý khi sử dụng Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, đến cuối cùng mới có lời kể về cự đỉnh này: "Đan đỉnh này được gọi là Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, ta lấy được từ Thái Hải Trầm Kim cộng thêm chín chân long mười lăm cấp luyện chế mà thành. Chính là bảo vật luyện đan thượng giai, uy năng bản thân có thể sánh bằng lục phẩm tiên bảo, nếu ngươi có cơ duyên chứng thành tiên đạo, có thể luyện hóa!"

Nhạc Vũ đọc được dòng chữ này, không khỏi cười khổ. Hắn thầm nghĩ sư phụ cách thế này đúng thật là to gan lớn mật, thời thượng cổ chân long còn chưa tới ba vạn, Tử Vân đạo nhân tùy tiện liền bắt vài con luyện thành đan đỉnh. Ngoài ra ở cửa tiên phủ còn treo hai con, bên dưới Cốt Hải còn có thi thể một con đã nằm trong giới chỉ của hắn.

Hắn cũng không sợ Long tộc tìm hắn tính sổ, số lượng Long tộc tuy ít nhưng luôn tụ tập lại một chỗ. Trong đó còn có cả nhân vật có được đại thần thông, thủy tổ Long tộc càng không cần phải nói. Theo truyền thuyết khi Nữ Oa tạo người, từng dùng qua nhị long máu. Còn có Thanh Long, chính là một trong thần thú tứ phương. Mặc dù không thường nhúng tay vào chuyện hồng hoang, chỉ chiếu cố nhân loại, chủ trì bốn mùa, nhưng luận về thực lực cũng là bậc tồn tại cùng cấp bậc với Thập Nhị Tổ Vu.

Tử Vân đạo nhân làm như vậy, thật sự đắc tội Long tộc tới chết. Không ngờ còn có thể thong dong vạn năm thật làm người khác ngạc nhiên. Bất luận kẻ nào nhìn thấy đan đỉnh này cũng tuyệt sẽ không nghĩ hắn chỉ là Thái Ất chân tiên bình thường.

- Đây chính là tiên bảo sao?

Trong mắt Nhạc Vũ chợt sáng lên, nhưng chỉ thoáng qua lại cảm thấy ảm đạm. Vật này mặc dù thật tốt, nhưng hắn cũng không sử dụng được. Hơn nữa cho dù hắn có thành tựu được tiên vị, khi đó thế giới này cũng không dung được hắn,

chỉ có phá toái hư không đi tìm kiếm thế giới hồng hoang. Nơi nào có thời gian cho hắn đi luyện hóa?

- Cũng không biết bên trong những Đan thất kia cũng có Cửu Long Trầm Kim Đỉnh hay không?

Cả người Nhạc Vũ chợt rùng mình, không dám tiếp tục suy nghĩ. Hắn thầm nghĩ mình đã không cách nào luyện hóa được đan đỉnh này, nói không chừng còn là chuyện tốt, nếu ở trước mặt người khác hiển lộ ra, những chân long khác nhất định sẽ đến tìm hắn liều mạng.

Lúc này hắn mới có thời gian cẩn thận đánh giá căn phòng này. Nơi này có hai trăm trượng phương viên, không phải Tử Vân đạo nhân cố ý đem nơi này điêu khắc thành khí phái như vây, mà phù trận nơi này vốn cần phải có không gian như thế mới có thể dung nạp được đầy đủ.

Trong lòng Nhạc Vũ vẫn ôm ấp tia may mắn, muốn nhìn xem bên trong phòng có nhị phẩm Huyền Hạo đan hay Diên Thọ đan hay không. Nhưng khi ánh mắt hắn quan sát một vòng, sắc mặt lại hiện lên vẻ thất vọng.

Bốn vách phòng khắc một trăm lẻ tám thủ ấn thật huyền ảo, hắn nhìn thật chăm chú, bên dưới mỗi đồ hình đều có văn tự chú giải.

Ở bên dưới đồ hình thứ nhất, còn có ghi chép của Tử Vân đạo nhân:

- Ta vốn không tinh thông luyện đan. Năm xưa trăm ngàn phương pháp cầu xin người khác luyện chế, còn nhiều lần bị cự tuyệt, trong lòng không chút cam tâm. Vì vậy sau khi trường sinh, liền rút kinh nghiệm xương máu, tinh nghiên phương pháp luyện đan. Mặc dù không có thành tựu gì quá lớn, nhưng lấy Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết làm cơ sở, liền nghĩ ra "Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn", toàn bộ là một trăm lẻ tám thủ ấn. Dùng phương pháp này luyện đan, có thể đạt được hiệu quả làm ít công to, còn có được đan dược tinh thuần, ngươi luyện hóa Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy, có thể sử dụng. Nếu nói cầu người dù sao cũng không bằng dựa vào chính mình.

- Thật không trách ở trong Lục Y Viên lấy được chút ít đan dược lại tinh thuần như thế, cơ hồ không có bất kỳ độc tính cùng tạp chất tồn tại. Nguyên lai nhờ bộ thủ ấn này. Tử Vân đạo nhân nói thành tựu trong đan đạo không lớn, chỉ sợ là

nói lời khiêm tốn. Hắc! Thật là đúng dịp, ta đang lo không tìm được phương pháp khống đan tốt hơn. Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn dù gì cũng do tiên nhân sáng chế, có kém cũng không kém bao nhiêu.

Ghi nhớ toàn bộ đồ hình, ánh mắt Nhạc Vũ lại ngừng trên một linh trận độc lập ở một bên phòng. Bên trong có một đoàn ngọn lửa đang lơ lửng cùng một giọt thủy dịch. Giống y như đúc thủy hỏa bình thường, chẳng qua đoàn ngọn lửa lấy hỏa linh làm nhiên liệu thiêu đốt, còn cách hơn trăm trượng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ bức người. Giọt thủy dịch mỗi khi thu nạp một phần thủy linh lực, chung quanh lại băng hàn thêm một phần. Giữa hai bên triệt tiêu lẫn nhau mới có thể duy trì được nhiệt độ bình thường bên trong Đan thất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 374: Ngọc Hoàng diệt môn

Dưới Quảng Lăng sơn, hơn bốn mươi vạn tu sĩ từ trong thị trấn Quảng Lăng lao ra, hợp thành một cơn sóng triều tràn ngập nhìn lên đỉnh núi.

Chỉ thấy ở khoảng cách hơn vạn trượng trên đó, khắp nơi đều là mây đen hội tụ, lôi quang màu lam không ngừng lóng lánh. Cả tầng mây bao phủ bầu trời giờ phút này lại phảng phất như sắp sụp đổ xuống dưới.

- Đây là kiếp vân hội tụ chinh triệu. Hắc! Xem ra Quảng Lăng Tông lại có người độ kiếp thành anh, ta xem lần này hơn phân nửa là Phong Vân chân nhân.

- Vậy cũng chưa chắc! Ta lại cho là Vu Duy chân nhân. Sau khi Xương chân nhân độ kiếp, đệ tử Kim Đan đời thứ hai Quảng Lăng Tông đã lấy hai người này cầm đầu. Chẳng qua Vu Duy chân nhân đã tiến vào Kim Đan cảnh giới thời gian lâu hơn!

- Con đường tu chân, há có thể lấy thời gian tu luyện dài ngắn mà nói. Lý Vô Đạo bất quá chỉ là đệ tử đời thứ ba của Quảng Lăng Tông, nghe nói hôm nay không phải sắp kết đan hay sao?

- Vô luận như thế nào, lần này Quảng Lăng Tông có thêm một vị Nguyên Anh tu sĩ là khẳng định. Một môn phái bảy nguyên anh, Bắc Hoang còn ai có thể kháng cự?

Đám người dưới chân núi nhìn lên đều nghị luận rối rít. Ở trong đó có một ít người yên lặng nhìn vào đỉnh núi, ánh mắt hiện đầy sát cơ cùng kinh ngạc.

Cùng một thời gian, ở phía bắc Phượng Hà sơn mạch, khoảng cách Quảng Lăng sơn mười vạn hai ngàn dặm, Nông Dịch Sơn tay cầm Tử Hiên kiếm, vẻ mặt hờ hững nhìn lên ngọn núi phía trước. Phía sau hắn còn có Xương Băng Hồng cùng Mạc Quân đang sóng vai cùng đứng.

Địa phương họ đang nhìn chăm chú, vô số quang hoa bay loạn, thiên địa linh khí

tàn sát bừa bãi chung quanh. Hơn vạn người đang kết thành trận thế, lấy đạo pháp tấn công lên đỉnh núi. Pháp trận thủ hộ trên núi đang liên tục lay động không thôi, mắt thấy đã sắp hoàn toàn hỏng mất.

- Xuất kỳ bất ý, động thủ ngay lúc mọi người cho là không thể nào, sư điệt quả nhiên đại tài!

Mạc Quân thu hồi ánh mắt, khóe môi khẽ lộ ra nụ cười:

- Cho đến lúc này Phù Sơn Tông cùng Thái Huyền Tông đều chưa có dấu hiệu chạy tới cứu viện. Xem ra là chuẩn bị đem mục tiêu đặt trên Quảng Lăng sơn chúng ta rồi. Muốn vây núi xem như viện binh sao, hắc! Vu sư điệt cùng Phong sư điệt nhất định sẽ làm bọn hắn thất kinh!

- Ta có cái gì là đại tài? Vị tông chủ Thái Huyền Tông kia mới là tài giỏi. Biết đánh bàn tính cũng không chỉ một mình Nông Dịch Sơn này mà thôi!

Nông Dịch Sơn cười tự giễu, sau đó vẻ mặt hiện lên ngưng trọng nói:

- Lần này cũng chỉ chiếm tiện nghi bọn hắn không cách nào phối hợp nhất trí, lúc này mới có thể ra tay khống chế trước. Chỉ là tuy chúng ta có lá bài tẩy, năm tông của bọn hắn cũng không phải hoàn toàn không chuẩn bị. Lần này thật sự khó nói thắng bại sẽ như thế nào. Hơn nữa lần này cũng đã đem Cung sư thúc bọn họ dấn thân vào hung hiểm. Hơn nữa còn có Thiệu sư muội, lần này lại làm khổ nàng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Cung Trí khẽ chau mày:

- Hung hiểm cũng chưa chắc! Bên trong Tử Vân tiên phủ, Cung sư huynh có thể bình yên vô sự! Có thêm Nhạc Vũ bảo vệ, người khác cũng không làm gì được đệ tử chúng ta. Về phần hài tử Thiệu Dao kia, sư điệt cũng không nên tự trách! Nàng không bằng các ngươi, cả đời này cũng không có cơ hội kết anh. Nếu có thể mạnh mẽ độ kiếp thành công, lại thêm chúng ta thu thập vài viên tứ phẩm Diên Thọ Đan, dù đạo cơ không yên cũng có được hơn bốn mươi năm thọ nguyên trở lên. Đối với nàng mà nói ngược lại là một chuyện tốt.

- Sư thúc chớ quên Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Nếu Vũ nhi có thể ngộ ra thức thứ tư đến thức thứ sáu, tông ta ít nhất còn có ba người có thể thành công kết anh. Thiệu sư muội chính là một trong số đó.

Lời nói của Nông Dịch Sơn thật trầm thống, giọng nói chuyển thành mong đợi:

- Hôm nay ta mong đợi nhất chính là mấy người bên chỗ Vũ nhi. Thật không biết lần này có thể thành công lấy được Huyền Hạo đan cùng nhị phẩm Diên Thọ đan hay không? Bản thân ta thì cũng thôi, Xương sư đệ cùng Thiệu sư muội hãy còn trẻ tuổi, không nên vì Quảng Lăng Tông mà chết.

Sắc mặt Xương Băng Hồng lạnh lùng:

- Hôm nay ta đã không còn ý nghĩ cầu sinh, cần thuốc để làm gì? Nông sư huynh sau khi mạnh mẽ kết anh, trong vòng sáu mươi năm còn đem tu vi tăng lên tới Xuất Khiếu cảnh. Như vậy mới thật sự là thiên tài. Nếu có linh đan kéo dài tính mạng, một lần nữa chuyển cố đạo cơ, đủ bảo hộ Quảng Lăng Tông ta thêm sáu trăm năm. Ta cùng Thiệu sư muội mạnh mẽ độ kiếp là do tự nguyện, ngươi không cần phải áy náy!

Trong mắt Nông Dịch Sơn lộ vẻ ảm đạm, đang định nói chuyện chợt nghe dưới ngọn núi phía dưới truyền đến tiếng hét đinh tai nhức óc:

- Tiêu Nhiễm! Hề Mạc ta tự hỏi những năm này đối đãi với Ngọc Khư Tông không tệ, vì sao phải cam tâm làm chó săn của Quảng Lăng Tông tới tấn công ta? Ngươi thật sự nghĩ sau khi ngươi chiếm Ngọc Hoàng sơn, liền có thể chấn hưng tông môn? Quảng Lăng Tông há có thể cho phép tông môn các ngươi được hưng thịnh. Ngày sau đừng để rơi vào kết quả giống như chúng ta! Nông Dịch Sơn! Ta biết ngươi đang ở đây, có dám cùng Hề Mạc này đường đường chính chính đánh một trận?

Lời này vừa rơi xuống, một đạo kiếm khí màu ngọc bạch cao hơn vạn trượng từ đỉnh núi đánh thẳng xuống. Nhưng ở dưới chân núi cũng có một tầng quang màng kịp thời dâng lên. Hơn vạn tu sĩ bao phủ dưới núi khi kiếm khí cùng quang màng giao kích, vẫn có chút kiếm khí xuyên thấu, trong nháy mắt hơn trăm tu sĩ chung quanh bị xé rách thành thịt vụn!

- Ngọc Hoàng Tông kiếm quyết, truyền thuyết đã được một bộ phận chân truyền của Hiên Viên hoàng đế. Dung hợp ý niệm vạn dân, tương tự với đạo thần, hôm nay xem ra cũng có chút bất phàm. Ngọc Khư Tông cũng không tệ, tông môn bọn họ truyền thừa cũng không kém. Nhưng tiếc không có người nào thông hiểu hoàn toàn, làm uy năng giảm đi mấy tầng cấp, có thể xem là một trong mười

mấy loại thần thông khó đối kháng nhất đương thời.

Nông Dịch Sơn thuận miệng nói, không hề để ý tiếng quát trên Ngọc Hoàng sơn. Nhưng vào lúc này, mấy tên tu sĩ từ phương xa cùng bay tới, trong mắt hiện ra vẻ nôn nóng.

Mạc Quân thấy thế, nhất thời cười lạnh một tiếng:

- Ngọc Khư Tông xem ra không còn chịu nổi! Đã đến lúc này còn muốn giấu diếm một vị Nguyên Anh tu sĩ, ta xem bọn hắn lòng dạ khó lường!

- Quản không được nhiều như vậy, so với Ngọc Hoàng Tông và Thái Huyền Tông muốn tiêu diệt căn cơ chúng ta còn tốt hơn. Lần này Linh Minh Tông cùng Hoành Sơn Tông đã tổn thất không ít nhân thủ, nếu tiêu hao quá nhiều lực lượng của bọn họ cũng không phải là chuyện tốt.

Nông Dịch Sơn lắc đầu, nhấc lên Tử Hiên kiếm trong tay, trong mắt nổ ra tử mang mãnh liệt:

- Sư thúc, sư đệ, Quảng Lăng kiếm trận! Trước tiên đem chuyện nơi này chấm dứt, ta và ngươi quét ngang Bắc Hoang!

Mạc Quân cùng Xương Băng Hồng dao động, liền cầm kiếm bay lên. Ngay lập tức ba đạo kiếm quang dung hợp thành một, lấy uy thế chém thiên liệt địa xé mở tầng mây, thẳng đánh về đỉnh Ngọc Hoàng sơn. Chỉ trong nháy mắt đã đem linh trận hộ sơn đánh vỡ, sau đó sinh sôi chém xuống hơn nửa ngọn núi.

Bên trong Luyện Đan thất Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn, thân thể lúc nóng bức lúc băng hàn. Dựa theo ghi chép trong ngọc giản về Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đã nói, đem chân quyết luyện tới tầng thứ hai, có được tu vi Linh Hư cảnh, liền có thể thu được lực lượng của Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy.

Lúc ấy Nhạc Vũ chỉ nghĩ đến Tử Vân đạo nhân chính là một đời Thái Ất chân tiên, có thể nghĩ ra đại thần thông sánh vai Băng Phách Thần Quang, lời nói dĩ nhiên không sai lầm, cho nên hắn cũng không suy nghĩ kỹ liền tin tưởng. Chẳng qua hắn hoàn toàn không ngờ tới khi đem hai vật tiên thiên này hấp vào trong cơ thể, thiếu chút nữa gặp phải tai họa ngập đầu.

Kiền Li Chân Diễm muốn đem toàn thân hắn thiêu rụi còn Thái Huyền Chân Thủy lại đông cứng thân thể hắn.

Nếu không phải hôm nay thân thể hắn mạnh mẽ so với Kim Đan, hơn nữa còn có Ngũ Hành Phù Trận vận chuyển, tự động vận chuyển Hỗn Nguyên chân khí men theo ngũ hành kinh mạch thay đổi liên tục, đem lực lượng chân thủy cùng chân hỏa từ từ chuyển hóa, giờ phút này hắn đã chết từ lâu.

- Quá sơ ý rồi! Tầng thứ hai Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết có thể luyện hóa được hai loại đồ vật này hay không, đoán chừng chính Tử Vân đạo nhân còn chưa từng thử qua. Lần này cũng may còn có Ngũ Sắc Thần Quang.

Biết Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của mình không chịu đựng được quá lâu, Nhạc Vũ kiềm chế tâm ý, đem hết toàn lực khống chế hai phù trận tiểu hình thủy hỏa, đem Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy thu nạp vào bên trong.

Cũng không biết trải qua bao lâu, viêm lực cùng sương lạnh bao trùm trên người hắn mới từ từ biến mất, còn hư ảnh hai tiểu hình phù trận thủy hỏa cũng hoàn toàn biến thành thực chất. Kiền Li Chân Diễm tuy không ngừng nhảy lên, nhưng không cách nào xông phá trói buộc của tiểu hình phù trận, Thái Huyền Chân Thủy vẫn còn tản ra băng hàn lực, nhưng cũng bị phù trận vây khó khăn.

Nhạc Vũ nội thị đan điền, chỉ cảm thấy hai phù trận này tựa như trong lời ghi chép bên trong ngọc giản, không những không cần tiêu hao lực lượng của hắn để duy trì, ngược lại còn có thể hút lấy một cỗ pháp lực song thuộc tính thủy hỏa vô cùng tinh thuần.

- Thật khó tin! Có được Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy, ta có thể dùng thêm pháp lực tăng thêm gần mười thành! Ngày sau nếu có thời gian, có thể tu luyện thêm hai loại đạo pháp thủy hỏa, lúc trước chuyên về mộc hệ, hai hệ này cũng chưa có thời gian để ý đến.

Trong lòng Nhạc Vũ hiểu rõ ràng, giờ phút này chẳng qua chỉ đem hai loại lực lượng này miễn cưỡng dung nhập vào bên trong đan điền của mình mà thôi. Căn bản không cách nào sai khiến, nếu muốn chân chính luyện hóa, làm được tới mức độ tùy tâm sai sử, phải cần hơn mười năm thời gian đem thần hồn của mình kết hợp.

Dĩ nhiên nếu tu luyện đến tầng thứ ba Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, yêu cầu cũng không quá hà khắc. Ước chừng dùng hai ba năm thời gian có thể làm được. Nhưng trước mắt thì không thể nào, tuy Nhạc Vũ đối với Băng Diễm Tuyệt Quang cùng đồ vật Tử Vân đạo nhân để lại cực kỳ mong đợi, nhưng lúc này cũng không dám nghĩ đến.

Nhạc Vũ thở dài, đứng lên hoạt động toàn thân, sau đó đánh ra một quyền. Trong tích tắc xuyên qua mấy tầng âm chướng, làm không khí chung quanh không ngừng lay động, từng trận gió nổi lên bốn phía.

Thu nạp xong Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy, mặc dù khiến hắn gần như muốn bỏ mình ngay tại chỗ, nhưng cũng giúp hắn rèn luyện thể lực một phen. Nhạc Vũ chỉ đánh ra một quyền, liền biết lần này ước chừng mình tăng thêm hai mươi thạch lực lượng!

Bất quá ngay sau đó sắc mặt Nhạc Vũ chợt biến đổi, cũng không phải có điều gì không ổn, mà là hệ thống trí năng phụ trợ vừa nhắc nhở, hắn thu nạp hai vật tiên thiên kia đã dùng tới thời gian năm ngày!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 375: Giận dữ giết người

- Hỏng bét! Thật không biết những đồng môn kia của ta, hôm nay đã như thế nào?

Đáy lòng Nhạc Vũ trầm xuống, hắn vốn dự tính khi thu nạp hoàn toàn Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy liền đi tìm kiếm đồng môn Quảng Lăng Tông. Chẳng qua hắn không ngờ tới, lần đả tọa này lại kéo dài thời gian tám ngày.

Nhạc Vũ lập tức sải bước đi ra cửa, nhưng ngay lúc này khóe mắt hắn lại nhìn thấy một hồ nước nho nhỏ ngay gần bên, chợt dừng chân lại.

Bên trong hồ nước thủy linh lực nồng nặc, tên là Thanh Vân Linh Thủy, rất có kỳ hiệu trong việc luyện đan, cũng không biết Tử Vân chân nhân tìm tới từ nơi nào.

Nhạc Vũ nhìn chăm chú vào những phù văn cạnh hồ nước, có chút quái dị, hơn nữa như đã từng quen biết. Hắn vừa ghi chép mấy ấn phù, vừa phảng phất như điều khiển pháp quyết.

- Không giống như trụ cột linh trận, lại phảng phất như Thiên Lý Chiếu Ảnh thuật!

Nhạc Vũ thử dò xét, dựa theo những ấn phù kia toàn bộ đánh ra. Sau đó quả nhiên nhìn thấy bên trong hồ nước xuất hiện những hình ảnh mơ hồ, từ từ rõ ràng. Hình ảnh bên trong rõ ràng chính từ chỗ cao trong sơn cốc quan sát tình hình mọi nơi.

- Ân? Hai bên ngọn núi này quả nhiên có thật nhiều động phủ tán tu.

Ấn quyết trong tay Nhạc Vũ biến ảo, đem hình ảnh kéo tới gần hơn. Lúc này trên núi cao còn có không ít động phủ còn chưa hoàn toàn hư hỏng. Cấm chế của mấy động phủ bị mở ra, hiển nhiên đã có người tiến vào bên trong.

Những tán tu kia nếu sống nhờ dưới sự che chở của Tử Vân đạo nhân, pháp trận cấm chế của động phủ tự nhiên nối liền thành một thể với đại trận thủ hộ của Tử Vân tiên phủ.

Chỉ là tình hình bên trong hiện tại Nhạc Vũ hoàn toàn không nhìn thấy được nên cũng không biết như thế nào.

Nhưng sau khi hắn cẩn thận xem xét một phen, gương mặt liền thay đổi thành ngưng trọng. Hắn chú ý trong một hình ảnh, ở ngay cửa một hang động có chiêu bài Tử Hiên Phủ ngay giữa sườn núi có chút vết máu.

Nếu bản thân ở ngay động phủ sẽ không thể phát hiện ra, nhưng ở trong mặt nước trước mặt Nhạc Vũ ước chừng liền có thể tính ra, động phủ này có phương viên chừng vạn trượng, chiếm cứ gần như cả sườn núi. Linh lực bên trong lại cuồn cuộn, vượt xa những hang động khác. Tất cả động phủ của tán tu cũng chỉ có sáu bảy động phủ có thể sánh vai.

- Động phủ này có thể ở bên trong tiên phủ của Tử Vân đạo nhân chiếm giữ một phương viên lớn như thế, thân phận tất nhiên sẽ không thấp! Mặc dù không chứng thành tiên đạo, cũng phải có tu vi Đại Thừa cảnh. Nhìn pháp trận phòng hộ bên trong, tựa hồ cũng không mất đi hiệu lực. Thật không biết bọn hắn làm sao phá vỡ? Nơi này khác với những động phủ tán tu cấp thấp, linh trận cấm chế mạnh mẽ, có thể gần với những dược viên phong bế bên dưới, còn có vết máu kia, không biết kẻ bị thương lại là người nào?

Trong lòng Nhạc Vũ kỳ quái, đem hình ảnh kéo xa, sau đó tìm khắp trong sơn cốc cũng không thấy hình bóng của những người khác.

Hắn cũng trông thấy dấu vết chiến đấu cùng vết máu, về phần thi thể hơn phân nửa đã vào trong bụng dã thú. Chỉ có những đạo bào cùng mảnh vụn pháp bảo bị vỡ để phân biệt được. Vạn hạnh chính là không tìm được dấu vết tử vong của người Quảng Lăng Tông.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm hơn phân nửa đệ tử chư tông cũng đã tiến vào bên trong động phủ của các tán tu. Hơn nữa nếu không vượt ngoài dự liệu, hắn tuyệt đại đa số đều đi vào Tử Hiên Phủ. Nơi này bất phàm, hơn phân nửa là ai cũng có thể phát hiện.

Ngay sau đó, tâm niệm hắn chợt động, ngược lại đem hình ảnh dời qua ngọn núi gần với Đan thất, sau đó gương mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Khu Luyện Đan thất này thật khổng lồ, vượt xa trí tưởng tượng của hắn. Khu vực bên ngoài cùng Đan thất địa hỏa lại đạt tới hai ngàn, mà Địa Tâm Phế Hỏa cũng có tới hai trăm, cùng Địa Tâm Tử Hỏa tuy chỉ có trung ương nơi hắn đứng mới có, nhưng ước chừng phải có tới ba mươi chỗ.

Trong lòng Nhạc Vũ không ngừng cười khổ, biết dưới Tử Vân tiên phủ tất nhiên phải hội tự một tuyệt đại linh mạch. Nếu nơi này không có pháp trận ngăn trở, chỉ sợ chư tông Đông Thắng đại lục đã vì nơi này tranh đoạt chém giết.

Khiến người ta ngoài ý muốn chính là Đan thất giống như vậy cũng có người tiến vào. Bên trong ngoại trừ một ít thi thể tán tu vì tâm ma mà chết, trên người đã bị lột sạch sẽ. Hơn nữa những người này không chỉ có thân phận đạo đồng, hơn phân nửa còn là những tán tu có chút thực lực.

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng nghi ngờ, thầm nghĩ tuy linh trận phòng ngự bên ngoài bày ra không mạnh lắm, nhưng tuyệt khó có thể dễ dàng đột phá. Những người này không có Ngũ Sắc Thần Quang, rốt cục làm sao có thể tiến vào?

Mà chỉ chốc lát sau, Nhạc Vũ lại kêu lên một tiếng kinh dị:

- Ân? Linh lực nơi này có chút quái dị, tựa hồ có người đang đánh nhau bên trong Đan thất.

Đem hình ảnh trong hồ nước kéo vào bên trong Đan thất, phát hiện phi kiếm phù pháp đang không ngừng giao kích bên trong, có một bóng người cả người bốc lửa đang đứng trung ương, thanh thế kinh người, giờ phút này lại bị ngăn chặn, tình hình có chút không ổn. Mà ở bên cạnh hắn còn có hai người đang khoanh chân ngồi, sắc mặt tái nhợt, đạo bào bị rách nát, đầy máu tươi, thương thế trầm trọng. Mặc dù thỉnh thoảng có thể viện thủ với người bốc lửa kia một phen, mỗi một lần vận dụng đạo pháp va chạm phi kiếm, thần sắc càng thêm tái nhợt.

Nếu hình ảnh bên trong là người không chút quan hệ, Nhạc Vũ cũng không thèm để ý. Song trên người ba người này rõ ràng mặc đạo bào của Quảng Lăng Tông.

Mà trong căn phòng rộng chừng trăm trượng kia, ngoại trừ ba người bọn họ còn có ba tổ nhân mã. Trong đó rõ ràng là nhóm của Vân Nhạc Thần, còn có hai Vân

gia đệ tử, bất quá ngoài dự tính của hắn mấy người này cũng không động thủ. Còn có hai đám người khác, một là đệ tử Vân Mộng Tông, đồng dạng là ba người, một là đạo bào Thái Huyền Tông, chỉ có hai người.

- Đây là Phong Hàn? Hay cho Hỏa Linh Thể. Chỉ mới đạt tu vi Linh Hư cảnh cũng đã dám lấy một địch năm sao? Còn là Ngụy Đan tu sĩ!

Nhạc Vũ cau mày, mắt thấy ngọn lửa trên người Phong Hàn đã từ từ lờ mờ, mặc dù vẫn còn chống đỡ được nhưng bại cục đã định. Hắn lập tức không chút chần chờ đi ra ngoài cửa. Tuy hắn không ưa Phong Hàn, đối với người của Tân gia cũng rất phòng bị, nhưng nếu bảo hắn thấy chết mà không cứu đồng môn sư đệ, hắn cũng không làm được chuyện này. Nếu có thể cương quyết bỏ mặc, hắn cũng không còn là Nhạc Vũ.

Ngay khi hắn bước ra cửa đá, quang màng cấm chế chợt lóe lần nữa, lần này cũng không cần chờ đưa ra mộc bài màu tím, quang màng đã chợt biến mất.

Trong nội tâm Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó nháy mắt liền tỉnh ngộ lại:

- Được! Ta đã thành công tu luyện đến tầng thứ hai của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, thu nạp Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Hỏa, pháp lực trên người đã có đặc thù của Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, linh trận hộ phủ đã có thể tự động nhận thức ra.

Khóe môi nhếch lên, Nhạc Vũ đi ra cửa, không chút cố kỵ ngự kiếm bay lên, hướng chỗ của đám người Phong Hàn bay tới. Vừa mới bay tới gần, liền nghe bên trong có một người nói:

- Vân đại công tử, người này đã không còn chống đỡ nổi, chỉ cần thêm chút khí lực là có thể chém giết! Nghe nói công tử cùng Quảng Lăng Tông có mâu thuẫn, còn bị Nhạc Vũ nhục nhã, sao không cùng bọn ta liên thủ, cùng nhau tru diệt ba người này? Chúng ta vừa nhìn thấy trên người bọn họ có Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh, ngoài ra họ còn thu được hai kiện tam phẩm pháp bảo. Nếu Vân đại công tử có thể tương trợ giúp bọn ta một tay, hai kiện pháp bảo kia chúng ta cam nguyện đưa ra.

Nhạc Vũ nghe được khẽ nhướng mày, sau đó khuôn mặt cười khổ, thầm nghĩ mấy người Phong Hàn kia đã góp nhặt được hai kiện tam phẩm pháp bảo sao? Còn có Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh, nghĩ đến nhất định bất phàm, cũng phải mạnh

hơn so với mình.

Thu hoạch lần này của hắn thật ra không tệ, chỉ tính giá trị của Long Linh Quả đã vượt ngoài mười chuôi tam phẩm huyền binh đỉnh cấp! Nếu muốn luyện chế ra linh đan tác dụng tương tự, nhất định phải tiêu hao thật nhiều dược liệu tam phẩm mới có thể luyện chế thành công, lại còn bị vô số tác dụng phụ. Về phần Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, cùng Kiền Li Chân Diễm và Thái Huyền Chân Hỏa, còn là vật khó cầu, nhưng những vật này lại không thể giao cho tông môn. Lấy được ra ngoài cũng chỉ có dược liệu mà thôi. Nhưng đan dược đều là vô ích, mặc dù có thể đẩy ra được vài thứ, nhưng chiến lực cũng đáng lo lắng.

Ngay khi trong lòng hắn có chút ngẫm nghĩ, lại nghe được Vân Nhạc Thần chửi mắng:

- Ngươi làm như ta là kẻ ngu ngốc? Nếu hôm nay cùng các ngươi giết người này, nếu sau này có nửa điểm tin tức truyền đi, vậy Vân gia chúng ta chẳng phải bị kết làm một khối với các ngươi, muốn cùng Quảng Lăng Tông kết thành tử thù? Nếu các ngươi có thể làm thịt hắn, ta tự nhiên cao hứng, nhưng chuyện này đừng có liên lụy trên người ta! Tên điên kia, ta đối đầu với hắn một lần là đủ rồi.

- Vân công tử đã quá lo lắng! Chuyện hôm nay chẳng qua chỉ mấy người chúng ta nhìn thấy, nhất định sẽ không cho người khác biết. Mà Nhạc Vũ chưa chắc có thể sống sót rời khỏi Tử Vân tiên phủ.

- Ta khinh! Trời mới tin ngươi, thật muốn ta cùng Quảng Lăng Tông đối nghịch, vậy cũng chờ các ngươi giết chết được hắn rồi hãy nói. Bất quá theo ta nhìn thấy, sư tổ ta đã chính miệng khen, người này vô địch trong cảnh giới Kim Đan. Nếu gặp phải tên kia, cũng không biết các ngươi còn cơ hội hay không?

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi bật cười, thầm nghĩ không trách người này không chịu động thủ, cũng là người thức thời. Hắn triệu ra Phong Loan kiếm cùng lôi châm, sau đó bước vào phòng.

Chỉ thấy ba người Vân Mộng Tông vừa há miệng định khuyên tiếp, Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, tiện tay đánh ra một ấn quyết, Phong Loan kiếm liền chém tới, trong nháy mắt đã chém người kia thành hai đoạn.

Tên còn lại vừa nhìn thấy hắn liền kinh hãi, lập tức tế ra một thanh pháp bảo hình dáng như tháp ba tầng đập tới. Nhạc Vũ cũng liều mạng, đợi khi cái tháp

kia đến trước người, liền dùng tay nâng lấy, đầu tiên truyền vào sức lực mấy trăm thạch, sau đó trảo mạnh, trực tiếp đem lục phẩm pháp bảo niết thành nát bấy!

Sau khi hấp thu Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy, lực lượng của thân thể hắn đã đạt tới một trăm bốn mươi thạch! Lại thêm pháp lực phối hợp thân thể, bộc phát ra lực lượng đủ đạt tới bốn trăm thạch. Tháp tuy nặng, chất liệu chỉ bình thường, giờ phút này không ngăn được một trảo của hắn!

- Ngươi là Nhạc Vũ?

Thấy được hình dáng của hắn, mọi người trong phòng cảm thấy kinh ngạc. Sau đó Vân Nhạc Thần vừa nhìn thấy rõ thân ảnh của hắn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị cùng may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 376: Chém giết trong nháy mắt

- Là Nhạc sư đệ!

Phong Hàn cũng chợt nhận ra người vừa xông vào Đan thất, chỉ trong một kích đã trừ đi một đối thủ của bọn họ.

Đầu tiên là cảm giác vui mừng cùng nhẹ nhàng khi tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng chỉ thoáng qua, lại chuyển thành vô cùng phức tạp. Hai người sau lưng hắn chợt thấy yên tâm, tâm thần buông lỏng liền ngất đi.

Người của Vân Mộng Tông cùng Thái Huyền Tông sắc mặt trắng bệch, chẳng qua hiện tại cửa đã bị ngăn trở, muốn chạy trốn cũng không thể chạy thoát. Trong đó có một nam tử khôi ngô lúc này chợt cắn răng nói:

- Ba vị sư đệ, ta và các ngươi đã không còn đường lui. Trước tiên hợp lực giết người này rồi hãy nói!

Nhạc Vũ vừa nghe vậy, liền thấy có mười ba giọt Hàn Nguyên Chân Thủy liên tục bắn thẳng đến chỗ mình. Ngoài ra còn có một ngọn lửa cuồn cuộn nổi lên, tạo thành một con cự xà hỏa diễm, viêm lực cực kỳ bức người.

- Hỏa hệ đạo pháp bình thường tuyệt không có uy lực như vậy. Tựa hồ là một loại hỏa chủng, hơn nữa còn xếp hạng không thấp! Hắc! Xem ra mấy người này đang liều mạng.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, nhìn ra được bộ phận pháp lực áp súc bên trong Hàn Nguyên Chân Thủy đang buông thả, tựa hồ muốn đem mười mấy giọt Hàn Nguyên Chân Thủy nổ tung ra.

Nhưng ngay khi hắn đang muốn dùng lôi châm chống đỡ, hai tiểu hình phù trận thủy hỏa trong đan điền hắn chợt sáng ngời quang hoa, vây quanh đại Ngũ Hành

Phù Trận xoay tròn. Quanh thân trên dưới truyền ra một cỗ hấp lực, đem mười ba giọt Hàn Nguyên Chân Thủy sắp nổ tung cùng ngọn lửa cực nóng phía sau tất cả đều thu nạp vào.

Thấy được cảnh tượng này, Nhạc Vũ đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó kịp phản ứng nội thị trong đan điền, hai tiểu hình phù trận thủy hỏa đã khôi phục lại như thường. Chẳng qua Kiền Li Chân Diễm cùng Thái Huyền Chân Thủy phảng phất như vừa ăn xong thuốc bổ, chợt lớn mạnh hơn không ít.

- Không cần sợ thủy hỏa, ngược lại còn có thể dùng lực lượng thủy hỏa lớn mạnh bản thân! Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết lại còn có công dụng này? Hay là hai vật tiên thiên kia bản thân có được chức năng cắn nuốt dị thủy dị hỏa. Trong điển tịch tựa hồ không nghe miêu tả như vậy. Nếu như thế, việc Tử Vân đạo nhân không sợ Long tộc cũng có thể giải thích được. Nếu chỉ là Long tộc bình thường, cần gì phải sợ hãi!

Trong lòng Nhạc Vũ khiếp sợ, đáng tiếc lúc này không thể tiếp tục ngẫm nghĩ. Hắn nhìn thấy sắc mặt mấy người trước mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng hai tay cũng không hề dừng lại, đang định thi triển pháp lực.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, liền điều khiển Phong Loan kiếm hướng bên cạnh bay tới, nhưng chỉ trong chớp mắt đã chém rớt một đầu người.

Trong cùng một thời gian, lôi châm đã toàn bộ bắn ra. Bản thân Nhạc Vũ hóa thành một đoàn hư ảnh, xông vào trong đệ tử Vân Mộng Tông.

Người nọ đầu tiên quá sợ hãi, lập tức xuất ra một mặt Thanh Mộc Thuẫn chắn trước người, quanh thân hiện lên một mảnh tử quang quỷ dị.

- Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo?

Nhạc Vũ hừ một tiếng, thân hình gia tốc lần nữa, một quyền đánh vỡ Thanh Mộc Thuẫn. Sau đó trong âm thanh nổ tung, thế như chẻ tre lọt vào bên trong tử quang, sau đó nắm lấy cổ người kia, nhẹ nhàng dùng sức, bên trong phòng chỉ nghe một tiếng vang xương vỡ, người nọ hoàn toàn không còn sinh cơ, mềm nhũn ngã xuống đất.

Nếu thật sự là thần thông Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo hoàn toàn, Nhạc Vũ muốn giải quyết người này thật sự có chút ít phiền toái, hơn nữa cần

phải vận dụng Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm mới làm được. Nhưng người này không luyện thành được loại thần thông bí truyền của Vân Mộng Tông, chẳng qua chỉ có thể miễn cưỡng vận dụng, với Diễn Thiên Châu cộng thêm hệ thống phụ trợ trí năng tương trợ, tầng tử quang này trong mắt hắn thực là sơ hở khắp nơi, dễ dàng phá vỡ.

Giờ phút này hai người còn lại bị lôi trận của hắn sờ sờ ghim trên mặt đất. Nhạc Vũ hoàn toàn không có ý tứ thẩm vấn mấy người này, sau một trận lôi quang lóng lánh mãnh liệt, hai thân ảnh trên mặt đất đã biến thành bụi mù.

Không tới thời gian mười lần hô hấp, liền giải quyết xong bốn người, Nhạc Vũ thoáng vung tay áo, đem Phong Loan kiếm cùng lôi châm triệu hồi về bên cạnh. Mà ngay lúc này chợt nhìn thấy trong một cỗ thi thể khác trên mặt đất, không hề có chút dự báo chợt dâng lên ngọn lửa màu đỏ, đem đệ tử Vân Mộng Tông kia đốt thành tro bụi. Sau đó dự định bay về phía Phong Hàn, nhưng mới bay được nửa đường đã bị hấp lực phát ra trên người Nhạc Vũ dẫn dắt, chỉ đành huyền phù ngay giữa không trung.

- Xích Minh Hỏa? Thì ra là như vậy.

Nhạc Vũ phất tay chiêu tới, đem ngọn lửa nhiếp tới trong tay, sau đó tùy ý cho ngọn lửa biến thành nhỏ xíu như hạt đậu tằm thiêu đốt nhảy lên trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn trầm ngâm chốc lát, lại dùng tay khẽ hấp. Đem bình sứ rơi xuống trên mặt đất chiêu tới trong tay. Hắn vừa trông thấy người sử dụng Hàn Nguyên Chân Thủy đã lấy từ trong bình sứ này, mà sau khi đến trong tay hắn, quả nhiên nhìn thấy bên trong còn chứa đựng hơn trăm giọt Hàn Nguyên Chân Thủy.

- Thái Huyền Tông không hổ là đại tông khống thủy của Bắc Hải. Hàn Nguyên Chân Thủy mà người khác vạn kim khó cầu, nhưng tùy tùy tiện tiện có thể ban cho đệ tử Linh Hư cảnh. Lần trước Trữ Vân lấy ra mấy chục giọt, người này cũng như thế. Xem ra suốt mấy trăm năm thời gian, bọn hắn đã có chút nội tình rồi. Còn có Vân Mộng Tông, người này chỉ có địa vị trung đẳng trong số những đệ tử Vân Mộng Tông mà thôi, thế nhưng cũng có thể đem Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo tu luyện tới trạng thái nửa thành, lại càng không cần phải nói. Còn có người luyện hóa được hỏa chủng này, kỳ môn anh kiệt nhiều còn hơn cả Quảng Lăng Tông.

Trong lòng thoáng kinh dị thực lực mạnh mẽ của đệ tử hai tông kia, trong chốc lát Nhạc Vũ cũng không chút nào do dự đem ý thức thần hồn của mình mạnh mẽ đánh vào bên trong Hàn Nguyên Chân Thủy cùng Xích Minh Hỏa trong lòng bàn tay, sau đó hoàn toàn hấp thu vào trong cơ thể.

Nếu như chỉ là vật bình thường, có thể sẽ tạo thành mất cân đối, cần phải cẩn thận điều chỉnh một thời gian ngắn. Song lúc này, khi hắn cùng đem hai vật này thu nạp, thân thể lại không hề xuất hiện nửa điểm dị thường. Kiền Li Chân Diễm trong đan điền trong nháy mắt liền lớn mạnh hơn gấp đôi, mà Thái Huyền Chân Thủy cũng là như thế, nhưng còn dày hơn ngọn lửa bên cạnh.

Hai tiểu hình phù trận thủy hỏa, chân khí toát ra từ bên trong lại có gia tăng biên độ nhỏ. Nhưng giờ phút này Nahjc Vũ vui mừng chính là ngay vừa rồi khi hắn mạnh mẽ đánh vào thần niệm bên trong Hàn Nguyên Chân Thủy cùng Xích Minh Hỏa, cũng đồng thời bị thu nạp vào bên trong, hơn nữa còn không bị Kiền Li Chân Diễm hòa tan. Bên Thái Huyền Chân Thủy tuy đem hồn lực ấn ký cơ hồ đông lại, nhưng vẫn còn tồn tại.

Lần này thực sự là niềm vui ngoài ý muốn, phương pháp hắn sử dụng mặc dù đơn giản, nhưng điều kiện lại cực kỳ khó khăn đạt thành. Hàn Nguyên Chân Thủy cũng dễ nói, tương tự như nước, chỉ cần hắn mở miệng yêu cầu, Quảng Lăng Tông có thể tùy tiện ban thưởng cho hắn hơn trăm giọt, duy chỉ có hỏa chủng thật khó cầu, thế gian hi hữu. Dù là người của Quảng Lăng Tông cũng chỉ nghe nói có hơn ba trăm người luyện hóa được hỏa chủng nào đó mà thôi. Mà Xích Minh Hỏa uy năng xem như trên trung đẳng.

- Vừa đem thần niệm của mình thành công đánh vào bên trong, bước luyện hóa khó khăn nhất đầu tiên đã thành, ngày sau chỉ cần tốn thêm thời gian là có thể hoàn toàn luyện hóa. Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, ta cũng có thể nắm chắc trong vòng một năm hoàn thành!

Trong lòng Nhạc Vũ hưng phấn, trên mặt hiện lên vài phần ý mừng, cho đến lúc này mới phát hiện vẻ mặt Phong Hàn cùng những người của Vân gia còn đang ngây ngốc nhìn mình. Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, quay đầu cười cười nhìn Vân Nhạc Thần:

- Hình như ta vừa nghe Vân công tử nói, thấy đệ tử của Quảng Lăng Tông chết ngươi sẽ rất cao hứng?

Sắc mặt Vân Nhạc Thần xanh mét, trong mắt sợ hãi nói:

- Nhạc Vũ ngươi nghĩ cái gì? Ta chỉ là nói lời thật mà thôi, chuyện vừa rồi ta chưa từng nhúng tay! Mặc dù hai nhà chúng ta có ân oán gì, ngươi cũng từng chặt đứt tay chân của ta, còn giết một người của Vân gia, ngươi còn muốn sao nữa? Hơn nữa lần đó ta cũng chỉ là bị xúi giục mà thôi.

Nhắc tới chuyện này, Nhạc Vũ liền nhớ lại Vân Nhạc Thần chẳng phải bị gãy hết tay chân sao? Hắn nhìn đối phương tứ chi đều đầy đủ, tựa hồ còn hoạt động thật tự nhiên. Nhưng trên thế giới này vốn có rất nhiều dược vật có thể tái sinh da thịt xương cốt, y thuật của người tu chân lại càng thần diệu vô cùng, gãy chân tay có thể tiếp nối cũng chẳng có gì là lạ. Hắn lập tức không để ý tới, đưa mắt đánh giá chung quanh.

Vân Nhạc Thần cho là Nhạc Vũ dự định giết người diệt khẩu, lập tức kinh hoảng vội vàng chỉ thiên thề thốt:

- Vân Nhạc Thần ta nếu đem chuyện hôm nay tiết lộ nửa câu, liền cho ta bị sét đánh chết!

Nhạc Vũ ngẩn người, hắn chưa từng nghĩ tới muốn giấu diếm chuyện này, vừa rồi mấy người kia đã động thủ với Phong Hàn, như vậy giữa song phương tự nhiên xem như đã xé toang da mặt.

Lắc đầu bật cười, Nhạc Vũ cũng không quản tới hắn, quay đầu nhìn về phía Phong Hàn đã tản hết ngọn lửa, xụi lơ trên mặt đất. Cho đến lúc này hắn mới phát giác, khi Phong Hàn tản hết ngọn lửa trên thân, thương thế cũng không nhẹ. Chẳng qua miệng vết thương bị hắn dùng ngọn lửa đốt trọi, tạm thời đọng lại thương thế mà thôi.

- Rốt cục là vì vật gì mà bọn hắn muốn hạ sát thủ với các ngươi?

Phong Hàn không chút do dự, lấy ra một bảo đỉnh gắn đầy phù văn vàng thẫm trong giới chỉ.

Ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời đọng lại:

- Đây chính là Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh mà các ngươi đã nói sao?

Là vật luyện đan luyện khí cao gần tam phẩm, đương thời càng ít có, càng làm người để ý chính là phía dưới không ngừng nhảy lên ngọn lửa nhỏ, tựa hồ là Phượng Hoàng Hỏa mười hai cấp trở lên. Chẳng những gia tăng hiệu quả luyện đan, nếu có thể đào tạo không chút phân tâm, khiến cho nó thành công phân liệt, Quảng Lăng Tông có thể có thêm được một hỏa chủng.

Nếu có thể đem vật này đưa vào trong Quảng Lăng Tông, thật sự là công lớn. Cũng không lạ vì sao người của Vân Mộng Tông cùng Thái Huyền Tông lại có mưu đồ liên thủ.

Trong lòng hắn còn đang kinh dị, Phong Hàn đã đem Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh tiện tay vung tới trước người hắn, thản nhiên nói:

- Nếu không nhờ sư đệ viện thủ, lần này Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh đã sớm bị bọn hắn đoạt đi, vật này xem như sư đệ nên đoạt được!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 377: Giải mật Hỏa Linh

- Ta lấy vật này của ngươi làm gì?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, phất tay áo đem Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh đưa trở về. Ngay sau đó lại đem giới chỉ của đệ tử Vân Mộng Tông cùng Thái Huyền Tông chiêu tới trong tay.

Nếu không phải vật của hắn, Nhạc Vũ tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện cướp đoạt của đồng môn. Nếu là của hắn, như vậy Nhạc Vũ cũng sẽ không khách khí.

Vẻ mặt Phong Hàn chợt ngây ra, sau đó lộ ra vài phần cảm kích. Mà lúc này Nhạc Vũ còn đang kiểm kê thu hoạch lần này của mình.

Hắn thu được tám pháp khí lục thất phẩm, cũng không cần nhìn toàn bộ quét vào trong giới chỉ của mình. Sau đó cầm lấy ba pháp bảo tam phẩm, một là mặt kính tròn, tên là Ngũ Hành Ba Quang Kính, một là cây quạt, tên là Thấu Cốt Hoàng Phong Phiến, cuối cùng là một thanh huyền binh tam phẩm, trên chuôi kiếm khắc chữ triện thượng cổ, tên Cực Quang kiếm.

- Đã có tên là Cực Quang, nói vậy tốc độ hắn là cực nhanh.

Nhạc Vũ phân tích sơ lược, sau đó trong nội tâm hiện lên vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy bên trong thân kiếm lại có được một đoàn quang mang cơ hồ thực chất hóa đang lưu chuyển tuần hoàn bên trong. Mấy đạo pháp trên phi kiếm hơn phân nửa là dùng giam cầm đoàn quang mang kia, không cho thoát ra.

- Thì ra là như vậy, dùng cực quang làm động năng khiến cho tốc độ thanh kiếm vượt ngoài phi kiếm cùng giai gấp bốn năm lần. Nhưng chỉ tiếc bản thân có chút yếu ớt, chỉ sợ không cách nào đánh ra được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Hình như chỉ luyện chế để ngự kiếm phi hành!

Nhạc Vũ thu hồi toàn bộ, chờ về sau giao cho tông môn. Có những vật này cộng thêm dược liệu, đã xem như hoàn thành nhiệm vụ vượt mức. Nhưng sau đó hắn

lại nhớ tới tu sĩ Nguyên Anh của Vân Mộng Tông đột nhiên rời đi. Hắn trầm ngâm một thoáng, lại đem Ngũ Hành Ba Quang Kính lưu lại trong giới chỉ của mình, chuẩn bị luyện hóa.

Lấy tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong hiện tại của hắn, thật ra còn chưa đủ phát huy ra hai thành uy lực của pháp bảo tam phẩm. Bất quá Ngũ Hành Ba Quang Kính dùng cho phòng ngự, hơn nữa Ngũ Hành tương quan, cộng thêm sự hiểu biết của Nhạc Vũ về ngũ hành, được Hỗn Nguyên chân khí thúc giục, hắn tự tin có thể phát huy được bốn thành. Mặc dù thật sự gặp phải Nguyên Anh tu sĩ đột kích, cũng còn khả năng bảo vệ tính mạng chút ít.

Sau khi đem toàn bộ chiến lợi phẩm thu thập, trong nội tâm Nhạc Vũ lại có chút kỳ quái.

- Pháp bảo tam phẩm trở xuống lại không có. Nhưng cũng khó trách, cũng chỉ có bảo vật cấp bậc này mới có thể đối kháng sự ăn mòn của thời gian. Vấn đề là bên trong những Đan thất kia, vì sao không có thi thể của Nguyên Anh tu sĩ, tất cả đều là đạo đồng? Chẳng lẽ khi đó họ lại có chuyện gì đột biến nên rời đi trước khi tâm ma xâm nhập? Lúc ấy hồng hoang đại loạn, những người này rời khỏi Tử Vân tiên phủ đi trừ ma cũng chưa chắc là không có khả năng, nhưng nếu nói như vậy, Tử Vân đạo nhân hơn phân nửa vẫn chưa vẫn lạc.

Hắn thu hồi những ý niệm này, quay đầu nhìn Phong Hàn hỏi:

- Mấy người các ngươi rốt cục vào bằng cách nào?

Tâm thần Phong Hàn cực kỳ mệt mỏi, giờ phút này tuy liên tục phục dụng mấy viên đan dược, nhưng thương thế cũng không chuyển biến tốt đẹp, chỉ đành miễn cưỡng gượng đáp:

- Là sư phụ ta ban cho mười Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù. Ta cùng hai vị sư huynh cảm thấy bên trong Đan thất nhiều ít phải có đồ tốt hơn, liền đi vào xem một chút. Lại thật không ngờ gặp phải người của Vân Mộng Tông cùng Thái Huyền Tông ở đây. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nói tới đây, vẻ mặt Phong Hàn ngưng trọng lại:

- Sư đệ cần cẩn thận! Hai tông này vừa bắt đầu đã mang sát ý với chúng ta. Chỉ là ban đầu chưa nắm chắc nên chưa động thủ. Cho đến khi ba người chúng ta tìm

được Bất Diệt Hoàng Hỏa Đỉnh lại gặp Vân đại công tử mới liên thủ đánh lén.

Thanh âm hắn ngày càng suy yếu, hiển nhiên thương thế đang chuyển biến xấu. Nhạc Vũ hơi cau mày, duỗi ngón tay bắn ra, lấy một đạo kình khí đánh xỉu hắn, sau đó gương mặt bất đắc dĩ đi qua. Hắn lấy ra ngân châm, đâm vào trong cơ thể ba người, trợ giúp hóa giải chân khí dị chủng còn sót lại bên trong cơ thể bọn họ.

Trong lúc đang chữa thương, Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư.

Thiếu chút nữa hắn cũng quên mất còn có loại đồ vật như Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù. Loại phù này cũng được xem là một trong những trân bảo đương thời. Phải có tu sĩ tu vi Đại Thừa cảnh trở lên chế luyện, mà kiến thức trận đạo bản thân phải đạt tới trình độ nhất định. Dù sao Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù có thể nói là dung nhập toàn bộ tinh hoa trận đạo của người chế tác. Thành tựu trong trận đạo của người chế tác càng mạnh, hiệu quả phá trận của Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù cũng càng mạnh.

Cũng có thể nói, chế luyện lại phù này cần rất nhiều tài liệu phức tạp cùng thời gian rất dài. Mà nếu thật dùng vật này, muốn phá vỡ linh trận bên ngoài Đan thất cũng không phải là chuyện lạ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt cười, trưởng bối của Phong Hàn ban thưởng loại bảo vật bậc này, trước đó không hề lộ ra chút phong thanh cho đồng môn, tính toán chân chính tất nhiên có thể tưởng tượng được. Bất quá mặc dù Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù thật tốt, nhưng ước chừng chỉ có thể dùng được lần này, pháp trận do đích thân Tử Vân đạo nhân bố trí, lại có thể tầm thường?

Lời nói sau đó của Phong Hàn lại làm hắn hơi có chút chú ý. Vừa ban đầu còn chưa thu hoạch được gì, thì trong lòng đã mang sát ý. Hai tông này rốt cục đang đánh chủ ý quỷ quái gì? Những sư huynh đệ còn lại rốt cục có gặp nạn hay không?

Trong mắt Nhạc Vũ từ từ lộ ra vài phần nguy hiểm. Mãi cho đến một lúc sau, hắn dùng tay đặt lên trên thân thể của Phong Hàn, bắt đầu phân tích.

Những cơ nhân tế bào trong thân thể Phong Hàn, khi bắt đầu hình thành hình ảnh kết cấu phân tích hiện ra trong đầu Nhạc Vũ, trong lòng hắn chợt vui vẻ.

- Hắc! Thì ra là như vậy! Thì ra là như vậy! Tế bào trong cơ thể người này mang

theo phù văn hỏa hệ, lại còn mạnh hơn người bình thường gấp năm lần, không trách được linh lực tương tác hỏa chủng lại cường đại như thế. Phàm là sử dụng hỏa hệ đạo pháp cũng tăng thêm ba thành so với người khác. Còn có cốt tủy nguyên lực, lượng sản sinh cũng vượt xa người thường, chẳng qua trời sinh mang theo tính liệt hỏa, chỉ có thể tu luyện pháp lực hỏa hệ.

- Thể chất Hỏa Linh này, tuy tốc độ tu luyện nhanh vô cùng, nhưng ngũ hành bản thân lại hoàn toàn không cân bằng. Sợ là sống không được bao lâu. Không lạ người có thể chất thế này, phải nhanh chóng đột phá, một mặt tăng trưởng thọ nguyên, một mặt sau khi thân thể tiến hóa tăng cường, trạng huống ngũ hành mất cân đối trong thân thể mới có chút yếu bớt, cũng có thể dung nạp càng nhiều hỏa linh lực! Hơn nữa người như vậy, nếu muốn đột phá Đại Thừa cảnh giới thì càng thêm khó. Tuyệt đại đa số kết quả đều phải chịu vẫn lạc.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy Diễn Thiên Châu sau gáy bắt đầu dị biến lần nữa. Những phù văn trong cơ thể Phong Hàn có rất nhiều hắn chưa từng nhìn qua. Đoán chừng Diễn Thiên Châu cũng thông qua tiếp xúc liên lạc cùng sắp hàng, đạt tới việc thôi diễn ra tác dụng cùng hình thành những phù triện kia.

Mà làm Nhạc Vũ càng thêm ngoài ý muốn chính là hai phù trận tiểu hình thủy hỏa bên trong đan điền, chính là phù trận hỏa hệ lại hiện ra thêm hai mươi mấy phù triện, viêm lực đại trướng.

Nhạc Vũ thoáng nội thị một phen, lại không còn để ý. Hắn mới bắt đầu tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, nặng nhất chính là thăng bằng thủy hỏa. Nếu không cẩn thận sẽ gặp họa lớn. Nhưng chút vấn đề kia cũng không có gì, huống chi trong cơ thể hắn còn có Ngũ Hành Phù Trận, thời thời khắc khắc có thể chuyển hóa ngũ hành, vẫn duy trì thăng bằng, khiến cho sức thừa nhận của Nhạc Vũ cũng mạnh hơn người khác.

Khách quan mà nói so với việc giải quyết vấn đề của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, hôm nay Nhạc Vũ càng thêm để ý tới mấy người Nhạc Băng Thiến.

- Vốn đã dự tính muốn đem bọn họ cũng thay đổi thành ngũ hành linh thể. Như thế chỉ cần dùng trăm năm thời gian là họ có thể tiến vào Nguyên Anh cảnh giới. Nhưng lấy tình hình hôm nay mà xem, còn cần làm việc thận trọng. Tuy ta có thể nắm chắc giúp họ tu luyện tới Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, trợ giúp họ đột phá cảnh giới, chứng đạo trường sinh. Thậm chí sau Nguyên Anh, bản thân cũng

có được bốn trăm năm thọ nguyên. Nhưng chuyện này còn phải hỏi ý kiến bản thân họ một chút mới được.

Nhạc Vũ chợt nghĩ tới, bên trong biển xương gặp được nữ tử hắc y kia.

- Cũng không biết nữ tử kia có phải là Thủy Linh Thể hay không? Băng Phách Thần Quang kia còn kém hơn Chân Viêm Thần Quang một bậc, mặc dù có một kiếm kia ngăn trở, cũng không phải là đối thủ của Chân Viêm Thần Quang. Nếu nàng này thật sự có Thủy Linh Thể, như vậy bên trong tiên phủ này chỉ còn thiếu lại Mộc Linh Thể, nếu có thể khiến cho ngũ linh hội tụ, không biết sẽ có tình hình như thế nào?

Hắn nghĩ tới đây, lại đem thương thế ba người giải quyết xong, nhất thời mặc dù còn chưa hoàn toàn lành lại, nhưng không còn gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng một chút là có thể khôi phục được như thường.

Sau đó Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn Vân Nhạc Thần đang len lén chạy ra cửa, cười nói:

- Vân công tử muốn đi đâu? Sao không ở lại thêm một lát?

Trên mặt Vân Nhạc Thần nhất thời tràn đầy mồ hội lạnh, trong lòng định mắng lại một câu, nhưng lại nghĩ tới hậu quả của mười mấy ngày trước, cuối cùng hắn lại không có can đảm. Mắt thấy nụ cười trên mặt Nhạc Vũ càng ngày càng nguy hiểm, chỉ đành bực tức quay lại chỗ cũ ngồi xuống. Sau đó trợn mắt nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, thầm nghĩ rốt cục người muốn giết muốn chém thì phiền ngươi cứ nói thẳng một câu đi!

Thấy ba người quay trở lại, Nhạc Vũ hài lòng gật đầu, sau đó lấy ra Ngũ Hành Ba Quang Kính bắt đầu tế luyện. Nhờ vào Diễn Thiên Châu tiến hóa, không bao lâu Nhạc Vũ đã phân tích được hơn phân nửa phù văn bên trong. Nhưng chỉ tiếc thời gian cấp bách, lại thêm pháp lực hồn thức không đủ, lúc này Nhạc Vũ căn bản không thể hoàn toàn tế luyện, chỉ đành chọn lấy một bộ phận chủ yếu, bên trong Hồn Ngọc tăng thêm hồn lực ấn ký của mình, sau đó dùng pháp lực rót vào, kích thích linh trận đối ứng.

Làm Nhạc Vũ vui mừng chính là cuối cùng Ngũ Hành Ba Quang Kính lại biến ra Ngũ Hành Quang Ba Chướng, đạo pháp, năng lực phòng ngự đều tăng lên kinh người!

- Lần này nhặt được bảo bối tốt! Vật này hợp với Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của ta càng tăng thêm sức mạnh. Dù là Ngũ Hành Thần Quang của ta cũng có thể ngăn cản. Nếu lại có thể phát huy ra được mười thành uy lực, dù một kích toàn lực của sư phụ cũng không sợ hãi!

Đem vật này tế luyện đến mức độ tương đối, hắn đợi thêm một canh giờ mới thấy Phong Hàn tỉnh lại. Lúc này Nhạc Vũ đứng lên, nhìn Vân Nhạc Thần nói:

- Ba sư huynh đệ của ta nhờ công tử trông chừng một phen.

Nói xong Nhạc Vũ hóa thành một đoàn quang mang lao nhanh ra cửa, mà Vân Nhạc Thần lại lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 378: Cường thế áp đảo

Rời khỏi Đan thất, Nhạc Vũ thúc giục Minh Dương kiếm dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới động phủ lớn bên trên.

Về phần mấy người Phong Hàn, hắn cũng không đi lo lắng. Nếu Phong Hàn đã thanh tỉnh, thương thế cũng khôi phục, ít nhiều gì cũng đã có lực chống đỡ. Mà Vân Nhạc Thần kia chỉ sợ cũng không có lá gan hạ sát thủ đối với mấy người Phong Hàn. Nếu không sợ bị hắn hoài nghi, từ nay về sau bị truy sát khắp nơi.

- Cũng không biết những sư huynh đệ của ta có mặt bên trong Tử Hiên Phủ hay không?

Nhìn chút ít vết máu trước cửa động, trong lòng Nhạc Vũ nhất thời lo lắng. Ba người Trưởng Tôn Tử Vận, Lý Nại Lạc cùng Trầm Như Tân đều là tuyệt đại anh tài, thực lực của Hoành Dĩ Ninh cũng cực mạnh. Hơn nữa Tạ Hạo còn là Nguyên Anh chuyển thế thân, thực lực cho dù không theo kịp hắn nhưng cũng không kém quá xa.

Chỉ sợ chư tông liên thủ, mấy người kia chưa chắc là đối phó được.

Thoáng do dự, Nhạc Vũ vẫn bước vào bên trong động phủ. Bên trong sơn cốc cũng không có dấu vết của những người khác, chỉ có nơi này có khả năng nhất.

- Hay cho một chỗ ở thật khí phái! Động phủ nơi này chỉ sợ đã sớm bị cô đọng thành pháp bảo. Đồng dạng là tạo ra phương pháp áp súc ngàn dặm, chủ nhân nơi này nhất định cũng là tu sĩ chứng nhận tiên đạo.

Mới vừa bước vào, Nhạc Vũ chợt cả kinh. Hắn cảm giác mình vừa tiến vào một chỗ ở rộng lớn, cảm giác so với bên ngoài khác nhau thật lớn. Chẳng qua nơi này không khoa trương như bên Tử Vân đạo nhân, địa bàn rộng lớn vạn trượng lại bị hắn khuếch trương gấp bốn năm lần mà thôi. Hơn nữa chất liệu của động phủ lại chặt chẽ kết hợp, không có ngăn cách, bên trong có vô số phù văn ảo diệu liên thông, hiển nhiên bản thân đã được tế luyện như pháp bảo, lớn nhỏ tùy ý.

Một đường đi tới, Nhạc Vũ phát hiện mười mấy cấm chế nơi này hoặc bị phá hư mạnh mẽ, hoặc là mất đi hiệu lực. Trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc, cảm giác cấm chế linh trận nơi này mặc dù không cường đại bằng tiên phủ chân chính, rốt cục cũng xuất từ tay tiên nhân, làm sao có thể phá hư dễ dàng như thế?

- Xem ra không sử dụng loại Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù như Phong Hàn, mà là có đồ vật khác để phá!

Liên tục đi qua vài dược viện, Nhạc Vũ phát giác những đồ vật bên trong đã sớm bị dọn dẹp sạch sẽ, không nhìn thấy tung tích của những người còn lại. Chỉ một lúc sau, lại có một đại điện xuất hiện ngay trước mặt hắn. Đại điện khổng lồ hùng vĩ, hơn xa những kiến trúc khác.

Mà phía trên cửa điện, lại điêu khắc ba chữ Truyền Kinh Điện.

- Truyền Kinh Điện? Xem ra nơi này nhất định là nơi truyền đạo thụ nghiệp của tiên nhân cho đệ tử!

Lại nhìn cửa điện, phát hiện cấm chế đã sớm bị phá giải. Nhạc Vũ đem thần thức thăm dò vào bên trong, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng, bước vào bên trong cửa điện.

Chỉ thấy bên trong đại điện tổng cộng có hơn mười thi thể đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn. Thi thể đã rữa nát hơn phân nửa, tản ra mùi hôi thối, chỉ có hai cỗ thi thể có tu vi Nguyên Anh vẫn duy trì thân thể không hư thối. Nhưng miễn cưỡng có thể phân biệt, nơi cổ bọn họ có miệng vết thương, hơn nữa vẻ mặt lại cực kỳ đau đớn.

Trong lòng Nhạc Vũ liền hiểu ra, biết những người này cũng giống như những đạo đồng kia, không chịu đựng nổi tâm ma tập kích quấy rối, vì thế bị giết chết. Người động thủ hơn phân nửa là chủ nhân nơi này không cần nghi ngờ.

Những đồ vật trên thân những thi thể này đều bị cướp đoạt sạch sẽ. Pháp bảo trước khi thượng cổ hồng hoang bị tan vỡ bởi vì nguyên nhân linh tài sung túc, phẩm chất hơn xa hiện tại mấy lần, pháp bảo vượt cấp sử dụng lại càng là chuyện thường.

Bên trong những thi thể này, tu vi thấp nhất cũng là Kim Đan. Vật tùy thân củ họ

tất nhiên bất phàm, chỉ sợ đệ tử chư tông ở chỗ này cướp đoạt được pháp bảo tam phẩm trở lên cũng phải có mười mấy món đồ vật. Hơn nữa trên thi thể hai tu sĩ Nguyên Anh sưu tập được pháp bảo nhị phẩm thậm chí nhất phẩm cũng không có gì ly kỳ.

Khiến tâm tình Nhạc Vũ trầm trọng chính là dấu vết ẩu đả bên trong điện, còn có hai mươi mấy cỗ thi thể. Bên trong những thi thể này đều có đệ tử chư tông, thậm chí cả Quảng Lăng Tông cũng có hai người chết ở nơi này!

Nhìn thảm trạng cơ hồ bị phân thây của hai người này, trong mắt Nhạc Vũ mơ hồ hiện lên vẻ giận dữ. Qua hồi lâu Nhạc Vũ miễn cưỡng áp chế lửa giận, bình tĩnh cẩn thận phân biệt dấu vết chiến đấu.

- Nơi này nhất định bộc phát ra một cuộc đại chiến! Những sư huynh đệ kia của ta, quả nhiên hơn phân nửa đều ở đây. Trầm sư huynh tập luyện chính là Băng Diễm kiếm quyết, mà nhìn dấu vết trong điện còn có chút băng diễm còn chưa được dập tắt. Ngoài ra còn có thật nhiều mảnh nhỏ khôi lỗi, sợ rằng chính là Tạ Hạo cùng Hoành sư huynh.

Nhạc Vũ nhìn thấy hai thi thể Nguyên Anh tu sĩ đang ngồi xếp bằng, chân mày thoáng nhíu lại. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Mãi cho tới khi tiến vào nơi này, đệ tử chư tông vẫn bình thản đi chung. Cho đến lúc vào đại điện mới trở mặt, đệ tử chư tông rốt cục tìm được vật gì trên người hai thi thể này?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt, theo phương hướng đệ tử Quảng Lăng Tông rời đi bước qua. Chỉ chốc lát sau, phía trước truyền tới linh lực ba động có chút ít mãnh liệt, chính là do bị linh trận phòng hộ nơi này ngăn trở nên hắn chỉ có thể mơ hồ cảm giác được mà thôi.

Chân mày Nhạc Vũ lúc này chợt cau lên, bước nhanh đi về phía phương hướng linh lực dị thường. Sau đó trong chốc lát hắn nhìn thấy phía trước có hai mươi mấy người đang chiến đấu, một bên rõ ràng là người của Băng Nguyệt Tông, hắn nhận được một bên mặc đạo bào của Dực Châu Cô Sơn Tông.

- Vì sao người của Băng Nguyệt Tông cùng Cô Sơn Tông lại đánh nhau?

Trong lòng thoáng kinh ngạc, Nhạc Vũ còn có chút ít thất vọng. Tâm niệm trong

lòng hắn thay đổi thật nhanh, nhưng vẫn đi tới. Tuy sớm đã có toan tính đem toàn bộ người của Băng Nguyệt Tông lưu lại bên trong Tử Vân tiên phủ, nhưng suy nghĩ đến cục diện của Quảng Lăng Tông hôm nay, Nhạc Vũ cũng có mấy phần kiêng kỵ, cho dù thật sự muốn hạ sát thủ, cũng cần đường đường chính chính, chân chính nắm được chứng cứ của đối phương, như vậy mới làm cho Băng Nguyệt Tông không còn cơ hội trở mặt.

Mà nhìn thấy thân ảnh của hơn mười đệ tử Cô Sơn Tông đều lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Tên đệ tử trẻ tuổi dẫn đầu hai tay kết ấn, khống chế phi kiếm nhất thời bộc phát ra vô số kiếm quang nhỏ xíu như sợi tóc bay vụt chung quanh, đem đối thủ mạnh mẽ bức lui. Sau đó cũng không truy kích, đôi mắt mang theo vẻ đề phòng nhìn về hướng Nhạc Vũ.

Quảng Lăng Tông cùng Băng Nguyệt Tông suốt mấy trăm năm qua tuy mâu thuẫn ngầm không ngừng, nếu không cũng không tạo cơ hội cho Thái Huyền Tông phát triển. Nhưng rốt cục bề ngoài vẫn còn quan hệ đồng minh, cũng không phải không làm cho hắn phải cố kỵ.

Người cùng đấu kiếm với tên trẻ tuổi kia chính là Đinh Di Tinh. Vốn đang đứng ở hạ phong, nhìn thấy Nhạc Vũ vừa đến vẻ mặt nhất thời vui mừng, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt hơi có vẻ chột dạ, liền thuận thế thối lui sang một bên. Theo hai người này ngừng tay ngưng chiến, những đệ tử còn lại của Băng Nguyệt Tông cùng Cô Sơn Tông đều ngừng lại.

Nhạc Vũ chắp tay phía sau, khóe môi hiện lên nét cười trào phúng. Ánh mắt hắn quét ngang những người của Băng Nguyệt Tông, sau đó đôi mắt liền dừng lại trên nữ đệ tử tướng mạo bình thường rất khó làm người khác chú ý.

Hương vị trên người nữ tử này cũng không giống hắc y nữ tử hôm đó, cũng không có vị đạo huyết tinh. Mà lúc vừa rồi đấu pháp cũng không có vấn đề gì trở ngại, trong cơ thể cũng không có thương thế, thật ra làm cho hắn không nắm bắt được nửa phần sơ hở.

Nhưng thật không biết tại sao, Nhạc Vũ nhất định cho rằng nữ tử này chính là hắc y nữ tử không hề nghi ngờ.

Ánh mắt dừng trên người nàng kia hồi lâu, Nhạc Vũ rốt cục nhẹ giọng cười một

tiếng nói:

- Đinh sư muội, không biết vị sư tỷ này của ngươi tên là gì?

Không chờ Đinh Di Tinh nói chuyện, nữ tử kia đã khom người thi lễ:

- Đệ tử Băng Nguyệt Tông Lam Túy Tuệ ra mắt Nhạc sư đệ! Không biết sư đệ có gì chỉ giáo?

Lúc này mấy đệ tử có chút ánh mắt của Cô Sơn Tông đều biến sắc. Ánh mắt của họ không thấp, vừa rồi còn chưa chú ý nên không nhận ra. Lúc này tự nhiên đã nhìn ra thực lực nữ tử này cực mạnh. Còn có cảm giác nhìn không xuyên thấu, đặc biệt là thanh niên cầm đầu kia sắc mặt càng thêm biến đổi, mồ hôi lạnh tuôn ra.

- Chỉ giáo không dám, chẳng qua cảm thấy hơi kinh ngạc mà thôi. Trước có Hư Nhược Nguyệt, sau có Lam Túy Tuệ, tông môn Băng Nguyệt Tông quả nhiên ngọa hổ tàng long.

Ý tứ Nhạc Vũ thật hàm xúc, chỉ cười cười quét mắt nhìn lại:

- Hai tông các ngươi vì chuyện gì tranh chấp? Cần phải đánh nhau sống chết như thế?

Đinh Di Tinh vừa mấp máy môi, còn chưa kịp mở miệng, thanh niên cầm đầu Cô Sơn Tông đã ôm quyền thi lễ nói:

- Cô Sơn Tông Minh Phàm ra mắt Nhạc sư đệ! Thật ra lần này bọn ta chỉ muốn hướng Băng Nguyệt Tông đòi lại công đạo mà thôi. Trong hai mươi ngày nay, tông ta đã có ba tên đệ tử chết dưới kiếm đệ tử Băng Nguyệt Tông. Minh Phàm này dù bất tài cũng muốn cùng các nàng so đo một phen!

- Lại có chuyện này?

Nhạc Vũ nhìn người của Cô Sơn Tông, quả nhiên so sánh với lúc đi vào đã thiếu bốn người. Trong lòng hắn tự nhủ nếu là như thế, lòng dạ người của Băng Nguyệt Tông đúng là ác độc vô cùng. Ngay lúc này Đinh Di Tinh đã tức giận nói:

- Giữa hai tông chúng ta xung đột là có, nhưng khi đó người động thủ trước là Cô Sơn Tông các ngươi, không phải chúng ta.

Vẻ mặt Minh Phàm lộ ra lạnh lùng, đang định cãi lại, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu nói:

- Rốt cục tình hình là như thế nào ta không muốn quản. Chẳng qua nếu ta đã gặp được chuyện này, lại không cho các ngươi tiếp tục đánh nhau trong Tử Vân tiên phủ. Ân oán giữa các ngươi đợi sau khi ra ngoài sẽ có trưởng bối hai tông quyết định.

Nghe được lời này, Minh Phàm chợt ngẩn ra, sau đó ôm quyền thi lễ với Nhạc Vũ:

- Nếu sư đệ đã nói như vậy, bọn ta sẽ nghe phân phó là được!

Nhạc Vũ không tiếp tục để ý tới hắn, quay đầu nhìn đám người Băng Nguyệt Tông, nhìn vào hai nam tử không mặc đạo bào của hai tông, lạnh nhạt nói:

- Hai người này là người của Vân Mộng Tông?

Ánh mắt Đinh Di Tinh chợt ngưng đọng lại, trong lòng đã có chút không ổn. Sau đó trong nháy mắt liền thấy Nhạc Vũ lộ ra nụ cười lạnh lẽo thấu xương:

- Nửa ngày trước, Vân Mộng Tông liên thủ Thái Huyền Tông ý đồ ám sát sư huynh của ta là Phong Hàn. Không biết Băng Nguyệt Tông các ngươi lại có tính toán gì?

Lời này vừa rơi xuống, cả không gian liền tràn đầy sát ý. Đinh Di Tinh chỉ cảm thấy tay chân lạnh băng, cuối cùng khom người thi lễ nói:

- Sư huynh tha lỗi, lần này là nhờ hai người họ viện thủ…

Nàng vừa nói được một nửa, liền đột nhiên dừng lại. Bởi vì Lam Túy Tuệ bỗng dưng quét ra một kiếm, đem đầu của hai đệ tử Vân Mộng Tông chém rụng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 379: Giết tuyệt Vân Mộng

Thanh kiếm của Lam Túy Tuệ nhanh như tia chớp, Đinh Di Tinh còn chưa kịp phản ứng thì đầu của hai đệ tử Vân Mộng Tông đã bị chém rớt.

Ở phía đối diện các nàng, trên mặt Minh Phàm không hề có nửa ý chê cười. Vừa rồi hắn thối lui dĩ nhiên có ý tứ thuận thế mà xuống đài, nếu chỉ có đám người Đinh Di Tinh thì hắn còn có cơ hội thắng, hơn nữa nhìn không thấu thực lực Lam Túy Tuệ, cho dù lần này có thể kết thúc ân oán với Băng Nguyệt Tông, cũng bị thương vong thảm trọng, rơi vào kết quả lưỡng bại câu thương.

Nhưng ở chỗ này hắn còn kiêng kỵ đối với thiếu niên trước mắt. Trong người hắn mang theo chí bảo tông môn, bảo vệ tính mạng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề, nguyên cũng không cần sợ hãi. Cho dù ngày đó ở tại Quảng Lăng Tông, Nhạc Vũ đánh thắng Vân Mộng Tông, làm Hoa Tập Nhân dù mang theo Thập Phương Môn cũng phải tránh lui ngàn trượng, trong lòng chỉ cảm thấy có chút kiêng kỵ mà thôi.

Chẳng qua hôm nay gặp lại Nhạc Vũ, hắn lại cảm giác có chút khác trước. Cho dù có được tấm át chủ bài mà tông môn trưởng bối đưa cho, Minh Phàm vẫn cảm giác thiếu niên trước mắt thật nguy hiểm, cực độ nguy hiểm. Hắn theo bản năng cảm thấy, giờ phút này trở thành kẻ địch của Nhạc Vũ là chuyện cực kỳ không sáng suốt.

- Làm sao hơn mười ngày không thấy, thực lực của người này giống như tăng lên tới gấp đôi? Cũng không biết bên trong tiên phủ hắn lại có kỳ ngộ gì? Động thủ cùng hắn chỉ sợ sẽ bị hắn giết chết ngay tại chỗ.

Giờ phút này Minh Phàm thực không nguyện dễ dàng chọc giận Nhạc Vũ, tay chân hắn chợt lạnh như băng, có loại cảm giác vô lực vì toàn bộ sống chết đều bị người khác nắm trong tay.

Càng làm trong lòng hắn thêm sợ hãi chính là không biết người của Băng Nguyệt Tông rốt cục có chỗ nào chọc giận Nhạc Vũ, nghe trong ngôn ngữ của

thiếu niên kia không ngờ mang theo sát ý lành lạnh.

Trong lòng Minh Phàm hiểu rõ ràng, thiếu niên này nói như vậy, cho dù chưa có ý nhắm vào Cô Sơn Tông bọn họ, chỉ khi nào Nhạc Vũ thật lựa chọn động thủ, những người chứng kiến như bọn họ chưa chắc chạy thoát dưới kiếm Nhạc Vũ.

Cho nên trong mắt hắn, hành động của Lam Túy Tuệ thật vô cùng anh minh quả quyết. Đối mặt cục diện bây giờ, mặc dù đổi lại là hắn cũng sẽ làm ra lựa chọn như thế, thật sự không có địa phương nào đáng giá để cười nhạo.

Nhạc Vũ thấy thế liền híp mắt, trong mắt lóe lên sát ý, lại thu liễm, sau đó ngược lại nhìn Đinh Di Tinh:

- Không biết sư huynh đệ của ta hiện tại ở đâu? Hai vị sư huynh của ta ở trong Truyền Kinh Điện bị người phương nào giết chết? Nguyên do gì đệ tử chư tông tàn sát lẫn nhau?

Da mặt Đinh Di Tinh trướng đỏ, trong lòng cảm thấy cực kỳ khuất nhục, hận không lập tức dùng đạo pháp đem người này đông thành tượng đá. Mà giờ khắc này nàng lại phải miễn cưỡng cười, cúi người nói:

- Nhạc sư đệ, sở dĩ bọn ta tranh chấp là vì mới bước vào Truyền Kinh Điện, đã tìm ra ba đạo Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù. Về phần hai vị sư huynh quý tông, rốt cục chết trong tay người phương nào, Di Tinh cũng không biết. Chỉ biết lúc ấy vô cùng hỗn loạn, vì Đại Diễm Phá Cấm Thần Phù mà bốn phương loạn chiến, nhưng lúc rời khỏi Truyền Kinh Điện, Di Tinh có nhìn thấy Trầm sư huynh cùng Lý sư đệ của quý tông đang liên thủ tru diệt bốn gã đệ tử Phù Sơn Tông, nhưng tựa hồ hai người họ cũng vì vậy mà bị thương.

Nhạc Vũ không khỏi cau mày, biết lần này Phù Sơn Tông tiến vào Tử Vân tiên phủ tổng cộng chỉ có bốn người mà thôi. Hai người Trầm Như Tân cùng Lý Nại Lạc nếu không để ý bị thương vẫn hạ độc thủ, như vậy hai vị sư huynh bị giết chết trong Truyền Kinh Điện hơn phân nửa có liên quan đến người của Phù Sơn Tông.

Ý tứ của hắn chính là muốn hỏi rõ ràng hai người nọ vì sao bị giết chết, nhưng nếu như đã có sư huynh đệ xuất thủ kết liễu đoạn ân oán này, liền tạm thời đem việc này để xuống, hắn cau mày nói:

- Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù? Nói như vậy ít nhất là cấp bậc tiên phù?

Có thể sau mấy vạn năm vẫn bảo tồn nguyên vẹn, hơn nữa còn bị đệ tử chư tông liều mạng tranh đoạt, người chế tác Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù nhất định là tu sĩ tiên đạo không thể nghi ngờ. Nhạc Vũ duy nhất không xác định chính là ba tờ phù triện kia ở năng lực phá trận rốt cục đạt tới bậc thực lực nào.

Đinh Di Tinh cũng không hề do dự, nàng biết chuyện này không thể giấu diếm Nhạc Vũ, thần sắc thản nhiên ngẩng đầu nói:

- Vừa rồi Di Tinh có tận mắt thấy qua, hẳn do linh tiên chế tác. Bên trong Băng Nguyệt Tông chúng ta cũng còn vài tờ phù triện do tiên gia thượng cổ lưu lại, tuyệt sẽ không nhìn lầm. Hôm nay đệ tử chư tông tranh chấp không ngừng, còn chưa quyết ra được sẽ thuộc về ai.

Nhạc Vũ thầm nghĩ mấy tờ phù triện mà Đinh Di Tinh nói ra, không phải cũng chính là Độn Ảnh Huyền Phù mà ngày đã hắc ý nữ tử đã đánh ra đi?

Lời này dĩ nhiên không thể nào nói ra miệng, nhưng khi nghe được do linh tiên chế tác, Nhạc Vũ thả lỏng người, linh tiên chính là đẳng cấp thấp nhất trong tu sĩ tiên đạo thời thượng cổ hồng hoang, sau đó còn có ba cấp bậc mới đến Thái Ất chân tiên. Hắn suy nghĩ ba tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù kia còn chưa chắc phá được đại trận do chính Tử Vân đạo nhân bố trí.

Hắn cũng không có hứng thú đối với ba tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù. Duy nhất kiêng kỵ chính là loại linh phù này có thể công phá linh trận nội bộ trong Đan thất. Tuy nói nơi này chính là mảnh đất trọng yếu của Tử Vân tiên phủ, Tử Vân đạo nhân nhất định sẽ không khinh thường, nhưng chỉ sợ gặp phải chuyện vạn nhất.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ quay đầu nhìn bên cạnh:

- Minh huynh, Cô Sơn Tông các ngươi kế tiếp có dự định gì?

Minh Phàm nghe vậy không có chút chần chờ, lúc này ôm quyền nói:

- Cô Sơn Tông chúng ta hiện tại nghe lời Nhạc sư đệ phân phó.

Đinh Di Tinh thấy thế trong lòng thầm oán, cũng không chịu lạc hậu phía sau,

khom người cười nói:

- Nếu có thể được Nhạc sư huynh chủ trì, tự nhiên không thể tốt hơn. Băng Nguyệt Tông chúng ta cam tâm đi theo sau.

Giờ phút này vẻ ửng đỏ trên mặt nàng đã từ từ thối lui. Trong lời nói đã cười cười nói nói, khôi phục lại vài phần mùi vị ngọt ngào mê người.

Trong lòng Nhạc Vũ đã sớm tồn tại ý chán ghét, lúc này thấy hình dáng nàng, theo bản năng cau mày, sau đó quay đầu không hề để ý tới.

Hắn bỏ hai đám người tiếp tục đi về phía trước, nhưng chỉ một lát sau Đinh Di Tinh cùng Minh Phàm đều đã đuổi theo, làm dẫn đường.

Quanh đi quẩn lại bên trong động phủ, ước chừng ba phút sau, Nhạc Vũ liền nhìn thấy bên trong một tiểu dược viên phạm vi chừng mấy ngàn mẫu đang có hơn hai trăm người đang hỗn chiến. Khắp nơi đều là kiếm khí tung hoành, mà uy lực đạo pháp đủ loại đem nơi này cơ hồ san bằng hơn mười thước. Chẳng qua còn có linh trận ở bên ngoài cản trở nên không khuếch tán. Nhưng trên mặt đất đã nằm hơn mười cỗ thi thể.

Những đệ tử của Quảng Lăng Tông đều đang ở bên trong dược viên này. Bao gồm Trầm Như Tân, Lý Nại Lạc cùng Trưởng Tôn Tử Vân, mười mấy người đang kết thành kiếm trận phòng thủ. Tạ Hạo cùng Hoành Dĩ Ninh đang đứng bên trong, tự thả ra hai mươi mấy khôi lỗi phụ trợ kiếm trận bên ngoài. Thỉnh thoảng lại phát động vài lần phản kích. Còn có hai tu sĩ Ngụy Đan của Minh Trụ Phong đang ở bên trong bày trận, một mặt tăng thêm uy lực kiếm trận, một mặt giúp cho người bên ngoài có được thời gian nghỉ ngơi.

Nếu chỉ bàn về tu vi, Trầm Như Tân chỉ đạt được trung đẳng trong số những người này. Mặc dù đã tu luyện tới Linh Hư Dung Hợp cảnh, nhưng còn xa chưa đạt tới cảnh giới Ngụy Đan. Không ngờ vào lúc này trong số các đệ tử, kiếm thế của hắn lại mạnh nhất. Trước người hắn băng diễm đầy trời, mà Tạ Hạo chẳng qua vẫn ẩn bên trong điều khiển khôi lỗi không hề lộ mặt. Nhưng mỗi khi có đồng môn sư huynh đệ gặp nạn, đều sẽ kịp thời cứu viện. Mỗi một đạo kiếm quang đâm ra, cơ hồ đều nhất định sẽ đả thương người, làm cho người ta có cảm giác uy hiếp lớn lao. Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ, gương mặt căng thẳng của Tạ Hạo liền buông lỏng, trong nháy mắt liền quay đầu sang nơi khác. Trầm Như Tân đau khổ chống đỡ bên ngoài, lúc này trên mặt hiện lên vẻ vui mừng không chút nào

che giấu. Hắn vừa mở miệng định kêu gọi, trong mắt liền chuyển thành kinh ngạc khó hiểu.

Trong ánh nhìn chăm chú của hắn, Nhạc Vũ ngự kiếm phóng lên cao, thẳng đánh tới Hoa Như Tuyết của Vân Mộng Tông. Lôi châm cũng như ngày đó tại Quảng Lăng sơn, trong tích tắc đánh vỡ hộ thân pháp bảo của Hoa Như Tuyết tan thành mây khói. Nhạc Vũ nhân cơ hội áp thẳng tới, đầu tiên đánh tan y phục hộ thân trên người Hoa Như Tuyết, sau đó nặng nề đập thẳng vào ngực bụng của nàng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Mọi người chỉ nghe được thanh âm như đập vào bao cát, ngay lập tức bộ ngực cùng vùng eo của nữ tử tuyệt sắc kia bị oanh thành hai khúc. Trong nháy mắt Nhạc Vũ đã đưa tay bóp lấy cổ họng nàng, trong ánh mắt không dám tin tưởng của đối phương, dùng sức niết mạnh.

Trầm Như Tân không khỏi rùng mình, chỉ cảm thấy thanh âm xương cốt gãy lìa phảng phất như vang lên bên tai mình. Lý Nại Lạc đứng bên cạnh thấy thế bất đắc dĩ thở dài:

- Xong! Ta còn dự định tìm nữ nhân kia tính sổ. Một quyền này của Nhạc Vũ sư huynh không khỏi quá độc ác.

- Trọng điểm không phải chỗ đó!

Trầm Như Tân cắm kiếm xuống mặt đất, sau đó băng diễm màu lam bắt đầu lấy hắn làm trung tâm hướng bốn phía lan tràn khuếch tán. Mà bản thân hắn lại đưa mắt nhìn lên bầu trời.

- Mới vừa rồi Vân Mộng Tông dù có địch ý với chúng ta, nhưng rốt cục chưa từng chân chính động thủ. Nhưng nhìn khí thế của Nhạc sư đệ, phảng phất như muốn chém giết sạch sẽ người của Vân Mộng Tông thì phải.

Tiện tay ném thi thể Hoa Như Tuyết sang bên, Nhạc Vũ nhìn thấy Hoa Tập Nhân bi thương gầm lên một tiếng, điều khiển sát trận quang người tạo thành vô số mộc đằng bay lên trời, hướng quanh thân hắn đâm thẳng tới.

Chỉ trong nháy mắt, khi tâm niệm của Nhạc Vũ còn chưa chuyển động, quanh thân hắn liền bốc lên một cỗ ngọn lửa màu đỏ hồng, những mộc đằng vô cùng bền bỉ kia còn chưa nhích tới gần liền bị ngọn lửa bám vào, cháy rực. Những nơi

ngọn lửa đi qua, những mộc đăng đều hóa thành tro bụi.

- Quả thế! Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết còn có khả năng tự động phòng thân. Nếu không phải như thế cũng không đủ để khiến cho người ta tu luyện hộ thân. Nhưng lấy loại công pháp băng hỏa hợp nhất này, thật không cách nào chân chính điều khiển tự nhiên, hoặc là phải giống như ta, có được Ngũ Hành Phù Trận chuyển hóa thành ngũ hành, cho dù pháp bảo cũng thật khó khống chế. Thật khó trách Tử Vân đạo nhân không hề lưu lại bất kỳ pháp bảo.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra vài phần chợt hiểu, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tay phải đã cầm lấy chuôi Bi Âm đao.

- Vân Mộng Tông, giết!

Chữ giết vừa từ trong miệng Nhạc Vũ phun ra, đao âm của Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao cũng đồng thời trực tiếp tiến vào ngũ chuyển, trên bầu trời nhất thời có vô số người rối rít rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380: Trấn áp chư tông

Trầm Như Tân chỉ cảm thấy đao âm thê lương vờn quanh bên tai, ảo ảnh trước mắt biến đổi không thôi, cơ hồ hắn nhìn thấy được hình ảnh cả gia tộc bị tàn sát ở vài chục năm về trước.

Chẳng qua thần trí của hắn vẫn còn tồn tại vài phần thanh tỉnh. Vực Ngoại Thiên Ma tuy vẫn nhân cơ hội xông vào, nhưng thường thường vừa xâm nhập vào sâu trong thần hồn của hắn, đã bị băng sắc hỏa diễm đông cứng lại.

- Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao của Vũ sư đệ tuy có tốt, nhưng liên lụy tới những người vô tội như chúng ta, thật có chút tàn nhẫn.

Trong nội tâm dâng lên cảm giác buồn bã cùng bi phẫn vô tận, Trầm Như Tân vội vàng dùng pháp lực ngăn cách thanh âm, lúc này mới cảm thấy đỡ hơn chút ít. Duy chỉ có hồn thức cường đại của Nhạc Vũ vẫn gây ảnh hưởng đối với thần hồn của hắn.

Trầm Như Tân lại nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Lý Nại Lạc hai mắt cũng đỏ bừng một mảnh, trong lòng liền biết thảm cảnh mà sư đệ từng gặp gỡ không thua kém với mình, trong nháy mắt nội tâm tràn đầy ý đồng bệnh tương liên.

Bất quá chỉ trong chốc lát, tâm thần Trầm Như Tân bừng tỉnh, cảm giác có chút không đúng.

- Ngày đó Đoan Mộc sư thúc từng nói qua với ta, Vũ sư đệ sáng chế bộ Âm Công thuật này dù là nàng cũng phải dốc toàn lực ngăn cản. Lúc này ta chỉ nghe được thanh âm, nhưng không thấy âm ba đánh tới, chẳng lẽ sư đệ còn chưa toàn lực ứng phó?

Trầm Như Tân lại nhìn kỹ, mới phát giác thì ra là không phải. Những đệ tử chư tông trước đó còn lơ lửng bên trên không trung, tuy đều rơi xuống, nhưng phần lớn chưa từng thực sự bị thương. Nhưng người của Vân Mộng Tông phải thừa nhận công kích phảng phất còn hơn xa như thế. Miệng mũi tai mắt của họ đều lộ

ra máu tươi, từng đạo âm ba cường lực xâm nhập, đem những đồ vật chung quanh những người này kích thành nát bấy!

- Không ngờ đã đem bộ đao quyết này thao túng tới trình độ như thế!

Trong lòng Trầm Như Tân biết, đem loại Âm Công đao pháp đại quy mô khống chế vào một số người nào đó, thật sự khó khăn như thế nào. Điều này so với hai tháng trước còn ở Quảng Lăng sơn, chỉ khống chế trong vòng ngàn trượng đã hoàn toàn khác hẳn.

Khi hắn vừa nghĩ tới đây, thanh âm buồn bã bi thương phẫn hận đột nhiên thay đổi vô cùng thê lương, gắn đầy lệ khí hận thù. Cho dù với đạo tâm kiên cố như Trầm Như Tân cũng không khỏi dâng lên ý niệm xé bỏ hết thảy trước mắt.

Sau đó trong tầm mắt của hắn, liền trông thấy hơn mười người của Vân Mộng Tông hai mắt đỏ ngầu, hơi thở chuyển thành cuồng bạo, phát ra tiếng rống to bén nhọn, trong tích tác tâm thần họ dao động thất khống, âm ba phảng phất như có thể nát bấy vạn vật đã nhân cơ hội nhập vào, đem thân thể họ trong nháy mắt chấn động thành huyết nhục phân giải ra.

Mà giờ khắc này chỉ cách lúc Nhạc Vũ hô lên chữ "giết" chỉ khoảng mười lần hô hấp.

Hoa Tập Nhân trợn tròn mắt muốn nứt, hắn cố gắng dùng phương pháp chấn đứt mộc đằng ngăn cách ngọn lửa đỏ, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Thậm chí ngọn lửa bất diệt còn xâm nhập vào bên trong trận kỳ. Hắn dứt khoát liều mạng, đem Thập Phương Môn đặt ngay trước người, sau đó nắm động pháp quyết hai tay kết ấn không ngừng biến ảo, cổ động pháp lực toàn thân rót vào bên trong pháp bảo siêu phẩm.

Nhạc Vũ ở trên cao nhìn xuống mặt đất, giờ phút này thấy thế cười lạnh, người sử dụng Thập Phương Môn chỉ cần tâm niệm chuyển động liền có thể vận dụng tự nhiên, bản thân cũng không khả năng công kích, cử động này của Hoa Tập Nhân thật vô cùng khả nghi.

Hắn cũng lười suy nghĩ, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm bắn nhanh ra, bày ra một đại hình lôi trận bên cạnh Hoa Tập Nhân. Trong giây lát lôi quang lóe lên, tạo thành một tầng điện võng đầy trời, màu lam cường quang trong khoảnh khắc chiếu sáng cả không gian.

Ngày đó đánh xong một trận với Hoa Tập Nhân, Nhạc Vũ đã bắt đầu trù tính phương pháp xử lý phá giải Thập Phương Môn, mặc dù không đạt được gì, nhưng rõ ràng có thể phá vỡ được sự ổn định không gian vượt qua khi người sử dụng siêu pháp bảo kia.

Lấy lôi lực lớn như vậy, quả thật không phá được Thập Phương Môn, nhưng nhất định có thể tạo thành quấy nhiễu khi vận chuyển.

Quả nhiên khi lôi quang vừa lóng lánh, thủ ấn của Hoa Tập Nhân tản mát ra linh lực ba động quỷ dị, lập tức bị ngưng xuống tới. Khi điện quang tản đi, Hoa Tập Nhân ở bên trong lôi trận đã không còn hình bóng.

- Bỏ chạy? Không đúng, người này còn đang ở gần đây. Hồn thức của ta còn cảm giác được tung tích của hắn! Bỏ đi, tạm thời không quản hắn.

Kiềm chế sát niệm đối với người kia, ánh mắt Nhạc Vũ lại nhìn xuống phía dưới, ánh mắt hờ hững phảng phất như miệt thị sinh linh.

- Thái Huyền Tông, giết!

Đao âm tiến vào lục chuyển, tiếng thét gào nhất thời leo lên một thang âm. Trong khoảnh khắc liền có vài người mặc đạo bào Thái Huyền Tông trong nháy mắt liền bị âm ba cuồn cuộn mênh mông chấn thành bột phấn.

Đúng lúc này một cỗ kiếm khí lăng lệ chí cực từ phía sau Nhạc Vũ bắn tới. Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, thân đao Bi Âm trong tay mãnh liệt chấn động, trong nháy mắt phát ra tạp âm đủ làm nổ nát màng nhĩ, cùng lúc đó một đạo âm ba mạnh mẽ từ bên trong Bi Âm đao chấn động vang ra, cổ động không khí tạo thành từng đạo trận gió cương mãnh sắc bén đụng chạm vào kiếm khí đang ập tới. Sau đó liền biến mất, kiếm khí kia lập tức tan rã, sau đó còn phản kích ngược lại.

Đầu tiên là lục phẩm phi kiếm bị chấn thành nát bấy, ngay sau đó chủ nhân của thanh kiếm liền bị âm ba đánh sâu vào.

Nhưng trong nháy mắt Nhạc Vũ cho rằng mình đã hoàn toàn giải quyết người kia, những mảnh thịt vụn không còn sinh cơ kia đột nhiên ngưng tụ lại, tạo thành một đạo huyết ảnh, xông vào một người không hề có chút phòng bị bên cạnh, trong nháy mắt đã hoàn toàn cắn nuốt hắn.

- Tu La Huyết Hà, Huyết Tu La thân?

Nhạc Vũ kinh ngạc quay người lại, liền nhìn thấy huyết sắc thân ảnh từ từ khôi phục lại hình thái người thường, rõ ràng chính là Thái Huyền Tông Trữ Vân!

Hắn theo bản năng cau mày, nghĩ thầm lần trước khi nhìn thấy người này không phải hắn chỉ tu luyện Huyết Nguyên trong Huyết Hà công pháp sao? Vì sao chỉ hơn một năm không gặp, người này lại cam nguyện vứt bỏ thân thể của loài người, ngược lại tu luyện công pháp tà đạo Huyết Tu La thân?

Nếu nghĩ lại, ngay từ lúc còn ở bên ngoài tiên phủ, hắn đã luôn cảm giác người này có điều gì không đúng. Chẳng qua lúc ấy hắn cho rằng Huyết Nguyên công pháp của Trữ Vân có tiến cảnh nên không quá chú ý.

- Nếu Mục Hi Ngọc còn sống trên đời, nhìn thấy hình dạng của người này, không biết sẽ có phản ứng như thế nào? Là thất vọng hay là đau thương?

Nhìn con ngươi của Trữ Vân chỉ có sát ý hung hoành, cơ hồ hoàn toàn muốn mất đi lý trí, Nhạc Vũ lạnh lùng cười, đang muốn khống chế lôi châm giết chết người kia, trong lòng hắn chợt động, toàn bộ lôi châm liền bay thẳng nhắc lên lôi quang đầy trời.

Trong tích tắc lôi quang tiêu tán, trong cảm giác của Nhạc Vũ, khí tức của Hoa Tập Nhân cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Trong tích tắc hắn vừa phân thần, cả người Trữ Vân liền hóa thành một đoàn huyết ảnh, hướng nơi xa cực nhanh bay đi, trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của Nhạc Vũ.

- Huyết Tu La thân được xưng là một trong những công pháp tà đạo chạy trốn nhanh nhất thiên hạ, lời này quả nhiên không giả! Nhưng ta thật sự không ngờ tới dưới tình hình này hắn vẫn nghĩ chạy trốn. Lý trí của Trữ Vân như vẫn còn, muốn giữ vững thần hồn thật sự là khó được. Chẳng qua thật không biết rốt cục hắn còn có thể kiên trì được bao lâu.

Trong thấy huyết ảnh thoát ra ngoài ngàn trượng, Nhạc Vũ cũng bỏ qua ý niệm truy bắt, trừ phi hôm nay hắn tế luyện được Cực Quang kiếm, nếu không không cách nào đuổi kịp.

Giờ phút này trong lòng hắn thật sự kiêng kỵ chỉ là Hoa Tập Nhân.

- Hoa Tập Nhân kiềm giữ Thập Phương Môn, thật sự có chút phiền toái. Tuy ta không sợ hãi, nhưng thời thời khắc khắc luôn phải cẩn thận đề phòng. Còn phải nghĩ phương pháp đem người kia giải quyết mới thỏa đáng.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt nghe được bên dưới vang lên tiếng hét lớn của Trưởng Tôn Tử Vận:

- Nhạc sư đệ, vừa rồi người tham dự đánh chết hai vị sư huynh chúng ta còn có Phù Sơn Tông, Ngọc Hoàng Tông!

Nhạc Vũ nghe vậy, con ngươi nhất thời co rụt lại, đao âm của Bi Âm đao lại lần nữa chuyển mạnh.

- Phàm người nào dám dính máu Quảng Lăng Tông, giết!

Chữ giết vừa ra khỏi miệng, trên mặt đất lập tức có thêm ba người bị nổ tung tại chỗ. Giờ khắc này bên trong tiểu dược viên hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ đao âm còn vang vọng, không còn âm thanh nào khác.

Giờ phút này những người còn đang chém giết vì Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù đã hoàn toàn không còn ý niệm tiếp tục động thủ, ngược lại mọi người lại tụ tập gần nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Tuy biết rõ dưới công kích của Nhạc Vũ, chỉ có thể ứng đối một mình, nhưng vẫn theo bản năng tìm kiếm liên thủ, mưu cầu một cảm giác an toàn.

Thiếu niên trên không trung vừa xuất hiện, liền liên tục tru diệt hai mươi mấy người, ở trong mắt bọn hắn không khỏi quá mức kinh khủng.

Dù là tu sĩ Kim Đan tựa hồ cũng không có được uy thế đến như thế.

Với Vân gia cùng Cô Sơn Tông, tuy biết rõ giờ phút này cường giả chân chính của các tông còn chưa xuất thủ, nhưng Nhạc Vũ có thể lấy sức một mình tung hoành vẫn có thể làm trong lòng họ còn kiêng kỵ, không dám lộ mặt mạo hiểm. Hoàn cảnh đã đại biểu thực lực mạnh mẽ của Nhạc Vũ, dù là những người này chỉ sợ không có chút nắm chắc mình có thể chiến thắng!

- Nếu có thể cùng Thái Nhất Môn liên thủ, cộng thêm Thập Phương Môn của Hoa Tập Nhân, có lẽ nắm chắc ám sát được hắn tại chỗ này. Không được! Nghe nói người này còn có một khôi lỗi thực lực không kém Kim Đan tu sĩ, trước khi vào Tử Vân tiên phủ Quảng Lăng Tông làm sao không ban thưởng pháp bảo tốt cho hắn? Nếu cộng thêm Vân gia Vân Dật Vân Kim, thì thế nào? Hắc! Mặc dù thật sự giết chết người này, bọn ta cũng phải chết vài người. Nếu có kiêng kỵ lẫn nhau, làm sao có thể chân tâm thật ý liên thủ tấn công kẻ địch?

Trong đầu Minh Phàm vừa lướt qua ý nghĩ này, liền cảm thấy buồn cười, vội vàng lắc đầu đem ý nghĩa này bỏ qua. Nhưng cảm giác hắn chợt kinh hãi, thì ra trong tiềm thức của chính hắn cũng đã cho rằng dù hợp lực tinh anh các tông cùng nhiều pháp bảo tụ tập vẫn không cách nào làm gì được tên tiểu tử kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 381: Phân tích Thổ Linh

Nhìn khắp bốn phía, khóe môi Minh Phàm chợt nhếch lên, nhóm người của Lam Túy Tuệ cũng nhìn qua, hơn mười người trong sân đều đưa mắt ra dấu.

Hắn biết đây là do tinh anh chư tông đang tìm người liên thủ. Họ chỉ cần có một người ra mặt trước tiên. Minh Phàm liền dứt khoát tránh né những ánh mắt kia, Nhạc Vũ vốn không có ý tứ nhắm vào Cô Sơn Tông bọn họ, như vậy hắn cần gì phải tự đi tìm phiền toái.

Giờ phút này có lẽ chỉ cần có một người động thủ, ngay sau đó liền biến thành cục diện cùng tấn công. Nhưng người kia cũng sẽ là người đầu tiên nhận được phản kích cực mạnh nhất của Nhạc Vũ, trong mọi người có mặt cũng không có người nào là kẻ ngu xuẩn, tất nhiên trong lòng đều hiểu rõ ràng, bây giờ phải nên làm lựa chọn như thế nào.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Minh Phàm chợt ngẩn ra. Sau khi giải quyết xong người của Ngọc Hoàng Tông cùng Phù Sơn Tông, Nhạc Vũ lại đưa tay trảo tới, đem một người mặc đạo bào Ngọc Hoàn Tông đang bị hôn mê bắt tới trước người, sau đó đưa tay bắt lấy trán người kia.

- Chẳng lẽ người này dùng pháp môn Sưu Hồn?

Trong lòng Minh Phàm có chút suy đoán cổ quái, sau đó hắn lại nghĩ kỹ thì cảm thấy cũng là có thể. Phương pháp sưu hồn truyền lưu cho dù là thấp nhất cũng đòi hỏi người sử dụng phải có cường độ hồn thức đạt tới đẳng cấp Kim Đan. Tu vi của Nhạc Vũ mặc dù chưa đạt tới cấp bậc Kim Đan, nhưng có thể không bàn về thần hồn, nếu bàn về pháp lực cũng không kém hơn cường giả Kim Đan cảnh quá nhiều, thật sự có khả năng tu luyện phương pháp này.

Phảng phất như chứng minh sự suy đoán của hắn, đệ tử Ngọc Hoàng Tông kia đột nhiên lớn tiếng kêu lên thảm thiết, toàn bộ thân hình lay động kịch liệt, qua một lúc lâu giống như một món đồ vật bị vỡ tan tành, từ trong tay Nhạc Vũ rơi xuống.

Lúc này Nhạc Vũ hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế nỗi hưng phấn trong lòng. Nếu nói Hỏa sinh Thổ, Hỏa Linh Thể cùng Thổ Linh Thể quả nhiên là có chút liên lạc cùng nhau. Hơn nữa theo suy đoán ban đầu của hắn, không hề sai lầm. Ngũ hành thân thể quả nhiên có thể kết hợp lẫn nhau, hội tụ thành một thể.

- Nếu như ta suy tính không sai, một khi ngũ hành thân thể kết hợp, chỉ sợ có thể lập tức gia tăng ít nhất ngàn năm tuổi thọ! Hơn nữa tu hành càng thêm nhanh chóng, phải vượt qua chính bản thân ta gấp năm lần. Tất cả đạo pháp đều có thể gia tăng gấp hai đến gấp ba uy năng! Hơn nữa còn có thể đền bù Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, không bị khuyết điểm như gặp phải lông đuôi Khổng Tước. Thậm chí còn có thể hi vọng đem uy lực của hai thứ thần thông cái thế kia đẩy lên thêm một tầng, đạt tới cảnh giới mà ngay cả Khổng Dật chân nhân đều không thể với tới! Chẳng qua nếu làm như vậy ắt sẽ gặp phải lão thiên đố kỵ, khi đó giáng lôi kiếp mạnh mẽ, chỉ sợ không kém lôi kiếp khi tu sĩ tấn thăng Đại Thừa cảnh giới. Nếu không có thực lực đầy đủ, tốt nhất nên nhiều cẩn thận vẫn hay hơn.

Nghĩ tới tình hình lúc Sơ Tam độ kiếp, Nhạc Vũ theo bản năng hơi cau mày. Trên thế gian này sở dĩ thần thú cực ít chính là vì như thế. Sinh vật càng mạnh mẽ, càng bị lão thiên đố kỵ, gặp gỡ kiếp số hơn xa người thường vẫn gặp.

Mà thân thể có ngũ hành hội tự, trên ý nghĩa mà nói đã tuyệt không thấp hơn thần thú. Khi đó nhắc tới "Thiên Đạo" hay nói chuẩn xác hơn là phản ứng của thế giới này, tất nhiên có thể nghĩ ra.

Thầm hít sâu một hơi dài, Nhạc Vũ tạm thời trấn áp ý niệm mê người này. Nếu hắn đã tập luyện Ngũ Sắc Thần Quang, như vậy Ngũ Hành Thể vô luận thế nào cũng phải hội tụ thật hoàn toàn. Chẳng qua chỉ phải chờ thêm thời gian mà không phải hiện tại. Chờ tới khi bản thân ít nhất có được thực lực chống lại tu sĩ Đại Thừa cảnh giới!

Lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn cả dược viên. Nhìn thấy đại đa số ánh mắt mọi người đều lóe lên, đang mơ hồ muốn câu kết cùng nhau, tạo thành từng nhóm.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, đem đao âm thu liễm. Đầu tiên hắn lấy giới chỉ của Hoa Như Tuyết tới tay, nhìn thấy bên trong có hai kiện huyền binh tam phẩm, đồng thời còn một ít đồ vật khác lẫn lộn, nhưng không thấy sự tồn tại của Đại Diễn

Phá Cấm Thần Phù.

Hắn đã sớm đoán được hắn phải như thế, Hoa Tập Nhân đang nắm giữ Thập Phương Môn, một khi Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù rơi vào tay hắn hoặc trong tay người của Vân Mộng Tông, mọi người sẽ không thể làm được gì. Vì vậy vừa rồi mới có chuyện Vân Mộng Tông cơ hồ bị mọi người liên thủ bài xích. Chính vì như vậy Hoa thị huynh muội cùng đám đệ tử Vân Mộng Tông không có cơ hội động thủ với Quảng Lăng Tông.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy thất vọng, đem hai mươi mấy giới chỉ còn lại dùng lực khẽ hấp, toàn bộ vứt vào trong tay nhóm người Trầm Như Tân.

Trên người những đệ tử còn lại của Vân Mộng Tông chỉ sợ cũng không có bao nhiêu chiến lợi phẩm. Loại môn phái như Phù Sơn Tông cùng Ngọc Hoàng Tông càng không khả năng thu hoạch được nhiều trước những ánh mắt nhìn chằm chằm. Vì vậy Nhạc Vũ lười kiểm kê, toàn bộ giao cho các sư huynh đệ đi xử lý.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ chắp tay nhìn xuống mọi người, giọng nói bình thản tới cực điểm:

- Ba tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù kia đang ở đâu? Vật này do mọi người liên thủ có được, nên giao cho toàn bộ chư tông cùng sở hữu! Nếu chư vị không yên lòng giao cho người khác, sao không đưa cho ta xử trí?

Bên trong dược viên chợt yên lặng, chỉ chốc lát sau thiếu niên tuấn mỹ của Vân gia dẫn đầu cười lên, hắn lấy ra một phù triện màu vàng lòe lòe sinh huy, ném về phía Nhạc Vũ, cười hỏi:

- Chỗ này của ta có một tờ, nhưng Vân gia ta vì phá cấm trong động phủ, đã ít nhất tiêu hao ba tờ Cửu Tiêu Ngọc Lôi Phù. Tính trong chư tông xem như bị tổn thất khá lớn. Không biết Nhạc huynh dự tính làm sao đền bù?

Cửu Tiêu Ngọc Lôi Phù?

Nhạc Vũ không khỏi nhìn kỹ thiếu niên mà hai tháng trước từng gặp qua một lần, thầm nghĩ quả nhiên người này mới là người dẫn đầu chân chính trong các đệ tử Vân gia. Hơn nữa Vân gia đúng là tài đại khí thô, Cửu Tiêu Ngọc Lôi Phù mặc dù không sánh bằng Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, chỉ do tu sĩ Nguyên Anh cảnh chế luyện, nhưng loại phương pháp chế luyện phù triện này đồng dạng cực

kỳ phiền toái, tài liệu vô cùng trân quý không kém hơn loại phù kia.

Thuận tay cầm lấy đạo phù đưa vào tay áo, lấy năng lực phân tích của Nhạc Vũ, hắn liền phát giác pháp lực tồn tại trong Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, vô luận mật độ hay lực ngưng tụ đối với thiên địa linh khí cũng xa xa mạnh hơn Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của hắn vô số lần.

- Đây là tiên khí sao? Chỉ là một luồng nhỏ nhoi mà thôi, không ngờ làm người ta nhịn không được sinh lòng e ngại.

Trong lòng Nhạc Vũ biết được vật này hơn phân nửa vượt xa phạm vi năng lực phân tích của chính mình. Hắn cũng không tiếp tục bỏ thêm công phu tìm hiểu, chỉ ngưng mắt nhìn thiếu niên Vân gia nói:

- Tất cả thu hoạch tự nhiên không thể xem thường. Lúc này chỉ xem lực cống hiến của chư tông mà suy xét. Không biết Vân huynh nghĩ như thế nào?

Thiếu niên kia cười lên một tiếng, ôm quyền nói:

- Như thế rất tốt! Thực lực của Nhạc sư huynh đứng đầu chúng ta, lại làm việc công chính, Vân Dật này tin được!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, thầm nghĩ thì ra người này gọi là Vân Dật? Làm việc cũng thật sự quả quyết! Trong mắt hắn lộ ra ý thưởng thức, ngay sau đó Nhạc Vũ lại nhìn qua những đệ tử khác của chư tông:

- Các vị còn muốn vì Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù mà đánh nhau sao? Nếu đồng ý chuyện này do ta xử trí, thì đứng sang một bên đi!

Mọi người chợt suy ngẫm, ngay sau đó hơn phân nửa nhân số di động thân hình, đứng bên cạnh nhóm người Trầm Như Tân.

Lúc trước sở dĩ có tranh chấp, chỉ là lo lắng sẽ có phân phối bất công. Nhưng không ngờ vì Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù lại tạo thành tình huống đánh nhau thương vong thảm trọng, đây không phải là ý muốn của bọn họ. Lúc này nếu có người ra mặt chủ trì chuyện này, đây cũng là sự lựa chọn không tệ.

Chỉ chốc lát sau ngay trước mặt Nhạc Vũ chỉ còn lại hơn ba mươi người. Những người này cũng biết thời cơ, trong tích tắc sắp biến thành cái đích cho mọi người

chỉ trích, một nam tử mũi cao mắt sâu đem một đạo phù màu vàng khác ném về phía Nhạc Vũ, đồng thời lạnh lùng nói:

- Nhạc huynh có thể tạm thời quản lý Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù này! Chẳng qua nếu sau đó các hạ xử trí làm cho chúng ta không phục, Yến Đạo này nhất định phải lấy tính mạng ngươi!

- Vật đoạt được sẽ tùy chư tông cùng quyết định. Nhạc Vũ sẽ không tự ý chuyên quyền, Yến Đạo huynh cứ yên tâm.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, khi lời của hắn vừa thốt ra, lại có một đạo phù màu vàng từ xa xa bay tới. Hắn lại nhìn qua không hề để ý thu vào tay áo, sau đó thần sắc ngưng đọng nói:

- Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù chính do tiên nhân sở chế, thật không nên tùy tiện sử dụng. Ta xem nơi này tuy là động phủ tiên nhân, có giá trị nhất cũng chỉ là Tàng Trân Lâu, Tàng Đan Thất mà thôi. Lại nói chủ nhân nơi này muốn giao lại truyền thừa cho ba người, chính vì vậy mới có ba tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù! Nhưng nếu chư vị còn có lựa chọn tốt hơn, thì cứ nói ra cho mọi người nghị định. Về sau không được đổi ý, mặc dù không lấy được gì, cũng đừng nên trách lên đầu ta!

Nhìn thấy Nhạc Vũ chậm rãi tiêu sái nói chuyện, Minh Phàm không tự chủ được âm thầm thở dài một tiếng, trong lòng đầy cảm xúc phức tạp.

- Người này làm việc sát phạt quả quyết, có thể xem rõ thời cuộc. Một cuộc sát cục trong nháy mắt liền hóa giải, hình dạng thong dong, thật có thể nói lật tay làm mây úp tay làm mưa! Lấy thực lực cùng thủ đoạn của hắn, thành tựu tương lai tuyệt sẽ không chỉ giới hạn trong Bắc Hoang. Có người này ở lân cận, đối với Cô Sơn Tông mà nói tuyệt đối không phải tin vui.

Hắn quay đầu nhìn về phía đám người Băng Nguyệt Tông. Sau đó liền nhìn thấy sắc mặt mấy nữ tử kia trắng bệch nhợt nhạt.

Minh Phàm nhất thời cười nhẹ, hắn nghĩ thầm kế tiếp phải lãnh giáo sự lợi hại của thiếu niên kia sợ rằng chính là Băng Nguyệt Tông. Nói không chừng đám người này đã sử dụng thủ đoạn lén lút sau lưng nào đó mới khiến cho vừa rồi Nhạc Vũ bộc lộ sát cơ đối với các nàng.

Lúc này trong số những đệ tử của Quảng Lăng Tông, lại có một tình hình khác. Ngoại trừ Tạ Hạo, dù là Trưởng Tôn Tử Vận cũng lộ ra vẻ sùng kính.

Lý Nại Lạc liên tục gãi đầu, khó hiểu nói:

- Không hiểu nổi, vì sao Nhạc sư huynh phải hạ độc thủ đối với Vân Mộng Tông cùng Phù Sơn Tông? Lại mở mặt lưới cho chư tông khác, còn giúp họ điều giải tranh cãi. Khiến cho bọn hắn tiếp tục đánh nhau, kết làm tử thù chẳng phải tốt hơn?

- Ánh mắt quá ngắn! Nếu khiến cho đệ tử chư tông Trung Nguyên chết quá nhiều nơi này, đối với Quảng Lăng Tông không phải là chuyện tốt. Về phần Vân Mộng Tông cùng Phù Sơn Tông…

Nói tới đây, Trầm Như Tân khựng lại, khóe môi hiện lên tia cười lạnh:

- Lúc này nói không chừng tông ta cùng hai tông kia đã phân ra thắng bại. Ngọc Hoàng Tông còn tồn tại hay không cũng còn chưa biết!

Vẻ mặt Lý Nại Lạc ngưng trọng, vừa định hỏi thăm liền thấy sư huynh từ trên bay xuống. Lúc này tuy vẻ mặt Nhạc Vũ không lộ cảm xúc, nhưng trong mắt lại tràn ngập vui mừng.

Mới vừa rồi, hắn cảm nhận được ý niệm của Chiến Tuyết truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 382: Vu Thần Chiến Tuyết

- Đây là ta sao?

Trước mắt Chiến Tuyết đang trôi nổi một tấm gương đồng, mà bóng người bên trong gương chính là Chiến Tuyết. Cho dù có dùng từ thiên kiều bá mị, tuyệt sắc khuynh thành cũng không xem là quá mức. Khí chất của nàng phong hoa tuyệt đại, còn có một cỗ trang nghiêm thần thánh làm người ta không dám xúc phạm.

Nhưng làm Chiến Tuyết chú ý nhất chính là người trong kính đã không còn nửa điểm tử khí đáng sợ.

Nàng để ý nhất chính là điều này, tự ti nhất cũng chính là như thế. Từ khi có ý thức tới nay, nàng không dám đứng quá gần vị trí của chủ nhân, lo lắng hơi thở của mình sẽ bị đối phương cảm thấy được, sẽ làm hắn phát sinh lòng chán ghét.

Chiến Tuyết phất phất tay đem gương đồng dời đi, sau đó bắt đầu đánh giá khắp bốn phía. Vẫn là không gian vô cùng nhỏ hẹp như trước, nơi này vốn không có bất kỳ linh lực kim chúc nào tồn tại, bên trong giới chỉ Nhạc Vũ giao cho nàng, lại càng không có vật gì liên quan tới kim chúc.

Nhưng khi nàng vừa tỉnh lại, muốn xem bộ dáng hiện giờ của chính mình, mặt gương đồng kia lại tự động xuất hiện ngay trước người của nàng.

Chiến Tuyết mở trừng hai mắt, trên mặt có chút không giải thích được. Nàng cảm giác không gian chung quanh sinh ra một loại cảm giác vô cùng quái dị.

Nàng cảm giác mình ở trong không gian này có thể làm được rất nhiều chuyện. Tỷ như pháp tắc nơi này có thể theo ý niệm trong lòng nàng sửa đổi.

Cắn nhẹ ngón tay, Chiến Tuyết thoáng chần chờ một lát, rốt cục thử đưa ngón tay ra phía trước dò xét. Sau đó cả không gian giống như quả khí cầu được thổi lên, hướng ra ngoài nhanh chóng khuếch trương. Cuối cùng kéo dài tới phạm vi hai mươi dặm phương viên mới ngừng lại. Nhưng không ngờ còn có ánh mặt

trời, có một hồ nước nhỏ, cùng rừng cây sân cỏ đều không hề thiếu thốn.

Cũng không phải Chiến Tuyết cảm giác không thể tiếp tục biến hóa, mà là nàng cảm giác làm như vậy đã là đầy đủ.

Lúc ban đầu Chiến Tuyết còn tỉnh tỉnh mê mê, ngay sau đó rốt cục nàng liền ý thức được mình đang làm gì, trong mắt Chiến Tuyết bộc phát ra một đoàn sáng bóng.

- Nơi này là thần quốc của ta, ở trong quốc nội, ta không gì làm không được.

- Ta là thần! Là Câu Trần Tinh Quân, chưởng khống toàn bộ việc trảm yêu trừ ma!

Khi thanh âm vừa rơi xuống, bên trong phương viên hai mươi dặm liền vang lên thanh âm ầm ầm như hưởng ứng. Quanh người Chiến Tuyết đồng thời bộc phát ra chiến ý nghệ thiên, cùng vô số tín ngưỡng lực. Ngay lập tức ở sau gáy nàng tạo thành một đoàn linh quang, bên trong không ngừng hiện ra đủ loại binh khí.

Quang huy trong mắt Chiến Tuyết vẫn chưa từng dập tắt.

- Ta có thể làm cho thổ địa phì nhiêu, chưởng khống toàn bộ thế gian thu hoạch mưa gió bốn mùa!

Hai luồng linh quang nho nhỏ lục tục tạo thành sau gáy Chiến Tuyết, chẳng qua thể tích nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có thể không ngừng xoay tròn quanh hình ảnh những binh khí đang hiện lên.

Theo ba đoàn linh quang tạo ra, ý niệm của Chiến Tuyết không ngừng kéo dài bên trong không gian.

- Ai đang hướng ta cầu nguyện?

Trong đầu lại hiện ra thanh âm, trong lòng Chiến Tuyết vừa động, tìm kiếm theo thanh âm cầu nguyện kia. Đó là một sợi dây tín ngưỡng chói mắt nhất, chân thật nhất. Khi ý niệm của Chiến Tuyết lan tràn tới cuối, cũng chỉ thấy một võ sư thân trung niên thân thể tráng kiện, đang đau khổ chiến đấu cùng một con yêu thú cấp bốn. Tuy trên người chồng chất vết thương, nhưng không hề ngừng nghỉ cầu nguyện mặc niệm tên của nàng.

- Người thành kính, nên được ban thưởng.

Trong lòng không suy xét lý do, một cỗ ý niệm xẹt qua, sau đó một cỗ lực lượng màu đỏ từ trong linh quang sau gáy nàng phân ra, men theo sợi chỉ kia bay đi, trong nháy mắt thân thể da thịt người võ sư kia đang bắt đầu bành trướng. Lực lượng trong nháy mắt bạo tăng mấy thành, thân thể cũng biến thành nhanh nhẹn, chỉ trong thời gian thoáng chốc, đã đánh nát thân thể con yêu thú cấp bốn.

Nam tử trung niên đầu tiên vô cùng vui mừng, sau đó thấp thỏm quỳ xuống, lấy tư thái vô cùng thành kính cầu nguyện cảm tạ. Thần tình Chiến Tuyết vẫn lạnh lùng, đem ý niệm của mình thối lui trở về.

- Đây là vu thuật! Ta có thể lựa chọn người thành kính, có tư chất giúp ta xử lý sát phạt. Quản lý mưa gió bốn mùa, khiến cho mùa thu hoạch của tín đồ phong hậu, thi triển thần tích truyền bá danh tiếng của Câu Trần Tinh Quân!

Trong tích tắc, trong ba đoàn linh quang sau gáy Chiến Tuyết có một hai phù văn bắt đầu hiện ra ngoài, đơn giản cực kỳ, lại thật cô lẻ, thoạt nhìn rất nhỏ bé.

Mỗi khi ở thế gian kia có một sợi tín ngưỡng lực nào cầu trợ tới Chiến Tuyết, những phù triện kia sẽ phát ra một ánh sáng, theo tín ngưỡng lực trả lại một lời đáp ứng.

Mà mỗi một phù văn, đại biểu cho một loại vu thuật, một loại lực lượng hoàn toàn khác hẳn, lệ thuộc vào lực lượng của vị Vu Thần như nàng!

Sau đó, vẻ mặt tự tin như có thể nắm hết tất cả trong tay của Chiến Tuyết hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy. Ngược lại hoàn toàn suy sụp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành như khóc tang rầu rĩ.

Muốn sửa sang lại toàn một một ngàn năm trăm vạn sợi tơ tín ngưỡng, từ đó tìm ra tín đồ thành kính nhất, lại phân định cấp bậc, xác nhận tư chất, đây không chỉ là một phiền toái nhỏ.

Tiếp theo căn cứ cấp bậc định ra, lại đáp trả tín ngưỡng của đối phương, việc này càng thêm khó xử lý.

Hai mắt Chiến Tuyết bắt đầu đỏ lên, nước mắt lưng tròng. Nhưng chuyện này

nàng thật sự không biết xử lý, mặc dù từ khi tỉnh lại Chiến Tuyết đã cảm giác được khả năng tính toán của mình tăng thêm vô số lần, thậm chí có thể đem ý thức của mình chia làm vô số phần để xử lý những lời cầu nguyện.

Nhưng số lượng khổng lồ như vậy, nàng xử lý thế nào vẫn còn xa xa không đầy đủ. Nhiều nhất nàng chỉ có thể xử lý được hai vạn tín ngưỡng lực, mặc dù mỗi ngày không phải mỗi thời mỗi khắc đầu có người hướng nàng cầu nguyện, nhưng chênh lệch thật sự quá mức khổng lồ.

Mặc dù Chiến Tuyết không biết hậu quả, nhưng theo bản năng nàng cảm giác nếu còn tiếp tục như vậy, tuy không bất lợi đối với mình nhưng tuyệt không có chỗ tốt.

Tất cả tín ngưỡng lực đều đang dùng tốc độ chậm chạp sửa sang lại, nhưng trong đầu Chiến Tuyết đã từ từ cảm giác đau đớn, cùng cảm giác suy yếu do bị tiêu hao tinh thần lực.

Ngay lúc nàng sắp khóc òa lên, trong đầu nàng chợt hiện lên một hình ảnh.

- Đúng rồi! Còn có chủ nhân, chủ nhân nhất định biết cách xử lý.

Cơ hồ không chút do dự, Chiến Tuyết bắt đầu dùng ý niệm thông qua Thông U Định Minh Châu liên lạc với Nhạc Vũ.

Sau đó bên kia trầm mặc chốc lát, rốt cục sau mười mấy lần hô hấp, liền trả lại một đạo ý niệm.

- Một phù trận?

Khi Chiến Tuyết học xong tin tức bên trong ý niệm này, nhất thời vẻ ủy khuất trên mặt biến mất sạch sẽ. Chẳng những Nhạc Vũ đưa cho nàng phương pháp giải quyết, còn cung cấp cho nàng một phù trận tương đối đơn giản có thể dùng để giải toán.

Mặc dù hơn phân nửa được hoàn thành trong lúc vội vàng thiết kế, nhưng đã là phương thức gần như hoàn mỹ, giải quyết được khốn cục bây giờ của nàng.

Chiến Tuyết nắm chặt tay, trong mắt lóe ra ý chí chiến đấu vô cùng mãnh liệt.

Yêu cầu về linh thạch, bên trong giới chỉ Nhạc Vũ đưa cho nàng còn không ít, mà bây giờ nàng chỉ cần dựa theo sơ đồ phác thảo mà Nhạc Vũ cung cấp đem hoàn thiện là xong!

Có thể tạm dừng việc sửa sang tín ngưỡng lực, có thể dùng pháp trận để tính toán. Kiến thức trận đạo nàng học được gần đây bây giờ đã có thể vận dụng.

Thần quốc của nàng còn có chút không ổn, nếu có thể thiết kế ra linh trận tương ứng, có thể trợ giúp vững chắc không gian hay không?

Khi trong lòng Chiến Tuyết còn đang suy tính linh trận trợ giúp được mình những việc gì, nàng bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, nghĩ thầm vu thuật mà mình trợ giúp tín đồ bạo tăng thực lực, có thể tác dụng được trên người Nhạc Vũ hay không?

Dẫn mọi người đi tới Tàng Bảo Các bên trong Tử Hiên Phủ, trong lòng Nhạc Vũ cảm giác có chút dở khóc dở cười. Hắn hoàn toàn không ngờ tới, sau khi Chiến Tuyết thành công phong thần, thế nhưng vì loại chuyện này khiến cho mình thiếu chút nữa òa khóc.

Thật ra thời thượng cổ tới nay, vô luận là lúc bái tế tổ tiên hay sùng bái thần minh, làm gì có chuyện hữu cầu tất ứng?

Ước chừng tình hình của những Vu Thần khác cũng giống như Chiến Tuyết. Lực tính toán bản thân cùng số lượng của tín ngưỡng lực thật kém quá xa.

Nhưng dân chúng bình thường, chỉ cần thỉnh thoảng được thần minh chú ý cũng đã vô cùng cảm ân cảm đức. Còn có rất nhiều người chẳng qua chỉ tìm kiếm tâm linh ký thác mà thôi. Căn bản không phải cầu hồi báo. Từ hồng hoang cho tới nay, những Vu Thần không phải đều là như vậy? Hơn nữa có mấy người còn phát triển thành Thập Nhị Vu Thần cùng tứ linh thần thú mạnh mẽ.

Nhưng trong tự điển cùng ý thức của Chiến Tuyết, ước chừng chưa bao giờ có bốn chữ "được hay không được".

Nếu nàng cố gắng muốn đem những lời cầu nguyện của tín đồ đều quản lý, vậy cứ chiều theo nàng.

Từ lúc Chiến Tuyết dùng ý niệm nhắn nhủ tin tức, may là nàng còn chưa ngu xuẩn tới mức mong muốn đạt tới hữu cầu tất ứng. Mà mình chế định ra cấp bậc, những tín đồ thành tín khác nhau, đều có được lời hồi báo khác nhau. Nếu không cho dù có thần lực nhiều hơn nữa cũng không đủ để tiêu hao.

- Mặc dù Chiến Tuyết thông minh, nhưng với hình thức suy nghĩ đơn giản của nàng, nàng thật sự không cách nào nghĩ ra những phương pháp này. Hiển nhiên trong lúc phong thần, nàng đã đột phá, kết hợp với một bộ phận kinh nghiệm trí nhớ của Mục Hi Ngọc, chẳng qua thật sự kỳ quái, vì sao ta cảm giác lực khống chế đối với nàng chưa từng yếu bớt, ngược lại càng gia tăng thêm? Ý niệm kia lệ thuộc vào ta, tựa hồ đã tăng lên tới mức độ chấp niệm! Chẳng lẽ trí nhớ về Trữ Vân không thể phục hồi? Hay là còn có duyên cớ khác?

Nhạc Vũ suy nghĩ hồi lâu cũng không có kết quả, dứt khoát bỏ qua ý nghĩ này. Dù sao bên chỗ Chiến Tuyết có tình hình như thế nào, hắn còn có thể gọi nàng về cặn kẽ hỏi thăm là được.

Nhưng giờ phút này điều hắn muốn biết nhất là linh trận hắn thiết kế thông qua vô số lần cải tiến tính toán, rốt cục sẽ diễn biến thành hình dáng ra sao. Có thể tạo được trợ giúp cho nàng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 383: Thần lực gia thân

Từ sau khi tiến vào thế giới này, Nhạc Vũ vẫn chưa từng từ bỏ mục đích tìm kiếm vật kết nối bên ngoài với hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo giống như Quang Não ở kiếp trước. Linh trận vừa giao cho Chiến Tuyết chính là một trong những thành quả mấy năm này của Nhạc Vũ.

Đáng tiếc chính là hắn vẫn chưa thể nào nhận thực hoàn toàn pháp tắc thế giới này. Muốn đem nó cải tiến đến trình độ Quang Não cần khối lượng tính toán cực lớn, vượt qua mức độ chịu đựng của hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo của hắn.

Kỳ thật với tu vi hiện giờ của hắn, trực tiếp dùng pháp lực chế tạo ra chip xử lý từ silic cũng không phải không thể. Về phương diện mạc đều không có vấn đề gì. Vấn đề là trí nhớ bên trong hệ thống phụ trợ trí tuệ của hắn lại không đủ kỹ thuật chế tạo quang não.

Đối chiếu với tình hình hiện giờ có chút tương tự ở tiền thế, khi đó thỉnh thoảng quang não của hắn cũng có sai lệch, khi đó lại càng cần đến một mạng lưới quang não khổng lồ hoặc tiến hành cải tiến mới có thể miễn cưỡng ứng phó.

Ngoài ra loại tính toán kỹ thuật này, Nhạc Vũ cũng không có ý định chia sẻ với người khác, vì thế trước khi bản thân có khả năng di chuyển động phủ hay có một không gian tùy thân an toàn thì hắn cũng không có hứng thú đi chế tạo vật này.

"Thiết kế linh trận trước kia chỉ là sắp đặt đại khái, cũng chỉ bởi vì năng lực tính toán của hệ thống phụ trợ chưa đủ nên đành phải chấp nhận. Với năng lực tính toán hiện giờ của Chiến Tuyết vừa khéo để bổ sung. Nếu là có thể đủ hoàn thiện, lại phối hợp với một mạng máy tính đủ cường đại thì có thể hữu dụng"

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi nổi lên vài phần chờ mong. Dù là có Diễn Thiên Châu, cũng chỉ là gia tang thêm được mấy phần hiểu rõ đối với pháp tắc thế giới này, còn rất nhiều thứ không có dữ liệu để tính toán.

Nếu như Chiến Tuyết có thể thành công thì không chỉ là nàng có thể xử lý tốt chuyện tín đồ mà ngay cả hắn cũng đạt được không ít chỗ tốt.

Đang lúc hắn chuẩn bị thôi không suy nghĩ nữa thì trong lòng chợt động, cảm giác được một lực lượng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm rót vào trong cơ thể mình, lực lượng nhục thể phảng phất đột nhiên tăng cường không ít.

"Cái này là Vu thuật? Ước chừng sự mẫn tiệp và tốc độ thân thể của mình tăng lên chừng ba thành so với trước, lực lượng cũng ít nhất tăng thêm bốn thành! Đáng tiếc hiện giờ có mặt nhiều người nếu không thử thí nghiệm một lần. Loại thần thông có khả năng bạo tăng lực lượng này vừa khéo là át chủ bài của mình!"

Cảm thụ được những vu lực này trong cơ thể, Nhạc Vũ cảm thấy chấn động. Lực lượng Vu thuật này quả thật mạnh hơn đạo pháp không ít, không cần trả giá quá lớn đã có thể tăng lên hai phần năm lực lượng, dùng đạo thuật gần như không có khả năng làm được.

Tuy nói phương pháp này cuối cùng chỉ là mượn ngoại lực nhưng trong tình huống nguy cấp lại cực kỳ hữu dụng. Nếu như có thể kết hợp với pháp lực bản thân của hắn thì có thể tăng thêm ít nhất 150 Thạch Lực, khi đó dù pháp bảo cũng không làm gì được hắn!

"Ngoài ra còn có lực lượng có thể thao túng thủy hỏa"

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ tấm lòng của Chiến Tuyết tuy là tốt, tất cả những gì nàng có đều cho hắn, chỉ là những năng lực này trong chiến đấu cũng không trợ giúp được hắn nhiều, lại càng dễ để lộ sự tồn tại của vu lực.

Hiểu rõ hết biến hóa trong thân thể của mình, Nhạc Vũ liền thôi không để ý đến nữa.

Sau khi hắn tới Tàng Bảo Các liền lấy ra một tờ Đại Diễn phá cấm thần phù đánh ra về phía trước.

Trước mắt mọi người lập tức hiện ra một vầng sáng chói lóa, sau đó một lúc thì hào quang mới hơi yếu bớt, linh lực khổng lồ lưu chuyển bốn phía cũng dần khôi phục bình thường.

Linh trận cấm chế trước mặt mọi người giờ cũng bắt đầu tan thành mây khói.

"Ba tờ Đại Diễn phá cấm thần phù này nhất định là do chủ nhân động phủ này chế tạo nên mới có thể hiệu quả như vậy với linh trận ở đây. Hắc! Vậy là mâu cũng và thuẫn cũng là cùng một người rồi!"

Nhạc Vũ cười thầm, đang muốn dẫn đầu bước vào trong thì ánh mắt đột nhiên lóe lên. 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm đôt nhiên bắn ra về bên trái.

Nhạc Vũ chỉ nghe một tiếng kêu rên, đến khi điện mang tản đi thì thấy trên mặt đất, có một ít vết máu. Về phầ cảm giác hồn thức của người kia đã sớm không biết đi đâu.

"Người vừa rồi chính là Hoa Tập Nhân?" Thẩm như mới thấy thế, là trước tiên liền đi tới bên cạnh của hắn.

"Không phải hắn thì là ai? Thập phương môn quả thực phiền toái!"

Nhạc Vũ nhíu mày, quan sát vết máu trên mặt đất, sau đó lâm vào trầm tư.

Lúc cấm chế của linh trận Tiên Phủ được mở ra thì Thập phương môn cũng không cách nào tùy tâm sở dục, chỉ khi nào tác dụng cấm chế bị phá hủy thì Hoa Tập Nhân mới không bị trở ngại.

Cũng vì tính đến điểm ấy nên trong lòng hắn thủy chung vẫn luôn đề phòng kẻ này. Bằng không mà nói thì đồ vật trong Tàng Bảo Các này đều đã bị Hoa Tập Nhân cuốn đi.

Điều duy nhất khiến Nhạc Vũ không nghĩ tới là vết máu được lưu lại, thầm nghĩ người này sử dụng vật cường độ cao như thế thì tiêu hao cũng rất lớn, may mắn trước lúc điện mang của tam diệu như ý kịp đến thì hắn đã kịp chạy thoát.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, lúc trước không biết hư thật của Thập phương môn thì hắn còn thúc thủ vô sách. Hiện giờ đã biết cực hạn của người này vậy thì việc nhắm vào Hoa Tập Nhân lại có thể nắm chắc ba thành.

"Thập phương môn có thể xuyên qua mười phương mười giới. Lúc trước ta ở Thanh Châu cũng đã nghe qua, không nghĩ là khó chơi như thế."

Vân Dật lúc này cũng đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, giận dữ nói:"Trong nhóm chúng ta cũng chỉ có Nhạc đạo huynh mới có thể cảm giác được chuẩn xác tung tích hắn, sau này còn mong Nhạc đạo huynh tha thứ.

Nhạc Vũ nhướng mày nhìn qua đệ tử chư tong phía sau, quả nhiên thấy mặt mũi bọn họ đều lộ vẻ âm trầm.

Nhạc Vũ thấy vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm, biết hành động lần này của Hoa Tập Nhân đã khiến nhiều người tức giận.

Cách làm thông minh là vào thời điểm mọi người đang nhìn vào thì chọn lấy một hai bảo vật trong Tàng Bảo Các rồi lựa chọn đào tẩu.

Chỉ là khi đó đệ tử chư tông nhìn vào chằm chằm, muốn lấy thứ gì ra cũng không dễ dàng, chỉ cần có chậm trễ thì người bên ngoài đã có phản ứng.Y

Nếu như thừa dịp thời điểm mọi người chưa kịp tiến vào để động thủ thì lại càng bị người ghét hận. Khi đó ai có thể biết rõ, người này đã lấy đi vật gì, há lại khiến cho người khác không thể nghi kỵ?

Vấn đề là lần này Vân Mộng Tông đầu nhập thật lớn, ngay cả Thập phương môn cũng đưa theo. Hoa Tập Nhân càng không cho phép bản thân đến Tiên Phủ rồi lại ra về tay không .

Lạnh lùng mỉm cười một cái, Nhạc Vũ bước đi vào trong lầu các, thần sắc lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Tán tu cùng môn phái bất đồng, bình thường mà nói, bất luận tu sĩ nào cũng sẽ mang theo pháp bảo mạnh nhất bên mình. Trong Tàng Bảo Các tuyệt sẽ không có vật giá trị nhất của chủ nhân động phủ.

Bất quá đã là di bảo của tiên nhân thượng cổ, cho dù là thứ vất đi thì cũng hết sức trân quý trong mắt chúng nhân.

Nhạc Vũ cho rằng hiện giờ trong Tàng Bảo Các tối đa có thể có mười mấy bảo vật tam, nhị phẩm đã là không tệ . Có thể có một pháp bảo nhất phẩm như Đại Diễn phá cấm thần phù vừa mới sử dụng coi như hồi vốn lớn. có thể có hai coi như đã kiếm lớn.

Lúc này hắn vừa bước vào trong lầu các đã thấy có tới bảy tám pháp bảo nhất phẩm, mới biết bản thân đã đánh giá quá thấp sự giàu có của những tu sĩ thượng cổ này.

"Pháp bảo này tựa hồ là Luân Hồi bàn nguyên vẹn?.

Vừa nghe qua, Nhạc Vũ cơ hồ là vô ý thức nhìn sang thì lập tức sững lại ở một cái pháp bảo bằng lam ngọc. Vật này có hai tầng, chung quanh vẽ đầy phù triện, linh lực mà nó phát ra cũng mạnh nhất trong số các pháp bảo trong Tàng Bảo Các.

Chỉ riêng phẩm giai mà nói chắc là đã vượt xa nhất phẩm.

Đệ tử chư tông vừa bước vào nhìn thấy nó thì tất cả đều trợn mắt thở gấp.

Nhạc Vũ nhíu mày, biết hôm nay nếu như xử lý không tốt chuyện này chắc chắn sẽ dẫn đến một hồi đại chiến.

Luân Hồi bàn tuy là vô ích đối với tu hành nhưng với một đại tông môn mà nói là vật chỉ có thể cầu. Vô số tu sĩ Nguyên Anh đều chỉ trông vào nó mới có thể phụ trợ chuyển sinh.

Giá trị những bảo vật khác trong phòng đều kém xa nó, phân cho ai cũng không thể làm cho người khác tin phục.

Trầm ngâm một lát, cảm giác khí tức quanh người đã chuẩn bị đến mức giương cung bạt kiếm. Nhạc Vũ bất đắc dĩ, dứt khoát dùng một đạo pháp lực hút Luân Hồi bàn vào trong tay rồi nhìn chúng nhân nói:"Bảo vật này chờ cho sau khi chúng ta bình yên rời khỏi Tử Vân Tiên Phủ thì sẽ tách ra làm hai để đấu giá sau đó án theo tỷ lệ chia cho chư tông. Không biết chư vị nghĩ như thế nào? Nếu như nuốt lời, chư vị cứ tìm Nhạc Vũ ta tính sổ"

Ánh mắt đang ngày càng trở nên nguy hiểm của mọi người nhất thời lắng xuống. Nơi đây bất luận kẻ nào cũng không thể nắm chắc tranh đoạt được vật này. Phương pháp xử lý như Nhạc Vũ nói cũng là một biện pháp. Luân Hồi bàn giá trị ngàn tỷ, mặc dù chia cho chư tong thì cũng đủ để mua một pháp bảo nhất phẩm.

Minh Phàm dẫn đầu cười nói:"Ta nghe nói trong Quảng Lăng tong hiện giờ đã

có một cái Luân Hồi bàn tầng trên? Một pháp bảo hoàn hảo giờ phân thành hai tầng đấu giá, sư huynh đúng là suy nghĩ khác người."

Nhạc Vũ nghe vậy không hề cảm thấy xấu hổ, nghĩ thầm lúc này ta đã đứng ra làm chủ thì dĩ nhiên phải có một chút chỗ tốt cho Quảng Lăng tong. Luân Hồi bàn của Quảng Lăng chỉ có một nửa, tách ra một nửa để đấu giá sẽ tiết kiệm rất nhiều cho tông môn.

Chính thức đại công vô tư, đó mới là ngu xuẩn.

Thấy mọi người không nói thêm gì, Nhạc Vũ liền yên tâm thu hồi cái khay ngọc, sau đó nói tiếp:"Ở đây Vân gia xuất lực tối đa, ta muốn để cho bọn họ lựa chọn đầu tiên, không biết các vị có gì dị nghị?.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 384: Linh đan đến tay

Chỉ một lát sau, hơn một trăm kiện pháp bảo trong Tàng Bảo Các đã bị mọi người lấy sạch.

Không ngớt có tiếng đệ tử chư tông cao hứng, ngay cả tâm trạng của Nhạc Vũ cũng thấy không tệ. Lần này hắn chọn lựa một phi kiếm nhất phẩm tên là "Tử cầu" và ba thanh kiếm nhị phẩm khác.

Tuy hắn biết rõ mấy thứ này sẽ đều phải nạp lên tông môn nhưng trong lòng vẫn thấy vui mừng. Tông môn cùng hắn sớm đã vinh nhục nhất thể, có thể tăng cường thực lực của tông môn thì ít nhiều hắn cũng có một chút chỗ tốt.

Quảng Lăng tông đã từng được xưng Kiếm Tông, mặc dù là hiện nay cũng có nhiều nhân tài. Đợi đến lúc Quảng Lăng tuyệt kiếm phục hồi như cũ thì người tập kiếm nhất định sẽ tăng nhiều, lựa chọn những phi kiếm này về sau nhất định hữu dụng .

Bất quá pháp bảo của tông môn ở phương diện này lại có chút khó khăn, đồ vật tốt một chút cũng chỉ có mấy thanh phi kiếm nhị phẩm.

Thanh Tử cầu này tuy là cần tu sĩ Đại Thừa Cảnh mới có thể phát huy hoàn toàn uy lực nhưng nếu dùng kết hợp với linh trận hộ sơn thì cũng có thể khiến cho những tu sĩ Đại Thừa cũng phải kiêng kị vài phần,

Về phần ba thanh nhị phẩm huyền binh thì có thể tạo thành một bộ Quảng Lăng kiếm trận, đối với thực lực của tông môn cũng là một sự trợ giúp rất lớn.

"Chỉ trong Tàng Bảo Các đã có nhiều di bảo như vậy, không biết trong tàng đan phòng sẽ như thế nào?"

Nghĩ đến đây, ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên rồi khôi phục lại bình thường. Sở dĩ hắn kích động mọi người sử dụng ba tấm Đại Diễn phá cấm thần phù chỉ là để ngăn ngừa bọn họ sử dụng vật này vào những nơi khác của Tử Vân Tiên Phủ.

Đối với đồ vật trong phòng này, đối với bản thân hắn mà nói không có quá nhiều chờ mong,

Mặc trân bảo trong Tàng Bảo Các có chút nhiều hơn dự kiến nhưng điều này cũng không có nghĩa là ở những nơi khác trong Tử Hiên phủ cũng giống như thế.

Vào thời hồng hoang tuy là linh vật sung túc hơn xa hiện giờ nhưng bởi vì biến cố Vực Ngoại Thiên Ma mà những linh đan quý hiếm còn nhiều hơn xưa kia.

Điều bây giờ mọi người thực sự coi trọng là một số đan dược đặc thù của thời thượng cổ, có khả năng lưu lại trong đan phòng này. Nếu là có thể tìm thấy loại đan dược có thể kéo dài thọ mệnh hoặc ổn định cảnh giới như Diên Thọ Đan thì sẽ tranh thủ thêm được một phần hy vọng cho những tu sĩ Nguyên Anh hoặc là Kim Đan trong tông.

"Nghe nói vào thời thượng cổ thì dù là một người bình thường cũng có tuổi thọ từ 300 năm trở lên. Nếu là tu sĩ Nguyên Anh thì tuổi thọ sẽ đạt hơn 3000, lại còn luyện chế thêm Duyên Thọ Đan thì thật khiến cho người ta khó tưởng tượng."

Nhạc Vũ lại dùng một tờ Đại Diễn phá trận thần phù phá vỡ cấm chế tàng đan thất. Lần này đệ tử chư tông càng nâng cao cảnh giác, Nhạc Vũ cũng toàn lực đề phòng.

Bất quá ước chừng biết rõ mình không thể giấu được linh giác của Nhạc Vũ Linh nên sau khi phá vỡ cấm chế của linh trận phòng hộ tàng đan thất, Hoa Tập Nhân không thấy xuất hiện thêm lần nữa.

"Người này chắc là bị thương không nhẹ, nếu không thấy cảnh này chắc cũng muốn thử thêm lần nữa.

Nhạc Vũ vừa suy đoán vừa đi vào trong cửa tàng đan thất. Hắn cũng đã tính trước, không nói đến Hoa Tập Nhân căn bản không thể gây thương tổn cho hắn mà ngay cả trưởng lão Nguyên Anh tên là Diêm Chí cũng đồng dạng không sợ. Chiến Tuyết sau khi được Phong Thần thì đã có thể đem lại nhiều chỗ tốt cho hắn như vậy, bản thân thu về chắc cũng cực lớn.

Tu sĩ Nguyên Anh nếu như ở ngoài Tử Vân Tiên Phủ thì hắn chỉ cần nghe tên đã chạy, bất quá trong điều kiện tu sĩ trên Kim Đan sẽ bị linh trận kiềm chế thì Nhạc Vũ cũng chỉ là kiêng kị mà thôi.

Đúng như Nhạc Vũ đoán trước, trong phạm vi hai mươi trượng của đan thất chỉ có tổng cộng gần hai trăm dược bình, có vẻ nghèo nàn. Hơn nữa tuyệt đại đa số bên trong đều trống rỗng hoặc là biến chất, chỉ còn khoảng bốn mươi bình là bảo tồn nguyên vẹn.

Bất quá khi tiến vào thì không ai tỏ vẻ thất vọng. Trong đan thật quả thật có một bình đựng bốn mươi miếng Tam phẩm diên thọ đan có thể kéo dài thọ mệnh của một người thêm 120 năm, mặc dù dùng phương pháp chia đều cũng đủ cho mỗi người hai miếng!

"Đúng rồi! nguyên nhân chính là người thượng cổ có thọ mệnh lâu dài nên không ai sử dụng cái này. Cũng vì thế mà số Diên Thọ Đan này mới được bảo tồn nguyên vẹn"

Cười khổ tự giễu phán đoán sai lầm của mình, Nhạc Vũ nhìn sang một phía rồi hút một cái bình khác vào tay. Đến khi nhìn thấy dãn nhán bên ngoài bình có ghi Huyền Hạo Đan thì hắn cơ hồ khó có thể kiềm chế.

Đây chính là vật cần tìm nhất khi hắn tiến vào Tử Vân Tiên Phủ lần này, kết quả cũng không làm hắn thất vọng!

Phối hợp hai linh đan này, hiệu quả tuy là kém một chút, mặc dù có thể kiến tạo lại đạo cơ nhưng thọ mệnh cũng không gia tăng bao nhiêu. Bất quá với thiên tư của Nông Dịch Sơn và Xương Băng Hồng thì sẽ không vì thế mà gặp khó. Chỉ cần không bị hạn chế đạo cơ, đột phá lên Nguyên Anh cảnh đỉnh phong thì tăng thêm tuổi thọ ba bốn trăm năm không thành vấn đề.

Mở ra dược bình thấy dược hương thơm ngát thấm vào mũi, sắc mặt Nhạc Vũ biến thành ảm đạm. Trong bình chỉ có một viên nên chỉ dùng được cho một người mà thôi.

Từ tâm của Nhạc Vũ có chút nghiêng về Xương Băng Hồng như vị sư tổ kia cũng đối với hắn không tệ.

Thở dài một tiếng về sau, ngay sau đó Nhạc Vũ lại phấn chấn tinh thần. Tuy hiện

giờ chỉ có một viên Huyền Hạo đan nhưng chỉ cần hắn hoàn thành phân tích, sau đó triệt để khống chế Tử Vân Tiên Phủ chắc chắn sẽ có ngày phỏng chế được.

Lúc này hắn cũng lười giải thích với mọi người trong phòng, trực tiếp nhét dược bình nhẫn trữ vật, chắp tay nói:" Ta muốn một viên Huyền Hạo đan này"

Mấy người Vân Dật cùng Minh Phàm đều nhíu mày nhưng sau đó đều im lặng nhìn sang chỗ khác, xem như ngầm đồng ý hành động của Nhạc Vũ.

Lúc Nhạc Vũ mở dược bình kia ra nhìn thấy số lượng đan dược bên trong thì mọi người đều biết không tính là tư tàng. Huống hồ với thực lực cường hoành của Nhạc Vũ đã có thể duy trì biểu hiện công bình này đã là cực kỳ không tệ, lấy thêm một viên Huyền Hạo đan cũng không tính là gì.

Trong mọi người, chỉ có sắc mặt của Đinh Di và Lam Chương Tuệ là khẽ biến. So với những tông môn khác trong Trung Nguyên, các nàng dĩ nhiên hiểu rõ ý nghĩa của Huyền Hạo Đan với Quảng Lăng tông.

Thiên tư hai người Nông Dịch Sơn và Xương Băng Hồng đều tuyệt thế, trong hai người này nếu chỉ một người còn sống thì tương lai trong vòng mấy trăm năm tới của Quảng Lăng tông đều có thể nói vững như bàn thạch!

Mấy đệ tử Quảng Lăng tông sau lưng Nhạc Vũ như Lí Nại Lạc hay Trưởng Tôn Tử Vận đều vui mừng không dứt. Thực lực tu sĩ Nguyên Anh đời thứ hai của Quảng Lăng tông kém xa đời trước đã khiến cho trong lòng bọn họ có áp lực rất lớn, bây giờ có chuyển cơ dĩ nhiên là khiến cao hứng đến cực điểm.

Kế tiếp, vẫn là do Nhạc Vũ xác định tỉ lệ, sau đó phân chia các loại đan dược. Chiếm tiện nghi chủ trì nên Quảng Lăng Tông cũng được chia đến ba miếng Tam phẩm Duyên Thọ Đan. Có mấy người bất mãn nhưng Nhạc Vũ lập tức nhượng bộ lại đan dược khác nên cũng không nói gì nữa.

Sau khi xong chuyện ở tàng đan thất, mọi người lại nối đuôi nhau đi về chỗ xuất phát, Trầm Như Tân vừa đi vừa than thở:"Đáng tiếc! Nếu là lúc ấy Vũ sư đệ có thể chậm thêm một bước nữa để một hai tông môn chết hết thì nhất định có thể nhiều Duyên Thọ Đan hơn.

Nhạc Vũ nghe vậy cười không đáp, Trưởng Tôn Tử Vận lãnh đạm nói:"Nhạc sư đệ lo lắng chúng ta nên mới tìm đến, huống chi tình hình chúng ta lúc ấy cũng

chưa chắc chống qua đươc hai khắc!"

"Ta tất nhiên là biết rõ Nhạc sư đệ lo lắng an nguy chúng ta, nhưng nói chúng ta không ứng phó thêm được bao lâu thì chưa hẳn!"

Trầm Như Tân cười nhẹ rồi nhìn về sau lưng:"Trước lúc tiến vào Tiên Phủ mấy ngày ta đã xảo hợp có được y bát của một vị tiền bối Nguyên Anh. Hiện giờ tuy chưa cách nào sử dụng nhưng cũng có nhiều thứ để khiến bọn chúng kinh hãi. Khi đó mới biết có người phúc duyên còn hơn cả ta"

Câu cuối cùng này của hắn đã lộ ra hàn ý.Tạ Hạo bị hắn nhìn vào vốn định không để ý đến, sau đó cảm giác không ổn nên nhìn thẳng vào Trầm Như Tân nói:"Những vật ta đoạt được đều chưa từng luyện hóa, tuy là có một phù bảo tiên gia thượng cổ nhưng lại phản ứng không kịp. Cũng không ngờ tới bọn chúng sẽ cả gan như thế, cái chết của hai vị sư đệ, tuy ta đau đớn nhưng không thẹn với lương tâm!"

Trầm Như Tân khẽ giật mình, thấy ánh mắt nhìn thẳng của Tạ Hạo, rốt cuộc bỏ qua.

Nhạc Vũ biết rõ chuyện hai người nói là xảy ra trong chừng hơn trăm động phủ ở các ngọn núi nhỏ. Những động phủ này do linh trận mất đi hiệu lực hay vì nguyên cớ khác mà được mở ra, Trầm Như Tân cùng Tạ Hạo đều có được không ít thứ từ đó.

Điều Trầm Như Tân ám chỉ là cái chết của hai sư đệ đồng môn trong Truyền Kinh điện.

Hắn cảm thấy cực kỳ xúc động, Trầm Như Tân vẫn luôn hết sức chiếu cố đồng môn, biểu hiện lúc vừa liên thủ kháng địch lại càng làm hắn khắc sâu ấn tượng. Ngay cả Tạ Hạo ỷ vào thân phận chuyển thế, bình thường tuy cao ngạo nhưng khi đó vẫn chịu nghe theo sự chỉ huy của Trầm Như Tân.

Quảng Lăng tông bọn họ tuy là bên trong không ngừng trong đấu nhưng khi đối với ngoại địch lại cực kỳ đoàn kết. Có thể trong hoàn cảnh tài nguyên đơn bạc xưng hùng bắc phương, quả nhiên không phải đơn giản.

Chỗ ở của chủ nhân Tử Hiên phủ nằm chính giữa phủ. Điện đường cực kỳ tráng lệ, tĩnh tu thất có diện tích đạt tới trăm trượng.

Tuy nhiên cấm chế nơi đây cũng mạnh hơn hai chỗ kia rất nhiều. Khi Nhạc Vũ dùng tờ Đại Diễn phá cấm thần phù đánh ra thì cảm giác linh lực lưu động trước mắt ngoài bộ phận giống như hai nơi trước thì còn một số di chuyển theo quỹ tích đặc biệt. Tờ Đại Diễn phá cấm thần phù chỉ phá vỡ cấm chế ở nơi cửa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 385: Trước lúc đại chiến

Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò sâu vào bên trong rồi ra vẻ bất đắc dĩ quay trở lại.

Quay lại nhìn những người khách thì trên mặt đều lộ vẻ thất vọng rõ rệt. Chỉ có Vân Lan vẫn nhìn sang vẻ hy vọng:"Không biết thần thú kia của Nhạc đạo huynh đã tỉnh chưa?"

Nhạc Vũ nhíu mày không chút do dự vỗ vào túi đại linh thú của mình. Sau đó thân thể cao lớn của Sơ Tam xuất hiện trước mắt mọi người. Chỉ là mọi người ở đây vừa thất vọng vừa cảm thấy may mắn khi thấy thần thú cấp sáu này vẫn đang trong trạng thái ngủ say, tựa hồ vẫn chưa tiêu hóa hết dược lực khổng lồ bên trong.

Thấy bộ dạng này của Sơ Tam, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy khác thường. Hắn vẫn luôn chú ý đến tình hình Sơ Tam mỗi ngày nên kể từ sau ngày thứ tư tiến vào Tử Vân Tiên Phủ thì phát hiện tình hình có chút không đúng.

Hiện giờ nó vẫn ngủ say, vấn đề chắc chắn nằm ở viên linh đan mà Cung Trí đã cho nó ăn.

Một viên lục chuyển Trúc Cơ Đan chắc chắn không thể khiến Sơ Tam mê man lâu như thế, hiển nhiên là Cung Trí lúc ấy đã động tay chân.

Nhạc Vũ dĩ nhiên không hoài nghi Cung Trí sẽ làm gì bất lợi đối với hắn. Sở dĩ như thế, đoán chừng là Quảng Lăng tông đã đạt thành hiệp nghị gì đó với chư tông.

Nếu thực sự để cho hắn xuất ra một thứ khắc tinh của linh trận như vậy sẽ là một điều ngạc nhiên lớn.

Cho dù đó chỉ là một loại đồ dự bị để đệ tử chư tông ly khai Tử Vân Tiên Phủ thì thêm một chút hạn chế cũng là bình thường.

"Quả là thế!"

Vân Lan thấy thế khẽ nhíu mày, thần sắc không hề ra vẻ bất ngờ, liếc Sơ Tam một cái thật sâu rồi thu hồi ánh mắt. "Ta thấy dược lực trong cơ thể của nó chắc phải đến nửa tháng nữa mới tiêu hóa hết, càng không cách nào sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang. Tiếp theo sợ là có chút phiền phức."

"Hắc! Kỳ thật ta xem như vậy cũng tốt! Nếu như vẫn còn ảo trận, bên trong không thiếu cấm chế sát trận, bất quá lại không phải không có cơ hội tiến vào. Chỉ là trong chúng ta ai có thể tiến vào lấy được y bát truyền thừa vậy thì phải xem bản sự của mọi người.

Nhạc Vũ quay đầu lại nhìn người vừa nói thì thấy chính là Yến Đạo đệ tử của Thái Nhất Môn, người đã đem tờ Đại Diễn phá cấm thần phù giao cho hắn.

Hắn tuy đang lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn vào Nhạc Vũ tràn đầy ý tứ hàm súc. Mọi người nghe vậy thì có biểu hiện khác nhau. Có một số lộ vẻ mừng rỡ, một số tuy có suy nghĩ nhưng lại quay sang Nhạc Vũ nhìn vẻ kiêng kị, chỉ một phần trong đó là thực sự có ý rút lui.

Nhạc Vũ hơi chút trầm ngâm rồi biết bản thân không thể khống chế tình hình hiện giờ. Nếu cứ cưỡng ép áp chế cũng chỉ có thể bị chư tông oán hận.

Cân nhắc chỉ một lát, Nhạc Vũ liền nhẹ giọng cười cười, ngữ khí lạnh nhạt nói:"Chư vị ý muốn đi vào thử một lần, ta tự nhiên sẽ không ngăn cản. Chỉ là ảo trận nơi này lợi hại, nếu như các vị có sơ xuất gì thì ta sẽ không phụ trách. Đương nhiên nếu như các ngươi đoạt được gì trong đó thì ta sẽ không xen vào!"

Yến Đạo vừa nghe nói vậy thì cười khẽ rồi bước vào. Một đám người cũng lập tức theo sát phía sau. Trong nháy mắt, tất cả đệ tử các tông đã đi vào hơn một nửa, chỉ có hơn mười người là vẫn ở lại ngoài cửa.

Mười người này đều là đệ tử Quảng Lăng tông. Tuy cả bọn đứng ngoài cửa nhưng thần sắc đều lộ vẻ kích động. Hoành Dĩ Ninh cười khổ quay đầu:" Cấm chế tại cửa vào đã được giải quyết. Phiền toái nhất chỉ là ảo trận và sát trận tàn khuyết bên trong, nếu cẩn thận thì cũng không phải không thể vượt qua. Nói thật, ngay cả ta cũng động tâm với tư cách truyền thừa của tiên nhân, không biết Vũ sư đệ chuẩn bị làm gì?"

"Còn có thể có ý địnhgì ? Giống như Yến Đạo vừa nói, hôm nay tất cả chỉ có thể bằng vào cơ duyên ."

Nhạc Vũ khe khẽ thở dài, sau đó phất tay:"Chư vị sư huynh đệ có thể tự tiện, chỉ là.."

Tuy ngoài mặt hắn làm ra vẻ tràn đầy bất đắc dĩ nhưng trong nội tâm cũng không phát giác có gì bất ổn. Đúng là Sơ Tam vẫn còn ngủ say nhưng bản thân hắn cũng có Ngũ Sắc Thần Quang, tăng thêm kháng lực đối với ảo trận, nếu thật muốn đi lại trong Tiên Phủ thì dễ dàng hơn nhiều so với những người khác.

Hơn nữa hắn Tập luyện đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, có thêm Tử Vân phù lệnh hộ thân nên ra vào lại càng bình thường.

Bất quá bản thân Nhạc Vũ thật sự không có ý nghĩ đi tranh giành với người khác.

Xem qua tình hình trong đan phòng, hắn đã không còn ôm bất cứ hy vọng gì với những di vật để lại trong Tử Hiên phủ. Huống chi với tư cách đệ tử của Tử Vân đạo nhân hiện giờ, chỉ cần tu luyện tới cảnh giới nhất định, có thể triệt để khống chế Tử Vân Tiên Phủ thì những vật này đều thuộc về hắn.

Vì vậy ý định ban đầu của hắn kỳ thật chỉ làm sao dùng hết ba tờ Đại Diễn phá cấm thần phù là được.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất

Mấy người Hoành Dĩ Ninh nghe vậy thì đều nhìn nhau cười rồi thi lễ với Nhạc Vũ:"Sau khi đi vào chúng ta thì sẽ hết sức cẩn thận."

Hoành Dĩ Ninh nói xong liền quay người đi vào trong cửa, Trưởng Tôn Tử Vận và Tạ Hạo cùng yên lặng theo sau. Trầm Như Tân trước lúc tiến vào vỗ vai Nhạc Vũ:"Chúng ta kỳ thật cũng không lo ngại, ngược lại là Vũ sư đệ. Trên người đệ có Luân Hồi bàn, lại thêm Hoa Tập Nhân rình mò, khó tránh khỏi sẽ có người đui mù."

Nhạc Vũ bất giác cảm thấy ấm áp, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Lúc Trầm Như Tân đã yên tâm đi vào ảo trận thì hắn lập tức cảm giác được nguy hiểm quay ra nhìn sau

lưng.

Linh giác vừa được mở ra, cảm giác được không gian đang kịch liệt chấn động, Nhạc Vũ cười lạnh. Theo ý niệm hắn vừa động, Tam Diệu như ý lôi châm vào trước lúc cửa không gian mở ra đã thành lập lôi trận.

Vào lúc lôi quang bắn ra đầy trời thì Nhạc Vũ cũng nghe được một tiếng kêu rên, bất quá lần này vẫn không thấy bóng dáng Hoa Tập Nhân.

Trông thấy vết máu trước cửa, Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư.

Kỳ thật từ lúc Đại Diễn phá cấm thần phù không thể hoàn toàn phá hủy linh trận ở đây, hắn đã đoán được Hoa Tập Nhân chắc chắn sẽ tập kích.

Tiếp đó hắn thật sự cũng muốn vào bên trong xem một phen!

Mặc dù tin tưởng với suy đoán của mình là chủ nhân của Tử Hiên Phủ không tọa hóa ở đây nhưng cũng không thể chắc chắn.

Đại Diễn phá cấm thần phù rất có thể là được chủ nhân Tử Hiên phủ chế tác, như vậy thì cũng khó nói là trong tĩnh tu thất còn có những tờ khác hay không. Nếu rơi vào tay Hoa Tập Nhân để hắn khống chế linh trận nơi đây thì đối với đệ tử Quảng Lăng tông cũng có chút bất lợi.

Ngẫm lại trên người có Luân Hồi bàn, còn có thần tình quỷ dị của phần đông nữ đệ tử Băng Nguyệt tông, cộng cả Hoa Tập Nhân với thập phương môn và Trữ Vân vẫn luôn bám lấy mình, khóe miệng Nhạc Vũ bất giác nhếch lên.

"Tất cả những điều này đúng là đều dồn mình vào chỗ bất lợi."

Trong lòng của hắn nghĩ như vậy nhưng ánh mắt không hề lộ vẻ lo lắng mà lại toát lên vẻ lạnh lùng.

"Như vậy cũng tốt! Cùng giải quyết một lượt tránh sau này rắc rối".

Phất tay, Nhạc Vũ đi nhanh vào trong cửa. Sau đó chỉ thấy linh lực chấn động một hồi rồi không có phản ứng. Quả nhiên linh lực của linh trận trong Tử Hiên phủ đồng dạng với đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết trong cơ thể hắn!

Cung điện trong hạch tâm của động phủ có phương viên đến năm ngàn trượng. Nhạc Vũ cũng không muốn sử kiếm, thẳng một đường mà đi, không bao lâu thì đến trước tĩnh tu thất.

Trên đường hắn thấy tất cả các đệ tử tông môn đều đang chạy loạn bốn phía. Chỉ có chừng mười người chắc là tinh thông trận pháp ngồi yên đau khổ tính toán.

Mãi cho đến khi cách tĩnh tu thất chừng hơn ngàn trượng thì ánh mắt Nhạc Vũ mới chuyển thành ngưng trọng. Trước mắt hắn đã xuất hiện ảo giác mà người bên cạnh không thể cảm giác chuẩn xác.

"Hắc! Uy phong của sư phụ mình thật lớn. Nếu như đổi lại là mình, cho dù là muốn ăn nhờ ở đậu cũng tuyệt đối không thể để cho người khác xuất nhập động phủ tự nhiên như nhà mình. Chủ nhân Tử Hiên Phủ chỉ dám thiết lập linh trận phòng hộ trong vòng ngàn trượng, quả thật là uất ức"

Nhạc Vũ nghĩ vậy rồi tiếp tục tiến thẳng tới.

Hiệu quả của ảo trận nơi này còn vượt xa bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ. Mặc dù đã suy yếu nhất dịnh nhưng linh lực cung ứng vẫn hết sức dồi dào. Có thể nói đi đến đây mới là chính thức khảo nghiệm năng lực tính toán của Diễn Thiên Châu và hệ thống phụ trợ!

Đến khi bước ra đến ba trăm trượng thì trên người Nhạc Vũ đã toát ra đầy mồ hôi lạnh, không thể không phục dụng một viên ngũ chuyển ôn linh đan tự bản thân chế luyện. Sau đó chỉ cần tiến thêm một bước thì Nhạc Vũ cũng mất hơn mười phút để tính toán.

Sau khi đã bước ra đến chín trăm trượng, Nhạc Vũ mới cắn răng đem hết toàn lực mở ra Ngũ Sắc Thần Quang bay thẳng vào cửa tĩnh thất, đụng vào phạm vi ảo trận.

Bất quá khi cửa tĩnh tu thất xuất hiện trước mắt, Nhạc Vũ hơi sững lại, không ngờ có người đã đến trước hắn một bước!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 386: Chữa trị linh trận

Ánh mắt nghiêm nghị, Nhạc Vũ không chút do dự bước vào trong tĩnh tu thất. Đến khi nhìn thấy người trong đó thì Nhạc Vũ thực sự có hơi kinh ngạc .

"Lại là ngươi?"

Trước mắt của Nhạc Vũ, người đầu tiên tiến vào Tử Hiên phủ lại không phải là Hoa Tập Nhân có thể xuyên qua không gian, cũng không phải đệ tử chư tông có trọng bảo hộ thân mà là Lam Chương Tuệ có tướng mạo bình thường nhưng thực lực bất phàm của Băng Nguyệt tông!

"Nhạc sư đệ?"

Lam Chương Tuệ đang đứng giữa trận cũng kinh ngạc, dường như chưa từng nghĩ đến Nhạc Vũ sẽ theo nàng tiến vào đây là theo nàng về sau, tiến vào nơi đây. Sau đó như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt nàng lập tức trở nên khó coi"Ta không nghĩ tới, lại có thể biết là ngươi!"

Nhạc Vũ thở sâu một hơi, chấn động tâm thần liền đã khôi phục như thường. Sau đó phảng phấp như vô sự đi vào trong trận, hàn mang trong mắt lấp lánh:"Nơi này ảo trận lợi hại, không biết Lam sư tỷ có thể nói là làm sao đi vào nơi này?"

Thần sắc Lam Chương Tuệ cũng khôi phục bình thường, thối lui hơn mười bước mới thi lễ nói:"Kính xin Nhạc sư đệ thứ lỗi! Chương Tuệ đi vào nơi này bằng một trọng bảo của tông môn. Chỉ là việ này là tuyệt mật của Băng Nguyệt tông, Chương Tuệ thật không tiện nói"

"Trọng bảo của Băng Nguyệt tông? Ta xem là có thần thức cấp bậc Kim Đanmới đúng chứ?"

Thấy Lam Chương Tuệ cau mày như muốn nói cái gì, Nhạc Vũ cũng không muốn nhiều lời, lắc đầu nói:"Ta cũng lười được nghe lời ngươi giải thích đến cùng chân tướng như thế nào. Xem qua nhẫn trữ vật của ngươi là có thể biết

được!"

Thoại âm vừa rơi xuống, Nhạc Vũ trực tiếp dùng một đạo pháp lực hấp nhiếp về hướng nàng.

Sắc mặt Lam Chương Tuệ chuyển thành xanh trắng:"Hành động lần này của sư đệ không khỏi quá mức, thứ cho Chương Tuệ đi trước một bước không phụng bồi rồi!" Thân hình nàng như cá quẫy trong nước lách qua rồi tiến thẳng ra ngoài cửa.

"Quá mức? Nói như vậy là nhất định ta phải động thủ sao?"

Nhạc Vũ sớm có sở liệu, một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đánh ra về phía sau đóng cửa lớn ại.

Bởi vì muốn đề phòng Hoa Tập Nhân nên hắn vẫn không muốn sử dụng Tam Diệu Như Ý lôi châm nên đạn chỉ lấy ra Phong Loan kiếm chuyển hướng ngăn ở trước mặt Lam Chương Tuệ, cơ hồ không chút lưu tình chém tới.

Ánh mắt Lam Chương Tuệ lạnh lùng, cũng một đạo kiếm quang đâm ra."Đinh", một tiếng nhẹ, Phong Loan kiếm đã bị đánh bạt ra, sau đó hằm hằm nhìn Nhạc Vũ:"Nhạc sư đệ đối đãi minh hữu như vậy sao? Lam Chương Tuệ ta tự hỏi cũng chưa mạo phạm Quảng Lăng tông, vì sao sư đệ một mực muốn hạ sát thủ như thế!"

Nhạc Vũ phảng phất giống như không nghe thấy, nhìn kỹ phi kiếm hàn hệ mà Lam Chương Tuệ sử dụng, sát cơ trong mắt càng thịnh. Phong Loan kiếm chuyển hướng, lần này không chút lưu thủ theo thức Đái Lệ Sơn Hà mang theo kiếm ảnh như núi đánh thẳng tới.

Phi kiếm của Lam Chương Tuệ cũng tới lục phẩm, xét về phẩm chất, uy lực mà nói là vật cao cấp, vốn không có quan hệ với thanh huyền kiếm tứ phẩm mà hắc y nữ tử kia sử dụng ở biển xương hôm trước.

Chỉ là hồn thức của Nhạc Vũ mẫn duệ vượt xa thường nhân, cơ hồ phát giác chân khí hồn lực của nàng ở trên lưỡi kiếm không giống với tu sĩ Linh Hư cảnh bình thường.

Điểm này dù Nhạc Vũ bắt chước như thế nào cũng không thể làm ra.

Lam Chương Tuệ cũng thấy không ổn, đối với kiếm thế như núi của Nhạc Vũ hoàn toàn không có ý nghạnh kháng mà thân hình xảo diệu vòng lại về sau, thẳng đến vách tường khác.

"Sư đệ ngươi hôm nay đã không có lý trí. Chương Tuệ thực không muốn ở lâu chỗ này, có gì đắc tội ngày sau sẽ nói rõ!"

Nhạc Vũ đã nắm chắc tới tám phần nàng chính là hắc y nữ tử tập kích mình trong biển xương ngày kia, cho dù không phải cũng hơn nửa là tu sĩ Kim Đan.

Lúc này thấy nàng giống như muốn tường đổ mà ra, Nhạc Vũ lạnh lẽo:"Ta xem chuyện hôm nay còn chưa chấm dứt, ở trước mặt ta mà sư tỷ muốn đi thì đi hay sao?"

Lúc này hắn cũng lười nhìn qua Lam Chương Tuệ, càng không dùng Tam Diệu Như Ý lôi châm chặn đường, ngoại trừ tiếp tục ngự sử Phong Loan kiếm thì toàn bộ lực chú ý đều dồn vào giữa trận.

Hiệu dụng của Đại Diễn phá cấm thần phù quả thực phi phàm, không chỉ phá vỡ cấm chế lối vào mà còn khiến cho linh trận ở đây suy giảm. Phiền phức hơn là hiện giờ đã không còn ai có thể tiến hành điều khiển nó, Lam Chương Tuệ mới vừa rồi đứng ở bên cạnh nghiên cứu, đoán chừng cũng đau đầu vì thế.

Nhưng "Bất luận kẻ nào" lại không bao gồm Nhạc Vũ!

Ngay khi vừa hoàn thành phân tích những phù văn của linh trận, Nhạc Vũ lập tức vung tay lên, 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phá không xuyên ra rồi cắm xuống như mưa trên mặt đất.

Linh trận lập tức thay đổi, linh lực lưu chuyển trở nên thông suốt, rất nhiều chỗ đứt đoạn đã chuyển biến tốt đẹp, một số cấm chế sát trận nhanh chóng khôi phục.

Pháp trận bố trí ở đây quả thật vượt xa kiến giải của Nhạc Vũ, chỗ phù trận hạch tâm này dĩ nhiên lại càng thâm ảo nan giải.

Bất quá không hiểu thì không hiểu, hiện giờ theo như Nhạc Vũ thấy không phải không có cách chữa trị. Chỉ cần hiểu rõ đầu mối linh trận hiện giờ thiếu cái công

năng gì thì sẽ làm ra một ít trận pháp cấp thấp đền bù.

3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm trong tay Nhạc Vũ vốn là khí cụ bố trí trận nhị phẩm, chất liệu cực tốt. Mặc dù là linh phù cấp thấp nhưng cũng có thể nỗ lực chịu được phụ trọng cực lớn của pháp trận cấp cao trong thời gian không ngắn, dùng thêm pháp trận tăng cường thì càng có thể chống đỡ hồi lâu.

Như thế tuy là không cách nào khôi phục mười thành uy lực nhưng cũng đủ để hắn điều khiển đả thương người!

Nhạc Vũ lại nhìn về chỗ gương đồng trung ương. Tuy nhiên còn chưa chờ hắn triệt để nắm quyền điều khiển trận pháp thì Lam Chương Tuệ đã quay trở lại, tiện tay ném ra một cây xích sắt màu xanh chống đỡ Phong Loan kiếm, bản thân thì lao thẳng vào Nhạc Vũ, bất quá kiếm quang của nàng lần này lại cày trên mặt đất.

"Trở về rồi sao?"

Nhạc Vũ cười khẽ, nghĩ thầm Lam Chương Tuệ quả thực thông minh, lập tức quay lại để ngăn cản hắn chữa trị đầu mối linh trận. Nếu thật sự để hắn nắm giữ quyền điều khiển thì Lam Chương Tuệ chắc chắn sẽ không thể chạy thoát!

Lúc trước có thể bình yên vô sự vượt lên dẫn đầu tiến vào nhưng trở ra thì chưa thể đảm bảo. mặc dù chỉ là một linh trận tiên gia không đầy đủ nhưng nếu có người điều khiển thì vượt quá xa khả năng chống cự của một tu sĩ Kim Đan!

Chỉ là muốn phá hủy linh trận này đâu phải đơn giản như vậy?

Nhạc Vũ tùy ý liếc qua bên cạnh, cây xích sắt màu xanh da trời này quả thực lợi hại, phẩm cấp lên tới cấp bốn, lúc này đang dây dưa quấy nhiễu.

Phong Loan kiếm của hắn tuy vẫn lăng lệ ác liệt thi triển ra Quảng Lăng tuyệt kiếm, kiếm khí tung hoành càn quét bốn phía nhưng cũng không làm đươc gì, càng không thể quay lại cứu viện.

Hắn cũng không để ý, tay phải tùy ý xuất ra một ấn quyết. Sau đó 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm trên mặt đất cơ hồ cùng chuyển động, nhất thời dẫn đến cả đại trận linh phủ cùng phản ứng. Một khe nứt không gian chừng hai trượng bỗng nhiên hiện ra không chỉ chặt gãy thanh phi kiếm lục khẩu của Lam Chương

Tuệ mà còn khiến nàng kêu lên kinh dị lui về sau để tránh né.

Tới lúc này ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Tiên gia linh trận quả nhiên là bất phàm. Mới chỉ chữa trị vội vàng đã có năng lực xé rách không gian!"

Nhạc Vũ còn chưa thật sự nắm vững việc điều khiển đầu mối linh trận, phảng phất là nhờ vào Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm dẫn nhập rồi dùng một số linh quyết khống chế thô sơ vẫn có thể phát huy một phần công dụng đại trận.

Chỉ là Nhạc Vũ không ngờ rằng pháp trận này lại có uy lực to lớn đến thế, mặc dù sử dụng không đúng khẩu quyết vẫn có thể phát ra đòn tấn công khiến người ta kinh hãi!

Hắn khẽ giật mình rồi lập tức định thần, Lam Chương Tuệ cũng đã né tránh được vết nứt không gian kia.

Nhạc Vũ cũng biết cách này không làm gì được nàng. Không gian nhận uy lực không kém nhưng thời gian khởi động hơi dài. Mới vừa rồi hắn xuất kỳ bất ý mới có thể chặt đứt được phi kiếm đối phương, giờ Lam Chương Tuệ đã có lòng phòng bị, với linh thức Kim Đan tất nhiên là có thể nhẹ nhàng tránh thoát.

Hắn mỉm cười, đồng thời bỏ đi ý định dùng linh trận công kích nàng. Lần này một đạo không gian nhận chém ra nhằm vào sợi xích màu xanh. Sau đó kiếm thế của Phong Loan kiếm bỗng nhiên tăng vọt, chặt đôi sợi xích ra làm hai mảnh.

Lam Chương Tuệ cũng bắn ra một ngụm máu tươi. Pháp bảo tứ phẩm này bị hủy rốt cuộc đã khiến thần hồn của nàng bị thương, trong mắt hiện lên vẻ trống rỗng.

Giao thủ một hồi thì mặc dù bản thân Lam Chương Tuệ vẫn chưa việc gì nhưng cơ hội chạy trốn gần như đã bị Nhạc Vũ hoàn toàn đoạn tuyệt. Lúc này nàng dù lạc quan đến mấy cũng sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Bất quá ngay lập tức Nhạc Vũ lại đột nhiên biến đổi. 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm súc thế đã lâu lại tiếp tục khởi động, bày ra lôi trận sau đại môn khoảng mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 387: Nguyên Anh hàng lâm

Lôi trận vừa khởi động thì đã vang lên tiếng kêu thảm nhanh chóng truyền vào trong tĩnh tọa thất.

Chỉ là nghe được thanh âm này, trên mặt Nhạc Vũ không hề có nửa điểm vui mừng.

Trong lúc điện mang màu xanh chói mắt còn chưa tản đi thì một nhân ảnh xuất hiện cách cửa không xa, nhìn hình dáng đúng là Hoa Tập Nhân. Tuy trông pháp lực hắn tê liệt, dáng vẻ chật vật nhưng cặp mắt vẫn bình tĩnh nhìn vào Nhạc Vũ, phảng phất như mang theo hận ý từ Cửu U khiến lòng người rét lạnh.

Ngoài ra còn có một người khác cũng từ trong cổng không gian đi ra, hai mắt đỏ ngầu đầy bạo lệ, chính là Trữ Vân.

Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn về chỗ lôi trận thì thấy một thi thể đã bị lôi điện nướng chín, nhìn dấu tích chắc là đệ tử của tông môn Trung Nguyên nào đó.

"Hắc! Tốt, đến cả một lượt đi".

Thấy mình đã mắc lừa, Nhạc Vũ cũng không để ý, ngược lại hết sức bình thản, vẫn còn lòng dạ chế giễu một câu.

Những năm sống trong quân đội và làm lính đánh thuê đã tôi luyện cho hắn dưới áp lực càng lớn càng bình tĩnh. Huống chi tỷ lệ thắng bại hiện giờ chỉ là mới năm ăn năm thua mà thôi!

Hoa Tập Nhân lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó bước ra khỏi cổng không gian, làm ra một thủ ấn toàn lực thôi động Thập Phương Môn.

Nhạc Vũ cười khẽ, tiếp tục thôi động đại trận chém ra đạo không gian nhận thứ tư. Đầu tiên Hoa Tập Nhân còn không để ý nhưng sau đó lập tức biến sắc.

Thập Phương Môn trong tay hắn e ngại nhất chính là công kích không gian. Không gian nhận này hoàn toàn có thể ủy hiếp đến "môn" trước hắn.

Nếu là đổi lại bình thường, kịp thời chuyển dời tới cũng thì thôi, nhưng hiện giờ muốn dùng lại thì phải mất thời gian khởi động.

Nếu như không gian nhận của Nhạc Vũ có thể vô cùng vô tận thì có nghĩa hắn vĩnh viễn không có cơ hội để sử dụng pháp bảo?

Trữ Vân vốn che trước người hắn giờ cũng kiêng kị tránh lui. Vết nứt không gian này hoàn toàn có thể hủy diệt Huyết Tu La thân chưa hoàn thành của hắn.

Đúng vào lúc Hoa Tập Nhân xám ngắt chuẩn bị buông bỏ để trốn chạy vào trong cổng không gian thì một đạo kiếm mang lam sắc đột nhiên đâm tới quấy nát khe hở không gian này.

Nhạc Vũ liếc qua chỉ thấy Lam Chương Tuệ vốn đã tuyệt vọng lại hồi phục ý chí chiến đấu. Từ cây xích sắt lam sắc phóng ra một sợi thừng bằng tơ vàng dài mười trượng ngăn cản được Phong Loan kiếm của hắn.

Phẩm giai của vật này còn vượt qua vật trước, là một pháp bảo tam phẩm. Tuy nó không linh động như sợi xích sắt, lại có vẻ chưa hoàn toàn luyện hóa nhưng với tu vi Linh Hư Cảnh của Lam Chương Tuệ vẫn có thể phát huy đến ba bốn thành uy lực. Trên thân nó được gia cường thêm mấy đạo pháp thời thượng cổ, lần nữa vây khốn được Phong Loan kiếm.

Bản thân Lam Chương Tuệ lại lấy ra một thanh tuyết sắc phi kiếm ngũ phẩm đánh tan không gian nhận giải vây cho Hoa Tập Nhân.

"Có thể đem một kiện pháp bảo thượng cổ tam phẩm phát huy đến mức độ như vậy, Lam Chương Tuệ thật sự chỉ có tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong thôi sao?.

Hai đồng tử của Nhạc Vũ hơi co rút lại, sau đó lắc đầu nói:"Lam sư tỷ, Thái Huyền tông cùng Vân Mộng Tông là tử địch của ta, vào lúc này ngươi lại không niệm tình minh hữu?.

Lam Chương Tuệ hừ nhẹ, kiếm quang sau khi phá vỡ không gian nhận trước người Hoa Tập Nhân quét ngược lại Nhạc Vũ, lạnh lùng nói:" Ta làm thế chẳng phải do ngươi bắt buộc sao! Ngươi muốn giết ta, ta cũng có thể làm điều ngược

lại! Chẳng lẽ muốn ta thúc thủ chịu trói không phản kháng?"

Nàng còn chưa nói xong thì thần sắc lại biến đổi, chỉ cảm thấy linh lực trong vòng mười trượng đột nhiên bạo tăng. Kiếm thế Phong Loan kiếm càng thêm lăng lệ khó địch. Kiếm ý cuồn cuộn mênh mông khiến nàng cảm giác thần hồn gần như bị chấn nát, vội vàng thu hồi hồn thức!

"Cái này Quảng Lăng tuyệt kiếm bản đầy đủ. Thật sự rất cường hãn! Có một kiếm này, "Xích kim triền long thằng" ta mới lấy được gần đây sợ rằng cũng không trụ được!"

Trong chốc lát, một loạt ý nghĩ thoáng qua trong đầu Lam Chương Tuệ, đến lúc này nàng mới biết Nhạc Vũ vừa rồi còn chưa xuất toàn lực.

Cơ hồ gần như lập tức, Lam Chương Tuệ lại phóng ra một phi kiếm lam sắc hợp lực cùng với xích kim triền long thằng để chế trụ Phong Loan kiếm.

Bản thân nàng kinh hãi lâm vào trầm tư:"Gia hỏa này tuyệt không giống hạ thủ lưu tình, sao lúc nãy hắn vẫn còn lưu thủ với mình, chẳng lẽ hắn biết Hoa Tập Nhân bên cạnh rình mò?"

"Chẳng lẽ hắn làm như vậy chỉ để dụ Hoa Tập Nhân và Trữ Vân ra tay?"

Lam Chương Tuệ càng nghĩ càng lạnh toát, hiện giờ cũng chỉ có thể trông vào Hoa Tập Nhân đến cùng còn có hậu thủ gì!

Nhạc Vũ lúc này nhìn sang thanh huyền binh tứ phẩm mà Lam Chương Tuệ vừa mới xuất ra, khóe miệng nhếch lên mỉa mai. Bi âm đao từ nhẫn trữ vật phá không theo ra rồi rơi vào tay trái hắn. Trong thoáng chốc đao âm rung lên, phá tan kiếm mang của Lam Chương Tuệ, ngay cả thanh huyền binh ngũ phẩm cũng bị đánh bay ra hơn mười trượng.

365 cây lôi châm vẫn không dừng lại, mang theo vô số điện mang lao như tên bắn vào Hoa Tập Nhân.

Sau khi tập luyện Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, lại luyện hóa được "Càn Li chân diễm và Thái Huyền chân thủy, thu hoạch lớn nhất của Nhạc Vũ là tăng gấp đôi pháp lực!

Sau khi thu nạp Xích Minh diễm và Hàn Nguyên chân thủy thì tốc độ tinh luyện pháp lực của hai phù trận nhỏ trong đan điền Nhạc Vũ lại tăng lên không ít khiến cho chân nguyên vốn có hạn của Nhạc Vũ lại trở nên dồi dào!

Kết quả trực tiếp có thể thấy được là Phong Loan kiếm, Bi Âm Đao và Tam Diệu Như Ý lôi châm đã có thể đồng thời sử dụng, thậm chí còn dư lực!

"Tu La hóa huyết!"

Trữ Vân lúc này đã đứng trước người Hoa Tập Nhân, một luồng huyết mang ngưng luyện vô cùng tạo thành một huyết thuẫn cao hai trượng chắn ngang trước đám châm bạc.

Chỉ là vật ấy trời sinh đã bị Lôi Lực khắc chế, khi một đoàn điện mang quét ngang về trước thì huyết thuẫn lập tức tan tành. Trữ Vân cũng phun máu tươi lùi lại, chỉ là trong nháy mắt huyết thuẫn đã được thân thể hắn hút vào.

Có được thời gian rảnh tay như vậy, Hoa Tập Nhân cuối cùng hoàn thành xong ấn quyết. "Môn" phía trước hắn lập tức sáng lên rồi từ trong xuất ra một uy áp khiến người ta hít thở không thông.

"Đây là khí tức của tu sĩ Nguyên Anh! Nhạc Vũ thực sự quá mức ngông cuồng, hôm nay nhất định vẫn lạc!"

Lam Chương Tuệ khẽ giật mình nhưng sau đó mừng rỡ. Nếu là lão quái Nguyên Anh ra tay thì hôm nay Nhạc Vũ không thể nào may mắn!

Trong nháy mắt sau đó, một đạo tử sắc nhân ảnh từ trong cửa xuyên ra, trong tay cầm một thanh kiếm màu đỏ lóng lánh, người và kiếm như hợp nhất như một luồng sáng đứng thẳng trong tâm trận.

"Quả nhiên là Diêm Chí, một chiêu này, cuối cùng là đã đến".

Nhạc Vũ lúc này hết sức bình thản, không chút phản ứng với sự vật quanh thân. Kiếm thế mặc dù sắc bén vô cùng nhưng tâm tình hắn không hề dao động, bình tĩnh chuyển động tâm niệm triệu hồi Ngũ Hành Tam Quang kính đến trước người.

Khanh!

Một tiếng vang bén nhọn tới cực điểm đột nhiên vang lên, trong nháy mắt Bi Âm Đao trên tay Nhạc Vũ đã đạt đến ngũ chuyển.

Kiếm thế của tử y nhân bị Ngũ Hành tam quang kính thoáng cản trở một lát. Ngay sau đó Ngũ Hành quang ba chướng đã bị kiếm khí màu đỏ bức đến tan rã triệt để, Ngũ Hành tam quang kính trước mặt Nhạc Vũ cũng bị đánh dạt sang một bên.

Tử y nhân cơ hồ đã chứng kiến thiên niên tuyệt thế đương thời bị một kiếm của mình đánh nát, bất quá hiện giờ ánh mắt lão đã sững lại.

Từ phía sau Nhạc Vũ, một thanh trường kiếm màu trắng bỗng nhiên lăng không đâm ra, giao kích với trường kiếm của lão. Lực lượng mũi kiếm đạt đến gần một ngàn bảy trăm thạch lực, cơ hồ không phân cao thấp với tu sĩ Nguyên Anh!

Ngay vào lúc trường kiếm màu đỏ của Diêm Chí bị bạt ra, cả người lão bất giác lùi lại thì Nhạc Vũ không chút biểu tình đánh ra một quyền.

Vốn Diêm Chí không thèm để ý, chỉ dùng pháp y trên người ngăn trở, song khi quyền thế của Nhạc Vũ tới gần thì lực lượng cuồng mãnh bộc phát khiến ngay cả thân thể Nguyên Anh của lão cũng vô cùng khó chịu thì lão mới chấn động.

"Làm sao có thể? Lực lượng này đạt tới 800 thạch lực! Hắn bất quá mới tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong mà thôi. Có thể nào có thể có lực lượng so với tu sĩ Kim Đan."

Linh lực trong tĩnh tu thất đột nhiên đại tăng, tựa hồ có một lực lượng cực lớn nào đó đang điên cuồng quán chú vào đây.

Thần sắc Diêm Chí nghiêm nghị, biết rõ đây là linh trận của Tử Vân Tiên Phủ bị lão dẫn động vào đây, chỉ cần chạy chậm là có thể bóp chết lão.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 388: Kế giết Nguyên Anh!

Không gian rộng lớn đến trăm trượng trong đại điện lúc này trở nên cực kỳ chật hẹp. Liên tục qua ba đợt giao kích khiến gió mạnh tung hoành trong thần điện, nếu không phải nhờ có linh trận giữ gì thì toàn bộ thạch điện cơ hồ đã sụp đổ.

Diêm Chí dưới quyền thế của Nhạc Vũ hơi lùi lại, hai chân khẽ điểm trên nền đá rồi lại một kiếm chém tới, từ thanh thế hay lực lượng đều vượt xa so với trước!

Đúng vào lúc này, lão lại thấy thanh bạch sắc trường kiếm lại một lần nữa phá không xuyên ra, nghênh đón một kiếm của lão.

Đinh!

Theo thanh âm ngân lên trong trẻo, thanh bạch sắc trường kiếm hóa thành muôn vạn sợi tơ quấn ngược trở lại hóa giải phần lớn lực lượng của Diêm Chí.

Lần này, kiếm trong tay Diêm Chí cảm nhận được lực lượng 3600 thạch!

"Làm sao có thể?"

Theo va chạm cường lực, Diêm Chí một mực cố gắng áp chế phản ứng linh lực, thân thể chấn động, cơ hồ mất đi khống chế khí huyết!

Bất quá càng khiến lão kinh dị hơn là chủ nhân của thanh bạch kiếm đột nhiên tăng gấp đôi lực lượng! Vào kích đầu tiên chỉ là một ngàn bảy trăm thạch lực thì kích thứ hai đã tăng lên tới 3600 thạch lực!

Nếu quả thật như vậy thì người vẫn ẩn giấu trong hư không này thật ra không muốn xuất toàn lực, muốn làm lão khinh thị chủ quan?

Hồi tưởng tình hình trước đó, Diêm Chí hiện giờ mới coi như hiểu rõ.

Lúc mới đánh lui chiếc gương đồng cổ quái kia thì bản thân lão đã như nỏ mạnh

hết đà. Vì vậy người này chỉ dùng một nửa lực lượng để lui địch, lúc này mới chính thức toàn lực ứng phó!

Chỉ vì phán đoán sơ suất đã khiến lão trễ đi thời gian nửa nhịp thở.

Nói ra thì cảm giác thật sự kỳ quái, chân khí truyền đến từ trên thân kiếm của người kia mặc khiến cho thần hồn của lão hết sức khó chịu nhưng phẩm chất lại không cao lắm, cũng không vượt qua phạm trù Linh Hư cảnh, chỉ là không biết tại sao lại có lực lượng kinh người như vậy. Vốn ngay cả lực lượng Kim Đan đỉnh phong phối hợp với pháp lực thì cao nhất cũng chỉ là 1400 thạch đến 2600 thạch mà thôi!

Diêm Chí cười lạnh rồi lập tức kiềm chế suy nghĩ, được 3600 thạch thì như thế nào? Lão tuy vừa mới tấn nhập Nguyên Anh không lâu nhưng nếu toàn lực thì cũng có thể đạt tới sáu ngàn thạch lực!

Bất kể một kích của người kia thế nào, trước mặt lão cũng chỉ là con sâu cái kiến.

Ánh mắt của lão đang chuẩn bị nhìn sang Nhạc Vũ, kiếm thế vẫn không suy giảm chém tới chiếc gương đồng khiến nó vỡ nát! Bảo vật này phát ra Ngũ Hành chướng lực tuy có thể khiến người khác giật mình nhưng từ kiếm đầu tiên của lão đã bị tổn hại, lúc này tiện tay đánh nát dĩ nhiên là thuận lý thành chương.

Nhưng vào lúc một kiếm của Diêm Chí hoành ngang chuẩn bị chém bay đầu thiếu niên kia thì con ngươi lão chợt co rút lại. Một ngàn đạo tơ bạc lại ngưng tụ lần nữa sau đó một kiếm đâm tới. Một kiếm này không chỉ có tốc độ kinh người mà trên thân kiếm ẩn ước ánh hồng, chân khí ngưng tụ tựa hồ không dưới kích vừa rồi.

Sắc mặt Diêm Chí tái nhợt, nỗ lực vận dụng đạo pháp cùng với pháp bảo tùy thân để ngăn cản.

Trong tiên gia đại trận bậc này, nếu như linh lực bản thân dao động càng mạnh thì phản chấn của đại trận hộ phủ cũng càng mạnh. Với lực lượng thân thể và thanh kiếm trong tay thì lão còn có thể miễn cưỡng khống chế pháp lực bản thân, chỉ khi nào sử dụng đạo pháp thì chỉ sợ trong nháy mắt đã bị chém giết tại chỗ! Một khi mất mạng rồi thì dù có thể đánh chết Nhạc Vũ cũng là được không bằng mất.

Diêm Chí suy nghĩ rất nhanh rồi cuối cùng vẫn phải bất đắc dĩ lựa chọn thối lui để tránh một mũi bạch kiếm kia. Trong lòng lão kinh nghi bất định, nếu là tu sĩ Kim Đan tầm thường thì chỉ cần một chiêu lấy cứng chọi cứng, mặc dù không chết cũng trọng thương vô lực tái chiến.

Vì sao người này lại có thể nhanh chóng hồi phục, trọng chỉnh kiếm thế như thế?

Lúc này đồng dạng khiếp sợ còn có Trữ Vân. Vừa rồi hắn tuyệt không nhìn lầm, thanh bạch sắc trường kiếm này cho dù là đặc thù hay đạo pháp trên thân kiếm đều tương tự thanh Thiên Ti Tuyết Kiếm của Mục Hi Ngọc, chỉ có bộ dạng hơi chút bất đồng, chiến lực lại càng cường đại hơn!

Chủ nhân thanh kiếm này là ai? Chẳng lẽ nói là khôi lỗi có hình dạng tương tự với Mục Hi Ngọc dưới đáy biển ngày nào?

365 cây ngân châm lại lần nữa như mưa sa công tới trước mặt. Nhạc Vũ tuy phân tâm sử dụng nhưng cả ba loại vũ khí đều vận dụng thuần thục tự nhiên. Bi âm đao đã biến sang lục chuyển, thanh âm thê lương khiến cả đám khốn khổ chống đỡ. Ngoài ra tay phải của hắn còn có thể điều khiển linh trận khiến cho Hoa Tập Nhân chỉ biết dùng Thập Phương Môn né tránh.

Vào lúc này, huyết thuẫn trước người Trữ Vân một lần nữa bị Tam Diệu Như Ý lôi châm nhanh chóng đâm xuyên qua.

Trữ Vân thiếu chút nữa quên ngăn cản, đến khi những cây ngân châm lập lòe lôi mang đến trước người mới thầm nghĩ một tiếng không ổn, cả người hóa thành một đoàn Huyết Quang, tứ tán thoát ly. Chỉ là lúc này mới biết né tránh, lại thực là quá muộn.

Lôi trận một khi hình thành thì vô số điện lưu to bằng cổ tay khuếch tán ra bốn hướng khiến hắn không thể chạy trốn. Huyết ảnh thân bị đánh tan hơn phân nửa. 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm vẫn đuổi sát không tha những Huyết Quang may mắn chạy thoát, phóng thích ra lôi điện, tựa hồ chỉ cần thêm một lát là có thể hoàn toàn kích diệt.

Trong lúc này, ngoại trừ Nhạc Vũ thủy chung vẫn đặt một phần tâm lực trên người Trữ Vân thì không một người nào chú ý đến hiểm cảnh của hắn.

Diêm Chí vừa bị bức lui thì lập tức có mấy chục đạo băng quang lam sắc phá không bay tới, trên đường khuếch tán ra hàn lực băng hệ làm xung quanh đông cứng lại.

"Băng Phách thần quang"

Diêm Chí cau mày, thầm nghĩ nữ đệ tử Băng Nguyệt tông này quả thực bất phàm, có thể tu luyện đại thần thông như vậy khẳng định tư chất tuyệt hảo. Tiền trình sau này thậm chí còn vượt qua Nhạc Vũ. Nếu không phải là Vân Mộng Tông cùng Băng Nguyệt tông ngày xưa cũng không có ân oán, trong ngắn hạn cũng không xung đột lợi ích, cộng thêm hôm nay thời gian không đủ thì có thể thuận tay chém giết.

Bất quá lúc này này ra tay là giúp mình đại ân!

Thân hình lão cực nhanh tránh được thanh bạch sắc trường kiếm, thuận tay đánh tan kiếm khí màu hồng truy đuổi. Tiếp đó khí thế lại bùng phát đánh ra một kiếm. Bất quá khi lão nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo, ẩn ước chế giễu của Nhạc Vũ thì hơi sững lại, đối phương dường như không hề có chút sợ hãi đối với sát cơ băng hàn đang lao tới.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao đến tuyệt cảnh như vậy mà tiểu tử này vẫn có thể tỉnh táo đến thế? Chẳng lẽ hắn cho là bản thân có thể tránh thoát hợp công của Băng Phách thần quang và một kiếm của mình? Hắc hắc! Nếu như lần này để hắn tránh được thì thật xấu hổ cho Diêm Chí đạt tới Nguyên Anh"

Diêm Chí vừa nghĩ đến đây thì sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Chỉ thấy Nhạc Vũ nhếch miệng rồi một đạo ngũ sắc quang mang từ trên người hắn phát ra đánh tan mấy chục đạo Băng Phách thần quang.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại thả bi âm đao ra, tay trái nhẹ nhàng vạch lên. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

"Là Ngũ Sắc Thần Quang! Trách không được kẻ này bình tĩnh như thế. Như vậy tiếp theo chắc sẽ là đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt Thần Châm, không tốt"

Tâm trạng của Diêm Chí lập tức trầm xuống tới cực điểm. Không chờ lão kịp phản ứng, hơn mười luồng kình khí hình châm có hai màu đỏ vàng đã hóa thành

mấy chục đạo quang cầu vồng như mưa đánh tới.

Kiếm thế của lão đang lúc phát huy tới cực điểm nên không thể nào né tránh, chỉ đành lựa chọn phương cách liều mạng đánh tan hơn phân nửa đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm.

Bất quá mười mấy mũi quang châm còn lại lập tức xuyên qua thân thể Diêm Chí rồi nổ bung tứ tán. Tuy lão đã tránh được những chỗ hiểm yếu nhưng vẫn tránh không khỏi một thân huyết nhục đầm đìa, không thể khống chế pháp lực khí huyết.

Trong chốc lát, chấn động linh lực trong cơ thể bạo tăng gấp trăm lần có hơn. Trong lòng Diêm Chí biết không ổn, cũng không còn cố gắng đánh chết Nhạc Vũ, xoay người chạy về bên phía Hoa Tập Nhân.

Nhìn qua bóng lưng của lão, Nhạc Vũ nhẹ giọng cười lạnh. Hắn mạo hiểm bố trí cục diện này vốn là để trừ khử Lam Chương Tuệ và Hoa Tập Nhân, thuận tiện lấy luôn siêu phẩm pháp bảo kia.

Nếu thật sự để bị ngươi mượn bảo vật này đào thoát, vậy ta còn như thế nào cướp đoạt ?

Tu sĩ Nguyên Anh , hắc! Một khi vẫn còn trong đại trận hộ phủ thì không thể nào phóng thích pháp lực quá Kim Đan, tu sĩ Nguyên Anh cũng chỉ như thế mà thôi!

Vô luận thực lực ngươi cường hoành như thế nào thì cũng vẫn lạc cho ta!

Theo tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Chiến Tuyết sau lưng triệt để phá không mà ra. Thiên Ti Tuyết Kiếm trong tay nàng lập tức hóa thành một cây trường thương đâm thẳng vào lưng Diêm Chí. Nhạc Vũ đánh ra một thủ ấn khu sử linh lực linh trận dưới chân đến mức cao nhất, ngưng kết thành hai không gian nhận ngăn cản đường đi của đối phương.

Sắc mặt Diêm Chí lập tức lại biến, lúc này lão cũng không thể kiềm chế chân khí, dứt khoát đánh ra một đạo kiếm quang phá tan hai không gian nhận. Ngay sau đó phất tay chặn lại một kích của Chiến Tuyết.

Bất quá vào lúc thân hình Diêm Chí thoáng ngưng trệ thì linh lực hội tụ bên

ngoài lại càng cường hoành. Đang lúc lão còn đang hoảng hốt thì từ đầu ngón tay của Nhạc Vũ tiếp tục mấy chục đạo đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm lặng yên ngưng tụ, trong nháy mắt kích phát.

Diêm Chí không quan tâm, xông đến trước người Hoa Tập Nhân, đầu tiên là đoạt lấy Thập Phương Môn rồi trong ánh mắt kinh hoàng của đồ tôn tóm lấy hắn vất về sau ngăn cản quang châm ngũ sắc.

Bản thân Diêm Chí vào lúc bắt đầu dùng linh thức tỏa định thời không loạn lưu để cưỡng ép phá vỡ không gian, chuẩn bị bước vào trong môn thì linh lực lôi hệ cuồn cuộn đã hóa thành một lôi thương cực lớn đâm xuyên qua lưng lão.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 389: Phân tích thủy linh

Hơn bốn mươi đạo quang châm đồng thời xuyên vào thân thể Hoa Tập Nhân rồi nổ tung khiến hắn tan nát thành những mảnh thịt vụn.

Sắc mặt Nhạc Vũ vẫn âm trầm. Hắn không ngờ tới, Diêm Chí sẽ ngoan tâm thủ lạt như thế. Sau khi lão nhìn ra nhược điểm của ngũ sắc quang châm thì lợi dụng đồ tôn tránh được kiếp nạn này.

Lực xuyên thấu của Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt thần châmcó thể nói là thần thông đệ nhất thế gian! Tuy nhiên lại có nhược điểm là lực sát thương chưa đủ.

Nhạc Vũ vốn cũng đã cải tiến, vào thời điểm kích phát Đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm sẽ khiến cho chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể tạm thời dừng lại khiến kết cấu quang châm bất ổn, sau một thời gian sẽ tự động phát nổ.

Hành động lần này tuy khiến cho uy lực của đại Ngũ Hành diệt tuyệt thần châm tăng nhiều nhưng lại khiến cho Diêm Chí có thể lợi dụng cơ hội.

Mắt thấy thân thể Hoa Tập Nhân đã tứ tán trong không trung, Diêm Chí bị lôi thương của tiên trận hộ phủ ngưng tụ đâm xuyên qua, sinh cơ đã tuyệt nhưng Nhạc Vũ cũng không hề có một chút vui mừng.

Tu sĩ Nguyên Anh này của Vân Mộng Tông quả thực là đã bị thương trí mạng, mặc dù có thể chạy ra Tiên Phủ thì chắc chắn cũng sẽ chết. Chỉ là hiện giờ một thân Nguyên Anh vẫn còn gắng gượng được một hồi, mang theo siêu phẩm không gian trọng bảo mà hắn thèm thuồng đã lâu đào tẩu!

"Đem Thập Phương Môn lưu lại cho ta".

365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm vốn đã diệt hơn phân nửa huyết ảnh thân của Trữ Vân, chỉ còn sót lại vài giọt huyết dịch, thừa dịp lão bị trọng thương, pháp lực hộ thân nhiễu loạn thì bắn vào một góc áo.

Nhạc Vũ nhìn qua rồi cũng không quản nhiều như vậy. Vào lúc Diêm Chí trốn vào trong môn định phá vỡ không gian để đi thì hắn lập tức đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang kịp thời chặn lại không cho linh lực không gian hội tụ.

"Chiến Tuyết hộ pháp cho ta !"

Lúc này trong thạch thất còn có Lam Chương Tuệ chưa chết. Nhạc Vũ cũng không muốn chiến đấu thêm, thuận miệng phân phó một câu rồi cầm lấy phiến thạch môn, đem Ngũ Sắc Thần Quang điên cuồng rót vào, dùng thế chẻ tre tiêu trừ hồn lực và pháp lực không biết của ai lưu lại trong đó. Cơ hồ cùng lúc, hệ thống trí năng và Diễn Thiên Châu bắt đầu phân tích để tế luyện vật này ở tốc độ cao nhất.

Vốn siêu phẩm pháp bảo bậc này vượt xa khỏi khả năng phân tích của hắn. Bất quá nhờ vào hồn lực ấn kí mà đối phương lưu lại khiến hắn có thể học được ảo diệu khu sử trong đó.

"Nguyên lai Thập Phương Môn có hai phiến chủ môn điều khiển, sau đó kết hợp với thập môn có thể tạo thành một đại trận vượt qua không gian, quả thực là bất phàm! Người luyện chế ra vật này chẳng những có thuật luyện khí lợi hại mà về phương diện trận phù cũng có thể sánh vai với tu sĩ tiên đạo".

Thầm than thở một hồi, Nhạc Vũ lợi dụng hồn lực tiến vào hồn ngọc bên trong ngưng tụ thành một loạt ấn phù.

Khó khăn lắm mới tế luyện được một nửa cánh cửa này thì hắn đã có thể cảm giác được chín cảnh cửa còn lại.

Diêm Chí lúc này đang dùng một cánh cửa chính khác để di chuyển, mục tiêu là bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ.

Nhạc Vũ lạnh lẽo quan sát, đẩy nhanh hơn quá trình ngưng luyện hồn phù, đem hết toàn lực gây ảnh hưởng đến chín cánh cửa còn lại. Diêm Chí tuy là tu sĩ Nguyên Anh, hồn lực vượt xa hắn nhưng hiện giờ đã kiệt quệ, cũng không thể tranh đua với hắn về phương diện này!

Sau một lát, Nhạc Vũ vừa mới khống chế đến cánh cửa thứ năm thì cảm giác hồn thức của hắn đã hoàn toàn mất đi liên hệ với năm cánh cửa còn lại.

"Lão cẩu này đúng là nhanh thật".

Sắc mặt Nhạc Vũ âm trầm như nước, sau khi triệt để tế luyện cánh cửa chính thì triệu hồi bốn cánh cửa còn lại bên người.

Mới vừa rồi hmặc dù hắn không biết rốt cuộc là nguyên nhân nào nhưng có thể đoán ra là nhất định do Diêm Chí sử dụng một bí pháp nào đó để cắt đứt sự liên hệ của hắn với năm cánh cửa còn lại.

Điều này khiến hắn nhất thời phiền muộn không thôi. Vốn hắn tính toán là Diêm Chí sẽ lợi dụng Thập Phương Môn chạy đến, cũng tính toán Hoa Tập Nhân tuyệt đối không bỏ lại Diêm Chí bị thương rời đi để bản thân có thể phát động Ngũ Sắc Thần Quang cướp lấy pháp bảo.

Điều duy nhất hắn không ngờ tới là Diêm Chí lại lấy Hoa Tập Nhân làm tấm mộc để ngăn cản.

Mặc dù hiện giờ hắn có thể phát động được năm cánh cửa nhưng uy năng kém xa khi còn đầy đủ mười cánh, hiệu dụng chỉnh thể không chỉ đơn giản là giảm đi một nửa mà thôi!

Điều này cũng có nghĩa là cự ly xuyên qua không gian bị giảm đi ba phần tư, thời gian và pháp lực phát động cũng kéo dài hơn rất nhiều.

Tổng hợp lại thì pháp bảo chỉ còn lại năm cánh cửa này tối đa chỉ có thể coi là một pháp bảo nhị phẩm mà thôi!

"Bỏ đi! Có vật này ở bên cũng coi là có thêm cơ hội sống rồi. Hơn nữa ngày sau, cũng chưa chắc sẽ không có cơ hội gom đủ. Lần này có thể đánh chết Diêm Chí, phá vỡ Thập Phương Môn đã là trọng thương Vân Mộng Tông. Cũng không thể quá tham"

Nhạc Vũ có chút bất đắc dĩ tự an ủi, sau khi bình tĩnh lại thì nhanh chóng lưu lại hồn thức trên bốn cánh cửa còn lại, sau đó thu lại sau lưng. Thời gian phát động pháp bảo hiện giờ tuy đã tăng lên rất nhiều nhưng nếu gặp phải trường hợp hắn bị tập kích không thể chống cự thì đầu tiên dùng vật này ngăn cản rồi dứt khoát trốn vào trong cửa cũng coi như là có sở đắc.

Đến lúc này hắn mới có thời gian xem lại tình hình xung quanh. Hoa Tập Nhân sớm đã bị quang châm đánh nát, Trữ Vân tuy lợi dụng Tu La hóa huyết chạy được nhưng những huyết ảnh còn lại trong phòng đều bị Tam Diệu Như Ý lôi châm đánh tan, nếu có thể may mắn còn sống thì nguyên khí cũng bị tổn thương!

Bây giờ hiện chỉ còn có Lam Chương Tuệ đang triền đấu với Chiến Tuyết.

Toàn bộ lực lượng của Chiến Tuyết hiện giờ cũng đã xấp xỉ Diêm Chí, tuy nhiên cũng không dám làm càn, chỉ có thể khống chế trong vòng vu lực chiến đấu với Lam Chương Tuệ. Hơn nữa vì còn cố kỵ Băng Phách thần quang nên mới không thể trợ giúp Nhạc Vũ.

Bất quá vào lúc Nhạc Vũ tế luyện xong năm cánh cửa đưa mắt nhìn sang thì sắc mặt Lam Chương Tuệ lại một lần nữa trắng bệch.

Nhạc Vũ cười lạnh, Tam Diệu Như Ý lôi châm bắn tới, bản thân cũng ngự không theo sau. Vào lúc Lam Chương Tuệ đang chật vật né tránh thì Nhạc Vũ không hề báo hiệu bỗng nhiên gia tốc, dưới sự trợ lực của Thiên Ti Tuyết Kiếm, một tay bắt được đầu nàng dí vào tường.

Lam Chương Tuệ vô ý thức muốn phản kháng nhưng Thiên Ti Tuyết Kiếm đã hóa thành muôn ngàn sợi tơ quấn lấy tứ chi, một số sợi còn đâm sâu vào phong tỏa kinh mạch toàn thân.

"Quả nhiên đã là Kim Đan".

Lúc đưa nội tức vào thăm dò trong thể nội của nàng thì Nhạc Vũ liền thấy một đan hoàn do nội tức ngưng tụ mà thành nằm trong đan điền, còn có chút hư hóa chưa thực chất. Nhìn những phù văn bên ngoài thì tu vi còn hạn chế.

Băng Hệ pháp lực trong đan điền của nàng không ngừng khuấy động, chắc hẳn có ý đồ tự bạo, chỉ là bị mấy chục sợi tơ vây khốn đan điền nên chỉ đành giẫy dụa bất lực.

"Ngươi là Hư Nhược Nguyệt của Băng Nguyệt? Ừ? Tựa hồ có chút không đúng"

Sau khi Nhạc Vũ thử phân tích xong thân thể của nàng thì phát hiện dung mạo của nàng cũng không phải là dịch dung mà hoàn toàn tự nhiên.

Hắn nghe nói Hư Nhược Nguyệt mỹ mạo khuynh thành, còn có danh xưng là Nguyệt Cung Tiên Tử. Mặc dù chỉ lời đồn nhưng chắc chắn dung mạo sẽ vượt xa người này.

Trong mắt Lam Chương Tuệ đã ánh lên vẻ tuyệt vọng, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi mắng:"Phi! Hư sư muội hôm nay sớm đã là cảnh giới cố đan, pháp lực vượt qua ta mấy lần. Đại thần thông sở tu càng vượt qua Băng Phách thần quang. Ngày khác nhất định có thể thay ta đem ngươi tru sát tuyết cừu".

Nhạc Vũ nghe vậy không hề có chút để ý, chỉ là thoáng kinh ngạc về tốc độ tu hành của Hư Nhược Nguyệt, cũng cảm giác tò mò về đại thần thông mà nàng kia tu luyện. Thần thông hàn hệ vượt qua được Băng Phách thần quang là gì.

Chỉ là ý nghĩ này vừa thoáng qua đã bị hắn dứt khoát vứt bỏ.

Nếu bàn đến tốc độ tu hành, đợi đến lúc hắn đem phù triện sở đắc từ hơn mười tu sĩ Nguyên Anh nhập vào cốt tủy tế bào thì còn ai có thể so sánh được với hắn?

Về phần thần thông, vô luận là Ngũ Sắc Thần Quang hay đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm đều là đại thần thông thượng cổ. Mặc dù Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết kèm theo Băng Diễm tuyệt quang, được Ngũ Hành phù trận của hắn tăng cường thì uy lực cũng đủ vượt qua Băng Phách thần quang một bậc. Thử hỏi thế gian này còn thần thông nào có thể ngang bằng?

Ngược lại sau khi phân tích thân thể nữ tử này, trên mặt Nhạc Vũ lộ ra mấy tia kinh hỉ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

"Nữ tử này là thủy linh thân thể! Trách không được có thể luyện thành Băng Phách thần quang."

Dùng ước chừng nửa canh giờ để hoàn thành phân tích thân thể Lam Chương Tuệ thì cầu trận phù văn tiểu hình thủy hệ trong đan điền của hắn đã hình thành thêm mấy phù văn, cân bằng với cầu trận hỏa hệ, tốc độ gia tăng pháp lực của hắn cũng nhanh hơn mấy phần.

Nhạc Vũ hơi lộ ra vẻ vui mừng, nhìn lại Lam Chương Tuệ đang oán độc trừng mắt với hắn. Tiếp đó hắn cũng không nhiều lời trực tiếp rót luôn pháp lực vào đầu nàng đánh chết.

Ngay sau đó hắn nhìn sang nhẫn trữ vật trên tay Lam Chương Tuệ. Vào lúc hồn lực của chủ nhân vừa tán đi thì hồn thức Nhạc Vũ nhanh chóng thăm dò vào trong đó, phát giác bên trong có hai pháp bảo nhị phẩm.

Tiếp đó Nhạc Vũ đột nhiên mừng rỡ lấy ra một khối hồn ngọc, vừa tiếp xúc thì sắc mặt trở nên vô cùng cổ quái.

Trong khối hồn ngọc này có ghi chép lại một bộ pháp quyết có thể tu luyện Băng Phách thần quang tới tầng thứ mười.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 390: Diêm Chí thân vẫn

Ở bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ, Diêm Chí vừa theo "môn" xuyên ra, sau đó liền miệng phun máu tươi, ngồi xếp bằng trên đất.

Trước ngực của lão đã bị lôi điện đánh thủng một lỗ lớn, ngũ tạng dập nát, một đoạn xương cột sống cũng biến mất. Bên trong thân thể, lôi lực vẫn không ngừng tàn phá, muốn chữa thương là cực kỳ gian nan.

"Diêm Chí ta tung hoành Ký Châu bốn trăm năm, không ngờ kết quả lại chết trong tay một tiểu tử chưa đến hai mươi! Ngũ Sắc Thần Quang, đại Ngũ Hành Âm Dương diệt tuyệt Thần Châm, hắc hắc! Rất tốt, rất tốt. Lần này tuy là chết ở đây nhưng cũng không oan uổng. Chỉ tiếc đánh giá thấp thực lực kẻ này, chẳng những khiến cho bản thân vẫn lạc mà còn không bảo toàn được Thập Phương Môn, trở thành tội nhân tông môn"

Diêm Chí cũng không tiếp tục trị thương, chỉ hết sức ổn định thần hồn, không để ý thức của mình mất phương hướng trong ảo cảnh. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

" Thập Phương Môn tuy là còn chỉ còn lại có năm phiến nhưng không thể để mất trong tay mình, cần được mau chóng tìm được Lê sư huynh, đem bảo vật này phó thác cho hắn!"

Lúc lão đem hết toàn lực đưa hồn thức ra xa cốc khẩu thì thần sắc chợt động, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, phát giác trên miệng vết thương của thân thể có mấy giọt huyết dịch đang muốn xâm nhập!

"Một cái con sâu cái kiến lại cũng dám thôn phệ máu huyết của ta, cũng không sợ ăn quá no?"

Vận chuyển pháp lực bức những huyết dịch tràn đầy linh lực quỷ dị ra khỏi thân thể, Diêm Chí định thuận tiện đem chúng thiêu thành tro, nhưng trong khoảnh khắc lại đổi ý.

"Hắc! Thái Huyền tông cũng dám tự xưng chính đạo, ngay cả đệ tử dám tu luyện Huyết Hà cũng không biết được. Bất quá xem Huyết Tu La thân của hắn đã có chút ít hỏa hầu, đến lúc này vẫn có thể bảo trì lý trí, cũng có thể coi bất phàm. Người này tương lai tiền đồ khó dò, chỉ sợ cũng khó là đối thủ của tiểu tử kia. Chỉ là ân oán giữa hắn và Nhạc Vũ nan giải, hôm nay mình cho hắn một cơ hội. Nếu hắn có thể tu luyện Huyết Hà công đến cảnh giới cuối cùng, đạt tới Bất Tử Bất Diệt thì ít nhiều cũng có thể khiến Nhạc Vũ đau đầu"

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Diêm Chí cong ngón búng ra mấy giọt máu của bản thân nhập vào đám huyết dịch rồi quăng ra xa.

Sinh cơ của lão giờ đã tuyệt, giữa lại máu huyết cũng vô dụng. Nếu là tình nguyện, cũng có thể trợ giúp tu vi người này tiến nhanh, trực tiếp bước vào Kim Đan. Chỉ là với bản tâm Diêm Chí không muốn di thể của mình bị người khác chà đạp như vậy.

Cái mấy giọt tinh huyết này đã đủ khiến kẻ kia hồi phục thương thế. Chỉ là Trữ Vân có thể thành công thôn phệ chúng mà có bị cắn trả hay không thì không liên quan đến Diêm Chí.

Vừa xử lý xong việc này, trong lòng Diêm Chí khẽ động bắt đầu tìm kiếm sư huynh của lão. Theo sự vận chuyển của ngũ phương môn, chỉ một lát sau đã có một lão nhân đầu bạc vượt qua cổng không gian đứng trước mặt. Lão vừa nhìn thấy Diêm Chí đã nhíu mày:"Trách không được lúc nãy ta thấy nóng ruột, Diêm sư đệ sao tổn thương thành bộ dạng như vậy, là người phương nào gây nên?"

"Nhạc Vũ, ngũ…"

Vừa nói đến đây, sắc mặt Diêm Chí đã đỏ bừng, không áp chế nổi tinh huyết tinh nguyên, toàn bộ tán loạn ra, thân thể cũng nhanh chóng vỡ vụn. Thần hồn của lão vừa ly thể thì bị một hấp lực to lớn dưới lòng đất kéo đi.

Diêm Chí liều mạng giãy dụa, lộ vẻ bất đắc dĩ. Vị Lê sư huynh trước người lão thấy thế nhíu mày nhưng cũng không cố sức lưu lại thần hồn của Diêm Chí mà lấy ra một bình sứ nhỏ lên thần hồn của sư đệ mấy giọt ngọc dịch tràn đầy linh lực khiến nó càng thêm ổn định.

Tuy trong lão rất muốn biết chuyện xảy ra trong Tử Vân Tiên Phủ, cũng biết

Diêm Chí rất không cam lòng, nhưng lại không muốn chậm trễ sư đệ chuyển thế trùng tu. Dù sao ở lại đây trễ thêm một khắc thì Diêm Chí chuyển thế liền khó khăn một phần.

Đến khi thần hồn của Diêm Chí rời đi, lão giả đầu bạc liền nhìn về thi thể trên mặt đất.

"Miệng vết thương có dấu vết thiêu đốt, chắc là dò lôi pháp tạo ra. Có thể ở một kích diệt sát Nguyên Anh, chỉ có thể đại trận hộ phủ. Diêm sư đệ cực kỳ không khôn ngoan, linh trận trong này chính là do chân tiên thượng cổ bố trí, tu sĩ Nguyên Anh như chúng ta sao có khả năng chống lại?"

"Ừ? Không đúng! Diêm sư đệ cũng tinh tường tình hình trong Tiên Phủ. Với tính cách của hắn, không thể có khả năng đã biết rõ như thế mà vẫn cưỡng ép vận dụng pháp lực. Trừ phi là bị người cưỡng bức, chẳng lẽ là Nhạc Vũ? Đáng tiếc! Trên miệng những vết thương cũng không lưu lại dấu tích linh lực nên cũng không biết là do thần thông nào tạo ra"

Lão giả đầu bạc tuy cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều, đến khi bắt đầu quay sang cánh cửa chính của Thập Phương Môn bên cạnh thì đột nhiên biến sắc.

"Thập Phương Môn làm sao lại chỉ còn lại có năm phiến? Mới vừa rồi Diêm sư đệ nói đến chữ ngũ, chắc là chỉ việc này? Rốt cuộc là người phương nào đoạt đi? Chẳng lẽ đã bị người khác phá hủy, hoặc cũng liên quan đến Nhạc Vũ?"

Trầm ngâm một lát, lão giả đầu bạc độn nhập vào hư không chuẩn bị ly khai. Lão không biết tình hình hiện giờ bên trong Tử Vân Tiên Phủ ra sao, bất quá nếu như Diêm Chí đã chết, Thập Phương Môn cũng chỉ còn lại một nửa vậy thì bọn người Hoa Tập Nhân chắc cũng tiền đồ khó lường!

Từ lúc đến Bắc Hoang, lão đã nghe nói tới kẻ này tâm ngoan thủ lạt, chiến lực cường hoành, lúc này sao có thể nương tay với đệ tử của Vân Mộng Tông.

Ở lại đây lâu cũng vô ích, sau khi Diêm Chí chết thì Ký Châu nhất định đại biến sắp tới. Lão có thể về sớm Vân Mộng Tông thêm một khắc là có thể chiếm thêm một phần tiên cơ.

Ngay vào lúc lão giả đầu bạc rời đi, tại lối vào của Tử Vân Tiên Phủ, Cung Trí

cũng đang nhìn về đỉnh núi phía xa lộ vẻ đăm chiêu.

Vị tu sĩ Nguyên Anh dẫn đội của Vân Mộng Tông sau khi tới đây thì độn nhập hư không, đến giờ vẫn chưa trở về.

"Lê Nộ cũng không biết đi nơi nào? Thời gian rời đi cũng quá lâu rồi, còn có Thập Phương Môn chẳng phải là bị tên tiểu tử họ Hoa kia đưa vào Tử Vân Tiên Phủ sao? Chẳng lẽ nói là để ám toán Vũ nhi? Thập Phương Môn mới vừa xuất hiện trở lại tựa hồ có chút không đúng, linh lực chấn động yếu đi rất nhiều"

Tuy lão biết thực lực Nhạc Vũ mạnh mẽ tuyệt đối, có thể so với tu sĩ Kim Đan, lại có đại thần thông hộ thân nhưng Cung Trí cũng không khỏi lo lắng.

Nếu Vân Mộng Tông thực sự động thủ, tình hình Nhạc Vũ quả thật nguy hiểm. Thực lực tu sĩ Nguyên Anh vượt qua Kim Đan gấp trăm lần. Mặc dù không thể vận dụng tự nhiên trong Tử Vân Tiên Phủ nhưng cũng không phải để tu sĩ Kim Đan địch lại, chẳng biết Vũ nhi có thể ứng phó hay không?

Ngay tại lân cận Cung Trí cũng có mấy ánh mắt đồng dạng nhìn lên đỉnh núi. Chỉ là thần sắc trong mắt mấy người này khác nhau, phần lớn mang theo phỏng đoán, có hai người lộ vẻ kinh nghi bất định --

"Rõ ràng thật là Băng Phách thần quang"

Sau khi xác nhận công pháp trong hồn ngọc chính là Băng Phách thần quang, Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc rồi mới đem bộ công pháp này ghi nhớ lại.

Tuy hắn không dùng được thần thông này, bất quá có thể giao cho Nhạc Băng Thiến tu luyện, cái này cũng xem như một loại đại thần thông. Ngày sau nếu có cơ duyên lấy được các công pháp tốt hơn như Huyền Minh Thần Quang, Hàn Phách Huyền Băng Chưởng thì vẫn có thể thành công chuyển tu.

Hơn nữa nếu như hắn nghiên cứu kỹ công pháp này thì chưa hắn không có chỗ hữu dụng.

"Sư phụ của mình sinh ra quá muộn, không có cơ hội sống ở lúc khai thiên để tìm hiểu thiên cơ khiến cho Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết còn nhiều chỗ chưa đủ. Nếu mình có thể phân tích công pháp này biết đâu lại có bổ sung. Mình đã có thần thông Băng Hệ, về phần hỏa hệ chẳng phải là có Kim

quan hỏa xà, biết đâu có thể phối hợp"

Nghĩ đến điểm này, Nhạc Vũ liền có ý định hàng phục con yêu thú kia. Nếu như có thể thuần dưỡng nó thì có thể học được Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, quả thực nhất cử lưỡng tiện cuối cùng nhất ảo diệu.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại nghĩ tới tình huống mới vừa rồi lúc chiến đấu sinh tử với Diêm Chí. Lúc ấy hắn kích phát ra Đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm thì trong hai phù trận thủy hỏa đều có một pháp lực tự động thêm vào gia tăng rất nhiều uy lực cho quang châm, không biết nguyên nhân do đâu.

Nhạc Vũ ẩn ước có một phỏng đoán.

"Nếu có thể tiến hành tương tự như lúc luyện Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, ngưng luyện thành cầu trận phù văn ba hệ thổ hỏa kim thì không biết kế tiếp Ngũ Sắc Thần Quang của mình sẽ có biến hóa gì? Có thể tăng thêm một bậc uy lực hay không? Hắc! Chỉ là mong ước mà thôi, chưa nói đến công pháp này nếu như không có tu vi tiên đạo thì tuyệt khó sắp xếp vạn toàn, ngay cả vật tiên thiên cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nếu không phải là Tử Vân đạo nhân sớm có an bài thì dù mình có tìm khắp thiên hạ cũng không ra Càn Li chân diễm và Thái Huyền chân thủy"

Lắc đầu, Nhạc Vũ dứt bỏ ý nghĩ hão huyền đó rồi tiếp tục kiểm tra nhẫn trữ vật của Lam Chương Tuệ.

Nguyên hắn cũng không có hy vọng gì thêm nhưng sau đó lại tiếp tục kinh ngạc. Trong một góc của nhẫn trữ vật, hắn tìm được hơn hai mươi viên linh thạch nhất phẩm và hai tờ Đại Diễn phá cấm thần phù.

Nhạc Vũ kinh ngạc một lát rồi liếc về giá gỗ trong góc phòng.

"Những thứ này chắc là do Lam Chương Tuệ lấy ở đây, đều có tác dụng rất lớn với mình"

Cẩn thận cất mấy thứ này vào nhẫn trữ vật, trên mặt Nhạc Vũ rốt cuộc lộ ra mấy phần vui mừng.

Trong mắt hắn, giá trị của linh thạch và Đại Diễn phá cấm thần phù còn vượt qua cả mấy pháp bảo nhị phẩm. Linh thạch vừa có thể tăng cường đại trận hộ sơn

Quảng Lăng Tông, cũng có thể dùng để luyện bảo. Hai tờ thần phù thì lại cho tiếp hắn hi vọng tìm thấy Huyền Hạo Đan trong tiên phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 391: Gạt bỏ hậu hoạn

Thuận tay thu lại hai Tu Di Giới của Trữ Vân và Hoa Tập Nhân, Nhạc Vũ cũng không có tâm trạng xem đến.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ liền cảm thấy phiền não

"Sự tình hiện giờ có chút phiền phức, vốn là ý định đem bốn người này chém giết một lượt nhưng giờ lại thoát đi hai. Người sống thì cũng thôi nhưng Ngũ Sắc Thần Quang của mình tốt nhất không thể bạo lộ. Ngoài ra còn chuyện mình tru sát Lam Chương Tuệ, ngoài mặt Quảng Lăng tông cùng Băng Nguyệt tông vẫn còn là minh hữu. Việc này nếu như lan truyền ra ngoài coi như là lập tức trở mặt. Vào lúc này tuyệt đối không thể cho Thái Huyền tông nhân cơ hội"

"Trữ Vân thì cũng thôi, lúc mình sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang cùng đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm thì hắn đã sớm trọng thương, chỉ còn lại hơn mười giọt huyết dịch linh thức cực kỳ hạn chế, chắc là không nhìn được gì. Nếu hắn có biết thì cũng không dám tiết lộ vì Huyết Hà công so với chuyện của mình thì càng không quang minh chính đại! Bất quá trước lúc người này có thực lực thoát ly che chở của Thái Huyền tông thì vẫn phải đánh chết mới thỏa đáng!"

"Về phần Diêm Chí ngược lại mới đáng lo. Lẽ ra theo thương thế của lão thì sớm đã vong mạng. Chỉ là với thân thể Nguyên Anh của lão không biết chống chọi được đến mức nào? Chỉ sợ vạn nhất lão chờ được đến lúc đồng môn tìm đến"

Nhạc Vũ cân nhắc qua rồi vận chuyển pháp lực, triệu ra mấy đạo hồng hỏa diễm đốt sạch dấu tích trong tĩnh tu thất, kể cả thi thể của Lam Chương Tuệ để tránh khả năng bộc lộ đại thần thông của mình mới thôi.

Vào lúc cưỡng đoạt Thập Phương Môn, Diêm Chí vì để cắt đứt liên lạc giữa hắn và năm cánh cửa kia mà đã hao phí qua một lần pháp lực. Về sau còn sợ hắn tìm được nên tất nhiên sẽ chuyển đi sang một không gian khác, không để hắn tìm được tọa độ.

Dù vậy thì chỉ cần khả năng một phần vạn cũng phải chuẩn bị chu đáo phòng ngừa.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ đem hồn thức tản ra, thông qua Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm thì hiện giờ hắn đã có thể khống chế đến hơn nửa linh trận của động phủ, dĩ nhiên nhẹ nhàng phóng linh thức dò xét ra ngoài.

"Đây là Đinh Di cùng đệ tử Băng Nguyệt tông?"

Nhạc Vũ có chút giật mình vì hiện giờ đến gần tĩnh tu thất chính là hơn mười nữ đệ tử của Băng Nguyệt tông. Cũng không biết các nàng dùng loại pháp bảo gì mà có thể bảo vệ mười người chưa từng li tán.

Trong lòng hơi nghĩ lại, Nhạc Vũ liền biết trong lúc Lam Chương Tuệ định thử nghiệm thao túng linh trận ở đây chắc đã có thông báo qua với đồng môn.

Sát cơ thoáng hiện trong mắt hắn, tuy nhiên trong chốc lát sau đã bình ổn, bắt đầu điều khiển ảo trận dẫn một đoàn bên Minh Phàm của Cô Sơn Tông đến chỗ phương vị của nữ đệ tử Băng Nguyệt tông.

Hai tông môn này vào lúc trước đã kịch chiến với nhau, chỉ cần lấy ảo trận châm ngòi thì có thể khiến cho lại xảy ra một hồi đại chiến. Nếu như đám đệ tử Băng Nguyệt tông chết ở trong tay đám người Minh Phàm thì còn tốt hơn nhiều so với hắn ra tay!

Hồn thức tiếp tục khuếch tán, rồi sau đó linh giác của hắn phát hiện đến một nhân ảnh thì đột nhiên sáng mắt bước vào cổng không gian rồi lập tức xuất hiện bên ngoài tĩnh thất.

Phong Loan kiếm hướng về nhân ảnh kia lao tới. Vào lúc đối phương giật mình ngăn cản thì Nhạc Vũ dưới sự yểm hộ của ảo trận đã lặng yên tiềm hành tiến sát xuất ra một luồng chân khí đánh ngất.

"Không Gian Chi Môn này thật sự hữu dụng! Đáng tiếc chỉ còn lại năm cánh cửa. Nếu không chờ lúc mình đạt đến Kim Đan thì trực tiếp dùng cho trong chiến đấu, có thể tùy ý xuất nhập trong vòng vài trăm dặm"

Thoáng tiếc nuối thêm một lát, Nhạc Vũ bắt đầu đem hết toàn lực phân tích người thanh niên tên là Vân Kim này.

Sau một lát, Nhạc Vũ khẽ gật đầu.

"Người này quả nhiên là Kim Linh thể, không trách vào hai tháng trước lại có thể phát ra kiếm khí kinh người như vậy. Thể chất này tuyệt hảo để tu kiếm! Hiện giờ trong ngũ hành thể mình chỉ còn thiếu Một Linh thể!"

Tiếp qua gần nửa canh giờ, Nhạc Vũ hoàn thành phân tích rồi thả Vân Kim ra, thoát khỏi phạm vi ảo trận.

Theo tay hắn triệu hồi, 3600 Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm hô ứng quay về. Nhạc Vũ phẩy tay bước ra đại môn bên ngoài quảng trường cẩm thạch ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Lần đại chiến này tuy hung hiểm, bất quá trên ngườiNhạc Vũ không hề có chút thương tích. Nhờ vào pháp lực dồi dào, hắn có thể sử dụng đồng thời Phong Loan kiếm, Bi Âm đao và Tam Diệu Như Ý lôi châm cùng lúc, còn có dư lực điều khiển linh trận và Ngũ Hành ba quang kính.

Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết mang lại tiện nghi rất lớn cho hắn, từ đó có thể xuất ra át chủ bài Băng Diễm tuyệt quang đền bù cho việc tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang chưa đủ!

Duy chỉ có lúc sử dụng Ngũ Hành ba quang kính chống cự hai chiêu kiếm của Diêm Chí thì khiến thần hồn bị thương nhẹ. Chỉ là vật này hắn cũng chưa luyện hóa hoàn toàn, chưa ký thác bản thể hay nguyên thần vào đó nên hao tổn cũng có hạn, phục dụng vài viên Ôn linh đan là khôi phục hoàn toàn.

Ngược lại hắn lo lắng cho Chiến Tuyết. Với thân thể Huyền sát chiến thi, thêm vào thân phận Vu Thần thì lẽ ra nàng không sao, nhưng một kiếm của Diêm Chí dù sao cũng là toàn lực!

Bất quá khi Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò vào Thông U châu thì vẫn dễ dàng liên hệ với Chiến Tuyết. Hắn phát hiện nàng chỉ có chút suy yếu, ngoài ra không có gì đáng ngại, bất giác cảm thán thân thể Vu Thầnảo diệu, quả nhiên không dưới tu sĩ.

"Theo truyền kỳ thượng cổ, tất cả những Vu Thần sau khi chính thức Phong Thần thì thực lực không kém tu sĩ Kim Đan quả nhiên không sai. Phối hợp với

phương pháp rèn luyện Huyền sát chiến thi thì có thể đem tổng lực lượng lên ba ngàn thạch lực, điều này thật sự kinh khủng!"

Nhạc Vũ thoáng tính toán một phen, sau đó phát hiện nếu mình thành công Kết Đan, khi đó nếu như được Chiến Tuyết tăng thêm vu lực thì mặc dù không bằng nàng nhưng cũng không kém quá xa!

"3000 thạch lực ah"

Nhạc Vũ nói một câu vẻ mong chờ rồi lấy lại tinh thần, vừa lúc nhìn thấy Vân Dật từ trong cửa bước ra.

"Bên ta mới tiến vào tĩnh thất thì thấy đã có người tiến vào đó trước.

Vân Dật vừa đi ra khỏi cửa liền tiến thẳng đến chỗ Nhạc Vũ, ánh mắt nhìn vẻ ý vị thâm trường:"Sau đó ta lại thử điều khiển chỗ trung tâm linh trận, kết quả phát hiện không thấy Hoa Tập Nhân của Vân Mộng Tông và nữ tử kia của Băng Nguyệt tông. Trong nhóm người vào đây, ngoại trừ ngươi thì đây là hai người ta chú ý nhất, người khác cũng không có bản lĩnh động vào họ.

Nhạc Vũ biết rõ người này đang muốn hỏi hai người kia có phải bị hắn giết hay không, phản ứng của hắn chỉ là nhìn đối phương cười nhẹ, sau đó ngự kiếm bay ra động phủ.

Việc này hắn cũng chẳng thể dấu giếm. Tin tức Diêm Chí vẫn lạc, Thập Phương Môn bị tách ra sớm muộn lan truyền, muốn dấu diếm cũng không được. Về phầm Lam Chương Tuệ thì nếu như Băng Nguyệt tông không tìm thấy người cũng sẽ quy cho hắn.

Nhưng muốn Nhạc Vũ cứ như vậy thừa nhận thì có chút không tình nguyện, cứ để mặc cho đối phương suy đoán mới tốt.

Ngự sử Minh Dương kiếm bay nhanh về đan thất, Nhạc Vũ quan sát tình hình mấy người Nhạc Hàn quả nhiên thấy Vân Nhạc vẫn đang "tận chức trách" chiếu cố cho ba đồng môn của mình.

Cười nhạt một tiếng, Nhạc Vũ cũng không để ý tới bọn họ mà tiến thẳng vào trung tâm điện đường. Những nguy cơ khiến hắn canh cánh hiện giờ cũng đã bị loại bỏ, đây chính là thời điểm dựa vào long linh quả để Kết Đan .

Bất quá ngay vào lúc Nhạc Vũ mới vừa bước vào linh trận truyền tống thì trong lòng chợt động, nhìn xuống dưới chân vẻ suy nghĩ.

Vừa rồi đoạt được thêm hai tờ Đại Diễn phá cấm thần phù đã cho hắn một lời cảnh báo.

Mấy tấm thần phù do tiên nhân chế tạo đã có thể khiến cho linh trận cấm chế ở đây gặp phiền toái. Hơn nữa tu vi của chủ nhân Tử Hiên động trong Tử Vân Tiên Phủ cũng bất quá chỉ là bậc trung, còn có hơn mười mấy người có thể so với linh tiên tồn tại.

Trong Tử Hiên phủ đã có Đại Diễn phá cấm thần phù, vậy trong các động phủ còn lại sao không có thủ đoạn phá trận khác?

Mới vừa rồi trong Tử Vân Tiên Phủ đã tìm được Luân Hồi bàn, tất nhiên sẽ làm cho chư tông Trung Nguyên tăng thêm hứng thú. Nếu có thể thu thập càng nhiều thủ đoạn phá trận hơn nữa thì sau này nhất định còn có chỗ để thử nghiệm.

Hắn vốn cho là linh trận truyền tống ở đây không hề có sơ hở nhưng hiện giờ xem ra lại khó bảo toàn vạn toàn.

Khẽ nhướng mày, Nhạc Vũ dứt khoát thôi không sử dụng linh trận truyền tống, trực tiếp dùng Ngũ Phương Môn, tập trung lên bầu trời ghi nhớ tọa độ.

Đến khi hắn điều khiển một cánh cửa định phá không đi vào tiên phủ thì quả nhiên có một lực lượng bài xích cực mạnh khiến hắn không thể tiến vào.

Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, chuyển đổi Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể bắt chước thành Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, lần này quả nhiên là thông suốt, cứ thế dễ dàng tiến vào Tiên Phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 392: Phục dụng thiên đan

"Đã có Ngũ Phương Môn có thể giúp mình tùy ý xuất nhập nơi đây vậy thì không cần truyền tống trận này nữa!"

Nhạc Vũ không chút do dự tiến thẳng vào Lục Y Viên phá hủy linh trận trong đó rồi quay lại chỗ đình viện trước cổng lấy Sơ Tam ra.

Nhạc Vũ dùng một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đưa vào trong cơ thể Sơ Tam, không lâu sau thì nhíu mày suy nghĩ.

Dược lực của đan dược mà Cung Trí cho Sơ Tam phục dụng tuykhông kém, lại còn có thể rèn luyện thân thể. Bất quá dược hiệu khiến cho Sơ Tam ngủ say cũng càng cường đại, hơn nữa hiện giờ đã bị thân thể của nó hoàn toàn hấp thu, ngay cả Nhạc Vũ muốn dùng năng lực phân tích giải trừ cũng là không thể.

Hắn vốn có ý định cùng nhau phục dụng Long Linh đan để Độ Kiếp nhưng với tình hình của Sơ Tam hiện giờ thì cũng chỉ đành chờ một tháng sau rồi hãy nói.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Nhạc Vũ dứt khoát thôi không quan tâm, dùng 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bày ra một linh trận quanh đình viện, sau đó lại dùng Tam Diệu Như Ý lôi châm phân bố thành một ma trận từ trường cực lớn tùy thời có thể phát động.

Kỳ thật lúc này tất cả linh trận truyền tống bên trong tiên cung đã bị hắn phá hủy. Thập phương môn cũng đã bị hủy đi một nửa, cơ bản không ai có thể vào đây. Chỉ là với tính cách của Nhạc Vũ từ trước đến giờ vẫn đề phòng vạn nhất.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lấy ra long linh quả. Nhìn qua tiểu quả hoàn toàn bình thường, không hề có một chút linh lực dao động này, trong mắt hắn không khỏi xẹt qua mấy phần chờ mong.

Long linh quả sở dĩ có thể vang danh tứ phương, đương nhiên không chỉ có hiệu dụng tăng tiến tu vi mà còn có đủ thứ dị năng trong truyền thuyết. Chẳng hạn sau

khi phục dụng có thể đạt được một số dị năng của chân long, cũng không cần quá lo lắng Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhạc Vũ đem chân khí ngưng tụ thành một đạo tơ nhận sắc bén cạo đi lớp vỏ màu vàng thì khiến phát ra một luồng hương nồng đậm thơm ngát, linh lực xung quanh đột nhiên bạo tăng đến gấp trăm lần.

Cùng lúc đó, hai thi thể chân long bên ngoài tiên phủ cũng ngâm lên từng đợt khiến lòng người sợ hãi.

"Cái này đúng là rồng ngâm! Thật là lợi hại, cự ly xa như vậy, thêm vào linh trận ngăn trở cũng thiếu chút đánh tan thần hồn của mình. Bất quá cũng không nghĩ là trong hai long thi này vẫn còn thần hồn. Nếu để những tu sĩ đại thừa vẫn muốn tìm kiếm đào tạo kiếm linh thì chắc sẽ điên cuồng nhào tới! Đây chính là linh thể yêu tiên chân long hàng thật giá thật"

Nhạc Vũ ổn định tâm thần rồi cũng không để ý. Cho dù hai chân long này đáng sợ thế nào thì hiện giờ cũng đã chết đi, không làm gì được hắn. Về phần tế luyện Kiếm Linh thì ngay cả mấy vị sư tổ Nguyên Anh trong tông môn cũng chưa có bản sự.

Vừa hơi chút thích ứng trùng kích của tiếng rồng ngâm, Nhạc Vũ nhanh chóng đem một nửa linh dịch rót vào thạch bình đã sớm chuẩn bị. Sau đó đánh ra vô số pháp quyết để ngăn không cho linh lực của dịch quả tán xuất.

Làm xong hết thảy, Nhạc Vũ không khỏi liếc về Sơ Tam một cái. Thạch bình trong tay hắn là vật tốt nhất để bảo tồn linh dược, tuy nhiên vẫn còn lâu mới đủ phẩm chất bảo tồn dịch quả lâu dài. Biện pháp này của hắn cũng chỉ là tạm thời, hy vọng Sơ Tam có thể tỉnh lại vừa kịp.

Trong lòng suy nghĩ nhưng hai tay hắn vẫn không chút ngừng nghỉ, trong nháy mắt lấy ra từ trong Tu Di Giới hơn ba mươi loại linh thảo.

Tiếp đó hắn dùng pháp lực ép ra dược dịch, trộn với dịch quả của Long linh quả rồi uống một hơi cạn sạch.

Sở dĩ tăng thêm dược dịch này không phải là hắn muốn làm chậm đi dược tính. Bản thân dịch quả long linh quả dịch này cực kỳ ôn hòa, gọi là thiên đan nên không cần động chút tay chân. Nhạc Vũ làm như vậy chính là để rút ngắn thời

gian phát huy dược tính, hiệu quả càng thêm mạnh hơn!

Dịch quả khi mới vừa vào miệng thì như uống rượu nguyên chất. Bất quá chỉ sau một lúc thì có cảm giác như muốn nổ tung, áp suất linh lực đột biến đến trăm ngàn lần bộc phát trong cơ thể Nhạc Vũ, ngay sau đó các thành phần vật chất cũng nhanh chóng thẩm thấu vào cơ thể hắn.

Đã có kinh nghiệm mấy lần phục dụng đan dược, Nhạc Vũ chỉ thăm dò một phen nhưng không tiến hành phân tích mà quán chú tinh thần bắt đầu cải tạo cốt tủy huyết nguyên!

Nguyên lực bên trong long linh quả nhiều hơn trong tam chuyển Trúc Cơ Đan gấp cả trăm ngàn lần. Bất quá lúc này không hề khiến Nhạc Vũ có cảm giác thống khổ mà vô cùng sảng khoái như ngâm vào suối nước nóng.

"Hắc! Long Linh thiên đan quả nhiên có năng lực tự cải tạo thân thể. Không cần mình tận lực điều khiển thì đã trực tiếp đem nguyên lực cường thân, cải tạo tế bào. Nguyên lực không cần chồng chất trong kinh mạch nên tất nhiên không có nỗi đau đớn như khi phục dụng Trúc Cơ Đan.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi thôi không nghĩ lan man, tập trung so sánh trạng thái cốt tủy.

Tuy không phải thừa nhận trạng thái đau đớn nhưng Nhạc Vũ cũng không hoàn toàn rảnh rỗi mà phải toàn lực tranh đoạt quyền khống chế những nguyên lực này vào trong tay.

Sau một lát, Nhạc Vũ vẫn không khỏi thất thần. Cốt tủy trong cơ thể hắn dựa vào Long Linh thiên đan nhanh chóng được tái tạo, bên trong ngoại trừ kết cấu của tu sĩ Kim Đan còn có ấn phù của mười di thể tu sĩ Nguyên Anh lúc trước!

Ngoài ra trong cốt nhục tế bào vừa mới tái tạo còn còn hai mươi mấy đạo ấn phù hoàn toàn thoát ra khỏi sự khống chế của Nhạc Vũ.

"Có chuyện gì? Chẳng lẽ nói là hiệu quả của Long Linh thiên đan?"

Nhạc Vũ kinh ngạc mở mắt, sau đó lại lần nữa ngạc nhiên. Chỉ thấy da thịt của hắn ẩn ước có một tầng long lân màu bạc bên dưới, theo thời gian càng lúc càng rõ.

Thấy bộ dạng này, Nhạc Vũ ngẩn ra một hồi mới định thần lại, trong lòng nghĩ đến một chuyện thì giật mình.

"Long Linh thiên đan quả là một loại bí pháptruyền thừa pháp lực của Long tộc! Trong dịch quả còn có năng lực kích phát huyết mạch! Bất quá dược hiệu này chỉ có tác dụng với những chi thuộc Long tộc. Xem ra Nhân tộc chắc chắn là có huyết mạch Long tộc!"

Rất nhanh Nhạc Vũ liền phát hiện, Long Linh thiên đan không chỉ cải tạo huyết tủy của hắn mà toàn bộ tế bào trong thân thể đều có sinh ra các loại phù văn.

Điều này coi như vượt ra khỏi phương án cải tạo thân thể của Nhạc Vũ, tuy nhiên là biến chuyển theo chiều hướng tốt.

"Ít nhất hiện tại thì cánh tay phải của mình đã vượt dự kiến được hai mươi thạch lực, không biết kết quả cuối cùng ra sao? Kế tiếp chắc là thần hồn vì đây là phương diện tăng cường nhất của Long Linh đan ngoài tác dụng cải tạo thân thể"

Trong lòng vừa động, hắn liền cảm thấy một kết cấu hồn lực to lớn hết sức đặc dị chậm rãi dung nhập vào thần hồn của mình, bắt đầu quá trình chuyển hóa. Đồng thời những Vực Ngoại Thiên Ma đang điên cuồng xâm nhập đều bị chế trụ.

"Cái này là Long uy! Uy áp Long hồn của Chân Long cấp mười lăm vượt xa hồn niệm chiến sát, không phải là thứ để những Vực Ngoại Thiên Ma cấp thấp có khả năng so sánh! Tuy thứ mình kế thừa chỉ là một phần tư hồn lực của Chân Long sau khi chết nhưng đây coi như là hạt giống

Chỉ cần sau một thời gian có thể hoàn toàn đồng hóa là có thể hoàn toàn dung nhập Long Hồn, có thể có được chỗ tốt cực lớn.

Vận chuyển pháp lực giết chết toàn bộ những Vực Ngoại Thiên Ma đang không thể nhúc nhích dưới uy áp Long hồn, tiếp đó Nhạc Vũ cũng không chú ý mà chuyên tâm thu nạp dược lực long linh quả.

Có Long uy yểm hộ, dĩ nhiên hắn không cần phải sợ hãi những Vực Ngoại Thiên Ma cấp thấp tập kích quấy rối. Hơn nữa ngày sau, chỉ cần là linh đan có mức độ không cao hơn thì đều có thể yên tâm sử dụng.

Trước Hồng Hoang vỡ nát thì tổn thất của Long tộc có thể nói là ít nhất trong Yêu tộc, phẩm cấp của Chân Long cấp mười lăm này vượt xa phẩm cấp của Nhạc Vũ hiện giờ!

Dược dịch của Long linh quả tác dụng lâu dài, Nhạc Vũ ngồi nhập định chừng hơn hai mươi ngày mới dần có thể tiêu hóa hết.

Đến lúc này, Nhạc Vũ lại càng nhíu mày.

"Nguyên lực quá nhiều! Vượt gấp hai lần dự đoán"

Cốt tủy tế bào trong thân thể hắn đã chuyển hóa hoàn toàn sang màu vàng nhạt. Mỗi một lầm Nhạc Vũ hô hấp thì lượng nguyên lực sinh ra cực kỳ khổng lồ.

Quan trọng nhất là hơn mười đạo linh phù của tu sĩ Nguyên Anh nhờ vào sự cải tạo của Long Linh thiên đan đã tăng cường tủy huyết trong cơ thể Nhạc Vũ đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi!

Cái này kết quả tuy vượt xa mong muốn của Nhạc Vũ tuy nhiên cũng không khiến hắn sợ hãi. Hắn cũng không can đảm gì, chỉ là trước có Long Linh đan, sau có Càn Li chân diễm và Thái Huyền chân thủy có thể kháng cự Thiên Ma. Cho dù có huyễn ma cao cấp tương đồng với tu sĩ Kim Đan cũng không làm gì được hắn!

Vận chuyển Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, lần này Nhạc Vũ chỉ cần dùng ba ngày đã có thể khiến chân khí tràn đầy trong kinh mạch. Đến khi hắn tổ hợp ba tầng Ngũ Hành phù văn lại thành một khối thì thấy Ngũ Hành phù trận cầu hình bắt đầu điên cuồng hút vào chân khí trong cơ thể.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, biết rõ bản thân đã bắt đầu sắp tới lúc Kết Đan!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 393: Ngũ tai thất kiếp

Nhạc Vũ nội thị đan điền, liền thấy bên trong Ngũ Hành Phù Trận vừa thu nạp Ngũ Hành chân khí đồng thời cũng tạo thành vô số phù triện. So với phù triện tam trọng của Ngũ Sắc Thần Quang không liên tiếp thành một thể, nhưng cũng không xung đột, còn có hiệu quả giúp ích lẫn nhau.

Thật khó khăn mới thu nạp hoàn toàn chân khí toàn thân , Ngũ Hành Phù Trận tam trọng bắt đầu co rút. Mãi cho tới khi rút nhỏ gấp ba lần, đến lúc mặt ngoài hiện ra một tầng màu vàng mới ngưng lại.

Vật này so sánh với Kim Đan bình thường vẫn nhỏ hơn, lại không có vẻ trống rỗng hư ảnh như lúc mới hình thành Kim Đan, mà là kiên cố cô đọng lại.

Sau khi Kim Đan ngưng luyện, cũng giống như yêu đan của yêu thú, mỗi một khắc đều phun ra nuốt vào thật nhiều thiên địa linh khí. Sau đó thật nhiều khí lưu màu vàng bắt đầu chảy vào bên trong kinh mạch khô cạn, kích thước thật không thể so sánh như trước khi kết đan, nhưng phương diện chất lượng lại hơn xa lúc trước trăm ngàn lần!

Lúc này Nhạc Vũ liền cảm thấy mình cường đại chưa từng có. Theo từng phù triện tạo thành bên trong Kim Đan, cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn hô ứng với nguyên lực thiên địa, càng tăng cường thêm mấy phần. Phẩm chất thần hồn lại tăng lên thêm một tầng cấp.

Lực lượng thật cường đại! Nếu phối hợp cùng thân thể ta giờ phút này, thực sự đủ sức dời núi cử đỉnh!

Ngay lúc này, Nhạc Vũ liền cảm giác được thiên địa linh khí bên ngoài cơ thể đang điên cuồng tụ tập.

Thiên kiếp sắp đến sao? Ừ? Không đúng, đây không phải lôi kiếp.

Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, phía trên không có mây đen hội tụ. Ngược lại vô số

hỏa linh lực đang điên cuồng tụ tập tới làm da thịt của hắn cảm giác được một luồng nhiệt độ kinh người đang đốt cháy da thịt.

Không qua bao lâu, đã tạo thành một chuỗi hỏa viêm màu trắng bên dưới. Trong vòng mười mấy lần hô hấp, liền đem đạo bào La Thiên Nhị Thập Bát Tú trên người hắn đốt thành tro bụi.

Đây tựa hồ là Chân Viêm Kiếp? Hắc! Lão thiên thật sự để mắt ta! Nguyệt Hỏa Chân Viêm uy năng vượt xa Cửu Trọng Tử Hồn Lôi mấy lần! Như thế xem ra, ở Trúc Cơ cảnh đem thân thể mình rèn luyện tới cảnh giới tu sĩ Nguyên Anh cảnh quả nhiên phải chịu trời phạt. Như ta đúng là làm lão thiên đố kỵ rồi!

Nhạc Vũ không chút kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Chân Viêm Kiếp mặc dù mạnh mẽ, nhưng nếu như hắn thành công vượt qua, như vậy ý nghĩa thân thể hắn đã được thừa nhận, hết thảy lo lắng trước kia cũng không còn cần thiết.

Hơn nữa Nguyệt Hỏa Chân Viêm Kiếp, mặc dù mạnh mẽ nhưng rốt cục còn chưa vượt ngoài tầng cấp Kim Đan cảnh giới.

Không biết có phải do nguyên nhân hôm nay pháp lực Nhạc Vũ vẫn chưa đầy đủ hay không, vì thế có thể chui qua khe hở, đối với hắn mà nói không phải không thể ứng phó, hơn nữa cũng không cách nào đốt cháy được thân thể hiện tại của hắn.

Vừa vặn có thể tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, dứt khoát cứ đem ngươi luyện hóa!

Trong mắt Nhạc Vũ bỗng dưng hiện lên vẻ kiên quyết. Nguyệt Hỏa Chân Viêm mặc dù còn chưa bằng Kiền Li Chân Diễm bên trong đan điền hắn, nhưng cũng do thiên địa sinh ra, miễn cưỡng xem như là tiên thiên.

Cử động lần này tuy có thể khiến cho lực lượng thủy hỏa trong thân thể hắn mất đi độ cân bằng, nhưng cũng đáng giá mạo hiểm. Cùng lắm chờ sau khi ra khỏi Tử Vân tiên phủ, hắn lại cầu xin chưởng giáo chân nhân vận dụng lực lượng tông môn tìm kiếm loại Chân Thủy mạnh mẽ một chút để bổ túc thăng bằng.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cực kỳ lệ thuộc vào ngoại lực, thu nạp chủng loại thủy hỏa càng mạnh có thể phát huy ra uy năng càng khổng lồ.

Mà Tiên Thiên Hỏa khó cầu, bỏ qua cơ hội lần này thật không biết phải chờ tới khi nào.

Hắn nghĩ tới liền làm, thả ra chân khí hộ thân, chủ động đem ngọn lửa nghênh vào trong đan điền, sau đó dùng cầu trận phù triện hỏa hệ hút vào, hoàn toàn không để ý tới lực lượng ngọn lửa đốt cháy kinh mạch thân thể đau đớn.

Chẳng qua theo cầu trận hỏa hệ không ngừng lớn mạnh, pháp lực hỏa hệ từ bên trong đề luyện ra từ từ tăng cường. Dù là Ngũ Hành Phù Trận của Nhạc Vũ cũng cố hết sức nhưng không kịp chuyển hóa.

Nhạc Vũ không khỏi khẽ cau mày, hắn biết đây chỉ là hiện tượng tạm thời, Nguyệt Hỏa Chân Viêm trong ngoài hưởng ứng, cũng không hoàn toàn khống chế mới đưa tới tình trạng như thế. Chỉ cần hoàn toàn luyện hóa, có thể khống chế được tốc độ đề luyện pháp lực hỏa hệ.

Thậm chí giờ phút này chỉ cần đoạn tuyệt việc thu nạp Nguyệt Hỏa Chân Viêm là có thể dừng lại, nhưng trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn có chút không cam lòng.

Chỉ phải chấm dứt tại đây sao? Nguyệt Hỏa Chân Viêm sợ là muốn ngưng tụ thành chút hỏa chủng cũng không đủ.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ bỗng nhiên đứng dậy. Hắn bắt đầu đánh ra những quyền thế liên tiếp ngay giữa đình viện. Lúc ban đầu còn chưa tạo ra uy lực, song chỉ chốc lát sau linh lực trong phương viên vạn thước liền bị quyền thế khuấy động, sau đó từ từ rơi vào trong lòng bàn tay của hắn.

Nhạc Vũ cũng không để ý những chuyện này, chú ý nhất vẫn là biến đổi bên trong cơ thể.

Tâm, can, tỳ, phổi, thận ngũ tạng nhật luân, tâm, can, tỳ, phổi, thận ngũ tạng nguyệt luân, thuận nghịch thay đổi liên tục, nhật nguyệt hồi hoàn. Dần dần Ngũ Hành Phù Trận đem pháp lực hỏa hệ còn chưa hóa giải từ từ tiêu hóa.

Bộ Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền này dùng thật tốt, quả nhiên có thể đem pháp lực chuyển hóa như Ngũ Hành Phù Trận! Phải nói bên trong thân thể con người, tiên thiên đã không kém ngũ hành đại trận chút nào! ừ? Chuyển hóa hỏa lực tựa hồ còn có khả năng rèn luyện huyết nhục thân thể.

Cảm giác được ngũ tạng lục phủ của mình được rèn luyện dưới viêm lực kinh người, phương diện thân thể lại có tăng cường. Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui mừng, sau đó cơ hồ liền phong bế giác quan thứ sáu, vô tri vô giác vận chuyển quyền thế trong Nguyệt Hỏa Chân Viêm Kiếp.

Sau đó không biết qua bao lâu, Nhạc Vũ mới cảm giác được hỏa linh lực hội tụ tới dần biến mất.

Đã lui sao? Nhưng vì sao biến hóa phù triện trong Kim Đan của ta vẫn không ngừng lại?

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng kỳ quái, lẽ ra thiên kiếp hẳn phải kéo dài cho tới khi Kim Đan của hắn hoàn toàn thành hình mới có thể lui tán. Dù là lúc Sơ Tam kết yêu đan, cũng là như thế, sao có thể riêng mình ngoại lệ?

Nhưng nếu nói ngoại lệ, thời gian kết đan của mình cũng dài hơn người thường, thật không biết có biến cố gì không?

Chỉ chốc lát Nhạc Vũ lại cảm giác không đúng. Sau khi hỏa linh lực biến mất, lại tiếp tục thổ linh lực tiến đến. Một cỗ thổ hệ nguyên lực trống rỗng đang xoắn xuýt khắp nơi quanh thân thể hắn.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tay chân của mình bị một cỗ sức lực kéo lấy, phảng phất giống như ngũ mã phân thây.

Quả nhiên! Ta đã biết thiên kiếp không thể đơn giản như vậy.

Cảm thụ được toàn thân đau đớn như bị xé nứt, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, da thịt toàn thân chợt căng thẳng, đem pháp lực do Kim Đan cấp cho rót vào bên trong, tiến tới lực lượng ba ngàn bảy trăm thạch, lại mạnh mẽ đem nguyên lực sinh sôi đập vỡ vụn.

Sau đó hắn tiếp tục đánh ra bộ quyền pháp Nhật Nguyệt Ngũ Luân, lần này không chỉ dừng lại ở việc ngũ hành chuyển hóa, mà là chân chính tiếp nhận điều khiển thiên địa linh khí chung quanh. Ở xung quanh người hình thành hai linh tràng hình tròn khổng lồ, vẫn là Âm Dương Nhật Nguyệt luân phiên, ngũ hành thuận nghịch lưu chuyển. Đem toàn bộ nguyên lực do thổ linh lực hình thành đều dùng sức lực xé nát!

Mỗi khi lưu chuyển được một vòng, thiên địa linh khí bên ngoài cũng tác dụng lên thân thể hắn, khiến cho nội tạng hắn cũng thừa nhận sự rèn luyện.

Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, sau Thổ Kiếp này chẳng là là Kim Kiếp? Hay là Thiên Nhận Kiếp?

Ước chừng cũng như Chân Hỏa Kiếp, thổ linh lực liền biến mất. Ngay khi trong lòng Nhạc Vũ vừa nảy sinh ý nghĩ tự giễu, một cỗ kim hệ linh lực mênh mông thuần túy trực tiếp sinh ra trong cơ thể hắn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Quả nhiên là Kim Thân Kiếp, tính từ Chân Hỏa Kiếp, đây là kiếp số thứ ba!

Hắn cảm giác tế bào bên trong cơ thể mình dưới sự truyền nhập mạnh mẽ của kim hệ linh lực từ từ chuyển hóa thành kim chúc, trong nội tâm hắn vừa sợ lại vừa giận.

Hắc! Không phải đụng trúng đại vận, gặp phải ngũ tai thất kiếp trong truyền thuyết chỉ có tu sĩ Đại Thừa cảnh mới gặp phải đi? Thừa nhận ngũ hành tai kiếp, cuối cùng còn bị lôi kiếp phủ xuống, tâm ma quấy nhiễu. Có thể sống qua được xem như chân chính chứng được trường sinh! Chỉ là chỗ của ta, cường độ còn xa xa không bằng, hắc! Bất kể chân tướng rốt cục như thế nào, nếu bản thân ta không muốn, lão thiên gia cũng đừng nghĩ diệt ta!

Nhớ tới ngày đó trong Quan Vân Điện tại Thủy Hàn Phong, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt dâng lên hào khí mênh mông, gầm lên một tiếng, cảm giác mỏi mệt sau khi ứng phó Thổ Kiếp cơ hồ biến mất hoàn toàn.

Tốc độ vận chuyển Nhật Nguyệt Luân Phiên lại tăng thêm ba thành. Kim linh lực trong cơ thể có thể chuyển hóa thì tận lực chuyển hóa, không thể chuyển hóa thì đem hết toàn lực bức ra ngoài.

Lần này vượt ngoài dự liệu của Nhạc Vũ, đợi cho đến khi hắn đem kim linh lực bức ra ngoài thân thể, những long lân ẩn dưới da hắn lại lần nữa hiện ra, bắt đầu điên cuồng thu nạp kim linh lực kia. Sau đó mặt ngoài của long lân cũng giống như yêu thú, tạo thành từng phiến phù văn, kết hợp cùng mấy ngàn phù văn của Nhạc Vũ tạo thành một lực trường khổng lồ.

- Ân? Không ngờ long lân của Long tộc cũng dựa vào việc thu nạp kim linh lực

mà sinh trưởng. Kim linh lực thuần túy không hề có chút tạp chất này chính là vật đại bổ. Như vậy xem như nhân họa đắc phúc, có tu sĩ tiền bối đã nói, thiên kiếp tuy vô tình đáng sợ, nhưng thiên đạo ngoài sát cơ cũng phải tuân theo đại diễn, phải lưu lại cho người ta một đường sống sót, lời này thật không giả dối!

Theo thời gian trôi qua, quanh người Nhạc Vũ dần dần hiện ra một tầng kim quang. Long lân màu bạc lúc này đã chuyển thành màu vàng nhạt.

- Hắc! Có được một thân long lân bảo hộ, cơ hồ có thể sánh vai cùng tứ phẩm huyền binh! Chẳng khác gì có thể một kiện pháp bảo hộ thân. Làm sao mình cảm giác hôm nay chẳng kém gì những thần thú?

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang cười khổ, kim linh lực đã biến mất. Kim sinh Thủy, kế tiếp xuất hiện chính là tầng tầng thủy dịch, đang hội tụ quanh người hắn.

Thấy được cảnh này, trong lòng Nhạc Vũ đã chắc chắn lần này mình gặp gỡ chính là ngũ tai thất kiếp.

Chẳng qua vào lúc này, Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Hôm nay Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết trong cơ thể hắn đúng là còn đang thiếu thốn Tiên Thiên Thủy. Nếu được vật này làm thăng bằng hỏa hệ cầu trận, không cần dùng tâm lực đi trấn áp hỏa hệ, như vậy kế tiếp là Mộc Kiếp cùng Lôi Kiếp cho dù uy lực có bao nhiêu cường thịnh đối với hắn mà nói chỉ là giúp hắn tiến triển càng nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 394: Thành tựu Kim Đan

Khi vượt qua Lôi Kiếp cuối cùng, trên người Nhạc Vũ liền lóe ra kim quang vàng rực.

Thủy hỏa phù trận bên trong đan điền sau khi khôi phục thăng bằng, hai tai kiếp phía sau đã không còn là vấn đề.

Mộc Linh Kiếp tạo thành một hạt giống bên trong cơ thể hắn, sau đó lấy thân thể hắn làm bổn nguyên dinh dưỡng, phát tán sinh trưởng.

Chẳng qua quá trình này còn chưa kịp bắt đầu, đã bị hỏa hệ pháp lực mà Nhạc Vũ triệu tập tới hỏa táng biến mất.

Ngay sau đó chính là Lôi Kiếp, bên ngoài có long lân chân long cấp tám hộ thân, bên trong có Ngũ Hành Phù Trận, tùy thời phòng ngự, cho dù là Cửu Trọng Lôi cường đại cũng không thể làm gì được hắn.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong thân thể có vô số lực lượng tràn đầy. Sau khi uống vào Long Linh Thiên Đan, ứng đối ngũ tai thất kiếp, hơn nữa hiệu quả của Nhật Nguyệt Ngũ Luân Phiên Quyền đối với việc rèn luyện thân thể, sau khi Kim Đan kết thành, thân thể dị biến từ trong đến ngoài, khiến cho kết cấu thân thể Nhạc Vũ đã vượt ngoài sự nắm giữ của chính hắn.

Đánh ra một quyền, không khí bên trong đình viện liền bị chấn động. Tiếng nổ tung xuyên phá không gian khiến thiên địa linh khí cùng không khí nơi này giống như sóng gợn hướng bốn phía khuếch tán.

Lực lượng thân thể của ta hôm nay đã cao tới bốn trăm chín mươi thạch! Nếu chồng thêm vu lực của Chiến Tuyết, dung hợp Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, như vậy hắn phải là bốn ngàn bảy trăm thạch, so sánh với Chiến Tuyết còn mạnh hơn gần ngàn thạch!

Suy nghĩ một chút, Nhạc Vũ lại loại bỏ việc so sánh với Chiến Tuyết. Tuy hôm

nay Chiến Tuyết đã thành công phong thần, nhưng chân khí Huyền Sát Chiến Ma vẫn còn bị vây trong cảnh giới Trúc Cơ.

Nếu cộng thêm gốc Thất Sát U Minh Thảo ba vạn năm, rốt cục có thể đem Chiến Tuyết đẩy mạnh đến độ cao thế nào, hôm nay hắn thật sự còn chưa biết.

Lần này bản thân hắn nếu so với tu sĩ Kim Đan vẫn mạnh hơn được một chút, nếu dựa vào lực lượng thân thể có thể hoàn toàn áp chế. Chẳng qua nếu so với những tu sĩ Nguyên Anh vẫn còn kém rất xa.

Bình thường người tu chân sau khi kết anh, lực lượng chỉ vây trong phạm vi áp súc lại, nhìn qua giống như kém đi một nửa lực lượng, nhưng trong lòng Nhạc Vũ lại hiểu rõ ràng, chênh lệch bên trong khổng lồ tới bậc nào. Cũng chỉ có Chiến Tuyết sau khi thừa nhận một kích toàn lực của Diêm Chí mà vẫn còn sống, có thể dùng vu lực nhanh chóng chữa trị thân thể.

Đổi lại nếu là hắn, cho dù lấy lực lượng hôm nay cũng sẽ bị một kích làm bị thương nặng! Dĩ nhiên so với những tu sĩ Kim Đan chỉ bị một kích mà chết đã tốt hơn không ít.

Nhưng đây chỉ nói về thân thể mà thôi. Tu sĩ Kim Đan có thể thúc giục đủ loại pháp bảo huyền binh ngăn đón kẻ địch, lại thêm đạo pháp phù trận, vô luận là bên nào cũng không phải Nhạc Vũ hiện tại có thể chống lại.

Vào lúc này điều mà Nhạc Vũ để ý là chút ít phù văn mới bên trong thân thể, dù là Diễn Thiên Châu cũng còn chưa tìm hiểu được, hắn cũng chỉ nhìn thấy ở chỗ của những Nguyên Anh tu sĩ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Sau khi vượt qua Lôi Kiếp, giống như mở ra được một đạo gông xiềng trên thân thể loài người. Một khi kết thành Kim Đan, tự nhiên huyết mạch bản thân sẽ tiến hóa. Hoặc là nói phóng thích ra một chút linh phù để tăng cường thân thể, cố bổn bồi nguyên. Ta vốn đã phóng thích thân thể rèn luyện đến gần mức độ của Nguyên Anh tu sĩ. Vì vậy lần này phóng thích huyết mạch, cũng là một ít linh phù mà ta không thể hiểu.

Nhạc Vũ nhìn vào hai tay của mình, theo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn thúc đẩy, long lân đã biến mất dưới làn da lại lần nữa hiển hiện ra, phát ra một tầng ánh sáng màu vàng.

Tâm niệm của Nhạc Vũ vừa động, một cây lôi châm bắn ra từ trong giới chỉ, mạnh mẽ đâm vào trong da thịt của hắn.

Chẳng qua hôm nay cây ngân châm sắc bén có thể xuyên thủng huyền binh tứ phẩm liền vấp phải trắc trở, sau một tiếng "đinh" khe khẽ, bị hất văng ra xa.

Có được Long Lân Giáp, sau này tứ phẩm huyền binh thật khó làm tổn thương ta. Về phần tam phẩm, cũng phải nhìn xem chất liệu cùng đạo pháp! Đây chính là một trong những năng lực của Long Linh Quả hay sao? Như thế cũng tốt. Tuy vận khí không bằng những người nhận được thần thông của Long tộc, nhưng tác dụng phụ lại cực nhỏ. Càng khó được chính là ngày sau còn có thể tiến hóa, tăng lên tới thân thể chân long như Đại La Kim Tiên, vậy thật sự xem như muôn đời bất diệt.

Nhạc Vũ tùy ý vung ra một mảng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ ba, tuy đã đề cao hơn trước nhưng chỉ tiếc vẫn không cách nào rung chuyển được những cấm chế linh trận khác bên trong đình viện.

Liền sau đó Nhạc Vũ nghiêng người té xuống hôn mê. Giờ phút này trong cơ thể hắn dư thừa linh lực, khí huyết tràn đầy, nhưng trên tinh thần lại vô cùng mệt mỏi.

Liên tiếp ứng đối sáu loại thiên kiếp, còn phải phân tâm ứng phó Vực Ngoại Thiên Ma, tận sức lớn mạnh lực lượng bản thân, thật sự là gánh nặng không sao chịu nổi.

Hắn vừa ngủ, đã kéo dài suốt thời gian một ngày, vừa mơ mơ màng màng mở mắt, tinh thần lại khôi phục dồi dào.

Đợi đến khi hắn hoàn toàn tỉnh táo lại, trước tiên không lập tức cảm giác biến hóa trong cơ thể mình mà là bắt đầu dùng Ngũ Phương Môn quay trở lại bên trong Đan thất có thể quan sát toàn bộ bên ngoàisơn cốc .

Nhạc Vũ độ kiếp kết đan chẳng qua chỉ tốn thời gian nửa ngày đã hoàn thành. Nhưng sau khi hắn uống Long Linh Thiên Đan, lại phải dùng tới hai mươi mấy ngày mới tiêu hóa. Đoạn thời gian này thật không biết các sư huynh đệ cùng đệ tử chư tông đã như thế nào. Có lẽ đã được đại trận chuyển dời truyền tống ra khỏi cốc.

Dùng linh quyết thúc giục thủy kính, khiến cho hình ảnh bên trong cốc lại lần nữa hiện ra trước mặt hắn, lúc này Nhạc Vũ còn chưa xem xét, khóe môi đã nhếch lên.

Pháp lực Kim Đan quả nhiên dùng thật tốt, vô luận là khởi động Ngũ Phương Môn hay sử dụng linh trận, đều chỉ cần vận dụng rất ít Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí! Đây chẳng phải nói pháp lực bản thân đã tăng cường lên tới gần trăm lần! Ừ? Bên trong sơn cốc tựa hồ không còn dấu vết của ai!

Lực chú ý của Nhạc Vũ đã bị tình hình trong thủy kính hấp dẫn thật nhanh. Hắn phát hiện bên trong tiên phủ lại có mấy chục động phủ bị mở ra, tựa hồ là lúc hắn uống Long Linh Thiên Đan, lại có không ít người chiếm được "cơ duyên".

Nhưng không qua bao lâu, Nhạc Vũ lại phát hiện bên trong tiên phủ không phải hoàn toàn không còn người nào.

Vẫn còn có vài bóng người thỉnh thoảng tới lui bên trong đang thăm dò chung quanh. Hơn nữa đều là những người có tư chất tuyệt hảo.

Thì ra là như vậy. Chính vì có tư chất cao cho nên linh trận cũng cho rằng bọn hắn có cơ hội thừa kế y bát của Tử Vân đạo nhân, vì thế đặc biệt bỏ qua cho bọn hắn sao?

Lại nghĩ bên trong tiên phủ có hai linh trận thông hướng chỗ bí mật của Cốt Hải, Nhạc Vũ không khỏi âm trầm. Hắn gặp mặt Lam Túy Tuệ quả nhiên không phải là trùng hợp.

Chẳng qua việc này không liên quan với hắn, Nhạc Vũ lấy ra Thất Sát U Minh Thảo, trong mắt tràn ngập nụ cười. Đối với việc Chiến Tuyết có thể nhờ vào gốc linh thảo này có thể tăng tiến đến trình độ nào, hắn vẫn tràn đầy mong đợi. Còn có Sơ Tam cùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư sau cấp bảy, thật không biết linh thảo có thể so sánh với phân nửa lực lượng của Long Linh Thiên Đan hay không, có hi vọng tấn chức trung giai thần thú hay không, đây cũng là chuyện mà hắn rất muốn biết.

Lần này nếu trong cốc vẫn còn có người, như vậy ý nghĩa hắn còn có thời gian, chờ sau khi hắn đem chuyện này xử lý xong mới rời đi cũng không muộn.

Cùng một thời gian, ở bên ngoài tiên phủ, trên bầu trời ảo trận có một tu sĩ già

nua lơ lửng trên trời cao, đang chắp tay nhìn xuống mặt đất. Dưới chân lão còn có nhiều đệ tử mặc đạo bào Quảng Lăng Tông đang xếp bằng ngồi tu hành.

Một lúc sau lại có hai đạo kiếm quang hướng bên này vọt tới. Bên trong một đạo bóng kiếm còn mang theo một người thanh niên. Đạo nhân trung niên ngự kiếm vừa đặt thanh niên kia xuống đất, lại bay lên đứng bên cạnh hai người còn lại.

- Cung sư thúc, Hoành Dĩ Ninh đã đi ra. Chẳng qua mấy người Trưởng Tôn Tử Vận còn chưa thấy bóng dáng.

Cung Trí đứng chắp tay sau lưng khẽ chau mày, lại không có chút ngoài ý muốn, hỏi:

- Vu sư đệ, vậy những tông môn khác thì sao? Cũng là tình hình như thế này?

- Đúng vậy!

Vu Duy khẽ gật đầu, bất đắc dĩ nói:

- Đệ tử tinh anh chân chính của các tông hôm nay còn chưa thấy bóng dáng. Những người đi ra chỉ là một ít người tư chất trung hạng mà thôi.

Nếu là như thế cũng không cần phải gấp, đây có lẽ đều do Tử Vân đạo nhân an bài cho bọn hắn thêm một chút cơ hội. Sau khi không còn ai tranh đoạt, đến bây giờ mới thật sự là lúc thu hoạch lớn nhất. Các tông an bài đệ tử tinh anh càng nhiều, thu hoạch cũng sẽ càng lớn!

Cung Trí cười một tiếng, nhưng hai người bên cạnh vẫn còn chút lo lắng, thấy vậy hắn mở miệng nói tiếp:

- Hai người các ngươi đang lo lắng chuyện bên Thái Huyền Tông?

- Địa vực của Thái Huyền Tông cách nơi này rất gần, ở chỗ này trì hoãn thời gian càng lâu biến số sẽ càng lớn. Nhưng chuyện này sư huynh tự có an bài, ta và các ngươi ba người liên thủ, lấy Quảng Lăng Kiếm Trận cũng đủ ứng đối, không nên lo lắng!

Phong Vân lắc đầu, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói:

- Ta chân chính lo lắng là Ngọc Hoàng Tông Quan Hồng. Lần này Ngọc Hoàng Tông bị tiêu diệt, đệ tử tiến vào tiên phủ lại bị Vũ nhi giết hết. Hôm nay người kia đã nổi điên, còn ẩn bên trong ảo trận. Chúng ta tìm không thấy hắn, nếu hắn muốn đối phó mấy người Trưởng Tôn Tử Vận chỉ sợ có chút không ổn. Người này phân nửa tự tu hành, phân nửa dùng đan dược. Dù hắn tiến lên Nguyên Anh cảnh giới, nhưng khi ta còn chưa độ kiếp thành anh cũng đã có thể giết hắn, nhưng hiện tại…

- Chuyện này ta có trách nhiệm, ngay trước mặt mọi người thật không tiện động thủ, đợi đến khi tách ra thì hắn đã chạy trốn, làm ta tìm không được, thật là có chút phiền toái!

Cung Trí cũng thở ra một hơi, sau đó lại phấn chấn tinh thần nói:

- Hôm nay chỉ đành gia tăng tìm tòi bên trong ảo trận. Cũng may người này bị ảo trận mê hoặc, muốn đi ra hay đi vào đều không cách nào xâm nhập sâu hơn, không cần quá u sầu, hơn nữa còn có Nhạc Vũ…

Nói đến đây, trên gương mặt Cung Trí hiện lên vẻ quái dị:

- Thật ra bây giờ ta kỳ quái nhất chính là bên trong Tử Vân tiên phủ rốt cục đã phát sinh chuyện gì? Vì sao Vân Mộng Tông Lê Nộ lại vứt bỏ hết thảy vội vã quay về, thậm chí sau khi trở lại Dực Châu, còn chủ động ném ra vài linh mạch cùng dược viên?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 395: Thu phục đằng xà

Hai mươi ngày sau.

Sắc mặt Nhạc Vũ xanh mét, nhìn lướt qua khắp mọi nơi, toàn bộ dược thảo nơi này đã bị thu thập hoàn toàn sạch sẽ.

Xem ra ngoại trừ ta cùng Lam Túy Tuệ, nơi này còn có những người khác đã tới. Không ngờ bọn hắn còn biết lưu lại chút ít thảo dược còn chưa thành thục.

Trông thấy bên dưới thi hài những yêu thú vẫn còn một chút dược thảo chưa trưởng thành, Nhạc Vũ cau mày bước thẳng vào trong.

Ước chừng đến gần mười dặm, Nhạc Vũ đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gầm thét.

Tâm tình Nhạc Vũ thật không tốt, vừa rồi hắn dùng hai tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù mở ra một động phủ, tuy vận khí lần này không tệ, rất có thu hoạch, nhưng vẫn không tìm được Huyền Hạo Đan mà hắn muốn tìm.

Vào lúc này nghe được tiếng gầm thét mang đầy ý tứ cảnh cáo, gương mặt hắn không khỏi chợt lạnh xuống, tăng nhanh tốc độ ngự kiếm, đi thêm chốc lát liền trông thấy thân thể Kim Quan Hỏa Xà đang co rút lại, đầu ngẩng cao như lâm đại địch nhìn về hướng bên này.

Trong lòng Nhạc Vũ biết được chiến lực của yêu xà có thể so với Kim Đan, nếu ở cấp chín, thực lực còn mạnh hơn Thanh Dực Uyên của Chu Húc. Bất quá lúc này hắn không hề lộ ra chút kiêng kỵ, trực tiếp thi triển pháp lực bắt tới.

Trong đôi mắt Kim Quan Hỏa Xà hiện lên vẻ kinh sợ, dốc toàn lực vật lộn giãy dụa nhưng không cách nào thoát khỏi. Lúc này nó đã bị mạnh mẽ ngăn cách cùng thiên địa linh khí bên ngoài, hiện tại mới biết nỗi sợ hãi theo bản năng cũng không phải mơ hồ, bởi vì nhân loại trước mắt quả thật không phải thực lực như nó có thể chống lại.

Kim Quan Hỏa Xà bỗng dưng gầm lên giận dữ, thân thể bỗng nhiên bạo tăng thêm gấp mười lần, lại ra sức vung đuôi, cuối cùng giãy thoát ra.

Thật đã xem thường ngươi, không ngờ ngoại trừ Chân Viêm Thần Quang, ngươi còn có thần thông Pháp Thiên Tướng! Thần thông này dù là Sơ Tam hiện tại còn chưa có.

Trong mắt Nhạc Vũ đã hiện lên tia kinh ngạc. Hắn hừ lạnh một tiếng, lôi châm từ trong giới chỉ phá không bay ra, trực tiếp tổ hợp thành một thanh trường kiếm lóe lôi quang, ngay trên cao đem mũi kiếm nhắm ngay Kim Quan Hỏa Xà.

Lúc này tu vi của hắn đã đạt tới Kim Đan cảnh, cộng thêm đặc tính của Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, đủ đem thanh huyền binh tam phẩm tổ hợp này phát huy ra được tám phần thực lực. Trong khoảnh khắc liền đem Kim Quan Hỏa Xà vững vàng khóa lại, khiến cho nó hoàn toàn không thể động đậy lần nữa.

Tuy thực lực Kim Quan Hỏa Xà không kém, thân thể có thể nói thật mạnh mẽ, sau khi dùng thần thông Pháp Thiên Tướng, đã có sức lực hơn hai ngàn thạch. Nhưng nếu so sánh với Nhạc Vũ hôm nay vẫn có chút không đủ lực lượng.

Trực tiếp thu nạp ngũ tai thiên kiếp vào trong cơ thể, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết có thể phát ra pháp lực thủy hỏa hai hệ bạo tăng ít nhất gấp đôi có thừa.

Lên tới Kim Đan cảnh giới, tuy đem chân khí trong cơ thể hắn cô đọng tới gấp mười lần, nhưng uy năng có thể phát ra lại tăng cường gấp trăm lần.

Hai thứ cộng lại, hôm nay hắn có thể động dụng pháp lực tổng cộng phải tăng hơn hai mươi lần so với trước khi độ kiếp. Dù là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong cũng khó thể so sánh. Lúc này có thêm lôi châm tương trợ, tất nhiên sẽ dễ dàng đem thần thú cấp tám khóa chặt lại.

Kim Quan Hỏa Xà cũng biết rõ lợi hại, nhưng với huyết mạch cao ngạo trong thân thể nó, cuối cùng vẫn còn chưa muốn cam tâm khuất phục như vậy. Rống lên một tiếng bao hàm vẻ bất đắc dĩ, bên ngoài lân phiến đã bắt đầu lóe ra hồng quang, một mảnh phù triện dài hẹp liên tiếp lẫn nhau, sau đó hơn mười đạo xạ tuyến màu đỏ đánh thẳng tới trước người hắn.

Sắc mặt Nhạc Vũ hờ hững, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vẩy ra, đem mấy chục đạo Chân Viêm Thần Quang tiêu hóa tan rã. Sau đó hắn lững thững đi tới trên người Kim Quan Hỏa Xà, trực tiếp dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí ngưng tụ thành cây roi, hung hăng quất xuống trên người con yêu thú.

Kim Quang Hỏa Xà nhất thời kêu rên một tiếng, còn chưa kịp hồi phục lại, ngay sau đó cương kình sắc bén cơ hồ muốn đục nát lân phiến của nó, nỗi đau đớn mãnh liệt làm thân thể nó co quắp giãy dụa, lập tức giải trừ Pháp Thiên Tướng, thân thể khôi phục lại hai trượng như trước.

Chẳng qua tai nạn này vẫn chỉ bắt đầu, Nhạc Vũ đánh xuống bốn mươi roi mới dừng lại, lúc này cả người Kim Quan Hỏa Xà đã sớm suy yếu không chịu nổi, cả người tràn đầy máu tươi.

Nhưng ngay sau đó, khi nó nhìn thấy Nhạc Vũ chuẩn bị đánh xuống linh phù trên đỉnh đầu mình, theo bản năng lại muốn tiếp tục chống cự.

Mới vừa vận chuyển yêu lực chuẩn bị phát động Chân Viêm Thần Quang, đột nhiên ánh mắt nó tiếp xúc ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Vũ.

Trong phút chốc phảng phất như có dòng nước lạnh lưu chuyển, Kim Quan Hỏa Xà cảm thấy cả người chợt cứng ngắc, trong nội tâm lạnh giá tận đáy cốc. Một cỗ tâm tình phức tạp ngay chính nó đều không hiểu lặng lẽ dâng lên. Lúc này nó cũng không tiếp tục giãy dụa, tùy ý cho nhân loại trước mắt khắc họa phù triện trên đỉnh đầu mình, sau đó nhỏ ra vài giọt máu vàng nhạt cho nó.

Kim Quan Hỏa Xà biết đây là máu huyết của nhân loại tu sĩ, vừa vào trong cơ thể liền có thể nhận thức ra sự mạnh mẽ, trong chớp mắt phù trận trên đỉnh đầu cũng biến mất, thẩm thấu thật sâu vào trong cơ thể nó. Lại còn thêm một cỗ lực lượng trói buộc cũng tiến vào thật sâu trong thần hồn nó.

Sau đó một khắc, nó đã có thể cảm giác được ý niệm thần hồn của nhân loại trước mắt.

- Từ nay về sau, ngươi tên Đằng Huyền!

Trong tích tắc, Kim Quan Hỏa Xà liền chợt hiểu mình đã biến thành linh sủng của nhân loại kia. Chẳng qua lúc này trong lòng nó lại cảm thấy vui mừng, đã

biết được trong ý niệm truyền tới của chủ nhân mang theo hi vọng được thoát khốn.

Thần thú huyết mạch sẽ không cho phép nó dễ dàng nhượng bộ trước bất kỳ ai. Nhưng nếu là cường giả chân chính thì ngoại lệ. Mà nhân loại trước mắt nó cũng thật sự cường đại, vô luận là hồn thức áp chế hay pháp lực mênh mông vừa rồi, cũng không phải là nó có thể chống lại, cho dù tăng lên thêm hai cấp bậc hậu quả vẫn là như thế.

Hào quang năm màu vừa rồi theo bản năng còn làm cho nó dè chừng và sợ hãi. Hơn nữa khí huyết nguyên lực mênh mông trong cơ thể đối phương cũng làm Kim Quan Hỏa Xà biết rõ nhân loại trước mắt so sánh với nó còn giống thần thú nhiều hơn, là sự tồn tại vượt xa cả nó.

Lúc này Nhạc Vũ cũng có chút kinh ngạc nhìn Kim Quan Hỏa Xà, thật sự không thể ngờ tới nó đã tiếp cận trung giai thần thú nhưng lại chịu thuần phục như vậy.

Bất quá mấy chục roi vừa rồi cũng làm nỗi buồn bực trong lòng hắn như được phát tiết. Lại nói con rắn này đã trở thành sủng thú của hắn, đãi ngộ tự nhiên không giống như vừa rồi.

Cộng thêm thu hoạch vừa rồi, lần này lấy được tổng cộng chín viên tam phẩm Diên Thọ Đan. Chẳng qua vật này ngoại trừ chưởng giáo chân nhân, nhất định phải đưa cho bốn Nguyên Anh trưởng lão trong tông môn sử dụng. Xem ra Huyền Hạo Đan cùng Diên Thọ Đan cũng chỉ đành mở lò luyện chế. Nhưng mặc dù ta đã hoàn thành phân tích, nhưng về dược liệu đều là vật hiếm thế, cho dù dùng linh dược cấp thấp thay thế, cũng đã khó tìm. Thôi được, ta thử xem thế nào! Hôm nay ta đã đạt tới Kim Đan cảnh giới, xem có thể tranh thủ kết anh trước khi Xương sư thúc tổ tọa hóa, đem Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đề thăng lên tới tầng thứ bảy hay không. Khi đó có lẽ có thể tiến vào đây nếm thử một phen luyện chế.

Thoáng bình phục tâm tư trong lòng, Nhạc Vũ phất tay, một thân ảnh vô cùng xinh đẹp đã từ bên cạnh hắn phá không xuất hiện.

Sau đó không chờ Nhạc Vũ nói chuyện, nàng liền xuất ra thần lực làm thân thể Kim Quan Hỏa Xà khôi phục lại như lúc ban đầu.

Kim Quan Hỏa Xà không khỏi kinh ngạc vẫy vẫy thân thể, uốn cái đuôi lên

trước người nhìn nhìn một chút, sau đó trên mặt đầy vẻ mơ hồ, làm như có chút không giải thích được, vì sao thương thế của mình lại có thể hoàn toàn chữa khỏi nhanh đến như thế.

Nhạc Vũ thấy vậy buồn cười, đưa tay đặt lên đầu linh sủng vừa thu được, bắt đầu phân tích cấu tạo thân thể của Kim Quan Hỏa Xà. Chỉ tích tắc trên mặt hắn chợt hiện lên vẻ vui mừng.

Kim Quan Hỏa Xà chưởng khống Chân Viêm Thần Quang, đã tu luyện tới tầng thứ tư. Ảo diệu trọng yếu nhất không phải ở trên lân phiến của nó, mà là trong yêu đan.

Thần thông này còn cao hơn Băng Phách Thần Quang một bậc, nhưng cũng phải chú ý thăng bằng. Có thể dùng cho Đại Thiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, sư phụ cách thế của ta tuy có tu vi Thái Ất chân tiên, thu những thần thú này dễ như trở bàn tay, nhưng nếu muốn tìm hiểu thiên cơ lĩnh hội ảo diệu của những thần thông này, chỉ sợ còn chưa làm được như ta.

Nhẹ nhàng vỗ, đem Kim Quan Hỏa Xà thu vào trong linh thú đại, Nhạc Vũ dùng hệ thống trí năng phụ trợ bắt đầu điên cuồng tính toán, cố gắng phân tích huyền bí của Băng Phách Thần Quang cùng Chân Viêm Thần Quang, muốn đền bù những thiếu sót của thủy hỏa cầu trận bên trong đan điền.

Trong chốc lát, trong đầu Nhạc Vũ chợt cảm thấy choáng váng mãnh liệt, Diễn Thiên Châu mơ hồ nhói đau.

Bậc đại thần thông vô cùng thần diệu như vậy, quả nhiên không phải sức lực hiện tại của ta có thể thôi diễn nổi!

Trong nội tâm cười khổ, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục miễn cưỡng, hỏi Chiến Tuyết:

- Trước kia giao linh trận cho ngươi, hôm nay thôi diễn thế nào?

Theo trong dự tính của hắn, nếu Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết có được hai đại thần thông đề bù, hoàn thiện Băng Diễm Tuyệt Quang, lại mượn ngoại lực giúp đỡ, ít nhất có thể đem uy năng vượt lên trên nguyên bổn, lần tiếp theo tăng lên ba thành, sẽ đạt tới gần trình độ của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Nhưng chuyện này tuy khẩn yếu nhưng không quá gấp gáp, ngược lại nếu linh trận có thể gia tăng năng lực thôi diễn, đối với hắn hiện tại mà nói cũng càng thêm quan trọng.

- Ngày hôm trước đã có thể hoàn thành kết cấu chủ thể căn bản.

Chiến Tuyết nói tới đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đưa đám:

- Nhưng bộ phận còn lại ta suy tính còn cần tới mười năm thời gian.

Nhạc Vũ đầu tiên thấy vui mừng, ngay sau đó lại thất vọng. Mười năm thời gian đối với người tu chân cũng không nhiều lắm, nhưng đối với hắn mà nói lại cực kỳ quý giá.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền phát hiện hôm nay Chiến Tuyết có chút khác thường, đôi môi anh đào mấp máy như muốn nói chuyện lại thôi, trên gương mặt đẹp tràn đầy vẻ đỏ ửng.

Ngay khi hắn còn đang cau mày, cuối cùng Chiến Tuyết lấy dũng khí ấp úng mở miệng nói:

- Thiếu gia! Thật ra không cần một lần thiết kế hoàn toàn, ta nghĩ linh trận kia có thể sửa đổi, trong đó có thể chia làm mười bộ phận. Trong đó có tám bộ phận có thể độc lập vận chuyển…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 396: Rời đi tiên phủ

Nói cách khác, có thể tạo thành nhiều bộ phận bên trong, sau đó mới xem năng lực thôi diễn?

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, cẩn thận nghĩ tới trận đồ mình đã thiết kế, suy ngẫm hồi lâu cũng không tìm được bất kỳ phương pháp có thể phân tách trận đồ.

Không thể không thừa nhận, sau khi Chiến Tuyết phong thần, năng lực diễn toán trong phương diện trận đạo tựa hồ còn vượt trên cả hắn.

Bất quá nếu phương pháp này có thể thành công, tăng lên được năng lực diễn toán trên diện rộng, đối với việc thôi diễn mấy bộ phận sau đó cũng có thể rút ngắn thời gian hoàn thành trận đồ.

Nhìn Chiến Tuyết vẻ tán thưởng, thấy gương mặt nàng vẫn đỏ bừng, Nhạc Vũ không khỏi nhẹ giọng cười nói:

Biện pháp này không tệ! Vậy cứ làm theo lời ngươi nói, hoàn thành cho sớm. Sau này nếu có ý kiến gì tốt hơn, ngươi không cần ấp úng, nói thẳng ra là được, ta cũng sẽ không để ý. Cho dù là thần cũng không thể đều vạn năng, sẽ không biết phạm sai lầm.

Hắn vừa nói xong liền xoay người đi ra Tử Vân tiên phủ. Nghe được lời ấy, sắc mặt Chiến Tuyết cũng không hề vui mừng, ngược lại khuôn mặt ảo não. Vốn nàng muốn nói chính là dù không trở về thần quốc của nàng, nàng cũng có thể hoàn thành được linh trận mà không bị ảnh hưởng chút nào.

Chẳng qua lời này vừa đến bên miệng, vô luận thế nào nàng cũng không thể nói ra lời.

Nhưng ngay khi nàng dự định dùng Thông U Định Minh Châu quay trở về thần quốc, lại nghe Nhạc Vũ lên tiếng:

- Lần này không cần đi trở về! Không phải ngươi đang muốn lưu lại bên cạnh ta sao? Còn không đi!

Chiến Tuyết kinh ngạc, sau đó vẻ mặt vui mừng hoang mang bay lên. Trong ánh mắt điềm đạm đáng yêu còn lưu lại vài phần không dám tin.

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ lại vô cùng cảm khái. Vừa rồi Chiến Tuyết cấp cho hắn một lời đề nghị rất thực dụng, nhưng Nhạc Vũ cũng đã nhìn thấy được rất nhiều từ bên trong.

Chỉ từ nguyên nhân Chiến Tuyết có thể lần đầu tiên đề xuất ý kiến phản đối cùng đề nghị với hắn, Nhạc Vũ liền biết nhân cách được sinh ra từ thần hồn của Mục Hi Ngọc hôm nay đã càng thêm hoàn thiện.

Sau khi phong thần, tựa hồ đã thức tỉnh một bộ phận trí nhớ của Mục Hi Ngọc, đó là nguyên nhân chủ yếu nhất bên trong. Nhưng chân chính trưởng thành vẫn dựa vào Thất Sát U Minh Thảo thúc giục.

Hấp thu sát lực tích lũy của gốc linh thảo sinh tồn vài ngàn năm trong Cốt Hải, thần hồn Mục Hi Ngọc hôm nay đã vô cùng cường đại, dù hắn từng uống Long Linh Thảo đạt được long uy cũng xa xa không bằng.

Chính bởi vì như thế, Chiến Tuyết dù bị Định Minh Châu cường lực áp chế, nhưng vẫn đủ khả năng hoàn thành nhân cách độc lập. Đối với việc này, Nhạc Vũ cũng thấy vui mừng, thậm chí liền thay đổi ý nghĩ áp chế thường ngày.

Một khi nhân cách độc lập của Chiến Tuyết ngày càng hoàn thiện, cũng mang ý nghĩa dấu vết của Mục Hi Ngọc lưu lại bên trong thần hồn sẽ càng mỏng manh. Không những không phải là chuyện xấu, ngược lại còn là tin tức tốt. Nếu bước này được hoàn thành, chỉ sợ dù có một ngày Mục Hi Ngọc thức tỉnh, cũng không cách nào lấy được địa vị chủ đạo, ý nghĩa tới lúc đó, Huyền Sát Chiến Thi đã phong thần của hắn, hắn đã có thể hoàn toàn yên tâm! Những nỗi lo lắng về Mục Hi Ngọc trước kia cũng không cần quan tâm đến.

Nói trở lại, ban đầu Nhạc Vũ thật chưa từng ngờ tới gốc Thất Sát U Minh Thảo lại đạt được hiệu dụng mạnh đến như thế. Cuối cùng có thể làm cho Chiến Tuyết đạt tới cấp chính, triệu hoán thiên kiếp còn hơn cả hắn. Khi Huyền Sát Chiến Ma chân khí ở bên trong Nê Hoàn Cung đan điền kết thành Kim Đan, cùng Định Minh Châu ngưng kết thành một thể, pháp lực liền bạo tăng gấp mười lần.

Đây cũng là điều làm hắn yên tâm cho Chiến Tuyết đi theo hắn. Nếu ban đầu trong cuộc đại chiến ở thạch điện, tu sĩ Nguyên Anh cảnh Diêm Chí cho dù giao thủ chính diện cũng nhìn không thấu thân phận Vu Thần của Chiến Tuyết, như vậy những người có Nguyên Anh cảnh giới khác căn bản cũng không cần lưu ý.

Hôm nay sau khi thành công kết đan, tất nhiên lại càng không sợ bị người bên cạnh phát hiện, duy chỉ cần cẩn thận với tu sĩ Đại Thừa cảnh mà thôi. Bất quá nếu như vậy có thể đổi lấy nhân cách của Chiến Tuyết hoàn toàn trưởng thành, mạo hiểm cũng là đáng giá.

Huống chi tu sĩ Đại Thừa cảnh, làm sao dễ dàng gặp mặt như thế?

Một đường phi hành ra bên ngoài Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ cũng không tính toán rời khỏi từ cốc khẩu. Những ngày qua quan sát, căn bản đã được xác minh, đệ tử tinh anh các tông đều bị linh trận bên trong tiên phủ dịch chuyển càn khôn, truyền tống ra ngoài tiên phủ. Nếu chỉ riêng một mình hắn chủ động rời đi bằng cốc khẩu, ngược lại sẽ khiến cho người sinh nghi.

Nhạc Vũ trực tiếp mở ra Ngũ Phương Môn, sau đó xuyên qua không gian cùng Chiến Tuyết đi khỏi tiên phủ. Sau đó hắn vừa nhìn chung quanh, nhận ra nơi này là một hoang mạc, không có trăng sao mặt trời, không phân rõ đông tây nam bắc.

Trong lòng Nhạc Vũ liền biết mình đang ở bên trong ảo trận bên ngoài tiên phủ, nhưng giờ phút này hắn suy đoán, nơi này chính là cảnh thật của khu vực này.

Thì ra Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cũng có hiệu quả bên trong ảo trận này.

Nhạc Vũ phát tác hồn thức, không bao lâu liền xác định được phương hướng. Hắn một đường thẳng ra bên ngoài, trong lòng biết mình nắm giữ Luân Hồi Bàn, là người cuối cùng rời tiên phủ, dĩ nhiên sẽ bị người theo dõi, vì thế thật cẩn thận, mỗi khi phát hiện có linh lực ba động của Nguyên Anh tu sĩ liền cẩn thận tránh thật xa.

Cũng may những người kia đều bị ảo trận khống chế, hồn thức bị ảnh hưởng, phạm vi cảm giác chân chính chỉ có thể cực hạn năm mươi dặm quanh người. Đối với việc ứng dụng thần hồn, còn xa không bằng tu sĩ Kim Đan còn chưa bị hạn chế như hắn.

Mới mười mấy ngày không gặp, Nguyên Anh tu sĩ bên trong ảo trận vì sao lại có nhiều như vậy?

Trong lòng thoáng kinh ngạc, trên đoạn đường này Nhạc Vũ cũng thật cẩn thận, càng không dám tùy tiện rời khỏi ảo trận.

Tuy hắn không tin tưởng tông môn cùng Cung Trí xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này hắn vẫn cẩn thận chú ý. Nói không chừng bên ngoài ảo trận có sát cơ nào đó đang chờ đợi hắn. Cũng nói không chừng Cung Trí sẽ bị Thái Huyền Tông bức lui. Mà hôm nay hắn náu thân trong ảo trận, chính là nơi bảo vệ tính mạng duy nhất.

Ngay khi Nhạc Vũ còn đang chuẩn bị tìm kiếm khắp nơi, hồn thức của hắn phát tán ra xa lại đột nhiên cảm giác được có một cỗ khí tức tương đối quen thuộc chợt lóe lên vài trăm dặm bên ngoài.

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi nhảy mạnh, biết Cung Trí chưa từng rời đi, tựa hồ trong tông môn còn có viện thủ.

Trong lòng hắn mừng rỡ, đang muốn đi qua liên lạc với khí tức quen thuộc mà hắn nghĩ rằng là Phong Vân kia, bỗng nhiên trong lòng vừa động, cảm giác được bên trong linh thú đại của mình, Kim Quan Hỏa Xà dường như có dấu hiệu sắp sửa độ kiếp.

Tới thật không phải lúc!

Trong lòng Nhạc Vũ vừa dao động, đã biết nguyên nhân nằm tại đâu. Bên trong Tử Vân tiên phủ tuy có chút ít yêu thú đã chết, nhưng thiên địa linh khí dày đặc gấp trăm lần bình thường cũng khiến cho những yêu thú thường thường có thể đem yêu lực cảnh giới bản thân giấu diếm đè áp được thời gian rất dài.

Kim Quan Hỏa Xà cũng làm như thế, nó đã áp chế cảnh giới thời gian khá lâu. Sau khi hắn rời đi Tử Vân tiên phủ, tự nhiên không còn cách nào tiếp tục kéo dài hơn nữa. Yêu lực tích lũy hơn vạn năm, ở ngoại giới linh lực mỏng manh có thể nói chẳng khác gì ngọn đèn phát sáng.

Trầm ngâm một thoáng, Nhạc Vũ cảm giác được tốc độ lôi kiếp tụ tập nhanh tới kinh người, liền bất đắc dĩ thả Kim Quan Hỏa Xà ra ngoài, bỏ qua ý nghĩa tiếp

tục trì hoãn.

Kim Quan Hỏa Xà có thể độ kiếp hay không, hắn cũng không cần lo lắng, hơn vạn năm tích lũy tuyệt đối không tầm thường. Đủ khiến cho nó có thể biến hóa.

Điểm này khi Nhạc Vũ tiến hành phân tích đã chứng minh qua. Kim Quan Hỏa Xà yêu lực tràn đầy, mà độ áp súc lại gấp năm lần so với yêu thú bình thường, nghĩ đến cùng chính vì điểm này Kim Quan Hỏa Xà mới có lòng tin dựa vào Long Linh Thảo vượt qua thập giai lôi kiếp.

Nhạc Vũ thực sự rầu rĩ chính là vì rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ đang tìm kiếm chung quanh. Tuy nói hành động trong ảo trận cũng không dễ dàng, nhưng Nhạc Vũ không dám bảo đảm khí tượng lôi kiếp cũng sẽ không hấp dẫn được bọn họ chạy tới.

Nếu không được đành bỏ qua Kim Quan Hỏa Xà, thoát đi trước mà thôi. Nhưng chỉ tiếc muốn bồi dưỡng một con thần thú thừa kế huyết mạch Đằng Xà cũng thật không dễ dàng.

Nhạc Vũ cảm nhận tình huống không ổn sẽ cương quyết lập tức rời đi.

Sau đó tâm tình hắn chợt dễ dàng, nhìn lên lôi kiếp đang giáng xuống trên bầu trời.

Kim Quan Hỏa Xà dù sao không thể sánh được với Sơ Tam, tình cảm hơn kém quá xa. Nếu Sơ Tam độ kiếp, cho dù thật sự gặp phải Nguyên Anh tu sĩ, hắn cũng phải tử chiến, ngăn cản đối phương. Về phần Kim Quan Hỏa Xà, chỉ là một đầu linh sủng vừa gặp được hai tháng, vì một sủng thú mới thu nhận mà tử chiến, vậy thì không khỏi quá ngu xuẩn.

Nói đến Sơ Tam, gương mặt Nhạc Vũ liền lướt qua một tia mừng rỡ. Hắn đem linh thức thăm dò vào trong linh thú đại, sau đó thấy tên tiểu tử kia vẫn còn ngủ say.

Chẳng qua khác với tháng trước, khi đó nó ăn phải thuốc mê của Cung Trí, lần này là vì chỉnh hợp toàn bộ huyết mạch trong thân thể nó.

Nửa Long Linh Quả, Sơ Tam có khả năng tấn chức cấp bảy, tăng lên trình độ trung vị thần thú. Chẳng qua huyết mạch chỉ có thể tinh khiết tới trình độ nhất

định.

Cũng may Khổng Tước theo truyền thuyết chính là dị biến thể do Phượng Hoàng sinh ra. Huyết mạch lẫn nhau cũng không phải không cách nào điều hòa, thậm chí hợp nhau còn có thể tăng thêm sức mạnh. Chẳng qua chuyện này còn cần chính bản thân Sơ Tam cố gắng, dù hắn có năng lực phân tích cũng không cách nào nhúng tay.

Nhạc Vũ có thể dự liệu chẳng qua nếu Sơ Nam có thể thành công qua khỏi cửa ải lần này, thành tựu tương lai thật không thể đo lường!

Đang dùng linh thức dò xét thân thể biến hóa của Sơ Tam, thân hình của Chiến Tuyết bỗng nhiên bay tới bên cạnh hắn:

- Thiếu gia, có người đến!

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt co rụt lại, sau đó thầm than trong lòng. Đúng là sợ hãi điều gì liền gặp phải điều đó. Hắn vừa muốn mở ra Ngũ Phương Môn chạy đi, bỏ mặc cho Kim Quan Hỏa Xà tự sinh tự diệt. Nhưng trong lòng vừa động, cảm giác tình hình tựa hồ có chút không đúng.

Khí tức áp bách kia tựa hồ không tới mức hít thở không thông như Diêm Chí ngày đó, có thể nói yếu hơn một cấp bậc.

Người này lập tức đã tới gần, khi phát hiện sự tồn tại của hai người Nhạc Vũ, trong mắt toàn bộ chỉ là màu xám trắng:

- Ngươi chính là Nhạc Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 397: Ngọc Hoàng dư nghiệt

Nhạc Vũ xa xa nhìn lại, chỉ thấy đạo bào của người kia chính là của Ngọc Hoàng Tông. Hắn không cần suy nghĩ liền đoán được đúng như hắn dự liệu, tông môn đã động thủ với Ngọc Hoàng Tông.

Lúc này nhìn Nguyên Anh lão quái kia vẻ mặt đằng đằng sát khí thật không thấy khó hiểu.

Trước kia hắn từng gặp qua kẻ này, ngày đó khi hộ tống đệ tử các tông tiến vào Tử Vân tiên phủ, chính là một trong những Nguyên Anh tu sĩ có mặt lúc đó. Ngoài ý muốn chính là với khả năng của Cung Trí lại chưa đem người này tru diệt, tùy ý cho tên Nguyên Anh tu sĩ Ngọc Hoàng Tông này chạy trốn.

Thần trí của người này đã sắp bị Vực Ngoại Thiên Ma chiếm đoạt!

Chỉ từ thần hồn không ngừng rung chuyển của người kia, Nhạc Vũ liền biết tu vi của hắn là nhờ dùng dược vật mà có. Tuy đối với Kim Đan tu sĩ bình thường cũng có ưu thế áp đảo, song so sánh với Nguyên Anh tu sĩ khác chỉ nằm xếp dưới cuối.

Giờ khắc này cộng thêm tâm thần bị thất thủ, chiến lực còn lại được bao nhiêu thì thật khó nói. Nhưng có thể sẽ điên cuồng hơn, hoặc là trong đầu đối phương chỉ còn lại bản năng chiến đấu.

Nói như vậy chưa hẳn là không thể đánh thắng. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Liếc nhìn Kim Quan Hỏa Xà đang độ kiếp gần bên, Nhạc Vũ khẽ cười khổ. Sau đó tâm niệm chợt động, vài kiện pháp bảo tùy thân của hắn đã từ trong giới chỉ bay ra.

Trong mắt Nhạc Vũ cùng lúc hiện lên vài phần chiến ý cùng hưng phấn cuồng nhiệt.

Lúc trước tuy hắn giao thủ với Diêm Chí, cuối cùng khiến cho đối phương vẫn lạc. Nhưng cuối cùng là vì dựa vào sự giúp đỡ của linh trận bên trong Tử Vân tiên phủ. Bản thân Diêm Chí cũng phải dốc toàn lực áp chế hồn thức pháp lực nên không có quá nhiều ý nghĩa thắng lợi.

Giờ khắc này người ở trước mắt hắn, tuy không có tu vi Nguyên Anh chân chính đúng như thực tế, vẫn có thể giúp hắn có được ấn tượng trực quan về những Nguyên Anh lão quái khác.

Vừa lúc, thử xem Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ ba cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm rốt cục có uy lực như thế nào!

Nhạc Vũ vừa nghĩ tới đây, bên kia tu sĩ Nguyên Anh của Ngọc Hoàng Tông vừa phát hiện được pháp bảo của hắn chính là Tam Diệu Như Ý Lôi Châm, nhất thời lại thê lương gào thét:

- Quả nhiên là ngươi. Hôm nay ta phải chém ngươi ngàn đao vạn kiếm, giải hận của ta.

Lời còn chưa dứt, liền có một cỗ kiếm quang tràn trề phá không bắn tới. Nhạc Vũ híp mắt, trong lòng càng nắm chắc thêm vài phần đối với phán đoán vừa rồi của mình. Một kiếm kia nhìn qua thanh thế lớn, thật ra sức lực tản mạn, không cách nào chính xác khống chế pháp lực hữu hiệu, so sánh với những Nguyên Anh tu sĩ chân chính quả nhiên không cùng cấp bậc.

Duy chỉ có tốc độ của kẻ này cực nhanh, đúng là đạt tới trình độ Nguyên Anh, mà kiếm quyết sử dụng cũng làm cho hắn kinh dị.

Trong kiếm ý hắn đã tích tụ vô số ý niệm khác nhau, đan vào hồn lực của Nguyên Anh lão quái này, tạo thành một cỗ kiếm ý cực lớn, lực áp bách đối với tinh thần của Nhạc Vũ hơn xa Diêm Chí ngày đó. Ngoài ra bên trong kiếm khí của người này còn có một cỗ lực lượng làm hắn vô cùng quen thuộc, nhưng lại khác hắn với lực lượng pháp lực của tu sĩ.

Đây tựa hồ là vu lực? Thì ra người này tu tập kiếm quyết bí truyền của Ngọc Hoàng Tông. Kiếm đạo truyền thừa của Hiên Viên hoàng đế, dung hiệp ý niệm vạn dân, tuy không phải thân Vu Thần, lại có thể vận dụng vu lực, quả nhiên có chút thần diệu.

Ngưng tụ tâm thần, Nhạc Vũ trực tiếp thúc giục Phong Loan kiếm tạo thành bóng kiếm xoay chuyển, trong nháy mắt liền hoàn thành thức thứ nhất trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, Tê Thiên Bài Vân bắn thẳng về phía trước đối kháng. Sau đó chỉ nghe "oanh" một tiếng vang vỡ tan, trên không trung cuồng phong bốn phía, ngay cả Kim Quan Hỏa Xà đang nghênh đón đạo lôi kiếp thứ hai cũng bị thổi bay ra ngoài mười trượng. Miệng mũi Nhạc Vũ tuôn đầy máu, Phong Loan kiếm vỡ vụn từng khúc, hắn thừa dịp này ngự kiếm bắn ra xa trăm trượng, thành công tránh được đạo kiếm quang bắn tới.

Lợi hại, đây là thực lực của Nguyên Anh tu sĩ? Nói như vậy hôm đó bên trong Tử Hiên Phủ, ta thật là may mắn. Ngay cả một Nguyên Anh tu sĩ yếu kém còn có bản lĩnh như vậy, Diêm Chí kia nếu có thể thi triển toàn lực, chiến lực sẽ tuyệt đối mạnh mẽ. Thật là khó tin nhân vật như vậy lại chết trên tay ta.

Toàn thân Nhạc Vũ run lên, nhưng trong lòng không hề sợ hãi mà lại vô cùng hưng phấn. Thật ra một kiếm vừa rồi tuy hắn không tránh được hoàn toàn, nhưng chỉ cần sử dụng Ngũ Phương Môn liền có thể kịp thời trốn vào hư không, dễ dàng ứng đối.

Chẳng qua vừa rồi chiến ý nổi lên, Nhạc Vũ lại bị một kiếm kia khơi dậy hào hùng ngất trời trong lòng của hắn.

Nguyên Anh tu sĩ thì thế nào? Chỉ là dư nghiệt Ngọc Hoàng Tông dựa vào dược vật mà thăng cấp mà thôi, hôm nay cũng phải chết trong tay hắn!

Ba trăm sáu mươi lăm lôi châm rốt cục hoàn thành quá trình sắp xếp thành thanh kiếm, trên thân kiếm lôi quang lóng lánh, đang ở bên trong linh trận, hắn có thể đem lôi lực trên không trung thu nạp được vài phần.

Hơn nữa ba ngàn sáu trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phỏng chế đang liên tục cắm xuống mặt đất, đảo mắt đã tạo thành một đại trận thật lớn.

- Chiến Tuyết! Cuộc chiến hôm nay ngươi đừng nhúng tay, hộ pháp cho ta!

Khoảng cách Nhạc Vũ gần ngàn thước, Chiến Tuyết đang muốn dùng Thiên Ti Tuyết Kiếm chém ra, chợt nghe vậy thì ngẩn ra, nhưng sau khoảnh khắc chần chờ mới thối lui. Chẳng qua gương mặt nàng đầy vẻ đề phòng, toàn bộ lực lượng tín ngưỡng đều gia trì lên thân thể chủ nhân của mình.

Nhạc Vũ vừa kêu lên, đồng thời nhìn thấy đối phương lại chém xuống một kiếm.

Nhạc Vũ thấy thế, nhất thời cười lạnh.

Kiếm tu sao? Ngươi muốn đấu kiếm thì ta cùng ngươi đấu kiếm!

Tam Diệu Như Ý Lôi Châm đã tụ tập xong lôi lực, lại lần nữa nghênh tới. Chẳng qua lần này không thể quan tâm vấn đề phẩm cấp huyền binh quá thấp, mà giống như Phong Loan kiếm vừa rồi, chỉ có thể lựa chọn ngạnh kháng.

Dưới sự thao túng của Nhạc Vũ, huyền binh tổ hợp thế như chẻ tre đâm vào trong kiếm của đối phương, xoay chuyển mấy vòng cung, liền khiến cho đạo kiếm khí nhìn qua cuồn cuộn mênh mông hoàn toàn mất đi khống chế, nứt vỡ tan biến. Phần lớn bị bay chệch phương hướng, chỉ thoáng chốc bay tới trước người Nhạc Vũ liền bị hắn dùng Bi Âm đao toàn bộ chém vỡ. Duy chỉ có kiếm ý uy thế vô cùng làm thần hồn Nhạc Vũ như bị trọng áp vạn tấn.

Chỉ bất quá như thế mà thôi! Cho ngươi biết long uy có thật sự bất phàm hay không.

Gương mặt thanh tú của Nhạc Vũ đã trở nên vô cùng dữ tợn, cứng rắn chịu đựng kiếm ý kia, hồn lực của Nguyên Anh lão quái mạnh hơn hắn mấy lần, lại có được ý niệm vạn dân gia trì, vượt hơn hắn gấp mười lần.

Chẳng qua từ sau khi Nhạc Vũ uống vào Long Linh Quả, thần hồn đã có một bộ phận đặc thù của long hồn, kết cấu kiên đọng vô cùng, chưa tới mức hỏng mất dưới lực áp bách kia.

Lôi châm phá vỡ đạo kiếm quang, không quay về cạnh hắn mà tiếp tục đánh thẳng về phía trước.

Ngay lúc thanh kiếm thật khó khăn nhích tới gần, người nọ hừ lên một tiếng, khống chế thanh tam phẩm huyền binh triển đấu với lôi châm. Bản thân hắn vẫn xông về phía bên này, đi tới còn chưa đầy ba dặm, đưa tay chỉ tới.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ kim hệ pháp lực từ bốn phía tụ tập quấn tới, mơ hồ như muốn trói buộc toàn thân hắn, cắt đứt liên lạc giữa hắn cùng thiên địa linh khí, áp bách cương khí hộ thân của hắn.

Bi Âm đao trong nháy mắt tăng lên tới thất chuyển, từng đợt đao âm xông ra, đem những pháp lực dị chủng kia toàn bộ đánh vụn. Nhưng trong khoảnh khắc, Nhạc Vũ liền cảm giác trên người có một cỗ áp lực nặng như núi đè xuống, cơ hồ làm cho hắn không thể động đậy.

Không lâu trước kia, áp lực hắn vận dụng trên người Kim Quan Hỏa Xà lại bị đối phương dùng tới trên người hắn!

Pháp lực Nguyên Anh tu sĩ cuồn cuộn mênh mông, còn nhiều hơn hắn gấp hai mươi lần!

Đây là thực lực Nguyên Anh cảnh giới? Sau khi tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, ta tự hỏi pháp lực đã không dưới những Kim Đan tu sĩ hậu kỳ. Lại càng đừng nói tới người này, đom đóm so với trăng sáng! Chẳng qua chút kỹ xảo như vậy muốn vây khốn ta, đúng là vọng tưởng!

Nháy mắt sau đó, toàn thân da thịt của Nhạc Vũ chợt căng thẳng, thân thể cùng vu lực chồng lên, sau đó Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí bên trong đan điền xỏ xuyên qua toàn thân, hắn ra sức giãy dụa, bốn ngàn bảy trăm thạch lực bỗng nhiên bộc phát, quanh người vang lên tiếng nổ tung bạo liệt như tiếng sấm, sự rằng buộc vô hình trong giây lát liền nát bấy.

Nếu thật sự là Kim Đan tu sĩ bình thường, dù là Đoan Mộc Hàn chỉ sợ cũng bị người kia chế trụ. Chẳng qua nếu phương pháp này dùng trên lực lượng thân thể như hắn, đúng là không cách nào thực hiện được!

Chẳng qua sau khi đem những pháp lực dị chủng kia xé nát, trong lòng Nhạc Vũ vừa sảng khoái vừa nghi ngờ.

Vì sao hắn không dùng pháp bảo đạo pháp? Hoặc là thần thông của Nguyên Anh tu sĩ? Uổng cho ta phải tập trung toàn bộ tinh thần phòng bị hắn dùng đạo pháp tấn công. Cũng may trong tay ta còn vài món pháp bảo, ngoài ra cũng không có thêm pháp bảo tiện tay nào khác. Nếu không tùy tiện một thanh pháp bảo huyền binh tứ ngũ phẩm đều có thể dễ dàng phá được! Đáng tiếc Ngũ Hành Ba Quang Kính đã vỡ, nếu không có thể dùng thuận tay.

Bên trong Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ tổng cộng thu được mười mấy món pháp bảo tam phẩm nhị phẩm. Chẳng qua những đồ vật kia không thể dùng chiến đấu.

Mặc dù mạnh mẽ tế luyện, cũng không phát huy ra được một hai thành uy năng, ngược lại không bằng những pháp bảo hắn đã dùng quen hôm nay.

Người này đánh nhau đã hoàn toàn không có kết cấu, sợ là đã hoàn toàn mất hết thần trí!

Phảng phất như xác minh suy đoán trong lòng Nhạc Vũ, Nguyên Anh tu sĩ kia cơ hồ phát ra tiếng gầm thét như dã thú, ngay sau đó tay trái khắc ra linh phù, không hề báo trước bộc phát ra một đoàn quang mang chói mắt.

Trong tích tắc, trên đầu Nhạc Vũ ngưng kết ra một thanh tử sắc lôi thương thật thanh thế hơn cả lôi kiếp, đánh thẳng xuống dưới.

Đôi mắt Nhạc Vũ bắn ra tinh mang, Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đại trận cơ hồ lập tức tạo thành một mặt băng thuẫn trên đỉnh đầu hắn, ngay khi hai bên vừa va chạm vỡ tung tứ tán, người nọ lại dùng một quyền đánh thẳng vào mặt Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 398: Lực hám Quan Hồng

Thân hình hai người chỉ cách nhau trong gang tấc, thậm chí Nhạc Vũ còn có thể ngửi thấy hơi thở có chút hôi thối của người kia. Lại thêm vẻ oán hận trong con ngươi của đối phương lại càng làm người ta cảm thấy băng hàn tận xương tủy.

Khoảng cách gần như thế làm Nhạc Vũ càng chống đỡ thật khó khăn dưới uy áp hồn thức của tên kia.

Thân thể người này đã hôi thối, chính là triệu chứng của sinh mệnh lực khô kiệt. Khí huyết tinh nguyên của hắn đã sắp bị Vực Ngoại Thiên Ma hút sạch! Cho dù không chết trong tay ta, chắc chắn trong vòng mười ngày sẽ chết. Chỉ cần mình đi ra trễ hơn chừng nửa tháng, đã tránh khỏi người này. Vận khí của ta nên nói thế nào mới tốt đây?

Trong lòng Nhạc Vũ thầm thở dài, ngay sau đó hàn mang trong mắt bắn ra, phủi sạch toàn bộ ảo não trong lòng mình. Ngay khi bàn tay đối phương cơ hồ đánh tới trước mặt hắn, hắn liền phát ra tiếng gầm nhẹ như ngày đó nghe được tiếng gầm của long hồn trong Tử Vân tiên phủ, sau đó lập tức đánh ra một quyền.

Oanh!

Khi quyền chưởng giao kích, cả không gian liền thoáng chấn động. Thân hình Nhạc Vũ lập tức như diều đứt dây, bị hất văng ra xa gần trăm trượng.

Sáu ngàn hai trăm thạch lực! Bất quá so với ta nhiều hơn một ngàn năm trăm thạch lực mà thôi. Còn kém hơn những tu sĩ Nguyên Anh bình thường rất nhiều, ngay cả Diêm Chí dù bị hạn chế pháp lực ở trong Tử Vân tiên phủ, lực lượng đã là sáu ngàn thạch lực. Nếu chỉ là như thế, thật không đến nỗi không thể ứng phó!

Cảm giác được có một cỗ kim hệ chân khí vô cùng sắc bén giống như bao trùm xuyên vào trong cơ thể của mình, Nhạc Vũ bỗng dưng hừ một tiếng:

- Nhật Nguyệt Ngũ Luân! Chuyển cho ta!

Trong cơ thể hắn, ngũ tạng lục phủ cơ hồ bắt đầu liên tục thay đổi nhật nguyệt âm dương nghịch phản đúng lúc kim hệ chân khí xâm nhập. Sau đó phối hợp với Ngũ Hành Phù Trận trong đan điền, toàn lực chuyển hóa kim hệ chân khí ồ ạt kia.

Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền tuy được tu sĩ Quảng Lăng Tông xem là quyền pháp luyện thể để sử dụng, nhưng xuất phát từ thời thượng cổ hồng hoang, khi yêu thú còn hoành hành, hiệu dụng chân chính làm sao chỉ là luyện thể mà thôi? Nếu không có lực lượng chống lại yêu thú, sao có thể truyền lưu bao nhiêu vạn năm?

Hôm đó Nhạc Vũ độ kiếp bên trong Tử Vân tiên phủ, tuy kinh nghiệm ngũ tai thất kiếp, nhưng nhờ vào đó đã hiểu được ảo diệu của bộ quyền pháp này.

Ở trong tay người khác, uy lực của bộ quyền pháp này chẳng qua chỉ trung thượng mà thôi. Nhưng trong tay Nhạc Vũ đã tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang, lại có thể thi triển hết uy năng.

Khi thân hình vừa ổn định, Nhạc Vũ đã đem luồng chân khí dị chủng kia hóa giải hơn phân nửa. Tuy vẫn còn một phần nhỏ chưa thể chống đỡ, nhưng chỉ là vết thương nhỏ không đáng kể mà thôi. Với thể chất gần với trung giai thần thú của hắn hôm nay, trong khoảnh khắc liền hồi phục lại, căn bản không cần để ý tới.

Đáng tiếc thật không có thời gian, nếu có thể đem Thái Cực pháp của ta dung hợp cùng Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, tăng thêm ngàn thạch lực ta cũng đã có thể chống đỡ!

Đem lực chú ý thu hồi, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy thân hình người kia văng ra hơn trăm trượng, khóe miệng tràn ra tia máu tươi.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy ngoài ý muốn, đối phương tuy có thực lực mạnh, nhưng mình đánh trả một quyền không hề đơn giản. Người thường kiêm tu ngũ hành, nếu không gặp tình trạng xung đột lẫn nhau không cách nào điều hòa, hoặc sẽ bị mất thăng bằng, vì vậy thực lực sẽ thua bại với những tu sĩ cùng cấp khác. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Duy chỉ có hắn tu luyện chính là Ngũ Sắc Thần Quang, có thể bảo đảm ngũ hành

pháp lực tuyệt đối thăng bằng! Đồng dạng pháp lực lại có thể đạt được ngũ hành tương sinh. Một khi ngũ hành nghịch chuyển, lực phá hoại càng thêm kinh người!

Trong mắt người kia đầu tiên lộ ra vẻ kinh động mờ mịt, tựa hồ không giải thích được vì sao một kích kia không thể lấy được tính mạng Nhạc Vũ. Chỉ chốc lát sau, hắn lại rống to một tiếng tiếp tục đánh tới một quyền.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, trong lòng biết được thần trí của đối phương chỉ còn sót lại một tia ý niệm, nếu lúc vừa mới giao thủ hắn còn có thể né tránh hoặc tránh đi mũi nhọn công kích tạm thời, nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn bỏ qua ý nghĩ này. Hắn thúc giục khí huyết toàn thân, đem pháp lực tràn ngập, lại một lần nữa dùng một quyền đối kháng cùng đối phương. Ngay sau đó thân hình hắn lại bay ngược ra sau trăm trượng, liền quay người chủ động đánh ra một quyền, tuy thần hồn bị áp chế toàn diện, nhưng xu thế mạnh mẽ bá đạo còn vượt trên đối phương!

Ngay sau đó là quyền thứ tư, thứ năm, thứ mười hai…mỗi lần va chạm, Nhạc Vũ cảm thấy khí huyết phù phiếm, cảm giác thật sự khó chịu.

Nguyên Anh lão quái ngay trước mắt hắn sắc mặt cũng hoàn toàn trắng bệch.

Thân thể gần năm trăm thạch lực hiện tại của Nhạc Vũ, có thể dung nạp được đại lượng pháp lực, vì vậy mới có thể lấy được lực lượng chống lại Nguyên Anh tu sĩ.

Chẳng qua pháp lực cũng không phải trống rỗng mà đến, tu sĩ Nguyên Anh cho dù có thể truyền pháp lực vào trong thân thể ít hơn hắn, nhưng tu vi chân khí cũng hơn hắn gấp hai mươi lần, khả năng khôi phục sức lực cũng nhiều hơn, lần này liều mạng tiêu hao lẽ ra hắn phải thiệt thòi hơn mới đúng.

Chẳng qua Nguyên Anh tu sĩ trước mắt đã gần như suy kiệt hoàn toàn, vì thế tình hình liền khác hắn. Với lực lượng hồi phục của Ngũ Hành Phù Trận, cộng thêm Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đọng lại pháp lực, hắn chưa hắn cần sợ người này!

Ngay khi Nhạc Vũ đánh ra quyền thứ mười ba, đã cảm giác được nội tức của mình không đầy đủ, chỉ còn chừng chín thành lực lượng so với ban đầu. Lúc này hắn cũng không thèm để ý, người đối diện còn không kham nổi như hắn, sáu

ngàn hai trăm thạch lực đã giảm cực lớn.

Còn đang định đánh thêm một quyền, dụ dỗ người kia tiêu hao thêm khí huyết còn thừa lại, Nhạc Vũ chợt thấy trên một quyền của đối phương đột ngột dấy lên ngọn lửa màu trắng. Trong lúc mơ hồ, Nhạc Vũ tựa hồ nghe được tiếng kêu rên của Vực Ngoại Thiên Ma, mà hỏa diễm kia cũng làm bản thân Nhạc Vũ cảm giác có chút kiêng kỵ.

Đây là Tam Muội Chân Hỏa! Dám thiêu đốt hồn lực cùng khí huyết tinh nguyên còn không bao nhiêu, lúc này còn dám sử dụng, hắc! Thật đúng là không muốn sống nữa!

Trong con ngươi Nhạc Vũ hiện lên một tia lãnh mang, trong lòng biết hỏa diễm được thiêu đốt từ sinh cơ của tu sĩ, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết không thể thu nạp, chỉ cần bị Tam Muội Chân Hỏa của đối phương đụng chạm, rất có thể sẽ có kết quả bị thiêu đốt thành tro tàn.

Chẳng qua tuy giờ phút này trong lòng hắn tuy kinh ngạc, nhưng không hề do dự đánh ra quyền thứ mười ba!

Liều mạng thì đã sao? Ngươi muốn dùng hỏa, vậy ta dùng hỏa đối hỏa!

Chỉ giây lát, tâm niệm Nhạc Vũ xoay chuyển, Kiền Li Chân Diễm cùng Nguyệt Hỏa Chân Viêm trong đan điền của hắn song song rời khỏi cầu trận, nương theo một quyền của Nhạc Vũ, sau đó va chạm cùng đối thủ.

Ở trong tiên phủ thời gian hai tháng, tuy Nhạc Vũ còn chưa cách nào đem hai loại tiên thiên hỏa chủng này hoàn toàn luyện hóa, không đạt tới yêu cầu tầng thứ ba của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, bất quá giờ phút này xem như có thể miễn cưỡng điều khiển. Tuy phải lấy kinh mạch bị thương trả giá, chẳng qua hiện tại hắn không còn thời gian quản được nhiều như vậy.

Theo gần vạn thạch giao kích lần nữa, ngọn lửa nhiệt độ cực cao va chạm, một tầng không khí chấn động nhanh chóng khuếch tán, mảnh đất dưới chân hai người liền nhanh chóng biến hóa.

Thân hình Nhạc Vũ liền bay lui trăm trượng, chẳng qua giờ phút này trong lòng hắn chẳng những không kinh sợ còn lấy làm mừng. Lần đầu tiên hắn rõ ràng cảm giác được, trong cơ thể tu sĩ Nguyên Anh này đã bắt đầu khô kiệt khí huyết

tinh nguyên.

Khoảng ba mươi lần hô hấp trước đó, khoảng cách địa phương Kim Quan Hỏa Xà độ kiếp khoảng ba mươi dặm, có hai bóng người lặng yên không một tiếng động phi hành tới nơi này, sau đó có chút kinh ngạc nhìn cuộc đại chiến phát sinh bên kia.

Nơi này tuy bị vây trong ảo trận, song khoảng cách này không bị ảo trận mê hoặc che lấp.

Hai người đứng nơi xa kia, lần đầu tiên chứng kiến hai quyền giao kích, sinh ra kình phong khốc liệt quét thẳng qua chân trời, hai người đã vô cùng kinh ngạc, cho đến một lúc lâu sau Vu Duy chợt cười khổ một tiếng.

- Hiện tại ta đang hoài nghi có phải hôm nay mình đã trúng huyễn thuật hay không? Tên tiểu tử kia thật sự là Nhạc Vũ? Là Nhạc Vũ mới bước vào cảnh giới Ngụy Đan còn chưa tới thời gian nửa năm? Còn có đối thủ của hắn, tên kia hắn là Ngọc Hoàng Tông Quan Hồng phải không? Dù tên kia dựa vào đan dược thành tựu Nguyên Anh, nhưng thân thể ít nhất phải có sáu ngàn thạch lực, làm sao ta thấy được phảng phất như hai người này cân sức ngang tài?

Phong Vân thở sâu một hơi, nhẹ trấn áp tâm tư kích động trong lòng, ra vẻ lạnh nhạt nói:

- Ngươi cũng đã nhìn thấy, vậy hắn không phải là huyễn thuật. Lực lượng thân thể của hài tử kia, hắn ít nhất phải trên năm trăm thạch lực, hơn nữa đã đạt tới Kim Đan cảnh giới!

Năm trăm thạch lực sao?

Vu Duy thoáng suy ngẫm, liền biết phán đoán của Phong Vân mặc dù không chính xác, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Một quyền của Nhạc Vũ nhất định phải có thủ đoạn nào đó mới không bị rơi vào thế hạ phong. Nếu như Quan Hồng đang trong trạng thái bình thường, nhất định sẽ không cho Nhạc Vũ thừa cơ hội, chẳng qua hiện nay thần trí hắn mơ hồ, chỉ sợ không thể chính xác khống chế bản thân mình.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn thở dài:

- Ta và ngươi lúc mới sơ tấn Nguyên Anh, cũng chỉ có được năm trăm sáu mươi thạch lực mà thôi. Cộng thêm pháp lực thì đạt tới vạn thạch lực. Xem như đã là người nổi bật trong cùng thế hệ rồi. Giờ phút này hắn chỉ mới đạt thành Kim Đan, nói cách khác, hôm nay chỉ cần hắn tiến thêm một bước trong cảnh giới Hư Đan đạt tới Cố Đan, đã có được lực lượng đối kháng Nguyên Anh tu sĩ bọn ta sao? Quảng Lăng Tông chúng ta rốt cục đã thu nhận một yêu nghiệt gì vậy?

Phong Vân liếc xéo vị sư huynh đang đứng bên cạnh, trầm mặc không nói. Hắn thầm nghĩ ngoài việc này ra, vẫn còn nghe Diệp Tri Thu thú nhận Nhạc Vũ có môn thần thông có thể kích xuyên được đại thần thông Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo. Hoặc chỉ cần ở cường độ thân thể Nhạc Vũ không rơi vào thế hạ phong trước mặt Nguyên Anh tu sĩ, liền có năng lực đánh chết tu sĩ Nguyên Anh cảnh như bọn họ.

Còn có Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ba thức kiếm đã có thể làm tu sĩ Đại Thừa cảnh phải kiêng kỵ ba phần, với tư chất của Nhạc Vũ, không biết có thể thành công tìm hiểu hay không?

Trong lòng hắn tuy kinh ngạc vì sao Nhạc Vũ có thể nhanh chóng đột phá Kim Đan cảnh giới, lại kỳ dị không biết Nhạc Vũ đã độ kiếp nơi nào để kết đan? Chẳng qua vừa nhìn thấy một kích kia, những nghi vấn nọ tạm thời gác xuống mà thôi.

- Nếu Diệp sư điệt biết được tin tức này, nhất định sẽ vui mừng đến phát điên mất! Như thế xem ra, ngày đó tổ sư sở dĩ cách vạn năm sau liên lạc tông môn, quả nhiên là có lý do. Có thể thu được người này, thật là lão thiên gia để mắt Quảng Lăng Tông. Người có thể chấn hưng được tông môn cũng chỉ có Nhạc Vũ! Buồn cười cho Phù Sơn Tông, tuy luôn muốn đối địch với chúng ta, nhưng không ngờ lại không công đem một vị cái thế thiên kiêu đưa vào làm môn hạ Quảng Lăng Tông chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 399: Ngọc Hoàng Long Nhạc

Sau một thoáng cảm thấy mất mác cùng u sầu, liền bị cảm giác mừng rỡ thay thế, thần sắc khó xem trong nháy mắt liền thối lui, hôm nay có thể nhìn thấy được cảnh này thật sự vui mừng lớn lao.

- Đâu chỉ là Diệp sư điệt? Dù là chưởng giáo sư huynh cùng Cung sư thúc sau khi biết được chỉ sợ cũng vạn phần vui mừng. Cuộc đại chiến lần này có thêm một tu sĩ cường thủ có lực kháng Nguyên Anh, đối với tông môn mà nói quả thực như hổ thêm cánh! Trận chiến này của Vũ nhi, chỉ vì không có pháp bảo tiện tay mới rơi xuống hạ phong. Sau khi trở về núi, đặc biệt chế tạo hai kiện pháp bảo cho hắn, loại người như Quan Hồng, dù cho thần trí có thanh tỉnh cũng không làm gì được Vũ nhi!

Nói tới đây, khóe môi Phong Vân hiện lên nụ cười:

- Hơn nữa ta xem trận chiến này, chỉ sợ chưa chắc Vũ nhi không có cơ hội thắng!

Vu Duy gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Vừa bắt đầu Quan Hồng không dùng được lực lượng tạo thành áp chế tuyệt đối, bản thân còn sắp cạn kiệt tinh nguyên, như vậy cộng thêm lá bài tẩy mà Nhạc Vũ không lộ ra, lại còn có nữ nhân thân phận khôi lỗi đứng một bên chưa từng xuất thủ, song phương thắng bại thật khó phân biệt rõ.

Trừ phi Quan Hồng có thể tỉnh táo lại dùng sở trường của mình tấn công sở đoản của kẻ địch.

Ánh mắt của hắn dời qua trên người Kim Quan Hỏa Xà đã vượt qua bảy lần Ngọc Xu Lôi đang nằm trên mặt đất.

- Đây tựa hồ là hậu duệ của Đằng Xà? Vũ nhi ở chỗ này chiến đấu với Quan Hồng tựa hồ chính là vì con thú này? Đừng nói đây là linh sủng hắn mới thu được trong Tử Vân tiên phủ đi? Lực kháng bảy đạo Ngọc Xu Lôi, vẫn còn thừa

lực, tiềm lực xác thực không tệ. Ân? Tình hình này tựa hồ là dấu hiệu lên cấp trung vị thần thú!

Vẻ mặt Vu Duy thu liễm, nhìn vào Kim Quan Hỏa Xà. Chỉ thấy con đại xà dài hai trượng tựa hồ đang mượn lực của lôi kiếp lột xác, bản thể giãy dụa bò ra ngoài, đã rút ngắn chừng một trượng, rút nhỏ đi hơn gấp đôi, chính là dấu hiệu của huyết mạch tiến hóa!

Trung vị thần thú cấp chín, mặc dù còn chưa thể biến hóa nhưng đã có thể thắng được bất kỳ tu sĩ Kim Đan đỉnh phong nào. Nếu dùng một đối tám cũng không thành vấn đề! Cũng không biết Vũ nhi làm sao thu được thần thú bậc này!

Trong lòng Vu Duy âm thầm kinh dị, trung vị thần thú đã có thể vượt hai cấp khiêu chiến. Dù là bên trong Quảng Lăng Tông cũng không có được. Nếu thật sự là linh sủng của Nhạc Vũ, đúng thật là song hỷ lâm môn. Có được thần thú tương trợ, Quảng Lăng Tông chẳng khác gì có thêm một vị Nguyên Anh tu sĩ.

Vu Duy đang muốn quan sát bước biến hóa kế tiếp của Kim Quan Hỏa Xà, nhưng chỉ trong nháy mắt, sự chú ý của hắn đã bị cuộc chiến hấp dẫn.

Có thể chống lại Tam Muội Chân Hỏa của Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí toàn diện áp chế? Điều này sao có thể? Hài tử này rốt cục lấy được tiên thiên hỏa chủng ở chỗ nào?

Tâm tình còn như bay trong đám mây, Vu Duy lại kinh dị cau mày nói:

- Ta cảm giác Quan Hồng dường như đã khôi phục thần trí!

Phong Vân cũng thở nhẹ một hơi, đưa tay đánh ra một đạo pháp quyết, lấy ra Tiên Duyên kiếm nhị phẩm tùy thân, sắc mặt ngưng trọng:

- Xem ra là thật, nếu khí huyết đã suy kiệt, Vực Ngoại Thiên Ma tất nhiên không có lý do chịu chôn cùng hắn. Cộng thêm Tam Muội Chân Hỏa, cũng đã làm khí huyết Quan Hồng suy bại tới cùng cực, có vứt bỏ hắn cũng không đáng kỳ quái, nhưng kế tiếp chỉ sợ chiến cuộc…

Vào lúc này toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung đề phòng, nhưng tạm thời cũng không có ý xuất thủ, trong lòng vẫn mơ hồ có chút mong đợi. Quan Hồng vừa khôi phục thanh tỉnh, cho dù pháp lực thân thể đã vô cùng suy yếu, nhưng

nếu toàn lực thi triển dù Kim Đan cảnh giới cũng khó thể chống lại.

Nhưng lấy khả năng của Nhạc Vũ, nói không chừng còn có thể cho hắn thêm vui mừng.

Người phát giác đối thủ biến hóa đầu tiên chính là Nhạc Vũ, khi hắn cảm giác được bên trong cơ thể Nguyên Anh tu sĩ này khí huyết tinh nguyên đã hoàn toàn cạn kiệt, liền trông thấy đôi mắt vô thần của đối phương lại khôi phục thanh minh một lần nữa, tuy vẫn oán độc như cũ, sát ý rừng rực, cũng đã không còn khí tức cuồng loạn như vừa rồi.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng mình như vừa bị xối chậu nước lạnh, ý mừng vừa dâng lên liền dập tắt, từ đầu đến chân hoàn toàn băng giá.

- Tên tiểu tử! Quan Hồng ta hôm nay mặc dù táng thân nơi đây, cũng phải đem ngươi tru diệt. Có ngươi chôn cùng, mấy ngàn đệ tử Ngọc Hoàng Tông chết mà không oán! Có thể đích thân đoạn tuyệt hi vọng chấn hưng của Quảng Lăng Tông, Quan Hồng ta càng vinh hạnh.

Trong tích tắc vừa khôi phục thần trí, Quan Hồng nhanh chóng thối lui khỏi ngàn trượng tách rời Nhạc Vũ, sau đó chỉ ra một ngón tay, trong mắt tràn đầy vẻ tiêu điều:

- Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là Nguyên Anh cảnh giới!

Thanh âm vừa rơi xuống, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy hồn thức đang khống chế thiên địa linh khí của mình nhanh chóng bị cắt rời, trong cảm giác của hắn, phảng phất như cả người mình bị mảnh không gian này bài xích ra ngoài!

Người này chính là Quan Hồng? Nghe nói Ngọc Hoàng Tông một môn tam Nguyên Anh, số tuổi người này lớn nhất. Tuy dùng dược vật thúc giục ngụy Nguyên Anh, nhưng mấy trăm năm tích lũy cũng không thua kém chiến lực của tu sĩ Nguyên Anh tiền kỳ.

Đây chính là phương thức chiến đấu chân chính của Nguyên Anh tu sĩ? Thì ra là như vậy, Trúc Cơ cảnh đấu pháp cùng người chuyên phá hư đối thủ tụ tập linh lực. Đến Kim Đan cảnh giới lại càng tiến thêm một bước, từ thiên địa pháp tắc đánh gãy kiếm quyết đạo pháp của đối phương. Khi đến Nguyên Anh cảnh giới cũng dùng thiên địa chi hỏa làm bổn nguyên! Chẳng qua Quan Hồng làm được

ta cũng làm được!

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn rõ ràng rót vào toàn bộ bên trong tế bào, thúc giục linh phù sản sinh tác dụng. Thiên địa linh khí vừa bị cắt rời lại một lần nữa quay về trong tay hắn.

Mảnh không gian giữa hai người phảng phất như bị tách rời ra.

Tuy Nhạc Vũ đang ở hạ phong, nhưng chỉ hơi thua kém một chút mà thôi.

Thân thể này của hắn chính là căn cứ vào tu sĩ Nguyên Anh mà hoàn toàn cải tạo tiến hóa. Sau khi uống Long Linh Đan, lại biến hóa ngoài ý liệu. Nếu bàn về lực lương tác cùng lực khống chế ngũ hành linh lực, tuyệt không thua kém Nguyên Anh tiền kỳ!

Mà nhìn thấy cảnh này, không chỉ trong lòng Quan Hồng trầm xuống, ngay cả hai người Vu Duy cùng Phong Vân cũng kinh ngạc mừng rỡ.

Thực lực của tu sĩ Kim Đan cảnh cho dù có mạnh hơn nữa ở trước mặt Nguyên Anh cảnh cũng chẳng khác gì con kiến hôi. Nguyên nhân là vì lực khống chế đối với thiên địa linh khí. Phong Vân dám nói trước Nguyên Anh có thể đánh chết Quan Hồng, chính là có nắm chắc ở phương diện này sẽ không bị áp chế. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Cũng chỉ khi có khả năng tranh giành lực khống chế thiên địa linh khí với Nguyên Anh tu sĩ mới có thể xem là bước vào Nguyên Anh cảnh chân chính.

Hai người vốn tưởng rằng lấy khả năng của Nhạc Vũ, dù có cường thịnh bao nhiêu cũng phải đợi đến sau Kim Đan hậu kỳ mới có thể chân chính đối kháng Nguyên Anh. Không ngờ ngay trong hôm nay, liền nhìn thấy vị hậu bối được bọn họ đánh giá thật cao này cơ hồ cân sức ngang tài với Quan Hồng.

Nếu hợp với pháp bảo có thể thao túng thiên địa linh khí, hài tử này cũng không cần quá sợ hãi Nguyên Anh, có thể xem như nửa Nguyên Anh tu sĩ rồi.

Ngay lúc tâm niệm xoay chuyển thật nhanh trong đầu Phong Vân, Quan Hồng cũng đã phục hồi lại tinh thần, cười lạnh một tiếng:

- Trong bối phận vãn bối Bắc Hoang, quả thật lấy ngươi cầm đầu. Sơ tấn Kim

Đan, thực lực đã có thể so với bọn ta, tiền trình ngày sau bất khả hạn lượng. Chẳng qua hôm nay tiểu tử ngươi càng lợi hại, ta giết ngươi sẽ càng giải hận.

Theo ấn quyết tay phải hắn biến đổi, một trấn chỉ (chặn giấy) ước chừng một đầu ngón tay từ trong Ấn Đường mi tâm Quan Hồng bay xuyên ra. Sau đó liền biến lớn, hóa thành một vật nặng phương viên chừng gần trăm mẫu hướng Nhạc Vũ đè xuống. Lại còn có một cỗ nguyên từ lực như thiên kiếp buông xuống trói buộc quanh thân Nhạc Vũ.

Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn? Thì ra chí bảo của Ngọc Hoàng Tông đang ở trên người hắn!

Ánh mắt Phong Vân ngưng trọng, vừa định xuất thủ liền thấy Nhạc Vũ vung tay lên, một cửa đá chợt xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, thoáng chốc liền biến thành hơn trăm mẫu phương viên.

Sắc mặt Quan Hồng lập tức biến đổi, tuy cố gắng khống chế, nhưng hiện tại pháp lực không còn đầy đủ, mà Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lúc này đã nặng hơn mười vạn thạch, đã làm hắn không kịp đề phòng liền rơi vào bên trong cửa đá, lọt vào hư không loạn lưu bên trong. Quan Hồng vội vàng đánh ra pháp quyết liên tiếp, muốn đem pháp bảo triệu hồi, Nhạc Vũ cười khan:

- Muốn lấy về, nào có đơn giản như vậy?

Cũng không thấy hắn làm gì, phiến cửa đá đã phong bế, sau đó từ từ biến mất. Tuy không còn nhìn thấy, nhưng mấy Nguyên Anh tu sĩ vẫn có thể rõ ràng phát hiện không gian trăm dặm chung quanh cũng đã bị vững vàng khóa lại.

Mặc dù Quan Hồng cũng có khả năng phá vỡ không gian, giờ phút này cũng chỉ đành bỏ qua.

Đây tựa hồ là Thập Phương Môn?

Trong mắt Vu Duy tràn đầy vẻ kinh nghi bất định. Nhạc Vũ sử dụng loại pháp bảo này, linh lực ba động tuy thua xa Thập Phương Môn, nhưng nhìn khả năng đặc thù lại cực kỳ tương tự.

Trong lòng hắn vô cùng ngạc nhiên, Thập Phương Môn chính là vật trấn phái của Vân Mộng Tông giống như Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo, tại sao

rơi vào trong tay Nhạc Vũ? Nếu như không phải thì vật này từ đâu mà tới? Hơn nữa hài tử này rốt cục phải làm cho bọn họ thêm bao nhiêu nỗi vui mừng mới bằng lòng thôi đây?

Trên mặt Quan Hồng tràn ngập vẻ lo lắng, hắn cũng biết dùng pháp bảo phẩm cấp thấp một chút để đối phó Thập Phương Môn chẳng khác gì bánh bao thịt đánh chó, có đi không về, lúc này không tiếp tục lãng phí thêm sức lực, duy nhất có thể sử dụng chính là đạo pháp không gian mà thôi.

Hắn đưa tay thu lấy thanh phi kiếm đang dây dưa cùng lôi châm, sau đó hút ra một cỗ lực lượng màu trắng kỳ dị rót vào trong cơ thể. Bề ngoài hơi có vẻ tiều tụy của Quan Hồng lại một lần nữa hồi phục lại, ngay cả mùi hôi thối cũng đã yếu bớt.

Lấy vu lực bổ khí huyết? Ta há cho ngươi được như ý!

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, trong cơ thể liền chuẩn bị Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Trận chiến này tuy hắn có lòng muốn thử xem chiến lực của Nguyên Anh tu sĩ rốt cục như thế nào, hoàn toàn không có ý định để bị đánh. Giờ phút này hoàn toàn không thể cho Quan Hồng cơ hội phục hồi như cũ. Chỉ sợ dù cho hắn có cuồng vọng ra sao, cũng không hề tự cho rằng mình có thể là đối thủ của Quan Hồng khi thần trí thanh tỉnh.

Ngay khi hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang chuẩn bị đánh ra, Kim Quan Hỏa Xà ở bên dưới đột nhiên rống lên một tiếng dữ dội, bắn ra mấy chục đạo xạ tuyến xích diễm, đem thân thể Quan Hồng xuyên thủng như tổ ong, viêm lực cao tới mấy vạn độ thoáng chốc liền thiêu thi thể Quan Hồng thành tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 400: Bí mật Hiên Viên

Nhìn thi thể Quan Hồng hóa thành tro tàn theo gió phiêu tán, Nhạc Vũ không khỏi cúi đầu nhìn xuống chỗ Kim Quan Hỏa Xà.

Lúc này lôi kiếp thứ tám còn chưa kết thúc, không ngờ trước khi hoàn thành lột xác tiến hóa, nó lại đánh ra Chân Viêm Thần Quang tầng thứ năm giúp đỡ.

Chỉ sợ ngay cả điểm này ngay cả Quan Hồng cũng chưa từng phòng bị. Cộng thêm thần hồn hắn bị suy yếu, liền bị nó đánh lén thành công.

Kim Quan Hỏa Xà đã rụt lại chỉ còn gần trượng đang ngửa đầu nhìn lên, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích.

Nhạc Vũ thoáng suy tư, liền biết được bởi vì vừa rồi mình không vứt bỏ nó rời đi đã làm lòng nó sinh ra cảm kích. Vì thế mới mạo hiểm lúc đang độ kiếp sử dụng Chân Viêm Thần Quang tương trợ hắn. Có thể Kim Quan Hỏa Xà đang nhân cơ hội lấy lòng hắn, biểu đạt trung thành.

Tiểu tử này xem như còn thông minh!

Nhẹ giọng cười, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới. Hắn đang muốn tản đi Ngũ Sắc Thần Quang, đột nhiên trong lòng vừa động, thần niệm tập trung vào Ngũ Phương Môn, chạm tới pháp bảo giống chặn giấy kia, trong nội tâm âm thầm kinh dị.

Chỉ là một pháp bảo nhị phẩm mà thôi, bị lưu vong vào thời không loạn lưu, không ngờ không hề bị tổn hao gì! Chất liệu kia dù thời hồng hoang cũng có thể lấy được ra tay.

Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự, đưa tay thăm dò vào bên trong, đầu tiên đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, đem hồn thức Quan Hồng còn sót lại bên trong xóa đi, sau đó đem pháp bảo kia lấy ra ngoài.

Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn? Khó trách, vật pháp bảo trấn sơn của Ngọc Hoàng Tông so sánh với những pháp bảo nhị phẩm bình thường mạnh mẽ hơn một chút cũng là đương nhiên!

Nhạc Vũ thoáng phân tích, liền lộ ra sắc mặt vui mừng. Vật này có lẽ chính là Vẫn Trầm Tinh Thạch nặng tới mười mấy vạn thạch, có thể áp súc thành một pháp bảo nhỏ như thế, nhỏ thì khoảng viên gạo, lớn cỡ phương viên vạn trượng. Lúc tấn công kẻ địch, cũng giống như đại đa số pháp bảo thổ hệ, lấy nguyên từ lực khốn địch, sau đó sẽ cứng rắn đem đối thủ đè chết.

Mà Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lại càng là vật nổi bật. Thao tác lại thật đơn giản, chỉ cần nắm giữ phương pháp thu xuất, không cần nắm giữ ấn phù phức tạp như những loại pháp bảo khác.

Trên thực tế, chỉ nói về sức nặng bản thân, chính là một đại sát khí đủ làm tuyệt đại đa số Kim Đan tu sĩ hoảng sợ.

Dĩ nhiên so sánh với những bảo vật thượng cổ hắn lấy được bên trong Tử Vân tiên phủ cùng chỉ có trình độ ngang bằng mà thôi. Lúc này sở dĩ Nhạc Vũ có cảm giác mừng rỡ, là vì những gì đoạt được bên trong tiên phủ phần lớn đều thuộc về tông môn, nhiều lắm thì tông môn phân phối ban thưởng được cho hắn một hai kiện huyền băng pháp bảo.

Chỉ có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn là do hắn chém giết tu sĩ Nguyên Anh của Ngọc Hoàng Tông đoạt được, hoàn toàn là chiến lợi phẩm của cá nhân hắn, tự hắn có thể xử trí. Hắn thu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, vừa dùng tay vẫy, giới chỉ cùng phi kiếm của Quan Hồng đều bị hắn tịch thu vào trong tay.

Vừa rồi hắn đã phát hiện, Quan Hồng sử dụng vu lực cùng vạn dân ý niệm đều xuất từ trong thanh phi kiếm này.

Lúc này hắn vừa thu thanh Bạch Đế kiếm vào trong tay, liền khẽ cau mày, trong lòng liền hiểu rõ.

Bên trong thanh phi kiếm cũng có một tầng màng bạc trắng như lúc Chiến Tuyết phong thần biểu lộ ra, hơn nữa còn tương đối nồng hậu. Chẳng qua bên trong có chút ít phù triện ngăn cản viên tinh hạch ngưng kết chân chính phong thần, đoạn tuyệt khả năng thanh kiếm sinh ra linh trí.

Thì ra là như vậy, đem thanh kiếm này làm đồ đăng thần minh, để người phàm sống dưới sự khống chế của Ngọc Hoàng Tông lúc nào cũng tế bái, tuy không phải Vu Thần, nhưng có thể sử dụng một phần vu lực bên trong. Đây cũng chính là thần khí Hiên Viên kiếm thời đại thượng cổ tạo ra ảo diệu sao? Nếu nói như vậy, Ngọc Hoàng Tông truyền thừa kiếm thuật bí truyền từ Hiên Viên hoàng đế, hẳn chính là bí quyết khống chế loại kiếm thế này.

Lấy hồn thức thăm dò vào trong giới chỉ, quả nhiên bên trong tìm được một Hồn Ngọc ghi chép đầy đủ phương pháp làm sao điều khiển loại phi kiếm này. Những loại ấn quyết bên trong, thậm chí phương pháp tế luyện cũng ghi rất rõ ràng.

Nhạc Vũ không khỏi cười lên vui mừng, thầm nghĩ đây đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Thanh kiếm này tuy không có tác dụng gì với hắn, nhưng đối với Chiến Tuyết mà nói lại ý nghĩa phi phàm, hôm nay Thiên Ti Tuyết Kiếm mà nàng sử dụng mặc dù vẫn còn dùng được, nhưng phẩm chất không bằng Bạch Đế kiếm. Càng khó hơn chính là trong này còn chứa vu lực, vừa lúc có thể giúp Chiến Tuyết che dấu thân phận.

Bên trong giới chỉ lại còn có không ít linh đan cùng pháp quyết tu luyện, thật không biết có phải Quan Hồng đã dự cảm được Ngọc Hoàng Tông sắp bị tiêu diệt, mới đem đồ vật mang theo bên người thật đầy đủ. Thật không biết nguyên nhân vì sao hắn lại bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế, nếu không có lẽ sẽ thật sự lưu lại dư nghiệt của Ngọc Hoàng Tông.

Còn đang kiểm kê chiến lợi phẩm đoạt được lần này, Chiến Tuyết đã đi tới bên cạnh hắn, Nhạc Vũ tiện tay ném Bạch Đế kiếm cho nàng, nhìn thấy mày liễu của Chiến Tuyết đang cau chặt lại, nhìn về hướng bắc nói:

- Thiếu gia, ở phương hướng kia hình như có hai người! Vừa rồi khi ngươi động thủ với tên kia, họ đã đứng đó nhìn xem từ lâu.

Nhạc Vũ không hề có chút cảm giác ngoài ý muốn, chuyện này ngay cả Chiến Tuyết cũng đã có thể phát hiện dù hồn thức bị ảo trận ngăn trở, còn hắn hoàn toàn không hề bị trở ngại hồn thức dò xét tự nhiên cũng sẽ không có chuyện không phát hiện ra.

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ nhìn qua phương hướng bên kia cười nói:

- Nhị vị sư thúc tổ, hôm nay đã xem đủ kịch hay rồi, sao không hiện thân gặp mặt?

Nơi xa nhất thời truyền tới tiếng cười dài, không lâu sau liền có hai trung niên đạo nhân ngự kiếm bay tới trước mặt Nhạc Vũ, Vu Duy nhìn hắn cười nói:

- Tiểu tử, bên trong tiên phủ có gặp phải chuyện gì hung hiểm hay không?

Trong lòng Nhạc Vũ ấm áp, lại cảm giác buồn cười. Hắn biết Vu Duy chỉ tò mò về tao ngộ của hắn bên trong Tử Vân tiên phủ, nhưng lại cố nén hỏi thăm sự bình an của hắn trước.

Hắn dời tầm mắt, sau đó nhìn thấy vẻ mặt Phong Vân cũng thật cổ quái, nhất thời nhẹ giọng bật cười:

- Hồi bẩm hai vị sư thúc tổ, bên trong đúng là có chút nguy hiểm, nhưng không có gì đáng ngại. Có một lần nguy hiểm nhất là vì Vân Mộng Tông Hoa Tập Nhân sử dụng Thập Phương Môn đưa tới Diêm Chí. Hoa Tập Nhân đã bị ta tru diệt, Diêm Chí bị đại trận tiên phủ làm trọng thương, sợ rằng hôm nay cũng đã vẫn lạc. Còn có Thập Phương Môn đã bị ta đoạt được năm phiến cửa. Nhưng lần này đã kết đại thù, đệ tử chỉ sợ thù hận giữa chúng ta cùng Vân Mộng Tông sợ là khó thể hòa giải.

Hắn nhìn thấy Phong Vân cùng Vu Duy, giờ phút này hiếu kỳ nhất là chuyện của Thập Phương Môn. Sau đó đúng như hắn suy đoán, nghe được hắn nói có lẽ Diêm Chí đã vẫn lạc, đều hít sâu một hơi, sắc mặt dị thường phấn khích.

Diêm Chí quả nhiên đã chết? Khó trách, khó trách! Không trách được Lê Nộ bỏ đi, Vân Mộng Tông lại làm như vậy.

Vu Duy thoáng vui mừng, sắc mặt liền biến thành lạnh lẽo:

- Hừ! Trong hai tháng chủ động nhường ra mười mấy dược viên linh mạch, chỉ sợ là suy nghĩ đắn đo đủ rồi, mang chủ ý mới thối lui mà thôi. Rõ là có ý tứ tại phương bắc, xem ra chuẩn bị cùng chúng ta không chết không thôi!

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng chấn động, sau đó chỉ chốc lát tâm thần lại khôi phục tỉnh táo.

Vân Mộng Tông muốn thoát thân khỏi phía nam, thật không chỉ đơn giản như vậy. Đặc biệt Diêm Chí đã chết, mất đi pháp bảo Thập Phương Môn có thể vượt xa ngàn vạn dặm, có thể trong năm ba năm rút ra nửa số lực lượng xem như là rất tốt. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Không chết không thôi thì thế nào? Không có Thập Phương Môn, tông ta cần gì phải sợ bọn hắn? Còn đang muốn tìm cơ hội cùng Vân Mộng Tông chấm dứt ân oán sáu mươi năm trước. Phân sinh tử thắng bại! Dựa dẫm duy nhất của bọn hắn cũng chỉ có Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo mà thôi.

Phong Vân nghiêm mặt, không thèm để ý chút nào nhìn qua Nhạc Vũ nói:

- Chuyện khác không cần nói, ta nghe bọn họ nói qua ngươi tìm được một viên Huyền Hạo Đan, sau đó còn đoạt được gì không?

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng tụ, khẽ lắc đầu cầm ra giới chỉ dựng dược liệu pháp bảo bắn về phía Phong Vân. Phong Vân cầm lấy dò xét, đầu tiên vô cùng mừng rỡ, ngay sau đó lại ảm đạm:

- Diên Thọ Đan cũng không phải ít, nhưng nếu không chuyển đạo cơ, cuối cùng cũng không có mấy tác dụng. Chẳng lẽ Xương sư đệ cùng Thiệu sư muội nhất định bị vẫn lạc hay sao?

Nghe được lời này, trong nội tâm Nhạc Vũ lại chấn kinh lần nữa. Thiệu sư muội? Chẳng lẽ trong tông môn lại có người mạnh mẽ độ kiếp? Trong tông môn có tư cách này, lại là họ Thiệu, chỉ sợ cũng chỉ có Phù Dung Phong Thiệu sư thúc tổ.

Cuối cùng có thể giữ được tính mạng Nông sư huynh, có thể bảo hộ Quảng Lăng Tông mấy trăm năm bình an!

Vu Duy cũng thở dài, tiêu điều nói:

- Nơi đây hung hiểm, chúng ta nên sớm rời đi thôi. Chuyện Vũ nhi gặp gỡ bên trong tiên phủ, có thể đợi trở về rồi hãy nói.

Dứt lời hắn liền xoay người ngự kiếm rời đi, Nhạc Vũ cùng Phong Vân liếc nhau, đều đi theo.

Lần này tuy đoạt được phong hậu tại Tử Vân tiên phủ, dĩ nhiên làm người ta mừng rỡ, chẳng qua chuyện của Xương Băng Hồng cùng Thiệu Dao, đúng là còn có chút không được hoàn mỹ.

Đợi khi Kim Quan Hỏa Xà vượt qua lôi kiếp thứ chín, căn bản đã như hấp hối. Nhạc Vũ biết đây là do nó mạnh mẽ dùng Chân Viêm Thần Quang nên bị như thế, liền đưa cho nó mấy viên linh đan khôi phục, lại dùng phương pháp châm viêm giúp nó dung hợp dược lực, sau đó đưa nó vào trong linh thú đại. Linh sủng hắn mới thu được này tuy bị hắn mạnh mẽ đánh vào huyết phù, trừ phi thực lực cao hơn hắn gấp bốn, nếu không thật khó có thể tránh thoát. Nhưng nếu như được nó thật lòng hiệu lực, vậy càng tốt hơn.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đi theo hai người Vu Duy cùng Phong Vân tới chỗ của Cung Trí cùng đông đảo đồng môn sư huynh đệ tụ họp, quả nhiên thấy được chung quanh có vài cỗ khí tức Nguyên Anh tu sĩ cường đại đang nhanh chóng ép tới bên này.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kinh dị, không ngừng thở dài. Hắn sớm biết Luân Hồi Bàn thật trân quý, nhưng chưa từng dự liệu lại có lực hấp dẫn lớn như vậy đối với Nguyên Anh tu sĩ.

Ba người Cung Trí cũng đã sớm suy đoán ra, không chút hoang mang liền tế kiếm quyết, hợp thành Quảng Lăng kiếm trận, đem toàn bộ mười mấy đệ tử cùng nhau bay về Quảng Lăng sơn.

Lúc đầu tốc độ bình thường, về sau đã bỏ rơi hơn phân nửa Nguyên Anh tu sĩ, cho tới cuối cùng biết khó địch lại ba người liên thủ, nên bất đắc dĩ đều đã tản đi.

Khoảng hai ngày sau, Quảng Lăng sơn đã nằm trong tầm mắt. Nhìn dãy núi hùng vĩ nguy nga, hai tay Nhạc Vũ không khỏi nắm chặt lại.

Nhớ tới mấy năm trước khi hắn vừa đến đây, sinh mạng như con kiến hôi, khốn đốn quẫn bách. Lần này trở về hắn đã đủ tự tin, mặc dù đối mặt với cường giả đứng đầu Bắc Hoang, hắn đã có khả năng chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 401: Thất khiếu Kim Đan

Bên trong Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong, ba mươi mấy pháp bảo nhị tam cấp đang bay lơ lửng, linh lực hội tụ như một cỗ sóng triều làm lòng người kinh hãi.

Chẳng qua giờ phút này ánh mắt mọi người trong điện lại không tập trung lên những bảo vật kia, mà là người ngồi cuối cùng trong điện. Trong lòng Nhạc Vũ tràn đầy bất đắc dĩ ngồi nơi đó, chịu đựng ánh mắt chăm chú của mười mấy người bên trong điện.

Vừa rồi khi Phong Vân nói tới chuyện Vân Mộng Tông Diêm Chí cùng Ngọc Hoàng Tông Quan Hồng đều chết trong tay hắn, tình hình đã biến thành như thế.

Cũng may giờ phút hiện tại người có thể ngồi ở đây đều là những người có thực lực mạnh nhất trong Quảng Lăng Tông, cũng là nhóm người hiểu rõ nhất về thiên phú của hắn. Mặc dù trên mặt hiện lên vẻ không dám tin, nhưng không có bất luận người nào lên tiếng chất vấn.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi có chút hối hận, nhưng nếu bảo hắn gặp lại một lần, ngày đó hơn phân nửa hắn vẫn muốn một mình giết chết Quan Hồng tại chỗ!

Lần này bên trong Quảng Lăng Tông, cho dù nhân vật bối phận cao như Cung Trí cũng không cách nào hoàn toàn áp chế hắn trên thực lực. Hiện tại ẩn giấu thực lực đã không còn cần thiết, ngược lại không bằng thoải mái hiển lộ ra, thu hoạch địa vị quyền lợi mà hắn nên đạt được.

Nếu không phải hắn đã biểu lộ thực lực không rơi vào thế hạ phong khi chiến đấu với Quan Hồng ngay trước mặt hai người Vu Duy cùng Phong Vân, hôm nay chỉ sợ Nhạc Vũ cũng không có tư cách ngồi bên trong điện nghe mọi người thảo luận. Bên trong Quan Vân Điện vốn có mười chín chỗ ngồi, từ nay về sau sẽ tăng thành hai mươi, trong đó có một chỗ sẽ chỉ thuộc về hắn.

Về phần lá bài tẩy, hắn chỉ cần giữ lại Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm là được. Mặc dù là Chiến Tuyết, nếu không phải thân

phận Vu Thần của nàng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Nhạc Vũ cũng sẽ không để ý.

Ngay khi Nhạc Vũ cảm giác cả người không được tự nhiên, trên ghế chủ tọa bên trong điện vang lên một tiếng "đinh đương" nhè nhẹ, là Nông Dịch Sơn vừa gõ vào chiếc chuông nhỏ bên cạnh, lực chú ý của mọi người lại tập trung qua bên kia.

- Là do người của Vân Mộng Tông dẫn đầu động thủ với đệ tử Quảng Lăng Tông chúng ta. Như vậy ngày hôm đó Vũ nhi giết hết đệ tử Vân Mộng Tông bên trong Tử Vân tiên phủ tuy hơi có vẻ lỗ mãng, nhưng cũng là bất đắc dĩ. Diêm Chí có thể xuất hiện bên trong Tử Vân tiên phủ, cũng có thể thấy được Vân Mộng Tông đã sớm có mưu đồ. Ta cho rằng chuyện lần này Vũ nhi chỉ có công không tội!

Thấy mọi người trong điện không ai phản đối, Nông Dịch Sơn không khỏi liếc mắt nhìn Nhạc Vũ. Trong lòng hắn vô cùng cảm khái, ban đầu tuy nhận định người này có thể chấn hưng Quảng Lăng Tông, nhưng chưa từng nghĩ đến chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủi, người thiếu niên kia hôm nay đã trưởng thành cây đại thụ chọc trời.

Thời gian sáu năm, liền có thể có được chiến lực của Nguyên Anh cảnh, như vậy cho hài tử này thêm sáu năm, lại sẽ có thành tựu bậc nào?

Hắn biết trong những người đang ngồi chưa chắc không ai không có câu oán hận với chuyện của Vân Mộng Tông. Chẳng qua lấy xu thế như mặt trời ban trưa hiện tại của Nhạc Vũ, lại có mấy người đủ can đảm dễ dàng đắc tội?

- Thập Phương Môn bị Vũ nhi đoạt tới năm phiến cửa, đây là do hắn giết chết Diêm Chí mà đoạt được. Hôm nay ta làm chủ, đem vật này ban cho Nhạc Vũ, chư vị nghĩ như thế nào?

Lần này rốt cục đã có người ngồi không yên, mới vừa mấp máy môi định nói gì đó, lại thấy ánh mắt sắc bén của Nông Dịch Sơn cùng vẻ mặt cười cười của Nhạc Vũ, liền làm lòng người nảy sinh kiêng kỵ. Cho nên đến cuối cùng vẫn không ai nói một lời. Nông Dịch Sơn hài lòng gật đầu, đối với phản ứng của mọi người cũng không cảm giác ngoài ý muốn. Nếu thật sự là Thập Phương Môn đầy đủ, hơn phân nửa sẽ có người nhảy ra tranh chấp, nếu không được sẽ giao cho tông môn công hữu. Nhưng nếu chỉ là phân nửa Thập Phương Môn, lực cản nhỏ hơn

rất nhiều.

Thật ra đối với chuyện này hắn cũng không cho phép người khác cản trở. Nhạc Vũ đối với tông môn vô cùng quan trọng, không cho phép sơ xuất. Ban thưởng hai kiện pháp bảo có thể chân chính hộ thân bảo mệnh, là chuyện đương nhiên, đừng nói là phân nửa, cho dù là Thập Phương Môn đầy đủ hắn cũng sẽ không thay đổi thái độ.

- Nếu chư vị không ý kiến, chuyện này cứ định như vậy! Ngoài ra Vũ nhi mang về bảo vật linh dược cho Quảng Lăng Tông, giá trị tới mấy ngàn ức linh thạch. Đệ tử chư tông, tông môn chúng ta thu nhập rất nhiều, Vũ nhi có công rất lớn, không thể không thưởng!

Vừa nói tới đây, Nông Dịch Sơn liền trông thấy Nhạc Vũ đang nhìn chằm chằm vào một thanh huyền binh màu bạc trong điện. Trong lòng hắn buồn cười, thoáng phất tay áo dùng một đạo pháp lực tinh thuần đem thanh kiếm đưa tới trước mặt Nhạc Vũ, ngay sau đó cong ngón tay búng ra, đem một viên đan dược kim sắc thất khiếu đánh vào trong tay Nhạc Vũ.

- Ba vật này đều thuộc về ngươi, ngày sau tùy ý xử trí! Còn có Long Cốt, trừ xương sống lưng ra, còn lại cho ngươi lấy hai long nha cùng ba tấm long cốt luyện hóa.

Nhạc Vũ không hề khách khí, đem Cực Quang kiếm cùng Thất Khiếu Kim Đan thèm thuồng đã lâu thu vào trong giới chỉ. Có vật này phối hợp cùng Ngũ Phương Môn, Nhạc Vũ đã được chân chính bảo đảm. Cho dù gặp phải tu sĩ Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, cũng có cơ hội chạy trốn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ liền nhận thấy được vài ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ chung quanh. Hắn khẽ mỉm cười không đi để ý, chỉ nhắm mắt ngồi xếp bằng, trong ánh mắt trừng trừng của mọi người bắt đầu nhập định.

Môn phái ban thưởng vật phẩm, nói là cho mượn hay ban thưởng đều mặc cho hắn tùy ý xử trí, như vậy ý nghĩa bao gồm ba bảo vật, từ nay về sau xem như là vật riêng của hắn, có người ghen tỵ cũng không có gì kỳ lạ.

Kế tiếp là ban thưởng bảo vật, đem những bảo vật thu được bên trong Tử Vân tiên phủ từ từ phân phối.

Chẳng qua tuy hôm nay hắn có được chỗ ngồi bên trong Quan Vân Điện, nhưng Nhạc Vũ tuyệt sẽ không ngu xuẩn tới mức cho rằng hiện tại mình đã có quyền lên tiếng nói chuyện. Có tư cách dự thính xem như đã là không tệ, hắn liền dứt khoát nhập định đả tọa, mọi chuyện đều không quan tâm tới.

Lúc này Nông Dịch Sơn nhìn vào đống pháp bảo trước mắt, trong lòng ngầm cười khổ. Lần này thu hoạch bên trong Tử Vân tiên phủ cơ hồ tương đương gần vạn năm cất giấu của Quảng Lăng Tông, thật làm lòng người vui mừng, từ nay về sau Quảng Lăng Tông cuối cùng xem như có được chút của cải.

Chẳng qua trong những pháp bảo huyền binh kia, có chiến lực cao thấp, mọi người đều tu tập những đạo pháp khác nhau, nếu phân phối không đồng đều, sẽ khiến cho đồng môn oán hận, khi đó ngược lại còn không bằng trước kia, thật sự khiến người đau đầu.

Lại nhìn thêm lần nữa, nhìn thấy Nhạc Vũ đã thực sự nhập định, lần đầu tiên Nông Dịch Sơn chợt cảm thấy hâm mộ.

Từ khi đi vào Quan Vân Điện lại đi ra ngoài, sau đó ngự kiếm quay về động phủ cũng đã là ba ngày sau. Khi Nhạc Vũ vừa ra cửa điện, chợt cảm giác phía sau đang có một đạo ánh mắt làm hắn phát lạnh đang nhìn chăm chú vào người hắn.

Nhạc Vũ không cần dùng hồn thức đi xem liền biết đó là ánh mắt của Đoan Mộc Hàn. Thậm chí hắn có thể tưởng tượng được tiểu sư phụ mình đang rừng rực chiến ý.

Trong lòng căng thẳng, Nhạc Vũ liền tranh thủ đem Minh Dương kiếm dưới chân thay đổi thành Cực Quang kiếm, sau đó điên cuồng lao nhanh chạy trốn. Hắn sợ chính là Đoan Mộc Hàn đòi tìm hắn tỷ thí, khi đó hắn thật không tiện xử trí. Thắng dĩ nhiên làm Đoan Mộc Hàn mất mặt, nếu thua vẫn không yên với nàng.

Ngay khi hắn sử dụng Cực Quang kiếm tránh né bỏ chạy, thật vất vả mới làm Đoan Mộc Hàn biết khó mà về, lúc này Nhạc Vũ mới huyền phù giữa không trung, lấy ra viên Thất Khiếu Kim Đan mà Nông Dịch Sơn ban thưởng.

Thật ra lúc ban đầu Nhạc Vũ cũng không xem trọng vật này, chính bởi vì linh lực ba động quá yếu. Cho đến khi cầm đan dược trong tay Nhạc Vũ mới phát

giác ánh mắt của những Kim Đan tu sĩ đang ngồi trở nên có chút cuồng nhiệt.

Khi đó Nhạc Vũ mới biết vật này nhất định thật bất phàm. Hơn nữa sau khi cầm vào trong tay bên trong tràn đầy những phù triện phức tạp mà hắn không cách nào phân tích, hơn nữa còn nhiều tới mức vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Ân? Bên trong vật này không có Hồn Ngọc, bản thân chỉ là linh thạch nhị phẩm, phối hợp với chút tài liệu đọng lại luyện thành. Giống pháp khí lại giống pháp bảo, bên trong khắc linh phù, không ngờ cao tới mấy vạn!

Trong nội tâm Nhạc Vũ kinh nghi bất định, hắn nhìn pháp trận bên trong, khó khăn hơn cả chế luyện một trận đồ pháp bảo nhị phẩm, thật không biết dùng để làm gì?

Nghĩ tới đây, hắn thử đem pháp lực của mình truyền vào bên trong viên Thất Khiếu Kim Đan quái dị này. Ngay sau đó sắc mặt hắn lại lần nữa biến đổi.

Thì ra là như vậy! Vật này dùng để khống chế thiên địa linh khí, không trách được vẻ mặt của mấy người kia lại như vậy. Có vật này là có khả năng chống đỡ được Nguyên Anh tu sĩ. Đối với tu sĩ Kim Đan đỉnh phong mà nói chính là bảo vật vô giá. Ý nghĩa thậm chí còn hơn cả những huyền binh nhị tam phẩm!

Hắn cẩn thận đem vật này kể cả Thông U Châu xỏ xuyên cùng một dây chuyền đeo trước ngực.

Trong nội tâm Nhạc Vũ âm thầm cảm kích, hắn biết dụng ý của Nông Dịch Sơn cùng mấy vị trưởng lão. Có được vật này cộng thêm khả năng khống chế ngũ hành linh lực của hắn, đợi ngày sau nếu gặp phải nhân vật giống như Quan Hồng, thậm chí hắn còn có thể tiến hành áp chế ngược trở lại!

Vừa mới trở về liền bị mấy vị sư tổ kéo tới Thủy Hàn Phong, ngay cả động phủ còn chưa kịp quay về. Thật không biết hôm nay mẫu thân tu luyện thế nào? Còn có Băng Thiến cùng Nhiễm Lực bọn họ, hôm nay ta đã có đầy đủ linh dược, lại nắm giữ phương pháp cấu tạo tứ linh thể, nên dẫn bọn họ nhập môn rồi. Khoảng chừng thêm hai năm, chính là tông môn mở núi nhận đệ tử, không thể kéo dài thêm.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt nhìn thấy xa xa có một thanh phi kiếm màu tím đưa tin đang bắn thẳng tới. Hắn đón vào trong tay, dùng hồn thức tìm tòi, liền

nghe tiếng nói lạnh lẽo của Đoan Mộc Hàn:

- Mới được một thanh phi kiếm thượng hạng là lợi hại lắm sao? Ngươi trốn ta, ngươi cho rằng ta sẽ thua trong tay ngươi? Hừ! Có gan thì cả đời này ngươi đừng về Tiểu Quan Phong!

Trong lòng Nhạc Vũ giống như có cơn gió quét qua, cả người chợt rùng mình. Hắn cười khổ, biết rõ cuộc chiến này mình thật sự không còn tránh được. Hơn nữa với tính tình Đoan Mộc Hàn, nhất định sẽ toàn lực ứng phó!

Còn đang rầu rĩ, nơi xa lại thêm một thanh phi kiếm màu tím bay tới. Nhạc Vũ thấy thế liền giật mình, trong lòng âm thầm kỳ quái, lại là người nào muốn tìm hắn?

Thu lại phi kiếm, trong khoảnh khắc vẻ mặt Nhạc Vũ liền ngưng trọng. Hắn lại khống chế Cực Quang kiếm hướng từ đường tổ sư bay tới.

Chủ nhân đưa tin này, chính là Hà Phàm. Hắn thông báo, hai vị lão tổ Nguyên Anh chuyển thế thân hôm nay đã quay về Quảng Lăng Tông, mà thời gian đó chính là hai tháng sau khi hắn đi Tử Vân tiên phủ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 402: Làm nhục Tân thị

Nhạc Vũ vội vã bay tới từ đường tổ sư, trực tiếp bay thẳng vào bên trong hạ xuống, sau đó đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy bên trong ngoại trừ Hà Phàm sắc mặt nghiêm chỉnh nhưng xanh mét ngồi xếp bằng bên trong điện, còn có hai vị tu sĩ Kim Đan dung mạo xa lạ thoáng tươi cười ngồi phía trên. Ngoài ra còn có vài vị chấp sự của Chấp Luật Điện cùng Vạn Tiên Quật, còn có vài người của Tân gia, Tân Oánh cũng có mặt bên trong.

Hai người kia chính là hai tu sĩ Kim Đan của Tân gia đi, ta nhớ được trong dấu vết chuyển thế, tựa hồ tên là Tân Thủ cùng Tân Ngọc!

Hắc! Hai người này cũng không cần sử dụng hấp thu lực lượng di thể đã có thể trong vòng mười mấy năm tu luyện tới Kim Đan.

Trong nội tâm Nhạc Vũ chỉ thoáng xoay chuyển, liền không chút phản ứng sải bước đi tới. Tuy trong lòng hắn đang cười lạnh, ác ý phỏng đoán hai người này lúc ở bên ngoài Quảng Lăng Tông tu luyện đến cảnh giới Kim Đan mới chịu quay về rốt cục lại có ẩn ý gì. Chẳng qua hai người kia dù sao cũng có thân phận tu sĩ tiền bối chuyển thế của Quảng Lăng Tông, lại không làm việc gì xấu, vì thế hắn không thể nói ra miệng.

Vừa nhìn thấy hắn đi vào, thần sắc Hà Phàm liền dễ dàng hơn rất nhiều, lập tức nghiêm mặt nói:

- Chuyện của Tân Minh chính là hắn gieo gió gặt bão. Muốn cho ta triệt hồi xử phạt là chuyện không thể nào!

- Hay cho câu không thể nào! Hà sư thúc đúng thật là có tự tin.

Trong hai người kia, nam tử hơi to con lạnh giọng cười một tiếng. Cũng không tiếp tục để ý tới Hà Phàm, đôi mắt đầy thâm ý nhìn về phía Nhạc Vũ. Thầm nghĩ

đây là chỗ dựa của Hà Phàm, là Nhạc Vũ đứng đầu trong những đệ tử tông môn mà hậu bối nhà mình đã nói hay sao?

Vừa rồi Hà Phàm chưa từng nói một lời, không chịu đáp ứng, không dám phản bác nhưng giờ phút này vừa thấy thiếu niên kia đi vào thái độ liền chuyển thành kiên quyết, hiển nhiên là vì người thiếu niên này.

Nhưng ngay sau đó, con ngươi của hắn chợt co rụt lại, vẻ mặt từ từ ngưng trọng. Hắn vốn cho là thiếu niên kia cho dù thiên tư lợi hại thế nào, bất quá chỉ có tu vi Linh Hư cảnh đỉnh phong, chỉ sắp kết đan mà thôi. Nhưng giờ phút này nhìn thần hồn của đối phương, hắn lại không xuyên thấu, thực lực thiếu niên kia rốt cục như thế nào!

Nhưng có được vẻ thản nhiên như vậy, hơn phân nửa đã là Kim Đan tu sĩ không thể nghi ngờ.

Nhạc Vũ làm như không hề cảm giác ánh mắt của mọi người trong điện, đi tới bên cạnh Hà Phàm, đầu tiên vỗ vai hắn như an ủi, sau đó khoanh chân ngồi xuống. Hắn chợt cười khanh khách nhìn mọi người trước mắt:

- Rốt cục là chuyện gì phải giương cung bạt kiếm như vậy? Còn có hai vị sư huynh này thật xa lạ, không biết nhập môn khi nào?

Hà Phàm ngồi cạnh hắn, trong mắt mừng như điên, vừa rồi Nhạc Vũ vỗ vai hắn, đã truyền vào chút nội tức trong cơ thể hắn, hắn tất nhiên đã biết pháp lực Nhạc Vũ rất mạnh, đã vượt qua khỏi Kim Đan Hư Đan kỳ tu sĩ tới mấy lần. Trong lòng vốn đang có chút thấp thỏm hiện tại liền vững vàng ổn định xuống.

Vốn hắn gọi Nhạc Vũ tới đây chỉ là muốn mượn thtân phận đệ tử bí truyền của tông môn giúp mình giảm bớt áp lực. Nhưng hắn hoàn toàn không thể ngờ được chỉ mấy tháng không gặp, thực lực của Nhạc Vũ đã mạnh mẽ tới mức độ này. Nếu như vậy địa vị thân phận của Nhạc Vũ ở trong tông môn đã không còn kém hơn hai vị lão tổ Tân thị kia.

- Bổn nhân Tân Thủ, một tháng trước vừa trở về tông môn. Vị bên cạnh này là xá đệ Tân Ngọc, cũng giống như bổn nhân, tháng trước mới nhập môn.

Lần này trả lời là nam tử có dung mạo âm nhu bên cạnh. Hắn thuận miệng nói một câu, liền đưa mắt nhìn Nhạc Vũ nói:

- Vị sư đệ này, chính là Tiểu Quan Phong Nhạc Vũ đi? Mấy năm nay hậu nhân vô dụng của nhà ta nhờ Nhạc sư đệ chiếu cố!

Trong miệng hắn gằn hai chữ "chiếu cố" rất nặng, Nhạc Vũ vẫn mỉm cười, gật đầu như làm lễ, sau đó lại như không hay biết gì nhìn mọi người bên trong Chấp Luật Điện. Trong lòng hắn thầm nghĩ, nếu hai người này đã dùng tên kiếp trước, vẫn mang họ Tân, như vậy nói cách khác Tân Thủ cùng Tân Ngọc không chịu chặt đứt nhân quả kiếp trước rồi. Dung mạo của hai người so với người của Tân gia cũng giống bốn năm phần, chỉ sợ thân thể chuyển thế cũng chọn huyết mạch Tân gia.

Hắn nhìn qua mấy tên chấp sự, hỏi:

- Mọi người đang nói chuyện gì vậy?

Mấy tên chấp sự Chấp Luật Điện bị hắn nhìn tới, trong lòng thoáng bỡ ngỡ, lại nhớ tới thân phận Nhạc Vũ, cuối cùng không lên tiếng. Hậu bối này tuy không làm gì được huynh đệ Tân thị, nhưng muốn đi tìm bọn họ phiền toái cũng là chuyện dễ dàng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hồi lâu, trong đó có một vị tu sĩ lớn tuổi lúng túng chần chờ nói:

- Lần này chúng ta đang bàn bạc chuyện xử trí Tân Minh lúc trước, đúng là vô cùng nghiêm khắc, cũng có chút vi phạm vào môn quy ái hộ đệ tử. Cho dù trừng phạt cũng chỉ nên để đệ tử hướng thiện, hình phạt chỉ là kế tiếp. Vì vậy dự định lật lại phán xét lúc trước, đem hình phạt một năm tại Lôi Vân Cốc sửa thành ba mươi năm ở lại Chấp Luật Điện. Chẳng qua Hà sư đệ tựa hồ không đồng ý. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ đã sớm biết việc này trong phi kiếm đưa tin, trong lòng thầm kinh dị Tân Minh đúng là mạng lớn. Ở bên trong Lôi Vân Cốc suốt ba tháng vẫn còn chưa chết. Thật không biết Tân gia đã dùng thủ đoạn gì giúp hắn giữ được tính mạng trong Lôi Vân Cốc.

Giờ phút này hắn vừa nghe vậy, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại:

- Chuyện xử tội Tân Minh, là vì hắn làm trái với môn quy. Chuyện đột nhiên

muốn thay đổi án xử phạt, lại là tiền lệ thế nào?

Tu sĩ kia đổ mồ hôi lạnh, Tân Ngọc sắc mặt xanh mét, hơi phất tay áo liền có một đạo lực lượng quét về phía Nhạc Vũ, hừ lạnh một tiếng nói:

- Bọn ta đang nói chuyện với Hà Phàm sư thúc, nơi nào tới phiên tiểu tử như ngươi tới xen mồm? Cút sang một bên cho ta!

Nhạc Vũ híp mắt, một đạo pháp lực xông ra ngoài cơ thể, dẫn dắt lực lượng kia sang một bên. Nhưng sau khi cảm giác được lực phản chấn mạnh mẽ, trong lòng thoáng kinh hãi. Hắn thầm nghĩ Tân Ngọc kia thật không hổ là Nguyên Anh chuyển thế thân, thực lực thật mạnh mẽ. Chỉ một đạo pháp lực này đã thắng được Hà Phàm tới bảy thành.

Nếu là Kim Đan tu sĩ bình thường, bị Tân Ngọc tập kích sẽ mất hết mặt mũi.

Trong lòng hắn cười lạnh, chợt thấy tức giận, nếu người này chỉ nói chuyện thì cũng thôi, còn muốn động thủ, hắn làm gì cần bận tâm mặt mũi tiền bối chuyển thế của bọn hắn? Cần gì phải khách khí?

Khóe môi nhếch lên, Nhạc Vũ nhìn lên đỉnh đầu hai người, sau đó khẽ cười nói:

- Hai chiếc đạo tử buộc tóc của hai vị ta càng xem càng thích, kính xin hai vị cho ta mượn để đánh giá một chút!

Trong miệng hắn vừa nói ra chữ "mượn", không hề chờ đợi đối phương đồng ý, trực tiếp dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí bắt lấy.

Hai người Tân Thủ cùng Tân Ngọc nhất thời vừa kinh vừa giận, vội vàng vận pháp lực chống đỡ. Lúc đầu trong lòng ngầm tức giận tên tiểu tử kia không tự lượng sức, chuẩn bị cho hắn nếm chút khổ sở.

Nhưng khi pháp lực song phương giao nhau, hai người đều kinh hãi. Hai người tự nhủ pháp lực mình mạnh mẽ, vượt xa tu sĩ cùng giai, nhưng thiếu niên trước mắt thực lực còn thắng hơn bọn hắn gấp đôi!

Từng đợt kình khí phát vang, Tân Thủ cùng Tân Ngọc đều chỉ có thể trơ mắt nhìn hai đạo tử trên đầu mình đang bị rời ra từng chút một. Trước mắt Tân Thủ chợt tối sầm, trong lồng ngực buồn bực muốn hộc máu. Tân Ngọc lại không chịu

thua kém, lúc này hai tay giấu trong tay áo âm thầm kết ấn, muốn đánh ra một chuỗi pháp quyết.

Song ngay sau đó, Tân Ngọc liền trông thấy ánh mắt trào phúng của Nhạc Vũ, trong lòng phát lạnh, trong nháy mắt sự liên lạc giữa hắn cùng thiên địa linh khí xung quanh liền bị cứng rắn cắt rời.

Lúc này không chỉ là Tân Ngọc, dù là Tân Thủ cùng Hà Phàm cũng vô cùng kinh ngạc đưa mắt nhìn Nhạc Vũ. Tân Thủ là Nguyên Anh chuyển thế thân, tất nhiên hiểu rõ bản lĩnh ngăn cách sự liên lạc thiên địa linh khí có ý nghĩa gì. Hà Phàm dù chưa đạt tới Nguyên Anh, nhưng rốt cục kiến thức rộng rãi, đối với thực lực Nguyên Anh cũng từng nghe thấy.

Khi hai đạo tử màu lam còn nằm trên đỉnh đầu, Tân Thủ cùng Tân Ngọc đều dốc toàn lực ngăn cản. Nhưng đợi đến khi hai đạo tử đã rời đi, sắc mặt hai người trắng bệch một mảnh, dứt khoát buông tha.

Vật tới tay, Nhạc Vũ thưởng thức một thoáng sau đó thất vọng lắc đầu nói:

- Có chút niên đại, thoạt nhìn cũng không tệ. Nhưng không gì hơn như vậy mà thôi! Làm cho người ta thật thất vọng.

Hắn vừa nói xong liền đem hai đạo tử ném trở về. Hai người Tân Thủ cùng Tân Ngọc đều đỏ bừng, biết được ý tứ trong lời nói của Nhạc Vũ, đơn giản là nói thực lực hai người bọn hắn chỉ là như vậy, còn dám không biết trời cao đất rộng, lại là thứ gì?

Trong lòng Tân Ngọc cùng Tân Thủ xấu hổ cùng giận dữ, giơ tay lên chấn nát hai đạo tử Nhạc Vũ vừa ném về. Tân Thủ thì yên lặng tiếp trong tay, sau đó trân trọng bỏ vào trong giới chỉ.

Nhạc Vũ như có suy nghĩ nhìn Tân Thủ, nhưng ngay sau đó không để ý tới, quay đầu nhìn sang bên:

- Vẫn là câu nói kia, chuyện xử trí Tân Minh, có từng không đúng quy định? Chuyện hắn vi phạm có thật hay không?

Mấy chấp sự đang trợn mắt há hốc mồm, dù cho họ có ngu xuẩn, lần này cũng hiểu được hai người Tân Thủ cùng Tân Ngọc đã nếm khổ trước mặt Nhạc Vũ.

Hơn nữa còn bị mất mặt xấu hổ, nhưng họ cũng không hề nghĩ đến với tu vi Kim Đan cảnh của hai người, còn là Nguyên Anh chuyển thế thân, lại không ngờ bị Nhạc Vũ mới nhập môn chưa tới sáu năm dễ dàng áp chế!

Qua một hồi lâu tu sĩ lớn tuổi mới kịp phản ứng, vội lắc đầu nói:

- Vậy thì không phải, chuyện xử trí Tân Minh cũng không vi phạm hình luật tông môn. Chuyện phạm tội của hắn đúng là có chứng cứ vô cùng xác thực.

Thấy Nhạc Vũ cười cười, vẻ lạnh lẽo trong mắt đã lui, đột nhiên trong lòng hắn máy động, quỷ thần xui khiến lại thêm một câu:

- Thật ra xử trí ban đầu vẫn còn xem là nhẹ.

Lúc này Nhạc Vũ mới khẽ gật đầu, thở dài nói:

- Như vậy sao, vậy thì lại thêm hai năm đi. Người trẻ tuổi nếu không trừng phạt nặng, không biết hối cải đâu!

Không khí trong điện nhất thời ngưng tụ lại, Tân Oánh lập tức kinh hoảng nói:

- Súc sinh! Để cho một người còn chưa tới Linh Hư cảnh ở trong Lôi Vân Cốc ba năm, ngươi đây là có chủ tâm giết huynh trưởng ta!

Sắc mặt Nhạc Vũ lập tức trầm xuống, sau đó phủi tay bắn ra một đạo chưởng phong…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 403: Thầy trò luận bàn

Tiếng bạt tai vang lên giòn tan trong điện, không hề có thủ đoạn gì hung ác, chỉ đơn thuần là lực lượng mà thôi.

Đánh xong cái tát, Nhạc Vũ liền lạnh lùng nhìn qua Tân Thủ nói:"Tân Thủ sư huynh! Tân gia các người quản giáo hậu nhân như vậy sao, để nàng nói càn không ngăn cản?"

Hai mắt Tân Oánh ửng đỏ, nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ. Tân Ngọc thì tức giận đến toàn thân phát run, đầu ngón tay bấu chặt vào da thịt. Sau khi hắn chuyển thế đều tuân theo trí nhớ kiếp trước, lúc ấy dù ở thời điểm tu vi thấp kém cũng chưa từng bị làm nhục như vậy.

Tân Thủ gật đầu đồng ý nói:"Xác thực vô lễ. Lão phu chuyển thế đã qua mấy trăm năm, những hậu nhân này đã mất đi quản giáo. Sau này ta sẽ dùng lại gia pháp. Về phần chuyện Tân Minh nếu như hai vị không chịu buông bỏ thì ta cũng không ở lại nữa, cáo từ!"

Hắn vừa dứt lời thì phất tay mà đi. Tân Ngọc thì thần sắc âm lãnh nhìn Nhạc Vũ cùng Hà Phàm rồi cũng quay người đi theo.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày. Kỳ thật hành động của hắn chỉ có ý định bức Tân gia xin lỗi với Hà Phàm, sau đó liền tạm thời chấm dứt việc này. Về phần Tân Minh có tiếp tục bị giam hay không thì không quan hệ với hắn, dù sao tranh đấu giữa hắn và Tân gia cũng không thể kết thúc trong ngày một ngày hai.

Chỉ là cách Tân Thủ phản ứng lại khiến một quyền của hắn đánh vào không trung. Người này cực kỳ lưu manh, vào lúc rời đi ngay cả một câu vớt vát cũn không nói, cũng là một người có chút thủ đoạn.

Tộc nhân Tân gia cũng nhao nhao đứng dậy rời đi. Nhưng mấy vị chấp sự của Chấp luật điện cùng Vạn tiên quật thì không dám mà đứng lại giải thích với Nhạc Vũ mấy câu, sau đó xác nhận hắn không có gì mất vui mới lần lượt cáo từ.

Đến khi trong điện khôi phục yên tĩnh, Hà Phàm mới hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ giận dữ:"Đều là thứ cỏ đầu tường, làm được thứ gì chứ! Nếu không có Vũ sư điệt lần này kịp thời chạy về, ta còn không biết bị bọn họ bức thành dạng gì"

Lão nói vậy nhưng cũng quên mất, bản thân hồi đó cũng đã từng làm cỏ đầu tường cho Tân gia.

Nhạc Vũ cười thầm, cũng không để ý mà chỉ hiếu kỳ:"Mới vừa rồi, bọn họ muốn ngươi giảm hình phạt cho Tân Minh thì cứ đáp ứng bọn họ là đươc, hà tất phải cứng rắn với mấy lão tổ tông đó?"

Hà Phàm lập tức dừng lời, sau đó đỏ măt:"Tân Ngọc mới mở miệng thì đã coi ta như nô bộc, trước mặt nhiều người như vậy, làm sao ta hạ đài?"

Nhạc Vũ giật mình, sau đó nghĩ lại nếu đổi là mình thì chắc chắn cũng không nhượng bộ, tuy nhiên nếu là hắn thì tuyệt sẽ không cho Tân Thủ và Tân Ngọc cơ hội truy vấn.

"Đúng rồi, hai người này vào hai mươi ngày trước đã bắt đầu sử dụng di thể, đến lúc nay mới thôi, đều không thể phát hiện trước đó Vũ sư đệ đã ra tay."

Thần sắc Hà Phàm âm tàn, lúc trước lão vì chuyện này mà chần chừ hồi lâu, sợ có gì bất trắc sẽ liên lụy đến mình. Lúc này lại hận trước đó Nhạc Vũ không lưu lại hậu thủ ác độc hơn.

Trong lòng khẽ động, Hà Phàm nhìn Nhạc Vũ vẻ chờ mong:"Từ lúc Phong sư thúc đột phá Nguyên Anh thì cũng không hỏi tới chuyện từ đường. Trong Vạn tiên quật này giờ do ta làm chủ, nếu Vũ sư điệt muốn dùng thủ đoạn gì cứ nói với ta"

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, với tu vi của hắn hiện giờ đúng là khi giở thủ đoạn càng khiến cho người khác khó lòng phát giác.

Bất quá loại thủ đoạn này nếu trước lúc hai người kia trở về tông môn còn có thể giở ra, hiện giờ tốt nhất vẫn nên bỏ đi vì dù gì cũng để lại chút dấu vết. Nếu để lộ phong thanh thì lại mang tiếng không hay.

Vào lúc này, cánh cửa trước điện bị một người khác đẩy mạnh ra. Đoan Mộc

Hàn đi vào trong cửa, ném ra hai thanh huyền binh rồi đứng chắn ở trước, cười lạnh nhìn về phía Nhạc Vũ:"

Nhạc Vũ đưa tay vuốt trán, bất đắc dĩ cười cười. Kỳ thật hắn đã sớm phát giác Đoan Mộc Hàn đang chạy đến đây, chỉ là không muốn tránh né mà thôi. Dù sao trận chiến này đúng là tránh không được.

Một tháng sau, trên bãi đất bằng ở sườn núi Tiểu Quan Phong, hai tay Nhạc Vũ đều được bao phủ một tầng lân phiến mỏng. Mỗi khi Chu Lệ Kiếm cùng Huyền Minh kiếm của Đoan Mộc Hàn chém tới thì hắn đều dựa vào đó để chụp lấy hay đẩy hai thanh huyền binh tam phẩm này ra.

Kiếm thuật Đoan Mộc Hàn tuyệt diệu, hôm nay thật sự vượt qua mấy lần Nhạc Vũ. Mặc dù hắn dốc sức ứng đối nhưng vẫn liên tiếp bị chém tới.

Chỉ là nàng hết sức cổ quái, cho dù hai thanh kiếm đã chém trúng Nhạc Vũ vô số lần thì vẫn không thể nào làm mảy may thương tổn đệ tử của mình.

Nhạc Vũ lúc này vừa nỗ lực ngăn cản, vừa nỗ lực lĩnh ngộ chỗ ảo diệu trong kiếm thuật của Đoan Mộc Hàn.

Cho đến hôm nay, hắn mới phát hiện Đoan Mộc Hàn trước kia cùng hắn đấu kiếm, xác thực là lưu lại vài phần dư lực. Kiếm thuật của nàng tinh kỳ vượt xa dự đoán của hắn, tuy hiện giờ hắn chưa từng vận dụng mấy thứ huyền binh pháp bảo nhưng đúng là đã dốc toàn lực.

Nếu không có Long Lân giáp được tăng cường qua thiên kiếp, lúc này lại không phải là lúc chiến đấu sinh tử thì chắc hắn đã bị chém thành vô số mảnh rồi.

"Tu sĩ Nguyên Anh chuyển thế quả thật là bất phàm! So được kiếm thuật với tiểu sư phụ ta trong tông môn chắc cũng chỉ vài ba người. Hai lão tổ Tân gia cũng chưa để lộ bản sự, ngày sau không thể khinh thị"

Nhạc Vũ vừa nghĩ đến đây thì đã thấy kiếm thuật của Đoan Mộc Hàn đột nhiên biến đổi cực nhanh. Kiếm quang càng lúc càng sáng lạn, chân khí trên thân kiếm cũng biến thành thủy hỏa xoáy tròn tiến vào trong cơ thể.

Trong lòng biết Đoan Mộc Hàn sợ là đã động chân hỏa, Nhạc Vũ cũng không để ý. Có Long Lân giáp, huyền binh dưới Tam phẩm đều khó có thể tổn thương

hắn. Nếu trong Tam phẩm cũng chỉ lo là pháp lực và đạo pháp trên thân kiếm.

Bất quá nếu là người ngoài hay huyền binh khác thì cũng có thể khiến hắn kiêng kị. Chỉ là Đoan Mộc Hàn với Chu Lệ Kiếm cùng Huyền Minh kiếm thì cũng chẳng thể làm gì hắn. Nhạc Vũ vận chuyển nhật nguyệt Ngũ Hành luân, phàm là kình khí tiến vào cơ thể thì cưỡng ép chuyển hóa thành Ngũ Hành linh lực tán xuất ra ngoài. Về phần hỏa linh và băng linh thì trực tiếp bị hai phù trận thủy, hỏa hấp nạp.

Đại tiên thiên huyền băng li hỏa chân quyết tựa hồ miễn dịch với đạo pháp hai hệ thủy hỏa, giờ này đang phát huy tác dụng.

Bên này hắn nhẹ nhàng thoải mái nhưng Đoan Mộc Hàn càng lúc càng đằng đằng sát khí. Thấy thần sắc của Nhạc Vũ vẫn thản nhiên nên dứt khoát vứt bỏ hết cố kỵ, toàn lực thôi động hai phi kiếm phóng ra hàn nhiệt vô tận của Chu Tước băng hoàng, dẫn đến linh lực thiên địa chấn động kịch liệt, ngay cả đại trận hộ sơn cũng rung chuyển.

Chỉ là vô luận nàng dùng pháp lực ngưng tụ thành thần thú hai hệ băng hỏa tấn công thế nào thì vẫn không làm gì được tên đệ tử cứng đầu, thậm chí còn không lưu lại được cả một vết xước trên Long Lân giáp, đến cuối cùng còn bị hắn hấp nạp.

Tới lúc này, ngay cả tâm tính kiên định như Đoan Mộc Hàn cũng cảm thấy lo sợ, thiêu không được, đông cứng không xong, dù dốc toàn lực cũng không thể làm tổn thương.

Đồ đệ này của nàng sau khi đi Tử Vân Tiên Phủ một chuyến, tại sao lại trở thành một quái vật như vậy?

Đặc biệt là phản lực khi Nhạc Vũ dùng hai tay ngăn cản phi kiếm trả ngược về lên đến mấy ngàn thạch lực. Ngay cả bản thân nàng gần đây tu vi tiến triển không nhỏ cũng có cảm giác không dám ngạnh kháng.

Đoan Mộc Hàn đau đầu suy nghĩ xem làm thế nào thay đổi cục diện, hung hăng "Giáo huấn" Nhạc Vũ một phen.

Đột nhiên nàng thấy Nhạc Vũ vào lúc bị Chu Lệ Kiếm đánh trúng thì lui về phía sau, trong miệng phun ra một búng máu, không ngớt nói câu xin tha:"Kính xin

sư phụ hạ thủ lưu tình, đồ nhi thật sự trụ không được! Tiếp tục đánh nữa thì chắc chắn sẽ chết."

Đoan Mộc Hàn hơi sững lại, dừng điều khiển hai thanh phi kiếm, hỏi vẻ nghi ngờ:" Có đúng là ngăn không nổi không?Cái này cũng khó trách, cho dù thân thể hắn cường hoành, lân giáp chắc chắn nhưng nếu bị mình đánh liên tục như vậy thì cũng bị pháp lực đả thương"

Tuy nhiên chỉ một thoáng sau, Đoan Mộc Hàn lập tức biết là Nhạc Vũ cố ý nhận thua, thẹn quá hoá giận nói:"Đừng có lừa gạt ta! Huyền binh ngươi đâu rồi sao không lấy ra?"

Nhạc Vũ không hề bối rối, thản nhiên cười nói:"Sư phụ minh giám, đồ đệ hiện giờ cũng chỉ có Tam Diệu Như Ý lôi châm và Bi Âm đao. Hai thứ này nếu để đối phó người khác còn được, với kiếm thuật mạnh mẽ của ngài thì chỉ chê cười mà thôi. Muốn ngăn được sư phụ ra tay, đồ nhi còn phải khổ tu vài chục năm nữa"

Đoan Mộc Hàn nghe vậy không khỏi cười giễu, Nhạc Vũ nói hai thứ kia nhưng lại lờ đi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Có vật ấy thì sao không có lực ngăn cản?

Bất quá trong nội tâm nàng tuy là giống như gương sáng nhưng cũng không truy cứu, lại cảm thấy có chút ngọt ngào. Dĩ nhiên nàng biết nguyên nhân Nhạc Vũ nhường mình, hơn nữa chỉ vài năm mà hắn đã có được bản lĩnh như vậy càng khiến nàng thêm tự hào.

Bất quá ngay sau đó Đoan Mộc Hàn khẽ giật mình. Chỉ thấy một bạch y nữ tử ngự không bay đến bên cạnh Nhạc Vũ, dùng khăn lau sạch vết máu rồi thay đạo bào mới cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 404: Long Nha luyện kiếm

Đoan Mộc Hàn không khỏi kinh ngạc nhìn nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ không dưới nàng đang thay đạo bào cho Nhạc Vũ, trong lúc vô tình hiện lộ ra vẻ ôn nhu khiến nàng không biết vì sao lại có chút ghen ghét.

- Vũ nhi, lai lịch nữ hài này là sao, có phải là khôi lỗi của ngươi không?

Đoan Mộc Hàn vừa hỏi vừa nhìn lại Nhạc Vũ. Sở dĩ nàng hỏi vậy cũng không phải hoàn toàn vì một chút đố kỵ mà thật sự ngạc nhiên.

Nàng biết nữ hài này tên là Chiến Tuyết, do Nhạc Vũ dẫn từ ngoài về. Sau đó được Nông Dịch Sơn và chư vị trưởng lão trong môn cho làm đệ tử ngoại môn. Nghe nói trước lúc nhập Quảng Lăng tông thì là tán tu, cũng là tu sĩ Kim Đan.

Chỉ là trong lòng Đoan Mộc Hàn biết rõ thân phận nữ hài này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên vì thực lực của đối phương quả thực bất phàm, Đoan Mộc Hàn tự hỏi cũng không chắc thắng, hơn nữa thần thái không khác thường nhân, thật sự khiến nàng khó hiểu.

Cánh tay của Chiến Tuyết có chút cứng đờ rồi lập tức lại khôi phục như thường, tiếp tục thay tấm đạo bào vừa bị rách của Nhạc Vũ. Nhạc Vũ lập tức cười nhẹ vỗ vai nàng:

- Đây là một hảo hữu của ta trước lúc bái nhập Quảng Lăng tông. Bởi vì tán tu có nhiều bất tiện nên ta cầu xin Chưởng giáo sư tổ thu nhận làm môn hạ.

Động tác của Chiến Tuyết khẽ ngưng lại một lần nữa, trong mắt thoáng hiện dị sắc. Đoan Mộc Hàn hừ nhẹ một tiếng, cái gì mà hảo hữu? Nhìn thần sắc của nữ hài này phục thị Nhạc Vũ hết sức chuyên chú, nếu thật là thân phận hảo hữu thì sao làm được như vậy? Đặc biệt là nhìn về phía Nhạc Vũ thì cũng không có thần sắc giữa bằng hữu.

Chuyện tình của Nhạc Vũ trước khi gia nhập Quảng Lăng tông đã sớm được tông môn điều tra đầy đủ. Với kinh lịch của Nhạc Vũ ở bắc mã nguyên, lấy đâu ra tư cách để kết bạn với cao nhân tán tu.

Chỉ là lúc này nàng cũng lười so đo, áp chế nỗi bực dọc nói:

- Lần này coi như ta thua, nhìn ngươi cũng quá giả vờ đi, muốn bức ra chút máu cũng rất tốn sức.

Nhạc Vũ không khỏi sờ lên mũi, xấu hổ cười cười, đang định nói mấy câu khỏa lấp thì đối phương đã ngự kiếm bay lên, thần sắc vui vẻ:

- Bất quá như vậy cũng tốt. Về sau không sợ tìm không thấy đối thủ trong tông môn. Ta coi như tìm được một bao cát tốt.

Nhạc Vũ lạnh toát, cảm thán cho vận mệnh trở thành bao cát của mình. Sớm biết như thế, còn không bằng dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cùng Tam Diệu Như Ý lôi châm đường đường phân thắng bại một phen.

Hà Phàm đang đứng quan chiến cũng cáo từ rời đi, ánh mắt lộ ra mấy phần hoảng hốt.

Hà Phàm lúc đến đã đánh giá thực lực Nhạc Vũ rất mạnh, chỉ là không thể nào nghĩ đến mức độ với năng lực của Đoan Mộc Hàn cũng không có bản sự khiến hắn bị thương. Cũng cho tới giờ khắc này mới thật sự là ý thức được thực lực của Nhạc Vũ rất có thể sớm đã tiếp cận chuẩn Nguyên An. Bên dưới Nguyên Anh, ngoại trừ Lí Vô Đạo tùy thời kết anh thì bên trong tông môn chắc không có ai là địch thủ.

Trong lòng lão lúc này cũng đủ vị chua cay. Thực lực Nhạc Vũ càng mạnh thì càng đảm bảo địa vị trong tông môn, cũng không cần lo lắng bên Tân gia. Chỉ là bản thân Hà Phàm cũng rất có hùng tâm, thấy đối phương đột phá như vậy sao không có cảm xúc?

Nhạc Vũ tất nhiên là nhìn ra Hà Phàm đang nghĩ gì, bất quá hắn cũng không quan tâm, càng không lo người này phản bội.

Mắt thấy hai người đi xa, Nhạc Vũ mới cười nhẹ dắt Chiến Tuyết sử ra Cực

Quang kiếm bay về Ngọc Dung Phong.

Trong một tháng này, Nhạc Vũ vẫn một lòng chuyên tâm chỉ điểm cho Nhạc Trương thị tu hành, nhiều lắm là lật xem những đạo thư liên quan đến phù trận cấp bốn. Cũng chỉ có lúc này sau khi thành công kết đan mới có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Bất quá trong một tháng này cũng đã là cực hạn nhẫn nhịn của hắn. Thực lực có thể đối kháng Nguyên Anh nhưng cuối cùng vẫn không thể địch lại Nguyên Anh. Việc kết đan trong Tử Vân Tiên Phủ đã đưa lực lượng thân thể của hắn lên đến gần bốn ngàn bảy trăm thạch lực, nhu cầu tiếp theo cần cấp bách tích lũy!

Phi hành đến cửa vào Luyện Khí viện thì lần này là đích thân Nghiêm Hạo ra cửa đón. Lão nhìn chằm chằm Nhạc Vũ hồi lâu, sau đó mới nghẹn ngào cười nói:

- Lúc trước khi ta thấy ngươi tìm ra Quảng Lăng tuyệt kiếm thì đã biết thành tựu ngày sau bất phàm. Bất quá chưa từng nghĩ tới mới ngắn ngủi vài năm mà ngươi đã có thành tựu như vậy. Mấy nhân vật anh kiệt đời chúng ta đều bị ngươi vượt qua. Tốc độ tu luyện của Lí Vô Đạo sư huynh đã khiến cho người ta líu lưỡi nhưng vẫn chưa thể so với ngươi.

Nhạc Vũ mỉm cười, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn có hảo cảm với Nghiêm sư thúc, sau khi khiêm tốn vài câu thì theo đối phương vào một chỗ địa tâm phế hỏa của Ngọc Dung Phong.

Đợi đến lúc tiến vào Luyện Khí Thất thì Nghiêm Hạo vẫn không rời khỏi mà khoanh chân tĩnh tọa một góc.

Nhạc Vũ thấy thế hơi động, hỏi:

- Nghiêm sư thúc chuẩn bị xem ta luyện khí sao?

- Đúng vậy!

Thấy Nhạc Vũ có chút khó hiểu, Nghiêm Hạo ngưng trọng:

Vốn ta không nên dòm ngó bí mật của ngươi. Bất quá lần này ngươi sử dụn hai Long Nha rất quan trọng đối với tông ta. Đây là Chưởng giáo chân nhân phân

phó, kính xin sư điệt thông cảm.

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức hiểu rõ, cũng không để ý đến nữa. Hắn cũng hiểu rõ, Nghiêm Hạo lưu lại một mặt là lo lắng tài liệu, chuẩn bị theo bên cạnh chiếu khán. Một phương diện khác là để xem tiêu chuẩn luyện khí của hắn thế nào, huống chi tài liệu lần này mà hắn sử dụng cũng đáng giá để tông môn coi trọng.

Lấy hai viên Long Nha từ trong Tu Di Giới ném vào trong đỉnh, tiếp đó Nhạc Vũ lại lấy ra một cái bình sứ đổ vào một chút chất dịch màu hồng rồi mới khai thông địa hỏa bên dưới.

Long Nha vốn không phải là kim loại nhưng vỏ ngoài cực kỳ cứng rắn, bên trong không thể hòa tan, cũng chịu không được luyện hóa ở nhiệt độ cao. Bất quá thêm vào Xích Minh linh dịch mà hắn vừa sử dụng thì có thể đem Long Nha trở thành kim loại bình thường. Bất quá vật này hi hữu, Nhạc Vũ lấy được trong trân tàng của Tử Vân Tiên Phủ.

Kế tiếp Nhạc Vũ khoanh chân tĩnh tọa, bắt đầu tham ngộ chỗ tinh yếu trong kiếm pháp mà lúc vừa rồi song đấu với Đoan Mộc Hàn.

Đoan Mộc Hàn tinh thông hai hệ băng hỏa, trong đó có rất nhiều pháp môn cũng không thích hợp cho hắn, cũng chỉ để tham khảo mà thôi. Bất quá từ khi hắn học được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết trong Tử Vân Tiên Phủ thì tình hình lại bất đồng. Kiếm pháp phối hợp băng hỏa này chính hợp với hắn sử dụng, trong lòng càng chờ mong số phận làm bao cát cho Đoan Mộc Hàn.

Thời gian hắn nhắm mắt tham ngộ thoáng cái đã hơn một tháng. Nghiêm Hạo mấy lần lặng lẽ ly khai nhưng đều nhanh chóng trở lại. mãi chừng bốn mươi ngày sau thì Nhạc Vũ mới mở mắt nhìn vào trong đỉnh. Lúc này long cốt đã bắt đầu dung hóa, hắn khẽ lắc đầu cho thêm mấy khối kim loại đã chuẩn bị sẵn vào trong đỉnh.

Lần này chỉ qua một tháng đã dung hóa xong toàn bộ. Trông thấy cảnh này, Nhạc Vũ không khỏi động dung:

- Phế hỏa địa tâm quả thực cường hoành, những tài liệu mà mình ném vào tối thiểu cũng Tam phẩm, cao nhất còn tới nhị phẩm, vậy mà chỉ qua chưa tới mười canh giờ thì dung hóa xong! Còn có Long Nha càng bất phàm, phẩm chất vượt qua nhất phẩm, đáng tiếc là tương tác linh lực không cao. Nếu không có như thế,

với thực lực của Nghiêm Hạo sư thúc cùng mấy sư tổ của Ngọc Dung Phong chắc đã có thể luyện hóa.

Đợi đến lúc cốt chất Long Nha triệt để hòa tan, Nhạc Vũ ngưng trọng lấy tay hút ra một lượng hỗn hợp đủ một thanh kiếm ra cho trôi trước ngực rồi đánh ra một ngọn hỏa diễm ở giữa ngũ sắc, hai bên một lam một trắng, bắt đầu nung đốt.

- Đây là Tam Muội Chân Hỏa! Không đúng, lại còn hai chủng hỏa khác có uy năng không kém.

Nghiêm Hạo trố mắt không tin. Những chủng thiên hỏa này đối với người tu chân chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bản thân lão đã tìm mấy trăm năm nhưng vẫn không thể có được một chủng khiến lão thỏa mãn. Vậy mà trên người Nhạc Vũ lại có thể có cùng lúc hai loại Tiên Thiên Chi Hỏa thượng giai, đây là may mắn bậc nào?

Bất quá nếu như sử dụng đồng thời hai loại chủng hỏa này để tiến hành hồn luyện Long Nha thì e là chưa đủ, chỉ tổ lãng phí chân nguyên.

Đang lúc còn kinh dị xem Nhạc Vũ xử lý thế nào để không xảy ra xung đột thì qua một thời gian lão lại càng kinh hãi.

Tam Muội Chân Hỏa qua hai khắc vẫn không hề có dấu hiệu suy yế, thần sắcNhạc Vũ vẫn bình thản, cũng không hề phục dụng qua đan dược.

- Tiểu tử này, khí huyết nguyên lực quá mạnh! Ta nghe nói nhục thể của hắn hiện giờ đã có thể so với Nguyên Anh, còn cho rằng khoa trương. Nhưng hiện giờ xem ra vẫn đánh giá thấp. Có thể kiên trì lâu như vậy đã sớm quá cực hạn Kim Đan.

Ước chừng kiên trì một canh giờ, Nhạc Vũ mới phục dụng viên đan dược thứ nhất, sau khi vừa khôi phục thì nỗ lực lưu lại ấn ký thần hồn trong từng phân tử hỗn hợp rồi mới kéo dài nó thành hình kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 405: Phong nha Âm nha

Đoan Mộc Hàn không khỏi kinh ngạc nhìn nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ không dưới nàng đang thay đạo bào cho Nhạc Vũ, trong lúc vô tình hiện lộ ra vẻ ôn nhu khiến nàng không biết vì sao lại có chút ghen ghét.

- Vũ nhi, lai lịch nữ hài này là sao, có phải là khôi lỗi của ngươi không?

Đoan Mộc Hàn vừa hỏi vừa nhìn lại Nhạc Vũ. Sở dĩ nàng hỏi vậy cũng không phải hoàn toàn vì một chút đố kỵ mà thật sự ngạc nhiên.

Nàng biết nữ hài này tên là Chiến Tuyết, do Nhạc Vũ dẫn từ ngoài về. Sau đó được Nông Dịch Sơn và chư vị trưởng lão trong môn cho làm đệ tử ngoại môn. Nghe nói trước lúc nhập Quảng Lăng tông thì là tán tu, cũng là tu sĩ Kim Đan.

Chỉ là trong lòng Đoan Mộc Hàn biết rõ thân phận nữ hài này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Tuy nhiên vì thực lực của đối phương quả thực bất phàm, Đoan Mộc Hàn tự hỏi cũng không chắc thắng, hơn nữa thần thái không khác thường nhân, thật sự khiến nàng khó hiểu.

Cánh tay của Chiến Tuyết có chút cứng đờ rồi lập tức lại khôi phục như thường, tiếp tục thay tấm đạo bào vừa bị rách của Nhạc Vũ. Nhạc Vũ lập tức cười nhẹ vỗ vai nàng:

- Đây là một hảo hữu của ta trước lúc bái nhập Quảng Lăng tông. Bởi vì tán tu có nhiều bất tiện nên ta cầu xin Chưởng giáo sư tổ thu nhận làm môn hạ.

Động tác của Chiến Tuyết khẽ ngưng lại một lần nữa, trong mắt thoáng hiện dị sắc. Đoan Mộc Hàn hừ nhẹ một tiếng, cái gì mà hảo hữu? Nhìn thần sắc của nữ hài này phục thị Nhạc Vũ hết sức chuyên chú, nếu thật là thân phận hảo hữu thì sao làm được như vậy? Đặc biệt là nhìn về phía Nhạc Vũ thì cũng không có thần sắc giữa bằng hữu.

Chuyện tình của Nhạc Vũ trước khi gia nhập Quảng Lăng tông đã sớm được tông môn điều tra đầy đủ. Với kinh lịch của Nhạc Vũ ở bắc mã nguyên, lấy đâu ra tư cách để kết bạn với cao nhân tán tu.

Chỉ là lúc này nàng cũng lười so đo, áp chế nỗi bực dọc nói:

- Lần này coi như ta thua, nhìn ngươi cũng quá giả vờ đi, muốn bức ra chút máu cũng rất tốn sức.

Nhạc Vũ không khỏi sờ lên mũi, xấu hổ cười cười, đang định nói mấy câu khỏa lấp thì đối phương đã ngự kiếm bay lên, thần sắc vui vẻ:

- Bất quá như vậy cũng tốt. Về sau không sợ tìm không thấy đối thủ trong tông môn. Ta coi như tìm được một bao cát tốt.

Nhạc Vũ lạnh toát, cảm thán cho vận mệnh trở thành bao cát của mình. Sớm biết như thế, còn không bằng dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cùng Tam Diệu Như Ý lôi châm đường đường phân thắng bại một phen.

Hà Phàm đang đứng quan chiến cũng cáo từ rời đi, ánh mắt lộ ra mấy phần hoảng hốt.

Hà Phàm lúc đến đã đánh giá thực lực Nhạc Vũ rất mạnh, chỉ là không thể nào nghĩ đến mức độ với năng lực của Đoan Mộc Hàn cũng không có bản sự khiến hắn bị thương. Cũng cho tới giờ khắc này mới thật sự là ý thức được thực lực của Nhạc Vũ rất có thể sớm đã tiếp cận chuẩn Nguyên An. Bên dưới Nguyên Anh, ngoại trừ Lí Vô Đạo tùy thời kết anh thì bên trong tông môn chắc không có ai là địch thủ.

Trong lòng lão lúc này cũng đủ vị chua cay. Thực lực Nhạc Vũ càng mạnh thì càng đảm bảo địa vị trong tông môn, cũng không cần lo lắng bên Tân gia. Chỉ là bản thân Hà Phàm cũng rất có hùng tâm, thấy đối phương đột phá như vậy sao không có cảm xúc?

Nhạc Vũ tất nhiên là nhìn ra Hà Phàm đang nghĩ gì, bất quá hắn cũng không quan tâm, càng không lo người này phản bội.

Mắt thấy hai người đi xa, Nhạc Vũ mới cười nhẹ dắt Chiến Tuyết sử ra Cực

Quang kiếm bay về Ngọc Dung Phong.

Trong một tháng này, Nhạc Vũ vẫn một lòng chuyên tâm chỉ điểm cho Nhạc Trương thị tu hành, nhiều lắm là lật xem những đạo thư liên quan đến phù trận cấp bốn. Cũng chỉ có lúc này sau khi thành công kết đan mới có thời gian nghỉ ngơi một chút.

Bất quá trong một tháng này cũng đã là cực hạn nhẫn nhịn của hắn. Thực lực có thể đối kháng Nguyên Anh nhưng cuối cùng vẫn không thể địch lại Nguyên Anh. Việc kết đan trong Tử Vân Tiên Phủ đã đưa lực lượng thân thể của hắn lên đến gần bốn ngàn bảy trăm thạch lực, nhu cầu tiếp theo cần cấp bách tích lũy!

Phi hành đến cửa vào Luyện Khí viện thì lần này là đích thân Nghiêm Hạo ra cửa đón. Lão nhìn chằm chằm Nhạc Vũ hồi lâu, sau đó mới nghẹn ngào cười nói:

- Lúc trước khi ta thấy ngươi tìm ra Quảng Lăng tuyệt kiếm thì đã biết thành tựu ngày sau bất phàm. Bất quá chưa từng nghĩ tới mới ngắn ngủi vài năm mà ngươi đã có thành tựu như vậy. Mấy nhân vật anh kiệt đời chúng ta đều bị ngươi vượt qua. Tốc độ tu luyện của Lí Vô Đạo sư huynh đã khiến cho người ta líu lưỡi nhưng vẫn chưa thể so với ngươi.

Nhạc Vũ mỉm cười, từ trước đến giờ hắn vẫn luôn có hảo cảm với Nghiêm sư thúc, sau khi khiêm tốn vài câu thì theo đối phương vào một chỗ địa tâm phế hỏa của Ngọc Dung Phong.

Đợi đến lúc tiến vào Luyện Khí Thất thì Nghiêm Hạo vẫn không rời khỏi mà khoanh chân tĩnh tọa một góc.

Nhạc Vũ thấy thế hơi động, hỏi:

- Nghiêm sư thúc chuẩn bị xem ta luyện khí sao?

- Đúng vậy!

Thấy Nhạc Vũ có chút khó hiểu, Nghiêm Hạo ngưng trọng:

Vốn ta không nên dòm ngó bí mật của ngươi. Bất quá lần này ngươi sử dụn hai Long Nha rất quan trọng đối với tông ta. Đây là Chưởng giáo chân nhân phân

phó, kính xin sư điệt thông cảm.

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức hiểu rõ, cũng không để ý đến nữa. Hắn cũng hiểu rõ, Nghiêm Hạo lưu lại một mặt là lo lắng tài liệu, chuẩn bị theo bên cạnh chiếu khán. Một phương diện khác là để xem tiêu chuẩn luyện khí của hắn thế nào, huống chi tài liệu lần này mà hắn sử dụng cũng đáng giá để tông môn coi trọng.

Lấy hai viên Long Nha từ trong Tu Di Giới ném vào trong đỉnh, tiếp đó Nhạc Vũ lại lấy ra một cái bình sứ đổ vào một chút chất dịch màu hồng rồi mới khai thông địa hỏa bên dưới.

Long Nha vốn không phải là kim loại nhưng vỏ ngoài cực kỳ cứng rắn, bên trong không thể hòa tan, cũng chịu không được luyện hóa ở nhiệt độ cao. Bất quá thêm vào Xích Minh linh dịch mà hắn vừa sử dụng thì có thể đem Long Nha trở thành kim loại bình thường. Bất quá vật này hi hữu, Nhạc Vũ lấy được trong trân tàng của Tử Vân Tiên Phủ.

Kế tiếp Nhạc Vũ khoanh chân tĩnh tọa, bắt đầu tham ngộ chỗ tinh yếu trong kiếm pháp mà lúc vừa rồi song đấu với Đoan Mộc Hàn.

Đoan Mộc Hàn tinh thông hai hệ băng hỏa, trong đó có rất nhiều pháp môn cũng không thích hợp cho hắn, cũng chỉ để tham khảo mà thôi. Bất quá từ khi hắn học được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết trong Tử Vân Tiên Phủ thì tình hình lại bất đồng. Kiếm pháp phối hợp băng hỏa này chính hợp với hắn sử dụng, trong lòng càng chờ mong số phận làm bao cát cho Đoan Mộc Hàn.

Thời gian hắn nhắm mắt tham ngộ thoáng cái đã hơn một tháng. Nghiêm Hạo mấy lần lặng lẽ ly khai nhưng đều nhanh chóng trở lại. mãi chừng bốn mươi ngày sau thì Nhạc Vũ mới mở mắt nhìn vào trong đỉnh. Lúc này long cốt đã bắt đầu dung hóa, hắn khẽ lắc đầu cho thêm mấy khối kim loại đã chuẩn bị sẵn vào trong đỉnh.

Lần này chỉ qua một tháng đã dung hóa xong toàn bộ. Trông thấy cảnh này, Nhạc Vũ không khỏi động dung:

- Phế hỏa địa tâm quả thực cường hoành, những tài liệu mà mình ném vào tối thiểu cũng Tam phẩm, cao nhất còn tới nhị phẩm, vậy mà chỉ qua chưa tới mười canh giờ thì dung hóa xong! Còn có Long Nha càng bất phàm, phẩm chất vượt qua nhất phẩm, đáng tiếc là tương tác linh lực không cao. Nếu không có như thế,

với thực lực của Nghiêm Hạo sư thúc cùng mấy sư tổ của Ngọc Dung Phong chắc đã có thể luyện hóa.

Đợi đến lúc cốt chất Long Nha triệt để hòa tan, Nhạc Vũ ngưng trọng lấy tay hút ra một lượng hỗn hợp đủ một thanh kiếm ra cho trôi trước ngực rồi đánh ra một ngọn hỏa diễm ở giữa ngũ sắc, hai bên một lam một trắng, bắt đầu nung đốt.

- Đây là Tam Muội Chân Hỏa! Không đúng, lại còn hai chủng hỏa khác có uy năng không kém.

Nghiêm Hạo trố mắt không tin. Những chủng thiên hỏa này đối với người tu chân chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bản thân lão đã tìm mấy trăm năm nhưng vẫn không thể có được một chủng khiến lão thỏa mãn. Vậy mà trên người Nhạc Vũ lại có thể có cùng lúc hai loại Tiên Thiên Chi Hỏa thượng giai, đây là may mắn bậc nào?

Bất quá nếu như sử dụng đồng thời hai loại chủng hỏa này để tiến hành hồn luyện Long Nha thì e là chưa đủ, chỉ tổ lãng phí chân nguyên.

Đang lúc còn kinh dị xem Nhạc Vũ xử lý thế nào để không xảy ra xung đột thì qua một thời gian lão lại càng kinh hãi.

Tam Muội Chân Hỏa qua hai khắc vẫn không hề có dấu hiệu suy yế, thần sắcNhạc Vũ vẫn bình thản, cũng không hề phục dụng qua đan dược.

- Tiểu tử này, khí huyết nguyên lực quá mạnh! Ta nghe nói nhục thể của hắn hiện giờ đã có thể so với Nguyên Anh, còn cho rằng khoa trương. Nhưng hiện giờ xem ra vẫn đánh giá thấp. Có thể kiên trì lâu như vậy đã sớm quá cực hạn Kim Đan.

Ước chừng kiên trì một canh giờ, Nhạc Vũ mới phục dụng viên đan dược thứ nhất, sau khi vừa khôi phục thì nỗ lực lưu lại ấn ký thần hồn trong từng phân tử hỗn hợp rồi mới kéo dài nó thành hình kiếm.Nghiêm Hạo âm thầm gật đầu, theo như tài liệu luyện khí thì bản thân Long Nha rất khó khắc lên nhiều phù văn, cũng không hội tụ được linh lực.

Phương pháp của Nhạc Vũ là trộn lẫn vào trong đó một số hạt kim loại rồi từ đó bố trí một phù trận phức tạp, có thể hội tụ linh khí trên diện rộng.

Tài liệu mà Nhạc Vũ vừa sử dụng có tên là Tử Ngưng kim, thuộc tam phẩm. Nó có thuộc tính cực nhẹ, lại cực kỳ cứng cỏi, mức độ hấp thu và tồn trữ phong linh lực còn vượt qua cả một số linh kim nhị phẩm.

Nếu như lão đoán không sai thì trong thanh kiếm luyện thành từ Long Nha có một đoàn Tử Ngưng kim ngưng tụ bên trong để tồn trữ linh khí. Bình thường nó có tác dụng trữ linh, lúc chiến đấu thì có thể làm phù trận bổ sung, vừa khéo để bổ khuyết những gì chất liệu Long Nha còn thiếu.

Bất quá trong lòng của lão vẫn thầm kỳ quái. Nếu như thường nhân muốn hồn luyện pháp bảo vậy thì ít nhất cũng mất vào ngày dùng hồn lực thiêu đốt. Càng là tài liệu có phẩm chất cao thì thời gian càng lâu, thậm chí mất đến cả một hai tháng.

Thế nhưng Nhạc Vũ cho tới bây giờ lại chỉ dùng chỉ ba ngày. Phải biết rằng Long Nha là một trong những vật liệu bén nhọn nhất trên Đông Thắng đại lục, cho dù là Nhạc Vũ có hai chủng Tiên Thiên Chi Hỏa tương trợ, cũng không có khả năng hồn luyện nó nhẹ nhàng như vậy.

"Chẳng lẽ là bỏ đi rồi hả?.

Nghiêm Hạo thầm hỏi câu hỏi, bất quá cuối cùng vẫn trầm mặc đứng ngoài quan sát. Đến thời khắc này thì Nhạc Vũ xác thực không để cho phân tâm, thứ hai là một huyền binh bán hồn luyện cũng đã rất không tồi. Với tu vi vừa vào Kim Đan của Nhạc Vũ, nếu muốn hồn luyện hoàn toàn Long Nha mười lăm cấp, quả thật có chút miễn cưỡng.

Huyền binh bán hồn luyện tuy là kém những vật chính thức hồn luyện rất nhiều nhưng cũng đã mạnh hơn những pháp bảo huyền binh khác không ít.

Chỉ là kế tiếp, Nghiêm Hạo lại càng ngày càng xem không hiểu. Lẽ ra sau khi ngưng kiếm thì điêu khắc phù văn nhưng Nhạc Vũ lại không làm như vậy mà tiếp tục dùng chân hỏa tôi luyện. Điều duy nhất khác trước là Tam Muội Chân Hỏa đã được tắt đi. Hơn nữa nhìn thần sắc của hắn tựa hồ là tiêu hao tâm thần pháp lực cực lớn, sắp duy trì không được.

Bất quá thời gian dần trôi qua, đến khi Nghiêm Hạo trông thấy trên chất ngọc tinh khiết của Long Nha hiện ra một tầng ngân sắc nhàn nhạt thì nhíu mày. " Lại có thể dùng phương pháp nay! Đem thuộc tính hấp linh tương đối cao của Tử

Ngưng kim triệt để rót vào chất liệu Long Nha, sau đó cải biến bản chất kết cấu, đề cao năng lực thu nạp linh lực thiên địa của thanh kiếm. Trách không được hắn tiêu hao thật lớn như thế! Còn lượng Tử Ngưng kim sử dụng cũng cao hơn mình dự đoán, chỉ là nếu vậy thì chất liệu thanh kiếm này sẽ không thể kiên cố và sắc bén như Long Nha lúc trước. Đáng tiếc cuối cùng cũng chỉ được thế này thôi!"

Nghiêm Hạo thở dài, biết thế không nên cố kỵ hỏi rõ mạch suy nghĩ của Nhạc Vũ mới đúng. Hiện giờ kiếm đã thành hình, lãng phí một viên Long Nha.

Theo như suy nghĩ của lão, đặc tính quý giá nhất của Long Nha mười lăm cấp là sắc bén vô cùng. Nếu muốn luyện khí thì phải đem đặc tính này phát huy đến cực điểm mà không cần suy nghĩ biện pháp đền bù cái gì "Chưa đủ"

Trong kinh nghiệm luyện khí của lão thì những huyền binh có năng lực toàn diện thì thường cũng không đặc biệt.

"Cũng thế! Với tuổi của hắn có thể đạt tiêu chuẩn như vậy đã xem như rất tốt. Chất liệu Long Nha rất cao cấp, với luyện pháp của hắn có thể luyện thành ít nhất một huyền binh Tứ phẩm là không có vấn đề.

Khẽ lắc đầu, Nghiêm Hạo lựa chọn tiếp tục đứng ngoài quan sát. Viên Long Nha này đã kinh lịch vài vạn năm, lại bị long linh quả rút ra một phần tinh hoa nhưng vẫn trân quý vô cùng. Bất quá với địa vị trong môn của Nhạc Vũ, thêm vào thiên phú luyện khí biểu hiện trước đó thì mặc dù là lãng phí cũng không phải chuyện gì lớn.

Sau đó ước chừng một ngày, sắc mặt Nhạc Vũ đã trở nên tái nhợt, chỉ là con ngươi càng sáng chói.

"Chiến Tuyết, lại giúp ta một tay!"

Chiến Tuyết đang ngồi xếp bằng bên cạnh lập tức nghe lệnh tiến lên, triệu ra một thanh ngọc sắc huyền binh, sau đó bắt đầu toàn lực rút ra vu lực quán chú vào cơ thể Nhạc Vũ.

Nghiêm Hạo liếc mắt nhìn sang, cũng không để ý. Lão biết thanh Bạch Đế kiếm này chính là Nhạc Vũ trảm sát Quan Hồng của Ngọc Hoàng tông đoạt được. Sau khi diệt môn Ngọc Hoàng tông vào mấy tháng trước, tông môn đã đem Hiên Viên kiếm quyết bí truyền của Ngọc Hoàng tông bỏ vào Kinh Lan các, phàm là

tu sĩ Kim Đan đều có thể xem.

Nghiêm Hạo đã từng hiếu kỳ nhìn qua, đối với phương pháp luyện khí sử dụng vu lực này rất chú ý, chỉ là hơi phiền toái nên dứt khoát buông bỏ.

Lão không biết vu lực mà Chiến Tuyết rót vào Nhạc Vũ cực kỳ dồi dào!

Pháp lực khí huyết khô kiệt lập tức tràn đầy. Lúc này Nhạc Vũ cũng không dám phân tâm mà tập trung tạo ra kết cấu tinh thể trong kiếm

Dùng linh kim toàn diện thấm vào trong Long Nha, phá hủy kết cấu bản thân chắc chắn sẽ tổn hại đến thuộc tính chắc chắn vốn có.

Chỉ là Nhạc Vũ có chỗ để dựa vào. Với năng lực phân tích, đạo luyện khí của hắn hoàn toàn khác với những người khác.

Một tu sĩ khác luyện khí thì chỉ có thể đại khái tiến hành thay đổi kết cấu nguyên liệu, nhưng với Nhạc Vũ thì vừa có thể tăng cường đặc điểm hấp linh cho Long Nha, đồng thời có thể kết hợp với Tử Ngưng kim tạo thành một kết cấu tinh thể còn kiên cố hơn trước.

Điều Nhạc Vũ theo đuổi lúc này là một loại vật liệu kết hợp cả đặc tính hấp linh và kiên cố.

"Thành!"

Qua một lúc lâu, rốt cuộc hắn đã hoàn thành thay đổi kết cấu tinh thể.

Vẻ ngưng trọng trên mặt Nhạc Vũ dần dãn ra, lộ vẻ vui mừng. Mặc dù vẫn chưa xác định mức độ thanh kiếm thế nào nhưng chỉ từ tính kiên cố thì có thể tự tin không kém Long Nha mười lăm cấp trước đó, còn sở hữu thêm vài thuộc tính như mềm mại và dẻo dai.

Kiềm chế hai chủng chân hỏa ở nhiệt độ ôn hòa, hắn tiếp tục điêu khắc linh phù vào hồn ngọc và linh thạch. Về phương diện này Nhạc Vũ đã quen tay, tiêu hao pháp lực rất ít, chừng năm sáu canh giờ thì hoàn thành, trong đó hắn gia cường thêm bốn tầng phong ảnh thuật cao cấp.

"Kiếm này dùng Long Nha làm tài liệu, vậy thì gọi là Phong Nha kiếm"

Sau khi khắc ba chữ Phong Nha kiếm lên thân kiếm, Nhạc Vũ lại đem Thái Huyền chân thủy trong Đan Điền tế lên để làm lạnh kiếm.

Sau khi thành kiếm, Phong Nha kiếm hiện lên một tầng ngân sắc. Bất quá khi Nhạc Vũ rót vào pháp lực thôi động linh trận bên trong thì thân kiếm lại phủ lên một tầng xanh đậm.

Nhạc Vũ vui mừng, tùy ý lấy ra một khối Tam phẩm linh kim còn sót lại rồi tiện tay dùng Phong Nha kiếm chém vào thì lập tức xẻ nó thành hai mảnh.

Trong toàn bộ quá trình, Nhạc Vũ cơ hồ cảm giác không thấy bất luận lực cản gì, phảng phất bình thường như cắt giấy.

"Sao có thể sắc bén như thế?."

Hai đồng tử của Nghiêm Hạo co rút lại, kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ:"Vũ sư điệt, có thể đưa kiếm cho ta đánh giá?"

Nhạc Vũ hơi do dự nhưng rồi vẫn đưa thanh Phong Nha qua. Nghiêm Hạo tiếp lấy, đầu tiên dùng hồn lực thăm dò, vừa chạm vào bề mặt thì cảm giác trong kiếm có một lực lượng cường hoành ngăn trở hồn thức của lão tiến vào.

"Hồn luyện! Trong thời gian ba ngày đã hoàn thành hồn luyện?"

Trong đầu nghĩ qua như điện xẹt, Nghiêm Hạo lại càng kinh dị. Lão hiểu rõ, có lực lượng này ngăn cản thì khó mà dò xét được bên trong nên chỉ chuyên tâm khảo sát đạo pháp và chất liệu sau này của kiếm.

Trong kiếm tổng cộng có bốn phong ảnh phù cao cấp, còn thêm một linh phù tự động chữa trị tổn thương cho kiếm.

Ngay sau đó, Nghiêm Hạo cũng lấy ra một khối chất liệu linh kim nhị phẩm dùng Long Nha kiếm chém xuống thì thấy như chém vào nước, hoàn toàn không có trở ngại.

Nghiêm Hạo chết lặng, trình độ sắc bén như vậy thì dù đến cả huyền binh nhất phẩm cũng khó với tới.

"Dùng đặc tính xích linh của phong nha thạch, phù trận trong đó không kém hơn Tam phẩm huyền binh. Tuy chưa biết mức độ chắc chắn nhưng độ sắc bén chắc chắn không thua kém những siêu phẩm huyền binh trong truyền thuyết. rốt cuộc tiểu tử này làm thế nào?"

Nghiêm Hạo lạnh toát, cũng không biết định giai Phong Nha kiếm trong tay thế nào mới đúng. Dùng bình thường khái niệm mà nói, chỉ có thể coi là là Tam phẩm, nhưng nếu rơi vào tay người tinh thông thuật trú kiếm thì cơ hồ vượt qua tuyệt đại đa số nhị phẩm huyền binh. Còn sử dụng Quảng Lăng tuyệt kiếm, uy lực quả thực khó có thể tưởng tượng!

"Kiếm này mạnh không kém hơn Tử Hiên kiếm của Chưởng giáo chân nhân trước kia luyện ra! Cơ hồ có thể làm vũ khí trấn phong"

Đang lúc Nghiêm Hạo còn khiếp sợ thì Nhạc Vũ đã bắt đầu luyện tiếp thanh Long Nha kiếm thứ hai.

Thanh kiếm này hắn đổi Tử Ngưng kim thành Cửu văn huyền kim thích hợp nhất cho pháp bảo Âm hệ.

Trong lúc ngồi chờ Cửu văn huyền kim dung hóa, Nhạc Vũ không ngồi xếp bằng tĩnh tu như trước mà lấy ra một mảnh xương hình tròn khắc chế linh phù lên đó. Không bao lâu thì hắn hoàn thành rồi khởi động linh trận, mảnh xương lúc này đã thu nhỏ lại thành một chiếc nhẫn lớn.

Bỏ chiếc nhẫn vào lòng bàn tay vuốt ve một hồi, vẻ mong chờ trong mắt Nhạc Vũ càng lúc càng đậm.

Lần này hắn chuẩn bị luyện chế một thanh huyền binh Âm Nha đao, tuy nhiên nếu chỉ như thế thì chưa thể phát huy đến tận cùng Bi tuyệt thất hận thất sát Diệt Âm đao. Nhưng nếu thêm vào hầu cốt của chân long mười lăm cấp thì sẽ sinh ra biến hóa cực lớn.

Khi đó bản thân Nhạc Vũ cũng không thể dự đoán uy lực của Âm Nha đao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 406: Cải tạo lôi châm

Trước cửa đan thất.

Hai thanh huyền binh cốt chất pha kim loại đang quay nhanh quanh người Nhạc Vũ. Lúc này hắn vẫn chưa khắc bất kỳ ấn phù nào vào hồn ngọc của chúng. Bất quá chỉ cần Tam Muội Chân Hỏa lưu lại hồn lực cũng đủ để hắn khu sử một cách tự nhiên.

Đây chính là chỗ tốt của việc hồn luyện. Cho dù Phong Nha kiếm cùng Âm Nha đao bị những người khác luyện hóa nhưng lúc gặp được nguyên chủ nhân là Nhạc Vũ thì hắn vẫn có thể dễ dàng cướp trở về.

"Hắc! Quả nhiên không hổ là răng của chân long cấp mười lăm, so với Ngũ Hành ba quang kính cũng không biết lợi hại hơn bao nhiêu. Chỉ là sức nặng mỗi thanh đều đạt tới một ngàn thạch lực! Với tu vi hiện giờ của mình là nhân tài kiệt xuất trong sơ giai Kim Đan nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng. Cho dù triệt để luyện hóa, cũng chỉ có thể tối đa phát huy bốn năm thành uy năng mà thôi. Bất quá với tác dụng hồn luyện thì tăng thêm hai thành tuyệt không thành vấn đề! Đặc biệt là Âm Nha đao hiện giờ cũng có thể dùng đấu kiếm"

Khẽ nhếch miệng, Nhạc Vũ đem hai thanh đao kiếm vào Tu Di Giới, đang định dọn dẹp thì hắn chợt nghĩ đến cái gì đó rồi nhìn vào trong đỉnh.

Sau khi luyện chế xong hai thanh huyền binh thì trong đỉnh vẫn còn ít nhất một phần bảy cốt chất ngọc dịch chưa dùng đến.

Với số lượng này thì không đủ để luyện chế huyền binh, còn nếu để luyện pháp bảo khác thì trong lúc nhất thời cũng tìm không ra tài liệu phối hợp. Bất quá nếu để bỏ phí đi thì thật đáng tiếc. Dù sao Xích Minh linh dịch cũng chỉ có tác dụng một lần mà thôi.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền triệu ra 365 cây Tam Diệu Như Ý lôi châm rồi bắt đầu tiến hành cải tạo.

Long Nha mặc dù tốt nhưng nếu dùng quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả tụ lôi. Vì thế Nhạc Vũ chỉ đem một bộ phận chịu lực của từng cây châm đổi sang cốt chất Long Nha kiên cố, thuận tiện khắc thêm linh phù bên trong.

Dùng Tam phẩm Hắc văn kim để chế tác thành phi châm lục phẩm sẽ có tác dụng rất lớn. Chỉ là khi đó hắn chưa đủ năng lực khống chế phẩm cấp phi châm. Hiện giờ bất luận là tài liệu, học thức hay pháp lực của hắn đều sung túc, dĩ nhiên là muốn tu sửa lại những lôi châm này.

"Bộ lôi châm này quả nhiên là do Vũ sư điệt chế tạo!"

Nghiêm Hạo ở bên cạnh thấy thế cũng sáng mắt nhưng không có vẻ bất ngờ. Vừa xem thủ đoạn luyện khí vừa rồi của Nhạc Vũ, lão biết thực lực luyện khí mấy năm trước của Nhạc Vũ chắc chắn không kém.

Đến lúc này chứng kiến Nhạc Vũ thành thạo sửa chữa linh trận thì đã có thể chứng thực việc này.

Nên biết rằng nếu muốn trọng luyện pháp bảo còn phiền phức hơn cả chế tạo mới. Nếu không phải bộ lôi châm này do bản thân Nhạc Vũ luyện chế thì không thể thành thạo đến thế."Chẳng lẽ nói đứa nhỏ này thật sự là toàn tài?"

Nghĩ đến tình hình Nhạc Vũ lúc trước trên Phù Dung phong lẫn Ngọc Dung phong, Nghiêm Hạo không khỏi lắc đầu bật cười, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Mất đến trọn vẹn bốn ngày, Nhạc Vũ mới hoàn thành xong việc cải tạo cây Tam Diệu Như Ý lôi châm cuối cùng.

Lần này long cốt tuy đã sớm hòa tan, lại có phế hỏa địa tâm tương trợ, tuy nhiên vì là tái tổ hợp linh trận nên vẫn có chút phiền phức.

Tam Diệu Như Ý lôi châm sau khi trọng luyện vẫn có bề ngoài màu bạc, tuy nhiên mũi thì lại có màu bạch ngọc.

Có ví dụ về hai thanh huyền binh vừa rồi nên Nhạc Vũ cũng không muốn thử nghiệm lại mức độ sắc bén, chỉ tiến hành thôi diễn uy lực lôi trận và tốc độ.

"Sau khi khởi động điện từ thì tốc độ đạt chừng ba mươi hai lần vận tốc âm thanh sao?"

Nhìn những ngân châm bay vút qua trước mắt mang theo thanh âm không gian bạo xé, Nhạc Vũ không khỏi thoả mãn một hồi.

"Theo tiêu chuẩn linh lực triều tịch thì chắc lên đến mức độ ngũ phẩm. Nhưng nếu luận lực sát thương mà nói thì vượt xa! Bộ Tam Diệu Như Ý lôi châm này mạnh không kém hai huyền binh mình vừa chế luyện!"

Theo động niệm của hắn, 365 cây ngân châm một lần nữa tổ hợp thành kiếm hình, hai bên cạnh kiếm cũng sáng bóng màu bạch ngọc.

Điều khiến Nhạc Vũ quan tâm nhất lúc này là thanh kiếm lại hội tụ lôi lực đến cực hạn, toàn thân điện lưu màu xanh bao phủ, bên trong ẩn ước có sắc đỏ tía.

"Quả nhiên là mạnh hơn rất nhiều, chỉ là không biết lôi lực này có tương đương với uy lực thiên kiếp Nguyên Anh hay không?"

Nhạc Vũ có chủ tâm thử một lần, bất quá đây là chỗ trọng yếu của tông môn, hắn vẫn không dám khinh suất nên đành cất vào Tu Di Giới.

Lúc này hắn mới phát hiện Nghiêm Hạo không biết đã đi đâu, không khỏi thầm ngạc nhiên. Hắn biết rõ Nghiêm sư thúc bình thường không nhìn đến mọi sự nhưng kỳ thật hành sự hết sức nghiêm túc.

Hiện giờ trong môn đã có thêm rất nhiều huyền binh pháp bảo mang ra từ Tử Vân Tiên Phủ nên Nghiêm Hạo cũng không còn nhiều việc để làm.

Nhìn sang Chiến Tuyết vẻ dò hỏi, thấy nàng chớp mắt vẻ đả hiểu:"Nghiêm sư thúc đã đi vào hai ngày trước rồi, nói nếu nhìn thêm sẽ bị đả kích tự tôn. Còn nói rằng nếu thiếu gia có hứng thú thì sẽ nhường lại vị trí thủ tọa Ngọc Dung Phong." Nhạc Vũ nhướng mày, bất giác cười nhẹ, thu thập xong tài liệu luyện khí rồi dẫn Chiến Tuyết đi ra lòng núi.

Kỳ thật bên trong Tu Di Giới của hắn còn có hai khối nhị phẩm Huyền Thủy quy giáp xác, cũng là tài liệu luyện bảo tốt nhất, nếu dùng để chế luyện thành thuẫn thì có thể dễ dàng ngăn cản công kích của huyền binh nhị phẩm.

Chỉ là hiện giờ hắn có cả Ngũ Phương Môn lẫn Long Lân giáp hộ thân. Nếu đem luyện chế hai vật này thì cũng không dùng đến, cũng không đủ pháp lực.

Khi đi ra khỏi Ngọc Dung Phong hắn mới phát hiện nhân thủ ở đây rõ ràng ít hơn rất nhiều so với trước.

"Bất tri bất giác, đã ở trong đây hai tháng hay sao?"

Nhạc Vũ trú kiếm bay lên, chỉ cảm thấy nỗi vui mừng lúc nãy đã tiêu hết, ngược lại cảm thấy mấy phần ngưng trọng. nguyên nhân nhân thủ giảm bớt là do đang lúc đại chiến bắc hoang.

Hắn cũng đành cười bất đắc dĩ, hi vọng đến lúc đó bản thân cũng hoàn thành xong công tác chuẩn bị.

Điều duy nhất đáng mừng hiện giờ là đã luyện thành Phong Nha kiếm cùng Âm Nha đao, uy lực của Tam Diệu Như Ý lôi châm cũng đa có đột phá. Có ba bảo pháp hồn luyện này, hắn có thể ứng phó với bất kỳ tình huống nào.

Trong Quan Vân điện, Nông Dịch Sơn nhìn sâu vào bên trong, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào một thanh huyền binh lơ lửng trước người. Thanh huyền binh tán xuất quang hoa, giống như kiếm mà không phải kiếm, giống như đao mà không phải đao, khiến cho người ta chú ý là trên thân kiếm màu tím có khắc hai chữ Tử Cầu, nhìn qua giống như vật đang sống.

Trong mắt Nông Dịch Sơn lộ ra vẻ chần chừ hiếm thấy. Một lát sau chợt có một đạo độn quang từ ngoài bay vào trong điện hạ xuống cạnh người Nông Dịch Sơn, người vừa đến thì cẩn thận đánh giá Nông Dịch Sơn một lượt.

"Đã không còn xú khí, đạo cơ của ngươi đã được chuyển đổi?"

"May mắn thành công! Hiện giờ thọ mệnh đã kéo dài thêm 300 năm."

Nông Dịch Sơn than nhẹ một tiếng:"Cung sư thúc, sáu mươi năm trước sư điệt cưỡng ép Kết Anh, thực không ngờ bản thân còn có cơ thành đạo".

"Hắc! Ta cũng không nghĩ đến Vũ nhi mang ra Duyên Thọ Đan kéo dài 120 năm thọ nguyên, tu vi cuối cùng có thể tiến thêm một bước, nắm chắc mấy phần có thể chuyển thế trùng tu nắm chắc. Chỉ là muốn đại thành thì chắc không được."

Cung Trí cũng cười nhẹ, sau đó nhìn vào thanh Tử Cầu kiếm :" ngươi còn do dự chuyện ký thác nguyên thần ?"

"Đúng vậy!"

Nông Dịch Sơn cười khổ nói:"Quảng Lăng tông ta cũng chỉ có Vũ nhi đem về được một thanh huyền binh nhất phẩm từ Tử Vân Tiên Phủ. Nếu ta dùng i ký thác nguyên thần, sau này hậu nhân không thể dùng lại, ta thực có chút không nỡ. Có lẽ vẫn dùng Tử Hiên kiếm là thỏa đáng

"Hồ đồ".

Cung Trí hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nhìn qua Nông Dịch Sơn:"Kiếm này tuy là nhất phẩm, chất liệu tuy tốt không kém những siêu phẩm huyền binh, đúng là vật thượng giai ký thác nguyên thần nhưng sao so được với Tử Hiên kiếm. Vạn nhất nếu cả hai sau khi ký thác nguyên thần, uy năng đều giảm thì đến lúc tông môn cần chiến lực thì biết làm sao?"

Nông Dịch Sơn không đáp mà chỉ khẽ vuốt ve thanh Tử Cầu kiếm, vẻ chần chừ cũng đã biến mất.

Cung Trí thấy thế, không khỏi nhíu mày:"Dịch Sơn, với cái nhìn của ngươi thì đánh giá tương lai Vũ nhi thế nào?.

Nghe được lời ấy, Nông Dịch Sơn giống như nghĩ đến cái gì:"Có thêm 300 năm thọ nguyên, sư điệt tự vấn có đến ba thành khả năng đạt đến Đại Thừa. Về phần Vũ nhi, hắn có đại cơ duyên, đại trí tuệ, nếu không có biến cố thì trong vòng ba trăm năm sẽ thành tiên đạo".

"Đã như vậy sao còn do dự? Với năng lực của Vũ nhi và ngươi, tương lai còn sợ không đem về một thanh huyền binh trấn môn?"

Nói đến đây, Cung Trí nhìn vẻ phức tạp, giống như xấu hổ:"Huống chi đây cũng coi như đền bù bao năm ngươi cực khổ cho tông môn."

"Nói cái gì đền bù tổn thất? Huyền hạo đan cũng là ta được, Duyên Thọ Đan cũng vậy, giờ đến Tử Cầu kiếm cũng là ta nốt. Có thể nói lần này Dịch Sơn chiếm hết tiện nghi tông môn , thật sự là hổ thẹn!"

Nông Dịch Sơn cười bất đắc dĩ nhưng rồi vẫn thu hồi Tử Cầu kiếm, sau đó ánh mắt sáng lên nhìn về phía Cung Trí:"Cung sư thúc lần này tự mình phản hồi từ phía bắc. Chắc là ta đoán Băng Nguyệt tông ra tay đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 407: Truyền pháp trung điện

Cùng thời gian đó, trong trung tâm của dãy núi Phong Hà dài chừng 120 vạn dặm. Người đứng đầu Băng Nguyệt tông Ngôn Vô Cực đang im lặng nhìn một luồng kiếm quang đang bay về phía xa, đến khi khuất hẳn khỏi tầm mắt mới thở dài:"Tông chủ Thái Huyền tông đúng là bất thế nhân kiệt! Bình sinh ta cũng chỉ thấy Chưởng giáo chân nhân của Quảng Lăng tông là có thể so sánh. Nghe nói hắn đã được huyền hạo đan, sau này có thể là đối thủ của ngươi!"

Đứng sau lão là một thiếu nữ dung mạo tuyệt thế nhưng lạnh lùng như băng giá , lúc này đang ngẩng đầu nhìn ra xa, sau đó thanh âm lạnh lùng nói:"Nông Dịch Sơn thì con chưa từng thấy qua, nhưng nếu đúng như sư thúc tổ nói thì việc liên thủ với Thái Huyền tông quả thực ngu xuẩn! Còn không bằng vẫn duy trì liên thủ với Quảng Lăng tông!"

"Làm sao ta không biết đạo lý này? Nếu là bị Quảng Lăng tông biết được chắc chắn sẽ truy cứu. Bất quá hiện giờ Quảng Lăng Tông đã có đến mười Nguyên An! Ngay cả mấy Kim Đan thủ tọa cũng đã có thực lực chuẩn Nguyên Anh. Thanh thế như vậy không phải để Băng Nguyệt tông ta hiện giờ có thể chống lại. Nếu thật liều đối chọi cũng thật khiến người ta đau đầu. Nhưng xem lỹ lại nói không chừng cũng không cần động tay chân mà tự cho bọn hắn đồng quy vu tận"

Ngôn Vô Cực cười ha hả, sau đó quay sang hỏi:"Nhược Nguyệt, ngươi vẫn có ý định đi phía nam một chuyến?"

Nếu sư thúc tổ muốn nghĩ như vậy để khích lệ ta thì cũng không cần!"

Hư Nhược Nguyệt nhìn thật sâu Ngôn Vô Cực, thần sắc bình thản:"Theo như Đinh sư muội nói, Chương Tuệ chắc là chết trong tay Nhạc Vũ. Thù này ta không thể không báo! Nếu không chém người này thì ta không thể thông suốt!"

"Nhược Nguyệt, sao ta không biết tính tình của ngươi? Sư phụ ngươi tuy phản đối nhưng ta thì không. Chỉ là nhắc nhở ngươi, Nhạc Vũ hôm nay đã tới cảnh giới Kim Đan. Chẳng những thiên phú không dưới ngươi, thực lực cũng càng

gần với ngươi. Lần này nếu như ngươi thật sự muốn xuôi nam, vậy thì cần vạn phần coi chừng!"

Nói đến đây, Ngôn Vô Cực lại hơi do dự:"Thái Huyền tông có thể dốc sức xuôi nam, vậy thì nhân thủ của Quảng Lăng tông nhất định sẽ căng thẳng. Với chiến lực của tiểu tử kia, Quảng Lăng tông tuyệt sẽ không mặc kệ để đó không dùng. Bất quá với sự bảo vệ của trưởng bối Quảng Lăng tông, ta nghĩ ngươi tối đa cũng chỉ có một lần cơ hộira tay mà thôi. Mặc dù may mắn thành công thì muốn trốn thoát Quảng Lăng tông đuổi giết cũng rất khó"

Hư Nhược Nguyệt nghe vậy hơi ngưng mày, suy nghĩ một hồi. Nàng biết rõ Ngôn Vô Cực tuyệt không nói suông, những chuyện này vẫn cần suy nghĩ thấu đáo.

Chỉ là chuyến đi tới Quảng Lăng tông lần này nàng tuyệt đối không thể đơn giản bỏ qua.

Tay của người kia đã nhuộm máu Chương Tuệ, nàng nhất định muốn hắn trả giá thật nhiều!

Mặc dù không có chuyện này thì xét đến thực lực và tư chất, nàng cũng muốn gặp mặt để so sánh.

Từ Ngọc Dung Phong đi ra, Nhạc Vũ liền lệnh cho Chiến Tuyết trở về. Tiếp đó hắn chuyển hướng đi sang truyền pháp điện.

Tới nơi, Nhạc Vũ theo kiếm quang hạ xuống, vừa bước vừa cửa điện thì trong nháy mắt đã cảm giác được mấy đạo ý niệm cường hoành bắn thẳng đến.

"Chưởng giáo chân nhân, Nghiêm Trưởng lão, còn có một đạo thần niệm lạ, chắc là vị nhập môn sau này, cả Ngọc Dao sư thúc tổ đã gặp qua tại Quan Vân điện một lần, cả Cung Trí Thái Sư thúc tổ, Ừ? Sao ông ấy lại ở trong tông môn, chắc là phương bắc xảy ra biến cố?"

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ có chút trầm xuống. Nếu như hắn đoán không sai thì lần này chắc đến phiên mình lên trận. Dù sao đến lúc sinh tử tồn vong của tông môn, cho dù Nông Dịch Sơn cùng mấy vị trưởng lão trong môn bảo vệ hắn thế nào thì cũng không thể bỏ qua chiến lực của hắn không dùng.

Tiếp đó hắn cũng không chậm trễ, bỏ qua mấy đạo ý niệm tiến nhanh vào trong cửa.

Bên trong đại điện trống trải, chỉ có hai người ngồi xếp bằng. Nhạc Vũ quét mắt nhìn qua, ngoại trừ vị sư thúc tổ đã quen biết thì người kia chính là Tân Ngọc. Lúc hắn vừa vào cửa, người này cũng đánh mắt nhìn tới, ý tứ cực kỳ hàm súc.

Nhạc Vũ mặc kệ hắn, nhìn vào thạch bích rồi nhất thời đã bị đồ án trên đó cuốn hút. Đồ án trong này nhiều gấp đôi so với tiền điện, số lượng lên đến một trăm năm mươi bức.

"Tất cả đều là kiếm quyết tinh diệu! Mặc dù là không thể đem phục hồi như cũ nhưng nếu tìm hiểu hoàn toàn thì sẽ giúp ích không nhỏ!"

Nhạc Vũ cảm giác tâm thần bị cuốn hút vào trong đó. Tuy những nét khắc trên đồ án trông hết sức lộn xộn nhưng chỉ cần là cao thủ nhìn vào thì có thể nhìn ra kiếm thuật thượng thừa.

Cũng không biết người khác như thế nào, tóm lại trong đầu Nhạc Vũ hiện giờ hai nhân ảnh đang thôi diễn kiếm thuật cao tuyệt, mỗi một lần giao kích hay tránh né đều hết sức tuyệt diệu.

"Lợi hại! Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu. Bản sự của tổ sư khai sơn quả thậtthâm bất khả trắc!"

Đến lúc Nhạc Vũ dứt ra khỏi được đồ án thì hắn mới giật mình, chỉ một thoáng như vậy mà đã xế chiều, bất tri bất giác đã qua ba canh giờ.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh.

Nếu như vừa rồi có người làm chuyện bất lợi với hắn, vậy thì hắn sẽ không hề có nửa điểm chống cự.

"Hiệu quả ảo thuật của đồ hình này cũng không chỉ dựa vào kiếm thuật tinh diệu, vì thế mới có thể chấn nhiếp tâm thần. Bất quá có Truyền pháp điện này nên cũng không lạ là Quảng Lăng tuyệt kiếm thất truyền mấy ngàn năm nhưng Quảng Lăng tông vẫn giữ được danh xưng Kiếm tông tại Bắc Hoang"

Nhạc Vũ thầm xấu hổ, sau đó lại thầm kỳ dị nhớ tới phản ứng của Tân Ngọc: "

Hồn lực lẫn tu vi của mình đều vượt qua hắn, nhưng sao hắn có thể hồi phục nhanh hơn mình. Chẳng lẽ nói nếu chuyển thế Nguyên Anh sẽ khác? Hay là kiếp trước hắn đã từng xem qua trong đây?"

Cũng không suy nghĩ nhiều, Nhạc Vũ lập tức chuyên tâm dùng hệ thống trí năng ghi nhớ những đồ án này. Bất quá dù là hắn sớm có phòng bị thì mỗi khi chuyển sang một đồ án mới thì tâm thần cũng mất đến một khắc mới bình ổn. Đến khi ghi lại trọn vẹn 150 bộ đồ án thì mất đúng ba ngày.

"Những đồ án này quả thật ảo diệu, cho dù vô tình nhìn vào cũng sẽ muốn nghiên cứu sâu. Sau đó biết rõ bên trong có ảo thuật nhưng cũng sẽ trầm mê."

Thầm kinh dị tình huống của Tân Ngọc lần nữa, lúc này Nhạc Vũ mới chính thức là bắt đầu để bụng, liếc xéo qua thì thấy người này vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng tựa hồ tìm hiểu kiếm quyết. Bất quá cũng chẳng biết tại sao, Nhạc Vũ có cảm giác hắn cũng không tập trung toàn bộ tinh thần mà vẫn giám thị bản thân.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền hơi lắc đầu bỏ qua việc này, bắt đầu quan sát kết cấu và chất liệu tòa thạch điện.

Ghi chép lại toàn bộ đồ án chỉ là mới bắt đầu, quan trọng hơn sau này là tìm được chìa khóa để tiến vào huyền ảo trong đó.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ kiểm tra hết mọi chỗ ở đây thì cũng không phát hiện ra chỗ gì dị thường như đồ án thần thú ngoài quảng trường.

Xong xuôi hết thảy, Nhạc Vũ lại đi vào thạch điện nhìn vào những đồ án kia, bắt đầu suy ngẫm sâu xa.

Kỳ thật nếu thời gian không cấp bách, hắn cũng không muốn dựa vào chút manh mối gì mà chỉ muốn dựa vào ngộ tính của bản thân để tìm hiểu.

Diệp Tri Thu có thể làm được vậy thì tại sao hắn lại không thể. Hơn nữa Nhạc Vũ có dự cảm, một khi chính mình có thể hoàn toàn tìm hiểu, sau đó thông hiểu đạo lí khôi phục kiếm thức thì về phương diện sử kiếm sẽ đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng.

Nhưng vấn đề bây giờ không đủ thời gian!

Cuối cùng lưu luyến nhìn những đồ án này, Nhạc Vũ liền phất tay áo rời đi. Lúc này hắn cũng không có dư lực đi tìm hiểu kiếm thức.

Chiến Tuyết lúc trước nói theo công thức tính trận thì có thể phân thành mười bộ phận, hiện giờ đã hoàn thành ba cái. Với năng lực hiện giờ của nàng thì đã tăng lên gần gấp ba lần, đạt đến trình độ Quang Não kiếp trước.

Có sự trợ giúp này, quá trình Chiến Tuyết suy diễn linh trận nguyên vẹn rút ngắn đến ba năm. Khi đó dùng linh trận trợ giúp, Nhạc Vũ tự tin trong vòng một năm sẽ hóa giải được bí ẩn trong Quảng Lăng tuyệt kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 408: Chưởng giáo phù chiếu

Sau khi ghi nhớ xong toàn bộ đồ án trong Truyền pháp trung điện, Nhạc Vũ cũng không cảm giác thất vọng, ước chừng mấy người kia cũng hiểu rõ Quảng Lăng tuyệt kiếm không thể làm rõ trong mấy ngày.

Từ lúc trở về từ Tử Hiên phủ, trong đầu Nhạc Vũ vẫn nhiều lần chiếu lại một số hình vẽ mà hắn nhớ. Chủ ý của hắn là chờ Chiến Tuyết hoàn thành tính toán xong linh trận thì sẽ nghiên cứu tiếp. Bất quá những đồ án này có ma lực kỳ dị, cho dù là hắn đã ly khai Truyền pháp điện thì thỉnh thoảng vẫn không làm chủ muốn đem nghiên cứu thấu triệt.

"các đồ án đều độc lập, thậm chí từ đó có thể tìm ra một bộ kiếm quyết nguyên vẹn, uy lực cũng chừng đến cấp ba cấp bốn. Nhưng nếu muốn ghép lại cùng một chỗ thì cơ hồ không thể" Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, cảm thấy vô cùng khâm phục vị tổ sư khai sơn Quảng Lăng tông. Ý đồ thiết lập Truyền pháp điện của vị tổ sư chắc cũng không đơn giản. Nhạc Vũ dám khẳng định, nếu như bộ kiếm quyết truyền thừa này nếu như không thiếu đi phần mấu chốt thì chắc Quảng Lăng tông hôm nay sớm đã xưng hùng Bắc Cương.

Có thể từ ba thức Quảng Lăng tuyệt kiếm thôi diễn ra 150 đồ án, bản sự này thật khiến người khác im lặng.

"Như vậy chìa khóa để phá giải bí mật Quảng Lăng tuyệt kiếm là gì?"

Nhạc Vũ bất giác nghĩ đến đồ án phù điêu thần thú kia. Không hiểu sao, hắn luôn cảm thấy bộ phù điêu này sẽ dùng được cho 150 đồ án trong trung điện, chỉ là hắn nhất thời không biết ảo diệu trong đó.

Tiến vào trong động phủ, Nhạc Vũ theo thông lệ lên chỗ Nhạc Trương vấn an, bất quá vừa đi vào đến cửa thì nghe tiếng cười vẳng đến khiến hắn nghi hoặc.

"Mẫu thân hình như đang có khách? Đúng lúc này, trong môn có ai lại đến đây bái phỏng? Chẳng lẽ là Hà Phàm?"

Nhạc Vũ tự hỏi tính cách cũng không quái gở, bất quá bởi vì quanh năm đóng cửa tu luyện nên mấy năm này quan hệ với đồng môn cũng không quá nhiều, chỉ là mấy người bọn họ giờ đều đã xuất sơn.

Cẩn thận tính ra thì có rảnh rỗi đến đây tìm hắn thì cũng chỉ có Hà Phàm. Chẳng qua nếu như là người này, cũng khó có thể tưởng tượng sẽ nói chuyện thân thiết với mẫu thân hắn.

Đến khi linh thức Nhạc Vũ đưa vào, hắn không khỏi vỗ trán:"Nguyên lai là hắn! Mấy tháng này vội vàng luyện khí, mình cũng đã quên đi nhiều chuyện."

Hắn đi vào trong lầu các thì gặp Thượng Ngạn đang ngồi nói chuyện vui vẻ với Nhạc Trương thị . Nhạc Vũ liếc qua phát hiện người này hiện giờ đã tu luyện đến cảnh giới Linh Hư thần tịch.

"Nhớ năm đó vào lúc so đấu tông môn thì người này mới vừa tiến vào cảnh giới Linh Hư mà thôi. Lúc này mới ngắn ngủn hơn hai năm vậy mà đã đột phá hai tầng cảnh giới! Tuy là mượn đan dược của mình nhưng căn cơ không phải tầm thường. Nửa năm trước lúc mình tiến vào Tử Vân Tiên Phủ thì tâm hắn tiến quá nhanh, sợ sẽ đi vào đường rẽ. Không ngờ lúc gặp lại đã vững vàng vượt qua tâm kiếp. Tư chất người này đúng là bị đánh giá quá thấp. Quyết định đến tu luyện của hắn chính là hỏa hệ. Việc riêng của mình bảo hắn đi làm chính là vừa khéo!"

Nhạc Vũ đang còn suy nghĩ mông lung thì Thượng Ngạn đã bừng tỉnh, vội vàng đứng dậy chào hỏi Nhạc Vũ. Tuy là thân phận sư huynh đệ nhưng một bên là đệ tử chân truyền, một bên là đệ tử nội môn, hơn nữa Nhạc Vũ vừa đạt tới Kim Đan, song phương quả thật chênh lệch.

Huống chi ngoại trừ những quan hệ này thì Thượng Ngạn còn có lòng cảm kích đối với thiếu niên trước mắt. Nếu không có đan dược Nhạc Vũ cung cấp thì hắn cũng không có khả năng trong thời gian ngắn có được thành tựu như vậy. Huống chi hắn còn có thể ở đây lúc này, thoát khỏi hiểm cảnh ở phía bắc là cũng nhờ Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ sau khi hàn huyên với Thượng Ngạn đang muốn vào chủ đề chính thì bị chủ đề vế thế cục phía bắc hấp dẫn.

"Nói cách khác, Thái Huyền tông đã có chí ít mấy vị Nguyên Anh xuất thủ sao?"

Sắc mặt Nhạc Vũ trở nên ngưng trọng đến cực điểm. Thái Huyền tổng cộng chỉ có năm tu sĩ Nguyên Anh, có thể rút ra gần tám phần lực lượng, thái độ Băng Nguyệt tông không hỏi cũng biết. Trách không được Cung Trí lại gấp rút chạy về.

"Đây là ta tận mắt nhìn thấy, lần vây khốn kia may nhờ có hai vị Thái Sư thúc tổ kịp thời tìm đến đưa về."

Thấy thần sắc lo lắng của Nhạc Vũ, Thượng Ngạn khẽ mỉm cười nói:"Kỳ thật cũng không cần lo lắng, hai vị Thái Sư thúc tổ tu vi cao thâm, Thái Huyền tông không phải là đối thủ.

Còn có Xương Sư thúc tổ, lần này bỏ ra công sức lớn. Mấy tháng trước thừa dịp tông ta thanh thế cường thịnh liền đích thân bố trí "Lưỡng nghi tương thiên diệt trần đại trận" dưới Thái Huyền Sơn. Chỉ cần đối phương hơi chút ứng đối không được là sẽ hủy căn cơ bọn hắn. Hiện giờ Thái Huyền tông tiến thối đều khó.

"Lưỡng nghi tương thiên diệt trần đại trận"?

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, cười khẽ. Trận này công thủ gồm nhiều mặt, nếu thực lực đối phương cường hãn thì có thể bế trận tự thủ. Còn nếu thực lực ở lại bản tông của Thái Huyền tông chỉ cần hơi chút chưa đủ thì tùy thời phản kích, công kích trực tiếp linh mạch đối phương. Trừ phi là chịu buông tha cho Thái Huyền Sơn hay là có một cao thủ trận đạo cấp Xương Băng Hồng mới có thể hóa giải. Có thể nói Xương Băng Hồng chỉ bằng sức của mình đã chế trụ nửa thực lực Thái Huyền tông. Tình hình bên kia quả thực hữu kinh vô hiểm.

Kế tiếp hắn cũng không nói nhảm, liền trực tiếp triệu Kim Quan hỏa xà đang ngủ say trong động phủ tới.

"Lần này ta mời sư huynh tới đây là muốn nhờ một việc. Kính xin sư huynh dẫn linh sủng này của ta tới bắc mã nguyên một chuyến ở tại Nhạc Gia Thành ít nhất ba năm. Đan dược sư huynh cần từ nay tới cảnh giới giả đan, ta sẽ cung cấp toàn bộ"

Thượng Ngạn kinh ngạc, ngay sau đó được mừng rỡ. Tuy hắn không biết Nhạc Vũ an bài như vậy là có ý tứ gì, bất quá rất hiểu chất lượng những đan dược mà Nhạc Vũ cung cấp. Tới giai đoạn hiện nay của hắn, hiệu dụng của đan dược

không lớn nhưng không thể nói là không có lợi.

Về phần thời gian ba năm so với thọ nguyên 260 tuổi của hắn thì cũng không tính là nhiều.

Đằng Huyền có chút không tình nguyện, bất quá bị ánh mắt chủ nhân nhìn vào thì vẫn cúi đầu chấp thuận.

Lúc này Nhạc Vũ lại hơi chần chờ, sau đó lấy từ trong Tu Di Giới viên châu nhỏ màu hồng và một bình sứ đưa cho Thượng Ngạn:" Hai vật này, một có thể đả thương địch, một có thể hộ thân. Ngươi cần vạn phần coi chừng!"

Thần sắc Thượng Ngạn chuyển thành ngưng trọng, hai vật này đều là pháp bảo hỏa hệ tứ phẩm, hắn cũng có thể phát ra uy lực. Nhưng càng như thế, trong lòng lão càng hiểu chuyến đi tới bắc mã nguyên lần này không hề nhẹ nhàng.

Bất quá trong mắt Thượng Ngạn vẫn lộ ra vẻ cực kỳ cảm kích. Một đệ tử Linh Hư cảnh như hắn, tông môn có thể cấp cho một huyền binh hay pháp bảo lục phẩm đã là rất tốt. Hơn nữa với tính cách của Nhạc Vũ cũng sẽ không để cho hắn làm việc gì ngoài năng lực. Ở góc độ khác thì đối phương cũng sẽ không để tính mạng tộc nhân vào tay một người không đủ năng lực để lâm vào hiểm cảnh. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ cũng không để ý, lần này từ Tử Vân tiên cốc về, hắn đã giữ lại không ít thứ tốt, đều là huyền binh pháp bảo tứ phẩm trở xuống. Ngoài ra trong Tu Di Giới của Quan Hồng cũng có rất nhiều trân tàng, cho dù lấy ra một vài kiện chuẩn bị cho mấy người Nhiễm Lực thì vẫn còn lại rất nhiều.

Đưa Thượng Ngạn ra ngoài, Nhạc Vũ quay vào động phủ thì tháy Nhạc Trương thị hỏi vẻ ngưng trọng:"Vũ nhi an bài người này tới Nhạc Gia Thành, có phải bên kia gặp phiền toái gì không?.

Trước mặt Nhạc Vũ vô ý thức hiện lên một đạo huyết ảnh, sau đó cười mỉm lắc đầu." Phòng xa mà thôi."

Ngày đó tuy để lọt vài giọt huyết dịch của tên kia, bất quá hắn cũng bị thương nặng.

Trừ phi là hắn có thể thành công thôn phệ thân thể Diêm Chí hay hấp thu máu

huyết phàm nhân trên diện rộng, nếu không trong vòng mười năm khó khôi phục thương thế, nên hành động vừa rồi hoàn toàn có thể coi là phòng xa.

Điều khiến Nhạc Vũ để ý hơn chính là chiến cuộc phương bắc.

Nhạc Trương thị biết tính cách của Nhạc Vũ làm việc cẩn thận. Nếu là nói như vậy thì chắc cũng không có gì đáng lo, lập tức lấy ra một viên hồn ngọc đặt trước mặt Nhạc Vũ, thần sắc vẻ khác thường:"Sư phụ con vào một tháng trước cũng đi phương bắc, trước khi đi giao vật này cho con, nói là vật này có khả năng con dùng đến."

Nhạc Vũ cảm động cầm lên, sau đó phát hiện bên trong chính là hình ảnh Đoan Mộc Hàn luyện kiếm, ngoài phương pháp dung hòa huyền binh hai hệ thủy hỏa, còn có một chút kiếm quyết độc đáo, đúng là vật hắn cần thiết.

Không cần suy nghĩ, Nhạc Vũ cũng hiểu hôm đó Đoan Mộc Hàn đã nhìn ra bản thân có Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết nên mới lưu lại vật này.

Trong lòng vừa cảm thấy ấm áp thì đã nghe một tiếng hừ lạnh cuối cùng:" Nhớ kỹ lời ta lần trước, hừ hừ! Đợi đến lúc ta trở về sẽ tìm ngươi làm bao cát.

Nhạc Vũ tdở khóc dở cười, đúng lúc đó thì nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy một thanh tiểu kiếm tử sắc, một đạo phù kim sắc đang phá không bay đến.

"Chưởng giáo phù chiếu?"

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, cầm lấy khẩu hồn kiếm, một lát sau cảm thấy đắng chát:"Chủ trì chiến sự thập tứ phong, Chưởng giáo chân nhân thật sự là để mắt ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 409: Huynh muội gặp lại

Tại một vùng rừng núi rậm rạp cách phía đông Quảng Lăng Sơn hai mươi vạn dặm, Nhạc Vũ đứng trên không trung cách mặt đất khoảng bảy ngàn thước, nhìn bao quát xuống phía dưới.

"Cuộc chiến chư tông chính là hạo kiếp của trăm họ"

Ngay cách chỗ hắn khoảng bốn mươi dặm có một đạo quân chừng hai mươi mấy vạn người đang chém giết sinh tử, tên bay rợp trời. Gần bốn vạn võ sư mặc áp giáp cầm binh khí tấn công một tòa sơn thành.

Trong phương viên ngàn dặm, có hơn trăm thôn trang đều rơi vào cảnh tiêu điều.

Thậm chí ngay dưới chân hắn có một yêu thú cấp bốn đang đuổi bắt một đám dân chạy nạn mà không có ai để ý tới.

"Nghiệp chướng!"

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Phong Nha kiếm bỗng dưng đằng không rồi lập tức hạ xuống xoắn nát yêu thú kia thành hai đoạn. Đám người chạy trốn đầu tiên là sững sờ rồi ngay sau đó tỉnh lại quỳ xuống vái lạy phi kiếm.

Nhạc Vũ liếc nhìn xuống phía dưới rồi khẽ lắc đầu nhìn sang chỗ khác vẫn chỉ thấy chuyện tương tự. Sau khi hắn trú kiếm bay khỏi dãy núi Phượng Hà thì trong tâm đã sớm chết lặng.

Dù không có chút nào thương cảm nhưng rốt cuộc vẫn không thể ngồi nhìn. Hắn sớm biết vào thời điểm Bắc Hoang đại chiến, chư tông không còn đủ lực để ước thúc các nơi, rất nhiều tiểu môn phái nhân đó mà thừa cơ công phạt lẫn nhau.

Chỉ là không ngờ tới trong một số tiểu tông môn lại tiến hành tẩy bài một số thành bang đại quốc, để cho yêu thú tàn sát bừa bãi."Cuộc chiến chư tông chắc tối thiểu cũng phải năm mươi năm mới phân thắng bại. Khi đó không biết trong

10 tỷ nhân khẩu bắc hoang còn lại được bao nhiêu?"

Nhạc Vũ nghĩ qua một chút rồi thôi. Nếu là một phương chiếm cứ ưu thế thì không nói làm gì. Hết lần này tới lần khác, Thái Huyền tông cùng Phù Sơn tông liên thủ với ba tông môn khác đã có thể miễn cưỡng chống cự Quảng Lăng tông. Trận chiến này trừ phi là có biến cố khác, năm mươi năm có thể phân định đã là rất không tệ.

Chỉ là việc này không quan hệ với hắn. Mặc dù hắn không đành lòng với cảnh chiến loạn nhưng lại vô lực, đại thế thiên hạ cũng phải do tay hắn quyết định.

Nhìn qua trước mặt, hắn chỉ thấy phía xa có một dãy núi non trùng điệp, sau một lát lại lộ vẻ vui mừng.

"Nơi này chắc là chỗ ở của Băng Thiến. Sơ Tam, đi xuống xem một chút!"

Sơ Tam hót lên một tiếng dài rồi bay xuống phía dưới. Lúc cách mặt đất chừng bốn ngàn thước thì Nhạc Vũ đã phát hiện thân ảnh mấy người Nhạc Băng Thiến trong rừng rậm. Trong lòng khẽ động, hắn sử ra một Chướng Nhãn pháp che khuất bản thân và Sơ Tam, đáp xuống phía xa rồi lặng lẽ tiềm hành tới.

Sau đó hắn lại thấy trước một bãi đất trống, Nhiễm Lực đang đấu pháp với Lâm Trác, cũng không biết là hai người này học được đạo pháp này ở đâu. Nhạc Băng Thiến đứng ở bên cạnh quan sát.

Nhìn hai người lúc này trú kiếm trong mắt hắn không khác hai hài tử chơi đùa, Nhạc Vũ thuận tiện dùng hồn thức tra xét rõ ràng cảnh giới tu vi của bọn họ.

"Hắc! Qua sáu năm đã đột phá lên cảnh giới tôi thể, như vậy cũng đã là rất tốt"

Hơi có chút kinh ngạc, Nhạc Vũ lại nhìn qua Nhạc Băng Thiến lại giật mình:"Nha đầu kia, thật đúng là trưởng thành!"

Dung mạo của Nhạc Băng Thiến xinh đẹp y hệt Nhạc Trương thị, cơ hồ không kém hơn Chiến Tuyết cùng Đoan Mộc Hàn. Điều khiến Nhạc Vũ chú mục nhất chính là những đường cong gợi cảm phập phồng, bất giác nhớ tới câu nói "gương mặt thiên sứ, dáng người ma quỷ".

Nhạc Vũ nuốt nước bọt, cảm giác được một áp lực khó hiểu. Ấn tượng về tiểu

nữ hài năm đó lập tức đình lại mà sau đó cảm thán ra một từ "Trưởng thành rồi".

Im lặng quan sát một lát, Nhạc Vũ liền giải khai Chướng Nhãn pháp, ngay lập tức Lâm Trác Nhiễm Lực đồng thời dừng tay, nghi hoặc địa nhìn sang:"Là ai ở đó?"

Nhạc Vũ vui mừng cười cười đi tới chỗ ba người. Mặc dù hắn không cố ý che giấu hành tung, ngay cả Chướng Nhãn pháp cũng giải khai nhưng hai tên gia hỏa này có thể phát hiện được sự hiện hữu của hắn vẫn là cực kỳ khó được. Ít nhất là thói quen luôn bảo trì cảnh giác.

Nhạc Băng Thiến cũng tay đè ngực, ánh mắt nghiêm nghị. Bất quá ngay sau đó như nghĩ tới điều gì liền lộ vẻ vui mừng như điên, lao đến:"Là huynh trưởng!"

Nhạc Vũ cười ha hả, mới vừa đi ra khỏi rừng rậm đã bị Nhạc Băng Thiến ôm cứng, Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng kinh hỉ bước đến thi lễ.

"Oài! Cái gọi là hung khí cũng không quá đáng như thế, nếu không là muội muội ta hắn là tốt"

Cảm giác được sự cứng rắn của hai vật trước ngực tiểu muội, Nhạc Vũ có chút thất thần sau đó mới vung tay lên ngăn hai người kia quỳ lạy. Chưa kịp nói gì thì hắn đã nghe Nhạc Băng Thiến nấc khẽ vài tiếng.

Nhạc Vũ khẽ động, sau đó cũng rầu rĩ một hồi. Trong mấy năm này chỉ có thể trốn vào rừng sâu núi thẳm, bên người không có một thân nhân, quả thực là quá mức chịu đựng đối với một nữ hài. Nhạc Băng Thiến có thể chống đỡ được đến giờ đã là cực kỳ khó khăn.

Hắn khẽ đưa tay ra vuốt mái tóc của nàng an ủi, Nhạc Băng Thiến lập tức càng thêm nức nở.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, liền tùy ý để cho Nhạc Băng Thiến ôm lấy, nhìn sang hai người phía trước thì thấy Nhiễm Lực cười hắc hắc nói:"Thiếu gia, vài năm không thấy lại càng tuấn tú, cũng lợi hại hơn rất nhiều!"

Nhạc Vũ cười thầm, lạnh lùng nhìn hắn mọt cái. Gia hỏa này hiện giờ râu tóc càng dày, tướng mạo cũng thô tháp hơn trước rất nhiều, càng lộ vẻ thuần phác. Bất quá thói quen nịnh nọt vẫn không cải biến.

Nhiễm Lực thấy hắn nhìn vậy thì chột dạ, Lâm Trác bên cạnh hắn lúc này ôm quyền thi lễ:"Thiếu gia lần này tìm đến có phải là đưa bọn ta đi Quảng Lăng sơn?"

"Đúng vậy!" Nhạc Vũ gật đầu:"Ta đã có thể tùy ý xuất nhập Quảng Lăng sơn. Bất núi ngày tông môn khai sơn tuyển chọn còn hai năm nữa. Trong khoảng thời gian này các ngươi tạm đi theo bên cạnh ta."

Nhiễm Lực cùng Lâm Trác hai mặt nhìn nhau rồi đều lộ vẻ vui mừng. Nhạc Băng Thiến cũng ngừng nức nở, ngẩng đầu vẻ không tin:"Thật sự? Muội có thể được gặp mẫu thân?"

Nhạc Vũ thấy trong lòng mềm nhũn, nắm lấy tay Nhạc Băng Thiến, bất đắc dĩ nói:"Điều này vẫn phải đợi hai năm nữa rồi nói sau."

Thấy ba người lộ vẻ khó hiểu, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ điều này giải thích cũng phiền toái, cũng không tiện nói giữa đường liền phất tay một cái rồi đem ba người bỏ vào tay áo, cưỡi lên lưng Sơ Tam bay lại lên không trung.

Nếu sau này tu vi Nhạc Vũ đạt đến cảnh giới đại thừa thì sẽ có một loại thần thông tên là Tụ lý càn khôn, khống chế thế giới trong lòng bàn tay.

Lúc này dĩ nhiên hắn không có bản sự này, tuy nhiên trong tay Nhạc Vũ còn có pháp bảo Xuyên Vân Toa. Bên trong vật này có không gian chừng mười trượng, để ba người Nhạc Băng Thiến vào đó dĩ nhiên không có bất cứ vấn đề gì.

Sơ Tam sau khi vọt lên không trung thì chuyển hướng bay về dãy núi Phượng Hà. Từ sau khi phục dụng long linh quả, tiến hóa đến thất giai trung vị thần thú, tốc độ của nó tăng lên rất nhiều, gần như không kém Nhạc Vũ khi khu sử Cực Quang kiếm.

Với tốc độ phi hành hiện giờ của Nhạc Vũ, chỉ trong vòng một ngày đã bay hết cự ly hai mươi vạn dặm tiến vào trong dãy núi Phượng Hà.

Lúc này Nhạc Vũ vừa để ba người trong tay áo nói chuyện kinh lịch mấy năm nay vừa lấy phù chiếu Chưởng giáo cầm trong tay. Vật này không chỉ là tương đương với một kiện pháp bảo Tam phẩm hộ thân mà còn là tín vật quyền hành. Có nó trong tay, hắn có thể điều động gần một ngàn tu sĩ trong thập tứ phong

dược viên của Quảng Lăng sơn và bốn môn phái khác phụ thuộc tông môn.

"Chủ trì phía Đông, dốc hết sức bình địnLa Phù Sơn sao? Chưởng giáo chân nhân cũng không ngại ta chịu áp lực."

Chiến lược của Quảng Lăng tông chính là bắc thủ tây công. Trước hết giải quyết Yến Dương tông, Cực Vân tông và Phong Ninh tông trong dãy núi Lạc Hà. Về phần La Phù Tông thì lấy thủ làm chủ.

Nói ngắn gọn, cách này là tước bỏ nanh vuốt, trừ lại đầu sỏ. Phương pháp này quả thực là thượng sách, chỉ là trong La Phù Sơn cũng có bốn tu sĩ Nguyên Anh, làm sao đơn giản ứng phó.

Tuy nhiên có hai người trong đó là nhờ vào dược vật để thăng lên cảnh giới Nguyên Anh, chiến lực lại càng không cách nào tiến kịp, tuy nhiên cũng khiến người ta đau đầu.

Vốn bốn mươi hai dược viên phía đông này đều do Mục Ngọc chăm sóc. Chỉ là lần này Băng Nguyệt tông đột nhiên phản bội nên nhân thủ không đủ. Nông Dịch Sơn liền dứt khoát phân bốn hai dược viên này làm ba phần cho ba tu sĩ Kim Đan trông coi, Nhạc Vũ là một trong số đó. Hơn nữa 14 dược viên của hắn vừa khéo gần La Phù Sơn nhất. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

"Bỏ đi! Một mình đảm đương một phía cũng hợp ý ta. Đến một chỗ khác lại bị người ta sai khiến."

Khẽ cười khổ, Nhạc Vũ bỏ lại phù chiếu vào trong Tu Di Giới.

Một mình tới gần La Phù Sơn, thoạt nhìn là hung hiểm vô cùng nhưng Nhạc Vũ biết rõ trong tông môn còn có Nông Dịch Sơn và Nghiêm Chân trú thủ, chỉ cần có động sẽ lập tức tìm đến. Việc hắn cần để ý chính là hơn mười tên Kim Đan tu sĩ mà thôi. Với thực lực hiện giờ của hắn, việc này không có vấn đề gì, dĩ nhiên nếu như trong đó có chuẩn Nguyên Anh thì lại khác.

Gạt bỏ suy nghĩ, Nhạc Vũ nhìn về phía xa thì thấy một ngọn hùng sơn cao chừng vạn thước.

Cũng không cần phân tích kỹ, chỉ nhìn vào nồng độ linh khí ngũ phẩm, Nhạc Vũ liền biết đã đến nơi cần tìm.

"Đây là Hạ Cơ sơn sao? Tuy là linh mạch đạt tới tam phẩm lại gần với Quảng Lăng sơn, không trách tông môn không chịu dễ dàng vứt bỏ."

Nhạc Vũ khẽ đạp chân, Sơ Tam liền lĩnh ý bay xuống, đúng lúc này thì hắn khẽ nheo mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 410: Cuộc chiến Hạ Cơ

Nhạc Vũ từ xa nhìn lại thì đột nhiên thấy hơn trăm đạo quang ảnh lao thẳng tới.

"Là người Phù Sơn tông trú tại đây. Hạ Cơ sơn quả thật đã bị bức bách đến mức độ này?"

Nhạc Vũ trong nội tâm có chút kinh dị, hắn sớm biết mặc dù lúc Mục Ngọc trú ở đây thì mười mấy linh mạch Dược Viên cũng ở hạ phong nhưng bị người lấn đến dưới núi thì cũng không khỏi quá mức ủy khuất.

Suy nghĩ như vậy, Nhạc Vũ nhìn lướt qua về chỗ phía dưới, sau đó hơi nhíu mày.

Trong mắt hiện lên một tia sáng nguy hiểm, Nhạc Vũ đã giẫm Cực Quang kiếm bay ra khỏi lưng Sơ Tam. Phong Nha đao cùng Âm Nha đao lục tục từ Tu Di Giới phá không đi ra. Cùng lúc Chiến Tuyết cũng thoát ra từ Thông U châu.

Trong cùng lúc này, hơn trăm đạo quang ảnh đã cách hắn chỉ còn khoảng chưa đến mười dặm.

"Là người của Quảng Lăng tông, giết hắn đi".

Trong giây lát đã có khoảng mười đạo bảo quang bay về phía bên này. Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng rồi hờ hững đánh ra. Những người này tuy đều có năng lực phi thiên nhưng đại đa số cũng chỉ ở cảnh giới Linh Hư, chỉ có hai tên Kim Đan, không khiến hắn có nửa điểm hứng thú.

Cùng lúc, Sơ Tam bổ nhào đánh ra một phiến lớn ngũ sắc quang điểm. Mấy luồng bảo quang vừa chạm vào Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư thì đều lập tức rớt xuống. Chiến Tuyết cũng mãnh liệt gia tốc lướt qua Sơ Tam, hơn ngàn đạo tơ bạc tuôn ra, trong khoảnh khắc đã xuyên thủng hơn bốn mươi thân thể rồi xoắn vỡ.

"Trong đám pháp bảo này có hai kiện không tệ, vậy mà để lãng phí.

Ánh mắt xẹt qua đám pháp bảo vừa rơi uống, tín niệm Nhạc Vũ khẽ động rồi thu cả hơn mười thứ pháp bảo này vào trong Tu Di Giới. Cực Quang kiếm mãnh liệt gia tốc, cả người cơ hồ hóa thành một đạo quang ảnh.

Trong thanh kiếm này có gia cường một đạo Bắc Hải cực quang. Hiện giờ Nhạc Vũ cũng chỉ có thể phát huy được ba thành tốc độ của nó. Lúc cần thiết gia tốc thì cũng có thể tăng lên năm thành vẫn có thể miễn cưỡng khu sử. Tốc độ như vậy đã có thể so với những thần thú sở trường phi hành ở Hóa Hình kỳ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Nhạc Vũ đã hạ xuống độ cao hơn ngàn thước. Đến lúc này thì rất nhiều tu sĩ La Phù Sơn phía dưới mới có phản ứng, trong đó có một thanh phi kiếm màu đỏ dẫn đầu bay lên đánh tới.

"Không biết đây là vị cao nhân nào của Quảng Lăng tông?.

Nhạc Vũ cười lớn, cũng lười trả lời, vẫn giữ nguyên tốc độ cao phóng xuống. Lúc tới trước thanh phi kiếm màu đỏ kia mới nhẹ nhàng đưa tay ra nắm một cái bóp nát nó. Về phần hỏa viêm lực thì để tùy ý đánh vào cơ thể rồi được phù trận hỏa hệ trong đan điền nhẹ nhàng hấp thu.

Sau đó thân hình hắn lại tiếp tục gia tốc vừa đủ tránh được hơn trăm thanh huyền binh vừa phóng lên, nhập vào trong đại trận vừa hoàn thành xong một nửa.

"Đây là Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận! La Phù Tông đúng là muốn một mẻ hốt trọn hơn ngàn đệ tử tông ta đóng tại Hạ Cơ sơn. Hắc! Rõ ràng đã hoàn thành chín thành, may mắn là kịp thời chạy về .

Nhạc Vũ nhìn qua trận kì linh thạch bên trong thì biết ngay lai lịch trận pháp này. Hắn cười khẽ rồi đánh ra một hơi 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm.

Đại trận mượn trộm linh mạch nơi này không phải tầm thường. Sau khi bày trận xong có thể đem cả một phần thế giới ngăn cách với thiên địa, cũng có thể ngăn chặn người trên núi dùng truyền tống trận để đào thoát.

Bất quá trước lúc bày xong trận muốn phá vỡ cũng hết sức đơn giản. Nhạc Vũ cũng không muốn hao phí năng lực tính toán, chỉ khiến cho chỗ linh lực hội tụ của đại trận hỗn loạn là được.

Đột nhiên bên trái Nhạc Vũ truyền đến tiếng gầm thét, chỉ thấy vô số kiếm quang hội tụ cùng một chỗ tạo thành một trận hình 365 ngôi sao, hội tụ thành một luồng kiếm khí cực lớn chém vào hắn.

"Tứ Tượng tinh tú kiếm trận? Lúc mình còn ở biệt phủ Tịnh Hải tông đã đọc qua. Phù Sơn tông quả nhiên là lấy được một số tàng trân của Tịnh Hải tông. Bất qua người chủ trì kiếm trận này còn kém. Nếu không có thể chống đỡ được cả Nguyên Anh, càng đáng tiếc là gặp phải mình"

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng. Nếu là người chủ trì kiếm trận đạt tới Kim Đan thì hắn có thể lựa chọn tránh lui. Tiếc là bốn người ở vị trí Tứ Tượng đều chỉ ở cảnh giới Hư Đan, không bằng cả hắn hiện giờ. Người đứng trong mắt trận Nhị thập bát tú cũng chỉ có tu vi bình thường, không phát huy đến một nửa uy lực của trận này.

Trong đầu vẫn suy nghĩ nhanh chóng, Nhạc Vũ phân tâm khống chế Phong Nha đao thôi diễn Quảng Lăng tuyệt kiếm sử ra thức đầu tiên Tê Thiên bài vân. Kiếm quang sắc bén và kiếm lưu kia vừa va chạm vào nhau thì không chút ngăn cản đánh chết bốn người giữ vị trí Tứ Tượng của kiếm trận!

Cùng lúc Sơ Tam đã giải quyết đối thủ bên kia bay sang bên này đánh ra hơn mười đạo đại Ngũ Hành diệt tuyệt quang châm, lập tức xuyên thủng đạo pháp phòng ngự của kiếm trận, giết chết hai mươi người bên trong!

"Hài tử này quả thật thông minh, cũng không uổng công mình dạy nó trận đạo phù văn lâu như vậy.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác cười lên ha hả. Này Tứ Tượng tinh tú kiếm trận cực kỳ cường hoành, lại cũng không phải là tử trận. Sơ Tam dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư không động nổi liền dứt khoát dùng đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt Thần Châm diệt địch. Hơn nữa phương vị công kích cũng cực kỳ chú ý, vừa lúc đúng mấy mắt trận.

Thừa dịp Tứ Tượng tinh tú kiếm trận sụp đổ, Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra một đạo kiếm quyết. Trong khoảnh khắc mây mù che phủ ngàn trượng, đúng là Quảng Lăng tuyệt kiếm thức thứ hai Phiền Vân vô định. Trong vòng chưa đầy ba nhịp thở đã truyền đến hai mươi mấy tiếng kêu thảm, đều là những kẻ bị thức kiếm này triệt để rút hết nước trong cơ thể, vẫn lạc đương trường.

Nhạc Vũ tuyệt không phải là kẻ nhân từ gì, ngoại trừ lưu lại Âm Nha đao hộ thân, còn lại đánh ra ngũ chuyển đao âm lẫn toàn bộ Như Ý lôi châm, trong nháy mắt đã thu hoạch mấy chục tính mạng. Phong Nha đao càng thuận thế chém bay đầu một tu sĩ Kim Đan .

"Đây là tên thứ hai rồi!"

Cùng lúc, linh thức của Nhạc Vũ cảm giác được Chiến Tuyết trong không trung cũng đã phối hợp lực lượng thân thể và Thiên Ti tuyết kiếm đánh chết một Kim Đan. Chỉ tiếc một tên khác đã rất quyết đoán, vất bỏ hai kiện pháp bảo tứ phẩm bay thoát đi.

Theo tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Tam Diệu Như Ý lôi châm lại lần nữa cuốn về một tu sĩ Kim Đan khác. Bất quá lúc này bên cạnh cách khoảng hai dặm đã có một thân ảnh nhảy vào trong sương mù. Cùng lúc bên tai hắn nghe được một giọng già nua bi phẫn.

"Ngươi giết thoải mái chưa?.

Thoại âm rơi xuống, một đạo binh qua xoáy tròn đã đến trước mặt, Nhạc Vũ bất giác cảm thấy nguy hiểm nheo mắt lại.

"Sảng khoái! Đáng tiếc còn chưa giết đủ".

Âm Nha đao bỗng dưng mãnh liệt chấn động, phát ra tiếng long ngâm đánh bạt binh qua này trở về. Cùng lúc 365 cây lôi châm tạo thành lôi võng đánh về một bên, Phong Nha đao như bạch câu xuyên qua chém giết.

Mấy trăm tu sĩ Linh Hư cảnh cũng chưa chắc có thể giết được một Kim Đan, giết thêm một người là khiến cho La Phù Tông đau nhức tới tim phổi.

Lão nhân không rõ diện mạo kia lại gầm lên giận dữ, sau đó linh lực trong không gian ba dặm đột nhiên đông cứng lại, ngay cả Sơ Tam cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Nguyên Anh? Không đúng, chỉ là chuẩn Nguyên Anh mà thôi

Nhạc Vũ hừ một tiếng, đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí rót vào huyết dịch cốt tủy, sau đó hình thành một đạo pháp lực đưa vào Thất Khiếu Linh Lung Kim Đan, trong nháy mắt đã đoạt lấy gần bảy thành thiên địa linh lực xung quanh.

Lúc này lão nhân kia mới kêu lên một tiếng kinh dị:"Có thể áp chế lão phu, ngươi là Lí Vô Đạo hay là Nghiêm Hạo?"

Nhạc Vũ im lặng không đáp, vẫy ra sau một trảo chụp được một cây trường châm trong suốt vừa đánh lén tới. Cũng không biết cây châm này chế tạo từ vật gì với lực lượng bốn ngàn bảy trăm thạch lực của hắn cũng không thể bóp gãy. Pháp lực gia cường trên đó cực kỳ cường hoành, không ngừng dãy giụa để thoát ra khỏi tay hắn:" Quả là ác độc! Vô thanh vô tức, vô hình, lại có thêm cự độc. May mắn là hồn thức của mình linh mẫn, nếu không bị nó đâm trúng đã hóa thành huyết thủy."

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lại thấy một pháp bảo hình tròn ập đến, sau đó một lực từ cực lớn chế trụ hắn bất động tại chỗ. Thanh binh qua kia lại vòng đến đòi lấy mạng!

"Bất quá cũng chỉ mạnh chừng gấp ba lần chỗ Tử Vân Tiên Phủ mà thôi!"

Nhạc Vũ toàn lực thoáng giãy dụa, lập tức sinh ra một hồi tiếng nổ mãnh liệt, linh lực quanh thân chấn động không ngớt. Luồng lực từ kia tăng lên gấp ba nhưng lực lượng cơ thể hắn còn vượt qua cả thế!

Âm Nha đao lại ngâm lên một tiếng, đánh bay binh qua. Nhạc Vũ cười lạnh, thu hồi Tam Diệu Như Ý lôi châm rồi xếp thành từ trận phong tỏa lão nhân kia.

Cùng lúc, Nhạc Vũ duỗi ra một chỉ. Ngọc Hoàng Long Trấn vừa luyện hóa từ trong Tu Di Giới bay ra, đón gió phồng lên gần trăm mẫu rồi như một tòa núi nhỏ ập xuống đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 411: Trộm mượn trận lực

Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn theo thế Thái Sơn áp đỉnh đánh xuống từ không trung thì đồng thời truyền đến một tiếng rên đau đớn.

Ánh mắt Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng, theo như linh giác của hắn thì nhân ảnh kia vào lúc Long nhạc trấn rơi xuống thì đã tránh thoát được song trọng trói buộc trốn vào trong lòng đất. Chỉ là trước lúc lão triệt để độn thổ đã bị Long nhạc trấn đánh dập một phần thân thể.

"Độn thổ thuật? Tốc độ cực nhanh, chắc là lão dùng pháp bảo gì đó khiến hồn thức của mình không bắt kịp"

Theo tâm niệm vừa động, Âm Nha đao vẫn tiếp tục truy đuổi trong lòng đất. Nhạc Vũ nhíu mày, trực tiếp thôi động pháp lực, dùng hầu cốt chân long trong Âm Nha đao làm hạch tâm phát động bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao.

Vào lần chuyển thứ nhất thì mặt đất rung chuyển bất định, trong tàn trận của Tứ Tượng tinh tú kiếm trận lập tức có hơn mười người vẫn lạc đương trường.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Dùng hầu cốt chân long làm khí cụ phát âm thì uy lực của thất chuyển thất sát bi tuyệt diệt âm đao mạnh hơn gấp đôi so với khi hắn dùng Bi Âm đao!

"Đáng tiếc uy lực của hầu cốt Chân Long tuy là mênh mông cuồn cuộn nhưng với lực của mình chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng đến nhất chuyển, không biết nhị chuyển, tam chuyển sẽ có mức độ nào.

Lúc này đao âm dưới đất đã tăng lên đoạn mạnh nhất. Vật đang phi hành dưới đất rốt cuộc không chịu nổi phải xuyên ra. Nhạc Vũ nhìn lại thấy đó là một phi toa ngân sắc, chỉ là bảo quang ảm đạm, đại đa số cấm chế đều đã sụp đổ, hiển nhiên là bị thương.

Nhạc Vũ cười lạnh, Phong Nha kiếm hóa thành một đoàn hư ảnh đâm thẳng tới.

Kiếm này dưới đất thì không chiếm ưu thế về tốc độ, tuy nhiên trên không nhờ vào phong lực hỗ trợ có thể không kém hơn Cực Quang kiếm.

Phi toa kia đang định thoát đi thì bị một kiếm chém trúng phá thành hai đoạn. Một vầng huyết quang thoáng hiện rồi thấy một thân thể tàn khuyết phá không khống chế một phi kiếm bay ra.

Nhạc Vũ vốn muốn truy kích diệt sát nhưng tâm niệm vừa động thì cảm giác trong đan điền đã không còn đến một nửa pháp lực dự trữ. Tuy Kim Đan Ngũ Hành phù trận và hai phù trận thủy hỏa vẫn không ngừng cung cấp chân khí nhưng vẫn khó có thể bù kịp.

"Đáng tiếc! Đến cùng vẫn để cho lão chạy thoát. Nếu không phải vì tổn hao quá nhiều pháp lực cho ngũ sắc phù trận tầng thứ tư thì hôm nay chắc ngươi đã vẫn lạc.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ thu hồi hồn thức, bất quá vẫn có chút không cam lòng. Vào lúc hắn độ kiếp đã nhờ vào sự trợ giúp của long linh quả nên căn cơ tủy huyết đã vượt qua mấy thành Kim Đan đỉnh phong. Bản thân sau khi bình yên vượt qua ngũ tai thất kiếp thì bên trong sinh ra mấy chục đạo phù văn, cường hoành không kém tu sĩ Nguyên Anh. Chân khí tạo ra mỗi ngày có thể coi là mênh mông hạo hãn, tương đương với tu sĩ Kim Đan khổ tu trăm ngày. Qua mấy tháng này đáng ra tu vi phải đột phá, vậy mà vào khi ngưng luyện để phân tích Ngũ Hành phù trận tầng thứ tư của Sơ Tam thì bị hút đi một lượng pháp lực khổng lồ.

Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư vượt hẳn lên ba tầng trước. Chẳng những ngưng luyện cực kỳ khó khăn mà tiêu hao pháp lực hơn gấp 10 lần trước kia! Vì thế một thân Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí từ khi độ kiếp thành đan tới nay chưa có chỗ tiến thêm, ngược lại còn hao hụt không ít. Hiện giờ trong 500 tổ hợp phù văn mà Sơ Tam tạo ra thì hắn mới chỉ hoàn thành được10 tổ hợp mà thôi. Ngược lại hơn 50 tổ hợp phù văn của tầng thứ ba đã được hắn hoàn thành toàn bộ khiến cho Ngũ Sắc Thần Quang của hắn hiện giờ cao hơn một bậc.

Bất quá điều này cũng khiến hắn lúc hiện giờ đấu pháp có sức mà không dùng được. Đây cũng là do bản thân căn cơ của Nhạc Vũ vững chắc, đổi lại là người khác trong vòng trăm năm có thể tế luyện được phù văn Ngũ Hành tầng thứ tư đã đủ vui mừng vạn phần.

" Bỏ đi! Thương thế như vậy, trừ khi có thể tìm được đan dược tứ phẩm, nếu

không ngoài ba mươi năm đừng mong hồi phục, sau này coi như phế nhân."

Nghĩ qua như vậy, Nhạc Vũ thu hồi Phong Nha kiếm và Âm Nha đao. Về phần Ngọc Hoàng Long nhạc trấn thì hắn cũng chỉ biết lắc đầu. Vật này tuy là nhị phẩm nhưng lại nặng đến hơn mười vạn thạch lực, với tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ, cho dù là lúc sung mãn nhất cũng phải rất lâu mới có thể sử dụng.

Vào lúc chiến đấu này sao còn lấy đâu ra thời gian, hiện giờ pháp lực lại tiêu hao gần kiệt nên chỉ có thể phát mà không thể thu.

Mấy trăm tu sĩ của Tứ Tượng tinh tú kiếm trận đã qua một hồi lâu không thể kết lại, sau đó lại thấy tu sĩ Kim Đan kia bỏ chạy thì cũng lập tức tứ tán.

Nhạc Vũ cũng không truy sát mà ngưng trọng nhìn về phía xa. Chỉ sau một khắc đã có hai Tứ Tượng tinh tú kiếm trận nhanh chóng bay đến bên này.

Thanh thế hai kiếm trận này vượt qua vừa rồi, linh lực của mấy Kim Đan tu sĩ bên trong tràn ra cũng đã tiếp cận với kim đan trung giai.

Nhạc Vũ thấy vậy thì nhíu mày, cũng không để ý. Pháp lực trong đan điền của hắn hiện giờ gần như cạn kiệt, có tâm mà không có lực. Bất quá hắn lại có Chiến Tuyết!

Trong nháy mắt, Sơ Tam đã lại đánh ra một phiến lớn Ngũ Sắc Thần Quang. Sau đó Chiến Tuyết bỗng nhiên gia tốc, phi lên một vùng kiếm quang, cưỡng ép tiến vào một kiếm trận, sau đó dựa vào nhục thân sánh bằng Nguyên Anh tung hoành.

Chỉ trong mấy nhịp thở, nàng đã đánh chết một Kim Đan trong đó.

Sau đó cả người nàng biến thành một đoàn bạch quang , chắn trước người Nhạc Vũ, tế lên Bạch Đế kiếm đối kháng với kiếm khí của Tứ Tượng tinh tú kiếm trận còn lại.

Sau một tiếng nổ lớn, cả một vùng trong phương viên mười dặm trước người Nhạc Vũ bị cào bằng đến ba thước, sương mù dày đặc cũng tiêu tán sạch sẽ.

Thân thể Chiến Tuyết bị bắn ngược ra sau ngàn trượng, huyết nhục đầm đìa, bất quá chỉ sau một thoáng đã hồi phục.

Tứ Tượng tinh tú kiếm trận đối diện coi như toàn diệt! Hơn hai mươi người đầu tiên đều mồm miệng hộc máu ngã vật xuống đất, thần hồn đã bị Chiến Tuyết chấn nát.

Còn lại hơn mười mấy tên đệ tử Phù Sơn tuy chưa bỏ mạng đương trường nhưng sắc mặt đều xanh trắng, hiển nhiên thần hồn bị thương không nhẹ.

"Làm sao có thể? Quái vật này sao còn chưa chết?"

"Chẳng lẽ nói là tu sĩ Nguyên Anh cảnh ?.

"Ta thấy mặc dù không phải Nguyên Anh lão quái nhưng cũng kém không nhiều"

"Im ngay! Chớ có kinh hoàng! Còn không mau nhanh chóng gây dựng lại kiếm trận!"

Nhạc Vũ vừa nghe vậy rồi thấy ba Tứ Tượng tinh tú kiếm trận đang tán loạn kia chỉ trong nháy mắt lấy hơn mười vị Kim Đan tu sĩ làm hạch tâm gây dựng lại. Còn lại hơn tám trăm người, đảo mắt đã sắp hợp thành hai bộ kiếm trận.

"Đệ tử Phù Sơn tông quả thật không kém hơn Quảng Lăng tông bao nhiêu!"

Nhạc Vũ bất giác tán thưởng, vì nhân số Tiểu Quan Phong trong tông môn không quá một trăm nên khó thành kiếm trận. Bất quá Nhạc Vũ đã thấy mấy ngọn còn lại tập thành kiếm trận cực kỳ ảo diệu, Phù Sơn tông cuối cùng vẫn kém hơn một chút.

Hơn nữa đối thủ của bọn chúng lại quá quái dị!

Trong lúc Nhạc Vũ còn đang suy nghĩ, thương thế của Chiến Tuyết đã khôi phục hoàn toàn, thân hình thoáng đình trệ rồi lại hóa thành một đoàn quang ảnh đánh về phía trước, một kiếm chém bay hơn mười tu sĩ linh hư cảnh của một kiếm trận còn chưa thành hình.

Nhạc Vũ mỉm cười lắc đầu, biết nếu đã có Chiến Tuyết thì hai kiếm trận này cũng không gây nên khó khăn gì. Vì thế hắn liền nhanh chóng thôi diễn trong đầu, thỉnh thoảng lại di động Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm.

Ước chừng sau hai khắc, từ sau vọt tới hai luồng thanh thế còn vượt qua cả tu sĩ Kim Đan đỉnh phong vừa rồi.

"Quả nhiên đến rồi!"

Nhạc Vũ cười lạnh, không hề cảm thấy bất ngờ. Thực lực Quảng Lăng tông đặt tại đây chừng ba phần, Phù Sơn tông muốn thành công vây khốn thì cũng không thể kém hơn.

Thực lực hai người vừa đến này cũng đủ cao, có thể chỉ trong thời gian hai khắc đã kịp xuyên toa đến đây.

Hắn vẫn chuyên tâm bày trận, mấy trăm miếng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cuối cùng không kịp tính toán, chỉ có thể chuyển đổi theo trực giác. Sau đó toàn bộ đại trận, không ngờ tiếp nối thành một thể với Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận!

Cho đến lúc này, Nhạc Vũ mới ngửa đầu nhìn lên. Theo những ấn quyết mà hắn liên tiếp sử ra, non nửa linh lực của Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận sau lưng đều tập trung đến đây khiến cho linh lực gần như thực chất hóa. Mục quang Nhạc Vũ bỗng nhiên bùng lên, gằn ra hai chữ ."Sụp đổ"!

Trong chốc lát, một luồng sóng không gian quét qua bầu trời. Kim quang quanh thân hai người kia bắn ra đến 3000 thước mới ổn định.

Ấn quyết tron tay Nhạc Vũ lại biến, mười ngón tay liên tiếp bắn ra như đạn, lần này nói ra một chữ "Li"!

Một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong đã sớm có phòng bị nên tế lên một đoàn bình chướng năm màu hộ vệ quanh thân. Nhưng chỉ một thoáng sau quanh người hắn đã có một không gian bình chướng màu đen bao vây trong vòng mười trượng.

Sở trường của Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận, dùng Ngũ Hành làm cơ sở, thu hút không gian chi linh chính là ngăn cách thiên địa !

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 412: Phù Sơn bại lui

Hai người này là ai, sao chưa bao giờ mình gặp qua, Quảng Lăng tông từ khi nào lại có thêm hai đại cao thủ có thực lực so được với Nguyên Anh?"

Cách Hạ Cơ Sơn năm mươi dặm về phía bắc, một thân thể tàn khuyết mất hai chân đang kinh hoàng nhìn về xa. Những chỗ chân tay bị đứt của lão đã được cầm máu, cũng đã phục dụng mấy viên đan dược, chỉ là khí huyết bản thân suy yếu tới cực hạn. Ngay cả ngự kiếm phi hành cũng đã cực kỳ khó khăn.

Chỉ là tuy lão bị thương nặng như thế nhưng vẫn không muốn rời đi. Nếu chưa thấy được kết quả kẻ kia vẫn lạc, lão thực không cam lòng.

"Thân thể của nữ nhân kia có thể sánh cùng với Nguyên Anh tu sĩ, dường như là bất tử bất diệt. Cho dù trọng thương thế nào cũng có thể khôi phục, không biết là tu luyện thế nào? Chắc là đi theo con đường tà đạo, nhưng nếu thế thì sao khí tức lại cực kỳ thánh khiết? Chuyện quái dị như vậy đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

"Còn thực lực thiếu niên kia cũng cường hoành tới cực điểm, lại còn tinh thông trận đạo. Một mình đủ để đánh chết ta. Hai người này nhìn đều còn rất trẻ, chẳng lẽ là phục dụng Trú Nhan Đan?"

"Bất quá cho dù các ngươi mạnh đến đâu thì cuối cùng vẫn chưa là Nguyên Anh! Hôm nay cũng chỉ có thể chết trong tay hai sư huynh ta!"

Đột nhiên, lão nhìn về Hoàng Huyết Khổng Tước đang bắn ra Ngũ Sắc Thần Quang chói lọi, đồng tử lập tức co rút lại.

"Nghe đồn thần thú này là do Nhạc Vũ dẫn vào Quảng Lăng tông. Một người một thú này hình như là thiếu niên phản đồ trước kia của Phù Sơn tông ta?.

"Lúc đó tuy người này có thiên tư xuất chúng nhưng tu vi cũng chỉ ở Ngưng Dịch kỳ mà thôi. Chỉ qua sáu năm đã thăng đến cảnh giới Kim Đan, hơn nữa thực lực vững vàng tiến vào chuẩn Nguyên Anh, còn thắng ta hai lần, rốt cuộc là

hắn tu luyện thế nào?"

Lão thở dốc một hồi:"Huống Vân Hoa thật sự đáng chết! Nghe nói lúc trước Nhạc Uyên Hồng bị hắn bức bách không chịu nổi nên mới đưa chắt trai của mình bái nhập Quảng Lăng tông. Nếu có được kẻ này, Phù Sơn tông ta đâu cần mạo hiểm, mấy trăm năm sau đã có thể dẹp yên Quảng Lăng tông! Băng Nguyệt tông, Thái Huyền tông các loại, cũng chỉ là phiền toái nhỏ mà thôi.

Cảm thán một hồi lâu, lão đưa mắt nhìn lại cuộc chiến thì lại tràn đầy kinh ngạc!

"Không xong, tiểu tử kia muốn đánh Lâm sư huynh vào hư không loạn lưu! Cuộc chiến hôm nay sợ là không ổn rồi!"

Dưới chân núi Hạ Cơ Sơn, hai tay Nhạc Vũ đang sử ra một loạt ấn quyết, chỉ là lúc này hắn có chút nhíu mày.

"Đạo quyết này vẫn còn quá chậm, chỉ sợ mấy người kia thoát được, mình vẫn chưa thể tụ tập đầy đủ linh lực! Đúng rồi, còn có Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn học được trong Tử Vân Tiên Phủ! Trước kia mình đã cảm giác thủ ấn này không chỉ để dành riêng cho luyện đan mà thôi. Lúc này sao không thử xem sao?"

Nghĩ đến đây, hai tay Nhạc Vũ xuất ra một hư ảnh rồi bỗng dưng dừng lại. Sau đó chưởng ảnh vẽ lên theo một lộ tuyến hoàn toàn mới. Lúc bắt đầu còn có chút không lưu loát, song qua một thời gian thì trước ngực Nhạc Vũ đột ngột huyễn hóa hai luồng linh lực hình cầu một thủy một hỏa, đối ứng với hai phù trận bên trong đan điền. Dùng phương pháp này điều khiển Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận đã rơi hơn phân nửa vào tay hắn tuy có chút không đúng cách nhưng lại rất dễ dàng.

"Phương pháp này quả nhiên hữu dụng!" Nhạc Vũ mừng thầm rồi ngay khi người nọ vừa chuẩn bị đột phá bích chướng không gian thì mười ngón tay của hắn trồng vào nhau, trong miệng quát:"Phá".

Trong nháy mắt, phía sau tu sĩ Kim Đan đang bị vây khốn đằng kia bỗng nhiên sinh ra một lỗ đen kéo tuột hắn vào trong, sau đó lập tức khôi phục như không hề có chuyện gì.

"Tu sĩ Kim Đan đỉnh phong có thể miễn cưỡng xuyên qua không gian nhưng

cũng không thể có năng lực như Nguyên Anh. Đem người này đánh vào thời không loạn lưu, tuy là không cần mạng của hắn nhưng thực sự có thể làm cho hắn trọng thương! Hơn nữa nhất thời cũng đừng mong quay về, bất quá để an toàn thì vẫn phải phong tỏa không gian này rồi mới nói!"

Hắn tăng mạnh pháp lực, dùng bốn phiến Không Gian Chi Môn khóa chặt địa lao này lại, sau đó hơi thở dốc nhưng vẫn không dừng lại mà ngẩng đầu nhìn về trên không.

Tên tu sĩ Kim Đan đỉnh phong còn lại lúc này đã tiến đến gần đánh ra một đạo kiếm quang long trời lở đất về phía hắn.

Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng, hồn niệm một lần nữa dẫn động chủ môn.

"Kiếm tu Kim Đan? Không gì hơn cái này! Ngũ phương môn, hộ vệ thân thể của ta!"

Chỉ trong khoảnh khắc, một cánh cửa đá cực lớn bên cạnh Nhạc Vũ mở ra rồi nuốt chửng đạo kiếm quang kia vào hư không. Vào lúc tu sĩ Kim Đan kia còn kinh ngạc thì Phong Nha kiếm đã sử ra một thức Đái Lệ Sơn Hà không chút lưu tình chém tới.

Nhạc Vũ thừa dịp này vội vàng nuốt vào một viên đan dược lục chuyển hồi nguyên đan để hồi phục pháp lực đã trống rỗng trong đan điền.

Tuy vào lúc này hắn có được chút thời gian nghỉ ngơi nhưng việc thôi động Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận cần tiêu hao pháp lực lớn kinh người.

Vì thế tuy bên cạnh còn có Âm Nha đao lẫn Tam Diệu Như Ý lôi châm nhưng hắn cũng không cách nào vận dụng.

"Xem ra vẫn còn sơ suất! Lúc trước chỉ muốn mau chóng đem Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm tiến vào tầng thứ tư mà không nghĩ sẽ có một ngày gặp ác chiến như thế. Chưởng giáo chân nhân cũng thực ác độc, một mình mình sao có thể ứng phó nổi mấy huẩn Nguyên Anh của Phù Sơn tông? Lần này nếu có thể bình yên vô sự, nhất định phải khổ tu hai tháng để tăng lên năm thành pháp lực mới ổn."

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, bề ngoài thì có vẻ hắn đan chiếm thế thượng

phong. Trước sau ba tu sĩ chuẩn Nguyên Anh, một người tàn phế, một mất tích, một thụ thương.

"Sơ Tam, đánh hắn rớt xuống cho ta!"

Lời còn chưa dứt, Sơ Tam đã hiểu ý, xòe đuôi đánh ra hơn tám mươi đạo đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt Thần Châm. Người nọ trên không trung tuy có phòng bị nhưng còn phải ra sức ngăn cản Quảng Lăng kiếm thức nên không thể tránh kịp, thân thể lập tức xuất hiện hai lỗ máu!

Đúng vào lúc này, quanh người Nhạc Vũ lại hội tụ linh lực không gian, thủ ấn hắn biến đổi ngũ phương, theo một tiếng "Trảm." bắn ra một đạo không nhận chém về người nọ.

Chỉ là tu sĩ Kim Đan đỉnh phong này hoàn toàn không hề sợ hãi, ngược lại phẫn nộ gào thét. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

"Nhãi ranh, Giáo Hải ta hôm nay nhất định phải chém ngươi!

Trước người hắn bỗng nhiên xuất hiện một trận kiếm ảnh kim sắc đầy trời, nhất thời đánh nát không nhận rồi chém xuống Nhạc Vũ.

"Ừ? Đây là không gian chi linh?"

Nhạc Vũ không thèm để ý nhưng đến khi trong tâm bỗng nhiên chấn động mới phát giác trên thân kiếm người kia cũng có lực lượng không gian.

"Hắn là Giáo Hải, cũng có chút bản sự, kiếm thuật này sợ là không dưới sư phụ ta!"

Nhạc Vũ trước kia lúc ở Bắc Hoang cũng đã từng nghe nói qua người này là một trong những nhân vật đứng đầu Phù Sơn tông.

Bất quá hắn cũng chỉ kinh dị một thoáng rồi cười gằn."Cường thịnh hơn nữa thì thế nào? Cưỡng ép thúc dục pháp lực, tổn thương càng thêm tổn thương. Nếu không phải là thời cơ không đúng, hôm nay nhất định có thể đem ngươi trảm sát!"

Nhạc Vũ cong ngón búng ra, từ mũi kiếm lập tức có một pháp lực kim hệ tiến

nhập vào người hắn. Bất quá lực lượng bốn ngàn bảy trăm thạch lực cũng chấn bay người kia.

"Nhật nguyệt ngũ luân quyền, chuyển cho ta!"

Hỗn Nguyên chân khí trong cơ thể Nhạc Vũ lập tức đi nhanh vòa ngũ tạng lục phủ, cưỡng ép hóa giải pháp lực kim hệ kia, khóe môi hắn rốt cuộc cũng bật máu.

"Người này quả thực phiền nhiễu!"

Trên ngón tay của Nhạc Vũ lúc này đang có một vệt màu xanh lan dần, ăn mòn cả Long Lân giáp.

Trên thân kiếm của Giáo Hải có cự độc!

Nhạc Vũ cuồng nộ, hắn lấy ra một dược bình cọ rửa sạch sẽ chỗ dịch độc kia, sau đó nhìn về Giáo Hải đã thụ thương, trong mắt lóe ra sát ý lành lạnh.

Bất quá tiếp ngay đó bão tố lại nổi trên bầu trời rồi một Tứ Tượng tinh tú kiếm trận từ trên áp xuống. Ngoài ra còn có ba tu sĩ Kim Đan trung hậu kỳ chém tới.

"Hắc, quả nhiên là thiên la địa võng!"

Dưới chân Hạ Cơ Sơn lúc này đã cực kỳ hỗn loạn, trên núi cũng không một ai đến giúp, chắc là đã bị kiềm chế.

Muốn toàn diện phong tỏa ngọn núi này, trên đỉnh núi phương lại bố trí một Tứ Tượng tinh tú kiếm trận nữa là chuyện đương nhiên.

Một vạn bốn ngàn đệ tử Phù Sơn tông chỉ có khoảng 2000 tu sĩ Linh Hư cảnh. Mấy năm trước đã triệu hồi những đệ tử ký danh và ngoại môn, lại dùng dược lực thôi phát đám tu sĩ Trúc Cơ cảnh nên đã tăng lên gần bảy ngàn, hiện giờ ở đây đã tụ tập gần một phần tư, thật sự là cam lòng hạ tiền vốn.

"Nếu không biến hóa nữa, sau ba hơi thở ta liền đào tẩu!"

Nhạc Vũ vừa nghĩ như vậy thì chợt thấy trên đỉnh Hạ Cơ sơn có một bộ kiếm trận đằng không.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, sau đó chỉ trong một hơi thở thì có một giọng thét lớn:" Đệ tử Phù Sơn tông đệ tử nhanh chóng lui về, không thể tái chiến!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 413: Âm Dương Cửu Dịch

Trên đỉnh Phù Sơn Tông, Ninh Kiền Khôn đứng trước gương đồng, trầm mặc nhìn hình ảnh tan tác của đệ tử Phù Sơn Tông.

Người này chính là Nhạc Vũ? Là người đã tru diệt bảy tên đệ tử Linh Hư cảnh đỉnh phong của chúng ta trong Tử Vân tiên phủ, lần này còn liên tiếp đánh bại ba tên tu sĩ Nguyên Anh của tông ta, chém giết hai gã Kim Đan sao?

Trên trán Huống Vân Hoa đã tuôn đầy mồ hôi, nhưng lời này hắn lại không thể không đáp.

Thở sâu một hơi, Huống Vân Hoa khẽ cúi người:

Sư tôn tuệ nhãn, người này chính là Nhạc Vũ.

Ninh Kiền Khôn cười nhẹ một tiếng:

Ta nghe nói người này từng muốn bái nhập Phù Sơn Tông chúng ta, lúc kiểm tra tư chất cũng thuộc hàng ngũ tuyệt đỉnh. Kết quả thật không biết vì nguyên nhân nào, ngày đó lập tức phản bội Phù Sơn Tông, bái nhập môn hạ Quảng Lăng Tông, không biết có chuyện này hay không?

Trong lòng Huống Vân Hoa nặng nề úc khí, chỉ cảm thấy vạn phần khó chịu, hận không được lập tức đánh nát tấm gương đồng kia. Chẳng qua áp lực làm người ta hít thở không thông, cùng nỗi sợ hãi tận sâu trong nội tâm khiến cho nỗi uất ức của hắn chẳng đáng là gì. Hắn đành cúi thấp thân hình, khàn giọng nói:

Thật có chuyện này! Là đồ đệ lòng dạ hẹp hòi, cuối cùng đem người này ép đi!

Chỉ là lòng dạ hẹp hòi sao? Ở trong tông môn dám mượn uy phúc của ta toan tính làm bậy, ngươi đúng là lớn mật! Nhạc Uyên Hồng có công lớn trong tông, thậm chí từ Kim Đan cảnh giới rơi xuống, làm sao ngươi có thể tùy ý khi dễ?

Trong mắt Ninh Kiền Khôn hiện lên một tia cuồng nộ, cuối cùng không biết nghĩ tới điều gì, từ từ bình tĩnh lại:

Nếu ban đầu đã biết người này thiên phú bất phàm, vì sao khi đó không giết hắn?

Đệ tử từng phái hai gã đệ tử Linh Hư cảnh đuổi giết, kết quả đã bị mất tích không thấy trở về, hôm nay hơn phân nửa đã chết bởi tay người kia.

Làm như đã biết vận mệnh của mình, vẻ mặt Huống Vân Hoa trắng bệch:

Là đệ tử khinh địch.

Khinh địch? Đố kỵ người tài thì cũng thôi. Ngay cả chuyện nhỏ nhặt diệt cỏ tận gốc cũng làm không xong, ta còn cần người có tác dụng gì?

Ninh Kiền Khôn lạnh lùng cười, nhưng vẫn gắng nhịn xuống không lập tức giết chết tên đệ tử vô dụng này của hắn. Hắn phi thân lên, đi tới bên ngoài điện dựa vào bên lan can, sau đó nhìn về hướng Quảng Lăng sơn xa xa. Ở xa xôi mấy vạn dặm, một cỗ ý niệm cường hoành vô tận đang xuyên thẳng thiên địa, hướng bên này uy áp trùm tới.

Dù cách xa nhau tới mấy vạn dặm, cũng có thể rõ ràng cảm ứng.

Nông Dịch Sơn kia đang thị uy với ta sao? Thế nhưng đã đột phá Nguyên Anh Phân Thần cảnh, chuẩn bị ký thác nguyên thần. Nói như vậy hơn phân nửa Huyền Hạo Đan cùng Diên Thọ Đan đều đã tới tay hắn.

Trong đầu một lần nữa hiện lên thân ảnh Nhạc Vũ, trong mắt Ninh Kiền Khôn không khỏi hiện lên tia tối tăm.

Khí thế mạnh mẽ tuyệt thế, là vì thiếu niên kia sao? Xem ra hắn đối với đồ tôn này cũng không phải chỉ ái hộ bình thường. Lần này thật tiện nghi bọn hắn, có người này, Quảng Lăng Tông thật sự có cơ hội chấn hưng! Chỉ là nhân vật như vậy, vậy các ngươi che chở kỹ mới được, càng là kỳ tài ngút trời, càng dễ bị thiên đố kỵ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Kiền Khôn vừa động, phất tay áo nói:

Cút đi qua mời ba vị sư thúc tổ của ngươi tới đây! Ngoài ra để cho người của

Thần Cơ Điện bố trí Âm Dương Cửu Dịch Trận.

Âm Dương Cửu Dịch Trận?

Huống Vân Hoa thoáng động, ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vẻ mặt Ninh Kiền Khôn âm trầm, không để ý tới hắn, lại bình tĩnh nhìn về nơi xa.

Quảng Lăng Tông một môn chín Nguyên Anh, còn thêm Diệp Tri Thu. Tương lai vận mệnh người này tất sẽ được triệt để che giấu. Ta dùng Âm Dương Cửu Dịch Trận thôi diễn thiên cơ, tiêu hao mười năm thọ nguyên, không biết có thể bói toán ra bao nhiêu?

Dưới chân Hạ Cơ sơn, chỉ trong chốc lát hơn ngàn đệ tử Phù Sơn Tông, kể có tu sĩ Kim Đan đỉnh phong Giáo Hải đều toàn bộ rút đi.

Ở dưới chân núi, chỉ còn lại trăm thi thể tu sĩ Linh Hư cảnh, ngoài ra còn ước chừng năm tu sĩ Kim Đan. Thậm chí Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận cũng không kịp thu thập mang theo.

Những thi thể kia Nhạc Vũ cũng không hề để ý, tu sĩ Linh Hư cảnh trong mắt hắn hiện tại thực không đáng nói đến. Cho dù là Kim Đan, hắn chỉ nghe nói hôm nay các môn các phái trong Bắc Hoang đều dùng dược vật tích lũy nhiều năm thúc giục họ đề thăng Kim Đan. Kim Đan sơ giai như vậy, thật không đủ dùng, chỉ có Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận, còn có chút làm cho hắn mừng rỡ. Bên trong có ít nhất trên trăm viên linh thạch tam tứ phẩm thì thôi, hắn lấy được số lượng linh thạch trong Tử Vân tiên phủ còn vượt xa con số này. Chỉ là một mình hắn giữ lại năm viên linh thạch nhất phẩm có thể đổi thành đơn thuộc tính, trong đó bất luận một viên nào cũng vượt xa giá trị những linh thạch này.

Duy nhất chỉ có Không Gian linh thạch cùng tài liệu thật sự làm hắn chú ý. Muốn bố trí Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận, dùng năm viên Không Gian linh thạch tam phẩm làm trung xu linh trận, quả quyết không thể bỏ qua.

Chiến Tuyết biết suy nghĩ trong lòng hắn, thấy Nhạc Vũ thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, khiến linh trận buông lỏng, nàng liền thúc giục Thiên Ti Tuyết Kiếm bắt đầu vờn quanh chân núi Hạ Cơ sơn, đem toàn bộ linh thạch thu

lại bỏ vào trong giới chỉ.

Bản thân Nhạc Vũ bắt đầu thu lại Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Vật này đã bị hắn luyện hóa ba thành, có thể thúc giục phù trận bên trong trợ giúp, giảm bớt đi sức nặng. Nhạc Vũ cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới thu được vào trong giới chỉ, chỉ dễ dàng hơn lần trước một chút mà thôi.

Ngọc Hoàng Tông dã tâm bừng bừng, nhìn pháp trận này rõ ràng còn chưa luyện thành. Mười phù trận bên trong chỉ hoàn thành có ba trận. Hơn nữa bên trong có Vẫn Trầm Tinh Thạch nặng tới năm mươi vạn thạch, hôm nay chỉ thu thập được một phần tư, cũng chính vì vậy mới để cho người nọ chạy trốn. Ngày sau nếu có cơ duyên, ta phải nghĩ biện pháp bổ túc cho đủ vật này, nói không chừng có thể đột phá tiến vào nhất phẩm.

Ngay khi hắn vừa thu xong vật này, nơi xa có vài bóng người đang bay nhanh đến. Trong tay Nhạc Vũ vừa đoạt tới trường châm màu đen còn chưa kịp nghiên cứu, lúc này chỉ đành rót vào chút Ngũ Sắc Thần Quang tiêu trừ hồn lực ấn ký bên trong, sau đó thu vào trong giới chỉ.

Chỉ chốc lát mấy người kia đã chạy tới gần bên, trong đó một gã lão giả dẫn đầu sắc mặt vui mừng hướng hắn mỉm cười hành lễ:

Duệ Vân Phong Đào Chính ra mắt Nhạc phong thủ!

Nhạc Vũ nhận lệnh của Nông Dịch Sơn chưởng quản chiến sự mười ba ngọn núi, chức vụ tạm thời chính là phong thủ của dược viên này. Địa vị trên danh nghĩa gần với thủ tọa của bảy ngọn núi Quảng Lăng sơn, thật ra cũng chỉ là xem như cùng cấp, chỉ khi có chiến sự mới lộ ra chút trọng yếu.

Trong lòng hắn biết người trước mắt có bối phận sư thúc tổ của mình, Nhạc Vũ liền vội vàng nghiêm nghị trả lễ, sau đó mới nhìn ba người kia.

Nhưng ngay sau đó Đào Chính lại mang theo vẻ cười trào phúng, thuận miệng giới thiệu vài câu cho có lệ, thân phận họ chính là chưởng môn hay trưởng lão tu vi Kim Đan cảnh của ba môn phái nhỏ chung quanh. Ngôn ngữ của Đào Chính cũng cực kỳ lãnh đạm, ý bất mãn đối với mấy người nọ càng thêm tràn đầy.

Ban đầu Nhạc Vũ không giải thích được, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của mấy người này, liền hiểu rõ. Hắn biết nhất định là vừa rồi Đào Chính nhìn thấy

cử động của họ trong cuộc chiến mà đem lòng bất mãn, nguyên nhân có lẽ là vì họ chỉ đứng ngoài nhìn hoặc xuất công không xuất lực gì đó nên mới phản ứng như thế.

Sự thực của là như thế, tu vi của ba người này đã gần đạt tới cảnh giới Kim Đan đỉnh phong. Vừa rồi nếu họ chịu mạo hiểm một chút, lao ra Quảng Lăng sơn, như vậy Nhạc Vũ cũng không cần cực khổ như thế. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Hắn nghiêm mặt, theo lễ tiết chào hỏi mấy người kia, vẻ mặt ôn hòa. Có thể mượn lực của họ đương nhiên tốt, nhưng lúc này đại cục Bắc Hoang không rõ, đáng tin nhất chỉ là người của mình.

Nhưng vừa rồi ba người này trong lúc tình huống nguy cấp, lại không đến nỗi phản chiến, thật sự là kỳ quái. Nhạc Vũ vừa muốn nói chuyện để hòa hoãn không khí một chút, liền thấy Đào Chính bước tới nắm tay hắn bay lên núi, hắn là đem ba người kia trực tiếp gạt qua một bên.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ vẫn còn chút băn khoăn, Đào Chính hừ lạnh một tiếng nói:

Không cần để ý tới bọn họ! Mấy người này không mời mà tới, thực là có ý đồ khó lường. Nếu không phải vừa rồi ta sai người gắt gao xem chừng bọn họ, mấy cẩu nam nữ kia chỉ sợ đã biến thành nội ứng. Nếu không phải có mấy tên này kiềm chế, chúng ta đâu đến nỗi khiến cho ngươi phải một mình chiến đấu.

Lại có chuyện này?

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi cau lại, chút ít hảo cảm trong lòng trong nháy mắt liền biến mất, thầm nghĩ thì ra không phải ba người kia không muốn phản chiến, mà là vì không có cơ hội sao?

Nếu Đào Chính không hề đưa lời mời, ba người này lại chủ động chạy tới, quả thật có chút cổ quái. Sát cơ lóe lên trong mắt hắn, khóe môi khẽ nhếch lên:

Sư thúc tổ, lời này có chứng cứ hay không?

Chứng cứ thì không có, tóm lại không phải thứ tốt gì là được!

Đào Chính lắc đầu, làm như không muốn nhắc nhiều tới chuyện này. Hắn quay đầu nhìn Nhạc Vũ từ trên xuống dưới nói:

Trước đó Nông sư huynh có nói với ta, bảo ta rằng sẽ phái cho ta một người tuyệt đối giải quyết được chiến sự tới đây. Lúc ấy ta đã không tin, bên trong tông ngoại trừ Nghiêm Hạo sư đệ cùng vài vị sư đệ khác, chẳng lẽ còn ai khác có thực lực có thể so sánh được với Nguyên Anh tu sĩ hay sao? Thật không ngờ cuối cùng lại là ngươi, trận chiến hôm nay dù là ta đứng xem cũng cảm thấy sảng khoái! Tự mình xông vào đại trận ngàn người, còn có thể chiến thắng, khí phách này người thường thật khó đạt đến!

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười:

Sư thúc tổ quá khen, đệ tử chẳng qua là may mắn mà thôi, nếu còn đấu lại một lần, chưa chắc lại dám vọng động như vậy.

May mắn gì chứ?

Đào Chính cười ha hả, vỗ vai Nhạc Vũ:

Ngươi không cần khiêm nhường làm gì. Còn nhỏ tuổi mà có thể một mình đả thương ba gã Kim Đan đỉnh phong, trận chiến này truyền đi, nhất định danh chấn Bắc Hoang. Chỉ là Trung Nguyên ba mươi ba châu, lại có mấy người có thể bì kịp được ngươi? Thật không biết mấy trăm năm sau, tiểu tử ngươi có thể trưởng thành tới bậc nào. Cơ hội chấn hưng Quảng Lăng Tông nhất định trông đợi trên người ngươi. Thái Huyền Tông bất quá chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mấy người đi theo phía sau trắng bệch. Nhạc Vũ cười khổ, trầm mặc không nói. Đào Chính tuy nhiệt tình quá mức, nhưng tính tình thẳng thắn, lại không hề có tâm cơ, làm hắn cũng có chút yêu thích.

Ngay lúc này Chiến Tuyết thu hết chiến lợi phẩm quay lại, Đào Chính xa xa ngắm nhìn, gương mặt ngưng trọng:

- Nữ hài này là ai? Sao trước kia ta chưa từng nghe nói qua?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 414: Khốn Cục Hạ Cơ

Nghe Đào Chính hỏi, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy kinh ngạc, thân phận khôi lỗi của Chiến Tuyết hiện tại chỉ có mấy người chưởng giáo chân nhân hay biết. Đào Chính hỏi như thế cũng không có gì kỳ quái. Nhạc Vũ cười cười giải thích vài câu, chỉ nói là ngoại môn đệ tử vừa gia nhập tông môn.

Nhưng vẻ mặt Đào Chính nhất thời hiện lên kinh ngạc. Hắn nghĩ thầm đã có tu vi bực này, làm sao chỉ là ngoại môn đệ tử? Chẳng lẽ khách khanh mà tông môn mới thu gần đây?

Nhưng nghĩ lại hắn thấy không giống, chuyện tông môn thu nạp khách khanh, ở Bắc Hoang không phải không có. Rất nhiều môn phái thế gia, đều dựa vào việc cung phụng khách khanh chiến lực mạnh mẽ tương trợ, như vậy mới có thể kéo dài.

Nhưng đại tông môn một phương bá chủ như Quảng Lăng Tông, làm vậy thật hiếm thấy. Dù sao cung ứng đại lượng đan dược pháp bảo ra ngoài, còn không bằng dùng để bồi dưỡng một đệ tử trung thành trong tông môn.

Hơn nữa tu vi của Chiến Tuyết tuyệt cao, tiềm lực lại mạnh mẽ, đã có thể một mình sinh tồn bên trong Phượng Hà sơn mạch, thậm chí khai sơn lập phái. Chỉ cần nàng không đi chọc ghẹo người khác, cũng sẽ không có ai ngu ngốc đi trêu chọc nàng. Vào lúc đại chiến như hiện tại, lại đi gia nhập Quảng Lăng Tông, thật làm người khác khó hiểu.

Thần sắc quái dị thu hồi ánh mắt, Đào Chính cũng không tiếp tục để ý, chẳng qua vẫn giữ nguyên vẻ tôn trọng với Chiến Tuyết. Tuy đối phương chỉ là ngoại môn đệ tử, nhưng thực lực còn cao hơn Nhạc Vũ, nhân vật như vậy vô luận đi tới chỗ nào cũng không thể dễ dàng đắc tội.

Hai người ngự kiếm bay đi, chưa bao lâu đã đến đỉnh Hạ Cơ sơn. Đệ tử bên trong Quảng Lăng kiếm trận lúc này cũng đã quay trở vào bên trong pháp trận hộ sơn, mọi người không ai ngoại lệ đều đưa mắt nhìn tới, trong mắt tràn đầy

cảm giác hưng phấn lẫn kinh dị, còn có vài tia ánh mắt không dám tin tưởng.

Vừa rồi khi ta nhìn thấy một mình ngươi xông vào đại trận kia, cũng đã nghĩ ngươi phát điên rồi. Khi nhìn thấy ngươi đánh bại Tứ Tượng Tinh Tú kiếm trận, đánh cho Nguyên Hóa Hải lão nhi trọng thương bỏ chạy, thật sự thấy có chút không tin.

Đào Chính thấy thế nhất thời lặng lẽ cười, khó tin lắc đầu, chỉ chốc lát sắc mặt hắn chợt chuyển thành ngưng trọng:

Bên Hạ Cơ sơn chúng ta có mười ba dược viên, tuy đệ tử có tới một ngàn bảy trăm người, nhưng chân chính đủ chiến lực chỉ có bốn trăm người này mà thôi. Tu sĩ Linh Hư cảnh ba trăm bảy mươi chín người, tu sĩ Kim Đan cộng thêm lão phu chỉ có năm người, vừa vặn có thể bố trí Tham Thiên Tử Cung Kiếm Hà đại trận. Còn lại ước chừng khoảng trong vòng năm năm tấn chức Linh Hư cảnh giới. Có khoảng sáu trăm ngoại môn đệ tử đã triệu hồi về tông môn, năm sau mới đưa tới đây. Nhưng bên trong người có thể tăng lên cảnh giới Kim Đan lại không có ai.

Nói cách khác trong mấy chục năm tới, muốn chống lại Phù Sơn Tông cũng chỉ dựa vào chút nhân lực như chúng ta?

Thấy khuôn mặt Đào Chính âm trầm yên lặng không đáp, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, thầm nghĩ đúng là lần này nhận lấy chuyện khổ sai. Mặc dù cộng thêm mình cùng Chiến Tuyết, bất quá chỉ có được bảy tu sĩ Kim Đan mà thôi. Thế công như vậy, Phù Sơn Tông lặp lại vài lần, chỉ sợ hơn phân nửa mình không trụ được.

Sớm biết như thế lúc ban đầu không nên phái Đằng Huyền đi xa. Kim Quan Hỏa Xà hôm nay là trung vị thần thú cấp chín, tuy còn chưa sánh bằng hắn, nhưng muốn ứng phó tu sĩ Kim Đan cảnh bình thường vây công cũng không thành vấn đề.

Nhưng bên phía Nhạc gia thành còn chưa nghe được tin tức của Trữ Vân, thật sự làm hắn không chút yên lòng.

Khi sắp tiến vào pháp trận hộ sơn, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên khẽ động, hắn chợt gia tốc phi hành, bay lên hơn hai vạn trượng cao nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy trong dãy núi này, lấy Hạ Cơ sơn cao tới một vạn bảy ngàn thước làm trung tâm, bên cạnh có hơn mười ngọn núi, bố trí theo Tinh La trận. Mỗi một chỗ đều có một pháp trận bảo vệ, hơn nữa còn cùng Hạ Cơ sơn liên kết thành một thể, lẫn nhau hô ứng, nơi xa nhất cũng chỉ khoảng ngàn dặm.

Nhạc Vũ yên lặng nhìn chốc lát, nhẹ giọng cười một tiếng, có chút hiểu ra vì sao Phù Sơn Tông không đánh những ngọn núi nhỏ kia, ngược lại chuẩn bị dùng Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận ngăn cách khoảng không gian Hạ Cơ sơn này. Pháp trận của mười hai ngọn núi, nếu tính về độc lập xem ra tuy thật khổng lồ, lực sát thương kinh người. Nhưng nếu truy cứu phẩm chất, chẳng qua chỉ đạt tới ngũ phẩm mà thôi. Nhưng nếu có thêm Hạ Cơ sơn làm chủ trận, cùng linh lực chuyển vận của các ngọn núi, có thể tăng lên ước chừng đạt cấp bậc tam phẩm. Trừ phi có tu sĩ Nguyên Anh chân chính xuất thủ, nếu không biện pháp tầm thường không thể làm được tác dụng gì.

Nếu dùng Tứ Tượng Tinh Tú chế trận, không phải không làm gì được. Nhưng cho dù kiếm trận này có phối hợp ăn ý, đến tột cùng cũng không là một thể, chỉ cần thao tác tốt, có thể làm tổn thương phân nửa cũng có cơ hội.

Nguyên lai là Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận biến chủng. Nghe nói trong các môn các phái cũng thường dùng, không có chỗ nào mới lạ. Nhưng người thiết kế linh trận có thể đem trận này bố trí đến mức hoàn mỹ vô khuyết. Tu vi trong trận đạo nhất định phải trên ta, thật không biết là người phương nào.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt thở nhẹ một hơi, trước đó hắn lo lắng nhất chính là nơi này khó thể phòng ngự, nhưng sau khi nhìn thấy trận này, hắn liền buông xuống nỗi ưu phiền trong lòng.

Có được Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận, Phù Sơn Tông quả quyết không thể mạo hiểm hao tổn nhân lực quá nhiều nếu đi tấn công những tiểu dược viên kia, phương pháp xử lý hạ thấp thương tổn nhất chính là đem Hạ Cư sơn đánh bại.

Thì ra chỉ cần bảo vệ cho Hạ Cư sơn là được, lần này Phù Sơn Tông tổn thất hơn trăm tu sĩ Linh Hư cảnh, còn có năm tên Kim Đan, trong thời gian ngắn không thể nào cường công. Kế tiếp hơn phân nửa phải nghĩ biện pháp phá trận. Nếu là chuyện khác thì không nói, trận đạo chính là thứ mà ta am hiểu!

Hắn còn đang suy nghĩ, Đào Chính ngự kiếm đi tới bên cạnh hắn, giải thích:

Ngoài Hạ Cư sơn, mười hai ngọn núi còn lại cũng có năm mươi tên đệ tử trú đóng. Vừa giữa pháp trận vừa kiêm chức trông chừng dược viên. Ngoài ra còn có tiểu hình truyền tống pháp trận liên tiếp, chẳng qua có thể truyền tống người không bao nhiêu. Nếu gặp tấn công, trong một khắc tối đa chỉ chuyển qua được trăm người.

Đào Chính nói tới đây, trên mặt cười khổ:

Dược liệu khẩn yếu nhất trong tông đều nằm bên trong Hạ Cơ sơn. Những ngọn núi còn lại chỉ là phụ dược. Nhưng tiểu dược viên nếu không vạn bất đắc dĩ không nên vứt bỏ!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu biểu thị đồng ý. Lần này cuộc đại chiến Bắc Hoang, tuy Nguyên Anh cùng Kim Đan tu sĩ trong mỗi tông môn tuy có nhiều nhưng lại chế ước lẫn nhau, thực lực song phương không hơn kém bao nhiêu. Như vậy quyết định thắng bại chính là tầng tu sĩ dưới chót. Ai có thể lấy ra được đủ dược vật đề cao tu sĩ Linh Hư cảnh cùng Kim Đan càng nhiều, người đó ít nhất nắm giữ được ba thành cơ hội thắng.

Lúc này tuy khảo nghiệm nội tình thực lực trong các tông, nhưng những dược viên đồng dạng cực kỳ trọng yếu. Dù sao có một ít phương thuốc cần có dược liệu tươi mới.

Mấy ngày trước Nhạc Vũ mới biết được trong hai năm ngắn ngủi, Quảng Lăng Tông đã triệu hồi hai vạn ngoại môn đệ tử, năm vạn đệ tử ký danh. Số lượng linh dược cần thiết quả thật không phải chuyện đùa.

Mặc dù đại trận gần như hoàn mỹ vô khuyết, nhưng nghĩ đến ước chừng đã bị người của Phù Sơn Tông hiểu rõ. Lần này đối phương có thể ở dưới chân núi bố trí ra Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới trận, chính là chứng cứ. Nếu chúng ta muốn bảo vệ nơi này, không thể không nghiên cứu kỹ, tốt nhất cho thêm chút ít biến hóa!

Nhạc Vũ nhìn xuống, chợt nhớ ra một chuyện, có chút ngạc nhiên quay đầu nói:

Thích thủ tọa cùng Y sư thúc tổ không đến sao?

Cùng hắn phân thủ ba nơi, chín là thủ tọa Thích Phụng Tiết cùng Phù Dung

Phong Y Nguyên Triết.

Nhạc Vũ biết tuy hiện tại cách xa vạn dặm, nhưng lẫn nhau đều có đại hình truyền tống pháp trận liên kết. Trước đây khi bị Phù Sơn Tông tiến công, tất nhiên không cách nào đi qua, nhưng lúc này đã giải trừ nguy cơ, nói không chừng sẽ đến họp mặt với hắn. Dù sao dãy núi phía đông Quảng Lăng Tông giao cho ba người họ, nếu phối hợp lại không đúng lúc, nói không chừng sẽ bị đối phương lợi dụng sơ hở.

Nhưng Đào Chính lại xanh mặt nói:

Đừng nhắc tới tên Y Nguyên Triết kia, người này không cần nói tới. Bên chỗ Thích thủ tọa tuy nói muốn qua đây xem, nhưng bên kia tình hình vẫn căng thẳng, không thể thoát thân.

Nhạc Vũ nghe vậy bật cười, không nói thêm nhiều lời, ngự kiếm bay lên đỉnh Hạ Cư sơn. Sau đó gặp mặt hơn ngàn đệ tử Hạ Cư sơn, sau đó lần lượt triệu kiến mấy tu sĩ Kim Đan.

Nếu không có cuộc đại chiến vừa rồi, những người đó nói không chừng sẽ còn gây hấn với người trẻ tuổi như hắn. Nhưng hiện tại bọn họ đều tâm phục khẩu phục, trong nội tâm chỉ cảm thấy vui mừng, tuy giữa các đệ tử có chút ma sát, nhưng có được một người có thực lực mạnh mẽ trấn giữ, cũng là chuyện mọi người vui vẻ nhìn thấy.

Về phần chưởng môn ba phái, có thái độ của Đào Chính trước đó, Nhạc Vũ liền vui vẻ đóng vai mặt đỏ, lúc nói chuyện có vẻ thật ôn hòa. Ba người nọ bị uy thế của Nhạc Vũ một mình phá vỡ Phù Sơn Tông chấn nhiếp, liền thành tâm lấy lòng hắn, bị lời nói ôn hòa của Nhạc Vũ an ủi vài câu, mỗi một người đều lộ sắc mặt vui mừng rời đi.

Đào Chính đứng bên cạnh, thấy vậy không ngừng ngạc nhiên. Hắn chỉ cảm thấy thủ đoạn của thiếu niên này ngay cả người đã sống vài trăm tuổi như mình cũng xa xa không theo kịp. Lại thêm vừa rồi xử lý chuyện trong tông môn, cũng chỉ vài lời nói liền đem mọi chuyện an bài thỏa đáng, thật đơn giản vô cùng.

Ta nghe nói tên tiểu tử này xuất thân thế gia, còn là xuất thân từ dòng chính, những người này tuy được nuông chiều từ nhỏ, ai cũng kiêu ngạo nhưng khi xử lý những chuyện này rốt cục vẫn giỏi hơn chúng ta. Còn có Chiến Tuyết kia, cho

dù chỉ có thân phận ngoại môn khách khanh, nhưng người bình thường thật không dám bất kính với nàng. Vì sao quan hệ giữa hai người họ chẳng khác gì như chủ tớ?

Làm Đào Chính kinh dị nhất chính là cách phân công công việc của Nhạc Vũ. Hắn lại có ý như muốn ủy quyền, nếu xử trí kiểu như vậy, bản thân Nhạc Vũ chẳng khác gì người rảnh rỗi?

Trong lòng Đào Chính tò mò, cuối cùng không nhịn được hỏi, Nhạc Vũ làm vẻ mặt kinh ngạc:

Ta lấy quyền lực kia làm gì? Chẳng qua là chút ít việc vặt mà thôi, không cần làm trễ nãi việc tu hành của ta. Lần này ta tới chẳng qua chỉ là chủ trì chiến sự nơi đây, nếu đệ tử có thể tiến thêm tu vi, có thể nắm chắc thêm cơ hội bảo vệ ngọn núi này. Nhưng sư thúc tổ là thủ vị của nơi đây, chuyện nơi này ngài quen thuộc hơn, kính xin sư thúc tổ bỏ thêm tâm tư là tốt nhất.

Đào Chính đỏ mặt, sau đó trong lòng chợt thấy mất mát. Hắn biết nhân vật như Nhạc Vũ rốt cục có chút bất đồng với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 415: Điều chế linh thể

Khoảng một buổi chiều, Nhạc Vũ đã giải quyết xong công việc trên Hạ Cư sơn, mặc dù hắn không biết cách an bài như vậy rốt cục có thích hợp hay không, nhưng ở trên mặt mấy Kim Đan tu sĩ cơ hồ không có tia bất mãn, dù là Đào Chính có thân phận đứng đầu mọi người cũng chưa từng nói thêm lời gì.

Thái độ của mình không biết có làm lợi ích gì đó của bọn họ bị hao tổn hay không, Nhạc Vũ cũng không hay biết, cũng lười để ý tới. Vừa rồi câu trả lời với Đào Chính cũng là chân tâm thật ý trong lòng Nhạc Vũ. Một mặt hắn thực sự không muốn bị phiền phức vì những sự vụ này, một mặt trên thế giới hiện tại, tu vi mạnh yếu của bản thân mới là trọng yếu nhất, cũng có thể quyết định được hết thảy, bên trong tông môn cho dù có tai mắt ô dù gì đó, cũng không đủ cho bản thân có được ích lợi.

Phù Sơn Tông nếu muốn tấn công trở lại, đoán chừng chỉ trong vòng một hai năm, thậm chí vài năm cũng có thể, khi đó nhất định cũng không cho mình cơ hội tiêu diệt từng bộ phận.

Muốn thủ vững nơi này, tu vi của hắn phải tăng trưởng tới mức đủ để đối phó ít nhất hai vị tu sĩ Nguyên Anh liên thủ mới được!

Còn có Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận, hắn cần phải tìm hiểu cho kỹ càng, nếu không thật khó đấu pháp với Trận Phù sư của Phù Sơn Tông.

Đại trận hộ sơn cũng dễ làm! Cùng lắm ta cho Chiến Tuyết dùng vài ngày giúp ta giải toán, liền có thể thông hiểu được hết thảy ảo diệu của đại trận. Chẳng qua chuyện tăng thêm thực lực cũng có chút khó khăn! Cũng may còn có Ngũ Sắc Thần Quang cùng Diệt Tuyệt Thần Châm áp trận.

Nhạc Vũ nội thị trong cơ thể, chỉ thấy hai loại chân thủy cùng chân hỏa trong khoảng thời gian này phảng phất đã lớn mạnh hơn không ít. Chẳng qua khi điều khiển vẫn có chút không linh động.

Ta tu luyện Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết thiên nhiên tương hợp. Hôm nay chẳng qua còn kẹt tại một bước hoàn toàn luyện hóa mấy thứ tiên thiên bảo vật này mà thôi, nếu như có thể thành công, nhất định không hề có chút trở ngại mà xông lên tầng thứ tư. Khi đó mặc dù không có Diệt Tuyệt Thần Châm, dùng Băng Diễm Tuyệt Quang cũng ít có người có thể ngăn cản! Hơn nữa Bi Âm đao…bỏ đi! Ta nghĩ chuyện này để làm gì? Đợi ngày sau hãy nói!

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ bay về phía đại điện cao nhất. Tuy Hạ Cơ sơn chỉ cao một vạn bảy ngàn thước, chiếm diện tích cơ hồ đạt tới một phần năm Quảng Lăng sơn, phần lớn bên trong đã được mở mang thành dược viên.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ là phong thủ, nơi ở cũng cực kỳ rộng lớn, là một dãy kiến trúc chiếm tới phương viên ba mươi dặm. Bên trong tuyệt đại đa số diện tích đều trồng linh dược, nhưng dựa theo cách nói của Đào Chính, thường ngày nơi đây ngoại trừ mấy vị tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong đúng giờ tới đây chiếu cố dược viên, thì không còn ai khác đi tới.ân vật như Nhạc Vũ rốt cục có chút bất đồng với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 416: Vui mừng không thôi

Nhìn linh lực lưu động cùng triều tịch, quả nhiên có chỗ không đúng! Đáng tiếc bị cách trở, linh thức của ta không thể xuyên thấu.

Một lần nữa bay lên chỗ cao nhất, Nhạc Vũ nhìn xuống bên dưới, trong lòng cảm thấy thật khác lạ. Thật ra bản thân đại trận không có vấn đề, cho dù uy năng bị ảnh hưởng cũng đủ ứng phó Phù Sơn Tông.

Nhưng làm cho hắn chân chính phiền não chính là nếu như Trận Phù sư của đối phương cũng có thể phát giác, tới lúc đó nhất định mình sẽ bị động rất nhiều.

Cũng được! Đi xuống xem một chút phía dưới linh trận xảy ra chuyện gì!

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, liền lấy ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, dùng nguyên từ lực lưỡng cực bao phủ quanh thân, xông vào trong lòng đất.

Từ lực có thể dùng ngăn trở kẻ địch, nhưng cũng có thể dùng hộ thân, nhưng hiệu lực không mạnh.

So sánh với Tam Diệu Như Ý Lôi Châm hiệu dụng không kém bao nhiêu, nhưng muốn ngăn cách nhiệt lực dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thi triển phương pháp độn thổ cũng có chỗ ích lợi không nhỏ.

Ước chừng xuống tận sâu bên dưới Hạ Cơ sơn, Nhạc Vũ liền cảm giác mình đã rời khỏi phạm vi linh trận bao phủ.

Lúc này ánh mắt Nhạc Vũ hơi nhíu lại, sau đó đi xuống thêm một trăm ba mươi trượng, quả nhiên cảm thấy quanh người không còn trở ngại, nhưng trên dưới lên truyền đến cỗ nhiệt lực kinh người, hắn đã chạm tới tầng nham tương bên dưới lòng đất.

Thì ra là như vậy! Bên dưới lòng đất lại có núi lửa hoạt động sao? Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận biến chủng chính là vì phân ra một phần lực lượng áp

chế nơi này. Di? Thật giống như có chút không đúng! Nơi này tụ tập lực lượng địa hỏa đã tương đối khổng lồ. Nếu như lúc ban đầu bày trận, có được cường độ bậc này, lấy trình độ người bày trận quả quyết không thể nào bỏ qua. Mặc dù không lợi dụng cũng sẽ nghĩ biện pháp làm ảnh hưởng đối với pháp trận rơi xuống thấp nhất.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại đi sâu vào bên dưới, bắt đầu kiểm tra trung xu linh lực nơi này, cùng cách bố trí linh thạch.

Trong chốc lát trong mắt hắn hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Thì ra là như vậy! Ban đầu tuy nơi này có địa hỏa, nhưng nhất định cực kỳ yếu ớt. Vì vậy người bày trận liền trực tiếp đem áp chế. Chẳng qua không biết vì sao viêm lực bên dưới càng ngày càng mạnh, bắt đầu dùng càng nhiều lực lượng của đại trận hộ sơn. Nghe nói Hạ Cơ sơn ở vạn năm trước đã rơi vào tay Quảng Lăng Tông. Nói như vậy biến hóa này nhất định đã từ từ phát sinh trong vạn năm. Phải đi xem một chút bên dưới lại có ảo diệu gì.

Mặc dù là địa hỏa, Nhạc Vũ cảm giác nơi này liên lạc cùng địa tâm không thâm sâu lắm, chỉ là một nhánh núi nhỏ không đáng kể mà thôi. Nếu không phải như thế, với vẻ ôn hòa của hỏa mạch nơi này, ban đầu tiền bối Quảng Lăng Tông đã dẫn dắt đưa lên mặt đất sử dụng trong việc luyện đan luyện khí.

Một lần nữa đi sâu vào tầng nham tương, Nhạc Vũ tiếp tục đi xuống, xuyên vào trung tâm. Ước chừng đi sâu khoảng ba trăm trượng, nhiệt độ nơi này đã đột phá tới vạn độ, mặc dù có nguyên từ lực cách trở, cũng cảm giác được nhiệt độ nơi này đủ làm cho linh tài kim chúc lục phẩm trở xuống trong nháy mắt bị hòa tan.

Nhiệt độ thật manh, bên trong rốt cục có cái gì?

Trong lòng Nhạc Vũ hoảng sợ, trực giác của hắn cảm thấy được ảo diệu hỏa viêm lực đại thịnh nơi này ước chừng chỉ cách ba trăm thước phía trước. Chẳng qua nhiệt độ ở đây đã không cho phép hắn dùng hồn thức đi dò xét.

Xa hơn trăm thước, nguyên từ lực đã không thể tiếp tục bảo hộ thân thể. Nhạc Vũ không trực tiếp đem nhiệt lực hấp thu vào trong đan điền, lại trực tiếp rót vào bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Vẫn Trầm Tinh Thạch là một trong mười mấy loại linh tài khó hòa tan nhất trên

thế gian này, cũng dễ hút nhiệt nhất. Với thể tích của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trong tay hắn đủ dung nạp viêm lực vào bên trong.

Ước chừng không qua bao lâu, Nhạc Vũ đã đi gần tới chỗ hạch tâm chân chính. Lúc này vẻ mặt hắn biến thành khiếp sợ khó tả.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch? Tại sao lại là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch? Tàn phiến sau khi hồng hoang vỡ tan làm sao có thể sinh ra được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch?

Nhạc Vũ cơ hồ ngây người nhìn ra phía trước. Nơi này đã không còn dung nham, chỉ có ngọn lửa trong suốt màu trắng đang nhảy nhót.

Ngoài hai trăm thước, ngay trung ương, rõ ràng là một tảng cự thạch năm màu phương viên khoảng chừng mười trượng. Nhạc Vũ đứng ngây ra nhìn, không dám tin vào hai mắt của mình.

Truyền thuyết Nữ Oa nương nương bổ thiên, từng đem toàn bộ Ngũ Sắc Thần Thạch của thế gian sử dụng. Mà trên thế gian chỉ có vài viên mà thôi. Chẳng lẽ ta đang nằm mộng? Vật này sao có thể nhìn thấy nơi đây?

Trong lòng Nhạc Vũ không ngừng nhảy lên dữ dội, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch theo truyền thuyết thời thượng cổ, chính là thần vật diệu dụng vô tận. Với thực lực hôm nay của hắn, tuy khó có thể dùng luyện khí, cũng không thể luyện hóa, nhưng nếu thu giữ ngày sau giúp ích hắn thật khổng lồ tới mức không thể tưởng tượng.

Tuy lúc này hắn có lòng muốn thu lấy, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu thật rõ ràng nơi này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Ngũ hành linh lực cùng Không Gian linh lực thật mạnh mẽ. Bộ dáng đặc thù, không sai biệt với Ngũ Sắc Thần Thạch trong truyền thuyết. Mặc dù thật không biết vật này có phải là Ngũ Sắc Thần Thạch hay không, nhưng nhất định phải bất phàm. Chẳng qua thông thường cạnh những bậc linh vật thế này, nhất định phải có tuyệt đại hung hiểm!

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, từ từ ánh mắt bị một ít ngọn lửa màu trắng bên dưới tảng đá hấp dẫn. Vẻ bề ngoài của nó không khác gì ngọn lửa trong suốt, tựa hồ là cùng một loại. Chẳng qua lại nồng đặc hơn rất nhiều, có thể nói như đọng

lại.

Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa! Nguyên lai chính là nó!

Khi đem đặc thù của ngọn lửa này so sánh với hình ảnh bên trong đầu mình, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tia kinh dị, trong lòng mơ hồ hiểu được chút ít.

Loại vật tiên thiên này, nhất định đã tồn tại từ khi Thái Cổ hồng hoang mới bắt đầu. Chẳng qua Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bị Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp, vì vậy không hề bị người phát giác. Mười mấy vạn năm trôi qua, Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa lại được tẩm bổ biến thành cường đại, rốt cục Ngũ Sắc Thần Thạch không áp chế nổi, vì vậy mới xuất hiện dị trạng liên tục nơi này.

Nhưng điều này cũng không phải nói Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa mạnh mẽ hơn Ngũ Sắc Thần Thạch. Chỉ từ hình ảnh Ngũ Sắc Thần Thạch bị thiêu đốt mười mấy vạn năm, nhưng vẫn lù lù bất động liền biết được sự bất phàm. Chứng qua là vì vật này không phải đồ vật dùng áp chế Tiên Thiên Linh Hỏa, lại chưa từng sinh ra linh thức, có được linh lực khổng lồ trong thân thể nhưng không cách nào phát huy sử dụng.

Linh Hỏa tuy không phải hỏa chủng đứng đầu đương thời, nhưng ở thế giới hồng hoang đã cực kỳ nổi danh. So với Kiền Li Chân Diễm cùng Nguyệt Hỏa Chân Viêm thật không biết mạnh hơn bao nhiêu. Chẳng qua vật này hôm nay ta chưa đủ sức luyện hóa mà thôi.

Nhạc Vũ do dự một thoáng, lại hướng Ngũ Sắc Thần Thạch vọt tới. Trọng lượng của vật này nhất định không giống như Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, mặc dù còn chưa bằng, nhưng là tiên thiên linh vật thế gian hiếm thấy. Nếu dùng biện pháp tầm thường nhất định không thể thu nhiếp trong tay. Bất quá ngay vừa rồi Nhạc Vũ đã nghĩ ra được một loại phương pháp tuyệt diệu, đem hai vật này tạm thời thu lấy, thậm chí còn có thể mượn lực.

Mặc dù viêm lực nơi này cũng cực kỳ lợi hại, tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa chắc có thể toàn thân thối lui. Bất quá hắn tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, trong tay có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, đủ đối kháng tuyệt đại đa số Linh Hỏa. Nếu Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa có được uy năng như trong sách thuật lại, như vậy chỉ cần ty chân nhanh nhẹn khéo léo một chút cũng không cần quá sợ hãi.

Hắn cũng không dám dùng tốc độ quá nhanh, thật cẩn thận bước chậm dò xét. Khi hắn xông vào gần tám mươi thước, trong lòng hắn đã dần nắm chắc, cho tới hiện tại hắn vẫn chưa phát hiện có điều gì dị thường. Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trong tay vẫn vô cùng băng hàn, hiển nhiên hỏa lực xa xa còn chưa tới mức cực hạn.

Nhưng chỉ tích tắc sau, sắc mặt Nhạc Vũ liền trắng bệch như tờ giấy. Nguyên từ lực hộ thân đột nhiên rối loạn một trận liền giải tán ra. Ngọn lửa trong suốt trong nháy mắt liền đốt sạch quần áo trên người hắn, thẳng đốt da thịt của hắn. Nhạc Vũ không cách nào tiếp tục đem hỏa lực truyền vào bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, chỉ có hỏa hệ phù trận bên trong đan điền tự động vận chuyển, đem viêm lực thâm nhập vào trong cơ thể hắn hấp thu.

Không xong, lần này thật sai lầm lớn! Thật không biết Tiên Thiên Du Suất Luật Chân Viêm lại có khả năng đốt cháy linh hồn! Vì sao trong sách chưa từng nhắc qua? Chẳng lẽ cực kỳ khó gặp? Thật phải nghĩ ra, tin vào sách vở không bằng không tin, vật này chỉ sợ ngay cả người viết sách cũng chưa từng nhìn thấy.

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng hối hận, lần này thần hồn của hắn sắp bị ngọn lửa màu trắng kia đốt cháy, cho dù hắn muốn bảo vệ tâm thần cũng không còn kịp, căn bản vô lực khống chế Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trong tay. Thậm chí hắn cũng không cách nào sử dụng Thông U Định Minh Châu cùng những linh vật khác trong giới chỉ. Mà Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết mặc dù có khả năng tự động thu nạp viêm lực, nhưng cuối cùng vẫn có cực hạn, có thể sẽ mất thăng bằng thủy hỏa, thân thể bạo liệt hoặc bị Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa đốt thành tro tàn.

Khổ rồi! Lần này chẳng lẽ phải chết ở chỗ này hay sao? May mắn đã cải tạo xong linh thể cho ba người Nhiễm Lực, với tư chất của họ ngày sau nhất định sẽ được tông môn chiếu cố.

Nhạc Vũ còn đang cười khổ nghĩ tới hậu sự, đột nhiên chỉ cảm thấy Thông U Định Minh Châu trước ngực chấn động lên kịch liệt, ngay sau đó truyền đến không gian ba động.

Là Chiến Tuyết, nàng tới sao?

Ngay khi trong lòng hắn còn đang kinh ngạc, tiếp theo chuyển thành ảm đạm.

Cho dù Chiến Tuyết tới đây lại có ích lợi gì? Trong tay nàng tuy có hai thanh huyền binh, là vật kháng hỏa, nhưng đến cũng như không. Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa ngay cả vu lực cũng không thể chống lại, dù nàng có tới cũng sẽ rơi vào hậu quả giống như hắn. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Quả nhiên trong tích tắc một bóng người thướt tha mềm mại từ sau hắn bay ra, trong nháy mắt bộ quần áo trắng tinh liền bị Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa thiêu thành tro tàn.

Nhưng ngay khi ngọn lửa trong suốt vừa nhập vào thân thể nàng, Chiến Tuyết đã từ phía sau ôm lấy Nhạc Vũ, sau đó một cỗ vu lực cường đại liền bảo vệ lấy thần hồn hắn.

Nhạc Vũ vô cùng mừng rỡ, vội vàng thúc giục Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bảo vệ hai người, vừa mới thở ra một hơi, hắn liền cảm giác được da thịt trơn như tơ lụa đang dán sát sau lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 417: Tử khí kỳ dị

Thanh âm nhịp tim đập thật nhanh có thể nghe được rõ ràng, hương thơm như hoa lan kích thích tâm thần Nhạc Vũ, vẻ mặt hắn đột nhiên hoảng hốt, chỉ thoáng chốc mới nhớ lại bản thân còn đang ở trong hiểm cảnh.

Cũng may thần hồn Chiến Tuyết được Thất Sát U Minh Thảo gia trì, có thể chịu đựng được nhiệt độ của Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, có được vu lực bảo vệ, ta có thể miễn cưỡng chống đỡ. Nhưng quả thật…

Nhớ tới tình hình vừa rồi, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy sợ hãi. Kế tiếp hắn càng thêm cẩn thận dò xét không còn hung hiểm gì khác, mới xông tới gần Ngũ Sắc Thần Thạch.

Ngay sau đó sắc mặt Nhạc Vũ lại biến đổi, hắn cảm giác Hỗn Nguyên Ngũ Hành Phù Trận bên trong cơ thể mình rung chuyển, tựa hồ bị thứ gì đó hấp dẫn, sau một lát mới dần dần bình ổn trở lại.

Kỳ quái! Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Tức Nhưỡng, Hỗn Nguyên Như Ý Thần Sa đều là bảo bối thổ hệ kiêm không gian dị lực, làm sao lại sinh ra phản ứng với Ngũ Sắc Thần Quang mà ta tu luyện?

Ý niệm chỉ lướt qua trong đầu Nhạc Vũ, lúc này hắn đang nhích tới gần Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, hỏa lực đã gia tăng lên mấy vạn độ, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn có thể chống đỡ, nhưng vấn đề là với pháp lực của Nhạc Vũ, có chút không chống đỡ nổi, huống chi vật này còn có cách khác sử dụng.

Không còn kịp suy tư về chuyện này, trong tay Nhạc Vũ kết thành ấn quyết, sau đó đem hết toàn lực ném Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn ra ngoài. Đợi đến khi nó rơi xuống đất, liền thúc giục nó biến lớn tới phương viên vài mẫu, lại đánh tiếp ấn quyết, khởi động toàn bộ linh trận bên trong. Ngay lập tức bên dưới Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn liền xuất hiện một khoảng trống khổng lồ.

Ngọc Hoàng Tông muốn tiếp tục thu nạp Vẫn Trầm Tinh Thạch để hoàn thiện

bảo vật này, không ngờ đến cuối cùng lại tiện nghi cho ta!

Ngay khi khoảng trống kia tăng lớn, Nhạc Vũ trực tiếp chỉ huy Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bay lên bao bọc lấy Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa toàn bộ thu vào. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Với pháp thuật của hắn hiện tại, muốn đi thu hai đồ vật này cũng không cần nghĩ tới. Nhưng không ngăn được hắn dùng một đồ vật khác trực tiếp bọc lấy hai món đồ vật kia.

Kế tiếp bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, Ngũ Sắc Thần Thạch không hề có chút phản ứng gì, đoàn bạch sắc hỏa diễm lại bỗng nhiên bắt đầu cuồng bạo như muốn đem Vẫn Trầm Tinh Thạch luyện hóa thành nham tương. Chẳng qua bị Ngũ Sắc Thần Thạch áp chế, trong khoảnh khắc không thể đốt cháy Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, chẳng qua mười đại trận bố trí bên trong đều bị dao động.

Nhưng hiện tại Nhạc Vũ chẳng những không kinh sợ mà còn cảm thấy mừng rỡ! Hắn ngồi xếp bằng trước mặt Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, tinh mang trong mắt lóe lên.

Chiến Tuyết! Việc hoàn thiện linh trận có thể tạm dừng, tới giúp ta một tay trước đã.

Chiến Tuyết liền hiểu, lấy một đạo thần niệm liên lạc thần hồn Nhạc Vũ.

Một bộ phận khác nàng lại tiếp tục khống chế linh trận còn chưa hoàn thành bên trong thần quốc của nàng.

Vào lúc này Nhạc Vũ liền tìm được cảm giác lúc hắn sử dụng quang não của kiếp trước. Mỗi khi gặp phải vấn đề giải toán thật lớn, hắn trực tiếp ném cho Chiến Tuyết, sau đó không bao lâu liền có kết quả.

Ước chừng khoảng nửa ngày thời gian, tất cả linh trận mấu chốt bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã bị hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Kể từ khi lấy được vật này tới tay, hắn từng cẩn thận nghiên cứu qua, ít nhất đã lĩnh hội hơn phân nửa chức năng cùng nguyên lý của linh trận bên trong. Vào

lúc này lại có sự giúp đỡ của Chiến Tuyết, ngay cả bộ phận còn chưa rõ ràng còn lại cũng liền nhanh chóng thông suốt. Linh trận bên trong đã được người của Ngọc Hoàng Tông bỏ ra một phen tâm huyết, rốt cục lại không đến nỗi phức tạp như Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông Trận, vì thế trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã có thể hoàn thành việc phân tích.

Hắc! Không trách được có tên là Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Sau khi hấp thu năm mươi vạn thạch Vẫn Trầm Tinh Thạch, còn thu chân long mười một cấp làm khí linh mới hoàn toàn luyện thành! Thu nhập hồn phách chân long càng tốt, phẩm chất bảo vật lại càng tốt. Nếu đạt tới thập tam giai, thậm chí có thể đột phá siêu giai.

Trong lòng Nhạc Vũ cười nhẹ một tiếng, sau đó nhanh chóng tính toán theo công thức, thời gian dần qua trong đầu hắn lần lượt xuất hiện từng hình ảnh trận đồ mới.

Vật này đã được hắn xem như đồ vật dung nạp cất giữ hai món đồ vật hi thế trân bảo, nếu vẫn dùng trận đồ lúc trước tự nhiên có chút ít không thích hợp. Lại nói có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, vượt xa mười mấy vạn Vẫn Trầm Tinh Thạch. Nếu không nghĩ biện pháp mượn lực lượng của nó, chẳng phải thật đáng tiếc.

Nhớ tới trận pháp giam cầm long hồn, bên trong Tử Vân tiên phủ còn có hai long hồn cấp bậc yêu tiên. Nhưng nếu dùng linh trận của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn chứa đựng, hơn phân nửa sẽ bị tan vỡ.

Khoảng chừng hai mươi ngày sau, Nhạc Vũ rốt cục mở mắt. Hai tay hắn diễn biến thành Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn, bắt đầu sửa đổi linh trận bên trong. Vẫn Trầm Tinh Thạch vốn chịu nhiệt, ngay cả Ngọc Hoàng Tông cũng không cách nào đem luyện hóa. Khi Nhạc Vũ cố ý đi thăm dò chân tướng món bảo vật này, hắn mới biết được phương pháp xử lý của Ngọc Hoàng Tông đối với bảo vật này thật ra chỉ là thô thiển, lúc ấy bọn họ chiếm được một viên Vẫn Trầm Tinh Thạch cực lớn nhưng hao tốn công phu thật nhiều năm mò mẫm, trút ra toàn bộ linh thạch tồn trữ bố trí linh trận bên trong sau đó từng bước chế thành bảo vật trước mắt.

Nhạc Vũ cũng chỉ bất đắc dĩ tạm thời sử dụng. Giờ khắc này bên trong còn có Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa tồn tại, tuy thiếu chút nữa đã hòa tan được Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, nhưng cũng giúp cho hắn cơ hội tinh luyện

bảo vật này.

Dựa theo đồ hình cấu tạo bên trong đầu hắn, Nhạc Vũ tiến hành sửa đổi đại trận bên trong từng chút một. Vừa khiến cho đại trận không bị hỏng mất, lại cần phải sửa đổi lại tác dụng, tăng cường linh lực. Gần đây những linh thạch phẩm chất cao Nhạc Vũ lấy được điên cuồng trút hết vào bên trong, thậm chí cả năm viên nhất phẩm linh thạch Nhạc Vũ cũng thoáng cải tạo, lấy hết tạp chất, khắc vào mười pháp trận trọng yếu, đặt bên cạnh Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch.

Năm viên nhất phẩm linh thạch vốn có thể sử dụng thật tốt, có thêm đầy đủ linh tài thượng hạng, dù pháp bảo nhất phẩm cũng có thể chế tạo ra. Giờ phút này lại đem ra làm vật giam cầm Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, bản thân năm viên nhất phẩm linh thạch không có loại năng lực này, nhưng có thể rút ra lực lượng của Ngũ Sắc Thần Thạch áp chế bạch sắc hỏa diễm, thậm chí có thể dẫn xuất ra một phần lực lượng rót vào linh trận khác, khiến cho uy năng của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tăng thêm rất nhiều.

Đợi đến khi đại trận hoàn toàn hoàn thành, nhiệt độ mặt ngoài Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bắt đầu từ từ tiêu tán, khôi phục lại vẻ lạnh băng lúc đầu. Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bên trong mặc dù vẫn đang thiêu đốt hừng hực, nhưng chỉ giới hạn ở bộ phận trọng yếu nhất của pháp bảo trước mắt.

Nhạc Vũ thi triển pháp quyết, đem pháp bảo co rút lại, thoáng do dự mới đưa tay nắm lấy. Ngay lập tức sắc mặt hắn xanh tím, không hề nhấc lên được nửa tấc, ngược lại cả người hắn bị rớt luôn xuống đất.

Buông Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, ngay lúc này pháp bảo liền rơi vào bên trong tầng sâu nham tương, suốt năm ngàn trượng bên dưới. Cũng may nơi này cùng địa tâm ngăn cách, phía dưới là một tầng nham thạch thật dày.

Đợi đến khi Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bị thu giữ, nham tương dần dần biến thành lạnh cứng, độ nóng hơn ngàn độ với thể chất của Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết vẫn còn có thể chống đỡ nổi.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch chỉ rộng chừng hai mươi trượng mà thôi, vì sao lại nặng đến như thế? Ta đã bỏ vào mấy trăm viên tam tứ phẩm linh thạch, tăng thêm phẩm cấp linh trận, đoán chừng ít nhất phải giảm bớt bốn mươi vạn thạch lực, nhưng không ngờ vẫn không cầm lên nổi.

Nhạc Vũ buông tay ra, sau đó trợn mắt nhìn pháp bảo trước mặt, trong lòng mờ mịt. Hắn thiên tính vạn tính, cũng không nghĩ tới sức nặng của Ngũ Sắc Thần Thạch lại biến thái đến như thế. Hơn nữa hắn còn có loại dự cảm, cho dù hắn trang bị thêm đại trận giảm bớt sức nặng chỉ sợ cũng không nhấc lên nổi.

Nghĩ tới đây Nhạc Vũ cảm thấy buồn cười, mặc dù hắn có thể tính toán đem hai bảo vật kia đồng thời thu về thì thế nào? Đừng nói không cách nào cầm lên, dĩ nhiên sẽ không cách nào mang đi, càng không khả năng đặt vào bên trong giới chỉ. Chỉ sợ cho dù không gian vững chắc thế nào, vẫn không cách nào dung nạp được nó.

Ta đã quên mất, lúc trước linh lực của Ngũ Sắc Thần Thạch nội liễm, vì thế Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa mới có thể nâng đỡ nó. Lúc này ta rút thổ linh lực ra ngoài, tuy chế trụ được hỏa lực, nhưng cũng khiến cho lực lượng của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tăng thêm mấy lần. Đây chính xác là tiền mất tật mang, tịch thu không được Ngũ Sắc Thần Thạch, ngược lại còn mất luôn pháp bảo hộ thân. Chẳng lẽ bắt buộc phải đặt nó ở đây hay sao? Vật này quá nặng, chỉ sợ không bao lâu sẽ chìm vào trong địa tâm mất thôi.

Nhạc Vũ vạn phần không cam tâm, lại đem hồn thức thăm dò vào bên trong. Hắn cố gắng nghĩ biện pháp còn có cách nào thu lại nữa hay không. Cuối cùng thật sự bất đắc dĩ, dứt khoát phát động năng lực phân tích cố gắng phân tích kết cấu của Ngũ Sắc Thần Thạch.

Bảo vật thổ hệ này được sinh ra lúc hỗn độn sơ khai! Nhất định phải hàm chứa huyền bí vũ trụ, cho dù có thể phân tích được một phần ngàn bên trong, hoặc một phần vạn, đối với Diễn Thiên Châu nhất định sẽ giúp ích thật lớn! Thử xem một lần không có gì thiệt hại.

Ngay khi hồn thức cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của Nhạc Vũ vừa chạm tới Ngũ Sắc Thần Thạch, sắc mặt hắn liền biến thành cực kỳ đặc sắc. Năng lực của hắn hoàn toàn không làm gì được nó, nhưng lại hiện lên một đoàn năng lượng lưu năm màu, còn có một đoàn mây tím nghịch lưu tràn tới, chui vào trong cơ thể hắn, sau đó xông thẳng vào đan điền.

Đây là vật gì?

Nhạc Vũ hơi cau mày, chẳng qua theo bản năng cảm giác thân thể chợt nhẹ hơn, vội vàng nội thị đan điền, phát giác đoàn mây tím đang chui vào bộ phận trọng

yếu nhất bên trong Ngũ Hành Phù Trận. Hắn dùng hồn thức tìm tòi, liền cảm thấy hoảng sợ, một cỗ khí tức cùng năng lượng bàng bạc nội liễm cực điểm đang mãnh liệt tràn ngập bên trong, hơn nữa còn tràn đầy sinh cơ bừng bừng, cho Nhạc Vũ cảm giác như là bổn nguyên của vạn vật.

Nhạc Vũ lắc đầu bỏ qua ý nghĩ buồn cười này, sau đó bắt đầu quan sát năng lượng ngũ sắc quang mang kia.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 418: Phúc họa khó lường

Đó là một luồng ngũ hành năng lượng vô cùng tinh thuần, kèm theo một vầng mây tím bao phủ bên ngoài, vừa giống như linh lực lại vừa như không. So với nguyên lực đơn thuộc tính của những người như Phong Hàn cùng Lam Túy Tuệ lại có vài phần tương tự.

Ngay khi năng lượng này vừa tiến vào bên trong đan điền của hắn, từ trung ương Ngũ Hành Phù Trận liền lan tràn hơn ngàn tổ linh phù, tràn ngập bên trong phù trận. Hình thức kia Nhạc Vũ còn chưa từng gặp được bên chỗ Sơ Tam, khiến cho Kim Đan của hắn cũng biến thành màu tím.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, vội vàng nội thị khắp toàn thân, lại không ngừng vận chuyển pháp lực. Cho đến khi xác định không có gì không ổn, cũng không nhiều hơn thứ gì hay ít hơn thứ gì, lúc này mới nhẹ nhõm trở lại.

Tựa hồ không có gì ích lợi cũng không có chỗ xấu nào. Đoàn năng lượng kia tựa hồ theo tử khí mà sinh ra. Hơn ngàn tổ linh phù kia cũng từ năng lượng ngũ hành cấu tạo, tựa hồ là thu nạp ngũ hành linh lực dùng tẩm bổ tử khí kia.

Nhạc Vũ thử thăm dò đánh ra Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, khi mấy chục đạo xung điện bắn ra, hắn liền cười khổ lắc đầu. Vô luận là uy lực hay tốc độ, xung điện cũng không có vẻ đột phá, chẳng qua chỉ gia tăng thêm một thành trên cơ sở có sẵn. Mặc dù xem như là chuyện tốt, nhưng nếu bên trong đan điền của mình đột nhiên có vị khách nhân không mời mà đến, Nhạc Vũ thật sự không cách nào cao hứng nổi. Hắn cảm giác bên trong thân thể của mình giống như tùy thời mang theo một quả bom.

Lại nói, đây rốt cục là thứ gì? Có thể dựa vào Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, hệ thống trí năng phụ trợ của ta cũng không phân tích được, chỉ sợ chính là vật tiên thiên đã có từ thời thượng cổ hồng hoang. Nhưng đối với tương lai của mình rốt cục có thể tạo được tác dụng thế nào, thật sự khó nói! Nói không chừng chỉ là vật ký sinh trùng, khi trưởng thành đến trình độ nào đó, lại khiến cho thân thể chủ nhân chịu đựng khổ sở.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ vô cùng ảo não, hắn cố gắng đuổi đi đoàn mây tím kia, nhưng phát hiện nó nằm bên cạnh ngũ hành năng lượng, bên trong Ngũ Hành Phù Trận phảng phất giống như đã mọc rễ, không hề nhúc nhích. Hơn nữa cộng thêm Ngũ Hành chân khí của Nhạc Vũ, ở trong chất lượng tự hồ không hề ảnh hưởng gì, thường thường vừa mới nhích tới gần thì nó đã giải tán.

Chính mình đã không còn cách nào, chẳng lẽ phải đi tìm chưởng giáo chân nhân bọn họ nghĩ biện pháp? Bỏ đi, vật này kỳ lạ như vậy, cho dù tu sĩ Nguyên Anh chỉ sợ cũng không biết là gì. Trước mắt chỉ có thể đề cao tu vi rồi tính toán tiếp theo vậy.

Nhạc Vũ âm thầm thở dài, mở mắt lại phát ra một tiếng kinh dị, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng. Hắn chỉ cảm thấy thần hồn của mình cùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn có một loại liên lạc cực kỳ huyền diệu. Sau đó pháp bảo mà hắn dù đem hết toàn lực cũng không thể di động, hiện tại chỉ theo tâm niệm của hắn liền xoay tròn chuyển động tới trước người hắn.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ đoàn mây tím có quan hệ tới năng lượng ngũ hành? Làm sao viên Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch này phảng phất giống như đã bị ta hồn luyện?

Hắn đặt trong tay thưởng thức một lát, lại dùng pháp lực điều khiển biến hóa lớn nhỏ, Nhạc Vũ cảm thấy điều khiển thật như ý. Hắn trầm ngâm một thoáng, lại biến hóa khôi phục như thường, cầm vào trong tay, trong lòng hắn vô cùng vui mừng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã nặng hơn trăm vạn thạch. Nếu thả ra, kết nối với Hạ Cơ sơn, thật dễ dàng đè sập cả ngọn núi, có thể nói đã xa xa vượt khỏi ý nghĩ tấn thăng thành pháp bảo nhất phẩm. Nếu mượn thêm thổ linh lực bên trong Ngũ Sắc Thần Thạch, nguyên từ lực càng phát ra mạnh mẽ.

Hiện tại điều khiển không còn trở ngại, ít nhất có thể phát huy ra ba thành uy lực của nó. Nhưng trong đoạn thời gian dài còn có thể trở thành bảo vật hộ thân mạnh mẽ nhất của hắn, uy lực còn muốn vượt qua cả Ngũ Sắc Thần Quang. Có được vật này, chỉ cần không gặp phải Nguyên Anh tu sĩ chân chính, hắn liền đủ để tự vệ. Những người bị nguyên từ lực của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bao

phủ, nếu có thể chạy trốn thì cũng thôi, nếu không bị hơn trăm vạn thạch lực đè xuống, cho dù có được thân chân long mười lăm cấp cũng đủ bị đè ép thành bụi phấn.

Về phần đoàn mây tím, dù vẫn là gút mắt trong lòng hắn, nhưng cuối cùng lại biến thành nửa lo nửa mừng trong lòng hắn, trước mắt còn cho hắn chỗ tốt không nhỏ.

Đem Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thu vào trong giới chỉ, xác định không làm cho giới chỉ bị sụp đổ, Nhạc Vũ mới quay đầu nhìn Chiến Tuyết còn đang hộ pháp cho mình, nhưng đầu của nàng lại liếc nhìn sang bên, không dám đối mặt hắn.

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó trong nháy mắt sực tỉnh lại. Hắn phát giác mình vẫn hoàn toàn trần trụi, hắn chỉ lo chuyên tâm thu Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, nên cũng chưa kịp mặc lại y phục.

Hắn khẽ mỉm cười, lấy ra một đạo bào choàng lên người, kỳ quái nhìn Chiến Tuyết:

Vì sao lại đúng lúc chạy tới?

Chiến Tuyết nghe vậy sắc mặt đỏ bừng quay sang nhìn hắn, trong mắt lộ ra vài phần thấp thỏm:

Vì vu lực của ta gia trì trên người thiếu gia, mới vừa rồi cảm giác thiếu gia gặp nguy hiểm nên liền chạy tới. Thiếu gia không trách chứ?

Nhạc Vũ cau mày, hắn thầm nghĩ thì ra Chiến Tuyết từ hồn niệm có thể nhận ra được vị trí của hắn, xem ra hắn lưu lại hồn niệm trên người nàng đúng thật là không sai! Hắn cũng không phải lo lắng Chiến Tuyết phản bội, chẳng qua hắn vì muốn bảo hiểm mà thôi.

Thật không biết bên chỗ Thượng Ngạn hôm nay thế nào? Trữ Vân có đánh chủ ý gì với Nhạc gia thành hay không? Hôm nay đã trở mặt với Băng Nguyệt Tông, chuyện hắn tru diệt Lam Túy Tuệ bên trong Tử Vân tiên phủ đã không cần phải giấu diếm. Vô luận Trữ Vân quay về Thái Huyền Tông hay đi Nhạc gia thành tìm tộc nhân của mình phiền toái, đều là ngày chết của hắn!

Lại nói, mấy tháng trước cũng là nhờ Chiến Tuyết kịp thời chạy tới.

Những ý niệm này xoay chuyển thật nhanh trong đầu Nhạc Vũ, nhưng trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười, vỗ vỗ đầu Chiến Tuyết nói:

Hắc! Làm tốt lắm, lần này nhờ có Tuyết nhi mới giữ được một mạng! Bằng không nếu chết trong ngọn lửa kia, muốn chuyển thế cũng không thể nào.

Trên mặt Chiến Tuyết hiện lên vẻ đỏ ửng, trái tim không ngừng nhảy mạnh trong lồng ngực. Nàng không biết nói ra lời khiêm tốn, chẳng qua ánh mắt long lanh nhìn thiếu niên trước mắt, sóng mắt lăn tăn, vô cùng động lòng người.

Giờ phút này trong lòng Nhạc Vũ giống như bị ngọn chùy nặng đánh trúng, nụ cười từ từ biến dạng. Một lúc lâu hắn mới hồi phục lại tinh thần, sau đó lúng túng cười cười, chạy thẳng về phía trước. Giờ phút này hắn cũng không dám tiếp tục nhìn thẳng Chiến Tuyết, trong lòng âm thầm mắng bản thân mình, đối với sư phụ mình động tâm thì cũng thôi đi, hôm nay ngay cả Chiến Tuyết cũng không chịu bỏ qua.

Nhưng khi nhớ tới việc mấy tháng trước từng nhìn thấy thân thể trần trụi của Chiến Tuyết ôm chặt lấy mình, trong lòng Nhạc Vũ rung động, vô ý thức liếm môi.

Một lần nữa bay lên bầu trời Hạ Cơ sơn, đưa mắt quan sát bên dưới. Nhạc Vũ liền nhìn ra được cảm giác không phối hợp mãnh liệt khi trước đã hoàn toàn biến mất. Sau khi mất đi việc trấn áp Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, địa hỏa dung nham bên dưới đã quay trở về độ nóng bình thường. Cả đại trận cũng không cần phân phối bớt lực lượng tiến hành áp chế, pháp trận quanh mười ba ngọn núi đều tăng cường trên diện rộng.

Khóa quanh các ngọn núi, lực lượng thông linh, đây mới là uy năng nên có của Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông đại trận!

Nhạc Vũ hài lòng gật đầu, trong nội tâm liền tính toán, chốc lát sau cảm thấy không còn gì không ổn, lúc này mới bay xuống đỉnh núi. Khi vừa tới bên ngoài nơi ở, chỉ thấy Sơ Tam cùng Đào Chính đang giằng co xa xa, vẻ mặt Đào Chính thật bất đắc dĩ. Nhạc Vũ thúc giục Cự Quang kiếm gia tốc bay tới bên cạnh Đào Chính hạ xuống, sau đó lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

Đào sư thúc tổ có chuyện tìm ta?

Đào Chính thoáng kinh ngạc, gương mặt chợt nhẹ nhàng xoay người nói:

Không có việc gì gấp, chẳng qua mấy tháng không gặp mặt tiểu Vũ ngươi nên mới muốn qua đây thăm mà thôi, nhưng linh sủng của ngươi cứ ngăn cản không cho vào. Tiểu Vũ, mấy tháng nay ngươi không có mặt trong Hạ Cơ sơn?

Nguyên lai là chuyện này! Sư thúc tổ quá lo lắng, mấy tháng nay đệ tử đều ở dưới chân núi Hạ Cơ.

Thấy khuôn mặt nghi hoặc của Đào Chính, trong nội tâm Nhạc Vũ cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

Đều do đệ tử đã không báo trước với ngài. Mấy tháng nay thật ra đệ tử luôn ở dưới chân núi chữa trị linh trận. Đào sư thúc tổ hẳn nên phát hiện ra được mới phải.

Đào Chính nghe vậy hơi nhướng mày, biết Nhạc Vũ không nói dối. Không lâu trước, cả đại trận hộ sơn quả thật thoáng rung chuyển, nhưng rốt cục có được bao nhiêu hiệu quả, phải đợi đến lúc chiến đấu mới có thể nhìn ra.

Hắn thoải mái cười một tiếng, tùy ý mắng vài câu, lại dặn dò tình huống lúc này đặc thù không được xem nhẹ, hơn nữa chuyện tại Hạ Cơ sơn cũng phải hao phí chút tâm tư, sau đó xoay người rời đi.

Đợi đến khi thân ảnh Đào Chính hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, Nhạc Vũ lại nhét một viên Nhập Đạo đan vào miệng Sơ Tam xem như làm phần thưởng. Khi hắn hoàn toàn lo việc thu thập Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, Sơ Tam phải ngăn cản Đào Chính hơn mười ngày thời gian, xem như thật cực khổ.

Khi hắn bước vào trong đình viện, trên mặt lại thêm vài phần mừng rỡ.

Nhiễm Lực bọn họ thật đúng là nhân tài đáng đào tạo. Mặc dù ta không có mặt tại đây nhưng vẫn cố gắng tu hành, chưa từng chậm trễ. Nếu như đã hoàn toàn cải tạo xong linh thể, như vậy kế tiếp nên chỉ đạo họ tu hành được rồi, còn có ta cùng Chiến Tuyết…

Nhớ tới Chiến Tuyết, sắc mặt Nhạc Vũ chợt ngây ra. Kể từ khi từ Tử Vân tiên phủ trở về, hắn đã trễ nãi mấy tháng thời gian, hiện tại nên ra sức tiến triển thêm, đặc biệt dược dịch rèn luyện thân thể tầng thứ hai cho tới bây giờ còn chưa từng sử dụng, thật sự không nên. Lại thêm tầng thứ tư của Ngũ Sắc Thần Quang, đồng dạng không thể tiếp tục kéo dài.

Cách Hạ Cơ sơn mười mấy vạn dặm, trên một ngọn núi nhỏ cách Nhạc gia thành không xa, Thượng Ngạn đang đứng ngây ra, hai mắt vô thần nhìn xuống tòa thành thị bên dưới.

- Mới thời gian ngắn ngủi vài tháng, Nhạc gia thành lại đông đúc như vậy. Nhân khẩu tăng thêm mấy vạn, càng có hơn vạn võ sư. Nghe nói trước kia chỉ là một tòa thành nhỏ chỉ mười mấy vạn người, hiện tại đã có xu thế vượt cả Lê thành, quả nhiên là một người đắc đạo, gà chó cùng lên trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 419: Cái chết của Trữ Vân

Nơi ở của Thượng Ngạn là một gian nhà tranh bốn bề trống trải. Giờ phút này cơn mưa đổ xuống, mặc dù với tu vi của hắn sẽ không đến nỗi để bản thân mình bị xối ướt, nhưng một mình sống tại nơi này trong lòng vẫn có cảm giác thê lương cô tịch.

Hắc! Vốn ở địa phương dư thừa linh lực đã quen, đi tới loại địa phương này cảm giác giống như cá mắc cạn!

Thượng Ngạn cười tự giễu, bỏ một viên linh đan vào miệng sau đó lặng yên vận công pháp tiêu hóa dược lực. Trước khi hắn rời khỏi Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ đã cho hắn vô số linh đan, đủ sử dụng trong mười mấy năm, mặc dù không có linh lực bổ sung cũng không thành vấn đề. Chẳng qua với một người tu chân đã sinh sống mấy chục năm ở vùng linh mạch như Quảng Lăng sơn, thật sự khó quen thuộc với hoàn cảnh hiện tại.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Thượng Ngạn lại quét qua bên cạnh, nhìn vào con Kim Quan Hỏa Xà tên Đằng Huyền. Giờ phút này nó cũng nằm rũ đầu, bộ dáng uể oải vô vị. Xưa nay Đằng Xà thích sống ở nơi có lửa, hoặc là hoàn cảnh linh lực tràn đầy như Tử Vân tiên phủ. Ở nơi khỉ ho cò gáy như vậy tự nhiên không thể thích ứng.

Nghe trưởng bối sư môn nói qua, Kim Quan Hỏa Xà nếu thăng lên mười hai cấp, cơ hồ khẳng định tiến hóa thành Đằng Xà. Tông môn xem trọng nó chẳng kém gì Hoàng Huyết Khổng Tước, thật không biết Nhạc Vũ sư đệ làm sao đem nó thu phục, đây là thần thú cấp chín! Nếu là linh thú bình thường, sớm đã có thể biến hóa, tương đương Kim Đan cao thủ trong tu chân giới.

Trong lòng Thượng Ngạn vô cùng tò mò, với huyết mạch thần thú trung giai của Đằng Huyền, thậm chí có thể khiêu chiến cả Kim Đan đỉnh phong. Những tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể đánh một trận. Nếu không phải được đào tạo từ lúc mới sinh, muốn hàng phục được bậc thần thú này khó khăn thế nào liền có thể tưởng tượng.

Nhìn bộ dáng của Kim Quan Hỏa Xà, phảng phất như vừa kính vừa sợ đối với Nhạc Vũ, khi Nhạc Vũ ra lệnh nó đến hộ vệ Nhạc gia thành, so với chính hắn còn tận tâm tận lực hơn nhiều, trong những linh sủng thần thú làm được như vậy đúng là hiếm thấy.

Ngay lúc này Đằng Huyền bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn về nơi xa.

Chân mày Thượng Ngạn chợt giật mạnh, gương mặt hiện lên vẻ cảnh giác. Hắn biết linh thức của Đằng Huyền hơn xa mình, lần này nhất định đã phát hiện được gì.

Đằng sư đệ, phát hiện cái gì?

Ánh mắt của hắn nhìn về phương xa, ngay sau đó liền nhìn thấy một đoàn mây máu trên bầu trời đang nhanh chóng đánh tới nơi này, còn cách hơn trăm dặm liền ngửi được mùi vị huyết tinh mãnh liệt.

Chuyện gì xảy ra? Nhìn bộ dáng kia, chẳng lẽ chính là Huyết Hà công pháp? Trên đời này làm sao lại có người tu luyện loại pháp quyết tà đạo này? Hơn nữa tựa hồ đã thành tựu Huyết Tu La thân, tu luyện tới trình độ tương đương Kim Đan cảnh giới!

Ngay khi trong lòng Thượng Ngạn khiếp sợ khó tả, đoàn mây máu đã tới bầu trời, sau đó liền nghe được thanh âm giống như điên cuồng lại như giận dữ vang lên:

Nhạc Vũ! Ngươi giết sư muội của ta, làm hại chúng ta người không giống người, quỷ không giống quỷ! Hôm nay Trữ Vân liền giết toàn tộc của ngươi, phát tiết lửa hận! Ta đem tám mươi vạn mạng người nơi đây, luyện Huyết Hồn Phiên của ta!

Lời vừa rơi xuống, đoàn mây máu liền cuốn tới, đột nhiên đập xuống Nhạc gia thành bên dưới. Bất quá đúng ngay lúc này, đôi mắt Đằng Huyền chợt lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, trên sống lưng đầu tiên mở rộng đôi cánh màu hỏa hồng, thân thể dài hơn một trượng bay lên trời, trong thời gian ngắn đã bay lên bầu trời Nhạc gia thành. Ngay sau đó hỏa viêm quanh thân nó bay tứ tán, cơ hồ đem đoàn mây máu kia bao phủ.

Là cừu gia của Nhạc sư đệ sao? Xem ra Nhạc sư đệ đã sớm có dự đoán. Sở dĩ ban thưởng hai kiện pháp bảo hỏa thuộc tính, lại muốn đem Đằng Huyền đưa tới đây, chính là ứng đối Huyết Hà công pháp. Dùng Hỏa Linh Bảo ngăn đón kẻ địch, lại còn khắc chế! Nếu là bảo vật khác, thật chưa chắc ngăn trở được người này!

Trong lòng Thượng Ngạn khẽ động, không đi theo Đằng Huyền mà cao cao bay lên, bay lên tới độ cao hai vạn thước, sau đó tế ra viên Ly Hỏa Châu, cùng bình sứ hỏa hồng sắc. Ngay sau đó lại lấy một viên linh đan dùng thúc giục tiềm lực thân thể nuốt vào, đánh ra đạo phù liên tiếp, trong lòng thầm nghĩ:

Tuy Vũ sư đệ nói muốn nhờ ta bảo vệ Nhạc gia thành trong ba năm là được. Nhưng sư đệ đối với ta có ân huệ lớn lao, lần này nếu có cơ hội nên giúp sư đệ gạt bỏ hậu hoạn này cho thỏa đáng. Lấy Đằng sư đệ làm chủ, ta tới phụ trợ, phải có tám phần cơ hội.

Ngay khi hắn bắt tay chuẩn bị, đoàn mây máu đã từ trong hỏa diễm thoát thân ra, thanh âm kia điên cuồng hét lên:

Là vậy gì, cũng dám tới ngăn cản ta?

Lời tuy nói như thế, nhưng thanh âm mang theo vài phần kiêng kỵ. Hắn tránh xa Đằng Huyền, mấy lần muốn đánh xuống Nhạc gia thành cố gắng dùng cách hấp thực máu huyết người phàm bổ sung, tuy nhiên lại bị hỏa diễm bay đầy trời ngăn trở. Cuối cùng thanh âm kia phát ra tiếng hét điên cuồng, tất cả mây máu nhanh chóng hợp lại, ngưng tụ thành một thanh huyết đao dài chừng ba xích chém thẳng tới Kim Quan Hỏa Xà.

Vẻ nhạo báng trong mắt Đằng Huyền càng thêm nồng hậu, mơ hồ còn có chút đắc ý, mấy chục đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang tầng thứ năm đồng thời dâng lên, đánh thẳng tới huyết đao, ngay sau đó trong nháy mắt đã đem huyết đao tan rã hơn phân nửa, thân đao gần ba phần tư bị Thái Hạo Chân Viêm đốt cháy hóa thành tro bụi.

Một tiếng thét kinh hoàng vang dội thiên địa, trong giây lát đoàn máu liền hóa thành hàng ngàn hàng vạn điểm máu tứ tán chạy trốn, trong lúc gấp rút, Đằng Huyền chỉ kịp đốt cháy hơn phân nửa.

Nhưng ngay lúc một nửa điểm máu sắp thoát về chân trời xa xa, trên bầu trời lại truyền đến tiếng hừ lạnh:

Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy!

Ba trăm sáu mươi lăm đạo phù bỗng nhiên đồng thời phát động, đem toàn bộ vùng trời khóa chặt lại. Đoàn mây máu kia vừa đụng phải không chút khó khăn bị bắn ngược trở lại.

Chỉ trong thoáng chốc bị ngăn trở, Đằng Huyền từ phía sau đã theo sát bay tới. Lại một đoàn mây lửa phun ra, hàng vạn hàng ngàn điểm máu cuối cùng chỉ trốn ra được hơn ba ngàn giọt máu mà thôi.

Thanh âm kia lại phát ra tiếng hét lên điên cuồng:

Một tiểu đạo sĩ tu vi còn chưa tới Linh Hư cảnh đỉnh phong, thế nhưng cũng dám tới cản ta, ngươi muốn chết!

Những điểm máu lại lần nữa tụ tập thành một huyết châm sắc bén, thẳng tắp đâm về chỗ trống phía trước. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thượng Ngạn còn đang bị chấn động khí huyết, vừa rồi dốc toàn lực va chạm cũng làm hắn bị thương, lúc này hắn đè nén thương thế, thúc đẩy bình sứ màu đỏ như lửa. Từng đoàn ngọn lửa bắn ra đem huyết châm kia đốt hơn phân nửa, ngay sau đó trước khi huyết châm đến gần người, lại đem Ly Hỏa Châu ném ra, hóa thành một Hỏa Linh Thuẫn gắt gao bảo vệ trước người hắn.

Huyết châm thấy tình thế không ổn, vừa định tản ra thoát đi, Đằng Huyền đang tức giận, không cho phép người này lại chạy thoát khỏi tay nó lần nữa, trong miệng liền phun ra một đoàn ngọn lửa nóng hừng hực đem huyết châm bao phủ bên trong, không bao lâu đã đem huyết châm hoàn toàn luyện hóa.

Nhìn thấy được cảnh này, Thượng Ngạn thở ra một hơi, toàn thân nhất thời mệt tới cực điểm. Lần này hắn thúc giục linh đan, dù có thể giúp bản thân tăng lên tu vi trong thời gian ngắn, nhưng hắn phải trả giá cao, thật không phải chuyện đùa.

Cuối cùng đem người này trừ đi! Với thân thần thú cấp chín của Đằng sư đệ, cũng phải dùng mấy lần mới có thể hoàn toàn giết chết kẻ này. Huyết Hà công pháp đúng là không bình thường! Mới vừa rồi nghe người kia tự xưng là Trữ

Vân, chẳng lẽ chính là người của Thái Huyền Tông? Nói như vậy ban đầu Tĩnh Hải Tông lưu lại biệt phủ, quả nhiên rơi vào trong tay sư đệ. Thái Huyền Tông Mục Hi Ngọc cũng chết trong tay sư đệ. Giải trừ được họa lớn này, sư đệ có thể chuyên tâm lo chuyện chiến sự với Phù Sơn Tông.

Thượng Ngạn còn đang suy nghĩ, chợt thấy bên dưới cửa Nhạc gia thành có vài người ăn mặc trang phục hoa lệ, đi cùng một đoàn võ sư bảo vệ chung quanh ra khỏi cửa thành, hướng lên bầu trời quỳ lạy. Sau đó lại lớn tiếng kêu to, ý tứ đơn giản chỉ là mời họ vào thành gặp mặt. Thượng Ngạn nghe vậy trong lòng cười khổ, thầm nghĩ mình làm sao dám lên mặt với trưởng bối của Vũ sư đệ đây? Nhưng có chuyện hôm nay, hắn cùng Đằng Huyền thật khó tiếp tục đến gần Nhạc gia thành như trước.

Đột nhiên trước mặt hiện ra một vầng lửa che kín.

Chính là Đằng Huyền bay tới trước mặt của hắn, sau đó dùng ngọn lửa tạo thành một hàng chữ lớn.

Sau khi nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng Thượng Ngạn khẽ dao động:

Đằng sư đệ nói đúng. Vũ sư đệ muốn chúng ta bảo vệ Nhạc gia thành ba năm, đơn giản là vì muốn đề phòng tên Trữ Vân này. Hôm nay nếu người kia đã chết, vậy không cần tiếp tục canh giữ nơi đây. Nếu có thể trở về, cũng sẽ được điều tới Hạ Cơ sơn. Nhạc Vũ sư đệ thật mạnh mẽ, nhất định có thể bảo vệ ta chu toàn! Mấy chục năm sau, hoặc có cơ duyên tấn bước Kim Đan.

Trong lòng hắn vừa nghĩ tới đây, liền thả ra một thanh tiểu kiếm màu tím, hướng nơi xa bay đi. Thanh kiếm sẽ bay thẳng đến Quảng Lăng sơn, khi đó tự có sư huynh đệ chuyển giao cho Nhạc Vũ.

Ngay trong cùng một thời gian, trong một ngọn núi cách xa mấy vạn dặm, một đoàn mây máu cuồn cuộn, khí tức thật kinh khủng đột nhiên mở ra "đôi mắt".

Chuyện gì xảy ra? Ta lưu lại trong cơ thể người kia một đoàn linh hồn lạc ấn, làm sao lại biến mất không còn nữa, bị giết chết sao?

Theo một tiếng kinh dị, một mặt huyết kính nổi lên trong lòng núi, trong tích tắc liền đem hình ảnh phương vị linh hồn lạc ấn biến mất hiện ra bên trong.

Ân? Đây là chủng loại Đẳng Xà! Thế gian làm sao còn có loại Đẳng Xà sắp được tiến hóa đầy đủ như vậy?

Cặp huyết nhãn khổng lồ đầu tiên toát ra vài phần kiêng ky, nhìn chăm chú một lúc lâu, lại hừ lạnh một tiếng, tản đi pháp lực làm huyết kính biến mất.

Đáng tiếc! Tiểu tử kia cắn nuốt máu huyết của hai Nguyên Anh tu sĩ, còn bị người lưu lại mầm móng luyện hóa thành đại tu la hóa huyết thần đao, tiềm lực có thể nói thật khổng lồ. Ta vốn muốn đem người này đào tạo thành cảnh giới Đại Tu La Huyết Thân, sau đó giúp ta thoát khốn. Không ngờ cuối cùng lại phí mất một phen công phu.

Bất quá nếu thế gian này còn có thần vật như Kim Quan Hỏa Xà, chuyện ta thoát khốn càng thêm khẩn trương. Con thú này dường như đã bị người thuần hóa, biết nhờ nhân loại tu sĩ giúp đỡ, tốc độ tu hành hơn xa yêu thú bình thường. Nếu thật sự trưởng thành đến mười hai cấp, tiến hóa thành Đẳng Xà, như vậy thế gian lại có thêm một thần vật có thể khắc chế được lão phu.

Khi đôi huyết nhãn nhắm lại lần nữa, huyết khí cuồn cuộn liền dần dần trở thành bình thường, cả tòa ngọn núi hơn vạn trượng khôi phục lại như trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 420: Phù Sơn Tông dị động

Ngạo nghễ đứng trên bầu trời Hạ Cơ sơn, sắc mặt Nhạc Vũ thật chăm chú nhìn xuống phạm vi ngàn dặm bên dưới, từ sau khi tiến vào cảnh giới Kim Đan, thị lực của hắn đã tiến hóa thật lớn, cùng sự giúp ích của hệ thống trí năng phụ trợ, khiến cho cảnh trí sự vật trong vòng hai ba trăm dặm đều hiện rõ trong tầm mắt hắn. Mặc dù ngoài ngàn dặm vẫn thật mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được đường viền xa xa. Nếu phối hợp cùng linh thức, có thể dọ thám biết được hướng đi đại khái của đối phương, chỉ thấy bên phương xa có khoảng hơn ngàn người hội tụ trên một đỉnh núi, nhưng không thấy có ý tứ muốn tấn công.

Đã sắp có động tĩnh rồi sao? Tới thật nhanh!

Trong nội tâm Nhạc Vũ dị thường kinh ngạc, ngày đó hắn đánh ba người kia bị thương, ngoại trừ Giáo Hải, hai người còn lại cũng không thể khôi phục lại như ban đầu trong thời hạn nửa năm.

Thiếu hụt hai chiến lực Nguyên Anh trọng yếu như vậy, trừ phi đối phương lấy ra được hai mươi tên Kim Đan, nếu không quả quyết không thể nào là đối thủ của hắn cùng Chiến Tuyết. Trước kia hắn đã từng nghe nói, Phù Sơn Tông có bảy tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, chẳng qua Kim Đan cùng Nguyên Anh chênh lệch quá mức khổng lồ, trừ phi Phù Sơn Tông cũng có được bảo vật Thất Khiếu Kim Đan giống như hắn.

Rốt cục Phù Sơn Tông có chủ ý gì? Chẳng lẽ bọn hắn đang quan sát linh trận nơi này?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại bay tới sáu trăm dặm phía trước, cẩn thận cảm giác linh lực biến hóa. Đợi đến ba canh giờ sau, hắn lạnh lùng cười một tiếng, không chút do dự xoay người bay trở về chân núi Hạ Cơ sơn.

Đúng là không ngoài dự liệu, người của Phù Sơn Tông đang bày trận. Tuy không thể đến gần xác định đó là linh trận gì, nhưng Nhạc Vũ đã ước chừng là loại linh trận không dùng đả thương người hay phòng ngự. Hắn là dùng suy đoán quy luật

diễn biến của linh lực trong phương viên ngàn dặm. Trận Phù sư cao minh lấy việc này làm cơ sở mới dễ dàng tính toán ra cách hình thành Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận của mười ba ngọn núi nơi này.

Nhạc Vũ đoán chừng quá trình kiểm tra ước chừng phải tiêu tốn thời gian bốn tháng. Trong Phù Sơn Tông có đông đảo Phù Trận sư liên thủ, hắn chỉ trong hai tháng liền hoàn thành việc phân tích đại trận, sau đó cộng thêm thời gian một tháng dùng bố trí phương pháp phá trận.

Nói cách khác, nhiều nhất từ nửa năm tới tám tháng Phù Sơn Tông sẽ tấn công tới đây sao?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, chui xuống dưới đất đem những linh thạch cấp thấp còn sót lại bên dưới bày ra một pháp trận trong nham tương, sau đó quay trở lại trên mặt đất.

Trận đạo của Phù Sơn Tông mặc dù không nổi danh, nhưng trong đó nhất định phải có hai ba người tinh thông trận phù. Nếu không cũng không đủ sức bố trí Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận. Nếu sau hai tháng thời gian bọn hắn phát hiện linh lực nơi này đã dị biến, Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận của Hạ Cơ sơn trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhất định sẽ nghĩ biện pháp xuống bên dưới tìm tòi! Hắc! Lần này trước khi đại chiến ta sẽ cho bọn hắn chút lễ vật trước đã. Cho dù người của Phù Sơn Tông không đến, cũng không có gì tổn thất.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, Nhạc Vũ nhìn về phía phương đông, sau đó lại lộ ra nụ cười khổ sở. Vô luận nguyên nhân ra sau, Phù Sơn Tông có can đảm một năm sau quay trở lại, tóm lại đối phương đã có nắm chắc sẽ đánh hạ được Hạ Cơn sơn này.

Tuy hắn mượn Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa đem Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tế luyện vượt xa pháp bảo nhất phẩm, nhưng thật sự tính toán vẫn không nắm chắc được bao nhiêu phần thắng.

Duy nhất may mắn chính là trong thời gian mấy tháng, cuối cùng hắn đã luyện hóa được vài loại linh thủy linh hỏa trong cơ thể. Đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tu luyện tới cảnh giới thứ tư, đã có thể sử dụng Băng Diễm Tuyệt Quang, xem như có thêm một lá bài tẩy.

Quay trở lại đỉnh Hạ Cơ sơn, hắn liền nhìn thấy thần sắc lo lắng của Đào Chính

đang vội vàng chạy tới, vừa đến gần bên liền há mồm hỏi nhanh:

Tiểu Vũ, bên kia rốt cục động tĩnh thế nào? Phù Sơn Tông kế tiếp dự định làm gì?

Chuyện này đệ tử cũng không biết! Nhưng theo đệ tử nghĩ chúng ta nên mệnh lệnh cho người bên dưới phải chuẩn bị mới thỏa đáng. Trong vòng nửa năm sẽ có ác chiến!

Nhìn thấy sắc mặt Đào Chính biến thành một mảnh trắng bệch, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hiếu kỳ nói:

Sư thúc tổ không phải đã chạy về nội môn cầu viện tông môn sao? Vì sao nhanh như vậy đã quay trở lại? Bên kia có trả lời gì hay không?

Còn trả lời gì nữa!

Đào Chính cười khổ đáp:

Họ nói nhiều nhất trong thời gian ba năm sẽ phái một khôi lỗi mười hai cấp tới đây trấn giữ Hạ Cơ sơn. Bên kia trả lời cũng thật thống khoái, nhưng nếu thật sự như lời tiểu Vũ ngươi đã nói, đợi tới khi đó thức ăn đều đã nguội lạnh rồi.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, hắn biết bên trong tông môn hiện tại tổng cộng có hai cơ quan khôi lỗi mở linh trí, ngoài ra còn có bốn vị Yêu tộc tổ sư mười một giai trở lên đã sắp tiến hóa, tất cả đều có được thực lực tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Nhưng Yêu tộc tổ sư dùng để trấn giữ tông môn, trừ phi có nguy hiểm diệt môn, nếu không sẽ không thể xuất hiện, đó chính là lá bài tẩy cuối cùng đối phó Băng Nguyệt Tông cùng Vân Mộng Tông. Mà hai khôi lỗi lần này đang ở phía bắc cùng Xương Băng Hồng ứng phó Thái Huyền Tông.

Nếu đã hứa sẽ phái một khôi lỗi mười hai cấp chạy tới, như vậy nhất định là dùng tài liệu Long Cốt mười lăm cấp ngày đó hắn mang về núi, như vậy bên Ngọc Lãm Phong cũng đã có tiến triển trong việc luyện chế.

Ngoại trừ lưu lại tài liệu thay đổi xương cốt cho hai vị tổ sư ra, còn dư lại mắt của chân long, còn có thể chế tạo ra bốn cỗ khôi lỗi chưa mở linh trí. Bất quá nếu do Nguyên Anh tu sĩ điều khiển, cũng là thực lực khó lường. Đợi đến khi đó

cho dù Vân Mộng Tông tấn công cũng không cần sợ, với lực lượng tông môn có thể xưng bá Bắc Hoang!

Trong đầu Nhạc Vũ vừa lóe lên ý nghĩ này, lại lắc đầu. Mặc dù có Long Cốt của chân long, nhưng khôi lỗi mười hai cấp làm sao dễ dàng chế tạo như vậy? Ba năm thời gian chế luyện ra một cỗ khôi lỗi như thế, sợ rằng Ngọc Lãm Phong cũng đã dốc toàn bộ thực lực.

Thật ra ban đầu hắn từng nghĩ qua sẽ chế luyện lại Côn Bằng. Cuối cùng nghĩ tới phải dùng đủ loại linh tài quý trọng, còn có phù trận cực kỳ phức tạp phải tính toán theo công thức, hắn đành bất đắc dĩ bỏ qua. Nếu chỉ dùng lực lượng một mình hắn, dù đầy đủ tài liệu sợ phải dùng tới thời gian mười năm. Dĩ nhiên phải chờ Đại Diễn trận bên trong thần quốc của Chiến Tuyết bố trí hoàn thành, lúc đó thì tình hình đã khác.

Ba năm sao? Mặt đông này chưa chắc thủ vững được ba năm.

Trong nội tâm Nhạc Vũ khẩn trương, trên mặt vẫn bình tĩnh như trước. Lúc này Đào Chính chợt nhớ ra một chuyện, đem một thanh phi kiếm màu tím cho hắn.

Thiếu chút nữa đã quên mất, có một đệ tử tên Thượng Ngạn đưa phi kiếm truyền tin cho ngươi. Khi ta về thuận tiện mang theo cho ngươi đó.

Nhạc Vũ cảm ơn, đón vào trong tay, sau đó sắc mặt chợt biến thành đặc sắc vô cùng.

Trữ Vân kia cứ vậy mà chết? Làm sao có thể? Tu La Huyết thân được xưng một trong những pháp môn chạy trốn nhanh nhất đương thời, dù cho huyết mạch của Đằng Huyền đúng lúc có thể khắc chế, nhưng cũng thật sự khó khăn giết chết được hắn!

Hơn nữa Thượng Ngạn còn nói tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Kim Đan, là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ tên kia thật sự cắn nuốt thân thể Diêm Chí?

Thoáng nghi hoặc, Nhạc Vũ lại lắc đầu bỏ qua ý nghĩ này. Khóe môi hắn chợt nhếch lên, vô luận thế nào Trữ Vật thực sự đã chết, cây gai ghim sâu trong lòng hắn tất cả đều đã biến mất hắn, đồng thời đã giải quyết xong tai họa ngầm bên phía Nhạc gia thành.

Càng khó được chính là hôm nay đã có thể triệu hồi Đằng Huyền, trong tay hắn lại có thêm lá bài tẩy mạnh mẽ, nhất là trong giờ phút này, càng mang theo ý nghĩa trọng đại.

Cáo biệt Đào Chính, Nhạc Vũ quay về đình viện của mìn. Lúc này ba người Nhiễm Lực đang ở bên trong thư phòng khổ học điển tịch tu chân hắn lưu lại. Nhạc Vũ nhìn chốc lát, sắc mặt chợt tối tăm xoay người rời đi.

Không phải hắn có gì không hài lòng, mà chỉ vì lo lắng sự an toàn của ba người. vốn hắn dự tính nhanh nhất ba năm Phù Sơn Tông mới có thể tấn công trở lại, nhưng theo tình hình hôm nay, nếu vạn bất đắc dĩ đành đưa họ về trước.

Hậu viện nơi này vốn là một dãy phòng, lúc này đã bị Nhạc Vũ mạnh mẽ san bằng, biến thành nơi tu hành. Hiện tại Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã biến thành một tảng đá lớn phiêu phù lơ lửng giữa không trung.

Ở bên dưới là một đoàn dược dịch linh lực tản ra bốn phía, hương thơm ngào ngạt xông vào mũi đang bị nguyên từ lực của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn ước thúc chung một chỗ, bên trong có một thân ảnh uyển chuyển luyện quyền.

Đó chính là Chiến Tuyết, giờ phút này nàng đang tu luyện Thái Ất Trường Sinh Quyền. Tuy quyền kình liên tục đụng nhau, lực lượng đạt hơn mấy ngàn thạch, nhưng bị lực lượng không gian bên trong Ngũ Sắc Thần Thạch cách trở, cộng thêm Ngũ Phương Môn phụ trợ, vì thế bên ngoài không hề cảm giác được, lại thêm dược dịch không bị tràn ra, cũng có hiệu quả tương đương Ngũ Hành Càn Khôn Đoạn Giới đại trận.

Thái Ất Trường Sinh Quyền đã được nàng tu luyện đạt tới cảnh giới viên mãn, phối hợp với dược dịch rèn thể tầng thứ hai, chỉ trong thời gian hai tháng ngắn ngủi đã tăng thêm bảy mươi thạch lực. Thật làm người khác không còn gì để nói! Trong truyền thuyết ở thời đại thượng cổ, thân thể Vu Thần thật sự rất mạnh mẽ, còn vượt xa Yêu tộc, lời này chỉ sợ tuyệt không khoa trương. Rèn luyện xong da thịt, kế tiếp lại luyện Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, chỉ sợ sẽ có đột phá, trong vòng sáu tháng, có thể tăng lên ngàn thạch lực!

Chiến Tuyết tiến vào Kim Đan cảnh, đã có được năm trăm chín mươi thạch lực. Cộng thêm vu lực gia trì hai trăm thạch, bây giờ lại tăng thêm bảy mươi thạch lực lượng.

Trong vòng sáu tháng, tăng lên tới ngàn thạch hắn là chuyện dễ dàng. Dù sao Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền dùng rèn luyện ngũ tạng lục phủ, hiệu quả còn mạnh hơn Thái Ất Trường Sinh Quyền.

Nhìn xem tình hình của dược dịch, Tuyết nhi đã sắp hấp thu xong toàn bộ, ít nhất sẽ còn nửa canh giờ.

Nhạc Vũ nhìn chốc lát, ánh mắt không tự chủ được dừng trên thân thể Chiến Tuyết.

Thật không biết phương pháp song tu ta tìm được từ bên Kinh Sóc Các có đáng tin hay không?

Chỉ chốc lát sau, vừa hồi phục tinh thần, Nhạc Vũ chợt lắt đầu bỏ qua ý niệm này. Dứt khoát khoanh chân ngồi xuống khôi phục lại tinh thần, vận hành Hỗn Nguyên Ngũ Hành công pháp.

Mấy canh giờ sau, trong cơ thể hắn tràn ngập nguyên lực như vỡ đê, xông vào khắp kỳ kinh bát mạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 421: Tử khí kỳ năng

Nguyên lực sinh ra trong cơ thể Nhạc Vũ từ mấy tháng trước đã vượt qua những tu sĩ Kim Đan đỉnh phong. Thường thường sau một ngày khổ tu liền tương đương với mười mấy ngày tu hành của những tu sĩ Kim Đan khác. Chẳng qua hậu quả của khí huyết mạnh mẽ so với những Kim Đan cảnh khác có lợi lẫn có hại. Hôm nay Nhạc Vũ càng thêm bá đạo, thường thường hắn cần phải tu hành suốt mấy canh giờ mới có thể đem nguyên lực hoàn toàn sử dụng hết.

Hơn nữa cũng không biết vì sao kể từ khi đoàn mây tím nhập vào bên trong đan điền của hắn, toàn thân lẫn tế bào bên trong đều phát sinh biến hóa. Tuy rất nhỏ đến mức không nhận thức được, nhưng tích lũy nhiều ngày tháng đã tăng tới mức không cách nào bỏ qua.

Nhạc Vũ hành công ước chừng tam khắc sau mới làm cho kinh mạch tan mất cảm giác bành trướng. Hôm nay kinh mạch của hắn đã bền bỉ hơn gấp trăm lần so với lúc mới tu hành. Nhưng thỉnh thoảng Nhạc Vũ vẫn còn cảm giác chưa được hoàn chỉnh như ý muốn.

Đoàn mây tím kia rốt cục là vật gì? Lại còn có khả năng sửa đổi cấu tạo thân thể con người. Nghe vào tựa hồ như là một chuyện tốt, nhưng nếu như huyết tủy trong cơ thể ta cứ tiếp tục cường hóa, sớm muộn có một ngày sẽ nhịn không được mà nổ bạo chết mất! Nhưng cũng nhờ phúc của nó, hai tháng nay ta dựa vào đoàn mây tím này đã tăng thêm ít nhất năm thạch lực lượng. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Đem nguyên lực dư thừa bên trong cơ thể chuyển thành Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chân Khí, ngay sau đó Nhạc Vũ dùng thời gian vài khắc ngưng kết ra một tổ linh phù ngũ hành, tan vào bên trong Kim Đan của mình. Đợi khi làm xong hết thảy, hắn đưa ánh mắt chuyển dời vào bên trong đan điền, nhìn vào đoàn mây tím nằm ngay trung ương Kim Đan.

Năm thạch lực nhìn qua tựa như bé nhỏ không đáng kể, nhưng vẫn đang gia tăng với tốc độ chậm rãi. Không phập phồng, không bình tĩnh, cũng giống như không

hề có cực hạn. Nếu tiếp tục mãi suốt mấy trăm năm, cho dù Nhạc Vũ không rèn luyện thân thể cũng có thể sánh ngang với những tu sĩ Đại Thừa cảnh giới.

Biến hóa của hai tháng nay không chỉ tập trung trên thân thể hắn, đoàn năng lượng ngũ hành bên trong Kim Đan đã bộc phát không chút kiêng kỵ, linh phù đã lan tràn tới bên ngoài Ngũ Hành Phù Trận, còn có xu thế muốn chiếm cứ cả đan điền của hắn.

Giờ khắc này làm cho Nhạc Vũ cảm giác kinh nghi bất định chính là Ngũ Hành Phù Trận đang bắt đầu biến hóa. Tuyệt đại đa số hình dáng của linh phù đều biến chuyển rất nhỏ, vị trí cùng vận chuyển phù trận có chút ít bất đồng so với lúc trước.

Dĩ nhiên nếu chỉ là như thế cũng chỉ có thể làm cho hắn kinh hãi, mà không nảy sinh nghi hoặc. Vấn đề là từ khi biến hóa, uy năng của Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm dường như lại tăng cường hơn mấy phần. Hơn nữa thế giới Diễn Thiên Châu trong đầu hắn lúc này lại có dị biến, hơn nữa còn là biến hóa nghiêng trời lệch đất, phảng phất như bổn nguyên thế giới đã bị sửa đổi.

Sở dĩ Diễn Thiên Châu sinh ra biến hóa như vậy, tựa hồ đang thừa nhận linh phù ngũ hành sau khi sửa đổi mới là chính xác, mới có thể cải biến hình thành phù trận bên trong Diễn Thiên Châu. Chẳng qua điều này làm sao có thể? Ngũ Sắc Thần Quang chính là do Khổng Dật chân nhân thời thiên địa sơ khai nhìn thấy một cỗ Hỗn Nguyên khí diễn biến thế giới mà sáng chế, dù mấy vị Đạo tổ cũng cảm thấy kiêng kỵ với thần thông này. Sao có thể sai lầm được? Nền móng bổn nguyên của đoàn khí tím kia chẳng lẽ còn chuẩn xác hơn cả Khổng Dật chân nhân hay sao?

Bất đồng với lúc ban đầu nhận được đoàn mây tím, khi trong đầu Nhạc Vũ toát ra ý nghĩ này, lại không hề có nửa phần cảm giác hoang đường.

Hắn không biết đoàn mây tím kia rốt cục là vật gì. Nhưng hắn đã xác thực chứng nhận lai lịch tuyệt không phải là vật bất phàm. Có lẽ giá trị của nó còn cao hơn cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch.

Còn có những linh phù do năng lượng ngũ sắc tạo thành cũng có chút kỳ quái! Linh lực nó hút lấy suốt hai tháng nay cơ hồ tương đương với hàm lượng cả tòa Hạ Cơ sơn. Vậy sao đoàn mây tím vẫn nhỏ như lúc ban đầu?

Còn đang suy tư, Nhạc Vũ chợt cảm giác bên cạnh nảy sinh ba động kịch liệt. Khi hắn mở mắt ra, Chiến Tuyết đã mặc lại quần áo từ bên trong dược dịch bay ra, ngọt ngào cười nói:

Thiếu gia, ta đã tốt lắm. Nhưng Thái Ất Trường Sinh Quyền hình như đã không còn hiệu quả, lần này lực lượng thân thể chỉ tăng lên nửa thạch.

Nhạc Vũ thoáng cảm thấy thất vọng, gật đầu, liền tản đi nguyên từ lực cùng Thập Phương Môn, tùy ý cho dược dịch tán đi. Ngay sau đó hắn hội tụ thủy linh ở giữa không trung ngưng kết ra khoảng chừng một vòng lớn, lại dùng nguyên từ lực ước thúc lần nữa.

Cuối cùng ném ra một phần dược liệu đã chuẩn bị sẵn, dẫn dắt Kiền Li Chân Diễm bên trong thân thể, không bao lâu đã luyện hóa phần linh dược kia hòa tan vào trong nước.

Khi hương thơm ngào ngạt truyền vào trong mũi, Nhạc Vũ liền bay vào bên trong đoàn dược dịch. Trong nháy mắt dược lực như những con rắn mãnh liệt chui vào trong thân thể hắn, cảm giác da thịt bị xé rách kịch liệt lan tràn khắp toàn thân.

Nhạc Vũ không có chút để ý tới, đứng lại chính giữa, bắt đầu dựa theo Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền nhất nhất đánh ra. Lực lượng của hắn yếu hơn Chiến Tuyết, nhưng nhờ vào bộ quyền pháp tạo ra thanh thế còn lớn hơn cả Chiến Tuyết.

Đợi đến khi đánh xong Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, dược dịch bên trong nguyên từ lực đã tạo thành hai vòng xoáy khổng lồ. Hai vòng xoáy chia thành trên dưới, nhanh chóng thuận nghịch va chạm vào nhau, mỗi lần đều kích khởi tiếng vang như oanh lôi, không ngừng rót vào bên trong cơ thể Nhạc Vũ. Da thịt toàn thân hắn được dược lực rót vào, không ngừng phá hủy lại gầy dựng, khắp thân thể không có chỗ nào được lành lặn nguyên vẹn. Huyết nhục bị chia lìa thường thường chỉ trong thoáng chốc liền bị nước xoáy xoắn thành nát bấy, biến thành trạng thái như phân tử, một lần nữa bị Nhạc Vũ hút vào bên trong cơ thể.

Dược dịch tầng thứ hai tôi thể mạnh mẽ hơn tầng thứ nhất gấp mười lần, đau đớn cũng gia tăng gấp trăm lần. Nhưng vẫn còn không bằng ngũ tai thất kiếp bên trong Tử Vân tiên phủ!

Nhạc Vũ đột nhiên hừ lên một tiếng, lấy pháp lực hùng hồn đem dược dịch quanh người bộc phát nổ tung ra xa mấy trượng, thừa dịp hòa hoãn điều tiết khí cơ trong cơ thể. Trong nháy mắt dược dịch tuôn ra cuốn trở về, lại thêm một lần đánh ra Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, tiếp tục tụ thành hai luồng nước xoáy.

Không phải hắn không còn chống đỡ nổi, mà là vì muốn đem thân thể điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất, sau đó khiến cho dược lực nhận được mức độ phát huy lớn nhất.

Đúng lúc này, khóe mắt Nhạc Vũ phát hiện ba người Nhạc Băng Thiến, Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đang đứng ngay một góc hành lang bình tĩnh nhìn qua bên đây. Khẽ cau mày, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới, vẫn chăm chú luyện quyền. Hắn cũng muốn cho ba người biết được thủ đoạn luyện quyền của mình cũng không phải theo phương thức bình thường, nhưng đối với họ mà nói, xem như cũng là một chuyện tốt.

Con đường tu tiên, không chỉ đối với người khác độc ác, đối với bản thân mình cũng phải tàn nhẫn! Thu hồi ánh mắt, da thịt cánh tay Nhạc Vũ run lên, đem khối thịt nứt vỡ không chút lưu tình đánh văng ra, lại huy động nắm đấm chấn thành nát bấy, dược lực hỗn hợp chui ngược vào trong cơ thể.

Lần này luyện thể ước chừng gia tăng được hai quân rưỡi lực lượng. Đáng tiếc! Cách điều chế dược dịch đầy đủ trong Huyền Sát Luyện Thi ta không sử dụng được, nếu giảm đi thành phần có hại, dược lực không đạt tới bảy thành. Nếu không phải như thế, lực lượng thân thể tăng trưởng còn phải nhanh hơn chút ít.

Ở Đông Thắng đại lục, một thạch ngang bằng mười quân. Một quân tương đương trăm cân, hai quân rưỡi cũng tương đương lực lượng bảy trăm năm mươi cân, có thể đem một đầu yêu hổ cấp hai đánh chết.

Hai tháng qua, lực lượng thân thể Nhạc Vũ tăng thêm chừng năm mươi thạch! Không tính cả vu lực gia trì của Chiến Tuyết, cũng đã tăng được năm trăm bốn mươi lăm thạch!

Chẳng qua trong lòng Nhạc Vũ vẫn có chút hâm mộ Chiến Tuyết. Hắn dùng quyền pháp luyện thể cấp mười, nhưng thu hoạch lại xa xa không bằng. Duy nhất may mắn chính là đoàn mây tím bên trong đan điền nếu tích lũy nhiều ngày tháng, có lẽ cuối cùng có thể vượt xa Chiến Tuyết.

Trong cùng một thời gian, ba người Nhạc Băng Thiến đứng xem một lúc, sắc mặt trắng bệch. Nguyên từ lực dưới sự thao túng của Nhạc Vũ tuy ước thúc dược dịch, nhưng chưa từng ngăn cách thanh âm hồn lực.

Vào lúc này hô hấp của Nhạc Vũ lớn tiếng như sấm, bên trong đình viện tràn ngập hồn áp cuồng bạo, làm ba người cơ hồ hít thở không thông.

Lúc trước ta nghe những đệ tử quản lý dược điền nói qua, thực lực của tiểu Vũ ca chỉ có mười mấy người trong tông còn có thể so sánh. Ta vốn đang kỳ quái trong mấy năm thời gian ngắn ngủi làm sao có thể có việc này? Cho đến hôm nay ta mới biết được nguyên nhân.

Tuy thần hồn thừa nhận áp chế mạnh mẽ, trong con ngươi Nhạc Băng Thiến vẫn sáng ngời:

Bậc kỳ tích này cũng chỉ có kỳ nam tử như tiểu Vũ ca mới làm được! Luyện tập bên trong dược dịch, nhất định vô cùng đau đớn.

Nhiễm Lực khẽ mấp máy môi, biết chứng sùng bái huynh trưởng của tiểu thư nhà mình lại phát tác. Từ trước là khinh bỉ, đến sau sùng bái, hoàn toàn là hai cực đoan. Nhưng hắn cũng không muốn phản bác, nỗi kính sợ trong lòng hắn đối với Nhạc Vũ không hề kém hơn Nhạc Băng Thiến.

Thật không biết thực lực hôm nay của thiếu gia rốt cục đạt tới loại trình độ nào. Ta xem nếu không có bảo vật kia ngăn cản, một quyền của thiếu gia hắn đã đem nơi này đánh thành bằng phẳng.

Trong lòng nói chuyện, vẻ mặt Nhiễm Lực hiện lên vẻ mê man. Từ nhỏ hắn thích nhất chính là dùng lực áp người, hơn nữa còn là điên cuồng mạnh mẽ. Mà quyền thế cuồng liệt của Nhạc Vũ, thật sự làm cho hắn như si như say, trong lồng ngực nhiệt huyết sôi trào. Chợt nghĩ thầm đây mới là nam tử hán nên làm! Trước kia thiếu gia mặc dù cường hãn, xử sự tàn nhẫn, nhưng vốn luôn mang theo vài phần nhu khí.

Lâm Trác không nói một lời, yên lặng nhìn thật lâu, ngay khi Nhạc Vũ đánh ra Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền lần thứ hai, đợi đến khi đánh xong Lâm Trác đột nhiên xoay người rời đi, Nhiễm Lực âm thầm kỳ quái quay người hỏi:

Ngươi đi đâu? Có thể nhìn thấy thiếu gia luyện quyền đây là cơ hội khó được!

Lâm Trác không quay đầu lại, lạnh giọng đáp:

Đến vực thèm cá, có ý tứ lắm sao? Thiếu gia đưa chúng ta tới đây cũng không phải cho chúng ta ở nơi này tán gẫu chơi đùa.

Nhiễm Lực ngạc nhiên, gãi đầu, vẻ mặt đau khổ đi theo Lâm Trác. Nhạc Băng Thiến vẫn dựa vào lan can quan sát, trong con ngươi thoáng hiện thần sắc khó tả, theo thời gian trôi qua, ánh mắt kia càng ngày càng lộ vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 422: Lục địa chiến khởi

Bên trong Quan Vân Điện đỉnh Thủy Hàn Phong, Nông Dịch Sơn tay cầm phi kiếm truyền tin, một hồi lâu bất đắc dĩ ném ra ngoài điện.

Đào sư huynh nói tháng này đồ tôn của ta vẫn không để ý tới bất cứ chuyện gì, chỉ lo tu hành. Dù uy hiếp của Phù Sơn Tông gần ngay trước mắt, cũng không hề làm ra bất kỳ điều gì bố trí. Với tu vi của Vũ nhi, dù hôm nay hắn chưa từng kiến thức thực lực của Vũ nhi như thế nào, nhưng phán đoán Vũ nhi nhất định lại có không ít tiến cảnh.

Đây chẳng phải là chuyện tốt sao?

Vị trí bên trái đại điện, một lão giả tướng mạo có chút mập mạp nghe vậy sảng khoái cười to:

Ta nghe nói từ khi Vũ nhi đi qua bên kia, hết thảy sự vụ đều ngay ngắn rõ ràng. Chỉ riêng bản lĩnh biết nhìn người, ở tuổi của hắn đã rất khó được. Hơn nữa không hề dị động đã đưa đệ tử Tiểu Quan Phong cùng Thượng Ngạn đến những vị trí mấu chốt, đã làm mấy người Đào Chính không lời nào để nói. Bậc thủ đoạn kia trong đám tiểu bối chỉ sợ ít người sánh kịp.

Tuy là như thế, nhưng với một chưởng giáo nhất tông, vẫn còn có chút không ổn. Vốn cảm giác hài tử kia thiếu thứ gì đó, không ngờ là không muốn nắm quyền.

Nông Dịch Sơn thở dài, lại như ảo não, lại như tiếc hận:

Xem ra chức chưởng giáo Quảng Lăng Tông tương lai hắn phải chọn người khác. Hơn nữa ta xem bản thân của hắn hắn không có ý tứ tiếp nhậm chức này. Nghiêm sư thúc, ngài nghĩ thế nào?

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(chấm)Net.

Lần này Nghiêm Chân cũng không phản bác, một lúc lâu sau chợt lắc đầu:

Hài tử này xem ra cũng giống Tri Thu lúc còn trẻ. Cũng tự tin có thể lấy lực lượng bản thân tự phát triển một mảnh thiên địa.

Vấn đề là Vũ nhi hắn có thể làm được, ta cùng Tri Thu đã thất bại. Thật ra lúc ban đầu Vũ nhi hồi phục ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ta liền nghĩ qua, trên thế gian chỉ sợ không còn người nào ngăn cản được hắn!

Nông Dịch Sơn khẽ mỉm cười, trên mặt lộ ra vài phần vui vẻ:

Đào sư huynh nói hài tử kia nhất định chưa từng nghĩ qua dùng lực lượng đệ tử Hạ Cơ sơn để ứng đối Phù Sơn Tông, ta xem chưa hắn như thế. Vũ nhi khác với chúng ta, ta cùng Tri Thu chỉ tự mình lo tu hành, Vũ nhi lại biết bồi dưỡng cánh chim, lại không chịu tốn hao quá nhiều thời gian về phương diện này.

Hôm nay ngươi đã tăng thêm tuổi thọ tới ba trăm năm, như vậy chuyện chọn chưởng giáo đời tiếp theo qua thời gian nữa hãy nói. Vũ nhi không muốn là một chuyện, nhưng chúng ta không thể không làm chuẩn bị.

Nói tới đây, Nghiêm Chân khựng lại, sau đó cau mày:

Lần này thật sự không phái người đi qua sao? Ngươi chắc chắn như vậy?

Không phải ta chắc chắn, mà là Vũ nhi có tự tin. Với những chuyện mà Vũ nhi đã trải qua, sư thúc xem hắn là người thích miễn cưỡng làm việc ngu ngốc sao? Nếu hắn thật sự cảm giác không thể địch lại, tuyệt không tới mức không chịu hướng tông môn cầu viện. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lãnh mang trong mắt Nông Dịch Sơn chợt lóe, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng:

Phù Sơn Tông không tới thì thôi, nếu tới chỉ sợ bọn hắn hơn phân nửa sẽ nếm đau khổ. Về phần an toàn của Vũ nhi, ta có sắp xếp khác!

Bầu trời Hạ Cơ sơn, Nhạc Vũ nhàm chán nhìn về phía xa. Thời gian đã qua một tháng, Phù Sơn Tông bố trí linh trận vẫn đang dò xét không ngừng nghỉ. Mỗi nửa canh giờ, sẽ kích phát ra một cơn sóng linh lực hướng bên này khuếch tán cuốn tới. Sau đó lại đợi chờ linh lực lưu nơi này một lần nữa khôi phục lại như thường. Cứ như vậy lần lượt tái diễn, đo lường tính toán quy lực diễn biến của thiên địa linh khí nơi đây.

Dĩ nhiên ngoài việc này, còn cố gắng phá hư biến hóa Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông Trận. Chẳng qua hiện tại xem ra cũng không được thành công.

Thời gian một tháng đã có thể tính toán ra được đại khái. Bọn hắn hắn đã phát giác nơi này không thích hợp, người của Phù Sơn Tông đúng là có thể nhẫn nhịn được, thật không muốn đi xuống dưới lòng đất nhìn xem một chút sao?

Trong lòng Nhạc Vũ kỳ quái, cũng cảm giác buồn chán. Đào Chính cùng vài Kim Đan tu sĩ đứng bên cạnh hắn, sắc mặt đều trầm trọng.

Nhạc phong thủ! Cử động lần này của Phù Sơn Tông tuyệt không thể ngồi nhìn. Một khi bọn hắn đo lường tính toán hoàn toàn, đại trận hộ sơn nơi này sợ càng khó bảo vệ an toàn. Phá hư linh trận bọn họ không thể thực hiện được, vậy sao chúng ta không nghĩ biện pháp quấy nhiễu việc đo lường của bọn họ?

Người lên tiếng là một Kim Đan tu sĩ hơi lớn tuổi đứng bên cạnh Đào Chính, lúc này thần sắc hắn cũng như những người khác, lo lắng nặng nề.

Mấy người Đào Chính nghe vậy thân hình chấn động, trên mặt nổi lên vài phần vui mừng. Nhạc Vũ kinh ngạc, trong mắt ẩn chứa vẻ thưởng thức nhìn qua, người này mới từ trong nội môn phái tới, trước tiên đã nghĩ ra kế sách ứng đối, xem như kiến thức rộng rãi.

Ban đầu khi phát giác Phù Sơn Tông thiết lập linh trận kia, Nhạc Vũ từng nghĩ qua phương pháp này. Ít nhất có thể đem thời gian kéo dài tới một năm sau, nhưng sau khi cẩn thận suy tính hắn lại lựa chọn bỏ qua ý nghĩ kia.

Nếu không có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch đẩy Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đạt tới siêu phẩm pháp bảo, hắn nhất định không chút do dự lựa chọn phương pháp này. Ít nhất có thể trì hoãn cho tới khi hắn đem tầng thứ tư của Ngũ Sắc Thần Quang tu luyện thành tựu rồi hãy tính. Nhưng hôm nay, Phù Sơn Tông đột kích tuy hung hiểm, nhưng không phải không còn cơ hội. Lúc này chiến cuộc giằng co, Vân Mộng Tông cùng Băng Nguyệt Tông còn chưa nhúng tay, nếu có thể trước tiên giải quyết đám người Phù Sơn Tông, ít nhiều sẽ giảm bớt được gánh nặng cho tông môn, vì Quảng Lăng Tông cũng vì chính mình.

Phương pháp này rất tốt! Nhưng không cần thiết.

Nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của nhóm người Đào Chính nhìn qua, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười lấy ra một viên Hồn Thạch đưa tới:

Đây là cơ sở Lưỡng Nghi Thất Tu Trận của tông môn, ta đã thêm chút cải tiến, thiết kế ra một loại kiếm trận. Mọi người đưa cho đệ tử tu tập, thời gian năm tháng kế tiếp, ta muốn thấy bọn họ đạt tới trình độ nhắm mắt cũng có thể kết trận.

Chân mày mấy tu sĩ Kim Đan đều nhảy mạnh, trong mắt lộ vẻ không đồng ý, chẳng qua cố kỵ thân phận Phong Thủ hiện tại của Nhạc Vũ, chấp chưởng chiến sự tại mười ba ngọn núi mới không dám quát lớn tiếng.

Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận, tuy là Quảng Lăng kiếm trận, nhưng cũng do chính Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu sáng chế lúc còn trẻ tuổi. Kinh nghiệm thời gian vạn năm lắng đọng, uy lực tuyệt không kém hơn kiếm trận bất cứ đại phái nào. Thậm chí còn vượt hơn cả Tứ Tượng Tinh Túc kiếm trận của Phù Sơn Tông cùng Tĩnh Hải Tông nửa bậc. Tư chất của Nhạc Vũ cao tới đâu, trước mắt cũng chỉ có tu vi Kim Đan sơ giai, lại có tài đức gì dám nói cải biến bộ kiếm trận này? Thật không biết trời cao đất rộng!

Đào Chính cũng không lộ vẻ gì khác, nhận lấy Hồn Ngọc liền đem hồn lực thăm dò vào bên trong. Trước tiên âm thầm lắc đầu, nhưng qua chốt lát, chợt dao động, vẻ mặt bắt đầu chăm chú.

Đợi đến khi xem hết nội dung trong Hồn Ngọc một lần, vẻ mặt Đào Chính vô cùng phức tạp, đem Hồn Ngọc đưa cho mấy người kia, sau đó thật trịnh trọng thi lễ với Nhạc Vũ nói:

Tài hoa của phong thủ thật sự tuyệt thế. Ta xem phương pháp này có thể được, Đào Chính đảm bảo trong vòng nửa năm có thể làm cho toàn bộ đệ tử Hạ Cơ sơn luyện tập bộ kiếm trận này lô hỏa thuần thanh!

Mấy vị Kim Đan tu sĩ khác đều sửng sốt, song ngay sau đó liền nhìn thấy người cầm Hồn Ngọc vẻ mặt cũng ngưng trọng lại chăm chú. Bọn họ liền trầm mặc, nếu một người có thể nghĩ là nhìn nhầm, nhưng liên tục hai người đều phản ứng như thế, đã có chút nói không thông mất rồi. Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận được Nhạc Vũ sửa đổi, nhất định phải có chỗ bất phàm!

Vậy xin phiền toái Đào sư thúc tổ cùng các sư thúc, lần này có thể ứng đối thế

công của Phù Sơn Tông hay không, còn cần làm phiền các vị ra sức nhiều hơn.

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười, đang định nói thêm vài câu đồng tâm hiệp lực, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, khóe môi nhếch lên lạnh lùng.

Đã đợi hơn một tháng thời gian, rốt cục đã chịu mắc câu rồi!

Mấy vị kính xin nhanh trở về trấn thủ, hãy nhớ nếu không cần thiết, đừng tùy tiện ra ngoài!

Hắn vừa nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thúc giục Cực Quang kiếm hóa thành một đoàn quang ảnh, rơi xuống dưới chân núi.

Lấy ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, dùng thổ lực gia trì, chỉ trong thoáng chốc đã đi sâu xuống dưới lòng đất cả ngàn trượng, chui vào bên trong dung nham. Hắn liền nhìn thấy có năm người của Phù Sơn Tông đang cầm pháp bảo đồng tâm hợp lực phá trận do hắn bố trí, nhìn thấy đã sắp thành công.

Nhạc Vũ cười lạnh, dùng hồn thức liên hệ Chiến Tuyết, sau đó dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đánh tới.

Pháp bảo bên trong lòng đất tuy không cách nào đè ép được người, nhưng dùng làm gạch, hiệu quả thật sự không tệ.

Nguyên từ lực bị kích phát, trong nháy mắt liền khóa định một người. Đợi đến khi người nọ kịp phản ứng, cố gắng giãy dụa cũng không cách nào thoát thân, liền bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trướng lớn như chiếc bàn vuông đánh thẳng vào đầu. Sau đó phảng phất vang ra thanh âm bạo liệt, khoảnh khắc thân hình kia đã không còn chút sinh cơ.

Nhạc Vũ, ngươi dám!

Trong bốn người còn lại có một hán tử ngang tàng trợn tròn mắt, vừa định viện thủ, người bên cạnh đột nhiên bốc cháy, đã mất đi cương khí hộ thể, không còn cách nào chống đỡ nhiệt lực nơi này.

Nhạc Vũ nhìn thoáng qua, nhận ra đó là người ngày đó bị hắn đánh văng vào hư không loạn lưu, giờ phút này đã hoàn hảo không tổn hao gì, không hề có dấu hiệu chưa lành thương thế. Sau mới biết được người này tên Lâm Đông, chính là

một trong những Nguyên Anh tu sĩ mạnh nhất của Phù Sơn Tông.

Sao có thể như vậy? Hư không loạn lưu không phải chuyện đùa. Mặc dù tu sĩ Đại Thừa cảnh nếu gặp phải thời gian dài cũng không thể chống đỡ. Chẳng lẽ trên người hắn có bảo vật tương tự Thập Phương Môn cùng Định Minh Châu hay sao?

Nhạc Vũ kinh ngạc, nhưng không suy nghĩ nhiều, sau thoáng ngẩn ra, vẫy tay điều khiển Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bay lên, dùng hồn thức khóa định người nọ, lại đập xuống lần nữa.

Nguyên từ lực phát động, Lâm Đông nhất thời cũng không thể động đậy. Vô luận giãy dụa như thế nào, cũng không cách giãy khỏi trói buộc, phảng phất như có cỗ lực lượng không gian đang bộc phát, hút hắn vào bên trong thời không loạn lưu. Hắn nguyên tưởng rằng vừa rồi Nhạc Vũ ra tay đột ngột, lúc này mới biết được sự lợi hại của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

- Trong truyền thuyết bảo vật này của Ngọc Hoàng Tông không phải chỉ là nhị phẩm hay sao? Bây giờ xem cường độ nguyên từ lực, phảng phất như đã trên cả nhất phẩm?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 423: Kỳ bảo điệt xuất

Vào lúc Lâm Đông Lai đang nhắm mắt chờ chết, đột nhiên có một pháp bảo màu tím hình lưới đánh thẳng vào Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tạo ra một thanh âm vang dội, dung nham dưới mặt đất chấn động dữ dội.

Bảo ấn hơi đình lại một lúc rồi tiếp tục đánh tới khiến pháp bảo kia cuối cùng vỡ nát, chủ nhân của nó cũng không thể thu hồi kịp.

Bất quá Lâm Đông Lai cuối cùng cũng có được một cơ hội chạy trốn. Lão liên tục đánh ra hơn bốn mươi đạo phù, cưỡng ép kéo ra một khe hở rồi phi độn trốn mất.

Lúc lão đã bay được ra xa nhìn lại Nhạc Vũ thì càng khiếp sợ không hiểu.

- Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn sao lại lợi hại như vậy. Pháp bảo tùy thân của tam sư huynh ta tuy phần nhiều là tam phẩm nhưng Huyền Thiên Thập Nhị Đô La Võng là pháp bảo nhị phẩm hàng thật giá thật, lấy mười hai sợi gân của Giao Long cấp chín chế thành. Lúc đó để thu thập tài liệu mà tông môn đã bỏ ra một cái giá rất lớn. Nhưng như vậy vẫn không thể đỡ được một lần, xem bộ dạng muốn chữa trị chắc không dễ, liêm sư huynh sợ là đau lòng muốn chết. Còn có Trương sư đệ, lần này bị chết thật thê thảm

Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh dị. Hắn biết uy lực của Ngũ sắc Thần Thạch luyện hóa nên Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn có uy lực mạnh mẽ nhưng cũng không nghĩ đến một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong cũng sẽ bị nó một kích đánh chết. Ngay cả tu sĩ chuẩn Nguyên Anh, cũng thiếu chút nữa vẫn lạc.

- Sớm biết như thế đã ra tay vớiLâm Đông Lai, nhất cử đánh chết người này.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Nhạc Vũ không hề dừng lại triệu hoán Âm Nha đao, sau đó dùng hầu cốt chân long hú lên một tiếng long ngâm cực lớn, cuốn ngược dung nham và mấy thanh huyền binh đang đánh tới trở ra.

Cùng lúc, Nhạc Vũ đã đánh giá xong thực lực cao thấp của mấy người còn lại. Ngoại trừ kẻ vừa chết đi thì thực lực mạnh nhất là lão giả tóc xanh mũi ưng. Còn lại một nữ tử và một đạo nhân áo lam chỉ có đều chỉ có thực lực Kim Đan mà thôi.

- Là hai người có cảnh giới chuẩn Nguyên Anh sao? Nhìn đặc thù của lão nhân, chắc là Liêm Lập của Phù Sơn tông, chuyên tu công pháp hỏa hệ , nghe nói chỉ thiếu chút nữa là trùng kích Nguyên Anh. Về phần hai người khác thì chưa nghe nói tới, chắc là thực lực ẩn tàng của Phù Sơn tông. Thực lực hai người này chưa đủ, trước hết đánh chết Lâm Đông Lai rồi nói sau! Với thực lực của mình và Chiến Tuyết, không tin không lưu được bọn họ!

Cơ hồ cùng lúc, Chiến Tuyết từ phía sau hắn phá không xuyên ra, ngàn vạn đạo tơ bạc đánh thẳng vào Lâm Đông Lai, thêm cả Bạch Đế kiếm hoành ngang công tới, toàn thân cũng như một thanh kiếm truy đuổi.

Nhạc Vũ huy động Phong Nha kiếm theo sát phía sau Chiến Tuyết.

Cùng lúc đó hắn nhìn thấy thanh huyền binh mà Liêm Lập điều khiển vừa bị đẩy lui liền bộc phát ra một đoàn lam sắc hỏa diễm, không hề sợ hãi lần chuyển thứ hai của Bi Âmđao, chém thẳng đến.

- Nguyên lai là đại hóa Chư Thiên chân viêm!

Nhạc Vũ cau mày, cảm thấy đoàn hỏa diễm này trực tiếp thiêu đốt hàng rào không gian. Viêm lực còn chưa đến đã thiêu đốt nhiệt độ chung quanh hắn lên đến hơn vạn độ. Nhạc Vũ theo bản năng đoán được Ngũ Phương Môn chắc là không chịu được chân hỏa này.

- Theo truyền thuyết lúc Hồng Hoang chưa vỡ nát thì Đại hóa Chư Thiên chân viêm này có thể thiêu đốt Tam Thập Tam Thiên! Hiện giờ lại càng có thể xuyên thấu chư giới, coi như là một trong vài loại khắc tinh của Thập Phương Môn, Liêm Lập tìm ở đâu chủng hỏa hiếm thấy này? Xem hắn trú sử hoàn toàn như ý, mặc dù chưa hoàn toàn luyện hóa nhưng chắc cũng đã vài trăm năm, sao chưa từng nghe tông môn nói đến. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Quyết đoán thu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, Nhạc Vũ dùng nhất chỉ thao túng pháp bảo này đánh thẳng vào thanh phi kiếm đang tràn ngập hỏa diễm màu

xanh kia. Lần này dựa vào hỏa diễm nên thanh phi kiếm chống đỡ thêm được một lát rồi mới bị đánh bay, hỏa diễm lam sắc đều bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hút vào. Nhạc Vũ mặc dù không cách nào sử dụng được Khôn Viêm chân hỏa trong pháp bảo nhưng phẩm giai của nó vượt lên trên Đại hóa Chư Thiên chân viêm, dùng để thu nạp hỏa lực rất dễdàng.

Lam phát lão giả không khỏi động dung, thân hình hóa thành một đoàn quang ảnh tránh được lực từ của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, sao đó mới nhìn lại Nhạc Vũ vẻ không ngờ. Pháp bảo của đối phương có thể cường hoành tới mức không sợ cả chân hỏa đốt cháy chư giới, không trách Quảng Lăng tông dễ dàng tiêu diệt Ngọc Hoàng Tông.

- Kẻ này khó chơi! Chúng ta muốn thoát thân hay muốn đánh chết hắn thì phải ngăn được pháp bảo này đã.

Vừa nghĩ qua như vậy, lam phát lão giả cắn răng ném ra một tấm vải có thêu Thái Cực Bát Quái Đồ hợp lực với lam hỏa huyền binh, khó khăn lắm mới miễn cưỡng công tới Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Chỉ là tuy lão thành công ngăn cản nhưng cự lực hơn trăm vạn thạch lực của nó cũng khiến cho Liêm Lập toát mồ hôi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nhạc Vũ thấy thế hơilíu lưỡi. Chỉ một Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã đủ để chống đỡ chuẩn Nguyên Anh cường giả. Bất quá pháp bảo mà đối phương xuất ra càng khiến người ta giật mình. Hắn suy nghĩ một chút rồi quyết định sau trận chiến này sẽ sai người đi mật báo cho Tịnh Hải tông. Hắn đã từng xem qua Huyền dương Thái Cực Đồ này trong tàng thư ở biệt phủ Tịnh Hải tông. Nếu để cho Tịnh Hải tông biết được bảo vật này còn lưu tồn ở Phù Sơn Tông thì chắc chắn sẽ giống trống khua chiêng trảm sát.

Vật này cũng là nhất phẩm, hình như là do đạo tổ Tịnh Hải tông chế tạo, có uy danh hiển hách bên Đông Hải, chính là một trong thập bảo của Tịnh Hải tông, không thua gì Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Chỉ là xem bộ dạng người này mới chỉ tạm thời trú sử huyền dương Thái Cực Đồ mà thôi, cũng chỉ có thể phát huy ba bốn thành uy lực như mình. Chủ của nó xác định là một người khác. Hắc! Trách không được Phù Sơn Tông Hội dã tâm bừng bừng như thế, có dị bảo bậc này, khéo dùng cũng có thể địch lại Quảng Lăng tông ta!

Cười lạnh, Nhạc Vũ lại nhìn sang nữ tử và đạo sĩ áo lam kia. Vào lúc này, một

nam một nữ đã hợp lực bố trí một tòa đại trận. Cả hai đánh ra hai thanh huyền binh một lam một hồng giúp nhau hô ứng, lại phảng phất giống như là một bộ khiến uy lực tăng nhiều! Không bị sự uy hiếp của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, mấy trăm đạo kiếm quang sắc bén ập đến cùng với một ấn lũy kim sắc.

- Hai người này giống như là song tu, hơn nữa đều tinh thông trận đạo, đúng là hiếm thấy!

Đem Ngũ Phương Môn đặt trước khiến đoàn kiếm khí kia mất tác dụng, tiếp đó Nhạc Vũ lại bắn ra 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cường hành phá vỡ trận pháp của phu thê kia.

Sau đó hắn búng ra vô số chỉ ảnh theo thủ quyết của Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn. vào lúc hắn chuẩn bị ngưng tụ Băng Diễm tuyệt quang thì trong lòng khẽ động,đem đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí hóa thành một quang chướng màu hồng bố trí trước Ngũ Phương Môn.

Vào lúc này ở chỗ trận pháp vừa bị phá đi của hai người lại đột nhiên xuất hiện mười tấm huyền dương Thái Cực Đồ rồi hợp thành một đại trận chém thẳng vào hắn. Những kiếm quang giống như hư ảnh nhưng mỗi đạo đều có uy lực tương đương với một huyền binh lục phẩm. Ngay cả quang chướng do Nhạc Vũ bố trí cũng dần chấn động rồi mỏng đi.

- Trận đồ, đây là kiếm trận trận đồ! Phù Sơn tông sao có thể thu thập vật này? May mắn là Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết của mình đã luyện đến tầng thứ tư nên pháp lực tăng nhiều, bên trong còn có Băng Hối Huyền Quang Chướng. Nếu gặp phải một kích này vào mấy tháng trước thì chắc chắn mình đã vẫn lạc! Hai người này cực kỳ ẩn nhẫn, một mực đợi đến lúc lúc này!

Vừa nghĩ vậy, sát niệm trong lòng Nhạc Vũ đột khởi, 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bỗng nhiên thay hình đổi vị, hoàn toàn ngăn chặn trận kiếm đồ hội tụ linh lực rồi tiếp đó phóng ra toàn bộ 365 cây Tam Diệu Như S0Ý Lôi Châm.

Sắc mặt nam nữ kia đều lộ vẻ ngưng trọng, đánh ra mấy đạo quyết. Trận đồ đột nhiên biến hóa hình thành vô số kiếm ảnh bảo vệ quanh thân. Tam Diệu Như S0Ý Lôi Châm tuy là sắc bén nhưng đều không thể xuyên qua.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý mà vận khởi Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí. Có sự uy hiếp của trận đồ kiếm trận, bên trên còn có đại

hóa Chư Thiên chân viêm cả Liêm Lập và huyền dương Thái Cực Đồ, hắn nhất định phải trảm sát hai người này tại đây!

Trong khoảnh khắc, mọi người nghe thấy một tiếng gào rú như dã thú dãy chết, vừa nhìn qua thì Nhạc Vũ liền biết bên kia đã phân ra thắng bại.

Lâm Đông Lai dễ dàng phá được Thiên Ti Tuyết Kiếm, tiếp đó Liêm Lập tế lên một trường kiếm màu vàng miễn cưỡng ngăn cản Phong Nha kiếm cùng Bạch Đế kiếm. Chỉ là một quyền đạt tới 6600 thạch lực của nàng đánh lên cương khí hộ thân của lão khiến lão thổ huyết bạo lui.

Đòn lấy mạng Lâm Đông Lai là một cây phi châm vô hình vô ảnh, cũng không có một chút dao động linh lực, sau đó nó tiếp tục dừng lại cách Liêm Lập mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 424: Băng Diễm tuyệt quang

Nhạc Vũ thu hồi hồn thức, đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí trong cơ thể một lần nữa gia tốc tụ tập.

Lúc này hắn mới cảm thấy vô cùng may mắn khi học được công pháp này trong Tử Vân Tiên Phủ. Cây vô hình âm sát châm vừa rồi tuy không phải là do hắn trú sử mà là thủ bút của Chiến Tuyết, nhưng nếu không có hắn ngăn chặn ba người này thì, Chiến Tuyết cũng khó có thể ra tay.

May mắn hơn là nhờ hắn súc tích pháp lực trong tháng này mà Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết đạt tới tầng thứ tư nên pháp lực tăng gần gấp hai nên mới cóthể thôi động cùng lúc nhiều loại pháp bảo.

Đáng tiếc là trong cơ thể mình vẫn phải lưu một đạo Ngũ Sắc Thần Quang để dành cho hậu thủ.

Lâm Đông Lai bị vô hình âm sát châm đâm trúng vào tay, sau đó nửa người bị nhuộm đen nên không thể chống đỡ một quyền đánh trúng phần bụng của Chiến Tuyết, bị đánh nát bét. Lão vẫn chưa chết mà mở mắt trừng trừng nói:

Ta không cam tâm, bất quá đã chết thì cũng chết cho có ý nghĩa. Sư huynh! Hôm nay ta tru diệt không được hai người này, kính xin ngày sau thay ta báo thù gấp trăm lần!

Thoại âm vừa rơi xuống, một viên Kim Đan từ thân thể lão phá không bay ra. Sau đó vừa lúc một quyền của Chiến Tuyết đánh tới thì ầm ầm nổ tung. Toàn bộ tầng dung nham chấn động run rẩy, trận pháp mà Nhạc Vũ bố trí vây khốn trong phút chốc sụp đổ. Chiến Tuyết ở trong tâm nổ nên bị áp lực trùm lên, thêm cả một lượng lớn Tam Muội Chân Hỏa bám vào.

Liêm Lập trừng mắt như muốn nứt, dường như không thể tin hai trong số năm sư huynh của mình trong phút chốc đã vẫn lạc. Lão hét lên điên cuồng, phun ra một ngụm tiên huyết khiến huyền dương Thái Cực Đồ phồng lên rồi trú sử lam hỏa

phi kiếm chém vào Chiến Tuyết, quyết tâm dù hao tổn thọ nguyên cũng phải nhân dịp nữ tử này trọng thương diệt sát.

Đúng vào lúc thanh huyền binh kia khó khăn lắm mới chém đến thì bên trong bạch sắc hỏa diễm đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé xinh đẹp tuyệt trần thò ra đánh bay, còn khiến lão lui lại trăm trượng!

Đến khi bạch sắc hỏa diễm hoàn toàn biến mất thì Chiến Tuyết vẫn đứng sững đó không hề tổn hao một chút. Chỉ có bộ đạo bào trên người đã bị thiêu rụi, chỉ còn lại ngân sắc chiến giáp do Thiên Ti Tuyết Kiếm hóa thành, tay phải nàng khẽ điểm ra, thu vào lam sắc hỏa diễm.

Nữ nhân này đến cùng tu luyện tà công gì mà không sợ cả oanh kích Kim Đan tự bạo? Lại càng không sợ Tam Muội Chân Hỏa, cùng Đại hóa Chư Thiên chân viêm?

Liêm Lập nhìn Chiến Tuyết vẻ kinh hoàng. Nhìn bộ dạng của nàng lúc đầu có vẻ thống khổ nhưng sau khi hít vài hơn thì trở lại bình thường, tùy thời đều có thể tham gia chiến cuộc.

Huyền dương Thái Cực Đồ/ đã dần dần ảm đạm, Liêm Lập cũng không chần chừ, quát to một tiếng:

- Còn không đi nhanh !

Nói xong lão ngự thanh huyền binh phi độn về nơi xa, hai người kia cũng không do dự thôi động trận đồ kiếm trận dưới chân theo sát Liêm Lập, chỉ là lúc này trong mắt Nhạc Vũ lóe lên quang mang hung lệ!

Muốn đi sao? Hắc! Cho dù trận pháp của ta bị phá hủy thì ta vẫn nắm quyền điều khiển vùng thiên địa này, không thể buông tha cho hai người được!

Hai tay của hắn kết thành một thủ ấn của Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn rồi từ toàn bộ đại trận dưới chân Hạ Cơ sơn đột nhiên xuất ra một linh lực khổng lồ vây khốn phạm vi không gian mấy ngàn trượng. vào lúc ba người kia bị ngăn trở thì một đoàn xạ tuyến lam hồng giao nhau từ ngón tay Nhạc Vũ búng ra, sau đó xuyên qua huyễn ảnh vạn kiếm thấu vào gáy đạo nhân mặc lam bào, đốt cháy nửa người lão thành tro tàn, dư lực còn đủ đâm thủng qua thạch bích phía trước mới dần dần nhạt nhòa.

Nữ tử kia trố mắt không tin, sau đó hét lên một tiếng kinh hoàng, con ngươi Liêm Lập co rút lại thành hình châm:

- Đây là thần thông?

Trong lòng lão lúc này tràn ngập tuyệt vọng. Đã có pháp bảo nhất phẩm Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thì cũng đã thôi, nhưng sau đó còn cả đại thần thông như Băng Phách thần quang thì đã vượt qua điểm mấu chốt trong lòng.

Huống chi nữ tử kia lại đã hoàn toàn hồi phục, hồn lực chiến sát cuồn cuộn áp tới.

Nhạc Vũ lúc này nhìn sang nữ nhân còn lại. Thủy hỏa phù trận trong cơ thể điên cuồng rút ra pháp lực, sát cơ trong mắt càng thịnh.

Muốn ngày sau báo thù? Vậy thì phải xem hôm nay các ngươi có thể trốn được kiếm của ta không!

Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí hội tụ trên đầu ngón tay của hắn. Đúng vào lúc này, Nhạc Vũ chợt nhíu mày tán đi Băng Diễm tuyệt quang, đem Chiến Tuyết vào Thần quốc! Sau đó hắn bắt đầu thu hồi các loại pháp bảo, đến khi nắm xong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn vào tay thì ba khí tức cường hoành cũng trùng nhập vào trong lòng đất.

- Hay cho Phù Sơn tông! Chuẩn Nguyên Anh tối thiểu có tới sáu người! May mắn là hôm nay bố cục giết một người. Nếu không nửa năm sau thì chiến đấu càng thêm gian nan. Chỉ là vấn đề này có chút cổ quái, sau khi trở về nhất định phải thỉnh giáo tin tức.

Nhạc Vũ hơi tiếc nuối nhìn trận đồ kiếm trận xung quanh nữ tử kia, sau đó bỏ qua bước vào cửa không gian.

Sau khi hắn vừa rời đi thì lập tức có ba đạo kiếm quang cực lớn kích trúng chỗ hắn vừa đứng, dĩ nhiên bây giờ chỉ còn là trống không.

Trên đỉnh Hạ Cơ sơn, Nhạc Vũ bước ra khỏi Ngũ Phương Môn rồi triệu xuất lại Chiến Tuyết, thấy nàng mặt mày tái nhợt, lộ ra mấy phần suy yếu.

Nhạc Vũ cau mày:

- Tuyết nhi, thế nào rồi?

Chỉ là không cẩn thận bị Tam Muội Chân Hỏa đốt đi một chút thần hồn mà thôi, không có gì đáng ngại cả!

Chiến Tuyết khẽ lắc đầu, sau đó bình thản nhìn về phía Nhạc Vũ:

Còn có lam sắc hỏa chủng này cũng rất cổ quái, rõ ràng đốt tới Thần quốc của ta, thật vất vả mới diệt được.

- Đại hóa Chư Thiên chân viêm sao?

Nhạc Vũ nhíu mày, loại linh hỏa này thật sự khó giải quyết, cũng may là hắn có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, bản thân tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết, không cần quá mức kiêng kị. Đổi lại là những người khác trong tôn môn, cho dù là Lí Vô Đạo cũng chỉ sợ là chịu thiệt thòi.

- Liêm Lập này thật sự khó giải quyết! Sau trận chiến này nhất định giết hắn, không để cho hắn cơ hội kết anh.

Chiến Tuyết tuy là trong miệng nói không có gì trở ngại nhưng Nhạc Vũ vẫn không yên lòng đưa tay thăm dò, sau khi thấy không có gì đáng ngại mới thôi. Chiến sát thần hồn của nàng sau khi phục dụng Thất sát U Minh thảo thì cho dù đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh cũng không sợ hãi. Nếu không Lâm Đông Lai không tự bạo thì nàng cũng sẽ không bị thương, tuy vậy thương thế cũng rất nhẹ.

Dùng vu lực để chữa trị thân thể cũng không phải là tốt. Nó là tín ngưỡng của muôn dân nên có rất nhiều ý niệm, tùy tiện hút vào rất nguy hiểm. Tuyết Nhi cần đề phòng.

Thấy Chiến Tuyết không sao, Nhạc Vũ trầm ngâm suy nghĩ. Lúc hai người kia xuất ra kiếm trận thì vẫn có cảm giác ai đó đang rình rập sau lưng mình, phảng phất như độc xàtìm kiếm cơ hội.

Vì thế hắn vẫn một mực bảo trì một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, nếu không thế thì với uy lực của Băng Diễm tuyệt quang đã sớm đánh chết ba người kia.

Người kia đến cùng là ai? Chắc cũng là người của Phù Sơn tông. Đã như vậy sao còn đứng nhìn đồng môn bị giết. Có thể giấu diếm được linh thức của mình thì tu vi chắc chắn phải cao hơn, chắc là đạt tới chuẩn Nguyên Anh. Lẽ nào là người của Vân Mộng Tông hay Băng Nguyệt tông?

Suy nghĩ một lát rồi vẫn cảm thấy khó hiểu, Nhạc Vũ lắc đầu xâm nhập đại điện bên dưới. Mấy người Đào Chính đã sớm chờ ở đây, thấy Nhạc Vũ bình yên trở về thì trong mắt mừng rỡ xen lẫn tò mò.

Nhạc Vũ cũng không nhiều lời, xuất ra một vùng hơi nước rồi tạo thành một huyễn trận tường thuật tình hình vừa rồi, sau đó nhìn sang Đào Chính:

- Sư thúc tổ kiến thức rộng rãi, có từng gặp qua hai người này?

Đào Chính kinh hỉ nhìn Nhạc Vũ, vui mừng vì thực lực của đồ tôn này không ngờ đã có thể kháng cự năm người, giết chết hai trong số đó. Đồng thời lão cũng kinh hãi vì mấy loại pháp bảo và kỳ công dị pháp có uy lực cực lớn mà mấy người vừa sử dụng. kiếm trận vô danh, Băng Diễm tuyệt quang, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, đại hóa Chư Thiên chân viêm, huyền dương Thái Cực Đồ, vô luận thứ nào trong đó đều có thể khiến đương thời khiếp sợ! Ngay cả trong Trung Nguyên cũng hiếm khi nhìn thấy.

Đến lúc Nhạc Vũ lên tiếng hỏi thì Đào Chính mới lấy lại tinh thần, ngưng mắt suy nghĩ một hồi mới trầm tư:

Ta có nghe nói qua hai người này, nữ tựa hồ họ Nguyên, tên Nhược Phượng. nam họ Âm, tên Hạo Ngọc, đều là đại cao thủ tiếp cận Kim Đan đỉnh phong, chỉ sợ không phải là đệ tử Phù Sơn tông mà là tán tu nổi danh của Dực châu.

Đào Chính nói đến đây lại nhìn Nhạc Vũ vẻ kỳ quái:

Ta thấy vừa rồi Vũ nhi có cơ hội giết nàng, thậm chí cả Liêm Lập, tại sao đột nhiên thu tay thối lui?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 425: Thập ngự phục ma

- Không phải đệ tử không muốn tru sát bọn chúng mà tình huống lúc đó không cho phép!

Thấy ánh mắt lóe lên của mấy vị tu sĩ Kim Đan nhưng cũng không tỏ vẻ bất ngờ, Nhạc Vũ cũng biết là bọn họ áng chừng đoán được nguyên nhân nhưng đang đợi đáp án của hắn mà thôi nên lập tức giải thích:

- Khi đó hồn thức của ta cảm giác được ba tồn tại tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, hơn nữa tốc độ phi độn còn vượt qua Kim Đan. Ta dùng phép khống linh để thăm dò năng lực đạo pháp của bọn họ nhưng không có tác dụng, chỉ một hơi đã phá tan đại trận phong tỏa không gian của ta.

- Nói cách khác, đây là ba vị tu sĩ chuẩn Nguyên Anh?

Đào Chính bất giác hít một hơi khí lạnh, dù lão biết rõ nếu Nhạc Vũ đã không chút do dự đào tẩu thì chắc phải có tình huống khiến hắn kiêng kị nhưng nghe vậy vẫn không khỏi chấn động.

Nhạc Vũ hơi do dự rồi cuối cùng vẫn không nói ra cảm giác có người rình rập.

Đây chẳng qua là trực giác của hắn, cũng không chứng cớ gì. Nếu thêm vào Liêm Lập thì đối phương bao gồm bốn tu sĩ chuẩn Nguyên Anh đã đủ khiến mấy người ở đây kinh hãi, đến lúc đó sợ rằng dũng khí đánh một trận cũng không có.

- Bốn người chuẩn Nguyên Anh sao? Phù Sơn tông ẩn tàng cũng đủ sâu. Cũng may là Phong thủ tru sát được một người trong số đó, nếu không trận chiến này Quảng Lăng tông ta chắc chắn thua. Thực không biết mấy người kia ở đâu ra, chẳng lẽ cũng như mấy người kia lấy thân phận tán tu xuất ra ngoài tông môn.

Nhạc Vũ thầm nghĩ đoán chừng lai lịch mấy người này chính là như thế, thậm chí trực tiếp thu nhận mấy tán tu cũng nói không chừng.

Lúc này Đào Chính chần chừ một lúc rồi nói:

Kỳ thật bốn tên tu sĩ chuẩn Nguyên Anh này cũng không có gì. Một khi chiến đấu nổ ra thì Thích sư đệ cùng Y sư đệ đều dẫn người tới đây. Mặc dù có Huyền dương Thái Cực Đồ và Đại hóa Chư Thiên chân viêm thì Phong thủ vẫn có thể ứng phó. Vấn đề phiền toái là ở hai người trú sử trận đồ kiếm trận kia!

Trong điện mấy người nghe vậy đều hai mặt nhìn nhau vẻ lo lắng. Nhạc Vũ cũng âm trầm không nói, nhớ lại một số trận đồ kiếm trận đã đọc được trong thư tịch. Nổi danh nhất trong sốđó chính là Tru Tiên Trận đồ. Trần đồ này phối hợp tứ kiếm tru tiên, lục tiên, hãm tiên, tuyệt tiên, vào thời Hồng Hoang được xưng là đệ nhất sát khí, trừ phi là mấy vị đạo tổ hợp lực, còn không không có cơ thủ thắng.

Đương nhiên kiếm đồ cũng có cao thấp, tuy nhiên đánh giá trong đó đều không dưới nhất phẩm. Còn nếu trận đồ phối hợp đầy đủ với kiếm trận đầy đủ thì cơ hồ đã ngoài tiêu chuẩn tiên khí!

Cũng bởi vậy mà lúc đó Nhạc Vũ nổi lên sát tâm. Bây giờ không thể tru sát nữ tử kia, đoạt được trận đồ khiến hắn không cam lòng tới cực điểm,

- Bản thân trận đồ này cũng không có uy lực quá lớn, nếu không có nguyên bộ phi kiếm tọa trấn, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với một pháp bảo nhị phẩm, chúng ta có thể dễ dàng ứng phó. Chỉ sợ là trong tay bọn họ còn có phi kiếm, cho dù chỉ cần một hay thanh cũng đủ quét ngang Hạ Cơ sơn.

Người lên tiếng mà một tu sĩ Kim Đan lớn tuổi, vừa nói vừa quan sát sắc mặt mọi người:

- Chỉ là khả năng này rất nhỏ! Theo ta thấy, phi kiếm phối hợp được với trận đồ này cũng phải nhất phẩm trở lên. Nếu như Phù Sơn tông có thể tìm được thì mấy thập niên trước đã đánh giết đến tận cửa Quảng Lăng sơn.

Cái này ta cũng hiểu, bất quá Phù Sơn tông nếu dùng trận đồ này thì uy lực cũng không nhỏ, hoàn toàn bất đồng với Tứ Tượng tinh tú kiếm trận, càng vượt qua Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận của chúng ta mấy lần. May là Phong thủ đã có bố trí, nếu không trận chiến này chúng ta không cần đánh mà cứ trực tiếp nhận thua!

Đào Chính dường như cũng nghĩ đến cái gì đó, nhướng mày:

Hình như ta biết kiếm trận này, nó tên gọi là Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, chính là bảo vật truyền lưu từ thời Hồng Hoang.

- Thập ngự phục ma kiếm trận?

Nhạc Vũ cũng hơi nhướng mày, hắn chưa từng nghe nói qua cái tên này. Điều này có lẽ là do hắn chưa xem qua các điển tịch cao cấp trong Kinh Uyên, Kinh Lan các, hơn nữa nếu là truyền lưu từ Hồng Hoang thì không thể nghi ngờ uy lực của nó.

Chỉ không biết Phù Sơn tông rốt cuộc sẽ sử dụng bộ trận đồ này như thế nào, đạt được uy lực ra sao?

Sự lo lắng trong lòng hắn càng thêm trầm trọng. Lần đầu tiên hắn cảm giác ý niệm muốn tận diệt đám người Phù Sơn tông thật sự ảo tưởng, sợ là đánh lui cũng còn vất vả.

Điều duy nhất đáng mừng là trong ba tu sĩ tinh thông trận đạo thì đã bị hắn tru sát hai người. Phù Sơn tông muốn phân tích trận đạo phong tỏa ở đây thì tối thiểu cũng mất thời gian một hai tháng. Còn với thập ngự Phục Ma Kiếm trận nếu như không có người tinh thông trận đạo chủ trì thì uy lực cũng sẽ suy yếu rất lớn.

Cơ hồ là cùng một thời gian, ở ngoài Hạ Cơ Sơn, Liêm Lập từ tầng đất thoát ra, trên mặt vẻ cực kỳ bi thương:

- Là do lão phu chủ quan, ỷ vào có Huyền dương Thái Cực Đồ cùng thập ngự phục ma trận đồ nơi tay nên không kiêng nể gì cả. Không ngờ Nhạc Vũ lại có thần thông như thế, lại đã sớm có bố trí, cuối cùng để sư đệ vong mạng, tội này tất cả là của ta!

Nguyên Nhược Phượng vẫn trầm mặc không nói, chỉ nhìn vào chiếc ấn kim sắc và thanh phi kiếm lam sắc nơi tay, đây là di vật mà đạo sĩ lam bào kia lưu lại vẻ bi thương.

Liêm Lập thấy đau lòng, sắc mặt xanh trắng nói:

- Nguyên sư muội! Lần này tất cả đều là lỗi làm của sư huynh. Âm sư đệ tử chiến, sau này tất cả để Liêm Lập ta gánh vác!

-Chẳng trách được sư huynh! Muốn tới chân núi Hạ Cơ sơn cũng là chủ ý của ta và Hạo Ngọc . Không ngờ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn của người kia lại có uy lực vượt qua cả pháp bảo trấn tông, càng không ngờ hắn tu luyện qua đại thần thông Băng Phách thần quang.

Ngữ khí Nguyên Nhược Phượng lạnh nhạt nhưng ánh mắt sắc bén như đao:

- Muốn nói chủ quan thì cũng là ta và Hạo Ngọc. Nếu hận ai thì cũng chỉ một mình Nhạc Vũ mà thôi

- Sớm biết như thế, lần này không triệu hồi các ngươi từ U Châu!

Liêm Lập thở dài một tiếng, ngay sau đó, ngữ khí đã chuyển thành vô cùng lạnh lẽo:

- Âm sư đệ, Lâm sư đệ còn có Phong sư đệ, tất cả đều đã chết tại tay hắn. Nếu không đem kẻ này bầm thây vạn đoạn, ta cũng nan giải mối hận trong lòng!

Lão vừa nói xong thì đã có người hừ lạnh: - Ta thấy hai người khoan hãy nói tới chuyện báo thù, trước hết bàn xem như thế nào để đánh hạ Hạ Cơn này.

- Yến Thành sư đệ, ngươi có ý gì?

Liêm Lập ngưng mày, nhìn qua chỗ phát ra thanh âm, sau một thoáng lại nghĩ tới chuyện vừa được ba người cứu thoát nên ánh mắt dịu đi:

Lúc trước ta đã từng nói, sau trận chiến này sẽ cho tông môn và mấy sư đệ một cái công đạo!

Yến Thành nghe vậy càng âm trầm:

Công đạo thì làm sao? Hiện giờ Âm sư đệ và Phong sư đệ đã chết, chỉ sợ khó có thể phân tích vị trí hộ sơn. Trong tông môn cũng không có người nào tinh thông trận đạo như hai vị sư đệ.

Về phần thập ngự Phục Ma Kiếm trận, với lực lượng của một mình Nguyên sư

muội chỉ sợ cũng chỉ phát huy chưa đến sáu thành uy năng. Chúng ta tuy cũng hiểu biết một chút về lực đạo nhưng chưa từng nghiên cứu về nó, làm thế nào công hạ được Hạ Cơ sơn?

Sắc mặt Liêm Lập lúc trắng lúc xanh, sau một lát lại nghe Nguyên Nhược Phượng mở miệng nói:

- Nghe nói trong tông môn trước kia vì trận đồ này đã từng chế thử hơn bốn mươi phi kiếm, kết quả phần lớn bạo toái. Còn lại hơn mười thanh hiện giờ đang niêm phong cất vào phủ khố. Lúc này có thể đem hết tới đây. Ta cùng với Hạo Ngọc sư huynh vào lúc nhàn rỗi đã từng dựa vào thập ngự phục ma trận đồ để bố trí một bộ đại trận. Mặc dù còn chưađầy đủ nhưng lực sát thương vượt trên Tứ Tượng tinh tú kiếm trận của tông môn, lại có thể chỉ cần một người thao luyện.

Yến Thành nhướng mày:

- Vấn đề là với lực lượng một mình Nguyên sư muội có thể ngự sử được thập ngự phục ma trận đồ hay không?

- Đến lúc đó, ta sẽ ăn vào Thất thi não thần đan, nghe nói viên thuốc này trong tông môn còn có sưu tầm.

Thấy mấy người chung quanh đều biến sắc, thần sắc Nguyên Nhược Phượng lộ vẻ kiên quyết, ngự kiếm bay lên:

Ý ta đã quyết, chư vị không cần khuyên nữa. Đơn giản là tổn thương năm mươi năm thọ nguyên mà thôi, sau này có thể bồi bổ lại. Tông môn muốn chiếm Hạ Cơ sơn, ta muốn báo thâm cừu thì không phải thập ngự Phục Ma Kiếm trận chắc chắn không thể

Liêm Lập yên lặng hồi lâu mới thở dài, sau đó nhìn qua một đạo nhân khác:

- Giáo sư đệ! Ta nhìn ngươi hình như có phát hiện gì?

Giáo Hải do dự một lúc rồi nói:

- Ta cũng không thể xác định, vừa rồi cảm giác dưới lòng đất hình như có người dò xét nhưng lại không thấy bóng dáng. Bất quá sư đệ nói không sai, người này không phải là địch. Nếu tăng thêm biến số thì nói không chừng có cơ hội tru diệt

Nhạc Vũ.

Ba người kia nghe vậy đều động dung như nghĩ tới điều gì.

Trên đỉnh Hạ Cơ sơn, Nhạc Vũ từ nghị sự điện liền đi thẳng tới chỗ của mình đổ ra từ trong Tu Di Giới tổng cộng mấy vạn điển tịch, trong đó không thiếu tử sách ngọc giản. Một phần trong đó là hắn mượn ở Kinh Uyên các mấy ngày trước rồi nhờ người dùng truyền tống trận chuyển qua. Một phần khác là hắn lấy được trong Tử Vân Tiên Phủ, số lượng tổng cộng cực lớn không thua trân tàng một tông môn. Hắn chỉ chọn lựa những tạp thư trong đó để xem qua, mãi đến nửa ngày sau mới trầm ngâm nhìn lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 426: Dốc lòng tu luyện

Nguyên lai kiếm khí của Thập ngự phục ma kiếm trận đều là siêu phẩm huyền binh,

Sau khi đọc được một số miêu tả về Phục Ma Kiếm trận trong ba quyển điển tịch đã ố vàng, Nhạc Vũ cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Bộ kiếm trận này vào thời hồng hoang cũng không phải là xuất chúng, uy lực của nó tương đương với một kiện tiên bảo, tiên nhân bình thường nếu không chú ý cũng sẽ bị trảm sát.

Ngoài ra đúng như Đào Chính từng nói, thanh danh của bộ Thập ngự Phục Ma Kiếm trận này sau hồng hoang cũng không nhỏ. Năm đó siêu cấp đại phái Kì Hoàng tông ở Trung Nguyên Lạc châu gom được một bộ thập ngự Phục Ma Kiếm kiếm trận chấn nhiếp thế gian, truyền thừa qua vạn năm mới bị tất cả các đại tông môn liên thủ tru tuyệt. Nghe đồn trận chiến ấy cực kỳ thảm liệt, ngoại trừ năm cao thủ Đại Thừa Cảnh vẫn lạc đương trường thì còn có mười ba vị tu sĩ chứng nhận trường sinh sau này lần lượt vẫn lạc không thể chuyển thế trùng tu, quả nhiên là uy lực tuyệt luân.

Bất quá có thể xác định Phù Sơn tông không thể thu thập được mười thanh phi kiếm kia, hầu hết chúng đều nằm trong phủ khố của các tông môn, còn trận đồ thì không biết vì sao mà rơi vào tay Phù Sơn tông .

Ngay cả một thanh phi kiếm cũng không tìm được, vậy thì cũng chỉ có thể dùng đồ mô phỏng mà thôi.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ lấy ra một cái hồn ngọc, sau đó đưa vào đồ hình trận đồ của Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận. tiếp đó hắn dùng một chỉ bắn ra về đại điện, lệnh cho đệ tử Minh Trụ Phong theo đó sửa chữa đại trận hộ sơn.

Tri thức về pháp trận của hắn vẫn không bằng bậc tông sư trận đạo như Xương Băng Hồng. Mặc dù đã dựa vào sự trợ giúp của Đại Diễn linh trận để phân tích

qua Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận nhưng thực sự vẫn không đủ tri thức để cải biến cấu thành đại trận này.

Bộ đại trận này cơ hồ xem như hoàn mỹ. Muốn hắn phá trận thì có thể, nhưng bảo cải biến chắc chắn sẽ làm giảm uy lực của nó.

Điều hắn cải tiến đơn giản chỉ là quấy nhiễu quá trình đối phương phân tích diễn biến linh lực bên trong trận. Điều này trước kia Nhạc Vũ cảm thấy nên rút ngắn nhưng hiện giờ lại hận không kéo dài được càng lâu càng tốt.

- Tán tu sao?

Nhớ tới đôi nam nữ trấn giữ Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ, còn thêm cả ba tu sĩ chuẩn Nguyên Anh, Nhạc Vũ khẽ mím môi, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Lần này tuy đã đoán sai thực lực đối phương nhưng với bố trí của hắn vẫn có thể miễn cưỡng giữ được Hạ Cơ sơn, còn mười mấy ngọn núi kia chắc sẽ bị đối phương tiêu diệt.

Chiến cuộc tại đây tuy không ảnh hưởng đến toàn cục nhưng chắc sẽ khiến cho những tiểu tông môn và tán tu nghiêng về đối phương.

- Các bạn đang đọc truyện tại truyen yy châEbook Full.Net.

- Cũng không biết Phù Sơn tông còn có tán tu che giấu bên ngoài hay không? Nếu có thêm một hai người thì bên mình sợ sẽ ăn không tiêu. Bên Quảng Lăng tông, ngoại trừ Diệp Tri Thu sư thúc bên ngoài thì cũng không biết có nhân thủ nào dấu diếm hay không. May mà có thêm Đằng Huyền nên về nhân thủ cũng không tính là bất lợi.

Mấy ngày trước, Thượng Ngạn và Đằng Huyền đã tới đây, vừa khéo lúc Nhạc Vũ cũng cần nhân thủ tin được. Thượng Ngạn được hắn xếp vào chức vị kiểm tra chất lượng linh dược. Về phần biểu hiện của Đằng Huyền càng khiến hắn kinh hỉ, muốn tiếp tục bồi dưỡng thêm cho nó. Để triệt để tiến hóa thành đằng xà cần tuyệt đại cơ duyên, bất quá để tiến thêm một bước thì hắn tự hỏi có thể làm được.

- Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận để đấu với thập ngự Phục Ma Kiếm trận. Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn ứng đối với huyền dương Thái Cực Đồ, ngoại trừ đó ra thì không biết địch nhân còn ẩn tàng thứ gì. Không biết cuộc chiến nửa

năm sau mình sẽ ứng đối ra sao? Kệ đi! Trước hết mình phải luyện thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư rồi hãy nói, sau đó Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết còn có thể tiến thêm một tầng!

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát, trước hết bỏ qua việc này mà bắt đầu xem xét những điển tịch có liên quan đến trận đạo phù triện. Hắn vẫn luôn nghiên cứu những điển tích này ở mọi lúc mọi nơi.

Việc đọc của hắn vẫn tiến hành như cũ, tiện tay lật qua là coi như xong. Những tinh yếu trong đó đợi sau này phân tích. Bất quá hiện giờ bên cạnh Nhạc Vũ còn có Chiến Tuyết, từ sau khi nàng thành công chứng nhận thần vị thì lực tính toán và trí nhớ thậm chí còn vượt qua hắn.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này lại không thể tĩnh tâm, trong đầu vẫn luôn nghĩ đến kẻ địch trong tối kia. Ngoài việc thập ngự Phục Ma Kiếm trận thì điều khiến hắn lo lắng nhất chính là người này. Cũng may là việc đọc của hắn chỉ cần lướt qua còn mọi việc đã có hệ thống phụ trợ trí năng xử lý.

Vào buổi chiều, ba người Nhiễm Lực Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến theo lệ cũ đến phòng của hắn hỏi về những chỗ ngi vấn trong tập luyện. Nhạc Vũ lúc này mới miễn cưỡng kiềm chế tâm thânđể giảng giải cho ba người, chỉ là vẻ sầu lo vẫn hiện ra trên mi tâm.

Vào ngày hôm sau thì không thấy mấy người Nhiễm Lực tới. Đầu tiên Nhạc Vũ cảm thấy khó hiểu, sau đó liền đoán ra chắc mấy người sợ ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn tới đại cuộc.

Nhạc Vũ dở khóc dở cười, bất quá cẩn thận ngẫm lại thì đúng là lúc này hắn cũng không thể nào phân tâm, liền lấy ra một số hồn ngọc rồi ghi vào trong đó cách thức giải quyết những nghi vấn và khó khăn hắn đã từng gặp phải lúc tập luyện. Bên trong còn có hiệu quả ảo thuật nên càng thêm trực quan.

- Đáng tiếc lúc này không có thần thông phân thân của Nguyên Anh Phân Thần cảnh nên cũng chưa có năng lực ký thác nguyên thần.

Đối với loại thần thông phân thân này của đạo gia, Nhạc Vũ vẫn luôn cực kỳ thèm muốn. Khi đó có thể một người đi đọc sách, một người tới chỗ Xương Băng Hồng nghe giảng bài, người còn lại thì tọa trấn Hạ Cơ sơn, chẳng phải là quá kỳ diệu?

Khi đó bản tôn thêm hóa thân hợp lực, tự mình tạo thành một bộ Quảng Lăng kiếm trận, người Phù Sơn tông coi như không đáng lo. Bất quá tài liệu để có thể làm thân ngoại hóa thân tài liệu đã tuyệt tích trên thế gian. Từ sau khi hồng hoang vỡ nát, chưa có một người nào trên Đông Thắng đại lục chính thức tu luyện thành thân ngoại hóa thân, trước Hồng Hoang cũng không có mấy người. Nhạc Vũ cũng chỉ có thể tưởng tượng một phen mà thôi. Ngược lại là Chiến Tuyết chỉ cần đạt tới cảnh giới nhất định, tụ tập đầy đủ thần lực thì có thể hình thành phân thân.

Mấy ngày sau đó, Nhạc Vũ cuối cùng cũng gạt đi đủ các thứ lo lắng trong nội tâm để chuyên chú tu hành. Để tăng cường chiến lực, Nhạc Vũ ưu tiên lựa chọn nghiên cứu trậnđạo, đặc biệt là các loại trận đồ kiếm khí lấy được từ Tử Vân Tiên Phủ. Hắn tuyệt đối không tin với sức của một Phù Sơn tông có thể hoàn thiện một bộ Thập ngự phục ma trận đồ đại trận.

Còn về miếng hồn ngọc ghi lại những tinh yếu kiếm thuật một đời của Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ sau một tháng thì cảm giác hấp thu được một nửa tinh hoa trong đó, từ kiếm thuật đến đao thuật đều có đột phá. Âm Nha đao dùng Âm Công làm chủ thì không có gì, bất quá khi Nhạc Vũ dùng Phong Nha kiếm sử xuất Quảng Lăng tuyệt kiếm thì càng thêm xoay tròn như ý, khí tượng thâm nghiêm.

Ngày hôm đó trong đình viện, Nhạc Vũ dùng phương thức tùy tâm sở dục sử dụng thức Đái Lệ Sơn Hà của Quảng Lăng tuyệt kiếm. Nhìn ngọc sắc kiếm quang, khóe miệng Nhạc Vũ dần lộ ra mấy phần vui vẻ.

Hiện giờ hắn đã có thể đem ba thức này tùy ý phân chia mà không hề ảnh hưởng đến uy lực, coi như chân chính làm chủ.

Đáng tiếc mình không có phi kiếm phù hợp để tập Lưỡng Nghi hàn cực diễm tuyệt kiếm của sư phụ, cũng không thể chia ra đầy đủ pháp lực. Nếu không chiến lực của mình hiện giờ đã có thể tăng thêm một thành. Bất quá kiếm thuật hiện giờ của mình đã không sợ Ngao Hải.

Trong trận chiến mấy tháng trước, Nhạc Vũ vẫn rất kiêng kị lẫn ấn tượng thuật ngự kiếm của người này. Tuy có Phong Nha kiếm nơi tay cũng không dám công kích vì biết rõ không địch lại kiếm thuật tuyệt thế của đối phương, mãi đến hôm nay mới có đủ tự tin.

Lúc này Chiến Tuyết trên không trung vẫn còn sợ hãi, trốn đến bên cạnh Kim Quan hỏa xà phía xa. Uy lực của Quảng Lăng tuyệt kiếm cực lớn, với tu vi của Nhạc Vũ hiện giờ đã có thể phát huy toàn bộ khiến cho thần thú trung vị cửu giai như Đằng Huyền cũng kiêng kị cực kỳ.

Đem Phong Nha kiếm thu vào Tu Di Giới, Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng rồi lấy ra một viên lục chuyển Trúc Cơ Đan ném vào miệng Sơ Tam để tăng tiến tiềm lực chân viêm. Đằng Huyền lúc này đã sớm không kiên nhẫn lăn qua lăn lại trên mặt đất, phun đầy liệt diễm quậy phá.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, vỗ vỗ để Sơ Tam bay đi rồi mới dùng một đạo pháp lực bắt lấy Đằng Huyền. Vốn hắn định gõ vào đầu nó nhưng sau lại chỉ khiển trách, tiếp đó lấy ra mấy dược hoàn màu đỏ ném vào miệng nó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 427: Ngũ sắc tiến giai

Phương pháp bồi dưỡng Kim quan hỏa xà khác với Hoàng huyết khổng tước, bởi vì trên người của nó gắn đầy lân phiến, phương pháp châm viêm phổ thông khó có hiệu quả.

Nhạc Vũ cẩn thận chiết xuất ra một chút Khôn Viêm chân hỏa từ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn ngưng tụ thành một tia chân hỏa thiêu đốt Đằng Huyền để kích thích kinh mạch của nó. Con thần thú im lặng nhắm mắt, thỉnh thoảng lại gào rú đau đớn nhưng phần lớn đều sảng khoái đến cực điểm.

Thiên tính của Kim quan hỏa xà thích hỏa, luôn sống trong khu vực hỏa lực cường thịnh. Càng là hỏa chủng đẳng cấp cao thì càng có thể đẩy nhanh tiến hóa của nó. Nếu có thể gặp được linh hỏa phù hợp có thể trực tiếp thôn phệ . Đáng tiếc là Nhạc Vũ hiện giờ vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế Khôn viêm chân hỏa trong Ngọc Hoàng Long nhạc trấn, nếu không có thể khiến cho Kim quan hỏa xà vào thời điểm đạt đến cấp mười tiến hóa thành đẳng xà.

Qua nửa ngày, sau khi Nhạc Vũ rót xong hỏa viêm vào một huyệt vị trọng yếu cuối cùng của Đằng Huyền mới thu hồi lại Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Đằng Huyền cảm thấy mỹ mãn, nịnh nọt liếm liếm lòng bàn tay Nhạc Vũ rồi cảm kích gật đầu thi lễ, sau đó chạy về chỗ dung nham dưới chân núi để ngủ. Chỗ đó đã được Nhạc Vũ bố trí một tụ linh trận nhỏ, là chỗ náu thân tốt nhất hiện giờ cho Đằng Huyền.

Với tốc độ hiện giờ, Đằng Huyền muốn tiến hóa đến thập giai chắc phải đến hai năm. Sơ Tam thì nhanh hơn một chút, vẫn còn chưa hoàn toàn tiêu hóa xong dược lực của Long Linh quả, chắc khoảng năm sáu năm là tiến đến bát giai, có lẽ còn quá nhanh?

Nhạc Vũ nhíu mày suy nghĩ. Theo bản năng, hắn cảm thấy tiến cảnh tu vi quá nhanh cũng không phải chuyện tốt. Ngay cả bản thân hắn, nếu không phải là có hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo thì tốc độ tu hành lẫn tích lũy tri thức đạo pháp không thể nhanh hơn mấy trăm lần so với người thường.

- Vô Đạo sư thúc chỉ dùng hơn mười năm liền kết thành Kim Đan. Vềs au Kim Đan đến Nguyên Anh lại mất sáu bảy mươi năm, Diệp Tri Thu sư thúc cũng là như thế

Trầm tư một lúc, trong lòng khẽ động, thân thể Nhạc Vũ chợt lóe lên rồi bay về phía xa, không bao lâu thì độn nhập vào trong một gian thạch điện ở sườn núi. Bên trong này có một linh trận diện tích trăm trượng,độc lập với đại trận hộ sơn bên ngoài. Mấy người đệ tử Linh Hư cảnh đang đứng đó chủ trì vận chuyển pháp trận.

Nhạc Vũ đến chưa bao lâu thì Đào Chính cũng có mặt. Sau khi tới bên cạnh hắn thì bình tĩnh nhìn vào trong linh trận. Chỉ thấy chỗ trung ương linh trận có một hắc sắc không động cực lớn, chính là khe nứt không gian. Sau đó trong khoảnh khắc có bốn thanh phi kiếm lam sắc từ trong đó bắn ra.

Đào Chính dùng pháp lực thu lấy từng thanh vào tay, sau khi dùng hồn lực thăm dò thì lộ vẻ mừng rỡ. Nhạc Vũ cũng nhướng mày, xem từ linh lực chấn động từ kiếm thì có thể xác nhận là Tam phẩm đến nhị phẩm. Đoán chừng đây là đẳng cấp cực hạn của việc luyện chế huyền binh mà tông môn có thể đạt tới, chỉ là không biết mức độ sắc bén thế nào?

Hắc sắc không động từ từ biến mất, bất quá cuối cùng lại bay ra một thanh phi kiếm tử sắc. Nhạc Vũ nắm trong tay, dùng hồn thức thăm dò vào thì thấy tin tức mà Nông Dịch Sơn lưu lại:

- Nghe nói Phù Sơn tông sắp xâm phạm, đặt biệt đem bốn thanh Thanh Ly, Thanh hợp, Thanh anh, Thanh hà này tới trợ chiến. Tiểu Vũ vào bốn tháng trước trảm sát được Lâm Đông Lai, lòng ta rất an ủi. Nhìn qua trận chiến này Tiểu Vũ có thể lại có đột phá! Có chuyện khác nói với ngươi, Hư Nhược Nguyệt của Băng Nguyệt tông đã bế quan mấy tháng,đến nay không thấy bóng dáng

Mấy lời đằng sau là để dặn dò mấy vị Kim Đan còn lại. Nhạc Vũ cũng không đọc thêm đưa thanh phi kiếm cho Đào Chính, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ. Tuy chưa dùng năng lực phân tích nhưng chỉ với bằng hồn thức, hắn đã cảm giác được bốn thanh phi kiếm này có thể sử dụng kết hợp, tựa hồ là để phối trí cho trận đồ hắn thiết kế mấy tháng trước.

- Xem ra tông môn cũng có dã tâm nhân cơ hội này đánh trọng thương Phù Sơn

tông. Đáng tiếc là Thất tu kiếm trận của tông môn cần tới bảy thanh phi kiếm đồng dạng mới phát huy uy lực mạnh nhất.

Còn có câu cuối cùng là có ý gì? Chẳng lẽ là nhắc nhở ta coi chừng Hư Nhược Nguyệt? Bế quan mấy tháng, thực sự có khả năng căn bản là không ở tại Băng Nguyệt tông. Vậy thì Hư Nhược Nguyệt hiện giờ ở đâu?

Lúc này Đào Chính cũng đã xem xong tin tức, vui vẻ nói:

- Tông môn lần này thật sự là xuất tiền vốn, bỏ ra đến bốn thanh huyền binh nhị phẩm.

Nhạc Vũ bất giác khẽ nhếch miệng, thầm nghĩ cái này cũng hoàn toàn chính xác xem như cam lòng. Bắc Hoang xưa nay keo kiệt, lần này nếu không phải là Tử Vân Tiên Phủ xuất thế, pháp bảo nhất phẩm có được vài món. Mặc dù là Phù Sơn tông nếu không phải được lợi trong biệt phủ Tĩnh Hải tông thì cũng không có được chí bảo Huyền Dương Thái Cực đồ. Bốn thanh phi kiếm nhị phẩm này, trong Bắc Hoang không có đến hai mươi tanh, ngoại trừ Băng Nguyệt Thái Huyền thì đủ để trấn áp tuyệt đại đa số tông môn. Đâu chỉ là cam lòng đưa cho, nói là hào phóng mới đúng, cũng nói rõ tông môn rất hy vọng với cuộc chiến này.

Sau khi mừng rỡ, Đào Chính thu hồi bốn thanh phi kiếm. Kiếm kia trận tuy là Nhạc Vũ xếp đặt thiết kế nhưng cuối cùng vẫn do lão chi trì.

- Lão phu vốn là không có gì tin tưởng. Bất quá có bốn thanh phi kiếm này thì uy lực kiếm trận tăng thêm hai thành, đủ để chống đỡ phục ma kiếm trận của Phù Sơn tông. Nếu ứng đối tốt, cũng có khả năng đại thắng!

Đào Chính vừa nói vừa nhìn Nhạc Vũ:

- Gần đây Phù Sơn tông sử dụng linh trận dò xét ngày càng ít. Không biết đã chuẩn bị xong hay buông bỏ?.

- Nếu như đoán không lầm, chắc là sắp hoàn thành. Sư thúc tổ còn cần gấp rút chuẩn bị mới được.

Ngữ điệu Nhạc Vũ lạnh nhạt, hắn thấy vẻ mặt rầu rĩ của Đào Chính thì biết đối phương đang lo lắng chuyện chưa thao luyện thành thạo Lưỡng Nghi thất tu

kiếm trận biến chủng, thầm lắc đầu rồi cũng không chú ý ngự kiếm trở về đỉnh núi.

Việc thay đổi kiếm trận theo cách quấy nhiễu việc thăm dò diễn biến linh lực thực ra hiệu quả cũng không lớn. Hơn nữa song phương đều chuẩn bị, việc điều động tài nguyên của Phù Sơn tông càng vượt qua Hạ Cơ sơn, động thủ muộn cũng không phải chuyện tốt.

Nhạc Vũ suy đoán trận đạo sư của đối phương chắc đã phân tích đến chín thành, còn lại chỉ là xác nhận nên tần suất thăm dò mới giảm đi. Nói cách khác, thời gian đã chỉ còn lại có ước chừng ba đến bốn tháng, tuy nhiên vậy cũng đủ cho hắn hoàn thành chuẩn bị.

- Lần này cho dù thế nào cũng phải đoạt được Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ, còn có kẻ địch âm thầm kia chắc là Hư Nhược Nguyệt? Việc này thật sự khó giải quyết

Nhạc Vũ hơi chút trầm xuống. Bên trong Tử Vân Tiên Phủ, hắn đã đuổi tận giết tuyệt người của Băng Nguyệt tông, Hư Nhược Nguyệt một mình đến tìm hắn báo thù cũng có khả năng. Thực lực của nàng vượt trên Lam Chương Tuệ nên thần thông tu luyện chắc càng mạnh hơn Băng Phách thần quang.

Nhớ đến cuộc chiến dưới chân núi vừa rồi, Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh. Ngày hôm ấy hắn vẫn vô thức bảo lưu Ngũ Sắc Thần Quang, nếu như bất cẩn xuất toàn lực vậy thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

- Hiện giờ vận dụng tài nguyên trong tông môn đã đến cực hạn. Át chủ bài cũng chỉ có thể trông vào bản thân. Cho dù là cuộc chiến Hạ Cơ sơn hôm nay hay ngày sau náu thân lập thế, đáng tin nhất vẫn là thực lực bản thân.

Biết được Hư Nhược Nguyệt có khả năng tới đây, Nhạc Vũ càng chuyên tâm tu luyện. Ngoại trừ ngẫu nhiên đi thăm dò xem mấy người Nhiễm Lực tập luyện lẫn tiến triển của Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận, còn lại phần lớn thời giờ đều là tu luyện, luyện kiếm cùng đọc sách. Ngẫu nhiên có lúc rảnh rỗi cũng sẽ đem ưu điểm của Thái Hạo chân ngôn Thần Quang, cùng với Băng Phách thần quang dung nhập vào Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết.

Sau hai tháng vất vả tu luyện thì Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư đã tiến vào

giai đoạn sau cùng. Sau khi hắn hoàn thành tổ hợp phù văn cuối cùng thì Kim Đan liền phát ra một hấp lực cực lớn hút vào năm đạo phù văn.

Sau đó là một trận chấn động mãnh liệt, Kim Đan tràn ra ngũ sắc hào quang rồi tiếp tục co rút, hút hết tất cả chân khí bản thân sở hữu rồi lại xuất ra. Bất quá lúc này mật độ lại dày hơn một chút vì từ màu vàng nhạt đã chuyển thành đậm.

- Ngũ Hành phù trận này nuốt của mình bao nhiêu pháp lực thì mới cam tâm?

Phát hiện chân khí trong kinh mạch mình lại bị Ngũ Hành phù trận cắn nuốt chừng bảy thành, Nhạc Vũ chán nản nghĩ thầm nếu lúc này Phù Sơn tông nhân dịp đột kích thì chắc chắn mình đại bại. Bất quá hắn cũng không để ý mà bình tĩnh quan sát biến hóa trong kim đan.

- Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ nhất là 300 đạo phù văn, phân thành 60 tổ hợp. Hôm nay lại đã tăng đến 120 tổ hợp, tầng thứ hai là 240 tổ hợp, tầng thứ ba là 360 tổ hợp. Tầng thứ ba là 480 tổ hợp, tăng lên như vậy chắc là có huyền cơ.

Nhạc Vũ suy nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không có sở đắc, sau đó chú ý đến đoàn tử khí ở giữa rồi không khỏi rầu rĩ. Đoàn tử khí này vẫn không có gì biến hóa, không tăng không giảm. Nhưng năng lượng ngũ sắc thì lại bạo tăng theo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 428: Tu vi đại tiến

Kim Đan phát ra ngũ sắc sáng chói, bên trong ẩn ước có cả mấy phần tử sắc, Nhạc Vũ thử dùng pháp lực thôi động thì không bao lâu trở lại như thường, cũng không bị hắn sai sử, xem ra không giúp ích được gì lớn, chỉ dựa vào Ngũ Hành phù văn tầng thứ tư điên cuồng ngưng tụ linh lực.

Ngũ Hành linh lực này không phải chắt lọc từ quanh người hắn mà hấp thu trong thiên địa. Vì vậy dù trong tám tháng này bản thân hắn đã cắn nuốt một lượng linh lực tương đương gấp ba lần lượng linh lực của Hạ Cơ sơn thì người ngoài vẫn không hề hay biết gì. Hiện giờ khi hắn đã tu luyện viên mãn Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư thì tốc độ cung cấp năng lượng ngũ sắc này lại bạo tăng.

Về phương diện này Nhạc Vũ cũng không làm được gì. Bất quá sự thay đổi của Ngũ Hành phù văn lại không thể bỏ qua. Kết cấu của chúng hoàn toàn bất đồng, ngoại trừ đại khái về phương thức hành công còn giống đôi chút còn có thể nói là hai chủng công pháp khác hẳn.

- Cũng không biết làm sao mới tốt! Bỏ đi, nếu ngày sau có rủi ro thì mình sẽ tìm cách phá bỏ tu vi tiến hành trọng luyện. Chỉ cần còn thân thể thì tối đa mất khoảng vài năm mà thôi.

Nhạc Vũ lúc này chỉ hận đoàn tử khí càng nhiều càng tốt. Có vật sinh ra từ thời hồng hoang, việc tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang của hắn nói không chừng còn có thể càng hơn Khổng Dật chân nhân. Đương nhiên chính hắn cũng biết, hi vọng này cực kỳ xa vời.

Hắn chuyên tâm quan sát biến hóa của năng lượng ngũ sắc trong Kim Đan. Chỉ thấy năng lượng này khuếch trương đến cực hạn trong đan điền rồi nổ tan tành, tiếp đó những phù văn từ chỗ trung ương được một lực lượng kỳ diệu dẫn dắt xuống chiếm lĩnh vị trí. Sau đó lại lần nữa tổ hợp, dùng một phương thức gần như viên mãn để chắp vá cùng một chỗ. Quỹ tích vận chuyển của phù trận cũng phải biến đổi, tựa hồ càng thêm hợp lý, thoạt nhìn càng thêm đẹp mắt. Chân khí trong cơ thể càng ngưng súc lại một chút, tựa như hoàng kim hòa tan, cực kỳ

thực chất.

Biến hóa này một mực giằng co ước chừng ba canh giờ mới chấm dứt, ngay sau đó ảnh hưởng tới toàn thân Nhạc Vũ. Một luồng chấn động từ Kim Đan phát ra rồi ảnh hưởng đến tất cả các khí quan, thậm chí huyết nhục cốt tủy. Trong tế bào sinh ra vô số linh phù, nguyên lực nhất thời tăng lên nửa thành.

- Ừ? Tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang tới tầng thứ tư lại có năng lực cải tạo thân thể! Chỉ là trước kia chưa bao giờ nghe nói qua tu sĩ Kim Đan sau khi tu vi tăng lên thì cơ thể lập tức tiến hóa trên diện rộng. Điều này không biết là dị năng của Ngũ Sắc Thần Quang hay là của tử khí?.

Nhạc Vũ biết rõ đây là chuyện tốt, tu sĩ Kim Đan muốn cho Kim Đan dung hợp với thân thể cũng phải chờ đến Tụ Thần Kì. Lúc này hắn đạt được coi như là sớm, vì vậy cũng không ngăn cản, hoàn toàn mặc kệ tự nhiên. Càng về sau càng vui mừng, quá trình cường hóa thân thể này không giống như bình thường, sau một canh giờ mới hoàn toàn kết thúc.

Đến khi Nhạc Vũ mở mắt ra thì cảm giác toàn thân bay bổng, dường như đặt mình trong ảo cảnh, cực kỳ thoải mái dễ chịu.

- Trách không được thời cổ tu sĩ có thể thanh tâm quả dục. Có niềm vui tu hành thì quả thật không quan tâm đến thế tục!

Nhạc Vũ run rẩy toàn thân, các đốt ngón tay phát ra thanh âm giòn vang khiến không khí quanh người chấn động từng đợt cơ hồ khiến tường viện cơ hồ sụp đổ. Sau đó Nhạc Vũ bức một tia Ngũ Hành chân khí ra đầu ngón tay khiến vô số linh lực thiên địa hội tụ đến.

- Ừ? Hiện giờ pháp lực đã bị phù trận này ép đi bảy thành, bất quá có thể thuyên chuyển linh lực thiên địa lại có thể tăng lên gấp đôi, hơn nữa càng thêm ngưng thực nên cũng chỉ tương đương với suy yếu hai thành chiến lực mà thôi! Bất quá với huyết tủy của mình hiện giờ thì tổn thất Hỗn Nguyên chân khí chỉ cần đến một hai tháng là có thể bồi bổ, khi đó pháp lực của mình tương đương tăng lên hai lần.

Nội thị vào đan điền, trong mắt Nhạc Vũ lột ra một tia kỳ quang:

Tu vi hiện giờ của mình đã tương đương với tu sĩ Kim Đan ở cảnh giới cố đan.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(dot)Net.

Cảnh giới Kim Đan có bốn kỳ Hư Đan, Cố Đan, Tụ Thần, Hóa Đan, hiện giờ coi như Nhạc Vũ đã đạt đến kỳ thứ hai.

Theo như một số công pháp đã đọc thì tiếp theo sau là Tụ Thần. Trong kim đan nuôi dưỡng thần hồn, triệt để dung hợp bản nguyên sinh mạng chuyển vào bên trong! Thân thể chính là thuyền, thần hồn chính là hành khách. Nếu như mình tu theo phương pháp này thành Nguyên Anh thì chẳng những càng có lực mà còn nhiều hơn một con thuyền để chạy trốn.

Một khi thân thể mục nát, hoặc có biến cố gì thì tùy thời có thể thoát đi! Nghĩ ngợi một hồi lâu nhưng Nhạc Vũ vẫn không thấy lối ra. Như thế nào để tụ thần, như thế nào hóa đan, như thế nào để tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm, hiện giờ hắn đều không biết. Nếu chờ đợi Sơ Tam thì còn phải năm sáu năm.

Ý nghĩ này chỉ lướt qua đầu Nhạc Vũ rồi hắn cố sức gạt đi. Cái này gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cùng lắm thì ngày sau mình tự tìm tòi là được. Hôm nay hắn mới vừa hai mươi, so với những tu sĩ Kim Đan có mấy trăm năm thọ nguyên, quả thực còn có rất nhiều thời gian.

Quan sát hết biến hóa trong đan điền lẫn thân thể, Nhạc Vũ bắt đầu tiến hành phân tích kỹ càng, sau đó trong đầu đại khái tính ra rồi lại càng vui mừng.

- Tốt! Lực thân thể đã gia tăng ước chừng năm mươi thạch lực! Nếu như không kể vu lực thì đã tương đương với năm trăm bảy mươi thạch lực! Tăng thêm Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thì cho dù là Quan Hồng của Ngọc Hoàng tông mình cũng có thể đánh một trận!

Hắn cũng không cuồng vọng, lực từ khóa người của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tiếp cận siêu cấp pháp bảo. Một khi bị nó áp chế thì lập tức tan xương nát thịt. Bảo vật này tương đương với vật mà hắn hồn luyện, chỉ cần nhục thân không rơi vào thế hạ phong thì quả thực có thể nắm chắn đánh với những tu sĩ Nguyên Anh sơ gia một trận.

Nhạc Vũ thử hươu quyền làm dấy lên một trận cương phong rồi lại thật sự nghĩ không ra hiện giờ cái gì có thể thôi diễn uy lực, nếu như còn ở trong Tử Vân

Tiên Phủ thì hắn còn có thể không cố kỵ thử một phen.

- Bỏ đi! Từ nay về sau không quan tâm tử khí cổ quái kia, là phúc là họa nhìn kỹ hãy nói. Lúc này nguyên lực bản thân đang tràn đầy, chi bằng đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết cũng tu luyện đến tầng thứ năm!

Cưỡng chế kinh hỉ trong nội tâm, Nhạc Vũ một lần nữa khoanh chân ngồi xuống rồi hành công theo lộ tuyến huyền băng Ly Hỏa chân quyết. Chỉ là trên cơ sở ban đầu, Nhạc Vũ đã tiến hành một chút sửa đổi. Lần này việc tu luyện cũng đã có tiến triển nhanh chóng.

Mãi cho đến khi nguyên lực hao hết, Nhạc Vũ mới vui mừng mở mắt.

- Dùng tốc độ như vậy, ước chừng ba ngày là có thể tu luyện xong huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ năm. Hai thứ công pháp này quả thực là phù hợp đến ngoài ý muốn.

Điều làm hắn kinh hỉ nhất vẫn là Ngũ Hành phù trận này làm tăng tác dụng với hai tiểu phù trận thủy hỏa. Từ sau khi tu thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư thì uy lực vốn chỉ ba thành tăng lên bốn thành, mặc dù còn chưa bằng như đại thần thông nổi danh thời thượng cổ nhưng sớm muộn sẽ có ngày đuổi kịp.

Không biết người của Phù Sơn tông làm thế nào để ứng đối Băng Diễm tuyệt quang?

Nhớ tới tình hình lần thứ nhất trong lòng đất, Nhạc Vũ không khỏi nhếch miệng cười giễu. Nếu như Phù Sơn tông chỉ chuẩn bị ứng đối theo tình hình nửa năm trước thì chắc sẽ chịu thiệt thòi lớn, huống chi hiện giờ bên cạnh hắn còn có một Đằng Huyền!

Vừa lúc này thì phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, Nhạc Vũ đang định đứng lên lập tức giật mình vì thanh âm này cực kỳ quen thuộc.

- Tựa hồ là Nhiễm Lực đã đột phá Linh Hư Cảnh? Lần này thật sự là song hỷ lâm môn.

Thân hình Nhạc Vũ chớp lên, bước vào bên cạnh cửa không gian bên cạnh rồi lát sau đã xuất hiện trong một gian tĩnh thất cách đó không xa. Cũng không đợi Nhiễm Lực có phản ứng liền cầm lấy tay của hắn xem xét, sau đó buông ra vẻ

nhẹ nhõm.

Đích thật là Linh Hư cảnh giới! Nhiễm Lực vào lúc theo hắn tới Hạ Cơ sơn đã tu luyện tới Tế Thể kỳ. Được hắn chỉ điểm và đan dược bổ trợ, thêm vào thân thể thổ hỏa song linh, trong vòng nửa năm đã đột phá.

Bất quá điều làm hắn vui mừng nhất vẫn là biến hóa trong cơ thể Nhiễm Lực. Trong chuỗi gien vẫn là một số phù văn cơ bản nhưng vận chuyển rất tốt, hơn nữa theo tu vi của Nhiễm Lực mà gia tăng kết cấu ổn định, không xuất hiện dấu hiệu khống chế không được.

- Nhiễm Lực đã tu luyện tới Linh Hư Cảnh, như vậy Lâm Trác cùng Băng Thiến chắc cũng có tiến bộ như thế vì tu vi bọn họ vốn không cách nhau nhiều.

Không biết lúc đó tình hình sẽ thế nào.

Nhạc Vũ suy ngẫm một hồi rồi cảm giác không yên lòng, sau khi buông tay thì quay đầu hỏi:

Ngươi có cảm giác bên trong có chỗ nào không ổn không?

- Không ổn?. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhiễm Lực gãi gãi đầu, sau đó thối lui vài bước đánh ra một bộ quyền pháp, lại càng hưng phấn:

- Sao có thể có cái gì không ổn, hiện tại ta cảm giác có thể đánh sập một tòa núi lớn! Thiếu gia, nếu không chúng ta tới thử xem?.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng bắn ra chỉ liền đánh Nhiễm Lực vào vách tường. Sau đó không chút lưu luyến bước vào cổng không gian, chỉ để lại Nhiễm Lực trợn mắt há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 429: Phù Sơn xâm phạm

Trên sườn núi Hạ Cơ sơn, ba trăm tu sĩ Linh Hư cảnh đang hợp luyện bảy tiểu kiếm trận tương hỗ với nhau thành hình Bắc Đấu Thất Tinh. Ngoài ra trong kiếm trận còn phân ra hai bên trái phải từ bên trên nhìn qua giống như hai khối câu ngọc giúp nhau điều hợp, đúng là âm Dương Lưỡng Nghi.

Mỗi một lần thôi động thì toàn bộ kiếm trận đều đổi vị khiến cho từng trận linh lực cực lớn triều tịch, ẩn ước hô ứng với từng ngôi sao trên không trung.

- Tiểu Vũ, ngươi xem bọn ho thao luyện như thế nào?

Đào Chính đứng bên cạnh, vẻ mặt trầm ổn: - Hôm nay đã có thể thao luyện thành thạo, nếu có thêm thời gian thì dù nhắm hai mắt cũng sẽ không xảy ra sai lầm.

Nhạc Vũ khẽ mím môi, im lặng không đáp, nghĩ thầm Phù Sơn tông nóng lòng mở ra cục diện này thì chắc sẽ không cho bọn họ quá nhiều thời gian chờ đợi.

Từ lúc hắn tu thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư đã khoảng chừng ba tháng. Bên Phù Sơn tông đã sớm đình chỉ tất cả hoạt động. Tình thế hiện giờ ngược lại cực kỳ bình tĩnh. Bất quá mọi người bên Hạ Cơ sơn đều biết rõ đây chỉ là khoảng lặng trước cơn bão mà thôi, nói không chừng hôm nay Phù Sơn tông hôm nay có thể công tới.

Nói ngược lại thì Đào Chính có thể trong vòng nửa năm thao luyện bộ kiếm trận mà hắn thiết kế đến mức độ này đã là rất không tệ, thậm chí khiến hắn kinh hỉ.

- Chỉ là kiếm trận này tuy thao diễn thành thạo nhưng lại chưa từng hợp luyện với đại trận hộ sơn, hiệu dụng thực tế cũng không biết thế nào.

Nói đến đây, Đào Chính lại lộ vẻ hơi lo lắng:

Hơn nữa tình hình thực tế chắc sẽ khác hiện giờ, ta e xảy ra biến số.

- Sư thúc tổ, muốn xảy ra chuyện gì cũng chỉ có thể như thế.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ cười cười, việc này cũng là không cách nào, lắc đầu nói:

Bất quá có thể dự liệu trước thì chắc sẽ không xảy ra việc gì.

Đào Chính nghe vậy thở dài một tiếng, im lặng một hồi thì cẩn thận nhìn lại kiếm trận trước mặt, hết sức chăm chú tìm kiếm sơ hở để bổ khuyết.

Kỳ thật điều lão muốn hỏi là Nhạc Vũ phải chăng có biện pháp để thôi diễn chính thức uy lực bộ kiếm trận này để cho mọi người trước lúc đại chiến thấy được thực lực. Bất quá ngẫm lại cũng thấy không có khả năng, nếu chỉ cần chút động tĩnh trên Hạ Cơ sơn sẽ khiến cho Phù Sơn tông cảnh giác. Trừ phi là có một chỗ hoàn toàn tương đồng với linh mạch và đại trận hộ sơn, nếu không hậu bối thiên tư tuyệt diễm trước mắt này cũng không phải có thần thông liệu được mọi chuyện.

Có bốn thanh huyền binh nhị phẩm này tương trợ, uy lực kiếm trận quả nhiên tăng lên không ít. Bất quá cũng chỉ có như thế

Chủ ý của Nhạc Vũ là sẽ để cho người chủ trì bảy tiểu kiếm trận này trú sử phi kiếm. Rõ ràng có thể thấy là uy lực của bảy tiểu kiếm trận này có chỗ khác nhau. Cũng không biết Đào Chính từ đâu lấy được ba thanh huyền binh tam phẩm, tuy là phẩm giai không sai khác nhiều, bất quá đạo pháp gia cường bên trong không phải thiết kế chuyên cho kiếm trận này nên uy năng kém bốn tiểu trận còn lại một chút.

Nhìn thêm một lát, Nhạc Vũ âm thầm rời đi. Kiếm trận này đã không còn gì để lo lắng, nếu có chỗ thiếu hụt thì cũng không phải năng lực hiện giờ của hắn có thể bổ khuyết.

Sau khi về lại đỉnh núi, Nhạc Vũ đầu tiên lấy ra một cái mâm tròn màu trắng đặt trước người. Sau đó lại lấy ra một chút tơ kim loại rồi dẫn xuất một luồng Càn Li chân diễm dung hợp vào trong đó.

Cái mâm tròn này không phải vàng không phải ngọc mà là bằng silic tinh khiết tới cực điểm. Bên trong nó chằng chịt các sợi tơ kim loại. Nếu như lúc này có người nhìn vào quanh thân Nhạc Vũ thì có thể thấy trong góc phòng đang chất

đầy những tấm silic nhỏ, số lượng chừng khoảng ba trăm, kết cấu khác nhau, ngay cả tài liệu cũng bất đồng.

Trong ba tháng qua, Nhạc Vũ ngoại trừ tích súc pháp lực, tìm hiểu điển tịch đạo gia, tiếp tục tôi thể thì còn lại đều dồn sức vào những tấm silic này.

Nếu ở kiếp trước của Nhạc Vũ, những tấm silic này đều có chung một cái tên là " máy điện toán". Tuy nhiên trong đó có một số là thất bại hoặc hiệu năng thấp nên có chút giống hình dạng Quang Não mà Nhạc Vũ từng sử dụng ở kiếp trước.

Sau khi trải đều các đường mạch chằng chịt, Nhạc Vũ thở sâu một hơi, bắt đầu hội tụ thiên địa, sau đó dẫn nhập một chùm quang tuyến và điện lưu tần suất ổn định đưa vào trong, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cái gọi là Quang Não hoàn toàn bất đồng với khái niệm máy điện toán. Lợi dụng tốc độ ánh sáng để truyền thu số liệu, tốc độ tính toán cũng vượt qua hàng chục lần, thậm chí gấp trăm lần so với sử dụng điện tử!

Một giây tính toán được 140 ngàn tỷ phép tính sao? So lúc trước thì tăng lên chừng ba thành.

Nhạc Vũ cũng không lấy làm thất vọng. Mặc dù năng lực tính toán của những miếng silic này còn thua xa máy tính ở kiếp trước nhưng đối với hắn vẫn rất hữu dụng.

Đánh ra một pháp quyết, sau đó bất quá một lát, trong mi tâm Nhạc Vũ lộ ra một điểm trắng bằng đầu kim, sau đó dần mở rộng, cuối cùng bằng miếng silic trong tay.

Hắn tiện tay vung lên ném miếng si lic vào bên trong, sau đó dùng pháp lực co lại dung nạp vào mi tâm của mình.

Pháp lực đã đến cảnh giới Kim Đan thì đã có năng lực không gian bộ phận, có thể tùy ý đem huyền binh pháp bảo vào trong cơ thể. Tích lũy tháng ngày cũng có hiệu quả hồn luyện, mấy thứ huyền binh pháp bảo trong tay Nhạc Vũ đều có sát khí ngoài tam phẩm, hắn tự thấy thân thể không chịu nổi nên để trong Tu Di Giới. Bất quá miếng silic này thì không cần lo lắng, tuy nhiên đây cũng là thể tích cực hạn hiện giờ mà hắn có thể dung nạp.

Sau khi đem miếng silic vào đầu, Nhạc Vũ liền trú sử hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo mở ra hai sợi tơ giống như hai sợi thần kinh kết nối rồi tiến hành tính toán, sau một lúc thì lắc đầu tiếp tục chế tác bản mạch si lic.

- Chỉ có thể nâng thêm ba thành tính toán. Lúc trước sao mình không thu thập qua những kiến thức cơ sở chế tạo quang não chứ!

Đang lúc chế tạo thí nghiệm lần thứ bảy thì trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, sắc mặt ngưng trọng rồi nghe thấy tiếng chuông cảnh báo đại địch xâm phạm.

Nhạc Vũ không do dự ngự kiếm xuyên qua cánh cửa phi hành lên cao ba ngàn thước.

Từ trên không hắn nhìn về xa thì có thể chứng kiến hơn hai ngàn tên tu sĩ đang rầm rộ bay tới. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

- Cuối cùng đến rồi!

Đào Chính từ dưới không đuổi tới bên cạnh hắn, hướng bên kia nhìn một cái, sau đó khẽ lắc đầu nói:

- Hơn hai ngàn tu sĩ Linh Hư cảnh, có thể bố trí trọn vẹn sáu Tứ Tượng tinh tú kiếm trận, lần này Phù Sơn tông là tình thế bắt buộc.

Nghe giọng nói phảng phất như trút được gánh nặng của lão khiến Nhạc Vũ không khỏi có chút kinh ngạc quay đầu lại nhìn rồi chợt hiểu. Hắn đoán chừng quy mô áp sát nửa năm nay của Phù Sơn tông khiến cho trong lòng Đào Chính phải chịu áp lực cực lớn. Lòng người chính là kỳ diệu như vậy, trước lúc nguy hiểm tới thì nặng trĩu nhưng khi thật sự đối diện lại thấy nhẹ nhõm.

Hắn cũng không quá chú ý tới những tu sĩ Linh Hư cảnh mà tập trung tìm kiếm tu sĩ chuẩn Nguyên Anh của đối phương, chỉ là cách quá xa nên không nhìn ra.

Ước chừng khoảng cách còn hai trăm dặm thì Nhạc Vũ thấy được bốn Tứ Tượng tinh tú kiếm trận tách ra theo bốn hướng nam bắc trái phải tiến tới Hạ Cơ sơn.

Định tính toán trực tiếp công kích bản sơn sao?.

Nhạc Vũ liếc qua bốn kiếm trận này thì thấy mấy vị tu sĩ Kim Đan bên mình

đang dẫn một đám đệ tử Quảng Lăng tông tạo thành Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận, vị trí vừa khéo ràng buộc linh lực với Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận những ngôi sao. Đến khi trận thế hoàn thành, không ít người bối rối, chắc là còn chưa kịp thích ứng với linh lực cực đại của đại trận hộ sơn và của các ngôi sao.

Bất quá đến cùng đều là người tu đạo, kiếm trận hỗn loạn một lát rồi khôi phục như thường.

Nhạc Vũ hài lòng gật nhẹ đầu rồi nhìn về bốn phía, chỉ thấy bốn kiếm trận dừng lại ở cự ly chừng năm mươi dặm bên ngoài Hạ Cơ sơn, sau đó hơn một trăm người bay ra bắt đầu vẽ trên mặt đất các đường để bố trí trận kỳ và linh thạch.

- Phù Sơn tông đlại ý định bày trận!

Đào Chính thấy vậy tuy vẫn dự liệu trước nhưng không khỏi nhíu mày.

Lão còn nhớ rõ vào nửa năm trước nếu không phải Nhạc Vũ kịp thời tìm đến thì Phù Sơn tông có thể dựa vào Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận chém tận giết tuyệt hơn ngàn đệ tử Quảng Lăng tông.

Lúc này cũng không phải không có biện pháp ứng phó, tuy nhiên đại chiến còn chưa bắt đầu, cũng không nhất định phải vận dụng lá bài tẩy này.

- Sư thúc tổ có thể an tâm! Có bộ này của ta thì bọn chúng không thể thực hiện được.

Mỉm cười, Nhạc Vũ lấy ra viên linh thạch chừng tứ phẩm sau đó dùng pháp lực cưỡng ép đánh vào chỗ sâu trong lòng Hạ Cơ sơn. Đào Chính đang ngạc nhiên thì thấy ở phía đông nơi Phù Sơn tông bắt đầu bày trận đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang trời rồi những chỗ đã bố trí linh thạch đều vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 430: Lựa chọn gian nan

Từ phía bắc cách Hạ Cơ sơn năm mươi dặm, Giao Hải nhìn vào vụ nổ chỗ bố trí linh trận, nhíu mày:

- Nguyên sư muội còn có biện pháp? Nếu không thể bày trận lúc này, thương vong của Phù Sơn tông chắc là gấp đôi so với dự tính.

- Không có!

Nguyên Nhược Phượng quyết đoán lạnh lùng lắc đầu:

Giao phong giữa cao thủ trận đạo nói cho cùng đơn giản là tranh đoạt địa khí và linh mạch. Quảng Lăng tông đã chiếm cứ linh mạch dưới núi . Tông ta muốn bày trận không khác đoạt thức ăn trước miệng cọp, độ khó có thể nghĩ. Nếu như đối phương không tinh thông trận đạo thì ta còn có thể ứng phó, nhưng hiện giờ tạo nghệ trận đạo của người đối diện còn vượt trên ta! Trừ phi là hiện thời phục dụng thất thi não thần đan, nếu không khó có thể chống lại

Mấy người bên cạnh đều hít vào một hơi khí lạnh, Giao Hải nhíu mày:

Chẳng phải nghe nói là Minh Trụ Phong của Quảng Lăng tông đã suu sụp sao? Gần đây ngoại trừ Nhạc Vũ thì cũng không có ai đến tiếp viện.

- Chắc là Nhạc Vũ rồi! Ta nghe nói Xương Băng Hồng của Quảng Lăng tông mấy năm qua đã tỉ mỉ dạy dỗ kẻ này, ý đồ để hắn kế thừa tinh hoa trận đạo của Minh Trụ Phong, nếu như không có ai thì cũng chỉ có thể là hắn mà thôi.

Liêm Lập bình tĩnh nhìn đỉnh núi phía trước, trông thấy rõ một thiếu niên thanh tú đang chắp tay đứng giữa không trung.

- Nói vậy chẳng phải trước đó Giáo sư đệ đã từng chứng kiến người này một năm trước từng cưỡng ép cướp đoạt đi quyền khống chế của Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận, đánh Lâm sư đệ vào hư không. Vào trận chiến mấy

tháng trước, cho dù là vây khốn đại trận chúng ta hay quấy nhiễu Thập ngự phục ma trận đồ của Nguyên sư muội đều là thủ bút của người này.

Đồng tử Giáo Hải có chút co rút lại, sau đó thở hắt ra:

Lúc trước ta cũng biết là có kẻ này, chỉ là không tin mà thôi. Nếu hôm nay hắn có thể chạy trốn thì ngày sau khó có thể khống chế.

Liêm Lập không nói gì nhưng trông thần sắc hoàn toàn tán đồng.

- Ha ha! Chư vị sư thúc, xem ra phương pháp này hôm nay không thể thực hiện được rồi!

Một trung niên áo lam bên trái cười nhẹ:

- Đã như vậy, sao không thử xem biện pháp của ta. Ta nghe nói kẻ này xưa nay trọng tình trọng nghĩa, làm vậy biết đâu lại có hiệu dụng.

Mấy người kia nghe xong thì đều yên lặng, sắc mặt lộ vẻ âm trầm, Giáo Hải lại càng giận dữ:

- Huống Vân Hoa. Ta không biết ngươi làm sao thuyết phục được Chưởng giáo chân nhân. Bất quá ở trước mặt ta, phương pháp này không thể thực hiện. Ngươi biết làm vậy có ý nghĩa gì không? Đây mới thực là lay động căn cơ tông ta, sau này ai còn chịu ra sức liều chết cho Phù Sơn tông?

- Giáo sư thúc! Nếu như không thắng cuộc chiến hôm nay thì Phù Sơn tông còn lại căn cơ gì. Là một người tàn phế trọng yếu hay là tính mạng của 2000 đệ tử tông tatrọng yếu?

Huống Vân Hoa cười âm lãnh quét ánh mắt sang bên kia:

- ngươi lại hỏi hỏi nơi này rất nhiều đệ tử, nếu có thể bình an [cầm xuống/nắm bắt] hạ cơ núi, ai nguyện ý trên nệm tánh mạng, cường công nơi đây?.

Giáo Hải giật mình nhìn sang mọi người thì thấy tất cả đều tránh đi chỗ khác, ngay cả Liêm Lập cũng như thế. Nguyên Nhược Phượng càng phảng phất không thấy, mắt phượng nhìn thẳng lên đỉnh núi, sát ý khắc cốt trong mắt.

Lúc này Huống Vân Hoa lại nhẹ giọng cười cười:

Hơn nữa người kia hiện giờ cũng không thể coi là người của Phù Sơn tông, cho dù trước kia hắn làm nhiều việc cho tông môn thì chỉ với một chuyện Nhạc Vũ đã có thể thanh trừng!

Mắt nhìn nhân thủ bố trận đang rối rít trở lui, chỉ còn lại một số linh thạch trận kỳ đang nằm ngổn ngang, Nhạc Vũ nheo mắt thu hồi lại viên linh thạch trong tay vào Tu Di Giới nội, các viên linh thạch đã đánh ra cũng thu hồi lại.

Đào Chính thở ra một hơi, kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, thầm nghĩ hài tử này mới nhập môn vài năm nhưng không ngờ đã có được chân truyền của Minh Trụ Phong.

Đang muốn lúc nói chuyện, liền nghe sau lưng có một người vỗ tay tán thán nói:

- Ta xem thành tựu trận đạo của Tiểu Vũ hiện giờ đã có được năm thành của Xương Sư huynh! Không hổ là y bát truyền nhân của sư huynh. Hôm nay có Tiểu Vũ chủ trì đại trận hộ sơn, trận chiến này không lo vậy!

Nhạc Vũ khẽ giật mình, quay đầu lại thì thấy phía xa sau lưng có hai người đang trú kiếm bay đến. Một người trong đó sắc mặt quạnh quẽ, đúng là Y Nguyên Triết, còn người vừa vỗ tay tán thưởng chính là thủ tọa Thích Phụng Tiết của Ngọc Lãm Phong.

Nhạc Vũ vội vàng quay người lại cùng với Đào Chính thi lễ:

- Hai vị sư thúc tổ chạy tới vậy thì Phù Sơn tông cũng không có bố trí gì?

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấwWw.EbookFull.Net.

Y Nguyên Triết có chút khúc mắc với hắn nhưng sau đó cũng không muốn quan hệ tiếp tục chuyển biến xấu đi nên chỉ khẽ gật đầu, thái độ ôn hoà. Thích Phụng Tiết lại lắc đầu cười nói:

Bên chỗ chúng ta bày ra một Tứ Tượng tinh tú kiếm trận nhưng lại không có tu sĩ chuẩn Nguyên Anhtọa trấn nên ta thấy nhất thời bọn chúng không có cách gì liền chạy tới. Chỉ là nhân thủ còn lại không mang tới đây, chủ trì kiếm trận bên đó chỉ có bốn người …

Nói đến đây, Thích Phụng Tiết hơi phất tay khiến một khôi lỗi màu vàng nhạt xuất hiện bên cạnh lão. Tướng mạo khôi lỗi này có mấy phần tương tự với Thích Phụng Tiết, ánh mắt lóe lên hồng quang, sau khi xuất hiện không hề có dao động nhưng làm cho người ta một áp lực kỳ dị.

Thấy mọi người đều chú mục vào đây, Thích Phụng Tiết tự phụ cười cười:

Bất quá ta có Kim Tiết khôi lỗi này cũng có thể đối phó bán chuẩn tu sĩ Nguyên Anh. Nếu có thời gian thì với long cốt mà Tiểu Vũ mang về, ta có thể đưa nó đạt đến cấp mười hai.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, giai vị của khôi lỗi trước mặt áng chừng là cấp mười một, ánh mắt linh động, sắp sửa khai mở linh trí. Có cao thủ như Thích Phụng Tiết khống chế, quả thực nó có thể đánh một trận với tu sĩ chuẩn Nguyên Anh, chiến lực ngang ngửa với một nửa Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận. Có khôi lỗi này thì trận chiến hôm nay lại càng nắm chắc.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ nhìn lại phía đông thì thấy Y Nguyên Triết đang kinh dị: - Hoàn Thành Vân Hi! Không ngờ hai người này là người của Phù Sơn tông!

Thích Phụng Tiết cùng Đào Chính nhìn theo ánh mắt của Y Nguyên Triết thì thấy mấy người mặc đạo bào lam sắc đang nhanh chóng tiến đến, sắc mặt đều lộ vẻ ngưng trọng.

Nhạc Vũ không khỏi có chút kinh ngạc:

- Mấy vị sư thúc tổ biết hai người kia?

Ngày đó hắn cảm giác trong lòng đất có ba khí tức cường đại, ngoại trừ Giáo Hải thì chắc chắn còn lại là ba người này. Thích Phụng Tiết điều chỉnh cảm xúc rồi gật đầu: - Biết rõ, người này chính là tán tu nổi danh Bắc Hoang, không ngờ cũng là người của Phù Sơn tông. Nghe đồn trước đây ít năm, tiểu tử Lí Vô Đạo đã đấu qua với Vân Hi, kết quả là bất phân thắng bại, Vô Đạo đã lén bị ăn thiệt thòi. Tuy là chuyện của vài thập niên trước nhưng từ đó cũng có thể thấy được thực lực hai người này, cuộc chiến hôm nay càng thêm khó khăn.

Nhạc Vũ nhếch miệng, hắn vẫn chưa bao giờ cho rằng cuộc chiến hôm nay sẽ nhẹ nhàng. Bất quá Phù Sơn tông lần này có can đảm sớm khởi xướng cường

công, quả nhiên là có chút nắm chắc.

Mấy người vận đạo bào lam sắc kia bay đến chỗ đối diện cách Hạ Cơ sơn ba mươi dặm thì dừng lại, sau đó có mấy người đệ tử Phù Sơn tông dắt theo một cái cũi ngọc trôi nổi trên không trung bay tới bên cạnh.

Nhạc Vũ đầu tiên còn không để ý nhưng khi thấy Huống Vân Hoa bên cạnh thì tâm trạng chợt thấy bất an.

Sau đó trong nháy mắt đã thấy Huống Vân Hoa dùng một đạo pháp lực vén rèm chiếc cũi ngọc thì lộ ra bên trong là Nhạc Uyên Hồng đang ngồi bất động. Sau đó hắn cầm thanh huyền binh trong tay, hướng phía Hạ Cơ sơn lớn tiếng nói:

- Không biết Nhạc Phong thủ có chịu ra nói chuyện với ta hay không!

Đồng tử Nhạc Vũ co rút lại thành hình châm, sau đó nỗi cuồng nộ dâng lên cuồn cuộn trong ngực!

Huống Vân Hoa cười khẽ, thanh phi kiếm lơ lửng quanh chiếc cũi, kiếm quang phun ra nuốt vào bất định.

Đồng tử Nhạc Vũ càng đỏ ngầu, hắn hít sâu một hơi ngăn chặn cơn cuồng nộ, trú kiếm ra ngoài Hạ Cơ sơn, lạnh lùng nhìn về phía đối diện:

Ngươi muốn nói gì với ta?.

Huống Vân Hoa nghe vậy, lập tức hơi lộ ra vui vẻ:

- Ta muốn nhạc Phong thủ tự sát, không biết Phong thủ đáp ứng hay không?

Nhạc Vũ trầm mặc nhìn sang Nhạc Uyên Hồng. mấy năm không gặp, vị cao tằng tổ phụ này đã già đi không ít, trên trán chằng chịt vết nhăn, khí thế không giận tự uy đã sớm như tro tàn, ánh mắt vừa phẫn uất lại vừa thương cảm.

- Xem ra không chịu đáp ứng.

Phảng phất như đã dự liệu, Huống Vân Hoa khẽ lắc đầu:

- Xem ra nhân tình tổ tôn các ngươi cực kỳ có hạn. Như vậy trận chiến này thỉnh Phong thủ bó tay như thế nào? Đây là điểm mấu chốt của Phù Sơn tông ta.

Nhạc Vũ vẫn im lặng, đối mặt với Nhạc Uyên Hồng:

Nếu ta không chịu đáp ứng, chắc sẽ để lão tổ Nhạc gia chết trước mặt của ta? Phù Sơn tông các ngươi đối xử với một người từng dốc sức cho tông môn vậy phải không!

-Dốc sức? Ha ha!

Vẻ cười cợt trên mặt Huống Vân Hoa càng thịnh:

Người này tuy có chút công lao nhưng có lý do đáng chết. Tông ta cũng đã phán định hắn phải chịu hình phạt thiên kiếm. Bất quá nếu như Phong thủ chịu nhượng bộ một bước thì tông ta có thể cân nhắc. Quên nói một câu, Nhạc sư huynh của ta hiện giờ chỉ còn thiếu một chút nữa là Kết Đan, lựa chọn thế nào là do Nhạc Phong thủ quyết định!

Toàn bộ Hạ Cơ sơn tĩnh mịch. Y Nguyên Triết sâu kín nhìn về Nhạc Vũ, rất hiếu kì đối với hành động tiếp theo của sư điệt. Mặc dù không muốn thừa nhận, Y Nguyên Triết thực sự biết, trận chiến này nếu không có Nhạc Vũ thì bại cục của Quảng Lăng tông coi như đã định.

Thích Phụng Tiết lại càng nhíu mày, lách mình đi tới bên cạnh Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 431: Huyết thệ thiên cơ

Tiểu Vũ, nếu như thật sự khó xử thì tạm thời có thể lui vào bên trong giao mọi việc cho sư thúc xử lý.

Thích Phụng Tiết bình thản quan sát Nhạc Vũ. Lão đã nghe qua chuyện tình của đệ tử kiệt xuất nhất trong tông môn qua vạn năm nay. Người tu chân còn trẻ mà đã đạt đến Kim Đan như hắn quả thực hiếm thấy. Cũng không phải bọn họ lạnh nhạt mà đến cảnh giới này thì thân thích vốn đã phần lớn điêu linh, thiên đạo lạnh lẽo, thực sự không còn tồn tại quá nhiều tình cảm.

Với niên kỉ của Nhạc Vũ có thể đạt đến tu vi Kim Đan, căn cơ ổn trọng, thậm chí còn vượt qua thế hệ trước, tiền đồ ngày sau vô lượng, có đầy đủ tiền vốn để không quan tâm đến chuyện bên cạnh.

Đối với lần chiến đấu này, Thích Phụng Tiết cũng không để ý. Có lẽ lão sẽ chết trận nhưng chỉ cần ngày sau Nhạc Vũ có thể tiếp tục phát triển thì Phù Sơn tông sẽ có một ngày hối hận.

Chỉ là trong nội tâm không khỏi có chút thất vọng nho nhỏ mà thôi.

- Hôm nay lui, như vậy ngày khác Phù Sơn tông lại dùng cao tằng tổ phụ của ta để áp chế vậy phải làm sao? Sớm muộn có một ngày, vậy thì không thể lui.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó bỗng nhiên huy động Phong Nha kiếm cứa nhẹ vào cổ tay, gom lại một ít máu tươi màu vàng vừa chảy ra rồi dùng pháp lực bắn lên lơ lửng giữa không trung.

Cặp mắt vốn ảm đạm của Nhạc Uyên Hồng chợt lóe lên. Đám người Huống Vân Hoa thì nhíu mày, cảm giác có chút không ổn.

Thiếu niên kia rốt cuộc định làm gì? Thực sự không để ý tính mạng của Nhạc Uyên Hồng?

Chỗ máu tươi nhanh chóng tụ lại thành hình cầu nhỏ cỡ chén trà, trên mặt hình thành linh trận phù văn quỷ dị. Đồng thời giọng của Nhạc Vũ cũng vang lên, mang theo hàn ý vô tận.

- Trời xanh chứng kiến, hôm nay ở đây nếu có người dám động một ngón tay vào cao tổ ta thì Nhạc Vũ chắc chắn bầm thây vạn đoạn, tru tuyệt toàn tộc. Nếu vi phạm lời thề xin chịu vạn lôi mà chết!

Trong khoảnh khắc, giữa không trung sáng rõ chợt hội tụ mây đen cuồn cuộn, lôi quang bùng lên. Linh trận huyết cầu trước mặt Nhạc Vũ cũng dần nhạt đi, tiêu thất trong thiên địa.

Huống Vân Hoa giật mình, sững sờ nhìn Nhạc Vũ thật lâu, lúc này mới nhớ tới định trảm sát Nhạc Uyên Hồng, chỉ là lúc định thôi động huyền binh thì lại chần chừ nhớ tới lời của Nhạc Vũ.

Hàn ý phát ra vừa rồi khiến hắn lạnh từ đáy lòng. Hắn biết rõ Nhạc Vũ tuyệt đối có thể nói được làm được. Năm đó lúc còn ở bắc mã nguyên đã làm ra không ít chuyện có thù tất báo.

Liêm Lập bên cạnh vẫn bình tĩnh nhìn lên không trung:

- Đây là thiên triệu sao?.

Nguyên Nhược Phượng lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa:

Ta có nghe nói qua linh trận này, tựa hồ là huyết thệ lưu truyền từ thời hồng hoang, nghe đồn có thể câu thông thiên, cực kỳ ứng nghiệm.

Cũng không biết hắn từ chỗ nào tìm được?.

- Huyết thệ? Câu thông thiên địa?

Liêm Lập nhíu mày, vẫn chưa hiểu:

Vậy thì thiên triệu hiện giờ là do huyết thệ dẫn phát?.

Nguyên Nhược Phượng lắc đầu:

- Có chút liên quan, bất quá ta chưa bao giờ nghe qua huyết thệ có thể dẫn phát thiên cơ.

Liêm Lập lập tức hít vào một hơi khí lạnh, sau đó lại nghe Nhạc Uyên Hồng đột nhiên cười ha hả:

- Tốt! Tốt! Tốt! Đây mới là nam nhi Nhạc gia! Có Vũ nhi, tộc ta sao phải lo lắng! Buồn cười, buồn cười, Nhạc Uyên Hồng ta cả đời bán mạng cho Phù Sơn tông, cuối cùng lại có kết cục như vậy.

- Sao người này còn có thể nói?

Liêm Lập vừa hơi ngạc nhiên định xuất ra pháp lực để kiềm tỏa Nhạc Uyên Hồng thì cảm giác được một lực lượng cường hoành vây quanh người này nên không thể thực hiện.

Thoại âm vừa rơi xuống lập tức thân hình Nhạc Uyên Hồng bỗng nhiên vỡ tung, tất cả hóa thành bụi phấn. Tu vi cao thâm như Liêm Lập thì kịp thời bố trí một tầng cương kình ngăn cản, chỉ có mấy đệ tử vừa khiêng cũi lập tức vong mạng, Huống Vân Hoa cũng lảo đảo thối lui.

Bên ngoài Hạ Cơ sơn, chiến ý cháy lên bừng bừng trong mắt Nhạc Vũ. Lệ khí bên trong thân thể hắn hóa thành thực chất, phảng phất như một hung thú tuyệt thế gào rú.

Hắn chỉ gặp qua vị cao tổ Nhạc gia này một lần, cũng chưa nói tới thân tình. Nhạc Uyên Hồng cũng không cầu hắn trông nom gia tộc nhưng đối xử ngày hôm đó thì Nhạc Vũ lại rất khó quên.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(chấm)Net.

Nỗi căm phẫn tràn ngập trong lồng ngực, chỉ chực chờ tuôn ra!

Thích Phụng Tiết thấy khóe môi của Nhạc Vũ tràn ra mấy tia máu, biết trong lòng hắn đang cực kỳ kích động, thậm chí không khống chế được pháp lực nên vội vàng đặt tay sau lưng hắn trợ giúp điều tức. Sau một lát, Nhạc Vũ mới dần khôi phục, hơi xấu hổ khẽ gật đầu rồi nhìn về phía tro cốt đang quanh quẩn bên cũi ngọc, vung Phong Nha kiếm trực chỉ đám người Phù Sơn tông.

- Mối hận hôm nay ta nhất định hoàn lại! Cao tổ ta chết, vậy thì lấy tất cả đệ tử Phù Sơn tông chôn cùng!

Trong không trung lại vang lên tiếng sầm ùng oàng, sau đó trời chợt đổ mưa như trút nước.

Mấy ngàn đệ tử Phù Sơn tông đều yên lặng. Nhạc Vũ ở ngoài mười dặm cũng khẽ phất tay áo, quay người trú kiếm cùng Thích Phụng Tiết quay lại Hạ Cơ Sơn.

Thế gian cứ cách một trăm mười năm thì sinh ra một người được thiên địa ưu ái, có thể hô ứng với thiên địa, người bị thiên địa ghét hận cũng vậy. Nguyên ta tưởng rằng ở Bắc Hoang chỉ có mình ngươi được vậy nhưng hôm nay xem ra sai rồi!

Cách một gò núi bên ngoài ba trăm dặm truyền đến giọng một người trung niên, nhưng nhìn quanh lại không thấy một bóng người.

Sau đó một lát, cũng tại gò núi truyền ra tiếng một nữ hài lạnh như băng.

- Vô Cực sư thúc! Trong tôn môn thì ngươi có thành tựu nhất về bói toán, vậy thì theo ngươi, Nhạc Vũ thuộc về loại nào?.,

- Sư thúc cũng không biết, mệnh số người này, ta tính toán không ra!

Bất quá thanh âm trung niên lộ vẻ tiếc hận: - Cho dù thế nào thì đều là nhân kiệt! Đều cần phải giết.

- Nói như vậy, sư thúc tổ cũng có ý định xuất thủ?

- Xuất thủ? Cái này có chút khó khăn.

Nam tử kia cười khổ một tiếng:

- Nông Dịch Sơn đã có chuẩn bị, ta chỉ có thể giúp ngươi tranh thủ một lần. Nếu không phải muốn bộc lộ thân phận thì cũng chỉ có thể chống đỡ qua bốn mươi nhịp thở, dĩ nhiên át chủ bài Phù Sơn tông không ít, Quảng Lăng tông cũng đồng dạng có ám chiêu!

Nữ tử kia yên lặng một hồi rồi nói vẻ kiên quyết:

- Bốn mươi nhịp thở.

Trở về tới đỉnh Hạ Cơ sơn, Đào Chính liền bay ra đón, trong mắt lộ vẻ quan tâm:

Tình hình Tiểu Vũ thế nào?

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn ra, chỉ thấy trước mắt một khoảng huyết sắc mênh mông, cơ hồ không nhìn rõ cả bóng người, sát niệm cuồng bạo phủ kín trong đầu.

Người này chính là đồng môn, không phải người của Phù Sơn tông.

Nhạc Vũ lắc đầu khôi phục mấy phần thần trí:

- Ta không sao, mới vừa rồi chỉ là chân khí hơi hỗn lạn, không ngại chiến sự!

Y Nguyên Triết cùng Thích Phụng Tiết hai mặt nhìn nhau, đều nhận thấy Nhạc Vũ có chút không ổn nhưng lúc này khó nói cái gì, thứ nhất là không muốn, thứ hai là nghĩ không ra biện pháp.

Nhạc Vũ sau khi bình tĩnh thì lạnh lùng nhìn về đám người Phù Sơn tông. Lúc bọn hắn đang quay về thì bốn Tứ Tượng tinh tú kiếm trận đã từ bốn bên chậm chạp ép tới cách Hạ Cơ Sơn chưa đầy bốn mươi dặm tạo ra áp lực cực lớn.

Sau đó chỉ trong khoảnh khắc, sau lưng mấy tu sĩ Nguyên Anh của Phù Sơn tông có một đại trận bay lên. Nhân thủ trong đó chừng sáu trăm, giữa trận chính là Nguyên Nhược Phượng dẫn cả trận đồ bay về phía trên Hạ Cơ Sơn.

- Qquả nhiên là Thập ngự phục ma trận đồ

Y Nguyên Triết cười lạnh nhìn về phương xa:

Khí tượng thâm nghiêm, chắc là Phù Sơn tông khổ công gây dựng. Chỉ là với lực lượng một mình nữ tử kia có thể trú sử được sao?

- Trừ phi là bằng đan dược!

Thích Phụng Tiết lơ đãng nói rồi quay sang Nhạc Vũ:

- Nếu là tình cảm thâm hậu, Nguyên Nhược Phượng có thể vì đạo lữ song tu mà mất đi mấy chục thọ nguyên!

Nhạc Vũ dường như chưa tỉnh, trong đầu đang điên cuồng tính toán, mấy bản silic vận chuyển với tốc độ cao nhất, toàn lực phân tích kết cấu của Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, bao gồm cả linh lực triều tịch lẫn phương vị từng người.

Qua một lúc, Nhạc Vũ cảm giác choáng váng, tuy nhiên nhờ vậy mà hắn lại tỉnh táo trở lại, cùng lúc chiến ý lại càng rừng rực, hận không thể xé nát Huống Vân Hoa, trảm sát mấy ngàn đệ tử Phù Sơn tông!!!

- Thập ngự Phục Ma Kiếm trận có sơ hở!!!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 432: Đại chiến sơ khởi

Trong đầu của Nhạc Vũ lúc này đang quan sát qua những điểm then chốt của Thập ngự Phục Ma Kiếm, đặc biệt chú ý đến lộ tuyến lưu chuyển linh lực.

Hắn quan sát những chỗ linh lực đình trệ rồi nhận thấy kiếm trận này cực kỳ không cân đối.

Thập ngự Phục Ma Kiếm trận rốt cuộc là người của Phù Sơn tông căn cứ theo trận đồ lập nên, cũng không phải là không thể phá vỡ.

- Thật là khó! Tính toán không được sao? Kiếm trận thâm ảo như vậy, rốt cuộc Nguyên Nhược Phượng làm thế nào trú sử! Nếu không phá được trận này thì làm sau ta đem mấy ngàn đệ tử Phù Sơn tông chôn cùng cao tăng tổ phụ.

Nhạc Vũ phiền muộn, hơi thở dần nặng nề rồi cảm thấy trước mặt lại xuất hiện tầng huyết sắc nhưng chỉ sau một thoáng đã khôi phục, chỉ là vẫn cuộn lên trong ngực.

Hắn dùng hồn thức kết nối với Chiến Tuyết, đem hết toàn lực khởi động Đại Diễn chi trận, hiểu quả cũng chỉ tương đương với Quang Não, nếu tính không ra công thức trận đạo thì lực tính toán có hơn xa đối phương cũng vô dụng.

- Phong thủ! Khoảng cách này đã có thể động thủ! Đào Chính có chút lo lắng quay sang Nhạc Vũ, cũng không phát giác được gì không ổn mà cảm giác được nguy hiểm. Khí tức quỷ dị trên người Nhạc Vũ thật sự khiến thần hồn lão nhộn nhạo, hận không thể lập tức rời xa.

Nhạc Vũ nghe vậy lấy lại tinh thần, nhìn ra bốn phía rồi không để ý, tiếp tục quan sát Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, trong đầu vẫn điên cuồng tính toán.

- Đợi lát nữa! Bất quá còn lại mười hai ngọn núi kia, đã có thể khởi động rồi!

Đào Chính nghe vậy sững sờ, lộ vẻ nghi ngờ, bất quá vẫn gật đầu phất tay ra

hiệu cho mấy đệ tử Linh Hư cảnh chủ trì trong tâm trận phía dưới. Chỉ trong khoảnh khắc, từ mười hai ngọn núi xung quanh Hạ Cơ Sơn phóng lên từng luồng linh lực mênh mông cao đến mấy vạn trượng tụ sang bên này, xuyên qua mây đen dày đặc trên Hạ Cơ Sơn, để lộ ánh mặt trời nhàn nhạt.

Tụ tập được mấy linh mạch để sử dụng cho một đại trận, đây là chỗ tinh diệu nhất của Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận. Bất quá pháp trận đồng dạng chỉ có thể hội tụ hai đến ba thành linh lực nhưng với Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận biến chủng này lại có thể đạt tới ít nhất ba phần năm!

Vào lúc linh lực thiên địa đang điên cuồng tăng trưởng trong đại trận hộ sơn thì bốn kiếm trận của Phù Sơn tông cũng đánh ra hơn ngàn đạo kiếm khí mạnh yếu không đồng nhất, màu sắc khác nhau, tuy nhiên đều dựa theo phương vị Tứ Tượng nhị thập bát tú để tương hỗ, tưa như ngân hà đảo ngược xông lên đỉnh núi. Tuy là cuối cùng bị một bích chướng vô hình ngăn cản nhưng vẫn khiến toàn bộ ngọn núi bị rung chuyển.

Đào Chính hơi biến sắc, dùng thính lực của lão cơ hồ có thể nghe rõ một số phù văn và linh thạch bố trí trong sơn mạch đang vỡ vụn.

Lập tức lão thông tri cho bộ phận chuyên trách giữ gìn pháp trận bắt đầu chữa trị tổn hại của pháp trận, chỉ là tâm trạng của lão lại trầm xuống.

Lão tuy chỉ biết qua về giao đấu trận đạo nhưng cũng biết phương vị công kích của hơn ngàn đạo kiếm quang Phù Sơn tông chính là chỗ trung tâm đại trận hộ sơn.

Công kích giống như vậy, chỉ cần duy trì chất lượng, không đến nửa ngày sẽ công phá toàn bộ Hạ Cơ Sơn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Trong vòng nửa năm, có thể hiểu rõ kết cấu Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông trận, quả thực tiêu chuẩn trận đạo của Phù Sơn tông không tệ.

Thích Phụng Tiết vẫn điềm đạm:

- Đáng tiếc Tứ Tượng tinh tú kiếm trận rốt cuộc không bằng lời đồn như Tịnh Hải tông. Nghe nói chỉ cần nhân thủ đầy đủ, tùy thời có thể hợp nhất bốn kiếm trận, thậm chí ngưng tụ ra ảo ảnh linh thú, uy lực vô cùng vô tận. Phù Sơn tông mặc dù được không ít chỗ tốt từ biệt phủ Tịnh Hải tông nhưng xem ra vẫn không

được chân truyền.

Y Nguyên Triết khẽ chớp mắt nhưng vẫn im lặng không nói, thần sắc vẫn trấn tĩnh, dường như cảm giác công kích của Phù Sơn tông như không có gì.

Thấy phong phạm hai người như vậy, Đào Chính cũng dần bình tĩnh, nghĩ thầm không hổ là những đại nhân vật của tông môn, bản thân không thể so sánh. Lão nhìn sang một bên thì thấy Nhạc Vũ rốt cuộc có hành động.

Hắn khẽ vẫy tay một cái, triệu xuất 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm từ Tu Di Giới đánh vào lòng núi.

Mạch lạc linh lực đại trận lập tức biến đổi, đánh nát toàn bộ ngàn vạn kiếm quang trùng kích, sau đó phát ra một lực lượng phản chấn cực lớn quét ngang ra ngoài.

Thần sắc Y Nguyên Triết khẽ biến, biết Nhạc Vũ vừa dùng bộ trận kỳ kia sửa đổi lại bố trí đại trận, dẫn tới Phù Sơn tông không công mà lui. Tuy không quan tâm đến hạch tâm linh trận mà chỉ cải biến bên ngoài, bất quá trong trường hợp không ảnh hưởng đến tình hình vận chuyển đại trận mà hoàn thành hết thảy, bản lĩnh trận đạo đã là cực kỳ bất phàm!

Ngoại trừ ra, Y Nguyên Triết còn mơ hồ phát giác, sau khi bộ Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đánh ra thì cả quyền khống chế Càn Khôn hoàn tỏa tinh thông đại trận đã chuyển sang tay Nhạc Vũ, chỉ là chưa xác định mà thôi.

Đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy Nhạc Vũ triển lộ thiên phú kinh người về phương diện này.

Việc này so với việc phá hư ý đồ bày trận của Phù Sơn tông lúc bắt đầu cao minh hơn không biết bao nhiêu lần!

Động tác của Nhạc Vũ còn chưa dừng lại, ngay sau đó đánh ra mười viên linh thạch vào lòng núi, song thủ chắp trước ngực kết xuất Thủy Hỏa Chư Thiên âm Dương Luân Ấn, con ngươi lộ ra vẻ lạnh lẽo.

- Phương bắc! Thất tu chi huyền, phá .

Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận phía dưới đã sớm có chuẩn bị, vừa lúc Nhạc Vũ

nói xong thì thôi động kiếm trận, dẫn đạo linh lực. sau đó một đạo linh lực phân hai màu hắc bạch, lôi cuối lấy vô số kiếm khí hội tụ đánh thẳng về chỗ Tứ Tượng tinh tú kiếm trận hướng bắc. Bên Phù Sơn tông cũng không chút hoang mang, đồng dạng xuất ra một đạo kiếm quang nghênh tiếp. Vào thời điểm giao kích, toàn bộ mặt phía bắc Hạ Cơ Sơn sáng bừng một vùng.

Đệ tử Quảng Lăng sơn bên trong Hạ Cơ Sơn đều nhắm mắt, vận dụng pháp lực để ngăn cản tiếng rít gào bên tai, một số đệ tử Trúc Cơ kỳ đã trào máu hai bên tai, sắc mặt xanh trắng.

Nhạc Vũ không hề bị ảnh hưởng, Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận biến chủng này là do hắn chuyên thiết kế cho đại trận hộ sơn. Lúc này cả hai liên kết nhất thể, có Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm môi giới, hắn nắm giữ bảy thành quyền khống chế tòa đại trận này, ngay cả kiếm trận cũng có thể ảnh hưởng. Mặc dù không cách nào hoàn toàn khống chế nhưng đủ để dẫn đạotu chỉnh.

Trong giây lát giằng co, Lưỡng Nghi thất tu kiếm trận không hề do dự đánh bại kiếm trận đối phương, sau đó như một mãnh thú quét ngang đám đệ tử Phù Sơn tông đang kinh hãi. Bên ngoài Tứ Tượng tinh tú kiếm trận cũng cơ hồ lập tức dâng lên một đạo thất sắc quang mang, bất quá chỉ một thoáng đã vỡ vụn.

Trong nháy mắt, kiếm khí phân giải như ra hàng ngàn vạn kiếm quang chém nát hơn trăm đệ tử Phù Sơn Tông thành hai đoạn!

Thủ ấn của Nhạc Vũ càng nhanh, đem hết toàn lực điều khiển những kiếm quang còn lại, sáng tạo thêm chiến quả, tụ tập hơn trăm đạo chém nát một tu sĩ Kim Đan.

Bất quá ngay sau đó đồng tử của hắn hơi co rút lại, chỉ thấy Liêm Lập, đột nhiên lách mình xuất hiện đem Huyền dương Thái Cực Đồ trương ra, nhất thời tiêu trừ kiếm khí.

Thích Phụng Tiết hít sâu một hơi:

- Thật sự là Huyền dương Thái Cực Đồ! Xem uy lực đã tiếp cận với siêu giai. Sao nửa năm qua Tịnh Hải tông một chút phản ứng cũng không có, chẳng phải theo truyền thuyết vật này tụ hợp với ba pháp bảo khác của Tịnh Hải tông có uy lực tiên khí hay sao?

Y Nguyên Triết nhìn về thiếu niên bên cạnh. Lão sớm biết Lưỡng nghi thất tu kiếm trận kết hợp đại trận hộ sơn sẽ có uy lực bất phàm. Tuy nhiên xem ra hiện giờ Nhạc Vũ không cầu uy lực lớn nhất mà cầu khống chế tinh cầu. Đòn công phá Tứ Tượng tinh tú kiếm trận đòi hỏi kiến thức cực cao, lúc trước lão đoán không sai! Nhạc Vũ đích thật là đã khống chế đại trận hộ sơn!

Trong lòng lão rét lạnh, lần đầu tiên cảm thấy hơn hối hận vì trước kia bản thân trêu chọc phải người này!

Đào Chính thở phào nhẹ nhõm, trước đây điều khiến lão không yên lòng nhất chính là bộ kiếm trận này có liền lạc hay không, uy lực thế nào.

Hiện giờ hết thảy đều khiến hắn thỏa mãn, một số đệ tử bên trong bởi vì chưa thích ứng mà mất đi quyền khống chế linh lực, đã có Nhạc Vũ kịp thời đền bù điều tiết. Một kích mới vừa rồi kia đã vượt xa thực lực tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 433: Cân sức ngang tài

Ánh mắt Đào Chính quét nhìn bốn phía, trong lòng cảm thấy hưng phấn thật khó nói nên lời. Một kích vừa rồi vượt xa dự liệu của lão, cộng thêm bốn huyền binh nhị phẩm giúp đỡ, trong nháy mắt liền đánh nát bấy một tòa Tứ Tượng Tinh Tú kiếm trận, làm bị thương nặng Phù Sơn Tông, giành thêm vài phần cơ hội chiến thắng cho Quảng Lăng Tông ! Mặc dù Phù Sơn Tông có phòng bị, về sau thật khó tạo thêm được chiến quả như vậy, nhưng nửa năm thao luyện đúng là đáng giá.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Đào Chính lộ ra nụ cười, Thích Phụng Lễ thấy thế, nhất thời khẽ lắc đầu:

Đào sư huynh cao hứng quá sớm! Bên Phù Sơn Tông còn tràn đầy lòng tin kia kìa.

ánh mắt Đào Chính thu liễm, theo ánh mắt hắn nhìn lên bầu trời. Chỉ thấy Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đã áp tới bầu trời Hạ Cơ sơn. Thế công của ba tòa Tứ Tượng Tinh Túc kiếm trận tuy yếu đi rất nhiều, biểu hiện đã kiêng kỵ một kích uy lực của đại trận Hạ Cơ sơn, vì thế đem lực lượng dùng trong phòng hộ.

Nhìn lại Nhạc Vũ giống như không có cảm giác, theo hắn vừa trở tay, một cái chặn giấy hình dạng như ngọn núi màu huyền hoàng từ trong giới chỉ bay vút ra. Trong nháy mắt liền đón gió trướng lớn thành một ngọn núi nhỏ phương viên hơn mười trượng, hướng mấy trăm đệ tử Phù Sơn Tông ở hướng bắc nặng nề đè ép xuống!

Liêm Lập vốn đang thanh trừ kiếm khí còn sót lại, lần này lập tức phát ra tiếng hổ gầm, lại lần nữa phóng lên cao. Hắn khởi động Huyền Dương Thái Cực Đồ, nghênh đón Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Sau đó theo sát một tiếng nổ vang rền ầm ầm, thân hình Liêm Lập nhất thời hạ xuống hơn trăm trượng. Trong miệng hắn phun ra ngụm máu tươi, cuối cùng mới miễn cưỡng nâng lấy Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Chẳng qua thân hình hắn vẫn giảm xuống như trước, mặc dù cùng là nhất phẩm pháp bảo, nhưng sức nặng trăm vạn thạch của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cũng thật sự đã vượt tới siêu giai pháp bảo. Đủ sức đem tu sĩ Đại Thừa cảnh đè chết! Ngoài ra còn có một luồng bạch sắc hỏa diễm trong suốt từ bên trong Ngọc Hoàng Long Thác Trấn phun mạnh ra ngoài, tạo thành một vầng màng lửa hình tròn, chút ít đệ tử Phù Sơn Tông bên dưới hiện ra vẻ mặt đau đớn, mấy người tu vi thấp kém trong nháy mắt liền bị thiêu đốt thành tro tàn. Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa có thể đốt cháy thần hồn, lúc này tuy chỉ bị Nhạc Vũ cố ý dẫn phát ra một bộ phận từ Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp, nhưng không phải do tu sĩ Linh Hư cảnh chống đỡ nổi.

Sắc mặt Liêm Lập khẽ biến, hừ một tiếng, lại đem huyền binh thả ra, cùng Huyền Dương Thái Cực Đồ vững vàng nâng đỡ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Sau đó mở ra Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm miễn cưỡng bảo vệ mình cùng đệ tử bên cạnh, tuy tạm thời không việc gì, nhưng hắn không thể thoát thân.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, xoay người mỉm cười thi lễ với hai người bên cạnh, lạnh nhạt nói:

Kính xin hai vị sư thúc xuất thủ!

Thích Phụng Lễ nhất thời cười ha ha:

Tiểu Vũ thật sự hảo thủ đoạn! Vừa một lần áp xuống, liền làm cho Liêm Lập không thể động đậy. Người của Phù Sơn Tông không thể không cứu! Có thể đấu một trận ở phía bắc, không còn gì tốt hơn!

Dứt lời hắn liền phi thân lên, mang theo cơ quan khôi lỗi Kim Lễ ngự kiếm lao thẳng tới chỗ đệ tử Phù Sơn Tông. Y Nguyên Triết cũng gật nhẹ đầu, lúc gần đi ánh mắt nhìn Nhạc Vũ ẩn chứa vài phần tán thưởng. Lúc này Chiến Tuyết cũng đang phá không bay tới, lao thẳng ra ngoài hộ sơn đại trận.

Bên phía Phù Sơn Tông, mấy tên tu sĩ Nguyên Anh cảnh thấy thế nhất thời kinh hãi, vội vàng nghênh tới, thật khó khăn ngăn trở ba người Thích Phụng Lễ.

Nhạc Vũ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt. Thích Phụng Lễ cực kỳ giảo hoạt, thấy không vượt qua được, liền thúc giục pháp bảo huyền binh công kích Liêm Lập đang đứng bất động không thể nhúc nhích, khiến cho đối thủ không thể không dốc hết toàn lực ngăn cản. Tuy thực lực hơi kém chút ít, nhưng được

Kim Tiết giúp đỡ, hắn có thể Vân Hi từng chiến ngang tay với Lý Vô Đạo phải toàn tâm chống đỡ, mà hai người Chiến Tuyết cùng Y Nguyên Triết cũng học theo, chiếm hết ưu thế.

Ba mặt này đã không đáng để lo!

Nhạc Vũ đánh ra mười mấy viên linh thạch vào trong lòng núi ổn định lại đại trận, sau đó không nhìn ba mặt kiếm trận kia, chỉ nhìn nghiêng lên sườn núi.

Ba tòa Tứ Tượng Tinh Túc kiếm trận tuy uy năng không kém, nhưng không thể công phá được đại trận hộ sơn do hắn chủ trì, có thể làm cho hắn cảm giác áp lực cũng chỉ có bên trên mà thôi.

Trong lúc này, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận trên bầu trời đã bắt đầu thúc giục, mấy vạn đạo bóng kiếm bay vút ra như mưa kiếm rơi thẳng xuống đỉnh núi. Trong đó tuy phần nhiều là hư ảnh, nhưng chân thật hơn so với trận đánh dưới lòng đất hôm đó rất nhiều. Trong đó mỗi một thanh kiếm hôm nay đều có được uy lực tứ phẩm huyền binh! Những phi kiếm thực sự do Phù Sơn Tông điều khiển lại có non nửa vượt tới tam phẩm. Đặc biệt trong đó có mười thanh được kiếm trận gia trì, uy thế ngang ngửa nhị phẩm!

Đây là kiếm khí phỏng chế của Phù Sơn Tông? Chỉ sợ đã đạt tới trình độ tam phẩm huyền binh!

Chân mày Đào Chính cau chặt lại, liền bắt đầu suy tính uy lực kiếm trận.

Hay cho Thập Ngự Phục Ma kiếm trận! Chút ít miêu tả trong điển tịch, lại chỉ là phỏng chế huyền binh đã có uy thế như thế, thật không biết là ai làm ra. Nếu gom đủ bảy thanh Thập Ngự Phục Ma kiếm, sẽ có oai lực hiển hách tới bực nào?

Sư thúc tổ! Bây giờ ta không thể tiếp tục phân tâm chuyện nào khác! Kính xin sư thúc tổ hộ pháp dùm cho!

Nghe được lời này, tâm thần Đào Chính nhất thời run lên, vừa lấy lại tinh thần liền ném ra phi kiếm, xuất ra hồn thức dò xét chung quanh.

Lúc này hai tay Nhạc Vũ lại kết xuất thủ ấn, thủ ấn thật huyền ảo, khi đi tới tận cùng, mới phát ra một tiếng quát nhẹ:

Lên trái! Thất Tu chi huyền quy, phong!

Kiếm trận thúc đẩy, sau đó trong khoảnh khắc một tầng linh lực cực kỳ dày đặc đã kết xuất một tầng giáp xác bên trên ngọn núi. Hàng vạn hàng ngàn bóng kiếm đánh xuống tới, đa số trong vừa giao kích liền diệt vong trong nháy mắt, một phần nhỏ lại hoàn toàn xỏ xuyên qua, đánh thẳng xuống dưới. Sau đó men theo quỹ tích vô cùng huyền diệu, thế như chẻ tre đánh sâu vào hộ sơn đại trận Hạ Cơ sơn, không thể ngăn lại chút nào. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Lấy kiếm phá pháp?

Nhạc Vũ theo bản năng nhíu mày, hắn nhớ lại mấy lần trước đây khi mình lấy huyền binh phá vỡ trận pháp của tu sĩ cùng giai bày trận.

Lần đó hắn dùng phương pháp xử lý đối thủ cơ hồ hoàn toàn giống nhau, chẳng qua tình cảnh hiện tại lại trái ngược. Mấy trăm đạo kiếm quang bén nhọn bay vút chuyển đổi, có đôi khi phá hư đầu mối then chốt của linh lực đại trận, có khi lại trực tiếp quấy nhiễu thiên địa linh lực trợ giúp.

Khống chế một tòa Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, còn có thể phân ra một bộ phận tâm thần, lấy phương pháp kia phá đại trận của ta? Chẳng lẽ nữ nhân kia có cùng cấp bậc trận đạo với Xương sư thúc tổ? Nhưng nếu thật sự là như thế, ngày đó đạo lữ song tu của nữ nhân này đã không bị ta giết chết! Hôm đó nữ nhân kia rõ ràng kém hơn ta một bậc mới đúng, chẳng lẽ sử dụng bí pháp đan dược?

Trong đầu lướt qua một chữ "Sát", Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đầu mãnh thú trong lồng ngực lại thêm lần nữa sôi trào lên, một cố ý chí cực kỳ hung lệ không cách nào phát tiếc xông vào bên trong đầu óc của hắn.

Từ xưa tới nay chưa từng có người nào có thể ở ngay trước mặt hắn giết chết thân nhân của hắn! Cho dù là ép buộc tự sát!

Thứ nhất Nhạc Uyên Hồng đã hiệu lực suốt mấy trăm năm cho Phù Sơn Tông, kết quả chỉ vì Nhạc Vũ, đã bị tông môn bức tử, sao mà oan khuất? Nhạc Vũ thật khó tránh khỏi tội!

Hai ngàn đệ tử Phù Sơn Tông này, đều đáng chết!

Nhạc Vũ lắc mạnh đầu, bỏ qua tạp niệm cùng sát ý. Trong lúc điều khiển trận

pháp, tối kỵ nhất chính là vọng động, chỉ một chút sai lầm cũng sẽ đưa tới hậu quả sâu không lường được.

Nếu hắn muốn thắng trận chiến này, ít nhất phải duy trì đầu óc tỉnh táo.

Làm như phát hiện tình hình của Nhạc Vũ không đúng, Vực Ngoại Thiên Ma liền chen chúc lao tới, chẳng qua Kiền Li Chân Diễm cùng Nguyệt Hỏa Chân Viêm trong đan điền hắn liền tự phát cùng nhau bay lên, bảo vệ thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ cũng không quản được nhiều như thế, trong mắt hắn chỉ còn Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Hai tay hắn không ngừng nghỉ diễn biến Thủy Hỏa Chư Thiên âm Dương Ngũ Luân Ấn, sau đó thỉnh thoảng đem Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí trong lòng núi chuyển đổi vị trí, dùng vận chuyển cả tòa đại trận. Hiệu quả thật sự rõ ràng, mấy trăm đạo kiếm quang kia mặc dù vẫn lượn vòng chém xuống, nhưng luôn có một cỗ lực lượng ngưng trệ quấy nhiễu dẫn dắt, không thể tiến thêm, trong khoảnh khắc liền bị đẩy ra xa trăm trượng!

Đào Chính chuyên tâm trông chừng bên cạnh Nhạc Vũ, chẳng qua biến hóa trên bầu trời hồn thức hắn cũng có thể cảm giác. Ngay khi nhìn thấy tình hình chuyển nguy thành an, trong lòng hắn đại định, nhưng chỉ trong khoảnh khắc hắn lại nhìn Nhạc Vũ. Trên mặt vừa khâm phục vừa có chút sầu lo, thầm nghĩ:

Về điều khiển trận đạo, ngoại trừ thành tựu khảo cứu nhất chính là sự chịu đựng. Hài tử này có thể ở độ tuổi như vậy, đã có thể cùng bậc trận đạo cao thủ như Nguyên Nhược Phượng đấu pháp ngang nhau, đủ làm chấn động mấy châu phương bắc. Chẳng qua trí nhớ tiêu hao chưa chắc hắn có thể so sánh. Huống chi ngoại trừ chủ trì đại trận, hài tử này còn phải phân tâm khống chế Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn nữa!

Trong lòng hắn lo lắng, không còn chú ý được chiến cuộc bên phía Y Nguyên Triết, vẻ mặt chuyên chú nhìn thân thể biến hóa của Nhạc Vũ. Không biết qua bao lâu, cho tới khi trên bầu trời từ từ hiện ra một tia sáng trắng, Nhạc Vũ liền cảm giác được sau gáy mình phát ra một tiếng nổ ầm vang, trong lòng liền biết "quang não" đơn giản mà hắn tự chế đã đạt tới cực hạn. Nhạc Vũ liền dứt khoát đem hệ thống trí năng phụ trợ chặt đứt liên lạc, đưa mắt nhìn lên phía trên.

Ngay khi "quang não" bị hủy đi, hàng vạn hàng ngàn kiếm quang phía trên lại áp bách xuống bên dưới nửa phần, lực lượng vốn ngang nhau chuyển thành Quảng

Lăng Tông có xu hướng suy tàn. Mất đi năng lực giải toán, mặc dù có được Đại Diễn trận bên trong thần quốc của Chiến Tuyết, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Chẳng lẽ phải cho Đằng Huyền xuất thủ trước?

ánh mắt Nhạc Vũ ngưng lại, ngay sau đó liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 434: Diễn Thiên chi biến

Chỉ thấy Thập Ngự Phục Ma kiếm trận trên không trung đang chém xuống bên dưới, linh lực được tập trung bên trên lúc này cũng đang từ từ yếu bớt, chẳng qua chỉ ở trong tích tắc nên còn chưa nhìn thấy được rõ ràng.

Nhạc Vũ trong nháy mắt đã hiểu ý đồ của đối phương là muốn rút củi dưới đáy nồi, chặt đứt cung ứng linh lực cùng cướp lấy linh trận của mười hai ngọn núi.

Không thể không thừa nhận, phương pháp kia dùng thật tốt, một khi chặt đứt hơn phân nửa linh lực của Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông Trận, như vậy linh mạch tối đa chỉ có thể duy trì đại trận vận chuyển được bốn canh giờ. Nếu trước khi "quang não" bể tan tành hắn còn có biện pháp ngăn cản đối phương xâm nhập, nhưng bây giờ quả quyết không thể nào làm được.

Chẳng qua lúc này trong đầu Nhạc Vũ không cảm giác nguy hiểm, mà cảm giác ra được cơ hội!

Cũng không biết vì sao, tuy nhìn thấy bị đối phương áp chế toàn diện, nhưng Nhạc Vũ lại có cảm giác bên trong ẩn chứa cơ hội tiêu diệt kẻ địch.

Vì sao vào lúc này nữ nhân kia còn muốn mạnh mẽ cướp lấy linh lực lưu? Cho dù không cần mạo hiểm như vậy, nhiều nhất chỉ chừng thời gian một ngày, có thể phá vỡ được tòa đại trận này rồi. Chẳng lẽ bên trong còn có huyền cơ nào khác?

Nghĩ tới đây, hai mắt Nhạc Vũ híp lại, phân ra tâm thần cẩn thận quan sát phía trên. Chỉ trong chốc lát liền phát giác bên trên đỉnh đầu, mặt ngoài của nhị phẩm huyền binh vô cùng thanh thế kia thậm chí đã có thật nhiều vết rách.

Thì ra là như vậy! Kiếm khí kia không chịu đựng nổi nữa, uy năng của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, loại huyền binh bình thường không chịu đựng nổi, còn có Nguyên Nhược Phượng kia, sợ rằng thật sự sử dụng đan dược!

Nhạc Vũ cảm giác máu huyết của mình phảng phất như đang muốn sôi trào, kiếp sống của lính đánh thuê tiền thế đã nuôi dưỡng ra dòng máu thị huyết, đồng thời hỗn hợp với cỗ uất khí trong lồng ngực, lại lần nữa muốn đánh sâu vào thần hồn của hắn, cơ hồ hoàn toàn mất khống chế.

Chẳng qua vào lúc này vô luận hắn tính toán như thế nào, không tìm được phương pháp xử lý Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Nếu như vậy hậu quả sẽ là mấy canh giờ sau Hạ Cơ sơn hoàn toàn bị công phá. Mặc dù hắn có đem hết toàn lực, để Đằng Huyền sử dụng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, cũng chỉ có thể phá vỡ một tòa Tứ Tương Tinh Túc kiếm trận, sau đó chém giết được năm trăm đệ tử Phù Sơn Tông mà thôi.

Mà bản thân hắn cũng sẽ bị thương nặng, Quảng Lăng Tông phải trả giá cao càng thảm trọng hơn!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng tích tụ uất khí, tâm tư vô cùng nhiễu loạn.

Đã biết có cơ hội hiện ra rõ ràng trước mắt, biết Thập Ngự Phục Ma kiếm trận hiện ra sơ hở khổng lồ, nhưng hắn không tìm được biện pháp để lợi dụng.

Không hoàn thành được lời thề, ta làm sao có thể cam tâm?

Ý niệm này vừa dâng lên trong đầu Nhạc Vũ, cảm xúc thô bạo không cam tâm dâng lên tới cực hạn, như bị châm lửa, xoay cuồng trong đầu hắn, khiến cho Nhạc Vũ choáng váng đau đớn như bị kim châm.

Đúng lúc này, Nhạc Vũ phảng phất như nghĩ tới điều gì, ngay sau đó hệ thống thần kinh nguyên của trí năng phụ trợ ký sinh liền điên cuồng lan tràn, chui vào bên trong đan điền của hắn, sau đó mạnh mẽ dò vào bên trong đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong Kim Đan. Ngay trong thoáng chốc, vô số tin tức huyền ảo bất minh đột nhiên liền chui vào trong đầu Nhạc Vũ, linh phù tương tự những tin tức kia càng thêm trực quan, hơn nữa còn liên lạc, vô cùng phức tạp khó hiểu.

Theo những tin tức này rót vào, Diễn Thiên Châu bắt đầu bành trướng lên như quả bong bóng khí, chỉ trong chớp mắt liền tăng thêm thể tích gấp ba. Linh phù bên trong nhanh chóng phân giải, lại cấu trúc thêm lần nữa. Mặt trời mặt trăng lẫn những ngôi sao sông nước càng thêm chân thực rõ ràng.

Lúc này Nhạc Vũ đột nhiên nghe được bên trong đan điền mình vang lên tiếng

vang, tựa như có đồ vật gì đó vừa vỡ tan tành. Chính là thần kinh nguyên ngay khi muốn tiếp xúc tầng trọng yếu của năng lượng ngũ sắc, trong nháy mắt liền vỡ vụn ra. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ tràn trề men theo hệ thống trí năng phụ trợ chế tạo ra thần kinh tuyến đánh sâu vào, lan tới trong đầu Nhạc Vũ, trong nháy mắt liền bị Diễn Thiên Châu phát ra cỗ hấp lực vô cùng cường đại dẫn dắt đi qua.

Chỉ trong chốc lát, thể tích Diễn Thiên Châu lại bạo tăng lần nữa, mặt ngoài xuất hiện vô số vết rạn nứt, phảng phất tùy thời như muốn hỏng mất. Nhưng sau khi cỗ lực lượng kia bị Diễn Thiên Châu hoàn toàn hấp thu, tiếng vỡ kia đã từ từ bị bao phủ.

Cùng một thời gian, trong hai mắt Nhạc Vũ đã hiện lên hồng văn khác thường.

Cũng giống như mấy năm trước ngay khi hắn đánh bại Phách Phong, vô số sợi tuyến quỷ dị xuất hiện bên trong đầu óc của hắn. Không cần tính toán, toàn bộ những sơ hở của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đều bại lộ ra trước mặt hắn!

Đồng thời, Nhạc Vũ đã vô cùng quyết đoán buông lỏng khống chế bộ phận đại trận hộ sơn.

Trong vòng bốn canh giờ, phải quyết định thắng bại!

Đứng ngoài bốn mươi dặm, nhìn vào đỉnh Hạ Cơ sơn phía trước, Huống Vân Hoa cười lạnh một tiếng, trong mắt ẩn hàm vẻ nhẹ nhõm nhìn về bên trái, nơi đó có một đạo nhân trung niên khoanh chân ngồi thẳng, mái tóc bạc trắng.

Ha hả, ngươi hãy nhìn thử xem, bảo mạng phù cuối cùng của ngươi cũng sắp biến mất.

Trần Đông phảng phất giống như Nhạc Uyên Hồng, thân thể không thể động đậy, nhưng lại mở hai mắt mang theo dáng chê cười lắc đầu nói:

Ta không giữ được tính mạng! Nhưng tình cảnh của Huống Vân Hoa ngươi tốt hơn được bao nhiêu? Lần này Phù Sơn Tông bị tổn thương nặng như vậy, đều bởi vì ngươi mà ra, mất đi một nhân tài tuyệt thế có thể chấn hưng tông môn, ngươi nói ngày sau Ninh Kiền Khôn sẽ nhìn ngươi thế nào?

Sắc mặt Huống Vân Hoa xanh tím, hồi lâu sau mới bình phục lại, hừ lạnh nói:

Mặc dù tình cảnh kém hơn trước kia chút ít thì thế nào. Rốt cục ta là tu sĩ Kim Đan, chỉ cần ngày sau có thể đột phá Nguyên Anh cảnh, dù là sư phụ ta cũng phải nhượng ta ba phần!

Nói tới đây, đôi mắt hắn mang vẻ oán độc nhìn lên đỉnh Hạ Cơ sơn:

Hôm nay hài cốt của Nhạc Uyên Hồng đã không còn! Ta bây giờ thật rất mong đợi, có thể đem tiểu tử kia bầm thây vạn đoạn!

Cơ hồ cùng thời gian, ở trong một ngọn núi nhỏ không bóng người, vang lên thanh âm một nữ nhân mang theo vẻ kinh ngạc:

Vô Cực sư thúc! Tình hình này có phải Thập Ngự Phục Ma trận của Phù Sơn Tông đã chiếm ưu thế, chiến thắng đã định?

Vậy cũng chưa chắc!

Lúc này có một nam nhân cười khẽ, trầm giọng nói:

Mặc dù nữ nhân kia liều lĩnh tính mạng, uống vào Thất Thi Não Thần Đan, nhưng đoán chừng chỉ cần thêm năm sáu canh giờ nguyên thần tổn hao cực hạn. Nàng muốn xé rách Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông Trận, chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ làm mà thôi. Linh lực của mười hai tòa đại trận, tuyệt không phải một tòa Thập Ngự Phục Ma kiếm trận có thể thừa nhận. Lần này phải xem tên kia có thể nắm được sơ hở hay không. Nhưng ta xem trình độ còn kém mấy cấp số, dù là ta, có điều kiện đồng dạng cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được.

Nói cách khác, trận chiến này Quảng Lăng Tông bại cục đã định. Nếu thật có thể như vậy, muốn đánh chết Nhạc Vũ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu Túy Tuệ biết được nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ…

Giọng nữ nhân kia vừa nói tới đây, trung niên nam tử đột nhiên kêu lên một tiếng kinh dị, cắt đứt lời nói của nàng.

Kỳ quái! Tình hình có chút không đúng, quá trình Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cướp đoạt linh lực lưu vì sao phải nhanh như vậy? Hơn nữa ánh mắt của tên kia thật kỳ quái!

Đỉnh Hạ Cơ sơn, Đào Chính có chút kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ. Mấy canh giờ trước hắn đã sớm cảm thấy không ổn, chẳng qua chỉ hoàn toàn tận sức mà thôi.

Nhưng giờ phút này, hắn từ trong mắt Nhạc Vũ nhìn ra được vẻ hưng phấn hỗn hợp cùng ý niệm hung lệ hòa lẫn sự hưng phấn! Giận dữ, khát máu, sát ý hỗn tạp, bên trong còn mang theo vài phần trào phúng.

Chẳng lẽ tiểu Vũ còn có hậu chiêu?

Đào Chính theo bản năng nhớ lại Kim Quan Hỏa Xà cùng Hoàng Huyết Khổng Tước còn chưa xuất thủ, xác thực chính là lá bài tẩy không nhỏ, nhưng dù sao cũng không thể thay đổi được bại cục hôm nay.

Trong lòng hắn vừa hiện lên ý nghĩ này, đại trận lại chấn động lần nữa. Lần này không phải bị oanh kích mà là bị hoàn toàn cắt rách cùng mười hai đại trận chung quanh. Cả đại trận bắt đầu điên cuồng rút lấy linh mạch bên trong duy trì vận chuyển. Đào Chính vội vàng nhìn lên, chỉ thấy Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đã hoàn toàn che phủ trên bầu trời đỉnh đầu, thoạt nhìn có vẻ hỗn loạn, còn đang bành trướng ra bên ngoài, nhưng không tìm được thứ gì để nương tựa. Trong mắt hắn lộ ra vài phần thất vọng, sau đó chợt thấy hai tay Nhạc Vũ kết ấn quyết, càng tăng nhanh cực hạn.

Không biết sống chết! Lên trái, Thất Tu Xà, phá cho ta!

Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận thôi động lần nữa, lần này mấy trăm tia kiếm khí phân nhỏ, bay thẳng tới chân trời. Toàn bộ bóng kiếm đang rơi xuống, bị mấy trăm tia kiếm khí xuyên vào bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, sau đó bị Nhạc Vũ thao túng không ngừng xé rách theo hình ảnh những sợi dây nhỏ quỷ dị đang hiện lên trong mắt Nhạc Vũ.

Đầu tiên những bóng kiếm kia từ từ biến mất, ngay sau đó mấy chục đệ tử Linh Hư cảnh của Phù Sơn Tông bị linh lực đánh vào, thân thể hỏng mất. Ngay sau đó ở trung ương nơi Thập Ngự Phục Ma kiếm trận vận chuyển bắt đầu ngưng trệ vài giây, mười lưỡi kiếm khí bắt đầu nổ tung!

Trong chốc lát, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận nhìn qua như có uy lực quét ngang thiên địa ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người liền nứt vỡ ra. Ngoại trừ tu sĩ Kim Đan cùng một ít tu sĩ Linh Hư cảnh cao thâm, toàn bộ những người còn lại đều nổ tung thành những đoàn huyết vụ.

Nhạc Vũ khẽ thở ra một hơi, cảm giác như con thú dữ trong lồng ngực vẫn chưa được phát tiết. Ngay khi tầm mắt của hắn chạm tới Nguyên Nhược Phượng vẻ mặt trắng bệch ở giữa trung ương Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, trong mắt Nhạc Vũ liền lóe lên huyết quang.

Sơ Tam, Ngũ Sắc Thần Quang!

Sơ Tam đã chờ lâu tới mức mất bình tĩnh, nghe vậy liền hưng phấn hót vang, nó cùng Nhạc Vũ tâm linh tương thông, lập tức phun ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, theo sát phía sau Nhạc Vũ đánh ra một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang, trong nháy mắt liền đem thân thể Nguyên Nhược Phượng không còn chút phòng ngự đánh thành băng bụi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 435: Cái chết của Vân Hi

Đào Chính hít sâu một hơi, nhìn thấy Nguyên Nhược Phượng trước tiên bị đóng băng, sau đó lại bị hỏa lực bạo liệt nổ thành băng bụi. So sánh với mấy tháng trước khi Nhạc Vũ sử dụng thần thông Băng Diễm Tuyệt Quang uy lực còn mạnh mẽ hơn năm thành, lực khống chế cũng đã tăng cường không ít. Rõ ràng càng tăng thêm uy năng khi hỏa viêm lực bộc phát.

Tuy thừa dịp kiếm trận vỡ tan, thần hồn Nguyên Nhược Phượng đang bị chấn động mà ra tay, nhưng theo Đào Chính suy tính, cho dù đang ở trạng thái thần trí thanh tỉnh, Nguyên Nhược Phượng cũng khó ngăn cản được một kích của Băng Diễm Tuyệt Quang.

Chốc lát sau, hắn mới nhớ tới người vừa vẫn lạc đã có được thực lực chuẩn Nguyên Anh, hơn nữa là tu sĩ tinh thông trận đạo! Thập Ngự Phục Ma kiếm trận kia hôm nay cũng đã hỏng mất!

Mới không lâu khi nãy, hắn nghĩ phe mình bại cục đã định. Nhưng chỉ chớp mắt, cục diện đã hoàn toàn nghịch chuyển. Trong khoảnh khắc Đào Chính chỉ cảm thấy cảm giác lồng ngực nghẹn thắt đã hoàn toàn biến mất.

Băng bụi bay tứ tán trên không trung, một viên đan hoàn tổn hại rách nát bay vút lên hướng về phương xa. Thập Ngự Phục Ma kiếm trận mất đi khống chế cũng bồng bềnh rơi xuống. Mấy tên tu sĩ Kim Đan chung quanh cơ hồ cùng lúc phát ra pháp lực mạnh mẽ, nhiếp lấy trận đồ đang rơi gần bên.

Muốn đi? Đã bị ngươi chạy một lần, nơi nào còn cho ngươi vận khí tốt như vậy.

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, khống chế Cực Quang kiếm bay lên cao, một đạo kiếm quang phát ra, trực tiếp chém vỡ thần hồn Nguyên Nhược Phượng. Cùng lúc Bi Âm đao cũng phát ra nhị chuyển đao âm Thất Tuyệt Thất Hận Thất Sát, một cỗ bạo âm chấn động, trong khoảnh khắc liền đem mấy tên tu sĩ Kim Đan trọng thương đánh văng ra, lại phát ra vài đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí mạnh mẽ cuốn tới mười mấy trận đồ, trong nháy mắt đã trực tiếp nhiếp trở lại.

Mấy tên tu sĩ Kim Đan Phù Sơn Tông nhất thời vừa sợ vừa giận, vẻ mặt hoảng kinh nhìn Nhạc Vũ. Vừa rồi khi Thập Ngự Phục Ma kiếm trận vỡ vụn, linh lực lưu nổ bạo không thể khống chế, làm bọn hắn bị thương nặng ngay tại chỗ. Nhưng người này có thể lấy một địch sáu, còn có thể dễ dàng chiến thắng, pháp lực mạnh mẽ thật làm người khác sợ hãi.

Nhạc Vũ không tiếp tục quản tới họ, khi lấy được Thập Ngự Phục Ma kiếm trận tới tay, tùy ý liếc nhìn, không chút để ý đặt vào bên trong tay áo, đặt tay bắt đầu phân tích.

Cùng lúc đó hắn đem Ngũ Phương Môn chắn quanh người, lại kết ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, điều khiển Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bên trong lòng núi, lại bắt đầu biến hóa lần nữa.

Chánh tây! Thất Tu Dực, sát!

Bên trong Hạ Cơ sơn, vô số linh lực tụ lại thành trăm đạo kiếm khí tạo thành hình dạng như một con thần long chém về phía tây. Lần này không bị Thập Ngự Phục Ma kiếm trận kiềm chế, Nhạc Vũ liền đem toàn bộ uy lực kiếm trận thúc giục đến lớn nhất, đợi trong khoảnh khắc liền đem Tứ Tượng Tinh Tú trận ở hướng này nổ nát bấy, ngay sau đó mấy trăm đạo kiếm quang tung hoành càn quét, đem đệ tử Phù Sơn Tông trong kiếm trận chém thành hai đoạn!

Nhìn những mảnh vụn thân thể cùng máu tươi rơi đầy trên không trung, gương mặt Nhạc Vũ không chút xúc cảm. Cho đến khi Đào Chính cũng theo sát bay vút lên kịp thời đến bên cạnh hắn hộ pháp, vẻ mặt hắn mới có chút dao động quay đầu nhìn vị tu sĩ già nua gật đầu. Cùng lúc đó đao âm Bi Âm đao bên cạnh đã xông vào tam chuyển, âm ba đánh tới, hơn hai trăm đệ tử Phù Sơn Tông Linh Hư cảnh còn sống sót trong phạm vi ngàn trượng lập tức rơi lả tả xuống dưới, còn chưa rơi được trăm trượng, thân thể liền nổ nát vụn, hóa thành huyết vũ bay tản lạc.

Vào lúc này hai tay Nhạc Vũ chưa hề ngừng lại, nhưng ngay khi hắn dự định biến ảo pháp quyết lại thúc giục Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận bên dưới, chợt nghe phía bắc Hạ Cơ sơn truyền đến tiếng hừ lạnh chấn động thần hồn, chính là Phù Sơn Tông Vân Hi đột nhiên thoát ra khỏi sự dây dưa của Thích Phụng Lễ, bay vút qua bên này. Người còn chưa tới, huyền binh đã bắn ra vô số quỹ tích huyền diệu, hội tụ một cỗ thủy hệ linh lực thật lớn, huyễn hóa thành hàng vạn

hàng ngàn bóng kiếm như sóng biển oanh kích tới.

Tĩnh Hải Tông Bình Ba Phục Lan kiếm quyết?

Đào Chính thấy thế, trong lòng nhất thời thoáng trầm xuống. Trước đây tuy hắn chưa từng nhìn thấy bộ kiếm quyết bí truyền này của Tĩnh Hải Tông, nhưng cũng có thể phán đoán uy năng một kiếm này không dưới Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Vân Hi quả thật không hổ danh có thể ngang hàng được với Lý Vô Đạo, đem kiếm ý thương hải kia diễn dịch được tới cực hạn! Mà Bình Ba Phục Lan kiếm đồng dạng tạo ra uy năng lớn tới mức làm người ta sợ hãi.

Ngay khi Đào Chính khẽ cau mày, đang muốn nghênh đón bảo vệ Nhạc Vũ, lại nghe bên tai truyền tới một tiếng hừ lạnh của hắn.

Kiếm pháp không tệ, đáng tiếc không biết tiến lui, tự tìm đường chết! Sư thúc tổ cứ đứng nhìn xem là được, ta muốn ngài phòng bị không phải người này!

Đào Chính ngạc nhiên, sau đó liền bừng tỉnh. Tuy lúc này đại thế của Phù Sơn Tông đã mất, rất nhiều đệ tử Phù Sơn Tông còn chưa kịp phản ứng, Vân Hi chạy tới là muốn cứu thủ hạ từ tay Nhạc Vũ, hi vọng có thể cứu được càng nhiều đệ tử Phù Sơn Tông.

Song giờ khắc này cũng không phải là lựa chọn hợp lý nhất. Bất quá trong lòng hắn vừa xoay chuyển ý niệm, liền cười khổ một tiếng. Mặc dù đổi lại là chính hắn chưa chắc đã có thể chọn lựa cách làm tỉnh táo thỏa đáng hơn. Dĩ nhiên là vì Vân Hi quá tự tin thực lực của mình.

Đợi khi hắn nhìn lại, chỉ thấy thủ ấn của Nhạc Vũ đã dừng lại:

Lên phải, Thất Tu chi ngô, chém!

Lời vừa rơi xuống, Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận đến Bắc Đẩu trận thế đã trong nháy mắt đổi ngược lại. Mắt thấy đại cục đã định, mấy trăm đệ tử Quảng Lăng Tông tâm tình đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, cộng thêm kiếm trận đã được họ khống chế một đêm, đã sớm cực kỳ thành thạo, mặc dù không có Nhạc Vũ hướng dẫn, cũng có thể đem Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận biến chủng đánh ra được tới mười thành uy năng!

Vô số kiếm khi tụ tập cùng một chỗ, tầng tầng trùng điệp sắp hàng dày đặc,

giống như côn trùng trăm chi oanh thẳng tới Vân Hi. Vẻ mặt Vân Hi khẽ biến, chỉ kịp điều khiển phi kiếm ngăn chặn. Sau đó cả người bị lực lượng đánh sâu vào, bị hất văng ra hơn trăm trượng. Nhưng lúc ổn định lại, thân thể cũng không có vết thương gì quá lớn, chẳng qua da thịt toàn thân rỉ chút máu, huyền binh của hắn bị đánh thành mảnh nhỏ.

Đào Chính không dám phân thần, dùng thần hồn dò xét tình hình trên bầu trời. Ngay khi cảm giác được khí tức pháp lực quanh người Vân Hi vẫn hùng hồn như trước, không có chút trì trệ, khóe mắt không khỏi nhảy lên.

Có thể ngăn chặn một kích bốn thành linh lực của Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận mà hoàn hảo không tổn hao gì, thực lực người này thật mạnh mẽ! Không trách được hắn có tự tin tới đây cứu người. Cũng khó trách hắn có thể ngăn cản được Thích sư đệ cùng khôi lỗi mười một cấp cả đêm mà không rơi xuống hạ phong.

Ngay khi trong đầu hắn vừa xoay chuyển ý niêm, một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang phá không bay lên, phảng phát như đã sớm lường trước, đánh thẳng tới chỗ Vân Hi đang đứng. Vân Hi khẽ hừ lạnh, lần này ném ra một tấm gương đồng cổ chắn ngay trước người, tuy bị Băng Diễm Tuyệt Quang đánh vào phát ra tiếng bạo liệt liên tiếp, trên mặt kính mở ra vết rách như mạng nhện, Vân Hi thừa dịp này lách tránh sang một bên.

Bất quá đúng ngay lúc này, trong tầm mắt hắn đã xuất hiện một thanh phi kiếm màu xanh. Vân Hi không thèm để ý, tùy ý ném ra một thanh phi kiếm tam phẩm dự bị ngăn cản. Không ngờ bóng kiếm màu xanh kia tạo ra mấy đường khúc chiết quỷ dị, cơ hồ không chút trở ngại xuyên thấu qua võng kiếm do thanh huyền binh tam phẩm tạo ra, sau đó trực tiếp xuyên thủng qua đan điền của hắn.

Một lưỡi huyền binh sắc bén vượt xa nhất phẩm trong nháy mắt liền xuyên thấu đạo bào hộ thân, cùng lúc đem đan điền của Vân Hi xoắn thành nát bấy.

Đào Chính ngây người nhìn qua Nhạc Vũ, hồn thức của hắn đã rõ ràng cảm giác được sinh cơ của Vân Hi đang nhanh chóng biến mất, thân thể đã rơi xuống. Nếu như ban đầu khi Nguyên Nhược Phượng vẫn lạc vẫn chỉ làm hắn động dung mà thôi, như vậy lần này Vân Hi bỏ mình đã làm hắn kinh dị, thậm chí là khiếp sợ mới đúng!

Lại đúng là lấy kiếm phá pháp!

Khi thân thể Vân Hi rơi xuống ngay trước mắt hắn, hắn mới xác định đây không phải là ảo giác. Đào Chính nhất thời cảm thấy hoa mắt, hồn thức vừa nhìn thấy được một màn vừa rồi cũng lần nữa in sâu trong đầu hắn.

Một kiếm kia nếu chỉ chém giết một đối thủ thấp hơn Nhạc Vũ mấy tầng cấp, hắn cũng không thấy có gì kỳ dị. Nhưng Vân Hi chính là kiếm tu hiếm có trong số những Kim Đan đỉnh phong, có thể sánh ngang với Lý Vô Đạo!

Một kiếm cùng cả quá trình kia, tránh né huyền binh của Vân Hi, sau đó chặt đứt đạo pháp của hắn, tựa như nước chảy mây trôi, vô cùng đơn giản, lại làm người ta kinh diễm không thôi.

Khẽ thất thần, cho đến khi Nhạc Vũ phát ra một đạo kiếm quang cắt nát thân thể Vân Hi thành mảnh nhỏ, Đào Chính mới thanh tỉnh lại, thầm nghĩ ngự kiếm thuật của người này sao đột nhiên lại tăng cao tinh tiến tới mức không thể tưởng tượng nổi như vậy?

Lúc này Nhạc Vũ phun ra một hơi, nhìn thân thể rách nát của Vân Hi rơi xuống, sát ý đỏ ngầu trong mắt cuối cùng mới giảm bớt.

Giết người này mới giảm được chút mối hận trong lòng ta!

Lúc trước dù hắn đã phá tan hai tòa Tứ Tượng Tinh Túc kiếm trận, lại khiến cho Thập Ngự Phục Ma trận tan tác, điều khiển đại trận chém giết hơn tám trăm đệ tử Phù Sơn Tông, thậm chí bên trong còn có không ít tu sĩ Kim Đan, dù trận đạo cao thủ đứng đầu như Nguyên Nhược Phượng cũng chết dưới tay hắn, nhưng mạng của những người này không cách nào tạo được chút khoái cảm báo thù trong lòng Nhạc Vũ.

Chỉ khi Nguyên Anh tu sĩ như Vân Hi vẫn lạc, lại thêm đoạt được trận đồ của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, có thể làm thực lực Phù Sơn Tông tổn hại nặng nề, tổn hại tận căn cơ, cảm giác đó mới có thể xoa dịu bớt nỗi đau trong lòng hắn!

Một khắc này, lệ khí mãnh liệt đè nén trong lòng Nhạc Vũ lập tức tỏa ra khắp bốn phía.

Lần này người của Phù Sơn Tông rốt cục tỉnh táo lại, nhìn rõ thế cục. Trong lúc

nhất thời, vô số đệ tử Phù Sơn Tông đều tứ tán bỏ chạy. Tứ Tượng Tinh Tú kiếm trận hai mặt đông nam thậm chí không cần hắn tiếp tục động thủ, đã lập tức giải tán. Toàn bộ tu sĩ đem hết toàn lực bỏ chạy về phương hướng Phù Sơn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 436: Điên cuồng tàn sát

Bên dưới Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, Liêm Lập lại phun ra ngụm máu tươi, bị hàng trăm đạo kiếm khí bắn tới, hắn đã bị tổn thương thần hồn. Trong tầm mắt hắn giờ khắc này chỉ có những mảnh thịt vụn thân thể Vân Hi đang lả tả rơi xuống, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận lấy uy thế vô cùng áp chế Hạ Cơ sơn như vẫn còn quanh quẩn trước mắt hắn.

Cứ như vậy thua bại sao? Nhạc Vũ kia, vì sao thuật ngự kiếm mạnh đến như thế? Với thành tựu trận đạo của hắn, sao có thể đánh tan được Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Nguyên sư muội?

Cho dù lấy đạo tâm kiên cường của Liêm Lập, giờ phút này cũng không khỏi hoảng hốt. Sau đó lão mới ý thức được giờ phút này Phù Sơn Tông đã thương vong gần một nửa, sư đệ của mình cũng đã thật sự vẫn lạc, trong mắt dần dần lộ ra mờ mịt không biết nên làm gì.

Từ một năm trước, Phù Sơn Tông ở bên dưới Hạ Cơ sơn đã tổn thất hơn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh, hai vị tu sĩ Nguyên Anh, mười mấy Kim Đan cảnh. Người tinh thông trận đạo cơ hồ tổn thất hầu như không còn, cho dù mấy trăm năm nay Phù Sơn Tông giấu diếm rất nhiều thực lực nhưng đồng dạng không chịu nổi đả kích nặng nề này. Cho dù Quảng Lăng Tông có bị tiêu diệt, nhưng Phù Sơn Tông đã không còn khả năng tiếp tục hùng bá Bắc Hoang.

Thậm chí bọn hắn còn phải cẩn thận nguy hiểm đưa tới tai ương diệt môn.

Hai vị sư đệ, trận chiến này tông ta đã bại! Hai người các ngươi bây giờ còn không đi muốn đợi đến khi nào!

Ngay khi lời của hắn vừa rơi xuống, hơn hai trăm đệ tử Phù Sơn Tông bên dưới tính cả ba tên tu sĩ Kim Đan trong khoảnh khắc bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cứng rắn đè ép thành bánh thịt.

Khi nghe được lời này, hai người Giáo Hải cùng Đậu Thành liền vung ra đạo

phù lẫn pháp bảo, ngăn cản lại Thích Phụng Lễ cùng Chiến Tuyết, theo sát phía sau Liêm Lập hướng nơi xa lao đi. Trong ba người cũng chỉ có Giáo Hải quay đầu lại nhìn, gương mặt lộ vẻ không đành lòng.

Huống Vân Hoa! Lần này trở về núi, ta nhất định bức sư huynh giết ngươi!

Trong đôi mắt trợn trừng của Liêm Lập nhất thời nổi lên vẻ oán hận, khi hắn nhìn thấy Giáo Hải hai người bị ba người Thích Phụng Lễ liên thủ công kích, chợt nghiến răng:

Được! Thù hôm nay ngày sau sẽ báo! Giờ phút này ở lại vô ích, sẽ gặp nguy hiểm!

Tâm ý vừa định, Liêm Lập đem hai kiện huyền binh đang nâng đỡ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn rút lại, sau đó không còn để ý những người chung quanh, từ bên dưới Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lao ra.

Trên đỉnh Hạ Cơ sơn, Đào Chính nhìn thấy một màn này, nhất thời sầm mặt:

Phù Sơn Tông xưng hùng một phương còn có thể. Muốn hùng bá một lãnh thổ, hắc hắc! Đúng thật đáng chê cười!

Nhạc Vũ như không hề nghe thấy, giờ khắc này hắn đang đem hết toàn lực điều tiết tình huống bên trong cơ thể mình. Lực lượng do năng lượng ngũ sắc truyền ra tạo thành hủy diệt vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Chẳng những những nơi nó đi qua, dây thần kinh do hệ thống trí năng phụ trợ bắn ra cũng rối rít nổ tung, kinh mạch quanh thân cũng bị liên lụy. Hơn nữa còn có lực xâm nhập cho dù hắn toàn lực ứng phó cũng cực kỳ khó khăn chữa trị. Thậm chí bên trong đan điền thiếu chút nữa bị nứt vỡ, may nhờ khí huyết trong cơ thể hắn cường thịnh, nguyên lực dư thừa, trong nháy mắt bị nổ ra liền mạnh mẽ phủ kín. Ngoài ra theo thời gian trôi qua, đoàn năng lượng ngũ sắc càng lúc càng không ổn định. Phù trận hình cầu không kịp cung cấp pháp lực cho hắn, chỉ có thể đem hết toàn lực duy trì ổn định.

Còn không nghĩ biện pháp tĩnh tâm dưỡng thương, chỉ sợ hậu hoạn không nhỏ!

Lý trí còn sót lại nói cho hắn biết giờ phút này tốt nhất nên buông tha. Nhưng trong lồng ngực Nhạc Vũ vẫn vô cùng uất khí.

Nhưng nếu không tru diệt hết đệ tử Phù Sơn Tông, mặc dù thương thế khôi phục lòng ta cũng khó an! Chỉ cần không vượt khỏi phạm vi ngàn dặm, những người này vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của ta!

Tâm thần khẽ động, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lại bay lên trời, đuổi theo phía sau ba người Liêm Lập. Hai tay Nhạc Vũ một lần nữa đánh ra chưởng ấn, cố nén cảm giác đau đớn khi linh lực đang tràn ngập tuôn trào qua kinh mạch, lần nữa tế ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn!

Tập khôn hoàn tỏa! Thất Tu chi quy, phong!

Trong nháy mắt khắp thiên địa núi động địa chấn, mười hai ngọn núi quanh thân đều ngưng cung cấp linh lực cho đại trận Hạ Cơ sơn, ngược lại trong phạm vi ngàn dặm tạo thành một tầng giáp xác linh lực vô cùng kiên cố, đem đệ tử Phù Sơn Tông đang chạy tứ tán trong phương viên ngàn dặm mạnh mẽ nhốt kín!

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại đem Thập Ngự Phục Ma kiếm trận ném ra ngoài, lại bức ra mười giọt máu huyết, toàn bộ bắn lên trên những trận đồ kia. Lúc vừa phân tích, hắn liền nhân cơ hội lấy hồn lực ngưng kết pháp ấn bên trong, lúc này có máu huyết của hắn, mười trận đồ tuôn ra một đoàn quang mang, rối rít bay vút lên uốn lượn quanh người Nhạc Vũ.

Mặc dù còn chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng nếu cộng thêm Diễn Thiên Châu, xác nhận còn mạnh hơn bọn hắn gấp đôi! Hắc! Cũng may thành tựu trận đạo của hai người này còn kém Xương sư thúc tổ không chỉ một bậc. Bộ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận bọn hắn chỉ hiểu được ước chừng ba thành mà thôi.

Mấy trăm bóng kiếm hư ảo hướng phía trước quét ra. Dọc đường bay đi, nơi nơi đều là một mảnh huyết quang, chỉ trong nháy mắt hai trăm tu sĩ Linh Hư cảnh Phù Sơn Tông đã bị kiếm quang của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận chém thành mảnh nhỏ.

Tâm thần Đào Chính vốn đã bắt đầu thả lỏng xuống, lúc này thấy thế không khỏi căng thẳng lần nữa.

Hài tử này, không ngờ thật sự muốn đem mấy ngàn đệ tử Phù Sơn Tông chém tận giết tuyệt!

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấwWw.EbookFull.Net.

Tuy trong mắt có chút không dám tin, nhưng khi nhìn thấy Thập Ngự Phục Ma kiếm trận giết người như cắt cỏ, trong nội tâm Đào Chính không khỏi dao động.

Nói không chừng hài tử này thật sự có thể làm được! Cũng không biết hắn làm sao sử dụng được Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Bộ kiếm trận này chưa từng nghiên cứu, vì sao có thể luyện hóa để sử dụng? Thậm chí uy năng còn vượt hơn cả ảo ảnh lúc trước của Nguyên Nhược Phượng cùng Âm Hạo Ngọc liên thủ? Nếu cộng thêm bộ Lưỡng Nghi Thất Tu kiếm trận bên dưới, hài tử này thao túng pháp trận đã một lúc cả ba đại trận!

Chỉ thoáng qua, tâm thần Đào Chính liền toàn lực đề phòng. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Nếu tinh lực của Nhạc Vũ vẫn còn tập trung khống chế ba linh trận, vậy hắn càng không thể buông lỏng phòng ngự.

Chẳng qua trong lòng hắn vẫn thoáng có chút ngạc nhiên, có thể làm cho Nhạc Vũ phải thận trọng đến như thế, thậm chí không tiếc hi sinh chiến lực của một tu sĩ Kim Đan đỉnh phong đến hỗ trợ phòng ngự thủ hộ cho hắn, đến tột cùng là nhân vật bậc nào?

Bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn có linh lực của Ngũ Sắc Thần Thạch thúc giục, ban đầu phi hành chỉ bình thường, hạn độ lớn nhất chỉ tương đương pháp bảo nhị phẩm mà thôi. Nhưng sau thoáng hô hấp, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã vượt qua Y Nguyên Triết cùng Thích Phụng Lễ, bay tới phía trước xa xa. Đặc biệt là nguyên từ lực thúc đẩy, chỉ đuổi theo không tới hai trăm dặm liền tiến tới phía sau Giáo Hải, sau đó lại trướng thành ngọn núi nhỏ đè xuống.

Đầu tiên Giáo Hải bị nguyên từ lực của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trấn áp, trong nháy mắt kiếm ảnh bay đầy trời xuyên phá ra khỏi nguyên từ lực, nhìn thấy ngọn núi lớn phía sau đang từ từ đè xuống, hắn vội vã ném ra một vật bạch sắc cực lớn ngăn cản, thân hình lảo đảo, bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đánh xuống kinh mạch vỡ ra, miệng mũi đầy máu.

Ngay khi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn theo quán tính bay xuống, ngay lúc nội tâm Giáo Hải thoáng thả lỏng đang muốn ngự kiếm bỏ chạy, phía sau Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn một đạo bóng trắng chợt bắn nhanh tới, đầu tiên dùng một quyền đánh bay huyền binh của hắn, sau đó Bạch Đế kiếm quang đảo qua,

đầu của Giáo Hải nhất thời bay lên. Tri giác cuối cùng hắn chỉ nhìn thấy một đạo xạ tuyến xanh đỏ hòa lẫn lại một lần nữa phá vỡ chân trời, thẳng đuổi theo Đậu Thành phía trước, ngay lúc đó Kim Đan của hắn vừa định tháo chạy khỏi thân thể, liền bị Y Nguyên Triết theo sát phía sau vung kiếm giết chết.

Người thứ hai!

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy kinh mạch bị tổn thương của mình vô cùng đau đớn, phảng phất như tùy thời đều muốn gãy lìa nát vỡ. Chẳng qua hỗn loạn bên trong là một cảm giác khoái ý vô cùng mãnh liệt đang tràn vào tận sâu trong đáy lòng hắn. Có thể lấy đi tính mạng của Giáo Hải, năng lượng hủy diệt tạo thành đau đớn trong thân thể hắn cũng không đáng là gì. Cảm giác sướng khoái như uống rượu ngon, tinh khiết cùng thơm ngọt vô cùng. Ánh mắt của hắn dời qua trên người Đậu Thành, từ xa trăm dặm đánh ra Băng Diễm Tuyệt Quang, rốt cục vẫn không thể tổn thương được người kia, nhưng ngay khi người kia lắc mình tránh né, Chiến Tuyết đã đuổi theo, Thiên Ti Tuyết Kiếm hóa thành vô số sợi chỉ bạc quấn quanh Đậu Thành, Thích Phụng Lễ cùng khôi lỗi Kim Lễ đang theo sát lao tới.

Lúc này Liêm Lập đã khống chế Huyền Dương Thái Cực Đồ bỏ chạy xa ngoài mấy trăm dặm, oanh mở bức tường linh lực cản trở, sau đó trong nháy mắt đã không còn thấy tăm hơi.

Nhạc Vũ không để ý tới, trong mấy ngàn người hắn biết mình không khả năng lưu lại được Liêm Lập kia. Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, tuy không khả năng xuyên toa không gian, nhưng nếu Liêm Lập gặp nguy cấp gặp phải Ngũ Phương Môn, xuyên thấu được bức tường cản trở trong hư không, lọt vào bên trong thời không loạn lưu nhưng lại có được Huyền Dương Thái Cực Đồ hộ thân, đủ bảo vệ an toàn cho hắn. Trừ phi có được pháp bảo khắc chế, chẳng hặn Ngũ Sắc Thần Quang đột phá được tầng thứ sáu, nếu không thật khó lưu lại được người kia, vì vậy có thể đợi sau trận chiến này mới nghĩ biện pháp đi tìm hắn tính sổ.

Kế tiếp chỉ còn hắn. Nếu không cho hắn nhận đủ cực hình, thật khó làm lão tổ tông được nhắm mắt.

Ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua phía nam, chỉ thấy hơn hai trăm đệ tử Phù Sơn Tông cùng Huống Vân Hoa đang điên cuồng công kích bức tường linh lực cản trở.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, bắt đầu thúc đẩy Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa

Chân Quyết cùng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận.

Cho dù mượn lực lượng của linh mạch mười ba ngọn núi tạo thành bức tường cản trở, cũng tuyệt đối không thể duy trì quá lâu. Nếu không nhanh chóng giết chết người kia, ngày sau sợ là không tránh khỏi có thêm nhiều phiền toái, cũng không mặt mũi để Nhạc Uyên Hồng ngậm cười chín suối.

Đúng lúc này, trong lòng Nhạc Vũ bỗng nhiên chợt động, trong nội tâm liền gấp rút cảnh triệu.

Hư Nhược Nguyệt? Quả nhiên đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 437: Tiểu Thiên Lôi Ngục

Cơ hồ không chút nào báo trước, một luồng sát khí làm Nhạc Vũ cảm thấy sau lưng phát rét chợt xuất hiện ngoài trăm thước, trực tiếp phá khai không gian, lấy tốc độ sét đánh không kịp nháy mắt hướng sau lưng Nhạc Vũ đánh thẳng tới.

Đào Chính đã toàn thần cảnh giới, lúc này tuy cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ người này lựa chọn thời cơ thật tốt, vừa vặn Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn không ở bên cạnh Nhạc Vũ, đại trận bên dưới cùng mấy người Thích Phụng Lễ nhất thời khó có thể cứu viện, nhưng lão cũng lập tức phản ứng, đem phi kiếm khơi lên thanh diễm ngập trời, hướng người vừa xuất hiện giận dữ chém tới. Ngay sau đó, hắn lấy ra một pháp bảo có hình dáng như cây đèn, trong bấc đèn thiêu đốt lên lam diễm. Đào Chính sử pháp quyết, từ bên trong thổi bùng lên không phải là ngọn lửa mà là một cỗ linh lực màu xanh đen thật lớn. Trong phương viên trăm thước, bày ra một tầng lưỡi đao hư không xoáy chém cuồng vũ, mang theo tiếng gió rít chói tai, thậm chí chính bản thân Đào Chính đang khống chế cây đèn cũng theo bản năng phải lui ra sau một bước.

Cây đèn này thật ra cũng không thể xem là pháp bảo, chỉ có thể xem là pháp khí mà thôi, nhưng uy hiếp cũng rất lớn. Chân chính phát huy tác dụng chính là bên trong cây đèn, chính là dầu thắp dùng thiêu đốt, đó là một loại chất lỏng màu lam chỉ khoảng ba lượng, một khi thi triển ra, dù chính Đào Chính cũng không cách nào chuẩn xác áp chế, hơn nữa mỗi lần dùng sẽ càng giảm đi một chút. Lần này nếu không phải vì thiếu niên phía sau là người dù mất mạng hắn cũng phải bảo vệ, hắn cũng không nguyện dễ dàng lãng phí.

Hắn vốn chỉ muốn bức lui thích khách, nhưng ngay sau đó sắc mặt Đào Chính chợt biến sắc. Sau khi bóng người màu đen kia xuất hiện, quanh người liền vờn quanh lôi điện lớn chừng cổ tay giống như long xà loạn vũ, người kia tiện tay ném ra một pháp bảo đầy răng cưa, liền oanh lui huyền binh của hắn, lực lượng khổng lồ va chạm khiến hồn thức của Đào Chính chấn động một trận, thanh huyền binh tứ phẩm đã theo hắn suốt hơn trăm năm lại bị một kích kia chém ra vết rách.

Càng làm cho hắn kinh hãi cũng là phía sau, người kia không chút nào dừng lại, đánh thẳng về phía hắn. Dọc đường đi qua, những lưỡi dao xoáy tròn kia đều bị lôi điện màu tím đánh nát bấy, một lưỡi phi kiếm bay phía trước trong khoảnh khắc đã đến ngay trước mặt của hắn.

Trong mắt Đào Chính nhất thời hiện lên vẻ bi ai, mặc dù hắn không biết đối phương sử dụng thần thông gì, nhưng theo bản năng hắn cảm giác chỉ sợ lần này sinh cơ xa vời.

Nhưng tuy hắn biết rõ nếu lần này mình không tránh ra, dĩ nhiên sẽ mất mạng, nhưng vẫn cắn chặt răng lại tế ra một pháp bảo dài chừng một thước, sau đó lại tận mắt nhìn thấy Xích Vân Đoạn Kim Xích mà hắn thích nhất quả nhiên không ngoài sở liệu bị phi kiếm màu tím đánh nát trong nháy mắt.

Trong phạm vi Bắc Hoang, vật này cũng tính là chuẩn pháp bảo tam phẩm, nhưng ngay tư cách ngăn cản thanh phi kiếm màu tím kia trong chốc lát cũng không có!

Ngay lúc này bên trong đầu Đào Chính rốt cục đã nhớ tới lai lịch màu tím lôi quang kia.

Tiểu Thiên Lôi Ngục, đây không ngờ là Tiểu Thiên Lôi Ngục! Rốt cục người này lai lịch ra sao? Có thể tu thành loại đại thần thông ngang hàng với Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo của Vân Mộng Tông? Chỉ lấy Ngũ Phương Môn, còn có Thập Ngự Phục Ma kiếm trận chỉ sợ không khả năng ngăn cản.

Trong nội tâm Đào Chính kinh hãi, trong đầu theo bản năng hiện lên hình ảnh Nhạc Vũ vẫn lạc.

Chẳng qua vào lúc này, hắn thậm chí có thể cảm giác được lôi quang vừa chạm đến da thịt của mình, cũng không còn kịp làm ra phản ứng, chỉ có thể đem thần hồn tràn vào bên trong Kim Đan, chỉ cầu sau khi vẫn lạc còn có cơ hội đầu thai chuyển thế.

Nhưng trong nháy mắt, phía sau có một cỗ chân khí ngũ hành kéo hắn vào bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Trong cùng một thời gian, một đạo bức tường đỏ lam giao nhau xuất hiện ngay trước người của hắn.

Thanh phi kiếm màu tím đâm tới người hắn, đầu tiên dòng điện tán loạn khắp

nơi, đã đem tầng Băng Diễm Huyền Quang đánh nát. Bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận liền bay vút hơn mười đạo bóng kiếm, nhưng còn chưa nhích tới gần liền bị lôi điện đánh nát, sau đó nặng nề kích lên trên Ngũ Phương Môn trước người Nhạc Vũ, phảng phất như có vô cùng vô tận lôi điện màu tím phát tiết ra, mạnh mẽ xé nát bức tường không gian do bảo vật kia mở ra, xuyên thấu tới trước người Nhạc Vũ.

Tất!

Một thanh âm chói tai vang lên suốt mấy trăm dặm, Phong Loan kiếm ở ngay trước mắt cuối cùng giao kích cùng phi kiếm màu tím, sau đó liền cân sức ngang tài, văng ra hai bên. Trận gió lớn cùng lôi điện tràn ngập khắp chung quanh, chạm tới trước người Nhạc Vũ vài thước liền bị Tam Diệu Như ý Lôi Châm tạo ra nguyên từ lực vững vàng ngăn cản.

Lúc này Nhạc Vũ đã xoay người, rốt cục nhìn thấy rõ ràng người vừa xuất hiện. Trên người kẻ kia có một tầng huyễn thuật ngăn trở, nhưng không cách nào giấu diếm được linh giác của Nhạc Vũ, hắn được hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ, đã nhìn thấu tướng mạo của hắc y nhân kia. Thân thể người kia không chút nghi ngờ chính là nữ nhân. Trên mặt còn cẩn thận dùng một tầng khăn đen che phủ, nhưng dù chỉ lộ một bộ phận ra bên ngoài, cũng đã vô cùng tinh xảo. Tuy sát khí lạnh thấu xương, cặp mắt lại yên tĩnh không chút gợn sóng, chỉ khi lôi điện màu tím bị đẩy ra mới lóe lên tia kinh dị lẫn kinh ngạc vì khả năng vừa khống chế ba đại trận vẫn dư thừa chân khí thúc giục được nhiều loại pháp bảo phòng ngự của Nhạc Vũ, hơn nữa còn có vẻ rung động vì sự cứng rắn của Phong Loan kiếm bị trảm kích nhưng vẫn hoàn hảo không chút tổn hại nào.

Sau đó theo sát phía sau phi kiếm màu tím, là mấy trăm đạo lôi quang tử điện, như bão táp hướng Nhạc Vũ oanh kích tới.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, thêm lần nữa vận chuyển Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, bày ra một tầng Băng Diễm Huyền Quang ngăn cản trước người.

Lúc này bóng kiếm thành hình bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, phần lớn đều đã bắn ra ngoài truy kích đệ tử Phù Sơn Tông, không còn rút ra được bao nhiêu lực lượng để ngăn cản. Mấy thứ pháp bảo mang theo tùy thân, cũng chỉ có Tam Diệu Như ý Lôi Châm có thể tạo được một chút tác dụng, nhưng dưới lôi quang oanh kích, chỉ sợ không chịu đựng được bao lâu. Có thể chân chính dựa vào cũng chỉ có Băng Diễm Huyền Quang mà thôi.

Oanh!

Một tiếng nổ vang, Băng Diễm Huyền Quang lại vỡ nát lần nữa, trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm quanh người Nhạc Vũ lại bị cương kình đánh ngược ra ngoài mười trượng. Vừa lấy được thăng bằng, nàng kìa đã đánh ra một quyền cơ hồ mang theo lôi điện màu tím đã hình thành như trạng thái dịch hóa đấm thẳng về phía hắn, tốc độ nhanh chóng gần như lôi quang.

Lúc này Nhạc Vũ không còn thối lui được nữa, cũng không còn thủ đoạn khác tiếp tục ứng đối, nhưng hắn dứt khoát không do dự thêm, dùng hết Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đánh ra một quyền đối kháng. Ngay trước khi hai quyền giao kích, hồn thức hai bên đã va chạm, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy một trận cường lực đau nhói bên trong đầu mình, thần hồn nữ tử này chỉ kém hắn một chút, ý niệm phảng phất như đâm thủng hết thảy tựa hồ muốn đem thần hồn của hắn chém vỡ.

Ngay sau đó trong khoảnh khắc, cỗ chiến ý trong lồng ngực Nhạc Vũ càng thêm rừng rực. Mặc dù ngươi có thể đâm thủng hết thảy, nhưng tới chỗ của ta, chỉ phải thua bại mà về!

Cơ hồ hồn lực đã thực chất hóa đụng vào nhau, rõ ràng bộc phát ra tiếng rít chói tai, ngay khi hai quyền giao kích, lôi cầu dịch hóa cũng điên cuồng rót vào bên trong người Nhạc Vũ, sau đó ngoài dự tính của hắn, chỉ kém hơn hắn một bậc thạch lực.

Hay cho Hư Nhược Nguyệt! Lực lượng này chỉ sợ phải có bốn ngàn hai trăm thạch!

Khi thân hình của hắn bị một quyền đánh vào, bay ngược ra sau, lần đầu tiên Nhạc Vũ lộ vẻ kinh sợ. Nữ nhân kia tạm thời dùng lôi lực kích thích thân thể mới đạt tới sức lực to lớn như vậy, song thân thể mạnh mẽ cũng đã vượt qua Kim Đan tu sĩ. Nếu không phải trước vài tháng hắn tu luyện thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tư, cường hóa được thân thể, lần này nhiều nhất chỉ có thể cân sức ngang tài trong lực lượng.

Lần này lôi quang màu tím đang điện giải thân thể hắn, cả cánh tay hắn từ từ phân giải, lộ ra máu thịt cương cốt bên trong. Còn có một phần lôi quang đang lan tràn khắp thân thể hắn, sắc mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, không hề có chút cảm giác đau đớn tùy ý cho lôi điện màu tím kia lan tràn, trong cơ thể hắn

không còn chút pháp lực, tất nhiên không có biện pháp ngăn cản, lại nói dùng một cánh tay đổi lấy tính mạng xem như vẫn còn có lời.

Nhưng ngay sau đó, Diễn Thiên Châu đột nhiên phát ra một cỗ hấp lực, đem lôi điện hút vào bên trong. Mà lập tức kể cả đoàn mây tím cũng gia nhập cướp đoạt lôi điện. Thực lực của đoàn mây tím mạnh hơn Diễn Thiên Châu, đem hơn phân nửa lôi điện hút vào bên trong, theo lôi quang rót vào, đoàn năng lượng màu tím tựa hồ lại xuất hiện dấu hiệu như ổn định lại.

Nhạc Vũ cảm thấy ngạc nhiên, nhưng không kịp suy nghĩ, đưa mắt nhìn ra phía trước. Lực lượng của nàng kia rốt cục thua xa hắn, hai quyền vừa chạm nhau, xương cốt tay phải nàng ta liền vỡ vụn, huyết nhục xương trắng lộ ra, ngay khi thối lui, lại khống chế phi kiếm màu tím lần nữa chém tới, liền bị Phong Loan kiếm của Nhạc Vũ đánh văng ra.

Tới lúc này, nữ nhân kia dường như đã biết lần tập kích này không còn cơ hội đánh chết Nhạc Vũ, liền dứt khoát bỏ chạy, lấy ra một đạo phù màu vàng.

Phá Giới Kim Phù?

Trông thấy vật này, Nhạc Vũ liền híp mắt. Khóe mắt hắn vừa nhìn thấy bức tường linh lực cũng đã tan biến, Huống Vân Hoa cùng đệ tử Phù Vân Tông đã hóa thành từng đạo độn quang, biến mất xa xa. Một cỗ sát cơ rừng rực trong nháy mắt bạo phát, cả người Nhạc Vũ hóa thành một đoàn quang ảnh đuổi theo nữ nhân kia.

Thứ nhất là vì Đào Chính suýt chút nữa mất mạng dưới lôi điện, càng nhiều chính là nữ nhân này xen vào làm hắn mất cơ hội giết chết Huống Vân Hoa.

Hư Nhược Nguyệt nếu tới chậm một chút, sẽ không đưa tới lửa giận ngùn ngụt đến như vậy trong lòng hắn, nhưng ngay lúc quan trọng này, lại làm cho hắn bỏ lỡ cơ hội tru diệt Huống Vân Hoa.

Muốn lấy tính mạng của hắn, há có thể không trả giá thật nhiều!

Ngũ Phương Môn mở ra trong nháy mắt, Đằng Huyền chờ đợi đã lâu, ngay tức khắc há miệng, một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang hướng phía trước mạnh mẽ bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 438: Tru diệt Nhược Nguyệt

Quang diễm xích hồng sắc từ đỉnh Hạ Cơ sơn đánh tới, Hư Nhược Nguyệt vừa dùng Phá Giới Kim Phù đột phá phong tỏa của Ngũ Phương Môn, Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang đã đánh tới, cơ hồ không cho nàng chút thời gian né tránh.

Ở trong nháy mắt, quanh người Hư Nhược Nguyệt nhộn nhạo một tầng lôi võng màu tím phảng phất như có thể xuyên qua cả thiên địa. Xuyên qua tầng lôi võng cách trở, viêm lực quang diễm màu đỏ hồng đã suy yếu tới mức thấp nhất. Nhưng khi xuyên thủng lên người Hư Nhược Nguyệt, vẫn dấy lên một ngọn lửa, cơ hồ đem cả thân thể Hư Nhược Nguyệt bao vây bên trong.

Theo sát Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang là Đại Ngũ Hành âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm của Sơ Tam phun ra, lôi võng màu tím đã vỡ tan tuy chặn lại được một phần, Hư Nhược Nguyệt trong lúc vội vàng cũng thúc giục ra một khay ngọc ngăn cản ngay trước người. Nhưng Diệt Tuyệt Thần Quang còn sót lại vẫn xuyên thấu, để lại mười mấy lỗ thủng bị nướng cháy trên người nàng.

Đây là Thái Hạo Chân Viêm? Nguyên ta vốn muốn đến ám sát hắn, hắn cũng muốn dẫn dụ ta ra để giết ta!

Trong lòng vừa lướt qua ý nghĩ này, Hư Nhược Nguyệt cũng xoay người nhìn về phía Nhạc Vũ. Trong mắt hiện lên vẻ khó tin, nàng vạn vạn chưa từng ngờ tới, ngay lúc nguy hiểm như chồng trứng vừa rồi, Nhạc Vũ vẫn có thể nhẫn nhịn mà không đem chiến lực Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang cấp sáu ra sử dụng lại lưu đến phút cuối cùng.

Thái Hạo Chân Viêm rừng rực thiêu đốt trong cơ thể nàng không thể dập tắt, còn có sự tàn phá của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, cho dù dùng hết toàn lực cũng không cách nào áp chế.

Trong lòng Hư Nhược Nguyệt hiểu rõ nếu lúc này còn không toàn lực ứng phó, chỉ sợ hôm nay sẽ phải vẫn lạc nơi đây. Trong con ngươi vốn không chút xúc

cảm đã không còn cách nào tiếp tục giữ được bình tĩnh. Pháp lực trong cơ thể nàng giờ phút này đang điên cuồng vận chuyển, nhưng ngay tức khắc, trong tầm mắt Hư Nhược Nguyệt hiện ra thân ảnh thiếu niên kia, hắn đã đến cách nàng chừng mười trượng, ánh mắt lạnh lùng tới mức làm nội tâm nàng chợt căng thẳng.

Bi âm đao bên cạnh lại đẩy ra thanh phi kiếm màu tím bắn tới, ngay sau đó, Nhạc Vũ toàn lực thúc giục kiếm quang xông tới trước người Hư Nhược Nguyệt. Mấy trăm kiếm quang của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đã thu về kết hợp cùng một chỗ, đem thanh phi kiếm màu tím đánh lui, ngay sau đó cánh tay phải bị lộ xương cốt khi nãy của Nhạc Vũ lúc này đã khôi phục lại như cũ, mạnh mẽ đưa vào bên trong lôi võng màu tím, bắt lấy cánh tay đang cầm Phá Giới Kim Phù của Hư Nhược Nguyệt, lôi mạnh về phía sau, đem cánh tay trái còn hoàn hảo của Hư Nhược Nguyệt cứng rắn xé rách xuống!

Bất quá giờ khắc này Nhạc Vũ không hề nhìn thấy vẻ tuyệt vọng bên trong ánh mắt Hư Nhược Nguyệt, chỉ còn vẻ tỉnh táo điên cuồng, hai loại ánh mắt hoàn toàn trái ngược cảm xúc hợp chung một chỗ, nháy mắt sau một cỗ lôi quang màu tím bộc phát ra từ trong cơ thể Hư Nhược Nguyệt, chỉ chốc lát đã đánh xuyên qua không gian phong tỏa của Ngũ Phương Môn!

Bên trong lôi võng, thân thể của Nhạc Vũ không sánh bằng thân thể của tu sĩ Nguyên Anh, cũng đang từ từ phân giải, phảng phất như tùy thời sẽ hỏng mất bên trong lôi quang. Bản thân hắn lại không hề có chút cảm giác đau đớn, hừ lạnh một tiếng, phát ra một cỗ pháp lực mạnh mẽ đem Hư Nhược Nguyệt đã sắp trốn vào trong hư không kéo ngược lại! Ngay sau đó một quyền oanh tới, lần này đem cánh tay phải của Hư Nhược Nguyệt đang nỗ lực ngăn cản hoàn toàn nổ nát!

Cho đến lúc này Nhạc Vũ mới từ đôi mắt Hư Nhược Nguyệt nhìn thấy được vẻ tuyệt vọng, phảng phất như bị một kích đánh vào, lôi lực màu tím hoàn toàn tan biết, hồn thức của hắn rốt cục dò xét được dung mạo tuyệt mỹ, nghiêng nước nghiêng thành sau tấm mặt nạ của Hư Nhược Nguyệt.

Hồng mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, không chút dao động cầm lấy Bi âm đao bên cạnh, đầu tiên chém đứt đầu Hư Nhược Nguyệt, sau đó thu đao cao cao vung lên, cầm đao xuyên thủng vào đan điền thi thể không đầu kia, tiếp theo lại vung mạnh bốn phía, đem thân thể Hư Nhược Nguyệt xé thành nát bấy.

Bất quá vào lúc này, Nhạc Vũ lại cau chặt mày xoay người nhìn về phương hướng đám người Huống Tử Hoa bỏ chạy, lúc này nơi đó đã không còn một bóng người.

Nhạc Vũ cũng có chút không cam lòng, khống chế Cực Quang kiếm đuổi theo hướng đông chừng vài ngàn dặm, nhưng ngay cả bóng dáng một đệ tử Phù Sơn Tông cũng không nhìn thấy, đành bất đắc dĩ quay trở về. Trong nội tâm hắn vô cùng phẫn hận, càng lúc càng tức giận, chẳng qua lúc này Hư Nhược Nguyệt đã chết trong tay hắn, muốn tìm nữ nhân kia tính sổ cũng không được.

Để cho Hư Nhược Nguyệt chết dễ dàng như vậy, thật tiện nghi cho nàng! Cũng được, đành chờ thêm vài ngày, đi Phù Sơn Tông tru diệt tên súc sinh kia!

Trở lại Hạ Cơ sơn, đông đảo đệ tử Quảng Lăng Tông đang phòng thủ trong núi cũng rối rít ngự kiếm bay ra, tứ tán quét dọn chiến trường, thu nạp pháp bảo cùng giới chỉ đã trở thành vật vô chủ. Thanh thế Phù Sơn Tông tuy không bằng Quảng Lăng Tông, nhưng không biết có phải được thừa kế đồ vật bên trong biệt phủ Tĩnh Hải Tông hay không, đồ vật bọn hắn sử dụng cũng không tệ lắm, thậm chí còn vượt qua Quảng Lăng Tông một bậc.

Lúc này hai người Y Nguyên Triết cùng Thích Phụng Lễ đang cùng Đào Chính đứng trên bầu trời Hạ Cơ sơn, ánh mắt nhìn chăm chú vào đầu người của hắc y nữ tử. Ngay cả Nhạc Vũ ngự kiếm quay về cũng không hay biết, một lúc lâu sau Thích Phụng Lễ mới thở dài.

Nữ nhân này hắn chính là Hư Nhược Nguyệt. Năm xưa ta từng có dịp gặp nàng lúc khoảng mười ba tuổi, gương mặt đúng là xinh đẹp.

Nói xong lời suy đoán này, Thích Phụng Lễ lại như trêu chọc nhìn Nhạc Vũ nói:

Lời đồn đãi dung mạo của nữ nhân này đệ nhất Bắc Hoang. Ta xem lời này có chút không đúng. Có thể xem như đứng đầu tu chân giới cũng không quá đáng, nhưng thật không ngờ tên tiểu tử ngươi lại có thể hạ được độc thủ như vậy.

Nhạc Vũ cau mày, kiếp sống quân lữ tiền thế của hắn quá ngắn ngủi, nhưng từng trải qua vài trận đại chiến, lúc làm lính đánh thuê, cũng nhận không ít nhiệm vụ giết rất nhiều người. Trong chiến trường, còn ai quản ngươi là nam hay nữ nhân, xinh đẹp hay xấu xí, phàm là địch nhân, nhất định phải đánh chết.

Chưa trừ diệt nữ nhân này, chẳng lẽ còn đợi nàng ngày sau đến báo thù hay sao?

Y Nguyên Triết nghe vậy hừ lạnh bất mãn:

Thích sư đệ, nếu muốn nói đùa cũng nên phân rõ thời gian! Mới vừa rồi Hư Nhược Nguyệt thật sự sử dụng Tiểu Thiên Lôi Ngục?

Tình hình vừa rồi chính hai vị sư đệ cũng đã nhìn thấy!

Đào Chính hít nhẹ một hơi, trong mắt vẫn còn sợ hãi:

Lúc ta mới giao thủ với Hư Nhược Nguyệt, liền cảm giác có điều gì đó không đúng. Cho mãi tới cuối cùng mới xác định là thần thông Tiểu Thiên Lôi Ngục. Uy năng mạnh mẽ, không kém hơn hai loại thần thông mà tiểu Vũ vừa sử dụng.

Nói như vậy chắc là không sai lầm rồi!

Y Nguyên Triết cau chặt mày:

Ta nhớ được Nhạc Vũ ở bên trong Tử Vân tiên phủ giết chết Lam Túy Tuệ, sử dụng chính là thần thông Băng Phách Thần Quang?

Mấy người đều yên lặng, thế gian này thần thông thuật pháp còn chưa tới mức khắp nơi đều có. Đặc biệt sau khi hồng hoang vỡ tan, có thể nói đã cực kỳ thưa thớt. Cả Bắc Hoang chỉ còn sót lại một ít, dù là Quảng Lăng Tông cũng ở mấy ngàn năm trước tông môn phải hao tốn rất nhiều công sức, bỏ ra cất giấu của bốn vị Nguyên Anh mới lấy được một loại thần thông truyền thừa.

Mà Băng Nguyệt Tông ở mãi phương bắc, trước đây ngoại trừ băng hệ đạo pháp cũng chưa nghe nói qua có truyền thừa khó lường nào khác. Đi tới thế hệ này, trong hàng đệ tử trẻ tuổi lại có hai người tu thành thần thông, vô luận là Băng Phách Thần Quang hay Tiểu Thiên Lôi Ngục đều có thể xưng hùng đương đại, tình hình này thật sự có chút quỷ dị.

Chuyện này đợi ngày sau hãy nói! Hiện tại tông môn nên cẩn thận thêm nhiều mới được. Hai thứ thần thông này tuy uy lực cực lớn, nhưng nếu trên Kim Đan đã có đề phòng, có thể ứng đối được!

Thích Phụng Lễ mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn quanh bốn phía, trong mắt ẩn

hàm hưng phấn.

Chuyện nơi đây xem như khẩn trương một chút, chúng ta nên xử lý như thế nào?

Y Nguyên Triết cũng vui mừng, ban đầu tông môn đã dự định phải để Phù Sơn Tông bị tổn thương nặng ở nơi này. Lúc này đạt được kết quả thật làm lòng người vui mừng. Trầm ngâm chốc lát, Y Nguyên Triết kiên quyết nói:

Hiện tại ta sẽ cho đệ tử Linh Hư cảnh đóng quân tại Nghĩa Đình sơn tới đây, lần này Phù Sơn Tông mất đi hơn nửa thực lực, đã chôn vùi nơi này. Đây chính là lúc quét dọn luôn gốc rễ bọn hắn, bọn ta không thể bỏ qua! Nghĩ tới nếu Nông sư huynh bọn họ hay biết, cũng sẽ đồng ý!

Ha hả! Anh hùng cùng chung cao kiến, ta cũng có ý đó. Vô luận cuối cùng tông môn sẽ quyết định như thế nào, bọn ta nên chuẩn bị trước cũng sẽ không sai.

Nói tới đây, Thích Phụng Lễ ngẩng đầu:

Tiểu Vũ, nơi này lấy ngươi làm chủ, ngươi nghĩ như thế nào?

Y Nguyên Triết nghe vậy kinh ngạc, ngay sau đó sắc mặt liền khôi phục lại như thường. Người tu chân tuy nặng truyền thừa đạo thống, nhưng cũng lấy cường giả vi tôn. Với thực lực Nhạc Vũ vừa biểu diễn, đúng là đã có tư cách áp đảo hai người bọn họ. Huống chi chiến sự mặt đông, lại lấy Nhạc Vũ làm chủ.

Tâm tư Nhạc Vũ đã sớm bình tĩnh lại, lúc này thấy họ đưa mắt nhìn mình dò hỏi, lắc nhẹ đầu nói:

Chuyện nơi đây xin hai vị sư thúc tổ làm chủ là được. Hôm nay đệ tử thương thế trầm trọng, cần phải cấp bách điều trị, kính xin sư thúc tổ đồng ý cho đệ tử cáo lui trước.

Thích Phụng Lễ cảm thấy nghi hoặc, nhưng khi trông thấy da thịt xương cốt trên người Nhạc Vũ càng đang tự khôi phục, lúc này mới nhớ tới vừa rồi Nhạc Vũ mạnh mẽ đụng vào Tiểu Thiên Lôi Ngục đánh chết Hư Nhược Nguyệt, vội vàng vẫy tay cho hắn mau rời đi nghỉ ngơi.

Khi thân hình Nhạc Vũ nhanh chóng bay xuống núi, vẻ mặt ba người đều kinh dị, Y Nguyên Triết cúi đầu suy ngẫm, thở dài một tiếng nói:

- Với hai loại thần thông hắn vừa sử dụng, cũng thật có thể công phá Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo của Hách Liên Trường Không. Năm đó chúng ta cũng từng muốn cứu các đồng môn Tiểu Quan Phong nhưng lại bị Hách Liên Trường Không ngăn cản, tiến lui không được. Cho đến khi Nông sư huynh mạnh mẽ kết anh, đem thần thông bí truyền trong tông ta đạt lên tới cảnh giới thứ bảy, lúc đó mới bức lui được Hách Liên Trường Không. Trận chiến ấy tông môn vô cùng nhục nhã, lại chỉ đành im hơi lặng tiếng. Tông ta có được Nhạc Vũ, thật sự hi vọng rửa sạch sỉ nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 439: Băng Nguyệt Vô Cực

Trước mặt Thích Phụng Lễ hiện ra hình ảnh, tựa hồ nhớ ra chuyện gì đó không chịu nổi, qua một hồi lâu ánh mắt đau đớn mới khôi phục bình tĩnh:

Nếu nói lực xuyên thấu kia chính là Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của linh sủng kia, uy lực đúng là cực mạnh. Nhưng nếu chỉ nói về uy lực, ta xem Vũ nhi tập luyện Băng Diễm Tuyệt Quang còn mạnh hơn một cấp. Có chúng ta ở bên cạnh che chở, muốn đánh vỡ Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo dễ như trở bàn tay. Với tốc độ tu hành của tiểu Vũ, chỉ cần thời gian bốn năm năm là có thể làm được. Nhưng hôm nay ta chỉ kỳ quái về lực lượng thân thể của hắn, lực lượng khi chỉ kém hơn Nguyên Anh, nhưng có thể kháng cự được Tiểu Thiên Lôi Ngục mà thân thể tổn thương cực nhỏ, đúng là khiến người kỳ dị! Lúc ấy ta thật sự hết hồn.

Có lẽ Vũ nhi tu luyện công pháp gì khác thì sao? Tiểu Thiên Lôi Ngục tuy mạnh nhưng trên thế gian này cũng có chút công pháp kỳ dị có thể ứng phó.

Đào Chính thuận miệng suy đoán một câu, lại nhìn xuống chân núi:

Nữ nhân kia cực kỳ trọng yếu đối với Băng Nguyệt Tông. Hôm nay nàng chết tại đây, chỉ sợ Băng Nguyệt Tông lập tức hoàn toàn trở mặt với chúng ta.

Y Nguyên Triết nhất thời hừ lạnh một tiếng:

Băng Nguyệt Tông? ám sát đệ tử bí truyền của tông ta, chết chưa hết tội! Nếu các nàng thực sự không chịu từ bỏ ý đồ, có ngại gì tranh tài một lần? Nếu như trước hôm nay Quảng Lăng Tông chúng ta còn kiêng kỵ họ ba phần, nhưng hôm nay cần gì sợ bọn hắn? Vô luận tới bao nhiêu người, chúng ta cũng tiếp đón!

Là đạo lý này.

Thích Phụng Lễ ha hả cười một tiếng, sau đó ý vị thâm trường quét mắt nhìn bốn phía:

Ta và ngươi về trước đi! Chuyện của Hư Nhược Nguyệt, rốt cục cùng Băng Nguyệt Tông chiến hay hòa, tự có trưởng bối hai bên giải quyết.

Y Nguyên Triết ngẩn người, sau đó khẽ gật đầu. Đào Chính nhìn thân thể vỡ vụn của Hư Nhược Nguyệt, trên mặt hiện lên thần sắc vô cùng cảm khái.

Nhìn tuổi tác của nữ tử này, tối đa chỉ chừng hai mươi tuổi. Mười ba tuổi vào Băng Nguyệt Tông, sau đó trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi đã đem tu vi tăng lên cảnh giới Kim Đan Tụ Thần, tu thành đại thần thông Tiểu Thiên Lôi Ngục. Thiên tư cao, thật khó thể tưởng tượng, vượt xa những người khác gấp mấy lần.

Chẳng qua con đường tu chân, quả nhiên không phải người có thiên tư kiệt xuất liền có thể thành tựu. Hôm nay vẫn lạc, hết thảy tài năng trước kia đều trở thành trống rỗng.

Gặp phải Nhạc Vũ chỉ sợ là bi ai lớn nhất đời này của nàng.

Lúc này Nhạc Vũ hoàn toàn không hề nghĩ tới chuyện của Hư Nhược Nguyệt, về phần hậu quả gì đó, càng không đi lo lắng. Hắn vội vã đi vào bên trong pháp trận trên đỉnh núi, liền nhìn thấy mấy đệ tử Linh Hư cảnh đang dùng pháp lực kéo một người đặt xuống đỉnh núi. Hắn tùy ý nhìn qua, vẻ mặt ngẩn ra.

Là Trần sư thúc tổ?

Hắn mơ hồ nhớ được người này, ngày đó lúc kiểm tra đo lường tư chất tại Phù Sơn Tông, Nhạc Uyên Hồng đã nhờ cậy hắn tạm thời giấu diếm đừng thông báo ra ngoài. Về sau hắn mới biết người này tên là Trần Đông.

Mà nhìn tình hình này, đoán chừng vị kia cũng giống như lão tổ tông của hắn, bị hắn dính líu đến. Ước chừng hôm đó vị này cũng chưa từng nghĩ tới sau khi cho mình bỏ chạy lại đưa tới hậu quả xấu như vậy.

Nhạc Vũ nghĩ thầm muốn đi qua hỏi chút ít chuyện, nhưng vào lúc này thân thể lại đau đớn không sao chịu nổi. Đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong đan điền từ sau khi hấp thu lôi điện màu tím bình tĩnh được chốc lát, lúc này lại có dấu hiệu như bất an.

Hắn chỉ đành tỏ vẻ hữu hảo, vẫy tay với Trần Đông liền vội vã xông vào tiểu viện của mình. Sau đó nhìn thấy Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến đầy vẻ trông mong đang chờ bên trong viện.

Còn có Chiến Tuyết đã về đây trước hắn một bước, vẻ mặt nàng vô cùng ảm đạm, lại hàm chứa vài phần thống hận ngồi một bên.

Ban đầu Nhạc Vũ còn chưa hiểu vì sao, nhưng chỉ thoáng qua đã hiểu rõ. Chiến Tuyết đang giận chính bản thân mình, một trận đánh vừa rồi tuy chế trụ được Đậu Thành nhưng không có biện pháp giải quyết nhanh đối thủ. Đến cuối cùng làm cho hắn suýt chút nữa bị rơi vào hiểm cảnh, đoán chừng trong lòng Chiến Tuyết đang tự trách bản thân không giúp đỡ được bao nhiêu cho hắn.

Về phần Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến, hơn phân nửa muốn hỏi thăm chiến sự xảy ra ngày hôm nay.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt cười, hôm nay Chiến Tuyết mạnh nhất chính là vu lực của nàng, cũng là thủ đoạn mạnh nhất mà hắn giữ lại. Giờ phút này mặc dù có Bạch Đế kiếm che chở nhưng không cách nào sử dụng quá nhiều. Lấy cảnh giới cấp chín bảo lưu lại hơn phân nửa thực lực, lại có thể chiến đấu ngang tay với Nguyên Anh tu sĩ, đã là chuyện làm hắn cực kỳ vui mừng.

Nhưng nói trở lại, trên người Chiến Tuyết đích xác không có được pháp bảo gì cường lực. Ngay cả thần thông, nếu nàng có được Ngũ Sắc Thần Quang hay Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết công pháp hộ thân, chiến cuộc hôm nay cũng sẽ dễ dàng giải quyết.

Huyền Sát Chiến Thi khi luyện tới mức tận cùng nếu nói về lực lượng thân thể sẽ không sợ hãi bất cứ thần thông đạo pháp nào. Những người từng sử dụng công pháp Huyền Sát Luyện Thi, sẽ không cho sát thi của mình tu luyện thêm đạo pháp gì khác, bởi vì sát thi không có thần trí, sẽ không thể tự mình tu hành.

Chiến Tuyết thì khác, chẳng những nhanh nhạy hơn xa người thường, bản thân còn là Vu Thần. Ngày sau có cơ hội phải lưu ý tìm một chút thần thông công kích giúp nàng hộ thân. Chẳng qua giờ phút này hắn không còn thời gian suy nghĩ về việc này, không chút do dự xông vào tĩnh thất, giờ phút này hắn thật sự không rút ra được thời gian trò chuyện với Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Nhạc Vũ lập tức nội thị đan điền của mình.

Chẳng qua thời gian trôi qua chưa đầy mười lần hô hấp, năng lượng ngũ sắc bên trong Kim Đan đã càng trở nên cuồng bạo, khiến cho Ngũ Hành Phù Trận cũng rung chuyển liên tục không ngừng.

Mặc dù Nhạc Vũ không biết nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ có hậu quả gì, nhưng suy nghĩ, ước chừng liền biết tình hình hôm nay đúng là cực kỳ không ổn.

Chẳng lẽ do linh lực bên trong chưa đủ?

Chợt nhớ lại khi Hư Nhược Nguyệt đánh lôi quang màu tím vào trong cơ thể hắn, bị đoàn mây tím hút vào bên trong, sau đó phân giải thành linh lực bồi đắp cho đoàn năng lượng ngũ sắc, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lấy ra linh thạch bày ra Ngũ Hành Tụ Linh trận đơn giản bên người, sau đó điên cuồng thu nạp thiên địa linh khí bên ngoài rót vào bên trong đan điền của mình.

Chỉ chốc lát sau, Kim Đan đang rung chuyển không yên liền bắt đầu ổn định lại.

Dù chưa chuyển biến tốt đẹp, nhưng không còn tiếp tục chuyển biến xấu.

Quả thế! Như vậy có thể nghĩ ra, cũng may nhờ có Hư Nhược Nguyệt đánh ta một quyền. Nếu không phải như thế chỉ sợ thêm vài ngày thời gian cũng khó tìm được cách ứng phó.

Nhận thấy được biến hóa bên trong đan điền, Nhạc Vũ nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bị thương không sao cả, hắn sợ nhất là những tình huống không biết làm sao ứng phó.

Cơ hồ cùng một thời gian, bên ngoài Hạ Cơ sơn, khi thi thể đệ tử Phù Sơn Tông cùng pháp bảo huyền binh và giới chỉ đều bị xử lý sạch sẽ, mảnh đất phương viên ngàn dặm lại lần nữa khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có.

Ngay khi đông đảo đệ tử Quảng Lăng Tông quay trở vào trong núi, một trung niên nhân mặc đạo bào diện mạo tuấn mỹ cũng hiện ra thân hình. Đầu tiên hắn nhìn Hạ Cơ sơn, sau đó khẽ thở dài. Tiếp theo hắn lấy ra một ngọc châu hình tròn, đánh ra một chuỗi pháp quyết. Nhưng vào lúc này sống lưng đạo nhân lạnh buốt, đành tạm thời dừng thủ ấn trong tay.

Mãi cho đến một lúc lâu sau, trung niên đạo nhân thử thăm dò nói:

Nghe tin đồn bên trong Quảng Lăng Tông, mỗi một thời đại đều có một đệ tử bí truyền thiên tư kiệt xuất tự nguyện ẩn cư, làm truyền thừa cuối cùng cho tông môn. Chẳng những tu vi tuyệt cao, tinh thông toàn bộ bí truyền đạo pháp kiếm quyết của Quảng Lăng Tông. Ta không biết các hạ có phải là bí truyền đệ tử của Quảng Lăng Tông hay không, nhưng có thể nghĩ tới các hạ quan hệ không cạn với Quảng Lăng Tông đúng không?

Trong rừng rậm vẫn yên tĩnh không một tiếng động, không có ai trả lời. Trung niên đạo nhân cũng không để ý, nói tiếp:

Nếu như vậy ngươi cũng đã nhìn ra, hài tử kia thật sự chưa chết, còn có bí pháp khác giúp nó sống lại. Hôm nay chuyện ta làm chỉ là giúp nàng giữ lại chút ít nguyên khí. Có thể thu thập máu tươi cùng hồn lực của nàng hay không cũng không trọng yếu. Khác nhau cũng chỉ là tốc độ khôi phục ngày sau của Hư Nhược Nguyệt mà thôi. Mặc dù tiền đồ ngày sau không tệ, nhưng so với Nhạc Vũ của Quảng Lăng Tông các ngươi, lại không đáng vào đâu!

áp lực trầm muộn tràn ngập bên trong rừng rậm chợt tăng cường thêm mấy lần. Một cỗ sát ý bén nhọn xông thẳng thần hồn của trung niên đạo nhân. Sắc mặt hắn chợt tuôn ra tầng mồ hôi, cười lớn nói:

Ta biết đạo hữu ngươi muốn lấy tính mạng của ta. Hợp lực ba vị Nguyên Anh tu sĩ của Quảng Lăng Tông cũng có thể làm được chuyện này. Nhưng ước chừng chính các hạ cũng không nắm chắc phải không? Ta biết thực lực ngươi hơn xa ta, nhưng tại hạ xem như miễn cưỡng tinh thông trận đạo, đối với việc bảo vệ tính mạng cực kỳ am hiểu! Trận chiến này trọng thương chết trận cũng đạt tới khả năng năm thành!

Sát khí kia không hề có chút yếu bớt, ngược lại càng tăng thêm mấy phần. Nhưng lúc này vẻ mặt trung niên đạo nhân lại chắc chắn nói:

Đạo hữu, hay là như vậy được không? Ngôn Vô Cực có thể lấy thần hồn xin thề, chỉ cần ngươi cho ta thu thập máu huyết thần hồn của nữ hài kia, sau đó bình an rút đi. Trong vòng ba mươi năm, Băng Nguyệt Tông tuyệt sẽ không đối địch với Quảng Lăng Tông! Nếu như vi phạm lời thề, Ngôn Vô Cực lập tức chết thảm!

Một tiếng hừ lạnh đột ngột xông thẳng vào trong tai Ngôn Vô Cực, sau đó chốc lát áp lực quỷ dị kia đã biến mất hoàn toàn.

Sau khi xác nhận cường địch đã rời khỏi, Ngôn Vô Cực không khỏi lau mồ hôi lạnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Hắn vội vàng đánh ra một chuỗi pháp quyết, vài giọt máu huyết kim hoàng sắc cùng một chút lôi quang màu tím thật nhỏ được thu vào bên trong ngọc châu. Ngay tại lúc đó, trong đầu Ngôn Vô Cực cũng nhớ lại chuyện trước đó không lâu, tình hình Nhạc Vũ tru diệt hậu bối kiệt xuất nhất của tông môn, ở trong mắt hắn tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Không ngờ trên thế gian hiện tại còn có nhân vật yêu nghiệt như thế! Thân thể mạnh mẽ, thần thông kinh người, trận đạo cũng chỉ vì căn cơ chưa đầy nhưng lực lượng hơn xa ta, xem như đã có thành tựu. Lần này không thể đem hắn tru diệt, đợi tới ba mươi năm sau, thật không biết sẽ mạnh mẽ tới bậc nào. Ngày sau cho dù Nhược Nguyệt có toàn lực ứng phó, chỉ sợ cũng đuổi theo sau lưng người này mà thôi. Ngày sau rốt cục đường đi của Băng Nguyệt Tông lại ở phương nào? Thật phải thành kẻ địch với Quảng Lăng Tông rầm rộ như mặt trời ban trưa sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 440: Châu nội sơn hà

Thời gian trôi qua, mười chín ngày sau, bên trong tĩnh thất.

Nhạc Vũ ngồi tĩnh tọa, chân mày từ từ giãn ra, vào lúc này bên trong đan điền của hắn, đoàn năng lượng ngũ sắc đã hoàn toàn khôi phục lại như thường. Kim Đan vốn luôn lay chuyển bất an đã từ từ ổn định lại.

Nhưng nghĩ lại mười ngày trước, tình hình Kim Đan tùy thời có thể vỡ ra, Nhạc Vũ vẫn cảm giác rùng mình.

Lần này thật sự cực kỳ nguy hiểm! Sau này nếu không quá cần thiết, không nên mạo hiểm như thế nữa!

Nhìn thấy bên trong đan điền không còn gì đáng ngại, ngay cả thương thế trong thân thể đã từ từ khôi phục như ban đầu, Nhạc Vũ liền mở ra Ngũ Hành Tụ Linh trận, sau đó đem hồn thức thăm dò vào Diễn Thiên Châu.

Tình hình lần này đúng là hiểm càng thêm hiểm, nhưng hắn lại mạo hiểm đem dây thần kinh của hệ thống trí năng phụ trợ thăm dò vào trong đoàn năng lượng ngũ sắc, đạt được chỗ tốt cũng cực kỳ khổng lồ.

Vào lúc này thể tích Diễn Thiên Châu đã thu nhỏ lại như trước lúc xảy ra trận chiến, mà linh phù bên trong đã gia tăng tới ba mươi hai vạn! Thế giới bên trong đã khuếch trương ra phương viên bảy vạn dặm. Những đại lục, sông ngòi khe suối, vẫn đang tự nhiên khuếch trương. Thậm chí bên trong đại dương, Nhạc Vũ còn có thể phát hiện một ít sinh vật nhỏ bé, bên trong tầng mây còn có nhiều tia lôi điện vờn quanh.

Chẳng lẽ bên trong đầu ta ngày sau thật sự có thể tạo ra một thế giới hay sao?

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, cảm giác thật sự khó tin, đồng thời cũng cảm thấy trên lưng có một gánh nặng không dám thừa nhận. Diễn Thiên Châu có thể giúp hắn tính toán vật chất tạo thành thế giới này thì cũng thôi, lại diễn biến thành thế giới

chân thật, thật sự vượt xa phạm vi thừa nhận của hắn.

Nhưng nếu như trong sông nước đã có sinh vật sinh ra, như vậy dựa theo kiếp trước hắn từng học qua kiến thức sinh vật tiến hóa, kế tiếp cây cối cùng chim bay cá nhảy thú chạy cũng không phải không thể sinh ra, thậm chí ngay cả loài người cũng có thể sinh sôi.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng, cuối cùng dứt khoát bỏ qua một bên, trực tiếp đi nghiên cứu chuyện hắn quan tâm nhiều nhất.

Ở nơi trọng yếu nhất trong Diễn Thiên Châu, giống như có mười hai linh phù khổng lồ màu tím đậm đang liên lạc lẫn nhau, thoạt nhìn tựa hồ vừa không trọn vẹn lại còn chưa hoàn toàn.

Sau đó từ từ hướng ra bên ngoài lan tràn vô số linh phù đủ màu sắc khác. Trung tâm thế giới linh phù chính là hạch tâm của Diễn Thiên Châu trong lúc này.

Đây chính là kết quả khi Nhạc Vũ mạnh mẽ dò xét năng lượng ngũ sắc lần này, khi đó chỉ đạt được mười hai linh phù. Trong đó mỗi linh phù xông vào trong đầu hắn cũng hàm chứa lượng tin tức khổng lồ. Khi xuất hiện thêm mười mấy vạn, cũng trong thời gian mấy ngày qua, Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí năng phụ trợ thôi diễn ra được, hoặc là đem mười hai linh phù màu tím phân giải, thu hoạch ra được linh phù khác. Nhưng chỉ tiếc dây thần kinh của hệ thống trí năng phụ trợ chẳng qua mới tiếp xúc được bên ngoài đoàn năng lượng ngũ sắc liền bị hoàn toàn chấn vỡ. Thậm chí còn chưa kịp mở rộng sâu vào bên trong, về phần đoàn mây tím càng không có tư cách đi chạm đến.

Lai lịch của hai vật này có thể không kém hơn Ngũ Sắc Thần Quang. Cũng có lẽ là đồ vật do bổn nguyên thế giới hồng hoang sinh ra.

Trong lòng lại xác thực chứng nhận một lần nữa, đoàn mây tím cùng năng lượng ngũ sắc là bất phàm, nhưng Nhạc Vũ cũng không cho rằng hai vật này mạnh hơn Ngũ Sắc Thần Quang. Thần thông của Khổng Tước nhất tộc theo truyền thuyết tổng cộng cao tới hai mươi ba tầng, hôm nay hắn chỉ mới tu luyện tới tầng thứ tư, quả thật không đủ tư cách đi đánh giá điều gì.

Kiểm tra xong Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ lại giải toán một lần nữa, phương diện trí nhớ cũng không gia tăng bao nhiêu, nhưng một ít kiến thức trận đạo trước kia còn chưa hiểu rõ hôm nay trong mắt hắn lại cực kỳ đơn giản. Khiến

cho hắn ngay thời điểm phân tích trận phù, tốc độ tính toán công thức trực tiếp tăng lên bốn thành.

Hệ thống phụ trợ hôm nay xem ra đã tiến hóa, càng thích hợp với thế giới này hơn. Mười hai đạo linh phù màu tím, đối với ta giúp ích thật nhiều. Tu vi tăng lên Kim Đan cảnh lâu như vậy, đến giờ phút này mới đủ căn cơ chống lại Nguyên Anh tu sĩ mà không phải chỉ dựa vào pháp bảo cùng thần thông giúp đỡ! Hắc! Nếu có thể mỗi lần đều gặp được vận khí tốt như vậy, thật hận không thể đi thăm dò đoàn năng lượng ngũ sắc kia thêm vài lần.

Trong đầu vừa toát ra ý niệm này, rất nhanh liền bị lý trí đè ép xuống. Giờ phút này Nhạc Vũ hiểu rõ bản thân mình, hơn mười ngày trước hắn gặp được vận khí tốt, nếu không phải có nhiều điều trùng hợp, dây thần kinh vừa vặn đưa ra một đoàn năng lượng cường độ hủy diệt, Diễn Thiên Châu lại hút đi phần lớn lực lượng kia, lại thêm có được lôi điện màu tím của Hư Nhược Nguyệt, giờ phút này chỉ sợ hắn chết đã lâu. Mạo hiểm như vậy cho dù dù gặp lại tình hình nguy hiểm như mười mấy ngày trước, cũng phải suy nghĩ thật kỹ.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lấy ra một thanh huyền binh màu trắng bạc bên trong giới chỉ. Chính là vật ngày đó hắn đánh chết Hư Nhược Nguyệt thuận tay lấy tới. Sau khi truyền vào lôi lực biến thành màu tím, giờ phút này lại khôi phục thành trắng bạc, còn lại hai kiện khác Nhạc Vũ xem không thuận mắt.

Bên trong nếu đưa vào lực lượng lôi điện lại gia tăng độ cứng của huyền binh cùng trình độ sắc bén của linh phù. Không trách được khi đó lại có vẻ bén nhọn như vậy, xem ra chỉ đến gần trình độ nhị phẩm mà thôi, vậy cũng xem như là pháp bảo lôi hệ, nhưng đối với ta lại không có chỗ dùng gì.

Trong nội tâm tự suy tính một lát, Nhạc Vũ ném trở vào trong giới chỉ. Nếu chất liệu vượt qua siêu phẩm huyền binh như Long Nha, hắn còn có thể suy nghĩ lại một phen, đem nó chế tạo thành hạch tâm của Tam Diệu Như ý Lôi Châm. Nhưng hiện tại không cần thiết, nhưng để tới ngày sau chưa chắc là không thể được.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lấy ra trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm, liếc nhìn một chút, hơi lộ vẻ tiếc nuối, bắt đầu phân tích thôi diễn giá trị của vật này. Hôm nay trong số những pháp bảo của hắn, vẻn vẹn có vật này chỉ kém hơn Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Tuy toàn bộ kiếm khí không trọn vẹn, cũng thật khó tiếp tục thu thập, nhưng với bản lĩnh của hắn ngày sau chưa hắn không thể phỏng chế ra

một bộ khác. Thập Ngự Phục Ma kiếm trận ở thời hồng hoang mấy vạn năm trước, có lẽ chỉ là tiên bảo cấp thấp, nhưng ở tại Đông Thắng đại lục có thể xem như vô địch!

Đáng tiếc bảo vật có thể dùng bố trí kiếm trận bậc này, đối với tông môn cũng có trọng dụng, chưa chắc sẽ được như lòng hắn toan tính.

Vào lúc này điều Nhạc Vũ có thể làm là trước khi đem nó giao cho tông môn, phải hết sức ghi chép lại tinh hoa ảo diệu bên trong. Dù sao hôm đó mượn Diễn Thiên Châu giúp đỡ, tuy đã thôi diễn qua vật này, nhưng rốt cục có thể cặn kẽ tỉ mỉ điều tra hay không, thật còn chưa nắm rõ.

Có thể bởi vì hệ thống trí năng phụ trợ đã hoàn thành phân giải mười hai linh phù màu tím, lần này phân tích càng thâm sâu hơn mười ngày trước. Nhạc Vũ dùng ba ngày thời gian, càng về sau càng cảm giác bộ trận đồ này vô cùng ảo diệu. Suốt thời gian ba ngày, hắn chỉ phân tích được chừng năm thành bên trong, sau đó khó thể tiếp tục tiến sâu hơn.

Chỉ là Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đã lợi hại như thế, vậy Tru Tiên kiếm trận của Đạo tổ càng như thế nào?

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ chợt dao động, lách người đi ra ngoài tiểu viện. Chỉ thấy Đằng Huyền lười nhác ngăn ngay cửa, mấy đệ tử Quảng Lăng Tông phía trước mặt như màu đất.

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang kinh ngạc, mấy vị sư huynh đồng môn thấy hắn đi ra, mừng rỡ thi lễ nói:

Phong thủ đại nhân, chưởng giáo chân nhân vừa đến Hạ Cơ sơn, Đào sư thúc tổ muốn chúng ta tới thông báo một tiếng!

Chưởng giáo sư tổ?

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Nông Dịch Sơn rời khỏi nội môn, hơn phân nửa vì chuyện của Phù Sơn Tông. Hắn vốn nghĩ chuyện này phải tốn chút ít thời gian, không nghĩ tới lại nhanh như vậy tông môn đã có quyết định. Cũng không biết tông môn vì cuộc chiến với Phù Sơn Tông, lại vận dụng mấy tu sĩ Nguyên Anh?

Hắn cũng không kịp suy nghĩ thêm, liền mở ra Ngũ Phương Môn sau đó trực tiếp phá vỡ không gian bên trong đại điện nghị sự, chỉ thấy Nông Dịch Sơn cùng mấy người Y Nguyên Triết Đào Chính đang lần lượt đi vào.

Trông thấy Nhạc Vũ đột ngột xuất hiện, Nông Dịch Sơn không hề có vẻ ngoài ý muốn, chẳng qua cẩn thận đánh giá Nhạc Vũ từ trên xuống dưới:

Vũ nhi, thương thế của ngươi tốt chưa? Nghe nói sau cuộc đại chiến hôm đó, ngươi phải dưỡng thương suốt hai mươi ngày, xem ra thương thế lần này nhất định không nhẹ.

Nhạc Vũ chắp tay thi lễ nói:

Đa tạ chưởng giáo sư tổ lo lắng, đệ tử hôm nay không còn gì đáng ngại. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Dứt lời hắn đưa mắt nhìn ra sau lưng Nông Dịch Sơn, trong mắt chợt lộ vẻ quái dị. Ở sau Nông Dịch Sơn ngoại trừ ba người Y Nguyên Triết, chỉ có thêm một mình Nghiêm Hạo mà thôi.

Nông Dịch Sơn thấy thế, nhất thời mỉm cười đi tới chiếc ghế trung ương đại điện ngồi xuống, lắc đầu nói:

Ngươi không cần tìm, lần này chỉ có ta cùng Nghiêm Hạo tới đây mà thôi. Mấy vị trưởng lão khác phải trấn giữ bổn môn nên không tới!

Nhạc Vũ nhất thời cau mày, chỉ hai người, nói cách khác tông môn đã bỏ qua ý định tấn công Phù Sơn Tông sao? Nhưng nếu nói mục đích Nông Dịch Sơn tới đây chẳng qua là vì xác thực chiến quả Hạ Cơ sơn, nhưng không cần vì chuyện nhỏ như vậy lại phải để một vị chưởng giáo nhất tông tự mình chạy tới.

Còn đang suy tư, Nông Dịch Sơn cười nói:

Đừng suy nghĩ lung tung! Đám người Phù Sơn Tông kia, cần gì phải xuất động nhiều người làm chi? Lần này đánh Phù Sơn Tông, một mình sư tổ ngươi là đã đủ!

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, nhìn về phía Nông Dịch Sơn, thầm nghĩ chưởng giáo sư tổ nhà mình có phải quá khoa trương hay không? Dù Phù Sơn Tông không mạnh

mẽ, nhất định cũng có được bốn vị tu sĩ Nguyên Anh. Mặc dù trong đó có hai người dựa vào dược vật giúp đỡ, thực lực không đáng tin, nhưng chính hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó được một người. Nhưng nếu nói một mình Nông Dịch Sơn đã có thể ứng phó áp đảo nhiều cao thủ của Phù Sơn Tông, không khỏi có chút khoa trương. Huống chi ngoài việc này còn có pháp trận hộ sơn của Phù Sơn Tông.

Chẳng qua nhìn lại vẻ mặt của Nghiêm Hạo cùng mấy người Thích Phụng Lễ, phảng phất như đây là chuyện đương nhiên, không có gì là không thỏa đáng.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời càng thêm kinh ngạc, cho đến lúc này mới mơ hồ phát giác khí tức của Nông Dịch Sơn đã bất đồng so với trước kia. Bên cạnh hắn còn một thanh phi kiếm màu tím đang trôi nổi lơ lửng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 441: Khổng Tước tới tay

Đó là một thanh kiếm hình dáng như một con thần long, ngày đó lấy được bên trong Tử Vân tiên phủ so với bây giờ có chút ít khác nhau. Vật kia chẳng qua là điêu khắc thần long, nhưng giờ phút này phảng phất như vừa sống lại, tản ra cỗ khí tức bén nhọn làm người muốn tránh né. Khí thế thật lớn, vượt hẳn Tử Điện kiếm ngày đó của Hư Nhược Nguyệt tới mấy chục mấy trăm lần.

Càng làm Nhạc Vũ để ý chính là áp bách của hồn thức từ vật này truyền ra, không hề kém Nông Dịch Sơn đang đứng bên cạnh nó. Trong chốc lát Nhạc Vũ đã nhớ ra một loại thần thông đạo gia thuộc về tu sĩ Nguyên Anh cảnh, con ngươi chợt co rụt lại, không tự chủ được bật thốt lên:

Đây là ký thác nguyên thần?

Chính là phương pháp này!

Nông Dịch Sơn không thèm để ý gật nhẹ đầu, sau đó vỗ nhè nhẹ lên Tử Cầu kiếm, cười nói:

Cũng may ngươi mang ra thanh kiếm này, bên trong phong ấn tinh hồn của Tịnh Cầu Long, ta mới có thể trong vòng một năm hoàn thành Ký Thác Nguyên Thần thuật, thần hồn bản thân không phải chịu tổn hại.

Trong lòng Nhạc Vũ thoải mái, nhớ tới ngày đó khi hắn phân tích thanh kiếm này, tuy đại đa số đều là vật chất mà hắn không cách nào hiểu thấu, nhưng đích xác cảm thấy được bên trong Tử Cầu kiếm có cỗ hồn lực tinh thuần tồn tại. Chẳng qua không cách nào đánh vỡ phong ấn bên trong, cũng không cách nào cắn nuốt. Nông Dịch Sơn nhờ vật này trong vòng một năm hoàn thành ký thác nguyên thần cũng không phải là không thể nào. Có được thanh kiếm này trong tay, có thể xem như có thêm một Nông Dịch Sơn đạt tới tám thành thực lực của bản thân hắn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bất quá giờ phút này làm cho hắn giật mình không phải thanh kiếm ký thác

nguyên thần, mà là bản thân của lão nhân trước mắt. Khác với lần trước lúc hắn rời khỏi Quảng Lăng sơn, khi đó mặc dù Nông Dịch Sơn rất mạnh nhưng lại có cảm giác suy bại yếu ớt, phảng phất như tùy thời sẽ hỏng mất.

Nhưng sau một năm gặp lại, trên người Nông Dịch Sơn chẳng những sinh cơ bừng bừng, hơn nữa hồn thức khí tức mạnh mẽ không thể nghi ngờ! Tựa hồ những nơi thiếu sót kia đã hoàn toàn được sửa đổi, thể hiện ra trạng huống hoàn mỹ nhất của một vị chưởng giáo Quảng Lăng Tông.

Có những biến hóa này, đã có thực lực đối kháng bốn gã tu sĩ Nguyên Anh của Phù Sơn Tông. Chẳng qua ngoại trừ bốn người kia, Phù Sơn Tông không phải là không còn bảo vật nào khác.

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ quyết định nên hỏi rõ ràng cho thỏa đáng. Đôi mắt hắn nhìn Nghiêm Hạo cùng ba người Thích Phụng Lễ, lại nhìn qua Nông Dịch Sơn:

Không biết chưởng giáo sư tổ dự định làm sao đối phó Huyền Dương Thái Cực Đồ của Tĩnh Hải Tông?

Nghe được câu hỏi cuối cùng này của hắn, thần sắc mấy người trong điện từ từ ngưng trọng lại, Nông Dịch Sơn như cười như không nhìn Nhạc Vũ:

Tiểu Vũ, chẳng lẽ ngươi cho rằng sư tổ đã khinh địch sao?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, nhưng ánh mắt không chút nào nhượng bộ, cho đến một lúc lâu sau Nông Dịch Sơn mới tán thưởng gật đầu:

Pháp bảo kia ta cũng từng suy nghĩ qua, đúng là uy lực bất phàm. Ta vốn dự định liên thủ với Tĩnh Hải Tông, nhưng thật không biết vì sao đã qua mấy tháng thời gian cũng không thấy họ phản ứng. Hiện tại cũng chỉ đành nhờ vào ngươi.

Để đệ tử tới ứng phó?

Nhạc Vũ nghe vậy liền cảm giác Nông Dịch Sơn đã phát điên. Tuy trên người hắn có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hộ thân, nhưng nếu Huyền Dương Thái Cực Đồ nằm trong tay tu sĩ Nguyên Anh chân chính, cũng như trong tay Liêm Lập, có thể phát huy ra được uy năng hoàn toàn khác hắn. Tuy pháp bảo chuyên dùng áp người của hắn phẩm chất bất phàm, thậm chí uy lực có thể vượt xa cả

tiên khí. Nhưng nếu nguyên từ lực của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn không áp chế được người thì cũng trở nên vô dụng.

Bảo vật này thật sự quá lớn lại quá nặng, ngoại trừ Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm bên trong Tử Vân tiên phủ ra, hắn thật sự nghĩ không ra lại có đồ vật gì có thể đem tinh luyện được nó. Cho dù Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa cũng chỉ có thể hơi thoáng hòa tan một ít mà thôi.

Tự nhiên không phải dựa vào Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn của ngươi, mặc dù không biết ngươi dùng phương pháp gì cường hóa nó, nhưng so với Huyền Dương Thái Cực Đồ còn kém chút ít.

Nói tới đây, Nông Dịch Sơn lấy ra một chiếc quạt phát ra ngũ thải quang hoa mãnh liệt đã co rút lại như một móng tay, sau đó cong ngón tay búng ra, bắn về phía Nhạc Vũ, liền cười nói:

Vật này phối hợp với Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của ngươi, hắn vừa lúc có thể phá được hộ sơn đại trận của Phù Sơn Tông. Thậm chí Huyền Dương Thái Cực Đồ cũng có thể kiềm chế một chút. Cộng thêm Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn phá sẽ không khó. Như vậy tiểu Vũ ngươi còn cho rằng không cách nào công phá Phù Sơn Tông hay sao?

Chờ khi Nông Dịch Sơn dứt lời, vật kia cũng đã bay tới trước mặt Nhạc Vũ. Lúc này cây quạt đã khôi phục lại kích thước bình thường, quang mang sáng chói vượt hẳn thanh Tử Cầu kiếm.

Khổng Tước Phiến?

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(dot)Net.

Nhạc Vũ nhìn vào cán quạt, đọc dòng chữ triện nho nhỏ. Hắn cảm giác thật kỳ quái, vật này cực kỳ quen thuộc đối với hắn, tựa hồ như là vật cực kỳ trọng yếu với hắn. Những lông đuôi trên quạt, tựa hồ cũng cùng loại với lông mao Khổng Tước của Sơ Tam.

Chần chờ chốc lát, Nhạc Vũ đưa tay cầm cán quạt, ngay sau đó vô cùng kinh ngạc, cảm xúc vui mừng không khỏi điên cuồng tràn vào trong lồng ngực hắn.

Giờ phút này hắn có thể xác định đây nhất định là siêu giai pháp bảo hơn hẳn cả Huyền Dương Thái Cực Đồ. Hơn nữa từ độ khó khăn khi phân tích mà xem, lông chim ngũ sắc trên quạt nhất định phải lấy từ lông đuôi trên người Long Huyết Khổng Tước cấp mười ba trở lên, mà đẳng cấp cụ thể hôm nay hắn cũng không thể dò ra.

Quan trọng nhất vật này có thể giúp cho đạo pháp, nhất là Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm phát huy ra lớn nhất! Có thể vận dụng đến bao nhiêu, chính hắn cũng không thể phán đoán.

Long Tước Phiến về phương diện uy lực chỉ là kế tiếp, quan trọng là trong việc tu hành của hắn giúp ích lớn lao. Trước đây bởi vì Sơ Tam tiến hóa chậm chạp mà hắn luôn sầu lo, giờ phút này xem như được giải quyết dễ dàng. Có vật này, cho dù sau này Sơ Tam không còn tiến hóa, nhưng vấn đề về công pháp ngày sau, hắn cũng không cần tiếp tục phải u sầu.

Chẳng qua bên trong tông môn vì sao lại có được trọng bảo như Khổng Tước Phiến? Lại nói, ngay từ mấy năm trước Xương Băng Hồng từng nhắc qua một lần với hắn.

Mấy người Nghiêm Hạo đứng bên cạnh giờ phút này ánh mắt dây dưa không dứt, nhưng càng nhiều chính là tiếc nuối. Vật này cần phải có ngũ hành linh lực đầy đủ mới có thể sử dụng, tuyệt không tới phiên bọn hắn cầm tới. Nhớ tới chuyện này, trong mắt họ lại vô cùng quái dị. Lẽ ra người tu luyện ngũ hành, mặc dù dạng pháp bảo gì cũng có thể điều khiển, nhưng về uy năng hắn là kém hơn nhiều mới đúng. Nhưng Nhạc Vũ lại khác hắn, chẳng những bất kỳ pháp bảo đạo thuật nào đến trong tay hắn đều có thể phát huy ra được uy năng lớn nhất, ngay cả tốc độ tu hành cũng vượt xa bọn họ.

Lời của Nông Dịch Sơn dừng lại một thoáng, đợi đến khi Nhạc Vũ khôi phục lại tinh thần, mới tiếp tục giải thích:

Vật này chính do tổ sư tông môn trong lần đại điển tế tổ đã mạnh mẽ đả thông không gian để ban thưởng…

Lời của hắn còn chưa dứt, năm người trong điện cảm thấy thật kinh dị. Chân mày Nhạc Vũ nhảy lên, thầm nghĩ tổ sư tông môn chẳng lẽ chính là tổ sư khai sơn Quảng Lăng Tông. Danh hiệu Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu, đã phi thăng hồng hoang thế giới, cũng chính là vị tổ sư đang ở trên tiên giới hiện

tại? Từ trong những vị trưởng lão tông môn trở lên, có thể xem là tổ sư, cũng chỉ có vị này rồi.

Y Nguyên Triết lại không đè nén được nỗi kinh ngạc trong lòng kinh hô:

Chẳng lẽ khai sơn tổ sư đã đáp lại?

Nông Dịch Sơn có chút mất hứng trợn mắt nhìn Y Nguyên Triết, gật đầu nói:

Đúng là như thế! Ngày đó khi tổ sư đả thông không gian, nhìn thấy Vũ nhi tham bái, lúc ấy ban thưởng xuống không ít bảo vật, còn tự tay viết một chữ "Vũ" đưa xuống.

Bốn người yên lặng, tựa hồ nhớ lại một màn quái dị phát sinh trong từ đường mấy năm trước, trong mắt như toát ra thần sắc suy nghĩ. Ngày đó đại điển tế tổ sư, mấy người cũng có mặt, tuy lần đầu tiên nghe nói, nhưng chuyện này không tới phiên bọn họ không tin.

Nông Dịch Sơn cũng không tiếp tục để ý tới bọn họ, khẽ lắc đầu nhìn qua:

Vũ nhi, vật này xác nhận rất có liên hệ với ngươi. Nhưng nó có chỗ dùng cực lớn đối với những tu sĩ Đại Thừa kỳ, ta vốn tính toán đợi tới khi ngươi có tu vi Nguyên Anh Phân Thần, có thể ký thác nguyên thần mới yên tâm giao cho ngươi. Lần này vì chuyện của Phù Sơn Tông đành phá lệ một lần, trước hết cho ngươi sử dụng bảo vật này một lần, đợi sau khi phá được Phù Sơn Tông sẽ thu hồi!

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu ngây ngốc, càng không có tâm tư lắng nghe Nông Dịch Sơn nói chuyện. Hắn chỉ dùng hệ thống trí năng phụ trợ ghi ghép lại, mà trong lòng hắn hiện tại chỉ quanh quẩn lời của Nông Dịch Sơn kể về bí mật xảy ra ngay trong ngày đại điển tế tổ sư.

Cũng chỉ có như thế mới có lời giải thích hợp lý của dị trạng Thông U Định Minh Châu ngày hôm đó. Đoán chừng viên Định Minh Châu của hắn kiêm cả khả năng không gian, trước khi chưa có vết rách đã được Mặc Quan Lan nhận định là siêu phẩm bảo châu, lúc đó đã được khai sơn tổ sư Quảng Lăng Tông biến thành tọa tiêu không gian để đánh thông ban thưởng, vì thế mới xuất hiện cỗ lực lượng mạnh mẽ khóa chặt Thông U Định Minh Châu không buông.

Chẳng qua Quảng Lăng Tán Nhân vì sao lại đem Khổng Tước Phiến ban thưởng xuống? Chẳng lẽ hắn đã nhìn thấu bản thân mình tập luyện công pháp thần thông, chính là Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm?

Theo lời Nông Dịch Sơn vừa nhắc tới chữ "Vũ" kia, lại là ý gì? Đơn thuần chỉ tên của mình hay còn hàm nghĩa khác?

Trong nội tâm Nhạc Vũ âm thầm lau mồ hôi lạnh. Duy nhất có thể chứng nhận xác thực là vị khai sơn sư tổ đối với hắn tựa hồ không có gì ác ý, ngược lại còn cực kỳ duy trì. Hơn nữa đối với việc hắn tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang tựa hồ cũng vui mừng nhìn thấy.

Nhưng những vị tu sĩ đã chứng nhận tiên đạo kia, thần thông đúng là vô cùng rộng lớn. Cho dù cách một thế giới cũng có thể hiểu rõ tình hình của hắn như lòng bàn tay. Thật sự làm người khác thấy kinh hãi. Nghe nói bên trong Đông Thắng đại lục cũng có tán tiên tồn tại, thật không biết sự thực như thế nào.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại nghe Nông Dịch Sơn mỉm cười nói:

Tuy Khổng Tước Phiến tạm thời không thể giao cho ngươi, nhưng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận có thể để cho ngươi trông coi. Khi về ta sẽ để Phù Dung Phong cho ngươi nguyên bộ kiếm khí, vật này cộng thêm Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, lại có Ngũ Phương Môn, xem như chúng ta có thể yên tâm thật sự!

Nhạc Vũ kinh ngạc, hắn nguyên tưởng rằng vật này dù không giao cho Xương Băng Hồng sử dụng, cũng sẽ giao cho Phong Vân tinh thông trận đạo trông giữ, không ngờ hôm nay lại quyết định giao cho hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 442: Liệt hồn phân thân

Khoảng cách ngoài Phượng Hà sơn mạch trăm vạn dặm, trên một ngọn núi cao mấy vạn trượng, một dãy kiến trúc nguy nga hùng vĩ, khắp nơi là một màu xanh biếc đầy sinh cơ. Bên trong một tòa cung điện gần hồ nước, Ngôn Vô Cực cùng một nữ tử mặc cung trang bề ngoài chừng ba mươi tuổi, sắc mặt nặng nề, nhìn vào trong một quan tài ngọc bích đặt ngay bên trong linh trận khổng lồ nằm giữa đại điện.

Bên trong quan tài có một thiếu nữ đang nằm, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, làm người ta vừa nhìn thấy liền sinh lòng yêu thương. Vào lúc này đôi mày liễu của nàng nhẹ nhàng cau lại, tựa hồ đang thừa nhận nỗi đau đớn cực độ nào đó. Theo thời gian trôi qua, linh lực tinh thuần từ từ đưa vào bên trong, vẻ mặt thống khổ của thiếu nữ cũng từ từ tăng lên.

Không biết trải qua bao lâu, khi sắc trời bắt đầu lờ mờ, tất cả linh thạch bên trong linh trận đã toàn bộ vỡ vụn.

Vẻ mặt Ngôn Vô Cực như khóc tang, đánh ra mấy linh thạch tu bổ pháp trận, sau đó ánh mắt mang theo vẻ khốn hoặc nói:

Bộ Liên sư tỷ, ngươi nói Nhược Nguyệt tu luyện công pháp này có phải xảy ra vấn đề gì hay không? Rốt cục có thể tỉnh lại được sao?

Nữ tử tên Bộ Liên vừa nghe vậy, nhất thời vẻ mặt cũng nghi hoặc:

Chuyện này ta cũng không biết. Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp, chính là một trong những thần thông thượng cổ, tu luyện chính là chân chính phân thân mà không phải hóa thân. Truyền thuyết chỉ cần còn một tia hồn phách một giọt máu huyết còn tồn tại hậu thế, vẫn còn có cơ hội trọng sinh, so sánh với Huyết Hà công pháp càng thêm quỷ dị. Nhưng rốt cục tình hình như thế nào, chỉ có chính Nhược Nguyệt mới biết. Lẽ ra nàng giữ lại một phần thần hồn, lại dùng vô số linh dược đào tạo thêm một thân thể bên trong tông môn, vừa rồi ngươi lại thu thập một ít máu huyết cùng hồn thức còn sót lại của nàng, giờ phút này hắn đã

sớm phải thức tỉnh. Nhưng hiện tại còn chưa có chút phản ứng, thật làm người khác khó hiểu…

Vừa mới nói tới đây, nàng liền vui mừng ồ lên một tiếng, ánh mắt nhìn vào trong quan tài. Chợt phát hiện thiếu nữ vừa rồi còn thống khổ không sao chịu nổi, lúc này đã bình tĩnh trở lại. Sau đó trong thoáng chốc, rốt cục từ từ mở mắt, hai mắt vô thần đánh giá bốn phía.

Lúc ban đầu ý thức còn mơ hồ, tựa hồ không nhớ nổi trạng huống của mình, sau đó khi nhìn thấy Ngôn Vô Cực cùng Bộ Liên, vội vàng ngồi dậy muốn hành lễ:

Sư phụ, Ngôn sư thúc!

Bộ Liên thấy nàng hành động còn có chút khó khăn, không khỏi khẽ lắc đầu, phất tay phát ra một đạo pháp lực ngăn cản Hư Nhược Nguyệt đứng lên, sau đó ân cần nói:

Nhược Nguyệt, ngươi có ngồi yên! Như thế nào? Cảm giác tình hình trong cơ thể rốt cục ra sao?

Hư Nhược Nguyệt gật đầu, đầu tiên lặng lẽ tra xét thân thể, sau đó nhíu mày nói:

Tu vi của đệ tử đã hạ xuống cảnh giới Linh Hư ích Cốc. Nếu muốn khôi phục lại tu vi, mặc dù có được căn cơ ban đầu, chỉ sợ cũng phải tìm ba bốn năm. Thân thể này không có vấn đề gì, nhưng xương thịt máu huyết vận chuyển có chút khó khăn, nhưng chỉ cần ngày sau chăm chỉ hoạt động là có thể khôi phục như lúc ban đầu!

Như thế là tốt rồi! Thời gian ba bốn năm cũng không tính là gì. Lần trước tông môn lấy được chút ít linh đan, đang lo không có chỗ sử dụng, có lẽ có thể giúp ngươi một chút.

Bộ Liên nhẹ thở ra một hơi, sau đó hừ lạnh một tiếng nói:

Nhược Nguyệt, ngươi thật sự quá mức lỗ mãng! Nhạc Vũ kia chỉ trong thời gian sáu bảy năm ngắn ngủi liền có thể đạt được tu vi như ngươi, hôm nay trong tay thậm chí còn có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, phân nửa Thập Phương Môn trong tay, thiên địa số mệnh thật dầy, càng cao hơn ngươi thật nhiều. Như thế nào ngươi dám dùng lực lượng một người đi ám sát hắn! Nếu như làm được dễ

dàng như thế, bên Vân Mộng Tông sớm đã làm từ lâu!

Sao Cốc sư tỷ lại nói như thế? Thật ra chuyện này phải nói nên trách ta mới đúng. Là trước kia ta quá xem nhẹ tiểu tử nọ, không ngờ hắn có thể tập luyện được hai loại thần thông, còn có Đằng Xà cùng Khổng Tước làm linh sủng, thân thể mạnh mẽ tới mức kháng cự được Tiểu Thiên Lôi Ngục. Người này ngày sau chỉ sợ dùng lực lượng một người đủ áp chế Bắc Hoang! Trước khi động thủ sao lại nghĩ ra được như thế? Khi đó ta cũng cho rằng mặc dù Nhược Nguyệt không thể thành công, nhưng cũng có thể toàn thân thối lui. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Ngôn Vô Cực có chút bất đắc dĩ thở dài, lại cười nhìn thiếu nữ trong quan tài nói:

Ngươi tu luyện thần thông này thật khiến lòng người ao ước. Nếu không phải thọ nguyên của ta vẫn còn nhiều, càng không có được tư chất như ngươi, thật sự muốn thử tu luyện Liệt Hồn Phân Thân Pháp kia. Ngày sau vô luận phải chết bao nhiêu lần, cũng có thể sống lại. Sau này tu vi cao có thể luyện thành cả phân thân, còn hơn cả thân ngoại hóa thân…

Hư Nhược Nguyệt nghe được chữ "chết" trong lời nói của hắn, vẻ mặt liền dao động, sắc mặt biến thành xanh trắng. Cuối cùng dùng hai tay ôm đầu gối, cả người co rút thành một đoàn, run rẩy lên.

Ngôn Vô Cực cũng phát hiện tình hình nữ tử không đúng, vội vàng im miệng không dám nói tiếp. Bộ Liên trừng mắt nhìn hắn, giữa chân mày hiện lên vẻ lo lắng. Tình hình này của Hư Nhược Nguyệt, hơn phân nửa đã bị trận chiến nửa tháng trước bị Nhạc Vũ đánh chết đã để lại bóng ma trong lòng nàng, nếu nàng không đột phá được bóng ma tâm lý này, nhất định đạo tâm bị dao động, khi đó đừng nói là khôi phục lại tu vi, dù bản thân có thể chống đỡ được tâm ma xâm nhập hay không cũng còn là vấn đề.

Nhưng chỉ chốc lát sau, vẻ mặt Hư Nhược Nguyệt liền bình tĩnh lại:

Vô Cực sư thúc, sau này xin đừng nhắc lại chuyện Liệt Hồn Phân Thân Pháp nữa, sau này ta cũng sẽ không tu hành phương pháp này. Năm đó ta chỉ vì ham thích sự tiện lợi của nó, mới hao phí tuyệt đại tinh lực tu luyện nó. Kết quả bỏ phí hai năm thời gian tu vi trì trệ không tiến, thật sự là liên lụy vô cùng. Tháng trước đánh một trận cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như thế. Lại nói Liệt Hồn

Phân Thân Pháp cũng không phải không có tổn hại, hôm nay bản thể đã mất, mặc dù mượn lại thân thể này trọng sinh, nhưng đã bị giảm tám mươi năm thọ nguyên. Nếu trước hai mươi tuổi còn chưa thể đột phá Kim Đan, cũng chỉ là một chữ chết mà thôi.

Ngôn Vô Cực kinh ngạc, sau đó vẻ mặt hiện lên nét ngưng trọng. Thật không sao ngờ được Liệt Hồn Phân Thân Pháp tuy diệu dụng vô cùng, nhưng cũng tổn hại vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn. Cũng may thiên tư của Hư Nhược Nguyệt thật tốt, nếu không cho dù là tu luyện Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp, lần này hơn phân nửa cũng sẽ rơi vào kết quả vẫn lạc.

Trong mắt Bộ Liên cũng lộ ra vẻ vui mừng, mấy năm trước nàng vốn đã cảm thấy phương pháp tu hành này của Hư Nhược Nguyệt có chút không ổn, đệ tử có thể tự mình lĩnh ngộ được tai hại, thật làm người khác mừng rỡ. Càng làm cho nàng cao hứng chính là Hư Nhược Nguyệt có thể nhanh chóng vượt qua hỏi bóng ma tâm lý, nói vậy ngày sau vẫn còn có thể cơ hội tiến triển.

Lúc này trong mắt Hư Nhược Nguyệt chợt lóe vẻ sáng rọi, vẻ mặt kiên quyết nhìn hai người nói:

Sư tôn! Ngôn sư thúc! Nếu đệ tử trong vòng một năm có thể đạt tới Linh Hư cảnh đỉnh phong, kính xin tông môn cho phép đệ tử tái nhập Quy Khư cung!

Quy Khư cung? Ngươi đến đó làm gì? Bên trong những gì có thể lấy cũng đã lấy ra hết, ngoài ra chỉ là từng bước hung hiểm!

Ngôn Vô Cực theo bản năng cau mày, chợt có chút hiểu ra, trong mắt lộ ra vẻ thăm dò hỏi:

Chẳng lẽ ngươi muốn đánh với Nhạc Vũ thêm một lần? Chẳng lẽ ngươi khẩn cấp phân thắng bại với hắn như vậy?

Sư thúc đã hiểu lầm!

Hư Nhược Nguyệt khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy ý vị thâm trường:

Trong vòng mười năm đệ tử đã không còn tự tin đối mặt người này. Làm sao còn có chuyện tìm hắn phân thắng bại? chỉ đơn thuần vì không muốn bị hắn bỏ rơi quá xa mà thôi. Tuy Quy Khư cung hung hiểm, nhưng trong tông môn đã xem ta

là người có được đại khí vận trong thiên địa, như vậy lần này muốn đi xem một chút rốt cục cơ duyên của Nhược Nguyệt là như thế nào!

Trên đỉnh Hạ Cơ sơn, sử dụng Ngũ Phương Môn trực tiếp rời khỏi đại điện nghị sự, Nhạc Vũ còn chưa kịp lấy lại tinh thần sau những gì mình vừa được nghe thấy.

Hắn đem hồn thức thăm dò vào bên trong giới chỉ, đầu tiên liền chạm tới trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm.

Không nghĩ ra vật này đến cuối cùng lại thuộc về ta. Có thêm một pháp bảo uy năng nhị phẩm, thật xem như là niềm vui ngoài ý muốn. Chưởng giáo chân nhân nói Xương sư thúc tổ cùng Phong sư thúc tổ hôm nay đều có những pháp bảo trận đạo khác hộ thân, thật không biết có phải là sự thật hay không.

Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ như vậy, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới. Vật này tuy trọng yếu, giá trị tuyệt không thua Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Nhưng hiện tại so sánh với kiện đồ vật vừa nhận được lại không tính là gì.

Ngay sau đó, bên trong giới chỉ vẫn lóe lên quang hoa chói mắt. Trận trận linh lực không ngừng ba động, cơ hồ đem không gian vững chắc bên trong làm nứt vỡ. Ngay khi Nhạc Vũ rút ra ngoài, chút ít linh trận được bố trí ngay bên cạnh phát ra từng trận tiếng vang bạo liệt, giống như có dấu hiệu sắp tan ra.

Trước tiên tạm thử xem bảo vật này có thể phát huy ra mấy thành uy năng! Hắc! Chuyện này chỉ sợ ngay cả bên sư tổ cũng đang muốn biết!

Nhạc Vũ suy nghĩ chốc lát liền có quyết định. Đợi đến khi hắn nắm chặt cán quạt, cảm giác huyết mạch tương liên khi nãy liền quay trở lại, Ngũ Hành Phù Trận cùng Khổng Tước Phiến mơ hồ hô ứng, ngay cả đoàn năng lượng ngũ sắc cùng đoàn mây tím tựa hồ như có chút xao động, có dấu hiệu muốn tiến tới bên trong Khổng Tước Phiến, chẳng qua cho đến cuối cùng vẫn có thể ổn định trở lại.

Qua thêm một lát, Nhạc Vũ đợi đến khi nội tức bình tĩnh trở lại, hít sâu một hơi, đem Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể truyền từng chút một vào trong Khổng Tước Phiến, trong nháy mắt một đạo ngũ thải quang hoa khổng lồ từ trong quạt bay ra, trực tiếp xuyên khỏi tĩnh tu thất, ngay sau đó cả đại trận hộ sơn lay động thật mạnh, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy chút ít linh thạch phù văn bố trí trong núi tầng

tầng bạo liệt ra, ngoại trừ bộ phận trọng yếu, toàn bộ đều mất đi tác dụng.

Ngay khi những tin tức này theo cảm giác hồn thức quay trở lại, Nhạc Vũ trợn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm Khổng Tước Phiến trong tay mình.

Đây tựa hồ là Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ bảy, thiếu chút nữa đã phá vỡ Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận, không ngờ lại có uy năng đến như thế.

Trong lòng hắn cũng hiểu được rõ ràng vừa rồi mình truyền nội tức vào trong có hạn, cũng đã cố gắng khống chế Ngũ Sắc Thần Quang, không để chạm vào then chốt trọng yếu của pháp trận, cũng chưa từng vận dụng Ngũ Sắc Thần Quang bên trong quạt, không ngờ kết quả cũng đã kinh người đến như thế.

Nếu toàn lực xuất ra, có lẽ ta sẽ sử dụng được Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tám, thậm chí là tầng thứ chín, không biết khi đó lại có uy lực bậc nào?

Ngay khi trong lòng hắn lẩm bẩm tự nói, bên trong Hạ Cơ sơn, Nông Dịch Sơn cũng vừa đứng bật lên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 443: Hỗn Độn chi khí

- Long Tước phiến trong tay hắn có uy lực như thế!

Nông Dịch Sơn im im lặng lặng cảm giác biến hóa đại trận hộ sơn rồi cuối cùng cũng yên lòng. Có Long Tước phiến, thật sự không lo đại trận hộ sơn của La Phù Sơn.

Ngay sau đó, Nông Dịch Sơn lại biến sắc cười khổ. Lão cũng không lo chuyện hao phí linh thạch để bày trận thôi diễn, có thể thấy được uy lực Long Tước phiến thì trả giá như vậy cũng xứng đáng. Duy chỉ có điều là lão không thể rút ra nhân thủ để bố trận. Nhạc Vũ tuy là nhân tuyển tuyệt hảo nhưng lúc này rõ ràng không thích hợp.

- Tiểu tử này cuối cùng cũng phải rời khỏi Hạ Cơ sơn! Đến một nơi xa hơn để thử? Cũng thế! Hiện giờ cảnh giới của Tào Vấn cũng đã đạt đến Kim Đan, vậy để hắn thử xem.

Đang lúc Nông Dịch Sơn nhíu mày suy tư làm thế nào chữa trị đại trận Hạ Cơ sơn thì tâm tình Nhạc Vũ cũng đã bình tĩnh lại.

Ngắm nhìn Long Tước phiến trong tay, hắn có cảm giác khác.

- Bảo vật này chắc là Quảng Lăng tán nhân dành cho mình cơ hội thành đạo. Hổ thẹn! Tuy là chưa bao giờ gặp mặt nhưng tổ sư có ân tái tạo đối với mình! Thực không biết ngày sau nên hồi báo như thế nào!

Suy tư một lát, Nhạc Vũ thầm lắc đầu. Quảng Lăng tán nhân đã thành tựu tiên đạo, qua vạn năm ở Hồng Hoang cũng không cần hắn báo đáp gì. Hôm nay chuyện cần làm là đạt được trường sinh, phát huy cơ nghiệp tổ sư.

Chỉ là việc này hiện giờ đối với hắn vẫn chưa thể chạm vào, cũng không có thực lực này.

Kiềm chế suy nghĩ, Nhạc Vũ bắt đầu toàn lực phân tích kết cấu trong quạt, đặc biệt là năm cái lông đuôi ngũ sắc. Thời gian để chuẩn bị tiến đánh Phù Sơn tối đa cũng chỉ có 5 ngày, quả thực không nhiều lắm.

Theo pháp lực của hắn đưa vào trong, kết cấu của cây quạt hiện ra trong đầu.

Vật chất trong chiếc lông đuôi cũng có một phần tương tự với Sơ Tam, bất quá kết cấu càng vững chắc, phảng phất được tối ưu hóa. Ngoài ra còn lẫn vào một số vật chất khác khiến nó càng thêm kiên cố.

Bất quá hiện giờ Nhạc Vũ cũng không thể phân tích nhiều hơn nên trực tiếp bỏ qua, chuyên tâm quan sát những mạch lạc nhỏ bên trong.

Vật chất tạo thành dĩ nhiên là căn cơ, bất quá những kinh lạc này mới chính là tinh hoa.

Ngoài ra điều còn khiến Nhạc Vũ để ý là vật chất chế tạo cán quạt không biết là gì nhưng cũng vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn. Bất quá bên trong cũng có tồn tại một loại "linh mạch" nên kết hợp xảo diệu với thuộc tính của lông đuôi, còn có thêm công dụng chuyển hóa pháp lực.

Nói cách khác, vô luận công pháp của người sử dụng là gì, kết cấu thành phần như thế nào, chỉ cần là Ngũ Hành đều đủ vậy thì cán quạt này sẽ chuyển thành pháp lực cân bằng đưa vào điều khiển lông đuôi Khổng Tước.

- Thì ra là thế, người chế tạo Long Tước phiến chắc chắn cũng hết sức quen thuộc Ngũ Sắc Thần Quang, càng hiểu cách vận dụng Ngũ Hành. Nếu không như thế sẽ không thể nào chế thành cán quạt tinh diệu như vậy. Bất quá đối với mình mà nói thì chỉ có phần lông đuôi hữu dụng mà thôi. Mặc dù không có cán quạt chuyển hóa pháp lực thì vẫn có thể kích phát ra đủ công hiệu của lông đuôi.

Nhạc Vũ vừa cẩn thận tra xét một phen cả hai chỗ kết hợp, sau đó cảm thấy thất vọng, người luyện khí này chắc là tu sĩ đã nhập tiên đạo. Không biết cả pháp bảo này dùng pháp môn gì mà Nhạc Vũ hoàn toàn không nghĩ ra cách để phân li. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngẫm lại lần này Long Tước phiến cũng chỉ thuộc về hắn trong thời gian năm đến ba ngày, sử dụng xong còn cần trả lại, Nhạc Vũ cũng chỉ đành biết tiếc nuối rồi chuyên tâm ghi chép lại những mạch lạc.

- Một số những linh mạch này tuy không thể ngưng kết trong thân thể mình nhưng ngày sau khi điều tiết thân thể Sơ Tam sẽ có công dụng. Nói không chừng có thể tiến hóa thành thần thú nhanh hơn.

Hiện giờ hắn đã cực kỳ quý trọng Sơ Tam, cũng không chỉ coi là linh sủng. Có thể tương thông thần hồn, mức độ thân cận còn hơn cả mấy người Nhạc Băng Thiến, tuy không cần học hỏi bước tiếp theo để tu hành công pháp nhưng rất muốn thử nghiệm lần tiến hóa sau đó.

Sau khi dùng hệ thống phụ trợ ghi lại toàn bộ hết những lộ tuyến của linh mạch, Nhạc Vũ mới bắt đầu tăng cường pháp lực đưa vào kích phát ra từng đoàn linh quang ngũ sắc của các linh phù bên trong.

Sau khi kích phát đến mức tầng thứ năm, Nhạc Vũ liền ngừng lại, sau đó chuyên tâm ghi lại những phân bố và vận chuyển cụ thể. Sau một lát thì hắn lộ vẻ kinh ngạc.

- Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm này đạt tới 500 tổ hợp! Bổ sung hoàn toàn những chỗ thiếu khuyết của Ngũ Hành phù văn trước đó!

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhìn vào đoàn linh quang trọng yếu nhất, thần sắc lộ vẻ khó tin.

Trong hình tròn Ngũ Hành phù trận tầng thứ nhất có thêm một phù văn cực lớn, phảng phất mang theo khí tức bản nguyên xa xưa như tử sắc linh phù mà hắn có được từ năng lượng ngũ sắc mấy ngày trước! Chỉ khác là hình dạng linh phù và kết cấu bất đồng mà thôi.

- Tử phù này chẳng lẽ là bộ phận trọng yếu nhất của Ngũ Sắc Thần Quang ? Làm sao có thể? Chẳng phải theo truyền thuyết Ngũ Sắc Thần Quang chính là do Khổng Dật chân nhân quan sát khí Hỗn Độn phân hoá thành Ngũ Hành mà sở đắc. nhưng nếu như tử phù này là tinh hoa của Ngũ Sắc Thần Quang vậy sao mình lại dễ dàng có được 12 tử phù trong năng lượng ngũ sắc?

- Chẳng lẽ năng lượng ngũ sắc là một phần của khí Hỗn Độn. Nếu thật sự như thế thì lai lịch của tử khí ra sao? Phảng phất còn trên năng lượng ngũ sắc, dường như là hạch tâm?

Nhạc Vũ càng nghĩ càng thấy không thể tưởng tượng nổi, vội vàng thôi động đến tầng thứ sau, chỗ hạch tâm của tử phù. Đến tầng thứ bảy thì Nhạc Vũ phải nỗ lực hết sức mới có thể khống chế Ngũ Sắc Thần Quang. Tuy nhiên hắn không quan tâm mà tập trung nhìn vào hạch tâm thì thấy trong đó có ba tử phù cực lớn!

- Sao lại như thế?

Ngẩn ra một lúc, Nhạc Vũ mới tản đi Ngũ Sắc Thần Quang, nhất thời quên việc ghi chép và phân tích kết cấu linh phù.

Đợi đến lúc thanh tỉnh lại, Nhạc Vũ lập tức nội thị vào đan điền thì chỉ thấy hai phù trận kia vẫn bình ổn nằm trong đó, trông cực kỳ vô hại.

Nếu không trải qua kinh lịch trước đó thì Nhạc Vũ không hề nhìn ra một chút bất phàm.

- Mình có xem qua ghi chép về khí Hỗn Độn. nghe nói những pháp bảo tiên thiên thời thượng cổ đều do nó diễn sinh, có thể nói cực kỳ trân quý! Nói không chừng, thần thạch tiên thiên ngũ sắc được sản sinh từ đó. Vậy thì tử khí là thứ gì? Những sách mà mình đã đọc cũng chưa hề nói qua, những tạp văn càng không hề đề cập đến.

Ngẩn ra hồi lâu, mãi cho đến khi sắc trời ngoài cửa sổ dần dần ảm đạm thì Nhạc Vũ mới giật mình tỉnh lại, trong lòng không cảm thấy kinh hỉ mà ngược lại có chút mất mát.

- Nếu khiến người khác biết được trong cơ thể mình có bảo vật bậc này thì chắc tu sĩ nào cũng động tâm tìm cách cướp đoạt, càng khó có chỗ dung thân. Không biết nó có phải là vật có thể thai nghén linh bảo tiên thiên trong truyền thuyết hay không.

- Còn có tử khí, vô luận nó có lai lịch gì thì cũng không thể để cho người khác biết được! Nếu không sẽ gặp họa sát thân! Mình không biết lai lịch của nó nhưng người khác thì chưa hẳn!

Nghĩ đến hậu quả nếu bị tiết lộ, trên trán Nhạc Vũ nhất thời đầm đìa mồ hôi, rất lâu mới ổn định tán ra Ngũ Sắc Thần Quang trên quạt đến tầng thứ năm rồi chuyên tâm ghi chép.

Cho dù tiền đồ ngày sau thế nào thì hiện giờ vẫn phải nhanh chóng tăng cường thực lực. Từ chỗ năng lượng ngũ sắc cưỡng ép thu hoạch mười hai đạo tử phù khiến Diễn Thiên Châu tiến hóa trên diện rộng nên việc phân tích Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm trở nên rất dễ dàng. Sau đó tầng thứ sáu mất khoảng hai canh giờ, tầng thứ bảy thì mất chừng hai ngày để phân tích xong. Sau khi hoàn thành phân tích mỗi tầng thì trong Diễn Thiên Châu đều phát ra tiếng nổ, số lượng tử phù trong trung tâm cũng đã tăng lên mười lăm cái.

Về phần tầng thứ tám tuy Nhạc Vũ có chút mong muốn làm tiếp nhưng xét thấy bản thân khó có thể khống chế nổi, nếu sơ xuất có thể khiến đại trận hộ sơn sụp đổ. Mặc dù Nông Dịch Sơn không tới tìm hắn tính sổ nhưng hắn cũng không có ý tứ, cũng chỉ có thể đợi đến lúc rời khỏi Hạ Cơ sơn rồi nói sau.

- Lúc mình đạt đến tầng thứ ba thì đã Kết Đan, không biết muốn đột phá đến Nguyên Anh thì cần đạt tới Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mấy? Chưởng giáo sư tổ đã từng nói qua, là muốn ta tu luyện đến đó.

Vừa nghĩ tới Kết Anh, Nhạc Vũ lập tức rầu rĩ. Khi hắn đến Kim Đan là do hình tròn Ngũ Hành phù trận tự nhiên ngưng kết. Quá trình Kết Đan của hắn dễ dàng hơn rất nhiều so với người khác, bỏ qua rất nhiều quá trình rèn luyện ngưng kết. Nhưng đến lúc phá đan kết anh thì sao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 444: Hội tụ Phù Sơn

Thời gian chuẩn bị của Quảng Lăng tông đang trôi nhanh hơn tưởng tượng của Nhạc Vũ thì lại có người tới thúc dục.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ đi ra ngoài, cũng không quan tâm đi nhắn nhủ mấy người Nhiễm Lực mà tùy ý luyện chế ra một bản mạch silic rồi theo Nông Dịch Sơn bay về hướng Phù Sơn. Cũng may mấy khối hồn ngọc phân tích thân thể mà mấy ngày trước hắn giao cho ba người thì những kiến giải về điển tịch đạo gia đủ cho bọn họ tập luyện cả năm.

Bản sơn của Phù Sơn tông cách đây ba vạn dặm. Tuy nhiên ngay cả chiếu cố đến tốc độ của những đệ tử Linh Hư cảnh thì đến nơi cũng chỉ mất chừng mười phút.

Khi đến nơi, Nhạc Vũ đã thấy vô số đệ tử các tông tụ tập. Gần như các môn phái tu tiên của phía đông dãy núi Phượng Hà đề có trưởng bối tông môn dẫn theo từ vài trăm đến cả ngàn đệ tử có mặt.

Nhất thời phía dưới Phù Sơn hội tụ hơn vạn tu sĩ Linh Hư cảnh, hơn trăm tu sĩ Kim Đan, thậm chí tu sĩ Nguyên Anh cũng có tới ba bốn vị, thanh thế đúng là thịnh cực.

Bất quá nhìn qua cảnh này, mấy người bên Nhạc Vũ cũng không lộ vẻ vui mừng.

- Những tên gia hỏa cỏ đầu tường này lúc Phù Sơn tông công kích Quảng Lăng thì không có mặt. Lúc này lại đến nịnh nọt, không chê quá muộn?

Y Nguyên Triết lạnh giọng cười cười, trên mặt không lộ vẻ gì nhưng ngữ điệu khinh bỉ đến cùng cực:

- Hiện giờ Phù Sơn Tông chỉ còn khoảng ngàn tu sĩ Linh Hư cảnh

, Kim Đan cũng chỉ hơn mười vị mà thôi. Một mình Quảng Lăng tông ta giải quyết là được, làm sao cần bọn họ chạy tới tham gia náo nhiệt?

- Y sư thúc cần gì căm tức như thế? Nơi này nếu là cường công, đệ tử tông ta ít nhiều cũng có thương vong, có người đến chịu chết thay, chẳng phải là vừa vặn?

Nghiêm Hạo nghe vậy cười hì hì, bất quá trên khóe môi cũng hiện ra hàn ý thấu xương, Thích Phụng Tiết bên cạnh cũng nghiến răng:

- Thực lực tông ta qua mấy mấy trăm năm nay đã dần yếu đi, không phải như ngàn năm trước. Đặc biệt từ sau khi Tiểu Quan Phong suy sụp thì đã không còn tiềm lực áp chế Bắc Hoang. Đám người này có ý dòm ngó cũng là bình thường. Hiện giờ không cần so đo, chỉ là sau khi đại cuộc đã định thì có một số việc vẫn cần tính toán sòng phẳng để cho bọn chúng nhớ kỹ.

Nhạc Vũ hơi nheo mắt nhưng vẫn im lặng. Theo như hắn biết, trong Bắc Hoang có hơn vạn linh mạch lớn nhỏ, với lực của tông môn cũng không thể chiếm cứ toàn bộ, chỉ có thể lựa chọn ra một số nơi đầy đủ linh lực mà khống chế tuyệt đối. Những chỗ còn lại vẫn phải dành cho những tán tu và các tiểu môn phái.

Quảng Lăng tông vẫn nên nhìn về phía nam nơi có Vân Mộng Tông. Bản sơn của Vân Mộng tông có hai linh mạch nhị phẩm quy mô không dưới Quảng Lăng phía dưới nhị phẩm linh mạch.

Chỉ là những năm qua, Vân Mộng Tông vẫn một mực thế cường, lại có Băng Nguyệt tông kiềm chế nên thủy chung không thể tìm được cơ hội mà thôi.

So với những tông môn truyền thừa từ Hồng Hoang, thời gian lập tông thời đại, liền truyền thừa xuống tông môn, Quảng Lăng tông lập phái thời gian quá muộn. Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu năm đó tuy là cưỡng ép chiếm lấy Quảng Lăng sơn, đuổi hết tất các tán tu và tông môn trong đó. Bất quá hành động này khiến cho phần đông thế lực Bắc Hoang công phẫn. Từ đó đến mấy ngàn năm về sau cũng không thể đem hết toàn lực đánh dẹp lẫn trấn áp, mãi không không thoát được khỏi vũng bùn.

Tuy sau này thế lực dần dần cường thịnh lại dẫn tới sự cảnh giác của mấy đại tông môn phía nam, âm thầm bồi dưỡng một ít môn phái đối kháng với Quảng Lăng tông. Đến khi Băng Nguyệt tông lập phái tại Cực Bắc Băng Nguyên lại càng khiến tuyết lạnh thêm sương. Những năm này suy sụp, đúng là chư phương hợp lực, phảng phất một đầu xiềng xích kiên cố cầm tỏa. Trong mấy ngàn năm, Quảng Lăng tông cố nhiên là nguyên khí đại thương, Vân Mộng Tông cùng

Băng Nguyệt tông, thậm chí Yêu tộc Tam Sơn, cũng thực lực đại tổn, để cho Thái Huyền tông quật khởi, Vân Mộng Tông vô lực xưng hùng Dực châu, Băng Nguyệt tông ở cực bắc cũng có đoạn thời gian gặp phải nguy cơ.

Bất quá mấy năm này, tuy là lúc Quảng Lăng tông có thực lực yếu nhất nhưng là cơ hội tuyệt hảo để giãy giụa xiềng xích. Một khi có thể chặt đứt thì xu thế đằng không ngày sau là không thể ngăn chặn.

Nói đến đại cục, chỉ cần hôm nay có thể công phá Phù Sơn, Quảng Lăng tông hiệp lực phần đông tán tu và thế lực phụ thuộc để hoành ngang Bắc Hoang. Một Thái Huyền tông, mặc dù còn có chút thực lực nhưng khó chống đỡ được đại cục. Chuyện xấu duy nhất cũng chỉ có Băng Nguyệt tông phía bắc mà thôi. Vì thế trên dưới tông môn đều hết sức coi trọng cuộc chiến lần này.

2000 đệ tử Linh Hư cảnh lẫn mấy chục Kim Đan của Quảng Lăng tông dừng lại bày trận cách Phù Sơn chừng trăm dặm. Mấy người Nhạc Vũ lại theo Nông Dịch Sơn bay đến một đỉnh núi cao tới vạn trượng, sau đó từng người đứng đầu của các tông môn đều ngự khí bay đến.

Nhìn thấy những người này, Nhạc Vũ đã sớm thối lui sang bên cạnh. Cũng không phải hắn không quen việc quan hệ hay đưa đẩy mà lúc này không để tâm đến.

Bất quá tuy là hắn tránh đi nhưng người tất cả các tông lúc vừa đến, động tác đầu tiên không hẹn mà cùng nhìn hắn dò xét, thần sắc lộ vẻ cực kỳ phức tạp.

- Sau hai cuộc chiến ở Hạ Cơ sơn, danh tiếng Vũ sư điệt xem ra chấn động Bắc Hoang, càng vượt qua Hư Nhược Nguyệt!

Nghiêm Hạo có vẻ không kiên nhẫn, đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, nhẹ giọng trêu đùa:

- Lần này Quảng Lăng tông ta có thể một trận chiến mà định càn khôn, công lao của Vũ sư điệt đứng đầu. Vốn nghĩ đại chiến chư tông lần này cũng phải kéo hơn vài chục năm, nào ngờ chỉ cần sư điệt đã có thể đánh trọng thương Phù Sơn đến mức độ này.

- Đệ tử nào dám kể công.

Nhạc Vũ đang suy nghĩ đến chuyện năng lượng ngũ sắc trong đan điền, lúc này nghe vậy giật mình:

- Sư thúc nói lần này một trận chiến định càn khôn. Nói như vậy, Băng Nguyệt tông đã bỏ ý định xuôi nam?.

- Đúng vậy!

Nghiêm Hạo nhẹ gật đầu, thấy Nhạc Vũ lộ vẻ khó hiểu thì giải thích :

- Vài ngày trước Ngôn Vô Cực của Băng Nguyệt tông đã dùng thần hồn lập thệ, ba mươi năm không cùng Quảng Lăng tông đối địch. Bất quá phòng bị của tông môn đối với Băng Nguyệt tông không giảm trái lại còn tăng, lần này Nghiêm sư thúc tổ cùng Dục sư cô tọa trấn bổn sơn mà không tới đây là vì thế.

- Ba mươi năm? Thì ra là thế! Sư thúc . Hư Nhược Nguyệt chưa chết?

Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát liền hiểu ngay. Ngày ấy lúc trảm sát Hư Nhược Nguyệt liền cảm giác có chút không đúng. Đại lượng hồn thức chủ động tán vỡ ra, phiêu tán ra bốn hướng, đến khi đánh nát Kim Đan thì trong đó không còn bao nhiêu thần hồn tồn tại, tình hình thực là quỷ dị. Lúc ấy hắn vẫn muốn truy sát Huống Vân Hoa nên không để ý, hôm nay nghĩ đến phần nhiều là do nàng có biện pháp khác phục sinh nên tận lực bảo tồn hồn lực.

Nghiêm Hạo ngạc nhiên, ngay sau đó tán thưởng:

- Sư điệt từ trước đến nay tuy là rất ít dùng mưu, bất quá ta xem chuyện âm tụng quỷ trá trên thế gian này cũng khó khăn giấu diếm được ngươi. Hư Nhược Nguyệt hoàn toàn chưa chết, Ngôn Vô Cực chịu dùng thần hồn thề cũng bởi vì vậy. Ha ha! Cái này cũng lại là sư điệt lập công.

Nói đến chỗ này, Nghiêm Hạo dừng một chút, ra vẻ tiếc hận:

- Kỳ thật không lâu trước đó chư vị Trưởng lão đều đã quyết định để sư điệt kế nhiệm vị trí Chưởng giáo, ngay cả Chưởng giáo chân nhân cũng đã tán thành, thậm chí nguyện sớm thoái vị. Chỉ là biểu hiện của sư điệt mấy ngày gần đây lại khiến người ta thất vọng, kỳ thật với tâm tư của Vũ sư điệt, chỉ cần tập trung một chút cũng đủ đảm nhiệm.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, bây giờ hắn đang hận mỗi chút thời gian đều dùng để tu hành, sao có thể để những việc vặt kia quấy nhiễu. Cho dù mong muốn báo đáp công lao trợ đạo của Quảng Lăng tán nhân cũng không cần như thế.

Nghiêm Hạo thấy hắn không màng danh lợi thì biết bản thân cũng không thể động viên, vốn thầm thở dài nhưng ngay sau đó vui vẻ quay người rời đi. Nhạc Vũ như thế, đối với Quảng Lăng tông mà nói cũng là chuyện tốt. Một lòng một ý tu hành, đạo tâm không vì việc gì mà thay đổi, điều này càng thêm hữu ích với tông môn.

Xem trong chư tông thiên hạ, chỉ cần có một tu sĩ Đại Thừa đã có thể chấn hưng tông môn. Nếu tông phái nào có hai tu sĩ đại thừa thì mới có thể chính thức vấn đỉnh.

Đối với thành tựu sau này của Nhạc Vũ, toàn bộ tông môn cũng đều hy vọng.

Bản thân Nhạc Vũ lúc này đang nhíu mày, nhớ tới trận chiến nguy hiểm với Hư Nhược Nguyệt ngày đó.

- Đánh rắn không chết, hậu hoạn vô cùng. Lần này chưa tru sát được thực là đáng tiếc. Cũng không biết nàng đến cùng tu luyện pháp môn gì mà có thể phục sinh? Tựa hồ cũng không phải Huyết Hà công.

Lần sau nếu như gặp lại, nhất định phải nghĩ biện pháp triệt để trảm sát mới tốt

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ khẽ động triệu hồi Chiến Tuyết. Đến lúc nàng xuất hiện thì Nhạc Vũ thấy nàng vẫn đang khoanh chân tĩnh tọa như đang suy nghĩ điều gì mà không hay biết đã rời khỏi thần quốc.

Nhìn qua bộ dạng này của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ là không khỏi mỉm cười, trong nội tâm dâng lên một niềm yêu thương khó tả. Hắn đưa tay lên gõ đầu Chiến Tuyết, thấy nàng cuối cùng tỉnh táo lại, đưa mắt ngơ ngác nhìn bốn phía, nhẹ giọng cười hỏi:

- Đang suy nghĩ gì mà nhập thần như vậy?.

Chiến Tuyết đưa tay lên xoa đầu, đến khi trông thấy Nhạc Vũ thì hoảng sợ vội vàng lui về sau vài bước, sắc mặt đỏ bừng đưa lên thanh Bạch Đế kiếm:

- Thiếu gia, Tuyết Nhi đang nghĩ biện pháp tăng uy lực phẩm cấp của nó.

Nói đến đây, thần sắc Chiến Tuyết ảm đạm:

- Lần trước Tuyết Nhi không giúp được chủ nhân .

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ tâm tư cô nàng quả nhiên là không ngoài sở liệu của hắn, vẫn phiền não vì chuyện một tháng trước, hắn liền lấy ngay thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ, ném về phía Chiến Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 445: Phù Sơn nội ứng

Chiến Tuyết đầu tiên khó hiểu, một hồi lâu mới lĩnh hội ý tứ của Nhạc Vũ, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Nhạc Vũ cười không đáp, lại lấy ra một khối Hồn Ngọc tốt nhất, đem tất cả những kết quả suy diễn và lý giải của bản thân về Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ, tất cả đều dùng thần thức rót vào trong đó. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lượng kiến thức tổng cộng cực lớn khiến hắn phải mất đến ba canh giờ mới hoàn thành. Sau đó hắn thuận tay ném cho Chiến Tuyết, trong mắt lộ ra mấy phần chờ mong: - Có cách nào trong vòng 3 ngày hiểu rõ mười trận đồ này?.

Chiến Tuyết suy nghĩ một chút rồi gật đầu: - Nếu như tạm dừng suy tính linh trận bên kia, Tuyết Nhi có thể miễn cưỡng làm được. Bất quá nếu trận đồ này nếu để cho Tuyết Nhi dùng thì thiếu gia làm sao?

Nhạc Vũ cảm thấy ấm áp, vỗ nhẹ lên đầu Chiến Tuyết rồi nhìn lên đỉnh Phù Sơn tông .

Nói đến năng lực suy tính, bản thân Chiến Tuyết là Vu Thần, thần hồn lại liên hệ với Đại Diễn linh trận, chỉ cần nàng học thêm một chút tri thức trận đạo của hắn thì sẽ vượt xa hắn.

Kỳ thật nếu không phải là trong tay hắn không còn khí cụ bày trận nào khác thì ngay cả Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cũng muốn giao cho Chiến Tuyết. Bộ Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ nếu như vào tay Chiến Tuyết thì phát ra uy lực vượt qua trong tay hắn ít nhất ba lần, có thể bù vào chỗ hiện giờ nàng chưa đủ pháp bảo.

Về phần bản thân hắn thì có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trong tay, còn thêm cả Phong Nha kiếm cùng âm Nha đao hộ thân, đã đầy đủ tự bảo vệ mình. Ngoài ra còn có Tam Diệu Như ý Lôi Châm cơ hồ có thể tương đương với pháp bảo nhị

phẩm.

Hiện giờ hắn lại được tăng cường thêm Long Tước phiến, vào tay hắn có uy lực không thua kém huyền binh pháp bảo nào trên thế giới này.

Có thêm thập ngự Phục Ma Kiếm trận đồ, mặc dù cũng có chút có ích nhưng kém xa vào tay Chiến Tuyết.

Nghĩ đến đây, hai mắt Nhạc Vũ đã dần thấy rõ toàn bộ Phù Sơn, trên mặt lộ ra một tia cảm khái.

Nhớ năm xưa khi vừa đến đây, bản thân hắn tuy là không thích nhưng cũng có chút chờ mong với kiếp sống tu chân. Thật sự không ngờ tới về sau này lại phát sinh quá nhiều chuyện để đến nỗi bản thân bây giờ lại là đại địch của Phù Sơn tông.

Sau đó một lát, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra sát cơ mãnh liệt. Ký ức của hắn đối với việc mấy ngàn người của Phù Sơn tông đứng nhìn Nhạc Uyên Hồng lâm tử vẫn còn nguyên trong hắn!

Mặc dù bản thân bọn họ không có quan hệ với Nhạc Uyên Hồng nhưng trong mắt hắn cũng đều liệt vào đối tượng có thể trảm sát!

Còn có Huống Vân Hoa cùng Liêm Lập vào ngày đó đã chạy thoát. Nếu không đem hai người này đánh rớt xuống địa ngục để chôn cùng với Nhạc Uyên Hồng thì hắn khó có thể cam tâm.

Lần này bao vây Phù Sơn tông tuy có đủ nhân thủ để sử dụng, bất quá như hắn đoán không sai, Nông Dịch Sơn tất nhiên sẽ là lựa chọn đầu tiên là bày trận, sau đó mới tấn công. Một phương diện cố nhiên là gia tăng phần thắng, giảm xuống thương vong. Một phương diện là chờ cho tất cả các đại tông môn trong dãy núi Phượng Hà đều đến, bức bách chư tông đứng vào đội ngũ tấn công.

Chờ cho hoàn thành việc này cũng là bốn ngày sau, vừa khéo Chiến Tuyết có thể ngự sự Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ!

Đúng lúc này, trong lòng hắn chợt có cảm giác, ngưng mày nhìn về phía xa thì thấy một vị đạo nhân ăn mặc kiểu tán tu đang dẫn mấy vị tu sĩ có tướng mạo khác nhau nhanh chóng tiến về phía Nông Dịch Sơn.

Nhìn cả đám cũng không có gì đặc biệt nhưng Nhạc Vũ rất nhanh đã nhận ra người đi đầu. Người này chính là Trần Đông, mấy năm trước đã vì Nhạc Uyên Hồng mà ngầm trợ giúp hắn.

- Hắn tới làm cái gì?

Nhạc Vũ thầm hiếu kỳ, trong lòng mơ hồ lo lắng. Hắn nhớ vào ngày đó ở Hạ Cơ sơn khi bắt được người này đã từng truyền âm cho Thích Phụng Tiết để cầu tình.

Cũng vào ngày đó, hắn đã để cho người này chạy trốn, sao lúc này lại tìm tới tận cửa?

Lúc này hắn thấy Trần Đông đã tới quỳ lạy nói gì đó trước mặt Nông Dịch Sơn. Nhạc Vũ cũng lắc mình đi tới bên cạnh, vừa vặn trông thấy những tu sĩ Nguyên Anh và Kim Đan lui ra.

Hai mắt Nhạc Vũ lóe lên, ánh mắt sắc bén như đao găm vào Trần Đông, cơ hồ theo bản năng biết chuyện người này nói sẽ liên quan đến hắn.

Sớm biết như thế, lúc ấy nên để cho Trần Đông lưu lại Hạ Cơ sơn thêm một thời gian.

- Trần đạo hữu, ý của ngươi là quý tông nguyện ý quy phục tông ta?

Nông Dịch Sơn đứng chắp tay nghe thấy Trần Đông nói như vậy thì kinh ngạc, sau lại cười nhạt:

- Theo ta được biết, Ninh Càn Khôn, Ninh Chưởng giáo của quý tông chắc không đơn giản chịu thua, nguyện ý khuất phục người khác. Với hùng tài đại lược của hắn sao có thể tâm phục.

- Chưởng giáo chân nhân hiểu lầm!

Trần Đông đang dập đầu xuống đất, tựa hồ cảm giác được ánh mắt lạnh băng của Nhạc Vũ, trên mặt toát mồ hôi lạnh:

- Ninh Càn Khôn chính là tội nhân của tông ta, lần này mạo phạm thiên uy Quảng Lăng tông là do hắn khư khư cố chấp. Đa số đệ tử trong môn sớm đã sinh

lòng bất mãn. Chuyện tình của Uyên Hồng sư điệt càng khiến nhân tâm ly tán. Chỉ là hiện giờ hắn chấp chưởng quyền hành, tay cầm Huyền dương Thái Cực đồ. Chúng ta bất đắc dĩ chỉ có thể mượn lực Quảng Lăng tông để trừ bỏ. Trưởng lão Nguyên Anh trong tôngnhất định kiệt lực tương trợ! mấy ngàn đệ tử Phù Sơn cũng nguyện ý.

- Khẩu tài người này không tệ! Nếu là chuyện của một mình ta nói không chừng đã quyết. Phù Sơn tông có thể quật khởi tại Bắc Hoang, quả thật là có nhân tài.

Nông Dịch Sơn đầu tiên lộ vẻ tán thưởng, sau đó liếc về Nhạc Vũ, ánh mắt trở nên lạnh như băng:

- Việc này thứ cho ta khó đáp ứng, lần này nếu không tận tru Phù Sơn thì làm sao biểu hiện uy phong tông ta?

Nhạc Vũ kinh ngạc, hơi cảm kích nhìn sang Nông Dịch Sơn. Hắn biết với tính cách của Nông Dịch Sơn chắc chắn sẽ đáp ứng. Cho dù có lo lắng hắn bất mãn thì chỉ cần giải thích một câu là có thể hóa giải. Hắn cũng không có khả năng vì mình mà khiến cho nhiều đồng môn chết vô vị. Sau này có thể khống chế được Phù Sơn tông hay không thì chỉ cần Nông Dịch Sơn sử chút thủ đoạn vẫn có thể miễn trừ hậu hoạn.

Hắn không bao giờ nghĩ tới, Nông Dịch Sơn sẽ quả quyết cự tuyệt, nguyên do trong này chắc chắn là vì mình.

Sắc mặt Trần Đông trắng bệch, thần sắc mấy người sau lưng càng ảm đạm, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Trần Đông bỗng nhiên sáng mắt, quay người hướng Nhạc Vũ bái phục nói:

- Nhạc đạo hữu, xưa nay đến giờ ta vẫn giao hảo với Uyên Hồng! Sau khi bị người đánh rớt khỏi cảnh giới Kim Đan, tình cảnh tuy gian nan nhưng vẫn có tình cảm sâu sắc với Phù Sơn tông. Lần này Uyên Hồng sở dĩ tự tuyệt sinh cơ, cố nhiên là để tránh cho ngươi khó xử, cũng biết là nếu tông ta dính máu của hắn thì toàn tông sẽ gặp bất hạnh. Mong đạo hữu nể mặt Uyên Hồng mà bỏ qua cho mấy ngàn tính mạng trong tông.

Nhạc Vũ mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn Phù Sơn phía trước, con ngươi màu đen càng lộ ra thâm thúy. Huyết thệ ngày đó là hắn muốn bảo vệ tính mạng cho Nhạc Uyên Hồng, nào ngờ đã đẩy lão sớm tự tuyệt.

Cũng chính là như thế, Nhạc Vũ càng thêm thống hận với Phù Sơn tông.

- Đạo hữu, những năm này Uyên Hồng tuy bế quan nhưng cũng luôn nghe ngóng chuyện của đạo hữu, vẫn luôn tự hào về ngươi. Kính xin thành toàn ý muốn bảo hộ tông môn của Uyên Hồng!

Nói đến đây, Trần Đông lần nữa cúi đầu :

- Uyên Hồng còn có mấy đệ tử, đều là người thân tín nhất của hắn. Lần này đều bị Ninh Càn Khôn cầm tù trong hình điện. Mấy ngày trước chúng ta đã liều chết bảo vệ được tính mạng của bọn họ, sau đó đem đến trước mặt đạo hữu.

Hai tay Nhạc Vũ nắm chặt lại, trong mắt lập lòe bất định như đang cân nhắc.

Sau đó ánh mắt hắn dần trở nên lạnh như băng, Nông Dịch Sơn bỗng nhiên vẫy tay bắt lấy một thanh phi kiếm truyền tin, khẽ giật mình rồi thản nhiên thu vào trong tay áo.

Mấy người Thích Phụng Tiết thấy vậy đều nhíu mày. Nhạc Vũ cũng nheo mắt, phi kiếm này nhìn như bình thường nhưng tốc độ nhanh gần hơn hai mươi lần so với phi kiếm bình thường, chứng tổ phẩm cấp trên tam phẩm. Đồng thời nó được người dùng pháp lực thôi động, chứng tỏ tin tức bên trong không phải việc nhỏ, vừa rồi hắn cũng thấy trong mắt Nông Dịch Sơn lóe lên vẻ khiếp sợ.

Suy ngẫm một lát, Nhạc Vũ rốt cục lui ra sau một bước, kinh hỉ liếc nhìn Trần Đông.

Nông Dịch Sơn thấy thế bất giác nhíu mày: - Tiểu Vũ, không có chuện gì, không trở ngại gì đến Phù Sơn tông.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy ấm áp, lắc đầu:

- Đệ tử cầu xin Chưởng giáo sư tổ, xem như kết thúc nguyện vọng cuối cùng của cao tằng tổ phụ ta!

- Đã như vậy thì bỏ đi! Lão tổ tông của ngươi có ân đức lớn với Quảng Lăng tông ta. Ngoại trừ chuyện của ngươi thì chuyện Duy sư đệ tổn hại trước lúc kết đan cũng là xảo hợp cứu được tính mạng. Nhân quả này không thể không kết

thúc.

Nhạc Vũ giật mình, thầm nghĩ lúc hắn nhập tông năm xưa thì Vu sư thúc mà Trầm Như Tân nói là người này.

Nông Dịch Sơn lúc này đã quay sang Trần Đông, vẫn không đưa ra ý kiến:

- Không có bằng chứng, làm sao ta tin ngươi?

Trần Đông có chút suy ngẫm, liền không chút do dự khấu đầu:

- Trước hết chúng ta có thể phá hủy pháp trân bên trong Phù Sơn, nếu có cơ hội cũng giúp đỡ quý tông bắt lại Ninh Càn Khôn .

- Như vậy nếu quý tông hàng phục mà phản bội thì tính thế nào? Mấy vị trưởng lão Phù Sơn tông có đồng ý dùng thần hồn thề?

Thấy vẻ ngượng ngịu trên mặt Trần Đông, Nông Dịch Sơn lập tức khẽ lắc đầu:

- Coi như ta đáp ứng rồi! Bất quá nếu như muốn ta bỏ qua cho Phù Sơn thì các ngươi hoàn thành hứa hẹn rồi hãy nói. Trong vòng một ngày, nếu không động tĩnh, tông ta sẽ động thủ tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 446: Dịch trận chi đạo

Vì sao phải trong một ngày! Bên trong xảy ra chuyện gì?.

Sau mấy canh giờ, Nhạc Vũ cau mày nhìn về Nông Dịch Sơn đứng trên đỉnh núi cách đó không xa, đang cùng với mấy tu sĩ Nguyên Anh phân bố ngũ phương , dùng pháp lực một mực phong tỏa vùng không gian này.

Nguyên Anh tu sĩ đã có thể có lực lượng một mình đả thông bích lũy không gian, xuyên việt qua cự ly dài trong hư không loạn lưu, chỉ là chưa tới cảnh giới Đại Thừa thì không cách nào khống chế chuẩn xác

Kỳ thật Phù Sơn tông không khó đánh hạ, phiền toái chính là những tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan dùng phương pháp này chạy mất mà thôi. Tuy nói cơ hội này dưới kiếm của Nông Dịch Sơn cực kỳ xa vời, cho dù là trốn được vào hư không thì người của Phù Sơn tông cũng khó tránh được một tu sĩ Nguyên Anh phân thần cảnh truy kích.

Bất quá nếu có Huyền dương Thái Cực Đồ thì tình hình lại bất đồng, cho dù hợp lực mấy tu sĩ Nguyên Anh chưa hẳn có thể khóa lại.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này lo lắng hơn là tin tức chỗ phi kiếm của Nông Dịch Sơn. Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Nông Dịch Sơn vốn làm việc cẩn thận lại trở nên khẩn trương như thế. Hắn có thể xác nhận, câu nói trong vòng một ngày nếu như không có câu trả lời thuyết phục sẽ phát động tiến công tuyệt không phải là đe dọa.

Khách quan mà nói, chuyện của Ninh Càn Khôn tuy là làm người đau đầu, bất quá dựa vào Long Tước phiến mà tông môn đưa cho, nếu sử dụng đúng thời cơ thì Huyền dương Thái Cực Đồ cũng không phải là không thể giải quyết.

Ngược lại tin tức mà phi kiếm đem tới càng khiến lòng người không yên. Có thể làm Nông Dịch Sơn khiếp sợ như thế, thậm chí không tiếc thay đổi tác phong làm việc, tuyệt không phải là chuyện nhỏ, thậm chí khả năng nguy hiểm đến tồn

vong tông môn.

Chuyện này cũng không phải bên Băng Nguyệt tông, nếu như tông môn sớm có chuẩn bị, cho dù đại tông môn bắc phương này không cố kỵ tính mạng Ngôn Vô Cực, một mực nam hạ cũng không khiến Nông Dịch Sơn khiếp sợ như thế.

- Như vậy là Yêu tộc Tam Sơn? Hay là Vân Mộng Tông đã xử lý tốt chuyện Dực Châu? Có một tòa Quảng Lăng kiếm trận tọa trấn bản sơn, Yêu tộc tựa hồ cũng không có thực lực này. Vân Mộng Tông cũng sao có thể nhanh chóng rút tay ra khỏi Dực Châu nhanh như vậy?

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền lắc đầu, chỉ huy hơn mười đệ tử Minh Trụ Phong điêu khắc phù văn cách chân núi trăm dặm. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Vốn ý định của Nông Dịch Sơn cũng đồng dạng như bên Thái Huyền tông, đều bố trí một Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận để vây khốn toàn bộ Phù Sơn, thậm chí cả tài liệu bày trận cũng đã chuẩn bị xong. Nhưng đến phút cuối lại thương nghị chỉ bày ra Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận, chỉ cầu có thể trước lúc đại chiến phong tỏa vùng không gian này là tốt rồi.

Nơi đây bàn về tu vi trận dạo, ngoại trừ thực lực Nông Dịch Sơn thì Nhạc Vũ còn chưa biết, còn lại mọi người đều kém hắn. Cũng chỉ có Nghiêm Hạo là về phương diện này gần với hắn. Bất quá Ngiêm Hạo lại không tinh thông về phép dịch trận, vì vậy Nhạc Vũ phải tự mình cáng đáng việc bố trí Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận.

Cách một ngàn mét phía trước, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó mấy chục viên linh thạch trong đại trận lẫn phù văn bắn ra tung tóe.

Nhạc Vũ lạnh lùng ngắm nhìn về hướng Phù Sơn, sau đó xuất ra hơn mười cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cắm vào mặt đất theo bốn phương tám hướng, ngăn chặn sự nứt vỡ của linh trận. Tiếp đó hắn bắ đầu tính toán tất cả những biến hóa linh lực thiên địa và chuyển động linh mạch đươi đất trong phạm vi mười dặm.

Nghiêm Hạo ở bên cạnh giúp đỡ, thấy thếkhông khỏi bất đắc dĩ cười cười:

- Không ngờ sau khi Nguyên Nhược Phượng chết thì trong Phù Sơn tông vẫn còn có người tinh thông trận đạo. Muốn chỉ ở trong vòng một ngày bố trí xong

Càn Khôn đoạn giới đại trận, ta xem hôm nay cũng chỉ có làm qua loa

- Đích thật là có chút tiêu chuẩn, so với Nghiêm sư thúc còn kém một bậc.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, cũng không trả lời Nghiêm Hạo. Cái gọi là làm qua loa, thật ra là không tận lực truy tìm uy lực và duy trì linh trận.

Cùng là quy mô đại trận nhưng xét theo trình độ linh mạch dưới lòng đất và sự kết hợp của linh lực ngũ hành trong thiên địa sẽ tạo ra chênh lệch cực lớn.

Bất quá vốn Nông Dịch Sơn chuẩn bị bố trí Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận cũng không có ý định theo tiêu chuẩn bên Thái Huyền tông. Chỉ cần vây khốn Ninh Càn Khôn một lát là tốt rồi, càng không cần để ý tới chất lượng linh trận.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull.Net.

Chỉ là như vậy sẽ nhìn pháp trận mà mình bố trí bị người khác phá hủy, đây tuyệt đối không phải là tác phong của Nhạc Vũ!

Quảng Lăng tông qua mấy trăm năm, đã từng lấy các nguyên do để tiến hành đo lường qua linh mạch ở đây. Bất quá tư liệu lưu lại cũng không chi tiết, chỉ có thể khiến hắn miễn cưỡng bày trận.

Người chủ trì trận đạo của Phù Sơn tông quả thực cực kỳ tinh thông phù trận. Bất quá hắn ước chừng cũng như Nghiêm Hạo, hoàn toàn không biết phép dịch trận. Số lần đánh trả của đối phương càng nhiều thì hắn càng có thể nhanh chóng tìm được mạch lạc, từ đó thôi diễn biến hóa.

Người này nếu như gặp phải các cao thủ trận đạo khác còn có thể chống đỡ được một lát, nhưng nếu gặp hắn thì cũng chỉ tự tìm đường chết. Với lực tính toán liên hiệp của hắn và Chiến Tuyết, cho dù là Xương Băng Hồng đến đây cũng không bì kịp.

Hơn mười tên đệ tử Minh Trụ Phong kinh hoàng trong một khắc, sau đó lại thấy linh trận đang có xu hướng sụp đổ đã được Nhạc Vũ ra tay ngừng lại.

Những người này khẽ liếc Nhạc Vũ vẻ khâm phục rồi tiếp tục chuyên tâm khắc phù văn như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhạc Vũ thì lấy ra một quyển trục trận

đồ, viết ra một số chỉnh sửa.

Người bên kia tuy vừa rồi khiến cho linh lực chấn động làm tổn hại hơn mười viên Tam phẩm linh thạch nhưng lại làm cho hắn có chút sở đắc xu thế linh lực ở đây. Sau khi cải tiến có thể cho Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận ít nhất bảo trì được bảy thành.

Bất quá ngay khi hắn vừa viết xong, đem hồn thức tán khai thì cảm giác linh mạch dưới đất đang chấn động kịch liệt, phảng phất có một hung thú viễn cổ muốn phá khốn xông ra.

Nhạc Vũ khẽ ngưng mày, hừ lạnh một tiếng.

- Còn chưa chịu, vậy thì có thể giết!

Nói vừa dứt, hắn đánh ra 2900 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm còn lại rồi lần lượt cắm xuống trong phạm vi mười dặm.

Nghiêm Hạo đang muốn mở miệng an ủi thì giật mình im lặng. Người nọ trốn tại Phù Sơn tông, muốn làm gì cũng khó khăn. Chỉ là xem hành động của Nhạc Vũ lần này không phải là ngẫu nhiên. Mỗi một cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm rơi xuống đều có tác dụng, hợp lại khiến cho Nhạc Vũ khống chế thiên địa trong phương viên mười dặm, trấn áp dao động linh mạch.

Sau một lát, bên trong Phù Sơn truyền đến một tiếng nổ vang. Nghiêm Hạo nhìn về phía xa thì thấy trong trung tâm đại trận Phù Sơn tông có mấy nhân ảnh, bên cạnh còn thêm hơn mười đệ tử Linh Hư cảnh trong nháy mắt bị một luồng linh lực loạn lưu cường liệt xoắn thành nát bấy. Chỉ có vị tu sĩ Kim Đan chủ trì đại trận vẫn đứng đó nhưng chắc là đã bị trọng thương.

Nghiêm Hạo trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy trong miệng của mình tràn đầy tư vị đắng chát, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng thở dài, quay đầu hỏi:

- Vũ sư điệt, vừa rồi sao ngươi làm được?

- Người kia tự tìm chết mà thôi.

Nhạc Vũ lắc đầu, sau đó thần tình lạnh nhạt nhìn Nghiêm Hạo:

- Nguyên do trong đó, ngày sau Nghiêm sư thúc nghiên cứu thêm là được. Thứ cho đệ tử nói thẳng, về sau sư thúc có thời gian thì nghiên cứu phép đấu trận mới thỏa đáng. Đừng để có lúc bị người thừa dịp như chỗ Phù Sơn tông kia.

Nghiêm Hạo nhướng mày, càng thấy đắng chát trong miệng, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, thầm nghĩ sư điệt nói như vậy rất đúng. Hắn tự vấn về phương diện trận phù không kém Nhạc Vũ quá xa, thậm chí qua trăm năm có thể vượt lên. Chỉ là hôm nay nhìn một chút thủ đoạn của Nhạc Vũ vẫn không thể hiểu.

Nếu là giờ phút này đổi lại hắn cùng với Nhạc Vũ dịch trận, sớm đã chết đi từ lâu!

- Thì ra là thế, có thể phá vỡ Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, quả nhiên không phải may mắn!

Đang lúc tâm niệm trong đầu Nghiêm Hạo thay đổi thật nhanh thì Nhạc Vũ nhíu mày cẩn thận nhìn lại đỉnh Phù Sơn, sau đó thuận tay đưa Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận trận đồ đã sửa chữa tốt cho Nghiêm Hạo.

Có lần vừa rồi, người am hiểu trận đạo trong Phù Sơn tông chắc đã chết hết. Cho dù còn có ai thì cũng không can đảm đấu trận với hắn.

Chuyện nơi đây giao cho Nghiêm Hạo là được.

Ngược lại lúc này hắn chú ý hơn đến dao động linh lực không rõ ràng trên đỉnh Phù Sơn tông.

Đến khi Nhạc Vũ từ Ngũ phương môn bước ra đỉnh thì thấy Nông Dịch Sơn lộ vẻ ngưng trọng, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía trước, hồn lực cực đại mở ra khiến Nhạc Vũ bất giác cảm thấy khó chịu.

Sau đó một lát, sắc mặt Nông Dịch Sơn đã khôi phục như thường.

- Ngày tận thế. Chỉ mong Quảng Lăng tông trong tương lai sẽ không rơi vào cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 447: Độc nhập Phù Sơn

- Cảnh tận thế! Chưởng giáo sư tổ, người của Phù Sơn tông đã quyết định đồng quy vu tận?

Nhạc Vũ biết đại trận hộ sơn của Phù Sơn tông cũng không thể nào triệt để ngăn được hồn thức của Nông Dịch Sơn nên lúc này nghe vậy thì trong mắt chợt lóe lên.

- Ước chừng như thế! Chỉ là bọn họ tính vậy nhưng Ninh Càn Khôn đâu dễ bị người tính kế. Cho dù là con kiến thì trước khi chết cũng sẽ ra sức đánh cược một lần, huống gì là kiêu hùng bậc này.

Nông Dịch Sơn nói đến đây thì than khẽ, quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ:

- Ngươi tới vừa lúc! Chuẩn bị thay ta đi vào trong Phù Sơn tông nhìn xem, chuyện ở đó đều do ngươi toàn quyền xử trí.

- Sư tổ, đây là ý gì?

Nhạc Vũ cảm thấy hồ nghi, nghe ý tứ của Nông Dịch Sơn là muốn hắn một mình tiến vào Phù Sơn. Ý tứ này đúng là khiến người ta khó hiểu, ngay sau đó trong lòng hắn chợt động, nhớ tới câu đánh giá của Nông Dịch Sơn về Ninh Càn Khôn liền nheo mắt im lặng.

Sau đó quả nhiên Nông Dịch Sơn cũng không trả lời mà lấy ra một từ bạch phù lấp lánh kim ngân, bức ra vài giọt máu huyết, vẽ lên đó một phù văn cực kỳ phức tạp.

- Cửu Luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng càng thêm hiếu kỳ. Hắn ở Minh Trụ Phong cũng không phải là ít, ngoại trừ việc học trận đạo thì còn cả phép chế phù nên biết rõ loại linh phù này có phẩm cấp trên nhị phẩm, là linh phù đỉnh cấp của đạo pháp.

Chất liệu chế tạo đều quý hiếm, bên trong còn có bố trí linh trận, cần phải đặt trên núi cao mấy vạn trượng để hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, sau đó Nguyên Anh tu sĩ dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt mới có thể thành tựu. Để làm xong một lá phù như vậy cần mười năm. Toàn bộ Bắc Hoang chắc cũng chỉ có được vài Nguyên Anh tu sĩ có thọ nguyên dài mới có thể hao phí tinh nguyên chế luyện vật này.

Nông Dịch Sơn lấy ra vật này, thật sự là khả nghi.

Sau một lát, Nhạc Vũ đã bị ngón tay vẽ phù của Nông Dịch Sơn hấp dẫn. Toàn bộ quá trình liền lạc như nước chảy mây trôi. Bút lực mạnh mẽ, phân bố linh lực đều được kết hợp hài hòa trong tờ linh phù này.

Nhạc Vũ cũng không biết rốt cuộc là loại đạo pháp nào dùng trong tờ linh phù này. Bất quá chỉ nhìn chiêu thức thì hắn cũng có thể phán định bản lĩnh của Nông Dịch Sơn về phương diện này không thua Xương Băng Hồng.

- Tạo nghệ trận phù của Chưởng giáo chân nhân quả nhiên chỉ thua Xương Sư thúc tổ mà thôi.

Nhạc Vũ nhớ chuyện lúc trước, Xương Băng Hồng có từng nói qua, trong Quảng Lăng tông kỳ thật còn có người có thiên phú vượt trên lão. Nếu người này chuyên tâm trận đạo, thành tựu chắc chắn sẽ vượt xa lão, lúc đầu hắn cho người đó là Phong Vân, hiện giờ xem ra chính là Chưởng giáo sư thúc mới đúng.

Theo nét bút cuối cùng của Nông Dịch Sơn, cả tờ linh phù lập tức xuất ra một luồng linh lực cực lớn, khuếch tán ra xa.

Sắc mặt Nông Dịch Sơn thoáng tái đi, sau một lúc liền khôi phục bình thường, ném tờ phù triện đã vẽ xong cho Nhạc Vũ, tiếp đó là ba tờ phù triện trong suốt quỷ dị.

- Ngươi cầm cái này cái phù đi vào, vào tình thế khẩn cấp có thể mở ra hộ thân, cộng thêm Long Tước phiến cùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn và mấy thứ pháp bảo khác trong tay ngươi, chắc sẽ không ngại gì. Bất quá này phù luyện chế khó khăn, không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng. Về phần ba tờ phù kia thì chắc ngươi biết tác dụng.

Nhạc Vũ đưa tay tiếp nhận, phân tích kết cấu của tờ phù rồi lưu trữ tư liệu trong

đó, hắn nhớ tới một cái tên, nhãn thần lập tức co rút lại:

- Đây là Điên Đảo Thái Hư Lưu Lý Bích?.

Nông Dịch Sơn thoáng kinh ngạc, ngay sau đó cười cười:

- Không ngờ ngươi lại biết phương pháp này. Tàng thư trong Kinh Uyên Các và Kinh Sóc các quả nhiên là đã bị ngươi đọc qua hết.

Nhạc Vũ vẫn còn chấn động, hắn đương nhiên biết rõ đạo pháp ghi trong tờ Cửu Luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt. Còn thanh danh của Điên Đảo Thái Hư Lưu Lý Bích không hề thua kém Tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo, cũng đồng dạng là một trong những đại thần thông truyền thừa từ thời thượng cổ. Nghe đồn phương pháp này chính là mười hai Vu Thần trong Thiên Ngô sáng chế, tu luyện tới cực hạn thì dù là mấy đại thần thông Yêu tộc hợp lực cũng khó phá.

- Kỳ thật việc này cũng sớm nên để cho ngươi biết. Vào bảy ngàn năm trước, tông môn sau khi bị thất truyền Quảng Lăng tuyệt kiếm lại không có pháp môn nào chống đỡ nên mấy vị Nguyên Anh tu sĩ đã tiến về Lạc châu Trung Nguyên tìm cơ hội vây giết một vị tán tu Đại Thừa trọng thương sắp chết . Điên Đảo Thái Hư Lưu Lý Bích là một trong những vật đoạt được lúc ấy! Quảng Lăng tông bao năm qua tu thành không quá mười bảy vị, cũng nhờ lần mạo hiểm đó mà có lực kháng lại Vân Mộng Băng Nguyệt hai tông, thủy chung chưa từng có họa diệt môn.

Nói đến chỗ này, Nông Dịch Sơn lại như có điều suy nghĩ nhìn Nhạc Vũ:

- Nếu ngươi có hứng thú, về sau cũng có thể tìm ta học thần thông này. Nhìn khôi lỗi mà ngươi sử dụng vừa lúc tương đắc với pháp môn Thiên Ngô sáng chế. Còn tu sĩ chúng tao chỉ có thể đạt tới tối đa bảy thành uy lực của nó.

Bảy thành?

Nhạc Vũ nhíu mày, có thể có bảy thành cũng là rất tốt. Bản thân hắn cũng không có nhu cầu cấp bách về tìm kiếm đại thần thông hộ thân nhưng nếu Chiến Tuyết phù hợp thì có thể miễn đi cho hắn công sức tìm kiếm.

Ngay sau đó, hắn quan sát ba tờ phù triện trong suốt rồi mới hiểu tại sao Nông

Dịch Sơn không để ý Trần Dông do dự. So với các loại thủ đoạn lập thệ thần hồn thì đồ vật trong tay hắn quả thật tin cậy hơn rất nhiều.

Đúng vào lúc này, chỗ Phù Sơn bỗng nhiên vang lên tiếng nổ rung trời. Nhạc Vũ không cần nhìn sang cũng có thể phát hiện linh mạch phía xa đang nhanh chóng vỡ vụn, linh lực bị cưỡng ép dẫn xuất đều đang quay ngược trở về dưới đất. Đến khi hắn quay lại nhìn thì thấy tòa núi lớn mấy vạn trượng đã không còn chướng ngại,

- Xem ra là kết quả lưỡng bại câu thương ! Với hậu thủ của Ninh Càn Khôn mà đạt được như vậy cũng có thể coi là tốt.

Nông Dịch Sơn khẽ nhướng đôi mày trắng, giống như là có chút khó hiểu, sau đó lại hơi phất tay:

- Vũ nhicó thể đi qua. Có gì nghi hoặc thì đến đó là biết. Chuyện xử trí Phù Sơn tông tùy vào tâm ý ngươi!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, lúc này hắn không có gì nghi hoặc, từ trong khẩu khí của Nông Dịch Sơn thì hắn cũng đã biết được đại khái, chỉ là hơi chút bất ngờ với kết cục này mà thôi.

Ngự kiếm đằng không xuyên qua tầng cương phong, Nhạc Vũ vừa tới nơi thì đã thấy mái kim loại mấy của cung điện trên đỉnh sau khi mất đi sự che phủ của linh trận đang nhanh chóng tan ra dưới sự chiếu rọi của Thái Dương Chân Hỏa . Chỉ có đại điện trung ương vì còn sót lại linh trận nên vẫn bảo tồn hoàn hảo.

- Người Phù Sơn tông đều ở đây sao?

Nhạc Vũ khẽ hạ kiếm quang, trông thấy các đệ tử Phù Sơn tông đang ngự đủ các loại trú pháp bảo huyền binh tới đây.

Đến khi hắn bước nhanh vào trong điện thì thấy trong phạm vi mấy ngàn trượng có hơn ngàn đệ tử đang im lặng tĩnh tọa. Cho dù trông thấy hắn tiến vào thì cũng chỉ khẽ nhướng mắt rồi thu liễm lại, trên mặt không có một tia huyết sắc.

Trong một góc đại điện còn có không ít thi thể, đa số còn miễn cưỡng bảo trì nguyên vẹn nhưng trông bộ dạng chốc lát nữa sẽ vỡ nát. Nhìn phục sức thì là bốn tu sĩ Kim Đan vẫn ở bên ngoài Phù Sơn tông.

Trong chỗ sâu của bảo điện, Ninh Càn Khôn vẫn ngồi trên bảo tọa, trên mặt lem luốc máu, chỗ ngực có mấy vết thương đâm suốt.

Hai bên lão còn có mười mấy người, sắc mặt đều không chút biểu tình, trên người đều có thương tích, đặc biệt là một tu sĩ Nguyên Anh lão niên sát bên Ninh Càn Khôn cơ hồ là hấp hối.

Nhạc Vũ còn đang dò xét chung quanh thì Trần Đông cũng theo sát hắn, trú kiếm nhảy vào trong điện. Hắn nhìn thoáng qua thảm trạnh của mọi người trong Phù Sơn tông, trên mặt cũng không chút huyết sắc, hướng phía Nhạc Vũ thi lễ thật sâu:

- Nhạc đạo hữu, chúng ta may mắn không làm nhục mệnh, những gì hứa hẹn lúc trước đã hoàn thành. Không biết Chưởng giáo nhưng còn có phân phó khác?

Nhạc Vũ nhìn sang bên cạnh, không để ý đến hắn mà bước thẳng vào trong điện.

Linh thức của hắn tập trung vào một khí tức quen thuộc tới cực điểm rồi quát:

- Huống Vân Hoa!

Chiến Tuyết đột nhiên đằng không xuất hiện, sau đó phát ra ngàn vạn đạo tơ bạc chế trụ người kia.

Nhạc Vũ liếc qua rồi thuận tay bắn ra một đạo pháp lực, đến khi Huống Vân Hoa dần khôi phục thần trí thì lạnh lùng nói:

- Tuyết Nhi. Đem người này bầm thây vạn đoạn, một mảnh không thể thiếu, một mảnh không thể nhiều! Cũng đừng làm hắn chết nhanh.

Hắn vừa nói xong thì những sợi tơ bạc đang vây khốn Huống Vân Hoa nhất thời phân ra mấy chục đạo hàn mang cắt sâu vào huyết nhục.

Huống Vân Hoa sau khi tỉnh lại cũng không hề rên lên một tiensg. Nhạc Vũ cũng không để ý đến hắn mà đi thẳng tới trước mặt Ninh Càn Khôn. Sau khi cẩn thận nhìn qua người này thì Nhạc Vũ lấy ra Phong Nha kiếm chỉ vào yết hầu.

- Quỳ xuống!

Thanh âm lạnh nhạt nhưng lại khiến cho toàn bộ người trong điện sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 448: Bức giết Nguyên Anh

Thanh âm lạnh lùng vừa vang lên, tất cả mọi người trong đại điện đều hoảng hốt, sau một hồi mới hồi phục lại, kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ.

Ninh Càn Khôn đang ngồi trên đài cao, ánh mắt cũng có chút lập loè.

Lão nhìn sang Huống Vân Hoa đang bị Chiến Tuyết dùng Thiên Ti Tuyết Kiếm lăng trì rồi mới âm trầm quay sang Nhạc Vũ:

- Ngươi có biết vừa nói với ai không?

Vừa dứt lời, một hồn áp cường hoành như núi ập vào trong điện. Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, lạnh nhạt nhìn Ninh Càn Khôn. Hồn lực của người này chỉ kém Nông Dịch Sơn, khiến hắn như hãm vào biển sâu không thể hô hấp. Tuy nhiên đối mặt Nông Dịch Sơn, hắn chỉ biết cảm giác bất lực, nhưng với người trước mặt thì không phải không thể kháng cự, càng ẩn ước có cảm giác miệng cọp gan thỏ.

Thầm lắc đầu, Nhạc Vũ khép hờ mắt, thần sắc vẫn lạnh nhạt.

- Ta nói quỳ xuống! Không có nghe thấy sao?

Đồng tử Ninh Càn Khôn co rút lại, lồng ngực kịch liệt phập phồng, ánh mắt lóe lên sát cơ nhìn qua Nhạc Vũ, hồn lực tràn ngập trong điện cũng dần dần cuồng bạo.

Nhạc Vũ cười lạnh, trong tay sử ra một kiếm quyết điều khiển Phong Nha kiếm vạch nên một quỹ đạo mỹ lệ nhẹ nhàng chém bay đầu một tu sĩ Kim Đan bị trong thương, sau đó triệt để xoắn nát Kim Đan.

Trần Đông thấy thế lập tức biến sắc, đang định lên tiếng ngăn cản thì bị mấy trưởng lão Nguyên Anh nhìn vào nên bất đắc dĩ dừng bước.

Nhạc Vũ thu kiếm, vẫn không hề nhìn qua người tu sĩ Kim Đan vừa vẫn lạc, chiếu thẳng vào Ninh Càn Khôn.

- Vẫn không chịu quỳ?

Một khí tức khẩn trương tràn ngập trong điện, tất cả mọi người đều nhìn vào Nhạc Vũ, có phần phẫn nộ nhưng nhiều hơn là sợ hãi, cảm thấy tu vi thiếu niên này tuy thua xa Ninh Càn Khôn nhưng còn đáng sợ hơn mấy vị trưởng bối Nguyên Anh trong tông môn.

Ninh Càn Khôn im lặng một hồi, trên mặt cũng không hề có biểu hiện, chỉ có chiếc tay ghế bị lão xoắn nát, gây nên một tiếng vang khắp đại điện, đồng thời ánh mắt lóe lên dữ tợn:

- Đồ nhãi ranh cũng dám cuồng ngôn! Ngươi cũng biết chỉ cần ba nhịp thở là ta có thể lấy mạng ngươi! Người của Phù Sơn tông có thể giết nhưng không thể nhục!

Nhạc Vũ nhếch miệng, xuất ra Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí, ngay lập tức chuyển hóa ngưng tụ rồi đánh ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang và một đệ tử Kim Đan khác của Phù Sơn tông. Tu sĩ Nguyên Anh bên cạnh vô thức định viện thủ , mới vừa tế ra pháp bảo thì lập tức bị đánh thành một mảnh bụi băng. Trong nháy mắt một thanh phi kiếm tử sắc không hề báo trước phá không bay ra, mũi kiếm chỉ ngay vào ngực trưởng lão Nguyên Anh vừa ra tay, ẩn ước còn áp chế hai Nguyên Anh còn lại.

Nhạc Vũ lạnh lẽo nhìn về Ninh Càn Khôn.

- Cứ kéo dài qua mười hơi thở thì ta sẽ giết thêm một người Phù Sơn tông, quỳ hay không?

Lồng ngực Ninh Càn Khôn lại càng phập phồng kịch liệt. Lão miễn cưỡng đè nén nỗi uất hận lẫn không cam lòng trong lồng ngực, nhìn qua cả đại điện thì thấy tuyệt đại đa số ánh mắt hoặc là cầu khẩn hoặc là thống hận.

Trong lòng của lão lại càng tức giân, oán hận những đệ tử này không biết tốt xấu, hận lòng người khó dò, càng hận bản thân bất lực, gương mặt vốn bình tĩnh trở nên méo mó.

Sau một lát, Ninh Càn Khôn thở dài, bước từng bước chậm rãi xuống đài, tới trước mặt Nhạc Vũ, chán nản quỳ rạp xuống đất.

Ánh măt Nhạc Vũ chớp lên, thần sắc bình tĩnh nhìn xuống dưới, dường như không ý thức được người quỳ trước mặt mình là cường giả tuyệt đỉnh danh chấn một phương.

Tay phải của hắn sử ra một kiếm quyết, điều khiển Phong Nha kiếm lơ lửng trước cổ Ninh Càn Khôn.

- Mời Phù Sơn Tông chủ tự sát tạ tội!

Thần sắc Ninh Càn Khôn lại biến đổi, ánh mắt như sói nhìn về Nhạc Vũ, một lúc lâu sau mới lạnh giọng:

- Nhãi ranh, ta không biết hành động lần này có phải ý của Chưởng giáo các ngươi! Bất quá theo ý ta, Quảng Lăng tông tốt nhất là đưng ép người quá đáng! Thật sự cho rằng Ninh Càn Khôn ta không dám liều chết đánh cược một lần?

Nhạc Vũ cũng không trả lời, Phong Nha kiếm xoáy trảm mà ra, lần này là chém đứt đôi một đệ tử Linh Hư cảnh, sau đó lạnh nhạt nhìn qua:

- Ta nói rồi, mỗi lần ngươi kéo dài mười nhịp thở thì ta trảm một người! Nếu muốn bỏ chạy thì tru diệt toàn bộ.

Ninh Càn Khôn hực lên một tiếng, Huyền dương Thái Cực đột nhiên bạo xuất khiến không gian xung quanh nứt nẻ như võng khuếch tán ra bốn hướng, mấy đệ tử Linh Hư cảnh không kịp né tránh đều bị xoáy thành hai mảnh.

Trong khoảnh khắc, Ninh Càn Khôn đã cưỡng ép đả thông bích chướng không gian.

Nhạc Vũ không hề có chút bất ngờ, lấy ra Long Tước phiến sớm đã đề tụ Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí rồi phất về phía trước một cái. Chỉ thấy pháp lực quanh thân Ninh Càn Khôn lập tức tiêu tán, bích chướng không gian đang vỡ ra cũng khôi phục như thường.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại ném ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn rồi biến lớn mười trượng ép xuống Ninh Càn Khôn.

Ninh Càn Khôn vừa nâng Huyền dương Thái Cực đồ lên thì Long Tước phiến lại phất lên một lần nữa.

Sau khi ngũ sắc quang hoa tán đi thì Huyền dương Thái Cực Đồ vốn đang sáng lên lại biến thành ảm đạm, phảng phất thoát ly khống chế của Ninh Càn Khôn, trở thành vật vô chủ.

Cho đến lúc này, ánh mắt Ninh Càn Khôn , mới dần hiện ra một tia hoảng sợ:

- Đây là Ngũ Sắc Thần Quang! Đồ vật trong tay ngươi là gì?

Nhạc Vũ cũng không để ý, thu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn rồi dùng pháp lực bắt lấy Duyền dương Thái Cực Đồ. Hơn mười tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan của Phù Sơn Tông thấy vậy đều biến sắc nhưng rốt cuộc vẫn ngồi yên.

Lật xem tấm vải kỳ dị trong tay, Nhạc Vũ thoáng kinh dị, không chút do dự thu vào trong Tu Di Giới nội, sau đó đánh ra một ấn quyết khống chế Phong Nha kiếm tiếp tục lơ lửng trước cổNinh Càn Khôn.

- Mời Tông chủ tự sát!

Ninh Càn Khôn giật mình, cười nghẹn ngào rồi thở dài nói vang vọng đến trăm dặm:

- Ninh Càn Khôn ta anh hùng cả đời, hôm nay lại bị một tiểu bối Kim Đan bức giết. Hắc hắc! Thật sự là báo ứng? Chư vị đạo hữu, ngày sau cũng nên cẩn thận! Phù Sơn tông đã vong, các ngươi chờ tái diễn chuyện năm trăm trước đi.

Thanh âm thê lương thảm tuyệt, Nhạc Vũ biết lão nói cho những đệ tử Phù Sơn bốn phía nghe nhưng không hề để ý, bình tĩnh nhìn Ninh Càn Khôn đang điên cuồng,

Đến khi hắn cảm nhận được phản ứng linh lực trong cơ thể người này đột nhiên trở nên mãnh liệt, dẫn khởi linh lực thiên địa chung quanh chấn động, Nhạc Vũ mới lần nữa lắc đầu, tiếp tục đánh ra Long Tước phiến dễ dàng ngăn chặn quá trình hội tụ linh lực. Sau đó hắn dùng Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí khu sử thanh Tử Cầu kiếm đánh nát mấy pháp bảo mà Ninh Càn Khôn tạm thời tế ra. Cuối cùng một đạo Băng Diễm tuyệt quang đánh lão thành một mảnh băng

bụi, Phong Nha kiếm quay trở lại xoắn nát Nguyên Anh.

Người này rốt cuộc là kiêu hùng một đời, vào thời khắc cuối cùng chuẩn bị dẫn bạo Nguyên Anh để đồng quy vu tận, hiển nhiên không bận tâm đến tính mạng mấy ngàn đệ tử tông môn.

Trong khoản khắc những hạt bụi băng rơi xuống, trong đại điện lặng ngắt đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi. Chỉ có vang lên tiếng rên của Huống Vân Hoa, toàn thân người này đã đỏ lòm, da thịt không còn một chỗ nào nguyên vẹn, bị Thiên Ti Tuyết Kiếm cắt hơn ngàn rãnh. Nếu đổi lại là người thường chắc đã hôn mê nhưng với cơ thể tu sĩ Kim Đan thì vẫn có thể chịu được. Huống Vân Hoa nhiều lần định tự toái Kim Đan nhưng đáng tiếc đan điền đã bị tơ bạc khóa chặt nên không thể nhúc nhích mảy may.

Trần Đông kinh ngạc, như vẫn còn chưa tin tưởng. Cường nhân một đời của Phù Sơn tông cứ đơn giản bị đánh chết như vậy. Sau khi hồi phục trở lại thì thở dài một tiếng, đi đến trước mặt Nhạc Vũ cúi người nói:

- Nhạc đạo hữu. Huống Vân Hoa muôn lần chết không chuộc tội, bất quá hắn vẫn là đệ tử Phù Sơn, kính xin đạo hữu cho hắn một cái thống khoái!

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, lần đầu tiên sau khi tiến vào điện toát lên mấy phần lệ khí, bất quá vẫn không muốn phát tác với Trần Đông nên khẽ lắc đầu nói:

- Lúc trước ta đã từng nói chỉ cần ai động một ngón tay vào thân thể cao tổ ta thì bầm thây vạn đoạn! Người này dù chưa làm tổn thương lão tổ tông ta nhưng là đầu sỏ gây nên! Nói bầm thây vạn đoạn, liền tuyệt không nuốt lời!

Trần Đông cứng miệng, Hắn cũng không phải thật sự phản đối Nhạc Vũ xử lý như thế, chỉ là có chút bất nhẫn. Nếu đổi lại là nơi khác thì bọn họ còn có thể chịu được, nhưng ở trước mặt mọi người làm vậy không khác đem đao cắt vào trên người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 449: Tử mẫu tâm phù

Trần Đông vừa buồn vừa giận khó tả, nhớ tới mấy năm trước Phù Sơn tông cường thịnh, Quảng Lăng tông tuy là cường hoành nhưng tuyệt đối không thể khi dễ chà đạp như thế.

Hắn biết mối hận của Nhạc Vũ đối với Phù Sơn vẫn chưa thoi nên cũng không để ý sự tình Huống Vân Hoa, ngược lại hỏi:

- Hôm nay Ninh Càn Khôn đã chết, không biết Quảng Lăng tông đối với chúng ta còn có xử trí thế nào?.

- Chưởng giáo chân nhân chính miệng đáp ứng, tông ta tự sẽ không nuốt lời.

Nhạc Vũ liếc nhìn Trần Đông, thấy khẩu khí buông xuôi của hắn thì không khỏi thương cảm. Chỉ là ngay sau đó hắn không chút do dự lấy ra ba tờ phù văn trong suốt, phân biệt ném đến ba tu sĩ Nguyên Anh còn lại của Phù Sơn tông , lạnh lẽo:

- Chỉ cần mấy vị đem tờ phù văn này đánh sâu vào Nguyên Anh thì ân oán tông ta coi như chấm dứt. Tông ta cũng không so đo chuyện Phù Sơn tông mạo phạm lần này.

- Tử mẫu khống tâm phù?

Nhạc Vũ còn chưa dứt lời, sắc mặt Trần Đông đã tái nhợt.

Nếu như bị đạo phù này khống chế thần hồn, chỉ cần người bị khống chế có ý phản bội thì lập tức chịu đau đớn tận cùng, thậm chí chết đi, so với dùng thần hồn lập thệ còn hung hiểm hơn mấy chục lần.

- Nếu như thế, tồn vong tông ta chẳng phải lúc nào cũng phải lệ thuộc vào ý niệm Quảng Lăng tông?.

Trần Đông rét lạnh, hai mắt trợn trừng nhìn Nhạc Vũ:

- Nếu Quảng Lăng tông lúc trước đã đáp ứng vậy thì sao giờ còn phải giở thủ đoạn này?

- Tông ta không tin được bọn ngươi!

Trần Đông đang còn sững sờ thì , Nhạc Vũ đã thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói:

- Nếu đã có ý định làm môn hạ tay sai cho Quảng Lăng tông vậy thì tiếp nhận ba tờ Tử mẫu khống tâm phù cũng không tính là quá mức. Chưởng giáo tông ta tuyệt không phát rồ, chỉ cần Phù Sơn tông không làm gì vi phạm thì có thể dưới sự bảo hộ của Quảng Lăng, bảo vệ truyền thừa đạo thống không đứt đoạn.

Trần Đông khẽ mấp máy môi chuẩn bị tiếp tục tranh luận rồi lại rối trí nhắm mắt, thần sắc suy bại lui về sau một bước. Xu thế Phù Sơn tông suy bại đến cùng cực, linh trận đã phá, nhân tâm tư tán, toàn bộ tông không còn bao nhiêu lực kháng cự. Quảng Lăng tông thậm chí không cần tổn thương tính mạng một đệ tử có thể trực tiếp san bằng.

Kỳ thật lúc này nếu không bị ước thúc bởi việc Quảng Lăng tông sẽ hộ vệ thì những đại tông phái tụ tập dưới kia sẽ lập tức đánh giết lên đến đỉnh. Cho dù là linh mạch ở đây hay trân tàng đều hấp dẫn người khác. Sống chết tông môn chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của người thiếu niên này, tông môn dựa vào cái gì để kháng cự? Chọc giận đối phương, chỉ sợ lập tức là được đem đạo thống Phù Sơn đoạn tuyệt.

Ba tu sĩ Nguyên Anh hai mặt nhìn nhau, đều đọc được trong mắt đối phương vẻ uất hận vô lực lẫn đắng chát, sau đó đồng loạt thở dài, đưa tay hút tử mẫu khống tâm phù vào Nguyên Anh trong cơ thể. Từ ba tờ phù triện này vươn ra vô số sợi tơ trong suốt trói buộc chặt chẽ lấy thần hồn cả ba.

Tử mẫu khống tâm phù khống chế thần hồn, cho dù chuyển thế cũng không cách nào thoát khỏi, chỉ có thể bị người bài bố. Nhưng trước mắt còn hơn vẫn lạc, đoạt tuyệt truyền thừa tông môn.

Nhạc Vũ thấy thế cũng thoả mãn gật đầu. Hắn thấy vẻ phẫn hận lẫn không cam lòng trên mặt Trần Đông thì không nói thêm mà sải bước ra ngoài điện. Lúc bước ra đến cửa điện, Nhạc Vũ chợt phất lên Long Tước phiến đánh ra một đạo

Ngũ Sắc Thần Quang đánh về Liêm Lập đang bị thương ngồi xếp bằng. Sau khi Đại hóa Chư Thiên chân viêm trên người lão mất đi khống chế thì đồng thời Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đè xuống biến lão thành bánh thịt!

Nhạc Vũ đánh ra một chuỗi đạo quyết, thôi động Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn như trường kình hấp thủy thu nhập Đại hóa Chư Thiên chân viêm dang phiêu dạt, sau đó nhìn vào những đệ tử Phù Sơn đang kinh hoàng:

- Đây là ân oán cá nhân, không quan hệ với Quảng Lăng tông, nếu muốn báo thù cứ tìm ta! Tuyết Nhi, chúng ta đi.

Nhạc Vũ dứt lời, liền không chút lưu luyến trú kiếm rời đi. Thiên Ti Tuyết Kiếm cũng loạn vũ một hồi, triệt để chém nát thân hình Huống Vân Hoa rồi theo bản tôn độn nhập hư không.

Trần Đông đầu tiên là tức giận, sau một lát liền khôi phục tỉnh táo, lộ vẻ nghi ngờ nói:

- Chư vị sư thúc, hành động này của Nhạc Vũ có ý tứ gì?

- Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(dot)Net.

- Ta thấy hắn tru sát Liêm sư điệt đơn giản là vi không chịu buông bỏ ân oán với tông ta mà thôi.

Người trẻ tuổi nhất trong ba tu sĩ Nguyên Anh lên tiếng cười khổ:

- Ta xem lần này hắn chịu đáp ứng giữ lại Phù Sơn tông, đoán chừng chính là báo ân huệ ngươi năm đó, trong nội tâm cũng không tình nguyện. Tận lực lưu lại mấy hậu thủ này chính là đợi sau này nếu tông ta tiến hành báo thù thì sẽ danh chính ngôn thuận, diệt đi Phù Sơn tông ta. Tự tin của kẻ này đúng là vượt xa thường nhân, trong mắt hắn, chỉ sợ không coi Phù Sơn tông vào đâu.

Trần Đông nhướng mày, đầu tiên định phản đối, cho dù là Phù Sơn tông thảm bại trận chiến này nhưng chỉ cần có đủ thời gian chỉnh đốn thì cũng có thể vực dậy! Trong Bắc Hoang có thể trừ đi Quảng Lăng Băng Nguyệt, bên ngoài cũng có thể liệt vào hàng đại tông!

Ninh Càn Khôn tuy là đã chết vào tay kẻ này nhưng đó là do lão đã bị thương

nặng đến gần như vẫn lạc tình trạng, lại có pháp kiếm ký thác nguyên thần của Nông Dịch Sơn bảo vệ nên kẻ này mới có thể đắc thủ.

Đến khi hắn nhìn lại vẻ mặt sầu khổ của mười mấy người bên cạnh mới giật mình, quả thật sau mấy năm, với tu vi của Nhạc Vũ thì đúng là không cần sợ Phù Sơn tông

Cơ hồ cùng lúc ở trăm dặm ngoài Phù Sơn, Thích Phụng Tiết cũng thở dài một tiếng:

- Một tông môn mấy ngàn đệ tử, không có một kẻ huyết khí. Cho dù là dưới áp lực của tông ta thì cũng không nên chịu nhục quá mức, Phù Sơn tông chỉ còn trên danh nghĩa.

- Chỉ là cái hài tử kia không khỏi có chút nhục người quá đáng!

Y Nguyên Triết nhíu mày, trên mặt ra vẻ không ngờ:

- Ninh Càn Khôn trăm năm qua ngoài sáng trong tối, ngầm tàn sát không dưới hơn trăm đệ tử tông ta. Lần này để hắn dễ dàng chết đi quả thực là tiện nghi. Bức hắn tự sát tạ tội cũng là hả giận, chỉ là cuối cùng tru sát Liêm Lập thì không cần.

- Tiểu Vũ sâu hận Phù Sơn, đã không thi triển thủ đoạn bức phản Phù Sơn, có thể nói hiền hậu. Tâm cơ hài tử này rất cao minh, ta xem mỗi bước sau khi hắn nhập Phù Sơn nhìn như là hơi lộ ra quá phận, kỳ thật đều có thâm ý. Giết chết vài tên Kim Đan, ai cũng đều là người tâm phúc của Ninh Càn Khôn. Ba lão già kia khoanh tay đứng nhìn, Ninh Càn Khôn khôn quan tâm tới tồn vong tông môn. Mấy ngàn đệ tử Phù Sơn sau này nhất định khó có thể tề tâm hợp lực, đoán chừng trong vòng 300 năm nữa khó có thể gây họa. Chúng ta thi triển chút thủ đoạn, có thể thêm được mấy ngày tay sai trung thành.

Nghiêm Hạo không cho là đúng, cười nhẹ ra vẻ tán thưởng. Mắt thấy Nhạc Vũ từ xa ngự kiếm bay thẳng mà đến rồi dừng lại hỏi Nông Dịch Sơn:

- Chưởng giáo chân nhân, hiện giờ bên Phù Sơn tông là đại cục đã định! Chỉ có chút ít chuyện cần xư r lý, thế cục đã là không tiếp tục lo lắng. Không biết bên tông môn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ Băng Nguyệt tông đã bội phản xuôi nam?

Lời vừa nói ra, không chỉ là Nghiêm Hạo, mà cả Y Nguyên Triết cùng Thích Phụng Tiết đều lộ vẻ hiếu kỳ lẫn lo lắng. Nhạc Vũ cũng đứng trang nghiêm lắng nghe.

Nông Dịch Sơn khẽ thở dài, biết rõ hôm nay không nói, chỉ sợ mấy trụ cột trong tông môn sẽ khó yên tâm, suy nghĩ một lát rồi phất tay:

- Được rồi, các ngươi nghe vậy. Mấy hôm trước trong Thông Văn điện có nghe ngóng được là Lệ Bi Hồi đã quay trở lại, dẫn Tam Sơn yêu soái tiến về Thanh Châu, nguyên do cụ thể thìkhông biết

- Thanh Châu?

Y Nguyên Triết nhíu mày, trong lúc nhất thời không hiểu:

- Ta đâu thấy bên Thanh Châu gần đây có động phủ của tu sĩ thượng cổ hay trọng bảo gì xuất thế. Với thương thế của bọn chúng, chỉ cần không có người tìm tới cửa đã coi như may mắn, sao còn có gan tranh giành với người khác?

- Chắc không phải là do chuyện này, nếu là như thế thì Chưởng giáo chân nhân cũng không cần lo lắng.

Nghiêm Hạo trầm ngâm một hồi, bất quá sau một lát liền ngưng trọng:

- Thanh Châu, ta nhớ đó là hang ổ của Yêu Vương Thương Ngô.

Mọi người đồng thời biến sắc, đồng tử Nhạc Vũ cũng co rút lại.

Hắn biết rõ chiến lực Yêu tộc, đại khái là tu vi càng về sau càng khó địch nổi tu sĩ nhân loại cùng giai. Thần thú tuy mạnh nhưng biến hóa quá muộn nên không thể tranh phong với cường giả nhân loại. Cộng thêm trong yêu tộc còn có thiên địch lẫn nhau, vì thế trong Đông Thắng đại lục, tuy có không ít Yêu tộc đã khai mở linh trí, số lượng chỉnh thể thậm chí vượt qua tu sĩ nhân loại ít nhất ba thành.

Nhưng đều bị nhân loại áp chế, ví dụ như tại Bắc Hoang. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bất quá cũng có vài địa phương là ngoại lệ. Ví dụ như Thanh Châu là nơi Yêu tộc hoành hành. Còn Thương Ngô đứng đầu Yêu tộc khiến cho tất cả cường giả

đỉnh phong của Đông Thắng đại lục có cảm giác khó giải quyết.

Nhạc Vũ nhớ rõ có một lần bốn vị Đại Thừa tu sĩ liên thủ bậc Vương giả của Yêu tộc này, kết quả sau khi chiến đấu với thế lực Yêu tộc Thanh Châu thì đều bị trọng thương trốn đi. Bản thể Thương Ngô là yêu thú loại nào thì chưa ai từng biết. Có người đoán là thần thú phục dụng dị thảo mà sớm biến hóa nhưng cũng chỉ là lời đồn.

Lệ Bi Hồi dẫn người trở lại Thanh Châu, nếu là vì chuyện khác thì sẽ không ai để ý. Khiến người lo là người này nếu đến bái nhập dưới cờ Thương Ngô thì thế cục Bắc Hoang nhất định lại có biến cố. Một yêu tu có thực lực với Đại Thừa chân diệu cảnh đủ để một tay phá huỷ Quảng Lăng tông

Y Nguyên Triết nghĩ đến khả năng này trễ nhất, sắc mặt lập tức tái nhợt:

- Lệ Bi Hồi cũng là thần thú, với bản tính kiêu ngạo của hắn há chịu ở dưới Thương Ngô? Ta nhớ trước đây ít năm Thanh Châu cũng có ý mời chào, chẳng phải đã bị hắn cự tuyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 450: Bên ngoài Thiên Cơ

- Thời thế biến đổi, lúc trước không được, hôm nay chưa hẳn. Trong vòng mười năm, dãy núi Phượng Hà đã không còn là chốn dung thân cho Yêu tộc Tam Sơn.

Huống chi nghĩa phụ Lệ Bi Hồi hiện giờ đã bí tông ta trấn áp trong Lôi Vân cốc, với tính tình bất khuất của gia hỏa kia sao có thể chịu được?

Thích Phụng Tiết cau mày nói:

- Nếu như là ta, nhất định cũng sẽ chọn lựa như vậy.

Nghiêm Hạo nhẹ giọng cười cười:

- Nếu là hai vị yêu thú cấp mười ba thủ hạ của Thương Ngô chạy đến Bắc Hoang thì cũng chưa tính là gì, tối đa cũng chỉ là tạm thời co rút lại. Chuyện ủy thác Luân Hồi bàn cho Tàng Trân Các đấu giá đã được một năm, cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Ba mươi ba châu Trung Nguyên, thậm chí Đông Hải Nam hoang đều đã nhận được tin tức. Một tháng sau, nhất định sẽ có cao thủ tụ tập dưới chân Quảng Lăng sơn. Yêu tộc cũng không dám làm lớn chuyện này. Bất quá nếu là bản thân Thương Ngô tới đây thì khác.

Mọi người đều chấn động. Nông Dịch Sơn cũng không muốn nói nhiều việc này, phất tay rồi chuyển nhìn qua Nhạc Vũ, nhẹ giọng cười nói:

-Chuyện của Phù Sơn, Tiểu Vũ làm không tệ, giải quyết tất cả hậu hoạn. Phía đông Quảng Lăng sơn ta sau này có thêm một bình chướng. Bức bách Ninh Càn Khôn tự sát có thể nói là bút pháp thần kỳ!

- Đệ tử may mắn không làm nhục mệnh!

Nhạc Vũ bình thản cúi người thi lễ, sau đó lấy Huyền dương Thái Cực Đồ từ trong Tu Di Giới ra cho Nông Dịch Sơn. Ánh mắt Thích Phụng Tiết cũng đều nhìn cả vào bảo vật này.

Nông Dịch Sơn cầm bảo vật trong tay, dùng hồn thức thoáng tìm tòi, sau đó hơi động dung:

- Tịnh Hải tông không hổ là đại tông truyền thừa năm vạn năm. Bảo vật này tinh kì, kết cấu linh trận bên trong cực kỳ huyền ảo, với tu vi ta hiện giờ vẫn không thể tận giải.

Nói đến đây, trong giọng Nông Dịch Sơn thêm vài phần vui mừng:

- Có bảo vật này, thêm vào Tử Cầu kiếm thì coi như nhiều hơn vài phần nắm chắc để đối phó Thanh Châu Thương Ngô. Chỉ cần giữ vững bản sơn, cho dù mất đi những linh mạch Dược Viên khác thì tông ta cũng có thể bảo tồn đầy đủ nguyên khí. Nhiều lắm qua vài thập niên đã có thể hiệu lệnh Bắc Hoang mà thôi. Chỉ tiếc, bảo vật này là một trông bốn tiên bảo danh chấn Đông Hải, Tịnh Hải tông sẽ không dễ dàng vứt bỏ, chắc sẽ tới đòi.

Nghiêm Hạo nghe vậy cười nhẹ:

- Đòi hỏi không sai, bất quá tông ta lấy được vật này từ Phù Sơn tông, không liên quan gì đến Tịnh Hải tông. Bọn họ muốn lấy được thì cũng phải đưa ra vật tương đương mới được.

Nông Dịch Sơn cũng không trả lời, thấy Nhạc Vũ đang đem hết toàn lực bức ra một tia Đại Hóa Chư Thiên chân hỏa từ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thì mỉm cười:

- Không cần vất vả như thế! Lần này có thể bình định Phù Sơn, Vũ nhi cư công chí vĩ, trong tông môn nhất thời không lấy được ra thứ gì khen thưởng ngươi. Một bộ Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trận đồ có vẻ còn nhẹ, hỏa chủng này nếu có ích với ngươi thì cứ lưu lại đi! Đợi sau này về lại tông môn, sư tổ sẽ cho ngươi một phần đại lễ, chắc chắn sẽ khiến ngươi kinh hỉ.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng thôi không hành động, thu lại Đại hóa Chư Thiên châm viêm để Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp. Chuện trong Tử Vân Tiên Phủ sở đắc Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết hắn vẫn chưa từng giấu diếm được Nông Dịch Sơn, dĩ nhiên lão biết thứ gì có ích cho hắn.

Hắn nghe Nông Dịch Sơn nói vậy thì cũng có mấy phần mong chờ. Ngay cả

Chưởng giáo sư tổ cũng nói là đại lễ vậy thì nhất định bất phàm, cũng chưa hẳn là trân quý mà là trọng yếu với hắn.

- Chẳng lẽ là có quan hệ với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết? Sau khi tìm được hỏa chủng này thì mình đang cần một tinh hoa Thủy hệ, chắc là trong tông môn có vật này?

Theo như ngọc giản mà Nhạc Vũ đọc trong Tử Vân Tiên Phủ thì Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết có hai bảy tầng, cứ ba tầng thì cần một loại tinh hoa Thủy, Hỏa tương ứng, cuối cùng đẩy Băng Diễm tuyệt quang lên đến cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, có thể so sánh với bất kỳ thần thông siêu việt nào trên thế gian. Bản thân Tử Vân lúc tu thành cũng cảm thán có uy lực không kém gì Đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm, mặc dù bản thân ông mới tu luyện đến tầng thứ 21 do thiếu chân thủy linh hỏa tương ứng.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Li Hỏa Chân Quyết của Nhạc Vũ hiện giờ đã là tầng thứ năm viên mãn. Chỉ chờ này Ngũ Sắc Thần Quang đẩy thêm một tầng là tới tầng thứ sau, khi đó sẽ đau đầu vì việc này.

Còn có một bảo vật khác mà Nông Dịch Sơn nói tới cũng khiến hắn để ý, có thể sánh vai với Huyền dương Thái Cực Đồ và Tử Cầu kiếm, chẳng lẽ là một bảo vật nhất phẩm khác.

Long Tước phiến đã khiến hắn cực kỳ bất ngờ, trong tông môn lại còn có một kiện bảo vật khác.

Xử trí sau đó, Nông Dịch Sơn cần chờ người Phù Sơn tông tới bái kiến, còn phải giải tán chư tông tới đây lần này không hề có được một điểm chỗ tốt.

Nhạc Vũ một mình đứng chờ trên đỉnh núi, sau đó một lát đã thấy Trần Đông từ xa bay đến. Lúc này hắn cũng đã không còn thần sắc phẫn hận như lúc trên đỉnh Phù Sơn mà chỉ còn lại vẻ áy náy, vừa mới đến đã không ngớt nói câu tạ lỗi.

Nhạc Vũ cười khẽ, cũng không xem lời của Trần Đông là đúng. Tuy hắn hận Phù Sơn tông tới cực điểm nhưng vì nguện vọng lâm chung của Nhạc Uyên Hồng mà không thể không đưa tay để duy trì đạo thống. Người của Phù Sơn tông chỉ cần thoáng thông minh một chút sẽ không tự tuyệt cường viện này của hắn. Người trước mắt hắn không nghi ngờ là người thông minh, cho dù trong lòng thống hận cũng sẽ không biểu hiện trên mặt.

Khách khí hơn mười câu, cuối cùng Trần Đông nói ra ý đồ thực sự.

- Mấy vị trưởng lão trong tông ta đã có bàn bạn thống nhất để tam đồ đệ Ân Hoa của Uyên Hồng lão đệ chấp chưởng Phù Sơn. Người này thiên phú bất phàm, không lâu đã thành công Kết Đan, có thể kế nhiệm vị trí Chưởng giáo. Bất quá hiện giờ kinh nghiệm hắn còn thấp, kính xin Nhạc đạo hữu có thể chiếu cố.

Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, dù vẫn im lặng nhưng sắc mặt đã hơi dịu đi, thầm nghĩ mấy người Phù Sơn tông coi như thức thời.

Vào lúc hắn gia nhập Phù Sơn vẫn luôn có hảo cảm với Ân Hoa. Nguyên do là bởi vì quan hệ với Nhạc Uyên Hồng, lại có chút tình cảm hương khói. Mấy đệ tử của lão tổ tông cũng đều là người trọng tình, cho dù thân lâm hiểm cảnh vẫn chưa từng phản bội, tâm tính có thể coi thuần hậu, cũng là người có thể giao kết.

Bất quá kinh lịch qua chuyện vừa rồi của Phù Sơn, đoán chừng mấy người này cũng sẽ thống hận Nhạc Vũ, chỉ có thể nói là thiên ý trêu người.

Trần Đông thấy tuy sắc mặt không kiên nhẫn nhưng vẫn gật nhẹ nên lập tức vui vẻ, đang lúc định rời đi thì tâm niệm chợt động, xoay người nói:

- Nhạc đạo hữu, ta nhớ tới một chuyện có thể có chút tác dụng với ngươi. Kỳ thật vài ngày trước cuộc chiến Hạ Cơ sơn thì Ninh Càn Khôn đã từng liên thủ ba vị Nguyên Anh Trưởng lão trong tông, tiêu hao mười năm thọ nguyên bày ra Âm Dương cửu dịch trận để suy tính mệnh số tương lai của ngươi. Kết quả là tốn thời gian hơn mười ngày, thậm chí nôn ra máu nhưng vẫn không thể nhìn thấy. Vì thế mà Ninh Càn Khôn lo lắng, không chờ nguyên khí khôi phục, liền dốc hết lực tông môn đánh Hạ Cơ sơn.

Nhạc Vũ nghe vậy trừng mắt:

- Mệnh số Nhạc Vũ ta đã có chư vị trưởng bối Quảng Lăng tông che lấp. Tính toán không ra, cũng không kỳ quái!

Nhạc Vũ vừa nói đồng thời nhớ lại tình hình trong ngày tế tổ. Với năng lực của Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu, nếu có thể biết rõ nền tảng của hắn nên đã động chút tay chân, dùng lực tiên nhân để ngăn cách thiên cơ, người bên

trong thế giới này nhất định không thể biết được vận số của hắn.

Trần Đông nghe vậy lắc đầu:

- Tình hình bất đồng, đạo bói toán tuy có tu sĩ ra tay che dấu thì cũng có thể nhìn ra một chút. Lúc ba vị trưởng lão trong tông tính toán ra một phần thì cuối cùng chứng kiến chỉ là một mảnh Hỗn Độn. Ninh Càn Khôn cũng chính miệng nói ngươi không ở trong thiên địa Ngũ Hành.

Nhạc Vũ rốt cục động dung, giống như là nghĩ đến điều gì. Hai mươi ngày sau khi hắn tới Hạ Cơ sơn cũng là lúc đoạt được tử khí, thiên cơ sở dĩ hỗn độn không rõ chẳng lẽ vì vật này.

Thời gian thôi diễn ứng vào lúc hắn chạm vào Ngũ Sắc Thần Thạch, sau khi tử khí nhập vào cơ thể thì Ninh Càn Khôn liền không thể tiếp tục.

- Thế gian trừ người có đại khí thừa thiên, cùng người ngoài thiên cơ còn có loại người không bị thiên ý vây khốn. Nếu đã thoát khỏi thiên ý thì sao có thể tính toán. Mấy vị đạo tổ trong truyền thuyết thượng cổ và một số người có đại thần thông đều thuộc loại này.

Trần Đông nói đến đây thì lộ vẻ phức tạp, nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Bất quá không bị thiên ý vây khốn thì có lợi có hại. Cũng như trên bàn cờ, nếu như thoát khỏi khống chế thì biến hóa vô cùng. Nhưng nếu có cơ hội thì sẽ bị thiên địa dốc sức gạt bỏ, hung hiểm càng lớn. Nhạc đạo hữu ngày sau cần phải tự giải quyết cho tốt!

Nhạc Vũ hơi gật đầu, xem như tạ ơn. Nhìn xem người này bay về phía xa, trong lòng thầm cảm kích.

Hắn đã không ở trong biến ảo của thiên cơ, nếu tuy tu luyện đến Kim Đan đỉnh phong có biết được thì nói không chừng đã trễ.

- Thoát thân ở ngoài thiên địa Ngũ Hành sao?

Thu hồi ánh mắt, trong lòng Nhạc Vũ vừa lạnh buốt vừa mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 451: Huyền Âm Quý Thủy

Trong ngày, Nông Dịch Sơn đã dẫn mọi người trở về bản tông. Nhạc Vũ đang lo chuyện bản thân đã thoát ly thiên địa Ngũ Hành, lúc này cũng đành gạt sang một bên để suy nghĩ cho muội muội và Nhiễm Lực.

Không ngoài dự kiến, sau khi trở về Hạ Cơ sơn thì Nông Dịch Sơn liền thu hồi phù chiếu tổng chưởng chiến sự thập tam phong phía đông. Điều này có ý nghĩa là không thể tiếp tục ở lại Hạ Cơ sơn, mà lúc này hắn cũng không thể yên tâm để mấy người Băng Thiến lưu lạc bên ngoài.

Địa vị của hắn hiện giờ đã khác xưa, cho dù là trong toàn bộ Bắc Hoang, thực lực cũng có thể liệt vào 50 cường giả đỉnh phong, cũng sẽ có khả năng có người cưỡng ép thân thích của hắn để làm các chuyện khác.

Huống chi lúc này bên ngoài còn có Thanh Châu Yêu Vương.

- Nếu là bên Thanh Châu không có động tĩnh thì còn may mắn. Nếu Yêu Vương Thương Ngô thật muốn nhúng tay Bắc Hoang thì chắc chuyện khai sơn đại tuyển tiếp theo cũng ngâm nước nóng. Bỏ đi! Đợi sau khi trở về thì đến Tập Anh điện làm chút quan hệ rồi trực tiếp đem mấy người Băng Thiến vào trong môn là xong. Mẫu thân cũng đã rất nhớ nhung bọn họ.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ vẫn hơi ngưng mày. Chuyện Thanh Châu Thương Ngô vẫn chưa được phổ biến rộng rãi trong Quảng Lăng, hết thảy cử chỉ của Nông Dịch Sơn vẫn hoàn toàn bình thường, ngay cả đám người Thích Phụng Tiết cũng nói cười tự nhiên. Chỉ là Nhạc Vũ có thể cảm giác khí tức mấy người bọn họ cực kỳ trầm trọng.

Nghiêm Hạo nói ra vẻ không coi mấy thập tam giai Yêu tộc vào đâu. Chỉ là đối với yêu tu có thể so sánh với Đại thừa của Nhân tộc há lại không thể kiêng kị? Đơn giản là tự trấn định nói như vậy mà thôi, không thể cho là thật.

Trong số đệ tử Quảng Lăng tông đi theo cũng có một số người thông minh, sắc

mặt đều lộ vẻ trầm trọng. Những người này mặc dù không biết tin tức nhưng chỉ suy đoán từ hành động vội vã trở về bản sơn của Nông Dịch Sơn thì biết trong tông tất có đại sự phát sinh.

- Thập tam giai sao?

Nhạc Vũ cảm thấy đắng chát trong miệng Dù là thần thú vào giai đoạn trước phát triển chậm chạp, hậu kỳ lại vượt qua linh thú mấy lần. Đằng Huyền cùng Sơ Tam muốn phát triển đến giai vị này cũng cần ba ngàn năm.

Về phần tu sĩ có thực lực Đại Thừa, Nhạc Vũ mặc dù [vô cùng/không hoàn toàn biết nhưng vào những động phủ trong Tử Vân Tiên Phủ kia thì biết được một chút. Linh thú thập tam giai bình thường cũng không chênh lệch quá lớn với tu sĩ Đại Thừa.

Trong hai mươi mấy vị Yêu Vương đương thế thì nghe nói có ít nhất một phần tư ở tại Thanh Châu. Tuy là chưa hẳn đều nghe lệnh Yêu Vương Thương Ngô nhưng ít nhiều cũng do hắn tiết chế. Nếu lực lượng này hợp lưu thì dễ dàng thu thập Quảng Lăng tông.

Nhạc Vũ cũng không dám suy nghĩ thêm, cảm thấy trong lòng lạnh buốt. Vì phù chiếu đã bị Nông Dịch Sơn thu hồi nên dùng lại Xuyên Vân toa, mượn lực của linh trận truyền tống trở lại Quảng Lăng sơn.

Lúc trở về tới Đại Diễn phủ, Nhạc Trương thị trông thấy mấy người Nhạc Băng Thiến thì vui mừng kinh ngạc. Nhạc Vũ miễn cưỡng cười vui, sau khi hàn huyên vài câu thì lui đi ra.

Sau khi hắn ngự kiếm tới Tập Anh điện của Thủy Hàn Phong để xin thân phận đệ tử chính thức cho mấy người Băng Thiến thì trong lòng càng nặng nề.

Với địa vị của hắn trong tông môn hiện giờ thì mấy chấp sự trong Tập Anh điện không dám nể mặt, thậm chí không cần kiểm tra tư chất đã chấp thuận thân phận đệ tử, chỉ chờ sau ngày tế tổ sẽ xem như chính thức trong tông.

Điều khiến cho Nhạc Vũ để ý chính là lúc này sự bi thảm tràn ngập Quảng Lăng sơn. Hiển nhiên đã có không ít người biết được chuyện Lệ Bi Hồi về đến Thanh Châu.

- Không biết yêu tu thập tam giai sẽ bị phiến thiên địa này bài xích đến mức độ nào.

Đây mới là điều khiến Nhạc Vũ chính thức lo lắng, bản thân hắn đã không ở trong diễn biến của thiên cơ. Ý chí của phiến thiên địa này từ khi hắn thu được đoàn tử khí đã bắt đầu không thể nhận ra sự hiện hữu của hắn.

Bất quá đổi lại bản thân Nhạc Vũ có thể thông qua kinh lịch của mình để giao lưu với những người khác của thế giới này, từ đó tiến hành tính ra quỹ tích tồn tại của bản thân, tiến tới gạt bỏ bố cục .

Phiến thiên địa mà hắn đang ở chắc là không tự có ý thức và trí tuệ, chỉ theo bản năng bài xích những gì gây mất cân đối tới quân bình của nó.

Đổi lại mà nói, hiện giờ Lệ Bi Hồi trở về Thanh Châu, mặc dù không thể mượn lực Yêu Vương Thương Ngô thì cũng có thể vì ý chí thiên địa muốn gạt bỏ hắn mà đảo ngược mệnh số.

Nếu như tới Bắc Hoang là Yêu Vương, thậm chí có thể là hai vị, ba vị Yêu Vương Thương Ngô thì thực lực hoàn toàn có thể đoạn tuyệt sinh tồn của hắn.

- Không đúng! Nếu lão thiên gia có bản sự này thì những người bị lão thiên đố kỵ trong truyền thuyết đều đã tuyệt diệt rồi mới đúng.

Sẽ không có chuyện cứ vài vạn năm lại có mấy nhân vật quật khởi thế gian, không hề nhờ vào thiên ý mà cũng có thể thao túng vạn vật.

Nhạc Vũ đang còn trầm tư trước cửa Tập Anh điện thì một đạo hồng ảnh đột nhiên xuất hiện vào chỗ hắn. Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, ngạc nhiên nhìn lại thì thấy Đoan Mộc Hàn. Nàng vừa tới trước mặt thì không chút khách khí gõ đầu của hắn:

- Đang nghĩ ngợi lung tung gì đó? Sư tôn chẳng phải đã nói chuyện bên Thanh Châu để hắn và mấy vị trưởng lão xử lý. Thực lực của ngươi hiện giờ mặc dù có thể xưng hùng Bắc Hoang nhưng còn kém xa Đại Thừa, càng không xen tay vào được. Chẳng bằng quyết tâm tu hành mới thỏa đáng. Sư tôn nói chuyện lần này cho dù ngày sau hắn không thể chuyển thế cũng sẽ dốc sức trọng thương Thương Ngô, để cho Thanh Châu biết được, Quảng Lăng tông ta đâu phải để người khác thao túng.

Nhạc Vũ gật đầu nhưng trong lòng oán thầm. Thời điểm đại địch sắp đến, trong Quảng Lăng tông còn ai có thể an tâm tu hành? Mặc dù là bản thân Đoan Mộc Hàn thì cũng chỉ cố gắng trấn định.

Câu cuối cùng càng khiến cho Nhạc Vũ kinh hãi. Không cách nào chuyển thế cũng muốn dốc sức trọng thương Thương Ngô, nói như vậy, Nông Dịch Sơn hơn phân nửa đã mang tử chí. Thương Ngô tung hoành thế gian đã mấy ngàn năm, chiến lực không thua Đại Thừa chân diệu cảnh. Mặc dù là Quảng Lăng tông mới được hai kiện trọng bảo nhưng đâu dễ dàng tổn thương hắn?

Cho dù tính tình Đoan Mộc Hàn xưa nay tùy tiện nhưng lúc này cũng không cười nổi, ngược lại lấy ra mọt giọt thủy dịch lam sắc dùng pháp lực đưa đến trước mặt Nhạc Vũ:

- Sư tôn nói ngươi tu luyện thần thông Băng Diễm tuyệt quang thì có thể cần thứ này nên để cho ta tiện đường mang tới giúp ngươi, ngươi xem có phù hợp không.

Nhạc Vũ cau mày, tiếp lấy giọt thủy dịch vào bàn tay thì cảm thấy trĩu xuống. Chỉ một giọt thủy dịch nho nhỏ nhưng nặng chừng ngàn thạch lực, cho dù hiện giờ hắn sử ra sáu trăm thạch lực cũng không thể thừa nhận. Thêm vào hàn lực kinh người lan tràn theo dọc cánh tay, ngay cả phù trận Thủy hệ cũng không cách nào hoàn toàn hấp thu chuyển hóa,

Lúc này hắn mới biết vật kia bất phàm, chỉ có thể thi triển pháp lực nâng lên rồi dùng thần hồn dò xét.

- Đây là Huyền Âm thủy? Trong tông môn lại có vật này?.

Trong lòng của hắn lúc này quả nhiên kinh hỉ như Nông Dịch Sơn nói. Huyền Âm đăng thủy quả nhiên có thể hợp dụng với Đại hóa Chư Thiên chân viêm. Bất quá theo như hắn biết, loại linh thủy này đã sớm tuyệt chủng từ mấy ngàn năm trước mới đúng.

- Việc này cũng đừng kỳ quái!

Đoan Mộc Hàn nhún vai:

- Mới vừa rồi thấy sư tôn đưa ra một cái bình trắng, bên trong áng chừng tới ba ngàn giọt, không biết hắn lấy từ đâu ra.

Nhạc Vũ giật mình, thầm nghĩ cái này nhất định là mấy năm trước được Quảng Lăng tán nhân tặng cho. Bảo bình kia có thể thừa nhận trọng lượng ba ngàn giọt Huyền Âm thủy thì bản thân cũng là trọng bảo.

Có vật ấy nên không trách Nông Dịch Sơn lúc ở Phù Sơn tuy lo lắng nhưng không hề tuyệt vọng.

- Bỏ đi, cũng không trách được hắn!

Đoan Mộc Hàn chu miệng, sau đó như trấn an hài tử, vỗ đầu Nhạc Vũ, cười nói:

- Nghe nói pháp lực của ngươi hôm nay rất cao minh, chém bay đầu mấy vị chuẩn Nguyên Anh của Phù Sơn tông. Chắc là sư phụ hiện giờ cũng thua xa ngươi, tạm thời không đấu kiếm nữa. Tađịnh quay trở lại Tiểu Quan Phong tạm thời bế quan một năm, đạt thành Kim Đan viên mãn nói sau. Nếu muốn thỉnh giáo kiếm thuật, có thể đi tìm Lí Vô Đạo sư huynh, thuật trú kiếm của hắn hiện giờ đã gần với ta.

Nhạc Vũ nghe ra mấy câu sau như Đoan Mộc Hàn đang tự tâng bốc, đến khi nghĩ lại chắc là sư phụ mình chắc đã giác tỉnh tuệ tâm. Đến khi thấy nàng trú kiếm đi về Tiểu Quan Phong thì bật cười. Vừa rồi Đoan Mộc Hàn chiến đấu với Yến Dương Tông ở phía nam còn hung hiểm hơn bên Hạ Cơ sơn, càng thêm khiến hắn lo lắng, đang định nói với nàng mấy câu mà đành thở dài.

Sau một lát, Nhạc Vũ nhíu mày dùng thần niệm thăm dò vào đến Thông U châu rồi Chiến Tuyết bước ra.

Nhạc Vũ quay đầu nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong:

- Đại Diễn trận đã hoàn thành mấy phần?.

- Thiếu gia, hôm qua Tuyết Nhi vừa hoàn thành bảy bộ phận.

Thấy Nhạc Vũ tựa hồ có chút thất vọng, Chiến Tuyết hơi chút chần chờ, lại mở miệng nói:

- Thiếu gia, nếu có chuyện gì thì ngài và chủ mẫu cùng tiểu thư có thể lui vào thần quốc.

- Đâu có đơn giản như vậy! Hoàn thành phần thứ bảy thì có thể coi như được năm thành? Vậy cũng là đủ rồi

Nhạc Vũ nhếch miệng, sau đó nhìn lên trên không.

- Thú vị, đấu với trời sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 452: Chìa khóa tuyệt kiếm

Sau khi đi hết qua chỗ Kinh Uyên các và Thủy Hàn Phong, Nhạc Vũ ngự kiếm đến chỗ truyền pháp trung điện. Bên ngoài điện đang có mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh khoanh chân lắng nghe một vị Kim Đan tu sĩ giảng thuật âm hệ đạo pháp.

Khi vừa trông thấy hắn, mọi người đều nhìn cả vào, lộ vẻ chờ mong. Ngay cả vị tu Kim Đan tu sĩ cũng dừng lại, trên mặt có chút ít thẹn thùng, giống như cảm thấy giảng thuật đạo pháp trước mặt người có thể nghĩ ra Bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ khẽ gật đầu với vị sư thúc đang khai đàn rồi đi thẳng vào trung điện.

Cùng đồng dạng như lần trước, Nhạc Vũ vừa mới bước vào cửa điện thì cảm giác được mấy thần thức quen thuộc lan tràn đến. Nhạc Vũ bỏ qua, chỉ chăm chú lên những đồ hình trên vách điện. Hiện giờ thập tam giai yêu thú sắp đến, cho dù là có Long Tước phiến cùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trong tay thì hắn cũng không cách nào chống trả.

Điều duy nhất có khả năng giúp đỡ tông môn cũng chỉ có cách phá giải bí ẩn của Quảng Lăng tuyệt kiếm, cũng như lần cầu sinh của tông môn mấy năm trước.

Cho dù không nói đến những ân huệ mấy năm này của Quảng Lăng tông đối với hắn, chỉ vì bản thân cũng nên dốc sức trợ giúp Nông Dịch Sơn một tay. Nếu không cởi bỏ được nguy cơ diệt môn này thì tổ chim bị phá, đâu còn chỗ cho chim con.

Cho dù là có thần quốc của Chiến Tuyết làm đường lui thì chưa chắc đã có thể đào thoát.

- Với lực tính toán của Diễn Thiên Châu và Đại Diễn linh trận, không biết có thể hoàn toàn phá giải Quảng Lăng tuyệt kiếm? Còn có Tân gia, rõ ràng nắm giữ Quảng Lăng tuyệt kiếm, vì sao lại muốn giữ kín không nói ra?

Ngồi xuống trước bức đồ án thứ nhất, Nhạc Vũ vừa nhìn vào thì bức đồ án được phân thành mấy trăm phần trong đầu hắn, vô số đường tơ đại biểu cho kiếm lộ. Còn có lượng tin tức khổng lồ ẩn chứa trong một ngàn phù văn, cho dù là Diễn Thiên Châu đã trải qua tiến hóa trên diện rộng lẫn hệ thống phụ trợ trí năng cũng khó chịu được phụ tải.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên tai ù ù, sau mười mấy nhịp thở mới hồi phục, chỉ là sắc mặt càng thêm tái nhợt.

- Lợi hại! Lúc trước mình hấp thu mười hai tử phù cũng không hơn lần này. Nghe đồn tu vi đã đến Đại Thừa tu sĩ, liền có thể tìm hiểu Thiên Đạo, cảm ngộ thiên địa pháp tắc, sau đó tự nghĩ ra đạo pháp. Chẳng lẽ đây là sở đắc của tổ sư Quảng Lăng năm đó sau khi đạt đến Đại Thừa Cảnh sao?

- Những tổ hợp phù văn này theo như hiện giờ mình thấy có đến mười loại kiếm thức hoàn toàn bất đồng, uy lực đều không thấp hơn Tứ phẩm. Muốn hoàn toàn phân tích chắc cũng phải mấy tháng. Tổng cộng 150 bộ đồ án, lại càng không biết muốn bao lâu! Tất cả những thứ này thật sự đều do tổ sư lưu lại? Nếu như thế, nói không chừng Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu còn mạnh hơn cả Tử Vân đạo nhân lúc hồng hoang.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đầu của mình chấn động từng đợt. Nếu như trước đây hắn còn có tự tin kết hợp ngộ tính bản thân, Diễn Thiên Châu, Đại Diễn linh trận cùng với bản mạch silic vừa mới chế luyện không lâu thì có thể nhanh chóng phân tích ra bí ẩn của Quảng Lăng tuyệt kiếm thì lúc này hoàn toàn không dám nghĩ đến.

Triệt để hoàn thành Đại Diễn linh trận cũng phải cần mất đến hai mươi đến ba mươi năm, nhưng Lệ Bi Hồi và Yêu Vương đâu chịu chờ hắn.

Biết rõ bản thân không thể nào dùng phương thức "bạo lực" để giải khai ba kiếm thức này, Nhạc Vũ dứt khoát dừng lại không phân tích đồ án trước mặt. Đưa mắt quét về phía bốn phía, hắn lộ vẻ nghi ngờ.

- Chìa khóa phá giải ba thức kia chính là đồ án thần thú, vậy mấu chốt trong trung điện là gì?

- Theo như mình đoán thì vẫn có liên hệ với đồ án thần thú. Nhưng nếu đơn giản

như thế thì Chưởng giáo sư tổ đã sớm phục hồi ba thức này, sao còn chờ tới bây giờ?

Nhạc Vũ bắt đầu đem 150 bức đồ án trong điện không ngừng kết hợp lại với nhau rồi thử đem đồ án thần thú dung nhập trong đó. Lúc bắt đầu vô luận thế nào hắn cũng không có sở đắc. Sau khi thử qua tất cả các phương pháp tổ hợp vẫn không đạt được gì.

Sau khi tìm kiếm khắp nơi một lượt, Nhạc Vũ đành bỏ qua tìm được chìa khóa phá giải trong điện. Hồn thức của hắn đã lục lọi mỗi phân mỗi tấc ở đây nhưng vẫn không phát hiện bất luận chỗ khả nghi.

Chỉ có mười sáu cột đá hình lăng trụ lớn đến ba người ôm có chút làm cho người chướng mắt thì dù Nhạc Vũ có tưởng tượng thế nào cũng khó liên hệ với Quảng Lăng tuyệt kiếm. Nghĩ tới Tân gia đã đem chỗ mấy chốt lãnh ngộ hai kiếm thức phá hủy, ở đây từng chỗ đều quen thuộc với mấy tu sĩ Nguyên Anh, bọn họ làm sao làm được?

- Nếu như mấu chốt vẫn còn, vậy thì manh mối ở đâu? Mấy vị lão tổ Tân gia làm sao tìm hiểu ra kiếm quyết?.

Nhạc Vũ khẽ động, vốn hắn chỉ muốn đem phù điêu thần thú dung nhập vào bên trong đồ án, nhưng nếu giảm đi thì sao?

Cơ hồ ngay lập tức, có một bộ đồ án cực lớn hình thành từ 150 đồ án nằm trong đầu hắn.

Tuy đã loại bỏ phù điêu thần thú ra nhưng tổ hợp lại vẫn là một mảng lộn xộn.

Nhạc Vũ không hề tức giận, dứt khoát tĩnh tọa tại chỗ trung ương, thử qua mọi tổ hợp lắp ghép 150 bức đồ án, nghĩ qua có tới trăm triệu cách.

Bất quá Quảng Lăng tán nhân đã truyền thừa cho tông môn thì chắc những đồ án này không quá phức tạp mà phải tương đối đi theo con đường tư duy thông thường của nhân loại.

Sau đó cũng không biết đã thất bại bao nhiêu lần, khó khăn lắm đến sáng sớm ngày thứ ba thì hai mắt Nhạc Vũ đột nhiên chợt mở.

Trong đầu hắn hiện giờ đang có một đồ án cực lớn, ở giữa còn lưu lại một chỗ trống chắc là chỗ mà thần thú đồ án còn thiếu khuyết. Nhạc Vũ đã cảm thấy từ trong đồ á này có một số tin tức huyền diệu.

Thậm chí ngay vào thời điểm nó hình thành, trong đầu Nhạc Vũ đã bị trùng kích, qua một phút mới dần dần bình phục.

- Quả nhiên là thế! Mấu chốt của 150 bức đồ án vẫn là phù điêu thần thú. Chỉ là cảm giác vẫn thiếu gì đó. Bên trong đồ án tuy cực kỳ huyền diệu, lại chỉ sợ là khó có thể ngộ ra kiếm thức nguyên vẹn.

Nhạc Vũ nhìn khắp bốn phía, đến khi nhìn thấy Tân Ngọc không biết từ khi nào cũng đang ngồi xếp bằng ở đó thì nhíu mày.

Bất quá sau một lát, Nhạc Vũ tiếp tục nhìn sang chỗ khách, đếu khi nhìn tới 16 cây trụ đá lục lăng thì như nghĩ đến điều gì.

- Chẳng lẽ mấu chốt nằm ở đây?.

Thủy Hàn Phong, Quan Vân điện.

Nông Dịch Sơn khẽ thở dài thu hồi hồn thức từ truyền pháp trung điện, trên mặt hơi lộ ra vẻ thất vọng. Hôm nay đã là lần thứ năm lão thăm dò xem tình hình Nhạc Vũ, chỉ là lần này vẫn thất vọng quay về.

Cung Trí một bên thấy thế không nhịn được cười một tiếng:

- Quảng Lăng tuyệt kiếm đâu dễ dàng tìm hiểu như vậy? Lần này khác với ba thức trước kia. Cho dù là dùng Vũ nhi thiên tư tuyệt thế cũng không phải nhất thời là có thể thành tựu, đây là sự khác biệt về đẳng cấp. Kiếm quyết này có thể đối kháng Đại Thừa tu sĩ, không kém cỏi bất luận thần thông kiếm quyết nào. Tri Thu từng nói hắn qua trăm năm mới có thể ngộ ra, Vũ nhi cũng phải mất tới bốn mươi năm.

- Dĩ nhiên ta hiểu, nhưng vẫn chờ mong thật nhiều với Vũ nhi.

Nông Dịch Sơn xấu hổ cười cười:

- Chỉ là càng gặp nguy cấp thì càng sinh hy vọng. Hận không thể khiến cho Vũ

nhi hoàn thành ba thức kiếm quyết này. Chắc là lần này phải chọn Chưởng giáo mới thôi.

Nông Dịch Sơn nói đến đây thì ra vẻ tự giễu, Cung Trí nghe vậy nghiêm nghị:

- Không cần như thế? Đệ tử tông ta nên triệu hồi cũng đã triệu hồi.

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu, đem phi kiếm truyền tin đưa cho Cung Trí, sau đó thấy vẻ mặt Cung Trí cũng biến đổi:

- Quả nhiên là Thương Ngô tự mình đến sao?

- Vậy là tình huống nghiêm trọng nhất đã đến! Ta không biết làm sao mà Lệ Bi Hồi thuyết phục được Yêu Vương. Bất quá Thương Ngô cố ý Bắc thượng, xem ra không phải là giả, nếu không cũng không cần triệu hồi những bộ hạ kia của hắn.

Nông Dịch Sơn lộ vẻ suy nghĩ sâu xa nói: - Nếu như hắn muốn ra tay với tông ta thì cho dù đấu giá Luân Hồi bàn cũng ngăn hắn không được. Kế tiếp phỉa xem ý định Thương Ngô là gì. Là cảnh cáo khiển trách hay là tận diệt Quảng Lăng? Tuy ta đã lập tử chí nhưng vẫn khát vọng cầu sinh. Hy vọng bên Vũ nhi hôm nay ước chừng là không có khả năng

Cung Trí nhíu mày, đang muốn khích lệ là bản thân lão hy sinh là thích hợp nhất. Chỉ tiếc là lão cũng mới chỉ bước vào Nguyên Anh Phân Thần, cho dù sử dụng bí pháp thôi khởi vẫn không thể địch lại Thương Ngô.

Lúc này Cung Trí đã cảm thấy ngoài điện có một áp lực nặng nề khiến trước ngực như nghẹn lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 453: Phá giải kiếm thức

Lúc mười sáu thạch trụ hình lục giác dựa theo phương vị bên trong thạch điện xuất hiện bên trong trận đồ khổng khiến nó lóe ra ngân quang mãnh liệt, Nhạc Vũ đã cảm giác thần hồn của mình sắp bị trận đồ hút vào.

Quả thế! Mười sáu cột trụ kia chính là mấu chốt thứ hai để phá giải một trăm năm mươi bức họa đồ của Truyền Pháp trung điện. Hắc! Lại là dạng này, chỉ bằng sự tưởng tượng bây giờ của ta liền có thể đưa tới hiệu quả linh trận, có thể nghiên cứu được bổn nguyên của thế giới này sao? Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu, thật không biết thành tựu trận đạo mạnh mẽ tới trình độ nào! Nhưng pháp trận này tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn, chẳng lẽ cũng như phần thứ nhất?

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, bắt đầu bên trong trận đồ tăng thêm đồ án chư thiên tinh thần, ngay sau đó liền kinh ngạc nhìn thấy đồ án khổng lồ kia bắt đầu từ từ chuyển động. Quang hoa màu bạc càng lúc càng lóe sáng, một cỗ hấp lực vô cùng cường đại đưa ý thức của hắn kéo vào bên trong.

Ước chừng thành công! Tốt nhất hiện tại ta đi báo cho chưởng giáo sư tổ, với ngộ tính của lão nhân gia, chỉ trong vòng một tháng có thể nắm giữ được bộ kiếm pháp này trong tay.

Nhạc Vũ đầu tiên vui mừng, ngay sau đó liền muốn đứng lên rời khỏi Truyền Pháp trung điện. Nhưng chỉ trong nháy mắt sắc mặt hắn liền biến đổi, phát hiện ngay cả động tác đứng lên đơn giản như vậy, kể cả hồn thức của hắn bên trong đồ án cũng không cách nào làm được.

Cũng cho tới lúc này hắn mới phát hiện được pháp trận quỷ dị trong đầu đã thoát khỏi sự khống chế. Hấp lực theo thời gian trôi qua, đã trở nên càng lúc càng cường đại. Toàn bộ thần hồn cùng ý thức của Nhạc Vũ, cơ hồ không cách nào chống đỡ, toàn bộ đã bị kéo vào bên trong.

Ngay lúc này Tân Ngọc ngồi một bên hai mắt mở ra, kinh nghi bất định nhìn Nhạc Vũ, cảm giác được hồn thức ba động của hắn cơ hồ hoàn toàn biến mất

bên trong thạch điện.

Không phải hoàn toàn không thấy, mà là co rút lại đến cực hạn, ít nhất ở bên ngoài cơ thể đã không còn cảm giác được. Cùng lúc đó vô số linh lực đang tập hợp truyền vào bên trong Nê Hoàn Cung của thiếu niên trước mắt.

Tân Ngọc suy ngẫm thoáng chốc, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, trong lòng bỗng cả kinh, ngay trong nháy mắt sát ý vừa đan xen, vừa định cử động nhưng đột nhiên trong thấy sau lưng Nhạc Vũ bỗng xuất hiện một trận không gian ba động mãnh liệt, một bạch y thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ nâng kiếm bay ra, lạnh lùng nhìn hắn, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhìn thấy được cảnh tượng này, Tân Ngọc theo bản năng cau mày, mạnh mẽ đè nén cảm giác nôn nóng trong lòng, hắn từng nghe nói qua thiếu nữ trước mặt tuy mặc trang phục ngoại môn đệ tử Quảng Lăng Tông, nhưng lại có dấu hiệu như Kim Đan tu sĩ kia . Nhưng thân phận lai lịch cụ thể hắn hoàn toàn không biết, mơ hồ có tin đồn nàng là khôi lỗi của Nhạc Vũ, tuy nhiên không có căn cứ cụ thể chính xác.

Ánh mắt linh động, còn có tình cảm phong phú cũng không phải những luyện thi cùng cơ quan khôi lỗi có thể so sánh được.

Thân phận chân thật của nàng, Nông Dịch Sơn cùng mấy trưởng lão trong tông môn đã giữ gìn, ngay chính hắn còn chưa có tư cách biết được.

Quan trọng nhất là thực lực của nàng hắn nhìn không xuyên thấu, hồn áp khổng lồ mà ngưng đọng, vượt xa khỏi trình độ của tu sĩ Kim Đan, thậm chí có thể so sánh với hắn lúc sơ tấn Nguyên Anh kiếp trước. Ánh mắt mang theo ý tứ cảnh cáo, càng làm cho hắn như rơi vào vực sâu vạn trượng, không chỗ nương thân, lạnh băng thấu xương.

Tân Ngọc theo bản năng chợt cảm giác, chỉ cần mình có động tác bất lợi với Nhạc Vũ, nàng có thể lập tức giết hắn, hơn nữa thực lực còn chênh lệch vượt xa hắn tưởng tượng.

Rốt cục nàng có lai lịch ra sao? Còn nữa, tình hình này của Nhạc Vũ phảng phất như có chút ít không đúng, chẳng lẽ hắn thật sự tìm được cách phục hồi Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kia?

Nghĩ tới đây, Tân Ngọc liếc nhìn hai người trước mắt, ngay sau đó cười lạnh một tiếng, bước ra khỏi thạch điện.

Mặc dù tìm được thì thế nào?Năm đó khi huynh trưởng hắn lấy cảnh giới Nguyên Anh Xuất Khiếu lần đầu tìm hiểu ba chiêu kiếm kia, đã rơi vào cảnh thần hồn bị thương nặng, đại não cùng thức hải gần như toàn bộ tổn hại. Cuối cùng phải lưu lại tin tức về Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, bắt đầu chuẩn bị chuyển thế. Cho dù là hôm nay cũng chỉ dám cẩn thận đi tìm hiểu mà thôi.

Cho dù thiếu niên kia có cường thịnh bao nhiêu, cũng tuyệt không thể nào mạnh hơn huynh trưởng hắn năm xưa! Kiếm quyết vượt qua cực hạn của thế giới này, như thế nào một tu sĩ Kim Đan đủ tư cách đi tìm hiểu?

Giờ khắc này bên trong ý thức của Nhạc Vũ đang cảm thấy hoa mắt choáng váng, tin tức vượt xa mười lăm linh phù màu tím đại hình kia điên cuồng rót vào bên trong ý thức của hắn. Chút ít dây thần kinh của hệ thống trí năng phụ trợ bên trong đầu hắn đang dần dần sụp gãy, cho dù hắn dùng khí huyết nguyên lực có thể so với tu sĩ Nguyên Anh toàn lực chữa trị cũng không chống đỡ nổi. Lúc này Diễn Thiên Châu đang không ngừng bành trướng, co rút, mặt ngoài cũng đang có vô số vết nứt rạn như lần trước, tựa hồ tùy thời đều có thể bị hỏng mất.

Tin tức ẩn chứa bên trong đồ án vì sao lại nhiều đến như thế? Đã quá khinh thường rồi, làm sao một tu sĩ Kim Đan có thể thừa nhận? Dù là Nguyên Anh cảnh giới sợ cũng bị biến thành ngu ngốc!

Nếu nói như vậy là do ta suy đoán sai lầm sao? Người của Tân gia chỉ có một người đạt tới Nguyên Anh Phân Thần cảnh giới, chịu đựng nổi lượng tin tức này, nhưng vì sao hai huynh đệ Tân gia lại có dị động như vậy?

Chính Nhạc Vũ cũng cảm thấy kỳ quái, trong lúc nguy cấp hiện tại còn có thể nghĩ ra những việc như vậy, chẳng qua ý thức của hắn hiện nay tuy tùy thời đều có thể bị tin tức khổng lồ ẩn chứa bên trong pháp trận chấn động hoàn toàn vỡ nát, nhưng tình hình cũng không phải quá mức ác liệt như tưởng tượng.

Nếu ở mấy tháng trước, nhất định hắn đã nổ tung mà chết.

Mà giờ khắc này, sau khi hắn nhận được mười lăm linh phù màu tím kia, Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí năng phụ trợ đã tiến hóa trên diện rộng, năng lực thu nạp tin tức đã vượt qua ngày thường gấp trăm lần. Hơn nữa theo đủ loại linh

phù cùng những tin tức rót vào, tuy tình trạng của Diễn Thiên Châu không ổn, nhưng cũng đang trưởng thành với tốc độ vô cùng kinh người. Hệ thống trí năng phụ trợ đang lấy phương thức ngay ngắn rõ ràng đem những kiến thức kia phân chia chứa đựng vào trong não hắn, cố gắng không làm cho Nhạc Vũ bị quá tải.

Không biết trải qua bao lâu, khi tin tức rót vào dần giảm bớt, ý thức của thần hồn của Nhạc Vũ đã hoàn toàn bị kéo vào trong pháp trận. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt biến đổi, cảnh tượng khi hắn quan sát ba chiêu kiếm đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm lại hiện ra, chính là Quảng Lăng sơn của vạn năm trước.

Ở trung ương trên không trung, chính là lão nhân tóc bạc, nhưng khi ý thức của Nhạc Vũ tiến vào thế giới huyễn tượng kia, tướng mạo của lão nhân tóc bạc nọ lại biến đổi. Mái tóc bạc đã khôi phục lại màu đen, nếp nhăn già yếu nhanh chóng biến chuyển, trong nháy mắt phảng phất như đã trẻ đi mười mấy tuổi, làn da như ngọc, mái tóc dài màu đen chẳng khác gì tơ lụa choàng phía sau vai.

Người này thật tuấn mỹ! Chẳng lẽ đây là tướng mạo hình dáng của tổ sư lúc còn trẻ sao?

Trong nội tâm Nhạc Vũ rung động dị thường, ở thế giới này hắn từng thấy qua những nam tử tuấn mỹ, chẳng hạn như Hồng Hạo Lâm Li, hoặc Lý Nại Lạc cùng Trưởng Tôn Tử Vận. Nhưng khách quan mà nói vị Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu trước mắt lại có ngũ quan tinh xảo tới chí cực, còn có thêm cỗ khí chất văn nhã tự nhược, cơ hồ có thể xem là tạo vật của lão thiên gia.

Trong số những vẻ đẹp kia, dù là Băng Nguyệt Tông Hư Nhược Nguyệt còn kém hắn một bậc! Nhân vật thế này, chỉ sợ ngay cả lão thiên gia cũng phải đố kỵ.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa toát ra ý nghĩ kia, ngay sau đó liền cảm thấy có một cỗ hấp lực tràn tới. Lần này trực tiếp lôi kéo ý thức của hắn tới bên người Ngọc Lăng Tiêu, phạm vi nhìn của hắn cũng bị chuyển đổi thành thị giác của thanh niên tuyệt mỹ kia.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cảm thấy mình bắt đầu di động, vận chuyển pháp lực bên trong cơ thể, thúc giục thanh phi kiếm màu xanh ngọc bên cạnh, múa ra một đạo quỹ tích vô cùng huyền diệu.

Thì ra là như vậy, lần trước ta chỉ bàng quang mà nhìn. Lần này lại trực tiếp thâm nhập vào trong cơ thể Ngọc Lăng Tiêu. Vậy phải nhận thức hắn vận kiếm

như thế nào sao? So với lần trước có vẻ còn dễ dàng hơn. Nhưng chỉ sợ đây cũng giống như ý nghĩa của lần trước, ba chiêu thức này so với ba chiêu lúc đầu, cũng sẽ càng thêm phức tạp, càng khó khống chế, vì thế tông môn tổ sư mới có an bài như thế.

Ý thức được điều này, trong nội tâm Nhạc Vũ chỉ còn cười khổ. Ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm này cho dù mình học xong lại có tác dụng gì? Lực lượng hắn có thể phát huy ra cho dù có cường thịnh bao nhiêu chỉ là có hạn. Mặc dù với những pháp bảo hiện nay trong tay hắn, hắn tự hỏi bản thân không thua kém Nguyên Anh tu sĩ sơ kỳ, nhưng trong lòng Nhạc Vũ vẫn hiểu thật rõ ràng, mình vẫn còn có chút chênh lệch với Nguyên Anh cảnh giới.

Bên trong tông môn, có thể chân chính dùng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đánh lui kẻ địch cũng chỉ có một mình Nông Dịch Sơn mà thôi. Cho nên khi hắn tìm được cách giải khai mấu chốt một trăm năm mươi bức họa đồ, ý niệm đầu tiên chính là rời khỏi thạch điện đi tìm chưởng giáo sư tổ.

Chẳng qua giờ phút này Nhạc Vũ lại bị vây khốn bên trong pháp trận không cách nào thoát thân. Cho dù hắn có toàn lực giãy dụa, cũng không làm gì được nữa, chỉ có thể bị động cảm thụ pháp lực vận chuyển bên trong cơ thể Ngọc Lăng Tiêu, cùng cách vận dụng kiếm thức thâm ảo nan giải như thế nào.

Ừ? Khai sơn tổ sư sử dụng tựa hồ cũng là Ngũ Hành pháp lực! Chỉ là không tinh thuần như ta tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang mà thôi. Nói như vậy, Đại Thừa tu sĩ cần bổ sung đầy đủ ngũ hành, hắn không chỉ là tin đồn. Cũng khó trách, tổ sư có thể chế tạo ra bảo vật như Khổng Tước Phiến. Hơn nữa có thêm ba chiêu kiếm quyết này, tựa hồ cũng cần có ngũ hành lực lượng mới có thể vận dụng! Thật không biết chưởng giáo chân nhân hôm nay tề tụ được bao nhiêu trong ngũ hành?

Cảm giác được cho dù chính bản thân mình hôm nay, có đem mấu chốt giải khai bí mật báo cho Nông Dịch Sơn, Nông Dịch Sơn chưa chắc đã có thể lĩnh ngộ. Nhạc Vũ đành tĩnh tâm cảm giác pháp lực vận chuyển cùng xu thế của kiếm quyết.

Đầu tiên Nhạc Vũ cảm thấy kỳ dị, độ thâm ảo của kiếm quyết rõ ràng muốn vượt qua ba chiêu đầu tiên gấp mười mấy lần. Nhưng vô luận là hội tụ linh lực hay động tĩnh cũng phải kém hơn ba chiêu đầu tiên, thật không biết do duyên cớ nào.

Chỉ thoáng chốc, ngay khi kiếm quyết hoàn toàn hoàn thành, hai mắt hắn trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Một chiêu kiếm thức này, sao có thể tồn tại trong nhân thế?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 454: Trước khi lâm chiến

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã sau một tháng. Bên trong một động phủ trên Ngọc Lãm Phong, Tạ Hạo điều tiết hô hấp, thật cẩn thận vẽ xuống một đạo huyết văn trên một mảnh lân giáp, ngay trong nháy mắt đường huyết văn vừa thành tựu, lân giáp chợt thả ra quang mang chói mắt, một cỗ phong linh lực hội tụ khiến lân phiến màu vàng kia chuyển thành màu sắc xanh tươi.

Ngay sau đó Tạ Hạo liên tục đánh ra mấy pháp quyết kích hoạt linh trận điêu khắc bên trong lân giáp, lân giáp liền co rụt lại bao bọc lên một khôi lỗi cao chừng hai trượng, giờ phút này lân giáp lẫn khôi lỗi như hòa hợp một thể, thoáng hiện linh quang màu xanh, lộ vẻ cực kỳ uy vũ.

Đợi đến khi công việc cuối cùng hoàn thành, Tạ Hạo lui ra phía sau vài bước, cẩn thận đánh giá khôi lỗi do đích tay hắn chế luyện, trong mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt.

Linh lực phản ứng hắn ở giữa mười một tới mười hai cấp. Vô luận là cường độ long cốt hay lực lượng phòng ngự đều có thể đối kháng tu sĩ Nguyên Anh. Về phần lực lượng còn vượt hơn cả hắn. Chút ít đạo pháp điêu khắc bên trong còn được trang bị vài món pháp bảo, đủ để ứng phó cuộc chiến đấu với bất kỳ tu sĩ nào có cấp bậc Đại Thừa kỳ trở xuống. Nhưng chỉ tiếc vì thiếu hụt cao phẩm linh thạch, chính là điều trọng yếu trong việc điều khiển, nếu không có thể trăm phần trăm đột phá hạn chế mười hai cấp.

Đạt được yêu cầu này là nhờ sử dụng long cốt, trong tông môn thật ra đã sớm cho phép hắn sử dụng, chỉ là trước mắt còn chưa tìm được đầy đủ tài liệu để có thể luyện ra linh dịch xương cốt chân long mười lăm cấp. Nếu có thể đem long cốt đặt vào bên trong, cho dù chỉ thay vào bộ phận trọng yếu nhất, Tạ Hạo đều có thể nắm chắc có thể khiến cho khôi lỗi đột phá tới mười hai cấp đỉnh phong, thậm chí có thể tìm được linh thạch nhất phẩm tinh thuần ngũ hành đầy đủ, như vậy muốn vượt qua mười ba cấp cũng không phải là hi vọng xa vời.

Nhưng chỉ thoáng qua, trong mắt Tạ Hạo lại thoáng hiện vẻ thất vọng. Cỗ khôi

lỗi trước mắt đúng là kết hợp được tri thức cả hai đời của hắn về cơ quan khôi lỗi thuật cùng tinh hoa trận đạo, nhưng tuy rất mạnh, cũng không có linh trí, như vậy đã xem như vô dụng.

Nếu có linh trí, như vậy khôi lỗi trước mắt chỉ cần chế luyện thêm một chút, cơ hồ lập tức có thể chống lại tu sĩ Nguyên Anh. Nếu như còn phải cần có người đi khống chế, như vậy cho dù thực lực của nó mạnh hơn bao nhiêu, cũng chỉ đạt tới trình độ chuẩn Nguyên Anh mà thôi.

Ánh mắt Tạ Hạo dời lên đầu khôi lỗi, vài loại bảo thạch cực kỳ trân quý kia được chế luyện thành hai mắt, bên trong lóe ra vẻ sáng bóng, tuy không khô khan nhưng vẫn không có được ý thức của riêng mình.

Cuối cùng còn kém một chút cơ hội thức tỉnh linh trí sao?

Tạ Hạo âm thầm lắc đầu, trên mặt toát ra vẻ tiếc nuối. Cũng giống như kiếp trước của hắn, mặc dù hắn tự hỏi ở khôi lỗi cơ quan thuật đã nghiên cứu được toàn bộ lịch sử Quảng Lăng Tông, có thể so sánh với bất kỳ vị tiền bối nào trên Ngọc Lãm Phong, nhưng cuối cùng vẫn còn thiếu một bước này, khiến cho hắn không cách nào đạt tới cánh cửa chân chính của cơ quan khôi lỗi thuật.

Nhưng một bước này không phải chỉ dùng kiến thức về cơ quan khôi lỗi thuật của hắn thì có thể hoàn thành.

Chẳng lẽ nhất định phải làm như kiếp trước, cuối cùng phải ký thác nguyên thần, xem như thân ngoại hóa thân để sử dụng? Bỏ đi, thời gian hôm nay không nhiều lắm, cũng chỉ làm được tới bước này, xem như giúp đỡ được tông môn tới đây thôi.

Khẽ thở dài một hơi, Tạ Hạo đi ra khỏi động phủ, sau đó đưa mắt nhìn về Thủy Hàn Phong, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

Không phải hắn đang nhìn Quan Vân Điện, mà là đang nhìn lên Truyền Pháp trung điện. Một tháng trước Nhạc Vũ nhập định tìm hiểu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm ở trong Truyền Pháp Điện, ở trong tông môn đã không còn là bí mật. Mà hắn chú ý việc này cũng hơn xa người khác, cũng là những người đầu tiên biết Nhạc Vũ đi vào trong Truyền Pháp trung điện.

Thật đúng là quá mất mặt, ban đầu muốn dạy cho hắn biết đừng có không biết

thế nào là trời cao đất rộng, kết quả ếch ngồi đáy giếng ngược lại là mình. Thân là Nguyên Anh chuyển thế, nhưng trên tu vi ngược lại còn bị người này bỏ rơi một đoạn.

Trong lòng Tạ Hạo chợt cay đắng, có được cỗ khôi lỗi bên trong động phủ cùng thành tựu Kim Đan, cuối cùng hắn cũng không bị Nhạc Vũ bỏ rơi quá xa. Song cho dù là bản thân của hắn không muốn thừa nhận cũng không được, nếu chính diện đối mặt chiến đấu, chỉ sợ hơn phân nửa phải chết dưới kiếm của thiếu niên kia, chỉ có thể có chút may mắn hi vọng có thể chạy thoát mà thôi.

Mà ngay sau đó trong ánh mắt Tạ Hạo lại hiện lên vẻ chờ mong. Nếu nhập định tìm hiểu bình thường, vậy thì thôi. Tình hình như Nhạc Vũ nhất định đã có chút lĩnh ngộ nên mới có thể như thế.

Chẳng qua sau một thoáng hắn lại lắc đầu bật cười thu hồi ánh mắt. Ba chiêu trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kia trong truyền thuyết tinh diệu tuyệt luân, cho dù với ngộ tính của Nhạc Vũ cũng tuyệt đối không thể trong vòng một tháng tìm hiểu thông suốt được.

Thật ra giờ phút này bên trong Quảng Lăng Tông, ai cũng đang mong đợi tin tức. Nhưng ai cũng hiểu rõ cho dù Nhạc Vũ có lĩnh ngộ ra được, nhưng với tu vi Kim Đan, làm sao có thể địch lại yêu thú mười ba cấp kia?

Tạ Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó chỉ cảm thấy hô hấp của mình chợt có chút khó khăn.

Rõ ràng phía trên không có vật gì, nhưng hắn lại cứ cảm thấy không khí thật trầm trọng áp lực vô cùng.

Vị Yêu Vương Thương Ngô kia, từ nơi xa chạy tới Bắc Hoang, nói vậy chỉ trong vòng một hai ngày sắp tới.

Tạ Hạo cũng không lo lắng sự sống chết của mình, chẳng qua chỉ lo lắng tông môn truyền thừa mà thôi.

Ngay khi Tạ Hạo đang nhìn về Thủy Hàn Phong, Nhạc Băng Thiến cũng đang nhìn về phương đó, sắc mặt đầy vẻ ủ rũ sầu não. Không chỉ là ngày đầu tiên như thế, kể từ khi nghe được Trầm sư huynh tự xưng bằng hữu của huynh trưởng nói qua, lúc này Nhạc Vũ đang ở trên Thủy Hàn Phong, cơ hồ mỗi ngày khi Nhạc

Băng Thiến luyện tập ngự kiếm thuật, theo bản năng luôn đưa mắt nhìn về bên kia, sau đó mỗi một lần đều ôm cảm giác thật thất vọng.

Bên trong ánh mắt chợt ảm đạm, Nhạc Băng Thiến vừa thu hồi tầm mắt, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng cười trêu chọc.

Nhạc Băng Thiến khẽ tức giận nhướng mày, nhìn qua phương hướng thanh âm kia, chỉ thấy Nhiễm Lực lúc này đang luyện tập pháp lực thần hồn thúc giục huyền binh. Nhạc Vũ chọn loại huyền binh cho Nhiễm Lực là một thanh cự kiếm lục phẩm, khi chuyển động chuyên phát ra tiếng vang như gió rít, linh động không kém phi kiếm của nàng. Hắn vừa luyện tập vừa không quên mở miệng trêu chọc:

Băng Thiến, vẻ mặt vừa rồi của ngươi ta xem thật giống như lúc trước còn ở Nhạc gia thành a!

Gương mặt Nhạc Băng Thiến ửng hồng, ánh mắt bối rối dời sang nơi khác.

Chỉ thoáng chốc nàng lại giật mình, hừ lạnh một tiếng:

Tiểu Lực ca, ngươi muốn bị đánh!

Cơ hồ cùng một lúc, thanh phi kiếm màu lam bị Nhạc Băng Thiến thúc giục xoay một vòng đánh về phía Nhiễm Lực. Nhiễm Lực cười vang, cự kiếm trong nháy mắt bay tới đánh văng ra ngoài, lại nháy mắt nói:

Không tệ! Sau này đừng mong khi dễ ta, ta sẽ cho muội khó coi hơn nữa đó. Thiếu gia đã nói qua, thanh cự kiếm của ta tuy khó coi một chút, nhưng một khi có thể biến hóa tùy tâm, sẽ mạnh hơn huyền binh của các ngươi rất nhiều.

Trong lúc nói chuyện, Nhiễm Lực lại không nghe Nhạc Băng Thiến mở miệng phản bác, trong lòng hắn cực kỳ kinh ngạc liền quay đầu nhìn lại. Chợt thấy vẻ mặt Nhạc Băng Thiến ảm đạm, cơ hồ muốn rơi nước mắt:

Tiểu Lực ca, ngươi nói có phải đại ca chán ghét chúng ta hay không? Kể từ khi rời Hạ Cơ sơn, trong một năm nay hắn cũng không nói được vài câu.

Nhiễm Lực nhất thời phiền não gãi gãi đầu, không biết làm sao nói chuyện. Chuyện này trong lòng hắn cũng cảm thấy cực kỳ buồn bực, vô cùng mất mác.

Ngay lúc này Lâm Trác vẻ mặt lạnh lùng thu hồi phi kiếm đang luyện tập:

Thiếu gia đã sớm vượt qua chúng ta quá nhiều, cũng như ngươi và con kiến hôi. Nếu không còn thân tình lưu luyến, làm sao còn có thời gian mà trao đổi lẫn nhau?

Cả người Nhạc Băng Thiến chấn động, trong mắt như lộ ra vẻ suy nghĩ. Nhiễm Lực chỉ cười khổ, thật ra hắn đã hiểu đạo lý này từ lâu.

Cơ hồ cũng trong lúc này, bên trong Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong, Nông Dịch Sơn cầm thanh phi kiếm màu tím truyền tin, khi đọc xong tin tức bên trong, chân mày Nông Dịch Sơn nhướng lên, vẻ mặt đang ngưng trọng thoáng buông lỏng.

Thấy được hình dáng này của hắn, Cung Trí lập tức hỏi:

Là tin tức tốt?

Nửa nọ nửa kia! Yêu Vương Thương Ngô đã tới Bắc Hoang, tùy thời sẽ công tới. Nhưng bên Thanh Châu, Vân gia cùng hai đại tông môn còn lại tựa hồ đã có chuẩn bị. Dù là tông môn tu tiên ở Tấn Châu cùng Chân Châu tựa hồ cũng có điều dị động.

Cung Trí híp mắt không nói gì, Thanh Châu chính là mảnh đất sinh hoạt lớn nhất của Yêu tộc, bên trong phương viên mấy trăm vạn dặm, còn có vô số linh mạch bảo vật, ở gần như chư tông Trung Nguyên cho tới mấy môn phái ngoài Đông Hải cũng thèm thuồng từ lâu.

Yêu Vương Thương Ngô rời khỏi Thanh Châu không phải không có chút cố kỵ, điểm này mọi người sớm biết được, nếu chỉ là vì chuyện này sư điệ của hắn tuyệt không đến nỗi phải lo lắng như thế.

Sau đó quả hiên nghe giọng nói của Nông Dịch Sơn chuyển đổi:

Tàng Trân Các tựa hồ không có ý định bỏ qua việc đấu giá.

Tu sĩ Đông Thắng đại lục đã sớm có ước định, đề phòng bị Yêu tộc hoành hành, cho dù lẫn nhau có ân oán, lẫn nhau gặp tập kích cũng không thể ngồi nhìn! Lúc

này sẽ không có ai dám đến kéo chân sau của chúng ta. Lần này tuy sự xuất hiện của Thương Ngô làm tông ta gặp phải hung hiểm, nhưng hắn cũng tự hãm hiểm cảnh. Rất nhiều tông môn đều muốn diệt hắn.

Cung Trí khẽ gật đầu, nhưng trong mắt vẫn mang theo thần sắc lo lắng:

Vấn đề là mặc dù chư tông tu sĩ sẽ không ngồi nhìn, nhưng nếu đem thời gian tới Bắc Hoang hoãn lại năm ngày sau, tình cảnh của chúng ta vẫn không ổn.

Nếu như bọn hắn thật làm như thế, chúng ta cũng không còn cách nào khác!

Nông Dịch Sơn thở dài, đang dự định đi xem tình hình của Nhạc Vũ, ngay sau đó trên mặt chợt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên:

Xương sư đệ, không ngờ hắn đã trở lại!

Trong mắt Cung Trí cũng hiện lên vẻ sáng ngời. Vào lúc này Xương Băng Hồng có thể thoát khỏi sự dây dưa của Thái Huyền Tông quay về, đối với Quảng Lăng Tông mà nói không khác gì là cứu viện kịp lúc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 455: Thương Ngô giá lâm

Trên bầu trời cách Quảng Lăng sơn mấy trăm dặm, có một nam tử tóc xanh mắt xanh đang đứng sừng sững, trong mắt tràn đầy vẻ hăng hái.

Đây chính là Quảng Lăng sơn? Trong Trung Nguyên xem như là động tiên không tệ rồi, phụ thân của ngươi bị vây ở chỗ này sao?

Người hắn đang nói chuyện là một thanh niên tuấn tú trẻ tuổi, tóc xanh mắt đỏ. Giờ phút này tuy bị vây ở vị trí yếu thế, nhưng vẻ mặt không tự ti cũng không kiêu ngạo chút nào.

Điện hạ chê cười, phụ thân ta năm đó độ kiếp, không trù bị thỏa đáng, sau đó bị Quảng Lăng Tông nhân cơ hội phong ấn. Ta thân là con, cả ngàn năm nay thật sự không làm gì được Quảng Lăng Tông. Chỉ có thể ngồi nhìn nghĩa phụ bị nguy, thật vô cùng xấu hổ…

Ha hả! Xấu hổ cái gì? Quảng Lăng Tông này khác với những môn phái khác, nếu thật bị ngươi đánh thắng, đó mới là điều chân chính làm người kinh dị. Thật ra ngay cả ta, trong lòng vẫn thực sự có chút kiêng kỵ đây.

Nhìn thần tình nghi hoặc của Lệ Bi Hồi, Yêu Vương Thương Ngô đầu tiên thoáng nhíu mày, sau đó thoải mái cười một tiếng:

Cũng phải! Quảng Lăng Tán Nhân chính là nhân vật vạn năm trước, với tuổi của ngươi, không nghe được chuyện này cũng là bình thường. Như vậy ta hỏi ngươi, có nghe nói về Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Lệ Bi Hồi thoáng cau mày, gật đầu nói:

Chuyện này có biết, Quảng Lăng Tông tự xưng uy lực tuyệt luân. Nhưng chưa từng có người nhìn thấy, ở phạm vi Bắc Hoang có rất nhiều người nghĩ bộ kiếm quyết này vốn không tồn tại. Nhưng trận đánh trước ta đã tự mình lĩnh giáo ba chiêu đầu tiên của bộ kiếm quyết này, Quảng Lăng Kiếm Trận quả nhiên danh

bất hư truyền.

Ba chiêu đầu tiên? Thì ra bên trong Quảng Lăng Tông đã có người tìm hiểu được ba chiêu này sao? Bỏ đi, không cần nói tới!

Thương Ngô có chút kinh ngạc, ngay sau đó cũng không thèm để ý chắp tay nhìn về phía trước:

Đời của các ngươi có thể không biết sự đáng sợ của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng ở niên đại của ta, cũng làm lòng người chấn kinh. Nhớ tới vạn năm trước, toàn bộ Yêu Vương của Yêu tộc cũng từng bị bại vào tay hắn. Thanh Châu bảy vị Yêu Vương hợp lực, lại bị hắn dùng một kiếm làm bị thương nặng. Chỉ tiếc khi đó ta mới mở linh trí không lâu, thực lực mới cấp năm, có thể miễn cưỡng di động mà thôi, vô duyên gặp mặt hắn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Không để ý vẻ mặt khiếp sợ của Lệ Bi Hồi, Thương Ngô lộ vẻ hồi ức, nói:

Thật ra không chỉ Yêu tộc chúng ta, dù trong tu sĩ nhân loại cũng là như thế, sau đó ta lại biết, đương thời mười mấy tu sĩ Đại Thừa kỳ, có hơn phân nửa từng thua dưới kiếm của hắn. Chẳng qua tính tình hắn không thích rêu rao, lúc đấu kiếm cũng chỉ lấy việc tỷ thí làm chủ, sau khi đánh thắng cũng giữ im lặng, cho nên không quá vang dội. Cho dù Ngọc Lăng Tiêu có mấy lần nổi danh cũng là do những người kia hoàn toàn chọc giận hắn mà gây ra. Nếu bàn về thành tựu, người này đứng đầu tu sĩ Đông Thắng đại lục kể từ khi hồng hoang vỡ tan tới nay. Nhưng chuyện này thật ra nghĩa phụ của ngươi cũng nên biết được, khi đó rõ ràng thực lực phải mạnh hơn Quảng Lăng Tông một bậc, nhưng vẫn âm thầm để dành thực lực, không chỉ đơn thuần là vì lo lắng bị hao tổn mà thôi.

Lệ Bi Hồi lần đầu tiên nghe bí văn này, giật mình một lúc lâu mới nghi hoặc nói:

Nếu Ngọc Lăng Tiêu mạnh mẽ như thế, Quảng Lăng Tuyệt Kiếm nhất định cũng vô cùng mạnh mẽ. Nhưng kể từ khi Ngọc Lăng Tiêu phi thăng, Quảng Lăng Tông suy sụp thời gian tương đối dài, nghe nói mấy trăm năm còn phong tỏa núi.

Rất đơn giản! Bởi vì bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kia chưa từng được truyền xuống dưới! Ngọc Lăng Tiêu nói mình nhận quá ít đệ tử, hơn nữa không tìm được đệ tử có thể nhận được truyền thừa Quảng Lăng Thập Tam Kiếm Quyết của mình. Tùy tiện truyền xuống, sẽ làm Quảng Lăng Tông gặp họa diệt môn, cho nên liền xây dựng ba tòa Truyền Pháp Điện. Hắn đã nói rõ đã lưu lại Quảng

Lăng Kiếm Quyết ở đó, chư tông tu sĩ Đại Thừa, thậm chí Yêu Vương trên mười ba cấp đều có thể đến nhìn xem!

Nói tới đây, vẻ mặt Thương Ngô đầy cảm khái:

Kết quả ngươi biết thế nào không? Trong ba ngàn năm, tổng cộng có bảy mươi sáu vị tu sĩ Đại Thừa cùng Yêu Vương đến đây. Nhưng đều ảm đạm mà về. Có nhiều người ngộ ra ba chiêu đầu tiên, nhưng có thể hoàn toàn tham ngộ ba chiêu tiếp theo hoàn toàn không có một ai. Nghe nói duy nhất có chút thành tựu chính là Tĩnh Hải Tông Mặc Quan Lan, lấy bộ kiếm thức này làm cơ sở, tự nghĩ ra Quan Lan kiếm thức hoành hành một phương. Nhưng cũng không được tiếp tục truyền thừa bên trong Tĩnh Hải Tông.

Mặc dù những người kia không nghiên cứu được Quảng Lăng kiếm quyết, nhưng cũng đạt được không ít chỗ tốt bên trong Truyền Pháp Điện. Thứ nhất kiêng kỵ thành tựu của Ngọc Lăng Tiêu, hi vọng về sau nếu phi thăng còn lưu lại đường sống. Vì thế họ cảm động cùng nhớ nhung ân huệ, có ý vô ý duy trì Quảng Lăng Tông, vì thế họ vẫn được truyền thừa xuống tới. Sau đó ước chừng tới mấy ngàn năm trước, Quảng Lăng Tông chân chính quật khởi Bắc Hoang, không biết vì sao lại có lực lượng kháng cự tu sĩ Đại Thừa kỳ, vì thế không còn người nào tiếp tục đến Quảng Lăng sơn. Bất quá cho dù là hôm nay, tu sĩ Đại Thừa kỳ trong chư tông Trung Nguyên, tất cả vẫn còn bán vài phần mặt mũi cho Ngọc Lăng Tiêu, không dám xé rách da mặt.

Lệ Bi Hồi âm thầm cau mày, chuyện về Ngọc Lăng Tiêu dĩ nhiên làm hắn kinh dị, nhưng càng làm cho hắn kỳ quái chính là vì sao hiện tại Thương Ngô lại nhắc những chuyện này với hắn làm gì? Là có dụng ý nào khác, hay là trong lòng vẫn còn kiêng kỵ?

Chớ suy nghĩ quá nhiều! Cho dù Ngọc Lăng Tiêu có bao nhiêu cường thịnh cũng đã là chuyện vạn năm trước kia. Thật ra đối với Quảng Lăng Tuyệt Kiếm ta cũng rất hiếu kỳ, nếu có thể gặp được đúng là cơ duyên lớn lao.

Quay đầu lại, ý vị thâm trường nhìn Lệ Bi Hồi, Thương Ngô cười ha hả, thúc giục phi kiếm bay thẳng tới bầu trời Quảng Lăng Tông.

Đầu tiên đưa mắt nhìn xuống bên dưới, nhìn thấy Quảng Lăng sơn đã mở hộ sơn đại trận đề phòng sâm nghiêm, lại cười ha hả.

Xem ra vô luận đi tới chỗ nào, trên cõi đời này cũng không thể thiếu người thích xem náo nhiệt. Thiên Lý Chiếu Ảnh Thuật, vì sao những nhân loại tu sĩ kia lại thích nghiên cứu ra loại đạo pháp khiến người chán ghét này kia chứ?

Thương Ngô khẽ cau mày, nhẹ nhàng búng ngón tay, cả phương viên ngàn dặm toàn bộ những nơi có linh lực dị thường đều nổi lên phong nhận màu xanh, chẳng qua vẫn còn vài chỗ Thương Ngô không thể bài trừ, hắn nhìn quanh, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tuy không thích bị người làm như kịch vui để nhìn xem, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể làm được như thế. Vào lúc này Thương Ngô lại duỗi tay ra, sau đó dùng lực nắm chặt lại.

Lập tức có vô số dây leo từ dưới chân núi Quảng Lăng sơn bay lên. Chỉ trong khoảnh khắc đã kéo dài hơn vạn trượng, cơ hồ mỗi một dây leo đều thô to như cả một thùng nước, bao vây cả Quảng Lăng sơn. Hơn nữa vẫn không ngừng mở rộng, cơ hồ nhìn không thấy cuối. Ngay lúc này vài bóng người từ trong đỉnh Thủy Hàn Phong bay ra, lơ lửng bên trong pháp trận đối diện hai người.

Vị này chính là Thanh Châu Yêu Vương Thương Ngô điện hạ đi? Không biết lần này điện hạ đến tấn công bổn sơn, có ý thế nào? Chẳng lẽ Quảng Lăng Tông có nơi nào đắc tội điện hạ?

Thương Ngô lạnh lùng cười một tiếng, cũng không thèm để ý cử chỉ như muốn kéo dài thời gian kia, tiếp tục thúc giục pháp lực, những sợi dây leo đã lan tràn xuống tận lòng đất vạn dặm, hơn nữa còn đang điên cuồng duỗi dài.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, chút ít dây leo thăm dò vào linh mạch Quảng Lăng sơn liền bị một cỗ viêm lực cực nóng trong nháy mắt đốt cháy, thông qua thần thức cảm giác, truyền đến trong đầu hắn, Thương Ngô không khỏi cau mày.

Ngay sau đó, từ bên trong Quảng Lăng sơn bắn ra mười vạn phong nhận màu xanh, đem toàn bộ những bụi mây khổng lồ chém thành nát bấy.

Thương Ngô cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, yêu lực tiếp tục rót xuống dưới đất, hằng hà vô số bụi mây khổng lồ tiếp tục trưởng thành, thật khó khăn leo tới tầng cương phong, lộ ra vố số rễ tua sắc bén mãnh liệt xoắn vào bên trong. Ngay khi vừa bị linh mạch đại hình nhị phẩm cùng lực lượng vô hình của mấy vạn tu sĩ đè ép cắt rách, bên dưới truyền tới tiếng nổ vang, một cỗ linh lực

lưu cuồng bạo xuất hiện, sau đó ngay trong nháy mắt những hệ rễ kia theo quán tính định hấp thu linh lực liền bị phá hủy vỡ tung, ngay lập tức chút ít dây leo còn lại cũng liền biến thành uể oải, ngã ầm ầm rơi xuống.

Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận! Thành tựu trận đạo của người chủ trì đại trận thật không tầm thường, bên trong Quảng Lăng Tông không ngờ lại có nhân tài, có thể xem như bất phàm. Nghe chỉ là đồn đãi, mắt thấy chính là thật, trong Bắc Hoang vẫn có thể đứng vững được cũng có nguyên nhân, xem ra cần phải dùng nhiều thời gian nơi này mới xong.

Thương Ngô tiện tay vung lên, bên trong tầng mây có vô số lôi quang màu bạc bị hắn mạnh mẽ rút ra ngoài, sau mấy chục lần hô hấp liền dần dần tụ tập, tạo thành một cột lôi thương cực kỳ khổng lồ.

Lệ Bi Hồi âm thầm giật mình, cường độ lôi thương tới bậc này, chỉ sợ đã không thua kém thiên kiếp của yêu tu mười ba cấp. Chẳng qua với bản thể của Thương Ngô, hắn phải cực kỳ sợ hãi lôi lực mới đúng, vì sao lại có được lôi hệ thần thông mạnh mẽ đến như thế?

Điện quang màu bạc còn đang tụ tập, ngay khi lôi thương trong tay Thương Ngô cơ hồ phát ra ánh sáng chói chang như mặt trời, lúc này mới bị hắn ném ra. Theo một tiếng nổ vang ầm ĩ, phương viên cả ngàn dặm đều lay động kịch liệt.

Đợi đến khi dòng điện lan tràn tản đi, Lệ Bi Hồi cẩn thận nhìn xuống, chỉ thấy Quảng Lăng sơn vẫn hoàn hảo không bị tổn hai gì, chỉ thấy Quan Vân Điện của Thủy Hàn Phong bay lên, liên kết thành một thể cùng đại trận.

Lệ Bi Hồi theo bản năng cau mày, lần trước sở dĩ hắn thất bại chính là vì bị Quảng Lăng kiếm trận đánh trọng thương. Nhưng nếu không phải hộ sơn đại trận Quảng Lăng Tông mạnh mẽ tới mức làm người bất đắc dĩ, đem bọn hắn trì hoãn đến khi Xương Băng Hồng thành công độ kiếp, bọn hắn cũng đã không bị thảm bại đến như vậy.

Quan Vân Điện? Đây chính là thủ đoạn cuối cùng Ngọc Lăng Tiêu lưu lại theo lời đồn đãi đi. Năm đó lúc Ngọc Lăng Tiêu phi thăng, cả Quảng Lăng Tông bất quá chỉ có năm sáu trăm người, hộ sơn đại trận cũng không lớn được như hôm nay. Xem ra hiện tại hộ sơn đại trận dùng Quan Vân Điện làm chủ. Nghe đồn bảo vật này có thể làm tu sĩ Đại Thừa kỳ vẫn lạc. Thật không biết thực tế lại như thế nào? Nhưng hậu nhân của Ngọc Lăng Tiêu, thật sự là khá lắm. Có thể đem

nơi này bố trí thành Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận, kết hợp nhất thể với Quan Vân Điện này.

Kể lại tin đồn mà ngay cả Lệ Bi Hồi cũng hoàn toàn không biết, Thương Ngô lạnh giọng cười một tiếng. Ngón tay hắn gảy nhẹ, ngay sau đó mặt đất bên dưới đột nhiên rạn nứt, dưới nền đất dâng lên nham tương cùng địa diễm nóng rực hướng chỗ hắn hội tụ đến. Không biết nặng tới mấy vạn tấn, lại tụ thành một hỏa châu nho nhỏ trên đầu ngón tay hắn, sau đó từ đỏ chuyển trắng, lại từ trắng chuyển đỏ, ngọn lửa càng thêm tinh thuần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 456: Yêu Vương oai

Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa?

Ngay khi phát hiện ngọn lửa trên đầu ngón tay Thương Ngô hoàn toàn chuyển thành màu trắng trong suốt tinh thuần, Lệ Bi Hồi cơ hồ theo bản năng lên tiếng kinh hô, sắc mặt nhất thời tái đi, tràn đầy vẻ khó tin.

Thương Ngô nghe vậy cười một tiếng:

Đây là giả dối, tối đa cũng chỉ có hai ba thành uy năng của Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa! Ha hả! Nhưng quả thật có thể miễn cưỡng xem như hỏa chủng để sử dụng, nếu có đầy đủ linh lực tẩm bổ, trải qua nhân vật có tu vi như ta rèn luyện thêm mấy ngàn năm, có lẽ thật trưởng thành thành Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa thực sự.

Vừa dứt lời, Thương Ngô liền cong ngón tay búng ra. Hỏa châu thiêu đốt ngay đầu ngón tay nhất thời bắn nhanh ra, oanh lên bên trên Quảng Lăng Tông. Sau khi mất đi ước thúc, dung nham tương đương một tòa núi nhỏ chợt nổ tung, sức nặng khổng lồ cơ hồ đè sập hộ sơn đại trận của Quảng Lăng sơn, những mấu chốt cấm chế linh phù liên tục bạo liệt khắp nơi.

Cho đến cuối cùng khi đem dung nham hất văng ra, nhưng làm lòng người sợ hãi chính là những luồng hỏa diễm bạch sắc lại lan tràn ra, bám vào tầng linh lực vô hình cản trở, tốc độ điên cuồng thiêu đốt linh lực truyền vào hộ sơn đại trận.

Lệ Bi Hồi không còn biết nói gì, thầm nghĩ uy lực này dù chỉ đạt được hai ba thành của Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa đã xem như không tệ. Có thể tùy thời tùy chỗ tạo được hỏa chủng này, thần thông kinh người, nếu để chư tông trong Trung Nguyên hay biết, sợ là phải vô cùng ước ao.

Không đơn giản như vậy! Thật ra bản lĩnh này chỉ cần tu sĩ Đại Thừa kỳ nắm giữ thiên địa pháp tắc nhất định, hoặc Yêu Vương mười ba cấp, cũng có thể sử dụng, chẳng qua ngưng tụ ra hỏa chủng không ổn định mà thôi. Ta cũng chỉ trong cơ

duyên xảo hợp học được loại hỏa hệ thần thông do nhân loại tu sĩ nghĩ ra, vì thế mới có thể ngưng tụ ra được. Nhưng nếu muốn luyện hóa sử dụng, còn cần vô số tiên thiên linh bảo. Phải hao phí thêm vài chục năm để luyện thành tinh thuần mới xong.

Lệ Bi Hồi nghe được trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ ngươi là Yêu Vương thuộc mộc loại, đi tập luyện công pháp hỏa hệ làm gì? Lại thêm vừa rồi sử dụng lôi điện cũng vậy, mặc dù không sợ hãi bị chết cháy, cũng phải bài xích với bổn nguyên của hắn mới phải.

Ngay tại lúc này, trong tầm mắt của hắn, chỉ thấy một lão giả mặc đạo bào đứng sau Nông Dịch Sơn thần sắc vô cùng ngưng trọng nâng lên bình ngọc màu trắng tuyết, từ bên trong miệng bình dâng ra mười mấy giọt thủy dịch màu lam đen, những nơi thủy dịch quét qua, toàn bộ bạch sắc hỏa diễm đều bị dập tắt. Cuối cùng tuy co rút lại một chỗ, lung lay muốn diệt nhưng vẫn miễn cưỡng chống lại thủy dịch kia, cũng khó tiếp tục gây hoạn.

Rốt cục không phải chân chính Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, không thành được châu báu! Nhưng Huyền Âm Cử Thủy cũng thật khiến người bất ngờ. Vừa sử dụng ra đã hơn ba mươi giọt, tàng trữ của Quảng Lăng Tông xem ra không ít!

Thương Ngô nhìn chằm chằm bình sứ, theo bản năng liếm liếm môi, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Lần này Lệ Bi Hồi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, với bản thể của Thương Ngô, khát vọng nhất chính là loại linh thủy có thể tẩm bổ bản thân. Hơn ba mươi giot Huyền Âm Cự Thủy đã có thể giúp tu vi của hắn tiến lên một bước. Nếu có chừng ngàn giọt, không chỉ tấn chức một cấp, mặc dù dùng để tinh thuần yêu lực bản thân cũng xem như đầy đủ!

Bậc bảo vật này, rơi vào trong tay Quảng Lăng Tông, thật sự đáng tiếc!

Thương Ngô than khẽ, vung tay vẩy ra hai mươi bốn mộc châm màu tím, sau đó vờn quanh cả Quảng Lăng sơn. Theo một cỗ mộc khí tụ tập, mặt đất lại có vô số thực vật chui ra, lần này là một loại hắc sắc tử mộc vô cùng cứng rắn, bắt đầu đâm vào trong bức tường linh lực vô hình cản trở.

Lệ Bi Hồi biết hai mươi bốn hắc sắc tử mộc chính là bổn mạng pháp bảo mà

Thương Ngô tế luyện. Hắn vừa nhìn xuống dưới, âm thầm hoảng sợ. Nếu nói "Mộc viết sinh phát" loại mộc hệ pháp thuật này chính là khắc tinh của toàn bộ pháp trận phòng ngự, chỉ sợ cho dù có linh trận mạnh mẽ hơn nữa cuối cùng cũng không thể chống đỡ, với bản thể của Thương Ngô, cũng không phải Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận của Quảng Lăng sơn có thể ngăn cản.

Tiếp theo sau, Nông Dịch Sơn lại có động tác. Một mảnh vải khắc Thái Cực đồ án bay vút lên, treo cao trên đỉnh Quảng Lăng sơn. Sau đó liền bắn ra vô số tia quang mang lam hồng, đánh lên hắc sắc tử mộc, hoặc đem đông cứng, hoặc đem thiêu đốt, tuy bức tường linh lực lung lay như muốn hỏng mất, nhưng cuối cùng tình hình vẫn có thể chuyển biến tốt đẹp.

Huyền Dương Thái Cực Đồ? Đây không phải là đồ vật của Tĩnh Hải Tông sao? Hắc! Hôm nay xem như ta hoàn toàn nhìn với cặp mắt khác xưa. Nhưng tiếc bọn ta là yêu tu, nếu không đạt tới cảnh giới Thái Ất chân tiên, hoàn toàn tế luyện được hỗn loạn yêu lực thì…ai…

Thương Ngô thở dài, cau mày suy ngẫm chốc lát, đột nhiên tay phải hóa thành một sợi dây mây dài mấy vạn trượng sắc bén, đem hệ rễ của một tòa núi nhỏ bên cạnh hoàn toàn cắt rách. Sau đó yêu lực quanh thân dâng lên, sinh sôi nhiếp lên cao, tòa núi lớn nặng hơn mười vạn đốn cao cao bay lên, xông thẳng tới bên ngoài hộ sơn đại trận.

Lần này những người bên trong Quảng Lăng sơn giờ phút này mặt đều ngưng trọng, lộ vẻ đã biết dụng ý của Thương Ngô. Chỉ một thoáng, vô số đạo quang mang bắn lên, đánh về phía hai người đang đứng.

Toàn bộ đều là đạo phù tứ phẩm, xem như có chút ít khả năng.

Thương Ngô lạnh giọng cười một tiếng, một mộc rễ dưới chân đâm sâu vào dưới đất. Yêu lực toàn thân mạnh thêm mấy lần, cũng không thấy hắn làm gì, chỉ dùng tay nhẹ nhàng đảo qua, gần ngàn trương đạo phù bộc phát ra năng lượng khổng lồ, nhẹ nhàng bị hắn dẫn dắt rời đi, thần thái vô cùng dễ dàng.

Ngay sau đó, lại hai đạo kiếm quang tràn trề phá không thẳng đánh mà đến, lúc này vẻ mặt Thương Ngô mới hiện lên dáng ngưng trọng.

Quảng Lăng kiếm trận? Lúc này mới có chút ý tứ. Thật có mấy phần xu thế kinh thiên động địa, không hổ với tên gọi Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Cũng không biết từ khi nào, ở bên cạnh Nông Dịch Sơn đã tụ tập sáu vị Nguyên Anh tu sĩ, hợp thành hai bộ Quảng Lăng kiếm trận. Lần này cùng nhau thúc giục, khiến cho phong vân biến sắc.

Kiếm khí tuôn trào không dứt, thậm chí có thể xuyên thủng cả hàng rào không gian. Thương Ngô biết tránh cũng vô dụng, dứt khoát xuôi tay phải dọc theo người, hóa thành một tấm thuẫn màu tím phương viên hơn mười trượng, che chở trước người mình cùng Lệ Bi Hồi.

Đợi đến khi kiếm quang tiêu tán, Thương Ngô dùng thần thức tìm tòi, phát giác mộc thuẫn thiếu chút nữa bị kiếm quang hoàn toàn xuyên thấu.

Nếu bàn về uy lực, Quảng Lăng kiếm trận có thể nói nhân gian đệ nhất, đáng tiếc uy lực vẫn còn kém một chút.

Lắc đầu, Thương Ngô lại nhìn về phía trước. Tòa núi kia lên cao mấy vạn trượng, liền bắt đầu rơi xuống như sao băng, hướng đỉnh Quảng Lăng sơn ném tới. Nhưng trong cùng một thời gian, một thanh phi kiếm màu tím cũng bay lên, thừa dịp pháp lực bị kiềm chế, đem ngọn núi cắt thành mảnh nhỏ. Tuy sau khi rơi xuống vẫn làm hộ sơn đại trận của Quảng Lăng Tông lay động không ngừng, nhưng đã mất đi khí thế muốn đè sập hộ sơn đại trận của Quảng Lăng Tông.

Nhất phẩm phi kiếm ký thác nguyên thần? Quảng Lăng Tông từ khi nào có vật này, những pháp bảo kia chẳng lẽ đều đến từ Tử Vân tiên phủ?

Lệ Bi Hồi kinh ngạc, thầm nghĩ một năm qua đúng là đã tìm hiểu về Quảng Lăng Tông quá ít. Ngay sau đó chợt nghe Thương Ngô kêu lên một tiếng, dùng yêu lực mạnh mẽ hút lấy Tử Cầu kiếm. Mà Tử Cầu kiếm cũng thuận thế phá không bay tới, ngay khi chậm rãi nhích tới gần, phát ra một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén, phá khai yêu lực khống chế của Thương Ngô, sau đó xoay tròn đem hệ rễ màu tím dưới chân hắn chặt đứt.

Thương Ngô cười ha hả, cũng không để ý, dưới chân mọc ra càng nhiều hệ rễ cắm xuống đất. Sau đó trong tầng mây quanh thân, vô số lôi quang lại tụ tập, lần này lại hội tụ thành bốn lôi thương. Ánh sáng thật khiếp người, không chỉ đám người Nông Dịch Sơn, dù là Lệ Bi Hồi cũng biến sắc.

Cùng một thời gian, trên tầng mây ngoài mấy trăm dặm bên trên bầu trời Quảng

Lăng thị trấn, Ngôn Vô Cực đứng trên mây, thần sắc ảm đạm nhìn lên bầu trời.

Uy năng của tu sĩ Đại Thừa thật quá mức kinh người. Tu sĩ Nguyên Anh chúng ta tuy có thể tung hoành Bắc Hoang, nhưng ở trước mặt nhân vật như vậy, chỉ cần dùng đầu ngón tay đủ giết chết chúng ta.

Lần này ở bên cạnh hắn là một hồng bào đạo sĩ đang đứng, lúc này nghe vậy chê cười một tiếng:

Ngươi cho rằng Yêu Vương Thương Ngô là nhân vật thế nào? Ngàn năm trước đã có thể lực chiến hai tu sĩ Đại Thừa kỳ mà không bại, như thế nào Yêu Vương bình thường có thể so sánh nổi. Lại nói Thái Huyền Tông cùng Quảng Lăng Tông có thù hận, không đi cứu viện thì cũng không có gì, Quảng Lăng Tông bọn hắn cũng chẳng yên tâm về ta. Băng Nguyệt Tông các ngươi là đồng minh với Quảng Lăng Tông, vì sao không đi giúp một tay?

Nói tới câu cuối cùng, mang theo ý chê cười nồng đậm. Ngôn Vô Cực nghe được vẻ oán khí thật sâu trong giọng nói, cũng không thèm để ý cười đáp:

Oai phong dời non lấp bể như vậy, Ngôn Vô Cực ta tự hỏi không có đủ dũng khí đi đối kháng. Những tu sĩ Đại Thừa kỳ từ nơi xa tới còn khoanh tay bàng quan, làm như không thấy. Nghĩ đến cũng chẳng có ai thèm oán Băng Nguyệt Tông ta thấy chết mà không cứu. Hôm nay ta chỉ để ý sẽ là thắng bại thế nào? Không biết Hác huynh có lời gì giải thích?

Tuy trong lòng hắn còn đang hận Quảng Lăng Tông bị giết sạch sẽ cho xong, nhưng giờ phút này lại làm vẻ mặt như lo lắng.

Hồng bào đạo nhân nghe vậy hừ lạnh một tiếng, thoáng suy ngẫm liền lắc đầu:

Điều này cũng thật sự khó nói! Quảng Lăng Tông tuy có nhiều pháp bảo trọng bảo, đều là vật có tuyệt đại uy năng. Nhưng không cách nào đánh lui Thương Ngô, Yêu Vương kia chỉ cần hệ rễ không mất, yêu lực sẽ vô cùng vô tận, đủ làm Quảng Lăng Tông kiệt sức. Nhưng bởi vì ngoài Quảng Lăng sơn còn có vài tên tu sĩ Đại Thừa kỳ đang đứng xem, mặc dù xa mấy vạn dặm, nhưng chỉ chớp mắt liền có thể tới, nếu có cơ hội nhất định sẽ vây giết tên Yêu Vương kia, ta xem hắn cũng không dám toàn lực ứng phó, trận chiến này quả thật khó nói, ta cũng không cách nào phán đoán, song phương đều có nửa cơ hội.

Ngôn Vô Cực nhíu mày, tiếp tục nhìn lên bầu trời, phán đoán này cùng suy đoán của bản thân hắn xê xích không bao nhiêu.

Mà giờ khắc này hắn cùng hồng bào đạo nhân hoàn toàn không hay biết chính là, ở một nơi nào đó bên trong Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ đang từ từ tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 457: Một đường hi vọng

Cuối cùng đã đi ra!

Ngay khi ý thức thối lui ra khỏi thế giới hư ảo, Nhạc Vũ cũng liền cảm giác linh trận hắn tưởng tượng trong đầu cũng đã dần dần hỏng mất.

Cơ hồ cùng một thời gian, Nhạc Vũ liền cảm giác được thân thể suy yếu cùng mỏi mệt cực độ. Linh trận vận chuyển cần đại lượng linh lực chống đỡ, Hồn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao không còn. Kể từ sau khi tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, chưa từng bị như vậy. Kinh mạch trong cơ thể khô kiệt, mang đến cảm giác giống như ngọn đèn cạn dầu.

Vội vàng ăn vào mấy viên Cửu Chuyển Ôn Linh đan lấy được từ Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ ngồi xếp bằng một lúc mới cảm giác khôi phục lại. Sau đó hắn lại tiếp tục uống thêm hai viên lục chuyển Trúc Cơ đan do chính tay hắn luyện chế, đợi đến khi nguyên lực khổng lồ bên trong rót vào trong cơ thể, cảm giác suy bại trong người biến mất, từ từ hồi phục lại lực lượng.

Vào lúc này, trong lòng Nhạc Vũ vẫn còn sợ hãi. Khi hắn nhớ lại tình hình trong ảo cảnh, vẻ mặt chợt tuôn mồ hôi lạnh.

Tình hình này, nếu kéo dài thêm năm ba ngày, sợ là ta sẽ bị ảo cảnh nuốt sống mất.

Nhớ được lúc ban đầu, hắn vốn tận lực ôm thái độ trốn thoát khỏi ảo cảnh, một mặt quan sát phương pháp Ngọc Lăng Tiêu vận chuyển kiếm quyết cùng nội tức, một mặt cố gắng tìm kiếm phương pháp rời khỏi ảo cảnh.

Chẳng qua sau một ngày, ảo ảnh của Ngọc Lăng Tiêu vẫn không chút nào dừng lại, kéo theo "thân thể" hắn thúc giục ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm tiếp theo, mà thân thể hắn vẫn tiếp tục bị tiêu hao, Nhạc Vũ lúc đó mới cảm giác được tình hình có chút không ổn, bắt đầu ném đi hết thảy tạp niệm, dấn thân vào

ba chiêu kiếm quyết kia.

Cho tới khi hoàn toàn ghi nhớ hết, hiểu được yếu quyết vận kiếm bên trong, hơn nữa có thể thoát khỏi sự khống chế của ảo ảnh Ngọc Lăng Tiêu, Nhạc Vũ mới bắt đầu thoát khỏi ảo cảnh. Dĩ nhiên hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết thực sự, chẳng qua hiểu được phần nào đó mà thôi.

Song chỉ một ít như thế, thiếu chút nữa đã tiêu hao toàn bộ tinh lực của Nhạc Vũ.

Cũng may mắn ngộ tính của hắn xem như không tệ, hơn nữa có thêm Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ, nếu không cho dù khí huyết của hắn mạnh mẽ, Ngũ Hành Phù Trận cùng hai thủy hỏa phù trận có lực lượng kéo dài đến biến thái thế nào, cũng không chịu đựng nổi hao tổn như vậy.

Cho dù hiện tại thân thể của hắn thoáng khôi phục được một chút, nhưng Nhạc Vũ vẫn cảm giác tinh thần mỏi mệt không sao chịu nổi, có chút cảm giác uể oải rã rời, từ sau khi bước vào Kim Đan cảnh, cảm giác muốn nằm xuống ngủ lại lần nữa quay trở lại.

Ba chiêu kiếm kia thực sự tồn tại trên thế gian này sao?

Nhạc Vũ nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy thật sự khó tin. Sau đó khi hắn mở mắt ra, phát giác trước mắt có vô số những sợi tơ, có chút là lộ tuyến của đầu mối then chốt linh lực chảy qua, có chút là linh trận nơi này tiếp xúc với thiên địa pháp tắc. Những hình ảnh kia làm cho hắn nảy sinh cảm giác muốn chặt đứt tất cả, Nhạc Vũ vội vàng lắc mạnh đầu, hắn nghĩ có lẽ do tác dụng của Diễn Thiên Châu, nhưng khi hồn thức của hắn thăm dò vào bên trong, lại phát hiện giờ phút này Diễn Thiên Châu rất yên tĩnh, không hề có chút dao động nào.

Thì ra là như vậy, đây là hiệu quả của hệ thống trí năng phụ trợ, là kiến thức linh trận của ta vừa tiến thêm một bước sao? Thay lời khác mà nói, mặc dù không có Diễn Thiên Châu trợ giúp, hôm nay ta vẫn có thể hiểu được bố trí linh trận nơi này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ liền nổi lên ý mừng, ngay lập tức tâm niệm vừa động.

Có thể vì đại địch xâm phạm, có thể cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang, tuy Nông Dịch Sơn thu hồi phù chiếu, nhưng không lấy đi Khổng Tước Phiến.

Hắn còn đang lo lắng không cách nào tìm hiểu được tầng thứ tám của Ngũ Sắc Thần Quang, giờ phút này thành tựu trận đạo linh phù lại tăng thêm nhiều, hoặc đã có biện pháp dễ dàng phân tích hơn cũng nói không chừng.

Hắn đóng cửa hệ thống trí năng phụ trợ, vươn người đứng lên, thân thể không vững liền lảo đảo. Bất quá trong nháy mắt từ phía sau có đôi tay ngọc vội vàng đỡ lấy hắn. Nhạc Vũ quay đầu nhìn thấy Chiến Tuyết, lập tức mỉm cười. Từ ban đầu hắn đã cảm giác có một cỗ lực lượng tinh thuần mà ấm áp rót vào bên trong cơ thể, đây cũng là lực lượng giúp đỡ trọng yếu mà hắn không bị hao mòn đến suy sụp.

Song Nhạc Vũ chợt ngơ ngẩn, thông qua việc đụng chạm thân thể, giờ phút này không ngờ hắn có thể cảm giác được những sợi tơ thật nhỏ cùng kết tinh bên trong người Chiến Tuyết. Mà ngay khi hắn theo bản năng bắt đầu phân tích, phát giác lần này mình không chỉ "nhìn" thấy mà thôi, còn là thực sự có thể tiến hành phân tích thần lực kết tinh cùng những sợi tơ kia của Chiến Tuyết.

Thiếu gia không sao chứ?

Chiến Tuyết lo lắng hỏi một câu, vội vàng đem thần lực truyền vào trong cơ thể Nhạc Vũ, nhưng không hề có tác dụng. Cho đến khi thấy Nhạc Vũ tỉnh lại, mới vui mừng cười nói:

Mấy ngày qua Tuyết nhi lo lắng muốn chết, muốn gọi tỉnh thiếu gia, nhưng lại sợ hại thiếu gia. Còn nữa, khi ta vừa tới, có người hình như muốn động thủ với thiếu gia. Thật kỳ quái, trước kia không phải thiếu gia đã nói, không cho phép tàn sát đồng môn sao?

Nhạc Vũ chợt híp mắt, ngay sau đó lạnh lùng cười khan. Lúc Chiến Tuyết đi tới bên cạnh hộ pháp cho hắn, là sau khi hắn mới tiến vào ảo cảnh không lâu. Khi đó bên trong Truyền Pháp trung điện, lại sinh sát ý với hắn, chỉ có một mình Tân Ngọc mà thôi.

Trong lòng hắn chẳng qua cảm thấy kỳ quái, hắn tập luyện kiếm pháp trong ảo cảnh, Tân gia rốt cục làm sao mà nắm giữ? Chẳng lẽ người của Tân gia lại có người có tư chất ngộ tính có thể còn tuyệt thế như chưởng giáo tổ sư! Lần này Tân gia sinh ra ý nghĩ giết người diệt khẩu, thật sự chỉ là đơn thuần vì ân oán với Tân gia huynh muội mà thôi?

Hắn cũng không còn thời gian suy nghĩ thêm, chợt thấy dưới chân nổ vang một trận, hắn theo bản năng cau mày ngự kiếm bay ra cửa sổ. Lập tức bên trong hồn thức cảm giác được có cỗ uy áp cuồn cuộn ập tới, nếu không phải có hộ sơn đại trận che chở, thần hồn của hắn ẩn hàm long uy, cơ hồ thiếu chút nữa không nhẫn nhịn được mà cúi đầu thần phục. Đưa mắt nhìn quanh bốn phía, mấy Linh Hư cảnh đệ tử chịu trách nhiệm trông chừng trụ cột đại trận đang ngồi xếp bằng, mồ hôi tuôn đầy toàn lực chống đỡ. Ở xa xa dưới chân núi, vô số thực vật cứng rắn màu tím có thể so sánh với huyền binh đang hướng bên trong đè ép sinh trưởng.

Chẳng lẽ Yêu Vương Thương Ngô đã tới?

Trong lòng Nhạc Vũ trầm xuống, thông qua hệ thống trí năng phụ trợ xem xét thời gian, quả nhiên đã qua một tháng. Nhạc Vũ vội vàng khống chế Cực Quang kiếm xông ra, bay lên bên trong cương phong tầng. Liền thấy Nông Dịch Sơn dẫn theo mấy tu sĩ Nguyên Anh đang cùng hai người bên ngoài trận xa xa giằng co. Mà mấy Yêu tộc trưởng lão Vân Thanh Phong cùng khôi lỗi mười một cấp của Ngọc Lãm Phong đang đứng bốn phía Quan Vân Điện, hiệp trợ Xương Băng Hồng chủ trì pháp trận, xem tình hình đang toàn lực kháng cự.

Còn có Cung Trí đang dùng một bình ngọc rót ra mười mấy giọt Huyền Âm Cự Thủy toàn lực dập tắt bạch sắc hỏa diễm đang thiêu đốt bức tường linh lực bên ngoài.

Một Yêu Vương mà thôi, lại mạnh mẽ tới như vậy?

Trong nội tâm Nhạc Vũ thất kinh, vội vàng tế lên Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Hắn cũng biết với pháp lực của mình hôm nay, thật khó có thể dùng nguyên từ lực khóa định tu sĩ Đại Thừa kỳ, liền trực tiếp vận chuyển linh trận bên trong hấp thu bạch sắc hỏa diễm. Những hỏa diễm ngay cả Huyền Âm Cự Thủy cũng không làm gì được, nhưng trong nháy mắt liền bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hấp thu sạch sẽ, hòa lẫn cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa nằm bên dưới Ngũ Sắc Thần Thạch, sau đó chân hỏa nhất thời càng mạnh thêm, hỏa lực bừng cháy không ít.

Đây cũng là Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa?

Trong nội tâm Nhạc Vũ kỳ quái, nhưng trong lòng cũng không tiếp tục để ý tới, vào lúc này bốn lôi thương đang đánh thẳng vào hộ sơn đại trận Quảng Lăng

Tông, khiến pháp trận hộ sơn nhanh chóng vỡ vụn hơn xa tốc độ chữa trị.

Nhìn lôi quang thoáng hiện đầy trời, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm hoảng sợ, trong lòng hắn lạnh băng, pháp lực của Yêu Vương trước mắt thật sự mạnh mẽ tới mức gần như vô biên vô hạn.

Sau đó ánh mắt hắn lại nhìn thấy hai mươi bốn mộc châm màu tím bên ngoài.

Tựa hồ là linh trận đơn giản, dùng thúc dục thực vật màu tím bên dưới. Nếu có thể phá vỡ, cuộc chiến hôm nay còn cơ hội.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lấy ra Khổng Tước Phiến, bắt đầu toàn lực tụ tập Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực.

Cung Trí thấy thế, hoảng sợ lo lắng gầm lên:

Tiểu Vũ! Ngươi tới đây làm gì, còn không mau trở về? Nơi này không phải do ngươi nhúng tay!

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, vẫn kiên trì quét ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tám, vừa vặn khiến cho yêu lực của một cây mộc châm màu tím bên trong biến mất. Ngay sau đó đúng như suy đoán của hắn, ngay khi pháp trận kia bị thiếu đi một mấu chốt, những tử mộc đang điên cuồng sinh trưởng dưới mặt đất liền bị lực lượng pháp trận hộ sơn bắn ngược ra bên ngoài, toàn bộ vỡ vụn hỏng mất.

Trông thấy cảnh này, Nhạc Vũ đầu tiên thở ra một hơi, theo sau bản năng chợt cảm giác cực độ nguy hiểm. Hắn đột nhiên quay đầu nhìn ra hai người bên ngoài trận, chỉ thấy thanh niên kia trên mặt chẳng những không có vẻ tức giận, ngược lại còn như cười trào phúng. Trong mắt của Thương Ngô, phảng phất như đang cười nhạo hắn, một nhân vật chẳng khác gì con kiến hôi cũng dám tham dự vào cuộc tranh đấu giữa hắn cùng với những tu sĩ Nguyên Anh như Nông Dịch Sơn.

Ngay trong nháy mắt, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thần hồn của mình đau đớn như kim châm, đâm thẳng vào đầu hắn, xuyên thẳng vào hồn thức hắn, cắm vào trong thức hải.

Nhạc Vũ nhất thời chỉ cảm thấy trong đầu vô cùng đau nhức, thần hồn như bị áp bách đến hỏng mất, lập tức liền rơi xuống dưới.

Đây chính là lực lượng của Yêu Vương cấp mười ba sao?

Rơi xuống chừng bốn ngàn trượng, Nhạc Vũ liền cảm giác thân thể của mình được Chiến Tuyết tiếp lấy, bay xa khỏi chỗ của Yêu Vương Thương Ngô. Lúc này cảm giác đau đớn bên trong thần hồn từ từ giảm bớt, Nhạc Vũ lại giật mình ngây người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Đây là nhân vật tu sĩ Đại Thừa kỳ đầu tiên mà hắn nhìn thấy, pháp lực vô cùng vô tận như dời non lấp bể, hồn áp ưu thế tới mức tuyệt đối, hết thảy vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn.

Nhạc Vũ thật sự nghĩ không ra với nhân vật như thế, bên trong Quảng Lăng Tông còn có ai có thể bức lui được hắn.

Chẳng lẽ Quảng Lăng Tông ta đã đến ngày diệt vong sao?

Trong lòng lướt qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, trong nháy mắt sau đó hắn chợt nhớ lại ba chiêu kiếm quyết mà suốt cả tháng nay hắn không ngủ không nghỉ quan sát, khắc sâu tận cùng trí nhớ.

Nếu như là ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đó thì sao? Bị lão thiên gia đố kỵ, kiếm quyết không nên tồn tại trong hậu thế, có thể đánh lui Yêu Vương Thương Ngô hay không?

Trong cùng một thời gian, bên ngoài Quảng Lăng sơn, Thương Ngô cũng khẽ kêu lên kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 458: Tuyệt kiếm tứ thức

Người này chính là thiên tài Quảng Lăng Tông mà ngươi nói? Cóthể thúc giục ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tám, người này tu luyện hắn chính là Ngũ Hành lực tinh thuần nhất. Hắn mới bao nhiêu tuổi, cũng đã tu luyện tới Kim Đan?

Tầm mắt theo sát phương hướng Nhạc Vũ rời đi, trên mặt Thương Ngô thoáng hiện vẻ kinh ngạc. Lệ Bi Hồi nghe vậy cũng không ngoài ý muốn, liếc xéo bên này liền nhíu mày:

Điện hạ, vừa rồi vì sao không giết hắn? Người này thiên phú rất mạnh, cho dù trong tu sĩ nhân loại cũng rất hiếm có. Nếu cho hắn thời gian mười năm, tất thành họa lớn, nghe đồn người này kiêm tu một loại thần thông khác, đã đánh chết vài tên tu sĩ Nguyên Anh của Phù Sơn Tông.

Vậy ta phải giết được mới nói, hồn lực của hài tử kia đã mạnh mẽvượt qua trình độ Kim Đan cảnh. Ta có thể đả thương hắn, nhưng khó có thể dùng hồn lực giết được hắn. Trừ phi ta có thể đem Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận phá vỡ. Nhân loại, hắc! Có thật nhiều người hâm mộ thân thể của chúng ta, trời sinh thần thông mạnh mẽ, thọ nguyên vô cùng vô tận. Chẳng qua có ai lại biết được, những nhân loại từ thuở nhỏ không có bao nhiêu lực lượng kia mới thật sự là thiên địa chi linh. Thương Ngô ta thật là ao ước biết bao!

Thương Ngô than nhỏ một tiếng, lại khôi phục nụ cười, sau đó ánh mắt tập trung vào trên người Chiến Tuyết:

Còn nữ nhân kia, ta cũng rất để ý. Khí tức trên người nàng có chút cổ quái. Đặc biệt hồn lực mạnh mẽ còn hơn cả thiếu niên kia, vừa rồi ta dò xét không chỉ một lần, nhưng không làm gì được!

Lệ Bi Hồi kêu lên một tiếng, ngạc nhiên nhìn qua. Hắn đối với cử chỉcủa Thương Ngô hoàn toàn không hay biết. Lần này nghe Thương Ngô tự nói ra, mới đưa mắt dời qua trên người bạch y nữ tử. Vừa nhìn thấy, quả nhiên cảm giác có chút khác thường.

Thương Ngô lắc đầu, tuy cảm giác có chút ngạc nhiên, nhưng không quá mức để ý. Ngược lại lần nữa đem lực chú ý nhìn xuống chân núi, lại lắc đầu.

Chỉ qua một lát tử mộc nứt vỡ, Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận vốn đã tổn hại nhiều chỗ, hiện tại đã được chữa trị hơn phân nửa. Hơn nữa kết cấu bộ phận mấu chốt của pháp trận lại còn thêm tăng cường.

Bên trong Quảng Lăng Tông không ngờ cũng có trận đạo cao thủ! Thủ đoạn bình thường xem ra không phá được trận này, nếu không bỏ chút vốn liếng, thật sự phá không được. Chúng ta đã không còn bao nhiêu thời gian. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Lệ Bi Hồi nghe hắn lẩm bẩm, trong lòng vừa trầm xuống, chợt thấy đầu ngón tay Thương Ngô lại hội tụ ngọn lửa đỏ thẫm lần nữa. Lần này không phải lấy địa hỏa dưới đất tế luyện, mà là trực tiếp từtrong thân thể Thương Ngô bức bách ra ngoài. Hỏa diễm kinh người, hơn xa Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa trước đógấp mười lần.

Con ngươi Lệ Bi Hồi giờ khắc này co rút lại như cây châm.

Bất Diệt Niết Sào Du Suất Chân Diễm? Bản thể của hắn quả nhiên có loại đồ vật này.

Ngay khi ý niệm thoáng hiện trong đầu Lệ Bi Hồi, Thương Ngô đãbúng ngón tay. Ngọn lửa màu đỏ thẫm nhẹ nhàng bay về phương hướng Quảng Lăng sơn, không hề có chút khí thế gì đáng nói, vừa chạm vào bức tường ngũ hành linh lực bỗng dưng bộc phát ra từng tiếng nổ vang, theo mạch lạc linh lực cuốn vòng chung quanh.

Cung Trí vừa nghỉ ngơi một chút, giờ phút này vẻ mặt ngưng trọng. Hắn lập tức điều khiển Huyền Âm Cự Thủy dập tắt chung quanh, tuy những ngọn lửa bị dập tắt nhưng sau khi Huyền Âm Cự Thủy lướt qua, ngọn lửa lại lấy xu thế mạnh mẽ bộc phát càng mãnh liệt.

Làm như đã đoán biết lần này Thương Ngô phóng ra loại hỏa chủng gì, sắc mặt Nông Dịch Sơn cùng mấy người Cung Trí đều trắng bệch. Nhưng chỉ thoáng chốc sau, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn vốn đã rơi theo chủ nhân lại một lần nữa bay lên, lại toàn lực hút vào ngọn lửa đỏ bám trên vách tường linh lực, tuy không

cách nào hút sạch, nhưng cuối cùng vẫn ngăn chặn được thế lửa lan tràn.

Thương Ngô kinh ngạc, nhìn về phía thạch điện trên Thủy Hàn Phong. Kiến trúc kia không biết làm bằng loại đá nào, có thể hoàn toàn ngăn cách được hồn lực của hắn. Còn có cái chặn giấy cổ quái kia, thổ hệ lại có thể khắc chế được tiên thiên chân hỏa.

Tuy loại pháp bảo có thể áp chế được linh hỏa này cũng rất nhiều, nhưng vấn đề là hắn đánh ra đóa hỏa diễm chính là Bất Diệt Niết Sào Du Suất Chân Diễm, cho dù ở thời đại hồng hoang tiên nhân đi đầy đất, cũng là một loại linh hỏa cực kỳ khó giải quyết.

Cho dù trọng bảo nhất phẩm trên thế gian, hắn cũng không cóđược uy năng này, bên trong pháp bảo kia nhất định phải có cổquái.

Làm cho hắn ngoài ý muốn nhất là thần hồn của thiếu niên kia nhanh như vậy có thể khôi phục lại dù bị thương nặng.

Lại là bí pháp hay đan dược của tu sĩ nhân loại sao? Nhưng pháp bảo này thật thú vị! Như vậy thì thế nào?

Trong nháy mắt thanh âm rơi xuống, lòng bàn tay Thương Ngô đãlóe ra thật nhiều lôi quang màu tím, Lệ Bi Hồi híp mắt, bên trong mắt mặc dù không tỏ vẻ ngoài ý muốn, nhưng lộ ra vẻ kiêng kỵ mãnh liệt. Ở đối diện, sắc mặt Nông Dịch Sơn âm trầm như nước, trên mặt tràn đầy vẻ kiên quyết, lúc này Tử Cầu kiếm đã huyễn hóa thành một con thần long hướng Thương Ngô đánh tới, nhưng còn chưa bay tới gần hai người, đã bị Lệ Bi Hồi tế ra một cây trường tiên màu thủy lam đánh văng ra, hai món huyền binh liền dây dưa triền đấu không thôi.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, bên trong Truyền Pháp trung điện, Nhạc Vũ mở mắt ra lần nữa, nhìn về phía trước, bên trong thức hải truyền ra một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng. Nhưng vẫn còn có chút đau đớn, đối với việc điều khiển thần hồn vẫn còn cóchút trì trệ khó khăn.

Một giọt Băng Ngọc Hồn Thủy cơ hồ có thể tăng cường ba thành hồn lực của hắn, giờ phút này chỉ có thể giúp thương thế của hắn khôi phục hơn phân nửa. Muốn hoàn toàn khôi phục còn cần điều dưỡng một đoạn thời gian.

Vì sao ngươi lại lỗ mãng như thế?

Thấy Nhạc Vũ đã không còn đáng ngại, Đoan Mộc Hàn thoáng do dự, cuối cùng không cho Nhạc Vũ uống thêm Băng Ngọc Hồn Thủy. Mặc dù vật này có thể nhanh chóng chữa trị thần hồn của Nhạc Vũ, nhưng khó thể hoàn toàn chữa khỏi, mặc dù có dùng nhiều hơn cũng vô dụng.

Cẩn thận cất lại giọt linh dịch kia, trên mặt Đoan Mộc Hàn liền chuyển thành oán trách:

Tầng cấp chiến đấu kia dù cả ta cũng không dám tùy ý nhúng tay. Chỉ có ngươi mới dám mạo muội xông qua như thế. Không tới Nguyên Anh cảnh giới, trước mặt Yêu Vương cùng tu sĩ Đại Thừa kỳ, chẳng khác gì con kiến hôi.

Trong miệng Nhạc Vũ chát đắng, hắn cũng không biết thực lực của Yêu Vương Thương Ngô lại mạnh mẽ tới mức độ như vậy. Toàn lực thúc giục linh lực còn sót lại bên trong Băng Ngọc Hồn Thủy chữa trị thần hồn, trong nội tâm Nhạc Vũ có chút kinh ngạc nói:

Không phải sư phụ đang bế quan sao? Vì sao cũng đi ra?

Hiện tại tông môn rơi vào nguy cơ sống chết trước mắt, ai còn cóthể an tâm bế quan tu hành?

Đoan Mộc Hàn hừ một tiếng, sau đó lấy ra thủ trạc đưa cho Nhạc Vũ. Thấy vẻ mặt Nhạc Vũ khó hiểu, liền giải thích:

Ngươi cầm lấy là được! Đây là những cất giấu của tông môn suốt vạn năm qua, chưởng giáo nói ngươi nhất định sẽ có biện pháp chạy trốn. Nếu không được, ngươi nên rời đi trước, ngày sau của Quảng Lăng Tông phải nhờ vào ngươi!

Cả người Nhạc Vũ lạnh như băng, nhưng không nhận lấy thủ trạc, lại nhờ Chiến Tuyết dìu đứng lên, đi tới cạnh cửa điện nhìn lên trên.

Thương Ngô vẫn đứng trên tầng mây cao, giở tay nhấc chân vôcùng tiêu sái tự nhiên, lôi quang màu tím khuếch tán làm Nhạc Vũcảm giác vô cùng áp bách.

Thiên Lôi Ngục!

Cũng đồng dạng thần thông, ở trong tay Thương Ngô so với trong tay Hư Nhược

Nguyệt ngày đó thanh thế hoàn toàn khác nhau. Mặc dù còn đang tụ thế, cũng đã làm người ta cảm giác được bên trong lôi quang tụ tập uy năng hủy thiên diệt địa, còn có triều tịch linh lực bức áp không gian.

Vạn trượng không gian quanh người Thương Ngô hắn cũng xuất hiện vết rách hư không ngày đó Ninh Kiền Khôn bỏ trốn, khắp không gian phảng phất như đang từ từ sụp đổ.

Đoan Mộc Hàn thấy thế liền cau chặt mày, nàng mạnh mẽ cầm thủtrạc nhét vào trong tay Nhạc Vũ, vỗ vai hắn, liền ngự kiếm bay đi, vội vã bay thẳng lên Thủy Hàn Phong.

Nhạc Vũ dù không nhìn thấy vẻ mặt Đoan Mộc Hàn, nhưng đã biết sư phụ của mình hoàn toàn ôm lấy tâm tình liều mạng nhận lấy cái chết. Tiểu Thiên Lôi Ngục của Thương Ngô còn chưa tụ lực xong đãcó uy thế kinh người tới bậc này, nếu sau khi hoàn thành, chỉ sợngay cả Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận cũng không sao ngăn chặn nổi.

Phương hướng Đoan Mộc Hàn rời đi chính là một trong những trụcột linh lực của hộ sơn đại trận. Vô luận lần này có thể chống đỡ hay không, nàng là một trong những người điều khiển pháp trận, nhất định sẽ bị thương nặng thậm chí bỏ mình. Ý tứ vừa rồi Đoan Mộc Hàn vỗ vai hắn, chính là bảo hắn nhanh tìm cơ hội chạy trốn, lại có ý như phó thác hậu sự. Song tận mắt chứng kiến tông môn sắp sửa bại vong, bản thân hắn sao có thể thờ ơ ngồi nhìn?

Lắc đầu, Nhạc Vũ tế ra Phong Nha kiếm, nhìn vào thanh phi kiếm màu trắng, hắn không chút do dự, bắt đầu dựa theo trí nhớ trong ảo cảnh thúc giục linh lực huy vũ.

Một tháng nay, hắn đã thúc giục vận chuyển ba chiêu kiếm quyết này không biết bao nhiêu lần trong ảo cảnh, nhưng trong thực tếcũng là lần đầu. Vừa không có được pháp lực mênh mông cuồn cuộn của Quảng Lăng Tán Nhân, hơn nữa thuộc tính ngũ hành công pháp lại chênh lệch thật xa, có thể thành công đánh ra được hay không, bản thân Nhạc Vũ cũng không nắm chắc. Thậm chítrong lòng hắn biết rõ, khả năng thất bại sẽ bị ba chiêu kiếm thức cắn trả sẽ càng nhiều hơn.

Nhưng giờ phút này, hắn đã không còn đường chọn lựa!

Phong Nha kiếm ngay trước người hắn vẽ ra một hình tròn bất quy tắc, men theo

một lộ tuyến quỷ dị, không ngừng xoay tròn chuyển động.

Không giống với bên trong ảo cảnh, lần này Nhạc Vũ vừa bắt đầu liền cảm thấy vô cùng khó khăn. Giống như đang luyện kiếm trong dòng nước chảy xiết, luôn luôn có một cỗ lực lượng ngưng trệ đang ngăn cản, kéo Phong Nha kiếm lệch khỏi quỹ đạo lộ tuyến dự định. Hơn nữa càng về sau càng thêm khó khăn, thêm vài lần hô hấp, Phong Nha kiếm đọng lại giữa không trung không thể động đậy.

Trên mặt Nhạc Vũ tuôn đầy mồ hôi, vô luận thúc giục pháp lực nhưthế nào cũng không cách nào làm Phong Nha kiếm có chút động tĩnh. Sau đó hắn mãnh liệt cắn chặt răng, dứt khoát đưa tay cầm chuôi kiếm, dùng pháp lực cao gần năm ngàn ba trăm thạch kết hợp cùng sức lực bản thân, mạnh mẽ kéo về.

Giờ khắc này, Chiến Tuyết kinh dị thối lui một bước, chỉ thấy một trăm năm mươi bức đồ án bên trong điện theo kiếm thế Nhạc Vũvận chuyển, đã phát ra linh quang nhàn nhạt, hội tụ về hướng Nhạc Vũ.

Ngay trên bầu trời Quảng Lăng sơn, Thương Ngô đột nhiên cảm thấy hai gò má chợt lạnh lẽo, theo bản năng đưa tay chạm tới, chợt thấy máu tươi lâm ly. Cũng không biết từ lúc nào, trên má trái đã bịmở ra một đạo vết thương nho nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 459: Thiên Ý chi kiếm!

Giật mình nhìn vào tay của mình, trong ánh mắt Thương Ngô tràn đầy vẻ quái dị, màu đỏ sẫm xen lẫn vài phần xanh biếc kia, chính làmáu trong cơ thể hắn.

Nhưng vết thương này ở đâu ra? Có Tiểu Thiên Lôi Ngục hộ thân, lại có Lệ Bi Hồi hộ pháp, không người nào của Quảng Lăng Tông đến gần được hắn!

Chẳng lẽ những tu sĩ Đại Thừa kỳ bàng quang kia đã nhúng tay?

Nhưng trên thế gian này, ngoại trừ những tán tiên, lại có ai có thểkhông chút tiếng động bức tới gần bên cạnh hắn?

Lại càng không cần phải nói, dưới tình huống hắn không hề phát giác đánh hắn bị thương!

Hai mắt híp lại, lần đầu tiên ánh mắt Thương Ngô lộ ra vẻ ngưng trọng, ngón trỏ tay phải kháp ra một phù văn cực kỳ đơn giản. Sau đó dòng điện màu tím quanh người bỗng dưng co rút lại, tạo thành hình tròn chừng mười trượng. Đem bản thân hắn cùng Lệ Bi Hồi đều bao phủ bên trong. Dòng điện cường đại phảng phất như biến thành huyết thanh, ở bên ngoài lôi thương tạo thành một tầng từtrường mạnh mẽ chí cực.

Nhưng ngay trong nháy mắt, Thương Ngô lại cảm thấy cánh tay trái của mình chợt lạnh, ống tay áo tổn hại không chút nào báo trước, từng giọt máu tươi tràn ra thật rõ ràng. Phảng phất như có đạo lưỡi dao sắc bén vô hình mới xuyên qua cánh tay trái của hắn.

Lệ Bi Hồi nhất thời nghiêm nghị, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, quan sát bốn phía chung quanh. Thương thế trên người Thương Ngô từđầu đến cuối hắn đều phát hiện, một lần có thể nói là ngoài ýmuốn, nhưng liên tục hai lần đều như thế, cũng chỉ có thể giải thích có đại địch bên cạnh.

Nhưng có thể không chút tiếng động trực tiếp xuyên qua công kích của Tiểu

Thiên Lôi Ngục, không khỏi quá mức đáng sợ!

Bi Hồi, không cần tìm kiếm! Đây không phải đạo pháp. Hơn nữa ta cảm giác công kích này hẳn phải đến từ bên trong Quảng Lăng Tông. Lần này hành trình Bắc Hoang xem ra càng ngày càng có ýtứ, thì ra trên thế gian này, còn có phương thức công kích mà cảThương Ngô ta cũng không thể chống đỡ.

Thương Ngô khẽ mỉm cười, tầm mắt lướt qua Nông Dịch Sơn nhìn vào tận sâu bên trong Quảng Lăng sơn. Hai đạo vết thương trên người hắn ở trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, giống như chưa từng bịthương qua. Dòng máu đỏ xen lẫn màu xanh biếc một lần nữa rót vào bên trong da thịt của hắn, thậm chí y phục bị rách nát cũng nhanh chóng hồi phục lại như lúc ban đầu.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, y phục trên vai trái Thương Ngô lại xérách, máu tươi cuồng phun như bão tố. Cũng như lúc trước, vôthanh vô tức, khác nhau chính là lần này vết thương càng lớn hơn, còn có một loại lực lượng khiến cho vết thương tiếp tục loét rộng ra, ngăn trở không cho miệng vết thương khép lại.

Chẳng qua giờ phút này Thương Ngô cũng không tức giận mà cười dài lên tiếng.

Thì ra là như vậy! Thì ra là như vậy! Đây là pháp tắc băng giải. Không trách được ta không nhận ra. Bất quá thật sự kỳ quái! Chẳng lẽ bên trong Quảng Lăng Tông cũng có tán tu đang ẩn bên trong tránh né thiên kiếp, hoặc có Yêu Vương mười lăm cấp, hay tu sĩ Đại Thừa kỳ đỉnh phong sao?

Ngay khi lời hắn vừa rơi xuống, dưới chân Thương Ngô lại thêm lần nữa phun ra một đường máu không chút báo trước. Lần này Lệ Bi Hồi nhìn thấy thật rõ ràng, nơi miệng vết thương của Thương Ngôhuyết nhục không phải bị lưỡi dao sắc bén cắt ra mà trực tiếp vỡ vụn, khiến cho máu tươi trong cơ thể Thương Ngô bắn mạnh ra ngoài.

Bộ dáng Thương Ngô như vậy, nhóm người Nông Dịch Sơn cũng sớm nhìn thấy thật rõ. Chẳng qua trong nội tâm mọi người cũng vôcùng khó hiểu. Tuy Thương Ngô nói bên trong Quảng Lăng Tông có người công kích hắn, nhưng bọn họ đều biết bên trong tông môn không có người có bản lĩnh lớn lao như vậy tồn tại. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Tu sĩ Đại Thừa kỳ gì đó, Yêu Vương mười lăm cấp, hay là tán tiên, nghe vào trong tai bọn họ phảng phất như thiên phương dạ đàm. Chỉ có Đoan Mộc Hàn

vốn đã bay tới phụ cận trụ cột linh trận gần bên Quan Vân Điện bỗng nhiên trong lòng khẽ động, một lần nữa ngự kiếm bay ngược trở xuống, hướng Truyền Pháp trung điện lao tới.

Ngay trong lúc này, lại có một vết thương tiếp tục xuất hiện trên người Thương Ngô.

Vết thương không còn ở những góc độ nhỏ trên thân, mà thẳng xuyên vùng eo, cơ hồ xuyên ra một lỗ thủng, máu tươi cuồng phun.

Trên mặt Thương Ngô vẫn giữ nguyên nụ cười, trong mắt càng thêm vài phần kinh dị cùng hiểu rõ:

Hình như đã đoán sai, cũng đã đánh giá cao! Thì ra không phải tu sĩ Đại Thừa kỳ, mà là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Nhìn vào uy năng, hắn là ba chiêu tiếp theo trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Có người đang ở bên trong ngọn núi này, diễn luyện ba chiêu kiếm thức tấn công ta.

Lệ Bi Hồi xoay người lại, thân thể chấn động nhìn vào phương hướng Quảng Lăng sơn. Hắn theo bản năng dâng lên cỗ nguy cơmãnh liệt, muốn nhanh chóng thoát khỏi địa phương cực kỳ quỷ dịnày, nhưng lại phát hiện khắp không gian bị một cỗ lực lượng cực kỳ kiên cố vững vàng phong tỏa, mặc dù toàn lực ứng phó đều không thể đánh vỡ hàng rào không gian yếu ớt thường ngày.

Trong lòng hắn nhất thời run rẩy, phương thức công kích quỷ dị thìcũng thôi, dù thân thể thần thú đã tăng lên mười hai cấp đỉnh phong như hắn cũng hoàn toàn bị phỏng tỏa bên trong mảnh không gian này. Quảng Lăng Tuyệt Kiếm thật sự mạnh mẽ tới nhưvậy hay sao?

Mơ hồ, trong lòng hắn còn có chút ít dè chừng và sợ hãi. Vốn nghĩmiêu tả của Thương Ngô đối với Quảng Lăng Tán Nhân còn có chút nghi hoặc, nhưng giờ phút này Lệ Bi Hồi lại rất tin tưởng không còn chút nghi ngờ.

Nếu loại pháp môn có thể bất tri bất giác làm bị thương Thương Ngô, thật sự chính là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, như vậy chuyện Ngọc Lăng Tiêu dùng một kiếm đánh bại bảy vị Yêu Vương tại Thanh Châu cũng tuyệt đối là chuyện có thể.

Trên đỉnh Thủy Hàn Phong, bao gồm Nông Dịch Sơn bên trong, vẻmặt mọi

người chợt trở nên phấn khởi.

Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Bên trong tông môn, là người nào đãđem ba chiêu thức kế tiếp của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm phục hồi như cũ? Chẳng lẽ là Nhạc Vũ?

Nông Dịch Sơn khống chế hai kiện pháp bảo, những người còn lại phải hợp diễn kiếm trận, nhất thời không ai có thể thoát thân. Cung Trí tạm thời không bị vướng bận, vì thế lao theo phía sau Đoan Mộc Hàn bay về phía Truyền Pháp trung điện.

Tuyệt kiếm vừa ra, không ai có thể trốn! Hắc hắc! Bi Hồi, ta xem ngươi không cần uổng phí khí lực, một khi Quảng Lăng Tuyệt Kiếm phong tỏa thiên địa, dù cả ta cũng không thể thoát đi, huống hồ chi là ngươi?

Cánh tay phải chợt xuyên thủng một đạo vết thương, Thương Ngônhíu mày, sau đó sắc mặt không chút thay đổi đưa mắt tập trung lên thạch điện khổng lồ trên Thủy Hàn Phong, lắc đầu nói:

Ngươi có biết Quảng Lăng Tuyệt Kiếm này, ở trong những Yêu Vương cùng tu sĩ Đại Thừa kỳ vạn năm trước, còn có một biệt danh nổi tiếng, tên là Thiên Ý Kiếm! Trực tiếp nắm pháp tắc thiên địa trong tay, khiến cho huyết nhục trong cơ thể ta hỏng mất, đây làchân tướng của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm a! Không phải là lợi dụng, không phải là dung hợp với Vu Thần gì đó, mà là hoàn toàn thao túng thiên địa pháp tắc!

Lệ Bi Hồi kinh hãi, lần này cảm thấy da đầu mình chợt tê dại. Ngay sau đó, Thương Ngô nhẹ giọng nói tiếp:

Chẳng qua dám thao túng thiên ý tấn công ta, há có thể không bịlực lượng cắn trả? Lại nói loại phương pháp thao túng của Quảng Lăng kiếm quyết này, tuy Thương Ngô ta không có, nhưng cố tỏa pháp tắc ta cũng có thể làm được!

Đang khi nói chuyện, Thương Ngô vung ra một đạo yêu lực mạnh mẽ, trực tiếp từ vết thương của mình sái ra một đoàn máu tươi. Sau đó máu tươi tập trung trước người Thương Ngô, tạo thành một linh trận nho nhỏ, dòng điện màu tím quanh người liền phiêu dật vào bên trong.

Giờ phút này Lệ Bi Hồi lại cực kỳ cảm xúc, hắn chỉ cảm giác nguy cơquỷ dị kia

đang dần dần biến mất, mà linh trận do máu của Thương Ngô tạo thành, rõ ràng vô cùng đột ngột, trong cảm giác của Lệ Bi Hồi, lại phát hiện linh trận cùng hoàn cảnh quanh thân lại vô cùng hòa hợp, phảng phất như cùng thiên địa hòa hợp thành một thể.

Nhưng ngay nháy mắt, ở bộ ngực Thương Ngô hiện lên một đạo bạch quang, nhưng tạo thành miệng vết thương lại không chút đáng kể.

Trong mắt Thương Ngô nhanh chóng hiện lên một tia nghi ngờ, đạo vết thương này lại một lần nữa vượt ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ tiếc vô luận hắn dùng cách gì, khi chạm tới thạch điện đều không thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Bên trong truyền pháp trung điện, chân tay Đoan Mộc Hàn luống cuống, nàng sớm đoán biết người đánh bị thương Thương Ngôchính là Nhạc Vũ, nhưng chưa từng ngờ tới, khi chạy trở lại Truyền Pháp Điện liền chứng kiến thảm trạng của Nhạc Vũ!

Chỉ thấy thiếu niên trước mắt, quanh thân bao phủ bởi một tầng quang ảnh màu xanh, một trăm năm mươi bức đồ án bên trong Truyền Pháp trung điện chậm rãi lộ ra rất nhiều linh quang màu xanh, hội tụ trên người Nhạc Vũ, tạo thành hình ảnh của một vị đạo nhân tuấn mỹ trẻ tuổi vô cùng.

Nhưng Nhạc Vũ bị bao bọc bên trong quang ảnh kia, toàn thân đãbiến thành một huyết nhân! Trên mặt, hông, cánh tay đều cónhững miệng vết thương thật kinh người. Vị trí cơ hồ giống Thương Ngô như đúc! Chẳng qua vết thương sâu hơn rất nhiều, trên người có thể nói máu chảy thành sông!

Chiến Tuyết chảy nước mắt, cầm Bạch Đế kiếm không ngừng truyền vu lực vào người Nhạc Vũ, nhưng không hề có chút tác dụng, chỉ có thể ngăn cản vết thương chuyển biến xấu.

Nhưng cho dù bị đả thương thành như vậy, Nhạc Vũ vẫn đem hết toàn lực vung kiếm. Kiếm thức vượt xa ngự kiếm thuật thường quy vận chuyển tới một quỹ tích, trước ngực Nhạc Vũ lại hiện lên miệng vết thương thật kinh người.

Trong lòng Đoan Mộc Hàn nhói đau, liền muốn đi tới ngăn cản Nhạc Vũ. Chiến Tuyết lại lắc mình chắn ngay trước người của nàng.

Đoan Mộc Hàn nhất thời nhướng mày quát:

Tránh ra cho ta!

Vẻ mặt Chiến Tuyết vô cùng ủy khuất, gật đầu, lại mãnh liệt lắc đầu. Ban đầu Đoan Mộc Hàn không giải thích được, cuối cùng nhìn vẻ mặt lo lắng lẫn giãy dụa của Chiến Tuyết, mới dần dần hiểu rõ.

Hồn của Tuyết nhi bị ta khống chế, chỉ có thể nghe lệnh của ta!

Nhạc Vũ giải thích một câu, sau đó cười thảm một tiếng:

Hôm nay ta vô lực điều khiển thiên ý. Thậm chí chỉ có thể mượn lực lượng do tổ sư lưu lại nơi này múa ra kiếm quyết. Tự nhiên phải bịthiên địa lực cắn trả!

Lời của hắn vừa thốt xong, Cung Trí đã đến nơi, rơi xuống bên ngoài cửa điện, vẻ mặt nhất thời rùng mình mang theo vài phần khó tin nhìn đoàn quang ảnh màu xanh trùm bên ngoài Nhạc Vũ:

Đây tựa hồ là tổ sư tông ta?

Nhất thời Nhạc Vũ cũng không còn khả năng để ý tới hắn, chỉ tiếp tục đem linh thức thăm dò ra bên ngoài Quảng Lăng sơn.

Bị đoàn quang ảnh màu xanh do Ngọc Lăng Tiêu lưu lại bao phủ, chẳng những hắn cảm giác linh lực thật dư thừa, sử dụng thức thứtư của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm dễ dàng hơn rất nhiều, hồn lực cũng tăng cường thật mạnh. Mặc dù không dùng ánh mắt quan sát, cũng có thể dò thám được tình hình bên chỗ Thương Ngô.

Cố tỏa pháp tắc?

Ý thức tập trung chốc lát, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, nếu chỉbằng vào thủ đoạn như vậy muốn ngăn cản Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, vậy bộ kiếm pháp này cũng không xứng đáng được gọi là bộkiếm pháp không nên tồn tại trong hậu thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 460: Thiên Tru Địa Lục

Kiếm thế của Phong Nha kiếm chợt biến đổi, từ nhẹ nhàng chuyển thành bén nhọn, một ít linh quang bên trong một trăm năm mươi bộ đồ án chợt tăng cường, khiến cho quang ảnh hư ảo bao phủquanh người Nhạc Vũ càng thêm rõ ràng chân thật, tương ứng theo động tác hắn gia tốc, mồ hôi bắt đầu tuôn rơi như mưa, miệng vết thương bởi vì vận động kịch liệt cũng phun ra thật nhiều huyết tuyến.

Đây chính là ba chiêu tiếp theo của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm sao?

Sắc mặt Cung Trí có chút không dám tin. Hắn chỉ cảm thấy linh lực ba động nơi này vô cùng yếu ớt, đừng nói là ba chiêu đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, dù là một ít kiếm quyết bí truyền của Quảng Lăng Tông cũng mạnh hơn nhiều.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, bên trong Quảng Lăng sơn ngoại trừNhạc Vũ, sợ không còn ai khác có thể làm tổn thương được Yêu Vương Thương Ngô.

Một trăm năm mươi bộ đồ án phóng ra hình ảnh của Quảng Lăng Tán Nhân không nghi ngờ là một lời chứng minh.

Không ngờ tổ sư còn lưu lại hậu thủ như thế. Phải hiểu được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chân chính mới có thể xuất ra được lực lượng của tổ sư! Quả nhiên trời không tuyệt Quảng Lăng Tông, tông môn đã có cơ hội chấn hưng rồi.

Ngón tay Cung Trí thoáng run lên, một nỗi vui mừng hòa lẫn vài phần cảm xúc lo lắng lan tràn khắp trong cơ thể hắn.

Ngay sau đó ánh mắt của hắn chợt biến đổi, nhìn ra ngoài điện, chỉthấy có mấy bóng người đang nhanh chóng ngự kiếm bay tới. Màngười cầm đầu chính là một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ.

Tân Ngọc? Lẽ ra hắn phải trú đóng ở Hợp Dương Phong, lại vội vàng chạy tới như vậy, người này quả nhiên có chút cổ quái như lời Nông sư điệt đã nói.
Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Không kịp suy nghĩ thêm, Cung Trí vẩy ra một đạo pháp lực hùng hồn, trực tiếp ngăn cản hất lui mấy người kia trở về, quát lạnh:

Bọn ngươi tới đây làm chi? Còn không mau quay về thủ hộ vị trí!

Khi lời của Cung Trí rơi xuống trong nháy mắt, Nhạc Vũ lại phát ra một tiếng hừ đau đớn, da thịt toàn thân hiện ra mấy trăm đạo vết thương thật nhỏ, lớn cũng chỉ hai lóng tay, nhỏ cũng phải mấy ly, máu tươi phun tung tóe nhuộm đỏ cả đạo bào trên người. Phảng phất như trong cơ thể Nhạc Vũ có cỗ áp lực cường đại chí cực khiến thân thể hắn hoàn toàn không chịu nổi gánh nặng. Đoan Mộc Hàn nắm chặt hai tay, móng tay cơ hồ đâm sâu vào trong da thịt. Nàng cũng biết Nhạc Vũ có thể hoàn thành được chiêu kiếm quyết này hay không thực sự quan hệ tới sự tồn vong của Quảng Lăng Tông, chẳng qua nhìn thấy hình dáng thảm thiết như vậy của Nhạc Vũ, nàng thật sự có chút không thể khắc chế.

Cung Trí cũng nhíu mày, đi tới bên cạnh Chiến Tuyết, thử thò ngón tay ra dò xét, nhưng mới tới gần phạm vi mười trượng, đầu ngón tay Cung Trí đã tuôn ra một đoàn huyết vụ.

Đoan Mộc Hàn thấy thế hai mắt trợn to, trong nội tâm chìm tới đáy cốc. Cung Trí giật mình một lúc lâu cuối cùng thở dài nói:

Quả thế! Mặc dù ta không biết nguyên nhân vì sao, nhưng lực cắn trả của Quảng Lăng kiếm thức xác nhận cực mạnh. Nếu tùy tiện ngăn cản chỉ làm hại hắn. Cũng chỉ đành hoàn thành xong chiêu kiếm thức này thì Vũ nhi mới có một đường sinh cơ.

Đùi phải Nhạc Vũ lại lần nữa bạo liệt ra miệng vết thương, lần này tuy sâu tận xương nhưng cơ hồ không có chút máu dư thừa nào chảy ra, sắc mặt tím bầm, da thịt tái nhợt, nhưng trong mắt Nhạc Vũ vẫn rạng rỡ vô cùng.

Thức thứ tư không cách nào ngăn cản ngươi, như vậy thức thứnăm Thiên Tru Địa Lục thì như thế nào?

Giữa không trung ngoài Quảng Lăng Tông cao mấy vạn trượng, mấy chục rễ tử mộc dưới chân Thương Ngô bỗng nhiên đồng loạt gãy lìa. Ngay sau đó, khi quang mang huyết sắc linh trận vừa ảm đạm xuống, một chùm máu tươi từ giữ ngực hắn phun ra!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 461: Yêu Vương bại lui

Giờ khắc này, mấy người Nông Dịch Sơn đều khiếp sợ khó tả. Bọn họ nhìn vào ngực phải Thương Ngô, miệng vết thương cơ hồ xuyên thấu, ngay cả nhóm người Vu Duy cũng ngây ngốc, cơ hồ quên mất tiếp tục vận kiếm, những người nhìn thấy được một màn này trong đầu cùng hiện lên một ý niệm.

Thủ đoạn như thế nào lại có thể đem Yêu Vương tung hoành mấy ngàn năm đả thương đến nỗi này?

Trong lòng Nông Dịch Sơn khẽ động, bên tai truyền tới thanh âm thật nhỏ của Cung Trí, kỳ quang trong mắt hắn chợt nổ bắn ra, trong nội tâm vô cùng kinh dị. Mạc Quân đứng bên cạnh thấy thế, vẻ mặt chợt vui mừng, phất tay phong tỏa thanh âm, quay đầu nói:

Chẳng lẽ Vũ nhi thực sự phục hồi được ba chiêu kế tiếp của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm hay sao? Chẳng qua lấy Kim Đan cảnh giới đi khiêu chiến Yêu Vương tuyệt thế mười ba cấp vượt hơn tu sĩ Đại Thừa kỳ bình thường, còn có thể đả thương Thương Ngô đến nhưvậy, loại kiếm thức kia làm sao có thể tồn tại?

Nông Dịch Sơn cau chặt mày, nhẹ thở một hơi nói:

Đánh bị thương Thương Ngô chính là Vũ nhi. Cung sư thúc nói Vũnhi được di lực của tổ sư lưu lại trong thạch điện giúp đỡ. Có thểxác nhận tạm thời tu vi tăng lên tới cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong nên mới sử dụng được ba chiêu tiếp theo của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Chẳng qua hiện tại lấy bị thương đổi bị thương, tình trạng hung hiểm vô cùng. Đúng như lời Thương Ngô đã nói, tuy Vũnhi lấy kiếm quyết thao túng lực lượng thiên địa, nhưng cũng bịthiên địa pháp tắc cắn trả. Nhưng loại kiếm quyết này đích xác không nên tồn tại trong nhân thế.

Vẻ mặt mọi người bên cạnh đều ngẩn ra, sau đó liền hiểu rõ. Ba chiêu kiếm quyết tiếp theo nghe từ vài lời nói của Thương Ngô, tựa hồ là lấy thiên ý làm kiếm là sự thực!

Hôm nay tuy tu vi Nhạc Vũ bị miễn cưỡng thúc đẩy lên đỉnh phong, nhưng nghĩ lại chênh lệch giữa hai người vẫn kém như trời với đất. Lực lượng thân thể giờ phút này của Nhạc Vũ không cách nào thừa nhận thiên địa pháp tắc cắn trả mà không bị thương.

Chỉ khi nào đến Đại Thừa cảnh giới, chứng được trường sinh, dùng lại bộ kiếm pháp kia chẳng phải có thể tàn sát hết tu sĩ Đại Thừa kỳ cùng giai dễ dàng như tàn sát con kiến hôi hay sao?

Tổ sư lưu lại Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, đúng là kinh thế hãi tục.

Tâm tình Vu Duy chấn động, nỗi kích động trong lòng cơ hồ khó cóthể áp chế. Sau một lúc lâu, lại chợt tỉnh:

Không biết hiện tại thương thế của Vũ nhi thế nào? Ba chiêu kiếm quyết uy năng chấn thiên, là cơ hội chấn hưng tông môn chúng ta. Cho dù chúng ta trả giá nào, cũng đừng để cho Quảng Lăng Tuyệt Kiếm thất truyền lần nữa mới được!

Nông Dịch Sơn âm thầm thở dài một tiếng, tâm tình trở nên trầm trọng. Từ trong lời nói của Cung Trí nghe ra, tình hình của Nhạc Vũcực kỳ không ổn. Khó khăn nhất chính là hiện tại không cách nào ngăn cản, tránh khỏi lực lượng thiên địa pháp tắc cắn trả.

Ánh mắt của hắn nhìn qua Thương Ngô, trong lòng liền hiểu rõ. Hiện tại biện pháp duy nhất có thể giúp Nhạc Vũ cũng chỉ nhanh chóng đánh lui Yêu Vương này!

Mười mấy hệ rễ xuyên thẳng dưới đất hiện tại bị đứt đoạn, tấm lôi võng quanh người Thương Ngô không giảm bớt mà còn tăng thêm. Những dòng điện màu tím từ trong cơ thể hắn tản ra, khiến cả tấm lôi võng bạo tăng ra phạm vi hơn hai mươi trượng. Lực lượng từtrường lớn tới mức đè sập toàn bộ cây cối còn sót lại dưới vạn trượng mặt đất bên dưới. Lấy Thương Ngô làm trung tâm, áp ra phương viên chừng mấy ngàn trượng, nơi sâu nhất còn đạt tới hơn hai ngàn trượng.

Hai bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm tạo ra tinh mang tuy vô cùng bén nhọn, nhưng chỉ có thể đem lôi võng áp bách ra chừng mười sáu trượng, không cách nào tiến sâu vào bên trong chỗ hai người đang đứng.

Mà giờ khắc này chính bản thân Thương Ngô phảng phất như hồn du thiên ngoại, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Làm sao có thể? Nếu như chính là thiếu niên kia, làm sao có đủ lực lượng sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Điều khiển thiên địa pháp tắc dù là tu sĩ Đại Thừa cảnh cũng phải bị cắn trả tổn thương! Nghe tin đồn trước khi Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu phi thăng, trên người bị thương, vì thế có rất nhiều người đánh chủ ý với hắn. Ở trong những Yêu Vương như chúng ta, đã lưu lại uy danh hiển hách! Tu vi thiếu niên kia chỉ mới là một Kim Đan, sao có được năng lực như vậy? Pháp lực Ngũ Hành kiêm tu còn được, nhưng tu vi còn chưa đạt tới cánh cửa thấp nhất. Chẳng lẽ bên trong Quảng Lăng Tông còn có một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong hoặc là Đại Thừa cảnh đang sử dụng bộ kiếm quyết này sao?

Không đúng! Trực giác của ta từ trước tới nay rất chuẩn xác. Sửdụng ba chiêu giữa của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chính là hắn không thể nghi ngờ! Nhưng trên thế gian làm sao có được pháp môn cóthể đem tu vi tăng lên cấp độ cao như vậy? Chẳng lẽ Quảng Lăng Tán Nhân còn có hậu thủ khác, di lưu bên trong Quảng Lăng sơn?

Hắc! Nếu thật sự do thiếu niên kia gây ra, thật đúng là không được!

Cảm giác được một phần huyết nhục trong cơ thể mình lại bị một cỗ lực lượng cắt rách ra khỏi thân thể, thậm chí liên lạc cùng thiên địa linh khí cũng chợt vỡ vụn biến mất.

Thần trí Thương Ngô lúc này mới thanh tỉnh lại, trong mắt tràn ra một phần vẻ mặt vui mừng.

Mạnh mẽ thay đổi pháp tắc, lấy đi một bộ phận huyết nhục của thân thể ta sao? Quả nhiên không hổ là Thiên Ý Kiếm nắm giữ thiên ý, đây là chuyện mà ngay cả lão thiên gia cũng không cách nào làm được. Lần này đúng là nhân họa đắc phúc, nếu có thể trở về tìm hiểu thêm ít năm, nhất định tu vi tiến nhanh. Nhưng chỉ tiếc, nếu có thể hữu duyên nhìn thấy được Truyền Pháp tam điện của Quảng Lăng Tông, tất nhiên sẽ càng tốt hơn.

Ngay trong lúc tâm niệm vừa thay đổi thật nhanh, Thương Ngô lại dùng máu huyết trong thân thể rót tới linh trận, nhưng chỉ trong nháy mắt, nơi cổ của hắn

chợt nổ tung, Thương Ngô theo bản năng dùng tay sờ vào, chỉ cảm thấy vùng cổ thon dài lúc này lại thiếu đi một phần huyết nhục.

Cố Tỏa Không Gian vô dụng sao? Thật không biết hiện tại hắn đánh ra chiêu thứ năm hay thứ sáu? Nếu là chiêu thứ sáu, Quảng Lăng Tuyệt Kiếm không khỏi quá mức kinh khủng!

Trong nội tâm Thương Ngô rét lạnh, chỉ cảm thấy ý niệm tiếc nuối bản thân sinh ra quá muộn, chưa từng hữu duyên gặp mặt Quảng Lăng Tán Nhân trước kia thật sự vô cùng buồn cười. Nếu như Ngọc Lăng Tiêu vẫn còn tồn tại trên thế gian này, chỉ sợ dùng một kiếm liền có thể lấy được tính mạng của hắn.

Ngay sau đó hắn lại thầm nghĩ:

Người này còn chưa hoàn toàn khống chế được bộ kiếm quyết này, nhưng có thể tấn công vào bộ vị yếu hại, lộ vẻ định liều mạng! Đáng tiếc trước đây ta nghiên cứu về phương diện này thật quá ít. Yêu tộc ta không cách nào đạt được lực lượng này của nhân tộc tu sĩ. Ban đầu khi mới tới Bắc Hoang, thật sự không thể nào ngờ tới, ở ngay trước mặt nhị lưu tông môn không có cả tu sĩ Đại Thừa cảnh thế này lại bị thua thảm hại như vậy. Ha hả! Nếu bị hai người kia biết được, nhất định chê cười.

Lại đưa mắt nhìn ra phía trước, chỉ thấy trước mặt Nông Dịch Sơn nhuộm đầy hàn quang màu tím, hồng mang vờn quanh cơ thể, vôsố linh lực đang hội tụ vào người hắn. Thương Ngô không khỏi lắc đầu, trong lòng biết nếu hôm nay còn trì hoãn, nhất định sẽ bị vẫn lạc tại nơi này!

Tâm niệm chợt động, huyết sắc linh trận cùng lôi trụ màu tím trong nháy mắt bạo liệt vỡ tan, ngay khi linh lực điện lưu cực lớn đang tán ra bên ngoài, Thương Ngô đã triệu hồi hai mươi bốn tử mộc châm, huy ra một đạo pháp lực lôi cuốn lấy Lệ Bi Hồi, hướng nơi xa cực nhanh bay đi.

Chỉ trong thoáng chốc, ngoài mấy trăm dặm, ba bóng người chợt xuyên thấu không gian bay đến, khí tức túc sát xuyên khắp thiên địa.

Thương Ngô thấy thế, không chút ngoài ý muốn lớn tiếng cười to:

Chờ các ngươi đã lâu, đến bây giờ mới dám xuất thủ sao? Một đám chuột nhắt mà thôi, chẳng lẽ cũng muốn đem ta lưu lại?

Hai mươi bốn tử mộc châm trong nháy mắt bay ra ba hướng, thẳng đánh tới ba bóng người. Ngay trong nháy mắt những tử mộc châm kia cũng ầm ầm nổ vang, vô số tử mộc châm nhỏ xíu bắn ra, trong ba người lại có hai người bị ép buộc phải trốn ngược trở vào trong hư không. Tên còn lại tuy rằng quanh thân có cuồng phong bao phủ, đem những tử mộc châm ngăn cản lại, nhưng trong khóe môi lại bật ra một tia máu tươi. Vào lúc này Thương Ngô đã mang theo Lệ Hồi Bi bay thẳng ra ngoài ba trăm dặm, cả người tử điện bùng lên, trong nháy mắt xuyên phá hàng rào không gian, trong tích tắc bước vào hư không, lại ngạc nhiên quay đầu.

Kỳ quái! Khí tức này tựa hồ là Yêu Đế mười lăm cấp? Nhưng yêu lực rất tinh thuần, trước đây chẳng bao giờ nhìn thấy. Tuy đồng chúc Yêu tộc, nhưng không ngờ còn có sát cơ đối với ta? Chẳng lẽđúng như lão già kia nói, linh sủng của Quảng Lăng Tán Nhân vẫn còn ở lại nhân gian chưa từng cùng hắn phi thăng? Vừa rồi còn chưa xuất thủ, lần này lại cố ý hiển lộ ra khí tức, là tính toán cảnh cáo hay sao? Hắc! Thì ra là như vậy, nếu nghe thấy uy năng cái thếcủa Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, không cần Yêu tộc như ta xuất thủ, chư tông Trung Nguyên đã ập tới, Quảng Lăng Tông hôm nay đãkhông cách nào ứng phó. Lần này vị Yêu Đế kia cuối cùng mới lộdiện, không phải là vì chấn trụ những kẻ rắp tâm hay sao?

Khóe môi nhếch lên, Thương Ngô cũng không tiếp tục suy nghĩ, liền bước vào bên trong hư không. Trước kia hắn từng nghe nói, trước khi Ngọc Lăng Tiêu phi thăng, bên cạnh có một yêu thú mười ba cấp đi theo. Lúc ấy là trung vị thần thú, lúc này chắc càng thêm mạnh mẽ.

Chẳng qua lần này vị Yêu Đế kia âm thầm ẩn cư Bắc Hoang hơn vạn năm, cũng chưa từng thấy xuất hiện, nói vậy cũng không được tùy tâm sở dục, trợ lực Quảng Lăng nhất định cũng bị hạn chế. Huống chi bên trong Yêu tộc cũng không phải không có ai ngăn cản được vị Yêu Đế này, cũng không cần quá mức sợ hãi.

Ngược lại trước mắt vài tu sĩ Đại Thừa cảnh nhân loại kia lại làm hắn cảm thấy đau đầu.

Ngay khi Thương Ngô phá không rời đi, trên bầu trời Quảng Lăng thị trấn, hai người đang xem cuộc chiến đều trở nên trầm mặc. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ngôn Vô Cực hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, vôluận là tu sĩ các tông các phái, hay là tán tu, giờ phút này đều yên lặng, phảng phất như vẫn còn vô cùng khiếp sợ. Đặc biệt là mấy môn phái bên trong Phượng Hà sơn mạch, ánh mắt không ngừng lóe lên, trong mắt có toan tính, có kinh hãi, có khuôn mặt u sầu.

Ngôn Vô Cực âm thầm cười lạnh, nỗi u uất trong lòng cũng thoáng giảm đi. Chiến lực của Yêu Vương Thương Ngô đúng là vượt ngoài dự đoán mọi người. Ngôn Vô Cực thậm chí tin tưởng, với pháp lực vô biên của Thương Ngô, cộng thêm thần thông Tiểu Thiên Lôi Ngục, cho dù muốn một mình chiến đấu với bốn vị tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng còn đủ sức.

Quảng Lăng Tông không chút tổn thương có thể đánh lui được nhân vật mạnh mẽ tới bậc này, thực lực có thể nói sâu không lường được. Cũng mang theo ý tứ hàm xúc, chư tông Bắc Hoang đều sẽbị tông môn kia vững vàng áp chế. Mấy trăm năm trước áp chế hàkhắc, nếu tiếp tục xuất hiện trấn áp, nhất định sẽ làm chư tông không cách nào chịu đựng nổi gánh nặng.

Chẳng qua khi nghĩ tới tình hình quỷ dị vừa rồi, Ngôn Vô Cực không khỏi cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 462: Chiến hậu dư ba

Ngôn Vô Cực tự mình suy đoán, hắn là gặp phải pháp trận nào đó. Lời nói vừa rồi của Thương Ngô mặc dù không phong tỏa thanh âm, chẳng qua nơi này cách nhau quá xa, cộng thêm bị gió rít lẫn tiếng vang bạo liệt của tử điện, căn bản không cách nào nghe được rõ. Về phần hồn thức, nguyên nhân bởi vì lo lắng sẽ chọc giận vịyêu vương kia, nên hắn không dám thăm dò quá gần. Trên thực tế, ngay cả mấy vị tu sĩ Đại Thừa cảnh phát động Thiên Lí Chiếu Ảnh thuật cũng phải bố trí xa xa mấy trăm dặm bàng quang, vì vậy mới tránh khỏi lúc ban đầu bị Thương Ngô phá bỏ, Ngôn Vô Cực thật sự không dám đi khiêu chiến lực nhẫn nại của vị Yêu Vương kia.

Ở trong kiến thức của hắn, tựa hồ chỉ có những pháp trận thượng cổ bị thất truyền mới có được hiệu dụng như vậy. Có thể làm người ta không còn đường phản kháng, vô thanh vô tức, liên tục bị khống chế. Cả quá trình thực sự làm người ta không hiểu vì sao.

Bất quá cho dù là bản thân Ngôn Vô Cực cũng không dám xác thực hoàn toàn. Những loại tiên trận được lưu lại từ thời đại thượng cổ, Băng Nguyệt Tông cũng có thu thập, chẳng qua cho dù là người cóthành tựu trận đạo tuyệt cao như hắn cũng không cách nào nhìn ra. Quảng Lăng Tông Xương Băng Hồng, tuy thực lực không dưới hắn, nhưng nghĩ tới cũng không có được bản lĩnh này. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Suy ngẫm chốc lát, Ngôn Vô Cực cười khổ quay đầu nói:

Hác huynh, vừa rồi ngươi cũng đã nhìn ra, Quảng Lăng Tông sửdụng loại thủ đoạn nào vậy?

Điều này ta cũng không biết! Nhưng lúc trước nhìn vào, là ta đang nhớ lại Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Sắc mặt hồng bào đạo nhân xanh tím, nhưng vẫn nhẫn nại nói:

Nếu Quảng Lăng Tông có được tu sĩ Đại Thừa cảnh, chỉ cần trở bàn tay liền có thể tiêu diệt được tông môn của ta. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mà thôi. Nghe đồn bộ kiếm quyết thất truyền này của Quảng Lăng Tông, vạn năm trước thanh danh hiển hách, đã từng đánh bại mấy vị tu sĩ Đại Thừa rất có danh vọng. Chẳng lẽ mấy chiêu kiếm thức kia, đã bị Quảng Lăng Tông phục hồi như cũ?

Ngôn Vô Cực cả kinh, sau đó lắc đầu. Hắn thầm nghĩ tuy ngự kiếm thuật kia mạnh, cũng phải có cực hạn. Vượt cấp chiến thắng tu sĩĐại Thừa cảnh, từ mấy vạn năm nay không phải là không có, tuy nhiên cũng cần phải có huyền binh pháp bảo tương trợ. Càng không khả năng được như vừa rồi, vô thanh vô tức làm Thương Ngô hoàn toàn không còn lực chống đỡ.

Chẳng qua trong lòng hắn tuy không cho là đúng, nhưng cũng không mở miệng phản bác, thế gian này hết thảy mọi chuyện đều có thể. Quảng Lăng Tuyệt Kiếm ở vạn năm trước đích xác uy danh hiển hách, thậm chí bởi vì lập phái sớm, đối với năm xưa Quảng Lăng Tán Nhân từng đánh bại những tu sĩ Đại Thừa cảnh đều được ghi lại cặn kẽ, thực sự là nhân vật bất phàm.

Thật ra rốt cục là nguyên do gì cũng đã không còn trọng yếu, hôm nay chỉ cần biết được, bên trong Quảng Lăng Tông vẫn còn lá bài tẩy khác, ngay cả Yêu Vương Thương Ngô cũng không cách nào tấn công vào bên trong Quảng Lăng sơn, như vậy là đã đủ. Cuộc chiến hôm nay đủ cho Băng Nguyệt Tông có được phán đoán tinh chuẩn hơn đối với thế cục ngày sau.

Nghĩ tới đây, trên mặt Ngôn Vô Cực miễn cưỡng nở nụ cười:

Thương Ngô bại lui mà về, thật ngoài dự đoán mọi người. Ngày sau Thái Huyền Tông chuẩn bị tính toán như thế nào?

Ha ha! Nếu Thái Huyền Tông tính toán cúi đầu với Quảng Lăng Tông, Băng Nguyệt Tông các ngươi lại dự định làm sao tự xử?

Xoay người, nhìn thấy vẻ mặt Ngôn Vô Cực khẽ biến, hồng bào đạo nhân hừ lạnh một tiếng nói:

Quý tông tự giải quyết cho tốt! Tông ta cùng Quảng Lăng Tông làkẻ thù truyền kiếp, ngày sau Quảng Lăng Tông sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta. Nhưng nếu như ngày sau thực sự bị bức ép nóng nảy, đầu nhập Quảng Lăng Tông ủy

khúc cầu toàn cũng không có gì không được.

Ngôn Vô Cực trầm mặc không đáp, vẫn nhìn lên trên bầu trời. Chỉthấy ngoài trăm dặm xuất hiện vị tu sĩ Đại Thừa cảnh, đầu tiên dùng hai mắt nhìn vào phương hướng Quảng Lăng sơn, sau đó mới trốn vào bên trong hư không.

Thấy được cảnh tượng này, trong lòng Ngôn Vô Cực cả kinh. Ánh mắt hắn xưa nay rất tinh chuẩn, vừa rồi đã rõ ràng nhìn thấy trong mắt người nọ lộ ra vẻ kiêng kỵ sợ hãi.

Rốt cục lần này Quảng Lăng Tông đã dùng loại thủ đoạn gì, ngay cả nhân vật đã chứng được trường sinh như vậy cũng phải lộ vẻ sợhãi?

Đợi đến khi xác định chung quanh Quảng Lăng sơn không còn tình hình nguy hiểm nào khác, Nông Dịch Sơn lập tức bay tới Truyền Pháp Điện ở Thủy Hàn Phong. Vừa rồi hắn lo lắng nhất chính lànhững tu sĩ Đại Thừa cảnh theo sát sau chân Thương Ngô tới tìm Quảng Lăng Tông phiền toái. Nếu bọn hắn nói muốn tới yêu cầu lấy ba chiêu thức tiếp theo của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, hắn thực sựkhông biết nên lựa chọn như thế nào.

May là tình hình tệ hại nhất chưa từng phải phát sinh. Ngay sau đótoàn bộ tâm thần của hắn liền tập trung lên trên người Nhạc Vũ. Vừa rồi nhìn thấy thương thế của Thương Ngô, nói vậy hiện tại Nhạc Vũ cũng sẽ không tốt hơn chút nào. Quảng Lăng Tông đã yên lặng vạn năm, thật sự không chịu nổi tổn thất lớn như thế.

Đợi đến khi hắn cùng nhóm người Mạc Quân ngự kiếm đi tới cửa Truyền Pháp Điện, liền hít sâu một hơi rét lạnh. Ngay cả mấy người từng kinh nghiệm vô số chiến sự cũng cảm thấy hoảng sợ.

Giờ phút này Nhạc Vũ đang ngồi xếp bằng bên trong điện, hai mắt nhắm nghiền. Quang ảnh màu xanh đã từ từ tiêu tán. Nhưng loáng thoáng vẫn có thể thấy rõ gương mặt tuấn tú của Quảng Lăng Tán Nhân. Bên trong quang ảnh, cả người Nhạc Vũ nhìn qua giống nhưbị vỡ tan tành. Trên người tràn đầy vết thương, sâu tận xương, xuyên thủng thân thể. Đổi lại ở trên cơ thể người bình thường, cũng đủ làm trí mạng. Dù Kim Đan cảnh giới cũng phải bị vẫn lạc.

Tuy tư thế như nhắm mắt nhập định, nhưng nhìn kỹ liền có thểphát giác, thật ra Nhạc Vũ đã hoàn toàn mất đi ý thức. Miệng vết thương tuy có Chiến Tuyết dốc

toàn lực dùng Bạch Đế kiếm truyền vào vu lực, nhưng vẫn không tốt hơn bao nhiêu.

Vẻ mặt Nông Dịch Sơn ngưng tụ, đầu tiên cẩn thận dẫn mọi người đi vào trong điện, cung kính dùng đại lễ tham bái một lần, lúc này mới xoay người hỏi Cung Trí:

Sư thúc, rốt cục tình hình như thế nào?

Cung Trí biết đây là câu hỏi trong lòng của mọi người, sắc mặt trầm xuống, sợ hãi nói:

Cũng may Yêu Vương Thương Ngô bỏ đi kịp lúc, Tiểu Thiên Lôi Ngục bộc phát cũng giúp chịu đựng một phần lực lượng cắn trả. Nếu như thật sự chiến đấu đến cuối cùng, ta xem nhất định là kết quả đồng quy vu tận!

Vẻ mặt Nông Dịch Sơn ngẩn ra, tiếp theo trong lòng lạnh như băng, thử nghĩ lại tình hình vừa rồi, sợ rằng suy đoán của Cung Trí cũng sẽ không sai. Nhạc Vũ suýt chút nữa thật sự vẫn lạc tại chỗ.

Vừa nghĩ tới, Nông Dịch Sơn trầm mặc đặt tay lên uyển mạch Nhạc Vũ dò xét thương thế. Ngay sau đó chân mày nhíu chặt lại, suy nghĩ một lúc lấy ra vài viên linh đan trong giới chỉ, đút cho Nhạc Vũ, sau đó hai tay đặt lên lưng hắn, cùng Xương Băng Hồng không tiếc hao tổn nguyên khí yên lặng vận khởi pháp lực truyền vào trong cơthể Nhạc Vũ.

Những thương thế này tuy là trầm trọng, nhưng không có gì đáng ngại. Chân chính làm cho người ta khó khăn chính là khí huyết hao tổn quá nhiều, lại có chút lực lượng cắn trả của thiên địa pháp tắc lưu lại. Như vậy sẽ ngăn cản vết thương phục hồi như cũ, thật khótìm được đan dược khôi phục. Giờ phút này chỉ đành chờ thêm chút thời gian, đợi khi lực lượng cắn trả từ từ biến mất rồi hãy nói. Hơn nữa cho dù hoàn toàn lành lại, ít nhất phải tổn thương mười năm thọ nguyên.

Đối với cử động của Nông Dịch Sơn, Cung Trí cũng không xem trọng, lắc đầu nói:

Giờ phút này ta lo lắng, chính là nguy hiểm của Vũ nhi ngày sau. Bộkiếm quyết này của tổ sư vừa xuất hiện, thế gian ngoại trừ Quan Lan kiếm quyết cùng vài

loại thần thông có hạn, thế gian không còn loại ngự kiếm thuật hoặc đạo pháp nào có thể địch nổi. Nếu có thểtruyền thừa xuống tới, Quảng Lăng Tông đúng thật là có thể hiệu lệnh tu chân giới.

Nhưng chỉ sợ Vũ nhi vẫn lạc trước ngày đó phải không?

Phong Vân lên tiếng, sau đó cười khẽ một tiếng. Tuy hiện tại tình cảnh của tông môn thật đáng lo, nhưng giờ phút này trong nội tâm Phong Vân vẫn vô cùng kích động hưng phấn. Ý mừng trong lòng không thua gì ngày đó thành công kết anh.

Nếu không phải được tận mắt nhìn thấy, thật sự vô cùng khó tin kiếm thức đánh Yêu Vương Thương Ngô bị thương lại xuất từ tay Nhạc Vũ.

Cho dù trước kia hắn có thật nhiều tưởng tượng đối với kiếm quyết bí truyền của Quảng Lăng Tông, nhưng chưa từng ngờ tới bộ kiếm quyết này lại mạnh tới mức gần như hoàn toàn không có đạo lý, thật sự vượt xa hết thảy.

Ta xem tình hình vừa rồi, sợ sẽ không có người nào tưởng tượng ra được hôm nay làm trọng thương Thương Ngô chính là tiểu Vũ. Tri Thu không phải cũng đang ở ẩn trong tông môn sao, để cho hắn hỗ trợ gánh trách nhiệm là được. Tung ra mấy lời đồn giúp Vũ nhi thoát thân, cùng hỗ trợ an toàn của Vũ nhi, việc này không thểkhông đề phòng!

Mạc Quân nghe vậy gật đầu:

Phương pháp này rất tốt! Nhưng vấn đề là những tu sĩ Đại Thừa cảnh sẽ đối đãi chuyện này như thế nào. Nếu bọn hắn đoán ra đó làQuảng Lăng Tuyệt Kiếm, chúng ta nên làm sao ứng đối?

Trong mọi người, bao gồm Nông Dịch Sơn bên trong, vẻ mặt ai cũng chợt âm trầm. Ba tu sĩ Đại Thừa, chỉ cần không có lực áp đảo như Yêu Vương Thương Ngô, Quảng Lăng Tông vẫn có thể ứng đối, chỉ sợ đem chuyện này náo lớn, khiến cho nhiều tông môn Trung Nguyên càng thêm chú ý.

Vừa nghĩ tới chuyện này, lại thêm chuyện đấu giá Luân Hồi Bàn vềsau, thật sự có lợi lẫn có hại.

Khi đó thật sự không biết sẽ hội tụ thêm bao nhiêu tu sĩ mạnh mẽ?

Những kiếm quyết thần thông, chỉ cần chứng nhận được trường sinh, sẽ có thể tận sức lấy về cho được. Nhưng giống như Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, tựa hồ là bổn nguyên kiếm quyết độc bá, đương thời đúng là hiếm có.

Nông Dịch Sơn híp mắt, thầm nghĩ nếu bị bức bất đắc dĩ, cũng chỉđành tạm thời phong tỏa núi. Tương tự như Tĩnh Hải Tông, thỏkhôn phải có nhiều hang, có lẽ phải suy tính tới việc này.

…

Nói như vậy, ngươi cũng không có cách nào xác định, lúc ấy bên trong Truyền Pháp trung điện chỉ có một mình Nhạc Vũ hay sao?

Ở trong một động phủ bên Duệ Vân Phong, Tân Thủ híp mắt lại, lâm vào trầm tư.

Tình hình quỷ dị khi Thương Ngô liên tục trọng thương, người khác không hiểu rõ ràng, nhưng hắn vừa thấy liền hiểu được, đó là ba chiêu kế tiếp của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm không thể nghi ngờ.

Bên trong trí nhớ của hắn, tình cảnh khi Ngọc Lăng Tiêu sử dụng ba chiêu kiếm quyết này, cho dù sau khi hắn chuyển thế vẫn không thể phai diệt chút nào.

Ta đoán là Nhạc Vũ, nhưng nghĩ lại hắn thật khó có được pháp lực mạnh đến bậc này.

Vẻ mặt Tân Ngọc tràn đầy xấu hổ:

Là do ta quá nôn nóng, chỉ sợ trải qua chuyện lần này, mấy người Cung Trí sẽ có điều phòng bị.

Vậy cũng đành vô phương! Trí mưu của Nông Dịch Sơn tuyệt cao, bậc nhân vật kiêu hùng như vậy, làm sao không có chút chuẩn bịđối với hai ta? Chẳng qua chỉ vì ngại thân phận tu sĩ tiền bối của chúng ta, không tiện hạ thủ mà thôi. Ngược lại chuyện hôm nay cóchút khó giải quyết. Thật tiếc, nếu có tu vi Nguyên Anh mạnh mẽxông vào tìm hiểu, Cung Trí cũng không có biện pháp ngăn trở!

Tân Thủ lắc đầu, sau đó lại lâm vào trầm tư. Chuyện hôm nay cóthể nói làm

mưu kế của hắn bị tan thành mây khói hơn phân nửa, thậm chí còn luân lạc tới mức buồn cười. Hắn còn có loại trực giác, người phục hồi được ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kia, nhất định sẽ là trở ngại lớn nhất của Tân gia bọn hắn vào ngày sau.

Chẳng qua người này rốt cục là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 463: Quảng Lăng kiếm lý

- Không ngờ ở nơi khắc nghiệt như Bắc Hoang lại có linh địa nhưvậy.

Tại một cái ao cách Quảng Lăng sơn 120 vạn dặm, dưới chân Thương Ngô mở rộng ra vô số căn tu, hướng sâu trong lòng đất tìm kiếm rồi sau đó trong khoảng khắc đã có linh lực địa mạch khổng lồ rót vào trong cơ thể của hắn.

Linh mạch cỡ nhỏ này chỉ chiếm phạm vi ba bốn dặm nhưng nồng độ linh lực đạt tới nhị phẩm, không dưới Quảng Lăng sơn. Theo linh lực ào ạt tràn vào, những vết thương có hình dạng đáng sợ chậm chạp phục hồi như cũ.

Tuy nhiên hình dạng của Thương Ngô so với trước khi thoát đi Quảng Lăng sơn thì thê thảm hơn rất nhiều, trên người có thêm vôsố vết thương, tuy đang khép miệng thì cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi.

- Gia hỏa kia rõ ràng còn có thể xuất thủ!

Cảm giác được thương thế trầm trọng khó chuyển biến trong cơthể, Thương Ngô hết sức bất đắc dĩ. Người vốn ẩn trong bóng tối khi vừa lộ diện thì ra tay không chút lưu tình, nếu không hắn cũng không đến nỗi bị thương trầm trọng như thế.

Cũng may mắn là bản thân hắn còn có thuật đào sinh, phân tán đi lực chú ý của mấy Đại Thừa tu sĩ, nếu không đừng mơtưởng đào thoát. Bất quá ước chừng mục đích của người kia chỉ là thị uy màthôi.

Lệ Bi Hồi vẫn chưa phát giác hung hiểm, đem hồn thức tản ra, thậm chí thăm dò vào đến hư không, ngưng mày nói:

- Điện hạ, những người kia tựa hồ còn chưa rời đi!

- Ta biết rõ! Hôm nay ta đã cắm rễ ở đây, nếu như bọn chúng không quá đần thì chắc sẽ không đuổi theo. Nếu muốn tranh tài ở đây thì ta càng cam tâm tình nguyện phụng bồi! Chỉ là ở chúng ta cũng không ở được bao lâu.

Thương Ngô bật cười, thầm nghĩ này tình hình ba người phục kích kia chắc cũng không tốt hơn so với hắn. Đối tượng thị uy chủ yếu của người kia dù sao không phải là hắn mà là những tu sĩ nhân loại, thủ đoạn sử dụng chắc chắn bất phàm.

Trung vị thần thú cấp mười lăm thì ngay cả tán tiên cũng không thểđịch lại, càng không phải để Đại Thừa tu sĩ như bọn họ có thể so sánh.

Bất quá những điều này không cần cùng Lệ Bi Hồi nhắc tới.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thương Ngô nhìn về phía Lệ Bi Hồi mang theo một tia thương xót. Vô luận vị đồng tộc kia rốt cuộc có phải làlinh sủng mà Ngọc Lăng Tiêu lưu lại hay không thì vẫn luôn có ýgiữ gìn Quảng Lăng tông, cho dù điều đó sẽ hạn chế nhất định đến bản thân. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lệ Bi Hồi nhìn lượt qua Thương Ngô thì biết điều đối phương nói nhất định không giả. Thậm chí nói không chừng cho dù có linh mạch cỡ nhỏ này chống đỡ thì vẫn không thể phát ra mười thành thực lực của Thương Ngô liền thôi không lo lắng, ngưng mày hỏi:

- Ta nghe nói Quảng Lăng tuyệt kiếm có mười ba kiếm thức, người vừa rồi trong Quảng Lăng tông mới chỉ dùng đến thức thứ sáu màthôi?

- Chắc là ngay cả thức thứ sáu còn không tới a!

Thương Ngô lắc đầu, thấy Lệ Bi Hồi kinh ngạc thất thần, lập tức cười nói:

- Ngươi cũng không cần quá mức để ý. Ta từng nghe một lão tiền bối nói. Ngay cả Ngọc Lăng Tiêu trước khi phi thăng, bình thường đều dùng sáu thức đầu tiên của Quảng Lăng tuyệt kiếm để đối phóvới địch nhân. Ba thức sau theo truyền thuyết có liên quan đến chỗdiệu dụng của thời gian và không gian, cơ hồ chưa có người thấy qua. Đến cùng như thế nào, cũng chỉ có Mặc Quan Lan của Tịnh Hải tông biết được. Về phần năm thức khác đã được Ngọc Lăng Tiêu phong tồn. Hiện giờ trong Quảng Lăng tông có truyền thừa hay không thì ta cũng không biết. Nghe nói so với trung thức thìcàng là loại kiếm thuật không nên tồn tại ở thế gian, nếu tu luyện sẽ bị trời phạt. Bất quá nếu nó uy lực thì cũng chỉ tầm như ba thức sau.

- Kiếm thức không nên tồn tại trên thế gian?

Lệ Bi Hồi nhẹ giọng ai thán, sau đó trầm ngâm không nói. Thầm nghĩ mặc dù hôm nay không trực tiếp xuyên qua Tiểu thiên lôi ngục, kích thương Thương Ngô nhưng uy năng đã cực kỳ bất phàm. Nếu ba thức sau đã có liên quan đến chỗ diệu dụng của thời gian và không gian thì tuyệt đối không phải là thứ mà giới tu sĩ cóthể rình mò. Chỉ có một số nhân vật tuyệt đỉnh còn trên cả Thái Ất Chân Tiên mới có thêxẻ nắm giữ lực lượng.

- Kỳ thật cũng không cần lo lắng, ba thức kiếm quyết này cho dù làNgọc Lăng Tiêu trước khi phi thăng cũng không cách nào hoàn toàn khống chế, cũng cũng không dễ dùng. Ước chừng hôm nay Quảng Lăng tông cũng không có ai có thêxẻ tùy ý sử dụng.

Nói đến chỗ này, Thương Ngô nhìn sâu vào Lệ Bi Hồi:

- Đến cuối bi thương vẫn chỉ là ngươi, trong số bộ hạ đi theo ta, ta vốn rất xem trọng ngươi. Bất quá nếu trong mấy thập niên tới ngươi chưa đột phá thập tam giai, chứng nhận Yêu Vương thì chắc giữ không được cơ nghiệp ở Thiên Hồ sơn. Hậu kình của Quảng Lăng tông mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của ngươi!

Lệ Bi Hồi nghe vậy cũng không có gì bất ngờ, cúi đầu nói với Thương Ngô:

- Nếu là Bi Hồi có thể đột phá thập tam giai trong vòng năm năm thì kính xin Điện hạ lại giúp ta giúp một tay!

Thương Ngô lần này chần chờ một chút, một hồi lâu sau mới gật đầu. Thầm nghĩ đợi đến lúc 5 năm sau thì hắn sẽ có chút lĩnh ngộvới cuộc chiến hôm nay, có thể tìm được người kiềm chế vị đồng tộc đứng sau Quảng Lăng tông.

Nếu chỉ để tận lực cứu nghĩa phụ của Lệ Bi Hồi, không tổn hại căn cơ của Quảng Lăng tông thì chắc người kia cũng sẽ không dốc sức liều mạng với hắn.

Huống chi hiện giờ hắn càng cảm thấy hứng thú với truyền pháp điện.

Nếu không thể tới thì không thể quan sát.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Nhạc Vũ mới dần thanh tỉnh, phát giác bản thân đã ở trong tĩnh tu thất của động phủ. Xem trong ghi chép của hệ thống phụ trợ thì mới biết thời gian đã qua được một tháng.

Nhạc Vũ lập tức cả kinh, cảm giác hỗn loạn sau khi tỉnh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hồi hộp.

- Mình còn nhớ là sau khi đánh lui Thương Ngô thì bị phản chấn hôn mê. Bất quá sao lại ngủ đi lâu đến thế? Không biết tình hình tông môn hiện giờ thế nào?

Sau một thoáng, Nhạc Vũ đã khôi phục trấn định, bản thân có thểbình yên trong động phủ chứng tỏ Quảng Lăng tông đã không cóviệc gì. Nguyên hắn tưởng rằng ngày hôm đó sau khi hắn dùng Quảng Lăng tuyệt kiếm trọng thương Thương Ngô sẽ dẫn tới sựchú ý của những Đại Thừa tu sĩ, ảnh hưởng tới an nguy tông môn. Nông Dịch Sơn chắc cũng sẽ lựa chọn tạm thời ly khai bản sơn.

Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò bên ngoài thì thấy quả nhiên hết thảy trong động phủ đều bình thường nên cũng thôi không để ý, chuyên tâm quan sát thương thế của mình.

Bởi vì thơlongì điêxẻm vận kiếm thì lực lượng hội tụ trong cơ thể cơ hồkhông bị khống chế. Di lực của Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu lưu lại trong kinh mạch của hắn cũng gây ra phụ trọng nặng nề. Nội thương lần này kỳ thật vượt xa ngoại thương. Bất quá qua một tháng điều dưỡng cũng đã hồi phục phân nửa. Xem ra nhất định là có tu sĩ tinh thông y đạo đến đây mỗi ngày giúp hắn cường gân hoạt huyết, châm viêm xoa bóp, nếu không chỉ riêng đan dược cũng không thể hồi phục như vậy.

Hiện giờ ngược lại ở những chỗ ngoại thương, lực cắn trả của thiên địa đang ngăn trở phục hồi.

Nhạc Vũ ngưng mày, vận chuyển Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể , ngưng tụ Ngũ Sắc Thần Quang vào miệng vết thương, cảm thấy tuy có chuyển biến tốt đẹp nhưng cũng không phải là căn bản.

Nhạc Vũ cười khổ, thử qua vài loại phươn pháp nhưng vẫn không hề hiệu dụng, cuối cùng đành buông bỏ.

Thương thế trên người Thương Ngô là do hắn trực tiếp sửa chữa thiên địa pháp tắc, tiêu tan đi một phần huyết nhục cơ thể của bản thân, khiến cho tồn tại thân thể Thương Ngô trong phiến thiên địa này biến mất triệt để, đây cũng là một yếu nghĩa quan trọng trong Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Kỳ thật nếu có thực lực đầy đủ cường hoành, đạt tới cảnh giới tiên nhân đỉnh phong thời thượng cổ thì thậm chí còn trực tiếp từ thếgiới này kích sát Thương Ngô.

Bất quá điều này cần lực lượng vượt trên Thương Ngô, càng liên quan đến quan hệ nhân quả phức tạp, vượt quá xa khả năng hiện giờ của hắn. Nhưng không hề nghi ngờ chính là ba chiêu kiếm thức này của Quảng Lăng tuyệt kiếm đã cho thấy con đường với loại lực lượng này.

Trong ảo cảnh, Nhạc Vũ đã nhìn thấy cả một ngọn núi nhỏ mấy trăm trượng biến mất nên mới kinh ngạc cảm thán đây là loại kiếm pháp không nên tồn tại trong thế gian.

Chỉ là hắn không có lực lượng như Ngọc Lăng Tiêu nên khi đánh vào Thương Ngô thì bản thân cũng bị cắn trả, một phần huyết nhục cũng bị tiêu tan.

Thương thế như vậy, muốn hồi phục hoàn toàn là điều không thể.

Cũng may mà theo thời gian, sự tiêu thất này sẽ được linh lực thiên địa lấp đầy, đây là quán tính tu phục của pháp tắc, cho nên cũng không cần lo lắng.

Kỳ thật qua được một tháng, thương thế của hắn đã có chỗ chuyển biến tốt đẹp, qua chừng nửa tháng là khôi phục như lúc ban đầu.

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát rồi lấy ra một thanh tử sắc phi kiếm, ghi chép vào đó những phá giải Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa cùng với những cảm ngộ của bản thân. Vào lúc hắn chuẩn bịtập trung hồn thức để phát ra tin tức lên Thủy Hàn Phong thì trong lòng khẽ động, ghi thêm vài câu trong hồn ngọc.

Điều cần thiết của Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa là NgũHành pháp lực, toàn bộ tông môn có được điều kiện này chỉ vài người. Ngay trong Nguyên Anh, Chưởng giáo Nông Dịch Sơn cũng chưa từng bổ sung toàn bộ Ngũ Hành.

Bất quá nếu là hình thức kiếm trận thì có thể đột phá hạn chế này, tổn thương do cắn trả sẽ chia đều cho ba người, không đến nỗi nặng nề như hắn, tuy là lui địch thành công nhưng gần như vẫn lạc.

Thiên tư của Nông Dịch Sơn và mấy người Phong Vân đều không kém. Nếu có

thể hợp lực nghiên cứu thì khoảng vài chục năm cóthể miễn cưỡng thành trận. Ngày sau cho dù là gặp phải Đại Thừa tu sĩ, cũng có sức liều mạng.

Sau khi phát ra phi kiếm truyền tin, Nhạc Vũ lại dùng hồn thức thăm dò Diễn Thiên Châu.

Ngày hôm đó, sau khi phá giải ảo diệu trong 150 trận đồ thì Diễn Thiên Châu lại có biến hóacực lớn. Chẳng qua khi đó Nhạc Vũ căn bản không cách nào phân tâm. Khó khăn đẩy lui Yêu Vương Thương Ngô nên chưa có thời gian xem xét .

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 464: Thế giới diễn sinh

Không gian trong Diễn Thiên Châu đã tăng trưởng hơn gấp ba lần. Ngoài mười lăm tử phù nguyên bản thì có thêm mười bảy tử phù cực lớn, chỉ là trong đó hơn phân nửa là hư ảnh đậm nhạt không đồng nhất. Cẩn thận quan sát kỹ có thể thấy kết cấu phù văn bên trong đều tàn khuyết.

- Thì ra là thế! Mười bảy tử phù này đều là hư ảnh chưa hoàn thành sao?.

Nhạc Vũ lại bắt đầu nhìn vào thế giới bên trong, sau đó phát hiện thấy diện tích đã khuếch trương ra không ít, địa thủy hỏa phong cũng đều bắt đầu gia nhập vào tuần hoàn thiên địa, thế giới lại càng trở nên chân thật. Bất quá trong hải dương vẫn chỉ có một chút vi sinh vật xuất hiện.

Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, cũng không biết là thất vọng hay may mắn. Ngay sau đó đem hồn thức thăm dò vào lòng đất.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ như nghẹn thở. Vào những chỗ hồn thức của hắn thăm dò qua thình lình xuất hiện không ít mỏ kim loại. Tuy là số lượng không tính quá nhiều, nhưng chính thức là kim loại, trong tầng đất mơ hồ cũng đã có chỗ hội tụ linh lực khá đậm.

- Quả nhiên xuất hiện sao? Bất quá cũng khó trách, trong thế giới của Diễn Thiên Châu nếu thuộc về Ngũ Hành tương sinh tuần hoàn, đã có tứ hành vậy thì dĩ nhiên sẽ có kim loại xuất hiện. Vấn đề là sau này khi thế giới hoàn thành sẽ có tình trạng gì

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ ngẩn người. Lúc này linh lực bên trong Diễn Thiên Châu chưa đủ nên chưa thể hoàn thành thôi diễn pháp tắc thiên địa. Nhưng nếu một khi hoàn thành, khó có thể không có khả năng sinh ra linh bảo.

Nhạc Vũ không dám nghĩ thêm, vấn đề này chắc là không đơn giản như vậy. Đồ vật sinh thành trong Diễn Thiên Châu chưa hẳn có thể dễ dàng lấy ra.

Hơn nữa Linh Bảo còn liên quan đến pháp tắc thiên địa, còn cần vô số linh lực để bồi dưỡng, với tốc độ của thế giới này thì chưa chắc có thể theo kịp tu vi của hắn.

Sau đó Nhạc Vũ mở mắt, vẫy tay ra ngoài cửa sổ bắt lấy thanh hồn kiếm vừa phản hồi, dùng hồn niệm thăm dò trong đó thì nghe được giọng của Nông Dịch Sơn:

- Ta đã hiểu bí mật trong ba thức giữa của tuyệt kiếm! Sau này sẽ gọi người đến cùng tìm hiểu. Ngoài ra Quảng Lăng Tông ta hết thảy an khang, Tiểu Vũ chớ lo, chỉ để ý an tâm dưỡng thương. Giải mật ba thức kiếm quyết này còn cần ngươi ra sức.

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ trong tông môn chắc là an ổn. Vậy mấy Đại Thừa tu sĩ ngày ấy chứng kiến hắn kích thương Thương Ngô chẳng lẽ là mù mắt, hoặc giả cuối cùng yên lặng?

Bỏ phi kiếm vào Tu Di Giới, Nhạc Vũ nhìn lại thân thể đầy rẫy vết thương của mình rồi khẽ lắc đầu, tiếp theo nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Với thương thế hiện giờ của hắn nếu đi ra ngoài chỉ dọa người thân khiếp sợ mà thôi. Những nơi kinh mạch tổn hại, tạm thời cũng không cách nào tu luyện đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành công quyết.

Vì vậy trong khoảng thời gian này, Nhạc Vũ dứt khoát bế quan, tu tập tri thức trong các phù văn.

Những tử sắc phù văn trong đoàn năng lượng Ngũ Hành lẫn phù văn trong Ngũ Sắc Thần Quang cùng với Quảng Lăng kiếm quyết đều khiến cho năng lực tính toán của Nhạc Vũ đột phá. Chỉ là trước mắt những kiến thức này đều thuộc về hệ thống trí năng và Diễn Thiên Châu, không thuộc về bản thân hắn.

Kỳ thật không đi nghiên cứu thì hệ thống trí năng cũng sẽ giúp hắn hoàn thành hết thảy . Nhưng nếu vậy thì cả đời này sẽ khó có thành tựu lớn.

Kinh lịch qua mấy tháng này quả thực quá nhiều, điều Nhạc Vũ cần chính là thời gian để hấp thu.

Đến khi tinh thần của hắn triệt để trầm luân vào trong biển phù văn thì lại có

cảm giác khổ sở nghiên cứu dưới sự dạy dỗ của Xương Băng Hồng lúc vừa nhập môn.

Trong lòng của hắn càng cảm thấy kinh hãi, từ khi thành công Kết Đan đã hai năm, quả thật có chút lười biếng. Những phù văn trong não bộ vẫn đều nhờ cậy vào hệ thống trí năng và Diễn Thiên Châu suy tính. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

- Mặc dù không biết những tu sĩ đã chứng đạo ra sao nhưng nếu ỷ lại quá mức vào ngoại vật thì tuyệt không phải là chuyện tốt một.

Nhạc Vũ phát hiện mỗi lần nghiên cứu thấu triệt một phù văn thì trong lòng thêm một phần an tâm, không chỉ vì căn cơ thêm vững chắc mà là càng khát vọng thêm đối với đại đạo thiên địa.

Lúc mới đầu thỉnh thoảng hắn còn chú ý đến thương thế nhưng sau mấy ngày thì hoàn toàn quên mất thời gian, tập trung vào nghiên cứu. Ngẫu nhiên gặp phải một số phù văn khó hiểu thì cũng nghĩ cách thí nghiệm một phen.

Mãi cho đến vào một sáng ngày, Nhạc Vũ cảm giác khí huyết nguyên lực trong cơ thể dồi dào đến gần như sắp nổ tung, khó chịu đến cực điểm lúc, lúc này mới thanh tỉnh lại.

- Ừ? Thương thế trên người mình đã lành nhanh vậy sao?.

Nhạc Vũ cau mày, miễn cưỡng dừng suy nghĩ. Nguyên khí trong thân thể của hắn đều đã mang ra hết để đối kháng phản phệ của thiên địa. Bản nguyên thân thể sau đó quả thực có thể nhanh chóng làm lành vết thương hơn.

Lúc này khí huyết nguyên lực một lần nữa khôi phục sung túc cũng biểu hiện thân thể của hắn đã bình ổn. Nhạc Vũ nội thị trong cơ thể thì thấy quả nhiên thương thế toàn thân đã khôi phục. Trạng thái so với trước khi bị thương còn mạnh hơn bốn mươi thạch lực, chính thức nhảy vào ngưỡng 650 thạch lực.

- Nguyên lai bất tri bất giác đã lại qua hơn hai tháng! Mình mới nắm giữ được tri thức của khoảng 3-4% phù văn mà thôi. Hắc! Hôm nay mới biết đại đạo mênh mông, tuyệt không phải người thường có khả năng kiến giải. Xem ra muốnhiểu rõ này toàn bộ bí mật thiên địa thì còn cần phải chứng nhận trường sinh.

Cảm giác nguyên lực trong cơ thể càng phát ra mênh mông cuồn cuộn, Nhạc Vũ không dám lãnh đạm, vội vàng vận chuyển đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành công đã cải tiến để tích lũy nguyên lực luyện hóa thành Ngũ Hành. Đến khi thập nhị chính kinh đã trống rỗng thì Nhạc Vũ mới tỉnh lại, xuất ra một đoàn thủy dịch, cẩn thận rửa sạch thân thể, thay một bộ đạo bào rồi đi ra tĩnh tu thất.

Tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ sớm đã đến mức không nhiễm bụi trần, trong cơ thể tự sinh mùi thơm ngát. Chỉ là mới trên người rốt cuộc dính chút ít vết máu, cộng thêm thói quen sạch sẽ của kiếp trước nên trong lòng hắn thấy không thoải mái.

Bước ra khỏi cửa, đầu tiên Nhạc Vũ đến chỗ Nhạc Trương thị. Vừa đẩy cửa vào, Nhạc Vũ vừa kinh ngạc vừa vui mừng vì thấy mẫu thân của hắn đang ngồi tĩnh tọa giữa phòng, bên cạnh đang đốt đàn hương để tĩnh thần, thần thái an tường.

Điều khiến Nhạc Vũ kinh hãi là tu vi hiện giờ của Nhạc Trương thị đã tiến vào Linh Hư tâm động. Vui là bởi vì thiên ma xâm nhập vào thần hồn Nhạc Trương thị đã lộ vẻ suy sụp, chứng tỏ sắp đột phá.

Bất quá ngẫm lại cũng không thấy kỳ quái. Có dược vật hắn cung ứng, cộng thêm thể chất đã được cải thiện ở trình độ nhất định thì Nhạc Trương thị hiện giờ đạt tới tu vi này cũng bình thường. Mấy chục năm dãy giụa sinh tồn ở Nhạc Gia Thành, kinh lịch qua đủ nhân tình ấm lạnh, vực ngoại Thiên Ma hơn phân nửa là không làm gì được.

Chỉ là trong lòng Nhạc Vũ vẫn có chút xấu hổ, vào lúc mấu chốt để diệt trừ tâm ma thì hắn lại không thể hộ pháp cho Nhạc Trương thị, thực là có thẹn trong lòng.

Nhạc Trương thị nhập định không sâu, giống như đang tham ngộ điều gì, cảm giác có người tiến đến liền tỉnh lạ, lộ vẻ kinh hỉ nói:

- Thương thế Vũ nhi đã tốt rồi?

Nhạc Vũ thi lễ một cái, cười nhẹ rồi ngồi xuống đối diện:

- Tổn thương của con vốn cũng không có trở ngại, ngược lại là mẫu thân hiện giờ tu hành còn có chỗ khó khăn?

Đột phá Linh Hư cảnh giới, sẽ có hai trăm thọ nguyên. Độc lập ứng phó hết tâm

kiếp sẽ có tư cách khiêu chiến trường sinh, dĩ nhiên hắn cảm thấy mừng thay cho mẫu thân. Với tuổi của Nhạc Trương thị, xem trong toàn bộ Tu Chân Giới coi như còn trẻ, cũng có hy vọng tiến thêm hai bước.

- Thương thế con lúc trước sao có thể bảo không sao! Muội muội con thiếu chút nữa đã bất tỉnh!

Sắc mặt Nhạc Trương thị trầm xuống, thấy Nhạc Vũ hơi lộ ra vẻ xấu hổ thì vui vẻ:

- Quảng Lăng tông đối với con có đại ân, còn có huynh muội trong sư môn. Chuyện mấy tháng trước cũng không sai. Đàn ông Nhạc gia ta ăn ở có trước có sau. Chỉ là sau này đừng lặp lại chuyện đó, cẩn thận đừng liều mạng vẫn hơn.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, hắn đã biết mẫu thân mình sẽ nói như vậy.

Bất quá với tính cách của hắn sao có thể để chuyện như vậy phát sinh thêm một lần nữa? Bị Yêu Vương Thương Ngô dùng lực lượng một người, áp bách đến thiếu chút nữa tông môn diệt vong, chuyện này phát sinh một lần là đủ, hiện giờ cần nhanh chóng tăng cường thực lực tông môn và bản thân.

Nhạc Trương thị nói tiếp:

- Tu hành của ta vẫn còn xem như thuận lợi. Trừ lúc con bị thương thì tâm thần dao động, dẫn động tâm kiếp còn thì không việc gì. Chỉ là ta nghe nói cứ dựa vào đan dược thì ngày sau tăng thêm hung hiểm. Cũng khó tìm đại đạo.

Nhạc Vũ hơi trầm xuống, việc này chân chính làm cho người phát sầu. người tu chân sau Tâm động cảnh sẽ vừa dẫn động thiên ma, vừa thêm chịu tác động mặt trái của đan dược. Tiến cảnh quá nhanh sẽ khiến cho căn cơ bất ổn. Những tri thức đạo pháp cùng trận đạo không xứng với tu vi bản thân, đặc biệt khi trùng kích dùng dược vật càng hung hiểm vạn phần.

Mặc dù bản thân hắn không cần lo lắng nhưng mấy người Nhạc Trương thị cùng Băng Thiến ít nhiều cần cố kỵ:

- Con lo lắng cái gì!

Nhạc Trương thị thấy hắn chau mày, lập tức cười nói:

- Ta vừa nói đùa thôi, sau này con vẫn phải đưa đan dược cho ta mới thỏa đáng. Mẹ của con hiện giờ không thua tư chất tu sĩ nào. Có cơ sở như vậy đã đầy đủ, còn cần dựa vào khả năng, cũng không thể dựa mãi vào Vũ nhi!

Nói tới đây, ánh mắt Nhạc Trương thị càng thêm rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 465: Minh Trụ bí truyền

Nhạc Vũ không khỏi hơi hơi động dung, hắn đọc được sự tự tin trong mắt Nhạc Trương thị. Từ trước đến giờ Nhạc Trương thị vẫn dựa vào lực của chính mình để nhập vào giới tu sĩ, hiện giờ coi như chính thức là người tu chân.

Vốn tính toán của hắn là nhờ vào đan dược hay linh vật để trợ giúp Nhạc Trương thị cầu được Trường Sinh. Sau đó mẫu thân của hắn có thể trường tồn hậu thế hay không thì phải dựa vào bản thân.

Nhưng với tình cảnh hiện giờ thì Nhạc Vũ lại triệt để cải biến chủ ý.

Đã có đạo tâm này, thành tựu tương lai của Nhạc Trương thị tất nhiên sẽ vượt qua tưởng tượng của hắn. Con đường phía trước tuy có trở ngại, nhưng cũng không phải không cách nào lướt qua.

- Còn nữa, Vũ nhi!

Nhạc Trương thị nói xong chuyện của mình thì nhìn vào Nhạc Vũ:

- Ta nghe nói con thường dùng đan dược, ngay cả mấy người Băng Thiến cũng là như thế. Cơ hồ là đan dược không dứt. Về đạo tu chân thì Vũ nhi có thành tựu trên mẹ xa, bất quá ngày sau con vẫn phải cẩn thận.

Nhạc Vũ bất giác cười thầm, bất quá vẫn cung kính hành lễ nói:

- Cái này hài nhi tự nhiên hiểu được!

Hắn luyện hóa Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết có Càn Li chân diễm và Thái Huyền chân thủy, chỉ cần không có Linh Ma siêu việt, cho dù Vực Ngoại Thiên Ma cũng không thể kháng cự, còn về phần độc dược càng không cần để ý.

Bất quá nếu trong lòng hắn nếu không chấp nhận thì cũng không muốn phản đối

trước mặt Nhạc Trương thị. Ngược lại hắn nhớ tới còn có đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm thủy chưa từng luyện hóa. Còn phải nghĩ cách phân ra một phần hỏa chủng để Nhạc Trương thị sử dụng. Càn Li chân diễm này chính là căn cơ của Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, tự không thể vọng động. Bất quá vào lúc độ kiếp Kim Đan đã hấp thu Nguyệt hỏa chân viêm thì có thể phân chia.

Nhạc Trương thị sau khi bước vào con đường tu chân thì càng ngày càng không màng danh lợi. Chỉ là mấy năm này ở chung với Nhạc Vũ thì ít mà xa cách thì nhiều, khó khăn lắm mới từ dưới núi trở về mấy tháng trước lại trải qua một phen hãi hùng. Lúc này thấy thương thế Nhạc Vũ không việc gì, tất nhiên là hưng phấn dị thường, hàn huyên nửa ngày mới để cho hắn rời đi.

- Tính tình mẫu thân so với nửa năm trước đã vui vẻ hơn rất nhiều, chắc là có muội muộ săn sóc.

Nhạc Vũ nghĩ lại rồi hết sức vui mừng, đến khi đi ra ngoài phủ thì thấy Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực đang tập luyến phương pháp thủ khí.

Nhạc Vũ nguyên lai tưởng rằng lần này Nhạc Băng Thiến cũng sẽ bình thường như mọi ngày, vừa thấy hắn thì vui vẻ chạy tới, nào ngờ thấy nàng tuy lộ vẻ hân hoan nhưng vẫn cắn răng đứng lại , kiềm chế tâm thần tiếp tục thôi sử phi kiếm.

Ngược lại Nhiễm Lực vội vàng thu hồi cự phủ rồi khóc rống lên lao đến.

- Cô bé này xem ra là chính thức trưởng thành!

Nhạc Vũ duỗi ngón tay, ngay vào lúc Nhiễm Lực định ôm hắn thì chế trụ rồi nhìn Nhạc Băng Thiến thật sâu.

Trông thấy nha đầu kia thỉnh thoảng nhìn sang, Nhạc Vũ cười thầm, vỗ vỗ Nhiễm Lực rồi ngự kiếm phi độn về xa.

Kỳ thật lúc này là thời điểm để phân tích tiến độ tu hành và thân thể ba người. Bất quá hắn còn có sự tình càng quan trọng hơn muốn làm.

Đạp lên Cực Quang kiếm bay ra ước chừng hơn mười dặm, Nhạc Vũ chợt có cảm giác bèn nhìn xuống.

- Sao lại ầm ĩ như thế, chẳng lẽ lại đến lúc khai sơn đại điển? Nếu thế thì hình như sớm hơn một năm?

Thần thức trực tiếp xuyên thấu tầng mây xuống chỗ chân núi thì thấy hình ảnh hơn mười vạn người hội tụ, Nhạc Vũ đã có thể xác định đây là khai sơn đại tuyển của tông môn.

- Xem nhân số năm nay vượt trên mấy lần so với lúc mình bái nhập Quảng Lăng! Sau khi tiêu diệt Ngọc Hoàng tông, chế phục Phù Sơn tông thì quả nhiên thanh thế tông môn đại thịnh! Trong dãy núi Phượng Hà đã không còn tông phái có thể chống lại. Chỉ không biết tư chất đệ tử nhập môn năm nay thế nào?

Nhạc Vũ nghỉ ngợi một thoáng rồi cũng không để ý. Nếu như hắn vẫn là đệ tử nội môn thì bình thường sẽ chú ý đến người nào có thiên tư tuyệt đỉnh, nhưng giờ đã thành tựu Kim Đan thì dĩ nhiên cũng không tham gia so đấu tông môn.

Điều duy nhất chú ý là Nông Dịch Sơn lại quyết đoán cho đại tuyển sớm hơn, không hổ là phong phạm của một Chưởng giáo.

Thương Ngô mặc dù đã lui đi, nhưng nguy cơ của Quảng Lăng tông kỳ thật chưa tiêu trừ. Nói không chừng lúc này cần bổ sung lực lượng, với thanh thế hiện giờ thì vừa khéo có thể tìm được nhân tuyển tốt nhất.

Bay đến Minh Trụ Phong, đến khi trông thấy biển hiệu Ly Hận phủ phía xa thì Nhạc Vũ hạ xuống rồi sau đó thẳng vào động phủ. Tại đây hắn không dám phi hành mà đi bộ một mạch đến lầu các, chỉ thấy Xương Băng Hồng nhìn qua rồi lâm vào trầm tư.

Nhạc Vũ nhìn theo thì phát hiện trên mặt đất có mô hình một ngọn giả sơn, đúng là hình dáng của Quảng Lăng sơn. Bất quá bên trong cắm đầy trận kỳ loại nhỏ nên đầu tiên Nhạc Vũ thiếu chút nữa nhận không ra, có thêm không ít linh thạch vỡ vụn phân bố ở giữa.

- Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận?

Nhạc Vũ thốt lên một tiếng kinh dị rồi cẩn thận nhìn vào trận kì nhỏ này. Kỳ thật đây cũng chỉ là mô hình, không cách nào hình thành đại trận, bất quá từ bố trí đã có thể xác định là kiểu dáng đại trận hộ sơn của Quảng Lăng tông.

- Ngồi đi!

Xương Băng Hồng vẫn lạnh lùng, sau đó phất tay đánh ra 365 trận kỳ hồng sắc, vừa vặn tạo thành một linh trận.

Nhạc Vũ biết ý tứ của lão, không chút khách khí ngồi xuống quan sát, sau khi suy ngẫm chừng mười phút thì bắn ra mấy khối linh thạch.

Xương Băng Hồng kinh ngạc liếc hắn một cái rồihuy động trận kỳ liên tục biến hóa. Đến khi phát hiện thấy Nhạc Vũ đều có thể trong vòng một hai phút xuất ra kế sách ứng đối liền quyết đoán thu hồi trận kỳ.

- Tạo nghệ trận đạo của ngươi hiện giờ đã không kém hơn ta, đủ truyền thừa tinh yếu của Minh Trụ Phong, ngày sau có đến học tập hay không thì tùy vào tâm ý ngươi.

Xương Băng Hồng vừa nói vừa bắn ra một Tu Di Giới màu đỏ bay thẳng đến Nhạc Vũ. Nhạc Vũ chưa tiếp nhận đã cảm thấy cả kinh. Trên mặt vật này có khắc đồ án Minh Trụ Phong, chính là tính vật truyền thừa!

Đến khi cầm vào tay, Nhạc Vũ càng ngạc nhiên khó tả. Không gian bên trong chiếc nhẫn đạt đến hai trăm trượng, kinh dị hơn là đến một nửa đều là điển tịch.

- Bên trong đều là ghi chép về trận phù. Ngoại trừ bí truyền trong tông thì còn là những Hồng Hoang đạo điển thu thập bao năm qua, phần lớn đều cần cảnh giới Nguyên Anh mới có thể tham khảo. Minh Trụ Phong đã không còn người nào có thể có tư cách chưởng quản, từ nay về sau sẽ do ngươi tạm thời người quản lý. Nếu là ngày sau gặp được người có tư cách truyền y bát thì Vũ nhi thay ta truyền xuống!

Nhạc Vũ ngầm cười khổ, thầm nghĩ mặc dù là muốn ta truyền đạo thống, cũng không cần đem tín vật chính thức tín vật cho ta, chỉ cần sao chép những điển tịch kia là được. Hơn nữa vào thời gian nàycũng thật sự quá sớm.

Hắn cũng tự biết, hiện giờ nói tạo nghệ trận đạo của mình sánh bằng Xương Băng Hồng thì phải đến mấy chục năm sau.

Ngay sau đó, trong lòng hắn bỗng nhiên thắt lại, nhớ tới mục đích tới đây hôm nay, kinh dị nhìn Xương Băng Hồng:

- Ta nghe nói sư thúc tổ lúc phân cao thấp với Thái Huyền tông cao thấp đã bố trí Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Tràn đại, một mình vây khốn Thái Huyền tông trong hơn một năm. Không biết sư thúc tổ cuối cùng rốt cuộc là dùng cách gì thoát thân?

Xương Băng Hồng lạnh lùng nhìn hắn một cái, liền thoáng như không nghe thấy, tiếp tục nhìn vào mô hình, lộ vẻ suy nghĩ sâu xa.

Nhạc Vũ hơi sững người, nhìn lướt qua mái tóc bạc trắng của Xương Băng Hồng, trong lòng càng thêm bi phẫn:

- Sư thúc tổ dùng phép hao tổn khí huyết? Không biết thọ nguyên hiện giờ của ngài còn mấy năm?

Xương Băng Hồng lần này dứt khoát phẩy tay một cái. Một luồng pháp lực bài sơn đảo hải bắn thẳng Nhạc Vũ ra ngoài lầu, lạnh lùng nói:

- Thọ nguyên của ta không quan hệ với ngươi, chớ để uổng phí công phu!

Nhạc Vũ đau lòng một hồi rồi lạnh buốt, Xương Băng Hồng gấp gáp giao ra giới chỉ như vậy thì ngàn vẫn lạc không xa.

Điều càng khiến hắn phiền lòng là Xương Băng Hồng đã ôm tử chí, mặc dù là tìm đến đan dược, sợ cũng khó vãn hồi.

Thu hồi Tu Di Giới, Nhạc Vũ hất hồn lạc phách đi ra động phủ. Vừa mới ra cửa thì gặp ngay Tào Vấn cũng thần sắc ảm đạm, chắp tay đứng đó:

- Vài ngày trước, Chưởng giáo chân nhân nói tuổi thọ của Xương sư thúc hiện giờ chỉ còn bảy năm. Giờ cả ngày lẫn đêm ông ấy đều chú tâm nghiên cứu Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận. Nói là trước khi chết, muốn tận lực hoàn thiện đại trận hộ sơn.

Tào Vấn vừa nói vừa nhìn về phía trong động :

- Trong môn hôm nay còn thừa lại mấy hạt Duyên Thọ Đan mà ngươi đem về, có thể kéo hai ba mươi năm. Chưởng giáo chân nhân cố ý lấy ra để cho sư thúc phục dụng. Bất quá Xương sư thúc lại không đáp ứng

- Bảy năm?

Nhạc Vũ không khỏi nắm chặt tay, móng tay bấm vào da thịt. Phương pháp duy nhất mà hắn nghĩ ra là đi tìm may mắn trong Tử Vân Tiên Phủ, nhưng nếu tìm được thì sao?

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ cưỡng chế phiền muộn, bình tĩnh nhìn về phía Tào Vấn:

- Lúc trước ngươi nói sư thúc tổ sở dĩ trong lòng còn có tử ý là có duyên cớ khác. Không biết hôm nay có thể cho biết?

Tào Vấn có chút do dự, ngay sau đó thở dài gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 466: Tâm tử chi nhân

Bức họa vẽ từ lụa tơ tằm ngàn năm từ từ giở ra trong không trung, bên trong là hình một nữ tử thanh tú, nhìn qua không phải quá đẹp nhưng có một phong thái làm người khác cảm thấy an tường.

Nhạc Vũ nhướng mày, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, chú ý thấy trên thân nữ tử này cũng có tiêu chí của Tiểu Quan Phong.

- Đây Hàn Tú Nhân sư cô của Tiểu Quan Phong các ngươi, xem như người đồng lứa với sư tổ, là đạo lữ của Xương sư thúc.

Tào Vấn ngự kiếm một bên, thần sắc ảm đạm giải thích:

- Sư thúc yêu nàng sâu vô cùng, ước chừng vài thập niên trước thì sư cô tọa hóa, sư thúc nảy sinh ý nghĩ không muốn sống. Vốn tư chất của sư thúc trong đồng trang lứa chỉ kém Chưởng giáo chân nhân, đã trùng kích đến Kim Đan đỉnh phong. Bất quá từ đó về sau liên tục vài thập niên không có nhiều tiến triển.

- Vài thập niên trước? Chẳng lẽ là vì Vân Mộng Tông, sư thúc tổ sẽ không nghĩ tới báo thù?

Nhạc Vũ đem bức hoạ cuộn tròn lại, không có ý tứ trả Tào Vấn mà trực tiếp để vào trong Tu Di Giới rồi nhìn Tào Vấn:

- Hàn sư cô rốt cuộc là vì sao vẫn lạc?

- Nói là tọa hóa.

Tào Vấn sờ mũi, cảm giác ánh mắt sắc bén của Nhạc Vũ nên vô ý thức tránh đi nói:

- Điều này không quan hệ với Vân Mộng Tông. Sư cô vài thập niên một mực đều không thể đột phá Kim Đan cảnh

Nhạc Vũ cũng thở phào, bất quá ngẫm lại lại cảm giác không đúng. Xương Băng Hồng là Nhị đại đệ tử, tư chất chỉ kém Nông Dịch Sơn. Đạo lữ song tu với hắn tuyệt sẽ không thấp. Cho dù là do Xương Băng Hồng chính mình chọn trúng, nếu là thật sự không triển vọng, tông môn chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng.

- Tư chất và tốc độ tu hành cua Hàn sư thúc năm đó ở Tiểu Quan Phong cũng là nhất lưu. Chỉ là trăm năm trước trong một lần ra ngoài bất hạnh bị tập kích, cuối cùng tuy là chạy trốn khỏi được những tán tu kia nhưng cảnh giới tu vi bị đánh rớt xuống hai cấp. Thọ nguyên cũng hao tổn một trăm hai mươi năm. Từ đó về sau, vô luận Xương Sư thúc đền bù thế nào cũng vô hiệu, về phần những cừu gia đã bị hắn trảm sát toàn bộ mấy thập niên trước.

Tào Vấn nói đến đây thì than nhẹ một tiếng :

- Kỳ thật hai người bọn họ có thể nói là trời sinh một đôi. Cũng không phải không có khả năng dắt tay cùng vào trường sinh, đáng tiếc thiên ý trêu người! Kỳ thật ta coi như là nhờ vào thân phận họ hàng xa của Hàn sư thúc, mới được Xương Sư thúc chiếu cố như vậy.

Nhạc Vũ nhíu chặt mày, lại nhìn về Ly Hận phủ phía xa, trong nội tâm cảm thấy cực kỳ khó giải quyết. Hắn biết rõ nếu không cách nào cởi bỏ tâm kết này thì tuyệt đối không thể vãn hồi Xương Băng Hồng vẫn lạc. Kỳ thật nói đến chuyện này, hắn rất hiểu Xương Băng Hồng. Ở kiếp trước, vào lúc bạn gái hắn chết, hắn cũng đã sa vào tình trạng như thế. Vào lúc tiếp nhận nhiệm vụ đánh thuê không cần cẩn thận chọn lựa, hành động cũng can đảm hơn rất nhiều, chỉ là chưa đến nỗi tiêu cực như Xương Băng Hồng.

Đối phó loại tình si này, thường thường là khó xử lý nhất.

Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Vũ cảm thấy không có chút đầu mồi, đành cáo từ Tào Vấn, quay người bay về động phủ. Bất quá mới vừa vặn tới gần thì thấy một đạo hồng ảnh đang đè xuống kiếm quang, người còn chưa đến đã cười hắc hắc nói:

- Tiểu Vũ nhi. Cuối cùng là tìm được ngươi rồi! Thương thế ngươi bình phục chưa?.

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên, trong nội tâm lập tức vui vẻ. Bất quá ngay sau đó

lại cảm thấy có chút kỳ quái. Xem bộ dạng này của Đoan Mộc Hàn chắc là có ý định tìm hắn luyện kiếm?

Thủy Hàn Phong, Quan Vân Điện.

Nông Dịch Sơn buông tờ đồ án trong tay, thần sắc lộ vẻ mệt mỏi.

Trong đại điện lúc này đang vẽ một trận đồ cực lớn, án theo tổ hợp của 150 bức trận đồ mà Nhạc Vũ khám phá, bỏ đi phù điêu thần thú mà thêm vào linh thạch theo chư thiên tinh thần vào trong. Toàn bộ đại trận tản ra điểm điểm linh quang, cơ hồ không chút xung đột với linh trận trong điện.

Nông Dịch Sơn lúc này đang đứng trong trung ương đại trận, mấy người Cung Trí Phong Vân đang ngồi xếp bằng bên ngoài, thần sức cũng lộ vẻ tận lực.

Nông Dịch Sơn trước tiên liền thối lui ra khỏi trên dưới một trăm trượng ngoài đại trận, phảng phất trong đại trận có điều gì đó cực kỳ đáng sợ. Những người còn lại, sau khi Nông Dịch Sơn rời khỏi cũng lần lượt xích ra mười trượng.

Cung Trí vốn nhắm mắt điều tức, đợi đến lúc sắc mặt một lần nữa khôi phục huyết sắc, mới quay đầu hỏi:

- Nông sư điệt, vừa rồi ngươi nhớ kỹ ước chừng mấy thành?

- Chắc là chưa đến một phần rưỡi! Kế tiếp cần ít nhất tĩnh tâm tu dưỡng mười ngày mới có thể tiếp tục. Lần này nếu không phải là mấy vị trưởng lão và chư vị sư thúc kịp thời ra tay, kéo hồn thức của ta về thì hậu quả là không thể lường được

Nông Dịch Sơn thở ra một hơi, cũng mở mắt. Cơ thể lão cũng không có gì dị thường, chỉ cảm thấy một hồi hỗn loạn, là do tiêu hao tâm lực quá lớn.

- Nói ra thật xấu hổ! Liên tục ba lượt vẫn chưa thể nhớ xong tinh yếu kiếm quyết, hơn nữa lần sau còn ít hơn lần trước. Tiếp theo còn cần ít nhất bốn lần mới có thể hoàn toàn ghi nhớ

- Một phần rưỡi? Vậy cũng coi là không tệ.

Cung Trí lộ vẻ sầu não, nhìn chung quanh mọi người:

- Ngươi có trí nhớ tốt nhất trong chúng ta, so với ngươi thì ta mỗi lần chỉ hấp thu chưa đến một thành, chẳng phải muốn xấu hổ đến tự sát?Kiếm quyết cái thế này đã không phải là từ kinh thế hãi tục có thể hình dung, sao có thể đơn giản học được?

- Ảo trận ghi lại kiếm quyết đủ tương đương với hơn mười vạn đạo điển cao thâm. Nếu không phải là Vũ nhi đề tỉnh, chắc là chúng ta đều trọng thương thần hồn

Phong Vân khẽ gật đầu, sau đó lại mắt lộ vẻ tò mò:

- Ta vẫn hiếu kỳ, Tiểu Vũ vào một tháng trước mới chính thức nghiên cứu đồ án trong truyền pháp trung điện, sau đó bị ảo trận này vây khốn. Cái này chẳng phải là nói, đầu tiên hắn đã hấp thu toàn bộ tin tức trong trận rồi trong một tháng nghiền ngẫm ba kiếm thức này đến trình độ có thể sử dụng?

Nghiêm Chân vốn cũng đang suy nghĩ đến việc này, nghe vậy cũng không thảo luận mà âm thầm thở dài một tiếng.

Trước lúc tiếp xúc với ảo trận còn chưa biết, sau khi nhớ lại lượng tin tức khổng lồ ập vào não hải, lão vẫn bất giác hít một hơi khí lạnh.

Tư chất của Nhạc Vũ thật khiến làm người khác sợ hãi thán phục, nhưng cũng quá chói mắt. Nếu không phải là người bổn tông thì chắc đều sinh sát ý.

Ngược lại bên cạnh lão, Trâu Dao của Phù Dung Phong ngẩng đầu lên nói:

- Có thể một lần ghi nhớ, tư chất này nhất định vượt qua chúng ta gấp 10 lần!

- Gấp 10 lần tì quá khoa trương, đoán chừng cũng chỉ là trí nhớ kinh người mà thôi. Nói đến ngộ tính thì chắc vượt qua chúng ta ba bốn lần.

Nói đến đây, Mạc Quân cũng cười khổ, người ngồi trong này có ai mà không thiên tư tuyệt hảo. Chỉ bởi vì thời vận bất lực, tiên duyên không tốt, hoặc bởi vì bí truyền điển tàng tông môn chưa đủ nên mới mất đi tư cách vấn đỉnh Đại Thừa, hoặc bởi vì vết thương nên không cách nào tiến thêm một bước.

Vì vậy mặc dù chỉ cần vượt qua bọn họ một thành đã đủ kinh thế hãi tục, càng

không cần phải nói vượt qua mấy lần.

Trong điện một hồi yên lặng, Phong Vân mới cười nói:

- Tư chất Vũ nhi quả thật không tệ, cũng không biết so với khai sơn tổ sư là ai ưu ai kém? Ba thức giữa này sợ là phức tạp vượt quá tưởng tượng chúng ta, muốn thấu thành kiếm trận thì với lực chúng ta cũng phải mất vài thập niên.

- Cái này cũng vô phương! Năm đó tổ sư đã từng lấy bí pháp, chế thành hai đại thân ngoại hóa thân. Vì vậy sáng chế mỗi thức kiếm quyết , tất nhiên sẽ thuận tiện nghiên cứu thành kiếm trận. Chỉ là cho tới nay, tông ta vẫn chỉ có được yếu quyết của ba thức trước, những thức sau chưa hề biết.

Thấy thần sắc khó hiểu của mọi người, Nông Dịch Sơn cười nói:

- Vừa rồi ta ở trong trận tuy thu hoạch thấp hơn dự kiến, bất quá có điều ngay cả Vũ nhi cũng không từng phát giác. Trận này chỉ cần ba vị có thể thấu nhập toàn bộ Ngũ Hành, phân thành vị trí Tam Tài thì có thể khởi động. Tổ sư kiến lập truyền pháp điện chắc là sớm có dự đoán để cho những người chúng ta dù không đủ ngũ hành nhưng vẫn có thể trú sử kiếm trận này! Thời gian có thể rút ngắn.

Ánh mắt Phong Vân hơi lóe lên, thần sắc thoáng phấn chấn, ngay sau đó lại nghe Nông Dịch Sơn nhíu mày nói:

- Vũ nhi đã lành thương xuất quan, chúng ta đã có thể mượn sức hắn!

Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ kinh hãi. Nhạc Vũ tuy là Kim Đan tu sĩ nhưng ngộ tính vượt xa bọn họ. Về phương diện trận đạo chỉ kém Xương Băng Hồng, mấy tháng trước đã từng sử qua một lần Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa. Nếu như gia nhập, nhất định là giúp ích rất nhiều.

Nông Dịch Sơn lúc này lại lâm vào trầm tư, nhớ tới nữ nhân như luyện thi bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ vì lời thề nhập môn mà vẫn chưa từng truyền thụ Quảng Lăng tuyệt kiếm cho Chiến Tuyết.

Việc này vốn lão cũng không cảm giác không ổn. Lúc này nghĩ đến vì an toàn của Nhạc Vũ mà đã truyền xuống Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, vậy thì

Quảng Lăng tuyệt kiếm cũng có thể. Cùng lắm thì mấy ngày nữa, đem Chiến Tuyết cùng nhau thu làm môn hạ là được. Nàng tuy là thân phận luyện thi nhưng trong tu chân giới chỉ cần mở ra linh trí thì dù là cỏ cây muông thú cũng đối đãi bình đẳng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Ngoài ra trong lòng lão cũng có chút hy vọng với Chiến Tuyết. Huyền Sát Luyện Thi có thể nói là thần diệu, thực không biết nàng sau này tập được Quảng Lăng tuyệt kiếm sẽ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 467: Củng cố căn cơ

Lúc Đoan Mộc Hàn kéo tay đi vào động phủ thì Nhạc Vũ mới hiện nàng không phải tìm mình luyện kiếm, lập tức kinh ngạc:

- Sư phụ tới đây không phải tìm ta đấu kiếm?

- Đấu kiếm? Ta đâu ngu ngốc đi tìm khó chịu?

Đoan Mộc Hàn nghe vậy cũng kinh ngạc nhìn qua:

- Hôm nay ta không xuất toàn lực thì chém không được ngươi, vậy đấu kiếm với ngươi có ý tứ gì?

Nhạc Vũ á khẩu, sau đó bị lôi tuột xuống.

Tới trước cửa động, Đoan Mộc Hàn liền hưng phấn chỉ vào ba người Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực Lâm Trác đang tập luyện Ngự sử huyền binh:

- Ba người này, ta đã muốn! Vũ nhi không được không đáp ứng!

Ngữ khí của nàng cực kỳ bá đạo, khiến cho người nghe cảm giác khí thế không đạt mục đích không bỏ qua. Nhạc Vũ đang sầu não chuyện Xương Băng Hồng, còn chưa kịp phản ứng, sau một lúc mới giật mình:

- Sư phụ định thu ba người bọn hắn làm đồ đệ?

- Nếu không vì ba người bọn hắn thì ta tới tìm ngươi làm gì?

Đoan Mộc Hàn quay đầu lườm hắn một cái, sau đó cười hì hì:

- Ngươi cũng không biết, năm nay Nghiêm Hạo, còn có Thích sư thúc, Chu sư thúc ra mặt tuyển đồ đệ, một mực bài trừ Tiểu Quan Phong ta, nói lần trước chiếm được đại tiện nghi, có một mình ngươi cũng đủ rồi. Có hạt giống nào tốt

đều bị bọn họ liên thủ cướp đi. Bất quá bọn hắn chắc nghĩ không ra năm nay những người có tư chất tốt nhất đều đang ở đây. Hắc hắc! Vốn ta cũng không có ý tứ. Bất quá bọn họ đã bất nhân, như vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa .

Đoan Mộc Hàn nói xong cười âm hiểm khiến Nhạc Vũ lạnh toát, không khỏi vô thức thối lui:

- Nguyên lai là vì thế, đệ tử không có ý kiến gì, bất quá Chưởng giáo chân nhân sau này biết được thì sợ là sẽ tìm sư phụ lý luận một phen.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy không hề để ý, cười hì hì lấy ra một viên Hồn thạch hươ trước mặt Nhạc Vũ:

- Sợ cái gì? Sư phụ sao không có phòng bị? Hôm nay chỉ cần người bọn họ chọn trúng thì ta không cần, đổi lại người bên này cũng đừng yêu cầu, ngày sau lại càng không được đổi ý! Mọi người đã lập thệ, hơn nữa cũng ghi xuống.

Với tích cách của bọn họ, cho dù về sau thực hối hận thì cũng không có khả năng nuốt lời.

Nhạc Vũ lập tức phảng phất lần đầu thấy nàng, cẩn thận đánh giá Đoan Mộc Hàn. Thầm nghĩ nguyên lai sư phụ của mình đâu có ngu ngốc, lại còn có mặt âm hiểm xảo trá như vậy.

Kỳ thật hắn cũng đang phiền não vì chuyện của mấy người Băng Thiến. Từ sau khi cải tạo thành Ngũ Hành linh thể thì đều thuộc hàng nhất đẳng trong tông. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hôm nay còn chưa biểu hiện ra ngoài nên trưởng bối tông môn còn chưa chú mục. Nếu như ngày sau tu vi sâu lên thì e là sáu ngọn núi kia đều đến cướp người.

Hành động lần này của Đoan Mộc Hàn ngược lại làm hắn bớt đi một mối lo. Bản ý của hắn là để qua một thời gian nữa sẽ để cho bọn họ đi tìm sư phụ phù hợp, bất quá nếu có thể tụ cùng một chỗ cũng xem là tốt. Có hắn tự mình dạy bảo trận đạo phù văn, còn có phép ngự kiếm. Sau này lại được Đoan Mộc Hàn rèn luyện kinh nghiệm thực chiến coi như là lựa chọn không tệ.

Bất quá trong giây lát, thấy ánh mắt cao hứng của Đoan Mộc Hàn, lại thấy vẻ

nghi hoặc của Nhạc Băng Thiến, Nhạc Vũ cũng hơi nghi ngại không biết đem bọn họ giao cho Đoan Mộc Hàn có vấn đề gì không?

Chuyện ba người Nhiễm Lực bái sư, Đoan Mộc Hàn tự mình hỏi qua ý tứ Nhạc Trương thị rồi sau đó quyết định. Nhạc Vũ cho dù hơi chần chừ nhưng lúc này muốn đổi ý thì cũng đã không được.

Cách nghĩ của Nhạc Trương thị hết sức đơn giản, Đoan Mộc Hàn có thể dạy cho Nhạc Vũ có bản sự như vậy thì tất nhiên bất phàm. Những năm vừa rồi khi bà tu hành cũng đã từng được Đoan Mộc Hàn. Kiến thức của Nguyên Anh chuyển thế thì ngay cả Nhạc Vũ cũng còn lâu mới bì kịp, Nhạc Trương thị tất nhiên là tràn đầy hảo cảm.

Sau đó hơn mười ngày, Nhạc Vũ lại thêm một lần bất ngờ.

Đoan Mộc Hàn ận tâm tận lực vượt xa dự liệu của hắn. Mỗi ngày đều ít nhất dành ra nửa ngày dạy dỗ, từ truyền đạt đạo phù hay chỉ điểm yếu quyết tu hành đều nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Không chỉ là ba người Nhiễm Lực mà ngay cả hắn ngẫu nhiên dự thính cũng có sở đắc. Hắn cũng chỉ việc ngẫu nhiên kiểm tra thân thể còn thì không cần xen tay.

Đoan Mộc Hàn nói là nàng không tự tin trước hắn, kỳ thật bản lĩnh truyền đạo của nàng coi như không tệ, chỉ là Nhạc Vũ tuyệt đối không tin lời này.

- Kỳ quái, kỳ quái! Chẳng lẽ chuyển tính rồi, hay là đã thức tỉnh trí nhớ kiếp trước?

Nhạc Vũ vẫn nhớ cách thức dạy dỗ của Đoan Mộc Hàn, chỉ cần có chỗ nào không hiểu thì đánh nhau một trận sẽ hiểu. Kiếm pháp không lưu loát? Tập nhiều sẽ quen, hắn thật khó tưởng tượng một giáo viên "chính thống" như vậy.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không muốn nghĩ nhiều. Đoan Mộc Hàn như vậy cũng là điều đáng mừng, để cho hắn thêm nhiều thời gian để nghiên cứu phù văn. Việc này quan hệ đến Quảng Lăng kiếm trận, cũng rất tốt cho căn cơ của hắn.

Trên cơ bản, từ lúc hắn nằm dưỡng thương thì ngoại trừ một phần thời gian dành ra để tu hành Hỗn Nguyên Ngũ Hành quyết, đẩy Ngũ Sắc Thần Quang tới tầng thứ sau cùng với tiếp tục chế dược thủy luyện thể thì phần lớn còn lại đi Quan Vân điện. Mấy người phân công hợp tác. Cảm ngộ mỗi ngày của Nhạc Vũ dĩ

nhiên đều được mấy người Nông Dịch Sơn coi là chủ lực, mấy thứ mà các tiền bối tìm hiểu ra cũng khiến cho hắn chờ mong.

Nhạc Vũ vốn dự tính, ít nhất cần tới năm năm mới hoàn toàn lĩnh ngộ những phù văn này, bất quá với xu thế này thì hai ba năm cũng có thể.

Còn chuyện của Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ một ngày ngẫu nhiên nghe Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí nói chuyện thì mới biết được nguyên do chính thức.

- Đáng tiếc! Hàn Nhi hiện giờ cách Kim Đan chậm nhất chắc cũng chỉ ba tháng, sau đó khoảng trong vòng ba năm là theo sát Vô Đạo kết anh. Tuy ta vẫn ngăn nàng hấp thu pháp lực phong ấn kiếp trước để củng cố căn cơ nhưng kéo dài lâu quá cũng không tốt.

Cũng may gần đây ta bảo nàng thu mấy đồ đệ, vào lúc dạy dỗ thuận tiện củng cố sở học. Vào hôm khảo giáo thật khiến làm người ta kinh hỉ.

Nhạc Vũ khiếp sợ, hắn vẫn cho là tư chất hiện giờ của Đoan Mộc Hàn chắc là thua kém huynh đệ Tân gia, chỉ ngang với Tạ Hạo. Không ngờ nàng đến nay vẫn chưa từng hấp thu di lưu kiếp trước!

Sau khi kinh dị thì hắn lại cười khẽ, thầm nghĩ trách không được Đoan Mộc Hàn kiên nhẫn như vậy, nguyên lai là bởi vì muốn chính thức hấp thu di lưu kiếp trước. Nông Dịch Sơn cũng không hổ là lương sư, có thể nghĩ ra diệu pháp như vậy .

Nếu là do sư tổ sắp đặt thì Đoan Mộc Hàn nhất thời cũng không bỏ bên, Nhạc Vũ liền dứt khoát triệt để không nghĩ đến việc này, chỉ ngẫu nhiên lấy thân phận đệ tử đến dự thính.

Ngoại trừ ra, sau mấy tháng lại liên tục sinh ra vài sự kiện. Đầu tiên là Chiến Tuyết chính thức được nhận làm đệ tử chân truyền, mỗi ngày đều đến chỗ Nông Dịch Sơn tu tập Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, còn Quảng Lăng tuyệt kiếm thì do đích thân hắn truyền thụ.

Lần tế tổ đại điển này không có chuyện được Thông Minh Châu của Ngọc Lăng Tiêu cảm ứng sự, ngược lại ba người Nhiễm Lực đều được Đoan Mộc Hàn không biết từ chỗ nào tìm thấy vài món bảo vật giấu diếm tu vi pháp lực , khiến cho mấy người Nghiêm Hạo từ đầu đến cuối đều không có cảm giác.

Nhạc Vũ cười thầm, Đoan Mộc Hàn cho người khác ấn tượng dễ bị bắt nạt, bây giờ lại đi tính kế người khác khiến cho người của lục phong đều bị lừa gạt.

Bất quá việc này dù là Đoan Mộc Hàn dấu diếm được thì cũng không có khả năng kéo dài quá lâu. Đợi đến lúc chư phong biết được thì vẫn không tránh khỏi một hồi phong ba. Ngày sau Tiểu Quan Phong nếu không bỏ ra chút máu huyết thì khó có thể dẹp được tức giận.

Nhạc Vũ lúc này càng để ý nhất chính là Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu.

- Với năng lực của khai sơn tổ sư đã có thể tính ra danh tính của mình, từ đó cảm ứng để truyền đạo. Vào lúc nguy cơ tứ phía thì ban thưởng mấy pháp bảo để tông ta nắm chắc hơn một phần. Lần trước đánh xuyên bích chướng không gian không phải vì năng lực chưa đủ mà vì còn chưa cần thiết?

- Đánh lui Yêu Vương cũng đã nửa năm nhưng sao tất cả tông môn Trung Nguyên lại không có phản ứng, chẳng lẽ thực sự không biết giá trị của Quảng Lăng tuyệt kiếm?

- Hay là là Quảng Lăng tán nhân đã có bố trí hậu thủ mới khiến cho mấy Đại Thừa tu sĩ sinh lòng kiêng kị nên không có hành động? Bất quá điều này có thể sao? Tông môn qua vạn năm đã có bao lần đại chiến, tổn thất thảm trọng nhưng chưa từng có ai viện thủ.

Nhạc Vũ cảm giác càng nghĩ càng rồi, cũng may mấy người Nông Dịch Sơn đã có thể miễn cưỡng thao diễn kiếm trận, tối đa nửa năm sau dùng được cho thực chiến. Cho dù Yêu Vương Thương Ngô đến thì cũng phải chật vật như vừa rồi, thậm hcis có thể trảm sát.

Hơn nữa lúc này hắn cũng không cần gắng sức tăng thực lực. Qua mấy tháng này, Nhạc Vũ tuy vẫn chưa tiêu hóa hết phù văn nhưng cũng không cần quá ỷ lại vào hệ thống trí năng và Diễn Thiên Châu, bản thân đã có thể phá giải một số linh trận phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 468: Thời gian như thoi đưa

Hai năm sau.

Trong căn phòng nhỏ của Đại Diễn phủ, Nhạc Vũ tập trung tinh thần nhìn về phía trước. Tay phải hắn liên tiếp búng ra từng viên linh thạch cấp thấp vào đại trận do 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí.

Trước mắt cũng không có những sợi tơ của hệ thống phụ trợ trí năng tạo nên. Bất quá lúc này hắn vẫn có thể tìm ra chuẩn xác những chỗ sơ hở do linh lực lưu động không nhanh để tiến hành đột phá, có đôi khi thậm chí là những chỗ kết hợp gần như hoàn mỹ cũng có thể tiến hành lợi dụng.

Vị trí của 3600 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cũng không phải bất động. Tay trái của Nhạc Vũ không ngừng kết ấn phát ra từng đạo pháp lực tinh thuần để biến đổi vị trí Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm.

Giằng co chừng nửa khắc, những cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đột nhiên truyền ra thanh âm bạo liệt rồi toàn bộ nổ bung, tạo ra từng đợt linh lực chấn động. May mắn là trong phòng đã dùng pháp trận gia cố, tài liệu sở dụng đều là thượng hạng nên mới không bị vỡ nát.

Nhạc Vũ trông thấy một màn này thì nhíu mày.

- Hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo mặc dù tốt, vô luận lực tính toán hay về phương diện lý giải trận đạo đều vượt lên trên mình. Tuy nhiên rốt cuộc là thiếu linh trí, bày trận quá mức cứng nhắc, ứng biến thiếu linh hoạt, tựa như đánh cờ với quang não ở kiếp trước.

Vừa rồi hắn tiến hành đọ sức dịch trận với hệ thống phụ trợ trí năng. Trừ Đại Diễn linh trận giao cho Chiến Tuyết, còn lại Diễn Thiên Châu cùng mạch si-lic đều giao cho hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạosử dụng. Bản thân Nhạc Vũ không dùng bất kỳ trợ giúp và ngoại lực nào, tự lực đánh cờ với hệ thống trí tuệ nhân tạo.

Kết cuộc hệ thống trí tuệ nhân tạo điều khiển Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm thảm bại. Lực tính toán của Nhạc Vũ tuy kém xa, đạo biến hóa linh trận cũng chỉ bằng một nửa nhưng có thể tính toán thiết kế bẫy rập để bức hệ thống trí tuệ nhân tạo dần đến tuyệt cảnh. Thậm chí thời gian tổng cộng chưa đến một canh giờ.

- Xem ra sau này muốn tăng kinh nghiệm thực chiến dịch trận thì vẫn cần phải tìm cao thủ ngang cấp. Hệ thống phụ trợ cho dù cường đại vẫn chỉ là tử vật mà thôi. Cũng khó trách trong Tu Chân giới chỉ xem khôi lỗi đã mở ra linh trí mới chính thức có chiến lực Nguyên Anh.

Đáng tiếc Chiến Tuyết muốn đồng thời tu luyện Quảng Lăng tuyệt kiếm lẫn Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích thì tiến độ học tập trận đạo không thể so với lúc trước

Nhạc Vũ phiền não một hồi nhưng lập tức vui vẻ. Có thể liên tục nửa tháng đánh bại hệ thống trí tuệ nhân tạo về bố trận, điều này chứng tỏ tri thức về phù văn của hắn đã có bước đột phá, hơn nữa đã có thể vận dụng.

Cho đến hôm nay, hắn mới cảm giác sự bất an sau khi đột phá Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm mới ổn định lại.

Đối với căn cơ bất ổn của bản thân, mấy năm này Nhạc Vũ vẫn luôn cảm giác bất an. Cho dù là lúc có được mười hai tử phù từ đoàn năng lượng ngũ sắc thì hắn vẫn không cách nào cải thiện.

Đến khi Yêu Vương Thương Ngô rút đi, trong khoảng thời gian này dốc lòng tĩnh tu, Nhạc Vũ dần dần đem những tri thức phù văn kia hấp thu thì trong lòng mới dần ổn định.

- Cái gọi là đạo cơ của Nguyên Anh tu sĩ cũng giống như việc mình lấy phù văn, thậm chí linh trận của Ngũ Sắc Thần Quang khắc vào Kim Đan. Số lượng và kết cấu phù văn cũng trực tiếp quyết định thực lực và thành tựu tương lai một Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí là có thể thành công độ kiếp hay không. Đệ tử Minh Trụ Phong kết đan nhanh hơn chư phong . Chuyên tu của Duệ Vân Phong là huyền binh pháp bảo nên kết đan chậm nhất. Bất quá chiến lực của họ, thiên tài đông đảo, thanh thế áp đảo chư phong. Trong ngũ phong cũng chỉ có Tiểu Quan Phong thời điểm cực thịnh mớicó thể áp chế.

- Năm đó Chưởng giáo chân nhân cùng Xương sư thúc tổ đều có tâm chí cực cao, muốn trùng kích Đại Thừa nên chọn con đường Kim Đan khó khăn vượt xa người khác. Từ đầu đã chuẩn bị cấu thành hoàn mỹ Kim Đan đạo cơ. Kết quả một người bị ép sớm độ kiếp thành anh, một người sa sút tinh thần mấy thập niên, tu vi không tiến triển, đều có kết quả như nhau.

- Huyền Hạo đan sở dĩ trân quý là vì một khi thành đạo cơ cơ bản sẽ rất khó sửa đổi. Cần đến mấy trăm năm mới có thể chậm rãi điều chỉnh. Chỉ có vài loại linh đan cực kì hiếm thấy mới có thể đền bù. Huyền hạo đan có thể trọng tổ Nguyên Anh, ngoại trừ bổ khuyết những chỗ còn thiếu trong đạo cơ còn có thể khiến cho một số tu sĩ Nguyên Anh vốn vô vọng Đại Thừa đúc lại căn cơ

- Trong tông đoán chừng cũng chỉ có Chưởng giáo sư tổ có khả năng vấn đỉnh Đại Thừa. Mấy người còn lại, nếu không có cơ duyên khác thì cũng chỉ có Nguyên Anh đỉnh phong mà thôi. Lý sư thúc sở dĩ đến nay chưa từng kết anh vì vậy. Sư phụ có túc tuệ kiếp trước, chắc có phương pháp trúc đan kiếp trước, không biết chỗ Diệp sư thúc như thế nào?

- Bất quá đạo cơ tuy trọng yếu nhưng đạo pháp thần hồn và tri thức phù trận cũng là một căn cơ của tu sĩ, đồng dạng không thể thiếu. Theo như một số ghi chép trong đạo điển, sau Kim đan Dữ Kì thần triệt để kết hợp với Luyện kì thần thì nắm giữ càng nhiều phép tắc thiên địa, tiến cảnh càng nhanh. Sở tập của mình chính là Ngũ Sắc Thần Quang, trong kim đan đều có phù trận trời sinh. Sau khi tu thành thì đã không có người nào có cơ sở vượt trên.

Nhạc Vũ nội thị trong cơ thể, chỉ thấy cái trong đan điền ngoài sáu tầng ngũ sắc phù trận thì còn thêm một phù trận tàn khuyết. Trong hạch tâm của phù trận này có bốn phù trận tử sắc chưa hình thành trọn vẹn.

Điều khác với trước kia là bên trong những phù văn đều đã được hắn dung nạp vào đó một lượng lớn hồn lực, cùng với Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực phân chia theo tỷ lệ 3-7. Mấy phù văn trong phù trận cũng được thấu nhập một chút hồn lực khiến tầng tử sắc trong phù trận cầu hình càng thêm rõ ràng.

Đây cũng là việc bình thường mà tu sĩ chuẩn bị cho việc cấu trúc đạo cơ khi kết anh. Nhạc Vũ còn cách Kim Đan khá xa, chỉ là vì tình hình đặc thù của hắn nên không thể không sớm làm chuẩn bị.

Còn có hai phù trận thủy hỏa hai bên. Tầng thứ bảy hơi có tiến triển nhưng

không cách nào hoàn thành, đoán chừng cần đNgũ Sắc Thần Quang chính thức tiến vào tầng thứ sáu viên mãn mới có thể chính thức đột phá.

Đến khi Nhạc Vũ thu hồi nội thị thì vẻ vui mừng trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

- Bất tri bất giác đã là hơn hai năm, chỉ mới hoàn thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sáu được một phần tư. Nếu muốn hoàn thành chắc ít nhất cần phải sáu năm.

Không hiểu sao, Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác trong nội tâm cực kỳ nôn nóng. Theo tiêu chuẩn của một tu sĩ Kim Đan bình thường mà nói thì tốc độ tu hành hiện giờ của hắn đã có thể nói kinh người. Bất quá bản thân Nhạc Vũ lại cực kỳ không như ý.

Thời gian còn lại của Xương Băng Hồng chưa tới 5 năm. Yêu Vương Thương Ngô tuy là rút đi nhưng hắn cảm giác chuyện này còn lâu mới chấm dứt. Mặc dù không có chuyện Quảng Lăng tuyệt kiếm thì Lệ Bi Hồi ước chừng cũng sẽ không đơn giản buông tha việc phong ấn nghĩa phụ hắn tại Lôi vân cốc.

Phương pháp xử lý duy nhất chính là tiến vào lại Tử Vân cốc. Nhưng hiện giờ hắn vẫn chỉ dừng lại Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm, mặc dù mấy người Nông Dịch Sơn hợp lực có thể cho hắn cơ hội tiến vào nhưng cũng không có khả năng phá vỡ những cấm chế kia. Huống chi nơi đó chư tông rình mò, muốn lặng lẽ tiến vào là không thể.

Ngoài ra hai năm qua, hắn dựa vào quan hệ với Hà Phàm tiến vào trong Vạn tiên quật hoàn thành phân tích kết cấu thân thể Nguyên Anh. Điều này rất hữu dụng đối với hắn, chẳng qua hiện nay khí huyết nguyên lực không đủ nên nếu tăng cường sẽ hại đến bản thân. Ngược lại sau khi hoàn thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sáu thì có thể chuẩn bị dược liệu để thúc đẩy cường độ huyết tủy lên đến Nguyên Anh trung kỳ.

- Đau đầu! Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền âm thủy tạm thời cũng chưa thể hoàn toàn luyện hóa. Trước mắt cũng chỉ có thể hết sức tương trợ Chưởng giáo chân nhân hoàn thành bộ Quảng Lăng kiếm trận. Vào hai năm trước, qua lần đấu giá Luân Hồi bàn, thu được một trọng bảo nhất phẩm thì tông môn cuối cùng đã có lực tự bảo vệ mình. Chỉ là bên sư thúc tổ tuy có căn cơ vững chắc nhưng cũng không thể giúp.

Nhạc Vũ đánh mạnh một quyền xuống đất, cho dù không tận lực sử dụng Hỗn Nguyên chân khí nhưng lực lượng mấy trăm thạch lực vẫn lập tức tạo ra một cái hố sâu, cấm chế linh trận trong tĩnh thất ào ạt rạn vỡ.

Nhạc Vũ thấy vậy cả kinh, hít sâu một hơi ngăn chặn phiền muộn trong ngực.

- Mình sao gấp gáp như thế?Chuyện của sư thúc tổ tuy lửa sém lông mày nhưng phát tiết như vậy có ích gì? Tóm lại hết sức nỗ lực là được!

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lại nghĩ tới một chuyện liền lấy ra một khối tử sắc hồn thạch trong Tu Di Giới.

Hồn thạch vừa mới xuất hiện trong không gian thì xuất ra một loại trói buộc tinh thần liên lạc với Nhạc Vũ, trong đó có tình cảm, có cô tịch.

Đây chính là đầu mối then chốt điều khiển Côn Bằng lúc trước. Những năm này nó được Nhạc Vũ mang theo bên cạnh, thỉnh thoảng nhập vào một một ít hồn lực ấn phù. Qua mấy năm linh trí trong Hồn thạch tựa hồ đã có thể suy nghĩ bước đầu.

- Tu vi bản thân nhất thời không có cách nào tiến triển sao không mượn ngoại lực? Hồn thạch thức tỉnh linh trí vốn khó được, nhưng mượn chút lực tông môn cho nó một hình hài thì không khó.

Nhạc Vũ suy nghĩ một chút rồi lắc đầu. Kỳ thật thực lực hiện giờ của hắn đã không tệ, có thêm cơ quan khôi lỗi thì cũng không giúp ích nhiều với hắn trong chuyến đi Tử Vân Tiên Phủ. Trong tông còn có ba khôi lỗi chưa cải tạo hoàn toàn nên trong vòng vài năm cũng không tới phiên hắn.

Bất quá vào lúc hắn chuẩn bị ném hồn thạch vào Tu Di Giới lại đột nhiên khẽ giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 469: Chỉ điểm kiếm thuật

Trong Tu Di Giới, bên cạnh hồn thạch Côn Bằng có đặt một quyển sách màu vàng. Đây là lúc trước Nhạc Vũ được tông môn tưởng thưởng nhưng chưa hề hoàn thành phân tích, cơ hồ bị hắn quên đi.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ cầm quyển sách màu vàng lên rồi bắt đầu phân tích, đến cuối cùng thì hơi vui mừng.

Sau khi có được hơn ba mươi tử phù thì năng lực phân tích của hắn đã tiến triển đáng kể. Bất quá có thể là do những phù văn này trong thế giới vật chất tồn tại rất ít nên về phương diện tạo nghệ trận phù tiến triển không thể sánh bằng. Cho dù đến nay cũng chỉ có thể hoàn toàn phân tích chất liệu dưới nhị phẩm, còn trên đó vẫn một mực không biết.

Bất quá tình hình quyển sách này lại khác một chút. Nhạc Vũ trước kia chẳng những phân tích không được, ngay cả Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực cũng không cách nào thẩm thấu.

Kết quả ngày hôm nay cũng không khác gì với trước. Chẳng qua khi Nhạc Vũ xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang thăm dò vào bên trong thì rốt cuộc phát giác có linh lực chấn động.

Nếu không phải hiện giờ tu vi của hắn tăng nhiều thì cơ hồ bỏ qua.

- Quả nhiên! Là sử dụng ảo thuật sao? Vậy mà có thể giấu diếm được Chưởng giáo chân nhân, còn có phần đông Nguyên Anh tu sĩ trong tông môn nhiều năm, quả thật không phải vật phàm! Còn có chấn động linh lực đặc thù, có chỗ tương tự như trong Tử Vân Tiên Phủ.

Nhạc Vũ cẩn thận nhìn lại bản sách màu vàng trong tay, trong lòng càng hiếu kỳ. Nếu Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của hắn không cách nào xuyên vào, chất liệu chắc phải vượt quá Long Nha thập ngũ giai. Hơn nữa đặc tính linh lực này, thật sự khó có thể định giai.

Nếu như đây là một bộ đạo điển thì bên trong ghi lại cái gì? Là thần thông Đạo gia hay là kiếm quyết, hoặc pháp môn tu hành tinh diệu nào đó?

Hay bản thân cuốn sách này là một kiện pháp bảo pháp khí?

Suy ngẫm một lát, Nhạc Vũ lại lấy ra Phong Nha kiếm đâm mạnh vào, kết quả không hề hao tổn gì.

Đang khi hắn muốn thâm nhập thăm dò thì hệ thống phụ trợ đột nhiên phát ra một số tin tức cưỡng ép đi vào ý thức. Đây là tính năng tự động nhắc nhở mà Nhạc Vũ thiết trí để báo hiệu thời gian đã hết. Nhạc Vũ thở dài rồi, thu hồi bản sách rồi ra khỏi tĩnh thất. Chiến Tuyết vẫn đang dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn rèn luyện thân thể, sắp đánh xong một bộ Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền.

Lực từ bên ngoài chấn động không ngớt, giống như tùy thời sẽ bị phá vỡ.

- Đã đạt chín trăm tám mươi thạch lực sao? Xem ra muốn học Cửu Thiên Lôi Động quyền rồi. Chỉ là Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn chắc là cần phải luyện chế lại.

Chiến Tuyết gần đây được hắn dùng dược vật và bí pháp để tăng Huyền sát Chiến Ma chân khí tầng thứ mười, đạt đến tiêu chuẩn Kim Đan trung kỳ. Lúc này nàng không cách nào hoàn toàn khống chế Chiến Ma chân khí trong cơ thể, lúc luyện quyền không thể khống chế chính xác pháp lực bản thân nên Nhạc Vũ để cho Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn phát ra lực từ nhưng cơ hồ ngăn cản không nổi.

Bất quá đợi đến lúc thân thể Chiến Tuyết chính thức đột phá ngàn thạch lực thì Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn chắc chắn khó có thể chịu được Chiến Tuyết đánh xong một bộ Cửu Thiên Lôi Động quyền. Uy lực bộ quyền pháp này gấp hơn mười lần Nhật Nguyệt ngũ luân quyền, dẫn động lôi lực để tôi luyện thân thể, cũng có hiệu dụng rèn luyện nguyên thần. Ngoại trừ ra cũng có thể chống lại huyền binh pháp bảo!

Nháy mắt sau đó, lực từ trói buộc dược dịch đã bị phá vỡ. Dược dịch trào ra trong không trung, Chiến Tuyết đột nhiên quát lạnh một tiếng:

- Ngưng!

Trong khoảnh khắc, tất cả dược dịch đột nhiên dừng lại. Sau đó Chiến Tuyết lại hừ một tiếng, đem hơn mười tấn dược dịch về lại trong sự bao bọc của lực từ.

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co rút lại. Đây không phải lần đầu tiên hắn chứng kiến Chiến Tuyết sử dụng lực lượng Ngôn Linh nhưng mỗi lần chứn kiến vẫn thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mục Hi Ngọc sau khi chết đi thì năng lực này có phần suy yếu, bất quá khi Chiến Tuyết chính thức Phong Thần thì lại bắt đầu khôi phục. Đặc biệt là hai năm qua, từ khi bắt đầu theo Nông Dịch Sơn tu tập Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích thì tăng trưởng nhảy vọt, đã có thể đối kháng với Kim Đan tu sĩ, nếu phối hợp với vu lực càng mạnh mẽ vô cùng.

- Nói là làm ngay sao?

Nhạc Vũ cảm thán rồi lắc đầu. Hắn biết rõ những đạo pháp cấp thấp kia. Bất quá tính chất hoàn toàn bất đồng với Chiến Tuyết, Ngôn Linh của nàng tựa hồ gần như Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa, lại hơi bất đồng. Một lời nói ra thì giao cảm với thiên địa, trực tiếp sai khiến linh lực thiên địa, cũng không phải là một hình thức đạo pháp đặc biệt.

Thấy Chiến Tuyết đang luyện quyền tôi thể, Nhạc Vũ dứt khoát xuất ra Phong Nha kiếm, bắt đầu diễn luyện thuật ngự kiếm. Sau đó một tay điều khiển âm Nha đao phát ra trận trận đao âm, dùng pháp lực cưỡng ép kiềm chế để không lan ra bên ngoài.

Bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao là do hắn sáng chế khi còn ở cảnh giới Linh Hư, nến đánh đến thất chuyển có thể đánh chết đại bộ phận Kim Đan tu sĩ sơ giai. Sau khi đổi thành âm Nha đao thì uy lực càng tăng. Đặc biệt là mượn xương cổ Chân Long thập ngũ giai để phát ra thất hận Thất Sát đao âm, lực sát thương càng kinh người. Nhạc Vũ đến nay vẫn chỉ có thể phát ra ngũ chuyển mà thôi.

Bất quá trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn có chút bất mãn với bộ âm Công thuật này. Lúc sáng chế đao quyết thì tạo nghệ đạo pháp của Nhạc Vũ tối đa cũng sánh vai với những Kim Đan tu sĩ nên không thể tiến xa hơn. Với thành tựu hiện giờ sẽ có rất nhiều cải tiến.

Nhạc Vũ vừa luyện tập vừa tính toán. Chỉ là lần hành động này của hắn lại khiến ba người đang luyện tập đều dừng lại nhìn sang.

Lâm Trác thu hồi kiếm, nhìn vào như đang suy nghĩ cái gì. Nhiễm Lực tuy đang sử một cây cự phủ cũng dừng lại, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Điều hai người quan sát không phải là âm Nha đao trong tay Nhạc Vũ mà là Phong Nha kiếm đang được ý niệm của hắn thôi động bay lượn trên không trung với những quỹ tích ngắn gọn đến cực điểm. Mỗi một lần bay qua luyện kiếm đài đều sinh ra uy lực không đồng nhất, hoàn toàn phù hợp với quỹ tích của Phong Nha kiếm. Kiếm quyết không hề tinh diệu, thậm chí có thể nói thô ráp nhưng rất khó ứng phó, có cảm giác không thể nào ngăn chặn.

ánh măt Nhạc Băng Thiến lóe lên:

- Tiểu Vũ ca, cái này chính là điều biến phức tạp thành đơn giản như sư phụ vẫn nói sao?.

Nhạc Vũ mỉm cười, hắn vốn cố tình chỉ điểm, bắt đầu bằng mấy bộ kiếm quyết cơ sở của Quảng Lăng sơn sau đó dần lên cao, đến khi Lục Dương kiếm mà Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến đang tập luyện thì dừng lại, nhìn ba người nói:

- Mấy ngươi nên biết, phép ngự kiếm tuy là khác với kiếm pháp nhân gian nhưng đại thể kiếm lý cũng tương đồng. Dùng kiếm lộ ngắn gọn hợp lý để thôi động đạo pháp, uy lực cũng không phải càng lớn càng tốt mà xem thích hợp hay không. Bất quá để biến phức tạp thành đơn giản thì các ngươi còn chưa làm được, cái này cần thành tựu đạo pháp, ngự kiếm thuật, pháp lực. Bất quá bình thường luyện kiếm cũng có thể thử đơn giản.

Nói đến đây lúc, Nhạc Vũ lại nhìn Nhiễm Lực nói:

- Huyền binh ngươi khác hai người kia, bất quá đạo lý không khác lắm.

Sau này ta sẽ bớt thời gian chỉ điểm cho ngươi!

Nhiễm Lực cười toét miệng, mừng đến vò đầu bứt tai. Nhạc Vũ muốn thiên vị cho hắn, đây là điều khó cầu, đúng lúc đó thì vang lên tiếng cười khẽ đằng xa:

- Ngự kiếm thuật của Nhạc sư đệ thật cao siêu, trách không được Đoan Mộc sư

thúc nói đấu kiếm tột cùng cũng chỉ ngang tài mà thôi.

- Trầm sư huynh nói đùa, ta cũng chỉ có chút nghiên cứu đố với kiếm thuật cơ sở của Quảng Lăng tông mà thôi. Còn chưa tạ ơn sư huynh mấy năm này đã chỉ điểm cho đệ muội.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn lại hướng vừa phát ra thanh âm thì thấy Trầm Như Tân đang ngự kiếm hạ xuống, bên cạnh không có Trương Kim Phượng, chắc không phải đến chơi nên nhíu mày:

- Chưởng giáo chân nhân bảo sư huynh tới tìm ta?

Trầm Như Tân khẽ lắc đầu, lấy ra một mộc bài đưa ra trước mặt Nhạc Vũ:

- Ngươi có biết thứ này? Mới vừa rồi ở dưới núi có một tiểu cô nương dẫn người đến bái sơn, nói là biết ngươi, còn lấy ra thứ này nói là tín vật gặp mặt. Người của Tri khách điện không dám lãnh đạm, mời Nhạc gia tới xem có đúng hay không. Ta đi qua thuận tay đem thứ này về đây.

Hắn vừa nói đây thì bỗng nhiên dừng lại, thấy ánh mắt Nhạc Vũ vẻ kinh nghi bất định sau đó xuất ra một đạo pháp lực để cầm lấy mộc bài. Trầm Như Tân thuận thế buông tay, có chút tò mò hình như sư đệ rất coi trọng vật này, thậm chí không để ý cả lễ tiết. Nhạc Vũ cầm mộc bài xem xét rồi nhướng mày:

- Xác thực là khiên hồn thệ.

Nhạc Vũ sau đó nhìn sang Trầm Như Tân:

- Nữ hài kia còn dưới chân núi?.

Mộc bài này là một hình thức khiên hồn, đương thế chỉ có hai cái, một cái ở trong Tu Di Giới của hắn, một cái hắn đưa cho Tịch Nhược Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 470: Mãng Hoang cự trạch

Nhạc Vũ ngự kiếm bay thẳng xuống chân núi. Còn chưa đến Tri khách điện, hồn thức của hắn đã xuyên vào trong để cảm giác tình hình.

Một nữ hài chừng mười ba tuổi đang ngồi một góc trong điện, dù vị trí chưa được coi là khách quý nhưng cũng có thể coi là cung kính.

Nhạc Vũ biết việc này chắc là do Trầm Như Tân phân phó. Nếu không có như thế, đường đường Quảng Lăng tông cần gì phải khách khí với một tiểu nhân vật ở thế gian.

Sau lưng nữ hài này còn đi theo mấy nam tử, đều có thực lực võ sư cấp bảy đến cấp tám, thậm chí còn có hai người gần đạt đến cấp chín đỉnh phong.

- Thì ra là thế! Có những võ sư này hộ vệ, không trách một nữ hài lại có thể đi được một đoạn đường dài vô số yêu thú tiến vào dãy núi Phượng Hà. Những người này đề là hộ vệ gia tộc của Tịch lão ca, theo tiêu chuẩn còn vượt qua Nhạc gia năm đó.

Nhạc Vũ tiến vào trong điện, vào lúc nhìn thấy dung mạo nữ hài kia thì hơi biến sắc..

Dung mạo tiểu nữ hài này không có gì quái dị hay đặc biệt xinh đẹp, chỉ là từ ngũ quan đến khí chất giống Hàn Tú Nhi sư cô đến chín thành! Điều khác biệt chỉ là nữ hài này còn nhỏ tuổi nên thân thể chưa thành thục mà thôi.

Trầm Như Tân đứng sau thấy thế không khỏi cười cười:

- Có phải thấy giống Hàn sư thúc tổ? Lúc đầu ta cũng bị dọa đến hết hồn nên mới muốn giúp nàng. Xem ra quả nhiên là người quen cũ.

Nhạc Vũ hơi gật đầu rồi đi vào trong điện. Nữ hài kia vừa thấy hắn thì thì lập tức vui vẻ đứng lên, nhẹ nhàng bái hạ nói:

- Đây là Nhạc Vũ tiên trưởng? Cháu gái Tịch Hàm, phụng mệnh tổ phụ tới bái kiến.

Nhạc Vũ cảm thấy quái dị, thầm nghĩ sao mình trở thành đồng bối với ông nội nàng? Bất quá cẩn thận ngẫm lại cũng thấy không có gì koong ổn, hắn là huynh đệ với Tịch Nhược Tĩnh, Tịch Hàm xưng hô như vậy cũng phù hợp.

- Không cần như thế! Ta cùng với tịch lão ca tuy là tương giao ngang hàng nhưng vẫn xưng là tiền bối. Về sau muội gọi huynh trưởng là được .

Hắn tiện tay xuất ra một đạo pháp lực nâng Tịch Hàm dậy, nhìn nàng một chút rồi hơi thất vọng.

Hiện giờ hắn coi như có chút nhãn lực để phân biệt tư chất người tu chân. Nữ hài này mặc dù chưa kiểm tra căn cốt khí huyết nhưng vừa nhìn qua đã có thể đoán ra. Tư chất võ học của Tịch Hàm coi như không tệ nhưng còn kém xa để tu tiên. Cho dù hắn trợ giúp đan dược thì tối đa cũng chỉ đạt tới Linh Hư cảnh đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước là rất khó.

Lúc trước hắn đã hứa hẹn với Tịch Nhược Tĩnh là sau này nếu như Tịch gia có người thích hợp tu tiên thì sẽ dẫn nhập môn hạ. Nhưng Tịch Hàm lại còn quá thiếu yêu cầu.

- Tư chất bậc này có thể bảo hộ gia tộc bình an mấy trăm năm nhưng khó có đại thành tựu. Đương nhiên cũng không phải không có cách, nếu đem nàng sang bên Xương Sư thúc tổ không chừng có hiệu quả.

Nhạc Vũ vừa mới nghĩ như vậy lại cảm giác không đúng. Tịch Nhược Tĩnh không có khả năng không biết tư chất cháu mình, bảo nàng tới đây chắc là có chuyện khác.

Hơn nữa việc này cũng có mấy phần kỳ quái, Nhạc Vũ từng mấy lần nghiêm lệnh đốc thúc huynh đệ Nhạc Doãn Kiệt dò xét động tĩnh Tịch Nhược Tĩnh thì biết Tịch gia đã đột nhiên rời đi, thậm chí vận dụng lực lượng Hi Hoàng phù sư hội cũng không tìm thấy dấu vết.

Vì sao hôm nay Tịch Hàm lại đột nhiên xuất hiện?

Đang muốn đặt câu hỏi, Nhạc Vũ liền thấy Tịch Hàm , thần sắc lo sợ không yên dập dầu nói :

- Kính xin nhạc tiên trưởng ra tay cứu tổ phụ ta !

Nhạc Vũ cũng không thấy ngoài ý muốn, lại xuất ra một đạo pháp lực nâng Tịch Hàm đưa vào trong chỗ ngồi, cau mày nói:

- Đầu tiên nói kỹ đã , Tịch lão ca rốt cuộc là gặp chuyện gì? Chung quanh Bắc mã nguyên trăm vạn dặm đều biết ta có giao tình với hắn, có kẻ nào đui mù dám trêu chọc?

Lời này tuyệt không phải nói ngoa, từ sau khi hắn đánh lui Vân Vĩnh Chân của Thái Huyền tông, tru sát Công Dương Anh của Ngọc Hoàng tông thì danh tiếng đã càng ngày càng thịnh, thậm chí còn vượt qua Lí Vô Đạo cùng Diệp Tri Thu lúc trước, sánh vai với mấy tu sĩ Nguyên Anh.

Những năm này thông qua Hi Hoàng phù sư hô lẫn mấy tổ chức tán tu cỡ lớn tìm kiếm nơi hạ lạc của Tịch gia cùng Tịch Nhược Tĩnh, thậm chí còn vận dụng thông văn điện, chức phương điện của tông môn để nghe ngóng nhưng đều không thấy.

- Bẩm tiên trưởng, không phải người của Bắc Hoang mà là Linh Đài tông.

Tịch Hàm cẩn thận quan sát sắc mặt của Nhạc Vũ rồi mới ấp úng:

- Nghe tổ phụ ta nói, tông môn này có tiếng tăm lừng lẫy ở phía nam. Năm năm trước đột nhiên sai người đến cường thỉnh tổ phụ ta xuôi nam một chuyến, nói là muốn tìm Xích Cực thiên đan của Mãng Hoang cự trạch. Tổ phụ liền để cho ta trốn vào mật thất, nói sau năm năm không về thì đi tìm ngươi. Sau đó mấy vị thúc bá này tìm được ta dẫn vào trốn trong núi sâu.

- Mãng Hoang cự trạch? Vô Cực thiên đan? Vô Cực linh quả?

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, nhìn Trầm Như Tân cũng đang kinh ngạc:

- Trầm sư huynh, không biết ngươi đã từng nghe nói qua Linh Đài tông?

-Hình như là có chút ấn tượng, nghe nói là phân chi của một môn phái cực tây

nào đó từ thời Hồng Hoang , sở trường về hồn lực. Trong Trung Nguyên cũng không coi là cường hoành gì, chỉ là truyền thừa vài vạn năm nên có chút của cải.

Trầm Như Tân lấy lại tinh thần, suy ngẫm lại lắc đầu nói:

- Sơn môn chắc là ở Kinh Châu, về phần thực lực hiện giờ thế nào thì ta cũng không rõ. Nghe nói là đã có chút xuống dốc nhưng là tin đồn nên không thể xác tín. Bất quá ta đoán chừng thực lực tối đa cũng chỉ tương đương với Ngọc Hoàng tông mà thôi.

Nhạc Vũ vẫn nhíu mày, tuy hắn đã xem qua mấy chục vạn tạp thư nhưng kiến thức về các tông môn Trung Nguyên còn rất hạn hẹp, không bằng Trầm Như Tân. Trầm sư huynh tuy thích vui đùa nhưng rất biết phân nặng nhẹ, nếu đã nói vậy thì chắc là chính xác.

Thực lực Linh Đài tông cũng yếu hơn so với suy đoán của hắn một chút, chắc là do thực lực Tịch Nhược Tĩnh quá yếu nên xem trọng bọn chúng.

Cho dù thế thì tình hình cũng không quá lạc quan. Toàn tộc Tịch gia đều dưới sự khống chế của Linh Đài tông nên dù sao ném chuột cũng phải sợ vỡ đồ. Cho dù hiện giờ hắn và Chiến Tuyết đã có thể địch nổi hai Nguyên Anh tu sĩ cũng cần cực kỳ thận trọng.

Ngoài ra còn có một chuyện làm hắn khó hiểu là Mãng Hoang cự trạch tuy nằm ở phía nam Kinh Châu, diện tích gần bằng một nửa Bắc Hoang nhưng nổi dang là chỗ hung hiểm, có trăm vạn yêu thú hoành hành, thậm chí còn có cường giả Yêu Vương tồn tại. Tịch Nhược Tĩnh mới chỉ có tu vi Trúc Cơ đỉnh phong sao lại có liên hệ với nơi này?

Trầm Như Tân thấy hắn có chút do dự, lập tức cười nói:

- Tình hình hiện giờ thế nào thì chúng ta cũng không biết, tùy tiện đi qua cứu người có chút không ổn. Sao không chờ thêm vài ngày, để cho Thông văn điện và Chức phương điện dò xét trước. Tin tức của bọn họ linh thông, chỉ trong vài ngày chắc là có thể nắm được tình hình, sau đó mới làm công tác chuẩn bị.

- Tta cũng biết, bất quá chỉ sợ đi trễ!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng biết Trầm Như Tân nói phải, lập tức nhìn về Tịch

Hàm:

- Tịch tiểu muội, ý muội như nào?

Tịch Hàm nghe lời của Nhạc Vũ không có ý từ chối thì cũng nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy thi lễ nói:

- Tiên trưởng cứ làm chủ toàn bộ!

Nhạc Vũ thấy nàng câu nệ, vẫn gọi là tiên trưởng thì khẽ lắc đầu, sau đó để cho mấy người đệ tử tiếp khách dẫn đi an bài ăn ở, thuận tay ném cho cho mấy hộ vệ mấy bình linh đan.

Những người này có thể một lòng bảo vệ, cho dù qua năm năm không nghe tin tức của Tịch Nhược Tĩnh cũng chưa từng rời khỏi Tịch Hàm, coi như là có lòng trung thành. Đối với người như vậy, hắn xưa nay vui lòng ngợi khen.

Sau đó hắn dùng pháp lực dẫn theo Tịch Hàm ngự kiếm bay thẳng về Tiểu Quan Phong. Đến nửa đường, Trầm Như Tân lại thở dài một tiếng:

- Vô Cực thiên đan, không ngờ thế gian còn có vật này. Tịch lão ca của ngươi đã có quan hệ với vật ấy thì dù cho giúp được Linh Đài tông tìm được thì e cũng khó bảo mạng.

Nhạc Vũ yên lặng không nói, lúc Trầm Như Tân nói chuyện thì xuất ra một đạo ấn quyết khóa thanh âm tỏng vòng ba thước, sợ Tịch Hàm nghe được sẽ càng thêm lo lắng.

Vô Cực linh đan cũng giống như long linh quả, đều là vật có thể trực tiếp tăng lên tu vi. Chỉ là vật này xuất xứ từ Vực Ngoại Thiên Ma nên không thể như Long linh quả có thể đánh lui Thiên Ma.

Bất quá nếu như lấy được phân ra thì vẫn là linh đan hiếm có.

Chỉ cần có thể chống cự Vực Ngoại Thiên Ma quấy nhiễu thì có thể trực tiếp thăng lên tu vi, chỉ là phương diện hiệu dụng hạ thấp một chút. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Hắn sở dĩ không an tâm vì biết Linh Đài tông nếu như đoạt được vật ấy nhất

định là muốn giết người diệt khẩu. Dù sao cũng là kỳ trân hiếm thấy. Ngay cả hắn biết được vật này cũng sẽ động tâm.

Ngay sau đó, hắn lại nghe Trầm Như Tân cười cười:

- Loại vật này, nếu là bị Lý sư thúc biết được, tất nhiên sẽ tìm kiếm nghĩ cách để đoạt được, đáng tiếc hiện giờ thầy trò bọn họ đều không ở Quảng Lăng sơn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 471: Chế tác phù lục

Nghe đến chuyện thầy trò Lí Vô Đạo, Nhạc Vũ kỳ quái !

- Nại Lạc gần đây ở đâu sao không thấy hắn?

Trong tông môn hắn vốn cũng chỉ giao hảo với Trầm Như Tân, hai năm qua còn thêm Trưởng Tôn Tử Vận và Hoành Dĩ Ninh.

Mấy người này dăm bữa nửa tháng lại đến ngồi hàn huyên với hắn.Chỉ là từ cách đây một tháng thì đã không thấy Lí Nại Lạc tới.

- Đương nhiên là tìm kiếm địa phương kết đan!

Trầm Như Tân mỉm cười, thấy Nhạc Vũ lộ vẻ khó hiểu, lại lắc đầu nói:

- Tính tình của Nại Lạc sư đệ khác với chúng ta. Thời điểm độ kiếp cũng có chút khác biệt, nếu để cho người bên ngoài biết được sẽ dẫn đến đại họa cho tông môn.

Nhạc Vũ vẫn nghi hoặc, cũng không biết thân phận của Lí Nại Lạc là gì mà phải tránh đi nơi khác để kếtđĐan? Chẳng lẽ là như hắn trước đây suy đoán?

Đối với tốc độ tiến vào Kim Đan cực nhanh của Lí Nại Lạc, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ, tiến cảnh tu vi của Lí Nại Lạc chỉ xếp sau hắn. Những năm này sau khi biết được năng lực luyện đan của hắn cũng dày mặt đến xin không ít đan dược. Xem tình hình quả thực Lý sư đệ sắp kết đan, đoán chừng Lí Vô Đạo hiện giờ cũng đang ở bên hộ pháp.

Kỳ thật không chỉ một người Lí Nại Lạc, ngay cả Trầm Như Tân bên cạnh hắn cũng cách Kim Đan không xa. Trưởng Tôn Tử Vận cùng Hoành Dĩ Ninh hơi kém một chút nhưng cũng đã đạt đến Linh Hư cảnh đỉnh phong.

Ngoài ra điều còn khiến hắn kỳ quái là Trầm Như Tân dường như biết mọi

chuyện trong tông môn.

Biết rõ Lí Nại Lạc không có việc gì. Nhạc Vũ cũng không hỏi thêm.

Trầm Như Tân nhìn Tịch Hàm bên cạnh, hơi nhướng mày nói:

- Nếu ngươi cảm giác khó giải quyết, đại khái có thể mượn lực tông môn! Sau khi ngươi phá giải bí ẩn trong truyền pháp trung điện thì tông môn vẫn chưa tìm ra vật phù hợp để khen thưởng. Nếu là đi cầu Chưởng giáo chân nhân sai người tương trợ nhất định sẽ đồng ý. Với một miếng Vô Cực thiên đan đủ để xuất động ba Nguyên Anh tu sĩ.

- Đa tạ hảo ý của Trầm sư huynh, sự tình lần này không có đơn giản như vậy!

Nhạc Vũ nói dứt lời, cũng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Trầm Như Tân, tăng nhanh tốc độ phi kiếm.

Hắn nói không đơn giản, kỳ thật là chỉ chính mình. Với thân phận ở ngoài thiên cơ thì chuyến đi Mãng Hoang cự trạch của hắn lần này đã được chú định là vô cùng hung hiểm.

Biện pháp tốt nhất chính là một mình đi đến. Đã là trời sinh sát niệm, như vậy người đi theo càng nhiều thì ý niệm thiên địa càng có thể suy tính ra hành tung của hắn.

Chiến Tuyết là nhất thể với hắn, cùng vinh cùng nhục nên trên mức độ nhất định sẽ chịu ảnh hưởng cùng hắn. Tình hình Sơ Tam và Đằng Huyền cũng tương tự nên mang đi không sao. Về phần những người khác đi theo chỉ thêm hung hiểm mà thôi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không khỏi thở dài. ý định của hắn là tiềm tu trong tông môn vài năm rồi mạo hiểm tiến vào Tử Vân Tiên Phủ một chuyến, vừa tìm xem tri thức về Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ tám, vừa tìm xem còn Huyền Hạo đan lưu lại hay không.

Căn cơ của hắn lúc này đã ổn trọng, cho dù là hồn lực hay đạo tâm đều đã vượt xa tu vi. Ngũ Sắc Thần Quang sau mấy lần trùng tu cũng đã hiểu rõ, chỉ cần tĩnh tâm tu hành thì trong vòng hai mươi năm đã có thể đạt đến Kim Đan đỉnh phong, thử đột phá Nguyên Anh.

Hơn nữa nếu như ở trong tông môn thì an toàn của hắn cũng được bảo đảm, chỉ là hôm nay việc này khó mà thực hiện.

Kỳ thật Nhạc Vũ biết, tình hình hiện giờ không quá lạc quan. Nếu Lệ Bi Hồi vẫn còn sát cơ đối với Quảng Lăng tông thì sẽ tìm cơ hội ra tay, phá hủy chỗ ẩn thân của hắn.

Nếu vẫn giữ nguyên hiện trạng thì coi như nằm chờ thiên ý gạt bỏ. Tuy nhiên hắn không cam chịu như vậy.

- Bỏ đi! Tâm mình gần đây bắt đầu vọng động, khó mà thanh tịnh tu hành. Lần này coi như nếm thử một phen cũng tốt. Hiện giờ bản thân đã không ở trong thiên mệnh. Vì ảnh hưởng của mình mà Quảng Lăng tông ở trình độ nhất định cũng cải biến vận mệnh. Đến cùng thế nào chắc qua chuyến đi Mãng Hoang cự trạch này là biết.

- Nếu mình muốn cầu sinh chỉ có không ngừng đột phá. Nế không đủ lực thoát ra khỏi khống chế của thiên địa thì cuối cùng coi như chưa thoát khỏi Ngũ Hành!

Quyết định như vậy, Nhạc Vũ liền không do dự, thôi động Cực Quang kiếm dừng lại trước Đại Diễn phủ.

Lúc này Chiến Tuyết đã sớm hoàn thành tôi thể, mấy người Nhiễm Lực cũng đã nghỉ ngơi.

Thấy Nhạc Vũ dắt tay một tiểu cô nương trở về, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhạc Vũ cũng không giải thích, trực tiếp dẫn Tịch Hàm vào động phủ, tạm thời an trí vào một phòng.

Đang lúc định ly khai thì hắn chợt nhớ tới Xương Băng Hồng. Tâm niệm vừa động, hắn liền lưu lại mấy điển tịch cấp thấp lên bàn.

Để xem nữ hài này có duyên bước vài pháp môn tu tiên hay không thì phải xem ban đầu nàng lựa chọn thế nào. Về phương diện tư chất thì hắn có năng lực nhận biết nhưng về cải biến căn cốt không hề liên quan đến não bộ và thần hồn một người.

Sau khi ra khỏi phòng, Nhạc Vũ tiến hành kiểm kê thực lực của mình rồi cười khổ.

Ngoại trừ Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa không dùng được thì những thứ trước đó của hắn đều có sở đắc.

Toàn lực hiện giờ của hắn đã có thể phân cao thấp với Nguyên Anh tu sĩ.

Bất quá pháp lực trong cơ thể của hắn phần lớn đều dùng để cấu trúc Ngũ Hành phù trận nên cũng không gia tăng bao nhiêu, cũng chỉ tương đương hai năm trước mà thôi.

Sơ Tam được hắn rèn luyện, đoán chừng qua hai năm nữa sẽ đạt tới cấp tám, khi đó sẽ là vấn đề nan giải.

Chỉ có thực lực của Chiến Tuyết trong khoảng thời gian này đại tăng. Sau khi nàng tập luyện Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích thì chiến lực đã tăng không chỉ một bậc.

- Thực lực này mặc dù không đủ để tru diệt Linh Đài tông nhưng để tự bảo vệ bản thân thì không việc gì. Mãng Hoang cự trạch cố nhiên là hung hiểm vô cùng, ta cùng với Chiến Tuyết liên thủ, tăng thêm Đằng Huyền và Sơ Tam, chỉ cần may mắn không đụng phải Yêu Vương thì cũng không người nào có thể lưu lại.

- Chỉ là cảm giác át chủ bài lần này quá ít, thực lực vẫn còn chưa đủ. Tu vi hiện giờ của mình tuy chỉ ở Kim Đan nhưng thần hồn lại cách thần minh không xa. Họa phúc tương lai, trong lòng đều biết. Từ khi nữ hài này đến đây mình vẫn thấy bất an, giờ thì xác nhận!

- Bên Thông văn điện thì mình đã có nhắn nhủ, ngắn thì năm ba ngày, nhiều thì nửa tháng.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm liền muốn ngự kiếm đến Ngọc Dung Phong một chuyến. Lúc này luyện chế mấy thứ pháp bảo tuy đối với hắn không quá có ích nhưng còn hơn ngồi không.

Từ khi giải khai được bí ẩn Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa của truyền pháp trung điện, những tài liệu trong Trân La điện đã do hắn tự lấy.

Năm ngày đã đủ để luyện chế một kiện pháp bảo không tệ.

Vừa đúng lúc đó thì hắn dừng lại. Một đạo hào quang phá không mà đến, cưỡng ép xuyên thấu linh trận động phủ. Nhạc Vũ hơi ngạc nhiên, dùng pháp lực cầm lấy xem thì là 4800 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Lộ mới luyện chế không lâu, trong đó có 100 cây giống như vừa mới ra lò.

Nhạc Vũ vừa nhìn đã biết đây là tông môn luyện chế cho mình, trong lòng cảm thấy ấm áp. Sau khi cầm lấy cây phi kiếm truyền tin thì nghe Nghiêm Hạo nói:

- Ta mới biết sự tình dưới chân núi. Bộ Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm còn chưa tế luyện hoàn toàn, chỉ có thể lấy 4800 cây đầu giao cho ngươi. Ta đang cùng với mấy vị sư thúc hợp luyện một kiện khác.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, biết rõ nhất định là người đệ tử của Tri khách điện lắm miệng nên chuyện này mới có thể đến tai khắp tông môn. Nghĩ đến mới thấy có chút sơ ý, khi đó cũng chưa từng ngờ một tiểu cô nương lại có thể nói ra điều kinh người như vậy..

Bất quá có thể có những cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm coi như đủ một nửa bộ khí cụ bày trận nhị phẩm, còn tốt hơn cả pháp bảo huyền binh. Cũng có thể phát huy đến tận cùng tạo nghẹ trận đạo mà hắn tích lũy trong hai năm qua.

- Nghiêm Hạo sư thúc cùng mấy vị sư thúc tổ Ngọc Dung Phong hợp luyện pháp bảo? Vật nào mà hiếm đến mức cần đến những hảo thủ luyện khí của Ngọc Dung Phong ra tay đồng thời? Nghe giọng điệu này giống như là luyện chế cho mình? Mặc kệ, có Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm vậy thì không cần phải đi Ngọc Dung Phong.

Nhạc Vũ vui vẻ, bỏ ý định đi luyện chế pháp bảo mà đi sâu vào trong động phủ.

Trở lại tĩnh tu thất đã bị phá hủy lộn xộn, Nhạc Vũ lấy ra bộ Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đã gom đủ một nửa cắm xuống rồi lấy ra bảy tờ kim phù.

Những tờ phù này hoàn toàn không có dao động linh lực, kiểu dáng giống với Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly thần phù mà Nông Dịch Sơn chế tác, chính là Cửu Luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt!

Sau trận chiến hai năm trước, tông môn không thể lấy ra phần thưởng, Nhạc Vũ

liền dứt khoát lấy mấy tờ phù hiệt này. Vốn tính toán sẽ dùng khi vào Tử Vân Tiên Phủ nhưng không ngờ lại dùng nhanh đến vậy.

Tiếp đó, Nhạc Vũ lấy ra một cái bình nhỏ trong Tu Di Giới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 472: Chu Tước chân hình

Đầu bút bằng lông chim Kim Hoàng Tước được hỏa hồng thiêu đốt liên tục vẽ lên một lộ tuyến cứng cáp bất quy tắc trên tờ cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt. Theo mỗi nét bút của Nhạc Vũ, vô số linh lực thiên địa hội tụ trên ngòi bút rồi được dẫn vào tờ linh phù.

Thân bút được Nhạc Vũ dùng vài loại kim loại đặc thù chế tạo, có thể hội tụ linh lực như Long Tước phiến. Điều bất đồng chính là Long Tước phiến có thể sử chân khí và linh lực trong đó chuyển hoán đến trạng thái ngũ hành. Còn cây Ngân Văn bút này chẳng những có thể dùng chuyển đổi Ngũ Hành, còn có thể tùy ý tiến hành điều tiết.

Lúc này linh lực thiên địa hút vào đều được hắn chuyển đổi thành hỏa linh lực. Cộng thêm Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm từ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn rót vào.

Lúc Thương Ngô tấn công vào núi đã từng sử dụng qua loại hỏa diễm này nên bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hấp thụ. Đáng tiếc hỏa lực quá ít nên không thể hình thành hỏa chủng, chậm rãi tiêu hao trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Lần này Nhạc Vũ dứt khoát lấy ra để chế thành phù triện.

Lông chim lấy từ dưới cổ của Sơ Tam, cơ hồ không tổn hao gì dẫn nhập linh khí pháp lực. Mực trong bình sứ chính là máu chỗ thất thốn của Đằng Huyền, là thứ thượng đẳng chế tác thần phù Hỏa thuộc tính.

Phù triện mà Nhạc Vũ đang vẽ chính là một loại phù triện Hỏa hệ có uy lực cực đại, hơn nữa cực kỳ thuận tiện, thậm chí có chút tinh phẩm còn vượt qua pháp bảo cùng giai mấy lần!

Vẽ được một nửa, Nhạc Vũ cảm giác pháp lực trong cơ thể đã là dần dần khô kiệt. Hắn sớm có chuẩn bị nên vội vàng lấy ra một viên thất chuyển ích Linh đan nuốt vào, cây bút trong tay vẫn chưa từng dừng lại.

Phép vẽ phù tốt nhất là liên tục, ngắt quãng càng nhiều thì uy lực càng giảm, linh lực vận chuyển sẽ trì trệ.

Với tiêu chuẩn của Nhạc Vũ hiện giờ, một lần vẽ xong linh phù không thành vấn đề. Điều duy nhất khiến hắn đau đầu chính là pháp lực chưa đủ mà thôi. Đạo pháp sở hàm trong linh phù tuyệt đối là đỉnh cấp, vì vậy cho dù là Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí hùng hậu, tác dụng chậm lâu dài cũng cảm thấy khó chống đỡ.

Quả nhiên lúc hoàn thành đến sáu thành thì pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ đã hoàn toàn khô kiệt, ngay cả phục dụng đan dược cũng không thể, đành bất đắc dĩ dừng lại, dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trấn áp rồi nhắm mắt điều tức. Pháp bảo này không phải để dùng không mà còn có năng lực phụ trợ viết phù triện. Kỳ thật nếu không phải có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn nơi tay thì với pháp lực của hắn cũng khó đem Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Viêm phong nhập vào phù triện:

- Đáng tiếc! Ngừng bút một lần, uy lực ít nhất phải yếu bớt hai thành! Dù mình đã hết sức để liền lạ thì cũng chỉ có thể giảm thiểu tổn thất còn một thành. Quả nhiên! Thực lực mình vẽ Chu Tước chân hình thần phù vẫn quá miễn cưỡng.

- Bất quá cũng chẳng còn cách nào! Trong mấy đạo pháp cao nhất mà mình nắm giữ cũng chỉ có Chu Tước chân hình thần phù là thích hợp nhất với Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm. Chu Tước trước khi thành Vu Thần thì bản thể cũng thuộc dòng Phượng Hoàng. Dùng máu của Hỏa hệ thần thú Đẳng xà, hỏa diễm của thần thú Phượng Hoàng, lại dùng cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù vốn thích hợp nhất để chứa đựng Hỏa hệ đạo pháp sẽ có uy lực không kém pháp bảo nhị phẩm, thậm chí nhất phẩm cũng có khả năng.

Mãi sau khi khôi phục lại trạng thái tốt nhất thì Nhạc Vũ mới bắt đầu tiếp tục. Vào thời điểm hoàn thành, cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt bỗng nhiên sáng lên kim quang chói mắt.

Nhạc Vũ thấy thế nhướng mày, cảm giác lực hỏa viêm bên trong dao động mãnh liệt, nhất thời khó trấn áp.

Vào lú hắn đang định dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hấp thu lại Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm trở lại thì trong đầu lóe lên một ý niệm, thôi động

Ngũ Phương Môn trực tiếp đem tờ phù triện đã sắp nổ tung ra ngoài vạn trượng.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền chỉ cảm thấy cả tòa Quảng Lăng sơn lắc lư không ngớt, tiếng nổ ầm ầm vang lên. Thần thức của hắn cảm giác được đại trận hộ sơn dao động kịch liệt, vô số linh thạch phù văn liên tục đứt vỡ, những chỗ hỏa diễm đảo qua đều biến thành tro bụi, phảng phất có uy lực diệt thế.

Mãi cho đến khi có vài đạo pháp lực mênh mông đánh xuống linh trận thì tình hình mới có chuyển biến tốt đẹp. Cửu Chuy Đô La Khảm Li đại trận trong núi đình chỉ đổ vỡ nhưng vẫn không thể ngăn được Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm lan tràn.

- Lợi hại! Bị suy yếu đi một hai thành mà vẫn có uy lực diệt thế, thanh thế cơ hồ có thể sánh được với Thương Ngô lúc ấy! Tuy là Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận trong tông hiện giờ chỉ có chưa đến 300 người thay phiên nhau chủ trì nhưng tờ Chu Tước chân hình thần phù chưa từng hỗn hợp pháp lực của mình nên cũng chưa hình thành hình Chu Tước chi hình, hấp dẫn tinh lực đánh xuống! Đoán chừng ít nhất còn có thể trên cơ sở này tăng lên tám đến chín thành. Cho dù gặp phải Yêu Vương thì bị kích trúng cũng trọng thương.

Nhạc Vũ hơi vui mừng, đem Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tống xuất động phủ, hút lấy hỏa diễm đang lan tràn, sau đó tiếp tục trầm tư. Mới vừa rồi, cơ hồ mỗi một bước đều được hắn phân tích tỉ mỉ, khi thực hành cũng hạn chế tối đa sai lầm, các chất liệu đều ở vào trạng thái tuyệt hảo, khiến Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm kết hợp gần như hoàn mỹ với linh lực hỏa thuộc tính lẫn chất liệu tờ linh phù.

- Tất cả đều không có vấn đề, vậy thì chắc là pháp lực áp chế chưa đủ.

Nhạc Vũ cười khổ, hắn cũng đoán được uy lực tờ thần phù này, chỉ tiếc cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt, ước chừng toàn bộ Bắc Hoang có không đến 20 tờ.

Sau khi hỏa diễm được Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn triệt để hút vào thì trên Thủy Hàn Phong, Nông Dịch Sơn cũng thở nhẹ một hơi, thu vào hơn sáu mươi giọt Huyền âm Quý Thủy đã tế ra vào một bình sứ lam sắc.

Sau đó lão thông qua Thiên lý chiếu ảnh thuật chứng kiến uy lực tàn sát của Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm rồi than khẽ. Hỏa hệ đạo pháp không biết tên này đã

khiến Quảng Lăng tông tổn thất thảm trọng, muốn tu bổ pháp trận, ít nhất cũng phải tốn hao 200 linh thạch.

Ngay sau đó, Nông Dịch Sơn bắt đầu chú ý tới đạo pháp mà Nhạc Vũ đánh ra.

- Dường như là phù triện, hỗn hợp thêm vào hỏa chủng Thương Ngô lần trước sử dụng, Vũ nhi chế tác loại phù triện gì đây? Phảng phất hình như có uy lực Đại Thừa tu sĩ, hài tử này có thêm thủ đoạn hộ thân cũng là chuyện tốt

Nông Dịch Sơn nghĩ lại rồi lắc đầu không nghĩ tới, tán đi chiếu ảnh chi thuật, vùi đầu vào mười cây đồng thiêm trước mặt. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Không biết sao Vũ nhi lại ở ngoài thiên địa. Đây vốn là chuyện tốt, khiến cho mệnh số tương lai của ta có biến hóa. Chỉ là ngày sau bản thân Vũ nhi cát hung khó dò. Hắn có giao tình với Tịch Nhược Tĩnh nên nhất định sẽ xuôi nam. Mãng Hoang cự trạch vô cùng hung hiểm, thêm vào Vô Cực thiên đan, thật làm người khác bất an!

Lắc đầu, Nông Dịch Sơn thu hồi đồng thiêm rồi nhìn vào phía xa. Tình hình này thật khiến lão khó có lựa chọn. Bên trong lão vẫn muốn sai người âm thầm hộ tống, chỉ là phương pháp này khả năng sẽ dẫn tới chuyện xấu khác. Nhưng nếu lại để cho Nhạc Vũ lẻ loi một mình tiến về trước thì trong lòng Nông Dịch Sơn thật sự không yên lòng.

Nghĩ đến đây, Nông Dịch Sơn không khỏi cười khổ, thầm nghĩ việc này chắc cũng khiến mấy vị trưởng lão tông môn phiền não.

Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần thứ hai Nhạc Vũ mất hơn mười canh giờ thì hoàn thành thuận lợi tờ linh phù.

Cả tờ linh phù lấp lóe kim quang, nhìn qua phảng phất có hỏa diễm thiêu đốt, mặc dù thân thể hiện giờ của Nhạc Vũ cũng cảm giác bỏng rát.

Nhạc Vũ thầm tiếc một lần ngừng bút. Hiện giờ hắn làm cách nào cũng không thể tiêu trừ việc này, ngoài ra chất lượng chân khí của hắn cũng làm giảm uy lực tờ linh phù, bất quá đây cũng là cực hạn.

Vốn định thử thêm một lần nhưng nghĩ lại cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt trong tay thật sự không nhiều lắm.Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân

Diễm cũng là có hạn, tiêu hao một phần là thiếu đi một phần, cuối cùng chỉ có thể ném vào Tu Di Giới rồi tiếp tục chế tác.

Vào ngày thứ chín, sau khi hoàn thành tờ thần phù cuối cùng, Nhạc Vũ bắt đầu khôi phục pháp lực. Vào lúc này thì thần niệm chợt động rồi thấy một thanh tử sắc phi kiếm đang lơ lửng ngoài động phủ.

Nhạc Vũ dùng pháp lực bắt vào trong tĩnh thất, sau khi nghe xong tin tức bên trong thì cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

- Ba Nguyên Anh tu sĩ, trong đó có hai dựa vào dược vật, thực lực này không đáng lo. Duy chỉ có trong Mãng Nguyên Trấn vào nửa năm trước đã phát sinh đại chiến, ít nhất có mười Nguyên Anh tu sĩ tham dự, đây là có chuyện gì xảy ra. Chắc là có liên quan đến Vô Cực thiên đan. Nếu là như thế thì nửa năm qua bên Mãng Nguyên trấn đã hội tụ đến cả ngàn tu sĩ, thấp nhất cũng tới Kim Đan. Quan trọng nhất là Tịch lão ca vẫn không thấy tung tích.

Thầm lắc đầu, Nhạc Vũ đem Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm thu hồi, ra khỏi tĩnh thất. Quảng Lăng tông dù sao cũng là môn phái Bắc Hoang, thực lực tình báo tại Trung Nguyên còn có chút chưa đủ, cũng không thể trách hai điện kia.

Bất quá qua tin tức này thì đã phải nhanh chóng khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 473: Xông thẳng sơn môn

Bên dưới chân núi cao chừng ba vạn thước, một bạch y thanh niên đang lạnh lùng nhìn lên cao. Bên cạnh hắn là một đạo nhân trung niên, tuy mặc trang phục tán tu, nhưng sắc mặt lại cực kỳ cung kính.

Bạch y thanh niên chính là Nhạc Vũ, giờ phút này trên mặt hắn đang toát ra vẻ kinh ngạc. Đạo nhân trung niên bên cạnh nghe hắn nói liền mỉm cười, không dám chậm trễ cúi người giải thích:

Bẩm chấp sự, nơi này chính là một trong những dược viên lớn nhất chung quanh Linh Đài Tông, tên là Cổ Nghi sơn, có bảy trăm đệ tử trấn thủ, còn có ít nhất ba tu sĩ Kim Đan trấn giữ. Mảnh đất Trung Nguyên này, so với Bắc Hoang nghèo xác của chúng ta quả là vượt trội, linh mạch như vậy, bên trong Kinh Châu có vô số. Bất quá mỗi một châu, tông môn có thực lực đứng đầu hàng ngũ có tới bảy tông môn, chư tông lại liên tục tranh đoạt nhân tài. Thực lực so với Quảng Lăng Tông chúng ta cùng Băng Nguyệt Tông thì yếu hơn một chút. Vì vậy Linh Đài Tông ở Kinh Châu cũng có địa vị hết sức quan trọng, vô luận đầu nhập vào phương nào, cũng đủ đánh vỡ sự thăng bằng của Kinh Châu, nên mới có thể bảo vệ được mấy chỗ dược viên như thế này.

Lời nói phía sau, Nhạc Vũ căn bản không hề nghe vào tai. Dĩ vãng hắn thường nghe mấy người Trầm Như Tân nói chuyện phiếm, vốn hâm mộ đất đai Trung Nguyên phồn thịnh, nhưng hôm nay nhìn thấy ngọn núi này, Nhạc Vũ mới cảm thấy được giá trị chân thực của nó.

Dược viên của một nhị lưu môn phái, cũng đã vượt cả Hạ Cơ sơn mà hắn trấn thủ lúc trước. Như vậy chính tông môn, lại càng như thế nào? Lại tính toán, Kinh Châu trăm vạn dặm, bên trong khu vực như vậy lại có tới bảy tông môn hùng cứ, tông môn nhị lưu có tới hơn năm mươi, nếu cộng lại, lại có tới bao nhiêu linh mạch thượng giai?

Hơn nữa nói về nhân khẩu, chỉ sợ cũng hơn xa Bắc Hoang. Nếu không có số lượng khổng lồ này, cũng không có nhiều tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan đến như

thế.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, ngược lại đem lực chú ý dời vào đại trận bên trong núi, sau đó lại lộ ra vẻ đăm chiêu.

Đây cũng không phải loại pháp trận gì khó đối phó. Trình độ còn xa xa chưa bằng Càn Khôn Hoàn Tỏa Tinh Thông trận hoàn mỹ vô khuyết như Hạ Cơ sơn. Nhạc Vũ không cần suy tính cặn kẽ, càng không cần vận dụng Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí năng phụ trợ, đã có thể nhận ra bên trong có ít nhất là bảy chỗ có thể lợi dụng. Nhưng chỉ vừa vặn điểm này cũng đủ làm Nhạc Vũ cảm thấy nghi ngờ. Người tu chân trong Trung Nguyên, số lượng nhiều hơn Bắc Hoang trăm ngàn lần, bên trong Linh Đài Tông, cũng đã có tới vài ngàn năm truyền thừa, lẽ ra việc nghiên cứu trong trận đạo phải vượt xa Quảng Lăng Tông mới đúng, nhưng sự thật lại không phải như thế.

Linh trận trình độ như thế này, thật sự thua xa Bắc Hoang, rất khó tưởng tượng Linh Đài Tông chỉ có một linh trận trình độ như vậy, lại có thể bảo vệ được ngàn năm truyền thừa của tông môn này.

Cau mày suy ngẫm một lúc lâu, Nhạc Vũ nhìn sang bên cạnh:

Vương sư thúc, không biết linh mạch của Linh Đài Tông, trước kia có từng bị người khác chiếm đoạt qua?

Như vậy thì chưa, thật ra từ một vạn hai ngàn năm trước, Linh Đài Tông chiếm cứ ngọn núi này, đã không có ai đi tấn công qua. Bên trong Kinh Châu, thứ nhất linh mạch sung túc, không thiếu tài nguyên. Một mặt chư tông kiềm chế lẫn nhau, không cách nào vọng động. Vì vậy chuyện chư tông chinh phạt cũng không kịch liệt, phần lớn chỉ gìn giữ những gì đang có là chủ yếu. Nhưng đối với môn phái từ bên ngoài đến, thủ đoạn lại cực kỳ độc ác, những thế lực có thể làm ảnh hưởng đến sự tồn vong của bọn họ, cũng lập tức liên thủ truy giết. Hai ngàn năm trước, có một lực lượng còn mạnh hơn Quảng Lăng Tông chúng ta, ý muốn tiến vào Kinh Châu, lại bị họ hợp lực đánh bị thương nặng. Nghe nói cho tới nay còn chưa khôi phục được nguyên khí.

Nói tới đây, đạo nhân trung niên giống như nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt quái dị hỏi:

Xin thứ cho sư thúc mạo muội! Chấp sự từ xa xôi vạn dặm chạy tới nơi này, không biết có việc gì cần làm? Tựa hồ Linh Đài Tông không có liên quan gì tới

Quảng Lăng Tông chúng ta.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, cũng không trả lời, chẳng qua nhìn tới trước mắt thêm một lúc, chợt đưa tay vỗ vào linh thú đại bên hông, nháy mắt sau, Sơ Tam cùng Đằng Huyền đã xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Đồng thời Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn từ trong giới chỉ cũng bay ra, đón gió trướng lớn, hướng Cổ Nghi sơn nặng nề đè xuống. Ngày đó Yêu Vương Thương Ngô dùng yêu lực vô hạn sinh sôi rút lên một ngọn núi nặng hai trăm vạn thạch, cơ hồ muốn đem đại trận hộ sơn của Quảng Lăng Tông đè suy sụp.

Giờ phút này Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn của Nhạc Vũ, vô luận thanh thế về sức nặng, còn kém Yêu Vương Thương Ngô, nhưng Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận vượt xa hộ sơn đại trận nơi này có thể so sánh.

Trong thoáng chốc oanh kích xuống, những tiếng nổ vang liên tục không ngừng nhất thời từ trong núi ầm ầm truyền ra.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn chăm chú, tòa đại trận này tám phần linh lực đều tập trung bên trên, ngay khi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn áp bách xuống, bỗng nhiên lại giống như con thỏ khôn, chạy thẳng tới đỉnh núi.

Thần niệm của Sơ Tam tương thông cùng Nhạc Vũ, chỉ thoáng chốc một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sáu vung ra, dễ dàng đem bức tường linh lực ngũ hành bên ngoài đánh xuyên qua một lỗ hổng khổng lồ, một người hai thú không chút trở ngại bay vào bên trong.

Đạo nhân trung niên đầu tiên chợt ngẩn ra, nhìn chằm chằm Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đè xuống, trên đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Hắn nguyên tưởng rằng lần này Nhạc Vũ chỉ là muốn bái phỏng người nào đó, hoặc đến Kinh Châu tìm kiếm bảo vật, thật sự hoàn toàn không ngờ, người này lại trực tiếp động thủ, tựa hồ muốn dùng sức một mình tấn công linh mạch của Linh Đài Tông.

Hài tử này chẳng lẽ phát điên rồi? Từng nghe nói vị sư điệt này của ta, ở Bắc Hoang chiến tích hiển hách, nhưng bên trong Linh Đài Tông, rốt cục có tới hai tên Nguyên Anh tu sĩ, mấy chục Kim Đan tu sĩ! Lần này chọc giận bọn hắn, chỉ sợ khó thể chạy trốn!

Chẳng lẽ Quảng Lăng Tông cùng Linh Đài Tông còn có ân oán gì khác sao? Nhưng sao ta chưa từng nghe nói qua?

Ngay khi đạo nhân trung niên còn đang do dự có nên chạy thoát trước hay không, Nhạc Vũ chỉ nhắm mắt đứng trên sườn núi chừng hai vạn thước, nơi này có một tiết điểm linh mạch, hồn thức thăm dò vào, theo những mạch lạc linh lực lan tràn chung quanh, cả tòa hộ sơn đại trận, toàn bộ linh lực lưu cùng đặc thù triều tịch trong phương viên mười vạn trượng đều hoàn toàn hiểu rõ.

Truyền tống trận trên đỉnh núi đã bắt đầu khởi động, mấy trăm đệ tử Linh Đài Tông, tất cả đều đang đứng nơi đầu mối then chốt của pháp trận, sắc mặt tái nhợt, toàn lực thúc giục pháp trận ngăn cản Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trên bầu trời đè xuống.

Ở trong đầu Nhạc Vũ, đang vận chuyển giải toán tốc độ cao, ba tên tu sĩ Kim Đan trấn giữ núi trước sau đều cảm giác được dị thường, cơ hồ cùng một thời gian từ trên đỉnh núi lao thẳng xuống.

Bọn chuột nhắt phương nào, dám xâm phạm Linh Đài Tông? Có phải muốn đến tìm chết hay không?

Ngay khi một lão giả trông thấy bên dưới là một thiếu niên gương mặt xa lạ cùng hai cao cấp yêu thú, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận, mấy ngàn ngân châm từ trong tay áo hắn mạnh mẽ bắn xuống.

Vẻ mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, sau đó khẽ lắc đầu:

Quá chậm!

Trình độ phản ứng thế này, nếu ở Bắc Hoang, cơ hồ không khả năng sống sót!

Trong nháy mắt lời của Nhạc Vũ rơi xuống, một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, quang mang lam hồng giao nhau, bắn thẳng tới lão giả kia, trong khoảnh khắc đánh thành một mảnh băng bụi, sau đó hắn vung tay áo, lấy pháp lực bản thân trực tiếp đem mấy ngàn ngân châm nhiếp tới một bên.

Ở phía sau Nhạc Vũ, một bóng người yểu điệu lúc này liền bước ra, mấy trăm đạo bóng kiếm bay lên đánh vào pháp bảo hộ thân của một tu sĩ Kim Đan khác,

khi lên cao tới gần vạn trượng, mười đạo bóng kiếm hợp lực thành một xoắn lại, đem người kia xoắn vỡ, hóa thành một tảng huyết vũ sái ra, Sơ Tam cùng Đằng Huyền cùng hợp lực đối phó chung một người.

Tốc độ của Ngũ Sắc Thần Quang nhanh hơn Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang rất nhiều, trước tiên đem thân thể vị tu sĩ Kim Đan kia đánh xuyên qua hơn mười lỗ thủng, sau đó lại bị Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang xuyên thủng lần nữa, cả người bị thiêu thành tro tàn.

Đạo nhân trung niên đứng dưới chân núi trợn mắt há hốc mồm. Hắn vốn nghĩ muốn tránh xa ẩn núp, nhưng chỉ trong nháy mắt lại chứng kiến một màn kinh người trước mắt.

Một Cổ Nghi sơn có mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh trú đóng, còn có ba tu sĩ Kim Đan trấn giữ, mà đến trước mặt vị sư điệt từ ngàn dặm xa xôi mới chạy đến kia, phảng phất như không hề có chút lực đánh trả. Đặc biệt là ba tên Kim Đan tu sĩ, ở dưới tay Nhạc Vũ cơ hồ bị giải quyết thật vô cùng gọn gàng đơn giản. Còn có nữ tử xinh đẹp đột nhiên xuất hiện kia, lại càng không biết nàng từ nơi nào xuất hiện.

Cơ hồ theo bản năng, hắn nhớ lại lời giao phó của mấy vị trưởng bối cùng sư huynh trong tông môn, cộng thêm đủ loại tin đồn về thiếu niên đang ở trước mắt.

Khi đó hắn đều không lưu ý tới, sở dĩ hắn vẫn còn giữ lại thái độ cung kính tất cả chỉ là vì Nhạc Vũ còn quá trẻ tuổi lại có được tu vi Kim Đan, còn có chức vị chấp sự của Truyền Pháp Điện. Hắn thầm nghĩ cho mặc dù hài tử này còn trẻ như vậy đã có thể tấn chức Kim Đan, tư chất quả thật bất phàm. Nhưng bên trong cuộc đại chiến Bắc Hoang chỉ có thể đưa tới tác dụng có hạn mà thôi. Nhất định là sư huynh của hắn tăng thêm chút ngôn ngữ khen ngợi khoa trương, có lẽ chỉ muốn đốc xúc hắn nịnh nọt lấy lòng Nhạc Vũ, nhưng nhất định phải có chút chênh lệch với sự thật.

Chẳng qua nhìn tình hình trước mắt, khí thế lẫn hành động dứt khoát của Nhạc Vũ, hắn không tự chủ được liền hoài nghi với phán đoán của chính mình.

Giải quyết xong ba tên tu sĩ Kim Đan, trong lòng Nhạc Vũ vẫn không ngừng tiếp tục giải toán. Ngay khi toàn bộ kết cấu của linh trận hộ sơn thành hình, tám ngàn bốn trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm chợt bay lên bầu trời, sau đó rơi xuống khắp nơi. Chính là những vị trí đầu mối then chốt linh lực của đại trận, khi Nhạc

Vũ đánh ra mấy pháp quyết, cả Cổ Nghi sơn đã hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quản tới những đệ tử Linh Đài Tông, thu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bay thẳng lên đỉnh núi. Hắn đứng lên trước truyền tống trận, lẳng lặng nhìn mấy chục đệ tử Linh Hư cảnh đang đầy mồ hôi chuyển động truyền tống linh trận.

Ước chừng qua hai mươi lần hô hấp, trong truyền tống trận truyền ra quang hoa chói mắt, một lỗ thủng màu đen bên trong khuếch tán ra tới mười thước, mười mấy tu sĩ từ bên trong lục tục bay ra.

Trong tích tắc, trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện lên tia tinh mang sắc bén, cả người nhanh như tia chớp xông tới, đánh thẳng vào ngực người đứng ngay trung ương!

Trong chớp mắt, tiếng nổ vang cả truyền tống trận, những người bị linh lực chấn động chợt nổ bung.

Người vừa bị trúng một quyền của Nhạc Vũ, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh hãi tột cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 474: Chỉ trở bàn tay

Đó là một lão giả tóc bạc vẻ mặt uy nghiêm.

Theo bản năng, hắn xuất ra pháp bảo chống đỡ. Ngay trung ương pháp bảo hình nón kim chúc đỡ lấy sức lực hơn sáu ngàn thạch, tuy có được lực chống đỡ giảm bớt công kích, làm giảm bớt xung lượng, nhưng dưới lực công kích cường đại đánh vào, thân hình của hắn không tránh khỏi bị bật vào bên trong truyền tống trận, dẫn bạo linh lực phong bạo hạch tâm.

Ngay lúc này vô số linh lực lưu cuồng bạo cùng không gian loạn lưu vỡ tan, tuy lão giả tóc bạc kịp thời đánh ra mười hai viên bảo châu màu xanh, trấn áp linh lực cùng không gian quanh thân, nhưng lại cực kỳ chật vật.

Trong lòng hắn vô cùng kinh nghi, thật sự không thể nào ngờ tới, ngay khi mình vừa bước ra khỏi truyền tống trận, Cổ Nghi sơn đã hoàn toàn bị công phá. Nếu không phải biết rõ ba tên tu sĩ Kim Đan nơi này tuyệt đối không phản bội tông môn, cơ hồ hắn còn nghĩ nơi này trong ngoài cấu kết, chuẩn bị ám toán hắn!

Nhưng cũng bởi vì trong lòng biết được người trước mắt dùng cường lực công núi, mới càng làm lòng hắn cảm thấy sợ hãi.

Chiến Tuyết hiện ra trên đất trống, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận vận chuyển tới cực hạn, mấy trăm đạo phi kiếm liên tục điên cuồng công kích bên dưới, những tu sĩ Linh Hư cảnh mới thông qua truyền tống trận lập tức bị chém thành mảnh nhỏ.

Chỉ còn dư lại bốn gã tu sĩ Kim Đan nỗ lực chống đỡ, nhưng bị áp chế tới mức cơ hồ không thể động đậy.

Đằng Huyền cùng Sơ Tam đã sớm chuẩn bị sẵn, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm cùng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang đánh ra liên tục không chút lưu tình. Lão giả tóc bạc nhất thời cả kinh, nhưng trước khi Diệt Tuyệt Thần Châm bắn tới, kịp thời bắn ra một chỉ, hình nón màu bạc trước mặt hóa thành vô số tấm

bạc phân hóa ra, tạo thành linh trận nhỏ ngăn trở bên người hắn.

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm cùng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang bị những tấm bạc kia ngăn cản sinh ra bình chướng vô hình, làm tiêu tán hơn phân nửa uy năng, đợi đến khi xuyên thủng, đánh lên người lão nhân tóc bạc chỉ xuyên ra được mấy lỗ thủng mà thôi, Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang tạo ra ngọn lửa cũng bị lão giả dùng pháp lực mạnh mẽ ngăn chặn.

Nhạc Vũ cau mày, không hề cảm giác có chút ngoài ý muốn. Dù cho dùng dược vật tiến cấp tu sĩ Nguyên Anh, ba tên Kim Đan tu sĩ vừa bị giết chết cũng không thể nào so sánh được. Nếu đơn giản như vậy có thể đánh chết hoặc làm hắn bị thương nặng, như thế mới là thật sự kỳ quái.

Ngoài lúc ban đầu ngạc nhiên, kinh nghiệm chiến đấu của lão giả kia thật sự chỉ có thể nói thuộc loại rác rưởi. Làm cho hắn chuẩn bị nhiều thủ đoạn ứng biến cũng hoàn toàn không có tác dụng.

Vài ngàn năm thời gian thái bình, đất Trung Nguyên lại nuôi dưỡng ra loại phế vật này sao? Không trách được, rõ ràng địa vực rộng lớn hơn Bắc Hoang tới mấy lần, có linh mạch hơn xa, tỷ lệ người tu thành Nguyên Anh nhiều hơn Quảng Lăng Tông ta, nhưng lại thua xa tu sĩ Bắc Hoang. Nếu đổi lại là Ngọc Hoàng Tông, Phù Sơn Tông có được những linh mạch như Linh Đài Tông này cung cấp nuôi dưỡng, chỉ sợ dùng mấy trăm năm thời gian liền có thể đuổi kịp Quảng Lăng Tông!

Xuất ra vài thủ ấn, toàn bộ đại trận hộ sơn nơi này lập tức hưởng ứng, vô số thổ hệ linh lực tụ tập lên đỉnh núi, nặng nề đè ép lên người lão giả tóc bạc. Tiếp theo Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bay vút lên, dùng nguyên từ lực vững vàng trấn nhiếp hắn.

Ngay khi lão giả tóc bạc dốc toàn lực bắt đầu giãy dụa trói buộc, Nhạc Vũ lại chém ra Bi Âm đao. Tiến thẳng vào ngũ chuyển đao âm, cơ hồ không hề có chút dừng lại đem toàn bộ những mảnh bạc chấn thành phấn vụn. Tiếp theo là mười hai viên bảo châu màu xanh, làm thân hình Nhạc Vũ thoáng lảo đảo nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền bị chấn động bắn ra.

Đợi đến khi Nhạc Vũ chém lên trên người lão giả đã không còn động đậy, đao âm chấn động đã thu hồi. Tiếp theo vô số Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực rót vào bên trong, đem thân thể lão giả hoàn toàn khóa cứng lại.

Ngay sau đó đến lượt Sơ Tam đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang, xông vào trong đan điền lão giả, khiến cho nguyên anh đang lâm vào tình trạng muốn tự bạo trong nháy mắt lặng im không còn chút tiếng động.

Nhạc Vũ lạnh lùng cau mày, hắn vốn tưởng rằng ít nhất còn phải sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đem người này chế phục, không ngờ lại một lần đánh giá cao lão giả.

Là thực lực của mình đã chân chính tăng trưởng tới trình độ có thể chống lại Nguyên Anh tu sĩ sao? Hay do thực lực người này quá mức yếu ớt?

Nhạc Vũ cũng lười tiếp tục suy nghĩ, trực tiếp lấy ra ba trăm sáu mươi lăm lôi châm toàn bộ đánh vào trong yếu huyệt của lão giả, đem tử điện hoàn toàn khóa cứng nguyên anh của hắn.

Trong nháy mắt sau đó, hồn thức của Nhạc Vũ liền cảm giác, phát hiện mấy tu sĩ Kim Đan còn lại cùng mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh đang chuẩn bị kết trận đã điên cuồng bỏ chạy.

Thấy được cảnh này, Nhạc Vũ không hề để ý tới, chỉ thúc giục khí huyết cùng Thất Khiếu Linh Lung đan khống chế thiên địa linh khí, đại trận hộ sơn dưới chân lại lần nữa tạo thành lực lượng ngưng trệ khổng lồ, đem mấy trăm người kia giữ chặt lại một chỗ. Chiến Tuyết bí mật mang theo vu lực ngân tuyến, ngay trong một lần phất tay liền chế phục hơn phân nửa đám tu sĩ. Chỉ còn dư lại hơn trăm người vì có pháp bảo hộ thân thượng giai nên không thể xuyên thấu, nhưng hộ sơn đại trận đã nằm trong sự khống chế của Nhạc Vũ, khi hắn điều chỉnh thêm lần nữa, liền hoàn toàn khóa định những tu sĩ Linh Hư cảnh còn lại.

Hắn lại dùng Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn xuất ra nguyên từ lực nhiếp lấy năm tên tu sĩ Kim Đan đến gần.

Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn phát ra nguyên từ lực có thể làm tu sĩ có chuẩn Nguyên Anh thực lực không thể động đậy, thậm chí giống như lão giả tóc bạc, nhất thời khó thể tránh thoát. Lúc này phân chia ra, uy năng yếu bớt hơn phân nửa, chỉ trấn nhiếp được vài lần hô hấp liền bị thoát ra. Nhưng ngay lúc này Nhạc Vũ đã ném Bi Âm đao lên không trung, đao âm tiến thẳng vào ngũ chuyển, âm ba mênh mông chỉ một thoáng đã làm năm tu sĩ Kim Đan rơi xuống đất không thể nhúc nhích. Chiến Tuyết cũng liền bay xuống, cơ hồ mỗi người đánh

xuống một quyền, đem năm tu sĩ Kim Đan toàn bộ chế phục, không cho đối phương chút cơ hội có thể tự bạo Kim Đan.

Vào lúc này chân mày Nhạc Vũ chợt nhướng lên, quét mắt nhìn Sơ Tam cùng Đằng Huyền, ánh mắt lạnh lùng làm cả hai nhất thời co rụt cổ, ngoan ngoãn thu hồi Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm cùng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang.

Đến lúc này cả hai mới nhớ tới Nhạc Vũ chỉ muốn giữ người sống.

Sơ Tam lấy lòng hót lên một tiếng, bay tới dùng đầu cọ cọ Nhạc Vũ. Đằng Huyền thoáng do dự cũng bay tới, thân hình biến thành con rắn nhỏ dài nửa tấc, vòng ở trên vai Nhạc Vũ. Thần thông Pháp Thiên Tướng Địa có thể khiến thân thể nó lớn gấp mười lần, nhưng cũng có thể co rút tới cực nhỏ.

Nhạc Vũ bật cười, đem lực chú ý chuyển sang nơi khác. Ngay khi một gã tu sĩ Kim Đan Linh Đài Tông cuối cùng bị Chiến Tuyết chế phục, đạo nhân trung niên chỉ thoáng do dự một lát rốt cục cũng bay lên đỉnh núi.

Hạ xuống bên cạnh Nhạc Vũ, đạo nhân trung niên lập tức đưa mắt nhìn lão giả tóc bạc dưới chân Nhạc Vũ, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin:

Đây là đệ nhất trưởng lão Linh Đài Tông Nguyên Hồng, ta ở Kinh Châu thường nghe nói về người này. Nghe nói pháp lực cực mạnh không thua kém Nguyên Anh tu sĩ chân chính.

Trên mặt Nhạc Vũ như vẫn còn ngây ngẩn, vẻ mặt như còn trong mộng, không khỏi thoáng lắc đầu.

Hắn không để ý tới, chỉ nhìn thoáng qua Nguyên Hồng, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

Không thua Nguyên Anh chân chính sao? Nếu như thế, tu sĩ Nguyên Anh cảnh thật không đáng giá chút nào. Đệ nhất trưởng lão, nói cách khác còn có một người thực lực dưới hắn? Linh Đài Tông bất quá chỉ như thế.

Đạo nhân trung niên nghe vậy nhất thời im lặng, lời nói "bất quá chỉ như thế", chỉ sợ cũng chỉ có Nhạc Vũ nói được ra lời. Đối với những tu sĩ Linh Hư cảnh

như họ mà nói, Linh Đài Tông chính là quái vật lớn cao không thể với tới. Chỉ sợ cho dù thực lực không bằng Quảng Lăng Tông, nhưng ở đất Kinh Châu cũng tùy tiện có thể giết bọn họ thật dễ dàng.

Nhưng ngay sau đó, thân thể đạo nhân trung niên chợt run lên. Vô luận thực lực của Linh Đài Tông rốt cục như thế nào, cũng không thể không thừa nhận, thiếu niên trước mắt quả thật có tư cách nói ra lời này.

Vừa rồi tình hình lúc Nguyên Hồng đại chiến cùng Nhạc Vũ, tuy hắn không tận mắt nhìn thấy, cũng không cảm giác được chuyện đã phát sinh bên trong linh lực lưu bạo loạn. Nhưng vị Nguyên Anh cường giả đã thành danh nhiều năm ở trước mắt, bị đánh bại chỉ sau vài lần hô hấp, chính là sự thật.

Bên trong tông môn từ khi nào lại xuất hiện người mạnh mẽ như vậy? Cảnh giới Kim Đan nhưng lại có thể đánh bại Nguyên Anh. Xem tình hình, muốn giết chết Nguyên Anh cũng không có gì là không được. Lúc trước nghe mấy vị sư huynh nói, hài tử này từ lúc bắt đầu tu chân cho tới hiện tại, tựa hồ còn chưa tới mười năm đi? Tư chất bậc này, thực làm người nghe kinh sợ, cả đời này thật sự ta chưa hề được thấy! Không trách được họ lại nói tông môn đã có cơ hội chấn hưng.

Trong lòng đạo nhân trung niên nhất thời như sóng biển ba đào, ý mừng pha lẫn hâm mộ thật lâu không tan. Thẳng qua một lát hắn mới nhớ tới định khuyên Nhạc Vũ nhanh chóng rời khỏi nơi này, tuy Nguyên Hồng đã bị chế phục, nhưng thực lực Linh Đài Tông vẫn còn, đợi khi đối phương đến cứu viện sẽ vẫn gặp hung hiểm như trước.

Đợi đến khi hắn nhìn qua, mới phát hiện Nhạc Vũ đã đi tới trước người Nguyên Hồng, thoạt nhìn hoàn toàn không có ý tứ muốn rời đi, thỉnh thoảng còn đánh ra một viên linh thạch tu bổ hộ sơn đại trận nơi này.

Vừa rồi nơi này bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đè ép xuống phá hư không ít, đợi đến khi Nhạc Vũ lấy Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đoạt đi quyền khống chế pháp trận, những đệ tử Linh Đài Tông cũng đã phá hư không ít. Cả tòa đại trận đã sớm bị tổn hại không sao chịu nổi.

Nhưng lúc này Nhạc Vũ đã đánh ra vô số linh thạch, pháp trận đã gần như hỏng mất từ từ được chữa trị, chẳng qua đạo nhân trung niên theo bản năng cảm giác được, kết cấu cùng công dụng của pháp trận này đã khác hẳn pháp trận lúc trước.

Bất quá lúc này trong lòng hắn càng thêm kinh hãi, linh giác của hắn báo cho hắn biết linh lực cùng đại trận phù hợp tới mức làm người phải kinh tâm.

Ngay khi Vương Vân còn đang kinh ngạc khó hiểu, Nhạc Vũ đã đưa mắt nhìn Nguyên Hồng vừa thanh tỉnh, vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Tịch Nhược Tĩnh đã bị Linh Đài Tông các ngươi bắt đi, hôm nay ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 475: Tiên khí xuất thế

Nguyên Hồng hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt căm tức nhìn Nhạc Vũ:

Rốt cục ngươi là người phương nào? Linh Đài Tông không thù không oán với các hạ, vì sao xâm phạm Cổ Nghi sơn của chúng ta?

Ngay sau đó, phảng phất như ý thức được điều gì, con ngươi Nguyên Hồng co rút lại như cây châm:

Ngươi chỉ có Kim Đan cảnh giới?

Lúc trước giao thủ, sức lực hơn xa hắn, làm hắn theo bản năng nghĩ đối phương là tu sĩ Nguyên Anh cảnh.

Cho đến lúc này, hắn mới cảm giác thiếu niên ở trước mắt, ngoại trừ thân thể mạnh mẽ tới mức khó tin, vô luận là phương diện nào cũng không đạt tới Nguyên Anh cảnh giới.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, tâm niệm chợt động, ba trăm sáu mươi lăm lôi châm cơ hồ cùng lúc tuôn ra dòng điện. Vừa đúng mức không làm tổn hại thân thể Nguyên Hồng, nhưng có thể làm đối phương cảm nhận được thống khổ lớn nhất, thậm chí có thể làm ảnh hưởng thần hồn.

Qua ước chừng một phút đồng hồ, Nhạc Vũ mới cho lôi châm dừng lại, cúi người lạnh lùng hỏi:

Ngươi đã nghĩ ra được điều gì?

Nguyên Hồng thở dốc, trên mặt tràn ngập vẻ đau đớn kịch liệt. Tuy hắn đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, nhưng sau khi bị chế trụ nguyên anh cùng pháp lực toàn thân, ngoại trừ thân thể kiên cố, những điều khác chẳng khác gì người bình thường.

Đợi đến khi đau đớn biến mất, Nguyên Hồng cười khan nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

Nguyên Hồng ta tu hành gần ngàn năm, tuy phải dùng dược lực kết anh, nhưng tự hỏi đạo tâm kiên cố không kém người khác, thủ đoạn bức cung không lên được mặt bàn, có thể làm khó dễ được ta? Lại nói cái gì Tịch Nhược Tĩnh, lão phu chưa từng nghe qua.

Lời còn chưa dứt, vô số dòng điện lại bắn ra, Nguyên Hồng kêu rên một tiếng, chỉ cắn răng cố nén, da thịt run rẩy khi bị điện giật làm đạo nhân trung niên rùng mình, thầm nghĩ dù sao đây cũng là Nguyên Anh tu sĩ, hài tử này lại đối đãi chẳng khác gì cẩu lợn?

Nhạc Vũ cũng không gấp gáp, Nguyên Hồng là tu sĩ Nguyên Anh, cũng không phải dùng thủ đoạn bình thường là có thể bức ép. Hắn lập tức tĩnh tâm, ở trong đầu không ngừng tìm kiếm phương pháp, chỉ chốc lát ánh mắt hắn chợt kiên định nhìn qua một Kim Đan tu sĩ.

Luyện Phách Sưu Hồn tuy nham hiểm vô cùng, nhưng nếu bàn về hiệu dụng hiện tại hắn còn quá kém. Chỉ có thể nhìn vào ấn tượng ghi khắc sâu nhất trong trí nhớ của người này, nhưng lại chỉ nhìn thấy được một đoạn ngắn, còn chưa chạm được tới mấu chốt thì người kia đã không chịu nổi. Vô luận là chuyện của Tịch lão ca hay người của Tịch gia, đều không tìm thấy. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Hắn vừa nghĩ tới đây, liền bị tiếng quát nổi giận của Nguyên Hồng cắt đứt, gương mặt của lão giả tóc bạc đã dữ tợn vặn vẹo, trong ánh mắt tràn đầy vẻ oán độc:

Hay cho tiểu tử âm độc! Ngươi mang khẩu âm phương bắc, đến từ Bắc Hoang? Dám giết người của tông môn chúng ta, ngày sau sư huynh của ta nhất định sẽ báo thù! Ngươi đừng mơ tưởng sống rời Kinh Châu!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hắn đến nơi này cũng chưa từng nghĩ qua muốn giấu diếm thân phận. Hắn vì Tịch Nhược Tĩnh mà đến, như vậy có rất nhiều chuyện có thể nói chỉ cần tra xét liền biết, không thể gạt được người khác.

Một tông môn nhị lưu nằm tại Kinh Châu còn chưa tới mức làm cho hắn phải quan tâm. Nếu bọn họ thật dám tìm tới Bắc Hoang, cũng chỉ là tìm chết mà thôi.

Nhưng nghe tiếng mắng của người này đích xác làm cho hắn có chút bực bội, ngay tức khắc Bi Âm đao đã đâm ra một đạo quang mang, oanh trúng miệng của người kia, đem miệng lưỡi của hắn xoắn thành nát bấy, nhưng không làm hắn bị tổn thương nơi yếu hại.

Đạo nhân trung niên cười khổ, trong mắt mang theo vẻ cầu khẩn nói:

Chấp sự! Nơi này hung hiểm, nếu còn chần chờ Linh Đài Tông nhất định sẽ có người chạy tới. Có chuyện gì đợi rời đi rồi hãy nói.

Nhạc Vũ nhếch môi, vẫn không hề trả lời, ánh mắt dời qua một Kim Đan tu sĩ khác, còn đang do dự có nên đem người kia sử dụng Luyện Phách Sưu Hồn lục soát trí nhớ hay không, Chiến Tuyết đã bay đến bên cạnh hắn nói:

Thiếu gia cẩn thận, có người đến!

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy một bóng người. Như vậy chỉ có thể xuyên qua không gian mà đến. Chiến Tuyết là Vu Thần, đối với cảm giác về không gian bên ngoài vượt xa hắn, rõ ràng nàng đã thật sự cảm giác được điều gì.

Trong lòng hắn cười lạnh, nơi này cách Linh Đài Tông ước chừng hai mươi vạn dặm, nếu không dùng truyền tống trận, cho dù tu sĩ Kim Đan cảnh cũng phải dùng thời gian không ngắn chạy tới. Hắn là người kia bỏ lại những tu sĩ cấp thấp mạnh mẽ xuyên qua hàng rào không gian.

Nhưng cử động này cũng hợp với toan tính của hắn, vừa vặn hắn cũng đã cảm thấy đợi khá lâu tới mức phiền não rồi.

Ngay trong nháy mắt, Nhạc Vũ liền trông thấy hai người mặc bào phục màu xanh lam từ trong hư không bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 476: Giết người viễn độn

Nhạc Vũ híp mắt lại tập trung vào người thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, nhìn bề ngoài chỉ tương đương với hắn. Chẳng qua vừa rồi khi người này đánh thông hàng rào không gian, nếu không phải hắn luôn cẩn thận, đại trận hộ sơn nơi này đã được hắn tu bổ xong, người kia hắn đã trực tiếp xuất hiện ngay bên cạnh Nguyên Hồng.

Người còn lại là một đạo nhân mũi ưng mắt sâu vẻ mặt già nua, người này hồn lực cường đại nhưng lại làm cho kẻ khác có chút cảm giác quái dị, pháp lực không chút tinh thuần, Nhạc Vũ vừa nhìn liền biết cũng giống như Nguyên Hồng, thoạt nhìn còn có vẻ không sánh bằng cả Nguyên Hồng đang nằm dưới chân hắn.

Sắc mặt hai người kia tối tăm, nhìn mấy trăm tu sĩ Linh Đài Tông bị chế phục trên núi, còn có thi thể mấy tu sĩ Kim Đan cảnh, trong mắt thanh niên kia hiện lên một tia sát ý, sau đó liền khôi phục bình tĩnh nói:

Bổn tọa chưởng giáo Linh Đài Tông Đằng Hiên, đạo hữu chế phục rất nhiều đệ tử của tông ta, tất nhiên có chuyện yêu cầu đúng không? Đạo hữu ước chừng không biết, tính tình của bổn tọa tuyệt sẽ không bị người uy hiếp. Thả bọn họ, ta tha cho ngươi một mạng!

Nhạc Vũ thầm nghĩ chưởng giáo Linh Đài Tông cũng không phải kẻ ngu xuẩn.

Khí độ hắn bất phàm, cũng có chút bản lĩnh, lúc ban đầu hắn đã có chút khinh thường chư tông Trung Nguyên.

Sau một khắc, ánh mắt của hắn chợt ngưng lại, hai tay liên kết Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, khống chế Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm chuyển đổi phương vị. Ngay sau đó cả pháp trận nhấp nhoáng mấy đạo quang mang thật mạnh mẽ, vô số linh lực lưu mênh mông cuồn cuộn nổ tung ra.

Đạo nhân phía sau thanh niên kia đột nhiên ném ra mấy ngàn trận kỳ, làm đại

trận hộ sơn lay động một trận, có dấu hiệu như muốn hỏng mất. Trong khoảnh khắc hai người đã liên tục khống chế đại trận, làm linh lực pháp trận Cổ Nghi sơn liên tục ba động ngày càng kịch liệt.

Cơ hồ cùng một lúc, chưởng giáo Linh Đài Tông đang đứng chắp tay sau lưng liền có động tác. Trước người hắn nổi lên mấy cơn lốc màu vàng, trong nháy mắt đã tăng trưởng tới ngàn trượng thẳng hướng Cổ Nghi sơn xuyên xuống. Vô số phong nhận hỗn loạn không ngừng quay cuồng cắt xé, khiến vô số linh thạch phù văn dưới Cổ Nghi sơn liên tục nổ tung.

Bản thân Đằng Hiên cũng bay xuống, hai cặp phi kiếm màu xanh từ trong tay áo hắn bắn ra, hội tụ thiên địa phong linh, chỉ trong giây lát đã mang theo phong nhận sắc bén ước chừng bốn trăm trượng xoay tròn như chong chóng chém xuống Cổ Nghi sơn, khiến cho vách tường linh lực hộ sơn đại trận giống như bị nện xuống, vách núi, đất đá cỏ cây đều trút xuống như thác.

Nhưng ngay khi bản thân Đằng Hiên cầm một pháp bảo trùy hình như Nguyên Hồng vừa sử dụng lao tới gần, từ bên trong vách tường linh lực vô hình của Cổ Nghi sơn đột nhiên có một thanh trường kiếm màu trắng đột ngột đâm ra.

Kiếm trùy giao kích, Đằng Hiên bật lui ra ngàn trượng, pháp bảo trùy hình trong tay hóa thành vô số ngân phiến tản ra khắp xung quanh.

Đợi khi hắn ổn định lại, không khỏi có chút hoảng sợ nhìn vào bên trong Cổ Nghi sơn, nhìn thấy Chiến Tuyết tay cầm Bạch Đế kiếm vẻ mặt bình tĩnh nhìn tới, lực lượng trên thanh kiếm cũng vượt xa sức lực của hắn, làm cho hắn không cách nào sử dụng đạo pháp đánh vỡ vách tường linh lực của hộ sơn đại trận.

Cùng một thời gian bên phía Nhạc Vũ đã phân ra thắng bại. Theo một tiếng nổ ầm vang, đạo nhân trung niên bật lui ra mấy trăm trượng, trận kỳ bị nổ tung non nửa, chỉ có hơn ngàn trận kỳ được hắn thành công thu hồi.

Bên trong Cổ Nghi sơn, tuy pháp trận còn nằm trong sự khống chế của Nhạc Vũ, nhưng đã có chút ít tổn hại. Ngay sau đó Nhạc Vũ vừa khôi phục lại toàn bộ khống chế pháp trận, lại đánh ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, thúc giục linh thạch đã bố trí, trên không trung lập tức xuất hiện mấy trăm đạo linh lực xông thẳng xuống dưới.

Đằng Hiên cùng lão giả mũi ưng vội vàng chật vật tránh né, tiếp tục thối lui ra

thêm ngàn trượng. Uy năng của pháp trận có hạn, lực sát thương của linh lực cũng bình thường. Nhưng lần này trực diện cường địch cũng đủ làm cho bọn hắn vô cùng nhức đầu. Trên mặt hai người tuy không lộ vẻ kinh sợ, nhưng trong nội tâm lại khiếp hãi vô cùng.

Đằng Hiên như hữu ý vô ý nhìn vào Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bên cạnh Nhạc Vũ, còn có trận đồ đang xoay quanh bên người Chiến Tuyết. Dù chưa lãnh giáo uy năng, nhưng chỉ từ quang mang phát ra, hắn đã biết hai loại pháp bảo kia rất bất phàm. Lão nhân mũi ưng ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, vẫn có chút không dám tin vừa rồi lại cân sức ngang tài với hắn, cuối cùng thậm chí còn bị thiệt thòi với tu sĩ Kim Đan cảnh trước mắt.

Mãi cho tới lúc này hắn mới xác nhận hai người trước mắt có thể xông vào Cổ Nghi sơn, chế trụ sư huynh của hắn tuyệt không chỉ là may mắn.

Ngay khi hai người nhìn nhau, đều có chút thâm thầm, Nhạc Vũ tiện tay ném ra Phong Nha kiếm, trấn áp gió cuốn ngày càng cuồng liệt, lại nhìn vào hai người trước mắt, mang theo vài phần ngưng trọng, chỉ một phen giao thủ dò xét song phương liền nảy sinh vài phần kiêng kỵ đối phương.

Linh Đài Tông sử dụng đạo pháp có chút cổ quái. Hình như họ tập luyện thần thông phong hệ nào đó! Còn có lão nhân kia, ngoại trừ Xương sư thúc tổ là cao thủ sở trường trận đạo cao minh ta đã gặp, hắn cũng là khá nhất. Lần này nếu không phải ta chiếm được địa lợi, thắng bại thật khó nói.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, tâm niệm của hắn chợt động, lưỡi kiếm dựng lên, chém rơi đầu tu sĩ Kim Đan gần bên, lưỡi kiếm cắm vào đan điền người kia, đem kim đan của tu sĩ nọ mạnh mẽ chém vỡ.

Chân mày Đằng Hiên nhảy mạnh, trong ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ vô cùng kinh ngạc. Một lúc lâu sau hắn khẽ thở hắt ra một hơi nói:

Hai vị đạo hữu pháp lực mạnh mẽ, không thua kém tu sĩ Nguyên Anh chúng ta. Nếu toàn lực đánh nhau, chúng ta chưa chắc có thể thắng. Cũng xem như đã có tư cách nói chuyện ngang hàng với Linh Đài Tông. Không biết lần này nhị vị đến đây là vì chuyện gì?

Lời vừa nói ra, hai người Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng đạo nhân trung niên bên cạnh thân hình lại chấn động lần nữa.

Lúc trước hắn còn đang kinh ngạc vì lòng dạ độc ác của Nhạc Vũ, lúc này nghe được lời nói của Đằng Hiên, lại càng vô cùng khiếp sợ. Hắn biết thực lực của thiếu niên bên cạnh cực mạnh, vượt xa sự tưởng tượng của hắn. Chợt nghĩ thầm thật khó trách bên trong tông môn lại thận trọng như vậy, Nhạc Vũ dám tự mình xông vào Cổ Nghi sơn, chỉ sợ chưa từng đem Linh Đài Tông đặt vào trong mắt.

Bắc Mã Nguyên, Tịch gia! Thiếu một người, ta giết một người.

Nhạc Vũ trừng mắt nhìn Đằng Hiên, tuy cảm giác ánh mắt đối phương sắc bén như đao, làm người ta có cảm giác khó chịu nhưng hắn không hề có chút ý tứ muốn né tránh.

Đằng Hiên nhíu mày, nhưng không nói thêm lời gì, xuất ra một đạo kim phù ném vào hư không, bản thân đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Nhạc Vũ cũng không nói thêm lời nào nữa, không hề có chút lo lắng đi thẳng tới hậu viên Linh Đài Tông. Chậm rãi đánh ra vô số linh thạch, tiếp tục tu bổ linh trận, Chiến Tuyết cũng ở bên cạnh xuất ra hàng ngàn sợi tơ vẽ linh phù chung quanh.

Vương Vân vốn đang có chút thấp thỏm, qua hồi lâu mới từ từ cảm giác lần này Nhạc Vũ bày trận tình hình có chút ít bất đồng. Trong những linh thạch hắn ném ra giá trị không nhỏ, còn có linh thạch có thuộc tính không gian tồn tại. Sau đó cả đại trận trong lúc mơ hồ liên lạc cùng linh trận truyền tống, thoáng chốc mọi thứ lại phục hồi như cũ.

Chẳng lẽ đây đang chuẩn bị đường lui?

Trong nội tâm Vương Vân nhất thời đại định, trong lòng dần dần có chút cảm giác khó tin. Vô luận ban đầu đánh thẳng vào Cổ Nghi sơn hay lợi dụng pháp trận truyền tống ngăn cách ba tên Nguyên Anh tu sĩ của Linh Đài Tông, cả quá trình tựa hồ đều nằm trong tính toán của Nhạc Vũ.

Thủ đoạn cay nghiệt lợi hại này, thật sự xuất phát từ tay một tu sĩ chỉ mới hai mươi tuổi thôi sao?

Đạo nhân mũi ưng đứng bên ngoài Cổ Nghi sơn chợt co rụt con ngươi, với thành tựu trận đạo của hắn tất nhiên biết được hiệu dụng của trận pháp Nhạc Vũ đang

bố trí. Nhưng tuy hắn biết rõ đối phương đang bố trí sẵn đường lui, hắn cũng không cách nào tưởng tượng với chiến lực của một nam một nữ kia làm cho người ta phải kinh ngạc, tuyệt không phải chỉ là thành tựu trong nhất thời, hơn nữa hành động của Nhạc Vũ dứt khoát tàn nhẫn không chút do dự, thủ đoạn chém giết Kim Đan tu sĩ của Linh Đài Tông thật độc ác càng làm người khác vô cùng kiêng kỵ.

Ước chừng hai ba canh giờ sau, từ phía chân trời xa xa rốt cục xuất hiện vô số bóng người. Mấy ngàn người kết thành sáu tòa đại trận, đang hướng bên này bay tới. Nhạc Vũ hờ hững nhìn tới, nhất thời âm thầm lắc đầu, bốn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh nhưng thực lực kém xa đệ tử Quảng Lăng Tông, mấy bộ kiếm trận kia nhìn vào cũng có chút bất phàm, xem như cũng có vài phần khí thế đại phái.

Nhớ lại Quảng Lăng Tông hôm nay một tông môn mười Nguyên Anh, trong khi một môn phái nằm giữa Trung Nguyên lại chỉ có thực lực bậc này, không khỏi quá mức vô dụng.

Trong đầu hắn xoay chuyển thật nhanh, những đệ tử Linh Đài Tông đã đằng đằng sát khí dừng lại đối diện hai người.

Đằng Hiên không dám vọng động, dùng ánh mắt như ra dấu, một tu sĩ Kim Đan chạy tới lấy ra một pháp bảo có mô hình như cung điện, thúc giục pháp quyết, sau đó thả ra hơn hai ngàn nam nữ lão ấu thần sắc kinh hoàng bất an.

Cùng một thời gian, Đằng Hiên nhìn vào trong Cổ Nghi sơn lạnh lùng nói:

Người của Tịch gia đều đã mang tới, ngươi có thể thả người rồi!

Nhạc Vũ mặc kệ hắn, tinh tế đánh giá y phục của hơn hai ngàn người kia, cùng bộ vị tay chân. Khi ánh mắt hắn lướt qua đám người, chân mày bất giác cau lại, ở trong mắt hắn chợt lộ ra vài phần thô bạo.

Trong nháy mắt, Bi Âm đao trong tay hắn không hề có chút báo trước cắm thẳng vào trong cơ thể của Nguyên Hồng, đao âm bỗng dưng chấn động lên, đem tu sĩ Nguyên Anh cảnh chấn thành nát bấy.

Chiến Tuyết cũng lập tức động thủ, những sợi chỉ bạc lại lan tràn lần nữa, đem mấy trăm đệ tử Linh Đài Tông đang bất động cùng ba tu sĩ Kim Đan còn sống toàn bộ đều chém thành hai đoạn.

Vương Vân còn đang kinh ngạc, chưa hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, liền bị Nhạc Vũ phẩy tay áo đẩy mạnh vào bên trong truyền tống trận, tiếp theo là hai đầu thần thú cùng bạch y nữ tử, cuối cùng cả Nhạc Vũ cũng bay vào trong trận.

Ở trong nháy mắt, Cổ Nghi sơn lại lay động dữ dội, khắp nơi đều là linh lực lưu bạo loạn, lúc này Vương Vân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bản thân đã tiến vào một mảnh bóng tối…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 477: Tiến vào cự trạch

Dùng truyền tống trận xuyên qua thời không loạn lưu, Nhạc Vũ tế lên Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn mạnh mẽ đánh xuyên qua hàng rào không gian, đợi khi mấy người xuất hiện trên một cánh đồng hoang vu, lại lấy ra Ngũ Phương Môn, liên tục xuyên qua mười mấy lần, đoán chừng đi ra ngoài mấy vạn dặm, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của bản thân đã gần khô kiệt lúc này Nhạc Vũ mới dừng lại.

Trong lòng Vương Vân liền biết lúc này đã cách trăm vạn dặm Cổ Nghi sơn, thậm chí cũng đã rời khỏi phạm vi Kinh Châu. Vì vậy hắn không còn hoảng hốt, nhìn quanh khắp nơi, cho đến khi cảm giác chung quanh không còn bóng người nào, dưới mặt đất đều là bùn đất màu đen, hơi lộ ra vẻ suy ngẫm nói:

Chấp sự đại nhân, nơi này tựa hồ là Hắc Hoang Nguyên phía bắc bộ Kinh Châu, cách Cổ Nghi sơn hẳn từ bảy mươi vạn dặm tới bảy mươi ba vạn dặm.

Nhạc Vũ gật đầu, như có chút suy nghĩ nhìn về phương hướng Cổ Nghi sơn. Hắn cũng không phải lo lắng người của Linh Đài Tông có thể đuổi theo, vốn lợi dụng truyền tống trận cũng đã bỏ rơi được chưởng giáo Linh Đài Tông thời gian mấy chục lần hô hấp, sau đó sử dụng Ngũ Phương Môn, phá vỡ không gian càng thêm nhanh chóng, đủ khiến cho người đuổi theo phía sau mất đi phương hướng.

Lại nói mặc dù đối phương đuổi theo kịp thì thế nào? Mất đi đồ tử đồ tôn giúp đỡ, chỉ dựa vào lực lượng hai người ở Hắc Hoang Nguyên ai thắng ai thua còn chưa biết được. Cho dù có thêm mấy người, nhiều lắm chỉ có thể bức hắn rút đi mà thôi, không giết được hắn. Ngược lại nếu Linh Đài Tông trì hoãn quá lâu, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ bị tai họa gây tới cửa.

Đằng Hiên kia xem ra cũng là người thông minh, nghĩ tới cũng sẽ không tới mức không hiểu được đạo lý này.

Giờ khắc này điều mà hắn suy tư chính là kết quả "thí nghiệm" lần này. Không ngoài sở liệu của hắn, lúc hắn vừa rời khỏi Cổ Nghi sơn, liền có năm đạo thần

niệm truy kích tới. Trong đó có hai thần niệm tự nhiên là người của Linh Đài Tông, còn lại ba người thực lực mạnh không kém hơn hai người kia.

Nhưng cuối cùng Nhạc Vũ đã có thể thả lỏng được tinh thần khẩn trương.

Nghe nói bên trong phương viên mười vạn dặm của Cổ Nghi sơn, có mấy chục tu sĩ Nguyên Anh, trong vòng vài phút đã chạy tới Cổ Nghi sơn. Trong đó ít nhất hơn mười người có giao tình không tệ với Linh Đài Tông, thậm chí còn có quan hệ đồng minh. Song cuối cùng tìm được người đến viện thủ, mới bất quá ba người mà thôi.

Quả nhiên ngay cả thiên địa ý niệm đều không thể trống rỗng phát sinh. Chỉ có thể đem xác suất chuyện sẽ phát sinh tăng tới lớn nhất! Càng không cách nào khống chế tư tưởng của vạn vật chi linh, thật sự không ai biết được tương lai phát sinh biến hóa. Thiên địa ý niệm có thể làm được, cũng chỉ là hướng dẫn theo xu thế phát triển mà thôi. Hiểu được điểm này, ngày sau ta biết nên làm sao làm việc!

Còn có Linh Đài Tông, lần này nếu không có nửa điểm phòng bị chỉ sợ sẽ có điều ngoài ý muốn phát sinh. Xem ra thật sự thoát ly khỏi thiên cơ dự tính!

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ nghe Chiến Tuyết kỳ quái nói:

Thiếu gia, ngươi không phải vì muốn cứu người của Tịch gia mới tới đây sao? Vì sao cuối cùng lại phải giết Nguyên Hồng?

Bị cắt đứt suy nghĩ, Nhạc Vũ lắc đầu:

Mặc dù không biết bọn hắn mang người từ nơi nào tới, nhưng những người đó tuyệt không phải tộc nhân của Tịch gia. Người tập võ trong đó cũng không nói, những nữ tử người hầu tay chân đều không có dấu vết nứt da chai chân, không khỏi có chút kỳ quái. Còn có những người khác cũng có vẻ cổ quái, nếu không phải có chủ tâm lường gạt cũng sẽ không cần làm như vậy.

Biến hóa bốn mùa khắp Đông Thắng đại lục mặc dù không khác nhau bao nhiêu, nhưng Bắc Hoang rất giá lạnh, khí trời so với nơi khác lạnh giá hơn rất nhiều. Trước kia Nhạc Vũ mới trọng sinh ở thế giới này, thực lực yếu kém, nên hiểu được khổ sở của thời tiết mang tới, làn da bị nứt nẻ thành vết chai cũng là

chuyện đương nhiên.

Toàn tộc Tịch gia rất có thể trước khi Tịch Nhược Tĩnh bị mất tích đã bị Linh Đài Tông giết sạch, điểm này càng làm Nhạc Vũ thêm căm tức. Nếu không phải nghĩ cần truy hỏi, hắn chỉ hận không thể lập tức giết chết hai người kia ngay dưới Cổ Nghi sơn.

Nhưng dù sao không có quan hệ gì trực tiếp, còn cách một tầng quan hệ, vì thế hắn không có quá nhiều cảm xúc. Tuy làm hắn thật tức giận, nhưng rốt cục còn chưa tới mức làm cho hắn mất đi lý trí.

Con ngươi Chiến Tuyết xoay chuyển, lại lắc đầu nói:

Nhưng như vậy cũng không thể giết người! Thiếu gia, lỡ như bọn hắn chỉ giấu đi tộc nhân Tịch gia thật thì sao?

Nếu ta là chưởng giáo Linh Đài Tông, tuyệt sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn này. Mặc dù không chịu giao người ra, chỉ lưu lại chút ít nhân vật trọng yếu là được, không cần sử dụng loại thủ đoạn như vậy.

Nghe Chiến Tuyết biết đặt câu hỏi, trong lòng Nhạc Vũ lại có vẻ vui mừng, mãi đến khi thấy nàng không tiếp tục hỏi chuyện, chỉ cúi đầu trầm tư, Nhạc Vũ mới quay đầu nhìn đạo nhân trung niên:

Vương sư thúc có tự tin có thể trở về Bắc Hoang một mình hay không?

Vương Vân thoáng ngẩn ra, sau đó liền hiểu đây là hạ lệnh trục khách. Hắn cũng biết với tu vi của mình, đi theo bên cạnh Nhạc Vũ chỉ làm liên lụy. Tình hình hiện tại hắn cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này làm tai mắt cho Quảng Lăng Tông, lập tức gật đầu:

Chỉ cần ra khỏi địa giới Kinh Châu, hắn là không sao.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, mở ra Ngũ Phương Môn. Ngay khi hắn kết xuất thủ ấn, chuẩn bị thi triển pháp quyết che giấu hành tung của bọn họ, Nhạc Vũ chợt nhớ tới tình hình lúc xuyên qua thời không loạn lưu.

Vốn hắn có cảm giác lúc ấy ngoại trừ năm đạo thần niệm kia, hắn còn có thêm người khác tồn tại. Bất quá người này pháp lực thật mạnh mẽ, vẫn có thể đuổi

theo sau, chỉ là khi hắn sử dụng Ngũ Phương Môn mới tách rời được. Cũng may người kia không hề mang vẻ địch ý, không có ý định xuất thủ, hắn cũng không biết là nhân vật phương nào, có thể là người vừa vặn gặp được chuyện này nên đứng ngoài bàng quan nhìn xem, hoặc có lẽ là người của Quảng Lăng Tông âm thầm theo bảo hộ?

Mấy chục phút sau, ngay mảnh đất lần đầu tiên Nhạc Vũ phá vỡ không gian xuất hiện, có hai đạo nhân ảnh vừa hiện ra.

Thần niệm Đằng Hiên càn quét chung quanh, cuối cùng cắn chặt răng vung mạnh một quyền, trong không khí vang lên tiếng vang bạo liệt, ở bên cạnh hắn là một đạo nhân ăn mặc lôi thôi, lúc này cười hắc hắc nói:

Đi tới nơi đây khí tức của mấy người kia đã hoàn toàn biến mất không còn thấy được gì, nhìn ra sẽ rất khó tiếp tục đuổi theo. Lại nói, mười mấy phút trễ nãi, những người kia đã chạy ra khỏi Kinh Châu cũng không chừng.

Người nọ tuyệt sẽ không chạy khỏi Kinh Châu! Bất luận hắn vì người của Tịch gia cũng tốt, vì Vô Cực Thiên Đan cũng vậy, tóm lại hắn nhất định phải đến Mãng Hoang cự trạch một chuyến, chuyện lần này vẫn chưa xong đâu.

Đằng Hiên nổi giận chốc lát cũng bình tĩnh lại. Sau đó hai mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn sang bên cạnh:

Thì Nam đạo huynh, xưa nay tính ngươi vốn lười nhác, lần này sao lại nghĩ chạy tới đây trợ thủ?

Ngươi nói chuyện này chính ta cũng cảm thấy kỳ quái. Lúc ấy hình như có môn hạ đệ tử cầu xin, ta không biết vì sao lại tự nhiên đáp ứng, tên kia cùng đệ tử của ngươi hình như kết thành đạo lữ. Bỏ đi, không nói chuyện này nữa!

Đạo nhân lôi thôi phiền não gãi đầu, sau đó sắc mặt chợt ngưng trọng nói:

Chuyện này ngươi thật sự không muốn chấm dứt tại đây sao? Lần này tuy tu vi hai người kia chỉ là Kim Đan, nhưng thực lực cũng xấp xỉ ta và ngươi, đích thị là đệ tử đứng đầu đại phái. Với tình hình Linh Đài Tông của ngươi hôm nay, cố thủ sơn môn còn chưa kịp, đừng chọc thêm phiền toái cho thỏa đáng.

Chuyện này ta biết! Thân phận người kia không ngoài hai đại tông môn Bắc

Hoang, không phải tông ta có thể đối kháng. Nhưng lần này tông ta thương vong thật nặng, không thể cứ bỏ qua như thế, dĩ nhiên ta cũng sẽ không tự mình động thủ.

Nói tới đây, trong mắt Đằng Hiên hiện lên lệ mang:

Không phải có rất nhiều người muốn tìm hiểu Vô Cực Thiên Đan cùng tiên khí xuất thế ở địa phương cụ thể nào sao? Đến hôm nay cũng không có gì tiếp tục giấu diếm, nếu bọn họ muốn biết thì cho họ biết.

Hắc! Ngươi tính toán mượn đao giết người? Vì sao ngươi vẫn cứ luôn ác độc như trước thế?

Trong miệng đạo nhân lôi thôi tuy nói như vậy, nhưng trong mắt nổi lên vẻ hưng phấn:

Còn nữa! Đem chư tông Kinh Châu dẫn dắt vào Mãng Hoang cự trạch, miễn cho Linh Đài Tông các ngươi phải chịu diệt vong, đây cũng là nhất cử lưỡng tiện.

Thật ra nếu Thì Nam đạo huynh muốn biết, ta cũng có thể chỉ ra cặn kẽ.

Lạnh lùng nhìn người bên cạnh, trên mặt Đằng Hiên hiện ra dáng tươi cười thâm trầm:

Hơn nữa lần này ta sẽ nghĩ biện pháp mời lão tổ tông của tông ta xuất thủ.

Lần này đạo nhân lôi thôi chợt hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên vài phần kiêng kỵ.

…

Đưa Vương Vân ra khỏi Kinh Châu, Nhạc Vũ khống chế Cực Quang kiếm bay về phía nam. Mặc dù Ngũ Phương Môn sử dụng thật tốt, đảo mắt đi ra được vạn dặm, chẳng qua với tu vi hôm nay của hắn, vẫn quá mức hao phí pháp lực. Thiếu đi năm cửa, tình hình càng không chịu nổi.

Cũng may Cực Quang kiếm bay thật nhanh, chỉ một ngày đêm Nhạc Vũ đã đi tới bên ngoài Mãng Hoang cự trạch. Đi tới nơi này đã không còn thấy bóng người, bên trong ao đầm có không ít yêu thú hoạt động bên dưới đầm lầy. Có loại yêu

thú thân thể khổng lồ, hoặc hình dáng xấu xí ghê tởm, còn có rất nhiều côn trùng, số lượng thật nhiều, ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Tuy linh trí yêu thú mông muội, nhưng yêu loại mà người tu chân kiêng kỵ nhất không phải là Chân Long nhất tộc thân thể mạnh mẽ hay Phượng Hoàng nhất tộc bất tử bất diệt, mà chính là những loài côn trùng này.

Còn có dương khí cũng thật nguy hiểm, tuy Nhạc Vũ không sợ hãi nhưng phi hành bên trong cảm giác thật sự không thoải mái.

Nghe nói bên trong Mãng Hoang cự trạch độc khí lợi hại nhất, có thể độc chết tu sĩ đã chứng tiên đạo, không biết là thật hay giả? Nhưng nơi này xưa nay đều bị thiên hạ tu chân tông môn xem là thánh địa của độc vật côn trùng. Nơi này lại linh lực dư thừa, có vô số linh bảo dựng dục bên trong. Trong thiên hạ có ba trăm hai mươi chín loại côn trùng kỳ bí, có hơn phân nửa có thể tìm được ở đây. Hành trình cự trạch lần này, phải thật sự cẩn thận mới được.

Căn cứ theo bản đồ địa lý của Vương Vân, phi hành theo phía nam ước chừng vạn dặm, dương khí cũng đã từ từ chuyển nhạt. Ở nơi xa xa xuất hiện một mảnh rừng, xa hơn là một trấn nhỏ, trên bầu trời vô số kiếm quang xuyên toa trong mây.

Nhạc Vũ nhìn thoáng qua, liền thay đổi tướng mạo hình dáng, ngay sau đó lấy ra một viên tiểu châu giắt trước ngực.

Ban đầu Chu Húc từng cho hắn một viên Ẩn Linh Châu. Nhưng hắn rất ít sử dụng, lần này Nhạc Vũ sử dụng là pháp bảo do chính tay hắn luyện chế, ngoại trừ giấu diếm tu vi, còn có tác dụng đề thăng cương khí bên ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 478: Thần binh tàn phiến

Viên tiểu châu này Nhạc Vũ gọi là Thăng Linh, không chỉ che giấu tu vi bản thân, còn có tác dụng huyễn hóa đề thăng tu vi cao hơn thực tế, trừ phi là tu sĩ Đại Thừa cảnh, nếu không rất khó xuyên thấu.

Linh Đài Tông ở Kinh Châu có bao nhiêu đồng minh, có thể động viên được bao nhiêu thế lực, Nhạc Vũ cũng không hiểu rõ. Tuy hắn chắc chắn thế lực khác sẽ không tận lực ra sức cho Linh Đài Tông, nhưng vì cẩn thận, hắn không thể không đề phòng.

Đại đa số đều dùng phương pháp giấu diếm tu vi, Nhạc Vũ thì làm ngược lại, huyễn hóa tu vi cao hơn, khiến cho người ta không nhìn thấu rõ hư thật.

Đeo xong Thăng Linh Châu, Nhạc Vũ suy ngẫm thêm chốc lát, sau đó vẫy tay triệu hoán Chiến Tuyết ra ngoài. Cũng cho nàng dịch dung cải trang, đeo lên viên Ẩn Linh Châu của Chu Húc.

Hành động này gia tăng khả năng không bại lộ thân phận. Tin tức tiên khí xuất thế, vô luận là thật hay giả cũng sẽ đưa tới không ít tu sĩ Đại Thừa kỳ. Chẳng qua Nhạc Vũ không còn đường lựa chọn nào khác, đưa thân mạo hiểm lần này, hắn lo lắng nhất chính là lúc chiến đấu không có cơ hội triệu hoán Chiến Tuyết trở về kịp lúc.

Lại nói tới lúc ban đầu Chiến Tuyết có thể làm cho Yêu Vương Thương Ngô không nhìn thấu rõ thực lực của nàng. Như vậy hôm nay thần lực của nàng đã càng thêm ngưng tụ, Huyền Sát Chiến Ma Quyết thăng lên tới tầng thứ mười, nhất định có thể giấu diếm được Đại Thừa tu sĩ.

Nhạc Vũ cải trang tướng mạo cho Chiến Tuyết chỉ chừng mười mấy tuổi, trông vào phảng phất như huynh muội. Đợi đến khi không còn sơ hở, hai người mới phi hành về phía trấn nhỏ phía xa. Từ xa xa đã thấy vô số thân ảnh đang xuyên toa bên trong.

Nghe nói nửa năm trước nơi này có một cuộc đại chiến, vô số tu sĩ vẫn lạc nơi này. Ta nghĩ nơi này phải đổ nát hoang vu cực kỳ, không ngờ chỉ mới qua thời gian nửa năm, đã biến thành nơi hội tụ của tu sĩ.

Đi vào trong trấn, Nhạc Vũ liền cảm giác pháp lực cả người hạ thấp xuống, câu thông với thiên địa linh lực cũng bị trở ngại. Phảng phất như toàn thân bị bao phủ một tầng màng, cực kỳ khó chịu.

Hạn chế pháp lực tu sĩ vào đây để tránh tranh đấu sao? Nhưng chỉ hữu dụng đối với tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh trở lại cũng không thể hạn chế!

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, thúc giục máu huyết lặng lẽ tế lên pháp trận bên trong Thất Khiếu Linh Lung Châu, liền cảm thấy màng ràng buộc kia mất tích. Về phần Chiến Tuyết, có Định Minh Châu, mặc dù vô lực cũng không cần lo lắng. Đến lúc này hắn mới có tâm tình đánh giá tình hình nơi này.

Mãng Nguyên trấn so với Quảng Lăng Tông chúng ta còn phồn hoa hơn mười lần. Nghe nói thị trấn như vậy bên ngoài Mãng Hoang cự trạch phải có hơn mười địa phương.

Nhạc Vũ biết linh mạch tại Kinh Châu thật phồn thịnh, ngoại trừ rất nhiều đệ tử đại phái chiếm cứ những linh mạch lớn, còn có mấy chục linh mạch nhỏ đại phái không xuất đủ lực chiếm hữu, là nơi tu hành tuyệt hảo giành cho tán tu.

Trong Kinh Châu có hơn trăm vạn tán tu, tu sĩ Nguyên Anh cũng không ít, không giống như bắc phương, tuyệt đối yếu thế. Cộng thêm bên trong Mãng Hoang cự trạch chính là nơi hội tụ của thiên hạ độc trùng, phồn hoa như vậy cũng không có gì lạ.

Huống chi, rất nhiều người đến đây chỉ sợ là vì tiên khí cùng Vô Cực Thiên Đan.

Xen lẫn bên trong dòng người, Nhạc Vũ càng thêm âm thầm kinh hãi.

Ở Bắc Hoang thật hiếm khi nhìn thấy được tu sĩ Nguyên Anh, nhưng khi mới vào trong trấn này, hắn đã chạm mặt hai người. Tu sĩ Kim Đan ở tại nơi này chỉ là người bình thường. Tuyệt đại đa số người trên mặt đều mang theo vẻ e sợ cùng phòng bị.

Nhạc Vũ cũng không nguyện ở lâu nơi này, đi thẳng tới chỗ ở của tán tu. Hắn

tìm kiếm một lúc lâu mới dừng lại trước một chỗ bán hàng lề đường. Ánh mắt hắn hội tụ lên một khối Hồn Ngọc, nhìn Hồn Ngọc cũng không có gì kỳ lạ, phẩm chất bình thường. Nhưng bên trên lại khắc lục địa đồ sườn đông của Mãn Hoang cự trạch lại khiến cho mấy trăm tu sĩ Linh Hư cảnh cùng Kim Đan chen chúc tụ tập.

Nhạc Vũ không khỏi thở dài, chỉ có thể lựa chọn xếp hàng phía sau. Đám người hội tụ nơi này, là nơi có nhiều người tụ tập nhất trong số những nơi buôn bán bản đồ. Thậm chí giá tiền cũng đắt hơn những nơi khác mấy lần, hiển nhiên phải có chút danh tiếng.

Trong lòng hắn sốt ruột không kiên nhẫn, ngược lại Chiến Tuyết tuy vẫn theo sát hắn không rời nửa bước, nhưng ánh mắt thật hưng phấn hết nhìn đông lại nhìn tây.

Gần đây Nhạc Vũ cũng không còn hạn chế hành động của nàng, chẳng qua tình cảnh náo nhiệt như vậy, còn đủ loại pháp bảo tài liệu rực rỡ muôn màu, Chiến Tuyết là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi vô cùng tò mò.

Nhạc Vũ thấy vậy buồn cười, liền dứt khoát lấy ra một chiếc giới chỉ chứa bảy trăm vạn linh thạch nhét vào tay Chiến Tuyết, cười nói:

Không cần đi theo ta, ngươi đi nhìn xung quanh cũng tốt, thích đồ gì thì cứ mua đi.

Chiến Tuyết có chút khó tin, ngay sau đó liền vui mừng. Nhưng đến cuối cùng gương mặt nàng chợt ửng đỏ, vô cùng kiên định lắc đầu, đứng ngay phía sau Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, ngược lại cảm thấy vui mừng. Ý tứ của Chiến Tuyết hiển nhiên là hắn trọng yếu hơn những đồ vật kia rất nhiều. Một mặt hắn lại có chút tiếc nuối, kể từ khi Chiến Tuyết bắt đầu chân chính tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tính cách băng lãnh của Mục Hi Ngọc ngày xưa như thức tỉnh một chút, nhưng trong nhân cách lại hoàn toàn bất đồng ngày trước.

Tuy tướng mạo nhân cách thay đổi, nhưng cũng là Mục Hi Ngọc. Bất quá như vậy cũng tốt.

Nghĩ tới nữ tử kia, Nhạc Vũ bất giác có chút ảm đạm, ngay sau đó hắn chợt cảm

giác tình hình của Chiến Tuyết tựa hồ có chút không đúng. Sau khi nàng nhìn quanh một lúc, cuối cùng ánh mắt lại tập trung trên một quầy hàng.

Nhạc Vũ nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó khẽ nhướng mày. Đó là một vật kim chúc ám kim sắc cỡ nửa bàn tay, chất liệu xem như không tệ. Hắn là mảnh nhỏ của huyền binh nào đó, được bày trên quầy hàng, không có người nào hỏi thăm, mặc dù có người cầm xem nhưng lại đặt xuống, không biết là nguyên do gì. Nhạc Vũ nhìn không ra hư thật, nhưng thân thể Chiến Tuyết lại khẽ run, mắt lộ vẻ hưng phấn.

Chẳng lẽ có gì mê hoặc? Cũng không giống đồ vật mà nữ tử yêu thích. Rốt cục là lai lịch gì? Ta không nhìn ra được nhưng lại có thể làm Tuyết nhi hưng phấn tới như vậy, chẳng lẽ là vật của Vu Thần?

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ xuất ra một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, hút nhiếp đi qua. Người chủ quầy hàng là một tán tu Kim Đan sơ giai, thấy thế chợt giận dữ, nhưng khi cảm giác ra hồn lực khí tức trên thân Nhạc Vũ là một Kim Đan đỉnh phong, lại thoáng do dự không động thủ.

Nhạc Vũ lấy khối kim chúc cầm trong tay, bắt đầu phân tích, sau đó sắc mặt chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Chất liệu của khối kim chúc này cũng không cách nào phân tích. Mơ hồ cảm giác vật này chỉ sợ không được ghi rõ tác dụng trong những điển tịch mà hắn đã đọc qua.

Kết cấu của vật này cũng không chặt chẽ, lại có rất nhiều mạch lạc, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của hắn lại không thể thâm nhập vào, khác biệt với pháp lực của tu sĩ, đoán chừng chính vì vậy mới không được các tu sĩ khác để ý tới.

Nhạc Vũ âm thầm dùng Kiền Li Chân Diễm đốt cháy, thoáng chốc sau trong tay vẫn lạnh buốt.

Đây rốt cục là vật gì? Có thể ngăn cách Tiên Thiên Kiền Li Chân Diễm? Giống như quyển sách kim chúc kia cũng không thể phân tích?

Trong nội tâm Nhạc Vũ vô cùng tò mò, dứt khoát quay đầu dùng tâm niệm hỏi Chiến Tuyết, chỉ thấy nàng cũng lắc đầu, dùng thần niệm đáp:

Thiếu gia, ta cũng không biết. Nhưng Tuyết nhi cảm thấy lực lượng bên trong không khác với Tuyết nhi, thật rất mạnh! Còn mạnh hơn Thương Ngô rất nhiều lần.

Nghe được lời ấy, vẻ mặt Nhạc Vũ biến đổi. Không khác lực lượng của Chiến Tuyết, đó dĩ nhiên là vu lực không thể nghi ngờ. Nhưng còn mạnh hơn Thương Ngô rất nhiều, vậy là thứ gì nữa?

Đây chỉ là mảnh nhỏ của món binh khí nào đó mà thôi. Nếu như đầy đủ huyền binh, là tình hình thế nào? Chủ nhân của nó là người ra sao?

Ngay sau đó, Chiến Tuyết dùng ánh mắt khát vọng nhìn khối kim chúc trong tay Nhạc Vũ nói:

Tuyết nhi cảm giác lực lượng bên trong có thể hấp thu. Còn có vật này có thể hòa tan vào bên trong kiếm của ta.

Trong lúc nói chuyện, Chiến Tuyết lấy ra Ngọc Hoàng kiếm đưa cho Nhạc Vũ xem. Nhạc Vũ cũng không còn do dự, trực tiếp ném ra một giới chỉ chứa trăm vạn linh thạch, ném qua cho chủ nhân quầy hàng.

Người này lấy được giới chỉ, đầu tiên trong mắt lộ ý mừng, tiếp theo hiện ra tia bất đắc dĩ. Còn định mở miệng, Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng nói:

Còn chê ít? Chỉ cần nói cho ta biết vật này tìm được chỗ nào, ta cho ngươi thêm năm mươi vạn!

Chủ nhân quầy hàng nhất thời vui mừng, thoáng do dự nói:

Vật này ở đâu ta không biết, ta tìm được hồi nửa năm trước sau khi trấn này bị hủy. Tổng cộng có hai khối, ta chia với bằng hữu, khối kia hắn đã bán cho Vạn Bảo Lâu mười vạn linh thạch.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, nhưng không chút do dự lấy ra vài viên cao phẩm linh thạch ném cho người kia, đã đầy đủ giá trị năm mươi vạn, còn dư dả. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Tin tức trong lời nói của người này, mặc dù không có lai lịch của mảnh nhỏ kia, nhưng có thể biết được tung tích của một khối khác, xem như đã đáng giá tiền.

Tiện tay ném khối kim chúc cho Chiến Tuyết, nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ liền hối hận. Trong nháy mắt bàn tay nàng chạm tới, hồn thức của Chiến Tuyết truyền ra ý mừng vô cùng kịch liệt.

Cơ hồ nàng lập tức muốn quay về thần quốc của mình. Lại bị Nhạc Vũ mạnh mẽ cưỡng chế lúc này mới giúp nàng hô hấp lại bình thường. Làm cho hắn thêm căm tức chính là lúc này vu lực trên người Chiến Tuyết lại cộng minh với mảnh nhỏ kim chúc kia, chấn động không ngừng. Cũng may lúc này không có tu sĩ Nguyên Anh cảnh xuất hiện, nên không có cảm giác dị thường.

Nhạc Vũ đưa tay đoạt lại, trên trán toát ra mồ hôi, trong lòng thầm cảm thấy may mắn. Ngay sau đó hắn cũng cảm nhận được tia dị thường trong khối kim chúc. Tựa hồ là vì vừa rồi cộng minh cùng vu lực trong cơ thể Chiến Tuyết vẫn chưa từng biến mất. Vào lúc này Nhạc Vũ có thể loáng thoáng cảm nhận được loại năng lượng đang trào tuôn như thác lũ bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 479: Cự trạch trùng tai

Khối kim chúc màu vàng lóe lên dao động mơ hồ rồi biến mất.

Trong Lòng Nhạc Vũ vẫn còn sợ hãi, lực lượng vu lực kia làm cho hắn nổi lên vọng động muốn bái phục, trong đó mang theo khí thế sát phạt nặng nề.

Chiến Tuyết nói lực lượng của vật này còn mạnh hơn Thương Ngô rất nhiều, quả thật không phải lời nói hư vô! Nếu nói về số lượng cũng không cao hơn yêu lực khôn cùng của Thương Ngô, lực lượng bên trong thật ra cũng không cao hơn pháp lực của Thương Ngô bao nhiêu, nhưng nó vô cùng tinh thuần cùng ngưng đọng, đây chính là lực lượng cao hơn Thương Ngô gấp mấy lần.

Than nhẹ một hơi, Nhạc Vũ thật cẩn thận bỏ vào trong giới chỉ. Sau đó vừa định nói chuyện với Chiến Tuyết, nhưng chợt phát hiện đã đến lượt mình.

Đi tới trước quầy hàng, Nhạc Vũ làm theo tiền lệ, đưa ra lời thề không được tiết lộ tin tức bên trong Hồn Ngọc. Sau đó cầm một viên Hồn Ngọc, vật này cũng được ghi giá công khai, trăm vạn linh thạch một viên. Nhạc Vũ đặt xuống một giới chỉ, đang định rời đi, chỉ nghe phía sau quầy hàng, vị tu sĩ Kim Đan hậu kỳ buôn bán bản đồ Mãng Hoang cự trạch đột nhiên mở miệng nói:

Đạo hữu muốn vào phía đông nam Mãng Hoang cự trạch, tìm Vô Cực Thiên Đan?

Nhạc Vũ ngạc nhiên quay đầu lại, chuyển mắt nhìn sang. Mặc dù tiên khí có xuất thế, nhưng tán tu Kim Đan cảnh như bọn họ có đi tới cũng không có cơ hội nào. Nếu không lấy tiên khí, tự nhiên chỉ có thể vì Vô Cực Thiên Đan mà đến. Vật này dược lực mạnh mẽ, tương đương với nhất phẩm linh đan. Với cảnh giới hôm nay của Nhạc Vũ, nếu có thể sử dụng, có thể nhảy lên tới Nguyên Anh đỉnh phong. Mặc dù chia ra để dùng, cũng có thể đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng lần này Nhạc Vũ đến đây chỉ vì tìm người, nhưng lời nói của tu sĩ kia hắn cũng không ngại nghe thêm một chút, dù sao hắn cũng thật sự chuẩn bị đi về hướng đông nam Mãng Hoang cự trạch.

Tu sĩ kia thấy thế cười nói:

Thật ra theo ta xem, linh vật như vậy những tán tu như chúng ta nên tránh thật xa mới tốt. Nếu đạo hữu muốn đi, tốt nhất nên tìm vài kiện bảo vật có thể tránh được Chung độc. Còn có một chuyện cần báo với đạo hữu, đông nam ít ngày nữa sẽ có trùng tai, làm cho thật nhiều tu sĩ Nguyên Anh cũng phải lưu lại nơi này. Đạo hữu tốt nhất lưu lại thêm vài tháng, đợi khi trùng tai qua đi hãy tiến vào cho thỏa đáng. Vừa lúc ba tháng sau chính là đại hội đấu giá của Vạn Bảo Lâu.

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng không khỏi cả kinh, lần này hắn tới Mãng Nguyên trấn ngoại trừ vì bản đồ Mãng Hoang cự trạch, vốn là vì muốn mua loại bảo vật có thể tránh né Chung độc. Nhưng hai tin tức phía sau hắn lại hoàn toàn không hay biết. Đại hội đấu giá thì không nói, nhưng trùng tai lại có thể làm cho cả tu sĩ Nguyên Anh vốn đã có khả năng tùy lúc tránh né vào thời không loạn lưu cũng phải kiêng kỵ như vậy, trùng tai kia tất nhiên vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ liền dâng lên một trận hảo cảm đối với vị tu sĩ vừa đưa ra lời nhắc nhở. Có thể không động tâm với linh vật, lại còn giúp mọi người làm điều tốt, buôn bán cũng rất khá, thành tựu tương lai chỉ sợ không thấp.

Hữu hảo gật đầu với đối phương, Nhạc Vũ xoay người rời đi. Khi thần niệm hắn thăm dò vào trong Hồn Ngọc, theo bản năng không khỏi cảm thấy vui mừng.

Bản đồ khắc lục bên trong Hồn Ngọc vẽ rõ chi tiết phạm vi hơn trăm vạn dặm bên trong Mãng Hoang cự trạch thật rõ ràng. Những nơi này có yêu thú chiếm cứ, lại có những địa phương nào nguy hiểm, nơi nào thích hợp với tu sĩ các cấp bậc, còn có những địa phương chưa từng xác minh, đều được ghi lại rất rõ.

Giá tiền trăm vạn linh thạch tuy nhiều tới kinh người, nhưng đúng là đáng giá. Đặc biệt là phía đông nam Mãng Hoang, địa điểm tiên khí có khả năng xuất thế càng ghi chép cực kỳ tường tận.

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ ghi tạc bản đồ vào đầu, sau đó dựa theo lời thề phá hủy Hồn Ngọc. Không chút nào dừng lại, đi về phương hướng Vạn Bảo Lâu ngay trung tâm thị trấn, trong nội tâm lại âm thầm ngạc nhiên.

Thế lực Vạn Bảo Lâu quả nhiên thật mạnh mẽ, không chỉ mở phân hiệu ở Quảng Lăng Tông, ngay cả bên trong Kinh Châu cũng có. Xem ra còn mạnh hơn Tàng

Trân Các không chỉ một bậc.

Có được kinh nghiệm lần trước, đoạn đường này đi tới, Nhạc Vũ cũng bắt đầu phân thần chú ý các quầy hàng. Đích xác không tìm thấy có vật nào trân quý hi hữu, nhưng giá tiền vẫn rất đắt. Dù sao khối kim chúc như vừa rồi, có thể giấu diếm được linh giác của tu sĩ rốt cục cũng là hi hữu, có thể bắt gặp được một lần xem như thật sự may mắn.

Đi vào bên trong Vạn Bảo Lâu, Chiến Tuyết lại nắm chặt tay áo của hắn, không cần hỏi, hơn phân nửa nàng đã cảm giác được khí tức của mảnh nhỏ kim chúc kia.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, vỗ vỗ tay Chiến Tuyết, an ủi nàng đừng vội nóng nảy. Sau đó hắn tìm chấp sự trong đại sảnh, lấy ra mảnh nhỏ của kim chúc đưa ra, vị tu sĩ tựa hồ đã đạt tới Kim Đan đỉnh phong liền cười nói:

Đạo hữu đến vì mua vật này? Ta chờ đã lâu. Kẻ hèn họ Tiết, kính xin đạo hữu vào tĩnh thất trò chuyện.

Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sau đó liền chợt hiểu. Hơn phân nửa vừa rồi hắn dùng giá tiền cao để mua vật này đã bị người của Vạn Bảo Lâu biết được, vì thế mới có câu nói chờ hắn đã lâu.

Khẽ nhíu mày, Nhạc Vũ cũng không do dự đi theo người kia vào một gian tĩnh thất. Sau đó liền thấy vị Tiết chấp sự kia mở tủ, liên tục lấy ra bốn khối kim chúc, lớn cỡ mai rùa, nhỏ cỡ bàn tay toàn bộ đặt ngay trước người Nhạc Vũ.

Sau trận đại chiến nửa năm trước, đã lưu lại những mảnh nhỏ này, toàn bộ là năm khối. Ngoại trừ một khối đạo hữu đã mua, còn lại đều nằm ở đây.

Nhìn thấy ánh mắt nữ tử đứng bên cạnh Nhạc Vũ sáng lên, Tiết chấp sự khẽ mỉm cười giải thích vài câu, sau đó nhìn thẳng Nhạc Vũ nói:

Vật này tu sĩ Đại Thừa cảnh của Vạn Bảo Lâu chúng ta đã xem qua, nói là một loại Ác Kim, vô dụng đối với người tu chân. Nhưng rốt cục vật này là vật gì, là loại chất liệu nào tạo ra, ngay cả người có kiến văn quảng bác nhất trong lâu cũng không biết được. Nếu đạo hữu muốn thu lấy vật này, chúng ta có thể dựa theo giá tiền trước kia thu mua bán cho đạo hữu. Nhưng kính xin báo cho biết lai lịch cùng cách dùng của vật này.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, ngắm nhìn bốn khối kim chúc lại bình tĩnh trở lại, trên mặt hiện lên vẻ do dự, chần chờ nói:

Nói cho các ngươi biết cũng được, nhưng kính xin quý lâu báo cho biết vật này rốt cục tìm được ở chỗ nào? Xưa nay quý lâu không bao giờ làm ăn thua lỗ, có thể thu mua vật này nhất định đã biết được điều gì đó phải không?

Ánh mắt Tiết chấp sự lóe lên quang mang, ý vị thâm trường nhìn Nhạc Vũ nói:

Đạo hữu thật biết cò kè mặc cả, nhưng chuyện này vốn cũng không cần giấu diếm. Những mảnh nhỏ này đến từ phía đông nam Mãng Hoang cự trạch, nghe nói đồng thời xuất hiện cùng tiên khí kia!

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời nổi lên sóng gió ba đào, kích động không thôi, thật lâu còn chưa hồi phục lại.

Lúc trước hắn từng suy đoán qua, vật này phải ở bên trong Mãng Hoang cự trạch, nhưng vẫn không rung động bằng hiện tại chính tai nghe thấy.

Nghĩ tới từ trong đầu của tu sĩ Kim Đan tại Cổ Nghi sơn biết được tin tức, trong lòng hắn chợt hiểu ra.

Đúng là khó trách! Vì sao lại xuất hiện dị trạng này, Vô Cực Thiên Đan rõ ràng ở cách xa tới mười ba vạn dặm Mãng Hoang cự trạch, Linh Đài Tông cùng những tông môn khác tìm kiếm suốt mấy năm cũng không tìm được, còn có loại hiện tượng không gian đặc dị, thì ra nơi này không ngờ là thần quốc của Vu Thần lưu lại sau khi vẫn lạc!

Còn có việc tiên khí xuất thế, chẳng lẽ trước khi hồng hoang vỡ tan, là chiến trường của thần tiên đại chiến?

Thật không biết đây là Vu Thần phương nào? Nhìn khí thế sát phạt bên trong những mảnh nhỏ kim chúc này, chỉ sợ cũng giống như Chiến Tuyết, ngưng tụ thần cách chiến đấu, chuyên môn chấp chưởng chuyện sát phạt trên thế gian, hơn nữa thực lực nhất định không thấp.

Trong đầu Nhạc Vũ trong nháy mắt liền lướt qua trăm ngàn ý niệm, đợi đến khi khôi phục như cũ đã nghe Tiết chấp sự như cười như không nói:

Chẳng lẽ đạo hữu cũng có lòng đối với những món đồ kia sao?

Nhạc Vũ biết hắn đang cười nhạo mình không biết tự lượng sức mình, nhưng cũng không hề để ý, chỉ lắc đầu nói:

Ta cũng không biết đây là vật gì, nhưng muội muội ta tu tập chính là di mạch bí truyền của Hiên Viên kiếm quyết. Vì vậy nhìn ra những thứ này có tương quan tới vu lực, có thể giúp nàng có thêm tiến cảnh.

Những lời này nửa thật nửa giả, khi Nhạc Vũ nói chuyện đồng thời bảo Chiến Tuyết lấy ra Bạch Đế kiếm đặt ngay trước mặt Tiết chấp sự. Tiết chấp sự khẽ cau mày, cũng không cầm Bạch Đế kiếm quan sát, suy nghĩ hồi lâu lại vung tay đem bốn mảnh nhỏ kim chúc dùng pháp lực nâng lên đưa tới trước mặt Nhạc Vũ nói:

Lần này đạo hữu đã giúp Vạn Bảo Lâu chúng ta rất lớn! Bốn mảnh nhỏ này nếu chỉ có thể dùng tu tập Hiên Viên bí kiếm, tác dụng đối với tu sĩ không lớn, kẻ hèn làm chủ miễn phí tặng cho đạo hữu. Chẳng qua tin tức vừa rồi kính xin đạo hữu giấu diếm cho thời gian nửa năm! Nếu có thể tông ta sẽ có thù lao khác báo đáp. Từ nay về sau, khi đạo hữu đến tông ta mua đồ vật, sẽ được hưởng ưu đãi.

Lời của hắn vừa rơi xuống, Nhạc Vũ liền cảm giác cả người chấn động, hồn thức cảm thấy có vài cỗ khí tức mạnh mẽ chợt phóng lên cao.

Thần niệm bức người đè xuống nặng như núi, trong lòng hắn cười lạnh, thầm nghĩ nếu mình còn không đáp ứng, chỉ sợ khó thể đi khỏi Vạn Bảo Lâu này đi?

Nếu hắn chỉ là Kim Đan bình thường, tất nhiên không còn đường phản kháng, nhưng với hắn mà nói, thực lực của mấy người này còn chưa đủ uy hiếp. Nhưng hắn vốn cũng không hề nghĩ tới lấy tin tức này kiếm lời, hắn lấy được bốn khối kim chúc này đã cảm thấy thật hài lòng.

Từ bên trong Vạn Bảo Lâu đi ra ngoài, trong tay Nhạc Vũ có thêm một túi thơm được khắc lục phù văn Thần Nông cầm trượng. Vật này có tên là Bách Hương Đại, theo lời nói của Tiết chấp sự, có thể giúp hắn xua đuổi hơn trăm loại chướng khí bên trong Mãng Hoang cự trạch. Hương thơm có thể bức lui côn trùng, dù côn trùng mười một giai cũng không dễ dàng nhích tới gần.

Nhạc Vũ biết lời nói của người kia cũng không giả dối. Nhưng tiêu chuẩn của

vật này còn có chút ít chênh lệch với ý muốn của hắn. Hắn thưởng thức hồi lâu lại giao cho Chiến Tuyết. Sau đó Nhạc Vũ lấy ra một lệnh bài màu đồng đỏ, vật này có thể được giảm một thành ưu đãi, xem như khá tốt. Bất quá vô luận luyện khí hay luyện đan hắn cũng chưa từng cần ai giúp đỡ, vì thế tác dụng cũng không lớn.

Tiếp theo Nhạc Vũ lại nghĩ tới chuyện trùng tai, không khỏi cảm thấy sầu não.

Ba tháng sao? Thật không biết hôm nay Tịch lão ca đang ở đâu. Trừ phi hắn còn đang ở trong thần quốc, nếu không chỉ sợ khó may mắn thoát khỏi!

Đè ép nỗi lo lắng trong lòng, Nhạc Vũ đi về một hướng khác bên trong thị trấn. Nếu muốn ở lại nơi này vài tháng, trước tiên phải tìm nơi ở lại trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 480: Thần cách tấn chức!

Ngay khi Nhạc Vũ vừa rời khỏi Vạn Bảo Lâu không xa, bốn nhân ảnh lục tục xuất hiện bên trong một mật thất...!

Nguyên lai là binh khí của Vu Thần bị vỡ vụn, không trách được chúng ta nhận không ra, lần này đúng thật là niềm vui ngoài ý muốn. Có được tình báo này, tông ta đã có đủ cơ hội chiếm được tiên cơ.

Người lên tiếng là một lão giả có gương mặt khô gầy chẳng khác gì khô lâu, đôi mắt mang theo vẻ tán thưởng nhìn Tiết chấp sự, mỉm cười nói:

Hôm nay có thể xác định địa phương chúng ta đang muốn tìm. Là ở đó, nghe nói vùng cực nam từ hai ngàn năm trước đã lưu lại mấy trăm thi thể của tiên nhân, còn có thân thể tàn chi của Vu Thần, dù cho lần này không thể tiến vào, nhưng có thể từ bên ngoài tìm kiếm được một thanh tiên binh cũng đã là chuyện tốt.

Tiên binh làm sao có thể dễ dàng lấy được như vậy? Lần này có thể lấy được vài kiện bảo vật đã xem như không tệ.

Người còn lại cười tự giễu, tiếp theo do dự nói:

Những mảnh nhỏ kia cứ như vậy mà đưa cho người nọ, có chút không ổn hay không? Tuy là Ác Kim, chúng ta không dùng được, nhưng cũng là vật di lưu của thượng cổ đại thần. Còn có tin tức, ta xem hồn thệ cũng không chắc có thể ước thúc. Theo ta biết thế gian này có nhiều phương pháp tránh né thiên kiếp, có thể trốn tránh được sự tìm kiếm của thiên kiếp.

Vô phương! Ta cũng nghe nói một chút về Hiên Viên bí kiếm. Tuy đồng dạng như thần lực của Vu Thần, nhưng cũng thật khó tương dung. Mà vừa rồi chúng ta cũng đã nhìn thấy thanh kiếm kia của họ, bên trong có khí chinh phạt, cũng không giống như khí thế sát phạt của vị đại thần kia, mặc dù bọn họ có bí pháp thu nạp cũng chỉ là vô dụng.

Nói tới đây, lão nhân có gương mặt như khô lâu lại cười một tiếng:

Lại nói tới, người kia cũng không phải hoàn toàn không có nền tảng. Ta xem tu vi chân thật của hắn cũng chưa tới Kim Đan đỉnh phong, xác nhận chính là người mà Linh Đài Tông đang truy bắt. Phía sau người này có Yêu Đế bảo hộ, vị đại trưởng lão của tông ta ở hai năm trước bị thương cho tới nay còn chưa thể khôi phục. Vì vậy chỉ cần hắn giữ lời, không cần gây tới hắn thì chúng ta cũng không nên gây mới thỏa đáng!

Mấy người bên trong phòng, khuôn mặt có chút dao động, giống như vừa hồi tưởng lại chuyện gì đó không hay, gương mặt chợt xanh mét.

Vẻ mặt tu sĩ họ Tiết cũng trở nên tối tăm. Nếu quả thật đúng như tin tức kia, có được cơ duyên tìm được mảnh đất ghi lại bên trong điển tịch, chỉ cần dùng thời gian bốn năm tháng liền có thể thành tựu cảnh giới Nguyên Anh, không còn ưu phiền về căn cơ không ổn định, nhưng chỉ tiếc lần này hắn không được chọn tiến vào bên trong cự trạch.

Nói trở lại, địa phương như vậy thật sự tồn tại trên cõi đời này? Cho dù là có chỉ sợ không phải hắn có thể tìm được.

Ở bên trong thời không loạn lưu, nơi thời không gió lốc cuồng liệt nhất, thân ảnh Chiến Tuyết đang dung nhập vào bên trong một hàng rào không gian. Sau đó đập vào mắt nàng là một phương viên chừng bốn mươi dặm, là thế giới tràn đầy linh trận linh phù.

Nơi này là một không gian làm cho người ta có cảm giác túc sát tiêu điều. Nhưng ở một bên, lại có chút hoa cỏ thực vật hoang dại, lưu lại nơi đây một tia khí tức nhu hòa.

So với Đông Thắng đại lục, nơi này tất nhiên thật bé nhỏ không đáng kể. Nhưng nơi này lại vô cùng vững chắc, có thể ở bên trong thời không loạn lưu mở ra một thế giới.

Ở trung ương nơi này, là một đồ án âm dương ngư thật lớn, chung quanh tiếp nối với những linh trận nhỏ. Tụ hợp thành một thể, đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt, vô số linh lực đang mạnh mẽ lưu chuyển bên trong, tựa hồ đang vận chuyển.

Ở bên trên, có một quang đoàn cực lớn, bên trong có một hư ảnh cơ hồ cùng

Chiến Tuyết giống như đúc, sau lưng có ba vòng linh quang, có những luồng phong vũ không ngừng lóe sáng bên trong. Lại có thể nhìn thấy vô số sợi tơ màu bạc liên kết thành một thể, cả quang đoàn liên lạc cùng linh trận bên dưới.

Nhưng khi đi vào bên trong thần quốc của mình, đầu tiên Chiến Tuyết liền nhìn vào năm mảnh nhỏ kim chúc nàng mang theo.

Trong nháy mắt tiếp xúc cùng mảnh không gian kia, vô số quang hoa đang từ bên trong những mảnh nhỏ kim chúc bắn ra ngoài, trong lúc nhất thời tràn ngập cả không gian.

Trong lúc này quang đoàn kia cũng bắn ra mấy trăm sợi tơ, đâm vào bên trong năm mảnh nhỏ kim chúc.

Nói ra thật kỳ quái, lúc trước Nhạc Vũ hao hết sức lực cũng không thể thăm dò vào bên trong năm khối kim chúc, nhưng lúc này những sợi tơ kia lại vô cùng dễ dàng xuyên vào bên trong. Không bao lâu sau, đại lượng năng lượng lưu đỏ như máu theo những sợi tơ màu bạc chảy vào bên trong trung ương quang đoàn.

Giờ phút này nếu có Nhạc Vũ nơi đây làm phân tích, hắn nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc phát hiện bên trong những mảnh nhỏ kim chúc kia, năng lượng màu đỏ truyền qua bên trong quang đoàn đều có rất nhiều linh phù.

Chiến Tuyết cũng không hề ngừng lại, trực tiếp lao vào bên trong quang đoàn, cùng hư ảnh kết hợp thành một thể. Sau đó vô số sợi tơ màu đỏ thẫm quấn quanh người nàng, tạo thành quang kén màu đỏ vô cùng khổng lồ, đem năm khối mảnh nhỏ kim chúc bao vây bên trong, trôi nổi giữa không trung.

Không gian bên trong không có nhật nguyệt thay đổi, nhưng được Chiến Tuyết thao túng, vẫn có thể tạo thành trăng sao cùng mặt trời. Từng ngày trôi qua, thể tích quang kén từng bước co rút lại.

Ngay khi năng lượng truyền qua từ năm khối kim chúc đã biến mất, những sợi tơ bên trong cũng tản ra, lộ ra một nữ tử kiều diễm tuyệt trần.

Lần này giữa đôi mày của Chiến Tuyết càng thêm tràn ngập vẻ lạnh lùng, lộ ra vài tia sát khí. Đoàn linh quang sau lưng tượng trưng chinh phạt đang diễn biến, ngoài hai linh phù thần bí tràn ngập túc sát lại có thêm hai linh phù tựa hồ càng thêm cao cấp hơn, nhưng giờ phút này còn chưa được trọn vẹ, không hiện ra linh

quang.

Chiến Tuyết khẽ thở ra một hơi, nhìn xuống dưới chân, nhắm mắt suy ngẫm chốc lát, tiếp theo nàng chỉ ra một ngón tay, chỉ thấy phương viên bốn mươi dặm của thần quốc đang cấp tốc phát triển, trong nháy mắt biến thành phương viên bảy mươi dặm.

Mãi đến khi quang hoa hội tụ bên người Chiến Tuyết yếu đi chừng một phần tư, lúc này mới ngưng đọng lại. Sau đó linh trận lan tràn phát triển, tín ngưỡng lực ngưng kết thành thần lực kết tinh, cùng linh phù kỳ ảo bắt đầu xuất hiện, phát triển ước chừng phạm vi mười dặm mới bắt đầu ngừng lại.

Tựa hồ cho tới lúc này cả đại trận mới xem như chân chính đầy đủ. Linh lực lưu động bên trong càng nhanh, không còn nơi nào trì trệ. Trên mặt Chiến Tuyết lộ ra vẻ mừng rỡ, sau đó lại đem tầm mắt tập trung lên năm khối kim chúc đang trôi nổi lơ lửng. Lần này quang lưu chảy ngược, những sợi tơ đem vô số thần lực đưa vào bên trong, khiến mặt ngoài của năm khối kim chúc liền hiện ra những linh phù vô cùng rõ ràng.

Ngay sau đó, Chiến Tuyết lấy ra thanh Bạch Đế kiếm, lại đem những khối kim chúc hòa tan dung nhập vào bên trong thân kiếm. Ngay khi năm khối kim chúc dung nhập vào, thanh thần binh màu trắng từ từ lộ ra chút màu vàng nhạt sáng bóng.

Cơ hồ cùng một thời gian ở trong thế giới khác, bên trong một tòa kiến trúc có hình dáng như một miếu thờ, một trung niên mặc cẩm bào đang sợ hãi nhìn ra phía trước, nhìn chằm chằm lên bức tượng điêu khắc theo hình dáng bên ngoài của Chiến Tuyết.

Phản ứng khác hẳn với hắn, mọi người xung quanh đều quỳ sát dập đầu thật sâu, thấp giọng rù rì cầu nguyện, thần thái càng thêm thành kính.

Cẩm bào trung niên nắm chặt tay, cảm giác có một cỗ lực lượng như muốn nổ tung đang sinh sôi, một phần thuộc về chính hắn, một phần đến từ tượng thần trước mặt, bên trong u minh có cỗ lực lượng nào đó truyền vào người hắn, khiến cho lực lượng của hắn tăng thêm hai thành, hơn nữa còn là vĩnh cửu tồn tại.

Tộc trưởng đại nhân! Thần lực của nương nương hình như lại tăng mạnh! Ngài xem có nên tổ chức thêm một lần tế điển bái nương nương hay không?

Người nói chuyện là một lão giả đứng sau cẩm bào trung niên, lúc này trong mắt mang theo vẻ kính sợ, nhìn lên trên. Chẳng qua trong ánh mắt quét sang bên cạnh, thỉnh thoảng như lộ ra vẻ cười lạnh.

Cẩm bào trung niên nghe vậy thoáng cau mày, có chút do dự. Được vị Câu Trần nương nương này che chở, Quân thị nhất tộc những năm này luôn được bình an, mưa thuận gió hòa, tuy yêu thú vẫn còn tàn sát bừa bãi nhưng đã có lực lượng để kháng cự.

Chẳng qua kèm theo lực lượng là lực ảnh hưởng của Câu Trần nương nương ngày càng khuếch trương. Một số vu tế đã gần như xuống dốc lại lần nữa được chấn hưng, ở bên trong tộc đã mờ mờ ảo ảo có xu thế có thể cùng hắn đối kháng.

Thật ra hắn cũng không phải quan tâm quá mức tới quyền binh.

Chẳng qua mượn Vu Thần lực đối kháng yêu ma, cố nhiên có thể bảo vệ được bình an nhất thời, nhưng cũng có thể giúp cho Quân thị nhất tộc tìm kiếm được khả năng tăng cao thực lực, tiếp tục như vậy thực sự thỏa đáng?

Trong lúc nhất thời ngay cả hắn cũng không cách nào xác định. Ban đầu hành động đem Câu Trần nương nương đưa vào trong tộc thờ phụng rốt cục đã làm đúng hay sai.

Tộc trưởng! Thứ cho lão hủ nói thẳng, khẳng khái của nương nương xưa nay thực sự chưa từng có. Lão hủ xem ở thời đại thượng cổ, có được tối đa một hai thành thần lực đã là không tệ. Mà thần uy của chúng ta đến từ Câu Trần nương nương đã đạt tới bốn thành. Nếu như nương nương đã nhân từ như vậy, chúng ta phải càng thêm thành kính mới phải.

Trên mặt cẩm bào trung niên tuy không phản ứng, nhưng trong lòng hắn càng thêm u sầu. Hắn cũng biết vị nương nương này thật sự hào phóng, điển tịch về Vu Thần bên trong tộc hắn đã từng đọc qua, vị tư tế bên cạnh nói không hề khoa trương chút nào.

Hơn nữa chính hắn cũng tự nhận thức được, với thành kính của hắn đối với vị thần minh kia chỉ sợ không đạt được nửa điểm lực lượng. Nhưng Câu Trần nương nương tựa hồ cũng không lấy độ thành kính để sắp xếp thành tiêu chuẩn. Mà là chiến công hắn đem tín ngưỡng truyền bá khiến cho thân thể hắn tăng

cường thêm mấy thành thực lực, lúc chiến đấu có thể không chút hạn chế sử dụng vu thuật.

Nhưng cũng chính là có thần minh như vậy mới khiến cho người ta không thể kháng cự mà tin tưởng, cho dù là bản thân của hắn cũng là như thế.

Lão giả kia thấy vẻ mặt hắn đã dao động, lại khẽ cười:

Ước chừng tộc trưởng đại nhân còn chưa biết được ta vừa cảm giác, nương nương tựa hồ mới ban thưởng thêm vài loại thần thuật cường đại, cung cấp cho chúng ta sử dụng. Nhưng làm sao để ứng dụng còn cần vài vị vu tế như ta cùng nhau nghiên cứu mới xong.

Thật sao?

Cẩm bào trung niên cả kinh, lại nhìn sang bên cạnh. Nếu thật sự là như thế, đối với Quân thị bọn họ mà nói đích xác cũng là chuyện may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 481: Đại hội đấu giá

Nhạc Vũ ngồi tĩnh tọa bên trong căn phòng nhỏ, quanh người tụ tập ngũ hành linh lực, đang từ từ được hắn dẫn đạo hội tụ vào bên trong đan điền.

Qua hơn một canh giờ, năm hồn lực phù văn được hình thành bên trong đan điền của hắn, hút vào bên trong Ngũ Hành Phù Trận.

Gương mặt Nhạc Vũ tuôn đầy mồ hôi lạnh, chậm rãi mở mắt, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

Trước kia ngưng tụ một tổ phù văn, chỉ cần dùng mười mấy phút hắn đã làm xong. Hôm nay càng ngày càng khó khăn, không chỉ đòi hỏi pháp lực tăng nhiều, cũng càng thêm phức tạp. Giống như ngày hôm nay, ngưng tụ một tổ phải dùng ba canh giờ, thất bại ít nhất trên ba lần.

Nhưng hành động này cũng có thể rèn luyện khống chế hồn lực của hắn, so sánh với việc điêu khắc vào hạt gạo, việc ngưng tụ ngũ hành phù văn hiệu quả càng tốt hơn.

Thật không biết hiện tại Chiến Tuyết như thế nào?

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng có chút lo lắng, hắn biết năm mảnh nhỏ kim chúc đối với Chiến Tuyết mà nói nhất định rất trọng yếu. Nhưng đối với tương lai của Chiến Tuyết rốt cục là tốt hay xấu, hắn không cách nào phán đoán được chuẩn xác.

Những mảnh nhỏ kim chúc kia, trải qua việc tính toán của Nhạc Vũ, hắn có thể suy đoán đều đến từ một cây búa lớn. Chẳng qua Đại Vu nổi danh thời kỳ thượng cổ chuyên dùng búa làm vũ khí lẽ ra phải sớm vẫn lạc trước khi hồng hoang vỡ tan mới đúng, lại nói tới, chính vì cái chết của vị đại thần này nên mâu thuẫn giữa thần tiên bắt đầu trở nên gay gắt.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại ném ra tám ngàn bốn trăm Cửu Sách Huyền Hạo

Thiêm, bố trí đại trận. Sau đó lấy ra linh thạch tiếp tục dùng hệ thống trí năng phụ trợ suy tính linh trận.

Vô số tiếng linh lực nổ bạo, nhất thời vang khắp trong phòng, từng đợt ba động kịch liệt khiến linh lực lưu bên trong phòng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Nhạc Vũ cũng không lo lắng động tĩnh trong phòng sẽ bị người bên ngoài hay biết. Bên trong Mãng Hoang trấn, có hơn mười thế lực cùng nhau hợp lực quản hạt, chỗ ở hiện tại của hắn chính là một động phủ do một trong bảy đại tông môn tại Kinh Châu mở ra cố ý cung cấp cho tán tu tạm thời ở lại tu hành. Chẳng những pháp trận đầy đủ, bên dưới còn có linh mạch nhị phẩm đủ bảo hộ an toàn. Ở trong giới tu sĩ xem như tiếng lành đồn xa, song lần này không qua được nửa canh giờ, trận pháp do Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí liền bị phá vỡ.

Nhìn cảnh này, Nhạc Vũ nhất thời híp mắt, sắc mặt trở nên ảo não.

Lúc trước lấy được hơn vài ngàn Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, năng lực bày trận của hệ thống trí năng phụ trợ đích xác có chút tăng trưởng, càng có thêm nhiều biến hóa. Chẳng qua hiện tại càng ngày càng không xong. Uổng cho ta còn thay đổi một quang não giải toán nhanh hơn trước kia nữa.

Biết không còn cách nào tiếp tục, Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, bất đắc dĩ thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Trong lòng hắn biết rõ cũng không thể trách hệ thống trí năng phụ trợ. Bởi vì trong khoảng thời gian này hắn đang tìm hiểu một tử phù, sau khi kiến thức về đạo phù tăng trưởng trên diện rộng, hệ thống trí năng phụ trợ không được tinh tế cũng là chuyện hắn đã sớm dự liệu.

Ngay sau đó, trong lòng hắn khẽ động, cảm giác bên trong thần hồn lần nữa khôi phục sự liên lạc với thần hồn của Chiến Tuyết.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, cảm giác ủ rũ vừa rồi liền biến mất. Dù chưa nhìn thấy Chiến Tuyết nhưng hắn có thể cảm giác được thực lực của nàng đã biến hóa. Trực tiếp nhất chính là lực lượng tám trăm thạch của Nhạc Vũ, đã nhảy lên cường độ chín trăm thạch! So với mấy lần trước, vu lực rót vào trong cơ thể cũng đang cường hóa thân thể huyết nhục của hắn.

Nói cách khác ngay trong giờ phút này, cho dù là những tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cũng không cách nào toàn lực đối kháng được với hắn. Trước khi sắp tiến vào Mãng Hoang cự trạch, lại có thể tăng lên lực lượng đạt tới biên độ lớn như thế,

thật làm người ta vô cùng vui mừng.

Đáng tiếc ở thế giới này lại không cách nào sử dụng vu thuật. Nếu có cơ hội thật sự muốn thử xem Chiến Tuyết dốc hết toàn lực có thể đem ta cường hóa tới mức độ nào!

Còn có những mảnh nhỏ kia, thật khiến người ta thấy kinh dị. Trong truyền thuyết những Vu Thần thượng cổ mỗi lần tăng lực lượng, cũng cần có ngàn vạn người thành kính thờ phụng, kinh nghiệm suốt mấy trăm ngàn năm tích lũy. Những năm này mặc dù tín đồ của Chiến Tuyết tăng hơn không ít, nhưng khoảng cách tăng cao thần lực còn kém rất nhiều. Không ngờ năm khối kim chúc kia đã giúp nàng có thể tấn chức. Không trách được Tuyết nhi lại kích động đến như thế.

Ngay khi Nhạc Vũ lặng yên tra xét thân thể, hồn thức của Chiến Tuyết lại yên lặng xuống, tuy vẫn duy trì liên lạc với Định Minh Châu.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết lại ngủ say, tiêu hóa lực lượng có được lần này, nên không tiếp tục để ý. Hắn thu lại ý nghĩ, âm thầm ngạc nhiên lực lượng cường đại ẩn chứa bên trong những mảnh nhỏ kia. Chẳng lẽ cho tới bây giờ nàng còn chưa hoàn toàn tiêu hóa, phải ngủ say lần nữa để hấp thu hay sao?

Hồi phục lại, trước tiên Nhạc Vũ tắm rửa, đổi lại đạo bào khác.

Đây là kiểu dáng bình thường, khi tu vi đạt tới cảnh giới có thể tự nhiên xuyên qua hư không, đạo bào phòng thân cũng không còn trọng yếu. Thứ nhất Nhạc Vũ có được Ngũ Phương Môn, thứ hai Nhạc Vũ không tìm được đạo bào thích hợp. Nhóm người Nghiêm Hạo giúp hắn luyện chế đạo bào phòng thân cũng không phải loại áo này.

Thu hồi một ít đồ vật bên trong phòng vào giới chỉ, dọn dẹp những dấu vết lúc tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang cùng suy tính linh trận. Hắn nắm chắc mình không bị rình rập khi đang tu luyện bên trong này, nhưng thật khó nắm chắc sau khi hắn rời đi sẽ có người tới dò xét hay không.

Đi ra khỏi động phủ mở trên vách núi đá, Nhạc Vũ ngự kiếm bay xuống, lại đi vào bên trong thị trấn. Trên đường đi cũng quan sát mấy quầy hàng, thỉnh thoảng gặp được món đồ nào thích hợp cũng bỏ tiền ra mua.

Tới lúc này ở đây đã tụ tập mấy vạn tu sĩ, chỉ chờ sau khi trùng tai đi qua, những pháp bảo cùng đan dược thành phẩm đều sẽ bị hét giá trên trời. Ngược lại các loại như tài liệu dược thảo thì ít có người thu mua, không ai hỏi tới, giá tiền hạ thấp tới mức không thể tưởng tượng.

Các tông các phái hoặc như Vạn Bảo Lâu, thời gian này đúng là kiếm tiền vô số. Nhưng cũng có không ít người bất mãn những thế lực lớn liên thủ ép giá, tự mình ra ngoài buôn bán, vì thế trong khoảng thời gian này Nhạc Vũ đã nhặt được không ít tiện nghi.

Chỉ đáng tiếc nhất chính là hắn không tìm được kỳ trùng làm hắn có thể hài lòng. Hắn vô cùng cảm thấy hứng thú đối với Ngự Trùng thuật cùng Chung thuật, nhưng chỉ tiếc ở bên ngoài buôn bán chỉ là những loại cực kỳ bình thường.

Những loại kỳ trùng hung danh hiển hách thời thượng cổ, chỉ cần hơi lộ ra chút tiếng gió cũng sẽ bị các đại tông môn tranh nhau thu mua.

Đi tới trước Vạn Bảo Lâu, nơi này quả nhiên đã đông như trẩy hội. Nhạc Vũ híp mắt đi vào, thời gian gần đây hắn cũng không tìm được bảo vật tị độc tị chung, đoán chừng đều bị các đại thế lực cất giấu chờ đợi đến ngày đấu giá.

Hi vọng hành trình đến Vạn Bảo Lâu lần này đừng làm cho hắn thất vọng.

Trực tiếp đi vào gian phòng đấu giá lớn nhất, Nhạc Vũ nhận ra hiện tại không còn ghế trống. Hơn ba ngàn chỗ ngồi cơ hồ hơn phân nửa đều bị Kim Đan hậu kỳ tu sĩ chiếm cứ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Còn có một trăm năm mươi ghế lô bị linh trận cách trở, không nhìn thấy rõ hư thật bên trong. Nhưng có thể chiếm cứ một chỗ ngồi riêng biệt như vậy, đoán chừng phải là những người có thế lực sau lưng, nếu không phải là Nguyên Anh tu sĩ.

Tinh hoa của tán tu Kinh Hồ Thất Châu, chỉ sợ có gần phân nửa đã hội tụ ở đây.

Nhạc Vũ nhàn nhạt quét mắt nhìn qua những khu vực riêng biệt kia, cảm giác được có mấy vị Nguyên Anh cường giả được mời vào trong, hắn liền thu hồi tầm mắt. Tuy hắn không phải Nguyên Anh tu sĩ, nhưng trong tay có lệnh bài khách quý của Vạn Bảo Lâu, vẫn có thể được an bài một gian phòng riêng biệt.

Nhạc Vũ không muốn làm người khác chú ý, dự định tùy tiện tìm một chỗ ngồi bình thường. Nhưng ngay đến lúc cuối cùng, hắn lại khẽ động, tìm chấp sự Vạn Bảo Lâu chọn một gian phòng tương đối rời xa.

Vừa vặn lúc này có mấy người đi ngang qua bên cạnh hắn, tất cả đều là tán tu. Trong đó có hai người hắn phải có thực lực ở cảnh giới Nguyên Anh. Còn lại là mấy người có bộ dáng giống như đệ tử, cũng có tu vi Kim Đan. Lúc này nhìn thấy Nhạc Vũ, trong mắt cũng không có vẻ khinh thị, ngược lại còn mang theo vẻ mặt ngưng trọng.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ cười, không để ý tới tiêu sái đi vào trong phòng. Hắn cần chính là hiệu quả như vậy. Tuy gian phòng này sẽ bị người chú ý, nhưng có thể tránh được tuyệt đại đa số phiền toái không cần thiết, làm cho nhiều người phải sinh lòng kiêng kỵ.

Thật không biết lần này ta mang theo linh thạch có đủ sử dụng hay không?

Nhìn vào những chỗ ngồi còn trống, sau khi hắn tiến vào phòng chốc lát cũng liền bị chiếm hết. Sau đó Vạn Bảo Lâu tạm thời mời ra hai vị Nguyên Anh tu sĩ, đem không gian trong đại sảnh gia tăng thêm gấp đôi.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hắn vốn chắc chắn bản thân mình sẽ không tìm được độc vật tuyệt đỉnh gì, nhưng có thể mua được vài thứ nhất lưu, lúc này là lần đầu tiên hắn cảm giác được có chút không dám xác định.

Mấy năm nay hắn ở Bắc Hoang đạt được chiến quả thật to lớn, tuy tuyệt đại đa số bảo vật đều giao lại cho tông môn, nhưng cũng đổi lấy được ít nhất hơn sáu ngàn vạn linh thạch. Ngoài ra mấy tháng trước trận chiến tại Cổ Nghi sơn, còn cướp đoạt được giới chỉ của một tu sĩ Nguyên Anh cảnh cùng tám tu sĩ Kim Đan, xem như có được đại lợi nhuận, chỉ tính về linh thạch đã thu được hơn ngàn vạn.

Nếu tính cả bên trong giới chỉ của hắn, chút ít dược liệu tồn kho, đoán chừng lấy ra được một ức năm trăm ngàn linh thạch cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng theo tình hình hôm nay nhìn thấy, hắn thật sự có chút ít chột dạ. Nếu chỉ là tị độc vật mà nói, hơn phân nửa sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu gặp phải vật gì làm hắn động tâm, chỉ sợ hữu duyên vô phận.

Số lượng Kim Đan tu sĩ tham gia thật sự làm hắn phải giật mình. Lúc trước những người kia hơn phân nửa là ẩn trong động phủ tu luyện, vì thế hắn không cảm thấy nhiều. Giờ phút này mấy ngàn người tụ tập chung một chỗ, chỉ nói về linh lực ba động đã đủ làm lòng người kinh hãi.

Mảnh đất Trung Nguyên này thật sự là nơi tập trung tu sĩ. Tông môn ta trải qua đại chiến, lúc này tổng cộng chỉ có hơn trăm Kim Đan tu sĩ. Nếu cộng hết số lượng Kim Đan tu sĩ ở đây, đủ để quét ngang Bắc Hoang.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ còn đang suy nghĩ, kiện bảo vật đấu giá đầu tiên đã được đưa ra. Nhìn bộ dạng vô cùng thận trọng của họ, Nhạc Vũ liền biết đây là bảo vật dùng tô đậm không khí, cũng là phương pháp để nâng cao vật phẩm đấu giá.

Trong lòng hắn có chút mong đợi, đến khi vật kia được mở ra, tâm thầm Nhạc Vũ lập tức liền chấn động.

- Chính là Liệt Hỏa Ngô Noãn lục giai!!!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 482: Nguyên Trí linh quả

Nhạc Vũ nhìn một lúc lâu mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh. Bên trong hộp báu là một quả trứng côn trùng cỡ đầu ngón út, bên trên xếp đặt linh trận, có thể cho mọi người nhìn thấy rõ tình hình bên trong. Tuy còn là phôi thai, nhưng có thể cảm giác được khí tức hung hoành tuyệt thế bên trong đó.

Vừa ra đời liền có thể tương đương yêu lực của yêu thú cấp năm, thần thông có thể chống lại yêu thú cấp thấp. Tuy chỉ có thể trưởng thành tới cấp bậc Thái Ất chân tiên, nhưng nếu có thể nuôi dưỡng được trăm ngàn vạn con, dù là Đạo tổ cũng phải ưu sầu!

Nhạc Vũ tìm kiếm tư liệu về loại yêu trùng này trong đầu, trong lòng liền động tâm. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, liền quyết đoán bỏ qua. Hôm nay gánh nặng của hắn đã quá nhiều, trăm ngàn vạn Lục Ngai Liệt Hỏa Ngô, thật không biết phải tiêu hao bao nhiêu linh thạch dược liệu cung cấp nuôi dưỡng, căn bản không thể nào làm được.

Huống chi ở bên cạnh hắn, Đằng Huyền cùng Sơ Tam vốn là thiên địch của yêu trùng. Đằng Huyền có Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, một khi tiến hóa tới mức tận cùng, sẽ tiến lên cấp bậc mà ngay cả mười thượng cổ kỳ trùng, cũng không dám trêu chọc.

Mà tổ tiên của Sơ Tam chính là Khổng Dật chân nhân, năm xưa một trận chiến thành danh, không chỉ riêng có Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, còn có một loại có tên là thần thông Hỗn Độn, truyền thuyết chỉ cần khẽ hấp một hơi, sinh linh trăm vạn dặm cho dù là nhân vật nhất lưu như Đạo tổ cũng khó thể chạy thoát. Đó chính là một trong những thần thông mà thượng cổ kỳ trùng sợ hãi nhất, vô luận đi tới bao nhiêu cũng không đủ điền bụng.

Nếu không phải là trứng yêu trùng đặc biệt hi hữu, còn có chỗ dùng, Nhạc Vũ tối đa chỉ thoáng động tâm một chút mà thôi.

Vật này là do ba vị tu sĩ Nguyên Anh của Minh Kính Tông cùng ba mươi đệ tử Kim Đan xâm nhập sâu trong cự trạch ba mươi vạn dặm đoạt được. Giá quy định năm trăm ngàn linh thạch, kính xin các vị ra giá! Nếu có thể lấy vật đổi vật, Minh Kính Tông nguyện ý sau khi giám định giá tiền, sẽ được ưu đãi.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn động, chỉ cảm thấy mình đã đánh giá thấp giá trị của Lục Ngai Liệt Hỏa Ngô, còn có sự giàu có cùng tràn đầy của các tông môn Trung Nguyên. Một trứng yêu trùng, giá quy định đã là năm trăm ngàn linh thạch, như vậy cuối cùng phải bán ra được giá tiền kinh người như thế nào? Thử nghĩ lại cũng thấy khó trách. Lục Ngai Liệt Hỏa Ngô có thể tự sinh sôi nảy nở đơn tính, nếu có thể chân chính ấp trứng đào tạo thành công, có thể tự khai môn lập phái. Nếu được những tu sĩ chuyên đào tạo Chung cùng yêu trùng, cũng đại lượng đào tạo, sau này môn hạ đệ tử đều không cần lo lắng không tìm được kỳ trùng thượng giai làm căn cơ bản thân.

Nhưng sau khi nghe xong, nguyện ý lấy huyền binh đỉnh cấp trao đổi, Nhạc Vũ không khỏi bật cười. Ưu đãi một thành, lấy giá quy định mà nói số lượng xem như cực lớn rồi. Nhưng giờ phút này bên trong Mãng Hoang cự trạch, loại huyền binh đỉnh cấp so với trứng của thượng cổ kỳ trùng cũng tốt hơn rất nhiều.

Quả nhiên, sau một lúc báo giá cũng không có ai nguyện ý bỏ ra huyền binh trao đổi. Nhưng không khí vẫn vô cùng náo nhiệt, giá tiền cũng trướng lên bão tố, cho đến cùng gian phòng bên cạnh Nhạc Vũ hô lên bảy trăm ngàn linh thạch lúc này mới không còn người nào báo giá.

Những tu sĩ Nguyên Anh quả nhiên thật có tiền. Nhìn xem cách nói chuyện của hai người, cũng chỉ là tán tu mà thôi, tài phú lại không thua kém một tiểu tông môn.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới hai năm trước khi Tàng Trân Các đấu giá Luân Hồi Bàn.

Nghe nói thịnh hội lần đó, còn phải náo nhiệt hơn hôm nay. Cuối cùng Luân Hồi Bàn được bán ra với giá sáu mươi bảy ức linh thạch, do ba đại tông môn liên thủ mua về, cuối cùng còn nháo tới mức tranh chấp không thôi. Ta luôn luôn cho rằng tông môn keo kiệt, không ngờ chính là phong phú. Mặc dù chỉ một nửa cũng đã giá trị ba mươi ức linh thạch, bán ra ngoài đã đủ mua năm sáu trọng bảo nhất phẩm. Đáng tiếc khi đó ta đang dưỡng thương, vô duyên kiến thức thịnh hội kia trong tu chân giới.

Nhạc Vũ thoáng thất thần, mãi cho tới khi đấu giá được năm sáu kiện đồ vật mới thanh tỉnh lại. Nhưng những đồ vật sau còn thua kém hơn Lục Ngai Liệt Hỏa Ngô tới một hai cấp bậc, thấp nhất là ngàn vạn linh thạch, cao nhất chỉ là ba ngàn vạn.

Hơn trăm vật đấu giá, cũng có vài món bảo vật tị độc, nhưng Nhạc Vũ vẫn không chế không xuất thủ. Sau ba canh giờ, ngay khi không khí đang náo nhiệt, vẻ mặt mấy người trên đài đột nhiên biến thành nghiêm túc, lại có một nữ tử tướng mạo mỹ lệ bưng một bảo hạp đi lên.

Vẻ mặt Nhạc Vũ nhất thời căng thẳng, biết đây mới là món đồ tốt chân chính, cuối cùng mới được đưa ra. Mà đợi đến khi nữ tử kia mở nắp hộp, trong mắt Nhạc Vũ chợt ngưng đọng lại.

Đó là một bảo châu như long nhã màu xanh da trời, hình dáng bầu dục, ngay khi được mở ra, liền tràn ra một hương thơm ngào ngạt xâm nhập tâm thần. Chỉ khi cẩn thận phân biệt, mới cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt khác bên trong.

Đây là yêu đan?

Nhạc Vũ nheo mắt lại, ngoại trừ mùi nhang thơm, viên bảo châu bên trong cơ hồ liên tiếp chung một nhịp đập linh lực với thiên địa linh khí, điều này không thoát khỏi cảm giác hồn thức của hắn. Vị cấp hắn phải cực cao, nhìn vào yêu lực bên trong, độ tinh thuần ngay cả Sơ Tam và Đằng Huyền còn không bằng.

Nhưng xuất từ loại yêu thú nào, chính hắn tạm thời cũng không cách nào phân biệt.

Đây là yêu đan của thần thú Vạn Độc Kim Thiềm mười một giai, có ít nhất mười lăm tu sĩ Kim Đan vì vây bắt mà vẫn lạc bên trong Mãng Hoang cự trạch. Vật này có thể làm e sợ vạn độc, tránh né yêu trùng. Có thể dùng luyện chế pháp bảo, giá quy định hai trăm ngàn linh thạch.

Nhạc Vũ thoáng do dự, liền trực tiếp tăng lên giá gấp đôi, báo ra bốn trăm ngàn linh thạch.

Vạn Độc Kim Thiềm bản thân có vạn độc, sở dĩ chống đỡ được là do bản thân có yêu đan. Mà với đặc tính lấy côn trùng làm thức ăn, lại có thể làm cho côn trùng đều tránh né theo bản năng. Hai điểm này chấp sự Vạn Bảo Lâu cũng nói không

sai, về phần có thể dùng để luyện khí, chỉ là dát vàng lên mặt.

Yêu đan trên thế gian có thể dùng luyện chế pháp ảo, không phải là không có, nhưng phần lớn là sau khi biến hóa, yêu đan tinh thuần có thể so sánh được với linh thạch. Mà yêu đan của Vạn Độc Kim Thiềm, mặc dù có thể luyện thành pháp bảo, nhưng cũng khó mà khống chế.

Nếu đặt trong tay người khác, nhiều nhất bán được ngàn vạn linh thạch xem như đã thật khó lường. Chẳng qua hôm nay bảo vật kia ít có liền quý, Nhạc Vũ chỉ đành để bị lừa gạt.

Sở dĩ ngay từ đầu hắn hét lên giá gấp đôi, chính là vì bức lui người cạnh tranh. Hắn có dự cảm, nếu càng kéo dài thì giá tiền nâng lên càng cao. Nếu không lập tức mua vào, giá tiền về sau chính mình cũng thật khó thừa nhận. Lại nói yêu đan của Vạn Độc Kim Thiềm còn chưa được gia công, với bản lĩnh luyện khí của hắn, tự tin có thể tăng cường thêm được một chút.

Quả nhiên sau khi hắn báo giá, không còn ai tiếp tục ra giá. Nhưng vô số ánh mắt trong đại sảnh giờ khắc này đều nhìn về phía hắn. Làm như đều muốn nhìn xem một chút, người mua tài lực kinh người kia rốt cục là người phương nào.

Nhạc Vũ cũng bất động, một màn này hắn đã ngờ tới từ lâu. Hắn lựa chọn gian phòng này là vì muốn tránh tầm mắt của mọi người. Ban đầu muốn ngồi điệu thấp bình thường nhưng cũng thấy có nơi bất tiện.

Đợi đến khi người của Vạn Bảo Lâu đem viên yêu đan đưa vào trong phòng hắn, giao xong linh thạch, Nhạc Vũ đã không còn hứng thú lưu lại. Hắn thầm nghĩ chỉ sợ mình có tiền cũng không chịu nổi cách đấu giá của Vạn Bảo Lâu.

Chẳng qua khi đưa mắt nhìn ra ngoài, cũng còn có không ít ánh mắt mang theo vẻ dị thường nhìn tới phòng hắn, trong khoảnh khắc hắn cũng không dám rời đi.

Ngay sau đó có vài món đồ vật cũng là vật tị độc, phẩm chất sàn sàn như yêu đan Vạn Độc Kim Thiềm. Nhưng ngoại trừ kiện thứ hai có người dùng số tiền cao mua đi, còn lại chỉ có giá thấp hơn năm trăm ngàn linh thạch.

Nhưng ngược lại giờ phút này Nhạc Vũ cảm giác được có mấy đạo hồn thức đang vững vàng khóa định gian phòng hắn đang ngồi, cho tới giờ khắc này cũng không chịu rút đi.

Nhạc Vũ cảm giác những đạo hồn thức kia không phải ai cũng mang theo địch ý, nhưng không thể không đề phòng.

Vương Vân từng nói với ta, trật tự bên trong Mãng Hoang cự trạch rối loạn thật không chịu nổi, cho dù là bảy đại tông môn Kinh Châu cũng không cách nào hạn chế. Chuyện giết người đoạt bảo ùn ùn, còn có bảy vị Nguyên Anh tu sĩ luôn có hung danh! Xem ra đã có người nhìn chằm chằm vào ta, hôm nay chỉ đành phải chờ thêm một chút nữa mới tính.

Nhạc Vũ dứt khoát khoanh chân nhập định, tiếp tục tham ngộ tử phù. Hắn dự định đợi sau khi tan cuộc, sẽ thừa dịp rối loạn rời đi. Trong lòng hắn cũng không phải sợ hãi, mà là không muốn trêu chọc thêm phiền toái.

Nhưng ngay khi buổi đấu giá gần kết thúc, tâm thần Nhạc Vũ theo bản năng cũng thanh tỉnh lại.

Vì sao trong lòng ta đột nhiên khởi động, phảng phất như kích động khó thể kiềm chế. Chẳng lẽ vật đấu giá kế tiếp có món đồ vật quan trọng với ta hay sao?

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ liền đưa mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy một nữ tử cầm một món bảo vật trang hoàng xa hoa cẩn thận đặt lên đài. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Lần này mơ hồ có ba tu sĩ Nguyên Anh tạo thành kiếm trận vây quanh bảo hạp kia.

Hơi thở của Nhạc Vũ chợt đọng lại, biết đó là kỳ trân khó thể định giá. Dù thế lực như Vạn Bảo Lâu, cũng lo lắng có người xuất thủ cướp đoạt.

Ngay sau đó lại có thêm ba mươi tu sĩ Kim Đan đứng bên hông lập ra kiếm trận, ngay khi chuẩn bị xong, nữ tử kia mới mở hộp ra.

Ngay lúc này, tuyệt đại đa số tu sĩ cũng khó hiểu, không nhìn ra bên trong là vật gì. Nhạc Vũ nắm chặt hai tay đến mức móng tay xuyên vào trong da thịt. Bên trong hộp là một loại linh quả tương tự như thảo độc, ngay lập tức trong đầu hắn liền có đối xứng.

Đây là Nguyên Trí Linh Quả!

Trong truyền thuyết, đây là loại linh quả giúp trí não của con người tăng lên gấp trăm lần, không hề có tác dụng phụ. Chính là bảo vật dùng để tham ngộ thần thông đỉnh cấp, có thể làm sở học của người khác trong một ngày đạt tới ba mươi năm tu tập cực khổ.

Trong chốc lát, trong mấy chục gian phòng chung quanh đều tuôn ra pháp lực ba động thật cường đại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 483: Nội hữu ẩn tình

Nhạc Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy mười mấy Nguyên Anh đều tập trung nhìn vào chiếc hộp đựng linh quả.

Chỉ một thoáng, trong lòng hắn đã lạnh buốt.

- Lại có đông tu sĩ Nguyên Anh muốn đạt được vật ấy. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Trong mười hai thời thần, trí tuệ tăng lên gấp trăm lần. Một ngày tìm hiểu có thể tương đương với nghiên cứu điển tịch Đạo gia trong ba mươi năm. Điều này nhìn như cũng không phải rất nhiều nhưng nếu dùng để nghiên cứu kiếm quyết tuyệt thế như Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa hay trùng kích Đại Thừa thì giá trị đủ để tương đương một nhất phẩm huyền binh!

- Với tài lực của mình hiện giờ chắc cầm không được vật này.

Nhạc Vũ cẩn thận tính toán, mặc dù hiện giờ có Phong Nha kiếm, Âm Nha đao, còn có Tam Diệu Như Ý Lôi Châm cùng lúc bán đi cũng chưa chắc có thể cầm được vật này. Trừ phi là đem Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ đổi ra thì còn có mấy phần khả năng.

Bất quá mặc dù lấy được thì như thế nào? Vật ấy trân quý, tuy chỉ tương đương với Tứ phẩm linh đan nhưng có thể so được với siêu giai pháp bảo, là vật mà rất nhiều Nguyên Anh đỉnh phong cần dùng. Chỉ sợ hôm nay hắn vừa cầm được thì vừa quay lưng cũng sẽ bị người tìm tới tận cửa rồi.

- Mình cùng với Chiến Tuyết liên thủ, đủ dễ dàng thắng được hai Nguyên Anh sơ kỳ. Nhưng chỉ cần bất luận một Nguyên Anh trung kỳ ra tay thì chắc chắn sẽ phải bỏ chạy. Trừ phi là bọn họ không có huyền binh nhất phẩm.

Nhạc Vũ còn đang trầm ngâm thì thấy một vị bạch bào đạo nhân cũng đứng ở trên đài nói:

- Chư vị! Vật này là Nguyên Trí linh quả, trong đạo điển thượng cổ có ghi lại, có hiệu dụng mười hai thời thần sẽ tăng trí tuệ gấp trăm lần. Vô luận Kết Anh hay trùng kích Đại Thừa đều là thượng giai bảo vật. Do năm vị Nguyên Anh đỉnh phong gửi Vạn Bảo lâu ta để bán. Bất quá không cần tiền tài chỉ cần có thể ở thời gian ngắn giải được ba đạo đề thì để lại tám ngàn vạn linh thạch rồi cầm đi. Vật này do chín Nguyên Anh tu sĩ của Vạn Bảo lâu ta hợp lực bảo vệ phục dụng. Nếu không có tám ngàn vạn linh thạch vậy thì chỉ cần đáp ứng bọn họ một chuyện cũng có thể lấy đi.

Nhạc Vũ nhướng mày, điều này cũng không ngoài dự liệu của hắn. Đầu tiên nói rõ công dụng vật này rồi sau đó là biện pháp bảo vệ. Năm vị Nguyên Anh đỉnh phong đủ để phá hủy một đại tông. Cho dù như Tịnh Hải tông có Đại Thừa tu sĩ tọa trấn, cũng không dám đơn giản trêu chọc cường địch như thế .

Bất quá những lời sau cùng là sao? Chỉ cần cởi bỏ ba đạo đề thì đưa tặng đan dược này? Thế gian sao có chuyện tốt như vậy?

Tám ngàn vạn linh thạch, trong tay hắn hiện còn một tỷ linh thạch không dùng

Bất quá lời kia vừa nói xong thì Nhạc Vũ cảm giác mười mấy hồn niệm cường đại lân cận đều có xu hướng hạ xuống.

Nguyên Trí linh quả cần được phục dụng đúng lúc mới có thể phát huy ra hiệu dụng siêu giai. Nếu là lập tức phục dụng, thực sự bất quá chỉ là có thể hơn người ba mươi năm khổ tu mà thôi.

Những Nguyên Anh đỉnh phong không sợ bị người khác cướp đoạt thì cũng thôi, số Nguyên Anh hơi thấp một chút đều chần chừ. Dù sao những đạo quyết thần thông đỉnh cấp cũng không thường thấy trên thế gian, ba đạo khảo đề lại càng làm cho người khác do dự.

Bạch phát lão nhân trên đài tiếp tục giải thích:

- Mấy vị bán hàng cũng chưa từng hạn chế tu vi, chỉ nói cần thời gian ba ngày làm chuẩn, Kim Đan Nguyên Anh đều có thể. Bất quá lão hủ còn cần khuyên bảo chư đạo hữu một câu. Ba đạo đề này phải là đạo sĩ tinh thông trận đạo phù văn mới có thể giải được! Nếu là giải đề không thành thì sẽ chịu cắn trả, thậm chí chết tại trong trận. Nếu như vậy thì Vạn Bảo lâu ta không chịu trách nhiệm .

Đang lúc nói chuyện thì lão giả kia hai tay nâng lên một vật thoạt nhìn giống như là một mô hình cung điện bằng gỗ, vừa bay ra không trung bỗng trướng lên mười trượng.

Nhạc Vũ vừa nhìn liền biết đây cũng là Thiên lý súc vu đình thuật.

Hôm nay hắn mặc dù không cách nào sử dụng loại pháp thuật không gian này nhưng cũng có thể làm ra hình thức pháp trận như vậy, thậm chí còn có thể chết ác Tu Di Giới có không gian trăm trượng.

Bất quá khi hồn thức của hắn tham tiến vào lúc thì vẫn lắp bắp kinh hãi.

- Linh thức của mình hiện giờ cho bị thần hồn người khác quấy nhiễu cũng có thể thăm dò đến năm mươi dặm nhưng lại không thể thấy đáy cung điện này. Vật ấy không thích hợp đấu pháp, bất quá trong không gian lúc này quả thực có thể nói là quảng đại .Nếu có thể có phạm vi năm trăm dặm thì không kém hơn Tử Vân Tiên Phủ rồi, chắc là cũng có vật sót lại từ thời thượng cổ?.

Bạch phát lão giả cũng không ngăn những người khác thăm dò không gian trong điện, lát sau mời cười khẽ:

- Giải đề ở trong cung điện. Chư vị nếu có tự tin có thể đi vào thử một lần!

Thoại âm vừa rơi xuống thì đã có mấy Kim Đan tu sĩ đi vào, hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ cũng lần lượt bay vào cung điện.

- Chẳng lẽ là có người muốn dùng phương pháp này thăm dò trong các tu sĩ của Hoang Nguyên trấn có ai là cao thủ trận đạo?

Nhạc Vũ hơi nghĩ lại rồi cảm giác không đúng. Vạn Hoa Lâu đã có vạn năm lập thế, tuy là thanh danh không tốt nhưng xa nay cũng chưa từng vi ước, nên chắc cũng không hành động vậy.

Chỉ là trong lòng của hắn vẫn hơi cảm thấy có chút không ổn, tình hình hôm nay thực là có chút quỷ dị.

Bất quá sau một thoáng suy nghĩ thì Nhạc Vũ vẫn tế lên Cực Quang kiếm, hóa thành một đoàn quang ảnh xuyên vào cung điện.

Cẩn thận cân nhắc, Nhạc Vũ cảm giác cho dù vật này có gì mê hoặc thì đã có hiệu dụng của Nguyên Trí linh quả nên hắn cũng mạo hiểm thử một lần.

Giảm bớt ba mươi năm tìm hiểu, đối với hắn mà nói là rất quan trọng!

Vừa mới vào cung điện thì đầu tiên Nhạc Vũ nhìn thấy một hoa viên cực lớn, cảnh sắc xa hoa.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không để ý, đi vào chừng ba mươi dặm thì có thêm mấy nhân ảnh theo sau rồi vượt lên, nhìn tu vi đều giống như Nguyên Anh tu sĩ.

Sau đó hắn tiến vào chừng sáu mươi dặm thì mấy nhân ảnh đều tiêu thất.

- Lại là ảo trận?.

Nhạc Vũ chỉ thấy phía trước có một bia đá cực lớn dựng thẳng, trên đó có khắc mười chữ to. Ý tứ ước chừng nói là trong vòng 100 nhịp thở phải xuyên qua được trận này, nếu kéo dài một khắc thì coi như sinh tử tự chịu.

Nhạc Vũ cả kinh, mặc dù cảm giác lời này có chút giật gân nhưng thực sự không dám bỏ qua. Hắn lập tức chưa tiến vào ngay mà dừng lại xem xét mạch đập linh lực, qua một chút thì nhíu mày.

- Thật kỳ quái! Người bày trận sao không hề cân nhắc linh mạch nơi này? Hình như là không tương dung, có chỗ còn xung đột, phảng phất có người đem một tòa linh trận chuyển qua nơi này, dùng linh lực khổng lồ cưỡng ép nó vận chuyển. Chỉ là phương pháp này tối đa cũng chỉ có thể phát huy sáu bảy thành hiệu dụng trận này mà thôi

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ lọt vào trong trận, sau đó cảm thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, hắn cũng không thấy ngoài ý muốn, dốc lòng cảm nhận biến hóa linh lực thiên địa rồi tính toán, nhắm phía trước ngự không

Phẩm giai ảo trận này cực cao, cơ hồ còn cao hơn Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận của Quảng Lăng tông . Bất quá nếu người bày trận không tính toán đến linh mạch ở đây thì trong mắt Nhạc Vũ cũng không phải không có cách ứng phó.

Phá giải khó khăn nhưng nếu chỉ xuyên qua ảo trận này thì hắn vẫn có thể tự tin

làm được.

Càng xâm nhập, nghi vấn của hắn càng tăng.

- Những phù triện của ảo trận này, cả phương thức kết hợp cực kỳ cổ quái, không giống con đường Đạo gia con đường, ngược lại là có chút cùng loại với phù trận và thần lực kết tinh của Chiến Tuyết. Đúng rồi! Cái này là vu trận.

Nhạc Vũ chợt bừng tỉnh, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Đạo pháp tu sĩ nhân loại là phá hư thiên địa pháp tắc để dẫn phát lực lượng thiên địa. Vu Thần thì là dung nhập cùng sáng tạo cùng kết hợp với pháp tắc thiên địa hoặc là tìm kiếm chỗ hở để sáng tạo ra pháp tắc mới. Hệ thống này hoàn toàn bất đồng với đạo gia.:

- Là ai bố trí xuống vu trận này! Chẳng lẽ là ngoại trừ bên Chiến Tuyết thì thế giới này còn có Vu Thần kháci?

Ý niệm này vừa lướt qua trong đầu thì Nhạc Vũ lại suy đoán tiếp.

- Chẳng lẽ là có người đem trận pháp do Vu Thần bố trí để cấy ghép đến nơi này? Bởi vì không hiểu phép bày trận nên mới dẫn đến xung đột với mạch lạc linh lực ở đây, làm vậy để làm gì?.

Nhạc Vũ chỉ mất hai mươi sáu nhịp thở là đã xuyên ra khỏi ảo trận. Sau đó phát giác nơi đây đã có chừng hơn mười Nguyên Anh tu sĩ đi ra. Mấy Kim Đan tu sĩ dĩ nhiên không thấy bóng dáng.

Trông thấy một tu sĩ Kim Đan như hắn cũng có thể xuyên ra, ánh mắt mấy người đều lộ vẻ kinh ngạc, nhìn lại Nhạc Vũ. Bất quá càng nhiều hơ ánh mắt do dự nhìn về phía trước.

Đó là một đại trận do mấy ngàn linh thạch cấu thành, trên mặt đất vẽ đầy các phù văn quỷ dị. Khiến cho người ta chú ý là bên trong có một mười hai đoản phủ bắn ra hàn mang tứ phía, lộ ra sát khí lành lạnh .

Nhạc Vũ hơn chấn động, trong lòng còn có thoái ý.

Kiểu dáng những cây đoản phủ kia có cùng hình dạng vỡ ra từ một cây đại phủ, chỉ là cán búa khá ngắn, phảng phất là phiên bản.

Linh trận trước mắt càng khiến người ta á khẩu hơn ảo trận vừa rồi, cảm giác thiên địa không hài hòa cũng đạt tới cực hạn.

Trước pháp trận quỷ dị này cũng có một tấm bia lớn, bên trên có tám chữ triện lớn "Bát bộ xuất trận, cửu bộ tắc tử"!

- Nếu vậy thì chỉ được tám bước đã phải qua trận này, thêm nửa bước là vẫn lạc trong trận sao? Ở đâu ra có pháp trận như vậy, chẳng lẽ có người bên trong xuất thủ!

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm, liền muốn rút đi. Lúc này hắn đã cảm giác hối hận, Nguyên Trí linh quả mặc dù tốt nhưng phong hiểm nơi đây khó lường nên tình nguyện buông bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 484: Muốn lui không thể

Đang lúc Nhạc Vũ cân nhắc thì đã có hai người trong mắt lộ vẻ cảnh giác đi về phía ngoài trận.

Nhạc Vũ lúc này mới chú ý tới trong hơn mười vị Nguyên Anh thì hoặc là tán tu hoặc là người không nổi tiếng trong các tông môn hiển hách, kiểu dáng đạo bào cũng cực kỳ lạ lẫm.

- Trong hơn mười người này thì có đến bảy tám là người của đại môn phái Trung Nguyên, sao chưa từng nghe thấy tên ai, trong này có bí ẩn gì đây. Đây là làm cho [cái gì/gì] mê hoặc? Tu vi một khi đã đến Nguyên Anh thì chắc chắn đã có nghiên cứu về thần thông Đạo gia, có tạo nghệ nhất định về phù văn trận đạo, không đến nỗi không phá được trận này, vì sao lại không xuất hiện?.

- Còn mất tán tu này cũng có chút kiến thức. Mặc dù không biết bên Mãng Hoang cự trạch là mộ của một vị Vu Thần nhưng chỉ vào những manh mối này có thể nhìn ra không ổn!

Nhạc Vũ nhìn lại sát trận trước mặt, ghi nhớ toàn bộ kết cấu rồi sải bước ra bên ngoài.

Lúc này có một tu sĩ diện mạo thanh tú, ánh chừng 30 tuổ, đứng gần đó đột nhiên bước tới cười nhẹ.

- Đạo hữu tên gọi là Nhạc Vũ a? Một trong tứ đại đệ tử của Bắc Hoang Quảng Lăng tông, trong Bắc Hoang thanh danh hiển hách, từng tự tay tru sát Chưởng giáo Phù Sơn tông.

Thấy Nhạc Vũ lộ vẻ kinh nghi bất định, tu sĩ thanh tú lại phất tay, dùng một đạo pháp lực ngăn lại giọng nói:

- Đạo hữu chớ khẩn trương, tại hạ vừa mới nuôi một đầu kì trùng, có thể xuyên qua gần như tất cả các ảo thuật thiên hạ, cũng có biết qua sự tích của các hạ mà

thôi. Nghe đồn các hạ sở trường về trận đạo, Bắc Hoang đã có liệt vào đệ tam cao thủ trận đạo, chỉ dưới Ngôn Vô Cực cùng Xương Băng Hồng, chắc là linh trận trước mắt ngăn không được ngươi!

Nhạc Vũ dừng chân, sắc mặt tái nhợt nhìn đối phương. Người này tới tìm hắn, lại trực tiếp vạch trần căn cơ, tuyệt không phải là vô duyên cớ. Đằng sau tất nhiên là có lời muốn nói cùng hắn.

Tu sĩ kia ngay sau đó lại nói:

- Nhạc đạo hữu quả nhiên thông minh, như vậy kế tiếp, xin mời đạo hữu tiếp tục a! Với trí tuệ của đạo hữu vậy cũng đoán được mục đích của chúng ta đem tòa pháp trận này dời tới đây. Như vậy đạo hữu có cho rằng chúng ta sẽ tha cho ngươi đem tin tức này tiết lộ ra? Còn có chuyện Vu thần, chúng ta lại càng không nguyện để cho người khác biết được! Điều này nếu lui ra phía sau một bước, tựa hồ có thể rời xa thị phi, bất quá nếu rước lấy chuyện không lường được thì càng không tốt!

Nhạc Vũ cau mày, tâm tình kích động không thôi. Hắn cũng không hỏi đối phương, chuyện không lường được là gì vì uy hiếp của đối phương đã gần như trắng trợn.

Tu sĩ thanh tú thấy Nhạc Vũ dù chưa mở miệng phản ứng nhưng cũng đã nhìn kỹ linh trận phía trước thì cười nói:

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, còn muốn nhắc nhở đạo hữu một câu, nếu là đạo hữu ý muốn giấu diếm thực lực, đương nhiên cũng là có thể. Bất quá Vu trận phía trước thật sự sát nhân! Cửa ải cuối cùng, cũng cũng giống như thế. Các hạ như muốn tìm sinh, tốt nhất vẫn nên dốc sức. Ta đi trước bên này xử lý chút phiền toái, cáo từ. Hy vọng có thể nghe được đạo hữu là người đầu tiên giải khai ba đạo đề.

Nhạc Vũ cả kinh, quay đầu nói:

- Các ngươi thật đúng là dám đem mấy người này tru sát?. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

- Không đến mức giết người diệt khẩu! Chúng ta tuy là không ngại, bất quá chuyện làm người công phẫn sẽ dẫn đến nhiều phiền toái sau này.

Tu sĩ thanh tú lắc đầu, quay người rời đi:

- Trên đời này, ngoại trừ phương pháp kia còn có rất nhiều pháp môn có thể làm cho người không cách nào mở miệng, bất quá ta không nghĩ tới. Đạo hữu lần này tới đây là vì Tịch Nhược Tĩnh đúng không?

Nhạc Vũ hơi thả lỏng tâm tình nhưng lại càng lo lắng. Đây rốt cuộc là thế lực phương nào mà hiểu rõ hắn như vậy? Không lẽ là Vạn Bảo lâu bố trí thế cục?

Sớm biết rõ mộ Vu Thần nằm trong Mãng Hoang cự trạch, theo như Nhạc Vũ biết, cũng chỉ có Vạn Bảo lâu mà thôi.

Nén đi tâm tư cuồn cuộn, Nhạc Vũ tiến lên trước một bước, chuẩn bị cẩn thận cảm giác về mạch lạc linh lực nơi này.

Hắn vừa tiến tới gần thì có một pháp lực băng hàn mênh mông ập đến, Nhạc Vũ kinh ngạc tránh qua một bên, bất qua bản thân lại không thể rời quá hai mươi trượng, tay phải tiếp dẫn kình khí, ngưng kết ra một tầng băng mỏng.

- Đây là người phương nào? Chỉ riêng pháp lực này đã đạt hơn một vạn thạch! Vượt qua xa mình!

Nhạc Vũ nhìn lại thì chỉ thấy một tu sĩ mày lam mặt trắng đang lạnh lùng nhìn qua, trong mắt thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc rồi nhếch miệng:

- Cút xa một chút, chớ để vướng bận! Một Kim Đan tu sĩ lại cũng dám đến tranh đoạt Nguyên Trí linh quả. Nếu không phải đang ở trong Vạn Bảo lâu thì ta chắc chắn đánh chết ngươi!

Nhạc Vũ cũng không đáp, yên lặng lui ra, đến khi tu sĩ mày lam hài lòng quay đầu mới tiếp tục đứng xa quan sát linh trận.

- Nơi này tuy là chưa từng hạn định thời gian, bất quá lúc trước đã nói ai có thể giải khai được ba đạo đề nhanh nhất thì có thể lấy được vật kia. Người thắng có được Nguyên Trí linh quả vậy thì kẻ bại làm sao, lần này chắc cũng chỉ có thể dốc toàn lực.

Nhạc Vũ cũng không chậm trễ, thần niệm lập tức liền kéo dài nhập Thông U

châu, cơ hồ cưỡng ép Chiến Tuyết còn ngủ say tỉnh lại, truyền vào tin tức. Kết quả tính toán khiến Nhạc Vũ sững người.

- Sao nhanh như vậy! Sau khi thần lực Chiến Tuyết tăng lên thì năng lực tính toán cũng ở trong dự liệu của mình. Nhưng tốc độ này gấp bốn lần trước kia, chẳng lẽ là Đại Diễn linh trận đã hoàn thành?

Nhạc Vũ vô thức dùng thần niệm hỏi thăm rồi có được câu trả lời thuyết phục từ chỗ Chiến Tuyết. Hắn vẫn còn cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không có tâm tư nghĩ thêm, lại chăm chú nhìn về phía trước.

Lúc này đã có người bước vào trận. Bước đầu tiên chưa xảy ra gì, sau bước thứ hai thì mười hai thanh chiến phủ liền bắt đầu có động tĩnh, mang theo vô số điện lưu xoay tròn. Người nọ tuy là cẩn thận từng li từng tí nhưng vẫn bị bức bách không thể không bước ra bước thứ ba. Đến bước thứ năm thì đại trận huyễn hóa ra ngàn vạn phủ ảnh, phân không ra thiệt giả, vô số điện lưu màu vàng tung hoành ngang dọc.

Nhạc Vũ nắm chặt tay, thần sắc lộ vẻ sợ hãi.

- Hạo Kim Thần lôi? Một trong chín loại kiếp lôi của Đại Thừa tu sĩ?

Lúc này kết quả tính toán của hệ thống phụ trợ và Diễn Thiên Châu càng khiến cho hắn kinh dị.

Rõ ràng đại trận không tương dung với linh lực nơi đây nhưng hắn cũng không thể tìm được cách phá trận. Bất quá được sự tương trợ kia, công thức tính toán linh trận được gia tăng không ít.

Tán tu Nguyên Anh kia khó khăn lắm mới bước đến bước thứ sau thì vô số điện lưu hội tụ rồi truyền ra một tiếng nổ mãnh liệt. Tán tu kia thét lên kinh hoàng, vài món pháp bảo hộ thân quanh người đều đã bị nổ nát bấy. Cuối cùng đánh ra một đạo tử kim sắc cưỡng ép ngăn trở lôi quang rồi nhanh chóng đạp vài bước xuyên ra ngoài trận, không dừng lại mà phi độn luôn ra ngoài.

Nhạc Vũ quan sát thì thấy thân hình người này đã bị Hạo Kim Thần lôi đánh cho lòi cả xương trắng.

- Người này tuy là thành công chạy trốn, nhưng lại tổn hại mười năm thọ nguyên

. Đáng tiếc, kỳ thật tu vi trận đạo người này không tệ, nếu không quá mức tự đại, có thể thôi diễn thêm thì cũng có hi vọng qua trận. Bất quá hiện giờ hắn cũng biết là trong trận không thể đánh xuyên qua không gian

Nhạc Vũ vừa rồi trông thấy tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ này khi bước đến bước thứ sáu thấy không ổn nên định trốn vào hư không loạn lưu, từ đó đào thoát. Bất quá mấy lần thử nghiệm đều thất bại.

Trong lòng của hắn càng khẩn trương, tự vấn với tình hình vừa rồi cho dù Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn chống đỡ thì cũng không quá mười nhịp thở.

- Vu trận này cũng không biết tên là gì? Nếu không bị cưỡng ép đến đây thì uy lực thế nào?

Đợi đến lúc người nọ rút đi, mười mấy người còn lại đều hai mặt nhìn nhau, sau đó có năm người lộ vẻ kiêng kị rời đi.

Tu sĩ mày lam cười lạnh, không hề đình trệ liên tục tám bước đã vượt qua.

Còn lại vài Nguyên Anh tu sĩ lộ vẻ vui mừng, một người trong đó lập tức theo lộ tuyến của tu sĩ mày lam bước đi.

Tạo nghệ trận đạo cũng coi như không tệ, cũng không rập khuôn mà căn cứ theo thay đổi linh lực để biến hóa.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, vu trận này nào có đơn giản như vậy? Cơ hồ thời thời khắc khắc đều có biến hóa, muốn đi theo con đường của người trước là không có khả năng, chắc hẳn những người kia cũng sẽ không lưu lại sơ hở như vậy để chui vào.

Ước chừng vào bước thứ năm thì vu trận kia đã đánh ra một lôi mang kim sắc mãnh liệt. Người kia không chịu nổi bắn ra khỏi trận, mất đi một cánh tay khiến cho bốn Nguyên Anh tu sĩ còn lại đều xám mặt.

Nhạc Vũ thầm cảm kích, nhờ mấy người này mà tốc độ tính toán của hắn cũng đề thăng.

Trong nháy mắt, theo công thức mà Chiến Tuyết tính toán, hắn cũng thở phào.

- Thành rồi! Phá trận không thể nhưng cũng tìm ra ba cách tám bước thì qua trận.

Nhạc Vũ cũng không biết đạo nhân mày lam trước đó đã tính toán bao lâu, không đợi phủ ảnh và điện lưu trong trận nhạt đi đã bước vào trong con mắt kinh ngạc của mấy người.

Sau khi tám bước xuyên qua phủ ảnh và Hạo Kim Thần lôi, cảnh sắc trước mặt của Nhạc Vũ lại bắt đầu biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 485: Lăng Thiên kiếm phái

- Nhạc Vũ thật sự có thể tám bước qua trận!

Trong cùng không gian, trên một chỗ sâu trên núi, một tu sĩ có ngũ quan tú mĩ, mi tâm có khảm một viên bảo châu lam sắc đang kinh dị quan sát.

Từ chỗ này có thể nhìn xuyên qua các tầng ảo thuật để thấy Nhạc Vũ đang chậm rãi bước ra từ tầng Vu trận thứ hai.

- Ta cũng ngoài ý muốn!

Ngồi ở bàn đá đối diện chính là tu sĩ thanh tú vừa nói chuyện với Nhạc Vũ, nét mặt lộ vẻ kinh ngạc. Hắn tiện tay kết một pháp ấn, đem chỗ hai người đang ngồi thưởng trà chuyển qua hơn mười dặm, đúng lúc Nhạc Vũ nghiêng đầu nhìn lên, sau đó nhẹ giọng cười nói:

- Nguyên lai ta tưởng rằng trong những người này cũng chỉ có Chương Dục, mới có hi vọng phá giải ba đạo đề. Bất quá thoạt nhìn thì giờ ngoài hắn còn câu được một nhân vật khó lường. Biểu hiện của Nhạc Vũ còn vượt trên cả Chương Dục, cũng không uổng công ta một phen nói chuyện. Bất quá hiện tại ta có chút đau đầu, Chương Dục thì cũng thôi đi, một kẻ tán tu như hắn thì nếu gia nhập liên minh chúng ta cũng có thể bổ túc thực lực trận đạo. Nhưng Quảng Lăng tông dù sao cũng dấu diếm không ít thực lực, tựa hồ còn có một nhân vật cấp Yêu Đế tọa trấn.

- Hôm nay nói chuyện này còn sớm! Chương Dục xác nhận đã ẩn tàng phần thực lực. Ai có thể trước phá giải đạo đề thứ ba còn rất khó nói, kẻ này tuy là có chút bản lĩnh, có thể tranh phong với người được mệnh danh làĐịnh Châu tán tu trận đạo đệ nhất nhân nhưng tu vi còn thấp, không thể so sánh với Chương Dục đã mấy trăm năm tích lũy.

Tên còn lại lắc đầu, sau đó sắc mặt lạnh nhạt nhìn phía dưới:

- Một Kim Đan tu sĩ mà thôi, cường thịnh đến mấy cũng có hạn. Ngược lại là Vạn Bảo lâu, bố trí của chúng ta lần này chưa hẳn có thể giấu diếm được bọn họ.

Tu sĩ thanh tú không để ý:

- Không thể gạt được cũng không sao! Chỗ Thần Mộ chỗ, chỉ sợ Vạn Bảo lâu cùng tiên môn sớm đã biết được. Triệu tập dược vật và phù triện các nơi chắc là để chuẩn bị cho vật này. Về phần hôm nay chúng ta chọn lựa Trận Phù sư tiến hành, chỉ cần không để cho bọn họ cơ hội nhúng tay thì đủ bảo đảm vạn toàn!

Sau khi bước ra tầng Vu trận thứ hai, tâm thần căng cứng củaNhạc Vũ mới thoáng buông lỏng, mồ hôi toát đầm đìa sau lưng, thấm đẫm cả quần áo.

Vài bước vừa rồi, trong mắt người khác trong cực kỳ nhàn nhã nhưng trong lòng Nhạc Vũ biết rõ, chỉ cần chậm hay nhanh một chút đã có thể thi cốt vô tồn. Hắn cũng không bản sự như hai vị Nguyên Anh trước đó giữ được tính mạng khi sát trận phát động.

Trong sát na hắn ly khai, Nhạc Vũ cảm giác rõ ràng chiến phủ lôi lực trên mặt đất cuồn cuộn xẹt qua phía sau.

Lam Mi đạo nhân đang đứng tại phía trước cách đó không xa lâm vào trầm tư, phát giác Nhạc Vũ theo đuôi tới thì không khỏi kinh ngạc quay đầu lại, kêu nhẹ một tiếng:

- Ta khinh thường ngươi rồi, mới chỉ cảnh giới Kim Đan viên mãn nhưng cũng có chút bổn sự, xem ra cách kết anh không xa.

Nhạc Vũ đứng yên không nói, không hề mừng rỡ vì được tán dương. Sát ý của người trước mặt không hề che giấu, ánh mắt lập loè bất định, phảng phất đang cân nhắc động thủ.

Bất quá hồn lực hùng hồn lúc này đang tràn ngập không gian khiến hắn không cách nào mở miệng.

Nhạc Vũ tỉnh táo dị thường. Vô luận là Lam Mi tu sĩ hay lời nói của người vừa rồi đều khiến hắn cảm giác được nguy cơ lớn lao, phảng phất đều do hai người này thao túng.

Tình hình như vậy, kỳ thật từ lúc bắt đầu xuôi nam hắn đã đoán được.

Bất quá những biện pháp mà hắn đã chuẩn bị bảo vệ tính mạng lại không có một thứ nào có thể dùng được hiện giờ.

Từ khi hắn tiến vào dị không gian này thì bản thân đã cuốn vào một trường đại phiền toái. Bất quá lúc này hối hận cũng đã vô dụng, việc duy nhất có thể làm là tỉnh táo tìm kế thoát thân.

- Với thực lực của mình hiện giờ ở Mãng Hoang cự trạch vẫn phải cực kỳ thận trọng. Một Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ đã đủ xem mình không là gì, không biết còn có bao nhiêu cao thủ khác. Hôm nay nếu mình có thể lấy được Nguyên Trí linh quả thì nhất định trong ba năm phải đột phá Nguyên Anh!

Nhạc Vũ thầm ân hận nhưng vẫn nỗ lực khống chế thần sắc. Vào lúc sát ý của Lam Mi đạo nhân dần dần rừng rực thì một nhân ảnh khác đã xuyên ra từ tầng Vu trận thứ hai. Một trong hai người chừng hai mươi tuổi, dung nhan tuấn lãng, đầu mày lộ ra nhuệ khí, bên cạnh lơ lửng một trường kiếm xanh ngọc, kiếm ý bức nhân.

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn chưa từng gặp qua người này, nói cách khác là người này xông trận ở sau.

Thời gian của thanh niên đạo nhân xông trận chẳng lẽ chỉ hai mươi nhịp thở?

Nhạc Vũ nhìn lại mới biết mình lầm, người trước mặt tuy xông trận thành công nhưng tình hình cũng không quá bình lặng, sát trận sau lưng đang nổi lên chấn động linh lực mãnh liệt.

- Người này không phải là phá trận mà là trực tiếp xuyên qua. Tu vi người này đúng là ta nhìn không thấu thực hư

Chẳng lẽ là cổ kiếm tu

Nhạc Vũ phán đoán rồi càng thêm kinh hãi. Từ sau khi vượt qua ngũ tai thất kiếp ở Tử Vân Tiên Phủ, hồn lực của hắn mấy năm qua đã phát triển cực nhanh, cơ hồ có thể so với Nguyên Anh. Nếu không gặp kẻ quá vượt trội như Thương Ngô thì hắn đều miễn cưỡng phán đoán được tu vi cao thấp. Nhưng hồn ý người này lăng lệ ác liệt như kiếm, thần hồn của hắn vừa thoáng tới gần đã cảm giác đau

đớn.

Trong mắt Lam Mi tu sĩ cũng lộ vẻ kiêng kị, quay đầu bỏ đi ý định động thủ với Nhạc Vũ.

Thanh niên tuấn lãng nhắm mắt điều tức, qua khoảnh khắc đã hồi phục xong, cười ha hả:

- Vu trận thượng cổ quả nhiên bất phàm! Thiếu chút nữa đã đem tính mạng để vào trong đó!

Tiếng cười vừa dứt, thanh niên tuấn lãng đã nhìn sang hai người, ôm quyền nói:

- Lăng Thiên kiếm phái Cổ Thủ Ý bái kiến hai vị đạo hữu!

Lam Mi tu sĩ nghe vậy im lặng không phản ứng, Nhạc Vũ chắp tay khom người hồi lễ: - Bắc Hoang Nhạc Vũ, bái kiến Cổ tiền bối!

Hắn tuy xưng đối phương là tiền bối nhưng thầm ngạc nhiên, sao từ trước đến giờ hắn chưa từng nghe qua Lăng Thiên kiếm phái? Có thể xông vào Thượng Cổ vu trận, thực lực kinh người như vậy chỉ sợ là Chưởng giáo sư tổ cũng khó có thể làm được, người như vậy sao có thể vô danh?

- Cái gì mà Cổ tiền bối, gọi ta Cổ huynh đi! Hiện giờ ta chưa đủ trình độ làm tiền bối đâu.

Cổ Thủ Ý lắc đầu, sau đó nhìn Nhạc Vũ kêu khẽ tiếng kinh dị:

- Nhạc lão đệ mới có tu vi Kim Đan thần tịch kỳ vậy mà cũng có thể xông qua Thượng Cổ vu trận này, đúng là khiến người giật mình. Nhìn niên kỷ ngươi chắc mới hai mươi, sao cần phải dịch dung?

Nhạc Vũ xấu hổ, lúc trước bị người nọ nhìn ra thân phận chân chính còn không có cảm giác gì. Lúc này mới vài câu đã bị Cổ Thủ Ý vạch trần mới cảm giác bản thân quá xem thường kỳ nhân dị sĩ thiên hạ.

Hắn tự hỏi hình dáng tướng mạo tu vi hiện giờ của bản thân đều được che giấu đến trình độ hoàn mỹ vậy nhưng đã bị hai người xem thấu, nghĩ đến mấy tháng nữa ở lại Hoang Nguyên trấn sẽ có không biết bao nhiêu người biết hắn.

Lúc này hắn tuy vô tình che giấu thân phận nhưng chuyện hôm nay đã đủ khiến cảnh giác. Đang muốn lại nói tiếp thì Cổ Thủ Ý đã chăm chú nhìn về tấm bia đá, Lam Mi tu sĩ cũng kinh ngạc nhìn sang.

Nhạc Vũ không muốn để ý tới người này, lạnh lùng vừa quay đầu thì thấy linh trận bố trí nơi đây tổng cộng có bốn cái, ước chừng giống nhau, chỉ có một chút sai khác rất nhỏ về phân bố mạch lạc linh lực.

Bất quá cũng giống như hai vu trận trước, linh mạch ở đây cũng không tương hợp với linh trận.

Đằng trước cũng có một tấm bia đá, bên trên có mấy chữ triện "một người một trận, hạn lúc nửa ngày!

Điều khiến chú ý là sau mấy chữ triện có một số phù văn lạ mắt và chú giải tác dụng. Nhạc Vũ nhíu mày, những người bố trí cái này cũng không phải có lòng tốt mà chỉ lo lắng bọn họ không nhận biết lai lịch vu trận này nên có chút nhắc nhở.

Hắn cẩn thận ghi nhớ mười mấy phù văn trên tấm bia đá rồi bắt đầu quan sát một linh trận.

- Tựa hồ là một tử trận?

Chỉ thấy nơi này không có mười hai chiến phủ nhưng lại có năm loại binh khí đao thương kiếm kích chùy phân biệt trấn áp ngũ phương. Quy mô lớn hơn vu trận thứ hai một chút nhưng mạch động linh lực và sát cơ không kém trận thứ hai.

Chỉ là quan sát một lát, Nhạc Vũ bất giác kinh hỉ.

Nếu như là những vu trận khác, hắn còn không nắm chắc, tự vấn khả năng so ra còn kém Lam Mi đạo nhân. Nhưng nơi này bố trí theo Ngũ Hành, là thứ hắn am hiểu nhất.

Nhạc Vũ liền bắt đầu tính toán theo công thức, sau một lát thì ánh mắt hắn sáng lên, cảm giác tìm được sinh cơ, áp lực trầm trọng trên người bớt đi vài phần.

Mặc dù mới chỉ bắt đầu phân tích Vu trận này nhưng Nhạc Vũ cũng đã có phát hiện khác.

Cổ Thủ Ý bên cạnh thở dài:

- Vu trận này thật sự là khiến người ta đau đầu .

Tiếng nói vừa dứt, một đạo kiếm quang chói mắt bỗng nhiên phá không mà lên. Nhạc Vũ ngạc nhiên quay đầu nhìn sang thì thấy Cổ Thủ Ý đã vung kiếm lao vào một vu trận. Thanh kiếm màu ngọc không hề hoa dạng đánh thẳng vào một thanh trường kích, đánh dạt nó ra hơn mười trượng, tung hoành không điểm đình trệ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 486: Bố tử phá cục

Chứng kiến Cổ Thủ Ý tung hoành trong sát trận, kiếm kình mạnh mẽ đánh nát từng điểm trụ cột, Nhạc Vũ giật mình suy nghĩ.

- Kiếm thuật người này quả thực chí cường! Kiếm quyết tựa hồ không thua Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Cơ hồ vô thức, Nhạc Vũ nhớ tới lần gặp Diệp Tri Thu ở dưới đáy biển ngày đó.

Hai người đều cho hắn cảm giác cao thâm mạt trắc, cũng đồng dạng hồn ý lăng lệ ác liệt như kiếm xuất ra khỏi vỏ khiến người khác không dám tranh phong.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao người này xông qua được vu trận tầng thứ hai.

- Không hiểu nổi thì dụng kiếm chém ra xong việc! Tính tình người này quả thật đơn giản hào sảng!

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, không thu hồi ánh mắt, ngược lại dứt khoát học giả Lam Mi đạo nhân khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dốc lòng quan sát.

Hắn tuy không thể cách nào mô phỏng phép phá trận của Cổ Thủ Ý nhưng lại có thể tham khảo một số cấm chế mà người này dẫn khởi. Dù sao mấy vu trận này đều giống nhau, tình hình bên Cổ Thủ Ý giúp ích cực lớn với hắn.

- Xem ra pháp trận này không chỉ có Ngũ Hành mà thôi, phảng phất có chút lộ tuyến của Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận, vừa khéo cũng có chút nghiên cứu.

Thiên nhãn Nhạc Vũ hơi nheo lại, lâm vào trầm tư. Mức độ phức tạp của vu trận này vượt qua tất cả những linh trận mà hắn đã từng xem. Công thức cần tính toán cũng gia tăng trên diện rộng, sau chừng một giờ thì trong lòng hắn lại có cảm giác mất mát. Cũng không phải là vu trận khó giải, ngược lại hắn đã tìm được không ít đầu mối, công thức tính toán cũng đã hoàn thành non nửa.

Điều khiến hắn kinh dị là cảnh tượng trước mắt!

Cổ Thủ Ý ở trong vu trận vẫn tử chiến không lùi! Đạo bào trên người đã hoàn toàn rách nát nhưng thương thế không nặng, tối đa cũng chỉ rỉ máu.

Ngọc sắc trường kiếm vẫn ào ạt tung hoành, không hề thấy cảm giác mệt mỏi.

Cổ Thủ Ý cũng vẫn cười sảng khoái, không hề sử dụng thêm pháp bảo khác. Kiếm quyết thôi động lưu loát lăng duệ, có xu thế càn quét vu trận.

- Người này lấy đâu ra lực lượng hùng hậu như thế, chiến lực của cổ kiếm tu tuy mạnh nhưng không thể bền bỉ. Duy trì lâu dài như thế, chẳng lẽ tu vi của hắn đã ở Nguyên Anh hậu kỳ?

Nhạc Vũ suy đoán, càng có chút ít âm thầm bội phục.

Nếu có thể qua được một canh giờ, e là Cổ Thủ Ý quả thật có thể một người một kiếm cường hành phá vỡ vu trận này!

Bất quá ngay sau đó Nhạc Vũ thấy Lam Mi đạo nhân đứng lên đi vào một linh trận khác.

Nhạc Vũ cũng vươn người đứng lên, sau đó đứng đối diện với linh trận mình chọn.

Tuy hắn vừa hoàn thành công thức thôi diễn nhưng mấu chốt dịch trận là ở chỗ tinh tường nguyên lý vận hành linh trận, những thứ về sau chỉ là thứ yếu.

Nếu như trận này có người chủ trì, dĩ nhiên hắn sẽ phải cẩn thận. Bất quá phần còn lại có thể để tính toán sau.

Hai mắt nhắm nghiền, Nhạc Vũ hoàn thành lần thôi diễn sau cùng rồi hít sâu một hơi, ném ra viên linh thạch đầu tiên.

Lúc này hắn hơi giật mình vì không biết có phải trùng hợp hay không nhưng Lam Mi đạo nhân bên kia cũng đồng thời ném ra một viên linh thạch cùng phương vị!

Nhạc Vũ vô thức nhìn qua thì bên kia Lam Mi đạo nhân cũng đồng dạng, ánh mắt lóe lên tử mang như thực chất.

Nhạc Vũ chấn động, cảm thấy thần hồn đau buốt, lồng ngực nhộn nhạo như muốn thổ huyết.

Hắn biết đối phương đang dùng hồn thức công kích, vội vàng nhìn tránh đi mới cảm giác đỡ hơn, một số chỗ thần hồn gần như đổ sập mới khôi phục. Cùng lúc sát ý trong lồng ngực tuôn ra, cảm giác chưa bao giờ phẫn nộ đến thế kể từ khi giết Ninh Càn Khôn.

- Hình dáng tướng mạo người này khác hắn với thường nhân, tạo nghệ trận đạo cơ hồ không dưới sư thúc tổ, chắc là người rất có danh vọng. Đáng tiếc bản thân lại rất ít biết về các nhân vật Trung Nguyên.

Nhạc Vũ lắc đầu, ném ra viên linh thạch thứ hai. Lần này vị trí hai người vẫn giống nhau. Vừa lúc vang lên tiếng linh thạch chạm đất bên kia thì Nhạc Vũ lại đã cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo bắn sang.

Lần này Nhạc Vũ không để ý, liên tiếp bắn ra hai viên linh thạc, sau đó bước vào trong trận, năm loại binh khí dường như không phát giác gì, Ngũ Hành Đạo pháp trong trận vẫn chưa phát động.

Nhạc Vũ nhìn về chỗ giữa trận.

- Đặc sắc!

Trên chiếc bàn đá trôi nổi giữa không trung, tu sĩ thanh tú hai tay nhẹ nhàng vỗ tay, lộ vẻ tán thưởng nhìn qua Nhạc Vũ phía dưới nói:

- Hai bước trước giống với Chương Dục thì ta cảm giác thực lực của hắn ngang với Chương Dục. Sau vài bước thì còn cao hơn kẻ được mệnh danh là Định Châu trận đạo đệ nhất nhân, thật khiến người khó tin. Từ lúc nào mà Bắc Hoang lại sinh ra một kẻ có trình độ trận đạo cao đến vậy?

- Vạn năm trước chẳng phải đã xuất ra một Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu khiến tổ tông chúng ta cũng phải lui bước.

Sắc mặt người đối diện cũng lộ vẻ ngưng trọng:

- Là ta xem thường hắn, thiên phú trận đạo kẻ này, thậm chí hậu kình còn mạnh hơn Chương Dục gấp 10 lần. Chỉ là hôm nay ngươi định xử trí thế nào? Nguyên Trí linh quả chỉ có một viên, Nhạc Vũ cũng không hợp chúng ta sử dụng

Tu sĩ thanh tú lập tức bật cười:

- Như thế nào không hợp? Việc này ta cũng phiền não, bất quá nên như hắn thật sự có thể còn hơn Chương Dục vậy thì Nguyên Trí linh quả sao không thể cho hắn? Yêu Đế của Quảng Lăng tông mặc dù không dễ chọc nhưng chắc gì dám đến đây tìm chúng ta. Nếu có thể lấy được tiên binh trong Thần Mộ thì chúng ta lại có sợ gì? Một Kim Đan tu sĩ chẳng phải dễ khống chế hơn Chương Dục.

Người kia không trả lời:

- Vấn đề là hành động của chúng ta lần này không thể lộ ra ngoài ánh sáng!

- Vậy thì giết là được! Sợ gì một Quảng Lăng tông?

Tu sĩ thanh tú bắn ra một chỉ, nhất thời vô số kiếm ảnh hiện ra quanh thân rồi lập tức lại biến mất vô tung, thần tình lạnh nhạt nói:

- Ngược lại họ Cổ có chút khó chơi. Lăng Thiên kiếm phái, không biết các hạ có từng nghe nói?

- Biết rõ! Đệ tử môn phái này không nhiều lắm, phần lớn đều cơ hồ là đơn mạch độc truyền. Bất quá qua mấy trăm năm đã có hai Đại Thừa tu sĩ, mấy đệ tử còn lại đều đạt Nguyên Anh cảnh giới. Vài vạn năm cũng đã có trên ba mươi người chứng đạo phi thăng, chỉ là tông môn ẩn thế nên không biết sơn môn ở đâu.

Cổ Thủ Ý cũng không phải sợ, nhưng nếu trêu chọc trưởng bối người này vậy thì bất thiện. Nếu như muốn động thủ còn cần ta và ngươi liên thủ.

Người kia vừa nói vừa nhìn xuống dưới, qua một lúc khẽ giật mình:

- Hắn đang làm cái gì?

Chỉ thấy Nhạc Vũ đang đứng bên trái trận, ném ra viên linh thạch thứ mười tám. Bất quá nếu như mấy lần trước hai người còn nhìn ra chút manh mối thì lúc này

hoàn toàn không hiểu.

Sau một lát, tu sĩ thanh tú nhíu mày:

- Vì sao? Viên linh thạch này không có tác dụng, hơn nữa còn trì hoãn tốc độ so với Chương Dục nửa bước!

- Kỳ quái chính là một bước này tuy vô dụng nhưng không để lại hậu quả xấu, cũng không giống đánh bừa.

Người còn lại vươn người đứng lên, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc:

- Ý đồ người này cuối cùng là gì? Ta cảm giác có chút không đúng!

Hắn vừa nói xong thì Nhạc Vũ lại ném tiếp ra một viên linh thạch. Lần này hai người khẽ giật mình, viên linh thạch vừa ném ra thì khiến Vu trận bên bờ sụp đổ trong giây lát đã vượt qua Chương Dục.

Trong lòng hai người vẫn cảm giác khó hiểu.

Linh lực đảo lộn trong vu trận, Nhạc Vũ cuối cùng lấy ra một viên linh thạch tứ phẩm, trong mắt hiện ra một tia vui mừng.

Chỉ cần một viên linh thạch này ném ra thì mọi việc đã có thể giải quyết dễ dàng.

Bất quá trong nháy mắt, thần sắc Nhạc Vũ ngưng lại, cảm thấy linh lực cuồn cuộn đang trào thẳng bên này.

Nhạc Vũ vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lam Mi đạo nhân bên kia đang lạnh lùng nhìn vào, tử mang trong mắt thoáng hiện, bất quá có linh trận cách trở nên Nhạc Vũ vẫn chống chọi được.

- Cải biến xu thế linh mạch để khiến bố trí của ta thất bại?

Nhạc Vũ kinh hãi về tạo nghệ trận đạo người này, sau đó lập tức cuồng nộ. Cho dù là con sâu cái kiến cũng không thể bị chà đạp mãi! Sau ngày hôm nay, hắn cùng với người này bất cộng đái thiên (*)!

Trong lòng của hắn khẽ nhúc nhích, cũng không luồng linh lực cực đại mà lùi ra sau một bước rồi ném ra liên tiếp hai viên linh thạch chế áp linh lực, kết nối nhất thể hai linh trận.

Đang lúc Chương Dục kinh ngạc thì Nhạc Vũ đã đánh ra một viên linh thạch vào bên trái.

Chỉ một thoáng, quanh thân Chương Dục đã hiện ra vô số hắc quang, khí thế phảng phất thôn phệ thiên địa lan tràn mấy trăm trượng, sau đó lập tức bình phục như lúc ban đầu. Chỉ là trong trận, thân hình Chương Dục cũng đã không thấy bóng dáng.

- Chuyển dời càn khôn.

Hai người trên không trung nhất thời biến sắc, không tiếp tục ngồi xem. Người tu sĩ có viên bảo châu nơi mi tâm độn nhập hư không, tu sĩ thanh tú tái nhợt nhìn Nhạc Vũ trong Vu trận.

Nhạc Vũ bình thản tiếp tục ném ra một viên linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 487: Phiên chuyển Càn Khôn

Vô số huyễn ảnh binh khí xuyên phá hư không, mang theo liệt diễm băng kình, thậm chí điện lưu phong nhận kích thẳng vào Chương Dục, trong chốc lát một kim tỏa hộ thân tam phẩm trước người lão đã sụp đổ tan tành, linh lực chấn động mãnh liệt khiến khí huyết trong người lão đảo lộn.

Ẩn ước có thêm một lực lượng từ xa vây quanh lão khiến thời không loạn lưu càng lúc càng cuồng bạo khiến Chương Dục không thể không vận khởi toàn bộ pháp lực áp chế, tránh bị cuốn vào thời không loạn lưu.

Trong lòng lão trào lên nỗi phẫn hận, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ thua thảm hại như vậy về phương diện trận đạo. Hơn nữa khiến lão luân lạc lại chỉ mà một Kim Đan tu sĩ mới hai mươi tuổi.

Bất quá lão càng không dám phân tâm vì đang đối mắt với tình thế nguy hiểm. Dường như kẻ vừa mới bị lão uy hiếp tính mạng lúc này đã bất chấp trả giá dẫn động linh lực của hai sát trận, khởi động toàn bộ cấm chế áp lên người lão khiến cho dù có rất nhiều pháp bảo ngăn cản cũng không tránh khỏi bị thương.

- Nếu như kéo dài thì nhất định sẽ chết!

Chương Dục chỉ cảm thấy trong nội tâm phẫn hận đến cực điểm, đúng là lão đã có vài lần định tru sát tiểu tử kia còn đối phương lúc này cũng lộ sát cơ giết lão mới cam tâm. Chỉ có thể hận chính mình quyết đoán quá muộn, ngược lại bị đẩy vào khốn cảnh.

Mắt thấy hư không loạn lưu chung quanh càng thêm cuồng liệt, Chương Dục không dám chậm trễ, ngay lập tức liền lấy ra một pháp bảo cỡ nhỏ, trong chốc lát quang hoa pháp bảo đại thịnh rồi chụp lên người lão một tầng màng mỏng.

Đột nhiên lúc này hồn thức của lão cảm giác được một đạo thần hồn cường đại đang xuyên phá hư không phi độn tới đây, tựa hồ đang tìm kiếm lão.

- Chắc là người đấu giá Nguyên Trí linh quả!

Chương Dục hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn thoát đi. Lão đạp mạnh chân rồi cả người dung nhập vào không gian bích chướng.

Đã có người nọ ở đây, lão cũng không còn là lựa chọn đầu tiên. Đã không chiếm được Nguyên Trí linh quả vậy thì hợp tác với người ta cũng chẳng được chỗ tốt, ngược lại rước lấy vô số phong hiểm, nếu vẫn còn chần chừ ở đây thì quá ngu ngốc.

Vào lúc thân hình lão xuyên không dừng lại, phát hiện bản thân đang đứng trên một đỉnh núi thì những oán hận trong lòng Chương Dục đã không thể kìm nén.

- Bắc Hoang Nhạc Vũ, sao trước kia ta chưa từng nghe qua!

Nhớ lại lời của Cổ Thủ Ý, Chương Dục dứt đi một miếng thịt đã bị thiêu cháy trên lồng ngực, trên mặt không chút cảm xúc.

Chỗ bên cung điện thu nhỏ kia lúc này hoàn toàn yên tĩnh. Ngoại trừ loáng thoáng âm thanh bên Cổ Thủ Ý, cung với tiếng linh thạch ném ra của Nhạc Vũ thì nơi này không hề có thêm một tiếng động quăng ra linh thạch thanh âm bên ngoài, nơi này cơ hồ là tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Đến thật lâu sau, mới vang lên vài tiếng tiếng vỗ tay vang dội. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Tính toán thật giỏi!

Tu sĩ thanh tú nhẹ nhàng vỗ tay, sau đó thở dài một tiếng, nhìn vị trí viên linh thạch tưởng chừng như vô dụng vẻ tán thưởng:

- Một bước này cảu Nhạc đạo hữu chắc là đã chuẩn bị chạy trốn khỏi đây? Đáng tiếc chính là thiên không bằng nhân ý, Chương Dục thẹn quá hoá giận thành ra tự hủy khả năng lấy được Nguyên Trí linh quả, cũng làm hỏng chuyện tốt của ngươi.

Nhạc Vũ cười nhạt không nói, chuẩn bị đào thoát là vì hắn phát hiện Vu trận này có chút tương tự với Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận nên tiến hành chuẩn bị.

Vào lúc phá trận thì hắn bắt đầu bố cục vào bước thứ ba. Viên linh thạch tưởng chừng như vô dụng này chính là mấu chốt bố trí.

Không gian ở đây cực kỳ kiên cố. Cho dù là Ngũ phương môn cũng không thể kích xuyên, ngay cả Nguyên Anh tu sĩ cũng không thể độn nhập hư không.

Phương pháp thoát đi duy nhất cũng chỉ có thể mượn lực Vu trận. Bất quá cuối cùng vượt qua dự kiến của Nhạc Vũ là cách đào thoát mà hắn chuẩn bị lại sử dụng cho Lam Mi đạo nhân.

Bốn vu trận này vốn cùng thuộc một đại trận tử trận, chỉ cần một cơ hội là có thể kết liên nhất thể.

, nhưng đồng thời cũng có thể mang Lam Mi đạo nhân chuyển dời.

- Nguyên lai người này là tên là Chương Dục, lại không biết lai lịch ra sao? Bất quá nếu đã biết được tên họ, ngày sau muốn điều ra thì dễ dàng hơn nhiều. Thậm chí có thể gặp lại trong Mãng Hoang cự trạch, nếu gặp lại thì sẽ là tử địch không chết không lui.

Nhạc Vũ đang muốn lại ném ra ngoài một viên linh thạch, đột nhiên ngừng lại nhìn về một hướng khác. Linh giác của hắn đã cảm giác không thấy khí tức của Chương Dục tồn tại, lúc này nếu dẫn động cấm chế hai linh trận không chỗ phát tiết vậy thì quay sang hại chính mình.

Trong lòng hắn hơi cảm giác tiếc nuối nhưng cũng không để ý quá nhiều. Hai vu trận này đẳng cấp tuy cao nhưng chỉ có thể xem pháp trận cỡ vừa, uy lực yếu đi không ít, cũng không phải để hắn khống chế hoàn toàn, nếu không lưu được tu sĩ cường hoành như Chương Dục thì cũng không kỳ quái.

Nhạc Vũ nghĩ đến điều gì đó, cười khẽ:

- Muốn nghĩ đến diệt khẩu nhưng giờ đã thoát đi vậy chuyện hôm nay khó mà giấu diếm, không biết các ngươi định làm gì?

- Người này cũng chỉ ở ngoài trăm dặm mà thôi. Đồng bọn của ta giỏi về phép chuyển dời. Người này không có ngũ phương môn như ngươi, sao có thể thoát ra khỏi lòng bàn tay!

Tu sĩ thanh tú nhếch miệng ra vẻ khinh thường, sau đó lạnh lùng:

- Ngược lại là Nhạc đạo hữu, không sợ ta phẫn nộ mà sát nhân?

- Giết ta, các hạ chẳng lẽ còn ý định sẽ tìm một vị tinh thông trận đạo khác?

Nhạc Vũ không để ý, lại ném ra một viên linh thạch, tuy không phá vỡ vu trận nhưng chế áp lại những cấm chế.

- Xác thực không nỡ giết. Ngươi ngoài việc phá trận còn dư lực bố trí phương pháp thoát thân, chắc là sở trường nguyên lý pháp trận tuần hành Ngũ Hành. Bất quá cho dù thế nào thì thiên phú trận đạo mạnh hơn Chương Dục rất nhiều! Một viên Nguyên Trí linh quả mới có thể giúp ngươi đem tạo nghệ trận đạo phát huy đến cực điểm.

Tu sĩ thanh tú không hề e ngại, khẽ gật đầu rồi nhìn xuống dưới chân Nhạc Vũ:

- Đạo hữu nghĩ đến chỗ này sao? Nơi này chính là trước kia ta gặp kỳ ngộ, đoạt được một tiên phủ tùy thân do tu sĩ thượng cổ lưu lại, biến hóa bên trong theo tâm ý của ta, giống như thần quốc của một Vu thần. Bên ngoài được bao bọc một linh mạch tam phẩm, một khi cố tỏa dù cho một Nguyên Anh đỉnh phong cũng khó đơn giản đánh vỡ không gian. Lúc trước Chương Dục bị ngươi tống đi là do ta chủ quan, chẳng lẽ ngươi cho rằng, ta còn có thể cho ngươi cơ hội thứ hai?

Nhạc Vũ cười lạnh, không lên tiếng trả lời. Hiện giờ hắn muốn không chỉ là đào tẩu mà thôi. Luôn có một số người tự xưng thông minh, mọi sự trong thế gian đều nằm trong tay bọn họ. Những người này trong mắt hắn lại là thứ ngu xuẩn nhất! Nháy mắt sau đó, viên linh thạch trong tay Nhạc Vũ đã lại ném ra, lần này là linh thạch thổ hệ. Linh mạch dưới chân hắn bắt đầu khởi động, lần này liên kết cả ba linh trận dâng lên một khí thế trùng thiên, cảm giác sắp sửa nứt vỡ.

Đầu tiên tu sĩ thanh tú còn chưa có cảm giác, bất quá sau một khắc thì hắn liền khôi phục tỉnh táo, sắc mặt ngưng trọng xuất ra một phi kiếm màu đen, trầm giọng:

- Nếu giờ ngươi dừng tay, ta có thể không lấy tính mệnh của ngươi!

Nhạc Vũ cảm giác ánh mắt lợi hại như muốn sát nhân đâm thẳng vào trong, bất

quá hắn cũng không phản ứng, ném tiếp một viên linh thạch. Trong chốc lát, không gian nơi này sinh ra vô số vết nứt, mặt đất cũng vỡ ra toang hoác, toàn bộ cung điện chấn động dường như sắp sụp đổ.

Cơ hồ cùng lúc, Nhạc Vũ cảm giác một đạo kiếm khí ngưng tụ như tơ cưỡng ép vượt qua không gian đánh thẳng vào hắn. Nhạc Vũ nhíu mày lấy ra một pháp bảo hình chuông chụp lên đỉnh đầu.

Chiếc chuông này tên là Tàn Huyền, chính là pháp bảo hợp luyện mà Nghiêm Hạo nói tới, giai vị nằm trong tam phẩm đến nhị phẩm, hợp lực toàn bộ Ngọc Dung Phong, hội tụ mấy Nguyên Anh tu sĩ cùng với hơn mười vạn cân kim loại tam phẩm mà tông môn thu thập mấy vạn năm để luyện ra. Bởi vì cuối cùng có chút không hoàn mỹ nên không chính thức tiến vào nhị phẩm, vì thế mới có chữ "Tàn".

Bất quá lúc này dùng để ngăn cản kiếm khí thì vừa phù hợp. Kiếm khí như tơ kia đánh vào thì lập tức bị linh lực kim hệ khổng lồ trên chuông ngăn trở. Giằng co một lúc mới khai mở được một lỗ.

Nhạc Vũ lúc này đã bình tĩnh ném ra một viên linh thạch khác, trong chốc lát, ba Vu trận cộng hưởng dẫn theo vô số linh lực bên ngoài, vô số hư không loạn lưu cuồng quyển tiến vào. Trong khoảng khắc, cung điện trong tầm mắt Nhạc Vũ đã sụp đổ phân nửa, mặt đất cũng chia làm mấy khối.

Cùng lúc này, kiếm khí của tu sĩ thanh tú đã xuyên thấu Tàn huyền chung. Nhạc Vũ sớm có chuẩn bị, vô thức tránh sang một bên, lại dùng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm bảo vệ bản thân. Bất quá dư ba kiếm khí lăng lệ ác liệt vẫn xuyên thấu từ trận để lại trên cổ Nhạc Vũ một vết máu. Một luồng lực dương hỏa tàn sát bốn phía trong kinh mạch Nhạc Vũ rồi bị phù trận Hỏa hệ trong đan điền của hắn thôn phệ phân giải.

Lạnh lùng nhìn đối phương đang xám mặt bay đi toàn lực tu bổ tiên phủ gần như vỡ vụn. Nhạc Vũ cười khẽ, ném ra viên linh thạch cuối cùng rồi ngự kiếm xuyên không bay lên.

Trong chốc lát, hắn đã xuyên qua tiên phủ vào đến phòng đấu giá rồi đi tới trước bàn đấu giá trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 488: Linh quả đến tay

Trong phòng đấu giá yên tĩnh một lúc rồi lập tức nhốn nháo. Từ cung điện nhỏ trên không trung tràn ra cương phong ào ạt cuốn hơn mười vị Kim Đan tu sĩ vào trong, hơn ngàn người trong phòng đều lập tức điên cuồng thoát đi.

Mấy Nguyên Anh tu sĩ trên đài đấu giá cũng đều lộ vẻ khẩn trương. Động phủ tùy thân dùng phép tắc không gian chế luyện nên một khi sụp đổ thì không chỉ Vạn Bảo Lâu mà cả Hoang Nguyên trấn đều bị ảnh hưởng.

Bất quá ba người này lẫn hơn mười Kim Đan tu sĩ bày trận hộ tống của Vạn Bảo Lâu vẫ chưa từng dời bước. Ba vị cường giả Nguyên Anh đột nhiên xuất hiện, hợp lực đem cung điện nhỏ kia vào hư không.

Đến khi phát giác không có nguy hiểm, trong sảnh đấu giá mới dần yên ổn. Mọi ánh mắt đều nhìn cả vào Nhạc Vũ. Chuyện hôm nay thật làm người khác khó hiểu, cũng chỉ có Nhạc Vũ toàn thân trở ra từ bên trong mới có thể giải thích hết mọi chuyện.

Cũng ngay thời gian đó, một bạch bào lão nhân thân thể gầy đét phá không đi ra, đứng trước mặt Nhạc Vũ vẻ ý vị thâm trường:

- Tiểu đạo hữu đã đi từ bên trong ra, vậy là đã giải khai được ba đạo đề?

Nhạc Vũ đang muốn trả lời, liền chỉ thấy không gian phụ cận chấn động rồi sau đó có thêm hai người lần lượt phá không bay ra. Một người chính là tu sĩ thanh tú, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Một người khác chính là Cổ Thủ Ý, đang tươi cười giơ ngón tay cái lên với Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ không rõ ý của hắn, cho dù nhìn bề ngoài hảo sảng, vì thế chỉ khẽ gật đầu mà không bắt chuyện. Đến khi nhìn thấy cặp mắt ngầu đỏ của tu sĩ thanh tú mới cười khẽ:

- Ta có giải khai ba đạo đề hay không, vị đạo hữu này chắc là rõ ràng nhất!

Lão giả khô gầy nghe vậy nhìn qua, tu sĩ thanh tú im lặng một hồi, ánh mắt lập lòe bất định. Cổ Thủ Ý lập tức cười ha hả:

- Việc này ta có thể làm chứng! Nhạc đạo hữu xác thực là trong nửa ngày khai giải đạo đề, còn thuận tay phá huỷ một tòa Thượng Cổ Tiên Phủ. Thủ đoạn tốt! Cũng làm cho người khoan khoái dễ chịu hả giận một chút.

Lão giả khô gầy kinh ngạc, khóe môi khẽ nhếch lên nhưng lập tức khôi phục như thường, tựa hồ kiềm chế vui vẻ:

- Nếu là truyền nhân đương đại của Lăng Thiên kiếm phái chính miệng chứng minh là đúng, chúng ta tự nhiên là có thể tin được. Lí Không Liên đạo thiếp, không biết ý ngươi như thế nào?

Thần sắc Nhạc Vũ lập tức khẽ giật mình, vốn hắn suy đoán, Vạn Bảo Lâu dù không cùng một bọn với người bố cục nhưng cũng có quan hệ sâu đậm nên ý định trước mặt mọi người bức bách Vạn Bảo Lâu đem này Nguyên Trí linh quả giao cho mình. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Nghe ý của lão nhân kia thì cũng không phải là một đường.

- Nguyên lai người này tên gọi Lí Không Liên? Không phải là một đám, chuyện hôm nay dễ dàng giải quyết .

Nhạc Vũ đang suy nghĩ thì Lí Không Liên đã cười lạnh, sát ý biến mất như chưa từng tồn tại, lẳng lặng nhìn qua Nhạc Vũ nói:

- Ba đạo đề xác thực là Nhạc đạo hữu giải khai, bất quá ta lại không muốn cho hắn Nguyên Trí linh quả!

Lão giả khô gầy lập tức hiện lên sát ý:

- Không liên đạo hữu có ý gì. Chính các ngươi đưa ra điều kiện đấu giá là nếu có người giải khai ba đạo đề thì sẽ có được Nguyên Trí linh quả. Lúc này các ngươi chẳng lẽ muốn nuốt lời phải không? Có từng cân nhắc qua lập trường của Vạn Bảo Lâu ta?

Thần sắc Lí Không Liên hơi trầm xuống, phảng phất giống như ngờ tới như

thế,lạnh nhạt nói:

- Điều này ta tự nhiên sẽ hiểu. Bất quá vật ấy đối với chúng ta có thể nói là rất quan trọng. Vạn Bảo Lâu các ngươi thật sự muốn đối địch với chúng ta?.

- Ngươi định uy hiếp tông ta?.

Lão giả khô gầy cười lạnh, lắc đầu nói:

- Bây giờ nói những lời này đã muộn! Danh tự Vạn Bảo Lâu ta tuyệt không cho làm bẩn!

Lí Không Liên khẽ giật mình, sau đó thở khẽ một hơi nói:

- Đã như thế thì không cần nói thêm.

Nói dứt lời, Lí Không Liên nhìn Nhạc Vũ vẻ khó hiểu:

- Thiên tư tuyệt đại như Nhạc đạo hữu, lần đầu tiên Lí Không Liên ta gặp được. Lần này bại trong tay ngươi cũng không oan uổng. Tổn hại của ta một tòa Tiên Phủ giá trị hơn mười tỷ linh thạch, lại khiến cho mưu đồ của ta thất bại. Chỉ hy vọng ngày sau, đạo hữu chớ để hối hận!

Nhạc Vũ hơi lắc đầu, nếu như có thể thì hắn cũng không muốn trêu chọc người trước mặt. Đến giờ hắn vẫn không nhìn ra nửa điểm hư thật của đối phương,kỹ xảo ngưng tụ như tơ kia cũng chỉ có Nguyên Anh hậu kỳ mới làm được.

Nói không chừng, người này cách Đại Thừa chỉ có một bước ngắn. Nhưng nếu đã trêu chọc vậy thì cũng không hối hận, ngày sau cẩn thận ứng phó là được.

Tu vi hắn tuy thấp nhưng cũng không có khả năng mặc cho người định đoạt!

- Đạo hữu rất có phong phạm đấy.

Thấy vẻ không vui không buồn, không kinh không sợ trong mắt Nhạc Vũ, Lí Không Liên lộ ra một tia thưởng thức, tiện tay ném một miếng hồn ngọc có phẩm giai cực cao cho Nhạc Vũ, nhẹ giọng cười nói:

- Nguyên Trí linh quả đã đem cho ngươi, ta cũng không cần tám ngàn vạn linh

thạch. Mặt khác lại tặng ngươi một vật, có thể ngày sau đối với ngươi có chút tác dụng!

Lí Không Liên nói xong thì cười ha hả, quay người độn nhập hư không. Cổ Thủ Ý cũng cười nhẹ, khẽ gật đầu với Nhạc Vũ rồi chuyển thân bay đi.

Lão giả khô gầy xoay người nói:

- Lão phu Trư Niên, là chủ sự của Vạn Bảo Lâu. Án theo hứa hẹn lúc trước, đạo hữu bây giờ đã có thể phục dụng Nguyên Trí linh quả. Vạn Bảo Lâu ta sẽ thủ tín bảo vệ!

Nhạc Vũ vội vàng khom người thi lễ, xem như tạ ơn. Sau đó hắn nhìn hồn ngọc trong tay thì giật mình, tuyệt không tin Lí Không Liên đưa tặng thứ này là có lòng tốt.

Không biết hồn ngọc này ghi chép thứ gì, mục đích của đối phương ra sao?

Sau khi vào trong một tĩnh thất mà Vạn Bảo Lâu cho mượn, Nhạc Vũ lại dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cẩn thận bố trí một linh trận xuyên toa không gian rồi mới mở chiếc hộp báu trong tay. Vật hình tròn bên trong vẫn nằm yên lặng, phát ra mùi hương thơm ngát.

Nhạc Vũ bắt đầu phân tích, sau đó ngạc nhiên.

- Là vật Tứ phẩm? Hiện giờ mình đã có thể phân tích những vật dưới tam phẩm, thậm chí nếu trong sở học thì ngay cả vật ngoài tam phẩm cũng có thể. Vậy nhưng lại không thể phân tích vật này. Kì vật của thế gian quả nhiên không thể áp dụng tiêu chuẩn linh chân.

Nhạc Vũ nhíu mày bỏ chiếc hộp xuống rồi cầm miếng hồn ngọc mà Lí Không Liên đưa cho lên quan sát.

Mặc dù có thể xác định người nọ sẽ không làm chút thủ cước gì bên trong nhưng Nhạc Vũ cũng không dám tùy tiện đem hồn thức thăm dò. Hắn tiến hành một phen phân tích, ngay sau đó lại dùng mấy đạo pháp thí nghiệm, sau khi xác định hồn ngọc này không có bẫy rập thì mới cẩn thận dùng hồn thức đi vào.

Ngay sau đó, vô số tin tức cưỡng chế ào ạt tràn vào trong đầu của hắn.

- Đây là Hiên Tập phá trận lục? Lại là Hiên Viên bí lục

Sau khi đọc thấy năm chữ này trong đầu, Nhạc Vũ quái dị đến cực điểm. Lí Không Liên quả thật cho hắn thứ tốt. Theo truyền thuyết trước khi Hồng Hoang vỡ nát, Hiên Viên Hoàng Đế đại chiến với Man tộc phía nam, từng phá vỡ vô số vu trận. Vị Nhân Hoàng thượng cổ này cũng là một trong những trận đạo tông sư tiếng tăm lừng lẫy. Vật mà ngài lưu lại ngoại trừ pháp môn song tu đệ nhất còn có bí lục trận đạo!

- Thì ra là thế! Những người kia sở dĩ muốn dụ dỗ tu sĩ tinh thông trận đạo vào cuộc là vì muốn có người tìm hiểu pháp môn phá trận bí truyền của Hiên Viên. Nguyên Trí linh quả cũng chuẩn bị cho việc này. Hiên Viên Hoàng Đế cùng Nam Man đại chiến hơn mười năm, am hiểu nhất chính là loại vu trận này. Nếu như muốn tiến vào nơi Vu Thần thì Hiên Viên Phá trận lục vừa vặn phù hợp! Chỉ là đáng tiếc trong hồn ngọc chỉ là bản thiếu, ghi lại phần thô thiển nhất. Bất quá nếu là cao thâm thì dù mình có tăng lên một trăm lần trí tuệ cũng không ứng phó được.

Một cảm giác choáng váng quen thuộc đánh thẳng vào não bộ, vượt qua cả lúc phá giải Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa. Nhạc Vũ biết là do trí lực tiêu hao quá độ, có kinh nghiệm hai lần trước nên cũng không để ý, ngược lại những quỷ dị vừa rồi.

- Thật kỳ quái! Lí Không Liên rốt cuộc cuộc dùng cách gì khiến cho Nguyên Anh tu sĩ của các đại tông môn rút đi mà không tìm hắn gây phiền toái?.

- Còn có Vạn Bảo Lâu, còn có này Cổ Thủ Ý, tuy lần này giúp mình nhưng lại không đề cập tới Vu trận, thật không bình thường.

Ước chừng sau nửa khắc, những tin tức lưu lại dần dần biến mất. Sau đó là kết cấu đại khái của mười pháp trận và một số hình ảnh quái dị.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm thì hiểu nguyên do.

- Đúng rồi! Đây là tình hình trong mộ của Vu Thần. Những người này hơn phân nửa là đã tiến vào một lần. Mấy vu trận mà mình phá giải chắc cũng đưa từ trong đó ra! Ngoại trừ tìm hiểu Hiên Viên Phá trận lục thì mục đích của Lí Không Liên là tìm người phá giải được những vu trận này.

Sau khi hồn ngọc phát xong tin tức, Nhạc Vũ nhíu mày bóp nát, thần sắc dần trở nên lạnh như băng.

- Đem vật ấy cho mình, còn không có ý định buông tay sao? Đây là liệu định mình sẽ tiến vào chỗ trong hồn ngọc miêu tả này một chuyến?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 489: Nguyên Trí diệu dụng

- Quả nhiên, vẫn chưa thoát khỏi thị phi của Thần Mộ!

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ cảm thấy phiền muộn khó tả, chỗ mô tảtrong hồn ngọc này quả thật hắn không thể không đi.

Cho dù bỏ đi chỗ mà Tịch Nhược Tĩnh mất tích thì cũng có thể làtính toán trùng hợp, tuy nhiên không thể nói tuyệt không có khảnăng song phương chạm nhau.

Chuyện này còn chưa xong, đã tới chuyện khúc mắc với Lí Không Liên.

Đè xuống phiền muộn đang cuồn cuộn trong lòng, Nhạc Vũ ăn vào mấy viên đan dược bổ sung não lực rồi lập tức nhập định. Sau một ngày đêm, tâm thần mệt mỏi của hắn dần khôi phục thì đầu tiên làchú ý đến Diễn Thiên Châu.

Viên châu lúc này đã khôi phục tĩnh lặng. Trong hạch tâm ngoại trừmười mấy đạo tử phù vốn có thì có thêm bảy đạo tử phù, còn lại hơn mười mấy đạo tử phù vốn tàn khuyết đã hoàn toàn ngưng thực.

- Nhanh như vậy cũng đã hoàn toàn phân tích xong?

Nhạc Vũ thầm kinh ngạc. Sở dĩ đến lúc này hắn mới khôi phục vì làDiễn Thiên Châu cùng hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo đã tính toán với cường độ cao nên rút đi phần lớn năng lực của hắn, ngaycả mạch silic chỗ mi tâm cũng gần như sụp đổ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ không chút do dự lấy Nguyên Trí linh quả bỏ vào miệng. Đã kết thù với Lí Không Liên, còn có Chương Dục vậy thì điều tối trọng yếu nhất là nhanh chóng tăng cường thực lực.

Nguyên Trí linh quả vừa vào trong miệng hắn thì độc tố kịch liệt lập tức khuếch tán vào cơ thể, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình ngay lập tức run lên.

Sau mấy nhịp thở, Nhạc Vũ hoài nghi vật này có phải là do Vạn Bảo Lâu hợp mưu với Lí Không Liên lừa gạt. Đột nhiên sau đó hắn cảm thấy tâm thần thanh tĩnh, tốc độ suy nghĩ tăng vọt, lại cực kỳ sáng rõ.

- Đúng là mình lo hão. Vật này chua chua ngọt ngọt, vào miệng hóa thành cực độc. Nếu người bình thường đã hộc máu mà chết, bất quá với mức độ này thì trí tuệ tăng lên không chỉ trăm lần.

Nhạc Vũ thăm dò những phù văn chưa nghiên cứu thấu đáo kia rồi lập tức cảm thấy chấn động.

Vô luận hắn thăm dò trong trí nhớ bao nhiêu thì lúc này đều hết sức rõ ràng, nhanh chóng thâm nhập vào đến bản nguyên những linh phù này. Hơn nữa là suy một ra ba, mở rộng với những tri thức vốn có.

- Kỳ quái, kỳ quái! Những sở học trước kia của mình liên quan đến phù văn thì cũng thôi. Rõ ràng có một số phù văn mình trước kia căn bản là chưa từng học qua, cần làm chút ít thí nghiệm mới cóthể thông hiểu vậy sao giờ cũng có thể lý giải, dường như là kiến thức vốn có.

Cơ hồ theo bản năng, Nhạc Vũ ý thức được chỗ bất phàm của Nguyên Trí linh quả. Vật này quả thực có năng lực tăng cường trínhớ cùng suy nghĩ, bất quá công hiệu chủ yếu nhất là nếu như thần hồn của hắn có thể thu hoạch tri thức từ một liên hệ không rõ ràng.

Những tri thức vẫn chưa kịp tiêu hóa từ tử phù của năng lượng ngũ sắc, phù văn của Ngũ Hành phù trận trong đan điền, tin tức của Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa lúc này đều giải quyết dễdàng.

Dùng thần hồn thăm dò, Nhạc Vũ liền có thể cảm giác được hệthống phụ trợ đang tiến hóa rất nhanh, Diễn Thiên Châu cũng đang không ngừng biến hóa, kết cấu phù văn bên trong dần dần tu chỉnh.

Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí tuệ nhân tạo quả thực đang từng bước hấp thu tri thức mà hắn đã phân tích. Bất quá không cóthần niệm chủ đạo, kết quả tính toán này cũng chưa chắc hoàn toàn chính xác. Trái lại theo hắn biết trong đó có vô số sai lệch. Lúc này Nhạc Vũ vừa "ôn tập" và làm sâu sắc lý giải của mình, vừa cóthể tiến hành tu chỉnh.

Toàn bộ tâm thần của hắn lúc này đều vùi nhập vào biển phù văn, đã biến chân tướng của Nguyên Trí linh quả, vậy thì dĩ nhiên phải tranh thủ thời gian để đạt được chỗ tốt nhiều hơn.

Cũng không biết qua bao lâu, tâm thần Nhạc Vũ mới dần dần thanh tỉnh lại.

- Đã hoàn thành những phù văn trong kí ức?

Nhạc Vũ mở mắt, phản ứng đầu tiên không phải là kinh hỉ mà làxấu hổ. Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm hắn bố trí trước mặt, mấy canh giờ trước vẫn khiến hắn thỏa mãn thì giờ thấy vô số sơ hở. Tựa như người trưởng thành nhìn lại tác phẩm lúc thơ bé, ngây thơ đến không nhận ra.

Nhạc Vũ đỏ mặt, vung tay điều khiển vị trí của một bộ phận Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Đợi đến khi cảm giác xấu hổ kia lui đi, Nhạc Vũ mới ý thức không đúng. Không phải mình bản thân chủ quan mà lý giải trận phù của hắn đã có bước tăng trưởng bộc phát!

- Một linh quả đã khiến mình được lợi thật lớn như thế. Tạo nghệtrận đạo của mình hiện giờ chắc là đã hơn trước kia mấy lần!

Điều tra thời gian ghi chép của hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo, Nhạc Vũ lại khẽ giật mình.

- Vậy mà chỉ có tám canh giờ sao? Mình dự tính phải hai ba mươi năm, thậm chí dài hơn mới có thể hấp thu những tri thức này, vậy mà chỉ dùng tám canh giờ liền đã hoàn thành! Thời gian hạn định của Nguyên Trí linh quả chỉ trong một ngày. Chẳng phải là nói hiện giờ mình chỉ còn một canh giờ?

Nhạc Vũ khẽ động, dứt khoát lấy ra những tri thức trong Hiên Viên Phá trận lục, chỉ trong chốc lát sắc mặt hắn đã trắng bệch.

Bên trong cho dù là bộ phận tri thức nhập môn thô thiển nhất thìsự thâm ảo cũng vượt qua tưởng tượng của hắn!

- Trách không được cần dùng Nguyên Trí linh quả để tìm hiểu. Tuychỉ là Tàn Thiên nhưng tiêu chuẩn cũng cần đến Đại Thừa tu sĩ. Đừng nói là ta, ngay cả những Nguyên Anh tu sĩ kia cũng không thể lý giải!

Bốn canh giờ trong cảm giác của Nhạc Vũ chỉ như một thoáng. Ngay lập tức, loại cảm giác có thể lý giải dễ dàng mọi chuyện trên thế gian liến biến mất. Hắn cảm thấy trong đầu choáng váng, biết di chứng của Nguyên Trí linh quả bắt đầu phát tác.

Lúc này hắn mới chỉ đọc được ước chừng ba phần tư bộ Hiên Viên Phá trận lục Tàn Thiên mà thôi. Phần đằng sau càng lúc càng tối nghĩa, thậm chí vào mười phút cuối cùng Nhạc Vũ cơ hồ bị kẹt ở không hề tiến thêm. Mặc dù là thông qua Nguyên Trí linh quả thìviệc lấy được kết quả từ những chỗ chưa rõ cũng có hạn.

Bất quá Nhạc Vũ lại không chút nào hối hận, nếu không dùng tám canh giờ trước để "ôn tập" những tri thức căn bản thì lúc này hắn cũng không có phương pháp tiếp cận Hiên Viên Phá trận lục Tàn Thiên.

- Nguyên Trí linh quả không phải là thiên đan, hiệu dụng lại càng hơn thiên đan, đáng tiếc độc tố thật sự là phiền lòng.

Đợi đến lúc cảm giác mệt mỏi qua đi, Nhạc Vũ mới phát giác trong cơ thể tràn ngập độc tố. Vốn hắn trầm mê trong thức hải nên cũng không để ý.

Đến lúc này phát hiện thì đã gần với mức độc phát thân vong. Mặc dù vận khởi pháp lực bài trừ cũng là không cách nào hoàn toàn phân cách.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, đành phải một mặt dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí toàn lực hạn chế độc tố khuếch tán vào huyết tủy, một mặt điều xuất Tiên Thiên càn li chân diễm chậm rãi luyện hóa.

Đã tới mức này, cũng không thể trong một ngày có thể giải quyết mà cần tới mấy ngày mới dần dần rút ra.

Tiếp đó, Nhạc Vũ liền điều xuất một Vu trận có ghi chép trong hồn ngọc rồi bắt đầu phá giải.

Lúc trước điều hắn lo lắng nhất là hiệu dụng của Nguyên Trí linh quả sau này sẽ biến mất, vậy thì tri thức học tập được trong thời gian này sẽ biến mất.

Lúc này hắn mới phát giác, hiệu dụng của linh quả này quả thực giống như ghi chép trong điển tịch. Nếu đổi lại là trước kia thì hắn nhất định phải nhờ vào hệ thống trí tuệ nhân tạo và Diễn Thiên Châu mới có thể tìm ra phương pháp phá

trận, lúc này đã có thể tựtìm hiểu, đặc biệt là vận dụng kiến thức từ Hiên Viên Phá trận lục Tàn Thiên hết sức lưu loát.

- Sở học một ngày bằng ba mươi năm nghiên cứu miệt mài!

Nhạc Vũ cảm khái, ngay sau đó liền phát giác thần hồn của mình giờ vô cùng thuần hậu. Tổng lượng cũng không gia tăng quá nhiều nhưng đã biến đổi về chất.

- Đây chính là như trong đạo điển có nói, sau khi hiểu rõ vạn vật vạn sự thì thần hồn đạt tới cảnh giới thông minh. Từ nay đến sau khi Nguyên Anh hợp thể thì mình không cần cố kỵ!

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, đến lúc này thì Vô Cực thiên đan cuối cùng đã có chút tác dụng với hắn. Nếu ăn vào có thể trực tiếp tiến vào Nguyên Anh Phân Thần hoặc nói không chừng có thểthành tựu Nguyên Anh trung kỳ.

Bất quá vật ấy có rất nhiều người tranh đoạt, chưa hẳn có thể nhưhắn mong muốn. Khách quan mà nói hắn lại muốn tới chỗ khác, chỉcần đi được sớm có thể đem tu vi một lần tăng lên mấy bậc cũng không khó.

- Nếu muốn vào nơi này thì cần thiết phải phá giải hết mười Vu trận trong hồn ngọc. Tiếc là người ghi chép cái này không sở trường trận đạo, chỉ có thể dùng hình ảnh mà thần hồn ghi lại khắc vào hồn ngọc, chỉ có thể làm tham khảo mà thôi

Nghĩ đến Lí Không Liên đã đến những chỗ này, Nhạc Vũ hơi nhíu mày.

Việc này nếu có thể thuận lợi, cố nhiên là được lợi ích cực lớn, chỉ làhung hiểm cũng đồng dạng.

- Nếu là muốn tìm người phá giải vu trận, như vậy nhất định sẽ vẫn có những điểm mấu chốt chưa từng phá giải, không biết Lí Không Liên có thể tìm được cao thủ trận đạo khác hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 490: Bạch Đế tấn cấp

Tại một động phủ kín đáo trên vách núi bên ngoài phía đông Hoang Nguyên trấn.

Một nam tử tuấn mỹ trên mi tâm có khảm bảo châu nhìn qua đạo nhân thanh tú trước mặt có chút hả hê.

Lí Không Liên lúc này không có gì khác mấy ngày trước. Bất quá chỉcó tu sĩ đồng dạng Nguyên Anh đại viên mãn mới có thể nhìn ra thương thế trầm trọng trong cơ thể hắn.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt, Lí Không Liên ra vẻ hơi tức giận:

- Cười cái gì? Nếu là do ngươi ứng phó mấy tên kia thì chưa chắc có thể tốt hơn bao nhiêu. Hắc! Lần này thật sự là lỗ vốn, tưởng rằng có thể tạm thời vây khốn những tán tu kia trong tiên phủ, không ngờ lại xảy ra biến cố.

- Một lần độc chiến thập tam vị Nguyên Anh quả thật khó khăn, đặc biệt là Cổ Thủ Ý, ta cũng không nắm chắc thắng!

Nam tử tuấn mỹ không để ý, vẫn cười nhẹ: - Nói như vậy lần này đã diệt khẩu rồi hả?

- Thế thì chưa, có chín người biết rõ không thể trêu vào chúng ta nên dùng nguyên thần huyết thệ, sau đó ta đã cho bọn chúng một đường sinh cơ. Về phần mấy người khác thì chết dưới kiếm ta. Trong mười ba người tuy không có ai đạt tới Nguyên Anh Phân Thần nhưng nếu hợp lực thì ta đánh bại đã khó nhưng muốn giết thì đúng là càng khó!

Thuận miệng giải thích một câu, Lí Không Liên ngay sau đó nhíu mày, tựa hồ thương thế bên trong cơ thể có dấu hiệu áp chế không nổi, sau đó một lát mới khôi phục bình tĩnh nói:

- Hôm nay mặc dù còn có khả năng để lộ tin tức, bất quá vậy cũng không cách nào. Không thể giết Cổ Thủ Ý, cũng khó thắng hắn. Cùng lắm thì để cho Lăng Thiên kiếm phái kiếm một chén canh, nếu là hắn chết ở trong thần mộ thì cũng không trách được ta và ngươi. Ngược lại Chương Dục bên chỗ ngươi thế nào?

- Người này cực kỳ cơ cảnh, tu vi cũng rất cao minh, còn có pháp bảo xuyên toa không gian. Bất quá tốn thời gian ba ngày thì cũng bắt giữ được hắn. Lúc này ta đang để hắn tìm hiểu mười Vu trận kia, bất quá tình hình có chút không tốt.

Nói đến đây, nam tử tuấn mỹ bỗng nhiên ngưng mày:

- Nghe nói ngươi đã đem Hiên Viên Phá trận lục lẫn những hình ảnh vu trận cho tên tiểu tử kia!

Lí Không Liên cười nhạt một tiếng:

- Ta dùng hồn thức thác ấn Tàn Thiên mà thôi, Nguyên Trí linh quảcũng chỉ có một quả, ta đoạt lại không được nên cũng chỉ có thểdùng cách này lưu một đường hi vọng. Hiện giờ có thể tìm hiểu bíẩn trong đó cũng chỉ có một mình hắn mà thôi. Hiệu dụng của linh quả này nếu bản thân người phục dụng có học thức trí tuệ càng cao thì hiệu quả càng lớn. Nhạc Vũ so với Chương Dục còn đáng hi vọng hơn.

- Thì ra là thế! Nghe nói Yêu Vương Thương Ngô gần đây có phần không an phận, đã mời mấy nhân vật đồng cấp, chắc là muốn tới Bắc Hoang một chuyến để rửa nhục. Quảng Lăng tông nếu nhưmuốn chống cự thì phải hết sức tăng lên chiến lực. Kẻ kia không thể cự tuyệt chỗ đó, đặc biệt là sau khi phục dụng Nguyên Trí linh quả.

Nam tử tuấn mỹ nghĩ một chút đã hiểu rõ, Nhạc Vũ đã có thể ở trong vòng mười năm đạt được thành tựu trận đạo vượt lên Chương Dục một bậc, vậy thì trí tuệ cao thấp giữa song phương không nói cũng biết.

Xác suất Nhạc Vũ tìm hiểu được Hiên Viên Phá trận lục còn cao hơn Chương Dục rất nhiều,

Bất quá khi nghĩ đến đây, hắn bất giác cười nhẹ:

- Bất quá nói trở lại, ngươi thực nghĩ có thể khống chế được hắn? Ta và ngươi

trăm năm tương giao, ta còn chưa thấy ngươi chịu thiệt thảm hại như vậy, tổn thất một Nguyên Trí linh quả không nói, Tiên Phủ tùy thân hiện giờ cũng đã vô pháp chữa trị, càng bịthương nặng đến cần bế quan dưỡng thương. Lúc hắn chưa cần phục dụng linh quả đã có thể khiến ngươi kinh ngạc, sau khi tìm hiểu xong Hiên Viên Phá trận lục sợ là càng thêm khó chơi.

Lí Không Liên không nói, sắc mặt âm trầm cực điểm, lồng ngực phập phồng như cố nén, sau một lát lại bình thản:

- Lần này tuy là ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta nhưng không tổn hại đại cục. Về phần một điểm thiệt hại nho nhỏ khi cócơ hội sẽ trả lại

Nam tử tuấn mỹ nghe vậy chỉ hơi trợn mắt, hắn nghe ra ngữ khí đối phương lạnh nhạt nhưng chỉ cần hiểu rõ Lí Không Liên thì biết người này đã phẫn nộ đến cực hạn!

Sau bảy ngày bảy đêm, Nhạc Vũ tỉnh lại. Trong bảy ngày qua, hắn đều thôi diễn Vu trận trong hồn ngọc. Giữa lúc còn hiệu quảNguyên Trí linh quả và không còn có khác biệt cực lớn. Nếu nhưmười hai canh giờ trước thì hắn chỉ cần vài phút đã có thể thăm dòrõ ràng kết cấu và cách phá giải của những linh trận này, thậm chícả phép bày trận.

Nhưng sau khi dược hiệu biến mất, hắn cần đến mấy ngày mới cóthể thôi diễn rõ ràng.

Kỳ thật đến bây giờ thì Nhạc Vũ vẫn chưa hiểu ngọn ngành toàn bộ, chỉ là vô thức cảm giác được một nguy cơ mãnh liệt sắp ập xuống.

Đến khi hắn dứt bỏ suy nghĩ thì trong mắt đột nhiên lóe lên.

Sâu trong Thông U châu, hắn cảm giác được ý thức của Chiến Tuyết đang liên lạc.

- Hồn lực quá mạnh! Chẳng lẽ Chiến Tuyết đã triệt để hoàn thành tấn chức? Hắc! Thời gian vừa khéo.

Nếu như nói trước kia, Nhạc Vũ trao đổi hồn thức khi Chiến Tuyết đang ở trong thần quốc khá mơ hồ thì bây giờ đã có thể rõ ràng như giáp mặt nói chuyện.

Nhạc Vũ phát ra một tia vui mừng, theo hồn niệm hắn vừa động thìthân ảnh màu trắng yểu điệu của Chiến Tuyết cũng phá không bayra trước mặt. Nhạc Vũ cảm thụ đầu tiên không phải là sự cường đại mà chính là sự thu liễm của nàng!

Mặc dù có thân phận chủ nhân, hắn cũng không thể nhận ra nửa điểm vu lực trên người Chiến Tuyết. Hồn lực đặc trưng của nàng cũng không thấy dấu vết, nhì qua không khác một nữ tu bình thường, chỉ có vẻ xinh đẹp là khiến người ta chú ý.

Nếu phải nhận xét thì bây giờ trên người Chiến Tuyết tóa ra một khíchất thánh khiết khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Ngược lại thanh Bạch Đế kiếm trên tay nàng lúc này đang ngưng tụ vu lực vượt xa lúc trước.

Phẩm chất của Bạch Đế kiếm cũng đã phát sinh biến hóa, mờ mờảo ảo có một cảm giác uy áp.

- Kiếm này đã vượt qua nhất phẩm, cách siêu phẩm không xa.

Nhạc Vũ thầm hoảng sợ, nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu. Những mảnh kim loại vỡ trong đó ngay cả Phong Nha kiếm cũng khó gây thương tổn. Nếu không phải là "ác kim" mà tu sĩ không thểnào dung nạp thì nhất định là cả thiên hạ đã tranh đoạt, phẩm chất thanh kiếm tăng lên cũng là bình thường.

Bất quá Nhạc Vũ lại có chút phiền muộn, Bạch Đế kiếm này được luyện chế theo kiếm quyết bí truyền của Hiên Viên. Mặc dù nó sinh ra linh trí, cũng có thể khống chế , nhưng hiện giờ đã thu nạp tàn phiến di binh của Vu Thần, nếu đột phá thêm cũng sẽ thành một Vu Thần mới:

- Thiếu gia không cần lo lắng, Tuyết Nhi biết rõ phân lượng.

Chiến Tuyết nhìn vẻ đăm chiêu của Nhạc Vũ thì biết lo lắng của hắn nên khai mở Huyền sát Chiến Ma chân khí, biểu hiện vu lực mênh mông bên trong.

Khí chất thánh khiết hòa với khí sát phạt lập tức đậm đặc thêm vài phần. Trên thân thể Chiến Tuyết lại khiến cho Nhạc Vũ cảm giác như yêu thú cấp bậc ngang với Lệ Bi Hồi, có thể cộng hưởng với linh lực thiên địa.

Nhạc Vũ hơi kinh hãi, biết rõ đẳng cấp Huyền sát Chiến Ma chân khícủa Chiến Tuyết hiện giờ tuy vẫn ở tầng thứ mười nhưng thần lực đã vượt qua hắn một bậc, không kém hơn Nguyên Anh tu sĩ.

Nhạc Vũ nhìn lại Bạch Đế kiếm, phát giác những sợ tơ tín ngưỡng đều bị hấp thụ vào tinh hạch trong đầu Chiến Tuyết rồi lại chảy ngược trở về trong kiếm.

Nhạc Vũ lập tức buông lỏng, biết Chiến Tuyết hiện giờ đã có thểcướp lấy lực lượng tín ngưỡng từ Bạch Đế kiếm, trải qua một lần trunng chuyển rồi do nàng triệt để khống chế.

Mắt thấy linh lực trong tĩnh thất đã dao động khó có thể chế trụ, Nhạc Vũ vội vàng bảo Chiến Tuyết thu liễm rồi đem nàng trở lại hưkhông.

Đến khi hắn thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, bước ra khỏi tĩnh thất thì thấy ba vị Nguyên Anh tu sĩ vẫn hộ pháp ngoài cửa.

Nhạc Vũ thầm cảm thán, đánh giá về Vạn Bảo Lâu cao thêm một bậc.

Hắn cúi người thi lễ thật sâu để tỏ lòng biết ơn. Sau đó lão nhân khô gầy tên gọi Trư Niên kia đi ra tươi cười nói:

- Không cần như thế, Lí Không Liên sớm đã thanh toán phí tổn hộ pháp.

Vừa nói đến đây, Trư Niên lộ vẻ cả kinh, sau đó ngưng trọng nói:

- Chúc mừng Nhạc đạo hữu, căn cơ thâm hậu như thế, quả thực Trư Niên ta thấy lần đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 491: Trùng tai đế lâm

Nhạc Vũ thầm kinh dị, hắn sớm đã biệt thực lực lão đầu này không dưới Lí Không Hiên, đồng dạng là nhân vật sâu không thể lường được, lúc này nghe vậy lại càng chấn động.

Hắn không biết rốt cuộc Trư Niên làm thế nào để nhìn ra được. Bất quá người này ngày đó có thể bức lui Lí Không Liên thì quả thực không chỉ dựa vào chiêu bài Vạn Bảo Lâu mà thôi.

Lão giả khô gầy giật mình nhìn Nhạc Vũ một hồi lâu, thân hình run nhè nhẹ, sau khi bình tĩnh lại thì vẻ mặt vẫn tràn ngập vẻ khó tin:

- Thời gian tu hành của lão đạo ta đã hơn ngàn năm, có chút bản sự mà người ngoài không có! Xem thần hồn đạo hữu thần tịnh, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới thông minh. Chắc là Lí Không Liên đã đưa Hiên Viên Phá trận lục cho tiểu đạo hữu tìm hiểu đúng không?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, trong nội tâm thầm ngạc nhiên. Đối phương làm sao biết nội dung trong tử sắc hồn ngọc này. Trư Niên cũng không để ý, coi như Nhạc Vũ mặc nhiên thừa nhận, cười nói:

- Lần này Vạn Bảo Lâu cũng sẽ cũng sai người tiến về Thần Mộ một chuyến. Bất quá bên trong hung hiểm vạn phần, nếu gặp phải vu trận mà chúng ta không thể phá giải, đến lúc đó kính xin đạo hữu có thể giúpVạn Bảo Lâu giúp một tay. Đương nhiên, tông ta cũng có trọng báo.

Nhạc Vũ ngưng màyi, nếu như không có gì xung đột, giúp Vạn Bảo Lâu một tay cũng không phải không thể. Bất quá hắn lại không quen cùng người đồng hành, đang lúc tìm từ đưa đẩy từ chối thì lại nghe Trư Niên nói:

- Kỳ thật nếu như tiểu đạo hữu tin được thì vào lúc nguy cấp có thểlui về chỗ ta. Vô luận là Lí Không Liên hay phiền toái khác, Vạn Bảo Lâu vẫn có thể hay ngươi hóa giải vạn toàn.

Ngoài ra tiểu đạo hữu nếu cần thu mua cái gì để tiến vào thì tông ta cũng có thể rộng mở cung ứng. Chỉ lấy nửa năm bình giá

Nhạc Vũ lập tức thầm ngạc nhiên, nhìn thật sâu Trư Niên, đến lúc trông thấy nét mặt đối phương không phải giả bộ mới chắp tay thi lễ nói:

- Nếu như thế, vậy vãn bối cung kính không bằng tuân mệnh!

Lúc này hắn để ý nhất không chỉ là Vạn Bảo Lâu hứa hẹn che chở mà là muốn ra vào chỗ kia vậy thì cần vật luyện đan, Trư Niên nói vậy là giải quyết cho hắn một vấn đề lớn.

Trư Niên cười ha hả, phảng phất là trong nội tâm rất sảng khoái, làm một cái thủ hiệu mời rồi rời đi trước. Nhạc Vũ đi theo sau lưng lão, qua mấy chỗ rẽ thì tiến vào một cái khố phòng, trên đường đi thầm cảm thán.

- xem linh trận phòng hộ nơi này có thể nói là cực kỳ thâm nghiêm, một vòng chồng lên một vòng, cho dù là mình hiện giờ muốn phágiải cũng không phải chuyện dễ, ít nhất phải mất đến một tháng. Trường đại chiến ở Hoang Nguyên Trấn đâu chỉ có mười Nguyên Anh tu sĩ mà thôi? Với thực lực của Vạn Bảo Lâuhá khả năng đơn giản bị phá huỷ. Bất quá xem kiến trúc lầu gỗ này còn mới xây không lâu! Chẳng lẽ là Đại Thừa tu sĩ dựng nên?

Trư Niên thấy hắn nhìn quanh rồi lộ vẻ kinh hãi với những linh trận phòng hộ thì cho là hắn hiếu kỳ với pháp trận nên cười nói:

- Thập nhị nguyệt hoàn trận ở đây là do một vị tông sư trận đạo của Vạn Bảo Lâu chúng ta bố trí. Tu vi vị lão hữu này cũng làNguyên Anh đại viên mãn, tạo nghệ phù trận càng đã nhập hóa. Nửa năm trước, những lầu các của Vạn Bảo Lâu ở đây cơ hồ bị pháhủy, ta liền mời vị lão hữu này xếp đặt thiết kế pháp trận. Tuy làkhông thể ngăn được Đại Thừa tu sĩ nhưng nếu như Lí Không Liên thì không thành vấn đề.

Nhạc Vũ giật mình, ngay sau đó lại thầm nghi hoặc, nghe khẩu khíTrư Niên dường như Hoang Nguyên trấn bị phá hủy có liên hệ với Lí Không Liên. Hắn cũng không muốn nghĩ thêm mà đi thẳng vào khố phòng, Nơi đây cũng dùng không gian linh trận để tăng cường, trong một không gian ngàn trượng bày đầy các loại linh vật.

Nhạc Vũ đầu tiên tìm kiếm pháp bảo phòng thân. Một kiếm kinh diễm ngày đó của Lí Không Liên vẫn khiến hắn sợ hãi, một pháp bảo kim hệ nhị phẩm vậy mà đơn giản bị phá hủy. Nếu bị hắn đánh trúng chính diện chắc chắn không có đường sống. Cho dù hắn tu luyện bao nhiêu thần thông, trong tay nắm giữ bao nhiêu loại pháp bảo thì nếu không ngăn được một kiếm của Lí Không Liên thì vẫn chỉ có một đường chết.

Tàn Huyền chung vốn có tính năng tự chữa trị, bản thân chỉ cần đem luyện chế một lần là có thể phục hồi. bất quá lúc này vẫn cần một pháp bảo phòng ngự mạnh hơn mới có thể an tâm. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ nhìn qua một số pháp y hộ thân thì dần lộ vẻ thất vọng, Trư Niên thấy vậy cười khẽ chỉ vào hướng khác:

- Nếu là tiểu đạo hữu muốn tìm vật phòng thân thì ta thấy đồ vật này càng thêm phù hợp. Nếu là tiểu đạo hữu cảm thấy lão hủ đề cửđược vậy thì mời đưa ra sáu ngàn vạn linh thạch

Nhạc Vũ nhìn theo thì thấy trên giá gỗ có bày một kiện hắc sa đạo y. Đầu tiên hắn khó hiểu nhưng ngay sau đó biến sắc liếc nhìn TrưNiên rồi đưa tay vào Tu Di Giới.

Vật ấy thoạt nhìn không hề bắt mắt, là một pháp bảo nhị phẩm, năng lực phòng ngự cũng bình thường, tối đa cũng chỉ đạt tới một nửa tiêu chuẩn Tàn Huyền chung. Nếu hắn không dùng hồn thức cảm giác thì đã bỏ qua.

Pháp bảo ẩn hình thần diệu như thế, đây là lần đầu Nhạc Vũ nhìn thấy. Pháp y này tuy là nhị phẩm nhưng tốt hơn tuyệt đại đa số vật cùng giai. Trư Niên ra giá sáu ngàn vạn linh thạch quả thực ưu đãi hắn đến cực điểm. Điều khiến Nhạc Vũ hơi có chút để ý là thái độ của Trư Niên giống như xác định hắn sẽ cần vật ấy.

- Bảo vật này tên là Hắc Diệu Vân chướng y, chuyên có thể che lấp pháp lực khí tức, ngay cả một số Đại Thừa tu sĩ, nếu không chú ýthì bỏ qua, lại có năng lực phòng thân nhất định, chắc là thích hợp với tiểu đạo hữu đấy.

Thuận miệng giải thích một câu, Trư Niên đi sang chỗ khác là một khố phòng chưa linh đan thành phẩm và dược liệu. Nhạc Vũ nhìn quanh thì trông thấy giá gỗ có chữ Diệu dương đan thì dừng lại, thuận tay cầm lấy mười bình bỏ vào Tu

Di Giới.

Vật ấy chính là Kim Đan tu sĩ dùng để tăng nguyên lực trong thời gian ngắn. Đáng tiếc bởi vì dược hiệu quá mạnh mẽ, số người dùng quá ít nên cũng có không nhiều lắm.

Nhạc Vũ lại tiếp tục tìm tòi, phàm là đan dược có thể tăng thêm nguyên lực đều không bỏ qua, nhất thể thu hồi. Ngay cả cửu chuyển Trúc Cơ Đan hiện giờ có tác dụng với hắn không lớn cũng vơ vào.

Sau khi quét sạch những đan dược phù hợp thì Nhạc Vũ hơi nhíu mày, chỗ linh đan này thực sự vẫn chưa đủ. Bất quá nếu dùng hợp lý thì vẫn có thể coi như miễn cưỡng là đủ. Hiện giờ hắn hối hận nếu sớm biết là vậy thì đã bớt chút thời gian để luyện chế thêm nhiều đan dược tăng cường nguyên khí lúc còn ở tại Quảng Lăng tông.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn sang chỗ những linh thảo để chuẩn bịluyện đan.

Trư Niên đứng bên cạnh cười tủm tỉm, dường như đã dự liệu Nhạc Vũ sẽ quét sạch mọi thứ, cũng không lên tiếng ngăn cản.

Sau khi thu thập số linh thảo ước chừng tới 2000 vạn linh thạch thìNhạc Vũ đưa ra ba Tu Di Giới đựng đầy linh thạch ném cho TrưNiên. Đây là số linh thạch hắn chuẩn bị mua Nguyên Trí linh quả, giờ cuối cùng vẫn rơi vào tay Vạn Bảo Lâu.

Trư Niên cũng không nhìn lại, thu thập vào trong tay, Nhạc Vũ thấy thế, không khỏi có chút tò mò nói:

- Kỳ thật vãn bối cũng không có quá nhiều quan hệ với Vạn Bảo Lâu. Không biết lão tiền bối vì sao nâng đỡ ta nhiều như thế?

- Đầu tư mà thôi! Đạt tới cảnh giới thần hồn thông minh, lại có căn cơ thâm hậu như thế thì ngày sau cơ hội chứng đạo của tiểu đạo hữu chắc vượt qua chúng ta mấy lần. Nhân vật như thế, đã không cách nào tự tay diệt sát, vậy cũng chỉ có dốc sức kết giao mà thôi.

Nếu ta không nhân cơ hội này lưu lại chút tình hương hỏa vậy thìthật xấu hổ cho cái danh trưởng lão Vạn Bảo Lâu. Hơn nữa tông ta có chút ân oán với đám người Lí Không Liên, cũng không muốn tiểu đạo hữu lại rơi vào trong tay bọn họ

Trư Niên nói thẳng ra, thấy thần sắc Nhạc Vũ thoải mái đang muốn nói thêm cái gì thì đột nhiên biến sắc, biến mất trước mặt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng hơi trầm xuống, trong lòng tràn ngập cảm giác nguycơ mãnh liệt, lập tức đằng không bay lên. Hắn cũng không thểxuyên qua không gian trong pháp trận ở đây, chỉ có thể ngự Cực Quang kiếm, cả người hóa thành một đoàn quang ảnh, chạy ra khỏi bên ngoài Vạn Bảo Lâu.

Sau đó chỉ thấy đây là lúc mặt trời lên cao nhưng không trung cómây đen bao phủ dày đặc.

Nhìn kỹ lại thì thấy không phải là mây đen là mà giống như phi trùng tụ hợp. Số phi trùng này có hình dạng lớn nhỏ không đồng nhất, tổng số nhiều đến mức mà hệ thống trí năng cũng không thểphân tích.

- Nghe đồn trong Mãng Hoang cự trạch có khi có hàng tỉ phi trùng càn quét bốn phía, quả thực không sai!

Nhạc Vũ khẩn trương, một khi bị đám phi trùng này bao vây thì sợ là Đại Thừa tu sĩ cũng sẽ vẫn lạc. Mấy tháng này ở đây hội tụ gần hơn hai trăm vị Nguyên Anh nhưng không ai có can đảm dám xâm nhập vào Mãng Hoang cự trạch cũng vì nguyên nhân này.

Đến khi trông thấy mấy tầng bích chướng màu xanh từ Hoang Nguyên trấn bay lên, mấy chỗ khác cũng bốc lên khói đen dày đặc xua đuổi thì Nhạc Vũ mới thoáng yên tâm.

-Nghe đồn nạn phi trùng này một khi lan tràn bên ngoài cự trạchthì cần mấy ngày để dẹn yên. Hiện giờ mình cần tranh thủ cơ hội này để chữa trị Tàn Huyền chung mới được.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, bay về phía động phủ hắn tạm thời thuê ở. Trong Hoang Nguyên trấn cũng có hơn mười vùng địa hỏa, nhưng chắc không tới lượt hắn sử dụng, cũng chỉ có thể trông vào Tiên Thiên càn li chân diễm trong cơ thể, mấy ngày kế tiếp chắc cũng không thể nào nhàn rỗi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 492: Ngang nhiên tập sát

Bên ngoài ba vạn dặm của Hoang Nguyên trấn.

Nhạc Vũ hạ Cực Quang kiếm đáp xuống đầm lầy.

Khắp nơi này đều thấy đầy rẫy xương trắng. Những yêu thú hoạt động quanh đầm lầy, còn cả cỏ cây đều bị lũ phi trùng kia càn quét, thậm chí xương cốt cũng chỉ còn mảnh vỡ hoặc là không có tác dụng gì với lũ phi trùng hoặc là tới kỳ đẻ trứng chưa kịp gặm.

Nhạc Vũ chứng kiến như vậy cũng không thấy làm lạ, ngẫu nhiên trông thấy một số tài liệu xương cốt hiếm thấy đều thu thập vào Tu Di Giới nội. Nơi này không thiếu yêu thú cấp bảy cấp tám, thậm chímay mắn còn có thể gặp được cả thần thú.

Những vật này đối với hắn không có tác dụng nhưng mang về tông môn chế tác pháp bảo cho những Linh Hư tu sĩ sẽ rất phù hợp. Cóthể chạy trốn khỏi đám phi trùng, phẩm chất nhất định là đạt trình độ cao nhất. Đến khi trông thấy bùn lầy màu đen bốc lên dưới chân, Nhạc Vũ không khỏi phát lạnh.

Cũng không biết trong này có bao nhiêu trứng côn trùng, có bao nhiêu trùng thi vẫn lạc?

- Tịch lão huynh chỉ nói là khu vực mười ba vạn dặm quanh Hoang Nguyên trấn rộng lớn mênh mông, còn có lực lượng ảnh hưởng tới không gian ở đây. Cũng may mắn là từ trong đệ tử cấp Kim Đan của Linh Đài tông cưỡng ép hấp thu một chút ký ức, thêm vào ghi chép của hồn ngọc mà Lí Không Liên tặng, nếu không không biết bắt đầu từ đâu.

Nhạc Vũ đem hồn niệm thăm dò dưới chân, sau một lúc lâu thì nhíu mày, thuận tay đánh ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang khiến một đám côn trùng đang bay về hắn hóa thành bụi băng. Tiếp đó hắn lại đăng không bay lên, bầy kiến vừa rồi tuy không thể uy hiếp gìnhưng lại có thể theo dõi khí tức, tốt nhất là tránh đi

phiền toái.

Đến lúc này Nhạc Vũ mới hiểu vì sao Linh Đài tông mặc dù tìm được Tịch Nhược Tĩnh vẫn cần tìm kiếm. không gian ở đây không biết vì sao đã gần như hoàn toàn vặn vẹo, hơn nữa tùy thời đều biến đổi. Cho dù đã tới một lần cũng sẽ bị mất phương hướng.

Huống chi Tịch Nhược Tĩnh cũng chỉ là nghe vị sư phụ đoản mệnh của hắn thuật lại, biết thêm một số hình ảnh đặc thù chỗ có Vô Cực thiên đan mà thôi.

Bất quá nơi đầm lầy này đã sớm biến thành một bãi đất bằng. Những thực vật trên bờ đều đã bị gặm sạch, càng khiến cho người ta không rõ phương hướng. Đầu mối duy nhất là ở dưới mặt đất khiến cho tu sĩ nhân loại không cách nào xâm nhập dò xét.

Sau khi kiếp nạn côn trùng lui đi, Nhạc Vũ dùng Ngũ Phương môn nhanh chóng chạy đến nơi đây. Hiện giờ còn chưa có người nào, làlúc tìm kiếm tốt nhất. Qua hơn mười phút nữa sẽ trở nên náo nhiệt, lúc đó khó mà tìm kiếm.

Vào lúc hắn đằng không thì linh giác cảm nhận được một chấn động linh lực mãnh liệt đang nhanh chóng tràn đến bên này.

Nhạc Vũ hơi hoảng sợ, tuy biết rõ nơi này có tới cả vạn tu sĩ đến tìm kiếm, ngẫu nhiên gặp được mấy người nhưng vẫn cần cẩn thận. Hắn nhanh chóng phi độn vào chỗ sương mù dày đặc rồi mở ra Hắc Diệu Vân chướng y.

Một luồng khí mây màu đen lập tức từ trên thân hắn phát tán ra, hợp thành nhất thể với độc vụ ở đây. Hắc y này dường như chế tạo chuyên cho việc che giấu trong Mãng Hoang cự trạch, cực kỳ thíchứng hoàn cảnh.

Sau một thoáng, Nhạc Vũ thấy một đoàn kiếm quang từ xa bay lại, lơ lửng trên độ cao ngàn thước, thăm dò khắp nơi.

- Là người của Linh Đài tông, tựa hồ đã có tu vi Kim Đan trung kỳ! Xem bộ dạng không phải tìm Vô Cực linh quả mà là đang tìm người. Hồn thức cũng chưa từng tìm đến dưới mặt đất.

Chẳng lẽ là đang tìm mình?.

Nhạc Vũ cảm thấy khó hiểu. Điều duy nhất hắn có thể xác định làLinh Đài tông sẽ không phái ra quá nhiều nhân thủ, dù sao vừa mới bị trọng thương, đây là lúc toàn lực bế môn thủ hộ.

- Nói như vậy chắc là mời cao thủ khác tới lấy tính mạng mình, bất quá người tìm tung tích sẽ không quá mười người! Diện tích nơi này quá rộng, , nam bắc đều đạt vạn dặm, tỷ lệ gặp được quá ít.

Nhạc Vũ có chút suy ngẫm, cũng không biết có phải bầy kiến mới chết kia làm lộ tung tích của mình hay không.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ càng cảm thấy phiền muộn, một cự xàsống sót qua tai kiếp phi trùng đang phi thẳng tới chỗ hắn.

- Hay thật. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, Hắc Diệu Vân chướng y có thể che lấp khítức của hắn nhưng không thể di động. giao văn xà này áng chừng lục giai, bình thường hắn có thể tiện tay bóp chết. Bất quá lúc này nếu có động tĩnh gì sẽ để lộ hành tung.

- Bỏ đi! Để xem rốt cuộc Linh Đài tông an bài thủ đoạn gì!

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền không chút do dự lấy ra Ngũ sắc Hỗn Nguyên chân khí, chuyển thành đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm bắn về kẻ kia.

Người nọ cả kinh, nhìn sang chỗ Nhạc Vũ nhưng chưa kịp phản ứng thì toàn thân đã bị đánh xuyên mấy chục lỗ. Bất quá lần này Nhạc Vũ lại không chọn dùng cách thức bạo liệt mà chỉ bắn vào mười mấy huyệt đạo trọng yếu khiến cho người kia không thể nào sửdụng đạo pháp. Tiếp đó hắn dùng một đạo Ngũ Sắc Thần Quang để cắt đứt khả năng tự bạo của đối phương.

Bất quá vào lúc Nhạc Vũ đang định phi thân tới thì chợt thấy trên thân thể người kia vút lên một đạo phù sáng chói xuyên thẳng ra mấy trăm dặm.

- Truyền tấn kim phù? Không tốt! Trên người này còn có vật kia! Chiến Tuyết, đi ra cho ta!

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, thân ảnh Chiến Tuyết đã phá không xuyên ra.

Trong nháy mắt vô số quang hoa chớp lên rồi kim phù kia đã bị bắt trở lại trước mặt Nhạc Vũ.

- Vừa bị tập kích đã dẫn phát sao? Hảo thủ đoạn, trách không được một Kim Đan cũng dám phái ra tìm ta! Những người này bất quá làvật hi sinh mà thôi. Nếu Chiến Tuyết không đột phá thần lực thìhành tung lúc này đã bạo lộ .

Nhạc Vũ đưa tay cầm lấy tờ phù triện kim sắc, sau khi phân tích liền dùng Tiên Thiên càn li chân diễm thiêu hủy.

Tiếp đó hắn dùng pháp lực cầm tu sĩ Linh Đài tông tới, thuận taychém chết con Giao văn xà. Hắn cũng lười hỏi cung, trực tiếp dùng luyện phách sưu hồn tiến vào thức hải đối phương lấy ra tin tức rồi bóp nát đầu.

- Hay cho Linh Đài tông, rõ ràng còn ẩn tàng một vị Nguyên Anh đại viên mãn, cơ hồ đã bước vào cánh cửa Đại Thừa! Mặt khác tựa hồ còn hơn mười vị Nguyên Anh, cũng không biết Linh Đài tông sao mời tới được.

Nhạc Vũ cảm thấy một hồi khó giải quyết, một Lí Không Liên đã đủ khó ứng phó, thêm cả một đám người vậy thì càng hung hiểm.

Tin tức tốt lành duy nhất là quả thật chỗ đó cách nơi đây hai ba ngàn dặm.

Bất quá hắn cũng không dám dừng đây lâu, sau khi phân tích xong thì vất xác con rắn đi rồi hỏa táng tu sĩ Linh Đài tông. Tiếp đó hắn đem Chiến Tuyết về Thông U Châu rồi nhanh chóng bay đi. Muốn tránh thoát tính toán của thiên cơ thì chỉ có thể nhanh chóng rời xa nơi này.

Nhạc Vũ vừa biến mất không bao lâu thì một nhân ảnh cao lớn đãphi độn đến. Dung mạo người này tuấn tú, giữa mi tâm có khảm một viên bảo châu.

- Đây là vu lực?.

Nam tử tuấn tú triển khai hồn thức tra xét rồi phát ra một tiếng kinh dị.

- Chẳng lẽ là Hiên Viên bí truyền?

Hơi suy ngẫm, nam tử tuấn tú khuấy đám bùn lầy dưới chân lên, rút đến trước mặt.

Hắn nhìn qua đám bùn lầy rồi lộ vẻ ngưng trọng. Trong Mãng Hoang cự trạch vốn không có đất khô nhưng phần bùn lầy trước mặt hắn chẳng những đã khô ráo, đã hóa thạch phân nửa, bên ngoài có nhiệt độ cực thấp.

- Quả nhiên là người nọ sử dụng băng hỏa hợp nhất thần thông, đạo pháp tầm thường sao có uy lực như vậy! Vốn cho là sau khi đi vào mới có thể tìm được tung tích, nào ngờ đã gặp ngay.

Suy nghĩ đến đây, nam tử tuấn tú cười khẽ, ngay sau đó nhíu mày. Cánh tay hắn khẽ động rồi liền có ba mươi sáu đoàn quang hoa baylượn xung quanh, lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc là vị đạo hữu nào lúc này, sao không đi ra gặp mặt? Tốt nhất chớ để bức ta động thủ.

Thoại âm rơi xuống nhưng xung quanh vẫn không có phản ứng. nam tử tuấn tú ngưng mày, hồn thức thăm dò bốn phía nhưng vẫn không thấy gì. Vào lúc hắn đang thăm dò dưới lòng đất thì đột nhiên một đoàn huyết hoa bạo xuất từ cánh tay phải, toàn bộ gân cốt cơ bắp đứt gãy, cơ hồ chỉ còn lại lớp da dính lạitrên người.

Nam tử tuấn tú kia rên lên một tiếng, trong lòng kinh nghi bất định, sau đó nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

- Đây là Quảng Lăng tuyệt kiếm? Chẳng lẽ là Yêu Đế xuôi nam?

Đang lúc kinh dị thì một đồ án âm dương đột nhiên từ trên cao đèxuống ba mươi sáu luồng quang hoa. Sau đó một thanh tử kiếm bay lượn ập đen. Kiếm ý trầm trọng như núi khiến thanh niên tuấn tú tràn cả máu miệng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 493: Độn nhập thần mộ

Ngay khi có người cách ngoài ngàn dặm vừa kinh hãi vừa giận dữphun ra những lời này, Nhạc Vũ đã tiềm nhập vào bên trong đầm lầy.

Ngoài trăm dặm, có một dòng nước xoáy khổng lồ, đang điên cuồng cắn nuốt bùn non bên dưới.

Lối vào hẳn phải cách nơi này không xa!

Nhạc Vũ không dám lộ ra hồn thức, chỉ đành cẩn thận thu hồi hồn thức cùng pháp lực của mình.

Hắn có thể cảm giác được ở trên bầu trời nơi dòng xoáy có hơn mười đạo hồn thức cường hãn đang dùng biên độ lớn nhất truy xét động tĩnh khắp chung quanh.

Hắc Diệu Vân Chướng Y có thể ẩn núp, thậm chí trong tình huống bị vây bên dưới lòng đất cũng có thể di động, nhưng tối đa chỉ làm được tới mức độ này. Nếu như thâm nhập sâu vào, sẽ gặp phải nguy cơ bị phát hiện.

Kỳ quái, nếu đã có tiên khí xuất thế, vì sao không thấy tu sĩ Đại Thừa kỳ xuất hiện?

Trong lòng Nhạc Vũ thầm tò mò, nhưng ngay sau đó lại nhớ tới cólẽ bên trong cũng giống như Tử Vân tiên phủ giống như có pháp trận gì đó có thể khống chế tu sĩ Đại Thừa kỳ, hoặc còn có lý do nào bất đắc dĩ khác.

Vu cùng Đạo vốn có đại thù, vị Vu Thần vẫn lạc kia nếu có chút thủ đoạn phòng bị tu sĩ cũng là chuyện bình thường.

Ngay khi xác định được nơi này đã cách xa nơi dò xét của những tu sĩ Nguyên Anh, Nhạc Vũ liền lấy ra hơn trăm viên Hồn Thạch ném quanh người bắt đầu bày trận.

Dựa theo tin tức chứa đựng trong Hồn Ngọc mà Lý Không Liên cấp cho hắn, thần mộ có năm cửa đi vào, phân biệt trong phương viên mấy vạn dặm. Nhưng bên trong cũng có thể liên hệ được một cửa đi vào.

Địa phương Nhạc Vũ muốn đi, nếu từ địa điểm khác đi vào sẽ gần hơn rất nhiều, nhưng nơi này lại chính là nơi Tịch Nhược Tĩnh bịmất tích.

Hơn nữa cũng không biết vì sao, hắn có mấy phần kiêng kỵ đối với Lý Không Liên kia. Hắn tình nguyện tiến vào từ địa phương mà Linh Đài Tông mời tới mười vị tu sĩ Nguyên Anh tra xét cũng không nguyện mạo hiểm vào từ chỗ bên kia. Dù cho nơi này có một tu sĩcó thực lực còn hơn cả Lý Không Liên.

Đánh ra vô số linh thạch, trên trán Nhạc Vũ bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Lượng giải toán khổng lồ bên trong đầu giờ khắc này làm vẻ mặt Nhạc Vũ hoàn toàn mất đi huyết sắc.

Không gian nơi đây bị vặn vẹo, tu sĩ Nguyên Anh bình thường nếu không có bảo vật na di trong không gian, chỉ sợ ở nơi này cũng không cách nào xuyên qua. Một khi tiến vào thời không loạn lưu, chỉ sợ sẽ lập tức bị lạc phương hướng.

Linh trận càng thâm nhập vào sâu, Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận. Một mặt hắn phải che giấu linh lực ba động, một mặt còn phải tính toán nơi này đang bị lực lượng nào đó ảnh hưởng. Không gian nơi này bị vặn vẹo vào nhau, hiện tại linh thạch không gian trong tayhắn đã không còn bao nhiêu, tuyệt đại đa số chỉ giao dịch được tại Vạn Bảo Lâu. Cho dù vừa rồi lấy được một số từ tu sĩ Linh Đài Tông, cũng vẫn chưa đủ. Cơ hội lần này chỉ có một lần, bất kỳ xảy ra lỗi lầm nào đều sẽ đưa tới hậu quả xấu không sao lường được.

Ước chừng ba khắc sau, hắn đã tính toán xong linh trận, rốt cục đãtừ từ hoàn thành. Đầu tiên hắn điều tức thêm chốc lát, đợi đến khi tinh thần hồi phục lại, Nhạc Vũ lập tức đánh ra một đạo Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, khởi động linh trận xuyên qua trong cự ly ngắn. Đầu tiên cảm thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đóliền cảm thấy trước mặt phát sáng, đã từ dưới lòng đất đi lên mặt đất trống rỗng khoảng trăm thước.

Ánh mắt lướt qua mọi nơi thật vội vàng, Nhạc Vũ nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng. Biến hóa nơi này thật không quá lớn, cho dù là nửa năm sau cửa vào cũng chỉ dời đi chừng hai mươi thước mà thôi, khoảng cách hắn còn chưa xa tới mười

lăm thước.

Cơ hồ Nhạc Vũ lập tức tế ra Băng Diễm Huyền Quang Chướng, bao phủ khắp người, hướng không gian trọng điệp bay nhanh tới. Ngaysau đó liền truyền ra tiếng gầm thét chấn thiên, sau đó hơn mười đạo bảo quang tế lên, hướng chỗ hắn đánh ập tới.

Ngay khi phi kiếm huyễn hóa thành thần thú Thanh Loan đánh vào sau lưng Nhạc Vũ, trong tích tắc Băng Diễm Huyền Quang Chướng trên người hắn mất đi hiệu dụng, Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác không gian trước người hắn chuyển đổi, từ ao đầm đầy mùi hôi thối cùng độc trùng bố trí khắp bốn phía, đổi thành một không gian non xanh nước biếc, núi non trùng điệp.

Nhạc Vũ phun ra búng máu tươi, không chút chậm trễ bay nhanh về phía trước chừng ngàn thước. Nơi đây quả nhiên có một ảo trận, khi tình cảnh trước mắt hắn biến đổi, cảm giác được đặc điểm bố trícủa Vu trận so với vấn đề đầu tiên của Lý Không Liên đề ra tại Vạn Bảo Lâu giống nhau như đúc, tâm thần căng thẳng của Nhạc Vũ rốt cục liền trì hoãn trở lại.

Nguy hiểm thật! Nếu chậm trễ thêm tích tắc hôm nay xem như phải vẫn lạc tại đây.

Hơn mười vị tu sĩ Nguyên Anh cùng công kích, chỉ sợ sẽ oanh ta thành bã vụn! Đáng tiếc thần thông Băng Diễm Huyền Quang Chướng từ Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết diễn sinh ra rốt cục không thể so sánh được với những loại thần thông phòng ngự chân chính khác. Hai năm nay ta tìm hiểu những tử phùkia, cũng không đi theo chưởng giáo chân nhân học tập Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, nếu không hôm nay cũng không đến nỗi bịthương như thế này.

Trong nội tâm thầm than một tiếng, trong đầu Nhạc Vũ lại thôi diễn với tốc độ cao, xuyên qua bên trong ảo trận, lại lặng yên tra xét thương thế bên trong cơ thể. Một chiêu trực tiếp oanh kích trúng lưng hắn, ngay khi phong hệ dị lực thâm nhập vào trong cơ thểhắn, ở trong nháy mắt liền bị Ngũ Hành pháp lực của hắn cộng thêm Nhật Nguyệt Ngũ Hành Quyền mạnh mẽ vận chuyển ngũ hành, ngay sau đó liền hoàn toàn hóa giải.

Chẳng qua mới vừa bị chấn động, ngũ tạng hơi lệch vị trí mà thôi. Chút thương thế này cũng không cần phải điều tức dưỡng thương. Chỉ cần dùng mười mấy

phút hắn đã có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Mấy tháng trước thân thể ta đã có được chín trăm thạch lực, trong mấy tháng nay lại tăng thêm mười lăm thạch lực. Một thân thểcứng rắn thế này cũng bị một kích liền đả thương. Chủ nhân của thanh kiếm kia nhất định chính là Nguyên Anh cường giả tuyệt đỉnh của Linh Đài Tông Lâm Vân cư sĩ!

Trong đầu Nhạc Vũ chợt nhớ lại, nhưng thời gian vừa rồi quá mức gấp gáp, ngay cả hồn thức cũng không kịp thi triển ra, trong lúc nhất thời không nhớ ra được hình dáng tướng mạo của những người đó.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn chợt ngẩn ra, cảm giác thực lực của mình tựa hồ hơi có chút giảm xuống.

Pháp lực cũng không bị yếu đi, nhưng liên lạc cùng thiên địa linh khí đều đã yếu hơn không bằng trước kia, hơn nữa căn bản không cách nào vận dụng lực lượng không gian. Dù là Ngũ Phương Môn cũng không cách nào đánh vỡ hàng rào không gian nơi này.

Thực lực toàn thân của ta hôm nay dường như đã rơi xuống Tụ Thần kỳ, hạ thấp nửa cấp. Thì ra là như vậy! Đây là hiệu quả tước nhược thực lực của tu sĩ nhân loại hay sao?

Bất quá ban đầu khi ta mạnh mẽ lục soát trí nhớ của người nọ, không nghe nói gì về phương diện này. Hoặc là thiếu thốn, hoặc làhiệu quả tước yếu thực lực chỉ tùy thuộc vào tu vi của từng cánhân. Người bị ta giết chết tu vi chỉ vừa tiến vào Kim Đan cảnh giới, không cảm giác được cũng là có thể. Nói như vậy nơi này nếu có tu vi càng cao, hạn chế sẽ càng lớn. Nguyên Anh cảnh giới rất có thểbị yếu đi hai ba cảnh giới. Thậm chí tu sĩ Đại Thừa kỳ hơn phân nửa phải rơi xuống Nguyên Anh cảnh! Thường ngày ở bên ngoài bọn họ cơ hồ là tồn tại vô địch, nhưng đi vào phiến không gian này, lại rất có thể sẽ bị vây giết!

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, cảm giác tình hình không chỉ như vậy mà thôi, có thể còn có duyên cớ nào khác. Đạo tâm của tu sĩ Đại Thừa kỳ kiên định tới bực nào, nếu muốn đi vào đây, hiệu quả tước yếu thực lực làm sao có thể ngăn trở được bọn họ.

Lại nói tới tầng cấp đó, cảnh giới cũng chỉ là một phần của thực lực mà thôi. Thần thông, pháp bảo, đạo pháp, ngự kiếm thuật đều không thể thiếu. Đọc

Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Cho dù đúng như suy đoán của hắn, giờ phút này Nhạc Vũ cũng không dám dễ dàng đi trêu chọc Lý Không Liên, người này tạo cho hắn cảm giác thật sự quá kinh khủng.

Ngự kiếm phi hành theo con đường thẳng tắp, ở bên trong ảo trận khổng lồ, phi hành ước chừng năm mươi dặm, Nhạc Vũ đã xuyên ra ảo trận.

Hắn đoán chừng những tu sĩ Nguyên Anh tới vây bắt hắn giờ phút này ít nhất đã bị ném ra phía sau ít nhất cũng được một khoảng thời gian.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc có thể thư giãn, dựa theo trínhớ của người no, bọn hắn trải qua vài năm thời gian đau khổ tìm kiếm rốt cục mới tìm được cửa vào nơi này. Sau đó xuyên qua ảo trận, phi hành về phía trước chừng hai trăm dặm, mới phát hiện được Vô Cực Thiên Đan, sau đó là tiên khí xuất hiện, cộng thêm mười mấy người của tông môn khác bỏ mình tại chỗ, cũng chỉ cóngười của Linh Đài Tông tránh được khá xa nên mới có người còn sống quay về.

Trong đầu nhớ lại hình ảnh trong trí nhớ người kia, Nhạc Vũ đã tìm được nơi tiên khí xuất hiện. Nơi đây vẫn có thể nhìn thấy được một ít mảnh nhỏ của pháp bảo, về phần thi thể trên mặt đất chỉ còn nhìn thấy được hài cốt đầy dấu răng cắn xé.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Vừa rồi hắn cũng đãcảm giác được nơi này có yêu thú tồn tại. Nhưng yêu lực tựa hồ bịtrấn áp, hơn nữa hoàn cảnh đặc thù nơi này ảnh hưởng càng thêm cường liệt. So sánh với bên ngoài phải yếu đi nhiều cấp bậc, tuy códị chủng nhưng không có yêu thú nào cao hơn cấp ba.

Ban đầu chỉ là tiên khí tràn tới linh lực ba động đã đủ đem người của Linh Đài Tông đánh bay. Nhất định Tịch lão ca cũng bị như thế.

Nhạc Vũ cau mày nhìn chung quanh, liền thấy trên một ngọn núi phía xa tản ra từng đoàn thất thải linh quang, tràn ra hương thơm ngào ngạt mê người, ánh mắt Nhạc Vũ ngưng đọng lại, liền thu hồi tầm mắt.

Hắn biết nơi đó chính là chỗ của Vô Cực Thiên Đan. Vô luận màu sắc linh

quang hay hương vị, đều tương hợp như trong điển tịch ghi chép. Bất quá gần nơi này cấm chế trùng điệp, có rất nhiều nguyhiểm bất trắc.

Trên thực tế ban đầu nhóm người của Tịch Nhược Tĩnh căn bản còn chưa kịp đi tới gần đều đã rơi vào kết quả bỏ mình.

Nói không chừng, tiên khí xuất hiện chính là một trong những cấm chế của nơi này.

Nhạc Vũ xác định phương hướng một phen, liền hướng theo phương hướng mà Tịch Nhược Tĩnh có khả năng bị đánh văng baytới, hồn thức tìm tòi khắp chung quanh. Sau đó ước chừng phi hành hơn trăm dặm, trong lòng hắn chợt động liền hạ xuống một đỉnh núi.

Còn chưa kịp đi vào, trên mặt hắn liền lộ ra vài phần ảm đạm. Đợi đến khi hắn dùng pháp lực mạnh mẽ phá vỡ pháp trận đơn sơ nơi động khẩu, đi vào bên trong, chỉ thấy có một thạch đài thật đơn sơ, bên trên là một cỗ hài cốt còn chưa hoàn toàn thối rữa đang ngồi xếp bằng. Nhìn vào khuôn mặt, có thể thấy được chính là bộ dáng của Tịch Nhược Tĩnh. Bên trên vách động bên cạnh khắc mấy trăm chữ nhỏ, dường như là di ngôn trước khi chết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 494: Thời gian dị thường

Tịch lão ca, thật không ngờ lần gặp mặt năm đó lại là lần cuối cùng giữa chúng ta.

Vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm ảm đạm, nhớ tới lúc mình vừa bước vào Tiên Thiên cảnh giới, Tịch Nhược Tĩnh thật chiếu cố hắn, vị Tịch lão ca này của hắn, xem như là người dẫn đường cho hắn bước vào thếgiới tu chân.

Nếu không có Tịch Nhược Tịch phân rõ, hắn cũng sẽ không nhận ra lai lịch của Sơ Tam, sẽ không nảy sinh ý nghĩ tìm hiểu Ngũ Sắc Thần Quang. Nếu không học được kiến thức trụ cột phù trận với Tịch Nhược Tĩnh, hắn chưa chắc có thể bình yên thoát thân khỏi biệt phủ Tĩnh Hải Tông.

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ phẩy tay đem thi thể của Tịch Nhược Tĩnh thu vào trong giới chỉ, sau đó nhìn vào những dòng chữ trên vách đá.

Bên trên ghi sơ lược nơi đây là nơi táng thân, tiên khí xuất thếtrọng thương tại chỗ, không cách nào rời khỏi nơi này. Sau đó lại nói lấy di vật bên trong giới chỉ làm lễ vật, cầu xin người nhìn thấy thi thể giúp hắn đến Bắc Hoang Phù Sơn Tông tìm Nhạc Vũ, báo tin về cái chết của hắn.

Bên trong cũng không có lời nào nói tới việc báo thù Linh Đài Tông, chỉ nói mong Nhạc Vũ chiếu cố cháu gái của hắn, gầy dựng lại Tịchgia mà thôi.

Chẳng qua với hoàn cảnh nơi này, không tới được cảnh giới Kim Đan hoặc có thành tựu trận đạo ít nhất phải đạt tới cấp bậc nhưTào Vấn căn bản không cách nào tiến vào. Cho dù có người nào nhìn thấy hài cốt của hắn, đoán chừng cũng sẽ không quan tâm, di vật của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không có ai động tâm nhìn tới.

Ước chừng Tịch lão huynh cũng biết được người nhà của mình hơn phân nửa đã bị Linh Đài Tông hạ độc thủ. Hôm nay chỉ sợ hắn còn chưa biết ta đã bái nhập môn hạ Quảng Lăng Tông, cũng không biết Phù Sơn Tông chỉ còn trên danh

nghĩa. Lại càng không biết với thực lực một mình ta đã làm tổn thương nặng Linh Đài Tông.

Tịch lão huynh không muốn ta báo thù, là sợ thực lực của ta không đủ, liên lụy ta. Nhưng nếu như ta có khả năng, làm sao có thể ngồi nhìn? Hắc! Linh Đài Tông, ngày sau phải đi tìm bọn hắn lần nữa.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ ác khí như đang đè nén trong lồng ngực, hắn biết nơi này không thể tiếp tục ở lâu, tiện tay in lại toàn bộ chữ viết trên vách động, sau đó đi ra ngoài.

Cái chết của Tịch Nhược Tĩnh làm trong lòng hắn vô cùng oán hận, nhưng hiện tại hắn lại không còn cảm giác nặng nề, có thể tiếp tục tìm kiếm cơ duyên của chính mình ở địa phương Vu Thần đã vẫn lạc.

Ngự kiếm phi hành về phía trước ước chừng ba vạn dặm, Nhạc Vũ cảm thấy tầm nhìn trước mặt bỗng nhiên sáng ngời rộng rãi. Xa xôi phía trước có một ngọn núi cực lớn, giống như một thanh kiếm đâm thẳng lên nền trời sừng sững trong mây. Trên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, một cỗ khí tức hung hoành tuyệt thế, tràn đầy sát khí máu tanh tản khắp thiên địa, cho dù đứng thật xa Nhạc Vũ vẫn cảm giác được tinh thần áp lực trầm trọng.

Nhạc Vũ nhìn lên trên đỉnh núi, bên trên có một cung điện khổng lồ, đứng nơi đây nhìn lại có thể nhìn ra cung điện có hơn phân nửa đã biến thành phế tích.

Cung điện đó nằm ở địa phương cao nhất, hắn là nơi trọng yếu nhất trong thần quốc. Vu Thần vẫn lạc nơi này, cùng thi thể của mấy trăm tiên nhân đều ở đó.

Nơi này cho ta cảm giác thần hồn bị áp bách, so sánh với thi thểchân long cấp bậc yêu tiên trong Tử Vân tiên phủ mạnh hơn rất nhiều. Còn cách vài ngàn dặm còn cảm nhận được, thật không biết Vu Thần kia còn sống lại mạnh tới mức độ nào. Trong truyền thuyết ngay cả Vu Thần đứng đầu nhưng Huyền Minh Hậu Thổ, thần quốc kéo dài rộng lớn tới mấy trăm vạn dặm. Ngay cả Chiến Thần Hình Thiên hoặc Phong Bá, cũng phải hơn mười vạn dặm. Nơi này nhìn ra xa không thấy giới hạn, Vu Thần vẫn lạc mấy vạn năm đích xác địa phương này đã bị sụp đổ không ít. Chỉ sợ cũng phải đạt tới cấp bậc Vu Thần thượng đẳng.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm suy tính một phen, trong mắt mang theo vẻ kinh sợ nhìn quanh khắp nơi.

Cuối cùng ánh mắt của hắn dừng lại trên một ngọn núi ước chừng ngoài ngàn dặm, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Độ cao của ngọn núi này chỉ có thể xem là trung bình. Nhưng trên đỉnh núi bốn mùa thay đổi thật làm kẻ khác phải kinh hãi. Lúc này nhìn lại, vừa lúc đông qua xuân tới, tuyết trắng tan đi. Nhưng cóthể nhìn thấy được trên băng sơn đang có những dòng nước tuôn xuống, cả quá trình hoàn thành trong vòng vài phút ngắn ngủi.

Tin đồn thiên giới thượng cổ, một ngày thời gian có thể bằng một năm nhân gian. Cũng có nơi một năm thời gian lại chỉ bằng nhân gian một ngày. Hắc! Không biết bên trong thần quốc của vị Vu Thần này, sẽ nhìn thấy được phong cảnh tiên gia thế nào.

Thật ra giờ phút này trong phạm vi tầm nhìn của Nhạc Vũ, khung cảnh như trên ngọn núi kia tuyệt không chỉ có một chỗ, càng đi vào sâu bên trong thời gian càng khác biệt rõ ràng. Khoảng cách gần với chỗ Nhạc Vũ nhất, chỉ ước chừng bảy trăm dặm. Nếu tính thời gian, một ngày có thể tương đương thời gian mười ngày bên ngoài, chính là mục đích lần này hắn đến đây.

Vô Cực Linh Quả mặc dù tốt, nhưng làm sao sánh được với thời gian mấy chục năm yên tĩnh tu hành? Có được địa phương có thểđem thời gian một ngày biến thành một năm, hắn chỉ cần ở bên trong tu luyện một hai năm, liền đủ đem tu vi đề thăng, thậm chíthành anh cũng không phải việc khó.

Bất quá linh lực nơi này mặc dù hưng thịnh, nhưng chỉ đạt tới mức độ như linh mạch tứ phẩm. Muốn ở chỗ này tu luyện, không có đầy đủ linh đan chỉ có thể lãng phí thọ nguyên. Ngoại trừ có được tiên thiên hỏa chủng như ta, tạm thời không sợ Vực Ngoại Thiên Ma, vôluận tâm tình thực lực cũng không hề có chút vấn đề nào. Bằng không cũng giống như những tu sĩ Kim Đan hoặc Nguyên Anh đỉnh phong có ý muốn tránh né thiên kiếp, muốn kéo dài thời gian để tu luyện, gia tăng khả năng độ kiếp thành công thì còn được.

Bất quá hắn phải còn điều gì đó hạn chế. Thần mộ nơi này mấy chục năm trước đột nhiên lại xuất hiện, trước kia chẳng bao giờnghe tin tức, nói không chừng thật không biết lúc nào lại biến mất.

Nhạc Vũ đang muốn cẩn thận quan sát thêm một lúc, thăm dònhững địa phương

khác, nhưng đột nhiên trong lòng sinh ra cảm giác cảnh triệu, Cực Quang kiếm nhất thời hóa thành một đoàn bạch quang bắn ra xa. Hồn thức của hắn vừa cảm giác được ở nơi thật xa xôi đang có mấy chục thân ảnh xuyên ra từ bên trong ảo trận.

Đây là những tu sĩ Nguyên Anh do Linh Đài Tông mời tới, ngoài ra còn có những tu sĩ Nguyên Anh khác. Thật không nghĩ ra những người này lại xuyên qua ảo trận nhanh như vậy! So với dự liệu ban đầu của ta phải nhanh hơn một ít. Nếu vượt qua nhanh như vậy cũng do có cao thủ trận phù như Chương Dục ở bên trong!

Trong lòng Nhạc Vũ căng thẳng, cảm giác mấy đạo độn quang đang bay theo hắn, bay đầu tiên chính là thanh phi kiếm màu xanh đang được thúc giục cực nhanh, tốc độ cao gấp hai gấp ba Cực Quang kiếm dưới chân hắn, chỉ trong mấy lần hô hấp đã đuổi theo sau lưng hắn.

Cảm giác được sau lưng áp tới kiếm khí mạnh mẽ, cơ hồ áp thẳng đến lưng, Nhạc Vũ cũng không hề bối rối, thậm chí cũng không cần thả ra Băng Diễm Huyền Quang Chướng, chỉ thúc giục Cực Quang kiếm hạ xuống một đỉnh núi phía xa.

Tốc độ của người này đã yếu đi rất nhiều, vô luận tốc độ hay uy lực đều rớt xuống một hai cấp bậc, như thế xem ra suy đoán lúc trước của ta cũng không hề sai. Tu vi càng cao thực lực bị chế ngự càng lớn.

Trong đầu Nhạc Vũ vừa hiện lên ý nghĩ này, cơ hồ trong nháy mắt hắn nhích tới gần đỉnh núi, chợt cảm giác linh lực ba động nơi này bất chợt chuyển thành vô cùng kịch liệt. Trong lòng hắn biết được Vu trận nơi này bị xúc động mà sinh ra dị trạng, cũng không chút nào để ý khống chế Cực Quang kiếm chuyển ngoặt mấy vòng vôcùng quỷ dị liền hạ xuống đỉnh núi.

Bất quá mấy đạo phi kiếm phía sau hắn lại không được vận khí tốt như vậy, vô số dây mây đột ngột từ dưới đất bắn ra, đánh vào những luồng kiếm quang bên trên. Ngay cả phi kiếm màu xanh đãbiến ảo thành Thanh Loan cũng bị ngăn cản lại. Kiếm khí tung hoành loạn xoắn khắp mọi nơi mới có thể thoát thân ra ngoài. Chút ít dây mây kia liền bị thương nặng, cũng không đến nỗi bị hoàn toàn chém nát, chất liệu hắn không kém hơn huyền binh tam phẩm.

Mà giờ khắc này chính Nhạc Vũ cũng lâm vào nguy cơ. Khi đi tới đỉnh núi, hắn

mới cảm giác nơi này ẩn chứa nguy hiểm, vô số dây mây vừa cuốn đến. Nguyên từ lực cường đại tràn ra từ dưới mặt đất khiến sức nặng nơi này tăng thêm mười mấy lần. Nhạc Vũ ngựkiếm cũng chỉ có thể bay được độ cao chừng hơn mười thước.

Vốn dự định ở bên ngoài dùng chút thời gian quan sát rõ ràng mạch lạc trong Vu trận. Không ngờ những người kia ra trước thời gian, hiện tại chỉ đành triệu Chiến Tuyết tới hỗ trợ thôi diễn trận pháp mới xong!

Nhạc Vũ thoáng cau mày, biến cố đột ngột này mặc dù nằm trong dự tính xấu nhất của hắn, nhưng không kịp phân tích Vu trận đãxông vào, hung hiểm càng tăng thêm mấy lần.

Chỉ trong nháy mắt sắc mặt Nhạc Vũ lại biến đổi, không gian nơi này bị khóa cứng gấp mấy lần bên ngoài, giờ phút này Nhạc Vũ chỉcó thể thông qua Định Minh Châu cảm ứng Chiến Tuyết, mà lực lượng của Định Minh Châu lại không cách nào giúp Chiến Tuyết phávỡ hàng rào không gian nơi đây.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ liền cảm giác được bên ngoài hàng rào không gian, vu lực của Chiến Tuyết đột nhiên nổ tung, cólẽ do tính chất tương hợp, lần này không có chút nào trở nại dung nhập vào trong không gian này, xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Dựa theo Nhạc Vũ phân phó, Chiến Tuyết khống chế vu lực, tò mònhìn quanh bốn phía, gần như theo bản năng liền cảm giác được nơi này có khí tức thật thân thiết. Thậm chí tận sâu trong nội tâm, nàng cảm giác được ở địa phương xa xôi có thứ gì đó đang hôhoán nàng.

Chỉ chốc lát sau Chiến Tuyết mới khôi phục thanh tỉnh, bắt đầu toàn lực trợ giúp Nhạc Vũ bắt đầu thôi diễn trận pháp. Lúc này gòđất bên dưới đột nhiên nổ tung, tựa như một chậu máu khổng lồ há miệng ý muốn cắn nuốt Nhạc Vũ khiến hắn giật nảy mình.

Kỳ quái! Chiến Tuyết ở đây dường như không bị Vu trận công kích, thực lực tựa hồ cũng không bị chế ngự.

Quan sát một thoáng, xác định Chiến Tuyết ở nơi này có thể bình yên vô sự, cho dù bị ảnh hưởng cũng do hắn làm liên lụy, trong lòng Nhạc Vũ càng thêm cổ quái.

Cho dù là giữa các Vu Thần thần lực thông thiên, cũng không phải hoàn toàn không có xung đột, vì cướp lấy tín ngưỡng lực có khi dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Vu Thần nơi này lại yên tâm cho những đồng loại khác đi vào như vậy sao? Chẳng lẽ là do những mảnh nhỏ kim chúc? Bởi vì Chiến Tuyết đem dung hợp vì vậy thân phận của nàng cũng được nơi này thừa nhận?

Nhạc Vũ suy nghĩ một chút, tạm thời bỏ qua chuyện này, ngay khi hắn đang toàn lực thôi diễn Vu trận, một đạo quang ảnh màu xanh chợt giáng xuống, được nửa đường liền biến thành Thanh Loan khổng lồ, nhất thời cuồng phong nổi lên bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 495: Ngoài dự đoán mọi người

Bên dưới mặt đất lộ ra mấy chục sợi dây mây khổng lồ, những nơi Thanh Loan ảo ảnh quét qua, những sợi dây mây cứng rắn có thểso được với huyền binh đều hóa thành mảnh vụn rơi xuống đất.

Hai mắt Nhạc Vũ lóe lên, hắn đã sớm hoài nghi ngày đó chưởng giáo Linh Đài Tông sử dụng công pháp là một loại thần thông phong hệ. Hôm nay nhìn kỹ, xem như đã được chứng thực. Nhưng người khống chế huyền binh màu xanh kia thực lực phải mạnh hơn Đằng Hiên mấy lần.

Hừ lạnh một tiếng, tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ lấy ra vài món pháp bảo, Tàn Huyền Chung lại bao bọc trên người, cùng lúc đánh ra mấy viên linh thạch. Chỉ trong nháy mắt ảo ảnh Thanh Loan khổng lồ đã bay tới trước người Nhạc Vũ, hóa thành vô số cuồng phong quét tới. Băng Diễm Huyền Quang Chướng bao bọc bên ngoài Nhạc Vũ trong nháy mắt liền bị vỡ tan. Hắn xuất Bi Âm đao, tiến thẳng vào ngũ chuyển đem sức gió bên người đánh văng, Tàn Huyền Chung chỉ trong tích tắc lại bị cuồng phong thổi quật lại biến thành ảm đạm, mặt ngoài hiện lên dấu vết nứt rạn.

Lúc này Nhạc Vũ cuối cùng đã nhìn thấy rõ ước chừng mấy ngàn trượng xa xa có một trung niên mặt vuông tai lớn, gương mặt âm trầm, ánh mắt sắc bén như đao đang hướng nơi này bay tới. Ở bên cạnh hắn còn có một đạo nhân lôi thôi lếch thếch, tướng mạo khắc khổ, khuôn mặt có vẻ không cam lòng đi phía trước, dẫn dắt đồng bạn phía sau tránh né cấm chế nơi này. Có đôi khi không cách nào né tránh, liền ném ra chút ít linh thạch phá giải mở đường.

Người này nhất định là người tên Phong Bạch, là Nguyên Anh đại viên mãn của Linh Đài Tông, tên còn lại không biết gọi là gì, nhưng xem tình hình hắn phải là nhân vật trận đạo cấp tông sư!

Vẻ mặt Phong Bạch sầm tối, chắp tay sau lưng, trên đỉnh đầu hiện ra một kim

tháp năm tầng lơ lửng. Cho dù là đạo nhân lôi thôi kia lúc bài trừ cấm chế có sơ hở gì, hắn cũng có thể kịp thời hóa giải trấn áp. Hai mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này chỉ sợ Nhạc Vũ đã chết đi vô số lần.

Mà ở quanh người Phong Bạch, giờ phút này còn có một thanh huyền binh hình dáng như một thanh cổ đao, đang xoay tròn baymúa đánh tới, bay được nửa đường, sức gió hội tụ biến ảo thành một con thần thú thân hươu đầu khổng tước, đuôi rắn hoa văn nhưbáo, uy lực cực mạnh không kém hơn phi kiếm màu xanh.

Đinh!

Theo một tiếng nổ vang sắc bén, phi kiếm màu xanh đâm vào Tàn Huyền Chung, trong nháy mắt đánh ra một lỗ thủng, nhưng sức đi đã yếu, bị cản ngược trở về.

Nhạc Vũ phun ra một ngụm máu tươi, lần này hắn đã dốc toàn lực kháng cự, ngũ tạng lục phủ lại lệch vị trí lần nữa, thậm chí kinh mạch toàn thân cũng bị hao tổn.

Lúc này hắn vô cùng nuối tiếc Ngũ Phương Môn bị Diêm Chí mang đi ngày đó, nếu có đủ Thập Phương Môn trong tay, đừng nói có thểđả thông không gian nơi này, thậm chí trực tiếp đem một kiếm này của Phong Bạch dẫn dắt vào bên trong thời không loạn lưu cũng cóthể làm được.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ còn đang cảm thấy tiếc nuối, một thanh trường đao màu xanh đã bay tới trước người. Lần này xuất thủ ngăn cản là Chiến Tuyết, lúc này Bạch Đế kiếm đã hoàn thành thức thứ nhất Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, xuyên nhập vào bên trong thần thú Phi Liêm kia, linh lực đột nhiên chấn động, nổ tung khuếch tán khắp chung quanh. Trường đao màu xanh rít lên một tiếng, văng ngược ra phía sau, Chiến Tuyết thu hồi Bạch Đế kiếm, vẫn hoàn hảo không chút tổn thương.

Lúc này sắc mặt Phong Bạch khẽ biến, kinh ngạc nhìn Bạch Đếkiếm đang trôi nổi bên cạnh Chiến Tuyết, Nhạc Vũ nhìn hắn nhếchmôi cười lạnh, trong nháy mắt đã cùng Chiến Tuyết đột nhiên biến mất.

Phong Bạch cau mày bay nhanh tới chỗ Nhạc Vũ vừa đứng, vừa thăm dò hướng đi của hai người, hồn thức liền bị Vu trận ngăn trở. Trong nháy mắt nội tâm chợt

trầm xuống, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Lần này lại bị tiểu tử kia chạy thoát, ở nơi này chỉ sợ sẽ rất khó tìm kiếm được hắn.

Không phải là không gian truyền tống, hắn là độn thổ. Nhạc Vũ này thật sự to gan, hắn không sợ tính toán sai lầm, bị Vu trận xoắn giết?

Đạo nhân lôi thôi cũng theo sau Phong Bạch, đầu tiên nhìn kỹ linh trận dưới chân, sau đó sắc mặt thật khó xem, nói:

Thành tựu trận phù của người này quả thật hơn ta. Trong thời gian ngắn như vậy đã thăm dò được mạch lạc linh lực nơi này cùng những nơi cấm chế thật rõ ràng. Thậm chí còn biết mượn một bộ phận lực lượng Vu trận, có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh đứng đầu trận đạo. Bắc Hoang không biết làm sao lại có thể xuất hiện một quái vật như thế.

Sắc mặt Phong Bạch không chút thay đổi, lạnh lùng nói:

Ta biết ngươi nghiên cứu trận đạo mấy trăm năm, đứng đầu trong nhóm hậu bối Kinh Châu. Cho dù cảnh giới không bằng tiểu tử kia, nhưng có thể xê xích không xa, ngươi có biện pháp tìm được hắn?

Cũng không phải không thể nào, ta có thể miễn cưỡng tính ra được phương hướng hắn độn thổ bỏ trốn, nhưng…

Nói tới đây, đạo nhân lôi thôi đưa mắt nhìn về hướng có Vô Cực Thiên Đan, nói:

Lần này vãn bối đến là vì Vô Cực Thiên Đan. Nhìn số lượng ít nhất có bảy viên trở lên. Nếu bây giờ vãn bối đi qua, vẫn còn có chút cơhội. Chỉ cần dùng một viên là có thể xông vào cảnh giới viên mãn, chẳng khác gì kéo dài được mấy trăm năm thọ nguyên…

Ta nghe nói thời thượng cổ hồng hoang, những Vu Thần vì đềphòng tu sĩ chúng ta phát triển quá mạnh, nên thích thu thập Ngũ Hành linh vật.

Thấy vẻ mặt đạo nhân lôi thôi dao động, Phong Bạch vung tay lên, thanh phi kiếm màu xanh lại biến ảo thành Thanh Loan, đem những sợi dây leo nhô lên khỏi mặt đất cắt nát, lại lạnh lùng nói:

Với tư chất của ngươi, trước bảy trăm tuổi tiến vào cảnh giới đại viên mãn tuyệt

không vấn đề! Nhưng sau sáu trăm năm, có thể sửa lại ngũ hành toàn bộ hay không còn phải xem vận khí ngươi nhưthế nào. Tuy Vô Cực Thiên Đan có thể tăng lên tu vi, nhưng nếu căn cơ không dày, cũng có tai họa ngầm, đáng giá cho ngươi đi liều chết tranh đoạt?

Ánh mắt đạo nhân lôi thôi nhất thời sáng ngời, nhìn về hướng đông nói:

Vu trận nơi này là nơi đơn giản đi vào nhất, đi thêm vài chục dặm làgiới hạn, Nhạc Vũ nhất định không dám làm chuyện mạo hiểm nhưvậy. Chỉ cần tăng thêm tốc độ liền có thể đuổi theo!

Phong Bạch gật đầu, thanh huyền binh đã khôi phục lại thành đao, một kích vừa rồi tuy thanh đao không bị vỡ tan, nhưng Phong Bạchcó thể cảm giác được bị tổn hại bên trong.

Hay cho Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, giỏi cho một thanh nhất phẩm huyền binh.

Lẩm bẩm vài câu, quanh người Phong Bạch bỗng dưng tuôn ra một đoàn thanh sắc bạo phong, cuốn quanh khắp nơi.

Tàn sát đệ tử Linh Đài Tông, vốn tội đáng chết! Mà lần này làm hỏng binh khí của hắn, Phong Bạch đã tìm thêm được lý do tru diệt đôi nam nữ kia.

Chẳng qua trong nội tâm Phong Bạch lại cảm thấy có chút quái dị. Nữ tử kia làm sao xuất hiện nơi đây? Chẳng lẽ đã sớm chờ đợi ngaychỗ này?

Ngoài sáu mươi dặm, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đột nhiên chui ra khỏi mặt đất, cơ hồ ngay lập tức Nhạc Vũ liền khoanh chân ngồi xuống, uống mấy viên linh đan, bắt đầu điều dưỡng thương thế. Ngũ tạng của hắn vốn đã hơi sai lệch vị trí, hiện tại càng thêm nặng hơn. Nhưng gương mặt của Chiến Tuyết cũng không có quá nhiều lo lắng, chỉ một lòng khống chế cấm chế Vu trận khắp bốn phía, tránh cho Nhạc Vũ bị công kích.

Xem ra Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền còn chưa luyện được thuần thục rồi.

Ba phút sau, Nhạc Vũ mở mắt, thương thế dù chưa lành lại, nhưng nơi này không phải nơi dưỡng thương, vì thế hắn cũng không quản được hậu hoạn gì khác.

Ngay khi hắn vừa đứng lên, bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh, Chiến Tuyết giật mình nói:

Thiếu gia, hai người kia lại đuổi tới!

Nhạc Vũ gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó thu hồi Tàn Huyền Chung tiếp tục tiềm hành. Vật này từ sau khi luyện chế thành công thật sựbi kịch, hai lần sử dụng kết quả đều bị rạn vỡ. Tuy đây là kiện bảo vật phòng thân mạnh nhất của hắn hiện tại, nhưng cũng không chịu đựng nổi công kích mạnh mẽ của đối thủ.

Cũng may nơi này cấm chế khắp nơi, đi tới nơi này bị nguyên từ lực dưới lòng đất ước thúc, tựa hồ không cách nào phi hành trên không trung, nếu không đã sớm bị hai người kia đuổi theo đánh chết.

Tính toán một thoáng, Nhạc Vũ lại đi về phía trước. Không bao lâu đã tới một đỉnh núi, khi đi tới nơi này Chiến Tuyết lại cảm giác được hai người phía sau đã đuổi tới còn cách hai mươi dặm.

Hôm nay ta có thể dùng phương pháp linh trận độn thổ xuyên qua thêm mười dặm. Muốn đi xa thêm chút ít lại không đủ linh thạch, hơn nữa Vu trận nơi này càng ngày càng mạnh. Hai người kia một tinh thông trận đạo, một thực lực mạnh mẽ, thật khó bỏ rơi!

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm hối hận, ban đầu chỉ vì muốn mua thêm linh đan để tiết kiệm thời gian trong này, lại không nghĩ tới lại dùng hết linh thạch. Cho dù có được Hắc Diệu Vân Chướng Y, nhưng ở nơi này cũng không cách nào sử dụng.

Theo bản năng, Nhạc Vũ quay đầu nhìn quanh, muốn xem hai người đuổi tới nơi nào. Sau đó tầm mắt chợt lơ đãng lướt qua ngọn núi có Vô Cực Thiên Đan. Đột nhiên trong ánh mắt Nhạc Vũ hiện ra một tia sáng bóng:

Tuyết nhi, ngươi ở nơi này có thể tự nhiên xuyên qua không gian phải không?

Thiếu gia, làm sao có thể?

Chiến Tuyết khẽ lắc đầu, sau đó mang theo ánh mắt quái dị nhìn bốn phía:

Nơi này thật là kỳ quái, mặc dù chưa tới qua bao giờ, nhưng ta luôn luôn có loại cảm giác đã từng quen biết. Ta cảm giác vu lực ở chỗ này chẳng những không bị hạn chế, còn có thể tăng lên mấy thành uy năng. Nhưng muốn xuyên qua không gian, còn phải mượn lực lượng của Định Minh Châu mới được.

Nhạc Vũ thoáng thất vọng, lại lộ ra nụ cười:

Như vậy không tệ rồi, ngươi nói nếu chúng ta đi vòng trở lại, sẽ cótình huống thế nào?

Chiến Tuyết ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó vẻ mặt dao động nói:

Ý tứ của thiếu gia, là do ta dẫn dắt bọn họ rời đi?

Nhạc Vũ không đáp, chỉ nhìn lên đỉnh núi xa xa. Lần này tranh đoạt Vô Cực Thiên Đan, nhất định có không ít tu sĩ vẫn lạc, hắn cũng không có nhu cầu nào khác, chỉ muốn đoạt lấy vài kiện bảo vật phòng thân cùng linh thạch đã thấy đầy đủ. Chỉ có như thế mới cóthể hoàn toàn bỏ rơi hai người Phong Bạch…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 496: Kim hệ linh quả

Rốt cục Nhạc Vũ cũng không dám dừng lâu ở trên đỉnh núi đó.

Xâm nhập vào bên trong sâu hơn trăm dặm, lúc này hắn mới đểChiến Tuyết bố trí giả tượng, bản thân mình thay đổi phương hướng đi ngược ra ngoài. Có Thông U Định Minh Châu tương trợ, cho dù ở bên trong Vu trận cũng có thể duy trì liên lạc thần hồn, cho dù có biến cố gì cũng có thể hay biết kịp thời.

Lúc tiến vào thật chậm, nhưng khi đi trở ra bởi vì không cần hao tâm tốn sức đi thôi diễn, vì thế nhanh chóng vô cùng. Ngay khi hắn dùng ước chừng thời gian nửa ngày đã đi tới nơi xuất hiện Vô Cực Thiên Đan, có thể nhìn thấy được bên trên linh lực chấn động kịchliệt, tầng tầng như sóng triều, vô số quang hoa lóng lánh khắp nơi trên đỉnh núi.

Từ bên dưới nhìn lên chỉ thấy cấm chế Vu trận đã bị phá hư hầu như gần hết, thi thể tu sĩ thỉnh thoảng đều có thể nhìn thấy.

Ngu xuẩn! Ở bên trong lòng núi ít nhất phải phong ấn Mộc yêu cấp bậc Yêu Tiên trở lên, làm nơi phát ra linh lực, nếu tùy tiện phóng ra chỉ sợ tất cả mọi người đều phải chết ở nơi này!

Nhạc Vũ thoáng cau mày, thậm chí nảy sinh ý nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Nhưng khi hắn đi tới giữa sườn núi lại thấy yên lòng. Đi tới nơi này liền nhìn thấy Vu trận không tiếp tục bị pháhư, thậm chí còn được gia trì thêm, hiển nhiên trong số những tu sĩkia cũng không thiếu người sáng suốt.

Ngay khi hắn đi lên đỉnh núi, càng thêm kinh hãi. Chỉ thấy nơi này đã có hơn hai mươi tu sĩ Nguyên Anh cảnh, cùng mấy trăm tu sĩKim Đan đều đã hội tụ. Đang quần chiến lẫn nhau, cuồng phong kịch liệt, điên cuồng càn quét khắp mọi nơi. Ngũ hành linh lực xoắn xuýt rối loạn, ngoại trừ mấy vị tu sĩ Nguyên Anh cảnh giới cao, đạo pháp cơ hồ không cách nào sử dụng.

Không trách được tu sĩ xem trọng nhất chính là thần thông cùng huyền binh

pháp bảo, tiếp theo chính là phù sách, nhưng không người nào đi nghiên cứu đạo pháp. Hoàn cảnh này đạo pháp làm gìcó chỗ dùng?

Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, loại tình hình mấy chục phương loạn chiến hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Tu sĩ Nguyên Anh bên trong phần lớn là tán tu, những tu sĩ Kim Đan lại là người của các đại tông phái, phần lớn xuất thân từ chư tông Kinh Châu, lẫn nhau cơ hồ đều dùng lực lượng lớn nhất liều mạng.

Nhạc Vũ khó hiểu, linh vật tuy trân quý, nhưng cũng không đến nỗi khiến cho chư tông cùng tán tu các nơi chém giết thảm liệt nhưvậy, ngay sau đó hắn nhìn về phía địa phương có Vô Cực Thiên Đan, ánh mắt đột nhiên ngưng đọng lại.

Những tuyệt phẩm linh thảo dị quả phần lớn đều sinh trưởng ở những nơi có linh lực dư thừa. Nhưng cũng có một phần nhỏ cần hoàn cảnh sinh trưởng đặc thù. Ngược lại không có yêu cầu gì đối với linh lực, thí dụ như Thất Sát U Minh Thảo, cùng Long Linh Thiên Đan, còn có Nguyên Trí Linh Quả đều thuộc dạng này.

Mà Vô Cực Thiên Đan cũng giống như thế. Linh lực nơi này so sánh với những địa phương khác tuy mạnh hơn chút ít, nhưng chỉ thuộc tứ phẩm trở lên, còn chưa tới mức độ tam phẩm. Nhưng nơi này lại sinh trưởng tới mười mấy gốc Vô Cực Thảo. Ở nơi đây, trong hương thơm lan tỏa, rõ ràng có hai quả cây màu vàng óng ánh nhưviên trân châu đang lơ lửng trên cành. Ngoài ra ở nơi khác còn cóhơn mười quả còn chưa chín hẳn, màu vàng sáng bóng càng thêm chói mắt. Bên cạnh có mấy người vừa muốn nhích tới gần nhưng đều không ngoại lệ bị mọi người liên thủ công kích, chỉ đành trọng thương chạy ra, thậm chí còn có người bị đuổi giết tại chỗ.

Ngoài ra còn có hai linh quả màu vàng đã bị hái xuống, chính vì thếmọi người trên đỉnh núi đều tranh đoạt không ngừng.

Mà giờ khắc này, cho dù trong lòng không hề ôm ảo tưởng gì đối với linh quả kia, nhưng hô hấp của Nhạc Vũ cũng bắt đầu dồn dập.

Nếu như chỉ là Vô Cực Thiên Đan bình thường, Nhạc Vũ tự nhiên sẽ không quá để ý. Nhưng nếu là thiên đan đã thành thục trải qua biến dị, thì tình hình lại hoàn toàn khác hẳn.

Thì ra là như vậy, hai linh quả này chỉ cần ăn vào một quả, phối hợp công pháp

tương ứng, có thể bổ túc kim hệ trong ngũ hành. Đây chính là vật tha thiết ước mơ của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, hiếm có hơn đã thành thục, dược hiệu có thể phát huy tới lớn nhất. Nếu có thể lấy được, những đại tông môn có thực lực tại Kinh Châu chỉ sợ trong vòng mấy chục năm lại có thêm một tu sĩĐại Thừa kỳ. Mặc dù là tông môn của ta, nếu thuộc tính công pháp của chưởng giáo chân nhân vừa vặn tương hợp, cũng có thể tiến lên trùng kích Đại Thừa kỳ. Không trách được những người này lại liều mạng tranh đoạt như thế.

Hiểu được nguyên do, trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện lên ý mừng. Nơi này chém giết càng thảm thiết, như vậy cơ hội của hắn sẽ càng nhiều.

Thối lui sang một bên, Nhạc Vũ mặc vào Hắc Diệu Vân Chướng Y, sau đó lẳng lặng quan sát cuộc chiến trước mắt. Hai canh giờ sau, lại có tu sĩ Nguyên Anh của hai tông phái dẫn người tìm tới, khiến cho cuộc tranh đoạt nơi đây càng thêm kịch liệt.

Nhạc Vũ kiên nhẫn chờ đợi, cho dù nhìn thấy có tu sĩ Kim Đan vẫn lạc cùng chưa từng xuất thủ, chẳng qua lẳng lặng lấy ra Cửu SáchHuyền Hạo Thiêm bày trận, cho tới khi trời bắt đầu tối mới khẽ cau mày nhìn ra phía trước.

Chỉ thấy một tán tu Nguyên Anh, cả tay phải kể cả nửa thân thểđều bị chặt đứt hoàn toàn, sắc mặt xanh trắng đang hướng chỗ hắn bay nhanh tới. Ở phía sau hắn có hai thanh huyền binh một lam một đỏ đuổi theo, không chút chần chờ chém tới, cơ hồ trong nháy mắt đem thân thể người kia hoàn toàn cắt nát. Trong mắt Nhạc Vũ lúc này mới hiện lên tia sáng bóng, Bi Âm đao đã chuẩn bị sẵn liền xông ra, trực tiếp tiến vào thất chuyển, cùng hai huyền binh kia đối chiến.

Trong miệng mũi Nhạc Vũ nhất thời tràn ra vết máu, tính chất của Bi Âm đao kiên cố, phẩm chất trên huyền binh đối phương, không sợ cứng đối cứng, chẳng qua thần niệm mênh mông điều khiển lại khiến cho hắn phải ăn thiệt thòi.

Nhưng giờ phút này hắn không ngừng nghỉ chút nào, ngay sau đóthúc giục Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn phát động nguyên từ lực, đem Nguyên Anh vừa từ trong thi thể kia bay ra cùng giới chỉ lẫn huyền binh tùy thân của người kia mạnh mẽ hút nhiếp đi qua.

Nguyên Anh mập mạp như hài đồng mũm mĩm đầu tiên chợt kinh hoàng, ngay sau đó khi Nhạc Vũ bắn ra một giọt linh dịch làm hưảnh của Nguyên Anh càng thêm chân chật, lại đem pháp lực thả ra, Nguyên Anh kia nhất thời lộ vẻ cảm

kích, hướng Nhạc Vũ thi lễ thật sâu lúc này mới xa xa bay đi.

Ngay lúc Nhạc Vũ đang chuẩn bị xem xét đồ vật bên trong giới chỉ, một tiếng nói chợt nổ vang bên tai Nhạc Vũ:

Không biết sống chết!

Thần hồn khẽ chấn động, Nhạc Vũ nhìn theo chỗ thanh âm truyền qua. Chỉ thấy một tu sĩ mặc đạo bào màu lam, khí độ bất phàm đang phi hành trên bầu trời, trong tay cầm một thủ trạc kim long, đột nhiên đánh xuống phía dưới, trong nháy mắt liền đón giótrướng lớn.

Nhạc Vũ ngự Phong Nha kiếm bay lên nghênh đón, hất văng thủ trạc ra xa, thủ trạc bay ra một đoạn lại quay trở về.

Lam bào tu sĩ trên bầu trời thúc giục thanh huyền binh màu đỏ, một thành hai, hai thành ba, cuối cùng ngàn đạo bóng kiếm baymúa hướng Nhạc Vũ ập tới.

Thấy được tình hình này, trong lòng Nhạc Vũ chợt cười lạnh.

Vốn chỉ muốn cảnh cáo ngươi, nhưng còn dám tới đây triền đấu, nhìn trộm vật tùy thân của ta. Nếu ở nơi khác thì thôi, ta nhiều nhất chỉ đả thương ngươi. Nhưng ở chỗ này chọc tới ta là ngươi tự tìm chết, vừa lúc lấy tính mạng của ngươi kinh sợ kẻ khác!

Trong lòng khẽ động, Bi Âm đao bên cạnh Nhạc Vũ liền ngăn cản đường đi của thủ trạc kim long, Phong Nha kiếm liền diễn biến thành thức thứ ba của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm Đới Lệ Sơn Hà, không chút kỹ xảo đánh thẳng vào thanh phi kiếm màu đỏ trên không trung.

Ngay sau đó Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bay vút dựng lên, đón gió liền trướng, hóa thành một cự sơn mười mấy mẫu hướng người trên không trung đột nhiên đè xuống. Trong mắt lam bào tu sĩ lúc này hiện lên vẻ khủng hoảng, hắn nhìn ra được Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bất phàm, nhưng không tưởng được pháp bảo kia lại cóthể biến hóa cường đại đến như vậy, nếu bị đè ép, thật sự không còn khả năng tránh thoát!

Trong lúc vội vã, lam bào tu sĩ vội vàng ném ra một khăn gấm thủy sắc, nghênh đón lên không. Ngay khi hắn đang dự định phá vỡ nguyên từ lực cố khóa, chuẩn

bị thoát đi, bên dưới lại có hơn mười đạo ngân châm bắn nhanh tới. Tiếp theo là một đạo xạ tuyến lam hồng tương giao, cùng một đạo viêm quang xích hồng sắc trước sau đánh tới. Nhạc Vũ đã thả Sơ Tam cùng Đằng Huyền ra ngoài, một người hai thú hợp lực đánh ra thần thông của chính mình.

Cơ hồ không chút ngoài ý muốn, còn chưa chờ Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang đánh trúng, thân thể của lam bào tu sĩ đã bị Nhạc Vũ đánh thành một mảnh băng bụi.

Thấy được cảnh tượng này, những tu sĩ đang kích đầu đều phân thần nhìn qua, trong mắ tràn đầy vẻ kiêng kỵ. Cho dù có vài người trong lòng ôm ấp mưu đồ, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Vũ quét qua, liền bỏ qua ý niệm trong đầu. Nhưng đối với bên này lại sinh ra vài phần phòng bị, đặc biệt là mấy người đứng gần Nhạc Vũ đều giữ lại chút thực lực.

Vốn chỉ cho rằng hắn là một Kim Đan tiểu bối muốn chiếm tiện nghi mà thôi, không người nào đi để ý. Kết quả hiện tại thấy hắn có thểdễ dàng đánh chết tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, thực lực đúng là không thể khinh thường.

Nhạc Vũ cũng không quản bọn hắn, đem di vật của lam bào tu sĩnhiếp trong tay, bắt đầu kiểm tra thu hoạch.

Đầu tiên là linh thạch làm hắn vô cùng vui mừng. Bên trong giới chỉcủa hai người, có hơn ngàn vạn linh thạch, mặc dù linh thạch phẩm chất cao thật ít, nhưng đã đủ cho hắn sử dụng.

Quả nhiên giết người đoạt vật mới là con đường phát tài tốt nhất. Nhưng chỉ tiếc tán tu không có bao nhiêu tiền, những tu sĩ đại tông môn lại không đem tiền tài quá nhiều trên người.

Lực chú ý của Nhạc Vũ lại chuyển dời qua mấy món pháp bảo vừa thu hoạch được. Tán tu Nguyên Anh vừa được hắn cứu, trên người đã bị tiêu hủy vài món bảo vật phòng thân, nếu không cũng không đến nỗi không thể chạy thoát. Về phần tên còn lại, thanh huyền binh màu đỏ tam phẩm hắn cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném vào trong giới chỉ.

Còn dư lại thủ trạc kim long, còn có khăn gấm thủy sắc mà thôi. Thủ trạc chủ yếu dùng tấn công người, cũng có sức nặng hơn mười vạn thạch, lúc nguy cấp có thể ném ra ngoài ngăn cản công kích, cũng xem như dùng được.

Khăn gấm thủy sắc lại làm Nhạc Vũ vui mừng. Vật này được gọi làThủy Sắc Vân Dao Mạt, thoạt nhìn giống như đồ dùng của nữ nhân, lực phòng ngự kinh người, cơ hồ đã đạt tới gần nhị phẩm. Bên trong còn có vài vạn giọt Huyền Thanh Thủy Mẫu, có thể thu nạp bất kỳ công kích hình thức nào, cũng có thể hấp thu hóa giải. Cóđược vật này, cho dù là Phong Bạch có đến cũng đủ sức ngăn cản một trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 497: Đoạt đan kỳ mưu

Thu hồi lại kim long thủ trạc, Nhạc Vũ cầm đồ vật, cảm thấy bản lĩnh luyện chế của người này chẳng qua thật tầm thường, toàn bộ phù triện linh trận bên trong, cũng chỉ thuộc trình độ không tới đâu, muốn đem luyện hóa cũng chỉ thật đơn giản.

Duy chỉ có mấy vạn Huyền Thanh Thủy Mẫu bên trong, tuy không bằng Huyền Âm Cự Thủy mà hắn chuẩn bị dùng cho Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, nhưng cũng xem như là bảo vật tiên thiên chínhu. Đừng xem chỉ là một chiếc khăn gấm, nhưng nếu thả ra liền có thể tương đương với một hồ nước rộng chừng mười mấy vạn thước vuông. Quả nhiên vô cùng thần diệu, thậm chí Nhạc Vũ còn nảy lên chủ ý, đợi đến ngày sau khi tu vi đột phá cảnh giới Nguyên Anh, có đầy đủ pháp lực, có thể đem vật này luyện chế thêm một lần.

Ước chừng ba khắc sau, Nhạc Vũ đã có thể hoàn toàn sử dụng được pháp bảo này. Nhưng hiện tại đã không còn mục tiêu nào thích hợp, những tu sĩ đứng tương đối gần, hiện tại ai cũng đang đề phòng hắn. Duy chỉ có mấy tu sĩ Kim Đan đã sắp vẫn lạc, lúc bịthương nặng đều bỏ chạy về hướng hắn. Hơn phân nửa đã thành công chạy trốn, duy chỉ có hai người vẫn lạc ngay trước mắt hắn, được hắn cứu lại Kim Đan, giới chỉ cũng liền rơi vào trong tay Nhạc Vũ. Chẳng qua hai giới chỉ kia cộng lại cũng chỉ có bảy trăm vạn linh thạch, chỉ tiếc pháp bảo huyền binh đều không lọt được vào mắt hắn.

Nhạc Vũ âm thầm tự giễu, hắn không muốn chủ động xuất thủ cướp đoạt, là vì biết rõ tu hành không dễ dàng, cũng không cáchnào chủ động, bởi vì những người kia không có ân oán gì với mình, thậm chí cũng không vì ích lợi mà hạ thủ độc ác với họ.

Như vậy chỉ cần cứu mạng cho người ta, sau đó lấy vật, như vậy vừa có thể yên tâm thoải mái, vừa không cần gây thêm cường địchcho tông môn.

Bất quá dần dần, theo thời gian trôi qua, những ánh mắt không cóý tốt từ từ tăng thêm nhiều.

Sắc mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, nhưng khóe môi khẽ nhếchlên. Hắn biết lực chấn nhiếp khi hắn cùng Sơ Tam cùng Đằng Huyền thi triển ba loại thần thông giết chết tu sĩ áo lam đã từ từbiến mất.

Hiện tại trong mắt mọi người, hắn phảng phất giống như một đứa bé mang theo bảo bối đầy người, bản thân có trọng bảo nhưng không đủ khả năng tự vệ, cùng bốn quả Vô Cực Thiên Đan kim hệbiến dị, giá trị không kém, nhiều lắm nhìn hắn chỉ cảm thấy có chút nguy hiểm mà thôi.

Nếu không lấy được Vô Cực Thiên Đan, nhưng có thể đoạt được vài món bảo vật trên người hắn, như vậy thu hoạch cũng rất không tệ.

Ngay khi những ánh mắt quét tới kia đang có vẻ như muốn xông qua, Nhạc Vũ lại nhìn vào chút ít Vô Cực Thiên Đan còn trên cành, trong lòng có chút tiếc nuối, loại dược vật này có ích cho tu sĩNguyên Anh, cũng có hiệu quả rèn luyện nguyên thần, bản thân hắn cũng có một chút, có thể cải thiện tác dụng của thể chất kim hệ, chẳng qua hiệu dụng không lớn, những linh quả biến dị kia thực sự rất khó đạt được.

Tuy hắn không có lòng dạ đoạt vật, nhưng nếu đã đi đến nơi này tay không trở về, cuối cùng thật có chút tiếc nuối.

Thật ra muốn lấy được vật này cũng thật dễ dàng, vấn đề là sau đólàm sao chạy trốn dưới mắt những người kia. Những người kia nhìn qua như đang liều mạng, thật ra đều giữ lại một phần thực lực, chỉxem suốt mấy canh giờ nhưng chỉ có gần ba mươi tu sĩ vẫn lạc liền có thể biết rõ.

Ở trong nháy mắt, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, cảm giác được tin tức từ chỗ Chiến Tuyết truyền đến.

Đã không theo dõi nữa? Xem ra hai người kia đã cảm giác được cógì không đúng, mới một ngày thời gian mà thôi, tên Phong Bạch kia cũng đúng là hồ ly, nếu như vậy nơi này thật không thể tiếp tục ở lâu. Ân, Chiến Tuyết?

Nghĩ tới đây, trên mặt Nhạc Vũ nhất thời lộ vẻ suy tư, cơ hồ lập tức thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, từ từ lui về phía sau.

Cử động của hắn làm những người mang ý đồ đều cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng

cuối cùng vẫn sợ hãi hắn. Vừa rồi uy thế dễ dàng đánh chết một vị tu sĩ Nguyên Anh, sợ ném chuột vỡ đồ, cũng không ai dám chủ động ra tay, cũng không có người nào đuổi theo, chỉ đứng nhìn Nhạc Vũ xa xa rời đi.

Thối lui ra khỏi đỉnh núi, Nhạc Vũ đi theo hướng đông ước chừng năm mươi dặm, lại xâm nhập vào bên trong Vu trận, mới triệu hoán Chiến Tuyết. Hắn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, thấy giờ phút này nàng vẫn hoàn hảo không hề bị thương gì, lộ vẻ chưa từng trải qua chiến đấu, mới cảm thấy yên lòng. Tiếp theo hắn lại cởi Hắc Diệu Vân Chướng Y trên người giao cho nàng.

Chiến Tuyết trao đổi thần niệm với hắn, lần này không cần nói cũng hiểu được suy tính của hắn. Nhạc Vũ chỉ nói một câu "đi lấy một quả Thiên Đan biến dị về", nàng liền mặc áo vào, hướng đỉnh núi nhanh chóng bay đi.

Nhạc Vũ cũng không hề dừng lại, tiếp tục xâm nhập sâu hơn, ước chừng vài phút sau, khóe môi hắn chợt nhếch lên mừng rỡ. Đúng như trong dự liệu của hắn, Chiến Tuyết cơ hồ không chút nào trở ngại đến gần những quả Vô Cực Thiên Đan kia, đã hái được một linh quả biến dị vào tay.

Sau đó ngay khi Nhạc Vũ bắt đầu kháp thủ ấn điều khiển Huyền Sát Luyện Thi, toàn lực liên thông với Định Minh Châu, nhưng đột nhiên sắc mặt hắn tái nhợt một mảnh. Không phải viên Định Minh Châu mất đi hiệu lực, mà là ý chí của Chiến Tuyết mơ hồ đang kháng cự, không muốn nghe lệnh trở về.

Với tính tình của Chiến Tuyết, giờ phút này tuyệt đối không thểphản bội ta. Rốt cục nàng đang muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn lấy thêm một quả Vô Cực Thiên Đan khác?

Nhạc Vũ khẩn trương, hắn cơ hồ có thể tưởng tượng bốn bề toàn làđịch nhân, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng phải vẫn lạc, hắn thực sựcảm thấy tình hình của Chiến Tuyết nguy hiểm thế nào.

Trong lòng hắn nôn nóng, không chút tự chủ lập tức thôi diễn Vu trận chung quanh, lúc này thật không may, hắn ném ra mấy viên linh thạch đều liên tục xúc động vài nơi cấm chế.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa lấy lại tinh thần chật vật xử trí, trong thần niệm cảm thấy Chiến Tuyết đã giảm bớt kháng cự. Nhạc Vũ vôcùng mừng rỡ, hai tay lập tức kháp thủ ấn, chỉ tích tắc sau Chiến Tuyết toàn thân bị thương nặng, quần áo gần

như vỡ nát từ trong hư không xuyên ra. Trong bàn tay phải vẫn nắm chặt hai linh quảmàu vàng, còn có hai Vô Cực Thiên Đan, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt còn đọng đầy nụ cười.

Nhạc Vũ vừa tức giận lại vừa cảm động. Hắn vội vã xuất ra đạo pháp thủy hệ giúp khôi phục, hỗ trợ Chiến Tuyết khôi phục lại thương thế. Nhưng cũng không lập tức lấy Vô Cực Thiên Đan, chỉvung tay tát mạnh một cái vào mặt Chiến Tuyết.

Theo tiếng vang thanh thúy, vẻ mặt Chiến Tuyết kinh ngạc, sau một lúc lâu mới chợt phản ứng, tay bụm mặt yên lặng nhìn Nhạc Vũ, tựa hồ không biết mình đã làm sai điều gì, hai mắt ướt đẫm nhìn hắn, thật sự vô cùng đáng thương.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ thở dài, bất đắc dĩ đành chịu thua, đưa tayvuốt vuốt đầu Chiến Tuyết nói:

Sau này không được lỗ mãng như thế nữa. Nếu còn cãi lệnh của ta, ta sẽ xóa đi linh thức của ngươi! Vật này mặc dù tốt, nhưng không trọng yếu như ngươi.

Chiến Tuyết đầu tiên run rẩy, chỉ cảm thấy giọng nói của Nhạc Vũ vô cùng nghiêm nghị cứng rắn chưa có bao giờ. Ngay sau đó lại như ý thức được điều gì, trong mắt hiện lên một đoàn quang mang,ánh mắt sáng ngời nhìn Nhạc Vũ.

Trong lúc đang nói chuyện, Nhạc Vũ đã nhận lấy bốn quả Vô Cực Thiên Đan, vẫn còn có chút không dám tin.

Vô Cực Thiên Đan kim hệ biến dị có giá trị không kém Nguyên Trílinh quả, khiến cho các chư tông Thần Châu đem hết toàn lực tranh đoạt, cứ dễ dàng như vậy đã đến trong tay mình? Ở dưới bao nhiêuánh mắt chằm chằm, Chiến Tuyết làm sao làm được? Chẳng lẽ thật sự nhờ vào Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích công pháp?

Trong lòng Nhạc Vũ chợt tò mò, vừa định hỏi thăm, đột nhiên chỉcảm thấy linh lực trên bầu trời chợt ba động một trận, hắn ngạc nhiên đưa mắt nhìn lên không trung, ngay lập tức ánh mắt liền bịquang mang màu bạc chiếu tới choáng váng chói mắt.

Chỉ thấy ước chừng sáu ngàn thước giữa không trung, một vật thểcó những răng cưa vây tròn chẳng khác gì những lưỡi dao găm đang xoay xoay bay lên, hướng

bên này bay tới. Vật thể không ngừng xé rách cấm chế Vu trận trên không trung, tạo ra từng đoàn từng đoàn sáng nổ vang như tiếng pháo. Tựa hồ như muốn toàn lực tránh thoát khỏi phiến không gian này, lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ ràng buộc, vì thế không thể thoát thân. Một ít sóng triều linh lực chấn động không dứt, cùng tiếng vang chói tai làm Nhạc Vũ cảm thấy khí huyết dao động, Kim Đan trong cơ thể ba động không ngừng, triều tịch linh lực hỗn loạn đánh sâu vào, xuất hiện thoáng buông lỏng. Ở bên cạnh hắn Chiến Tuyết vốn bị thương không nhẹ, gương mặt càng không chút huyết sắc.

Nhạc Vũ theo bản năng mở ra Băng Diễm Huyền Quang Chướng đem bản thân mình cùng Chiến Tuyết đều bao phủ bên trong. Hai mắt tránh thoát đoàn quang hoa trên bầu trời, tránh khỏi bị thương.

Đây là tiên khí xuất thế bên trong trí nhớ của người nọ! Thật không ngờ thanh thế quá lớn!

Cho tới lúc này Nhạc Vũ mới hiểu rõ vì sao một năm trước lại cóthật nhiều tu sĩ Kim Đan vẫn lạc nơi đây. Dưới uy danh của tiên bảo kinh người như vậy, nếu không có bản lĩnh hơn người, cho dù là tu sĩ Kim Đan cũng khó thể sống sót trong phạm vi trăm dặm. Trước đó hắn còn có chút ảo tưởng đối với tiên bảo kia, nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn không dám có chút ý tưởng nào nữa.

Chỉ là Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hắn còn chưa thể tùy ý thao túng, bảo vật tiên gia như vậy, tuyệt không phải hắn có thể khống chế.

Trong lòng vừa lướt qua ý nghĩ này, liền nhìn thấy mấy đạo nhân ảnh chợt phá không bay ra, đánh úp về phía đao luân trên bầu trời. Có người từ ngoài mấy trăm dặm, hoặc từ trong tầng mây bay ra, nhắm đao luân màu bạc trên không trung đánh tới. Cấm chế pháp trận trên không trung hoàn toàn không thể ngăn chặn.

Nhưng ngay khi mấy người kia thật khó khăn mới tiến tới gần, đao luân ngân sắc đột nhiên co rụt lại, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

Đây là Đại Thừa tu sĩ!

Thân thể Nhạc Vũ chấn động, âm thầm cảm thấy hoảng sợ. Ngaysau đó chợt cảm thấy kinh hãi, chợt nghĩ nếu bậc chí bảo như vậy rơi vào trong tay những tu sĩ Đại Thừa cảnh kia, trong lòng hắn chợt cảm thấy rét lạnh.

Cho dù ta không lấy được, cũng không cho vật kia rơi vào trong taynhững người khác!

Dù nghĩ như thế, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng biết mình cũng không khả năng làm được việc này, chỉ đành nghĩ thầm như thế màthôi.

Ngay khi hắn còn đang tính toán kế tiếp nên làm sao hành động, cảkhông gian suốt mấy ngàn dặm cũng đang có vô số người vừa thu hồi ánh mắt quái dị…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 498: Tìm kiếm địa phương đột phá

Ở phía đông Mãng Hoang cự trạch có mười mấy nhân ảnh đang lơlửng trên bầu trời.

Nơi này ngoài ra còn có thêm mấy trăm tu sĩ Linh Hư cảnh của chưtông, thậm chí có cả Kim Đan cảnh đang tìm tòi chung quanh, song đối với mười mấy người đang đứng lơ lửng trên cao kia lại làm nhưkhông hề nhìn thấy.

Nguyên Dương Đao Luân, theo ghi chép của tông môn, quả nhiên không hề có chút khoa trương.

Một tiếng than khẽ kinh ngạc, ở trước mặt người có mái tóc hoa râm nhưng tướng mạo lại vô cùng trẻ tuổi chính là một màn sáng, bên trong vừa vặn chiếu ra hình ảnh của đao luân ngân sắc đang xoay tròn chung quanh không trung.

Trông thấy cảnh này, không chỉ là tu sĩ có hình dáng thiếu niên kia, dù mười mấy người đứng phía sau hắn đều lộ ra ánh mắt than thở sợ hãi.

Một thanh sam tu sĩ tuổi tác cũng không lớn lắm đang đứng bên cạnh, thấy thế lên tiếng than thở:

Huyền Tĩnh sư huynh, phương pháp Súc Thiên Thấu Ảnh của ngươi càng lúc càng lợi hại! Cho dù là địa phương này cũng không thể che giấu được.

Chuyện nhỏ mà thôi!

Thiếu niên thoáng cười nhẹ, cũng không để ý, vung tay lên nói:

Nếu vật này đã xuất thế, Thiết Ly, ngươi có thể tiến vào. Sau khi đi vào, chú ý không được xung đột với người của Đông Dương cùng Tử Nghiễn, nếu thật sự cần thiết, không được lưu lại hậu hoạn.

Thanh âm hắn vừa rơi xuống, từ sau lưng thiếu niên lóe ra một gãnam tử trẻ tuổi mặt mũi lạnh lùng, trên gò má có vết sẹo dài, yên lặng hướng hai người thi lễ thật sâu, giá ngự huyền binh dưới chân xông vào phiến không gian vặn vẹo trước mặt, sau đó thân ảnh chợt biến mất. Nhìn kỹ hình dáng của huyền binh kia, cơ hồ giống như đúc đao luân ngân sắc bên trong vầng sáng.

Lúc này thanh sam tu sĩ chợt cau mày:

Huyền Tĩnh sư huynh, tính cách cùng lòng dạ độc ác như đồ đệngươi, nếu hắn đi vào, chỉ sợ sẽ chọc họa. Chỉ sợ khi hắn phát điên dù là Đông Dương tông chủ cũng dám giết, ngươi lại yên tâm nhưvậy sao? Lại nói bên trong còn có vài vị tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Chỉ cần không đem Nhân Hoàng kia giết chết, thiên hạ này cóchuyện gì chúng ta không gánh nổi.

Thiếu niên kia cười nhẹ một tiếng, không chút nào để ý:

Lại nói tiên bảo kia đã sớm có linh trí, tự biết chọn chủ. Nếu tu vi cao có thể hàng phục, như vậy sư phụ tổ tông của chúng ta năm xưa cũng sẽ không phí hết tâm cơ cũng không sao lấy được, ngược lại còn bị Cửu Cửu thiên kiếp, tọa hóa chuyển thế. Đi tới khu vực trọng yếu, Đại Thừa cảnh như chúng ta căn bản không cách nào tiến vào. Khi hài tử Thiết Ly mới nhập môn, ta từng suy tính qua cho hắn, có được gần chín thành cơ hội đạt được bảo vật này.

Chín thành? Không trách được những năm này sư huynh ưu ái đối với hắn như vậy! Thậm chí không tiếc hao tổn pháp lực bồi dưỡng cho hắn.

Tựa hồ là lần đầu tiên nghe nói về việc này, tay tu sĩ kia khẽ run, trong mắt tràn đầy vẻ phấn chấn:

Chẳng qua tiên bảo kia, lấy tu vi Nguyên Anh của hắn, có thể giángự tiên bảo sao?

Nguyên Dương Đao Luân, tuy bên trong tiên binh là vật yếu nhất, nhưng cũng đã có thiên tiên cảnh giới. Dù cả ta cũng không thể giángự, huống chi là Thiết Ly? Nguyên linh tiên bảo kia cho dù chịu theo hắn đi ra ngoài, cũng chỉ muốn mượn lực lượng tông ta đểchữa trị bản thân mà thôi. Nếu được nó hứa hẹn, ở

tông ta bảo hộ ba bốn ngàn năm, đã là hi vọng. Chẳng khác gì lại có thêm một vịTán Tiên bên trong tông môn.

Nói tới đây, thiếu niên tên Huyền Tĩnh khựng lại, tựa hồ trong lòng nghĩ ra điều gì, nói:

Đám Yêu tộc kia cũng đã tới, tựa hồ đang theo dõi ta và ngươi!

Thanh sam tu sĩ nghe vậy nhắm mắt, thần hồn điều tra khắp mọi nơi. Ngay sau đó chợt hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vô cùng khó xem.

Đây là thủ đoạn của Yêu tộc, những loài cầm thú như vậy, phần lớn đều dựa vào huyết mạch truyền thừa, không tinh thông trận đạo. Bọn họ vốn không thực lực tranh đoạt của tu sĩ nhân tộc, nếu cóđược động phủ tiền nhân lưu lại, hơn phân nửa sẽ nghe tin tức chạy tới, thủ ngay bên ngoài, nhưng nếu có người đi ra sẽ lập tức xuất thủ tập kích. Đại đa số thời gian sẽ khó đắc thủ, nhưng thỉnh thoảng vẫn có tu sĩ nhân loại đều mất cả người lẫn của.

Thanh sam tu sĩ đối với việc này vốn không thèm để ý, nhưng nếu mục tiêu của những Yêu tộc kia chính là mình, thực sự cảm thấy cóchút không được tự nhiên.

Bên trong thần mộ, tâm tình Nhạc Vũ liên tục kích động, qua thật lâu mới có chút bình tĩnh. Vào lúc này trong tay của hắn tuy cầm hai chí bảo giá trị tới mấy ức linh thạch, nhưng cũng không còn cách nào hấp dẫn được lực chú ý của hắn. Trong đầu hắn chỉ quanh quẩn hình ảnh đao luân ngân sắc cắt rách bầu trời.

Uy thế cơ hồ đem cả bầu trời cắt thành hai nửa, làm hắn thật sựkhó thể lãng quên.

Nếu vì bảo vật kia, không trách cả tu sĩ Đại Thừa cũng phải mạo hiểm đi vào.

Nhạc Vũ thở dài một hơi, thu liễm tâm thần, giờ phút này Chiến Tuyết bị trọng thương, tuy dựa vào vu lực đang làm vết thương khép lại, nhưng ám kình đánh vào trong cơ thể của nàng, hắn cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang hóa giải. Nhưng khí huyết bị hao hụt, bao nhiêu tín ngưỡng lực tụ tập được mấy hôm nay phảng phất cũng bị tiêu hao hơn phân nửa. Muốn hoàn toàn khôi phục đến nguyên dạng cũng phải cần chút thời gian.

Trước đó chỉ sợ phải dựa vào lực lượng một mình hắn đối phó với kẻ địch,

Chiến Tuyết nhiều lắm chỉ có được phân nửa lực giúp đỡ.

Nếu như trước khi đao luân ngân sắc xuất thế, hắn còn có vài phần lòng tin đối với bản thân mình, nhưng hiện tại hắn đã cảm thấy không dám quá tin tưởng.

Ngũ Sắc Thần Quang cùng Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ tư vẫn còn quá thấp, hôm nay lại phải nhờ vào lực lượng bên ngoài tương trợ mới xong.

Trầm ngâm một thoáng, Nhạc Vũ đưa mắt chuyển qua trên tay. Hai quả Thiên Đan màu vàng dị biến bị hắn trực tiếp bỏ vào trong giới chỉ, còn lại chỉ có hai quả Vô Cực Thiên Đan bình thường.

Tu vi tăng lên quá nhanh cũng không phải là chuyện tốt, bất quáhắn đã phục dụng Nguyên Trí linh quả, đã có thêm được ba mươi năm tích lũy. Nếu thêm được một chút, nghĩ tới cũng không sao, giờ khắc này chính là lúc hắn cần có thêm chiến lực.

Hôm nay đã có đan dược, nhưng nơi tu luyện an toàn lại ở đâu đây?

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn chung quanh, chứng kiến xung quanh đều làhình ảnh đồi núi phập phồng, cũng có Vu trận cường hãn, nhưng nghĩ tới những tu sĩ Đại Thừa, liền thấy cấm chế nơi đây cũng không có mấy uy thế, Nhạc Vũ cau mày dời ánh mắt.

Ngay sau đó hắn như có điều suy nghĩ nhìn xuống dưới chân. Nghe đồn đãi từ sau khi Vu Yêu đại chiến thời hồng hoang, tất cả Yêu tộc trên thế gian liền thù hận Vu Thần thấu xương. Thậm chí trước khi hồng hoang vỡ tan, còn giúp tu sĩ nhân loại đối kháng Vu Thần.

Hắn vẫn không hiểu được nguyên nhân, vì sao những Vu Thần thượng cổ phần lớn đều từ Yêu tộc xuất thân, tại sao lại cừu hận lẫn nhau như thế?

Mà nghi vấn đó cho mãi tới khi vào nơi đây, hắn mới thoáng hiểu được một ít.

Những nhân vật cấp bậc Yêu tiên như Mộc tộc, giờ phút này hắn đang bị phong ấn bên trong những lòng núi, trở thành nơi phát ra linh lực cho Vu trận, bao nhiêu ngày tháng đăng đẵng bị trấn áp, dùng sức lực của họ chống đỡ cho thần quốc, những Vu Thần kia bị căm hận cũng là chuyện đương nhiên.

Hay là có thể mượn lực của những Yêu tiên này?

Nhạc Vũ thử dò xét đánh ra mười mấy viên linh thạch, thừa dịp Vu trận thoáng xuất hiện khe hở, tay ấn xuống mặt đất, đem một tia thần niệm thẩm thấu vào trong lòng núi, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, vội vàng chặt đứt thần niệm. Ở bên trong lòng núi, hắn chỉcảm thấy có một cỗ thần trí cuồng loạn không còn chút linh trí nào.

Hắc! Vài ngàn năm phong ấn, cộng thêm căm hận hành hạ vô tận, cũng đủ khiến người phát điên. Bất quá ý nghĩ của ta hắn là không sai. Đã thuộc thảo mộc, tính tình vốn bình thản nhất, không thểnào không tìm được một ai.

Đợi sau khi cảm giác hôn mê trong thần hồn từ từ biến mất. Nhạc Vũ lại đánh ra mười mấy viên linh thạch, dùng phương pháp độn thổ liên tục đi qua ngọn núi khác. Nhưng sau khi hắn dùng tới hai canh giờ thôi diễn, tạm thời phá vỡ phong ấn, kết quả chỉ toàn làthất vọng.

Ước chừng đi sâu hơn ba trăm dặm, đi tới ngọn núi thứ mười bốn, trong mắt Nhạc Vũ rốt cục lộ ra tia vui mừng. Cuối cùng hắn đã tìm được một Yêu tiên có thể trao đổi. Tuy cảm giác Yêu tiên kia cóchút cuồng loạn, nhưng cũng có thể đáp lại thần niệm của hắn.

Chẳng qua bên trong dấy lên cảm giác thâm trầm vô tận không nhìn thấy giới hạn, lại làm Nhạc Vũ thoáng do dự. Sau đó mới đemý đồ của mình dùng thần niệm xuyên vào bên trong, chỉ sau chốc lát liền có câu trả lời. Hắn đợi thêm một lúc mới lắc đầu thu hồi hồn thức.

Thả ngươi đi ra ngoài? Ta làm gì có bản lĩnh này! Tối đa chỉ tranh thủ cơ hội cho ngươi thoát khỏi nơi đây. Hi vọng sau đó không nên gây thành đại họa, khiến cho ta biến thành công địch của tu chân giới. Người to gan như ta thực sự thế gian ít có. Nhưng nếu được hứa hẹn xem như tìm được địa phương có thể yên tâm phục dụng Vô Cực Thiên Đan.

Nhạc Vũ yên tâm, bắt đầu toàn lực thôi diễn. Lần này hắn không phải tránh khỏi cấm chế mà là toàn diện phân tích. Dùng thời gian nửa ngày, hắn xem như miễn cưỡng hoàn thành.

Sau đó hắn lại đánh ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Không bao lâu đã trải rộng cả núi, lúc này trong lòng Nhạc Vũ khẽ động.

Thảo mộc các loại, bản tính phần lớn đều lương thiện. Nhưng cũng có kẻ như Thương Ngô. Lại nói bị phong ấn mấy vạn năm, tâm lýnhư thế nào thật sự khó hình dung nổi. Tuy nó đã dùng thần hồn thề thốt, nhưng ta cũng không thể không đề phòng, ít nhất không cho nó cơ hội gây hại.

Vừa nảy ra ý nghĩ này, Nhạc Vũ liền ngừng tay, chờ tới khoảng hai canh giờ, mới bắt đầu đánh ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, lần này bày trận lại hoàn toàn khác hẳn phương án ban đầu của hắn.

Đợi đến khi tám ngàn bốn trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm hoàn toàn bố trí xong xuôi, Vu trận nơi này đã có ba phần rưỡi nằm trong tầm khống chế của hắn. Vẫn là phương pháp bày trận mà hắn am hiểu, nhưng tuy Vu Thần không hiểu nhiều về trận đạo, cũng cóđược thành tựu cao nhất thời hồng hoang chính Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận đủ sức giết chết Đạo tổ, hắn có thể hiểu được ba thành xem như đã dùng hết toàn lực.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ đã tìm được một nơi có vách đá rậm rạp, mở ra một hang động, lại xuất ra Vân Văn Đỉnh cùng một quả Vô Cực Thiên Đan.

Phẩm cấp của Vân Văn Đỉnh tuyệt đối không thể khống chế được linh lực của Vô Cực Thiên Đan, Tiên Thiên Kiền Li Chân Diễm của ta phẩm cấp cũng đã đủ, hỏa lực lại khó có thể kéo dài…

Trong lòng Nhạc Vũ thở dài, nhưng vẫn không chút do dự đem linh quả trong tay ném vào bên trong đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 499: Bí phương phân đan

Tiếp theo bắt đầu chế thuốc, một linh quả muốn hòa tan, cần phải có dược liệu có tính chất tương tự, thu nạp dược lực tiết ra từ bên trong.

Nhạc Vũ mở giới chỉ, gương mặt chợt ngẩn ra. Trước kia hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ tranh đoạt linh quả, mặc dù Linh Đài Tông không phải người tới đây tìm hắn, hắn cũng phải cố kỵ Lý Không Liên. Cho nên vừa mới bắt đầu, hắn cũng chưa từng chuẩn bị dược liệu đểphân lưu dược lực của Vô Cực Thiên Đan.

Ý trời đã như thế, Vô Cực Thiên Đan có thể giữ lại sáu thành dược lực cũng đã không tệ! Còn có Lý Không Liên, vì sao còn chưa nhìn thấy bóng dáng của hắn. Mặc dù bản thân hắn không đích thân tới, cũng nên phái người khác đến tìm ta. Chẳng lẽ đã bỏ đi rồi?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tình hình cực kỳ quái dị, lúc trước còn ở trên đỉnh núi, hắn dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bày ra linh trận, chính là vì đề phòng Lý Không Liên xuất thủ, nếu như vậy có thểtùy lúc dùng cách độn thổ chạy trốn. Chẳng qua không ngờ hành động đó lại trở nên dư thừa.

Chân mày cau chặt lại, Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng cảm giác, LýKhông Liên tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua. Nhưng ngay sau đó, hắn bắt đầu chuyên tâm nhớ lại, trước kia từng xem qua phương pháp luyện chế Vô Cực Thiên Đan.

Những bí phương kia trước khi Nhạc Vũ đến đây từng xem qua bên trong Tàng Kinh Các của tông môn. Nhưng lúc này vô luận làphương thuốc nào hắn cũng không thể tìm kiếm được toàn bộ. Chỉđành dựa theo thành phần tạo thành bên trong linh dược, thay vào loại dược liệu khác.

Bên trong tài liệu ghi chép lại, xem như là đơn giản. Không có được bộ phận kia, Nhạc Vũ vẫn phải dựa vào sở học của mình để chế tạo ra phương thuốc khác. Tính toán mãi gần năm canh giờ, hắn mới miễn cưỡng gom đủ một lò đan dược.

Sau đó Nhạc Vũ lại cắt cổ tay dùng pháp lực rút ra một bộ phận máu huyết bắt

đầu khắc phù văn. Liên tục đánh ra hơn trăm linh thạch, khảm vào bốn vách xung quanh, ngay trung ương kết hợp Vân Văn Đỉnh, tạo thành một tòa Ngũ Hành linh trận ngay trong hang đá.

Cho đến lúc này, hắn mới xuất ra Tiên Thiên Kiền Li Chân Diễm bên trong cơ thể, bắt đầu thiêu đốt bên dưới đỉnh.

Luyện đan không thể so sánh với luyện khí, tuy thời gian không bằng luyện khí, nhưng cần phải biết điều khiển linh lực thật tinh vi. Khi dược liệu bên trong đỉnh hòa tan, lớp vỏ của Vô Cực Thiên Đan được dược vật cùng hỏa lực đồng thời tác dụng, dần dần nứt ra.

Nhạc Vũ cũng không dám chậm trễ, hai tay liên tục đánh ra những pháp ấn thật huyền ảo, bắt đầu nỗ lực áp chế linh lực tràn ra bên trong đỉnh.

Chẳng qua Vân Văn Đỉnh dù dùng luyện chế Cửu Chuyển Trúc CơĐan vẫn có thể chịu đựng nổi, nhưng giờ phút này lại rỉ nước khắp chung quanh. Cho dù có được Ngũ Hành linh trận, cũng khó thểchống đỡ.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, tốc độ kết ấn trong tay bắt đầu thả chậm lại. Chẳng qua mười ngón tay vẽ ra quỹ tích, kết xuất pháp ấn càng làm cho người cảm thấy thật khó khăn vô cùng.

Tử Vân đạo nhân lưu lại Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, tổng cộng có một trăm lẻ tám quyết ấn. Phân biệt ra thiên cương địa sát hai giới, có những bộ phận hoàn toàn khác nhau. Địa Sát Bộ có bảy mươi hai ấn môn đơn giản, hiệu năng chỉ có thểmạnh hơn những thủ ấn luyện đan đứng đầu một chút, có lợi cho việc nhập môn.

Tinh hoa chân chính nằm ở Thiên Cương Bộ cuối cùng. Vô luận làthao túng thiên địa linh khí hay vận chuyển pháp lực bên trong cơthể, cũng cực kỳ phức tạp. Chẳng những cần pháp lực bản thân thật hùng hồn, đối với thao tác hồn lực cùng chân khí bản thân chi tiết cũng phải có trình độ tương đối. Nếu học xong toàn bộ thậm chí có thể luyện chế được tiên khí.

Cho đến lúc này, Nhạc Vũ chân chính nắm giữ được hoàn toàn cũng chỉ có ba thủ ấn phía trước mà thôi. Phía sau còn bốn thủ ấn tuy đãhọc xong, nhưng vẫn chưa thể vận dụng tự nhiên. Lần này cũng chỉđành nỗ lực thử nghiệm, về phần những thủ ấn còn lại cho đến nayvẫn chưa thể tìm hiểu.

Chẳng qua dược lực bên trong vẫn còn một bộ phận bị tiết lộ ra bên ngoài, tán lạc khắp nơi. Nhạc Vũ dứt khoát vận dụng pháp lực khẽ hấp, đem phần lớn dược lực phát tán hút vào bên trong cơ thể, không lâu sau, tinh thần hắn chợt chấn động, những mệt mỏi trước kia hoàn toàn biến mất.

Lợi hại! Đây là Thiên Đan có thể giúp cho tu sĩ Nguyên Anh sơ giai tiến tới cảnh giới Nguyên Anh viên mãn sao? Chỉ tiết ra một bộ phận yêu lực đã khiến cho thân thể của ta tăng thêm ba thạch lực, đạt tới gần chín trăm hai mươi thạch. Còn có thần hồn cảm giác thật ấm áp, công pháp chỉ trong chốc lát đã tăng hồn lực lên một phần trăm!

Trong nội tâm Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, với cường độ thần hồn hôm nay của hắn, cho dù một phần trăm cũng hơn xa tu sĩ Linh Hưcảnh. Cho dù tăng trưởng một phần ngàn, cũng phải cần thời gian hai tháng khổ tu bồi dưỡng. Hiện tại dược lực bị phát tán, thật ra cũng không phải là chuyện xấu.

Khi hắn hấp thu vào, pháp lực đang tiêu hao điên cuồng gần nhưkhô kiệt cũng đang nhanh chóng khôi phục lại. Xem như đỡ tiêu hao linh đan hắn chuẩn bị sẵn để hồi phục pháp lực trước kia.

Duy nhất làm cho người cảm thấy đau đầu chính là nguyên lực bạo tăng trong cơ thể hắn, cơ hồ đem kinh mạch của hắn làm nứt vỡ, khiến cho hắn phải phân tâm đem tu luyện thành chân khí bản thân. Còn có Vực Ngoại Thiên Ma đã lâu chưa từng tiếp xúc lại tiếp tục ào đến, làm bên trong thần hồn của hắn xuất hiện vô số ảo ảnh.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, cũng không sợ tiêu hao huyết khíchân nguyên cùng hao tổn hồn lực, liền dứt khoát khởi động Tam Muội Chân Hỏa, xông vào bên trong thần hồn của mình.

Sau đó Nhạc Vũ đã hoàn toàn rơi vào cảnh giới vong ngã, ý thức cũng chỉ là một mảnh không minh, không biết được thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng khi đan dược ngưng tụ được mười viên, mới từ từ tỉnh lại.

Đúng là Vô Cực Thiên Đan! Không ngờ sau khi bị phân lưu, vẫn hơn xa Long Linh Thiên Đan hay bất kỳ linh đan nào. Nhờ vào lần này, bảy thức Thiên Cương Bộ của Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn đã luyện tập vô cùng thuần thục.

Vừa thối lui ra khỏi cảnh giới chuyên tâm, trước tiên Nhạc Vũ liền ngửi được mùi thuốc nồng đậm. Về phần Ngũ Hành linh trận đã bịtổn hại từ lâu. Đợi đến khi hắn muốn mở Vân Văn Đỉnh lấy linh đan ra ngoài, liền chỉ thấy một cự đỉnh cao bằng đầu người lại từ từ hóa thành tro bụi.

Đến giai đoạn cuối cùng, việc luyện chế Vô Cực Thiên Đan phải hoàn toàn dựa vào Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn để ước thúc.

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng ảm đạm, ngay sau đó lấy ra chín viên linh đan, nhìn vào những viên đan dược màu vàng nhạt ngào ngạt hương thơm đang quay tròn chuyển động trong lòng bàn tayhắn, cơ hồ hắn muốn lập tức nuốt hết vào miệng.

Nhưng nghĩ ngợi chốc lát, Nhạc Vũ triệu hoán Sơ Tam cùng Đằng Huyền tới trước mặt, khi ngửi được hương đan dược, ánh mắt một cầm một xà đều nổi lên quang mang nhìn vào trong tay của hắn.

Nhạc Vũ cũng không lập tức xuất ra linh đan, vẻ mặt chỉ nghiêm túc hỏi:

Hai người các ngươi nguyện ở chỗ này độ kiếp?

Sơ Tam không chút do dự gật đầu, Đằng Huyền chỉ thoáng do dựmới gật đầu.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, Sơ Tam tín nhiệm hắn hoàn toàn, vềphần Đằng Huyền, rốt cục mới theo hắn không lâu, không gần gũi được nhiều nên có điều do dự là lẽ tất nhiên.

Nơi này giảm bớt thực lực của Yêu tộc còn sâu sắc hơn cả tu sĩnhân loại. Nếu gặp phải thiên kiếp, mức độ hung hiểm không thểnghi ngờ càng tăng thêm mấy lần so sánh với địa phương khác.

Thiên kiếp của thần thú vốn cực kỳ lợi hại, chỉ dùng bảy tám phần thực lực ứng đối, chưa chắc Sơ Tam lẫn Đằng Huyền có thể vượt qua.

Có thể đáp ứng xem như lòng tín nhiệm đối với hắn cũng đã không tầm thường.

Khẽ mỉm cười, đầu tiên Nhạc Vũ bố trí một tòa Tụ Linh trận bên trong hang đá, sau đó lấy linh đan đưa cho Sơ Tam cùng Đằng Huyền, lại dùng ba cây lôi châm

cẩn thận đâm vào trong cơ thể bọn họ.

Dòng điện nhè nhẹ tản ra, không ngừng kích thích tiềm năng của hai đầu thần thú, thúc giục dược lực hòa tan.

Ngay khi hắn dốc lòng cảm thụ dược lực còn sót lại bên trong cơthể Sơ Tam cùng Đằng Huyền, vẻ mặt nhất thời ngẩn ra.

Mấy ngày nay luyện đan, thân thể ta bị dược lực rò rỉ của Vô Cực Thiên Đan thúc giục, đã tăng trưởng lên ba mươi lăm thạch lực. Dùlà Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể cũng đã tràn đầy bên trong kinh mạch. Những điều này ta đều đã biết được, nhưng chuyện xảy ra trong thần hồn là ra sao? Bởi vì thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa, hồn lực của ta chỉ tăng thêm ước chừng nửa thành, nhưng không ngờ tạp chất bên trong đã bị loại bỏ càng thêm tinh thuần, đây lại không phải do cảnh giới không minh mang đến hiệu quả!

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền đã hiểu nguyên do. Thần hồn hắn trước kia tuy cường đại vượt xa tu sĩ cùng cấp bậc, cũng từng nhiều lần mượn dược lực cùng hấp thu phân tử lưu lại sau khi Vực Ngoại Thiên Ma tử vong. Vì thế ít nhiều gì cũng khiến cho hồn thức bị rót vào chút ít tạp chất, liên kết thật chặt chẽ với thần hồn, dù chính hắn cũng không cách nào loại bỏ.

Lần này không ngờ tùy ý hao phí không quan tâm tới, thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa tới mấy ngày đêm, không ngờ cũng đã đem thần hồn của mình thiêu đốt qua một lần.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy vui mừng, nguyên thần trở nên tinh thuần, cũng chỉ khi nào thành tựu được Nguyên Anh mới có thể mượn được lực lượng thiên địa tiến hành. Không ngờ hiện tại hắn còn nằm trong cảnh giới Kim Đan kỳ cũng đã có thể hoàn thành được một bước này.

Hiểu được nguyên do rõ ràng, Nhạc Vũ cũng không để ý tới việc hoàn thành châm cứu cho Sơ Tam cùng Đằng Huyền, thân hình chợt lóe xuyên ra khỏi hang động. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Vị trí chỗ ở của Chiến Tuyết cách không xa hang động, nơi này là vịtrí trọng yếu Nhạc Vũ bố trí Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đại trận. Đợi đến khi Nhạc Vũ đi tới, chỉ thấy Chiến Tuyết vẫn đang cầm Bạch Đế kiếm đứng yên nơi đó, giúp hắn chủ trì đại trận vận chuyển.

Nhạc Vũ nắm lấy cánh tay Chiến Tuyết, chỉ thấy những sợi to quấn quanh ngân sắc hạch tinh vẫn mỏng manh như cũ, có lẽ tín ngưỡng lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, cần có thêm tháng ngày tích lũy, Nhạc Vũ không khỏi cau mày.

Ngay sau đó dò xét xong thương thế trong người Chiến Tuyết, chân mày Nhạc Vũ mới thoáng giãn ra. Người sáng tạo ra Huyền Sát Luyện Thi công pháp, thật không hổ là kỳ tài. Dù cho hiện tại thân thể Chiến Tuyết không còn là sát thi, nhưng vẫn còn thừa hưởng hiệu quả lưu lại. Nhạc Vũ nhớ tới mấy ngày trước, khi mình tiêu trừchân khí dị chủng trong cơ thể nàng, thân thể nàng hầu như muốn hỏng mất. Nhưng giờ phút này xem lại, ngoại trừ khí huyết còn chưa tràn đầy, còn lại cũng đã khôi phục bình thường.

- Nếu là như thế, có thể sử dụng Vô Cực Thiên Đan rồi. Phải đem Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết tăng lên tới mức độ tầng mười hai. Khi đó mặc dù không dùng Bạch Đế kiếm, cũng đủ đánh một trận với Nguyên Anh tu sĩ sơ kỳ. Ở nơi này pháp lực của tu sĩ Nguyên Anh bị tước nhược tới trình độ ngụy Nguyên Anh, lại không cách nào chính xác khống chế linh lực, không còn khả năng xuyên qua, chỉ mạnh hơn tu sĩ Kim Đan được một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 500: Đan luyện dương thần

Nỗi lo lắng trong lòng Nhạc Vũ vẫn không biến mất, cho dù hợp lực của hắn cùng Chiến Tuyết có thể thử khiêu chiến Nguyên Anh tu sĩchân chính một phen, vẫn còn cơ hội có thể chiến thắng.

Nhưng nếu như gặp phải Lý Không Liên cùng Phong Bạch, vẫn sẽ bị giết chết lập tức không hề nghi ngờ.

Trừ phi vào lúc này hắn đã độ kiếp thành anh.

Nắm chặt tay, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó hai mắt liền bị phía đông hấp dẫn. Nơi đó có Vu trận che đậy, được Chướng Nhãn Pháp che giấu, rất khó nhìn được tình hình phương xa. Nhưng vẫn có thể cảm nhận được trận trận linh lực ba động truyền đến, hiển nhiên là có người ở bên kia đang mạnh mẽ đột phá, ngược lại phía sau cơ hồ không có chút động tĩnh.

Nhạc Vũ biết vào lúc này người tiến vào nơi đây hoặc đã thối lui, hoặc xâm nhập càng sâu hơn. Diện tích nơi này thật sự quá lớn, cấm chế Vu trận cũng khó thể phá hư, càng đi sâu vào trong, kết cấu lại càng phức tạp, phong ấn yêu ma cũng càng phức tạp, tuyệt không thể thăm dò chỉ trong một hai năm.

Điều này cũng có ý nghĩ nơi đây xem như đã tương đối an toàn, cho dù hắn có gây ra động tĩnh lớn hơn nữa tại đây, nhất thời ngoại trừ những tu sĩ Đại Thừa kỳ, những người khác thật khó chạy tới.

Tuần tra thêm một lúc, đem dược lực của Vô Cực Thiên Đan hoàn toàn phân cách, không ngờ phải dùng suốt năm mươi ngày thời gian.

Vừa cảm khái lần này luyện đan cần thời gian quá lâu, Nhạc Vũ vừa trầm ngâm nói:

Tình hình như thế nào, bọn hắn có tìm đến không?

Hắn là còn đang tìm chúng ta!

Chiến Tuyết biết Nhạc Vũ đang nhắc tới Phong Bạch cùng đạo nhân lôi thôi, cùng Lý Không Liên mà nàng chưa từng gặp mặt. Không biết nàng lại nghĩ tới điều gì, gò má đỏ bừng cúi đầu nói:

Hai người kia đã đi qua đây hai lần, ta cũng dùng linh trận dẫn dắt bọn hắn rời đi. Nhưng ta xem bọn hắn nhiều nhất chỉ cần hai lần làcó thể nhận ra nơi đây không thích hợp.

Nhạc Vũ thoáng căng thẳng, có chút sầu não. Hắn quan tâm nhất chính là chuyện này, nguyên tưởng rằng sau khi Phong Bạch không tìm được hắn sẽ bỏ đi, thật không nghĩ tới đã cách bao nhiêu ngày tu sĩ đứng đầu Linh Đài Tông này vẫn đang kiên nhẫn tìm kiếm hắn khắp nơi. Phảng phất như đối với hết thảy bảo vật bên trong thần mộ hoàn toàn chưa từng để ý tới.

Càng làm cho người kỳ quái chính là địa điểm tìm kiếm không vào sâu hơn bên trong, mà hết lần này tới lần khác vẫn ở phụ cận nơi này.

Có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, chưa chắc sẽ tìm tới được.

Tự mình an ủi, Nhạc Vũ không khỏi nhớ tới trận chiến mười mấy ngày trước. Nhớ tới Thanh Loan khổng lồ, chỉ dùng một kích liền đánh tan Băng Diễm Huyền Quang Chướng của hắn, thiếu chút nữa đánh vỡ Tàn Huyền Chung hoàn toàn. Trong lòng hắn nhất thời dâng lên ý niệm bỏ qua việc đề thăng Ngũ Sắc Thần Quang, nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại, giờ phút này hắn đã không còn cơhội để hối hận.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ lại triển khai hồn thức bắt đầu dốc toàn lực cảm giác mạch động linh lực chung quanh, trong đầu nhanh chóng thôi diễn Vu trận chung quanh.

Nếu chỉ vì tăng lên Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ cần tùy ý tìm một địa phương nào đó là được. Hắn lấy Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trílinh trận này, cũng đủ bảo hộ an toàn, không cần Yêu tiên tương trợ.

Nhưng nếu là vì Sơ Tam cùng Đằng Huyền, muốn ở ngay nơi này độ kiếp, chỉ

bằng chút bố trí như vậy thật sự xa xa không đủ.

Ngoài việc phải che giấu biên độ linh lực dao động nơi đây để tránh hấp dẫn sự chú ý của quá nhiều người, hơn nữa còn phải bố trí đềphòng những người có lòng dạ khó lường. Động tĩnh của kiếp vân lúc đó nói không chừng cũng sẽ dẫn dắt Phong Bạch tới.

Lúc này chợt nghe câu hỏi của Chiến Tuyết:

Thiếu gia, Tuyết nhi thật sự rất trọng yếu?

Ngươi hỏi chuyện này làm gì?

Nhạc Vũ đang định đánh ra linh thạch hoàn thiện pháp trận, nghe vậy ngạc nhiên nhìn lại, chỉ thấy Chiến Tuyết càng cúi thấp đầu, vùng cằm cơ hồ dán xuống bộ ngực. Trong lòng của hắn chợt ngẩn ra, sau đó cảm thấy buồn cười, tiếp theo như nghĩ ra điều gì, nghiêm nghị nói:

Nơi này không nên dùng vu lực, tốt nhất hạn chế dùng Bạch Đếkiếm.

Chiến Tuyết vốn không dám nhìn thẳng Nhạc Vũ, thanh âm ậm ừ línhí, chợt kinh dị kêu lên:

Thiếu gia thật sự muốn cho thứ kia đi ra ngoài? Chắc là không được đâu, nhiều nhất chúng ta chỉ có thể đem Vu trận bên trên triệt tiêu, rễ của nó còn nằm dưới đại trận, không thể rút ra được!

Nhạc Vũ nghiêm mặt, đánh ra vài viên linh thạch, thế gian có vài loại phương pháp tránh né được hồn thệ, nhưng đó cũng không phải ý muốn của hắn, nếu đã đáp ứng, hắn không muốn vi phạm lời thề.

Về phần lời nói của Chiến Tuyết hắn cũng hiểu biết. Chiến Tuyết thân là Vu Thần, ở chỗ này có thể dọ thám tình hình hơn xa người khác. Nhạc Vũ cũng chỉ có thể dựa vào kiến thức từ Hiên Viên PháTrận Lục để làm ra phán đoán.

Mấy vạn năm trước khi chủ nhân nơi này còn chưa vẫn lạc, chuyện như vậy tự nhiên hắn cũng không cần nghĩ tới. Song hiện nay hắn lại có thể nghĩ biện pháp chế tạo được một cơ hội cho thứ đồ vật bên dưới lòng đất kia. Đến tột cùng có thể thành công hay không, còn phải nhìn tự bản thân nó. Ngoài ra hắn cũng cần

phải lưu lại hậu chiêu đề phòng thứ đồ vật đó.

Liên tục đánh ra ba viên linh thạch gia cố pháp trận trọng yếu bên dưới, lúc này trong lòng Nhạc Vũ lại chợt căng thẳng, lần này không cần Chiến Tuyết nhắc nhở hắn liền có thể thông qua đại trận cảm giác được trên một ngọn núi cách đó không xa, Phong Bạch cùng đạo nhân lôi thôi đang đứng nơi đó. Lần này còn có vài khí tức cường đại lẫn xa lạ hòa lẫn, trong lòng hắn nhất thời trống rỗng, lại mang theo vẻ nghi ngờ vạn phần.

Tên Phong Bạch kia làm sao xác định được ta đang ở nơi này? Xem tình hình hắn không cách nào xác định, bất quá hơn phân nửa suyđoán ta cùng Chiến Tuyết ẩn núp ở gần đây mà thôi. Còn có thêm hai Nguyên Anh tu sĩ, đã xảy ra chuyện gì?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, một lúc sau mới cưỡng chế buộc mình tỉnh táo lại, quay đầu hỏi:

Tuyết nhi, bọn hắn tới sớm nhất là lúc nào? Mỗi thời gian đi qua lại cách xa nhau bao lâu?

Vẻ đỏ ửng trên mặt Chiến Tuyết thoáng thối lui, hồi tưởng lại một chút mới đáp:

Sớm nhất là năm mươi ngày trước. Mỗi lần đi qua, lại là hai mươi ngày trước. Khoảng cách khá xa, khoảng tới ba ngọn núi. Lần gần đây nhất cách ba mươi ngày, cơ hồ sắp đến gần bên này.

Hai mươi ngày cùng ba mươi ngày? Một hai lần có thể xem là trùng hợp, liên tục ba lần hơn nữa càng ngày càng gần, vây quanh một tâm điểm, đi vòng quanh sao?

Trong nội tâm Nhạc Vũ lại căng thẳng, đánh ra một pháp ấn, thúc giục pháp trận.

Hắn không cách nào hoàn toàn điều khiển Vu trận nơi này, chỉ cóthể dùng phương thức hướng dẫn cộng thêm ý nguyện của vật dưới lòng đất tiến hành khống chế có hạn độ. Mà giờ khắc này lấy địa khí linh mạch quấy nhiễu Vu trận bên ngọn núi kia, bắt buộc mấy người kia nhiễu qua.

Thật không biết có phải bốn người kia còn chưa hoài nghi bên này hay không, hay Nhạc Vũ khống chế Vu trận làm ra tác dụng, ba phút sau khí tức của Phong

Bạch cùng đạo nhân lôi thôi đã biến mất trong hồn thức của Nhạc Vũ.

Tâm tình Nhạc Vũ cũng không hề chuyển biến tốt đẹp hơn, hắn dùng những linh thạch cao phẩm trong giới chỉ đoạt tới phảng phất như không đáng tiền, liên tục đánh vào trong lòng núi.

Đợi tới cuối cùng, khi cả đại trận hoàn thành, Nhạc Vũ suy nghĩ một chút, lấy ra năm thần phù hình dạng như Chu Tước, đặt vào bên trong điểm trọng yếu của phù trận, cùng cả đại trận kết thành một thể.

Ngoại trừ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cùng Ngũ Sắc Thần Quang, đây xem như lá bài tẩy cuối cùng cứu mạng hắn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cũng không dám chậm trễ, đi nhanh vào bên trong hang động, sau đó uống vào một viên Vô Cực Thiên Đan, hắn hi vọng có thể kéo dài thêm hơn bốn mươi ngày, nhưng suyđoán bi quan nhất trong vòng mười ngày sẽ bị lộ, vì thế hắn không thể kéo dài hơn được nữa.

Cùng một cảm giác như lúc phục dụng Long Linh Thiên Đan, ngaykhi linh đan vào miệng liền tan, Nhạc Vũ liền cảm có vô số nguyên lực lưu xông vào bên trong kinh mạch, bất quá cho dù là truyền nhập thật ôn hòa, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tràn đầy trong thập nhị chính kinh bên trong cơ thể hắn.

Vô Cực Thiên Đan sau khi phân cách, dược hiệu vẫn không kém hơn Long Linh Thiên Đan. Nhớ được lần đó ta phục dụng nửa viên, phải dùng gần một tháng thời gian mới đem dược lực hoàn toàn tiêu hóa. Lần này lại trễ nãi bao lâu? Nhưng dược lực của thuốc tuygia tăng, nhưng kinh mạch của ta hôm nay đã rộng rãi, cũng không thể so sánh như lúc còn ở cảnh giới Linh Hư. Nếu có thể hoàn thành trong thời gian hai mươi ngày, đó là tốt nhất.

Nhạc Vũ trấn định tâm thần, bắt đầu vận chuyển đại chu thiên. Đem nguyên lực nhất nhất luyện hóa thành chân khí. Sau đó đem hết toàn lực ngưng tụ thành từng tổ Ngũ Hành phù triện, để Ngũ Hành Phù Trận tùy ý thu nạp vào.

Cho đến lúc này hắn mới cảm giác lúc trước khi hắn ngưng tụ Ngũ Hành phù triện vô luận phức tạp bao nhiêu hắn cũng có thể nỗ lực làm được. Nhưng nếu như muốn đem hồn lực rót vào bên trong, liền có chút khó khăn, thường thường phải hai lần mới thành công một lần.

May là dược tính của Vô Cực Thiên Đan cũng không kịch liệt, khi nguyên lực tràn đầy có thể sử dụng chân khí bên trong cơ thể tạm thời áp chế dược lực, nhưng không thể tránh né, chỉ phải làm trễnãi thêm chút thời gian.

Trong nội tâm Nhạc Vũ vô cùng nôn nóng, thiếu chút nữa khiến cho Thủy Tâm cảnh bị dao động, liên tục thất bại mấy lần mới tỉnh ngộ, lại trấn định tâm thần lần nữa.

Chỉ trong chốc lát Nhạc Vũ liền cảm thấy toàn thân mình bắt đầu đau đớn như bị ngàn vạn côn trùng cắn xe. Đại lượng vật chất kỳ dịnhư dòng suối thật nhỏ chui vào khắp cơ thể hắn. Khiến cho những tế bào biến hóa kịch liệt, cường độ so sánh với lúc hắn luyện đan thu nạp dược lực có hạn khác nhau một trời một vực.

Sau đó là đến thần hồn cảm giác nóng rực, Nhạc Vũ cảm giác nhưbản thân đang bị thiêu cháy, nhưng theo sát cũng là một cảm giác ấm áp làm người ta sảng khoái. Thần hồn của hắn được dược lực tác dụng, không ngừng lớn mạnh, hơn nữa kết cấu cũng đang biến hóa kỳ dị.

Kỳ quái! Thần hồn của ta vốn là vật cực âm, làm sao giờ phút này lại có thêm mấy phần dương tính? Chẳng lẽ đây chính là Dương Thần?

Thì ra là như vậy! Vô Cực Thiên Đan quả thật không hổ là Thiên Đan. Trừ Nguyên Anh tu sĩ cần kiêm tu ngũ hành, còn lại tăng lên tu vi, tăng cường thể chất, rèn luyện thần hồn, cơ hồ đều chiếu cố toàn diện. Duy nhất không cố kỵ chính là đạo tâm của bản thân người tu chân, còn có căn cơ trưởng thành ngày sau.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên khẽ động, trong nội tâm nhất thời vô cùng kích động.

- Nói không chừng ta có thể sử dụng được ba chiêu giữa trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 501: Kim Đan đỉnh phong

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Nhạc Vũ liền không cách nào kháng cự.

Muốn nắm thiên ý trong tay, thần hồn cường đại, pháp lực mênh mông, phải có thân thể không sợ hãi bị thiên địa pháp tắc cắn trả, toàn bộ không thể thiếu điều kiện nào.

Thần hồn của hắn đã đạt tới Thông Minh cảnh, càng thêm tinh thuần, nếu có thêm dương lực đã không còn kém hơn những tu sĩNguyên Anh.

Ngoài ra thân thể hắn đã đạt tới chín trăm năm mươi thạch, pháp lực vì kiêm tu Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, cũng đã vượt xa tu sĩ cùng cấp bậc. Hôm nay mượn Vô Cực Thiên Đan giúp đỡ, càng có thể bước lên cao thêm một bậc thang.

Khi đó tình trạng của hắn sợ rằng còn phải hơn ba năm trước, mượn nhờ di lực của Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại, thi triển Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Vừa là như thế, vì sao không thể dùng được ba chiêu kế tiếp trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Nhạc Vũ cảm thấy nỗi lo lắng vẫn luôn bao phủ trong nội tâm rốt cục đã giảm bớt, cảm giác như bản thân mình vừa trút được gánh nặng.

Hắn biết rõ giờ phút này địa phương hắn muốn đi cường địch bao phủ như rừng, nhưng hắn chưa bao giờ buông tha ý niệm. Chỉ vìtrong lòng hắn biết được, đây là cách duy nhất hắn có thể mau chóng tăng nhanh tu vi.

Đạo tâm của hắn lại càng không cho phép hắn lùi bước ngay phút này.

Chẳng qua tuy Nhạc Vũ không hề do dự, nhưng hắn cũng không cách nào phủ nhận những kẻ địch kia tuyệt đối không phải một mình hắn có thể chống đỡ. Dù cho trận đạo của hắn cường thịnh bao nhiêu, dù hắn linh mẫn thế nào, sự chênh lệch khổng lồ giữa cảnh giới cũng không thể đền bù.

Chỉ có ba chiêu kế tiếp trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm do Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại, chân chính giúp hắn có khả năng đối phóvới những tu sĩ Nguyên Anh kia.

Dù cho sự kháng cự này hắn phải dùng chính thân thể của mình đểtrả giá, hắn cũng có đủ tự tin dùng thanh kiếm của mình chém vỡ hết thảy khó khăn.

Linh Đài Tông Phong Bạch, Lâm Vân cư sĩ? Nếu ngươi thật sự tới, lần này cũng cho ngươi biết lợi hại.

Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu Nhạc Vũ, chỉ trong nháy mắt hắn liền quay trở lại trạng thái nhập định, bắt đầu tiếp tục ngưng tụ Ngũ Hành phù triện.

Phù trận tầng thứ năm, tổng cộng có sáu trăm hai mươi tổ phùtriện, cộng thêm bốn tầng phía trước, bản thân tăng lên hai mươi tổ, như vậy đã có bảy trăm tổ, ba ngàn năm trăm phù văn.

Trước đây Nhạc Vũ đã sớm hoàn thành được chừng nửa khắc, giờphút này mượn thêm đan lực của Vô Cực Thiên Đan, cơ hồ mỗi khi qua một ngày, liền có thể ngưng tụ ra hai mươi tổ phù triện.

Ngay khi dược lực của Vô Cực Thiên Đan vừa vặn tiêu hao được ba phần năm, Nhạc Vũ liền cảm giác Kim Đan của mình chấn động một trận. Phù trận tầng thứ năm bắt đầu phát triển ra bên ngoài. Mà ở trong đó ba tử phù mơ hồ xuất hiện, đang nằm ở nơi trọng yếu nhất, vây quanh đoàn mây tím cùng Ngũ Hành năng lượng chuyển động, đúng như tình hình khi Nhạc Vũ mượn nhờ lực lượng của Long Tước Phiến thi triển Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm.

Duy nhất có chút khác nhau chính là lúc ấy tầng thứ năm chỉ cómột đạo, đi tới tầng thứ bảy mới đạt được ba đạo. Lần này chỉ một lần liền xuất hiện, hơn nữa ba tử phù so với bên trong Long Tước Phiến rõ ràng có chút khác nhau.

Phù Trận tầng thứ năm, thành!

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, tiếp theo lại cảm thấy nghi ngờ:

Ba tử phù kia là sao vậy? Chẳng lẽ là do mây tím thần bí cùng Ngũ Hành năng lượng tạo ra? Thật không biết tình hình này rốt cục làtốt hay xấu?

Cẩn thận suy nghĩ lại, đoàn mây tím cùng đoàn năng lượng ngũ sắc kể từ sau khi tiến vào bên trong cơ thể hắn, ngoại trừ tùy ý sửa đổi Ngũ Hành Phù Trận ngũ sắc của hắn ra, cũng không tạo ra hậu quảgì không hay, ngược lại mỗi ngày còn không ngừng cải thiện thểchất của hắn.

Duy nhất có một lần tạo ra tình hình khiến thân thể hắn thiếu chút nữa nổ tung, cũng là do hắn tự làm tự chịu, tuy ba đạo tử phù này khiến người ta cảm thấy lo lắng, nhưng nghĩ tới cũng chưa phải làchuyện gì xấu.

Ngưng tụ tâm thần, Nhạc Vũ kết xuất ra mấy tổ Ngũ Hành phùtriện cuối cùng, ngay khi phù sách do pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành ngưng tụ mà thành, được cầu trận khổng lồ bên trong đan điền toàn bộ thu nạp, cả Kim Đan nhất thời phát ra một đoàn quang mang mạnh mẽ, điên cuồng hấp thu Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí còn thừa lại bên trong cơ thể hắn. Đầu tiên thể tích chợt bành trướng thêm mười lần, ngay khi Nhạc Vũ cảm giác đan điền của mình sắp bị nứt vỡ, lại bắt đầu co rụt lại, biến thành tình hình như lúc trước, chẳng qua so sánh với lúc ban đầu lại lớn hơn một chút.

Mà giờ khắc này khí tức cũng đã hoàn toàn bất đồng với trước kia, không cần nội thị Nhạc Vũ cũng cảm giác được bên trong truyền ra lực lượng mãnh liệt đến đáng sợ. Ba đạo tử phù đã hoàn thành ngưng đọng thành thật thể. Pháp lực từ trong Kim Đan phát ra cơhồ mỗi một khắc đều có thể so sánh với một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, phảng phất như vô cùng vô tận, chỉ trong thời gian ngắn liền khiến cho chân khí trong cơ thể hắn lại tràn đầy.

Còn có bên trong đoàn năng lượng ngũ sắc, tràn ra những sợi tơcùng phù văn giờ phút này không ngờ không còn tiếp tục lan tràn ra bên ngoài. Mà lại co rút lại toàn diện, phảng phất như đền bù, cùng Ngũ Hành Phù Trận của bản thân hắn kết hợp thành một thể. Đặc biệt là ba tử phù khổng lồ, mặt ngoài đoàn năng lượng ngũ hành cũng hiện ra ba tử phù đối ứng.

Kế tiếp là thân thể cùng thần hồn biến hóa, thân thể hắn cùng huyết tủy dưới tác dụng của Vô Cực Thiên Đan, đang từng bước tăng cường. Giờ phút này theo Kim Đan lớn mạnh, thân thể Nhạc Vũ phảng phất như bị lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, xương cốt toàn thân cho tới ngũ tạng lục phủ đều phát ra tiếng vang răng rắc bùm bùm liên tiếp, tế bào tan vỡ, sau đó lại cấu tạo lần nữa.

Hồn lực của Nhạc Vũ cũng đang dần lớn mạnh. Kim Đan vừa cứng rắn lại phát sinh ra hấp lực càng cường đại, đưa thần hồn kéo vào bên trong, nơi này hắn là

nơi trọng yếu nhất của phù trận, tạo thành một nam anh nho nhỏ, hình dáng chỉ cỡ hạt đậu, nhưng lại đem đoàn mây tím cùng đoàn năng lượng ngũ sắc hấp thu ngay vịtrí đan điền.

Kỳ lạ nhất chính là cả hai đoàn năng lượng không hề có chút động tĩnh, tùy ý chon am anh nho nhỏ do thần hồn Nhạc Vũ ngưng tụ thành tồn tại. Hơn nữa còn mơ hồ như đang có chút hưng phấn, tràn ra một cỗ linh lực ba động kỳ dị. Khiến cho nhục thể cùng thần hồn của hắn như trôi nổi lên, biến hóa càng thêm kịch liệt.

Kỳ quái! Chẳng lẽ đây là Nguyên Anh của ta sao? Không đúng, chưa gặp được thiên kiếp, cũng chưa có khí tượng long hổ giao hối như tu sĩ Nguyên Anh. Đây cũng giống như lúc còn ở Linh Hư cảnh, còn chưa kết đan đã có được một Ngũ Hành Phù Trận chẳng khác gì Kim Đan. Đây là hình thức ban đầu của Nguyên Anh, nhưng ta lại cảm giác được vật này cường đại mênh mông. Hơn nữa kể từ khi nó ngưng tụ thành, cảm giác như sự liên lạc với thiên địa càng lúc càng mạnh.

Bỏ đi! Không quan tâm tới, việc cấp bách nhất chính là đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ sáu luyện thành rồi hãy nói!

Từ bên trong Thủy Hỏa Phù Trận, rút ra một cỗ chân khí, men theo lộ tuyến của công pháp này vận chuyển. Qua không bao lâu, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ sáu thật lâu chưa tiến vào đã lập tức chạm tới, nhưng sau đó lại không tiếp tục tiến triển. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ cũng chưa từng để ý, thao túng dược lực còn thừa lại của Vô Cực Thiên Đan, trực tiếp bắt đầu đánh sâu vào tầng thứ sáu của Ngũ Sắc Thần Quang. Lần này Ngũ Hành phù văn ngưng tụ càng thêm khó khăn, rõ ràng có được nguyên lực mênh mông nhưng mỗi ngày tốc độ ngưng tụ ngũ sắc phù văn của Nhạc Vũ cũng hạ thấp xuống mười tổ.

Sau đó ngay khi thật khó khăn ngưng tụ thành một trăm năm mươi tổ Ngũ Hành phù văn, Nhạc Vũ đột ngột mở mắt, đem dược lực còn lại trong Vô Cực Thiên Đan hoàn toàn bức ra bên ngoài cơ thể.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cảm giác thần hồn của mình lại thư sướng chưa từng có trước đó. Bên trong thân thể hắn lại gia tăng lực lượng mạnh mẽ như muốn nổ

tung, khiến cho tinh thần hắn vôcùng phấn khởi.

Đây chính là Kim Đan đỉnh phong? Thật thoải mái! Sau khi chân khícô đọng lại, kinh mạch trong người ta có thể dung nạp pháp lực so với lúc trước tăng thêm sáu lần. Cũng có thể khống chế càng nhiều thiên địa linh khí, còn tăng thêm hơn mười hai lần!

Nhạc Vũ đi ra khỏi hang động, xuất ra Phong Nha kiếm tùy ý đảo qua, liền chém đứt một khối núi đá khổng lồ. Sau đó dùng pháp lực hút nhiếp, đem cự thạch nặng hơn hai ngàn thạch cứng rắn nhiếp lên.

Thật dễ dàng, hắn vẫn còn dư lực. Pháp lực của ta hắn phải ở ba ngàn thạch. Còn có thân thể, lực lượng phảng phất đã vượt trên một ngàn hai trăm thạch, cơ hồ vượt qua cả Chiến Tuyết sau khi tăng lên thần lực! Đây là lực lượng đặc thù, trước yếu sau mạnh. Chẳng qua chỉ tăng thêm một tầng Ngũ Sắc Thần Quang mà thôi, thực lực lại tăng lên tới gấp đôi có thừa.

Nghĩ tới hiệu quả kinh khủng sau khi thân thể cùng pháp lực kết hợp, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy muốn nghẹt thở. Nhưng trong nháy mắt tâm thần hoảng hốt, Nhạc Vũ liền thanh tỉnh lại, nhìn vào bên trong hang động.

Chỉ thấy Đằng Huyền vốn lớn chừng một trượng, lúc này lại co rụt hơn nửa thước, cả người giống như hỏa ngọc. Chiến mào trên đầu cũng càng thêm chói mắt. Chẳng những không có loại cảm giác âm lãnh của loài rắn, ngược lại càng vô cùng ưu mỹ, làm người ta vừa nhìn thấy liền có loại cảm giác uy nghiêm, mơ hồ muốn lên cấp.

Đây cũng là nguyên do Nhạc Vũ cố tình bức hết dược lực của VôCực Thiên Đan còn sót lại bên trong cơ thể, hồi tỉnh sớm hơn. Mấy ngàn năm tích lũy của Đằng Huyền, xem ra còn thâm hậu hơn trong suy nghĩ của hắn. Đối với việc thu nạp dược lực của Vô Cực Thiên Đan cũng hơn xa Sơ Tam.

Kiếp vân sắp đến, hắn phải sau nửa cảnh giờ, không biết khi đó lại có mấy trọng lôi kiếp?

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ lấy một đạo pháp lực đem Đằng Huyền nhiếp ra bên ngoài động, đưa tới một mảnh đất bằng phẳng.

Đầu tiên lấy ra một viên linh thạch bên trong giới chỉ, nhưng chỉnháy mắt sau,

Nhạc Vũ chợt ngạc nhiên, chỉ thấy viên linh thạch đột nhiên nát bấy trong tay hắn.

Lần này xem ra lực lượng gia tăng quá nhiều, thân thể có chút ít không thể khống chế. Trong cơ thể gia tăng pháp lực, cũng giống như thế, thật khó ước thúc.

Có kinh nghiệm này, Nhạc Vũ cũng liền trở nên cẩn thận hơn, đánh ra vô số linh thạch quanh người Đằng Huyền, vẫn bố trí thành một đại hình Tụ Linh trận. Sau đó lại châm viêm, sau khi toàn bộ lôi châm ngưng đọng lại, đâm vào bên trong cơ thể Đằng Huyền, lại lần nữa kích thích tiềm năng của nó tăng lên.

Cuối cùng, Nhạc Vũ lấy ra một viên Vô Cực Thiên Đan, lần này hắn có chút do dự, ánh mắt thèm muốn nhìn vào trong tay mình.

Chỉ cần dùng thêm một viên mình có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh! Nhưng không cách nào khống chế được lực lượng, có cường thịnh thêm lại có ích lợi gì?

Nỗ lực chống cự hấp dẫn, Nhạc Vũ khẽ thở dài ném cho Đằng Huyền.

Sau đó không lâu, liền nhìn thấy trên đỉnh núi bắt đầu hội tụ kiếp vân màu vàng rực…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 502: Cường địch đột kích

Vô số linh lực màu vàng đưa vào đồ án bát quái, vô số điểm nhỏ màu vàng hiện lên trên đỉnh đầu đạo nhân lôi thôi.

Khuôn mặt hắn thật chuyên chú, thỉnh thoảng đánh ra mấy thủ ấn, không ngừng lẩm bẩm.

Bên cạnh hắn, Phong Bạch vẫn khí định thần nhàn, ngược lại một vịtu sĩ Nguyên Anh khác bên cạnh trong mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn:

Thì Nam đạo hữu, ngươi nói Nhạc Vũ đang ở trong vòng ba trặm dặm tại đây, nhưng chúng ta ở đây đã tìm hơn ba tháng, cũng không nhìn thấy được bóng dáng của hắn. Ta xem ngươi có phải tính lầm quẻ tượng, cách lâu như vậy, chỉ sợ tên kia đã sớm cao chạy xa bay.

Tuyệt đối không thể! Người này giảo hoạt, ngay cả ta cùng Phong tiền bối cũng bị hắn tính toán qua. Lần này nhất định hắn cũng sẽ làm ra chuyện ngoài dự đoán mọi người. Ta đoán được nếu hắn đãđạt được đan dược, hơn phân nửa sẽ tìm cơ hội phục dụng. Lại nói Càn Khôn Dịch Cửu Bàn của ta sẽ không sai.

Thở dài, Thì Nam huy huy phương bàn bát giác trong tay mình, kiên nhẫn giải thích:

Thần vật di lưu từ thời thượng cổ hồng hoang, há lại làm lỗi? Chẳng qua chuyện tìm kiếm lần này có chút cổ quái mà thôi, ta hoàn toàn xem không thấy hành tung của Nhạc Vũ, phảng phất như có người dùng pháp trận che giấu. Tốt nhất là đổi lại tìm kiếm nữ nhân bên cạnh hắn. Nhưng kết quả cũng thật vô cùng phiền toái, không biết tại sao lại có tới cả ngàn dấu vết. Hôm nay chúng ta chỉ có thể tìm kiếm những địa điểm có khả năng nhất, toàn bộ xem xét mà thôi.

Đạo nhân kia nghe vậy hừ lạnh một tiếng, chuyển nhìn Phong Bạchnói:

Cư sĩ, Càn Khôn Dịch Cửu Bàn đúng thật là vô cùng thần diệu, nhưng phải xem

người sử dụng như thế nào! Tuy Thì Nam tinh thông trận đạo, nhưng việc suy tính mệnh số đạo hạnh vẫn còn kém một chút. Ta xem hay là sớm để cho người khác suy tính mới thỏa đáng.

Thì Nam bật cười một tiếng, cũng không tiếp tục cãi cọ, nhìn chăm chú vào phương bàn, lại cẩn thận thu hồi nói:

Đạo hữu an tâm chớ nóng, vừa rồi ta đã thôi diễn theo quẻ tượng, trong vòng mười ngày nhất định sẽ được như nguyện, chỉ cần thuận đường truy tìm tiếp là được! Nửa tháng trước ta nghe một ít đạo hữu Kim Đan lui ra ngoài nói qua, mấy ngày nay nơi này đãxuất hiện sáu bảy gốc linh vật bổ túc toàn bộ ngũ hành. Còn lại thìbọn họ không biết, lại càng không biết có bao nhiêu. Trước mắt không chỉ có đạo hữu gấp gáp, dù chính ta không phải cũng đang khẩn cấp khó dằn nổi hay sao?

Lời nói xong, Thì Nam vô tình quét mắt nhìn Phong Bạch, trong lời nói cũng không thiếu oán khí. Phong Bạch rốt cục có chút phản ứng, hai mắt lạnh lùng quét nhìn, ba người kia chỉ cảm thấy cảngười lạnh như băng, Phong Bạch lúc này nhàn nhạt mở miệng nói:

Nếu có thể tìm được người kia, ngoại trừ cái chặn giấy của hắn, còn lại ta hoàn toàn không lấy gì hết. Để cho các ngươi chia đều. Ta chỉcần tính mạng của hắn! Món nợ mấy trăm đệ tử Linh Đài Tông bỏ mình, vốn cần báo thù, người này dù chết muôn lần cũng khó giải mối hận của ta!

Lời vừa rơi xuống, quanh người Phong Bạch chợt nổi lên trận giónhẹ, những nơi thổi qua mọi thứ đều hóa thành tro bụi.

Trong nội tâm Thì Nam rét lạnh, biết trong lòng Phong Bạch giờphút này đang giận dữ, còn hàm ẩn hận ý vô tận. Ngay khi hắn định mở miệng nói chuyện, đột nhiên hơi cau mày, mắt nhìn bầu trời, sau đó lại đánh ra mấy thủ ấn thúc giục phương bàn, thôi diễn quẻ tượng, không bao lâu nhẹ giọng cười một tiếng:

Xem ra không cần tới mười ngày, hai ba ngày liền có thể thấy được, tên Nhạc Vũ nhất định đang ở chỗ kiếp vân hội tụ! Chuyện này xem như có thể chấm dứt.

Lời của hắn rơi xuống, Phong Bạch thoáng nhướng mày, một trận cuồng phong nổi lên, liền hội tụ thành một hình ảnh Thanh Loan khổng lồ hơn trăm trượng, mang theo ba người còn lại hướng phía trước bay tới, những nơi đi qua cơ hồ

không có sinh vật nào chạy thoát, toàn bộ bị hóa thành bụi phấn.

Thì Nam nhìn Phong Bạch dùng phương pháp vô cùng bạo lực phávỡ cấm chế, nhất thời muốn nói lại thôi, muốn nhắc nhở hắn không nên vội vã đến như thế, cho dù kiếp vân biến mất, Nhạc Vũ chưa chắc rời khỏi nhanh như vậy.

Nhưng lời vừa tới miệng liền ngừng lại.

Hắn cũng biết bên mình có bốn gã Nguyên Anh, ngoại trừ bên cạnh có trợ thủ do Phong Bạch mang tới, vô luận người nào cũng có thểdễ dàng đánh chết Nhạc Vũ kia, tiêu hao chút pháp lực mà thôi, thật sự không cần nhắc nhở.

Mây mù màu vàng hội tụ chỉ một khắc, đệ nhất trọng lôi của Đằng Huyền đã giáng xuống. Sét đánh mạnh lên người Đằng Huyền đang nhắm mắt bất động, vang lên tiếng nổ vang liên tiếp.

Là Hoàng Cực Ngọc Tiêu Lôi! Nhìn kiếp vân to lớn, hẳn phải là cửu trọng!

Trong lòng Nhạc Vũ biết Hoàng Cực Ngọc Tiêu Lôi là một trong những kiếp lôi của tu sĩ kết anh, hơn nữa còn là đẳng cấp cao nhất. Cao tới cửu trọng, xem ra lão thiên gia thật để mắt hắn, thật sựkhông hề tầm thường.

Nhưng trong lòng hắn lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Chỉcần là lôi kiếp, mà không phải thủy hỏa kiếp số, như vậy lôi châm ẩn trong cơ thể Đằng Huyền sẽ tạo ra hiệu dụng, không cần quámức sợ hãi.

Lại nói lôi kiếp tuy hàng năm giết chết không biết bao nhiêu yêu thú, nhưng yêu thú cũng có thể mượn kiếp lôi rèn luyện thân thể. Kiếp lôi càng mạnh chỗ tốt lấy được càng lớn, vì tấn cấp ngày sau cố định được căn cơ hùng hậu. Điểm này dù là thiên ý đều không thể thay đổi.

Giờ phút này Nhạc Vũ để ý chính là việc Đằng Huyền độ kiếp tuymạo hiểm, nhưng cũng xem như một thí nghiệm. Nguyên tưởng rằng nơi này đã là một thế giới riêng biệt, nằm bên trong quốc độ của Vu Thần, hắn có thể trốn tránh được thiên kiếp, nhưng xem tình hình này, nơi này vẫn không thoát khỏi thiên ý thao túng, làmột phần của thiên đạo.

Duy nhất đáng mừng chính là khi thiên kiếp tới cũng đã hơi chậm, khi Đằng Huyền độ kiếp, vốn phải trước khi thân thể biến hóa, lần này sau khi thân thể cơ

hồ lột xác lần nữa mới đưa tới Cửu Trọng Hoàng Cực Ngọc Tiêu Lôi.

Xem ra những tu sĩ Nguyên Anh đại viên mãn chỉ sợ cũng không phải vì bảo vật mà đến. Trì hoãn thời gian độ kiếp cũng là một trong những mục đích của bọn họ. Nói như vậy, làm cho ta nghĩmột chuyện, trong điển tịch có ghi lại, Đông Thắng đại lục mỗi cáchhai ba ngàn năm thời giant u chân giới sẽ xuất hiện số lượng tu sĩĐại Thừa kỳ nhiều gấp thời đại khác mấy lần, chẳng lẽ là nhờ cóchuyện này?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ âm thầm tiếc nuối. Hắn chỉ tiếc tông môn trưởng bối cũng không tới đây, nếu không nói không chừng sẽ có thu hoạch lớn.

Ngay khi tâm niệm của hắn còn đang thay đổi thật nhanh, đệ nhịtrọng Hoàng Cực Ngọc Tiêu Lôi đã giáng xuống, đem toàn bộ lân giáp trên người Đằng Huyền cơ hồ muốn đánh nát. Lúc này Nhạc Vũ mới thức tỉnh, vừa tiếp tục châm viêm kích thích tiềm lực của Đằng Huyền, giúp nó điều tiết yêu lực, vừa toàn lực hấp thu Hoàng Cực Ngọc Tiêu Lôi, đợi khi Đằng Huyền hồi phục lại mới thả ra lôi châm thu nạp lôi lực, tuy chỉ là một phần nhỏ, nhưng đối với Đằng Huyền mà nói cường độ của thiên kiếp xem như đã giảm xuống được một cấp bậc.

Nhưng khi đạo lôi kiếp thứ sáu tiêu tán, hiệu dụng mà lôi châm cóthể tạo ra đã thật nhỏ, chỉ còn có thể điều tiết được yêu lực hỗn loạn trong cơ thể Đằng Huyền mà thôi, duy chỉ có hiệu dụng của Vô Cực Thiên Đan vẫn còn nảy sinh tác dụng.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng lại, sau sáu đạo lôi kiếp, pháp lực trong thân thể Đằng Huyền vẫn còn tràn đầy, thân thể mượn lôi lực rèn luyện trở nên mạnh mẽ thêm gấp đôi, đã tạo được trụ cột rất tốt, khiến cho ba lôi kiếp sau cùng xem như có khả năng nắm chắc thật lớn. Bất quá giờ phút này cũng không thể khinh thường.

Ngay khi hắn rút lôi châm ra, chuẩn bị nghĩ biện pháp khác trợ giúp Đằng Huyền một tay, nhưng chợt nghe được tiếng kêu khẽ của Chiến Tuyết, cả đại trận đang toàn lực vận chuyển.

Có thể làm Chiến Tuyết thất thố như thế, nhất định đám người Phong Bạch đã đến! Nhanh như vậy có thể tìm được nơi này, nhất định là do kiếp vân để lộ thiên cơ! Đáng tiếc, thiên kiếp tới không phải lúc. Sớm biết Đằng Huyền có thể nhanh như vậy tiêu hóa được dược lực, ban đầu nên khống chế tốt phân lượng dược vật…

Trong lòng Nhạc Vũ biết hiện tại mình có hối hận cũng vô dụng, thân hình chợt lóe liền đi tới bên cạnh Chiến Tuyết, nhận lấy quyền chỉ huy Vu trận. Sau đó linh giác của hắn đã dọ thám biết được bóng dáng của đám người Phong Bạch đang ở ngoài hai mươi dặm, một đầu Thanh Loan khổng lồ đang đánh vào nơi đây, dọc theo đường đi cấm chế Vu trận cơ hồ đều bị mạnh mẽ phá vỡ.

Mà trong mắt Phong Bạch càng thêm sắc bén như đao!

Người này nhất định vô cùng oán hận ta. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Trong lòng hiện lên ý nghĩ này, trong mắt Nhạc Vũ vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ cau mày nói:

Tuyết nhi, Bạch Đế kiếm!

Chiến Tuyết nghe vậy liền hiểu, không chút do dự đem Bạch Đếkiếm đưa ra trước người, khi cỗ vu lực của Chiến Tuyết rót vào bên trong, linh lực ba động trong ba mươi dặm Vu trận chung quanh trực tiếp trướng lên mấy lần.

Trong chốc lát vô số dây leo từ mặt đất chui ra, đánh thẳng tới bốn người nơi xa, vẻ mặt của Phong Bạch cứng ngắc, phảng phất nhưkhông hề nhìn thấy, phất tay xuất ra một đạo cuồng phong hất văng tứ tán. Chẳng qua ngoài ý muốn chính là những dây leo kia tuy bị hất văng tứ tán, không tiếp tục xông tới nhưng phần lớn vẫn hoàn hảo không tổn thương, trong đó có một ít dây leo sắc bén còn trực tiếp phá vỡ cuồng phong đâm tới.

Lúc này Phong Bạch khẽ cau mày, thân hình thoáng chậm lại, Thanh Loan khổng lồ hóa làm vô số phong nhân, quét ngang khắp mọi nời. Đảo mắt liền đem dây leo bay đầy trời quấy nát cắt vụn lảtả.

Nhưng trong nháy mắt lại có vô số dây leo bắn lên. Lần này dù làphong nhận cũng không cách nào cắt nát. Trong lòng Nhạc Vũ khẽ cười lạnh, dù sao cũng là vu vật, cần lấy vu lực thúc giục, ngay khi Vu trận toàn thịnh, hắn đoán chừng nơi này có thể trực tiếp đánh chết một Linh tiên.

Hiện nay cho dù là cộng thêm vu lực do Chiến Tuyết truyền vào, nhưng cũng chỉ có thể gia tăng thêm một ít uy lực, nhưng cho dù làmột hai thành, cũng đủ làm cho cường độ của những dây leo kia gia tăng lên huyền binh tam phẩm đỉnh

phong, đã đến gần trình độ nhị phẩm, cho dù là Phong Nha kiếm của hắn cũng không cách nào dễ dàng chặt đứt!

Ngoài ra lấy Bạch Đế kiếm làm hạch tâm Vu trận, có thể khiến cho hắn gia tăng thêm ba thành lực lượng khống chế Vu trận.

Ngay trong nháy mắt, Nhạc Vũ liền nhìn thấy Phong Bạch mang theo ba người bay lên khỏi mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 503: Đoạn kì nhất tý

- Chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua trận, không hổ là Nguyên Anh thành danh mấy trăm năm.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, song thủ kết ra một thủ ấn khiến cho lực từ bên kia đột nhiên tăng lên mấy trăm lần khóa cứng người đang cố gắng bay lên, sau đó vô số mộc đằng dài đến mười trượng trùm lên cả phiến thiên địa.

Phong Bạch khẽ nhếch miệng, thanh kiếm màu xanh đột nhiên phákhông bay đến. Phong lực màu xanh mang theo phong nhận khổng lồ như cánh quạt cắt nát những mộc đằng cản đường, chém ngang cổ Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hơi kinh hãi, bất quá trong nháy mắt Chiến Tuyết đã tế lên Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ, vô số bóng kiếm bạo kíchvề phía trước. Một chuỗi thanh âm va chạm vang lên, uy lực của thanh sắc kiếm tuy cực mạnh nhưng cũng bị vô số kiếm quang ngăn trở không thể tiến về phía trước.

Trong nháy mắt, một đao ảnh huyễn hóa thành thành thần thú Phi Liêm đã phá vỡ trùng trùng điệp điệp tường gỗ quét ngang đi qua.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, đánh ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đón gió lớn lên mấy mẫu đè ép đao ảnh. Đáng tiếc đao ảnh này quákiên cố, cho dù thừa nhận áp lực hơn trăm vạn thạch lực vẫn không bị nghiền nát.

Nhạc Vũ lại cảm giác khẽ thả lỏng, hắn vốn kiêng kị hai thanh huyền binh này nhất. Hiện giờ có thể khống chế được, coi như đãgiảm được một nửa chiến lực của Phong Bạch.

Bất quá ngay lập tức, Nhạc Vũ liền biết bản thân đã phán đoán sai lầm. Ngay vào lúc hắn vừa khống chế được cây đao kia thì ở chỗ bốn người cũng bắn lên đầy trời mảnh vụn thực vật. Trước người Phong Bạch cuộn lên một vòi rồng hình mũi khoan cuốn theo vô số phong nhận như cối xay thịt xé nát mọi thứ trước mặt.

Ba Nguyên Anh tu sĩ khác cũng tế lên pháp bảo, phụ trợ Phong Bạch đột phá về trước. Đặc biệt là đạo nhân ăn mặc lôi thôi ném ra một thứ giống như Hỗn Thiên Nghi Bàn, dẫn đến lực các ngôi sao, ngưng tụ thành từng đạo như ngón tay, càn quét khắp nơi. Mộcđằng có mức độ bền chắc với huyền binh tam phẩm cũng chỉ có thểchống đỡ trong khoảnh khắc.

- Lại là nhị phẩm?

Nhạc Vũ nhìn sững vào đạo nhân ăn mặc lôi thôi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người có thể kiềm giữ trọng bảo bậc này.

Bất quá cuối cùng tầm mắt của hắn vẫn tập trung vào Phong Bạch. Ánh mắt của lão vẫn lạnh lùng, không hề che giấu vẻ miệt thị.

Ngay sau đó vô số tiểu nhận phiến từ tay áo lão tràn ra, dùng cuồng phong dẫn động dấy lên thanh thế vô cùng cơ hồ xoắn nát tất cả mộc đằng gặp phải. Vu trận mà Nhạc Vũ khống chế cũng không thể tiếp tục ngăn cản, tất cả đều bị chém ngang dọc, sau đólại biến thành một Thanh Loan, trong nháy mắt dẫn ba người xôngđến trước mặt Nhạc Vũ.

- Lại còn có như vậy.

Nhạc Vũ sững người. Hắn có thể khẳng định, tài liệu chế luyện những nhận phiến kia mặc dù không phải là siêu phẩm thì cũng cóthể liệt vào nhất phẩm. Dù sao những huyền binh nhất phẩm cũng không thể một lần chém đứt những mộc đằng này.

Càng làm người ta ngạc nhiên là trong đó không có nửa điểm linh lực chấn động, hiển nhiên đây chính là cái gọi là ác kim trong Tu Chân Giới. Phong Bạch dùng đại thần thông phong hệ thôi sử, cũng là một cách suy nghĩ khác người, càng khiến cho phong quyển hình Thanh Loan có lực phá hoại lên tới cực hạn. Mắt thấy bốn người này phá không mà đến, cách bản thân chỉ ước chừng ngàn trượng, vẻ trào phúng trong mắt Phong Bạch càng lộ rõ. Phảng phất nhưlão đang trên cao nhìn xuống, cho dù người bên dưới thế nào thìcũng mặc tình để lão giết mổ.

Nhạc Vũ coi như không thấy, chuyên tâm thôi động đại trận, vô số mộc tường lại đột ngột từ dưới đất mọc lên, cùng lúc ném ra vòng Kim Long , bố trí Thủy sắc

Vân Dao Mạt trước người, sau đó khẽ thở dài nói:

- Tuyết Nhi, cất kiếm.

Chiến Tuyết bạt thanh Bạch Đế trong tay, cùng lúc toàn bộ vu trận cũng bị hoàn toàn nghiền nát.

- Thằng nhãi Quảng Lăng, chết đi.

Lời còn chưa dứt, trong tay áo Phong Bạch lại chui ra hơn hai mươi mấy pháp bảo hình trùy, bắn ra phía trước với tốc độ đạn pháo.

, mang theo vô số phong nhận, điên cuồng xoay tròn. Vòng Kim Long chỉ ngăn trở được chốc lát rồi hoàn toàn bị cắt nát. Tuy nhiên khi vấp phải Thủy sắc Vân Dao mạt thì chỉ khiến nó rung lên từngđợt rồi lực trùng kích đều bị pháp trận bên trong và hơn vạn giọt Huyền Thanh thủy mẫu hoàn toàn hóa giải.

Phong Bạch lộ ra một tia ngoài ý muốn, như chưa từng nghĩ tới Nhạc Vũ lại còn bảo vật hộ thân bậc này. Lão càng khó hiểu khi thấy Nhạc Vũ không hề lộ vẻ kinh hãi lẫn thoái ý, chỉ thấy hai tayhắn huyễn hóa ra vô số chỉ ấn.

Quanh thân Chiến Tuyết phía sau nhanh chóng dâng lên một tầng quang ảnh lóng lánh như lưu li. Bạch Đế kiếm trong tay chém vềphần bụng Thanh Loan, vào lúc Thanh Loan có xu thế chậm lại thìcả người Chiến Tuyết bỗng dưng bạo lui, trên người xuất hiện từngđường tơ máu do ngàn vạn đao nhận cứa vào.

Đúng lúc này Thì Nam sau lưng Phong Bạch cảm nhận được nguycơ chưa từng có. Hai mắt nhìn chằm chằm pháp ấn trong tay Nhạc Vũ, trong đầu tính toán cao tốc kết cấu của vu trận.

Ngay sau đó, đồng tử của hắn co rút lại thành hình châm, cơ hồ không chút do dự đem pháp bảo hộ thân hình ấn đánh ra. Bất quáđúng lúc này hắn trông thấy ảo ảnh trong hai tay của Nhạc Vũ biến mất, tay phải nắm lại, tay trái mở ra năm ngón thành một vĩ ấn, thốt lên một tiếng:

- Toái!

Toàn bộ ngọn núi lập tức truyền ra trận trận tiếng nổ dữ dội, thân núi dao động lắc lư, yêu lực khổng lồ từ dưới chân núi phóng thẳng lên trời. Lực từ truyền ra

từ dưới lòng đất tăng lên gấp mười lần, trọng áp đạt tới ba vạn thạch lực khiến mấy người Phong Bạch đều tái nhợt. Những mộc chỉ cũng biến thành sắc đỏ đen, thôi không biến thành dây leo triền nhiễu mà tụ lại thành một cây trụ thẳng tắpđâm đến.

Phong Bạch hừ lạnh, Thanh Loan giải thể hóa thành vô số phong quyển đánh nát mộc thương thành gỗ vụn. Bất quá cuồng phongđã mất đi uy thế khiến người ta sợ hãi.

Cường độ những mộc đẳng lúc này đã tương đương với huyền binh nhị phẩm, đao nhận phải chém đến hai ba lần mới có thể đánh gãy.

Thì Nam không dám đánh ra ấn tự, chỉ dốc sức bảo vệ bản thân. Hai Nguyên Anh tu sĩ khác cũng tái nhợt!

Thời Nam thấy vậy than khẽ, vốn cho là dẫn theo hai người này đểgiúp đỡ, không ngờ khi giao thủ lại thêm vướng víu tay chân.

Hắn bất đắc dĩ phất tay triệu hoán Càn Khôn Dịch Ngải Bàn, sau đóliên tục đánh ra mấy pháp quyết, quát khẽ:

- Phong tiền bối, tình hình này có chút không đúng! Ta và ngươi nên lui ra trước đã.

- Không cần, thằng nhãi này quả thật có chút bổn sự. Chỉ là hôm nay ta nhất định phải băm thây hắn làm vạn mạnh để bồi thường tính mạng mấy trăm đệ tử Linh Đài tông!

Phong Bạch hừ lạnh một tiếng, tốc độ phong lực đột nhiên bạo tăng, màu xanh cũng dần chuyển thành màu vàng nhạt. Cả người như một thanh lợi kiếm xuyên qua một tường đầy trời. Tiếp đóphong lực màu vàng trong cơ thể lão ngưng tụ thành một trườngđao dài tới trăm trượng chém về Nhạc Vũ.

Ấn quyết của Nhạc Vũ lại biến đổi, nói tiếp một chữ:

-Toái!

Thân núi lại lần nữa chấn động, yêu lực càng điên cuồng khởi động. Trước người Nhạc Vũ đột nhiên mọc lên một bàn tay cực lớn làm từgỗ màu đỏ đen,

chộp vào thanh trường đao cực lớn kia.

Phong Bạch gầm lên, phong đao giải thể hóa thành vô số phong nhận trùng kích Nhạc Vũ. Bàn tay khổng lồ kia cũng thuận thế biến thành một cái lồng lớn chụp lên đầu bảo vệ Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế hơi lắc đầu, triệu ra Phong Nha kiếm bắt đầu sửra thức thứ nhất của Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Phong Bạch bên ngoài chiếc lồng gỗ cũng tựa hồ cảm thấy điều gìđó, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Trong nháy mắt, cánh tay phải của Nhạc Vũ đột nhiên đầm đìa máu tươi, còn toàn bộ cánh tay phải của Phong Bạch đã bị chặt đứt, chỉcòn lại cẳng tay vung vẩy.

Phong Bạch đầu tiên lộ vẻ khó hiểu, sau đó chợt dâng lên một nỗi sợ hãi cùng cực. Lão vô thức chuẩn bị đánh ra một đạo phong lựcđể chuẩn bị cắt luôn cánh tay thì cảm thấy có ba đạo pháp lực cực mạnh cầm giữ tay mình.

Một đạo là đến từ Chiến Tuyết, một đạo của Đằng Huyền đã vượt qua lôi kiếp, đạo còn lại là của Nhạc Vũ.

Sau khi mộc tường tản đi lộ ra thân hình Nhạc Vũ, Phong Bạch cảm nhận lồng ngực như bị một chùy đánh vào, trong miệng có chút ngòn ngọt.

Ánh mắt của đối phương lúc này chiếu thẳng vào lão:

- Một tháng trước ngươi nhìn ta như con sâu cái kiến, nhưng hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 504: Nguyên thần chi bí

Hàng ngàn cây mộc thương liên tục xuyên qua tầng phong quyển màu vàng đã suy yếu của Phong Bạch. Sắc mặt Phong Bạch tái nhợt, gân xanh lộ rõ trên mặt, pháp lực cơ hồ đã tiêu hao hết.

Nhìn Nhạc Vũ thật sâu, Phong Bạch hừ lạnh một tiếng rồi quanh người lại cuộn lên một đạo cuồng phong màu vàng, biến thành hình Thanh Loan rồi xông ra ngoài.

Nhạc Vũ nheo mắt, tiếp tục chém ra một kiếm xuyên qua ngực Phong Bạch. Sau khi luồng sáng xuyên qua thì sau một lát ngực lão mới trào ra một luồng huyết dịch.

Thân hình Phong Bạch khẽ run rẩy, cơ hồ rơi xuống mặt đất. Ảoảnh Thanh Loan nhanh chóng co rút, đình trệ một lát rồi mới tiếp tục phóng đi. Bất quá những cành cây đầy trời tựa hồ bị một loại lực lượng nào đó thao túng mở ra, để mặc cho Phong Bạch thu hồi nhiều loại huyền binh pháp bảo. Nhạc Vũ thấy thế nhếc miệng, ánh mắt lóe lên nhìn dưới chân một cái rồi quay sang ba người kia. Chỉthấy đạo nhân ăn mặc lôi thôi tái nhợt, phun ra một luồng máu tươi lên chiếc bàn bát giác trước mặt. Sau đó không gian phụ cận chấnđộng từng đợt. Tiếp đó hắn đánh ra một quyền huyền ảo không kém Thủy Hỏa Chư Thiên Minh Dương Luân Ấn, trong miệng quát khẽ:

- Càn Khôn Dịch Nghải, Dịch Chuyển Càn Khôn!

Trong chốc lát, phiến không gian chấn động càng kịch liệt.Vào lúc Nhạc Vũ đang chuẩn bị tiếp tục sử ra một thức của Quảng Lăng tuyệt kiếm thì một Nguyên Anh tu sĩ gần Thời Nam nhất đã biến mất. Một đạo nhân trung niên khác cũng lộ vẻ sợ hãi phi độn về xa nhưng lại bị Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ huyễn hóa rađến vô số kiếm quang phong tỏa đường lui.

Nhạc Vũ hừ lạnh, lần này không đợi hắn động thủ, Chiến Tuyết đãnắm lấy Bạch Đế kiếm bay nhào tới, một kiếm chém vỡ huyền binh hình thuẫn trước ngực đạo

nhân kia. Kiếm thứ hai chém ngang thân hình người kia, bao gồm cả Nguyên Anh thành hai đoạn!

Thấy người kia đã chết, tâm thần khẩn trương của Nhạc Vũ không hề có chút trì hoãn, ngược lại khổ sở nhìn xuống thân thể đẫm máu của mình.

Ba thức giữa của Quảng Lăng tuyệt kiếm quả nhiên không hổ làngự kiếm thuật tuyệt đỉnh. Chỉ một thức đầu tiên đã có thể khiêu chiến một đối thủ vượt trên bản thân ba cấp, còn khiến cho đối thủ trọng thương. Ngoại trừ Quan Lan kiếm quyết thoát thai từ Quảng Lăng kiếm thì tuyệt không có đối thủ!

Bất quá kiếm thức này chí cường nhưng cũng là kiếm tự tổn hại bản hân. Trừ phi là đạo pháp tu vi hơn xa đối phương, nếu không vô luận hắn thôi diễn thuần thục thế nào thì bản thân cũng thụ thương thế tương đương đối phương, thậm chí trầm trọng hơn.

Bất quá ngay sau đó, Nhạc Vũ cười khẽ, sau đó không thể khống chế ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hắn cười không phải vì bức lui Phong Bạch mà là thu hoạch của hắn lần này.

Hắn cuối cùng đã minh bạch, một tu sĩ tu đạo ngoại trừ phù trận trong Kim Đan thì sở học bản thân cũng là một trong những yếu tốđể tạo nên đạo cơ!

Lúc vừa mới đột phá Kim Đan đỉnh phong thì còn chưa cảm giácđược, đến khi sử kiếm thì Nhạc Vũ mới rõ ràng. Nguyên Anh trongđan điền của mình liên hệ chặt chẽ với thiên địa, đối ứng với những phù văn mà hắn đã hoàn toàn lý giải tràn ra vô số sợi tơ kết hợp chặt chẽ với pháp tắc thiên địa.

Ngay vào lúc hắn thừa nhận lực cắn trả của thiên địa thì bản thân có thể lợi dụng điều này để không ngừng phá hư pháp tắc, làm suyyếu lực cắn trả của thiên địa.

Càng khiến hắn vui mừng là bản thân có thể dùng lực lượng chậm rãi chữa trị những vết thương kia, không cần đợi đến lúc chúng tựhành khôi phục.

- Thì ra là thế, thì ra là thế! Trách không được Quảng Lăng tổ sưngoại trừ kiếm thuật vô địch đương thời thì còn nổi tiếng hậu thếvới thân phận đại tông sư trận đạo!

- Những đạo thư đều nói không tỉ mỉ. Chỉ nói là làm như vậy thì uylực đạo pháp sau này càng lớn, còn có thể đối kháng thiên kiếp. Bất quá ước chừng thế gian này, ngoại trừ Quảng Lăng tán nhân, cùng Mặc Quan Lan thì cũng không ai có thể như mình nhận thức điều này sâu như vậy, đây là yếu tố cấu thành đạo cơ còn quan trọng hơn cả phù trận Kim Đan!

Tiếng cười kéo dài không dứt, thật lâu về sau mới lắng xuống, Nhạc Vũ chậm rãi quay đầu, nhìn về một cành cây màu đỏ đan cách đó150 thước đang dần ngưng tụ thành một nhân ảnh cực lớn. .

Nhạc Vũ khẽ thở dài một hơi, sau đó chỉ Phong Nha kiếm lên đỉnh núi, lạnh lùng nói:

- Trở về cho ta!

Nhân ảnh cực lớn này trợn mắt, yêu lực lần nữa bộc phát, một uyáp cực lớn áp thẳng xuống. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thân thể Đằng Huyền bỗng chốc run rẩy, đang muốn cúi đầu lại gượng ngẩng lên, Nhạc Vũ ngưng mày:

- Lui về! Bản thể của ngươi còn dưới đại trận. Cho dù trong nước thì thực lực cũng chưa tới đâu, trước mặt ta có là gì? Ngươi cần biết rõ, nếu như ta muốn liều mạng thì trước khi vẫn lạc kiếm này đủ đểtuyệt ngươi đào sinh!

Khí tức của nhân ảnh kia hơi ngừng lại, thần sắc quái dị tựa hồ còn có chút chần chờ. Trong lòng Nhạc Vũ hơi buông lỏng rồi sau đótrầm giọng nói:

- Còn do do dự dự làm cái gì? Thật sự muốn đồng quy vu tận?

Một tiếng hừ lạnh cuồng nộ chấn vang bên tai Nhạc Vũ khiến mũi miệng hắn tràn máu, thần hồn cơ hồ dật tán. Bất quá ngay vào lúc thanh âm này truyền đến thì mộc nhân cũng đã ầm ầm sụp đổ, tất cả cành gỗ màu đỏ đen cũng đều biến thành bụi.

Sắc mặt Nhạc Vũ tái nhợt, vài bước xông đến chỗ đỉnh núi rồi đánh ra liên tiếp linh thạch vào giữa lòng núi, hết sức tu bổ vu trận vừa mới bị nghiền nát.

Một lúc lâu sau thần sắc hắn mới có vẻ nhẹ nhõm, sau đó lộ vẻ phiền muộn nhìn

xuống dưới chân. Yêu tộc rốt cuộc không đáng tin, vừa rồi vốn có thể trảm sát Phong Bạch tại chỗ, lại bởi vì yêu thiếp phóng nước mà vào thời khắc cuối cùng lại bại.

- Không kiềm chế cho mình là muốn lưu lại một cường địch sao, may là hôm nay còn lưu lại hậu thủ.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không để ý rồi phất tay thu hồi đoạn tayđứt, thêm cả thi thể Nguyên Anh tu sĩ vào.

Đồng dạng là tán tu, người này có được hai thanh Tam phẩm huyền binh. Huyền binh hình thuẫn đã bị Chiến Tuyết dùng BạchĐế kiếm chém vỡ. Một thanh phi kiếm màu vàng tuy hoàn hảo không tổn hao gì nhưng không hợp cho hắn sử dụng nên ném luôn vào Tu Di Giới, ý định mang về tông môn. Còn thêm bảy trăm vạn linh thạch vừa vặn bổ sung cho lượng linh thạch vốn đã tiêu hao gần hết của hắn.

Sau đó Nhạc Vũ xem xét cánh tay đứt của Phong Bạch, trên ngón giữa rõ ràng có một Tu Di Giới nhị phẩm có phạm vi ba trăm trượng.

Hắn cũng không có hi vọng gì, dù sao đối với nhân vật đã đến tầng cấp Nguyên Anh thì pháp bảo huyền binh bình thường đều dùng phép tắc không gian thu nạp vào trong cơ thể. Hơn nữa mấy pháp bảo mà Phong Bạch sử dụng, ngoại trừ trường đao có khả năng huyễn hóa thành Phi Liêm bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn trấn áp, còn lại đã bị lão lấy đi.

Bất quá khi Nhạc Vũ khai mở Tu Di Giới thì tâm thần vẫn chấnđộng, số lượng linh thạch bên trong là một trăm triệu bốn ngàn vạn, không hổ là Nguyên Anh đỉnh phong tu sĩ, có thể mang theo linh thạch tùy thân nhiều như thế!

Nhạc Vũ mất một lúc sau mới hồi thần lại, sau đó lấy ra hai linh quảlớn bằng long nhãn.

- Đây đều là Ngũ Hành linh quả, sau khi hấp thu có thể bổ sung toàn bộ Ngũ Hành! Chỉ là không như Vô Cực thiên đan, có thể trực tiếp đem tu vi lên đến Nguyên Anh sơ kỳ, đến Nguyên Anh viên mãn. Bất quá cũng thuộc nhất phẩm linh vật, thế gian khó cầu. Chắc là Phong Bạch thu thập để chuẩn bị đột phá Đại Thừa.

Nhạc Vũ không khỏi vui vẻ, tuy hắn đã chuẩn bị phương pháp cải tạo thể chất mấy người Nhiễm Lực, đợi đến ngày sau sẽ khiến cho thân thể bọn họ đạt đến cân bằng Ngũ Hành.

Chỉ là phương pháp này có thể thành công hay không thì hắn cũng không tuyệt đối nắm chắc, chỉ là trên lý luận, tuyệt đối có thể thực hiện mà thôi. Bất quá nếu có Ngũ Hành linh quả trợ lực thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Có những thu hoạch này, cũng không uổng công lần này dốc sức liều mạng đoạt đến.

Ngay sau đó, tâm niệm Nhạc Vũ khẽ động, cảm giác trong Tu Di Giới có thêm mấy thứ khiến hắn cực kỳ hứng thú.

Theo tâm niệm vừa động, một miếng hồn ngọc được bao phủ bởi tầng tầng cấm chế xuất hiện trong tay Nhạc Vũ, thêm vào mười đạo phù màu xanh, bên trên có khắc phù văn, dao động linh lực không thua Chu Tước chân hình thần phù.

- Đây là vạn niên Đào Mộc phù chỉ, trân quý hơn cả Cửu luyện Lục Dương Chân Huyền Phù Hiệt, bên trên có đồ hình Thanh Loan đồ hình, nhất định là do Phong Bạch dùng thần thông bản thân khắc ra. Hai thứ này để cùng một chỗ, vậy trong ngọc giản chắc là công pháp tu hành thần thông này!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Nhạc Vũ vô cùng ngưng trọng, quan sát hồi lâu mới bắt đầu giải trừ cấm chế bên trên.

Sau chừng ba khắc, nguyên bản hồn ngọc mới hiện ra trước mặt hắn. Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò vào, mới phát giác bên trong không phải là một thần thông phong hệ mà là một môn công pháp tên là Thanh Đế Trường Sinh Quyết.

- Nội dung trong này cực kỳ thâm ảo, còn vượt qua cả Hiên Viên Phá trận lục. Phần phía trước cũng tương đương với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Thanh Đế Trường Sinh Quyết? Hắn là chỉ Thượng Cổ Thanh Đế?

Nhạc Vũ vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một tiếng rít dài. Hắn thầm cả kinh, nhảy vào động quật thì thấy lớp lông vũ trên người Sơ Tamđang biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 505: Sơ Tam dịch thể

Vào lúc kiếp vân đang hội tụ trên không trung thì cách đó chừng trăm dặm Thì Nam mang theo một Nguyên Anh tu sĩ khách xuất hiện ở một chỗ trong rừng rậm. Vừa bước ra khỏi không gian, trong miệng Thì Nam liền phun ra ngụm máu tươi, vết thương trên người bục ra rồi văng tục:

- Bà ngoại nó, lần này suýt nữa không về được! Tiểu tử kia cực kỳ ngoan độc.

Thương thế của tên bên cạnh hắn quá nặng, lúc này vẫn kinh hồn bất định:

- Thì huynh, không biết đạo hữu kia chắc giờ cũng chết rồi.

Thần sắc Thì Nam khó coi hừ lạnh một tiếng:

- Ta có thể mang ngươi trốn tới đây là đã đem hết toàn lực, thiếu chút nữa vất bỏ tính mạng, còn muốn mang thêm một người, đây không phải là tự tìm đường chết?

Người nọ khẽ giật mình, kế tiếp ra vẻ cảm kích thi lễ thật sâu. ThìNam không để ý đến hắn mà quay đầu nhìn về phía chỗ một luồng gió vừa cuộn tới cách đó mười trượng.

Chỉ thấy Phong Bạch đang nhìn vết thương không thể khép miệng trên thân thể, thì thào vẻ không dám tin:

- Làm sao có thể? Thao túng kiếm của thiên ý, thế gian sao có loại kiếm thuật không nên tồn tại này? Chẳng lẽ là Quan Lan kiếm quyết của Tịnh Hải tông? Chỉ là Nhạc Vũ rõ ràng là đệ tử Quảng Lăng.

Trong lòng Thì Nam khẽ động, tiến tới bên cạnh Phong Bạch, trầm ngâm nói:

- Tiền bối có từng nghe nói qua Quảng Lăng tuyệt kiếm? Truyền thừa của tông môn chúng ta từng có ghi lại, vạn năm trước, Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng

Tiêu, cũng như Mặc Quan Lan đã từng thử kiếm thiên hạ, không đâu địch nổi. Càng có nghe đồn, Quan Lan kiếm quyết khởi nguyên từ Quảng Lăng tuyệt kiếm!

Thần sắc Phong Bạch giật mình, nhìn Thì Nam rồi nói:

- Ta đã quên. Ngươi tuy là tán tu, bất quá vào mấy ngàn năm trước thì Quan Tinh môn cũng là đại tông môn của Tư châu. Mặc dùkhông có ai chứng nhận tiên đạo nhưng cũng có hai vị Đại Thừa tu sĩ. Nếu là trong điển tịch các ngươi có ghi lại vậy thì chắc không sai. Có Quảng Lăng tuyệt kiếm uy thế tuyệt đỉnh như vậy sao Quảng Lăng tông vẫn ở mãi tại phương bắc, ít nghe thấy kỳ danh?

- Ta chỉ biết bộ kiếm thức này từ sau khi Quảng Lăng tán nhân thành tiên mà đi về sau liền đã thất truyền vạn năm, chưa bao giờcó người học được.

Nói đến chỗ này, Thì Nam lại như có điều suy nghĩ:

- Bất quá vài ngày trước có tin truyền về từ mặt bắc, nói là Yêu Vương của Thanh Châu đã từng một mình công kích Quảng Lăng tông, cuối cùng bị trọng thương. Lúc đó có mấy ngàn tu sĩ đứng quan sát đều không hiểu tại sao. Sau đó những tu sĩ Đại Thừa ở đócũng nói năng thận trọng. Không biết phải chăng bởi vì chuyện Quảng Lăng tuyệt kiếm !

- Thương Ngô? Kẻ đã từng đánh bại ba Yêu Vương tương đương Đại Thừa tu sĩ? Nếu thật sự là như thế, vậy thì không sai rồi. Kiếm quyết bậc này còn tồn tại trong thế gian thì quả thực là bất hạnh cho tu sĩ tu đạo chúng ta!

Phong Bạch hít vào một hơi khí lạnh rồi nhìn về lôi vân hội tụ phía xa:

- Còn có lôi kiếp, chắc là một linh sủng của hắn phục dụng Long Linh thiên đan. Hơn phân nửa là Nhạc Vũ chưa chết! Đã muốn đồng quy vu tận với ta vậy sao hắn còn có thể khống chế Thượng Cổ yêu tiên?.

- Cái này ta cũng không biết!

Thì Nam biến sắc, ra vẻ hổ thẹn nói:

- Thực lực trận đạo kẻ này còn trên ta. Hoặc là hắn có cách khác hay có năng lực phá giải triệt để phong ấn cũng không chừng. Bất quá nhân vật tầng cấp tiên đạo

quả thật khủng bố. Lực lượng cóthể xuất qua phong ấn chỉ là một phần nhỏ mà thôi nhưng chúng ta đã không phải là đối thủ. Nếu còn ở đó chắc sẽ lập tức muốn vẫn lạc

Phong Bạch ngưng trọng:

- Vậy ngươi còn có biện pháp?

Thì Nam cười khổ:

- Tiền bối coi trọng ta, Thì Nam còn chưa được chân truyền sưmôn, khó có thể đem yêu tiên này phong ấn!

Phong Bạch không nói thêm lời nào, dẫn khởi ảo ảnh Thanh Loan bay về phía xa. Thì Nam nhìn chằm chằm vào tay phải lão, trong lòng là có chút kỳ quái.

Đã đến tầng cấp Kim Đan tu sĩ thì chỉ cần không chết, thân thể dùbị thương nặng thế nào cũng sẽ khôi phục, càng có thể mọc lại taychân đã bị chém đứt. Tuy sau khi tái sinh thì cường độ thân thểgiảm xuống, bất quá chỉ cần thời gian nhất định sẽ có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng khi nhìn Phong Bạch lúc này vẫn chưa hề có dấu hiệu khôi phục tay phải, tình hình thực là khác thường.

- Chắc là thương thế do Quảng Lăng tuyệt kiếm tạo thành sẽ không thể khôi phục bằng năng lực tự thân?.

Thì Nam kinh hãi một hồi rồi dẹp bỏ ý nghĩ này, cao giọng hỏi:

- Tiền bối đi nơi nào? Chuyện của Nhạc Vũ định chấm dứt ở đây?

- Chấm dứt?

Thân hình Phong Bạch hơi dừng lại rồi tiếp tục đi về phía trước nói:

- Đi tìm giúp đỡ, nghe nói Lí Không Liên có chút ân oán với kẻ này. Thù đứt tay, còn có mạng mấy trăm đệ tử tông ta, có thể chấm dứtđược? Ta thề không cùng tồn tại với Nhạc Vũ.

Thì Nam nhíu mày, cũng vội vàng ngự khí mà đi. Thấy người sau lưng lộ vẻ chần chừ thì hắn suy nghĩ một chút, sau đó vung taynói:

- Trở về đi, không cần theo tới rồi! Chuyện này đã không phải ngươi có thể nhúng tay, không cần đi theo. Trước mặt gia hỏa kia ngươi cũng chỉ chịu chết mà thôi!

Tán tu Nguyên Anh kia nghe vậy vừa thẹn vừa đứng thẳng tại chỗ, rồi sau đó im lặng một hồi.

Lần này Sơ Tam mới là yêu thú thất giai lại đánh xuống lôi kiếp bốn tầng mà Nguyên Anh tu sĩ mới có thể đối mặt. Đến khi tầng thứnăm tiêu tán thì Sơ Tam đã gần hấp hối. Cũng may trên bầu trời đãkhông còn kiếp vân, linh mao trên thân Sơ Tam lại càng hoa mỹrung động lòng người. Đặc biệt là ngũ sắc vĩ linh cơ hồ khiến cho người ta không thể rời mắt.

Có thể là bởi vì cấp bậccòn thấp hơn Đẳng Huyền rất nhiều màdược lực của hai viên Vô Cực vẫn chưa được Sơ Tam hoàn toàn tiêu hóa, sau khi trải qua lôi kiếp vẫn nhắm mắt đứng yên.

Nhạc Vũ dùng pháp lực đem Sơ Tam trở về rồi suy ngẫm một hồi mới đánh ra một luồng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ năm.

Phảng phất như có cảm ứng, Sơ Tam lập tức mở mắt, bình tĩnh nhìn vào luồng ngũ sắc quang mang trong tay Nhạc Vũ.

Một bên cố gắng khống chế thôi diễn, một bên yên lặng đứng xem, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu. Đến ba ngày sau thì SơTam đột nhiên hót lên lảnh lót. Từ kinh mạch trong cơ thể lẫn từnăm vĩ linh phát ra tiếng kêu như pháp rồi nằm yên trên mặt đất ngủ say.

Nhạc Vũ nhíu mày, thu hồi quầng sáng, trên mặt lộ vẻ quái dị.

- Sơ Tam không tuyển chọn bí thuật truyền thừa của huyết mạch, bỏ đi tất cả căn cơ trước đó, ngược lại tu hành Ngũ Sắc Thần Quang. Chẳng lẽ là bởi vì phiên bản trong cơ thể mình so với truyền thừa Khổng Tước càng tiếp cận bản nguyên hơn? Năng lượng ngũ sắc trong cơ thể quả thật là do vô số thần thông và linh bảo phát ra, cái gọi là khí Tiên Thiên Hỗn Độn?

Nhạc Vũ tiếp đó phân tích thân thể Sơ Tam, rõ ràng là nhờ vào VôCực thiên đan còn sót đúc lại lộ tuyến kinh mạch, còn có năm cái vĩlinh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ dùng pháp lực toàn thân tế ra một đoàn Ngũ Sắc Thần Quang đánh về một ngọn núi đối diện. Sau đó chỉ thấy toàn bộ cấm chế vu trận bên kia đổ sụp. Cũng may năng lượng vu trận này được rút ra từ yêu lực của yêu tiên, lại có thêm lực khôi phục tự nhiên nên chỉ một lát sau đã hồi phục như ban đầu.

Bất quá bên này Nhạc Vũ lại chấn động.

- Đúng là không sai! Uy lực của Ngũ Sắc Thần Quang lần này so với lúc mượn lực của Long Tước phiến đã tăng lên ba phần tư, cơhồ chênh lệch hai tầng! Hắc! Thế gian đúng là có nhân có quả. Lúcđầu mình dựa vào Sơ Tam để tu hành thần thông thượng cổ tuyệt thế, hiện giờ Sơ Tam lại nhờ lại mình.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sau đó liền chỉ nghe thấy thanh âm vangđộng. Hắn nhìn theo thì chỉ thấy Đằng Huyền đang hóa ra pháp tướng đến mấy trăm trượng, không ngừng dãy dụa quay cuồng khiến cho dưới chân núi tan tàn, thỉnh thoảng lại phát ra một đạo Thái Hạo chân viêm Thần Quang tầng thứ sáu.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười cười. Biết rõ Đằng Huyền cũng không tự tìm khó chịu mà là đang dùng phương pháp này để rèn luyện thân thể và năng lực khống chế yêu lực.

Trước kia hắn chỉ thuận tay thu thập đằng xà này vì chỗ hữu dụng của Thái Hạo chân viêm Thần Quang, bất quá lại càng ngày càng yêu thích gia hỏa này.

Vì ở trong Tử Vân Tiên Phủ mấy ngàn năm, mỗi thời khắc đều gặp phải nguy cơ, mức độ cố gắng của Đằng Huyền còn vượt qua cả SơTam.

Chỉ bằng điểm này, Nhạc Vũ đã phán đoán thành tựu Đằng Huyền sau này sẽ nhất định không thua tổ tông của nó, hơn nữa tiểu tửnày rất có lòng trọng nghĩa:

- Sơ Tam hiện giờ đang tiến hóa, đến khi thích ứng sẽ đột phá thực lực, ít nhất cũng cần hai ba tháng.

Nhạc Vũ lại nhìn thân thể đẫm máu của mình rồi thầm lắc đầu, thương thế của hắn cũng cần thời gian đồng dạng.

Ngay sau đó theo tâm niệm hắn vừa động, Chiến Tuyết đã ở bên cạnh đưa mắt nhìn sang.

Nhạc Vũ chần chừ một lát rồi lấy ra một viên Vô Cực linh đan lẫn dược liệu hắn chuẩn bị cho Chiến Tuyết tăng lên huyền sát Chiến Ma chân khí dược liệu, bắt đầu phối dược.

Trong thư tịch ghi lại Huyền Sát Luyện Thi không có Vô Cực linhđan. Bất quá Chiến Tuyết đã không còn là linh thi, giữ nguyên công thức cũng không phải là chuyện tốt.

Huống chi hiện nay, hắn cũng có tư cách cải biến !

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 506: Yêu tiên đoạn chi

Lực hồn sát lan tràn khắp nơi trong vòng mười dặm, những cỏ cây may mắn sống sót đều héo rũ vàng úa.

Một lượng lớn Huyền sát Chiến Ma chân khí màu đỏ quấn quanh trên người Chiến Tuyết rồi phóng lên trời, có vài phần giống nhưyêu khí che trời lúc yêu tiên xuất thế.

Nhạc Vũ tập trung toàn bộ tinh thần đem mấy đạo phù triện cuối cùng đánh vào Định Minh châu. Tương ứng sau đó, kim đan trongđan điền của Chiến Tuyết hấp thu đầy đủ dược lực bắn đầu dần biến hóa, huyền sát Chiến Ma chân khí màu đỏ cũng bắt đầu co rút lại một vòng, biến đổi về chất. Sau một hồi thống khổ, màu đỏ này càng sâu thêm một tầng, thanh thế khí diễm màu đỏ nhảy múa cuồng loạn quanh người Chiến Tuyết càng bành trướng mấy phần.

Nhạc Vũ thấy thế ngưng mày, có chút kinh hỉ lại có chút bất đắc dĩ. Sau khi ăn vào Vô Cực linh đan cùng với dược phương cải tiến, huyền sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết quả nhiên là có chút bất đồng với trước, càng thêm tinh khiết lẫn cường đại hơn so với Huyền Sát Luyện Thi.

Chỉ là việc đề cao hai tầng cấp dựa vào lực Vô Cực linh đan khiến ngay cả Chiến Tuyết cũng không cách nào khống chế chuẩn xác lực lượng bản thân, khiến cho một phần Chiến Ma chân khí vừa gia tăng tiết lộ tại bên ngoài.

- Lực lượng thân thể là 1500 thạch lực, pháp lực cũng gia tăng đến 3800 thạch lực! Cả hai tương hợp đạt đến một vạn sáu ngàn thạchlực. Đã có lực kháng những Nguyên Anh trung kỳ bình thường. Điều càng khó được là trong thần hồn Tuyết Nhi đã có thêm nhiềuđiểm dương tính, nhất định là càng có nắm chắc. Điều đáng tiếc làchưa gom góp đủ dược vật trùng kích tầng thứ mười ba. Nếu cóthể ở chỗ này tiến thêm một bước, khi đó thực lực Chiến Tuyết chẳng những có thể biến hóa thêm một lần về chất mà còn có khảnăng một đại thần thông của Huyền Sát Luyện Thi!

Nhạc Vũ thầm tiếc rẻ, cũng biết trong vài thập niên nữa thực lực của Chiến Tuyết chỉ có thể đứng yên. Huyền sát Chiến Ma chân khíkhông cách nào để tăng lên, ngay cả hội tụ vu lực cũng chỉ có thểtích lũy theo thời gian bình thường bên ngoài.

Bất quá chuyện này cũng không có cách nào, trừ phi là hắn tìmđược cách khác thay thế.

Lại nói tiếp, hắn cũng cực mong muốn nhìn một chút xem uy lực thần thông của Huyền sát chiến ma chân khí rốt cuộc thế nào?

Lúc trước một Huyền Sát Luyện Thi được Mặc Quan Lan khen ngợiđã từng dùng thần hồn không hoàn mỹ đánh cho Mặc Quan Lan đãtới Đại Thừa trọng thương. Lúc đầu Nhạc Vũ còn cho là bình thường, coi như là chênh lệch giữa Nguyên Anh tu sĩ cùng Đại Thừa tu sĩ.

Nhưng kể từ sau khi biết Mặc Quan Lan đã từng tung hoành thiên hạ, thế gian không có địch thủ thì mới giật mình. Thực lực của Mặc Quan Lan đâu phải để Đại Thừa tu sĩ bình thường có thể so sánh? Vì thế càng khiến hắn chờ mong với Huyền Sát Luyện Thi.

- Lục phẩm tử tâm liên, thế gian này thực còn có vật ấy? Mặc dùthực sự có cũng chẳng đến phần mình.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đây là thánh vật đạo giáo. Trong mấy vị đạo tổ thượng cổ từng có một linh bảo tiên thiên tuyệt đỉnh là Thập nhịphẩm công đức kim liên, dược lực cực kỳ thần diệu.

Lục phẩm tử tâm liên là loại sen có linh lực tối cao mà linh mạchthế gian có thể tạo ra.

Kỳ thật nếu chỉ là vật ấy có thuộc tính tương hợp với Huyền sát Chiến Ma thì cũng thôi, hắn tự tin chỉ cần một thời gian ngắn có thểtìm được đầy đủ dược vật thay thế . Nhưng thứ này liên quan tới thần thông đằng sau nên Nhạc Vũ thở dài một tiếng, tạm thời đểxuống. Sau đó hắn nhìn lại thân thể, miệng vết thương trên tayphải đã hoàn toàn khép lại, vết thương trên ngực tuy còn chưa hoàn toàn khép lại nhưng cũng không ảnh hưởng chiến đấu.

- Kinh mạch Sơ Tam đã được trọng tổ gần xong, có thể hoàn thành trong túi đại

linh thú. Đằng Huyền cũng gần có thể khống chế yêu lực. Ở đây đã nửa năm, cũng nên li khai. Chắc người dưới kia cũng không giữ được bình tĩnh.

Hắn dùng thần hồn thăm dò khắp nơi một phen thì phát hiện quanh trăm dặm không có một bóng dáng tu sĩ nào. Nhạc Vũ cười nhẹ phất tay đem Sơ Tam cùng Đằng Huyền thu vào Tu Di Giới, sau đó nắm lấy tay Chiến Tuyết bay đến đỉnh núi đối diện .

Nơi này cũng bị Nhạc Vũ động qua thủ cước, tuy là không cách nào khống chế nhưng cũng có thể tránh vu trận tại đây công kích.

Lên đến đỉnh núi, Nhạc Vũ thoáng chần chừ rồi liên tiếp đánh ra ấn quyết. Chiến Tuyết cũng ẩn ước đoán được ý định của chủ nhân nên lấy ra Bạch Đế kiếm cùng với thập ngự Phục Ma Kiếm trận trậnđồ ngăn chặn trước người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, kỳ thật yêu tiên nếu thật muốn động tay thìdù hai người bọn họ cũng không thể chống lại. Nếu muốn bảo vệtính mạng phải xem vào vào chút thủ đoạn hắn bố trí trước kia.

Theo từng đạo Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn đánh ra,đại trận do Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phối hợp với linh thạch dần hội tụ linh lực khổng lồ.

Một lát sau, yêu lực cường hoành phô thiên cái kèm theo vô số cựmộc màu đỏ đen theo đó ngoi lên.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, chỉ tiếp tục thôi động ấn quyết khiến cho linh trận đối diện hội tụ nhiều linh lực hơn nữa, sau đó bắt đầuảnh hưởng vu trận khổng lồ sâu trong lòng đất.

Sau nửa khắc, phía dưới không có phản ứng, ngược lại linh thạchdo Nhạc Vũ bố trí bắt đầu vỡ vụn từng viên.

Nhạc Vũ mặt không biểu tình, hồn thức của hắn hiện giờ cũng không thể thăm dò vào đến dưới nền đất.

Hắn cũng chỉ thầm tiếc nuối, linh trận này hắn bố trí theo trận đồ trong Hiên Viên Phá trận lục, thêm vào chút biến hóa. Trên lý luận mà nói, có thể tạo thành ảnh hưởng và quấy nhiễu không đồng nhất đối với bất kỳ vu trận nào.

Chỉ là xem tình hình này, linh trận còn chưa đủ để phá vỡ phong ấn bên dưới.

Đối với điều này, Nhạc Vũ ngược lại cảm giác ít nhiều may mắn. Chỉvới thực lực biểu hiện đã mạnh mẽ như thế. Nếu như hoàn toàn thoát thân thì không biết khủng bố đến mức nào?

Lúc này hắn đã thủ ước, tận lực cố gắng. Gia hỏa kia không nắmđược cơ hội vậy thì hồn thệ cũng không thể nào ước thúc hắn.

Đúng lúc này, Nhạc Vũ đột ngột biến sắc. Chỉ thấy linh thạch bên kia đổ vỡ phần lớn, thân núi lắc lư, bùn đất núi đá trôi xuống ào ạt, cả ngọn núi như muốn nứt toác.

- Có thể thật sự đi ra.

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên, sau đó chỉ thấy mọt gốc cây mà chỉriêng nhánh cây đã đủ bốn mươi người ôm đang từ trên đỉnh núi kia dần bay lên, cuối cùng tới vạn trượng mới lộ ra bộ rễ.

Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh, cơ hồ là nửa quỳ tại mặt đất. Cự mộc còn đang cố gắng giãy dụa , cũng không tận lực nhằm vào . Nhưng yêu lực đầy trời uy áp linh hồn khiến cho hắn cùng với Chiến Tuyết cảm giác thân hình mình muốn sụp đổ.

Hoàn toàn không có cách kháng cự, cũng không có tâm phản nghịch.

Phong ấn bên ngoài yêu tiên đã như thế. Vậy vị Vu Thần trấn áp nómấy vạn năm thì thế nào?

- Bên ngoài màu đen, chất liệu như ngọc. Đây chính là Hồng Ngọc Phù Tang mộc, một dị chủng của Hồng Hoang.

Nhạc Vũ thầm ngạc nhiên, sau đó thấy hồng mộc kia trồi lên được bộ rễ rồi như bị một lực lượng nào đó áp chế, không thể tiếp tục bay lên nửa tấc.

Ngay sau đó, thanh âm bạo liệt lại lan tràn khắp nơi. Bộ rễ của hồng mộc tự mình đứt vỡ, chỉ còn lại một nửa bay ra, phần còn lại bị kéo vào trong lòng núi. Yêu lực tràn ngập khắp nơi bỗng nhiên cứng lại, tuy vẫn cường hoành nhưng lại

khiến có cảm giác suy yếu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ thấy vậy nhíu mày, tự cắt đi một phần bộ rễ đối với Yêu Mộc mà nói không khác nguyên khí đại tổn. Không biết Hồng Ngọc Phù Tang mộc này cần đến mấy ngàn năm, thậm chí lâu hơn mới có thể khôi phục, có thể quyết đoán như vậy, gia hỏa này thực cókhí phách.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ chỉ thấy đối diện xuất hiện hai "con mắt" cực lớn, nhìn qua tràn đầy mừng rỡ, hưng phấn, còn có sát niệm bạo ngược .

Nhạc Vũ trong nội tâm như bị sét đánh, ngay sau đó thở ra một hơi nhẹ nhõm đánh ra một ấn quyết cuối cùng.

Hồng Ngọc Phù Tang đầu tiên cười lên mấy tiếng quỷ dị, sau đóbắn ra mấy chạc cây tạo thành một bàn tay trăm lớn đến trăm ngàn trượng bắt lấy hai người Nhạc Vũ.

Nhưng chỉ sau một lát, Cự Mộc đã kinh hoàng thu "tay" trở về, phát ra tiếng kêu sợ hãi, vô số cành cây tạo thành một mộc thuẫn quanh thân.

Chiến Tuyết không hiểu điều gì, nhìn sang Nhạc Vũ:

- Thiếu gia, vừa rồi ngươi làm cái gì?

- Cũng không có gì, chỉ là đem yêu lực mà nó tán xuất khuếch đại một chút mà thôi.

Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, chắp tay tại sau lưng. Quả nhiên nháy mắt sau đó từ chỗ hạch tâm thần quốc bắn ra một đạo cường quang kích vào cự thuẫn, thế như chẻ tre đánh sập rồi tiếp tục tiến vào khiến cho Hồng Ngọc Phù Tang vừa mới rồi còn mạnh mẽ rống lên đau đớn.

Tiếp đó Cự Mộc chọc trời đột nhiên biến mất vô tung. Nhạc Vũ đợiđến khi tình hình thoáng bình ổn liền lập tức chạy dến đỉnh núi đối diện, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Trên đỉnh núi còn lưu lại vô số mảnh gỗ vụn, còn thêm ba cành cây màu đỏ đen và hơn bảy trăm lá cây màu bạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 507: Lục sắc linh dịch

Nhạc Vũ kinh hỉ không hiểu. Bản thể cành lá cùng vật do yêu lực thúc đẩy sinh trưởng rõ ràng khác nhau. Vật sau nếu khi yêu lực cùng linh khí tán đi sẽ mục nát còn vật đầu vẫn cứng rắn tựa nhưsiêu giai huyền binh!

- Nghe đồn phía nam có Mộc Hà môn ngẫu nhiên nhặt được mộtđoạn cành còn sót lại của ngọc tiên thượng cổ cấp yêu tiên mà cuối cùng luyện thành huyền binh mộc chất Hàng Long kiếm, được xưng nhất phẩm huyền binh đệ nhất trong Mộc hệ. Giờ ta có ba đoạn cành, mỗi cành đều lớn mười trượng dài hai trăm trượng. Còn thêm những phiến lá này, lá cây Hồng Ngọc Phù Tang chính là tài liệu tuyệt hảo luyện phù. Mấy trăm phiến là này có thể làm kì trận, lại có thể là tài liệu luyện chế siêu phẩm đạo phù.

Kinh hỉ một hồi, Nhạc Vũ dốc sức thôi động Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đem ba đoạn cành bỏ vào Tu Di Giới. Cũng may là Tu Di Giới lấy được của Phong Bạch có phạm vi chừng 300 trượng, nếu không không thể bỏ vào số đoạn cành này. Dù là Phong Nha kiếm hay là Bạch Đế kiếm cũng không thể làm gì.

- Khai thiên của Thanh Đế Trường Sinh Quyết từng nói nếu muốn tu luyện công quyết này thì tốt nhất phải có tinh hoa Mộc hệ đểphụ trợ. Nếu nói như vậy thì thế gian này có vật gì có thể vượt qua thứ này?

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại nhìn bốn phía xem còn cành lá nào còn sót lại. Đúng như hắn hi vọng, vừa nhìn thì thấy thêm hơn mười phiến lá màu bạc nhạt, thậm chí còn có một trái cây khô quắt. Bất quá vào lúc đó đồng tử hắn co rút, phát hiện xa xa có một vũng dịch thể màu xanh.

Vừa rồi do linh lực nội liễm nên Nhạc Vũ cũng chưa từng chú ý, lúc này hắn mới cảm nhận được Mộc hệ linh lực, còn có chút nguyên lực tương tự với nhân thể dần dần tản ra.

- Đây là dịch thể trong thân thể yêu tiên, tinh hoa sinh mệnh của Mộc hệ. Vừa rồi mình bỏ qua đúng là quá lãng phí!

Mắt thấy dịch thể kia trong nháy mắt đã tán đi chừng một phần mười, Nhạc Vũ đau lòng đến đấm ngực giẫm chân, vội vàng lấy ra một dược bình lam sắc hút cả vào đó.

- Cũng may đây là dược bình chế từ Vạn niên hải tâm thạch, theo truyền thuyết có thể đựng siêu phẩm linh đan. Bất quá dùng nó đểchứa đựng dịch thể này vẫn chưa đủ, sau khi trở về vẫn cần thêm chút thủ đoạn. Chẳng qua nơi này đã không thể ở lâu, cần phải rờiđi mới được.

Đem dược bình cất kỹ cùng với số ngân diệp và trái cây khô héo kia, Nhạc Vũ liếc bốn phía, phát hiện xác thực không còn vật gì giátrị nữa mới thu hồi 8400 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, bay vềphía ngọn núi đối diện.

Còn chưa rơi xuống đất, hắn đã đánh ra liên tiếp thủ ấn, khởi độngđộn thổ trận đã sớm bố trí, sau chừng mười phút thì xuất hiện cáchchừng năm mươi dặm bên ngoài.

Vừa đúng lúc này, Nhạc Vũ chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng rồng già nua.

- Hôm nay lão phu vô ý bị ngươi tính toán, thật làm người khác tức chết! Mối hận đoạn cành này tự nhiên ngày sau lão phu sẽ báo thù!

Thanh âm kia tựa như lôi điện ông ông làm mồm miệng Nhạc Vũ phun máu, dư âm một hồi lâu mới biến mất.

Thương thế trong cơ thể hắn lúc này đã không nhẹ, cũng không dám chậm trễ, tiếp tục bố trí một trận độn thổ nữa, liên tục chạy ra ngoài trăm dặm mới yên lòng lại.

- Đến nơi này thì dù là những Đại Thừa tu sĩ nhất thời cũng khó cóthể truy tìm. Nếu mình đi vừa lúc thì chắc không có ai chứng kiến cảnh vừa rồi.

Nhạc Vũ khó có thể đè ép nỗi kích động. Những thứ vừa rồi có thểxếp vào tiên phẩm, cũng như Ngũ Sắc Thần Thạch! Hơn nữa hắnđều có thể dùng được.

Sau đó một thoáng, Nhạc Vũ mới nghĩ tới uy hiếp vừa rồi của Hồng Ngọc Phù Tang. Trong lòng hắn cười lạnh không thôi, nếu vừa rồi bản thân không động thủ thì lúc này đã sớm bị giết chết. Đối với hành động của yêu tiên, Nhạc Vũ từ mấy

tháng trước đã biết đối phương chắc chắn là có cách tránh được trách phạt của hồn thệ.

Về phần trả thù, Nhạc Vũ lại càng không lo lắng. Chỗ thần quốc không phải là nơi để Hồng Ngọc Phù Tang càn rỡ, vừa mới phákhông đi tới, lão già này nhất định đã là đem hết toàn lực. Cho dùlà người trong Đông Thắng đại lục, với tu vi như Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu muốn đi vào đó cũng cần hắn trợ lực. Những Tán Tiên Yêu Đế cần tìm chỗ ẩn cư, kéo dài thời gian lôi kiếp.

Thế giới này vốn bài xích những lực lượng đỉnh cao.

Lão già kia nếu muốn muốn xâm nhập tìm hắn gây phiền phức thìkhó khăn có thể lường trước.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng rồi nhìn về phía trước, khẽ nhíu mày.

Ngay sau khi Nhạc Vũ rời đi được hai khắc thì một nhân ảnh mang bạch bào đi tới đỉnh núi rồi quan sát hiện trường lưu lại.

- Hảo cường, hảo cường!Chỉ là dư lực cũng đủ khiến ta kinh hãi lạnh mình. Yêu tiên vừa rồi chắc cũng đã đạt đến ngọc tiên, thậm chí Thái Ất Chân Tiên cũng có khả năng!

- Ừ? Còn rất nhiều mảnh vỡ linh thạc, xem ra vừa rồi có người trợ nó thoát thân, cũng không biết là vị Tông Sư trận đạo nào gây nên? Tạo nghệ cơ hồ đã không thua Đại Thừa tu sĩ chúng ta, hơn nữa nhìn mạch lạc, tựa hồ sở trường vu trận. May mắn là yêu lực xuất ra quá thịnh nên dẫn phá cấm chế lưu lại nơi đây, cưỡng ép bức đi. Nếu không hôm nay chắc chắn là hạo kiếp của tu sĩ chúng ta!

- Xem ra ta cũng phải chú ý. Yêu lực mà yêu tiên phát ra tuy mạnh nhưng phản ứng linh lực còn chưa vượt qua giới hạn tu sĩ tiên đạo, càng chưa đủ dẫn phát cấm chế. Nếu ta không muốn vẫn lạc thìkhông được tới quá gần chỗ hạch tâm này, càng không được vận dụng quá nhiều pháp lực. Cấm chế này tuyệt không phải khả năng của ta có thể ngăn cản

Tu sĩ mặc bào trắng khẽ trầm tư, tựa hồ nghĩ tới điều gì, bắt đầu bốn phía dò xét, sau một hồi lâu lắc đầu.

- Không có thứ nào lưu lại, là thực lực yêu tiên cường hoành hay đãbị người

mang đi? Đáng tiếc người nọ lại cực kỳ cẩn thận. Trận độn thổ này có thể khiến cho linh thạch bày trận tự hủy nên cũng không biết hắn đi đâu. Bất quá việc này lại càng cần chú ý!

Trầm ngâm bất quyết một hồi, tu sĩ mặc bào trắng chợt động, biết rõ đã có người tìm đến. Hắn tiện tay vung lên xóa đi toàn bộ dấu vết rồi biến mất vô tung.

- Khó trách, những tu sĩ kia tiến triển sẽ càng ngày càng chậm! Cho tới hôm nay, còn chưa tiến vào này một trong những hạch tâm

Nhạc Vũ thấy thế cũng nhẹ nhàng thở ra.

Đây không chỉ là vấn đề phức tạp mà đầu mối vu trận ở đây và một số cấm chế đã thoát khỏi thủ đoạn bày trận tầm thường, hết thảy do yêu lực ngưng tụ mà thành. Vô luận là bị phá hư bao nhiêu lần vẫn có thể phục sinh, không cho kẻ đến sau một chút cơ hội.

Nhạc Vũ đi về phía trước ước chừng ngàn trượng thị chợt thấy kinh hoảng, không thể thong dong như trước.

Hắn biết lúc này không thể khinh suất, chỉ có thể thành thành thật thật không ngừng tính toán theo công thức, rồi sau đó bước ra từng bước.

Hắn mất một ngày thì tiến được năm mươi dặm. Ba ngày sau tổng cộng hắn chỉ tiến thêm được bốn mươi dặm, ngày sau càng khóhơn ngày trước.

- Tính ra mình muốn vào đây thì ít nhất phải mất hai ba tháng.

Nhạc Vũ cũng không nôn nóng, thời gian này vừa khéo để cho Chiến Tuyết nắm giữ Huyền sát Chiến Ma chân khí. Thiên tư Chiến Tuyết rất cao, lúc này đã có thể kiềm chế vững vàng Chiến Ma chân khí phát tán ra ngoài, chắc không bao lâu có thể triệt để khống chế.

Về phần bản thân hắn thì thông qua những vu trận này có thể ấn chứng sở học, tiến thêm một bước tham ngộ trong Hiên Viên Phátrận lục.

Tình hình kế tiếp quả nhiên như hắn sở liệu. vào ngày thứ năm hắn có thể miễn cưỡng đi được mười dặm. Đến ngày thứ hai mươi, cóthể một ngày đi hai dặm đã xem như không tệ. Ngoài sự gia tăng phức tạp của trận pháp thì nguy hiểm của

cấm chế cũng càng tăng hơn, đến lúc này, Nhạc Vũ cơ bản không dám bay độ cao 20 thước.

Vào ngày thứ bảy, Nhạc Vũ cuối cùng đã nhìn thấy vùng đất dịthường nằm ở ngoài cùng, cách hắn chưa đầy tám mươi dặm. Nếuđổi là trước kia, Nhạc Vũ cơ hồ chuyển thân là tới nhưng hiện giờ làkhông thể được.

Nhạc Vũ vui mừng được một khắc rồi cười khổ. Đừng nhìn đây chỉlà tám mươi dặm mà thôi, khả năng tới đó phải mất bốn mươi ngày, thậm chí lâu hơn.

Đang không ngừng cố gắng, Nhạc Vũ lại đột nhiên cả kinh nghe thấy tiếng người truyền đến. Sau đó không bao lâu thì thấy hai nam một nữ tiến tới từ bên trái.

Nữ tử kia xinh đẹp dị thường, tư sắc chỉ hơi kém hơn Chiến Tuyết, trong tay mang một lẵng hoa. Hai người khác đều khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, đều có tu vi Nguyên Anh, chỉ là hình dạng có chút chật vật, phảng phất giống như vừa mới trải qua một phen khổ chiến. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Trông thấy Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, ba người đều khẽ giật mình, sau đó lại lộ vẻ khinh thị. Chỉ có trong đó một vị trung niên mang tử bào chắp tay thi lễ nói:

- Bản nhân Thi Hồng, chính là tán tu Kim châu, không biết hai vịđạo hữu làm thế nào tới đây?

Nhạc Vũ cau mày, cảm giác được sự mong đợi trong lời đối phương nên gật đầu nói:

- Hai người chúng ta cô thân đến đây. Không biết đạo hữu có gì chỉgiáo?

Thần sắc Thi Hồng lập tức càng thêm kinh hỉ:

- Thứ cho ta mạo muội, xin hỏi đạo hữu đến đây mất bao nhiêu thời gian?.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 508: Thanh Đế Trường Sinh

Nhạc Vũ nghe vậy kinh ngạc nhìn về hai người đằng sau.

Hắn vốn muốn xoay người rời đi, bất quá bây giờ hiếu kỳ để xem ba người nói gì. Nhưng nếu đem cực hạn bản thân nói với bọn họ thì có chút không ổn.

Ngẫm nghĩ một lát, Nhạc Vũ mới lắc đầu nói:

- Hổ thẹn, từ khi vào đến giờ hai người chúng ta mất chừng tám tháng!

Những lời này cũng không phải hoàn toàn là nói dối, luyện chế linhđan, tiêu hóa dược lực, sau đó dưỡng thương xác thực cũng mất gần tám tháng, chắc là gần với trình độ trận đạo của Kim Đan tu sĩ.

Chỉ là lời vừa nói ra thì hai người kia đều lộ vẻ kinh dị không dám tin.

Nhạc Vũ cũng không bất ngờ. Thời gian tám tháng nếu như làNguyên Anh tu sĩ mà nói thì bình thường. Nhưng nếu là Kim Đan tu sĩ, không mượn lực người khác thì quả thật kinh người.

Thi Hồng càng thêm mừng rỡ, tiến lên trước một bước, giới thiệu nói:

- Nhị vị bên cạnh là hảo hữu của ta, tên là Vệ Thải Vân Tiên Tử, còn có Hứa Hạo chân nhân, đều có tu vi Nguyên Anh, cũng có chút bản lĩnh tính toán, không biết hai vị có thể đồng hành với chúng ta?

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, sau đó chắp tay sau lưng, giống nhưcười mà không phải cười nhìn về phía đối diện:

- Cũng không phải không thể, bất quá dựa vào cái gì?

Thi Hồng nghe vậy lập tức lộ vẻ xấu hổ, mơ hồ có thêm một tia tức giận, hai người kia cũng lộ sát cơ.

Chiến Tuyết lập tức tiến lên trước một bước, chắn trước người Nhạc Vũ . Nàng cực kỳ mẫn cảm, bản năng cảm giác được, ba người này không có hảo ý nên lập tức dấy lên chiến ý, trong mắt ngầu đỏ.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, trong mắt một số tu sĩ vĩnh viễn thực lực vi tôn. Trừ phi là thể hiện ra đủ thực lực, nếu không vĩnh viễn khó cóthể cùng những người này nói chuyện ngang hàng. Như Thi Hồng có việc cầu người, khách khách khí khí đã là hiếm thấy, sao có thểnghĩ đến hắn dám can đảm cự tuyệt?

Giằng co chỉ chốc lát, Thi Hồng bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng rồi vẻ tức giận biến mất, ngược lại cười nói:

- Không dối gạt đạo hữu, kỳ thật chúng ta đến đây vì linh trận. Thải Vân Tiên Tử có vị tổ tông, mấy ngàn năm trước đã từng đi vào. Tuy là chưa từng đoạt được nhiều thứ nhưng lưu lại một phần địađồ, ghi chép lại nơi ông phát hiện một số trân vật. Tất cả đều ở trong vòng hai mươi dặm bên ngoài, trong một phế điện. Đáng tiếc chúng ta vừa đến đây thì người đồng hành tinh thông trận đạo đãchết đi. Ba người chúng ta may mắn mới lưu được tính mạng!

Thần sắc Nhạc Vũ hờ hững nhưng trong lòng thất kinh.

Phế tích cung điện ? Hắn nhớ trong hồn ngọc mà Lí Không Liên đưa cho hắn có một hình ảnh phế tích cung điện. Một số bảo vật được ghi chép trong đó cũng đều là kỳ trân khó gặp, chỉ riêng Ngũ Hành linh quả đã có tới hai mươi quả.

Bất quá nếu là địa phương có khả năng gặp được Lí Không Liên thìnên tránh càng xa càng tốt, còn Phong Bạch từ sau khi bị hắn chặtđứt cánh tay vẫn chưa từng xuất hiện qua.

Với tính cách người này tuyệt sẽ không có khả năng dễ dàng buông bỏ, chắc chắn sẽ đi tìm giúp đỡ. Nếu là hai người này hợp lưu, ngaycả một sinh cơ hắn cũng không có. Lúc này hắn chỉ có cách trốn đi thật xa. Trừ phi hắn có thể thành công Kết Anh, nếu không đừng nên bao giờ đối mặt với hai người này.

Thi Hồng lúc này vừa cười nói:

- Cin hỏi đạo hữu, vì sao có thể đến đây? Đạo hữu hoặc là không biết chỗ này có thể tránh đi thiên kiếp lẫn phong cấm của đại trận. Nghe nói mấy vị trận đạo đại

sư Nguyên Anh viên mãn đều là bịgiết sạch, chỉ còn một chỗ này.

Nhạc Vũ nhíu mày, nghĩ thầm rốt cuộc có được chút tin tức hữu ích. Lí Không Liên đem Hiên Viên Phá trận lục cho mình, sợ là đã dự liệu sẽ dùng ở đây?

Bất quá những người khác làm không được, chưa hẳn đại biểu bản thân không thể. Hơn nữa cho dù phải đi phế tích thì cũng không nhất định phải đồng hành cùng ba người này.

Thi Hồng thấy hắn không chút động tâm thì ánh mắt chợt lóe lên giận dữ:

- Tổ tông Thải Vân Tiên Tử năm đó đã từng tìm được tám linh quả,đáng tiếc lúc ấy cũng chưa thành thục nên hái được cũng vô dụng. Vị tiền bối kia dốc toàn lực cũng khó có thể đi vào, chỉ có thể đem việc này ghi nhớ. Dự liệu ba ngàn năm sau, không gian lần nữa trọng hợp, vu trận sẽ buông lỏng hoặc còn có hi vọng nhập nội. Ngoài ra lão nhân gia còn biết được một đường tắt để vượt qua cửa phế tích, có thể giảm bớt vô số hung hiểm!

- Đường tắt?

Nghe được hai chữ cuối cùng, Nhạc Vũ rốt cục động dung. Bởi vìNgũ Hành linh quả là lấy cho mấy người Nhạc Băng Thiến nên hắn có chút để ý. Còn câu giữa " chồng chất những thứ vô dụng phếphẩm" lại càng khiến hắn động tâm.

Một số những đồ của Vu Thần đúng là vô dụng với những người chưa chứng nhận tiên đạo như bọn họ. Xem bố cục không gian này mặc là thần nhưng cũng không đi đến đâu, cũng có khả năng là thứvất bỏ.

Bất quá chính thức làm hắn cải biến chủ ý chính là câu cuối cùng. Hắn đang muốn dùng đường tắt để vượt qua, tránh mặt Lí Không Liên.

Nhạc Vũ nhướng mày, nhìn về nữ tử xinh đẹp tên là Vệ Thải Vân:

- Đồng hành có thể! Bất quá địa đồ có thể đưa ta đánh giá trước hay không?

Ba người nghe vậy lập tức nhìn chăm chú, trong mắt lộ vẻ vui mừng, ngay cả Vệ Thải Vân cũng không so đo, chỉ khanh kháchcười nói:

- Đạo hữu không khỏi có chút ép buộc, như vậy đi, ta đưa trước cho ngươi nửa

mảnh. Đợi đến tìm được chỗ cất phế phẩm này thìta đưa tiếp mảnh còn lại? Về phần những gì đoạt được thì các ngươihai phần.

Nói vừa dứt thì có một miếng hồn ngọc ném tới, Nhạc Vũ tiếp lấy, dùng linh thức tìm tòi rồi biết ba ngươi này không nói dối, lập tức liền gật đầu:

- Tại hạ Quảng Lăng Nhạc Vũ. Vị này chính là sư muội Chiến Tuyết, kính xin ba vị chiếu cố nhiều hơn !

Thi Hồng nghe vậy thì nhếch miệng biết Nhạc Vũ đã đồng ý. Hai người kia cũng vui vẻ, chỉ là nhìn về phía Nhạc Vũ vẻ hàm súc.

Nhạc Vũ không để ý, chỉ dùng thần niệm nhắn nhủ Chiến Tuyết. Nếu là cùng người đồng hành vậy thì một chút thủ đoạn Vu Thần, còn có Bạch Đế kiếm cùng Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ liền không thể đơn giản dùng đến, để tránh khiến cho ba người cảnh giác,

Về phần tâm tư mấy ngươ đối diện, hắn là căn bản chưa từng để ý.

Thực lực đến trình độ nhất định thì bất luận âm mưu quỷ kế gìcũng khó khăn dùng có hiệu quả. Mặc dù không có hảo ý cũng chỉtìm đường chết mà thôi. Rất nhanh Nhạc Vũ liền phát giác cùng ba người này đồng hành quả thực có điểm tốt. Nếu dẫn động cấm chếthì không cần hai người bọn họ động thủ mà ba người sẽ thay hắn chống cự, bản thân có thể chuyên tâm tính toán.

Ngày đầu tiên lúc, mặc dù Nhạc Vũ đã cố ý ẩn tàng một phần thực lực nhưng cũng đem tốc độ tăng lên tới mỗi ngày bốn dặm. Ba ngày kế tiếp, song phương phối hợp ăn ý đem tốc độ ổn định mỗi ngày ba dặm.

Ngoài ra Hứa Hạo còn có một pháp bảo nhị phẩm năm tầng Tam bảo Linh Lung Tháp, thi triển ra chỉ cần tầng thứ nhất đã có không gian trăm trượng. Dừng lại ở trong tháp, dĩ nhiên là có thể tạm thời tránh đi này cảm ứng vu trận, mỗi ngày để có thể nghỉ ngơi khôi phục hao tổn pháp lực.

Nhạc Vũ lúc này cũng rốt cục có thể rút ra thời gian nhàn rỗi, nghiên cứu Thanh Đế Trường Sinh Quyết

Phần khai thiên của môn công pháp này nói rõ cần hấp thu đại lượng khí linh mộc, tiến hành Trúc Cơ, hơn nữa là phẩm giai càng cao càng tốt. Nhạc Vũ lúc

trước ngoại trừ một ít dược liệu và mấy linh quả trong Tu Di Giới thì không có thứ gì đạt yêu cầu nên dứt khoát vứt bỏ.

Bất quá từ khi có được mấy đoạn cành của Hồng Ngọc Phù Tang thì lại khiến hắn động tâm.

Nếu nói là là khí linh mộc, cả thế giới này chắc không gì thích hợp hơn đoạn cành của yêu tiên. Mấy vạn năm thọ nguyên, có thể là tu vi Thái Ất Chân Tiên, đương thời không vật nào có thể so sánh.

Tới ngày thứ tư, Nhạc Vũ đã triệt để hiểu thông tầng thứ sáu. Sau khi tiến vào không gian trong tháp, hắn xem lại một lần công quyết cơ sở của Thanh Đế Trường Sinh Quyết, sau một thoáng chần chừrồi lấy ra 8400 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí tại quanh người, che đi thân hình và linh lực chấn động.

Ba người bên cạnh đều kinh ngạc nhìn thoáng qua, kinh dị khi thấy Nhạc Vũ có pháp bảo bày trận mạnh như vậy, ngược lại sau đó cảm thấy thoải mái. Qua bốn ngày đồng hành, tu vi trận đạo của Nhạc Vũ đã khiến cả ba chấn động. Ba người cũng sớm đoán được một nam một nữ này là đệ tử đại phái, được ban thưởng pháp bảo bậc này cũng là chuyện đương nhiên. Chỉ là trong lòng có thêm chút cảnh giác.

Nhạc Vũ trong trận luân phiên thí nghiệm, lấy ra hai Ngũ Hành linh quả, xác định pháp trận có thể ngăn cản chủ nhân bảo tháp thăm dò thì mới cẩn thận lấy tiếp một giọt lục dịch, thoáng do dự rồi hút vào lòng bàn tay.

Mặc dù là có người bên ngoài không biết đường tắt, cũng chưa chắc có thể tránh được mấy người Lí Không Liên. Hiện giờ hắn đãkhông có cách tăng lên tu vi, vậy cách duy nhất tăng lên thực lực làtu tập một đại thần thông khác.

Huống chi Thanh Đế Trường Sinh Quyết này, nếu dựa theo hắn suydiễn chỉ có tốt mà không có chỗ xấu.

Dựa theo tầng công quyết thứ nhất , thôi động chân khí Mộc hệ, chỉ một lúc sau quanh người Nhạc Vũ đã bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh. Quanh Kim Đan lại thêm một phù trận nhỏ màu xanh. Ban đầu nó muốn chiếm vị trí trung ương, sau đó lại bị Ngũ Hành phù trận hình tròn bài xích ra bên cạnh, cuối cùng ở cùng một chỗ với hai phù trận thủy hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 509: Vạn Mộc Phong Thần

Linh lực Mộc hệ được Nhạc Vũ hút vào trong cơ thể bỗng nhiên bộc phát điên cuồng vào tiểu phù trận rồi trực tiếp chuyển hóa thành Thanh Đế Trường Sinh chân khí.

Chân nguyên Mộc hệ cùng nguyên lực cuồn cuộn cơ hồ làm cho Ngũ hành trong đan điền dừng lại. Nhạc Vũ vận khởi đánh ra Nhật Nguyệt ngũ luân quyền, chuyển động Ngũ Hành mới miễn cưỡng cân đối xuống. Sau đó hắn nỗ lực dẫn dắt lực linh dịch dựa theo công pháp tiến hành vận chuyển đại chu thiên tầng thứ nhất.

Sau đó một lát, khi chu thiên hoàn thành, trong phù trận màu xanh xảy ra biến hóa sinh ra mấy chục phù văn, bao lấy một điểm lục sắc bên trong.

- Đã hoàn thành tầng thứ nhất?

Nhạc Vũ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Thanh Đế Trường Sinh Quyết lại bất đồng Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết. Bản thân lộ tuyến kinh mạch tương hợp với phần lớn Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ kém hơn thần thông Ngũ Sắc Thần Quang một chút.

Hắn cũng hiểu có thể nhanh chóng tu thành tầng thứ nhất là dựa vào lực của linh dịch trực tiếp đưa vào mở rộng kinh mạch rồi chuyển hóa thành tầng thứ nhất của Thanh Đế Trường Sinh chân khí.

Nhìn lại thấy linh lực của lục dịch này vẫn còn hơn một nửa, quảthực khiến người ta kinh hãi.

- Thứ này, quả nhiên là tinh hoa sinh mạng của Hồng Ngọc PhùTang !

Khẽ giật mình, sau đó Nhạc Vũ kinh hỉ một hồi, tiếp tục thôi động tầng thứ hai, sau đó quả nhiên không chút trở ngại hoàn thành.

Nhạc Vũ cảm thấy như đang nằm mơ, hắn tính toán với dược lực trong lục dịch đủ để hắn tu tập lên đến tầng mười một, tươngđương với Đại Thừa tu sĩ.

Kế tiếp Nhạc Vũ không chút do dự, tiếp tục lấy ra ba giọt lục dịchhấp thu vào thể nội.

Tầng thứ ba có phức tạp hơn, tiêu hao cũng khá nhiều, vào lúc phùtrận sinh ra biến dị thì đã tiêu hao phân nửa lục dịch. Tới tầng thứnăm thì đã tiêu hao đến hơn mười giọt.

Bất quá lúc này trong Thanh Đế Trường Sinh chân khí cũng có một chút tạp chất màu đỏ.

- Quả là thế, không có khả năng không hạn chế một mực sử dụng! Hồng Ngọc Phù Tang mộc tuy là Hồng Hoang dị chủng nhưng không thể so với vạn cổ Thanh Đế, mặc dù là tinh hoa sinh mạng cũng không phải hoàn toàn tinh khiết. Mặc dù còn có thể sử dụng nhưng đầu tiên phải luyện hóa tạp chất. Bất quá vẫn có thể đem môn công pháp này đạt đến tầng thứ sáu rồi mới bắt đầu.

Lấy luôn một lần hai mươi giọt lục dịch, Nhạc Vũ lần lượt hấp thu vào cơ thể. Vào giọt thứ mười bảy, phù trận màu xanh lại sinh ra mấy trăm phù văn hoàn thành tầng thứ sáu.

Nhạc Vũ hồi tưởng tới mấy tầng sau của môn công pháp này rồi sau đó khẽ lắc đầu. Mặc dù có linh dịch tương trợ, lúc này vẫn cần phải đợi hoàn thành tầng thứ sáu của Ngũ Sắc Thần Quang mới cólợi nhất.

Thanh Đế Trường Sinh Quyết cực kỳ bá đạo, nếu tiến thêm một tầng, hơn phân nửa sẽ là giọng khách át giọng chủ. Khi đó một khi chân khí trong đan điền thất hành thì chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Bất quá ngay sau đó, lực chú ý của Nhạc Vũ chú ý vào trong đanđiền. Sau khiThanh Đế Trường Sinh Quyết tiến vào tầng thứ sáu thìphù trận thủy hỏa cùng cầu hình màu xanh bắt đầu tương hỗ với nhau.

Ngay sau đó, phù trận Mộc hệ cùng phù trận Hỏa hệ đều bắt đầu cộng hưởng. Độ sáng bên trong đều tăng lên một tầng, pháp lực tuôn ra càng tăng thêm một thành.

Tuy nhiên theo đó thì hai luồng chân hỏa bên trong phù trận bắtđầu trở nên cực kỳ không ổn định, dường như có xu thế sụp đổ.

Nhạc Vũ biến sắc, đang muốn vận dụng nhật nguyệt ngũ luân quyền để tạm thời trấn áp thì thấy đoàn ngũ sắc năng lượng trongđan điền đột nhiên bột phát vô số sợi tơ phù văn liên kết ba phùtrận lại với nhau.

Cùng lúc ở một bên Kim Đan hình thành hai phù trận một vàng một trắng, cũng không sinh ra pháp lực gì, hấp thu hết bộ phận thổ hệtrong phù trận hỏa hệ. Sau một vòng chuyển hóa thì lại tiếp tục nhảy vào phù trận Thủy hệ.

Bên ngoài Ngũ Hành phù trận hình tròn lúc này hình thành một vòng Ngũ Hành tuần hoàn,

Ba phù trận Thủy Mộc Hỏa lại phát sáng, trong Kim Đan cũng chấnđộng hô ứng, tựa hồ được lợi không ít.

Nhạc Vũ giật mình, , hắn đã sớm dự liệu tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết sẽ có khả năng tạo thành Ngũ Hành thất hành nên chuẩn bị cách ứng đối. Bất quá đoàn ngũ sắc đoàn năng lượng rõ ràng cũng tùy theo phát sinh phản ứng, tạo thành hai phù trận đơn giản giúp hắn hoàn thành tuần hoàn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ đột nhiên minh ngộ.

- Ngoại trừ Thanh Đế Trường Sinh Quyết, cùng với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết là công pháp song tu thì mình phải tu tập thêm một thần thông Kim hệ mới có thể chính thức bổ toàn Ngũ Hành .

Nhạc Vũ thở hắt ra một hơi, mở mắt kinh hỉ cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

- Pháp lực sử dụng chắc là tăng lên một phần tư, đạt tới 3800 thạch lực. Lực lượng thân thể cũng tăng cường tới trăm thạch lực. Thanh Đế Trường Sinh Quyết có thể nói là thần thông cải tạo thân thể mạnh nhất thế gian. Chỉ cần tu tới tầng thứ chín thì không cần chứng nhận đại thừa nhưng đã có thể trường sinh. Lúc này hiệu quả không lộ ra, đến ngày sau thay đổi một cách vô tri vô giác, công hiệu kinh người!

Nhạc Vũ có chút tiếc nuối, đáng tiếc chính là lúc này hắn đang ở trong không gian pháp bảo của người khác nên không thể thôi diễn uy lực. Điều càng khiến

hắn quan tâm hơn chính là thần thông cóđược từ công pháp này.

- Ngày sau chỉ cần mình đứng trên mặt đất, phàm là nơi có hơi nước là có thể như Yêu Vương Thương Ngô, pháp lực gần như tại vô cùng vô tận. Chỉ cần đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết rót vào, mặc dù là mộc chủng bình thường cũng có thể sai sử cứng rắn nhưNgũ phẩm huyền binh, nếu là dị chủng thì có thể có được uy thếnhư lúc yêu tiên xông phá phong ấn! Càng có thể hình thành một tầng vạn mộc phong thần bích, chính là đại thần thông phòng ngựmà Băng Diễm huyền quang chướng cũng khó vượt!

Nhạc Vũ thôi động pháp lực rồi sai khiến Thanh Đế Trường Sinh chân khí tạo thành một quang tráo màu xanh quanh người. Hắn thửthăm dò dùng Phong Nha kiếm chém vào, quả nhiên mặc dù thanh kiếm sắc bén gần với siêu phẩm huyền binh cũng cần dùng toàn lực mới có thể nỗ lực đột phá.

Đang lúc Nhạc Vũ muốn thí nghiệm công hiệu khác thì thấy mấy người ngoài trận đều đứng lên. Hắn tính toán thời gian thì thấy đãqua một đêm. Trong lòng cũng không gấp gáp, lập tức liền thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, cùng mấy người chui ra khỏi bảo tháp.

Ngày hôm đó, mấy người Nhạc Vũ tiến xa thêm chừng hai dặm, cuối cùng đã tới phế tích cung điện mà Thi Hồng nói tới.

Đã không có Chướng Nhãn pháp che lấp, toàn bộ cung điện hiện ra trước mặt mấy người Nhạc Vũ. Cung điện này hoa lệ cao quý, cao tới trăm trượng, tới một nửa kiến trúc đã đổ nát, xem như trải qua một cuộc đại chiến.

Không gian bên trong cực kỳ rộng lớn, không hề dùng pháp tắc co rút không gian. Ngăn cách giữa hai thế giới bất quá chỉ là một bức tường mà thôi, khác biệt quả thật khiến người ta cảm thán.

Nhạc Vũ đưa mắt chung quanh, ngoại trừ lối vào chính điện cũng không có cửa nào khác. Vệ Thải Vân tuy là cho hắn nửa phần địađồ nhưng trong đó không vẽ lối tắt.

Hắn đang trầm ngâm thì chợt nghe Thi Hồng cười nói:

- Nhị vị, xin mời đi theo ta!

Sau khi dứt lời thì hắn nhanh chóng đi qua đình viện phía trước cung điện rồi tiến về bên trái. Nơi này đã không còn cấm chế của vu trận, mấy người một đường thông suốt tiến tới một vách tường đổ nát thì Thi Hồng dừng lại, quay đầu nói:

- Vị tổ tông của Vệ tiên tử nói là nơi này! Đáng tiếc thực lực chúng ta không tới, ngay cả tiến vào cửa cũng chưa được. Mấy ngày nayta xem tạo nghệ trận đạo của đạo hữu còn hơn vị đồng hành với chúng ta, bất quá vẫn cần cẩn thận!

Nhạc Vũ nheo mắt, cơ hồ cho rằng Thi Hồng lừa gạt hắn đi chịu chết. Cung điện trước mặt tuy hơn phân nửa hóa thành phế tích, nhưng vu trận bên trong vẫn còn vận chuyển, hơn nữa kết nối nhất thể. Càng bởi vì có nhiều chỗ trong vu trận xuất hiện hỗn loạn màcàng thêm nguy hiểm. Chỉ có nơi đại điện còn bảo tồn hoàn hảo mới là nơi ít nguy hiểm nhất.

Về phần chỗ tường đổ này, nhìn như không đề phòng, ngược lại cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá sau một lát, Nhạc Vũ kinh dị bắt đầu quan sát cẩn thận. Tình hình nơi này không như bề ngoài, tuy bên trong hỗn loạn hung hiểm nhưng lại có vài tia sinh cơ.

Yên lặng tính toán theo công thức trong chốc lát, Nhạc Vũ liền ném ra một viên linh thạch thổ hệ Tứ phẩm, ngay sau đó linh lực cuồng bạo bên trong thoáng cái đã bình ổn.

Mấy người Thi Hồng đều lộ ra vẻ kinh hỉ.

Nhạc Vũ lại nghẫm nghĩ hồi lâu, đến khi ba người kia gấp gáp không chịu nổi lại tiếp tục ném ra liên tiếp linh thạch, sau đó không chút do dự kéo Chiến Tuyết bước vào trong đó.

Theo chỉ điểm của Thi Hồng, đi vào phía trước chừng trăm bước thìthấy không gian rộng ra, là môt hành lang của đình viện.

Nhạc Vũ đến lúc này mới hiểu vì sao vị tổ tông của Vệ Thải Vân lại bảo đây là đường tắt.

Linh lực ở đây mặc dù hỗn loạn nhưng kỳ thật đã sụp đổ, không hềcó cấm chế

tồn tại, trong đình viện rộng lớn này không hề có nửađiểm nguy hiểm.

Nhạc Vũ thầm mừng rỡ, đang muốn tiến lên trước thì cảm giác Chiến Tuyết kéo lại, sau đó nhìn theo cánh tay nàng chỉ thì thấy một khối mảnh vỡ ám kim nằm yên lặng trong một bụi cây phía xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 510: Ngũ Hành linh quả

Nhạc Vũ khẽ động rồi dùng pháp lực hút vào tiện tay đưa cho Chiến Tuyết.

Hứa Hạo lúc này cũng vừa bước tới sau lưng, thấy vậy liền giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Nhạc Vũ nói:

- Không biết Nhạc đạo hữu lấy vật gì vậy?

Nhạc Vũ nghe ngữ khí của hắn có vẻ chế giễu thì cũng không nói, bất quá vẫn để cho Chiến Tuyết lấy mảnh kim loại vỡ ra rồi nói:

- Một khối ác kim, hẳn là Hứa đạo hữu cũng cảm thấy hứng thú?

Hứa Hạo khẽ giật mình, quan sát mảnh vỡ rồi biết Nhạc Vũ nói không giả, sau đó phất tay hừ lạnh:

- Đã nói là sau khi vào sẽ chia đều. Cho dù đây có phải là ác kim hay không thì coi như các hạ đã lấy trước một vật!

Nhạc Vũ bình tĩnh nhìn hắn, cuối cùng lắc đầu:

- Đã như thế, vậy thì theo ngươi là được!

Thi Hồng đi sau nghe thế vội vàng khoát tay nói:

- Cần gì phải thế, cần gì phải thế! Một khối ác kim mà thôi, đừng để hư mất giao tình chúng ta. Về phần Ngũ Hành linh quả, còn có đồ cất trong kho còn cần chúng ta chung sức hợp tác mới được!

Hắn thuận miệng nói mấy câu, thấy Hứa Hạo xanh mặt, Nhạc Vũ cũng không lộ vẻ giận dữ mới thở phào, đưa mắt nhìn bốn phía:

- Trong tàng khố này cực kỳ vắng vẻ, ta xem những người khác cũng rất khó tìm

được. Ngược lại chỗ linh quả kia cần đề phòng. Hơn nữa những pháp bảo tuy tốt nhưng không thể so với vật cóthể trợ giúp thành đạo, vậy chúng ta đến đó trước nhé?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu đi về phía trước. Trong địa đồ hắn đã xem cóđánh dấu mấy chỗ có linh quả nên không cần người khác dẫnđường.

Kỳ thật bản thân hắn chỉ ước lấy được vật kia rồi tiến vào thần quốcđể ngăn người đuổi theo. Về phần linh quả cùng bảo tàng các loại,đợi đến lúc bản thân có thực lực tranh phong với mấy người Lí VôĐạo bọn người thì khi đó mới nhìn vào cơ duyên của mình.

Bất quá xem tình hình ba người này nếu không thể tìm được khố phòng chứa phế phẩm thì chắc là chưa cam tâm.

Không gian bên trong phế tích cung điện đạt đến mười trượng, kiến trúc cực kỳ phức tạp.

Nhạc Vũ xuyên qua đình viện, dựa theo tiêu kí trên địa đồ đi vào một đình viện khác bên trái, lúc này tinh thần cực kỳ cảnh giác.

Vu trận nơi này vẫn còn bảo tồn nguyên vẹn, kết cấu không khácđạo đề thứ hai tại Vạn Bảo lâu. Bốn bên vách tường và cột trụ đeođầy đao thương kiếm kích, hơn nữa uy lực còn vượt trội cái trướci.

Mạch lạc linh lực nơi đây cũng cực kỳ tương hợp, cơ hồ không cóchỗ sơ hở.

- Một tử trận quả thật khác biệt cực lớn với một vu trận nguyên vẹn. Trong này có mấy chục tử trận cộng hưởng, uy lực tăng thêm mấy lần. Nếu không phải kinh lịch qua mấy vạn năm, lại không cóngười chủ trì thì cho dù mình có đọc qua Hiên Viên Phá trận lục cũng không cách nào phá giải.

Ba người Thi Hồng phía sau cũng đều lộ vẻ khẩn trương, vây lấy Nhạc Vũ.

Bọn họ biết rõ khó khăn nơi đây hoàn toàn vượt qua chỗ bên ngoài. Có thể lấy được Ngũ Hành linh quả hay không đều phải xem cả vào thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi tu vi chỉ mới đến Kim Đan đỉnh phong này mà thôi.

Nhạc Vũ nhắm mắt dùng hồn thức điều tra, Diễn Thiên Châu cũng bắt đầu vận

dụng gia nhập tính toán. Liên tục năm canh giờ sau đómặc dù mấy người Thi Hồng hỏi gì cũng ngồi im không nói.

Hắn không phải cố ý kéo dài thời gian mà quả thực cần tính toán kỹlưỡng. Biến hóa trận này quá nhiều, ngay cả hắn cũng không dámđảm bảo có sai sót gì không. Tính cách của hắn từ trước đến nayđã là như thế, nếu không tất yếu vậy thì phải cực kỳ thận trọng, cam đoan để sai lầm một chút.

Vào lúc trong không trung hiện ra bầu trời sao thì Nhạc Vũ mới thở hắt ra:

- Chư vị tốt nhất theo sát đằng sau ta. Chỉ cần hơi bước sai sẽ gặp nạn đao binh, ở đây không như bên ngoài, chắc chắn sẽ vong mạng!

Thoại âm rơi xuống, Nhạc Vũ bắn ra mười viên linh thạch về phía trước rồi bước ra. Thần sắc ba người phía sau lộ vẻ ngưng trọng,đặc biệt là Hứa Hạo vừa có xung đột với hắn lại càng cực kỳ lo lắng, theo sát phía sau, Thi Hồng đi tiếp theo, cuối cùng là nữ tửyêu mị kia.

Tiếp đó một đường không chút trở ngại, thần sắc ba người cũng dần hòa hoãn, thầm bội phục lẫn kinh sợ.

Ước chừng đi trăm trượng, Vệ Thải Vân khẽ giật mình, nhìn hành lang bên phải, kinh hỉ nói:

- Chư vị khoan đã, ta cảm giác bên kia tựa hồ có một kim quảthành thục!

Nàng vừa dừng bước thì hơn mười binh khí treo trên vách tường hành lang và cột trụ lập tức bị tác động, dẫn theo vô số phong lôi chém vào Vệ Thải Vân.

Nữ tử yêu mị lập tức sợ đến hoa dung thất sắc, cơ hồ cùng lúc tế ra hồng sa bảo vệ quanh người, lập tức bị ba thanh kiếm chế từ ác kim chém thành nát bấy.

Nhạc Vũ thấy thế hơi nhướng mày, bắn ra hơi hai mươi viên linh thạch dẫn khai linh lực bên người Vệ Thải Vân khiến cho vu trận bình ổn lại!

Vệ Thải Vân kinh hồn bất định, thật lâu sau mới nhìn về Nhạc Vũ mỉm cười, xem như tỏ lòng biết ơn.

Nhạc Vũ hơi gật đầu, cũng không để ý mà quay đầu nhìn về phía Vệ Thải Vân

nói.

Lần này cứu người cũng không phải là xuất từ thiện tâm, mà trongđầu nữ nhân này còn có một nửa địa đồ khác nên phải ra tay. Chắc ba người này cũng nhìn ra tâm tư hắn nên mới bố trí như thế.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lập tức nhướng mày lộ ra vẻ kinh ngạc. Hắn xác thực cảm giác ở đó linh lực kim hệ và hàn hệ cực kỳ dồi dào, tựa hồ thích hợp cho sương kim quả phát triển.

Càng khiến hắn kinh ngạc là hồn lực bản thân hiện giờ sau khi phục dụng Vô Cực thiên đan đã vượt qua đại bộ phận Nguyên Anh sơ kỳ,đang hướng về chuyển hóa nguyên thần.

Bản thân hắn không thể phát giác, nữ nhân này sao biết được, chẳng lẽ là tu tập công pháp đặc thù hay có pháp bảo gì đó?

Cũng không do dự, Nhạc Vũ trực tiếp tiến qua hướng kia. Sau đóquả nhiên xuyên qua 30 trượng thì đến một cái cổng nhỏ. Bên trong là một hoa viên có gần ngàn gốc Tam phẩm dược thảo, trân quý nhất là ba gốc sương kim thảo đã kết quả thành thục.

Ba người Thi Hồng thấy thế mỉm cười nhìn nhau, cũng không hỏi Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, liền từng người lấy xuống một cây. Quảnày mặc dù không tinh khiết nhưng nếu phối hợp dược vật tươngứng, khu trừ hàn lực bên trong vẫn có thể bổ toàn Kim Hành. Còn nếu tu luyện công pháp hàn hệ thì lại càng tương hợp.

Nhạc Vũ phảng phất giống như không thấy, nhìn bốn phía một cái lộ vẻ tiếc nuối.

- Lục diệp tử tâm liên, quả nhiên cũng không thể đơn giản tìmđược!

Tuy là hơi cảm thấy thất vọng, bất quá những dược liệu này cũngđồng dạng giá trị trăm vạn linh thạch khi đem ra ngoài.

Nhạc Vũ không chút khách khí, lấy đi hai phần năm, còn lại tùy ý đểba người kia. Sau đó hắn tiếp tục đi ra hướng khác.

Lần này ba người Thi Hồng càng thêm cẩn thận, biến cố mới vừa rồi hãy còn làm cho Vệ Thải Vân tái nhợt, ngay cả Thi Hồng cùng Hứa Hạo cũng chấn kinh.

Lần tiếp theo thì vận khí không tốt, lúc tới nơi thì cả một Dược Viên chỉ còn lại đất bằng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thi Hồng kinh ngạc, cẩn thận xem xét một phen rồi khẽ lắc đầu:

- Mới vừa lấy đi, chắc là có người khác ở đây. Tốc độ chúng ta phải nhanh hơn, càng cần phải đề phòng!

Nhạc Vũ gật đầu, kéo tay Chiến Tuyết quay đi, bên trong tăng thêm mấy phần cảnh giác.

Nếu thực lực chỉ như ba người Thi Hồng thì hắn cũng không cần đếý. Đừng nói hiện giờ hắn đã tu thành sáu tầng Thanh Đế Trường Sinh Quyết, cho dù lúc trước hắn vẫn chưa từng để Nguyên Anh sơkỳ vào mắt.

Bất quá nếu gặp phải nhân vật như Lí Không Liên vậy thì cũng chỉcó khả năng chạy trốn.

Hơn nữa chỗ này cũng không thiếu chuyện sát nhân đoạt bảo.

Theo như địa đồ thì có một Dược Viên khác cách đây 600 trượng. Bất quá dọc theo đường đi, Nhạc Vũ cần dừng lại một thời gian ngắn, tính toán công thức một phen nên phải mất hai canh giờ mớiđến.

Đến khi mấy người thấp thỏm tiến vào thì cả vườn linh thảo vẫn bảo tồn hoàn hảo, chỉ là tại đây chỉ có một Ngũ Hành linh quả.

Vệ Thải Vân vui vẻ, đang muốn hái xuống thì Nhạc Vũ đã vượt lên hái quả vào tay.

Vệ Thải Vân hơi biến sắc, sau đó cười khẽ: - Nhạc tiểu đệ hôm naymới Kim Đan đỉnh phong mà thôi, muốn nhiều vật này làm gì? Sao không đem vật ấy để cho ta, đợi đến khố phòng tỷ tỷ sẽ cho ngươi chọn nhiều hơn một bảo vật?

Nhạc Vũ im lặng thu linh quả vào Tu Di Giới rồi mới quay đầu hỏi:

- Một người một vật, chính là quy định lúc trước , hắn là Thải Vân Tiên Tử muốn bội ước? Vật ấy đối với ta vô dụng, nhưng đối với trưởng bối tông môn lại rất có tác dụng. Đương nhiên như tiên tửmuốn dùng linh quả khác để đổi cũng được.

Vệ Thải Vân giận dữ chớp mắt, quay sang nhìn Thi Hồng thì thấyđối phương lộ vẻ bất đắc dĩ, tay phải có chút ép xuống ra hiệu nàng nhẫn nại, ngay cả Hứa Hạo cũng không đồng ý.

Còn đang do dự thì Nhạc Vũ đã không để ý, lấy xong hai phần năm linh thảo rồi đi ra ngoài mười trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 511: Thượng Cổ di bảo

Động tác hai người cực kỳ kín đáo, ngay cả Nhạc Vũ cũng không cảm giác. Hắn cũng không cần để ý vì hiểu rõ vẻ đăm chiêu của ba người Vệ Thải Vân hiện giờ là vì bất mãn định mức hai phần năm của hắn và Chiến Tuyết, hoặc là nói bọn họ không hề có ý định chia phần.

Nhạc Vũ hiện giờ cũng chẳng thể làm gì, chỉ là coi chừng phòng bịmà thôi. Vừa rồi cố ý đoạt trước Ngũ Hành linh quả trong tay VệThải Vân cũng là để cảnh cáo ba người. Chỉ cần là hơi có ánh mắt sẽ nhìn ra pháp lực của hắn cường hoành không dưới Nguyên Anh, tuyệt không phải có thể đơn giản ứng phó.

Nếu là mấy người kia vẫn ôm lòng bất lương thì hắn cũng hết cách.

Tổng cộng có tám linh quả tại ba khu vực mà tổ tông của Vệ Thải Vân ghi lại đã bị người khác hái đi.

Không chỉ là mấy người Thi Hồng phiền muộn, Nhạc Vũ cũng âm thầm kinh hãi. Người có thể trong mấy ngày xuyên qua cự ly mấy ngàn trượng tìm kiếm khắp nơi trong đây thì về phương diện tạo nghệ trận đạo không phải tầm thường, mặc dù hắn không sợ nhưng đánh giá rất cao.

Cũng may Vệ Thải Vân cũng không biết có bản lãnh gì nhưng mộtđường liên tục tìm được bảy linh quả, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết cũng tổng cộng lấy được hơn năm quả lẫn ngàn gốc linh dược.

Mấy người Vệ Thải Vân cũng không cảm thấy mỹ mãn, sau khi đi mấy ngày trong khu vực này cũng không tìm được dược viên nào khác mới hậm hực trở về chỗ đình viện ban đầu, theo một hướng ngược lại đi tới khố phòng.

Nơi này thu được hai linh quả, cũng không tới phiên Nhạc Vũ. Đến khi tới chỗ khố phòng chứa đồ phế phẩm thì Nhạc Vũ lập tức cảm thấy thoải mái, lúc này mới biết tại sao tiên tổ của Vệ Thải Vân lại phán định như thế.

Chỗ này là góc phế tích vắng vẻ, ở giữa chỉ có một thạch điện tương đối thấp bé. Khiến cho người khác chú ý chính là đại trận bên ngoài thạch điện. Đây cũng không phải đại trận phòng hộ hay cótác dụng khác mà là lợi dụng tác dụng mài mòn của nước đem bảo vật giải thể lấy ra tài liệu tinh luyện. Đại trận này có tên là Đại Diễn hóa vật phân linh trận, chỉ cần mang một thứ bất kỳ ném vào đó, sau vài thập niên tới xem thì đã phân giải thành các loại vật chất, cóthể một lần nữa tinh luyện sử dụng, trong quá trình không có gìhao tổn.

Nhạc Vũ nhờ đọc qua những tạp thư trong Quảng Lăng tông nên cũng biết tồn tại của trận này. Theo truyền thuyết vào thời thượng cổ có rất nhiều tông môn dùng phương pháp này để phân giải một số những bảo vật vô dụng, lọc ra tài liệu để luyện chế ra pháp bảo khác, cực kỳ thực dụng . Tiếc là đại trận này đã thất truyền sau khi Hồng hoang vỡ nát.

Có thể nhận biết chỗ này, tổ tiên của Vệ Thải Vân nhất định cũng làmột tông sư trận đạo nổi danh.

- Là nơi này . Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hứa Hạo mừng rỡ, sáng mắt nhìn bên trong thạch điện. Ngũ Hành linh quả là vật trọng yếu của người tu chân nhưng huyền binh pháp bảo hộ thân hay tài liệu luyện khí là thứ để tu sĩ tồn thân lập mệnh hoặc dựa vào khi độ kiếp.

Thi Hồng vui mừng nhìn Nhạc Vũ vẻ mong đợi:

-Tổ tiên Thải Vân Tiên Tử năm xưa là nhân vật trận đạo tông sưtừng danh chấn Kim châu nhưng ngay cả ông ấy cũng không thểphá giải, độ khó có thể nghĩ. Bất quá nơi này đã qua mấy ngàn năm, cường độ vu trận không lớn bằng lúc trước, không biết Nhạcđạo hữu có nắm chắc?

Nhạc Vũ khôngtrả lời, chỉlẳng lặng quan sát mấy vu trận ở đây. Đáng ra qua mấy vạn năm, bên trong dù có thứ gì cũng đã phân giải thành tài liệu luyện khí rồi.

Bất quá không biết vì nguyên nhân nào mà mấy chỗ mấu chốt củađại trận phân giải đều bị tổn hại nên vẫn có hi vọng.

Về phần cấm chế sát trận nơi này tuy là mạnh hơn những nơi khác nhưng miễn cưỡng vẫn ở trong phạm vi năng lực của hắn.

Tính toán qua bốn canh giờ, Nhạc Vũ mới thu hồi ánh mắt nhìn vềVệ Thải Vân:

- Tiên tử từng nói qua khi tới đây sẽ đem nửa địa đồ còn lại cho ta, chẳng biết có thực hiện được không?

Vệ Thải Vân nhíu mày, sau đó cười khanh khách:

- Nhạc tiểu đệ ngươi cũng không tránh khỏi cẩn thận quá mức, chắc là còn không tin được ta hay sao?

Nàng tuy nói vậy nhưng vẫn lấy ra một mảnh hồn ngọc nhỏ nhưmóng tay rồi bắn tới.

Nhạc Vũ tiện tay tiếp nhận, sau đó dùng hồn thức thăm dò rồi nhíu mày:

- Đây là giả!

Thoại âm rơi xuống, không chỉ là Vệ Thải Vân, ngay cả Thi Hồng Hứa Hạo đều trầm mặt. Không khí lập tức trở nên nặng nề, một hồi lâu Vệ Thải Vân mới xấu hổ cười cười:

- Nhạc tiểu đệ cũng chưa đi qua, như thế nào phán đoán thiệt giả?

Nhạc Vũ nhếch miệng, cũng lười trả lời, chỉ nhìn chằm chằm vào đối phương.

Thần sắc Vệ Thải Vân biến ảo mấy lần rồi cuối cùng lại lấy ra một miếng hồn ngọc, dùng hồn thức thông ấn rồi ném đi tới.

Lần này Nhạc Vũ vẫn nhanh chóng ngưng mày. Hắn cũng đã thôi diễn đại khái toàn bộ tử mẫu đại trận bên trong, mấy tiêu kí đường tắt cũng nhận ra. Chỉ là lần này vẫn chưa hoàn toàn là thực, đoán chừng Vệ Thải Vân còn có rất nhiều giấu diếm.

Bất quá những chỗ này hắn cũng tính toán được ra, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Ghi nhớ hết hồn ngọc, Nhạc Vũ lúc này mới bắt đầu đem Cửu SáchHuyền Hạo Thiêm đánh ra từng cây. Nơi này không thể ứng phóbằng linh thạch, chỉ miễn cưỡng dùng được bộ pháp bảo bày trận nhị phẩm này.

Ngay sau khi đánh ra cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm thứ bảy trăm vào một chỗ mấu chố linh trận, Nhạc Vũ mới bắt đầu bước ra bướcđầu tiên. Thi Hồng thận trọng bày ra mấy pháp bảo hộ thân rồi mới theo sát sau lưng Nhạc Vũ.

Ngay vào lúc chuẩn bị bước vào cửa điện, ba người kia không hẹn mà cùng phi thân bay lên cưỡng ép xông qua mấy cấm chế cuối cùng.

Nhạc Vũ lạnh lùng kéo tay Chiến Tuyết bước ra mấy bước không theo quy tắc mới tránh được lôi võng đầy trời vừa bị dẫn khởi.

Hắn cũng không tức giận, chỉ cảm thấy cực kỳ chán ghét ba người này. Chiến Tuyết bên cạnh cũng đã đỏ ngầu mắt, Nhạc Vũ phải nắm chặt tay mới ngăn được nàng phát tác.

Đến khi bước vào trong điện, Nhạc Vũ liền thấy chỗ trung ương đột nhiên có sáu vật lấp lánh quang hoa nhàn nhạt đang trôi nổi.

Hai kiện trong đó là khối kim loại, một kiện là một họa quyển không rõ công dụng. Chỉ có ba kiện khác mới là huyền binh. Một cái là Hộ Oản có khắc hình rồng ẩn trong mây, một cái là linh tỏa màu bạc. Kiện cuối cùng là một thanh kiếm màu sắc có vẻ ảm đạm, trên thân có hình Chu Tước.

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co rút, vừa nhìn đã biết ba kiện pháp bảo nàyđã có lai lịch mấy vạn năm, thậm chí có thể liệt vào tiên khí. Đáng tiếc là nơi này biến thành phế tích, bị trận pháp nơi đây cọ xát nênđã mất đi một phần linh tính, linh khí lại càng tiêu tán. Qua mấy vạn năm ngày càng sa sút.

Bất quá mặc dù là như thế thì uy lực hiện giờ của chúng cũng cóthể đạt tới nhị phẩm đỉnh phong. Nếu có bản sự chữa trị, luyện chếmột phen chưa hẳn không thể tái hiện uy phong năm xưa.

- Tiên bảo bậc này trong mắt Vu Thần chỉ có thể coi là là phế vật?

Nhạc Vũ cười khổ, thấy ba người kia đã từng người đánh về ba kiện tiên khí thì cũng nhíu mày phát ra một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí về phía huyền binh mà Hứa Hạo định đoạt.

Hai luồng pháp lực đụng vào cùng một chỗ, vốn là bất phân thắng bại phát ra

một tràng âm thanh chấn động. Sau đó Nhạc Vũ kéo mạnh một cái đoạt được thanh kiếm có đồ án Chu Tước.

Hứa Hạo trừng mắt, sau đó lộ ra vẻ kinh nghi bất định. Thi Hồng cùng Vệ Thải Vân cũng lần lượt bắt được Thủ Oản và Linh Tỏa, chưa kịp vui mừng trông thấy cảnh này đều khiếp sợ.

Lúc trước Nhạc Vũ đoạt trước Ngũ Hành linh quả thì cả ba đã thầm sinh nghi, lúc này mới xác thực chứng nhận pháp lực Nhạc Vũ pháp lực tựa hồ còn trên Hứa Hạo! Người thanh niên tuấn tú trước măt này thật sự là một Kim Đan tu sĩ?

Nhạc Vũ không chú ý, nhìn vào khối kim loại và họa quyển chỗ trung tâm , lạnh nhạt hỏi:

- Ba thứ này phân phối thế nào?

Thi Hồng giật mình,lúc này mới phản ứng: - Hai khối linh kim này trông cực kỳ bất phàm, nhất định là để luyện tiên khí.

Bất quá với lực chúng ta chưa chắc có thể luyện hóa, vậy tính làmột vật thế nào?

Nhạc Vũ hơi gật đầu, đem họa quyển mở ra, chỉ thấy trong đó vẽ mấy ngọn núi chọc trời, dùng hồn thức thăm dò cũng không thấyđược gì. Hắn tiện tay nhét vào Tu Di Giới, tuy hắn không biết tác dụng nhưng theo bản năng biết vật này bất phàm, khả năng sau này có trọng dụng.

Trên mặt Hứa Hạo thoạt đỏ thoạt trắng. Tuy bên hắn đoạt được hai khối kim loại nhưng hắn vẫn cực kỳ giận dữ. Nếu không phải Thi Hồng thỉnh thoảng đánh mắt thì sợ là lập tức muốn động thủ

Nhạc Vũ cười lạnh không thôi, người này tuy là cực lực khắc chếnhưng sát ý trong mắt cho dù ngu ngốc cũng có thể nhìn ra.

Hắn cũng không để ý nhìn qua nơi khác thì thấy trong góc có mười cái thây khô. Xem qua phục sức thì chắc là vu tế. Trên mặt bọn họđều lộ vẻ thống khổ, thân hình cũng chịu nhiều tàn phá, bộ dạng giống như những tu sĩ đã chết trong Tử Vân Tiên Phủ.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa chuyển thì cảm thấy buồn cười.

Những Thượng Cổ Vu Thần dẫn tới Vực Ngoại Thiên Ma, đoán chừng cũng không ngờ tới cục diện cuối cùng thất khống, ngay cảtín đồ của bọn hắn cũng bị ảnh hưởng.

Ngay sau đó, ánh mắt Nhạc Vũ bị một thi hài có phục sức hoa lệhấp dẫn, đặtc biệt là một cái túi nhỏ bên trên vẽ nhiều phù văn phức tạp khiến hắn thấy vừa quen vừa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 512: Sơ triển uy năng

Nhạc Vũ không khỏi kinh dị kêu lên một tiếng, những Vu Thần thượng cổ tuy có thần lực thông thiên quán địa, cho dù là vu tếcũng là nhân vật cường hãn, thậm chí có thể sánh vai với Thái Ất Chân Tiên.

Bất quá theo hắn biết, bọn họ rất ít khi chết tác trữ vật. Bất quá vu văn mà hắn thấy trên cái túi tuy có chút bất đồng với hệ thống luyện khí của Đạo gia nhưng xác định là một trận pháp không gian.

Tiện tay xuất ra một đạo pháp lực hút vật kia tới, Nhạc Vũ phá vỡ cấm chế, dùng hồn niệm tìm tòi bên trong thì thấy trong không gian hai trăm trượng đều là tài liệu luyện khí. Tổng cộng có chừng mười loại kim loại khác nhau, số lượng không đồng nhất, đều ở dạng hạt, chắc là do Đại Diễn hóa vật phân linh trận phân giải.

Ngoài ra còn có một số tạp vật, thêm vào hai ba kiện binh khí luyện chế từ ác kim, đối với tu sĩ không có tác dụng gì.

Ngược lại trong góc có mấy trăm hạt thực vật lại khiến hắn hiếu kìlẫn hi vọng, chỉ là lúc này chưa thể nghiên cứu kỹ.

Nhạc Vũ có chút tiếc nuối ngẩng đầu, phát hiện ba người Thi Hồngđều đã lấy ra hai ba chiếc túi trữ vật lớn rồi sau đó lộ vẻ thất vọng thu hồi, không hề có ý tứ phân phối theo định mức.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ thu hồi túi trữ vật trong tay rồi đi ra ngoài điện.

Vừa mới đi đến cửa điện thì nghe Thi Hồng đột nhiên mở miệng:

- Nhạc đạo hữu, không biết kế tiếp đạo hữu muốn đi nơi nào? Nơiđây tuy xong chuyện nhưng phế tích rộng tới mấy chục vạn trượng.

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức ngừng chân, trong lòng thầm kỳ quái, ba người này

sinh ra sát cơ cũng không ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ là sau khi ra khỏi đây, những vu trận vẫn cần hắn phá giải, ba người này sao không thể chờ đợi được? Chẳng lẽ là có cách khác rời khỏi đây?

Hắn nghĩ lại trước khi gặp hắn thì bọn họ cũng đã có ý đồ xông qua cửa vào, vậy thì chắc cũng có cách khác thoát thân.

Trong chốc lát, trong đầu Nhạc Vũ xẹt qua vô số ý niệm, không chút do dự quay đầu nói:

- Xin lỗi, ta có việc khác cần làm, sau khi đưa ba vị ra ngoài thì xin cáo từ.

Sau khi nói xong, Nhạc Vũ không quản thần sắc ba người sau lưng liền bước thẳng ra. Ba người Thi Hồng nhìn nhau rồi bất đắc dĩ đi theo Nhạc Vũ.

Đi ra ngoài dễ dàng hơn khi vào rất nhiều. Khi tiến vào cần đến ba ngày thì khi quay ra chưa đến ba canh giờ đã thấy đình viện mờ mờảo ảo ngay trước mặt.

Có kinh nghiệm lần trước, càng tiến gần đình viện, Nhạc Vũ càng đềphòng. Đến khi hắn vừa bước ra bước cuối cùng thì đột nhiên cảm thấy linh lực sau lưng chấn động, cơ hồ cùng lúc Chiến Tuyết cũng thoát khỏi tay hắn.

Trên mặt Nhạc Vũ lạnh băng, đầu tiên mở ra Vạn mộc Phong Thần bích. Thủy Sắc Vân Dao Mạt, cũng bay vút lên hộ thân phía sau.

Không đợi Nhạc Vũ quay đầu, sau lưng đã vang lên thanh âm vang vọng. Tổng cộng có ba phi kiếm, còn có hai pháp bảo hình dạng khác nhau oanh kích vào Thủy sắc Vân Dao mạt.

Ba người hợp lực đánh ra một kích đạt tới mấy vạn thạch lực, cộng thêm vô số đạo pháp khiến pháp bảo tam phẩm chưa hề bị tổn thương khi đại chiến với Phong Bạch tức thời vỡ vụn. Sau đó vô số quang hoa đánh vào quang tráo màu xanh phát ra tiếng nổ vang dội rồi hết thảy đều bắn ngược trở về.

Bên chỗ Chiến Tuyết cũng có hai pháp bảo đánh xuống bị nàng tếraThập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ một mực ngăn trở. Mấy trăm đạo kiếm quang bay lên như mưa rơi xuống khiến bảo quang của pháp bảo tam phẩm này cũng trở nên ảm đạm.

Nhạc Vũ lúc này rốt cuộc nhìn rõ tình hình sau lưng, chỉ thấy Hứa Hạo tế ra tam bảo Linh Lung Tháp còn Thi Hồng và Vệ Thải Vân cũng lấy ra pháp bảo tương tự, hợp lại với nhau, mơ hồ tạo thành một đại trận gắn ba người vào trong. Chung quanh vô số cấm chếbị dẫn động khởi lên phong lôi binh khí đánh đến, tuy nhiên đều một mực tránh ra ba người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Mấy người Thi Hồng thấy Nhạc Vũ có thể thừa nhận một kích hợp lực của bọn hắn mà không hề tổn hại, ngay cả trận đồ mà Chiến Tuyết tế ra cũng cường hãn ngoài dự kiến thì không khỏi kinh dị. Bất quá ngay sau đó Thi Hồng cười lạnh:

- Quả nhiên là có chút thủ đoạn! Bất quá ta nhìn ngươi có thểchống được bao lâu?

Vệ Thải Vân cũng lắc đầu:

- Vốn là ý định cho tiểu tử này chút chỗ tốt, đáng tiếc là hắn không thức thời!

Vẻ mặt Hứa Hạo âm trầm, cũng không nói nhiều mà toàn lực thôiđộng phi kiếm đánh tới.

Nhạc Vũ cho dù lòng dạ quảng đại thế nào thì lúc này cũng thấy bực mình. Dù hắn dự liệu mấy người này sẽ trở mặt nhưng nếu trong vu trận này mà nghĩ hắn thúc thủ vô sách thì cũng không khỏi có chút quá khinh thườnng. Đồng hành với hắn mấy ngày, chẳng lẽ bọn họ không nhìn ra tiêu chuẩn trận đạo của hắn, chỉ cóthể nói ba người này quá mức tự đại.

Hắn bước ra một bước về bên trái, liên tục đánh ra vài viên linh thạch, dẫn động binh khí quanh người rời đi, tạm thời trấn áp daođộng linh lực rồi mới nhìn về phía trước thì thấy năm đạo quang hoa cường liệt trong nháy mắt đã bay đến trước người còn trên mặtđám Thi Hồng đều lộ vẻ vui mừng.

- Muốn chết!

Nhạc Vũ hừ lạnh, bỗng nhiên đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang trùm lên hai huyền binh bay đến đầu tiên, còn pháp bảo hình quạt thì mất hết linh lực rơi xuống.

Hai kiện pháp bảo còn lại, Nhạc Vũ cũng không quản để mặc nóchạm vào Vạn mộc Phong Thần Bích dẫn khởi quang tráo màu xanh lắc lư một hồi rồi vô sự. Hắn tế ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cũng mặc kệ vu trận ở đây, phóng lên 300 trượng rồi nện mạnh xuống ba tòa bảo tháp.

Lúc đầu ba người Thi Hồng còn chưa từng để ý, đến khi tiểu trấn này bành trướng ra lực từ cường đại trên không trung mới kinh hoàng thất sắc. Cơ hồ cùng lúc tất cả đều ném ra pháp bảo dự bịnghênh đỡ. Dưới áp lực trăm vạn thạch lực, cả ba lập tức hộc máu, biết ba tòa bảo tháp liên hiệp này tuyệt không thể chống đỡ, cùng lúc tán ra.

Chiến Tuyết lúc này cũng đã đánh ra Bạch Đế kiếm. Nàng cũng không cần cố kỵ, thôi động lực tín ngưỡng mấy tháng này, cộng thêm Huyền sát Chiến Ma chân khí tầng mười hai, nháy mắt đã đâm xuyên Hứa Hạo ở gần nhất.

Nhạc Vũ nheo mắt, sát niệm bốc lên ngùn ngụt. Âm Nha đao xông ra nghênh đón phi kiếm còn lại. Sau đó hắn đề tụ Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đánh ra hơn năm mươi cây đại Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm, lập tức liền xuyên nát bấy thân thể Thi Hồng lẫn cả hai pháp bảo hộ thân.

Chứng kiến một màn này, ngay cả Nhạc Vũ cũng hoảng sợ. Hắn phát ra đòn này vốn ý định chỉ kiềm chế, đoán chừng muốn giải quyết Thi Hồng thì còn cần thêm một số thủ đoạn khác, không ngờmột kích đã hoàn toàn đắc thủ.

- Tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, kiến lập nên Ngũ Hành tuần hoàn thì uy lực của đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt Thần Châm quả thực đạt tăng. Lần thí nghiệm mấy tháng trước còn chưa được sáu thành như hiện giờ! Chỉ sợ cho dù Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sáu cũng chưa chắc có được uy lực nhưthế.

Hắn tuy đã dự liệu sau khi tu thành Thanh Đế Trường Sinh Quyết thì cho dù là Ngũ Sắc Thần Quang, đại Ngũ Hành Thần Châm, hayBăng Diễm tuyệt quang cùng với Băng Diễm huyền quang chướng sẽ đều có đột phá. Bất quá tốc độ tăng trưởng như vậy vẫn vượt qua dự tính.

Nhạc Vũ lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện Vệ Thải Vân đãxông đến biên giới vu trận, chỉ kém vài bước đã có thể xông vàođình viện.

- Muốn đi?

Nhạc Vũ ném ra mấy viên linh thạch, đồng thời dẫn khởi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn dùng lực từ ép nữ nhân kia lại.

Hắn có chủ tâm lưu lại một người còn sống nên cũng ra tay ngăn Chiến Tuyết, tiếp đó đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đánh rớt tòa bảo tháp năm tầng và một pháp bảo khác.

Vệ Thải Vân còn đang thất sắc thì Nhạc Vũ đã ngự Phong Nha kiếmđã ập tới.

Hắn sử ra một quyền kết hợp pháp lực cùng lực lượng thân thể trực tiếp đánh nát cánh tay phải Vệ Thải Vân.

Ngay sau đó, hắn bóp chặt lấy cổ nàng, dùng pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành cưỡng ép Nguyên Anh, lao vào trong đình viện.

Vệ Thải Vân trắng bệch, không ngờ ba người bọn họ hợp lực ám toán mà không thể chạm vào một cái lông chân của Nhạc Vũ, ngược lại Thi Hồng cùng Hứa Hạo vong mạng, bản thân bị đối phương chế trụ.

Nàng vừa hối hận vừa khó hiểu. Lực lượng thân thể và pháp lực người thanh niên này rõ ràng vượt xa Nguyên Anh sơ kỳ, nhìn qua cũng chưa từng vận dụng pháp bảo che giấu tu vi gì, sao biểu hiện bên ngoài chỉ có Kim Đan đỉnh phong mà thôi?

Vệ Thải Vân đang định cầu xin thì phát hiện tay của đối phương đãchụp về phần bụng của nàng, sau đó một chân khí vô cùng cường hoành trực tiếp tiến vào đan điền cưỡng ép Nguyên Anh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 513: Vô danh hộ oản (Bao tay vô danh)

Ngay khi một cỗ hồn lực mạnh mẽ xông vào bên trong nguyên thần, đầu tiên Vệ Thải Vân thoáng cảm thấy kinh dị, Nhạc Vũ chỉ có tu vi Kim Đan, chẳng lẽ còn có thể mạnh mẽ lấy trí nhớ của nàng hay sao? Nhưng ngay sau đó, ngay khi cảm giác được hồn thức mơ hồ ẩn chứa dương tính, nàng liền tuyệt vọng.

Lần này trong lòng nàng đã nhận định, Nhạc Vũ tuyệt đối là tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ không còn nghi ngờ, chẳng qua đã dùng bí pháp nào đó cố ý ẩn giấu tu vi mà thôi.

Vừa tuyệt vọng, Vệ Thải Vân liền bị một trận thôn phệ làm cả người sợ hãi:

Kính xin đạo hữu dừng tay, cái gì ta cũng nói hết! Đạo hữu xin thương xót, tha cho ta. Tiểu nữ tử tu hành không dễ, xin cho ta chuyển thế trọng tu!

Nhạc Vũ vốn đang muốn dừng lại, nghe được bốn chữ "chuyển thế trọng tu", ánh mắt chợt lạnh xuống, tiếp tục thúc giục Luyện Phách Bát Hồn công pháp lấy đi trí nhớ của nữ tử này, Nhạc Vũ chưa từng có thói quen bỏ qua cho kẻ thù.

Một khắc sau, tiểu nữ anh nho nhỏ trong tay Nhạc Vũ đã bị nổ vang vỡ vụn, vẻ mặt Nhạc Vũ rốt cục cũng giãn ra.

Lúc trước cho ta xem bản đồ, quả nhiên đã làm tay chân. Có địch ý dẫn dắt ta vào những chỗ hung hiểm kia sao, tâm cơ thật ác độc. Bất quá ta thật không nghĩ tới ba người này lại có quan hệ sư huynh muội. Ba tòa bảo tháp này, là do tổ tông bọn hắn chế luyện đối phó Vu trận ở đây, đáng tiếc chính là hậu nhân của họ cũng thật vô dụng bất tài.

Nghĩ tới ba tòa bảo tháp có thể liên kết với nhau, Nhạc Vũ chợt nhớ lại đồ vật ba người này lưu lại vẫn còn nằm bên trong Vu trận. Nếu để trễ nãi, chỉ sợ sẽ bị hư hao.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa xoay người nhìn qua, liền thấy Chiến Tuyết đang từ bên trong đi ra. Trong tay nàng cầm hai giới chỉ, trên đầu còn lơ lửng vài pháp bảo huyền binh bao gồm ba bảo tháp năm tầng. Thậm chí Thủy Sắc Vân Dao Mạt đã bị đánh hỏng cũng bị Chiến Tuyết thu trở lại, ba vạn ba ngàn giọt Huyền Thanh Thủy Mẫu đều đã được góp nhặt trở về.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, ánh mắt tán thưởng nhìn Chiến Tuyết, tiện tay vẫy ra, đem toàn bộ đồ vật nhiếp tới. Những vật khác thì không nói, với tán tu Nguyên Anh bình thường, xem như đã không tệ. Nhưng chỉ tiếc pháp bảo trong tay hắn đã nhiều, phẩm chất còn hơn những đồ vật này, hắn thật sự không sử dụng được nhiều như vậy.

Duy chỉ có để ý chính là ba bảo tháp, cùng Linh Tỏa và Hộ Oản thu được bên trong Phương Tài Điện, cùng Ngũ Hành linh quả mà thôi.

Lần này bọn họ đi vào, tổng cộng thu được mười sáu Ngũ Hành linh quả. Ngoại trừ hắn cùng Chiến Tuyết được năm quả, còn lại đều rơi vào trong tay ba người kia. Nhưng từ bên trong giới chỉ lấy ra được mười ba quả, còn hai quả khác chính là lấy được từ bên ngoài.

Vật này có thể giúp thay đổi thể chất con người, một lần nữa khôi phục ngũ hành thăng bằng. Sau đó chuyển đổi công quyết tu hành, chuyển sửa ngũ hành pháp lực, tự nhiên sẽ tốn ít công to, rút ngắn hơn phân nửa thời gian. Bất quá dược hiệu bất đồng, những loại linh quả này lại phân không cùng đẳng cấp.

Chẳng hạn như Vô Cực Thiên Đan kim hệ biến dị, giá trị tất nhiên liệt vào nhất phẩm. Sương Kim Quả ở phương diện cải thiện kim hệ được xưng là chọn lựa tốt nhất, đối với người tu hành công quyết hàn hệ cũng có hiệu quả, có thể liệt vào nhất phẩm.

Nhưng hai loại này bàn về phẩm cấp chân chính bên trong đan dược, cũng chỉ đạt tới nhị phẩm cùng tam phẩm mà thôi, còn lại tuyệt đại đa số cũng chỉ đạt tới tam phẩm.

Chẳng qua vật này hiếm thấy, một ít tu sĩ Nguyên Anh không có hi vọng tiến thêm một bước, lại cần vật này để đột phá Đại Thừa cảnh giới mới được họ quý trọng. Nếu ở đúng thời điểm sử dụng, hiệu quả thật mạnh, thậm chí trong giá trị có thể tương đương với những pháp bảo cùng huyền binh nhất phẩm.

Nhạc Vũ biết nếu đem những vật này đổi ra ngoài, nhất định vượt hơn giá trị của Luân Hồi Bàn. Linh quả có thể chứng đạo trường sinh, Luân Hồi Bàn chỉ có thể cung cấp hi vọng chuyển thế trọng tu mà thôi.

Nhưng cho dù hắn có ngu xuẩn thế nào, cũng không thể đem những đồ vật này bán ra.

Duy nhất đáng tiếc chính là hôm nay hắn thu hoạch Ngũ Hành linh quả mặc dù được hai mươi mốt quả, nhưng vẫn không lấy được toàn bộ dược vật đầy đủ chuyển hóa ngũ hành thể chất cho ba người Nhiễm Lực, trong đó phần lớn chỉ có kim hệ cùng thổ hệ chiếm đa số.

Kỳ quái! Dựa theo trí nhớ của Vệ Thải Vân, vào thời thượng cổ những Vu Thần thích cổ động thu thập linh dược thế này, là vì muốn phá bỏ căn cơ của tu sĩ nhân loại. Nhưng bọn họ thu thập thì thôi, vì sao còn phải đặc biệt đào tạo thêm vật này? Chẳng lẽ vật này đối với bọn họ lại có tác dụng khác hay sao?

Suy tư, Nhạc Vũ lại nhìn qua Chiến Tuyết, trong lòng đã quyết định chủ ý, có cơ hội phải thu thập nhiều hơn một chút, tốt nhất là mầm cây ngũ hành linh quả có thể sản xuất cũng cùng nhau mang đi. Mặc dù hắn không cần, nhưng trong tông môn còn có vài vị Nguyên Anh tu sĩ, còn có Chiến Tuyết ngày sau nói không chừng cũng sẽ dùng tới vật này.

Chuyện từ thời thượng cổ hồng hoang, hắn chỉ có thể đọc được từ trong những điển tịch lưu lại, không biết hư thật lại thế nào, còn có rất nhiều chuyện chưa từng ghi chép lại, nhưng lo trước cho khỏi họa, luôn là không sai lầm.

Hơn nữa bản thân của hắn có thể cũng sẽ cần vật này, chỉ đáng tiếc Mộc Linh Thể hiện tại vẫn chưa từng tìm được.

Đem hai mươi mốt linh quả phân loại cất giữ, Nhạc Vũ lại đem ba tòa bảo tháp rút lui lại chừng ngón cái, hắn nghe nói tên gọi của bảo tháp này chính là Tam Bảo Linh Lung Tháp, hắn không quá giải thích, nhưng hiện tại hiểu được nguyên lai ba tòa bảo tháp phải hợp nhất mới được gọi là Tam Bảo Linh Lung Tháp.

Vật này còn có uy năng không gian, bên trong có gần sáu trăm trượng không gian, nhưng mặc dù tam bảo hợp nhất, lực phòng ngự cũng không sánh bằng Thủy Sắc Vân Dao Mạt của hắn, nhưng lại có kỳ hiệu sau khi hợp nhất, nếu bất

động, sẽ tránh ra được cảm ứng của Vu trận nơi này.

Kế tiếp hắn lại tiếp tục tra xét Linh Tỏa cùng Hộ Oản thêm chốc lát, tiếc hận thở dài, tiên bảo này phẩm cấp ắt phải cực cao, nhưng bên trong bị tổn thương so với thanh kiếm kia còn nhiều hơn một chút. Mặc dù không cách nào phân tích, nhưng ước chừng có thể cảm giác được mạch lạc linh trận bên trong cơ hồ hơn phân nửa đã bị phá hủy, pháp bảo nguyên linh đã bị mông muội, chỉ còn một chút tàn hồn còn sót lại.

Linh Tỏa có thể khiếp thần hồn người khác, Nhạc Vũ lại không dùng được đành bỏ vào bên trong giới chỉ. Hộ Oản nhìn qua thật bình thường, nhưng theo trực giác của Nhạc Vũ, lại cảm giác vật này mạnh nhất trong ba vật tiên bảo, vừa vặn là vật mà hắn đang cần dùng.

Phàm là bảo vật có khí linh tồn tại, phương pháp tế luyện bình thường thật khó khăn thành công. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng nguyên linh của bảo vật này đã mông muội, như vậy tương đối đơn giản hơn. Năm xưa Nhạc Vũ từng đọc được trong một quyển tạp thư, từng tập luyện một loại pháp môn đặc biệt, lúc này nhỏ ra vài giọt máu huyết, đánh ra mấy ấn quyết, liền cảm giác được thần hồn của mình cùng tiên bảo đã có mơ hồ liên lạc. Nhưng nếu muốn sử dụng tự nhiên, còn cần mười tới hai mươi năm thời gian tiến hành tế luyện. Ngày sau mặc dù khí linh trong này có thể khôi phục, cũng chỉ có thể bị hắn điều khiển mà không cách nào phản kháng.

Ngay khi Nhạc Vũ đem Hộ Oản bọc vào trong tay, ngay lập tức quanh thân Nhạc Vũ liền hiện ra một Huyền Vũ huyễn ảnh. Nhạc Vũ dùng Phong Nha kiếm thử xem một chút, kết quả chém không vào, cường độ còn hơn cả Vạn Mộc Phong Thần Bích. Nếu dùng vật này sử dụng thủy hệ đạo pháp, hắn càng tăng thêm gấp ba thành uy lực.

Nhạc Vũ đột nhiên sực tỉnh, đem ba vạn ba ngàn giọt Huyền Thanh Thủy Mẫu đều hút nhiếp qua, sau đó bao vây trên Hộ Oản. Trong thoáng chốc Hộ Oản liền đem những thủy dịch màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây kia hút nhiếp vào trong, ban đầu chỉ là từng giọt, đến cuối cùng lại giống như hắc động không đáy, đem những giọt Huyền Thanh Thủy Mẫu tất cả đều nhét vào bên trong.

Chỉ chốc lát, Hộ Oản đã phát tán ra ánh sáng nhàn nhạt. Một bộ phận linh trận bên trong đang dần khôi phục, nguyên linh co đầu rút cổ trong hạch tâm pháp

bảo tựa hồ cũng lớn mạnh hơn một chút.

Bên trong điển tịch quả nhiên nói không sai. Những tiên gia bảo vật đều có khả năng tự chữa trị cho mình. Bất quá cho dù thu nạp nhiều Huyền Thanh Thủy Mẫu như vậy cũng chỉ có thể giúp tình hình của nó tốt hơn được một chút. Còn muốn hoàn toàn chữa trị, thật không biết cần dùng bao nhiêu trân tài?

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, tiếp theo lấy lấy thanh kiếm tiên ra khỏi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, đem Ngũ Sắc Thần Quang trấn áp Bất Diệt Niết Sào Du Suất Chân Diễm còn sót lại bên dưới, cũng truyền nhập vào trong thân kiếm, sau đó liền nhìn thấy lưỡi kiếm vang lên tiếng rít, đồ hình Chu Tước trên thân kiếm phảng phất như sống lại, nhấp nháy phát sáng.

Thật xinh đẹp!

Chiến Tuyết đứng bên cạnh trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, yên lặng nhìn đồ hình Chu Tước, tiếp theo như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt ảm đạm.

Nhạc Vũ không chú ý, nghe vậy chỉ mỉm cười, liền thu hồi thanh kiếm. Vật này cũng không mạnh hơn hai huyền binh của hắn bao nhiêu, nhưng nếu nằm trong tay Đoan Mộc Hàn, có thể phát ra đầy đủ uy năng.

Những vật khác bên trong giới chỉ của ba người, Nhạc Vũ cũng không nhìn tới, toàn bộ thu hồi.

Duy chỉ có đủ loại tài liệu cùng hạt giống có hình dáng như phấn vụn Nhạc Vũ cũng nhìn qua một chút. Hạt giống hắn cũng có chút hiểu biết, trong đó có chút ít là hạt giống của Ngũ Hành linh quả, ngoài ra hắn cũng không biết.

Đáng tiêc ta chỉ xem được toàn bộ sách bên trong Kinh Sóc Các, bên trong Kinh Uyên Các cũng mới nhìn chưa đầy một nửa. Những tài liệu này rốt cục là vật gì, cũng chỉ chờ ngày sau trở về từ từ tra tìm.

Nghĩ tới thu hoạch lần này của mình, đã vượt xa mười mấy lần thu hoạch ở Tử Vân tiên phủ lần trước, dù Nhạc Vũ tính tình trầm ổn thế nào, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng. Ngay khi hắn đánh ra ba đóa Nguyệt Hỏa Chân Viêm đang muốn phá hủy thân thể ba người kia, ở cách đó không xa truyền ra tiếng hỏi không chút tình cảm ba động:

Ba người này là ngươi giết?

Nhạc Vũ thất kinh, thanh âm kia rõ ràng chỉ cách năm mươi trượng! Có thể giấu diếm được mình thì thôi, ngay cả Chiến Tuyết có được thần lực mạnh mẽ, đã đạt tới trình độ Nguyên Anh cũng chưa từng phát hiện. Người này nói chuyện, rốt cục đã sử dụng công pháp gì?

Kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy trên một thân cây cao hơn mười trượng có một thanh niên vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt có vết sẹo dài đang dùng ánh mắt sắc bén như đao nhìn tới.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, trong lòng vừa kinh nghi nhưng phần nhiều là mất hứng, lạnh nhạt trả lời:

Là ta thì thế nào?

Thanh niên mặt sẹo khẽ gật đầu, tiếp theo trong ánh mắt tuôn ra một đoàn sáng bóng:

- Nơi này không còn người khác, như vậy Ngũ Hành linh quả tất nhiên đã nằm trong tay ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 514: Ùn ùn không dứt

Ngay khi tâm thần Nhạc Vũ chợt báo động nguy cơ, chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy tay áo thanh niên mặt sẹo kia đã chớp động quang mang màu bạc đánh tới.

Chỉ nhìn vẫn thấy còn xa tận mười thước bên ngoài, nhưng ngay khi hình ảnh dây thần kinh thị giác chuyển đổi, liền thấy đao luân kia bắn tới trước người.

Đây chẳng phải là đao luân mà ta nhìn thấy hôm đó hay sao? Tiên bảo này không ngờ đã rơi vào trong tay hắn!

Ngay khi huyền binh kia vừa đập vào ánh mắt, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vô cùng kinh hãi, ngày đó bảo vật kia xé rách cấm chế tạo ra uy thế cuồn cuộn, đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ! Với uy thế của bảo vật này, hôm nay hắn dĩ nhiên không còn cơ hội sống sót.

Nhưng chỉ một thoáng sau, Nhạc Vũ đã cảm thấy không đúng. Hắn đề tụ Thanh Đế Trường Sinh chân khí, cong ngón tay búng ra, một tầng bức tường màu xanh liền hiện lên cản trở, đứng vững ngay trước người. Đao luân kia chém tới trên người hắn, phát ra tiếng vang như tiếng vải vóc bị xé rách, cuối cùng đã ầm ầm chém vỡ. Bất quá ngay sau đó, hộ oản màu đồng xanh trên tay Nhạc Vũ cũng đã bộc phát ra quang mang mạnh mẽ, một hư ảnh Huyền Vũ quanh quẩn bao phủ trên người Nhạc Vũ, Huyền Vũ vốn là loài thú thiên hạ chí nhu, nhưng lúc này Nhạc Vũ còn chưa có cách nào sử dụng được tùy tâm sở dục, chỉ có thể đơn giản bị động ngạnh kháng đao luân kia, không cách nào dùng nhu lực hóa giải.

Ngay khi hai kiện bảo vật còn đang bất phân thắng bại, bên trên đao luân lại dâng lên một cỗ hỏa viêm màu đen, thiêu đốt hư ảnh Huyền Vũ muốn thối lui.

Vạt áo sau lưng Nhạc Vũ đã bị mồ hôi lạnh ngâm ướt đẫm. Thực lực của thanh niên mặt sẹo kia tuy kém hơn Lý Không Liên cùng Phong Bạch một bậc, nhưng một kích vừa rồi còn trên cả hai người nọ, đao luân cũng không biết chế luyện thế nào còn sắc bén hơn cả Phong Nha kiếm. Thế cho nên Vạn Mộc Phong Thần Bích của hắn cũng chỉ có thể ngăn cản được chốc lát.

Đợi đến khi hỏa viêm kia đã hiện ra hình dáng cơ hồ hoàn toàn tương tự như Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm mà hắn đọc được trong sách, trong nội tâm của hắn liền trầm xuống, đó rõ ràng chính là Đại Hóa Ám Thực Linh Diễm, được xưng có thể ăn mòn vạn vật trên thế gian. So sánh với đao luân hợp lại càng tăng thêm sức mạnh. Chỉ bằng hai vật này cùng kết hợp, không cần dùng thêm loại đạo pháp khác, huyền binh kia xem như có thể liệt vào hàng ngũ nhất phẩm!

Sau thoáng kinh hãi, hắn chợt giận dữ. Nhạc Vũ thuận thế triệu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, bắt đầu hấp thu ngọn lửa màu đen kia. Vô luận bên trong đao luân phun ra bao nhiêu hỏa viêm cũng bị hút sạch không bỏ sót.

Ngay khi hắn đang khó khăn đối phó đao luân, chỉ thấy thanh niên mặt sẹo vừa tế lên một thanh trường kiếm màu xanh tràn trề linh lực cao hơn ba thước, nhanh như tia chớp thẳng chém về hướng Nhạc Vũ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chiến Tuyết hừ nhẹ một tiếng, Bạch Đế kiếm lôi cuốn vô số tín ngưỡng lực tiến lên nghênh đón. Theo một tiếng kim chúc giao kích, không gian vô cùng vững chắc như muốn rạn nứt, trong nháy mắt linh lực va chạm liền sụp đổ. Tuy lập tức khôi phục lại như thường, nhưng vẫn có vô số linh lực lưu tán phát ra bốn phía, đem mấy trăm trượng phương viên mặt đất áp trầm xuống vài thước, dù là Vu trận quanh thân cũng có phản ứng, vô số đao binh bên trong bay múa, gần như muốn xuyên trận bay ra.

Thanh trường kiếm màu xanh va chạm Bạch Đế kiếm liền gào thét bắn ra, mà quang hoa của Bạch Đế kiếm lại trở nên ảm đạm. Nhạc Vũ không cần tra xét cũng biết tín ngưỡng lực hội tụ bên trong đã bị suy giảm hơn phân nửa.

Người này điều khiển kiếm quyết không thua gì ba chiêu đầu tiên của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm!

Đối với thực lực hôm nay của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ hiểu rõ ràng nhất. Nhưng vừa rồi đúng là Bạch Đế kiếm đã thua, mà còn thua rất thảm! Chẳng qua nhờ dựa vào vu lực mới miễn cưỡng duy trì được thế hòa. Thực lực người này mạnh mẽ, trong số những người Nhạc Vũ từng gặp qua, ngoại trừ Lý Không Liên cùng Phong Bạch, còn có lão nhân của Vạn Bảo Lâu ra, thật sự không kém ai! Liên tục sử dụng được hai thanh nhất phẩm huyền binh, rốt cục không biết lai lịch thế nào.

Trong đầu hắn nhất thời xoay chuyển không biết bao nhiêu ý niệm, nhưng pháp lực cùng động tác cũng không hề chậm chạp, càng đối mặt với cường địch bậc này, càng phải toàn lực ứng phó!

Phong Nha kiếm cùng Bi Âm đao liên tục xuyên ra khỏi giới chỉ, Phong Nha kiếm mang theo một đường vòng cung quỹ tích huyền diệu chí cực xuyên thẳng tới đối thủ, Bi Âm đao trực tiếp tiến vào ngũ chuyển, từng tiếng âm ba chấn động bao phủ cả Chiến Tuyết bên trong.

Ngay cả Tam Diệu Như Ý Lôi Châm cũng tụ tập thành một thanh lôi kiếm, bay theo sau Phong Nha kiếm hướng phía trước chém tới. Vừa đi được nửa đường, liền tạo ra một tầng lôi quang thật lớn bắn thẳng về phía trước, hỗ trợ Phong Nha kiếm đang chuẩn bị đánh ra Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Vẻ mặt thanh niên mặt sẹo có chút dao động, phảng phất như tòa băng sơn vừa tan vỡ, nhưng lập tức ngưng đọng lại, hắn lập tức lấy ra một cái đỉnh ngân sắc, từ lực khổng lồ bên trong trong nháy mắt liền ngăn cản hai phi kiếm ngoài hai mươi thước, vô luận Phong Nha kiếm hay Tam Diệu Như Ý Lôi Châm giãy dụa thế nào cũng không cách tiến thêm.

Ở phía sau hai thanh kiếm là một đạo quang hoa lam hồng xen kẽ, từ ngón tay Nhạc Vũ bắn ra. Uy lực chỉ thua kém Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm một chút, nhưng càng tập trung chặt chẽ hơn nhiều.

Ánh mắt thanh niên mặt sẹo lóe lên, một đạo pháp lực bắn ra, tụ tập ngay trong lòng bàn tay. Rõ ràng ngưng tụ thành hình dáng một mặt gương, quang hoa lam hồng đánh lên mặt gương, tuy làm sắc mặt hắn biến đổi, thối lui ra mấy chục bước, nhưng bản thân lại không bị tổn thương.

Nhạc Vũ thấy thế hít sâu một hơi, người này rốt cục có lai lịch gì? Lại có được thủ đoạn bất tận như vậy. Ngoại trừ hai huyền binh uy lực kinh người, còn có một trọng bảo nhất phẩm, có thể ngăn cản được thần thông Băng Diễm Tuyệt Quang của hắn. Nhìn tình hình đối phương bình tĩnh tự nhược, sợ rằng vẫn còn hậu chiêu cường lực chưa xuất ra!

Lúc này hắn cũng không muốn tiếp tục giấu diếm thực lực, kẻ địch mạnh như thế, nếu không toàn lực ứng phó chỉ sợ sau một khắc sẽ là ngày chết của hắn!

Triệu hoán Sơ Tam cùng Đằng Huyền, trong cơ thể Nhạc Vũ liền lấy ra tốc độ điên cuồng tụ tập Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực. Nếu ngay cả đại thần thông tuyệt đỉnh thượng cổ cũng không đánh vỡ được quang kính kia, lần này điều duy nhất hắn có thể làm chính là nhanh chóng mang theo Chiến Tuyết bỏ trốn mất dạng.

Ngay khi Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm khó khăn thành hình, bên phía Chiến Tuyết đã tiến trước một bước, tế lên trận đồ của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận.

Sau một khắc, dị biến đột nhiên phát sinh trên không trung. Thanh phi kiếm màu xanh không ngờ lại cùng trận độ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận quanh người Chiến Tuyết sinh ra cộng minh, trong đó có một trận đồ mơ hồ phát ra cỗ hấp lực dẫn đạo thanh phi kiếm màu xanh bay xuống.

Rốt cục vẻ mặt của thanh niên mặt sẹo hiện lên vẻ kinh sợ, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết thật sâu, chợt thu hồi toàn bộ huyền binh pháp bảo, lại liên tục đánh ra hai tờ đạo phù màu vàng trước khi Nhạc Vũ kịp đánh ra Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Chỉ một thoáng, vô số ngọn lửa đỏ mang theo ánh vàng phun ra ngoài, huyễn ảnh Chu Tước lớn tới mấy trăm trượng hướng bên Nhạc Vũ quét tới.

Trong nội tâm Nhạc Vũ cả kinh, vừa tản đi Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, ở bên ngoài Huyền Vũ huyễn ảnh liên tục bày ra một đạo Băng Diễm Huyền Quang Chướng cùng một Vạn Mộc Phong Thần Bích.

Chỉ một lát sau, hai đạo bức tường liên tục bị phá hủy, nhưng hình ảnh Chu Tước do hỏa diễm hội tụ mà thành cũng từ từ tiêu tán, ngọn lửa còn lại trôi qua hai bên người hắn.

Không ngờ cũng là chân hình thần phù Chu Tước! Chẳng qua chỉ không giống như ta, ta sử dụng chính là Bất Diệt Niết Sào Du Suất Chân Viêm mà thôi. Nhưng uy năng cũng không kém hơn phù triện do ta luyện chế!

Nhạc Vũ nhìn lại thanh niên mặt sẹo, lúc này đã không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn. Vô luận hồn thức hắn tìm tòi thế nào, cũng không tìm được hành tung người kia.

Trong lòng hắn cả kinh, liền dự định thối lui. Mặc dù hợp lực của hắn cùng Chiến Tuyết chưa chắc sẽ thua người kia, nhưng kết cục cuối cùng sẽ là lưỡng bại câu thương. Thật ra nếu không phải hắn tạm thời lấy được tiên bảo như Hộ Oản, miễn cưỡng đối kháng được đao luân kia, chỉ sợ hôm nay đã sớm bại trốn.

Cho dù là vừa rồi thanh niên mặt sẹo bỏ đi, cũng không phải thực sự thất bại cho hắn, chẳng qua là vừa lúc trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm của Chiến Tuyết vừa vặn khắc chế huyền binh màu xanh trong tay tên thanh niên kia mà thôi.

Bên trong thần mộ này quả nhiên không thể sơ ý khinh thường! Cường giả như mây, người có thực lực như Lý Không Liên sau khi đi vào còn gặp được hai người. Lại nói thanh kiếm màu xanh kia lại bị trận đồ của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận hấp dẫn, chẳng lẽ cũng là một trong mười thanh kiếm khí của trận đồ sao? Theo truyền thuyết mười thanh kiếm của trận đồ đều có uy lực nhất phẩm, nhưng thanh kiếm kia chỉ cao hơn Bạch Đế kiếm một chút, chẳng lẽ do thực lực người này chưa đủ, còn chưa cách nào chân chính phát huy được toàn bộ uy năng?

Nhạc Vũ suy ngẫm thêm chốc lát, cuối cùng chỉ đành than khẽ. Hắn suy nghĩ thêm một chút lại nhìn Chiến Tuyết hỏi:

Khối mảnh nhỏ kia ngươi cần dùng bao lâu mới có thể luyện hóa? Có thể cường hóa cho Bạch Đế kiếm nữa không?

Chiến Tuyết do dự chốc lát, khẽ lắc đầu:

Phù triện bên trong mảnh nhỏ cùng vài miếng trước hơi có chút khác nhau, nếu muốn hoàn toàn luyện hóa cần ít nhất thời gian mười ngày. Bất quá khi đó Tuyết nhi cũng sẽ ngủ say, không giúp được thiếu gia. Hơn nữa cho dù đem dung nhập vào Bạch Đế kiếm, cũng không cách nào tiến vào siêu phẩm, cùng lắm thì nhất phẩm đỉnh phong mà thôi! Trừ phi là có mười khối thì mới có thể!

Nhạc Vũ nhất thời cau mày, sau một thoáng trầm ngâm vẫn hít sâu một hơi:

Mười ngày thì mười ngày, luyện!

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Vũ lấy ra Tam Bảo Linh Lung Tháp, dùng ba canh giờ tế luyện xong, đánh ra từng đạo linh quyết, ở bên trong khắc lục hơn ngàn hồn ấn, sau đó ném lên trên đỉnh đầu. Chiến Tuyết biết ý tứ của hắn, không đợi

Nhạc Vũ phân phó liền hóa thành một đoàn bạch quang, bay vào bên trong tháp.

Bản thân Nhạc Vũ lại lui vào tận sâu trong Vu trận, ngồi ngay trung ương, sau đó liên tục đánh ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cùng vô số linh thạch.

Cho đến khi cả Vu trận tăng thêm ba thành uy năng, cũng tự tin không còn người nào có khả năng không chút tiếng động tiến đến quanh người hắn, mới lấy ra Hộ Oản.

Vừa rồi bố trí như vậy không chỉ riêng tranh thủ cơ hội luyện hóa mảnh nhỏ kia cho Chiến Tuyết mà thôi. Mục đích của hắn chính là muốn chữa trị cùng luyện hóa Hộ Oản này.

Lấy ra những mảnh kim khí hình dáng như phấn vụn bên trong giới chỉ, toàn bộ dung nhập vào Hộ Oản, đổi qua ba lần, nguyên linh bên trong rốt cục đã có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 515: Huyền Quy Tiên Trạc

Ngay khi Nhạc Vũ đem viên kim chúc tối đen đưa tới gần Hộ Oản, đột nhiên nguyên linh bên trong Hộ Oản sản sinh ra phản ứng vô cùng kịch liệt.

Từng đợt hồn lực ba động tản ra khắp mọi nơi.

Dù hồn thức của Nhạc Vũ cũng cảm giác được tin tức đầy khao khát bên trong truyền đến. Hắn khẽ mỉm cười, đem dán sát vào Hộ Oản, nhưng Hộ Oản tuy lóe ra quang mang mạnh mẽ nhưng không cách nào thu nạp được những viên bi kim chúc kia dễ dàng như Huyền Thanh Thủy Mẫu.

Cũng đúng! Những tài liệu này rốt cục không như những linh thủy kia, bản thân có thể hóa thành linh lực tinh thuần. Hơn nữa cũng không có hình dạng cố định, thật dễ dàng thẩm thấu hấp thu. Xem ra tiên khí tuy có năng lực tự mình chữa trị, nhưng cũng không phải điều gì cũng tự làm được cả.

Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát, liền hiểu ra nguyên do. Tiếp theo hắn lại phiền não, nếu Hộ Oản không cách nào hấp thu, như vậy kế hoạch đem Hộ Oản chữa trị chỉ sợ không thể nhắc tới. Điều này đã nằm ngoài cực hạn năng lực của hắn, trừ phi có được ngọn lửa cấp bậc như Địa Tâm Tử Diễm bên trong Tử Vân tiên phủ, đem những viên kim chúc màu lam này tế luyện.

Nghĩ tới Địa Tâm Tử Diễm, trong nội tâm Nhạc Vũ đột nhiên chợt động.

Ta không có Địa Tâm Tử Diễm, nhưng trên người ta có hỏa chủng cao hơn cả nó! Chẳng qua ta còn chưa cách nào điều khiển ổn định mà thôi. Dù sao không phải chính mình luyện bảo, mà là vật này cần tài liệu để tự mình chữa trị. Nếu thành công, ta có được lực bảo vệ chính mình. Mặc dù không được, hắn cũng sẽ không có hậu quả xấu gì.

Nghĩ ngợi thỏa đáng, Nhạc Vũ lấy ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, sau đó đem Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bị Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp trích ra một bộ phận, bắt đầu thiêu đốt kim chúc màu lam.

Giờ phút này trong tay hắn không còn đỉnh lô, mặc dù vẫn còn Vân Văn Đỉnh nhưng không cách nào chịu đựng nổi Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa kể cả Tiên giới cũng được xếp vào hàng hỏa chủng cao cấp. Hắn lấy pháp lực hút nhiếp cũng sẽ không được bền chắc, chỉ có thể dùng nguyên từ lực của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cố khóa ngay trên không trung.

Nhưng quá trình rèn luyện vật này sinh ra linh lực lưu thật sự quá lớn. Cho dù Nhạc Vũ toàn lực thúc giục thủ ấn do Tử Vân đạo nhân sáng chế cũng thật khó mà khống chế. Cũng may đây không phải luyện đan, vô luận luyện thế nào cũng sẽ không giảm bớt, chỉ bị rơi chút linh tính mà thôi.

Sau đó ước chừng vài phút thời gian, viên kim chúc màu lam nhỏ như móng tay đã bị dung hòa thành dịch thể kim chúc.

Nhạc Vũ thầm khen Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa đúng là bá đạo, vừa thật cẩn thận đem dịch thể để sát vào Hộ Oản.

Quả nhiên chất dịch kia cũng giống như những giọt Huyền Thanh Thủy Mẫu, lập tức thẩm thấu đi vào. Quang hoa mặt ngoài Hộ Oản nhất thời lóng lánh lên lần nữa, còn kéo dài hơn so với lúc trước, loáng thoáng còn nổi lên nhiều tia minh văn mơ hồ.

Về sau, Nhạc Vũ lại liên tục hòa tan thêm vài viên kim chúc cỡ móng tay kia, nhưng đến lần thứ tư Hộ Oản cũng không còn phản ứng.

Nhạc Vũ không cách nào phân tích, nhưng có thể dùng pháp lực tra xét những phạm vi chuyển động mạch lạc linh lực liền có thể hiểu được, một phần linh trận của Hộ Oản đã được chữa trị xong.

Năng lực phòng ngự của bảo bối này chỉ sợ đã tiến tới nhị phẩm đỉnh phong. Chẳng qua thật sự không biết ngày sau có thể đột phá tới cảnh giới nhất phẩm hay không. Khi đó cho dù gặp lại Lý Không Liên cùng Phong Bạch, cũng có được lực lượng tự bảo vệ mình.

Nhạc Vũ không đè nén được nội tâm hưng phấn. Nếu đã xác định kim chúc màu lam đã vô dụng, liền đổi lại những kim chúc khác. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, lần này từ trong mấy trăm loại tài liệu tìm được thích hợp cho Hộ Oản có tới bảy loại kim chúc, nhiều ít không đồng nhất, đều bị Hộ Oản

hấp thu vào.

Đợi đến khi không còn tài liệu gì có thể thử tiếp tục, cả Hộ Oản đã chuyển thành màu lam, Huyền Vũ minh văn bên trên đã như ẩn như hiện.

Càng làm cho người vui mừng chính là khí linh bên trong tựa hồ đã có dấu hiệu thức tỉnh. Mấy ngày nay trải qua hắn dùng máu huyết tế luyện, cộng thêm trợ giúp chữa trị, đối với hắn lại có vài phần lưu luyến không muốn xa rời. Khiến cho hắn giá ngự vật này cũng càng trở nên thêm dễ dàng.

Nguyên linh của vật này hơn phân nửa là thần hồn của Huyền Quy nhất tộc. Bên trong bao gồm đạo pháp cũng thuộc một hệ thần thông của Huyền Quy. Nếu là như thế ta gọi nó là Huyền Quy Tiên Trạc vậy. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ đeo lên tay, bắt đầu thúc giục, quả nhiên Huyền Vũ huyễn ảnh còn chân thật hơn mấy ngày trước đây liền xuất hiện, hơn nữa còn có thể cương có thể nhu, thậm chí còn có thể trích ra bộ phận làm trọng điểm phòng ngự.

Tuy điều khiển còn chưa quá thuần thục, vẫn chưa xông phá được giới hạn nhất phẩm. Chỉ tương đương giữa nhất phẩm cùng nhị phẩm, nhưng đã làm hắn vô cùng hài lòng. Nếu hôm nay gặp lại thanh niên mặt sẹo kia, thắng bại có thể đã đảo ngược. Trong mắt hắn bắn ra hàn mang, Nhạc Vũ đem một luồng hồn thức thăm dò vào bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, chỉ thấy Chiến Tuyết vẫn còn đang ngủ say, ở ngực nàng trôi nổi mảnh nhỏ kim chúc, vô số sợi tơ trong suốt đang bao phủ chung quanh người nàng.

Nhìn thấy được cảnh tượng này, trong lòng Nhạc Vũ liền biết trong thời gian ngắn Chiến Tuyết còn chưa thể tỉnh lại. Có lẽ cần lâu hơn thời gian mười ngày mà Chiến Tuyết đã suy đoán.

Hắn lập tức ổn định tâm tư, lấy ra mấy trăm viên hạt giống cùng chút dược thảo tương đối bền bỉ đặt trong tay.

Thần thông mạnh nhất của Thanh Đế Trường Sinh Quyết cũng không phải Vạn Mộc Phong Thần Bích, cũng không phải công dụng đào tạo linh dược, chẳng qua giờ phút này trong tay Nhạc Vũ lại không có hạt giống nào có thể sử dụng để thi triển uy năng chân chính của nó.

Thật ra lần này hắn muốn thử sử dụng Hồng Ngọc Phù Tang Mộc chính là tài liệu không còn gì tốt hơn. Chẳng qua vật này Nhạc Vũ không cách nào phân tích, Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng thứ sáu của hắn muốn thúc giục loại thần mộc này cũng còn kém một chút, về phần Huyền Huyết Đằng đã sớm không còn được sử dụng.

Duy nhất có thể nghĩ biện pháp chính là lấy phương pháp cấy ghép sinh vật. Vì bản thân mình đặc biệt chế tạo ra một loại thực vật chuyên dùng trong chiến đấu.

Không ngừng phân tích, sau đó vận dụng hệ thống trí năng phụ trợ tính toán, Nhạc Vũ phát hiện đến tầng cấp hiện tại như hắn, muốn kết hợp một loại thực vật so với việc trước kia chế tạo Huyền Huyết Đằng còn thêm khó khăn hơn vô số lần. Ngoại trừ cơ nhân tế bào cơ bản nhất, bên trong còn tính toán phù triện phù hợp, cùng hiệu quả cuối cùng sẽ như thế nào, mọi việc đều phải nằm trong sự lo nghĩ của hắn.

Lần này Nhạc Vũ thôi diễn thời gian tương đối lâu hơn dự định. Ước chừng hơn mười ngày sau, ở trong tay Nhạc Vũ mới từ từ hiện ra một loại hạt giống mới. Vẫn màu đỏ như máu, bên trong bảo lưu lại một bộ phận đặc điểm của Huyền Huyết Đằng, trên cơ sở này lại gia trì thêm một chút, ngoài ra Nhạc Vũ còn tăng thêm vài loại công dụng, hắn sẽ có trợ giúp trong chiến đấu.

Tứ phẩm!

Nhạc Vũ nhàn nhạt nhìn hạt giống còn chưa hoàn toàn thành hình trong tay, hôm nay thời gian không còn bao nhiêu, vật này xem như đã là tác phẩm cực hạn của hắn trong mười mấy ngày qua.

Bên trong còn có vô số thiếu sót, cần ngày sau nghĩ biện pháp đền bù, nhưng với trước mắt mà nói, đã miễn cưỡng đạt tới yêu cầu của hắn. Phối hợp với Thanh Đế Trường Sinh chân khí, có thể khiến cho vật này tăng cường tới trình độ tam phẩm đỉnh phong, đã có thể đánh một trận với những nhị tam phẩm huyền binh.

Nhưng ngay lúc hắn đang khắc lục phù triện cuối cùng, lại dâng lên một loại cảm giác tâm huyết dâng trào.

Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên không trung lại có một cỗ kiếp vân hội tụ, một cỗ năng lượng hủy diệt khổng lồ đang tụ tập bên trong không trung. Chỉ trong chốc lát lại một đạo lôi quang màu vàng không kém lôi kiếp của Đằng

Huyền thẳng đánh xuống.

Khẽ cau mày, Nhạc Vũ cũng không thúc giục Huyền Quy Tiên Trạc ngăn cản, chẳng qua tay phải che phủ hạt giống trong lòng bàn tay, tùy ý cho lôi quang màu vàng đánh lên trên thân thể hắn.

Nay khi lôi lực hủy diệt từ cánh tay truyền vào, Nhạc Vũ dựa theo khẩu quyết của Cửu Thiên Lôi Động Quyền đem lôi lực truyền khắp thân thể rèn luyện nhục thể cùng thần hồn của mình.

Lần này lôi lực cực lớn, tu sĩ tầm thường nếu va chạm sẽ chết ngay lập tức. Nếu là mấy tháng trước, Nhạc Vũ dám làm như vậy, nhất định hài cốt không còn!

Nhưng hôm nay bên trong thần hồn của hắn đã có thêm vài phần dương tính. Thân thể đã có tới một ngàn ba trăm thạch lực, kim lôi tuy mạnh nhưng không làm gì được Nhạc Vũ.

Đợi đến khi lôi lực từ từ tiêu tán, Nhạc Vũ liền cảm giác được bên trong thân thể của mình biến thành sinh cơ bừng bừng.

Dương tính bên trong thần hồn cũng càng thêm chân thật.

Sau đó lại là hai đạo kim lôi giáng xuống, nhưng toàn bộ đều bị Nhạc Vũ hóa giải. Ngay khi hắn cảm giác còn chưa thỏa mãn, kiếp vân trên không trung đã tiêu tán.

Lần này nếu kiếp lôi lên đến đạo thứ năm, có lẽ Nhạc Vũ còn thoáng xem trọng, nhưng ba đạo trước, thật còn chưa vào được trong mắt hắn.

Bước đầu tiên của Cửu Thiên Lôi Động Quyền chính là phải luyện quyền trên không trung. Dẫn lôi kiếp nhập vào thân thể rèn luyện căn cơ. Nhờ vào thiên kiếp lần này, xem như ta đã hoàn thành một bước!

Cảm giác được bên trong cơ thể đột nhiên tăng lên mười thạch lực, cùng biến hóa bên trong nguyên thần, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy cả người thật thư sướng, sau đó ngửa mắt lên trời, ánh mắt nghi ngờ nhìn xuống hạt giống nằm trong tay.

Chế tạo ra vật này vì sao lại đưa tới thiên kiếp? Vật này tuy sinh mệnh lực mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ không sinh sôi nảy nở đại quy mô, sẽ không tạo thành uy

hiếp đối với thế giới này làm ảnh hưởng thiên đạo, hay chỉ là vì hạt giống này chỉ là giống mới sáng tạo?

Nhạc Vũ lâm vào trầm tư, một lúc lâu sau chợt thở dài. Hắn biết ngày sau nếu mình còn muốn đi làm loại chuyện này, nhất định phải cực kỳ thận trọng!

Hôm nay chỉ là ba đạo kim lôi, như vậy nếu ngày sau sáng tạo ra loại đồ vật gì ảnh hưởng tới thiên đạo, vậy sẽ như thế nào?

Đem hạt giống được hắn đặt tên là Huyền Huyết Thiên Đằng gieo xuống đất, không bao lâu được Thanh Đế Trường Sinh Quyết thúc giục, nhanh chóng mọc rễ, kết xuất đóa hoa màu hồng phấn, cuối cùng những hạt Huyền Huyết Thiên Đằng dần dần thành hình.

Đem mười mấy hạt giống mới sinh ra toàn bộ gỡ xuống, Nhạc Vũ lại vỗ vào Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đỉnh đầu.

Tiếp theo chỉ thấy Chiến Tuyết đã sớm tỉnh lại, hóa thành một đạo quang hoa từ trong bay ra, mà bên cạnh nàng chính là Bạch Đế kiếm.

Chẳng qua giờ phút này, thanh kiếm đã biến thành màu vàng nhạt sáng bóng, không còn thấy được ánh sáng trắng như lúc trước.

Nhạc Vũ cẩn thận nhìn, liền biết vật này đúng như lời Chiến Tuyết nói cũng không có đột phá. Chẳng qua khí tức mạnh mẽ hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần. Ánh mắt Nhạc Vũ nóng cháy nhìn thật kỹ, mới xoay người hỏi:

- Hôm nay có nắm chắc đánh một trận với người kia không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 516: Thân ngoại hóa thân

Người kia thật sự quá lợi hại! Hơn nữa lại có nhiều pháp bảo huyền binh phẩm cấp thật cao!

Chiến Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ chốc lát mới do dự nói:

Nếu như không có thiếu gia hỗ trợ, ta cần vận dụng vu lực bản thể mới có thể thử xem một lần.

Nhạc Vũ trầm mặc, ánh mắt không rời Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết. Nếu những mảnh nhỏ kim chúc có thể tìm được bên trong cung điện này, lấy thêm được vài khối mảnh nhỏ, đem thanh kiếm này tăng lên vượt qua nhất phẩm, hoặc có hi vọng đem người nọ tru diệt.

Nhưng phảng phất như xem thấu ý nghĩ của Nhạc Vũ, Chiến Tuyết lại lắc mạnh đầu:

Thiếu gia, không được đâu, mặc dù ta thích những mảnh nhỏ này, nhưng tốt nhất phải qua thêm một đoạn thời gian nữa hãy hấp thu mới tốt. Nếu một lần luyện hóa quá nhiều, ta sẽ không còn là ta mà sẽ biến thành người kia.

Chân mày Nhạc Vũ nhất thời nhảy mạnh, "ta không phải là ta, biến thành người kia"? Đây có ý gì? Chẳng lẽ nếu dung hợp quá nhiều mảnh nhỏ này, sẽ bị chủ nhân của nó đồng hóa hay sao? Lấy thần niệm hỏi thăm, quả nhiên thấy Chiến Tuyết liên tục gật đầu, Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc bật cười, biết mình đã quá tham lam.

Có thể đem huyền binh của Chiến Tuyết tăng lên tới nhất phẩm, thậm chí cấp bậc thần lực cũng tăng lên, đây đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Dù sao huyền binh nhất phẩm đỉnh phong, đừng nói là Bắc Hoang, cho dù cả Đông Thắng đại lục cộng thêm Đông Hải cũng đã có thể xem như tiến vào hàng ngũ hai trăm phía trước.

Chẳng lẽ mình thật sự nghĩ muốn dùng phương pháp này tiến một bước lên trời hay sao?

Lại nói tới giờ phút này, có được những vốn liếng như vậy, đã đủ đánh một trận với người kia!

Thu hồi Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đầu, Nhạc Vũ rút ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, sau đó đi ra khỏi trận.

Đầu tiên nhìn quanh khắp nơi, sau đó Nhạc Vũ lâm vào trầm tư. Liên tục hơn mười ngày thời gian, vì sao không nhìn thấy bóng dáng của thanh niên mặt sẹo?

Bất quá lúc ban đầu Nhạc Vũ đúng là cảm giác được có người đang ở gần bên rình rập, cho tới mấy ngày sau, có thể cảm giác không còn khí tức của hắn ở đây, vì thế mới rút đi.

Như vậy giờ phút này người kia đang ở nơi nào?

Không cần quản tới hắn, nếu dám đến tìm ta, vô luận tu vi ngươi như thế nào, là đệ tử của đại tông môn, ta cũng nhất định giết chết ngươi!

Lạnh lùng cười một tiếng, Nhạc Vũ bắt đầu dựa theo bản đồ trong trí nhớ của Vệ Thải Vân hướng phế tích cung điện đi tới. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng lại dừng tìm kiếm một phen, xem chung quanh một chút, thử xem còn Ngũ Hành linh quả nào sót lại hay không.

Mỗi khi tìm kiếm, Nhạc Vũ lại cảm thấy tiếc nuối. Sở dĩ Vệ Thải Vân có thể phát hiện ra nơi này có Ngũ Hành linh quả, chính là vì nàng tu tập mộc hệ công pháp, cùng một loại thần thông có tên là Mộc Linh Cảm Ứng Thuật.

Đáng tiếc hồn lực của hắn ở phương diện này không thể vượt được nàng kia, ngay cả bản đồ cũng không được hoàn chỉnh trọn vẹn, hơn nữa cũng chỉ có được một phần nhỏ của Mộc Linh Cảm Ứng Thuật.

Nhạc Vũ tu tập chính là Thanh Đế Trường Sinh Quyết. Thanh Đế là Vạn Mộc Vương, sử dụng tiểu thần thông tất nhiên không nói chơi. Thậm chí thời gian dài cũng có thể tự mình thôi diễn ra được.

Chẳng qua ở trước mắt, thật sự không cách nào sử dụng. Chỉ có thể dùng phương pháp mô nghĩ để xử lý, đề tụ Thanh Đế Trường Sinh chân khí cảm ứng thực vật quanh thân.

Đoạn được này cũng để cho hắn tìm được một Ngũ Hành linh quả, xem như cũng có chút kết quả.

Trên đường trải qua mười mấy kiến trúc, Nhạc Vũ cũng không cảm nhận được gì. Chiến Tuyết thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ khát vọng chờ mong, hiển nhiên bên trong đây còn có đồ vật nào đó hấp dẫn nàng.

Nhạc Vũ chỉ đành cười khổ, cấm chế bên trong so sánh với bên ngoài đúng là không cùng một cấp bậc, cho dù hắn có tìm hiểu được Hiên Viên Phá Trận Lục cũng không năng lực giải phá.

Bất quá không có ba người kia liên lụy, lại có bảo vật như Tam Bảo Linh Lung Tháp hộ thân, đoạn đường này hắn đi nhanh hơn trước mấy lần. Có được lộ tuyến mà Vệ Thải Vân để lại dấu hiệu, trụ cột Vu trận lại hoàn toàn sụp đổ, chỉ mấy ngày sau đã đi tới phía sau phế tích.

Đi tới được nơi này, Nhạc Vũ bắt đầu càng thêm cẩn thận. Bộ phận khu vực này chính là nơi có nhiều dược viên nhất, cũng là bộ phận trọng yếu trong dãy cung điện, tất cả tinh hoa hơn phân nửa đều tề tụ nơi đây. Mà Mẫu trận trong Tử Mẫu đại trận chỉ có nơi này là trọng yếu nhất.

Không chỉ nói về cường độ cấm chế đạt tới tầng cấp vững chắc, những tu sĩ Nguyên Anh tiến vào nhất định cũng sẽ hội tụ ở nơi này. Tuy hắn đạt được một lối đi khác từ miệng của Vệ Thải Vân, nhưng bây giờ hắn thật không dám bảo đảm có bắt gặp những người kia hay không.

Xa hơn phía sau chính là một dược viên rộng lớn. Theo trí nhớ của Vệ Thải Vân, nơi này có vô số linh dược. Không chỉ có Ngũ Hành linh quả mà thôi, nhưng dược viên có đại trận bảo vệ, tổ tiên ba người này lần trước lúc tiến vào cũng chỉ có thể xem xét được bên ngoài một chút, hái được vài linh dược liền phải rút đi. Xuyên qua nơi này đi thêm vài sân sẽ có một cửa vào mà không ai hay biết.

Nhạc Vũ đang muốn đi về phía trước, bất chợt trong lòng khẽ động, hướng bên phải nhìn qua. Nơi đó có một thạch điện khổng lồ lưng hướng bắc mặt hướng nam, cao chừng trăm trượng, bên trong nguyên thần của Vệ Thải Vân cũng

không hiểu rõ về địa điểm này.

Theo hắn biết, thuật Luyện Phách Sưu Hồn càng bị nạn nhân cố ý giấu diếm thật kỹ, muốn giữ bí mật nào đó theo bản năng, sẽ càng khó điều tra ra được.

Hai địa điểm cuối cùng này, Nhạc Vũ phải dùng pháp môn hủy diệt hồn phách tra hỏi thời gian hơi lâu cũng không thể ép buộc Vệ Thải Vân buông lỏng tâm linh hé lộ bên trong là thứ gì.

Chỉ trong chốc lát sau, Nhạc Vũ đã nhìn ra bên trong đại điện này quả thật có chút cổ quái. Bên trong cho hắn cảm giác nguy hiểm, nhưng là loại cảm giác không hoàn toàn.

Hay là thử xem một lần?

Trong đầu Nhạc Vũ vừa toát ra ý nghĩ này, sau đó toàn lực thôi diễn khả năng tiến vào thạch điện.

Trong tay liên tục ném ra mấy viên linh thạch, thử dò xét qua, chỉ chốc lát sau trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ cổ quái.

Vu trận bên trong thạch điện đang bị vây trong trạng thái không được trọn vẹn. Với thực lực trận đạo hôm nay của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào. Nếu có thêm Tam Bảo Linh Lung Tháp, thậm chí có thể bảo đảm an toàn không chút sơ hở.

Nói như vậy nơi này ngay cả vị tổ tiên của Vệ Thải Vân cũng chưa từng tiến vào. Thậm chí kể cả pháp bảo này cũng được chế luyện để đi vào trong đây. Như vậy bên trong đó lại có thứ gì?

Trầm ngâm, Nhạc Vũ nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Chiến Tuyết đang cau mày, tựa hồ như đang suy tư điều gì đó.

Tình hình như thế, cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Dĩ vãng Chiến Tuyết hoặc là không quan tâm, hoặc là cực kỳ khát vọng. Duy nhất có thể khẳng định, nơi này quả thật có đồ vật gì đó.

Do dự chốc lát, Nhạc Vũ hướng bên thạch điện đi tới. Người tu chân như họ, vốn tranh giành một đường tiên cơ, đã có cơ duyên này, cứ đi tới, không thể nào

bỏ qua cơ hội.

Đứng lại cách cửa thạch điện trăm trượng, Nhạc Vũ lặng yên dừng lại, cứ thế đứng suốt mười bốn canh giờ.

Cho tới sáng sớm hôm sau, khí huyết trên người Nhạc Vũ bắt đầu hao tổn lúc này hắn mới kết thúc việc thôi diễn.

Đợi đến khi mở mắt ra, Nhạc Vũ lập tức uống mấy viên linh đan bắt đầu khôi phục thể lực tiêu hao.

Nơi này mặc dù không phải địa phương chân chính của Mẫu trận, nhưng chỉ sợ không kém hơn nơi đó bao nhiêu. Cho dù là tòa tàn trận, cũng làm cho ta thiếu chút nữa bị hao hết tinh lực. Hắc! Quả nhiên không hổ là thượng cổ Đại Vu.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, cảm giác thân thể trạng huống hơi khôi phục, liền bảo Chiến Tuyết ẩn vào bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, mỗi khi bước tới một bước liền dừng lại tính toán một lần, mãi cho tới buổi chiều hôm đó, mới đi tới bên trong cửa điện.

Trong lúc này toàn bộ cấm chế hơn phân nửa đã mất đi hiệu lực. Nhạc Vũ vẫn không dám khinh thường thật cẩn thận né tránh, tận lực không đi xúc động, sau đó bắt đầu đánh giá bên trong điện.

Nơi này cũng giống như những nơi khác, nhưng trong linh trận có ba chỗ có chút kỳ dị, vượt ngoài tầm hiểu biết của Nhạc Vũ.

Làm Nhạc Vũ cảm thấy kinh dị chính là ở bên trong chút ít linh trận này, còn có đồ vật giống như quan tài. Bên trong có ba thi thể khổng lồ tướng mạo thật giống nhau như đúc. Cao tới ba trượng, nhưng cũng không được đầy đủ trọn vẹn, đang nằm nhắm mắt bên trong quan tài. Trong đó có một thi thể thậm chí đã tiêu tán hơn phân nửa, chỉ còn lại đầu cùng bộ ngực.

Bên trong vẫn còn rót vào không ít dược dịch, chẳng qua linh khí đã tiêu mất, biến thành màu nâu đen gay mũi.

Ba người này vì sao phảng phất như chỉ là một người?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, nhìn vào một chỗ. Sau đó không lâu tầm mắt của hắn liền

bị một giá đựng dược vật hấp dẫn.

Phấn vụn của Kiền Lam linh quả, Tam Nguyên Linh Dịch, phấn vụn của Tử Mậu linh quả, làm sao lại có nhiều tới như vậy, đây là thuốc bột do Ngũ Hành linh quả gia công tới. Vật này chuẩn bị làm gì?

Nhạc Vũ âm thầm kỳ quái, tiếp tục nhìn kỹ lại. Rốt cục hắn nhìn thấy có vài loại linh dược hắn hiểu biết, còn có những kim chúc cùng thạch liêu đặc dị, con ngươi hắn đột nhiên co rụt lại, chợt xoay người nhìn ra sau lưng mình.

Ngay lập tức một nỗi vui mừng cuồng liệt dâng lên trong lồng ngực hắn, kích động không thôi.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy! Những Ngũ Hành linh quả, còn có dược vật này, là vật dùng để chế luyện thân ngoại hóa thân!

Nhạc Vũ cơ hồ không thể đè nén muốn bật cười lên thật lớn. Dù tâm cảnh của hắn có bao nhiêu trầm ổn, giờ phút này không khỏi kích động như sóng lớn ba đào.

Phương pháp thân ngoại hóa thân, ngoại trừ vị tổ sư kia của hắn, Nhạc Vũ còn chưa từng nghe qua có ai luyện thành.

Luyện ra thêm một phân thân, phương pháp tu luyện bất đồng, nhưng chịu tải ít nhất bảy thành chiến lực trở lên, sau khi luyện thành, thậm chí có thể tự mình tu luyện, căn bản không cần hỏi tới.

Cả tu chân giới ai cũng tha thiết ước mơ.

Nhìn những tài liệu này, bất đồng với chút ít pháp môn mà ta biết. Bất quá chỉ nhìn thật nhiều thuốc bột chế tạo từ Ngũ Hành linh quả, là có thể biết được phương pháp này phải cao hơn những phương pháp mà ta biết. Nhìn vào những tài liệu này, hắn đủ luyện chế được ba bộ hóa thân. Chẳng qua còn thiếu thốn vài vị thuốc mà thôi, nhưng nếu đã có trụ cột, ngày sau muốn tìm những dược liệu còn thiếu thật đơn giản hơn nhiều.

Nhạc Vũ khẽ thở ra một hơi, đè nén nỗi kích động trong lồng ngực, không chút do dự đem toàn bộ tài liệu thu thập vào bên trong giới chỉ.

Ngay sau đó đưa mắt nhìn ba cỗ thi thể khổng lồ, giờ phút này cho dù hắn có ngu xuẩn bao nhiêu cũng có thể biết được đây chính là hóa thân do Vu Thần nơi này khống chế. Ngay khi hắn còn đang do dự có nên thu hồi luôn hay không, chân mày Nhạc Vũ đột nhiên cau lại, cảm giác Vu trận bên ngoài tựa hồ vừa bị xúc động tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 517: Quan sát đại chiến

Dường như có hai người cùng tới, tại sao có người biết nơi đây mà đến chứ?

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, giờ phút này thật sự không còn đủ thời gian tránh né. Sau khi hắn suy nghĩ một chút, vẫn không thu ba bộ thi thể khổng lồ không biết tác dụng kia vào trong giới chỉ mà chỉ lôi kéo tay Chiến Tuyết xông vào bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, sau đó điều khiển vật này thu nhỏ lại như ngón tay ẩn núp sau một giá đựng thuốc.

Nơi đầy giăng đầy cấm chế, cũng không cần sợ người tiến vào nhận thấy được sự tồn tại của Tam Bảo Linh Lung Tháp.

Nhưng ngay sau đó khi Nhạc Vũ vừa ẩn núp xong, ánh mắt Chiến Tuyết lại mang theo vẻ quái dị quay đầu nói:

Thiếu gia, không lấy ba thi thể kia sao? Tuyết nhi cảm thấy rất hữu dụng, thật giống như bên trong đó còn có sinh cơ, hắn có thể lấy được chút ít máu huyết bên trong đó.

Nhạc Vũ buồn bực muốn hộc máu, nghĩ thầm sao ngươi không nói sớm? Nhưng giờ phút này còn muốn đi ra ngoài, đúng thật là không khôn ngoan.

Sở dĩ hắn phải ẩn núp chính là vì không hiểu rõ thực lực của người sắp tiến vào. Hắn đã giành trước một bước lấy được toàn bộ tài liệu luyện chế thân ngoại hóa thân, thực sự không cần thiết cùng người cứng đối cứng.

Nếu thực lực của đối phương mạnh hơn hắn, tự nhiên tránh được thì nên tránh. Nếu đối phương kém hơn mình, cũng không cần cho đối phương biết được thân phận của mình.

Thân ngoại hóa thân, cho dù là những tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng cực kỳ hâm mộ, Nhạc Vũ thật sự không dám cho người khác hay biết.

Chỉ sau một lần hô hấp, Nhạc Vũ liền nhìn thấy một đôi thiếu niên nam nữ từ ngoài đi vào, cũng giống như Nhạc Vũ, đi một bước lại ngừng.

Nam tuấn mỹ vô song, nữ dị thường xinh đẹp, trên đỉnh đầu lơ lửng một chiếc cổ kính. Hiệu dụng còn muốn thần diệu hơn cả Tam Bảo Linh Lung Tháp,

Sau khi vào điện nhìn thấy ba thi thể Vu Thần khổng lồ, hai người đầu tiên vui mừng một trận, ngay sau đó ánh mắt quét nhìn chung quanh, lại lộ ra vẻ thất vọng.

Lúc này Nhạc Vũ dùng Hỗn Nguyên pháp lực che giấu khí tức của Tam Bảo Linh Lung Tháp. Quả nhiên sau một thoáng thất vọng, hai người liền đem hồn thức lan tràn khắp nơi. Lại đánh ra mấy đạo linh phù, phát ra mấy đạo thanh quang khuếch tán bên trong thạch điện.

Trong đó cũng có một ít va chạm lên Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí bao bọc bên ngoài tháp, liền bị Nhạc Vũ trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang hóa giải.

Sau khi dùng hết thủ đoạn không tìm được còn người nào khác tồn tại nơi đây, lúc này hai người mới yên tĩnh trở lại.

Đáng tiếc, xem ra nơi này đã bị người nhanh chân tới trước, hai chúng ta đã tới chậm một bước!

Chân mày của nữ tử nhẹ cau lại, gương mặt tuyệt mỹ làm người ta theo bản năng cảm thấy thật thương tiếc. Nàng cắn môi nói:

Dược liệu của thân ngoại hóa thân mấy trưởng bối trong tông môn đều vô cùng chờ đợi lấy được. Lần này tay không quay về, nhất định sẽ bị mấy sư thúc bá mắng cho.

Thiếu niên kia khẽ lắc đầu, gương mặt mang theo vẻ quái dị:

Chuyện này quả thật khó giải quyết, cũng không biết là người phương nào gây nên. Chỉ hận tên Lý Không Liên kia, nếu không phải bị hắn làm trễ nãi mấy ngày, chúng ta nhất định sẽ có thể giành lấy. Bất quá thật sự kỳ quái, chưởng giáo chân nhân hợp sức lực lượng hai vị tu sĩ Đại Thừa, từng suy tính qua, lần này chúng ta có chín thành cơ hội lấy được những vật kia. Vì sao lại như vậy, ngay cả dược liệu sắp tới trước mặt cũng không thể nhìn thấy?

Trong nội tâm Nhạc Vũ chấn kinh, nghe trong lời nói của người này, tựa hồ có dính dấp tới Lý Không Liên, còn là kẻ địch.

Hắn không dám nhúc nhích, khẩu khí của thiếu niên dường như cũng không xem trọng Lý Không Liên. Lời này làm Nhạc Vũ suy đoán không ra rốt cục tông môn hai người lợi hại hay chính hai người có khả năng chống lại Lý Không Liên.

Hai người này đúng là có chút thực lực, tu vi của thiếu niên mơ hồ đạt tới cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ. Nữ tử kia cũng có cảnh giới Kim Đan viên mãn. Hai người này trẻ tuổi tới mức làm người ta giật mình, chỉ không biết hai người có sử dụng qua Trú Nhan Đan hay không.

Còn có dược vật nơi này, tựa hồ là vật hữu duyên của họ. Điểm này làm Nhạc Vũ càng thêm để ý, mình có thể lấy được những vật kia, chẳng lẽ bởi vì chính mình đang nằm ngoài thiên ý sao?

Nàng kia nghe vậy suy nghĩ một thoáng, liền lắc đầu:

Lý sư huynh chớ phiền não, chuyện lần này có thể do chưởng giáo chân nhân bọn họ suy tính sai lầm cũng nói không chừng! Sau khi trở về ta và ngươi đem việc này bẩm báo cho chưởng giáo, trong tông môn nhất định sẽ có suy xét lại. Lại nói lần này chúng ta tới đây, chỉ cần có ba bộ Thần Thi này, đã đủ làm người ta vui mừng. Chỉ cần đề luyện được máu huyết bên trong, mỗi một giọt có thể gia tăng hai trăm thạch lực, nếu đem đi luyện đan, gia tăng ba trăm thạch cũng có thể làm được!

Nghe được tới đây, ngay cả thiếu niên kia cũng khôi phục lại vui vẻ, bước đến một linh trận bắt đầu phá trận.

Tuy cấm chế nơi này không được trọn vẹn, vẫn thay đổi bất thường, dùng khả năng của thiếu niên kia cũng phải dùng thời gian khá lâu mới từ từ nhích lại gần quan tài kim chúc kia. Thỉnh thoảng còn phải đánh ra một chút phù triện dùng trấn áp Vu trận.

Nhạc Vũ âm thầm thở ra một hơi, ít nhất thành tựu trận đạo của hai người này thật không bằng hắn, càng nhiều chỉ dựa dẫm vào cổ kính cùng lực lượng của linh phù.

Tới lúc này hắn đã có thể xác định hai người này nhất định là đệ tử của chư tông Trung Nguyên. Nếu không phải như thế cũng không thể có được bảo vật mà rất nhiều tu sĩ khác không thể có được.

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy do dự, máu huyết của Vu Thần hắn có thể sử dụng được một lần, tuy chỉ có ba trăm thạch nhưng cũng không phải chuyện đùa.

Nếu như có dư thừa, vô luận là mẫu thân hay là Băng Thiến bọn họ vẫn có khả năng sử dụng cường hóa thân thể làm cơ sở, có thể nắm chắc được khả năng độ kiếp thêm vài lần, lần này thấy thiếu niên kia đang toàn lực phá trận không cách nào phân tâm, chính là cơ hội xuất thủ tuyệt hảo, nếu bỏ qua khó khăn sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng nếu xuất thủ tranh đoạt nhất định sẽ kết thù kết oán với hai người này cùng thế lực sau lưng bọn họ.

Chỉ nói tới ba vị tu sĩ Đại Thừa sau lưng họ đã đủ làm hắn kiêng kỵ thật sâu.

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang do dự, bất chợt liền có cảm ứng, mà nữ tử kia cũng nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một bóng người đang từ ngoài bước vào.

Nhạc Vũ không khỏi cả kinh, người này chính là thanh niên mặt sẹo hắn đã giao thủ mười mấy ngày trước.

Nữ tử kia tựa hồ cũng nhìn ra người vừa đi vào, vẻ mặt chợt ngưng trọng lại:

Thiết Ly, ngươi tới nơi này làm chi?

Thanh niên mặt sẹo nhướng mày cũng không trả lời. Chỉ đưa mắt nhìn bốn phía, sau đó tầm mắt dừng ngay trung ương ba linh trận:

Ba bộ Thần Thi kia, ta muốn lấy!

Thiếu nữ nghe vậy tức giận thành cười, lạnh giọng nói:

Ta xem ngươi mấy ngày nay đi khắp nơi cướp đoạt đồ của người khác có vẻ như rất hưng phấn, lại còn dám đem chủ ý đánh lên đầu hai chúng ta. Ngươi nên biết chuyện gì cũng phải biết phân trước sau…

Lời của nàng còn chưa dứt, đã bị Thiết Ly cắt đứt, ánh mắt mang theo sát ý quét hai người cười lạnh một tiếng:

Ta nhận được các ngươi. Tử Nghiễn Tông Lý Tinh Hồn cùng Phương Khả Nhân có đúng không! Ta lười quản nhiều quy củ như vậy, chỉ biết lực mạnh thì thắng! Hai người các ngươi không bằng ta, những thứ kia thì phải là của ta!

Nhạc Vũ nghe được thoáng cau mày, lời nói của Thiết Ly này thật sự quá bá đạo, làm người ta không ưa. Mấy ngày trước cũng là như thế, nếu không phải Nhạc Vũ còn chút lực tự vệ, giờ phút này chỉ sợ đã bỏ mình.

Ngoài ra trong nội tâm hắn lại vô cùng khiếp sợ, Tử Nghiễn Tông chính là một trong những tông môn thanh danh ngang hàng Tĩnh Hải Tông! Truyền thuyết thực lực thật mạnh, thậm chí có thể thao túng Nhân Hoàng Trung Nguyên thay đổi Thần Châu đại tông!

Không trách được trong tông môn có tới ba vị tu sĩ Đại Thừa.

Hai người này trước đó vốn đã không xem Lý Không Liên vào đâu.

Phương Khả Nhân cũng không để ý, cau mày cười một tiếng:

Như vậy ý của ngươi là muốn cùng sư huynh muội ta đánh một trận?

Ánh mắt Thiết Ly khẽ nheo lại, còn chưa kịp trả lời, sau một khắc thiếu nữ kia lấy ra một bình thủy tinh, sau đó hơn trăm con băng lam sắc hỏa điểu từ trong bình lao thẳng ra, cả không gian nhất thời bao bọc hàn khí khắp bốn phía.

Tính tình của nữ tử này cũng thật quyết đoán sát phạt, sau khi xuất ra bình thủy tinh, lại xuất thêm hơn trăm trận kỳ gắn đầy bên trong thạch điện, trong nháy mắt đã bày ra một đại trận.

Thiếu niên đang phá trận giờ phút này cũng liền ngừng lại, từ bên trong đi ra. Mỗi bước đi đều tạo thành tiếng ầm vang, trong ánh mắt tràn ngập sát cơ.

Thiết Ly hừ lạnh một tiếng, đao luân ngân sắc chỉ một thoáng bắn ra từ tay áo của hắn, xuyên qua không gian hơn mười trượng, chém thẳng tới đỉnh đầu thiếu nữ.

Nhìn thấy cổ nàng sắp sửa phun máu, nhưng thân ảnh nàng đột nhiên lóe lên, không hề có chút dự triệu xuất hiện ở nơi khác, chính là địa phương nàng ném trận kỳ, khiến cho đao luân chém hụt vào không khí.

Vẻ mặt Thiết Ly không hề có chút phản ứng, đưa tay kháp pháp quyết, đao luân liền hóa thành vô số lưỡi đao, quanh quẩn chém tới những chỗ gắn trận kỳ, vừa dùng pháp lực ngưng tụ thành sáu chiếc gương chung quanh người, vô luận những băng lam sắc hỏa ưng kia va chạm thế nào cũng có thể bình yên vô sự.

Ngược lại những đạo hỏa ảnh kia thường thường tự mình va chạm vào gương, rơi xuống tiêu tán.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, lại càng không biết thần thông của Thiết Ly kia cao bao nhiêu. Thì ra không chỉ ngăn cản được Băng Diễm Tuyệt Quang của hắn, dù là băng diễm kia cũng có thể bắn ngược, nhưng vẻ mặt của thanh niên mặt sẹo lại không hề tỏ chút vẻ cố sức.

Bình thủy tinh kia cực kỳ thần diệu, vô luận chim lửa biến mất bao nhiêu cũng có thể lập tức sống lại, Thiết Ly cũng không quản nó, thanh phi kiếm màu xanh lại đâm ra, chém về phía thiếu nữ.

Phương Khả Nhân cũng không có chút kinh hoảng, vẫn đánh ra mấy pháp quyết, tất cả trận kỳ kể cả thân hình của nàng đồng thời thay đổi vị trí. Vừa vặn tránh thoát phi kiếm màu xanh, cùng lưỡi đao mang theo vô số hắc diễm.

Kỹ xảo tầm thường, không giữ được tính mạng của ngươi!

Thiết Ly lạnh lùng nhếch môi cười, tay phải nhấc lên, một chút thủy dịch ngăm đen thẳng đánh tới trước người.

Một tầng băng thật dầy màu xanh đậm lấy trăm trượng trước người hắn làm tâm điểm, hướng bốn phía lan tràn.

Thân thể Nhạc Vũ vốn đã vô cùng mạnh mẽ, giờ phút này theo bản năng cảm giác lạnh giá, ngay cả Chiến Tuyết cũng co rút lại cơ hồ trốn vào trong lồng ngực của hắn.

Cùng lúc đó trong lòng Nhạc Vũ cũng cảm thấy âm thầm quái dị, Thiết Ly này đang muốn làm gì? Thủy dịch ngăm đen kia quả thật cường hãn, nhưng làm

đông lạnh mặt đất hữu dụng gì hay sao?

Ngay lúc này, một bộ phận vách tường trong thạch điện cũng kết xuất một tầng băng, Thiết Ly lại dùng pháp lực ngưng đọng thêm vài mặt kính.

Vừa thấy được cảnh này, gương mặt Phương Khả Nhân nhất thời tái nhợt như xác chết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 518: Thừa sơ hở ra tay

Ngay khi những mặt kính kia vừa xuất hiện, thanh phi kiếm màu xanh cùng đao luân đột nhiên theo phản xạ từ mặt kính cùng tầng băng, chiếu ra mấy trăm đao luân cùng bóng kiếm.

Nếu chỉ là hư ảnh cũng không cần quan tâm tới, nhưng hiện tại lại không cách nào phân biệt được thật giả, hỏa điểu ngăn cản được mấy mươi lần, nhưng cơ hồ mỗi một kích cũng đều bạo liệt ra tiếng ầm vang. Những ảo ảnh kia mặc dù không thể so sánh với vật thật, nhưng tựa hồ cũng có được ba thành uy năng của bản thể.

Thần thông này ta hình như có nghe nói qua!

Nhạc Vũ nắm chặt tay, hắn biết chỉ sợ hai sư huynh muội kia xem như nhất định sẽ thua. Quả nhiên chỉ thấy mấy trăm đao luân cùng kiếm quang bay tới, trận kỳ có thể làm cho người ta thuấn di trong cự ly ngắn liền tràn ngập nguy cơ.

Lúc này Phương Khả Nhân giẫm lên mặt đất, mấy chục bụi dây mây khổng lồ đột ngột bắn lên khỏi mặt đất, cũng không tấn công về hướng Thiết Ly lại quét về mặt băng trên bốn vách tường chung quanh.

Thiết Ly thấy thế cười lạnh, vươn tay đánh ra một pháp quyết, lại có thêm vài mặt gương hình thành ngay trước người hắn, bóng kiếm cùng đao luân lập tức tăng thêm gấp đôi.

Hắn đem những bụi dây leo kia cắt nát toàn bộ, lại tế ra một thanh phi toa, đánh thẳng tới ngực Phương Khả Nhân.

Đúng ngay lúc này, thiếu niên tên Lý Tinh Hồn từ trong trận thoát khốn bay ra, Thiết Ly cũng không hề có chút sợ hãi, lại dùng pháp lực ngưng kết ra một mặt kính, khác với lúc trước, mặt kính lần này lại là màu tím, xa xa bắn tới chỗ thiếu niên.

Sắc mặt Lý Tinh Hồn biến đổi lần nữa, theo bản năng muốn lách tránh, chỉ thấy kính quang sáng ngời, hai mắt Lý Tinh Hồn liền lộ ra vẻ mê võng, cả người đứng yên tại chỗ cơ hồ không thể động đậy.

Quả nhiên là Côn Lôn Tâm Kính! Chân truyền của Đông Côn Lôn!

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, thật sự chưa từng nghĩ đến thần thông mà Thiết Ly tu luyện lại hung hãn tới như thế. Có thể trấn trụ thần hồn người khác, loại thần thông đạo pháp này trước đây hắn chỉ nhìn thấy được bên trong điển tịch. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Thật sự không dám tưởng tượng đạo pháp này nếu dùng lên người mình, sẽ có tình hình như thế nào. Cuộc chiến lần trước có thể nói đã gặp được may mắn.

Chẳng qua dựa theo lời ghi chép bên trong điển tịch, không phải nói muốn sử dụng loại thần thông này nhất định phải đạt tới tu sĩ Đại Thừa kỳ, hơn nữa còn phải trả giá thật đắt hay sao?

Tuy trấn trụ được đối thủ, nhưng sắc mặt Thiết Ly vẫn mất đi huyết sắc. Bất quá ngay sau đó hắn lại tế ra tòa kim đỉnh lần trước đại chiến từng sử dụng, hướng thiếu niên xa xa đè xuống. Chẳng qua tuy giờ phút này Lý Tinh Hồn không cách nào nhúc nhích, nhưng bên trong tay áo bay ra một đạo phù màu vàng, bay lên trên đỉnh đầu thiếu niên.

Phù triện kia bắn ra quang hoa lóng lánh huy hoàng, sau khi triển khai dài hơn một trượng, bên trên chi chít hơn trăm đạo phù triện phức tạp, cuối cùng còn có vài chữ to viết bằng thể triện, ghi rõ "Ngọc Thanh Linh Bảo Huyền Ngọc Xá Chế Đô Triện Kim Quang Hộ Thể Thần Phù", kim đỉnh kia đè xuống nhưng chỉ dừng lại cách đỉnh đầu thiếu niên ba trượng, không cách nào áp xuống.

Trái tim Nhạc Vũ chợt khẩn trương lần nữa, hắn nhận ra đó nhất định là Phù Bảo không thể nghi ngờ. Mà người chế phù nhất định là một môn hạ có đạo hiệu Ngọc Thanh ở thời đại thượng cổ hồng hoang. Có đạo phù này hộ thân, cho dù hắn có Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cũng không thể áp bách được thiếu niên kia.

Thiết Ly khẽ cau mày, tựa hồ cảm giác có chút khó giải quyết. Hắn liền dứt khoát ném Lý Tinh Hồn sang một bên, chỉ chuyên tâm đối phó thiếu nữ.

Phương Khả Nhân lấy ra một viên châu đen sẫm giữ lại phi toa, chính vì sư huynh không kịp đề phòng đã bị Thiết Ly làm cho bản thân không thể động đậy, lúc này trong lòng nàng liền biết mình không còn chút tia may mắn nào, trong con ngươi tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Những bóng đao luân cùng bóng kiếm quả nhiên sau khi phá hư trận kỳ, liền hướng nàng chém tới, mấy trăm đạo quang ảnh hội tụ, dù Nhạc Vũ đang bàng quang xem cũng biến sắc.

Phương Khả Nhân vội vã xuất ra một thanh phi kiếm ngăn cản chung quanh, nhưng không tới một lần hô hấp tay chân nàng đã bị chém đứt xuống. Đao luân bắn ra Đại Hóa Ám Thực Linh Diễm, bám vào vết thương của nàng thuận thế tràn lan, chỉ tích tắc đã đem thân thể Phương Khả Nhân hỏa thiêu bốc cháy.

Mà ngay tại lúc này, bên cạnh linh trận truyền tới một tiếng hổ gầm tràn ngập bi oán, chính là Lý Tinh Hồn mạnh mẽ thoát khỏi tử kính chiếu xạ, sau lưng mở ra đôi cánh màu tím, chợt lóe người đã tiến tới bên cạnh Phương Khả Nhân, quang hoa đạo phù màu vàng khuếch trương bao phủ hai người bên trong.

Thiết Ly thoáng lộ vẻ ngoài ý muốn, nhưng cũng không hề dừng tay, lại đánh ra hai ấn quyết, những mặt kính hoàn toàn hội tụ lên trên phi kiếm màu xanh cùng đao luân, khiến cho hai thanh huyền binh từ từ tán xuất ra linh lực, dù là Nhạc Vũ cũng cảm giác được linh lực ba động mạnh tới mức làm cho hắn kiêng kỵ sợ hãi.

Ánh mắt Lý Tinh Hồn nhìn Thiết Ly tràn ngập oán độc, vừa nhìn thấy tình hình này, thoáng do dự cuối cùng cắn răng lấy ra một cây cung màu bạc cùng ba mũi tên nhỏ màu đỏ như lửa.

Vừa nhìn thấy được vật này, cơ hồ đang chiếm trọn ưu thế, Thiết Ly liền giật mình lập tức đem toàn bộ pháp bảo triệu hồi trở về bên cạnh, sau đó lạnh lùng nhìn cây cung trong tay Lý Tinh Hồn.

Nhuyễn Ngân Tru Tiên Cung, Tử Nghiễn Tông các ngươi lại đem vật này cho ngươi, cũng thật là bỏ được.

Huyền Tĩnh tông chủ có thể đưa cho ngươi Hắc Diễm Đao Luân, cho ngươi Ngự Phong Kiếm thậm chí cả Thực Hạ Định Hồn Tâm Chú, lại không cho pháp trưởng bối chúng ta đưa một ít đồ vật cho sư huynh muội chúng ta hộ thân hay

sao?

Lý Tinh Hồn cười lạnh, khi lời đầu tiên vừa rơi xuống, mũi tên thứ nhất bắn ra một mảnh hồng quang, lấy tốc độ như tia chớp đánh về phía thanh niên mặt sẹo đối diện.

Thiết Ly khẽ cau mày, đem đao luân đánh tới. Mũi tên kia nhất thời hóa thành hỏa viêm đầy trời, lan tràn khắp mọi nơi. Cơ hồ vật gì cũng thiêu đốt, không chỉ làm tầng băng hòa tan, mặt đất cũng bị đốt cháy. Cấm chế Vu trận còn sót lại nơi này vừa chạm liền phá. Mặc dù hắn lấy thần thông bí pháp gia trì nhưng đao luân ngân sắc kia vẫn vang lên tiếng rít bi ai, văng ra nơi xa. Chẳng những không còn chút uy thế, ngay cả hắc diễm cũng thu liễm vài phần.

Ngay sau đó mũi tên thứ hai, Thiết Ly lại dùng Ngự Phong kiếm ngăn cản. Hai thanh huyền binh vừa va chạm vào nhau, quang hoa ảm đạm, bị đánh bay ra hơn trăm trượng.

Ngay khi mũi tên cuối cùng được bắn ra, Thiết Ly chỉ có thể dùng pháp lực ngưng tụ thành một mặt kính tròn chắn ngay trước người, lại dùng cự đỉnh bảo vệ chung quanh.

Ngọn lửa do mũi tên đỏ nho nhỏ nổ tung ra, cơ hồ đem thân hình của Thiết Ly hoàn toàn nuốt hết.

Đôi mắt Lý Tinh Hồn lộ vẻ chờ mong, khi ngọn lửa tiêu tán, chỉ thấy thanh niên mặt sẹo thối lui tới cửa, kim đỉnh kia mặc dù đã nứt ra, cả người Thiết Ly vết thương chồng chất, nhưng không bị trọng thương, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Hắn đang muốn khấp pháp quyết, lúc này Phương Khả Nhân cũng vừa hồi phục lại, tạm thời trấn áp hắc diễm trên người, cũng không giúp đỡ Lý Tinh Hồn, chỉ dùng tâm niệm điều khiển, tông cộng mười đạo phù xuất ra bao quanh hai người tạo thành một linh trận, trong nháy mắt không gian liền bị hé vỡ ra.

Lý Tinh Hồn thấy vậy gương mặt do dự, nhưng cuối cùng đành khuất phục dưới ánh mắt nhìn chăm chú của thiếu nữ, khẽ thở dài, mở đôi cánh sau lưng chuẩn bị trốn vào hư không.

Lúc này khóe môi Thiết Ly đọng vết máu, cười lạnh nói:

Muốn đi, không quá chậm sao? Hộ Thể Thần Phù cùng Nhuyễn Ngân Tru Tiên Cung nếu đã mang tới thì lưu lại đi.

Theo thanh âm rơi xuống, trong tay Thiết Ly bắn ra viên đạn màu vàng, vô số tơ vàng bạo liệt ra, hướng hai người kia quấn tới. Khe không gian vốn đã bị mười phù triện phá vỡ nhất thời bị lấp đầy, những sợi tơ vàng kia cơ hồ đem thân ảnh hai người quấn kín lại, nhưng vì có Hộ Thể Thần Phù bao quanh nên còn chưa chạm tới thân thể họ.

Chẳng qua bên ngoài tơ kén kia, Thiết Ly vẫn không ngừng đánh ra những ấn quyết phức tạp, trong miệng lẩm bẩm tựa hồ như định đánh ra đạo pháp gì đó.

Lúc này bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, con ngươi Nhạc Vũ chợt co rụt lại, hơi lộ vẻ do dự.

Người này mạnh mẽ bá đạo, dù đệ tử của Tử Nghiễn Tông nói giết liền giết. Lúc trước ta cùng hắn kết thù kết oán, sợ vô cùng hậu hoạn. Nếu Côn Lôn Tâm Kính bị hắn luyện tới lô hỏa thuần thanh, có thể trấn nhiếp tam hồn lục phách, ta cũng không nắm chặt ngăn cản được. Hôm nay không diệt trừ hắn, ngày sau chỉ sợ khó an thân, tơ vàng kia tựa hồ có thể giam cầm hết thảy hồn lực đạo pháp, cơ hội thật khó khăn.

Hắn vốn là người quả quyết, chỉ thoáng chốc trong mắt liền lóe ánh sáng quyết tâm, cùng Chiến Tuyết bay ra khỏi Tam Bảo Linh Lung Tháp.

Người nào?

Khi Thiết Ly vừa cảm giác được nguy hiểm, liền lộ vẻ kinh sợ quay phắt đầu nhìn qua.

Chợt trông thấy Nhạc Vũ xuất ra ngọn lửa trong suốt từ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa trong nháy mắt liền khuếch tán, đem tầng băng còn sót lại bên trong thạch điện hoàn toàn hòa tan. Sau đó vô số huyết đằng màu đen như những lưỡi đao sắc bén bắn tới, Thiết Ly hừ lạnh một tiếng, đao luân tản ra, hóa thành vô số đao ảnh xoáy chém ngăn cản. Ngay sau đó Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cũng trướng thành mười trượng lớn bao bọc lấy hắn, nhưng trên người hắn lại bay ra một đạo phù, đem Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn nặng tới trăm vạn thạch vững vàng nâng đỡ.

Theo sát phía sau, Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết vẽ ra một đường vòng cung, đánh thẳng tới bên người Thiết Ly, va chạm cùng Ngự Phong kiếm. Theo tiếng vang đinh đang, trên người Thiết Ly nhất thời bắn ra một đoàn máu tươi, hắn là do pháp lực bên trong cơ thể bạo loạn làm thương tổn bản thân.

Nhưng giờ phút này trong mắt hắn đã chuyển thành màu đỏ, ấn quyết triển khai, mặt kính màu tím do pháp lực ngưng tụ thành chiếu hướng hai người.

Lúc này Nhạc Vũ muốn tránh né cũng không kịp, chỉ cảm thấy trong đầu choáng váng muốn ngất, ngay sau đó Ngũ Hành Phù Trận liền nảy sinh phản ứng, đem tử quang bắn vào trong cơ thể hắn toàn bộ chuyển hóa.

Chiến Tuyết cũng như thế, chỉ thoáng choáng váng một thoáng lập tức tỉnh lại. Huyết sắc tràn ngập trong mắt nàng, nàng tế ra trận đồ của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, lập tức liền kháng trụ Ngự Phong kiếm, mà lúc này Bạch Đế kiếm lợi dụng khe hở chém vào cổ Thiết Ly.

Nhìn thấy hai người chỉ thoáng bị chế phục trong tích tắc liền tỉnh lại, trong mắt Thiết Ly hiện lên vẻ không dám tin tưởng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 519: Thiên tài vẫn lạc

Thiết Ly ném ra một viên đạn, vô số tơ vàng nổ bắn ra, chắn ngay trước người Thiết Ly.

Chiến Tuyết đánh ra Thiên Ti Tuyết Kiếm, vô số sợi chỉ bạc bay vút lên, quấn quanh những sợi tơ vàng. Kết quả dây dưa chỉ chốc lát, liền bị cắt thành mảnh vụn. Cho đến khi Nhạc Vũ khống chế Huyền Huyết Thiên Đằng dò xét tới, mới có thể gắt gao giữ chặt.

Động tác của Thiết Ly vẫn không hề dừng lại, hắn lấy ra mấy đạo phù, vừa đánh ra tờ thứ nhất chính là thần phù hình dạng chân thật như Chu Tước.

Nhạc Vũ thấy thế liền khẩn trương, biết Thiết Ly đang chuẩn bị chạy trốn.

Nếu để người này chạy thoát, không chỉ là ta, dù là Quảng Lăng Tông cũng gặp đại họa!

Sát niệm bốc cao trong lòng, chân của hắn giẫm mạnh lên Cực Quang kiếm, thân hình hắn nhất thời tăng nhanh thêm mấy lần, lướt tới hơn ba mươi trượng, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đã chuẩn bị sẵn bắn ra, đem phù triện màu đỏ đã sắp bạo liệt đánh rơi xuống dưới.

Theo sát phía sau, Nhạc Vũ vận chuyển toàn bộ Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đến mức cực hạn. Trước sau gần trăm tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm bắn tới như mưa.

Con ngươi của Thiết Ly nhất thời co rụt thật nhanh, gương mặt rốt cục hiện ra một tia hoảng sợ cùng khó tin:

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, làm sao có thể?

Cơ hồ đầu tiên là mặt kính chắn ngay trước người Thiết Ly đỏ lên, pháp lực trong cơ thể khô kiệt, lúc này liền ngưng xuống tới.

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đánh lên trên người của hắn, truyền ra từng tiếng nổ vang, những mặt kính cho dù là mấy mũi tên đỏ như lửa cũng không thể đánh vỡ nhưng bị xung điện ngũ sắc áp súc tới cực điểm xuyên thấu qua, mỗi khi xuyên qua xung điện đều nổ tung, cùng những mặt kính kia đồng thời hủy diệt.

Đến cuối cùng tổng cộng có mười ba tia thần châm đâm thủng toàn bộ mặt kính, vẻ mặt Thiết Ly chợt buông lỏng, lợi dụng pháp lực đã khôi phục khép ra một đạo pháp quyết, sau đó khống chế phi toa nổ tung. Vô số tấm kim chúc cùng mười mấy tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm va chạm vào nhau.

Vẻ mặt Thiết Ly vừa buông lỏng, đang dự định xuất ra thêm một đạo phù, ngay sau đó liền trông thấy Nhạc Vũ đã tiến tới trước người, gương mặt mang theo vẻ cười lạnh, trong tay Nhạc Vũ nắm hai đạo phù, một đạo phù rõ ràng cũng là thần phù hình dạng Chu Tước.

Vào lúc này trong lòng Thiết Ly như lâm vào tuyệt vọng, còn chưa kịp phản ứng, một đóa Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm huyễn hóa thành hư ảnh Chu Tước liền quét thẳng tới người hắn.

Theo sát phía sau là một đạo phù màu xanh, đã bị Nhạc Vũ dẫn dắt rời đi, Thanh Loan cùng Chu Tước hợp thành một thể, thể tích lập tức bành trướng hơn mấy lần, viêm lực càng nóng kinh người.

Thiết Ly chợt thất thần, thoáng chốc chợt nhớ phải bảo vệ chính mình, xuất nhanh một tờ đạo phù phòng ngự, liên tục bày ra mấy tầng mặt kính.

Nhưng vừa rồi nếu như hắn vẫn còn chút bối rối, nhưng giờ phút này hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng!

Vô luận là dùng Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm chế luyện ra Chu Tước, hay dùng đại thần thông chế luyện Thanh Loan, bình thường đều là vật mà hắn phải toàn lực ứng phó, uy năng không kém hơn ba mũi tên màu lửa đỏ. Lúc này gió trợ thế lửa, hai vật hợp một, uy năng sẽ càng tăng thêm gấp bội.

Huống chi hiện tại hắn đã bị thương thế trầm trọng, nội tức hoàn toàn khô kiệt.

Hỏa điểu khổng lồ đánh tới, trong nháy mắt liền đánh vỡ những mặt kính do

pháp lực ngưng tụ thành, lại đánh nát đạo phù Thiết Ly ném ra, lại xông thẳng lên trên người thanh niên mặt sẹo.

Bất Diệt viêm hỏa bốc cháy lên, chỉ thoáng chốc thân hình của Thiết Ly đã biến thành hỏa nhân. Hai mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm! Làm sao có thể, làm sao có thể? Thế gian này làm sao có thể có người dùng thân thể nhân loại tu thành thần thông nghịch thiên này! Thiết Ly ta vốn đã chứng nhận tiên đạo, sao có thể bỏ mình hôm nay?

Nhạc Vũ nhướng mày, pháp lực trong cơ thể bình ổn lại, lập tức đánh ra thêm mười mấy tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, đem thân thể cùng nguyên anh của Thiết Ly nát bấy. Tùy ý cho Bất Diệt Niết Sào Du Suất Chân Diễm đốt cháy thân thể hắn thành tro bụi.

Nhạc Vũ thầm nghĩ sở dĩ người này hoành hành không sợ hãi, chẳng lẽ ỷ y vào mệnh số thôi diễn, nhất định sẽ thành tựu tiên đạo mà thôi sao? Điều này thật không khỏi quá mức buồn cười.

Nếu nói nơi này lực mạnh thì thắng, như vậy hôm nay chết trong tay của hắn cũng xem như nhân quả báo ứng.

Sau khi giết chết Thiết Ly, Nhạc Vũ liền đem lực chú ý chuyển sang di vật của người này. Vô luận là Ngự Phong kiếm hay Hắc Diễm Đao Luân, đều là tuyệt đỉnh thiên binh, không thể để rơi vào tay người khác.

Hắc Diễm Đao Luân thì không nói, Ngự Phong kiếm chính là một trong mười kiếm khí của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Nếu lấy được thì trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết mới có thể phát huy ra uy lực chân chính.

Trước tiên Nhạc Vũ xuất ra pháp lực thu nhiếp hai món tiên binh kia, nhưng ngay sau đó dị biến phát sinh.

Đạo phù vốn dùng bảo vệ Thiết Ly lúc này tuôn ra cỗ chân khí lưu cực lớn, đem Hắc Diễm Đao Luân cùng giới chỉ của Thiết Ly và Ngự Phong kiếm toàn bộ lôi cuốn vào bên trong, liền phá khai bay đi.

Nhạc Vũ thấy thế đầu tiên liền khẩn trương, ngay sau đó trong nội tâm dấy lên

tia khủng hoảng mãnh liệt, phảng phất như đang có chuyện cực kỳ không hay như sắp xảy ra.

Tâm huyết dâng trào, thần hồn không yên, hắn là tai họa buông xuống. Đạo phù kia chính là căn nguyên! Tuyệt không thể cho nó chạy thoát.

Cũng không để ý tới chân khí rối loạn, Nhạc Vũ mạnh mẽ vận chuyển Ngũ Hành chân khí trong cơ thể, lại đánh ra một đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Lần này tình thế cấp bách liều mạng, pháp lực trong cơ thể hắn đề tụ tới mức tận cùng, dù là ngoài ngũ hành cũng gia nhập vào bên trong.

Theo ngũ sắc xung điện bắn ra, va chạm vào trương đạo phù, nhất thời tiếng nổ vang liên tiếp truyền khắp thạch điện.

Ngay khi trái tim Nhạc Vũ co thắt lại đau đớn, ngũ sắc thần châm rốt cục đánh nát trương đạo phù, nhưng pháp lực phát ra bên trong vẫn bao phủ hai huyền binh chuẩn bị lọt vào hư không.

Ít nhất phải lưu lại Ngự Phong kiếm.

Cũng không cần Nhạc Vũ phân phó, Chiến Tuyết đã điều khiển Bạch Đế kiếm ngăn cản thanh phi kiếm màu xanh, sau đó trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm cũng dốc toàn lực thúc giục lôi kéo Ngự Phong kiếm.

Khí tức trong cơ thể Nhạc Vũ vẫn dao động rung chuyển, Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực nhất thời không cách nào hội tụ. Hắn liền vỗ vào linh thú đại triệu hoán Sơ Tam. Sơ Tam sái ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, Ngự Phong kiếm liền rơi trở xuống, bị trận đồ của Thập Ngự Phục Ma kiếm cuốn vào bên trong.

Nhạc Vũ chuyển mắt nhìn theo phương hướng hai người của Tử Nghiễn Tông bỏ chạy, chỉ thấy chỗ của hai sư huynh muội kia khi nãy, đoàn cự kén tơ vàng đang co rút lại thành hình dáng như viên đạn.

Nhạc Vũ thấy thế thở ra một hơi, biết hai người kia đã dùng biện pháp khác chạy trốn.

Điều này cũng giải quyết được một nan đề cho hắn. Hắn không phải không nghĩ tới giết người diệt khẩu, nhưng hai người này thứ nhất không có ân oán với hắn,

thứ hai Tử Nghiễn Tông cũng thật khó dây vào, hắn không muốn kết đại thù với họ, trêu chọc thêm một cường địch. Nếu hai người này đã tự mình rời khỏi, thật không còn gì tốt hơn.

Chuyện hôm nay có điều duy nhất hắn không dám xác định là hai người kia có biết được cuộc tử đấu lần này giữa hắn cùng Thiết Ly hay không. Tơ vàng kia hắn cũng đã thí nghiệm qua, dù là hồn lực hay pháp lực cũng thật khó thăm dò vào. Nhưng Tử Nghiễn Tông thật cường hãn, hoặc có biện pháp khác thăm dò cũng nói không chừng.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ, hiện tại không phải lúc.

Tuyết nhi, nơi này không thể ở lâu! Nhìn xem có thể giá họa cho người khác hay không.

Chiến Tuyết nghe vậy hiểu ý, cả người bay lên, sau đó vô số thần lực màu trắng sái ra, khôi phục lại dấu vết chiến đấu bên trong thạch điện. Mặt đất vỡ tan khôi phục như thường, những dây leo cũng từ từ tiêu tán.

Nhạc Vũ đem hai viên kim sắc đạn hoàn cùng thủy dịch màu đen bao phủ hàn khí của Thiết Ly ném ra thu hồi, còn có kim đỉnh bị tổn hại. Sau đó lại lấy ra ba trương Chu Tước thần phù cùng ba trương Thanh Loan thần phù liên tục đánh ra, cưỡng chế phá khai ba tòa linh trận.

Cũng không để ý tới Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm vẫn còn đang thiêu đốt, Nhạc Vũ mạnh mẽ xông vào bên trong, đem ba quan tài toàn bộ thu hồi, lại tế lên Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, đem ngọn lửa còn sót lại hút vào bên trong.

Đợi đến khi Chiến Tuyết đem toàn bộ dấu vết cả hai lưu lại quét dọn sạch sẽ, Nhạc Vũ khẩn cấp kéo tay Chiến Tuyết xông ra ngoài điện.

Lúc này hắn cũng không để ý tới sẽ bị nguy hiểm bên trong Vu trận, dùng Phong Nha kiếm cùng Bi Âm đao mở đường. Hắn dùng cường độ lớn nhất mở ra Huyền Quy Tiên Trạc cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích, thỉnh thoảng còn đánh ra một đoàn Ngũ Sắc Thần Quang, không chút dừng lại chạy nhanh tới lối ra bên ngoài.

Ngay khi hai người thật khó khăn chạy ra xa ngoài ngàn trượng, phiến không gian bên trong thạch điện liền giống như mạng nhện, biến thành rạn nứt vỡ tan,

sau đó ầm ầm tan vỡ. Trong hư không, một thiếu niên tuấn mỹ bước ra, trong tay phải cầm theo đao luân cùng giới chỉ của Thiết Ly, tay trái cầm một đạo phù bị rách nát.

Đồ nhi Thiết Ly của ta, rốt cục lại cùng người nào nổi lên xung đột?

Hắn đưa mắt nhìn lướt qua mọi nơi, lại nhìn trận kỳ bị tàn phá cùng những dây leo màu xanh. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Những dây leo này tựa hồ là Thanh Ngọc Triền Ti Đằng, trận kỳ kia nhìn có vẻ quen mắt.

Theo sát phía sau, lực chú ý của Huyền Tĩnh lại bị ngọn lửa đỏ hấp dẫn.

Đây là Phần Thế Kiếp Hỏa, tông môn còn tồn tại loại hỏa chủng này chỉ có ba nhà. Tử Nghiễn Tông chuyên dùng chế kiếm, phối hợp Nhuyễn Ngân Tru Tiên Cung. Nếu nằm trong tay tu sĩ Đại Thừa, có thể tru diệt cả Linh tiên! Chẳng lẽ người giết đồ nhi của ta, chính là đệ tử Tử Nghiễn Tông. Nhưng điều này sao có thể? Thế hệ tuấn kiệt hiện tại của Tử Nghiễn Tông, có khả năng đánh ngang tay với hắn, nhưng không đủ sức lực giết hắn!

Nghĩ tới đây, chân mày Huyền Tĩnh liền cau lại, quét mắt nhìn bốn phía, không còn dấu vết nào khác cung cấp cho hắn quan sát.

Than nhẹ một tiếng, Huyền Tĩnh không khỏi nhìn vào đạo phù nằm trong tay.

- Đạo phù này ta lưu lại đề phòng vạn nhất, không ngờ lại có một ngày dùng đến nó. Nhưng chỉ tiếc đã bị tổn hại, khó thể biết được tình hình xảy ra lúc đó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 520: Hoành Nguyên Long Đỉnh

Huyền Tĩnh bắn ra vài giọt máu huyết, lặng yên kết quyết ấn, một chút hình ảnh trí nhớ còn sót lại bên trong phù triện bay vút qua trong đầu hắn, chẳng qua cho tới cuối cùng cũng không tìm được đầu mối.

Trong mắt lộ ra một tia phiền não, Huyền Tĩnh lấy ra một Bát Quái Bàn, thôi diễn một lúc, sau đó mi tâm của hắn chợt cau chặt lại.

Lại hoàn toàn xem không ra, làm sao có thể? Chẳng lẽ có người cố ý bố cục tính toán, muốn làm hỏng chuyện tốt của tông ta? Nhắc tới quả thật có chút cổ quái, lần này Thiết Ly đi vào đây, là do ta nhiều lần thôi diễn suy tính, còn mang theo thật nhiều phù triện cùng trọng bảo tông môn, đã lường trước cho dù không lấy được Nguyên Dương Đao Luân, nhưng cũng đủ khả năng tự bảo vệ mình không gặp việc gì mới đúng. Nhưng lần này chẳng những bỏ mình, ngay cả Ngự Phong Kiếm cũng mất đi. Thật kỳ quái! Mới xảy ra đây, nhưng lập tức liền bị thiên cơ che đậy, không đúng! Không phải có người che đậy, mà là hoàn toàn trống không. Thiên cơ lẫn lộn, chẳng lẽ sát kiếp thiên hạ buông xuống?

Tựa hồ nhớ tới một chuyện, trong mắt Huyền Tĩnh lại tràn đầy vẻ kinh nghi bất định. Đợi sau khi bình phục lại, Huyền Tĩnh nhìn tới ngọn lửa bốc cháy phía trước.

Hôm nay không tìm được đầu mối gì khác, có lẽ hai tiểu nhi của Tử Nghiễn Tông biết được chút ít. Nếu bọn họ biết được thì thôi, nếu còn không biết, thù hận này không thể không đòi trên người bọn họ!

Nghĩ tới đây, vẻ mặt bình thản của Huyền Tĩnh mơ hồ hiện ra một tia lệ khí. Ngay khắc này, Huyền Tĩnh chợt cau mày, nhìn lên đỉnh điện. Sau đó thở dài một tiếng:

Chẳng qua đi vào một chút thời gian như vậy mà thôi, còn không làm chuyện gì,

vậy cũng không chịu được sao?

Lời vừa rơi xuống, Huyền Tĩnh liền xé mở không gian rời đi. Chỉ trong tích tắc, một đạo bạch sắc quang hoa rơi xuống bên trong thạch điện, đem thạch điện nổ tung nát vụn.

Ngoài ngàn trượng, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết nhìn ra phía sau xa xa.

Nhìn đạo bạch quang bắn ra từ ngọn núi cao nhất, trực tiếp đem tòa thạch điện cùng kiến trúc mấy trăm trượng chung quanh đánh thành bụi phấn, y phục trên người Nhạc Vũ liền bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm.

Không chỉ kinh dị uy năng của đạo bạch quang, hắn cũng từng nghĩ có thể đem vị thượng cổ Yêu tiên chịu cắt chi rễ trọng thương mà bỏ chạy trối chết, không dám ở lâu thêm chốc lát, lực sát thương thế nào có thể biết rõ.

Càng làm cho Nhạc Vũ kinh dị chính là mình vừa mới rời đi, bên trong thạch điện nhất định phải xuất hiện một tu sĩ có năng lực mà hắn không thể chống cự xuất hiện, nếu không phải như thế, cũng không đủ sức dẫn động đạo bạch quang kia.

Thật sự đưa tới một tu sĩ Đại Thừa kỳ!

Khống chế nỗi kinh hoàng trong nội tâm, Nhạc Vũ bắt đầu tỉnh táo lại. Vô luận thực lực người nọ như thế nào, giờ phút này cũng đã bị đạo bạch quang kia bức lui. Thậm chí cũng giống như Yêu tiên kia, bị thương nặng thậm chí bỏ mình cũng nói không chừng.

Ít nhất ở bên trong thần quốc này, hắn không cần lo lắng bản thân sẽ gặp nguy hiểm.

Như vậy chỉ còn lại một vấn đề, chính là vị tu sĩ Đại Thừa kia có tìm tới trên đầu của hắn được hay không. Chiến Tuyết làm việc đủ khiến cho hắn yên tâm. Đồ vật nên thu hồi đều đã thu dọn sạch sẽ, tỷ lệ hai người của Tử Nghiễn Tông biết hắn là thủ phạm cũng không bao nhiêu.

Thật ra làm người lo lắng nhất chính là thiên ý.

Nhạc Vũ có thể khẳng định, chỉ sợ nếu mình để lại một tia sơ hở, lão thiên gia chắc chắn sẽ làm cho vị tu sĩ Đại Thừa kia phát hiện.

Chẳng qua chuyện này hắn đã làm tận sức, còn lại chỉ đành mặc kệ cho số phận.

Người này nếu sử dụng Côn Lôn Tâm Kính thần thông, như vậy nhất định là đại tông Thính Vân Tông của Ty Châu. Nghe nói môn phái này thực lực mạnh mẽ, có một không hai trong thiên hạ, mơ hồ đứng ở ba hàng đầu trong thiên hạ thập đại tông, còn vượt hơn Tử Nghiễn Tông một chút. Bên trong tông môn có bốn vị tu sĩ Đại Thừa. Ngoài ra còn không biết che giấu bao nhiêu thực lực âm thầm. Một khi biết được, chỉ sợ Quảng Lăng Tông sẽ không chịu nổi. Vô luận thế nào, trong vòng mấy chục năm nơi này, phải đem tu vi của mình tăng lên Đại Thừa cảnh!

Nhạc Vũ nắm chặt tay, móng tay cơ hồ xuyên thấu trong da thịt. Nếu không muốn ngày sau có người tìm được mình, mình lại không hề có chút sức phản kháng, biện pháp duy nhất chính là phải mau chóng tăng nhanh thực lực. Những ngày về sau tuyệt đối không thể nới lỏng quyết tâm.

Quay người lại, Nhạc Vũ kéo Chiến Tuyết dựa theo con đường trong trí nhớ của Vệ Thải Vân hướng phía sau khu phế tích đi tới.

Lần này hắn vẫn chưa có cách chứng nhận an toàn của mình, cũng không cầu ổn thỏa, chỉ liên tục dùng Ngũ Sắc Thần Quang của hắn và Sơ Tam, còn có Tam Bảo Linh Lung Tháp mạnh mẽ xông tới.

Cho tới khi đi ra khỏi khe vỡ kia, vẻ mặt Nhạc Vũ mới hoàn toàn nhẹ nhàng trở lại. Đi tới nơi này, dù người của Thính Vân Tông thần thông quảng đại thế nào, cũng không thể nào tìm đến.

Sau khi đi ra, Nhạc Vũ bắt đầu kiểm tra những dấu vết có thể tạo ra sơ hở của mình, kết quả cũng như trước, không hề có chút sai lầm.

Nhưng khi nhớ lại mấy ngày nay gặp Thiết Ly hai lần, Nhạc Vũ liền cảm thấy mìn vô cùng may mắn.

Lần đầu tiên không biết vì sao Thiết Ly không sử dụng Côn Lôn Tâm Kính, tự mình rút đi. Chẳng khác gì cho hắn cùng Chiến Tuyết nhặt được tính mạng. Nhạc Vũ đoán chừng Thiết Ly chỉ có thể sử dụng được vài lần có hạn, Ngũ Hành

linh quả còn chưa tới mức khiến cho hắn phải liều mạng như vậy mà không nắm chắc tuyệt đối, nhưng trong lòng Thiết Ly nghĩ thế nào, Nhạc Vũ cũng không thể suy đoán.

Lần thứ hai, là thừa dịp sơ hở đánh lén. Nhưng hắn thật sự không ngờ người này có thể một lần vận dụng hai mặt Côn Lôn Tâm Kính, thế cho nên mới nói, may là lúc ấy người kia mơ hồ đã thúc giục tới cực hạn, nếu không chỉ bằng chút tích tắc bị khống chế, đã bị hắn tìm ra cơ hội mà tru diệt!

Nhìn tuổi tác người kia không lớn, nhưng thực lực đã mạnh hơn ta khá xa. Còn có hai sư huynh muội kia, đặc biệt là Lý Tinh Hồn, kim quang hộ thể thần phù, đúng là vô cùng thần diệu. Còn có hai cánh sau lưng hắn, chỉ sợ cũng là một loại đại thần thông! Nhạc Vũ a Nhạc Vũ, hôm nay tuy ngươi có chút ít thành tựu, nhưng thiên hạ kỳ nhân dị sĩ nhiều biết bao nhiêu? Sau này lúc gặp chuyện, mặc dù không cần luôn ẩn nhẫn, nhưng cũng nên cẩn thận vẫn hơn.

Trong nội tâm Nhạc Vũ đột nhiên dâng lên cảm giác thông suốt, sau đó chợt cảm thấy bên trong thần hồn của mình càng thêm cô đọng thuần túy.

Trong lòng hắn âm thầm kinh dị, biết được lần này tâm cảnh của mình lại thăng hoa.

Nghỉ chân suy ngẫm một lúc lâu, Nhạc Vũ nhẹ thở ra một hơi, sau đó lấy ra kim đỉnh mới đoạt được không lâu, trong mắt lộ ra ý mừng.

Từ sau khi Vân Văn Đỉnh vỡ vụn, hắn vẫn luôn buồn rầu vì không tìm được đan đỉnh chế thuốc. Mặc dù mang theo dược liệu giá trị mấy ngàn vạn, ở bên trong khu phế tích lấy được không ít linh thảo, nhưng nếu không có dược đỉnh, lúc luyện đan nhất định làm linh lực phát tán, khiến cho khả năng thành đan rơi xuống cực thấp.

Tuy kim đỉnh tổn hại, nhưng lấy Tiên Thiên Kiền Li Chân Diễm muốn chữa trị cũng dễ dàng.

Ngay trung ương thân đỉnh, có khắc dòng chữ Hoành Nguyên Hoàng Long Đỉnh.

Bề ngoài xem ra là kim chúc, nhưng khi cầm vào trong tay mới phát hiện bên trong là một loại tài liệu Kim Từ Nguyên Thạch luyện chế. Tổng cộng chỉ nặng

chừng bảy tám vạn thạch, lại có thể phát ra nguyên từ lực kinh người. Ngày đó có thể chống cự được Phong Nha kiếm, cùng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm là có thể hiểu rõ.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm kinh dị, lại càng không thể không nghĩ tới Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn của ta tuy nặng như núi lớn, nhưng nếu nguyên từ lực không trấn nhiếp được người, cũng không tác dụng gì. Tu sĩ Nguyên Anh bình thường thì cũng thôi, nhưng nếu gặp phải tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong hoặc tu sĩ Đại Thừa, cũng không đủ lực. Nếu có thể đem kim đỉnh này dung luyện vào bên trong…

Ý nghĩ này chỉ lóe qua trong đầu Nhạc Vũ. Muốn luyện chế Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, hiện tại hắn cũng không cách nào làm được.

Tiếp theo sau, Nhạc Vũ lại cảm thấy thất vọng. Mặc dù Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh được xưng là đỉnh, nhưng chỉ thích hợp đấu pháp, chút ít linh trận bên trong cũng chỉ chuyên thiết kế để chiến đấu. Nếu dùng luyện đan, bảo vật cao gần nhị phẩm này còn không bằng Vân Văn Đỉnh.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, thế giới này vốn không thể nào có chuyện thập toàn thập mỹ, Nhạc Vũ cũng cảm thấy thoải mái.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại nhìn qua hai món đồ khác cùng đoạt được lần này. Kim Châu kia không biết là vật gì, hắn phân tích không ra, lại càng không biết phương pháp khởi động. Chỉ biết vật này uy lực kinh người, nếu có thể sử dụng thích đáng, có thể vây khốn tu sĩ Nguyên Anh, còn có khả năng phong tỏa không gian.

Nhạc Vũ liếc nhìn liền thu vào trong giới chỉ, ngay sau đó lại liếc nhìn thủy dịch màu đen kia.

Quả nhiên là Huyền U Băng Dịch dưới đáy biển.

Trong nội tâm Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, cơ hồ không chút do dự đem thủy dịch đặt lên tiên trạc trên cổ tay mình.

Lần này phản ứng bên trong Huyền Quy Tiên Trạc càng thêm kịch liệt chưa từng

có. Giọt nước màu đen còn chưa tới gần, liền xuất ra một cỗ hấp lực cường đại, dung nhập vào bên trong.

Nhưng ngay sau đó, Huyền Quy Tiên Trạc cũng không biến hóa lớn như lần trước, ngược lại quang mang càng thâm trầm thu liễm, mà nguyên linh tiên bảo bên trong lại giống như vừa lâm vào ngủ say.

Nhạc Vũ âm thầm kinh dị, nhưng cũng liền thấy thoải mái. Biết linh lực bên trong Huyền U Băng Dịch tương đối lớn, mặc dù là tiên bảo nhưng cũng cần có thời gian hấp thu. Một khi bảo vật này sinh ra biến hóa, nhất định sẽ tăng lên nhất phẩm!

Trong lòng còn đang âm thầm vui mừng, Nhạc Vũ thấy Chiến Tuyết lấy ra thanh Ngự Phong Kiếm nói:

Thiếu gia, thanh kiếm này làm sao bây giờ?

Nhạc Vũ thấy thế vẻ mặt tối sầm:

Ngươi thu lại trước đi! Đợi khi ra ngoài, tốt nhất không nên lấy ra sử dụng.

Trong mắt Chiến Tuyết có chút tiếc nuối, nhưng cũng không chút do dự thu vào trong giới chỉ. Mặc dù tâm tính của nàng đơn thuần, nhưng cũng hiểu được rõ ràng lưỡi kiếm cùng kim đỉnh là đồ vật không thể đưa ra ngoài ánh sáng. Ngự Phong Kiếm từng bị phù triện kia hấp dẫn, hơn phân nửa bị dùng bí pháp lưu lại dấu vết. Nếu không phải nơi này, nàng cũng không đủ năng lực đưa vào trong thần quốc của nàng, nếu không như vậy mới là bảo đảm nhất.

Mà lúc này Nhạc Vũ đã đưa mắt nhìn ngọn núi xa xa phía trước, trong mắt lộ ra tia kinh dị. Hắn cảm giác khoảng cách trăm trượng phía trước đã xuất hiện sự sai lệch nào đó về thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 521: Hàng rào thời gian

Đi ra khỏi khu phế tích, không còn bất kỳ Vu trận nào tồn tại, trên đường đi không còn gặp trở ngại nào nữa.

Kiềm chế nỗi kinh ngạc trong lòng, Nhạc Vũ vẫn đi thẳng tới, ngay khi tiếp xúc được vùng biên duyên có vẻ dị thường kia, hắn lại cảm giác được có một tầng bình chướng vô hình, vững vàng ngăn cản hắn tiến tới.

Nhạc Vũ ngạc nhiên, dùng hồn thức cảm giác cũng không có kết quả. Chỉ có thể dùng mắt thường phân rõ trước mắt mình quả thật không có cấm chế gì tồn tại.

Trong lòng hắn không giải thích được, ngồi xuống quan sát một lúc lâu sau mới dần dần hiểu ra.

Thì ra là như vậy! Thế giới bên trong đây cũng không biết là mấy ngàn mấy vạn năm sau. Ta muốn từ thời gian mấy vạn năm trước tiến vào mấy vạn năm sau, tự nhiên là không thể nào. Thủ đoạn thật hay! Nơi này cũng không cần Vu trận nào khác, chỉ cần dùng thời gian khác biệt của thiên nhiên tạo thành bình chướng, cơ hồ đã không thể phá vỡ, thật sự không làm gì được!

Trong miệng Nhạc Vũ âm thầm phát khổ, lúc ban đầu chạy tới, hoàn toàn chưa từng ngờ qua lại có chuyện như vậy phát sinh.

Thời gian khác biệt ở phía trước hắn phải gấp đôi thế giới bên ngoài, nếu ở bên trong tu luyện một ngày, liền tương đương hai ngày thời gian bên ngoài. Bất quá nếu không thể vào trong được thì cũng vô dụng.

Nhưng thật sự kỳ quái! Nếu không cách nào đột phá thời gian bình chướng, như vậy chút ít tiên đạo tu sĩ thời đại hồng hoang làm sao tru diệt Vu Thần nơi này? Những tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong vì sao lại chạy tới nơi đây?

Trong mắt lóe ra một tia sáng bóng, Nhạc Vũ thử dò xét đưa tay ngưng tụ Ngũ Sắc Thần Quang chạm vào bức tường thời gian ngăn cản, lần này quả nhiên dễ

dàng thăm dò vào bên trong.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng, kéo tay Chiến Tuyết xông vào bên trong. Vừa đi vào, trong lòng của hắn chợt lạnh như băng.

Nếu như nói cường độ linh lực bên ngoài còn được trình độ linh mạch tam phẩm, như vậy bên trong đã giảm đi một nửa, cũng chỉ đạt tới tứ phẩm mà thôi.

Thì ra tuy thời gian nơi này tăng nhanh, nhưng thế giới bên trong sinh ra linh lực mỗi nơi cũng chỉ cực hạn. Nơi này một ngày phân hai ngày, như vậy cường độ linh lực cũng chỉ đạt được một nửa như bình thường. Cũng có thể nói, thời gian dị thường của nơi này cũng không được hoàn toàn. Thật không hiểu nổi, Vu Thần nơi này muốn kiến tạo loại địa phương như vậy làm chi? Đối với việc tu luyện hoàn toàn không có ích lợi. A! Ta lại quên mất Vu Thần vốn không quá quan tâm tới linh lực.

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ tiếp tục xâm nhập vào bên trong. Lúc đi tới chỗ này cũng thấy vui mừng, tuy linh lực nơi này mỏng manh, bên trong tạo ra chút ít linh dược đều đạt tới thời gian mấy ngàn năm trở lên.

Dược thảo nơi này tựa hồ chưa bị động qua. Nói như vậy ta hắn là người đầu tiên tiến vào nơi đây. Thì ra những người đã tới phế tích trước tiên còn chưa từng đột phá vào đây được sao?

Hắn thoáng cảm thấy kỳ quái, trong lòng liền bị nỗi vui mừng tràn ngập. Hắn cùng Chiến Tuyết liền mở rộng không gian mấy ngàn trượng bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp bắt đầu thu thập linh dược nơi này. Trong lòng âm thầm suy đoán, tổ tiên Vệ Thải Vân sở dĩ chế luyện bảo vật có không gian lớn như vậy, chẳng lẽ là vì muốn tiến vào nơi đây thu thập dược liệu?

Lúc ban đầu hắn dự định dùng pháp lực hút nhiếp, nhưng đi qua hơn hai mươi mấy ngọn núi, thời gian trôi qua phát hiện còn chưa đi hết không gian, chỉ đành tận lực chọn lựa những gốc thảo dược cao cấp nhất.

Đến cuối cùng Nhạc Vũ chỉ đành cười khổ ngừng tay, hắn âm thầm tiếc nuối lần này không nghĩ tới mang theo nhiều bảo vật không gian cùng đi vào.

Xem như cũng đáng giá, nhưng những linh dược ta lấy được hôm nay cũng đủ chống đỡ cho tông môn tiêu hao trong cuộc đại chiến lần này gấp bốn lần. Đủ

bồi dưỡng được mấy trăm Kim Đan cùng mấy vạn tu sĩ Linh Hư. Những đồ vật này mang về, thật không biết vẻ mặt của mấy vị trưởng lão sẽ như thế nào.

Ngay sau đó, ánh mắt Nhạc Vũ lại quét nhìn phương hướng khác. Thoáng do dự, vẫn đành dừng lại bỏ qua ý nghĩ đem toàn bộ dược vật nơi này phá hủy.

Yêu tộc còn tồn tại trên thế gian, hơn nữa thọ nguyên lâu dài, tích lũy theo ngày tháng dễ dàng hơn nhân loại tu sĩ tích lũy thực lực. Vô luận là tu sĩ nhân tộc hay người phàm, tuy mọi mặt đều chiếm hết ưu thế, nhưng lúc nào cũng nằm trong nguy cơ có thể bị diệt vong. Càng có nhiều tu sĩ xuất hiện, cũng càng quan hệ tới số mệnh của nhân tộc.

Lại nói linh dược nơi này mặc dù tốt, nhưng cũng không có bao nhiêu linh dược tứ phẩm trở lên. Dù có được một chút cũng đã bị hắn thu thập. Những dược liệu này có thể đại lượng đào tạo ra tu sĩ Linh Hư cùng Kim Đan, đối với Nguyên Anh trở lên đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Đi tiếp vào trong, thời gian đã tăng lên gấp bốn. Nhạc Vũ vẫn dễ dàng tiến vào, cường độ linh dược nơi này cũng rơi xuống gấp bốn lần. Nhưng dược liệu trên vạn năm lại càng nhiều hơn, Nhạc Vũ cũng không từng để ý, đã là linh dược cấp thấp, mặc dù có bao nhiêu năm cũng chỉ là vô dụng.

Cùng Chiến Tuyết đi thẳng về phía trước, ước chừng đột phá tới bức tường thứ mười lăm, không gian tăng thêm ba mươi lần, Nhạc Vũ mới ngừng lại. Bức tường thời gian nơi này dù là Ngũ Sắc Thần Quang cũng không thể nào đột phá.

Nhưng ngay khi hắn đang âm thầm tiếc nuối, Chiến Tuyết đưa ra một ngón tay, một đạo quang hoa nhũ bạch sắc nồng đặc bao quanh hai người, lại lần nữa đột phá bức tường ngăn cản. Sau đó một đường thẳng xông đi vào, mãi cho tới bức tường bốn mươi tám, Chiến Tuyết dự định lặp lại chiêu cũ, Nhạc Vũ chợt kéo tay nàng khẽ lắc đầu.

Đi tới nơi này hắn đã cảm giác thân thể có điều gì không đúng, phảng phất có chút ít gánh nặng không chịu nổi. Còn có loại dự cảm, nếu còn tiếp tục tiến thêm một bước, thân thể của mình sẽ không chịu đựng được áp lực, thậm chí nếu không phải thân thể của hắn cùng Chiến Tuyết đều mạnh mẽ, như vậy đã không còn chống đỡ được.

Thật ra nghĩ lại liền có thể biết, thêm thời gian, sao có thể không cần trả giá? Ở tầng thứ nhất, ngoại trừ thảo dược, hắn cơ hồ không nhìn thấy được sinh linh yêu thú.

Đến tầng thứ mười, Nhạc Vũ đã không còn nhìn thấy được một gốc cây nào, những thực vật có thọ nguyên lâu dài tối đa chỉ đạt tới ba trăm năm, phảng phất như đã bị rút hết tiềm lực tính mạng.

Theo Nhạc Vũ suy đoán, bên trong điển tịch về Tam Thập Lục Thiên cũng không miêu tả trường hợp này, nghĩ đến bởi vì gia tăng thêm thời gian sẽ có điều thiếu sót như vậy.

Cùng Chiến Tuyết lui ra bốn tầng, Nhạc Vũ mới cảm giác trạng thái thân thể hơi có chút khôi phục, bắt đầu tìm kiếm linh địa nơi này.

Linh lực nơi này đã cực kỳ mỏng manh. Cuối cùng dù địa vực có rộng lớn, vẫn bị Nhạc Vũ tìm được một chỗ tương đương với linh mạch bát phẩm.

Đầu tiên bày ra một Tụ Linh trận, đem linh lực nơi này tăng lên ước chừng lục phẩm, ngay sau đó Nhạc Vũ lại lấy Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm toàn bộ đánh ra, bày một sát trận bao vây bên ngoài.

Hắn cũng không cách nào xác định những người khác có được biện pháp đột phá bức tường thời gian ngăn cản tới được nơi này hay không. Lúc bày trận chỉ cầu có thể tận thiện tận mỹ. Đoạn thời gian này thu thập tới mấy ức linh thạch, cơ hồ tiêu hao mất một nửa, diện tích rộng tới ba trăm trượng, cơ hồ chiếm hơn nửa ngọn núi.

Sau khi hoàn thành, trong lòng Nhạc Vũ thầm than, tuy trận pháp được hắn tỉ mỉ thiết kế, nhưng linh mạch nơi này mỏng manh, uy lực so sánh với Vu trận ban đầu nhiều lắm chỉ xem như tương đối, không bằng Yêu tiên khống chế.

Nếu ngày đó đổi lại dùng pháp trận này, gặp phải Phong Bạch xem như không còn lối thoát.

Nhưng hiện tại hắn cũng không còn sợ hãi gặp lại Phong Bạch.

Tu thành Thanh Đế Trường Sinh Quyết, lại có Huyền Quy Tiên Trạc hộ thân, thực lực ngày xưa không thể so sánh.

Chênh lệch bốn mươi lần thời gian, nói cách khác nơi này bốn mươi ngày, chỉ tương đương bên ngoài một ngày. Cũng không biết ta phải cần bao nhiêu thời gian mới có thể xông vào tầng thứ sáu Ngũ Sắc Thần Quang.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi nhìn ra bên ngoài, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, phảng phất như đang nhìn phim điện ảnh quay chậm lại.

Ngoài ra tòa núi này cực cao, khu phế tích cũng nằm trong phạm vi tầm nhìn. Ánh mắt Nhạc Vũ quét về nơi đó, cũng chợt cau mày, từ bên ngoài xem vào bên trong cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lại biết hiện tại phải có tới mấy trăm tu sĩ Nguyên Anh ở bên trong, cũng không biết giờ phút này họ đang làm những gì.

Ban đầu hắn đã bị trễ nãi hơn mấy tháng, tuy thành tựu trận đạo thật cao, biết được con đường tắt để đi qua, cũng tuyệt đối không thể chạy tới trước những người khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một khả năng, đó là bên trong khu phế tích hiện tại đã phát sinh biến cố nào đó mà hắn không hay biết.

Khẽ cau mày, Nhạc Vũ liền ném chuyện này qua một bên, vô luận là nguyên do gì, hắn cũng không có năng lực tham dự vào bên trong, trước mắt khẩn cấp nhất chính là độ kiếp, thành anh!

Thu liễm tâm thần, Nhạc Vũ xuất ra Hoành Nguyên Hoàng Long Đỉnh, bắt đầu quá trình tu bổ. Kim Từ Nguyên Thạch cực kỳ chịu nhiệt, dù là Kiền Li Chân Diễm trong tay hắn trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể đem luyện hóa.

Nhưng Nhạc Vũ vẫn còn có cách khác, đầu tiên tiêu tốn thời gian mấy ngày chế biến ra chút dược thủy, vẽ loạn vào chỗ nứt, có được dược thủy giúp đỡ, Tiên Thiên Kiền Li Chân Diễm cũng dễ dàng nấu chảy nhiều hơn.

Tu bổ linh trận bên trong, dấu vết nứt vỡ đã khép lại, nhưng không có khí cụ tiện tay, lại không có tài liệu chuyên dụng tu bổ Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh, tuy linh hiệu không rơi xuống, nhưng bề ngoài có chút khó xem.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, sau khi chữa trị xong Long Đỉnh, liền bỏ vào một phần thân thể của Vu Thần mà Chiến Tuyết dùng Bạch Đế kiếm chém ra, bỏ vào

bên trong Long Đỉnh, bắt đầu dùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa thiêu đốt.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quan tâm, ăn vào một viên linh đan mua từ Vạn Bảo Lâu, liền nhắm mắt bắt đầu tu hành. Chỉ phần ra một chút tâm thần điều khiển ngọn lửa toát ra từ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Hỏa chủng này không thể so với Kiền Li Chân Diễm trong cơ thể hắn, cần có pháp lực cung ứng cuồn cuộn không dứt, sau khi tiêu hao hết, bình thường còn cần một thời gian thu nạp hỏa linh lực mới có thể bổ túc trở về.

Hơn nữa lại bị Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp, càng khó thể khôi phục lại.

Nhưng hiện tại Nhạc Vũ còn đang ước gì Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa có thể tiêu hao nhiều hơn một chút, suy yếu một chút mới thỏa đáng. Loại hỏa chủng này còn cao hơn Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Kiền Li Chân Diễm không chỉ hai ba cấp bậc, sợ rằng phải chờ tới lúc hắn chứng nhận tiên đạo mới có thể dùng tới, hỏa chủng này nếu càng suy yếu thì hắn càng dễ dàng luyện hóa.

Loại hỏa chủng này một khi hỏa lực bạo liệt, không cách nào khống chế, không thể dùng luyện đan luyện khí. Nhưng nếu dùng rèn đốt thân thể của Vu Thần, cũng vừa vặn thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 522: Chủ điện sát cơ

Bên trong tòa cung điện, ngay trung ương.

Chiều rộng đạt tới ba trăm trượng, mái vòm cao vút trong mây, còn có cửa đá điêu khắc long văn tinh mỹ, đều hiển lộ rõ ràng vẻ tôn quý của chủ nhân nơi đây.

Chẳng qua tòa kiến trúc đã đổ sụp gần phân nửa, có thể nhìn thấy được dấu vết đại chiến trải khắp nơi. Từ đó xem qua, có thể thấy được vài di hài của tu sĩ.

Đều chuẩn bị xong chưa? Nếu xúc động cấm chế nơi này, còn không phá được trận, lấy được đồ vật bên trong, sợ là không còn cơ hội thoát thân, vĩnh viễn sẽ bị vây khốn ở đây.

Chương Dục lạnh lùng cười, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Lý Không Liên bất đắc dĩ hít sâu một hơi, nghe câu nói của Chương Dục, lệ khí trong lòng hắn mơ hồ bốc lên, nhưng cũng không quá quản tới. Ngược lại bằng hữu của hắn đến hiện tại còn chưa quay về, làm cho hắn có cảm giác bất tường.

Chẳng qua giờ này khắc này, hắn đã không còn khả năng lùi bước, kiềm nén nỗi lo lắng trong lòng, Lý Không Liên chuyển mắt nhìn sang bên:

Phong đạo hữu, Thì đạo hữu, không biết hai vị dự định làm sao?

Hừ! Tử Mẫu Liên Hoàn trận nơi này đã sớm bị các ngươi xúc động hơn phân nửa, giờ phút này cho dù bọn ta muốn rút lui cũng không thể nào, còn hỏi làm gì?

Phong Bạch lạnh lùng hừ khẽ một tiếng, nhắm mắt nói:

Lão phu tự có phương pháp bảo vệ tính mạng, mặc dù các ngươi chết hết ta cũng không sao.

Ha hả! Bần đạo phận mỏng, không thể so với Phong tiền bối. Cơ hội vấn đỉnh Đại Thừa lại càng quá ít. Cơ hội thành đạo lần này một khi bỏ qua, lần sau càng khó tìm được, không liều mạng không xong.

Bên cạnh Phong Bạch, Thì Nam nhếch miệng cười một tiếng:

Quan Tinh Môn của ta am hiểu trận đạo, mấy tháng nay tìm hiểu Hiên Viên Phá Trận Lục, xem như có chút thành tựu. Hắn không đến nỗi vẫn lạc mới đúng!

Ta xem các ngươi đều điên hết rồi! Nơi này hung hiểm không kém hơn Tử trận. Lại còn đem những nơi tổn hại chữa trị hoàn toàn, nếu bị những tu sĩ khác biết được, nhất định sẽ hận các ngươi thấu xương!

Sắc mặt Chương Dục trắng xanh, vẻ mặt cực kỳ phức tạp:

Khôi phục Mẫu trận nơi này chẳng khác gì đem phá hỏng lối ra phía sau. Chuyện khiến nhiều người phẫn nộ như vậy, mặc dù các ngươi có muốn tìm chết, tốt nhất hãy đợi tới hai tháng sau rồi hãy nói.

Vấn đề là không có thời gian! Không chữa trị Vu trận nơi này, bọn ta không có khả năng tiến vào bên trong điện. Nhưng nếu tiếp tục kéo dài thời gian, người khác nhất định có thể cảm giác. Thân thể thượng cổ Vu Thần, thi thể của chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân, còn có đồ vật của thượng cổ tu sĩ chết trận, ngươi có muốn không? Những tu sĩ này ôm lòng quyết tử mà đến, tuy không mang theo nhiều tài vật lại đã kinh nghiệm một cuộc tử chiến. Nhưng nếu Nguyên Dương Đao Luân có thể bảo tồn, chưa chắc không còn bảo vật nào khác lưu lại.

Thấy Chương Dục trầm mặc, Lý Không Liên khẽ mỉm cười, cũng không quan tâm hắn, thản nhiên nói:

Đáng tiếc Nhạc Vũ kia không có mặt ở đây, nghe Phong đạo hữu nói, thành tựu trận đạo của người này đã vượt hơn Thì đạo hữu mấy lần. Nghĩ đến đã tìm hiểu được Hiên Viên Phá Trận Lục, nếu có người này ở, lần này có thể nắm chặt được mấy thành.

Phong Bạch chau mày, trên mặt hiện lên vẻ khó tin, hắn cùng Lý Không Liên đều suy đoán Nhạc Vũ nhất định sẽ đến đây, nhưng suốt hai tháng qua lại không

nhìn thấy bóng dáng của người kia.

Ở bên trong khu vực thời gian dị thường, mặc dù với pháp lực của Nhạc Vũ, nhiều nhất chỉ có thể mạnh mẽ đột phá tầng thứ tư, ở bên trong tu hành một ngày cũng tương đương bên ngoài tám ngày, nếu có đầy đủ thượng phẩm đan dược, trong vòng hai mươi năm có thể đạt tới cảnh giới Kim Đan viên mãn.

Chẳng lẽ Nhạc Vũ thật sự có thể bỏ qua mê hoặc này, dứt khoát quay trở về? Lúc này trong lòng Lý Không Liên chợt động, đôi mắt mang theo vẻ vui mừng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa có ba người đang bay tới, ngay sau đó chân mày hắn chau lại, trong ba người này dù có bằng hữu của hắn, nhưng sắc mặt lại tím xanh, chỉ còn lại nửa thân thể tàn phế, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ chỉ còn lại thể xác, mà Nguyên Anh thần hồn lại không biết đi đâu.

Ngay trong lúc mấy người này còn đang đàm luận về Nhạc Vũ, ở một nơi khác trong khu phế tích, cự ly cách Thiên Điện kia không xa, cũng có mấy người đang thở dài vì Nhạc Vũ.

Đáng tiếc! Nếu có hài tử Nhạc Vũ ở đây, ba người chúng ta liên thủ suy tính, nhất định có thể tới trước họ một bước!

Người lên tiếng là một lão giả tóc bạc, giờ phút này đang nhìn về phương hướng chủ điện, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Ba người bên cạnh hắn đều cười, Phong Vân lắc đầu:

Bản thân ta cảm thấy hắn không tới chưa chắc là chuyện không tốt. Thực lực những người kia quá mạnh, lại còn có nhân thủ. Nếu Vũ nhi tới, cơ hội bọn hắn tìm được hài tử kia nhiều hơn chúng ta rất lớn. Nói không chừng đã giao thủ với bọn hắn trước. Chúng ta hôm nay còn phải ẩn giấu âm thầm không phải sao.

Chẳng qua lấy thực lực của ta cùng Xương sư đệ, thật có chút không đủ!

Nói tới đây, Nông Dịch Sơn mang theo vẻ xấu hổ nhìn sang bên cạnh:

Làm phiền Xương sư đệ, lần này vội vàng gọi ngươi đi cùng, sư huynh thật thấy thẹn lòng.

Xương Băng Hồng chỉ gật nhẹ đầu, thần tình lạnh nhạt:

Đây xem như ta vì tông môn làm một chuyện cuối cùng. Hơn nữa lần này mạo hiểm thật không biết là phúc hay họa đối với tông môn chúng ta?

Lời này của Xương sư thúc sai rồi! Nếu tông môn chúng ta đã kết thù với những người này, như vậy đồ vật bên trong mặc dù chúng ta không tham vọng, nhưng cũng không thể để cho bọn hắn lấy được!

Bên cạnh truyền sang một tiếng cười lạnh, một người toàn thân bao bọc trong hắc bào, chỉ lộ ra đôi mắt đỏ như máu nói:

Khu vực kia mặc dù các vị sư thúc bá không đi, đệ tử cũng muốn xông vào một phen!

Xương Băng Hồng nghe vậy trầm mặc, đối với vị sư điệt chỉ thoát khỏi thân phận trên danh nghĩa này, rốt cục trong lòng ôm ấp tâm tư ra sao, trong lòng hắn hiểu rất rõ. Xương Băng Hồng lại nghĩ tới Nhạc Vũ, thầm nghĩ vị đồ nhi kia của mình giờ phút này thật không biết đang ở phương nào?

Chẳng lẽ còn đang vì thọ nguyên của mình mà bôn ba phí công? Chẳng lẽ hài tử kia vẫn không hiểu rõ, mình đã một lòng muốn chết?

Bên ngoài một ngày, địa phương Nhạc Vũ náu thân đã trải qua bốn mươi ngày thời gian. Ở bên trong linh trận, trong nháy mắt đã vượt qua mấy trăm ngày.

Nhạc Vũ theo lẽ thường uống vào một viên Diệu Dương Đan, đợi khi dược lực tan ra, liền bắt đầu dẫn động nguyên lực trải qua đại chu thiên vận chuyển, chuyển thành Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực.

Mới đi vào nơi này, Nhạc Vũ cũng không lập tức tu hành, mà lại chuyên tâm lo lắng cải thiện thể chất, lấy đại lượng đan dược khiến huyết tủy tăng lên lần nữa. Sau đó lại chế luyện dược dịch tẽ thuốc rèn thể tầng thứ hai, bắt đầu tiếp tục tôi rèn thể chất.

Hiệu dụng dù không còn bao lớn, nhưng rèn luyện suốt mười mấy tháng cũng đã trợ giúp Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết tăng cao thêm tám mươi thạch lực. Cộng thêm đoàn mây tím trong cơ thể, mỗi tháng cải tạo thân thể hắn, đã đạt tới một ngàn năm trăm thạch. Nếu không kể vu lực gia trì, thậm chí còn vượt hơn Chiến Tuyết một bậc! Về phần cải tạo huyết tủy tế bào, kéo dài ước chừng một tháng

liền không thể tiếp tục.

Bên trong Vạn Tiên Quật, thi thể của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong không nhiều lắm, tổng cộng chưa được chín người. Cũng không đủ bảng mẫu so sánh, Nhạc Vũ thật sự không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ có thể đem huyết tủy tăng lên tới trình độ tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, liền ngừng lại.

Nhưng dù vậy, lực lượng sinh ra mỗi ngày cũng rất lớn.

Không khoa trương như dùng Long Linh Thiên Đan cùng Vô Cực Thiên Đan, nhưng đã tương đương gấp mười lăm lần so với tu sĩ cùng cấp bậc! Chỉ sau hai canh giờ, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí tụ tập đã ngưng tụ thành Ngũ Hành linh phù, sau đó hút vào bên trong Ngũ Hành Phù Trận. Nhìn vào bên ngoài, bao gồm ba đạo tử phù, phù trận tầng bảy cũng dần dần được bổ túc toàn bộ, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra ý mừng.

Tầng cuối cùng này đã không chỉ là ba trăm tổ, Nhạc Vũ tự tin dùng một viên Vô Cực Thiên Đan đã phân cách, liền có thể đẩy tu vi đạt tới đại viên mãn, nửa bước thành anh.

Chẳng qua giờ phút này, Nhạc Vũ cũng không gấp gáp, kể từ khi không còn biện pháp tiếp tục tôi rèn thân thể, mỗi ngày tuyệt đại đa số thời gian Nhạc Vũ đều dùng nghiên cứu đạo điển.

Không chỉ là bộ phận còn lại của Hiên Viên Phá Trận Lục, cùng trận đạo, những tạp thư khác cùng tâm đắc tu hành của một ít tiền bối tu sĩ lưu lại, đối với những hiểu biết về đạo pháp cùng điển tịch luyện khí luyện đan cũng bị hắn lấy ra từ trong trí nhớ bắt đầu nghiên cứu học tập.

Tuy bản thân đang ở trong nguy hiểm, nhưng Nhạc Vũ thật khó có được khoảng thời gian thanh tịnh để tu tâm dưỡng tính, vững chắc đạo cơ như thế.

Mà phương diện tu hành tuy không giảm xuống, nhưng càng nhiều thời gian cũng dùng rèn luyện chân khí của mình, bỏ đi tạp chất vì đã uống quá nhiều linh dược.

Vấn đề duy nhất chính là kể từ khi ở lại nơi này hơn một năm, cảm giác khó chịu bên trong thân thể hắn lại lần nữa tái hiện.

Nơi này mặc dù tốt nhưng quá tiêu hao sinh cơ, ta ở chỗ này một năm ít nhất phải tiêu hao năm năm thọ nguyên. Ở lại càng lâu hao tổn càng lớn. Như thế tính ra ở chỗ này tu hành hai mươi năm đã là cực hạn. Hơn nữa sớm rời đi mới là tốt nhất.

Quan sát trong cơ thể, bên trong huyết tủy tế bào cũng đã dị biến mất tự nhiên. Nhạc Vũ nhẹ giọng than thở, nhìn vào Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh bên cạnh, giữa chân mày đột nhiên hiện lên vẻ hưng phấn.

Đoạn thân thể kia mặc dù chỉ là nửa cánh tay, đã bị hắn dùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bên trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn thiêu đốt nhưng vẫn khó thể rèn luyện, đợi mãi suốt một năm thời gian cũng vừa mới hoàn thành, thật làm lòng người ngứa ngáy khó chịu.

Có thể làm tên Thiết Ly cùng người của Tử Nghiễn Tông tranh đoạt nhau, nhất định không chỉ đơn giản gia tăng ba trăm thạch lực. Mà theo ta xem, máu huyết của Vu Thần rốt cục có điều gì bất thường!

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, nuốt thêm một viên Diệu Dương Đan, trong tay bắt đầu dấy lên Tam Muội Chân Hỏa, gia nhập bên trong, thiêu đốt bên trong Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh.

Hỏa diễm tinh nguyên hao tổn pháp lực ngoại trừ có thể tăng thêm quá trình thiêu đốt hong khô, cũng có thể làm tinh thuần thần hồn pháp lực bên trong cơ thể hắn. Cơ hồ mỗi một ngày, Nhạc Vũ tu luyện xong đều sẽ thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa suốt một giờ, xem như là một phần công khóa tu hành.

Không bao lâu, Nhạc Vũ ngửi được từ trong đỉnh tỏa ra hương thơm ngát cùng mùi vị thiêu nướng càng nùng dày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 523: Độ kiếp chi tiền

Trong chỗ sâu nhất của khe suối có một linh quả màu hồng, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt .

Thân hình Đằng Huyền đang cuộn tròn bên cạnh linh quả có hỏa linh lực đậm đặc, hai mắt như hai viên hồng ngọc đang nhìn sững vào mấy phiến lá bên dưới.

Cứ mỗi một phiến lá rơi xuống thì linh quả lại càng thêm thơm ngát, màu sắc càng thêm đẹp đẽ, toàn bộ trái cây phảng phấp như một ngọn lửa.

Vào lúc phiến lá cuối cùng rơi xuống thì trong mắt Đằng Huyền cũng hiện ra vẻ vui mừng.

Bất quá vào lúc nó định há miệng ra để cắn thì trên bầu trời lại có một hấp lực hút trái cây bay vọt lên.

Đằng Huyền cắn hụt một cái, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó liền nghe trên bầu trời tiếng quang quác đắc ý, ngẩng đầu lên thì thấy Sơ Tam đang dùng móng vuốt quắp chặt lấy linh quả, vui vẻ quanh quẩn trên không trung.

Đằng Huyền thấy thế lập tức tức giận, gầm thét một tiếng rồi giang đôi cánh màu hồng sau lưng bay vọt lên đuổi theo Sơ Tam. Chỉ là bản thể của nó cũng không phải là phi cầm nên dù có Hỏa Dực trợ giúp thì tốc độ của nó cũng vẫn kém Sơ Tam mấy bậc, bị bỏ lại xa tít tắp.

Lúc bắt đầu nó cũng chỉ ra vẻ nổi giận, đuổi một hồi lâu vẫn không có kết quả gì, Sơ Tam phía trước càng đắc ý, Đằng Huyền không khỏi thẹn quá hoá giận, trên người đột nhiên bộc phát ra hỏa diễm đầy trời trong phương viên trăm dặm xung quanh Sơ Tam. Tốc độ của Đằng Huyền theo công quyết mà Nhạc Vũ chỉ điểm tăng thêm đến ba thành!

Sơ Tam thực sự không sợ, hót lên một tiến lảnh lót, toàn thân phát ra ngũ sắc quang hoa để mặt hỏa diễm xuyên qua. Quanh thân nó lại càng bao phủ một tầng

phong lực màu xanh khiến cho tốc độ cũng tăng thêm vừa đủ để nhanh hơn đối phương sau lưng một bậc.

Vào lúc Đằng Huyền đang chần chừ có nên vận dụng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang hay không thì đột nhiên đằng xa vang lên từng hồi hú dài. Thanh âm quanh quẩn không ta, vọng tới ngàn dặm,, phảng phất từ thế giới xa xôi truyền đến, xuyên thấu thần hồn hai yêu thú.

Đằng Huyền lập tức vui mừng, cũng phát ra một tiếng rống to, không quản Sơ Tam lẫn linh quả, sử xuất thần thông Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang tiến vào, hàng rào thời gian trước mặt nó không hề có tác dụng.

Sơ Tam cũng giống như thế, giương hai cánh bắn ra vô số ngũ sắc quang hoa khai mở hàng rào thời gian xuyên vào chỗ Nhạc Vũ bế quan.

Đến tầng thứ bảy, Sơ Tam kêu to một tiếng đầy vẻ mệt mỏi, tuy nó đã dùng hết toàn lực nhưng cũng khó vượt qua tầng này.

Đằng Huyền đã xông vào phía trước vốn không chú ý đến nó, cười hì hì quay đầu thì thấy Sơ Tam đang nhìn sang vẻ tội nghiệp. Đằng Huyền bất đắc dĩ thở dài quay lại trợ giúp Sơ Tam đánh xuyên qua hàng rào thời gian.

Bất quá đến ba tầng cuối cùng, dù hợp cả lực hai thú cũng khó đột phá. Còn đang lo lắng thì có một đạo bạch quang từ bên trong xuyên ra kéo chúng vào trong.

Sơ Tam Đằng Huyền đều vui vẻ, để mặc luồng sáng này quấn quanh thân, chỉ sau một lát đã tới chỗ ngọn núi nơi Nhạc Vũ bên quan.

Chiến Tuyết bên cạnh đang tìm hiểu trận phù, sau khi đem chúng vào trong thì tiếp tục lật ra một đạo điển. Trên đỉnh núi, Nhạc Vũ đang nội thị thăm dò bên trong cơ thể.

Phù trận ngũ sắc hình tròn trong đan điền đã tới bước cuối, chỉ thiếu một phù văn cuối cùng là đủ toàn bộ phù trận. Tiểu anh nhân trong đan điền cũng bành trướng tương đương với nửa kim đan của Ngũ Hành phù trận, phảng phấp tùy thời phá thể mà ra.

Pháp lực trong cơ thể càng sau khi hắn tập luyện Ngũ Sắc Thần Quang thì càng

đạt tới trạng thái thực chất, cơ hồ tràn đầy trong kinh mạc.

Nhạc Vũ khẽ thở dài, chú ý sang chỗ khác trong cơ thể, nhục thân của hắn hiện giờ đã đạt đến mức độ kinh nhân.

Chỉ trong vài năm, tử khí trong đan điền dần cải tạo gia tăng ước chừng lên bốn trăm sáu mươi thạch lực. Qua mấy năm này, hắn cũng đã luyện xong Nhật Nguyệt Ngũ Luân quyền đến viên mãn, sinh cơ tràn đầy trong ngũ tạng lục phủ. Càng về sau này hắn mỗi ngày đều tập luyện Cửu Thiên Lôi Động quyền, lợi dụng Lôi Lực rèn luyện thần hồn cùng thân thể tăng thêm gần một trăm thạch lực.

Tuy nhiên vào mười tháng trước, khó khăn dựa theo vu lực của Chiến Tuyết đem lực lượng đạt đến 2000 thạch lực thì dù sau đó hắn có tiêu hao bao nhiêu nguyên lực cũng không thể khiến thân thể tiến thêm một bước.

Phảng phất giống như có một bình chướng ngăn cản nhục thể hắn tiếp tục tiến hóa.

Về sau vô luận Nhạc Vũ có phục dụng đan dược cũng không thể làm gì. Nếu có thể tiến thêm một bước chính là thời điểm thành anh.

- Xem ra rèn luyện thân thể cũng như pháp lực của mình, đều có cực hạn. Tu sĩ độ kiếp, kháng cự bài xích của thiên địa cũng là để đánh vỡ tầng bình chướng này.

Nhạc Vũ ngưng mày mở mắt, chỉ thấy Sơ Tam Đăng Huyền đang trố mắt nhìn hắn.

Nhạc Vũ lập tức mỉm cười, hai tiểu gia hỏa này ngày càng nhạy cảm, lúc hắn vừa mới có đột phá thì đã kìm lòng không được, phát ra từng tiếng rít gào.

Sơ Tam Đăng Huyền nghe vậy biết hắn đã tỉnh lại thì lập tức chạy về.

Kỳ thật vào một khắc trước, hắn đã sớm thấy hành động của hai thú. Bất quá ở đây một ngày tương đương với bốn mươi ngày bên ngoài. Sơ Tam Đăng Huyền đột phá tầng tầng bình chướng thời gian tuy bỏ ra chưa đến một phút nhưng trong này kéo dài tới hai mươi phút.

Cho cả hai ăn đan dược, sau đó tiến hành châm viêm, toàn bộ quá trình mất chừng hai canh giờ.

Dựa vào dược lực Vô Cực linh đan còn sót lại, Sơ Tam cách cửu gian chừng vài năm, Đằng Huyền cũng chừng đó sẽ đột phá lên thập nhất giai. Khi đó tuy chưa thể hóa hình nhưng đã có thể luyện hóa cốt khẩu, nói ra tiếng người.

Bất quá tới bước này, kết cấu kinh mạch và cơ nhục của Sơ Tam cùng Đằng Huyền càng phức tạp. Vì vậy Nhạc Vũ mỗi một lần ra tay đều phải hết sức cẩn thận.

Lần này thực sự không phải là xúc tiến tiềm lực của chúng mà chỉ tiến hành củng cố căn cơ. Thần thú khác với nhân loại, càng sớm hoàn thành tiến hóa thì có thể thức tỉnh nhiều huyết mạch tổ tiên, cũng không có khái niệm căn cơ bất ổn .

Bất quá trong quá trình này cũng cần một chút thời gian để hấp thu sau khi tăng lên thực lực để thêm phần nắm chắc ở lần độ kiếp sau này.

Nhạc Vũ hiện giờ vừa hơi áp chế vừa cũng có thể tăng lên tiềm lực của cả hai, đợi đến ngày sau đột phá.

Ước chừng cũng hiểu khổ tâm của Nhạc Vũ, cũng hiểu trạng thái bản thân, Sơ Tam và Đằng Huyền gần đây lại càng mong đợi việc điều trị của hắn.

Sau khi rút ra cây Tam Diệu Như Ý Lôi Châm cuối cùng trên người Đằng Huyền thì thấy tiểu gia hỏa lộ ra thần sắc vô cùng thoải mái, phảng phất giống như vừa ăn linh đan diệu dược.

Nhạc Vũ không khỏi gõ đầu của nó, ra vẻ cảnh cáo rồi mới thu hồi lôi châm. Pháp bảo này đối với hắn càng lúc càng vô dụng. Cho dù là gia cường thêm Long Nha thì lực sát thương vẫn không như ý. Đoán chừng chờ sau khi bản thân đột phá Nguyên Anh thì đem loại bỏ, sau này tối đa cũng chỉ dùng để châm viêm.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ liền thấy hai thú đều nhìn chằm chằm vào Từ nguyên Hàng Long đỉnh bên cạnh, nước miếng cơ hồ nhễu ra, hai mắt đầy vẻ chờ mong.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, vung tay đánh bay Sơ Tam cùng Đằng Huyền. Chiến

Tuyết nghe bọn chúng gào thét thì cũng trực tiếp xuất ra một đạo bạch quang đánh tiếp cả hai ra ngoài mấy trăm dặm, vừa lúc chạm phải tầng bích chướng thứ mười.

Nhạc Vũ làm vậy cũng không phải ngại chúng ở đây quấy rầy tu hành mà Sơ Tam Đăng Huyền nếu ở đây sẽ chịu ảnh hưởng lớn hơn hắn. Mặc dù cả hai có thân thể thần thú trung giai, nhưng ở đây chưa đến mười ngày thì đều lộ ra vẻ uể oải, chỉ khi đến tầng thứ mười gấp hai mươi lần thời gian mới có thể miễn cưỡng bảo trì như thường.

Dù sao trong này cũng có sai biệt về thời gian, nếu có người đi ra cũng phải hơn mười phút mới tới. Có Chiến Tuyết bên cạnh nên Nhạc Vũ cũng tùy ý để Sơ Tam Đăng Huyền đứng ở bên ngoài.

Kỳ thật ngay cả hắn và Chiến Tuyết lúc này cũng không ổn. Vu Thần cùng Thiên Địa đồng thọ, chỉ cần tín ngưỡng không dứt liền không lo nguy cơ vẫn lạc. Bất quá vào thời gian này, sinh cơ của Chiến Tuyết dần dần có biểu hiện suy yếu, lực tín nguyện cơ hồ không cách nào hội tụ. Bản thân Nhạc Vũ cũng sợ là đã tiêu hao đi ít nhất trăm năm thọ nguyên.

- Mặc dù mình có thể khám phá một số ảo diệu thời gian trong những năm này nhưng vẫn không thể nào hiểu rõ nguyên nhân giải đi thọ nguyên. Xem ra mặc dù không Độ Kiếp thì cũng không thể ở mãi đây.

Nhạc Vũ nhìn về phía Thủ Oản, tiên bảo này mỗi ngày đều có biến hóa, mỗi ngày đều khôi phục một phần. Chỉ là nguyên linh tiên bảo vẫn chưa từng tỉnh lại, uy lực vẫn ở biên giới nhất phẩm.

- Hắc! Xem ra là đã chú định mình phải dựa vào bản thân Độ Kiếp, không cách nào mưu lợi. Không biết trong đó có vài phần Thiên Ý?

Nghĩ đến đây, hào khí Nhạc Vũ bốc cao, hắn thật sự muốn xem căn cơ hiện giờ của hắn sẽ dẫ khởi thiên kiếp thế nào, thiên ý có thể làm gì được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 524: Thần Quang lục trọng

Đã quyết định thành anh ở đây, Nhạc Vũ cũng không do dự bắt tay vào chuẩn bị.

Trong phế tích này không có động tĩnh, bất quá Nhạc Vũ cũng không dám cam đoan sẽ luôn an toàn.

Đặc biệt là kiếp số của hắn phải đối mặt chắc sẽ vượt qua tu sĩ Kim Đan đỉnh phong gấp 10 lần!

- Hắc! Cũng không biết qua mười năm tìm hiểu thì tiêu chuẩn trận đạo hiện giờ của mình thế nào! Nguyên lực trong cơ thể mình còn có thể áp chế mười canh giờ, vừa đủ để nghĩ ra một bộ linh trận

Nhếch môi vẻ tự tin, Nhạc Vũ thu hồi tất cả linh thạch trên đỉnh núi, sau đó cũng thu hồi luôn 8400 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm.

Tiếp đó khi hắn đánh lại ra thì khí tượng nơi đây hoàn toàn bất đồng. Từ ngoài nhìn vào đỉnh núi tuy vẫn thấy rõ ràng nhưng lại có cảm giác cực kỳ xa xôi.

Còn chưa hoàn thành, khí tượng không gian đã trở nên lành lạnh. Lôi vân trên bầu trời hội tụ, thêm cả thiên kiếp giáng xuống, không phải do Nhạc Vũ mà là đại trận dẫn khởi.

Chiến Tuyết đang nghiên cứu đạo điển lúc này cũng đứng lên, nhìn Nhạc Vũ thật sâu, trong mắt vừa lộ vẻ sùng bái, lại có chút không dám tin.

Ngay sau đó, nàng nhìn vào đại trận đang hoàn thành dưới chân Nhạc Vũ, theo từng cây lẫn từng viên linh thạch mà hắn đánh ra, ánh mắt nàng càng sáng lên.

- Thời gian.

Trong miệng khẽ thốt ra hai chữ, Chiến Tuyết suy nghẫm một lát rồi bứt ra một sợi tóc dài đặt tại trước người tìm kiếm lối vào. Bất quá chỉ trong khoảnh khắc

thì sợi tóc này như đã trải qua một đoạn thời gian rất dài, biến thành ảm đạm vô quang.

Ánh mắt Chiến Tuyết lóe lên nhìn về bốn phía, phát giác thời gian ở đây đã vặn vẹo không còn nguyên dạng.

Vu trận gia tốc thời gian ở đây đã bị linh thạch và Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm ảnh hưởng, cơ hồ hoàn toàn tiến vào trạng thái hỗn loạn. Có chỗ gia tốc thời gian, có chỗ hoàn toàn bình thường, cơ hồ đem phạm vi không gian trong vòng mười trượng trên đỉnh núi ngăn cách với bên ngoài.

Chiến Tuyết nhíu mày, cẩn thận quan sát ảo diệu trong linh trận này đến không còn cảm giác thời gian.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Chiến Tuyết mới bừng tỉnh khi nghe Nhạc Vũ gọi, nhìn lại thì thấy đại trận đã bố trí xong.

- Ngươi thay ta chấp chưởng nơi này! Mặc dù không đủ để ngăn cản Đại Thừa tu sĩ, nhưng nếu Nguyên Anh đỉnh phong cũng có thể chống đỡ năm ba ngày. Phối hợp với Bạch Đế kiếm của ngươi lại càng có thể kéo dài lâu hơn. Khi cần ngươi còn có thể dùng ngự phong kiếm. Còn nếu ta không qua được kiếp nạn này thì ngươi dẫn Sơ Tam và Đẳng Huyền đi nhanh. Ngày sau thay ta chiếu cố người nhà!

Chiến Tuyết nhẹ nhàng gật đầu, nhưng ngay sau đó nắm chặt song quyền, trong lòng cực kỳ không tình nguyện.

Tiếp đó nàng cảm thấy trong đầu chấn động, tựa hồ xiềng xích đã được giải khia. Nàng yên lặng thăm dò trong cơ thể thì biết Nhạc Vũ đã giải khai liên hệ sinh mạng trong Định minh châu.

Chỉ là lúc này Chiến Tuyết không hề lộ vẻ vui mừng mà hai mắt đẫm lệ, không hiểu vì sao trong lòng cảm giác cực kỳ thương tâm.

Nhạc Vũ thấy thế cười nhẹ:

- Khóc cái gì? Kiếp số này tuy hung hiểm nhưng không phải không có chút nắm chắc! Nói với ngươi như vậy chỉ để ngừa vạn nhất!

Vào lúc Chiến Tuyết thoáng an tâm, miễn cưỡng khống chế cảm xúc, Nhạc Vũ lại nhìn về bầu trời cười lạnh.

Lẽ ra tu sĩ bình thường khi độ kiếp đều là ngũ tâm hướng lên trời, ngồi xếp bằng yên lặng chờ đợi. Phương pháp này có thể điều động pháp lực ở mức độ lớn nhất, lại có thể bình ổn khí tức trong cơ thể. Nhưng Nhạc Vũ lần này lại có chút không muốn, hắn tự biết kiếp số của mình sẽ không đơn giản như vậy.

Ngưng tụ pháp lực trong cơ thể, đồng thời vào lúc tổ hợp phù văn thứ bảy trăm tám mươi bị thu nạp thì tiểu anh nhân trong kim đan đột nhiên bành trướng, điên cuồng thu nạp nguyên thần hồn lực.

Đến khi tiểu anh nhân thu nạp xong toàn bộ thần hồn thì ngũ hành phù trận tầng thứ bảy hoàn toàn nứt vỡ. Tiếp đó những phù văn bị nghiền nát lại nhanh chóng gầy dựng lại trong tiểu anh nhân.

- Đây là Nguyên Anh?

Cảm giác được tiểu anh nhân sau khi bành trướng đang co rút lại, khiến cho Kim Đan trong cơ thể cũng nhỏ đi vài lần, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí càng thêm áp súc.

Nhạc Vũ cảm giác bản thân cường đại chưa từng có, phảng phất chỉ cần mình nguyện ý thì có thể nắm được cả thiên địa trong tay!

Tuy biết rõ đây là ảo giác, bất quá pháp lực hắn hiện giờ xác thực đã gia tăng lên gần bốn lần!

Từ nguyên bản 4000 thạch lực, lúc này đã sinh ra biến hóa về chất, cảm giác tùy tiện phát lực có thể khống chế linh lực hai dặm quanh thân.

- Pháp lực đã tăng đến một vạn bảy ngàn thạch lực!

Nhạc Vũ miễn cưỡng đè nén kích động trong nội tâm. Sau đó hắn quan sát thân thể, thấy sau khi ngưng tụ Nguyên Anh thì tựa hồ đã đánh vỡ tầng bình chướng kia. Mỗi một tế bào đều thời thời khắc khắc sinh ra biến hóa, phù văn bên trong không ngừng sinh ra rồi tiêu thất.

Kim sắc trong huyết dịch cũng không ngừng trở nên đậm đặc.

Đang lúc hắn quan sát thì trong đan điền lại chấn động, tầng phù văn thứ bảy, bao gồm cả từ phù rốt cuộc đã hoàn thành trọng tổ.

- Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sau đã thành rồi!

Nhạc Vũ cảm giác kinh hỉ, liền chỉ thấy bên trong vừa tạo ra thêm bốn đạo tử phù.

Thấy tình hình này, Nhạc Vũ khẽ giật mình.

- Tử phù gia tăng lên gấp đôi, tổng cộng có bảy đạo. Như vậy uy lực của Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ sáu sẽ gia tăng bao nhiêu?.

Thất thần một lát, Nhạc Vũ kiềm chế suy nghĩ rồi thuận thế vận chuyển Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, đã có Ngũ Sắc Thần Quang làm cơ sở, hắn không ngừng đem công quyết này tu luyện đến tầng thứ bảy, gia cường thêm hai phù trận thủy hỏa.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ vỗ vào Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn bên cạnh, dẫn xuất Đại hóa Chư Thiên chân viêm rồi lấy thêm Huyền Minh thủy trong Tu Di giới.

Băng lực hỏa lực ngay lập tức tràn ngập thân thể Nhạc Vũ khiến hắn cảm thấy hàn nhiệt trong cơ thể đang không ngừng va chạm rồi vỡ ra.

Nhạc Vũ sớm đã không còn quan tâm đến nỗi thống khổ khi dùng phương pháp này rèn luyện, tiếp tục hấp nhập hai đoàn tinh hoa thiên địa này vào phù trận thủy hỏa.

Trải qua một ngày, hỏa lực băng lực trong cơ thể Nhạc Vũ càng lúc càng yếu, cho đến khi hoàn toàn bị hút vào phù trận thủy hỏa.

Đến khi Nhạc Vũ mở mắt ra thì trên không trung đã xuất hiện kiếp vân.

- Lôi kiếp ở đây quả nhiên là tới muộn! độ kiếp như vậy có tệ có lợi. Linh lực rất thưa thớt nên bất lợi khôi phục, bất quá lại thêm chút thời gian chuẩn bị, triệt để khống chế thân thể sau khi thành anh!

Nhạc Vũ cười nhẹ, nuốt thêm một miếng Vô Cực linh đan, sau đó bắt đầu điều

động pháp lực, vận chuyển Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng thứ bảy. Thời gian chậm trễ khá lâu, đủ để tu thành Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng thứ bảy.

Chỉ là nguyên lực trong cơ thể vẫn cuồn cuộn mênh mông, chỉ mới hao tổn khoảng một phần mười.

Ngược lại tinh nguyên của hắn lại dẫn khởi vô số Thiên Ma tìm đến, cho dù cả hàng rào không gian cũng không cách nào ngăn cản.

Nhạc Vũ cũng không thu nạp lại Đại hóa Chư Thiên chân viêm vừa khu trục, ngược lại toàn lực áp chế diễm lực trong đan điền, chủ dùng thần hồn ngưng tụ thành đao, trảm sát từng Thiên Ma lẻn vào trong thần hồn của hắn.

Mười năm nay tuy hắn có chân hỏa hộ thân nhưng cũng không thường dùng, ngược lại dùng phương pháp này để tôi luyện hồn ý, mượn ảo cảnh cảm ngộ tâm tình.

Vào lúc kết anh, Thiên Ma có tới mạnh mẽ hơn nữa thì hắn vẫn chưa từng kiêng kị.

Nhạc Vũ vừa tận lực thôi động chân khí vừa vận chuyển chu thiên ngưng tụ càng nhiều đại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, sau đó lại tận lực thích ứng với thân thể và pháp lực.

Nửa ngày sau, lôi vân cuối cùng đã che kín bầu trời, chỉ là tầng mây tím thẫm vẫn còn đang hội tụ.

- Đại phạm đấu xu lôi? Thật kỳ quái, lôi kiếp lần này sao có thể có thể chỉ là như thế mà thôi? Để xem về sau thế nào, chỉ e lại thêm một lần ngũ tai thất kiếp.

Nhạc Vũ cũng không thấy nôn nóng, biết rõ còn lâu nữa mới hoàn thành lôi vân hội tụ. cho dù không có tử khí trong đan điền khiến hắn thoát khỏi thiên ý thì với căn cơ hùng hậu như thế, thiên kiếp tuyệt đối không thể đơn giản.

Vào lúc đang yên lặng chờ đợi, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, nhìn về phía xa thấy có một điểm ngân quang đang phi độn về hắn.

- Đây là Nguyên Dương đao luân?

Nhạc Vũ hơi kinh hãi, sau đó thấy điểm ngân quang này liên tiếp đột phá qua mấy chục tầng hàng rào thời gian vọt tới trước linh trận rồi quay tròn quanh Nhạc Vũ chừng mười trượng.

Với tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ nhưng dưới uy áp bức nhân này vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

- Làm cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn nhận mình làm chủ?

Nhạc Vũ thầm ngạc nhiên, còn đang suy đoán thì Đao Luân đã tiến gần thêm chỉ còn tám trượng.

Vào lúc nó tiến thêm một bước, năng lượng ngũ sắc vẫn nằm yên đột nhiên bạo động như muốn nổ tung.

Nhạc Vũ kinh hãi, sau đó càng thêm kỳ quái, Nguyên Dương đao luân phảng phất giống như thỏ con gặp phải sư tử, bỗng nhiên thối lui đến bên ngoài hơn mười trượng.

Sau đó nó xoay tròn, nghiêng ba cái như chào Nhạc Vũ rồi phóng cực nhanh về phía xa.

Nhạc Vũ càng thêm không hiểu, sau đó tự dưng bật ra một suy đoán.

- Chẳng lẽ Nguyên Dương đao luân sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 525: Nhị cửu trọng lôi

- Thiên Dương đao luân chắc là sợ hãi ngũ sắc năng lượng cùng cái này đoàn tử khí?

Đến khi điểm ngân quang kia dần khuất, Nhạc Vũ mới thu hồi ánh mắt, tiên khí này đến rồi đi khiến hắn ít nhiều có chút lo lắng.

Bất quá hắn cũng biết lúc này không thể phân tâm. Điểm ngân quang kia biến mất được một lát thì Nhạc Vũ ổn định tâm thần đem hết toàn lực khống chế pháp lực trong cơ thể cùng với hai luồng linh thủy linh hỏa vừa mới thu nạp.

Về p hần linh thủy thì cũng không cần hao phí quá nhiều tâm tư, dù sao cũng là chân khí hao vất vả cô đọng ra. Trước mắt đang ngưng súc tạm thời chưa thể nắm chắc mức độ xuất lực, chỉ cần vượt qua độ kiếp là có thể thích ứng.

Chỉ có Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy, nếu muốn điều khiển tùy tâm giống như Càn Li Chân Diễm và Thái Huyền chân thủy thì cần ít nhất thời gian một năm.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết mỗi lần qua tam giai liền cần luyện hóa một loại linh thủy linh hỏa. Hiện giờ nó đang ở ngũ giai nên cần bắt tay vào thu nạp.

Chỉ là lần này hắn chuẩn bị hai chủng linh thủy linh hỏa có dắng cấp quá cao. Cộng thêm lúc trước không biết, vào thiên kiếp đã luyện hóa được Nguyệt Hỏa chân viêm, được thủy hỏa phù trận hấp nạp vào cùng với Hàn Thủy tinh hoa nên căn bản không nắm chắc thu nạp được hai chủng linh thủy linh hỏa này.

Bất quá cử động lần này thực sự đồng dạng cho hắn căn cơ hùng hậu, ngày sau Băng Diễm tuyệt quang càng thêm mạnh mẽ.

Chỉ là hiện thời chưa thể sử dụng Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm thủy. Nhạc Vũ cũng chưa từng có ý định mượn lực, chỉ cần có thể từ trong đó

chắt lọc càng nhiều Huyền băng Ly Hỏa chân khí đã là cảm thấy mỹ mãn.

Hắn một mực điều chỉnh đến ngày thứ năm thì đột nhiên có cảm giác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Tầng mây tím thẫm đã tràn ngập trong không gian hai trăm dặm, nhìn không ra độ dày, chỉ cảm thấy trong đó ẩn tàng vô số năng lượng hủy diệt.

- Nguyên lai là hai lần cửu trọng kiếp! Trách không được chỉ là Đại Phạm Đấu Xu Lôi mà thôi!

Lôi kiếp trong thế giới này thấp nhất là bốn đến năm tầng, cao nhất là tám mươi mốt tầng. Trước khi chứng nhận trường sinh, vô luận là người hay yêu thú đều chỉ dưới chín tầng. Chỉ có lúc tu sĩ nhân loại đột phá Đại Thừa, hoặc là có Yêu tộc đột phá thập tam giai, cách chứng nhận trường sinh không xa thì mới gia tăng trên chín tầng, là hai lần chín tầng lôi kiếp.

Uy lực của Đại Phạm Đấu Xu Lôi bình thường vào lúc thành anh hay Đại Thừa đều có thể xuất hiện. Bất quá nếu là lôi kiếp bình thường thì mỗi một tầng đều gia tăng ít nhất một phần tư cường độ. Đến tầng thứ mười tám thì cường hoành đến mức đủ để khiến Tán Tiên lui tránh.

Theo lý mà nói, hai lần chín tầng lôi kiếp này không nên xuất hiện trên người hắn. Bất quá nghĩ lài thì Nhạc Vũ kinh ngạc một hồi.

Hiện giờ quả thực hắn cách trường sinh không xa, sớm kinh lịch trọng kiếp này cũng không có gì lạ.

Nhạc Vũ nội thị trong cơ thể thì thấy dược hiệu của Vô Cực linh đan vẫn còn hơn một nửa. Tình huống cơ thể vẫn đang kịch liệt biến hóa, không thể ổn định. Bất quá hiện giờ cũng là trạng thái tốt nhất.

Chỉ là kiếp số này nếu cao trên chín tầng thì chỉ cần hơn phân nửa miếng Vô Cực linh đan đã là có chút không an toàn.

Nhạc Vũ lại từ Tu Di Giới ra thêm một viên linh đan ngậm vào trong miệng dùng pháp lực bao lấy, chuẩn bị lúc nguy cấp có thể lập tức phục dụng.

Nơi này linh lực mỏng manh, duy nhất có thể duy trì cho hắn chỉ có thể là thiên đan mà thôi.

Nhạc Vũ vừa làm xong chuẩn bị thì trên không trung đã đánh xuống một đạo lôi quang. Tuy tầng mây màu tím thẫm nhưng lôi quan có thêm một tia màu trắng lạnh lẽo.

Chẳng qua khi lôi quang đánh vào thân thể Nhạc Vũ thì hắn vẫn bình yêu vô sự. Thân thể tựa như vực sâu không đáy hút lấy lôi quang vào trong. Nhạc Vũ án theo Cửu Thiên Lôi Động quyền bắt đầu diễn luyện. Một quyền quét ngang, trong chốc lát lôi quang kích động, chỉ là theo lôi lực kích thích thì những cơ nhục của thân thể Nhạc Vũ lại kịch liệt biến hóa.

Nhạc Vũ vốn có 2000 thạch lực, có thêm vu lực của Chiến Tuyết gia trì thì duy trì ổn định ở mức 2300 thạch lực. Sau khi thành anh năm ngày, thân thể đã đột phá lên 3000 thạch lực, không kém những tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong tu. Đại Phạm Đấu Xu Lôi tầng thứ nhất đối với hắn mà nói không khác gãi ngứa.

Lôi Lực màu trắng không ngừng lưu chuyển trong cơ thể Nhạc Vũ, kết hợp với Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trùng kích tất cả huyệt vị cơ nhục, đan điền và Nguyên Anh trong đầu.

Vô Cực linh đan nhanh chóng sinh ra nguyên lực đền bù những vết thương do Lôi Lực trùng kích, không ngừng tiến hành tôi rèn cường hóa. Chỉ là uy lực của Đại Phạm Đấu Xu Lôi tầng thứ nhất rốt cuộc vẫn yếu một chút. Một bộ Cửu Thiên Lôi Động quyền mới đánh qua ba thức đã hoàn toàn tiêu hao hết. Nhạc Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể chờ tầng tiếp theo.

Mà mãi cho đến tầng thứ chín, Nhạc Vũ mới có chút ngưng mày. Uy lực của lôi kiếp tầng này đã không phải là thứ mà Cửu Thiên Lôi Động quyền có thể hoàn toàn khống chế.

Vào lần thứ mười hai, tất cả các lỗ chân lông của Nhạc Vũ đều trào máu, cảm giác rõ ràng Đại Phạm Đấu Xu Lôi đang tàn phá trong cơ thể.

Nhạc Vũ cắn răng, động tác vẫn không hề dừng lại.

Ngay từ đầu, hắn đã tính toán kỹ càng phương pháp độ kiếp. Nơi này linh lực mỏng manh, dùng đạo pháp cùng pháp bảo làm che chắn tuyệt đối không thể, chỉ có thể dựa vào nguyên lực dồi dào. Cho dù là

Huyền Quy Tiên Trạc cũng chỉ có thể coi là thủ đoạn dự bị.

Chỉ là Nhạc Vũ thực sự tin tưởng, đại trả giá tất có đại hồi báo! Cũng như yêu thú cùng cấp, kiếp số đồng dạng là kỳ ngộ. Vào trước lúc cuối cùng khi trọng lôi giáng xuống, đem cường độ thân thể đạt tới càng cao thì càng thêm một phần nắm chắc.

Vô Cực linh đan sinh ra nguyên lực với tốc độ kinh người nhưng chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi đã bị tiêu hao cạn sạch.

Trong đó hơn phân nửa đều dùng cho việc khôi phục thương thế.

Bất quá trải qua sự rèn luyện của Đại Phạm Đấu Xu Lôi, lực lượng của Nhạc Vũ tăng vọt. Tốc độ biến hóa trong tế bào gấp mấy lần so với khi vừa thành anh!

Uy lực của trọng lôi lần thứ mười ba lại tăng lên một phần tư, thất khiếu Nhạc Vũ trào máu, trong lòng lại càng khẩn trương. Tốc độ trọng lôi đánh xuống rõ ràng nhanh hơn, quan trọng hơn là hắn vẫn chưa thể hoàn toàn hấp thu lôi lực các lần trước đó.

Đúng lúc này, trong đầu Nhạc Vũ đột nhiên xuất ra một tia báo động.

- Có người đến! Người này mạnh hơn bất kỳ ai đã từng gặp! Tồn tại bậc này sao đại trận thần quốc có thể dung?

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến Nhạc Vũ thiếu chút nữa phân thần, tuy nhiên chỉ thoáng qua đã bị hắn cưỡng ép đè xuống.

Mặc dù có thể là Đại Thừa tu sĩ thì như thế nào? Hắn tín nhiệm Chiến Tuyết, cũng tin tưởng dị lực trong không gian bố trận. Chỉ cần cho hắn thêm một canh giờ thì có thể bình yên vượt qua lôi kiếp. Hắn đột nhiên cắn mạnh viên Vô Cực linh đan vẫn ngậm trong miệng để tiếp thêm nguyên lực.

Vào lúc Nhạc Vũ một lần nữa ổn định tâm thần, chuyên tâm diễn luyện quyền thế thì ngoài hai mươi trượng, Chiến Tuyết cũng đang khẩn trương nhìn về không trung, lấy ra Bạch Đế kiếm cùng thập ngự Phục Ma Kiếm trận đồ. Toàn bộ linh trận cũng được nàng thôi động toàn lực, Sơ Tam bên cạnh cũng xù hết lông mao, Đằng Huyền khẽ ngóc đầu lên, sẵn sàng chờ phân phó.

Chỉ là trên bầu trời, người khiến cho cả ba như lâm đại địch lại chuyên chú nhìn vào Nhạc Vũ, trong mắt lộ ra ý tán thưởng lẫn mong chờ.

Đây là một thanh niên chừng hai bảy hai tám tuổi, bên người có hai thanh trường kiếm. Hắn đứng chắp tay, khóe miệng bao hàm ý cười, lúc ngẫu nhiên nhìn qua hàng rào không gian và linh trận sát cơ chung quanh ngọn núi thì lâm vào trầm tư.

Mãi đến lâu sau hắn mới phát hiện địch ý của Chiến Tuyết, lạnh nhạt cúi đầu nói:

- Đây là sư huynh ngươi? Dùng cảnh giới Nguyên Anh để thừa nhận kiếp số Trường Sinh, có thể coi là người đầu tiên trên thế giới này, ta chỉ tới xem mà thôi, đừng để ý!

Chiến Tuyết khẽ hừ một tiếng, cũng không đáp lời, âm thầm tăng thêm phòng bị. Thanh niên đeo kiếm cũng không thèm để ý, chỉ nhìn vào chỗ giữa lôi quang.

Vào lần trọng lôi thứ mười lăm, trong cơ thể Nhạc Vũ đã bắt đầu xuất hiện tổn hại. Mặc dù là có Vô Cực linh đan cũng không cách nào hoàn toàn khôi phục. Tới lần thứ mười sáu thì hấp thu chưa được một nửa lôi lực, thân thể hắn đã đẫm máu, một nửa sụp đổ dưới sự trùng kích của lôi lực.

Bất quá đến lúc này, Nhạc Vũ không hề sợ hãi mà ngửa mặt cười to.

- Bốn ngàn thạch lực, Kim Thân đã thành! Đại Thừa tu sĩ cũng không được như thế. Ta cũng không tin, hai lần trọng lôi cuối cùng này có thể làm gì được ta!

Tựa hồ đã phá vỡ cực hạn nào đó, thân thể hắn lại sinh ra biến hóa về chất. Mỗi góc thân thể đều xuất hiện màu vàng nhàn nhạt. Lực trùng kích của lôi kiếp lập tức trì trệ, tốc độ phá hủy chậm dần, tiếp đó bị Nhạc Vũ, dùng Cửu Thiên Lôi Động quyền khống chế vào bên trong.

Bất quá vào lần trọng lôi thứ mười bảy, lôi trụ màu trắng đánh xuống trên bầu trời đột nhiên lớn lên gấp hai, phảng phất là đáp trả lời cuồng vọng của Nhạc Vũ.

- Quả nhiên là vậy! Thanh Đế trường sinh quyết!

Theo tiếng gầm của Nhạc Vũ, vô số thổ linh lực, rót vào cơ thể Nhạc Vũ. Cầu

trận phù văn Mộc hệ trực tiếp chiết xuất Thanh Đế Trường Sinh chân khí chuyển hóa vào Ngũ Hành phù trận, pháp lực khô kiệt trong thân thể Nhạc Vũ lại tiếp tục tràn đầy.

Đại Phạm Đấu Xu Lôi lần thứ mười bảy tuy cực kỳ bạo ngược nhưng dưới sự toàn lực thôi chuyển Cửu Thiên Lôi Động quyền của Nhạc Vũ dần dần đã thuần phục

Tiêu hao hết một ít lôi lực cuối cùng trong cơ thể, Nhạc Vũ lại phát hiện không có thêm lôi quang đánh xuống, vô thức nhìn lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 526: Nhất kiếm nhất nặc

Kiếp vân trên không trung đột nhiên tan hết, trong mắt Nhạc Vũ xuất hiện thân ảnh một người tuổi còn trẻ.

Uy áp của người này tuy cách một linh trận nhưng cũng khiến cho Sơ Tam và Đằng Huyền khó có thể ngẩng đầu.

Nguyên thần người này mênh mông như vực thẳm không đáy khiến cho thần hồn Nhạc Vũ bị cự thạch mấy ngàn cân đè xuống

- Nguyên Anh xuất khiếu? Không đúng, là ký thác nguyên thần.

Nhạc Vũ nheo mắt, liếc người kia một cái lộ vẻ kinh nghi. Người này giống như Nông Dịch Sơn, đều ký thác nguyên thần lên hai thanh kiếm sau lưng.

Bất quá người này có thể dùng một phân thân đã có thể hiển hóa thực lực mạnh như vậy, có thể nói là cường giả tối cao trong tu sĩ Đại Thừa.

Hắn âm thầm phòng bị, người này mới vừa rồi không thừa cơ ra tay nên chưa hẳn có tâm tư khác.

Bất quá cho dù người này đến có mục đích gì thì hắn cũng có đủ phương pháp ứng phó Ở địa phương này, hắn tin tưởng dù là Tán Tiên cũng khó làm gì được hắn.

- Dùng tu vi Nguyên Anh chứng nhận Đại Thừa Kim Thân, thật là không thể tưởng tượng nổi! Chỉ cần nguyên thần hợp thể đã có thể nghĩ đến trường sinh.

Người tuổi trẻ kia đồng dạng nhìn chăm chú vào Nhạc Vũ, tựa hồ do dự điều gì thở dài một tiếng, bỗng nhiên lăng không lấy ra một thanh huyền binh màu tím đẩy qua.

- Tiền đồ đạo hữu bất khả hạn lượng, ta muốn kết một thiện duyên với ngươi.

Kiếm này tặng ngươi, chỉ cầu đạo hữu một hứa hẹn, ngày khác khi ta đột kiếp thì mời giúp ta một tay!

Thanh kiếm cũng không ném thẳng về phía Nhạc Vũ mà rơi xuống ngoài trận. Trong lòng Nhạc Vũ hơi buông lỏng, biết được người này cũng không nắm chắc trong thời gian ngắn có thể đột phá linh trận.

Hắn vừa nhìn vào thanh kiếm thì nhíu mày.

- Ngự tài kiếm!

Nhạc Vũ hít một hơi khí lạnh, lễ vật này quả thực hắn không cách nào cự tuyệt.

Người tuổi trẻ khẽ gật đầu:

- Đúng là một trong thập ngự kiếm, ta xem thứ sư muội ngươi sử dụng là Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ, chắc đang cần vật này. Bất quá lai lịch kiếm này hơi có chút phiền toái. Nếu có người hỏi, cứ bảo đến Ti châu tìm Đông Hoa tán nhân là được. Ta có thể gánh hết tất cả ân oán, chỉ không biết đạo hữu có dám nhận Ngự Thủy kiếm này hay không.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, biết rõ phiền toái của kiếm này không chỉ có như vậy. Mấy môn phái năm đó vây giết Kỳ Hoàng tông có ai không xưng hùng thiên hạ?

Chỉ là sau một khắc, hắn không chút do dự vẫy tay hút lấy thanh kiếm vào trận ném cho Chiến Tuyết

Cảnh giới bất đồng, tâm tình tự cũng bất đồng. Đã thành tựu Kim Thân, vậy thì người khiến cho hắn có cảm giác kiêng kị cũng chỉ là một nhóm nhỏ mà thôi.

Huống chi, người này đã là nói rõ sẽ gánh vác ân oán. Nghĩ đến trước khi người này vẫn lạc, chắc cũng sẽ không có tu sĩ Đại Thừa nào dám đến tìm mình.

- Kiếm này ta nhận lấy! Ngày khác khi tán nhân gặp khó thì có thể báo tin cho Bắc Hoang Quảng Lăng tông! Chỉ là Nhạc Vũ năng lực có hạn, ngày sau tán nhân đừng hối hận.

Nhạc Vũ nhìn lên không trung, thần tình cũng hơi giãn ra, chỉ là trong mắt có vẻ khó hiểu.

- Có thể làm đạo hữu cũng thấy khó giải quyết, nghĩ đến cũng không phải là ta có thể nhúng tay!

- Đông Hoa ta tự tin không nhìn sai người, với căn cơ hiện giờ của ngươi, trong vòng trăm năm không khó chứng đạo Đại Thừa. Kiếp số của ta cũng chỉ ngoài trăm năm, khi đó nếu đạo hữu chưa vẫn lạc thì đã có thể sánh vai với ta.

Nói đến đây, người trẻ tuổi lộ ra ý cười:

- Cũng nên nói rõ. Đông Hoa tán nhân ta đã sống 400 năm, hai trăm năm qua tung hoành Trung Nguyên chưa gặp được địch thủ.

Chỉ là cả đời này cưỡng đoạt huyền binh Linh Bảo vô số, cũng kết thù với cả mấy chục đại tông trong thiên hạ. Đông Hoa ta vốn không để ở thiên kiếp vào trong mắt, chỉ là vào lúc lâm kiếp có người đến tìm ta gây phiền toái thì đạo hữu giúp ta tiêu kiếp, như vậy cũng có lực độc chiến quần anh thiên hạ.

Nhạc Vũ cau mày không lên tiếng, cũng không trả lại Ngự Thủy Kiếm. Người tuổi trẻ kia biết Nhạc Vũ đã nhận lời nên cười to không dứt.

- Không hổ chỉ cần dùng thân thể dám lực kháng thiên kiếp. người bị ông trời đố kị như chúng ta nếu như không chết sẽ có lực tranh giành với trời. Đạo hữu tự giải quyết cho tốt, Đông Hoa cáo từ. Vật này cũng xin tặng đạo hữu, sẽ có ích với ngươi!

Thoại âm vừa rơi xuống, một đạo tử quang lại hạ xuống trước trận. Thân ảnh người kia cũng huyễn hóa biến mất cùng hai thanh phi kiếm.

Nhạc Vũ hút vật kia vào trong tay dùng linh thức tìm tòi thì khẽ động dung. Trong hồn ngọc này là Hiên Viên Phá trận lục hoàn chỉnh!

- Đông Hoa tán nhân sao? Danh hào người này như sấm động bên tai! Thiên hạ tam đại tán tu, cả Đông Dương tông hợp lực cũng không thể làm gì hắn! Người này lâm kiếp chắc sẽ là dẫn động tới non nửa số tu sĩ Đại Thừa.

Nhạc Vũ nhìn thanh Ngự Thủy Kiếm rồi cười tự giễu. Thập ngự Phục Ma Kiếm trận dụ chỉ cần có được hai thanh phi kiếm thì Đại Thừa tu sĩ cũng có thể đánh chết, thật khiến hắn khó có thể mở miệng cự tuyệt.

- Trăm năm! Không biết khi đó mình có lực sánh vai với Đông Hoa tán nhân hay không?.

Do dự một lát, tâm cảnh Nhạc Vũ liền bình tĩnh lại.

Nếu đã đáp ứng thì cũng không có khả năng đổi ý, bây giờ điều có thể làm là hết sức nỗ lực mà thôi.

Trong lòng hắn lại càng có một sự tự tin không hiểu thấu, nếu trăm năm chỉ có điểm thành tựu ấy thì Nhạc Vũ nên xấu hổ mới đúng.

Buông bỏ việc này, Nhạc Vũ phân phó Chiến Tuyết vài câu rồi mới quan sát biến hóa trong cơ thể lúc này cũng đã chuẩn bị kết thúc.

Nhờ vào dược lực còn sót lại của Vô Cực linh đan, cộng thêm đạo lôi quang cuối cùng đã tăng thêm lực lượng của hắn thêm hai trăm thạch.

Tuy nhiên pháp lực tiến triển ngược lại không nhiều lắm. Từ nguyên bản một vạn bảy ngàn thạch lực chỉ tăng thêm 300 thạch lực.

Chỉ là Nguyên Anh ở trong trải qua lôi kiếp đã được lợi rất nhiều không kém thân thể của hắn. Bên trong thần hồn có một tia tử điện lập lòa, nguyên thần đã gần đạt tới Thuần Dương.

- Nguyên Anh hiện giờ của mình xác nhận đã có thể xuất khiếu!

Nhạc Vũ nghĩ đến liền làm, vỗ vào sau gáy thì Nguyên Anh trong đan điền liền ly thể. Hắn cẩn thận không để nó ly thể quá xa. Chỉ là trải qua thí nghiệm thì phát hiện Thái Dương Chân Hỏa do mặt trời phát ra không ảnh hưởng gì hắn, ngược lại có cảm giác ấm áp,cũng không sợ phong lực ở đây mà tùy ý bay lượn phía chân trời.

Chỉ là mặt trời mặt trăng và những ngôi sao ở đây vẫn là do chủ nhân thần quốc mô phỏng. Để xác nhận Nguyên Anh cảnh Xuất Khiếu kỳ còn còn phải đi ra ngoài thử một lần, mới có thể chứng minh là đúng.

Nội thị bên trong một vòng, lại nhìn thần sắc kinh hỉ của Sơ Tam Đẳng Huyền, cùng Chiến Tuyết, Nhạc Vũ cảm thấy cực kỳ lạ lẫm. Bất quá hắn cũng không

dám ngẩn ra quá lâu mà nhanh chóng nhập định tĩnh tọa.

Lần nhập định này kéo dài đến mấy chục ngày, qua mấy tháng sau khi mở mắt, Nhạc Vũ mới thở dài phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Trước lúc đứng lên, việc đầu tiên hắn làm là kiểm chế khí tức, đặc biệt là mùi hương phát ra sau khi thành tựu Kim Thân.

Lúc này hắn bất giác nhớ lại chuyện Kim Thiền tử chuyển thế trong Tây Du ký khiến trường sanh bất lão. Tình cảnh hiện giờ của hắn cũng gần như tương tự, chỉ là không có khoa trương như vậy mà thôi.

Nếu yêu thú ngoài ngũ giai có thể ăn thịt hắn thì lập tức tăng tiến trăm năm tu vi. Thậm chí tăng lên giai vị cũng có khả năng, về phần dưới ngũ giai ăn vào sẽ chết ngay lập tức.

Nói cách khác, thân thể của hắn lúc này đã thành thứ mà yêu tộc cấp thấp mơ ước. Đương nhiên hắn cũng không sợ hãi yêu thú bậc này. Với thực lực hiện giờ của mình, cho dù không địch lại Yêu Vương Thương Ngô thì cũng có thể trốn đi. Chỉ là đơn giản hắn không muốn để cho người khác biết được hắn đã đơn thuần [đấy,] không muốn là đã tu thành Đại Thừa Kim Thân mà thôi.

Việc này nếu là truyền ra, nhất định oanh động Tu Chân Giới, đưa tới vô số phiền toái.

Thân thể đã triệt để ổn định, tăng thêm vu lực Chiến Tuyết thì ước chừng 4500 thạch lực. Pháp lực qua mấy tháng này không tinh tiến bao nhiêu nhưng do là Nhạc Vũ tận lực áp chế để ổn định cảnh giới. Qua mấy tháng này, khống chế của hắn đối với pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành cũng hồi phục như trước khi độ kiếp.

Chỉ có Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm quý thủy trong đan điền vẫn chưa từng hàng phục.

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ mở mắt thì thấy Chiến Tuyết vẫn ngồi trước trận lộ vẻ mừng rỡ. Về phần Sơ Tam và Đằng Huyền đã sớm quay lại nhìn chằm chằm vào hắn.

- Không cần hộ pháp rồi! Nơi này đã không ai có thể làm tổn thương ta. Từ nay

Tuyết nhi có thể chuyên tâm tìm hiểu Hiên Viên Phá trận lục, chỗ nào không hiểu thì thỉnh giáo ta.

Nói xong câu này, Nhạc Vũ liền hút Đằng Huyền vào tay châm viêm điều trị. Tiểu tử này lập tức lộ vẻ kinh sợ, theo bản năng giãy dụa thì phát hiện bản thân không có nửa điểm chống cự.

Chiến Tuyết cũng ly khai mắt trận chỗ, đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, nói vẻ mong đợi:

- Thiếu gia, hiện giờ ngươi đã mạnh hơn Phong Bạch một ít? Đúng rồi, còn có Lí Không Liên?

Nhạc Vũ cười một tiếng, vào một năm qua coi như ủy khuất Tuyết Nhi nhẫn nhịn, mà không chỉ nàng, ngay cả bản thân hắn cũng vậy.

Suy tư một lát, Nhạc Vũ lắc đầu:

- Thân thể ta thắng bọn họ một bậc, pháp lực lại thua kém không ít. Nếu là dốc sức một trận chiến thì dù không địch lại cũng không có nguy cơ vẫn lạc. Bất quá đợi đến lúc luyện hóa được Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy thì khó mà nói!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 527: Thuật số thôi diễn

Quá trình đồng hóa Đại hóa Chư Thiên chân viêm và Huyền Âm Quý Thủy hung hiểm hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Nhạc Vũ.

Bình thường không động thì không sao, chỉ cần Nhạc Vũ muốn đem hồn thức bản thân rót vào trong đó thì lập tức hai dạng linh vật này phản kích.

Qua mấy tháng đã có mấy lần hắn rơi vào hiểm cảnh đan điền suýt bạo thể mà chết. May mắn là vào mấy tháng trước hắn đã ổn cố cảnh giới nên mới có thể áp chế hai vật này ở tầng thứ bảy.

Liên tục mấy lần thất bại, Nhạc Vũ biết cũng không thể gấp gáp, chỉ có thể chậm rãi thẩm thấu nên bỏ thời gian dần dần khống chế.

Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm tuy là lửa hậu thiên nhưng nếu phát triển lên toàn thịnh có thể thiêu cháy mười ba tầng trời, uy lực chỉ sau Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm trong lửa tiên thiên. Vào lúc này nó đang còn cực kỳ yếu ớt nhưng trong Phù Sơn tông vẫn không người nào có thể luyện hóa mà chỉ có thể gửi trong binh khí.

Huyền Âm Quý Thủy cũng đồng dạng cường hoành, cho dù là thiên tư kiệt xuất như Nông Dịch Sơn Cung Trí cũng cần dùng pháp bảo đặc thù mới có thể thôi động.

Thủy tính nội liễm không như hỏa diễm. Lực băng hàn bên trong nếu như không có thần thông công quyết đặc thù thì khó có thể ngự sử. Vì vậy uy lực nhìn như kém hơn Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm rất nhiều nhưng lại là cùng đẳng cấp.

Huyền Âm Quý Thủy cũng có thể thu nạp hàn lực, dùng gia tăng uy lực vô cùng vô tận, vừa khéo tương hợp với Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Những ngày sau đó, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cũng từng

bước tiến triển, có thể cung cấp lực băng diễm cho hắn.

Chỗ mong chờ nhất của thần thông này là ở chỗ dung nạp thủy hỏa có phẩm chất càng cao thì thành tựu ngày sau càng lớn.

Có Càn Li Chân diễm và Thái Huyền chân thủy khởi đầu, căn cơ của Nhạc Vũ vốn rất mạnh. Bất quá với hai dạng linh vật này thì say này Băng Diễm tuyệt quang cũng đã có thể miễn cưỡng liệt vào đại thần thông.

Đến khi Nhạc Vũ hoàn toàn tĩnh tâm thì cuối cùng đã bắt đầu có chút hiệu quả, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy đã thôi không phản kích, từng bước đem hồn thức của mình ấn kí vào sâu bên trong.

Bất quá lần này còn chưa chờ đến lúc hắn hoàn toàn khống chế, Huyền Quy Tiên Trạc đã có biến hóa.

Ngày hôm đó Nhạc Vũ theo thường lệ vận chuyển Huyền băng Ly Hỏa chân quyết để thuần hóa hai luồng linh vật trong đan điền thì Huyền Quy Tiên Trạc bỗng nhiên bộc phát ra một luồng năng lượng hàn hệ đông cứng không gian trăm trượng quanh người Nhạc Vũ, chỉ vì có hàng rào thời gian ngăn cản nên mới không tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài.

Nhạc Vũ kinh hỉ, biết đây là Huyền Quy Tiên Trạc đang bài trừ tạp chất. Có thủy dịch màu đen này thì 33000 giọt Huyền Thanh thủy mẫu cũng không cần nữa, ngoại trừ một phần tinh hoa, còn lại bài trừ toàn bộ .

Quả nhiên theo hàn lực tuôn ra, quang hoa bên ngoài Huyền Quy Tiên Trạc cũng dần dần bốc cao. Phù văn huyền ảo, còn có Huyền Quy đồ án, cũng dần dần rõ ràng.

- Vật này đã có thể xếp vào nhất phẩm! Đáng tiếc muộn đi một chút.

Tuy là hơi có chút tiếc nuối vì sau khi độ kiếp mới hoàn thành chữa trị vật này, bất quá trong lòng Nhạc Vũ vẫn cực kỳ vui mừng. Lần vừa rồi gắng gượng chống chọi không mạo hiểm dùng vật này độ kiếp vì tránh để gián đoạn quá trình lên cấp của Huyền Quy Tiên Trạc.

Ngày hôm nay rốt cục nhận được hồi báo, có vật này thì hắn cũng không cần kiêng kị kiếm của Lí Không Liên. Về phần thần thông phong hệ của Phong Bạch

tuy cường hoành bất quá từ khi tu thành tầng thứ bảy của Thanh Đế Trường Sinh Quyết thì đã không cần để ý.

Điều duy nhất khiến hắn có chút ngoài ý muốn là nguyên linh trong Huyền Quy Tiên Trạc vẫn chưa thành hình, tựa hồ có chút mơ mơ hồ hồ, có thể phản ứng một vài điểm đơn giản, tuy nhiên vẫn thiếu đi vài phần sinh động.

Bất quá theo như phản ứng linh khí thì thân cận hơn rất nhiều so với trước, càng có thêm cảm giác huyết nhục tương liên, phảng phất là một phần thân thể của hắn. Đây cũng hiệu quả mà Nhạc Vũ ngày ngày dùng tinh huyết tế luyện.

- Có vật này, tăng thêm Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng ngũ phương môn, thần quốc đã không thể lưu được mình. Ngoại trừ phạm vi sáu trăm dặm chung quanh ngọn núi này có hàng rào thời gian ngăn trở, còn lại đều đi lại được.

Nhạc Vũ suy nghĩ một hồi lâu rồi vẫn lựa chọn tiếp tục tu hành, chỉ hiếu kỳ sao dưới phế tích cung điện sao vẫn không có động tĩnh gì. Một ngày nơi đây tương đương với bốn mươi ngày bên ngoài, chỉ cần hơn chín ngày là đã bằng bên ngoài một năm.

Hắn tĩnh tu ở đây đã quá 14 năm lâu. Trong thời gian này tổng cộng hắn chỉ nhìn thấy vài Đại Thừa tu sĩ mạo hiểm nhảy vào. Bất quá khi trông thấy thủ đoạn phòng ngự hàng rào thời gian mà hắn bố trí thì cũng không có ý định tìm hắn gây phiền toái.

Tu vi đã đến cảnh giới Nguyên Anh thì tiến triển ngày một chậm, đặc biệt chỗ linh lực mỏng manh như nơi đây, cho dù nguyên lực Nhạc Vũ vô cùng dồi dào thì hiệu quả cũng cực kém.

Cho dù là Nhạc Vũ đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết cùng Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân khí tăng lên tới tầng thứ bảy, thêm vào Ngũ Hành Hỗn Nguyên chân khí và thủy hỏa phù trận cũng không thể bổ sung đầy đủ, cũng cũng chỉ tương đương thời điểm tầng thứ năm.

Nhạc Vũ mỗi ngày ngoài tu hành cũng chỉ có tiếp tục nghiên cứu Hiên Viên Phá trận lục, cùng với không ngừng nghỉ vận chuyển chu thiên thôi động thủy hỏa phù trận.

Nhạc Vũ càng cảm giác áp chế không gian ở đây càng ngày càng nặng, thân thể

càng lúc càng không thích ứng.

- Nguyên lai tưởng rằng sau khi thành tựu Kim Thân thì có thể chống chọi lâu hơn. Hôm nay xem ra tình huống càng thêm nghiêm trọng

Nhạc Vũ ẩn ước cũng biết nguyên nhân tại sao mình ở đây càng lâu thì tổn thương càng lớn. Tuy nhiên suy nghĩ đến hắn không còn bao lâu nữa sẽ triệt để khống chế hai luồng linh vật trong đan điền nên cố nén xuống dưới.

Vào một ngày, Nhạc Vũ đột nhiên có cảm giác huyết dịch trong tâm tạng chảy ngược khiến đau nhói tận óc.

Hắn cả kinh, vội vàng theo tham ngộ trong Hiên Viên Phá trận lục điều tức rồi sau đó nhắm mắt lại.

- Mình ở đây chỉ cần không xuất trận thì ngay cả Đại Thừa tu sĩ cũng không thể làm gì mình, vậy sao có cảm ứng này? Chắc là điềm đại hung này ứng với chỗ khác? Chẳng lẽ là tại bản sơn tông ta, không đúng vì hiện giờ Quảng Lăng tông đang vững như bàn thạch.

Nhạc Vũ ngưng mày, dứt khoát ném ra liên tiếp linh thạch trước người rồi bắt đầu tính toán.

Hắn cũng chỉ học qua một phần cơ sở thuật số, cũng không phải là bí truyền gì, chỉ là thôi diễn thuật Tiên Thiên bát quái mà Hi Hoàng lưu lại, truyền lưu rộng rãi ở Đông Thắng đại lục.

Nhạc Vũ bác học, trước kia chứng kiến nên ghi chép lại, không nghĩ một ngày sẽ có sử dụng.

Thôi diễn mệnh lý đại thể, biết trước Thiên Cơ một là trông vào lực tính toán, hai là trông vào liên hệ và cảm ứng của thần hồn và thiên địa.

Lực tính toán của Nhạc Vũ kinh người, sau khi độ kiếp thì năng lực tính toán của đại não tiến hóa trên diện rộng. Không cần Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí tuệ nhân tạo đã vượt qua tiêu chuẩn lúc trước.

Ngoài ra càng là người thân cận và quen thuộc thì càng thôi diễn chuẩn xác.

Bất quá sau khi thành anh thì trong nguyên anh của Nhạc Vũ càng lan tràn ra vô số sợi tơ cùng với liên hệ cảm ứng pháp tắc thiên địa gần như không thể phân biệt. Đối với cảm ứng thiên cơ ít nhất cũng không kém cỏi hơn tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Bất quá lần thôi diễn này sau ba ngày mới có kết quả:

- Quả nhiên! Mấy người Chưởng giáo chân nhân cũng theo ta xuôi nam, nói như vậy điềm xấu là ứng với trong cung điện phế tích. Hơn nữa trong vòng mười ngày lại đây!

Nhạc Vũ bỗng nhiên đứng lên, cặp mày nhíu lại, cơ hồ nguyên nhân khiến mấy vị sư thúc tổ gặp nạn chỉ có thể liên quan đến Phong Bạch cùng Lí Không Liên.

Thời gian phản ứng của hắn lúc này còn lại rất ít.

- Bỏ đi! Ân oán với hai người này cũng nên chấm dứt ở đây. Với thực lực của mình hiện giờ, cộng với Huyền Quy Tiên Trạc muốn ngang tay với hai người không khó nhưng thủ thắng thì không dễ.

Nhạc Vũ ngẫm nghĩ rồi nhìn sang Từ nguyên Hàng Long đỉnh. Đây cũng là một chuyện làm hắn rầu rĩ. Hắn đã dùng Tiên Thiên Đâu Suất khôn viêm chân hỏa thiêu đốt hơn mười năm nhưng vẫn không cách nào luyện hóa thành tinh huyết. Nếu lúc này buông bỏ thì lại không cam tâm.

Nhạc Vũ đến cũng không không nỡ, chỉ có chút ít không cam lòng mà thôi.

Đang muốn thu hồi Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, trong lòng hắn đột nhiên khẽ động bèn cắn răng lấy ra bốn tờ Chu Tước Chân Hành thần phù bày ra bốn góc trên kim đỉnh rồ bên ngoài bày ra một linh trận cỡ nhỏ.

Tiếp đó Nhạc Vũ đánh ra pháp ấn, đồng thời dẫn phát bốn tờ thần phù. Nhất thời hư ảnh bốn Chu Tước bạo phát ra vô số Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm xông về trung ương đốt cho vỏ ngoài kim đỉnh nhị phẩm đỏ rực.

- Hỏa lực còn chưa đủ!

Nhạc Vũ hơi trầm xuống, do dự rồi lại đánh ra hai tờ Thanh Loan chân hình thần phù để trợ giúp hỏa lực.

Nhạc Vũ lại đạp mạnh dưới chân, vô số linh lực Mộc hệ dũng mãnh nhập vào. Sau một lát, từ nguyên Hàng Long đỉnh truyền đến mùi máu tanh nồng nặc.

Nhạc Vũ vui vẻ tán đi hỏa lực còn thừa, sau khi mở nắp đỉnh thì thấy mười giọt dịch thể kim sắc tròn căng như linh hoàn, lăn qua lăn lại như có sinh mạng.

Vào lúc mở đỉnh, Sơ Tam và Đằng Huyền cũng như mèo thấy mỡ bay nhanh đến, ngay cả trong mắt Chiến Tuyết cũng bắn ra mấy tia nóng bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 528: Tái nhập phế tích

Nhạc Vũ nhìn dịch thể kim sắc này vẻ không thể tin...

- Sinh mệnh lực, đây cũng là tinh huyết Vu Thần? Để thử xem có gì thần diệu?

Nhạc Vũ định tiến hành phân tích nhưng cuối cùng bất lực. Bất quá lại xác định vật này không cần quá nhiều thời gian để hấp thu. Sau đó không chút do dự hút vào lòng bàn tay một giọt.

Một luồng nguyên lực sinh mạng cực lớn như nham thạch nóng chảy lập tức bộc phát từ cơ thể hắn, điên cuồng khởi động. Nguyên Anh trong đan điền trực tiếp phát ra một hấp lực kéo giọt tinh huyết vào trong đó.

Từng đợt chấn động linh lực từ trong đó phát ra, cộng hưởng với dao động của tế bào trong cơ thể. Vô số nguyên lực sinh mệnh tinh thuần không ngừng rót vào mọi góc trong cơ thể.

Trong chốc lát, thân thể của Nhạc Vũ từ tĩnh lặng đã sôi trào, lại bắt đầu biến hóa kịch liệt.

Đến một canh giờ sau, Nhạc Vũ mới thở dài mở mắt ra.

- Thì ra là thế, vật này chẳng những có thể tăng lên 300 thạch lực mà còn có thể tăng thêm 120 năm thọ nguyên! Trách không được Thiết Li và hai đệ tử Tử Nghiễn tông liều chết tranh chấp.

Nhìn lại ba bộ tàn thi này áng chừng có thể tinh luyện ra gần 120 giọt, Nhạc Vũ hít vào một hơi khí lạnh.

Điều này tương đương với rất nhiều nhị phẩm Duyên Thọ Đan. Ngay cả đại tông như Tử Nghiễn tông, Tịnh Hải tông cũng ít có, càng có thể khiến cho mấy chục Nguyên Anh tu sĩ hi vọng vấn đỉnh Đại Thừa, giá trị cơ hồ không thể ước lượng.

Đáng tiếc là vật này có dùng nhiều cũng vô ích. Lần thứ nhất có thể tăng lên 300 thạch lực, kéo thêm 120 năm thọ nguyên.

Lần thứ hai, hiệu quả kéo dài thọ nguyên giảm đi một nửa, càng không thể giúp thân thể tiến hóa. Chính là bởi vì một chút hữu ích trong đó đã bị hắn hấp thu.

Hơn nữa tựa hồ là thực lực bản thân cũng rất lâu mới có tác dụng. Nói là 300 thạch lực, kỳ thật lúc này tối đa cũng chỉ là 260 thạch lực mà thôi.

Lắc đầu, Nhạc Vũ lần lượt phân phát dịch thể kim sắc này cho Sơ Tam, Đằng Huyền cùng với Chiến Tuyết. Sau đó hắn thấy hai tiểu tử kia thì chỉ nhắm mắt thu nạp lực lượng trong đó còn Chiến Tuyết trực tiếp lâm vào trạng thái ngủ say.

Hắn cũng biết vật này đối với Chiến Tuyết chắc có tác dụng đặc thù nào đó nên có vài phần mong chờ. Hắn đem Sơ Tam và Đằng Huyền bỏ vào túi đại linh thú, lại dùng không gian còn lại trong tam bảo Linh Lung Tháp đem Chiến Tuyết bỏ vào, sau đó thu hồi Từ nguyên Hàng Long đỉnh cùng với Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm rồi hướng chỗ phế tích chạy tới.

Với pháp lực của hắn hiện giờ, cho dù không cần Ngũ Sắc Thần Quang cũng có thể dễ dàng xuyên qua không gian bích chướng.

Đến khi Nhạc Vũ triệt để thoát khỏi chỗ thời gian dị thường này thì cảm giác toàn thân chợt nhẹ, phụ trọng khó chịu hoàn toàn biến mất. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Trong Đan Điền, theo thủy hỏa phù trận hấp thu nhiều hơn linh lực thủy hỏa thì càng nhiều Huyền băng Ly Hỏa chân khí được chắt lọc ra. Phù trận Mộc hệ cũng từ chỗ khô héo tiến hành khôi phục lại.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong kinh mạch của mình bắt đầu khởi động pháp lực, trực tiếp tăng lên ước chừng hơn bốn ngàn thạch lực..

Chỉ là những biến hóa này trong cơ thể lại khiến cho Nhạc Vũ nhíu mày bởi vì như vậy thì Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy vốn đã suy yếu lại khôi phục. Điều này cũng có ý nghĩa là nếu hắn muốn triệt để khống chế hai linh vật này sẽ mất thêm thời gian, trước mặt cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngự sử.

Vừa đến cửa phế tích, Nhạc Vũ liền đã cảm giác tình hình bên trong có chút khác lạ, sau đó dùng hồn thức dò xét thì càng cả kinh.

Hồn lực của hắn hiện giờ so với trước khi thành anh mạnh hơn gấp 10 lần. Bất quá lúc này lại không thể rót vào trong đó, uy lực của vu trận bên trong tựa hồ tăng lên mấy lần.

- Kỳ quái! Sao lại như thế? Chẳng lẽ là có người chữa trị mẫu trận bên trong?

Nhạc Vũ trầm ngâm một lát rồi tiến vào. Nếu là mấy tháng trước tới đây, tất nhiên sẽ là cất bước duy gian. Bất quá lúc này hắn lại như nhàn nhã dạo chơi.

Càng tiếp cận chỗ hạch tâm của phế tích, Nhạc Vũ càng xác nhận suy đoán của mình, thật sự có người đã chữa trị hoàn toàn mẫu trận, từ đó đã ảnh hưởng đến tử trận các nơi, đem toàn bộ phế tích trở thành một chỉnh thể.

Đoán chừng đây là nguyên nhân ở đây mấy tháng không thấy người nào đột phá, chỉ sợ càng có không ít Nguyên Anh tu sĩ đã vẫn lạc.

Nhạc Vũ tiến thẳng vào hướng chủ điện. Vừa mới bước vào phạm vi bao phủ của mẫu trận, Nhạc Vũ liền chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt biến đổi, phảng phất bước vào đến trong tinh không. Xung quanh đều là hư không, ngàn vạn vì sao lấp lánh. Bên ngoài ngàn trượng là một thạch điện mấy trăm trượng ẩn hiện trong mây:

- Thì ra là thế, trận này chắc chắn là Tử mẫu tinh không đại trận, mượn lực tử trận để khai mở không gian. Trong hạch tâm là một nơi hư không loạn lưu! Lí Không Liên chắc là vì thế mà đến.

Nhạc Vũ hơi có chút hiếu kỳ, tốc độ dưới chân nhanh hơn. Vào lúc hắn bước vào chỗ thạch điện đổ nát thì phát hiện bên trong có chỗ bất đồng với bên ngoài.

Cánh cửa này phảng phất giống như là thập phương môn, trực tiếp thông sang một không gian khác. Sau một khắc, Nhạc Vũ đã xuất hiện tại một địa phương tựa như một vùng hoang mạc.

Ở đây cũng không phải là một cung điện cực lớn như trong tưởng tượng của hắn mà là một tiểu thế giới chừng ngàn dặm. Đồng dạng có mặt trời mặt trăng và ngôi sao, chỉ là mặt đất ở đây nứt vỡ tứ tung, trôi nổi trước mắt.

Nhạc Vũ liếc qua đã biết không gian ở đây đã ở bên bờ vực của sự sụp đổ. Đại địa nứt vỡ bên trong cũng đã bị thời không loạn lưu cách trở.

- Thần quốc vỡ nát sao? Nơi này đúng là thần quốc rồi, có thể kiên trì tới giờ chưa sụp đổ thì giai vị hắn là không thấp.

Nhạc Vũ đang suy nghĩ thì bên tai bỗng nhiên truyền đến than âm Chiến Tuyết.

- Thiếu gia, ta có cảm giác khí tức đồng loai. Bất quá rất suy yếu!

- Đồng loại? Vu Thần? chẳng lẽ chủ nhân ở đây còn chưa triệt để vẫn lạc?

Nhạc Vũ kinh ngạc, sau đó trầm tư một lát, cuối cùng lấy lại tinh thần:

- Tuyết nhi tỉnh rồi? Tình hình như thế nào?

Chiến Tuyết lập tức mở miệng:

- Ta chưa hoàn toàn hấp thu tinh huyết, bên trong có rất nhiều thứ mà Tuyết Nhi vẫn không rõ. Hiện giờ mới chỉ tăng lên 450 thạch lực mà thôi, còn cần phải tham ngộ lâu hơn mới có thể hoàn toàn lĩnh ngộ, cũng có thể ngưng luyện phân thân.

Nhạc Vũ gật đầu, tinh huyết Vu Thần đối với Chiến Tuyết quả nhiên có tác dụng khác.

Hắn cũng chú ý tới Chiến Tuyết nói là ngưng luyện phân thân mà không phải luyện chế thân ngoại hóa thân.

Bất quá lúc này hắn cũng không có thời gian chú ý tới việc này, chỉ nhướng mày nói:

- Vậy ngươi hiện giờ có thể cảm giác người kia ở đâu?

Chiến Tuyết lần này thoáng trầm mặc:

- Tuyết nhi không biết, chỉ biết ở gần đây, hơn nữa trong này có mấy mảnh vỡ có thể giúp được ta.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết nói tới mảnh vỡ chắc là mảnh vỡ của cự phủ kia. Hắn nhíu mày không chút do dự bước về phía trước. Nơi này tuy cũng có bố trí vu trận, tuy là bị thời không loạn lưu nghiền nát nhưng vẫn có một bộ phận phát huy tác dụng.

Nhạc Vũ trực tiếp bước tới một chỗ vỡ của thần quốc gần nhất. Hắn vừa tới chỗ biên giới của một khối thổ địa trôi nổi thì thấy cách đó có hơn mười tu sĩ đang tụ lại nghị luận, ánh mắt hiện vẻ lo lắng lẫn nôn nóng. Cả đám thấy Nhạc Vũ tới đây một mình thì đều quay lại nhìn vẻ kinh ngạc, sau đó lại lộ vẻ thận trọng. Có thể thành tựu Nguyên Anh, ít nhiều đều có nhãn lực. Tuy bọn họ cảm giác không được tu vi chân thật của Nhạc Vũ nhưng cũng biết với khí tức của hắn chắc chắn là Nguyên Anh. Có thể một mình tới đây, thần thông cũng nhất định bất phàm.

Một người trong đó lộ vẻ kinh hỉ tiến lên:

- Đạo hữu cũng bị vây khốn ở đây? Không biết có thể đồng hành với chúng ta. Nơi này hung hiểm, hợp tác thì mạnh, phân ly thì yếu. Chúng ta hợp lực may ra còn có một đường sinh cơ!

Nhạc Vũ liếc người này, thấy hắn có thực lực yếu nhất trong cảm đám.

Hắn cũng không quản, cứ thế tiến lên thì hiểu ngay vì sao những người này lại bị vây khốn ở đây.

Khối không gian phân cách thời không loạn lưu này chảy xiết cực mành, tuyệt không phải Nguyên Anh tu sĩ bình thường có thể lướt qua.

Đã đến cảnh giới Nguyên Anh, mặc dù đã có thể ngao du hư không nhưng cũng không phải đến đâu tùy ý. Một số chỗ đặc biệt hỗn loạn, ngay cả Đại Thừa tu sĩ cũng trốn tránh, nếu bị cuốn vào trong đó sẽ bị mất phương hướng, khó có thể thoát thân.

Nơi này chính là như vậy, cho dù đã hội tụ gần mười Nguyên Anh tu sĩ cũng không dám khinh suất xuyên qua.

Người nọ thấy Nhạc Vũ không để ý thì sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng, trong lòng hơi tức giận nhưng thấy mấy người khác cũng đang định tới thì vội vàng cười nói:

- Loạn lưu hung hiểm! Một tháng này đã có tối thiểu hai vị đồng đạo vẫn lạc bên trong. Đạo hữu muốn thoát thân thì vẫn cần liên thủ!

Nhạc Vũ vẫn trầm mặc không nói, thoáng thăm dò rõ ràng tình huống rồi phi thân tiến thẳng vào bên trong loạn lưu.

Hơn mười tu sĩ sau hắn há hốc mồm miệng, thầm than người này quả thật không biết trời cao đất dày, đột nhiên lại thấy trên người Nhạc Vũ bộc phát ra một đoàn hỏa diễm lam sắc khiến hắn phi hành bên trong hết sức dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 529: Miểu sát hậu kỳ

Hỏa diễm bao quanh thân thể Nhạc Vũ khiến tất cả các năng lượng không gian không thể chạm vào hắn, vẫn còn dư lực ổn định bốn phía, căn bản không cần lo lắng an toàn.

Nhạc Vũ lộ ra thần sắc quả nhiên, Đại hóa Chư Thiên chân viêm đã có thể thiêu đốt hàng rào không gian thì cũng có diệu dụng ở chỗ này.

Chỉ là nơi này vẫn cực kỳ hung hiểm. Bước tiến của hắn nhìn như cực kỳ ưu nhã nhưng kỳ thật không thể nhanh như bên ngoài thạch điện. Mỗi một bước đều cần tính toán cẩn thận, nếu không sẽ lập tức rơi vào hiểm cục.

Cự ly tới khối vỡ của thần quốc nhìn như rất gần song khi chính thức tiến vào thì Nhạc Vũ mới phát hiện thật ra là cực xa. Cũng không biết qua bao lâu mới phảng phất dung nhập vào một màng mỏng.

Sau đó Nhạc Vũ liếc thấy ở chỗ mảnh vỡ pháp bảo có rất nhiều huyết nhục vung vãi.

- Xem ra nơi đây đã trải qua một hồi đại chiến, hơn nữa ít nhất có một người không còn nguyên dạng.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chỗ này là nơi giết người đoạt bảo cực tốt . Chỉ là người này đã có thể xuyên qua thời không loạn lưu đến tận đây chắc hẳn thực lực không kém, vẫn lạc thực là đáng tiếc.

Tiếp tục đi về phía trước ước chừng mười dặm, xem dấu tích tựa hồ cũng là một dược viên, chỉ là không biết là do khi hồng hoang vỡ nát kia hay do thần quốc tan vỡ mà biến thành một mảnh hoang phế, chỉ còn lại chút cây cỏ.

Bất quá bên này cũng có một chút dấu vết tranh đấu. Có thể khiến cho tu sĩ đã

ngoài Nguyên Anh trung kỳ tranh đấu chắc là một bảo vật bất phàm.

Nhạc Vũ vẫn một mực bước đi, chỉ mong nhanh chóng tìm được mấy người Nông Dịch Sơn. Chỉ là trong này có tới mấy trăm ngàn mảnh vỡ, nếu tìm kiếm không có mục đích thì chắc tới một hai tháng cũng chưa chắc có thể gặp được.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ lấy ra mười viên linh thạch rồi dựa theo thuật thôi diễn của Tiên Thiên bát quái bắt đầu thôi diễn, chỉ là lúc này quẻ tượng hết sức mù mịt.

Ngược lại trong lòng hắn có cảm giác nếu cứ đi theo hướng đông thì tựa hồ sẽ gặp.

Nhạc Vũ cũng không dám chỉ tin theo trực giác, đang chần chừ thì bên tai lại nghe tiếng Chiến Tuyết kêu nhẹ:

- Thiếu gia, hướng phía đông! Bạch Đế kiếm hình như cảm ứng bên kia có mảnh vỡ đồng dạng.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng mỉm cười vì vừa khéo đúng dịp, lập tức không do dự nữa mà quả quyết tiến về hướng đông. Trong lòng thầm nghĩ sau này chuyện đầu tiên cần làm là tìm được bảo vật gia tăng độ chính xác thôi diễn, chuyện thứ hai là tới chỗ Kinh Lan các học hết pháp môn thôi toán bí truyền của tông môn.

Sở học thuật số chỉ có thể tham khảo vì mệnh lý hung cát vốn không có định số. Nếu là mọi chuyện đều có thể thôi toán thì một số người có vận khí không tốt cũng không cần truy cầu tiên đạo, những người bị trời đố kỵ cũng đã sớm đột tử. Bất quá cũng không thể phủ nhận, học vấn này rất quan trọng với tu sĩ, Nhạc Vũ cũng đồng dạng.

Đi đến chỗ biên giới cần phải thông qua thời gian loạn lưu một lần nữa. Xuyên qua phía đông thì thấy một khối thổ địa trôi nổi. Vốn đây là một ngọn núi nhỏ nhưng giờ chỉ còn lại một phần mà thôi. Kỳ diệu là nó cũng không bị hoang hóa mà vẫn còn có rất nhiều thực vật. Một số dược thảo trong đó còn có thọ nguyên vài vạn năm, chỉ là linh mạch đã hủy nên cũng không có linh thảo cao giai gì.

Nhạc Vũ cũng không để ý, theo chỉ dẫn của Chiến Tuyết, không bao lâu đã tìm được chỗ kia.

Vật này cũng đồng dạng là một mảnh vỡ kim loại màu đen, chỉ có thể tích lớn hơn mấy khối trước, trên đó còn sót lại nửa lạc ấn khắc chữ triện từ thời thượng cổ.

Nhạc Vũ nhìn vào thì thở gấp, đây rõ ràng là một nửa bộ phận của một chữ "Thích".

Nhạc Vũ theo đó suy đoán ra lai lịch vật này.

- Theo truyền thuyết, vũ khí của thiến thần Hình Thiên thời thượng cổ là một đôi kiền thích. Kiền là thuẫn, thích là phủ, do Hình Thiên sáng chế. Chẳng lẽ nói thanh cự phủ này là binh khí của Hình Thiên? Tại sao lại tán lạc tới đây?

Nghĩ một thoáng, Nhạc Vũ liền bác bỏ. Hắn có thể phỏng đoán, uy lực của thanh cự phủ này khi nguyên vẹn sẽ vượt qua Nguyên Dương đao luân hai cấp bậc. Bất quá dù vậy thì tuyệt đối cũng không thể có uy lực diệt thế của Hình Thiên chiến phủ.

Chắc chắn thanh cự phủ này là đồ phỏng chế, hơn nữa chủ nhân là người có quan hệ nào đó với Hình Thiên.

Dùng pháp lực cầm vật kia vào tay, Nhạc Vũ đang muốn xem kỹ thì phía xa đột nhiên truyền đến một hồi cười dài:

- Đạo hữu vận khí tốt, không biết trong tay cầm vật gì có thể cho tại hạ đánh giá?.

Nhạc Vũ ngưng mày nhìn lên thì thấy có hai nhân ảnh từ xa phi độn đến. người phía trước đội mũ cao, là một tu sĩ râu tóc rậm rạp, người còn lại chính là Chương Dục.

Trông thấy Nhạc Vũ, Chương Dục cũng khẽ giật mình, dường như không ngờ Nguyên Anh tu sĩ này là thiếu niên đã tính kế hắn ngày đó.

Trong lòng hắn cả kinh, cảm giác nhìn không thấu thực lực Nhạc Vũ, có thể một mình đến đây, thần thông khẳng định không kém. Bất quá sau một khắc lão bộc phát cuồng nộ, cho dù người này có thể tăng lên tới Nguyên Anh thì cũng chỉ mới tấn nhập, chẳng lẽ thắng được hai người bọn hắn?

Từ sau ngày bị Nhạc Vũ tính kế đánh vào hư không, Chương Dục đã lập thể phải truy sát hắn.

Các bạn đang đọc truyện tại kiếm giới chấEbookFull(dot)Net.

Nhạc Vũ cũng khẽ nhếch miệng, thu hồi mảnh vỡ kim loại, thầm nghĩ trực giác của mình quả nhiên là đúng, đi về hướng đông quả nhiên có sở đắc.

Có này hai người này ở đây, cho dù không tìm được mấy người Nông Dịch Sơn thì cũng sẽ có tin tức của Lí Không Liên.

Lão nhân đội mũ kia tựa hồ cũng nhận ra Nhạc Vũ không coi lời mình vào đâu, trong mắt lóe lên tức giận, bất quá sau khi cẩn thận nhìn lại thì cười lớn:

- Đạo hữu chắc là Nhạc Vũ a? Lần này ngược lại thật sự là đúng dịp, theo theo ta đi một chuyến ?

Thoại âm rơi xuống, một đạo pháp lực cường đại liền từ người này hút tới.

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co lại, lão giả này đã bổ toàn được tứ hành trong Ngũ Hành, pháp lực cũng đã đạt đến một vạn tám ngàn thạc lực, xem ra cũng là Nguyên Anh viên mãn, chỉ đợi bổ toàn Kim Hành là có thể thử nghiệm đột phá cảnh giới Đại Thừa.

Hắn không cần suy nghĩ cũng biết mục đích của người này tới đây chắc để tìm kiếm pháp khí thượng thừa truyền từ hồng hoang thượng cổ để đối phó thiên kiếp.

Nhạc Vũ buông lỏng toàn thân để mặc người này hút tới. Chương Dục có chút ngoài ý muốn, cũng chỉ nghĩ đơn giản là đối phương tự biết không thể nào chống cự nên mới buông bỏ. Tu sĩ sơ tấn Nguyên Anh, pháp lực bất quá tăng thêm hai đến ba ngàn thạch lực, tổng công nhiều lắm là vạn thạch lực, sao có thể kháng cự nhân vật nổi bật trong đám Nguyên Anh hậu kỳ?

Trong nháy mắt sau đó, Chương Dục liền thấy trong mắt Nhạc Vũ không hiểu vì sao lộ vẻ chê cười. Lão đột nhiên giật bắn mình, cảm giác cực kỳ nguy hiểm, vô thức quát lên:

- Li đạo hữu coi chừng, tiểu tử này sợ là có chút khó giải quyết

Hắn vừa dứt lời thì chỉ thấy quanh người Nhạc Vũ bỗng nhiên bộc phát một đoàn khí cường lực khai mở pháp lực đang hút vào. Sau đó cả người giống như một thanh kiếm bổ về lão nhân đạo mũ.

Tu sĩ họ Li cũng cả kinh, thân hình cơ hồ ngay lập tức bạo lui rồi trong tay áo bắn ra một trường kiếm màu vàng, hóa thành một đạo quang hồng nghênh đón, tiếp đó là một chiếc phất trần từ Tu Di Giới bay ra.

Trong nháy mắt, hai tay Nhạc Vũ được bao bọc bởi một tầng vẩy rồng màu vàng, một phát bắt ngay thanh phi kiếm nhị phẩm kia.

Vô số ma sát tạo thành hỏa hoa không ngừng sáng lên trong tay Nhạc Vũ.

Tu sĩ họ Li lập tức toàn lực thôi động nhưng thanh kiếm vẫn bị Nhạc Vũ kẹp chặt.

Ngay sau đó, tay trái Nhạc Vũ bóp mạnh khiến hồn thức của lão ở thanh kiếm tan vỡ. Tay phải biến thành duệ trảo nghênh hướng phất trần, mặc cho đối phương huy vũ vẫn không làm gì được hắn.

Duệ trảo quét qua một lượt cắt đứt toàn bộ phất trần, kích thẳng vào tâm phế của tu sĩ họ Li. Lúc đến gần thì bị pháp y hộ thể của lão tạo thành một tầng bình chướng ngăn cản, tuy nhiên rất nhanh bị duệ trảo xuyên qua.

- Đại Thừa Kim Thân? Thân thể Long huyết?. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Tu sĩ họ Lê kinh hãi gần chết, giao thủ hai lần nên lão phán đoán chính xác được pháp lực và thân thể Nhạc Vũ. Kết hợp cả hai sợ là lực lượng đạt tới mười vạn thạch lực. Chỉ là lúc này lão cực kỳ hối hận cũng đã muộn.

Nháy mắt sau đó, duệ trảo của Nhạc Vũ đã đâm vào ngực lão, xoắn nát lồng ngực. Nguyên Anh của tu sĩ họ Li đã sớm ly thể, bất quá pháp lực Nhạc Vũ cũng theo sát tới, ngưng tụ thành đại thủ bắt chặt lấy Nguyên Anh người này.

Dùng hồn thức thoáng tìm tòi, Nhạc Vũ biết tu vi nguyên thần người này đã vượt xa mình nên cũng không sử dụng luyện phách sưu hồn, trực tiếp bóp nát Nguyên Anh.

Tất cả diễn ra trong một khắc điện quang hỏa thạch, tộng cộng chưa đến một cái nháy mắt. Đợi đến Chương Dục tỉnh lại thì lão giả mà hắn vốn kính phục đã vẫn lạc đương trường, ngay cả một đòn phản kích cũng không làm được.

Chương Dục sợ xám mặt, vội vàng bắn ra trăm trượng, theo vô thức định bố trí trận kì nhưng lại nghĩ đến tạo nghệ trận đạo người này chắc là còn gấp mấy lần mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 530: Sưu hồn luyện phách

Chương Dục cũng biết vừa rồi Nhạc Vũ có thể trong nháy mắt đánh chết tu sĩ họ Li cũng chỉ là xuất kì bất ý.

Bất quá Chương Dục lúc này thực sự không dám chính diện tranh đấu với Nhạc Vũ. Trong nháy mắt vừa rồi, thiếu niên một năm trước vẫn còn tùy để hắn đàn áp đã triển lộ thực lực kinh người.

Có thể dùng thuần pháp lực khiến tu sĩ họ Li không thể động vào; Có thể dùng thân thể đối chiến nhị phẩm huyền binh, cho dù ở phương diện nào thì đối phương này cũng không phải là người mà hiện giờ hắn có thể chống lại.

Bỏ đi ý định bày trận kháng cự, Chương Dục lập tức ném ra mấy kiện pháp bảo. Hắn cũng biết mấy thứ này không thể ngăn được Nhạc Vũ nên chỉ để chúng tới gần đối phương rồi đem dẫn nổ bạo xuất ra sóng linh lực lẫn mảnh vỡ chỉ để cầu ngăn trở một lát là đủ.

Chương Dục lại đánh ra liên tiếp thủ ấn, thân hình hóa thành một đoàn huyết quang bay nhanh về phía xa, tốc độ vượt qua độn quang tầm thường mấy lần. Tiếp đó hắn đánh ra vô số đạo phù từ tứ phẩm đến nhị phẩm bố trí dày đặc sau lưng để ngăn trở. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ thấy vậy nhíu mày, cảm giác hơi khó giải quyết. Quả nhiên tu sĩ Nguyên Anh đều có bản sự bên trong, cũng không biết hắn dùng bí pháp gì mà tốc độ bỏ chạy vượt trên bốn mươi lần âm thanh. Thêm vào vô số pháp bảo huyền binh dẫn nổ dây chuyền, uy lực cực thịnh, cho dù là hắn cũng không dám bừa bãi xông qua.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ thôi động Huyền Quy Tiên Trạc, lập tức có một hư ảnh Xà Quy quấn quanh người hắn, cùng lúc dẫm mạnh lên Cực Quang kiếm hóa thành một đạo bạch quang đuổi sát.

Lúc này Nhạc Vũ mới có thể phát huy ra mười phần tốc độ của thanh phi kiếm chuyên dùng để phi độn này. Mặc dù không theo kịp đoàn huyết quang kia nhưng cũng trên 30 lần tốc độ âm thanh. Nhạc Vũ lại thôi động Tam Diệu Như Ý

lôi trận bố trí thành một đại trận dùng từ trường phụ trợ tăng thêm tốc độ.

Sau đó chỉ trong trong nháy mắt, hai người đã xông tới một khối thổ địa chỗ biên giới. Chương Dục cả mừng, biết một khi tiến vào đây thì cơ hội chạy trốn sẽ tăng lên rất nhiều. Cho dù thực lực kẻ này cường hoành thế nào thì cũng phải kiềm chế, cũng có thể lợi dụng năng lượng không gian ở đây.

Hắn vội vàng đánh ra một đạo phù triện bảo vệ bản thân, sau đó cưỡng ép bản thân xuyên vào không gian loạn lưu bỏ chạy về xa.

Lúc này Nhạc Vũ cũng đã theo sát về sau, hắn không đuổi theo vào loạn lưu là gieo xuống một hạt giống Huyền Huyết Linh Đằng.

Theo pháp lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết thôi động, vô số huyết sắc mộc đằng lập tức thăm dò vào đến hư không loạn lưu, trên đó có phủ một tầng Đại hóa Chư Thiên chân viêm, trong chốc lát đã đuổi kịp Chương Dục rồi quấn lấy hắn.

Chương Dục kinh hoàng, vội vàng lấy ra một thanh huyền binh. Chỉ là mộc đằng sau khi Nhạc Vũ đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết tu đến tầng thứ bảy thì đã có thể chống đỡ một số huyền binh nhị phẩm phẩm chất thấp, lực lượng lên đến bảy tám vạn thạch lực! Chương Dục đem hết toàn lực chỉ mới chặt đứt hay ba sợi thì đã bị vô số huyết đằng trói lại.

Nhạc Vũ thấy thế là không chút bất ngờ, phất tay một cái đem huyết đằng thu về.

Hắn cũng lười nói nhảm với người này, trực tiếp dùng pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành bắt lấy Nguyên Anh kéo ra.. Sau một khắc bỗng nhiên thấy từ trong Nguyên Anh, tuôn ra một đoàn quang mang mạnh mẽ.

- Ý định tự hủy Nguyên Anh để đồng quy vu tận? Tính tình người này cũng là cường liệt!

Nhạc Vũ cười lạnh rồi đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến quang mang mạnh mẽ kia lập tức tiêu tán. Sau đó hắn một tay cầm lấy anh nhân cao chừng ba xích, một tay nắm lấy đầu Chương Dục, điên cuồng quán chú hồn lực vào trong.

Chỉ qua mấy nhịp thở, một luồng hình ảnh và tin tức từ trong đầu Chương Dục ào ạt rót vào đầu Nhạc Vũ.

Sau đó một lát, Nhạc Vũ kêu lên một tiếng kinh dị.

- Phong Bạch quả nhiên hợp lưu với Lí Không Liên. Việc này thật sự là khó giải quyết, hai người này một khi liên thủ thì mình khó có cơ hội thủ thắng! Còn có đạo nhân lôi thôi tên gọi là Thì Nam kia, tạo nghệ trận đạo tựa hồ cũng vượt quá dự liệu của mình!

Nhạc Vũ nhíu mày, vừa rồi có thể giết được tu sĩ họ Li chỉ là may mắn. Nếu như đối phương chủ quan thì với tu vi Nguyên Anh viên mãn của lão, cho dù hắn có nhiều đại thần thông, lại có Chiến Tuyết tương trợ thì cũng không thể đơn giản thủ thắng.

- Thì ra là thế! Lí Không Liên này thuộc về một tổ chức tên là Thiên Đạo Minh.

Tổ chức này có trên một trăm tu sĩ Nguyên Anh, bảy tu sĩ Đại Thừa, hơn một ngàn Kim Đan. Điều kiện để gia nhập là ít nhất tu luyện một loại thần thông hoặc tinh thông luyện khí trận phù hay luyện đan khôi lỗi, thực lực xưng hùng Trung Nguyên, ngay cả đại tông đỉnh cao cũng không dám đơn giản trêu chọc, bất quá tựa hồ kết cấu thành viên cực kỳ rời rạc. Mục đích lần này tới đây là vì Thiên Dương đao luân.

Đọc đến chỗ này thì Nhạc Vũ có chút kinh ngạc, biết thêm là đám người Lí Không Liên vào hơn trăm năm trước nhờ vào cơ duyên mà biết được nơi này cũng như chuyện chỉ cần phục hồi mẫu trận là có thể tiến vào hạch tâm của thần quốc. Sau đó liền tiến hành bắt đầu bố trí mưu đồ, chuyện di hài của chủ nhân Nguyên Dương đao luân chỉ là một trong những mục đích, ngoài ra còn có một số di bảo của tu sĩ thượng cổ bên trong.

Lí Không Liên vì thế chẳng những chuẩn bị một Nguyên Trí linh quả, càng thu thập được bản thiếu của Hiên Viên Phá trận lục. Tuy cuối cùng bị hắn đoạt được Nguyên Trí linh quả, bất quá những người này chuẩn bị trăm năm, đều có rất nhiều thủ đoạn hậu bị nên có được hai vị tông sư trận đạo là Thì Nam và Chương Dục trợ giúp, cuối cùng đã phục hồi thành công mẫu trận.

- Có di hài của chủ nhân Nguyên Dương đao luân, quả thực càng dễ dàng lấy được này Nguyên Dương đao luân. Bất quá nếu như vật ấy bị các ngươi lấy được thì chẳng phải Nhạc Vũ ta gặp nguy sao? Xem tính tình Lí Không Liên cũng không phải là người khoan dung độ lượng!

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên một tia sắc nhọn, sau đó khẽ giật mình.

- Chưởng giáo sư tổ rõ ràng đã từng cùng đám người này giao thủ. Ba người đều bị thương nhẹ mà rút lui, tuy nhiên đồng bọn của Lí Không Liên tựa hồ cũng có người trọng thương. Là người vẫn đi cùng với Lí Không Liên, bị chưởng giáo sư tổ đánh trọng thương, hiện giờ không biết Nguyên Anh đi đâu.

Nhạc Vũ thoáng suy nghĩ liền hiểu lúc ở Vạn Bảo lâu nhất định đã có mấy vị trưởng bối âm thầm bảo vệ, khi đó bản thân tưởng là nguy cấp nhưng thực tế rất an toàn.

Hắn thầm cảm động, một thoáng sau mới nén xuống, hiện giờ vẫn phải nhanh chóng tìm được tung tích của mấy người Nông Dịch Sơn.

Điều này Chương Dục khả năng không biết được, bất quá chỉ cần một phương vị đại khái là Nhạc Vũ tự tin có thể tìm được nhờ bí pháp trong môn.

Chẳng qua khi Nhạc Vũ vừa mới nghĩ đến đây thì Nguyên Anh của Chương Dục đã chịu không được nổ tung.

Nhạc Vũ thổ ra một ngụm máu, trong lòng cực kỳ oán hận, tiện tay ném thân thể của Chương Dục vào thời không loạn lưu rồi suy nghĩ trầm tư.

Thương thế của hắn kỳ thật không sâu, lực phòng ngự của Long Lân quả nhiên chỉ thua kém Huyền Vũ nửa bậc. Khi Nhạc Vũ toàn lực thôi phát thì nhị phẩm huyền binh đã có thể gây tổn thương.

Pháp lực vị tu sĩ họ Li kia tuy đến một vạn tám ngàn thạch lực nhưng Nhạc Vũ đồng dạng cũng dùng thủy nhu lực của Huyền Quy Tiên Trạc gia trì bản thân, giảm đến mức thấp nhất lực trùng kích. Cộng thêm Đại Thừa Kim Thân của hắn nên thụ thương không đáng kể, chỉ là ngũ tạng thoáng chấn động nên tích tụ một ngụm máu trong họng mà thôi.

Sau khi hắn nhổ ra ngụm máu, điều tức sơ qua thì thương thế đã gần như hoàn toàn hồi phục.

Điều khiến Nhạc Vũ phiền não chính là vào lúc quan trọng thì Nguyên Anh lại bạo liệt.

- Cường độ luyện phách sưu hồn cũng lớn hơn vài phần. Sớm biết như thế chẳng cần nhẫn nại bức cung

Nhạc Vũ than khẽ, thu hồi Tu Di Giới của Chương Dục lưu lại lẫn huyền binh vừa ngự sử để chạy trốn.

Hắn nhìn qua thì thấy trong Tu Di Giới người này có ba Ngũ Hành linh quả, 2000 vạn linh thạch. Bất quá những pháp bảo khác đều đã dùng để chặn hắn truy kích.

Sau đó hắn quay lại chỗ đánh chết tu sĩ họ Li thu thập lại hết những pháp bảo huyền binh của người này rơi vãi trên mặt đất.

Bất quá trên người kẻ này lại nghèo xác, duy nhất chỉ có một nhị phẩm huyền binh thì đã bị Nhạc Vũ đoạt đi, còn lại đều dưới tam phẩm, bất quá đều có diệu dụng.

Nhạc Vũ cũng không bất ngờ, vật nhị phẩm này ngay cả Quảng Lăng tông trước kia tổng cộng cũng chưa tới mười cái, một kẻ tán tu như vậy đã cực kỳ giàu có.

- Những vật này lấy về cho tông môn trao đổi linh thạch, mấy vị trưởng lão nhất định sẽ mừng rỡ.

Nhạc Vũ có chút bất đắc dĩ thu hồi, ngược lại ba Ngũ Hành linh quả lại khiến hắn kinh hỉ vì lại là hai hành quý hiếm Hỏa, Thổ.

Sau đó Nhạc Vũ đứng lại một chỗ, nhất thời không biết đi đâu cho đúng. Lần này Chiến Tuyết cũng không đưa ra đề nghị gì, trong lòng hắn cũng không biết tính toán thế nào.

- Cũng thế! Lại phải dùng thuận thôi diễn Tiên Thiên bát quái để suy diễn thiên cơ.

Nhạc Vũ ném ra mấy chục viên linh thạch, sau khi suy diễn thì đầu tiên là vui vẻ rồi cả kinh.

Vui là vì lần thôi diễn này đã ứng với hướng đông bắc. Kinh hãi là vì trong quẻ tượng vẫn là điềm đại hung, còn có tai ương huyết quang.

Nhạc Vũ trầm xuống, càng thêm cẩn thận. Sau khi nhìn bốn phía thì không chút do dự khống chế lấy Cực Quang kiếm phi độn về hướng bắc, cười nhạt.

- Cũng muốn nhìn xem điềm hung này có thật lấy được mạng ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 531: Xảo ngộ Trữ Niên

Lướt qua mấy mảnh vỡ bên ngoài thần quốc, Nhạc Vũ suy nghĩ không biết vì sao tu sĩ họ Li và Chương Dục phải ly khai bọn người Lí Không Liên để mạo hiểm ở đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không ngoài hai nguyên nhân. Một là xem xét kết cấu vu trận trong thần quốc, hai là tìm tung tích mấy người Nông Dịch Sơn.

Bất quá nếu là ba người bị thương nhẹ trở lui thì chiến lực chắc vẫn còn bảo tồn hoàn hảo. Với lực của hai người này còn kém hơn một chút. Nếu như gặp phải mấy người Nông Dịch Sơn thì truy đuổi không thành, ngược lại còn bị người thừa dịp.

Như vậy khả năng đầu tiên là rất cao. Nếu đúng như hắn sở liệu thì bọn người Lí Không Liên hoặc là muốn thông qua biện pháp này để suy đoán ra chỗ hạch tâm của thần quốc, hoặc là đã tìm được nhưng bị vu trận cản trở, ý đồ thông qua bên ngoài vu trận để suy đoán ra cách phá.

Nhạc Vũ kỳ thật chỉ cần tìm được nơi này, liền tự có thể tìm ra đến tung tích của mấy người Nông Dịch Sơn.

Đã có điều phán đoán này, Nhạc Vũ cũng bắt đầu chú ý đến chung quanh, âm thầm ghi nhớ thôi toán, ước chừng qua mười khối thổ địa lơ lửng thì có sở đắc.

- Quả nhiên là đông bắc, Tiên ngọc bát quái Thôi Diễn thuật thực sự có vài phần linh nghiệm

Cười tự giễu, Nhạc Vũ đẩy nhanh tốc độ, sau đó vừa tới chỗ đột phá thời không loạn lưu thì đằng xa truyền đến một trận âm thanh vang dội.

Nhạc Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn qua thì thấy đằng xa truyền đến từng hồi linh lực chấn động, thỉnh thoảng có quang hoa hắt lên, dường như có người ở bên kia đấu phép.

Lại đi về phía trước mười dặm, Nhạc Vũ khẽ giật mình. Chỉ thấy trong đám người tranh đấu có một người hắn cực kỳ quen thuộc, đúng là vị lão nhân gầy đét mà hắn đã từng hặp ở Vạn Bảo lâu.

Bên cạnh lão còn có ba vị Nguyên Anh tu sĩ đang kết trận kháng địch.Ở vòng ngoài là bảy tám Nguyên Anh tu sĩ đang dốc sức vây công.

Ở dưới đất cũng có hơn mười thi thể tu sĩ, trong đó thậm chí có mấy người ăn mặc phục sức của Vạn Bảo lâu, vô số mảnh vỡ pháp bảo huyền binh vung vãi dưới đất.

Nhạc Vũ ngưng mày, thầm ngạc nhiên. Cũng không biết rốt cuộc là vật gì mà dẫn tới rất nhiều Nguyên Anh tu sĩ liều mạng tranh đoạt?

Với thực lực mạnh mẽ như Trữ Niên cũng chỉ có thể khốn thủ không cách nào thoát thân, càng khiến cho bốn đồng môn vẫn lựa ở đây, từ đó có thể thấy được mức độ thảm liệt của đại chiến. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Mắt thấy ba người Vạn Bảo lâu sắp gặp phải nguy cơ, lại thấy đám người vây công dường như cũng chỉ là tạm thời tụ hội, trong đó cũng không có đệ tử đại phái nào, Nhạc Vũ do dự một lát. Hắn nhớ tới nhân tình đã thiếu trước kia rồi thở dài, khống chế Cực Quang kiếm phi hành qua. Hắn cũng không phải là người lỗ mãng, cho dù tính cách xưa nay ân oán phân minh nhưng cũng không thể vì một điểm nhỏ ân huệ lúc trước mà dẫn tới đại địch cho bản thân và Quảng Lăng tông.

Bất quá lúc này nếu là điều kiện có thể thì Nhạc Vũ tự nhiên không ngại trợ giúp Vạn Bảo lâu một lần, coi như trả hết món nợ Vạn Bảo lâu bảo vệ hắn phục dụng Nguyên Trí linh quả, lại bán đồ cho hắn với giá thấp năm trước.

Hắn vừa mới tới thì cả đám người đều lộ vẻ cảnh giác, chỉ có Trữ Niên là sau đó vui mừng, tuy nhiên tựa hồ nghĩ tới thực lực yếu ớt của hắn nên lại lộ vẻ ảm đạm.

Trong đám bảy tám Nguyên Anh tu sĩ bên ngoài có một người quay lại nhìn đầy vẻ phòng bị.

- Đạo hữu tới đây có ý gì? Chuyện ở đây không quan hệ với ngươi, nếu không muốn đối địch với chúng ta thì kính xin thối lui! Ta chính là Minh Hải cư sĩ, ở Kinh Châu có chút thanh danh. Đạo hữu nếu như biết nhân vật trong Kinh Châu thì chắc có nghe nói, đến cùng nên lựa chọn như thế nào, kính xin đạo hữu cẩn thận cân nhắc một hai

Nhạc Vũ nhướng mày, cũng không để ý mà bước thẳng về phía trước. Người nọ nhíu mày, cười lạnh:

- Ta thấy ngươi có được tu vi không dễ nên mới khuyên ngươi một câu. Đã tự mình muốn chết vậy cũng trách không được ta. Nếu tiến thêm mười bước, ta sẽ cho ngươi vẫn lạc!

Vừa dứt lời thì lập tức có một thanh phi kiếm trong suốt từ chỗ bên trái cách Nhạc Vũ chưa đầy mười trượng đánh tới. Kiếm vốn vô hình, đến khi xuất động mới hiện ra hình ảnh, thoáng cái đã bay tới cổ Nhạc Vũ.

Cơ hồ cùng lúc người nọ cũng đánh ra một bộ Kỳ Môn phi kiếm, tổng cộng bảy mươi hai thanh, hình dạng quỷ dị. Hai người bên cạnh hắn cũng một người một kiếm đánh thẳng vào Nhạc Vũ.

Người này cực kỳ giảo hoạt, vào lúc nói chuyện đã chuẩn bị ra tay, bay người liên thủ phong tỏa hết không gian tránh né của Nhạc Vũ, muốn một kích giải quyết.

Nhạc Vũ cười lạnh, tả thủ ẩn hiện long lân nhẹ nhàng búng ra, phi kiếm trong suốt đã vỡ ra từng mảnh.

Tốc độ hắn bỗng nhiên gia tốc đến cực điểm, hư ảnh Huyền Quy quấn quanh thêm vào một tầng màng mỏng màu xanh, chộp lấy hai phần phi kiếm rồi bóp nát, sau đó để mặc vô số kiếm quang đánh vào.

Linh trận trong bộ phi kiếm này thiết kế cực kỳ xảo trá. Ngoại trừ tốc độ cực nhan thì mũi kiếm đều ẩn chứa một chút lực Băng Hỏa áp súc đến cực hạn, khi chạm vào người Nhạc Vũ mới bộc phát tạo thành lực sát thương cực lớn. Vạn mộc Phong Thần Bích không trụ được bị đánh cho lỗ chỗ. Bất quá khi trùng kích đến tầng Huyền Quy hư ảnh thì đều bị bắn ngược trở ra.

Nhạc Vũ không hề để ý, thân hình lóe lên xông đến trước người tự xưng là Kinh

Châu Minh Hải cư sĩ. Vào lúc hắn còn ngạc nhiên thì đã một quyền đánh ra, trên đầu ngón tay bao trùm một tầng Long Lân dày đặc, lực lượng đạt đến hơn mười vạn thạch lực đánh người kia thành huyết nhục.

Minh Hải cư sĩ là Nguyên Anh trung kỳ, hai người phối hợp với hắn chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ.

, thấy thế thì giật bắn mình, theo vô thức điên cuồng chạy ra xa. Nhạc Vũ trong nháy mắt phát ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực ngưng tụ thành hai cự chưởng tóm lấy cả hai.

Hắn vẫn lưu lại hai phần lực, tuy nhiên cả hai cũng đã không thể nhúc nhích, Ngũ Sắc Thần Quang ẩn tàng bên trong cũng khiến cả hai hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.

Ngay cả trước lúc độ kiếp thì Nhạc Vũ cũng đã không để mắt hạng Nguyên Anh sơ kỳ, lúc này thực đột phá thì càng xem như rơm rác. Tâm niệm hắn khẽ động, cự chưởng do Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực ngưng tụ bóp chặt khiến cả hai nát bét.

Nguyên Anh của cả hai đều vội vàng thoát ra bỏ chạy về xa.

Nhạc Vũ cũng không đuổi bắt, cho dù hai người này thành công chuyển thế thì với tu vi hiện giờ của hắn cũng không sợ trả thù. Huống chi ở đây với Nguyên Anh, trừ khi đã đến cảnh giới Thuần Dương, nếu không không có khả năng sinh tồn.

Quả nhiên chỉ sau một lát, hai Nguyên Anh đã lần lượt tiêu tán.

Thấy chỉ trong khoảnh khắc đã có ba người bị tru sát, đám người đang quyết chiến cũng lập tức dừng tay, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, không ngờ ba người có thực lực coi như không tệ này đều bị Nhạc Vũ đánh chết tại chỗ đơn giản như thế.

Đặc biệt là Trữ Niên, có thể dùng từ há hốc mồm miệng để hình dung, trong mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

Không khí trong vòng ngàn trượng chợt lắng xuống. Song phương đều biết với thực lực cường hoành của Nhạc Vũ vừa biểu hiện, bất luận hắn lựa chọn thế nào

đều sẽ thay đổi cục diện ở đây. Trong ba người của Vạn Bảo lâu, ngoại trừ Trữ Niên thì hai người còn lại đều vô cùng khẩn trương. Thậm chí mặc dù là Trữ Niên lúc này cũng không dám khẳng định Nhạc Vũ không phải là địch. Qua mấy nhịp thở, một nam tử có tướng mạo kì vĩ hít sâu một hơi rồi tiến ra:

- Đạo hữu muốn kiếm một chén canh? Không biết có thể liên thủ với chúng ta, đồ vật đoạt được sẽ chia cho đạo hữu ba thành.

Lời vừa nói ra, thần sắc mấy người còn lại lập tức khẽ giật mình rồi ngay sau đó trầm mặc. Với thực lực người này quả thực đầy đủ tư cách chiếm phần lớn.

Nhạc Vũ cảm giác có chút quen thuộc, lục lọi ký ức rồi mới chần chừ:

- Ngươi là Huyền Linh Tử, đứng thứ tư trong Kinh Châu thập tán tu?

Trong tư liệu về những nhân vật trong Kinh Châu mà Trầm Như Tân đưa cho hắn cũng có người này, thanh danh khá hiển hách.

Tu sĩ kia thấy Nhạc Vũ tựa hồ nhận ra mình thì vui mừng:

- Đạo hữu nhận ra ta, vậy thì tốt rồi, chắc cũng biết thanh danh Huyền Linh Tử ta, tuyệt sẽ không nuốt lời.

Nhạc Vũ cười khẽ, biết đối phương hiểu lầm. Vừa rồi hắn chỉ kinh dị người này có thể bức bách người bên cạnh Trữ Niên đến hoàn cảnh này mà thôi. Nếu như hắn đoán không lầm, mấy người Vạn Bảo lâu không cách nào đột phá chắc là do người này có thần thông, ba người trên hắn chắc cũng không phải bình thường.

Vẫn nói mọi người ở Trung Nguyên có cuộc sống an nhàn, bất quá những tán tu này lại tựa hồ như là ngoại lệ.

Không nói Lí Không Liên, còn có Huyền Linh Tử trước mắt này, mỗi người đều có thể lực áp tông môn đỉnh cấp thiên hạ, hùng tuyệt thế gian.

Trong lúc lơ đãng, hắn nhớ tới hứa hẹn vớ Đông Hoa tán nhân, sau đó khẽ lắc đầu:

- Thật có lỗi, ta thiếu nợ Vạn Bảo lâu một nhân tình, không thể không hoàn!

Huyền Linh Tử biến sắc. Trữ Niên đại hỉ, sau đó khẩn thiết:

- Nhạc đạo hữu! Kính xin giúp ta một ay. Chớ để mấy người kia đào thoát!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 532: Vu Thần di thể

Nhạc Vũ thầm kỳ quái, trong nội tâm cũng có chút không vui. Hắn tới để cứu mấy người Vạn Bảo lâu, không phải để nghe sai sử.

Giết mấy người kia đơn giản, nhưng nếu liên thủ với Trữ Niên lưu lại mấy người kia thì lại là chuyện khác. Vấn đề là hắn không có cừu oán với họ, cũng không cần xuất thủ ngoan độc.

Chuyện trong Tu Chân Giới cũng rất khó nói phải trái. Thoạt nhìn Vạn Bảo lâu đang là bên bị bức hại. Tuy nhiên chuyện phát sinh trước đó chưa hẳn đã hoàn toàn trong sạch, nói không chừng đồ vật trong tay là đoạt từ người khác.

Kỳ thật nếu không phải ba người kia ra tay tàn độc thì hắn cũng không dễ dàng lấy mạng.

Đồng tử của Huyền Linh Tử giãn ra, bất quá sau một lát bình tĩnh lại:

- Đạo hữu cũng chưa biết vật mà Vạn Bảo lâu lấy là gì để khiến mọi người vây công? Hai siêu phẩm pháp bảo, trên bảy bình Cổ Linh đan, quan trọng nhất là một khối thân thể Vu Thần, hai di thể linh tiên bảo tồn hoàn hảo. Không biết đạo hữu có chịu liên thủ với bọn ta?

Nhạc Vũ giật mình. Khối thân thể Vu Thần chắc chắn là xuất phát từ bản thể của chủ nhân thần quốc. Trước đó Nhạc Vũ mặc dù cũng lấy được ba thi thể nhưng đều là thân ngoại hóa thân, dùng dược vật và trân vật luyện chế, hiệu dụng kém xa bản thể.

Di thể linh tiên Thượng Cổ vô dụng đối với tu sĩ bình thường. Bất quá đối với những tán tiên chỉ còn lại nguyên anh sau khi độ kiếp thì lại là chí bảo thượng giai. Cho dù không thể nào được như thân thể chính thức nhưng nếu như thần hồn hợp nhất, dùng bí pháp tế luyện đủ để cho những Tán Tiên này tăng ba đến bốn lần thực lực, cơ hồ có thể so với linh tiên.

Khách quan mà nói, những siêu phẩm huyền binh cùng Cổ Linh đan, tuy là làm cho người động tâm, bất quá so với hai thứ sau thì vẫn kém rất nhiều.

Ngay cả Nhạc Vũ cũng có chút động tâm, có được một di thể linh tiên thì đã không còn đi cầu thứ gì cũng đủ cho Quảng Lăng tông yên ổn trong ba ngàn năm.

Khi đó mặc dù Vạn Bảo lâu thế lực cường thịnh đến mấy cũng khó động được hắn.

- Trách không được Trữ Niên muốn mình ra tay diệt sát, nguyên lai là không muốn để cho người khác biết.

Nhạc Vũ hừ lạnh, Huyền Linh Tử cũng đồng dạng không có hảo ý, chủ động nói ra việc này ngoại trừ dụ dỗ vẫn còn có ý ly gián quan hệ giữa hắn và Vạn Bảo lâu.

Chỉ cần thế gian còn có một người biết được việc này, người của Vạn Bảo lâu sẽ không chính thức yên tâm.

Thần sắc Trữ Niên tái nhợt, hung hăng nhìn Huyền Linh Tử rồi cúi người hành lễ với Nhạc Vũ:

- Nếu đạo hữu chịu ra tay, Vạn Bảo lâu sẽ có thù lao hậu hĩnh. Ở đây ta vừa khéo có sáu khối kim loại đã bán cho Nhạc đạo hữu ngày đó?

Thần hồn của Nhạc Vũ lập tức cảm giác được khí tức bạo động của Chiến Tuyết trong tam bảo Linh Lung Tháp. Bất quá cuối cùng hắn vẫn cười nhẹ:

- Trư tiền bối quả thật có tâm, vật ấy thật sự có chút tác dụng với sư muội ta.

Nhạc Vũ nói vậy nhưng vẫn không có ý nhận lời, mấy khối kim loại này tuy trọng yếu với Chiến Tuyết nhưng Vạn Bảo lâu ra giá như vậy thật sự quá thấp.

- Vì biết đạo hữu khả năng cần vật ấy nên sau khi ta đi vào vẫn lưu ý thu thập, trong đó hơn phân nửa là mua từ người khác.

Trữ Niên cũng biết mấy khối kim loại này chưa đủ để Nhạc Vũ động tâm, cắn răng nói tiếp:

- Lại thêm mười Ngũ Hành linh quả, một lọ linh đan, một thân thể linh tiên, Nhạc đạo hữu nghĩ như thế nào?

Nhạc Vũ vẫn chưa đồng ý:

- Không biết siêu phẩm pháp bảo có chịu cho ta một kiện?.

Thứ trân quý nhất chắc là một khối thân thể Vu thần thượng cổ, cho dù là luyện đan chế dược hay luyện chế pháp bảo khôi lỗi đều là thứ cực tốt. Bất quá vật ấy chắc Trữ Niên không chịu bỏ ra, lúc này điều Nhạc Vũ cần nhất là gia tăng chiến lực trước khi gặp Lí Không Liên.

Trữ Niên cười khổ một tiếng:

- Tự nhiên có thể, bất quá khả năng hai thứ này có chút không như đạo hữu tưởng tượng, kỳ thật là thứ vô thưởng vô phạt.

Lão đang muốn giải thích cặn kẽ thì Huyền Linh Tử đã hừ lạnh:

- Lui!

Vừa nói xong, Huyền Linh Tử đã phi độn ngoài trăm trượng, mấy người còn lại cũng bừng tỉnh chạy tứ tán. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ nheo mắt cười lạnh một tiếng rồi bắn ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ bảy. Kiếp trước của hắn là lính đánh thuê, vốn không có quan niệm đạo đức, nhận tiền giết người. Vạn Bảo lâu đã ra đủ giá vậy thì cũng không cần nhiều lời. Huyền Linh Tử thấy thế lập tức rùng mình, tuyệt quang vừa xuất đủ khiến hắn trọng thương, bất quá nó chỉ dùng phong tỏa đường lui mà thôi, trong nháy mắt Nhạc Vũ đã xông lên trước.

Pháp lực tiến nhập vào Bi Âm đao đã gần tới hai vạn thạch, đủ để toàn lực thôi động long hầu cốt trong đó.Vào lúc đao âm thất chuyển, cơ hồ vạn vật lui tránh. Hai thanh huyền binh mà Huyền Linh Tử ném tới chưa tiến gần được cách người hắn mười trượng thì đã bị đao âm chấn lui.

Huyền Linh Tử biến sắc, thân hình tiếp tục vội vàng thối lui, lại lấy ra một cái chuông màu vàng khổng lồ chụp lên đầu. Cái chuông này cũng không phải thứ

phẩm như Tàn Huyền chung của Nhạc Vũ lúc trước, bảo quang nhấp nháy ngưng tụ tầng tầng linh lực kim hệ quanh người.

- Hảo pháp bảo!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, lại lấy ra Phong Nha kiếm. Có Vạn mộc Phong Thần bích, Huyền Quy Tiên Trạc và Long Lân giáp, có thêm Băng Diễm huyền quang chướng cùng Ngũ Sắc Thần Quang làm thủ đoạn hậu bị, bản thể của hắn hiện giờ tương đương với huyền binh pháp bảo tuyệt đỉnh, lúc đấu pháp cơ hồ không cần kiêng kị. Ngoại trừ một vài loại thần thông tuyệt thế của Lí Không Liên cùng Phong Bạch thì thế gian đã ít có người có thể gây tổn thương.

Bất quá nếu để phá kim chung kia thì còn hơi thiếu khuyết, tăng thêm Phong Nha kiếm thì tình hình lại bất đồng. Thanh kiếm chế từ long nha thập ngũ giai này hiện giờ mới chân chính phát huy uy lực trong tay hắn. Kiếm khí sắc bén áp súc đến cực điểm, đến khi chạm vào thân chuông thì toàn diện bộc phát.

Trong nháy mắt, pháp bảo phòng ngự tối thiểu đạt đến nhị phẩm này đã ảm đạm, Nhạc Vũ cũng nhanh chóng tiến vào.

Huyền Linh Tử không bối rối, lật tay ngưng tụ một cái ấn trong không gian rồi đột nhiên đè xuống Nhạc Vũ. Một kích này cơ hồ tương đương với Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lúc còn chưa thu nạp Tiên Thiên ngũ sắc.

- Địa huyền ấn!

Nhận ra thần thông này, Nhạc Vũ chợt thấy nhẹ nhõm, cũng chỉ có đại thần thông bực này mới có thể áp chế Trữ Niên.

Hắn cũng không để ý mà tế lên Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn nghênh đón. Hai pháp bảo chạm nhau trên không trung phát ra tiếng nổ vang vọng, cương phong có thể khiến cho Linh Hư cảnh tu sĩ lập tức phân thây điên cuồng khuếch tán.

Cơ hồ vào khoảnh khắc chạm nhau, cả hai đã phân cao thấp.Cự ấn tuy có ưu thế trên cao nhưng vẫn bị Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cưỡng ép đụng nát ra.

Dưới chân Huyền Linh Tử phát ra từng đợt từ lực, tuy không ngự sử huyền binh nào nhưng tốc độ cực nhanh. Bất quá cuối cùng vẫn thua Cực Quang kiếm cùng Tam Diệu Như Ý Lôi Châm một bậc. Sắc mặt Huyền Linh Tử âm trầm, hai tay

chuẩn bị nắm thành pháp quyết tựa hồ ngưng tụ linh lực thổ hệ.

Nhạc Vũ biết người này đang chuẩn bị một thần thông khác, sao có thể để hắn vạn toàn. Hắn tiếp tục đánh ra một đạo Băng Diễm tán đi địa khí quanh thân người kia, sau đó xông tới, Phong Nha kiếm sử ra Quảng Lăng tuyệt kiếm thức thứ nhất Tê Thiên Bài Vân.

Theo một tiếng nổ mạnh, lực lượng lên đến mười mấy vạn thạch lực của song phương va chạm, Huyền Linh Tử thổ huyết bạo lui, thân hình Nhạc Vũ hơi chậm lại rồi tiếp tục gia tốc đuổi theo.

Trong lòng hắn thầm than, Nguyên Anh đỉnh phong như Huyền Linh Tử quả nhiên không thể dễ dàng kích sát. Trong tình huống đối phương có phòng bị, cho dù hắn có lực lượng gần mười vạn thạch lực, hơn gấp đôi người này thì vẫn cần một trận ác chiến.

Cả hai phi độn đến khi Huyền Linh Tử trông thấy một khối thổ địa lơ lửng thì lộ vẻ vui mừng. Tam bảo Linh Lung Tháp trên đầu Nhạc Vũ đột nhiên phun ra quang mang chói mắt ngưng tụ như thực chất rồi xuyên thấu thân hình Huyền Linh Tử, cắt đứt thành từng mảnh nhỏ.

- Không ngờ Phục Ma kiếm trận lại tăng lên uy lực như vậy.

Nhạc Vũ âm thầm kinh dị, hắn biết vừa rồi Chiến Tuyết tuy chỉ sử xuất Ngự Thủy Kiếm, bất quá Ngự Phong kiếm cũng đã sẵn sàng. Hơn nữa quanh hai kiếm khí này còn có rất nhiều hư ảnh kiếm quang, đều tương đương tam phẩm.

Ngự Thủy Kiếm còn chưa được Chiến Tuyết luyện hóa, hiện giờ mới chỉ dùng Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ thôi sử, sau này chiến lực nguyên vẹn càng khiến người ta chờ mong.

Nhạc Vũ thu hồi di vật của Huyền Linh Tử, phát hiện bên trong không có ngọc giản ghi lại thần thông thổ hệ, không khỏi thầm tiếc nuối, lúc quay đầu lại thì thấy ba người Vạn Bảo lâu cũng đã cơ bản giải quyết xong đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 533: Thiên Mộc Linh Trâm

Đối thủ của ba người Vạn Bảo Lâu chẳng qua là mấy tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cùng trung kỳ. Mất đi Huyền Linh Tử, một mình Trữ Niên đã giải quyết bốn người.

Có chút đáng tiếc chính là người này lại không dùng thần thông, làm Nhạc Vũ thoáng cảm thấy tiếc nuối.

Giá ngự Cực Quang kiếm đi tới bên cạnh mấy người, hai tu sĩ Vạn Bảo Lâu đều e sợ cảnh giác, mơ hồ kết trận. Tựa hồ là một loại trận pháp liên thủ chiến đấu cực kỳ huyền diệu, một cỗ linh lực ba động nguy hiểm phát tán ra, ba người cơ hồ kết thành một thể.

Mà hai gã tu sĩ không chỉ phòng bị Nhạc Vũ động thủ mà thôi, còn dùng bí ngữ truyền thanh tựa hồ đang thương lượng gì đó với Trữ Niên, ánh mắt ẩn hàm sát cơ.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, tất nhiên hiểu được ý tứ của hai người này. Hắn cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng khoanh tay chờ đợi.

Nếu như ba người này tự cho rằng thực lực của mình mạnh hơn một bậc, thật muốn đổi ý, vậy hắn không ngần ngại lấy thêm vài mạng người.

Vừa rồi lá bài tẩy trong tay hắn hơn phân nửa còn chưa đánh ra. Vô luận là Chiến Tuyết hay Bạch Đế kiếm, Ngự Phong kiếm, hoặc Ngũ Sắc Thần Quang, Thanh Đế Trường Sinh Quyết cũng đều là thủ đoạn để chiến thắng trong chiến cuộc, vì vậy hắn mới dám nắm chắc trước khi động thủ giúp đỡ cũng không sợ hãi bị người của Vạn Bảo Lâu đổi ý.

Cuối cùng vẫn còn ba chiêu giữa trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, trong thế giới này ít có người địch nổi!

Thật ra nếu không phải nhớ tới ân huệ lần trước của Vạn Bảo Lâu, trong lòng

hắn cũng chưa chắc không có ý nghĩ giết người đoạt bảo. Một mình hắn có lẽ chưa đủ lực lượng, nhưng cộng thêm Chiến Tuyết, Sơ Tam cùng Đằng Huyền, chưa hắn là không có cơ hội.

Đối với phản ứng của mấy người này hắn càng không cảm thấy kỳ quái, lúc trước sở dĩ Vạn Bảo Lâu có thể duy trì danh dự, chẳng qua những vật kia còn chưa đủ làm động tâm mà thôi.

Trữ Niên kia rốt cục là người có ánh mắt, hơn phân nửa có đủ thực lực khiến cho bọn họ có thể giữ chữ tín. Hắn vội vàng giả vờ mắng hai người kia vài câu, sau đó cười nhìn Nhạc Vũ nói:

Huyền Linh Tử tu hành tại Kinh Châu hơn ba trăm năm, là người cùng thế hệ với lão phu, có thể so sánh với một ít chưởng giáo tông môn tu tiên. Nhạc đạo hữu có thể trong vòng mười mấy lần hô hấp một mình đánh chết hắn, thần thông thật sự kinh người.

Nhạc Vũ trầm mặc không nói, hắn có thể thắng được Huyền Linh Tử, nhưng vừa rồi giết chết người kia, cũng là dựa vào lực lượng của Chiến Tuyết. Nhưng chuyện như vậy cũng không cần nói rõ.

Giờ phút này trong ánh mắt Trữ Niên nhìn Nhạc Vũ đích xác là vô cùng phức tạp. Vừa sợ hãi, vừa ghen tỵ, những cảm xúc mất đi đã lâu này lại đánh sâu vào tâm tình hiện tại của hắn.

Hắn sớm biết tiềm lực của Nhạc Vũ thật kinh người, vì vậy mới có chút đầu tư. Nhưng thật sự không ngờ được đối phương ở trong vòng một năm ngắn ngủi thực lực tăng cao gấp mấy lần, đến mức độ có thể so sánh ngang hàng với hắn.

Trữ Niên biết được nền tảng của Nhạc Vũ, biết được tuổi tác của hắn còn chưa tới ba mươi, thực lực lại có thể so sánh với Nguyên Anh viên mãn, thậm chí còn hơn một bậc. Thực lực như vậy, dù chút ít tu tiên đại phái cũng tuyệt không thấy qua.

Hắn còn có loại cảm giác, thực lực của thiếu niên trước mắt chỉ có hơn không kém, hơn nữa phải còn rất nhiều lá bài tẩy còn chưa đánh ra.

Âm thầm thở dài một hơi, Trữ Niên xuất ra mấy món đồ vật trong giới chỉ, trầm giọng nói:

Đạo hữu đã đánh chết Huyền Linh Tử, chúng ta tự nhiên sẽ giữ chữ tín. Những vật này ta đã lấy được.

Đó là một cỗ thân thể nhắm nghiền hai mắt tựa hồ như đang ngủ say. Sắc mặt hồng nhuận như người sống, bên trong còn sót lại nồng đậm tiên khí, tính chất còn hơn xa Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ chỉ nhìn qua liền biết được đây là thi thể của Linh tiên, khả năng của hắn còn chưa thể phân tích. Hắn nghiệm chứng cỗ thi thể không hề có tổn thương nào, liền không chút do dự bỏ vào trong giới chỉ.

Sau đó là mười viên Ngũ Hành linh đan, còn có sáu khối vụn kim chúc màu đen sẫm. Linh đan phần lớn là hai hệ kim thủy, những mảnh nhỏ cũng không lớn lắm. Nhưng Chiến Tuyết cũng cực kỳ hưng phấn, nhỏ giọng khẩn cầu bên tai hắn.

Nhạc Vũ cũng không thu vào trong giới chỉ, mà nhét vào bên trong không gian của Tam Bảo Linh Lung Tháp.

Thật ra thân thể của thượng cổ Vu Thần đối với Chiến Tuyết phải giúp ích nhiều hơn, nhưng xưa nay Nhạc Vũ đều có chuẩn tắc làm việc của riêng mình.

Ngay sau đó, bảy bình cổ linh đan kia, Trữ Niên vì giữ chữ tín với Nhạc Vũ, liền dứt khoát mở ra, cười nói:

Những linh đan này dù chính ta cũng không hoàn toàn nhận ra, nhưng giá trị số lượng hắn là không sai biệt lắm. Nhạc đạo hữu cứ tự mình chọn lựa.

Nhạc Vũ hít nhẹ một hơi, sau đó thoáng cau mày. Bên trong những bình này cũng không có Huyền Hạo Đan, nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không cảm thấy kỳ quái, những thượng cổ tu sĩ chạy tới đây quyết chiến, dĩ nhiên phải mang theo thuốc trị thương nhiều hơn mới là hợp lý.

Phân biệt một chút, Nhạc Vũ biết suy đoán của mình không sai, không khỏi lắc đầu:

Những đan dược này không phải vật ta cần, trước tiên nhìn hai kiện pháp bảo siêu phẩm đã. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Trữ Niên hơi ngẩn ra, tiếp theo lại lấy ra hai vật, chính là một cái gương cùng một cây kiếm nhỏ thật khéo léo màu xanh. Hắn cười khổ nói:

Hai vật này tuy là siêu phẩm, nhưng cũng phải cần có đại thần thông mới có thể sử dụng, mặt kính này tên là Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính, cần phối hợp với thần thông Côn Lôn Tâm Kính. Nếu rơi vào trong tay tông chủ Huyền Tĩnh của Thính Vân Tông, có thể giết được cả Linh tiên. Vật này cũng bất phàm, có tên là Thiên Mộc Đáp, có thể biến hóa thành phi kiếm, còn có thể tụ tập mộc khí. Đặc biệt là bên trong còn có chứa đựng hơn ngàn thượng giai linh mộc, nếu phối hợp cùng Vạn Mộc Phong Thần Hữu Sâm La Vạn Tượng Thần Khuyển Thao trong truyền thuyết, có thể tung hoành thế giới này. Nhưng nếu nằm trong tay tu sĩ bình thường, lại không bằng cả pháp bảo nhị phẩm.

Con ngươi Nhạc Vũ trương lên mãnh liệt, sau đó thở dài một hơi. Hắn không phải kinh hãi vì hai vật này, mà là kinh hãi vì sao hai món đồ này có thể tồn tại tới hôm nay.

Nếu lần này mình không đến, vậy hai đồ vật này có thể rơi vào trong tay Thiết Ly cùng Phong Bạch hay không? Thiết Ly chẳng lẽ thực sự là người có đại khí vận?

Trong lòng vừa suy tư, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vẻ kỳ dị. Nghĩ tới lời nói trước khi chết của Thiết Ly, còn có Phong Bạch mang theo Thanh Đế Trường Sinh Quyết trên người, tựa hồ đang chuẩn bị tu tập thần thông mộc hệ. Phong thuộc mộc, hai hệ cũng không xung đột nhau, ngược lại còn giúp ích lẫn nhau, người này quả thật rất có cơ duyên chứng thành Đại Thừa cảnh giới!

Trữ Niên thấy thế không khỏi âm thầm ngạc nhiên. Sau đó chợt nhớ lại vừa rồi Nhạc Vũ khống chế bảy mươi hai lưỡi phi kiếm. Lúc ấy hắn kịch chiến với Huyền Linh Tử, cũng không chú ý tới, lúc này nghĩ lại tựa hồ có chút kỳ quái. Đặc biệt là linh lực mộc hệ nồng nặc, chẳng lẽ người này ngoại trừ hai loại thần thông băng hỏa tương hợp, còn tu luyện cả mộc hệ thần thông. Chẳng lẽ là Thanh Đế Trường Sinh Quyết? Điều này sao có thể?

Nhưng chỉ thoáng sau, Nhạc Vũ chợt thanh tỉnh lại:

Hai đồ vật này ta cảm thấy vô cùng hứng thú. Nếu như đối với người khác không có chỗ dùng, vậy toàn bộ nhường cho ta thế nào? Ta không lấy linh đan,

dược hiệu của những thượng cổ linh đan này thật kinh người, Nguyên Anh trở xuống, mặc dù chỉ còn một hơi thở cũng có thể hồi phục như lúc ban đầu. Ngoài ra ta lại thêm mười Ngũ Hành linh quả!

Cái này…

Trữ Niên thoáng có chút chần chờ, nếu lấy giá trị mà nói quả thật trao đổi như vậy hắn cũng đã dư dả. Nhưng hắn theo bản năng cảm giác, trong chuyện này có chút mê hoặc, còn có mưu đồ gì đó.

Chẳng lẽ Trư tiền bối chuẩn bị đem Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính bán cho Thính Vân Tông hay sao? Chỉ sợ cho dù chịu, những người phía sau Vạn Bảo Lâu cũng chưa hẳn đáp ứng!

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt, khóe môi khẽ cong lên:

Không dối gạt tiền bối, vật này ta là tình thế bắt buộc!

Vẻ mặt Trữ Niên như giật mình, cảm giác được trong lời nói của Nhạc Vũ tràn trề sát cơ, sau thoáng chần chờ liền có quyết định:

Nếu muốn ta nhường ra vật này cũng có thể, nhưng đạo hữu phải đáp ứng, không được đem vật này rơi vào tay người khác!

Đương nhiên, ta dùng nguyên thần phát thệ!

Nhạc Vũ gật đầu, đem mười Ngũ Hành linh quả bắn qua, Trữ Niên cũng thật dứt khoát, đưa hai món đồ vật tới trước mặt hắn.

Nhạc Vũ thu vào trong giới chỉ, sau đó cười nói:

Có chuyện có lẽ tiền bối đã biết được, không biết tiền bối có hay Lý Không Liên đang mưu cầu thân thể của chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân hay không, hơn nữa cũng đã sắp lấy được?

Trữ Niên tựa hồ đã sớm có dự liệu, vẻ mặt không thay đổi, chẳng qua ánh mắt chợt lóe đã để lộ ý nghĩ của hắn, nhưng lại lắc đầu:

Vạn Bảo Lâu của ta lần này tổn thất rất nhiều, ngàn năm còn chưa hồi phục lại.

Làm gì còn năng lực tham dự vào chuyện này?

Tiền bối cho là nếu thật bị Lý Không Liên lấy được vật này, chúng ta còn có đường sống hay sao?

Nhạc Vũ cười khẽ, xoay người dự định ngự kiếm rời đi. Khi nói những lời này hắn cũng không ôm theo hi vọng có thể gây thêm địch thủ cho Lý Không Liên, chia sẻ bớt một phần áp lực, nhưng cũng không sao cả. Huống chi lấy thực lực của ba người này, chưa chắc thật sự chịu bó tay chờ chết.

Mới vừa bay lên không trung, Nhạc Vũ chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu nói:

Tiền bối, bí mật về thân thể Vu Thần ta sẽ giữ kín cho ngươi. Nhưng chuyện của ta cũng không muốn người khác biết được.

Vừa nói xong, Nhạc Vũ thúc giục Cực Quang kiếm bay đi thật nhanh, không cần quay đầu lại hắn cũng cảm giác được ánh mắt quái dị của Trữ Niên nhìn theo.

Không cần nghĩ nhiều, Nhạc Vũ cũng biết lão nhân kia đang nghĩ gì. Nhưng hắn cũng không sợ người kia. Dù sau này có ai đem cái chết của Thiết Ly hoài nghi lên người hắn, chuyện tu sĩ nếu muốn sử dụng thân thể của Vu Thần ít nhất cùng phải cần tới hai ba mươi năm, hơn nữa còn phải có hỏa chủng cùng đẳng cấp hoặc cao hơn Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa của hắn.

Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính hắn cũng không phải muốn lấy, nhưng khi biết được vật này có liên quan tới thần thông Côn Lôn Tâm Kính, tự nhiên hắn không cho phép vật này rơi vào trong tay Thính Vân Tông.

Cho dù hắn còn chưa cách nào xác thực chứng minh Thiết Ly chết trong tay của hắn có phải là người của Thính Vân Tông hay không.

Mà Vạn Bảo Lâu tuy nghe ra có vẻ không hòa hợp với Thính Vân Tông, nhưng thật khó bảo đảm ngày sau sẽ phát sinh ra chuyện gì. Thế gian này còn có nhiều trao đổi ích lợi, hóa thù thành bạn. Nhạc Vũ lại càng không nguyện ý đem vận mệnh của mình giao vào trong bàn tay người khác.

Liên tục xuyên qua hai địa phương hư không loạn lưu, lúc này Nhạc Vũ mới ngừng lại. Hắn lấy ra Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính đánh giá, liền biết Trữ Niên nói không sai. Vật này chỉ có thể do người tu luyện Côn Lôn Tâm Kính mới có khả

năng sử dụng.

Lại lấy ra Thiên Mộc Mộ, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui mừng. Có được vật này đã có khả năng nắm chắc ba thành thắng lợi! Uy năng của Thanh Đế Trường Sinh Quyết cũng có thể phát huy tới chí cực!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 534: Thôi diễn đại trận

Đem nội tức bắt đầu rót từng chút một vào bên trong Thiên Mộc Mộ, theo thời gian trôi qua, Nhạc Vũ lại khẽ cau mày, bảo vật siêu phẩm này căn bản không cách nào phân tích, chỉ có thể thông qua những mạch lạc linh lực thăm dò từng chút một kết cấu linh trận bên trong..

Kể từ đó, chỉ sợ cho tới hơn mười ngày sau, nhiều nhất hắn chỉ có thể luyện hóa vật này tới mức chỉ tạm thời sử dụng được mà thôi.

Nhưng ngay sau đó trong lòng Nhạc Vũ chợt động, đem pháp lực chuyển đổi thành Thanh Đế Trường Sinh Quyết. Lần này giống như người sắp chết khát gặp được dòng nước, Thiên Mộc Mộ chợt bộc phát ra hấp lực vô cùng cường đại, đem pháp lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết hút vào bên trong.

Thời gian dần qua, đối với kết cấu linh trận bên trong Thiên Mộc Mộ đều được pháp lực thẩm thấu vào dần dần hiểu rõ. Cũng giống như trước hắn nhìn thấy được hạt giống nằm bên trong đã hiện thành bộ dáng khô quắt lại, cho đến khi pháp lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết rót vào mới từ từ khôi phục sinh cơ.

May là nhờ ta đến kịp, nếu chậm thêm một chút, chỉ sợ vật này sem như bị phế bỏ rồi!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, trong nội tâm lại vui mừng vô cùng. Từ sau khi thành anh, hắn liền cảm giác được mấy pháp bảo trong tay ngoại trừ Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cùng Huyền Quy Tiên Trạc ra, những vật khác không cách nào tiếp tục sử dụng được như trước.

Phong Nha kiếm cùng Bi Âm đao tuy thật sắc bén, nhưng cuối cùng chỉ là pháp bảo tam phẩm, Tam Diệu Như Ý Lôi Châm cũng là như thế.

Mà pháp lực của Nhạc Vũ còn vượt xa cả Nguyên Anh tu sĩ viên mãn, cho dù là pháp bảo nhất phẩm cũng chỉ miễn cưỡng thúc giục ra được mười thành uy năng.

Hắn liên tục đánh ra mấy trăm hồn ấn, đem vật kia tế luyện lại một phen.

Sau đó hắn lại lấy ra một linh quả có tên là Thủy Hồn Quả trong Ngũ Hành linh quả, đẩy ra một chưởng, đem thủy hệ linh lực tinh thuần bên trong mạnh mẽ đánh vào Thiên Mộc Mộ.

Được thủy linh lực xoa dịu, lại có pháp lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết tẩm bổ, hạt giống Thiên Linh Mộc bên trong bắt đầu khôi phục vài phần sinh khí.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ đem vật này biến hóa thành thanh kiếm, tiện tay chém ra, Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí lập tức xuyên thủng một địa phương thời không loạn lưu cách đó không xa.

Thấy được cảnh này, Nhạc Vũ thoáng sửng sốt. Lần này chỉ có tính chất như thí nghiệm, hắn chỉ sử dụng ba thành pháp lực, không ngờ một kiếm vô ý lại có được uy năng như thế!

Lại đánh ra một chuỗi pháp quyết, Nhạc Vũ đem vật kia thu nhỏ lại thành mộc trâm, lại sử dụng vật này tạo thành Vạn Mộc Phong Thần Bích, sau đó liền nhìn thấy tầng thanh quang bên người hắn chân thật gấp bốn lần so với trước kia!

Nói cách khác, bất kể là đạo pháp hay là thần thông, dùng Thiên Mộc Mộ này thúc giục là có thể gia tăng uy lực gấp hai đến gấp ba sao? Thật là bảo vật nghịch thiên!

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, Vạn Mộc Phong Thần Bích của hắn vốn chỉ tương đương với pháp bảo nhị phẩm, nhưng lần này được gia trì, cũng đã đột phá tới nhất phẩm, tương đương với Huyền Quy Tiên Trạc!

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lấy ra hạt giống Huyền Huyết Đằng, dùng pháp lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết thúc giục, quả nhiên Huyền Huyết Đằng cũng trở nên thô to hơn rất nhiều. Không được khoa trương như Vạn Mộc Phong Thần Bích, nhưng cũng đã tăng cường ước chừng gấp hai đến gấp ba! Những mộc hệ đạo pháp khác cũng chỉ giống như trước.

Trữ Niên kia từng nói, vật này nếu rơi vào tay tu sĩ tu tập thần thông mộc hệ đứng đầu có thể tung hoành thế giới này. Lời này tuy có khoa trương nhưng cũng cách sự thật không xa! Đợi đến ngày sau được pháp lực của ta tẩm bổ, nói vậy

uy năng càng tăng thêm mấy phần!

Nhạc Vũ đè nén nỗi mừng rỡ, đem Thiên Mộc Mộ cắm lên búi tóc của mình, sau đó lại lấy ra đồ vật của Huyền Linh Tử. Những thứ khác cũng không có vật nào vào mắt hắn, chỉ có bốn Ngũ Hành linh quả cùng một cái chuông vàng khổng lồ có tên là Tịch Tà Chung.

Vật này tuy bị hắn tàn phá, nhưng bản thể vẫn không bị hao tổn. Nhạc Vũ phân tích một lát, lại đánh ra hơn trăm hồn ấn, xem như có thể miễn cưỡng điều khiển được vật này.

Đợi sau khi hoàn thành những việc này, mấy canh giờ đã trôi qua. Nhạc Vũ chắp tay nhìn bốn phía, ánh mắt mờ mịt.

Thì ra thứ gọi là cơ duyên cũng không phải chỉ Thiên Mộc Mộ, Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính cùng thi thể của Linh tiên! Chuyện này đã ứng nghiệm, nhưng đại hung hiện ra cùng huyết quang tai ương, còn chưa gặp phải. Nhưng nói trở lại, ý niệm thiên địa lại không ngăn cản được chuyện ta thôi diễn thiên cơ.

Nhạc Vũ thoáng suy tư, liền hiểu được không đúng lắm. Không phải là không ngăn cản, mà là không ngăn cản được mới đúng.

Nhìn thiên cơ diễn biến, tất cả tu sĩ hắn phải được đối xử bình đẳng. Khi đã đạt tới cảnh giới như hắn, thiên cơ đã không còn cách hoàn toàn che lấp.

Mà ngay sau đó, Nhạc Vũ liền nghĩ tới một chuyện, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Vô luận là Lý Không Liên hay chưởng giáo sư tổ Nông Dịch Sơn, bản thân cũng hiểu cách che giấu thiên cơ. Nhưng chuyện bản thân lại bị che giấu, với pháp môn thôi diễn thô lậu của hắn, làm sao có thể suy tính được ra ngoài?

Sau thoáng khổ sở, trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện lên tinh mang.

Lẽ ra nếu chỉ so sánh tu vi mà nói, Lý Không Liên có tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, lẽ ra hắn không cách nào thôi diễn được người này.

Bất quá thần hồn của Nhạc Vũ lại liên lạc ràng buộc cùng thiên địa pháp tắc,

vượt xa tu sĩ tầm thường, dù là lực lượng thân thể cũng đã sánh ngang Đại Thừa, chưa chắc là không có cơ hội.

Cũng được! Hôm nay liều mạng tiêu hao hai mươi năm thọ nguyên, xem thử bản thân mình có khả năng nhìn thấy được Lý Không Liên hiện tại đang ở nơi nào hay không!

Từ sau khi Nhạc Vũ luyện thành Đại Thừa Kim Thân, tiến một bước xem như đã chứng đạo trường sinh!

Đối với chuyện hao tổn thọ nguyên, hắn đã sớm không còn để ý tới.

Hắn lập tức lấy ra ngàn vạn viên linh thạch tam phẩm trở lên, toàn bộ đánh ra. Dựa theo sở học của hắn, dùng Tiên Thiên Bát Quái Thôi Diễn Thuật bố trí ra một Bát Quái Thôi Diễn Trận diện tích đạt tới trăm trượng.

Sau đó lại đánh ra một thủ ấn, trong tích tắc lại đánh ra ngàn loại ấn quyết. Đợi đến khi thủ ấn rốt cục dừng lại, ngón tay Nhạc Vũ liên tục bắn ra, mấy chục giọt máu huyết phân ra bốn phía, thăm dò vào mười mấy trận nhãn.

Theo linh trận vận chuyển, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong thần hồn của mình vô cùng thanh tĩnh. Hắn lại có vài phần cảm giác giống như sau khi uống vào Nguyên Trí Linh Quả, mơ hồ như đang đọc được thiên cơ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đôi mắt Nhạc Vũ chợt mở ra, trong mắt tuôn ra vẻ sáng bóng:

Tìm được rồi, Lý Không Liên!

Ngay khi lời của hắn vừa rơi xuống, gần chín ngàn vạn linh thạch quanh người hắn rối rít nổ tung.

Mơ hồ cùng lúc này, Nhạc Vũ phảng phất nghe được có tiếng gầm lên không biết truyền tới từ phương nào:

Người nào dám rình ta? Muốn chết!

Ngay khi viên linh thạch cuối cùng nát bấy, một luồng kiếm khí áp súc mạnh mẽ phá khai hư không, đánh thẳng vào mặt Nhạc Vũ.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên một tia hàn mang, cơ hồ trước tiên thúc giục Thanh Đế Trường Sinh chân khí ngưng tụ thành một bức tường màu xanh chắn ngay trước người ngăn trở.

Kiếm khí màu vàng kia thẳng đánh đến, đụng trúng Vạn Mộc Phong Thần Bích, hai quang mang vàng cùng xanh từ từ phát ra lóng lánh đến chói mắt. Đến cuối cùng, tia kiếm khí vẫn đánh nát bức tường màu xanh cản trở. Bất quá lúc này tia kiếm khí đã cực kỳ suy yếu. Nhạc Vũ cau mày, cong ngón tay búng ra, hoàn toàn đánh nát, sau đó liền lâm vào trầm tư.

Mặc dù đã tiêu hao khi xuyên qua hàng rào không gian, Vạn Mộc Phong Thần Bích của ta cùng tia kiếm khí kia cũng xem như tương đối, tối đa chỉ yếu hơn một bậc. Chẳng qua là vì kim khắc mộc, là ngũ hành định lý, nghịch chuyển cực kỳ khó khăn!

Lạnh lùng cười một tiếng, Nhạc Vũ ngự giá Cực Quang kiếm hướng nơi xa mau chóng bay đi. Chính là phương hướng chỗ ở của Lý Không Liên mà hắn suy tính ra.

Có thể ngăn được tia kiếm khí cũng không có nghĩa hắn có thể dễ dàng thắng được Lý Không Liên. Ngày đó nói tới tư cách gia nhập Thiên Đạo Minh, ngoại trừ phương diện luyện khí luyện đan có chút bản lĩnh ra, yêu cầu thấp nhất chính là có được một hạng thần thông.

Nhưng hôm nay có được nhiều lá bài tẩy, hắn thật không còn sợ hãi người này.

Ở trên một mảnh đất lơ lửng thật lớn nơi dị không gian, sắc mặt Lý Không Liên tím xanh, chậm rãi thu hồi phi kiếm màu vàng. Sau đó đưa mắt nhìn ra phương xa, sát cơ lẫm nhiên.

Tình hình như thế nào?

Phong Bạch thấy thế không nhịn được lên tiếng hỏi thăm. Trong lòng của hắn hiếu kỳ, vừa rồi Lý Không Liên rõ ràng đã đem ra hết toàn lực, cũng không biết là chuyện gì lại khiến người này nổi giận đến như thế.

Có người lấy thuật số rình xem ta.

Lồng ngực Lý Không Liên liên tục phập phồng, không còn thần thái bất cần đời như trước, ngược lại sắc mặt vô cùng khó xem:

Lực lượng của người này cực mạnh, ta không ngăn chặn được!

Vẻ mặt Phong Bạch nhất thời biến đổi:

Có thể phá vỡ thiên cơ che đậy, tính toán được tới ngươi, xác nhận phải là Đại Thừa tu sĩ!

Trong lòng của hắn nặng nề, đừng xem mấy người bọn hắn ở trong cảnh giới Nguyên Anh cơ hồ không ai địch nổi, nhưng ở trước mặt tu sĩ Đại Thừa vẫn chẳng khác gì hài tử cùng người khổng lồ, mặc dù có hợp lực cũng khó chiến thắng.

Không giống! Người này đang ở gần đây, nếu thật sự là tu sĩ Đại Thừa, giờ phút này chỉ sợ đã bị đuổi ra ngoài! Hơn nữa ta có loại cảm giác, tu vi của người này cũng không cường đại tới mức làm ta không thể kháng cự!

Lý Không Liên khẽ lắc đầu, vẻ mặt chợt lộ ra cảnh giác:

Nhưng tình hình này cũng có chút không ổn. Thực lực người này cũng sàn sàn như chúng ta, ta dốc toàn lực đánh một kích cũng không thương tổn được hắn. Nếu bị hắn tìm tới đây thật sự khó giải quyết.

Lời của hắn vừa nói ra, Thì Nam đang đứng bên cạnh cầm Càn Khôn Dịch Văn Bàn liền tiếp lời:

Phàm là người tinh thông thuật số luôn am hiểu phù triện trận đạo. Có thể rình xem Lý đạo hữu, như vậy thực lực phải hơn chúng ta mấy lần. Lực lượng người này nếu chỉ một mình thì không đáng sợ, chỉ sợ hợp lưu cùng đám người của Quảng Lăng Tông! Lại nói lần này đoạt bảo thật sinh ra quá nhiều biến cố.

Lý Không Liên bỗng nhiên xoay người lại, nhìn chăm chú vào Thì Nam:

Như vậy theo ý của đạo hữu, chúng ta nên làm thế nào?

Chỉ đành mạnh mẽ phá trận thôi!

Thì Nam khẽ mỉm cười, vẻ mặt có vài phần do dự nói:

Chỉ khi hoàn toàn nắm rõ Vu trận trong tay, bọn ta mới có thể nắm giữ được thế cục. Nhưng Chương Dục bọn họ còn chưa trở lại, nếu không biết được toàn cảnh trận này, ta cũng không nắm chặc được bao nhiêu. Mặc dù chúng ta liên thủ suy tính, nói không chừng vẫn sẽ vẫn lạc bên trong đó. Đến tột cùng nên lựa chọn như thế nào, còn phải xem ý tứ của ngươi!

Lý Không Liên trầm ngâm suy nghĩ, nhìn ra nơi xa. Hướng kia là một thạch điện khổng lồ cơ hồ giống chủ điện phế tích như đúc.

Chỉ qua chốc lát, Lý Không Liên liền có quyết định:

- Nếu là như thế, vậy thì cứ liều một lần!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 535: Cân sức ngang tài

Xuyên qua vùng đất lơ lửng chung quanh, Nhạc Vũ liền tìm được chỗ ở của Lý Không Liên, từ nơi này tới đó, khoảng cách vẫn còn xa..

Nhưng chỉ từ Vu trận còn sót lại, Nhạc Vũ đã có thể phân biệt ra từ nơi đây đi tới hạch tâm thần quốc hắn chưa đầy bốn trăm trượng. Chẳng qua khi đó bị thời không loạn lưu cách trở nên không nhìn thấy tình hình bên kia. Khi đi tới đây, Nhạc Vũ chợt dừng bước, nguyên nhân là vì phía trước có một đại hình ảo trận ngăn đường.

Nhạc Vũ nắm chắc đủ khả năng xông đi vào, cho dù ảo trận có mạnh mẽ cũng không làm gì được hắn. Nhưng không cách nào bảo đảm có thể không làm kinh động người bày trận.

Ở trong trí nhớ của Chương Dục, ngoại trừ Phong Bạch cùng Lý Không Liên, còn có ba tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, cộng thêm Thì Nam.

Hai người trước Nhạc Vũ đã ứng phó cực kỳ khó khăn, nếu có thêm bốn người sau, tuyệt không phần thắng. May mắn chính là trong đó có một người tựa hồ đã bị ba chiêu kiếm giữa của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm làm bị thương nặng, loại thương thế này cho dù có thêm linh đan diệu dược nhất thời cũng khó thể chữa lành.

Người này hắn am hiểu linh trận. Ở trong trí nhớ của Chương Dục, nói người này được truyền thừa của Quan Tinh Môn, lời này quả nhiên không giả.

Dùng linh thức dò xét ảo trận trước mắt một phen, Nhạc Vũ khẽ chau mày, bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

Nhóm người Nông Dịch Sơn giao thủ trong chốc lát hắn liền nhanh chóng chủ động thối lui, vì thế tránh được hậu quả bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng hắn đoán chừng họ vẫn còn tiềm phục ở gần đây, chuẩn bị tìm kiếm cơ

hội.

Ngay khi hắn chuẩn bị xoay người, định tìm kiếm ở gần bên, trong lòng Nhạc Vũ chợt sinh ra cảnh triệu, hồn thức cảm giác được ở nơi xa có hai đạo thân ảnh xuyên qua thời không loạn lưu bay đến.

Nhạc Vũ nhướng mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người đi phía sau chính là Cổ Thủ Ý của Lăng Thiên kiếm phái ngày đó từng gặp ở Vạn Bảo Lâu một lần. Người đi phía trước mặc đạo bào màu xanh, là một nam tử khí độ ung dung, cũng chưa từng gặp qua bao giờ.

Chẳng qua xem tu vi, thực lực của người này tựa hồ còn vượt hơn Cổ Thủ Ý. Kiếm ý bén nhọn tản mát bên ngoài so với Cổ Thủ Ý còn thắng hơn một chút.

Nhạc Vũ vốn không muốn gặp mặt hai người này, nhưng Cổ Thủ Ý cùng nam tử áo xanh bay đến cực nhanh, không bao lâu đã tới ngay trước người Nhạc Vũ.

Vừa hạ xuống kiếm quang, Cổ Thủ Ý đã nhẹ giọng cười một tiếng:

Nguyên lai là Nhạc đạo hữu, thật là đúng dịp. Có một trận đạo tông sư ở đây, ảo trận phía trước có thể phá vỡ như trở bàn tay!

Người này ở Vạn Bảo Lâu lần trước cũng từng thiếu qua nhân tình của hắn. Nhạc Vũ đối với hắn cũng có chút hảo cảm. Nhưng lúc này nghe vậy lắc nhẹ đầu:

Cổ huynh thứ tội, ta còn có chuyện chưa làm xong, tạm thời không cách nào đi vào. Lại nói lấy thực lực của hai vị, làm sao còn e ngại tam phẩm ảo trận này?

Hai chúng ta không phải e ngại ảo trận, nhưng tầng bên trong cũng hơi có chút phiền toái!

Cổ Thủ Ý khẽ mỉm cười, lắc đầu nói:

Không phải chúng ta tự xem thường mình, thượng cổ Vu trận phía sau thật trọng yếu, mặc dù chỉ còn sót lại một bộ phận, nhưng hai chúng ta cũng không thể mạnh mẽ xông vào, đang cần mượn lực. Nghĩ đến lão đệ cũng không nguyện nhìn thấy, đồ vật bên trong lại bị Lý Không Liên cướp đi…

Hắn vừa nói được một nửa, tu sĩ áo xanh đã hừ lạnh một tiếng:

Đây là Nhạc Vũ mà ngươi nói, thần hồn quả thật đã đạt tới Minh Đạt cảnh. Nhưng cần gì dài dòng làm chi, rất đáng ghét, trực tiếp mang hắn đi vào là được.

Theo tiếng nói, trong tay tu sĩ áo xanh xuất ra một đạo hấp lực hướng Nhạc Vũ nhiếp tới.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, thực lực người này quả nhiên không kém! Ước chừng phải có hai vạn bốn ngàn thạch pháp lực. Đó là ở nơi này đã bị tước nhược đi hai thành thực lực. So sánh với Phong Bạch cùng Lý Không Liên hắn là tương đương!

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ vận chuyển Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, toàn bộ chân khí trong cơ thể cũng bị thúc giục đến tận cùng.

Chỉ nghe "Ba" một tiếng vang thật lớn, mặt đất giữa hai người trống rỗng xuất hiện một rãnh lớn đạt tới diện tích ngàn trượng.

Nhạc Vũ đứng trên Cực Quang kiếm, cơ hồ không nhúc nhích. Nhưng tu sĩ áo xanh lại ngã thân hình về phía sau, thối lui chừng nửa trượng. Nhưng không phải pháp lực không bằng, mà là có chút khinh địch, chưa dốc toàn lực.

Đợi đến khi thân hình hắn dừng lại, nhìn Nhạc Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị cùng chiến ý:

Không tệ! Chỉ bằng chiêu này, cũng đủ cùng ta đánh một trận.

Lời của hắn vừa thốt ra, một đạo kiếm quang màu xanh sáng lên, hóa thành hai đạo ba đạo, cuối cùng biến thành trăm ngàn đạo, nhưng khi đi tới trước người Nhạc Vũ, vô số kiếm quang tuy cũng tụ tập một chỗ, kiếm y lăng thiên, nhưng toàn bộ kình khí kiếm quang chỉ đọng lại thành một tia cực nhỏ.

Nhạc Vũ cau mày, cong ngón tay búng ra, cũng đem Vạn Mộc Phong Thần Bích áp súc cùng một chỗ, giao kích cùng mũi kiếm kia.

Khanh!

Một tiếng vang chói tai như kim chúc giao nhau, Vạn Mộc Phong Thần Bích bị

mạnh mẽ đánh vỡ, dẫn phát một cỗ linh lực cuồng bạo tán phát khắp nơi. Đầu ngón tay Nhạc Vũ đã hóa thành long lân, đánh lên trên mũi kiếm.

Ý niệm hai người chạm vào nhau, Nhạc Vũ hừ lên một tiếng trầm đục, hơi kém hơn một chút, chẳng qua phi kiếm màu xanh kia cũng bị hắn bắn trúng văng ra xa ngàn trượng. Cơ hồ chạm trúng thời không loạn lưu mới ổn định lại. Lúc này ánh mắt người kia mới trở nên nghiêm túc, biết được thiếu niên trẻ tuổi trước mắt đã chân chính có đủ lực lượng làm đối thủ của mình, mà không phải là người mặc cho hắn tùy ý bày bố.

Theo một kích vừa rồi, chiến ý cuồng nhiệt trong lòng hắn lại càng bốc cao.

Đối thủ như thế thật sự khó được.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị xuất thủ lần nữa, Cổ Thủ Ý chợt ho nhẹ một tiếng:

Sư huynh, ngươi còn nhớ lúc đến sư phụ đã nói gì?

Vẻ mặt tu sĩ áo xanh liền giật mình, cuối cùng hừ một tiếng, phất tay thu về. Cũng làm cho Nhạc Vũ đang chuẩn bị tiếp tục ứng chiến cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Vẻ mặt Cổ Thủ Ý lúng túng, bay ra phía trước vài trượng:

Nhạc đạo hữu chớ trách, đây là sư huynh của ta, gọi là Tiết Vạn Kiếm. Tính tình của hắn luôn táo bạo, lần này chỉ là nhất thời nóng lòng, vì vậy mới tùy tiện xuất thủ. Có chỗ nào mạo phạm, ta thay mặt hắn tạ lỗi!

Tình hình vừa rồi hắn cũng đã chứng kiến, trong lòng đã biết Nhạc Vũ đã có thể đứng ngang hàng với hai người bọn họ. Trong thần thái ngôn ngữ đã trở nên thận trọng, dùng thái độ ngang hàng tương giao chân chính.

Sắc mặt Nhạc Vũ cực kỳ khó xem, vô luận người này có ác ý hay không, nhưng bất luận kẻ nào gặp phải loại chuyện này trong lòng cũng sẽ cực kỳ khó chịu.

Cổ Thủ Ý thầm nghĩ không ổn, đành cười khổ nói:

Sư huynh của ta gây sự, quả thật có chút không ổn, nhưng tuyệt không có ý niệm

muốn đả thương người. Lại nói thực lực của nhóm người Lý Không Liên thật không kém, nếu chúng ta hợp lực may ra còn có cơ hội làm cho Lý Không Liên thiệt thòi. Nếu tách ra, nửa phần cơ hội cũng không có. Đạo lý này nghĩ đến chính đạo hữu cũng hiểu.

Vẻ mặt Nhạc Vũ hơi đọng lại, chuyện này chính hắn cũng hiểu rõ ràng. Đối thủ của Lý Không Liên càng nhiều, đối với hắn mà nói cũng càng có lợi.

Nguyên Dương Đao Luân hắn cũng không dám hi vọng xa vời, cũng không nguyện vật này rơi vào trong tay những người khác, vô luận là Lý Không Liên hay Phong Bạch đều là sinh tử đại địch của hắn.

Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ khẽ gật đầu:

Ta còn có việc muốn làm, trong vòng ba ngày nhất định sẽ cùng đi. Khi đó ta và hai vị hội hợp nơi này là được!

Sắc mặt Cổ Thủ Ý nhất thời vui mừng:

Nếu như thế chúng ta sẽ cung kính bồi tiếp. Kính xin Nhạc đạo hữu chớ nên thất ước.

Hắn vừa nói xong, Nhạc Vũ đã ngự Cực Quang kiếm hướng xa xa bay nhanh. Tiết Vạn Kiếm cau mày, bước ra vài bước, nhưng vẫn không xuất thủ. Với ánh mắt của hắn, tất nhiên có thể thấy được với sức lực của hắn cùng Cổ Thủ Ý không cách nào lưu lại thiếu niên kia.

Ngay khi thân ảnh Nhạc Vũ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, vẻ mặt Tiết Vạn Kiếm quái dị quay đầu:

Đây là Kim Đan kỳ mà ngươi nói sao? Chỉ mới hơn một năm, cho dù hắn có đi vào Ngận Mị Linh Cảnh cũng không thể nào tăng nhanh thực lực tới như vậy đi? Nguyên Anh sơ kỳ đã có thể ngang sức ngang tài với ta, đây là quái vật nơi nào vậy?

Trong lòng Cổ Thủ Ý cũng kinh dị, lúc này nghe vậy không khỏi âm thầm cười, nếu sư huynh biết được người này thật ra còn chưa tới ba mươi, thật không biết sẽ càng kinh ngạc đến bao nhiêu.

Đối với thực lực tăng nhanh kinh người của Nhạc Vũ, hắn đã mơ hồ đoán được nguyên nhân. Ban đầu hắn đã cảm giác căn cơ của thiếu niên này mạnh mẽ, có một không hai đương đại, sau khi độ kiếp còn tăng lên tới mức khổng lồ cũng là chuyện hợp lý.

Nếu thiếu niên kia đi được tới địa phương thời gian dị thường tu luyện, như vậy thời gian đã không còn là vấn đề.

Nhưng hắn vẫn có chút khó hiểu, thiếu niên kia rốt cục ở lại trong khu vực kia bao lâu, lại đột phá được mấy tầng thời gian hàng rào? Căn cơ hùng hồn, lực của thiên kiếp cũng sẽ mạnh hơn. Nhạc Vũ kia làm sao ở vùng đất linh lực yếu kém như vậy mà vượt qua lôi kiếp?

Nhưng vô luận như thế nào, Nhạc Vũ đã thực sự trở thành cường giả một phương, thậm chí mình cũng phải nhìn sắc mặt của hắn, điểm này có thể xác thực chứng nhận không thể nghi ngờ!

Rời xa hai người Cổ Thủ Ý, Nhạc Vũ bắt đầu vây quanh hạch tâm thần quốc bắt đầu tìm kiếm.

Thời gian lần này cũng nhiều hơn một chút, qua gần nửa ngày, tìm kiếm khắp mười mấy mảnh đất lơ lửng khác nhau, trong lúc bất chợt Nhạc Vũ mới có cảm giác trong lòng nổi sóng.

Chưởng giáo sư tổ cùng mấy vị sư thúc tổ nhất định ở chỗ này!

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, phát ra hồn thức, không bao lâu liền cảm giác được địa phương có linh lực dị thường. Nơi này tiếp cận thời không loạn lưu, cùng linh lực bạo loạn nơi đây hỗn hợp thành một thể. Tu sĩ tầm thường cơ hồ rất khó có thể phát hiện.

Cũng chỉ có người như hắn, đối với linh lực ba động cực kỳ nhạy cảm cùng hệ thống trí năng phụ trợ trợ giúp phân tích mới có thể cảm giác được sự dị thường này.

Đây hắn là thủ đoạn của Xương sư thúc tổ, trình độ trận đạo đúng là nhất lưu đứng đầu!

Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự, bước vào bên trong. Lướt vào trong ước

chừng trăm trượng, liền nghe bên trong truyền ra tiếng hừ nhẹ:

Là đạo hữu phương nào xông vào ảo trận của ta?

Là Diệp sư thúc?

Nghe ra thanh âm này chính là Diệp Tri Thu, Nhạc Vũ vội vàng lấy ra một thanh phi kiếm màu tím khởi động cấm chế, sau đó một cỗ quang mang mạnh mẽ phát sáng hướng bên trong bay đi.

Thanh âm Diệp Tri Thu ở bên trong cũng thoáng lộ ra kinh ngạc:

- Phi kiếm truyền tin của tông ta, bên ngoài chính là Nhạc Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 536: Tông môn trưởng bối

Quảng Lăng Tông truyền thừa vạn năm, tự có được một phương pháp liên lạc cùng cầu viện với đồng môn ở phụ cận..

Trên phi kiếm truyền tin có linh trận chuyên dụng, có thể tự phát tìm tòi đồng môn ở gần bên. Giờ phút này sau khi được Nhạc Vũ khởi động, cơ hồ không hề có chút cản trở xuyên qua đi vào. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy ảo cảnh ngay trước mặt cùng cấm chế sát trận tạm thời ngừng lại, hắn khẽ mỉm cười đi vào bên trong, liền nhìn thấy mấy người Nông Dịch Sơn đang khoanh chân ngồi. Chỉ có Diệp Tri Thu vẫn tỉnh táo, nhưng xem tình hình cũng chỉ vừa tỉnh lại trong nhập định, thậm chí còn chưa hoàn thành quá trình thu công. Vẻ mặt Nhạc Vũ nhất thời xanh mét:

Không phải nói chỉ bị thương nhẹ thôi hay sao?

Diệp Tri Thu chợt ngẩn ra, liền đoán được Nhạc Vũ đã nhận được tin tức, lắc đầu nói:

Đó là lần trước! Sau có giao thủ, nhưng lần này bọn hắn có phòng bị, bốn người chúng ta hợp lực chỉ miễn cưỡng chạy thoát mà thôi. Thật sự quá xem thường Lý Không Liên…

Ngay trong lúc hắn còn đang nói chuyện, mấy người còn lại đều đã thanh tỉnh. Nông Dịch Sơn trông thấy Nhạc Vũ, sắc mặt liền vui mừng, sau đó trong mắt lộ ra kinh ngạc, nhíu mày ra vẻ trầm tĩnh nói:

Đã kết anh rồi?

Đúng vậy! Lần này hành trình thần mộ, đệ tử rất có thu hoạch. Thực lực có thể đối kháng được với Lý Không Liên một trận.

Trước mặt mấy vị trưởng bối, Nhạc Vũ cũng không cần che giấu, ra mắt với mấy người xong, liền tiện tay đem Thiên Mộc Mộ hóa thành thanh kiếm, sau đó một

kiếm phá vỡ thời không loạn lưu, cả một lúc lâu cũng không thể khép lại. Phong Vân cùng Diệp Tri Thu nhìn thấy thế nhất thời nhìn nhau, trong mắt hiện lên ý mừng chuyển thành không dám tin tưởng.

Một kiếm này tuy Nhạc Vũ chỉ đánh ra tám phần lực đạo, nhưng uy thế không thua Lý Không Liên nửa phần.

Theo sát phía sau, mọi người đều cảm thấy mừng rỡ như điên, ngay lúc nguy cơ tứ phía bao quanh, chợt đạt được cảm giác thật nhẹ nhàng, hơn nữa còn thấy hi vọng chấn hưng tông môn, quả nhiên đã ứng lên người hài tử trước mắt.

Diệp Tri Thu khẽ mấp máy môi, thật sự không sao ngờ được mấy năm trước vừa gặp qua một lần, lúc ấy thiếu niên này chỉ mới đạt tới cảnh giới Linh Hư đỉnh phong, lại có thể dùng tốc độ nhanh như vậy vượt xa cả mình.

Nhưng hắn cũng không cảm giác khó chịu, ở trước mặt tốc độ tu hành của Nhạc Vũ, trên thế gian này cho dù là thiên tài nào cũng phải cúi đầu. Diệp Tri Thu cũng không có gì phải cảm thấy mất mặt.

Đệ tử ở một địa phương có thời gian chênh lệch gấp bốn mươi lần, ở lại suốt mười lăm năm…

Thấy vẻ mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, Nhạc Vũ liền thuận miệng giải thích một câu. Nhưng lời này chỉ làm nét mặt mọi người hơi hòa hoãn hơn một chút, nhưng vẻ kinh dị vẫn chưa lui. Cho dù có thêm mười lăm năm thời gian, tốc độ tu luyện của Nhạc Vũ cũng đã đủ làm người ta ngạc nhiên, hơn nữa căn cơ còn hùng hậu đến như vậy.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, từ bên trong giới chỉ tiện tay lấy ra thanh đao đoạt được từ chỗ Phong Bạch, cùng một viên hồn ngọc đưa cho Diệp Tri Thu.

Thanh đao này tên là Trảm Phong, tuy là huyền binh nhị phẩm, nhưng có thể ở dưới trọng áp của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn mà không chút nào tổn hại, chất liệu cũng đã được liệt vào nhất phẩm. Nhưng kể từ sau khi Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang xóa đi ấn ký của Phong Bạch bên trong, vẫn chưa từng sử dụng. Chỉ vì Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao của hắn không thích hợp với thanh binh khí này.

Về phần bên trong hồn ngọc, là do hắn dùng năng lực phân tích suy nghĩ ra

phương pháp tế luyện, đủ giảm đi hai mươi năm thời gian tế luyện của Diệp Tri Thu.

Nếu sư bá dự định đổi kiếm dùng đao, chắc còn chưa tìm được huyền binh tiện tay. Đao này là do ta đoạt được từ trong tay Phong Bạch của Linh Đài Tông, nhưng đệ tử không dùng được. Mượn hoa hiến phật đưa cho sư bá…

Diệp Tri Thu búng vào thân đao, than nhẹ một tiếng:

Hảo đao!

Hắn cũng không khách khí với Nhạc Vũ, trực tiếp bắt đầu luyện hóa. Chẳng qua trong lòng cảm thấy thật sự khó tin, hắn đã từng gặp qua Phong Bạch, hơn nữa còn giao thủ, Nhạc Vũ có thể đoạt được đồ vật từ trong tay người này, thần thông mạnh mẽ chỉ sợ vượt xa một kiếm vừa rồi.

Nhạc Vũ lại lấy ra vài thanh pháp bảo huyền binh, đưa cho ba người. Lần này hành trình thần mộ tu sĩ Nguyên Anh chết trong tay hắn có tới hơn mười người. Mặc dù cũng là chút ít tán tu, không sánh bằng của cải Quảng Lăng Tông, nhưng rốt cục cũng xem như tinh phẩm.

Phong Vân hơi lộ ra nụ cười, có chút vui mừng. Sắc mặt Xương Băng Hồng lạnh nhạt, vẻ mặt sao cũng được. Diệp Tri Thu đã có Trảm Phong đao, đối với những pháp bảo huyền binh khác cũng không quá để ý tới. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Về phần Nông Dịch Sơn, Nhạc Vũ cũng không dám bêu xấu, vài món bảo vật nhất phẩm trong tay chưởng giáo sư tổ ngay cả hắn cũng vô cùng hâm mộ. Đến cuối cùng là vài giọt Vu Thần máu huyết, mười mấy Ngũ Hành linh quả, một viên Vô Cực Thiên Đan kim hệ biến dị. Còn có hai thân thể Vu Thần không trọn vẹn, cùng thi thể Linh tiên.

Không phải hắn muốn tàng tư, những đồ vật này là do bản thân hắn đoạt được, không có quan hệ gì với tông môn. Sở dĩ lấy ra chẳng qua vì muốn báo đáp ân sâu của tông môn mà thôi. Mà thực lực của Quảng Lăng Tông càng mạnh, càng có thể cung cấp đầy đủ che chở cho hắn.

Ngũ Hành linh quả cùng Vô Cực Thiên Đan còn dư lại, hắn chuẩn bị để dành cho mẫu thân cùng ba người Nhạc Băng Thiến sử dụng. Còn có một chút Vu

Thần máu huyết cũng lưu lại dành cho bọn họ.

Về phần thi thể Vu Thần hoàn chỉnh nhất, Nhạc Vũ muốn để lại cho chính mình. Hắn cũng không biết ngày sau khi mình luyện chế thân ngoại hóa thân, có thể dùng được hay không cũng không nói chắc.

Lần này cả Nông Dịch Sơn cũng không cách nào tiếp tục giữ bình tĩnh, cũng giống như ba người kia, ánh mắt co rụt lại, một lúc lâu sau mới thở dài nói:

Không ngờ là di thể đầy đủ của một Linh tiên. Vũ nhi, lần này thật có được đại cơ duyên. Còn có thi thể của Vu Thần, nếu có thể đem luyện hóa, đủ làm Quảng Lăng Tông duy trì vạn năm thịnh vượng. Những món đồ này Vũ nhi giữ lại trước, trong chúng ta hiện tại thực lực của ngươi mạnh nhất, đặt trên người của ngươi mới có thể yên tâm.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, liền thu hồi vào trong giới chỉ. Sau đó búng ngón tay, bốn giọt Vu Thần máu huyết lục tục bay về phía bốn người.

Xương Băng Hồng đón trong tay, trong lúc nhất thời liền cảm giác được bên trong súc tích sinh cơ mênh mông. Nhất thời theo bản năng liền nhướng mày:

Vật này có thể gia tăng thọ nguyên?

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, gật đầu nói:

Quả thật có thể tăng thêm một trăm năm mươi năm thọ nguyên, nhưng tình huống của sư thúc tổ đặc thù, nghĩ tới hiệu dụng nhiều nhất chỉ được hai thành, khoảng chừng hai ba mươi năm…

Xương Băng Hồng nhất thời cau chặt mày, đang định khước từ, chỉ nghe Nhạc Vũ nói tiếp:

Vật này có thể gia tăng thêm ba trăm thạch lực, giúp trướng tu vi. Đối với thương thế của mấy vị sư thúc tổ có chút ít giúp đỡ, trận đại chiến kế tiếp kính xin sư thúc tổ giúp một tay. Lý Không Liên vì Nguyên Dương Đao Luân mà đến, nếu không ngăn cản người này, chỉ sợ Quảng Lăng Tông có nguy cơ diệt vong!

Nông Dịch Sơn trầm ngâm, nhất thời cũng cười cười nhìn sang, lên tiếng khuyên nhủ:

Sư đệ, chuyện này liên quan tới tồn vong của tông môn, sư đệ đừng từ chối!

Vẻ mặt Xương Băng Hồng khẽ biến, nhìn Nhạc Vũ hồi lâu, cuối cùng trầm ngâm một lúc chợt than khẽ, hút vào trong cơ thể.

Mặc dù trên mặt Nhạc Vũ không phản ứng, trong nội tâm lại vui mừng. Có giọt máu huyết này, đủ giúp Xương Băng Hồng sống thêm ba mươi năm, đợi sau khi hắn có được Huyền Hạo Đan, nói vậy xem như nước chảy thành sông.

Bốn người đều hấp thu giọt máu huyết, sau đó lục tục nhập định tiêu hóa dược lực.

Nhạc Vũ trực tiếp nhận quyền khống chế linh trận bên ngoài, sau đó quan sát thêm chốc lát, bắt đầu làm cải thiện.

Từ hạch tâm có thể nhìn thấy được toàn bộ hoàn cảnh sự vật, trong lòng hắn âm thầm than thở thiên phú trận đạo của Xương Băng Hồng.

Cho dù lấy trình độ hôm nay của hắn, cũng không cách nào thay đổi quá nhiều trên cơ sở linh trận hiện tại. Phương pháp bày trận kia đã đạt tới trình độ cực kỳ hoàn thiện.

Nhạc Vũ chỉ có thể gia tăng thêm hai tầng, tuy có hắn cùng Chiến Tuyết hộ pháp, Nguyên Anh tu sĩ bình thường khó thể chạy thoát trong tay hai người. Nhưng chung quanh đây cũng có không ít tu sĩ trình độ tương đương Lý Không Liên cùng Phong Bạch, thật sự không thể không đề phòng.

Trong lòng hắn cảm thấy thật đáng tiếc, nếu không phải Vô Cực Thiên Đan ít nhất cần thời gian một tháng mới có thể tiêu hóa dược lực, hắn chỉ hận không lập tức đưa cho bốn người phục dụng một viên Vô Cực Thiên Đan. Khi đó thực lực của mấy vị trưởng bối có thể tăng lên gấp đôi có thừa! Đáng tiếc bên chỗ Lý Không Liên lại không cho hắn có được quá nhiều thời gian.

Một ngày sau, việc hấp thu máu huyết đã sắp kết thúc. Người tỉnh lại đầu tiên là Nông Dịch Sơn có tu vi cao nhất. Vừa mở mắt, tinh mang trong mắt hắn liền sáng ngời:

Thực lực của Lý Không Liên không Phong Bạch cơ hồ có thể sánh vai với Đại

Thừa tu sĩ, ngoài ra còn ba Nguyên Anh đỉnh phong. Cho dù mấy người chúng ta liên thủ, cũng khó thắng. Ngươi dự định ứng đối thế nào, có mấy phần nắm chắc?

Sư thúc tổ, đệ tử không có nửa phần nắm chắc, nhưng vì Nguyên Dương Đao Luân, không thể không đánh mà thôi!

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, quay đầu nói:

Nhưng lúc trước đệ tử đã liên hệ với Lăng Thiên kiếm phái Cổ Thủ Ý cùng Tiết Vạn Kiếm, chiến lực hai người này không tầm thường, thực lực Tiết Vạn Kiếm càng không kém Lý Không Liên. Nếu như cùng bọn họ liên thủ, hoặc là có vài phần cơ hội…

Lăng Thiên kiếm phái? Lại là Lăng Thiên kiếm phái?

Nông Dịch Sơn thấp giọng lẩm bẩm, nét mặt căng thẳng liền hòa hoãn lại:

Nếu Lăng Thiên kiếm phái cũng nhúng tay chuyện này, như vậy lần này cũng thật là chuyện đại sự! Tiết Vạn Kiếm kia ta từng nghe nói qua, ở trong Trung Nguyên chư tông, thanh danh cường thịnh.

Nông Dịch Sơn còn nói chuyện, Xương Băng Hồng là người thứ hai tỉnh lại, mùi vị tanh hôi cũng đã biến mất, không còn nhìn ra vẻ già yếu. Trong con ngươi lóe lên tinh mang chưa từng có trước đó.

Trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời mừng thầm, vẻ suy tàn của hắn đã biến mất, nói rõ thân thể Xương Băng Hồng đã khôi phục lại tương đối. Tác dụng của Vu Thần máu huyết đúng là vượt ngoài dự liệu của hắn.

Khi Xương Băng Hồng đứng lên, liền nhìn ra ngoài đại trận. Trong lòng tính toán một lúc lâu, liền lộ ra nụ cười vui mừng:

- Không nghĩ tới chưa đầy mười lăm năm, thành tựu trận đạo của Vũ nhi đã tới mức đồ đệ giỏi hơn thầy!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 537: Tam phương hợp lưu

Chỉ dùng một giọt máu huyết Vu Thần, đã có thể làm thương thế bốn người hồi phục hơn phân nửa. Chỉ có thương thế do ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm tạo thành còn chưa cách nào khôi phục hoàn toàn.

Cũng may ba người Nông Dịch Sơn lúc thi triển kiếm trận đều hợp lực cùng nhau, đem lực cắn trả của thiên địa pháp tắt hạ xuống thấp nhất. Hơn nữa có ba người chia sẻ, chút vết thương nhỏ kia cơ hồ không cần tính tới.

Trong bốn người trạng thái tốt nhất giờ phút này ngược lại chính là Xương Băng Hồng. Bởi vì tự nghĩ bản thân mình chỉ trong vài năm nữa nhất định sẽ vẫn lạc, Xương Băng Hồng cũng không đi nghiên cứu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, vì vậy thương thế nhẹ nhất trong mấy người.

Đợi thêm chừng nửa canh giờ, Nhạc Vũ đợi đến khi bốn người điều tức pháp lực thân thể thỏa đáng, liền dẫn theo bốn người bay về phía địa điểm ước định. Sau đó liền nhìn thấy Cổ Thủ Ý cùng Tiết Vạn Kiếm đang ở nơi đó đứng chờ.

Khi trông thấy Nhạc Vũ đưa thêm mấy người đến, vẻ mặt Tiết Vạn Kiếm không biết vì sao đột nhiên ngưng đọng lại, ánh mắt nhìn nhóm người Nông Dịch Sơn lại mang theo vài phần ngưng trọng kiêng kỵ.

Cổ Thủ Ý lại không chút ngạc nhiên, hào sảng cười lớn tiến lên nghênh đón, làm lễ ra mắt với bốn người Nông Dịch Sơn.

Trong lúc nói chuyện liền tỏ ra cực kỳ tôn kính Nông Dịch Sơn. Nhạc Vũ nguyên tưởng rằng hai người này chỉ vì nể mặt lần gặp trước đó, nhưng khoảnh khắc sau mới phát giác không phải như thế.

Lúc trước đã gặp qua Nông chưởng giáo một lần, cùng tư thế oai hùng lúc đại chiến cùng Lý Không Liên. Nhưng tiếc khi đó không hay biết bốn vị là sư trưởng của Nhạc lão đệ, vì thế chưa từng xuất thủ tương trợ.

Cổ Thủ Ý trực tiếp nói ra chuyện ngày đó mình từng khoanh tay đứng nhìn. Cũng làm nỗi nghi ngờ trong lòng Nhạc Vũ chợt giải khai, vẻ kiêng kỵ của Tiết Vạn Kiếm cũng không phải không có nguyên nhân.

Trong lòng Nhạc Vũ biết chuyện này không đơn giản như vậy, trước đó sau khi Cổ Thủ Ý gặp được hắn, không thể nào không đi điều tra lai lịch của hắn, đối với danh xưng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm hơn phân nửa hắn phải hiểu biết.

Nhưng hiện tại cũng là chuyện đã qua, cũng không cách nào tiếp tục đem ra so đo.

Lại nói hai người của Lăng Thiên kiếm phái cũng không có trách nhiệm hay lý do gì phải cứu đám người của Nông Dịch Sơn, có thể không bỏ đá xuống giếng xem như là không tệ rồi, vì vậy cũng không để ý tới.

Hàn huyên một lúc, Cổ Thủ Ý liền đi thẳng vào chính đề, nhìn Nông Dịch Sơn nhẹ giọng cười nói:

Ta sớm nên nghĩ đến Nhạc lão đệ nói qua có chuyện chưa làm xong, là vì ở ngoài tìm kiếm đồng môn. Có bốn vị tương trợ, lần này xem như càng tăng thêm thắng lợi mấy lần! Bất quá nếu đã liên thủ, có một số việc nên thương lượng mới thỏa đáng. Như vậy lần này đi vào, hết thảy thu hoạch chúng ta nên làm sao phân phối?

Nhạc Vũ trầm mặc không nói, nơi này đã có mặt chưởng giáo sư tổ cùng mấy vị sư thúc tổ, những chuyện này không tới phiên hắn nhúng tay.

Nông Dịch Sơn suy nghĩ chốc lát, đôi mắt nhìn về phía đối diện:

Cổ đạo hữu đúng là người sáng sủa! Như vậy đi, hết thảy thu hoạch bên trong, chúng tôi sáu các vị bốn, về Nguyên Dương Đao Luân, xem cơ duyên của chính mình.

Cổ Thủ Ý trầm ngâm một lúc, nhìn vẻ mặt Tiết Vạn Kiếm không chút thay đổi, thấy đối phương cũng không dị nghị, liền gật đầu:

Vậy được! Năm vị hợp lực đã thắng hơn hai sư huynh đệ chúng tôi rất nhiều. Lần này đi vào còn cần mượn lực thành tựu trận đạo của Nhạc lão đệ. Đừng nói là bốn sáu, là ba bảy cũng phải tuân theo. Nông chưởng giáo chịu nhượng thêm

một thành, chỉ sợ là nhìn ở chiêu bài Lăng Thiên kiếm phái. Như vậy trước hết xin tạ ơn ý tốt của chưởng giáo!

Nông Dịch Sơn khẽ mỉm cười, lắc đầu, đang định nói chuyện, ở nơi xa lại truyền tới thanh âm của một người:

Có thể cho phép lão già này chộn rộn tham gia một tay?

Nhạc Vũ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy lão giả khô gầy dẫn theo hai vị tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ của Vạn Bảo Lâu hướng bên này xa xa bay tới. Trong lòng của hắn cười nhẹ, rốt cục ba người này đã không nhẫn nhịn được cùng chạy tới.

Mà nghe được lời ấy, Nông Dịch Sơn thì không nói gì, nhưng vẻ mặt Cổ Thủ Ý ngưng đọng. Nhiều thêm mấy người, đúng là tăng thêm khả năng thắng lợi, thực lực của Trữ Niên quả thật mạnh mẽ.

Nhưng nếu có thêm ba người, cũng giống như phải tăng thêm một chén canh thu hoạch.

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Cổ Thủ Ý cùng Tiết Vạn Kiếm không cao hứng, Trữ Niên lại cười một tiếng:

Bổn tọa không phải vì vật bên trong mà đến, chỉ thật sự là vì nếu không ngăn cản Lý Không Liên, sợ là khó thoát tử kiếp. Nếu mấy vị không chê, thì cho phép chúng ta giúp một tay thế nào? Ba người chúng ta chỉ cần một phần rưỡi là được. Nhưng Nguyên Dương Đao Luân lão hủ cũng muốn xem thử cơ duyên của mình một chút.

Cổ Thủ Ý thoáng nhướng mày, kỳ quái nhìn Trữ Niên, liền thu liễm ánh mắt trầm mặc. Nơi đây lấy thực lực nói chuyện, tuy Lăng Thiên kiếm phái chỉ có hai người, chiến lực chỉ kém hơn Quảng Lăng Tông, nhưng cũng không thắng nổi ba người Vạn Bảo Lâu bao nhiêu.

Trữ Niên tình nguyện lấy một phần rưỡi, đó là không còn gì tốt hơn.

Nông Dịch Sơn tất nhiên sao cũng được, Lăng Thiên kiếm phái xưa nay danh tiếng chính phái, nếu nói bên trong chư tông Trung Nguyên còn có tông môn nào chân chính nghĩ tới chính đạo, Lăng Thiên kiếm phái là một trong số đó. Nếu

muốn lựa chọn người để liên thủ, hắn vẫn khuynh hướng hai vị đệ tử của Lăng Thiên kiếm phái nhiều hơn. Nhưng nếu có thêm ba hảo thủ, cũng là một chuyện tốt, lập tức nhẹ giọng cười nói:

Nếu như thế, một phần rưỡi sẽ do hai nhà chia đều!

Kế hoạch thỏa đáng, kế tiếp tới phiên Nhạc Vũ xuất thủ. Cổ Thủ Ý cùng Trữ Niên cũng không dám chiếm tiện nghi của hắn, đều tự mình ném qua một giới chỉ. Nhạc Vũ nhận lấy dùng hồn thức xem xét, rõ ràng giá trị hơn hai ức linh thạch, ở bên trong có không ít linh thạch các hệ, phần lớn là từ nhị tới tứ phẩm.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm gật đầu, hai người này so với ba người từng gặp bên ngoài phế tích cũng tốt hơn nhiều, ít nhất chuyện phá trận cần tiêu hao linh thạch, bản thân hắn cũng không cần rầu rĩ.

Trước khi ra tay, ánh mắt Nhạc Vũ chợt ngưng tụ:

Còn có một chuyện! Lần này đi vào, nếu không tới lúc cần thiết, ta sẽ không xuất thủ. Tới lúc đó kính xin chư vị chiếu ứng một chút!

Nghe được lời này, vẻ mặt mọi người đều giật mình, sau đó Cổ Thủ Ý liền lĩnh hội, nhẹ giọng cười nói:

Nhạc lão đệ đúng là nham hiểm, hắc! Nhưng hợp với khẩu vị của ta, chiến lực của lão đệ cũng đúng là một kỳ binh.

Trữ Niên cũng cười, gật đầu nói:

Chuyện này chúng ta đều có ích, nếu có thể giảm bớt tổn thương sẽ tốt hơn. Sau khi đi vào, tự nhiên sẽ giúp đạo hữu một tay!

Nhạc Vũ mỉm cười, bắt đầu quan sát ảo trận trước mắt, chỉ chốc lát đã hiểu ra, đánh ra vô số linh thạch, dẫn mọi người đi vào bên trong.

Cầm lấy hai ức linh thạch, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục keo kiệt, cơ hồ chỉ thoáng chốc đã đi tới gần thời không loạn lưu.

Đi tới nơi này, Nhạc Vũ chợt cau mày:

Người bày trận sợ là đã biết chúng ta tới.

Biết thì thế nào? Ta và các ngươi hợp lực, làm gì cần sợ bọn hắn?

Tiết Vạn Kiếm hừ lạnh một tiếng, một đạo kiếm quang mênh mông cuồn cuộn chém ra, đem thời không loạn lưu trước mặt sinh sôi chém rách. Sau đó dùng pháp lực ép xuống, lập tức mở ra một lối đi.

Thấy được cảnh này, không chỉ mọi người của Quảng Lăng Tông, dù là ba người Trữ Niên cũng chợt dao động.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy kỳ lạ, trận chiến mấy hôm trước hắn tự nhiên chưa vận dụng toàn lực, nhưng chính Tiết Vạn Kiếm cũng đã giữ lại thực lực.

Ngự kiếm xuyên qua thời không loạn lưu, Nhạc Vũ liền nhìn thấy ở nơi xa có một tòa điện phủ khổng lồ cơ hồ hoàn toàn giống như chủ điện bên ngoài. Chẳng qua thoạt nhìn bộ dáng phải tổn hại hơn bên ngoài nhiều hơn.

Thiếu gia, người kia ở trong này! Tuyết nhi có chút sợ nhưng lại muốn đi tới đó.

Đột nhiên bên tai Nhạc Vũ vang lên thanh âm của Chiến Tuyết. Nhạc Vũ không khỏi nhìn vào điện phủ, thầm nghĩ sở dĩ Chiến Tuyết cảm thấy sợ, đoán chừng là vì uy áp của thượng cổ Vu Thần kia. Muốn đi qua đó, hơn phân nửa là vì lực lượng của Vu Thần nọ có chỗ ích lợi đối với Chiến Tuyết.

Binh khí của người này nếu phỏng chế theo vũ khí của Hình Thiên, nhất định cũng là thần chức chiến tranh cùng chiến đấu, cũng tương đương như Chiến Tuyết.

Nếu như Vu Thần kia chưa từng vẫn lạc, như vậy lần này đi vào thần điện chỉ sợ sẽ tăng thêm mấy phần nguy hiểm, Lý Không Liên cũng chưa chắc thực hiện được ý đồ!

Trong lúc suy tư, Cổ Thủ Ý đã tiến sát phía sau, đi tới bên cạnh hắn, cau mày nhìn phương xa nói:

Mấy tên kia chỉ sợ đã vào trận, ta xem phải tăng nhanh tốc độ mới thỏa đáng!

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, không trả lời hắn, vẫn tiếp tục tính toán trong

lòng. Cũng may trước đó hắn đã chú ý quan sát kết cấu bên ngoài, suốt một ngày rưỡi thời gian từng thôi diễn qua, Vu trận trọng yếu nơi này Nhạc Vũ chỉ xem xét chốc lát đã có hiểu được. Hắn ném ra mấy viên linh thạch, liền đi tiếp về phía trước. Nơi này đã là ảo cảnh, ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy khó giải quyết.

Nhắc tới ảo trận, am hiểu nhất chính là Vu Thần nhất tộc. Ban đầu chính Hiên Viên hoàng đế cũng phải chịu đau khổ nhiều.

Nếu một mình, Nhạc Vũ có thể dễ dàng tùy ý. Nhưng phía sau còn mang theo tám người, mà tu vi không đồng đều, hắn càng cần cẩn thận. Đặc biệt Phong Vân cùng Xương Băng Hồng, mới bước vào Nguyên Anh cảnh giới không lâu, thần hồn còn chưa ẩn chứa được nhiều dương tính, rất dễ dàng bị lạc nơi này. Mấy áp lực gia tăng, cho dù có được Đại Diễn linh trận Nhạc Vũ cũng cảm giác có chút không chống đỡ nổi. Mà giờ khắc này Nhạc Vũ không hay biết chính là, mấy vị đi phía sau, ngoại trừ Tiết Vạn Kiếm không có cảm giác cũng không có khái niệm, cơ hồ mọi người đều mang theo vẻ mặt kinh dị nhìn bóng lưng Nhạc Vũ.

Nhanh như vậy đã đi vào hai trận, vốn tưởng rằng Nhạc Vũ chỉ mạo hiểm đi vào, nhưng một đường đi tới, lại không hề có nửa điểm sai lầm. Trình độ như vậy, dù là Đại Thừa tu sĩ cũng khó có được tài nghệ như thế.

Trong mắt Xương Băng Hồng càng hiện lên tia sáng kỳ dị, vẻ mặt như hoàn toàn đạt được tâm nguyện, Nông Dịch Sơn thỉnh thoảng nhìn vẻ mặt hắn, không khỏi cau mày.

Đi tới ước chừng nửa canh giờ, Nhạc Vũ bỗng nhiên ngừng lại, trầm ngâm một lúc mới hừ lạnh một tiếng:

Thì Nam kia, đúng là nham hiểm cùng cực.

Cổ Thủ Ý vốn không biết nguyên do, chỉ nghĩ Nhạc Vũ gặp chuyện gì khó khăn, lúc này nghe vậy không khỏi ngẩn ra:

Vì sao nói như vậy, ta biết Thì Nam, nhưng nơi này có quan hệ gì với hắn?

Tiết Vạn Kiếm cũng nhìn thấy được nguyên do, trầm mặc nói:

- Khí cơ linh lực nơi đây đều đã bị nhiễu loạn. Khiến linh mạch nơi này vô cùng hỗn loạn, muốn xem xét rõ phải tốn nhiều thời gian, nhìn thủ pháp này có chút

giống thủ đoạn của Quan Tinh Môn. Thì Nam kia đúng là làm được chuyện hại người mà không cần lợi cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 538: Tiến vào chủ điện

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nếu nói hại người không lợi mình thì cũng chưa chắc. Khí cơ nơi này do Thì Nam đích thân bố trí, như vậy trước tiên đã chiếm một phần ưu thế. Nếu nói bên trong có bí pháp gì mà bọn họ không biết, cũng chưa chắc sẽ có ảnh hưởng tới tốc độ.

Thật ra chút thủ đoạn này cũng chưa chắc làm khó được hắn, chẳng qua ở thời gian sẽ bị kéo chậm hơn mà thôi.

Hắn trấn định tâm thần, trầm ngâm suy ngẫm, Xương Băng Hồng lại bước tới gần hỏi:

Tiểu Vũ, có cần ta tương trợ?

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời bừng tỉnh, sau đó cảm thấy buồn cười. Bên cạnh mình có hai cường giả về trận đạo, như vậy còn phiền não chuyện gì?

Hắn cũng không khách khí, đem một phần phân tích khí cơ linh mạch Vu trận giao cho hai người Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng. Bản thân hắn chịu trách nhiệm tổng hợp, cùng chế định sách lược phá trận.

Bởi vì vậy quả nhiên tốc độ nhanh hơn không ít, không kém hơn trước đó chút nào.

Trông thấy cảnh này, mấy người Tiết Vạn Kiếm cùng Trữ Niên đều lộ ra thần sắc thì ra là thế. Nhạc Vũ có được thành tựu phù trận mạnh mẽ như vậy, hắn do nguyên nhân danh sư xuất cao đồ.

Chỉ có Cổ Thủ Ý âm thầm cảm giác có chút kỳ quái, Nhạc Vũ xuất ra linh thạch chẳng những giúp đỡ mọi người an toàn đi về phía trước, dù những linh lực mạch lạc rối loạn chung quanh cũng trấn áp xuống.

Lúc trước hắn cảm thấy có chút không đúng, phương pháp phá trận của Nhạc Vũ

tựa hồ có chút ít phức tạp, lần này cử chỉ hồi phục trấn áp khí cơ linh mạch lại hơi lộ vẻ có chút dư thừa. Chẳng qua bản lĩnh về trận phù của hắn còn không bằng Tiết Vạn Kiếm, nên nhìn chưa ra mà thôi. Nhìn thấy sư huynh cùng Trữ Niên cũng không có vẻ gì dị thường, nên cũng không cẩn thận suy nghĩ sâu xa.

Vu trận trọng yếu nơi này nếu so với khu phế tích còn mạnh hơn chút ít. Nhạc Vũ lưu lại nơi không gian chênh lệch suốt mười mấy năm, cẩn thận nghiên cứu Hiên Viên Phá Trận Lục, bản lĩnh tăng cao. Chẳng qua ở nơi này di chuyển chẳng khác gì ốc sên, thường thường suốt mười mấy phút mới bước thêm một bước, một ngày thời gian mới đi tới được trăm trượng.

Nhìn thạch điện phía trước rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng tựa như xa cuối chân trời.

Có thể hiểu khi đó Thì Nam trên đường đi đã dùng linh thạch bố trí rối loạn, cố gắng dùng cách này ngăn trở bọn họ. Nhạc Vũ liền dứt khoát vượt qua, lựa chọn con đường xa hơn, đi thẳng tới cửa thạch điện. Tuy con đường này tăng thêm nửa khoảng cách, nhưng tốc độ có thể gia tăng hơn gấp đôi.

Ước chừng mười ngày sau khó khăn càng tăng thêm gấp bội, mỗi khi tiến thêm một bước, cũng phải dùng hơn một canh giờ thôi diễn mới ra.

Cũng may Nhạc Vũ đã thành tựu thân thể Đại Thừa Kim Thân, tạm thời không lo bị tiêu hao tinh thần quá độ. Mà Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng đều thiên tư hơn người, hơn nữa chỉ gánh vác một phần công việc, nên có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Về phần mấy người khác, tuy cảm thấy nhàm chán bực bội, thần kinh lại thật căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều đề phòng, ngừa Nhạc Vũ bị sai lầm.

Nhưng có thể tu hành tới bước này, vô luận người nào cũng từng trải qua những năm tháng dài đăng đẵng. Dù người có tính tình táo bạo như Tiết Vạn Kiếm cũng không nói một lời, vẻ mặt ngưng đọng nhìn Nhạc Vũ phá trận.

Chỉ có Cổ Thủ Ý thỉnh thoảng còn phát ra lời càu nhàu, nhưng thấy không người nào để ý tới đành phải im lặng chịu đựng.

Ở ngày thứ hai mươi hai, bao gồm Nhạc Vũ bên trong, ánh mắt mọi người đều sáng ngời.

Đến!

Theo viên linh thạch cuối cùng của Nhạc Vũ ném ra, đem ảo cảnh trước mắt phá vỡ. Liền nhìn thấy năm mươi bước phía trước, cánh cửa đá rõ ràng xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Không còn là cảm giác hi vọng xa vời, mà mỗi khi tiến thêm một bước, liền rút ngắn khoảng cách một bước.

Vu trận này chỉ sợ là một sát trận tinh diệu nhất trong đời mà ta được chứng kiến. May mắn Vu Thần nơi đây đã vẫn lạc, trận này đã sụp đổ hơn phân nửa. Nếu là lúc toàn thịnh, cho dù Linh tiên Thiên tiên đi vào chỉ có con đường chết.

Cười khổ một tiếng, Trữ Niên lộ vẻ vui mừng:

Cũng nhờ Nhạc lão đệ! Ta xem trong mấy trăm tu sĩ Nguyên Anh nơi này, có thể đi vào đây cũng chỉ có nhóm người chúng ta. Mặc dù là Lý Không Liên cùng Thì Nam cũng chưa chắc có bản lĩnh này.

Hừ! Lý Không Liên vì chuyện này trù tính hơn trăm năm, cũng không biết đã làm ra bao nhiêu chuẩn bị. Thậm chí có thể sớm nghiên cứu Vu trận này rồi cũng nói không chừng. Nói hắn không bản lĩnh vào tới nơi đây, chỉ là lừa mình dối người!

Tiết Vạn Kiếm hừ nhẹ một tiếng, nhìn về phía trước:

Cửa đá này còn chưa mở ra, nghĩ đến những người kia còn chưa đến đây. Nhưng chưa tới cuối cùng, chuyện này còn có biến số nhất định, ta xem nên cẩn thận tốt hơn!

Trữ Niên cười một tiếng, cũng không theo tranh luận, trong lòng hắn tuyệt không hề buông lỏng, toàn bộ tinh thần đều nằm trong trạng thái cảnh giác. Sau khi đi tới nơi đây, càng thêm cẩn thận vô cùng. Nhạc Vũ làm như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của mọi người, thần trí giống như chưa hồi tỉnh. Trước mắt tuy chỉ là năm mươi bước, nhưng cũng là đoạn đường nguy hiểm nhất.

Bước ra từng bước, đợi đến khi tới trước cửa thạch điện, Nhạc Vũ vẫn chưa dám buông lỏng. Đầu tiên xác định trên cửa không có bẫy rập cấm chế mới đưa tay ra

đẩy.

Lần này vẫn là vô ích, với pháp lực của hắn, kết hợp thân thể, không tới mười vạn thạch cũng phải bảy tám vạn thạch, nhưng không hề dao động được cửa đá kia chút nào.

Cửa này có gì cổ quái hay sao?

Tiết Vạn Kiếm thấy thế cũng lộ vẻ kinh ngạc, đưa tay đẩy đẩy, hoàn toàn bất động, không khỏi tán thán một tiếng nói:

Là Huyền Thạch Tinh Anh! Thượng cổ Vu Thần thật rộng rãi vô cùng, bảo vật như vậy cũng nỡ lấy ra luyện chế cửa đá.

Trữ Niên nghe vậy chợt cau mày, Huyền Thạch Tinh Anh nặng tới sáu bảy trăm vạn thạch, chẳng khác gì một ngọn núi lớn.

Hắn thử đẩy, sau đó cười khổ một tiếng:

Chư vị! Hay là chúng ta hợp lực thử xem một lần, nếu mở không ra cửa đá này, hết thảy không cần nói nữa.

Nhạc Vũ trầm mặc không nói, chỉ yên lặng thúc giục pháp lực. Trong mười người, pháp lực của Trữ Niên, Tiết Vạn Kiếm và hắn sàn sàn như nhau, nhưng thân thể phối hợp cùng pháp lực lại kém hơn họ không ít, ngoài ra Cổ Thủ Ý còn kém một chút, chỉ có lực lượng bốn năm vạn thạch.

Mười người hợp lực, mặc dù có thêm Chiến Tuyết cũng bất quá đạt tới bốn mươi lăm vạn thạch, thật sự không có chút nắm chắc.

Cũng may tuy cửa đá cực nặng, nhưng khi đẩy ra lại không cần dùng tới lực lượng bảy tám trăm vạn thạch. Mọi người cùng nhau phát lực, liền nghe tiếng vang cơ quan, cánh cửa từ từ mở ra.

Nhạc Vũ đi phía trước nhìn tới, chỉ thấy một thân thể khổng lồ cao gần mười trượng đang ngồi trên bảo tọa.

Tướng mạo của người này giống những thân ngoại hóa thân Vu Thần ngày đó Nhạc Vũ lấy được giống nhau vô cùng, chỉ thiếu một cánh tay phải, trên người

cũng bị tổn hại thật nhiều nơi, không được trọn vẹn hoàn toàn. Chẳng qua thân thể Vu Thần này không biết bị trúng phải đạo pháp gì, toàn thân đen nhánh tỏa sáng, mùi hôi thối ập vào mũi mọi người, không có chút sinh mệnh nguyên lực.

Chẳng qua người kia mặc dù không còn chút sinh cơ, nhưng dù ngồi yên như vậy, cũng làm cho người ta có cảm giác uy áp tuyệt đại làm người khác không cách nào đứng thẳng nơi này.

Ngoài ra bên trong còn có thi thể mấy trăm người mặc trang phục Vu tế, có lẽ là Vu Thần Thánh Linh hoặc tế ti, trong đó ít có thân thể nào còn hoàn hảo.

Ngoài ra bên trong rơi đầy mảnh nhỏ pháp bảo cùng binh khí, Ác Kim cùng một ít Linh Kim đã bị tiêu tán linh tính, mấy chục thân thể tu sĩ, đồng dạng cũng đều bị tổn hại, không tìm được một cỗ thân thể Linh tiên đầy đủ, có thể thấy được cuộc đại chiến nơi này thảm thiết ra sao.

Nơi này linh lực mỏng manh, những tu sĩ mang theo pháp bảo không gian tựa hồ cũng không cách nào duy trì, đồ đạc bên trong phần lớn đều đã vỡ nát.

Quả nhiên những người này cũng chỉ mang theo thuốc trị thương, trong đó cũng có thật nhiều thứ tốt. Mười mấy món đồ vật đoán chừng là pháp bảo huyền binh dự bị, cho dù hoàn cảnh ác liệt, phẩm chất uy năng bị giảm xuống, nhưng thấp nhất cũng phải trên nhị phẩm.

Tuyết nhi, phát giác tên kia ở nơi nào?

Nhạc Vũ dùng hồn thức dò hỏi, chỉ nghe Chiến Tuyết sợ hãi đáp:

Thiếu gia, ta không tìm được rồi. Tên kia giống như đã ẩn núp…

Nhạc Vũ nhất thời chán nản, ngay sau đó bên tai vang lên thanh âm cười ha ha của Cổ Thủ Ý:

Không ngờ lại có thể vượt qua Lý Không Liên một bước! Tên kia nếu biết được, không biết có bị hối hận tức chết hay không?

Trong lúc hắn nói chuyện, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm trên mặt đất không nháy mắt. Một hồi lâu sau cũng không thu hoạch được gì.

Lúc này Trữ Niên cũng ngẩng đầu nói:

Chỉ có thi thể của tu sĩ Đại Thừa cùng Linh tiên Thiên tiên, trong đó hắn cũng không có di thể của chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân. Có lẽ hắn đang ở hậu điện, thi thể của Vu Thần này hắn chỉ là một trong những phân thân của hắn.

Nông Dịch Sơn thoáng cau mày, liền giãn ra:

Nếu như thế, những vật kia ta và ngươi phân ra thôi!

Cổ Thủ Ý nghe vậy lập tức chọn lựa một phần bên trong, Trữ Niên cũng chọn lựa một chút, lấy vài món tinh phẩm, liền thu tay đứng sang một bên.

Trong mọi người ngoại trừ Nhạc Vũ, ai cũng đã mấy trăm tuổi, có thể nói kiến thức rộng rãi. Đối với giá trị linh dược, pháp bảo huyền binh đều có phán đoán rõ ràng. Mà đồ vật nơi này mặc dù đều là hi thế trân phẩm, nhưng ba phương một đường đi vào cũng thu hoạch không ít, thật không có vật gì đáng để tranh đoạt lẫn nhau, không bao lâu đã phân phối thỏa đáng. Nhạc Vũ cũng lấy một thanh phi kiếm màu lam, trong lòng mang chút ý mừng, thu vào bên trong giới chỉ. Nếu phối hợp với thanh phi kiếm hỏa hệ Chu Tước, một băng một hỏa, xem như lấy được một đôi. Đây là nhị phẩm phi kiếm, khó được chính là tiên binh, nguyên linh bên trong đều bị mê muội. Nếu Đoan Mộc Hàn cần thiết có thể thu thập thêm tài liệu đem nguyên linh của hai thanh binh khí hồi phục lại như ban đầu, giống như Huyền Quy Tiên Trạc của hắn. Thật không biết tiểu sư phụ có thích hay không?

Nông Dịch Sơn biết suy nghĩ trong lòng hắn, khóe môi thoáng nhếch lên cười cười, ngay sau đó lại nhìn thấy Nhạc Vũ đem hơn bảy mươi thi thể cùng những mảnh nhỏ pháp bảo huyền binh, bất kể Linh Kim hay Ác Kim toàn bộ đều thu thập vào bên trong giới chỉ.

Mọi người thấy thế ngẩn ra, mảnh vụn pháp bảo huyền binh thì không nói, nếu có linh địa thượng giai tẩm bổ, quả thật còn có thể khôi phục lại linh tính, tái luyện pháp bảo.

Nhưng thi thể của tiên nhân cùng tu sĩ Đại Thừa tuy muôn đời bất diệt, nhưng đối với tu sĩ như họ mà nói thật không có tác dụng gì.

Đúng là từng có không ít tà đạo tu sĩ lấy thi thể luyện chế, nhưng đây là chuyện

cấm kỵ, Nhạc Vũ còn thu thập những thi thể kia làm chi?

Ngay khi mọi người còn đang âm thầm kỳ quái, Nhạc Vũ vốn đang vui mừng đột nhiên trợn mắt nhìn ra ngoài cửa điện. Chỉ cảm thấy ngoài kia truyền tới linh lực ba động, đang không ngừng nhộn nhạo, truyền vào tận trong này.

Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù?

Trong lòng Nhạc Vũ suy đoán, nhưng trong mắt cũng lộ ra vài phần chiến ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 539: Chính diện giao phong

Chấn động kịch liệt bên ngoài cửa càng lúc càng tăng cường, lúc trước Nhạc Vũ hao hết sức lực mới trấn áp được cấm chế Vu trận, giờ phút này lại bị mạnh mẽ đánh nát ra.

Chỉ trong chốc lát liền lục tục có vài bóng người từ trat">Wong cuồng phong linh lực chấn động kịch liệt bay ra, xông vào bên trong điện.

Người đi đầu tiên chính là Lý Không Liên, sau đó là Phong Bạch. Khi nhìn thấy mọi người trong điện, Lý Không Liên thoáng có chút ngoài ý muốn, tầm mắt lướt qua trong điện dò xét, mới thất thanh cười nói:

Ta đã suy đoán có thể vào trong đây trước chúng ta cũng chỉ có Nhạc Vũ, thật không ngờ tới là ba nhà các ngươi liên thủ.

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi trầm xuống, móng tay cơ hồ hoàn toàn xuyên vào trong da thịt, nhưng rốt cục vẫn khắc chế sát cơ vừa nảy lên trong nội tâm, ngược lại lui ra phía sau mấy bước.

Phong Bạch lạnh lùng hừ một tiếng:

Vừa lúc! Đều giải quyết ở chỗ này, có thể miễn đi phiền toái ngày sau!

Trong lúc hắn nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Trong mắt hắn tràn đầy vẻ oán độc, ngay khi vừa nói xong, một đạo hoàng sắc tật phong liền xông về phía Nhạc Vũ.

Hắn hận Nhạc Vũ tới tận xương tủy, cũng không còn kịp nghĩ tới ý niệm muốn truy bắt Nhạc Vũ hành hạ tới chết, chỉ muốn đánh chết Nhạc Vũ ngay tại chỗ. Vì vậy kích đầu tiên đã toàn lực ứng phó, không chút nương tay.

Trữ Niên đứng bên cạnh thấy thế, chợt thở dài. Cả thân hình khô gầy chợt căng phồng lên, bên ngoài da thịt lộ ra vài phần trơn bóng, không còn một chút nếp

nhăn. Bên dưới lớp da thịt giống như được rót quả khí cầu, da thịt căng mượt tràn đầy. Chỉ thoáng chốc liền biến thành một tu sĩ trung niên tuấn lãng, vung chưởng cùng tia hoàng sắc tật phong chạm vào nhau.

Sau đó chỉ nghe "oanh" một tiếng vang lớn, hoàng sắc tật phong không ngờ bị một chưởng của Trữ Niên đánh vỡ vụn.

Hắc! Khô Vinh công pháp, ngươi là Vạn Bảo Lâu Trữ Niên, có thể làm pháp lực gia tăng gấp đôi, thần thông này quả nhiên có chút môn đạo!

Phong Bạch lạnh giọng cười một tiếng, lại ngưng tụ một tia hoàng sắc tật phong lớn hơn nữa, trat">Wước người hắn cuồn cuộn nổi lên một cơn gió lốc nho nhỏ. Sau đó liền lôi cuốn lên vô số mảnh nhỏ Ác Kim vô cùng sắc bén, hóa thành hình dạng như Thanh Loan.

Trữ Niên ở đối diện cũng không có chút yếu thế, mấy trăm dây leo đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, vững vàng chắn ngay trước người, quấn quýt cùng hoàng sắc tật phong, sau đó lại tế ra một thanh huyền binh gần nhất phẩm, thẳng tắp chém về phía Phong Bạch, một kiếm này hắn dùng hơn bốn vạn thạch lực lượng thúc giục, thanh thế không hề kém hơn Tiết Vạn Kiếm chút nào. Vẻ mặt Phong Bạch biến đổi, dùng thanh huyền binh biến ảo Thanh Loan ngăn cản, sau đó sắc mặt chợt xanh tím thối lui mấy bước, cơ hồ bị bức ra ngoài điện, thanh phi kiếm màu xanh tuy không bị tổn hao, nhưng lại bay ngược ra ngoài trăm trat">Wượng.

Hai người giao thủ chẳng qua còn chưa tới ba lần hô hấp.

Nhạc Vũ thấy vậy âm thầm kinh ngạc, Khô Vinh công pháp hắn cũng từng được nghe nói, có hai loại chính phản.

Trữ Niên tu luyện phương pháp, bình thường đem pháp lực chôn giấu xuống, lấy hình dạng tiều tụy gặp người. Đến lúc cần sử dụng, có thể tuôn ra pháp lực cường đại hơn, bên trong còn mang theo thần thông.

Pháp lực này có thể khiến cho uy năng tăng lên gấp đôi, cơ hồ toàn diện chế trụ Phong Bạch, pháp môn của đại thần thông này, lộ vẻ đã tu hành hơn tầng thứ chín.

Nếu nói như vậy, Thiên Mộc Mộ đối với người này vẫn có chút tác dụng, sở dĩ

ngày đó lựa chọn thỏa hiệp với Nhạc Vũ, có thể là vì đã sử dụng qua Khô Vinh thần thông, nguyên lực tổn hao quá nhiều, tự nghĩ không cách nào thắng được Nhạc Vũ mà thôi.

Đối với cuộc chiến của hai người, Lý Không Liên làm như không nhìn thấy.

Hắn chỉ lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ:

Xem tình hình của ngươi, lại là Nguyên Anh cảnh giới. Thật sự đáng mừng! Nhưng ngươi có biết chúng ta vì muốn đi vào nơi này, đã hao phí mười tờ Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù? Nói thật, hôm nay ta thật sự có chút hối hận. Ban đầu còn cho là một con chuột nhỏ tùy thời đều có thể bóp chết, không ngờ thiếu chút nữa làm hại ta thất bại. Phong đạo hữu nói chỉ hận không làm cho ngươi chết không toàn thây ngay lập tức, mới có thể hả giận. Hôm nay ta cũng có đồng cảm! Không đánh ngươi tới vạn kiếp bất phục, ta thật khó an lòng!

Bên trong giọng nói mang theo vô tận sát cơ, một tia kiếm khí sắc bén mảnh như tơ đã từ từ tạo thành ngay mũi phi kiếm màu trắng. Đồng thời còn có cỗ ý niệm vô cùng sắc bén phảng phất như vạn vật không thể thừa nhận cũng cùng đánh tới.

Nhóm người Nông Dịch Sơn cơ hồ lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ thần hồn đã bị hao tổn.

Nhạc Vũ trầm mặc không đáp, sắc mặt càng trắng, lại lui về phía sau ba bước.

Ngay khi mấy người tu vi Nguyên Anh trung kỳ trở xuống đều muốn thất khiếu ứa máu, một cỗ kiếm ý ngất trời đúng lúc từ trong thân thể Tiết Vạn Kiếm bắn ra.

Hai cỗ kiếm ý sắc bén tới cực hạn ầm ầm đụng vào nhau, khiến vô số hồn lực lưu vô cùng bạo loạn giống như những mảnh kim chúc vỡ vụn bắn tung tóe chung quanh.

Nhưng lúc này mặc dù sắc mặt mọi người vẫn còn tái nhợt nhưng so với trước đó bị uy áp của Lý Không Liên trấn áp vẫn tốt hơn một ít.

Tiết Vạn Kiếm cười vang:

Không Liên huynh, ngươi muốn giết tiểu tử kia còn cần qua cửa ải của ta rồi hãy nói! Lần này đi vào, không gặp được thứ gì gọi là Thập Lan Phẩm Kim Soa cùng Đan Thiên Kiếm Trảm như trat">Wuyền thuyết, nhưng hiện tại có thể chứng kiến kiếm quyết thần thông, nghĩ đến lần này có thể giúp ta thỏa nguyện!

Lại thêm một đạo kiếm khí ngưng tụ thành tơ bắn ra, va chạm cùng tia kiếm khí của Lý Không Liên. Cũng không nghe được có tiếng vang kinh người, nhưng phương viên trăm trượng mặt đất cứng rắn có thể so sánh với huyền binh tam phẩm, cùng với toàn bộ vật chất đều vô thanh vô tức biến thành tro bụi.

Trong nháy mắt, hai phi kiếm đã triền đấu một chỗ.

Lý Không Liên cũng không ngoài ý muốn, gật đầu nói:

Chúng ta cũng nên đấu một cuộc tại chỗ này! Lăng Thiên kiếm phái Tiết Vạn Kiếm, có thể giết ngươi cũng là vinh hạnh của Lý Không Liên ta!

Ngay khi hắn đang nói chuyện, mấy người vừa vào trong điện cũng lập tức động thủ, mà bên cạnh Lý Không Liên lại tràn ra từng mảnh kim liên, tổng cộng có bốn tấm bị giẫm dưới chân. Trong nháy mắt sức gió nổi lên, cùng kiếm khí xé vụn khắp bốn phía cũng không thể tới gần hắn trong vòng mười trượng.

Lại đem thần thông này tu thành tứ phẩm! Khá lắm Lý Không Liên, quả nhiên không hổ là người đứng thứ nhất dưới Đại Thừa cảnh giới.

Tiết Vạn Kiếm cười ha hả, bàn tay vung lên, lớp da bàn tay hiện ra một tầng kim sắc. Cả người Tiết Vạn Kiếm giống như phảng phất hóa thành một ổ kiếm, vô số kiếm khí từ trong người hắn bắn ra khắp bốn phía.

Nhạc Vũ không khỏi thất thần, đây chính là thần thông Hợp Thân Khởi Kiếm bí truyền của Lăng Thiên kiếm phái. Theo truyền thuyết thượng cổ người tu luyện tới tuyệt đỉnh có thể đem thân thể hóa thành tiên binh vô cùng bén nhọn, tung hoành vô địch, khó gặp địch thủ, nhưng trong quá trình tu hành cũng phải chịu đựng vô tận đau đớn. Dù bên trong Lăng Thiên kiếm phái nghe nói cũng rất ít có người tu luyện.

Lăng Thiên kiếm phái truyền thừa mấy vạn năm, kim hệ thần thông trong tông môn số lượng thật không ít. Tiết Vạn Kiếm lại có thể dứt khoát chọn lựa phương

pháp này tu hành, nhất định là người có tâm chí tuyệt đỉnh.

Nhớ tới lần đầu gặp mặt, Nhạc Vũ chợt cảm thấy có chút may mắn. Nếu thật sự toàn lực đánh một trận, mặc dù mình có thể thắng, nhất định vẫn phải trả giá thật đắt.

Còn có Lý Không Liên, ngày đó ở Vạn Bảo Lâu, hắn còn có nguyên nhân muốn bắt sống hắn, vì thế hạ thủ lưu tình. Nếu không với thủ đoạn hôm nay của hắn, ngày đó mình không chỉ bị thương nhẹ như thế.

Còn có hai người này tập luyện đều là kim hệ thần thông, vừa vặn mơ hồ khắc chế Thanh Đế Trường Sinh chân khí của hắn, làm hắn thực sự vô cùng kiêng kỵ.

Lý Không Liên thực sự gian xảo, nhưng quả nhiên không hổ là kiếm tu!

Nhìn thêm chốc lát, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu. Không giống như bên trận đấu giữa Phong Bạch và Trữ Niên, pháp bảo huyền binh đều tuôn ra hết, còn đánh ra nhiều loại thủ đoạn, giữa hai người này phảng phất như chỉ muốn sử dụng kiếm để phân cao thấp. Ngoại trừ thần thông huyền binh ra, không dùng bất kỳ vật nào để phụ trat">Wợ.

Bốn người Nông Dịch Sơn giờ phút này đều đang đối phó hai gã tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Xương Băng Hồng phối hợp tác chiến trung gian, ba người khác kết thành kiếm trận đối kháng với hai người kia. Huyền Dương Thái Cực Đồ bao bọc trên người hắn, huyền binh của mấy người đều là nhị phẩm, cộng thêm Tử Cầu kiếm mà Nông Dịch Sơn ký thác nguyên thần càng khó khăn ngăn cản.

Hai người này tựa hồ cũng vô cùng kiêng kỵ ba chiêu trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm của ba người Nông Dịch Sơn, đối diện với thiên ý kiếm đều dùng sắc mặt trầm ngưng toàn lực triển đấu. Cho dù liều mạng hao tổn pháp lực cũng tuyệt không cho họ cơ hội sử dụng bộ kiếm quyết quỷ dị kia.

Nhạc Vũ nhất thời thở nhẹ một hơi, bên trong thạch điện, hắn lo lắng nhất chính là mấy vị sư thúc tổ này của hắn. Tuy chiến lực của Quảng Lăng kiếm trận mạnh mẽ, đặc biệt sau khi hấp thu Vu Thần máu huyết, liên thủ lại thậm chí còn vượt qua hắn, nhưng dù sao tu vi vẫn còn hơi yếu.

Hai gã Nguyên Anh đỉnh phong rốt cục chỉ là tán tu mà thôi, cũng không có

pháp bảo huyền binh gì đặc biệt. Mặc dù ở khu phế tích thu hoạch được thứ gì nhất thời cũng không kịp luyện hóa.

Một người tu hỏa hệ, một người kim hệ cũng không phải công pháp thần thông gì đặc biệt.

Với bản lĩnh của mấy vị sư thúc tổ, tuy không nắm chắc thắng lợi, nhưng có thể chống đỡ được chốc lát.

Về phần ba người khác hắn càng không quan tâm. Cảnh giới của Cổ Thủ Ý tuy chỉ thắng hắn một bậc, nhưng thực lực hơn xa tu sĩ Nguyên Anh trat">Wung kỳ bình thường. Liên thủ cùng hai người của Vạn Bảo Lâu, đủ miễn cưỡng ngăn trở một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong khác.

Trước đây nghe mấy người Nông Dịch Sơn nói qua, lần đầu tiên khi giao thủ đã dùng phương pháp đánh lén làm một người bên kia bị thương nặng, nói vậy giờ phút này còn chưa đủ sức động thủ.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn bên kia, quả nhiên thấy đối thủ của ba người này sắc mặt tím bầm, tuy pháp lực mạnh, vững vàng áp chế Cổ Thủ Ý, nhưng vẫn cho người ta cảm giác ngưng trệ bên trong. Chẳng qua ba người kia vì không phải đồng môn, độ ăn ý không có, vì vậy mới có thể gặp phải hiểm cảnh.

Ngay khi trong lòng Nhạc Vũ còn đang âm thầm lắc đầu, bên tai chợt nghe tiếng cười hỏi:

Không biết đạo hữu đang nhìn gì vậy?

Nhạc Vũ nghe tiếng quay đầu lại, đưa mắt nhìn qua. Chỉ thấy đạo nhân lôi thôi từng gặp mặt vài lần đang nghiêm trang làm lễ với mình:

Kinh Châu Thì Nam, ra mắt đạo hữu!

Nghe được lời này, Nhạc Vũ chợt thở sâu một hơi , trong mắt chợt ngưng đọng lại. Ngôn ngữ của người này tuy rằng ôn hòa , nhưng Nhạc Vũ chỉ cảm thấy sát cơ lạnh thấu xương ẩn chứa bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 540: Thuấn sát hai người

Chỉ khoảnh khắc, Nhạc Vũ đã thúc giục pháp lực toàn thân, từ bên trong thủy hệ phù trận dẫn dắt ra một tia băng hàn chân khí rót vào trong Nê Hoàn Cung của chính mình, khiến cho ý thức tinh thần có thể duy trì thanh tỉnh tuyệt đối. Nhưng Thì Nam ở đối diện lại không hề có ý tứ muốn ra tay. Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần quái dị:

Ngươi không động thủ?

Thi thể chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân không ở chỗ này, nếu vậy phải ở hậu điện!

Thì Nam không đáp lời hắn, ngược lại nhìn ra phía sau Nhạc Vũ, thạch điện này rõ ràng có phân chia tiền điện hậu điện. Bức tường sau lưng thi hài khổng lồ kia rõ ràng đem tòa điện phủ này phân thành hai nơi. Mà cửa hông hai bên đều bố trí cấm chế trùng điệp, so với bên ngoài thạch điện càng thêm phức tạp.

Thì Nam nhìn thoáng qua, trong mắt hiện vẻ bất đắc dĩ:

Nguyên bản đạo hữu Lý Không Liên trải qua thời gian hơn trăm năm chuẩn bị ơn mười Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, là vì chuẩn bị dùng ở trong này. Nhưng nhờ ngươi ban thưởng, hiện giờ đã dùng hơn phân nửa. Muốn đi vào thế nào cũng phải tiêu phí càng nhiều thời gian hơn. Như vậy hiện tại chỉ có giết chết đạo hữu mới có thể thong dong phá trận. Đúng như lời nói của đạo hữu, Nguyên Dương Đao Luân rốt cục sẽ thuộc về ai, chúng ta cuối cùng phải có một cuộc chiến! Đáng tiếc, Quảng Lăng Tông xưng hùng Bắc Hoang vạn năm, cuối cùng vẫn phải rơi xuống kết cục đạo thống tuyệt truyền.

Ngữ khí của hắn bình thản không gợn sóng, mặc dù nói đến chữ giết cũng giống như đang nói tới việc bình thường.

Nhạc Vũ biết được người này phỏng chừng cũng chỉ kéo dài thời gian, trong nội tâm cũng lười thốt lời trào phúng, lại càng không muốn lên tiếng trả lời. Nhưng

ánh mắt vẫn nhìn chung quanh, nhìn những người khác hoặc bị cưỡng bức, hoặc bị dụ dỗ càng lúc càng rời xa chỗ hắn đang đứng.

Chỉ khi đạo nhân lôi thôi trước mắt nói xong lời cuối cùng thì nội tâm của hắn mới hiện lên một trận gợn sóng. Trong con ngươi toát ra lệ mang, sát khí liền bốc cao trong lồng ngực. Người này nói chuyện như vậy, đã chạm tới nghịch lân của hắn!

Thì Nam làm như không hề cảm giác, hoặc đối với cảm xúc của Nhạc Vũ căn bản không thèm để ý.

Hắn lắc đầu nói:

Lý Không Liên đạo hữu cùng Phong tiền bối hận ngươi tận xương, mặc dù ta cùng bọn họ có khác, nhưng tình thế bắt buộc, không thể không cùng ngươi là địch. Trong trận đạo mấy lần cơ hồ bị bại trong tay ngươi, thật khiến người khó chịu nổi. Chưa trừ diệt ngươi trong lòng ta thật sự khó an. Nhưng nếu đạo hữu đã đột phá Nguyên Anh cảnh giới, còn có rất nhiều huyền binh pháp bảo đứng đầu trong tay, lại thêm vị sư muội của ngươi đang ẩn giấu ở nơi nào đó tương trợ, nghĩ tới Thì Nam ta hơn phân nửa không phải là đối thủ của ngươi!

Trong khi nói chuyện, Thì Nam như hữu ý vô ý nhìn lên Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đầu Nhạc Vũ, sau đó cười quỷ dị:

Thực lực của bọn hắn tương đương, trong lúc nhất thời thật khó phân sinh tử. Một trận chiến này thắng bại phải xem ta và ngươi. Thực lực bình thường không bằng, thứ cho ta muốn dùng thủ đoạn!

Lúc này Nhạc Vũ mới thu liễm tâm thần, chỉ thấy Thì Nam cũng không có động tác gì, một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đang đối chiến với nhóm người Nông Dịch Sơn đột nhiên thân hình lóe lên, không hề có chút báo trước xuất hiện ngay phía sau Nhạc Vũ, chính là trực tiếp xuyên qua không gian, vượt qua không gian trăm trượng trong thạch điện.

Trong lúc nhất thời, vô số lôi cầu màu bạc giống như bao trùm trời đất đánh về phía Nhạc Vũ. Trên người Thì Nam cũng dâng lên ba trăm sáu mươi lăm ngân châu, ngay trên đỉnh đầu của hắn diễn biến ra một đồ án chu thiên tinh thần đơn giản. Thật không biết lại là thủ đoạn gì, ngay lúc này tận sâu trong thời không loạn lưu đưa tới lực lượng chư thiên tinh thần chân chính. Sau đó vô số tinh lực

ngân sắc ngưng tụ thành những sợi tơ thật tinh tế hướng chỗ hắn đang đứng càn quét tới. Trên bầu trời hiện lên một ấn tỳ màu vàng hóa thành hơn mười mẫu lớn nhỏ hướng đỉnh đầu Nhạc Vũ thẳng áp xuống.

Ngọc Thanh Hồn Tà Lôi!

Đồng tử Nhạc Vũ co rút mãnh liệt, thật không ngờ tu sĩ phía sau được Thời Nam dùng Càn Khôn Dịch Hào Bàn dời tới nơi này lại cũng là một tu sĩ tu tập đại thần thông lôi hệ. Hơn nữa còn là một trong những truyền thừa thần thông lôi pháp chính thống nhất, Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp!

Hai người này một trước một sau liên thủ công kích, cơ hồ phong tỏa toàn bộ không gian né tránh của hắn. Mà ở phía xa, một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đang áp bách một tu sĩ khác cũng tạm thời bỏ lại đối thủ, hướng nơi này phi độn tới, chính là vì không cho hắn chút cơ hội nào để chạy trốn. Mà khi đó trong ánh mắt của Thì Nam lộ ra vẻ tiếc nuối, còn có một tia thoải mái, phỏng chừng tiếc nuối là vì tuyệt đại thiên tư của Nhạc Vũ, vẻ thoải mái cũng chính là vì bỏ xuống gánh nặng.

Nhưng đúng giờ phút này, trong mắt Nhạc Vũ cũng hiện lên vài phần sáng bóng. Ẩn nhẫn cho tới nay, cuối cùng có thể phát tiết ra sát khí trầm uất trong lồng ngực. Từ lúc mấy người kia xâm nhập thạch điện tới bây giờ, trong lòng hắn uất nghẹn tới mức khó chịu vô cùng!

Bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đỉnh đầu nháy mắt có hơn một ngàn đạo quang mang nổ bắn ra, vây quanh thanh Ngự Phong kiếm trung ương, đem ấn tỳ kia sinh sôi đánh nát, lại như mưa rơi đánh tới đạo nhân lôi thôi đối diện.

Sắc mặt Thì Nam khẽ biến, chỉ trong thoáng chốc đã không còn chút huyết sắc. Chư thiên tinh thần đồ án lập tức sửa công thành thủ, ngưng đọng lại thành một tầng thật dày bao phủ trên đỉnh đầu hắn. Bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, kiếm quang hư ảo phẩm cấp thấp nhất cũng phải trên tứ phẩm. Còn hơn mười thanh đều siêu việt nhị phẩm. Cơ hồ mỗi một kích, đều làm Thì Nam phun máu tươi, liên tục thối lui ra sau. Ngay khi hắn vội vàng lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn đang định thúc giục ấn quyết, mạnh mẽ thoát khỏi nơi này, kiếm quang màu lam lắng xuống, nháy mắt liền đem chư thiên tinh thần đồ án đơn giản trên đỉnh đầu hắn hoàn toàn đánh tan.

Thì Nam kinh hãi, thẳng đến lúc này nhìn thấy thanh huyền binh không biết

thuộc phẩm cấp gì chợt bị kềm hãm, mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng chỉ một khắc sau, một thanh phi kiếm màu vàng nhạt cũng theo đuôi thanh Ngự Phong kiếm, từ trên đánh xuống, nháy mắt đem thân hình Thì Nam xuyên thủng, đánh thành mảnh nhỏ.

Từ lúc Chiến Tuyết bắt đầu động thủ, Nhạc Vũ cũng đã không còn quan tâm tới người này. Hắn cũng không tránh né, trực tiếp xoay người tùy ý cho mấy trăm đạo lôi cầu đánh vào người. Lại lập tức dùng Cửu Thiên Lôi Động Quyền khởi lên lôi lực, đem Ngọc Thanh Hồn Tà Lôi có thể so sánh với thiên kiếp của tu sĩ Đại Thừa dẫn dắt khắp tứ chi bát mạch, kích thích lên Đại Thừa Kim Thân của chính mình!

Người công kích phía sau Nhạc Vũ nhất thời kinh hãi tột cùng, lôi quang trên người phình to, cơ hồ bất kể trả giá tụ tập lôi lực của Ngọc Thanh Hồn Tà Lôi, tiếp tục đánh thẳng vào Nhạc Vũ. Vài món pháp bảo trong tay hắn vẫn đang triền đấu cùng nhóm người Nông Dịch Sơn, nhất thời khó thể tới đây viện trợ. Thế nhưng hiện tại vẫn có vài thanh trường châm ngăm đen đang xuyên toa bên trong lôi quang, đâm hướng Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, liền xoay người, giẫm mạnh lên Cực Quang kiếm, thân hình bắn tới. Một tầng hào quang màu xanh bao phủ trên người, lao thẳng tới người kia.

Bốn mai hắc châm kia lại vô cùng thần diệu, xuyên qua Vạn Mộc Phong Thần Bích của hắn, lại xuyên thấu qua sự ngăn trở của Huyền Quy Tiên Trạc.

Nhưng tới giờ phút này đã giống như nỏ mạnh hết đà, Nhạc Vũ dùng tay phải trảo tới, thật dễ dàng đem bốn mai hắc châm nắm trong tay.

Vừa vào tay, Nhạc Vũ liền ngửi thấy mùi tanh hôi mãnh liệt, dùng pháp lực bao vây trong tay, cũng cảm giác như có loại vật chất nào đó đang ăn mòn pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành của hắn.

Nhạc Vũ cau mày, liền biết dù đem vật này bỏ vào trong giới chỉ, phỏng chừng cũng chỉ vô dụng. Ngược lại không gian bên trong sẽ bị hắc châm ăn mòn, cần phải có dụng cụ đặc biệt thu nạp. Hắn lập tức ném vào trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, để Chiến Tuyết dùng vu lực trấn áp, đem độc tính kia áp chế chặt chẽ.

Sau đó hắn dời mắt nhìn về phía trước, tu sĩ kia là người biết thời cơ, cơ hồ vừa biết Nhạc Vũ đã thành tựu Đại Thừa Kim Thân liền thối lui nhanh ra sau. Người này cũng sử dụng lôi độn, cả người cơ hồ hóa thành một đoàn điện quang, tốc độ lôi độn nhanh nhẹn vô cùng.

Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp cũng là một trong những thần thông tuyệt đỉnh, nhưng người này dường như mới tu tập không lâu, mới đạt tới tầng thứ bảy, mặc dù có thể tung hoành không cố kỵ trong những tu sĩ Nguyên Anh, nhưng so sánh với thân thể kim thân bất diệt của Nhạc Vũ còn kém hơn một cấp bậc.

Đánh ra Ngọc Thanh Hồn Tà Lôi, chẳng qua chỉ có thể dùng lôi lực giúp Nhạc Vũ rèn luyện thân thể mà thôi.

Độn tốc thật nhanh!

Nhìn thấy thân hình người kia ngày càng xa, đã sắp đến chỗ hai người Lý Không Liên cùng Phong Bạch.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu, lập tức bỏ qua ý niệm dùng lực lượng bản thân đánh chết người kia. Hắn lấy ra Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh xa xa hút nhiếp đối phương. Từ lực thật lớn trong nháy mắt liền ngưng tụ thân hình của vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh núi kia, trong nháy mắt Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đã hóa thành núi nhỏ trăm trượng hướng phía trước áp xuống.

Vẻ mặt tu sĩ kia nhất thời biến đổi, mắt thấy mình không còn thủ đoạn gì ngăn cản, liền lấy ra một tờ phù triện màu vàng ném ra. Ngay lập tức không gian quanh người liền hỏng mất, tu sĩ kia cũng hóa thành một đoàn quang mang mạnh mẽ lọt vào bên trong.

Nhạc Vũ khẽ thở dài, đây là lần thứ hai hắn gặp người sử dụng vật này. Dù sao cũng là chỗ ở của Vu Thần, có bức tường không gian cản trở, so sánh với phế tích bên ngoài phải yếu kém hơn rất nhiều. Nhưng thời không loạn lưu càng thêm cuồng loạn hơn.

Người này mạo hiểm lọt vào bên trong, tuy có phân nửa khả năng có thể thoát đi, nhưng cũng có phân nửa khả năng vẫn lạc trong đó. Nhưng so sánh với nguy cơ trước mắt, sử dụng phương pháp này cũng là một sự lựa chọn không sai.

Chẳng qua cuộc chiến hôm nay liên quan tới Nguyên Dương Đao Luân cùng thi

thể của Vu Thần, Nhạc Vũ làm sao cho phép người này chạy thoát!

Quanh người hắn chỉ thoáng chốc liền dấy lên Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm màu alm, đem hàng rào không gian quanh thân đốt cháy, Nhạc Vũ lấy Thiên Mộc Trâm từ trên búi tóc bắn ra, sau một khắc liền hóa thành một thanh mộc kiếm, một đạo Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí bay ra, đuổi theo người kia. Chỉ chớp mắt tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong đang bỏ chạy bên trong thời không loạn lưu đã ầm ầm nổ tung. Nguyên Anh chạy trốn dưới loạn lưu liền hỏng mất. Giết người này, Nhạc Vũ liền cảm thấy trong lòng nhất thời thư sướng, vô cùng sảng khoái.

Vừa quay đầu, chỉ thấy vị tu sĩ Nguyên Anh còn lại đang kinh hãi nhìn hắn. Người này vốn đang trọng thương , lúc này lại kinh hoảng , gương mặt chẳng khác gì một người chết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 541: Phiên thủ vi vân

Nhạc Vũ cơ hồ có thể nhìn thấy được vẻ sợ hãi, khó tin cùng ảo não của vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong kia.

Người này rút lui càng thêm dứt khoát, ngay khi Nhạc Vũ dùng Thiên Mộc Trâm đánh chết tu sĩ trốn vào thời không loạn lưu, trong lúc hắn đang xoay người, người kia đã hóa thành quang mang bay về phía Lý Không Liên, ước chừng đã biết ở trước mặt Nhạc Vũ không có khả năng dùng phương pháp phá không chạy thoát, vì thế dứt khoát bay về hướng hai người kia, mưu cầu liên thủ.

Nhạc Vũ sầm mặt, mấy người Tiết Vạn Kiếm cùng Trữ Niên sở dĩ tùy ý cho Lý Không Liên dẫn dụ họ rời xa, chính là vì dọn không gian để hắn đem những người kia toàn bộ giết chết!

Muốn chạy trốn từ trong tay của hắn, nói dễ vậy sao?

Quang mang lam hồng đan xen trong nháy mắt đánh ra khỏi đầu ngón tay của hắn, đánh lên luồng quang mang kia, quang mang lắc lư, tốc độ thoáng chậm lại.

Ngay sau đó hai tay Nhạc Vũ kháp ấn quyết, điều khiển Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh hướng người này nhiếp tới, từ lực mạnh mẽ liền đem người kia hút nhiếp ngay tại chỗ, cơ hồ không thể thoát thân.

Nháy mắt sau trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết phát ra ngàn đạo kiếm quang, từ chỗ Thì Nam vẫn lạc quay trở lại, mang theo từng chuỗi lưu quang hướng bóng người kia chém xuống.

Pháp lực người này rốt cục vượt hơn Thì Nam một bậc, huyền binh pháp bảo cũng không kém chút nào. Hắn lập tức ném ra một kim ngân cự võng, liền đem hơn ngàn đạo kiếm quang ngăn cản được hơn phân nửa.

Cuối cùng cự võng bị Ngự Phong kiếm cùng Bạch Đế kiếm liên tục chém rách. Nhưng theo sát phía sau lại có một chiếc bình nhỏ màu tím bay lên, phát ra

quang mang màu tím, đây cũng là một pháp bảo siêu phẩm, huyền binh nhất phẩm đỉnh phong, ngăn chặn kiếm thế ập tới.

Đạo hồng quang cũng đã thoát khỏi sự ước thúc của Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh, nhanh chóng bay ra.

Nhạc Vũ thấy thế không chút khẩn trương, lập tức ném ra mười mấy hạt giống Huyền Huyết Đằng. Thiên Mộc kiếm trong tay ném ra xa xa, vẻn vẹn một kiếm lập tức làm mấy kiện pháp bảo hộ thân quanh thân người kia hoàn toàn băng liệt.

Ngay sau đó lại là một đạo quang ảnh hồng lam đan xen, ngay lập tức bắn xuyên qua hơn trăm trượng không gian lại đánh vào đạo hồng quang kia, lần này người nọ không còn cách nào ngăn cản, nỗ lực dùng pháp lực ngăn cản thêm chốc lát liền bị đạo Băng Diễm Tuyệt Quang đánh thành băng bụi!

Giờ phút này bên trong điện vẫn đang kịch chiến hỗn loạn, nhưng trong mắt Phong Bạch cùng Lý Không Liên đều mang theo vẻ kinh hãi, sắc mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Không phải vì cuộc chiến này đột nhiên biến đổi đến ác liệt, mà là vì trước đó khi mới gặp lại Nhạc Vũ, bọn hắn phát giác Nhạc Vũ mờ mờ ảo ảo có được tu vi Nguyên Anh đỉnh phong, hai người lúc đó đã cảm thấy thật sự khó tin. Thậm chí còn hoài nghi Nhạc Vũ dùng pháp bảo tương tự Ẩn Linh Châu dùng ảo thuật tăng tu vi.

Nhưng lần này tận mắt chứng kiến ba đồng bạn ở trong tay Nhạc Vũ chỉ trong thời gian vài lần hô hấp đã bị đánh chết, nhanh tới mức chính bọn hắn không kịp phản ứng, lại càng không dám tin tưởng vào hai mắt của mình!

Tên tiểu tử ở một năm trước còn yếu đuối tới mức tùy ý cho bọn hắn bóp chết dễ dàng, khi nào lại có được pháp lực kinh người tới như vậy?

Hơn một năm thời gian, Nhạc Vũ đã dùng phương pháp tu luyện thế nào? Thế gian này chẳng lẽ thật sự có loại dược vật có thể khiến cho chiến lực của một người trong vòng một năm tăng lên mười mấy lần sao?

Cộng thêm vài món bảo vật mới sử dụng vừa rồi, không một món nào mà không thần diệu đến chí cực, những bảo vật đó lại từ đâu mà đến? Vì sao Nhạc Vũ có thể trong vòng một năm thao túng tự nhiên đến như vậy?

Trong lúc mơ hồ hai người chợt cảm thấy sợ hãi. Người này trưởng thành đã vượt ngoài sự nắm giữ của bọn họ. Mặc dù hôm nay có thể may mắn chạy trốn, ngày sau chỉ sợ cũng khó thoát người này truy giết!

Giờ phút này người cảm thấy kinh dị nhất còn có Trữ Niên. Nhớ tới lần trước gặp mặt, hắn đích thân đem Thiên Mộc Mộ giao cho Nhạc Vũ. Bây giờ mới bao nhiêu ngày, pháp bảo mộc hệ siêu phẩm uy năng có một không hai đương thời không ngờ đã bị Nhạc Vũ luyện hóa xong?

Tiếp theo là một âm thanh phẫn nộ bi hào cắt đứt suy nghĩ của mọi người. Tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ đang kịch chiến cùng nhóm người Nông Dịch Sơn giờ phút này vùng ngực đã bị xuyên thủng.

Hắn vốn cùng một đồng bạn liên thủ kiềm chế Quảng Lăng kiếm trận, nhưng giờ phút này đồng bạn lại bị Nhạc Vũ đánh chết, không còn ai viện thủ, vì thế không cách nào ngăn trở nhóm người Nông Dịch Sơn, chỉ một chiêu liền bị tổn thương tận căn bản.

Mà Nông Dịch Sơn cùng Phong Vân và Diệp Tri Thu mặc dù cũng bị thương, trước ngực tuôn máu, nhưng mặt không đổi sắc, sắc mặt lạnh như băng tiếp tục thúc giục kiếm trận.

Nguyên Dương Thái Cực Đồ từ trên nhanh chóng đè ép xuống, Tử Cầu kiếm cũng hóa thành một đoàn tử quang, dưới ý niệm của Nông Dịch Sơn mạnh mẽ chém tới. Xương Băng Hồng bên trong kiếm trận cũng dùng mười mấy giọt Huyền Âm Cự Thủy hóa thành một đạo thủy long cuốn qua, những nơi đi qua cơ hồ vạn vật đều bị đông cứng lại.

Ngoài ra ở cạnh một bên, Cổ Thủ Ý cũng đang nhìn chằm chằm vào cuộc chiến.

Vị tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong kia, tính tình thật quả quyết. Biết lần này mình không còn cơ hội sống sót, lúc này Nguyên Anh bên trong đan điền lập tức bay vút ra ngoài.

Sau đó linh lực trận trận tuôn ra kịch liệt, một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm từ không trung khuếch tán ra.

Mấy người bên cạnh, kể cả Trữ Niên cùng Nông Dịch Sơn, sắc mặt chợt kịch

biến. Nếu người này tự bạo Nguyên Anh, những người đang có mặt ngoại trừ có được đại thần thông phòng ngự tuyệt đỉnh, hoặc tu sĩ Đại Thừa, nếu không cũng khó thoát khỏi hậu quả bị thương nặng. Thậm chí cả Trữ Niên cũng không cách nào thoát khỏi bị trọng thương.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, vô số Huyền Huyết Đằng hợp thành một cự chưởng đột ngột từ mặt đất mọc lên, đem Nguyên Anh kia tầng tầng bao vây, càng bao vây càng dày, tạo thành một đằng cầu huyết sắc khổng lồ, ngay sau đó lại thêm một tầng thanh quang bao phủ bên ngoài.

Thấy được Vạn Mộc Phong Thần Bích, Lý Không Liên nhất thời nghĩ tới điều gì, gương mặt chợt lộ vẻ hoảng sợ:

Ngày đó người theo dõi hành tung của ta, nguyên lai là ngươi!

Nhạc Vũ thần sắc bất động, không phản ứng hắn, chỉ yên lặng thúc giục pháp lực thông qua Thiên Mộc Mộ tiếp tục bao vây đằng cầu huyết sắc.

Phong Bạch thình lình phát ra một đạo hoàng sắc tật phong chuẩn bị hướng chỗ Nhạc Vũ đang đứng đánh tới, muốn nhân cơ hội Nhạc Vũ không cách nào phân tâm.

Nhưng chỉ nháy mắt sau, từ Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đỉnh đầu Nhạc Vũ liền lộ ra một tầng tử quang, bảo vệ toàn thân hắn. Chính là Điên Đảo Lưu Ly Thái Hư Bích của Chiến Tuyết, hoàng sắc tật phong đánh trúng tử quang, nhất thời kích ra từng đợt rung động, nhưng phần lớn bị dẫn dắt rời đi.

Gương mặt Nhạc Vũ không chút dao động, không hề để ý tới. Ngay khi tầng tử quang của Chiến Tuyết sắp hỏng mất, trên người hắn liền hiện ra một tầng Huyền Vũ hư ảnh. Mà đồng thời Nguyên Anh bị bao vây bên trong Huyền Huyết Đằng rốt cục đã nổ tung ra.

Huyết sắc đằng cầu khổng lồ trong nháy mắt chấn thành ngàn vạn mảnh nhỏ. Ngay sau đó Vạn Mộc Phong Thần Bích bao phủ bên ngoài liền đem vô số năng lượng hủy diệt bao vây bên trong, ngay giờ phút cuối cùng không còn cách nào chống đỡ, đã tới mức hỏng mất, linh lực cùng cuồng phong tràn lan cũng đã bị giảm tới mức thấp nhất, dù Nông Dịch Sơn đứng gần trong gang tấc cũng chỉ cần dùng hộ thể cương khí đã dễ dàng ứng đối. Ngay cả Điên Đảo Lưu Ly Thái Hư Bích cùng Huyền Dương Thái Cực Đồ cũng không cần vận dụng.

Nhạc Vũ vung tay áo, pháp lực hơn hai vạn thạch mênh mông cuồn cuộn được bố trí ngay trước người, những mảnh vụn vỡ nát liền bị chắn bên ngoài.

Quay đầu nhìn về phía Lý Không Liên cùng Phong Bạch, sát cơ trong mắt Nhạc Vũ càng hiện lên tràn ngập.

Những nanh vuốt đã trừ, còn dư lại cũng chỉ có hai thủ phạm đằng kia mà thôi.

Toàn thân Lý Không Liên run lên sợ hãi, ánh mắt của Nhạc Vũ làm nội tâm của hắn lạnh giá như băng, đột nhiên quát lên:

Trữ Niên! Nếu ta chết đối với Vạn Bảo Lâu mà nói có ích lợi gì? Người này thần thông cùng bảo vật quá mạnh, càng mạnh hơn chúng ta một bậc. Ngươi cho rằng ở trước mặt hắn, ngươi thật sự có thể cướp được Nguyên Dương Đao Luân? Quảng Lăng Tông căn cơ yếu kém, nếu lấy được vật kia, bọn họ thật sự sẽ không giết người diệt khẩu sao?

Trữ Niên thoáng ngẩn ra, xuất thủ chợt chậm xuống, không còn như lúc trước từng bước ép sát.

Lý Không Liên dứt lời, hai chân giẫm mạnh, nhất thời hai tấm kim liên quanh người hắn trán phóng ra. Chiến Tuyết đánh ra hơn ngàn đạo kiếm quang lên người hắn, cũng chỉ khơi dậy tầng tầng sóng gợn. Chỉ có Bạch Đế kiếm cùng Ngự Phong kiếm kích phá được hai tấm kim liên.

Lúc này Lý Không Liên lại lạnh giọng quát lên:

Phong đạo hữu, giúp ta một tay!

Phong Bạch lập tức thoát khỏi sự dây dưa của Trữ Niên, nghe vậy liền tuôn ra một đoàn hoàng sắc tật phong càng lớn, cuồn cuộn cuốn lấy Lý Không Liên, liền hóa thành hư ảnh Thanh Loan hướng cửa hông hậu điện mau chóng phóng đi.

Nhạc Vũ phát ra một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang đánh trúng người hắn, nhưng chỉ đánh nát hai mảnh kim liên, chỉ đành trơ mắt nhìn hai người kia đụng vào cấm chế Vu trận, khơi dậy từng đoàn lôi quang hỏa ảnh cuồng liệt.

Không như tiền điện, trải qua cuộc đại chiến giữa Vu Thần cùng mười mấy tu sĩ

cấp Linh tiên, tất cả trụ cột của cấm chế cùng pháp trận đều bị phá hư gần như hoàn toàn. Hai cánh cửa hông cũng không hề bị tổn thương gì, kích lên điện quang màu tím xuyên toa, hai bóng người biến mất.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn thoáng qua Trữ Niên, sau đó lắc đầu thu hồi giới chỉ cùng pháp bảo của đám người Thì Nam, liền đi qua cửa hông bên phải, trên trán Trữ Niên toát ra mồ hôi lạnh, cử động của hai người kia thật sự vượt ngoài dự liệu của hắn.

Vốn cho rằng hai người kia sau khi được hắn nhượng bộ, sẽ nhân cơ hội bỏ chạy, nhờ đó hắn có thể thoát khỏi ý niệm giết người diệt khẩu của Nhạc Vũ, nào ngờ Lý Không Liên cùng Phong Bạch lại kiên quyết lao vào bên trong hậu điện.

Hắn thoáng do dự, cũng không để ý tới ánh mắt lạnh như băng của Tiết Vạn Kiếm cùng mấy người còn lại trong điện, vẫn đi theo sau Nhạc Vũ tới cửa hông bên phải.

Nhạc Vũ đứng ngay cửa hông một lúc, chân mày khẽ cau lại:

Chưởng giáo chân nhân, Xương sư thúc tổ, xin giúp đệ tử một tay!

Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng đưa mắt nhìn nhau, liền đặt tay lên hai vai Nhạc Vũ.

Liên Mạch Thông Tâm Quyết!

Cảm giác như bản thân mình đột nhiên có thêm hai đại não, lực lượng phân tích trong khoảnh khắc tăng lên ít nhất hai cấp bậc. Trong mắt Nhạc Vũ nhất thời lộ ra một trận tinh mang, thật không ngờ hai vị trưởng bối của mình còn tu luyện thần thông này.

Với lực lượng thôi diễn hôm nay của hắn, cộng thêm pháp bảo lấy được từ tay Thì Nam, cho dù Lý Không Liên dùng hết toàn lực sử dụng Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, hắn cũng có nắm chắc tìm được thân thể của chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân trước Lý Không Liên.

Hôm nay không giết hai người này , hắn thề không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 542: Hỗn Thiên Thái Hạo

Vừa lật tay, Nhạc Vũ liền lấy ra một vật, chính là Càn Khôn Dịch Bàn của Thì Nam.

Mặc dù giờ phút này hắn đã không cách nào phân tâm, nhưng trong ánh mắt vẫn mang vẻ vui mừng vô hạn.

Vật này có thể thuấn di, hơn nữa còn có thể giúp người suy tính, hơn phân nửa chính là Càn Khôn Dịch Văn Bàn, chí bảo truyền thừa của Quan Tinh Môn trong truyền thuyết. Tuy chỉ là pháp bảo nhất phẩm, giá trị không kém hơn Thiên Mộc Mộ của ta.

Càn Khôn Dịch Văn Bàn cần phải được luyện hóa mới có thể thao túng, nhưng nếu chỉ dùng suy tính không cần phiền toái đến như vậy.

Chỉ đánh vào một đoàn linh lực, Nhạc Vũ liền nhìn thấy trên bảo vật xuất hiện mấy chục điểm sáng, chính là những đầu mối then chốt của linh lực phụ cận nơi này.

Cộng thêm bảy thành toán lực của hai người Nông Dịch Sơn và Xương Băng Hồng, Vu trận vốn có vẻ thâm thúy âm u nhưng hắn chỉ dùng thời gian vài lần hô hấp đã hoàn toàn hiểu rõ.

Nơi này ta chỉ có thể mang theo năm người! Các vị cẩn thận.

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Vũ đã dùng Tam Bảo Linh Lung Tháp trên đỉnh đầu thu Phong Vân cùng Diệp Tri Thu vào bên trong, sau đó bước tới trước cửa hông hậu điện.

Trữ Niên đứng phía sau nghe vậy chợt cau mày, suy nghĩ một thoáng liền lấy ra một lầu các nho nhỏ cỡ nửa thước đem hai tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ đi cùng thu vào bên trong, lại vững vàng cầm trên tay.

Bên kia Cổ Thủ Ý cũng cười nhẹ một tiếng, không cần Tiết Vạn Kiếm sử dụng pháp bảo, toàn thân liền khởi lên Thiên Địa Pháp Tướng thần thông, hóa thành một người nhỏ xíu chừng một tấc, đứng trên vai Tiết Vạn Kiếm.

Hai người theo sát Nhạc Vũ cùng Nông Dịch Sơn và Xương Băng Hồng bước vào trong cửa, đoạn đường này đi thật nhanh.

Nhạc Vũ liên tục đánh ra vô số linh thạch, năm người đi qua thật nhanh, so với bên ngoài nhanh hơn không biết mấy lần.

Chỉ có một mình Cổ Thủ Ý nhìn thủ pháp phá trận của Nhạc Vũ một lúc thì lâm vào trầm tư. Hắn vẫn có chút không sao giải thích được, nhưng theo bản năng lại cảm giác có chút cổ quái. Nhạc Vũ đánh ra mỗi viên linh thạch cũng tựa hồ làm cho Vu trận càng thêm trở nên quỷ dị.

Vì sao như thế?

Cổ Thủ Ý khẽ cau mày, lâm vào trong suy tư. Hắn không dám khẳng định, nhưng nhìn theo tình hình này, cử động của Nhạc Vũ tựa hồ là chuẩn bị cho việc gì đó. Nếu có thể dùng phương pháp trực tiếp hơn để phá trận, nói không chừng có thể tăng nhanh thêm tốc độ tranh thủ trước khi Lý Không Liên chạy tới lấy được di thể của chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân.

Dần dần một phỏng đoán mơ hồ hiện lên trong đầu Cổ Thủ Ý, càng lúc càng không thể ngăn chặn ý nghĩ này. Trên môi của hắn đột nhiên nở nụ cười khổ, nếu thật sự là như thế, tâm cơ của thiếu niên này thật làm người khác khó có thể phỏng đoán, cũng không biết cử động này của đối phương rốt cục là vì sao.

Nhưng khoảng cách cấm chế Vu trận ước chừng mấy trăm trượng dần dần bị Nhạc Vũ lục tục phá vỡ. Đi ra hỏi hành lang cửa hông, Nhạc Vũ chợt thấy một không gian còn lớn hơn bên ngoài gấp mấy lần, trên vách đá khắc đầy những loại phù điêu thật tinh mỹ.

Ở ngay trung ương hậu điện, có một thi thể người khổng lồ cao gần mười trượng giống như ở phía tiền điện. Mặc dù đã chết nhưng bên trong vẫn ẩn chứa tinh nguyên huyết khí vô cùng khổng lồ, dáng vẻ trang nghiêm, thần uy lẫm lẫm, làm người ta hoàn toàn không dám nhìn thẳng.

Ở trước người khổng lồ kia còn có một người đang ngồi. Da thịt như ngọc,

nhưng gương mặt lại tối đen, tựa hồ do cạn kiệt tinh lực mà chết. Nguyên khí trong thân thể ngược lại không bằng những thi thể Linh tiên bên ngoài.

Nơi này tựa hồ cũng từng trải qua đại chiến, ngoại trừ phần Vu trận trọng yếu, cơ hồ toàn bộ cấm chế đều bị hư hao. Bốn vách tường đều có dấu vết chiến đấu nứt vỡ.

Ngay khi Nhạc Vũ tập trung nhìn chung quanh, thanh âm Chiến Tuyết lại vang lên bên tai hắn:

Thiếu gia, ta cảm thấy thứ kia đang ở đây, nhưng còn chưa tìm được vị trí.

Nhạc Vũ híp mắt lại, thầm nghĩ quả nhiên là thế. Ngay khi hắn cùng Tiết Vạn Kiếm và Trữ Niên bước ra khỏi hành lang, ở cửa ra vào hành lang bên trái cũng truyền ra linh lực chấn động.

Lý Không Liên cùng Phong Bạch từ bên trong mạnh mẽ xông ra ngoài. Trên người tuy vết thương chồng chất, có chút thương thế cơ hồ trí mạng, chẳng qua pháp lực vẫn còn cường thịnh như trước.

Mấy người bên này nhất thời ngạc nhiên nhìn thoáng qua bên kia. Ngay cả Nhạc Vũ cũng có chút ít ngoài ý muốn, khi đó nghe khẩu khí của Thì Nam, trong tay Lý Không Liên cũng không còn lại bao nhiêu Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, Thập Nhị Phẩm Kim Liên đã bị hắn phá vỡ hơn phân nửa trước khi vào trận.

Bên trong tình cảnh ác liệt như thế vẫn có thể xông ra khỏi hành lang cửa hông bên trái, thật làm cho hắn cảm thấy kinh dị, thật không biết là do hai người kia có vận khí tốt hay là lão thiên gia cố ý che chở.

Song phương liếc nhau, sau đó đem lực chú ý đặt ở trung ương, sau đó cùng một lúc hít sâu một hơi.

Thần thi bản thể, ngọc tiên di khu?

Dù là Nông Dịch Sơn cũng trợn mắt nhìn lên ngọc tiên di thể, nhất định chính là di thể chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân.

Nhưng tuy thân thể còn hoàn hảo không tổn hao, nhưng trên thế giới này thật sự không có người nào đủ năng lực đem sử dụng. Ngược lại thần thi kia, nếu có thể

tìm được hỏa chủng thượng đẳng, tiêu tốn thời gian trăm năm luyện hóa, kiếm thêm tài liệu cũng không cần nhờ tông sư luyện khí lợi hại gì khác, đã đủ luyện chế ra mười mấy món pháp bảo nhất phẩm thậm chí siêu phẩm, hơn nữa còn có thể may mắn luyện ra tiên khí.

Bên trong còn có Vu Thần máu huyết, đối với tu sĩ mà nói, vẫn thật trọng dụng.

Trong điện chợt yên tĩnh lại, sau đó mấy đạo pháp lực mạnh mẽ đột nhiên bắn ra.

Tuy lực chú ý của Nhạc Vũ đều lo quan sát những phương hướng khác, nhưng cũng xuất ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực hướng bên kia cuốn tới.

Ở trong nháy mắt, con ngươi hắn chợt hiện lên một đạo sáng bóng. Khóe mắt đột nhiên bị một tờ đạo phù rơi ở một nơi khác hấp dẫn. Đạo phù hiện lên màu trắng xám, tựa hồ đã hao hết linh lực, hoàn toàn trở nên ảm đạm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Đạo phù nằm ở góc bên phải sau lưng thần thi khổng lồ, bên trong cảm giác của hồn thức, lại tồn tại linh lực nguyên, ngay cả hắn cũng không thể lập tức phát hiện.

Vốn Nhạc Vũ cho rằng đó là một tờ phù triện đã được sử dụng qua, nhưng sau khi nhìn kỹ mới cảm giác không đúng, chất liệu của phù triện có chút tương tự Phù Bảo mà ngày đó sư huynh muội của Tử Nghiễn Tông sử dụng.

Trong nháy mắt năm đạo pháp lực mạnh mẽ liền ầm ầm va chạm bên trong ngọc tiên di thể, vô số cuồng phong tứ tán khắp bốn phía.

Nhạc Vũ vốn không tận lực tranh giành, là người thứ nhất thối lui, vì vậy cũng không bị lực phản chấn. Hơn nữa ngay trong lúc linh lực phát tán hỗn loạn, hắn lặng lẽ xuất ra một đạo pháp lực đem đạo phù ảm đạm kia hút nhiếp vào trong tay.

Bốn người còn lại thân hình đều chấn động, cùng bật lui ra sau. Tiết Vạn Kiếm cùng Trữ Niên còn hoàn hảo, Phong Bạch cùng Lý Không Liên vốn có thương tích trong người, hiện tại liền hừ lên một tiếng trầm đục, sắc mặt khó xem.

Lúc này mọi người trong hậu điện đều nhận ra động tác của Nhạc Vũ, đều đưa mắt nhìn qua, lập tức cũng không tiếp tục để ý.

Bên trong mọi người không thiếu người có ánh mắt. Chẳng hạn như Trữ Niên, là người có kiến thức rộng rãi trong Vạn Bảo Lâu, liền nhận ra lai lịch vật kia. Nhưng vô luận vật kia có phải là Phù Bảo hay không, giờ phút này linh lực đã hoàn toàn biến mất, cũng không có bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa nếu đã rơi vào trong tay Nhạc Vũ, muốn giành lại nhất định phải trả giá thật lớn.

Lần này trọng yếu nhất chính là ngọc tiên di thể chủ nhân Nguyên Dương Đao Luân. Nếu có thể lấy được vật này, mọi chuyện xem như còn dễ nói. Nếu không được, mặc dù có thêm vật gì tốt cũng khó thể giữ được.

Thân hình vừa ổn định, mấy người trong điện liền thi triển thần thông của mình. Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng lập tức chủ động hóa thành hai đạo quang mang chui vào bên trong Tam Bảo Linh Lung Tháp, ở bên trong thúc giục kiếm trận.

Lý Không Liên cùng Tiết Vạn Kiếm đều xuất ra đạo kiếm khí cuốn tới ngọc tiên di thể. Trữ Niên lại vận chuyển Khô Vinh công pháp, gương mặt liền thay đổi tròn đầy, pháp lực tăng vọt lên tới bốn mươi vạn thạch, quanh người Phong Bạch cuồng phong dấy lên, toàn bộ pháp bảo huyền binh đều xuất ra.

Nhạc Vũ biết được vật này tạm thời còn chưa ai lấy được, chỉ đánh ra mấy hạt giống Huyền Huyết Đằng, hóa làm cự chưởng bắn về phía bên kia, sau đó phân ra tâm thần phân tích đạo phù trong tay.

Còn chưa xem kỹ đã bị hai chữ "Đô Triện" bên trên chấn động.

Bên trong đạo phù, không phải phù văn gì cũng có thể được xưng bằng danh từ này. Chỉ có loại phù pháp uy năng cực kỳ cường hãn, hoặc đứng đầu mới được sử dụng để xưng hô.

Nhìn kỹ lần nữa, quả nhiên cũng giống như Phù Bảo của Tử Nghiễn Tông, khắc họa vô số phù văn. Cuối cùng là dòng chữ Thái Thanh Huyền Đô Sắc Chế Thông Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo Thần Phù, đều là loại chữ triện thời thượng cổ.

Quả nhiên là Phù Bảo!

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, không hề cảm thấy ủ rũ vì vật này đã mất hết

linh lực, sắp mất hiệu dụng. Hắn vui mừng chính là phía trước còn có chữ Cửu Thiên, ở trong truyền thừa đạo giáo, đây cũng có hàm nghĩa, uy năng của Phù Bảo này tất nhiên không tầm thường.

Chẳng qua văn tự bên trên làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái. Thái Thanh Môn ở thời thượng cổ chưa nghe nói qua có đệ tử nào có tên là Thái Thanh Huyền Đô, chẳng lẽ đích thân vị tu sĩ tu thành Đại La Kim Tiên từ mấy vạn năm trước sở chế?

Hơi thất thần, Nhạc Vũ lập tức tỉnh táo lại. Sau đó trong nháy mắt, từ đầu ngón tay hắn bức ra vài giọt máu huyết rót vào bên trong.

Muốn thao túng vật này, mặc dù không có phương pháp luyện hóa cùng hồn ấn, so với pháp bảo càng thêm khó khăn, thường thường phải dùng mấy trăm năm tế luyện cả ngày đêm.

Nhưng vào lúc này, vật này đang nằm trong trạng thái suy yếu nhất, hắn có thể thừa dịp mà vào. Không bao lâu Nhạc Vũ liền cảm giác tâm thần của mình cùng vật này đã mơ hồ có chút ít liên lạc. Hiện tại hắn lại phân tâm tế luyện đạo phù, tự nhiên không phải vì dùng trong chiến đấu mà là vì nơi này linh lực mỏng manh, là thời cơ tốt nhất để tế luyện mà thôi. Sau này khi đi ra ngoài, chỉ cần áp chế tốc độ thu nạp linh lực là có thể đem nó luyện hóa.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ xuất ra bảy giọt máu huyết Vu Thần trong giới chỉ, lấy Ngũ Sắc Thần Quang xóa đi ấn ký bên trong, dung nhập vào bên trong. Sau đó lại lấy ra đủ loại linh thạch trị giá tới hai ức, dùng pháp lực hùng hồn của mình hoàn toàn bóp nát!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 543: Thượng Cổ cự nỏ

Theo linh thạch vỡ vụn, linh lực cực đại bên trong bạo liệt tứ tán, tờ đạo phù dưới sự thôi động của Nhạc Vũ lập tức điên cuồng hấp thu.

Đồng thời chấn động linh lực bạo liệt cũng hấp dẫn lực chú ý của mọi người trong điện.

Đợi đến lúc toàn bộ những linh lực không phân biệt thuộc tính bị tờ Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù hút vào toàn bộ thì màu sắc của nó vốn từ xám trắng dần dần chuyển thành màu vàng, đã có vài phần uy thế của thần phù hộ thể sư huynh muội Tử Nghiễn Tông ngày đó.

Chỉ là nhìn kim quang nhàn nhạt, tựa hồ vẫn suy yếu đến cực điểm. Thần sắc của mọi người trong điện cũng hòa hoãn xuống, biết vật này vẫn chưa khôi phục.

Tờ Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù này tuy được Nhạc Vũ luyện hóa nhưng không cách nào đem ra sử dụng. Bất quá muốn hoàn toàn phục hồi như cũ, chỉ sợ gấp ba lần linh lực như vậy chưa chắc đã có thể thành công.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, cũng không để ý, đem thu hồi vào tay áo. Sau đó nhìn lại chung quanh thì thấy chỉ còn sót lại một số bảo vật hỏng hóc, thậm chí có vài khôi kim loại màu vàng thì mới thu hồi chú ý lực, gia nhập tranh đoạt.

Pháp lực của hắn tuy yếu nhất trong năm người nhưng thần thông pháp bảo lại vượt qua một bậc. Mấy người ẩn trong tam bảo Linh Lung Tháp cũng khiến cho cả đám cực kỳ kiêng kị. Cho dù có hành động gì cũng bị bọn họ ngăn cản.

Tiết Vạn Kiếm còn tốt, rõ ràng liên thủ với hắn đối phó Phong Bạch và Lí Không Liên hai người. Trữ Niên thì đã hoàn toàn đề phòng hắn, dù chưa từng hợp lực với hai người kia nhưng mỗi khi Huyền Huyết đằng của Nhạc Vũ tiến đến di thể ngọc tiên thì toàn lực thôi sử nhất phẩm phi kiếm đánh ra.

Trong bốn người này, mỗi người đều có phòng bị, ngay cả Lí Không Liên cùng

Phong Bạch cũng không hoàn toàn đồng tâm hiệp lực.

Nhạc Vũ đứng tại ngoài cùng, lạnh lùng nhìn qua. Trong lòng hắn sát cơ dần thịnh, nhưng lại nỗ lực áp chế. Cho dù là Thiên Mộc Mộ hay Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn cũng chưa từng vận dụng, cả Chiến Tuyết thủy chung vẫn yên lặng, chỉ tùy ý để mấy người Nông Dịch Sơn tiếp tục thôi động Quảng Lăng kiếm trận.

Với lực lượng một người của hắn cũng không thể nào thắng bốn người này. Nếu tùy tiện toàn lực tranh đoạt, tất nhiên sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Huống chi ngoài bốn người này còn có Vu Thần đã bị suy yếu đến cực hạn không biết thế nào, cho dù thế nào hắn cũng phải bảo lưu một vài phần thực lực phòng thân.

Vào lúc này linh lực trong điện chấn động không ngớt, pháp lực năm người đều bất phân thắng bại.

Kế tiếp sau đó ba người Nông Dịch Sơn cùng Phong Vân, Diệp Tri Thu trong Linh Lung Tháp lại một lần nữa hoàn thành một thức Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Trước bụng Phong Bạch đột nhiên vô cớ mở ra một vết thương chỉ cách dan điền vài phân. Khí tức Phong Bạch lập tức trì trệ, phong lực quanh người thiếu chút nữa dật tán ra, cuối cùng tuy miễn cưỡng duy trì nhưng pháp lực cuồn cuộn bắt đầu suy sụp.

Lí Không Liên bên cạnh lập tức biến sắc, do dự một lát mới hung ác:

- Trữ đạo hữu! Kiếm quyết này dẫn động thiên ý, vô cùng quỷ dị. Thủ đoạn chúng ta thật khó đề phòng.

Nếu tiếp tục tranh chấp nữa thì ta và ngươi sớm muộn sẽ bại trong tay kẻ này. Vậy đi, hai người chúng ta dùng thần hồn thề, nếu như đạo hữu chịu nhường chúng ta thì hai người chúng ta tất nhiên sẽ đem hết toàn lực giúp ngươi đoạt Nguyên Dương đao luân!

Trữ Niên dường như không nghe thấy, còn Phong Bạch sau khi điều tức sơ qua cũng oán độc nhìn về Nhạc Vũ:

- Ta cũng thề! Nếu như có vi phạm thì thần hồn câu diệt! Nguyên Dương đao luân không có quan hệ với ta. Chỉ cần mượn đầu kẻ này dùng một lát đã cảm thấy mỹ mãn!

Trữ Niên vẫn bảo trì trầm mặc nhưng Nhạc Vũ nhưng trong lòng hơi nhảy lên, thầm đề phòng hơn mấy phần.

Trong nháy mắt đã thấy Trữ Niên đột nhiên lấy ra một cây cự nỏ, dài chừng ba trượng có mày bạch ngân, dây cung dường như chế tạo từ gân rồng, mũi tên lắp vào cực lớn, rất ít có dấu vết đẽo gọt. Bên trong mũi tên có linh lực hỏa hệ cuồng bạo làm người ta phát lạnh.

Nhạc Vũ vừa liếc một cái đã nhận biết mũi tên trong tay Trư Niên được chế tạo từ ác kim, cũng không biết tìm từ nơi nào ra, thần lực bên trong đã tiêu tán toàn bộ, chỉ là chất liệu đạt tới trình độ cao nhất. Dây cung nếu thật là gân rồng thì rõ ràng cũng lấy từ trên chân long cấp trên yêu tiên, mặc dù đã mất đi uy lực vốn có nhưng tính đàn hồi cũng là tuyệt đại.

Ngược lại mũi tên là gần đây mới chế thành, Nhạc Vũ có cảm giác thời gian chế tác vật này chưa vượt quá bốn mươi ngày, nhất định là sau ngày cứu Trữ Niên. Nếu không như thế thì mấy người Vạn Bảo lâu đã không cần nhượng bộ hắn ngày hôm đó.

Trong đầu Nhạc Vũ vừa hiện lên ý nghĩ này thì tiếng dây cung bật đã vang vọng cả cung điện. Một điểm hỏa quang càng ngày càng lớn trong mắt Nhạc Vũ xuất hiện trước mắt hắn.

Nhạc Vũ theo bản năng đem Vạn Mộc Phong Thần Bích và hư ảnh Huyền Quy bảo hộ quanh người. Huyền huyết đằng theo ý niệm của hắn đột ngột từ dưới đất mọc lên khiến mũi tên thoáng trì trệ. Bất quá chỉ chốc lát, mũi tên đã xuyên suốt qua tầng tầng huyết đằng lẫn hai vách tường trong suốt.

Tay phải Nhạc Vũ lúc này được bao trùm Long Lân ở mức độ lớn nhất. Lực lượng thân thể và pháp lực đạt tới gần mười vạn thạch lực bộc phát nhưng vẫn không thể ngăn cản mũi tên xuyên vào cơ thể. Mức độ xuyên vào không sâu, bất quá sau khi vừa xuyên vào da thịt thì liền bộc phát viêm lực tương đương với một tấm Chu Tước chân hình thần phù, trùng kích bốn phía.

. Đầu tiên phá toái kinh mạch vai trái hắn rồi sau đó theo đường kinh mạch đi thẳng vào.

Nhạc Vũ tuy kịp thời vận chuyển Nhật Nguyệt Ngũ Luân Quyền, thêm cả phù văn hỏa hệ hấp nạp nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn hóa giải.

- Đây là điềm đại hung tai ương huyết quang trong quẻ? Quả nhiên là ứng nghiệm.

Nhạc Vũ phun ra một bụm máu tươi, không khỏi lắc đầu cảm thán, thân hình cùng lúc lao vút đi về di thể Vu Thần.

Mũi tên này được làm rất thô sơ, đơn giản là đem phù triện thượng đẳng gia cường vào ác kim.

Chính thức khủng bố là tốc độ cây cung vượt gấp mười lần Cực Quang kiếm khi hắn toàn lực trú sử, xung lượng mạnh cũng có thể nói tuyệt đỉnh, căn bản không cách nào trốn tránh, vượt qua một kích toàn lực của Lí Không Liên cùng Tiết Vạn Kiếm mấy lần.

Nếu cây cung này còn đầy đủ uy lực, chắc chắn sẽ khiến hắn vẫn lạc!

Bất quá tuy hắn lâm vào hiểm cảnh nhưng tâm thần vẫn bảo trì tỉnh táo, ngược lại lộ ra một chút thoải mái. Dù sao trước khi vào đây hắn đã thôi toán được điềm đại hung rồi nên cũng có chuẩn bị tâm lý trước.

Tình hình lúc này tuy hung hiểm nhưng hắn cũng đã có chỗ hiểu rõ với con át chủ bài của Trữ Niên. Mặc dù còn cần đề phòng những người khác nhưng trong Thần quốc hắn tuyệt đối không tin tưởng ngoại trừ cây cung nầy lại có thể có huyền binh pháp bảo nào có thể sử dụng ngay không cần luyện hóa.

Trữ Niên sau khi bắn xong mũi đầu tiên thì rút tiếp ra một mũi khác dài hơn, thân tên có chút uốn lượn.

Trữ Niên sử dụng Khô Vinh quyết, dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể giương mũi tên đạt chừng bảy tám phần. Sau đó phải nhờ hai tên tu sĩ khác trong Vạn Bảo lâu trợ giúp mới có thể miễn cưỡng giữ vững.

Tiết Vạn Kiếm phía sau thấy thế nhíu mày, đang muốn một kiếm chém về Trữ

Niên thì Phong Bạch đã hóa thành một luồng hoàng phong chắn trước người.

Mũi tên thứ hai vừa bay đến, Nhạc Vũ nỗ lực ngăn chặn hỏa linh lực trong cơ thể bạo liệt ra rồi nhịn không được cười khổ.

Lúc này mặc dù hắn đã điều chỉnh tốt khí tức trong cơ thể, lần nữa thôi động Vạn mộc Phong Thần bích, thêm vào Huyền Huyết Đằng. Thậm chí Chiến Tuyết cũng phản ứng đánh ra một tầng Điên Đảo Thái Hư Lưu Li Bích chụp vào trước người.

, nhưng cũng biết ngăn chặn được mũi tên thì bản thân cũng bị trọng thương.

Hơn nữa cũng không biết Trữ Niên làm ra được mấy mũi tên. Bản thân có thể ngăn trở được một mũi, hai mũi, ba mũi, nhưng đến mũi thứ năm thứ sáu chắc chắn sẽ khiến mình vẫn lạc. Mũi tên cực nhanh này ngoại trừ Ngự Thủy kiếm và Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết, Huyền Dương Thái Cực đồ và Tử Cầu kiếm của Nông Dịch Sơn có thể cung cấp một chút trợ lực thì ba vị trưởng bối trong tông môn hoàn toàn không thể nhúng tay.

Huống chi lúc này bên ngoài còn có thêm một đạo kiếm khí của Lí Không Liên trảm đến.

Từ xa hắn đã có thể nhìn thấy sát ý băng hàn, còn có vẻ hưng phấn mơ hồ trong mắt Trữ Niên. Nhạc Vũ cười lạnh, vào lúc mũi tên thứ hai bắn ra thì vô số huyền huyết đằng ôm lấy thân thể Vu Thần chắn trước.

Trữ Niên cùng Lí Không Liên thấy thế, lập tức giật mình, ngay sau đó khôi phục trấn định.Vu Thần khi còn sống cường đại nhưng giờ cũng đã chết vạn năm.

Theo truyền thuyết thân thể này bất diệt, kỳ thật chỉ có thể kháng thối rữa mà thôi. Thân thể có thể ngăn cản được hai ba mũi tên nhưng cũng không thể trụ được quá lâu, chỉ là thương tổn thì sau này giá trị hạ xuống cực thấp, không khỏi có chút đáng tiếc.

Lí Không Liên thậm chí đã trú sử thanh phi kiếm màu vàng chém vào đám huyền huyết đằng.

Bất quá trong nháy mắt sau đó lại tiếp tục có dị biến. Thân thể Vu Thần vốn không hề có sinh cơ đột nhiên động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 544: Thần phù chi uy!

Thân thể cực lớn trước mặt đang héo rút với tốc độ kinh người, toàn bộ thân thể đến cuối cùng chỉ còn lại lớp da mỏng bọc lấy khung xương.

Nhạc Vũ cười lạnh, nghĩ thầm quả nhiên như thế. Một điểm nguyên linh của Vu Thần còn sót lại trong thân thể lúc này đã mưu đồ khôi phục.

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ này, thân thể của hắn không hề dừng lại, bắn ra trăm trượng.

Ngay sau đó một huyết cầu đường kính chừng một xích đột nhiên từ trong thân thể Vu Thần phá thể mà ra, sau đó nhanh chóng biến thành một hình người nho nhỏ. Hình người này điểm ra một ngón về phía trước khến mũi tên mà Nhạc Vũ đem hết toàn lực cũng không cách nào cản trở đột nhiên đình trệ trên không trung, khiến cho mấy người Trữ Niên đều biến sắc, ngay cả Tiết Vạn Kiếm cùng Phong Bạch đang kịch chiến phía xa cũng tạm thời đình chỉ. Hai lực lượng khổng lồ này giằng co nhau chốc lát rồi mũi tên kia hao tổn hết xung lượng rơi trên mặt đất.

Bất quá thể tích của huyết sắc tiểu nhân này tựa hồ cũng có chỗ suy yếu, nguyên khí tinh huyết bên trong cũng bạc đi mấy phần.

Chỉ là thần uy mênh mông vẫn khiến cho hồn thức của Nhạc Vũ như sắp vỡ ra, trong đầu tràn ngập cảm giác đau nhức. Hắn không biết tình hình những người còn lại thế nào, bất quá từ thần sắc khó coi của mấy người đối diện cũng biết không ổn:

- Là tinh huyết Vu Thần, người này rõ ràng đến nay chưa chết!

Tiết Vạn Kiếm đầu tiên khó hiểu, ngay sau đó sắc mặt tái nhợt, bỏ qua Phong Bạch rồi bỗng nhiên phân ra vạn đạo, tiếp đó tụ lại thành một luồng kiếm quang cực lớn, trùng trùng điệp điệp chém xuống huyết sắc tiểu nhân.

Trữ Niên cắn răng, tràn đầy vẻ không cam lòng nhìn Nhạc Vũ phía xa rồi tiếp tục động thủ lắp vào một mũi tên khác.

Trong nháy mắt sau đó, lão thấy huyết sắc nhân ảnh đang chiếu ánh mắt băng hàn vào hắn, đặc biệt vào lúc giương cung thì càng tràn đầy sát ý. Trữ Niên kinh hãi, theo vô thức bắn ra mũi tên đang giương.

Theo một tiếng dây cung bật, một điểm hỏa quang xuyên qua khoảng cách mười trượng, trực tiếp bắn thẳng vào huyết nhân.

Tiếp đó lại có một luồng thần lực màu trắng ngưng tụ trước người huyết sắc nhân ảnh. Tiếp theo một kiếm của Tiết Vạn Kiếm chém xuống, thần lực này đã có xu thế sụp đổ.

Bất quá ngay sau đó, huyết sắc nhân ảnh gầm lên một tiếng giận dữ khiến toàn bộ thạch điện lắc lư. Những cấm chế còn lại đều lóe lên từng đợt.

Ngay sau đó, lại có vô số linh lực lôi hệ tụ tập về trong điện. Tất cả mọi người cũng không thể khống chế, chỉ có thể giơ mắt nhìn những linh lực này hội tụ trước người huyết sắc nhân ảnh thành một Lôi Phủ dài chừng trăm trượng, điện quang màu đỏ chiếu rọi mọi thứ trong điện.

Thấy tình hình này, trong mắt Trữ Niên lộ ra một tia sợ hãi, vô thức cảm giác được nguy hiểm, điên cuồng hét lên:

- Còn chưa động thủ! Ta mà chết thì cũng không ai trong số các ngươi có thể may mắn còn sống sót!

Tiếng quát vang vọng trong điện, đồng thời, Trữ Niên cũng cơ hồ không chút do dự lấy ra một mũi tên khác.

Mũi tên này không phải chế tại từ ác kim, linh kim bên trong tuy đã mất hết linh khí nhưng độ cứng vẫn hơn xa nhất phẩm huyền binh, bên trên có khắc vô số phù văn đạo gia, càng dấy lên dao động linh lực hỏa hệ. Vừa mới bắn ra thì đã vượt qua tốc độ quan sát của mắt thường, ngay cả Nhạc Vũ tu thành Đại Thừa Kim Thân cũng chỉ thấy liên tiếp tàn ảnh.

Lí Không Liên còn đang do dự, lúc này sắc mặt cũng ngưng trọng cơ hồ dốc hết tất cả huyền binh pháp bảo sở hữu đánh về huyết sắc nhân ảnh. Hai người tuy

muốn diệt sát Nhạc Vũ nhưng cũng biết lúc này nếu còn lưu thủ thì một khi Trữ Niên chết đi thì mấy người trong điện không thể chạy trốn.

Kiếm khí Lí Không Liên hóa thành Thanh Loan, vừa đụng vào phía trước huyết nhân thì bị từ trường hùng hậu ngăn trở, cũng chịu kết quả đồng dạng như mũi tên lúc trước của Trữ Niên.

Nhạc Vũ nheo mắt, hắn vẫn biết uy hiếp lớn nhất của hắn hiện giờ là cự nỏ thượng cổ nhưng giờ thấy Vu thần tuy đã vẫn lạc vài vạn năm nhưng một điểm nguyên linh vẫn khiến người ta sợ hãi.

Lôi Phủ này chỉ sợ một kích đã đủ khiến bất kỳ người nào trong điện vẫn lạc.

Nhạc Vũ không để ý, ném ra thêm hơn mười viên linh thạch, vào lúc Lôi Phủ sắp ngưng tụ thành hình thì hắn đột nhiên đánh ra một ấn quyết thôi động tất cả bố trí trước đó.

Chỉ một thoáng, linh lực hội tụ đột nhiên đình trệ, sau đó lôi phủ tán lạc từng mảnh. Mũi tên cũng nhân dịp này mà xuyên vào, đâm trúng huyết nhân rồi ầm ầm nổ bung, dẫn phát ra vô số hỏa diễm đỏ rực. Tiếp đó kiếm quang Tiết Vạn Kiếm chém sả xuống tách huyết nhân thành hai mảnh.

Huyết sắc nhân ảnh lập tức gào lên, vô số thần lực và huyết nguyên quanh người nó lại bạo liệt ra, ngăn cản hết thảy huyền binh đánh tới. Chỉ có kiếm khí của Lí Không Liên vẫn như thế chẻ tre xuyên vào không ngừng xoắn nát.

Chỉ là huyết nhân lúc này thật sự bất chấp, hơn nửa thân hình còn sót lại hóa thành một đoàn huyết cầu mang theo hồng sắc hỏa diễm lao thẳng vào Nhạc Vũ. Mục tiêu lần này là tam bảo Linh Lung Tháp, tốc độ cực nhanh, dù không so được với cung tên của Trữ Niên nhưng cũng vượt qua Cực Quang kiếm của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ biết huyết nhân nhất định là nhằm vào Chiến Tuyết, ý muốn mạo hiểm mưu cầu đồng hóa thần lực tín ngưỡng và ý thức của Chiến Tuyết. Nhạc Vũ nhếch miệng, thân hình không lùi mà tiến tới, gia tốc đến cực điểm đánh một quyền vào hình cầu huyết sắc. Bất quá một quyền có thể khiến Đại Thừa tu sĩ bị trọng thương lại chỉ có thể khiến huyết cầu chấn động một hồi rồi vẫn tiếp tục tiến tới tam bảo Linh Lung Tháp.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, trong tay lại một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đánh ra, trong nháy mắt đã xóa đi nguyên linh Vu Thần, tinh huyết Vu Thần bắt đầu tiêu tán, một bộ phận rót vào cơ thể hắn.

Cảm giác khi lượng tinh huyết này rót vào cơ thể hắn, bắt đầu dần dần hóa khai rồi một luồng năng lượng tinh thuần bắt đầu xông bốn phía khắp cơ thể, tinh quang trong mắt lóe lên.

- Hảo cường. Theo điển tịch thượng cổ ghi lại thì Vu Thần chung có hai mươi cấp bậc. Chiến Tuyết lúc này đang ở cấp thứ hai. Với lực của Vu Thần chắc hắn đang ở cấp thứ tám chín. Một giọt tinh huyết chân thân của hắn đủ để khiến một tu sĩ bình thường tăng thêm 800 thạch lực. Cho dù mình hiện giờ chỉ có thể tăng thêm 600 thạch lực cũng có thể khiến pháp lực tăng nhiều! Bất quá lần này cũng là vận khí, nếu không phải Vu Thần chủ động tụ tập một chỗ thì muốn chắt lọc ra từ cơ thể kia chắc cũng phải vài chục năm.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ cơ hồ đã đắm chìm vào nguyên lực dồi dào, thể xác và tinh thần sảng khoái đến cực điểm.

Bất quá hắn lập tức tỉnh táo lại, cũng không để ý biến hóa kịch liệt trong cơ thể mình mà nhìn về phía trước.

Trữ Niên đang tiếp tục bắn ra một mũi tên khác, hỏa quang đang vùn vụt bay đến. Vô luận là Vạn mộc Phong Thần bích hay iên Đảo Thái Hư Lưu Li Bích đều chỉ một kích mà toái .

Nhạc Vũ ngưng mày, đem Long Lân bao trùm lấy hai tay, sau đó một trảo bắn ra nắm lấy mũi tên, lần nữa bị đẩy bắn vào trong thạch bích.

Nhạc Vũ ho ra một búng máu, chỉ cảm thấy ngũ tạng chấn động nhưng cuối cùng mũi tên vẫn bị hắn bắt vào trong tay.

Lí Không Liên và Phong Bạch đều lộ vẻ kinh ngạc, Trữ Niên lại càng tái nhợt.

Nhạc Vũ cười lạnh, hội tụ tinh huyết Vu Thần vào tay phải rồi lấy ra Cửu Thiên Đô Toản Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù!

Nhất thời, thần lực trong tinh huyết hóa thành linh lực thuần nhất rót vào trong đạo phù.

Chỉ một thoáng, cả tờ đạo phù chói lọi kim quang, linh lực hỏa hệ tuôn trào, từ từ bay lên rồi chụp trên đỉnh đầu Nhạc Vũ.

Ngay sau đó, thanh âm ong ong lại vang lên trong điện, Nhạc Vũ nheo mắt bắn ra một chỉ đánh nát kiếm khí của Lí Không Liên, sau đó trong Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù cũng bắn ra một đạo hào quang kim sắc đánh nát mũi tên.

Đợi đến lúc Nhạc Vũ nhìn lại thì thấy Phong Bạch kinh hoàng. Lí Không Liên điên cuồng nhảy về di thể ngọc tiên. Trữ Niên vẫn giương cung nhưng con ngươi mơ hồ lộ ra một tia tuyệt vọng.

Nhạc Vũ nhớ tới mới suýt nữa thân diệt trong tay lão, lồng ngực lập tức dâng lên một hồi lệ khí, sát ý lộ ra trong mắt. Hắn đánh ra một phong quyết, đem Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù đánh vào trước người Trữ Niên và hai tên Nguyên Anh tu sĩ với tốc độ còn nhanh hơn cả mũi tên, đánh nát toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 545: Giảo sát tàn địch

Thấy thân hình Trữ Niên sụp đổ, Nhạc Vũ lập tức dùng pháp lực trước lúc trùng kích của bạch quang tiêu tán, kịp thời hút ra Tu Di Giới của đối phương. Về phần cự nỏ, Nhạc Vũ cũng không để ý, đã không có nguyên bộ cự tiễn đi kèm, vật này cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với huyền binh cấp bảy.

Lấy được Tu Di Giới, Nhạc Vũ cũng không thăm dò kỹ, chỉ dùng thần niệm quét qua, phát giác trong đó có hơn sáu mươi Ngũ Hành linh quả, thêm cả di thể Vu thần và tiên nhân, bất quá đều là nữ tính.

Thăm dò qua vậy cũng khiến hắn hơi kinh hỉ, biết những thứ này là do người Vạn Bảo lâu thu mua trong phế tích hay cường đoạt, số lượng chỉ thiếu một chút là gấp đôi số lượng Ngũ Hành linh quả của hắn.

Đáng tiếc là không hề còn một mũi tên nào, ngược lại phát hiện thấy không ít ác kim, còn cả một thanh kiếm cũng chế tạo từ ác kim, mức độ sắc bén cơ hồ có thể sánh với tiên khí, những mũi tên thô sơ vừa rồi chắc là do thanh kiếm này đẽo gọt mà thành.

Đáng tiếc cự tiễn chỉ còn lại hai mũi, cũng không phải làm từ chất liệu của mũi tên vừa bắn trọng thương nguyên linh Vu Thần, thậm chí ngay cả tài liệu cũng không thấy, chắc là át chủ bài cuối cùng mà Trữ Niên chuẩn bị.

Ngoài ra bên trong còn có thảo dược linh thạch trị giá hơn một tỷ. Đạo phù nhất phẩm cũng còn hơn mười tấm, cùng với một số lượng lớn tài liệu luyện khí khác, nhất thời cũng không thể kiểm tra.

Thoáng phân thần, Nhạc Vũ lập tức nhìn lại Lí Không Liên. Người này sau khi xông đến bên cạnh di thể ngọc tiên thì lấy ra một thanh chỉ đao sắc bén cắt vào mái tóc di thể.

Sau đó hắn xuất ra một giọt máu nhỏ lên một trận bàn hình tròn lấy ra từ Tu Di Giới, không ngừng thôi động ấn quyết.

Nhạc Vũ biết hắn muốn triệu hoán Nguyên Dương đao luân, hừ lạnh một tiếng rồi ngay cả Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù cũng không vận dụng. Theo tâm niệm vừa động, Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ do Chiến Tuyết vận khởi tế lên gần nghìn đạo kiếm quang bắn vào Lí Không Liên.

Ngay sau đó Bạch Đế kiếm màu vàng nhạt bắn ra, Nhạc Vũ lại điểm lên đó một chút tinh huyết từ chân thân Vu Thần khiến quang mang phóng đại, trong nháy mắt đã đột phá giới hạn nhất phẩm, cơ hồ có thể sánh với ngự Thủy Kiếm.

Lí Không Liên cắn răng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, phóng xuất bốn phiến kim liên bảo hộ quanh người. Phi kiếm cũng thổ xuất bốn đạo kiếm khí xoắn xuýt lấy ngàn đạo kiếm quang, bất giác chiếm lại thế thượng phong.

Chỉ đến lúc Ngự Thủy Kiếm mang theo quang mang lam sắc từ trên không trung thì một phiến kim liên mới bị chặt rơi, sau đó Bạch Đế kiếm chém thẳng làm vỡ thêm một phiến khác.

Nhạc Vũ lại hơi run tay, Thiên Mộc Mộ hóa thành một trường kiếm màu xanh rồi sau một thoáng Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí đã quét ngang Lí Không Liên.

Tinh huyết của chân thân Vu Thần bát cấp vẫn tiếp tục cải tạo nhục thể, bất quá pháp lực của Nhạc Vũ cũng đã tăng lên hai vạn sáu ngàn thạchlực!

Một kiếm này phảng phất có khí thế khai mở thiên địa, sắc mặt Lí Không Liên tái nhợt, dùng hai đạo kiếm khí ngăn cản liền lập tức bị đánh tan, ngay cả bốn phiến kim liên còn sót lại cũng ảm đạm.

Ngay sau đó, một đạo Băng Diễm tuyệt quang theo cùng với Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn từ trên không áp xuống.

Thần thông pháp bảo tầng tầng lớp lớp!

Thần sắc Lí Không Liên ảm đạm, có thêm vài phần bất đắc dĩ, biết bản thân đã không thể hoàn thành bí pháp khống chế Nguyên Dương đao luân, lập tức dứt khoát buông bỏ trận bàn trong tay.

Trên thân kiếm của hắn lại tiếp tục phát ra hai đạo kiếm khí xuyên phá không gian. Vào lúc hai pháp bảo kia đánh tới thì cả người Lí Không Liên đã hóa thành một đoàn độn quang lọt vào hư không.

Chỉ là lúc này mấy người Nông Dịch Sơn trong tam bảo Linh Lung Tháp lại một lần nữa thôi động ba thức giữa của Quảng Lăng tuyệt kiếm khiến trước ngực Lí Không Liên lại tuôn ra một đoàn huyết hoa.

Toàn thân Nhạc Vũ cũng dấy lên một đoàn Đại hóa Chư Thiên chân viêm, sau đó trực tiếp thằm dò vào hư không loạn lưu, bắn ra hơn một trăm đạo ngũ sắc quang châm đuổi theo tung tích Lí Không Liên.

Quanh người Lí Không Liên lại tách ra thêm một đóa kim liên, khó khăn lắm mới cản được Băng Diễm tuyệt quang. Hắn cũng không để ý tới hơn trăm đạo ngũ sắc quang châm, đến khi thấy tốc độ của chúng gần với tốc độ của mấy mũi tên vừa rồi thì mới biến sắc.

- Đây là đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt thần châm?

Trong đầu vừa hiện ra ý nghĩ này thì đám ngũ sắc quang châm đã đến sau lưng hắn, Phiến kim liên có lực kháng được cả siêu phẩm phi kiếm của Chiến Tuyết cũng không thể ngăn cản, trăm đạo quang châm lần lượt xuyên vào thân thể Lí Không Liên rồi bùng nổ khiến hắn tan thành bột phấn.

Nhạc Vũ hơi cảm thấy tiếc nuối, Lí Không Liên bố cục đã trăm năm, đối với phế tích quen thuộc đến cực điểm, nói không chừng đã thu thập không ít Ngũ Hành linh quả hoặc là có thứ tốt nào khác.

Còn có tuyệt đại thần thông Thập Nhị Phẩm Kim Liên không chỉ mấy người Lâm Trác cần, bản thân hắn cũng thèm muốn vì đang cần hai đại thần thông kim hệ cùng thổ hệ để Ngũ Hành trong đan điền đạt tới cân đối. Vào lúc thần thức cảm niệm được Nguyên Anh của Lí Không Liên đã bị triệt để chôn vùi trong hư không loạn lưu, Nhạc Vũ mới quay sang Phong Bạch.

Người nào vào lúc Lí Không Liên bị trảm sát tuy muốn ra tay cứu giúp nhưng lại bị Tiết Vạn Kiếm gắt gao cuốn lấy.

Tính ra thần thông pháp lực của Tiết Vạn Kiếm vốn sẽ phải còn hơn Phong Bạch một bậc, ngoài ra có thêm Cổ Thủ Ý thỉnh thoảng ra tay kiềm chế, tình thế càng

thêm ác liệt. Bất quá muốn đợi đến lúc hai người phân ra thắng bại, đoán chừng nhất thời một lát cũng là không cách nào.

Nhạc Vũ lại không kiên nhẫn chờ đợi như vậy, tay phải sử ra một pháp quyết, Thiên Mộc Mộ vẫn bay lượn trên không trung, lập tức vọt đến bên người Phong Bạch xoắn nát hắn thành hai mảnh.

Nguyên Anh của Phong Bạch phi độn mà đi nhưng không chạy trốn, chỉ có hai mắt oán độc đến cực điểm nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Súc sinh! Chỉ là một Tịch gia vậy mà dám giết hơn ngàn mạng của Linh Đài tông. Ta chú ngươi cuối cùng có một ngày cả nhà chết hết, vạn kiếp bất phục

Nhạc Vũ nhíu mày, cảm giác trong thiên địa có một lực lượng hô ứng, đánh ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang, trực tiếp diệt sát Nguyên Anh của Phong Bạch.

Đợi đến khi trong thạch điện khôi phục bình lặng, Nhạc Vũ cảm giác vô cùng mệt mỏi.

Ngoài mặt hắn vẫn không hề để ý điềm đại hung thôi toán được, tuy nhiên bên trong lúc nào cũng căng thẳng.

Hiện giờ đã diệt trừ toàn bộ hết thảy đại địch, tinh thần triệt để buông lỏng nên hắn cũng không thể khống chế sự mệt mỏi từ trong đáy lòng.

Bất quá ngay lập tức, Nhạc Vũ khôi phục thần sắc hướng về Tiết Vạn Kiếm cùng Cổ Thủ Ý thi lễ:

- Nhạc Vũ cảm ơn hai vị đạo hữu đỉnh lực tương trợ!

Nếu như vừa rồi Tiết Vạn Kiếm không ra tay ngăn cản Phong Bạch, hắn cũng chưa chắc có thể tránh được mấy mũi tên kia, càng không có khả năng thay đổi cục diện.

- Ha ha! Lão đệ nói đùa, nếu để Trữ Niên đắc thủ, hai người chúng ta cũng khó mà an lành. Chỗ Vạn Bảo lâu thì Lăng Thiên kiếm phái cũng không làm gì được, xuất thủ tương trợ cũng là cứu chính mình.

Tiết Vạn Kiếm không thạo ăn nói, khẽ mấp máy không biết nói cái gì cho phải,

Cổ Thủ Ý cười nhẹ vỗ vai hắn:

- Kỳ thật chúng ta phải làm hổ thẹn mới đúng, vẫn là Nhạc lão đệ xuất lực.

Nói đến chỗ này, Cổ Thủ Ý nhìn lên tờ Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù trên đỉnh đầu Nhạc Vũ rồi không kìm được vẻ hâm mộ:

- Vận khí lão đệ thật tốt.

Lúc này mấy người trong tam bảo Linh Lung Tháp ngoại trừ Chiến Tuyết đều lần lượt đi ra ngoài. Nông Dịch Sơn nghe vậy cười khẽ:

- Vật này dĩ nhiên là tốt nhưng tiêu hao linh lực thực sự quá lớn, xem ra chưa đủ tứ kích?

Nhạc Vũ đánh ra một pháp quyết thu lại tờ thần phù trong tay, sau khi dùng thần thức thăm dò mới lắc đầu nói:

- Vật này có thể không chế uy lực lớn nhỏ, nếu một kích như vậyxác thực chưa đủ tứ kích.

Đáng tiếc! Linh thạch thế gian này quá ít, ta cảm giac nếu có đủ linh thạch có thể đánh chết tiên nhân.

Cổ Thủ Ý biến sắc, cũng không biết Nhạc Vũ nói thật hay trấn nhiếp, cười lớn:

- Vật mà Thượng Cổ ngọc tiên dùng để tru trừ Vu Thần tự nhiên bất phàm! Chỉ nhìn mấy chữ Cửu Thiên Đô Triện đã biết uy lực của nó to lớn. Tiêu hao tuy lớn nhưng có thể nói là dị bảo đỉnh cấp thế gian, Quảng Lăng tông có vật ấy trấn sơn, Đại Thừa tu sĩ thế gian sợ là ít có người dám tới xâm phạm

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hắn xác thật tiếc nuối. Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù tuy mạnh nhưng vừa rồi hấp thu hơn nửa tinh huyết Vu Thần nhưng vẫn thiếu một chút phân lượng của ngũ kích, linh lực tính ra lên tới bốn mươi tỷ linh thạch.

Mỗi một kích đều khiến người ta đau lòng.

Đây cũng là nguyên nhân vì saoNhạc Vũ chịu mạo hiểm để Lí Không Liên bỏ chạy vẫn không muốn vận dụng pháp bảo này truy sát.

Bất quá đây cũng là một trong những đặc thù của Phù bảo này.

Hơn nữa hiện giờ tu vi của hắn chưa đủ nên cũng chỉ như thế mà thôi.Nếu đợi đến sau này pháp lực cường hoành lúc thì linh lực càng có thể thôi động nhiều uy năng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 546: Ngũ sắc chi bí

Thu hồi tờ phù triện, Nhạc Vũ đang muốn nói thì Nông Dịch Sơn đã nghiêm nghị mở miệng:

- Đã ước định từ trước, vật ở nơi đây các vị được tứ thành! Hai vị nếu thấy có gì vừa mắt thì cứ lấy cầm đi! Đáng tiếc tinh huyết Vu Thần đã bị đồ tôn tiêu hao lớn nửa, chỗ còn lại đoán chừng cũng chỉ còn lại hơn hai trăm giọt, kính xin nhị vị chớ trách.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cười khẽ, Nông Dịch Sơn nói chính hợp ý hắn.

Cho dù là vì đạo nghĩa hay thệ ước thì chia phần cho hai người kia vẫn là phù hợp.

Cổ Thủ Ý cùng Tiết Vạn Kiếm nhìn chăm rồi người trước hơi có vẻ suy ngẫm, sảng khoái mở miệng nói:

- Nếu như thế thì chúng ta cũng không chối từ. Chỉ là lần này chúng ta lần này xuất lực quá ít nên cũng thật hổ thẹn, chỉ lấy bốn thành vật này mà thôi.

Lúc nói chuyện, Cổ Thủ Ý đã dùng pháp lực hút đi chừng bốn thành tinh huyết Vu thần trong tay Nhạc Vũ.

Tiếp đó Tiết Vạn Kiếm thôi động kiếm quyết để cắt ra di thể Vu Thần, chỉ là di thể này quá kiên cố nên nhất thời khó có thể cắt.

Tâm niệm Nhạc Vũ khẽ động, lấy thanh chỉ đao Lí Không Liên vứt bỏ, sau đó quán chú pháp lực thì lộ ra cương khí sắc bén đến cực điểm, dùng để tiến hành cắt dù tốc độ cũng không quá nhanh nhưng cuối cùng vẫn dần tách ra được.

- Vật này cực kỳ sắc bén! Chỉ sợ là thêm chút luyện chế đã có thể đạt được đẳng cấp tiên khí. Lí Không Liên quả nhiên là chuẩn bị chu toàn, tiếc là chỉ đao này quá nhỏ nên cũng không cách gì luyện hóa.

Nhạc Vũ khó khăn mới tách được di thể Vu thần ra làm hai, Cổ Thủ Ý liền đem một nửa thu hồi vào trong Tu Di Giới, cười ha hả nói:

- Có những vật này đã đủ cho phái ta thịnh vượng vài vạn năm, càng có thể dùng căn cốt Vu Thần luyện chế tám thanh siêu phẩm phi kiếm, chuyến này đến đây quả thật không uổng! Kỳ thật vẫn là nhờ phúc của Nhạc lão đệ. Nếu sớm biết Vu Thần chưa chết thì chúng ta hợp lực cùng nhau tru sát hắn.

Nhạc Vũ cười không đáp, nếu không phải là tự nghĩ ra Vu Thần còn sót lại nguyên linh, chỉ sợ bản thân khó có thể ứng phó thì đã không cần mang theo mấy người cùng đến. Bất quá hắn cũng không tự tin có thể lấy được toàn bộ vật ở đây dưới sự truy sát của đám người Lí Không Liên. Ước chừng vẫn phải chọn ra hai ba người hợp lực, về phần Trữ Niên thì chưa hắn.

Điều duy nhất ngoài ý muốn là Trữ Niên lại có thể biết kìm giữ sát khí đến lúc tối hậu khiến hắn suýt nữa vẫn lạc, bất quá kết quả cuối cùng coi nh không tệ.

Thấy Nhạc Vũ cũng không có ý trả lời, Cổ Thủ Ý cũng không quan tâm, khẽ gật đầu:

- Nguyên linh Vu Thần đã vong, đoán chừng không gian ở đây cũng sắp sụp đổ, hai người chúng ta xin cáo từ! Chuyện hôm nay tuyệt sẽ không nói cho người thứ ba. Bất quá những người có thể đi vào nơi đây không nhiều, sớm muộn cũng sẽ bị những người khác tra ra. Thiên Đạo Minh thì cũng thôi, sau lưng Vạn Bảo lâu tối thiểu có ba Tán Tiên, chư vị đạo hữu sau khi rời khỏi còn cần sớm làm mưu đồ!

Hắn vừa nói dứt lời thì Tiết Vạn Kiếm liền đánh ra một đạo không độn thần phù, cưỡng ép phá vỡ không gian rồi sau đó cùng Cổ Thủ Ý tiến vào trong không gian loạn lưu.

Trước khi đi, cả hai đều nhìn qua cây cự nỏ trên mặt đất lộ vẻ hâm mộ. Chỉ là vật này do Nhạc Vũ tru sát Trữ Niên đoạt được, hai người chưa hề xuất lực nên dĩ nhiên không có ý đòi hỏi.

Đợi đến lúc hai người rời đi, Nông Dịch Sơn mới thu hồi cây cự nỏ, thêm cả mấy mũi tên, trên mặt lộ vẻ vui mừng:

- Chuyến đi lần này của chúng ta coi như không tệ. Có Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù, thêm cây cự nỏ này mới chính thức có thể yên tâm chuyện Yêu Vương Thương! Khó nhọc cho Tiểu Vũ, Quảng Lăng tông ta cuối cùng đã có thể đại hưng!

Tâm tình Phong Vân cũng đã buông nhẹ, nghe vậy bật cười:

- Sư huynh, nỏ này mặc dù tốt nhưng cũng là vật Quảng Lăng tông ta dùng không nổi.

Nông Dịch Sơn ngẩn ra, sau đó cười khổ lắc đầu. Vật này tuy mạnh nhưng lại là vật do Vu Thần sở dụng, có giá trị nhất chính là gân rồng cấp mười lăm, Quảng Lăng tông lại tạm thời không có gì thủ đoạn lấy ra.

Riêng mũi tên đi kèm thì tông môn bọn họ cũng không thể làm ra bao nhiêu, có thể có được bảy tám mũi đã là không tệ.

Điều này cũng giống như Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù tuy có uy lực to lớn có thể uy hiếp tán tiên nhưng cũng là thứ không dùng được.

Nhạc Vũ mỉm cười lấy ra một cái dược bình thượng đẳng dung nạp số tinh huyết vào trong, đồng thời thu hồi giọt dịch thể kim sắc từ huyết cầu. Tiếp đó hắn lại hút lấy mấy vật Phong Bạch lưu lại vào tay, tuy Tu Di Giới của lão đã bị hắn cướp đi nhưng mấy món pháp bảo này vẫn là thứ xa xỉ.

Vào lúc này đã vang lên liên tiếp tiếng nổ nhỏ.

Nhạc Vũ biết bí pháp mà Lí Không Liên thôi động còn dở dang rốt cuộc đã dẫn động Nguyên Dương đao luân tới đây.

Sở dĩ hai người Cổ Thủ Ý sớm ly khai là cũng có ý không muốn thấy vật này. Tiên khí trước mắt mà lại để vào tay người khác, cho dù khí độ hai người rộng rãi cũng khó có thể không động tâm, nếu dấy lên tranh đấu lại có nguy cơ vẫn lạc.

Mấy người Nông Dịch Sơn, kể cả Xương Băng Hồng đã lòng ôm tử chí cũng không tránh khỏi thở mạnh.

Theo tiếng nổ dần tiếng gần, một đao nhận ngân sắc đột nhiên không hề báo hiệu

phá không xuyên ra, sau khi ánh sáng tản đi thì quả nhiên là Nguyên Dương đao luân!

Nhạc Vũ mỉm cười, thêm vài phần chờ mong. Đao luân này sau khi xuyên qua hàng rào không gian thì đầu tiên bay về Nhạc Vũ.

Sau khi đao luân lượn chừng ba vòng, đoàn ngũ sắc năng lượng trong đan điền Nhạc Vũ bắt đầu bạo động. Đao luân tựa hồ cực kỳ kiêng kị, vội vàng rời xa. Ngay sau đó, lại lựa chọn những người khác, bắt đầu vòng quanh, cuối cùng dừng lại trước người Nông Dịch Sơn.

Nông Dịch Sơn có chút kinh hỉ, vội vàng bắn ra một giọt tinh huyết vào thân đao, ngay sau đó quả nhiên thẩm thấu. Đao luân cũng co lại áng chừng một bàn tay rơi xuống tay Nông Dịch Sơn.

Phong Vân cùng Diệp Tri Thu đều khẩn trương đến cơ hồ muốn hít thở không thông, biết một khi trú sử được vật này thì có thể hoành tảo cả tán tiên. Khi trông thấy Nông Dịch Sơn tựa hồ thu phục được thì đều thở dài một hơi, trong lòng tuy có chút tiếc nuối nhưng lại càng kinh hỉ.

Nông Dịch Sơn nhắm mắt thật lâu, dùng thần niệm trao đổi với đao luân, sau đó mới mở mắt, cười khổ nói:

- Vật này cũng không thật sự tuyển ta làm chủ nhân, chỉ là cùng hợp tác mà thôi. Trong tương lai 3000 năm nữa, Quảng Lăng tông sẽ phải nỗ lực để nó phục hồi. Bất quá nó cũng nói, ngày sau nếu ta có đủ bản sự để nó thỏa mãn thì cũng có thể luyện hóa.

Nhạc Vũ biết những tiên khí thượng thừa đều có ngạo khí. Chắc những Nguyên Anh tu sĩ như bọn hắn cũng chưa đủ để lọt vào pháp nhãn của hắn.

Bất quá ngay sau đó, Nông Dịch Sơn lại lộ ra dị sắc:

- Kỳ thật Nguyên Dương đao luân vốn chọn Nhạc Vũ làm chủ. Bất quá nó nói trong cơ thể ngươi có Tiên Thiên linh bảo đang trong quá trình hoàn thành nhưng cũng đã thức tỉnh nguyên linh, hơn nữa nó cực kỳ bài xích, vì vậy mới không thể lui đi mà cầu người khác. Coi như sư tổ cũng nhờ phúc của ngươi. Vật này nhận định ngươi ngày sau tiền đồ cẩm tú, tương lai thành tựu còn vượt qua chủ nhân cũ, tông ta cũng nhất định đại hưng nên mới chịu cho ta sở dụng, chỉ

cầu ngày sau có thể được ngươi trông nom.

Nghe được lời ấy, mấy người Phong Vân lập tức ngẩn ra, thần sắc cực kỳ quái dị.

Tiên Thiên linh bảo là thứ bọn họ chưa từng thấy qua, . Cho dù là còn thai nghén chưa hoàn thành cũng đủ khiến người ta kinh dị.

Tiên Thiên linh bảo cho dù có uy lực thấp nhất cũng đã vượt xa tiên bảo cấp thấp, huống chi là thứ chưa hoàn thành đã khiến cho Nguyên Dương đao luân cảm giác sợ hãi.

Trong lòng Nhạc Vũ lúc này cũng đang dấy lên phong ba, hết thảy đến giờ mới có giải thích hợp lý.

Đoàn năng lượng Ngũ Hành này quả nhiên là khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên! Cũng khó trách Nguyên Dương đao luân ngày đó không tới nhận hắn. Nếu như đao luân có thể thôn phệ ngũ sắc năng lượng trực tiếp tấn thăng Tiên Thiên linh bảo.

Nói như vậy cũng khó trách điều ngũ sắc năng lượng lại bài xích kịch liệt như thế. Bất quá nếu như đã có ý thức của mình thì chắc cũng không thai nghén không bao lâu.

Không biết đến cuối cùng năng lượng này sẽ hình thành loại bảo vật nàot?

Nhạc Vũ trong nội tâm và kinh vừa vui, cho dù hắn ngu xuẩn đến mấy cũng biết luồng tử khí này còn quý giá hơn năng lượng ngũ sắc!

Đến khi hắn bình tĩnh lại thì trong nội tâm lại càng tràn ngập cảm giác nguy cơ.

Hắn nghĩ đến năng lượng ngũ sắc này vẫn nương theo pháp lực của hắn để phát triển, nhưng nếu một ngày bảo vật thành hình thì có thể để cho hắn sở dụng hay cắn trả.?

Có chút suy ngẫm, Nhạc Vũ liền có quyết đoán, nếu không thừa lúc này lưu lại ấn ký lên đó thì đúng là ngu ngốc.

Xem ra ngày sau phương pháp tu hành cũng phải sửa đổi để tăng cường hồn lực, nói không chừng còn phải giảm đi tốc độ tu hành.

Nhạc Vũ vừa mới quyết định như vậy thì dưới chân đã chao đảo, hắn nhíu mày biết nơi này sắp sụp đổ, không chút do dự xuất ra Đại hóa Chư Thiên chân viêm thiêu đốt hàng rào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 547: Tiên Thiên Hỗn Nguyên

Xuyên ra hàng rào không gian, Nhạc Vũ dùng hỏa diễm thiêu đốt khai mở một không gian để mọi người đứng trong hư không.

Dị biến trong thân thể Nhạc Vũ vẫn chưa hề đình trệ, bất quá pháp lực ngược lại gia tăng đến hai vạn bảy ngàn thạch lực thì thôi không tăng trưởng. Với lực lượng cực lớn này, thêm vào Ngũ Hành cầu trận vẫn cuồn cuộn không dứt cung ứng có thể ổn như thái sơn trong thời không loạn lưu, không hề co rút đến nửa điểm.

Hắn đứng nơi đây tuy không tận mắt thấy nhưng có thể dùng hồn thức cảm nhận không gian thần quốc mà mình vừa thoát ly đang dần dần sụp đổ.

Nhạc Vũ thầm tiếc nuối, nơi này nhất định còn không ít chỗ tốt, sau này chỉ có thể chôn vùi trong loạn lưu.

Còn có mấy trăm Nguyên Anh tu sĩ tiến vào đây, lần này không biết có thể bao nhiêu bình an thoát khỏi. Toàn bộ Tu Chân Giới Kinh Châu lần này chắc chắn sẽ trọng thương, càng giảm đi khả năng đại chiến.

- Nghe nói người tu chân chúng ta khi pháp lực đã đến Thái Thanh Huyền Tiên cũng có thể khai mở không gian, bất quá vẫn kém hơn thần quốc mà vu thần thành lập.

Phong Vân thở dài, sau đó ánh mắt chuyển sang bên cạnh:

- Chưởng giáo chân nhân, kế tiếp chúng ta nên đi nơi nào? Pháp lực Vũ nhi hùng hồn, bất quá chắc chỗ này không thể chống chọi được lâu, cần nhanh chóng định đoạt!

Nông Dịch Sơn ngưng mày, sau một lát như có điều suy nghĩ:

- Lúc này về sơn môn vẫn còn có chút không ổn. Đại Thừa tu sĩ khắp nơi, còn có

cường giả Yêu tộc đều tụ tập bên ngoài. Vũ nhi, ngươi đủ khả năng đưa chúng ta tới chỗ trước đây ngươi tu hành?

- quay trở lạiThần Mộ? Đi chỗ đó làm gì?

Nhạc Vũ chau mày, nhất thời khó hiểu. Mấy người Nông Dịch Sơn không giống với hắn, thọ nguyên bản thân cũng không phải rất nhiều, cũng không phải cần tránh kiếp. Càng không cần tìm hiểu thời gian, vậy sao còn tới địa phương kia?

Không chỉ là hắn, ngay cả Phong Vân cùng Diệp Tri Thu cũng đều kinh ngạc.

Nông Dịch Sơn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn về tay trái của mình:

- Nguyên Dương đao luân cố nhiên là cơ hội để Quảng Lăng tông ta đại hưng nhưng cũng là mầm tai hoạ. Với tu vi của ta hiện giờ, không thể phát huy được nửa thành uy lực của nó. Có thể kháng cự một vị Tán Tiên nhưng nếu đến hai ba người thì thế nào? Mặc dù có hai di thể linh tiên của Vũ nhi nhưng nếu không đủ thực lực chấn nhiếp thì cũng khó bảo vệ. Cổ Thủ Ý tuy nói cam đoan sẽ không nói cho người ngoài nhưng ta đoán chừng tin tức này tối đa chỉ có thể dấu diếm trong vài ba năm mà thôi. Trong khoảng thời gian này, ta nhất định phải đột phá Đại Thừa.

Diệp Tri Thu nghe vậy khẽ giật mình, không biết là nghĩ tới điều gì, trong mắt lộ ra kính ý. Phong Vân cùng Xương Băng Hồng liếc nhau, bất đắc dĩ địa cười khổ.

Nhạc Vũ im lặng lấy ra này Càn Khôn dịch văn bàn bắt đầu suy tính. Ở chỗ này rất khó tính toán chuẩn xác phương vị. Đây cũng là nguyên nhân khiến hắn kết luận những tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong kia rất khó trở lại Đông Thắng đại lục.

Bản thân lực tính toán của hắn kỳ thật cũng chỉ là miễn cưỡng. Bất quá nếu tăng thêm Tinh môn chí bảo này thì thực sự dễ hơn vô số lần.

Không bao lâu, lợi dụng ngũ phương môn liên tục xuyên việt rồi lần nữa bạo phát Đại hóa Chư Thiên chân viêm, hội tụ vô số lam diễm tại quyền trái của hắn. Nhạc Vũ tụ lực thật lâu sau đó đột nhiên đánh vào hư không một kích, chỉ nghe một tiếng răng rắc, tựa hồ có cái gì đó rạn vỡ. Sau đó Nhạc Vũ cùng bốn người Nông Dịch Sơn đã xuất hiện tại một vùng chim hót hoa nở, nhìn kỹ đúng là chỗ thời gian dị thường.

Phong Vân quan sát hoàn cảnh xung quanh, thấy phế tích cung điện vẫn còn, không biết vì sao chủ điện cao nhất vẫn chưa từng suy sụp.

- Hoàn hảo! Mẫu trận trong này tuy không trọn vẹn lại còn chưa hoàn toàn sụp đổ, tử trận vẫn còn vận chuyển bình thường. Nguyên Anh tu sĩ đừng mơ tưởng tiến đến. Những người khác cũng tạm thời không rõ nơi này đã xảy ra chuyện gì

Thở nhẹ một hơi, sắc mắt Phong Vân cũng giãn ra, biết chỗ hạch tâm của thần quốc này ngay cả những nhân vật tuyệt đỉnh cấp Đại Thừa cũng cũng thể dễ dàng tiến vào. Mặc dù những người này có thể có năng lực xuyên thẳng qua hàng rào thời gian nhưng cũng khó thừa nhận phản kích vu trận.

Nhạc Vũ lại không lạc quan như vậy, hắn đã từng gặp Đông Hoa tán nhân tại đây. Nếu là những Đại Thừa tu sĩ khác thì xác thực không có năng lực tiến vào nhưng với những nhân vật cấp bậc như Đông Hoa tán nhân lại là ngoại lệ.

Tuyệt đỉnh cường giả như vậy cũng không cần nhiều, chỉ cần đến một người cũng đủ khiến bọn họ tai ương ngập đầu.

Cẩn thận bố trí một Chướng Nhãn pháp trận, sau đó liền thấy Nông Dịch Sơn chắp tay nhìn ra cung điện cực lớn trên núi xa.

Nhạc Vũ mấp máy miệng rồi cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, lấy ra một miếng Vô Cực kim đan kim hệ từ Tu Di Giới rồi chuyển qua cho Nông Dịch Sơn. Có thể trợ giúp trong hai năm từ Nguyên Anh Phân Thần trùng kích Đại Thừa cũng chỉ có Vô Cực linh đan.

Nông Dịch Sơn vung tay áo tiếp nhận

Phong Vân thấy thế, thần sắc ảm đạm:

- Thiên tư Nông sư huynh cao nhất trong chúng ta. Cho dù qua vạn năm cũng không ai có thể so sánh. Vốn không cần ngoại vật cũng có thể nhập Đại Thừa, không ngờ bảy mươi năm trước đã bị ép sớm Kết Anh, bảy mươi năm sau cũng cưỡng ép tăng lên Đại Thừa, sư huynh thật trả giá quá nhiều cho tông ta.

Xương Băng Hồng nhắm mắt khẽ lắc đầu: - Sau Đại Thừa đã là nửa bước Trường Sinh. Sư huynh nếu là có thể vượt qua một bước này sẽ có đủ thời gian trọng lũy căn cơ

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thầm nghĩ một bước này vào có dễ dàng như vậy? Trong tình huống căn cơ bất ổn vẫn có thể tiến thêm tu vi chắc Đông Thắng đại lục ngàn năm nay cũng chỉ có một mình Nông Dịch Sơn mà thôi, nhưng Nguyên Anh lại khác với Đại Thừa.

Cũng may Vô Cực linh quả đã được xưng là thiên đan vậy thì tất nhiên có chỗ ảo diệu. Mượn lực vật này tiến vào Đại Thừa cũng sẽ không ảnh hưởng thọ nguyên, Nông Dịch Sơn chưa hẳn sẽ không có cơ hội.

Bất quá việc chân chính bước vào trường sinh chính là hủy đi căn cơ mấy ngàn năm căn cơ bổ đạo mới thật sự là gian nan.

Thiên tư Nông Dịch Sơn vượt xa người khác, Ngũ Hành linh quả có thể nhanh chóng bổ toàn Ngũ Hành. Có Nguyên Dương đao luân trợ lực, Độ Kiếp đã là như trò đùa, tính ra chỉ cần năm đến sáu mươi đã có có thể tiến thẳng đại thừa, ngày sau chứng nhận tựu tiên đạo cũng là chuyện đơn giản.

Nhạc Vũ cũng không nghĩ thêm, Chưởng giáo sư tôn đã quyết định như thế, những người khác cũng không khả năng khuyên ông hồi tâm chuyển ý.

Hơn nữa mặc dù là bản thân của hắn cũng không thể không thừa nhận, chỉ có phương pháp này mới có thể miễn đi nguy cơ diệt tông.

Sau khi bố trí Chướng Nhãn pháp toàn bộ đỉnh núi, ba người Phong Vân cũng từng người tìm chỗ dưỡng thương. Nhạc Vũ cũng tìm một chỗ tương đối thanh khiết, đưa tinh phiến kim sắc cho Chiến Tuyết, sau đó đem nàng vào thần quốc, bản thân tĩnh tọa nội thị biến hóa trong cơ thể.

Khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên trong Đan Điền vẫn không xuất hiện dị trạng, tựa hồ chưa phát hiện kí chủ ôm lòng xấu xa.

Nhạc Vũ nội thị chỉ chốc lát, thấy vật này cũng không có ý đề phòng mới thở ra một hơi:

- Cũng đúng! Nguyên linh Tiên Thiên pháp bảo theo truyền thuyết thường thường cũng vài vạn, thậm chí mấy chục vạn năm mới có trí tuệ nhân loại. Vật này tuy đã thức tỉnh linh trí nhưng chắc vẫn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Sở dĩ xua đuổi đao luân chắc là theo bản năng.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới chuyện lúc mình dùng hệ thống trí năng thăm dò vào thì suýt nữa vong mạng.

Nghĩ đến khi đó chắc tình hình cũng là vật này phản kích theo bản năng, coi hắn định đánh cắp năng lượng ngũ sắc, cũng không lo sau khi ký chủ chết đi nó sẽ như thế nào.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chú ý vào khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên, mượn Ngũ Hành phù trận hấp thu một ít Ngũ Hành linh khí mới phát hiện năng lượng ngũ sắc vào thời gian qua tuy không gia tăng thể tích nhưng ngưng thực không ít. Về phương diện tổng sản lượng gia tăng lên một phần mười.

- Theo truyền thuyết sau khi khai thiên tích địa vốn có vô số khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên rơi xuống thế gian, tiếc là đều tiêu tán phần lớn sau vài vạn năm. Chỉ có bộ phận cực nhỏ thai nghén ra Linh Bảo. Những linh bảo do khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên sinh ra đều uy chấn Hồng Hoang! Cũng không biết thứ trong bụng mình sau khi phát triển tận cùng sẽ thai nghén Linh Bảo cấp bậc gì.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, ngay sau đó dùng phân tử hồn thức nhập vào năng lượng ngũ sắc, quả nhiên là thông suốt. Bất quá sau đó hắn chợt biến sắc.

Những phần tử này sau khi bị hút vào thì hoàn toàn mất đi liên hệ với hắn.

Bất quá Nhạc Vũ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Những phần tử hồn thức này được thu nạp vào sâu trong khí Hỗn Nguyên thì cũng có thể cảm giác được vật này cực kỳ khao khát phần tử hồn thức của hắn.

Không cần nghĩ thêm, Nhạc Vũ cũng đoán được nguyên do, điều này là do khí Hỗn Nguyên dùng hồn thức của hắn để phát triển linh thức.

Tình huống này cũng hợp với mong muốn của hắn, nguyên linh vật này sau khi mượn hồn thức của hắn phát triển sẽ quay lại liên hệ với hắn.

Hơn nữa một khi đạt tới lượng nhất định, nguyên linh này cơ hồ tương đương với một phân thân của hắn.

Bất quá vào lúc này, Nhạc Vũ đột nhiên khẽ giật mình. Tiên Thiên linh bảo khác

với huyền binh pháp bảo bình thường, vậy thì bản thân sẽ có bao nhiêu hồn thức bị thu nạp?

Tuy nhiên Nhạc Vũ lại cười khẽ, nói không chừng bản thân lại tạo ra sát nghiệt. Bất quá hành động này lại là chuyện tốt với Tuyết Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 548: Biểu lí Càn Khôn

Đã có quyết định, Nhạc Vũ cũng không quan tâm đến khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên đang thai nghén Linh Bảo trong đan điền, tiếp theo lấy ra từ Tu Di Giới các đồ vật đoạt được trong điện.

Ngoại trừ Càn Khôn Dịch Ngải Bàn, Nhạc Vũ cũng không để ý đến những huyền binh pháp bảo khác. Những vật này nếu giao cho tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh trong tông môn luyện hóa thì có thể đột phá thực lực nhưng đối với hắn thì lại không có tác dụng gì.

Duy chỉ có Ngọc Thanh cửu lôi pháp là khiến hắn cực kỳ coi trọng. Lôi pháp này tổng cộng có chín loại chân lôi. Tiến thêm mỗi tầng thì uy lực đều mạnh hơn mấy lần, Ngọc Thanh hồn tà lôi chỉ là loại chân lôi thứ hai mà thôi.

Nếu như tu luyện đến tuyệt đỉnh, ngay cả những chuẩn đạo tổ trong sơn cốc gặp cũng phải lui. Uy lực mặc dù không bằng Ngũ Hành diệt tuyệt Thần Châm nhưng là đại thần thông hàng thật giá thật, không dưới Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Bất quá lật ra một lát, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu bỏ lại vào giới chỉ.

Vận lôi pháp mặc dù tốt, lại không thích hợp với Ngũ Sắc Thần Quang của hắn.

Ngược lại mẫu thân Nhạc Trương thị có thể tu tập phương pháp này. Thể chất Nhạc Trương thị thể chất tuy cũng như Nhạc Băng Thiến và hắn trước kia, có khuynh hướng Mộc hệ. Bất quá đối với hắn lúc này thì sửa chữa tư chất tuyệt không phải việc khó gì.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lấy ra họa quyển. Vốn lúc đó trong thạch điện thu được bốn bảo vật. Thanh kiếm thì hắn định đưa cho Đoan Mộc Hàn, Huyền Quy Tiên Trạc thì được hắn tăng lên nhất phẩm rồi dành cho bản thân sử dụng.

Còn lại chính là ngân sắc linh tiêu và hỏa quyển màu xanh. Bên trong bức họa vẽ

vô số vòng nước, triển khai toàn bộ đạt đến trăm trượng, có đầy đủ ngàn dặm núi sông.

Lúc ấy Nhạc Vũ theo trực giác mà lấy được vật ấy. Bất quá về sau xem xét thì lại không phát hiện được gì thần bí càng khiến hắn kỳ quái. Nếu không phải là ba người kia cuối cùng nhịn không được ra tay bị hắn trảm sát thì suýt nữa đã không đoạt được.

Bất quá ở trong chỗ thời gian dị thường này, Nhạc Vũ qua vài chục năm thỉnh thoảng lấy ra nghiên cứu cuối cùng cũng đã có chút sở đắc.

Do dự một lát, Nhạc Vũ lại lấy ra tam bảo Linh Lung Tháp, bắt đầu chuyển di đồ vật bên trong.

Lần này những thứ hắn đoạt được đặc biệt phong hậu, đặc biệt là của Trữ Niên. Thân là tu sĩ Vạn Bảo lâu, không gian trong Tu Di Giới của lão lớn đến dọa người. Lần đó được hắn cứu đã nhặt được không ít thứ trên các người đã chết, Tu Di Giới trên người có hơn mười cái. Trong đó không có thứ nào có thể vượt được tam bảo Linh Lung Tháp nhưng những dược liệu trong đó đủ để dư giả về sau.

Đợi đến lúc trong Tu Di Giới đã triệt để rỗng không, Nhạc Vũ do dự rồi rốt cuộc nhỏ ra một giọt máu huyết vào trong. Đến khi giọt máu này triệt để dung nhập vào thì thôi động pháp lực Ngũ Hành Hỗn Nguyên đánh vào bên trong tam bảo Linh Lung Tháp.

Sau khi hấp thu tinh huyết của chân thân Vu Thần, lực lượng thân thể của Nhạc Vũ đã đạt tới 5100 thạch lực, pháp lực trùng kích đến 27000 thạch lực. Dung hợp cả hai đạt đến ba vạn thạch lực.

Tam bảo Linh Lung Tháp chẳng qua chỉ có không gian bên trong rộng rãi, còn có tác dụng lẩn tránh cảm giác Vu trận thì cũng không có năng lực phòng ngự gì, Nhạc Vũ chỉ vỗ một cái đã triệt để nát bấy.

Ngay sau đó những mảnh vỡ của tam bảo Linh Lung Tháp, thêm cả không gian tu di sắp nứt bên trong đều bị họa quyển hút vào.

Nhạc Vũ trong lòng vui vẻ, lại lấy ra một số tài liệu, dùng Tiên Thiên Khôn Viêm Chân Hỏa dung hóa rồi tùy ý hấp thu.

Thời gian dần trôi qua, ngoài họa quyển đột nhiên xuất hiện mấy chữ "Biểu lý càn khôn đồ".

Đợi đến khi thử qua tất cả tài liệu, Nhạc Vũ lại dùng Đại hóa Chư Thiên chân viêm cưỡng ép đốt xuyên qua hàng rào không gian, sau đó đem họa quyển ném vào hư không loạn lưu, bắt đầu như một lỗ đen không đáy điên cuồng hấp thu trong thời không loạn lưu, bao gồm cả năng lượng linh khí.

Chế tác pháp khí không gian đại để đều như thế . Về phần những tán tu Nguyên Anh Kim Đan trở xuống đều phải trả một cái giá thật lớn để thu mua vật có năng lực xuyên qua thời gian và không gian trong các tông môn.

Vì vậy cho tới nay. Nhạc Vũ cũng không thử qua luyện chế pháp bảo này.

Ước chừng ba ngày sau, quá trình cung cấp linh lực mới dừng lại. Nhạc Vũ thu hồi họa quyển, dùng linh thức tìm tòi bên trong thì phát hiện đã có thêm chừng bảy ngàn trượng không gian, lớn hơn chừng mười lần không gian trong tam bảo Linh Lung Tháp trước kia.

- Quả nhiên! Đây là pháp bảo không gian, hơn nữa phỏng chế theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Nếu thực sự chữa trị thì không gian chắc đạt đến ngàn dặm!

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không khỏi lại hơi có cảm giác kỳ quái. Chí bảo bậc này sao lại trở thành phế khí. Hắn lắc đầu cũng không nghĩ thêm nguyên do. Bảo vật bậc này chẳng những có thể làm nơi trữ vật mà càng có thể sát nhân, bố trí sát trận lợi hại. Ngày sau nếu gặp phải gia hỏa nào không thuận mắt thì hút vào trong đó, khi đó dù phong trấn hay trấn áp đều chỉ là một ý niệm.

Hơn nữa nếu gặp đối thủ nào khó chơi thì cũng có thể nhét vào trong đó để Chiến Tuyết đối phó. Trong không gian này cũng không sợ bại lộ vu lực của nàng, có thể phóng tay thi triển.

Về phần tam bảo Linh Lung Tháp cũng không tiếc, dù sao hiệu dụng của nó cũng nhỏ, hủy đi đổi lại được trọng bảo nhất phẩm này cũng xứng đáng.

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi thu hồi pháp bảo, lúc này mới giật mình bất tri bất giác đã qua hơn mười ngày.

Ngẫm lại cũng không còn chuyện gì khác, Nhạc Vũ cũng trấn định lại tâm thần, bắt đầu toàn lực luyện hóa Đại hóa Chư Thiên chân viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy, cộng thêm thục luyện lực lượng thân thể đột nhiên tăng thêm mấy ngàn thạch với pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành.

Kỳ thật lúc này hắn vẫn canh cánh một việc là hai kim hoàn lấy đượ hôm đánh chết Thiết Li. Chỉ là dù hắn đã phân tích vô số lần nhưng cũng không có kết quả gì, lại càng không biết cách dùng nên đành để đó, đợi ngày sau đọc qua một lượt những tàng thư trong tông môn rồi hãy nói.

Suốt mấy tháng sau cũng không có chuyện gì, ngẫu nhiên có thể chứng kiến Đại Thừa tu sĩ tìm kiếm bốn phía bên ngoài nhưng cũng không dám đến quá gần. Linh thức tự nhiên cũng không thể xuyên qua hàng rào không gian để nhìn thấy Chướng nhãn pháp mà Nhạc Vũ bố trí bên trong.

Bất quá Diệp Tri Thu cùng Phong Vân sau khi hồi phục thương thế đều tiếp nhận của hắn một giọt tinh huyết của chân thân Vu Thần rồi bế quan tiêu hóa. Mấy ngày sau đó, Nhạc Vũ cảm giác được tu vi hai người tuy chưa từng đột phá nhưng khí huyết sung mãn vượt xa Nguyên Anh xuất khiếu khiến Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc. Nguyên hắn tưởng rằng hai người sau khi phân giải chế đan rồi phục dụng, khí huyết tuy sung mãn nhưng cũng dễ dàng dẫn khởi Vực Ngoại Thiên Ma tới quấy rầy. Bất quá xem tình hình hai người này cũng không có gì phải để ý.

- Quả nhiên! Thể chất tu sĩ tông ta đều vượt qua những tu sĩ khác rất lớn.

Nhạc Vũthầm lắc đầu, có chút đáng tiếc cho tu sĩ tiền bối Quảng Lăng tông. Mặc dù bọn họ có tư chất tuyệt hảo nhưng nếu đan dược và pháp bảo độ kiếp cung cấp không đủ thì cũng rất khó vượt qua lôi kiếp.

Ngay như Phong Vân cùng Diệp Tri Thu, trong khốn cảnh vẫn có thể độ kiếp thành công, tư chất có thể nói là tuyệt đỉnh. Đáng tiếc là bọn họ sinh tại Bắc Hoang, nếu là đặt ở trong đại tông môn Trung Nguyên, phân nửa là có tư cách vấn đỉnh Đại Thừa.

Bất quá chuyến đi Thần Mộ lần này đã làm cho tông môn có hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ, lấy được mấy tuyến hi vọng.

Trong mấy người, chỉ có Xương Băng Hồng là không lấy tinh huyết chân thân.

Nhạc Vũ biết tâm ý của hắn, cũng không đi quản, hết thảy chờ về đến tông môn rồi hãy nói.

Ước chừng qua tháng thứ tư, Nhạc Vũ bỗng nhiên bừng tỉnh nhìn về phía đông thì thấy mây đen đang lóe lên lôi quang.

Không cần suy nghĩ, Nhạc Vũ cũng biết Chưởng giáo sư tổ đã triệt để hấp thu dược lực Vô Cực thiên đan, dẫn phát lôi kiếp Đại Thừa.

Nông Dịch Sơn tu hành ở đây có tốc độ thời gian gấp 10 lần bên ngoài. Lôi quang chỉ lóe lên một thoáng đã kết thúc khiến người ta có cảm giác cực kỳ quái dị.

Nhạc Vũ không chút do dự vội vàng xông tới hướng kia.

Đợi đến lúc đạo lôi kiếp thứ hai đánh xuống, hắn thấy Nông Dịch Sơn cũng giống như hắn trước kia diễn luyện Cửu Thiên Lôi Động quyền, toàn lực luyện hóa lôi long đánh xuống, coi như không thấy mấy người vừa đến.

Nhạc Vũ đứng bên cạnh yên lặng quan sát, đầu tiên lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó dần chuyển thành kính phục.

Chưởng giáo sư tổ rõ ràng là dựa vào lực của Vô Cực thiên đan trùng kích đại thừa, uy lực của Đại Phạm Đấu Xu Lôi lớn hơn một bậc so với hắn ngày xưa. Bản thân có thể chống đỡ được đến lần thứ mười sáu mới cảm giác không trụ lại được, tế lên Nguyên Dương đao luân để đón lần lôi kiếp cuối cùng.

Nguyên Dương đao luân mềm mại đẳng không, ngân sắc quang hoa đột nhiên lóe lên, đánh tan lần lôi kiếp cuối cùng.

- Nếu như là người khác chắc đã không thành, bất quá Chưởng giáo sư tổ nhất định có thể bước thêm một bước chứng nhận trường sinh, tất định trong một thời gian cực ngắn nữa mà thôi.

Trong lòng Nhạc Vũ không hiểu sao có dự cảm này.

Nhạc Vũ nhìn về phía Nông Dịch Sơn, đã không chỉ là kính ý đối với trưởng bối mà còn có thêm vài phần tôn trọng.

Người này quả thực bất phàm! Trước kia chỉ là thiếu một cơ hội hóa rồng mà thôi.

Ngân quang dần dần tiêu tán, Nông Dịch Sơn đưa tay ra chậm rãi thu hồi Nguyên Dương đao luân. Cả người lão lúc này như trẻ ra mấy chục tuổi, càng thêm một khí tức cực đại tán ra bốn phía khiến sắc mặt mấy người Diệp Tri Thu một hồi xanh trắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 549: Trường Sinh chi cảnh

Nhạc Vũ yên lặng nhìn Nông Dịch Sơn, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ phức tạp.

Kỳ thật trước đó hắn cũng đã gặp qua Đại Thừa tu sĩ, nhưng lần này dù sao cũng là ký thác nguyên thần nên cảm giác vẫn khác biệt.

Nhục thể của hắn không kém Nông Dịch Sơn quá xa, cho dù có tinh huyết Vu Thần lẫn Vô Cực thiên đan trợ giúp thì lực lượng của Nông Dịch Sơn sau khi độ kiếp cũng chỉ là sáu ngàn thạch lực, hơn gấp nửa lần hắn mà thôi.

Bất quá trong lòng Nhạc Vũ hết sức hiểu rõ, Nông Dịch Sơn hiện giờ cho dù không cần Nguyên Dương đao luân thì hắn cũng không địch nổi, giữa hai cảnh giới dù sao vẫn có chút khác biệt.

Nông Dịch Sơn lúc này phảng phất như chủ nhân của phiến thiên địa, chỉ cần hơi động niệm đã có thể thay trời đổi đất.

Qua chừng ba canh giờ, Nông Dịch Sơn mới rốt cục thành công khống chế hồn thức pháp lực, thu hồi khí tức bức nhân.

Sắc mặt mấy người Phong Vân cùng Xương Băng Hồng lúc náy mới dần hồi phục. Đợi đến khi Nông Dịch Sơn chậm rãi hạ xuống, Phong Vân mới cười nhẹ phi thân qua:

- Chúc mừng sư huynh được chứng nhận Đại Thừa! Cho đến hôm nay, Quảng Lăng tông ở giữa các đại tông Bắc Hoang coi như danh phù kỳ thực.

Sắc mặt Nông Dịch Sơn có chút buồn bực, trầm ngâm hồi lâu mới cười bất đắc dĩ:

- Hổ thẹn! Vẫn không thể tiếp được một đạo lôi cuối cùng phải nhờ lực của Nguyên Dương đao luân. Vốn ta đoán bản thân sẽ một lần bước qua cảnh giới trường sinh nhưng hiện giờ xem ra cần tốn thêm công phu mười năm.

Nhạc Vũ hơi sững người, có chút không tin. Đại Thừa có bốn cảnh giới: Cảm ứng, Độ Kiếp, Tham đạo, Chân diệu cùng hai lần kiếp số.

Sơ đăng Đại Thừa chỉ có chừng hai ngàn thọ nguyên, cảnh giới cảm ứng chính là cảm ứng Thiên Đạo.

Trước đó tu sĩ nhân loại đều không có tư cách này.

Sở dụng đạo pháp kiếm quyết, thậm chí thần thông, đều là những tu sĩ Đại Thừa cảnh giới Tham Đạo tìm hiểu lưu lại.

Lúc trước sở dĩ hắn có thể sáng chế bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao nói cho cùng vẫn là chỉnh hợp tri thức tiền nhân lưu lại, chưa phải tự mình tham ngộ.

Trên thực tế, mặc dù là cảm ứng vẫn chưa thể đạt tới cấp độ này. Bất quá cũng đã có thể thông qua thần thông cảm ứng thiên đạo, có được thọ nguyên cùng trời đất, chứng nhận trường sinh.

Độ Kiếp chính là Trường Sinh kiếp, sau khi đem thân thể, thần hồn đạt tới trình độ cường hoành nhất định sẽ dẫn tới thiên phạt. Độ Kiếp không lâu sẽ có tư chất bất đồng, ước chừng mười đến trăm năm sẽ hoàn thành thuế biến thân thể.

Kỳ thật đã đến tầng cấp này thì coi như chứng nhận tiên đạo, chỉ là bản chất lực lượng vẫn chưa biến hóa, thuộc về cấp độ phàm nhân.

Nhạc Vũ sở dĩ sớm vượt qua kiếp nạn này là do sớm thành tựu Đại Thừa Kim Thân, còn có Thanh Đế Trường Sinh Quyết kết hợp. Chỉ cần đem Thanh Đế thần thông thăng lên một tầng thì đã có thể Bất Tử Bất Diệt, Trường Sinh thế gian.

Theo hắn biết, cho dù là một số nhân vật có tư chất tột đỉnh ở Trung Nguyên thì từ khi sơ đăng Đại Thừa cho đến Trường Sinh kiếp đều phải trải qua từ mấy trăm năm.

Nông Dịch Sơn tại sao dám nói chỉ trong vòng mười năm đã có thể vượt qua một bước này?

Cảm ứng khí tức của Nông Dịch Sơn quả thực không thấy đạo cơ bất ổn, có nghĩa là đối phương sẽ chỉ một thời gian ngắn nữa thành tựu thân thể Trường

Sinh nhưng Nhạc Vũ vẫn không thể tin nổi.

Tựa hồ là cảm ứng được ánh mắt cổ quái của Nhạc Vũ, Nông Dịch Sơn nhìn sang mỉm cười, cũng không giải thích mà ngược lại nghiêm nghị nói với Diệp Tri Thu:

- Lần này sau khi trở về núi thì tông ta sẽ trọng khai sơn môn. Mấy người sư huynh đệ các ngươi ở ngoài cũng đã lâu rồi.

Diệp Tri Thu đầu tiên ngưng mày có chút bất mãn, ngay sau đó như hiểu ra cái gì nên vừa kinh hỉ, vừa có chút không dám tin nhìn về thiếu niên tuấn tú trước mặt.

- Bảy mươi năm ân oán! Cảm giác năm đó của ta vẫn rất đau nhức! Nhục nhã này cuối cùng phải có cái kết thúc!

Nông Dịch Sơn hơi vung tay áo, diện mục tuấn tú lại trở thành khô gầy.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác nhướng mày, nhớ rõ lúc quan sát ba người ngày đó sử dụng Quảng Lăng tuyệt kiếm tại Quảng Lăng sơn cũng đã từng biến hóa diện mạo như vậy.

Theo lệ thường sau khi Độ Kiếp thành tựu Kim Thân thì khiến cho tướng mạo trẻ lại. Nhạc Vũ lại có cảm giác cổ quái, Nông Dịch Sơn rõ ràng là khống chế không nổi lực lượng của mình mới để khôi phục diện mạo lúc tuổi trẻ.

Hắn đây là một môn thần thông mà Quảng Lăng tông truyền lại, cùng loại với Khô Vinh quyết?

Hơn nữa Chưởng giáo sư tổ có thể dùng thân thể một lần vượt qua mười sáu đạo lôi kiếp đã khiến người ta kỳ quái.

Những Đại Thừa tu sĩ khác Độ Kiếp, trừ phi là không có pháp bảo huyền binh, nếu không cũng ít có người dùng thân thể kháng kiếp.

Vào lúc Nhạc Vũ đang trầm tư thì ánh mắt Nông Dịch Sơn đột nhiên chớp lên, nhìn ra xa nhíu mày:

- Tạm ly khai nơi này nói sau, động tĩnh lôi kiếp quả thực có chút lớn.

Lần này không cần Nhạc Vũ động thủ, Nông Dịch Sơn vừa dứt lời thì vung tay cưỡng ép đánh xuyên qua hàng rào không gian, dùng pháp lực mang theo mấy người xuyên việt hư không:

- Vũ nhi, xem khả năng trực tiếp đi ngoài 30 vạn dặm theo hướng bắc? Trước khi quay lại tông môn, chúng ta đi Ti châu một chuyến!

- 30 vạn dặm?

Nhạc Vũ ngưng mày, có chút khó xử, cuối cùng vẫn lấy ra Càn Khôn Dịch Văn bàn bắt đầu thôi diễn.

Phương pháp xuyên thẳng qua không gian tuy là có thể lập tức xuyên việt qua vạn dặm, bất quá thế giới này cũng có pháp tắc cơ bản của nó.

Thứ nhất là cường độ tiêu hao pháp lực, thứ hai là làm thế nào phi hành trong không gian loạn lưu không bị lạc mất phương hướng. Vì vậy ngay cả tu sĩ cấp Đại Thừa cũng rất khó khăn một lần xuyên qua quá mười vạn dặm.

Nông Dịch Sơn có Nguyên Dương đao luân, tất nhiên là không sợ tiêu hao pháp lực. Vấn đề duy nhất là trong thôi diễn , Nhạc Vũ xác thực không thể nắm chắc. Huống chi lúc này tùy thời đều có người phá không tìm đến, không cho hắn quá nhiều thời gian.

Trong nháy mắt, Nông Dịch Sơn đặt tay lên bờ vai hắn khiến Nhạc Vũ cảm thấy lực tính toán bản thân đột nhiên tăng lên mấy lần.

- Liên mạch thông tâm!

Nhạc Vũ thầm kinh ngạc, não lực của Đại Thừa tu sĩ quả nhiên tăng lên rất nhiều. Chỉ ba thành lực tính toán đã gấp mấy lần tổng lực tính toán của hắn.

Có Nông Dịch Sơn viện thủ, Nhạc Vũ thêm vài phần tin tưởng. Chỉ là dù vậy, cũng phải mất mấy phút mới tính toán ra một tọa độ ngoài 30 vạn dặm. Nông Dịch Sơn hơi lộ ra vui vẻ, trực tiếp trú khởi Nguyên Dương đao luân phi hành theo hướng kia, sau một lát đã xuất hiện tại một bãi đất bằng.

Nhạc Vũ liếc chung quanh, chỉ cảm thấy dưới mặt đất hết sức kiên cố, hiển

nhiên đã ra khỏi Mãng Hoang cự trạch.

Ở đây đã không cần hắn xuất lực, Nông Dịch Sơn mang theo mấy người, trong nháy mắt đã xuyên qua mấy vạn dặm, lại bất quá qua trăm nhịp thở đã ra khỏi khu vực Kinh Châu.

Nhạc Vũ có chút ngưng mày, nhớ tới Linh Đài tông. Việc này nếu không xử lý sạch sẽ, trong lòng của hắn cuối cùng có một vướng mắc.

Điều này là để cho Tịch Nhược Tĩnh một công đạo, cũng đồng dạng là vì chính hắn.

- Nơi này là Ti châu .

Nhìn đằng xa có mấy ngọn núi trên mười vạn trượng xuyên thẳng trời cao, Nông Dịch Sơn đang ở trong một đám mây hơi chút đình trệ rồi trong mắt ánh lên dị sắc.

Nhạc Vũ cũng nhìn theo, tuy cách mấy vạn dặm nhưng mấy ngọn núi này cũng cực kỳ bắt mắt.

Hắn biết nơi đây là chỗ tinh hoa nhất của Trung Nguyên, nơi hội tụ của khí linh thiên địa. Trong thập đại tông môn thiên hạ có ba tông môn đỉnh cấp là Đông Dương Tông, Tử Nghiễn Tông, Hạo Dương Môn hội tụ ở đây, phân biệt chiếm cứ ba siêu phẩm linh mạch.

Quảng Lăng tông mặc dù cũng là đại tông môn nhưng so với ba tông môn hùng cứ Ti Châu này có thể coi là nhỏ bé.

Nông Dịch Sơn nhìn một lát mới thu hồi ánh mắt, sau đó phát hiện thần sắc Nhạc Vũ có vài phần không tình nguyện, bất giác cười khẽ:

- Chuyện của Linh Đài tông ta không ngăn ngươi. Mặc dù diệt đi tông môn này thì chắc mấy đại tông phái của Kinh Châu cũng không rảnh chịu chủ trì công đạo. Bất quá việc ở Ti châu đối với tông ta cực kỳ trọng yếu. Ngươi cứ đi theo ta tới gặp hai vị tiền bối rồi nói sau!

- Tiền bối?.

Nhạc Vũ nhíu mày, rồi sau đó lộ vẻ chợt hiểu:

- Chẳng lẽ là Tán Tiên tiền bối?

Nông Dịch Sơn niên kỷ không cao, bất quá trong Tu Chân giới lúc này người có thể khiến lão gọi một tiếng tiền bối thật sự không nhiều lắm, đoán chừng cũng chỉ có nhân vật tán tu nhất lưu.

- Đúng là như thế!

Nông Dịch Sơn hơi gật đầu, vừa tiếp tục phá vỡ không gian vừa giải thích:

- Quảng Lăng tông ta qua vạn năm cũng kết được không ít thiện duyên. Tiền bối tông môn cũng thỉnh thoảng hữu duyên kết giao với một số nhân vật đỉnh cấp Trung Nguyên. Hai vị tiền bối này có chút giao tình với sư tổ ta Huyền Dịch chân nhân. Tán tiên biết đến tông ta không ít nhưng hiện giờ cũng chỉ có hai người này là phù hợp nhất. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, cũng không cần phải nhiều lời nữa, sau chừng hai mươi lần xuyên hành thì tới chỗ một khe núi.

Hắn thầm ngạc nhiên, , nơi này rõ ràng là nơi hẻo lánh nhưng linh lực quá lớn còn hơn Quảng Lăng tông mấy lần!

Nông Dịch Sơn quả nhiên dừng lại, nhìn chung quanh rồi hét lớn:

- Không biết Thanh Dương tử và Ngọc Hồ tiên tử có ở đây? Vãn bối Quảng Lăng Nông Dịch Sơn bái phỏng! Kính xin hai vị tiền bối vui lòng ra gặp.

Tiếng thứ nhất không có phản ứng, đến lần thứ ba thì Nhạc Vũ mới nghe thấy một giọng nam trầm hùng:

- Quảng Lăng tông, ta nhớ rồi! Ngươi chẳng lẽ là đồ tôn Huyền Dịch chân nhân tới tìm phu phụ ta? ừ? Tu vi có thể đạt đến Đại Thừa.

Theo thanh âm có vẻ kinh dị, một luồng pháp lực cực lớn bỗng nhiên hút đến. Nhạc Vũ ngưng mày nhưng vẫn để mặc tùy ý, chỉ thôi động Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù âm thầm đề phòng.

Ngay sau đó đất trời biến đổi, xuất hiện một tĩnh thất tuy không rộng rãi nhưng cực kỳ thanh nhã.

Ngồi trong đó là một nam một nữ đang đánh giá Nông Dịch Sơn. Nam mặc dù không tuấn lãng nhưng khí độ ung dung, nữ vô cùng xinh đẹp, khí chất cao nhã trang nghiêm khiến cho người ta không thể sinh lòng khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 550: Tán Tiên đạo lữ

Nam tử kia vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nông Dịch Sơn một lát mới khẽ gật đầu:

- Vào 240 năm trước, ta bái kiến Huyền Dịch chân nhân lần cuối cùng, hắn từng nói Quảng Lăng tông trong vòng năm trăm năm sẽ có một Đại Thừa tu sĩ! Xem ra hơn phân nửa là ngươi, chỉ 280 thọ nguyên đã nhập Đại Thừa, có thể coi là hiếm thấy trong thiên hạ, còn kém một bước là vào Trường Sinh! Hắc! Tư chất này không tệ. Nếu không như sư phụ ngươi, tu tập Lao Thập Tử Liễm Hoàn Dương quyết thì Trúc Cơ gian nan! Có ngươi thì Quảng Lăng tông có khả năng đại hưng.

Thanh Dương Tử tán dương vài câu rồi lại cười cười:

- Ta với sư tôn ngươi tương giao thâm hậu, bất quá lại không có quan hệ gì với Quảng Lăng tông. Ngươi tìm đến phu phụ ta là vì chuyện gì?

Nông Dịch Sơn thở sâu một hơi, vốn định bảo mọi người cung kính thi lễ sau đó lại đưa mắt ra hiệu, Nhạc Vũ hiểu ý liền tâm niệm khẽ động, một cặp di thể nam nữ liền lơ lửng trước mặt mọi người.

- Di thể linh tiên!

Thanh Dương Tử bỗng nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm vào hai di thể, đồng tử Vân Hồ Tiên Tử cũng hơi co rút, không còn thần sắc khoan thai. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Qua một hồi lâu, thần sắc Thanh Dương Tử mới bình tĩnh lại, nhìn Nông Dịch Sơn vẻ ý vị thâm trường:

- Ngươi mang hai di thể này ra đây không sợ bọn ta cưỡng ép lưu lại? Ý của ngươi ta đã minh bạc, vốn đáp ứng ngươi cũng là có thể. Bất quá hai người chúng ta xưa nay không thích phiền toái...

Thần sắc Nông Dịch Sơn không hề biến hóa, lắc đầu nói:

- Không dối gạt hai vị tiền bối, Dịch Sơn nếu đã đến đây thì tất nhiên đã không sợ hai vị cưỡng đoạt!

Đang khi nói chuyện, Nông Dịch Sơn phất tay một cái, Nguyên Dương đao luân quay tròng trong tay áo xuất ra, lơ lửng trên đỉnh đầu mấy người. Lưỡi đao chuyển động, hàn mang bắn ra bốn phía, lộ ra vài phần sát khí.

Ánh mắt Nông Dịch Sơn đột nhiên trở nên lăng duệ:

- Nhị vị tiền bối cho rằng với lực pháp bảo này có thể tru sát hai vị không?

- Nguyên Dương đao luân!

Con ngươi Thanh Dương Tử lại lần nữa co rút, sau đó bật cười lắc đầu:

- Nguyên lai là có được vật này! Đoán chừng hai di thể linh tiên cũng đoạt được tại Mãng Hoang cự trạch đúng không? Nếu như dùng vật này quả thật có thể đánh chết phu phụ ta, bất quá tiểu gia hỏa ngươi cũng khó sống.

Nông Dịch Sơn im lặng không đáp, chỉ là dung mạo lại một lần nữa phản lão hoàn xuân, lập tức trông chưa đầy hai mươi tuổi, cũng không ước thúc pháp lực trong cơ thể nữa mà tán khai bốn hướng.

Nhạc Vũ lùi sau một bước, trong lòng tràn đầy hoảng sợ. Pháp lực này rõ ràng đạt tới tám vạn thạch lực, không thua kém, thậm chí còn hơn Yêu Vương Thương Ngô ngày đó! Hơn nữa người sau là trời sinh đã có thần thông di sơn đảo hải, nếu nói về pháp lực cũng chỉ mới đạt đến bốn vạn năm ngàn thạch lực.

Lúc này Ngọc Hồ Tiên Tử vẫn một mực nhắm mắt không nói cũng động dung:

- Liễm tức hoàn dương quyết! Ngươi đã luyện thành pháp môn thần thông này...

Thần sắc Thanh Dương Tử biến đổi mấy lần, sau một lúc lâu mới thở dài:

- Ta thu hồi lời vừa rồi, đạo hữu không hổ là nhân vật có thiên tư tuyệt đỉnh qua vạn năm nay của Quảng Lăng tông. Nếu ngươi chịu đem hai di thể linh tiên này cho phu phụ ta thì chúng ta sẽ bảo vệ Quảng Lăng tông ngàn năm!

Nông Dịch Sơn lắc đầu, thu hồi hai di thể, sau đó khẽ thi lễ rồi mở miệng nói:

- Ngàn năm thật sự quá ít! Ba tháng sau Quảng Lăng tông ta quảng khai sơn môn. Kính xin nhị vị tiền bối khi đó bái nhập làm môn hạ!

Hai người Thanh Dương Tử lập tức biến sắc, trong mắt lộ vẻ do dự bất định. Việc làm môn hạ của Quảng Lăng tông khác với bảo vệ. Chẳng những không còn dư địa đổi ý mà còn cột vào một chỗ với Quảng Lăng tông. Dù hai người có muốn di thể tiên nhân thế nào thì lúc này cũng bất giác có ý lùi lại.

Nông Dịch Sơn dường như không để ý đến thần sắc hai người, khẽ vỗ vào vai Nhạc Vũ khiến pháp lực hắn dao động, thần sắc ngưng trọng:

- Không biết nhị vị cảm thấy đứa nhỏ này như thế nào?

Lực chú ý của Thanh Dương Tử vốn chỉ tập trung vào mấy người Nông Dịch Sơn, lúc này bất giác nhướng mày:

- Pháp lực thật lớn, mới vào Nguyên Anh đã có căn cơ bậc này, thật sự hiếm thấy! Ừ? Lại là thân thể Đại Thừa Kim Thân!

Thanh Dương Tử lộ vẻ sợ hãi, chụp đến một đạo pháp lực ngưng thực tiên gia định cầm Nhạc Vũ đi qua liền bị Nông Dịch Sơn dùng Nguyên Dương đao luân không chút lưu tình cắt đứt.

Nông Dịch Sơn chuyển thân hộ vệ trước người Nhạc Vũ rồi lại ung dung:

- Còn có một chuyện chưa cáo tri tiền bối, đứa nhỏ này cho tới bây giờ còn chưa tới 50 thọ linh. Không biết Thanh Dương tử tiền bối cho là ngày sau hắn sẽ có thành tựu thế nào?

Nhạc Vũ giật mình, nghĩ lại thì mình đã ở chỗ Thần Mộ hơn mười năm, tính ra quả thật đã qua bốn mươi, cộng thêm kiếp trước chừng ngoài sáu mươi tuổi. Bất quá tu chân không tuế nguyệt, hắn quanh năm bế quan nên tâm tính cũng không già đi bao nhiêu, càng không có cảm giác với ngày giờ. Ánh mắt Thanh Dương Tử lấp lóe, phảng phất muốn bảo Nông Dịch Sơn tránh ra xem cho rõ ràng, cuối cùng thở dài một tiếng:

- Tương lai kẻ này nói không chừng có thể thành tựu thân thể Kim Tiên. Quảng Lăng tông các ngươi quả nhiên là có người kế tục, đại hưng sắp tới! Nếu có thể hứa hẹn tương lai giúp phu phụ ta độ kiếp thì bái nhập Quảng Lăng tông cũng là có thể, dù sao hai người chúng ta là tán tu, không có quan hệ nên cũng không có kiêng kị. Bất quá việc này cuối cùng còn liên quan đến tiền đồ chúng ta nên cần suy nghĩ thêm!

Nông Dịch Sơn mỉm cười, cũng không dây dưa, gật đầu nói:

- Nếu như thế thì chúng ta phản hồi trước.

Sau ba tháng vãn bối xin đợi đại giá dưới Quảng Lăng sơn! Ngoài ra nhị vị cần biết, một khi người biết được việc này nhiều hơn thì cũng sẽ tìm tới nhiều hơn, chỉ sợ hai vị...

Nói dứt lời, Nông Dịch Sơn dùng pháp lực bao lấy mấy người, đang muốn dùng phép chuyển càn khôn thì Thanh Dương Tử lên tiếng gọi lại, liếc Nhạc Vũ thật sâu rồi đánh tới hai luồng bạch quang:

- Tâm tính đứa nhỏ này không tầm thường! Ta rất ưa thích. Có thể ở Nguyên Anh tu thành Đại Thừa Kim Thân, thiên tư tuy không thể thiếu nhưng tối trọng yếu nhất vẫn là mê tâm. Thế gian này có thể làm ta bội phục chỉ có vài người, hôm nay có thêm hai sư đồ các ngươi. Bộ kiếm này là vật ta sử dụng trước đây, hôm nay tặng ngươi coi như là lễ gặp mặt...

Nhạc Vũ tiếp lấy hai luồng bạch quang thì thấy một trong đó là một bộ 365 thanh phi kiếm, mỗi một thanh đều có cấp bậc trên tam phẩm đỉnh cấp. Thanh chủ kiếm cao tới nhất phẩm, ngoài ra còn có mười hai thanh đạt tới nhị phẩm.

Lúc thấy hai chữ Thanh Lam khắc trên thanh chủ kiếm, Nhạc Vũ bất giác khẽ giật mình, biết bộ phi kiếm này mặc dù không bằng thanh Ngự Thủy kiếm mà Đông Hoa tán nhân đưa tặng nhưng cũng chênh lệch không xa. Về phần một luồng bạch quang khác thì la một vật không rõ công dụng nhưng chắc chắn bất phàm. Hai người này cũng là kỳ quái, làm sao vừa gặp mặt đã tặng trọng bảo như thế?

Qua một lúc lâu, Nhạc Vũ mới định thần, đang định mở miệng từ chối thì Thanh Dương Tử phất tay:

- Đồ đã đưa ra ngoài thì ta sẽ không thu hồi. Ngươi cũng không cần ngại ngùng, càng không cần nói câu cảm tạ. Hơn nữa thứ này chưa chắc đã giúp được ngươi nhưng tương lai phu phụ ta lại không thể không nhờ tiểu đạo hữu giúp đỡ...

Trong ngữ khí của lão lộ ra vẻ cực kỳ cường ngạnh lẫn vài phần trao đổi, trong mắt càng hàm chứa vài phần ý uy hiếp.

Nông Dịch Sơn cười khổ một tiếng, thi lễ một cái rồi dẫn mấy người trực tiếp phá vỡ không gian mà đi. Qua mấy hơi thở thì đã ra ngoài ba vạn dặm.

Nhạc Vũ cười thầm, đã có chút hiểu rõ. Đoán chừng hai người này cũng như Đông Hoa tán nhân, tương lai có chuyện cầu hắn. Chuyện có thể làm Tán Tiên tu sĩ thấy khó giải quyết như thế thì không có gì khác ngoài độ kiếp, chỉ sợ tương lai phiền toái không nhỏ. Hơn nữa chuyện này vẫn là tự mình hoàn trả mới là tốt nhất. Tuy là cầm không ít chỗ tốt nhưng hậu quả cũng đồng dạng. Bất quá bộ Thanh Lam kiếm này rất hợp tâm ý hắn vì đang thiếu vật bố trận trong Biểu Lí Càn Khôn.

Thanh Dương Tử đưa cho bộ phi kiếm này đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đoán chừng chỉ cần cải tạo thêm là có thể bố trí sát trận tuyệt đỉnh.

Hắn đang suy nghĩ cách bố trận thì Nông Dịch Sơn bỗng nhiên dừng lại thở dài:

- Hai người này quả thực khó chơi! Ta vốn nghĩ dùng Vũ nhi làm mồi nhử, dụ hai người bái bọn họ bái nhập nhập Quảng Lăng tông, không ngờ bọn họ quả quyết như thế, ngược lại hại đến Tiểu Vũ...

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, cũng không để ý. Vài chục năm tu hành, tâm cảnh của hắn sớm đã ma luyện đến bình thản, vô luận nhân quả gì chỉ cần ngày sau một kiếm cắt đứt là được, cần gì phải phiền não?

Phong Vân cũng nhíu mày mở miệng:

- Ta cũng đã nghe nói tới Thanh Dương Tử và Ngọc Hồ Tiên Tử này, mấy trăm năm trước đều là tán tu tuyệt đỉnh trong thiên hạ, vốn là Độ Kiếp không có trở ngại nhưng tiếc là hai người bọn họ mặc dù không có cừu gia nhưng cũng không thể chứng nhận tiên đạo, kết quả, kết quả lần lượt thi giải. Hai người bọn họ muốn kết nhân quả với Vũ nhi chắc không phải là do thiên kiếp mà tương lai muốn mượn lực Tiểu Vũ để lần nữa tố hình...

- Kiếp số tố hình là ba lần cửu lôi kiếp, đâu phải dễ dàng vượt qua, huống chi hai người họ còn có mấy tử địch khó đối phó. Phu phụ này quả thật gan lớn! Sợ là bắt Vũ nhi trở thành cây cỏ cứu mạng rồi. Mà thôi, nhân quả này ngày sau toàn tông ta cùng với Vũ nhi nhất thể gánh chịu là được! Ta biết không ít Tán Tiên, càng không ít người vượt qua năm lần kiếp số ngàn năm. Bất quá những người này hoặc là có thực lực mạnh mẽ hay tông môn chiếu khán, người có chút lương thiện mà ta có thể khống chế cũng chỉ có bọn họ.

Nông Dịch Sơn thở dài một tiếng rồi quay sang Nhạc Vũ:

- Chuyện này cũng đã xong, bốn người chúng ta quay lại Bắc Hoang. Chuyện Linh Đài tông tự ngươi giải quyết. Chú ý trong ba tháng phải chạy về tông môn!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, lời này đúng hợp ý hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 551: Tỏa Long phát cô!

Đợi đến khi Nông Dịch Sơn dẫn theo mấy người phản hồi về phương bắc thì Nhạc Vũ lấy dải tóc ra xem xét.

Lúc trước vì không có thời gian xem kỹ nên cũng không biết vật này rốt cuộc là gì, đến khi Nhạc Vũ phân tích mới phát hiện nó dùng để áp chế tu vi lẫn nhục thân.

Vật này cũng không che giấu như Ẩn Linh châu mà là triệt để áp chế. Một khi đeo cái dải tóc này lên sẽ cưỡng ép tu vi của hắn xuống Kim Đan. Về nhục thân thì luôn có một bốn ngàn thạch lực áp xuống đủ để cho Nguyên Anh tu sĩ cũng không chịu nổi, hơn nữa còn có thể điều chỉnh tới 30 vạn thạch lực, giới hạn tột cùng thế nào thì Nhạc Vũ cũng không cách nào phán đoán chính xác. Duy nhất không cách nào áp chế là một số thần thông mà Nhạc Vũ sở đắc sau khi đột phá nhập Nguyên Anh.

Bất quá đeo lên vật này lên cũng có chỗ tốt là luôn luôn có thể rèn luyện thân thể lẫn pháp lực. Hiệu quả có thể tùy thời theo tâm niệm của chủ nhân có thể giải trừ, không ảnh hưởng trong chiến đấu, có thể nói là vật khao khát của tu sĩ, ngay cả Yêu tộc thấy được cũng mừng rỡ.

- Hảo pháp bảo, lần này quả thực tiếp lấy đại nhân tình.

Nhìn ba chữ Tỏa Long cô trên dải tóc, Nhạc Vũ khẽ thở dài.

Vật này tuy chỉ là nhất phẩm, bất quá đối với tu sĩ nhân loại thì hơn hẳn pháp bảo siêu phẩm. Dù sao bọn họ truy cầu trường sinh, đạo lực bản thân mới là căn bản!

Thanh Dương Tử không tiếc trọng bảo để kết thiện duyên, xem ra cường địch trêu chọc phải cũng không phải dễ chơi.

Kiếp vận tố hình không thể so với kiếp số ngàn năm của Tán Tiên, thứ sau có thể

sử dụng di thể linh tiên, nếu tiếp cận được sáu thành pháp lực linh tiên thì có thể dễ dàng vượt qua . Nhưng kiếp vận tố hình thì chỉ có thể dựa vào hồn thể bản thân chống chọi, cực kỳ hung hiểm. Hai người này nếu đã có tâm tư vậy thì đã có thể nắm chắc, duy nhất ngăn cản chắc là mấy tử địch.

Suy nghĩ chốc lát, Nhạc Vũ cũng thôi không quan tâm. Đã có chuyện Đông Hoa tán nhân trước kia thì hai người này cũng chỉ thêm chút phiền não. Cừu địch của Đông Hoa tán nhân vô số, đối thủ của đạo lữ này có cường thịnh đến mấy cũng không thể vượt qua người trước.

Đeo Tỏa Long cô vào, Nhạc Vũ cảm giác được phụ trọng áp lên nhục thân lẫn pháp lực. Tuyệt đại đa số pháp lực đều lấy ra chống lại phụ trọng, trong quá trình này thuận tiện bài trừ tạp chất khi phục dụng Vô Cực thiên đan lẫn thu nạp tinh huyết Vu Thần.

Đặc biệt là thân thể, sau khi Nhạc Vũ điều chỉnh đến 5000 thạch lực thì trọng áp trở nên vô cùng cường hoành, ngay cả thân thể Đại Thừa cũng có chút biến hóa tăng trưởng.

Nhạc Vũ cũng không kinh ngạc, vô luận là Vô Cực thiên đan hay hai giọt tinh huyết một thực một hư của chân thân Vu Thần đều còn sót lại dược lực chưa luyện hóa. Điều này thì ngay cả hệ thống trí tuệ nhân tạo cũng đành bó tay, chỉ có thể dần dần hấp thu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Tỏa Long cô này vừa khéo dẫn động chút dược lực này để rèn luyện thân thể, hiệu quả không cần phải bàn cãi.

Bất quá Thanh Dương Tử đưa vật này cho hắn chắc cũng không phải thuần túy chỉ để rèn luyện nhục thân, phần nhiều còn có ý định khác.

- Định áp chế tu vi của mình sao? Xem ra ngay cả vị tiền bối Tán Tiên này cũng cho rằng phong mang mình quá thịnh!

Nhạc Vũ cười cười, thử thi triển pháp lực thì chỉ đạt khoảng 5000 thạch lực, chỉ mạnh hơn một chút so với tu sĩ vừa tấn nhập Nguyên Anh.

Sau đó hắn lại thôi động long kình, từ sau khi hấp thu tinh huyết Vu thần thì những lân phiến này đã chuyển sang màu vàng nhạt, lực phòng ngự cũng mạnh lên nửa phần, đạt trên một tầng cấp.

Theo tâm niệm Nhạc Vũ vừa động từ ngón tay giữa lóe lên một lợi nhận sắc bén vô cùng. Mức độ lợi hại không hề thua kém huyền binh nhị phẩm đỉnh phong!

Bất quá ngay sau đó, Nhạc Vũ bất đắc dĩ thu hồi lại những lợi nhận này. Vô luận Thanh Dương tử hay Nông Dịch Sơn cũng không muốn để người khác nhìn thấy Đại Thừa Kim Thân của hắn.

Về sau vẫn nên tránh trường hợp triển đấu nhục thân với người khác mới tốt, Long Lân dù tốt cũng không nên lộ ra. Chỉ tiếc nhục thân của hắn rõ ràng tương đương với một trọng bảo nhất phẩm thì cũng không cách nào sử dụng.

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ lấy ra Càn Khôn Dịch Ngải Bàn, vật này đã được hắn luyện hóa trong mấy tháng qua, sử dụng càng thêm như ý. Không lâu sau hắn tính ra phương vị rồi dùng ngũ phương môn trực tiếp phá vỡ không gian rồi quay lại Kinh Châu.

Từ khi phá Đan thành anh tu đến Nguyên Anh, hấp thu luyện hóa này Đại hóa Chư Thiên chân viêm thì Nhạc Vũ mặc dù không cần ngũ phương môn vẫn có thể tự mình phá vỡ không gian. Bất quá có vật này tương trợ thì có thể độn hành xa hơn một chút.

Với pháp lực bị áp chế đến gần bảy thành của Nhạc Vũ hiện giờ cũng có thể nhờ nó một lần xuyên việt vạn dặm.

Có Ngũ Hành phù trận, chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành của hắn tuy bị hạn chế nhưng lại có đặc tính không đứt đoạn, khí tức lâu dài mạnh hơn Nông Dịch Sơn một chút. Trên đường không cần dừng lại nghỉ ngơi nên không bao lâu đã tìm tới Linh Đài sơn.

Nhìn qua ngọn núi này, Nhạc Vũ ngạc nhiên phát giác là cho dù phong cách kiến trúc hay kiểu phục sức của những tu sĩ kia đều có chút bất đồng với ba mươi ba châu của Đông Thắng đại lục. Không ít người đầu trọc hoặc quấn tóc hình tròn trên đỉnh đầu, ăn mặc càng giống với một số tăng nhân mà hắn đã gặp ở kiếp trước.

Kỳ thật lúc trước đến Cổ Nghi Sơn hắn đã chú ý, chỉ là những chỗ đặc dị bên đó không nổi bật như bên này, cộng thêm khi đó vội vàng nên cũng không có tâm tình xe xét.

- Tây Phương đạo thống xác thực cổ quái, chắc là đối ứng với nhất mạch Phật giáo của thế giới kia? Hắc! Hai thế giới này đúng là cực kỳ tương tự. Bất quá truyền thừa của hai vị đạo tổ Tây Phương đúng là rất ít, Linh Đài tông rõ ràng không bị triệt để đồng hóa, quả thực hiếm thấy.

Nhạc Vũ nhớ tới một số tiểu thuyết lẫn điển tịch nói về thần tiên ma quái đã xem khi còn bé thì càng cảm thấy quái dị.

Hắn khẽ lắc đầu, thầm nghĩ mình đi quản những thứ này làm gì? Sau khi kiềm chế tâm thần, Nhạc Vũ bắt đầu liên hệ Chiến Tuyết thì thấy nàng không phản ứng, chắc đã lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Nhạc Vũ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, nhớ rõ Chiến Tuyết mỗi một lần ngủ say sau khi tỉnh lại thì thực lực đều có đột phá rất lớn. Đoán chừng lúc này nàng đang ở trong thần quốc hấp thu khối thần lực kết tinh của vị Vu thần đã chết đi. Lĩnh vực của vị Vu Thần kia là cấp chín, vốn đồng nhất với Chiến Tuyết đã đạt trên cấp 8. Nếu như có thể thu nạp thì có thể tăng lên thần cách của nàng.

- Đây là chuyện tốt, bất quá đã thiếu đi ba siêu phẩm phi kiếm cùng thập ngự Phục Ma Kiếm trận của Tuyết Nhi tương trợ thì cuộc chiến lần này cũng chỉ có thể nhờ vào lực của mình. Trước lúc ra tay cần phải chuẩn bị tốt một phen. !

Trong Linh Đài tông đã có tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cường hoành như Phong Bạch vậy thì khó có thể bảo đảm không có thủ đoạn khác để trấn áp sơn môn.

Mặc dù Nhạc Vũ tự vấn chỉ cần giải trừ Tỏa Long cô, nếu như không gặp phải Đại Thừa tu sĩ hay tám đến mười Nguyên Anh tu sĩ liên thủ thì hắn cũng không cần quan tâm. Thậm chí còn trong tay Cửu Thiên Đô Triện Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù, chỉ cần có đầy đủ linh lực, đừng nói Đại Thừa tu sĩ ngay cả linh tiên, Thiên Tiên thậm chí ngọc tiên đều có thể đánh chết . Nhưng lúc này tốt nhất vẫn không nên mạo hiểm.

Tìm được một khe núi tương đối kín đáo ở lân cận, Nhạc Vũ lấy ra Biểu Lí Càn Khôn đồ rồi sau đó thân hình lóe lên, trốn vào không gian bên trong.

Nơi này chỉ có một ngọn núi nhỏ, ngoại trừ đó thì trong phương viên bảy tám ngàn trượng đều giăng kín sương mù. Lờ mờ có thể trông thấy từ xa tựa hồ còn

có vô số ngọn núi. Càng khiến người giật mình là dưới chân ngọn núi này rõ ràng còn tồn tại một Tứ phẩm linh mạch!

- Lợi hại! Biểu Lí Càn Khôn đồ cũng không biết rốt cuộc là ai chế tạo. Tựa hồ là đem nguyên cả một sơn mạch phong ấn vào trong. Tuy là mất đi hơn phân nửa công hiệu bất quá địa khí vẫn còn bảo tồn như trước.

Nhạc Vũ lại nghĩ tới Diễn Thiên Châu trong đầu của mình tuy không ngừng hấp thu Ngũ Hành linh lực để diễn hóa thế giới. Bất quá cứ tốc độ như vậy cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành?

Về sau có năng lực thì cũng chỉ như người chế tạo Biểu Lí Càn Khôn đồ, chủ động thu lấy một ít Ngũ Hành linh lực. chi linh đi vào. Hơn nữa bức vẽ này không chỉ cần linh lực và tài liệu không gian hệ, về phương diện thổ hệ cũng cần bổ sung.

Dứt bỏ tạp niệm, Nhạc Vũ bắt đầu dùng Càn Khôn Dịch Ngải Bàn suy tính. Vốn bắt đầu bố trí từ bộ phận cơ sở nhất, bất quá trong thế giới này đã tự có linh mạch vậy thì bày trận cũng đơn giản đi rất nhiều.

Ước chừng qua 30 ngày, Nhạc Vũ mới đình chỉ diễn toán, đánh ra từng viên linh thạch vào đỉnh núi.

Lần vừa rồi để khôi phục Hỗn Thiên Thái Hạo thần phù, Nhạc Vũ gần như dốc hết số linh thạch mình có. Cũng may về sau thu hoạch trên người Phong Bạch rất phong hậu, mặc dù hơn nửa trong đó là hắn mượn tạm tông môn sử dụng thì cũng giá trị gần ba trăm triệu linh thạch, hơn nữa đều là trân phẩm.

Nếu muốn bố trí trong Biểu Lí Càn Khôn một không gian đủ kiên cố để người bị phong ấn trong đó không thể ra tay phá hủy, Nhạc Vũ tự nhiên là không tiếc tiền vốn.

Vốn là dùng gần hơn phân nửa, bố trí một đại trận bao phủ toàn bộ ngọn núi. Về sau lại lấy ra một ít mảnh vỡ pháp bảo, dùng Tiên Thiên đâu suất khôn viêm chân hỏa dung hóa toàn bộ rồi ngưng tụ thành phù văn phong ấn trong đỉnh núi.

Cuối cùng là bộ Thanh Lam kiếm, 365 thanh được bố trí toàn bộ, phân trấn tứ phương. Chỉ cần Nhạc Vũ hút vào sẽ phát độngthành sát trận tuyệt đỉnh. Không gian ở đây kiên cố đến cực điểm, cho dù là Đại Thừa tu sĩ cũng không cách nào

đơn giản tránh thoát.

Bất quá nhân vật bậc này thì Nhạc Vũ cũng không dám tùy tiện hút vào. Dù sao pháp bảo này còn chưa tu bổ hoàn toàn, nếu như bị phá hủy thì được không bù mất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 552: Thanh Lam Huyễn Nguyệt

Có Thanh Lam kiếm trận trấn áp, trận này mặc dù chưa thể so sánh với đại trận hộ sơn của Quảng Lăng sơn nhưng cũng có thể liệt kê vào nhị phẩm!

Nhìn qua bên trong đại trận thấy kiếm khí dày đặc, 365 lưỡi kiếm quang du động, kết cấu vững chắc, Nhạc Vũ bất giác vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên hắn dựa vào lực bản thân bố trí một linh trận vượt qua nhị phẩm

Phẩm giai pháp trận bất đồng với những pháp bảo huyền binh, hệ thống càng thêm sâm nghiêm. Càng là quy mô lớn hơn, phẩm giai càng khó có thể tăng lên. Ngược lại những linh trận nhỏ, nếu có đầy đủ lực tính toán, cẩn thận cấu tứ, không có quá nhiều sai sót thì có thể tăng lên phẩm giai.

Như kiếm trận Nhạc Vũ bố trí ở đây, bởi vì quy mô quá lơn nên rất nhiều chỗ sẽ có sơ hở hay xung đột, chỉ có thể coi là là nhị phẩm.

Bất quá trận này, mặc dù là Đại Thừa tu sĩ đi vào nếu không cẩn thận cũng sẽ trọng thương.

- Trận này mình mượn một phần kết cấu của thất tu Huyễn Nguyệt trận, sau này sẽ gọi là Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận! Nếu là ngày sau có thể mở rộng không gian nơi này , thêm vào huyền binh cực phẩm thì còn có thể cải tiến khuếch trương!

Nhạc Vũ nghĩ ngợi rồi lấy thêm Từ nguyên Hàng Long đỉnh vùi sâu vào trung ương kiếm trận. Vật này đã được hai người Cổ Thủ Ý thấy qua, song lúc này hắn cũng đã không sợ Thính Vân tông.

Bất quá nếu không tất yếu thì vật này vẫn nên ít dùng trước mặt người khác. Đặt

trong trung ương kiếm trận vừa có thể tăng uy lực kiếm trận vừa có thể che giấu tai mắt.

Bố trí xong Biểu Lí Càn Khôn đồ, Nhạc Vũ liền giá khởi Cực Quang kiếm bay thẳng lên Linh Đài sơn. Nơi này cách đó chưa đến ngàn dặm, Nhạc Vũ chỉ qua mấy nhịp thở đã đến sát kề.

Đứng trong tầng mây, Nhạc Vũ chắp tay sau lưng, thần sắc ngưng trọng quan sát ngọn núi có quy mô tựa hồ không kém Quảng Lăng sơn.

Chỉ thấy trong lúc này đã có mấy đệ tử vòng ngoài phát giác được hắn tới, khí tức tường hòa lập tức biến mất rồi vô số đạo bảo quang bay lên.

Nhạc Vũ hơi dừng lại rồi sau đó cười nhạt. Lần này tới đây hắn đã cố ý che dấu khí tức nhưng vẫn bị đối phương phát hiện. Xem ra sau khi mấy trăm đệ tử Cổ Nghi Sơn bị hắn trảm sát lần trước thì Linh Đài tông cũng đã bày ra chút thủ đoạn.

Từ rất xa đã thấy mấy Kim Đan tu sĩ nghênh đón tựa hồ muốn thương lượng. Nhạc Vũ không muốn nhiều lời, lấy ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn đón gió hóa thành phạm vi mấy trăm trượng trùng trùng điệp điệp áp xuống.

Theo một hồi ầm ầm nổ vang, toàn bộ Linh Đài sơn chấn động kịch liệt rồi lại vang lên một hồi răng rắc rợn người, đại trận hộ sơn tuy vẫn nỗ lực chống đỡ nhưng linh lực bên trong không ngừng bạo liệt.

Toàn bộ Linh Đài sơn nhất thời trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Từ những động phủ được phong bế bay lên vô số nhân ảnh, một phần không ngừng vội vã điều khiển và sửa chữa linh trận, một phần thì đem pháp bảo và huyền binh chia sẻ áp lực.

Lúc này cuối cùng cũng đã có người nhận ra Nhạc Vũ.

- Người này là Nhạc Vũ!

Theo tiếng kinh hô, toàn bộ ngọn núi vang lên tiếng kinh hô liên tiếp.

Nhạc Vũ cười lạnh, tụ tập Băng Diễm tuyệt quang trên đầu ngón tay, trực tiếp phá vỡ bích chướng bên ngoài đại trận rồi xuyên vào.

Trong chốc lát, vô số kiếm ảnh pháp bảo ập đến. Tuy Nhạc Vũ đã mở ra Vạn mộc Phong Thần bích và Huyền Quy tiên trạc nhưng cũng không dám chính diện nghênh đón, dứt khoát đem Ngũ Phương môn đặt trước người. Ngoại trừ những Kim Đan tu sĩ có thể có được năng lực phá vỡ không gian thì ra tay ngăn chặn, còn lại cho dù huyền binh pháp bảo nào đều bị dẫn vào hư không.

Tu vi hiện giờ của hắn đã có đột phá, mặc dù còn bị Tỏa Long cô áp chế chỉ còn sáu ngàn thạch lực nhưng phương diện khác cũng hoàn toàn bất đồng. Sau khi mở ra Ngũ phương môn có thể khuếch trương đến phạm vi mười trượng. Dù cho huyền binh pháp bảo có uy lực to lớn thế nào cũng không thể tiến gần. Chỉ là Linh Đài tông phản ứng cũng nhanh chóng, trong nháy mắt đã hình thành ba đại trận. Tất cả đều không phải đại trận thông thường mà sau khi tụ tập thì đều xuất hiện một hư ảnh cực lớn, dùng linh thức có thể cảm giác được uy lực cực lớn.

- Nguyên Anh trung kỳ?

Khẽ kêu lên kinh dị, tay phải Nhạc Vũ khẽ phất lên. Phong Nha kiếm, Âm Nha đao cùng Tam Diệu Như Ý lôi châm được hắn dùng thủ pháp tụ lí càn khôn để trong tay áo lần lượt phá không bay ra.

Hơn ngàn tu sĩ Linh Hư cảnh ở đây lại có thể dùng pháp lực bản thân tạo thành ba đại trận tương đương pháp tướng Nguyên Anh trung kỳ. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Tuy hắn không sợ nhưng cuối cùng lại có chút phiền phức. Vào lúc ba huyền binh hóa thành ba đạo hồng quang chém về ba đại trận thì hơn mười Kim Đan tu sĩ nhất tề ngăn trở.

Nhạc Vũ không để ý, chỉ đem Thiên Mộc Mộ hóa thành một trường kiếm màu xanh chém về phía xa. Kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh lập tức trảm sát hết năm Kim Đan tu sĩ, mấy pháp bảo mà bọn họ đang trú sử đều lập tức vỡ nát!

Theo cái chết của năm tu sĩ Kim Đan, toàn bộ hiện trường lặng ngắt. Phần đông đệ tử Linh Đài tông đều giật bắn mình tựa hồ không thể tin những tu sĩ Kim Đan vốn là lương trụ trong tông môn lại không thể chịu nổi một kích của Nhạc Vũ.

Kiếm khí của Thiên Mộc Mộ vẫn thôn thổ bất định, ngay vào lúc Nhạc Vũ định chém ra kiếm thứ hai thì chỉ thấy sâu trong lòng núi có bốn người bay thẳng ra.

Người cầm đầu chính là Chưởng giáo Đằng Hiên, trú sử một huyền binh có hỏa diễm vờn quanh, tựa hồ chưa luyện hóa hoàn toàn, bất quá diễm lực kinh người khiến hồn thức Nhạc Vũ cũng không cách nào tới gần.

Sau lưng Đằng Hiên còn có một su sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Về phần hai người khác cũng không phải chân chính là Nguyên Anh. Một người hắn đã từng thấy qua lúc trước lên Cổ Nghi Sơn, một người gặp lần đầu, dường như vừa tấn nhập Nguyên Anh không lâu, ngay cả pháp lực bản thân cũng chưa thể khống chế chuẩn xác.

Vừa trông thấy Nhạc Vũ, Đằng Hiên lập tức tròn mắt muốn nứt.

- Là ngươi! May mắn thoát ra được Mãng Hoang cự trạch còn dám đến lại nơi này!

Nhạc Vũ cười lạnh không đáp, nghĩ thầm thì ra là thế. Mấy Nguyên Anh tu sĩ này đã lâu không thấy mặt là do đang hợp lực luyện chế huyền binh. Nghe Đằng Hiên nói thì tám phần còn chưa biết Phong Bạch đã chết dưới kiếm hắn.

Thiên Mộc Mộ kiếm lại rung lên, kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh nhất thời chém thẳng tới. Mấy Kim Đan tu sĩ còn lại lập tức hoảng loạn tránh ra.

Khí tức Đằng Hiên cũng đình trệ xuống, nhìn thanh kiếm màu xanh trong tay Nhạc Vũ vẻ kiêng kị, đến khi phát hiện thấy tu vi của hắn tựa hồ vẫn ở Kim Đan thì mới thở nhẹ.

Trong lòng của hắn giận dữ, hận không thể đem Nhạc Vũ xé thành mảnh nhỏ. Trên mặt trầm tĩnh lại, đứng trong không trung tiện tay liền xoáy lên một phong quyển màu xanh cực lớn, ánh mắt lành lạnh nhìn chăm chú Nhạc Vũ nói:

- Một năm không thấy, tu vi đã tiến nhanh, còn thêm cơ duyên tốt, kiếm này chắc đoạt được ở thần quốc? Trách không được dám tìm đến!

Nhạc Vũ như không nghe thấy, phát hiện ba tên Nguyên Anh tu sĩ thừa dịp Đằng Hiên nói chuyện liền phân ra phóng tới từng đại trận, chuẩn bị đi vào chủ trì. Nhạc Vũ lập tức khẽ lắc đầu, ném ra Biểu Lí Càn Khôn đồ, sau khi triển khai trên không trung thì hóa thành ngàn trượng chụp cả ba vào trong đó.

Từ lực phong ấn trong Biểu Lí Càn Khôn đồ còn gấp mấy lần Từ Nguyên Hàng

Long đỉnh. Cả hai hợp lại cho dù là người có tu vi cực cao cũng bị định trụ, chỉ cần thân hình thoáng đình trệ sẽ bị dễ dàng cuốn vào.

Đằng Hiên tái mặt, Nhạc Vũ sau khi phong ấn ba người này thì cũng không có ý tứ tiếp tục sử dụng Biểu Lí Càn Khôn đồ, thậm chí còn phân ra một phần pháp lực trấn áp.

Chỉ là uy lực lập tức có thể cuốn ba người kia vào trong còn làm người khác sợ hãi hơn cả Thiên Mộc Mộ kiếm. Lúc này chỉ cần người hơi có nhãn lực là có thể nhìn ra thiếu niên trước mặt hoàn toàn có uy lực diệt sát Linh Đài tông.

Đằng Hiên bỗng nhiên phun mạnh một ngụm máu tươi. Pháp lực đột nhiên bạo tăng mấy lần, phong quyển màu xanh hóa thành hình Thanh Loan, huyền binh hỏa hệ chưa luyện thành đánh về Nhạc Vũ.

Cả người hắn thì hóa thành một luồng ánh sáng màu xanh phi độn về phía xa.

Nhạc Vũ cười lạnh, thoáng cái đã phóng thích Tỏa Long cô, tụ tập pháp lực vạn thạch dùng Thiên Mộc Mộ kiếm tiện tay quét qua lập tức chấn nát Thanh Loan, đồng thời bắt lấy huyền binh hỏa hệ.

- Phí của trời!

Vừa cầm vật này vào tay, Nhạc Vũ đã huyền binh này chế tạo từ một linh kim huyền hỏa tinh kim chế tạo. Nếu như rơi vào tay luyện khí sư cấp đại thừa thì có thể dễ dàng luyện thành một phi kiếm nhất phẩm. Nếu như thêm vào chút tài liệu đỉnh cấp thì nói không chừng thành siêu phẩm, vậy mà bị bốn người này luyện hư.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cảm giác hai tu sĩ Giả Anh trong Biểu Lí Càn Khôn đã bị Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận diệt sát nên không cần phân ra pháp lực trấn áp. Hắn không chút do dự, lại tiếp tục vung họa quyển lên cuốn luôn Đằng Hiên vào trong.

Ngay sau khi Đằng Hiên rơi vào trong Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận, đang luống cuống đối phó ngàn vạn kiếm ảnh, Nhạc Vũ đưa tay vào trong thăm dò rồi một phát bắt lấy đầu Đằng Hiên.

Đằng Hiên sợ hãi rống lên:

- Nguyên Anh cảnh! Làm sao có thể?

Nháy mắt sau đó, Nhạc Vũ phát động luyện phách sưu hồn quyết, pháp lực Ngũ Hành Hỗn Nguyên cuồn cuộn mang theo hồn thức của Nhạc Vũ trùng kích vào Nguyên Anh Đằng Hiên.

Lúc đầu Đằng Hiên còn muốn phản kháng để chặt đứt một cánh tay của Nhạc Vũ. Nhưng vô luận đạo pháp hay binh khí tùy thân của hắn cũng đều không làm được gì, dần dần trong mắt Đằng Hiên chỉ còn lại nỗi thống khổ, tuyệt vọng.

Ở ngoài Biểu Lí Càn Khôn, Nhạc Vũ lại vung tay xuất ra một luồng pháp lực cực lớn đánh sập hơn mười chỗ mấu chốt của đại trận hộ sơn, sau đó lại dùng lực từ của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn khóa lại toàn bộ ngọn núi, dù là Kim Đan tu sĩ, cũng không thể động đậy, càng không cách nào vận dụng dù là một điểm linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 553: Thần bí kim tháp

Nhớ tới một năm trước, khi ta nhìn thấy Đằng Hiên cũng chỉ có thể liều mạng bỏ chạy. Không ngờ sau một năm, cho dù bị Tỏa Long Cô ước thúc bảy thành pháp lực, nhưng vẫn có thể dễ dàng giết hắn…

Nhẹ nhàng trấn áp cả Linh Đài sơn, tâm thần Nhạc Vũ không khỏi hoảng hốt. Khi nhìn thấy những tu sĩ Linh Hư cùng Kim Đan không cách nào thúc giục đạo pháp huyền binh rối rít rơi xuống đất, lại càng cảm thấy bản thân mình như đang lâm vào trong mộng. Toàn bộ trụ cột mấu chốt của hộ sơn đại trận đều đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Sau khi đại trận mất đi hiệu lực, nếu còn tu sĩ Nguyên Anh đến ngăn cản hắn khống chế thiên địa linh khí, những người này đối với hắn mà nói chẳng khác gì gà đất chó kiểng!

Một lúc lâu sau, Nhạc Vũ chợt cười tự giễu, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu chính là cách sinh tồn của tu chân giới. Hơn nữa thế giới này to lớn tới mức vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn. Nếu đã có thể cho hắn trong vòng một năm thành tựu Nguyên Anh cùng Đại Thừa Kim Thân, như vậy ở nơi khác, hoặc trong hồng hoang chủ giới cũng sẽ có người có cơ duyên tương tự như hắn.

Nếu giờ phút này đã bắt đầu thả lỏng tự mãn, không biết tinh tiến, chỉ sợ sẽ có một ngày cũng giống như Linh Đài Tông, bị giẫm nát dưới chân!

Trong chốc lát, Nhạc Vũ chợt thấy tâm cảnh của mình được rèn luyện trong sáng, mà đúng lúc này, thuật Luyện Phách Sưu Hồn cũng đã đạt tới cuối cùng.

Đằng Hiên tâm chí kiên nghị, thần hồn mạnh mẽ. Nhạc Vũ tìm tòi trí nhớ của hắn cũng đoạt được thật ít, còn bị người này kiên cường chống cự suốt nửa khắc thời gian Nguyên Anh mới bạo liệt bỏ mình bên trong Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận.

Thì ra là những người này đã giết toàn tộc Tịch gia!

Nhạc Vũ mở hai mắt, lệ khí chợt lóe lên. Tam Diệu Như Ý Lôi Châm trong nháy mắt liền phân giải, hóa thành vô số phi châm xoắn giết khắp mọi nơi. Trong nháy mắt, liền đem mười mấy người bên dưới dùng lôi quang điện thành phấn vụn.

Ở trong trí nhớ của Đằng Hiên không ghi chép lại chuyện tự mình xuất thủ tiêu diệt Tịch gia, nhưng vẫn nhớ được tên của chút ít đệ tử chịu trách nhiệm bắt giữ cùng canh giữ người của Tịch gia, tóm lại tất nhiên có liên quan tới những người hắn vừa giết chết.

Về phần là ai ra tay, Nhạc Vũ cũng không muốn hỏi rõ. Những tu sĩ còn chưa đạt tới Linh Hư cảnh kia, không chịu đựng nổi Luyện Phách Sưu Hồn của hắn dù chỉ chốc lát, ước chừng cũng không lục soát được tin tức gì.

Chẳng qua cảm thấy đáng tiếc, mười mấy người trong trí nhớ của Đằng Hiên cũng không có mặt tại đây. Hiện tại hắn cũng không thể ở lâu trong Kinh Châu, chỉ đành tạm gác lại ngày sau nhờ Thông Văn Điện cùng Chức Phương Điện trong tông môn giải quyết chuyện sưu tầm tin tức của bọn họ. Chỉ cần giải quyết mười mấy tu sĩ Trúc Cơ cảnh bên ngoài, nghĩ tới đối với các sư huynh đệ cũng không có chuyện gì khó khăn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn xuống bên dưới, trong mắt hiện ra sát cơ, hắn phải tận lực khống chế bản thân mới có thể trấn áp được sát ý trong lòng mình.

Những người này cũng không phải người vô tội, đều là hạng người tay nhuộm đầy máu tươi. Mặc dù ta không muốn tạo nhiều sát nghiệt, nhưng một ngày hậu hoạn chưa trừ diệt, sẽ lưu lại mầm họa, nên làm chút ít tay chân! Từ hôm nay Linh Đài Tông xóa tên trong Trung Nguyên!

Bi Âm đao chợt chấn động, lập tức vang lên Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao.

Theo âm ba càn quét, tấu tới ngũ chuyển, cả ngọn núi ngoại trừ vài tu sĩ Kim Đan tu vi tương đối thâm hậu còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, cơ hồ toàn bộ tu sĩ đều hộc máu ngất xỉu. Đợi đến lục chuyển, cả ngọn núi không còn ai đứng thẳng, cơ hồ sắc mặt tím đen, thất khiếu chảy máu.

Đả thương nặng thần hồn những người này, Nhạc Vũ vẫn không bỏ qua, lại dùng pháp lực đánh nát đan điền của họ.

Không phải Nhạc Vũ đột nhiên sinh lòng từ bi, chẳng qua cũng không muốn tạo nhiều sát nghiệt mà thôi. Mặc dù hắn không sợ thiên kiếp, nhưng cũng không cần thiết vì chuyện này mà gia tăng cường độ lôi kiếp cùng nhân quả nghiệp lực của mình.

Lại nói giờ phút này, với thực lực mạnh mẽ của Quảng Lăng Tông, mặc dù không cần hắn xuất thủ Nhạc gia cũng không cần sợ bị người khác trả thù. Tính tình Nhạc Vũ thích giết chóc, nhưng vẫn còn phân tấc. Ban đầu với Thừa Vân Môn cùng chuyện xảy ra tại Lâm Cốc Độ, nếu hắn còn lựa chọn cũng sẽ không chọn cách diệt khẩu cực đoan đến như thế.

Mặc dù ta không lấy tính mạng những người này, nhưng thần hồn đã bị thương nặng, mất đi trí nhớ, tu vi hủy diệt. Tương lai của bọn hắn chỉ sợ còn sống khó khăn hơn cái chết.

Dùng hồn thức cảm giác, phát hiện quả thật không còn cá lọt lưới, Nhạc Vũ hài lòng thu hồi các pháp bảo, chỉ để Biểu Lí Càn Khôn Đồ bên ngoài cơ thể.

Tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ kia có thể chống đỡ bên trong kiếm trận được lâu nhất, thực lực mạnh mẽ tựa hồ chỉ dưới Đằng Hiên. Lúc trước cũng giống như Phong Bạch, chưa từng nghe nói qua về hắn. Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ chỉ vỗ một chiêu, liền đem người này phách thành phấn vụn.

Sau đó hắn hút nhiếp toàn bộ giới chỉ bên dưới, lấy hết những vật hữu dụng, sau đó bất kể những vật khác bên trong mấy ngàn giới chỉ, toàn lực đánh nát bấy. Lại dùng Biểu Lí Càn Khôn Đồ hấp thu vào, chợt thấy không gian bên trong tăng thêm phương viên bảy trăm trượng.

Nhạc Vũ cũng không ôm hi vọng nào khác, nhưng đến hiện tại đành cười khổ. Hắn biết muốn chữa trị Biểu Lí Càn Khôn Đồ, hao tổn vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Điều duy nhất làm cho hắn vui mừng chính là khí linh của vật này rốt cục có chút ít động tĩnh, không giống như trước đó hoàn toàn tĩnh mịch.

Bên trong vô số giới chỉ, Nhạc Vũ chỉ để lại giới chỉ của bốn tu sĩ Nguyên Anh

sử dụng, những giới chỉ khác cũng không có vật gì tốt. Chỉ từ vật tùy thân của Đằng Hiên tìm được hai Tử Sắc Ngọc Giản, một trong hai chính là phương pháp tu hành phong hệ thần thông mà Đằng Hiên cùng Phong Bạch sử dụng.

Đại Phách Phong Thần Quyết?

Nhạc Vũ dùng thần niệm quét qua, chỉ cảm thấy bộ công pháp này quả nhiên vô cùng tinh diệu. Hơn nữa còn ghi rõ từng bước tu luyện tới tầng hai mươi mốt, toàn bộ phương pháp tu luyện đều không thiếu thốn, chỉ tiếc hiện tại ngũ hành trong cơ thể Nhạc Vũ đã nằm ở tình trạng chênh lệch nguy hiểm, tuy hắn rất muốn tu luyện, nhưng chỉ đành ghi nhớ lại, không dám tưới dầu vào lửa. Một ngọc giản khác ghi chép một loại huyền công làm Nhạc Vũ có chút vui mừng.

Nhạc Vũ chăm chú đọc kỹ ngọc giản, từ ban đầu mừng rỡ cuối cùng chuyển thành thất vọng. Bộ huyền công này hắn cũng từng nghe nói qua. Chính là phương pháp luyện thể hàng đầu ít có trên thế gian, có thể xem là một môn đại thần thông. Tu luyện tới tuyệt đỉnh có thể biến đổi pháp tướng của bảy mươi hai thần thú, không kém hơn Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ đáng tiếc ghi chép bên trong không được hoàn toàn, dù bộ phận trụ cột cũng có tổn hại. Nhưng có thể dùng làm tham khảo rèn luyện thân thể của chính mình.

Thu hồi hai đồ vật này, Nhạc Vũ đi thẳng tới trong kho cất chứa của Linh Đài sơn. Linh Đài Tông truyền thừa đã lâu, chưa từng trải qua cuộc đại chiến nào, hơn nữa còn lập phái ở địa phương có linh mạch thịnh vượng, dược thảo cao phẩm cùng tài luyện luyện khí còn nhiều hơn Quảng Lăng Tông gấp bốn lần. Hơn nữa còn luyện chế ra mấy ngàn pháp bảo đủ loại phẩm cấp đặt bên trong, không có chủ nhân.

Ngoài ra cũng không thiếu linh đan, cùng mười ức linh thạch. Chỉ tiếc là tam phẩm trở lên thì cực kỳ thưa thớt, mặc dù ở Trung Nguyên cũng chính là vật khó tìm. Linh Đài Tông giấu diếm thực lực cường hãn, nhưng ở Kinh Châu cũng chỉ liệt vào nhị lưu tông môn, vì thế cũng không lấy được quá nhiều thứ tốt.

Ngay khi Nhạc Vũ muốn đi tới dược viên lấy hết linh dược, đột nhiên tâm sinh cảnh triệu, cơ hồ không chút do dự dùng Ngũ Phương Môn lập tức di chuyển ra ngoài mấy trăm dặm.

Trong nháy mắt, liền thấy trên bầu trời Linh Đài Tông không gian như sụp đổ. Phảng phất giống như bên trên mở ra thiên nhã, một bảo tháp bảy tầng lóe sáng

kim quang đánh thẳng xuống. Liền đem cả ngọn Linh Đài sơn trực tiếp đánh thành nát bấy.

Một cỗ âm ba mênh mông từ bên trong thiên nhãn truyền ra, vài ngọn núi nhỏ chung quanh dưới âm ba chấn động, cũng lập tức sụp đổ, nơi nơi đi qua, toàn bộ sinh linh đều bị băng liệt.

Ngươi là người phương nào? Dám diệt đạo thống của ta?

Nhạc Vũ hừ một tiếng, miệng mũi phun ra máu tươi, nhưng hắn cũng không hề dời đi nửa bước, đứng yên chỗ cũ.

Chủ nhân của âm ba kia pháp lực tuyệt đối mạnh mẽ, trực tiếp xé mở không gian nơi này, dù là tổ sư của Quảng Lăng Tông cũng không làm như thế.

Nhưng hình như lại bị lực lượng nào đó trong thiên địa này tước nhược đi lực lượng, khi âm ba truyền tới tai hắn, đã yếu ớt vô cùng, vừa vặn hắn có thể chịu đựng được.

Chỉ chốc lát sau, trên bầu trời mây đen hội tụ, vô số lôi quang thật lớn tụ tập bên trong. Bên trong bao gồm lôi lực khổng lồ, dường như mạnh tới mức cả tòa kim tháp khổng lồ kia cũng không cách nào thừa nhận. Chỉ đành dần dần co rút lại, mà thiên nhãn trên bầu trời cũng từ từ khép lại, đến cuối cùng thanh âm của người nọ lại mang theo vẻ không chút cam lòng truyền ra.

Hắc! Hay cho người nơi này, ta biết ngươi đang ở gần đây, ta đã ghi nhớ. Ngày khác ngươi đừng nên tới thế giới hồng hoang, nếu không ta sẽ làm cho ngươi cầu chết không được! Sớm muộn ta sẽ biết ngươi là thần thánh phương nào…

Tiếng gầm kia dần dần nhỏ lại, những ngọn núi chung quanh, thảo mộc sinh linh đều hóa thành tro bụi.

Sau đó kim sắc bảo tháp liền bay trở về trên thiên nhãn, cái khe nứt khổng lồ kia dần dần lấp đầy.

Nhạc Vũ sờ sờ mũi, nhìn máu tươi trong tay, cười lạnh một tiếng, ngự giá Cực Quang kiếm rời đi. Chỉ bằng một lời hôm nay, cuối cùng sẽ có một ngày hắn cùng người kia cần kết thúc nhân quả.

Phi hành ra ngoài vạn dặm, Nhạc Vũ vẫn không sử dụng phương pháp "xuyên qua không gian". Lực lượng của chủ nhân bảo tháp tuy bị trục xuất khỏi thế giới này, nhưng thời không loạn lưu ở bên ngoài không chút an toàn, nên cẩn thận mới tốt.

Nhưng Nhạc Vũ vẫn có thể cảm giác được ở bên ngoài hàng rào thời không đang có mấy người xuyên qua không gian bay về hướng Linh Đài sơn.

Không cần đoán cũng có thể biết được những người này nhất định là vì giật mình động tĩnh khổng lồ kia nên chạy tới xem xét. Nhạc Vũ vẫn không để ý tới, tiếp tục phi hành về hướng bắc.

Dùng gần một tháng, đi qua địa giới ba châu, phi hành hơn ngàn vạn dặm, Nhạc Vũ mới dùng Ngũ Phương Môn phá vỡ hàng rào không gian. Chủ nhân bảo tháp kia quả nhiên cũng không tiếp tục truy tìm hắn, cho dù là những nhân vật có đại thần thông, không phải chuyện gì cũng có thể làm được.

Tiếp theo lại đi thêm mấy ngày, Nhạc Vũ mới về tới Quảng Lăng sơn, sau đó liền nhìn thấy dưới núi người người tấp nập.

Nhìn dáng vẻ rầm rộ kia, Nhạc Vũ thầm giật mình. Hắn biết tình huống này thật giống như khai sơn đại tuyển được cử hành. Nhưng khoảng cách lần này so với lần trước chỉ mới bất quá bốn năm mà thôi. Nhưng đám người tụ tập lại nhiều hơn trước gấp mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 554: Trở về bổn sơn

Nhạc Vũ buông hồn thức, quét mắt nhìn dưới chân núi, không biết vì sao chỉ mới cách vài năm tông môn lại khai sơn thu nhận đệ tử, nhưng trong số những người này, cũng có vài người có thiên phú không tệ, thậm chí có người còn có tư cách tiến tới Nguyên Anh cảnh giới.

Lúc này cách ngày khai sơn chính thức còn mười mấy ngày thời gian, ước chừng vẫn còn nhiều người đang trên đường đến tham gia. Theo quy mô hiện tại mà xem, có lẽ sẽ còn có nhiều điều đáng vui mừng tiếp nối.

Chẳng qua hắn dùng hồn thức điều tra đại quy mô nhưng cũng đã kinh động tới những đệ tử hộ sơn, đôi mắt họ đều mang theo vẻ cảnh giác nhìn lên, hơn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh cơ hồ đều xông ra cùng một lúc, cả quá trình vô cùng trật tự không chút rối loạn.

Nhạc Vũ thấy vậy âm thầm gật đầu, mặc dù còn chưa chính thức trở thành đại tông môn, nhưng tố chất của các đệ tử cũng đã hoàn toàn mang theo dáng vẻ xứng đáng với danh xưng này.

Nhớ tới vẻ hỗn loạn của đệ tử Linh Đài Tông, Nhạc Vũ cũng cảm thấy thật sự khó tin.

Hắn cũng không còn thời gian nghĩ tới việc kia, mắt thấy phía đối diện có đệ tử mặc đạo bào của Quảng Lăng Tông xông ra, hắn cũng lướt ra khỏi tầng mây tiến tới.

Nguyên lai là Nhạc sư huynh trở lại!

Theo thanh âm truyền tới, Nhạc Vũ nhìn thấy dưới chân núi có bóng người hóa thành quang mang màu xanh hướng bên này bay thẳng đến.

Khi nhìn thấy rõ gương mặt người kia, Nhạc Vũ thoáng ngẩn ra:

Là Nại Lạc sư đệ?

Hắn không phải ngạc nhiên khi nhìn thấy Lý Nại Lạc mà là vì thấy Lý Nại Lạc mặc đạo bào của đệ tử tuần sơn, hơn nữa khí tức trên thân còn mạnh hơn Kim Đan tu sĩ rất nhiều.

Lần này đi theo sư phụ nên may mắn kết đan thành công, sau khi trở về liền được chưởng môn điều tới Tuần Sơn Điện làm chấp sự. Nhưng theo ý ta, La Trân Điện với Trừ Yêu Điện mới hợp ý ta!

Lý Nại Lạc tất nhiên hiểu được vì sao Nhạc Vũ có vẻ ngạc nhiên cùng vui mừng, chợt gãi đầu cười vang.

Nhạc Vũ thoáng mỉm cười, bên trong Quảng Lăng Tông, thường xuất hiện tranh đấu nhất chính là La Trân Điện cùng Trừ Yêu Điện, mà La Trân Điện ngoại trừ ra ngoài thu thập bảo vật, còn có một số đệ tử tinh anh thực lực đứng đầu thường xuyên tìm kiếm kỳ trân nên cũng thường cùng người khác tranh đấu.

Với tính hiếu chiến của Lý Nại Lạc, hai nơi này đích xác thích hợp với hắn. Nhưng ước chừng cũng hiểu được tính cách của hắn, Nông Dịch Sơn mới cố ý an bài như thế.

Thủ tịch chấp sự có địa vị gần với điện tôn, mà chức vị Tuần Sơn Điện cũng là do những tu sĩ có tiềm lực lớn nhất trong tông môn đảm nhiệm, chỉ như vậy liền biết Nông Dịch Sơn xem trọng tên tiểu tử này như thế nào.

Hắc! Lần này trở về Quảng Lăng, vốn dự định tái chiến với sư huynh một trận. Nhưng tiếc là chờ khi ta trở lại liền nghe được sư huynh đã đi Kinh Châu, những ngày qua thật sự làm ta cảm thấy nhàm chán muốn chết. Đợi tối…

Lý Nại Lạc vừa định nói tiếp, nhưng trong nháy mắt tâm thần chấn động, nhìn trừng Nhạc Vũ:

Kim Đan hậu kỳ? Sư huynh, chẳng lẽ ngươi đã đạt tới đại viên mãn?

Nhạc Vũ thoáng do dự, Lý Nại Lạc là một trong những đệ tử có thực lực lại có tính cách thẳng thắn trong tông môn, cũng là một người không tệ, Nhạc Vũ thật sự không muốn lừa gạt hắn. Cuối cùng chỉ vuốt nhẹ Tỏa Long Cô trên búi tóc, nói:

Xem như thế đi! Nếu đeo vật này lên.

Lý Nại Lạc mấp máy môi, Tỏa Long Cô dùng để che giấu tu vi, tuy hắn không nhìn ra hư thật, nhưng vật này là loại pháp bảo huyễn thuật, hơn nữa nghe giọng nói của Nhạc Vũ, hắn đây là vật có thể huyễn hoặc gia tăng thêm thực lực hoặc dùng để áp chế, trên thế gian pháp bảo như vậy thật ít, khả năng lớn nhất chính là dùng để áp chế tu vi.

Trong khoảnh khắc trong lòng Lý Nại Lạc chợt vô cùng ủ rũ, cũng mất hắn tâm tư tìm Nhạc Vũ đối chiến, trong lòng thầm nhủ với tốc độ tu hành như vậy, bản thân hắn làm sao có thể đuổi theo?

Nhạc Vũ nhìn thấy vẻ mặt ảm đạm của Lý Nại Lạc, cuối cùng chỉ đành vỗ vai hắn:

Tu sĩ chúng ta chỉ cần chứng đạo trường sinh, thọ nguyên có thể vô tận. Dù tốc độ tu hành có nhanh bao nhiêu, cũng không có gì lạ. Chân chính khảo nghiệm chính là tư chất nghị lực, có lẽ sau khi chứng trường sinh, cũng phải tìm kiếm nhiều năm tháng mới có thể gia tăng tu vi thôi.

Nói xong Nhạc Vũ điều khiển Cực Quang kiếm bay về Thủy Hàn Phong. Mà Lý Nại Lạc đứng phía sau nhìn theo, cười tự giễu một tiếng, sau đó ánh mắt chợt hiện lên vẻ ấm áp.

Hắn làm sao không biết Nhạc Vũ chỉ muốn an ủi mình? Có thể sáng tạo ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, ở trong ảo cảnh nghịch thiên mà đi, lĩnh ngộ ra nghịch thiên đao ý, bậc ngộ tính cùng tâm tính như vậy, dù thế nào cũng mạnh mẽ hơn mình rất nhiều.

Bất quá hiện tại hắn cũng không còn vẻ ủ rũ như trước đó, trong lòng thầm nghĩ nhất định càng thêm cố gắng, không để Nhạc Vũ bỏ mình lại phía sau quá xa.

Điều khiển Cực Quang kiếm, trên đường đi có thể nhìn thấy được các đệ tử bay ngang qua, sau khi gặp nhau người nào cũng dùng vẻ mặt khiêm tốn lễ độ cúi người hành lễ, so sánh với trước kia thái độ của họ càng thêm cung kính vài phần.

Cho đến khi tiện tay giữ lại một đệ tử, hắn mới hiểu được thân phận hiện tại của

hắn tại Quảng Lăng Tông đã không còn như xưa. Chẳng những mang danh hiệu trưởng lão, còn được nhâm mệnh trở thành thứ tọa Tiểu Quan Phong.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, thân phận này tuy vô cùng tôn vinh, nhưng đối với hắn mà nói không có ý nghĩa, lại nói Tiểu Quan Phong hiện tại chỉ có vài người, chẳng khác gì là làm chức vị cao mà không có thủ hạ.

Sở dĩ tông môn cho hắn đảm nhiệm chức vị này, hơn phân nửa là dùng để áp chế nhóm tu sĩ đi cùng Diệp Tri Thu phản hồi tông môn mà thôi.

Bay tới trước Quan Vân Điện, Nhạc Vũ liền đáp xuống. Chỉ thấy Nông Dịch Sơn đang một mình ngồi trong điện suy tư. Khi trông thấy Nhạc Vũ tiến vào cúi người hành lễ, nhất thời ngây ra:

Chẳng thể trách! Vừa rồi cảm giác tu vi của ngươi lại đột nhiên hạ xuống Kim Đan cảnh giới, nguyên lai Thanh Dương Tử tiền bối đưa vật này cho ngươi! Như thế cũng tốt, hiện tại nếu lộ phong mang chưa chắc đã là chuyện tốt. Ngươi đạt tới Đại Thừa Kim Thân, gần đây ta còn đang nghĩ biện pháp giúp ngươi che giấu, có được Tỏa Long Cô thật không thể tốt hơn! Nhưng vật này đã nổi danh từ mấy trăm năm trước, chẳng khác gì đại diện cho Thanh Dương Tử tiền bối. Những Đại Thừa tu sĩ cùng Tán Tiên không ai không biết. Ngày sau ngươi nên dùng huyễn thuật che giấu tốt hơn…

Nhạc Vũ thấy hắn nhận thức Tỏa Long Cô, vốn ngạc nhiên, nhưng sau khi nghe được mới hiểu ra, lập tức dùng huyễn thuật che giấu. Sau đó đưa tầm mắt nhìn xuống dưới chỗ ngồi của Nông Dịch Sơn, lộ ra vài phần nghi hoặc.

Giờ phút này Nông Dịch Sơn đã hoàn toàn khác hắn mấy tháng trước. Chân khí thu liễm tới mức tận cùng, nhìn vào chỉ như mới đạt tới Nguyên Anh cảnh giới. Mà hơn phân nửa chính là nhờ công lao của chiếc ghế hắn đang ngồi.

Nông Dịch Sơn thấy thế mỉm cười, vỗ vỗ tay vịn trên ghế giải thích:

Mới luyện chế xong cách đây vài ngày, mượn dùng lực lượng của đại trận hộ sơn, mặc dù có thể tạm thời che giấu tu vi của ta, nhưng không giấu diếm được ánh mắt của Đại Thừa tu sĩ. Hơn nữa nếu rời khỏi chiếc ghế này, liền không có tác dụng gì, trước mắt chỉ dùng tạm mà thôi.

Nhạc Vũ mỉm cười, mặc dù hắn không biết rốt cục Nông Dịch Sơn có chủ ý thế

nào, nhưng lấy hình thức trước mắt, Nông Dịch Sơn che giấu tu vi mới thỏa đáng hơn là bộc lộ ra ngoài.

Nếu bộc lộ ra thực lực mạnh mẽ công khai, sẽ làm cho bọn đạo chích không dám hành động. Có chút người đã được chú định sẽ trở thành một mất một còn với Quảng Lăng Tông, mặc dù không còn khả năng uy hiếp Quảng Lăng Tông, nhưng nếu cứ để bọn hắn núp trong âm thầm, đúng là vẫn còn có chút phiền phức.

Nông Dịch Sơn chợt hỏi:

Lần này hành trình đến Linh Đài Tông, thu hoạch như thế nào?

Nhạc Vũ thoáng gật đầu, tùy tay đem toàn bộ đồ vật chứa đầy trong giới chỉ bắn ra ngoài. Ngay cả Đại Phách Phong Thần Quyết cùng Bát Cửu Huyền Công không trọn vẹn cũng đưa ra một bản sao.

Sau thoáng do dự, Nhạc Vũ vẫn đem tình hình Kim Tháp Thiên Nhãn xuất hiện sau khi Linh Đài Tông bị diệt môn dùng hồn ngọc khắc lại một bản ghi chép.

Trung Nguyên tông môn, quả nhiên giàu có!

Tựa hồ nghĩ tới mười mấy năm trước Quảng Lăng Tông bần cùng, Nông Dịch Sơn chợt mỉm cười. Ngay sau đó tiếp nhận hồn ngọc, vẻ mặt chợt nghiêm nghị:

Linh Đài Tông không ngờ còn có lai lịch đáng sợ như vậy?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, Nông Dịch Sơn yên lặng suy ngẫm một lúc lâu, cũng mang vẻ khinh thường cười:

Việc này không ngại! Không nói tới người kia không tính ra được lai lịch của ngươi, cho dù biết được cũng không làm gì được Quảng Lăng Tông chúng ta. Lực lượng giới hạn của thế giới này đủ diệt sát hắn. Nghĩ tới hắn cũng không dám tự mình đến tận đây. Về phần chưởng giáo tổ sư, vài ngày trước khi ta bái tế từ đường, đã từng trao đổi với tổ sư. Tổ sư từng nói hơn tám ngàn năm trước, đã cùng một vị môn hạ Thái Thanh kết tình mạc nghịch chi giao, tạm thời đang nhờ Thái Thanh môn hạ bao che, cũng đã gần đạt thành Thái Ất chân tiên vị, không cần chúng ta phải lo lắng. Chính là từ nay về sau, dặn dò chúng ta làm việc nên chú ý một chút, tốt nhất đừng đắc tội người của Thái Thanh Giáo.

Nhạc Vũ nhíu mày, âm thầm kinh ngạc. Đệ tử Thái Thanh Giáo xưa nay rất ít, chỉ có hơn mười vị, cũng là đệ tử của vị kia. Lại không biết Quảng Lăng Tán Nhân rốt cục kết giao với vị nào? Đã hơn vạn năm thời gian lại có thể đạt tới Thái Ất chân tiên vị, thật sự quá nhanh.

Bất quá ngẫm lại cũng không có gì đáng kỳ quái, chỉ xem mười ba thức Quảng Lăng Tuyệt Kiếm là đủ biết tư chất của Quảng Lăng Tán Nhân kinh người tới bậc nào, phi thăng vạn năm, có được thành tựu như vậy cũng là chuyện bình thường.

Còn có Quảng Lăng Tông, nếu đã dựa vào Thái Thanh nhất mạch, có được chỗ dựa vững chắc, tuy ở thế giới này không dùng được, nhưng đã không cần kiêng kỵ chủ nhân Kim Tháp kia.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ còn suy tư, Nông Dịch Sơn bỗng nhiên giật mình, lặng lẽ nói:

Có khách nhân đến, bốn vị Nguyên Anh? Xem ra lần này đến với ý đồ không tốt!

Nhạc Vũ thả ra hồn thức cảm giác, chỉ cảm thấy bên ngoài Quảng Lăng sơn rõ ràng có mấy người đang phi hành bay đến. Người cầm đầu chính là Ngôn Vô Cực. Kể cả Hư Nhược Nguyệt ám sát hắn hôm đó cũng có mặt bên trong.

Sau khi bái sơn dưới chân núi, liền có điện tôn Tiếp Khách Điện dẫn mấy người kia hướng Quan Vân Điện bay tới.

Hư Nhược Nguyệt quả nhiên chưa chết!

Nhẹ nhàng nhíu mày, Nhạc Vũ đang định tạm thời lui ra. Lúc này Nông Dịch Sơn phẩy tay áo nói:

- Vũ nhi, ngươi ở lại. Có lẽ còn có chỗ cần dùng đến ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 555: Khách Băng Nguyệt tới

Thấy Nông Dịch Sơn nói xong, liền giống như nhập định, nhắm mắt ngồi yên.

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, chỉ cười một tiếng, lẳng lặng đứng yên tại chỗ.

Nông Dịch Sơn nói có chỗ cần dùng tới hắn, Nhạc Vũ đoán chừng có lẽ chưởng giáo sư tổ rốt cục đã đánh chủ ý nào đó. Tuy không muốn quá lộ mặt trước người ngoài, nhưng nếu vì chuyện của tông môn, hắn là đệ tử Quảng Lăng Tông, cũng nên nghĩa bất dung từ.

Chỉ một lát sau, mấy người Băng Nguyệt Tông đều đi tới trong điện. Ngoại trừ Ngôn Vô Cực, mấy người còn lại đều ở bên trong.

Tổng cộng sáu người, bốn Nguyên Anh tu sĩ. Hư Nhược Nguyệt đi hàng thứ sáu, ngoài ra còn một nữ tử thoạt nhìn lớn hơn Hư Nhược Nguyệt chút ít, nhưng đã có tu vi Kim Đan. Vẻ mặt lãnh ngạo, diện mạo xinh đẹp, chỉ kém hơn Hư Nhược Nguyệt một bậc mà thôi.

Mấy người trông thấy Nhạc Vũ cũng ở trong điện, chợt ngẩn ra. Vẻ mặt đều mang theo vài phần khó xem, vừa bí mật mang theo vài phần tò mò.

Trong chốc lát Ngôn Vô Cực đã kịp phản ứng, hướng Nông Dịch Sơn mỉm cười hành lễ, tiếp theo lại cười nhìn Nhạc Vũ:

Chúc mừng Nhạc trưởng lão, tu vi tiến nhanh. Nghĩ đến lần này đi về phía nam, tất có đại kỳ ngộ!

Nhạc Vũ chỉ nhẹ nhàng gật đầu xem như hoàn lễ. Sau đó cũng không để ý tới ánh mắt Ngôn Vô Cực lóe lên vẻ tức giận. Quay đầu cẩn thận quan sát Hư Nhược Nguyệt. Hắn biết mấy vị Nguyên Anh tu sĩ ở đối diện giờ phút này đang cho là hắn xấc láo, nhưng bây giờ hắn cũng chẳng muốn để ý tới. Mấy người này không phải là trưởng bối của hắn, quan hệ giữa Nguyên Anh tu sĩ, càng không có đạo lý tùy tiện cúi đầu. Với lập trường của hắn mà nói, lại càng không cần

quản tới ý nghĩ của bọn họ.

Chỉ có nữ tử từng xuất thủ ám sát hắn, bị hắn đuổi giết tới hóa thành bụi phấn mới làm cho hắn có chút để ý.

Chỉ mới hơn năm năm, nữ tử này đã đem một thân tu vi luyện tới Kim Đan kỳ cảnh giới.

Chẳng qua thoạt nhìn tuổi tác trẻ hơn lần đầu tiên gặp mặt chút ít. Cũng không biết nữ tử này tu luyện loại công pháp bậc nào, gặp được kỳ ngộ như vậy, ở dưới tuyệt cảnh cũng lưu lại một đường sinh cơ.

Về phần một nữ tử khác, tuy tu vi xem như không tệ, cảnh giới trên Hư Nhược Nguyệt, đạt tới Kim Đan hậu kỳ. Chẳng qua nhìn tuổi tác chân thật của nàng, chỉ sợ cũng phải cả trăm tuổi. Tư chất chỉ kém hơn Lý Vô Đạo một chút, nhưng so sánh với Hư Nhược Nguyệt lại không có gì làm cho hắn đáng giá chú ý tới.

Ngay khi hắn đánh giá Hư Nhược Nguyệt, hai nữ tử đối diện cũng đang quan sát hắn.

Hư Nhược Nguyệt ở lúc ban đầu chiến ý dạt dào, trong mắt còn mang theo cảm xúc phức tạp cực kỳ. Đến cuối cùng chuyển thành ngạc nhiên, có chút không giải thích được, nhìn Tỏa Long Cô trên búi tóc Nhạc Vũ, sau đó nét mặt càng hiện lên vẻ nghi ngờ.

Trong mắt nữ tử còn lại hiện lên vẻ hàn ý càng lúc càng nùng.

Ngươi chính là Nhạc Vũ! Thật sự rất vô lễ. Chẳng lẽ đệ tử Quảng Lăng Tông cũng giống như ngươi vậy, không biết có vài người?

Nghe giọng nói mang theo vẻ khiêu khích, Nhạc Vũ hí mắt quét nhìn qua. Xác định bên trong Băng Nguyệt Tông không có người nào có ý tứ ngăn cản nàng này, trong lòng hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Nội tình của Băng Nguyệt Tông thật dầy, đúng là làm người khác giật mình. Ngoài ra hắn cũng không hề có chút cảm xúc nào khác. Chỉ nhếch môi cười, không chút nào để ý thu hồi ánh mắt. Nàng kia thấy thế, ánh mắt nhất thời càng băng giá, nhưng không tiếp tục nói tiếp.

Ngôn Vô Cực cũng làm ra vẻ rộng lượng, không so đo với Nhạc Vũ. Trực tiếp nhìn Nông Dịch Sơn mở miệng nói:

Nông chân nhân, lần này Vô Cực phụng mệnh lệnh chưởng giáo hỏi thăm quý tông, chưa đầy bốn năm, lại mở rộng sơn môn đại tuyển, là có ý gì?

Nông Dịch Sơn còn quá đáng hơn cả Nhạc Vũ, vẫn nhắm mắt, vẻ mặt lãnh đạm, lúc này mới mở ra, nói:

Tông ta khai sơn đại tuyển, tất nhiên là vì tuyển chọn đệ tử, có gì không ổn?

Hô hấp của Ngôn Vô Cực chợt cứng lại, đè nén cơn giận:

Nhưng trăm năm trước, chư tông đều có hiệp nghị, phải cùng năm khai sơn đại tuyển. Đã ước định tốt phạm vi chiêu thu đệ tử các tông. Vì sao Quảng Lăng đột nhiên muốn vi phạm, ở bắc phương Bắc Hoang chiêu thu đệ tử? Mặc dù có muốn chọn lựa đệ tử, cũng cần báo cho Băng Nguyệt Tông một tiếng. Đây là đạo đối đãi đồng minh của Quảng Lăng Tông sao?

Đồng minh? Ha ha, từ sau trận đánh Hạ Cơ sơn, hai tông chúng ta đã trở thành kẻ địch không phải bằng hữu! Hiệp nghị mấy trăm năm, ta và ngươi đều biết là chuyện gì xảy ra. Điều ước bất đắc dĩ, không tuân cũng được!

Người nói chuyện không phải là Nông Dịch Sơn mà truyền từ ngoài điện. Theo tiếng nói, Cung Trí chắp tay lững thững bước vào trong điện, hướng Nhạc Vũ mỉm cười, lại đứng sang bên trái. Mà ở phía sau hắn, Mạc Quân, Nghiêm Chân, Phong Vân, Vu Duy cùng Dục Dao cũng đều đi vào, toàn bộ đều là Nguyên Anh tu sĩ.

Ngay cả Tân thị huynh đệ cũng ở bên trong. Còn có Lý Vô Đạo cùng Diệp Tri Thu đi theo cuối cùng. Bên trong nhóm người, ngoại trừ Xương Băng Hồng không có mặt, toàn bộ mười vị Nguyên Anh đều hội tụ. Khiến cho bên trong Quan Vân Điện, từng đợt linh lực chấn động bức bách thật lâu không tan.

Vừa nhìn thấy mấy người Cung Trí, vẻ mặt Ngôn Vô Cực chợt ngưng đọng lại, chỉ cảm thấy những nhân vật tiền bối của Quảng Lăng Tông không hề có chút dáng vẻ suy yếu già nua. Hắn sớm biết những người này đã uống Diên Thọ Đan, chẳng qua khí huyết vẫn đầy đủ như vậy, mơ hồ như có xu thế mặt trời ban trưa, thật làm cho hắn cảm thấy chấn động.

Vừa nhìn thấy Diệp Tri Thu, hai nắm tay hắn không khỏi khẩn trương, tựa hồ như hiểu ra điều gì, lại như vừa nghĩ tới chuyện gì.

Mà giờ khắc này, trong mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ suy tư sâu xa, nhìn về hai huynh đệ Tân thị.

Nguyên Anh tu sĩ lợi dụng luân hồi chuyển thế như vậy, chỉ cần hoàn toàn thừa kế toàn bộ di lực kiếp trước, thức tỉnh túc tuệ, như vậy chuyện thành tựu Nguyên Anh đã là thuận lý thành chương.

Đoan Mộc Hàn dùng mười mấy năm thời gian tích lũy mới có thể trong vòng một hai năm tương lai đột phá Nguyên Anh cảnh giới. Hai người này vì sao có thể đạt tới sớm hơn cũng đã kết anh, chẳng lẽ còn có hậu chiêu gì mà hắn không hay biết?

Trong lòng hắn âm thầm ngạc nhiên, mà Ngôn Vô Cực lại ôm quyền nói:

Quảng Lăng Tông đã nhận định tông ta là địch, tông ta cũng không dám mặt dày tự xưng đồng minh. Bất quá kính xin Nông chân nhân, lần này khai sơn cũng phải có giới hạn…

Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, âm thầm cười một tiếng. Hắn đã biết được vì sao lần này người đến dưới chân núi lại nhiều tới như vậy. Lần này phạm vi chiêu thu đệ tử, đã lan khắp toàn cảnh Bắc Hoang, cố nhiên là một trong những nguyên nhân.

Mấy năm nay thanh thế Quảng Lăng Tông càng ngày càng thịnh. Băng Nguyệt Tông cùng chư tông Bắc Hoang chỉ có thể cố thủ, cũng là nguyên nhân bên trong. Những thế gia địa phương, phần lớn đều là hạng người gió đầu tường, đem đệ tử đưa tới đây, sợ là hơn phân nửa vì xem trọng Quảng Lăng.

Mà Ngôn Vô Cực nói giới hạn bên sông, chính là nơi phân giới của nam bắc Bắc Hoang.

Nông Dịch Sơn vẫn không mở miệng, Cung Trí lại khẽ cau mày nói:

Ta biết quý tông bởi vì công pháp tu hành, bao năm qua chiêu thu phần lớn là nữ đệ tử. Lần này tông ta cũng không hề chiêu thu nữ tử ở phía bắc sông. Chẳng lẽ điều này cũng chọc tới Băng Nguyệt Tông các ngươi sao?

Mí mắt Ngôn Vô Cực khẽ giật lên:

Mặc dù tông ta không thu, cũng sẽ không tiện nghi người khác.

Cung Trí nghe vậy ngẩn ra, chợt cười ha hả:

Quảng Lăng Tông lần này nhất định phải thu, ngươi có thể làm khó dễ sao?

Vừa nói chuyện, trong tay áo hắn bắn ra một thanh phi kiếm, bay múa bên cạnh.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn, nhận ra lưỡi kiếm này là một trong những thanh tiên khí hắn đoạt được bên trong thần mộ trước đó. Hôm nay mặc dù rơi xuống nhị phẩm, nhưng vẫn uy thế kinh người. Làm người ta phải nhìn chăm chú, nhìn hồn lực phản ứng, hiển nhiên đã bị người dùng phương pháp ký thác nguyên thần tế luyện qua.

Thì ra Cung thái sư thúc tổ đã đạt tới Nguyên Anh Phân Thần cảnh giới.

Nhạc Vũ không hề có chút ngoài ý muốn, Cung Trí đã tích lũy suốt mấy trăm năm, bản thân đã đạt tới mức Nguyên Anh Xuất Khiếu đỉnh phong, có được Vu Thần máu huyết tương trợ, xông vào Phân Thần cảnh chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Chẳng qua chỉ đáng tiếc lần này bên trong thần mộ lấy được thật nhiều pháp bảo huyền binh nhị phẩm tam phẩm, nhưng lại không có được nhất phẩm. Dùng ký thác nguyên thần còn hơi kém một chút. Cũng may thanh kiếm này còn có thể tiếp tục chữa trị, tiềm lực còn cao hơn Tử Cầu kiếm của Nông Dịch Sơn.

Trong lòng Ngôn Vô Cực lạnh xuống, chỉ cảm thấy thực lực của Quảng Lăng Tông hắn đã vượt ngoài dự liệu trước khi bọn họ đến đây. Dường như đã có xu thế siêu quần xuất chúng khắp Bắc Hoang!

Lần này hắn còn chưa kịp lên tiếng, một nữ tử đứng phía sau hắn đã cười lạnh nói:

Hay cho Quảng Lăng Tông, chẳng lẽ tính toán lấy thế đè người hay sao?

Như vậy Băng Nguyệt Tông các ngươi, bốn vị Nguyên Anh đến đây, lại là ý tứ

gì?

Thanh âm uy nghiêm, vang dội trong điện. Người nói chuyện chính là Nông Dịch Sơn, giờ phút này nhẹ nhàng nâng đầu từ trên cao nhìn xuống bốn người. Sau đó cười một tiếng, chỉ chỉ Nhạc Vũ nói:

Như vậy đi, Băng Nguyệt Tông các ngươi, không cần e dè tu vi bối phận, chỉ cần có một người có thể đánh bại đệ tử này của ta, thậm chí có thể chống đỡ được hắn một khắc, chuyện các ngươi nói, ta đáp ứng là được.

Ngôn Vô Cực ngẩn ra, đầu tiên sắc mặt ửng hồng vì khuất nhục. Sau đó nhìn về phía Nhạc Vũ, chỉ thấy thiếu niên kia đang trầm mặc đứng đối diện, thần tình lạnh nhạt không hề có chút phản ứng, trống rỗng tới mức làm người ta có cảm giác nguy hiểm.

Khẽ do dự, Ngôn Vô Cực mở miệng nói:

Nhược Nguyệt, ngươi tới thử xem!

Hắn sớm biết thiếu niên này từ mấy năm trước đã có Nguyên Anh chiến lực. Giờ phút này tu vi tiến nhanh, thực lực càng thêm mạnh mẽ. Nhưng nếu chưa đột phá Nguyên Anh, như vậy còn chưa có bao nhiêu biến hóa.

Thật ra người đồng lứa trong bọn họ nếu xuất thủ cũng không phải là không thể. Chẳng qua nếu may mắn thắng, sẽ bị mất mặt. Hôm nay tu vi của Hư Nhược Nguyệt đã hồi phục, cộng thêm lần gặp gỡ trong Quy Khư Cung, giờ khắc này có thể chống đỡ được một khắc thời gian.

Chẳng qua sau một khắc, chỉ thấy sắc mặt Hư Nhược Nguyệt khẽ đọng lại, chợt lắc đầu nói:

Sư thúc, ta không phải đối thủ của hắn!

Sắc mặt Ngôn Vô Cực cứng đờ, sau đó trong nội tâm thất vọng mãnh liệt. Thầm nghĩ chẳng lẽ Hư Nhược Nguyệt còn chưa đột phá được tâm ma hay sao? Ngay cả dũng khí đánh một trận với Nhạc Vũ cũng không có.

Trong lòng hắn vừa suy nghĩ như thế, nữ tử đứng trước Hư Nhược Nguyệt liền bất mãn hừ lạnh một tiếng:

Người nhát gan, thật mất mặt xấu hổ!

Lời vừa rơi xuống, nàng ta đã không chút do dự đứng ra, nhìn Nhạc Vũ nói:

- Băng Nguyệt Tông Thượng Quan Minh Ngọc, muốn hướng Nhạc sư đệ lãnh giáo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 556: Kiếm áp Băng Nguyệt!

Bên trong Quan Vân Điện hoàn toàn yên tĩnh. Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc nhìn Hư Nhược Nguyệt.

Vốn cho rằng với vẻ cao ngạo của nữ nhân này, hơn phân nửa sẽ không chút do dự khiêu chiến với hắn. Kết quả lại vượt ngoài dự liệu của hắn, còn chưa thử qua đã tự nhận bản thân không phải là địch thủ. Trong nháy mắt, Nhạc Vũ thiếu chút nữa cũng cho rằng Hư Nhược Nguyệt còn chưa thoát khỏi tâm chướng lần trước bị hắn đánh chết.

Nữ tử này quả nhiên là người có đại khí vận. Mặc dù còn chưa đạt tới Nguyên Anh, đã có thể cảm giác được hung cát. Mặc dù không nhìn thấu được thực lực thực sự của hắn hiện tại, nhưng có thể theo bản năng lẩn tránh nguy hiểm.

Phi thân về phía trước, trực tiếp vượt qua khoảng cách mười trượng đứng giữa điện, Nhạc Vũ nhìn Thượng Quan Minh Ngọc, sau đó mặt mang vẻ kinh dị nói:

Lãnh giáo? Trận chiến này ta sẽ không nương tay, sinh tử phải xem ý trời!

Nương tay? Khẩu khí thật lớn! Hơi có chút thành tựu, liền không biết trời cao đất rộng!

Thượng Quan Minh Ngọc cười lạnh một tiếng, cũng định bay qua. Lúc này Hư Nhược Nguyệt đột nhiên nắm chặt tay áo của nàng, lắc mạnh đầu nói:

Sư tỷ đừng đi, sẽ chết người!

Phất mạnh tay áo nhưng vẫn vô ích, Thượng Quan Minh Ngọc nhất thời cau mày, ngay trong mắt nàng ẩn giấu vẻ tức giận, bên cạnh đột nhiên có cỗ lực lượng vung lên, hắn dự định trực tiếp đánh gãy cánh tay Hư Nhược Nguyệt.

Người xuất thủ rõ ràng chính là trung niên nữ tử đứng phía sau Ngôn Vô Cực, người vừa lớn tiếng quát mắng, trên gương mặt vẫn còn phong vận, đang mang

theo vẻ giận dữ:

Vì sao tình nguyện gãy tay cũng muốn kéo ta?

Thượng Quan Minh Ngọc chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, kỳ quái nhìn vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt mang theo vẻ cầu khẩn của Hư Nhược Nguyệt.

Trong lòng hơi dao động, nhưng ngay tức khắc trong lòng Thượng Quan Minh Ngọc chợt trầm xuống, bỏ qua hết thảy tạp niệm. Nàng rót pháp lực vào tay áo, đánh văng tay Hư Nhược Nguyệt, đứng ngay trước người Nhạc Vũ. Hai thanh huyền binh màu trắng phóng lên cao, quanh quẩn vũ động bên người nàng. Vô số băng hàn lực phát tán khắp nơi, khiến bên trong Quan Vân Điện trong nháy mắt như bị đóng băng. Ngay cả đại trận hộ sơn trong điện đều không thể hoàn toàn ngăn cản. Vách tường cùng mặt đất đều ngưng kết thành một tầng băng.

Rõ ràng là Kim Đan cảnh giới, lại có thể ở trong sự khống chế của mười vị Nguyên Anh tu sĩ bên trong điện tranh đoạt được một phần thiên địa linh khí. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Nhị phẩm huyền binh?

Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, Băng Nguyệt Tông đúng là có tài sản, một đệ tử Kim Đan liền có một bộ huyền binh mạnh mẽ như thế, làm sao cũng không giống tông môn Bắc Hoang. Sau đó đưa mắt dò hỏi nhìn Nông Dịch Sơn, chỉ thấy chưởng giáo sư tổ chợt khép mắt nói:

Bình thường là được rồi, không cần nương tay.

Thực lực bình thường, chính là không cần dùng Tỏa Long Cô, về phần không cần nương tay, chính là chủ tâm muốn hắn xuất thủ kinh sợ Băng Nguyệt Tông.

Nếu muốn như thế, vậy thủ đoạn đánh bại kẻ địch cần phải có lực uy hiếp nhất định mới được. Ngoài ra còn có một chuyện, cũng phải suy tính vào.

Như có điều suy nghĩ, nhìn qua Tân thị huynh đệ đang bàng quan nhìn tới, trong lòng Nhạc Vũ xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, liền có quyết định.

Phong Nha kiếm bắn ra khỏi tay áo, Nhạc Vũ lại nói:

Ngươi suy nghĩ kỹ chưa? Bây giờ hối hận còn chưa muộn. Ta không muốn lấy mạnh hiếp yếu, đổi lại cho trưởng bối của ngươi, hoặc còn có mấy phần cơ hội.

Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Thượng Quan Minh Ngọc cũng không lĩnh tình, ngược lại cảm thấy nổi giận. Kiếm quyết đánh ra, hai kiếm quang màu trắng một trái một phải chém về phía đối diện.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, cũng không để ý tới hai đạo kiếm quang trước người, Phong Nha kiếm vũ động, đột nhiên chuyển ngoặt cực kỳ quái dị.

Ngay sau đó Thượng Quan Minh Ngọc chỉ cảm thấy vùng ngực của mình chợt lạnh buốt, hồn thức đau đớn, pháp lực hàn hệ trong cơ thể nhanh chóng xói mòn. Ngay cả hai thanh huyền binh nhị phẩm đều không thể khống chế, cùng rơi xuống đất.

Đợi tới khi nàng cúi đầu xuống nhìn, mới thấy nơi vùng ngực của mình đã mở ra một lỗ thủng trống rỗng thật lớn. Kim Đan đã được tôi luyện phân nửa thần hồn đều đã biến mất.

Làm sao có thể?

Trên gương mặt Thượng Quan Minh Ngọc tràn ngập vẻ không dám tin tưởng. Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ lại lắc đầu, giữa ngón tay lóe lên một đạo quang mang lam hồng đan xen, bắt đầu từ từ tụ tập.

Lúc này Ngôn Vô Cực cũng nhìn ra hắn muốn hạ độc thủ, lập tức đánh ra một đạo pháp lực, xa xa bắn về hướng Nhạc Vũ, miệng khẩn trương quát:

Minh Ngọc đã bại, Nhạc trưởng lão dừng tay…

Nhạc Vũ chợt nghĩ, đang lo không dẫn dụ được ngươi, ngay lập tức đánh ra một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, chỉ nghe một tiếng nổ vang, một cỗ cuồng phong nhất thời cuốn quanh trong điện như nước thủy triều.

Trong tay Nhạc Vũ đã tụ tập xong Băng Diễm Tuyệt Quang, lập tức đánh thẳng tới người Thượng Quan Minh Ngọc, chỉ thoáng chốc, đã đem thân thể của nàng hóa thành băng bụi.

Ngay lúc này Ngôn Vô Cực vừa mới nói được chữ bại, ba trưởng lão Nguyên Anh đứng phía sau hắn kể cả Hư Nhược Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, vừa hoàn hồn thì cả thân thể Thượng Quan Minh Ngọc đã biến mất trong thiên địa.

Nữ nhân trung niên kia giật bắn mình ngây ra, liền chợt phản ứng, ngay sau đó ánh mắt oán độc nhìn Nhạc Vũ:

Đệ tử của ta rõ ràng đã bại, vì sao còn phải hạ độc thủ?

Nhạc Vũ cũng không trả lời, tất nhiên không tiện nói ra. Trong lời nói của Nông Dịch Sơn, đã có ý tứ tước nhược thực lực của Băng Nguyệt Tông, trong lòng hắn không thể không có nửa điểm cảm giác áy náy.

Ba chiêu trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, đã tồn tại vượt ngoài pháp tắc. Hắn cũng không dám xác định đợi đến khi nàng này hồi phục lại, Kim Đan ngày sau có thành tựu khôi phục như xưa hay không, lúc này nếu không diệt trừ nàng, ngày sau thật khó tìm được cơ hội tốt như thế. Chẳng lẽ còn phải chờ đợi cho đến khi nàng tiến vào Nguyên Anh cảnh giới hay sao? Lại nói nếu không diệt sát, thật khó làm Băng Nguyệt Tông cảm thấy sợ hãi.

Lạnh lùng cười một tiếng, Nhạc Vũ thu hồi Phong Nha kiếm, sau đó lạnh nhạt nhìn năm người còn lại của Băng Nguyệt Tông nói:

Nhớ được sư tổ của ta vừa mới nói qua, bên trong Băng Nguyệt Tông các ngươi nếu có người có thể chống đỡ được chốc lát trong tay ta, sẽ đáp ứng yêu cầu của các ngươi. Ngươi cảm thấy bất mãn, có thể cùng ta đánh một trận!

Trung niên nữ tử kia thở gấp, muốn mở miệng cuối cùng đành trầm mặc, chẳng qua nhìn chừng Nhạc Vũ. Ở trong mắt nàng ẩn chứa một tia kiêng kỵ. Lúc này mới hiểu được Nhạc Vũ lấy thân phận đệ tử đời sau mà lại được thăng làm trưởng lão cũng không phải là hư danh.

Không phải nàng không nguyện ý đánh một trận với Nhạc Vũ, nhưng vừa rồi Thượng Quan Minh Ngọc chỉ một chiêu liền bị đánh chết tại chỗ, tình hình như vậy thật sự quỷ dị! Một kích ngang tài cân sức với Ngôn Vô Kỵ, càng làm lòng người lạnh ngắt!

Ba chiêu giữa trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm!

Ngôn Vô Cực hít vào một hơi, nhìn qua Nhạc Vũ, chỉ cảm thấy thiếu niên này thực sự bí hiểm.

Mấy năm trước đánh một trận cùng Yêu vương Thương Ngô, hắn từng đứng xa xa nhìn xem, Thương Ngô bị Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đánh bị thương nặng, hắn cũng suy đoán ra, chỉ là chưa từng xác định.

Bậc Thiên Ý Kiếm thế này, không nên tồn tại trên thế gian, một đệ tử Kim Đan đỉnh phong trong Quảng Lăng Tông làm sao có thể tự nhiên sử dụng?

Thượng Quan Minh Ngọc cơ hồ không có chút năng lực phản kháng đã bị miểu sát, người có tu vi như vậy, đối mặt với ngự kiếm thuật như thế, sẽ như thế nào? Bên trong Quảng Lăng Tông lại có mấy người nắm giữ được loại tuyệt kiếm này? Còn có Nhạc Vũ, vừa rồi đã sử dụng mấy phần thực lực? Nghĩ tới đây, Ngôn Vô Cực nhìn qua sắc mặt tái nhợt của Hư Nhược Nguyệt.

Lại nghĩ Hư Nhược Nguyệt vừa rồi tỏ vẻ sợ hãi Nhạc Vũ, không phải là không có lý. Ngôn Vô Cực không khỏi có chút hối hận, giờ phút này nghĩ đến, khi đó chỉ sợ rằng Hư Nhược Nguyệt đã sớm vượt qua tâm chướng, vừa rồi biểu lộ sợ hãi, hơn phân nửa là vì cảm giác được nguy hiểm. Chẳng qua tình hình vừa rồi làm sao cho phép Băng Nguyệt Tông rút lui?

Không muốn chiến? Hay không dám chiến?

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn mấy người đối diện, vừa nghe vậy sắc mặt họ đều ửng hồng, tuy nhiên không hề phản ứng, hắn liền thu hồi tầm mắt trở lại bên trái đứng phía sau mọi người.

Trong bụng của hắn mơ hồ đau nhói, quả nhiên cho dù đối mặt với đối thủ có tầng thứ thấp hơn hắn, sử dụng ba chiêu giữa trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm vẫn bị trả giá.

Chẳng qua lực cắn trả đã tước yếu hơn rất nhiều, cũng không ảnh hưởng tới đan điền của hắn, chỉ nằm ở bụng tạo ra chút vết thương hơi sâu. Lấy pháp lực che giấu, người bên cạnh cũng không thể nhìn ra. Trong nháy mắt hắn lại nhìn thấy huynh đệ Tân thị nhìn hắn với ánh mắt kinh dị.

Cảm giác được trong ánh mắt bọn hắn mang theo vài phần kiêng kỵ lẫn sát ý,

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới, nghĩ thầm huynh đệ Tân thị này nếu không động thủ thì thôi, như vậy chỉ sợ ngày sau không còn cơ hội ra tay, loại người ôm lòng mưu mô ở lại bên trong tông môn, thật sự có chút làm người ta không được thoải mái.

Thấy Băng Nguyệt Tông không còn dám đứng ra ứng chiến, Cung Trí cũng không tiếp tục bừa bãi như trước, thu hồi phi kiếm bên cạnh. Sau đó nhìn Ngôn Vô Cực nói:

Nếu như thế chuyện tông ta thu đệ tử, xin mời quý tông chớ nên nhiều lời. Ngoài ra lời mở đầu vẫn hữu hiệu, Băng Nguyệt Tông có thể trước khi chúng ta khai sơn đại tuyển, có người có thể đánh bại tiểu Vũ, bổn tông vẫn sẽ đáp ứng quý tông yêu cầu.

Ngôn Vô Cực khẽ cau mày, chỉ cảm thấy trong lồng ngực trầm uất vô cùng, càng cảm thấy cực kỳ khuất nhục. Trong lòng hắn biết nếu chuyện hôm nay truyền ra, người trong Bắc Hoang tới Quảng Lăng Tông tham gia đại tuyển nhất định càng tăng thêm mấy lần.

Trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng vừa rồi Nhạc Vũ còn chưa toàn lực ứng phó. Trước khi tìm được phương pháp chống lại Thiên Ý Kiếm, tái chiến cũng chỉ vô ích, ngược lại sẽ làm cho Nguyên Anh tu sĩ tiếp tục vẫn lạc dưới kiếm của Nhạc Vũ, như vậy thật không phải thượng sách. Chẳng lẽ xu thế rầm rộ của Quảng Lăng Tông, thật không thể ngăn trở?

Trong lòng lướt qua vô số ý nghĩ, trong lòng Ngôn Vô Cực chợt dao động, đưa mắt tập trung trên người Diệp Tri Thu.

Nhìn vào người này một lúc lâu, hắn khẽ chần chờ, sau đó thi lễ với Nông Dịch Sơn:

Nông chưởng giáo, không biết quý tông có dự định tiếp tục minh ước cùng tông ta hay không?

Lời vừa thốt ra, ba nữ Nguyên Anh tu sĩ phía sau đều thở dài một hơi. Ánh mắt phức tạp, không biết là thất vọng hay phẫn hận, nhưng mang theo chút ý tán thưởng.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, Ngôn Vô Cực thật không thẹn là trí giả thành danh mấy

trăm năm, chỉ bằng một mình Diệp Tri Thu liền đã đoán được ý đồ của Quảng Lăng Tông, liền cúi đầu vô cùng dứt khoát.

Bắc phương lạnh giá khủng khiếp, tranh giành cũng chỉ vô ích, còn có hai động ma tồn tại. Trấn áp nơi này ngược lại cần tốn không ít thực lực. Chẳng qua đem Ký Châu tam tông nắm bắt xem như đặt được căn cơ gốc rễ.

Cũng do Nông Dịch Sơn, mặc dù không muốn diệt Băng Nguyệt Tông, nhưng nếu họ vẫn không hiểu thời cơ, như vậy gạt bỏ hậu hoạn cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 557: Hậu Thổ chi mê

Sau đó cũng không còn chuyện gì liên quan tới Nhạc Vũ, nhưng ước chừng hai canh giờ sau, mấy người của Băng Nguyệt Tông mới mang theo vẻ mặt âm trầm cáo từ rời đi.

Đơn giản phân chia địa bàn thế lực một lần nữa, Quảng Lăng Tông cũng không phải mưu đồ chút ít linh mạch do Băng Nguyệt Tông khống chế. Chẳng qua chỉ yêu cầu cần Băng Nguyệt Tông phân ra nhân thủ phụ giúp Quảng Lăng Tông khống chế ba ma quật.

Nhạc Vũ chưa từng nhìn thấy ba ma quật kia, rốt cục là tình hình thế nào, nhưng cũng biết bên trong tông môn có ít nhất gần hai thành tu sĩ Kim Đan cũng bị ma quật kia kiềm chế. Thậm chí bên trong còn có một vị trưởng lão Nguyên Anh Phân Thần cảnh chưa từng gặp mặt.

Nếu có thể bỏ qua được gánh nặng này, thực lực Quảng Lăng Tông không khác gì tăng thêm hai thành.

Hơn nữa Quảng Lăng Tông sẽ không chiêu thu nữ đệ tử ở phía bắc con sông. Ngoài ra Quảng Lăng Tông đều đồng ý lui thêm nửa bước, việc này cũng ngoài dự tính của Ngôn Vô Cực, vì thế cũng không tiếp tục tranh chấp thêm điều gì.

Nói là minh ước, thật ra chẳng qua bảo lưu vài phần mặt mũi cho Băng Nguyệt Tông, chỉ không rêu rao danh nghĩa phụ thuộc mà thôi. Bất quá tương ứng, từ nay về sau Quảng Lăng Tông không được xem Băng Nguyệt Tông là kẻ địch.

Nhạc Vũ cũng tồn tại vài phần khâm phục đối với Ngôn Vô Cực. Nếu đợi đến ngày sau, khi Quảng Lăng đánh hạ Dực Châu, Băng Nguyệt Tông vô luận như thế nào cũng không tránh được vận mệnh trở thành môn phái phụ thuộc.

Giờ phút này chủ động dựa vào, lại có thể giúp Băng Nguyệt Tông giữ lại vài phần độc lập.

Thật vất vả đợi được mấy người của Băng Nguyệt Tông rời đi, Nhạc Vũ chào hỏi mấy vị trưởng bối tông môn, dự định quay trở về động phủ của mình, Nông Dịch Sơn chợt mỉm cười lưu lại Nhạc Vũ lần nữa. Đợi đến khi tất cả mọi người rời khỏi Quan Vân Điện, mới khẽ cười nói:

Mới mấy tháng không gặp, không nghĩ ra Vũ nhi ngươi đã dễ dàng sử dụng thức thứ tư trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Lần này có thể làm Băng Nguyệt Tông cúi đầu, làm phiền ngươi.

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, khẽ lắc đầu:

Công lao này không thể tính lên đầu đệ tử, Ngôn Vô Cực cùng Băng Nguyệt tông chủ tuy không phải hạng người kiêu hùng, nhưng cũng là người biết xem xét thời thế. Mặc dù không xảy ra chuyện hôm nay, ngày sau hơn phân nửa cũng sẽ lựa chọn như vậy. Chẳng qua Băng Nguyệt Tông rốt cục vẫn tồn tại bên cạnh Quảng Lăng Tông chúng ta, nếu lưu lại bọn họ, tông ta khó thể toàn lực nam hướng!

Chuyện này vô phương! Chỉ cần có được hai đời Đại Thừa, xem như củng cố căn cơ của Quảng Lăng Tông chúng ta. Băng Nguyệt Tông vây ở phạm vi phía bắc Bắc Hoang, khó thể làm được gì. Vừa rồi tuy lời nói của Ngôn Vô Cực thành khẩn, nhưng vẫn có vài phần uy hiếp. Truyền thuyết tổ sư khai sơn Băng Nguyệt Tông, cũng từng trèo lên Đại Thừa, cuối cùng không thể không binh giải. Không biết còn tồn tại nhân thế hay không, đến nay đã thành bí mật. Hôm nay tông ta muốn xuôi nam, quả thật không còn phân ra dư lực đi triển đấu với họ. Thật không biết Băng Nguyệt Tông từ nơi nào lấy được nhiều pháp bảo huyền binh như vậy, còn có thần thông Tiểu Thiên Lôi Ngục, cũng thật làm người ta tò mò. Có thời gian thật phải đến phương bắc điều tra một phen!

Nông Dịch Sơn trầm ngâm, lại chuyển hướng Nhạc Vũ nói:

Ta gọi ngươi lưu lại, thật ra là vì một chuyện khác. Vài ngày trước khi nhìn thấy Chiến Tuyết sử dụng Bạch Đế kiếm, thật sự có mấy phần thần diệu. Bên trong tông môn ta cũng muốn thử lấy Hiên Viên bí truyền này luyện chế thêm vài thứ. Ngoài ra tín ngưỡng lực của Bạch Đế kiếm ta muốn khuếch trương thêm gấp mười lần.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui mừng, thầm nghĩ đây là tin tức tốt. Thanh Bạch Đế kiếm đoạt được từ Ngọc Hoàng Tông, vốn có bảy trăm vạn tín đồ, nếu

mở rộng gấp mười lần, liền có tới bảy ngàn vạn. Có đệ tử Quảng Lăng Tông tương trợ, chuyện này sẽ dễ dàng hoàn thành.

Số lượng tín đồ còn vượt qua tín đồ mà Chiến Tuyết tìm được ở thế giới kia. Đối với Tuyết nhi và hắn là tin tức không thể tốt hơn.

Ngay sau đó Nông Dịch Sơn chợt cau mày nói:

Còn nữa, một năm trước ta lệnh cho Đoan Mộc Hàn đi xử lý một chuyện. Nhưng gần đây tựa hồ gặp phải chút ít phiền toái, ở bên kia thật lâu không về. Dù cả ta và Xương sư đệ cùng Phong sư đệ liên thủ bày trận thôi diễn, cũng không kết quả. Nếu gần đây ngươi có rảnh rỗi, hãy chạy qua xem một chút!

Nhạc Vũ nhướng mày, đầu tiên có chút không giải thích được. Đoan Mộc Hàn đã đạt tới cảnh giới chuẩn Nguyên Anh, sau Kim Đan đại viên mãn, lại có hai tam phẩm huyền binh, cùng Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm, dù là Nguyên Anh tu sĩ cũng không lưu được nàng. Mà hôm nay bên trong Bắc Hoang, Quảng Lăng Tông như mặt trời ban trưa, ai có mắt không mở to, tới trêu chọc Quảng Lăng Tông?

Ngay sau đó hắn chợt cả kinh, có thể đem thiên cơ che giấu, kể cả Nông Dịch Sơn đã đạt tới Đại Thừa vẫn không thể suy tính ra, đây là tu vi bậc nào?

Trông thấy vẻ nghi ngờ trong mắt Nhạc Vũ, Nông Dịch Sơn thoáng do dự, vẫn mở miệng giải thích:

Ước chừng một năm trước, Thông Văn Điện từng thông báo với ta, ở gần Kiêu Sơn có một nhóm vu tế truyền giáo. Nửa năm thời gian đã lan xa mấy vạn dặm. Gần ba trăm ngàn người, hôm nay cơ hồ nhà nhà cung phụng, mà tên của Vu Thần kia gọi là Hậu Thổ!

Hậu Thổ?

Thân thể Nhạc Vũ chấn động, mắt lộ kinh hãi. Mười hai vị Vu Thần hiện diện trước khi hồng hoang vỡ tan, tựa hồ duy nhất có một vị chưa từng bị mấy vị Đạo tổ xem là kẻ địch, chính là Hậu Thổ.

Chẳng qua tu sĩ trong thế giới này năm đó cũng không quản Hậu Thổ có phần tham dự hay không, đã dẫn phát Thiên Ma Kiếp. Tất cả vu tế Vu Thần đều bị

giận chó đánh mèo, toàn bộ giết hết, vì thế trong thế giới này đã không còn dấu vết của Vu Thần.

Làm sao lúc này có chuyện tro tàn lại cháy? Vị đại thần Hậu Thổ kia, không ngờ lại lần nữa đưa tay đến thế giới này sao?

Nửa tin nửa ngờ, Nhạc Vũ đưa mắt dò hỏi Nông Dịch Sơn, chỉ thấy Nông Dịch Sơn cười khổ lắc đầu:

Ta cũng không biết họ cung phụng có phải là Hậu Thổ đại thần hay không. Hiện tại thanh thế cường thịnh, đây là sự thật. Chính vì thế hôm nay ta mới đồng ý kết minh một lần nữa với Băng Nguyệt Tông. Người thờ phụng Hậu Thổ, nếu một lần nữa mở rộng, thật sự không được, tông ta chẳng lẽ phải làm như vạn năm trước, làm ra chuyện diệt sạch sinh linh. Khi đó thật khó nói vị đại thần Hậu Thổ kia có phản kích giáng tội chúng ta hay không…

Nói tới đây, Nông Dịch Sơn thoáng mỉm cười nói:

Thật ra không cần quá mức lo lắng, nghĩ đến Hậu Thổ cùng mấy vị đại thần kia cũng chưa chắc thực sự có thể phủ xuống thế giới này. Nói về Hàn nhi, trước mắt cũng chưa gặp nguy hiểm gì, liên lạc cũng chưa từng đoạn tuyệt. Chẳng qua đã theo đuổi một năm nhưng chưa tìm được ngọn nguồn việc này mà thôi. Nhưng trong lòng hài tử kia xưa nay quá lương thiện, ta lo lắng nàng quá nương tay.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng an tâm, nghĩ tới tính tình của Chiến Tuyết cũng là như thế. Hơn nữa Hậu Thổ ở trong thế giới này, mặc dù đã có mấy ngàn vạn tín đồ, nhưng cho dù khuếch trương nhanh đến thế nào, Vu tế hợp cách cũng không thể đào tạo được trong thời gian ngắn.

Chẳng qua trong lòng hắn rốt cục vẫn tồn tại vài phần lo lắng. Mãi cho tới khi đi ra khỏi Quan Vân Điện, sắc mặt vẫn vô cùng âm trầm. Khi hắn vừa ngự kiếm bay lên, đang muốn bay về Tiểu Quan Phong, lại nhìn thấy từ nơi xa có một nam một nữ dắt tay nhau cùng đến, trên người mặc đạo bào khách khanh của Quảng Lăng Tông, dung mạo cực kỳ quen thuộc.

Nhạc Vũ vội vàng dừng Cực Quang kiếm, cúi người cung kính thi lễ:

Hai vị tiền bối, Nhạc Vũ có lễ. Lần trước Thanh Dương Tử tiền bối ban thưởng

thật hậu, vãn bối khắc sâu trong lòng.

Thanh Dương Tử cười vang, phẩy tay đỡ Nhạc Vũ đứng dậy, lắc đầu nói:

Ngươi không oán ta thì tốt, phu thê chúng ta thật không muốn làm lỡ cơ duyên của ngươi. Lần này liên lụy tới ngươi, lão phu áy náy mới đúng!

Ngọc Hồ Tiên Tử cũng khẽ mỉm cười, vén áo thi lễ nói:

Trượng phu ta xưa nay làm việc gấp gáp lỗ mãng, có chỗ nào đắc tội kính xin tiểu đạo hữu tha lỗi dùm cho!

Nhạc Vũ oán thầm, hắn rõ ràng nhớ được trước đó vài ngày khi đem Thanh Lam kiếm cùng Tỏa Long Cô ban thưởng, cũng không thấy dáng vẻ hiền hòa như vậy.

Chẳng qua chuyện này hắn cũng lười so đo, thật kỳ quái nói:

Chưởng giáo vãn bối không phải đã hẹn ba tháng sao? Hai vị tiền bối tới sớm như vậy, chẳng lẽ đã chuẩn bị đáp ứng?

Tới sớm hai tháng!

Vẻ mặt Thanh Dương Tử lúng túng, ho nhẹ một tiếng nói:

Sư tổ của ngươi lợi hại, hai người chúng ta cũng không còn đường lựa chọn, chỉ đành tới sớm. Bỏ đi, không nói nhiều nữa, ta cùng Ngọc Hồ có việc cùng sư tổ ngươi thương lượng. Hắc! Quảng Lăng Tông các ngươi quả nhiên là tàng long ngọa hổ. Có hắn trấn giữ, hai người chúng ta thật ra chỉ như dệt hoa trên gấm mà thôi.

Thanh Dương Tử nói dứt lời, liền kéo Ngọc Hồ Tiên Tử rời đi. Nhạc Vũ khó hiểu, không biết lời Thanh Dương Tử nói rốt cục lại có ý tứ gì?

Chẳng lẽ bên trong Quảng Lăng Tông còn có tu sĩ mạnh mẽ hơn cả Tán Tiên trấn giữ hay sao? Lại nói lần trước đánh một trận với Yêu vương Thương Ngô đúng là có chút cổ quái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nhạc Vũ cảm thấy trong đầu tràn ngập nghi vấn. Không chỉ vì chuyện của Đoan Mộc Hàn cùng Thanh Dương Tử, mà còn Quảng

Lăng Tán Nhân, rõ ràng có cơ duyên, vì sao không bái nhập Thái Thanh môn hạ? Không chịu hay là không muốn? Còn có bên trong thế giới hồng hoang kia, cũng không biết tình hình ra sao.

Có chút đau đầu, khi hắn hạ xuống động phủ của mình, dùng hồn thức tìm tòi, phát hiện mẫu thân cùng ba người Nhiễm Lực cũng không thấy bóng dáng.

Tiện tay kéo một đạo đồng hỏi thăm, mới biết Nhạc Trương thị đã ra ngoài dạo chơi.

Mà mấy người Nhiễm Lực từ một năm trước đã theo Đoan Mộc Hàn ra ngoài lịch lãm.

Trong miệng Nhạc Vũ chát đắng, lại có loại cảm giác quái dị vô cùng, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng chính là Nhiễm Lực cùng Lâm Trác, còn có mẫu thân cùng tiểu muội của hắn rốt cục đã đến ngày có thể thoát khỏi cánh chim che chở của hắn.

Con đường tu chân, không thể luôn luôn ngồi yên trong nhà tu hành. Cuối cùng phải đi ra ngoài lịch lãm một phen, tìm kiếm cơ duyên, học theo tự nhiên rèn luyện đạo tâm.

Nếu như vẫn mãi ở bên trong Quảng Lăng Tông mới thật sự làm hắn rầu rĩ.

Hôm nay duy nhất làm hắn sầu lo chính là an toàn của họ, chuyện của mẫu thân hắn nếu Nông Dịch Sơn không nói hắn đã có sắp xếp, có thể bảo đảm an toàn. Chỉ là mấy người Nhiễm Lực, nếu đi cùng Đoan Mộc Hàn thật sự làm lòng người có chút lo lắng, Kiêu Sơn kia, xem ra hắn không đi cũng không được.

Tạm thời gác qua chuyện này, Nhạc Vũ đi thẳng vào trong động phủ, tìm tới gian phòng của Tịch Hàm. Chỉ thấy nữ hài này đang khổ học những quyển trận đạo hắn lưu lại, Nhạc Vũ đi vào nàng còn chưa biết, chỉ chuyên chú đọc sách. Thỉnh thoảng vẽ một ít phù văn kỳ quái trên giấy.

Nhạc Vũ nhìn kỹ một lát, hai mắt thoáng nheo lại, trong mắt thoáng lộ ra vẻ hưng phấn. Trong một năm thời gian nàng đã giải trừ được trụ cột phù triện mặc dù còn ở dưới tu vi tiên thiên. Đã tiến tới giai đoạn ứng dụng, lúc bày trận cũng không hoàn toàn dựa theo trong sách. Có chút cải biến, thật khiến người tán

dương, chẳng qua nàng còn chưa có công cụ, không cách nào thí nghiệm chứng thật mà thôi.

- Thật kỳ quái, chẳng lẽ trước khi ta lấy được đoàn mây tím kia, cũng là người có đại khí vận tương ứng theo thiên ý? Xem thiên tư trong trận đạo của nữ hài này, sợ rằng còn hơn cả ta cùng Xương sư thúc tổ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 558: Tịch Hàm bái sư

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp động, suy ngẫm chốc lát mới ho nhẹ một tiếng. Lúc này Tịch Hàm mới thức tỉnh, vội vàng quỳ xuống xá Nhạc Vũ, ánh mắt mang theo vẻ chờ mong ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Nhạc Vũ biết tâm ý của nàng, cũng đứng ngây người, không biết trả lời như thế nào. Khi nhìn thấy ánh mắt càng ngày càng tuyệt vọng của Tịch Hàm, chợt than khẽ, từ trong giới chỉ lấy ra di ngôn cùng hài cốt của Tịch Nhược Tĩnh, nói:

Gia gia của ngươi đã bỏ mình, tộc nhân bị bắt toàn bộ bị diệt khẩu, không còn người nào may mắn sống sót. Chỉ có một ít tộc nhân lưu bên ngoài lúc xảy ra chuyện may mắn còn sống, ta đã sai người chiếu cố. Về phần Linh Đài Tông hôm nay đã bị diệt trong tay ta. Mặc dù còn sót chút thủ phạm, nhưng chỉ cần thêm ba hay năm năm là có thể diệt trừ toàn bộ.

Vẻ mặt Tịch Hàm ngây ra, nước mắt tuôn trào trên gò má. Những lời phía sau của Nhạc Vũ cơ hồ không hề nghe lọt vào trong tai.

Nhìn thấy bộ dáng thê lương của nữ hài mồ côi, Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, muốn an ủi lại không biết nên khuyên thế nào, chỉ đành trầm mặc không nói. Chuyện bi thảm cả gia tộc đều bị hủy diệt như vậy, đặt lên người bất cứ ai đoán chừng cũng sẽ tinh thần hỏng mất.

Bên trong tĩnh thất yên lặng thật lâu, cuối cùng bên trong đôi mắt của Tịch Hàm từ từ có chút sáng bóng, đầu tiên nàng quỳ lên xá Nhạc Vũ thật sâu, chờ mong nói:

Tiên trưởng báo xong đại thù cho gia tổ, tiểu nữ thật sự không biết làm sao tạ ơn, chỉ có thể dùng cả đời báo đáp!

Nhạc Vũ khẽ cau mày, đang định dùng pháp lực đỡ Tịch Hàm ngồi dậy, lại thấy nữ hài ngẩng đầu lên hỏi:

Không biết tiên trưởng có thể thu tiểu nữ làm đồ đệ hay không?

Nghe được ý kiên quyết trong lời nói của Tịch Hàm, Nhạc Vũ không vội trả lời, ý vị thâm trường nhìn đối phương, lạnh lùng nói:

Tư chất của ngươi tuy bình thường, nhưng ngộ tính còn khá, nếu tham gia khai sơn đại tuyển, thu hay không thu ngươi cũng chẳng khác biệt. Nhưng nếu ta từng có hứa hẹn với gia gia của ngươi, sẽ không nuốt lời!

Hắn còn chưa nói xong, Tịch Hàm liền vui mừng dập đầu nói:

Nếu như thế, tiểu nữ còn một yêu cầu quá đáng! Chỉ cầu tiên trưởng bỏ qua hành tung của những thủ phạm còn sống sót.

Ngươi muốn tự mình giết kẻ thù sao?

Nhạc Vũ cau mày, chợt thấy trong mắt Tịch Hàm hiện lên vể kiên nghị, không khỏi thầm khen, lắc đầu nói:

Ngươi hãy nghe ta nói hết lời trước đã! Ta sẽ không thu ngươi làm đồ đệ, tạm thời không có thời gian dạy dỗ ngươi. Nhưng sẽ dẫn tiến ngươi làm môn hạ của một vị trưởng bối của ta. Chỉ là có chút chuyện ta cần nói cho rõ ràng. Chuyện lần này ta thật sự có chút ý không tốt. Trước khi dẫn ngươi nhập môn, có một số việc nên nói trước với ngươi cho thỏa đáng!

Nhìn thấy trong mắt Tịch Hàm tràn đầy vẻ kinh ngạc, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi nhẹ thở dài, nhân cơ hội uy hiếp người ta đúng là không phải hành vi của người quân tử.

Thật ra cho dù Tịch Hàm không chịu đáp ứng, hắn cũng sẽ không cự tuyệt nàng. Chẳng qua khi đó hắn cũng không còn nghĩa vụ xuất thủ giúp nàng thay đổi tư chất, như vậy nàng chỉ có thể sống tầm thường cả đời.

Nói trở lại, sư thúc tổ phẩm tính đoan chính, cũng sẽ không làm gì Tịch Hàm, ngược lại sẽ vô cùng sủng ái. Cách làm này của hắn chỉ là vì muốn giúp tình cảm của Xương Băng Hồng có được nơi để ký thác, kích khởi ý niệm cầu sinh của hắn. Chẳng qua chuyện như vậy nên nói trước cho thỏa đáng, miễn gây ra khúc mắc. Nếu bản thân Tịch Hàm cự tuyệt, hắn tuyệt không bắt buộc nàng. Kế tiếp chỉ muốn nhìn xem nữ hài này làm sao lựa chọn.

Cơ hồ cùng một thời gian, ngoài mấy vạn dặm Quảng Lăng sơn, dọc theo Phượng Hà sơn mạch có mấy người từ trong hư không toát ra. Sắc mặt bọn họ đều vô cùng khó xem, sau khi dừng lại đầu tiên liền nhìn về hướng Quảng Lăng sơn.

Lần này chẳng những phụ lòng chưởng giáo nhờ vả, còn bị Quảng Lăng Tông nhục nhã như thế, thật sự là xấu hổ!

Ngôn Vô Cực thở dài, trên mặt ửng hồng. Tâm tình hắn dao động quá mức kịch liệt, khiến cho khí huyết sôi sục, về phần nội thương chỉ cần điều tức chốc lát đã phục hồi như cũ, nhưng qua thật lâu Ngôn Vô Cực cũng không cách nào bình tĩnh lại.

Ba nữ nhân khác cũng đều buồn bực, nhất là nữ tử trung niên lên tiếng nói:

Chuyện này không trách được sư huynh, là do chúng ta quá xem thường Quảng Lăng Tông. Tổ sư đã sớm ban ý chỉ, muốn chúng ta phải cố hết sức kết minh với Quảng Lăng Tông lần nữa, thậm chí làm môn phái phụ thuộc cũng không sao. Rõ ràng tổ sư đã sớm nhận ra điều gì, nên mới có an bài như vậy, nhưng chúng ta vẫn sơ ý đến như thế.

Ngôn Vô Cực trầm mặc, hắn tự phụ bản thân mình cơ trí tỉnh táo, luôn dùng ánh mắt ngày trước mà đánh giá Quảng Lăng Tông. Trong lòng âm thầm tự trách, Ngôn Vô Cực thu hồi ánh mắt nói:

Quảng Lăng Tông chấn hưng đã không thể ngăn cản! Cánh chim của Nhạc Vũ đã cứng cáp, chỉ cần hắn còn trên đời này một ngày, Quảng Lăng Tông càng ngày càng mạnh mẽ. Tương lai của chúng ta xem ra cần phải ẩn dưới cánh chim của Quảng Lăng Tông, cố gắng cầu sinh.

Chẳng lẽ không thể đem hắn tru diệt?

Một nữ tu sĩ Nguyên Anh khác thoáng nhíu mày, lạnh lùng nói:

Ta xem mấu chốt chấn hưng của Quảng Lăng Tông nằm trên người tiểu tử kia. Chỉ cần tìm được cơ hội, với lực lượng của Băng Nguyệt Tông, chưa chắc không thể giết hắn.

Khó! Khó! Khó!

Nói ra ba chữ khó, Ngôn Vô Cực lắc đầu nói tiếp:

Thực lực của người kia khi nãy chính các ngươi cũng nhìn thấy, thực khó dò sâu cạn. Hắn sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, còn có quang mang băng hỏa hợp nhất kia, chính là thần thông kiếm quyết nhất đẳng thế gian, nhưng ta cảm giác vừa rồi Nhạc Vũ còn chưa dùng tới ba thành thực lực, dù chúng ta có hợp sức cũng không thể thắng. Lại nói Quảng Lăng Tông không thể không chút nào đề phòng, nếu biết được Nhạc Vũ quan trọng như vậy, sao có thể không chút phòng bị.

Nói tới đây, dù nữ tử trung niên có tính tình kiên cường nhất cũng trầm mặc không lên tiếng, giống như đã thừa nhận phán đoán của Ngôn Vô Cực, mà Ngôn Vô Cực vẫn tiếp tục nói.

Nhớ được bốn năm trước, khi đó tuy Nhạc Vũ mạnh mẽ, nhưng ta nắm chắc chỉ một khắc có thể đánh chết hắn. Nhưng sau bốn năm, trong lòng ta luôn thấy run sợ khi đối diện. Bốn người như ta, chưa hắn là đối thủ của hắn. Người này trưởng thành nhanh chóng tới mức làm người khác sợ hãi!

Nói tới đây, Ngôn Vô Cực đưa mắt nhìn Hư Nhược Nguyệt vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng, than khẽ:

Nhược Nguyệt, lần này là ta hiểu lầm ngươi! Lần này vốn nên nghe theo lời ngươi nói mới đúng.

Lời này vừa nói ra, ba người khác liền cảm thấy xấu hổ, nữ tử trung niên càng lộ vẻ áy náy.

Hư Nhược Nguyệt như không hề nghe thấy, chỉ yên lặng nhìn Quảng Lăng sơn. Trong lòng nàng hiểu rõ ràng, trận chiến bốn năm trước lưu lại bóng ma trong tâm khảm đã bị nàng vượt qua. Nhưng sau hôm nay, tâm ma kia vẫn tiếp tục gắt gao dây dưa, thật khó đẩy lùi.

Mỗi khi nghĩ tới một màn bên trong Quan Vân Điện, Hư Nhược Nguyệt liền cảm thấy hoảng hốt, lúc ấy nàng chỉ cảm giác trong cơ thể Nhạc Vũ tựa hồ ẩn giấu một cỗ lực lượng khổng lồ, làm người ta vô cùng sợ hãi.

Sau đó nàng đã theo bản năng lùi bước, lại muốn ngăn cản sư tỷ của mình. Giờ phút này nghĩ tới, cũng không biết cảm giác kia từ đâu mà đến.

Nếu lúc ấy cảm giác của nàng chỉ là hư ảo vậy thì không sao. Nhưng là thật sự, thực lực chân thật của người kia mạnh mẽ tới mức kinh khủng, làm người ta hoàn toàn tuyệt vọng. Chẳng lẽ Băng Nguyệt Tông phải vĩnh viễn lưu lại phương bắc? Như vậy bản thân mình nên làm sao báo đáp sư môn?

Trở về sơn môn, Nhạc Vũ dùng ba ngày thời gian đóng cửa từ chối tiếp khách, dù Trầm Như Tân chạy đến cũng bị đại trận hắn bố trí ngoài động làm thối lui trở về.

Tịch Hàm đáp ứng còn dứt khoát hơn trong sự dự liệu của hắn. Nguyên tưởng rằng loại chuyện này dù bất kỳ nữ hài nào gặp phải cũng phải cẩn thận suy nghĩ thật kỹ. Nhưng Tịch Hàm lại không có nửa điểm do dự, thậm chí còn dùng hồn thệ.

Nhạc Vũ thầm nghĩ có lẽ do Tịch Hàm còn quá nhỏ, nói không chừng ngày sau sẽ hối hận. Nhưng hiện tại hắn cũng không quản được nhiều như thế. Chủ yếu lần này hắn không thể ở lại sơn môn được bao lâu, chuyện của Tịch Hàm càng sớm giải quyết thì hắn càng sớm rời đi, xem thử bên chỗ Đoan Mộc Hàn rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Khách quan mà nói so với mấy năm trước, linh đan diệu dược trong tay hắn càng nhiều hơn, hơn nữa còn có dược vật thật tốt để lựa chọn. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhưng khi cải thiện thể chất của Tịch Hàm, hắn vẫn phải mất một phen công phu. Chủ yếu là vì Trầm Như Tân cùng vài đệ tử tiếp khách đã nhìn thấy qua dung mạo của Tịch Hàm, lại biết được tư chất của nàng, như vậy thật làm Nhạc Vũ hơi khó giải quyết, hắn cũng không thể đem mấy đồng môn này giết chết diệt khẩu.

Cuối cùng ở phương diện dung mạo, Nhạc Vũ đành làm chút thủ đoạn trong xương cốt. Giờ phút này còn chưa nhìn thấy biến hóa, nhưng đợi đến ngày sau trưởng thành, sẽ có một ngày giống y như vị Hàn Tú Nhi kia như đúc.

Ở tư chất hắn cũng xử lý như thế. Chỉ đem thể chất của Tịch Hàm tăng tới trình độ nhập môn. Sau đó lưu lại dấu vết, theo tu vi tăng lên, sẽ dần dần phát sinh

biến hóa.

Hôm nay hắn đã phân tích qua mấy trăm thi thể tu sĩ Kim Đan, tu sĩ Nguyên Anh cũng có vài chục người, trong chuyện này xem như thật quen thuộc. Nhưng hắn cũng phải dùng tới hai ngày mới suy tính xong hoàn toàn. Sau khi hoàn thành tất cả, Nhạc Vũ liền khẩn cấp dẫn theo Tịch Hàm bay về phương hướng Minh Trụ Phong.

Xương Băng Hồng vẫn đang bế quan bên trong Ly Hận Phủ, lần này tựa hồ đã quyết định chủ ý không tiếp khách. Cấm chế thật dày nơi cửa động, dù Nhạc Vũ cũng không cách nào xuyên qua.

Thoáng do dự, Nhạc Vũ cũng không thèm quản nhiều, sái ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, đi thẳng vào động phủ. Đợi đến khi đi tới trước lầu các, Xương Băng Hồng vừa tỉnh lại, trong mắt tràn đầy vẻ không hài lòng.

Nhạc Vũ cũng không sợ hãi, hạ xuống đất, đem Tịch Hàm đặt ngay trước người. Sau đó liền nhìn thấy vẻ mặt của Xương Băng Hồng ngây ngẩn thất thần, tiêu cự trong mắt dừng ngay trên người Tịch Hàm.

Mãi đến nửa khắc sau, Xương Băng Hồng tỉnh lại, thanh âm khàn khàn nói:

Ngươi mang nàng tới làm chi?

Nhạc Vũ lặng lẽ cười, cũng không trả lời, ném ra một túi hạ phẩm linh thạch cho Tịch Hàm, nhẹ nhàng nói:

Hàm nhi, bày trận ở nơi này theo ý của ngươi muốn đi.

Tịch Hàm biết ý của hắn, nhưng vẫn cảm thấy kỳ quái, nhìn qua Xương Băng Hồng, sau đó mở không gian đại, mặc dù nàng đã nghiên cứu trụ cột trận pháp tới mức tương đối, nhưng chưa bao giờ có cơ hội đích thân thí nghiệm. Lúc này trông thấy hơn ngàn viên linh thạch trong túi, không khỏi mỉm cười vui mừng, bắt đầu chuyên chú tâm thần bố trí trận pháp ngay trong phòng.

Nhạc Vũ thấy thế tâm thần chợt hoảng hốt, nghĩ tới mười mấy năm trước mình cũng học trận đạo ngay nơi này. Mà sắc mặt Xương Băng Hồng vẫn thật lạnh lùng, cho đến khi trận pháp do Tịch Hàm bố trí dần dần thành hình, ánh mắt chợt ngưng lại chuyển thành chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 559: Túy luyện thần hồn

Hài tử này học tập mấy năm?

Xương Băng Hồng lạnh lùng đánh giá Tịch Hàm từ trên xuống dưới, hắn cũng không hoài nghi trận pháp Tịch Hàm bố trí là do Nhạc Vũ chuẩn bị trước đó.

Ở trong mắt người có thành tựu trận đạo như hắn, linh trận trụ cột hơi trúc trắc non nớt kia, nếu tính từ tiên thiên trở xuống, như vậy xem như tương đối khá. Ngoài những mặt sáng ý bên trong, càng làm Xương Băng Hồng có thể chấn động chính là Tịch Hàm có thể thành thục bố trí. Vì thế hắn liền loại bỏ khả năng Nhạc Vũ đã dạy nàng trước đó.

Hơn một quyển thôi, nàng tự học mà thành!

Nhạc Vũ cười hắc hắc, giải thích:

Khi đệ tử xuôi nam, sư thúc tổ cũng biết. Khi đó nàng vừa mới lên núi, ta cũng không có thời gian dạy nàng được gì.

Xương Băng Hồng khẽ gật đầu, đây là chuyện có thể điều tra, Nhạc Vũ không thể nào lừa gạt hắn. Suy tư chốc lát, Xương Băng Hồng chợt ném ra một viên linh thạch vào trong trận pháp nho nhỏ kia, sau đó linh khí bên trong liền nhiễu loạn.

Tịch Hàm vẫn chưa đạt tới tiên thiên, tự nhiên không cảm giác được thiên địa linh khí. Nhưng do những viên linh thạch lay động nên nàng nhìn ra đầu mối. Nàng chỉ thoáng bối rối, tiếp theo cắn cắn môi, lại ném ra một viên linh thạch, sau đó cả linh trận liền ổn định lại.

Lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ cũng chợt giật mình, phát hiện mình đã đánh giá thấp thiên phú của Tịch Hàm. Có thể dưới tiên thiên làm được tới trình độ này, chẳng lẽ nàng chỉ dựa vào suy tính liền biết được biến hóa của thiên địa linh khí chung quanh?

Trong mắt Xương Băng Hồng hiện lên tinh mang, lại ném ra một viên linh thạch. Kế tiếp mấy lần công thủ, tuy Tịch Hàm luống cuống tay chân, nhưng cuối cùng vẫn có thể giải quyết. Nhưng chân mày Xương Băng Hồng chợt cau chặt lại:

Trụ cột quá kém! Có thật nhiều địa phương có thành kiến. Một người chưa bao giờ tiếp xúc trận đạo, ngươi lại dám để cho nàng tự học? Ngươi muốn phá hủy nàng hay sao?

Tịch Hàm hoảng sợ ngẩng đầu, trong con ngươi nổi lên lệ quang. Xương Băng Hồng vừa nhìn thấy liền ngẩn ra, vội vàng dời đi tầm mắt. Nhạc Vũ không thèm để ý tới, lạnh nhạt nói:

Đệ tử đưa nàng tới đây chính là vì không muốn làm hỏng hài tử này! Kính xin sư thúc tổ tỉ mỉ điều giáo! Hài tử này thiên phú bình thường, ngộ tính lại xuất chúng, nghĩ tới đủ thừa kế được nhất mạch truyền thừa của Minh Trụ Phong.

Xương Băng Hồng làm sao không biết tính toán của Nhạc Vũ? Hắn nhìn chằm chằm Nhạc Vũ một lúc lâu, chợt thở dài nói:

Thời gian của ta đã không còn nhiều lắm, làm sao có thể dạy nàng? Hài tử này ngươi tạm thu làm đồ đệ trước, ngày sau cho nàng dùng danh nghĩa đệ tử của Tào Vấn, vẫn có thể kế thừa Minh Trụ Phong!

Nhạc Vũ cũng không cự tuyệt, chỉ quay đầu nhìn Tịch Hàm, lại nói:

Cũng không phải không thể, nhưng những năm kế tiếp chỉ sợ đệ tử cần phải bôn ba bên ngoài. Mặc dù trở về núi, tuyệt đại đa số thời gian dùng để đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa. Nếu như sư thúc tổ yên tâm, đệ tử tự nhiên không có lời gì dị nghị!

Thấy vẻ mặt Xương Băng Hồng cứng lại, chân mày cau chặt, Nhạc Vũ chợt cười một tiếng, vươn người đứng lên nói:

Không quản đệ tử có thu nàng làm môn hạ hay không, nhưng hai ba năm tới đệ tử hơn phân nửa không rảnh rỗi, mà người tu đạo như chúng ta, trụ cột là trọng yếu nhất. Chuyện hài tử này Trúc Cơ, phải làm phiền sư thúc tổ!

Nói dứt lời Nhạc Vũ liền khống chế Cực Quang kiếm, xuyên ra khỏi lầu các, bay

thẳng ra ngoài động phủ. Mãi cho tới khi hắn rời khỏi Ly Hận Phủ cũng không nghe thấy Xương Băng Hồng lên tiếng cự tuyệt. Trong lòng hắn vui mừng, biết chuyện này đã thành. Tuy nói mưu tính lần này hắn cũng không dám nắm chắc mười phần, tính toán sư thúc tổ cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nhưng chỉ cần thêm hai ba năm thời gian, Xương Băng Hồng chưa hắn có thể bỏ mặc, sớm muộn Tịch Hàm cũng được hắn thu làm môn hạ.

Chỉ cần Xương Băng Hồng không còn ý niệm muốn chết, như vậy kế tiếp chỉ cần hắn tìm được một viên Huyền Hạo Đan, tâm sự vây khốn hắn nhiều năm xem như sẽ được chấm dứt.

Trở lại Tiểu Quan Phong, mấy ngày kế tiếp Nhạc Vũ đi bái phỏng mấy vị trưởng bối trong tông môn, tiếp đãi những bằng hữu như Trầm Như Tân, suốt mấy ngày cũng liên tục bận rộn không ngừng.

Giờ phút này bên trong tông môn ngoại trừ mấy vị Nguyên Anh trưởng lão, hơn phân nửa cũng không biết chuyện hắn đã thành tựu Nguyên Anh. Nhưng khi nhìn thấy Nhạc Vũ, Trầm Như Tân cùng Trưởng Tôn Tử Vận bọn họ đều lộ ra vẻ mặt kinh dị. Từ Kim Đan sơ kỳ đạt tới Kim Đan hậu kỳ, mặc dù không có chướng ngại gì quá lớn, tu sĩ bình thường cũng phải cần tới thời gian trăm năm. Nhạc Vũ đi ra ngoài một chuyến, liền dễ dàng vượt qua, tốc độ tu hành thật làm người khác cảm thấy tuyệt vọng.

Duy nhất làm Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng chính là trong vòng một năm này Ngọc Dung Phong đã đem hơn bốn ngàn Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm toàn bộ luyện chế xong xuôi, khi Trầm Như Tân giao cho hắn, đã gom đầy đủ một bộ mười vạn hai ngàn tám trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, xem như khí cụ bày trận này đã đạt tới uy năng cao thêm mấy lần, có thể giúp thành tựu trận đạo của hắn phát huy càng đầy đủ.

Mãi cho tới lúc khai sơn đại tuyển, Nhạc Vũ mới đem mọi chuyện cần làm xử lý xong xuôi. Nhưng khai sơn đại tuyển phải kéo dài hơn một tháng, tuy Nông Dịch Sơn lo lắng chuyện của Đoan Mộc Hàn, đem Long Tước Phiến chính thức phó thác cho hắn. Nhưng lại yêu cầu Nhạc Vũ chờ sau khi tế bái tổ sư xong rồi hãy quyết định. Nhạc Vũ chỉ đành kiên nhẫn ở lại trong động phủ của mình, bắt đầu chuyên tâm tu hành.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn đã tu luyện tới tầng thứ sáu. Mấy tháng nay mỗi ngày hắn vẫn tu luyện tầng thứ bảy, nhưng trì hoãn mãi cho tới

tận bây giờ mới ngưng kết ra được ba mươi tổ Ngũ Hành phù văn, tính ra tầng thứ bảy tổng cộng có tới hơn một ngàn tổ phù văn, thế nhưng phải dùng tới mười năm mới có thể hoàn thành.

Đây là nhờ hắn tu thành Đại Thừa Kim Thân, khí huyết đã hơn xa những tu sĩ bình thường. Nếu không phải như thế, cho dù lấy trăm năm thời gian Nhạc Vũ chưa chắc có thể tu luyện thành tầng thứ bảy.

Nhưng khi tu vi tiến triển tới Nguyên Anh cảnh giới, mỗi một bước thăng tiến, phải hao phí rất nhiều thời gian. Mà hắn tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang, nguyên lực cần thiết vẫn thật lớn. Tu hành khó khăn, nhưng uy năng hơn xa công pháp tầm thường gấp mấy lần, gặp khó khăn như thế cũng không có gì đáng kỳ quái, lại càng không thể quá gấp gáp.

Vì vậy Nhạc Vũ cũng không hề tính toán lưu lại Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết trong tông môn. Hai môn công pháp này tuy có uy năng cực lớn, tu luyện thành công lại có uy năng khổng lồ, nhưng người thường thực sự không thể tu tập, cần phải tụ họp thật nhiều điều kiện, như vậy không giúp đỡ được tông môn thêm lớn mạnh.

Ngược lại Đại Phách Phong Thần Quyết, Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp, Thanh Đế Trường Sinh Quyết ba đại thần thông này tuy rằng cũng chứa nhiều yêu cầu, nhưng điều kiện không hà khắc như hai môn đại thần thông kia, bên trong tông môn vẫn có thể tìm được người tu luyện.

Đặc biệt là Thanh Đế Trường Sinh Quyết, nhằm thẳng trường sinh, đối với Quảng Lăng Tông mà nói giá trị hơn xa mấy môn thần thông khác. Ngũ Sắc Thần Quang chỉ có thể tiến dần từng bước, về phương diên hồn lực Thanh Đế Trường Sinh Quyết cũng không có quá nhiều hạn chế, có thể rèn luyện trước tiên.

Mỗi ngày việc của Nhạc Vũ cần làm chính là nỗ lực kiềm chế vài loại hỏa chủng bên trong cơ thể. Tùy ý cho Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập tâm linh, sau đó dùng tâm niệm chém giết, thu nạp hồn lực phân tử tinh thuần, giúp mạnh mẽ thần hồn.

Sau đó lại dùng Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện, duy trì thần hồn càng tinh thuần hơn. Nhưng loại pháp môn tu hành bại gia tử thế này, cũng chỉ có người nào có được khí huyết đầy đủ, lại có được dược vật cung cấp phong phú như hắn mới có

thể tu hành không chút kiêng nể đến như thế.

Bởi vì thần hồn bản thân đã cực mạnh, mỗi ngày Nhạc Vũ dùng biện pháp này điên cuồng thu nạp hồn lực, tuy tốc độ tu hành cực nhanh, nhưng tiến triển cũng không được bao nhiêu.

Khách quan mà nói, so với những tu sĩ Nguyên Anh cảnh bình thường, tốc độ này xem như đã có chút kinh thế hãi tục, Nhạc Vũ vẫn chưa hài lòng. Dù sao bên trong đan điền của hắn còn có Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí, cần đại lượng hồn lực đào tạo. Ngày sau hắn cần phân cách thần hồn luyện chế ra thân ngoại hóa thân của mình, gia tăng bao nhiêu hồn lực làm sao thấy đầy đủ?

Tu sĩ nhân loại chỉ khi tu thành Nguyên Anh Xuất Khiếu, hồn thức tăng trưởng mới có thể một ngày tiến ngàn dặm. Nguyên nhân là vì rèn luyện xuất khiếu. Hôm nay tuy tu vi của ta chỉ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng bên trong Nguyên Anh đã có dương lực. Hồn thức mạnh mẽ, có thể so với Nguyên Anh trung kỳ, hoặc có thể thử xem một lần.

Bên trong tĩnh thất, Nhạc Vũ khẽ cau mày, cuối cùng cắn răng rời động phủ bay xuống tầng mây. Lần đầu tiên xuất khiếu tu hành, Nhạc Vũ cũng không dám quá mức mạo hiểm. Hắn ở ngay bên trong tầng mây tìm một địa phương, sau đó lấy Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bày đại trận. Lúc này liền vỗ gáy, đem Nguyên Anh xuất ra ngoài. Đây là lần thứ hai hắn nếm thử xuất khiếu, lần này không còn hiếu kỳ như trước, mà vô cùng cẩn thận.

Bên trong tầng mây, dâng đầy hơi nước. Nguyên Anh của Nhạc Vũ vừa đi ra ngoài liền cảm giác không chút thoải mái, còn có cỗ lực lượng đang tiêu hao Nguyên Anh của hắn. Chẳng qua trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ cảm giác thần hồn của mình vẫn liên lạc với cơ thể như trước. Vô luận tiêu hao bao nhiêu, vẫn có thể bổ sung khôi phục lại.

Quả nhiên! Thần hồn là căn bản của tu sĩ, thân thể như chiếc thuyền chở người. Trừ phi như những Tán Tiên, đã đến bờ bên kia. Nếu không một khi mất đi thần hồn dung khí, dù hồn lực có cường thịnh bao nhiêu nhất định cũng sẽ có một ngày bị tiêu hao sạch sẽ.

Nhạc Vũ âm thầm nghĩ ngợi, nếm thử cho Nguyên Anh ngao du trong tầng mây. Sau đó chỉ chốc lát hắn chợt nhìn thấy có một đạo lôi quang tụ tập. Chẳng qua là lôi quang bình thường, Nhạc Vũ cho Nguyên Anh dừng lại, lần này khác với

thân thể, mặc dù Nguyên Anh của hắn độ kiếp, trải qua lôi lực rèn luyện một phen, nhưng vẫn vô cùng yếu ớt, không thể mượn lực như thân thể. Chỉ thoáng do dự một chút, Nhạc Vũ không chút sợ hãi xông thẳng vào bên trong lôi quang. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Khi năng lượng hủy diệt xông vào trong thần hồn của hắn, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế. Hắn cảm giác hồn thức phân tử của mình phảng phất như muốn vỡ vụn, chỉ đành mạnh mẽ tận lực ngưng tụ hình thể.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Vũ mới hồi phục lại, hắn phát giác thần hồn mình đang cắn nuốt năng lượng bên trong lôi quang. Mỗi một phân tử đều có dương tính, ngày càng nồng hậu, lôi điện quấn quanh nhè nhẹ bên trong thần hồn cũng càng nhiều hơn vài phần.

Ngay khi lôi quang tiêu tán, Nhạc Vũ chợt cảm thấy cực kỳ mỏi mệt, liền quay về trong cơ thể của mình. Đợi đến khi hắn tĩnh tọa nhập định khôi phục thần hồn, trong mắt không khỏi lộ vẻ vui mừng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 560: Bọ ngựa bắt ve

Chỉ một lần xuất khiếu luyện hồn, Nhạc Vũ đã cảm giác thần hồn của mình đã tinh thuần hơn một thành so với lúc trước. Không cần vận dụng Tam Muội Chân Hỏa, không chút nào tổn hại đã đạt đến hiệu quả hồn lực tinh thuần.

Khi nguyên thần của hắn từ từ phục hồi, Nguyên Anh bên trong đan điền lại có vẻ lớn hơn một chút. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng cơ hồ đã đạt được chừng một phần mười phân tử hắn lấy được từ Vực Ngoại Thiên Ma. Chẳng qua thời gian chỉ cần dùng khoảng hai canh giờ, xem như tương đối không tệ.

Quả nhiên dùng lôi lực tôi luyện thần hồn mới là chính đạo tăng trưởng hồn lực!

Nhạc Vũ cố nén nỗi vui mừng, đợi đến khi trạng thái bản thân hoàn toàn khôi phục mới xuất khiếu thêm lần nữa, lại tìm kiếm lôi lực trong tầng mây tôi hồn.

Hắn không phải xem trọng hiệu quả gia tăng hồn lực sau khi tôi hồn, mà là độ tinh thuần của nó. Chỉ cần mỗi ngày đạt được một hai lần như vậy, không cần thiêu đốt khí huyết cùng bồi bổ thần hồn để tiêu hóa hồn lực phân tử do Vực Ngoại Thiên Ma lưu lại.

Lần này hắn càng thêm lớn mật, thu nạp cả hai luồng lôi quang mới quay trở về cơ thể. Đợi sau khi nhập định khôi phục lần nữa, Nhạc Vũ chợt cảm thấy hồn thức của mình đang khuếch tán, tốc hành bay ra ngoài Quảng Lăng sơn, bao phủ phương viên tám trăm dặm. Khi cảm giác đã khuếch tán ngoài mấy ngàn dặm, cả Phượng Hà sơn mạch, cơ hồ tất cả Nguyên Anh tu sĩ, còn có một chút linh lực ba động, hắn mơ hồ đều có cảm giác. Trong vòng trăm dặm, ngoại trừ những địa phương có cấm chế trận pháp cường lực bao phủ, từng ngọn cây cọng cỏ đều không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Đây là lực lượng sau khi nguyên thần chuyển dương hay sao? Không trách được nhiều lần đại chiến, tu sĩ Nguyên Anh chư tông đều rất ít xuất thủ, chỉ lo kiềm chế lẫn nhau, không thể hành động…

Nhạc Vũ chợt giật mình, biết sau khi dùng lôi lực rèn luyện thần hồn, nguyên thần đã sinh ra biến hóa. Trước kia tuy hồn lực của hắn mạnh mẽ, nhưng hồn thức lại không cảm giác được nhiều như hôm nay.

Thầm nghĩ thật không lạ khi Băng Nguyệt Tông kiêng kỵ đối với mình như thế. Sở dĩ lập tức cúi đầu không đợi Nông Dịch Sơn bày ra thực lực Đại Thừa kỳ, chỉ sợ bên trong không chỉ đơn giản là e ngại ba chiêu giữa của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mà thôi.

Hắn che giấu tu vi, để Tỏa Long Cô áp chế tu vi thấp hơn Nguyên Anh, cũng là vì trốn tránh cảm ứng của tu sĩ Nguyên Anh. Bản thân có chiến lực hơn xa Nguyên Anh tu sĩ, đối với Băng Nguyệt Tông mà nói lực uy hiếp chỉ sợ so với một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong còn mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Nghĩ tới chính vì dự liệu được chuyện này, Nông Dịch Sơn mới cố tình để cho hắn ứng chiến mà không gọi tu sĩ Nguyên Anh khác trong tông môn.

Thu hồi Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, Nhạc Vũ đang muốn quay về động phủ, bất chợt trong lòng dao động, nhìn lướt xuống bên dưới.

Chỉ thấy Tân Thủ cùng Tân Ngọc đang ở dưới chân núi, bên trong tòa tiểu viện hắn từng ở trước khi gia nhập tông môn, đang cùng người bàn bạc chuyện gì đó. Ở bên cạnh hai người này còn có hai người có tướng mạo khá giống nhau. Tu vi rõ ràng đã đạt tới cảnh giới Kim Đan sơ kỳ.

Nói như vậy từ vài ngày trước ta đã nghe Hà Phàm nói qua, Tân gia lại có hai người trở lại tông môn. Ân, hắn là hai người này. Mới bước tới tu vi Kim Đan, nếu lại có được lực lượng của Nguyên Anh cảnh giới kiếp trước, chỉ sợ sẽ giống như Tân Thủ Tân Ngọc, ước chừng qua mấy năm có thể trùng nhập Nguyên Anh. Còn có người cuối cùng, một năm trước cũng đã chuyển thế! Hắc! Tân gia này chẳng lẽ còn chưa chịu cam tâm?

Biết được ở trước mặt mọi người bọn họ cũng sẽ không dám nói chuyện gì xấu xa, Nhạc Vũ lạnh lùng cười thu hồi hồn thức. Đối với hắn mà nói, Tân thị nhất tộc thật sự không đáng giá cho hắn lãng phí quá nhiều tinh lực. Đừng nói trước đó hắn đã bố trí thủ đoạn đề phòng, mặc dù không có, nhưng lấy thực lực hôm nay của hắn, muốn tàn sát chỉ như giết chết con kiến, chỉ thiếu một lý do chính đáng mà thôi.

Cơ hồ đồng thời Tân Thủ cũng ngẩng đầu nhìn lên, sau đó khẽ cau mày, giơ tay ngăn cản mấy người khác đang nói chuyện. Tân Ngọc phát hiện được vẻ dị thường của hắn, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

Huynh trưởng, sao vậy?

Ta mới cảm giác tựa hồ có người đang nhìn trộm.

Tân Thủ nhìn lên trên, như có suy nghĩ nói:

Hồn lực người này tựa hồ còn mạnh hơn ta. Mãi cho tới khi hắn bỏ chạy ta mới phát hiện. Chuyện này có chút cổ quái!

Cũng không kỳ quái! Bọn ta cùng phụ thân và thúc phụ cùng nhau chuyển thế, cùng vào tông môn. Người hơi có chút đầu óc, cũng sẽ suy đoán Tân gia chúng ta có ý đồ không thể thăm dò!

Cười khẽ một tiếng, một thiếu niên có tướng mạo âm nhu, gọi Tân Thủ là cha, vẻ mặt giễu cợt:

Đã lường trước bên trong Quảng Lăng Tông có không ít người đang trông chừng từng cử động của Tân gia chúng ta. Có người điều tra cũng không phải là chuyện lạ.

Hiên nhi, chuyện này ta cũng mới biết được!

Tân Thủ khẽ lắc đầu, trong mắt không giảm bớt nghi hoặc:

Là cha kỳ quái, hồn lực người này đặc thù, rõ ràng không phải bất kỳ tu sĩ Nguyên Anh nào bên trong Quảng Lăng Tông! Cũng không biết là người phương nào?

Lời của hắn vừa thốt ra, mấy người nhìn nhau, vẻ mặt đều ngưng đọng lại. Cuối cùng Tân Hiên khẽ cười nói:

Mỗi một thời đại của Quảng Lăng Tông đều có một đệ tử bí truyền ẩn cư. Chẳng lẽ là hắn? Hồn thức vượt qua phụ thân, cũng chính là tu vi Nguyên Anh Xuất Khiếu, hắn là không sai.

Tân Thủ cau mày, cuối cùng vẫn gật nhẹ đầu, tỏ vẻ nhận thức. Chẳng qua trong lòng hắn có chút thấp thỏm bất an. Hắn vốn cảm giác chuyện này tựa hồ có liên quan tới tính mạng của hắn.

Dự cảm kia là điềm nguy hiểm không thể nghi ngờ! Tóm lại khi quay về, phải dốc lòng suy tính một phen rồi hãy nói…

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Tân Thủ đang định bỏ qua chuyện này, lại thấy thiếu niên đứng cạnh Tân Hiên hừ lạnh nói:

Nếu cộng thêm người này, tu sĩ Nguyên Anh bên trong Quảng Lăng Tông, bỏ qua chúng ta, cũng đã có mười hai người! Ngoài ra còn có Tạ Hạo cùng Đoan Mộc Hàn tùy thời đều có thể kết anh. Còn có vài vị tu sĩ Kim Đan đỉnh phong, đoán chừng trong vòng ba mươi năm cũng sẽ thành anh. Nông Dịch Sơn cùng Nhạc Vũ đều có cơ hội ngắm Đại Thừa. Đây rõ ràng là khí tượng phục hưng, chẳng lẽ các ngươi còn chưa chịu buông tha hay sao?

Vô liêm sỉ!

Tân Ngọc nghe vậy nhất thời tức giận, vừa định lên tiếng quát lớn, lại bị Tân Thủ ngăn cản, thiếu niên kia cau chặt mày, trong lòng bất mãn nhưng nơi đây thật sự không phải chỗ nói chuyện.

Ngay sau đó Tân Thủ lâm vào trầm tư. Sau khi chuyển thế, nhìn thấy cục diện tông môn chấn hưng, điểm này chính hắn cũng chưa từng nghĩ đến. Mười mấy vị Nguyên Anh đồng thời tồn tại, đã lướt qua lực lượng của bất kỳ thời đại nào của Quảng Lăng Tông trước kia. Cũng đã vượt xa sự tưởng tượng của hắn, hắn vốn hi vọng có thể dùng lực lượng của gia tộc để thao túng tông môn, nhưng hiện tại lại xảy ra cục diện hoàn toàn vượt ngoài ý liệu.

Lẽ ra lúc này phải âm thầm lặng lẽ mới là cách làm tốt nhất. Nếu bình tĩnh mà xem xét, Quảng Lăng Tông đối xử với Tân thị cũng thật không tệ. Chẳng qua bản thân hắn thật sự không thể không tiếp tục thực hiện kế hoạch đã định của Tân gia. Từ vạn năm trước chuyện này đã là nhất định, một khi bỏ qua cơ hội này, ngày sau chỉ sợ không còn cơ hội nào nữa.

Nghĩ tới đây, Tân Thủ lại nhớ tới Nhạc Vũ cùng Nông Dịch Sơn, còn có Phong Vân cùng Diệp Tri Thu. Kể từ khi bốn người này từ phương nam trở về, đều có chút ít cổ quái, tựa hồ đang có chuyện gì giấu diếm bọn hắn.

Chẳng lẽ lần này đến Mãng Hoang cự trạch đã thu hoạch được thứ gì mà hắn không hay biết? Mấy người này nhanh như vậy đã đề phòng bọn hắn hay sao? Lại nói lúc trước từng chất vấn qua, chẳng qua những người này khăng khăng trả lời, thu hoạch khi xuôi nam chỉ là thu hoạch riêng tư bản thân, làm người ta thật cảm thấy bất đắc dĩ.

Trừ phi đi tìm hiểu rõ ngọn nguồn, sau đó liên hiệp mấy vị trưởng lão trong tông môn cùng nhau tạo áp lực, có lẽ còn ép được bốn người phun ra đồ vật đã chiếm được. Chẳng qua hiện tại, mấy vị lão nhân trong tông môn quả quyết sẽ không đứng về phía Tân gia. Đã tới bước này hắn cũng thấy được rất nhiều, không phải lợi ích đơn thuần thì có thể mượn lực người khác.

Bỏ qua những chuyện phiền não kia, vẻ mặt Tân Thủ lại khôi phục lạnh lùng. Hiện tại tình hình của Tân gia tại Quảng Lăng Tông đã cực kỳ bất lợi. Nhưng nếu tính tổng thể mà nói, không phải là hoàn toàn không có cơ hội.

Quảng Lăng Tông muốn xuôi nam, sẽ không thoát khỏi chuyện tranh đấu cùng Trung Nguyên chư tông. Chỉ cần hai bên đại chiến, liền có vô số cơ hội.

Cơ hội Quảng Lăng Tông có thể chấn hưng, đơn giản chỉ vì hai người mà có.

Chỉ cần trong thời gian ngắn nhất giải quyết hai ngọn nguồn này, hết thảy đều sẽ thành công.

Bên trong Quan Vân Điện, Nông Dịch Sơn dùng một mặt thủy kính quan sát tình hình bên dưới chân núi. Chẳng qua so sánh với thủ đoạn của Nhạc Vũ, lại cao minh hơn rất nhiều. Lấy Thiên Lý Chiếu Ảnh Thuật quan sát, từng cử động của mấy người Tân Thủ Tân Ngọc đều chiếu rõ lên trên mặt kính, kể cả tiếng nói cũng không bỏ sót, nhưng mấy người kia lại hoàn toàn không hề hay biết.

Tân thị nếu thông minh hơn một chút, hiện tại không nên dẫn hai người này nhập môn! Xem ra đã thật nóng nảy!

Cung Trí híp mắt, trong mắt lóe ra quang mang nguy hiểm:

Vũ nhi quật khởi quá nhanh, chỉ sợ Tân Thủ kia đang lo lắng sẽ bỏ qua cơ hội. Nhưng hắn hành động như vậy đã có thể xác định không chịu quay đầu lại. Dịch Sơn, sao ngươi còn chưa động thủ? Chẳng lẽ tới giờ khắc này vẫn còn kính trọng

bọn hắn là tiền bối tông môn hay sao?

Chuyện này thì không có! Vô luận là Đoan Mộc Hàn, hay Tạ Hạo trong lòng ta vẫn còn có kính ý. Người của Tân gia, tuy cũng có chút công lao đối với tông môn, nhưng nếu nhất định muốn thành kẻ địch của tông ta, như vậy Nông Dịch Sơn này chỉ xem như cừu địch!

Nông Dịch Sơn nói tới đây, trong lời nói đã mang theo chút sát khí. Nhưng sau khi ngừng một thoáng, lại chuyển thành cười khổ:

Chẳng qua mấy người này rốt cục còn chưa thực sự làm ra chuyện gì tổn hại tông môn, vì thế không lấy được chứng cớ chính xác. Phàm là đệ tử Quảng Lăng Tông, nếu không gây hại tông môn, tông môn cũng sẽ không phụ bọn hắn!

Cổ hủ!

Nhẹ nhướng mày, trong mắt Cung Trí lộ ra tia ảo não, cuối cùng thở dài nói:

Cũng chỉ đành như thế! Chỉ hi vọng khi đó không nên gây thành đại họa mới phải. Đừng cho rằng ngươi có tu vi Đại Thừa, nắm Nguyên Dương Đao Luân trong tay, liền có thể khống chế hết thảy, có Tân gia ở đây, tông môn ta thực sự không thể đem hết toàn lực xuôi nam Ký Châu!

Như vậy phải xem thủ đoạn của chúng ta rồi, có ngôi vị chưởng giáo, chỉ cần mấy người bọn họ còn chưa quyết định trở mặt với tông môn, ta có thể dùng danh nghĩa tông môn mà sai khiến!

Cười nhạt một tiếng, Nông Dịch Sơn mang theo vẻ thâm ý nhìn vào trong thủy kính:

- Hơn nữa Cung trưởng lão không cảm thấy kỳ quái sao, đã đến mức độ này, Tân thị nhất tộc còn chưa chịu buông tha ý đồ, rốt cục là vì điều gì? Ta nghĩ giữ họ lại xem thử một chút, ý đồ chân chính ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 561: Một thế giới khác

Hôm đó nhìn thấy mấy người trong Tân gia, Nhạc Vũ cũng lưu ý bọn hắn vài ngày, sau đó cũng không tiếp tục quan tâm tới.

Cho tới nay hắn đối với Tân gia cũng không hề có chút hứng thú. Hơn nữa hắn còn phải chuyên tâm tu hành hồn lực, không còn thời gian để đi chú ý.

Liên tục hai mươi ngày, mỗi ngày đều đem Vực Ngoại Thiên Ma đánh chết, sau đó lại xuất khiếu tìm kiếm lôi lực rèn hồn, hoàn toàn luyện hóa hấp thu hồn lực. Cứ như vậy hắn chỉ dùng thời gian hai mươi ngày đã gia tăng hồn lực mạnh hơn ba thành. Ngoài ra còn có một phần bị hắn đưa vào bên trong đoàn năng lượng ngũ sắc.

Mới ban đầu Nhạc Vũ còn phải tìm kiếm lôi lực, nhưng càng về sau lôi lực bình thường đã không còn tác dụng gì với hắn. Hắn liền lớn mật tiếp xúc sâu hơn trong tầng mây tới ba ngàn trượng, nơi này toàn là những lôi điện thật lớn đang quanh quẩn vũ động, thanh thế uy thịnh vô cùng. Thỉnh thoảng còn chút ít lôi lực giống như thiên kiếp không ngừng chớp lóe. Mặc dù Nhạc Vũ vô cùng cẩn thận, nhưng có nhiều lần suýt nữa mất mạng bên trong. Nhưng chỗ tốt đến không ít, nguyên thần của hắn từ từ có vài phần thuần dương khí tức, sau khi xuất khiếu, hình thể Nguyên Anh đã vô cùng chân thực, tới mức gió thổi không tan.

Nhưng về sau mỗi khi đi sâu thêm trăm trượng cũng vô cùng khó khăn. Mặc dù Nhạc Vũ lớn gan, nhưng cũng không dám mạo hiểm, chỉ đành dừng lại ngoài ba ngàn trượng.

Có thể đến được nơi này cũng là nhờ Vô Cực Thiên Đan hấp thu dương lực mới có thể tiến triển nhanh như thế. Xem như hắn đã hoàn toàn hấp thu hết dược lực của ba quả Vô Cực Thiên Đan.

Về sau quá trình rèn luyện nguyên thần toàn bộ đều nhờ vào lực lượng bản thân hắn.

Sau khi dùng lôi lực rèn hồn, phải xông vào phong tầng, chịu đựng Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt. Nếu có thể đem nguyên thần bay lên chỗ cao mười vạn trượng, có thể ngưng tụ thần hồn không bị xâm hại, nguyên thần mới xem như hoàn toàn chuyển hóa thành thuần dương, có tư cách lướt qua bờ bên kia. Dù chính sư tổ hôm nay còn chưa đạt tới mức độ này.

Mỗi ngày sau khi xuất khiếu hấp thu lôi lực, Nhạc Vũ đều đi lên nhìn một lần, tuy có cương phong tầng cùng tầng mây cách trở, Thái Dương Chân Hỏa chiếu tới đây cũng đã yếu bớt không còn đáng kể. Nhưng mỗi khi hắn tiến thêm một thước, vẫn có thể cảm giác được nhiệt lực càng thêm tăng cường. Giống như đưa bản thân vào trong nham tương, làm thần hồn của hắn mỗi thời mỗi khắc cũng phải tiêu hao đại lượng hồn lực duy trì hình thể cùng hạch tâm nguyên thần không bị phá hủy.

Nhạc Vũ âm thầm sợ hãi, không ngờ mới tới nơi này đã làm thần hồn của hắn khó chịu như thế, thật không biết đi lên cương phong tầng, sẽ là tình hình như thế nào? Tu sĩ Nguyên Anh xuất khiếu luyện hồn, quả nhiên đúng như trong điển tịch nói, từng bước kinh tâm. Từ sau khi khai sơn đại tuyển chấm dứt, rốt cục Nông Dịch Sơn cũng phát hiện mỗi ngày hắn đều xuất khiếu rèn hồn. Ngày đó đã gọi hắn tới quát mắng một trận.

Nông Dịch Sơn nói cho hắn biết hành động của hắn quá mức lỗ mãng, tu sĩ lần đầu xuất khiếu luyện hồn, có thể nói vô cùng hung hiểm. Đệ tử đại tông hơn phân nửa đều cần có người ở bên cạnh hộ pháp. Thứ nhất phòng ngừa kẻ khác làm ra chuyện lén lút, thứ hai là khi lâm vào khốn cảnh, còn có người kịp thời xuất thủ cứu viện.

Chuyện này Nhạc Vũ cũng từng xem qua bên trong điển tich. Nhưng hắn vốn chưa từng để ý tới. Hắn tự hỏi trận pháp do mình bố trí, bên trong tông môn ngoại trừ hai vị Tán Tiên, bất luận kẻ nào cũng khó có thể trong một khắc công phá được, sự an toàn của hắn cũng có thể không cần e ngại.

Hơn nữa những tán tu khác, khi tu hành cũng không có người hộ pháp. Nếu chuyện mà những người này có thể làm được, hắn không thể nào không làm được.

Cho đến khi hắn nhìn thấy mấy vị trưởng bối như Cung Trí cùng Mạc Quân đều toát mồ hôi lạnh, cùng vẻ mặt giận dữ của Nông Dịch Sơn, liền hiểu được hành động của mình ở trong lòng các vị trưởng bối rốt cục hung hiểm tới bực nào.

Bản thân Nhạc Vũ tuy đối với việc xuất khiếu rèn hồn cũng không có nhiều cảm giác, nhưng trong lòng cũng âm thầm cảm kích đối với sự quan tâm của các vị trưởng bối, trực giác hắn bén nhạy liền có thể cảm giác được, mấy người Cung Trí quan tâm tuy phần lớn mang theo hiệu quả cùng lợi ích, nhưng cũng có vài phần chân tâm thật ý.

Từ sau ngày đó, mỗi ngày khi Nhạc Vũ bắt đầu rèn hồn, Nông Dịch Sơn đều đem Nguyên Dương Đao Luân bảo vệ bên cạnh. Bên trong vật này đã được dung nhập một đóa hỏa chủng Thái Dương Chân Hỏa, lúc Nhạc Vũ xuất khiếu, luôn tản ra một chút Thái Dương Chân Viêm giúp hắn rèn luyện hồn thể, hiệu quả càng tăng thêm mấy phần.

Mãi cho tới lúc này, sau một tháng tu hành, tốc độ tăng trưởng hồn lực của Nhạc Vũ không khỏi chậm lại. Mỗi ngày mặc dù hắn dùng ít nhất bốn canh giờ thời gian rèn luyện Nguyên Anh, cùng tu hành Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng cũng đã không thu hoạch được bao nhiêu. Tất cả thời gian rảnh rỗi hắn ở bên trong tĩnh thất, dùng Càn Khôn Dịch Bàn toàn lực thôi diễn, sau đó không ngừng lấy linh thạch bố trí, sửa đổi, toàn bộ đều dùng không gian linh thạch.

Qua thêm mấy ngày, tinh mang lóe lên trong mắt Nhạc Vũ, hắn đem một phó môn của Ngũ Phương Môn đặt vào hạch tâm của linh trận, sau đó cả đại trận bắt đầu vận chuyển, vô số linh lực điên cuồng hội tụ đến.

Thành!

Trên mặt Nhạc Vũ lộ ra vẻ chờ mong, sau đó không chút do dự bước vào. Tiếp theo lại lấy ra Long Tước Phiến, vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tám, vững vàng che phủ quanh người, ở trong thời không loạn lưu tìm kiếm tọa tiêu, bắt đầu đi qua. Phảng phất như đi qua ngàn vạn năm thời gian, lại phảng phất như chỉ đi qua chốc lát, Nhạc Vũ cảm thấy mình dung nhập vào một vách tường mỏng manh cản trở, lại bước ra từ một cánh cửa khác.

Đây là thần quốc của Tuyết nhi?

Đôi mắt Nhạc Vũ kinh hãi nhìn quanh bốn phía, không gian kia chỉ có năm mươi dặm. Ở trung ương, Chiến Tuyết giúp hắn bố trí Đại Diễn linh trận. Chủ thể bộ phận đã toàn bộ hoàn thành. Nhưng lúc trận này thiết kế Nhạc Vũ cũng từng suy nghĩ tới vấn đề thăng cấp ngày sau, cơ hồ không có cuối cùng, mà giờ khắc này

cũng đã khuếch trương tới phương viên mười dặm.

Những nơi khác của không gian đều bằng phẳng, có chút thực vật nhưng thật ít ỏi. Mà độ dày của linh lực trong không gian chỉ đạt khoảng thất phẩm mà thôi.

Tuy chỗ này thật nhỏ, cũng hơi có vẻ đơn điệu, nhưng không chút nghi ngờ đã tự thành thế giới. Cơ hồ những gì nên có cũng đã có.

Lúc này khi Nhạc Vũ vừa bước vào nơi đây, một cỗ hồn thức liền đánh thẳng lên tâm thần Nhạc Vũ, tựa hồ tùy thời muốn phá không mà đến.

Vực Ngoại Thiên Ma? Nơi này quả thật cách quá gần Ám Giới!

Trong lòng Nhạc Vũ thừa biết khí huyết trong cơ thể mình hiện tại, ở mảnh đất quá gần Ám Giới của Vực Ngoại Thiên Ma đã khiến cho thiên ma cao tầng chú ý. Hắn lạnh lùng cười một tiếng, quanh thân dấy lên Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, quả nhiên đem những tia hồn thức kia bức lui.

Sau đó Nhạc Vũ đưa mắt tập trung nhìn vào trên huyết kén phía trước, cảm giác được tâm tình ba động vì vui mừng của Chiến Tuyết tràn tới, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười đi lại gần.

Những sợi chỉ bạc vô hình vô chất, nhưng hắn cũng không dám lỗ mãng tùy tiện chạm tay vào, chỉ dùng hồn thức xem xét. Giờ phút này tình hình của Chiến Tuyết xem như không tệ lắm.

Thần lực kết tinh mà nàng lấy được, đang bị hàng ngàn hàng vạn huyết tơ thăm dò vào, mà ở nơi cuối cùng chính là não bộ của Chiến Tuyết. Chút ít sợi tơ đều không ngoại lệ, lóe ra vẻ sáng bóng mãnh liệt, vô số phù văn kỳ dị bị tín ngưỡng lực lôi cuốn tới, vô cùng lưu sướng. Hiển nhiên giờ phút này Chiến Tuyết đang toàn lực hấp thu tiêu hóa viên kết tinh kia. Chẳng qua nhìn vào vẻ mặt nàng hình như cũng đang cố hết sức. Khi Nhạc Vũ vừa tới nàng chỉ thanh tỉnh một thoáng, sau đó không lâu lại lâm vào ngủ say.

Đã sắp đến tầng thứ ba!

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, cảm giác được trong cơ thể Chiến Tuyết tụ tập tín ngưỡng lực mênh mông cuồn cuộn, đã sắp đột phá. Một khi Chiến Tuyết hoàn toàn hấp thu được thần lực kết tinh, như vậy muốn bước thêm một cấp

cũng không phải là không thể nào. Viễn cổ Vu Thần tuy chỉ lưu lại một chút nguyên linh, nhưng cho dù là chút thần lực cùng thần cách kết tinh cũng khổng lồ hơn tín ngưỡng lực mà Chiến Tuyết tích lũy gấp mấy lần.

Biết Chiến Tuyết không còn gì đáng ngại, ngược lại thần cách sắp tăng lên, Nhạc Vũ buông xuống tâm tình lo lắng, tiếp theo lại cảm giác thêm lần nữa, sau đó lựa chọn một nơi trống trải bắt đầu bố trí linh trận.

Hơi có chút bất đồng với đại trận liên kết Ngũ Phương Môn khi trước, hắn có chút cải biến linh trận nơi này. Có được kinh nghiệm trước đó, lần này chỉ chốc lát Nhạc Vũ đã hoàn thành bố trí.

Sau đó hắn lại đem một cánh cửa đặt vào trong trận. Nhạc Vũ bước vào, chỉ chốc lát đã đi tới một thế giới có sắc trời như đang trong hoàng hôn. Mảnh đất Nhạc Vũ xuất hiện nằm trong một khu rừng, hắn lại ngự kiếm bay thẳng lên cao.

Nhạc Vũ cảm thấy hết thảy nơi này cũng giống như Đông Thắng đại lục, kể cả chư thiên tinh thần đều tương hợp lẫn nhau. Chẳng qua sắc trời là hoàng hôn, giống như ngày tận thế.

Khó trách Tuyết nhi có thể dùng thân phận người bên ngoài đi vào, ngay cả ta cũng không hề bị bài xích.

Bích chướng không gian cùng thời gian nơi này, đã yếu kém tới cực điểm. Đoán chừng chỉ cần thêm vạn năm, sẽ bị hỏng mất. Nhưng mảnh không gian này đúng là thật lớn, đưa mắt nhìn không thấy giới hạn.

Nhạc Vũ ngự kiếm ngao du chung quanh, trong thời gian ngắn đã xuyên qua ngàn dặm, hắn đoán chừng thế giới này rộng lớn tương đương Bắc Hoang. Bất quá trước mắt còn chưa cách nào chứng thực, hắn bay dọc theo thiên nhai hải giác không ngừng lướt đi.

Chỉ bay qua mấy ngàn dặm, đã làm hắn vô cùng vui mừng. Địa bàn phương viên mấy ngàn dặm này lại có vô số yêu thú, cấp tám trở xuống chỉ có khoảng mười đầu yêu thú.

Linh giác của hắn tuy cảm giác nơi này đã sắp hỏng mất, nhưng linh lực vẫn tràn đầy. Hắn có thể cảm giác được linh mạch xa xa, ít nhất cũng phải có ba nơi, hơn

nữa phẩm chất cũng cao gần lục phẩm.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, cơ hồ có thể thấy được, bên trong này mặc dù không thiếu yêu thú tồn tại, nhưng cũng là mảnh đất rèn luyện thần hồn thích hợp mà hắn tha thiết ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 562: Tam Túc Minh Nha

Nhạc Vũ lại tiếp tục bay thêm mấy vạn dặm trên bầu trời, chỉ cảm thấy nơi này vô cùng hoang vắng không có bao nhiêu bóng người, những nơi hắn đi qua, có thể nhìn thấy được vô số phế tích.

Nhưng vẫn có một vài địa phương xem như khá phồn hoa, chung quanh cũng không nhiều yêu thú, chính là khu vực tín đồ của Chiến Tuyết tụ tập.

Thì ra là như vậy! Suốt bốn năm nay tín đồ của Chiến Tuyết gia tăng không tới một ngàn năm trăm vạn, phát triển thật chậm chạp. Nguyên lai nhân loại nơi đây đã cực hạn, khó có thể tiếp tục phát triển. Nhưng nơi đây hắn là không có tu sĩ. Nếu không cũng không tới mức để Yêu tộc ngông cuồng như thế, cũng là một địa phương tích lũy tín ngưỡng tuyệt hảo…

Vừa suy tư, Nhạc Vũ lại nhìn xuống bên dưới. Chỉ thấy trong phương viên mấy ngàn dặm, thành trấn của nhân loại còn sót lại cũng có vài chục tòa thành, nhân khẩu gần ngàn vạn. Chỉ bởi vì có yêu thú hoành hành bên ngoài, cơ hồ đoạn tuyệt liên lạc với ngoại giới.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ tiếp tục đi về phía trước, khi hắn vừa bay ra ước chừng trăm trượng, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhìn về phương xa. Sau đó lập tức bỏ qua Cực Quang kiếm, trực tiếp xuyên qua không gian, liên tục mấy lần đã tiến ra ngoài mười vạn dặm.

Đi tới nơi này, cảm giác của hắn càng thêm rõ ràng. Ở phía trước rõ ràng có một linh mạch cao phẩm khổng lồ, hắn cảm giác được nơi đó đang hấp dẫn hắn tiến tới.

Không bao lâu, một ngọn núi lớn đã xuất hiện trong tầm mắt, không kém hơn dãy núi hắn nhìn thấy tại Ty Châu, cao vút trong mây, phải hơn mười vạn trượng.

Nhạc Vũ dừng lại, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn một lát liền hiện lên vẻ mừng rỡ.

Thật không ngờ nơi này còn có siêu phẩm linh mạch, hơn nữa còn chưa từng bị khai phá! Nếu không phải nơi này cự ly Ám Giới quá gần, là nơi Tuyết nhi tích lũy tín ngưỡng lực không thể cho ai hay biết, không thì có thể giúp Quảng Lăng Tông cấu tạo được một đàn tràng tuyệt hảo, hơn nữa bên trong đây nhất định phải có kỳ trân vô số…

Dùng hồn thức đảo qua, Nhạc Vũ liền nhíu mày. Nơi này đích xác có không ít linh dược cùng linh kim, hơn nữa đều từ tam phẩm trở lên. Nhưng yêu thú bên trong cũng rất nhiều, không thiếu mười một cấp trở lên đang chiếm cứ khắp nơi trên núi.

Hơn nữa ngọn núi trước mắt chính là ngọn núi cao nhất, những dãy núi chập chồng liên miên bốn phía, đạt tới ngoài mười vạn dặm, đều là những dãy đất có linh mạch hội tụ. Bên trong có yêu thú cấp năm, đoán chừng cũng phải đạt hơn hai mươi vạn.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, những con yêu thú cấp năm ở trong mắt người phàm vốn không thể đánh bại, nhưng ở dưới kiếm của hắn chỉ như rác rưới mà thôi. Chẳng qua Yêu tộc đạt tới cấp bậc Yêu đế kia, nếu liên thủ hợp lực, thực sự có chút khó giải quyết.

Khống chế Cực Quang kiếm bay lên, lêOn tới mười vạn trượng trời cao, Nhạc Vũ đang định hạ xuống đỉnh núi, chợt nghe một tiếng gầm tức giận đánh sâu vào tâm thần của hắn.

Khi sóng âm chấn động truyền khắp nơi, một thân ảnh khổng lồ từ trên không trung hạ xuống. Thân ảnh dài chừng ba trăm trượng, hai cánh triển khai phải tới một ngàn hai trăm trượng, cơ hồ che phủ cả bầu trời. Cả người bao phủ lông vũ màu vàng kim,có ba chân, hắc hỏa quấn quanh thân thể.

Tam Túc Minh Hỏa Nha mười ba cấp?

Nhạc Vũ nhướng mày, theo trực giác cảm giác được yêu thú kia có được yêu lực mênh mông như biển.

Bất quá ngay sau đó hắn lại âm thầm lắc đầu. Tam Túc Minh Hỏa Nha kia chỉ xem như chi nhánh của Tam Túc Kim Ô, là hạ cấp thần thú. Chẳng qua nhìn trạng huống của nó yêu lực đã hỗn loạn, đừng nói biến hóa, dù muốn chính xác

khống chế yêu lực bản thân cũng không làm nổi.

Không biết do duyên cớ nào có thể làm yêu thú thực lực bậc này có thể đánh sâu vào cảnh giới mười ba cấp!

Lần này sở dĩ chọc nó nổi giận, đoán chừng chính là vì hắn xâm phạm vào địa bàn của nó. Lại nói đỉnh núi xa xa kia thoạt nhìn cũng thật giống một tổ chim.

Yêu cầm lao xuống trước người Nhạc Vũ, liền vung ra một trảo. Cự trảo màu vàng đen vững như sắt thép tinh luyện, đầu móng vuốt cực kỳ bén nhọn.

Nhạc Vũ cười lạnh, mười ba cấp nếu ở thế giới kia, cũng đủ tung hoành vô địch. Nhưng với hắn cũng chẳng khác gì Yêu tộc mười hai cấp, không mạnh hơn được bao nhiêu.

Hắn lấy ra mộc trâm, trong nháy mắt biến ảo thành thanh kiếm, một đạo Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí phá không bắn ra, trực tiếp chém về phía thắt lưng Tam Túc Minh Hỏa Nha, tuy yêu lực của yêu cầm hoàn toàn rối loạn, nhưng thần trí lại cực kỳ thanh tỉnh, không kém hơn nhân loại trưởng thành, vừa biết lợi hại lập tức vỗ cánh bay về phía trời cao.

Sau đó vô số lông vũ đen sẫm hóa thành từng đoàn ngọn lửa màu đen hướng Nhạc Vũ ập xuống như mưa.

Nhạc Vũ đưa tay lên, trong tay cầm Long Tước Phiến, trực tiếp kích phát ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín, sái ra khắp chung quanh, trong nháy mắt liền đem hắc hỏa mạnh mẽ tiêu trừ.

Lúc này Nhạc Vũ liền nhìn thấy trong mắt yêu cầm hiện ra vẻ kiêng kỵ. Hai cánh khổng lồ vung lên, cuồng phong phần phật, cả thân hình yêu cầm cất cao, bay lên bầu trời.

Muốn chạy trốn?

Nhạc Vũ híp mắt, vỗ vào giới chỉ, Biểu Lý Càn Khôn Đồ liền bay lên, hợp lực cùng Hoành Nguyên Hàng Long Đỉnh đem thân thể khổng lồ của Tam Túc Minh Hỏa Nha vững vàng nhiếp lại.

Ngay sau đó Nhạc Vũ ném ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn hóa thành phương

viên mấy trăm mẫu ầm ầm đè xuống. Nhưng lần này không đè chết yêu cầm, cibởi vì hắc hỏa ngay trong lúc mấu chốt liền bay lên, nâng đỡ lấy Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Cuối cùng tuy vẫn hạ xuống nhưng cũng đã có chút thời gian hòa hoãn, yêu cầm liền tránh thoát bay vụt ra ngoài. Bởi vì bị nện trúng, phi hành thuật liền nảy sinh hỗn loạn.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín lại vung ra, lần này làm hắc hỏa toàn bộ tiêu tán, yêu lực trong cơ thể yêu cầm cũng bắt đầu giải tán.

Ngay khi Tam Túc Minh Hỏa Nha hoàn toàn mất đi thăng bằng rơi xuống chân núi, một thanh phi kiếm màu xanh đã nhanh chóng bắn ra, vây quanh đầu của Tam Túc Minh Hỏa Nha, lập tức lấy tính mạng của yêu cầm.

Nhạc Vũ dùng pháp lực nhiếp lấy thân thể của Tam Túc Minh Hỏa Nha thu tới trước người, nhìn chốc lát, trên mặt lộ ra nụ cười.

Vận khí thật tốt! Mặc dù yêu cầm không phải chân chính mười ba cấp, nhưng thân thể so với những Yêu tộc cấp bậc Yêu vương cũng không khác bao nhiêu! Đặc biệt gân cốt cường kiện, nếu thêm chút luyện chế thậm chí có thể chế tạo thành pháp bảo huyền binh. Bên trong tông môn tựa hồ đang chế luyện khôi lỗi cao cấp, nếu mang về nhất định sẽ làm mấy vị trưởng bối Ngọc Lãm Phong vô cùng vui mừng…

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại trảo vào đầu yêu cầm, không bao lâu, một viên yêu đan cỡ một quả bóng chuyền liền bay ra.

Cũng giống như chủ nhân của nó, yêu đan đều đang không ngừng phun ra nuốt vào linh lực cực lớn, nhưng khí tức bên trong vẫn hỗn loạn không thôi.

Bất quá trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe lên tinh quang, Yêu tộc đạt tới cấp mười một trở lên, nội đan tinh thuần dùng để chế khí luyện đan. Đặc biệt là Yêu vương mười ba cấp, yêu đan đã đạt tới thất khiếu chín lỗ, lại vô cùng thuần tịnh, hiệu dụng còn vượt xa linh thạch siêu phẩm cực phẩm. Pháp bảo huyền binh siêu phẩm tồn tại trên thế gian phần lớn cũng dùng yêu đan của Yêu vương chế luyện thành.

Nếu bỏ qua chiến lực cường hãn cùng năng lực chạy trốn của Yêu vương, yêu tu mười ba cấp trở lên số lượng cũng cực kỳ thưa thớt. Hơn phân nửa đều tập trung

ở một địa phương, tuy không phục lẫn nhau, nhưng có thể xem như miễn cưỡng bảo hộ lẫn nhau, muốn chém giết thật sự rất khó.

Viên yêu đan trong tay Nhạc Vũ cũng có thất khiếu chín lỗ. Yêu lực thật khổng lồ, còn mạnh hơn Yêu vương bình thường, chẳng qua yêu khí bên trong có chút hỗn độn, không thích hợp dùng luyện khí.

Nhưng năng lực phân tích của Nhạc Vũ vừa vặn có thể giải quyết vấn đề khó khăn này.

Kiềm nén nỗi vui mừng, Nhạc Vũ vừa định thu hồi viên yêu đan,lúc này hắn mới phát hiện hành động lấy yêu đan tựa hồ như chọc phải tổ ong vò vẽ. Chỉ thấy ở bên dưới có vô số ánh mắt đang hướng bên này nhìn chăm chú tới. Còn có mấy trăm hồn thức cường đại đang cẩn thận hướng bên này nhích tới gần.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, ném Âm Nha Đao, trong vòng mười lần hô hấp, lập tức xông vào đao âm thất chuyển. Một tầng long uy âm ba mang theo vẻ phẫn hận hướng chung quanh khuếch tán, bao phủ phương viên vạn dặm.

Chỉ một thoáng, vô số yêu thú điên cuồng bỏ chạy tứ tán. Mấy trăm đạo hồn thức cường đại cũng hơn phân nửa bị đẩy lui tháo chạy.

Nhưng vẫn có mấy chục yêu thú vẫn ương ngạnh ở nguyên chỗ cũ, tựa hồ đang có ý muốn xuất thủ.

Còn chưa hết hi vọng!

Gương mặt đọng lại, Nhạc Vũ huy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, hơn vạn trượng sau lưng hắn, một đầu yêu thú khoảng mười hai cấp, là một con cự xà trăm trượng màu đen liền hiện ra thân hình.

Ngay khi con yêu thú còn đang kinh hãi, Biểu Lý Càn Khôn Đồ lại triển khai lần nữa. Con yêu xà mười hai cấp cũng không có bản lĩnh như Tam Túc Minh Hỏa Nha, vừa bị bức họa cuốn lấy, liền phong ấn vào bên trong, chìm vào Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận, trong nháy mắt toàn thân đã bị đâm thủng vô số vết thương.

Vừa đem cựa xà phong ấn vào Biểu Lý Càn Khôn Đồ, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục chần chờ, Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực hội tụ lên Long Tước Phiến,

đồng thời hai trăm Đại Ngũ Hành ệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ chín liền đánh về phía dưới, ập lên một bóng đen đang vọt tới.

Trong tích tắc liền đem con yêu thú kia nổ thành phấn vụn.

Liên tục tru ệt hai đầu yêu thú mười hai cấp, chẳng qua chỉ là chuyện trong nháy mắt. Nhìn thấy uy thế của Nhạc Vũ, những Yêu tộc đang muốn xông lên đều rối rít thối lui, hoặc ẩn núp, hoặc bỏ chạy, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng chợt hoảng hốt,dù hôm nay pháp lực hắn mênh mông cuồn cuộn, đã có chiến lực như Đại Thừa cảnh giới, năng lực khôi phục càng thiên hạ vô song. Nhưng trong nháy mắt liên tục thúc giục nhiều thần thông đứng đầu như thế, cũng cảm giác như cố hết sức.

Nhưng với tình hình vừa rồi, nếu không dùng thủ đoạn lôi đình làm kinh sợ, hơn phân nửa gặp phải hiểm cảnh bị vây công. Mặc dù không e ngại tính mạng, nhưng nếu không cần thiết, Nhạc Vũ cũng không muốn chật vật bỏ chạy trước mặt đám yêu thú.

Ngay khi tất cả yêu thú vừa thối lui, thân hình Nhạc Vxu đã bay lên trên đỉnh núi, thần niệm triển khai lần nữa, càn quét khắp mọi nơi…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 563: Tử Thần Thiên Tinh

Bình thường mà nói, linh kim sản sinh từ linh mạch có thể dùng luyện khí. Bất quá khác với thảo mộc, kim loại dùng luyện khí chỉ có thể sinh tử linh mạch từ thất phẩm trở lên, hơn nữa càng là chỗ hạch tâm hội tụ linh lực thì càng dễ dàng thai nghén ra linh thạch linh kim tốt nhất, rất ít có ngoại lệ.

Chỗ Tam Túc Minh Hỏa Nha chiếm giữ chính là tâm điểm của linh mạch. Nơi này linh lực quá lớn, cơ hồ đã tiếp cận đến mức độ tại Tử Vân Tiên Phủ. Cộng thêm nơi đây vài vạn năm không hề có người tu chân tồn tại nên tất nhiên sẽ có thứ tốt.

Khi hồn thức Nhạc Vũ thăm dò vào mạch lạc thì vẻ mặt đột nhiên mừng rỡ như điên.

Dùng pháp lực phá vỡ mặt đất, vào lúc tiếp cận mục tiêu thời điểm, Nhạc Vũ lại ném ra hơn mười hạt Huyền Huyết Linh đằng. Sau một lúc, một khối tinh thạch màu trắng trong suốt có phạm vi chừng ba trượng liền bị vô số huyết sắc dây mây bao lấy đem ra.

- Quả nhiên là Tử Thần Thiên Tinh!

Nhìn khối tinh thạch trong suốt điểm lấm tấm những đốm như sao trời, Nhạc Vũ khó có thể đè nén nỗi kinh hỉ trong lòng.

Vật này cho dù ở thời hồng hoang cũng được liệt vào hàng tuyệt phẩm, là tài liệu luyện khí khó tìm. Bản thân chất liệu của nó không mạnh nhưng khó cầu nhất chính là tính dẻo và mềm mại.

Chỉ cần gia nhập thêm một ít kim loại đặc thù, cho dù luyện thành huyền binh thì vẫn có thể tự nhiên sửa chữa linh trận bên trong để tăng cường uy lực.

Dùng nó làm chủ thể, càng có thể dung hợp hay bài xích linh kim thế gian.

Trong ghi chép ở các điển tịch, không thiếu trường hợp dùng vật này luyện chế đến tiên binh thấp phẩm trưởng thành đến tuyệt phẩm.

Nói như vậy, bên trong Tử Thần Thiên Tinh càng nhiều thần sa màu tím thì phẩm chất của nó càng cao. Chất liệu khối Tử Thần Thiên Tinh này chắc là chủng loại thấp nhất.

Bất quá vật có thể luyện chế tiên khí linh kim như vậy xuất hiện trong siêu phẩm linh mạch vốn là đã cực kỳ khó được. Khối lớn như hiện giờ càng từ cổ chí kim ít có.

Tuy không cách nào luyện chế tiên khí nhưng nếu có đầy đủ tài liệu dùng để luyện chế có thể phát triển đến nhất phẩm thậm chí siêu phẩm huyền binh cũng không vấn đề. Hơn nữa bản thân Tử Thần Thiên Tinh cũng có năng lực tiến hóa, ngày sau đem rèn luyện một phen cũng có thể tăng lên phẩm giai.

- Vạn năm tích lũy, quả nhiên bất phàm!

Đem cả khối Tử Thần Thiên Tinh ném vào Tu Giới, Nhạc Vũ bất giác tăng thêm vài phần mong chờ đối với thế giới này. Không gian ở đây tuy ở bên bờ vực sụp đổ bất quá sự rộng lớn lại vượt qua Bắc Hoang. Nói không chừng, ngoại trừ chỗ siêu phẩm linh mạch này còn tồn tại vài linh mạch cùng phẩm giai.

Mặc dù là không, chỉ riêng vùng núi dưới chân hắn cũng đã có phương viên trăm vạn dặm chắc cũng có linh trân thai nghén chờ hắn tới lấy. Thu hồi giới chỉ, Nhạc Vũ cũng không lập tức đi điều tra dưới núi mà bày trận trên đỉnh dùng Càn Khôn Dịch Hào Bàn thôi toán hồi lâu mới đánh ra từng viên linh thạch. Nơi này đúng là chỗ hạch tâm linh mạch, linh lực nồng đậm, có thể mượn linh khí duy trì trận pháp.

Vòng trong cùng chỉ là một linh trận không gian có quy mô nhỏ bé có phạm vi trăm trượng, chính là một Đại Na Di trận. Có trận này, Nhạc Vũ về sau vô luận là ở phương nào cũng có thể định vị tọa độ ở đây rồi mượn lực trực tiếp xuyên hành đến đây.

Bởi vì là trận đồ này cũng không phải hắn tự nghĩ ra mà rập khuôn thêm chút cải biến vì vậy chưa đến hai canh giờ đã hoàn thành. Kế tiếp hắn bố trí một đại trận cực lớn cơ hồ bao phủ đến nửa đỉnh núi, linh thạch sử dụng rải đến bốn ngàn trượng dưới đỉnh núi.

Trận này trong điển tịch gọi là Lưỡng Nghi Tương Thiên giệt Trần đại trận. Trước kia Xương Băng Hồng dùng lực lượng một người phong bế Thái Huyền Sơn đã dùng qua nên Nhạc Vũ cũng đã có nghiên cứu, uy lực xác thực có thể coi bất phàm.

Nhạc Vũ cũng không cầu thập toàn thập mỹ, dùi sao nơi đây linh lực mười phần, vô luận bố trí như thế nào cũng có uy lực vô cùng, chỉ cần bố trí, đều có vô cùng uy năng. Chỉ cần trên đại thể không xuất hiện sai lầm đã có thể chấp nhận.

Nơi này từ bốn ngàn trượng đến hai vạn trượng có hang ổ của ba mươi mấy yêu thú cấp mười hai, thực lực gần với Tam Túc chân minh Hỏa Nha mới có thể chiếm cứ. Bất quá theo sự hoàn thành của đại trận đều lần lượt bị Nhạc Vũ cưỡng ép đuổi xa. Phần lớn linh mẫn biết cơ đi xa, chỉ có vài con hung dữ phản kháng đều bị Nhạc Vũ trảm sát.

Vào lúc đại trận hoàn thành, Nhạc Vũ phóng xuất Sơ Tam lẫn Đằng Huyền ra đây.

Hai yêu thú vừa ra chỗ dồi dào linh lực này thì rên lên một tiếng thoải mái. Kế tiếp Sơ Tam bay lên không trung hót lên lảnh lót. Đằng Huyền lại nheo mắt cẩn thận nhìn quanh rồi trong mắt dần ngưng trọng.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười cười, tiềm lực Đằng Huyền mặc dù không bằng Sơ Tam nhưng trải qua giết chóc thảm liệt trong Tử Vân Tiên Phủ nên tính cảnh giác lẫn bản năng sinh tồn vượt xa Sơ Tam.

Hắn vẫy tay lệnh cho Sơ Tam hạ xuống sau đó hơi chần chừ mở miệng nói:

- Ý muốn của ta là cho các ngươi tu hành ở đây! Các ngươi có bằng lòng hay không?

Hai yêu thú đều là không chút do dự nhẹ gật đầu, thần sắc Nhạc Vũ ngưng trọng nói tiếp:

- Như vậy về sau ngoại trừ điều trị thân thể cho các ngươi thì ta sẽ không ở chỗ này ở lâu, về sau các ngươi phải tự mình săn mồi biết chưa?

Trong mắt Sơ Tam lập tức hiện lên vẻ không muốn nhưng rồi vẫn gật đầu. Đằng

Huyền lại liếc chung quanh, ánh mắt càng thêm ngưng trọng, nó có thể theo bản năng cảm giác nơi đây cực kỳ nguy hiểm, có trên mười khí tức yêu thú cấp mười hai. Cho dù với thân thể thần thú trung giai của nó cũng không dám nói chắc chắn thủ thắng.

Nơi này bất đồng với Quảng Lăng sơn, ở đó tuy chúng cũng tự mình săn mồi. Bất quá bên trong toàn bộ dãy núi Phượng Hà ngoại trừ khu vực gần Yêu tộc Tam Sơn thì ở chỗ khác hầ như tuyệt tích yêu thú ngoài cấp sá. Càng không con nào dám đi mù đến trêu chọc Quảng Lăng tông, nơi đó chẳng những cạnh tranh tàn khốc mà ngay cả bản thân chúng cũng biến thành đối tượng bị săn giết.

Bất quá đảo mắt một vòng, Đằng Huyền vẫn gật đầu. Nó biết rõ dụng ý Nhạc Vũ, cũng biết rõ lựa chọn nào sẽ có ích cho bản thân. Nhạc Vũ thấy thế cười thoả mãn gật đầu, sau đó thần sắc lại trở nên phức tạp, kỳ thật có chút hối hận bây giờ lại là hắn.

Nơi này thực sự quá hung hiểm, cho dù là Đằng Huyền Sơ Tam đều có đại thần thông, có năng lực phi hành cực kỳ xuất chúng, lại thêm bản thân bố trí đại trận nhưng vẫn khó vạn toàn.

Dù sao với thực lực của hắn hiện giờ vẫn khó có thể tự do xuyên thẳng qua hai thế giới. Nếu là Sơ Tam Đằng Huyền gặp nạn, liều mạng cũng không cách nào lập tức chạy đến, chỉ có Chiến Tuyết có thể chiếu ứng cho chúng. Nghĩ ngợi một lúc, Nhạc Vũ thở dài rồi lấy ra hai Tu Giới chưa đầy đan dược cột vào cổ cả hai.

Yêu lực hắn có thể bồi dưỡng, tiềm lực hắn có thể kích thích, chỉ riêng năng lực chiến đấu cùng tâm huyết thì hắn không thể đào tạo ra. Hơn nữa chỉ với phép châm cứu cũng không thể kích thích tiềm năng trong huyết mạch cả hai, càng không thể rèn luyện tâm cả bọn chúng..

Trong cả hai , Đằng Huyền thì cũng thôi nhưng tình hình Sơ Tam càng ngày càng nguy hiểm. Vốn sủng vật khi độ kiếp sẽ càng hung hiểm hơn yêu thú, chỉ có trải qua kinh nghiệm tàn khốc chém giết mới có thể khiến nó khôi phục dã tính và tôn quý của thần thú Thượng Cổ.

Kế tiếp Nhạc Vũ cũng không lập tức ly khai mà tìm kiếm bốn phía thanh lý những yêu thú có tốc độ phi hành vượt qua Sơ Tam Đằng Huyền. Đến khi không phát hiện thêm con nào trong phạm vi mười vạn trượng thì hắn bắt đầu tìm kiếm linh dược cùng tài liệu luyện khí.

Qua vài vạn năm tích lũy, tàng vật nơi đây cực kỳ phong hậu. Nhạc Vũ vòng trong núi chừng một canh giờ đã thu thập được hơn mười loại linh kim ngoài nhị phẩm, số lượng cũng không ít, ngay cả linh dược cần thiết cho việc luyện chế Huyền Hạo đan cũng đã gần đủ. Chỉ tiếc thủy chung vẫn chưa từng tìm được thứ cần nhất là Lục Phẩm Tử Tâm Liên. Sau khi tìm qua một lần hết cả ngọn cự sơn,hắn cũng đành tạm thời dừng lại.

- Ở đây đã được bốn ngày, hôm nay là thời gian để tiến hành tế sư đại điển ở từ đường, nếu cứ trì hoãn thì bên Chưởng giáo cũng khó nói.

Thật ra trong lòng Nhạc Vũ cũng hiếu kỳ để biết trước khi Nông Dịch Sơn đột phá Đại Thừa vài ngày đã trao đổi với Quảng Lăng tán nhân điều gì. Bất quá chắc cũng nói chỉ mấy câu nếu không sư tổ cụng không cần hắn trở về.

Quay trở lại đến đỉnh núi, mở ra Đại Na trận, Nhạc Vũ an ủi Sơ Tam một lúc rồi mới dùng Ngũ Phương Môn phá không mà đi. Lần này vẫn trung chuyển qua thần quốc của Chiến Tuyết, qua một lát Nhạc Vũ đã xuất hiện trong tĩnh tu thất của mình. Bay ra động phủ thì hắn đã thấy đại điển bắt đầu, hơn ba vạn đệ tử dưới sự hướng dẫn của các chấp sự Tri Khách điện đi lên đỉnh núi.

- Không ngờ lần đại tuyển này lại nhận nhiều đệ tử như vậy.

Nhạc Vũ nhướng mày, biết rõ Nông Dịch Sơn làm thế để sau khi tiêu giệt Vân Mộng Tông có đủ nhân thủ khống chế những linh mạch chiếm được.

Một Quảng Lăng sơn tuyệt đối không thể đủ linh khí cho quá nhiều đệ tử tu hành, biện pháp duy nhất là vài năm lại tìm một ngọn linh sơn.

- Muốn động thủ sao?

Có chút trầm ngâm, Nhạc Vũ liền tạm thời bỏ qua việc này. Hắn cũng không dám ngự không phi hành, đút Cực Quang kiếm vào sau lưng rồi đi bộ tiến lên Hợp Dương phong, lần này không cần hợp với những đệ tử mới nhập môn mà đi thẳng vào gian sâu nhất trong điện.

Vừa vào bên trong, Nhạc Vũ đã trông thấy mấy người Nông Dịch Sơn chờ sẵn. Bất quá sự chú ý của hắn liền bị những phù văn ở đây hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 564: Huyết Ma hành tung

Sau khi tế điển kết thúc, Nhạc Vũ ở lại Tiểu Quan Phong bốn ngày.

Diệp Tri Thu cùng với hơn mười vị Kim Đan tu sĩ, hơn hai trăm Linh Hư đệ tử một lần nữa bái nhập sơn môn quy tụ Tiểu Quan Phong dẫn tới toàn bộ tông môn xôn xao một trận. Tất cả tu sĩ trong tông môn ngoài quái dị lại ẩn ước có chút tâm thần bất định. Biết được hành động này của Nông Dịch Sơn đã triệt để cùng xé rách da mặt với Vân Mộng Tông, tiếp theo chỉ sợ là đại chiến sắp tới.

Nhạc Vũ thân là thứ tọa Tiểu Quan Phong, ngoại trừ an bài những người này chọn lựa động phủ thì còn thay mặt Tiểu Quan Phong tuyển chọn đệ tử. Vốn những chuyện này đều do Đoan Mộc Hàn xử lý, chẳng qua hiện nay thủ tọa không ở đây nên cũng chỉ có thể rơi vào trên vai hắn.

Nhạc Vũ cũng không chút khách khí, thực lực của Tiểu Quan Phong hôm nay đã rất mạnh, không còn như năm xưa, ẩn ước đứng đầu chư phong. Mấy người Diệp Tri Thu trở về tông môn cũng khiến cho Tiểu Quan Phong có đầy đủ sư nguyên.

Sau khi kết thúc đại điển, hắn ở trước mặt mấy vị trưởng bối tận lực cạnh tranh chiếm lấy bốn thành đệ tử, trong đó có mấy người thiên tư không dưới Hoành Dĩ Ninh.

Nhạc Vũ cũng không cho đây là công lao của mình, ngoại trừ bản thân hắn không nhượng bộ thì thủ tọa chư phong cũng cố ý nhường cho. Chưởng giáo sư tổ càng có ý mở miệng giúp đỡ, lộ rõ ý đồ phục hưng Tiểu Quan Phong.

Bất quá mấy người Diệp Tri Thu lại cực kỳ bội phục hắn. Bối phận Nhạc Vũ tuy thấp, tu vi biểu hiện cũng chỉ là cảnh giới Kim Đan nhưng mỗi người đều tuân phục, chỉ qua mấy ngày đã sắp xếp chỉnh tề Tiểu Quan Phong. Đợi đến lúc xử lý hết mọi chuyện, Nhạc Vũ liền giao mọi chuyện cho Diệp Tri Thu rồi một mình ngự kiếm rời núi.

Ngự Cực Quang kiếm bay hướng bắc được hai mươi vạn dặm, Nhạc Vũ liền dừng lại, nhíu mày nhìn về Quảng Lăng sơn:

- Cho bọn chúng thời gian năm ngày chuẩn bị sao còn chưa đuổi theo? Chẳng lẽ là ta đoán sai rồi?

Thần niệm của hắn mở ra biên độ lớn nhất, phát hiện chung quanh không có người nào mai phục, Nhạc Vũ khó hiểu rồi dứt khoát lắc đầu, trực tiếp đánh vỡ hành rào không gian, bắt đầu dùng Ngũ Phương Môn không ngừng xuyên thẳng qua.

Mãi cho đến lúc đi được bốn mươi ba vạn dặm, tới một chỗ bình nguyên vắng vẻ thì , Nhạc Vũ mới dừng lại, dùng thần niệm điều tra bốn phía thì không bao lâu đã có cảm ứng. Hắn tiếp tục ngự Cực Quang kiếm bay thẳng phương bắc, sau đó từ tầng mây nhìn xuống. Chỉ thấy trong cánh rừng phía dưới, Nhạc Trương thị đang ngồi trên một khối đá núi, khoanh chân tĩnh tâm tu tập, dùng yêu đan cùng linh thạch bày ra một trận pháp báo động quanh thân.

Sau một lát, Nhạc Vũ chỉ thấy một Tiềm Ảnh Báo đạt tới lục giai lặng lẽ lẻn vào trong trận. Trận pháp báo động không hề có phản ứng, không bao lâu thì tiến sát cách Nhạc Trương thị 30 trượng.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, cơ hồ nhịn không được muốn động thủ thì đột nhiên thấy Nhạc Trương thị mở mắt, hai đạo kiếm quang lao chém con Tiềm Ảnh Báo thành hai đoạn. Tiếp đó bà cũng không động thân thể, lần nữa tiến nhập trạng thái nhập định. Nhạc Vũ kinh dị một hồi lâu, đây là lần đầu tiên hắn thấy Nhạc Trương thị như vậy.

Nhìn qua xung quanh, hắn thấy có vài chục yêu thú cấp năm cấp sáu đang ẩn nấp, thậm chí có cả hai con cấp bảy, tuy nhiên đều như cố kỵ điều gì đó mà không dám xuất động.

- Cố ý đem bản thân đặt trong hiểm cảnh, vào thời khắc sinh tử để ma luyện tâm thần? Xem ra mẫu thân sau này dù không có mình thì cũng có một ngày đạt đại thành tựu. Việc mình cần làm là cho bà một điều kiện xuất phát công bằng mà thôi.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, trải hồn niệm ra mức độ lớn nhất, sau đó mới nhẹ nhõm. Hành động lần này của Nhạc Trương thị tuy khiến hắn bội phục nhưng

cũng càng lo lắng.

Cũng may nơi này mặc dù rộng lớn không có vết chân người, cũng không thiếu linh mạch có thể sinh ra yêu thú cao cấp.

, tuy nhiên đều đã bị tu sĩ Bắc Hoang ngày ngày thanh trừ, trong đó ngoài yêu thú cấp chín đã không thấy bóng dáng thì không thiếu yêu thú cấp bảy, cấp tám, bất quá tuyệt đại đa số đều dưới cấp năm. Đột nhiên thần sắc Nhạc Vũ khẽ động rồi nhìn về một khu rừng rậm cách đó không xa.

Sau khi chứng nhận cảm giác của mình ở đó có một vị Nguyên Anh tu sĩ, Nhạc Vũ ngưng trọng cúi người thi lễ với bên kia, trong mắt lộ vẻ cảm kích.

Phần lớn tu sĩ Nguyên Anh đều ở trong tông môn, lúc này có thể ở đây bảo vệ Nhạc Trương thị nhất định là đệ tử bí truyền. Hành động này của Nông Dịch Sơn quả thật chiếu cố hắn đầy đủ.

Nhạc Vũ do dự một lát rồi gạt đi ý định gặp mặt Nhạc Trương thị, chỉ đem một thanh phi kiếm truyền tin trong đó có ngọc giản ghi chép Đại bá Phong Thần Quyết cùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết xuất về hướng Nhạc Trương thị rồi sau đó liền ngự kiếm đi xa.

Tư chất ba mẫu tử hắn đều thuộc Mộc hệ. Nhạc Băng Thiến có cơ duyên tu tập công pháp thủy hệ, bản thân hắn kiêm tu Ngũ Hành. Chỉ có Nhạc Trương thị, mặc dù là tư chất sau khi được hắn đề thăng vẫn bảo trì đặc tính này.

- Dãy núi kia cách đây chừng bảy mươi vạn dặm. Vào hai ngày trước, Đoan Mộc Hàn vẫn còn liên hệ với tông môn. Chuyện của Hậu Thổ Vu Thần tái nhập thế giới này tuy khó giải quyết nhưng không nguy hiểm. Ngược lại cách đây ngoài 30 vạn dặm có một chỗ phong ấn nghe Chưởng giáo sư tổ nói là phong ấn một Huyết Ma tung hoành Trung Nguyên từ vạn năm trước, đã tu luyện Huyết Hà công đến tầng thứ mười ba.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ nhớ đến Trữ Vân cũng tu tập pháp môn này, hơn nữa Bắc Mã nguyên chỉ cách chỗ phong ấn Huyết Ma chỉ có hơn mười vạn dặm.

Vào lúc Nhạc Vũ đang suy nghĩ hai mối quan hệ này thì Nhạc Trương thị trên mặt đá đã lại mở mắt, bắt lấy phi kiếm truyền tin và một mảnh hồn ngọc màu tím. Sau khi đọc qua tin tức trong phi kiếm, Nhạc Trương thị bất giác cười khẽ

rồi nhìn về một đạo lưu quang phía xa!

Nhờ vào Ngũ Phương Môn và Càn Khôn Dịch Ngải Bàn, cự ly hơn mười vạn dặm cũng chỉ mất hai ba canh giờ là tới. Nhạc Vũ nhanh chóng tìm được vị trí mà Nông Dịch Sơn nói tới. Chỉ thấy nơi này có một ngọn núi cao vút sừng sững, vùng phụ cận không một bóng cây ngọn cỏ, tràn ngập mùi máu tanh. Nhạc Vũ biến sắc, hạ thẳng xuống đỉnh núi, sau đó đưa mắt nhìn vào sâu trong khe núi. Trong đó tuy dày đặc huyết tinh nhưng không hề thấy thân ảnh Huyết Ma.

- Phong ấn đã mất! Huyết Ma đã xông ra.

Thoáng một lát chấn động rồi Nhạc Vũ lập tức trấn định, hiện giờ Quảng Lăng tông đã khác trước kia. Có Nông Dịch Sơn, cùng phu phụ Thanh Dương Tử tọa trấn, cho dù Huyết Ma trọng xuất thì cũng sẽ khó tránh khỏi kiếp số vẫn lạc, chỉ có tổn thất lớn nhỏ mà thôi.

Ngự kiếm bay xuống dưới lòng núi quan sát, trong mắt Nhạc Vũ dần lộ ra một tia nguy hiểm.

- Xem linh trận ở đây tuy tổn thương bên trong nhưng chưa đủ để phá phong! Chắc là có người bên ngoài trợ lực, cũng chỉ một hai tháng gần đây!

Đột nhiên, Nhạc Vũ cảm thấy trong đầu chấn động, một cảm giác nguy hiểm đến cực độ xuất hiện.

Cơ hồ không suy nghĩ, Nhạc Vũ lập tức bay lên. Vừa lên đến đỉnh núi thì trên không trung đã chụp xuống một chiếc võng lớn.

Nhạc Vũ ngưng trọng, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn lập tức mở ra cực đại, bảo vệ trong phạm vi trăm mẫu không để tấm lưới này chụp xuống. Ngay sau đó, lại nghe một người nói:

- Tứ Tượng phong độn, định tỏa Càn Khôn!

Trong chốc lát, Nhạc Vũcảm thấy vô số tinh lực đánh xuống phong tỏa không gian quanh thân. Mặt đất dưới chân cũng trở nên vô cùng ngưng thực, ngay cả Ngũ Hành độn thuật cũng khó sử dụng. bên ngoài ngàn trượng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bốn đạo nhân mỗi người cầm một huyền binh khắc hình Tứ Tượng, phân biệt đứng chia ra bốn hướng.

Tiếp đó vẫn là bốn người Tân thị kết thành kiếm trận từ xa lạnh lùng nhìn tới.

- Quả nhiên đã đến!

Biết rõ ràng nguyên do, Nhạc Vũ trấn định nhìn về bốn đạo nhân đã có tu vi Nguyên Anh, tất cả đều im lặng không nói, tiêu chí trên đạo phù cũng không rõ ràng. Bất quá ngay sau đó, Nhạc Vũ nhíu mày, cảm giác được khí tức quen thuộc của một bảo vật.

- Thập phương môn? Trách không được có thể đột nhiên xuất hiện.

Nhạc Vũ khẽ thở phào rồi lạnh nhạt:

- Bốn vị sư đệ không biết vây ở đây có ý gì? Muốn cấu kết ngoại nhân tàn sát đồng môn? Sao chóng quên lời thề nhập môn đến vậy?

-Lời thề nhập môn thì ta đã có cách ứng phó! Bọn ngươi đã không đem chúng ta trở thành thành viên tông môn thì Tân Thủ ta cần gì phải lấy đạo đồng môn đối đãi?

Tân Thủ khẽ lắc đầu, nhìn Nhạc Vũ như một người chết:

- Dài dòng như vậy thì thôi đi. Cho dù ta bị ngươi lay động thì mấy vị Vân Mộng Tông cũng sẽ không tha ngươi!

Phảng phất hưởng ứng lời của Tân Thủ, trong mắt bốn gã đạo nhân đều lóe lên sát ý. Nhạc Vũ lại giống như chưa tỉnh, mỉm cười nhìn về phía dưới chân:

- Nói như vậy, phong ấn Huyết Ma ở đây cũng là mấy người các ngươi thả ra hay sao?

Tân Thủ nhíu mày:

- Chỗ phong ấn Huyết Ma thì kiếp trước ta đã tu tập Tiên Thiên Huyết Nguyên nên đã sớm có cảm giác. Bất quá trước lúc ta tới đây thì Huyết Ma đã độn tẩu. Cũng không biết là người phương nào làm chuyện độc hại muôn dân.

Nhạc Vũ chau mày, thầm ngạc nhiên. Không phải là Tân Thủ cùng người Vân

Mộng Tông vậy lại là người phương nào?

Một thoáng sau, Nhạc Vũ kiềm chế tâm thần, rồi sau đó khẽ lắc đầu:

- Tân Thủ, ngươi cũng biết tự gây nghiệt không thể sống?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 565: Tỏa Long cô giải

- Tự gây nghiệt?

Tân Thủ cười lạnh, lại phát hiện vẻ xác thực trong mắt Nhạc Vũ thì lập tức giật mình, cố nén bất an nói:

- Ngươi cho rằng những sư tổ trưởng bối kia còn có thể chạy đến cứu ngươi? Nông Dịch Sơn cố ý bố trí như thế để dụ dỗ ta ra tay, thực sự cho rằng ta mắc lừa? Ước chừng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới ta sẽ cùng với Vân Mộng Tông liên thủ. Càng liệu đến ngươi sẽ đi tìm Đoan Mộc Hàn, sau đó thuận đường đến chỗ gần Quảng Lăng sơn này. Nếu như ngươi chờ sư tổ tới cứu thì thôi không cần suy nghĩ, lúc này Chưởng giáo Hách Liên chân nhân của Vân Mộng Tông đã sớm công hạ Quảng Lăng sơn.

Nói đến đây, Tân Thủ đã triệt để bình tĩnh lại:

- Át chủ bài duy nhất của ngươi hiện giờ là ba tấm tiên phù. Bất quá ngươi cho rằng, ta sẽ cho ngươi cơ hội dẫn động tiên phù?

Nhạc Vũ im lặng một hồi, tuy tiên phù có uy lực to lớn nhưng nếu muốn dẫn động cũng cần đạo hợp nhất định, nếu thế tất phải có thời gian.

Nếu không phải hắn tu tập đại thần thông như Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, lại không đi Kinh Châu đi một chuyến thì tu vi hiện giờ cũng chỉ là Nguyên Anh, bố trí của Tân Thủ coi như không chút sơ hở.

Nhạc Vũ thở dài rồi nhìn ra chung quanh. Chỉ thấy đang khi nói chuyện thì trăm đạo kiếm quang đã từ tay áo bốn gã đạo nhân lần lượt bay ra bố trí thành kiếm trận. Tổng cộng có hơn 1200 thanh phi kiếm phân bố tứ phương vây kín không gian chung quanh.

- Tứ Tượng Tinh Cung kiếm? Quý tông đối với ta thật ngưỡng mộ, ngay cả một

trong tam bảo trấn sơn Vân Mộng Tông cũng lấy ra. Hơn nữa bốn người này rõ ràng đều là Nguyên Anh xuất khiếu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ánh mắt lóe lên dị sắc, Nhạc Vũ lại nhìn về Tân Thủ:

- Niệm tình đồng môn, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu có thể hoàn toàn tỉnh ngộ thì ta có thể thay ngươi cầu tình với sư tổ để tránh trách phạt!

Tân Thủ nghe vậy cười gằn:

- Động thủ đi! Tru sát người này xong còn nhanh chóng trở về Quảng Lăng tông, trợ giúp Hách Liên Chưởng giáo một tay!

Vừa dứt lời, bốn người Tân thị đều vận chuyển kiếm quyết, rõ ràng là một bộ Quảng Lăng tuyệt kiếm!

Bốn đạo nhân Vân Mộng Tông cũng từng người kết xuất một đạo ấn, toàn lực thôi động dấy lên Tứ Tượng Tinh Cung kiếm trận. Trong chốc lát, hơn 1200 đạo kiếm khí to bằng cổ tay đều nhằm thẳng vào Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế than thở, giống như là tiếc hận lại cảm giác thấy nhẹ nhõm. Trong nháy mắt hắn giải khai Tỏa Long cô, pháp lực đạt đến ba vạn thạch lực tán xuất bốn phía. Chỉ riêng cương khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành đã đủ để ngăn trở những kiếm khí kia.

Sau đó hắn phất tay vung lên Long Tước phiến, theo một đoàn ngũ sắc quang mang đánh ra, hơn ngàn đạo kiếm khí đã tiêu tán hơn phân nửa.

Con ngươi bốn gã đạo nhân lúc này co rút lại thành hình châm:

- Nguyên Anh cảnh! Đây là Ngũ Sắc Thần Quang!

Trong nháy mắt, bốn gã đạo nhân đều đổi công làm thủ, trong lòng kinh hãi không thôi, pháp lực mênh mông này rõ ràng đã vượt xa Nguyên Anh đỉnh phong thẳng tới Đại Thừa. Ngay cả Hách Liên Trường Không của Vân Mộng Tông bọn chúng cũng chưa chắc có được tu vi như thế!

Vào lúc bốn người Tân thị khó khăn lắm sắp sửa hoàn thành thức đầu tiên trong bốn thức đầu của Quảng Lăng tuyệt kiếm, Nhạc Vũ chợt đánh ra một đạo quyết.

Trong chốc lát, sắc mặt mấy người Tân Thủ lập tức tím xanh, khí tức di động, toàn bộ kiếm trận, cũng tán loạn ra, lực cắn trả lập tức tràn vào cả bốn. Tân Thủ Tân Ngọc còn hoàn hảo nhưng Tân Hiên Tân Thế mới đạt đến Kim Đan đều hộc máu.

Nhạc Vũ cũng biết chút thủ cước mà mấy năm trước mình làm ra cũng chỉ có thể đạt đến mức này. Lúc trước để tránh năm tên Nguyên Anh của Tân gia phát giác nên hắn cũng không dám quá phận. Bất quá vậy cũng đủ để tranh thủ chút thời gian!

Một đạo Ngũ Sắc Thần Quang còn chưa tán đi, Nhạc Vũ đã tiếp tục đề khởi Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí tiếp tục đánh ra một đạo khác.

Trong chốc lát, cả kiếm trận Tứ Tượng Tinh Cung đã hỗn loạn, hơn mười thanh phi kiếm ảm đạm rồi rớt xuống.

Sau một khắc, Nhạc Vũ ném ra Biểu Lí Càn Khôn Đồ. Bức hoạ vừa mở ra thì lập tức hút vào đạo nhân nắm giữ Thanh Long kiếm. Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận khởi động vây khốn người này.

Tứ Tượng Tinh Cung kiếm trận thiếu một góc lập tức triệt để sụp đổ tán. Không chỉ ba gã đạo nhân mà ngay cả mấy người Tân Thủ đang một lần nữa chuyển động Quảng Lăng kiếm trận cũng lộ vẻ kinh hãi, không ngờ song phương vừa giao thủ thì bên mình đã thụ trọng thương.

Nếu không có kiếm trận phong tỏa không gian này, thiếu niên trước mặt muốn chạy trốn thì có thể chạy trốn, muốn đi thì đi. Chỉ là lúc này Nhạc Vũ cũng không có ý định bỏ trốn. Hắn bắn ra hạt giống Huyền Huyết đằng bốn phía. Cùng lúc vẫn có hơn ngàn phi kiếm của Tứ Tượng Tinh Cung kiếm trận nhắm hắn đánh tới.

Nhạc Vũ cũng không vội ngăn cản, nhìn qua không có huyền binh nhất phẩm liền dựng Vạn Mộc Phong Thần Bích chắn trước người, Huyền Quy hư ảnh ở vòng ngoài, mặc kệ kiếm quang như một trận bão bắn tới vẫn sừng sững bất động.

Cùng lúc, Thiên Mộc Trâm cắm ở búi tóc của hắn cũng tự động bay lên, biến ảo thành Thiên Mộc Trâm kiếm, một đạo kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh chém ra, kiếm kình hội tụ từ pháp lực ba vạn thạch lực một lần chém chết tu sĩ nắm giữ

Huyền Vũ kiếm. Lúc này hai tu sĩ Vân Mộng Tông đã kinh hãi gần chết:

- Thần thông đạo pháp kẻ này càng hơn Chưởng giáo chân nhân! Chúng ta lui đã !

Một gã tu sĩ trong đó quát nhẹ rồi lập tức chuẩn bị độn phá không gian. Chỉ là trong một sát na này, Nhạc Vũ cũng đã dùng Ngũ Phương Môn phong bế phương viên không gian trăm dặm, lại dùng Càn Khôn Dịch Hào Bàn một mực khóa lại.

Lúc này Huyền Huyết đằng dưới chân hắn cũng đã đằng không bịt kín không gian mấy ngàn trượng.

Tân Thủ Tân Ngọc hoảng hốt, tựa hồ còn chưa tin mình từ thợ săn đã chuyển thành con mồi, vẫn theo quán tính thôi động Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Không hề báo hiệu, trước bụng Nhạc Vũ tuôn ra một vòi máu, vết thương cách đan điền chỉ hai phân.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, cũng không để ý, phối hợp tiếp tục thôi động pháp lực Thanh Đế Trường Sinh dẫn vô số Huyền Huyết đằng quấn lấy hai người của Vân Mộng Tông, phong tỏa khả năng chạy trốn.

Chỉ là đối diện với hắn, Tân Hiên Tân Thế vừa hoàn thành một thức Quảng Lăng tuyệt kiếm thì thần sắc vặn vẹo, trước ngực bung ra một lỗ máu lớn, hai mắt lộ vẻ không tin rồi rớt xuống đất.

Đan điền hai người rõ ràng đều lộ ra một lỗ thủng kinh người, lúc này tuy còn sót lại một tia ý thức thì sinh cơ cũng đã xa vời.

Phần bụng Tân Thủ cũng tràn đầy máu tươi, đầu tiên hắn không nghĩ ra, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, kinh hãi hét lên:

- Ngươi là Đại Thừa Kim Thân, Đại Thừa Kim Thân! Trách không được, trách không được Hiên nhi Thế nhi lại chết!

Trong lòng của hắn hiện giờ vừa kinh hãi vừa hối hận, ba thức giữa của Quảng Lăng tuyệt kiếm dẫn động thiên ý, thực sự hại người hại mình. Sớm biết như thế, hắn tuyệt sẽ không ngự sử kiếm trận này.

Tu vi Nguyên Anh, pháp lực ba vạn thạch lực, Đại Thừa kim thân, Ngũ Sắc Thần Quang, một siêu phẩm phi kiếm. Thực lực dấu diếm của thiếu niên này đến cùng có bao nhiêu? Bản thân cho rằng mình nắm chắc thắng lợi trong tay, không ngờ kết quả cuối cùng lại buồn cười như thế. Nghĩ đến đây, trong mắt Tân Thủ lộ ra vẻ điên cuồng.

- Tự gây nghiệt, không thể sống!

Nhạc Vũ thở dài, tay phải bao trùm Long kình đánh ra một quyền vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ, trọng áp mười vạn thạch lực lập tức đánh nát đạo nhân đang bị vây khốn trong Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận.

Cầm lấy Biểu Lí Càn Khôn Đồ, Nhạc Vũ lại tiếp tục ném ra hút lấy một Nguyên Anh tu sĩ khác.

- Trong tông môn tuy có hai điện Thông Văn Chức Phương nhưng gần đây cũng chỉ thám thính các tiểu môn tiểu phái lẫn các tán tu Bắc Hoang, vẫn chưa hề do thám được thực lực của Vân Mộng Tông. Mấy người kia đã tới Nguyên Anh xuất khiếu, thân phận trong Vân Mộng Tông không thấp. Tạm thời mình lưu lại hai ngươ để sau khi về lại tông môn bớt chút thời gian tập một pháp môn mạnh hơn luyện phách sưu hồn để bào chế.

Suy nghĩ thoáng qua, Nhạc Vũ thu lại ý định sát nhân. Thiên Mộc Trâm kiếm một lần nữa khôi phục hình trâm cắm vào búi tóc, lúc này chỉ để thôi động Huyền Huyết Linh đăng.

Ngay sau đó, hắn tiếp tục đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vào gã tu sĩ cuối cùng của Vân Mộng Tông. Vào lúc độn quang tán loạn thì Nhạc Vũ dùng một đạo pháp lực hút lấy trước người, cảm giác được linh lực chấn động kịch liệt trong đan điền.

- Tự hủy Nguyên Anh?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, Ngũ Sắc Thần Quang rót vào cơ thể gã khiến dao động lập tức bình ổn, tay phải hắn nhiếp một cái liền bắt lấy Nguyên Anh cao khoảng nửa tấc đi ra ngoài.

Anh hài dãy dụa không ngừng, Nhạc Vũ lại mỉm cười đánh ra mấy đạo quyết,

bức ra một giọt tinh huyết viết lên đó một phù văn khiến Nguyên Anh triệt để bình tĩnh lại, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ lâm vào ngủ say.

Nhạc Vũ mỉm cười, đem nó ném vào một góc Biểu Lí Càn Khôn Đồ. Hắn thấy người còn lại đang liều mạng dãy dụa trong kiếm trận nên cũng không quan tâm, đem bức hoạ cuộn tròn lại, sau đó phi thân đến trước mặt mấy người Tân Thủ:

- Cấu kết địch nhân phục giết đồng môn, hai người các ngươi đều biết tội chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 566: Thập Phương Chi Môn!

Một thức Quảng Lăng tuyệt kiếm vừa rồi cũng chưa từng suy giảm tới căn bản Nguyên Anh.

Bất quá lúc này Tân Thủ vẫn bị Huyền Huyết Linh đằng vây kín bốn phía, hắn dùng Bán nguyệt đao nhận điên cuồng đánh phá những Huyền Huyết Linh đằng có thể so với huyền binh nhị phẩm này, lại dùng thêm một chiếc gương đồng tế lên đỉnh đầu bao phủ quanh thân mới miễn cưỡng khống chế những đằng mộc hàm chứa sát cơ vô tận không không cách nào tới gần quanh người mười trượng.

Chỉ là với tu vi Nguyên Anh sơ kỳ của hắn cũng chỉ có thể làm được đến đó, ngay cả chạy trốn cũng không thể. Hắn biết lúc này Nhạc Vũ còn chưa chú ý, ánh mắt nhìn vào thiếu niên dị thường phức tạp.

Hắn điều tra Nhạc Vũ xác thực chỉ là hai mươi mấy tuổi, sao có thể so với Nguyên Anh đỉnh phong? Hơn nữa thần thông pháp bảo không thứ nào là không kiệt xuất đương thế.

Mấy ngày trước, kỳ thật hắn cũng hoài nghi Nông Dịch Sơn vì sao lớn mật như thế, đem trọng bảo tiên giới toàn bộ giao cho Nhạc Vũ. Mặc dù là muốn dụ hắn ra tay cũng không trở thành như thế,

Chẳng qua lúc đó hắn nghĩ đến Nhạc Vũ nhập chưa tới mười năm, mặc dù có đại bổn sự cũng không có khả năng mạnh hơn sáu vị Nguyên Anh hợp lực. Hôm nay nghĩ đến quả thực ngu xuẩn.

Hơn nữa bỏ qua lần này thì ngày sau sợ là càng khó động Quảng Lăng tông, khả năng cũng là cơ hội cuối cùng của hắn.

Nghĩ đến đây, Tân Thủ không khỏi một hồi hoảng hốt, thực khó tin được hồn lực đang áp chế hắn lại xuất phát từ thiếu niên thanh tú trước mặt. Mới vừa rồi nếu không phải là có Quảng Lăng tuyệt kiếm, thực lực đối phương cơ hồ áp đảo. Đừng nói là sáu Nguyên Anh, cho dù gấp đôi cũng khó có thể lật ngược tình thế.

Tân Thủ cơ hồ buông bỏ chống cự, Tân Ngọc thì vẫn nỗ lực trùng kích đào thoát.

Nhạc Vũ không để ý đến hắn, thông qua phiến cửa chính trong tay bắt đầu dốc sức khống chế năm cánh cửa khác xung quanh.

Mới vừa rồi hắn dùng Biểu Lí Càn Khôn Đồ thu nạp người đầu tiên của Vân Mộng Tông chính là chủ nhân của năm cánh cửa này. Sở dĩ muốn đích thân động thủ trảm sát người này là để đề phòng hắn thông qua Không Gian Chi Môn đào tẩu.

Cũng chỉ có giải quyết sớm người này, Nhạc Vũ mới có thể thuận lợi thu nạp năm cánh cửa còn lại, hợp với Càn Khôn Dịch Hào Bàn phong tỏa không gian.

Dùng Ngũ Sắc Thần Quang tiêu trừ lạc ấn nguyên linh ở từng cánh cửa, không bao lâu Nhạc Vũ đã nhờ vào cảm ứng từ cánh cửa chính cuốn từng cánh đến trước mặt. Lúc này dù hắn chưa đem chúng luyện hóa thì cũng đã có thể thông qua cửa chính sử dụng.

Đợi đến khi cánh cửa cuối cùng xuất hiện bên cạnh, Nhạc Vũ không khỏi lộ vẻ vui mừng. Trước đó hắn chưa từng nghĩ tới sẽ thu thập thêm năm cánh còn lại nhanh như vậy.

Một khi gom đủ Thập Phương Môn thì uy lực hoàn toàn bất đồng khi chỉ có một nửa. Mặc dù hiện giờ hắn đã đạt tới Nguyên Anh vẫn có tác dụng rất lớn. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Nếu toàn lực thôi động, tốc độ phá vỡ hàng rào không gian của hắn tuyệt sẽ không kém Đại Thừa tu sĩ, càng có thể tiết kiệm đại lượng pháp lực. Điều này cũng có nghĩa là cho dù đối diện với mấy cường giả đỉnh phong của Đông Thắng đại lục thì hắn vẫn có lực trốn chạy. Thêm vào Cửu Thiên Đô Triện Hỗ Nhiên Thái Hạo thần phù thì cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận.

Đương nhiên trong đó tuyệt không bao gồm Nguyên Dương đao luân của Nông Dịch Sơn cũng như Ngự Thủy Kiếm của Đông Hoa tán nhân. Chỉ là cường nhân bực này thì hiện giờ cũng không đánh chủ ý lên hắn.

Ngoài ra cự ly xuyên toa cũng có thể tăng lên mấy lần. Hôm nay muốn tới chỗ của Sơ Tam đã không cần bố trận mà chỉ cần trung gian qua thần quốc là có thể

ra vào tùy ý.

Đánh ra mấy chục hồn ấn để thiết lập liên lạc tinh thần với từng cánh cửa, Nhạc Vũ vung tay ẩn nhập ra ngoài hàng rào không gian.

Hắn nhìn Tân Thủ Tân Ngọc, cũng không có ý trả lời. Thần sắc người trước càng hoảng hốt, hai mắt ảm đạm vô thần, Nhạc Vũ không khỏi thầm lắc đầu, hỏi lai:

- Hai người các ngươi đã gây nên tội ác tày trời, chiếu theo hình luật tông môn thì phải chết muôn lần! Nếu bây giờ có thể tự phong pháp lực theo ta đi tông môn thỉnh tội với Hình Điện thì may ra còn chút sinh cơ.

Cũng không phải hắn muốn hạ thủ lưu tình, chỉ là thân phận của mấy người Tân thị bất đồng, là Nguyên Anh chuyển thế, trong tông môn cũng có cố cựu.

Nếu do Hình Điện trừng phạt, người bên ngoài tất nhiên là không lời nào để nói . Nhưng nếu là chết trong tay hắn thì sẽ có người sinh lòng bất mãn. Tuy hắn không sợ nhưng cũng không muốn để tông môn bất hòa.

- Tội ác tày trời?

Tân Thủ ai oán niệm một câu rồi sau đó giống như điên cười ha hả:

- Năm đó Cầm thị toàn tộc đều bị Quảng Lăng Tông sở diệt, tổ tông càng bị phong ấn vạn năm. Mấy ngàn năm đau khổ chạy trốn đổi tên đổi họ chỉ để cầu sinh trong tay cừu gia.

Trưởng bối ngày ngày dạy bảo muốn phục này đại thù, ta có tội tình gì? Chỉ là thời vận bất lực mà thôi, chỉ hận không thể sớm ngày chuyển sinh.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, ước chừng đoán được nguyên nhân huynh đệ Tân thị phản bộ. Cầm thị?

Hắn nhớ trong điển tịch từng có ghi lại, vạn năm ở U Châu xác thực là có một Cầm gia, cũng có thể coi như thế gia trong thiên hạ. Chỉ là không biết như thế nào gia tộc này bỗng nhiên tan thành mây khói, hóa ra là bị Quảng Lăng tán nhân tiêu diệt. Nếu truyền thừa thế gia này thực sự bí pháp có thể khống chế thời gian chuyển sinh thì cũng có khả năng.

Hắn bất giác cười thầm, nguyên lai sư tổ của mình không phải là không có cừu gia. Chỉ là thủ đoạn của Quảng Lăng tán nhântàn nhẫn, làm việc lưu loát, người đã đặc tội hoặc là bị phong ấn, hoặc là toàn bộ diệt sạch.

Ước chừng ngài làm vậy cũng biết một khi phi thăng thì một mạch đạo thống sẽ rất khó sinh tồn.

Hắn cũng lười hỏi lại, đã đến mức này thì không cần ai khuyên nhủ, chỉ dùng Hỗn Nguyên pháp lực ngưng tụ thành cự chưởng nắm lấy Tân Thủ. Dù người này gào thét giãy dụa như thế nào, thôi động hết thảy pháp bảo huyền binh cũng khó khăn động mảy may, tất cả phản kháng đều bị Ngũ Sắc Thần Quang hóa giải. Sau đó hắn bóp nhẹ khiến thân thể Tân Thủ nát bấy, tiếp đó bắt lấy Nguyên Anh, cũng đồng dạng như hai người kia dùng máu vẽ lên phù văn chế trụ Nguyên Anh.

Việc này cũng là bất đắc dĩ, công hiệu luyện phách sưu hồn quyết quá yếu, thật sự luc soát không ra quá nhiều tin tức. Phép chuyển thế Nguyên Anh mà người này nắm giữ tuy đối với hắn vô dụng nhưng lại cực kỳ trọng yếu đối với tông môn.

Còn có bốn người kia thôi động Quảng Lăng kiếm trận cũng khiến cho người khác tán dương. Cũng không biết Tân thì tìm ra cách nào mà dùng Tân Hiên Tân Thế chỉ có tu vi Kim Đan thay thế một vị Nguyên Anh tu sĩ gia nhập kiếm trận, tuy giảm xuống uy lực nhưng xác thực là sử xuất được thức thứ tư của Quảng Lăng tuyệt kiếm! Nếu hắn không có thân thể Bất Tử Bất Diệt thì một kiếm vừa rồi chưa hắn không lấy được mạng. Kỳ thật hắn cũng không phải không nghĩ ra cách này, chỉ là cuối cùng có chút phiền phức.

Sau một lát, Nhạc Vũ lại nhìn phía Tân Ngọc phía xa. Người cuối cùng của Tân thị đã xông ra đến hơn ngàn trượng, cơ hồ sắp thoát khỏi sự bao vây của Huyền Huyết Linh đằng.

Nhạc Vũ cười lạnh, tiện tay đánh ra hơn mười cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Hiện giờ hắn dùng Long Tước phiến thôi động nên hơn xa tầng thứ sáu. Tân Ngọc cơ hồ là không hề phản kháng, thân thể lập tức nát bấy, tiếp đó hắn lại dùng pháp lực cầm giữ lại Nguyên Anh.

Sau khi hạ xong cấm phù, Nhạc Vũ lại tiện tay ném vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Nhìn lại người kia đã sớm bị Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận làm cho khốn đốn sắp đến lúc bại vong, Nhạc Vũ cũng không muốn đợi thêm, thôi động Long Lân nắm lấy đầu bóp nát, tiếp tục luyện chế Nguyên Anh như mấy người trước. Sau đó hắn thu hồi Tứ Tượng Tinh Cung Chu Tước kiếm để hợp với nguyên bộ. Tứ Tượng Tinh Cung kiếm là chí bảo của Vân Mộng Tông, so với bộ Thanh Lam kiếm mà Thanh Dương Tử tặng trước đó vài ngày còn mạnh hơn rất nhiều.

Trong bốn thanh chủ kiếm thì đều là nhất phẩm cấp thấp, thậm chí theo tiêu chuẩn còn chưa đến nhất phẩm. Bất quá phi kiếm nhị phẩm thì có hơn ba mươi thanh, khi bố trí kiếm trận có uy lực vô cùng, tổng cộng có hơn 1200 thanh.

Bất quá muốn chỉ với một người ngự sử tự nhiên cần hồn lực khổng lồ. Vừa mới rồi bốn người Vân Mộng Tông mặc dù là hợp lực thôi sử, mỗi người phụ trách một phương cũng là không cách nào hoàn toàn điều khiển.

Nếu luận hồn lực thì Nhạc Vũ hiện giờ cũng chỉ mạnh hơn một số Nguyên Anh Xuất Khiếu mà thôi.

- Kiếm này đối với mình vô dụng! Nếu là giao cho tông môn cũng không ổn, ngược lại phảng phất giống như là bố thí. Hiện giờ thì không sao nhưng lâu dài sẽ xuất hiện tình huống. Bỏ đi! Đợi đến ngày sau chữa trị xong Sơn Hà Xã Tắc đồ này thì bố trí thêm trong đó một bộ Tứ Tượng Tinh Cung kiếm trận kết hợp cùng Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận, dù người có tu vi cao thế nào cũng khó trốn thoát.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liền không chút do dự đem Tu Di Giới cùng tất cả pháp bảo huyền binh của mấy người kia thu vào trong tay áo. Sau đó hắn nhìn về phía Quảng Lăng tông, an nguy ở đó cũng không cần hắn lo lắng. Có Tán Tiên được di thể linh tiên trợ giúp, mặc dù là còn chưa hoàn toàn luyện hóa thì Tán Tiên bình thường cũng không thể so sánh với, huống chi trong tông môn còn có cái Nông Dịch Sơn và Nguyên Dương đao luân.

Người Vân Mộng Tông đến nhiều hơn nữa cũng chỉ có một chữ chết. Chỉ là hắn cũng hiếu kỳ tình hình lúc này.

Nhạc Vũ chợt cảm thấy đau nhói trước bụng, bất giác cười khổ, cuối cùng hắn vẫn bị thương bởi Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 567: Minh Phủ Luân Hồi

Xử lý xong vết thương, thay lại quần áo, tiếp đó Nhạc Vũ lấy ra Càn Khôn Dịch Hào Bàn bắt đầu thôi diễn.

Sau một lát, Nhạc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu. Trận chiến này có quá nhiều cường nhân tham dự, ngoại trừ Quảng Lăng tông Nông Dịch Sơn cùng phu phụ Thanh Dương Tử thì tựa hồ còn có những cao nhân khác. Với lực tính toán của hắn hiện giờ căn bản không thể nào tính ra, cưỡng ép thôi diễn chỉ có thể nhận lấy phản kích của những người đó.

Lại tính toán số mệnh tương lai của Quảng Lăng tông, bởi vì bản thân hắn thoát ra khỏi thiên cơ nên cũng ảnh hưởng đến tông môn, chỉ có thể tính toán ra khí vận hiện giờ đang dày.

Thu hồi Dịch Bàn, ngay sau đó Nhạc Vũ nhảy lên không trung, dùng Vọng khí pháp của Đạo gia nhìn về nơi xa, chỉ thấy bên Dực châu đang có một khí tức màu đỏ đậm đặc đang phóng thẳng lên trời.

- Ừ? Khí sát phạt cường liệt! Như vậy xem ra với năng lực của Chưởng giáo tổ sư lúc này vẫn chưa triệt để giải quyết Vân Mộng Tông, bất quá đã khiến chúng trọng thương. Nếu không cũng sẽ không xuất hiện khí binh đao dày đặc như thế, hơn phân nửa là do Vân Mộng Tông thế suy, thế gian sắp thay trời đổi đất!

Vọng khí pháp cực kỳ tiêu hao hồn lực. Chỉ qua một lát, Nhạc Vũ đã chống đỡ không nổi, thu hồi thần thông mà Nguyên Anh xuất khiếu mới có.

Nhập định khôi phục một lát, Nhạc Vũ lại nhìn về lòng núi trống rỗng, bất giác nhíu mày.

- Huyết Ma đi rồi, tất nhiên sẽ tìm kiếm địa phương tu dưỡng thương thế, khôi phục nguyên khí. Cần hấp thu mấy trăm vạn sinh linh huyết khí, cùng với tinh huyết nguyên lực mấy ngàn tu sĩ tẩm bổ bản thân mới có thể khôi phục đến trạng thái cường thịnh. Ngoài ra người này đã tu luyện Huyết Hà công đến tầng mười

ba, cũng là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới Tán Tiên, tất nhiên sẽ cố kỵ thiên kiếp. Nơi có thể tránh né thiên kiếp ở Bắc Hoang tổng cộng cũng chỉ hơn mười chỗ. Sau này ra lệnh cho Chức Phương và Thông Văn điện điều tra thì có thể biết được. Có tồn tại như vậy rình mò ngoài tông, bản tông cho dù không sợ nhưng đệ tử ra ngoài lại có chút nguy hiểm

Bắn ra hai phi kiếm truyền tin về xa, Nhạc Vũ cũng không ở thêm, thu hồi Thập Phương Môn tế luyện một phen, đợi đến lúc hoàn toàn khống chế thì phi độn rời đi.

Lần này một hơi hắn đã xuyên qua đến sáu vạn dặm. Mặc dù không nhanh như Nông Dịch Sơn mượn trợ giúp của Nguyên Dương đao luân, một lần xa đến hơn mười vạn dặm nhưng cũng nhanh hơn rất nhiều Đại Thừa tu sĩ bình thường.

Nhạc Vũ cũng hơi vui vẻ rồi lại có chút tiếc nuối, cự ly xuyên qua không gian tuy gia tăng thật lớn nhưng tiêu hao pháp lực cũng tăng theo đồng dạnh. Thập Phương Môn tuy là có thể tiết kiệm đại lượng đạo lực nhưng vẫn không cách nào thay đổi pháp tắc này. Phương pháp này ngẫu nhiên dùng để trốn chạy đào mệnh thì còn có thể, lại không thể thường dùng.

Chỉ dùng hai canh giờ, Nhạc Vũ đã đến nơi cần tìm. Cả phía nam của dãy núi đều là bình nguyên do sông lớn trùng kích bao năm mà thành.

Trong lòng của hắn thầm kỳ quái, nơi màu mỡ như vậy, lại dưới sự che chở của Quảng Lăng tông nên cuộc sống bình an, lẽ ra không dễ dàng sinh sôi tín ngưỡng mới đúng . Nhưng ở chỗ này, hắn rõ ràng có thể cảm giác vô số lực tín nguyện đang bay lên, quả nhiên là cực kỳ cổ quái.

Nhạc Vũ ngưng mày dùng hồn lực tìm tòi bốn phía. Không bao lâu liền phát hiện ra chỗ của Đoan Mộc Hàn. Hơi động niệm, Nhạc Vũ trú sử Cực Quang kiếm phi độn đến một ngọn núi cách xa hai ngàn dặm.

Vào lúc hạ xuống, hắn thấy nơi này là một linh mạch nho nhỏ do Quảng Lăng tông khống chế. Bất quá bên trong, chỉ có hơn mười Trúc Cơ tu sĩ trông coi, phụ trách dược viên nơi đây.

Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang cưỡng ép lọt vào cấm chế rồi đi thẳng vào trong điện. Vừa vào hắn đã thấy Đoan Mộc Hàn đang mặt ủ mày chau. Hai người Lâm Trác Nhạc Băng Thiến cũng tràn đầy thần sắc lo lắng. Chỉ có Nhiễm

Lực hết nhìn đông tới nhìn tây, đợi đến trông thấy Nhạc Vũ thì kinh hỉ:

- Là thiếu gia! Ngài có thể tính đến rồi!

Đoan Mộc Hàn lập tức bừng tỉnh, thân thể mềm mại hơi chấn động, kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ có thể vô thanh vô tức đến nơi này, hoàn toàn giấu diếm được cảm giác của nàng. Ngay sau đó, nàng cẩn thận đánh giá Nhạc Vũ rồi hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói:

- Rất không tệ! Rõ ràng đã tu luyện tới Kim Đan đỉnh phong, nhanh hơn cả sư phụ rồii! Ừ, đó là cái gì? Tỏa Long phát cô? Ngươi rõ ràng mang theo vật ấy còn có thể có tu vi Kim Đan đỉnh phong ?

Giống như phát hiện chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, Đoan Mộc Hàn đột nhiên quay đầu, mắt phượng khẽ nhếch, thần sắc sững sờ nhìn sang.

Nhạc Vũ cũng khẽ giật mình, thầm nghĩ nguyên lai sư phụ mình cũng nhận ra vật này. Xem ra Tỏa Long cô này tồn thế không chỉ là mấy trăm năm mà thôi. Gặp Thấy trong mắt Đoan Mộc Hàn ẩn ước sáng lên, Nhạc Vũ xấu hổ cười nói:

- Cũng không có gì, sư tôn hôm nay đã là Kim Đan đại viên mãn, chỉ là cưỡng ép áp lực nên chưa Kết Anh mà thôi. Tiểu Vũ đâu thể nhanh như sư tôn.

Nhạc Băng Thiến vốn đang muốn bổ nhào tới ôm lấy huynh trưởng, lúc này nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên nhìn dải tóc trên đầu Nhạc Vũ:

- Tỏa Long cô? Sư phụ, thứ này hắn là có cổ quái hay sao?

Đoan Mộc Hàn dùng tay nâng cằm lên hừ hừ vài tiếng rồi mới đáp lời:

- Cũng không phải vật gì tốt, tác dụng lớn nhất là áp chế tu vi. Huynh trưởng ngươi hôm nay triển khai công dụng này vẫn có tu vi Kim Đan. Nếu bỏ ra thì tu vi ít nhất cũng là Nguyên Anh, pháp lực cũng hơn nửa có ba năm vạn thạch lực. Thân thể càng tới năm sáu ngàn thạch lực, hơn phân nửa là thành tựu Đại Thừa tu sĩ. Một ngón tay cũng đủ bóp chết sư phụ của các ngươi!

Mấy người trong điện nghe vậy đều kinh hãi nhìn về phía Nhạc Vũ. Tất cả ngồi đây cũng không phải vừa bước vào Tu Chân Giới, phần lớn đều có kiến thức phổ thông nên hiểu pháp lực ba đến năm vạn thạch lực là khủng bố bực nào .

Bọn họ hiện giờ mặc dù có Nhạc Vũ toàn lực tài bồi, dùng dược thủy để cải tiến thân thể thì cũng chỉ có 170 Thạch Lực mà thôi, pháp lực cũng chỉ có ba bốn trăm thạch lực, coi như nhất lưu trong thế hệ Linh Hư cảnh đồng bối.

Trình độ đó so sánh với Nhạc Vũ vẫn không khác con sâu cái kiến, Nhiễm Lực Lâm Trác không khỏi có chút ảm đạm, vốn cho là có khả năng giúp đỡ được Nhạc Vũ, kết quả lại bị xa hơn.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ sờ mũi, thầm nghĩ túc tuệ kiếp trước của Đoan Mộc Hàn thật đúng là kiến thức rộng rãi. Lai lịch của hắn cơ hồ bị hoàn toàn vạch trần.

Thấy Đoan Mộc Hàn tuy có vẻ đay nghiến nhưng cũng không thật sự giận dỗi, Nhạc Vũ bất giác bật cười, lấy ra hai phi kiếm một băng một hỏa đưa tới, ngữ khí nghiêm nghị nói:

- Lần này đệ tử đi Mãng Hoang cự trạch hơi có chút thu hoạch, hai phi kiếm này là hiếu kính với sư tôn.

Đoan Mộc Hàn vốn đang không thèm để ý, đợi đến lúc Nhạc Vũ chuyển hai thanh phi kiếm đến nơi mới hơi biến sắc:

- Tiên khí?Lại còn tồn tại khí linh?

Cơ hồ là không chút do dự, Đoan Mộc Hàn vung tay đẩy trả hai thanh huyền binh, nghiêm giọng:

- Lấy về đi! Ta là sư trưởng sao có thể lấy trọng bảo của đồ đệ!

Nhạc Vũ hơi nhếch miệng, cũng không tiếp lấy, ngược lại lấy ra thêm một bình nhỏ tinh huyết Vu Thần rồi ném về Đoan Mộc Hàn. Sau đó dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn lại lấy ra từ Tu Di Giới một thanh phi kiếm màu lam, mấy thứ pháp bảo rồi mỉm cười giao cho tiểu muội.

Nhạc Băng Thiến lập tức vui vẻ, Đoan Mộc Hàn cũng nhắm mắt. nàng sao không nhận ra mấy pháp bảo huyền binh mà Nhạc Vũ đưa ra tuy chỉ là Tứ phẩm nhưng uy lực toàn triển không dưới Tam phẩm, đều là thứ trân phẩm, giá trị chính thức còn trên Tam phẩm.

Đến khi nhìn thấy hai người Nhiễm Lực Lâm Trác đều có phần không kém thì Đoan Mộc Hàn không nhịn được cười hì hì:

- Xem ra thu hoạch lần này quả thực không nhỏ, nếu đã vậy thì sư phụ từ chối cũng quá câu nệ.

Dứt lời, Đoan Mộc Hàn thoải mái tiếp lấy hai thanh phi kiếm. Chỉ đến sau khi tiếp lấy bình sứ thì nàng biến sắc, vẻ mặt hiện lên kinh dị lẫn hân hoan.

Nhạc Vũ sợ nàng cự tuyệt, vội vàng nói thêm một câu:

- Vật này chính là tông môn ban tặng, không có quan hệ tới ta.

Đoan Mộc Hàn trừng mắt liếc hắn một cái, rồi sau đó trịnh trọng thu hồi. Nhạc Vũ lúc này mới rảnh rỗi cẩn thận quan sát mấy người Nhiễm Lực, sau đó sáng mắt, tiến bộ của mấy người này cực kỳ nhanh chóng vượt qua dự liệu của hắn. Mới qua một năm không ngờ đã đột pháLinh Hư Cảnh đỉnh phong.

Tốc độ của thân thể ngũ linh quả nhiên vượt xa người khác, càng khó được là cũng không hề buông bỏ rèn luyện nhục thân. Xem ra ngày đó hắn lưu lại dược vật cùng dược phương thì cả ba vẫn chưa hề ngừng phục dụng, ngay cả Nhạc Băng Thiến cũng không tụt hậu.

Đợi đến lúc bốn người bình tĩnh lại, Nhạc Vũ hỏi tiếp:

- Chuyện ở Điều Sơn này thế nào? Vì sao đã lâu nhưng vẫn chưa kết thúc?

Nói đến đây, Đoan Mộc Hàn lộ vẻ lo lắng: - Chuyện lần này xác thực là có chút khó giải quyết. Đã dùng qua tất cả thủ đoạn nhưng không hề có hiệu quả, hơn nữa càng làm người căm tức đấy là có một số tán tu ngầm nhúng tay tương trợ.

Đoan Mộc Hàn dừng một chút rồi mới do dự:

- Những ngày này ta đã điều tra cẩn thận, chỉ biết những tín đồ kia tựa hồ bị chuyện gì hấp dẫn, nói là tín ngưỡng Hậu Thổ thì sau khi chết linh hồn có thể chuyển sinh!

- Chuyển sinh?

Nhạc Vũ nhíu mày, cảm thấy buồn cười. Thế giới này làm gì có chuyển thế, phần lớn sau khi chết đi thì linh hồn tự tiêu tán trong thiên địa, ngay cả người tu chân nếu chưa đạt tới Nguyên Anh cũng không ngoại lệ.

Ngay sau đó, trong lòng của hắn bỗng dưng cả kinh, nhớ tới Minh phủ của Đạo gia và lục đạo luân hồi của Phật gia nói tới kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 568: Chân chính đại địch

Hắn là Hậu Thổ Vu Thần chuẩn bị muốn dùng đại nguyện lực kiến tạo pháp tắc linh hồn Luân Hồi chi pháp? Nhạc Vũ thầm sợ hãi, nếu thật sự là như thế, vị Vu Thần duy nhất may mắn còn sống sót trong mười hai Vu thần này quả thực có thủ đoạn khiến người ta vỗ án tán dương.

Nếu là thần hồn có thể dựa vào vu lực Hậu Thổ chuyển sinh, mặc dù kí ức hoàn toàn biến mất thì là một lực hấp dẫn lớn lao đối với chúng sinh. Đừng nói là dân chúng bình thường, ngay cả tu sĩ bọn họ lẫn Yêu tộc, cũng không cách nào cự tuyệt.

Chỉ là lần hành động này chẳng những khiến cho Hậu Thổ lập nên cơ sở tín ngưỡng khổng lồ lẫn công đức vô tận mà còn đối lập với Tu Chân Giới mặt đối lập, một lần nữa đứng tới, lại cũng không tu sĩ đại địch, tất [nhiên dục bỏ chi nhân. Huống chi lúc này bên ngoài, Hậu Thổ chưởng đại địa , càng là hạng nhất, [làm cho/lệnh] thiên hạ sinh linh, [đều/thậm chí] cần ỷ lại thần chức nghiệp.

- Có thể theo Vu Yêu đại chiến, sống sót qua khỏi Hồng Hoang nứt vỡ, Vu thần Hậu Thổ quả nhiên mưu lược bất phàm.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, phán đoán này tuy không cách nào chứng nhận nhưng trong lòng hắn cũng đã đem vị đại thần thượng cổ này vào nhân vật tuyệt đối không thể đơn giản đắc tội. Bất quá nhân vật có thể sóng vai cùng đạo tổ chắc cũng sẽ không chú ý một nhân vật như hắn.

Chỉ là chuyện Hậu Thổ vu giáo cuối cùng có chút khó giải quyết. Tốt nhất là có thể không động đao binh, một khi cục diện không khống chế đượcthì hậu quả khó đoán.

Đoan Mộc Hàn chỉ nhìn thần sắc quái dị của Nhạc Vũ thì biết hắn đã nghĩ thông suốt những rắc rối trong đó, nói vẻ khó khăn:

- Hậu Thổ quản lý đại địa vạn vật, có thể khống chế cỏ cây. Nếu như nàng muốn

xây Địa phủ Luân Hồi, hơn phân nửa là có thể thành đấy. Hiện giờ ta tiến thoái lưỡng nan, thủ đoạn đã dùng hết, cũng không thể tránh được!

Nhạc Vũ nghĩ thầm trách không được, Nông Dịch Sơn lại có vẻ mặt cổ quái như vậy vào lúc hắn rời tông môn. Chắc không chỉ vì chuyện Tân thị mà hơn phân nửa là vì chuyện bên này, Nhạc Vũ cau mày nói:

- Có từng thử qua việc tăng thuế!

- Đã thử qua!

Lâm Trác lên tiếng lạnh lùng nói:

- Tông ta đã ra lệnh cho tất cả thành chủ quốc chủ trong vòng ba ngàn dặm tăng thuế, bất quá hiệu quả quá nhỏ bé, ngay cả bản thân họ cũng không tình nguyện. Ngầm càng là bằng mặt không bằng lòng, làm nhiều cách quấy phá. Trước đó vài ngày, ta phụng mệnh giết mấy người, tình hình mới có chuyển biến tốt đẹp.

Nhạc Vũ nhíu mày thành chữ Xuyên (), nhìn quét trong điện chỉ thấy mấy người đều lộ vẻ u ám, thầm nghĩ một năm qua chắc đã thử hết cách nhưng vô hiệu. Không đơn giản chỉ là vấn đề nương tay như hắn lo lắng.

- Tông ta vô ý đắc tội Hậu Thổ nương nương, bất quá đã như vậy thì vẫn phải ra tay chấn nhiếp!

Thấy bốn người đều nhìn cả sang, Nhạc Vũ trầm ngâm nói:

- Vu giáo Hậu Thổ cũng không có khả năng vô duyên vô cớ xuất hiện tại thế giới này. Mọi sự luôn luôn có khởi đầu, chúng ta có thể bắt tay tiến hành từ những người truyền giáo!

- Việc này ta cũng nghĩ qua, cũng là biện pháp vạn bất đắc dĩ!

Đoan Mộc Hàn hơi gật đầu:

- Thông qua Thông Văn và Chức Phương điện điều tra thì cũng biết được ngọn nguồn . nghe đồn có một thiếu nữ tên là Giản Kỳ vào bốn năm trước đột nhiên mơ thấy Hậu Thổ nương nương báo mộng cho nàng.

Sau đó nàng lợi dụng thân phận Vu tế truyền giáo bốn phía. Truyền ngôn lẫn pháp tắc vô cùng ứng nghiệm, chỉ trong vài năm đã làm cho người theo tín ngưỡng Hậu Thổ bành trướng đến mức độ như vậy. Nàng này còn đào tạo ra mấy chục vu tế, ta đã giao thủ qua, nếu không tính nhục thân thì có thực lực Kim Đan sơ giai, còn lung lạc không ít tán tu, trong đó cũng không thiếu Kim Đan trung hậu kỳ. So với con bạch tuộc kia thì mạnh hơn rất nhiều.

Nhạc Vũ cũng không chú ý ẩn hàm đằng sau. Có thể bồi dưỡng hương hỏa, đồng thời qua bốn năm đào tạo được rất nhiều vu tế cường lực, thủ đoạn của Giản Kỳ quả nhiên rất cao minh.

Bất quá có nhiều tán tu hơn nữa thì trước mặt hắn cũng không đáng giá nhắc tới. Đừng nói là hắn, ngay cả Đoan Mộc Hàn cũng có thể dễ dàng giải quyết. Vấn đề là nếu đã biết rõ ngọn nguồn sao Đoan Mộc Hàn sao còn chưa đem việc này giải quyết?

- Nói như vậy, mấu chốt của sự tình là ở nữ tử kia?

- Đúng là như thế! Thực lực nữ nhân này lợi hại, ta thấy sợ là đã sớm đến Nguyên Anh. Lần đầu giao thủ tuy may mắn chạy được nhưng ta có cảm giác lúc ấy nàng hạ thủ lưu tình rồi. Hơn nữa từ đó về sau càng khó tìm nàng.....

Đoan Mộc Hàn đầu tiên cau mày, sau đó lại giãn ra:

- Vốn cho là có ngươi đến cũng không giải quyết được gì. Bất quá nếu như Vũ nhi đã có tu vi Nguyên Anh, pháp lực vượt qua Nguyên Anh đại viên mãn, những người kia trong mắt ngươi đều như gà đất chó kiểng. Nữ tử kia tuy mạnh nhưng cũng không cần kiêng kị! Đợi đến lúc Thông Văn điện tìm được tung tích thì chúng ta giết đến tận cửa, ta đã sớm xem không thuận mắt!

Nghe ngữ điệu của Đoan Mộc Hàn bốc lên chiến ý ngùn ngụt. Nhạc Vũ nghe vậy cũng sáng mắt, cũng không phải bị kích thích đấu chí mà hắn chú ý đến câu "hạ thủ lưu tình", như vậy nàng cũng biết hiện giờ không thể đắc tội Quảng Lăng tông. Đúng ra hiện giờ song phương đều kiêng kị nhau. Thở dài, Nhạc Vũ vươn người đứng lên, thầm nghĩ nếu có thể đàm phán thì không gì tốt hơn.

Hiện giờ hắn cũng buông bỏ ý định tiêu diệt Hậu Thổ vu giáo, chỉ cầu có thể tạm thời khống chế tình thế. Lần này Hậu Thổ bỗng nhiên phát lực, tuyệt không vẻn vẹn chỉ ở Bắc Hoang, chắc còn có địa phương khác.

Nhạc Vũ cũng muốn xem những tông môn khác xử trí như thế nào, thái độ của mấy vị đạo tổ sẽ như thế nào, bồi dưỡng Hậu Thổ hay là áp chế?

Trong lúc này Nhạc Vũ lại chợt thấy Nhạc Băng Thiến lộ ra vẻ muốn nói lại thôi, hắn thầm kỳ quái chẳng lẽ trong này còn có ẩn tình?

Mấy ngày về sau, Nhạc Vũ ở lại trên núi. Cho dù đang đau đầu vì chuyện của vu giáo thì hắn vẫn chú ý đến chuyện của tông môn. Tựa hồ cũng biết được tâm ý của hắn, vào ngày thứ hai thì một đạo phù chiếu của chưởng giáo đã phá không bay đến.

Chuyện của Tân thị thì hắn cũng biết đại khái, hiện giờ đã khiến cho Hình Điện đem này bốn người đuổi ra khỏi môn hộ. Còn một người cuối cùng tuy vẫn thuộc Tân thị nhưng không phản bội nên vẫn giữ lại.

Về phần tình hình Quảng Lăng sơn ngày đó thì Nông Dịch Sơn cũng chỉ hời hợt nói qua, đại loại chớ lo cho tông môn, Huyết Ma đã bỏ chạy nên có thể tạm thời bỏ qua, cần xử lý cẩn thận chuyện ở Điều sơn. Nhạc Vũ xem xong cũng chỉ biết dở khóc dở cười.

Ngược lại sau đó Trầm Như Tân dùng phi kiếm đưa tin mới khiến cho Nhạc Vũ thoáng biết được đại thể trận chiến ngày đó. Nông Dịch Sơn cùng hai vị Tán Tiên tựa hồ đều không ra tay, chỉ dùng ba trận Quảng Lăng kiếm trận, một cây thần nỏ nghênh địch tru diệt năm Nguyên Anh tu sĩ của Vân Mộng tông.

Trong vòng một đêm, thực lực Vân Mộng Tông đã hao tổn hơn phân nửa. Hách Liên Trường Không dựa vào Tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo một mình thoát đi. Sau đó Quảng Lăng tông đột nhiên tấn công Kí châu chiếm giữ một linh mạch có diện tích cơ hồ tương đương với một nửa Quảng Lăng sơn. Bất quá tình hình về sau lại có chút khiến người khác không hiểu. Ngoài Vân Mộng Tông còn có Cô Sơn tông, Thái Nhất Môn, tam tông này dường như có xu thế liên thủ . Nhạc Vũ không khỏi là lâm vào trầm tư, cục diện hôm nay cũng không sai lệch so với hắn dự liệu.

Vân Mộng tông chắc cũng từ Tân thị biết được uy lực của Quảng Lăng tuyệt kiếm . Sở dĩ lần này thảm bại như thế cũng là do bọn chúng chưa từng nghĩ tới Quảng Lăng tông đột nhiên xuất ra nhiều siêu phẩm huyền binh pháp bảo như thế, càng có thêm một cây thần nỏ có thể xạ sát Đại Thừa tu sĩ.

Điều duy nhất khiến Nhạc Vũ kỳ dị là vì sao lúc đó Nông Dịch Sơn cùng này Thanh Dương Tử chưa từng ra tay? Thù hận Quảng Lăng tông cùng Vân Mộng tông như vực sâu biển lớn, vào lúc đó đâu có đạo lý hạ thủ lưu tình.

- Chẳng lẽ là không muốn để cho người khác biết chuyện Nguyên Dương đao luân? Với thực lực của Quảng Lăng Tông hiện giờ cần gì dấu giếm.

Phân tích một lúc, Nhạc Vũ liền biết suy đoán này sai lầm, trong đầu hiện lên một ý niệm.

- Che giấu thực lực như thế sợ là có đại địch khác! Thế gian này lại có người nào có thể khiến Chưởng giáo sư tổ ẩn nhẫn? Là Huyết Ma? Không đúng, là Yêu Vương Thương Ngô!

Nhạc Vũ nắm chặt hai tay, thầm nghĩ Thương Ngô bại lui ngày đó, với thanh danh lâu nay của hắn sẽ tuyệt không cam tông. Nông Dịch Sơn nhất định cũng đã nghe được phong thanh nên mới có bố trí như thế. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Hiểu rõ ngọn nguồn, Nhạc Vũ cảm thấy thoải mái. Mấy ngày sau bắt đầu dốc lòng dạy dỗ mấy người Nhiễm Lực. Với đạo pháp của hắn hiện giờ, chỉ cần nói một câu đã khiến cho mọi người bớt đi rất nhiều công sức.

Bất quá Nhạc Vũ bỏ nhiều công sức hơn để tiến hành luyện đan. Ngày đó hai chủng tinh huyết Vu thần mà hắn lấy được đều vượt qua sự tiếp nhận của ba người Nhạc Băng Thiến, chỉ có thể dùng đan dược dung hợp phân giải, đem dược hiệu hạ thấp đến mức độ có thể tiếp nhận.

Tinh huyết Vu Thần khác với Vô Cực thiên đan, có phương thuốc tiền nhân có thể sử dụng . Mặc dù trong không gian tu di có vô số chủng linh dược có thể tuyển dụng, bản thân Nhạc Vũ cũng đọc qua cả vạn dược điển, hiểu rõ dược tính để phối dược nhưng cũng phải bỏ ra mười ngày mới tìm ra dược phương tối ưu. Bất quá Nhạc Vũ cũng rất thỏa mãn, sau khi phục dụng thì lực lượng thân thể của Nhiễm Lực trực tiếp đột phá 240 thạch lực, càng hơn Kim Đan tu sĩ. Lâm Trác cùng Nhạc Băng Thiến cũng chỉ kém hơn một chút, tu vi cả ba cách Kết Đan không xa.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ cũng không vui mà ngược lại còn lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 569: Cự đại hỏa tinh

Trong mắt Nhạc Vũ, thực lực của hai người Nhiễm Lực Lâm Trác tiến triển quá nhanh, trước lúc hai người gia nhập Quảng Lăng tông mới có tu vi tiếp cận Trúc Cơ tôi thể.

, bất quá tiếp theo chỉ dùng thời gian bốn năm năm đã có thể đạt tới Linh Hư cảnh đại viên mãn, so với hắn chỉ chậm hơn vài phần. Nếu án theo tốc độ này thì chỉ cần bốn năm mươi năm đã có thể truy cầu Nguyên Anh.

Đây chính là điều mà hắn lo lắng, nói chung đối với tu sĩ thì đạo cơ càng ổn, tương lai thành tựu càng lớn. Không nói tình cảm của hắn với ba người, cho dù hắn chỉ cần tìm giúp đỡ thì ba tu sĩ Nguyên Anh cũng không giúp được hắn quá nhiều, tương lai tu hành cũng khó chứng nhận đại thành.

Bản thân hắn có thêm hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo, tốc độ tu hành có nhanh hơn chút nữa cũng không sao. Ba người này vẫn cần thêm một khoảng thời gian để trọng trúc đạo cơ.

Một giọt tinh huyết Vu thân đã được hắn phân giải tuy khiến cho thực lực ba người tăng vọt nhưng cũng thêm nỗi lo đốt cháy giai đoạn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Pháp lực và thân thể hiện giờ của bọn họ đã có thể so sánh với Kim Đan tu sĩ, tùy thời đều có thể dẫn động kiếp số . Nhưng lúc này trong đan điền cả ba ngay cả một linh trận đơn giản nhất cũng chưa hoàn thành.

Lẽ ra vấn đề này kỳ thật cũng không khó giải quyết, chỉ cần đem tu vi ba người tạm thời phong ấn, đợi đến lúc qua vài năm nữa độ kiếp là được. Nhưng vấn đề là với thể chất Ngũ Hành của cả ba thì mặc dù tăng thêm một giọt tinh huyết Vu Thần cũng chỉ có thể phong ấn tối đa vài năm.

Hơn nữa càng sớm đột phá Kim Đan thì thọ nguyên ngày sau càng nhiều, ngày sau có khả năng đạt được tuổi thọ. Một khi dừng ở cảnh giới này quá bảy năm

thì tương lai cho dù đạo cơ kiên cố, luyện thành một viên Kim Đan hoàn mỹ thì cũng không có bao nhiêu thời gian tu hành đến Nguyên Anh.

- Mà thôi! Trước hết tạm phong ấn bốn năm, nhìn xem trong khoảng thời gian này có thể có biện pháp khác hay không.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liền không do dự bắt đầu tiến hành phong ấn. Dùng pháp lực phù trận, tạm thời ngăn chặn khí huyết nguyên lực ba người để tránh đưa tới thiên kiếp.

Chỉ là trong thời gian bốn năm có thể tìm được biện pháp hay không thì hắn cũng không dám nắm chắc.

- Trừ phi là dùng như luyện phách sưu hồn, trực tiếp lấy ra lí giải đạo pháp mới được! Chỉ là pháp môn này tuy không tệ nhưng những thứ mình lấy ra có thể dùng quả thật quá ít.

Trong đầu xẹt qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ khẽ động, phương pháp này chưa hắn không thể dùng đến.

Chỉ là cần đại lượng Nguyên Anh, còn có vô tận Hồn Ngọc. Bản thân Chính mình càng cần chuyên vì này, xếp đặt thiết kế một cái chuyên môn linh trận. Này luyện phách sưu hồn **, cũng cần cải tiến, hoặc là sửa đổi một loại, công dụng càng lúc này phía trên cùng loại pháp môn.

Thậm chí còn ba người hồn lực, cũng cần làm tiếp tăng cường. Cho dù là hắn có thể mưu lợi, dùng trận đạo tăng phúc hồn lực của bọn họ, thực sự cần ba người bản thân thần hồn, có nhất định được căn cơ không thể một

Này hồng thân thể đang bị Nhạc Vũ dùng châm viêm chi pháp điều chế Nhiễm Lực ba người, lại không biết Nhạc Vũ trong đầu chuyển ý niệm.

Gặp Nhạc Vũ đột nhiên một hồi ngẩn người, tựa hồ [tại/đang/dưới sự/dưới] suy nghĩ sâu xa lấy [cái gì/gì], đều là thầm cảm thấy kỳ quái. Bất quá mấy người cũng là biết được, lúc này tốt nhất [hay (vẫn) là/vẫn là/hay là] không muốn mở miệng, quấy rầy Nhạc Vũ mạch suy nghĩ. Chỉ có Nhạc Băng Thiến, nhíu lại lông mày, muốn nói cái gì, rồi lại có chỗ cố kỵ.

Bất quá một lát, Nhạc Vũ liền đã có quyết đoán, trong lòng là ngầm cười khổ.

- mà thôi! Tuyết Nhi cùng [cái kia/cái đó] Hồng Hoang mảnh vỡ thế giới, cũng không cần gạt [bọn hắn/bọn họ]. Như dục trong thời gian ngắn, tăng tiến hồn lực, cũng chỉ có phương pháp này [có thể/nhưng] [muốn/nghĩ]. Kỳ thật nếu có thể [tại/đang/dưới sự/dưới] vài chục năm nội, đem ba người thực lực tăng lên đi lên, lúc này giới có nơi sống yên ổn, cũng không cần lo lắng [cái gì/gì]

Âm thầm ước định hết lần này phong hiểm. Nhạc Vũ liền đã hồi thần lại, ngược lại nhìn về phía Nhạc Băng Thiến nói: - Thiến nhi ngươi mấy lần đều là như thế, chẳng lẽ là có việc muốn cùng ta nói? Thế nhưng mà lần này cùng đầu núi sự tình có quan hệ?

Nhạc Băng Thiến thần sắc liền giật mình, rồi sau đó vội lắc lắc đầu nói: - không có vấn đề gì đấy! kỳ thật cũng không phải cái đại sự gì, chỉ là gần đây thường xuyên nhìn thấy sư tôn ra ngoài. Sau đó lúc trở lại, thần sắc luôn luôn chút ít không đúng. Có chút tò mò mà.

- Ra ngoài?

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, có dự cảm bất tường, cơ hồ theo vô thức nhớ lại chuyện mấy năm trước khi vừa gia nhập Quảng Lăng tông.

Đạo tâm Đoan Mộc Hàn kiên định, cho dù gặp chuyện khó giải quyết như Hậu Thổ cũng chỉ hơi có chút phát sầu mà thôi. Có thể ảnh hưởng đến chân tâm chắc cũng chỉ có Yêu Suất Lệ Bi Hồi.

Nghĩ một hồi lâu, Nhạc Vũ mới khẽ quơ tay ý bảo mấy người lui ra.

Đợi đến lúc tĩnh tu thất không còn ai, thần sắc Nhạc Vũ trở nên vô cùng ngưng trọng.

Vốn chuyện của Đoan Mộc Hàn đáng ra cũng không quan hệ đến hắn, nhưng không hiểu sao nghe tới việc này Nhạc Vũ cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Cũng không biết là do hắn thật sự có cảm tình với tiểu sư phụ hay thuần túy muốn quấy phá.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ đánh ra hơn một trăm viên linh thạch, bố trí trong phòng một ảo trận đơn giản rồi dùng ý niệm thôi động.

Sau đó hắn xuyên toa không gian, không bao lâu sau đã đến thần quốc của Chiến Tuyết. Cách biệt một tháng, cự kén huyết sắc quanh người Chiến Tuyết càng phát ra khí tức khổng lồ, mơ hồ đã tiếp cận Nguyên Anh đỉnh phong, chỉ bất đồng về tính chất mà thôi. Còn thần cách kết tinh dù đã bị Chiến Tuyết hấp thu luyện hóa mấy tháng vẫn sáng chói, thể tích vẫn lớn bằng con mắt rồng.

- Đã đến Tam cấp đến sao?

Thấy Chiến Tuyết chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Nhạc Vũ cũng không có hứng thú ở thêm mà trực tiếp lấy ra một cánh cửa không gian rồi đi tới chỗ siêu phẩm linh mạch.

- Mỗi lần tới đây đều thấy bầu trời màu vàng.

Nhạc Vũ ngắm nhìn phía trên rồi thầm lắc đầu. Bên trong màu vàng chính là hàng rào không gian, một số chỗ gần như sụp đổ. Mặc dù ngày sau thế giới này chưa từng giải thể cũng sẽ bị kéo vào ám giới. Trừ phi là có người đạt tới tu vi tiên đạo dùng lực gia cố cải tạo kéo ra lại từ ám giới, nhưng điều này vượt xa khỏi năng lực của hắn.

- Cũng nên đặt tên cho thế giới này. Sắc trời hôn ám như vậy thì gọi luôn là hoàng hôn giới

Nhạc Vũ nhìn ra bốn phía, Sơ Tam và Đằng Huyền không có ở đây mà đã ra ngoài đi săn. Trên đỉnh núi có trên dưới một trăm yêu đan phẩm giai không đồng nhất.

Chỉ nhìn thuộc tính đã biết là thứ mà hai thú không dùng được. Bất quá Sơ Tam và Đằng Huyền thực sự thông minh, biết được khả năng hắn cần đến nên góp nhặt trở về.

Mỉm cười thu hồi những yêu đan này, Nhạc Vũ ra khỏi đỉnh núi rồi ngay sau đó tìm trong sơn mạch. Trên mặt đất có linh vật gì, hắn chỉ dùng hồn niệm quét qua là biết, cộng thêm Vọng khí pháp, một khi sử dụng sẽ biết nơi đâu có linh vật gì, linh lực nồng đậm ra sao.

Vấn đề là thứ tốt chôn dấu trong lòng đất cho dù dùng hồn niệm của Nhạc Vũ hiện giờ thăm dò vào dưới mặt đất 3000 trượng cũng đã là cực kỳ miễn cưỡng.

Nhưng nơi này linh mạch cực rộng, tích lũy cực kỳ phong hậu, thêm vào mấy chục đầu mối linh lực hội tụ lòng đất, có thể nói là đại lượng linh vật tồn tại dưới hai ba vạn mét dưới lòng đất.

Nhạc Vũ tìm kiếm trong ngọn núi chủ, sau khi quét hết trên mặt đất thì thăm dò vào lòng đất cũng tìm được không ít thứ dùng để luyện khí. Trong đó còn có mấy loại dùng để chữa trị cho Thông U và Định Minh châu làm hắn cực kỳ mừng rỡtrong đó còn có mấy loại, đúng là này thô.

Ước chừng tìm nửa ngày, Nhạc Vũ cảm giác được Sơ Tam và Đằng Huyền đang trở về từ xa. Hắn đang muốn thoát ra khỏi lòng núi thì chợt cảm ứng được một chấn động linh lực mơ hồ, thậm chí hắn còn cho là ảo giác.

Nghi hoặc nhìn thoáng qua. Nhạc Vũ hơi do dự rồi vẫn lựa chọn đi xuống để quan sát.

Lần này hắn vừa độn thổ xuống khoảng 2000 trượng, Nhạc Vũ xác thực cảm giác mới vừa rồi không sai lầm. Hơn nữa chấn động linh lực này càng phát ra mạnh mẽ khi hắn tới gần.

Tiến sâu vào lòng đất hơn hai vạn trượng thì Nhạc Vũ mới thấy được vật này. Đó là một khối tinh thạch trong suốt màu hồng đang bập bềnh trong một nham quật.

- Là linh thạch hỏa hệ cực phẩm?

Nhạc Vũ đầu tiên cảm giác thất vọng, ngay sau đó lại cười tự giễu.

Vốn hắn đã lấy được quá nhiều thứ tốt ở Thần Mộ lẫn ở đây nên khẩu vị ngày càng kén chọn, đặc biệt là từ sau khi lấy được khối Tử Thần Thiên Tinh thì đã không xem những thứ tầm thường vào mắt.

Tuy nói pháp bảo huyền binh, quan trọng nhất hồn ngọc thượng giai và tài liệu nhưng linh thạch này lớn gấp nhiều lần linh thạch thuần hỏa, đủ để cắt thành tám viên. Bất luận một viên nào cũng sẽ khiến cho vô số tu sĩ tranh đoạt, là thứ đồ cực kỳ khó tìm.

Chỉ là tạm thời vật này vô dụng với hắn. Mặc dù là muốn luyện chế phi kiếm thay thế Âm Nha Phong Nha thì cũng chỉ cần nhất thời nữa khắc là được.

Hắn lấy Phong Nha kiếm cẩn thận cắt lấy một khối chừng hai viên, kế tiếp lại lấy ra mười mấy viên linh thạch bố trí bốn phía, sau đó dần thấy một lượng lớn linh lực xuất ra từ tinh thạch hỏa sắc này.

Nhạc Vũ thấy thế mỉm cười, lấy ra Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo thần phù. Vừa cầm ra tay thì tờ thần phù này lập tức điên cuồng thu nạp linh lực hỏa hệ trong linh thạch.

Nhạc Vũ ở bên nhập định tu luyện, ngày hôm sau mở mắt ra thì thấy kim quang mặt ngoài thần phù càng đậm thêm mấy phần so với khi ở Thần Mộ.

Một linh thạch cực phẩm lớn như vậy, quả nhiên linh lực bên trong cực kỳ dồi dào.

- Cũng không linh lực bên trong thần phù đã có khả năng đánh chết Đại Thừa tu sĩ hay không?

Nhớ tới uy thế của Nông Dịch Sơn lúc sơ tấn Đại Thừa, Nhạc Vũ hơi lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 570: Bi Hồi giá lâm

Uy lực của Hỗn Thiên Thái Hạo cực lớn, mấy tháng trước dù chỉ dùng năm phần linh lực còn tồn trữ cũng đã đủ đánh chết nhân vật Nguyên Anh đỉnh phong như Trữ Niên.

Bất quá chênh lệch giữa Đại Thừa tu sĩ và Nguyên Anh tu sĩ không chỉ là đơn giản gấp mười lần. Cho dù Nông Dịch Sơn không có Nguyên Dương đao luân thì Nhạc Vũ đoán chừng linh lực trong thần phù tối đa cũng chỉ có thể khiến ông bị thương mà thôi, còn về mức độ nặng nhẹ khó có thể đánh giá.

Bất quá trong linh mạch này chắc cũng không chỉ có một chỗ linh thạch này, ngược lại có thể tận lực thử xem đổ đầy hơn nữa năng lượng vào thần phù.

Nhớ tới chuyện Hậu Thổ, Nhạc Vũ hơi ngưng mày buông bỏ ý niệm trở về, để mặc khối linh thạch đã bị hút đi hơn phân nửa linh lực tiếp tục thu nạp phục hồi, chuyển sang tìm kiếm ở chỗ khác.

Sâu trong tầng đất không khả năng sử dụng Vọng khí pháp, cảm giác thần hồn cũng bị chế ngự rất lớn. Cũng may Nhạc Vũ còn có hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo, tạo nghệ trận đạo cao siêu nên có ưu thế cực lớn trong việc thôi toán linh mạch.

Liên tục dò xét hơn bảy mươi chỗ hội tụ linh mạch dưới lòng đất, Nhạc Vũ chính xác tìm được hơn mười chỗ có linh thạch. Trong đó chỉ có hai nơi là cực phẩm linh thạch, đều là hỏa thuộc tính. Những thứ khác đều dưới nhị phẩm, bất quá số lượng khá nhiều.

Nhạc Vũ chỉ lấy đi một phần, phần còn lại đều dùng Hồn Thiên Thái Hạo thần phù thu nạp linh lực bên trong.

Qua mấy ngày sau, mặt ngoài màu vàng pha lẫn chút sáng trắng của phù bảo đã dần chuyển sang thuần kim. Linh lực hội tụ bên trong cũng càng lớn. Một khi chấn động linh lực thì khiến Nhạc Vũ cũng không dám giấu dưới tay áo mà đem

ném vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ, cũng chỉ có trong không gian này mới có thể dung nạp vật đó.

Điều khiến Nhạc Vũ mừng rỡ là trong này tìm được không ít linh thạch không gian, dùng chúng làm cơ sở phối hợp thêm một số tài liệu đã khuếch trương bức họa này đến phạm vi vạn trượng.

Đến bảy ngày sau, Nhạc Vũ cảm giác trong đầu có chấn động nhưng cũng không phải là cảm giác nguy cơ.

Hắn vừa nghĩ thì biết có người tiến vào tĩnh thất. Nhạc Vũ kết thúc tìm kiếm, đằng không nhìn về đỉnh núi phía xa, sau đó lộ vẻ vui mừng.

Hơn một tháng không thấy, Sơ Tam đã có biến hóa rất lớn, toàn thân phủ đầy sát khí, dã tính cũng dần khôi phục, con ngươi lóe lên như điện bao quát phía dưới.

Đằng Huyền tuy không biến hóa rõ rệt như Sơ Tam nhưng tư thái cũng uy phong lẫm lẫm, tuyệt không còn vẻ nhu thuận lấy lòng như bên hắn lúc trước. Thần thái hiện giờ của nó kiêu ngạo, không giận mà uy, phảng phất giống như một vị vương giả trên bảo tọa.

Chỉ là trên người hai thú đều có không ít miệng vết thương, thỉnh thoảng cả Sơ Tam lẫn Đằng Huyền đều thè lưỡi ra liếm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Điều khiến cho Nhạc Vũ cao hứng chính là trong vòng hai vạn trượng dưới núi đã không còn yêu thú tồn tại như xưa. Với Đằng Huyền mới chỉ đạt đến thập giai đỉnh phong, Sơ Tam càng chỉ là bát giai, muốn làm được như vậy đối với đám yêu thú tứ bát đến thập nhị giai thì nhất định phải bỏ ra cái giá cực lớn, kinh qua vô số lần chiến đấu.

Sơ Tam phát hiện ra hắn đầu tiên, lập tức ngẩng đầu hót lên về bên này một tiếng lảnh lót.

Nhạc Vũ không khỏi cười cười, ngự không hạ xuống. Vốn hắn đang định vỗ đầu khen ngợi nhưng sau khi dùng hồn niệm tiếp nhận tin tức của cả hai thì lại thoáng ảm đạm.

- Hơn một tháng vẫn không tìm được tung tích của lục phẩm Tử tâm liên sao?

Nếu thật sự không cách nào vậy cũng chỉ có thể ủy thác Tàng Trân Các và Uẩn Châu Các tìm vậy. Về phần Vạn Bảo lâu, chuyện mình với Trữ Niên rốt cuộc rồi cũng lộ ra. Cho dù mình không đuối lý nhưng sau này vẫn ít tiếp xúc với người bên đó mới thoả đáng.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ vẫn có vài phần hi vọng. Dù sao Sơ Tam cùng Đằng Huyền cũng chỉ mới điều tra được hơn nửa trong phạm vi mười vạn dặm.

Tạm thời bỏ qua việc này, Nhạc Vũ bắt đầu chuyên chú điều chế thân thể cho hai thú. Sau khi hoàn thành phân tích thì hắn không thể che giấu được vui mừng.

Phương pháp để thả tự do quả nhiên hữu dụng! Sơ Tam cùng Đằng Huyền đều đã tích lũy không ít tiềm năng, không cần châm viêm kích phát thì cũng rất khả quan.

Qua hai canh giờ mới hoàn thành xong chuyện này, tâm niệm Nhạc Vũ khẽ động liền dùng Thập Phương Môn độn nhập hư không.

Trong khoảnh khắc, Nhạc Vũ đã xuất hiện trong tĩnh thất trên Điều sơn.

Vừa vào đến nơi, hắn liền thấy Đoan Mộc Hàn đang tĩnh tọa trên bồ đoàn, vẻ mặt hoảng hốt lẫn lo lắng tựa hồ đang suy nghĩ sâu xa.

Đợi đến khi nàng nhìn thấy Nhạc Vũ đã quay lại thì mới nhíu mày:

- Mấy ngày vừa rồi Tiểu Vũ đi đâu? Ngươi có biết ta chờ ở đây đã hai canh giờ!

Nhạc Vũ tất nhiên khó nói là hắn vừa đi hoàng hôn giới, thuận miệng đáp qua loa vài câu rồi hỏi:

- Đã tìm thấy nơi hạ lạc của Giản Kỳ?

Đoan Mộc Hàn lập tức lộ ra sát cơ:

- Một đệ tử của Thông Văn điện đã tìm thấy chỗ hạ lạc của Giản Kỳ vài ngày trước. Cách đây chừng bảy ngàn dặm về phía nam đang tụ tập mấy chục vu tế, hơn mười Kim Đan tu sĩ, tựa hồ là đang chuẩn bị nghi thức gì đó. Bất quá sau khi đưa tin thì cũng không truyền về gì thêm.

- Lại có việc này?

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp đó lắc đầu:

- Chắc là bị khống chế, hơn phân nửa chưa chết. Chắc nữ nhân kia cũng cố kỵ, biết khi có một người của Quảng Lăng tông ta bỏ mạng thì song phương chính thức trở mặt!

- Ta chắc nàng cũng không dám!

Đoan Mộc Hàn hừ lạnh một tiếng, sát ý mãnh liệt:

- Tóm lại tình hình đến cùng như thế nào vẫn phải qua bên kia rồi hãy nói! Cho dù chỉ giam giữ một đệ tử Quảng Lăng tông ta cũng đã là tội lớn!

Nhạc Vũ im lặng, cũng không nói thêm lời nào, dẫn theo Đoan Mộc Hàn dùng Thập Phương Môn xuyên qua không gian.

Hai người cũng không mang theo mấy người Nhiễm Lực. Đại chiến có mấy chục Kim Đan, thêm vào một thánh nữ không rõ tung tích đã vượt qua ngoài phạm vi lịch lãm của bọn họ, càng tuyệt đối không phải chỗ bọn họ có thể nhúng tay.

Một lát sau, hai người đã xuất hiện tại đầu núi phía nam cách đó bảy ngàn dặm.

Đoan Mộc Hàn nhìn khắp nơi một cái thì đúng là chỗ nàng cần đến, bất giác nhìn lại Thập Phương Môn. Nàng biết sau này bản thân dù độ kiếp thành anh thì cũng chỉ có thể một lần xuyên qua ba ngàn dặm, không thể thuận tiện như vật này.

Bất quá ước chừng cũng chỉ có lực tính toán kinh người như Nhạc Vũ mới có thể phát huy uy lực pháp bảy này đến mức độ lớn nhất.

Nhạc Vũ quan sát bốn phía, tin tức nói là ở chỗ này nhưng trong phương viên mấy trăm dặm không hề có dao động linh lực dị thường.

Bất quá chuyện cũng là bình thường, nếu như Giản Kỳ đã ở đây hai tháng thì cũng sẽ không để lộ ra như vậy, chắc chắn là đã dùng phương pháp như Chướng Nhãn pháp che lấp.

Tiếp đó hắn lại dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực tụ tập hai mắt quét qua vẫn không thấy được gì. Đang lúc thất vọng muốn đình chỉ thì mục quang hắn đột nhiên chớp lên.

- Có người ở bên rình mò, yêu lực, là hắn?.

Trong chốc lát, trong lòng Nhạc Vũ như bị một cây gai đâm vào, không thoải mái tới cực điểm.

Vốn là việc này cũng không có quá nhiều quan hệ với hắn, càng không nên đi trêu chọc thị phi. Chỉ làm như không thấy mới là tốt nhất.

Bất quá khi trông thấy vẻ tức giận lẫn bất đắc dĩ trên mặt Đoan Mộc Hàn, lại nghĩ tới ủy khuất suýt nữa bỏ mình mấy năm trước, Nhạc Vũ cũng không cam tâm ẩn nhẫn.

- Con kiến hôi cũng dám rình mò?

Hắn khẽ vung tay đánh ra một đạo pháp lực cuốn theo cuồng phong ra xa.

Không bao lâu, bên tai hai người truyền đến một tiếng kêu rên, không gian một hồi vặn vẹo rồi một nhân ảnh cao lớn lộ ra.

Nhân ảnh kia vừa lộ ra thì cười lạnh nhìn Nhạc Vũ:

- Tiểu gia hỏa, vài năm không gặp xem ra đã có chút bản sự.

Nhạc Vũ cũng không nói chuyện, ném luôn Biểu Lí Càn Khôn Đồ trải ra trăm trượng chụp lên người kia. Trải qua rèn luyện ở hoàng hôn giới, lực từ của vật này lại càng cường hoành khiến cho thiếu niên tuấn tú có khắc phù văn trên mặt không thể động đậy.

Mắt thấy bản thân sắp bị cuốn vào bức vẽ, Lệ Thiên Tuyết lộ vẻ kinh hoàng, vội vàng khẽ đảo nhẹ thân hình hóa ra ba phân thân rồi chia ra ba hướng bỏ chạy.

Tuy Nhạc Vũ chưa biểu hiện thực lực nhưng vừa thấy bức vẽ này Lệ Thiên Tuyết cũng biết thiếu niên trước mặt này chỉ cần nhấc tay cũng sẽ lấy được mạng hắn.

Trông thấy Lệ Thiên Tuyết lập tức liền phi độn ngàn trượng, Nhạc Vũ không chút động dung đem Biểu Lí Càn Khôn Đồ trải ra phạm vi vạn trượng cuốn trọn cả ba thân ảnh.

Mắt thấy Lệ Thiên Tuyết sắp bị tờ bảo đồ hút vào thì đột nhiên có một lực lượng cực lớn từ xa chống đỡ khiến chân thân của Lệ Thiên Tuyết thừa cơ bỏ chạy.

- Lệ Bi Hồi? Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn, hắn sớm liền biết người này nhất định cũng ẩn độn ở bên. Chỉ là không biết Yêu Suất sử dụng loại thần thông nào khiến hắn không thể nhận ra nên cũng hơi cố kỵ.

Nhạc Vũ cười lạnh, dùng tâm niệm thôi động Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận trong trận đồ thuận thế diệt sát hai phân thân của Lệ Thiên Tuyết.

Cùng lúc, hắn lấy ra Long Tước phiến đánh ra một đạo .

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm về chân chân Lệ Thiên Tuyết.

Tiếp đó, Nhạc Vũ cùng Đoan Mộc Hàn liền thấy một thân ảnh lóe lên ngăn trước người Lệ Thiên Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 571: Đương diện sát nhân!

Dung mạo người kia bình thường, tối đa chỉ có thể coi là là thanh tú mà thôi, chỉ có khí độ lại xưng hùng. Hơn trăm đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đánh vào hắn liền bị một màn hơi nước mỏng ngăn trở. Chỉ là tuyệt đại thần thông ngạo tuyệt hồng hoang của Khổng Dật chân nhân sao vẫn vượt trên thần thông thủy hệ của người này một bậc, hơn nữa trong lúc vội vàng nên càng không thể chống cự. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm cuối cùng xuyên thấu qua rồi liên tiếp nổ tung, dù chưa thể tru sát thanh niên kia thì cũng huyễn hóa y phục ra mấy chục lỗ thủng, trên thân đầm đìa máu tươi, tựa hồ tổn thương đến da thịt.

Trong mắt thanh niên thanh tú kia lập tức chớp lên phẫn nộ, tay trái tuôn ra vô số yêu lực thủy hệ, ý muốn động thủ.

- Lệ Bi Hồi?

Đoan Mộc Hàn biến sắc, đang muốn tiến lên chắn trước đệ tử thì Nhạc Vũ đã vươn tay kéo nàng ra sau, tiếp đó xuất thanh Thanh Mộc trâm kiếm đến trước người.

Thân thể thần thú có thể khiêu chiến thần thông vượt cấp. Lệ Bi Hồi có thân thể yêu thú, nếu đánh với yêu tộc cấp mười ba, thậm chí cấp mười bốn tuy chưa hẳn có thể thắng nhưng vẫn toàn thân trở ra. Chỉ là Nhạc Vũ lại có thần thông đồng dạng, nếu án theo tiêu chuẩn Đại Thừa tu sĩ thì còn trên cấp mười ba một bậc. Cho dù Lệ Bi Hồi có thân thể yêu thú thì hắn tự vẫn cũng có thể đánh một trận. Hơn nữa không biết vì sao mà hắn càng không nguyện cúi đầu trước mặt Lệ Bi Hồi!

- Người ta muốn giết, cho dù là Đại Thừa tu sĩ cũng chỉ có thể bó tay. Lệ Bi Hồi ngươicó thể ngăn cản?

Trong khoảnh khắc, Thanh Mộc trâm kiếm đã mang theo một đạo kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh thẳng kích Lệ Bi Hồi. Biểu Lí Càn Khôn Đồ vẫn xuất ra

từ lực vô tận hút về cả hai người Lệ Bi Hồi cùng Lệ Thiên Tuyết.

Phong Nha kiếm lúc này cũng đã nằm trong tay Nhạc Vũ. Sau khi hắn đạt đến Nguyên Anh, lại qua mấy năm ổn định tu vi nên lần thứ hai sử dụng Quảng Lăng tuyệt kiếm dường như có một loại cảm giác quen thuộc quỷ dị lẫn cường lực vô cùng, phảng phất có thể thao túng cả thế gian này trong tay.

Nhạc Vũ cũng biết cảm giác dị thường này là hư ảo nên cũng không để trong lòng, chỉ thôi động Phong Nha kiếm, bình tĩnh đánh ra từng tuyến quỹ đạo quỷ dị.

Lệ Bi Hồi biến sắc, cưỡng ép tạo ra từ lực trên người, sau đó đem tay phải giải trừ biến ảo tạo ra duệ trảo Long Lân nghạnh kháng với kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh.

Tay trái của hắn tụ tập vô số lực thủy hàn xông về Nhạc Vũ, ngưng tụ thành một vũng xoáy chụp lên đầu.

Chỉ là lúc này Nhạc Vũ cũng đã hoàn thành thôi động Quảng Lăng tuyệt kiếm. Hắn vung Long Tước phiến, tùy ý đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến cho vũng xoáy trên đầu lập tức tiêu tán.

Phong Nha kiếm phá không đâm ra khiến cho sau lưng Lệ Bi Hồi tuôn ra một luồng huyết hoa. Lệ Thiên Tuyết hai mắt vô thần ngã xuống, trên mi tâm thủng một lỗ lớn, chính là chỗ yếu hại của Yêu tộc.

Giữa mi tâm của Nhạc Vũ cũng hơi lộ ra chút huyết quang nhưng không thương tổn tới Nê Hoàn cung, hắn chắp tay bình thản, trong mắt lộ ra tiếu ý.

Khuôn mặt Lệ Bi Hồi vặn vẹo, sát ý trong mắt cơ hồ biến thành thực chất.

- Nguyên lai là yêu thú, không trách dưới cấp mười một đã có thể huyễn hóa phân thân. Loài giải quả thật có thần thông này!

Nhạc Vũ cũng không để ý tới đối diện, chỉ bình thản nhìn đã Lệ Thiên Tuyết đã hóa nguyên hình.

- Chỉ tiếc rõ ràng không có bản lãnh gì lại tự phụ như thế! Nếu có thể tấn thêm một cấp thì còn có chút tiền vốn tự phụ.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lệ Bi Hồi giận quá thành cười, nhìn thật sâu vào Đoan Mộc Hàn rồi quay sang Nhạc Vũ, sát khí càng thịnh:

- Đây cũng là Quảng Lăng tuyệt kiếm? Quả không hổ uy danh vạn năm. Ta vừa mới gặp lại Hàn Nhi, không ngờ liên lụy bộ hạ vẫn lạc! Ngươi gọi là Nhạc Vũ đúng không? Hàn Nhi thủ đồ, hắc!

Theo một tiếng cười lạnh, Lệ Bi Hồi hóa thành một đạo ngân quang bay thẳng tới Nhạc Vũ. Cường lực của Biểu Lí Càn Khôn Đồ cường hoành nhưng lúc này không cản được Lệ Bi Hồi.

- Quả nhiên là thân thể Li Giao!

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, tay áo vung lên đánh ra Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn áp xuống. Long tộc có vài chục chủng loại thì mạnh nhất vẫn là nhục thân.

Chỉ là dựa vào thân thể Li Giao này thì dù mạnh đến đâu cũng không thể chịu nổi một kích của Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn.

Lệ Bi Hồi biến sắc rồi bất đắc dĩ lui ra, chỉ là sau đó từ đầu ngón tay bắn ra hai đạo bạch sắc hồng quang.

- Tiên Thiên hàn phách Thần Quang?

Nhạc Vũ cười lạnh, khởi động Vạn Mộc Phong Thần Bích chắn trước. Hàn phách Thần Quang vừa chạm vào thì khiến cho thủy khí trước người Nhạc Vũ hoàn toàn đông lại. Bất quá ngay sau đó, thủy lực và băng lực ẩn hàm bên trong đều bị chướng bích ngăn cản thu nạp.

Lệ Bi Hồi lộ vẻ ngưng trọng:

- Vạn Mộc Phong Thần Bích! Ngươi tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết!

Lệ Bi Hồitràn đầy khó hiểu, cho dù đối phương có bảo phiến nhưng nếu đã tu tập Thanh Đế Trường Sinh Quyết thì sao có thể khiến cho Đại Ngũ Hành Diệt

Tuyệt Thần Châm uy lực như vậy!

Sát cơ trong lòng hắn rừng rực, chỉ là mắt nhìn mấy kiện chí bảo nhất lưu quanh người Nhạc Vũ thì cảm thấy cực kỳ khó giải quyết, cũng không biết trong tay đối phương còn lưu lại át chủ bài gì.

Nếu toàn lực ra tay, thực sự không phải là không thể tru sát kẻ này, chỉ là khi đó hắn cũng sẽ phải trả một giá cực lớn, càng khiến Quảng Lăng tông giật mình.

Đoan Mộc Hàn lúc này lại lo lắng định phi thân lên thì Nhạc Vũ lại phất tay, lãnh đạm nói:

- Lui về! Ở bên nhìn xem là tốt rồi, đừng làm vướng chân vướng tay!

Đoan Mộc Hàn khẽ giật mình quay sang nhìn Nhạc Vũ, chỉ thấy thần sắc hắn lạnh băng, trong lòng khẽ động cúi đầu ngoan ngoãn đứng sau lưng hắn như một tiểu tức phụ..

Lệ Bi Hồi thấy vậy càng hung lệ, yêu lực cực lớn trong cơ thể bùng phát quanh thân, hấp dẫn vô số thủy khí tụ tập.

Đúng vào lúc này, Lệ Bi Hồi chỉ thấy Nhạc Vũ phất tay dựng lên một cổng vòm cực lớn trước người.

- Thập Phương Môn? Chí bảo trấn sơn của Vân Mộng Tông sao ở trong tay hắn?

Lệ Bi Hồi trầm lại, biết hiện giờ bản thân dù có dốc toàn lực cũng khó có thể lưu Nhạc Vũ lại. Có Thập Phương Môn hộ thân chuyển dời không gian, cho dù thực lực Nhạc Vũ như thế nào thì cũng đã bất bại.

Thần sắc Nhạc Vũ vẫn hết sức bình thản. Nếu như quả thật muốn động thủ thì cho dù phá hỏng mưu đồ tiễu trừ Yêu Vương Thương Ngô của Nông Dịch Sơn hắn cũng sẽ vận dụng Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo thần phù tru sát Lệ Bi Hồi!

Đúng vào lúc này, Nhạc Vũ cảm giác Thông U châu dưới mi tâm bỗng nhiên giật giật, thần niệm lại liên lạc được với Chiến Tuyết.

- Tuyết Nhi? Tỉnh lại nhanh như vậy?

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết đã tỉnh nên cực kỳ mừng rỡ, thêm vài phần nắm chắc đối mặt với Lệ Bi Hồi.

Tâm niệm vừa động, Chiến Tuyết đã phá không bay đến. Sau khi vừa bước ra khỏi hàng rào không gian thì Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận Trận Đồ đã bắn ra vô số kiếm quang treo ở trong hư không.

Trong mắt Nhạc Vũ càng lộ ra sát cơ. Có Tuyết Nhi ở đây, hai người hợp lực thì cho dù Lệ Bi Hồi có thực lực Yêu Vương thập tam giai hắn cũng có thể vận dụng Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo thần phù đánh chết tại chỗ, duy chỉ có không xác định được sẽ ảnh hưởng thế nào tới đại sự của Quảng Lăng tông.

Tru trừ Yêu Vương Thương Ngô cũng không phải chỉ vì thực lực người này đủ khiến là mối họa cho Quảng Lăng tông, sâu xa hơn là Nông Dịch Sơn vì Vân Mộng Tông đã bị toàn diệt mà có cơ hội xâm nhập Ký Châu.

Chỉ khi làm cho thế lực Thanh Châu xuất hiện chỗ trống dẫn đến lực chú ý của mấy đại tông môn thế gia hơi rời đi thì việc xuôi nam của Quảng Lăng tông mới có thể giảm được khó khăn đến thấp nhất.

Thế cục này rốt cuộc lại có thể biến hóa vì một mình Lệ Bi Hồi.

Thời gian dần qua, sát ý trong mắt Nhạc Vũ dần dần biến mất, nói vẻ bình thản:

- Lệ Bi Hồi! Ta mặc kệ kiếp trước của ngươi có liên quan gì đến sư phụ ta nhưng kiếp này ta không cho phép ngươi càn rỡ làm bậy!

Lệ Bi Hồi không đáp, ánh mắt như đao liếc qua Chiến Tuyết, có chút suy ngẫm rồi hừ lạnh, tiếp đó dùng yêu lực biến mất vào hư không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 572: Sơ kiến Hậu Thổ

Khi khí tức Lệ Bi Hồi hoàn toàn biến mất ở gần nơi này, ngay cả hồn thức của Nhạc Vũ thăm dò vào bên trong thời không loạn lưu cũng không cách nào phát hiện được thân ảnh của hắn, Đoan Mộc Hàn mới thở nhẹ một hơi, trong mắt mang theo vẻ kinh dị nhìn Nhạc Vũ nói:

Lúc trước ta chỉ nghĩ căn cơ của ngươi hùng hậu mà thôi, không nghĩ tới chỉ qua một năm, tiểu Vũ ngươi đã thu thập được nhiều bảo bối như vậy? Ngay cả Lệ Bi Hồi cũng bị đánh lui…

Không tính là gì, chẳng qua do hắn không muốn bại lộ thực lực mà thôi, tu vi của Lệ Bi Hồi đã đột phá tới mười ba cấp!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trầm ngâm nói:

Người này ẩn nhẫn như thế, nhất định có mưu đồ. Đoán chừng ngày tháng khó khăn của tông môn ta nhất định sẽ tới trong năm nay…

Khóe môi Đoan Mộc Hàn thoáng nhếch lên, biết được Lệ Bi Hồi che giấu thực lực, nhưng Nhạc Vũ cũng thâm tàng bất lộ, ít nhất Tỏa Long Cô cũng không hề cởi ra, còn có bao nhiêu lá bài tẩy, người bên cạnh cũng không hay biết.

Ánh mắt nàng lóe ra, sau đó vẻ mặt liền ngưng trọng, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ hỏi:

Những lời vừa rồi của ngươi là có ý gì? Cái gì ta là người của ngươi? Còn nói ta vướng chân vướng tay, Vũ nhi, ta xem cánh chim của ngươi đã quá cứng rắn, cách nói chuyện làm ta giật cả mình! Như vậy có tính là khi sư diệt tổ hay không?

Hơi thở của Nhạc Vũ chợt ngưng lại, vô cùng lúng túng cười hắc hắc, nói:

Đúng rồi, sư phụ! Ngươi cùng Lệ Bi Hồi rốt cục lại có quan hệ gì? Cứ dây dưa

không rõ như thế, thật làm người khác sinh chán ghét! Nhớ được hơn ngàn năm trước, Quảng Lăng Tông cùng Thiên Hồ sơn đều là đại địch của nhau rồi đi?

Ngươi muốn hỏi vì sao Lệ Thiên Tuyết gọi ta là chủ mẫu đại nhân phải không?

Đoan Mộc Hàn cũng không hề tránh né, hừ lạnh một tiếng, thẳng tắp ngó chừng Nhạc Vũ:

Chuyện này có quan hệ gì tới ngươi?

Nhạc Vũ cau mày, nghĩ thầm lần này đúng là lật trời. Nhìn thấy ánh mắt Đoan Mộc Hàn càng ngày càng lạnh, trong lòng vừa động, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí tuôn ra, đem Đoan Mộc Hàn kéo tới trước người, ngay khi nữ tử trong tay hắn còn đang bối rối không biết nên làm sao, hắn chợt cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Đoan Mộc Hàn, đầu lưỡi không chút khách khí xâm nhập vào, tìm kiếm dây dưa.

Trên mặt Đoan Mộc Hàn chợt đỏ ửng, quên cả phản kháng. Ngay khi nàng còn đang choáng váng hoa mắt, chợt nhớ tới tình cảnh quấn quýt trong biển lần đó, trong lòng nhất thời thân thể cứng ngắc, thần hồn hoảng hốt, mặc cho Nhạc Vũ làm gì thì làm.

Cũng may Nhạc Vũ cũng không quá phận, ngay khi Đoan Mộc Hàn cơ hồ lạc mất thần trí, Nhạc Vũ đã buông nàng ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ chân tình:

Lần này trở về ta sẽ thông báo tông môn, ta và ngươi hợp tịch song tu. Chưởng giáo sư tổ cùng chư vị trưởng lão hắn sẽ đáp ứng…

Đoan Mộc Hàn mơ mơ hồ hồ quay người lại, lúc này mới hiểu rõ ràng đã phát sinh chuyện gì. Nghe được lời nói của Nhạc Vũ, đầu tiên theo bản năng muốn nổi giận, kết quả lời đến trên miêng nhưng lại phát hiện mình không thể thốt ra. Sau đó tâm tình của nàng liền chuyển thành xấu hổ cùng giận dữ, hừ lạnh một tiếng nói:

Người nào đáp ứng ngươi? Mơ tưởng!

Hất tay Nhạc Vũ, Đoan Mộc Hàn liền ngự kiếm xa xa bay đi.

Nhạc Vũ nhìn nàng bất đắc dĩ lắc đầu, hắn biết lúc này Đoan Mộc Hàn cần nhất

là tỉnh táo. Nếu hắn đuổi theo có thể hiệu quả càng thêm trái ngược. Lúc này liền vỗ vỗ vai Chiến Tuyết như tán thưởng, sau đó bay theo phía sau Đoan Mộc Hàn, thong dong đuổi theo sau.

Hắn thầm nghĩ hôm nay tuy đem quan hệ mập mờ giữa hai người xé rách, nhưng với thân phận cùng tính tình của Đoan Mộc Hàn, nếu muốn nàng tỏ vẻ gì, cho dù đợi đến bao giờ cũng chưa chắc đợi được, hắn cần tìm thời gian thích hợp đem vị tiểu sư phụ này xử lý tại chỗ mới xong.

Giờ phút này Nhạc Vũ chưa từng chú ý, vẻ mặt Chiến Tuyết vốn đang lạnh nhạt lại nổi lên vẻ cô tịch vô cùng.

Đoan Mộc Hàn phi hành cũng thật chậm, nàng biết giờ phút này cũng không phải lúc nói chuyện tình cảm nam nữ. Phần lớn thời gian nàng cũng chỉ chuyên tâm tìm kiếm giản kỳ cùng tung tích vu tế Hậu Thổ.

Phi hành ước chừng ba trăm dặm phương viên, vẻ mặt Nhạc Vũ chợt dao động, pháp lực truyền lên hai mắt, dùng phương pháp vọng khí nhìn về hướng nam, chỉ thấy bên kia có một cỗ khí tức kim hoàng sắc bay thẳng đến chân trời.

Đây là khí tức hành thổ, kiêm hữu đế cùng tôn nghiêm, là Hậu Thổ không thể nghi ngờ! Những vu tế kia đang chuẩn bị cho Hậu Thổ hóa thân phủ xuống thế gian! Bảy trăm dặm hướng đông nam, những người này quả nhiên đã đổi phương vị.

Trong nội tâm Nhạc Vũ trầm tới đáy cốc, hắn không kịp nghĩ nhiều, nắm tay Chiến Tuyết bay tới, lại nắm lấy tay Đoan Mộc Hàn.

Ngay lập tức sử dụng Thập Phương Môn, dùng phương pháp không gian na di, chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện ngay một dãy đất bằng phẳng bên trong một sơn cốc.

Chỉ thấy nơi này có vô số phù văn lan tràn mở rộng, bao phủ khắp năm mươi trượng phương viên, quanh thân còn có pháp trận huyễn thuật che phủ, che giấu đi linh trận ba động nơi này.

Ngay trung ương là một tế đàn khổng lồ, mấy chục thần văn Hậu Thổ tạo thành một kết cấu hình tròn cực kỳ huyền ảo. Hơn mười vị vu tế cùng nữ tử không rõ dung mạo đang quỳ lạy bên ngoài tế đàn. Ngoài ra còn có hơn vạn tín đồ đang

xúm xít bên ngoài, thành kính cầu nguyện.

Quả nhiên đang sử dụng pháp thuật hàng thế!

Trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện lên một tia tàn khốc, hắn cúi đầu xuất ra một tia âm tiết, lợi dụng phương pháp thôi miên làm hơn vạn tín đồ bên ngoài lâm vào hôn mê. Chỉ chốc lát tu sĩ hộ pháp chung quanh liền kịp phản ứng, sau thoáng giật mình, liền cùng nhau xông tới tấn công ba người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ không muốn hạ thủ với người phàm bình thường, cộng thêm những người này là tín đồ Hậu Thổ, ít nhiều gì hắn cũng tồn tại một chút cố kỵ. Nhưng đối với những tu sĩ kia, hắn tuyệt đối không chút khách khí. Bản thân là người tu chân, làm việc lại cứ hướng về Vu Thần, cho dù có giết chết thì Hậu Thổ cũng không có lý do đi so đo với Quảng Lăng Tông bọn họ.

Mở ra Vạn Mộc Phong Thần Bích, vững vàng bảo vệ hai người, sau đó Nhạc Vũ liền mở ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ, vô luận tu vi cao thấp đều hút hết vào bên trong trận đồ. Người kịp thời dừng tay còn lưu lại tính mạng, nếu ngoan cố chống lại hắn lập tức sử dụng Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận giết chết bên trong kiếm trận.

Ngay khi hắn vừa xử lý những người này, Đoan Mộc Hàn cũng đã ra tay, hai đạo kiếm quang ở trên không trung biến ảo thành hai cự long, quanh quẩn hướng tế đàn chém tới. Hàn Diễm lực lượng vô tận hội tụ bên trong, không hề kém hơn Băng Diễm Tuyệt Quang của Nhạc Vũ, chính là Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt kiếm! Chiến Tuyết cũng theo sát phía sau, ngàn đạo kiếm quang bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cùng Ngự Phong kiếm, kể cả Bạch Đế kiếm đều thi triển ra Quảng Lăng kiếm thức mang theo kiếm quang mênh mông cuồn cuộn cùng vô số tín ngưỡng lực hướng trung ương tế đàn đánh tới.

Nhưng chỉ trong nháy mắt trên tế đàn đã hiện ra hư ảnh của một nữ tử. Trong thần hồn cảm giác của Nhạc Vũ, trong ngàn dặm toàn bộ hành thổ linh lực đều điên cuồng hướng nơi đây hội tụ.

Một cỗ lực lượng vô cùng nặng nề bỗng nhiên phóng lên cao. Liền đem những thanh huyền binh tuyệt đỉnh khựng lại, còn hiện ra vẻ phản chấn.

Chẳng lẽ đã chậm một bước?

Trong lòng Nhạc Vũ càng thêm lo lắng, cơ hồ không chút nghĩ ngợi, liền giải khai ràng buộc của Tỏa Long Cô, đem mấy ngàn hạt giống Huyền Huyết Đằng cắm xuống dưới đất, sau đó toàn lực thúc giục Thanh Đế Trường Sinh Quyết, điên cuồng hút lấy thổ linh lực bắt đầu chuyển đổi thành dinh dưỡng sinh trưởng cho Huyền Huyết Đằng. Lại tế ra Thiên Mộc kiếm dùng Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí chém ra xa.

Mộc khắc thổ, một kích toàn lực của Nhạc Vũ cuối cùng khiến cho thần lực cùng thổ linh lực nồng hậu hội tụ trên tế đàn tản ra bốn phía. Linh lực khổng lồ chấn động, mười mấy vu tế dù được vu lực gia trì, thân thể vô cùng mạnh mẽ cũng lập tức bị hôn mê. Chỉ có nữ tử ngay trung ương vẫn không nhúc nhích, cúi người tế bái.

Ngay trong thoáng chốc, hư ảnh trên tế đàn càng thêm chân thật. Là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, ngũ quan cùng thân hình đều tuyệt mỹ, nhưng lại không mang một chút yêu mị, khí chất tôn quý trang nghiêm làm người ta cảm thấy rung động hiện ra.

Hư ảnh nữ tử nhìn chung quanh, sau đó liền đem ánh mắt tập trung lên người Chiến Tuyết, sát cơ lóe lên trong mắt, liền chỉ ngón tay về phía Chiến Tuyết.

Sắc mặt Nhạc Vũ khẽ biến, thân hình chợt lóe, liền xông tới trước người Chiến Tuyết. Trong chốc lát, tất cả pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ đều vận chuyển lên, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích, Huyền Quy hư ảnh tầng tầng bố trí trước người, cuối cùng là một tầng lân phiến màu vàng nhạt bao trùm toàn thân.

Trong một thoáng, một cỗ từ lực mạnh mẽ tuyệt đối gia tăng lên người hắn, từ bốn phương tám hướng xé rách thân thể hắn.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tuy tiêu ma một ít, nhưng ngay sau đó đại thần thông hộ thân tựa như bị xông phá, dễ dàng đập vỡ vụn.

Trọng áp trên thân thể hắn vẫn còn chưa tan dư lực, cho dù có long lân bao trùm, đã tu thành Đại Thừa Kim Thân, nhưng khí huyết vẫn cuồn cuộn bốc lên, cảm giác cực kỳ khó chịu.

Đây là thần thông của Hậu Thổ?

Trong lòng Nhạc Vũ sợ hãi, những pháp môn phòng thân vừa rồi vô luận là thiếu loại nào, như vậy giờ phút này cho dù hắn không bị từ lực xé rách thành mảnh nhỏ, cũng sẽ bị trọng thương không còn lực tái chiến. Chiến Tuyết đứng phía sau hắn, gương mặt tái nhợt, chẳng qua trong con ngươi hiện lên vẻ kinh dị cùng mừng rỡ.

Lúc này Nhạc Vũ không dám có chút chậm trễ, liền lấy ra một đạo phù bảo.

Đạo phù màu vàng bay lên, thanh thế huy hoàng bao phủ trên đỉnh đầu Nhạc Vũ. Dòng chữ Thái Thanh Huyền Đô cũng tản ra vẻ sáng bóng chói mắt.

Sắc mặt Nhạc Vũ lạnh như băng sương, Long Tước Phiến nắm trong tay, kiên quyết nhìn đối diện nói:

- Là Hậu Thổ nương nương? Kính xin thối lui, thế giới này không phải ngươi nên tới…

Nếu hóa thân của vị thần minh này hoàn toàn phủ xuống, như vậy thực lực tuyệt đối đứng đầu Tán Tiên, nhưng nếu hôm nay còn chưa hoàn thành, vậy vẫn còn hi vọng.

Trong mắt hư ảnh Hậu Thổ chợt lóe lên, nhìn lên đạo phù màu vàng trên đỉnh đầu Nhạc Vũ. Đợi đến khi nhìn thấy dòng chữ Thái Thanh Huyền Đô, không khỏi khẽ nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 573: Lần đầu tiếp xúc

Thái Thanh Huyền Đô? Là hắn?

Hóa thân Hậu Thổ hơi nhíu mày, sau đó dời ánh mắt khỏi tấm phù bảo màu vàng trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, nhàn nhạt nhìn hắn, trong mắt lộ ra vài phần suy ngẫm, tựa hồ đang suy tư chuyện gì đó.

Lúc này hắn nhìn thấy thân ảnh của nữ tử đang quỳ bái truyền tới tín ngưỡng lực càng ngày càng trở nên chân thật, trong nội tâm Nhạc Vũ không khỏi khẩn trương, cơ hồ không chút do dự lấy thanh Mộc Trâm kiếm chém xuống đại trận dưới mặt đất. Trong khoảnh khắc liền quét ngang toàn bộ những phù văn quái dị bên dưới. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Thần phù trên đỉnh đầu hắn lại phát ra một đạo quang mang thật mạnh mẽ, trong nội tâm Nhạc Vũ đã sớm có ý nghĩ ngọc đã cùng vỡ, kiên quyết dù cho đắc tội vị thượng cổ đại thần này cũng tuyệt không cho hóa thân của nàng phủ xuống thế gian. Một khi Hậu Thổ ra tay ngăn trở, hắn vẫn sẽ không một chút do dự đem linh lực bên trong thần phù kích phát với uy lực lớn nhất.

Mãi đến khi toàn bộ đại trận đều bị phá hư, hư ảnh nữ tử tuyệt mỹ trên tế đàn dần tiêu tán, không còn cách nào tiếp tục ngưng tụ hình thể, tâm thần căng thẳng của Nhạc Vũ mới thả lỏng trở lại.

Người trước mắt hắn dù sao cũng có pháp lực thông thiên, là Vu Thần đủ tư cách ngồi ngang hàng cùng Đạo tổ đứng đầu. Mặc dù bị pháp tắc của thế giới này ước thúc hóa thân, nhưng cũng đã có thể tung hoành vô địch tại Đông Thắng đại lục này. Nếu nói hắn không khẩn trương chính là giả dối, cho dù hắn có được thần phù, hắn cũng không có được nửa phần nắm chắc.

Hậu Thổ kia chỉ xa xa nhìn qua, thần thông khi nãy làm Nhạc Vũ bị trọng thương cũng không tiếp tục kích phát. Mãi cho tới cuối cùng nàng lại nhìn vào vùng bụng Nhạc Vũ, than nhẹ một tiếng:

Ngươi có biết hành động hôm nay của ngươi sẽ làm cho ngươi hối hận cả đời hay không?

Hối hận?

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, ngữ khí của Hậu Thổ tuy có chút kỳ quái, nhưng những lời này hắn theo bản năng vẫn nghĩ là cách nói uy hiếp.

Ánh mắt quét tới nữ tử đang quỳ trước tế đàn vẫn còn đang cầu nguyện, trong nội tâm Nhạc Vũ không khỏi hiện lên một tia sát cơ. Nếu đã đắc tội, như vậy đắc tội nặng hơn một chút cũng không sao cả.

Hư ảnh của Hậu Thổ hiện tại đều nhờ vào lực lượng trong cơ thể nữ tử kia duy trì. Chỉ cần giết chết nữ tử tên Giản Kỳ này, hết thảy đều được giải quyết.

Hậu Thổ nhìn thấy thế, tựa hồ cũng hiểu được tâm tư của Nhạc Vũ, nhất thời bất đắc dĩ cười một tiếng:

Ngươi không cần như thế, sở dĩ ta muốn dùng hóa thân phủ xuống thế giới này, thật ra chỉ là vì muốn đến gặp một người! Thế giới này tuy có mấy trăm ức sinh linh, nhưng đối với ta mà nói cũng không có gì đáng để ý.

Lúc này Nhạc Vũ mới phát giác tình hình có chút không đúng, lúc này vô luận là Đoan Mộc Hàn hay Chiến Tuyết đều không thể cử động, nguyên tưởng rằng hai nàng trúng phải vu thuật ác độc nào đó, ngay sau đó hắn liền phát hiện tình hình không phải như thế.

Thời gian nơi này tựa hồ như bị ngưng đọng lại. Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn cùng Chiến Tuyết vẫn giữ nguyên thần sắc vài giây lúc trước. Giữa hai nàng chỉ có quanh người Chiến Tuyết xuất hiện từng đợt linh lực ba động yếu ớt, tựa hồ nàng đang toàn lực tránh thoát sự khống chế của Hậu Thổ.

Kể cả thanh âm của Giản Kỳ cũng chợt ngừng lại, phảng phất như giờ phút này cả thiên địa chỉ còn lại hắn cùng Hậu Thổ mà thôi.

Cố tỏa thời gian?

Nhạc Vũ không khỏi hít sâu một hơi rét lạnh, phát hiện được mình thật sự đã xem thường thần thông pháp lực của vị thượng cổ đại thần này, với thực lực của

nàng, chỉ sợ trong nháy mắt liền có thể miểu sát cả ba người.

Trong thoáng chốc, ánh mắt Nhạc Vũ càng thêm âm trầm, trong lòng thoáng do dự có nên thúc giục thần phù ngay bây giờ hay không.

Ngươi không cần tự xem thường mình, thần thông điều khiển thời gian của ta cũng không được hoàn chỉnh. Bản thân ngươi có được Ngũ Sắc Thần Quang, so với Khổng Dật kia còn mạnh hơn một bậc. Thần thông của ta khóa được người khác nhưng không khóa được ngươi.

Lời nói của Hậu Thổ thật nhỏ nhẹ, khí chất giờ phút này thiếu đi cảm giác túc mục trang nghiêm, nhưng có cảm giác càng thêm gần gũi, nhẹ giọng cười nói:

Lại nói ta vì ngươi mà đến, há lại dễ dàng giết chết hai đồng bạn này của ngươi, vô duyên cớ lại bị ngươi chán ghét?

Giờ phút này đầu óc Nhạc Vũ hoàn toàn mờ mịt, Hậu Thổ nói lời này tuy cho hắn cảm giác cực kỳ quái dị, nhưng hắn cũng không thể tin, đành cau mày nói:

Chẳng lẽ nương nương đã quên chuyện vừa rồi?

Nhớ tới tình hình khi nãy, Nhạc Vũ vẫn âm thầm kiêng kỵ. Nếu không phải hắn kịp thời ra tay ngăn cản, giờ phút này Chiến Tuyết đã sớm bỏ mình tại chỗ.

Ta chỉ ra tay hù dọa nàng mà thôi! Nữ nhân kia sau này làm ta rất căm tức, rất nhức đầu.

Hậu Thổ bĩu môi, lạnh lùng nhìn Chiến Tuyết, trong mắt lộ ra vài phần kiêng kỵ. Ngay sau đó vẻ mặt chợt nghiêm túc, đánh ra một phù văn màu tím, ném về phía Nhạc Vũ:

Đây là Hộ Hồn Phù mà ta dùng thần lực ngưng tụ thành! Nữ tử bên cạnh ngươi có huyết quang tai ương sắp xuất hiện. Chỉ cần đem Hộ Hồn phù đánh vào trong nguyên thần của nàng, cho dù thần hồn bị thương nặng bao nhiêu cũng có thể giữ lại cho nàng một tia nguyên linh, sau đó đến địa phủ của ta chuyển thế trọng tu. Lần này ta hạ phàm, vốn chỉ muốn nhìn xem người mà bổn quân kết làm nhân quả, rốt cục là người như thế nào, thuận tiện nhìn xem có thể giúp được ngươi một tay hay không. Bất quá ở trước mắt xem ra chỉ có thể dùng cách này giúp ngươi mà thôi. Rốt cục có muốn sử dụng hay không, do chính ngươi lựa

chọn.

Nhạc Vũ thoáng do dự, nhiếp lấy phù văn màu tím kia, liền phát giác phù văn này cũng không có gì nguy hiểm, nửa tin nửa ngờ thu vào trong tay áo.

Giờ phút này hư ảnh của Hậu Thổ đã dần dần phai nhạt, ngay cả dung mạo cũng không thể nhìn rõ, chẳng qua vị đại thần thượng cổ kia vẫn không chút nào để ý tới, đôi mắt mang theo vẻ thưởng thức đánh giá Nhạc Vũ từ trên xuống dưới:

Ta nguyên tưởng rằng người có được đại cơ duyên nhận lấy vật kia nhất định có tư chất bất phàm, là nhân vật tuyệt đỉnh thế gian. Nhưng thật sự xem không ra ngươi lại học được Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật! Còn tu luyện cả Thanh Đế Trường Sinh Quyết và Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của Tử Vân đạo nhân. Nếu có đầy đủ ngũ hành, tu luyện huyền công hay phương pháp rèn luyện Cửu Chuyển Huyền Công, không biết tương lai sẽ trưởng thành tới bậc nào. Chỉ tiếc thần thông do ta sáng chế phải dùng vu lực sử dụng, không hợp với ngươi, nếu không cũng có thể giúp ngươi bổ túc đầy đủ ngũ hành.

Giờ phút này Nhạc Vũ đã sớm chết lặng, hắn chỉ cảm thấy ở trước mặt Hậu Thổ phảng phất như mình hoàn toàn bị nhìn thấu, không thể che giấu được điều gì. Ngũ Sắc Thần Quang, còn có ngũ hành thần thông, không giấu được ánh mắt của Hậu Thổ.

Chẳng qua hắn thật sự không biết Tiên Thiên Hỗn Nguyên khí của mình, cùng đoàn tử quang trọng yếu nhất kia có bị Hậu Thổ cảm giác ra được hay không?

Trong lời nói của Hậu Thổ, đồ vật nàng để lại trong thế giới này có phải chính là Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa cùng Ngũ Sắc Thần Thạch hay không?

Hậu Thổ lại nói tiếp, ánh mắt chuyển sang vài món trọng bảo quanh người Nhạc Vũ, thản nhiên nói:

Bổn quân phủ xuống thế giới này, nguyên chuẩn bị chút đồ tốt hơn cho ngươi, nhưng hiện tại không còn cách nào đưa tới thế giới này rồi. Nhưng nhìn xem tình hình của ngươi, đoán chừng đã không cần thiết. Bên trong hồng hoang thiên cơ rối loạn, bổn quân chỉ có thể lấy một chút nguyên linh gặp mặt ngươi, cũng không thể ở lâu, tránh bị người tra xét. Chỉ có thể cho ngươi một lời khuyên, vật trong người ngươi ngày sau nhất định là tiên thiên trọng bảo, nếu tương lai ngươi không chết, sẽ có thành tựu tuyệt đại. Chẳng qua thiên cơ gian nguy, thế gian

còn có vô số tiên đạo tu sĩ đang truy tìm vật đang nằm trong bụng ngươi. Thậm chí kể cả Đại La Kim Tiên, mấy vị Đạo tổ cũng không ngoại lệ. Tiền trình của ngươi hiểm ác, nên cẩn thận…

Vừa nói tới hai chữ cẩn thận, nửa thân dưới của Hậu Thổ đã không còn nhìn thấy. Trong nội tâm Nhạc Vũ thầm buông lỏng, nghe xong lời của nàng, tựa hồ là nhắc tới đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên khí trong người hắn, nhưng lại không biết được đoàn mây tím vẫn đang nằm bên trong.

Nhưng nếu những đồ vật này thật sự do Hậu Thổ lưu lại, như vậy giữa hai người họ đúng là đã kết đại nhân quả.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm tiếc nuối, sớm biết như thế đã không nên xua đuổi vị Hậu Thổ nương nương này gấp như vậy, đồ vật của thượng cổ đại thần đưa tặng, làm sao lại là vật phàm?

Nhưng cho dù trở lại thêm một lần, Nhạc Vũ cũng tuyệt không dám mạo hiểm. Ai biết lời nói của Hậu Thổ có phải là sự thực hay không?

Nhìn thấy hư ảnh của Hậu Thổ sắp biến mất trên tế đàn, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, vẫy tay hút lấy Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết, mạnh mẽ lấy ra một đoàn vu lực đánh vào bên trong hư ảnh kia, quả nhiên hư ảnh lại chuyển thành rõ ràng lần nữa. Nhạc Vũ không chút ngoài ý muốn, chỉ khẽ nhướng mày nói:

Ngươi nói Hàn nhi có khả năng gặp huyết quang tai ương, rốt cục là thật hay giả?

Hậu Thổ nhẹ nhàng lắc đầu, không đáp mà hỏi ngược lại:

Thần hồn của ngươi đã đạt tới Minh Đạt cảnh giới, thôi diễn thiên cơ đã mạnh hơn người khác. Chuyện này ngươi tự mình tính toán không phải sẽ biết sao?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, do dự một thoáng, lại hỏi:

Nhân quả vì sao mà kết?

Trong lòng ngươi đã sớm có câu trả lời, cần gì phải hỏi ta?

Thanh âm Hậu Thổ đã phảng phất như vọng lại từ cõi xa xăm, ba chữ cuối cùng

vừa thốt ra, đã không còn nhìn thấy bóng người.

Đúng ngay lúc đó thời gian bị phong tỏa cũng đã hồi phục lại như xưa. Nhạc Vũ chợt nhớ tới chuyện ở kiếp trước, tiếp theo sắc mặt xanh mét, lập tức lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn, trong miệng phun ra ngụm máu tươi, đợi đến khi quang mang sáng rực, lập tức bắt tay vào thôi diễn.

Đoan Mộc Hàn cùng Chiến Tuyết nhìn thấy thế, không hiểu ý Nhạc Vũ, nhưng cũng không quấy rầy, đành đứng bên cạnh lẳng lặng nhìn.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm khó xem, ánh mắt thật phức tạp nhìn qua Đoan Mộc Hàn, quả nhiên đã thấy có huyết quang hiện ra, thân phạm sát kiếp.

Chỉ một lát sau tâm tình Nhạc Vũ đã hồi phục trở lại. Chuyện thiên cơ xảy ra cũng không nhất định chuẩn xác, chỉ cần hắn cẩn thận xử trí, chưa chắc sẽ gặp nguy hiểm. Kết quả thôi diễn cuối cùng của hắn chẳng qua chỉ là một trong hàng trăm ngàn kết quả mà thôi.

Thu hồi Càn Khôn Dịch Bàn, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy Giản Kỳ đã dịu dàng đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc đứng dưới tế đàn. Dung mạo của nàng chỉ hơi xinh đẹp một chút mà thôi, nhưng có được cỗ khí chất thánh khiết người thường khó có được.

Nhạc Vũ híp mắt nhìn nàng một lúc lâu, mở miệng hỏi:

- Hậu Thổ nương nương có từng nói lời gì muốn ngươi nhắn lại với ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 574: Kiếp lôi rèn hồn

Vẻ mặt của Giản Kỳ có chút giật mình, nhưng chỉ giây lát sau phảng phất như nghe được điều gì, cuối cùng mỉm cười cúi người hành lễ nói:

Nương nương nói, từ nay về sau chúng ta truyền giáo nhất định chỉ trong phạm vi vạn lý nơi này, tuyệt không làm Nhạc tiên trưởng cảm thấy khó xử. Còn có vị đệ tử Quảng Lăng Tông bị ta giam cầm, ta sẽ thả ra. Nhưng nương nương đã chuẩn bị xây dựng mười tám tầng địa phủ, lục đạo luân hồi. Thiên hạ đại thế nhất định khó có thể xoay chuyển, quý tông đừng chỉ nghĩ về người trước mà không lo nghĩ cho đời sau. Chỉ cần phụng thờ chân thần của ta, có thể miễn được tai nạn.

Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy buồn cười, như thế nào càng nói lại phảng phất càng giống như đang truyền giáo với hắn.

Hắn cũng không muốn tiếp tục lưu lại nơi này, chỉ thản nhiên gật đầu nói:

Ngươi có thể hồi đáp nương nương, trong thế giới này, chỉ cần nơi nào có các người truyền giáo, Quảng Lăng Tông chúng ta ngày sau nhất định sẽ không ngăn trở!

Nói xong hắn dùng pháp lực vây quanh Chiến Tuyết cùng Đoan Mộc Hàn, xuyên qua không gian, lúc này trực tiếp di chuyển cách xa vạn lý, xuất hiện trên một đỉnh núi.

Mới vừa đứng lại, Đoan Mộc Hàn đã nhíu mày nói:

Kỳ quái, thật sự rất kỳ quái! Như thế nào ta vừa thất thần, vị Hậu Thổ nương nương kia cũng đã biến mất?

Chiến Tuyết hừ lạnh nói:

Là phương pháp thao tác thời gian, nàng đem thời gian trong phạm vi ba trượng

quanh thân ta và ngươi khóa lại. Thiếu gia, không biết tại sao ta có chút không thích Hậu Thổ nương nương kia!

Hai câu phía trước Nhạc Vũ cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn. Chiến Tuyết ngay lúc đó cũng không hoàn toàn bị khóa lại, hắn vẫn còn chút thanh tỉnh, ít nhất biết được chuyện gì xảy ra.

Về phần câu sau, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ. Hậu Thổ cũng là như thế, ánh mắt đầu tiên vừa nhìn thấy Chiến Tuyết liền cho rằng ngày sau nàng sẽ làm mình đau đầu. Không biết do thôi diễn mà suy đoán, hay là hai vị này trời sinh đã không hợp nhau. Lẽ ra thần chức của hai người cũng không hề có gì xung đột.

Đoan Mộc Hàn nghe vậy giật mình, sau một lúc lâu hừ lạnh một tiếng:

Ta cũng chán ghét! Nhưng Hậu Thổ kia đã bị Vũ nhi bức đi, còn hứa hẹn sẽ không tiếp tục khuếch trương truyền giáo tại Bắc Hoang, cuối cùng xem như đuổi được tai họa tâm phúc của Quảng Lăng Tông ta.

Nói tới đây Đoan Mộc Hàn lại thở dài nói:

Hậu Thổ nương nương quả nhiên lợi hại. Thượng cổ đại thần ta đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ là một hóa thân đã thực lực mạnh mẽ như thế!

Nhạc Vũ im lặng, Hậu Thổ tuy nói là không làm gì được Ngũ Sắc Thần Quang của hắn, nhưng sự thật đến tột cùng như thế nào, dù là chính hắn cũng không chút nào nắm chắc.

Nhưng lần này gặp mặt Hậu Thổ, đã có thu hoạch không ít. Hắn biết được trong người mình có được Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí, chính là bước cờ ẩn giấu của Hậu Thổ trong thế giới này. Thứ hai chính là trong thế giới hồng hoang, thiên cơ đã bị rối loạn. Hậu Thổ thừa dịp sơ hở mà đến, cũng không nguyện ở lâu, rõ ràng không muốn làm hắn bị bại lộ, đây là điều thứ ba. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Suy tư thêm chốc lát, Nhạc Vũ đã lấy lại tinh thần, lắc đầu nói:

Nơi đây mặc dù không còn việc gì, nhưng phạm vi vạn lý chung quy phải có người đến trấn thủ để theo dõi trạng huống của Hậu Thổ vu giáo. Rốt cục nên xử trí như thế nào, còn cần xin chỉ thị của chưởng giáo chân nhân.

Nói xong, Nhạc Vũ đánh ra hai thanh phi kiếm màu tím, đều bay về hướng Quảng Lăng Tông. Một thanh kiếm truy tìm Nông Dịch Sơn, một thanh khác truy tìm Trầm Như Tân, nhờ sư huynh hỏi thăm tin tức lục phẩm Tử Tâm Liên.

Nếu có thể lựa chọn, hắn tất nhiên chỉ nguyện tìm được loại thuốc này bên trong hoàng hôn giới. Nếu có thể tìm được loại lục phẩm Tử Tâm Liên mấy vạn năm, đủ giúp Chiến Tuyết tiến vào tầng mười ba của Huyền Sát Chiến Ma đại pháp. Nhưng ở thế giới này cũng không thể bỏ qua cơ hội, xem như làm dự bị.

Trong suốt mười ngày sau, Nhạc Vũ dừng lại tu hành trên ngọn núi này. Nhưng phần lớn thời gian nhìn như chỉ lo tĩnh tu, kỳ thật là đi tới hoàng hôn giới đứng trên đỉnh Linh Trụ sơn mà hắn đã đặt tên.

Linh lực nơi này dày đặc, có thể so với chính thế giới hồng hoang. Có được linh lực nồng đậm nơi đây tẩm bổ, khí huyết nguyên lực sinh ra trong cơ thể hắn mỗi ngày ước chừng phải tăng thêm một thành so với thế giới bên kia. Chỉ tiếc mỗi ngày đều có Vực Ngoại Thiên Ma tới quấy nhiễu. Mặc dù có Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, cũng chỉ có thể làm chúng sợ hãi mà không thể đuổi đi toàn bộ, làm kẻ khác cảm thấy vô cùng phiền phức.

Còn thêm một chuyện làm Nhạc Vũ cảm thấy vạn phần đáng tiếc. Từ sau khi Đoan Mộc Hàn trở lại Điều sơn, tựa như đà điểu, chỉ chui rúc trong phòng mình, tuyệt không cho hắn chút cơ hội nói chuyện. Chỉ khi chỉ dạy nhóm người Nhiễm Lực tu luyện, cũng chỉ là dùng phương pháp truyền âm mà dạy, không ra khỏi phòng nửa bước.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, cũng chỉ đành chuyên tâm lại tu hành. Hắn tiếp tục thu thập yêu đan trong hoàng hôn giới, sau đó thuận tiện giúp Chiến Tuyết tiếp tục khuếch trương tín ngưỡng khắp chung quanh. Mấy trăm thành trấn nhân loại, trong vòng mấy ngàn vạn lý, cơ hồ toàn bộ yêu thú chỉ trong vài ngày đã bị Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết hợp lực tẩy trừ không còn một con nào.

Chỉ khi đi tới cuối cùng, Nhạc Vũ bỗng nhiên dừng tay lại, lưu lại chừng trăm con yêu thú ngũ lục cấp tiếp tục sinh tồn nơi này. Về phần dưới ngũ cấp, chỉ thanh trừ đàn thú đã tạo thành đại quy mô bầy đàn, còn lại thì mặc kệ chúng. Chiến Tuyết vốn khó hiểu, sau đó lại nghĩ ra, suy tư nói:

Thiếu gia đang lo lắng chuyện chim bị giết sạch sẽ ném cung sao?

Từ này tuy không quá chính xác, nhưng cũng không khác bao nhiêu! Nếu không bị yêu thú uy hiếp, có thể hiển lộ được thần uy của ngươi, những người phàm kia làm sao hiểu được sinh tồn gian nan mà mang lòng cảm kích ngươi? Thế nhân ngu muội, chỉ cần lợi ích trước mắt, nếu có một ngày không còn cần tới ngươi, tất nhiên sẽ ném bỏ. Những con yêu thú kia tuy là đại địch ngày sau của ngươi, nhưng cũng là căn bản của ngươi. Chỉ khi vẫn duy trì bình hành nhất định, mới có thể làm cho nhân loại khiếp sợ cảm đức, ngày sau luôn phụng thờ ngươi không quên.

Nhạc Vũ cười lạnh lùng, trong lòng cũng không có chút kinh ngạc, ngày xưa Mục Hi Ngọc cũng thật thông minh, hiện tại còn được vạn dân tín ngưỡng, trí tuệ của Chiến Tuyết đã vượt xa người bình thường có thể so sánh.

Nửa hiểu nửa không gật nhẹ đầu, Chiến Tuyết mang theo vẻ suy nghĩ sâu xa nhìn xuống bên dưới. Nhạc Vũ cũng không tiếp tục nhắc tới việc này, trong vài vạn lý nơi đây những yêu thú có lực uy hiếp đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, vu tế của Chiến Tuyết đã có thể yên tâm truyền giáo.

Sở dĩ lần này Chiến Tuyết tỉnh lại nhưng vẫn chưa thăng cấp, là do nguyên nhân tính ngưỡng lực không đủ. Nhưng theo Nhạc Vũ xem ra, việc khẩn yếu nhất trước mắt không phải lo cấp tốc khuếch trương, mà là xây dựng một giáo hội kết cấu hợp lý, trước khi muốn khuếch trương thành đại quy mô, phải củng cố căn cơ trước tiên, nếu ngày sau tăng thêm quá nhiều người, thật khó bắt tay vào chỉnh đốn từ đầu. Việc này hắn không muốn nhúng tay, chỉ lệnh cho Chiến Tuyết tự mình phụ trách, nhiều nhất hắn chỉ điểm thêm một phần xem như khảo nghiệm.

Tuyệt đại đa số thời gian Nhạc Vũ vẫn chuẩn bị thu thập yêu đan linh thạch đơn tính, ở vào tháng thứ hai, hắn mới bắt đầu chân chính bắt tay rèn luyện tinh thần.

Ngày hôm đó hắn gọi ba người Nhạc Băng Thiến vào trong phòng mình, ngay sau đó cũng không quản vẻ mặt nghi hoặc của họ, liền mở ra Thập Phương Môn mang theo ba người xuyên qua không gian, chỉ chốc lát đã xuất hiện bên trong thần quốc của Chiến Tuyết.

Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đều cảm thấy ngạc nhiên, Nhạc Băng Thiến lại cảm thấy hứng thú, chỉ một lát sau ánh mắt đã bị hư ảnh thật lớn của Chiến Tuyết ở ngay trung ương không gian cùng ba luồng linh quang hấp dẫn, sắc mặt nàng

liền lộ ra vẻ ngạc nhiên:

Đây là thần quốc, Tuyết nhi là Vu Thần sao?

Trong con ngươi Nhạc Băng Thiến hiện lên nỗi khiếp sợ. Nàng sớm biết Chiến Tuyết là do Nhạc Vũ dùng thi thể Mục Hi Ngọc chế tạo thành khôi lỗi, đã thức tỉnh linh trí, cũng luôn nghĩ như vậy. Thật không ngờ Chiến Tuyết còn có thân phận là một Vu Thần!

Nhạc Vũ cũng không đáp lời, chỉ ngồi điều tức, đợi đến khi pháp lực khôi phục lại liền tiếp tục xuyên qua thời không loạn lưu.

Mang theo ba người xuyên qua không gian, so sánh với lúc đi một mình khó khăn càng lớn. Lần trước mang theo Sơ Tam cùng Đẳng Huyền, cũng là như thế. Nếu không có pháp trận phụ trợ, có được thần quốc của Chiến Tuyết làm trung chuyển, tuyệt đối khó thành công.

Sau đó cũng không biết qua bao lâu, trước mắt ba người bỗng dưng sáng ngời, liền dung nhập vào thế giới hoàng hôn.

Giờ phút này cả Nhiễm Lực lẫn Lâm Trác đều hiểu được rốt cục Nhạc Vũ đang làm gì, vẻ mặt đều ngây ngốc.

Sớm nghe nói tu sĩ Nguyên Anh và Đại Thừa thường thường thích xuyên toa hư không, khi rèn luyện đạo pháp không gian hay tìm kiếm những ài liệu luyện khí trân quý ở thời không loạn lưu. Chưa từng nghe nói qua có ai tìm được một thế giới khác. Có hàng rào không gian cách trở, nếu không phải là người của thế giới này thì đừng mong có thể đi vào.

Ngay trong nháy mắt, Nhạc Vũ lại dùng càn khôn na di mang theo ba người xuất hiện trong một rừng rậm. Ở gần nơi này có một con yêu thú ngũ cấp, đang run rẩy đứng trước mặt mọi người. Mà Sơ Tam cùng Đẳng Huyền, thậm chí Chiến Tuyết đang đứng nơi đó cùng chờ đợi.

Nhạc Vũ xuất ra mười viên yêu đan đơn tính đã được hắn dùng phương pháp chuyển thành một trong ngũ hành tinh thuần, sau đó kháp pháp quyết, chỉ thấy vô số phù văn được dùng linh lực lực ngưng tụ thành hình dưới chân họ. Chỉ thoáng chốc linh lực dày đặc liền tụ tập tới, Lâm Trác chỉ liếc mắt liền phát giác yêu thú kia đã sắp thăng cấp.

Đại trận dưới chân hắn cũng quen thuộc, nhưng lại càng thêm tinh diệu, có nhiều bất đồng hơn trước. Đôi mắt hắn chợt híp lại, thở nhẹ nói:

Là Thôi Linh Pháp?

Trong mọi người chỉ có Nhạc Băng Thiến chưa từng trải qua, cũng không biết nguyên do, thần tình đầy mờ mịt.

Linh lực dần dần tụ tập bên trong Linh trận, lúc này ba người Nhạc Vũ không cần dùng phương cách như lúc xưa, thúc đẩy yêu thú thăng cấp chỉ dựa vào linh lực nồng đậm nơi này, số lượng yêu lực tràn ra từ những yêu đan đơn tính kia cũng đủ cho con yêu thú bên trong chậm rãi hấp thu vào.

Chỉ trong một lát, trên bầu trời đã tụ tập vô số kiếp vân. Nhìn thấy lôi quang chớp động sáng rực, một cỗ thiên địa uy áp cuồn cuộn chợt thăng cao.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên một tia kỳ quang, Nguyên Anh bay ra khỏi cơ thể, bốc lên giữa không trung, hướng lôi quang đang đánh thẳng xuống tiếp đón tới…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 575: Lôi phù kỳ dị

Ngay khi đạo lôi quang cuối cùng trên không trung tán đi, Nguyên Anh của Nhạc Vũ từ không trung bay xuống.

Trong cơ thể vẫn lóe ra lôi quang nhè nhẹ, nhưng đang được thần hồn của Nhạc Vũ từ từ hấp thu tiêu hóa. Hắn cảm giác được dương tính trong cơ thể mình càng tăng thêm một tầng, hồn lực bản thân tăng thêm mấy phần. Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên quang mang:

Quả nhiên hữu dụng! Lần này ta có thể thể nghiệm ngàn loại lôi kiếp dùng luyện dương thần của ta!

Điểm ra một ngón tay, đem con yêu thú đã bị Vực Ngoại Thiên Ma khống chế tâm thần tru diệt tại chỗ. Thân hình Nhạc Vũ lóe lên, quay trở về bên trong nhục thể của mình. Đợi đến khi hắn đứng lên, mấy người Lâm Trác cũng liền mở to mắt, trong mắt lộ ra nét vui mừng.

Ba người đều đã đạt tới Linh Hư đỉnh phong, thần hồn đã mạnh hơn năm xưa gấp mười lần. Nhưng yêu thú cấp năm độ kiếp đưa tới tinh thần uy áp, cộng thêm tâm ma tập kích quấy rối vẫn có hiệu dụng thật rõ ràng, chỉ có lần này hồn lực của họ ít nhất cũng được tăng thêm một thành.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền đạt hiệu quả nhỏ nhất, đã tới mức độ có cũng được không có không sao. Chiến Tuyết hoàn toàn không có thu hoạch gì, ở chỗ này chẳng qua là muốn hộ pháp cho Nhạc Vũ mà thôi. Nguyên Anh của tu sĩ, không tới cảnh giới nhất định trên căn bản hoàn toàn không có chút chiến lực.

Nghỉ ngơi chốc lát, Nhạc Vũ thu hồi mười viên yêu đan còn dư lại chút ít yêu lực, mang theo mấy người dời đi lần nữa, lúc xuất hiện lại trên một đỉnh núi mà hắn từng dùng hồn thức cảm giác được có một con yêu thú cấp năm.

Trong nháy mắt, hắn lại bày ra Tụ Linh trận, đợi đến khi kiếp vân trên bầu trời vừa hội tụ, Nguyên Anh của Nhạc Vũ liền bay lên.

Cứ như thế lặp lại mười lần liên tục, tuy tinh thần Nhạc Vũ tỏa sáng, có thể làm cho hồn lực tăng thêm một thành! Nhưng mấy người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác cũng không còn chống đỡ nổi, vẻ mặt vô cùng mỏi mệt. Dù là Sơ Tam cùng Đằng Huyền bị ảnh hưởng nhỏ nhất cũng đã lộ ra vẻ uể oải. Nhạc Vũ vốn muốn tiếp tục, nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ của mọi người, đành bất đắc dĩ ngừng lại:

Thôi! Tu vi của họ rốt cục quá yếu, nếu còn miễn cưỡng tiếp tục ngược lại sẽ dẫn tới tai họa. Nơi này cách Ám Giới thật sự quá gần.

Lắc đầu, Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, kiếp lôi giáng xuống liên tục mười lần, có bốn lần là lặp lại, so sánh lẫn nhau, kiếp lôi chưa từng trải qua tạo ra hiệu dụng cho thần hồn của hắn mạnh hơn kiếp lôi lặp lại rất nhiều.

Cửu Trọng Lôi Kiếp thấp nhất tổng cộng có một ngàn lẻ tám mươi loại, mạnh yếu khác nhau, chia thành ba tầng cấp. Hắn vốn nghĩ sau khi thần hồn đạt tới cường độ nhất định sẽ đi tìm bảy tám cấp yêu thú, trước mắt xem ra có lẽ tiếp tục tìm thêm yêu thú năm sáu cấp tiếp tục nếm thử một phen.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ dứt khoát lấy ra mười mấy phù văn phẩm chất cao cấp, dùng máu huyết bản thân toàn bộ chế thành đạo phù, ném cho ba người Nhiễm Lực, lạnh lùng nói:

Mấy năm kế tiếp ba người ở đây tu hành. Ta không ở đây, có thể sẽ đi quanh đây một chút. Ta để Tuyết nhi cùng Đằng Huyền ở lại chiếu cố cho ba ngươi. Nơi này yêu thú hoành hành, hung hiểm không thua kém Bắc Hoang, cần phải vạn phần cẩn thận! Những đạo phù này có tác dụng hộ thân, nếu gặp nạn có thể thúc giục, ta sẽ chạy đến.

Nói xong, Nhạc Vũ không hề do dự, mở ra Thập Phương Môn phá vỡ hàng rào không gian rời đi. Trong nội tâm hắn âm thầm tiếc nuối, đáng tiếc mẫu thân của hắn cách Điều sơn quá xa, nếu không cũng có thể cùng dẫn mẫu thân hắn vào hoàng hôn giới, nơi này thực sự là địa phương tu hành tuyệt hảo dành cho tu sĩ.

Không có ba người làm gánh nặng, lần này xuyên qua không gian quả nhiên nhanh hơn rất nhiều. Khi trở lại Điều sơn, Nhạc Vũ nhìn thấy Đoan Mộc Hàn vẫn chưa chịu đi ra ngoài.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu, cười khổ. Hắn thầm nghĩ Đoan Mộc Hàn cũng thật kiên nhẫn, không nhìn thấy mấy đồ đệ nhưng vẫn nhất định ở mãi trong phòng không chịu ra ngoài tìm kiếm.

Trong ba tháng sau, mỗi cách ba ngày Nhạc Vũ lại đến hoàng hôn giới một chuyến. Không phải chỉ vì đi chiếu cố ba người Nhiễm Lực, cũng bởi vì bản thân, mỗi lần hồn lực bạo tăng, lại cần thời gian nhất định chân chính đi củng cố cùng thích ứng.

Liên tục hơn ba mươi lần, hồn lực của mấy người Lâm Trác cũng đồng dạng bạo tăng, trong ba tháng ngắn ngủi đã tăng lên gấp năm lần. Trong lúc mơ hồ đã có thể so sánh với tu sĩ Kim Đan. Mỗi lần có thể liên tục chống đỡ lôi kiếp, từ mười tăng trưởng tới hai mươi lần, dù là Sơ Tam cùng Đằng Huyền cũng được lợi không nhỏ.

Mà bản thân Nhạc Vũ còn có nỗi vui mừng ngoài ý muốn, ngay khi hắn kinh nghiệm qua lôi kiếp lần thứ một trăm năm mươi, tận sâu trong nguyên thần đã tạo thành một tấm phù triện bảy màu tinh thuần do lôi lực tạo thành. Mỗi lần Nguyên Anh trở về trong cơ thể đều cùng với đoàn mây tím bên trong đan điền cộng minh hỗ trợ lẫn nhau. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Lúc dùng ý niệm điều khiển, ngoài thân thể ngưng tụ ra một đoàn lôi quang màu tím nhạt, những vật thể bị tiếp xúc đều tiêu tán vô hình.

Lần đầu tiên vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Nhạc Vũ âm thầm kinh dị, lôi quang mạnh mẽ đã không kém gì một đạo Cửu Trọng Lôi Kiếp trung cấp. Cơ hồ tương đương với lúc tu sĩ Linh Hư cảnh đỉnh phong độ kiếp, hoặc là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ lấy tứ phẩm huyền binh đánh ra một kích toàn lực. Sau đó mỗi lần trải qua kinh nghiệm một lần kiếp lôi, thất thải lôi phù liền lớn hơn một phần, càng ngày càng đầy đủ, có thể điều phối sử dụng lôi lực ngày càng thêm cường đại.

Nhạc Vũ hoàn toàn không hiểu rõ là vật gì, cuối cùng dứt khoát lấy ra Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp dùng thời gian mấy ngày tìm hiểu, sau đó mới từ từ thông suốt.

Thì ra là như vậy! Thần thông lôi pháp này trước tiên cần dẫn lôi lực nhập thể cất chứa, kết hợp cùng pháp lực bản thân, không ngừng cải thiện thể chất. Cuối cùng khi đạt tới tu vi nhất định sẽ tự mình sinh ra lôi lực. Phương pháp lấy kiếp lôi rèn hồn của ta cũng có hiệu quả như thế. Nếu có thể gia tăng thêm chút cải

thiện nói không chừng có thể trở thành một môn thần thông lôi pháp.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt cười nhẹ. Thần thông như thế trừ phi có được khả năng như hắn, có thể tự mình đề luyện ra yêu đan thuộc tính ngũ hành, người khác chỉ sợ không sao làm nổi, cũng không cách nào truyền lại cho đời sau, chỉ có thể tự bản thân tu luyện.

Hắn nghĩ tới liền thực hiện, cơ hồ ngay lúc này dẫn động lên điểm lôi quang tụ tập bên trong nguyên thần, kết hợp cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của bản thân.

Nói đến thật kỳ quái, dĩ vãng khi hắn thử tu luyện Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp, vô luận như thế nào đều không thể hấp thu lôi lực kết hợp cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của chính mình. Nhưng lần này lại dễ dàng đem hai loại này hỗn hợp thành một thể, làm Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy giật mình.

Thử thăm dò, Nhạc Vũ đánh ra một tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, chỉ thấy trên xung điện nguyên từ ngũ sắc rõ ràng mang theo tia lôi lực nhàn nhạt. Khiến cho uy lực của thần châm càng tăng thêm mấy phần, khó khăn nhất chính là tốc độ, dưới tác dụng của lôi quang, không ngờ gia tăng tới ba thành.

Lại sái ra Ngũ Sắc Thần Quang, Băng Diễm Tuyệt Quang, Băng Diễm Huyền Quang Chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích, đều giống nhau nhau. Tia lôi lực ngoại trừ tác dụng khá hơn với Ngũ Sắc Thần Quang, ba loại thần thông còn lại đều có tăng cường ở trình độ nhất định. Ngay cả lúc sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, bên trong kiếm khí cũng ẩn chứa tử lôi. Đợi sau khi toàn bộ thí nghiệm đều chấm dứt, Nhạc Vũ không khỏi ngây ra, tình hình này thực sự vượt xa dự liệu của hắn.

Tuy uy lực của lôi quang màu tím kia không hiện rõ, nhưng trong một ngàn lẻ tám mươi loại Cửu Trọng Kiếp Lôi, hắn chỉ mới thử qua hơn một trăm loại thấp nhất, như vậy cả ngàn loại kiếp lôi cao hơn lại có tình hình như thế nào?

Huống chi ngoài những loại lôi kiếp này, còn có Nhị Cửu Trọng Lôi, Tam Cửu Trọng Lôi, cho tới Cửu Cửu Trọng Lôi?

Nói không chuẩn mình thật đúng là trong lúc vô tình lại luyện ra được một loại thần thông khó lường.

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ không khỏi hưng phấn đến run rẩy cả người. Tất cả đạo pháp trên thế gian, đều lấy Lôi lực làm chủ. Vào thời thượng cổ hồng hoang, Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm của Khổng Dật chân nhân đều là đại thần thông kiêu ngạo tuyệt đại đương thời. Nhưng Ngũ Sắc Thần Quang dùng uy năng tiêu hóa thiên hạ linh bảo, phá đi đạo pháp thế gian mà nổi tiếng hậu thế. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tuy uy năng không kém, nhưng nổi danh cũng chỉ là năng lực xuyên thấu ở thời kỳ hồng hoang.

Nếu nói tới lực phá hoại, trên thế gian vẫn dùng lôi pháp xưng hùng. Theo Nhạc Vũ biết, có năm loại lôi pháp, sau khi tu luyện tới đỉnh phong, có thể vượt cả Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Trong đó Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp chính là một trong số đó.

Nếu dùng hai loại pháp môn này so sánh, trong lúc vô tình hắn lại có thể cô đọng ra bên trong nguyên thần của chính mình, mặc dù không sánh bằng Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp, nhưng tuyệt không thua kém bao nhiêu.

Điều kiện tiên quyết là chính hắn có khả năng kinh lịch một ngàn lẻ tám mươi loại kiếp lôi, lấy xác suất mà nói ngày sau chỉ sợ càng thêm bận rộn.

Nhưng trong lòng Nhạc Vũ vẫn không khỏi có ý nghĩ có chút không thực tế. Nếu thất thải phù văn có thể dẫn động được đoàn mây tím cộng minh, nhất định đã đến gần tồn tại bổn nguyên của thế giới này. Chỉ với điểm như vậy, so với Ngọc Thanh Cửu Lôi Pháp, thậm chí với Ngũ Sắc Thần Quang càng mạnh hơn.

Điểm này không phải không có căn cứ. Ngay khi thất thải phù văn được tạo thành, Diễn Thiên Châu trong đầu hắn lại có một đạo thất thải phù văn cũng tạo thành y hệt. Hơn nữa còn nằm ở địa phương trọng yếu nhất so với mười mấy đạo phù màu tím khổng lồ.

Trong lúc mơ hồ biến thành hạch tâm của Diễn Thiên Châu, khiến cho cơ cấu của toàn bộ thế giới trong nháy mắt liền hoàn thành thêm một phần nhỏ, nhìn thấy được pháp tắc ẩn chứa bên trong, dĩ nhiên chính là một bộ phận hạch tâm trọng yếu nhất của thế giới này.

Mấy ngày kế tiếp, Nhạc Vũ ném hết mọi chuyện, chuyên tâm nghiên cứu phù văn kia, còn có lôi quang màu tím.

Cuối cùng hắn đã phát hiện trong quá trình nghiên cứu ngoại trừ mình có thể từ từ khống chế thật tự nhiên, hơn nữa ngoại trừ tầng bên ngoài, sâu hơn bên trong cũng không hề có thu hoạch, dù năng lực phân tích cũng không hề có tác dụng.

Ngay khi hắn quyết định tam thời buông tha, trên núi đột nhiên truyền tới một cỗ tinh thần uy áp thật lớn. hắn liền dùng thần hồn cảm giác, chợt hiểu.

Có người độ kiếp? Hơn nữa còn là Cửu Trọng Quảng Tiêu Lôi, là tiểu sư phụ?

Trong mắt Nhạc Vũ phát sáng, thân hình liền lóe lên xuyên ra bên ngoài.

Hắn vừa vặn nhìn thấy Đoan Mộc Hàn cầm theo hai huyền binh nhị phẩm bay ra, sau khi bế quan từ mấy tháng trước, đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi tĩnh thất. Sau đó nàng liền bay lên giữa không trung, ngạo nghễ đứng yên chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 576: Chuyện tại Điều sơn

Khi lôi quang màu xanh lam xen lẫn xanh biếc đánh xuống, Nhạc Vũ không khỏi cau mày.

Quảng Tiêu Lôi ở trong số một ngàn lẻ tám mươi Cửu Trọng Kiếp Lôi, xem như là sự tồn tại uy lực cực mạnh. Đặc biệt bên trong xen lẫn không gian toái nhận làm người ta xử lý vô cùng khó khăn. Cho dù với hồn lực hôm nay của hắn, ở trước mặt kiếp lôi kia cũng cảm thấy không thích ứng.

Mà phương pháp độ kiếp của Đoan Mộc Hàn lại khác với hắn cùng Nông Dịch Sơn. Nàng đứng trên bầu trời, tay cầm hai thanh huyền binh bắt đầu vũ động. Băng Long Chu Tước quanh quẩn bên người, ở bên trong lôi quang xinh đẹp tới cực điểm.

Kiếm Vũ?

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, Đoan Mộc Hàn từng dạy Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm cho hắn, bên trong có một bộ công pháp luyện thể, cũng không kém hơn Cửu Thiên Lôi Động, Nhật Nguyệt Ngũ Luân cùng Thái Ất Trường Sinh Quyền của Quảng Lăng Tông.

Tên của bộ công pháp kia gọi là Hàn Cực Diễm Tuyệt Vũ. Lúc ấy Nhạc Vũ từng cảm thấy bộ công pháp này quá nữ tính, vì vậy tuy cảm nhận được công pháp có chỗ tốt thật lớn đối với việc hắn tu hành Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết nhưng hắn vẫn không chịu tu luyện.

Hôm nay nhìn thấy quả nhiên không tệ. Đoan Mộc Hàn múa kiếm ngay bên trong lôi quang, thân thủ dáng vẻ xinh đẹp đến mức khó tin. Rõ ràng đang ở trong lôi kiếp vô cùng hung hiểm, Nhạc Vũ lại đột nhiên có cảm nghĩ thật muốn đem hình ảnh tuyệt mỹ này vĩnh viễn kéo dài mãi mãi, đừng bao giờ ngừng lại. Ngay lúc này, Nhạc Vũ chợt nhớ tới lời nói của Hậu Thổ:

Huyết quang tai ương, chẳng lẽ thật sự không còn cách nào tránh khỏi?

Nhớ tới suốt mấy tháng nay mỗi khi hắn rảnh rỗi thôi diễn thiên cơ, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy lạnh như băng. Liên tục vài chục lần dùng Càn Khôn Dịch Văn Bàn suy tính, đều chỉ có một kết quả, đại hung hiện ra, chuyện này cơ hồ gần như biến thành tâm bệnh của hắn.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lấy ra tấm phù triện nho nhỏ mà Hậu Thổ dùng thần lực ngưng tụ thành. Sau thoáng do dự, lúc này đành đem tấm phù đánh về hướng Đoan Mộc Hàn.

Tất nhiên hắn sẽ không thể tùy tiện đem tấm phù này đưa cho Đoan Mộc Hàn sử dụng. Sở dĩ hắn lưu lại cho tới bây giờ, cũng chỉ vì muốn nghiệm chứng tấm phù này có từng bị sử dụng qua thủ đoạn gì hay không, tỷ như khống chế tâm trí chẳng hạn.

Thật ra cho tới nay Nhạc Vũ cũng vẫn không tin mình không thay đổi được chuyện tai ương mà quẻ tượng đã suy diễn trong tương lai, phương pháp này cũng chỉ dùng đề phòng vạn nhất mà thôi. Đại thần thông của Hậu Thổ mặc dù khi chưa mở ra mười tám tầng địa phủ, cùng lục đạo luân hồi, muốn bảo hộ nguyên linh của Đoan Mộc Hàn chuyển thế cũng tuyệt không thành vấn đề.

Nói đến thật kỳ quái, sau khi Nhạc Vũ đánh ra tấm phù văn kia, Đoan Mộc Hàn lại hoàn toàn không hề phát hiện, tùy ý cho tấm phù chìm vào trong cơ thể của mình.

Làm xong việc này, Nhạc Vũ mới ổn định lại tâm thần quan sát hình ảnh ưu mỹ trên không trung, không biết trải qua bao lâu, Nhạc Vũ nhìn thấy lôi quang trên bầu trời không tiếp tục đánh xuống, lúc này mới lấy lại tinh thần, chợt phát giác kiếp vân đang từ từ tiêu tán.

Đoan Mộc Hàn cũng ngừng múa kiếm, trên người không bị tổn thương, nhưng gương mặt đỏ ửng, trên trán đọng mồ hôi, tản ra một cỗ mị lực.

Nhạc Vũ không khỏi giật mình, đôi mắt yên lặng nhìn qua không hề chuyển sang nơi khác.

Đoan Mộc Hàn từ không trung rơi xuống, cười khanh khách nói:

Cuối cùng đã tu hành phục hồi lại tu vi trước kia, có được ít nhất bảy thành thực

lực của kiếp trước. Lần này nhờ hai thanh huyền binh của ngươi, còn có giọt Vu Thần máu huyết. So sánh với lúc độ kiếp ở kiếp trước, dễ dàng hơn nhiều.

Nói tới đây, Đoan Mộc Hàn mới phát hiện thanh niên thanh tú trước mặt đang nhìn chằm chằm mình, gương mặt nàng chợt đỏ ửng, trừng mắt nói:

Nhìn gì vậy? Đôi mắt muốn rơi luôn ra ngoài!

Nhạc Vũ vội ho nhẹ một tiếng, hòa hoãn lại ánh mắt, sau đó quay đầu cười nói:

Cũng đúng! Còn nhiều thời gian, ngày sau vẫn còn, không vội trong nhất thời.

Đoan Mộc Hàn tất nhiên hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ, vẻ mặt đỏ ửng, cơ hồ lan tràn xuống tận cổ. Vừa muốn sầm mặt, bày ra cái giá của sư phụ, lại nhanh chóng bị tan rã trong ánh mắt của Nhạc Vũ, không thể làm gì khác hơn là chuyển sang chuyện khác, nói:

Chuyện như vậy sau này đừng nghĩ nữa! Sư đồ kết hợp, vi phạm nhân luân. Sư phụ cùng các trưởng lão sẽ tuyệt không đáp ứng!

Nhạc Vũ nghe vậy, ánh mắt phát sáng:

Nói như vậy sư phụ đã đồng ý sao? Sư phụ nghĩ Nhạc Vũ này là hạng người gì chứ? Mặc dù trong lòng ta kính trọng sư tổ cùng chư vị trưởng lão, nhưng chuyện hợp tịch song tu, chính là chuyện giữa ta và ngươi, cần gì được họ đồng ý? Huống chi sư phụ cho rằng họ thật sự sẽ không chịu đáp ứng sao?

Lời phía sau Đoan Mộc Hàn hoàn toàn không nghe vào trong tai, vẻ mặt nàng còn đang giật mình, chợt phát hiện trong lời nói của mình vừa rồi chẳng phải chính là ý tứ đã chấp nhận hay sao?

Trong nháy mắt trong nội tâm Đoan Mộc Hàn vừa xấu hổ lại vừa tức giận, liền che lại hai tai, xông vào trong tĩnh thất kêu lên:

Ta không nghe, không nghe!

Lập tức "hô" một tiếng cánh cửa đóng sầm lại.

Nhạc Vũ kinh ngạc há hốc mồm thật lâu, chợt cười khẽ. Hắn nghĩ thầm thật

không ngờ vị tiểu sư phụ này thật sự quá khả ái, còn đang muốn tiến lên một bước, hắn chợt do dự, chỉ lát sau đành bất đắc dĩ buông tha.

Bên trong tĩnh thất nho nhỏ kia mặc dù cũng bày pháp trận nhưng không ngăn cản được hắn. Hơn nữa hắn hoàn toàn không cần lo lắng, đoán chừng nếu nghe được tin này mấy vị trưởng bối trong Quảng Lăng Tông còn vui mừng chứng kiến nhiều hơn.

Chẳng qua nguyên âm cùng nguyên dương của tu sĩ cực kỳ quý giá, nếu mất đi thật sự khó hồi phục. Phương pháp song tu vốn là chuyện tốt, có thể tăng tiến tu vi trên diện rộng, nhưng nếu không tu luyện đúng phương pháp, ngược lại sẽ nảy sinh vấn đề lớn.

Nếu là trước kia hắn chỉ tu tập Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, khi đó song tu tuyệt sẽ không thành vấn đề, hơn nữa còn có thể trợ giúp Đoan Mộc Hàn tu luyện được Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, tu vi pháp lực tiến nhanh.

Nhưng ở trước mắt, từ sau khi hắn tập luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết, ngũ hành bên trong đan điền đã mất đi cân đối, ngũ hành chân khí hiện tại giống như một cuộn chỉ rối, dù chính bản thân Nhạc Vũ đều không thể khống chế minh xác, làm sao có thể dùng phương pháp tầm thường song tu? Dù sao cũng phải đợi cho tới khi hắn tìm được loại công pháp thổ hệ và kim hệ cùng đẳng cấp với Thanh Đế Trường Sinh Quyết và Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết rồi hãy nói.

Trong lòng Nhạc Vũ than nhỏ, âm thầm tiếc nuối không thôi. Nếu không phải giờ phút này bên trong thân thể hắn đang mang theo trạng huống đặc thù, hắn có mười phần nắm chắc giờ phút này có thể rèn sắt khi còn nóng, trong vòng mười ngày là có thử xử lý xong vị tiểu sư phụ này, bây giờ đành phải trì hoãn thêm một thời gian mà thôi.

Trở về bên trong phòng tĩnh tu, Nhạc Vũ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, sau đó tiến vào trạng thái nhập định.

Bây giờ hắn đang dự định đem lôi lực bên trong nguyên thần thẩm thấu vào bên trong Ngũ Hành Phù Trận của chính mình.

Sau khi thành anh, pháp lực nguyên thần vốn là một thể. Nhưng lúc xuất khiếu, Nguyên Anh còn chưa đủ dương tính, càng không cách nào ngăn cản được linh

lực triều tịch. Chỉ đành mang theo một bộ phận pháp lực ly thể, trong lúc này ngoài Ngũ Hành Phù Trận, mọi thứ đều ở lại bên trong thân thể, vì vậy mỗi lần Nhạc Vũ dùng kiếp lôi rèn hồn xong, cũng cần phải tế luyện lại một phen.

Ngay khi công khóa ngày hôm nay vừa hoàn thành, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, mở mắt ra, chỉ thấy một đạo phù chiếu màu bạc đang phá không bay tới bên cạnh hắn.

Nhạc Vũ trảo vào trong tay, sau đó lời nói của Nông Dịch Sơn vang lên bên tai hắn.

Đại khái thông tri cho hắn biết tình hình đã ổn định, Hậu Thổ Giản Kỳ quả nhiên giữ lời hứa, đã đem người truyền giáo toàn thể triệu hồi. Nơi này đã không cần hai người họ tiếp tục trấn thủ, Đoan Mộc Hàn có thể quay về tông môn, về phần bản thân hắn có thể tùy ý hành động. Chẳng qua tới tháng bảy nhất định phải kịp thời gian quay về tông môn.

Tháng bảy? Chẳng lẽ tông môn muốn xuôi…

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, tính toán thời gian lại cảm thấy không thể, vừa rồi khai sơn đại tuyển còn chưa tới vài tháng, vô luận thế nào cũng không thể ở ngay lúc này hành động.

Nếu ta đoán không sai, xác nhận là Yêu Vương Thương Ngô kia động thủ tấn công tông môn!

Cười lạnh, Nhạc Vũ thu hồi phù chiếu, ngay lúc này Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác một đạo linh lực ba động mơ hồ, tựa hồ đang có người muốn xuyên qua hàng rào không gian.

Không gian ba động chỉ chốc lát cũng đã biến mất. Nhạc Vũ khẽ cau mày, biết được hắn là Đoan Mộc Hàn cũng đã nhận được phù chiếu.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ xuyên vào hư không, xuất hiện ngoài ba ngàn dặm. Sau đó liền nhìn thấy thân ảnh Đoan Mộc Hàn như bị kinh hãi đang vội vàng bỏ chạy thật nhanh, khống chế phi kiếm toàn lực bay đi phía trước.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, chợt lóe thân, đã chắn ngay trước người Đoan Mộc Hàn, sau đó quay đầu nhìn lại nói:

Thật là đúng dịp! Sư phụ đang định quay về tông môn sao? Sao không thông báo cho đệ tử một tiếng?

Đoan Mộc Hàn chợt dừng phắt kiếm quang, nắm chéo áo lúng túng cười xấu hổ, muốn ứng phó vài câu nhưng nói đến bên miệng lại không thốt nên lời. Thầm nghĩ, đây đúng là không có đạo lý! Làm sao hiện tại mình vừa nhìn thấy đồ đệ lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn đây? Thế gian này nào có sư phụ ngược lại sợ đồ đệ bao giờ.

Còn đang thấp thỏm bất an, Nhạc Vũ cũng không giống như mấy lần trước làm cho nàng cảm thấy khó xử, ngược lại sắc mặt vô cùng trầm ngưng, nghiêm nghị nói:

Sư phụ muốn về tông môn cũng được, nhưng trên đường cần nên cẩn thận một chút, trong ba năm không nên bước ra khỏi Quảng Lăng sơn nửa bước. Mấy tháng nay ta thôi diễn thiên cơ, dọ thám biết được một năm sau sư phụ sẽ gặp phải huyết quang tai kiếp. Sư phụ ngàn vạn lần phải nên cẩn thận!

Đoan Mộc Hàn cau mày, thầm nghĩ cho dù mình như thế nào cũng không luân lạc tới mức để đồ đệ dạy dỗ. Chẳng qua khi ngẩng đầu, chợt nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Vũ nghiêm túc chưa từng có từ trước tới nay.

Đặc biệt dáng vẻ ân cần trong mắt không chút nào che giấu, làm trong lòng nàng nhất thời vô cùng khẩn trương, không tự chủ được liền cúi đầu nhẹ nhàng "ân" một tiếng. Sau đó mãnh liệt giậm chân, khống chế phi kiếm hướng Quảng Lăng sơn bay đi.

Nhạc Vũ nhìn theo xa xa, cho đến khi thân ảnh Đoan Mộc Hàn biến mất mới thu hồi tầm mắt. Chuyện nơi đây đã xong, chỉ cần chờ đợi tu sĩ Kim Đan tới đây trấn áp nơi này là được.

Giải quyết xong chuyện này cho tông môn, cũng là lúc đi tới Tử Vân tiên phủ. Cho tới bây giờ lấy tu vi Nguyên Anh của hắn, cũng đã đến lúc đến đó thêm một lần. Không chỉ là vì Huyền Hạo Đan, hơn nữa vì tập luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Hắn nắm giữ pháp quyết tu hành chỉ có tầng thứ tám, thêm một tầng nữa đã đạt tới đỉnh phong. Nếu còn muốn tiếp tục, phải lấy thêm công pháp tiếp theo mới được.

- Chẳng qua thật sự không biết vị sư phụ cách thế kia của ta, rốt cục lưu lại thứ gì cho ta bên trong Tử Vân tiên phủ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 577: Linh mạch kỳ dị

Chỉ qua mấy ngày, nhân thủ do Nông Dịch Sơn phái tới tiếp nhận đã đến. Hai vị tu sĩ Kim Đan, đều là sư thúc của hắn. Nhưng ở trước mặt Nhạc Vũ họ cũng không hề tỏ vẻ trưởng bối, mở miệng xưng hô trưởng lão thứ tọa.

Nhạc Vũ đem mọi chuyện nơi này giao phó lại, sau đó rời khỏi Điều sơn. Đi ra ngoài trăm vạn dặm, tới chỗ ở của Nhạc Trương thị tại hoang nguyên. Đón mẫu thân cùng đưa vào bên trong hoàng hôn giới.

Nếu bàn về địa phương tu hành, chỉ cần có thể thủ vững đạo tâm, như vậy hoàng hôn giới so với Đông Thắng đại lục tốt hơn quá nhiều. Có Chiến Tuyết cùng Sơ Tam chăm sóc, cộng thêm hiện tại hắn đã có thể tự nhiên xuyên qua nơi này, trên căn bản đã không còn gì nguy hiểm.

An trí xong Nhạc Trương thị, Nhạc Vũ tiến thẳng về Tử Vân tiên phủ. Chẳng qua chưa đợi hắn chạy tới, hồn thức liền cảm ứng được ý niệm của Chiến Tuyết truyền đến.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền vừa tìm được một siêu phẩm linh mạch? Hơn nữa còn là một trong thập tuyệt?

Trong nội tâm kinh ngạc, Nhạc Vũ không chút nào dừng lại, vội vã tìm một nơi bí mật bày ra một không gian tọa tiêu linh trận, liền mở Thập Phương Môn đi tới thần quốc của Chiến Tuyết. Chỉ dừng lại thoáng chốc, Nhạc Vũ mang theo Chiến Tuyết tiến vào trong hoàng hôn giới.

Từ đỉnh Thiên Trụ sơn, đi về phía năm ước chừng trăm vạn dặm, đã thấy thân ảnh Sơ Tam cùng Đằng Huyền đang không ngừng quanh quẩn trên bầu trời.

Phát giác Nhạc Vũ đã đến liền kêu lên một tiếng vui mừng, vây quanh hắn như muốn tranh công xin ban thưởng.

Nhạc Vũ khen ngợi một câu, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy cách đó không

xa là một sơn cốc khổng lồ. Còn chưa vận dụng Vọng Khí Thuật liền cả kinh.

Linh lực thật mạnh! Quả nhiên là siêu phẩm linh mạch, nhưng oán sát lực nơi này thật kinh người!

Sau thoáng khiếp sợ, trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng. Lục phẩm Tử Tâm Liên cùng Thất Sát U Minh thảo giống nhau, cũng có yêu cầu vô cùng hà khắc đối với hoàn cảnh. Vẫn sinh trưởng bên trong địa phương có oán sát lực mạnh mẽ. Nhìn phẩm cấp đạt tới một trong thập tuyệt, còn mạnh hơn cả không gian bên trong Tử Vân tiên phủ!

Hơn nữa khác với Thiên Trụ sơn chính là siêu phẩm linh mạch nơi này không chỉ giới hạn bên trong một ngọn núi, lại kéo dài khổng lồ trong sơn cốc đạt tới phương viên bốn mươi vặn dặm, đã đạt tới siêu phẩm phẩm cấp.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, lần này có ba thành khả năng tìm được lục phẩm Tử Tâm Liên nơi này, chẳng qua bên trong linh địa như vậy, không thể chỉ có vài con yêu thú phẩm cấp như Tam Túc Minh Hỏa Nha mà thôi, bên trong nhất định là hung hiểm chí cực. Thần hồn của hắn bỗng nhiên truyền tới hồn thức ba động của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ quay đầu, nhìn thấy đôi mắt Chiến Tuyết nóng rực nhìn chằm chằm vào sơn cốc khổng lồ phía trước, một lúc lâu sau nàng quay đầu nói:

Thiếu gia, thật kỳ quái! Ta cảm giác ở bên kia thật giống như có vật gì đó rất trọng yếu đối với ta.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, nếu ngay cả Chiến Tuyết cũng có cảm giác như thế, như vậy đã không sai. Xem ra nơi này nhất định cần đi vào một lần, chỉ là không biết lục phẩm Tử Tâm Liên bên trong đạt tới bao nhiêu năm? Dược vật này vô dụng đối với yêu thú, nhưng khó tránh bị ăn nhầm hoặc giẫm đạp, thật sự làm hắn lo lắng. Hắn lệnh cho Sơ Tam cùng Đằng Huyền từ xa xa xem chừng, Nhạc Vũ bay thêm ngàn dặm, pháp lực truyền vào hai mắt nhìn ra xa.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền hít sâu một hơi rét lạnh. Chỉ thấy trước mắt ngoại trừ oán sát lực phóng lên cao, còn có linh khí tràn trề, hắn phải có hơn ngàn cỗ yêu lực mạnh mẽ tràn ngập bên trong. Trong đó không chỉ có một con yêu thú mười ba cấp, toàn bộ đều không dưới mười ba cấp!

Trong đó yêu khí thuộc mười bốn cấp cũng có hơn trăm con, ngoài ra còn có

năm cấp bậc Yêu Đế, chia ra năm phương. Mặc dù yêu khí hỗn tạp không tinh thuần, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ làm lòng người kinh hãi.

Đây rốt cục là thế giới cổ quái gì vậy? Lại có đông đảo yêu thú đến như thế? Rõ ràng đã sắp hỏng mất, nhưng linh mạch lại khổng lồ, vượt xa cả Đông Thắng đại lục?

Trong lúc mơ hồ, Nhạc Vũ chợt cảm thấy mảnh không gian này tuyệt không chỉ đơn giản như vậy, chỉ sợ phải còn ẩn tình gì khác. Hơn nữa nhìn thấy linh mạch hội tụ mạnh mẽ tới như vậy, phạm vi rộng lớn của không gian này chỉ sợ còn lớn hơn bốn phiến đại lục ở thế giới kia cộng lại mấy lần!

Hắn thầm thở mạnh một hơi, sau đó rút lui trở về. Đứng yên cau mày suy ngẫm thật lâu, sơn cốc nơi này với tu vi trước mắt của hắn, không phải không thể đi vào được một lần.

Những con yêu thú còn chưa hoàn toàn lột xác thành mười ba cấp, hắn cũng không quá kiêng kỵ. Nhưng yêu thú cao cấp hơn lại thật sự quá nhiều. Một con còn dễ ứng phó, nhưng hai ba đã có chút khó giải quyết. Nếu cộng thêm năm cấp bậc Yêu Đế, hơn trăm cấp bậc Yêu Vương, một khi xuất hiện tình hình gì nguy hiểm, đến lúc đó cho dù hắn có được Thập Phương Môn cũng khó giữ tính mạng.

Nhưng không thể không lấy lục phẩm Tử Tâm Liên, bất quá trước khi mạo hiểm đi vào tìm tòi, cần phải chuẩn bị kỹ càng mới được.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ vung tay cho Sơ Tam cùng Đằng Huyền quay trở về trước. Đối với hai linh thú mà nói địa phương này thực sự quá nguy hiểm! Sau đó Nhạc Vũ dùng thần hồn cảm giác, lại dùng Vọng Khí Thật quan sát từ bên ngoài, chân mày càng lúc càng cau chặt lại.

Bên trong sơn cốc này sinh tồn cao cấp yêu thú, hơn phân nửa đều thuộc loại thần thú. Linh thú dị thú còn chút yếu kém đều bị xem là thực vật. Từ mười một cấp trở đi, yêu thú vốn không ăn uống, chỉ hấp thu thiên địa linh lực là có thể sinh tồn. Nhưng nếu gặp phải loại yêu đan có thuộc tính tương hợp cũng sẽ tấn công, bổ sung tiêu hao, thúc đẩy tiến hóa.

Yêu thú đỉnh cấp trong sơn cốc này chỉ sợ cũng hơn ngàn con, còn có năm vạn

yêu thú từ cấp tám tới cấp mười hai sinh tồn, huống chi còn chưa tính toán mười vạn dặm phương viên bên ngoài sơn cốc.

Nhạc Vũ không khỏi thầm lắc đầu, thực lực của yêu thú nơi đây nếu chỉ xét về số lượng mà nói, đã vượt xa Yêu tộc tại Đông Thắng đại lục, nếu phát động lên thú triều, mặc dù lấy thực lực của Quảng Lăng Tông hôm nay cũng khó mà ngăn cản.

Hắn không muốn kinh động năm con yêu thú cấp mười lăm kia, vì vậy chỉ đành cẩn thận tới lui tuần tra bên ngoài, không dám xâm nhập sâu bên trong. Thỉnh thoảng tiến vào trong sơn cốc, chỉ xâm nhập chừng trăm dặm. Biết được nơi này hung hiểm khó dò, xa xa vượt qua khả năng của mình, Nhạc Vũ dứt khoát buông tha rời đi, trở về thế giới bên kia.

Trong lòng của hắn hiểu được rất rõ, trừ phi mình tìm được pháp bảo hoặc luyện chế được một loại pháp bảo đỉnh cấp có thể che giấu khí tức, nếu không tốt nhất càng cách xa sơn cốc này càng tốt. Ngoài ra nếu hắn muốn có được lực lượng bảo vệ tính mạng bên trong đó, tu vi pháp lực tốt nhất còn cần tăng thêm một bậc mới xong. Nếu không cho dù có được Thiên Mộc Kiếm cùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ, nhưng không sử dụng được tới bốn năm thành uy năng cũng vô dụng. Vừa nghĩ như vậy, hành trình đến Tử Vân tiên phủ lần này hắn càng tăng thêm vài phần mong đợi. Tử Vân tiên phủ ở gần bên Thái Huyền sơn, với tốc độ của Nhạc Vũ, chỉ dùng hai ba canh giờ đã tìm đến.

Sau đó hắn lại cảm ứng, phát hiện có tới mười mấy tu sĩ Nguyên Anh đang ở bên ngoài huyễn trận canh giữ.

Việc này cũng phù hợp với tin tức hắn nghe được từ Thông Văn Điện. Theo hắn biết, nơi đây hôm nay phần lớn là người của chư tông Trung Nguyên, ngược lại Bắc Hoang giờ phút này chỉ có Băng Nguyệt Tông còn thừa lực phái tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ đến đây trú đóng.

Nhạc Vũ không muốn kinh động những người này, lợi dụng Thập Phương Môn tránh né huyễn trận bên ngoài, chuẩn bị trực tiếp cố khóa không gian bên trong Tử Vân tiên phủ, bắt đầu na di.

Chẳng qua hộ phủ đại trận do Tử Vân Tán Nhân bố trí không chỉ đơn giản như huyễn trận bên ngoài. Đại trận còn lan tới cả bên ngoài hàng rào không gian.

Vô số thời không phong bạo vỡ vụn hỗn loạn giăng đầy hàng rào hư không. Lần trước Vân Mộng Tông dùng hai cánh cửa hai nơi nên có thể đi qua, ngoài ra cho dù là tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong cũng khó thể di chuyển nơi này, chỉ có thể đi xuyên qua huyễn trận.

May là trước kia Nhạc Vũ từng đi vào nơi này một lần, lúc này vẫn dùng Càn Khôn Dịch Bàn hao phí mấy canh giờ thôi diễn mới có thể tìm được một lối đi. Đợi đến khi thân ảnh của hắn xuất hiện bên trong Tử Vân tiên phủ, sắc mặt đã tái nhợt, pháp lực cơ hồ hao tổn sạch sẽ.

Không gian nơi này hắn chỉ kém hơn thần mộ một chút mà thôi!

Nghĩ tới điều này, Nhạc Vũ chợt nhìn thấy vô số lôi quang hội tụ trong không gian, ngay khi một thanh lôi thương sắp sửa tạo thành, đại trận nơi này dường như đã cảm nhận được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí bên trong cơ thể hắn, lập tức tan hết trong nháy mắt, không gian chung quanh liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Nhạc Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đại trận này gặp người mạnh càng mạnh, gặp người yếu thì càng yếu, bản thân hắn có tới ba vạn thạch lực, vượt xa Diêm Chí, vì vậy lôi lực tụ tập đã gần đạt tới kiếp lôi của tu sĩ Đại Thừa.

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, phát hiện nơi này là trung ương sơn cốc, mà mấy vạn thước trên cao chính là tiên phủ.

Trong mắt mang theo vẻ hoài niệm, nhìn chung quanh một lần, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục do dự, trực tiếp bay về hướng Luyện Đan Thất, đi vào tận sâu bên trong.

Truyền tống linh trận nơi này lần trước đã bị Nhạc Vũ phá hủy, nhưng thông qua bộ phận còn sót lại, Nhạc Vũ dùng hồn thức tập trung, bên kia đối ứng na di linh trận, không cần vận dụng Thập Phương Môn, hắn đã xuất hiện bên trong một lâm viên phong cảnh xinh đẹp.

Đây là Lạc Y Viên!

Nhạc Vũ đi về phía trước, khi nhìn thấy ba sương phòng, khẽ do dự một thoáng, vẫn tiếp tục hướng bên ngoài đi tới. Không phải hắn không muốn xem thử một chút bên trong hai phòng kia rốt cục có thứ gì, nhưng ở bên ngoài càng có vật

làm cho hắn mong đợi nhiều hơn. Bước ra cửa, hắn liền nhìn thấy ba chữ Phỉ Thúy Viên.

Khác với lần trước chính là lần này Nhạc Vũ không hề bị trở ngại, ngự không tiến vào bên trong. Sau đó liền nhìn thấy Phỉ Thúy Viên cùng Lạc Y Viên phảng phất giống nhau như đúc, cũng hiện ra ba gian phòng.

Dưới chân Nhạc Vũ nhất thời càng tăng nhanh tốc độ, sau đó khi hắn tuyển chọn cánh cửa đầu tiên bước vào, tầm mắt nhất thời bị hương án ngay trung ương hấp dẫn. Những Hồn Ngọc đều bị hắn bỏ qua, chỉ bị một vật nằm ngay trung ương hấp dẫn ánh mắt chặt chẽ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 578: Gặp lại Nguyên Trí

Lại là một quả Nguyên Trí linh quả! Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ sáng bóng, liền nhiếp linh quả vào trong tay, dùng năng lực phân tích, tuy không xem thấu toàn bộ kết cấu, nhưng so với Nguyên Trí linh quả ở trong Mãng Hoang cự trạch, cũng không có gì khác biệt.

Nhìn lại thứ khác, còn có vài bình ngọc, một thanh phi kiếm nhị phẩm xanh đỏ đan xen. Vài món pháp bảo, một viên Hồn Ngọc, còn có một giới chỉ. Ở cạnh hương án còn có một khôi lỗi.

Rốt cục là nhân vật nhất lưu, lưu lại đồ vật không thứ nào không tinh kỳ!

Nhìn pháp bảo huyền binh kia, tuy chỉ ở nhị tam phẩm, nhưng đều là vật mà tu sĩ Kim Đan có thể sử dụng, hơn nữa có thể phát huy ra ít nhất sáu bảy thành uy năng. Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hôm nay đối với hắn mà nói vật này có cũng được không có không sao. Nhưng thủ pháp luyện khí thực sự bất phàm! Thật ra trong số những đồ vật này, chỉ có Nguyên Trí linh quả đã đủ làm cho hắn vô cùng vui mừng.

Cầm Hồn Ngọc trong tay, Nhạc Vũ nghe được lời nói của Tử Vân đạo nhân:

Có thể vào được nơi đây, như vậy ngươi đã luyện được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ năm. Căn cơ dày, có thể sử dụng được vật mà ta lưu lại, giúp ngươi tu hành. Nguyên Trí linh quả là do ta từ một vị tu sĩ học được đại thần thông dùng bí pháp đào tạo mà thành. Tuy gọi là quả, nhưng lại là đan. Cũng tương tự như Bồ Đề Tử của Tây Phương Giáo, dùng vào có thể tạm nhập Thần Minh Cảnh, có thể tìm hiểu bí quyết thôi diễn mà không trở ngại.

Nhạc Vũ chợt hiểu ra, thì ra ngày đó hắn uống vào Nguyên Trí linh quả liền đạt tới loại cảnh giới kia chính là Thần Minh Cảnh.

Thần minh thần minh, tâm thần rõ ràng minh bạch trong sáng. Loại cảnh giới này trong đạo gia, càng hơn cả vạn vật minh đạt. Theo tin đồn cho dù là những

Đại La Kim Tiền thời thượng cổ cũng chưa chắc có thể hoàn toàn có được.

Về phần Bồ Đề Tử hắn cũng từng nghe nói qua. Vật này không thể ăn, người ở phương Tây đem đeo trên người, giúp lòng người thanh minh, tăng thêm trí khôn, sáng tỏ phật hiệu, cũng là một thứ tốt.

Thì ra không chỉ có thể tìm hiểu, còn có thể thôi diễn. Nói như vậy nếu ta có loại bí quyết nào còn chưa hiểu trọn vẹn, sau khi sử dụng Nguyên Trí linh quả liền có thể đem nó hoàn thiện!

Nghĩ tới mấy năm trước khi hắn sáng chế ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, cho tới bây giờ mặt dù được Long Hầu trên thân đao trợ giúp, nhưng lúc đấu pháp với những đại tu sĩ vẫn cảm thấy có chút lực bất tòng tâm. Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi chợt động, chỉ thoáng qua hắn lại lắc đầu. Hôm nay căn cơ của hắn mặc dù lấy Nguyên Trí linh quả thôi diễn, tuyệt đối cũng không thể sáng tạo ra được đao pháp còn mạnh mẽ hơn cả Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Dù sao cũng phải đợi đến khi chân chính tu luyện tới cảnh giới Đại Thừa, có thể dùng thần hồn tìm hiểu thiên đạo rồi hãy nói.

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu Nhạc Vũ, sau đó lại nghe Tử Vân đạo nhân nói tiếp:

Nguyên Trí linh quả giúp ngươi ổn định căn cơ, bên trong bình ngọc là Cửu Chuyển Thần Diệu Đan, còn có Thất Chuyển Linh Cơ Đan. Cửu Chuyển Thần Diệu Đan giúp ngươi tu hành, loại sau giúp ngươi tăng thêm hồn lực! Còn lại trong bình có Huyền Dương Thái Ất hỏa chủng, cùng Linh Hàn Chân Thủy. Nếu ngươi có thể tìm được linh thủy cùng linh hỏa tốt hơn luyện hóa thì càng tốt, nếu không có thể luyện hóa hai vật này tiến vào Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ sáu! Bình cuối cùng chính là năm xưa ta lấy một đoàn Ngũ Hành tinh khí cải thiện thể chất, có thể dùng luyện chế đan dược huyền binh.

Vật này chính là trọng bảo, không thể xuất hiện bên ngoài. Mặc dù không thể so sánh với Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí cùng Huyền Hoàng Nhị Khí, nhưng vẫn thần diệu dị thường. Sau này mỗi ngày ngươi có thể dùng để rèn luyện thân thể. Tu luyện tới Nguyên Anh đỉnh phong, thành tựu Đại Thừa Kim Thân, thân thể căn cơ có thể chẳng kém gì Đại Thừa tu sĩ chân chính.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, quả nhiên nhìn thấy trên năm bình ngọc đều có dán nhãn viết rõ tên đan dược.

Nghe lời nói của Tử Vân đạo nhân hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Cho dù vị sư phụ cách thế này của hắn có pháp lực thần thông cường thịnh bao nhiêu, cũng không thể lấy được toàn bộ linh thủy linh hỏa trên toàn thế gian. Có thể chuẩn bị được thế này xem như đã rất tốt. Thật ra lấy phẩm cấp của Huyền Dương Thái Ất hỏa chủng cùng Linh Hàn Chân Thủy mà nói, đã rất khá.

Đan dược cũng thật sự bất phàm, dù sao cũng xuất từ tay tiên nhân. So với linh đan mà hắn luyện chế tốt hơn mấy lần. Bất quá đối với Nhạc Vũ mà nói, không có bao nhiêu tác dụng. Hắn cầm hết tất cả thu luôn vào bên trong giới chỉ.

Đoàn Ngũ Hành tinh khí làm hai mắt Nhạc Vũ sáng lên. Vật này thật phi phàm, bất kỳ huyền binh pháp bảo, chỉ cần gia nhập một chút cũng đã có thể tăng lên ít nhất một phẩm cấp. Cho dù là tiên binh tiên bảo cũng có tác dụng tăng cấp, có thêm càng nhiều uy lực càng lớn.

Bất quá làm cho hắn để ý nhất chính là vật này vừa vặn thích hợp với Ngũ Sắc Thần Quang, giúp ích vô cùng khổng lồ. Nếu có đầy đủ tinh khí ủng hộ, trực tiếp tăng lên một phẩm cấp cũng có thể! Chẳng qua không biết bên trong bình này chứa đựng được bao nhiêu Ngũ Hành tinh khí?

Nhạc Vũ tiện tay đánh ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, bày ra một Thúc Linh trận bên trong phòng. Sau đó cầm bình thuốc cuối cùng, vừa vào tay cảm giác trầm xuống. Hắn vội vàng thúc giục Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí giữ lại mới có thể miễn cưỡng nâng đỡ.

Ít nhất phải có bảy tám vạn thạch sức nặng! Vật này chẳng lẽ là một tòa núi nhỏ hay sao?

Nhạc Vũ khấp pháp quyết, mở miệng bình ngọc. Chỉ thấy một đoàn thải quang ngũ sắc bay ra, lượn vòng khắp nơi. Chẳng qua bị Thúc Linh trận do Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm trói buộc, lúc này mới ngừng lại. Trong lúc cấp bách, Nhạc Vũ nhìn nhanh số lượng bên trong bình chức Ngũ Hành tinh khí, liền đậy nắp lại. Kế tiếp liền thúc giục Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể hấp thu Ngũ Hành tinh khí.

Sau đó hắn liền cảm thấy pháp lực trong cơ thể mình quả nhiên tăng mạnh. Ngũ Hành tinh khí trực tiếp gia nhập vào trong kinh mạch của hắn, chuyển đổi thành Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, cùng dung nhập vận chuyển.

Có được đoàn Ngũ Hành tinh khí, tu vi của ta có thể trong vòng mấy năm tăng lên hai cấp! Dùng luyện thể vô cùng lãng phí!

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, Ngũ Hành tinh khí chuyển hóa thành pháp lực hắn còn tinh thuần hơn tự hắn chuyển đổi! Chẳng qua vì mới gia nhập nên còn chưa hoàn toàn sử dụng tự nhiên mà thôi. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhưng nháy mắt sau, gương mặt Nhạc Vũ lại chuyển thành kinh ngạc. Hắn chỉ cảm thấy bên trong đan điền của mình, đoàn năng lượng ngũ sắc thật lâu không hề nhúc nhích lúc này đột nhiên chuyển động, mạnh mẽ hấp thu Ngũ Hành tinh khí. Qua không bao lâu, Diễn Thiên Châu cũng gia nhập vào hấp thu, hút đi hai thành!

Đợi khi toàn bộ Ngũ Hành tinh khí tràn ra bị hấp thu hoàn toàn, bản thân Nhạc Vũ thu nạp tinh khí được chuyển hóa không tới nửa thành! Nhạc Vũ từ kinh ngạc chuyển thành thất vọng, cuối cùng là căm tức.

Cuối cùng Nhạc Vũ đành thở dài, có hai đại hộ hấp thu Ngũ Hành tinh khí này tồn tại, đừng nói là hi vọng thúc đẩy Ngũ Sắc Thần Quang tăng thêm hai tầng, ngay cả có thể tu thành một nửa tầng bảy hay không còn không biết chắc, bất quá Diễn Thiên Châu dù sao cũng là đồ vật của chính mình, về phần đoàn năng lượng ngũ sắc trong đan điền, gần đây mỗi ngày hắn đều dùng hồn thức rót vào bên trong, cũng đã có hiệu quả. Hắn cảm giác vật này tựa như con của mình, tâm huyết liên lạc tương thông, đoán chừng mặc dù hiện tại có dừng lại, đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí biến thành linh bảo cũng có thể nằm trong tay hắn sử dụng.

Ngũ Hành tinh khí cùng Tiên Thiên Hỗn Nguyên là vật đồng nguyên, đều do hỗn độn tạo ra. Chủ động hấp thu nhất định phải có tuyệt đại chỗ tốt nên mới làm như thế. Bảo vật này càng mạnh, pháp lực cùng thần thông ngày sau của hắn cũng càng lớn hơn mấy phần.

Đừng là tiên thiên linh bảo hàng dỏm đi, nếu không thật sự là thua lỗ nặng nề.

Mặc dù còn có chút không cam lòng, nhưng trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn mừng rỡ nhiều hơn. Hắn sớm suy đoán Tử Vân đạo nhân lưu lại đồ vật cho đệ tử, nhất định không phải là vật phàm. Nhưng thật sự không ngờ bên trong lại có Ngũ Hành tinh khí cùng Nguyên Trí linh quả.

Ngoài ra năm bình ngọc này đều không phải vật phàm. Có thể cất giữ linh thủy linh hỏa, còn có thể ước thúc Ngũ Hành tinh khí, không tệ chút nào.

Mặc dù Nhạc Vũ không biết đây là vật gì, nhưng vẫn vô cùng quý trọng, nói không chừng ngày sau còn có công dụng khác.

Tiếp theo là giới chỉ, bên trong Hồn Ngọc, Tử Vân đạo nhân còn để lại đạo điển cho hắn, chính là kinh nghiệm tâm đắc hơn vạn năm của mình, nếu hắn nhàn rỗi có thể nghiên cứu, nhưng không nên quá mức trầm mê. Bên trong còn có khôi lỗi, chính là do một lão hữu tinh thông Khôi Lỗi Thuật của Tử Vân đạo nhân sáng chế, có thể dùng hộ thân.

Nhạc Vũ cầm giới chỉ truyền hồn thức vào tìm tòi, chỉ thấy bên trong có được không gian hơn tám ngàn trượng, hắn không kém hơn Biểu Lý Càn Khôn Đồ của hắn.

Đồ vật bên trong quả thật không ít, gần bốn mươi vạn đạo gia điển tịch, trên trăm viên Hồn Ngọc, không thiếu tài liệu luyện đan luyện khí. Khôi lỗi mà Tử Vân đạo nhân đã nói, đặt ở một bên, trên đỉnh đầu dán một đạo phù.

Lấy phù triện phong ấn, chẳng lẽ khôi lỗi này đã sinh ra linh trí?

Lực chú ý của Nhạc Vũ vốn đang đặt trong những bộ điển tịch, lúc này thấy thế chợt cả kinh, liền đem khôi lỗi đưa ra ngoài.

Sau đó kiểm tra một phen, liền chợt thoải mái. Khôi lỗi này quả nhiên đã sinh ra linh trí, hơn nữa linh lực khổng lồ, tuyệt đối phải tới mười hai cấp, vừa lúc tương đương Nguyên Anh đỉnh phong. Tài liệu được sử dụng bên trong còn có vẽ phù văn, tinh kỳ tuyệt thế. Có được khôi lỗi này, có thể bảo hộ được truyền thừa của Tử Vân đạo nhân.

Nhạc Vũ dùng lực thử xem thân thể của nó một chút, sau đó từ từ tăng lực, cho đến khi gia tăng tới mười vạn thạch vẫn không hề di động chút nào.

Giờ phút này ánh mắt hắn chợt phát sáng, hắn đã biết cách làm sao tìm kiếm được lục phẩm Tử Tâm Liên. Hôm nay thiếu hụt chỉ là một loại pháp bảo có thể che giấu khí tức bản thân mà thôi.

Không chút do dự, Nhạc Vũ liền bức ra một giọt máu huyết điểm lên trên phù triện.

Trương đạo phù bỗng nhiên phát sáng rực rỡ, sau đó nhanh chóng chìm vào trong cơ thể khôi lỗi, cuối cùng rót vào bên trong Hồn Ngọc trọng yếu. Không bao lâu, trong đôi mắt làm từ hai viên hồng ngọc của khôi lỗi liền tỏa sáng tinh mang.

Đầu tiên ánh mắt nó mê mang nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt khôi lỗi rơi trên người Nhạc Vũ, đánh giá một chút, liền cúi người phục lạy:

Kính xin chủ nhân ban tên!

Nhạc Vũ nhướng mày, liền có chủ ý, vung tay lên nói:

- Đứng lên đi! Từ nay về sau ngươi tên là Côn Ngô!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 579: Ngũ Hành Tinh Khí

Khôi lỗi kia vừa nghe xong, ánh sáng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, liền lui ra xa.

Lúc này Nhạc Vũ chợt nhớ tới Côn Bằng, có chút thầm áy náy. Năm xưa từng nghĩ qua sẽ cải tạo hình thể cho nó, nhưng hắn tâm cao khí ngạo, mặc dù có thể luyện chế khôi lỗi, cũng không muốn luyện chế tài liệu cấp thấp. Vẫn không tìm được tài liệu thích hợp, vì vậy chưa từng động thủ. Bên trong hồn thạch rốt cục cũng có được tư tưởng đại khái, nhưng hiện nay hắn vẫn chưa có thời gian.

Bất đắc dĩ cười, Nhạc Vũ lại tập trung lắng nghe Tử Vân đạo nhân nói tiếp:

Truyền thừa của ta lưu lại ba phần, chẳng qua dược vật nhiều nhất chỉ có thể bảo tồn năm vạn năm. Nếu trong năm vạn năm, vẫn không có người hữu duyên đi vào Tử Vân tiên phủ của ta, xem như đạo thống của Tử Vân ta chỉ là như thế. Ngươi có thể tới lấy đồ vật bên trong, thu cả hai phần truyền thừa kia mà sử dụng.

Nhạc Vũ cũng không có cảm giác gì với lời nói này, vô luận bên trong Hồn Ngọc có lời căn dặn này hay không, đồ vật bên hai phòng kia hắn cũng phải thu lấy.

Không phải nhất định dành riêng cho bản thân mình sử dụng, chỉ đơn thuần là vì muốn khống chế hai phần truyền thừa kia ở trong tay của mình mà thôi. Trước khi hắn hoàn toàn nắm giữ Tử Vân tiên phủ, tuyệt đối không thể cho người khác ra vào. Nhưng có được lời này của sư phụ cách thế, hắn có thể danh chính ngôn thuận vào hai gian phòng kia xem thử một chút.

Không biết trong hai phòng bên có còn Nguyên Trí linh quả hay không? Hay là Ngũ Hành tinh khí?

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng có chút mong đợi, nhưng vẫn trấn tĩnh tâm thần. Nghe hết tin tức ghi lại trong Hồn Ngọc, phía sau quả nhiên là phương pháp tu

luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết từ tầng chín tới tầng mười sáu.

Sau khi ghi nhớ tất cả vào trong đầu, lại nghe Tử Vân đạo nhân nói:

Sau Phỉ Thúy Viên chính là Bích Ba Viên. Đợi sau khi ngươi tu luyện Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tới tầng mười hai, chứng nhận đã đạt tới Đại Thừa cảnh, có thể đi vào. Nếu ngươi có cơ duyên vào tới cửa này, là chân chính kế thừa đạo thống của Tử Vân ta, nếu không xem như duyên phận sư đồ đến đây là kết thúc.

Lần này Nhạc Vũ cảm thấy thật ngạc nhiên, mỗi ba tầng trong Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết phải cần luyện hóa một đôi linh thủy cùng linh hỏa. Hắn nguyên tưởng rằng bên trong Tử Vân tiên phủ nhất định phải có chuẩn bị, chẳng qua nghe lời nói của Tử Vân đạo nhân, tựa hồ chuẩn bị cho hắn tự mình giải quyết.

Nhưng suy nghĩ thêm một chút, Nhạc Vũ chợt buồn cười, đè nén nỗi kinh ngạc trong lòng. Hành động này của Tử Vân đạo nhân cũng giống như cách dạy đệ tử của những đại tu sĩ thời thượng cổ, con đường tu hành tuyệt không nên để cho trưởng bối sắp xếp hết thảy mọi chuyện cho chính mình.

Ngoài ra cũng chỉ sợ là có ý trắc nghiệm trong ba đệ tử ai có tư cách cùng cơ duyên có thể chân chính kế thừa đạo thống của hắn.

Thu hồi toàn bộ đồ vật, Nhạc Vũ đi qua hai phòng khác. Hắn cũng nghe được Tử Vân đạo nhân có lưu lại bí quyết thủ ấn bên trong Hồn Ngọc có thể phá vỡ cấm chế hai phòng bên để đi vào.

Nhưng Nhạc Vũ có chút ngại phiền toái, cũng không dùng phương pháp này, trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang vẩy ra, liền mở ra một cánh cửa.

Nhìn thấy được cảnh này, Côn Ngô đang đi theo phía sau nhất trong mắt thoáng hiện quang mang kỳ lạ. Hắn yên lặng nhìn chủ nhân đứng trước mặt, sau đó sải bước đuổi theo. Sau khi đi vào, Nhạc Vũ liền nhìn lên hương án, rốt cục không nhìn thấy được Nguyên Trí linh quả, đành thất vọng lắc đầu. Huyền binh pháp bảo nơi này chất lượng càng cao hơn một chút, linh hỏa linh thủy cũng không thiếu, nhưng không thấy bóng dáng Nguyên Trí linh quả.

Vẫn có năm bình sứ, trong một bình có Ngũ Hành tinh khí còn nhiều hơn bình ngọc bên phòng thứ nhất tới gấp đôi, điều này làm Nhạc Vũ có chút vui mừng.

Nói vậy để thứ này lại nhiều hơn một chút, xem như Tử Vân đạo nhân bồi thường lại cho vị nhị đệ tử vào phòng này.

Nhưng ở thời thượng cổ, Ngũ Hành tinh khí có thể tùy ý nhìn thấy được, phân lượng cùng giá trị của Ngũ Hành tinh khí trong phòng này, vẫn còn thua kém Nguyên Trí linh quả rất nhiều.

Nhưng hiện nay Nguyên Trí linh quả vẫn còn có thể tiếp tục đào tạo, nhưng Ngũ Hành tinh khí lại ngày càng thưa thớt, giá trị của Ngũ Hành tinh khí càng vượt qua Nguyên Trí linh quả rất nhiều, đây là điều mà chính Tử Vân đạo nhân cũng không nghĩ tới.

Sau đó Nhạc Vũ thu hồi giới chỉ, bên trong có tới bốn mươi vạn đạo điển, chẳng qua không có khôi lỗi mà lại là đại lượng linh thạch cùng một tờ đạo phù.

Nhạc Vũ chỉ dùng thần niệm đảo qua liền biết đó là một tờ phù bảo. Pháp trận bên trong ghi rõ "Tử Vân Sắc Chế Đô Triện Huyền Băng Ly Hỏa Kiếm Phù". Bởi vì được bảo tồn phương pháp chính xác, vì thế linh lực tràn đầy bên trong.

Cầm trong tay, Nhạc Vũ thoáng thúc giục pháp quyết, liền nhìn thấy một đạo kiếm quang băng hỏa quấn quanh từ trong bay ra, lập tức cảm giác được kiếm khí bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén.

Quả nhiên là một phù bảo, có được đạo phù này, dưới Nguyên Anh cảnh xem như vô địch. Dù tu sĩ Đại Thừa cũng có thể ứng phó một chút. So sánh với khôi lỗi bên cạnh ta giá trị không thể so sánh cao thấp. Linh thạch bên trong có lẽ dùng chuẩn bị linh lực cho kiếm phù. Chẳng qua đạo phù này phải dùng Huyền Băng Ly Hỏa chân khí thúc giục mới có thể sử dụng, người khác lấy được cũng không thể dùng.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy thất vọng, đi vào phòng kế tiếp, chỉ thấy căn phòng này hoàn toàn giống như căn phòng thứ hai y đúc. Vẫn là số lượng Ngũ Hành tinh khí tương tự, cùng một phù bảo. Sau khi cầm trong tay, liền đi vào bên trong Lạc Y Viên nhìn xem một chút. Kết quả nơi này cũng giống như bên trong phòng thứ nhất, ngoại trừ dược vật có chút khác nhau, còn lại cũng là tình hình tương tự, đối với hắn mà nói cũng không có chỗ dùng.

Chẳng qua thu hoạch lần này cũng đủ làm Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng. Hắn đem hai tờ phù bảo đồng thời thúc giục, hai đạo kiếm quang một trái một phải bay ra, uy năng tương đương hai thanh nhất phẩm huyền binh.

Mặc dù không cách nào thôi vận kiếm quyết, nhưng lực sát thương đã cực kỳ không tầm thường. Đủ làm vật thay thế cho Cửu Thiên Đô Toản Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, loại phù bảo này cần linh khí thực sự quá nhiều, dùng một lần liền làm Nhạc Vũ đau lòng một lần, mà hai tờ kiếm phù bình thường Nhạc Vũ chỉ cần rót vào Huyền Băng Ly Hỏa chân khí liền có thể thay thế linh lực, tiết kiệm hơn rất nhiều.

Còn có Ngũ Hành tinh khí, nếu có thể thu nạp luyện hóa toàn bộ, Nhạc Vũ thậm chí có được tự tin có thể bước vào Đại Thừa cảnh giới.

Cho dù hiện nay có Diễn Thiên Châu cùng đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí tồn tại chia sẻ, cũng đủ cho hắn tiết kiệm được mười năm khổ tu.

Lại thêm nửa thành Ngũ Hành tinh khí, không biết có thể giúp Ngũ Sắc Thần Quang của mình tiến vào một tầng nữa hay không?

Vừa suy tư, Nhạc Vũ vừa dọn ra toàn bộ đồ vật trong hai giới chỉ kia, tập trung cùng một chỗ. Sau đó liền đem hai giới chỉ có thể so sánh với trọng bảo nhất phẩm bỏ vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, lại lấy ra Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa trong Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn truyền vào bên trong, bắt đầu đốt luyện.

Tài liệu giới chỉ tuy vô cùng trân quý, nhưng lại rất dễ nóng chảy, không bao lâu đã hòa tan, bị Biểu Lý Càn Khôn Đồ hấp thu toàn bộ. Ngay tức thì không gian bên trong từ từ khuếch trương, cuối cùng đã đạt tới một vạn sáu ngàn trượng, trên bầu trời cũng ẩn hiện hình ảnh trăng sao cùng mặt trời.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười vui mừng, hắn đã sớm nghĩ qua phương pháp kết hợp Tứ Tượng Tinh Tú Kiếm Trận cùng Thanh Lam Huyễn Nguyệt Kiếm Trận dung nhập vào nhau. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lúc này hắn thành thạo ném ra vô số linh thạch, lại đem hơn một ngàn hai trăm thanh Tứ Tượng Tinh Tú Kiếm bao bọc bên ngoài Thanh Lam Huyễn Nguyệt Kiếm Trận. Cả không gian bên trong trong nháy mắt liền dày đặc bóng kiếm,

hàn quang bắn ra bốn phía.

Có được kiếm trận này, mặc dù gặp phải yêu thú mười bốn cấp bên trong hoàng hôn giới cũng có thể chém giết. Về phần những Đại Thừa tu sĩ…

Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, vật này chữa trị tới đây, nguyên từ lực bên trong đã tăng trưởng thật lớn. Tu sĩ Đại Thừa kém cỏi một chút không thể trốn thoát. Nhưng nếu muốn chém giết vẫn còn chưa đủ, nhiều nhất chỉ có thể vây khốn trấn áp.

Bất quá nếu có thêm Chiến Tuyết chủ trì cả kiếm trận, sử dụng thần lực đạt tới cấp ba, tình hình sẽ khác hẳn.

Đột nhiên Nhạc Vũ cảm giác được bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ như truyền ra trận trận ba động, mang theo lòng cảm tạ lẫn khát vọng truyền ra, chẳng qua chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

Khí linh bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ đến mức độ này vẫn còn chưa thể tỉnh lại. Không ngờ thương thế của bảo vật này lại nặng đến mức vượt ngoài dự đoán của ta!

Nhạc Vũ cũng không biết giờ phút này nên vui mừng hay ủ rũ. Nếu có khí linh, hắn điều khiển Biểu Lý Càn Khôn Đồ càng thêm như ý. Thậm chí kiếm trận bên trong cũng tùy tâm sở dục theo ý chủ nhân, mà khí linh hôm nay vẫn còn chưa thể thức tỉnh, nhưng vẫn đại biểu tiềm lực của bức đồ này thật lớn, vượt qua Huyền Quy Tiên Trạc tới mấy lần.

Quay trở về đình viện trung ương, Nhạc Vũ đầu tiên đi ra bên ngoài nhìn hai hài cốt chân long, phát hiện long thi cấp Yêu Tiên này hiện tại hắn vẫn còn chưa có cách thu thập được.

Bất quá lần này hắn cũng không phải vì hai hài cốt này mà đến. Đầu tiên dùng Ngũ Sắc Thần Quang cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích hộ thể, đi tới gần hai long thi chừng ba trăm thước.

Ngay phạm vi này, long uy áp bách cũng đã làm Nhạc Vũ vô cùng khó chịu, miệng mũi đầy máu. Hắn cũng biết rõ đây là nhờ trong cơ thể mình thức tỉnh được Long tộc huyết mạch nên nổi lên chút ít tác dụng, vì thế mới có thể đi được tới khoảng cách này. Nếu đổi lại là người khác, mặc dù có được pháp lực hồn lực

ngang hàng cùng hắn cũng thật khó khăn đến gần trong ngàn thước.

Đi thêm về phía trước ước chừng ba mươi thước, Nhạc Vũ liền cảmg giác thần hồn của mình đã không thể tiếp tục chống đỡ. Lúc này hắn liền ngừng lại, sau đó lấy ra Long Tước Phiến thúc giục Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, nỗ lực khống chế một tia đánh về phía địa phương yếu kém nhất ngay bụng chân long, liên tiếp mười mấy lần, đánh ra hơn ngàn tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, chỉ đánh vào một chỗ, mãi cho tới lúc Nhạc Vũ cơ hồ vừa muốn buông tha, rốt cục mới đem một mảnh lân phiến nho nhỏ trên vùng bụng của long thi lấy xuống tới. Sau đó mười mấy giọt máu tươi nhất thời nhỏ xuống, tâm thần Nhạc Vũ chấn động, lập tức bắn ra Thiên Mộc kiếm bay tới nâng lấy long huyết, dùng pháp lực thu về, đồng thời cũng nhiếp cả mảnh lân phiến vào trong tay.

Nhìn lại miệng vết thương kia đã khép lại, cho dù đã tử vong, nhưng bên trong thi thể chân long vẫn còn sinh mệnh lực vô cùng khổng lồ.

Thoáng tiếc nuối, Nhạc Vũ lấy ra vài bình ngọc chuẩn bị sẵn, đem long huyết thu vào. Ngay sau đó cầm long lân nhìn thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 580: Thủy Luyện Pháp

Long lân ước chừng hai bàn tay, bởi vì nằm ở vùng bụng, màu sắc có chút trắng bệch, mặc dù lấy từ bộ phận yếu kém nhất trên người chân long, nhưng ở trước mắt Nhạc Vũ lại không hề bị chút tổn hại.

Đây là long lân chân long cấp Yêu Tiên sao? Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm của ta được xưng có lực xuyên thấu nhất trong thiên hạ, nhưng vẫn không thể tổn hại được nó, chỉ có thể làm nổ từ phần huyết nhục. Trình độ cứng rắn chỉ sợ còn vượt cả tiên binh.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, chợt cảm thấy có chút khó tin tưởng. Hắn thu hồi tấm long lân, ngồi xếp bằng tại chỗ, khi hồi phục lại nội tức, liền bắt đầu tiếp tục sử dụng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Lần này có được lổ hổng đánh vỡ lúc trước, vì thế chỉ đánh ra chừng bảy lần Nhạc Vũ liền có thể lấy được thêm một tấm long lân.

Nhạc Vũ ở lại nơi này suốt ba ngày, cho tới khi lấy đủ năm mươi tấm lân phiến cùng trăm giọt long huyết mới hài lòng lui ra.

Trước khi đi, ánh mắt Nhạc Vũ còn mang theo vẻ nóng bỏng nhìn lại một lần, thầm nghĩ đến khi nào mình sắp phi thăng tới thế giới hồng hoang, phải đem hai long thi lột da hủy cốt mới xong. Long lân, long cốt, long nha đều là đồ tốt nhất dùng luyện chế khôi lỗi. Kết hợp cùng Tử Thần Thiên Tinh, vừa lúc có thể luyện chế thân thể mới cho Côn Bằng.

Nhưng khôi lỗi đạt trên mười ba cấp đã không chỉ đơn giản sinh ra linh trí là xong, còn phải chính bản thân nó hiểu được pháp tắc của thiên đạo. Nếu không có cơ duyên, vậy chỉ có thể xem như một món vũ khí mạnh mẽ mà thôi.

Thí dụ như Côn Ngô đang đứng gần hắn, nhìn vào chất liệu cùng thần thông đạo pháp của bản thân, cường độ cơ hồ có thể so sánh với yêu thú mười lăm cấp, nhưng chỉ vì không thể chân chính nắm giữ pháp tắc thiên đạo, vì thế phẩm cấp vẫn chỉ đạt tới mười hai cấp đỉnh phong.

Quay trở về đình viện, Nhạc Vũ lại nhìn lên trên cửa, bên trên là tấm biển có dòng chữ ghi Bích Ba Viên.

Tình cảnh bên trong từ bên ngoài nhìn vào không thấy được rõ ràng. Nhưng với hồn thức của Nhạc Vũ có thể miễn cưỡng phân biệt ra cấm chế tiên trận nơi này sợ rằng nằm ngoài phạm vi năng lực của hắn.

Cho dù là Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín chỉ sợ cũng khó thể đột phá.

Tuy trong nội tâm phán đoán như thế, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy không cam lòng, liền dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín vẩy ra phía trước.

Trong nháy mắt linh lực lưu trước cửa trở nên vô cùng rối loạn, Nhạc Vũ nhân cơ hội bước vào, lại vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, bất quá lần này Nhạc Vũ chỉ đứng được một lúc đành bất đắc dĩ lui về.

Hắn tính toán, cho dù có thêm đan dược hỗ trợ, hắn chưa chắc có thể bước vào bên trong được nửa bước.

Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín đã có thể ứng phó được tu sĩ Đại Thừa, nhưng ở bên trong tiên phủ vẫn không có đủ tác dụng.

Hộ phủ tiên trận nơi này mặc dù chấp nhận Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, không đả thương hắn, nhưng đại khái có thể dùng phương pháp na di càn khôn đuổi mình ra ngoài, như vậy phương pháp tiến vào từng bước như khi nãy tự nhiên không thể làm được như ý muốn.

Bất quá tuy lần này hắn có chút ủ rũ nhưng vẫn không thất vọng.

Nếu hắn suy tính không sai, chỉ cần Ngũ Sắc Thần Quang đạt thêm một tầng, có lẽ có thể thử đi vào thêm một lần.

Thật không biết trong vòng nửa năm có thể thành công đột phá hay không?

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ nhìn thi hài vài đạo đồng khắp bốn phía. Sau đó vung pháp lực, đem toàn bộ tập trung cùng một chỗ, lại đưa mắt đánh giá khắp bốn phía.

Nơi này không còn ai khác, tiên lực nồng đậm, chính là nơi tu hành tuyệt hảo! Hắn nhớ được chưởng giáo chân nhân từng dặn qua phải quay về tông môn trước tháng bảy, hôm nay vẫn còn thời gian nửa năm, vừa lúc ở lại nơi này tu hành, nhân tiện tìm kiếm Huyền Hạo Đan một phen.

Trong nội tâm quyết định xong kế hoạch, Nhạc Vũ liền ngồi xếp bằng ngay bên trong đình viện. Đầu tiên lấy ra hai mươi mấy giọt máu chân long, dùng Đại Hóa Chư Thiên Chân Hỏa đề luyện, ngưng tụ lại thành vài giọt máu huyết, tiếp theo Nhạc Vũ không chút do dự hấp thu vào trong cơ thể.

Máu huyết yêu thú không thể so với máu huyết Vu Thần, bản thân lấy tín ngưỡng lực tạo ra, có thể tùy ý thu nạp. Mà máu huyết chân long bởi vì có đặc dị cơ nhân huyết mạch, nếu nhân tộc tùy tiện hấp thu, hơn phân nửa sẽ chết ngay tại chỗ, mặc dù may mắn còn sống cũng sẽ bị dị hóa, phi nhân phi thú.

Bất quá trong số những thần thú trên thiên hạ, chỉ có thuộc loại long phương không bị nhân tộc tu sĩ xem là ngoại tộc. Bởi vì trong cơ thể nhân loại vẫn có chút huyết mạch của hai loại thần thú này.

Theo Nhạc Vũ hiểu biết, ở thời thượng cổ, trong số những đại tu sĩ có huyết mạch hai loại thần thú này cũng không ít, hơn nữa không khó tu hành. Thậm chí còn có được công pháp tương ứng từ thượng cổ truyền xuống. Trong đó còn có vài công pháp do mấy vị Đạo tổ khống chế, xếp hạng trong ba ngàn đại đạo. Vì vậy Nhạc Vũ rất yên tâm đem máu chân long dung nhập vào trong huyết nhục của mình.

Ngay khi mấy giọt máu dung nhập vào trong cơ thể, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn như bị lửa đốt. Giống như vừa đưa thân vào trong biển dung nham, đau đớn không lời nào diễn tả. Thông qua cảm giác do hệ thống trí năng phụ trợ truyền tới, có thể phát hiện vô số tế bào trong cơ thể hắn đang phân giải rồi gầy dựng lại.

Làm Nhạc Vũ khó chịu nhất chính là bên ngoài da thịt. Khi máu huyết bị hắn từ từ hấp thu, toàn thân hắn bao gồm những bộ phận bí ẩn nhất đều như tê liệt thống khổ, cảm giác như bị xé rách.

Từng mảnh lân phiến màu vàng nhạt từ trên người hắn bong tróc ra, mang theo nhiều tia máu tươi rơi xuống trên mặt đất. Ngay sau đó lại thêm từng mảnh lân phiến mặt ngoài bố trí phù văn li ti lại tạo dựng trở lại.

Nơi đầu ngón tay Nhạc Vũ bắn ra móng vuốt sắc nhọn, lóe sáng không ngừng.

Qua hồi lâu, Nhạc Vũ mở mắt, tinh mang trong mắt bùng lên. Hắn gầm một tiếng, không gian đình viện liền lung lay chấn động.

Nhạc Vũ đánh ra một quyền, toàn bộ cấm chế trong phương viên không gian trăm trượng đều hoàn toàn tan rã hỏng mất. Cho đến khi dư ba tiêu tán mới gầy dựng lại.

Một kích kia chỉ sợ phải đạt tới mười lăm vạn thạch lực đi? Ta vận pháp lực kết hợp cùng long thân, lại có được uy lực tới như vậy!

Nhạc Vũ cũng ngẩn ra, nhìn toàn thân mình từ trên xuống dưới. Chân long Yêu Tiên có lẽ cùng một đẳng cấp với nguyên linh còn sót lại của Vu Thần bên trong thần mộ.

Lực lượng thân thể lại tăng thêm tám trăm thạch lực, còn thiếu một chút đạt tới bảy ngàn thạch lực. Pháp lực cũng có chút tăng trưởng, không nhiều lắm, nhưng thật sự không ngờ đánh ra một kích lại đạt tới mười lăm vạn thạch lực lượng.

Đây là do hắn kích phát long thân, thân thể đẳng cấp đồng dạng, sau khi gia trì thêm pháp lực liền có thể tăng thêm vài thành.

Còn có những móng vuốt, thật làm hắn vui mừng. Long lân của chân long tuy khác bộ tộc mà thuộc tính khác nhau, màu sắc khác nhau. Nhưng sau khi huyết mạch cường hóa tới mức tận cùng, cuối cùng cũng chỉ xem có bao nhiêu lân phiến mà quyết định được năng lực phòng ngự mạnh hay yếu.

Long lân trên người Nhạc Vũ tuy từ màu vàng nhạt chuyển thành màu trắng bạc, nhưng mỗi một tấm lân phiến đều có được hơn mười phù triện. Tổ hợp lẫn nhau, tạo thành một linh trận nho nhỏ, hiện tại cho dù đao kiếm cũng thật khó thương tổn. Mà ở Nguyên Anh cảnh tu thành Đại Thừa Kim Thân, kết hợp cùng máu huyết chân long, xem như hôm nay nói hắn là chân long cũng không quá đáng, chẳng qua còn thiết huyết mạch thần thông đặc biệt của Long tộc mà thôi.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ thu hồi lân phiến vào trong cơ thể. Mặc dù ẩn bên dưới lớp da, nhưng vẫn còn lóe ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Tướng mạo của Nhạc Vũ nhiều nhất chỉ có thể được xem như thanh tú. Nhưng sau khi được máu huyết chân long dung hợp lột da đổi long lân, đối với tướng mạo của hắn nhiều ít sinh ra chút ảnh hưởng, chỉ lưu lại chút đường viền của gương mặt trước kia. Giờ phút này do huỳnh quang tác dụng, càng lộ vẻ tuấn mỹ vô cùng, còn có một cỗ khí chất tuấn dật tiêu sái.

Nhưng Nhạc Vũ cũng không hề để ý chuyện này trong lòng, hắn chỉ quan tâm một việc, lần này không biết bản thân lại đạt được bao nhiêu chỗ tốt.

Hắn bắt đầu luyện Thái Ất Trường Sinh Quyền, sau đó là Nhật Nguyệt Ngũ Luân, Cửu Thiên Lôi Đông. Đợi đến khi luyện xong ba bộ quyền pháp bí truyền của Quảng Lăng Tông, Nhạc Vũ đã có bước đầu hiểu rõ thân thể của mình, hơn nữa còn nắm giữ được lực lượng.

Nếu dùng lời nói không khách khí, lấy thể lực hôm nay của hắn, mặc dù trên cõi đời này có người luyện qua huyền công lực lượng siêu phẩm, nhưng cùng một cấp bậc, cũng không phải là địch thủ của hắn!

Ngoài tác dụng với thân thể còn có thần hồn. Nhạc Vũ rõ ràng cảm giác hồn lực của mình có tăng trưởng trọng đại. Hồn thức phân tử kết cấu cũng có chút ít biến hóa, hôm nay càng thêm có lực ngưng tụ.

Chẳng qua chỉ đáng tiếc nơi này không có yêu thú thích hợp, nếu không hắn có thể thử xem một chút hôm nay long uy của mình tán phát sẽ có kết quả như thế nào?

Vài giọt chân long máu huyết đã là hạn độ lớn nhất mà hắn có thể hấp thu. Bên trong bình ngọc mặc dù vẫn còn bảy tám trăm giọt máu chân long, nhưng đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng.

Sở dĩ hắn muốn thu thập nhiều như vậy, ngoại trừ để người nhà cùng sử dụng, giao cho tông môn một phần, còn lại Nhạc Vũ chuẩn bị dùng luyện đan luyện khí, chế luyện phù triện.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lấy ra bình ngọc khác, lại xuất ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, sau đó mở miệng bình. Chỉ thấy một đoàn quang hoa ngũ sắc từ bên trong tràn ra, Nhạc Vũ lập tức dùng pháp lực cùng trận pháp hấp thu vào, nhờ vậy không bị tản mát ra ngoài. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhưng lần này Nhạc Vũ không vội vã thu nạp, hắn lấy ra Thiên Mộc Trâm, Huyền Quy Tiên Trạc cùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Vài món huyền binh pháp bảo khác trong tay hắn không còn triển vọng tấn cấp, Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn tuy có thể tiến cấp, nhưng lại không thích hợp với Ngũ Hành tinh khí.

Đầu tiên hắn lấy ra chút linh dịch lấy được trong thần mộ rót vào bên trong Thiên Mộc Trâm, khoảnh khắc sau Nhạc Vũ liền nhìn thấy chí bảo mộc hệ này phát ra ánh huỳnh quang mãnh liệt.

Pháp bảo mộc hệ không cách nào dùng hỏa chủng luyện chế, nhưng trên người Nhạc Vũ còn có Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, hắn đem Huyền Âm Quý Thủy lấy ra toàn bộ, rót vào trong Thiên Mộc Trâm, khiến cho mộc trâm hoàn toàn hấp thu linh dịch kia.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại đánh vào một ít Ngũ Hành tinh khí, đồng dạng dùng Huyền Âm Quý Thủy đưa vào, dẫn đạo Ngũ Hành tinh khí tán phát bên trong, đến từng góc nhỏ nhất, ngay lập tức nhìn thấy Thiên Mộc Trâm lập tức tản ra quang hoa rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 581: Pháp bảo lên cấp

Thiên Mộc tuy là pháp bảo siêu phẩm, nhưng bản thân không có nguyên linh tồn tại. Tự nhiên cũng không thể tự động hấp thu vật chất hữu ích cho bản thân, tăng cường tiến hóa.

Đoàn Ngũ Hành tinh khí của Nhạc Vũ tuy bất kỳ pháp bảo huyền binh nào cũng có thể hấp thu, nhưng giờ phút này lại chỉ có thể dùng Thủy Luyện Pháp truyền Ngũ Hành tinh khí vào bên trong.

Đến một khắc cuối cùng, Thiên Mộc Trâm trong tay hắn đột nhiên phát ra một tiếng vang nhỏ, thoáng chấn động, từ trong tay hắn bay vút lên, phát ra quang hoa chói mắt.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, có chút thất vọng. Hắn vốn nghĩ Ngũ Hành tinh khí đủ làm cho Thiên Mộc Trâm tăng lên ít nhất một cấp, nhưng đến cuối cùng Thiên Mộc Trâm chỉ có thể thu nạp được một chút Ngũ Hành tinh khí mà thôi, có thể nói chỉ bé nhỏ không đáng kể.

Rốt cục tiên thiên không đủ, trừ phi lúc mới bắt đầu luyện chế liền đem Ngũ Hành tinh khí truyền vào bên trong, nếu không thật sự khó làm cho nó tấn cấp.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau quang mang trên Thiên Mộc Trâm liền lắng xuống, linh lực tăng thêm ba thành, thậm chí còn xuất hiện chút đặc thù của tiên khí, nhưng cuối cùng vẫn còn kém một chút.

Nhạc Vũ lắc đầu, lấy ý niệm khống chế Thiên Mộc Trâm biến hóa thành kiếm, đánh ra một đạo Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí. Chỉ một thoáng mặt đất phía trước nhất thời hiện ra một khe rãnh thật sâu. Dù chưa tới mức chém núi tách biển, nhưng trong lòng Nhạc Vũ hiểu được Thiên Mộc Trâm càng trở nên mạnh mẽ hơn trước. Mặc dù còn chưa được xem là tiên khí, nhưng trong những pháp bảo siêu phẩm có thể xem như đã đứng đầu. Với mức độ cứng rắn của vật này hôm nay, cho dù gặp phải pháp bảo kim thuộc tính cứng rắn tột cùng trong thế giới này, ít nhất có thể phân cao thấp, không tới mức dễ dàng bị chém gãy.

Như thế cũng tốt! Với pháp lực hôm nay của ta, chỉ có thể phát huy nhiều nhất là bốn thành uy năng. Nếu còn mạnh hơn, biến thành tiên khí chỉ sợ ngược lại không thể sử dụng.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt thoải mái, liền cài Thiên Mộc Trâm lên tóc, cầm Huyền Quy Tiên Trạc cùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ trong tay. Vừa truyền ra Ngũ Hành tinh khí, nhưng lần này Nhạc Vũ còn chưa kịp hành động, hai kiện bảo vật lập tức chấn rung, tản ra một đạo quang mang mạnh mẽ, giống như trường kình hút nước, đem Ngũ Hành tinh khí hấp thu vào bên trong.

Lần này trải qua bốn canh giờ, ngay khi hấp thu được một phần mười bình Ngũ Hành tinh khí, lúc này mới ngừng lại, sau đó bên ngoài liền tản ra ngũ sắc quang mang rực rỡ.

Nhạc Vũ thăm dò một phen, ngay lập tức mừng rỡ. Huyền Quy Tiên Trạc vốn chỉ mới đạt tới nhất phẩm không lâu, gần đây mặc dù hắn góp nhặt không ít tài liệu, nhưng vẫn chưa tăng trưởng được bao nhiêu, nhưng lần này đã khôi phục trở thành siêu phẩm .

Đây là do Huyền Quy Tiên Trạc tổn thương quá nặng, hiệu quả không thể phát huy ra hoàn toàn. Nếu không khi nó hồi phục lại thành siêu phẩm, ít nhất còn tăng thêm một bậc.

Biểu Lý Càn Khôn Đồ cũng đồng thời tăng lên thật lớn, không gian bên trong tăng lên tới phương viên bốn vạn trượng, diện tích tổng cộng đã đạt tới mấy trăm thước vuông, rõ ràng đã tự hình thành một thế giới, không thiếu trăng sao mặt trời. Hơn nữa hấp lực càng tăng mạnh mẽ, mặc dù bản thân không có lực sát thương, nhưng cho dù là tu sĩ Đại Thừa nếu bị phong ấn cũng sẽ không cách nào thoát khỏi không gian bên trong nếu bị Nhạc Vũ dùng pháp lực trấn áp. Hơn nữa hai bộ kiếm trận, tu sĩ Đại Thừa bình thường đoán chừng cũng không còn khả năng làm bị thương Nhạc Vũ, trừ phi họ cũng có pháp bảo siêu phẩm, nếu không tối đa chỉ là hai bên đánh hòa.

Thu hồi ba loại pháp bảo, Nhạc Vũ đè nén nỗi vui mừng, đang định hấp thu Ngũ Hành tinh khí tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang, chợt nhìn thấy Côn Ngô quỳ xuống trước người hắn, trong tay đang cầm một thanh phi kiếm bằng ngọc, quang mang ngũ sắc tỏa ra bốn phía.

Ngũ Hành Ngọc? Đây là phi kiếm của ngươi?

Nhạc Vũ khẽ kinh ngạc, Ngũ Hành Ngọc xuất từ đá quý, tuy không bằng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch nhưng lại đầy đủ ngũ hành, càng cứng rắn hơn cả đá, chính là tài liệu luyện kiếm tuyệt hảo. Chẳng qua Ngũ Hành Ngọc quá hiếm có, có được một phần Ngũ Hành Ngọc đủ luyện chế thành kiếm thật sự hi hữu.

Thanh kiếm trong tay Côn Ngô chẳng những rộng chừng ba thước, chiều dài tới hai trượng! Nhìn qua giống như cánh cửa, chất liệu thật tốt. Nếu bàn về phẩm cấp, thật sự không biết nên làm sao đánh giá. Ngũ Hành Ngọc chỉ là nhị phẩm, nhưng một khối lớn như vậy cho dù là huyền binh nhị phẩm đứng đầu chỉ sợ còn không bằng.

Nhạc Vũ thoáng suy tư, liền hiểu được ý tứ của Côn Ngô. Với tính chất của vật này, nếu được hấp thu Ngũ Hành tinh khí, chỗ tốt còn hơn xa Thiên Mộc Trâm mấy lần, Ngũ Hành tinh khí trong tay hắn rất nhiều, thanh kiếm này cũng không dùng bao nhiêu, phân cho hắn một chút cũng không sao cả.

Chỉ có điều làm cho hắn cảm thấy hiếu kỳ chính là rốt cục Côn Ngô từ chỗ nào kiếm được vật này đem tới. Trước đó hắn không nhìn thấy trên người Côn Ngô có vật gì khác, binh khí này có lẽ được giấu bên trong cánh tay của nó, lẽ ra phải là hai thanh phi kiếm cùng một bộ liên nỗ mới đúng.

Tựa hồ cảm giác được tâm ý của Nhạc Vũ, trong miệng Côn Ngô mơ hồ phun ra vài âm thanh, trong nháy mắt bên cạnh nó liền xuất hiện một miệng động màu đen.

Nhạc Vũ nhìn vào liền hiểu được đây là một không gian liên tiếp trên người Côn Ngô, trước đó hắn vẫn chưa có thời gian phân tích kỹ càng, vì thế không hề phát hiện. Trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ chợt cảm giác bên trong còn có vài đồ vật, phẩm cấp không tầm thường, hơn nữa còn tinh diệu bất phàm.

Không chút do dự, Nhạc Vũ hút thanh ngọc kiếm vào trong tay. Hắn đoán chừng nếu hấp thu đầy đủ Ngũ Hành tinh khí, thanh kiếm ít nhất sẽ tăng lên nhất phẩm đỉnh phong. Với độ lớn của thanh kiếm này, mặc dù phải đối chiến với Thiên Mộc Kiếm vẫn sẽ không rơi xuống hạ phong, vì vậy hắn không tiếc bỏ thêm Ngũ Hành tinh khí. Đúng ngay lúc này, thân hình Nhạc Vũ chợt chấn động mãnh liệt, cảm giác trái tim mình đang nhảy lên dữ dội, cảm giác này làm cho hắn cực kỳ khó chịu.

Điềm báo bất tường, chẳng lẽ sư phụ thật xảy ra chuyện gì sao? Hay là có chuyện gì uy hiếp đến tính mạng của ta?

Nhạc Vũ nhất thời cũng không kịp quan tâm tới thanh ngọc kiếm trong tay, lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn bắt đầu thôi diễn.

Ước chừng chốc lát hắn chợt thở ra một hơi. Giờ phút này Đoan Mộc Hàn đã quay trở lại tông môn, huống chi sát kiếp của nàng cũng không thể diễn ra trong thời gian này. Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt cau chặt mày, không phải Đoan Mộc Hàn vậy phải là chính mình. Rốt cục là chuyện gì khiến cho mình phải kinh hãi như thế?

Ty Châu, bên trên tầng mây cao tám vạn trượng, thấp thoáng một tòa cung điện khổng lồ lơ lửng giữa thiên không.

Bởi vì là cuối đông, còn chưa tới mùa xuân, trên tầng mây khí lạnh từng trận, bên ngoài cung điện kết thành một tầng băng thật dày. Ngay cả Thái Dương Chân Hỏa cũng không cách nào hòa tan, chỉ có bên trên còn có pháp trận cấm chế, vì thế không bị kết băng. Loáng thoáng có thể nghe được bên trong vang ra tiên âm trận trận, hoa hồng liễu thúy, thỉnh thoảng còn có vài linh thú tung tăng chơi đùa, như cảnh tiên gia.

Một bạch y đạo nhân chợt xuất hiện ngay trước tòa cung điện, đánh giá chung quanh, lại bật cười, thầm nghĩ:

Thính Vân Tông đúng là hảo tạo hóa. Đông Dương, Tử Nghiễn, Hạo Dương tam tông tuy mỗi nơi chiếm cứ được một siêu phẩm linh mạch, nhưng cho dù cộng cả ba tòa linh mạch này, cũng chỉ thắng được Lạc Tông cùng Kỳ Hoàng Tông năm xưa, tuy có được một bộ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, lực áp thiên hạ chư tông, nhưng nếu tính đến vận khí vẫn không bằng thất đại tổ sư của Thính Vân Tông, được tòa cung điện tiên gia này, khiến cho Thính Vân Tông cơ hồ đã nằm ở thế bất bại…

Vừa nghĩ tới đây, bên trong cung điện rõ ràng truyền ra một thanh âm lạnh lùng:

Không Kiếm đạo hữu đã tới, có việc tìm ta sao? Mời vào gặp mặt.

Tiếng nói vừa dứt, liền có một đạo cầu vồng từ bên trong cung bay ra, hướng

thẳng bầu trời bên ngoài. Bạch y đạo nhân không hề phản kháng, cười nhẹ một tiếng, liền tùy ý cho đạo cầu vồng cuốn vào bên trong cung điện. Nơi này có tiên trận cấm chế, tuy mạnh mẽ nhưng hiện tại lại không hề có chút phản ứng. Chỉ trong nháy mắt thân hình của Không Kiếm đã xuất hiện trong một tòa thủy tạ.

Cho đến lúc này đạo cầu vồng kia mới tán đi, Không Kiếm đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên đang đứng cạnh bên lan can. Vạt áo hắn phất phới, phong thần tuấn tú, tựa như thiên thần, Không Kiếm chợt ngẩn ra, thoáng mỉm cười nói:

Ba mươi năm không gặp, Huyền Tĩnh tông chủ phong thái càng hơn xưa, Tiên Thiên Nhất Khí Đại Cầm Nhã Thuật càng thêm tinh diệu.

Thần thông nho nhỏ, không đáng giá nhắc tới!

Huyền Tĩnh khẽ phất tay, xoay người nói:

Ta đoán đạo hữu là vì Tử Vân tiên phủ mà đến?

Không thể gạt được tông chủ, ta đến là vì chuyện này!

Khẽ khom người, Không Kiếm liền ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn Huyền Tĩnh:

Nếu theo như thôi diễn thiên cơ, hai vạn năm sau cấm chế tiên trận trong Tử Vân tiên phủ sẽ bị tước nhược đến mức tận cùng, vì thế mới bị Trung Nguyên chư tông phá vỡ tầng ngoài. Nhưng ngày hôm nay thiên cơ lẫn lộn, như có rối loạn hiện ra. Tương lai rốt cục như thế nào, đã không còn cách xác định. Ta suy tính chuyện hồng hoang, tính ra có một vật được phỏng chế theo Tiên Thiên Linh Bảo, đang nằm trong tiên phủ. Bảo vật này có thể giúp ta vượt qua lôi kiếp, Không Kiếm muốn lấy được nó. Bất quá bên trong Tử Vân tiên phủ có vài kiện bảo vật vốn nên do đệ tử Thính Vân Tông các vị đoạt được. Vì vậy lần này Không Kiếm tới đây là vì muốn thỉnh giáo Huyền Tĩnh tông chủ, hỏi ý kiến các vị một chút xem sao.

Vẻ mặt Huyền Tĩnh ngưng đọng lại, trầm ngâm hồi lâu khẽ lắc đầu:

Ta biết ngươi muốn vật gì. Thế nhân trong thiên địa này đều nói về nhất phẩm siêu phẩm, thậm chí tiên khí cũng là những đồ vật khó được. Tuy những Tiên

Thiên Linh Bảo phỏng chế thời thượng cổ phẩm cấp không cao, nhưng mỗi vật lại vô cùng uy năng, hơn xa bảo vật do chúng ta luyện chế. Vật ngươi muốn lấy uy năng lại càng lớn. Nhưng ở ba mươi năm trước ta thôi diễn thiên cơ, vật này sẽ rơi vào tay Yêu tộc. Ngươi muốn vật kia, có từng nghĩ tới Yêu tộc nhất mạch sẽ chịu từ bỏ ý đồ hay không? Trong những ngoại tộc, đều có chút người biết thôi diễn thiên cơ. Tuy lúc này bọn họ không làm gì được ngươi, nhưng đợi đến khi ngươi độ kiếp…

Vậy không cần lo lắng!

Khẽ mỉm cười, trong mắt Không Kiếm bắn ra tia kỳ quang:

- Thiên cơ tuy hỗn loạn, nhưng hai tháng trước ta đã làm rõ được chút manh mối. Nửa năm sau, Yêu tộc sẽ gặp phải một tràng đại kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 582: Thiên Cơ diễn biến

Huyền Tĩnh thoáng chút chấn động, lần đầu lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Hắn nhẩm tính một hồi lâu cũng không được, cuối cùng bất giác chau mày:

- Ngươi tính vào lúc nào, đại kiếp nạn này phát sinh ở đâu?

- Hai tháng trước! Về phần phương nào, bản thân cũng không cách nào xác định. Nếu ta tính toán không sai, Yêu tộc nếu gặp phiền toái thì nhất thời cũng không tìm ta gây phiền toái

Nói đến chỗ này, Không Kiếm lại nghiêm nghị hỏi:

- Không biết Huyền Tĩnh đạo hữu định như thế nào? Ngày động thủ vào nửa năm sau, khi đó chuyện ta suy đoán đã có ứng nghiệm, tái nhập Tử Vân Tiên Phủ sẽ không có phong hiểm.

- Không có phong hiểm?

Huyền Tĩnh cười lạnh, sau đó ánh mắt sắc bén như đao nhìn về phía đạo nhân áo trắng đối diện:

- Ngươi cũng biết như vậy sẽ chọc ra bao nhiêu tai họa? Chỉ sợ ngày sau Thính Vân Tông ta chắc gì đã có thể thoát được tai kiếp! Ngươi cũng biết mới vừa rồi ta đã có ý định giết ngươi tại đây!

- Ta tự nhiên sẽ hiểu!

Không Kiếm không hề sợ hãi, ngược lại cười ha hả:

- Bảo vật trên thế gian này đều có định số, cái gọi là thiên ý thuộc về ai chỉ là các thế gia thiên hạ sau khi kiềm chế lẫn nhau phân phối mà thôi, ngẫu nhiên tiểu loạn còn có thể không việc gì nhưng nếu phân phối quá thiên lệch sẽ dẫn phát chư tông thiên hạ, thậm chí Yêu tộc tranh đấu. Tranh đấu khởi lên thì thiên cơ

loạn. Cái gọi là sát kiếp là chỉ sau khi hồng hoang rạn vỡ, qua năm vạn năm mỗi khi có đại tông môn quật khởi, tất nhiên sẽ dẫn phát gió tanh mưa máu, từ mấy chục cho đến trăm Đại Thừa tu sĩ vẫn lạc. Vào lúc Thính Vân Tông các ngươi cũng như Tịnh Hải tông năm đó đều là như vậy. Còn Kỳ Hoàng tông chẳng phải vì làm việc quá phận, tụ tập trong bảo thiên hạ vì một tông môn nên mới dẫn phát chư tông kháng cự?

- Ngươi đã biết việc này, vì sao còn muốn làm chuyện vô vị đối địch chư tông thiên hạ? Muốn thật sự dẫn phát sát kiếp trên Đông Thắng đại lục sao?.

Huyền Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía ngoài lan can:

- Việc này ngày sau không ai được nhắc tới!

- Nhưng hôm nay thiên cơ đã loạn rồi!

Thấy Huyền Tĩnh khẽ động dung, Không Kiếm cũng cười nói:

- Còn có một chuyện ta chưa từng nói cho Tông chủ. Vào tháng trước ta từng bái phỏng qua Thiết Kiên đạo nhân, hắn đã đồng ý điều động đệ tử tông môn cùng đi với ta!

- Hạo Dương Thiết Kiên?

Huyền Tĩnh nhíu mày, sau đó lại lâm vào suy ngẫm.

- Đúng vậy! Không Kiếm tiến lên mấy bước sóng vai với Huyền Tĩnh, ánh mắt lập lòe:

- Sát kiếp này cố nhiên là tránh được nên tránh, nhưng hôm nay lại có chút bất đồng. Bên trong chư tông cũng không có quá nhiều tranh đấu, vừa lúc thiên cơ hỗn loạn. Hơn nữa theo ta được biết, Thính Vân Tông là nơi đầu tiên thụ hại. Nguyên Dương đao luân vốn thuộc về các ngươi. Kết quả cho tới bây giờ, chẳng những đệ tử ngươi chết thảm trong Thần Mộ mà tiên binh kia cũng không thấy bóng dáng, càng kết thù oán với Tử Nghiễn Tông.

Sắc mặt Huyền Tĩnh xanh tím một hồi, Không Kiếm thấy cũng không chút nào ngoài ý muốn, dừng lại một chút rồi chuyển ngữ khí:

- Kính xin Tông chủ cân nhắc, thiên cơ hiện giờ hỗn loạn,

bảo vật kia nếu ngươi không lấy sẽ có người khác ra tay cướp đi. Nếu như sát kiếp đến cũng có bảo vật chống đỡ!

Khuôn mặt Huyền Tĩnh thoáng ấm áp, đến cuối cùng lộ ra nụ cười:

- Khá lắm, hay cho một Không Kiếm đạo nhân! Lần này ta bị ngươi động tâm rồi. Cũng có thể lấy trước mấy thứ trong Tử Vân Tiên Phủ. Bất quá người nào thì không biết lai lịch Tử Vân đạo nhân, ngược lại ngươi có dám nắm chắc có biện pháp phá vỡ đại trận tiên gia kia?.

- Nếu không vài phần nắm chắc sao dám trù tính việc này? Tiên trận dù lợi hại thì đã trải qua mấy vạn năm, hiện giờ cũng đã giảm mấy cấp độ, cũng không phải không có cách vào.

Cuối cùng cũng nghe được câu này của đối phương, thần sắc Không Kiếm cũng nhẹ đi, bình thản nói:

- Nếu Tông chủ chịu đáp ứng, sau đây ta sẽ tới Bắc Hoang một chuyến tới ngoài Tử Vân Tiên Phủ làm chút ít chuẩn bị. Một khi kiếp nạn Yêu tộc ứng nghiệm thì đồng loạt động thủ phá Tiên Phủ.

Vừa nghe được một nửa, Huyền Tĩnh đã nhíu mày nhưng vẫn nhẫn nại nghe xong mới mở miệng nói:

- Nói đến Bắc Hoang, ta còn có một chuyện muốn xin nhờ Không Kiếm đạo hữu chỉ giáo.

- Quảng Lăng tông? Đạo thống mà Quảng Lăng tán nhân lưu lại?

Không Kiếm hơi dừng lại rồi sau đó hơi chần chừ:

- Người khác không biết nhưng Huyền Tĩnh ngươi chắc tinh tường. Quảng Lăng tông nhìn như cực nhưng thực ra không phải vậy, vẫn không nên trêu chọc mới thỏa đáng! Sau lưng tông môn này có mấy vị cao nhân vạn năm trước âm thầm bảo vệ. Thậm chí Tịnh Hải tông cũng có uyên nguyên.

- Cái này tự nhiên ta hiểu, chỉ là Quảng Lăng tông không tra không được!

Huyền Tĩnh khẽ lắc đầu:

- Sự tình Nguyên Dương đao luân lần trước, Không Kiếm ngươi tai mắt linh thông nên dĩ nhiên biết được rồi?

- Biết rõ một ít! Nghe đồn đệ tử Thiết Li của ngươi tiến vào chỗ ẩn tàng của thân ngoại hóa thân Vu Thần, kết quả gặp phải hai đệ tử của Tử Nghiễn tông. Kết quả tranh đấu khiến hai đệ tử kia trọng thương còn đệ tử của ngươi vẫn lạc!

Không Kiếm đạo nhân cũng không hiểu rõ, chỉ thuật lại những gì nghe được.

- Ta cũng không cách nào xác định! Thiên cơ lẫn lộn, thật sự tính toán không ra

Huyền Tĩnh khẽ thở dài, trong mắt lộ ra thêm vài phần sát cơ:

- Bất quá về sau ta đã từng hỏi qua một tán tu lúc ấy tiến vào trong đó, người này từng liên thủ với Phong Bạch của Linh Đài tông, có tranh đấu với một đệ tử tên là Nhạc Vũ của Quảng Lăng tông, kết quả đại bại quay về. Người này chưa bao giờ ở trong diễn toán thiên cơ của ta. Sau khi tiến hành thôi toán thì lại phát hiện thiên cơ đã bị giấu kín. Tuy là tính ra một ít nhưng lại có cảm giác không đúng, ta hoài nghi là có cao nhân thay hắn che lấp làm giả!

- Ce lấp làm giả?

Không Kiếm nhịn không được cười lên:

- Bổn sự này mặc dù Thái Ất Chân Tiên cũng không có! Là Thái Thanh Huyền Tiên hay là Đại La Kim Tiên? Quảng Lăng tán nhân lợi hại thế nào cũng không có khả năng đột nhiên tới Thái Thanh Huyền Tiên

- Chỉ là suy đoán mà thôi!

Thần sắc Huyền Tĩnh ảm đạm nói:

- Kẻ này có thể đánh bại Phong Bạch, tru diệt Linh Đài tông. Nói không chừng có bản sự là đối thủ của Thiết Li. Ta điều tra qua đệ tử ta cũng chưa từng giao Biểu Lí Càn Khôn Đồ cho ai. Nhưng hiện giờ thiên cơ đã biến đổi, vốn theo như ta tính toán thì hắn không nên gặp hai đệ tử Tử Nghiễn Tông mới đúng! Đi dò

xem sẽ có manh mối.

Không Kiếm nhíu mày, việc này cũng không coi là đại sự nên cũng có thể nhận lời. Bất quá lúc này hắn có cảm giác chuyện này sẽ có ảnh hưởng rất lớn trong tương lai. Nếu sát kiếp đến thì bị cuốn vào cũng không chỉ có chư tông thiên hạ mà tán tu như hắn cũng không thể đứng ngoài.

Trong Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ đang lộ vẻ lo lắng.

Cảm giác bất an không hiểu sao cứ ám ảnh cả ngày trong đầu hắn.

Ngũ sắc ngọc kiếm đã được hắn xử lý hoàn tất. Dùng phép thủy luyện rót vào Ngũ Hành tinh khí, chỉ qua nửa ngày đã đem thanh huyền binh cực lớn này lên giai vị nhất phẩm, hơn nữa là cấp bậc đỉnh phong .

Bất quá tiếp đó cho dù hắn dùng Càn Khôn Dịch Hào Bàn tính toán thế nào cũng không thể thấy được Thiên Cơ.

Hắn không dám tổn hại nguyên khí suy tính, thứ nhất là cần đầy đủ tinh huyết nguyên lực tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang. Thứ hai người có thể uy hiếp tới tính mạng hắn nhất định đều là tu sĩ ở ngoài Đại Thừa, tùy tiện tính toán chỉ khiến cho đối phương cảnh giác, thậm chí phản kích.

- Vô luận như thế nào, trong vòng nửa năm mình phải đột phá Ngũ Sắc Thần Quang lên đến tầng thứ bảy! Sử dụng Long Tước phiến tiến vào Bích Ba viên!

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy nguy cơ mãnh liệt, phảng phất như có một thanh kiếm cực kỳ sắc bén đang sắp rơi xuống trên đầu!

Một chút Ngũ Hành tinh khí dù hắn cùng với Diễn Thiên Châu và Tiên Thiên Hỗn Nguyên hợp lực thế nào cũng không thể giúp bản thân trong vòng nửa năm đột phá lên đến tầng thứ bảy.

Biện pháp duy nhất cũng chỉ có Vô Cực thiên đan trong tay hắn. Vốn ngày đó hắn lấy được bốn miếng, hắn dùng một miếng, đưa cho Nông Dịch Sơn phục dụng một miếng. Hai miếng còn lại hắn định chuẩn bị cho mấy người Nhiễm Lực nhưng hiện giờ xem ra không thể không dùng.

Hắn cũng kiêng kị căn cơ không ổn nên định dùng vài thập niên chậm rãi tu

hành . Nhưng hiện giờ đã lấy đươc một Vân Trí linh quả nên cũng không nghĩ nhiều như vậy.

- Nếu khi đó vẫn không cách nào tiến vào Bích Ba viên, khống chế tòa Tiên Phủ này nói không chừng có thể thử tiến lên thêm trên tầng thứ bảy.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, với hoàn cảnh như hắn hiện giờ không muốn cưỡng ép cũng không được.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không do dự vẫy tay lấy ra ngọc bình có chứa Ngũ Hành tinh khí rồi trút cả vào miệng. Đến khi chân khí trong cơ thể đã ngưng đầy mới đóng nắp bình, sau đó từng chút rèn nhập hồn lực, ngưng tụ thành Ngũ Hành phù triện bổ sung vào ngũ sắc phù văn trong cầu trận.

Lần tĩnh tọa này qua nửa tháng, đến khi Ngũ Hành tinh khí trong bình ngọc hoàn toàn bị hấp thu mới mở mắt thay thêm bình ngọc khác.

Đồng dạng cũng như lần trước, hắn phục dụng Ngũ Hành tinh khí rồi tiến hành tu luyện, rảnh được chút nào thì tiến hành đọc những đạo điển kia.

Những thứ có thể khiến cho Tử Vân đạo nhân sưu tầm đều có phẩm chất bất phàm, so ra còn cao hơn tàng thư trong Quảng Lăng tông mấy bậc.

Hơn trăm loại đạo quyết thần thông ghi lại trong tử sắc hồn ngọc tuy vô dụng với Nhạc Vũ nhưng lại khiến hắn mở rộng tầm mắt, trong đó có ba loại chân khí hắn có thể sử dụng.

Nhạc Vũ cũng chỉ ghi nhớ mà không tiến hành nghiên cứu đối với những đạo điện và tử sắc hồn ngọc này, đến khi xem hết bốn mươi vạn bộ đạo điển thì hắn tiến hành phục dụng Nguyên Trí linh quả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 583: Linh trấn Lục Hợp

Hai trăm bản điển tịch từ Tu Di Giới trôi ra lơ lửng trước mặt Nhạc Vũ, sau đó hắn dùng thần niệm quét qua liền có thể đem toàn bộ nội dung ghi chép trong đó ghi vào đầu. Sau mấy phút những điển tịch này sẽ được đưa trả về trong Tu Di Giới để thay bằng các điển tịch khác chưa đọc qua.

Qua hai tuần đến nay, Nhạc Vũ đều dùng phương pháp này để ghi nhớ, qua hơn mười ngày đã ghi nhớ hơn phân nửa trong bốn mươi vạn đạo điển mà Tử Vân đạo nhân lưu lại.

Bất quá mặc dù với năng lực của Nhạc Vũ thì một lần ghi chép hai trăm tám mươi bản đã là cực hạn của hắn, càng chưa nói tới có chỗ lĩnh ngộ.

Ngoài ra mỗi ngày mấy ngàn bổn càng cần một thời gian ngắn để chỉnh lý những ký ức ghi chép không ít những thứ vô dụng với hắn, còn cần phân loại để ngày sau dễ tìm kiếm.

Đang lúc nhắm mắt để chỉnh lý thì Nhạc Vũ đột nhiên kêu nhẹ một tiếng rồi vẫy tay lấy ra một quyển đạo điển cầm trong tay, sau khi mở ra xem xét thì cười khẽ.

Đây là thuật thôi diễn thiên cơ thứ bảy mà hắn tìm được, tên là Tinh Hoàng Đạo Diễn bí quyết. Nhìn qua quyển sách này được làm thành từ da thú, linh trận vẽ trên đó để bảo tồn sách không bị phong hóa cũng đã sắp tiêu tán, hiển nhiên quyển sách đã có lịch sử lâu đời.

Lúc mới bắt đầu, Nhạc Vũ cũng chưa từng để ý, sáu loại thôi diễn pháp trước kia đã đầy đủ cho hắn sử dụng. Hơn nữa hắn nghĩ thứ ghi chép trong một cuốn sách không bắt mắt như vậy chắc cũng không phải là thứ gì tốt.

Sau một lát, thần tình hắn trở nên nghiêm nghị. Tinh Hoàng Đạo Diễn bí quyết này là do một vị Thái Thanh Huyền Tiên thời thượng cổ chế ra, nội dung trong quyển sách này chỉ là tàn bản nửa trước.

Trên lý luận mà nói, Tinh Hoàng Đạo Diễn bí quyết cũng chỉ tương đương với hai loại thôi diễn pháp có tính thực dụng nhất mà hắn tìm thấy trước đó mà thôi. Vấn đề hiện giờ là trong tay hắn lại cả một cái Càn Khôn Dịch Ngải Bàn.

Chí bảo của Quan Tinh môn mấy vạn năm trước này có ưu thế tuyệt đại về phương diện tính toán xem sao. Thôi Diễn thuật nếu như phối hợp với nó thì hiệu quả không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

Ghi nhớ xong nội dung quyển sách này, Nhạc Vũ suy nghĩ tham ngộ những ảo diệu trong đó rồi mới tiếp tục ghi chép.

Lần xem xét những đạo điển này đã cho hắn không ít kinh hỉ. Ví dụ như ba loại chân khí Thanh Đế Trường Sinh, Hỗn Nguyên Ngũ Hành cùng huyền băng Ly Hỏa có khả năng ngự sử một số thuật pháp thần thông, ngoài ra những thứ như Hi Hoàng Quan Tâm thuật có tác dụng gấp ba lần luyện phách sưu hồn đều là thứ hắn cần cấp bách.

Ước chừng ghi chép thêm được hơn hai ngàn quyển, Nhạc Vũ liền đình chỉ rồi bắt đầu nhập định để tiến hành chỉnh lý.

Tuyệt đại đa số công việc đều do hệ thống phụ trợ trí năng hoàn thành, Nhạc Vũ chỉ cần tiến hành thêm công việc phân loại là được. Lực chú ý của hắn tuyệt đại đa số đều tập trung vào những tư liệu lịch sự về những dật sự thời thượng cổ.

Ước chừng một lúc lâu sau, Nhạc Vũ rốt cục mở mắt, dường như đang suy nghĩ tới điều gì.

Hắn cảm giác được trong tương lai bản thân sẽ gặp phải nguy cơ nào đó.

- Quả nhiên! Phải biết nhân mới suy ra quả, muốn biết tương lai phải biết quá khứ. Nếu có thể tìm hiểu toàn bộ Tinh Hoàng Đạo Diễn bí quyết thì nhất định có thể tính ra nguy cơ lần này là đến từ phương nào, nguyên do ra sao. Cũng nhanh thôi! Qua mười ngày nữa là ta sẽ sử dụng được Nguyên Trí linh quả

Vươn người đứng lên, thân hình Nhạc Vũ lóe lên rồi sau đó xuất hiện tại một sườn núi cực lớn, ngay tại cửa một động phủ.

Nhạc Vũ lấy ra Long Tước phiến, sau đó quạt một cái vào cấm chế của cánh cửa khiến nó tiêu tán toàn bộ rồi chạy thẳng tới Dược Viên và chỗ để bảo vật.

Hắn đã có kinh nghiệm phong phú với loại chuyện này, ước chừng hai canh giờ sau đã lấy hết toàn bộ đồ vật trong Tiên Phủ. Bất quá đợi đến lúc đi ra, Nhạc Vũ cười khổ một tiếng.

Nơi này là động phủ của một vị Tán Tiên , trong toàn bộ Tử Vân Tiên Phủ chưa tới bảy vị. Bất quá đồ vật lấy được bên trong rất ít ỏi, hiển nhiên phần lớn đều đã bị người khác lấy đi, chỉ để lại Dược Viên. Cũng may không thiếu linh dược vài vạn năm, thêm vào một ít linh đan và huyền binh pháp bảo tam, tứ phẩm, đoán chừng là chủ nhân nơi này không dùng nên để ở đây.

Loại tình huống này, không chỉ là giới hạn trong một chỗ mà trong mấy động phủ linh tiên cùng Tán Tiên khác đều như thế.

Ngược lại trong những động phủ của Đại Thừa tu sĩ và Nguyên Anh tu sĩ lại có sở đắc. Tổng cộng hắn tìm được tới hai huyền binh nhất phẩm và ba pháp bảo nhị phẩm, còn thêm bảo vật tam phẩm cũng tới vài chục món, Duyên Thọ Đan có phẩm giai không thấp cũng tìm được hơn ba trăm hạt.

Ngoài ra còn có một bộ tam dương Tru Thần Kiếm có uy lực không dưới bộ Tứ Tượng tinh tú kiếm. Tổng cộng ba thanh đều là nhất phẩm hạ cấp, tuy số lượng không nhiều tới ngàn thanh như Tứ Tượng tinh tú kiếm nhưng lại có một kiếm đồ phối hợp.

Vào lúc lấy được vật này, Nhạc Vũ lợi dụng Ngũ Hành tinh khí gia cường rồi để vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ, kết hợp nhất thể với hai bộ kiếm trận kia khiến cho toàn bộ kiếm trận mà hắn gọi là Vạn ác quỷ đại trận càng cường hoành.

Chỉ là ngoại trừ đó ra thì không có thu hoạch gì khác, Huyền Hạo Đan mà hắn để ý nhất cũng không có gì khác.

- Cũng không biết vào lúc Hồng Hoang tan vỡ đã xảy ra chuyện gì? Hơn phân nửa là những tu sĩ đã chứng nhận tiên đạo này, tự vấn có thể giữ được tánh mạng lại không muốn lưu lại thế giới này nên mới đưa hết đồ vật của bọn họ đi. Về phần những Đại Thừa, Nguyên Anh tu sĩ thì hơn phân nửa là có tâm liều chết hoặc tự vấn không thể thoát li khỏi thế giới nên mới lưu lại truyền thừa ở đây.

Ngẫm lại chuyện này cũng chỉ là gần kề suy đoán của mình mà thôi, hiện giờ cũng không có cách nào chứng minh là đúng.

Nhạc Vũ chỉ có thể khẽ lắc đầu, lại dùng Thập Phương Môn lách mình mà đi.

Lần đi này của hắn là một động phủ Tán Tiên cuối cùng, những chỗ khác đều đã đi qua. Đối với Huyền hạo đan, hắn căn bản là đã tuyệt vọng. Bất quá trong vài năm nay hắn cũng đã thu thập được trên ba vạn dược liệu trân phẩm trong Hoàng hôn giới, Tử Vân Tiên Phủ cùng với Thần Mộ, coi như được một hơn nửa tài liệu luyện chế Huyền hạo đan.

Mấy vị còn thiếu cũng không phải là vật quý giá gì, mặc dù là mua không được nhưng Nhạc Vũ cũng có đầy đủ tự tin tìm đươc linh dược thay thế hoàn mỹ.

Theo suy đoán đó, Nhạc Vũ lần nữa bước ra từ Thập Phương Môn. Trước mặt hắn là đan thất, chỗ trung ương theo thứ tự bày ba tòa kim đỉnh.

Đỉnh lớn nhất dĩ nhiên là Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Dưới uy áp của Long uy, hiện giờ Nhạc Vũ cũng chỉ có thể tới gần mười trượng. Khiến hắn chú mục là tòa kim đỉnh bốn chân nằm giữa trung ương, dưới đỉnh là cửa đá, đang phun ra hỏa diễm tử sắc. Côn Ngô đang đứng bên cạnh, khống chế được cường độ ngọn lửa này .

Kim đỉnh này cũng có danh tự tên gọi là "Xích kim đỉnh". Tuy là không bằng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh nhưng cũng là vật nhị phẩm. Vô luận luyện khí, luyện đan, đều diệu dụng vô cùng.

Lần trước Nhạc Vũ đến đã từng ý đồ đem lấy đi. Bất quá sức nặng vật này cũng tới hơn mười vạn thạch lực, Nhạc Vũ sử xuất toàn lực đều không thể nhấc lên nên cũng không có cách nào thu thập.

Hỏa diễm phun ra bên dưới chính là địa tâm phế hỏa, nhiệt độ cực cao nung xích kim đỉnh này đến hồng rực.

Nhạc Vũ đi đến trước đỉnh, đầu tiên xuất lân phiến bao trùm lên tay phải rồi mới đưa tay chạm vào đỉnh tiến hành phân tích.

Vật đang chế luyện trong đỉnh chính là Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn. Dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm, hơn mười vạn tinh thạch đều gần như bị hòa tan, chỉ có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch ở giữa vẫn như cũ trấn áp Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa.

- Cũng kém không nhiều lắm, là lúc này rồi!

Nhạc Vũ có chút do dự, hai tháng này hắn thu nạp Ngũ Hành tinh khí, sớm đã hoàn thành hơn phân nửa hơn ngàn đạo phù văn cần thiết của Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ bảy. Chỉ chờ sau khi phục dụng Nguyên Trí linh quả thì thông qua Vô Cực thiên đan, chính thức nhảy vào đến tầng thứ bảy. Khi đó pháp lực tăng nhiều, luyện chế Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn nhất định càng có nắm chắc.

Bất quá ngay sau đó một lát, Nhạc Vũ liền bỏ đi chần chừ đánh ra từng viên linh thạch vào trong đỉnh Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn, bắt bắt đầu toàn diện sửa chữa linh trận bên trong.

Ngọc Hoàng tông lúc trước cũng chỉ là tiến hành luyện chế thô thiển mà thôi.

Bản thân cũng không thể xem là chỉnh thể, vì thế cố kỵ nghạnh kháng với huyền binh.

Còn lần này, Nhạc Vũ chuẩn bị đem vật này hoàn toàn hòa hợp nhất thể. Hơn nữa còn kích phát lực từ lẫn địa khí của Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch đến mức độ lớn nhất.

Bên trong Nhạc Vũ còn thiết kế thêm mấy linh trận bên trong, cũng hoàn toàn lấy Ngũ Sắc Thần Thạch làm trung tâm luyện chế.

Lúc này Nhạc Vũ không chút nào keo kiệt, liên tiếp đánh ra hơn bốn mươi viên linh thạch khác nhau, bố trí theo tứ phương của Ngũ Sắc Thần Thạch. Theo sự hình thành của linh trận, vẫn trầm tinh thạch bên ngoài cũng dần dần co lại.

Đến khi hoàn thành bước cuối cùng, hình dạng pháp bảo đã không còn như chiếc chặn giấy mà nhìn qua như hình một cái ấn, bên dưới có hai chữ "Linh Trấn Lục Hợp".

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lấy thêm Từ nguyên Hàng Long đỉnh từ Biểu Lí Càn Khôn Đồ, đánh vào chỗ hạch tâm của Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa.

Chiếc ấn vừa rơi vào thì tập trung tất cả lực từ vào đó. Từ nguyên Hàng Long đỉnh vốn là dùng kim bính nguyên thạch chế tạo, có có thể tăng cường tính chất

va chạm của các vật trong thiên hạ, với từ lực cường đại kia thiếu chút nữa không khống chế được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 584: Tái phục Nguyên Trí

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cầm Long Tước phiến phất lên một cái khiến toàn bộ lực từ tràn ra tiêu tán.

Chỉ là theo sự hoàn thành của những linh trận hoàn thành trong ấn và việc đưa vào Từ nguyên Hàng Long đỉnh thì càng khiến cho từ lực bên trong cuồng loạn.

Theo một tiếng nổ vang cực lớn vô số lực từ tràn ra bốn phía, cơ hồ cắt nát bên ngoài Xích Kim Đỉnh.

Nhạc Vũ nhíu mày thành hình một chữ Xuyên (), pháp lực trong cơ thể hắn hiện giờ gần như đã trống rỗng, thực khó có thể áp chế từ lực.

Đang lúc hắn còn đang do dự có nên vận dụng những đan dược kích phát tiềm năng trong Tu Di Giới thì bên cạnh đột nhiên phát ra một đạo pháp lực đầy đủ Ngũ Hành, một lần nữa áp chế những lực từ cuồng loạn xuống dưới.

Nhạc Vũ quay đầu nhìn lại thì thấy viện thủ chính là Côn Ngô đang cầm trong tay ngũ sắc ngọc kiếm. Nhìn Côn Ngô vẻ tán thưởng Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang. Vừa rồi hắn đã có một khắc trì hoãn nên pháp lực phục hồi được một chút, cuối cùng miễn cưỡng duy trì vào lúc tối hậu.

Bất quá ngay vào lúc này, Nhạc Vũ đột nhiên trong lòng chợt động. Hắn cảm thấy nơi xa tựa hồ sinh ra một linh lực cực đại. Toàn bộ tiên trận hộ phủ cũng bị điều động, vô số linh lực đều hội tụ về hướng kia.

- Có người tiến vào Tiên Phủ, hơn nữa tu vi nhất định ở trên Đại Thừa Cảnh! Rốt cuộc là người phương nào mà lớn mật như thế?

Sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm, Nhạc Vũ cưỡng chế tâm tình, đẩy nhanh tốc độ hoàn thành công việc.

Sau khi khó khăn hoàn thành linh trận cuối cùng, toàn bộ chiếc ấn lập tức bộc

phát ra một quang mang chói mắt, sau đó điên cuồng thôn tính linh khí nơi này, trong chốc lát khiến linh lực thổ hệ gần như khô kiệt.

- Thành rồi! Chiếc ấn này hiện giờ mới có thể xem như chính thức siêu phẩm pháp bảo!

Nhạc Vũ rốt cuộc hơi lộ ra vẻ vui mừng, sau đó khắc lên bên cạnh năm chữ Thông Thiên Long ngục ấn rồi mới đóng phiến đá dưới đỉnh, phong ấn địa tâm phế hỏa.

Nguyên bản Ngọc Hoàng Long Nhạc Trấn là dùng để chuẩn bị cầm giữ Long Hồn, Nhạc Vũ cũng không cải biến quá nhiều linh trận tương quanh, vì thế danh tự vẫn bảo tồn chữ Long.

Qua chừng nửa khắc, trong đỉnh dần dần đã được làm lạnh, hào quang cũng dần dần khôi phục đến bình thường, bên ngoài tụ tập ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Đợi đến khi vật này thôn nhập đầy đủ linh lực thổ hệ, Nhạc Vũ mới nhỏ ra vài giọt tinh huyết lên trên.

Hắn đã sớm thay đổi hồn ngọc bên trong Thông Thiên Long Ngục ấn, đánh vào hơn 130.000 đạo hồn ấn. Vào lúc hoàn thành pháp bảo thì nhỏ thêm vài giọt tinh huyết để càng thêm thông linh, tăng cường liên hệ tâm thần giữa hai bên mà thôi.

Sau khi hoàn thành xong bước cuối cùng này, chiếc tiểu ấn màu vàng dưới sự khống chế ý niệm của hắn từ trong đỉnh bay lên rồi rơi xuống trong tay hắn.

Côn Ngô nhìn Thông Thiên Long Ngục Ấn rồi hơi cúi người với Nhạc Vũ:

- Chúc mừng chủ nhân đã luyện được dị bảo này!

Nhạc Vũ cười khẽ, Thông Thiên Long Ngục ấn này quả thực là dị bảo. Lực trấn áp hiện giờ tăng thêm ít nhất mười lần so với trước.

Kỳ thật lúc này hắn chỉ có thể sử ra chưa đến một phần trăm địa khí và lực từ trong Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch.

Mặc dù như vậy thì cũng không phải tu sĩ dưới tiên đạo có thể đơn giản chống cự. Tăng thêm Từ nguyên Hàng Long đỉnh, có thể nói là một dị bảo tuyệt đại sát

khí. Về phương diện trọng lượng, bởi vì có Ngũ Sắc Thần Thạch mà cũng tăng cường đến 250 vạn thạch lực.

Hắn rất muốn xem thử uy lực của bảo vật này thế nào, bất quá sau một lát nhíu mày thì tiến đến chỗ then chốt của linh trận trong phòng.

Nhạc Vũ đánh ra mấy đạo cụ, trước mắt liền xuất hiện một Thủy Kính, hình ảnh bên trong đúng là lối đi vào cốc.

Đến khi nhìn thấy tình hình trong thủy kính, tâm tình Nhạc Vũ lập tức biến thành nặng nề.

- Quả nhiên là Đại Thừa tu sĩ, xem tu vi người này chắc là mạnh hơn Chưởng giáo sư tổ ta không ít!

Thân ảnh bên trong Thủy Kính là một tu sĩ mặc áo bào trắng, dung mạo tuy còn trẻ nhưng tóc vào hai hàng lông mày lại xen lẫn mấy phần sương hàn.

Người này đang chắp tay đứng thẳng, quanh người tuy đang có vô số linh lực lôi hệ khủng bố tụ tập nhưng không hề để ý mà chỉ ném ra trong tay một chiếc lá cây quấy nhiễu vận chuyển của linh trận.

Ngay sau đó bốn phía không hề có một cây lôi thương thành công ngưng tụ.

- Tu vi trận đạo của người này quá mạnh!

Nhạc Vũ hít vào một hơi khí lạnh, đang nhớ lại những nhân vật nổi danh trong Trung Nguyên thì chợt nghe Côn Ngô lên tiếng:

- Chủ nhân, có cần ta ra tay bức lui người này?

Nhạc Vũ hơi vung lắc đầu, hắn cũng không cho rằng Côn Ngô không phải là đối thủ của người này mà dưới sự trợ giúp của tiên trận ở đây, Côn Ngô thật sự có lực bức lui người này.

Chỉ là hiện giờ cũng không cần thiết phải làm thế. Bạch bào tu sĩ đi vào chỉ để thăm dò phương thức vận chuyển tiên trận mà thôi, sau đó sẽ rút đi, nếu như Côn Ngô xuất hiện sẽ làm phát sinh biến cố.

Chỉ là người này xuất hiện ở đây có ý tứ gì? Hắn là cũng đến vì Tử Vân Tiên cung? Tất cả những tông môn Trung Nguyên đang giám sát ở đây chẳng lẽ ngồi nhìn hay sao?

Suy ngẫm một hồi, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, phát giác bạch bào đạo sĩ nhìn lên không trung vẻ nghi hoặc.

Nhạc Vũ theo vô thức liền đình chỉ thuật Thiên Lí Chiếu Ảnh trong mặt Thủy Kính.

Nhạc Vũ âm trầm hồi lâu mới thôi động Thập Phương Môn mang theo Côn Ngô xuyên việt hư không trở lại đình viện.

Nhìn thấy đại môn đóng chặt của Bích Ba viên, Nhạc Vũ không chút do dự lấy Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí đại trận, còn thêm vào mấy trăm linh thạch xen lẫn ở giữa.

- Lực lượng trận này đủ để kháng cự Nguyên Anh tu sĩ ít nhất một ngày, nhưng nếu gặp người kia chắc chỉ đủ phát ra cảnh báo mà thôi. Người trong Trung Nguyên lại có tu vi trận đạo khủng bố như thế, không trách dám đến Tử Vân Tiên Phủ!

Nhạc Vũ hơi lắc đầu, bước vào trong trận tĩnh tọa, sau đó quay đầu nói:

- Côn Ngô! Hộ pháp cho ta, cũng không cần quan tâm động tĩnh phía dưới!

Cũng không đợi Côn Ngô đáp ứng, Nhạc Vũ liền cẩn thận lấy ra Nguyên Trí linh quả, nuốt vào trong miệng.

Vốn hắn định đợi đến khi đọc xong tất cả đạo điển thì mới phục dụng vật này, tuy nhiên hiện giờ cũng không thể đợi được.

Cũng may trong số còn lại của bốn vạn đạo điển phần lớn đều là tạp ký, những thứ trọng yếu đều đã được hắn ghi vào trong đầu.

Trong chốc lát, Nhạc Vũ đã tiến vào cảnh giới thông minh, từng cái đạo phù một khi vừa lướt qua trong đầu thì lập tức rõ ràng tác dụng.

Sau đó hắn tiến hành thí nghiệm thì có thể biết được phương thức ứng dụng cụ

thể của chúng.

Vốn thứ tự ưu tiên của Nhạc Vũ là đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết, Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Hi Hoàng Quan Tâm Thuật, Tinh Hoàng Đạo Diễn quyết và vô số thần thông lớn nhỏ xuất phát từ ba môn công phu kia.

Tiếp đó là hơn ba mươi vạn đạo điển, cuối cùng mới đến Hiên Viên Phá trận lục.

Có thể do nguyên nhân tạo được căn cơ từ những điển tịch kia mà lúc này những phần chưa hiểu của Hiên Viên Phá trận lục lúc này lại hết sức rõ ràng, cho đến khi những kiến thức lên tới đẳng cấp tiên trận mới khiến hắn cảm thấy tối nghĩa.

Nhạc Vũ quyết đoán buông bỏ, ngược lại dùng thời gian thôi diễn Bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao mà hắn vô tình sáng chế để hoàn thiện. Toàn bộ quá trình cũng nhanh đến kinh người.

Mười hai thời thần trôi qua trong chớp mắt, đợi đến lúc Nhạc Vũ mở mắt ra thì con ngươi lấp lánh, phảng phất giống như có thể nhìn thấu vạn vật, xuyên qua Cửu U.

Trong thần hồn của hắn càng có một cảm giác khoan khoái dễ chịu khó nói nên lời> Những sợi tơ sâu trong nguyên thần giống như một mạng lưới dày đặc liên hệ chặt chẽ với pháp tắc thiên địa.

Nhạc Vũ biết được đây là cảnh giới thông minh của thần hồn đã tiến thêm một tầng. Tuy còn kém cảnh giới thần minh của Thái Ất Chân Tiên rất xa nhưng vào lúc này khó có thể chuyện nào mà hắn không biết trong thế giới này.

Thoát khỏi cảnh giới này, Nhạc Vũ cũng không lập tức phục dụng Vô Cực thiên đan mà lấy ra Càn Khôn Dịch Ngải Bàn bàn, đánh ra liên tiếp thủ quyết, bắt đầu dùng này Tinh Hoàng Đạo Diễn bí quyết thôi diễn Thiên Cơ.

Một số chuyện trước kia hồ đồ thì lúc này đều hiểu rõ, phảng phất sương mù dày đặc đã tiêu tán, Nhạc Vũ nhanh chóng tìm được chân tướng.

- Nguyên lai là vì vật này! Là di họa sau khi mình giết Thiết Li sao? Người này chắc là Không Kiếm, nhân vật tuyệt đỉnh trong tán tu, tu vi trận đạo có thể xếp vào mười người mạnh nhất thiên hạ, mấy năm nay có chút giao tình với Chưởng giáo Tử Nghiễn tông. Người này khác với Đông Hoa tán nhân, người sau kết thù

tứ hải, người trước lại giao du rộng lớn. Đây là do mình làm loạn thiên cơ.

Nhạc Vũ nhíu mày lâm vào trầm tư. Biết được tiền căn hậu quả là một chuyện, như thế nào tiêu diệt nguy cơ lại là chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 585: Ngũ sắc thất trọng

Bất quá muốn tránh tai kiếp lần này chỉ sợ chỉ cần giết Không Kiếm vẫn chưa đủ. Người này về sau nhất định còn cùng với Thính Vân tông và Hạo Dương Môn mưu đồ vật trong Tử Vân Tiên Phủ.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, lấy ra một thanh phi kiếm truyền tin, từ đầu ngón tay bức ra mấy giọt máu vẽ trên thân kiếm mấy phù văn rồi đánh vào hư không loạn lưu.

Vốn dĩ chất liệu thanh kiếm mày không có khả năng xuyên thẳng qua thời không loạn lưu. Bất quá vào lúc được Nhạc Vũ vẽ nên mấy phù văn thì sáng lên một trận duệ mang rồi trong nháy mắt biến mất.

- Thính Vân tông cùng Hạo Dương Môn đều là đại tông đương thế, hiện giờ tuy chưa thể chính diện đối địch nhưng kéo dài thêm một chút thì vẫn có thể. Ngược lại Không Kiếm này dù chưa từng liệtvào thiên hạ thập đại tán tu nhưng thực lực có thể chân chính tiến vào trước hai mươi. Bản thân mình tuy có rất nhiều dị bảo nhưng lại không thể nắm đượcphần thắng!

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lấy ra một miếng Vô Cực thiên đan rồi ngay sau đó lại lấy ra một bình ngọc màu lam, chính là một trong mười sáu bình thuốc tại Phỉ Thúy viên ngày ấy. Hắn lấy linh dược bên trong ra ngoài, chỉ để lại cái bình không là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Theo tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, đầu ngón tay xuất ra một đạo kiếm quang sắc bén chia Vô Cực thiên đan ra từng phần. Vào lúc yêu lực đột nhiên bộc phát thì lại vận khởi Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, phát ra một đạo ngũ sắc hào quang kìm giữ.

Pháp môn này gọi là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn. Mặc dù không xem là đại thần thông gì nhưng dùng cầm người nhiếp vật, trừ phi là thực lực đối phương tương đương nếu không hiếm khi thất thủ, càng có thể dùng đả thương địch thủ, luyện đến cực điểm thì một thủ ấn đánh ra có thể sử dụng mười hai

thành lực lượng.

Lực lượng này không đơn thuần là dừng lại ở pháp lực mà là kết hợp pháp lực và nhục thân!

Vì vậy có thể nói pháp môn này cũng là một loại thần thông cực kỳ thực dụng .

Bất quá luyện tập Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, mặc dù không cần công pháp chuyên môn, yêu cầu duy nhất chỉ là Ngũ Hành chân khí phải bảo trì cân đối ở trình độ nhất định, bất quá chỉ là điểm này đã khiến cho tuyệt đại đa số người chỉ có thể đứng nhìn.

Người trong thế gian có Ngũ Hành chân khí cân đốicực nhỏ, mặc dù là những nhân vật Đại Thừa tu sĩ hay tỏng tiên đạo cũng rất khó làm được.

Nhạc Vũ hôm nay tuy chỉ là sơ luyện, bất quá hắn mượn lực của Nguyên Trí linh quả nên đã tìm hiểu thấu triệt phương pháp này, lần đầu tiên sử dụng đã có thể sử xuất năm sáu thành uy lực.

Hiện giờ hắn đem đan dược này cầm lại không hề tiết lộ nửa phần yêu lực.

Hắn đem một nửa cất vào trong bình ngọc, một nửa khác nhét vào trong miệng. Ngay sau đó nguyên khí điên cuồng rót vào kinh mạch.

Nhạc Vũ lúc này cảm giác Không Kiếm đã tiến vào Tử Vân Tiên Phủ, ánh mắt như đao nhìn về phía hắn. Hắn nhắm mắt lại bắt đầu thao túng nguyên khí luyện thành một cái đạo phù nhét vào cầu trận ngũ hành phù văn trong đan điền.

Cơ hồ cùng một thời gian, trong Quan Vân Điện trên Thủy Hàn Phong ngoài mấy chục vạn dặm, Nông Dịch Sơn cũng tỉnh lại từ nhập định. Trước mặt lão chính là phu phụ Thanh Dương Tử cùng Ngọc Hồ Tiên Tử. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Trông thấy Nông Dịch Sơn mở hai mắt, Ngọc Hồ Tiên Tử lập tức mấp máy miệng, mắt lộ vẻ chờ mong:

- Chưởng giáo chân nhân nhập định chừng nửa tuần, lần này suy diễn Thiên Cơ nhất định là có chỗ sở đắc?.

- Quả thật có chút thu hoạch, lúc trước ta nghĩ có chút đơn giản!

Nông Dịch Sơn thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, sau đó bình thản:

- Nếu chỉ theo như cách của ta lúc trước thì sợ là không thể tiến vào Dực châu, ngược lại có khả năng đem đến họa diệt môn. Cũng đến cảnh giới này mới biết đại thế thiên hạ thật ra là sớm có định số, đâu có dư địa cho những tông môn hậu bối chúng ta. Tình hình hiện giờ có thể nói vừa động sẽ ảnh hưởng cả đại cục, tùy tiện sẽ tự rước mầm tai vạ. Dịch Sơn thật sự hổ thẹn kéo nhị vị vào trong dòng xoáy này.

Thanh Dương Tử nghe vậy lập tức cười ha hả:

- Không cần như thế! Quảng Lăng tông các ngươi trước kia tối đa cũng bất quá chỉ là Nguyên Anh cảnh mà thôi. Không có người nói thì tự nhiên không biết được. Về phần phu phụ chúng ta thì nửa điểm hy vọng cũng không có, cho dù ngươi lấy ra hai di thể linh tiên này cũng không đáp ứng. Tình hình hôm nay khác với ngày trước, sát kiếp đã đến cũng không thể ngăn được. Theo như ta thấy Quảng Lăng tông các ngươi nếu có thể cẩn thận hành động cũng có ba thành khả năng thoát được kiếp nạn này

- Cẩn thận hành động?

Nông Dịch Sơn nhướng mày:

- Thanh Dương Tử tiền bối còn có chỉ giáo?

Lão vừa nói xong thì khí tức của Thanh Dương Tử hơi dừng lại, xấu hổ ho nhẹ một tiếng rồi quay sang nhìn thê tử.

Nông Dịch Sơn sớm biết Thanh Dương Tử không sở trường trận đạo, thuật thôi diễn cũng hết sức bình thường. Ngược lại thê tử Ngọc Hồ Tiên Tử ở phương diện này rất có thực lực, coi như là cao nhân trong đó nên mỉm cười nhìn sang .

Ngọc Hồ Tiên Tử thấy thế cũng mỉm cười, sau đó thần sắc nghiêm nghị nói:

- Hi vọng đại hưng Quảng Lăng tông đơn giản là nhìn vào các ngươi.

Trong tông môn ngoài ngươi thì còn có Lí Vô Đạo và Xương Băng Hồng có hi

vọng vấn đỉnh đại thừa. Những người khác ta chưa từng bái kiến, cũng không rõ lắm. Về phần hiện giờ làm thế nào để phá giải cục diện này đơn giản là mấy chữ hợp tung liên hoành.

- Hợp tung liên hoành? Quả nhiên là anh hùng sở kiến lược đồng, ta cũng có ý đó!

Nông Dịch Sơn khẽ gật đầu, trong lòng lại ngầm thở dài. Ngọc hồ Tiên Tử nói cái kia sư đệ. Hai người mà Ngọc Hồ Tiên Tử vừa nói tới cũng nằm trong phán đoán của lão, chỉ đáng tiến đạo cơ của Xương Băng Hồng đã bị tổn hại, cho dù phục dụng tinh huyết Vu Thần cũng khó sống quá hai mươi năm.

Nhạc Vũ đang bôn tẩu bên ngoài để tìm kiếm Huyền Hạo Đan cho Xương Băng Hồng, chuyện này cuối cùng cũng chưa biết thế nào?

Tạm thời bỏ qua phiền muộn, Nông Dịch Sơn cau mày nói:

- Chỉ là không biết theo như tiên tử thì trong các đại tông môn thì ai có thể là minh hữu?

Ngọc Hồ Tiên Tử tựa hồ cũng nghĩ đến Nông Dịch Sơn sẽ hỏi vậy:

- Tịnh Hải tông! Năm đó Tịnh Hải tông bị diệt, tuy là tất cả tông môn Đông Hải hợp lực. Bất quá mấy vị Tán Tiên, Đại Thừa tu sĩ đều bị hai đại tông môn Trung Nguyên liên thủ kiềm chế. Nói ra thì cũng do bọn họ che giấu thiên cơ, âm thầm thu thập thập ngự Phục Ma Kiếm trận mà rước lấy tai họa, khiến cho chư tông hoảng sợ. Sau này tuy Tịnh Hải tông thành công phục tông, càng đem những tông môn Đông Hải ngày đó vây công chém tận giết tuyệt. Chỉ là hai thủ phạm thủy chung vẫn không làm được gì, sát kiếp này nổi lên sợ là đúng ý Tịnh Hải tông. Còn có thể làm minh hữu Quảng Lăng còn có Đông Dương tông. Sau khi Kỳ Hoàng Tông diệt môn thì số mệnh Nhân Hoàng số mệnh liền do Đông Dương tông chưởng quản. Chỉ là ngàn năm trước bị Thính Vân tông và Hạo Dương tông liên thủ cướp đoạt. Cuối cùng là dư nghiệt của Kỳ Lỗ tông.

Đúng vào lúc này thì thần sắc cả ba khẽ động nhìn về một chỗ trong điện. Theo linh lực không gian không ngừng chấn động, một thanh phi kiếm mày vàng đột nhiên xuất hiện.

Ánh mắt Nông Dịch Sơn lóe lên, cầm thanh phi kiếm dùng hồn thức thăm dò

vào trong rồi nhịn không được cười lên:

- Là Vũ nhi, hắn thỉnh ta mang theo 6 thức đầu tiên của Quảng Lăng tuyệt kiếm cùng huyền dương Thái Cực Đồ hướng Tịnh Hải tông

Thanh Dương Tử lập tức nhíu mày, kinh dị nhìn thanh phi kiếm trong tay Nông Dịch Sơn, còn Ngọc Hồ Tiên Tử trầm ngâm một lúc rồi sau đó cười khổ:

- Nguyên lai hài tử kia có thể diễn hóa Thiên Cơ, biết được chuyện quá khứ vị lai.

Tìm lành tránh dữ không phải nói chơi. Ngược lại lộ ra là ta có chút múa rìu qua mắt thợ rồi.

Nông Dịch Sơn cũng hơi an lòng, nghe xong mấy câu khiêm tốn sau cùng của Nhạc Vũ thì không cần phải nhiều lời, trong lòng cũng đoán được nếu như Nhạc Vũ có thể ngờ tới việc này thì tạo nghệ trận đạo đã có tiến triển thật lớn.

Bên trong Tử Vân Tiên Phủ, Nhạc Vũ đang nỗ lực đem hết nguyên lực chuyển hóa thành Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực. Tuy là cả nửa miếng Vô Cực thiên đan, bất quá với tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ tu vi, cùng với thể chất Đại Thừa tu sĩ thì thời gian tiêu hóa dược lực cũng rút ngắn rất lớn.

Điều duy nhất có thể khiến cho tốc độ tu hành của hắn chậm trễn chính là ngưng luyện một tổ Ngũ Hành Đạo phù. Bất quá sau khi phục dụng Nguyên Trí linh quả thì bản thân hắn đã có lý giải đối với những phù văn không đồng nhất này, việc ngưng luyện cũng không khó.

Gần ba ngày sau, cầu trận phù văn tầng thứ tám đã hình thành trong đan điền Nhạc Vũ. Trong chỗ hạch tâm còn tạo thêm bốn tử phù khiến cầu trận phù văn tử phù tầng thứ nhất đã có hơn mười cái!

- Thành rồi! Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ bảy!

Sau khi hoàn thành tổ hợp phù văn cuối cùng vào Ngũ Hành phù trận, Nhạc Vũ liền cảm thấy Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể một lần nữa co lại, kim sắc dày đặc, cốt cách thần hồn cũng theo biến hóa mà dần tăng cường.

Ánh mắt Nhạc Vũ đột nhiên lóe lên:

- Kiếp nạn này đã tiêu tán hơn phân nửa, xem ra xác nhận Chưởng giáo chân nhânđã có động tác. Chỉ còn lại Không Kiếm!

Dùng huyền dương Thái Cực Đồ cùng 6 thức đầu tiên của Quảng Lăng tuyệt kiếm để trao đổi, Nhạc Vũ mặc dù cảm giác bất đắc dĩ nhưng cũng không hối hận. Thứ trước thì Tịnh Hải tông tất có hồi báo, còn Quan Lan kiếm quyết tuy là thoát thai tại Quảng Lăng tuyệt kiếm, bất quá hạng người tâm cao khí ngạo như Mặc Quan Lan há lại có thể sao chép ngự kiếm thuật của Quảng Lăng tán nhân?

Bộ kiếm quyết này nhất định có chỗ trọng yếu khác, tuy chỉ là lưu lại bản thiếu nhưng nếu có được thì sẽ có chỗ tốt thật lớn đối với Quảng Lăng tông.

Chỉ là dùng thực lực của Tịnh Hải tông nếu muốn tìm hiểu Quan Lan kiếm quyết cũng phải mất thời gian vài năm.

- Năm đó Mặc Quan Lan tuy là tung hoành thiên hạ không có địch thủ cuối cùng lại không ngờ tới bản thân bị hơn mười vị Tán Tiên vây công nên ngay cả kiếm quyết đắc ý nhất cũng không thể truyền thừa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 586: Nội cung chư bảo

Bên trong Bích Ba Viện tràn đầy mùi hương thơm ngát, lực lượng trong tiên phủ hình thành một vòng xoáy hấp dẫn toàn bộ linh lực xung quanh.

Trong trung ương vòng xoáy chính là Nhạc Vũ. Sau khi thanh tỉnh lại từ lần đột phá tầng thứ bảy mười ngày thì nguyên lực vẫn không ngừng bành trướng trong cơ thể Nhạc Vũ cũng tiếp cận đến khâu cuối cùng.

Bất quá lúc này thì dược lực của Vô Cực thiên đan đã mất đi hơn phân nửa. Trong hoàn cảnh tiên khí dày đặc, Đại Thừa Kim Thân của Nhạc Vũ sinh ra nguyên lực đến một mức độ cực kỳ kinh khủng.

Ngũ Hành phù văn tầng thứ tám tổng cộng có hơn 1600 tổ hợp, qua mười ngày đã được Nhạc Vũ hoàn thành đến chín thành.

Bất quá ngay vào lúc hoàn thành tổ hợp phù văn cuối cùng thì Nhạc Vũ kịp thời dừng lại, đem số nguyên lực còn dư luyện hóa thành Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực.

Sau tầng thứ bảy, chân khí trong cơ thể hắn một lần nữa co lại, thêm vào kinh mạch dưới tác dụng của tinh huyết Chân Long cũng có chỗ khuếch trương, pháp lực có thể dung nạp so với trước kia tăng lên gấp đôi. Cường độ Hỗn Nguyên Ngũ Hành cũng gia tăng đến 45000 thạch lực!

- Không ngờ Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ bảy lại tăng tu vi của mình lên nhiều như vậy!

Đến khi nguyên lực trong cơ thể tiêu hao toàn bộ, Nhạc Vũ mới mở mắt ra.

Ngũ Hành phù trận hình tròn tầng thứ bảy đã một bước đưa tu vi của hắn lên đến Nguyên Anh trung hậu kỳ. Tầng thứ tám trực tiếp đưa đến tầng cuối cùng của cảnh giới. Nhạc Vũ thậm chí có cảm giác chỉ cần hoàn thành xong đạo phù văn cuối cùng thì sẽ đưa tới thiên kiếp. Truyện Sắc Hiệp -

http://EbookFull(chấm)Net

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mà hắn tu tập khác với những công pháp khác. Nguyên Anh tu sĩ bình thường muốn đạt tới cảnh giới đỉnh phong thì nhất định phải đem Nguyên Anh cùng thân thể tôi luyện dung hợp gọi là Nguyên Anh Hợp Thể kỳ!

Một khi thần hồn pháp lực cùng thân thể chính thức kết hợp thì mới có thể chứng nhận trường sinh, Ngũ Sắc Thần Quang tựa hồ có thể trực tiếp nhảy qua một bước này.

Phương diện tác dụng với nhục thân của Vô Cực thiên đan không lớn lắm, nửa miếng Vô Cực thiên đan chỉ tăng lên 800 Thạch Lực, bất quá về phương diện thần hồn lại cải thiện rất lớn, vô số dương lực trong nội đan đều bị thần hồn Nhạc Vũ thôn phệ, cộng thêm lúc trước hắn rèn luyện, hiện giờ tuy còn cách xa cảnh giới Thuần Dương nhưng cũng đã không sợ cương phong lôi điện, có thể tự do bay lượn dưới Thái Dương Chân Hỏa ngoài sáu vạn trượng, cũng có thể phân ra thần niệm, bồi dưỡng nguyên thần thứ hai và thứ ba.

Đợi đến lúc dược hiệu của Vô Cực thiên đan kết thúc, Nhạc Vũ thậm chí có lấy tám phần nắm chắc lúc này có thể vượt qua hai lần cửu trọng lôi tiến thẳng vào cảnh giới Đại Thừa!

Chỉ là cuối cùng hắn nhịn được hấp dẫn, đem tu vi của mình áp chế xuống dưới tầng thứ tám của Ngũ Sắc Thần Quang.

Cho dù hắn muốn độ kiếp thành công, thành tựu Đại Thừa thì cũng cần chuẩn bị chu toàn, không để xảy ra bất kỳ tai họa ngầm nào, tiến hành đột phá.

Vừa mở mắt ra thì đã ban đêm, xung quanh nơi đây có mấy chục ngọn Trường Minh Đăng chiếu rọi rõ như ban ngày. Chẳng qua khi Nhạc Vũ mở mắt thì ánh sáng trong con ngươi của hắn bắn ra phảng phất như đè ép ánh sáng trong những ngọn đèn chung quanh. Quanh người hắn tràn ra một pháp lực cuồn cuộn mênh mông, trong một sát na đem tất cả linh lực nơi đây bài trừ.

Côn Ngô vẫn theo sát động tĩnh của Nhạc Vũ nên cũng sớm có phòng bị nhưng vào lúc này vẫn bị đẩy lui về phía sau hơn mười trượng.

Sau một lúc, Nhạc Vũ kiềm chế chân khí, thần hoa nội liễm, thì nó mới đứng

vững lại.

Ngay tại lúc này, Nhạc Vũ lấy ra mấy chục giọt thanh đế linh dịch trong Tu Di Giới rồi nhập định dùng

Thanh Đế Trường Sinh chân quyết từng chút một hút vào tinh hoa sinh mạng Hồng ngọc Phù Tang.

Sau một hồi lâu, Nhạc Vũ đã tu luyện đại thần thông này đến tầng thứ tám. Tiếp đó Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết thì không cần mượn ngoại lực đã nước chảy thành sông.

- Huyền băng Ly Hỏa chân quyết còn có thể lại tiến nhất giai! Đáng tiếc, bên người không có thủy linh phù hợp.

Đại thần thông do Tử Vân đạo nhân sáng chế tuy là tiềm lực vô cùng, bất quá mỗi lần tăng lên một cấp lại không kịp hai thứ kia.

Không giống Ngũ Sắc Thần Quang cùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết khi tu tập đến tầng thứ hai mươi mốt sẽ tiến thẳng vào cảnh giới Thái Thanh Huyền Tiên. Dựa theo Tử Vân đạo nhân suy đoán, Huyền băng Ly Hỏa chân quyết cần đến 27 tầng mới có thể sánh cùng hai đại thần thông kia.

Bất quá dù vậy theo sự lên cấp liên tiếp của hai thần thông kia thì pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ đã tăng lên mạnh mẽ khiến hắn không khống chế nổi, phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Nhất thời linh lực thiên địa quanh thân dưới sóng âm trùng kích chấn động dữ dội không ngớt.

Côn Ngô lập tức càng cảm thấy khó chống chọi, quanh thân sáng lên từng đạo phù văn mới có thể trụ lại, thân hình đóng đinh lại một chỗ.

Đến khi sóng âm đình chỉ, Nhạc Vũ cũng đã vươn người đứng lên, sau đó dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn nắm lấy Côn Ngô rồi quay người xông về Bích Ba viên.

- Đúng là mười lăm vạn thạch lực?

Côn Ngô nhất thời có chút thất thần, vừa rồi nó theo vô thức vật lộn một phen, lại không thể có lực kháng cự, bị Nhạc Vũ nhẹ nhàng kéo đến bên cạnh.

Nhạc Vũ thậm chí còn chưa tu luyện xong thần thông này, tối đa cũng chỉ có thể xuất ra sáu thành lực lượng.

Đến khi nó nhìn lại thiếu niên chủ nhân trước mặt thì trong mắt tràn đầy vẻ không tin, ẩn ước có chút bội phục, vài phần oán khí còn sót lại trong nội tâm cũng tiêu tán vô tung.

Thiếu niên này hiện giờ tuy còn kém xa hai vị chủ nhân trước kia nhưng thành tựu tương lai sẽ hơn Tử Vân đạo nhân.

Nhạc Vũ tuy không phát giác, cũng lười để ý, lấy ra Long Tước phiến cầm trong tay, sau đó quạt mạnh về phía trước một cái. Trong nháy mắt, Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đã phá vỡ vô số cấm chế trước cửa Bích Ba viện.

Tuy chỉ tăng lên một tầng nhưng diện tích tác dụng lại tăng lên hơn gấp đôi so với tầng thứ chín.

Còn chưa chờ những cấm chế này tự động khôi phục, Nhạc Vũ đã xông vào nơi này, không chút đình trệ tiếp tục đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười, qua mấy nhịp thở đã xông vào bên trong.

Vừa vào thì đầu tiên hắn thấy một cái hồ lớn, sóng nước dập dềnh, hơi nước tràn ngập, phong cảnh tú lệ. Trong hồ có bốn cung điện diện tích lớn chừng trăm trượng kết nối với nhau bằng cầu gỗ. Chung quanh mỗi cái đều có một khối kiến trúc bằng gỗ đứng trên mặt nước.

Nhạc Vũ không chút do dự, trực tiếp phóng tới cung điện trung ương. Cấm chế ở đây còn mạnh hơn bên ngoài, Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn vào rồi phun vào một ngụm tinh huyết trê Long Tước phiến.

Sau đó hắn đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, mặc dù vẫn chỉ là tầng thứ mười nhưng uy lực tăng thêm ba thành, qua chừng năm lần thì Nhạc Vũ tiến vào được đến trước điện.

Nhạc Vũ nhìn lên, chỉ thấy một tấm biển khắc ba chữ " Côn Luân điện". Hắn cũng không để ý, đánh ra một đạo chân khí Hỗn Nguyên Vô Cực ở cửa rồi bình

tĩnh tiến vào bên trong.

Đứng yên lặng một lát, cảm giác cấm chế tiên trận ở đây cũng không có dấu hiệu phát động, Nhạc Vũ thở phào rồi bắt đầu chú tâm dò xét trong điện. Điều hắn lo lắng nhất trước khi vào đây là sau khi khó khăn tiến vào thì lại bị phép chuyển Càn Khôn tống ra ngoài.

Khiến người ta chú mục nhất dĩ nhiên là chỗ trung ương của linh trận. Đồ vật ở đó cũng được bảo tồn trên hương án. Bất quá có hai thứ ngoại lệ là hai bên trái phải hương án có hai linh trận nhỏ, bên trên đó là một luồng hỏa diễm và một đoàn thủy dịch.

- Đây là Huyền thiên tịnh hỏa?

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, chăm chú nhìn vào luồng hỏa diễm màu tím nhạt, trong lòng mừng rỡ không dứt.

Kỳ thật nếu bàn về uy lực, Huyền Thiên Tịnh Hỏa, ngoại trừ lúc bắt đầu thì phẩm giai còn hơn Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, lên đến đỉnh thì lại kém hơn.

Bất quá nó có một tính chất mà các linh hỏa khác không bì được chính là thiêu đốt thần hồn, chính là thứ mà tiên gia mơ ước.

Đưa mắt đánh giá một hồi lâu, Nhạc Vũ nhìn sang đoàn thủy dịch bên trái hương án có tên là Vô Vọng chân thủy. Theo truyền thuyết đây chính là một trong những loại thủy mẫu, chỉ một giọt cũng biến thành một hồ nước. Hiệu quả lớn nhất của nó ngoại trừ tính hàn thì còn hộ vệ tâm thần không bị ảo giác khống chế.

Nếu đạt đến mức tận cùng thì càng có thể xem thấu ảo thuật thiên hạ.

- Đây chính là hai loại thủy hỏa mà Tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ tám đang cần!

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không lập tức động thủ mà đến trước bức họa trên hương án dập đầu ba lần sau đó mới đứng lên.

Bên trên hương án còn có một số dược bình, mấy viên tiên đan. Nhạc Vũ bỏ hết vào trong Tu Di Giới, ngay sau đó trên hương án lại hiện lên hai huyền binh một

hồng một lam, một cái hồ lô, một đạo bào màu tím.

Nhạc Vũ cầm lấy tử sắc hồn ngọc thì nghe bên trong có mấy lời di ngôn của Tử Vân đạo nhân:

- Vào tới nơi đây đã có thể kế thừa tiên phủ. Vô Vọng chân thủy cùng Huyền Thiên Tịnh Hỏa là để cho ngươi ngươi trùng kích tầng 14 của huyền băng Ly Hỏa chân quyết. Mấy thứ còn lại tạm thời dùng để phòng thân. Ở đây còn có ba điện Tây Hải, Bắc Cực, Bồng Lai, mỗi khi ngươi tiến thêm ba tầng thì lại có thể tiến vào một điện để lấy vật ta lưu lại.

Thủy Hỏa song kiếm, tên gọi là Thư Hùng Băng Diễm kiếm, đều là siêu phẩm. Trong hồn ngọc còn có một bộ kiếm quyết, chính là Lưỡng Nghi hàn cực diễm tuyệt kiếm mà Đoan Mộc Hàn trước đây đã từng dạy hắn khiến Nhạc Vũ kinh ngạc bật cười.

Đạo bào màu tím tên là Tử Thụ Tiên Y, theo danh tự có chữ "Tiên" nhưng cũng chỉ có thể coi là siêu phẩm, như vậy trong tay Nhạc Vũ đã có hai chí bảo phòng thân.

Cuối cùng nhìn đến chiếc hồ lô tử sắc, Nhạc Vũ khẽ giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 587: Ngang nhiên tập sát

Bên trong Hồn Ngọc có ghi chép về vật này. Tử Vân đạo nhân nói đây đồ phỏng chế do vị lão sư chế tạo, tên gọi Tử Vân hồ lô. Chỉ là thời gian vội vàng nên chưa luyện hóa hoàn toàn, chỉ mới hoàn chỉnh vỏ ngoài, bên trong mới thu thập được mười lăm loại mây độc, khí độc kỳ tuyệt trên thế gian.

Nếu có thể thu thập đủ 81 thứ kỳ độc rồi tế luyện nhất thể thì cho dù là Thái Ất Chân Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên dính vào một chút cũng sẽ hồn phi phách tán.

Bất luận pháp bảo huyền binh nào, trừ phi là những thứ đạt đến tiên khí cấp bậc cao nhất, hoặc Tiên Thiên linh bảo ở cấp độ nhất định, nếu không cũng đều sẽ bị nó ăn mòn.

Vật này không sợ mưa gió, mở ra sẽ có phạm vi bao phủ mười vạn dặm, lợi hại dị thường. Vô luận đấu pháp bày trận thì đều có thể dùng, càng có năng lực phòng thân.

- Không Kiếm kia chắc là đến vì vật này! Có dị bảo như vậy cho dù tu đến Thái Thanh Huyền Tiên cũng có thể sử dụng để độ tiên kiếp.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền cầm lấy chiếc hồ lô vào tay, sau đó dùng thần niệm dò xét thì cảm giác bị khói độc bên trong ăn mòn một phần, kinh hãi vội vàng thu lại hồn thức.

Vật này nếu dùng phương pháp bình thường thì khó có thể luyện chế. Năng lực phân tích của Nhạc Vũ lẫn một phần thần niệm bổ sung cũng không thể làm được gì. Bất quá may mắn bên trong Hồn Ngọc do Tử Vân đạo nhân để lại có pháp quyết Ngự sử. Nhạc Vũ dựa theo pháp môn, liên tục kết xuất hơn ba trăm cái thủ ấn, đem hồn niệm đánh vào hạch tâm của bảo vật. Đến khi hắn lại dùng hồn niệm dò xét vào trong lần nữa thì quả nhiên không hề bị ăn mòn.

Hồ lô này lớn có thể lớn, nỏ có thể nhỏ, lúc lớn nhất thì cao bằng ba người cộng

lại, lúc nhỏ chỉ bằng vành tai. Bất quá không gian bên trong có phạm vi hơn mười vạn trượng, hơn nữa cực kỳ kiên cố, vượt qua cả Sơn Hà Đồ trong Thần Mộ.

Nhạc Vũ phân tích những độc vụ bên trong, qua một thời gian thì kinh hãi không thôi. Chất độc bên trong những độc vân độc chướng này quả nhiên đều là kỳ độc, hơn nữa hiếm gặp trên thế gian, cũng chỉ có thể thu thập vào thời hồng hoang.

- Lão sư cách thế của mình có dã tâm thật lớn! Nghe đồn Hồng Vân Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cũng là do tám mươi mốt loại khí độc Tiên Thiên tụ luyện mà thành, uy lực cực kỳ to lớn. Ngay cả những vị đạo tổ hồng hoang năm xưa cũng có chút kiêng kị. Tử Vân hồ lô này tuy là vật phỏng chế, kỳ độc bên trong cũng đều là Hậu Thiên, nhưng nếu bàn về độc tính thì còn mạnh hơn cả một số độc vụ Tiên Thiên. Đoán chừng sau khi luyện thành thì uy lực không kém quá xa.

Ngẫm lại tình thế nếu như vật này rơi vào tay Không Kiếm đạo nhân, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu, cầm lên bỏ vào Tu Di Giới.

Bên trong cũng không còn thứ gì khác, càng không lưu lại vật gì hộ thân. Bất quá trong không gian ba vạn trượng có 400 hồn ngọc tử sắc lẫn kim sắc.

- Đây đều là điển tịch đạo gia mà Tử Vân đạo nhân lưu lại?

Ý niệm Nhạc Vũ vừa động liền cầm một miếng Hồn Ngọc xem xét rồi lập tức quyết định.

Tiếp đó hắn nhắm mắt điều tức, dùng bí pháp khôi phục hồn thức, qua hồi lâu mới hồi phục. Chỉ là trong đầu vẫn tồn tại cảm giác đau nhức vô cùng.

Điều này cũng không bởi vì số lượng tin tức bên trong những Hồn Ngọc này quá nhiều mà sự thâm ảo trong đó đã vượt quá xa cảnh giới hiện giờ của hắn.

- Trách không được lại dùng phương pháp này, những tri thức trong tiên điển này thật sự có thể dùng chữ viết lưu lại!

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng rồi ném trả lại miếng Hồn Ngọc, sau đó trong mắt lộ ra vài tia do dự. Không gian trong giới chỉ này còn rộng hơn cả Biểu Lí Càn

Khôn Đồ, nếu đập vỡ ra sẽ khiến cho nó được tu phục không ít.

Bất quá Tu Di Giới lớn như vậy thật sự khó kiếm, trong thế gian áng chừng có chưa đến bốn cái. Chỉ một không gian tu di đã có thể sắp xếp hơn phân nửa gia tài. Hơn nữa linh trận bên trong có thể giải quyết rất tốt vấn đề linh khí tràn ra. Mười Ngũ Hành linh quả trong tay hắn không cần xử lý thủ đoạn gì đã có thể bảo tồn trên ba ngàn năm.

Có chút do dự rồi Nhạc Vũ vẫn thu hồi lại vật này. Cũng không phải hắn không bỏ được mà phát hiện bên trong có không ít tài liệu tiên phẩm. Cho dù với Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa của hắn cũng khó có thể hòa tan trong thời gian ngắn.

Di ngôn của Tử Vân đạo nhân còn nói thêm là nếu đã được truyền thừa Tiên Phủ thì sau này sẽ phải chiếu cố sư đệ nhập môn.

Nhạc Vũ dùng thần niệm quét một phen rồi cũng không để ý thêm, lần nữa cung kính bái lạy lão nhân có dung mạo hồng hào trong bức họa ở giữa, chính là Hồng Vân. Người bên cạnh có dung mạo gầy gò, niên kỷ chừng 60 chính là Tử Vân đạo nhân.

Đã đã tiến nhập vào hạch tâm của Tiên Phủ, như vậy đã coi như chính thức kế thừa nhất mạch đạo thống Hồng Vân, vì thế ba bái chín khấu của Nhạc Vũ vô cùng thành kính. Yên lặng thầm cầu nguyện một lát thì bên cạnh bức họa hiện lên một tia tử quang, đợi cho Nhạc Vũ hành lễ xong thì mới di động qua trụ cột linh trận trong đạo đường! Nơi này vẫn chưa tính là hạch tâm của tiên trận mà chỉ là một chỗ phân ra để khống chế tiên trận mà thôi, hạch tâm chân chính vẫn là chỗ khác.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này cũng không muốn tìm kiếm thêm. Một là bởi vì không có thời gian, hai là cảm giác cấm chế trong ba điện còn lại của Bích Ba viên vượt xa nơi này, với thực lực của hắn hiện giờ thật sự không có nửa phần nắm chắc.

Nhớ lại một lần nữa phương pháp khống chế trong Hồn Ngọc, Nhạc Vũ liên tục đánh ra mấy thủ ấn liền đem linh trận dần dần khởi động. Theo ý niệm của Nhạc Vũ, linh lực trong thiên địa tụ lại rất nhanh trước người hắn rồi tạo thành một ảo ảnh nhàn nhạt, hình ảnh bên trong chính là Không Kiếm đạo nhân.

Người này vẫn như cũ dùng từng chiếc lá cây ném ra trấn áp cấm chế tiên trận,

nhàn nhã như đang dạo chơi trong cốc. Xem phương hướng thì hắn đang tiến về một chỗ Dược Viên.

Xem bộ dạng không giống với lần đầu tiên đến đây rồi li khai khỏi cốc, Không Kiếm đạo nhân xuất nhập trông tiêu sái tự nhiên, hiển nhiên đã cực kỳ quen thuộc với linh trận trong cốc.

Hàn quang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, mục đích của việc hắn liều mạng nhảy vào trong Bích Ba viên chính là vì người này. Hắn cũng biết rõ một khi người này thấy linh trận truyền tống đều bị phá hủy thì sẽ sinh lòng cảnh giác.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, đôi tay của Nhạc Vũ tung bay như hồ điệp, kết xuất vô số thủ ấn. Phép khống chế nơi này vẫn là bộ Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn do Tử Vân đạo nhân lưu lại. Địa Sát bộ thì Nhạc Vũ đã thành thục như lòng bàn tay, ba mươi sáu thủ ấn của Thiên Cương bộ phía sau thì hắn đã có thể sử dụng mười cái.

Trong nháy mắt sau đó, càng nhiều linh lực lôi hệ tụ tập bên bạch bào tu sĩ. Không Kiếm cũng có cảm giác, kinh ngạc nhìn về bốn phía, sau đó chín cây lôi thương dần hình thành quanh người hắn. Hơi nhướng mày, Không Kiếm vẫn theo lệ ném ra mấy chiếc lá cây, tốc độ ngưng tụ của mấy cây lôi thương lập tức hơi chậm lại.

Bất quá trong một sát na này, thần sắc Không Kiếm đột nhiên tái nhợt, tên lên một thanh phi kiếm màu trắng, sau đó khai mở thành một một quang tráo chụp hắn vào giữa. Cùng lúc hơn mười đạo lôi cầu màu xanh cũng đã vượt qua hàng rào không gian oanh kích đến, nhất thời điện quang bắn ra tung tóe quanh thân Không Kiếm.

Lôi quang còn chưa tản đi, hơn chín cây lôi thương đã hội tụ lại với nhau, đều chuyển thành màu xanh, uy lực càng tăng lên. Sau đó tất cả ngưng tụ thành một cây lôi thương cực lớn dễ dàng xuyên qua quang tráo đâm thẳng vào ngực Không Kiếm.

Không Kiếm lại lấy ra một cái cây cờ nhỏ màu vàng, sau khi vung lên thì có một đại lượng linh khí nồng đậm dâng lên ngăn trước người hắn. Lôi quang va chạm với cây cờ nhỏ này thì phát ra tiếng nổ ầm ầm rồi tiếp tục xuyên thấu, phá tan cương khí hộ thể làm lộ ra một lỗ máu toang hoác.

Không Kiếm rên lên một tiếng, khóe miệng tràn máu rồi hung lệ nhìn lên:

- Chủ quan rồi! Không nghĩ nơi này lại có người nhanh chân đến trước. Bất quá vật trong thế gian đã có định số. Đã không thuộc về ngươi thì sẽ không thuộc về ngươi! Hắc! Ta thật muốn nhìn xem ngươi có thể duy trì được Tử Vân Tiên Phủ bao lâu.

Tiếng nói vừa dứt, Không Kiếm tiến vào hư không loạn lưu, từ tay áp xuất ra mấy chục đạo phù triện rồi cười ha hả.

Trong Côn Luân điện, thần sắc Nhạc Vũ tái nhợt. Vừa rồi hắn sử dụng Thanh Tiên Nguyên Đấu lôi, số lượng tụ tập còn dày đặc hơn cả lúc Nông Dịch Sơn độ kiếp lần thứ mười tám.

Chỉ là uy lực của lôi kiếp tuy không kém nhưng cũng cần pháp lực cực lớn của hắn thôi động nên khiến cho hắn gần như kiệt sức.

- Sao có thể để cho ngươi đào tẩu báo tin!

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ lại thôi động chín cây lôi thương tiếp tục truy kích. Sau đó dấy lên Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cũng đồng thời phá không mà đi.

Nháy mắt sau đó, trên người hắn bay ra hai tờ phù triện, bên trên có vẽ Huyền Băng Li Hỏa kiếm phù. Hai đạo kiếm quang một lam một hồng một trái một phải bay ra xuyên qua hư không loạn lưu, trong nháy mắt chém nát hơn mười đạo phù triện của Không Kiếm.

Bản thân Nhạc Vũ vẫn theo sát Không Kiếm. Hắn có Thập Phương Môn nên tốc độ chỉ hơi kém hơn Đại Thừa tu sĩ trước mặt. Bất quá khoảng cách vẫn dần dần bị kéo xa.

Nhạc Vũ không hề lo lắng, cảm giác Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể đã khôi phục hơn phân nửa liền đánh ra Thông Thiên Long Ngục Ấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 588: Hữu Vô Tướng kiếm!

Chín đạo lôi thương vượt lên đầu một bước, vào lúc Nhạc Vũ đang truy đuổi thì đã tập kích tầng cương khí hộ thân của Không Kiếm làm dấy lên thanh âm vang động lẫn vô số lôi quang tràn ngập. Chỉ thấy Không Kiếm xé rách vô số năng lượng thời không quanh thân, vượt qua được lôi quang tập kích, sau đó thanh phi kiếm màu trắng cũng xoáy tròn ngạnh kháng với Thông Thiên Long Ngục Ấn, phát ra thanh âm va chạm nặng nề.

Trước đây pháp bảo này vốn sợ hãi nhất bị phi kiếm trọng kích. Vẫn trầm tinh thạch và linh trận bên trong mặc dù chưa tới mức va chạm là rời rã nhưng cũng hết sức xộc xệch. Vì vậy Nhạc Vũ nếu có thể tránh được thì tuyệt không dùng bảo vật này chính diện trùng kích. Bất quá hiện giờ những vẫn trầm tinh thạch bên trong đều đã được tế luyện nhất thể, thêm vào địa khí của Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch nên hoàn toàn ngang sức với thanh siêu giai phi kiếm của Không Kiếm. Từ lực cường hoành càng cưỡng ép hấp nhiếp khiến cho thân hình Không Kiếm đình trệ.

Bất quá bạch bào tu sĩ này cũng không thực sự có ý bỏ trốn, vừa ra khỏi không gian của Tử Vân Tiên Phủ thì trốn vào trong hàng rào không gian.

Hàn mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, điều khiển Thập Phương Môn,theo sát phía sau. Vừa tiến vào thì đã nghe Không Kiếm cười to:

- Chỉ bằng vào ngươi cũng muốn giết người diệt khẩu hay sao? hắc! Cũng tốt, ta đang lo ngươi không đi ra! Hậu bối vô tri tự tìm đường chết!

Cơ hồ ngay lúc vừa dứt lời, một đạo kiếm khí lợi hại đột nhiên bộc phát bên người Nhạc Vũ, cự ly thậm chí chưa đến mười trượng, Nhạc Vũ cũng không kịp có phản ứng gì thì đạo kiếm khí này đã trùng kích đến trước người.

Bất quá trong sát na kiếm khí đến sát người, Huyền Quy Tiên Trạc trên tay Nhạc Vũ đã tự động khởi phát thủy linh lực, huyễn hóa ra một hư ảnh Huyền Vũ vô cùng ngưng thực toàn lực ngăn cản.

Vào khoảnh khắc kiếm khí bị đình trệ, Nhạc Vũ đã kịp phản ứng. Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ tám cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích đều cùng lúc dấy lên. Đạo Vô Hình Kiếm khí thế như chẻ tre xuyên việt hai tầng bích chướng rồi triệt để tán đi ở tầng Vạn Mộc Phong Thần Bích cuối cùng.

Sắc mặt Nhạc Vũ có chút trắng bệch, lực trùng kích của kiếm khí kia quá mức cường hoành khiến hắn tiêu hao khá nhiều pháp lực:

- Thái Thanh Huyền Môn có Vô Tướng kiếm khí?

- Kiến văn quảng bác của ngươi đúng là quảng bác!

Không Kiếm cũng không để ý, chỉ nhìn thiếu niên trước mặt kia có vẻ lạnh lùng rồi phất tay tụ tập bốn đạo Tử Lôi vung hướng Nhạc Vũ.

Uy lực của Tử Lôi cực lớn, khiến cho thủy khí trên đường đều phân giải trở về dạng vật chất tối nguyên thủy. Tuy còn chưa đến mức uy phong diệt thế nhưng cũng khiến cho

Nhạc Vũ nhíu mày nhận ra đạo pháp dẫn xuất kiếp lôi này cao hơn thần thông Ngọc Thanh cửu lôi pháp một bậc. Hơn nữa loại lôi kiếp mà Không Kiếm sử dụng có tên là là Tử Xu lôi, thường gặp vào lúc Kim Đan tu sĩ Độ Kiếp.

Chỉ là nguyên bản Tử Xu lôi cũng không có lực phá hoại khủng bố đến vậy, qua tay Không Kiếm đã tăng thêm ít nhất gấp 10 lần uy lực.

Nhạc Vũ suy nghĩ một chút thì biến nguyên do, bên trong đạo điển cũng có nói là Đại Thừa tu sĩ tìm hiểu Thiên Đạo nên càng có cảm giác chuẩn xác đối với pháp tắc thiên địa, sử dụng đạo pháp gì đều mạnh hơn những tu sĩ dưới Đại Thừa rất nhiều.

- Cảm ngộ cường hóa pháp tắc của người này có liên quan đến Tử Xu lôi! Tiện tay đưa ra đã có thể chống đỡ được pháp bảo nhất phẩm. Đây cũng là chênh lệch giữa Đại Thừa và Nguyên Anh sao?

Sắc mặt Nhạc Vũ hờ hững, tâm niệm vừa động thì đã lấy ra Long Tước phiến. Hắn phất lên một cái thì đánh ra một vùng lớn Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đem bốn đạo kiếp lôi tiêu tán hơn phân nửa. Còn sót lại một đạo lôi cuối

cùng cũng chỉ dư non nửa, không cần Nhạc Vũ động thủ, Côn Ngô liền đã phá không dùng Ngũ Hành Ngọc kiếm chém vỡ.

Không Kiếm hơi nheo mắt, vẫn có ý trào phúng:

- Là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang? Thế gian này đã có người có thể tu tập đại thần thông của Khổng Tước. Ta ngược lại càng mong lúc bắt ngươi trong tay.

Nhạc Vũ cũng không quản hắn nói, dùng Thông Thiên Long Ngục Ấn trấn áp thanh phi kiếm màu trắng. Thanh kiếm này tuy là màu trắng nhưng không phải hàn hệ mà chế từ một loại ngọc trong suốt không biết tên, có thể tăng thêm ba thành uy lực Vô Tướng kiếm quyết.

Cùng lúc, Nhạc Vũ lại ném ra Biểu Lí Càn Khôn Đồ, mở ra hóa thành phạm vi ngàn trượng che lấp phiến thiên không phía trên hai người, lực từ cuồn cuộn áp chế không gian bên dưới.

Ngay vào lúc này lại có một đạo Vô Tướng kiếm khí đánh úp lại, lần này là nhắm về Côn Ngô.

Nhạc Vũ không để ý, lấy ra mấy trăm hạt Huyền Huyết đằng, nhỏ vào mấy giọt tinh hoa sinh mạng do Hồng ngọc Phù Tang lưu lại rồi ném vào trong bức vẽ. Tiếp đó hắn điên cuồng thôi động Thanh Đế Trường Sinh chân khí, đánh ra liên tiếp ấn quyết.

Côn Ngô quả nhiên vô sự. Đúng vào lúc kiếm khí sắp chạm vào thì nó lấy ra một tấm thuẫn nhị phẩm, mặt ngoài được Nhạc Vũ dán lên một tầng Long Lân nên dù Vô Tướng kiếm khí đánh vào cũng không thể tạo thành một vết xước xát. Chỉ là Côn Ngô bị lực lượng kiếm khí chấn lui đến mấy trăm trượng.

Cùng lúc dưới chân Nhạc Vũ bay lên vô số huyết đằng ngăn cản Tử Xu lôi công kích. Trong đó tuy có hơn phân nửa lập tức bị trừ khử nhưng cũng đã thành công ngăn lại lôi quang. Một bộ phận dư lại lập tức lan tràn dưới đất cuốn về bạch bào đạo nhân.

Không Kiếm không chút hoang mang, lại tế ra ba huyền binh nhất phẩm hạ cấp phân ra ba vị trí Tam Tài Thiên Địa Nhân, tạo thành một kiếm trận nhỏ hộ vệ bên cạnh. Cho dù có bao nhiêu huyết đằng thò lên đều bị chém nát.

Chỉ là sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi không ngờ Nguyên Anh tu sĩ trước mặt sẽ khó chơi đến thế. Đối phương đã lấy ra bốn siêu phẩm pháp bảo, không có cái nào không phải là cực kỳ tinh diệu. Mấy đại thần thông sử xuất ra cũng có thể tương đương với đại thần thông Vô Tướng kiếm khí của hắn. Càng khó được là kẻ này lại có đầy đủ pháp lực để thôi sử toàn bộ.

Lúc này hắn sớm đã thu hồi vẻ khinh thị, lộ ra sắc ngưng trọng, bất quá chỉ một khắc sau Không Kiếm đã nhíu mày, cảm giác xa xa đang có mấy vị Nguyên Anh nhanh chóng phi hành sang hướng này.

Qua mấy lần oanh kích giữa hai người, cho dù trong hay ngoài Tử Vân Tiên Phủ thì đều khiến cho phương viên mấy vạn dặm chấn động, phong vân biến sắc. Vô số thảo mộc động vật bên ngoài ảo trận, dưới sự trùng kích của linh lực mà đều hóa thành bột mịn, vậy mà đến nay vẫn chưa hề dẫn đến lực chú ý của mấy vị Nguyên Anh này, đó mới thực là kỳ quái.

Cũng may ảo trận này không phải Nguyên Anh tu sĩ bình thường có thể ứng phó. Năm đó mấy người Cung Trí cần hơn mười vị Nguyên Anh hợp lực mới có thể đem 200 đệ tử đi vào Tiên Phủ. Những người này đều là một mình, cho dù có chí bảo tông môn hộ thân thì cũng cần thời gian mới tới được đây.

Sắc mặt Nhạc Vũ tuy hơi tái đi nhưng không phải vì thấy mấy người kia chạy đến mà là vì khô kiệt pháp lực khi đồng thời sử dụng bốn chí bảo nhất phẩm cũng như bốn loại đại thần thông.

Nhạc Vũ cắn răng lấy ra Thiên Mộc trâm biến thành mộc kiếm rồi dùng phun ra một đạo kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh dài đến mấy ngàn trượng chém thẳng xuống.

Thần sắc bạch bào tu sĩ rốt cuộc khẽ biến, dùng một đạo Vô Tướng kiếm khí ngăn ở trước người. Hai đạo kiếm khí đối chiến, kiếm khí Vô Tướng rốt cuộc cuộc không phải là đối thủ của Thiên Mộc trâm kiếm đã tấn phong lên siêu phẩm đỉnh phong, ầm ầm tán loạn. Bất quá kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh cũng tiêu tán hơn phân nửa. Côn Ngô lúc này cũng cầm ngọc kiếm chém thẳng đến.

Không Kiếm âm trầm, bốn luồng Tử Xu lôi không ngừng oanh kích khôi lỗi liền bị nó chém tan hai luồng, hai luồng khác đánh vào tấm thuẫn tuy không khiến Côn Ngô tổn hao gì nhưng lại bắn ra đến ngàn trượng.

Trong nháy mắt sau đó, ngũ sắc quang hoa đột nhiên bùng phát trên Long Tước phiến. Tiếp đó Không Kiếm chỉ thấy chừng hơn năm mươi cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm trùng kích về mình.

Không Kiếm hừ lạnh, quanh người ngưng tụ ra tám luồng Tử Xu Lôi đối phó quang châm ngũ sắc.

Chỉ là hắn vừa làm vậy thì thân hình thiếu chút nữa đã bị từ lực của Biểu Lí Càn Khôn Đồ hút vào trong, bất quá cuối cùng cùng vẫn miễn cưỡng trụ lại được.

Nhạc Vũ cũng biến sắc, vào lúc này Chiến Tuyết đang toàn lực gia trì vật này mới có thể khiến cho từ lực của nó tăng thêm mấy lần, nếu không chắc cũng không thể nào viện thủ.

Vào lúc đang cảm thấy khó giải quyết thì hắn chợt thấy hai đạo quang kiếm trở về bên thân, trong lòng đại hỉ dụng tâm niệm điều khiển kiếm quang chém thẳng tới.

Không Kiếm rốt cục biến sắc, bên cạnh lại ngưng tụ ra một vòng Tử Xu Lôi ngăn cản, cả người lập tức cách không bị hút vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 589: Phù tru Đại Thừa

Trong mắt Nhạc Vũ bỗng nhiên bộc phát một luồng sáng mạnh mẽ, đem mấy pháp bảo và Côn Ngô thu vào trong bức vẽ, cuộn tròn lại rồi nắm trong tay.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện mấy tán tu vẫn đang nhanh chóng bay đến bên này, đại đa số đều cách vài ngàn dặm. Bất quá có mấy người tốc độ cực nhanh, chỉ qua mấy nhịp thở đã đến trong vòng ngàn dặm, thỉ thêm mười đến hai mươi nhịp thở nữa là sẽ đến được nơi này.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm bỗng nhiên bộc phát, đốt cháy mọi dấu vết chiến đấu trong vòng vạn trượng.

Sau đó hắn nhìn sang thanh phi kiếm trong suốt đang bị Thông Thiên Long Ngục Ấn trấn áp.

Hắn đang muốn tiếp tục đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang thì trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ liền lao ra một luồng kiếm khí lợi hại, tựa hồ phá vỡ bức vẽ.

Nhạc Vũ cười lạnh.

- Vào tới Biểu Lí Càn Khôn Đồ, sống hay chết đều ở trong khống chế của ta, sao còn có thể cho ngươi chạy?

Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể điên cuồng thôi động, trấn áp kiếm khí cường đại này.

Chỉ là như vậy thì ngược lại hắn không có nhiều dư lực trấn áp thanh phi kiếm màu trắng của bạch bào đạo nhân.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền dứt khoát dùng ý niệm mang theo Thông Thiên Long Ngục Ấn, thừa dịp Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm vẫn đang thiêu đốt hàng rào không gian, một lần nữa xuyên thẳng qua thời không loạn lưu.

Lưỡi phi kiếm thoát ly trấn áp liền không ngừng xoay quanh giãy dụa rồi vẫn bị Thông Thiên Long Ngục Ấn phát ra từ lực cường hoành hấp nhiếp cùng tiến vào hư không.

Đợi đến khi Nhạc Vũ xuất hiện lại thì đã ở dưới sơn cốc của Tử Vân Tiên Phủ. Thông Thiên Long Ngục Ấn tiếp tục đè ép thanh phi kiếm, bản thân Nhạc Vũ lại triển khai Biểu Lí Càn Khôn Đồ, toàn bộ thân thể, hóa thành một đạo hồng quang xuyên vào trong.

Mới vào trận đồ, Nhạc Vũ đã thấy trong phương viên trăm dặm đều là bóng kiếm rợi trời.

Chiến Tuyết đang đứng trong hạch tâm sát trận thao túng Thanh Lam Huyễn Nguyệt kiếm trận, Tam dương Tru Thần Kiếm trận, thêm cả Tứ Tượng tinh tú kiếm trận, tổng cộng bao gồm chừng hơn 1600 lưỡi phi kiếm thay nhau chém về phía Không Kiếm.

Thập ngự Phục Ma Kiếm trận trên đầu nàng cũng đang toàn lực thôi động. Hai thanh siêu phẩm phi kiếm Ngự Thủy Kiếm Ngự Phong Kiếm gia nhập trận đồ huyễn hóa ra ngàn lưỡi phi kiếm tựa như mưa sa kích thẳng vào bạch bào tu sĩ.

Còn lại Côn Ngô thì cận thân triền đấu, thỉnh thoảng lại tìm cơ hội dùng Ngũ Hành Ngọc tiểu Kiếm đột nhiên xông vào chém một kiếm. Nó có Long Lân thuẫn hộ thân, tuy là mạo hiểm vạn phần nhưng vẫn có thể bình yên vô sự, miễn cưỡng có thể kiềm chế hai đoàn tử xu lôi.

Không Kiếm tuy bị hút vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ nhưng vẫn bảo trì được thần sắc trấn định, chỉ là trong mắt lóe lên sát ý lành lạnh.

Người này tuy bị cuốn vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ nhưng cũng không cần đối kháng với lực từ trong này, ngược lại có thể thôi động toàn bộ pháp lực quanh thân.

Ba lưỡi phi kiếm được xoáy tròn đến cực điểm bảo vệ quanh thân, bên cạnh càng ngưng tụ từng đoàn lôi quang màu tím cùng một đạo Vô Hình Kiếm khí oanh kích bốn phía. Tất cả số lượng duy trì mười hai đoàn, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối ứng phó Thiên Mộc Mộ kiếm cùng hai đạo huyền băng Ly Hỏa kiếm phù vẫn rất thung dung.

Trong bản thể Không Kiếm không ngừng phóng ra một luồng kiếm khí cực đại phóng thẳng lên trời va vào hàng rào không gian. Thỉnh thoảng hắn ném ra một viên linh thạch khiến cho bốn bộ kiếm trận không thể tiến gần quanh thân, ngay cả Ngự Phong, Ngự Thủy kiếm cũng không làm được gì.

Bản thân hắn thậm chí còn nhàn hạ đánh giá không gian này, cười lạnh:

- Một dị bảo thật tốt! Có thể mô phỏng theo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đáng tiếc nguyên linh gần như tiêu tán. Thu hoạch được trong Thần Mộ vậy thì vật này cũng nên thuộc Thính Vân tông mới đúng! Còn có kiếm trận này cũng không tệ, kết hợp ba bộ kiếm trận rất có phong phạm tông sư. Hắc! Bất quá chắc là ngươi cho rằng hút ta vào đây là giết được sao?

Thoại âm rơi xuống lập tức luồng kiếm khí trong cơ thể Không Kiếm tăng thêm mấy phần cường độ.

Thần sắc Nhạc Vũ lập tức trầm ngưng, ẩn ước pháp lực bản thân có chút áp chế không nổi.

Bất quá trong nháy mắt, Chiến Tuyết cũng phát ra một tiếng quát nhẹ. Bạch Đế kiếm phóng lên trời. Vô số tín nguyện lực từ thân kiếm cuồng phun ngăn chặn kiếm khí.

Không Kiếm khẽ giật mình, sau đó quang mang trong mắt lại bùng lên. Hắn đứng trong họa đồ nên không nhìn được thân ảnh Chiến Tuyết, nghĩ là Nhạc Vũ gây nên, lập tức cười lạnh:

- Đây là cường độ vu lực, cũng không giống như là Hiên Viên kiếm quyết! Ngươi một kẻ người tu đạo, rõ ràng dám tụ tập hương khói tín nguyện, tu tập vu lực!

Nhạc Vũ lạnh lùng không chút nào động dung. Nguyên nhân chính do ở trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ nên hắn mới dám ra lệnh cho Chiến Tuyết toàn lực ứng phó!

Thân hình hơi lóe lên nhập trận, Nhạc Vũ tiếp nhận quyền khống chế kiếm trận từ trong tay Chiến Tuyết, nhất thời khiến quang mang bùng phát.

Không Kiếm tuy vẫn ném ra từng viên linh thạch nhưng đã khó có thể áp trụ

kiếm trận. Lúc này hắn mới giật mình biết tu vi trận đạo của thiếu niên trước mặt này thậm chí đã tiếp cận với trình độ của hắn!

Cùng một thời gian, Chiến Tuyết đè tay lên sau lưng Nhạc Vũ, vu lực trong cơ thể nàng tuôn ra cuồn cuộng, tiến vào kinh mạch hắn rồi trực tiếp chuyển hóa thành chân khí tinh khiết. Nhạc Vũ hơi vui mừng thôi động Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực vừa sinh ra khiến cho Long Tước phiến một lần nữa tụ tập một đoàn ngũ sắc quang mang. Tiếp theo liền có 50 cây Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt Thần Châm tầng thứ mười trùng nhập vào kiếm trận.

Không Kiếm vùng vẫy ngăn cản, bắt đầu đã có cảm giác cố hết sức. Vừa lúc hắn thấy đoàn ngũ sắc quang châm nào tập kích thì lập tức biến sắc, lấy ra từ trong Tu Di Giới mấy chục tờ đạo phù làm tiêu tán từng cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Trên trán của hắn đã lấm tấm mồ hôi, mi tâm càng nhíu chặt. Tuy hắn hóa giải thành công đợt ngũ sắc quang châm này nhưng số lượng linh phù linh thạch của hắn cuối cùng có hạn, có thể ứng phó được hai ba ngày nhưng cũng không thể quá nửa tháng. Ngược lại pháp lực của Nhạc Vũ chỉ hơi kém hắn, lại cuồn cuộn như vô tận, có thể ngang sức ngang tài!

Mắt thấy phía trước cách đó không xa lại lóe lên một trận quang châm, Không Kiếm lập tức lại lấy ra hơn mười tờ phù triện. Đối với đệ nhất đại thần thông hung uy chí cực của Thượng Cổ Hồng Hoang, quả thật hắn cực kỳ kiêng kị.

Đang lúc cảm giác khó khăn thì Không Kiếm lại có sở cảm, cười ha hả:

- Xem ra trời cũng giúp ta! Huyền Tĩnh Tông chủ của Thính Vân tông, Thiết Kiên đạo nhân giờ đã có sở giác. Mặc dù thủ đoạn ngươi vô cùng vô tận nhưng có thể làm khó dễ được ta?

Mục quang Nhạc Vũ cũng đồng dạng thần quang lấm lấm, cảm giác được trong thiên hạ đang có người dùng phép thôi diễn để suy diễn thiên cơ, cơ hồ sắp tính ra nơi này.

Hắn lập tức than nhỏ một tiếng, không do dự lấy ra Thái Thanh Huyền Đô Sắc Chế Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo thần phù treo trên đỉnh đầu.

Chỉ một thoáng, toàn bộ không gian trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ đều được kim

quang huy hoàng chiếu rọi.

Không Kiếm lại biến sắc, tuy hắn không thể tận mắt phù bảo này nhưng vẫn cảm giác được nguy cơ tuyệt đại đang đến gần.

Trong lúc vội vàng, Không Kiếm thôi động ra tất cả thủ đoạn của bản thân, lại lấy thêm ra một giọt linh thủy bôi lên trước mắt, trong chốc lát, một tia huyết sắc còn lại trên mặt cũng biến mất vô tung.

- Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo thần phù! Làm sao ngươi có vật này?

Vào lúc kinh hô, Không Kiếm đã phi thân bay lên. Ba lưỡi phi kiếm mang theo Vô Tướng kiếm khí, cùng mười hai đoàn lôi quang bảo vệ quanh thân xuyên thẳng qua kiếm trận.

Thần hồn cường đại của hắn cũng ngưng súc đến cực hạn.

Hắn cũng không cầu phá trận, chỉ cầu Hồn thiên Thái Hạo thần phù không khóa trụ thần phù của mình. Linh lực trong phù bảo này quả thực cường hoành đến mức kinh hãi, nếu là bị bảo vật này đánh trúng, sợ là ngay cả tự bạo băng giải cũng không làm được.

Nhạc Vũ thấy thế cười lạnh, lấy ra Tử Vân hồ lô rồi vỗ vào đáy. Vô số đoàn sương mù màu đen cuồn cuộn phun ra, phong tỏa không gian đào thoát của Không Kiếm.

Mắt thấy thân hình Không Kiếm đã nhanh chóng bị vây khốn một chỗ, Nhạc Vũ liên tiếp đánh ra đạo quyết, trong miệng đọc ra một chữ "Định".

Trong chốc lát, vô số kiếm quang tụ tập một chỗ, từng đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt phong tỏa khắp không gian.

Trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, hào quang của Hồn thiên Thái Hạo thần phù nhất thời cực thịnh.

Đồng tử Không Kiếm nhanh chóng co rút, biết bản thân đã không hề có chút cơ hội. Hắn dừng lại rồi lần lượt đánh ra từng đạo phù, trong miệng hô gấp:

- Đạo hữu chậm đã! Không Kiếm ta nguyện hàng, từ nay về sau sẽ do ngươi

quản chế.

Nhạc Vũ lập tức có chút do dự, nếu như có một vị Đại Thừa tu sĩ bị mình quản chế thì cho dù là Quảng Lăng tông hay bản thân vẫn như hổ thêm cánh, nhưng không đến một lát hắn đã cảm giác nguy cơ càng lúc càng gần nên không chần chừ kích phát Hồn thiên Thái Hạo thần phù.

Ngay sau đó một đạo kim quang bắn ra, trong nháy mắt đã tiêu diệt hoàn toàn Không Kiếm và ba phi kiếm hộ thân.

Lúc này Nhạc Vũ cũng không rảnh phân tâm đến mấy phương kia. Chiến Tuyết đã cực kỳ cơ cảnh phát ra một đạo thần lực cường đại bảo vệ mấy Tu Di Giới của người này.

Côn Ngô cũng đồng dạng vung tay cánh tay phải kim loại lên, một chiếc nỏ liên hoàn đột nhiên giương lên, vô số tên nỏ bắn rụng những kim quang sí viêm từ Tu Di Giới .

Về phần Nhạc Vũ thì lấy ra Càn Khôn Dịch Văn bàn phun lên đó một ngụm máu huyết.

- Muốn tính toán Thiên Cơ nào có đơn giản như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 590: Kim hệ thần thông

Trên Càn Khôn Dịch Ngải Bàn hình thành một vùng nhỏ huyết sắc, ẩn ước đối ứng với tinh thần chư thiên trên không trung.

Vào lúc hình thành tinh đồ trên đó thì Nhạc Vũ lại đánh ra một thủ ấn huyền ảo, quát lạnh một tiếng:

- Càn Khôn Dịch Văn, Tinh Hoàng Đạo Diễn! Phong cho ta!

Lúc này những ngôi sao trên không trung đều bừng sáng lên,

Càn Khôn Dịch Ngải Bàn cũng phát ra từng đạo ánh sáng màu đỏ quỷ dị. Nhạc Vũ cảm giác tuyệt đại nguy cơ đã yên lặng thối lui, bất quá vẫn có hai tồn tại cường đại đến cực điểm truy đuổi căn nguyên chuyện hôm nay.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, đây là lần đầu tiên hắn tiến hành che lấp thiên cơ, hai đối thủ lại đều là tồn tại đỉnh phong trong Đại Thừa tu sĩ.

Bất quá đợi đến lúc thiên cơ điên đảo hoàn thành thì trong lòng hắn cũng đã không có ý khẩn trương. Đạo diễn toán này trừ khi là thực lực đối thủ vượt xa hắn, còn không cũng khó lòng khai mở.

Đánh một trận với Không Kiếm cũng khiến hắn biết được tiêu chuẩn trận đạo của mình cũng không thua kém đối phương quá xa.

Tạo nghệ trận đạo của Không Kiếm trong Đông Thắng đại lục tuyệt đối đạt trình độ cao nhất. Có thể vượt qua hắn ở phương diện này cũng không quá vài người, huống chi đây là lúc thiên cơ hỗn loạn.

Nói cách khác, thế gian đã không còn người nào có thể dùng phép thôi diễn biết được chân tướng chuyện tình Không Kiếm. Trừ phi có được năm người có tiêu chuẩn trận đạo cao hơn Không Kiếm, hao phí pháp lực trăm năm khổ tu liên thủ thôi diễn.

Nhưng nhân vật như Không Kiếm cả thế gian chỉ sợ chưa tới hai mươi, cho dù là tìm được thì có ai chịu hao tổn pháp lực để chậm trễ tu hành?

Bất quá chuyện tình Tử Vân Tiên Phủ vẫn còn chưa xong, nguy cơ vẫn chỉ là tạm thời bị hắn trì hoãn mà thôi.

Trong vòng mười đến hai mươi năm nhất định còn có một trận chiến, khi đó cũng chỉ có thể dựa vào bản thân.

- Trong vòng mười năm, nhất định phải thành tựu Đại Thừa!

Nhạc Vũ cũng đã bình ổn tâm tình. Chuyện này thật sự cũng không quá khó khăn, một Nguyên Trí linh quả có thể tương đương với 60 năm tìm hiểu của hắn. Hơn nữa khi đã đạt đến Nguyên Anh thì hiệu quả phục dụng mạnh hơn nhiều so với lúc còn ở cảnh giới Kim Đan.

Sau này cho dù đạo pháp lẫn trận đạo không có tiến triển thì ở trước giai đoạn Đại Thừa trung kỳ, hắn cũng không cần lo lắng vấn đề bất ổn đạo cơ.

Vấn đề duy nhất hiện giờ của hắn là thần hồn của hắn sau khi trải qua rèn luyện của 1080 loại lôi kiếp quả thật cần chút thời gian.

Ổn định tâm thần, Nhạc Vũ liếc nhìn bốn phía rồi khẽ cười khổ. Thực lực Đại Thừa tu sĩ cũng quá mức khủng bố. Bản thân vận dụng vài kiện siêu phẩm trọng bảo, tất cả thần thông, hợp thêm lực của Chiến Tuyết Côn Ngô cũng mới chỉ có thể đem hai người này vây khốn.

Đến cuối cùng vẫn phải vận dụng Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo thần phù mới có thể thành công đánh chết.

Thực lực Không Kiếm xếp trong tán tu thiên hạ chỉ có thể trước hai mươi. Trong các tông phái lại càng ẩn tàng thực lực mạnh hơn, Đại Thừa tu sĩ cộng lại sợ cũng có trên trăm vị.

Trong những đại tông môn như Thính Vân tông , Hạo Dương Môn thì đều có ba đến năm vị đại thừa, thậm chí còn không biết có bao nhiêu Tán Tiên tọa trấn.

Nhạc Vũ lạnh toát, lúc này hắn đã không còn vô tri như trước, từ chỗ Thanh

Dương Tử biết được, kỳ thật cao thủ Tán Tiên trong các đại tông môn còn nhiều hơn cả Đại Thừa tu sĩ

Từ mấy vạn năm đến nay, tất cả Đại Thừa tu sĩ đều phi thăng hay trùng nhập Luân Hồi, chuyển thế trùng tu, hoặc là như Thanh Dương Tử sau khi thi giải thì muốn cải tạo thân thể. Chỉ là hai khả năng trước cực nhỏ, sau khi độ kiếp thất bại có ai muốn đi chịu chuyện mạo hiểm như vậy?

Chính vì nguyên nhân đó mà trải qua ngàn vạn năm đã tạo nên hiện tượng số lượng Đại Thừa tu sĩ lại không nhiều bằng Tán Tiên.

Chỉ là cao thủ Tán Tiên sẽ chịu sự bài xích mãnh liệt của pháp tắc thiên địa. Sau khi đạt đến cảnh giới này còn có Nghiệp Hỏa quấn thân, không thể tăng nhân quả, không thể tạo sát nghiệt. Ngoài ra còn có kiếp số ngàn năm nên phần lớn là ẩn cư tiềm tu, không dễ dàng lộ diện.

Bất quá một khi tông môn có đại họa hàng lâm thì phần nhiều sẽ hạ sơn. Chuyện năm xưa của Tịnh Hải tông chính là như thế, có thể phục kiến tông môn, nhanh chóng quật khởi phần lớn là dựa vào lực của những Tán Tiên.

Nếu không có như thế, ngày đó Đông Hoa tán nhân cũng không cần dùng một thanh Ngự Thủy Kiếm kết nhân quả với hắn, chỉ mong ngày khác có thể tương trợ giúp một tay. Người này đã có thể phân cao thấp với Tán Tiên, đâu cần để một vài Đại Thừa tu sĩ vào mắt.

Vào lúc Nhạc Vũ nhíu mày suy ngẫm thì Côn Ngô đã cẩn thận xuyên qua kiếm trận rồi đem mấy cái Tu Di Giới lấy được ra trước Nhạc Vũ, cung kính nói:

- Chủ nhân, đồ vật trong này rất không tệ!

Nhạc Vũ lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng vỗ vào Tử Vân hồ lô thu hồi độc vụ, sau đó cũng thu hồi hết hết các loại pháp bảo, đình chỉ lại kiếm trận.

, rồi nhìn vào trong Tu Di Giới.

Hai vị chủ nhân mà Côn Ngô đi theo trước đây đều là nhân vật kiệt xuất trong tu sĩ tiên đạo nên ánh mắt bất phàm, nói không tệ thì quả nhiên rất không tệ.

Hắn cầm ba cái Tu Di Giới lên xem xét thì phát hiện bên trong đều có không

gian 600 trượng, phân biệt để ra đạo phù, linh thạch cùng với đan dược, về phần pháp bảo thì hiếm hoi, hơn nữa đều là thấp phẩm.

Không Kiếm này có thể nói là nghèo kiết, bất quá một siêu phẩm phi kiếm, một bộ kiếm trận, lại thêm thanh cờ nhỏ màu vàng dẫn phát Thanh Tiêu Nguyên Đấu Lôi đều là vật tinh kỳ. Khách quan có thể xem như giàu có trong giới tán tu, về giá trị sở hữu đã có thể tương đương với tích cóp của Quảng Lăng tông trước đây.

Bất quá chỉ bằng vào đồ vật trong giới chỉ cũng không thể nói mấy chữ "rất không tệ", linh thạch tổng cộng cũng chỉ khoảng năm sáu trăm triệu mà thôi. Ngược lại hơn ba trăm vạn đạo điển chiếm gần nửa không gian ba cái Tu Di Giới mới khiến Nhạc Vũ thoáng vui mừng.

Hắn cũng không biết những thứ này Không Kiếm thu thập từ đâu. Bất quá tạo nghệ trận đạo cường hoành của hắn quả thực không phải do may mắn, nhất định là đã trải qua mấy trăm năm nghiên cứu mới có được thành tựu hiện giờ. Đến khi hắn dùng hồn thức quét vào hai miếng hồn ngọc bên trong thì lập tức sáng mắt.

- Ừ? Đây là Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm! Còn có Ngọc Thanh Lan Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm!

Nhạc Vũ kêu khẽ một tiếng rồi nhắm mắt dùng hồn thức thăm dò phân tích khẩu quyết hai thần công này.

Vô luận tạo nghệ trận đạo phù đạo của hắn hiện giờ đều có thể sánh được với nhân vật đứng đầu trong giới Đại Thừa tu sĩ, kiến thức nhãn quang đều là nhất lưu đương thời. Chỉ qua một lạt, hắn đã biết tuy hai loại thần thông này có phương pháp tu luyện bất đồng nhưng phương phương pháp lợi dụng pháp tắc lại như nhau. Nhưng nếu để nói là đồng nhất bản nguyên căn cơ thì lại không thể.

- Hắc! Nguyên lai tưởng rằng là kim hệ đại thần thông, không ngờ trong đó lại có cả quang hệ của Ngũ Hành diễn sinh. Bất quá nếu đồng tu hai môn thần thông này thì đã có thể coi như một đại thần thông kim hệ. Người này cũng như Phong Bạch, chưa từng tu thành hai thần thông này. Nếu không kỳ thật thực lực đủ để bằng được Đông Hoa tán nhân.

Nhạc Vũ cười lạnh rồi đem hết đồ vật trong Tu Di Giới thu vào trong không gian

tu di cực lớn kia. Tiếp đó hắn đánh nát ba cái Tu Di Giới, dùng Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm luyện hóa. Thứ này tuy không có quá nhiều tác dụng với Biểu Lí Càn Khôn Đồ nhưng cũng có chút tác dụng chữa trị thương thế mà kiếm khí của Không Kiếm mới tạo ra.

Đợi đến xử lý xong mọi chuyện thì Nhạc Vũ mới phát hiện sắc mặt Chiến Tuyết hơi tái đi.

Hơi suy nghĩ một chút, Nhạc Vũ liền biết là do nàng vừa mới dùng Bạch Đế kiếm trấn áp Không Kiếm nên dùng tín ngưỡng lực quá sức.

Chiến Tuyết dùng bốn ngàn năm trăm vạn tín đồ, trong vài năm đã nhảy vào thần cách đệ tam gia, tích lũy vốn là cực nhỏ, đại chiến với Đại Thừa tu sĩ tiêu hao cực lớn.Lúc này không bị đánh rơi Thần giai đã xem như tốt rồi.

Nhạc Vũ không khỏi thầm lo lắng, quay đầu ân cần nói:

- Không cần chống chọi nữa, cứ ngủ đi vài năm tích lũy thần lực, vững vàng ở cảnh giới hiện giờ rồi đợi đến lúc tìm được Lục phẩm tử tâm liên hãy nói.

Chiến Tuyết cảm thấy ấm áp nhưng vẫn lắc đầu:

- Không cần! Thiếu gia, nhiều lắm là về sau ta tạm thời không cần vu lực là được. Hiện giờ bên hoàng hôn giới có tiểu thư cùng Lâm Trác Nhiễm Lực giúp đỡ, tín đồ của ta khuếch trương rất nhanh, đã có sáu trăm ngàn rồi!

Nhạc Vũ thấy thần sắc quật cường của nàng thì hơi nhướng mày rồi khẽ thở dài.

Sáu trăm ngàn tín đồ, kỳ thật chống chọi một thần giai ngũ cách cũng quá đủ. Chỉ là Chiến Tuyết lúc đấu pháp quá tâm ngoan thủ lạt, một khi hắn ra lệnh thì chuyện gì cũng dám làm. Vì thế mà lực cắn trả của tín ngưỡng lực cũng thật dày, hơn nữa mỗi ngày tích lũy thần lực quá ít.

Dùng pháp lực mang theo Chiến Tuyết Côn Ngô xuyên ra Biểu Lí Càn Khôn Đồ, Nhạc Vũ phất tay thu hồi họa đồ. Tiếp đó hắn nhìn lại thanh phi kiếm đang bị Thông Thiên Long Ngục Ân áp chế.

- Thanh huyền binh này còn hữu dụng hơn cả Thư Hùng Băng Diễm kiếm mà

Tử Vân đạo nhân.

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi thu hồi Thông Thiên Long Ngục Ấn. Kiếm này đồng dạng không có Kiếm Linh, chủ nhân vừa chết đã mất đi thần hồn khống chế nên yên lặng nằm đó. Nhạc Vũ cầm lên phân tích mới biết vật này cũng không phải là chất ngọc như hắn vẫn tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 591: Huyền Thiên Vô Vọng

Chất liệu chế tạo nên thanh kiếm là Băng Phách tuyết kim tinh anh vạn năm, không trách có thể nấu chảy như bạch ngọc.

Nhạc Vũ vừa chạm vào đã cảm thấy lạnh buốt, lúc nắm vào tay thì thấy trọng lượng đạt đến trên mười hai vạn thạch.

Băng Phách tuyết kim chỉ là vật Tam phẩm, Không Kiếm dùng tinh anh của nó để chế luyện ra loại tài liệu nặng hơn mười hai vạn thạch, tạo thành một phi kiếm siêu phẩm.

Bất quá dụng ý của Không Kiếm khi luyện chế kiếm này cũng không phải vì hàn lực mà vì đặc tính trong suốt của nó có thể tụ tán hay phân hóa ánh sáng, tương hợp với Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm quyết cùng Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh kiếm.

Mỉm cười, Nhạc Vũ cũng thu hồi thanh kiếm vào tay áo. Thanh siêu phẩm phi kiếm này cũng không biết hao phí mất bao nhiêu công phu của Không Kiếm tìm kiếm trong các quáng mạch ở Bắc Cực mới tế luyện thành công, ngược lại tiện nghi cho hắn.

Phản hồi Bích Ba viên, Nhạc Vũ không cần sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang để cường hành xông vào vì đã nắm vững bố cục trận pháp trong Côn Luân điện, cứ thế ung dung tiến vào.

Vừa tiến vào Côn Luân điện, Nhạc Vũ lập tức nhìn vào hai linh chủng thủy hỏa trên kia.

Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng chân thủy là thứ Tử Vân đạo nhân chuẩn bị cho hắn đột phá Đại Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ mười lăm, khi đó chắc hắn cũng đã chứng nhận tiên đạo.

Bất quá Nhạc Vũ lúc này lại có chút chần chừ bất định có nên đem hai vật này

luyện hóa hay đợi đến ngày sau.

Lẽ ra với cảnh giới Nguyên Anh và Huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ tám của hắn muốn luyện hóa hai thứ Tiên Thiên linh vật này là cực kỳ nguy hiểm.

Bất quá trước đây Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy, thêm cả Càn Li chân diễm lẫn Thái Huyền chân thủy đã kiến tạo cho hắn một căn cơ hùng hậu. Sau khi tăng lên tầng thứ tám thì phù trận thủy hỏa bên trong đã mở ra không gian rất lớn để dung nạp các linh chủng thủy hỏa. Mấu chốt là Đại Thừa Kim Thân và Long thể gần tiếp cận với Chân Long của hắn.

Chỉ cần là thân thể Chân Long thì đã có năng lực trú trú nước ngự lửa, nếu ở trình độ nhất định thì càng không sợ bất kỳ đạo pháp và thiên tai của loại lửa, nước nào.

Thân thể Đại Thừa coi như Bất Tử Bất Diệt, năng lực khôi phục cùng thừa nhận đều cực kỳ kinh người. Đây cũng là thứ mà hắn dựa vào để luyện hóa Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng chân thủy vào cơ thể.

Tuy nhiên nếu luyện hóa quá sớm hai vật Tiên Thiên này thì cũng không phải chỉ có hoàn toàn là tốt. Tuy có thể khiến cho căn cơ hắn càng thêm vững chắc, uy lực của Băng Diễm tuyệt quang càng thêm to lớn nhưng sau này những chủng linh thủy linh hỏa trên thế gian có thể phù hợp với hắn càng thêm hiếm thấy.

Cân nhắc một hồi, Nhạc Vũ chợt cười rồi đem nguyệt hỏa chân viêm và lực thủy hàn còn thừa trong phù trận bài xích ra ngoài. Sau đó hắn dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành hai cự thủ hút lấy hai vật kia thu thẳng vào đan điền.

Trong chốc lát, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy một nửa thân thể vô cùng băng hàn, nửa còn lại thì vô cùng nóng bức.

Đánh giá của Nhạc Vũ đối với Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng chân thủy lập tức càng đề cao mấy lần.

Không hổ là vật có thể làm tiên đạo tu sĩ nhòm ngó, lực Viêm Hàn cơ hồ gấp mấy lần Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Huyền Âm Quý Thủy!

Đặc biệt là Vô Vọng chân thủy, quả nhiên là một giọt có thể chuyển hóa thành

một hồ nước, sức nặng đạt tới 30 vạn thạch lực! Sau khi dung nhập vào đan điền khiến Nhạc Vũ cảm giác thân thể trầm trọng thêm vài phần.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không để tâm, thân thể Chân Long không hổ là thần thú cao cấp. Nếu không cho dù là Đại Thừa Kim Thân trước kia của hắn, chỉ sợ vừa hấp thu hai vật này vào sẽ đau đến chết đi sống lại, thậm chí có thể băng giải.

Hiện giờ mặc dù có đau đớn nhất định nhưng Nhạc Vũ lại càng cảm thấy thân thể của mình một bên là ấm áp, một bên là mát lạnh vô cùng, cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Đợi đến khi Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng chân thủy đều đã triệt để nhét vào trong phù trận thủy hỏa trong đan điền. Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự, dùng đại lượng thủy hỏa lực bạo phát tu luyện Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ chín.

Lần này nhanh chóng có thêm rất nhiều phù văn bổ sung vào phù trận thủy hỏa, hai linh chủng thủy hỏa cũng bị áp chế vào phù trận.

Đến khi công quyết tầng thứ chín được hắn hoàn thành thì trong bốn loại linh chủng thủy hỏa đều có chút chấn động, bắt đầu hấp thu linh lực thủy hỏa nơi này. Qua không bao lâu thì Thái Huyền chân thủy cùng Huyền Âm Quý Thủy càng lộ ra vẻ tinh khiết, hàn lực và thủy lực lại càng kinh người.

Về phần Càn Li Chân Diễm và Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm thì dao động một hồi mới dần khôi phục ổn định, thể tích đều lớn hơn một tầng.

Nhạc Vũ biết đây là chúng đều nhận được kích thích từ Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng chân thủy mà tiến hóa trên diện rộng.

Đây cũng chỉ mới là bắt đầu, tu vi ngày sau của hắn nhất định sẽ càng biến hóa kinh người. Nhạc Vũ vẫn nhắm mắt, chỉ cần tình thế trong đan điền vẫn có thể khống chế thì cũng không để ý tới mà dứt khoát lựa chọn không ngừng cố gắng trùng kích Huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ mười đến khi hoàn thành mới đình chỉ.

Nhạc Vũ cười khổ, vừa rồi hắn có cảm giác chỉ cần tiến thêm một bước thì sẽ dẫn phát thiên kiếp.

Lần này so với việc tu thành Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ tám càng thêm nghiêm trọng hơn, ngoại trừ dẫn phát thiên kiếp còn có khả năng Ngũ Hành triệt để thất hành.

Chậm rãi mở to mắt, Nhạc Vũ cảm thấy nhãn lực mạnh hơn rất nhiều, xem bất kỳ việc gì cũng đều rõ hơn so với trước. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hắn biết đây là tác dụng của Vô Vọng chân thủy liền lệnh cho Chiến Tuyết thi triển một Chướng Nhãn pháp, sau đó dẫn ra một tia linh lực của Vô Vọng chân thủy từ đan điền liền lập tức xem thấu.

- Từ nay về sau, mìn cũng có thể như Lí Không Liên, không hề sợ bất kỳ ảo thuật trên thế gian.

Nhạc Vũ lộ ra sắc mặt vui mừng. Có được bản lĩnh này thì cho dù lúc chiến đấu hay phá trậ đều có thể vượt qua.

- Chuyện nơi đây đã xong! Không Kiếm chết đi nhất định sẽ khiến cho chư tông Trung Nguyên cảnh giác, gấp rút thăm dò Tiên Phủ. Bất quá trong thời gian ngắn cũng không vấn đề gì.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ cũng không dừng lại, dẫn theo Chiến Tuyết Côn Ngô xuyên thẳng qua hư không, không bao lâu đã xuất hiện trong đan thất.

Chuyện bên Tử Vân Tiên Phủ coi như không cần lo lắng, nhưng làm thế nào để lấy được Lục phẩm tử tâm liên bên chỗ quần yêu tụ tập lại cần trù tính.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền lấy ra hai kim hoàn, là thứ mà hắn đoạt được của Thiết Li.

Trước kia Nhạc Vũ không biết tác dụng, chỉ có thể giấu trong không gian tu di, sau khi đọc qua bốn mươi vạn đạo điển lại rất có thu hoạch.

Vật này là do hơn mười loại kim loại hiếm thấy hợp luyện mà thành, có chút tương tự với ác kim. Nếu như dùng đúng phương pháp thì có thể quán nhập pháp lực để sử dụng, nếu nói đến che giấu dao động pháp lực và khí tức bản thân thì trong Đông Thắng đại lục sợ là không có vật nào mạnh hơn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lấy ra hơn khối Long Lân lớn nhỏ không đều. Vật này

ngoại trừ lực phòng ngự kinh người thì cũng có thể che giấu dao động pháp lực, lực phòng ngự kinh người. Nếu là kết hợp nhất thể, Nhạc Vũ cũng không rõ ràng lắm, cuối cùng luyện hóa với Lục phẩm Tử tâm liên thì sẽ ra một vật thế nào.

Trong một ngôi đình thủy tạ trong Thính Vân tông, Huyền Tĩnh ngồi xếp bằng trên một cái nệm, ánh mắt tĩnh mịch địa nhìn về phía phương xa, tựa hồ suy nghĩ sâu xa.

Hắn đã ở tư thế này trọn vẹn mười ngày, cũng chưa từng có nhúc nhích. Hai đạo đạo đồng bên cạnh cũng không dám thở mạnh.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cho đến một lúc hoàng hôn, Huyền Tĩnh mới rốt cục nhẹ thở ra một hơi:

- Chết rồi, thật đã chết rồi.

Những người chung quanh đều không rõ, chỉ biết lặng lặng khoanh tay lắng nghe. Huyền Tĩnh cũng không nói thêm, lại lâm vào trầm tư, sau đó chừng một lát bỗng nhiên nhướng mày:

- Thiết Kiên đạo nhân?.

Tiếng nói vừa dứt, hồ nước phía trước bỗng dưng cuộn lên rồi vô số hơi nước bay lên tạo thành một chiếc đầu cực lớn trên bầu trời rồi thành hình một đạo nhân trung niên, vừa ổn định đã mở miệng nói:

- Không Kiếm xác thực đã đã chết! Chuyện bên Tử Vân Tiên Phủ còn cần tính tiếp.

Huyền Tĩnh hơi nhìn lên:

- Chuyện này ngày sau hãy nói! Tịnh Hải tông cùng hai tông Đông Dương Tử Nghiễn đều có chút không đúng. Lúc này không phù hợp ra tay với Tử Vân Tông ra tay. Ngược lại bên chỗ Hạo Dương tông không ít người tinh hiểu thuật số, có tính ra người phương nào gây nên?

Thiết Kiên đạo nhân nghe vậy, lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Người này có thể điên đảo Thiên Cơ, lại thoáng cái đã tru trừ Không Kiếm,

nhất định cũng là Đại Thừa tu sĩ! Tu vi pháp lực mặc dù so với Tam đại tán tu cũng kém không xa! Tạo nghệ trận đạo tựa hồ không kém ta và ngươi. Thân phận người này chắc không khó để đoán, đáng tiếc là mọi dấu vết đại chiến đã bị phá hủy nên ta và ngươi liên thủ cũng không tìm ra đầu mối gì. Việc này có chút khó giải quyết, nếu là tán tu gây nên thì cũng thôi đi, sợ là Tử Vân Tiên Phủ còn có những người khác dòm ngó.

- Thiên Cơ đã loạn, những người này nhìn trúng đồ của Tử Vân Tiên Phủ cũng không có gì lạ! Chỉ là ta cho rằng việc này tựa hồ có chút không đúng. Bất quá hiện giờ cũng đành vậy.

Nói đến đây, Huyền Tĩnh lại lộ ra một tia thần quang:

- Ta có cảm giác không bao lâu nữa sẽ biết được người này là ai.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 592: Vô Tướng Phân Quang

Trên bầu trời, vô số lôi quang hỏa hồng sắc giống như từng con giao long đang giương nanh múa vuốt trên thiên không.

Ngay trung ương lôi quang, Nguyên Anh của Nhạc Vũ đã tăng trưởng tới chừng ba xích, tựa như một Cửu Linh Đồng Tử, đang ngồi xếp bằng ở trung ương, lấy tốc độ làm người ta giật mình đang không ngừng cắn nuốt lôi điện. Lôi quang tuy cuồng liệt, nhưng vẫn không làm gì được Nguyên Anh nho nhỏ kia.

Ở bên dưới, một con yêu thú vừa vặn tấn thăng cấp bảy đang ở bên trong một đại trận hình tròn, sụp đầu, đôi mắt ẩn chứa vẻ sợ hãi. Bên cạnh nó có hai yêu thú khổng lồ, Sơ Tam cùng Đẳng Huyền đều sử dụng Thiên Địa Pháp Tướng hiện ra nguyên hình, đều lớn chừng mấy trăm trượng, không còn chút vẻ bề ngoài khả ái, chỉ còn lại vẻ vô cùng dữ tợn. Huyết mạch thần thú cùng cấp bậc cao trấn áp làm con yêu thú mặc dù có huyết thống không tệ kia còn chưa kịp chân chính giao thủ đã hoàn toàn mất đi sức phản kháng, nhìn vào vẻ dữ tợn của hai thần thú, tuyệt không có một yêu thú nào dưới cấp tám dám có can đảm phản kháng.

Ngoài trăm trượng, Chiến Tuyết cùng mấy người Nhiễm Lực đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, chống cự lại tinh thần uy áp của lôi kiếp.

Trong mọi người chỉ có Nhạc Trương thị vừa dùng thần hồn kháng cự vừa mở to hai mắt, trong con ngươi lóe sáng, nhìn vào Nguyên Anh của Nhạc Vũ, trong lòng có cỗ xúc động muốn lập tức bay lên ôm Nguyên Anh trên bầu trời vào lòng mình. Nhìn vẻ béo mập mũm mĩm của Nguyên Anh, so sánh với lúc Nhạc Vũ còn nhỏ thật giống như đúc!

Nghĩ tới đây, Nhạc Trương thị không khỏi thở dài một tiếng, tuy nói hôm nay thành tựu của Nhạc Vũ rất cao, vượt xa sự tưởng tượng của bà, nhưng bà lại cảm giác giữa mẫu tử lại mất đi một phần cảm giác thân cận của trước kia. Nếu nói khách quan, bà càng hi vọng thời gian quay trở về mười mấy năm trước, lúc Nhạc Vũ còn nhỏ, bà có thể ôm hắn vào lòng thương yêu như thuở trước.

Trên bầu trời Nhạc Vũ hoàn toàn không hay biết suy nghĩ của mẫu thân, chỉ nhắm mắt ngưng thần, hấp thu lôi lực trong kiếp lôi.

Tận sâu trong người hắn, lôi phù đã càng lúc càng chân thật, hơn nữa hình dáng đã có chút thay đổi. Mơ hồ chữ "Lôi" có chút tương tự như loại chữ triện thời thượng cổ, làm cho người ta có cảm giác huyền diệu bí ẩn, phảng phất như đại biểu cho điều thâm ảo nhất, đạo lý bổn nguyên nhất của thiên địa, của hồng hoang thế giới.

Cơ hồ không cần hỏi cũng biết, năm đó người sáng tạo ra bộ văn tự này nhất định cũng là một vị đại tu sĩ tu vi pháp lực cực kỳ cao thâm thời đại thượng cổ hồng hoang, như vậy mới có thể tìm hiểu ra bộ văn tự như vậy viết lên trên giấy.

Nghe tin đồn vào thời thượng cổ, tu sĩ chỉ cần nhìn vào chữ triện này liền có thể tìm hiểu ra rất nhiều chân lý của thiên địa, lời này quả nhiên không phải trống rỗng.

Cũng vì vậy khi chữ triện này truyền lưu trong giới tu sĩ, nhưng chỉ có những tu sĩ có đạo hạnh nhất định mới có thể viết ra, sau đó mới lưu truyền trên thế gian tới hôm nay. Song chữ triện thời thượng cổ, vẫn là văn thể tốt nhất dùng viết phù triện, đại biểu cho đại đạo vũ trụ.

Bất quá bên trong nguyên thần của Nhạc Vũ muốn đạo lôi phù này hoàn toàn thành hình, còn kém rất xa. Trước mắt vẫn mới chỉ là một đường viền mà thôi, muốn hoàn toàn thành công không biết phải đợi đến bao lâu.

Đợi đến khi kiếp vân trên bầu trời tiêu tán, chút lôi quang còn lại bị hồn thức hấp thu, Nhạc Vũ mới mở mắt, trong mắt lộ ra tia hưng phấn.

Vận khí thật tốt! Địa Ngục Hỏa Lôi khó gặp gỡ nhất sớm như vậy liền bị ta đụng tới. Muốn thấu toàn bộ một ngàn lẻ tám mươi loại lôi kiếp, cũng không cần dùng tới mười năm.

Địa Ngục Hỏa Lôi cũng không được ghi chép bao nhiêu trong đạo điển, bởi vì những tu sĩ độ kiếp chưa từng gặp gỡ qua bao giờ. Chỉ có chút yêu thú khi độ kiếp mới có thể gặp gỡ, nhưng tỷ lệ vô cùng hiếm hoi.

Nhạc Vũ vốn cho rằng đây là cửa ải khó khăn lớn nhất của mình, thuần túy chỉ là chờ vào vận khí. Nhưng với thân phận bị thiên đố kỵ của hắn hôm nay, muốn

trong vòng mười năm gặp phải loại kiếp lôi này, chỉ sợ rất khó. Hắn không hề nghĩ tới mình nhanh như vậy đã được gặp gỡ.

Xem ra thiên cơ suy diễn quả nhiên cũng không cách nào can thiệp được chuyện xảy ra. Dù sao không có ý thức, không cách nào biết được rõ ràng làm sao mới có thể ngăn cản sự trưởng thành của hắn.

Hoặc là do ý niệm thiên địa hoàng hôn giới đặc biệt suy yếu? Dù sao với thân phận người đứng bên ngoài thiên cơ như hắn, vô luận đi tới thế giới nào cũng sẽ không được chào đón.

Dừng lại ý nghĩ rối loạn, Nhạc Vũ đưa Nguyên Anh nhập vào thân thể, dặn dò mọi người, liền bay thẳng lên Thiên Trụ Phong. Mấy người còn lại cũng tự mình tản ra, bay đi khắp bốn phía.

Thời gian vài tháng nay đều là như thế, cứ cách ba ngày mọi người lại tụ cùng một chỗ, để Nhạc Vũ ra tay bày trận, dẫn phát lôi kiếp của yêu thú dùng tôi rèn thần hồn. Thời gian còn lại đều tự riêng mình tu hành. Thế giới này thật lớn, linh địa cực nhiều, cộng thêm yêu thú cấp sáu trở lên số lượng có tới mấy chục vạn, đúng là một địa phương tu hành rất tốt.

Đáp xuống đỉnh núi, Nhạc Vũ lại khoanh chân ngồi xuống. Nhưng hắn không tu hành công khóa hàng ngày, lấy ra một khối kim chúc màu lam cầm trong tay, sau đó vận khởi pháp quyết thu nạp canh kim khí bên trong.

Bên trong đạo điển có một cách nói, nhưng theo Nhạc Vũ xem ra là do một ít kim chúc tương quan với thiên địa pháp tắc mà ngưng tụ thành, tương tự với đồ vật linh lực kim hệ, có thể thoát khỏi vật chất, một mình tồn tại, nếu rót vào bên trong kim chúc bình thường, cũng có thể giúp kim chúc tăng thêm nhiều phẩm cấp, trực tiếp trở thành linh kim phẩm chất thật cao.

Lần này khi ánh sáng mặt trời dâng lên, tuy bầu trời vẫn còn mờ mờ, nhưng năng lượng quang hệ tinh thuần vẫn rót vào bên trong cơ thể Nhạc Vũ. Cùng canh kim khí lưu chuyển khắp kinh mạch của hắn, tụ tập vào bên trong đan điền, truyền vào bên trong kim hệ phù trận mới sinh ra. Sau đó ước chừng ba phút sau, khối kim chúc trong tay Nhạc Vũ đã biến thành lờ mờ không còn ánh sáng.

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, trực tiếp đổi một khối kim chúc màu đỏ, tiếp tục hút canh kim khí bên trong.

Thái Thanh Huyền Môn có Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, cũng giống như Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, trụ cột càng vững thành tựu ngày sau sẽ càng lớn.

Gọi là trụ cột, chính là lúc Trúc Cơ hấp thu phẩm chất canh kim khí. Bất quá trên thế gian đại đa số tu sĩ tu luyện đại thần thông này, vừa lúc ban đầu cũng không có điều kiện quá tốt, chỉ đành đợi đến khi chứng nhận trường sinh, từng bước chiết xuất cùng sửa đổi căn cơ.

Phương diện này đối với Nhạc Vũ mà nói cũng không thành vấn đề. Huyền binh pháp bảo cao cấp trong tay hắn có tới mấy chục loại, năm đó bên trong thần quốc nhặt được Ác Kim Linh Kim của chút ít tiên khí tổng số lại càng kinh người, cho dù đã qua mấy vạn năm sau nhưng canh kim khí tinh thuần vẫn còn vô cùng khổng lồ.

Huống chi còn có hoàng hôn giới, vô số quáng mạch linh kim. Tùy tiện tìm kiếm một quáng mạch, Nhạc Vũ cũng không cần tiếp tục buồn rầu về việc tu luyện hai môn thần thông này.

Ước chừng hai canh giờ sau, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, mở mắt, trong mắt hắn dâng lên vẻ bất đắc dĩ.

Vô luận là Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm hay Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, nếu nói về uy lực so sánh với Ngũ Sắc Thần Quang còn kém hơn hai cấp bậc. Thậm chí còn không bằng Băng Diễm Tuyệt Quang do Băng Phách Thần Quang cùng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang kết hợp lại.

Nhưng hai loại thần thông này một khi tương hợp, với khả năng tính toán của Nhạc Vũ, đủ địch lại uy năng của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Thậm chí có thể lấy lực sát thương của kim hệ ngũ hành, giúp ích trong phương diện chiến đấu còn mạnh hơn Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Duy nhất làm cho hắn cảm thấy phiền não chính là hai môn thần thông này đều phải tiến hành theo chất lượng. Công quyết cần phải vận hành kinh mạch, phần lớn nằm trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, nhưng canh kim khí không thể gian lận, cần mỗi ngày đều phải rút ra thời gian đi thu nạp.

Thời gian một tháng trước tiến sâu vào tầng thứ năm của hai môn thần thông này

cực nhanh. Nhưng tiến triển về sau càng ngày càng chậm. Phải dùng tới hai tháng mới tăng lên tầng thứ sáu. Dựa theo tốc độ này, muốn tăng lên tầng thứ tám phải chờ hai năm mới thành tựu.

Cũng may có thần thông thuộc kim hệ ngũ hành gia nhập, ngũ hành bên trong đan điền của hắn đã thoáng khôi phục thăng bằng, xem như vẫn đạt được điều tốt, chỉ có thổ hệ phù trận vẫn còn quá yếu ớt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ đưa ngón tay, sau một khắc liền có một đạo canh kim kiếm khí sắc bén bức người từ đầu ngón tay hắn bắn ra.

Theo hồn thức của hắn, đạo kiếm khí dần dần biến mất không còn nhìn thấy, không chỉ là hình dáng, ngay cả linh lực ba động cũng không thể tra xét. Trong nháy mắt sau, liền có thanh âm ầm vang truyền vào trong tai Nhạc Vũ.

Nguyên lai đạo kiếm khí kia dưới sự thao túng của Nhạc Vũ đã không chút âm thanh chém đứt một tảng đá khổng lồ phía xa xa. Sau đó tảng đá sụp đổ, nện xuống sườn núi bên dưới.

Vô Tướng Kiếm thật sự quá nham hiểm! Còn nói là công pháp của Thái Thanh Môn, chẳng lẽ vị Đạo tổ kia thật sáng chế ra loại pháp môn này sao?

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, tiếp theo thêm năm tia phi kiếm từ trong tay áo hắn bay ra, Nhạc Vũ dùng canh kim khí bên trong đan điền ngưng tụ mà thành, phân quang hóa ảnh, huyễn hóa ra năm thanh phi kiếm bay múa quanh người Nhạc Vũ.

Vô luận hình dáng khí tức đều giống nhau như đúc, cơ hồ mỗi một thanh kiếm đều có lực sát thương nhất định, thật khó phân thật giả. Trong đó còn có hai thanh kiếm bị pháp môn Vô Tướng Kiếm hoàn toàn làm biến mất, trộn lẫn bên trong.

Nhạc Vũ cũng cảm giác da đầu tê dại, hai loại thần thông này kết hợp, quả thật tu sĩ bình thường khó thể chống đỡ. Cho dù là bản thân hắn hôm nay, đã mặc vào Tử Thụ Tiên Y, còn có nhiều loại thần thông cùng Huyền Quy Tiên Trạc hộ thân, vẫn còn cảm thấy thật kiêng kỵ.

Sau khi luyện đến tầng thứ tám, một khi gặp phải một kiếm, ngay cả bản thân

hắn cũng không chịu nổi. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm nhờ vào tốc độ vô song cùng lực xuyên thấu đả thương người, mà Vô Tướng Kiếm hoàn toàn dựa vào vẻ vô thanh vô tức của nó, cộng thêm Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, thực sự giống như hổ thêm cánh.

Ngay sau đó, pháp quyết trong tay Nhạc Vũ biến đổi, đem toàn bộ canh kim khí tụ tập lại một chỗ, tạo ra một thanh cự kiếm, hắn còn đang dự định thí nghiệm một chút, đột nhiên trong lòng khẽ động, phẩy tay thu hồi cự kiếm vào trong cơ thể, liền xuyên vào thời không loạn lưu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 593: Long Lân Giáp Thuẫn

Bên trong đan thất, Xích Kim Đỉnh đang bị Địa Tâm Phế Hỏa thiêu đốt đến mức gần như sắp hòa tan.

Côn Ngô vẫn đang canh giữ sức lửa nơi này, ở phía trên đỉnh lại có một đạo bảo quang kim hoàng sắc phóng lên cao, ngay cả trần nhà thật dày cơ hồ không áp chế nổi.

Thành!

Nhìn thấy tình hình này, Nhạc Vũ liền biết đồ vật được luyện chế bên trong đã đạt tới mức đủ hỏa hầu.

Mở nắp đỉnh, nhìn thấy đoàn dung dịch kim hoàng sắc bên trong đang không ngừng sôi trào, vô số linh lực phóng lên cao.

Nhạc Vũ không dám chậm trễ, lấy ra một khôi giáp hình dáng đơn giản, toàn bộ đều do long lân chế thành, có chút lỗ thủng, dùng thêm kim chúc cùng linh thạch đủ loại liên tiếp thành một thể, tạo thành mấy pháp trận.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi vì trong tay của hắn không có vật gì đủ cường độ cắt ra long lân chỉ trong một hai ngày. Cho dù là Vô Hình Hàn Phách Kiếm sắc bén nhất trong tay hiện tại vẫn còn kém một chút, Thư Hùng Băng Diễm Kiếm cũng cần phải có thời gian mới có thể làm được.

Những lỗ thủng này đều do hắn dùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười bố trí một pháp trận đặc biệt, mạnh mẽ xuyên thấu tạo thành, nhưng cũng phải dùng hết thời gian hai ngày. Trong đó còn phải mượn lực lượng của Tử Vân Hồ Lô dùng vài loại độc ăn mòn cho nó mềm hơn một chút.

Nhưng như vậy cũng là chuyện tốt, lân phiến của chân long cấp Yêu Tiên cứng rắn tới mức thật khó tin. Nhưng lực phòng ngự cường hãn phần lớn là nhờ vài thiên nhiên phù văn bên ngoài lân phiến tạo thành, nếu cắt rời phá hỏng, ngược

lại không còn được hiệu dụng như trước.

Lấy phương pháp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, Nhạc Vũ khởi động pháp lực toàn thân, đem dung dịch màu vàng trong đỉnh nắm lên toàn bộ. Sau đó vô cùng tỉ mỉ đem dung dịch kéo thành những sợi tơ thật mảnh, xuyên qua những lỗ thủng trên lân phiến, gia cố lại lần nữa.

Đợi đến khi hoàn thành, Nhạc Vũ dùng dung dịch còn dư lại tiếp tục vẽ phù văn bên hông lân giáp.

Sau khi hoàn thành xong hết thảy, Nhạc Vũ cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên. Lần này muốn chế luyện long lân giáp chẳng qua là vì muốn tiến vào chỗ đàn yêu thú tìm kiếm lục phẩm Tử Tâm Liên mà thôi, cũng không thiết kế quá tỉ mỉ, tài liệu chỉ lung tung chắp vá, có chút tài liệu vốn không thể hòa hợp, hoàn toàn có thể hình dung giống như đã làm ẩu rối loạn.

Nhưng đợi đến khi Long Lân Giáp hoàn thành, hình dáng lại vượt ngoài ý muốn, lộ ra mỹ cảm kỳ dị, còn ẩn chứa vài phần khí tức trang nghiêm uy vũ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đợi đến khi tơ vàng hoàn toàn lạnh xuống, liền khẩn cấp đem Long Lân Giáp mặc vào người. Sau đó hỏi cảm nhận Chiến Tuyết cùng Côn Ngô, chỉ thấy hai người cau mày thật lâu, cuối cùng lắc đầu.

Nhạc Vũ cười khé, biết được ý tứ của hai người muốn nói không phát hiện được linh lực cùng khí tức ba động của hắn. Xem ra Long Lân Giáp cùng Tỏa Long Cô phối hợp hiệu quả còn tốt hơn ngoài ý muốn.

Về lực phòng ngự của áo giáp này, Nhạc Vũ không cần thử cũng biết được lực phòng ngự còn vượt xa Tử Thụ Tiên Y.

Loại long lân này, trừ phi có tu sĩ Đại Thừa cầm Thiên Mộc Kiếm hoặc Vô Hình Hàn Phách Kiếm, là phi kiếm cùng đẳng cấp, toàn lực chém vào mới có thể làm tổn thương, nhưng cũng chỉ là tổn thương mà thôi, muốn hoàn toàn phá vỡ còn phải phí chút ít thời gian.

Hoặc có được loại tiên khí như Nguyên Dương Đao Luân, như vậy mới có lực lượng đánh vỡ nó.

Nhược điểm duy nhất là sợi tơ nối tiếp những lân phiến này cố định, nhưng loại

hợp kim này cường độ có thể ngang hàng với bảo vật nhất phẩm, chẳng qua do tính chất mềm mại, không thích hợp luyện chế huyền binh mà thôi, không phải nói chém liền có thể chém đứt.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy vui mừng.

Bên ngoài khoác Long Lân Giáp, bên trong mặc Tử Thụ Tiên Y, cộng thêm Huyền Quy Tiên Trạc, bây giờ hắn giống như một pháo đài hình người không thể phá vỡ, từ Đại Thừa kỳ trở xuống cơ hồ không cần sợ bị tổn thương.

Đáng tiếc vài món bảo vật phòng thân này cũng không cách nào hoàn toàn tiêu trừ lực công kích thẳng vào. Trước khi Đại Thừa Kim Thân của hắn còn chưa đạt tới mức độ nhất định, vẫn khó thể lấy thân thể đối phó Đại Thừa cảnh giới. Luyện chế xong bảo giáp này, bên trong đan đỉnh còn dư lại không ít dung dịch, Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, lấy ra mười mấy tấm long lân còn thừa lại cũng dùng phương pháp đồng dạng làm ra ba tấm thuẫn, một giao cho Côn Ngô, một cho Chiến Tuyết. Tấm thuẫn cuối cùng hắn ném vào trong giới chỉ, chờ sau khi trở về sẽ giao cho Đoan Mộc Hàn. Đại hung ẩn hiện bên trong quẻ tượng làm hắn không chút yên lòng.

Về phần dung dịch còn sót lại, Nhạc Vũ thu hồi toàn bộ, chuẩn bị để ngày sau tu bổ.

Long Lân Giáp đã luyện thành, hôm nay đã có thể tiến vào Vạn Yêu Cốc tìm tòi!

Nhớ tới bên trong sơn cốc có vô số yêu thú, còn có hơn ngàn yêu thú mười ba cấp, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Nhưng trong lòng hắn cũng biết nơi đó nhất định phải vào một chuyến, hơn nữa thời gian càng sớm càng tốt.

Không chỉ bên phía tông môn có cuộc đại chiến sắp diễn ra, lại thêm trong minh minh, hắn cảm giác bên trong sơn cốc có thứ gì đó rất quan trọng đối với mình, mang theo bí mật của cả hoàng hôn giới.

Suốt ba ngày kế tiếp, Nhạc Vũ ở bên trong tiên phủ bắt đầu đi khắp chung quanh. Hắn có dự cảm trong thời gian ngắn mình sẽ không thể quay về.

Lúc này bên ngoài cốc có đông đảo tông môn tu tiên đang rình rập canh giữ, bọn

họ đang không ngừng đi vào bên trong tìm tòi. Tuy tiên trận nơi này mạnh mẽ, nhưng không thể chịu đựng quá nhiều tu sĩ Đại Thừa liên tục công kích vào.

Trong ba ngày Nhạc Vũ đem tiên trận chữa trị lại, khiến uy năng tăng thêm mấy phần, không đến nỗi để người khác có thể thừa sơ hở công kích.

Đợi đến khi linh thạch nhất phẩm trong tay hắn dùng hết, cho dù là đại sư trận đạo như Không Kiếm, trong vòng vài tháng cũng đừng mong có thể xâm nhập.

Nhạc Vũ mang theo Côn Ngô cùng Chiến Tuyết xuyên qua không gian, trở lại hoàng hôn giới. Lần đầu đi tới thế giới này, Côn Ngô không khỏi kinh ngạc, nhìn quanh khắp mọi nơi.

Nhạc Vũ đi thẳng tới phương hướng sơn cốc lớn, ngay khi hắn đứng bên ngoài vạn dặm, lại lần nữa cảm giác được bên trong phóng cao từng cỗ yêu khí, vẻ mặt ngưng đọng lại.

Nhưng chỉ thoáng do dự một lúc, hắn phong tỏa linh lực nguyên của Côn Ngô, thu hồi vào trong giới chỉ.

Với thực lực của Sơ Tam cùng Đẳng Huyền hôm nay, mặc dù bỏ vào trong Linh Thú Đại cũng khó che giấu được yêu lực, Long Lân Y chỉ có thể che giấu một bộ phận, không có Tỏa Long Cô vẫn không xong.

Cộng thêm hai tiểu tử kia cho dù có đi tới đây, cũng không giúp đỡ được bao nhiêu, Nhạc Vũ liền dứt khoát không mang theo.

Chỉ có Côn Ngô, chỉ cần tạm thời phong tỏa linh lực nguyên, sẽ không lo lắng bị yêu thú khác phát hiện.

Về phần Chiến Tuyết cũng là như thế, nhưng đã có Thông U Định Minh Châu, tùy thời đều có thể triệu hoán được nàng.

Ngay khi hắn dự định phi thân đi vào, Nhạc Vũ chợt nhớ tới điều gì, xoay người nói:

Ngươi có thể cảm giác được lục phẩm Tử Tâm Liên đang ở phương hướng nào không?

Chiến Tuyết nhíu mày, suy ngẫm một lúc lâu mới chỉ về hướng đông trong sơn cốc:

Ta cảm giác hắn là ở đó! Nhưng cảm giác bên kia rất nguy hiểm, thiếu gia! Qua một thời gian nữa hãy đi có được hay không? Tuyết nhi không vội.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, qua một thời gian nữa sao? Chẳng lẽ còn phải chờ sau khi hắn đạt tới Đại Thừa cảnh? Tình hình trước mắt là nên tranh thủ thời gian, hắn cũng đang rất cần một trợ thủ.

Nhạc Vũ lấy ra Càn Khôn Dịch Văn Bàn, thôi diễn một chút, chân mày Nhạc Vũ chợt nhảy lên, nơi này quả nhiên là địa phương đại hung, nhưng suy tính kết quả chuyến này cũng không đến nỗi nào.

Thoáng khựng lại, Nhạc Vũ không tiếp tục quản, lao vào bên trong Vạn Yêu Cốc. Có được Long Lân Giáp, lần này đi vào quả nhiên dễ dàng hơn mấy lần trước rất nhiều.

Yêu thú mười ba cấp trở xuống đều không cảm giác được sự hiện hữu của hắn. Mà trên mười ba cấp, cho dù là yêu thú có cảm giác đặc biệt bén nhạy, có thể cảm giác được khí tức của hắn, nhưng theo bản năng sẽ bỏ qua.

Không bị yêu thú chặn lại, chỉ sau mười mấy phút Nhạc Vũ đã xâm nhập tới gần hạch tâm sơn cốc, hướng phía đông mà Chiến Tuyết đã chỉ bay nhanh đi.

Đoạn đường này ngoại trừ hắn thật cẩn thận dò xét, còn quan sát xem nơi này còn có thiên địa linh vật nào khác hay không.

Nhưng khi đi vào trong cốc chưa đầy hai khắc, Nhạc Vũ đã tuôn đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt tràn ngập kinh hãi.

Bên dưới mặt đất nơi này cất giấu một tòa đại trận! Diện tích đạt tới phương viên mấy chục vạn dặm! Rốt rục là người nào, không ngờ có được đại thủ bút đến như vậy, bố trí một linh trận bao trùm cả Vạn Yêu Cốc?

Trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ xanh mét, vừa rồi hắn đã cảm giác huyễn cảnh bao quanh trước mắt, cho tới khi Vô Vọng Chân Thủy truyền ra một đoàn linh lực đưa vào trong mắt, hắn mới thoát ra, trước mắt vô cùng trong sáng rõ ràng.

Sau đó hắn bắt đầu chú ý tới đủ loại dấu hiệu nơi đây.

Tựa hồ cấp bậc càng cao, bị ảnh hưởng càng mạnh. Những yêu thú cấp tám trở xuống có thể tùy ý ra vào trong sơn cốc này. Trên cấp tám lại chỉ có thể bị vây trong trận, bị huyễn cảnh ngăn cản không thể ra ngoài. Không trách được thực lực của yêu thú trong cốc mạnh mẽ nhưng nhân loại trong hoàng hôn giới vẫn còn có thể sống sót.

Còn có linh trận, tựa hồ có hiệu quả kích thích ân ái, hoàn cảnh nơi này đặc biệt thích hợp yêu thú, ở chỗ này tu hành tiến triển rất tốt!

Nhạc Vũ càng đi về phía trước, trong lòng càng thêm kinh hãi, hắn thật không hiểu rõ linh trận nơi này rốt cục do người phương nào bố trí.

Lẽ ra có thể xác nhận là trước thời hồng hoang, nhưng Nhạc Vũ phán đoán có thể chân tướng không thể như thế. Nếu như là những Yêu Vương mười ba cấp chân chính nắm giữ thiên địa pháp tắc giống như nhân loại tu sĩ, huyễn trận nơi này tuyệt đối không thể vây khốn được họ.

Đại trận này phảng phất như được thiết kế riêng cho yêu thú hoàng hôn giới!

Khoảng cách với địa phương Chiến Tuyết đã chỉ càng ngày càng gần, Nhạc Vũ mơ hồ cảm giác linh lực dâng cao cùng dược hương lan tỏa khắp nơi. Đoán chừng nơi này ngoại trừ lục phẩm Tử Tâm Liên, còn có không ít linh dược, hơn nữa phẩm cấp đều cực cao.

Nhưng ngay lúc này trong đầu Nhạc Vũ lướt qua một đạo linh quang. Sau đó thân hình hắn khựng lại, cảm giác như có chậu nước lạnh xối xuống trên đầu, toàn thân lạnh như băng:

- Hiểu rồi, thì ra là như vậy! Hoàng hôn giới không phải nơi vô chủ, mà là có người đem nó ném tới nơi này, xem như sân nuôi dưỡng đào tạo tài liệu yêu thú!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 594: Nuôi dưỡng yêu thú

Nhạc Vũ cũng hít sâu một hơi, hồi tưởng đến từng hình ảnh về thế giới này, càng thêm xác minh phán đoán của mình.

Có thể ở Vạn Yêu Cốc bày ra tòa đại trận này, lại đem mảnh nhỏ hồng hoang diện tích thật lớn ném đến gần Ám Giới, khả năng như vậy theo Nhạc Vũ xem ra cũng chỉ có nhân vật như Thái Ất Chân Tiên trở lên mới có thể làm được.

Hành động như vậy tuy làm tu sĩ rất khó sinh tồn trong thế giới này, cũng không thể tu thành chính quả, nhưng cũng khiến cho đám yêu thú không cách nào đạt được lực lượng mười ba cấp chân chính trở lên.

Chỉ sợ ở trong mắt nhân vật kia, những yêu thú khi trưởng thành không có thân thể cùng yêu đan mạnh mẽ, cộng thêm chiến lực yếu ớt vô cùng mới là mục đích thực sự của hắn.

Như vậy vì sao chưa từng nhìn thấy họ xuất hiện qua? Là do họ đang ở thế giới khác? Hay đối với thế giới này hoàn toàn không quan tâm chỉ phóng dưỡng tại đây, hoặc còn duyên cớ nào khác?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, thầm nghĩ vô luận tình hình rốt cục như thế nào, lục phẩm Tử Tâm Liên hắn không lấy không được.

Về phần ngày sau rốt cục nên làm gì, trước tiên tạm xem tình hình cụ thể một chút rồi hãy nói. Hoặc tình huống trong hoàng hôn giới cũng không tới mức hung hiểm như hắn tưởng tượng.

Giá ngự Cực Quang kiếm bay về phía trước ước chừng ba trăm dặm, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục đi tới. Hắn chọn một địa thế tương đối cao, đem pháp lực truyền vào hai mắt, dùng Vọng Khí Thuật nhìn về nơi xa.

Đầu tiên nhìn thấy dược khí ngũ quang thập sắc hỗn tạp bên trong một mảnh quang mang thanh lam sắc, độ dày của linh lực cơ hồ không kém gì Tử Vân tiên

phủ.

Thủy mộc linh lực vô cùng nồng nặc! Nơi này thực sự là một chỗ ở lâu dài.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, không tiếp tục chú ý, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm. Linh dược khu vực này tuy thật nhiều, nhưng yêu thú cấp cao cũng dày đặc. Hắn dùng phương pháp Vọng Khí Thuật quan sát thấy yêu thú mười bốn cấp hắn chừng phải hơn trăm con, phân biệt trong phương viên chưa đầy bốn vạn dặm không gian.

Cho đến khí quan sát hướng bên phải, từ rất xa nhìn thấy một cỗ khí tức hung sát, ánh mắt Nhạc Vũ phát sáng, theo đường vòng âm thầm tiến tới.

Khu vực này cũng không khác bên trong Tử Vân tiên phủ, xương trắng phủ um tùm, vô số hài cốt yêu thú giăng đầy khắp nơi, chẳng qua chất lượng lại mạnh hơn Tử Vân tiên phủ rất nhiều.

Nhìn suốt phương viên mảnh đất kéo dài một ngàn hai trăm dặm, tất cả đều là hài cốt của yêu thú mười ba mười bốn cấp, oán sát lực càng thêm kinh người.

Với hồn thức mạnh mẽ của Nhạc Vũ, hắn đứng nơi này cũng cảm nhận được áp lực. Vực Ngoại Thiên Ma chen chúc lao tới, mượn oán khí nơi này còn mạnh hơn mấy cấp bậc so với bên ngoài. Mãi cho đến khi Nhạc Vũ bất đắc dĩ dấy lên Huyền Thiên Tinh Hỏa mới chịu thối lui.

Ở bên cạnh không bao xa, ước chừng trăm dặm lại có một mảnh đất tuyệt độc. Hắc khí xung thiên, quấn quýt tương ứng cùng oán sát khí màu đỏ nơi này càng làm lòng người thêm kinh hãi.

Nhưng lần này Nhạc Vũ lại tập trung quan sát trong số những hài cốt kia rốt cục có những yêu thú gì.

Ba con yêu thú mười bốn cấp, có chút khó giải quyết, nhưng không đến nỗi nào! Chuyến này nên cẩn thận thì hơn.

Tâm niệm vừa động, hai đạo Huyền Băng Ly Hỏa Kiếm Phù liền một trái một phải bay ra hộ vệ bên cạnh hắn. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Thanh Vô Hình Băng Phách Kiếm của Không Kiếm lưu lại cũng được hắn tế

lên, chỉ thoáng qua liền biến mất vô hình bên cạnh hắn.

Những đồ vật này linh lực đều có thể nội liễm, giấu diếm được linh giác của yêu thú, có thể lập tức phản ứng làm ra phản kích.

Vừa tiến vào bên trong biển hài cốt, Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng vui mừng. Nơi đây xác thực có thể xưng là phúc địa của Chiến Tuyết, ở bên ngoài hắn đã tìm kiếm được mười mấy loại dược liệu có thể dùng Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí đến tế luyện.

Có vài loại là vật trọng yếu cực kỳ, chỉ cần tìm được lục phẩm Tử Tâm Liên, hắn có thể đem tu vi của Chiến Tuyết trực tiếp tăng lên mười sáu cấp, tương đương trình độ Nguyên Anh đỉnh phong.

Còn có chút hài cốt tài liệu tính chất tuyệt hảo, ở vùng đất dư thừa linh lực không bị mục nát, ngược lại phẩm cấp càng thêm thượng thừa, là tài liệu chế luyện khôi lỗi cùng luyện khí tuyệt hảo. Đi sâu vào ba trăm dặm, Nhạc Vũ hoàn toàn đã tiến vào phạm vi có thể cảm giác của ba con yêu thú kia.

Nơi đây đã cách quá gần, đối với tầng cấp Yêu tộc cùng tu sĩ trình độ này, thật sự không còn tính toán là khoảng cách. Cộng thêm linh giác đặc biệt nhạy cảm của Yêu tộc, cho dù có cẩn thận thế nào cũng khó hoàn toàn giấu diếm được.

Trong lúc mơ hồ, hắn chợt cảm giác có ba đạo ý niệm tràn tới, phô bày ra vẻ uy nghiêm mạnh mẽ. Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, dứt khoát không tiếp tục che giấu, giải khai toàn bộ trói buộc của Tỏa Long Cô. Thần hồn, pháp lực cùng long uy mênh mông cuồn cuộn chỉ một thoáng liền phóng lên cao.

Được nửa quả Vô Cực Thiên Đan hỗ trợ, cộng thêm trước đây có được hồn thức Nguyên Anh Phân Thần kỳ, hồn lực của hắn hôm nay đã vượt xa tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong rất nhiều. Khách quan mà nói những yêu thú mười bốn cấp có linh giác tuy mạnh nhưng thần hồn bị suy yếu, bản thân hắn không hề bị rơi xuống hạ phong.

Sau khi thu nạp Huyền Thiên Tịnh Hỏa cùng Vô Vọng Chân Thủy, tu thành tầng thứ chín Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, cùng Vô Tướng Kiếm Quyết tầng thứ sáu và Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, lực lượng của hắn đã tiến tới sáu vạn thạch lực. Nhờ vào pháp lực tràn trề, xông thẳng thiên không, không hề thua kém uy thế của yêu thú mười ba cấp.

Hơn nữa còn có được Long Linh Thiên Đan, cùng long uy mênh mông cuồn cuộn, ngay lập tức ý niệm ẩn chứa vẻ cảnh cáo cũng liền thối lui trở về.

Xưa nay chân long là tôn sư vạn thú, địa vị vô cùng tôn quý trong Yêu tộc, lại thêm thực lực mạnh mẽ, thường thường có được chiến lực vượt qua cảnh giới bản thân. Trời sinh đã có bản lĩnh làm những yêu thú khác trong Yêu tộc nhìn thấy phải lẩn tránh.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước. Thật ra dù chiến đấu với ba con yêu thú mười bốn cấp kia hắn cũng không sợ hãi. Chẳng qua hắn không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, đưa tới càng nhiều yêu thú, hoặc làm kinh động năm vị Yêu Đế nơi này mà thôi.

Đi vào sâu bên trong, quả nhiên ba đầu yêu thú kia cũng tránh ra, nhưng lại dùng ý niệm thị uy gầm thét, cảnh cáo hắn không được xâm phạm lãnh địa.

Nhạc Vũ không chút để ý, đi thẳng tới nơi hạch tâm, ngay sau đó hai mắt hắn chợt híp lại, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Ở phía trước rõ ràng là một mảnh đất trống phương viên mười dặm, tổng cộng có mười hai thanh huyền binh đang lẳng lặng huyền phù trên bầu trời.

Mười thanh huyền binh không có thanh kiếm nào thấp hơn siêu phẩm. Ở trung ương là Nhật Nguyệt Đao Luân, linh lực ba động cùng khí tức phát tán làm cho Nhạc Vũ nhớ lại thanh Nguyên Dương Đao Luân. Dù không cường đại như Nguyên Dương Đao Luân, nhưng tuyệt đối là tiên khí không thể nghi ngờ.

Nhạc Vũ thở ra một hơi dài, sắc mặt ngưng đọng lại, kiếm trận này tuy đang nằm trong trạng thái yên tĩnh, nhưng Nhạc Vũ không chút nào nghi ngờ chỉ cần hắn tiến lên thêm mười dặm phía trước, kiếm trận kia sẽ lập tức khởi động chém hắn thành mảnh nhỏ!

Hắn lại đem ánh mắt chuyển tới phía trước, chân mày liền nhảy lên. Địa phương kia cực kỳ trống trải, chỉ có một gốc linh thảo thanh u u, thoạt nhìn như không có gì đáng làm người khác chú ý, nhưng gốc linh thảo kia lại có chín lá xanh, ở giữa còn có hai quả nhỏ màu xanh!

Tuy nằm bên dưới sự bảo vệ của kiếm trận, nhưng hương thơm vẫn không hề bị

che phủ phong kín.

Thì ra là vậy! Những đầu yêu thú lại đều tụ tập nơi này, nguyên lai là Cửu Diệp Yêu Linh Thảo! Hắc, kiếm trận trước mắt so sánh với thập tuyệt địa mà sư phụ cách thế của ta bố trí, thật sự vô cùng giống nhau.

Bên trong Tử Vân tiên phủ, Tử Vân đạo nhân trực tiếp dùng tiên trận chém giết yêu thú, sau đó đem thi thể dời qua mảnh đất oán sát lực. Mà nơi này cũng dùng Cửu Diệp Yêu Linh Thảo hấp dẫn khiến cho yêu thú tự chạy đến tìm cái chết.

Nhạc Vũ nhớ được bên trong điển tịch có ghi chép về vật này. Theo truyền thuyết gốc linh thảo kia chính là thánh vật Yêu tộc, có thể kích thích tiềm năng huyết mạch.

Từ thần thú trở xuống, chỉ cần uống vào một lá cây, đẳng cấp huyết mạch sẽ tăng lên một hai tầng cấp, từ dị thú tiến hóa linh thú trung đẳng, linh thú tiến hóa thành hạ đẳng thần thú.

Mà quả cây kia còn có thể làm cho những thần thú tăng trưởng huyết mạch thật lớn. Nếu được tích lũy đầy đủ, còn có thể tăng cao đẳng cấp.

Cửu Diệp Yêu Linh Thảo đã sinh trưởng vài ngàn năm, nói vậy dược tính phải thật kinh người. Đối với Yêu tộc mà nói, thật sự là một linh dược không cách nào cự tuyệt. Thi hài mấy vạn Yêu Vương hơn phân nửa cũng bị kiếm trận kia giết chết.

Vật này đối với Sơ Tam cùng Đẳng Huyền đều là linh dược khó được. Chín linh diệp, hai linh quả, chỉ cần được thứ nào ta cũng không cần tiếp tục cố kỵ. Có thể trực tiếp đem cảnh giới của bọn họ tăng lên hai ba tầng cấp. Chỉ tiếc…

Hắn cảm thấy đáng tiếc chính là kiếm trận kia hắn không khả năng đụng chạm vào, mặc dù mượn được Nguyên Dương Đao Luân của Nông Dịch Sơn nhưng chưa chắc có thể trấn áp.

Cho dù hắn có thể phá vỡ, cũng không biết bên trong còn cấm chế gì nữa hay không, có làm kinh động tới chủ nhân của kiếm trận hay không?

Hắn tiếc nuối thu hồi ánh mắt, bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm chung quanh.

Không bao lâu hắn nhìn thấy bên trong một đầm nước nho nhỏ ở gần đó có một đóa tử liên đong đưa.

Không phải là sáu lá như trong Huyền Sát Luyện Thi công pháp đã nói, mà có tới tám lá! Trong đó còn dựng dục ra ba viên hạt sen.

Nhạc Vũ thoáng suy tư liền biết nơi này có oán sát lực tuyệt hảo như vậy, còn có thủy mộc tiên linh nuôi dưỡng, sinh trưởng vài ngàn năm trở thành biến dị. Phẩm cấp chỉ sợ ít nhất tăng lên hai ba phẩm cấp, dược lực cũng phải hơn xa lục phẩm Tử Tâm Liên.

Thật tốt, không uổng công ta đợi chờ bấy lâu! Nơi này sinh trưởng Tử Tâm Liên, ở bên Đông Thắng đại lục sao có thể sánh bằng? Đây đã có thể xem như tiên dược, đặc biệt hạt sen bên trong, đáng tiếc bên trong dựng dục sát lực thực sự quá kinh người, người thường không thể sử dụng. Nếu không có thể thu ngắn được hai trăm năm thời gian khổ tu của tu sĩ Nguyên Anh.

Nhạc Vũ đang muốn động thủ thu lấy, nhưng bỗng nhiên chợt nhớ ra lúc trước từng suy tính quẻ tượng bản thân sẽ gặp tiểu hung hiểm, nhất thời thoáng do dự.

Ngay sau đó hắn thật cẩn thận lấy linh thạch nhị tam phẩm bố trí một pháp trận trung đẳng chung quanh nơi này. Cho tới khi xác nhận cho dù ba yêu thú kia có chạy tới cũng có thể nhờ vào trận pháp chống đỡ được một lúc, liền phát ra pháp lực đem Tử Tâm Liên cùng gốc rễ kéo ra. Ngay khi hắn dự định bỏ vào bên trong một dược hạp, đột nhiên linh giác chợt cảm ứng, nhìn thấy dưới chân có vô số vật nhỏ chi chít đang từ dưới mặt đất chui ra…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 595: Thôn Thiên Kim Nghĩ

Thôn Thiên Kim Nghĩ?

Chợt ngẩn ra, Nhạc Vũ liền hiểu được nguy hiểm lần này rốt cục từ đâu mà đến.

Hắn nhớ được trong một ít điển tịch có ghi lại trong số những kỳ trùng, Thôn Thiên Kim Nghĩ được xếp hạng trong một trăm loài đứng đầu tiên. Trong truyền thuyết kỳ trùng tiến hóa tới cao giai đỉnh phong, khi kích thước đã tạo thành hoàn chỉnh, có thể cắn nuốt được thiên địa. Thân thể cứng rắn, còn có thể chống lại cả tiên binh đứng đầu. Vào thời hồng hoang thượng cổ, đã từng hoành hành khắp nơi, mạnh mẽ tới mức có thể dẫn động mấy vị Đạo tổ tự mình xuất thủ diệt tuyệt gần hết.

Nếu là loại kỳ trùng này, lục phẩm Tử Tâm Liên đối với chúng cũng có chút tác dụng. Nghe lời đồn khi chúng tiến hóa tới trình độ nhất định, sẽ cần loại linh dược này hoàn toàn việc thuế biến cho bầy đàn. Theo suy đoán đàn kiến kia đã sớm xem gốc Bát Diệp Tử Liên là đồ vật của chúng, hắn hái lấy chẳng khác gì châm vào tổ ong vò vẽ.

Hắn híp mắt, hừ lạnh một tiếng, trong tay đánh ra một chuỗi pháp quyết, trong miệng khẽ niệm chú quyết, trong khoảnh khắc, liền đem mặt đất bên dưới hoàn toàn biến thành mặt đá cứng rắn. Ngay lập tức liền nhanh chóng khuếch tán khắp phương viên bốn mươi dặm, còn ăn sâu vào tận lòng đất ba trăm trượng, đem con đường của đoàn kiến hoàn toàn phong kín, trong đó còn có một bộ phận trực tiếp bị đông cứng bên trong tầng đá.

Chẳng qua đàn Thôn Thiên Kim Nghĩ thật không thẹn với danh xưng thôn thiên, chúng chỉ bị tầng đá làm ngưng trệ một lát liền dâng trào lên, cắn nuốt tầng nham thạch do Nhạc Vũ dùng đạo pháp chuyển hóa mà thành, tốc độ cũng thật nhanh, không chậm chạp bao nhiêu.

Nhạc Vũ thầm cau mày, chỉ cảm thấy cực kỳ khó giải quyết. Hắn có ý muốn cầm lấy Bát Diệp Tử Tâm Liên dùng Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm xuyên qua

không gian rời khỏi nơi này, sau đó khi nghĩ lại miêu tả về Thôn Thiên Kim Nghĩ bên trong điển tịch, đành bỏ qua ý nghĩ kia.

Huyễn trận nơi này cực kỳ cường đại, cũng có khả năng phong tỏa không gian, dù yêu thú mười lăm cấp cũng không thể chạy trốn.

Nhưng Thôn Thiên Kim Nghĩ chính là sinh linh duy nhất không bị tòa huyễn trận này vây khốn. Loại động vật này cũng có khả năng xuyên qua thời không loạn lưu, hàng rào không gian súc tích không gian linh lực cũng là đối tượng cắn nuốt của nó. Bổn tính chúng còn rất ghi hận, cho dù chỉ còn sống sót một con trong bầy đàn cũng sẽ không chịu buông tha việc báo thù.

Làm người ta cảm thấy phiền não chính là bọn chúng trả thù nhưng không hề làm chuyện mù quáng ngu ngốc, một khi cảm thấy thực lực không bằng sẽ tạm thời thối lui, cho đến khi tiến hóa cao hơn, kích thước thêm khổng lồ sẽ quay về tìm đối thủ.

Hơn nữa linh giác của chúng lại cực kỳ nhạy cảm, còn có loại phương thức cảm giác đặc thù, chỉ cần từng tập trung vào khí tức một lần, như vậy cho dù cách nhau một thế giới, cũng vẫn có thể tìm tới, không chết không thôi. Kể cả mấy vị Đạo tổ cũng từng gặp phải đoạn thời gian quấy nhiễu thật lâu, cũng chính vì vậy những người chuyên ngự trùng luôn coi chúng là vật mà họ tha thiết ước mơ. Nhìn theo tình hình hôm nay, cho dù hắn không muốn chiến đấu với chúng cũng không được, hắn tự hỏi bản thân mình còn chưa có được bản lĩnh như các vị Đạo tổ.

Trong thoáng chốc trong lòng Nhạc Vũ liền có quyết định, từ bên trong thủy hệ phù trận đưa ra băng hàn lực, rót xuống dưới chân.

Tầng nham thạch liền bị hàn lực đông cứng lại, nhất thời còn cứng rắn hơn trước. Một chút Thôn Thiên Kim Nghĩ yếu ớt lập tức bị đông chết tại chỗ, nhưng đàn kiến lại chen chúc ra khỏi mặt đất, tiếp tục dâng trào về phía hắn.

Nhạc Vũ không thèm để ý, mục đích của hắn vốn không phải muốn giết đàn kiến, vì thế không quản tới chúng, chỉ dùng thần thức sưu tầm ổ kiến. Ngay đúng lúc này, ba cỗ ý niệm mạnh mẽ lại lần nữa đánh tới.

Bên trong cảm giác của Nhạc Vũ, ba cỗ yêu lực khổng lồ chỉ là muốn thăm dò, lao theo thần thức của hắn bên dưới lòng đất.

Tam đầu súc sinh, không ngờ dám giậu đổ bìm leo! Đồ không biết sống chết, ngay cả các ngươi cũng muốn nhúng tay vào lúc này sao?

Nhạc Vũ tiện tay vung lên, đem Biểu Lý Càn Khôn Đồ mở ra, lại triệu hoán Chiến Tuyết vào trong, chủ trì kiếm trận. Sau đó ném về hướng đông, chỉ trong khoảnh khắc yêu thú mười bốn cấp bên đó đã bị nhiếp vào bên trong Càn Khôn Đồ.

Tình hình này làm yêu thú ở hai hướng khác thoáng khựng lại, dừng nguyên tại chỗ. Tựa hồ đang kinh dị vì sao yêu thú cùng đẳng cấp như bọn chúng lại đột nhiên biến mất, không biết đi đâu.

Chỉ thoáng chốc hai ý niệm lại tiếp tục lao tới, chẳng qua tốc độ chậm hơn vài lần, càng thêm cẩn thận.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, lúc này Thôn Thiên Kim Nghĩ chỉ còn cách dưới chân hắn chưa đầy mười trượng, hắn cũng không tiếp tục ngăn trở, thu hồi Hành Thổ chân khí bên dưới, tiếp tục dùng băng hàn lực bên trong Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết truyền xuống dưới chân.

Vừa mất đi pháp lực phong tỏa của Nhạc Vũ, trong nháy mắt vô số đàn kiến màu vàng nhạt không còn bị cản trở chen chúc chui ra, số lượng gần trăm vạn, bao trùm khắp nơi hướng hắn lao tới.

Nhạc Vũ vẫn không quản tới, chỉ toàn lực thúc giục linh trận bố trí, vững vàng ngăn cản. Đàn kiến càng tụ càng nhiều, cuối cùng số lượng đạt tới gần năm trăm vạn, cơ hồ che khắp nơi, phảng phất như mây mù màu đen, nhanh chóng như tằm ăn, thôn phệ linh lực bên ngoài pháp trận.

Mà hai đầu yêu thú mười bốn cấp lúc này cũng đã tìm đến. Một đầu là Độc Giác Tử Kim Thú, một đầu là họ hàng gần với Đẳng Huyền, Tứ Dực Hỏa Xà, đều có được thần thú huyết mạch. Bọn chúng tựa hồ có ý kiêng kỵ lẫn nhau với Thôn Thiên Kim Nghĩ, mỗi bên chiếm cứ một phương, công kích linh trận. Tứ Dực Hỏa Xà cũng thông hiểu Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, chỉ dùng một kích liền có thể đánh ra một lỗ thủng.

Độc Giác Tử Kim Thú có hình thể tương tự Kim Thành Báo lại hoàn toàn dựa vào một sừng trên đỉnh đầu nó cứng rắn va chạm, uy lực còn hơn cả Thái Hạo

Chân Viêm Thần Quang, trong ba phương, đầu yêu thú này đột phá nhanh chóng nhất.

Mắt thấy bên dưới mặt đất không còn Thôn Thiên Kim Nghĩ xông ra, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, trong thoáng chốc từ hỏa hệ phù trận truyền ra hỏa lực mênh mông.

Huyền Thiên Tịnh Hỏa, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Kiền Li Chân Diễm, ba loại hỏa chủng tiên thiên chỉ trong nháy mắt liền lan tràn khắp không gian.

Đầu tiên bị tai họa chính là đàn Thôn Thiên Kim Nghĩ. Đầu tiên bị hàn lực đông cứng, lúc này lại bị hỏa chủng đủ sức đốt cháy cả Linh Tiên nướng chín, ngay lập tức rối rít rơi xuống, thể xác cứng rắn bị băng hỏa lưỡng cực liên tục biến ảo, liền bị nứt vỡ ra.

Chỉ một kích liền có hơn bốn trăm vạn Thôn Thiên Kim Nghĩ bị mất mạng tại chỗ, còn dư lại một bộ phận cũng vô cùng suy yếu, vừa thấy được tình hình không ổn, liền chạy trốn tứ tán.

Độc Giác Tử Kim Thú cũng bị hỏa lực đánh lui ra sau, duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Tứ Dực Hỏa Xà. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhưng con thú này lại cực kỳ cơ trí, vừa nhìn thấy Thôn Thiên Kim Nghĩ hầu như bị tiêu diệt toàn quân, liền quyết đoán xoay người hướng nơi xa phi hành bỏ chạy, bốn cánh vẫy mạnh còn có tốc độ nhanh hơn Cực Quang kiếm gấp hai lần.

Nhạc Vũ làm sao cho phép hai đầu yêu thú kia cùng số kiến còn sót lại cứ vậy chạy thoát? Hai con yêu thú có thể sẽ thu hút những yêu thú khác quay lại, đàn kiến lại cực kỳ mang thù, nếu đã động thủ, tuyệt không cho những con yêu thú này còn sống rời khỏi nơi đây.

Hỗn Nguyên Nguyên Cực Đại Thủ Ấn lập tức bắn ra, thần thông này hắn đã sớm tập luyện đạt tới bảy tám thành hỏa hầu, bản thân có sức lực ba mươi vạn thạch, có thể đánh ra tới hai mươi bốn vạn thạch, đem một chân sau của Độc Giác Tử Kim Thú vững vàng kéo chặt lại. Sau đó vỗ sang bên cạnh, dẫn động hai đạo Huyền Băng Ly Hỏa Kiếm Phù, phát ra hai đạo kiếm quang dây dưa không cho nó chạy trốn.

Sau đó Nhạc Vũ lại xuất ra Long Tước Phiến vẩy mạnh, một trăm năm mươi tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm nhất thời nổ bắn ra, đánh thẳng tới Tứ Dực Hỏa Xà đang bỏ chạy xa xa.

Tứ Dực Hỏa Xà kinh hãi, biết quang châm bắn tới quá nhanh, không sao tránh kịp, vội vàng quay đầu lại, trong miệng phun ra Thái Hạo Chân Viêm ngưng tụ thành một đường, ngăn cản ngũ sắc quang châm.

Chỉ trong nháy mắt nơi cổ nó tuôn ra vòi máu, chính do Vô Hình Băng Phách Kiếm xuyên qua cổ họng của nó, đánh ra một lỗ thủng khổng lồ.

Thanh kiếm này bị Nhạc Vũ gia nhập Lục Trọng Canh Kim Khí, uy năng tăng thêm ba thành. Lại có được pháp môn Vô Tướng Kiếm giấu diếm tung tích, cho đến lúc này thừa dịp Tứ Dực Hỏa Xà còn chưa kịp chuẩn bị, mới dẫn phát ra. Chẳng qua một kích vừa rồi cơ hồ lấy đi mạng sống của con yêu thú mười bốn cấp.

Ngay sau đó, ngũ sắc quang châm cũng đã xông tới, mất đi Thái Hạo Chân Viêm chống đỡ, uy lực của Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đủ sức đánh tu sĩ cấp Tán Tiên trọng thương rồi rít xuyên thủng vào trong cơ thể Tứ Dực Hỏa Xà, nguyên từ lực vô hình súc tích bên trong nhất thời bạo liệt, đem thân thể yêu thú lớn hơn trăm trượng nổ thành nát bấy.

Tình hình này Nhạc Vũ cũng không tiếp tục chú ý, sự chú ý của hắn vẫn còn đặt trên đàn Thôn Thiên Kim Nghĩ.

Thông Thiên Long Kích Ấn bay vút dựng lên, hóa thành phương viên trăm mẫu, đem những con Kim Nghĩ đang bỏ chạy trấn áp bên dưới.

Bất quá thân thể của Kim Nghĩ quả thật vô cùng cứng rắn, thân thể đã có thể chống lại một ít tiên binh nhất phẩm, dù Thông Thiên Long Kích Ấn có được gần hai trăm năm mươi vạn thạch lực lượng, cũng chỉ có thể đem một phần Kim Nghĩ đánh dập nát mà thôi, vẫn có hơn mười vạn con phá vỡ mặt đất, cố gắng chui xuống.

Nhạc Vũ xuất ra Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, trong khoảnh khắc đem bộ phận đàn kiến còn sót lại toàn bộ đốt cháy.

Vào lúc này ở phía sau hắn, Độc Giác Tử Kim Thú cũng đã giãy dụa thoát khỏi

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn trói buộc, vẻ mặt hoảng hốt mạnh mẽ đụng vỡ hai đạo kiếm quang màu lam hồng hướng phương xa bỏ chạy.

Nhạc Vũ kháp pháp quyết, Biểu Lý Càn Khôn Đồ bay trở về, nhiếp một vòng, liền đem Độc Giác Tử Kim Thú hút vào bên trong.

Giải quyết xong đầu yêu thú mười bốn cấp cuối cùng, Nhạc Vũ cũng không quan tâm Chiến Tuyết làm gì bên trong, dưới chân hắn giẫm mạnh, liền chui vào lòng đất. Ước chừng tiềm hành hơn ba ngàn trượng bên dưới, liền trông thấy nơi này có một quáng mạch Huyền Thanh Thiên Kim khổng lồ, ở bên cạnh còn có một ổ kiến thật lớn.

Bên trong vẻn vẹn có tới mấy vạn kiến thợ đang vây quanh một con kiến hậu, điên cuồng cắn nuốt năng lượng hàng rào không gian.

Nhạc Vũ khẽ cười, chỉ một ngón tay liền đem số Thôn Thiên Kim Nghĩ còn sót lại định trụ, dùng pháp lực bao quanh chuyển vào bên trong giới chỉ.

Hắn không dám khinh thường, ngoại trừ dùng dược bình tốt nhất cất chứa, còn dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bày ra linh trận hạn chế.

Lục phẩm Tử Tâm Liên đã đạt tới, hôm nay cũng đến lúc trở về Quảng Lăng Tông.

Vừa nghĩ, tâm niệm Nhạc Vũ chợt kích động, cảm giác bên trong ổ kiến ẩn chứa Canh Kim linh khí vô cùng tinh thuần hùng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 596: Tu La Tán Nhân

Lại xuyên qua không gian lần nữa, tiến vào thế giới Đông Thắng đại lục, Nhạc Vũ đi thẳng vào bên trong không gian của Tử Vân tiên phủ.

Thật ra không phải không thể trực tiếp quay về tông môn, dù sao bên trong Đại Diễn Phủ cũng đã được hắn bố trí sẵn tọa tiêu, còn chưa từng triệt hồi.

Chẳng qua bên này bố trí tiên trận, có tiên phẩm linh mạch chống đỡ, Nhạc Vũ dễ dàng cảm nhận được pháp lực tiêu hao ít hơn nhiều. Dù sao khi xuyên qua thời không loạn lưu, không phải hoàn toàn không nguy hiểm, một ít nguy hiểm cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải tránh né. Nếu như không cần mạo hiểm, tận lực lựa chọn phương pháp an toàn cho thỏa đáng.

Hơn nữa ở chỗ này hắn còn có chuyện chưa làm xong.

Vừa xuất hiện bên trong đình viện trống trải, Nhạc Vũ tiện tay phất mạnh, đem linh trận có thể bại lộ sự tồn tại của thần quốc Chiến Tuyết xóa hết toàn bộ. Sau đó chạy thẳng tới vài dược viên bên trong tiên phủ bắt đầu chọn lựa linh dược.

Vốn dược vật nơi này hắn không muốn tùy tiện động chạm, trưởng thành vài ngàn năm bên trong tiên phủ, có chút thảo dược đã sắp thành linh. Dược vật nơi này vô luận là phẩm cấp hay dược hiệu đều hơn xa những dược vật hắn lấy được từ trước đến nay. Mà nơi này cũng là hoàn cảnh sinh trưởng tốt nhất cho linh dược, tùy tiện ngắt lấy đúng thật là uổng phí.

Cho đến hôm nay hắn tìm được Thôn Thiên Kim Nghĩ mới thay đổi chủ ý. Chỉ cần dung hợp với vài loại dược vật, có thể xúc tiến kỳ trùng này tiến hóa thật nhanh.

Nhạc Vũ cũng không cần lực chiến đấu của Thôn Thiên Kim Nghĩ, chỉ cần chúng chiết xuất canh kim khí giúp hắn tu hành Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh Kiếm là được.

Có được Thái Bạch canh kim khí tinh thuần, hắn không cần mỗi ngày đi lãng phí thời gian chiết xuất cùng thu nạp canh kim khí bên trong linh kim.

Đợi sau khi chuyện này xong xuôi, Nhạc Vũ thoáng do dự, quay trở vào bên trong đan thất, nơi này mỗi một chỗ đều có Xích Kim Đỉnh tồn tại, Nhạc Vũ không chút khách khí toàn bộ thu lấy, hắn thật sự lo lắng có người vận khí tốt tìm được nơi này.

Chỉ có Cửu Long Trầm Kim Đỉnh bên trong đan thất Nhạc Vũ không cách nào tiến tới gần. Hắn đã suy nghĩ ra một biện pháp, bố trí Càn Khôn Na Di đại trận đem vật này chuyển dời vào trong tiên phủ.

Cường độ của tiên trận nơi này vượt xe bên dưới sơn cốc. Lại được hắn tu bổ toàn bộ, cho dù là Tán Tiên cao nhân cũng không cách nào đi vào thu lấy bảo vật.

Về phần hai gian phòng còn lại, Tử Vân đạo nhân an bài cho sư đệ của hắn, nhưng đáng tiếc không có Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, cũng không có tiên bảo tương tự như Cửu Long Trầm Kim Đỉnh tồn tại.

Hỏa mạch như Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, quả thật không thể nào xuất hiện hai nơi song song trong một địa phương.

Có lẽ bên trong đan thất do Tử Vân đạo nhân đích thân sử dụng cũng có thể có, nhưng nơi này bị tiên trận phong ấn, còn mạnh mẽ hơn cả trong tiên phủ phía trên. Nhạc Vũ từng thử dò xét qua một lần, cảm giác bên trong có sát phạt khí nồng đậm, lập tức ngưng tức khắc. Lúc ấy trên trán hắn tuôn đầy mồ hôi lạnh, biết được bên trong có kiếm trận chiến lực vô cùng mạnh mẽ trấn áp, chỉ cần bản thân hắn tiến thêm một bước, là xem như xúc động cấm chế.

Rời khỏi Tử Vân tiên phủ, Nhạc Vũ vẫn vô cùng cẩn thận. Hắn biết giờ phút này bên ngoài Tử Vân tiên phủ đang có vô số hồn thức cường đại không ngừng càn quét canh giữ, thậm chí bên ngoài hàng rào không gian song song với Tử Vân tiên phủ vẫn có người dùng thần niệm dò xét, mấy lần trước lúc hắn xuyên qua, suýt chút đã bị phát hiện.

Hắn không muốn mạo hiểm, dùng Càn Khôn Dịch Văn Bàn suy tính một lúc lâu, sau đó mặc Long Lân Giáp lấp lóe kim quang, lặng yên không chút tiếng động trực tiếp xuyên qua ngoài mấy vạn dặm, tránh khỏi cảm giác của những Nguyên

Anh tu sĩ canh giữ bên ngoài.

Sau mấy lần xuyên toa, đợi đến khi tới một đỉnh núi mới dừng lại. Ngay khi Nhạc Vũ vừa dùng hồn thức cảm giác tọa tiêu không gian bên trong Quảng Lăng sơn, chân mày đột nhiên nhảy mạnh, nhìn về phương xa. Giữa chân mày hắn toát ra vẻ ngưng trọng, rõ ràng nhìn thấy trên bầu trời phương xa có vô số huyết quang đang hội tụ, đem cả bầu trời nhuộm thành huyết sắc.

Một cỗ khí tức điên cuồng tàn bạo mênh mông hướng thẳng hắn áp bách tới. Mùi vị huyết tinh càng làm người tràn đầy cảm giác buồn nôn. Máu huyết trong cơ thể bị lực lượng kia dẫn dắt, từ từ sôi trào, tựa hồ tùy thời đều muốn phá thể bắn ra.

Huyết Hà công pháp?

Sắc mặt Nhạc Vũ biến đổi, ngăn chặn khí cơ trong cơ thể, lại nhìn xuống bên dưới, rõ ràng thấy toàn bộ sinh linh trong phương viên ngàn dặm hóa thành từng đoàn huyết quang bay lên dung nhập vào bên trong đoàn huyết quang kia.

Chỉ trong nháy mắt bên trong huyết quang khổng lồ kia, chợt phân ra một phần, ngưng tụ thành hình ngay trước mặt hắn, cuối cùng một thiếu niên có gương mặt yêu mị hoang dã, trên người mặc vũ y tinh quan, dung mạo khí chất xem như tuyệt hảo, chỉ có đôi mắt nhuộm huyết sắc, lộ ra vài phần dữ tợn.

Quảng Lăng Nhạc Vũ, chờ ngươi lâu rồi!

Vừa mới xuất hiện, thiếu niên liền nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Ngoại trừ vẻ điên cuồng bạo ngược, trong mắt còn mang theo vài phần thưởng thức trào phúng nói:

Huyết khí thật mạnh! Còn nhỏ tuổi đã có một thân đạo cơ bất phàm! Hậu bối của Quảng Lăng Tán Nhân lại có nhân vật kiệt xuất như ngươi.

Nhạc Vũ chỉ thoáng kinh hãi liền bình tĩnh lại, ánh mắt lãnh tĩnh:

Ngươi là Tu La Tán Nhân? Nếu như đã phá phong ấn đi ra, nên tu hành tĩnh dưỡng cho tốt, lấy sức độ thiên kiếp ngàn năm! Lúc này vừa mới thoáng khôi phục chút nguyên khí, đã vội vàng chạy ra ngoài, là chuẩn bị chịu chết sao?

Lệ mang trong mắt thiếu niên lóe lên, nhưng lập tức khôi phục tỉnh táo, ánh mắt như tìm kiếm nói:

Ta ở phía tây Bắc Hoang chờ ngươi thật lâu, vì sao ngươi không đến?

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời thản nhiên cười, nói:

Nếu ngươi muốn cứu hai vị đạo hữu kia của ngươi, không cần uổng phí tâm tư nữa! Hai vị kia đã sớm bị ta mượn đồ vật do tổ sư ban thưởng xuống, trừ diệt đã lâu.

Biết được Huyết Ma phá phong ấn thoát ra, Nhạc Vũ tạm thời bỏ qua ý nghĩ trừ diệt hai người còn lại. Hắn đề phòng Huyết Ma sẽ ôm cây đợi thỏ, rình rập chỗ phong ấn của hai người kia. Thật sự không ngờ, đã thật bị hắn đoán trúng. Tu La Tán Nhân nghe vậy thoáng nhướng mày, sau đó cau lại, trong khoảnh khắc cũng không phân biệt được lời Nhạc Vũ nói là thật hay giả.

Trăm năm trước hắn đã cảm giác được bản thân mình sẽ gặp phải một trận đại kiếp, liền nghĩ đủ cách phá phong ấn chạy ra. Về sau không dám lập tức chạy đi tìm Quảng Lăng Tông, chỉ tính toán sau khi thoáng khôi phục trước tiên cứu ra vài người từng bị Quảng Lăng Tán Nhân phong ấn cùng thời với hắn, sau đó mới làm tiếp tính toán.

Người khác không biết thực lực chân chính của Quảng Lăng Tông, nhưng hắn vô cùng rõ ràng! Tính tình của vị Ngọc Lăng Tiêu kia, sau khi phi thăng làm sao có thể không có bố trí hậu thủ?

Đáng tiếc sau vạn năm tu vi của kẻ đại thù tựa hồ càng thêm cao thâm. Hắn có thể cảm giác được kiếp số của chính mình, nhưng khó có thể suy tính ra chỗ mấy người kia bị phong ấn. Chẳng lẽ thực sự đã bị kẻ đại thù kia mượn tay Nhạc Vũ trừ đi?

Thoáng chần chờ, trong mắt Tu La Tán Nhân hiện lên tinh mang, chân tướng rốt cục như thế nào, phải đem tên tiểu tử này thôn phệ liền biết được nguyên do.

Hắn cũng không tiếp tục nói nhảm, bốn thanh huyết đao liền chém thẳng về hướng Nhạc Vũ. Bản thân hắn hóa thành một giọt máu, theo sát phía sau nhào tới. Nhạc Vũ đã sớm chuẩn bị, lúc này thấy thế không nén được hít sâu một hơi rét lạnh, cảm giác bên trong huyết đao súc tích huyết khí cùng hồn thức mạnh

mẽ. Muốn cô đọng ra loại Hóa Huyết thần đao cấp bậc này, không chỉ đơn giản thu nạp đầy đủ huyết nguyên, chỉ sợ lúc trước nhất định cũng phải có bốn gã tu sĩ Nguyên Anh bị Huyết Ma đánh chết, lấy đi huyết nguyên thần hồn, luyện chế ra bốn thanh Hóa Huyết thần đao.

Bắn ngón tay, trước người Nhạc Vũ liền ngưng tụ một tầng quang bích màu xanh, cùng lúc đó Phong Nha Kiếm cùng Âm Nha Đao từ trong tay áo hắn bắn ra, cùng bốn thanh Hóa Huyết thần đao va chạm. Theo một tiếng nổ vang, thân hình Nhạc Vũ nhất thời thối lui một trượng, trong lồng ngực cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sau khi Huyết Ma này thoát khốn, thật không biết đã giết hại bao nhiêu sinh linh, huyết nguyên mênh mông mà hắn thu thập được dù sáu vạn thạch lực lượng Nhạc Vũ tu thành cũng cảm giác khó thể đề phòng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Ngay sau đó, giọt máu tươi kia bắn tới, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đánh ra một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang tầng thứ chín, đầu tiên đông cứng giọt máu kia, sau đó dùng viêm lực nổ tung hóa thành băng bụi.

Tuy có Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm uy lực mạnh hơn, nhưng muốn dùng đối phó Huyết Ma, vẫn là Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của Tử Vân đạo nhân truyền thụ tốt hơn.

Nhạc Vũ biết được không thể để giọt máu kia lây dính vào người, chỉ cần bị nó gần người, huyết nguyên pháp lực cùng thần hồn của hắn cũng sẽ bị hút khô toàn bộ, là một loại pháp môn thần thông vô cùng hiểm ác.

Khách quan mà nói, Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm của hắn mặc dù cũng có thể khắc chế, cho dù không hữu hiệu được như băng hỏa lực lượng. Lúc này hắn càng cảm nhận được chỗ tốt khi cùng lúc tu luyện nhiều loại thần thông, khi gặp kẻ thù nhất định cũng tìm được một công pháp có thể khắc chế. Với vài loại thần thông hôm nay của hắn, vô luận gặp phải tình huống nào đều có được phương pháp ứng phó.

Đem giọt máu kia đánh thành băng bụi, nhưng Nhạc Vũ vẫn chưa yên lòng, bắn ra một đoàn ngọn lửa dứt khoát hoàn toàn hỏa táng.

Lúc này trong đoàn huyết quang, nhất thời phát ra tiếng gào thét phẫn nộ. Một

mặt người khổng lồ hiện trên mây máu, vẻ mặt dữ tợn nói:

Một tiểu tử nho nhỏ, lại dám làm tổn thương ta!

Nhạc Vũ không hề để ý tới, tĩnh tâm quan sát Âm Nha Đao cùng Phong Nha Kiếm vừa quay về. Hai huyền binh chất liệu siêu phẩm, mặc dù va chạm cùng bốn thanh Hóa Huyết thần đao nhưng vẫn không rơi xuống hạ phong.

Nhưng sau khi quay trở về trước người hắn, Nhạc Vũ lại nhìn thấy có một tầng huyết sắc nhàn nhạt bao phủ, thần hồn của mình ở bên trong hai thanh huyền binh đều bị xâm nhập.

Bên trong đạo điển có nói, Huyết Hà luôn có thể làm dơ bẩn huyền binh pháp bảo. Trừ phi có được bảo vật Tiên Thiên Tịnh Hóa, nếu không hơn phân nửa cũng sẽ bị người tu luyện Huyết Hà công pháp đoạt đi. Dứt khoát không cần sử dụng lần nữa.

Nhạc Vũ thử dò xét bắn ra ngón tay, đem một chút Huyền Thiên Tịnh Hỏa rửa sạch ô uế, ngay sau đó liền cảm giác được tầng huyết sắc bám trên hai thanh huyền binh bị tẩy trừ sạch sẽ. Lúc này hắn thở phào nhẹ nhõm từ trong tay áo bắn ra ba thanh siêu phẩm thần binh Thư Hùng Băng Diễm Kiếm cùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm, sau đó đưa mắt nhìn lên trên. Chỉ thấy bốn thanh Hóa Huyết thần đao sau khi bị hắn đánh tán, giờ phút này đã ngưng tụ trở lại, càng thêm hung hãn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 597: Huyết Hải Phong Ba

Huyết Hà công pháp tầng mười ba, thân hóa huyết hải. Chẳng qua nguyên khí còn chưa khôi phục được hai thành! Cũng không tới nỗi không đánh được một trận.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe ra ý chí chiến đấu bất khuất, ý niệm vừa động, hai thanh Thư Hùng Băng Diễm Kiếm một lam một hồng liền phóng lên cao. Vừa đến giữa không trung, sắp va chạm cùng bốn thanh Hóa Huyết thần đao cứng rắn, Nhạc Vũ bỗng nhiên khấp bí quyết, trong miệng quát:

Thác Ảnh Phân Quang! Phân cho ta!

Chỉ một thoáng, hai thanh siêu giai phi kiếm thanh thế bao trùm nhất thời hóa thành gần trăm đạo kiếm quang cơ hồ giống nhau như đúc, đều dựa vào thành đôi, huyễn hóa thành Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm, mang theo băng hàn diễm lực đầy trời, xông thẳng về đoàn huyết quang bên trên.

Chẳng qua vào lúc này, Tu La Tán Nhân cũng đã đem toàn bộ huyết quang đều tụ tập cùng một chỗ, hướng đỉnh núi ầm ầm đánh xuống.

Đoàn huyết quang khổng lồ tràn ngập phương viên hơn ngàn dặm giờ phút này dù đã co rút lại thật nhỏ, cũng đã đạt tới hơn trăm dặm. Thanh thế của Thư Hùng Băng Diễm Kiếm tuy mạnh mẽ, mỗi khi huy vũ một lần, liền đem một bộ phận huyết quang hoàn toàn đông cứng lại, hoặc đốt thành tro tàn, bản thân không hề sợ hãi bị huyết quang ô nhiễm. Nhưng so sánh với đoàn huyết quang kéo dài phương viên trăm dặm vẫn còn thua kém thật lớn. Chỉ trong nháy mắt liền nuốt chửng hai thanh phi kiếm, thậm chí ngay cả thân thể của Nhạc Vũ cũng bị nuốt vào bên trong.

Cùng một thời gian, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều là biển máu tanh hôi bức người đang từ khắp mọi nơi mênh mông đè ép tới người hắn. Bên trong ẩn chức oán niệm sát lực tàn hồn của triệu triệu sinh linh từ bốn phương tám hướng đánh sâu vào thần hồn của hắn. Nếu không phải giờ phút này thần hồn hắn từng

trải qua gần bốn trăm đạo kiếp lôi rèn luyện, hồn thức mạnh mẽ, bên trong những tu sĩ Nguyên Anh cùng đẳng cấp đã xem như đứng đầu, chỉ kém tu sĩ Đại Thừa một bậc, thì oán sát lực khổng lồ kia công tới đã đủ làm thần trí hắn hoàn toàn điên cuồng.

Ngoài ra còn có bốn thanh Hóa Huyết thần đao không ngừng xuyên toa chém vào, trong tay Nhạc Vũ có thể sử dụng cũng chỉ có Phong Nha kiếm cùng Âm Nha đao, nhưng dần dần trên hai thanh huyền binh liền bao phủ một tầng huyết quang, ngay cả Huyền Thiên Tịnh Hỏa cũng chỉ có thể kiềm chế được một chút tốc độ bị ô nhiễm của hai thanh huyền binh kia.

Đợi đến khi hai thanh huyền binh từ từ thoát khỏi sự khống chế của Nhạc Vũ, Vạn Mộc Phong Thần Bích chỉ trong khoảnh khắc bị hai thanh Hóa Huyết thần đao cùng trọng áp của Huyết Hải chung quanh chấn đến nát bấy.

Tiếp theo Băng Diễm Huyền Quang Chướng cũng chỉ chống đỡ thêm được chốc lát. Một tầng quang chướng có thể khắc chế được Huyết Hải cùng bốn thanh Hóa Huyết thần đao trong nhất thời, đoàn huyết nguyên khác dĩ nhiên không dám nhích gần thêm được một chút. Nhưng chỉ chống đỡ được vài chục lần hô hấp, hào quang màu xanh đỏ đan xen lần ầm ầm vỡ tan tành.

Cuối cùng Long Lân Giáp vẫn còn trong khi hư ảnh Huyền Quy trong Huyền Quy Tiên Trạc đã bị hắn dung nhập vào bên trong Long Lân Giáp, dùng thủy nhu lực lượng hóa giải sức ép công tới từ bốn phương tám hướng. Bốn thanh Hóa Huyết thần đao chém lên trên áo giáp không chút tác dụng, kể cả những cơn sóng Huyết Hải ập tới cũng hoàn toàn vô dụng.

Tu La Tán Nhân thấy phương pháp của mình không hiệu quả, kinh dị kêu lên một tiếng:

Trên người của ngươi không ít thứ tốt! Đây là lân giáp của Yêu tiên thượng cổ Long tộc, cũng bị ngươi tìm đến. Hai thanh phi kiếm kia cũng có thể khắc chế Huyết Hải của bổn tôn. Chỉ tiếc tu vi của ngươi quá yếu! Mười thành uy năng chỉ thi triển được bốn thành. Nếu không dù bổn tôn gặp ngươi cũng phải tránh lui. Nhưng chỉ tiếc một đời thiên kiêu của Quảng Lăng lại vẫn lạc trong tay ta, ha ha ha! Ngọc Lăng Tiêu, hãy nhìn xem hôm nay ta diệt đạo thống của ngươi, tuyệt cơ hội chấn hưng Quảng Lăng Tông! Còn không chết đi cho ta!

Thanh âm cực kỳ điên cuồng, lúc thanh âm vừa rơi xuống, đoàn huyết quang

quanh người Nhạc Vũ liền xoay tròn, tựa như một cơn lốc khổng lồ chuyển động mạnh mẽ trên bầu trời, không ngừng đè ép xuống thân ảnh màu vàng trong Huyết Hải.

Trong lòng Nhạc Vũ buồn bực muốn phun máu, hơn nữa cảm thấy xương cốt da thịt toàn thân phát ra tiếng vang răng rắc không ngừng, ngoài lực lượng đè ép còn có một lực lượng không ngừng muốn xé rách thân thể của hắn, một trong một ngoài làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Hừ lên một tiếng, Nhạc Vũ đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực truyền khắp toàn thân, da thịt lập tức căng phồng, bên trong mạch máu thô to khí huyết nguyên lực khổng lồ không ngừng sôi trào, đến lúc này hắn mới cảm giác tình hình tốt hơn được một chút.

Từ khi tu thành thân thể có bảy ngàn tám trăm thạch lực, mỗi một tấc da thịt của hắn hôm nay, mỗi một xương cốt đều có thể so sánh với huyền binh nhị phẩm đỉnh phong. Hơn nữa kết cấu cơ thể đã đạt tới thân thể gần với thân thể chân long, nếu ngay cả lực lượng như vậy cũng không chịu đựng nổi đó mới là quái dị.

Huyết Hải quay cuồng cuốn tới, nhưng thật lâu không thể làm gì được thân hình trước mắt. Rốt cục Tu La Tán Nhân cũng ý thức được tình hình có chút không đúng, yên tĩnh chốc lát liền phát ra một tiếng thét kinh hãi:

Ngươi đạt tới Đại Thừa Kim Thân! Ngươi sớm như vậy đã tu thành Đại Thừa Kim Thân!

Ban đầu còn mang theo vài phần khiếp sợ, nhưng sau là vui mừng, Nhạc Vũ cảm giác được tốc độ xoay tròn của Huyết Hải càng lúc càng nhanh, thân thể dần dần càng thêm cố sức. Hắn không hề để ý, chỉ thúc giục Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh Kiếm hóa thành trăm cặp song kiếm, không ngừng chém mạnh vào trong Huyết Hải.

Có thêm Thiên Mộc Trâm cùng Long Lân Giáp, hắn tiếp tục dựng lên một tầng Vạn Mộc Phong Thần Bích, lần này Nhạc Vũ toàn lực phát ra, mượn thủy hệ linh lực của Huyền Quy Tiên Trạc dựa vào Long Lân Giáp, dần dần thành hình.

Huyết Hải tuy lớn nhưng cuối cùng cũng phải bị hắn chém nát! Huyết Ma tuy mạnh nhưng khó có thể trì hoãn nơi này quá lâu!

Tốt tốt tốt! Là ta xem thường ngươi!

Tu La Tán Nhân cười to ba tiếng, trong giọng nói càng thêm điên cuồng, ẩn chứa lệ khí vô tận:

Băng Hỏa song kiếm là do tổ sư ngươi ban thưởng xuống dùng để phá pháp lực của ta sao? Hắc! Đáng tiếc bổn tôn đã sớm thoát khốn, chỉ là siêu phẩm huyền binh có thể làm khó dễ được ta? Sáu siêu phẩm bảo vật, Quảng Lăng các ngươi cũng rất giàu có! Nhưng ta muốn xem thử rốt cục ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Nhạc Vũ cười lạnh, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống vận chuyển Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, ngũ sắc quang hoa lưu chuyển thật nhanh trong cơ thể, lực lượng huyết tà không hề dính được vào người.

Ngay trong lúc huyết quang quay cuồng nơi này, trên một đỉnh núi ngoài năm ngàn dặm phương xa, có hai gã đạo nhân trong mắt mang theo vẻ ảm đạm nhìn bầu trời bao phủ huyết quang đỏ rực trước mắt.

Một người da mặt đỏ sậm, thi triển đạo quyết dùng Thiên Lý Chiếu Ảnh Thuật quan sát tình hình phía trước. Nhưng khoảng cách thực sự quá xa, chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, đoàn huyết quang quay cuồng vũ động, bên trong ẩn chức vô số tàn hồn sinh linh, thỉnh thoảng còn hiện ra mặt người mặt thú, lại lập tức biến mất, làm người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Đây là Huyết Hà công pháp tầng mười một trở lên!

Trong miệng thốt ra suy đoán, đạo nhân mặt đỏ thở dài một tiếng:

Tu chân giới quả nhiên sắp gặp phải sát kiếp. Lại có Huyết Ma hung hoành tuyệt đại xuất thế, xem ra vị đạo hữu kia hơn phân nửa sẽ nguy hiểm tính mạng!

Có Huyết Ma tồn tại, thiên hạ sinh linh đồ thán! Bốn thanh Hóa Huyết thần đao cũng chính là bốn Nguyên Anh tu sĩ đã chết bởi tay ma đầu kia! Trừ Chu Vân đạo hữu, nhất định còn có người vẫn lạc trong tay hắn. Nhưng thật sự kỳ quái, thiên hạ chư tông nhìn thấy Huyết Ma liền truy giết. Gần đây chưa từng nghe nói có ai đem Huyết Hà công pháp tu luyện tới tầng thứ mười. Hung ma trước mắt rốt cục lai lịch ra sao?

Nói tới đây, đạo nhân thấy đồng bạn đứng bên cạnh cười khổ đầy vẻ bất đắc dĩ, liền biết mình hỏi vô ích, lắc đầu cười khan, chuyển nhìn vào trong kính nói:

Vị đạo hữu kia nhìn hình dáng tướng mạo tựa hồ là Quảng Lăng Tông Nhạc Vũ. Nhưng xem tu vi của hắn, không ngờ đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, hơn nữa pháp lực còn hơn cả ta và ngươi! Thật không biết là nhân vật phương nào?

Nhạc Vũ?

Trong đầu vừa lướt qua tên gọi danh chấn Bắc Hoang suốt mấy năm nay, đạo nhân mặt đỏ khẽ cau mày trầm ngâm nói:

Gần đây ta nghe nói người này đã tiến vào tu vi Kim Đan đỉnh phong, lẽ ra không nên là hắn! Nhưng ta nghe nói vài ngày trước Vân Mộng Tông phái ra bốn tu sĩ Nguyên Anh hợp tác với người của Tân gia, chuẩn bị phục giết người này. Kết quả toàn bộ đều bỏ mình, không ai chạy thoát. Hôm nay lời đồn đãi trong Bắc Hoang lại khác, như vậy có lẽ do Quảng Lăng Tông giấu diếm thực lực, nhưng…

Nói tới đây, trong mắt đạo nhân mặt đỏ tuôn ra một tia quang mang, mang theo vẻ kinh hãi thật sâu. Người bên cạnh hắn than nhẹ một tiếng:

Xem ra hơn phân nửa chính là Nhạc Vũ không thể nghi ngờ! Xuất thân của Nhạc Vũ không thể giả vờ. Chỉ hơn mười năm thời gian đã tu thành Nguyên Anh Hợp Thể cảnh, thật sự làm Nguyên Đức này xấu hổ, lại vô cùng bội phục!

Đâu chỉ là Nguyên Đức đạo hữu? Dù là chính ta, hôm nay cũng sinh ra ý niệm muốn tự tuyệt cho xong. Bảy trăm năm chúng ta khổ tu, người này lại chỉ cần mười năm liền đạt tới.

Đạo nhân mặt đỏ cười khổ một tiếng, tiếp theo trên mặt hiện lên vẻ tiếc hận:

Đáng tiếc bậc nhân vật có khả năng trở thành bá chủ tu chân giới, nhưng hôm nay phải thân tử đạo tiêu! Đây có lẽ cũng là phúc của Bắc Hoang.

Lúc này Nguyên Đức chợt cau mày, trong mắt ngưng đọng lại:

Ta xem Nhạc Vũ chưa chắc sẽ vẫn lạc!

Đạo nhân mặt đỏ chợt ngẩn ra, lúc này mới giật mình kinh ngạc phát giác linh lực ở phía trước chấn động không ngừng, tốc độ đoàn huyết quang xoay tròn cũng kéo dài hơn trước.

Ánh mắt của hắn từ từ chuyển thành nghiêm túc, trong lòng không ngừng ngạc nhiên, Huyết Hà công pháp lợi hại thế nào dù hắn chưa từng lãnh giáo, nhưng huyết nguyên sau khi được cải biến năm xưa hắn từng gặp qua. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Vì vậy hắn thực sự không giải thích được Nhạc Vũ có bản lĩnh gì có thể giằng có với Huyết Ma lâu như thế?

Thời gian từ từ trôi qua, hai người càng lúc càng cảm thấy hoảng sợ. Bản thân họ đều quên mất bản thân cũng đang nằm trong hiểm cảnh, chỉ đứng yên nơi đó quan sát cuộc chiến phía trước. Dần dần, bầu trời từ đêm chuyển sáng, một vầng mặt trời từ từ dâng lên.

Không Đức chân nhân như có chút tỉnh ngộ, nhất thời lên tiếng kinh hô:

Hắn đang đợi mặt trời mọc!

Ngay khi âm thanh vừa rơi xuống, hai đạo kiếm quang một lam một hồng mênh mông cuồn cuộn chợt phóng lên cao, xuyên qua đoàn huyết quang, bắn thẳng đến chân trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 598: Bát Kính Chế Huyết Ma

Bên trong Huyết Hải, Nhạc Vũ đã vươn người đứng lên. Pháp lực quanh người hắn lay động không ngừng, không chỉ là Thư Hùng Băng Diễm Kiếm, dù là vài món chí bảo trên thân cũng phát ra tinh mang mênh mông cuồn cuộn.

Huyết Hải quanh thân phát ra từng tiếng khóc thét, từng tảng huyết nguyên nứt vỡ, vô số tàn hồn sinh linh bị kiếm khí của Thư Hùng Băng Diễm Kiếm tung hoành càn quét, diệt sạch không tha.

Tu La Tán Nhân cũng phát ra tiếng hống chấn rung, trong đó mang theo vẻ không cam lòng lẫn tức giận vì vây khốn thật lâu vẫn không làm gì được Nhạc Vũ, ngoài ra còn cảm giác bất đắc dĩ khi thấy tình thế bắt đầu có chút không ổn.

Sắc mặt Nhạc Vũ thật đạm mạc, chỉ toàn lực thúc giục Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí trong cơ thể.

Kiền Li Chân Diễm, Thái Huyền Chân Thủy, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, Huyền Âm Cự Thủy, Huyền Thiên Tịnh Hỏa, Vô Vọng Chân Thủy!

Mỗi khi trong miệng Nhạc Vũ phun ra một câu, trên người liền phun tràn ra một đạo quang quang hoặc lam hoặc hồng. Bốn loại tiên thiên linh thủy linh hỏa, hai loại hậu thiên linh thủy linh hỏa, giờ khắc này toàn bộ bộc phát, vô số Băng Diễm lực tràn ngập không gian ngàn trượng, đem toàn bộ huyết nguyên lực lượng bức vui hơn vạn trượng.

Ngay sau đó, thân hình Nhạc Vũ phóng lên cao, xuyên ra bên ngoài Huyết Hải. Cơ hồ không chút nào chậm trễ, liền nhìn thấy bên trên bầu trời bao phủ một tầng mây dày đặc, khiến cho mảnh không gian chung quanh lại tối đen ngay trong thời gian mặt trời đang mọc.

Đang vào mùa thu, ở đâu có nhiều mây đen như vậy? Mở cho ta!

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ ngưng tụ một đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, hướng bên trên ầm ầm đánh ra. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Trong chốc lát phảng phất như đánh phải vách tường, phát ra một tiếng nổ vang trầm đục, tầng mây cách trở trên bầu trời lập tức bị một chưởng mang theo lực lượng hai mươi vạn thạch ầm ầm đánh vỡ. Ngay sau đó Nhạc Vũ dùng pháp lực ngưng tụ thành cự chưởng thuận thế vung lên, đem tầng mây đen mở ra một đường khe hở.

Trong chốc lát trên bầu trời hiện lên ánh sáng, mang theo Thái Dương Chân Hỏa đánh xuống. Đánh thẳng vào tầng huyết quang không kịp né tránh, lập tức truyền ra thanh âm vỡ nát, tựa như băng tuyết gặp phải mặt trời chói chang, nhanh chóng hòa tan, từng tảng khói trắng mù mịt bay lên.

Chỉ một lát sau tảng huyết quang bao phủ khu vực này bị mặt trời chiếu vào, liền tiêu tán cả một phần mười.

Tu La Tán Nhân nhất thời phát ra tiếng thét kinh hoàng, trong thanh âm tràn đầy oán hận:

Nhạc Vũ, chẳng lẽ ngươi cho rằng đợi được đến mặt trời mọc thì có thể thắng ta? Hôm nay mặc dù nguyên khí tổn thương nặng nề, ta nhất định phải khiến cho ngươi vẫn lạc!

Theo tiếng gầm vang, Huyết Hải kéo dài phương viên chín mươi dặm nhất thời hội tụ lần nữa .

Trong lúc mơ hồ, liền tạo thành một thanh huyết đao khổng lồ, khí thế bức người.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, vẻ mặt lạnh lùng tiếp tục phóng lên cao, xông thẳng lên bầu trời, mãi cho tới gần mười lăm vạn trượng lúc này mới dừng lại.

Nhìn thấy huyết đao đã xông tới, Nhạc Vũ cười lạnh, đem Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích, Huyền Quy hư ảnh toàn bộ ngưng tụ, thậm chí cả Tử Thụ Tiên Y bên trong người cũng thúc giục khởi động.

Hai tay của hắn không hề dừng lại, liên tục kết xuất những thủ ấn vô cùng phức tạp, phảng phất như đang diễn biến chư thiên đại đạo.

Chỉ trong nháy mắt, liền có vô số thủy kính hình dáng như kính lồi chừng trăm trượng nhô lên cao ngưng kết tràn đầy, cơ hồ che đậy toàn bộ không gian phương hướng mặt trời đang dâng lên phương đông.

Ngay khi hắn thật khó khăn ngưng kết ra ước chừng ngàn tấm thủy kính, huyết đao đã đánh tới trước người. Hàn mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, vài loại linh thủy linh hỏa quanh thân càng thêm bộc phát rừng rực, Long Tước Phiến xuất ra cầm trong tay, một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang vẩy xuống, chỉ thoáng chốc liền làm đao phong của huyết đao giải tán biến mất.

Chỉ một lát sau, một bộ phận mũi nhọn của huyết đao đã tiến tới gần người, Nhạc Vũ hừ lạnh, chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng va chạm đánh hắn rơi xuống trong Huyết Hải. Ngay lúc này Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích lục tục hỏng mất, những sợi tơ màu vàng kết nối Long Lân Giáp trên người toàn bộ đứt rời, có chút không chịu nổi áp lực ập vào.

Trong mắt Nhạc Vũ lúc này bắn ra một ánh sáng chói chang như mặt trời, thủ ấn cuối cùng cũng vừa phát ra, thủy kính trên không trung giờ khắc này đã ngưng kết ra hai ngàn hai trăm tấm, dưới ý niệm thần hồn của hắn thao túng, đang nhanh chóng điều chỉnh góc độ.

Trong nháy mắt, mấy ngàn đạo ánh sáng chói chang toàn bộ bắn ra từ trong thủy kính, chiếu thẳng xuống đoàn huyết quang bên dưới, chỉ trong thời gian tích tắc, liền đem thanh huyết đao khổng lồ xuyên thành hai ngàn hai trăm lỗ thủng cực lớn.

Tu La Tán Nhân lập tức phát ra tiếng thét thê thảm kịch liệt, chỉ một thoáng huyết đao liền tứ tán trốn thẳng vào trong đoàn mây mù.

Phương pháp này lại có thể khắc chế Huyết Hà!

Hai đạo nhân đứng ngoài năm ngàn dặm đều trợn mắt há hốc mồm, mang theo vẻ mặt không dám tin nhìn vào hai ngàn hai trăm tấm thủy kính đang chiếu sáng rực rỡ.

Ánh sáng mặt trời vô cùng chói chang, những tấm thủy kính kia cơ hồ đều lấy

tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng bốc hơi.

Chẳng qua giờ phút này bên trong Huyết Hải, Nhạc Vũ lại thoát thân lần nữa, cũng đã xuất ra đại lượng pháp lực.

Thủy dịch bên trong thủy kính vừa tiêu hao bao nhiêu, lập tức lại gia tăng bổ túc. Số lượng thủy kính lúc này tăng lên bốn ngàn tấm, còn chưa hề ngừng lại giây phút nào.

Lúc này Nguyên Đức chân nhân đã thật sự hoảng sợ, lúc trước nhìn người thanh niên thanh tú kia, đấu pháp giằng co cùng Huyết Ma còn chưa cảm thấy được gì, lúc này mới hiểu được pháp lực hùng hậu của Nhạc Vũ đã vượt ngoài suy đoán của bọn họ.

Một tấm thủy kính phương viên ba trăm trượng, tu sĩ Trúc Cơ kỳ đỉnh phong có thể dễ dàng ngưng kết. Khó khăn chính là trên mười lăm vạn trượng trời cao, thừa nhận cuồng phong kịch liệt, nhưng không hề tiêu tan, bị ánh sáng mặt trời bắn vào, Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt lại không hề bị bốc hết tiêu hủy.

Phần bản lĩnh này dù là Kim Đan tu sĩ cũng không thể làm được. Nếu là Kim Đan cảnh bình thường, không có bảo vật thượng đẳng hộ thân, đi tới mười vạn trượng đã bị mặt trời thiêu cháy. Làm gì còn khả năng ở mười lăm vạn trượng ngưng kết ra được thủy kính?

Bất quá giờ phút này làm hai người để ý chính là phương pháp Nhạc Vũ lấy thủy kính chế phục Huyết Ma. Kính lồi tụ tập ánh sáng, kiến thức này trong tu chân giới có rất nhiều người hiểu được, nhưng chưa từng có ai nghĩ tới dùng phương pháp này tiêu diệt kẻ địch. Cho dù bọn hắn tận mắt được nhìn thấy, Nhạc Vũ hao phí pháp lực ngưng kết ra nhiều tấm thủy kính như vậy, lúc đó cũng không hiểu nổi hắn đang định làm gì, cho đến khi những mặt thủy kính kia được điều chỉnh góc độ mới chợt hiểu rõ.

Thủ đoạn chuyển nguy thành an, nghịch chuyển chiến cuộc của Nhạc Vũ thật làm người khác phải vỗ tay tán dương.

Huyết Ma bại cục đã định!

Nhìn thấy Nhạc Vũ đang thi triển pháp lực xa xa, đem mây mù trong vòng ngàn dặm toàn bộ xua ta, trên không trung sáu ngàn đạo ánh sáng mặt trời toàn bộ

chiếu xuống, Huyết Hải chỉ còn có thể phân tán ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Đạo nhân mặt đỏ chợt lộ vẻ than thở, tiếp theo trong mắt lóe quang mang:

Hay cho một Quảng Lăng Nhạc Vũ! Từ nay về sau thế gian lại có thêm một môn diệu pháp khắc chế Huyết Ma! Sau khi trở về, ta nhất định phải đem kinh nghiệm cuộc chiến hôm nay, truyền lưu đời sau.

Thật không nghĩ ra pháp môn này có thể khắc chế Huyết Ma! Đạo pháp như vậy, mượn lực lượng của mặt trời, uy năng cũng đã cực kỳ mạnh mẽ. Đừng nói là Huyết Ma vừa vặn bị khắc chế, cho dù là ta và ngươi, nếu bị hắn chiếm tiên cơ, ngoại trừ bỏ chạy còn có phương pháp nào có thể kháng cự?

Nguyên Đức chân nhân lắc đầu khẽ nói:

Chỉ là đáng tiếc phương pháp này hạn chế quá lớn, phải chọn lựa thời gian mà dùng. Cho dù là Huyết Ma, nếu sớm có phòng bị cũng không đến nỗi chật vật như vậy. Vừa bị đánh liền bị thương nặng!

Nói tới đây, Nguyên Đức chân nhân nhìn lão hữu bên cạnh đang phất tay thả ra phi toa, cả người hóa thành quang mang bay vào bên trong, không khỏi cau mày, lộ vẻ kinh ngạc nói:

Vì sao vậy? Huyết Ma đã bị thương nặng, thảm bại bỏ chạy. Ta và ngươi cần gì chạy trốn? Với thực lực hiện tại của Huyết Ma, cho dù chạy tới tìm ta và ngươi, cũng không làm gì được chúng ta. Cần gì phải chạy?

Nghe được lời này, đạo nhân kia cười khổ một tiếng:

Vô luận là Huyết Ma hay Nhạc Vũ đấu pháp rốt cục ai thắng ai thua, ta và ngươi đi trước là tốt nhất. Ngươi cho rằng hai người bọn hắn cho phép người khác rình xem cuộc chiến của họ sao?

Trong lòng Nguyên Đức chân nhân chợt suy tư, liền tỉnh ngộ. Vô luận là bản thân Huyết Ma hay tu vi Nguyên Anh đỉnh phong của Nhạc Vũ đều là chuyện không thể công khai gặp người. Huyết Ma chiến thắng sẽ truy kích tới, luyện hóa bọn họ thành Hóa Huyết thần đao. Nếu Quảng Lăng Nhạc Vũ chiến thắng, cũng sẽ đối với họ xuất thủ.

Quay đầu nhìn bầu trời xa xa, thân ảnh cao lớn như thiên thần hạ phàm, Nguyên Đức chân nhân không khỏi thở dài. Nhạc Vũ kinh tài tuyệt diễm, đúng là nhân vật đứng đầu đương thời. Quảng Lăng Tông có được người này, nhất định sẽ được chấn hưng. Cả Bắc Hoang, đừng nói là Băng Nguyệt Tông, dù những tán tu tiêu dao tự tại như bọn họ chỉ sợ cũng bị áp chế vững vàng.

Âm thầm lắc đầu, Nguyên Đức chân nhân cơ hồ không chút do dự xông vào bên trong phi toa. Hắn biết Xuyên Thiên Toa của đạo nhân mặt đỏ có thể lên trời xuống đất, xuyên thủng hư không, đúng là bảo vật chạy trốn tuyệt hảo. Dù độn quang của Huyết Ma có nhanh chóng cũng chưa chắc có thể đuổi theo.

Chẳng qua khi phi toa vừa mới khởi động, Nhạc Vũ đã đưa mắt nhìn qua phương này.

Bên kia tựa hồ có người đang rình?

Lúc trước bị Huyết Ma vây khốn, thần niệm của hắn chỉ có thể duy trì trong không gian nhỏ hẹp, cho đến lúc này mới mơ hồ phát giác bên kia ba động dị thường.

Lạnh lùng nhướng mày, Nhạc Vũ thoáng phất tay. Quang hoa Long Tước Phiến lóe lên, liền có hơn một trăm năm mươi tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười mạnh mẽ bắn tới.

Tốc độ quang châm vượt xa Xuyên Thiên Toa gấp mười lần, chỉ nghe một tiếng ầm vang, phi toa vừa hóa thành cầu vồng màu lam liền lung la lung lay hiện hình ngoài một ngàn dặm, bên ngoài bị xuyên thấu mấy chục lỗ thủng.

Hai người trong phi toa đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ kinh hãi. Vừa rồi khi họ muốn xuyên qua hàng rào không gian, trốn vào bên trong thời không loạn lưu, liền bị quang châm ngũ sắc kia đuổi theo trong nháy mắt.

Sớm nghe nói đại thần thông thượng cổ này có tốc độ cùng lực xuyên thấu đều vô địch hồng hoang, lúc này chứng kiến mới biết lời trong điển tịch không hề khoa trương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 599: Cường thế bức bách

Đem pháp lực truyền vào hai mắt, Nhạc Vũ nhìn về phương xa. Phi toa nằm ngoài phương xa liền giống như hiện ra trước mắt, vô cùng rõ ràng...

Hắn chợt nghĩ một thân tu vi của mình hiện tại không thể bị hấp thụ ánh sáng, Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, ngưng tụ cự chưởng ngũ sắc hướng bên kia bắt tới, trong nháy mắt đã đem phi toa kia vững vàng bắt được.

Linh giác của hắn cảm nhận được hai người bên trong phi toa đang tụ tập pháp lực tế ra huyền binh tựa hồ có ý muốn bỏ chạy.

Khóe môi Nhạc Vũ nhất thời lạnh lùng nhếch lên, thanh âm lạnh lẽo truyền tới:

Không muốn chết thì ở yên trong phi toa cho ta!

Lời vừa thốt ra, hắn xuất ra lá bài tẩy cuối cùng chưa sử dụng trong cuộc chiến vừa rồi, Vô Hình Hàn Phách Kiếm chợt sáng lên bên cạnh phi toa, theo phương pháp Phân Quang Thác Ảnh hóa thành hơn ba mươi thanh phi kiếm, tuy trong suốt nhưng lóe ra hàn quang, kiếm khí xung thiên.

Hai người bên trong phi toa quả nhiên không dám vọng động, lẳng lặng đứng yên bên trong tùy ý cho Nhạc Vũ dùng thần thông Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn hút nhiếp phi toa trở về.

Tạm thời giải quyết xong hai người này, ánh mắt Nhạc Vũ lại nhìn xuống tình hình bên dưới.

Mấy ngàn đạo quang mang ngưng tụ vẫn đang càn quét khắp mọi nơi, đem đoàn huyết quang còn sót lại toàn bộ đốt diệt. Thư Hùng Băng Diễm Kiếm nơi nơi chém giết, những nơi hai thanh phi kiếm đi qua, huyết nguyên lực vừa bị đông cứng vừa bị đốt cháy, bốn thanh Hóa Huyết thần đao bị hai thanh kiếm đánh tan, còn sót lại một bộ phận đều bị Nhạc Vũ triệu tập quang mang thiêu hủy lập tức, không còn cách nào tụ họp.

Nhưng lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ lại vô cùng âm trầm, huyết nguyên lực do Tu La Tán Nhân tụ tập đã bị hắn càn quét hơn phân nửa, Huyết Hà công pháp cũng đã bị hắn đánh rơi xuống tầng thứ tám. Chẳng qua giờ phút này vẫn còn gần phân nửa huyết nguyên vừa lẻn vào bên trong địa mạch, đang thoát ra khắp bốn phương tám hướng.

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ đành buông tha dự định vận dụng ba tờ tiên phù của Quảng Lăng Tán Nhân.

Mấu chốt là vì hắn không biết Tu La Tán Nhân còn bảo tồn phân thân ở bên ngoài hay không. Huyết Hà công pháp thực sự quá quỷ dị, những người tu chân chính đạo như bọn họ phải tu luyện tới thân thể Thái Ất Chân Tiên mới có thể làm được tới khả năng dùng một giọt máu mà hồi sinh trở lại. Nhưng Huyết Hà công pháp lại trực tiếp nhảy qua những cửa ải khó khăn trong con đường tu hành này, trực tiếp đạt được thần thông phục sinh như thế, chỉ cần còn một giọt máu tồn tại, sau đó đoạt lấy huyết nguyên, khôi phục lại thân thể.

Nếu như Tu La Tán Nhân đã có chuẩn bị lưu lại máu huyết ở nơi khác, như vậy lần này tối đa chỉ có thể làm cho hắn bị thương nặng mà thôi, nếu tùy tiện vận dụng tiên phù, sẽ lãng phí thủ đoạn chế ước đã ẩn giấu này.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy cực kỳ khó giải quyết, năm đó vị tổ sư thần thông quảng đại cũng không làm gì được, chỉ đành phong ấn, huống hồ gì là hắn?

Cũng may lần này trải qua suốt vạn năm phong ấn, Huyết Ma đã sớm cực kỳ suy yếu, không còn đạt được thời kỳ toàn thịnh như xưa, chưa chắc không còn hi vọng.

Nhìn thấy đoàn huyết quang càng lúc càng xa, cuối cùng Nhạc Vũ mới hồi phục lại tinh thần, ngay sau đó cười lạnh một tiếng.

Mặc dù không cách nào hoàn toàn giết được ngươi, nhưng ta cần phải làm cho ngươi đau tận xương tủy, làm sao cho ngươi chạy thoát dễ dàng như vậy?

Tâm niệm chợt động, Vô Hình Hàn Phách Kiếm cùng Thư Hùng Băng Diễm Kiếm toàn bộ bị hắn thu vào trong tay áo.

Ngay sau đó thủy kính trên bầu trời tăng thêm bốn ngàn tấm, tổng cộng đạt tới số lượng chín ngàn.

Nhạc Vũ xuất giới chỉ, một tờ phù triện màu vàng dài ba xích từ trong bay ra. Chính là Thái Thanh Huyền Đô Sắc Chế Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù!

Kể từ sau khi giết chết Không Kiếm, thần phù không có linh thạch bổ sung, lại biến thành màu vàng nhợt nhạt như trước.

Nhưng giờ phút này chín ngàn tấm thủy kính tụ tập quang thúc khổng lồ, truyền vào bên trong thần phù, giống như có được vô số năng lượng linh khí mênh mông cùng Thái Dương Chân Viêm điên cuồng rót vào bên trong.

Năng lượng tuy không quá phù hợp với yêu cầu của Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, làm phù văn bên trong thần phù không ngừng chấn động, cũng may phẩm chất chính là thượng đẳng tiên phù, không cần lo lắng thần phù sẽ bị phá hủy, ngay lúc sắp hoàn toàn mất đi khống chế, Nhạc Vũ ném lên cao, phân ra mấy trăm đạo bắn xuống đất.

Trong vô thanh vô tức đem những mảnh đất mà nó lướt qua toàn bộ tan thành tro bụi, tốc độ chẳng khác Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ bảy, đuổi theo huyết nguyên lực đang chạy tứ tán.

Sau một khắc, Nhạc Vũ dùng phương pháp Vọng Khí Thuật quan sát phân thân của Tu La Tán Nhân, liền thấy đã biến mất hơn phân nửa, còn sót lại một bộ phận cũng đã thoát ra ngoài phạm vi cảm giác của hắn.

Nhạc Vũ không tiếp tục để ý tới, quét mắt nhìn khắp chiến trường hoang tàn, cùng mặt đất màu đỏ sậm, hắn khẽ thở dài bắn ra ngọn lửa.

Huyền Thiên Tịnh Hỏa cơ hồ lập tức phun tràn ra, hướng nơi xa khuếch tán, dọn dẹp những mảnh đất bị Huyết Hà công pháp làm ô uế.

May mắn nơi này không còn tu sĩ nào khác, toàn bộ sinh linh đã bị pháp môn tà ác nhất thế gian hại chết hoàn toàn, hắn không cần tiếp tục cố ky, chỉ thẳng một đường đốt hết.

Nhạc Vũ ngồi xuống nhắm mắt khôi phục lại pháp lực tinh thần vừa bị hao tổn.

Khoảng chừng mười canh giờ sau, phương viên ngàn dặm bị đốt cháy sạch sẽ, Nhạc Vũ vươn người đứng dậy.

Cho đến lúc này Nhạc Vũ mới nhớ ra bên trong phi toa bên cạnh còn có hai tu sĩ Nguyên Anh bị hắn bắt giữ.

Hai người này cũng rất hiểu thời thế, sau khi bị hắn bắt lại không còn ý định phản kháng hay bỏ chạy, lúc hắn nhắm mắt điều tức khôi phục cũng không có hành động nào khác, chính vì vậy Nhạc Vũ cũng bỏ qua ý niệm giết người diệt khẩu trong lòng.

Nếu đã nhận biết thời thế, như vậy cũng không cần thiết phải ra tay giết họ.

Tiện tay vỗ tới, đem phi toa bị hắn dùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đánh hỏng trực tiếp chấn vỡ bên trong, liền lộ ra hai gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nhạc Vũ vừa nhìn liền nhận ra hai người này, gật đầu hành lễ nói:

Nguyên lai là Nguyên Đức tiền bối và Cổ Ý tiền bối. Vãn bối Nhạc Vũ xin có lễ. Không biết vì sao hai vị lại ở chỗ này?

Xưng hai người này là tiền bối cũng không xem như sai lời, nếu tính ra hai người này cùng thế hệ với Cung Trí và Mạc Quân, đều là người đứng đầu trong Bắc Hoang ngũ đại tán tu, có thể đơn độc đứng ngoài hai đại tông môn Bắc Hoang không người dám đụng chạm, quả thật cũng có chút bản lĩnh.

Thật sự không dám nhận cách xưng hô tiền bối của Nhạc đạo hữu!

Cổ Ý vội khoát tay cười khổ nói:

Lần này chúng ta thật lâu không nghe được tin tức của Chu Vân đạo hữu nên mới chạy tới. Không ngờ nhất thời hiếu kỳ nên cùng Nguyên Đức đạo hữu qua đây nhìn xem, vô ý mới phát hiện tung tích của Huyết Ma đang giằng co với đạo hữu, hai người chúng ta pháp lực có hạn nên không dám nhúng tay, kính xin Nhạc đạo hữu tha lỗi.

Nhạc Vũ thoáng suy tư cũng nhớ ra người tên Chu Vân, là một trong những tán tu Nguyên Anh cảnh nổi danh Bắc Hoang, nhưng chỉ đạt tới Nguyên Anh sơ kỳ,

chưa được liệt vào hàng ngũ ngũ đại tán tu, nơi tu hành của hắn cũng ở gần địa phương này.

Nghe giọng nói của Cổ Ý, chỉ sợ Chu Vân đã bị Tu La Tán Nhân luyện hóa thành Hóa Huyết thần đao.

Lúc này Nguyên Đức chân nhân khom người nói:

Chuyện Nhạc đạo hữu lo lắng chúng ta biết rõ! Chuyện lộ bí mật chúng ta cũng không cách nào bảo đảm, chỉ có thể dùng thần hồn thề trong vòng mười năm sẽ không đem chuyện hôm nay báo cho người thứ tư hay biết. Không biết đạo hữu có chịu bỏ qua cho chúng ta?

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng cau mày, lâm vào trầm tư. Cổ Ý đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ lo lắng chờ đợi.

Thần thông của thanh niên trước mắt hắn đã sớm nghe thấy, lúc đại chiến cùng Huyết Ma vẫn có thể phân ra dư lực đuổi bắt hai người bọn họ. Hiện tại đã khôi phục trạng thái toàn thịnh, không bị Huyết Ma kiềm chế, nếu thật sự muốn giết hai người họ chỉ sợ là chuyện trong nháy mắt, bọn họ không hề có chút cơ hội phản kháng.

Không nói tới Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm tầng thứ mười, chỉ nói Phân Quang Thác Ảnh Thuật cùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm đủ làm giải quyết bọn họ.

Duy nhất làm hai người thoáng an lòng chính là giờ phút này sát cơ trong mắt Nhạc Vũ cũng không quá nồng, tựa hồ còn đang suy tính. Cho đến một lúc sau Nhạc Vũ mới lên tiếng:

Bỏ qua cho hai vị không phải là không thể nào, nhưng tu sĩ Nguyên Anh như chúng ta chuyện lấy thần hồn thề thốt cũng không được bảo đảm. Cho dù là Tử Mẫu Khóa Tâm Phù, Thúc Phách Phù, Tru Hồn Thuật đều có thủ đoạn ứng phó. Không biết hai vị có chịu bái nhập Quảng Lăng Tông chúng ta, đảm nhiệm chức khách khanh trưởng lão?

Nghe được mấy danh từ phía trước cả hai đều sợ hết hồn hết vía, nếu thật sự bị hạ phù, sinh tử sẽ nằm trong tay người khác, trong lòng liền quyết định chủ ý, nếu Nhạc Vũ thật sự muốn như thế, cho dù đánh bạc tính mạng cũng nên liều

một phen.

Dù sao chỉ còn sống được thêm một hai trăm năm, đạo trường sinh xa xa không hẹn.

Nghe được lời sau cùng, tâm tình cả hai đều thoáng buông lỏng. Ngay sau đó chợt tỉnh ngộ, đây là một chút thủ đoạn trong lời nói của Nhạc Vũ, cũng giống như việc trả giá, trước tiên ném ra một cái giá thật cao làm người ta khó thể thừa nhận, sau đó hạ thấp xuống sẽ làm người ta dễ chấp nhận hơn.

Dĩ nhiên trong cách nói kia cũng vẫn mang theo ý uy hiếp.

Hai người đều lâm vào trầm tư, Quảng Lăng Tông đột nhiên toát ra một thiên tài như thế, có thể lấy thế yếu làm trọng thương Huyết Ma, chẳng lẽ thực sự có thể xưng bá?

Thanh thế của Quảng Lăng Tông gần đây đích xác như mặt trời ban trưa. Không chỉ có Băng Nguyệt Tông thần phục, trong Bắc Hoang không còn đối thủ, túc địch phía nam như Vân Mộng Tông cũng bị thương nặng, số mệnh của tông môn này thực sự thịnh vượng.

Rốt cục Cổ Ý liền quyết định, nhìn thấy tuy Nhạc Vũ vẫn cười, nhưng ánh mắt đã ngày càng nguy hiểm, lập tức cúi đầu nói:

Như vậy là may mắn của chúng ta, kính xin Nhạc đạo hữu tiến dẫn hai chúng ta vào tông môn.

Hắn thầm nghĩ lời đề nghị này đối với hai người mà nói cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt. Thế gian này phàm là có tông môn chấn hưng xưng bá, nhất định sẽ hiện lên vô số thiên tài, tụ tập vô số bảo vật, mạnh mẽ một thời. Nếu có thể đáp lên con thuyền này, ngày sau có lẽ còn hi vọng tiến lên Đại Thừa cảnh giới. Mấy trăm năm nay tuy hắn đã quen tự do tự tại, nhưng nhân sĩ tu đạo, rốt cục trường sinh mới là điều căn bản.

Nhạc Vũ hài lòng cười, nếu xuôi nam Dực Châu phải đóng quân rất nhiều linh mạch, nhất định cần nhiều nhân thủ..?

Dẫn tán tu nhập môn, với các tông môn cũng không ít tiền lệ. Giờ khắc này Quảng Lăng Tông bọn họ đang nhu cầu cấp bách những nhân tài cấp bậc như

Nguyên Đức cùng Cổ Ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 600: Tiên Phù oai

Tây bắc Bắc Hoang, trên bầu trời một đại băng hồ, Nhạc Vũ dẫn theo Nguyên Đức cùng Cổ Ý chậm rãi giáng xuống.

Tháng bảy mùa thu, bao gồm cả Bắc Hoang, đại đa số khu vực vẫn dị thường nóng bức, nơi này mặc dù gần vùng bắc cực, cũng không hề ngoại lệ.

Nhưng đợi đến khi đi tới trên đại băng hồ, cho dù là Nguyên Đức cùng Cổ Ý, vốn là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng không nhịn được run rẩy, không ngừng nhíu mày, cảm giác lạnh buốt tận xương.

Phía dưới không ngờ có hàn mạch!

Nguyên Đức lộ ra vẻ kinh dị, tiếp theo lại kỳ quái lắc đầu:

Kỳ lạ! Linh mạch nơi này nếu quán thông với vùng đất cực bắc, phương viên ngàn dặm nên bị đóng băng mới đúng.

Nhạc Vũ trầm mặc không đáp, chỉ chuyên tâm nhắm mắt dùng phương pháp càn khôn na di đem ngàn dặm chung quanh, toàn bộ sinh linh thảo mộc đều dời ra an trí ngoài hai ngàn dặm. Nếu là loài người thuận tiện lưu lại chút tiền tài cùng thực vật xem như bồi thường.

Trong người hắn đã sớm không còn cất giữ vàng bạc của thế tục. Nhưng lần này đi tới hắn cũng biết phương viên ngàn dặm cũng không thể tiếp tục ở lại, sinh linh thảo mộc sẽ khó sinh tồn, vì vậy đã sớm ra lệnh cho những tông môn phụ thuộc chuẩn bị không ít đồ vật.

Hai người Nguyên Đức cùng Cổ Ý tuy không hiểu rõ ý tứ của hắn, nhưng sau khi thấy thế cũng liền ra tay tương trợ.

Đợi thêm mấy ngày sau, phương viên ngàn dặm không còn dấu vết nhân loại, toàn bộ sinh linh đều được dời đi, Nhạc Vũ mới lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn dốc

lòng thôi diễn.

Hiện nay thiên cơ đã loạn, một ít Nguyên Anh tu sĩ bình thường không còn cách nào thăm dò thiên cơ. Cho dù là tu sĩ Đại Thừa cùng người có thành tựu trận đạo uyên thâm như Nhạc Vũ cũng phải hao phí thật lớn sức lực mới có thể thôi diễn.

Bất quá nếu chỉ giới hạn chuyện ở đây, Bặc Toán Thuật của Nhạc Vũ vẫn có thể tính toán ra được chút đầu mối.

Như thế xem ra lần này tổn thương của Huyết Ma nặng hơn so với sự suy đoán của ta.

Lạnh lùng cười một tiếng, trong lòng Nhạc Vũ liền ổn định trở lại.

Tu La Tán Nhân bị phong ấn vạn năm, nguyên khí vốn đã suy yếu. Lần này hắn bị thương nặng, không có ba năm năm năm thời gian tĩnh dưỡng, chỉ sợ thực lực thật khó khôi phục lại.

Mấu chốt là thần hồn, cho dù có được Huyết Hà công pháp có thể hấp thu huyết nguyên của người khác để khôi phục thực lực, nhưng không có được thần hồn cường đại chống đỡ, ở trước mặt Nhạc Vũ chẳng qua chỉ là bao cát mà thôi.

Muốn bồi dưỡng hồn lực tổn thất, trừ phi tìm được thiên tài địa bảo nhị phẩm trở lên, nếu không trong hai mươi năm vẫn rất khó khôi phục.

Huống chi còn thêm thiên kiếp ngàn năm.

Mặc dù chỉ là đoán chừng nhưng có thể đoán trong vòng mười năm Huyết Ma cũng không thể gây hoạn, lại càng không cần phải nói có thể nhúng tay vào chuyện hôm nay của hắn.

Về phần những biến số khác, trong quẻ tượng không thấy biểu hiện. Với thực lực trận đạo hôm nay của hắn, người khác không biết hư thật sẽ rất khó che giấu thiên cơ.

Trong lòng Nhạc Vũ cười thầm, biết được người bị phong ấn bên dưới chỉ sợ chính thiên địa ý niệm cũng muốn trừ diệt hắn.

Những nhân vật tầng cấp Tán Tiên, thực lực thật sự quá mức mạnh mẽ, giở tay

nhấc chân đều có uy lực dao động thiên địa, đối với thế giới này uy hiếp thật sự quá lớn.

Thu lại Càn Khôn Dịch Bàn vào tay áo, thân hình Nhạc Vũ liền bay xuống dưới, canh kim pháp lực trong cơ thể bắn ra ngoài, ngưng tụ thành một cỗ kiếm khí, phá thẳng xuống dưới đáy băng hồ bên dưới.

Ước chừng xâm nhập đến một trăm ba mươi ngàn trượng, Nguyên Đức cùng Cổ Ý liền cảm thấy nóng bức không chịu nổi.

Lúc này sắc mặt hai người đã hoàn toàn trắng bệch, không chỉ vì hỏa viêm lực mênh mông, hơn nữa còn cảm giác được nơi này có một thứ gì đã vô cùng cường đại vượt ngoài sự tưởng tượng đang tồn tại. Linh lực ba động kia trong lúc mơ hồ đang đối kháng cùng hàn mạch nơi này.

Duy nhất làm bọn họ yên tâm chính là hiện tại đã có thể nhìn thấy được kết cấu pháp trận phong ấn. Thật không biết pháp trận phong ấn đã có lịch sử bao lâu, nhưng cho tới hôm nay vẫn cực kỳ vững chắc. Vừa rồi còn ở trên cao nên không nhìn thấy, cũng may lúc này Nhạc Vũ đã dừng lại, chỉ nhìn thoáng qua bên dưới liền xác thực chứng nhận bên dưới chính là người năm xưa bị tổ sư phong ấn.

Lấy hồn thức dò xét một phen kết cấu linh trận phong ấn, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm ngạc nhiên. Lấy linh mạch băng hàn trấn áp người kia cũng không có gì đáng ly kỳ, khó khăn chính là dù đã qua vạn năm nhưng toàn bộ người tu chân Bắc Hoang vẫn bị giấu diếm không hay biết.

Không đi tới gần đại băng hồ, cho dù là Nguyên Anh tu sĩ cũng khó thể nhìn thấy.

Xin hai vị trưởng lão hộ pháp giải khai phong ấn nơi này!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ lấy ra một tiên phù do Quảng Lăng Tán Nhân ban thưởng, nhớ tới khẩu quyết, pháp lực liền phá giải phong trấn bên trong tiên phù. Hắn cũng không quản hai người này có làm ra thủ đoạn gì hay không, bản thân hắn vẫn còn giữ lại dư lực, ngoài ra Chiến Tuyết tùy thời có thể vượt giới đi qua, đủ giữ an toàn cho hắn.

Nguyên Đức cùng Cổ Ý hoảng sợ, đợi đến khi thấy Nhạc Vũ lấy ra tiên phù tràn trề tiên lực mới thả lỏng xuống.

Kế tiếp cả hai đều nhìn chăm chú, nhưng trong lòng không ngừng kinh hãi.

Lúc này hai người mới hiểu được tổ sư Quảng Lăng Tông không ngờ có được năng lực xé rách hư không ban xuống tiên bảo.

Hai người không lên tiếng, cùng nhau xuất thủ bài trừ phù văn cùng trận bàn phong ấn.

Chỉ chốc lát bên dưới vang lên thanh âm giận dữ, uy thế khổng lồ, khiến da đầu Cổ Ý cùng Nguyên Đức đều tê dại.

Đợi đến khi cả phù trận phong ấn hoàn toàn bị bài trừ, một thân ảnh bao bọc ngọn lửa vội xông ra, mang theo bạch viêm đầy trời xông tới.

Nhưng ngay khi người kia vừa tới gần, liền trông thấy tiên phù trôi nổi trước người Nhạc Vũ, quang hoa đại phóng, giống như sắp nổ tung, trong mắt hỏa nhân nhất thời hiện lên vẻ kinh hãi, quay đầu hướng phương xa bỏ chạy.

Ở trong nháy mắt, Nguyên Đức cùng Cổ Ý liền nhìn thấy bên trong tiên phù lao ra một mảnh hắc sắc quang hoa đầy trời, đuổi theo hỏa nhân kia, tốc độ cực nhanh còn hơn cả Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười của Nhạc Vũ một bậc.

Đảo mắt đã đuổi theo hỏa nhân kia, sau đó chỉ nghe một tiếng quát phẫn nộ rung trời:

Quảng Lăng Tán Nhân! Ngươi thật có can đảm giết ta. Bắc Dương ta mặc dù bỏ qua tính mạng, cũng muốn cho ngươi mang theo nghiệp lực ức vạn sinh linh sát nghiệt!

Thanh âm vừa rơi xuống, hỏa nhân kia đã nổ tung. Hàng vạn hàng ngàn ngọn lửa rối rít xuyên thấu mặt đất, tứ tán tản ra. Hỏa hệ pháp lực tràn tới trực tiếp đem phương viên mấy vạn trượng toàn bộ chấn thành phấn vụn.

Giờ phút này không chỉ hai người Nguyên Đức cùng Cổ Ý, dù là Nhạc Vũ cũng âm thầm kinh hãi. Cũng may sau khi thả tiên phù bọn họ đều thoát đi, nếu không giờ phút này cũng chịu liên lụy, lực lượng của hỏa nhân thật sự có thể phá hủy sinh linh trăm vạn dặm nơi đây.

Nếu như thật sự bị hắn được như ý, đừng nói là Quảng Lăng Tán Nhân, dù là ba người bọn họ ngày sau cũng sẽ vì chuyện này mà nếm đủ đau khổ.

Nhạc Vũ không sợ hãi nhưng hai người bên cạnh hắn không khỏi lo lắng. Sau mấy lần hô hấp, đạo hắc quang kia giống như phân ra ngàn đạo đuổi theo những ngọn lửa, trong chớp mắt liền thôn phệ vào, hoàn toàn biến mất.

Chỉ tích tắc thiên địa không gian nơi này liền khôi phục lại yên tĩnh. Nếu không phải đại băng hồ hoàn toàn hỗn độn, ba người cơ hồ đã cho rằng một màn kinh thiên động địa vừa rồi căn bản chưa từng phát sinh qua.

Đáng tiếc người này đã luyện hóa bổn mạng chân hỏa.

Nhạc Vũ âm thầm tiếc nuối, vừa rồi hắn đã tra xét, người tự xưng là Bắc Dương kia luyện hóa hỏa chủng không kém hơn Huyền Thiên Tịnh Hỏa của mình. Chỉ đáng tiếc hắc quang nhìn qua như vô thanh vô tức, uy năng lại mạnh mẽ tới mức làm người ta không dám tin tưởng. Hắn không dám ra tay cưỡng đoạt, chỉ sợ hắc quang kia sẽ liên lụy tới trên người mình.

Nhưng nếu có Huyền Thiên Tịnh Hỏa làm gốc, như vậy Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đạt tới tam đẳng, như vậy hỏa chủng của người kia vẫn còn kém hơn chút ít.

Nguyên Đức yên lặng một lúc lâu, mới khẽ thở dài một tiếng:

Hắn tự xưng Bắc Dương, danh hiệu này ta hình như nghe nói qua!

Cổ Ý nghe vậy bật cười, nhưng cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ:

Bắc Dương chân nhân, vạn năm trước dùng lực lượng một người áp chế bốn châu bắc phương gần ngàn năm, uy danh cực lớn, có một không hai năm xưa. Sau đó mai danh ẩn tích, người đương thời đều cho rằng hắn đã phi thăng, không ngờ hắn bị phong ấn nơi này, thân tử đạo tiêu.

Trong lòng hắn âm thầm kinh hãi, Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu, ngoại trừ cưỡng chiếm Quảng Lăng sơn, tiêu diệt tán tu Bắc Hoang, cũng chưa từng nghe nói qua vị tổ sư Quảng Lăng kia có chuyện gì làm không được.

Vốn cho rằng Quảng Lăng Tán Nhân là một tán tu thiên tư không tệ, tiên duyên thật tốt, cho đến hôm nay mới biết được mình vô tri thế nào.

Bắc Dương chân nhân, theo truyền thuyết lúc đạt tới Đại Thừa thực lực mạnh mẽ tới mức được liệt vào hàng thiên hạ thập đại tán tu. Sau này binh giải trở thành Tán Tiên, một thân tu vi pháp lực càng mạnh mẽ tới mức không thể tưởng tượng.

Quảng Lăng Tán Nhân có thể ở tu vi Đại Thừa phong ấn được Bắc Dương chân nhân, công tích xuất sắc này không ngờ không thấy ghi chép lại bên trong điển tịch.

Đưa mắt nhìn Nguyên Đức, Cổ Ý chỉ thấy lão bằng hữu ánh mắt cũng thật phức tạp, có lẽ vẫn còn chấn động vì chuyện vừa rồi.

Nhạc Vũ cũng không đi quản tâm tình của hai người, hắn dùng thần hồn sưu tầm chung quanh, xác nhận Bắc Dương chân nhân đã bị tiên phù hoàn toàn trừ diệt, không còn sót lại chút nào, lúc này mới phi thân lên bay tới một địa phương phong ấn khác.

Có được kinh nghiệm lần trước, hai người mặc dù biết được người bị phong ấn cũng là một nhân vật đứng đầu hơn vạn năm trước, nhưng tâm tình đã trở nên thật bình tĩnh.

Đợi đến khi hoàn toàn xử lý xong mọi việc, Nhạc Vũ liền mở Thập Phương Môn, hướng về Quảng Lăng Tông. Xuyên qua thời không loạn lưu khoảng mười mấy phút, liền xuất hiện bên trong tĩnh thất trong Đại Diễn Phủ.

Nhìn vào linh trận, không gian linh thạch đã hơi ảm đạm, Nhạc Vũ thoáng cau mày.

Hắn thầm nghĩ ngày sau nên tận lực ít sử dụng linh trận nơi này mới tốt. Không gian linh thạch thật thưa thớt, linh lực bổ sung cũng cực kỳ khó khăn. Bên Tử Vân tiên phủ thì thôi, nhưng bên trong Quảng Lăng sơn nếu dùng quá nhiều, không gian linh thạch cũng chỉ đành ném bỏ...

Thoáng lắc đầu, Nhạc Vũ mang theo hai người đi thẳng tới Thủy Hàn Phong.

Người còn chưa tới, liền cảm giác được mấy vị trưởng bối tụ tập bên trong, đang thương lượng gì đó, hắn dùng hồn thức thăm dò, Nông Dịch Sơn cũng không

ngăn cản hắn, vừa lúc nghe được Cung Trí đang nhắc tới Tu La Tán Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 601: Quan Vân nghị sự

Sau trận chiến nửa tháng trước cũng không còn gì đáng lo ngại nữa. Yêu Vương Thương Ngô tuy giao du rộng lớn, có vài lão hữu, chẳng qua cho dù hắn mời được nhiều người hơn nữa hôm nay tông ta cũng không có gì sợ hãi!

Nói tới đây, thanh âm Cung Trí thoáng khựng lại, sau đó mang theo vẻ lạnh lẽo:

Ta lo chính là Huyết Ma, chỉ cần có một giọt máu có thể sống lại, bất tử bất diệt, không có bao nhiêu cố kỵ. Đây mới chính là tâm phúc đại họa của chúng ta!

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, hắn nghe nói Thương Ngô sẽ xâm phạm trong vòng hai ngày sắp tới, vì thế mới dùng phương pháp Càn Khôn na di mạnh mẽ xuyên qua không gian chạy trở về. Không ngờ vị Yêu Vương kia lại lui ngày tấn công. Bất quá như vậy cũng tốt, nửa tháng thời gian đủ cho hắn đem Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết đẩy lên tầng thứ mười ba.

Bát Diệp Tử Tâm Liên năm vạn năm, sẽ làm Chiến Tuyết trưởng thành tới trình độ như thế nào, ngay cả bản thân của hắn cũng thoáng có chút mong đợi. Còn có ba hạt sen kia, mỗi một viên cũng đủ cho Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết tấn thăng thêm một tầng.

Phối hợp cùng dược vật được ghi lại trong Huyền Sát Luyện Thi công pháp, hiệu quả sẽ càng tốt hơn. Trong vòng mười mấy ngày làm thực lực Chiến Tuyết tăng lên tới mức đủ vượt xa chính hắn. Huyền Sát Chiến Ma tầng mười sáu, đây chính là sự tồn tại cường đại ngay cả Mặc Quan Lan năm xưa cũng bị thương nặng hầu như bỏ mình!

Lời của Cung Trí vừa nói xong, thanh âm Nghiêm Chân tiếp nối:

Hai ngày trước bên Thông Văn Điện truyền tới tin tức, nói ngoài chín mươi vạn dặm phương bắc toàn bộ sinh linh tuyệt tích, vô luận là chim chóc cỏ cây, toàn bộ diệt tuyệt, nơi đó có một đại thành nhân loại cũng đã trống rỗng. Còn có vài nơi có dấu vết ô uế của Huyết Hà công pháp. Có thể suy đoán Tu La Tán Nhân

đi ngang qua, thậm chí đã phát sinh một cuộc đại chiến. Thật không biết Huyết Ma đã nhìn chằm chằm vào ai!

Theo thời gian, như vậy người xung đột với Tu La Tán Nhân hẳn là Vũ nhi!

Nông Dịch Sơn thoáng suy ngẫm liền đoán ra, thấy mọi người kinh hãi, cười lắc đầu nói:

Nguyên khí của Tu La Tán Nhân nhiều lắm chỉ khôi phục được bảy thành. Với thực lực hôm nay của Vũ nhi, dù không cách nào chiến thắng nhưng muốn tự vệ thoát thân cũng nắm chắc mười phần. Không cần chúng ta đi quan tâm, chỉ là người phóng thích Huyết Ma ra khỏi phong ấn mới chính thức làm người ta lo lắng. Mấy lần ta đã thử dùng Tử Vi Đẩu Số thôi diễn, nhưng thiên cơ rối loạn, hoàn toàn không có kết quả. Loại đối thủ âm thầm ẩn núp này, đúng là làm người ta đau đầu nhất.

Cung Trí nghe vậy cũng cau mày:

Có phải là Vân Mộng Tông cùng Tân gia hay không? Dù sao ngày đó địa phương bọn hắn phục kích Vũ nhi cũng chính là địa phương Huyết Ma bị phong ấn!

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, dứt khoát dùng phương pháp Nữu Khúc Thời Không trực tiếp gấp hai nơi không gian, dùng pháp lực mang theo hai người Nguyên Đức cùng Cổ Ý đi vào Quan Vân Điện, sau đó bước về phía trước nói:

Không phải là Vân Mộng Tông, mà là Thái Huyền Tông. Tông chủ Thái Huyền Tông Hạo Vân Sơn cuối cùng không dám thần phục chúng ta!

Hai mắt mấy người trong điện chợt sáng ngời, nhưng rồi lộ ra vẻ đăm chiêu. Sau đó trên mặt Cung Trí liền lộ ra nét cười:

Bản thân ta lại quên mất đám người này, Huyết Ma vừa ra nhất định liên lụy tám phần thực lực của chúng ta, như vậy chúng ta không còn thời gian tiếp tục thanh tẩy Bắc Hoang, vị Hạo tông chủ kia cũng thật giỏi tính toán! Vì một đường sinh cơ, còn không tiếc khiến cho sinh linh Bắc Hoang bị đồ thán.

Khóe môi hắn nhếch lên, nhưng mang theo ý tứ rét lạnh thấu xương. Vài người trong điện, ánh mắt đều mang theo sát cơ.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, nếu không phải chuyện của Yêu Vương Thương Ngô, lần này sau khi đánh trọng thương Huyết Ma, chuyện cần làm đầu tiên chính là chạy tới Thái Huyền sơn, diệt tuyệt Thái Huyền Tông!

Ánh mắt lướt qua Nông Dịch Sơn, sau đó ánh mắt Nhạc Vũ chợt ngưng đọng lại. Chỉ thấy nửa năm không gặp, khí độ của vị chưởng giáo sư tổ đã càng trầm ngưng hùng hậu, ngoài thanh Tử Cầu Kiếm còn thêm một thanh phi kiếm khác. Chính là bảo vật đoạt được bên trong thần mộ, thế nhưng cũng đã được chữa trị tới nhất phẩm. Làm cho người càng thêm ngạc nhiên chính là tín ngưỡng lực mênh mông tràn trề bên trong. Nhạc Vũ vừa nhìn qua liền nhận thức thanh kiếm kia nhất định dùng Hiên Viên bí truyền kiếm quyết tế luyện qua lần nữa, kiếm linh bên trong đã tiêu tán, chỉ còn lại ngàn vạn sợi tơ liên lạc bên trong.

Ban đầu Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái, với tu vi của Nông Dịch Sơn, lẽ ra không cần mượn dụng tín ngưỡng lực của Hiên Viên kiếm. Một bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mặc dù chỉ mới có sáu chiêu, cũng đã đủ tung hoành vô địch trong thế giới này.

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ chợt hiểu được liền mỉm cười. Hắn thầm nghĩ Hiên Viên bí truyền kiếm quyết phối hợp cùng Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích quả thật càng tăng thêm sức mạnh. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Thần thông này chính do Vu Thần Thiên Ngô sáng chế, trong đó cần dùng vu lực thúc giục, sau khi cải biến có thể dùng đạo lực không phải là không thể nào. Nhưng uy năng sẽ giảm tới hai ba tầng, ở trong đại thần thông chỉ có thể xem như nằm ở cuối trung đẳng, không còn được uy năng thời thượng cổ, lúc đó dù có vạn pháp cũng khó làm thương tổn.

Bất quá nếu mượn nhờ vu lực của Hiên Viên bí truyền kiếm quyết tụ tập, tình hình sẽ khác hẳn. Hơn phân nửa lần trước Nông Dịch Sơn bị Chiến Tuyết dẫn dắt, mà giờ khắc này mang theo thanh kiếm bên người, nhất định đã tìm được phương pháp kết hợp hai loại thần thông kia. Thật khó trách từ ngày đó sau khi trở về, Nông Dịch Sơn chủ động đề xuất giải trừ hạn chế của Bạch Đế kiếm, cho phép Chiến Tuyết mở rộng tín đồ. Ước chừng là vì thấy được tiền cảnh của Hiên Viên bí truyền kiếm quyết.

Trong nháy mắt Nhạc Vũ liền hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy mọi người trong điện đều mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn Nguyên Đức cùng Cổ Ý đứng sau

lưng hắn, liền thuận miệng giải thích:

Hai vị này nhìn thấy đệ tử cùng Tu La Tán Nhân đấu pháp, vì vậy đã tự nguyện gia nhập Quảng Lăng Tông chúng ta, nhậm chức khách khanh trưởng lão, nhờ đệ tử dẫn kiến.

Trong miệng Nguyên Đức cùng Cổ Ý đều phát khổ, trong lòng làm sao tự nguyện, nhưng giờ phút này đã không còn cơ hội đổi ý, đành dùng vẻ mặt nghiêm nghị hướng nhóm người Nông Dịch Sơn thi lễ.

Hai người này đứng đầu trong Bắc Hoang ngũ đại tán tu, danh tiếng vang xa, mấy người trong điện đều biết rõ, lần này nhìn thấy họ, vẻ mặt liền lộ ra tò mò quái dị.

Nông Dịch Sơn khẽ mỉm cười hiền hòa, gật đầu chào hỏi, sau đó nhìn Nhạc Vũ nói:

Nói như vậy ngươi đã chiến đấu với Tu La Tán Nhân, như vậy thắng bại thế nào?

Đệ tử may mắn, Huyết Ma thảm bại bỏ chạy. Trong vòng mười năm sẽ không thể gây hoạn. Huyết Ma không có gì đáng sợ, nhưng nếu tu vi của hắn hoàn toàn hồi phục, vậy có chút khó dây dưa.

Lời vừa nói ra, bao gồm Nông Dịch Sơn bên trong, mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ đã dự liệu kết quả tốt nhất chỉ là đánh ngang tay, hoặc có thể Nhạc Vũ phải dùng Thập Phương Môn bỏ chạy, nhưng hoàn toàn không ngờ từ trong lời nói của Nhạc Vũ nghe được là Tu La Tán Nhân thảm bại.

Tuy có chút không dám tin, nhưng hắn lại biết được đồ tôn của mình sẽ không bịa đặt trong loại chuyện thế này.

Ánh mắt Nông Dịch Sơn phát sáng, nhìn ra được thực lực Nhạc Vũ đã có tiến triển thật lớn. Hơn nữa hơn phân nửa đã thành tựu trường sinh, tiến tới Nguyên Anh hậu kỳ. Chẳng qua còn có Tỏa Long Cô, cùng kim giáp che giấu khí tức trên người, thực lực chân chính thế nào thật sự nhìn chưa ra. Nhạc Vũ cũng không quản tới ánh mắt kinh dị của mọi người trong điện, những lời của hắn nghe ra thật sự có chút khoa trương.

Tu La Tán Nhân vạn năm trước tung hoành một thời, Huyết Hà tầng mười ba đâu chỉ là khó dây dưa mà thôi? Chẳng qua nghe hắn nói nếu trong vòng mười năm còn chưa cách nào xông vào Đại Thừa cảnh giới, có được lực lượng chống lại Huyết Ma, như vậy thật sự hắn nên đi mua miếng đậu hũ đụng chết cho xong.

Nói tới đây, Nhạc Vũ khựng lại, sau đó đưa mắt nhìn Nông Dịch Sơn nói:

Sư tổ, Yêu Vương Thương Ngô không phải lần trước đã nói đầu tháng sẽ tới sao? Sao đột nhiên lui ra nửa tháng, có biến cố gì khác phải không?

Nông Dịch Sơn nghe vậy bật cười, ánh mắt hữu ý vô ý quét nhìn hai người bộ dạng phục tùng đứng phía sau Nhạc Vũ, lắc đầu nói:

Cũng không có gì! Ước chừng Yêu Vương Thương Ngô bị chuyện nửa năm trước làm chấn kinh, kéo dài thêm thời gian đơn giản là vì tìm thêm nhân thủ. Đoán chừng đến ngày đó, nhân vật cấp Yêu Đế ít nhất cũng sẽ có ba người. Cuộc chiến lần này thật sự có chút khó giải quyết!

Nguyên Đức cùng Cổ Ý lúc này tuôn đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt tan rã. Trong lòng nhất thời nảy sinh hối hận. Lúc này rốt cục đã nhớ lại chuyện Quảng Lăng Tông đánh cho Yêu Vương Thương Ngô chật vật bỏ chạy. Người của Quảng Lăng Tông vì sao đã sắp gặp phải tai họa nhưng vẫn còn nói chuyện đầy vẻ hời hợt như thế? Ba vị Yêu Đế, chỉ sợ bất kỳ một người nào cũng đủ san bằng Quảng Lăng Tông.

Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư, hắn biết được Nông Dịch Sơn nói khó giải quyết không phải ý tứ thực lực Yêu tộc tấn công lần này quá mạnh mẽ. Chỉ nói về Nguyên Dương Đao Luân, cùng hai vị Tán Tiên đã đạt được thi thể Linh Tiên, đừng nói là ba vị Yêu Đế, dù số lượng có tăng thêm gấp đôi cũng không cần sợ hãi, những lời này hắn có ám chỉ khác mới đúng.

Chỉ trong nháy mắt khóe môi hắn hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, thầm nghĩ trận chiến này chỉ sợ có chút khó xử.

Bên trong Quan Vân Điện, hắn lại bẩm báo chuyện xử lý hai địa phương phong ấn cùng chuyện của Hậu Thổ, sau đó giao phó mười mấy món bảo vật lấy được trong Tử Vân tiên phủ cùng những thượng cổ linh đan sắp mất đi hiệu lực, Nhạc Vũ liền trực tiếp quay về Đại Diễn Phủ của mình. Mà mấy người Nông Dịch Sơn dẫn theo hai người Nguyên Đức và Cổ Ý đi tới từ đường tổ sư.

Lúc này bên trong động phủ của Nhạc Vũ, ngoại trừ vài đạo đồng, Nhạc Trương thị cùng ba người Băng Thiến Nhiễm Lực đều đã đi hoàng hôn giới, trong động phủ lộ ra vài phần vắng lạnh.

Nhạc Vũ không có cảm xúc gì, suy nghĩ lại lời nhắn nhủ của Nông Dịch Sơn, sau đó gác qua chuyện này, bắt đầu chuẩn bị gia tăng Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết.

Lần này khác với lần trước, có được Bát Diệp Tử Tâm Liên, bản thân Chiến Tuyết có được thân thể bốn ngàn thạch lực cùng sáu ngàn thạch pháp lực, qua được một bước này, có thể đoán chừng nàng có thể thành tựu được Đại Thừa Kim Thân, thậm chí trực tiếp thành tựu thân thể trường sinh.

Chỉ sợ đến lúc đó lôi kiếp càng thêm mạnh mẽ hơn chính bản thân hắn độ kiếp ngày đó.

Vì vậy Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận gấp bội, ngoại trừ chuẩn bị đại trận tụ tập linh lực cùng dược liệu, phía bên ngoài còn bố trí một kiếm trận kích thước trung đẳng, có thể tương hợp cùng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, trong lúc khẩn cấp Chiến Tuyết có thể dùng chống cự thiên kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 602: Chiến Tuyết độ kiếp!

Vẫn giống như trước kia, Nhạc Vũ đem một chiếc quan tài vàng cực lớn vào linh trận, Chiến Tuyết nằm ở trong quan tài.

Sau đó hắn bỏ vào từng chút dược vật vào trong cho đến khi dược dịch trong quan tài chuyển thành màu vàng nhạt, linh khí tràn trề, dược hương bay ra bốn phía. Vào lúc hắn lấy ra tám miếng Diệp Tử Tâm Liên thì vẫn hơi chần chừ. Hai lần cửu trọng lôi không phải chuyện đùa!

Do dự một lát, Nhạc Vũ lại lấy ra một cái bình ngọc lam sắc, bên trong là nửa viên Vô Cực thiên đan, bỏ luôn vào quan tai khiến cho linh dược bên trong lập tức chuyển thành tử kim sắc, không ngừng sôi trào. Đôi mày xinh đẹp tuyệt trần của Chiến Tuyết lập tức cau lên, tựa hồ cảm nhân đau đớn vì đại lượng nguyên lực cuốn vào trong cơ thể.

Nhạc Vũ lúc này cũng không dám lãnh đạm, ngắt ra ba gương sen, sau đó đập vỡ củ sen bên dưới, dùng Huyền Thiên Tịnh Hỏa dung luyện vào dược dịch bên trong quan tài.

Trong chốc lát, Tử Kim linh dịch lại chuyển thành màu tìm đen. Sát lực tích lũy từ vạn năm từ mảnh vỡ của Bát Diệp Tử Tâm Liên phóng ra. Một luồng khí từ bên trong bốc lên, phun ra vô số linh lực, lại bị Nhạc Vũ dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn nhất thể trấn áp, hơn nữa trong quan tài này còn có bố trí Tụ Linh trận và Thúc Linh trận nên linh lực không thể thoát ly.

Không dùng cảm giác thần hồn, Nhạc Vũ Thông U châu ở mi tâm cảm giác được biến hóa kịch liệt trong cơ thể của Chiến Tuyết. Đầu tiên hắn đánh ra một thủ ấn khởi động Tụ Linh Trận dưới chân, còn có Định Minh châu điên cuồng hấp thu hải lượng linh lực và sát lực ở thế giới bên kia, sau đó thôi động pháp lực toàn thân, một mực thao túng xu thế huyền sát Chiến Ma chân khí trong cơ thể Chiến Tuyết.

Dựa theo Huyền Sát Luyện Thi quyết ghi lại, bắt đầu nguyên một vòng đại chu

thiên tuần hoàn, không ngừng hấp thu dược lực rót vào chuyển hóa làm Chiến Ma chân khí. Sau đó trong hoàn cảnh trọng áp linh lực thiên địa nồng đậm gấp trăm lần so với bên ngoài không ngừng túy luyện áp súc.

Cùng giống như giới tu sĩ, hạch tâm tu hành của Chiến Tuyết đồng dạng ở đan điền, cùng với Nê hoàn cung phía trên đối ứng với Định minh châu. Tại đây ngưng tụ lấy một viên đan dược tử sắc, không can thiệp với một ít thần lực ngân sắc trong Nê Hoàn cung rồi lại liên hệ chặt chẽ lẫn nhau.Vào lúc này dưới sự thao túng của thần niệm Nhạc Vũ, linh trận trong tử đan đang dần khuếch trương hoàn thiện.

Mặc dù là sát thi nhưng muốn luyện chế đến đẳng cấp rất cao cũng cần đạo cơ đồng dạng. Đạo cơ càng hoàn mỹ khổng lồ thì thành tựu ngày sau càng cao, cũng đồng dạng quyết định uy lực thần thông diễn sinh từ Huyền sát Chiến Ma chân khí.

Nhạc Vũ lựa chọn luyện thi ở trình độ khó khăn nhất, hơn nữa còn tính toán sửa đổi, chẳng những càng thêm khổng lồ mà kết cấu càng thêm hợp lý. Cũng càng thích hợp với thân thể Vu thần hiện giờ của Chiến Tuyết.

Đến cùng đã cũng không còn là thân thể sát thi, chỉ hơi bất đồng với thân thể. Nếu như dự liệu không sai thì sau khi triệt để hoàn thành uy lực sẽ vượt qua nguyên bản hai tầng, lại thêm vu lực rót vào thì vượt năm thành uy lực cũng có thể!

Bất quá cái này độ khó cũng không nhỏ, nếu thần hồn hắn không mạnh mẽ, tiếp cận Đại Thừa, lẫn hồn lực có thể thao tác rất nhỏ, tự vấn coi như không tệ thì hắn cũng không dám lớn mật như vậy.

Sau hai ngày ngắn ngủi, trên đầu Nhạc Vũ đã toát đầy mồ hôi lạnh, cảm giác pháp lực cơ hồ đến điểm khô kiệt, thần hồn cũng cực kỳ mỏi mệt.

Linh trận này càng về sau càng khó khắn, theo thời gian trôi qua, sát lực tịnh hóa trong Bát Diệp Tử Tâm Liên dần bị tử đan hấp thu đã đến một mức độ cường hoành cực điểm. Điều này cũng có ý nghĩa là hiện giờ Nhạc Vũ khi vẽ một phù văn đều cần tiêu hao một lượng lớn hồn ấn.

Cũng may lúc này linh trận trong tử đan đã gần hoàn thành. Nhạc Vũ cắn răng, đem một viên Thất chuyển Ích Linh đan phục dụng, sau đó gắng gượng chống

chọi, tiếp tục hoàn thành phần sau cùng.

Ước chừng tiếp qua nửa ngày, tử đan bỗng nhiên phát ra một tiếng "ông" nhẹ, tản ra màu tím chói mắt, hậm chí còn thiếu chút nữa lộ ra bên ngoài cơ thể.

Sắc mặt Nhạc Vũ hư thoát, tinh thần lại cực kỳ phấn khởi, biết linh trận trong kim đan cuối cùng đã hoàn thành! Hơn nữa theo đúng phương thức hoàn mỹ nhất trong dự đoán của hắn.

Chỉ từ linh lực phun ra nuốt vào trong tử đan cũng tăng gấp mười lần so với trước, đã tiếp cận mức độ Yêu Vương thập nhị giai ở gần hồ trong hoàng hôn giới!

Cái này cũng ý nghĩa, Chiến Tuyết mới tiến vào Nguyên Anh thì sự mạnh mẽ và bền bỉ của pháp lực đã không kém yêu tộc cấp cao nhất, tu sĩ nhân loại càng bị bỏ xa! Xem nét mặt của Chiến Tuyết thì thấy vẫn bình thản, chỉ có mi tâm thoáng nhăn lại.

Nhạc Vũ thầm bội phục, kịch biến bên trong cơ thể Chiến Tuyết lúc này không chỉ có đan điền mà cả thần hồn của nàng.

Dưới tác dụng của Vô Cực thiên đan cùng bát phẩm Tử Diệp liên một khi tăng trưởng thì tương ứng cũng gánh lấy đau đớn.

Liên tục phục dụng mấy viên linh đan, Nhạc Vũ điều tức tĩnh tọa, đợi đến sau khi hồi phục lại thì mở mắt đánh ra một loạt linh quyết. Giai đoạn tiếp theo chính là phá đan Kết Anh, vốn trong Huyền Sát Luyện Thi quyết cũng không có một bước này, chỉ đem tử đan tăng cường tới trình độ nhất định là được. Dù sao về sau hết thảy đều là trợ giúp chủ thể tu hành.

Nhạc Vũ lại sớm vài bước, tiến hành sửa chữa khiến cho Chiến Tuyết đem một phần thần hồn bên ngoài Định minh châu cùng với Huyền sát Chiến Ma chân khí kết hợp với tử đan thành thần khí nhất thể, từ đó có thể kết thành Nguyên Anh. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hành động lần này không dừng lại ở chỗ có lợi với hắn mà có thể tăng thực lực bản thân lên hai ba thành. Ý nghĩa đối với bản thân Chiến Tuyết cũng không tầm thường. Đã có Nguyên Anh, từ nay về sau Chiến Tuyết có thể tự mình tu hành, thậm chí không cần dược vật trợ giúp vẫn có thể tăng lên cấp bậc Huyền sát

Chiến Ma chân khí.

Sát lực trong tử đan theo thời gian tụ tập đến mức độ thực chất, mặt ngoài càng lúc càng gồ ghề, tựa hồ bị cái gì đó từ bên trong căng ra.

Bất quá liên tiếp mấy ngày sau đó không xuất hiện biến hóa gì, chỉ là biến hình càng phát ra nghiêm trọng mà thôi. Tầng tử sắc của linh dịch bên trong quan tài vàng cũng dần dần biến mất.

Nhạc Vũ bất giác cười khổ, linh trận Kim Đan hoàn mỹ cố nhiên là tốt, bất quá cũng gia tăng độ khó kết anh của Chiến Tuyết.

Bất quá hắn cũng không có ý tứ tiếp tục gia tăng dược vật, Bát Diệp Tử Tâm Liên tụ tập sát lực thuần khiết mấy vạn năm, sao có thể dễ dàng bị tiêu hao như thế? Nhạc Vũ cũng như Chiến Tuyết, vào thời điểm tiến giai không cách nào hoàn toàn thu nạp, bất quá loại tình hình nà lại hợp ý hắn!

Khó khăn lắm mới đến ngày thứ mười, dược dịch bên trong quan tài vẫn hiện lên kim sắc đậm đặc nhưng dược hiệu của Vô Cực linh đan vẫn còn một nửa chưa từng bị hấp thu. Bất quá màu tìm đen đã bị nhạt đi đến mức khó nhận thấy.

Tử đan trong cơ thể Chiến Tuyết rốt cục đã bắt đầu kịch biến, xuất hiện vô số vết rạn như mạng nhện ở phía ngoài rồi nhanh chóng khuếch tán.

Sau đó theo tiếng nứt vỡ, tử đan bỗng nhiên nổ ra, một anh nhân màu đỏ phá đan mà ra, hai mắt nhắm nghiền, ngũ tâm hướng lên trời, ngồi xếp bằng trong Đan Điền.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, đang muốn đánh ra quyết ấn trợ giúp Chiến Tuyết thì hồn thức cảm giác được những mảnh vỡ đã được nàng hấp thu vào. Trong khoảnh khắc lại hoàn thành một linh trận nguyên vẹn tại Nguyên Anh trong đan điền.

Thấy tình hình này, Nhạc Vũ bất giác mừng rỡ, dừng lại động tác, biết đây là do thần trí của Chiến Tuyết đã khôi phục, khống chế Huyền sát Chiến Ma chân khí trong cơ thể.

Tiếp đó sẽ là độ kiếp, không thể chủ quan. Mặc dù trước đó đã chuẩn bị Vô Cực thiên đan còn hơn nửa dược lực thì cũng chưa chắc có thể chống chọi.

Hắn đem thần niệm thấu xuất bên ngoài hướng lên bầu trời, không bao lâu đã cảm giác được kiếp vân có dấu hiệu hội tụ, ước chừng qua hơn mười phút thì bắt đầu tụ tập.

- Hai lần Cửu trọng Tử Trùng Thái Hư lôi?

Nhạc Vũ có chút kinh ngạc, hắn đã sớm dự liệu hai lần cửu trọng lôi. Bất quá đây là lôi kiếp mà Yêu tộc trung giai thần thú thường gặp phải lúc lúc tấn thăng thập nhất giai, vượt xa dự liệu của hắn.

Lôi kiếp này hiếm thấy trong giới tu sĩ, cũng may cường độ thấp hơn dự tính một chút, thậm chí còn kém hơn một bậc so với lần trước hắn độ kiếp.

- Quả nhiên mình bị lão thiên căm ghét!

Nhạc Vũ không khỏi tự giễu cười cười, bất đắc dĩ khẽ lắc đầu. Cả hai đồng dạng là một bước thành tựu Trường Sinh, Chiến Tuyết còn muốn càng tiến một bước, bất quá đãi ngộ hoàn toàn bất đồng.

Trong nháy mắt sau đó, ánh mắt Nhạc Vũ hơi ngừng lại, thấy Chiến Tuyết đã mở mắt, vươn người đứng lên.

Vô số lực chiến sát đã được thực chất hóa phóng lên trời, dung hợp với Huyền sát Chiến Ma chân khí thành nhất thể.

- Hóa sát vi cương!

Cảm giác được áp lực nặng nề trong thần hồn, hai mắt Nhạc Vũ lần nữa lộ ra tinh mang.

Hóa sát cương chính là một trong những đại thần thông diễn sinh của Huyền sát Chiến Ma chân khí sau khi tấn thăng mười ba lần.

Đem sát lực chuyển hóa cương lực, có thể khiến cho Chiến Tuyết dùng thực lực Nguyên Anh vượt xa lực lượng thân thể Đại Thừa.

Đây cũng là thần thông khiến cho Mặc Quan Lan mấy ngàn năm trước chịu nhiều đau khổ. Trong đó cũng không có kỹ xảo gì, chỉ một chữ "Lực", dùng lực

lượng tuyệt đối, một kích đánh nát hết thảy!

Cơ hồ cùng lúc trong Quan Vân điện, Nông Dịch Sơn mở bừng mắt, kinh nghi bất định nhìn về Tiểu Quan Phong. Sau đó lắc mình đứng trên ngọn núi cao thứ ba của dãy Quảng Lăng sơn.

Chỉ thấy Thanh Dương Tử cùng Ngọc Hồ Tiên Tử đã sớm đứng ở đây, đều nhìn chăm chú vào Đại Diễn phủ phía dưới.

Trông thấy chung quanh ngọn núi, những đệ tử Quảng Lăng vẫn ngự không phi hành, không hề có cảm giác với lôi kiếp sắp xảy ra, Nông Dịch Sơn không khỏi hừ lạnh vung tay tống xuất tất cả cách xa hơn mười dặm. Sau đó liền nghe Thanh Dương Tử thở dài, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 603: Cầm nhiếp kiếp lôi!

- Sát khí bức nhân, nếu không phải ở xa thì ngay cả lão phu cũng không cách nào thừa nhận.

Lắc đầu, Thanh Dương Tử thở dài một tiếng, thu hồi ánh mắt, nói như có điều suy nghĩ:

- Sớm nhìn ra nữ hài kia có nền tảng bất phàm, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên do vì sao. Hôm nay xem ra có chút quan hệ với Huyền Sát Luyện Thi đại pháp mấy ngàn năm trước. Nhưng cũng không phải, nữ hài này sao đột nhiên có sinh cơ?

Ngọc Hồ Tiên Tử lườm một cái, sau đó cười nhẹ, hướng về phía Nông Dịch Sơn gật đầu làm lễ:

- Còn chưa chúc mừng Chưởng giáo chân nhân, từ nay về sau trong Quảng Lăng trong tông lại có thêm một vị Đại Thừa. Đúng là điềm đại hưng.

Nông Dịch Sơn cũng vô cùng kinh hỉ, đôi tay khẽ run nhẹ.

Kỳ thật Chiến Tuyết tiến giai chỉ tương đương với Nguyên Anh sơ giai mà thôi. Bất quá chỉ từ sát khí khổng lồ lộ ra từ Đại Diễn phủ cũng biết chiến lực của nàng tuy không phải là Đại Thừa lại càng hơn Đại Thừa.

Ông cũng từng nghe nói qua Huyền Sát Luyện Thi đại pháp, trong đó có thần thông Hóa sát vi cương đã từng khiến vô số Đại Thừa tu sĩ nếm qua đau khổ. Ngoài ra còn chưa kể Đại Thừa Kim Thân cơ hồ đạt đến căn cơ pháp lực của Nhạc Vũ.

Một khi vượt qua kiếp nạn này, Chiến Tuyết quả thật có thể đồng dạng như Nhạc Vũ, đối đãi như Đại Thừa tu sĩ.

Bất quá ông vẫn còn lấy mấy phần lý trí, mắt thấy mấy người Cung Trí, Mạc

Quân, thêm vào mấy vị Nguyên Anh tu sĩ tu vi tương đối cao trong tông môn đều phát giác dị biến thiên địa bên này mà lao đến thì chau mày thi lễ với phu phụ Thanh Dương Tử:

- Kính xin hai vị tiền bối, trợ giúp Dịch Sơn một tay!

Thoại âm vừa rơi xuống, Nông Dịch Sơn đã xuất ra mấy trăm tờ phù triện màu vàng phân theo tứ phương, hình thành nên một linh trận bao phủ phạm vi trăm dặm.

Thanh Dương Tử thấy thế cười khẽ, lấy ra một cái gương đồng một mặt, bay lên cao vạn trượng chụp lấy đỉnh Tiểu Quan Phong. Trong khoảnh khắc vô số khí linh từ bên trong gương lan tràn hơn trăm dặm. Ngọc Hồ Tiên Tử cũng không đi sau, lấy ra một cây thất huyền dao cầm, tuy không tấu lên thanh âm ngì nhưng mấy người trong không trung ngoại trừ Nông Dịch Sơn đều cảm thấy bùng phát ảo ảnh trước mặt. Trong nháy mắt tất cả đều chấn động rồi giật mình tỉnh lại, vội vàng bảo vệ tâm thân, biết hai vật mà hai Tán Tiên đang sử dụng đều là chí bảo về ảo thuật, không thể chủ quan.

Lúc này kinh ngạc nhất là hai người Cổ Ý Nguyên Đức. Hai người vì thấy lôi kiếp hội tụ mà chạy đến, ngược lại vì sát khí trùng thiên mà kinh hãi không thôi.

Mặc dù cả hai đều đã có cảnh giới Nguyên Anh Phân Thần tuy nhiên đều tự vấn không nắm chắc nguyên thần có thể chống cự sát lực này chính diện trùng kích.

Đây không phải chỉ là Nguyên Anh li thể mà còn đang ở trong thân thể!

Đợi đến lúc cả hai phát giác kiếp lôi hội tụ nơi đây là hai lần cửu trọng lôi thì càng chấn động.

Điều này chắc là trong Quảng Lăng tông đang có người trùng kích Đại Thừa?

Về sau thấy thủ đoạn của Nông Dịch Sơn và phu phụ Thanh Dương Tử, Cổ Ý Nguyên Đức càng thêm giật mình.

Hai người cũng có chút nhãn lực, thủ đoạn vừa rồi của Nông Dịch Sơn chỉ có tu sĩ Đại Thừa mới có. Về phần Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử thì hai người không nhận ra, chỉ biết pháp lực của bọn họ chắc là còn mạnh hơn Nông Dịch Sơn một bậc, nói không chừng còn là cao nhân Tán Tiên.

Ba người này liên thủ, đúng là điên đảo Thiên Cơ, đem phiến thiên không này che lại chặt chẽ.

Người bên ngoài nếu không có cảnh giới Đại Thừa hay không ở bên trong thì chắc không thể phát giác nơi này đang hội tụ kiếp vân khổng lồ, hơn nữa còn là hai lần Tử Trùng Thái Hư lôi.

Sau khi kinh ngạc, cả hai hít vào một hơi khí lạnh. Nông Dịch Sơn tuy là dẫn bọn họ bái lạy qua từ đường, bất quá ngôn từ lễ tiết sau đó cũng chỉ xem hai người là Nguyên Anh tu sĩ bình thường, cũng không quá mức coi trọng. Về phần đám người còn lại, thái độ cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Với tu vi của hai người mặc dù sớm đã không còn để ý đến những hư lễ phiền toái, dẫu vậy vẫn có chút oán khí. Dù sao đều là tán tu đỉnh phong Bắc Hoang, pháp bảo thần thông không kém Chưởng giáo đại tông. Cho dù là bị bức đến đây thì cũng không nên đối đãi như thế, lúc này mới biết bản thân vô tri.

Nguyên Đức vẫn có chút không tin, một vị Đại Thừa tu sĩ, hai vị cường giả tán tu, chẳng lẽ đây là Quảng Lăng tông hơn mười năm trước vẫn ở trong thế bấp bênh? Cổ Ý càng ngầm thở dài, thực lực như thế không trách không sợ Yêu Vương Thương Ngô. Ba Yêu Đế cũng khó có thể dao động Quảng Lăng sơn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Cộng thêm người ở bên cạnh Nhạc Vũ đang độ kiếp hai lần cửu trọng lôi, chân chính là điềm đại hưng.

Tuy bất hiện sơn bất lộ thủy nhưng với thực lực hiện giờ đã đủ liệt vào thập đại tông môn trong thiên hạ!

Vào lúc hai người vẫn còn hoảng hốt thì kiếp vân bên dưới ngàn trượng đã hoàn thành hội tụ. Một đạo lôi quang màu tím đen như cự long thẳng kích đánh thẳng vào Đại Diễn phủ. Cấm chế ngoài phủ không hề có tác dụng ngăn chặn, dễ dàng để bị xuyên qua. Trong động phủ, Chiến Tuyết vẫn nằm yên trong quan tài, lẳng lặng hấp thu dược lực còn sót lại .

Đến khi Tử Lôi giương nanh múa vuốt nhảy vào trong phủ thì nàng mới mở mắt, toàn thân ánh sáng màu đỏ lượn lờ, khẽ vượn tay bắt lấy, một mực hấp nhiếp toàn bộ tử lôi đánh vào trong phủ, hội tụ thành một đoàn, sau đó chậm rãi hút

vào trong cơ thể.

Nhạc Vũ trợn mắt há hốc mồm, hắn sớm biết Chiến Tuyết sau khi hấp thụ hết Bát Diệp Tử Tâm Liên, đột phá cấp mười ba thì thực lực sẽ biến đổi về chất, song không thể ngờ cường hãn đến mức độ như vậy.

Bắt kiếp lôi! Đây đúng là Nhạc Vũ lần đầu nhìn thấy. Lúc này hắn cảm thấy trời xanh đang gào thét, tựa hồ bị chọc giận uy nghiêm. Lôi vân hội tụ trên không càng tăng thêm ba thành, sau một khắc, Tử Trùng Thái Hư lôi xông vào động phủ hắn cũng mạnh lên gấp đôi!

Chiến Tuyết hừ nhẹ một tiếng, ánh sáng màu đỏ quanh người càng thịnh, cánh tay vẫn duỗi ra chộp lấy lôi long, sau đó co lại thành một quả cầu, cứ thế thu nạp dễ dàng.

Nhạc Vũ khô khốc mồm miệng, từng bước lui về phía sau, trong lòng chết lặng đến nỗi không còn cảm giác kinh ngạc.

Chỉ là sát lực khổng lồ quanh người Chiến Tuyết khiến thần hồn hắn như bị trọng kích trăm vạn thạch lực, cảm giác là khó chịu vô cùng, chỉ có thể thoáng lui ra phía sau, dùng chậm lại áp lực.

Lúc này hắn sớm đã lôi kiếp quá mạnh, tuy nhiên Chiến Tuyết tựa hồ lại rất nhẹ nhõm, thậm chí còn chưa vận dụng huyền binh hộ thân lẫn linh trận chung quanh.

Điều hiện giờ khiến Nhạc Vũ nhất là Chiến Tuyết sau khi Độ Kiếp, thân thể thần hồn triệt để hoàn thành lột xác thì sẽ cường hoành đến mức độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 604: Chuyển sát vi cương

Tới bốn lần lôi kiếp cuối cùng, Chiến Tuyết cũng đã không thể cầm nhiếp, bất quá ánh sáng màu đỏ lượn lờ quanh nàng tách ra từng lá sen màu đỏ bảo vệ. Tử Trùng Thái Hư lôi tuy mạnh nhưng thủy chung vẫn bị lực cương sát chặn lại bên ngoài.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác cười khẽ, đây chính là hiệu dụng của linh trận hắn tăng cường cho Chiến Tuyết trong tử đan.

Để mô phỏng hiệu quả của Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Lí Không Liên ngày đó đã khiến hắn mất bao công sức suy nghĩ.

Phương pháp này phối hợp với đại thần thông chuyển sát vi cương thì năng lực phòng ngự cũng không thua kém Thập Nhị Phẩm Kim Liên bao nhiêu.

Lúc này xem hiệu quả thì có thể nói không phân cao thấp, uy lực có thể xếp vào đại thần thông.

- Đáng tiếc Vô Không Kiếm Trảm vốn có thể phối hợp với Hữu Vô Tướng kiếm cùng Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, nếu đồng thời sử dụng có thể vô địch đương thời, lại bị Lí Không Liên dẫn vào thời không loạn lưu, cũng không biết ngọc giản hiện giờ lưu lạc ở đâu.

Thoáng phân thần, Nhạc Vũ lập tức hồi thần, chỉ thấy lần lôi kiếp cuối cùng đã được Chiến Tuyết chậm rãi hấp thu, kiếp vân trên bầu trời cũng bắt đầu tiêu tán.

Sau đó hắn xuyên qua động phủ hướng Nông Dịch Sơn cùng mấy người Thanh Vân tử đang đứng phía xa trên không trung cúi đầu làm lễ cảm tạ ân hộ pháp, lại liên tiếp bắn ra hơn mười giọt kim sắc tinh huyết về mấy người.

Mắt thấy mấy vị trưởng bối tông môn đều đầu tiên lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó thì lộ vẻ kinh hỉ, ngay cả phu phụ Thanh Vân tử cũng mừng rỡ rồi vội vàng rời đi. Nhạc Vũ lúc này mới xoay người, hồi phủ về lại chỗ quan tài, tiếp tục tăng thêm

dược liệu.

Chỉ một lát sau, dược dịch đã hồi phục màu vàng. Còn lại cuối cùng là một gương sen, tuy dược lực của Bát Diệp Tử Tâm Liên chủ yếu tồn tại ở tám lá sen, bất quá trong gương sen lại càng thêm tinh hoa thuần túy.

Gương sen vừa mới được Nhạc Vũ đập vỡ ném vào trong quan tài bằng vàng đã lại khiến cho dược dịch lại một lần nữa chuyển thành màu tím đen.

Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra ấn quyết, bắt đầu chuẩn bị đem huyền sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết đẩy lên tầng thứ mười bốn. Vốn với hồn lực của hắn hiện giờ, tối đa còn kém Chiến Tuyết mấy lần, bị cương sát áp chế càng khó có thể cận thân, không thể nào hoàn thành Huyền sát Chiến Ma chân khí tầng thứ mười bốn. Bất quá lúc này có lại khác, Nguyên Anh có màu tím hồng ở trong linh trận của Kim Đan lại dần dần mở rộng gia tăng.

Bắt đầu là Nhạc Vũ chủ đạo, cuối cùng mắt thấy chủ nhân của mình tiêu hao quá mức, Chiến Tuyết liền dứt khoát gánh lấy, từng chút một cô đọng thu nạp dược lực, xây dựng linh trận trong đan điền.

Nhạc Vũ vừa cảm giác nhẹ đi, lúc này mới phát giác đang có vài đạo thần niệm cường đại ý đồ dò xét trong động phủ của hắn. Đoán chừng là bị hấp dẫn bởi lực hồn sát cường đại mà Chiến Tuyết bộc phát khi tầng thứ mười bốn.

Vốn điều này cũng không có gì, bất quá nghĩ đến hiện giờ Chiến Tuyết vẫn còn đang lõa thể, Nhạc Vũ không khỏi hừ lạnh một tiếng, thi triển ra Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực tiếp tục bao trùm động phủ.

Thu nạp loại dược dịch thứ hai này mất tới mấy ngày, cương lực màu đỏ trên người Chiến Tuyết càng phát ngưng thực. Mắt thấy Huyền sát Chiến Ma chân khí rốt cục tăng trưởng đến điểm quan trọng trùng kích tầng thứ mười bốn, vẻ chờ mong trong mắt Nhạc Vũ càng đậm một phần.

Bất quá chỉ một lát sau hắn lại trầm xuống. Vòng tuần hoàn chu thiên Chiến Ma chân khí đã được Chiến Tuyết hoàn thành, linh trận trong tử đan cũng đã xong nhưng thủy chung không cách nào đột phá.

Mấu chốt là do độ ngưng súc của chân khí, đối với tu sĩ nhân loại thì việc ngưng súc chân khí là kết quả của việc rèn luyện mỗi ngày và của việc điều tập công

pháp. Chiến Tuyết lại hoàn toàn bất đồng, chỉ dựa vào dược lực cùng linh lực thiên địa để áp súc nên một khi chưa đủ cường độ sẽ không đủ để tiếp tục ngưng súc.

Nguyên do vẫn là hắn chuẩn bị chưa đủ nên công hiệu linh trận dưới chân vẫn kém một chút.

- Đáng tiếc cho một gương sen

Chưa đột phá lên Huyền sát Chiến Ma chân khí tầng thứ mười bốn cũng không ảnh hưởng quá nhiều, cùng lắm ngày sau làm lại là được. Duy chỉ có đáng tiếc là hữu dụng bên trong gương sen đối với Chiến Tuyết không chỉ là lực hồn sát mà rất nhiều dược tính cũng có trợ giúp lớn với Chiến Ma chân khí.

Ba gương sen sẽ có thể làm cho Chiến Tuyết tăng trưởng đến một mức độ không thể tưởng tượng nổi, thiếu đi một gương thì hiệu dụng sẽ yếu đi phân nửa.

Đang thầm tiếc nuối thì Nhạc Vũ lại thấy song thủ nhỏ nhắn của Chiến Tuyết vươn lên rồi một tầng Long Lân tử sắc hoa lệ từ bên ngoài cơ thể mở rộng ra.

Chiến Tuyết phục dụng hơn phân nửa Long Linh thiên đan, về sau lại thu nạp tinh huyết yêu tiên Chân Long, huyết mạch Long tộc dày đặc. Cường độ tử lân cũng gần tiếp cận đến mức độ của hắn, trên lân phiến càng đồng dạng có vô số phù văn.

Nhạc Vũ kinh ngạc một hồi, thầm kỳ quái. Vốn Chiến Tuyết sau khi phục dụng tinh huyết Chân Long cũng chưa từng xuất hiện Long Lân nhưn lúc này lại kích phát ra. Bất quá chú ý của hắn hiện giờ bị hấp dẫn vào biến hóa bên trong cơ thể Chiến Tuyết.

Mục quang Chiến Tuyết lấp lánh, vô số vu lực màu bạc mênh mông cuồn cuộn theo Nê Hoàn cung xỏ xuyên qua tôi rèn Chiến Ma chân khí. Thân thể cũng theo Chân Long tinh huyết lưu động bộc phát ra tiềm lực vô cùng, hồng sắc chân khí cưỡng ép ngưng súc.

Cũng không biết qua bao lâu, tựa hồ như chỉ ở trong một sát na, lại như vừa trải qua đã trăm năm, Huyền sát Chiến Ma chân khí rốt cuộc ngưng súc đến tình trạng dịch thể nồng đậm, lưu động không ngừng bên trong cơ thể.

Trong nháy mắt sau đó, một luồng cương lực mênh mông lấy Chiến Tuyết làm trung bộc phát ra bốn hướng.

Quan tài bằng vàng quanh người, thậm chí linh trận dưới đất đều nát bấy. Thân hình Nhạc Vũ cũng bị bắn ngược ra ngoài đến hơn hai mươi trượng.

Liền sau đó, Chiến Tuyết nhanh chóng kiềm giữ được Chiến Ma chân khí cùng cương lực, đều thu hồi về trong cơ thể. Nhạc Vũlắc đầu, cánh tay bao trùm lên một tầng Long Lân nói:

- Tuyết Nhi, toàn lực công ta một quyền!

Chiến Tuyết nghe vậy, do dự một hồi rồi lắc đầu không muốn động thủ. Đến khi Nhạc Vũ bất đắc dĩ, dùng Thông U châu phát ra một đạo chỉ lệnh cường nghạnh thì trong mắt nàng mới nổi lên một tầng huyết sắc, lực hồn sát quấn quýt trên đầu quyền, thân hình như điện vượt qua khoảng cách trăm trượng đột nhiên đánh ra một quyền.

Hai quyền giao kích phát ra tiếng nổ rền như sấm, cương phong ào ạt tràn ra trong phạm vi trăm trượng, cơ hồ cuốn nát mọi thứ ở trong.

Cũng may Nhạc Vũ kịp thời dùng pháp lực bảo vệ mọi thứ quanh thân. Nếu không dưới lực trùng kích của quyền phong đủ để cho toàn bộ Đại Diễn phủ sụp đổ, mấy tên đạo đồng càng không thể sống sót. Chỉ là bản thân hắn phun ra máu tươi, bị bắn ra hơn mấy trăm trượng, thậm chí bị dính vào thành động.

Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong nháy mắt đã tính toán ra lực lượng của Chiến Tuyết.

- Tuyết Nhi rốt cuộc hạ thủ lưu tình, chỉ dùng năm thành thực lực! Lực lượng thân thể 7600 thạch lực, pháp lực 40000 thạch lực, đều thua mình một bậc! Duy chỉ có Hóa sát vi cương quả thực khủng bố. Vốn là 24 vạn thạch lực sau khi được chiến cương quán chú đã tăng lên hơn gấp đôi, tổng cộng sáu mươi bốn vạn thạch lực, đến Quỷ Thần không chịu nổi! Đó còn chưa kể là vu lực của Chiến Tuyết hiện giờ mới ở tầng thứ ba! Nếu là toàn lực chắc là đột phá tám mươi vạn thạch lực cũng không khó.

- Không trách năm đó nhân vật như Mặc Quan Lan cũng bị Huyền sát chiến thi đánh trọng thương. Tuy nói hiện giờ Chiến Tuyết còn chưa tế luyện đến tầng thứ

mười sáu lẫn chưa rèn luyện qua dịch thể tầng thứ ba. Bất quá với chiến hồn, thân thể Vu Thần, tinh huyết Vu Thần tầng thứ tám cùng với tinh huyết Chân Long của nàng cũng đủ ngạo thế đương thời.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ nhìn về phía Chiến Tuyết lộ ra một tia dị sắc, nữ hài trước mặt nhìn như vô hại này giờ mới chính thức là một "hung khí" của hắn.

Cường độ bản thân của nàng đã không sợ bất kỳ huyền binh nào từ tiên khí trở xuống, lực lượng kinh khủng một khi thi triển ra thì ngay cả Đại Thừa tu sĩ cũng khó có thể ngăn cản.

Thần sắc Chiến Tuyết khẽ biến đổi rồi sau đó tầng huyết quang trong mắt biến mất. Nàng trông thấy thảm trạng của Nhạc Vũ thì sợ hãi vội vàng ngự không bay đến đỡ lấy hắn, đem vu lực màu trắng quán chú vào trong cơ thể để trị liệu thương thế.

Tình hình Nhạc Vũ nhìn như thê thảm nhưng kỳ thật thương thế không quá nặng. Chiến Tuyết đã có thể ở mức độ nhất định kháng cự được chỉ lệnh của hắn nên một kích vừa rồi đã thu lại vài phần lực đạo, vì thế chỉ khiến ngũ tạng lệch đi vị trí mà thôi.

Vốn Đại Thừa Kim Thân đã có sức hồi phục rất nhanh, phương diện khôi phục thương thế của Thanh Đế Trường Sinh Quyết lại càng kỳ diệu, cộng thêm vu lực của Chiến Tuyết nên chỉ qua hai thời thần đã hồi phục xong.

Nhìn lại trong tay chỉ còn lại hai gương sen, sau đó lại nhìn một đống bề bộn trước mặt, Nhạc Vũ khẽ cười khổ, thu lại hai gương sen vào trong tay áo, tạm thời dừng lại ý định trợ giúp Chiến Tuyết trùng kích tầng thứ mười lăm.

Cũng không phải hoàn toàn do nguyên nhân linh trận bị phá hủy, mấu chốt là thời gian còn lại mười lăm ngày không đủ để trùng kích, khi đó chắc chắn sẽ không cản nổi trận chiến với Yêu tộc Thanh Châu.

Kỳ thật đối với Chiến Tuyết mà nói, nếu tiếp tục tăng lên chưa chắc đã hữu ích.

Vốn là với thân thể sát thi của Chiến Tuyết thì thôi động như thế nào chỉ là một ý niệm của hắn, về phương diện khống chế cũng không có vấn đề gì. Sau này Chiến Tuyết lại có vu lực tương trợ, cộng thêm khổ luyện cùng hắn phương pháp thao túng chân khí nên khống chế Huyền sát Chiến Ma chân khí cũng không khó

khăn.

Bất quá vừa rồi khi nàng mới tăng lên tầng thứ mười bốn thì đã có dấu hiệu không thể khống chế, nếu không đã không có hiện tượng cương khí và pháp lực đột nhiên bộc phát.

Lúc này quả thật cần một thời gian ngắn để cho Chiến Tuyết có thể khống chế lực lượng của mình.

Tiện tay vung lên, dùng pháp lực thanh lý một mảnh bừa bãi trong động phủ, sau đó Nhạc Vũ tiếp tục tĩnh tọa khôi phục tinh lực vừa tiêu hao.

Hắn nhìn sâu vào trong thức hải, cũng không biết qua bao lâu thì đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Ngay lập tức , Nhạc Vũ biết Yêu Vương Thương Ngô đã lần nữa tìm tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 605: Hỏa Sí Kim Ô

Vào lúc Nhạc Vũ mang theo Chiến Tuyết xuyên việt hư không tới đỉnh Hợp Dương Phong thì đã thấy Nông Dịch Sơn cũng đang đồng thời cùng đến. Hai bên nhìn nhau mỉm cười rồi Nhạc Vũ nhìn sang hướng nam còn Nông Dịch Sơn thì nhìn Chiến Tuyết thật sâu rồi mới dời ánh mắt, sau đó thần sắc lập tức ngưng trọng.

Dùng Vọng khí phát đã có thể thấy đằng xa có vài đạo yêu khí khổng lồ phóng thẳng lên trời cao.

Ngoài ra còn có vô số khí tức khả nghi phân bố tứ phương, gần nhất cũng cách xa ngoài vạn dặm, không cần suy nghĩ cũng biết đây là những kẻ đang quan chiến.

Nhạc Vũ thu hồi pháp lực trong mắt, nhìn về mấy vạn đệ tử Quảng Lăng tông đang ở vị trí phòng thủ, còn mấy vị Nguyên Anh trong tông môn đang tụ thành ba kiếm trận Quảng Lăng phân thành ba phương.

Chỉ có hai khách khanh Nguyên Đức Cổ Ý là chưa kịp học Quảng Lăng tuyệt kiếm nên đứng trợ giúp đại trận hộ sơn.

Cũng không biết có phải nguyên nhân mấy ngày trước cả hai đã biết được thực lực hùng hậu mà Quảng Lăng tông dấu diếm hay không mà lúc này đều biểu hiện tận tâm tận lực.

Mặc dù cả hai chưa quen thuộc kết cấu của đại trận hộ sơn, bất quá có Xương Băng Hồng ở trung tâm điều tiết, ba vị Nguyên Anh hợp lực thực sự có thể khiến cho Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận có thể tăng gấp đôi uy lực.

-Đáng tiếc Hàn Nhi tu tập ba thức giữa của Quảng Lăng tuyệt kiếm chưa được nửa năm nên uy lực Quảng Lăng kiếm trận có nàng trấn giữ sẽ yếu hơn một chút.

Nghe Nông Dịch Sơn nói vậy, Nhạc Vũ nhìn phía ngọn núi bên trái thì thấy ba người Đoan Mộc Hàn, Vu Duy và ….đang đứng phân ra theo phương vị Thiên Địa Nhân.

Hắn không khỏi cười khổ, Đoan Mộc Hàn cố nhiên là vừa mới đạt được Nguyên Anh không đủ một năm . Nhưng Thiệu Dao Vu Duy cũng vừa mới tấn nhập Nguyên Anh. Người trước càng như Xương Băng Hồng, có đạo cơ bất ổn, chiến lực chỉ hơn mạnh hơn mấy tu sĩ ngụy Nguyên Anh. Quảng Lăng kiếm trận do ba người này trấn giữ quả thật yếu nhất trong ba cái.

Bất quá nhân vật chính hôm nay cũng không phải là bọn họ. Tất cả mười hai vị Nguyên Anh tu sĩ trong tông môn cũng chỉ để chống giữ thể diện mà thôi. Nhạc Vũ cũng chú ý tới Xương Băng Hồng, không biết sau khi Tịch Hàm bái sư sẽ thế nào, chỉ là khuôn mặt sư thúc tổ của hắn lúc này vẫn lạnh lùng, không nhìn ra gì khác lạ.

Trong nháy mắt sau đó, Nhạc Vũ nheo mắt nhìn về phía trước người. Chỉ thấy hàng rào không gian ở ngoài núi vặn vẹo kịch liệt rồi thân ảnh Thương Ngô không hề báo hiệu bước ra từ hư không.

Khiến người ta chú mục là một thiếu nữ mặc trang phục màu lửa bên cạnh hắn. Thần sắc nàng lạnh lùng, hàn ý trong mắt cơ hồ đủ để khiến người đông cứng, toàn tân phát ra hỏa linh lực thuần khiết.

- Hỏa sổ?

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, nhận ra lai lịch nữ nhân này, thầm nghĩ không trách ngày đó Thương Ngô có thể dùng thân thể mộc yêu sử xuất Bất Diệt Niết Bích Đâu Suất Chân Diễm, nguyên do là ở đây. Chỉ là xem mức độ nàng cũng không phải là đã thuần huyết, tựa hồ vẫn còn chênh lệch một bước mới đến Chân Hoàng.

Vừa mới lộ diện, trên mặt Thương Ngô lộ ra chút vui vẻ:

- Nông Chưởng giáo, đã lâu không gặp. Gần đây tốt chứ?

Thần sắc Nông Dịch Sơn nghiêm nghị, gật đầu làm lễ nói:

- Thời gian năm năm này vẫn nhớ đến ngươi, ngày đêm khó an giấc, bất quá vẫn trôi qua được. Ngược lại Yêu Vương Điện hạ, mấy năm trước trọng thương bởi

tông ta, hôm nay khỏe chứ? Còn đau nhức sao?

Nhạc Vũ cười thầm, miệng lưỡi Chưởng giáo nhà mình quả thật khiến người có hàm dưỡng cao như Thương Ngô chỉ sợ cũng sẽ là chịu đựng không nổi.

Nào ngờ Thương Ngô lại thần kỳ không có phát tác, ngược lại hàn ý trong mắt hồng y nữ tử bên cạnh càng tăng. Thương Ngô cười nhạt, bộ dạng đã nắm chắc đại thế, rả vẻ thương cảm đối với Nông Dịch Sơn không biết sống chết , lắc đầu nói:

- Diệt đạo thống đối với Đạo gia các ngươi xưa nay vẫn xem là đại cừu sinh tử. Nếu không tất yếu, ta cũng không nguyện đắc tội Quảng Lăng tán nhân. Cho các ngươi cơ hội cuối cùng , giao ra Lệ Cửu Thành cùng Quảng Lăng tuyệt kiếm cùng nói một vài câu dễ nghe thì ta có thể buông tha cho các ngươi một lần!

Còn chưa dứt lời, Nông Dịch Sơn đã không chút do dự, khẽ lắc đầu:

- Điện hạ nói đùa?Lệ Cửu Thành đã bị ba mươi ba đời Chưởng giáo tông ta thay nhau phong ấn, sao có khả năng thả hắn ra? Đương nhiên nếu là Điện hạ một ý như thế, vậy thì có thể thụ hình thay hắn! Về phần nói mấy câu thì mấy trăm đệ tử tông ta bị thương lần trước lần này kính xin Yêu Vương Điện hạ lưu lại một cánh tay rồi đi cũng chưa muộn.

Thương Ngô tức giận đến cười lên, sau đó đột nhiên cả kinh. Với tính cách của Nông Dịch Sơn tuyệt không phải là người không thức thời, sao lại kiên cường như thế? Hắn nhíu mày, ánh mắt lướt qua Nông Dịch Sơn cùng Nhạc Vũ rồi trông về phía trước mấy vạn dặm, thầm nghĩ không biết Quảng Lăng tông còn có bao nhiêu nhân vật?

Nghĩ một lúc hắn lại cười tự giễu, có thêm người nào thì sao? Dù là vị nào thì trong mấy vạn năm cũng đã tiến vào cảnh giới thần thú, sao còn có thể sống ở đây!

Ngược lại bản thân vì lần trước thụ thương bởi Quảng Lăng tuyệt kiếm mà đâm ra kiêng kị lẫn sợ hãi Quảng Lăng tán nhân. Kỳ thật cần gì như thế? Dây dưa với đám hậu bối vô tri này phỏng có ích gì, cho dù vì thế mà dẫn tới đạo môn thiên hạ vây công thì hắn cũng không sợ.

Những ý niệm này lướt qua trong đầu hắn nhanh như điện. Sau một khắc, thần

sắc Thương Ngô dần dần lạnh lùng:

- Nói như vậy, Quảng Lăng tông các ngươi thà rằng núi hủy người vong, mãn môn diệt tuyệt cũng không muốn giao ra Lệ Cửu Thành?

Nông Dịch Sơn vừa định mở miệng đã nghe trên không truyền ra hừ lạnh:

- Nói những lời này làm gì? Một tiểu tông Bắc Hoang, diệt đi là được!

Trong nháy mắt, vô số quang hoa đột nhiên bắn ra. Nhạc Vũ đưa mắt lên nhìn thì đột nhiên thấy trên bầu trời như có một vầng thái dương đang nhanh chóng rơi xuống Quảng Lăng sơn.

Tốc độ kia dùng mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ có tu vi tinh thâm như Nhạc Vũ Nông Dịch Sơn mới có thể nhìn ra chỗ quỷ dị trong đó còn có một cự cầm màu vàng trăm trượng.

- Là Hỏa Sí kim điểu?

Nhạc Vũ thầm hoảng sợ, biết cự cầm này vừa rồi ẩn tàng trong mặt trời, ngay cả hắn cùng Nông Dịch Sơn cũng không phát giác tung tích. Theo một chấn động cực mạnh, cự cầm màu vàng này tông mạnh vào Quảng Lăng sơn khiến toàn bộ Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận run rẩy, có xu thế đổ sập, phù văn linh thạch vung vãi dưới chân núi. Ngay sau đó vô số Thái Dương Chân Hỏa Kim Vũ từ bốn phương tám hướng trùng kích tới, đánh cho đại trận thủng lỗ chỗ.

Thương Ngô đứng ngoài núi thấy thế lắc đầu thở dài:

- Tội gì phải khổ! Tính tình Ô lão ca vẫn nóng nảy như thế. Bỏ đi! Nếu đã động thủ thì Quảng Lăng tông cũng không cần lưu lại ai còn sống.

Phảng phất là một tín hiệu, sau khi hắn nói xong thì hơn mười khí tức hunh hoành tuyệt thế đằng xa không cần ẩn giấu lập tức trùng kích xông đến. Trong đó có bốn khí tức hung uy cực thịnh, không hề kém Hỏa Sí Kim Ô.

Sát ý trong mắt Nhạc Vũ cháy lên rừng rực, nghĩ thầm không thể lưu lại một tên còn sống. Hôm nay chưa nói tới cái khác, chỉ riêng Yêu Vương Thương Ngô đã không thể để hắn rời khỏi nơi này!

Phảng phất phát giác sát cơ trong lòng hắn, Thương Ngô nhìn qua Nhạc Vũ, có chút hiếu kỳ nhàn nhạt. Nhạc Vũ không chút tránh né, điềm đạm nhìn thẳng vào hắn. Nhìn thấy ánh mắt hờ hững của đối phương, Thương Ngô đột nhiên hãi hùng khiếp vía, còn chưa hiểu tại sao thì trước mắt đã phát sinh kịch biến!

Chỉ thấy từ trong Quan Vân Điện của Thủy Hàn Phong lao ra hơn ngàn thanh phi kiếm màu xanh, phun ra vô số kiếm khí sắc bén chặt đứt hơn nửa những kim vũ ập xuống. Cùng lúc, một thân ảnh cao lớn từ trong điện phóng lên, ném ra một cự võng hồng sắc chụp lấy Kim Sắc Cự Điểu khiến nó không thể động đậy. Ngay sau đó thân ảnh kia lại lấy ra một cây cự nỏ, trên đó đã lắp sẵn một mũi tên tụ tập lực băng hàn vô tận.

Hồng y nữ tử bên cạnh Thương Ngô vốn đã hiển hóa, thân hình dài hơn trăm trượng, trên đỉnh đầu có một kim quan toát lên vẻ uy nghiêm, lúc này vừa thấy cây cự nỏ kia thì thân hình khẽ run lên, vô thức tránh về phía xa. Ngay cả Thương Ngô cũng lạnh toát, gốc rễ dưới chân cắm vào lòng đất, sau lưng truyền đến một tiếng kêu thét ai oán khiến cả phong vân thiên địa biến sắc.

Kim Sắc Cự Điểu ra sức giãy dụa để tránh thoát khỏi cự võng trói buộc, quang diễm chói mắt phát ra càng thịnh, phảng phất như một vầng mặt trời treo cao giữa không trung. Yêu đan cũng chấn động từng đợt khiến linh lực thiên địa chấn động tựa hồ sắp tan vỡ.

Trong nháy mắt đã nghe tiếng dây cung bật ra, chỉ nghe một tiếng ù ù rồi một điểm hàn quang bắn ra xuyên thẳng vào cự điểu, cơ hồ không hề trở ngại làm thành một cái lỗ cực lớn rồi đại lương lực Băng Hàn bỗng nhiên bộc phát, đem nửa thân hình của Hỏa Sí Kim Ô đông lại.

Mắt thấy Hỏa Sí Kim Ô này chỉ vùng vẫy được mấy cái rồi sau đó hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Toàn bộ Quảng Lăng sơn lặng ngắt, chỉ nghe Thanh Dương Tử cười to không dứt :

- Hay cho Tru Tiên nỏ, quả nhiên là uy lực vô cùng! Những cái khác của Hỏa Sí Kim Ô ta không cần, chỉ lấy đi yêu đan này! Hắc, yêu đan thần thú hỏa hệ cấp mười lăm, đủ luyện một kiện chí bảo!

Thi thể Hỏa Sí Kim Ô còn chưa rơi xuống đất thì đã bị Thanh Dương Tử dùng

một luồng pháp lực cực lớn đỡ lấy rồi tiện tay phất lên tạo thành một luồng pháp lực cường hoành xuyên vào vết thương lấy ra một viên yêu đan hồng sắc to chừng ba nắm tay!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 606: Tái phó lôi vân

Trên Hợp Dương Phong, Nhạc Vũ bình thản như Thanh Dương Tử trong chưa đầy ba chớp mắt đã kích sát Hỏa Sí Kim Ô. Toàn bộ quá trình nhìn như cực kỳ đơn giản nhưng Nhạc Vũ biết rõ trong cả hai bên, cho dù là bên nào thì hắn cũng không có khả năng kháng cự.

Thời điểm khí tức trọng áp ép xuống từ trên không làm hắn nhất thời cơ hồ không thể động đậy. Mấy ngàn hỏa vũ lao xuống như mấy ngàn nhất phẩm phi kiếm, chẳng những mang theo Thái Dương Chân Hỏa nồng đậm mả bản thân càng lăng duệ kinh người! Uy lực hợp kích còn vượt qua cả uy lực vạn kiếm đại trận của hắn trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ!

Cũng chỉ có sử dụng bộ Thanh Lam kiếm sau khi thăng cấp của Thanh Dương Tử mới có thể áp chế.

Yêu Đế ở cấp bậc này, cho dù là Thanh Dương Tử có đại thần thông, lại đã luyện hóa được di thể linh tiên cũng khó nhanh chóng kích sát, may mắn còn có cây cự nỏ vô danh lấy được từ Thần Mộ lẫn tấm lưới màu đỏ vây khốn trước đó.

Mắt thấy kim quang dần nhạt đi quanh người cự điểu, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, lắc đầu rồi nhìn sang chỗ khác, cho dù Yêu Đế này khi còn sống cường hoành thế nào thì hiện giờ cũng chỉ là một thi thể không đáng chú ý.

Sự yên lặng trên bầu trời theo hành động lấy ra yêu đan màu vàngc của Thanh Dương Tử lại một lần nữa sôi trào.

Ở phía xa vài trăm dặm, bỗng nhiên truyền đến hai tiếng gào thét cực lớn lan truyền khiến những nơi sóng âm đi qua đều bị chấn nát.

Mấy đạo khí tức cường hoành còn lại càng thêm nội liễm trầm ngưng, tuy nhiên Nhạc Vũ cảm giác bên trong lại càng cực kỳ nguy hiểm.

Phát động thế công đầu tiên chính là Hỏa Hoàng, toàn bộ thân thể của nàng hóa

thành một đoàn hỏa diễm, bám vào vô hình bức chướng rồi nhanh chóng thiêu đốt tiêu hao linh lực của Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận.

Ngay sau đó cánh tay Thương Ngô hóa thành một thanh cự kiếm kình thiên, men theo lỗ hỗng của vô hình bích chướng vừa bị Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm thiêu đốt xuyên vào, tạo thành lỗ hổng rộng đến một ngàn trượng. Cơ hồ cùng lúc một đạo cuồng phong phía xa lóe lên phi độn vào trong, đem theo mấy phần Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm cuốn tới đỉnh Minh Trụ Phong.

Nông Dịch Sơn thấy thế cười nhạt một tiếng, lấy ra một cái bình ngọc, sau đó vẩy ra hơn ba trăm giọt Huyền Âm Quý Thủy. Lần này được Đại Thừa tu sĩ thao túng nên khác với lần trước Thương Ngô tấn công lên núi, mỗi giọt đều hóa thành một hồ nước, những nơi nó chảy qua đều lập tức vững vàng áp chế ất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm.

Thanh Dương Tử cũng hừ lạnh một tiếng, vô số kiếm quang màu xanh bỗng nhiên quay lại hình thành một bộ kiếm trận, hướng trận cuồng phong kia xoắn nát, trong nháy mắt khiến cho cự phong tiêu tán, hiện ra một con vượn xanh có đôi cánh cực lớn.

- Hạo Nhật Thanh Viên, Nguyên Tác Thiên, ngươi cũng tới đây sao.

Thanh Dương Tử đầu tiên giật mình, sau đó lại vui mừng, lần nữa ném ra cái lưới khổng lồ. Con vượn xanh khổng lồ đột nhiên gào thét, chấn khai kiếm trận một chút rồi hóa thành một đoàn cuồng phong tránh được cái lưới khổng lồ kia chụp xuống.

Thanh Dương Tử không thèm để ý, tiếp tục giương cây cự nỏ đã lắp sẵn mũi tên lên, mũi tên lần này có màu đen, phát ra khí tanh hôi, vừa nhìn đã biết là hàm chứa cực độc.

Ngay vào lúc này lại có hai đạo khí tức như vực sâu vô tận tìm đến, Nhạc Vũ chỉ thấy là một đám mây mù, không rõ hình ảnh cụ thể.

Mơ hồ có thể thấy đám mây kia trong nháy mắt kẹp lấy Thương Ngô độn nhập vào vô hình bích chướng đã thủng lỗ chỗ rồi trọng áp hồn niệm đập vào mặt khiến hắn bất giác lui về sau vài bước.

- Đây là vật gì?

Nhạc Vũ vô thức lạnh toát, đang còn thầm kiêng kị thì chỉ thấy Quan Vân Điện đã bay lên từ Thủy Hàn Phong. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ngay sau đó, một đạo quang hoa lam sắc lấy Quan Vân Điện làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra ngoài. Vào lúc nó lướt qua Hợp Dương Phong thì Nhạc Vũ cảm thấy tâm thần bỗng nhiên thanh sảng vô cùng, hàn ý trước đó tựa hồ cũng tiêu tan không ít, ẩn ước có một tia ấm áp nhu hòa.

Nhạc Vũ cũng không đắm vào tâm cảnh này quá lâu. Sau một khắc, hắn nhìn xuống bên dưới thì thấy những đệ tử tông môn đang chủ trì linh trận đều nhanh chóng tụ lại dưới Thủy Hàn Phong. Ba bộ Quảng Lăng kiếm trận cũng đã tản ra rồi mười hai tu sĩ hợp trận ghép vào mấy phương chủ trì đại trận hộ sơn.

Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận vốn đã bị tổn hại thực chất, lúc này theo sự mở rộng của vầng sáng lam sắc đanh nhanh chóng khôi phục bên trong.

Những phù văn vỡ nát sau đợt công kích vừa rồi cũng đã được lam quang thay thế. Pháp lực nội liễm trong đó phảng phất như thủy dịch chậm rãi lưu chuyển, phảng phất như một dòng suối nhỏ chảy khắp đại trận khiến uy lực của nó tăng lên gấp ba!

- Là Vân Hồ Tiên Tử!

Nhạc Vũ nhìn qua đã biết là thủ đoạn của vị đạo lữ song tu với Thanh Dương Tử, trong lòng thầm bội phục.

Tạo nghệ trận đạo của vị tiên nữ này cũng chỉ hơn hắn một chút mà thôi, bất quá thủ đoạn khắc phù và dụng tâm quả thực bất phàm. Nếu có đầy đủ pháp lực, hắn cũng có thể miễn cưỡng làm được nhưng khó có thể thuần thục như Vân Hồ Tiên Tử.

Mắt thấy sau đó mấy yêu thú cường hoành đều bị chặn lại ngoài vô hình bích chướng, Nhạc Vũ không khỏithầm lắc đầu, lúc này Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử, cũng không vận dụng di thể linh tiên, Nông Dịch Sơn càng không sử xuất Nguyên Dương đao luân nên tỏ ra yếu thế.

Như vậy bỏ mặc mấy người Thương Ngô tiến vào trong núi xem ra là quyết định để đóng cửa đánh chó, phân cường địch thành hai.

- Không biết vị kia lần này có ra mặt hay không?

Nhớ tới lời nói trước kia của Thanh Dương Tử, Nhạc Vũ bất giác nhìn lại trên không trung.

Lúc này hắn có cảm giác không đúng, rõ ràng Lệ Bi Hồi không có ở đây!

Hơi chút suy ngẫm, Nhạc Vũ cười khẽ, thầm nghĩ nơi đây nhất thời cũng không cần mình. Sau đó hắn dùng Thập Phương Môn, nháy mắt sau đó cùng với Chiến Tuyết xuất hiện ở một chỗ trong sơn cốc.

Trên đỉnh cốc đang có vô số mây đen hội tụ, sấm chớp ùng ùng, còn có vô số sương mù màu đen tràn ngập. Cách xa ba trượng đã không thể phân biệt rõ nhân ảnh, cảm giác thần hồn cũng bị ngăn trở không thể tiến xa.

Nhạc Vũ phất tay đánh ra một luồng Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực khiến những khí màu đen này bị đánh dạt ra hơn trăm trượng, sau đó dẫn Thanh Linh hàn lực của Vô Vọng chân thủy vào hai mắt khiến ngay cả một viên đá một hạt cát trong vòng ngàn trượng cũng có thể nhìn rõ. Hắn nhìn sang trái phải, còn đang tính toán thì đã nghe Chiến Tuyết nói:

- Mặt phía nam có người?

Nhạc Vũ ngạc nhiên, hồi lâu mới ý thức cũng không phải Chiến Tuyết hơn hắn ở phương diện này mà sau khi huyền sát Chiến Ma chân khí tăng lên tầng thứ 14 thì nhạy cảm Linh Giác đã hơn xa Yêu tộc.

Hắn không dễ tin, nhắm mắt hồi lâu mới gật đầu:

- Quả nhiên là mặt phía nam!

Sau khi dứt lời, Nhạc Vũ cũng không dừng lại, phi độn với Chiến Tuyết về phía nam, chừng mười nhịp thở thì ẩn ước có cảm giác của mười khí tức mạnh yếu không đồng nhất.

Vừa tới gần thì có ba đạo kiếm quang cực hàn bắn ra, hóa thành một quang ảnh xoắn từ cổ hắn trở xuống.

Nhạc Vũ cười nhẹ, bắn ra hai đạo kiếm khí từ tay áo ngạnh kháng. Luồng quang ảnh bị đánh vỡ nhưng hai đạo kiếm khí cũng tiêu tán.

Một kiếm cuối cùng chém vào trước người bị Nhạc Vũ lại đánh ra một đoàn Ngũ Sắc Thần Quang khiến cho kiếm quang lập tức ảm đạm rồi thanh kiếm bị Nhạc Vũ kẹp cứng vào tay. Nhìn kỹ thì là một thanh nhị phẩm huyền binh, đầu kiếm sắc bén có hồ đâm rách được Long Lân.

Phía xa lặng ngắt, tựa hồ khiếp hãi thực lực Nhạc Vũ, hồi lâu mới truyền đến tiếng hừ lạnh:

- Các hạ là vị nào của Quảng Lăng tông?.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, tiếp tục đi về phía trước ra khỏi vùng sương mù dày đặc thì đột nhiên thấy ngoài ba ngàn trượng có hơn mười người đang đứng đó.

Nhìn lại thì thấy đều là người của Tân gia, phần lớn đều là Ngưng Dịch tu sĩ, còn có hai vị Kim Đan. Tân Minh Tân Oánh cũng đứng lẫn vào trong đó.

Khiến người ta chú ý nhất là một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, trước đó Nhạc Vũ chưa từng thấy qua, ẩn ước cầm đầu Tân gia. Thêm vào mười hai người khác đều râu tóc bạc trắng, dung mạo tuy trẻ nhưng trên mặt đầy nếp nhăn.

Thực lực những lão giả này đều vượt xa Tân thị, khí huyết Tinh Nguyên đều cực kỳ nồng đậm, thần hồn cũng vô cùng cường đại.

Trong đó có hai người khiến Nhạc Vũ cảm giác không kém Lí Không Liên cùng Tiết Vạn Kiếm năm đó. Lúc này tuy hắn không coi vào đâu nhưng cũng nhìn nhiều thêm một lát.

Ngoài ra phía dưới những người này còn khắc một pháp trận cực lớn, xem qua cũng biết là phương pháp để chuyển dời Càn Khôn.

Bên trong rất nhiều linh thạch không gian đều đã vỡ nát, hiển nhiên di chuyển đồng thời mười hai vị Nguyên Anh tu sĩ cần không ít linh lực.

Nhạc Vũ thầm kỳ quái, nghĩ một chút liền hiểu ngay, cười nhạt nhìn về thiếu

niên kia: - Ngươi là Tân Vũ, vị Nguyên Anh cuối cùng của Tân gia, lần này dẫn bọn chúng tới đây vì Quảng Lăng tuyệt kiếm?

Vừa nghe thấy vậy, không chỉ mấy người Tân thị mà sắc mặt mười hai lão giả Nguyên Anh cũng đồng thời đại biến.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ hơi giật mình:

- Nói như vậy, bốn thức cuối cùng của Quảng Lăng tuyệt kiếm ở trong Lôi Vân cốc đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 607: Đông Hoàng đại nhật

Thiếu niên lạ mặt kia trầm tư một lát rồi thấy hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ bên cạnh phân bố ra tứ phương, phương vị ẩn ước phong kín Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, lúc này mới thấy hắn cười nhẹ:

- Ngươi chính là Nhạc Vũ mà mọi người đều nói là đệ nhất thiên tài tuyệt thế trong hậu bối của Quảng Lăng tông, thông minh tuyệt đỉnh. Lời này quả nhiên không giả, nhưng sao hôm nay không khôn ngoan như thế? Nói ra cũng kỳ quái. Hôm nay Quảng Lăng tông sắp bị diệt tới nơi rồi mà đạo hữu còn có lòng dạ thanh thản đến đây.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, trong lòng hơi lạ lẫm, vừa rồi Hỏa Sí Kim Điểu cấp mười lăm bị Thanh Dương Tử một tên tru diệt, động tĩnh lớn như thế sao bên này không một ai biết?

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời thấy môt mảnh đen kịt không thấy mặt trời, ngoại trừ ngẫu nhiên có vài tia lôi quang chớp lên, còn ra không hề có một tia quang diễm, âm binh ngoại giới cũng cơ hồ không tiến vào thì hiểu ngay.

Rõ ràng những kẻ này vẫn không biết chuyện Thanh Dương Tử ra tay, vì thế thừa loạn cục lấy đi bốn thức ẩn tàng sâu nhất của Quảng Lăng tuyệt kiếm đúng là tính toán tốt nhất. Nếu cộng với 6 thức mà Tân thị nắm giữ trước đó thì đã có thể gom được phân nửa một bộ Quảng Lăng tuyệt kiếm.

- Chẳng lẽ ngươi suy đoán ta chỉ lo thân mình tới đây ẩn nấp?

Thấy thần sắc của thiếu niên tựa hồ đã bị hắn đoán trúng, Nhạc Vũ không khỏi bật cười:

- Ta thấy ngươi cũng không cần phải đoán. Lần này ta đi Lôi Vân cốc là vì kiếp số trong tông, không ngờ lại ứng vào các ngươi. Hắc! Tân gia các ngươi ẩn nhẫn cũng thật khiến cho người ta bội phục. Thời gian chuyển thế không hề chậm hơn Tân Hiên nhưng vẫn chịu buông bỏ di thể Nguyên Anh kiếp trước, dùng thân

phận đệ tử bình thường để che giấu. Đường lui này chắc cũng đã mưu tính từ lâu đúng không? Sau này tấn cấp coi như Tân thị sẽ có cơ hội phục hưnng. Chỉ là hành động này của các ngươi đem Quảng Lăng tông chúng ta vào đâu? Tông môn đối với các ngươi không có nửa điểm bất công để đến nỗi các ngươi làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?

Tân Vũ sắc mặt âm lãnh, lúc trước quả thật hắn suy đoán thiếu niên trước mặt vì chạy loạn mà chạy đến đây lẩn trốn, nhưng thế lại càng khó hiểu vì sao đối phương biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn chạy đến, thần sắc còn không chút nào yếu thế.

Lúc này nghe Nhạc Vũ chính miệng phủ nhận càng khiến cho tâm trạng hắn xuống thấp tới cực điểm. Hắn cũng không để ý đến đối phương nói gì mà chỉ tự hỏi gia hỏa trước mắt tại sao có thể bình tĩnh như thế?

Nghĩ đến trước đó khi Nhạc Vũ ở trong hắc vụ, hời hợt đã dễ dàng hóa giải ba kiếm, thậm chí còn đoạt lấy một kiếm. Một năm trước, mấy thúc bá huynh trưởng của mình liên thủ với Vân Mộng Tông phục kích người này rồi tất cả đều vẫn lạc, đến giờ vẫn chưa minh bạch.

Trong lòng hắn lại càng kỳ quái, chẳng lẽ trực giác bản thân cho rằng chỉ với hai người trước mặt đủ để hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ? Khí tức Nhạc Vũ cũng chỉ là Kim Đan đỉnh phong, tiếp cận Nguyên Anh sơ giai mà thôi. Ngược lại nữ tử sau lưng kia khí thế bức nhân, hai mắt hồng mang lóng lánh, sợ là có chút khó giải quyết.

Ánh mắt Tân Vũ lập loè một hồi khiến Tân Minh phía sau có chút thiếu kiên nhẫn, cười độc địa một tiếng rồi oán độc:

- Bất công? Đại mê bất đạo? Những lời này cũng xứng để Nhạc Vũ ngươi nói ra.? Mấy lão tổ tông nhà ta vì sao mà phải phản bội? Đem Tân thị toàn tộc phạt nhập Lôi vân cốc cưỡng bức lao động mười năm, đây chẳng phải là bức chết sao?

- Lão tổ tông nhà ngươi?

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng:

- Các ngươi hắn là còn không biết? Bốn người Tân Ngọc các ngươi cấu kết Vân

Mộng Tông muốn phục giết ta đã bị ta tru trừ. Về phần Tân thị các ngươi mấy năm này vì chuyện đó mà đi Lôi vân cốc cưỡng bức lao động mười năm hắn là còn oan uổng các ngươi?

Thần sắc Tân Minh giật mình, nhìn qua "lão tổ tông" trước người , sau đó lại cười lạnh nói:

- Vậy Quảng Lăng tông các ngươi càng không có khả năng buông tha Tân gia ta! Ta cũng không tranh nhau miệng lưỡi lợi hại với ngươi , dù sao nơi này hôm nay cũng là nơi Nhạc Vũ vẫn lạc!

Nói đến đây trong mắt hắn đã lộ ra mấy phần hưng phấn vẻ cuồng nhiệt, cắn răng khanh khách cười nói:

- Sau khi ngươi chết ta nhất định đem ngươi bầm thây vạn đoạn, nghiền xương thành tro, dùng tế lão tổ tông nhà ta trên trời có linh thiêng!

Trong mắt Tân Oánh bên cạnh hắn cũng lóe lên mấy phần lệ khí mong chờ cùng ý giải hận. Chỉ có Tân Vũ càng thêm ngưng trọng, nghe giọng của Nhạc Vũ dường như chính miệng thừa nhận mấy người Tân Thủ là do hắn tru trừ, thế nhưng vì sao ngày đó Hình Điện không hề nhắc tới.

Nhạc Vũ cũng để ý, quay đầu nhìn một lão nhả tướng mạo tương đối kỳ dị cách đó không xa:

- Xem tướng mạo đạo hữu chắc là Vân Mộng Tông Hách Liên Trường Không?

Lão nhân mũi cao này thản nhiên nhìn hắn, thủy chung không rõ sâu cạn đối phương nên nheo mắt không đáp, một tia tinh mang trong mắt tập trung vào người Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ cũng không để ý, lại nhìn hướng bên cạnh. Tất cả có bảy người kết trận, lại thêm bốn người đứng chắn bốn góc để phòng ngừa Nhạc Vũ đào thoát. Trong mười mấy người này, khiến cho Nhạc Vũ thoáng để ý là một nam tử mặc đạo bào màu vàng, trên thân phát ra lực Viêm Dương có mấy phần giống với Hỏa Sí Kim Ô. Tu sĩ cảnh giới Nguyên Anh trong Vân Mộng Tông đã bỏ mình gần nửa, lúc này theo Hách Liên Trường Không đến chỉ có mấy người cuối cùng mà thôi. Những người còn lại nhất định là người của Đại Nhất Môn hay của Cô Sơn Tông. Truyền thuyết năm xưa Đông Hoàng Thái Nhất cũng từng ở tại Đạo

Môn để lại mấy chi đạo thống, hiện giờ đều là môn hạ của Tiệt Giáo, trong đó có Thái Nhất Môn.

Đại thần thông được truyền thừa lại cũng đến từ nhất mạch Tam Túc Kim Ô. Hơn nữa người tu hành thuật này càng dễ chứng nhận Dương Thần so với bình thường. Xem người này dương khí tràn đầy, chỉ kém một bước là được nhập Đại Thừa, lại xem tướng mạo chắc là Chưởng giáo Thái Nhất Môn Thủy Vân Phi. Lần này mượn Tân thị để chiếm đoạt Quảng Lăng tuyệt kiếm chắc là do hai nhà liên thủ.

Nhạc Vũ cũng biết những người này đều nhìn không thấu thực lực của mình và Chiến Tuyết mới không dám đơn giản động thủ. Cũng không phải sợ hãi với hắn mà lo lắng động tĩnh quá lớn sẽ tiết lộ mưu đồ bọn họ.

Trong những kẽ đang tụ tập bên ngoài Quảng Lăng sơn, có mấy người không phải vì Quảng Lăng tuyệt kiếm vừa đại triển thần uy mà đến?

Nhạc Vũ hơi nheo mắt nhìn ra phía xa, sau đó cười nhẹ:

- Hình như Lệ Bi Hồi đã đến? Vì sao còn muốn sợ đầu sợ đuôi? Chẳng lẽ định diễn trò ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi hay sao?

Đám người xung quanh bao gồm cả Thủy Vân Phi cùng Hách Liên Trường Không nghe vậy đều khẽ chấn kinh đưa mắt nhìn quanh.

Sau đó một lát, một người sắc mặt trắng như bạch ngọc không hề có tiếng động xuất hiện bên ngoài kiếm trận khoảng vạn trượng, ánh mắt âm u nói:

- Quảng Lăng tông các ngươi cuối cùng đem nghĩa phụ ta phong ấn tại nơi nào?

Nhạc Vũ nhìn Lệ Bi Hồi, chỉ cảm thấy yêu lực người này càng thêm nội liễm so với nửa năm trước. Lúc này ngoại trừ hàn lực nhàn nhạt thì hồn thức hắn cơ hồ không thể cảm giác được gì.

Nghĩ đến dây dưa của người này với Đoan Mộc Hàn, hơn nữa còn dùng thân phận nhân loại trà trộn trong giới tu sĩ một thời gian ngắn, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Lệ Bi Hồi trong Yêu tộc coi như là cái dị loại, chỉ riêng yêu lực tinh khiết đã khiến yêu tộc bình thường không thể so sánh.

Ngoài Lệ Bi Hồi, tựa hồ còn có đồng bọn yêu lực tựa hồ không dưới Yêu Vương Thương Ngô. Chỉ là trong Lôi vân cốc cực kỳ quái dị, Nhạc Vũ mặc dù dùng Vô Vọng chân thủy cũng không nhìn được quá xa, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ phân biệt được một bóng người trong đó.

- Nghĩa phụ của ngươi? Đương nhiên ở trong Lôi vân cốc! Một năm trước Chưởng giáo chân nhân đã dùng mười vị Nguyên Anh liên thủ phong ấn cách bên dưới đây 3000 trượng!

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng mặc kệ Lệ Bi Hồi ngạc nhiên, lấy ra một miếng hồn ngọc, đánh lên đó một ấn ký rồi thi triển bí pháp dùng hồn ngọc ghi lại hình ảnh vạn trượng quanh thân.

Hành động của hắn càng làm mọi người kinh ngạc nan giải, Hách Liên Trường Không như có điều suy nghĩ, sau đó một lát thì ánh mắt lóe lên:

- Thủy đạo hữu, nói nhiều vô ích! Cứ lấy Quảng Lăng tuyệt kiếm rồi nói sau. Chuyện của Lệ Bi Hồi không quan hệ với bọn ta, cũng không cần quản hắn!

Thủy Vân Phi cũng không đáp lời, trong nháy mắt sau đó, bảy người quanh thân Nhạc Vũ đã thôi động kiếm trận. Lần này không phải là Tứ Tượng tinh tú kiếm trận mà mỗi người cầm một thanh huyền binh tổng cộng có bảy màu hồng chanh hoàng lục thanh lam tử, phân ra từng phương. Trong nháy mắt từ trong trận đã bay lên một luồng lực Dương Hỏa, ngưng tụ mấy trăm hư ảnh hỏa nha cuốn về hai người Nhạc Vũ, thêm vào từng đạo tơ kiếm đi theo. Lúc bắt đầu cũng không công hướng Nhạc Vũ mà quấn quanh ngoại vi, càng tụ càng nhiều. Sau đó trong chớp mắt bảy màu giao tụ chuyển thành màu trắng thì tơ kiếm cũng tăng lên gấp mười lần.

Nhạc Vũ vừa liếc nhìn đã biết, đây là Thái Nhất Môn dựa vào Đông Hoàng đại nhật kiếm trận để lập thế. Hắn cũng hơi kinh dị, tốc độ kiếm này cực nhanh, có thể nói là gần với Đại Ngũ Hành diệt tuyệt nhất.

Mắt thấy Thủy Vân Phi cùng Hách Liên Trường Không và ba tu sĩ Nguyên Anh khác ngoài trận đều nhìn chằm chằm, tùy thời có thể ra tay, Lệ Bi Hồi khẽ lắc đầu, hữu thủ mở ra phá vỡ ống tay áo lộ ra duệ trảo.

Nhạc Vũ không hề để ý, nhìn qua vô số Hỏa Nha đang lao tới rồi phất tay đánh ra Thư Hùng Băng Diễm kiếm.

Cặp mắt Chiến Tuyết cũng ngưng tụ lên một tầng huyết sắc. Bạch Đế kiếm bộc phát một luồng quang mang khiến thiên địa thất sắc, chém ra sau mà đến trước kiếm khí màu trắng kia. Theo tiếng giao kích nhè nhẹ, thân hình Chiến Tuyết lùi lại ba trượng còn bảy tu sĩ Nguyên Anh kết thành Đông Hoàng đại nhật kiếm trận đều hộc máu lảo đảo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 608: Vô hình phân quang

Cơ hồ trong một nhịp thở, đạo kiếm khí màu trứng đã bị Bạch Đế kiếm trảm thành phấn vụn, cùng lúc hóa sát vi cương của Chiến Tuyết ầm ầm bộc phát.

, đem kiếm ý của Đông Hoàng đại nhật kiếm trận vốn tựa như thái dương nhô lên cao đánh nát bấy. Sau đó nương theo hồn thức điều khiển kiếm khí xuyên thấu thần hồn cả bảy. Toàn bộ Đông Hoàng đại nhật kiếm trận ngay lập tức sụp đổ tan rã. Thần hồn của cả bảy tu sĩ Nguyên Anh kết trận đều như bị búa nện vào, thân hình lảo đảo lắc lư, nhất thời khó có thể đứng vững.

- Cương sát!

Đồng tử Lệ Bi Hồi đột nhiên co rút, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhìn sững vào Chiến Tuyết, trong tay cũng ánh lên một điểm bạch quang. Nhạc Vũ giống như chưa tỉnh, vẫn thi triển pháp quyết để cho Hồn Ngọc trôi nổi bên cạnh. Trong nháy mắt sau đó, hơn trăm Hỏa Nha đã ập đến trước người hắn.

Theo sự sụp đổ của Đông Hoàng đại nhật kiếm trận, những hỏa nha này cũng đồng dạng sắp rơi rớt, tuy nhiên vẫn nóng bức kinh người.

Nhạc Vũ hời hợt phất tay một cái, đem toàn bộ những thái dương chân viêm này thu vào trong tay, chậm rãi dung nạp vào cầu trận phù văn hỏa hệ.

Hai thanh Thư Hùng Băng Diễm trước mặt hắn hóa thành hai hư ảnh Băng Phượng hỏa hoàng cực lớn, thu thập vô số Băng Linh viêm lực từ lôi quang hắc vụ quanh quẩn trong sơn cốc, khiến cho vạn trượng quanh thân hàn nhiệt luân chuyển, bốc lên vô số hơi nước và mảnh băng.

Mấy người Hách Liên Trường Không cùng Thủy Vân Phi đều lạnh buốt, thần sắc ngưng trọng. Lực lượng tràn ra từ Long Lân giáp sau khi giải khai trói buộc của Tỏa Long cô, thêm vào Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của Nhạc Vũ đã vượt qua tưởng tượng của hai người. Còn Hóa sát vi cương của Chiến Tuyết chỉ cần dùng sức một người và một siêu phẩm huyền binh đã phá vỡ kiếm trận của

bảy vị Nguyên Anh tu sĩ, khí thế lại càng khủng bố đến cùng cực.

Mấy người dù trì độn thế nào cũng biết hai người trước mắt là cường địch xưa nay chưa từng có, lại càng kiêng kị với Băng Phượng hỏa hoàng ngưng tụ thành chân hình, đều tế ra huyền binh pháp bảo đắc ý nhất để phòng thân hay công kích, bảo quang sáng lòe cơ hồ xuyên thấu lôi vân.

Bất quá vào lúc thị tuyến của tất cả đang tập trung vào Thư Hùng Băng Diễm kiếm thì Nhạc Vũ cười nhẹ, ngón tay trỏ sử ra một kiếm quyết. Trong khoảnh khắc, hơn trăm đạo kiếm ảnh trong suốt không hề báo trước xuất hiện trong không gian rồi bộc phát ra trăm đạo kiếm quang hình dạng giống nhau cùng lúc xoáy trảm vào mười hai tu sĩ Nguyên Anh.

Trong mười hai người, bảy tu sĩ Nguyên Anh bố trận bởi vì bị cương sát của Chiến Tuyết trùng kích mà thần hồn bị thương trầm trọng vẫn chưa khôi phục được thần trí, cơ hồ không chút kháng cự đều bị kiếm quang trong suốt cắt thành khối vụn.

Trong năm người bên ngoài, quanh người Hách Liên Trường Không bỗng nhiên sáng lên vô số phù văn kết thành một màn hào quang. Kiếm ảnh trong suốt chém lên đó chỉ gây nên chút rung động. Thủy Vân Phi thì kịp thời hóa thành một đoàn ánh sáng màu đỏ, độn đi đến ngoài mấy trăm trượng mới thấy lại thân hình, chỉ có khuôn mặt vặn vẹo tái nhợt. Bảy vị tu sĩ vừa bị kiếm ảnh trong suốt trảm sát đều là người của Thái Nhất Tông, tuy nhiên lửa giận lúc này cũng không bằng nỗi kinh hoàng trong lòng lão. Người ngày đó đem bốn người Tân Thủ, bao gồm cả tu sĩ Vân Mộng Tông mai phục trảm sát quả nhiên là Nhạc Vũ!

Còn lại ba người vẫn còn chưa kịp phản ứng, nhờ vào pháp bảo hộ thân tế ra lúc trước, hoặc ngăn cản hoặc tránh, cuối cùng miễn cưỡng thoát thân. Chỉ có một người vừa lúc gặp phải chân thân của vô hình hàn phách kiếm, thuận thế như chẻ tre chém cả người lẫn thuẫn thành hai đoạn.

Trong nháy mắt sau đó, hơn trăm đạo kiếm ảnh vừa trảm sát tám Nguyên Anh tu sĩ biến mất không thấy tăm tích, cho dù là mấy người ở đây cũng phải dùng thần niệm mới có thể miễn cưỡng theo dõi được.

Cùng lúc, Nhạc Vũ lại bắn ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ chín ngạnh kháng Tiên Thiên hàn phách Thần Quang của Lệ Bi Hồi. Rốt cuộc thần thông so với so với Yêu Vương còn kém mấy bậc lập tức bị đánh tan, một điểm

hàn quang bay tới bị một tầng bích chướng màu xanh ngăn ở bên ngoài.

Chiến Tuyết sau khi dùng lực một người thừa nhận hợp lực của bảy người thì bắn đi mấy trượng. Sau một lát đã lại bay tới, cầm theo Bạch Đế kiếm, cả người như điện kích thẳng vào Hách Liên Trường Không. Tốc độ tuy thua kém độn quang màu đỏ của Thủy Vân Phi mấy lần nhưng cũng cực kỳ mau lệ tới mức chỉ trông thấy tàn ản. Hách Liên Trường Không cũng chỉ biết tránh né.

Lão cắn răng, mười ngón tay đan chéo, lòng bàn tay hướng vào ngực. Chỉ một thoáng, vô số phù văn màu bạc huyền ảo xoáy tròn trước người, ẩn ước kết thành mấy tầng hình thuẫn. Lại có thêm hai Nguyệt Hoàn câu đao màu vàng che ở trước người giống như Lưỡng Nghi đồ hình.

Một kiếm của Chiến Tuyết chém xuống đầu tiên khến Nguyệt Hoàn câu đao vỡ ra, thuẫn bài do phù văn ngưng tụ cũng sụp đổ hơn phân nửa. Hách Liên Trường Không bị bắn ra hai ngàn trượng, hai tay mềm oặt như đã bị gãy nát, mồm miệng hộc máu tươi. Chỉ duy ánh mắt vẫn bảo trì thần trí. Chưa đầy qua mười nhịp thở, mười hai Nguyên Anh tu sĩ đã vẫn lạc hơn phân nửa.

Hơn mười người còn lại trong Lôi vân cốc đều nhìn về Nhạc Vũ với những ánh mắt khác nhau. Đặc biệt là tộc nhân Tân thị đều lộ vẻ không thể tin tưởng, thiếu niên nhìn như vô hại trước mắt này một hơi đem tám vị Nguyên Anh tu sĩ trảm sát dễ dàng như heo chó.

- Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Áp Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm, Vạn Mộc Phong Thần Bích. Ngươi rốt cuộc là người phương nào?

Thần sắc Thủy Vân Phi khó coi đến cực điểm, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến điều gì nhìn vào Chiến Tuyết bên cạnh Nhạc Vũ, ánh mắt lóe lên sát ý:

- Ngươi muốn tuyệt đạo thống Thái Nhất Môn ta!

- Thân là tu sĩ tu chân nhân loại, lại cùng cấu kết với Yêu tộc cấu kết, mỗi người đều đáng giết! Thái Nhất Tông các ngươi vốn dã dây dưa với Yêu tộc, có trợ giúp bọn chúng cũng không kỳ quái!

Mỉm cười, Nhạc Vũ lại bắn ra một chỉ, hai thanh huyền binh trước người biến thành chân hình Băng Phượng hỏa hoàng bay vụt ra, cũng không phóng tới bốn

Nguyên Anh tu sĩ hay Lệ Bi Hồi mà hướng vào trong đám sương mù dày đặc. Trong nháy mắt, từ đó đã truyền ra một tiếng kêu rên cung với tiếng nổ ầm ầm của băng hỏa.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ dùng thần niệm khống chế một cặp Thư Hùng Băng Diễm kiếm, sau đó thu lại miếng hồn ngọc vào tay áo.

Có thể không tiến vào Ký Châu đó là do thực lực chưa đủ chứ không phải do đạo nghĩa. Nhưng có ghi chép một màn vừa rồi đủ khiến cho người trong thiên hạ không thể nói gì, Quảng Lăng tông có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái.

Bất quá nếu không tất yếu, Nhạc Vũ thực sự không muốn lấy miếng hồn ngọc này ra. Trong ghi chép vừa rồi cũng bao gồm mấy loại thần thông của hắn. Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Phân Quang Hóa Ảnh kiếm đều chỉ phát huy uy lực lớn nhất trong tình huống người khác không biết. Còn có một thân tu vi của hắn cũng không muốn triển lộ ra bên ngoài. Trước mắt chỉ là dự bị mà thôi, nói không chừng ngày sau có thể hữu dụng. Thủy Vân Phi hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt vừa oán độc vừa có chút ngạc nhiên.

Đoạn ghi nhớ hình ảnh này của Nhạc Vũ có gì hữu dụng? Quảng Lăng tông sắp bị diệt tới nơi, chẳng lẽ thực sự nắm chắc có thể ngăn cản mấy vị Yêu Đế hay sao?

Nói tới thì thực lực của Nhạc Vũ cùng nữ tử này đủ để tương đương một vị Đại Thừa. Chiến lực cường hoành như vậy mà Quảng Lăng tông lại tùy ý hắn chạy tới Lôi vân cốc.

Thủy Vân Phi cũng không có thời gian suy nghĩ , thân hình của Chiến Tuyết lại lóe lên đuổi sát, một kiếm lần nữa chém xuống. Hách Liên Trường Không phun ra một búng máu, những phù văn quanh người lại sáng lên, lão đánh ra mấy phù triện khiến đám phù văn càng thêm sáng chói, lần nữa kháng trụ được một kích của Bạch Đế kiếm.

Tiếp đó, quanh người Chiến Tuyết đột nhiên xuất hiện mười trận đồ. Hai thanh siêu phẩm phi kiếm một lam một xanh huyễn hóa thành một đạo kiếm quang vây quanh Hách Liên Trường Không trảm kích. Bản thân Chiến Tuyết tiếp tục chém ra kiếm thứ ba khiến cho màn hào quang do phù văn tạo ra của lão gần như bị nghiền nát.

Nhạc Vũ cũng đồng thời động thủ, Long Tước phiến chớp lên đánh ra 150 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, phân làm hai luồng, phần lớn đánh về Thủy Vân Phi. 50 cây còn lai thì xuyên về một Nguyên Anh tu sĩ còn lại khiến thân thể hắn nát bấy.

Về phần người cuối cùng thì lúc này bên thân lại lộ ra trăm đạo kiếm ảnh trong suốt, nhất tề trảm xuống khiến thân thể chỉ còn lại một đống thịt nát.

Chỉ có Thủy Vân Phi lần nữa lại hóa thành hồng quang né tránh hơn năm mươi cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, xuất hiện ngoài ngàn trượng. Sau một khắc thì đã ngự kiếm chạy thục mạng.

Nhạc Vũ thấy thế kinh ngạc, lần đầu tiên hắn thấy một kẻ chỉ dựa vào tốc độ phi hành trốn thoát khỏi đại thần thông như Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

- Đây chính là Đại Nhật Hồng Quang Độn của Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại? Quả nhiên là có chút môn đạo! Bất quá lúc này mới muốn đi chẳng phải đã muộn?

Nhận ra lai lịch thần thông này, Nhạc Vũ hơi hơi lắc đầu, xuất ra một bức họa màu trắng từ tay áo.

Vào thời Thượng Cổ, nếu bàn về yêu thú có tốc độ phi hành nhanh nhất thì dĩ nhiên không ai có thể hơn được Đại Bằng Kim Sí Điểu, một lần vẫy cánh có thể phi hành mười hai vạn tám nghìn dặm.

Tuy nhiên khi bàn về phi hành nhanh nhất trong thời gian ngắn thì Tam Túc Kim Ô lại là số một, tốc độ bay cực nhanh trong thiên hạ không hai.

Vừa rồi Hỏa Sí Kim Điểu nếu không phải bị Thanh Dương Tử dùng cái lưới có cấm chế đặc thù trùm lại thì Tru Tiên nỏ có lợi hại thế nào cũng khó có thể tru sát Hỏa Sí Kim Ô tầng mười lăm. Bất quá thần thông này có nhược điểm là không cách nào kéo dài, càng sợ bị hấp nhiếp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 609: Kim sắc Giao Long

Họa quyển kia triển khai trong không trung đến hơn ngàn trượng, có thể trông thấy phía trên quyển trục khắc năm chữ triện màu vàng "Biểu Lí Càn Khôn Đồ". Núi sông ngàn dặm vẽ bên trong đang phát ra từ lực vô tận hấp nhiếp Thủy Vân Phi ở xa khiến thân hình lão chuyển động cực kỳ khó khăn.

Nhạc Vũ thôi động tâm niệm khiến trăm thanh vô hình hàn phách kiếm lần nữa biến mất. Sau một khắc đã xuất hiện bên cạnh Thủy Vân Phi xoáy trảm. Thủy Vân Phi kinh hãi, thân hình lại hóa thành một đạo hồng quang phi độn ra xa. Chỉ là bị từ lực của núi sông trong họa quyển khiến đoàn hồng quang không thể thoát ra xa, ngược lại bị hút vào gần mấy trăm trượng, sau khi tránh được vô hình hàn phách kiếm thì thân hình lộ ra, vẫn không thể thoát thân.

Lúc này Thủy Vân Phi mới cảm giác kinh hãi gần chết, trong đầu cũng không kịp suy nghĩ, liền quát to:

- Lệ Bi Hồi, nghĩa phụ của ngươi cũng đang bị phong ấn trong này, sao không liên thủ tru từ gia hỏa này! Cùng nhau cứu nghĩa phụ ngươi đi ra?

Lệ Bi Hồi nhắm nghiền hai mắt, hoàn toàn không để ý tới, vố số lực thủy linh rót vào dưới chân. Mặt đất mấy trăm trượng dưới thân đều hóa thành bùn nhão.

Bên kia Nhạc Vũ lại lần nữa lấy ra Hồn Ngọc, đem những lời này ghi chép lại. Trận chiến tại Lôi vân cốc lần này, những thứ khác đều không cần quản, duy chỉ cần có câu này của Thủy Vân Phi đã đủ cho Quảng Lăng tông có lý do tru tuyệt Thái Nhất Môn cùng Vân Mộng Tông.

Bất quá ngay vào lúc hắn thu hồi lại Hồn Ngọc thì đột nhiên cảm giác thần hồn chấn động, là do Thư Hùng Băng Diễm kiếm ở trong đám sương mù phía xa bị người chấn khai, ngay cả hai chân hình Băng Phượng hỏa hoàng cũng tán loạn.

Nhạc Vũ thoáng khôi phục, thần niệm cảm giác được nhân ảnh kia đang xông tới giữa làn sương mù dày đặc, lập tức nhíu mày nói:

- Tuyết Nhi!

Chiến Tuyết nghe vậy nhướng mày, buông tha Hách Liên Trường Không, dẫn theo Bạch Đế kiếm xông về làn sương mù. Hóa sát vi cương hóa thành một luồng bạch quang chém vào nhân ảnh đang đằng không xông ra.

Chỉ nghe một tiếng giao kích nặng nề rồi cương phong dật tán, nhân ảnh kia rên lên một tiếng, cánh tay phải vươn ra định bắt lấy Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết bị chém đứt, tuy nhiên thân thể lại không bị thương tổn gì lần nữa lui nhập trong sương mù.

Ngay sau đó, từ bình địa cuộn lên một hồi cuồng phong quỷ dị quét bay toàn bộ hắc vụ, lộ ra một nhân ảnh hung lệ rồi sau đó mấy ngàn đạo kim châm bạch sắc bị cuồng phong cuốn tới thẳng kích Chiến Tuyết nhưng đều bị năm phiến lá sen hồng sắc ngăn ở bên ngoài.

Lệ Bi Hồi hơi nhướng mày, rốt cục ra tay, tiếp tục một điểm bạch quang từ đầu ngón tay của hắn đánh vào từng phiến lá sen hồng sắc khiến chúng hơi nhạt đi. Đồng thời từ thân thể Lệ Bi Hồi cũng lộ ra một đạo cự tiễn kim sắc bắn thẳng vào nàng.

Thần sắc của Chiến Tuyết lúc này mới thoáng ngưng trọng, tâm niệm vừa động thì một cự thuẫn màu vàng đã hiện lên sau lưng ngăn cản hoàn toàn cự tiễn. Bản thân nàng cũng triển khai lực cương sát cùng với Huyền sát Chiến Ma chân khí ngưng tụ thành Huyết Dực.

Đây cũng là một loại thần thông hình thành như trong tử đan của Nhạc Vũ, tốc độ của Chiến Tuyết thoáng cái đã đột nhiên tăng lên mấy lần, song quyền tiếp tục truy kích. Tuy cương phong tán loạn nhưng nhờ vào quỹ đạo quỷ dị của Huyết Dực nên khó có thể ngăn trở được nàng. Vẻ mặt của Tân Vũ lúc này đứng xa ngoài ngàn trượng đã lộ vẻ trắng bệch. Tổng cộng mười hai Nguyên Anh tu sĩ, ngoại trừ Hách Liên Trường Không cùng Thủy Vân Phi thì những người còn lại đều đã chết sạch.

Tình cảnh này cũng khiến hắn đã sớm vất bỏ tâm tư dẫn người thoát đi. Chỉ khi Nhạc Vũ bị Thủy Vân Phi hoặc là Lệ Bi Hồi đánh chết thì Tân thị còn có một đường sinh cơ.

Mấy người trước mắt đã không thể làm gì được Nhạc Vũ, vậy thì hiện giờ toàn bộ Bắc Hoang đã không còn có chỗ cho bọn hắn dung thân!

Tình hình ở ngoài Lôi Vân cốc cũng không biết thế nào nhưng Nhạc Vũ vẫn an tâm đến đây nói là để trừ khử đại kiếp nạn cho tông môn, sợ là Quảng Lăng tông thực sự có hậu thủ để ứng phó.

Tân Vũ cũng không biết hậu thủ này rốt cuộc là gì, đoán chừng là Quảng Lăng tông lặng yên tích lũy qua mấy ngàn năm chuyển thế. Năng lực một khi đã đủ ngạnh kháng hơn mười Yêu Vương Yêu Đế liên thủ vậy thì đã đủ sánh vai với thiên hạ thập đại tông môn trong Đông Thắng đại lục.

Khi đó đừng nói Vân Mộng Tông, Thái Nhất Môn, cho dù là đại tông môn đương thế như Tịnh Hải tông, Tử Nghiễn Môn cũng không thể dễ dàng đưa tay tương trợ.

Bất quá tình hình trước mắt lại càng làm hắn tuyệt vọng. Nữ tử bạch y kia không biết là yêu nghiệt từ nơi nào đến. Rõ ràng chỉ là Nguyên Anh cảnh giới, pháp lực cũng chỉ cường thịnh một ít nhưng lại có được thân thể cường hoành đủ đối chiến chính diện với Yêu Vương. Chẳng những không rơi vào thế hạ phong còn làm cho đối thủ thối lui! Thậm chí cùng Lệ Bi Hồi liên thủ cũng khó có thể áp chế khí diễm ngập trời.

Cường hãn đến mức độ như vậy đã hoàn toàn vượt qua khái niệm của hắn. Một kích vừa rồi đã phát cương phong cuồn cuộn khiến khí huyết hắn sôi trào. Mấy tộc nhân bên cạnh đã có mấy người bị chấn động ngũ tạng mà chết. Bên chỗ Hách Liên Trường Không lại thở hắt ra, mắt thấy sắp thân tử đạo tiêu thì cường địch lại bỗng nhiên bỏ chạy, cảm giác kiếp hậu dư sinh khiến toàn thân lão mồ hôi toát ra đầm đìa, chỉ là vẫn không thể thoát thân. Chiến Tuyết tuy đã ly khai nhưng lại không mang điThập ngự Phục Ma Kiếm trận. Hai siêu giai phi kiếm Ngự Thủy Kiếm, Ngự Phong Kiếm cùng với hơn ngàn kiếm ảnh vẫn liên hồi trảm kích khiến lão phải tận lực thôi động chân khí chống chọi màn hào quang phù văn quanh thân không bị sụp đổ.

Hách Liên Trường Không nhân cơ hội đánh ra mấy tờ phù triện khiến cho màn hào quang phù văn tăng cường đến cực điểm. Tiếp đó lão lấy ra một tấm sa mỏng rồi giăng ngang ra bao quanh thân. Trên tấm sa này cũng khắc vô số phù văn huyền ảo, kết hợp với màn hào quang phù văn thành một thể khiến cho uy lực phòng ngự tăng thêm mấy lần. Trong hơn ngàn lưỡi phi kiếm thì chỉ có hai

thanh siêu phẩm chém vào mới có thể khiến nó chấn động kịch liệt gần như tan vỡ, số còn lại chỉ có thể gây ra dao động bình thường.

Hách Liên Trường Không thở nhẹ một hơi, đang muốn tiếp tục phóng xuất hai thanh huyền binh để chống đỡ hai thanh siêu phẩm phi kiếm thì đột nhiên nhìn thấy thiếu niên thanh tú đang đứng xa xa cười lạnh:

- Cái này là tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên tráo? Trách không được năm đó sư thúc tổ ta lại vẫn lạc. Bất quá ngươi cho rằng thần thông này là không thể phá?

Trái tim Hách Liên Trường Không lập tức đau thắt như bị ai tóm lấy, cảm giác nguy hiểm cực độ. Nhạc Vũ khẽ đảo tay, một chiếc ấn từ lòng bàn tay bay lên, đón gió trướng thành phạm vi trăm mẫu.

Hách Liên Trường Không hoảng sợ nhìn lên, chỉ thấy dưới đáy ấn có khắc bốn chữ Thông Thiên linh ấn. Một luồng lực từ từ xa hấp nhiếp lấy lão khiến bản thân đã khó khăn vì Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, lúc này lại càng khó có thể giãy dụa.

Mắt thấy đại ấn này từ khoảng cách trăm trượng trên không trung đè xuống, ý thức của Hách Liên Trường Không trong nháy mắt tiêu tán, tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo đã không thể chống chọi, thân thể bao gồm cả Nguyên Anh đều bị áp thành bột mịn!

Giải quyết xong Hách Liên Trường Không, Nhạc Vũ hơi run tay đem Thư Hùng Băng Diễm kiếm đã khôi phục nguyên trạng thu hồi trong tay áo.

Hắn nhìn lại Thủy Vân Phi còn đang giãy dụa không thôi, mỗi lần bị trăm thanh vô hình hàn phách kiếm chém tới thì thân thể đã hóa thành một đạo hồng quang lại bị hút đến gần Biểu Lí Càn Khôn Đồ thêm một chút. Một thân pháp bảo thần thông của lão không cách nào thi triển, chỉ có thể không ngừng sử dụng đại nhật hồng quang độn khiến cho lão không thể trụ nổi. Nhạc Vũ không khỏi cười một tiếng, Long Tước phiến lại lóe lên, đánh ra 150 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Thấy luồng quang châm bay đến, Thủy Vân Phi lộ ra vẻ tuyệt vọng, cuối cùng bị hút vào không gian trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Nhạc Vũ đánh ra một ấn quyết, sau đó thu lại họa quyển, thuận tay ném vào Tu

Di Giới.

Thực lực của Thủy Vân Phi không tệ, tu luyện được hai môn thần thông mà Thượng Cổ Đông Hoàng truyền lại. Bất quá dù thực lực có mạnh hơn nữa, đại nhật quang độn có bay nhanh hơn nữa thì cũng khó có thể thoát thân trong vạn kiếm đại trận. Cuối cùng sẽ tới lúc dầu khô đèn tận, bị vạn kiếm trảm sát.

Ngược lại Lệ Bi Hồi khiến hắn có chút chau mày. Ngay vào lúc hắn thu hồi Biểu Lí Càn Khôn Đồ thì thấy dưới chân Lệ Bi Hồi đã cuộn lên vô số bùn đất cát đá, lộ ra một cái hố cực sâu, tầng linh trận dưới cùng cũng bị cưỡng ép đột phá.

Nguyên Lệ Bi Hồi cũng không có năng lực khống chế thổ lực, nhưng thông qua thủy dịch lại có thể gián tiếp khống chế. Đặc biệt là mấy tầng linh trận phong ấn đều bị hắn dùng bản mạng chân thủy của hắn thẩm thấu, đã khó có thể phát huy hiệu dụng.

Thẳng tới phía dưới 3000 trượng thì quả nhiên thấy kim quang bắn lên, hiện ra một linh trận cực lớn do Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, tăng thêm vô số linh thạch tạo thành. Bên trong có thể thấy được một con giao long râu tóc bạc trắng, lộ ra vẻ già yếu đang trong lúc ngủ say.

Lệ Bi Hồi thấy hình dáng này lập tức phẫn nộ gào thét, cả người hóa thành một con Băng Li màu bạc dài đến ngàn trượng, thân thể cực kỳ ưu mỹ, dồn sức húc vào phong ấn. Cả đáy cốc chấn động dữ dội, linh trận lập tức hỏng đến gần nửa. Giao Long màu vàng lúc này cũng mở mắt, đầu tiên còn mờ mịt, sau đó bắn ra tinh quang.

- Bi Hồi con ta tới rồi?

Thanh âm kia hùng hồn uy nghiêm, lại lộ ra vài phần già nua, toàn bộ cốc đều bị hai luồng Long uy mênh mông áp chế.

Nhạc Vũ không hề có chút bất ngờ, khẽ nhếch miệng rồi toàn thân bao phủ Long Lân. Chỉ một thoáng, một uy áp còn mạnh hơn cả hai Long Hồn kia phóng thẳng lên trời, cùng lúc vô số hạt giống Huyền Huyết Đằng được hắn bắn ra vùi xuống lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 610: Trấn sát lão long

Trước mắt Nhạc Vũ giờ phút này hiện ra vô số huyễn tượng, bao gồm cả quá khứ Chiến Tuyết. Nhưng đã có Vô Vọng Chân Thủy, ảo cảnh trước mắt hơn phân nửa đều bị hắn nhìn thấu.

Kính Hoa Thủy Nguyệt cũng được liệt vào hàng ngũ đại thần thông. Nhưng Lệ Bi Hồi dù sao cũng thuộc băng hệ, không phải thần thú thủy hệ thuần túy. Toàn bộ tinh lực tựa hồ đều rót vào Tiên Thiên Hàn Phách Thần Quang.

Thủy hệ như vậy thật sự có chút không giống ai.

Nhạc Vũ nhân cơ hội nuốt vào một viên đan dược, giúp pháp lực trong cơ thể có chút khôi phục lại, sau đó liền điều khiển kiếm quyết, hơn trăm đạo Vô Hình Hàn Phách Kiếm vẫn phong tỏa trên không trung như trước, Thư Hùng Băng Diễm Kiếm hóa thành Băng Phượng Hỏa Long, cùng nhau đánh xuống, đuổi theo thân hình của Lệ Bi Hồi, cộng thêm trăm đạo Huyền Huyết Cự Đừng khổng lồ không ngừng quấn quanh truy kích tới nơi này.

Những nơi Lệ Bi Hồi đi qua, mặt đất hoàn toàn đông cứng lại, phong tỏa không cho Huyết Đằng phá khai trồi lên mặt đất. Thỉnh thoảng lại chính diện oanh kích Thư Hùng Băng Diễm Kiếm.

Những vị Yêu Vương, phần lớn có một số bộ vị trên thân thể đã được luyện chế thành pháp bảo. Linh thú cùng thần thú vốn do thiên địa pháp tắc sinh ra, trên người vô luận lân phiến nanh vuốt hoặc lông mao đều là phù trận trời sinh, chỉ cần tế luyện là có thể thành tựu pháp bảo. Bởi vì là một phần của bản thể, tâm linh tương thông, còn vượt xa tu sĩ hồn luyện, không cần nhiều loại thủ ấn pháp quyết để thúc giục. Nếu bị đứt gãy hay tổn hại, có thể đặt vào trong cơ thể bồi dưỡng, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Lệ Bi Hồi tấn thăng mười ba cấp không lâu, có pháp bảo cũng chỉ là thanh tiễn đao mà thôi. Thậm chí không phải do hắn dùng bộ vị thân thể luyện thành, không phải là bổn mạng pháp bảo. Giờ phút này hắn chỉ có thể dùng thân thể

chống đỡ, xuất ra vô tận hàn lực va chạm cùng Băng Phượng Hỏa Long. Đối mặt với hai siêu phẩm huyền binh nhưng hắn không đến nỗi bị rơi xuống hạ phong.

Cơ hồ mỗi một kích đều làm Lôi Vân Cốc trở nên rét lạnh hơn vài phần. Sơn cốc rộng lớn mấy vạn trượng, phía dưới kết thành một tầng băng thật dày, toàn bộ chiến trường biến thành thế giới băng tuyết, vẻ mặt Nhạc Vũ hờ hững, biết rõ Lệ Bi Hồi đang tranh thủ địa lợi nhưng cũng không hề để ý tới.

Thư Hùng Băng Diễm Kiếm sắc bén dị thường, tuyệt không phải người như Lệ Bi Hồi có thể chống lại. Chỉ qua mười mấy lần giao phong, móng vuốt trên người Lệ Bi Hồi đứt đoạn, trên người đầy những vết thương sâu tận xương, chẳng qua vì có thân thể của thần thú, năng lực khôi phục thật sự quá mạnh mẽ, những miệng vết thương mặt dù thật sâu nhưng không phạm yếu hại, chỉ cần thêm nửa khắc liền có thể khôi phục như lúc ban đầu. Một trận đánh hôm nay, rốt cục chỉ so sánh xem người nào không thể kiên trì được đến cuối cùng mà thôi.

Ngay tại lúc này, thần niệm của Nhạc Vũ liền cảm nhận được khí tức của Thủy Vân Phi bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ đã hoàn toàn biến mất. Trong mắt Nhạc Vũ nhất thời lóe ra tinh mang, thu hồi một bộ phận pháp lực truyền vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, sau đó phẩy tay, Phong Nha kiếm đã bay tới trước người.

Nhạc Vũ kháp kiếm quyết, dẫn dắt Phong Nha kiếm lướt ra từng đạo quỹ tích vô cùng huyền ảo.

Bên dưới sắc mặt Lệ Bi Hồi nhất thời đại biến, nửa năm trước hắn từng tận mắt nhìn thấy Lệ Thiên Tuyết bị một chiêu kiếm này giết chết. Mà giờ khắc này kiếm chiêu của Nhạc Vũ càng thêm cao thâm khó dò, khí tức càng thêm cực kỳ nguy hiểm.

Chợt gầm lên giận dữ, Lệ Bi Hồi hóa thành long hình, một đạo bạch quang từ miệng phun ra, bay thẳng đến chân trời. Vừa lúc đánh trúng dưới chân Nhạc Vũ, ngay trong hư không tối đen suốt mấy trăm trượng phương viên, lại lần nữa bị mạnh mẽ đưa vào trong thời không loạn lưu.

Tiếp theo sau Lệ Bi Hồi phun ra một viên đan dược màu trắng như tuyết, chỉ cỡ nắm tay, mang theo mười mấy đạo bạch quang chói mắt vọt về phía chân trời.

Lần này Nhạc Vũ cũng không hề khinh thường, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, dùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm siêu phẩm va chạm cùng viên đan dược màu trắng kia.

Sau đó phía dưới lập tức vang lên một trận ầm vang, hai cỗ hàn lực lạnh thấu xương đồng thời bộc phát, ngay cả Thập Phương Môn cùng Long Lân Giáp cũng không cách nào hoàn toàn ngăn cản, khiến chân mày hắn cũng phải kết thành một tầng băng mỏng.

Vô Hình Hàn Phách Kiếm thua kém một bậc hàn lực, bị tuyết đan kia toàn diện áp chế. Chẳng qua phi kiếm quá sắc bén, vượt xa lực cản của tuyết đan. Hai bên vừa va cham, viên đan dược trắng tuyết liền phát ra tiếng rít chói tai, phảng phất như đang gào thét, nhanh chóng rơi xuống, bên dưới Lệ Bi Hồi liền phun ra ngụm máu tươi, tựa hồ bị thương không nhẹ.

Trong mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ kinh ngạc nhìn vào viên tuyết đan kia, biết đây chính là yêu đan mà Lệ Bi Hồi dựng dục suốt mấy ngàn năm tạo thành, bên trong súc tích đều là thủy linh lực cùng băng hàn lực, vô luận dùng luyện khí hay luyện đan đều là thượng phẩm.

Nếu có thể đem xử trí thêm một chút, cộng thêm chút tài liệu đặc thù làm hỗn hợp, sẽ xem như là một loại hậu thiên linh thủy. Cấp bậc còn tăng cao hơn cả Vô Vọng Chân Thủy trong cơ thể hắn, vừa có thể tăng thêm giai đoạn cần có thủy hệ linh vật để tu luyện Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Chẳng qua nhìn thấy rất muốn lấy, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng biết quả quyết không có khả năng câu thúc viên tuyết đan kia. Chỉ đành thúc giục Phong Nha kiếm hoàn toàn thức thứ năm trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Trong nháy mắt sau đó, dưới xương sườn Nhạc Vũ tuôn ra một vòi máu, dòng máu màu vàng nhạt sái ra, cơ hồ lập tức liền đông lại.

Ở nơi xa, nữ tử đang triền đấu với Chiến Tuyết chợt kêu thảm một tiếng, chiếc cánh bên phải không chút nào dự triệu liền bị chặt đứt tới tận gốc. Một kiếm này của Nhạc Vũ không phải dùng tấn công Lệ Bi Hồi, mà là nữ tử vô danh kia.

Theo chiếc cánh lớn gãy lìa, thân hình nữ tử kia nhất thời thoáng chậm lại, quanh người nổi lên kình phong cuồn cuộn, trong nháy mắt kình phong yếu bớt mấy thành. Hồng quang trong mắt Chiến Tuyết chợt lóe, ngàn đạo kiếm quang

của Thập Ngự Phục Ma kiếm đem nữ tử Yêu Vương kia vững vàng vây quanh. Trên thân Bạch Đế kiếm tỏa ra tín ngưỡng lực vô cùng vô tận, cùng Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết và cương sát hồn niệm đều đan lại thành một thể. Một chiêu kiếm gần trăm vạn thạch lực chém xuống.

Kiếm quang mênh mông cuồn cuộn thẳng sâu xuống mấy vạn trượng, uy thế như chẻ tre, đem phân nửa chiếc cánh đen khác của nữ Yêu Vương chém đứt.

Giờ khắc này Lệ Bi Hồi dị thường nôn nóng, thân thể giao long ngàn trương ra sức vùng vẫy, hướng thân hình nữ tử kia lao đi, trong miệng còn đang tụ tập bạch quang.

Hắn biết rõ một khi đồng bạn của mình bị giết chết, bản thân mình tuyệt không thể chống đỡ. Nhưng vẻ nôn nóng phẫn nộ trong mắt cũng chưa từng giảm bớt.

Nhạc Vũ thấy vậy lạnh lùng cười một tiếng, nghĩ tới Lệ Bi Hồi không ngờ cũng là một tên si tình, nhưng trong lòng đối với vị Yêu Vương Thiên Hồ sơn này nhất thời càng thêm ác cảm.

Hắn vừa định đem Vô Hình Hàn Phách Kiếm bên cạnh lấy đi tính mạng của nữ tử kia, bỗng nhiên cau mày, cảm giác ở bên dưới Thông Thiên Long Kích Ấn, đầu Kim Sắc Văn Long bị hắn cơ hồ hoàn toàn đè ép lúc này lại có dị động.

Những lân phiến trên người lúc này càng thêm sáng bóng chói mắt, cả thân thể giao long bị đè dẹp cũng dùng tốc độ kinh người khôi phục lại như thường, yêu đan trong cơ thể nó vốn đã yên tĩnh lúc này lại tiếp tục hấp thu thiên địa linh lực, phảng phất như bầu trời Lôi Vân Cốc lại có thêm một trái tim mạnh mẽ hữu lực vô cùng.

Thông Thiên Long Ngục Ấn lúc này cũng bị thân thể giao long khởi động, tuy vẫn không thể tránh thoát, nhưng khiến cho con giao long già nua kia vẫn còn có chút không gian hoạt động.

Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy kinh ngạc, tiếp theo liền hiểu ra. Con giao long bên dưới rõ ràng đang sử dụng phương pháp thần thông bí thuật thiêu đốt sinh cơ thân thể, có thể tạm thời kích thích tiềm lực của Long tộc, nhìn vào yêu đan ba động, hắn đã tăng lên tới mười bốn cấp, đến gần mười lăm cấp. Nhạc Vũ cũng biết, đầu thổ hệ yêu long này trời sinh đã có được thần thông dời núi liệt địa.

Thổ hệ pháp bảo siêu phẩm có lực lượng hai trăm năm mươi vạn thạch, đối với những Long tộc khác có sức nặng áp đảo, nhưng ở trước mắt thổ hệ yêu long lại không khả năng trấn áp.

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ lắc mình đã đi tới bên dưới Thông Thiên Long Ngục Ấn, dưới chân giẫm mạnh, liền đem ấn tỳ khổng lồ bên dưới đè xuống lần nữa. Đem thân thể ngàn trượng của kim giao long một lần nữa chìm trở xuống dưới, Nhạc Vũ toàn lực thúc giục Thanh Đế Trường Sinh Quyết, khiến cho Huyền Huyết Cự Đằng khổng lồ lại điên cuồng sinh trưởng lần nữa.

Ngay tức khắc Lệ Cửu Thành nhất thời phát ra tiếng bi hào điên cuồng, tiếp theo lại quát lên một tiếng phẫn nộ:

Bi Hồi, ngươi còn không đi nhanh? Tên tiểu tử này lưu tính mạng của ta chính là vì muốn đem các ngươi dẫn dụ đến nơi này, một lần tru diệt! Còn do dự ở lại nơi này, chẳng lẽ thật sự muốn táng thân hay sao?

Lệ Bi Hồi vừa lao tới, làm Chiến Tuyết bất đắc dĩ thối lui, đem nàng kia cứu lại. Lúc này nghe vậy cũng phát ra một tiếng bi hống, hắn đang súc tích đầy lệ khí oán hận.

Lúc này Lệ Cửu Thành cười ha ha nói:

Đừng quản tới ta, cứ bỏ chạy đi thôi! Vừa rồi ta đã dùng Tịch Thiên công pháp, trong cơ thể đã mất đi sinh cơ, cho dù chạy đi cũng không sống được! Xem ra cả đời này nhất định không thấy được mặt trời. Bi Hồi, nếu có tâm, ngày sau trở lại báo thù cho ta là được. Nếu ngươi có bản lĩnh, ngày sao tận tuyệt đạo thống của Quảng Lăng Tông, nam nữ già trẻ không bỏ sót!

Trong mắt Nhạc Vũ nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc, cảm giác được viên yêu đan của Lệ Cửu Thành đang liên tục ba động, từ từ kịch liệt, chính là dấu hiệu sắp vỡ tung. Hắn cũng thật sự không thể ngờ đầu lão long bị phong ấn nhiều năm lúc này còn kiêng cường như vậy, mắt thấy con Băng Ly bị gãy cánh, đã gọi bọn hắn chạy trốn, nào có dễ dàng như vậy?

Nhạc Vũ híp mắt, hồn niệm cảm giác ngăn trở Chiến Tuyết, sau đó cầm lên Long Tước Phiến, vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, làm khí tức của yêu đan giao long nhất thời chậm lại.

Chẳng qua hắn chỉ có thể tạm thời quấy nhiễu yêu đan của con giao long đang thúc giục sinh cơ để gia tăng lên mười lăm cấp, không thể khiến cho nó hoàn toàn dừng hẳn, tiếp theo Nhạc Vũ đánh ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, bố trí một linh trận bên cạnh Thông Thiên Long Ngục Ấn.

Hắn lại dùng Vô Hình Hành Phách Kiếm chém xuống, trực tiếp đem đầu Lệ Cửu Thành xuyên thủng trong nháy mắt.

Cùng lúc mấy pháp trận bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn cũng bắt đầu vận chuyển, đem linh hồn của cự giao long mạnh mẽ tước đoạt ra ngoài, phong vào bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn.

Chỉ trong nháy mắt yêu đan liền bạo liệt, chẳng qua linh lực tụ tập bên trong yêu đan đã bị Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đánh tan gần phân nửa, tiếp theo long hồn của Lệ Cửu Thành cũng đã bị lấy ra, chỉ bạo liệt theo quán tính, uy lực liền yếu bớt hơn phân nửa.

Lực lượng yêu đan nổ tung chỉ đem Thông Thiên Long Ngục Ấn khởi động chừng nửa trượng, sau đó dư âm chấn động liền bị linh trận do Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bố trí toàn bộ trấn áp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 611: Kiếm ý kỳ dị

Nhạc Vũ không hề bị thương tổn, nhưng linh lực chấn động kịch liệt cũng khiến khí huyết trong lồng ngực hắn không ngừng cuồn cuộn sôi trào.

Trong lúc nhất thời Nhạc Vũ cũng không kịp điều tức khí cơ, vội vàng nhìn lên trên, liền nhìn thấy con giao long khổng lồ đã bay lên tới vạn trượng, đã sắp thoát khỏi Lôi Vân Cốc.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lãnh đạm, lại tế ra Thư Hùng Băng Diễm Kiếm cùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm, đuổi theo truy kích, triệu hoán Phong Nha kiếm tới trước mặt, lần này là chiêu thứ sáu trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, vẻ mặt Nhạc Vũ vô cùng cẩn thận.

Trong một thoáng hoàn thành chiêu thức, trước ngực Nhạc Vũ liền bắn ra một vòi máu tươi.

Nữ tử bị trọng thương đang được Lệ Bi Hồi dùng yêu lực mang theo, nhất thời ngay giữa ngực và bụng xuyên thủng hai vết thương khổng lồ, ngay lập tức ánh mắt nàng liền tan rã, không còn chút sinh cơ. Thi thể rơi xuống, là một con yêu thú một sừng, hai cánh bị gãy, hình thể vô cùng ưu nhã, chẳng qua hiện tại không còn chút sức sống.

Lệ Bi Hồi rống lên một tiếng thê lương, ôm lấy thi thể lạnh như băng, cười lên điên dại:

Nhạc Vũ, ngươi giết bằng hữu của ta, giết cha ta. Đời này kiếp này, Lệ Bi Hồi thề không đội chung trời với ngươi, có ngươi không có ta!

Hắc! Không đội chung trời? Vậy phải xem hôm nay ngươi có bản lĩnh chạy thoát khỏi tay ta hay không đã!

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, bước vào Thập Phương Môn, trong nháy mắt hắn đã đi lên phía trên Lôi Vân Cốc, đầu tiên liền nhìn thấy Chiến Tuyết đang hướng

đôi cánh huyết sắc của Lệ Bi Hồi chém xuống, một đạo bạch quang dâng lên, chính là tuyết sắc yêu đan, theo một tiếng rít bén nhọn, viên đan dược thuần một màu trắng đã vỡ ra, văng đi xa.

Thế kiếm của Chiến Tuyết cũng chưa hết, chém thẳng lên người Lệ Bi Hồi, kiếm thế tràn trề đánh lên thân thể Băng Ly khổng lồ, tách ra một vết thương thật lớn dài hơn ba trăm trượng.

Mặc dù mây đen tràn ngập không gian, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng nhìn thấy được tình hình chiến đấu bên trong Quảng Lăng sơn. Khi Nhạc Vũ đạp mây bay tới, hình ảnh xuất hiện ngay trước mắt hắn rõ ràng chính là đầu Thanh Sắc Cự Viên bị Thanh Dương Tử dùng hồng võng bắt lấy, sau đó bị ngàn đạo phi kiếm màu xanh hợp lực xoắn mạnh, thân thể bị chém thành hai đoạn.

Ngay sau đó Thanh Dương Tử ngửa mặt lên trời cười lớn, dùng pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, mạnh mẽ đâm vào trong ngực Thanh Sắc Cự Viên, đem một viên yêu đan màu thanh u mạnh mẽ lấy ra.

Yêu đan của thần thú mười lăm cấp, chỉ nói về tốc độ hấp thu thiên địa linh khí đã vượt hơn Lệ Cửu Thành gấp ngàn lần!

Ánh mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ kinh dị, không tự chủ được nhìn sang bên kia. Hắn biết hiệu dụng của yêu đan còn mạnh hơn những linh thạch phong hệ tới hai cấp bậc, đối với Thanh Dương Tử mà nói không khác bảo vật giúp hắn thành đạo! Mà trong ánh mắt Lệ Bi Hồi lại hoàn toàn tuyệt vọng. Đại địch đang ở bên cạnh, những kẻ giúp đỡ mà hắn xem là cường viện, kẻ thì bỏ mình, kẻ thì tình cảnh thật đáng lo lắng.

Cơ hồ không kịp suy nghĩ, Lệ Bi Hồi thúc giục bí thuật truyền thừa trong huyết mạch, toàn bộ máu huyết trong cơ thể tựa như bị ngọn lửa thiêu đốt, yêu lực quanh thân sôi trào, bắt đầu đánh thẳng vào hàng rào không gian.

Vân Hồ Tiên Tử tiếp nhận quyền chỉ huy Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận, không gian tám trăm dặm trong Quảng Lăng sơn đã hoàn toàn bị phong tỏa.

Ngoại trừ Quảng Lăng đệ tử, Yêu tộc nhất mạch cũng không còn cách nào xuyên qua không gian nơi này. Chẳng qua giờ phút này bên ngoài có tới mấy đầu yêu thú mười lăm cấp liên thủ đánh vào, liên tục chấn động linh trận do Vân Hồ Tiên Tử kết thành, dao động không ngừng. Lệ Bi Hồi lại dùng Long tộc bí pháp thiêu

đốt máu huyết khiến không gian hàng rào liền bị phá ra một khe hở.

Nhạc Vũ thấy thế liền ném ra toàn bộ Thập Phương Môn, phong tỏa không gian lần nữa, lại điều khiển trăm thanh Vô Hình Hàn Phách Kiếm xa xa chém xuống.

Lần này Lệ Bi Hồi không hề chống đỡ, Vô Hình Hàn Phách Kiếm chém thẳng vào thân thể hắn, rõ ràng đem chiếc đuôi dài hai trăm trượng chém đứt phân nửa!

Nhạc Vũ còn đang cảm thấy ngạc nhiên, liền nhìn thấy đuôi giao long kia vừa nổ tung, vô số huyết quang phấp phới văng tung tóe khắp mọi nơi, dẫn phát ra linh lực chấn động hơn xa lúc Lệ Cửu Thành tự bạo yêu đan.

Nhờ vào cỗ lực lượng trùng kích này, thân thể tám trăm trượng của Lệ Bi Hồi cũng hóa thành một đoàn huyết quang xông vào thời không loạn lưu.

Sắc mặt Nhạc Vũ nhất thời âm trầm đến cực hạn, hắn thật sự chưa từng ngờ tới sự bố trí chặt chẽ chu đáo của mình, cộng thêm Chiến Tuyết cường hãn trợ lực nhưng vẫn bị con Băng Ly kia tìm được một đường sinh cơ.

Hắn cũng không sợ hãi ngày sau sẽ bị người này báo thù, không cần tới mười năm, cho dù Lệ Bi Hồi tìm thêm vài người hợp lực cũng không làm gì được hắn. Chẳng qua người này có liên quan tới sát kiếp của Đoan Mộc Hàn trong quẻ tượng thôi diễn của hắn, vì thế làm trong lòng Nhạc Vũ luôn luôn bất an.

Hắc! Tự tìm đường chết mà thôi! Nếu bàn về khả năng xuyên qua thời không, thiên hạ người nào có thể sánh bằng ta? Hôm nay mặc dù phải mạo hiểm, nhất định phải đem tên này chém chết!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Càn Khôn Dịch Bàn hiện ra trong tay, hắn đang dự định suy tính phương hướng bỏ chạy của Lệ Bi Hồi, trong lòng chợt động, có cảm giác tâm huyết dâng trào mãnh liệt chưa từng có từ trước tới nay, thậm chí còn hơn cả lúc hắn cảm ứng được Không Kiếm tính toán mưu đồ với Tử Vân tiên phủ.

Cảm giác như vậy thật sự kỳ quái! Không phải là nguy cơ, bất quá đối với ta mà nói tầm quan trọng không kém hơn Tử Vân tiên phủ, thậm chí còn vượt xa! Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ân? Bên dưới Lôi Vân Cốc tựa hồ có chuyện gì không đúng!

Nhạc Vũ thoáng động, liền dùng Vô Vọng Chân Thủy, cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí tụ tập lên hai mắt, dùng Vọng Khí Thuật nhìn xuống bên dưới.

Sát khí thật lớn! Tựa hồ có bảo vật sát phạt gì sắp xuất thế. Không đúng, cỗ khí tức này ta có chút ít quen thuộc! Là một cỗ ý niệm, một cỗ kiếm ý! Bốn chiêu kế tiếp của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, chẳng lẽ…

Nhìn thấy trên bầu trời vô số mây đen tụ tập, vô số lôi quang lóng lánh, mơ hồ khí thế còn vượt qua ngày đó Nông Dịch Sơn độ Đại Thừa kiếp số. Trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời có chút hiểu ra, liền bỏ qua ý niệm đuổi bắt Lệ Bi Hồi trong đầu.

Thân hình hắn chợt lóe, quay trở về trong sơn cốc lần nữa. Sau đó khi hắn dùng pháp lực đẩy tan sương mù, liền chú ý tới mấy ngàn trượng phía trước đang đứng mười mấy tộc nhân Tân gia.

Trong số những người kia, toàn bộ đều mang theo vẻ mặt tuyệt vọng. Mà Tân Minh cùng Tân Oánh đều mang theo vẻ tràn đầy sợ hãi, oán độc thật sâu nhìn Nhạc Vũ, giống như muốn đem bóng người thanh tú trước mắt vững vàng ghi tạc vào trong đầu, tận sâu trong nội tâm vẫn chưa dám tin chuyện trước mắt.

Trong vòng mười lần hô hấp, giết chết mười vị Nguyên Anh tu sĩ, cùng hai vị chưởng giáo. Lại càng thật dễ dàng không chút tổn thương đánh bại hai nhân vật Yêu Vương phải tháo chạy khỏi Lôi Vân Cốc. Thanh niên trước mắt giống như thiên thần hạ phàm này, thật sự chính là Nhạc Vũ mười năm trước cùng bọn họ nhập môn hay sao?

Hơn nữa từ đầu tới cuối vẻ mặt Nhạc Vũ vô cùng bình thản. Tân Vũ thở dài một tiếng, quỳ sụp trên mặt đất nói:

Nếu đạo hữu chịu bỏ qua cho chúng ta một đường sống, ngày sau Tân gia nhất tộc muôn đời ngàn kiếp làm trâu làm ngựa cho đạo hữu, tuyệt không vi bối lời thề. Còn có phương pháp chuyển thế "Luân Chuyển Kiếp Mật" bí truyền của gia tộc chúng ta cũng có thể dâng lên cho đạo hữu! Phương pháp này có lẽ vô dụng đối với đạo hữu, nhưng nếu phối hợp cùng Luân Hồi Bàn, có thể làm thực lực Quảng Lăng Tông tăng mạnh.

Phương pháp chuyển thế? Luân Chuyển Kiếp Mật?

Nhạc Vũ cau mày, hắn cũng không để ý tới, quay đầu đi. Chiến Tuyết hiểu được ý tứ của hắn, lạnh lùng vung Bạch Đế kiếm, chiến hồn cương lực giống như dời non lấp bể ập tới, Tân Vũ chỉ kịp tế ra thanh kiếm, thoáng chống đỡ, sau đó bao gồm cả hắn cùng toàn bộ tộc nhân Tân gia đều hóa thành tro bụi, nhanh chóng tiêu tán.

Nhìn vào năm người của Tân gia đồng thời chuyển thế, Luân Chuyển Kiếp Mật có khả năng nghịch thiên, nhưng hiện tại Hậu Thổ đã xây dựng địa phủ, vô luận là mấy vị Đạo tổ rốt cục có cách nhìn như thế nào, thiên hạ đại thế đã không còn cách nào nghịch chuyển. Đã có lục đạo luân hồi, cùng mười tám tầng địa ngục, như vậy còn lấy Luân Chuyển Kiếp Mật để làm gì?

Cho dù thật sự có ý nghĩa lớn lao đối với Quảng Lăng Tông, nhưng hắn cũng có tự tin trước khi rời khỏi thế giới này, có thể sáng chế ra bí pháp. Ngược lại Tân gia, đối với hắn mà nói mặc dù không còn uy hiếp, nhưng ở trong lòng hắn vẫn như cây gai tồn tại, nếu hắn lưu lại bọn họ, sẽ làm tâm ma trong lòng hắn khó thể giải khai.

Ngự không phi hành, Nhạc Vũ đứng bên cạnh Thông Thiên Long Ngục Ấn, thần hồn mơ hồ cảm giác, kiếm ý ngất trời kia tựa hồ đang tiết lộ ngay nơi này.

Lại nghĩ hiện tại bên ngoài cốc, Nông Dịch Sơn chưa dùng Nguyên Dương Đao Luân xuất thủ, Quảng Lăng Tông đã vững như núi Thái, Nhạc Vũ không còn chút do dự, dùng tâm niệm thúc giục làm ấn tỳ khổng lồ quay về trong lòng bàn tay.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền cảm giác bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn có một cỗ ý niệm mơ hồ kháng cự, khiến cho bảo bối mà hắn có thể điều khiển thành thục giờ phút này như muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn. Rõ ràng chính là hồn phách của giao long Lệ Cửu Thành đang ngăn chặn ấn tỳ, nếu đã bị phong ấn, còn muốn quấy phá hay sao?

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, lại thúc giục linh trận bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn, vài tòa đại trận đồng thời vận chuyển, tiêu ma ý thức bên trong thần hồn của Lệ Cửu Thành, lại dẫn động Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bên trong, hỏa chủng này cũng có hiệu quả đả thương thần hồn, lúc ban đầu Nhạc Vũ lấy về suýt chút đã táng thân vì nó. Giờ phút này phối hợp với vài tòa linh trận bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn, khống chế đại trận, chỉ trong

chống lát đã làm ý thức của Lệ Cửu Thành tiêu tán hơn phân nửa.

Bộ phận còn lại cùng linh hồn lạc ấn trọng yếu còn cần thêm thời gian vài năm tế luyện mới có thể hoàn toàn tiêu trừ, hoàn toàn trở thành một trong khí linh của bảo vật. Bất quá giờ phút này đã không còn làm trở ngại Nhạc Vũ vận dụng Thông Thiên Long Ngục Ấn.

Ấn tỳ dưới bí quyết của Nhạc Vũ thu nhỏ đến mức tận cùng, được hắn đặt trong lòng bàn tay, Nhạc Vũ chợt vui mừng, biết được long hồn thổ hệ quả nhiên là mấu chốt của Thông Thiên Long Ngục Ấn. Giờ phút này pháp bảo ở trong tay hắn, mặc dù trọng lượng không hề gia tăng, nhưng nguyên từ lực đã tăng thêm chừng một cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 612: Nghịch thiên tứ kiếm

Ngoại trừ tăng thêm nguyên từ lực, chỗ tốt của khí linh không chỉ là bao nhiêu đó mà thôi. Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ cũng không còn thời gian đi nghiên cứu việc này, hắn chỉ dùng thần niệm quét lên Thông Thiên Long Ngục Ấn, liền thu hồi lực chú ý đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Vừa rồi khi Lệ Cửu Thành tự bạo yêu đan, lực xung kích cực lớn, lại bị Nhạc Vũ dùng linh trận bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn và Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm trấn áp bên dưới mặt đất. Mất đi không gian phát tiết, linh lực loạn lưu nổ tung cũng chuyển xuống mặt đất bên dưới, làm vỡ thành một cửa động bên dưới Thông Thiên Long Ngục Ấn.

Vừa rồi Nhạc Vũ cảm giác được tia kiếm ý được lộ ra từ nơi này. Giờ khắc này khi hắn vừa nhích tới gần, liền cảm giác được ý niệm mạnh mẽ như muốn hủy thiên diệt địa, chém vỡ cả bầu trời.

Chỉ trong thoáng chốc trí nhớ của mấy năm trước lại lần nữa hiện ra, hắn nhớ được ngày đó mấy người Nông Dịch Sơn hợp lực dùng huyễn thuật ma luyện thần hồn của hắn.

Hắn cũng từng cảm ngộ qua, nhưng theo thời gian trôi đi, đao ý kia thật lâu không sử dụng, đã từ từ vùi sâu trong trí nhớ của hắn.

Giờ khắc này một ít kinh nghiệm từng trải của Đinh Lỗi cùng tất cả trí nhớ năm xưa trong ảo cảnh đều chen chúc tràn ra, vô tận sát niệm cũng tràn vào trong đầu Nhạc Vũ. Một cỗ ý niệm xuyên phá thương khung từ trong người hắn phóng lên cao, cùng tia kiếm ý tiết ra ở hang động mơ hồ cộng minh.

Âm Nha đao không biết từ lúc nào cũng đã tiến đến, ba trăm sáu mươi lăm âm trận khắc ấn trong đao cùng long hầu đồng thời bắt đầu vang lên, đao âm chuyển thành thất chuyển, thang âm cũng nâng lên từng bậc, dần dần khơi dậy hận ý cùng sát niệm vô tận trong lòng Nhạc Vũ.

Thiên nếu muốn đùa ta, ta liền đem thiên chém vỡ! Từ nay về sau, sự sống chết nằm trong tay Nhạc Vũ này, biến hóa tùy tâm. Địa không thể chôn! Thiên không thể sát! Mạng của ta chỉ do ta, không do thiên!

Hôm đó bên trong ảo cảnh hắn lấy thân phận Đinh Lỗi phun ra lời này, lại lần nữa lướt qua trong đầu hắn, cỗ nghịch thiên đao ý trên người hắn ngày càng thêm mạnh mẽ.

Chiến Tuyết là người đầu tiên bị ảnh hưởng, tâm thần bị đao âm quấy nhiễu, trong ánh mắt dần dần nhuộm thành màu đỏ. Nàng chợt giật mình tỉnh táo lại, bị nghịch thiên đao ý của Nhạc Vũ bức bách, phải thối lui ra hơn mười trượng. Thần hồn của Nhạc Vũ tuy không bằng nàng, nhưng giờ khắc này đao ý lại mạnh mẽ, mặc dù Chiến Tuyết đã có thể chuyển sát vi cương, nhưng thật khó có thể chống đỡ, đó là chênh lệch về bản chất hồn lực.

Sau một khắc, trong mắt Nhạc Vũ sáng rực, tựa hồ đã khôi phục lại thanh tỉnh. Hắn nhìn xuống dưới chân, sau đó suy ngẫm một lúc, liền nhảy vào.

Ở bên dưới bị xung lực của yêu đan Lệ Cửu Thành nổ tung oanh kích, đã sâu tới vạn trượng. Càng bay sâu xuống dưới, hắn càng cảm nhận cỗ ý niệm kia vô cùng rõ ràng, cùng với nghịch thiên đao ý của hắn cơ hồ rất giống nhau, không khác biệt bao nhiêu.

Khi đi tới tận dưới đáy, Nhạc Vũ thoáng do dự một lúc, sau đó dùng Âm Nha đao toàn lực chém xuống. Đao khí tràn trề, đem ngàn trượng bên dưới oanh xuyên, một cỗ kiếm ý liền phóng lên cao, trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ chợt cảm giác kiếp lôi đang tụ tập trên bầu trời.

Chiến Tuyết theo sát phía sau hắn, cũng đã đi tới bên dưới. Nhưng nàng không cách nào giống như Nhạc Vũ, có được nghịch thiên đao ý hộ thân cộng minh, hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Nàng bị kiếm ý đánh sâu vào thần hồn, trên mặt lập tức tái nhợt, máu tươi tràn ra, Nhạc Vũ khẽ cau mày nắm lấy tay Chiến Tuyết, vung nàng ra khỏi hang động, trong nội tâm hắn càng thêm hoảng sợ.

Cỗ kiếm ý kia đừng nói là tu sĩ Nguyên Anh cảnh, cho dù là nhân vật tuyệt đỉnh như tu sĩ Đại Thừa hoặc Tán Tiên cũng đừng mong dễ dàng tiến tới gần. Chỉ cần nhìn Chiến Tuyết liền có thể biết trừ phi là trùng hợp có ai từng lĩnh hội qua ý niệm tương tự, cùng kiếm ý cộng minh mới không bị nó làm ảnh hưởng, nếu không đi tới nơi này đã bị kiếm ý chém nát thần hồn. Không trách được suốt vạn

năm nay bao đời chưởng giáo của Quảng Lăng Tông cùng những trưởng lão hạch tâm biết rõ bốn chiêu cuối của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm bị chôn vùi nơi này nhưng không người dám tới đây tìm hiểm học tập. Kiếm ý nơi này mạnh mẽ, căn bản người bình thường không thể kháng cự. Cỗ kiếm ý như vậy chẳng lẽ thật sự do tổ sư lưu lại? Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu rốt cục là người như thế nào?

Trong lòng lướt qua vài phần tò mò, Nhạc Vũ cũng không dùng pháp lực oanh kích mà thi triển phương pháp độn thổ, đi xuống bên dưới. Thần hồn của hắn đã cảm giác được nơi phát ra kiếm ý đã rất gần.

Đi xuống thêm ba ngàn trượng, Nhạc Vũ đã cảm giác thuật độn thổ của mình đã cực kỳ khó khăn. Hắn đem hồn niệm của mình tản ra dò xét, trong nháy mắt đồng tử chợt nở rộng mãnh liệt.

Địa phương này lại có một tòa kiến trúc khổng lồ dài rộng chừng vạn trượng, toàn bộ đều dùng Hải Trầm Tinh Thiết chế tạo, dị thường cứng rắn, vượt hẳn nhất phẩm huyền binh.

Nhạc Vũ biết loại linh kim này dù dùng kim độn pháp thuật cũng không thể xuyên qua, liền đi quanh tòa kiến trúc, tìm kiếm cửa vào.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt Nhạc Vũ chợt phát sáng, thân hình lóe lên xuất hiện trước một cánh cửa cực lớn. Đây là một cửa sắt màu đen, khí thế cơ hồ có thể so sánh được với cánh cửa thần điện bên trong thần mộ.

Ở bên cạnh có khắc một hàng chữ thật lớn, như thiết hoạch ngân câu. Nhạc Vũ ngẩng đầu lên nhìn, tâm thần chấn động, bị ý niệm của đại tự kia làm kinh hãi. Hắn chợt cảm giác bên trong chữ ẩn chứa thiên địa pháp lực hoàn toàn hợp với ý niệm của hắn, thậm chí có thể tự tạo thành một bộ kiếm quyết.

Chỉ trong nháy mắt, lực chú ý của Nhạc Vũ liền bị hàm nghĩa của văn tự hấp dẫn.

Khi ta đạt tới Đại Thừa Chân Diệu cảnh giới đã sáng chế ra bốn chiêu kiếm quyết, nghịch thiên chi kiếm, nếu luyện tập ắt bị thiên lôi mạt sát. Ta không muốn lưu họa hậu nhân, lại không muốn truyền thừa đoạn tuyệt, vì vậy niêm phong cất vào đây. Hậu bối Quảng Lăng, nếu có tu vi Đại Thừa tập được sáu chiêu đầu tiên trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, có thể đi vào quan sát. Nếu có

cảm ngộ, thiên kiếp lúc phi thăng cũng chỉ là vấn đề bình thường…

Nhạc Vũ híp mắt, thầm nghĩ bốn chiêu cuối trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm quả nhiên được niêm phong cất giấu, chẳng qua hắn còn chưa đạt tới tu vi Đại Thừa cảnh giới.

Bất quá vị tổ sư này đúng là nói chuyện vô cùng đại khí, bốn chiêu sau cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm chỉ cần có chút lĩnh ngộ liền có thể vượt qua kiếp số phi thăng mà bao nhiêu năm tháng dài đăng đẵng đã khốn nhiễu người tu chân, trong lòng hắn cẩn thận suy nghĩ chốc lát, Nhạc Vũ vẫn đẩy ra cửa sắt bước thẳng vào bên trong.

Tu vi Đại Thừa hắn chưa đạt tới, nhưng hắn lại có Đại Thừa Kim Thân, thân thể lực lượng đạt tới bảy ngàn tám trăm thạch lực, cùng pháp lực sáu vạn thạch lực. Thậm chí hồn niệm của hắn cũng chỉ thoáng thua kém hơn một chút mà thôi. Mặc dù hắn không biết bên trong điện có điều gì nguy hiểm, nhưng hắn nghĩ có lẽ cũng chỉ tương quan đến kiếm ý, ngoài ra cũng chưa chắc có gì mạnh mẽ hơn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Đi vào cửa, là một đường hầm thật dài. Nhạc Vũ bước vào bên trong, phi hành mấy ngàn trượng, sau đó chợt cảm thấy trước mặt sáng ngời.

Xuất hiện trước mắt hắn là một không gian khoảng trăm trượng, hoàn toàn kém xa với kích thước vạn trượng cảm ứng được bên ngoài.

Nhưng khi tiến vào bên trong không gian, tâm thần Nhạc Vũ lập tức bị sự vật bên trong hấp dẫn, đúng lúc này cỗ kiếm ý càng rõ ràng mãnh liệt chưa từng có.

Kiếm ý đến từ nơi trung ương, đạo bạch quang có hình dạng như thanh kiếm, bộ phận còn lại đến từ bốn vách đá chung quanh.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn quanh, bên trong những bức họa là Quảng Lăng Tán Nhân trong hình dáng của một lão giả đang huy kiếm. Cơ hồ ngay lập tức hắn liền sa vào ảo cảnh như lúc tìm hiểu sáu thức đầu tiên trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Không trách được bên trong Lôi Vân Cốc quanh năm luôn có kiếp vân bao phủ, kiếp lôi không ngừng. Nguyên lai bởi vì tòa kiến trúc này! Nghịch thiên tứ kiếm, quả thật gặp trời đố kỵ, so với ba chiêu giữa càng không thể tồn tại trên thế gian

này. So với ba chiêu giữa muốn nắm thiên ý trong tay cùng lợi dụng thiên địa pháp tắc, nghịch thiên tứ kiếm lại phủ nhận sự tồn tại của thiên địa pháp tắc!

Còn có đạo bạch quang kia, hắn là thần hồn kiếm ý do tổ sư lưu lại trên thế giới này! Nghịch thiên chi kiếm, điện phủ được chế tạo từ Hải Trầm Tinh Thiết chính là vì muốn phong tỏa cùng bảo tồn cỗ kiếm ý này! Hắc! Đúng là Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu, thiên hạ đệ nhất tu sĩ của Đông Thắng đại lục!

Nhạc Vũ cảm nhận đượ có một cỗ khí tức lạnh lẽo truyền vào bên trong cơ thể, ngay sau đó là nỗi hưng phấn làm người ta hít thở không thông. Ý niệm của hắn liền bị kéo vào bên trong bức họa, chìm vào bên trong ảo cảnh.

Chỉ thấy bên trong Lôi Vân Cốc, Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu đã phản lão hoàn đồng, hóa thành một thiếu niên vô cùng tuấn mỹ mười tám tuổi, đang lăng không ngự kiếm.

Nếu như thiên muốn diệt ta, thì ta cũng phải diệt thiên. Bản thân bị trời đố kỵ, thì cuộc đời này không còn bị thiên sở khống, không còn nằm trong thiên địa ngũ hành…

Kiếm quang màu xanh lóng lánh, cho dù từng đạo lôi kiếp liên tục oanh kích nhưng không hề động được tới hắn chút nào.

Từng đạo kiếm khí mênh mông tung hoành thiên địa, theo sát phía sau là thiên băng địa diệt. Thiên địa pháp tắc bên trong Lôi Vân Cốc đều nát bấy, lan tràn khuếch trương khắp nơi. Toàn bộ thế giới đều đang sụp đổ, trong ánh mắt Ngọc Lăng Tiêu sáng lên rực rỡ, chiêu kiếm đầu tiên thi triển, uy năng nghịch thiên kiếm cũng nhanh chóng lan ra tận ngoài sơn cốc.

Nhạc Vũ nín thở nhìn lên bầu trời không chớp mắt, phong tư tuyệt thế cùng thân ảnh đầy kiêu ngạo của Ngọc Lăng Tiêu, trong lúc nhất thời hắn cũng không còn tâm tư tìm hiểu ảo diệu của kiếm quyết, chỉ dùng nghịch thiên đao ý của mình cùng cỗ kiếm ý nghịch thiên của Ngọc Lăng Tiêu hoan hô cộng minh.

Ngay trong thoáng chốc hai cỗ đao ý kiếm ý cộng minh, Nhạc Vũ cảm giác được có vô số tin tức ngay khi Ngọc Lăng Tiêu xuất kiếm rót vào trong đầu mình.

Trong lòng Nhạc Vũ không hề có chút ba động, hắn biết lần này mình đã đoán đúng. Muốn bên trong ảo cảnh tìm hiểu nghịch thiên tứ kiếm, trọng yếu nhất

không phải tư chất ngộ tính, hay tu vi pháp lực, mà là kiếm ý tương hợp lẫn nhau.

Ngay trong nháy mắt trong lòng Nhạc Vũ chợt động, chỉ cảm thấy trên bầu trời kiếm thế của Ngọc Lăng Tiêu đột nhiên dừng lại, ngừng hẳn xuống.

Trong lòng Nhạc Vũ hoảng sợ, có loại cảm giác khủng hoảng đến mức tận cùng. Hắn cảm giác chỉ cần Ngọc Lăng Tiêu đánh ra một chiêu này, cả Quảng Lăng sơn, cho tới mấy vạn dặm xung quanh đều bị băng diệt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 613: Hấp thu kiếm ý

Quảng Lăng Tán Nhân lăng không trên bầu trời chần chờ thêm chốc lát, đột nhiên thở dài, đem thanh kiếm thu lại, trong miệng ảm đạm nói:

Cuối cùng vẫn không đành lòng hủy diệt mấy ức sinh linh, bởi vì một chiêu kiếm của ta mà thành tro bụi. Cho dù vượt ngoài thiên ý thì thế nào? Bất quá cũng chỉ ở trong thế giới này thôi, không thể thành thánh, cuối cùng vẫn còn là con kiến hôi. Thiên địa đại đạo, tuy có ba ngàn, nhưng không còn cơ hội chứng đạo Hỗn Nguyên. Hậu bối muốn thành đại đạo, chỉ dùng lực chứng đạo, nói dễ vậy sao!

Giờ khắc này Nhạc Vũ chợt có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó hắn chợt cau mày, trong nháy mắt chợt nhìn thấy Quảng Lăng Tán Nhân thất khiếu tràn máu, tứ chi đều gãy đoạn, hình dáng cực kỳ thảm thiết. Một kiếm vừa rồi không thể xuất ra, Ngọc Lăng Tiêu phải gánh chịu áp lực cắn trả của thiên địa pháp tắc, so với ba chiêu giữa của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm còn thê thảm hơn. Cũng nhờ vào pháp lực tu vi của Quảng Lăng Tán Nhân vô cùng mênh mông mới có thể gượng gạo chống đỡ.

Mắt thấy kiếp vân trên không trung dần dần tiêu tán, Nhạc Vũ lại lâm vào suy tư, hồi tưởng lời nói sau cùng của Quảng Lăng Tán Nhân, ngay lúc đó hiển nhiên Ngọc Lăng Tiêu đã hiểu được điều gì đó nên mới có cảm thán như vậy. Nếu nói Hỗn Nguyên, là chỉ mấy vị thượng cổ Đạo tổ, Hỗn Nguyên Thánh Nhân? Hỗn Nguyên đại đạo đã tuyệt? Đây là ý gì? Hậu bối tu chân chỉ có thể dùng lực chứng đạo sao?

Trong đầu Nhạc Vũ nhất thời xoay chuyển vô số tâm niệm, sau đó chợt giật mình, chợt nhìn thấy ảo cảnh trước mắt từ từ biến mất. Nhưng hết thảy những gì trải qua vừa rồi đều hiện rõ mồn một trong đầu hắn, vô cùng rõ ràng, chẳng qua hắn không cách nào hoàn toàn hiểu rõ.

Người có thể xem được tứ kiếm cuối cùng của ta, xứng đáng kế thừa y bát của Quảng Lăng Tán Nhân này. Lần này học hay không học đều do ngươi. Nơi đây

không cần quay lại, hãy lưu cho hậu nhân đời sau…

Tiếng nói dần dần biến mất trong tai Nhạc Vũ, kế tiếp chỉ còn lại đạo bạch quang hình dạng thanh kiếm ngay trong đại điện, ngay trong lúc hoàn cảnh vừa tiêu tán, đã xông thẳng về hướng hắn.

Nhạc Vũ thoáng ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng chợt cảm giác được cỗ ý niệm do Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu lưu lại vừa xông vào bên trong thần hồn của chính mình.

Không hề có cảm giác gì khó chịu, ngược lại cỗ kiếm ý khổng lồ kia còn đang dùng tốc độ cực nhanh dung nhập vào bên trong thần hồn của hắn. Trong nháy mắt Nhạc Vũ chợt cảm thấy hoa mắt, cả người lại xuất hiện bên trong một mảnh tối đen, chính là bên trong Lôi Vân Cốc.

Nhạc Vũ nhíu mày, bắt đầu ngồi xếp bằng, chỉ thoáng chốc hắn đã hiểu toàn bộ mọi chuyện.

Ban đầu Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại đạo kiếm ý này, chính là vì trợ giúp hậu bối đệ tử lĩnh ngộ nghịch thiên kiếm ý. Cũng chỉ khi lấy kiếm ý làm cơ sở mới có thể chân chính tìm hiểu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Chính vì thế Ngọc Lăng Tiêu đã tự động xóa đi lạc ấn của mình bên trong cỗ ý niệm kia, để hậu bối dễ dàng nhận thức tìm hiểu, bởi vì đề phòng đạo kiếm ý bị người hấp thu, nên đã bố trí một linh trận đại càn khôn na di, một khi đã qua được ảo cảnh sẽ bị di chuyển ra ngoài.

Nhưng vị khai sơn tổ sư của hắn ngày đó chỉ sợ chưa từng ngờ tới vạn năm sau trước khi mình tiến vào mật điện đã lĩnh ngộ ra được đao ý nghịch thiên tương tự. Bởi vì đao ý cùng kiếm ý cộng minh, vì thế đem kiếm ý tinh thuần vô chủ hấp dẫn vào bên trong thần hồn của chính mình.

Tội lỗi! Hôm nay trong lúc vô tình lại làm cho truyền thừa bốn chiêu cuối trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm bị đoạn tuyệt. Nếu không có kiếm ý cung cấp cho người lĩnh hội tìm hiểu, người khác cho dù có duyên tiến vào mật điện bên dưới, chỉ sợ cũng khó thể tập được bốn chiêu chân chính cuối cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Khóe môi Nhạc Vũ giờ phút này lộ ra tia bất đắc dĩ. Hắn thầm nghĩ ngày sau nếu

mình có được năng lực sợ rằng còn cần suy nghĩ lại một lần, bổ túc đầy đủ truyền thừa Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cảm thấy an lòng, chuyên tâm hấp thu hồn niệm của kiếm ý. Ngay lúc này có vô số tin tức xông vào trong đầu hắn, được hệ thống trí năng phụ trợ an bài phân loại bên trong đầu. Bên trong đạo hồn niệm chứa đựng những gì liên quan tới kiến thức cùng thiên địa pháp tắc trong bốn chiêu kiếm quyết.

Ban đầu Nhạc Vũ dùng tu vi Kim Đan cảnh học tập ba chiêu đầu tiên trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, phải dùng hơn một tháng mới có thể hoàn toàn hấp thu được tin tức súc tích bên trong Truyền Pháp trung điện.

Mà bốn chiêu cuối cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mặc dù cường hãn tuyệt luân, tầng cấp cực cao, nhưng nếu bàn về ba chiêu giữa, uy lực chỉ hơn được một chút mà thôi, liên quan tới kiến thức đạo pháp cũng không hơn kém bao nhiêu.

Tu vi hiện tại của Nhạc Vũ đã là Nguyên Anh đỉnh phong, Đại Thừa Kim Thân, trong đầu tiến hóa khai phá đã lớn mạnh hơn mấy năm trước gấp mấy lần. Hai Nguyên Trí linh quả cộng thêm hệ thống trí năng phụ trợ, khiến cho thành tựu đạo pháp phù trận của hắn còn vượt qua các tu sĩ Đại Thừa.

Lần này không qua bao lâu, liền ghi nhớ được toàn bộ tin tức, hơn nữa trong lúc mơ hồ hắn còn có chút lĩnh ngộ.

Cỗ hồn niệm do Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại ngưng tụ thành kiếm ý, Nhạc Vũ cũng không thu nạp toàn bộ, mà cố gắng thay đổi, đem dung nhập vào bên trong nghịch thiên đao ý của chính mình, dùng những phân tử hồn lực cực kỳ mạnh mẽ không ngừng làm lớn mạnh thần hồn của chính mình.

Đao ý cùng kiếm ý cũng xem như là một loại đồ vật, lấy ý ngự binh, bất quá so sánh với binh khí thực sự rốt cục vẫn còn có chút khác nhau, vì thế ý niệm hình thành cũng hơi có chút khác biệt.

Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại hồn lực chỉ là một phần cực nhỏ trong thần hồn của hắn, bất quá đối với Nhạc Vũ mà nói đã cường đại vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn, cơ hồ đã vượt qua thần hồn bản thân hắn gấp mười lần.

Càng khó hơn chính là thần hồn này còn chân thật hơn cả hồn niệm của Tán

Tiên, là hồn niệm tinh thuần do thiên hạ đệ nhất tu sĩ lưu lại. Tuy còn cần thêm một thời gian mới có thể hoàn toàn luyện hóa cho bản thân mình sử dụng, nhưng cho dù chỉ một chút cũng đủ làm thần hồn Nhạc Vũ đề cao lên hai tầng cấp.

Đột nhiên trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, mở mắt liền nhìn thấy Chiến Tuyết đã đi tới bên cạnh hắn. Tựa hồ bị ý niệm của hắn áp bách, nàng đứng ngoài mười trượng, sắc mặt tái nhợt. Nhưng thần sắc nàng vẫn thật khẩn trương nhìn chăm chú bốn phía, hộ pháp cho hắn.

Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, thấy một đạo quang lôi màu bạc từ trên không giương nanh múa vuốt đánh thẳng xuống.

Uy năng mạnh mẽ còn hơn cả Thanh Tiêu Đấu Xu Lôi ngày đó Nông Dịch Sơn độ kiếp. Nhạc Vũ vừa phân biệt, liền nhận ra chủng loại, trong mắt nhất thời lóe lên tia kinh ngạc.

Thần Tiêu Kim Lôi tầng mười một, nhìn vào kiếp vân còn đang hội tụ, còn vượt qua cả những lôi kiếp từng gặp…

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, một cỗ ý niệm phóng lên cao, va chạm vào Thần Tiêu Kim Lôi, chỉ lấy thần hồn đánh tới, liền đem Thần Tiêu Kim Lôi hoàn toàn đánh tán.

Nhìn thấy kiếp vân trên bầu trời Lôi Vân Cốc càng tụ càng nhiều, trong lòng Nhạc Vũ cũng dâng lên một cỗ hào khí ngất trời.

Cho dù là lôi kiếp lớn hơn thì thế nào? Bản thân hắn chưa chắc đã sợ hãi.

Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ chợt cảm thấy thiên địa lay động, không phải do kiếp lôi hội tụ tạo ra biến cố, mà là cả Quảng Lăng sơn, kể cả Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận cũng đang lắc lư dao động, lộ ra vẻ tan vỡ.

Là người phương nào xuất thủ lại lợi hại như vậy? Có thể mạnh mẽ phá hủy linh trận do chính Vân Hồ Tiên Tử bố trí?

Nhạc Vũ âm thầm kinh hãi, phu thê Thanh Dương Tử mặc dù chỉ là nhất kiếp Tán Tiên, nhưng trước khi binh giải đều là tán tu thực lực mạnh mẽ cường đại cả thiên hạ đều hay biết. Sau khi có được thi thể của Linh tiên, thực lực càng mạnh mẽ, dù là thất bát kiếp Tán Tiên cũng chưa thể sánh bằng. Đây là người phương

nào xuất thủ, có thể làm cho Vân Hồ Tiên Tử cũng không cách nào ngăn cản?

Nhìn lên bầu trời, Nhạc Vũ thoáng cau mày, mạnh mẽ áp bức cỗ hào khí trong lồng ngực, đem nghịch thiên đao ý thu liễm vào trong thần hồn. Giờ khắc này cỗ kiếm ý của Quảng Lăng Tán Nhân vẫn chưa được hắn hấp thu hoàn toàn, Nhạc Vũ liền dứt khoát thu vào trong hồn thức áp chế lại, tuy có chút khó khăn, nhưng cỗ kiếm ý cũng không làm tổn thương hắn, vì thế cũng không có gì không ổn.

Vươn người đứng lên, Nhạc Vũ đem bảy thanh Đông Hoàng Đại Nhật Kiếm cùng đồ vật do Thủy Vân Phi và Hách Liên Trường Không lưu lại thu hồi, liền bước vào trong Thập Phương Môn. Hắn quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên kiếp vân trên bầu trời đang từ từ tiêu tán. Bên cạnh hắn cũng không còn cảnh triệu của thiên kiếp. Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhìn về phía trước.

Nông Dịch Sơn vẫn chưa từng vận dụng Nguyên Dương Đao Luân, chỉ dùng ba trăm giọt Huyền Âm Cự Thủy áp chế Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm của hồng y nữ tử, còn có hai Yêu Đế mười lăm cấp cùng Yêu Vương Thương Ngô đang bị một mình Thanh Dương Tử vững vàng áp chế. Tuy không có thêm chiến tích, nhưng trên người ba vị Yêu tộc cường giả tràn ngập vết thương, sắp sửa bại vong.

Lúc trước Vân Hồ Tiêu Tử còn có thể ra chút dư lực dùng bảo vật của mình tương trợ Thanh Dương Tử. Giờ phút này nàng chỉ có thể toàn lực chống đỡ Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận không bị hỏng mất. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ cau mày, nhìn ra bên ngoài núi. Vẫn do mấy vị Yêu tộc cường giả đang toàn lực oanh kích bức tường linh lực vô hình cản trở, Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy kỳ quái, trong mấy người này có tới hai người đạt tới mười lăm cấp, mà Yêu Vương đạt tới mười ba mười bốn cấp lại có tới năm người. Thực lực như vậy đủ quét ngang tu chân giới ngoại trừ thiên hạ thập đại tông môn, lẽ ra phải đủ thực lực mạnh mẽ oanh phá hộ sơn đại trận mới đúng.

Nhưng nếu nói trong thời gian ngắn như vậy muốn làm Vân Hồ Tiên Tử không cách nào chống đỡ, cũng tuyệt đối không thể nào. Trong lòng hắn chỉ vô cùng khó hiểu, một kích kinh thiên động địa vừa rồi là từ đâu mà ra, lúc này liền cảm nhận được linh lực ba động kịch liệt trên bầu trời.

Chỉ thấy một đóa mây trắng tụ trên bầu trời Quảng Lăng sơn, giờ khắc này trên

bầu trời có vô số vân khí hội tụ. Sau đó ngưng tụ thành một thú trảo khổng lồ, hướng Thủy Hàn Phong Quảng Lăng sơn xa xa chụp xuống.

Oanh!

Nhạc Vũ cảm thấy hai tai bị cự trảo kia đánh xuống nổ vang cơ hồ muốn chấn điếc hai tai.

Bức tường linh lực ngũ hành do Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận tạo thành giống như thủy tinh bị xé nứt, hiện ra từng đợt vết rách như mạng nhện.

Bên trong Quan Vân Điện hiện ra một đạo lam sắc quang hoa, phàm là những nơi lam sắc quang hoa đi qua, những vết nứt liền biến mất lành lặn như lúc ban đầu.

Nhạc Vũ âm thầm hoảng sợ, chủ nhân cự trảo ẩn trong mây mù kia rốt cục là người phương nào, thực lực mạnh mẽ tựa hồ còn vượt hơn Vân Hồ Tiên Tử mấy lần?

Ngay lúc này dị biến tái sinh, bất quá lần này là một điểm đen xông thẳng xuyên lên tầng mây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 614: Đại Thôn Diệt Thuật

Đôi mắt Nhạc Vũ đầy vẻ ngạc nhiên nhìn lên bầu trời, bên ngoài mấy vạn trượng xuất hiện một vật gì đó màu đen ước chừng chỉ cỡ quả trứng gà, không có chút ánh sáng, trong mắt Nhạc Vũ chưa từng cảm giác được có quang mang phản xạ chiếu ra, ngược lại ánh sáng quanh thân dường như cũng bị vật kia cắn nuốt.

Nói cách khác, nếu không phải giờ phút này mặt trời chói chang nhô cao, ánh sáng rực rỡ khắp nơi, chỉ bằng vào mắt thường Nhạc Vũ hoàn toàn không cách nào nắm bắt được sự tồn tại của điểm đen đó.

Đây là vật gì? Phảng phất giống như hắc động, chẳng lẽ cũng là một loại thần thông?

Cơ hồ Nhạc Vũ hồn thức của Nhạc Vũ không cảm nhận được một tia ba động, hết thảy đều cực kỳ bình tĩnh, nhưng theo bản năng hắn lại cảm thấy được có một loại nguy hiểm cực hạn đang tồn tại.

Chỉ nháy mắt, liền nhìn thấy điểm đen kia bay vào bên trong tầng mây, chỉ một thoáng cả tầng mây trắng trên bầu trời Quảng Lăng sơn liền bị cắn nuốt đi một phần.

Ngay sau đó, bên trong tầng mây truyền ra một tiếng hừ lạnh:

Đại Thôn Diệt Thuật! Thôn Tinh, quả nhiên ngươi đã tiến hóa tới cao giai!

Đại Thôn Diệt Thuật? Thì ra đây chính là Đại Thôn Diệt Thuật?

Nhạc Vũ chợt hiểu ra, theo truyền thuyết thời thượng cổ có một một yêu thú tên Thao Thiết có được thần thông Đại Thôn Diệt Thuật có thể cắn nuốt vạn vật, xưng hùng một phương.

Tuy Thao Thiết không thuộc chủng loại thần thú, nhưng cho dù là Đông Hoàng Thái Nhất, hoặc là Hi Hoàng chuyển thế là những Yêu tộc thánh giả cũng không

dám dễ dàng trêu chọc. Bởi vì yêu thú kia hung danh vang xa, chiến lực tương đương thần thú cùng đẳng cấp, chẳng qua Đại Thôn Diệt Thuật lại có chút dị thường.

Nếu thần thông này tiến hóa tới mức tận cùng, sẽ bị lạc thần trí, cắn nuốt vạn vật chỉ theo bản năng. Mãi cho đến khi bản thân tử vong mới có thể dừng lại, vì vậy không được liệt vào trong nhóm thần thú.

Nghe tiếng nói trong mây, người vừa xuất hiện hẳn là Yêu tộc, hơn nữa còn tiến hóa tới huyết mạch cao cấp, là Thao Thiết thuần huyết chân chính hay sao?

Lúc này Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận được thủy lam quang hoa trong Quan Vân Điện chiếu rọi, đã được chữa trị lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Bên trên bầu trời sau một lúc lâu yên tĩnh, lại vang lên thanh âm của một nam tử, không biết đến từ phương nào, lãnh đạm nói:

Ta bất kể các ngươi vì sao mà đến, Quảng Lăng sơn là nơi truyền thừa đạo thống của chủ nhân ta trong thế giới này, không thể sơ suất! Thối lui đi, còn tiếp tục lưu lại đây, đừng trách ta xuất thủ đối với đồng loại!

Thanh âm kia vô cùng hùng hồn, phảng phất như có thể xuyên thủng sắt đá, âm ba cuồn cuộn, ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy thần hồn của mình bị chấn động, nghịch thiên kiếm ý ẩn giấu bên trong cơ hồ không thể ước thúc. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nghe được lời này của nam tử, bên trong tầng mây trắng lại hừ lạnh một tiếng:

Thôn Tinh, thì ra ngươi còn biết chúng ta là đồng loại? Bị nhân loại nuôi dưỡng ngàn năm, đã thực sự biến thành một con chó trung thành hay sao? Vạn năm thời gian nhưng ta xem nô tính của ngươi vẫn không đổi, ngược lại càng thêm trầm trọng?

Thanh âm hùng hồn nhất thời nhẹ giọng cười khan, giễu cợt nói:

Tuy là đồng loại, nhưng không đồng tộc! Lại nói thời thượng cổ, Nhân tộc nhất mạch không phải cũng là một chi trong thiên hạ vạn yêu hay sao? Chẳng qua số mệnh thâm hậu, tự mình hình thành nhất tộc mà thôi! Lại nói trong mấy vạn năm, chuyện đồng loại Yêu tộc tương tàn còn ít sao? Cho dù là ta, năm xưa cũng

bị đồng loại truy giết muốn cướp đoạt yêu đan. Tính mạng của Thôn Tinh này được chủ nhân cứu, một thân tu vi cũng nhờ chủ nhân ban cho, tự nhiên phụng ngài làm chủ. Bên trong Quảng Lăng Tông cũng không như chư tông, không hề bài xích yêu tu. Ngươi nói những chuyện nhàm chán như vậy, thực sự là buồn cười!

Nhạc Vũ nghe được thoáng cau mày, nghe khẩu khí này tựa hồ nam tử kia là linh sủng của một vị tiền bối trong Quảng Lăng Tông. Cũng có thể chính là người mà Thanh Dương Tử đã từng nói vẫn luôn âm thầm bảo vệ Quảng Lăng Tông nhiều năm qua.

Nhưng Thao Thiết thuần huyết mười lăm cấp, ngoại trừ Quảng Lăng Tán Nhân Ngọc Lăng Tiêu, chỉ sợ cũng khó có vị tiền bối nào có thể trở thành chủ nhân của hắn.

Ngay khi hắn còn đang âm thầm suy đoán, bên trong tầng mây trắng lại vang lên tiếng trào phúng:

Nhớ tới bên Xiển Giáo, thủ đoạn truy sát Yêu tộc nhất mạch không thua gì Đông Dương chư tông, tuyệt không hề nương tay! Cũng được, ta không tranh giành miệng lưỡi lợi hại với ngươi. Xem tình hình hôm nay đại kiếp Yêu tộc chính là ứng trên người Quảng Lăng Tông các ngươi. Hôm nay ta không động được Quảng Lăng Tông, nhưng cho dù liều tính mạng này cũng phải vì chút ít Yêu tộc hậu bối tranh giành một đường sinh cơ! Nếu ngươi muốn cùng chúng ta thành kẻ địch, vậy thì đánh một trận!

Lời vừa rơi xuống, kích thước của tầng mây trắng đã khôi phục lại như cũ, lại một lần nữa ngưng tụ thành thú trảo khổng lồ, hướng Quảng Lăng sơn xa xa chụp xuống.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, đang muốn mang theo Chiến Tuyết chạy tới Quan Vân Điện, liền nhìn thấy trên bầu trời hiện ra mấy điểm đen, lặng yên không một tiếng động, cũng không tạo ra uy thế kinh người gì, nhưng trong tích tắc va chạm, liền cắn nuốt cự trảo kia hoàn toàn biến mất, còn có mấy điểm đen xông vào bên trong tầng mây, đem tầng mây kia tan rã hơn phân nửa chỉ trong khoảnh khắc.

Trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ có thể trông thấy một đầu thân ảnh yêu thú khổng lồ. Thân hươu, chân ngựa, đuôi trâu, sừng vàng. Ngay sau đó liền nghe yêu thú

trong mây phẫn nộ quát:

Ngươi có Đại Thôn Diệt Thuật, ta có Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi! Thật cho rằng ta không làm gì được ngươi sao?

Thanh âm vang ra đã ẩn ước mang theo vài phần lo lắng, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Thanh Dương Tử thêm một lần nữa bức bách một yêu thú mười lăm cấp hiện ra nguyên hình. Rõ ràng đó là một đầu Thất Vĩ Hỏa Ưng lớn tới bảy trăm trượng, bị thanh sắc kiếm trận vây khốn bên trong. Thanh Dương Tử cũng không dùng Tru Tiên Nỗ, chỉ ném ra mười đoàn lôi quang vào bên trong kiếm trận, liền nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của Thất Vĩ Hỏa Ưng.

Nhạc Vũ nhận ra được đó chính là Thái Ất Kim Phong Thần Lôi. Bên trong một ngàn lẻ tám mươi loại kiếp lôi, chỉ có thể xem là trung thượng. Đồng dạng cũng sử dụng thủ đoạn ngày đó của Không Kiếm, dùng lực lượng pháp tắc gia trì, chẳng qua uy năng còn cao hơn Tử Xu Lôi của Không Kiếm, thậm chí còn gấp mười lần Tiên Thiên Hàn Phách Thần Quang của Lệ Bi Hồi!

Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy áp lực, nếu trước khi hắn gặp được bốn chiêu cuối của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, có lẽ hắn còn có cảm giác khiếp sợ. Nhưng từ sau khi nhìn thấy tư thái uy danh tuyệt thế của bốn chiêu nghịch thiên kiếm ý của Quảng Lăng Tán Nhân, thủ đoạn này của Thanh Dương Tử cũng không thể sánh bằng.

Bởi vì bốn chiêu cuối cùng so sánh với mấy chiêu trước đó có sự khác nhau, phương pháp ứng dụng cũng không giống nhau. Tuy lực sát thương tương đương, nhưng ba chiêu giữa nhiều nhất chỉ có thể đả thương người, là một loại kiếm thức hại người hại mình. Với tu vi hôm nay của hắn, dưới Đại Thừa dùng ba chiêu này chém giết thật dễ dàng. Mà bốn chiêu nghịch thiên cuối cùng, vô luận đối với người hay vật đều có được tuyệt đại uy lực.

Lúc này tiếng quát phẫn nộ trên bầu trời còn chưa dứt, liền nhìn thấy một đoàn thủy lam lôi quang đánh xuống.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lộ ra vài phần ngưng trọng, nhìn lên cao lần nữa. Lôi quang này khác với những điểm đen kia, khí thế thật lớn giống như thiên kiếp, đánh thẳng vào thần hồn, dẫn dắt thủy hệ nguyên lực trong không gian mấy trăm dặm chấn động không ngừng. Vân Hồ Tiên Tử dùng thủy hệ pháp lực bày ra Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận cũng gần như lâm vào hỏng mất.

Chỉ trong nháy mắt, thanh âm hùng hồn kia lại cất lên:

Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi mà cũng dám tự đắc ở trước mặt ta? Cút trở về cho ta!

Nhạc Vũ nhìn thấy đoàn thủy lam lôi quang trên bầu trời vừa sắp chạm vào bức tường linh lực vô hình, liền có một đoàn hắc quang vô thanh vô tức không hề có chút báo trước xuất hiện ngay trên bầu trời, va chạm vào đoàn thủy lam lôi quang, không hề có động tĩnh gì kinh thiên động địa, đã đem Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi toàn bộ đều biến mất vô hình.

Trong đó còn có một đoàn điểm đen xuyên vào bên trong tầng mây, ngay lập tức giống như trời sụp tối, lập tức cắn nuốt đại lượng ánh sáng bao phủ chung quanh, khiến cho khắp Quảng Lăng sơn dường như tối sầm xuống, đợi đến khi những điểm đen xuyên vào bên trong tầng mây trắng, lần này cũng không hề có chút động tĩnh, Nhạc Vũ chỉ có thể mơ hồ cảm giác bên trong tầng mây có vô số linh lực lưu bạo loạn đang tàn sát bừa bãi.

Ngay sau đó thanh âm hùng hồn kia lại cười ha hả nói:

Ngươi cho rằng cùng là cao giai thần thú, là có thể đánh một trận với ta sao? Hắc! Chỉ là đám phế vật huyết mạch thần thú thấp kém, cũng dám tới Quảng Lăng Tông tìm ta? Nếu không phải chủ nhân muốn ta ở thế giới này tu tâm dưỡng tính, đè nén bản năng, hôm nay các ngươi đừng hòng chạy trốn!

Trong lòng Nhạc Vũ thất kinh, tiếp theo bất đắc dĩ cười một tiếng, uổng cho hắn mười năm nay từng bước kinh tâm, rất sợ đi sai bước lầm lẫn, khổ tâm chuẩn bị mưu kế suy tính cho Quảng Lăng Tông. Nhưng thì ra từ mới bắt đầu hắn đã sai lầm, Quảng Lăng Tông có thể bị suy sụp, nhưng sẽ không gặp phải nguy cơ diệt vong. Với khả năng của Quảng Lăng Tán Nhân, cho dù là chuyện kéo dài vạn năm, cũng có thể nhìn thấu, sao có thể không có bố trí hậu chiêu? Vô luận là Tân thị cũng vậy, Lệ Bi Hồi cũng thế, không ai có thể dao động được căn cơ của Quảng Lăng Tông. Lại nói mấy lần Quảng Lăng Tông gặp nguy cơ, nhưng tất cả đều bởi vì hắn dẫn dắt tới. Nếu không phải do hắn hồi phục lại ba chiêu đầu của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, Yêu tộc cũng sẽ không tới mức thảm bại như vậy.

Hơn nữa nếu không phải hắn nhận được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, còn có đoàn mây tím và Tiên Thiên

Hỗn Nguyên Khí, đột nhiên quật khởi Bắc Hoang, Lệ Bi Hồi cũng sẽ không cảm thấy bị áp lực mà đầu nhập dưới trướng Yêu Vương Thương Ngô, đưa tới ngoại lực xâm lấn, thiên cơ biến huyễn thật làm người ta khó có thể đo lường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 615: Truy kích Yêu Vương!

Tay nâng Càn Khôn Dịch Bàn, xuyên qua trong thời không loạn lưu, hồn thức của Nhạc Vũ xa xa tập trung thân ảnh Thương Ngô cùng hồng y nữ tử.

Thế giới này có truyền thuyết, tỷ như loài Phượng Hoàng sẽ chỉ đậu trên thân cây ngô đồng, hoặc Tam Túc Kim Điểu cùng phù tang, có thể nói là yêu loại sống nương tựa vào nhau nổi danh nhất. Hai bên kết hợp thường thường sẽ tạo ra chiến lực thật sự khó tin.

Nhưng giờ phút này bên trong cảm giác thần hồn của Nhạc Vũ, hai vị Yêu Vương nơi xa một thụ một hỏa, khí tức cùng linh lực ba động thật rõ ràng, nhưng không phải loại rõ ràng trong trạng thái tốt, mà là bị thương thật trầm trọng, đã không còn khả năng tiếp tục che giấu khí tức bản thân.

Đông Thắng đại lục nổi danh nhất là Phượng Hoàng, chính là vị Yêu Đế mười lăm cấp Bách Lý Duy đã thành danh hai ngàn năm ở phía nam. Ngoài ra còn một vị khác có chút tương hợp với vị hồng y nữ tử này, nghe nói tên là Hoán Hỏa Vân Nhân, chính là Thất Linh Hỏa Hoàng mười ba cấp. Nhưng người này nghe nói cũng không có quan hệ gì với Thương Ngô. Lại nói tiểu sư phụ Đoan Mộc Hàn sở dĩ tham ngộ được Chu Tước kiếm ý, chính là vì có liên quan tới Thất Linh Yêu Hoàng…

Nhạc Vũ còn đang suy nghĩ, liền cảm giác được khí tức phía trước đã đi vào hàng rào không gian, hắn men theo phương vị hai người kia vừa biến mất, mạnh mẽ xuyên qua hàng rào không gian.

Nhưng ngay khi hắn dùng hai cửa Thập Phương Môn nối thông không gian, không gian phía sau đột nhiên xé mở, một vầng mây mù ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ đang hướng bên này chộp tới.

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, không hề có chút sợ hãi, mặt không đổi sắc đem Cửu Thiên Đô Toản Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù tế lên đỉnh đầu.

Tuy mấy tháng trước hắn dùng thần phù đánh chết Không Kiếm, nhưng năng lượng còn lưu bên trong vẫn đủ dùng hộ thân, ứng đối bàn tay khổng lồ kia. Đây là lá bài tẩy bảo mệnh của hắn, cho dù lúc hắn huyết chiến cùng Huyết Ma Tu La Tán Nhân hay đuổi giết Lệ Bi Hồi cũng chưa từng dùng qua.

Ngay sau đó Thông Thiên Long Kích Ấn hóa thành phương viên trăm mẫu, hướng bàn tay khổng lồ kia đánh tới. Chẳng qua còn chưa kịp va chạm, Nhạc Vũ liền nhìn thấy một hắc sắc tiểu cầu từ phía sau đuổi theo bàn tay khổng lồ kia, trong tích tắc liền đem bàn tay khổng lồ thanh thế mênh mông hoàn toàn nuốt chửng tiêu diệt.

Quả nhiên là tương tự như hắc động! Đây là bản chất của Đại Thôn Diệt Thuật hay sao?

Trong mắt Nhạc Vũ lóe ra quang mang, đem thần phù cùng Thông Thiên Long Kích Ấn thu hồi. Lúc trước cách xa nhau khoảng cách mấy vạn trượng, lại có một tầng Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận cách trở, rốt cục hắn còn chưa cảm giác được rõ ràng. Cho đến giờ phút này nhìn ở khoảng cách gần hắn mới chân chính cảm giác được sự kinh khủng của điểm đen kia. Cắn nuốt toàn bộ vật chất, cũng giống như Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, đã hoàn toàn vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Nhìn vào tiểu cầu màu đen vừa biến mất, Nhạc Vũ kéo tay Chiến Tuyết bước vào Thập Phương Môn.

Lúc Khổng Dật chân nhân còn tung hoành trong hồng hoang, bản lĩnh nổi danh nhất ngoại trừ Ngũ Sắc Thần Quang, còn có một thần thông gọi là Hỗn Độn Diệt Thế. Hiệu dụng có chút tương tự như Đại Thôn Diệt Thuật. Chế tạo hư không hỗn độn, một khi triển khai trong vòng ba mươi vạn dặm vô luận sinh linh vạn vật đều có thể thu nạp. Ngoại trừ Đạo tổ không còn ai có thể chạy trốn, chẳng qua loại thần thông kia đáng tiếc không được truyền thừa cho Khổng Tước huyết mạch.

Có thể nhìn thấy Đại Thôn Diệt Thuật tương tự Hỗn Độn Diệt Thế ở khoảng cách gần gũi, đối với hắn mà nói cũng là một thể nghiệm vô cùng mới lạ. Nói không chừng khi quay về còn có thể lĩnh ngộ loại thượng cổ thần thông này một chút. Chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã nhận ra trước mắt sáng lên, bản thân xuất hiện bên trong một khu rừng rậm. Nhưng Thương Ngô cùng hồng y nữ tử đã

chẳng biết đi đâu. Ngay cả khí tức vốn thật rõ ràng trước đó, cũng đã biến mất bên trong hồn thức của hắn.

Chẳng lẽ lại xuyên qua không gian chạy trốn? Không thể nào, đây là Mộc độn?

Quét mắt nhìn quanh, Nhạc Vũ thoáng chút suy tư, liền biết phương pháp hai đầu Yêu Vương bỏ chạy.

Với khả năng thiên phú của Thương Ngô, thật sự có thể bỏ rơi sự truy kích của tu sĩ Đại Thừa bình thường. Không trách được ba năm trước vị Yêu Vương này có thể thoát được tính mạng từ hai vị tu sĩ Đại Thừa cảnh liên thủ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ vận khởi Thanh Đế Trường Sinh chân khí, thúc giục thần thông Mộc Linh Cảm Ứng Thuật, liền cảm giác được cây cối thảo mộc chung quanh bị tổn thương khi hai Yêu Vương thúc giục Mộc độn chạy trốn. Ở ngàn dặm phía trước còn có đoàn mộc linh tinh thuần đang mạnh mẽ bỏ chạy.

Nhạc Vũ không chút do dự, thân hình chợt lóe lần nữa, tiến vào bên trong Thập Phương Môn. Đợi đến khi hắn xuất hiện, vừa lúc ngoài ngàn dặm, nhưng lần này khi Nhạc Vũ vừa bước ra khỏi Thập Phương Môn, liền giật mình nhìn thấy vô số cành cây màu tím đen đang bao trùm khắp trời đất đánh tới, đầu cành bén nhọn như đao, vô cùng sắc bén.

Khẽ nhướng mày, Nhạc Vũ vung tay, khởi động một mảnh quang bích màu xanh quanh mình. Những cành cây màu tím đen đánh lên trên người hắn, đều dễ dàng xuyên thấu qua, nhưng khi đánh trúng Long Lân Giáp, những cành cây cứng rắn không kém nhị phẩm huyền binh đều toàn bộ nứt vỡ. Đừng nói là lực sát thương, dù lực xung kích cũng không hề có, những cành cây kia đã bị Nhạc Vũ dùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết mạnh mẽ rút đi phần lớn mộc hệ linh lực, toàn bộ kết cầu đều tan vỡ, Vạn Mộc Phong Thần Bích trước mặt Nhạc Vũ, tựa hồ được bồi bổ thêm mấy lần, lộ ra quang mang rực rỡ.

Chỉ trong nháy mắt một ngọn lửa đỏ rực đánh tới. Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm bất tử bất diệt, đánh lên quang bích màu xanh biếc, tựa như lửa đổ thêm dầu, ngọn lửa nhảy dựng mượn linh lực phát triển lan tràn, chỉ trong nháy mắt đã gần như đem quang bích hoàn toàn đốt cháy.

Nhạc Vũ không chút bối rối, trong tay tế lên Thông Thiên Long Kích Ấn, đem những ngọn lửa màu đỏ kia hút vào bên trong ấn tỳ, toàn bộ đều giữ lại bên

trong Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch.

Vào lúc này ở khoảng cách hơn hai ngàn trượng, rốt cục vang lên một tiếng kinh dị:

Thanh Đế Trường Sinh Quyết! Còn có loại chí bảo thổ hệ này, không trách được dám đuổi theo hai người chúng ta.

Theo tiếng nhìn qua, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy người, có cây cối ngăn trở, không thấy được bóng dáng đối phương. Nhưng hồn thức của hắn có thể cảm giác, Yêu Vương Thương Ngô đang đứng bên trong rừng rậm cách đó không xa. Bộ rễ dưới chân lan tràn bên dưới mặt đất, cùng toàn bộ cỏ cây thảo mộc trong phương viên hai ngàn dặm liên tiếp thành một thể, lấy ra mộc khí thật tinh thuần. Thậm chí ở ngay trước mắt Nhạc Vũ đều là những thân cây cổ thụ khổng lồ hoàn toàn bị rút hết sinh cơ đã trở nên héo tàn.

Lúc này bên cạnh Thương Ngô, hồng y nữ tử cũng đem tay dán lên trên người Thương Ngô, nhắm mắt tu dưỡng. Mộc khí tinh thuần sau khi được Thương Ngô hấp thu dĩ nhiên có chỗ tốt thật lớn, đối với Thất Linh Hỏa Túc mà nói cũng có hiệu quả khôi phục thương thế.

Dưới chân Nhạc Vũ chợt giẫm xuống, đem Thanh Đế Trường Sinh chân khí rót vào bên trong mặt đất. Đồng dạng cũng là hấp thu mộc khí, rót vào bên trong Thiên Mộc Trâm trên búi tóc, Vạn Mộc Phong Thần Bích trước mắt càng thêm chân thật rõ ràng, tốc độ thu nạp mộc khí còn nhanh hơn Thương Ngô, đem mộc khí tinh thuần trong vòng ngàn dặm đoạt đi hơn phân nửa. Sau đó lại ném ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm trong tay, khẽ cười nói:

Chẳng lẽ điện hạ không nghe rõ lời của chưởng giáo tổ sư ta nói sao? Nếu muốn bình yên rời Bắc Hoang, xin lưu lại một cánh tay! Quảng Lăng Tông cũng sẽ không so đo lần tấn công này của điện hạ!

Lời vừa rơi xuống, mười vạn hai ngàn tám trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đã toàn bộ cắm vào mặt đất. Tuy chỉ giăng kín phương viên ba trăm trượng bên người Nhạc Vũ, nhưng lại hô ứng với Thập Phương Môn, đem không gian ngàn dặm vững vàng phong tỏa.

Trong nháy mắt chợt thấy Thương Ngô thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó chợt thấy buồn cười:

Phong tỏa không gian, ngươi chuẩn bị đem hai chúng ta diệt sát ở đây sao? Thương Ngô này vô dụng đến như vậy? Chỉ bị một chút đả thương mà thôi, ngay cả hai tu sĩ Nguyên Anh nhân tộc cũng dám lấn lên đầu ta! Cũng được! Nếu đã tới thì cũng không cần trở về! Lần này trước khi trở lại Thanh Châu, trừ hai người các ngươi trước, xem như ta trả lại công đạo cho Ô huynh cùng Viên huynh!

Thanh âm ban đầu còn bình thản, nhưng đến cuối cùng đã mang theo vài phần giễu cợt, còn có sát ý lạnh thấu xương. Ngay trong nháy mắt thanh âm rơi xuống, hồng y nữ tử bên cạnh liền mở mắt, thân thể chợt bay lên hóa thành một đoàn lửa khổng lồ, một đầu hỏa hoàng lớn hơn trăm trượng mạnh mẽ xuyên ra, hướng chỗ hai người đang đứng bổ nhào tới.

Cùng lúc đó, phía sau Nhạc Vũ một thân ảnh màu trắng phóng lên cao. Bạch Đế kiếm trong tay hồng quang lượn lờ, mở ra hai huyết sắc cự cánh cực lớn cùng năm tấm hồng sắc liên xòe lớn dưới chân.

Một người cùng một phượng va chạm trên không trung, viêm lực tứ tán quét ra khắp nơi. Toàn bộ cây cối trong phương viên mười vạn trượng hoàn toàn hóa thành phấn vụn. Xa hơn một chút đã bị nhiệt độ thiêu đốt bốc cháy.

Đầu hỏa hoàng khổng lồ trên bầu trời giờ phút này đã bị Chiến Tuyết dùng Bạch Đế kiếm mạnh mẽ chém xuống, hóa thành hai luồng ngọn lửa từ bên cạnh xẹt qua, lại lần nữa hội tụ thành một thể, khi xuất hiện trở lại, trong mắt liền hiện ra vẻ kiêng kỵ thật sâu.

Chiến Tuyết hoàn toàn không chút hoang mang, hồng mang trên Bạch Đế kiếm trướng cao, mang theo tín ngưỡng lực cùng cương sát vô tận lần nữa đuổi theo chém tới.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ quái dị, lần này Chiến Tuyết lại bỏ qua kiếm ý khí thế bén nhọn của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm nùng trọng từng tìm hiểu được trước kia, ngược lại có chút tương tự với nghịch thiên đao ý của hắn. Có lẽ nàng đã học được năm thành, hồn lực chuyển sát vi cương càng thêm mạnh mẽ, khiến cho Thất Linh Hỏa Hoàng mười ba cấp cũng phải nếm thiệt thòi.

Không phải Thất Linh Hỏa Hoàng không sánh kịp Chiến Tuyết, mà vì trước đó đã bị thương nặng, thậm chí suy giảm tới bổn nguyên, nếu suy đoán không sai,

chính là bị Vân Hồ Tiên Tử dùng thủy hệ đạo pháp gây nên.

Nhìn thấy Chiến Tuyết có thể giữ được thượng phong, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục chú ý, lạnh lùng nhìn qua Thương Ngô đứng phía trước. Cuồng phong quét ngang, đem toàn bộ cây cối chung quanh đều san bằng, liền lộ ra thân ảnh Yêu Vương.

Chỉ thấy Thương Ngô nhắm mắt được chốc lát, tiếp theo vô số lôi quang màu bạc tụ tập bên người hắn, trong nháy mắt liền ngưng tụ thành mười mấy đạo lôi thương, hướng bên này oanh kích tới.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, trong tay kháp pháp quyết, trăm đạo Vô Hình Hàn Phách Kiếm chợt hiện hình bên cạnh Thương Ngô, sau đó đồng loạt chém tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 616: Kiếm ý chế địch

Trăm đạo Vô Hình kiếm quang xoay tròn trên cao, hiện ra ảo ảnh nhàn nhạt, khi xoắn tới cơ hồ là không chút âm thanh, chỉ thấy kiếm khí phụt lên, phát ra tiếng vang tê tê rít gió, ánh mắt Thương Ngô đột biến, mấy chục tử hắc sắc đằng mộc dưới chân kịp thời dâng cao lên, ngăn cản những đạo kiếm quang kia.

Phần lớn những Vô Hình kiếm khí huyễn hóa đều ầm ầm nứt vỡ, chỉ có thanh Vô Hình Hàn Phách Kiếm chân chính có thể chém thẳng vào. Kiếm khí tràn trề dễ dàng chém đứt đằng mộc, chém ra một vết thương thật sâu trên người Thương Ngô, nhưng ngay lập tức vết thương đã khôi phục lại như thường.

Nhạc Vũ cũng không quản tới, tùy ý cho lôi quang màu bạc đánh lên Vạn Mộc Phong Thần Bích trước người mình. Lôi quang vừa nổ tung, liền lan tràn tàn sát phá hư khắp nơi, so sánh với Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm của hồng y nữ tử chỉ kém hơn một chút.

Huyền Thiên Cổ Mộc Thần Lôi!

Cảm giác được mộc linh lực chạm vào quang bích xanh biếc chẳng những không cản trở được lôi quang màu bạc kia, ngược lại còn bị hấp thu bổ sung linh lực cho lôi quang, ánh mắt Nhạc Vũ chợt thu liễm, trong nháy mắt hơn mười đạo lôi thương đã tản ra lần nữa, thuần thục huyền phù bên cạnh Nhạc Vũ.

Thanh Đế Trường Sinh Quyết được xưng là mộc hoàng công pháp, chính là hoàng giả của vạn mộc. Nếu như Thương Ngô đạt tới cao cấp huyết mạch, hoặc không bị thương, hắn cũng không bị ảnh hưởng. Nhưng trước mắt Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng thứ tám phối hợp cùng Thiên Mộc Trâm có thể ngang hàng tranh tài với Thương Ngô! Thần thông Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi có liên quan tới mộc hệ, vì thế không chạy thoát khỏi bàn tay hắn! Vô luận người này có dùng thủ đoạn gì chăng nữa, cũng không thoát khỏi Thanh Đế Trường Sinh chân khí của hắn, cùng Phân Quang Thác Ảnh và Vô Tướng Kiếm thần thông khắc chế!

Hắn lạnh lùng nhìn Thương Ngô, khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên lạnh lùng hờ hững.

Vừa rồi điện hạ đã nói muốn tru diệt hai chúng ta, chẳng lẽ muốn làm người si nói mộng? Chỉ có chút bổn sự như vậy, sợ là xa xa chưa đủ. Chính do điện hạ vô duyên vô cớ mấy lần muốn xâm phạm làm Quảng Lăng Tông tổn thất thảm trọng, hiện tại linh mạch của Minh Trụ Phong cùng Vân Thanh Phong đều bị hủy mất. Kính xin điện hạ phải giải thích trả lại cho chúng ta một lời công đạo.

Trong lúc nói chuyện, trong tay Nhạc Vũ ném ra một bức trận đồ, triển khai trên không trung, đem cả bầu trời vạn trượng hoàn toàn che phủ. Sau đó nguyên từ lực vô tận từ trên chụp xuống, đem thân hình Thương Ngô vững vàng trói buộc lại, kéo vào bên trong không gian trong trận đồ.

Nói lời mạnh miệng! Ta giết ngươi như giết con kiến hôi!

Giờ khắc này vẻ mặt Thương Ngô xanh mét, dưới chân vươn ra mấy bộ rễ, điên cuồng đâm xuống dưới lòng đất, vững vàng bám chặt, kháng trụ lại nguyên từ lực bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Nhưng khi thân hình hắn vừa thoáng ổn định, đã không cách nào di chuyển, chỉ đành đánh ra hai mươi bốn mộc châm tử hồng sắc, cùng tử hắc sắc mộc đằng vươn ra dưới lòng đất dây dưa cùng trăm đạo Vô Hình Hàn Phách Kiếm, không để kiếm khí tới gần quanh người.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại đem Long Tước Phiến cầm trong tay, vẩy về phía trước, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười lập tức bắn ra ngoài ngàn trượng, trong nháy mắt hơn phân nửa tử hắc sắc mộc đằng đều trở nên ủ rũ yếu ớt, thậm chí còn có linh lực trong ba hệ rễ hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Thương Ngô lại biến đổi thêm lần nữa, chỉ thấy mười mấy thanh Vô Hình Hàn Phách Kiếm chen qua khe hở bắn vào, cùng mười mấy lôi thương do Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi tạo thành liền bay theo sát phía sau.

Trong lúc vội vàng, Thương Ngô chỉ có thể tạo thành một vách thuẫn bằng đằng mộc kết ngay trước người, ngăn cản những đạo kiếm quang vô hình kia.

Chẳng qua ngay trung ương mộc thuẫn bị chân thân Vô Hình Hàn Phách Kiếm xuyên thẳng qua, đánh thủng ngực hắn, hơn mười đạo Huyền Thiên Ất Mộc

Thần Lôi từ chuôi kiếm rót vào, canh kim kiếm khí bị kích phát ra ngoài, chỉ một thoáng ngân quang nổ tung, đem thân thể Thương Ngô tạc thành mảnh nhỏ.

Chỉ sau một khắc, Thương Ngô hiện lại nguyên hình ở cách xa ngàn trượng phía trước, nguyên lai một cây tử hắc mộc đẳng giờ phút này đã thay thế chỗ đứng khi nãy của Thương Ngô, trước khi chân thân Vô Hình Hàn Phách Kiếm bay tới trước người hắn đã dùng Mộc độn thoát đi thật xa.

Chẳng qua hắn vẫn không thoát khỏi nguyên từ lực hút nhiếp từ Biểu Lý Càn Khôn Đồ phát tán, bởi vì trận đồ khóa nguyên linh bổn mạng của hắn, mà không phải hình thể hắn. Dù thần thông của Thương Ngô có cường thịnh trở lại, thật khó thoát khỏi trói buộc của Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Lúc này Thất Linh Hỏa Hoàng trên không trung đã dùng Thiên Địa Pháp Tướng hóa thành một con hỏa hoàng dài bốn trăm trượng, hai cánh triển khai phải hơn một ngàn sáu trăm trượng. Mỗi một lần vỗ cánh, liền có luồng kình phong mênh mông cuồn cuộn cùng vô số hỏa vũ văng ra tứ tán.

Không gian mười vạn trượng chung quanh đều bốc cao hỏa viêm màu đỏ, đang hướng bên ngoài không ngừng lan tràn, đem cả mặt đất đốt thành nham tương.

Tuy Thương Ngô thuộc Mộc tộc, nhưng cũng thuộc hồng hoang dị chủng, trời sinh đã có thể đối kháng lôi điện hỏa diễm. Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm cũng không làm hắn sợ hãi.

Nhạc Vũ tu tập Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, đã luyện hóa được ba loại linh diễm, ba loại linh thủy. Đối với loại nhiệt độ cao hơn ngàn vạn này hắn càng không quan tâm tới. Thậm chí hắn không cần vận dụng lực lượng linh thủy trong cơ thể, chỉ đem linh lực hỏa viêm quanh thân hút vào bên trong đan điền, tự nhiên cảm thấy quanh người hoàn toàn mát mẻ. Lại có Thông Thiên Long Kích Ấn treo trên đỉnh đầu, Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm của Thất Linh Hỏa Hoàng bắn ra xoắn tới công kích hắn, nhưng đều bị Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch hấp thu vào bên trong, không làm gì được hắn. Thậm chí hồng sắc hỏa diễm thiêu đốt quanh người Chiến Tuyết cũng bị Thông U Định Minh Châu mạnh mẽ hấp thu, rót vào bên trong Thông Thiên Long Kích Ấn vững vàng trấn áp, Chiến Tuyết có năm đóa huyết liên cùng cương sát hộ thân, vốn không cần sợ hãi loại hỏa diễm này, nhưng Định Minh Châu làm được như vậy đã giúp nàng giảm bớt áp lực.

Chẳng qua đại sát khí đấu pháp giết người giờ phút này chỉ có thể ở bên cạnh nàng bảo vệ hai người không bị linh diễm của Phượng Hoàng nhất tộc gây thương tích, nhưng không cách nào đả thương người, không khỏi có chút đáng tiếc.

Tuy Thương Ngô kịp thời chạy thoát trong tay Nhạc Vũ, nhưng trước khi hắn kịp dùng Mộc độn vẫn bị kiếm khí sắc bén của Vô Hình Hàn Phách Kiếm đánh trúng, suy giảm tới bản thể, sắc mặt vô cùng nhục nhã. Nhưng chỉ thoáng chốc vẻ tái nhợt đang dần khôi phục tia huyết sắc.

Nhạc Vũ dùng thần hồn cảm giác thương thế của hắn đang có chút khôi phục, trong lòng liền âm thầm cười lạnh, biết được chỉ cần Thương Ngô vẫn đứng trên mặt đất, như vậy yêu lực vẫn được cung cấp vô cùng vô tận, kình khí không dứt.

Cho dù hắn dùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết tranh đoạt, cũng không cách nào hoàn toàn đoạn tuyệt, muốn bức bách Thương Ngô tới mức sơn cùng thủy tận vẫn còn chưa đủ khả năng.

Nhưng trận chiến ngày hôm nay hắn đã chiếm hết ưu thế, vẫn còn vài thủ đoạn còn chưa kịp xuất ra, chỉ cần tiếp tục kéo dài, cuối cùng vẫn có thể đem Yêu Vương kia chém giết!

Mười ngón tay kết ấn, chính là Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân của Tử Vân đạo nhân truyền xuống, cơ hồ cùng lúc hai Huyền Băng Ly Hỏa kiếm phù cũng từ trong tay áo hắn xuyên ra.

Theo thủ ấn của Nhạc Vũ điều khiển, trong hai kiếm phù bắn ra hai thanh phi kiếm lam hồng đan xen, sáng rực lóng lánh, kiếm quang tỏa sáng bốn phía. Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ chợt động ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt Thương Ngô lóe ra tia nguy hiểm, một cỗ ý niệm tinh thần cực kỳ bén nhọn khổng lồ xông vào trong thần hồn của Nhạc Vũ.

Cơ hồ ngay lập tức Nhạc Vũ liền nhớ tới năm năm trước Thương Ngô đã công kích thần hồn của mình, làm cho mình bị đả kích thần hồn suýt chút vẫn lạc.

Vào lúc này Nhạc Vũ không hề cảm thấy kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ, hắn dẫn động ý niệm thần hồn, cùng cỗ kiếm ý nghịch thiên của Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại, vọt tới cỗ hồn lực vừa xông tới. Trong miệng hắn chợt cười vang:

Tự mình tìm chết, trời cũng cứu ngươi không được! Thương Ngô a Thương Ngô, lúc ngươi xâm phạm Quảng Lăng Tông có từng nghĩ qua sẽ có ngày hôm nay! Bạo cho ta!

Ngay khi thanh âm vừa rơi xuống, bên trong thần hồn của Nhạc Vũ liền truyền ra tiếng ầm vang, tinh thần ý niệm của Thương Ngô liền bị hắn mạnh mẽ đánh nát.

Nghịch thiên kiếm ý tuy chỉ là một chút hồn niệm của Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại, nhưng lại tuyệt đối cường hãn mạnh mẽ, lại càng không cho pháp mạo phạm, sau khi đánh nát ý niệm của Thương Ngô, lập tức đuổi theo truy kích, va chạm cùng thần hồn của Thương Ngô xa xa. Nhạc Vũ lập tức theo sát phía sau, liền cảm thấy bên trong thần hồn của mình nổ vang, ý niệm đang dũng mãnh lao tới giống như bị đâm vào một vách tường chắc chắn, tuy đâm vỡ một lỗ hổng nhưng cũng đành quay ngược trở về.

Nhạc Vũ cảm thấy hoa mắt, thân hình lảo đảo, mấy món pháp bảo hắn dùng ý niệm khống chế cũng cơ hồ mất đi khống chế.

Cho đến hồi lâu sau hắn từ từ khôi phục lại, đưa mắt nhìn về phía trước liền nhìn thấy tình hình của Thương Ngô còn thê thảm hơn hắn. Không chỉ thất khiếu tràn đầy máu, cặp mắt càng ảm đạm vô thần, hồn niệm phiêu diêu bất ổn, mơ hồ còn có vẻ muốn giải tán, cả thân hình liền bị Biểu Lý Càn Khôn Đồ hút nhiếp bay lên ngàn trượng.

Nhưng khi thần trí Nhạc Vũ từ từ trở lại thanh tỉnh, nguyên linh bản thể của Thương Ngô cùng thần hồn đã ngưng tụ lần nữa. Nhạc Vũ âm thầm tiếc nuối, hắn biết vừa rồi nếu kịp dùng thần hồn đả kích, có thể hoàn toàn diệt sát Thương Ngô ngay lần này.

Chẳng qua dùng thần hồn tranh đấu công kích là chuyện dị thường hung hiểm. Công thủ khó khăn, hoàn toàn khác hắn nhau. Đạo kiếm ý nghịch thiên do Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại cũng chưa bị hắn luyện hóa, giờ phút này quay về bên trong thần hồn của hắn không còn chút động tĩnh, hắn cũng không thể làm gì được.

Nhạc Vũ không hề thất vọng, tu sĩ đấu pháp một khi tạo sai lầm cũng đủ để quyết định thắng bại, mà giờ khắc này chính bản thân hắn đã nắm chắc phần thắng không thể nghi ngờ!

Kháp pháp quyết, hai đạo phi kiếm lam hồng liền tăng nhanh tốc độ, va chạm vào cơ thể Thương Ngô lập tức liền nổ tung trong nháy mắt, tạc nổ thân thể Thương Ngô thành hai lỗ thủng lớn kinh người.

Tiếp theo là Vô Hình Hàn Phách Kiếm, hơn trăm đạo kiếm quang từ bầu trời chém thẳng xuống, giờ phút này Thương Ngô vừa khôi phục lại thần trí, hừ lên một tiếng, tiếp tục dùng phương pháp Mộc độn dời đi bản thể nguyên linh của chính mình. Nhạc Vũ cầm Long Tước Phiến trong tay, ngũ sắc quang mang chớp lên lần nữa.

- Nếu điện hạ không chịu tự mình lưu lại cánh tay, để ta tự mình đến lấy!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 617: Thuần hỏa yêu đan

Một trăm năm mươi đạo ngũ sắc quang châm không cho Thương Ngô bất kỳ đường sống, vượt qua mấy ngàn trượng không gian xuyên thủng thân thể hắn lần nữa. Thương Ngô lại dời qua bản thể nguyên linh, sau đó kêu thảm một tiếng, trên mặt không còn tia huyết sắc.

Cách đó không xa Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm toàn bộ nổ tung, khí lãng khuếch tán làm thân thể hắn không ngừng lảo đảo. Tuy bản thể kịp thời tránh né, nhưng vẫn bị hai đạo Huyền Băng Ly Hỏa kiếm phù nổ tung trong người, còn vị vô lượng hàn lực của Vô Hình Hàn Phách Kiếm và kim canh kiếm khí chém trúng lần thứ ba, tiếp theo lại bị một trăm năm mươi ngũ sắc quang châm đánh trúng thân thể.

Dù bản thể hắn mạnh mẽ đến thế nào, dù khí tức miên man ra sao, yêu lực vô cùng vô tận, lần này vẫn bị thương trầm trọng. Yêu lực trong cơ thể cơ hồ không cách nào ngưng tụ lần nữa, bên trong thần hồn càng đau nhức khủng khiếp, giống như bị tiểu đao lăng trì không ngừng nghỉ.

Nhìn thanh niên thanh tú trước mắt, trong lòng Thương Ngô chợt dấy lên cảm giác hoảng sợ. Cảm giác nguy cơ này đã lâu hắn chưa từng biết đến, lần này đánh thẳng vào trong lòng, tu sĩ nhân loại chưa đầy ba mươi tuổi kia thật có đủ năng lực đánh chết hắn tại chỗ!

Thanh niên kia pháp lực cao cường, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả tu sĩ Đại Thừa kỳ. Nhưng cỗ kiếm ý có thể xuyên phá thiên không làm cho hắn bị thương nặng lại từ đâu mà đến? Lại còn rất nhiều pháp bảo siêu phẩm, từ khi nào Quảng Lăng Tông giàu có tới mức độ này?

Cảm giác rét lạnh tràn khắp trong lòng hắn, ngay sau đó Thương Ngô chợt nổi giận, vô tận nhục nhã cùng phẫn hận chợt dấy lên:

Ha ha! Hay cho câu tự mình tới lấy, đi chết đi!

Cơ hồ ngay lập tức quanh người Thương Ngô liền tụ tập ba mươi đạo Huyền Thiên Ất Mộc Lôi Thương, cả thân thể Thương Ngô liền mở rộng, hóa thành một cây đại thụ cao hơn ba vạn trượng, cho dù là cành cây nhỏ nhất cũng phải lớn hơn trăm trượng, khí thế ngập trời, phảng phất như thượng cổ ma thần phủ xuống nhân gian, lúc này nguyên từ lực bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ đã không còn khả năng hút nhiếp hắn, những nhánh cây khổng lồ giờ phút này lại giống như những cánh tay, mang theo linh lực mênh mộng đánh thẳng xuống!

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lên, nếu đổi lại thường ngày hắn nhất định sẽ cảm thấy kinh ngạc vì bản thể khổng lồ của Thương Ngô, không trách được hắn lại có lực lượng nhổ bật núi cao.

Nghe lời đồn thời thượng cổ hồng hoang có thập đại Tiên Thiên Linh Mộc, cơ hồ mỗi một linh mộc đều xuyên thẳng thiên không, độ cao có thể sánh bằng Côn Lôn. Tuy Thương Ngô không cách nào đánh đồng, nhưng thân thể to lớn cũng đủ làm người hoảng sợ.

Nhưng lúc này hắn cũng không còn thời gian suy nghĩ, tiếp theo liền vung một quyền toàn lực đánh thẳng về phía trước!

Đầu tiên long lân bao trùm cánh tay phải, sức lực ba mươi vạn thạch ầm ầm đánh thẳng lên cành cây màu tím đen, sức lực hủy diệt đem những cành cây khổng lồ đánh vỡ nát bấy trong nháy mắt!

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, thân hình thối lui ra sau mấy trăm trượng, cày xới thành một rãnh sâu trên mặt đất mới có thể ngừng lại. Hắn chỉ cảm thấy lực đạo của mình so với Thương Ngô còn kém gần gấp đôi. Lực lượng của Thương Ngô mạnh mẽ còn hơn cả hóa sát vi cương của Chiến Tuyết.

Thì ra bản thể là Thiên Hỏa Tử Đồng sao? Thương thế vừa rồi chỉ trong nháy mắt liền hồi phục gần phân nửa, quả nhiên thiên phú dị bẩm!

Nhạc Vũ cười lạnh, nhìn thấy ba mươi lôi thương màu bạc đang ập tới, mặt đất dưới chân có vô số rễ cây từ phía dưới tuôn ra, tựa hồ tùy lúc đều xuyên thẳng lên mặt đất.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, đem Thiên Mộc Trâm trên búi tóc hóa thành thanh kiếm ném lên thiên không.

Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí phụt ra liên tục ngay đầu mũi kiếm, tựa như thanh long phun châu, vô số mộc linh lực mạnh mẽ tản ra bốn phía, nơi nơi đi qua liền đem Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi cuốn sạch, cuốn theo lôi quang màu bạc xông thẳng tới thân cây màu tím đen khổng lồ trước mắt.

Thương Ngô tựa hồ cũng nhìn thấy vật kia, sau vẻ kinh ngạc, trong thanh âm mang theo vài phần run rẩy, vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi:

Thiên Mộc Trâm, ngươi lại có vật này!

Nhạc Vũ không trả lời, lấy ra Âm Nha Đao cắm xuống mặt đất, chỉ để lại nửa thân đao lộ bên trên.

Ngay lập tức Thất Chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao trận trận chấn vang, thẳng truyền vạn dặm. Toàn bộ tử hắc sắc đẳng mộc dưới lòng đất còn chưa nhích tới gần đã toàn bộ nát bấy. Thương Ngô không khỏi rên lên một tiếng đau đớn, thần hồn hắn vừa bị thương, lại bị thất chuyển âm ba công kích thẳng tới bất thình lình, khó thể phòng bị, hồn niệm lập tức bị đánh sâu vào.

Nhạc Vũ lạnh lùng giẫm lên Cực Quang kiếm phóng lên cao, theo Thiên Mộc Kiếm xông thẳng tới Thương Ngô.

Thiên Mộc Trâm giờ phút này xông tới như chẻ trẻ, tất cả những nhánh cây cản đường đều bị Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi đánh nát bấy, sau đó trực tiếp ghim vào bên trong cành cực mộc sâu tới tận gốc.

Bên trong Thiên Mộc Kiếm cùng Thanh Đế Trường Sinh chân khí của Nhạc Vũ đồng thời bộc phát, điên cuồng thu nạp mộc khí tinh thuần cùng sinh mệnh linh lực bên trong gốc Vạn Niên Thiên Hỏa Tử Đồng, thẳng tốc xông vào, quanh người Nhạc Vũ dấy lên hỏa diễm cùng hàn lực theo sau công thẳng tới.

Thư Hùng Băng Diễm Kiếm theo sát phía sau xông đến gần Thương Ngô, dù hắn không được như Đoan Mộc Hàn lĩnh ngộ được Chu Tước cùng Băng Long kiếm ý, nhưng hắn tu tập Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, nếu bàn về khả năng khống băng cùng khống hỏa, còn cao hơn Đoan Mộc Hàn mấy lần.

Giờ phút này mặc dù chỉ mượn sự sắc bén của hai thanh huyền binh siêu phẩm, nhưng băng phách cùng hỏa viêm kiếm khí vẫn tung hoành khắp nơi, đánh đâu

thắng đó, đem những cành cây khổng lồ toàn bộ càn quét không còn.

Ngay khi đến gần chính bản thể của Thiên Hỏa Tử Đồng, Nhạc Vũ thu liễm kiếm khí, mạnh mẽ xuyên qua yêu lực cương phong cùng ngân sắc lôi võng giăng đầy trời, một trái một phải cắm vào bên trong thân cự mộc.

Liên tục thúc giục thần thông trọng bảo, giờ phút này pháp lực của Nhạc Vũ đã gần như khô kiệt. Vừa rồi hắn còn bị Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi đánh trúng thương thế đã không nhẹ, nhưng hiện tại không chút nào để ý cười lớn, hai tay kháp pháp quyết, kết ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn.

Bên trong Thư Hùng Băng Diễm Kiếm tràn đầy Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí ngay lúc này cùng bộc phát. Thiên Hỏa Tử Đồng không sợ nước lửa, vô luận là linh thủy hay linh hỏa cũng có thể sử dụng cho bản thân, nhưng nếu so sánh mà nói vẫn sẽ có cực hạn, cũng có được đồ vật tương ứng khắc chế.

Ngay khi ba loại linh thủy linh hỏa hoàn toàn khác hẳn tính chất đan xen cùng nhau ầm ầm nổ tung bên trong thân thể chính của hắn, cuối cùng Thương Ngô không thể khắc chế hét thảm một tiếng, thân thể cao mấy vạn trượng trong nháy mắt biến mất tích, sau đó hiện ra thân hình cách đó không xa.

Pháp tướng bản thể tuy có thể làm cho hắn tăng cường yêu lực cùng lực lượng thêm ba thành, nhưng nếu đối mặt với địch thủ yếu hơn vẫn còn được, nhưng với kẻ địch như Nhạc Vũ, mặc dù chỉ có Nguyên Anh cảnh giới nhưng đã bị hắn xem như đối thủ ngang hàng, đã trở nên không còn uy hiếp, nhược điểm bản thể hoàn toàn bại lộ không còn nghi ngờ! Trừ phi giống như Phượng Hoàng Thanh Loan hay Long tộc, thân thể hoàn toàn không có sơ hở.

Giờ phút này tuy hắn đã thu hồi pháp tướng, dời đi nguyên linh bản thể, nhưng Thiên Mộc Kiếm cùng Thư Hùng Băng Diễm Kiếm tạo thành vết thương không cách nào tiêu trừ trong nháy mắt. Ngay giữa ngực bụng có ba vết thương do kiếm gây ra, linh dịch sinh mệnh màu xanh biết đang tuôn trào từ miệng vết thương.

Nhạc Vũ cũng nhìn thấy vết thương đang từ từ khép lại, trong lòng hắn nhất thời trầm xuống, quả nhiên không hổ là yêu loại mộc hệ có khả năng khôi phục nhanh nhất trong Yêu tộc, sinh mệnh lực quả nhiên biến thái.

Không hề có chút ý tứ muốn nương tay, Nhạc Vũ tùy ý để Thiên Mộc Kiếm

cùng Thư Hùng Băng Diễm Kiếm mất đi pháp lực chống đỡ rơi xuống, chỉ toàn lực thúc giục trăm đạo Vô Hình Hàn Phách Kiếm không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh bản thể của Thương Ngô, đang hướng vào bên trong nặng nề chém xuống. Lần này không chỉ chém vào bản thể của hắn, hơn nữa còn đem bộ rễ dưới chân hắn toàn bộ đoạn tuyệt.

Ngay sau đó Nhạc Vũ tụ tập Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí còn sót lại trong cơ thể truyền vào trong Long Tước Phiến, một kích này hắn chuẩn bị giết chết Thương Ngô ngay lập tức, mà ngũ sắc quang mang lóe sáng rực rỡ chưa từng có.

Nhưng ngay trong nháy mắt, một đoàn ngọn lửa khổng lồ từ trên giáng xuống, đem thân thể Thương Ngô bao vây bên trong.

Chính là Thất Linh Hỏa Hoàng, đang khổ đấu cùng Chiến Tuyết trên không trung, pháp tướng đã rút lại còn trăm trượng, hỏa diễm bao bọc đã trở nên vô cùng ảm đạm.

Thất Linh Hỏa Hoàng đem một đoàn Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm đánh vào bên trong cơ thể Thương Ngô, ngay sau đó đôi cánh vỗ mạnh, đột nhiên dùng phương pháp Hỏa độn đem bản thể nguyên linh của Thương Ngô đưa tới không gian hơn ngàn dặm bên ngoài.

Bên trong hai mắt Thất Linh Hỏa Hoàng tràn ngập vẻ tuyệt vọng thảm thiết, ngọn lửa quanh người liền trướng cao, khôi phục lại Thiên Địa Pháp Tướng bốn trăm trượng, chẳng qua hỏa diễm giờ phút này hoàn toàn biến thành không chút ổn định, phảng phất tùy thời đều có thể nổ tung. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Khốn kiếp!

Nhạc Vũ cau chặt mày liền chợt giãn ra, thầm nghĩ như vậy cũng tốt, một trong hai Yêu Vương hắn cũng chỉ nắm chắc lưu lại được một người bên trong. Hiện tại Thương Ngô có thể bỏ chạy nhưng có Thất Linh Hỏa Hoàng thay thế, càng hợp suy tính trong lòng hắn!

Sau một khắc, thân hình Chiến Tuyết liền xông thẳng xuống, Bạch Đế kiếm mang theo cương sát lực đụng vào trong pháp tướng của Hỏa Hoàng, một kiếm liền chém Hỏa Hoàng thành hai nửa.

Trên đỉnh đầu mang theo Thông Thiên Long Kích Ấn, Nhạc Vũ xông thẳng vào bên trong, không để ý tới hỏa diễm kinh người xuyên thấu ba tầng phòng ngự của Long Lân Giáp, Tử Thụ Tiên Y cùng Huyền Quy Tiên Trạc, thò tay xuyên thẳng vào trong thân thể Hỏa Hoàng, hung hăng nắm chặt, bắt được viên hỏa đan tinh thuần trong suốt sáng rực như hồng ngọc đang rung động dữ dội, bên trong Long Tước Phiến dâng đầy Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí, từ thần thông Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm vừa mới tích súc biến thành Ngũ Sắc Thần Quang, mạnh mẽ đánh vào trong yêu đan, trong khoảnh khắc liền làm hỏa yêu đan khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Ngay lúc này Nhạc Vũ nhìn về phương xa, thấy Thương Ngô vừa bỏ chạy vào hàng rào không gian.

Ta nói muốn lấy một cánh tay của ngươi, tuyệt không nuốt lời! Há có thể cho phép ngươi chạy trốn nhẹ nhàng như vậy!

Đem Vô Hình Hàn Phách Kiếm chiêu tới trước người, Nhạc Vũ không còn sức ngự kiếm, dứt khoát cầm kiếm đánh ra thức thứ năm trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 618: Bổn mạng tinh huyết

Ta đã nói muốn lấy một cánh tay của ngươi, tuyệt đối không nuốt lời! Há cho phép ngươi dễ dàng chạy trốn như vậy!

Một vòi máu vọt ra từ cánh tay phải Nhạc Vũ, Thương Ngô đã tiến vào thời không loạn lưu xa xa nhất thời gầm lên giận dữ, nửa cánh tay bên phải gãy đoạn, ở trong hư không hóa thành mười mấy nhánh cây khổng lồ.

Nhạc Vũ phát hiện thương thế của mình cũng không đáng ngại, Thương Ngô đã bị thương nặng suy giảm tới bổn nguyên, hắn dùng thiên ý kiếm trong tay tấn công, lực cắn trả cũng hạ xuống thấp nhất.

Chẳng qua trên bả vai hắn lưu lại một vết thương khá sâu mà thôi, toàn thân cũng không việc gì, ngay lập tức hắn dùng Thập Phương Môn phá vỡ không gian, dùng pháp lực còn sót lại đánh ra thủ ấn Hỗn Nguyên cực lớn, đem những cành Thiên Hỏa Tử Đồng rơi rụng toàn bộ nắm lấy.

Thương Ngô cũng không dám quay lại tranh đoạt với Nhạc Vũ, ánh mắt âm tàn nhìn lại, liền lao vào bên trong thời không loạn lưu biến mất.

Ngay lúc này Huyền Sát Chiến Ma chân khí bên trong cơ thể Chiến Tuyết cùng cương sát lực toàn bộ nổ tung, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận quanh thân tổng cộng tạo ra hàng trăm kiếm quang chém khắp bốn phía, đem hỏa lực cùng thần hồn tứ tán chém thành tro bụi, dưới lực xung kích của cương sát lực toàn bộ nứt vỡ.

Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt, thoáng cảm thấy có chút tiếc nuối. Thật ra nếu nói tốc độ xuyên toa không gian, tuy Thương Ngô là Yêu Vương nhưng cũng không thể sánh kịp với hắn, phương pháp Mộc độn kia cũng có thể bị Thanh Đế Trường Sinh Quyết của hắn khắc chế.

Nếu hắn cương quyết truy kích, người này tuyệt không chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Nhưng khả năng xuyên qua không gian của hắn hơn phân nửa đều

nhờ Thập Phương Môn cùng Càn Khôn Dịch Bàn, với pháp lực hôm nay của Nhạc Vũ, thật sự khó có thể khống chế.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ vỗ lên Thông Thiên Long Kích Ấn, đem Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm bay tứ tán thu vào bên trong ấn tỳ. Sau đó ánh mắt lóe tinh mang nhìn vào viên hỏa yêu đan tinh thuần trong tay.

Không cần dùng thần hồn cặn kẽ cảm giác, Nhạc Vũ có thể cảm thấy được bên trong viên hỏa yêu đan tràn đầy viêm lực cùng hỏa chủng của Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm!

Chẳng qua ngọn lửa màu đỏ này đã lộ vẻ suy yếu, cần phải tỉ mỉ đào tạo tế luyện hồi phục lại như lúc ban đầu mới có thể sử dụng.

Phàm thuộc loại Phượng Hoàng, đều có khả năng bất diệt. Mặc dù đã bỏ mình, nhưng chỉ cần còn sót lại một tia nguyên linh, là có thể dục hỏa trùng sinh.

Loại bản lĩnh này phần lớn nhờ hỏa chủng mà đến. Chỉ cần Nhạc Vũ đem đi luyện hóa, khi tu vi đạt tới trình độ nhất định cũng có được khả năng này.

Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm chính là hậu thiên hỏa chủng cao cấp nhất trên thế gian. Khi tiến hóa tới mức tận cùng, không hề kém hơn Tiên Thiên Du Suất hỏa chủng nào khác.

Bất quá hiện nay phẩm chất của hỏa chủng này vẫn còn ở trình độ cực thấp, không đủ tinh thuần. Chỉ cao hơn Huyền Thiên Tịnh Hỏa trong cơ thể hắn một chút, là hỏa chủng tuyệt hảo tu tập Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng mười một. Nếu có thêm được yêu đan Băng Ly…

Nhớ tới Lệ Bi Hồi đã bỏ chạy, Nhạc Vũ nhất thời trầm xuống. Bất quá còn chưa tới thời gian luyện tập tầng mười một, cuối cùng cũng sẽ có một ngày hắn có thể bắt được Yêu Vương tân tấn này.

Chiến Tuyết chém ra Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, đem toàn bộ nguyên linh của Thất Linh Hỏa Hoàng thanh trừ, lúc này mới thu lại thần thông huyền binh, thấp thỏm bất an đứng bên cạnh Nhạc Vũ nói:

Thiếu gia, cũng là Tuyết nhi không tốt! Mới vừa rồi không nên để nàng bay xuống…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không có ý trách móc nàng. Thất Linh Hỏa Hoàng đã hóa thành hỏa diễm, không có thật thể, muốn đi liền đi, muốn ở lại liền ở lại, làm sao Chiến Tuyết có thể ngăn cản được?

Thật ra vừa rồi nếu không phải nàng tìm một đường sinh cơ cho Thương Ngô mà một mình lưu lại ngăn trở, hơn phân nửa chính hắn cũng không thể nào lấy được hỏa yêu đan mà nàng đã tu hành suốt mấy ngàn năm dễ dàng như vậy.

Cho tới lúc này Nhạc Vũ chợt cảm giác tay phải của mình vô cùng đau đớn, hắn nhìn xuống, chợt thấy long lân bao phủ bàn tay đã bị đốt cháy, thân thể Đại Thừa Kim Thân cũng không thể ngăn cản được hỏa diễm.

Nhạc Vũ vội vàng lấy ra vài tờ giấy trống vẽ phù, dùng máu tươi vẽ phù văn dán lên trên yêu đan. Bên trong yêu đan vẫn còn nguyên linh của Thất Linh Hỏa Hoàng, vì vậy không thể không cẩn thận. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ lấy ra linh thạch đặt biệt bày ra một linh trận bên trong giới chỉ của mình, lúc này mới thật cẩn thận đặt yêu đan vào bên trong.

Ngay khi hắn vừa đem hỏa yêu đan xử trí xong, liền cảm giác ở gần đó truyền ra một trận không gian ba động. Ngay sau đó Nông Dịch Sơn cùng Đoan Mộc Hàn không hề có chút dự báo đã xuất hiện cách đó không xa.

Ngay lúc này hỏa diễm bốc cao đầy trời chưa từng giảm bớt, Nông Dịch Sơn thoáng cau mày, dùng tay áo phất qua, mây đen tầng tầng hội tụ, chỉ trong mười mấy lần hô hấp liền tuôn xuống cơn mưa thật lớn. Tiếp theo hắn đưa mắt tập trung lên mười mấy cành Tử Mộc khổng lồ màu tím ngay trước người Nhạc Vũ, nhất thời cau mày, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc:

Thiên Hỏa Tử Đồng, ngươi thật sự chặt xuống cánh tay của Thương Ngô rồi sao?

May mắn mà thôi!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, đây không phải lời nói khiêm tốn, mà là thật sự rất may mắn. Vốn cho rằng trận đại chiến này có thể trì hoãn được cho tới khi nhóm người Nông Dịch Sơn đến hỗ trợ mới chấm dứt, nhưng không ngờ Thương Ngô

tự tìm đường chết, lại dám công kích thần hồn của hắn, dẫn động nghịch thiên kiếm ý của Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại trên thế giới này. Nhìn thấy ánh mắt Nông Dịch Sơn vẫn tràn đầy vẻ cổ quái, lúc này Nhạc Vũ cũng không giải thích cặn kẽ, lắc đầu nói:

Còn con yêu thú đi chung với hắn, đầu Thất Linh Hỏa Hoàng đã bị đệ tử giết chết. Thật ra hiện tại Thương Ngô hắn còn ở gần đây, nếu muốn truy đuổi vẫn có thể đuổi kịp.

Tuy Thương Ngô có thân thể Yêu Vương, yêu lực mạnh mẽ hơn hắn, nhưng vừa rồi bị trọng thương liên tục, đoán chừng tình hình giờ phút này không khá hơn mình bao nhiêu, quả thật không thể bỏ chạy được quá xa.

Nông Dịch Sơn có Nguyên Dương Đao Luân, bản lĩnh xuyên qua không gian hơn xa hắn. Chỉ là không có được Càn Khôn Dịch Bàn như Nhạc Vũ mà thôi. Nếu họ muốn truy kích, Thương Ngô quả thật không thể trốn thoát.

Nông Dịch Sơn nghe lời Nhạc Vũ, đầu tiên cơ hồ chết lặng, tiếp theo liền lắc đầu nói:

Không cần đuổi theo nữa! Thanh Châu Yêu tộc nếu tổn thương thực lực quá mức, cũng không còn sức chế trụ Trung Nguyên chư tông phụ cận. Một khi không thủ được căn cơ, muốn bắc thượng làm khó Quảng Lăng đệ tử, ngược lại không tốt. Tình hình trước mắt không còn gì tốt hơn. Thanh Châu chư yêu thực lực còn sót lại hơn phân nửa, các tông phụ cận, còn có Thanh Châu Vân gia…

Nói tới đây, Nông Dịch Sơn chợt cười khổ, nhìn lên thiên không nói:

Cho dù chúng ta muốn giết, chỉ sợ cũng không giết được. Ngoại trừ Vân Lân, tựa hồ còn có người khác lợi hại không kém. Thôn Tinh tổ sư hôm nay cũng chưa chắc làm gì được bọn hắn.

Nhạc Vũ nhướng mày, chỉ cảm thấy âm thầm kinh hãi. Thật ra Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi của Vân Lân không hề kém cỏi, ngược lại được xem là một loại công pháp lôi hệ cực mạnh. Chỉ là Đại Thôn Diệt Thuật của Thôn Tinh thật sự quá biến thái mà thôi.

Nhưng đại thần thông có khả năng diệt thế này, nhất định không thể sử dụng quá nhiều. Nếu không cẩn thận tùy tiện sử dụng, tuy Thôn Tinh có thể áp chế Vân

Lân, nhưng chưa chắc có thể một lần áp chế được hai đầu Yêu tộc có cao cấp huyết mạch mười lăm cấp.

Vân Lân chính là nhân vật Yêu tộc nổi danh vạn năm, có thể xem là bắc phương Vạn Yêu Chi Tổ. Bọn hắn có ba huynh đệ, tung hoành vô địch trong thế giới này. Chẳng qua từ sau khi tổ sư chúng ta xuất thế, bọn hắn đã mai danh ẩn tích. Lần này Thương Ngô xâm phạm, không phải toàn bộ đều do chuyện của Lệ Bi Hồi, có lẽ có liên quan tới tổ sư gia. Vị Thanh Châu Yêu Vương này cùng ba vị kia có sâu xa thâm hậu, vì thế mới có thể hiệu lệnh Thanh Châu.

Nông Dịch Sơn giải thích, tiếp theo nhìn mười mấy cành cây khổng lồ màu tím:

Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm thật thích hợp cho Vũ nhi luyện tập Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, nhưng những Thiên Hỏa Tử Đồng này đối với Vũ nhi cũng vô dụng, ta đành làm mặt dày thay mặt tông môn đòi hỏi thôi, có được vạn năm đồng mộc này, đủ đào tọa được hai ba đệ tử tu tập Thanh Đế Trường Sinh Quyết!

Nhạc Vũ gật đầu, cũng không hề để ý. Cho dù Thanh Đế Trường Sinh Quyết không yêu cầu căn cốt quá khắc khe, nhưng không phải người nào cũng có thể tu luyện thành công. Cần phải có đại nghị lực cùng đại cơ duyên, lại thêm phương diện mộc hệ có chút thiên phú. Kinh nghiệm thật nhiều năm khổ tu mới có thể thành tựu, mười mấy cành Thiên Hỏa Tử Đồng nhìn có vẻ nhiều, nhưng nếu dùng tu luyện Thanh Đế Trường Sinh Quyết quả thật chỉ đủ dùng để Trúc Cơ cho hai ba người.

Hơn nữa hắn đã có Hồng Ngọc Phù Tang Sinh Mệnh Linh Dịch, Nhạc Vũ tự hỏi bản thân mình chưa tới mức vô tư dâng hiến tất cả ra ngoài. Vật này liên quan tới thành tựu tương lai của Thanh Đế Trường Sinh Quyết của bản thân, lại càng là cơ duyên thành đạo của mình, nếu lãng phí mới là ngu xuẩn.

Thấy Nhạc Vũ đáp ứng, Nông Dịch Sơn mỉm cười thu hết toàn bộ Thiên Hỏa Tử Đồng, lại nói tiếp:

Sau trận chiến này Quảng Lăng Tông không còn họa lớn. Trong vòng hai mươi năm, vô luận bế quan tu hành hay ra ngoài tìm cơ duyên, đều theo ý ngươi. Chẳng qua hôm nay ở đây không ít người rình rập, ngươi hãy cẩn thận một chút!

Nói xong, Nông Dịch Sơn liền phá vỡ hư không rời đi, trong nháy mắt đã biến

mất vô ảnh vô tung.

Hai mươi năm sao?

Nhạc Vũ cau mày, quay đầu nhìn Đoan Mộc Hàn đang trầm mặc.

Suy ngẫm một chút, Nhạc Vũ mơ hồ suy đoán được vài phần, liền hỏi dò:

Thất Linh Hỏa Hoàng chính là Hỏa Vân Nhân?

Đoan Mộc Hàn cau chặt đôi mày, chần chờ nói:

Hắn là nàng không sai! Ban đầu Chu Tước kiếm ý của ta tìm hiểu được từ trên người nàng, lại nói xem như nàng từng gián tiếp cứu mạng của ta.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt trầm xuống, nếu chỉ tìm hiểu kiếm ý thì không nói gì, nhưng ân cứu mạng cũng là nhân quả khó giải. Hắn trầm ngâm một thoáng, cuối cùng thở dài:

Ta không ngăn cản nguyên linh của nàng trọng sinh là được!

Như vậy cũng không cần thiết!

Đoan Mộc Hàn nghe vậy cười khổ, trong lòng chợt có quyết định, cuối cùng không thể vì chuyện của mình tạo thêm cường địch cho Vũ nhi.

Ta có thể giết nàng một lần, liền có thể giết nàng lần thứ hai! Vậy cũng là vì tiêu trừ kiếp số cho ngươi!

Nhạc Vũ nghiêm mặt, tiếp theo đánh ra một giọt chân long tinh huyết, cười nói:

- Đệ tử muốn mượn vài giọt bổn mạng tinh huyết của sư phụ dùng một chút, dùng chân long tinh huyết trao đổi được không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 619: Sự hậu dư ba

Tuy Đoan Mộc Hàn không hiểu vì sao Nhạc Vũ muốn lấy bổn mạng tinh huyết của nàng, nhưng vẫn bức ra ba giọt đưa cho hắn, sau đó đi theo Nông Dịch Sơn quay về Quảng Lăng sơn.

Bổn mạng tinh huyết được uẩn dưỡng bên trong thức hải, tổng cộng chỉ được khoảng bảy tám giọt mà thôi. Trong đó được pha lẫn bổn mạng tinh nguyên, cùng thần niệm nguyên linh không có nhiều khác biệt so với máu huyết trong cơ thể người bình thường. Nhưng vô luận đối với người hay yêu cũng là vật vô cùng trọng yếu, không dễ dàng đem cho người khác.

Bởi vì trên cõi đời này còn có chú pháp, đạo thuật tồn tại, nếu có dạng người như vậy tồn tại, không cần làm gì cũng có thể dễ dàng dùng bổn mạng tinh huyết nguyền rủa chủ nhân của chính nó.

Vì vậy giờ khắc này chính Nhạc Vũ cũng cảm thấy dao động, Đoan Mộc Hàn có thể nhẹ nhàng đem vật này giao cho hắn, đã lộ vẻ vô cùng tín nhiệm hắn.

Kế tiếp hắn chỉ cần xử lý hỏa hoạn đang lan tràn khắp nơi, tuy không phải chân chính là Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm, nhưng cũng từ hỏa chủng này thoát thai mà đến, vẫn mang theo đặc tính của Phượng Hoàng Chân Hỏa.

Nông Dịch Sơn đưa tới vạn dặm mây đen tuôn xuống trận mưa thật lớn nhưng chỉ có thể ép ngừng hỏa thế, không thể hoàn toàn dập tắt, còn dư lại chút ít Nhạc Vũ liền tự mình xử lý sạch sẽ.

Phàm thuộc Phượng Hoàng nhất mạch, bởi liên quan tới Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm, cũng rất ít lây dính nhân quả nghiệp lực. Vì thế Thất Linh Hỏa Hoàng không chút nào cố kỵ phóng hỏa đốt cháy tất cả sinh linh trong vạn dặm nơi này.

Nhạc Vũ có Huyền Thiên Tịnh Hỏa hộ thân, tự tin đạo tâm vô cùng kiên cố, cũng không sợ bị nghiệp lực nhân quả lây nhiễm tới thân thể mình.

Nhưng nếu bỏ mặc cho ngọn lửa tùy tiện khuếch tán tai họa phương viên mười vặn dăm chung quanh, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy có chút băn khoăn.

Đợi đến khi pháp lực trong cơ thể hồi phục lại một chút, hắn liền tế lên Vô Hình Hàn Phách Kiếm xuyên vào trong tầng mây, thúc giục Thanh Đế Trường Sinh Quyết khởi lên gió lớn, bắt đầu khai thủy tố pháp.

Chỉ một thoáng, khu vực phương viên vạn dặm gió lạnh càn quét, vô số mưa đá mang theo hàn lực rét buốt từ không trung giáng xuống, khiến mặt đất bên dưới lập tức kết thành một tầng băng cứng thật dày.

Đợi đến khi xác định chung quanh không còn sót lại ngọn lửa nào, không cần lo lắng tro tàn lại cháy, hắn mới thu hồi pháp lực thu lại Vô Hình Hàn Phách Kiếm.

Vào lúc này ở phụ cận quả nhiên có vài chục khí tức cường đại đang ở xa xa mơ hồ thăm dò qua đây. Trong đó thậm chí còn có vài người thực lực tương đương Nông Dịch Sơn, đang dùng Kính Quan Vạn Lý Thuật quan sát hắn thi pháp.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, không để ý tới họ, thúc giục bí quyết trong tay, thổi tán toàn bộ mây đen.

Nông Dịch Sơn có tu vi Đại Thừa, chỉ cần phất tay có thể khống chế toàn bộ vân khí trong phương viên vạn dặm, hô mây gọi mưa, điều khiển khí tượng, có thể nói không gì làm không được.

Mà bản thân hắn hôm nay mặc dù cũng có thể thi pháp vượt qua Nông Dịch Sơn, nhưng rốt cục không thể làm được dễ dàng như vị chưởng giáo sư tổ.

Đợi tới khi đoàn mây đen cuối cùng tản đi, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn khắp bốn phía, chợt nảy sinh một loại cảm giác mê mang.

Hôm nay hắn đã chứng đạo trường sinh, không cần tiếp tục lo âu về thọ nguyên của mình.

Cuộc chiến hôm nay tuy hắn thừa dịp Thương Ngô cùng Hỏa Vân Nhân bị phu thê Thanh Dương Tử đánh trọng thương mà đuổi giết, nhưng cũng đã cho hắn thấy rõ sự cường đại của chính bản thân mình!

Thậm chí tu vi của Vân Lân cao hơn hắn gấp mấy lần, nhưng chỉ làm lòng hắn nảy sinh tia kiêng kỵ nhưng tuyệt không hề có ý sợ hãi.

Chỉ cần cho hắn thêm vài năm thời gian, hắn có thể hấp thu tiêu hóa được mấy loại thần thông pháp bảo đã đoạt được, thành tựu Đại Thừa cảnh giới. Như vậy trên thế gian này, chỉ cần không trực diện với nhân vật tầng cấp Yêu Đế mười lăm cấp, những người khác dù có thể đả thương hắn nhưng cũng không thể gây nguy hiểm tới tính mạng hắn. Nhưng bậc nhân vật như Vân Lân tồn tại tuyệt đối sẽ không thể dễ dàng xuất thủ đối với hắn. Như vậy kế tiếp hắn nên làm gì?

Ngay sau đó, Nhạc Vũ cười tự giễu, năm đó hắn có chí hướng đánh thắng các cường giả trên thế gian, tiêu dao tự tại, tiếu ngạo nhân gian. Hiện tại mặc dù hắn đã có chút thành tựu, nhưng chỉ giới hạn ở thế giới này, con đường phía trước vẫn còn xa thẳm.

Tế ra Thập Phương Môn, phá vỡ hàng rào không gian. Ngay khi Nhạc Vũ vừa bước vào, đột nhiên cảm giác được có mấy đạo ý niệm mạnh mẽ từ hai bên hợp lực tràn tới, lao thẳng vào thần hồn của hắn.

Nhưng không giống như Thương Ngô đánh thẳng vào tận sâu trong thần hồn hắn, ý đồ đánh chết hắn, mà chỉ muốn dùng uy áp khuất phục. Hồn lực của họ ngưng tụ mạnh mẽ, còn vượt cả thiên phú dị bẩm như Thương Ngô vài bậc.

Tu sĩ Đại Thừa?

Vừa lướt qua ý nghĩ này, trong lòng Nhạc Vũ liền hiểu rõ. Hắn biết chủ nhân của những hồn niệm kia tuy có cố kỵ không dám trực tiếp xuất thủ đối với hắn. Nhưng lại chuẩn bị dùng cách này dò xét hắn, thậm chí cho hắn chịu thiệt thòi, tốt nhất làm thần hồn hắn bị thương nặng, đạo tâm long đong, thăm dò tốc độ tu hành của hắn.

Ti…

Nhạc Vũ còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác được cỗ kiếm ý do Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại bị dẫn động lần nữa.

Ngay trong tích tắc Nhạc Vũ bước qua Thập Phương Môn, cỗ kiếm ý từ bên trong thần hồn Nhạc Vũ bắn ra.

Đầu tiên dùng xu thế vô cùng bén nhọn đem mấy đạo hồn niệm đánh nát hoàn toàn, sau đó tung hoành càn quét, đem những hồn niệm còn rình rập xa xa đánh tán, khiến thiên địa chung quanh hoàn toàn thanh tịnh như trước.

Vừa cảm giác được mấy đạo hồn thức lập tức điên cuồng cuốn ngược trở về như nước thủy triều, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, hôm nay thần hồn của hắn tựa như con nhím, người khác không thể dễ dàng va chạm vào, bất quá chờ khi hắn hoàn toàn hấp thu nghịch thiên kiếm ý, mấy người kia cũng hoàn toàn không còn khả năng trêu chọc tới hắn.

Kế tiếp Nhạc Vũ không hề dừng lại, nâng lên Càn Khôn Dịch Bàn hướng Quảng Lăng sơn bay đi.

Đợi khi hắn bước ra khỏi Thập Phương Môn, chỉ thấy cả Quảng Lăng sơn trừ Thủy Hàn Phong cùng Hợp Dương Phong vẫn còn hoàn hảo, bảy ngọn núi còn lại đều là một mảnh hỗn độn bừa bãi. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thanh Dương Tử đại chiến cùng mấy Yêu Đế, thanh thế kinh thiên động địa, tuy chiếm thượng phong nhưng không cách nào hoàn toàn bảo vệ bảy ngọn núi không được linh trận che chở.

Đặc biệt là Minh Trụ Phong cùng Vân Thanh Phong, cơ hồ đỉnh núi bị gãy ngang, mấy ngọn núi còn lại ít nhiều gì cũng bị tổn thương đến linh mạch. Nếu đổi lại là mấy năm trước, kết quả của trận đại chiến này đủ làm Quảng Lăng Tông ủ rũ thê thảm.

Bất quá giờ phút này đệ tử trong tông môn đều đầy đủ tinh thần, đi theo trưởng bối suất lĩnh tu bổ linh mạch trong núi.

Quảng Lăng Tông dùng lực lượng bản thân tự mình đối kháng Thanh Châu Yêu tộc, cuối cùng còn giết chết mấy vị Yêu Đế, bậc chiến tích này đã đủ sức ngạo nghễ Đông Thắng đại lục, chính là khí tượng đại hưng mạnh mẽ.

Lại nói mặc dù linh mạch tổn hại, nhưng trên dưới Quảng Lăng Tông đã sớm có chuẩn bị, người tử thương cực ít, chỉ có vài ngàn tu sĩ lúc duy trì đại trận pháp lực khô kiệt tổn hại nguyên khí.

Vận khí Nhạc Vũ rất tốt, Tiểu Quan Phong tổn thương khá nhẹ, Đại Diễn Phủ không hư hao chút nào. Dù là linh mạch trong núi cũng chưa từng có biến hóa.

Nhạc Vũ thoáng do dự, bỏ qua việc dưỡng thương, bay về phương hướng Minh Trụ Phong. Lúc này ngọn núi đã bị nghiêng sang bên, mặc dù mấy người Lý Vô Đạo hợp lực những vẫn chưa thể hoàn toàn chữa trị.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, thấy ba người Nông Dịch Sơn, Thanh Dương Tử và Vân Hồ Tiên Tử không có mặt nơi đây, giờ phút này có thể ra sức cũng chỉ có mình hắn. Hắn đành thúc giục Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, cùng Chiến Tuyết hợp lực đem đỉnh núi nâng lên, hết sức đưa về chỗ cũ mới tiếp tục tu bổ.

Giờ phút này ngoài mấy vạn dặm, một người đang ngồi xếp bằng giữa không trung, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi, vừa thức tỉnh từ trong nhập định.

Hắn vừa thanh tỉnh liền thở một hơi dài nói:

Thật quá khinh thường rồi, không nghĩ ra hồn thức của Quảng Lăng Nhạc Vũ đã mạnh mẽ bén nhọn tới như vậy! Chỉ bị một kích đã làm ta bị thương quay về, suýt nữa còn dẫn động Vực Ngoại Thiên Ma. Không trách được mấy năm nay có thể chấn động Bắc Hoang, danh truyền Trung Nguyên. Nếu bàn về thiên phú của người này, chỉ sợ còn hơn cả những đệ tử kiệt xuất nhất của chư tông Trung Nguyên trung tâm!

Đâu chỉ có thế!

Người lên tiếng ngồi ngay đối diện, tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, dung mạo hơi có vẻ âm trầm:

Vừa rồi nhìn hắn thi pháp, pháp lực mạnh mẽ không kém ta và ngươi. Chẳng qua về phương diện chất lượng hơi có chút chênh lệch mà thôi. Còn thanh siêu phẩm huyền binh kia, muốn độ Đại Thừa kiếp số không khó khăn chút nào!

Lời còn chưa dứt, liền nghe một tiếng cười vang truyền đến. Không bao lâu, một lam bào đạo nhân xuất hiện ngoài ngàn trượng:

Kim huynh, Vân huynh! Nếu hai vị cho rằng nhân tài mới xuất hiện của Quảng Lăng Tông chỉ có bấy nhiêu tu vi, vậy hai vị đã sai lầm rồi! Bên Thanh Châu truyền ra tin tức, nghe nói Yêu Vương Mặc Y cùng Yêu Vương Hỏa Vân Nhân đã vẫn lạc trong tay Quảng Lăng Nhạc Vũ. Ngay cả Thương Ngô cùng Lệ Bi Hồi cũng bị thương nặng trong tay hắn!

Hai người kia đều cau mày, trong mắt lộ kinh hãi. Lệ Bi Hồi thì cũng thôi, vừa mới tân tấn Yêu Vương, cường thịnh bao nhiêu chỉ là có hạn. Nhưng Hỏa Vân Nhân cùng Thương Ngô đều là nhân vật thành danh mấy ngàn năm. Mỗi người đều có huyết mạch bất phàm truyền thừa, hơn nữa đã hoàn toàn thành thục nắm giữ.

Về phần Yêu Vương Mặc Y, theo hai người xem ra cũng không lên được mặt bàn. Tuy nói chiến tích của hắn cũng có chút kinh người.

Lam bào đạo nhân phảng phất như đã quyết định được chủ ý, lời nói không làm người sợ hãi không ngừng:

Nghe nói Nhạc Vũ đã sớm tu thành Đại Thừa Kim Thân! Pháp lực ngập trời, có thể liều mạng với Thương Ngô mà không rơi xuống hạ phong. Lại còn có nhiều pháp bảo hộ thân, tập được Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, kiêm thông ngũ hành, tập rất nhiều môn thần thông, chiến lực mạnh mẽ chỉ sợ đã không thua gì chúng ta, có thể còn muốn thắng hơn bọn ta một bậc.

Lão nhân mặt mày âm trầm hít sâu một hơi, đôi mày cau chặt nói:

Nói như vậy đây cũng là một nhân vật yêu nghiệt cùng cấp bậc như Quảng Lăng Tán Nhân sao?

Lam bào đạo nhân bất đắc dĩ cười một tiếng:

Vừa có thể lĩnh ngộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, hắn cũng không kém bao xa! Người này tùy thời đều có thể tiến vào Đại Thừa, cho dù chúng ta muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp!

Người này tuy chưa phải Đại Thừa, nhưng cũng đã có thể xem là tu sĩ Đại Thừa!

Bạch bào đạo nhân lắc đầu nói:

Hôm nay Quảng Lăng Tông biểu diễn thực lực, thật sự kinh người. Nếu ta đoán không sai, đây chính là khởi nguyên sát kiếp. Bất quá rốt cục nên xử trí như thế nào, cần phải bàn bạc kỹ hơn, tóm lại không liên quan tới Vân gia ta!

Hai người khác đột nhiên trầm mặc, nếu như mới nảy sinh trong trứng nước, còn

có thể giết chết để ngăn cản sát kiếp. Nhưng hôm nay Quảng Lăng Tông đã nghiễm nhiên trở thành một phương thế lực hùng hậu hùng cứ tu chân giới, làm sao đối đãi liền cực kỳ khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 620: Thái Huyền chi hành

Qua gần hai ngày, Quảng Lăng sơn đã khôi phục như lúc ban đầu. Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết hợp lực cũng cũng chỉ dựng lại Minh Trụ Sơn. Nông Dịch Sơn cùng Thanh Dương Tử sau khi trở về thì dùng phép biến đá thành vàng trên diện tích lớn, kết nối liền lạc lại ngọn núi khổng lồ này, tiếp đó hợp lực trọng kiến linh mạch của Minh Trụ Phong.

Về sau Vân Hồ Tiên Tử lại bỏ ra một giọt nước màu xanh khiến cho chín ngọn núi của Quảng Lăng sơn vốn tiêu điều vì trường đại chiến vừa rồi lại hồi chuyển sinh cơ. Chỉ qua một ngày, trên chín ngọn núi đã phủ lên một màu xanh um, tuy nhiên linh mạch phía dưới vẫn còn chút nội thương, dược thảo bên trên cũng bị phá hủy toàn bộ.

Bất quá điều này qua chút thời gian cũng có thể khôi phục, ngoài ra những linh dược thực sự trân quý đều đã được Nông Dịch Sơn chuyển di từ sớm.

Sau hai ngày, toàn bộ Quảng Lăng sơn đã khôi phục yên tĩnh. Phần lớn tu sĩ đều hoặc là lựa chọn lập tức bế quan dưỡng thương, hoặc nhờ vào cảm ngợ lúc quan chiến hai ngày trước để chuẩn bị có chỗ đột phá.

Thương thế của Nhạc Vũ lần này cũng không nhẹ, bất quá ngoại trừ lần cuối liều mạng với pháp tướng thiên địa của Thương Ngô làm nội tạng cùng kinh mạch hơi lệch khỏi vị trí thì cũng không còn thương thế nào nghiêm trọng.

Duy chỉ có ba lượt sử dụng Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa đã khiến hắn nội thương không nhỏ. Hai kiếm tru diệt nữ Yêu Vương đi theo Lệ Bi Hồi cũng không có gì, nhưng một kiếm chỗ Thương Ngô thì lực cắn trả mới chân chính làm hắn bị thương đến gân cốt.

Chỉ là thương thế như vậy cũng không phải chỉ cần tĩnh tâm dưỡng thương là có thể lành mà còn cần phải nhờ đến thời gian chờ đợi mới có thể tiêu trừ lực cắn trả.

Nhạc Vũ cũng chỉ tu dưỡng trong động phủ chừng một ngày, nội thương vừa mới khôi phục thì đã một mình rời khỏi Quảng Lăng sơn để Bắc thượng. Hắn cũng không dè xẻn pháp lực, chỉ nửa ngày đã dùng Thập Phương Môn, chuyển di qua hơn trăm vạn dặm.

Lúc tới gần Tử Vân Tiên Phủ, Nhạc Vũ cũng không đi vào mà xuyên thẳng qua hơn mười vạn dặm mới dừng lại ở gần một ngọn núi lớn.

Nhìn về phía xa, chỉ thấy trên ngọn núi lớn này có rất nhiều người đang không ngừng bận rộn phảng phất như Quảng Lăng sơn nhưng không khí hoàn toàn bất đồng. Chín ngọn núi của Quảng Lăng sơn tuy hỏng hơn phân nửa nhưng khí tượng vẫn vui vẻ, còn ở đây tuy không tao ngộ kiếp nạn nào nhưng sắc mặt mọi người đều lo lắng bất an, hệt như môn phái lâm vào tận thế.

- Thái Huyền tông!

Nhạc Vũ nắm chặt quyền, sát cơ trong mắt lóe lên, một hồi lâu mới cười nhẹ, có cảm giác dễ dàng.

Hắn cũng đã nghĩ đến Thái Huyền tông có thể sẽ dời đi toàn bộ, lần này cuối cùng là đến sớm một bước, không để cho những người này thực hiện được.

Bình ổn lại tâm tình, Nhạc Vũ bế mục điều tức. Đợi đến lúc pháp lực tiêu hao khi chuyển dời không gian khôi phục hơn phân nửa thì mở mắt ra, chỉ thấy Chiến Tuyết bên cạnh đang lộ vẻ hoài niệm, còn thêm mấy phần khó hiểu nhìn ngọn núi lớn.

Nhạc Vũ vừa nhìn đã biết Chiến Tuyết đang nhớ lại cái gì. Hắn nhíu mày rồi lắc đầu nói:

- Tuyết Nhi, ta cũng không gạt ngươi. Chỗ này có chút liên quan với ngươi trước khi chết, bất quá ta muốn diệt trừ! Sau này ngươi có thể không cần động thủ, chỉ cần đứng ngoài quan sát là được.

Chiến Tuyết lại lắc đầu, nhìn thật sâu vào Thái Huyền Sơn rồi quay sang Nhạc Vũ, sau đó cười nhẹ lấy ra thanh Bạch Đế kiếm.

Nhạc Vũ hơi giật mình nhưng rồi cười khổ một tiếng, vẫn quyết định để cho Chiến Tuyết hộ pháp là được.

Tru sát Mộ Hi Ngọc, lại đem thần hồn và thân thể của nàng luyện chế Huyền sát tiên thi,. Nhạc Vũ tự vẫn cũng không có gì sai, có thể ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không thẹn với lòng. Nhưng nếu nàng sau khi chết lại cốt nhục tương tàn với đồng môn vậy thì không khỏi quá tàn nhẫn, cũng không có đạo lý.

Hắn đăng không tiến đến bên ngoài Thái Huyền Sơn, nhìn qua cảnh vội vã bên trong, ngơ ngẩn một hồi rồi có cảm giác cực kỳ không chân thực.

Mười năm trước, Thái Huyền Sơn trong mắt hắn giống như một quái vật khổng lồ. Chỉ cần một đệ tử kiệt xuất cũng đủ để dồn hắn vào tử cảnh. Một Trữ Vân hung hăng cuồng ngạo suýt nữa là khiến hắn quỳ xuống chịu nhục.

Ngày hôm nay, bản thân lại có thể dùng lực lượng một người quyết định tồn vong tông môn này!

Qua một lúc, Nhạc Vũ dâng lên hào khí, bay lên cao đến bốn vạn trượng nhìn xuống bên dưới.

- Lúc trước Xương Sư thúc tổ từng dùng lực một ngày, tính cả hai khôi lỗi thập nhất giai của Ngọc Lãm Phong, dùng Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận vây khốn Thái Huyền Sơn hơn một năm. Cái gọi là trò giỏi hơn thầy thì hôm nay ta sẽ dùng lại bộ đại sát trận của sư thúc tổ để diệt sát Thái Huyền!

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ xuất ra mười vạn hai ngàn tám trăm cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, toàn bộ phân tán ra trong phạm vi trăm dặm.

Ngay sau đó, gần ba vạn viên linh thạch có phẩm giai không đồng nhất cũng theo sát cắm xuống.

Linh thạch trong tay Nhạc Vũ gần như đã hết sạch trong trận chiến ở Tử Vân Tiên Phủ, bất quá qua lần đánh chết mười hai tu sĩ Nguyên Anh lại có thu hoạch cực hậu hĩnh.

Thủy Vân Phi và Hách Liên Trường Không áng chừng cũng không ngờ tới bản thân sẽ vẫn lạc nên mang theo bên mình rất nhiều thứ, trong đó bao gồm cả hơn một tỷ linh thạch, thêm một ngọc giản ghi chép Tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo.

Công pháp phòng thân của hắn có Băng Diễm Huyền Quang chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích, Ngũ Sắc Thần Quang cũng có chút tác dụng nên không quan tâm tới Tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo. Bất quá khi đem chính bản giao cho tông môn thì hắn vẫn sao ra một bản mang trên người.

Ngược lại Nhạc Vũ cực kỳ hâm mộ Đại Nhật Hồng Quang Độn. Phép quang độn này hiện giờ đối với kếu cấu thần thông của hắn có hiệu quả bổ khuyết nhưng lại không thể tìm thấy trong Tu Di Giới của mấy tu sĩ kia.

Bên kia Thái Huyền Sơn đã có người kinh động. Cho dù Nhạc Vũ đã thi triển chướng nhãn pháp thì vẫn sớm bị phát giác.

Người đầu tiên bay ra khỏi núi dĩ nhiên là một Nguyên Anh tu sĩ dẫn theo hơn một ngàn tu sĩ Linh Hư cảnh đồng thời vọt lên. Người cầm đầu ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, mắt như chuông đồng, thần sắc hung ác, vừa mới lao ra Thái Huyền Sơn đã quát lớn:

- Là người phương nào, dám bố trận ở đây!

Trong khoảnh khắc tới gần, hắn nhìn thấy đạo bào Quảng Lăng tông trên người Nhạc Vũ thì sững lại, đồng tử co rút, nghiêm nghị hỏi:

- Ngươi là đệ tử Quảng Lăng tông?

Nhạc Vũ cũng không phản ứng, tiếp tục đánh ra linh thạch. Chỉ thấy những tu sĩ Kim Đan đang dẫn theo những đệ tử Linh Hư cảnh tản ra bốn phía, ý đồ ngăn cản Nhạc Vũ bày trận.

Kỳ quái là những linh thạch này cũng không có phép thuật phòng hộ nào nhưng bọn chúng lại không thể đuổi theo.

Lúc này Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận đã ẩn ước thành hình, khí tượng thâm nghiêm cuồn cuộn khiến cả đám không thể tới gần.

Vị Nguyên Anh tu sĩ kia nhíu mắt, cẩn thận đánh giá Nhạc Vũ, thấy ánh mắt bình thản của đối phương thì biết không có chỗ để thương lượng. Hắn cũng nhìn không thấu một thân tu vi của đối phương, chỉ mơ hồ cảm thấy tướng mạo người này tựa hồ tương tự với người gần đây danh truyền Bắc Hoang, tuy nhiên tu vi cũng chỉ là Kim Đan đỉnh phong mà thôi.

Ngay sau đó, hắn chợt cắn răng lấy ra một cự chùy ước chừng mười trượng, thi pháp bay lên, tiếp theo đó là hai thanh huyền binh quỷ dị.

Nhạc Vũ thấy thế cười cười, dùng thần niệm ra lệnh cho Chiến Tuyết yểm hộ sau lưng mình rồi lấy từ búi tóc ra Thiên Mộc Trâm biến thành kiếm chém ra. Kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh kích xạ quét ngang, lập tức xẹt qua trời cao. Mọi người chỉ thấy trong không trung một đạo ánh sáng màu xanh xẹt qua rôi vị trưởng lão Nguyên Anh có chiến lực số một số hai trong tông môn đã biến mất vô tung, cự chùy hơn phân nửa hóa thành bột mịn.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, tiếp theo là giật mình khó tả, cuối cùng sợ hãi không hiểu nhìn qua Nhạc Vũ. Tất cả thầm nghĩ không biết thần thánh nơi nào chỉ một kiếm đã diệt sát một vị Nguyên Anh đủ uy chấn Bắc Hoang.

Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra mười viên linh thạch, đợi đến lúc toàn bộ Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận hoàn thành thì dùng ấn quyết thôi động, ẩn ước tương hợp với pháp lực bản thân.

Sau lưng hắn tạo thành một đồ hình Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Ngư, phảng phất linh quang Vu Thần ở trên đầu. Xương Băng Hồng bố trận này để phong tỏa núi nhưng lúc này hắn bố trận có thủ có công nên bất đồng.

Lúc này tăng cường thêm Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận, pháp lực của hắn đã đột phá đến mười hai vạn thạch, chỉ là lúc khống chế hơi có chút không được như ý. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Hắn đánh ra một chuỗi ấn quyết, đem Thập Phương Môn để thêm vào việc phong tỏa không gian cho đại trận. Sau đó hắn dùng pháp lực ngưng tụ ra 3000 mặt Thủy Kính bên dưới vầng thái dương mới cảm thấy thỏa đáng rồi từ từ ngự không tiến về Thái Huyền tông.

Cho đến lúc này, hơn mười Kim Đan tu sĩ lẫn những đệ tử Linh Hư mới bừng tỉnh muốn ngăn trở Nhạc Vũ, nhưng nhớ tới uy lực một kiếm vừa rồi lại lạnh toát.

Sau một lúc lâu, mới có bảy vị Kim Đan, mang theo mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh kết thành một kiếm trận trước mặt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ lạnh lùng, tiện tay vung lên triển khai pháp lực như vô cùng vô tận, đem cả tòa kiếm trận này thu vào trong tay áo rồi phong ấn tại Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Những đệ tử Thái Huyền môn càng thêm hoảng sợ, chỉ cảm thấy thanh niên tuấn tú trước mặt này thật sự cao thâm mạt trắc, theo bản năng lui ra xa. Đúng vào lúc này chợt có một luồng kiếm quang từ trên đỉnh núi ập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 621: Tự rước lấy nhục

Luồng kiếm quang màu trắng vô cùng sắc bén, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước người của hắn. Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, tay áo phất một cái, chỉ nghe tiếng va chạm trầm muộn rồi kiếm quang bị hắn dùng pháp lực hất qua một bên đến hơn trăm trượng mới ổn định lại, nhìn kỹ lại thì thấy là một thanh huyền binh nhị phẩm đỉnh phong.

Ngay sau đó, trên ngọn núi đối diện lại có mấy thân ảnh lục tục phóng lên trời. Người cầm đầu là một thiếu niên mặc đạo bào màu trắng, niên kỷ chừng chưa tới hai mươi, dung mạo tuấn tú, lúc này đang âm trầm nhìn qua Nhạc Vũ nói:

- Ngươi là Nhạ Vũ của Quảng Lăng tông? Vì sao xâm phạm bổn sơn?

Mấy Nguyên Anh tu sĩ đều không ra khỏi đại trận hộ sơn, nhìn thiếu niên đang từng bước lăng không đi tới này vể kiêng kị.

Vừa rồi thần hồn của mấy người đều có cảm giác được một màn vừa rồi. Bắt đầu từ sư huynh đệ có chiến lực không hề thua kém mỗi người bị một kiếm trảm sát, mấy vị Kim Đan tu sĩ cùng với mấy trăm Linh Hư cảnh đều không thể phản kháng bị chuyển dời vào hư không. Vô luận từ thần thông hay thủ đoạn đều khiến bọn họ kinh hãi.

Ánh mắt thiếu niên cầm đầu càng âm tình bất định, ẩn ước nhìn ra pháp lực của Nhạc Vũ đều từ đại trận bên ngoài mà đến. Nhưng nếu như bản thân hắn không đủ pháp lực thì sao có thể ngự sử ngoại lực cho mình dùng?

Hắn biết được ba ngày trước có hai vị tán tu ngang trời xuất thế ở Quảng Lăng tông, còn thêm vào một nhân vật cấp Yêu Đế thập ngũ giai bảo vệ, Nông Dịch Sơn càng đột nhiên đã đột phá cảnh giới Đại Thừa.

Duy chỉ có thanh niên trước mặt này thì hắn cũng không biết gì nhiều, chỉ biết chiến lực hắn cường hoành đã có thể sánh với cảnh giới Nguyên Anh. Về phần đối phương rốt cuộc là cảnh giới Kim Đan hay cảnh giới Nguyên Anh thì không

thế nào tinh tường.

Điều khiến hắn chính thức cố kỵ chính là Nông Dịch Sơn cùng với mấy vị Yêu Đế Tán Tiên đỉnh phong trên thế gian đứng sau người thanh niên này. Đại thôn diệt thuật trong truyền thuyết có thể trong nháy mắt hủy diệt Thái Huyền.

- Vì sao xâm phạm? Ngươi là tông chủ Thái Huyền môn nên rõ ràng nhất mới đúng!

Nhạc Vũ cũng không ngừng chân, nhận ra tướng mạo của thiếu niên kia chính là Chưởng giáo Vấn Thương Sinh. Hắn thấy mấy vị Nguyên Anh tu sĩ phía sau đang đưa mắt nhìn quanh thì cười mỉm:

- Muốn tìm mấy vị trưởng bối của tông ta? Yên tâm, lần này chỉ một mình ta tới mà thôi! Hiện giờ bên ngoài Quảng Lăng còn rất nhiều kẻ dòm ngó, mấy vị trưởng bối của ta sao có thể dễ dàng rời núi?

Vấn Thương Sinh bất giác thở phào, ngẫm lại thấy cũng có lý, chỉ là hắn vẫn không dám chủ quan, Nhạc Vũ đã dám một mình tìm tới tận cửa, há có thể không có chỗ dựa vào?

Hắn nhìn qua Nhạc Vũ lại càng cảm thấy khó giải quyết, trong lòng dâng lên nỗi bất an. Đến khi trông thấy mấy ngàn đệ tử Thái Huyền môn dưới chân núi đã chuẩn bị thỏa đáng, đem đại trận hộ sơn mở ra đến cực hạn, mấy kiếm trận cũng đã thành hình thì mới hơi bình tĩnh nhíu mày:

- Ngươi cũng biết nơi này chính là đạo tràng Nhân Hoàng sắc phong đương thời? Hơn nữa còn là nơi ngàn năm trước ban thưởng hạ phù chiếu, chấp chưởng tất cả đạo môn Bắc Hoang, chỉ một mình ngươi cũng dám xâm phạm tông ta? Có từng hỏi qua trưởng bối nhà ngươi? Nếu như là ngươi tự chủ trương thì có thể nhanh chóng thối lui! Thái Huyền tông ta sẽ không so đo với tiểu bối!

- Nhân Hoàng đương thời?

Nhạc Vũ lập tức nhịn không được cười lên: - Mặc dù có khí vận Nhân Hoàng trấn áp thì như thế nào? Đương thời Thiên Cơ đã loạn, số mệnh vô thường. Lựa chọn của Nhân Hoàng cũng chưa chắc không có biến hóa. Thay Nhân Hoàng chấp chưởng đạo môn Bắc Hoang, đúng là nói xàm! Với những gì mà Thái Huyền môn các ngươi gây nên, sớm đã không thể cùng tồn tại ở Bắc Hoang với

Quảng Lăng tông ta, nói những điều này chẳng phải quá buồn cười.

Thoại âm vừa rơi xuống, trước người hắn đã có mấy ngàn kiếm khí bảo quang đánh tới. Đại trận trong núi cũng đã thôi động, trên không trung ngưng tụ thành một kiếm ảnh Canh Kim cực lớn, ẩn ước có hình Bạch Hổ.

Nhạc Vũ không chút để ý, đem Vạn Mộc Phong Thần Bích ngưng tụ trước người. Được Thiên Mộc Trâm tăng cường, lại có Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận trợ lực, quang bích do linh lực thanh mộc huyễn hóa vô cùng ngưng thực, đạt thẳng tới nhất phẩm đỉnh phong. Dù là huyền binh pháp bảo gì cũng khó dao động nửa phần.

Duy chỉ có một đạo kiếm ảnh Bạch Hổ chân hình chém đến trước người thì Nhạc Vũ mới thoáng nghiêm nghị. Hắn không biết đại trận này có phải do Thái Huyền Tông tự mình bố trí hay mời người viện thủ. Bất quá dùng trận này đã không kém Cửu Diệu Đô La Khảm Li Đại Trận của Quảng Lăng tông. Sự sắc bén cũng tương đương một kích của một tu sĩ Đại Thừa sơ tấn, cũng không mượn được từ đâu lực Canh Kim vô cùng thuần túy.

Tay phải hắn lại bao trùm một tầng Long Lân, đợi đến lúc kiếm ảnh cực lớn kia ập đến thì Nhạc Vũ cong ngón búng ra điểm vào mũi kiếm. Chưa đến nửa nhịp thở, kiếm quang đã nứt vỡ ra, vô số khí Canh Kim trộn với cương phong càn quét khắp nơi nhưng cũng không thể đột phá Vạn Mộc Phong Thần Bích.

Những tu sĩ Thái Huyền môn thấy thế đều tái nhợt. Cả mấy ngàn người trong tông tề tâm hợp lực lại khó có thể dao động đối thủ mảy may, thủ đoạn cuối cùng của đại trận hộ sơn cũng bị Nhạc Vũ tiện tay phá giải. Thật sự Thái Huyền tông bây giờ cũng không còn biện pháp gì để ứng phó thiếu niên trước mắt. Ngay cả mấy vị Nguyên Anh tu sĩ cũng hít vào một hơi khí lạnh, nhìn về Nhạc Vũ vẻ ngưng trọng, đã không cho rằng đối phương chỉ ở cảnh giới Kim Đan mà thôi.

Tâm trạng Vấn Thương Sinh càng thêm nặng nề. Hắn cũng không quá để ý đến thần thông kinh người mà Nhạc Vũ vừa thi triển mà chú ý hơn đến hàm ý của đối phương. Thái Huyền tông bọn họ nói là sắc phong của Nhân Hoàng, kỳ thật chân chính dựa vào chính là hai tông Thính Vân Hạo Dương.

Nghe trong ý của Nhạc Vũ dường như không thèm quan tâm. Chỉ sợ hôm nay bức được thiếu niên trước mặt này rời đi thì ngày sau đợi đến khi Quảng Lăng tông ổn định lại thì cũng không để cho Thái Huyền tông cùng tồn tại Bắc Hoang.

Vừa đúng lúc này, trên không trung ẩn ước truyền đến hai chấn động mãnh liệt. Trong nháy mắt có hai luồng kim quang cưỡng ép phá vỡ Thập Phương Môn cùng Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận rồi tiến thẳng vào.

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, thầm nghĩ Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận cuối cùng vẫn không theo kịp Ngũ Hành Càn Khôn đoạn giới đại trận chuyên dùng để cách ly không gian. Thập Phương Môn cũng không phải là pháp bảo chuyên dụng phong tỏa thời không, nếu không đã không để cho hai thứ này tiến vào.

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong hai luồng kim quang là hai tờ phù chiếu màu vàng nhạt, có ấn ký đặc thù của hai tông Hạo Dương Thính Vân.

Tờ phù chiếu bên trái đột nhiên hiện ra một thân ảnh đạo nhân, sắc mặt bình thản nói:

- Bần đạo Thiết Kiên, là Chưởng giáo Hạo Dương! Thái Huyền tông được thụ sắc phong của Nhân Hoàng Trung Nguyên, được hai tông Hạo Dương Thính Vân phù hộ. ! Nếu như ngươi vốn không biết thì có thể tán đi trận này,, quỳ xuống tạ lỗi Thái Huyền thì có thể tha.

Vấn Thương Sinh bất giác nhíu mày, sau đó cùng kinh hỉ như mấy vị Nguyên Anh Trưởng lão xung qunah. Vốn là đang rầu rĩ không biết làm sao để cầu viện Hạo Dương Môn cùng Thính Vân tông thì hai phù chiếu này đã đến kịp thời! Hơn nữa là Thiết Kiên đạo nhân, tự mình ra mặt. Bất quá ngay sau đó, Vấn Thương Sinh lại trầm xuống, nhìn thấy thần sắc của Nhạc Vũ đối diện đang lộ vẻ quái dị.

- Thính Vân tông? Hạo Dương Môn? Thiết Kiên đạo nhân? Cái này chẳng phải đều là tự rước lấy nhục?

Cảm giác được hai luồng uy áp tinh thần khổng lồ này đều muốn ép mình quỳ xuống, Nhạc Vũ cười lạnh, phóng xuất kiếm ý nghịch thiên của Quảng Lăng tán nhân thẳng lên trời. Kiếm quyết trong tay vừa chuyển liền có trăm đạo Vô Hình Kiếm quang xuất hiện bên cạnh hai cái phù chiếu, chém thành mảnh vỡ.

Hình ảnh Thiết Kiên đạo nhân vừa sợ vừa giận, khóe môi co rút, sát cơ lóe lên nhìn vào Nhạc Vũ, chỉ là bị kiếm khí mạnh mẽ xông vào nên không thể duy trì

hình thể.

Bất quá vào lúc phù chiếu Chưởng giáo Thính Vân tông vỡ vụn, trước lúc linh lực tán đi thì chợt ngưng tụ ra thân ảnh một thiếu niên lạnh lẽo nhìn Nhạc Vũ:

- Mấy tháng trước giết chết Không Kiếm quả nhiên là ngươi!

- Là ta thì như thế nào? Quảng Lăng ta đã quật khởi Bắc Hoang, Tử Vân Tiên Phủ tất nhiên là vật trong tay Quảng Lăng ta! Không Kiếm đã có gan rình mò thì chết không đáng tiếc!

Sau khi trải qua đại chiến Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ cũng không cần dấu diếm việc này, lạnh lùng phất tay đem trăm đạo kiếm quang xoắn nát hình ảnh Chưởng giáo Thính Vân tông.

Tiếp đó hắn thu lại Vô hình hàn phách kiếm, cười cười nhìn về phía đối diện:

- Thử xem hai Chưởng giáo Thính Vân Hạo Dương có dám trước khi ta tru sát Thái Huyền tông chạy đến Bắc Hoang tìm ta?

Vấn Thương Sinh lạnh buốt, không thể ngờ tới Nhạc Vũ sẽ lớn mật như thế.

Chưa nói tới thân phận Thiết Kiên đạo nhân cùng Huyền Tĩnh chân nhân trong đạo môn Trung Nguyên, còn cả thế lực khổng lồ sau lưng bọn họ. Chỉ nói riêng bản thân của bọn họ đã tiếp cận tu vi Đại Thừa đỉnh phong, tự nhiên tuyệt đối không để cho người khác dám mạo phạm uy nghiêm.

Trong một sát na, Vấn Thương Sinh cơ hồ cho đối phương đã phát điên, nhưng ngay sau đó khẽ chấn động.

Đây chỉ là quan niệm của mình mà thôi, đối phương đã có đủ thực lực thì sao phải sợ Thiết Kiên Huyền Tĩnh? Với thực lực của Quảng Lăng Tông hiện giờ đã đủ đối chọi với thiên hạ thập đại tông môn, tự nhiên không cần phải nhìn sắc mặt hai tông Thính Vân Hạo Dương. Thiết Kiên Huyền Tĩnh, chẳng phải như Nhạc Vũ nói, là tự rước lấy nhục?

Thở sâu thở ra một hơi, Vấn Thương Sinh bình ổn tâm tình rồi trầm giọng nói:

- Nếu là không chết không thôi, vậy cũng trách không được ta! Các ngươi trở về,

mời Tu La lão tiền bối đi ra.

Mấy người phía sau hắn lập tức khẽ giật mình. Nhạc Vũ nghe vậy thì nhếch môi. Tu La? Là Tu La tán nhân?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 622: Thái Huyền phúc diệt

Mấy Nguyên Anh tu sĩ có chút do dự một lát rồi có một người nhanh chóng rời đi bay về sau hậu sơn.

Nhạc Vũ cũng không quản hắn mà sau khi lên đến trước núi thì liền tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn, hóa thành một ngọn núi nhỏ hơn ngàn mẫu rồi ép xuống Thái Huyền Sơn.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang động, trên chỗ đỉnh núi đột nhiên ngưng tụ thành một kiếm quang cực lớn ngạnh kháng với Thông Thiên Long Ngục Ấn. Chỉ là chiếc ấn cực lớn này vẫn từng chút ép xuống, linh lực mãnh liệt chấn động không dứt. Toàn bộ đại trận trong núi cũng kêu lên răng rắc rồi liên tiếp nứt vỡ.

Nhạc Vũ không vui không buồn, đang muốn lại tế lên này Vô hình hàn phách kiếm, triệt để đánh nát đại trận gọi là Tiểu Tiên Thiên Thái Bạch Canh Kim kiếm trận thì thấy xa xa có một điểm hồng quang đột nhiên bay lên từ phía sau núi, nhìn lại là một đạo nhân mặc đạo bào huyết sắc, con ngươi đỏ rực đầy vẻ hưng phấn khát máu.

Qua một lát, lão đã đến bên cạnh Vấn Thương Sinh, quát lạnh:

- Là người phương nào? Lớn mật như thế! Dám tự mình tới cửa để ta làm huyết thực.

Lão còn chưa dứt lời thì đã dừng phắt lại, nhìn thấy rõ ràng tướng mạo Nhạc Vũ thì giật bắn mình. Ngay sau đó còn nhìn thấy số lượng thủy kính hai mặt trên không trung hướng về mặt trời lúc này đã dần gia tăng đến 3000 mặt.

Ngực Vấn Thương Sinh hơi thắt lại, Tu La tán nhân vào vạn năm trước tung hoành Thần Châu, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Mặc dù thực lực vẫn kém Thao Thiết thuần huyết thập ngũ giai của Quảng Lăng tông một bậc nhưng cũng là nhân vật cùng đẳng cấp. Hiện giờ tuy tu vi không đầy đủ nhưng không phải để thanh niên thanh tú này có thể so sánh. Cho dù trọng bảo nhiều hơn nữa,

tu vi mạnh hơn nữa cũng không thể chống lại Huyết Hà công.

Hắn cũng không chú ý sắc mặt quái dị của Tu La tán nhân, chỉ lạnh lùng nhìn qua Nhạc Vũ, phảng phất đang nhìn một người đã chết.

- Tu La tán nhân? Quả nhiên là ngươi! Trách không được hai điện Chức Phương Thông Văn của tông ta tìm kiếm khắp nơi vẫn không thấy ngươi. Xem ra hàng tỉ huyết thực mà ngươi đoạt được chắc là do Thái Huyền tông cung phụng.

Nhạc Vũ bật cười, pháp lực tràn ra quanh thân ngưng tụ càng nhiều Thủy Kính. Vốn điều này chỉ để phòng ngừa vạn nhất trước khi động thủ, nào ngờ Huyết Ma thật sự ẩn thân trong Thái Huyền.

Cũng không hiểu vì sao Thái Huyền tông có thể an tâm cất giấu tên ma đầu này tại bản sơn, chẳng lẽ không sợ Tu La tán nhân đại phát cuồng tính đem mấy ngàn tu sĩ triệt để thôn phệ? Xem ra vẫn có một loại chế ước nào đó.

Xem khí tức của lão tựa hồ đã khôi phục non nửa thương thế lần trước, chắc là những ngày qua đã thôn phệ không ít huyết nguyên, chỉ là thần hồn vẫn cực kỳ suy yếu.

Cười xong, Nhạc Vũ nhếch môi, trong mắt lóe lên sát ý:

- Hôm nay ta cũng không đến vì ngươi, nếu không muốn chết thì cút đi cho ta!

Câu nói cuối cùng mang theo thần niệm cường hoành, tăng cường thêm âm sát của Bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao. Tu vi của Vấn Thương Sinh đạt đến Nguyên Anh đỉnh phong nên không sao nhưng mấy tên Nguyên Anh tu sĩ còn lại đều tái nhợt.

Khuôn mặt Tu La tán nhân vặn vẹo, trong mắt tràn đầy lệ khí điên cuồng, chỉ là sâu trong đó vẫn lộ ra một chút kiêng kị sợ hãi.

Chỉ thấy Thủy Kính trên không trung trong lúc nói chuyện đã gia tăng đến hơn năm ngàn mặt, hơn nữa vẫn chưa còn dấu hiệu dừng lại.

Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận cũng đang cưỡng ép linh lực của thiên địa trong ngàn dặm để cung ứng cho Nhạc Vũ khiến pháp lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, liên miên bất tuyệt, tất cả cho thấy đều đã chuẩn bị trước khi

đến đây.

Một lúc lâu sau, Vấn Thương Sinh mới cảm giác không đúng. Nếu là trước kia, chỉ cần người bên ngoài hơi nói năng lỗ mãng thì Tu La tán nhân đã đại phát cuồng tính đem đối phương thôn phệ, chưa bao giờ nhẫn nhịn. Nhưng hôm nay bị người quát tháo như thế vẫn lặng ngắt, chẳng lẽ muốn nhân cơ hội này áp bức Thái Huyền tông, cung cấp thêm huyết thực?

Vấn Thương Sinh hơi nhíu mày, xoay người nói:

- Kẻ này cuồng vọng, kính xin tiền bối ra tay tru trừ! Sau đó Thái Huyền tông ta tất sẽ không bạc đãi tiền bối.

Nói đến đây, hắn khẽ giật mình thấy sát cơ của huyết bào đạo nhân thu liễm lại toàn bộ.

- Tru trừ! Hắc! Người này, ta nhất định muốn xẻ thịt hắn, uống máu hắn! Nhất định phải thần hồn hắn để vào bụng ta tra tấn vạn năm.

Tu La tán nhân điên cuồng cười to, đang lúc tâm tình của mọi người trong Thái Huyền tông khẽ buông lỏng thì hóa thành một đoàn Huyết Quang, nhảy vào trong cơ thể một vị Nguyên Anh tu sĩ cao tuổi, trong nháy mắt đã thôn phệ toàn bộ huyết khí tinh nguyên của lão. Nguyên Anh thoát ra từ cơ thể cũng bị một luồng tơ máu quấn lấy rồi trong luyện hóa thành một thanh Hóa Huyết thần đao.

Vấn Thương Sinh vừa sợ vừa giận, tay chân lạnh buốt, lồng ngực như muốn thổ huyết, vội vàng lấy ra một tờ đạo phù màu vàng, phẫn nộ quát:

- Tu La tán nhân! Thái Huyền tông ta có ân giải thoát lao ngục với ngươi, hai năm qua cũng đưa không ít huyết thực. Quảng Lăng tông có thù với ngươi, lần này ngươi không giúp đỡ chúng ta thì cũng thôi đi, vì sao phải cắn trả chúng ta?

Tu La tán nhân không chút nào để ý, cười ha hả:

- Quảng Lăng tông cố nhiên là đại địch của ta. Chẳng qua hiện nay Thái Huyền tông các ngươi sắp bị diệt tới nơi. Chết trong tay hắn chẳng bằng được ta nuốt, ngày sau cùng báo thù? Ngươi muốn ta giúp ngươi bảo vệ Thái Huyền tông, vậy ngoan ngoãn để ta nuốt đi! Có mấy ngàn đệ tử các ngươi có thể giúp ta khôi phục ba thành thực lực, tru sát tiểu tử kia dễ như trở bàn tay!

Lão thấy tờ phù triện trong tay Vấn Thương Sinh bắn ra một đạo kim quang thôi sử hô ứng một đạo kim phù trong cơ thể mình. Mấy Nguyên Anh tu sĩ còn lại cũng vội vàng lấy ra phù triện, còn dùng pháp bảo bảo vệ bản thân.

Tu La tán nhân cười lạnh, cưỡng áp phù triện trong cơ thể rồi thân thể hóa thành ngàn vạn huyết quang xông về những đệ tử Kim Đan Linh Hư đang kinh hãi.

Bất quá ngay vào lúc này lại có một tiếng nổ ầm ầm. Nhạc Vũ nắm lấy Long Tước phiến, dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười phất một cái khiến Tiểu Tiên Thiên Thái Bạch Canh Kim kiếm trận lắc lư một hồi, hơn một nửa đầu mối linh trận mất đi hiệu lực. Ngay sau đó hắn lại dùng Vô hình hàn phách kiếm chém vào sơn thể, triệt để phá hủy đại trận.

Tiếp đó hắn cũng không dùng Thông Thiên Long Ngục Ấn tiếp tục đè xuống mà để trôi nổi giữa không trung, dùng lực từ hấp nhiếp mọi người vào tỏng đó. Ngay sau đó hắn thấy Tu La tán nhân hóa thành Huyết Quang đánh về những tu sĩ của Thái Huyền Môn thì cười lạnh, đừng nói là những tu sĩ này còn có chút tác dụng với hắn, để cho mấy người Nhiễm Lực thi triển Quan Tâm thuật để hấp thu đạo pháp tạo nghệ, cho dù không như vậy thì cũng không để cho Tu La tán nhân thôn phệ để khôi phục nguyên khí.

Thần niệm của hắn khẽ động, mấy ngàn mặt kính cùng lúc điều chỉnh góc độ rồi khúc xạ mấy ngàn tia Thái Dương Chân Hỏa đánh về Huyết Quang.

Tu La tán nhân đối với cái này kiêng kị đến cực điểm, thấy vậy rống to rồi toàn bộ huyết mang trốn sâu vào trong lòng đất, nổi giận nói:

- Hay cho Nhạc Vũ! Cái nhục ngày hôm nay, Tu La tán nhân ta sẽ hồi báo gấp trăm lần! Trong vòng năm mươi năm ta nhất định sẽ khiến cho Quảng Lăng tông các ngươi máu chảy thành sông, đạo thống đoạn tuyệt!

- Năm mươi năm?

Nhạc Vũ cười lớn:

- Không cần năm mươi năm, trong vòng hai mươi năm, Nhạc Vũ ta nhất định đem ngươi trảm sát!

Thoại âm vừa rơi xuống, Nhạc Vũ lại lấy tờ Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo thần phù, để cho mấy ngàn Thủy Kính chiếu vào.

Mắt thấy tờ phù triện này dần phát ra kim quang chói mắt, Tu La tán nhân tiềm ẩn dưới lòng đất rốt cuộc huyết khí tán loạn, rên lên:

- Hai mươi năm? Hắc! Ta mỏi mắt mong chờ!

Khí tức Tu La tán nhân khi nói xong thì càng lúc càng xa, ngay sau đó chỉ nghe một tiếng nổ vang. Nhạc Vũ biết được ma đầu kia đã đột phá Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận, chỉ chiếu Thủy Kính hội tụ Thái Dương Chân Hỏa truy kích. Tiếp đó hắn nhìn về mấy Nguyên Anh tu sĩ còn lại của Thái Huyền Tông.

Sắc mặt Vấn Thương Sinh tái nhợt, lúc này mới rõ ràng Tu La tán nhân cắn trả không phải vì ma tính khó trừ mà là thủ đoạn của thanh niên trước mặt này khiến lão kiêng kị. Lúc này hắn cảm thấy cực kỳ buồn cười, lúc trước hao phí tâm cơ bố trí, trước mặt Nhạc Vũ có thực lực tuyệt cường đều không dùng được.

Tiếp theo hắn thất thần cười ha hả:

- May mắn như thế! May mắn như thế! May là sư tổ có dự kiến trước, sớm có chuẩn bị để đạo thống Thái Huyền tông ta không dứt!

Nhạc Vũ cũng không thấy ngoài ý muốn, Quảng Lăng tông có đệ tử bí truyền, Thái Huyền tông này lại há không có khả năng bố trí như vậy? Bất quá lúc này nghe vậy hắn lại cười nhẹ:

- Huyết Ma bỏ trốn, tất nhiên sẽ tạo sát nghiệt vô cùng . Cơ nghiệp hôm nay của Thái Huyền tông nhờ vào khí vận Nhân Hoàng mà còn. Nhưng vì bị nhân quả nghiệp lực ngày nay dây dưa mà Thái Huyền các ngươi sẽ vĩnh viễn không có ngày phục hương! Đạo thống tất tuyệt!

Vấn Thương Sinh choáng váng, phun ra một ngụm máu tươi. Nhạc Vũ dùng Thiên Mộc trâm kiếm chém ra khiến hắn không thể nào ngăn cản, thân hình bị Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí trùng kích thành bột mịn.

Trừ xong đầu đảng thủ ác của Thái Huyền, Nhạc Vũ nhìn lại bên dưới. Ba

Nguyên Anh tu sĩ còn sống sót đều mặt xám như tro tàn, lộ vẻ tuyệt vọng.

Nhạc Vũ cảm thấy không hề có chút thú vị, dứt khoát khai mở Biểu Lí Càn Khôn Đồ hút hết tất cả đệ tử Thái Huyền tông vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 623: Tử Khuyết Thiên Chương

Thông Thiên Long Ngục Ấn sau khi được Nhạc Vũ tế luyện lại thì lực từ của nó đã chân chính có thể nói là siêu phẩm. Chỉ là tu vi hiện giờ của hắn chưa đủ nên chỉ có thể mượn lực Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch phát huy năm thành uy lực. Bất quá lúc này có Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận trợ giúp thì có thể thôi động bảy thành linh trận bên trong pháp bảo. Sau khi chụp lên không trung thì tất cả tu sĩ dưới Nguyên Anh đều không thể đi lại, ngay cả ba Nguyên Anh còn sót lại dùng hết sức cũng chỉ có thể đi lại hạn chế.

Còn đối với Biểu Lí Càn Khôn Đồ thì lực từ Nhạc Vũ có thể thôi phát ra còn kém một chút. Song khi đồng thời sử dụng hai siêu phẩm chí bảo thổ hệ này thì đủ khiến cho mấy ngàn đệ tử Thái Huyền tông ngay cả nửa điểm phản kháng cũng không có.

Nhạc Vũ nắm lấy họa quyển triển khai ra vạn trượng tùy ý hấp nhiếp, đến khi tới đỉnh một ngọn núi nhỏ mới dừng lại. Hắn phát giác Chiến Tuyết sau lưng đang bình tĩnh nhìn qua hướng kia, trong ánh mắt có mấy phần lưu luyến lẫn mờ mịt nghi hoặc.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn tới thì thấy là một vị nữ tu, tu vi ước chừng là Kim Đan đỉnh phong. Bên cạnh là một nam tử có thần sắc ảm đạm, ánh mắt ngưng trọng.

Hai người này tựa hồ là một đôi đạo lữ song tu, nhìn mặt mày rất giống Chiến Tuyết trước khi chết, lúc này đều đang kinh ngạc nhìn lên Chiến Tuyết.

- Chắc hai người này là phụ mẫu của Mộ Hi Ngọc?

Nhạc Vũ trầm ngâm một lát, xuất ra một đạo pháp lực đem hai người chuyển ra bên ngoài Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận. Cũng chỉ là hai Kim Đan mà thôi, thọ nguyên còn chưa đến 200, lại có này nhân quả sát nghiệt của Tu La

tán nhân quấn thân. Cho dù hôm nay hắn buông tha thì chắc cũng không sống được quá lâu, trừ khi triệt để thoát ly Thái Huyền tông.

Đợi đến lúc rất nhiều Kim Đan tu sĩ cùng phần đạt đến Linh Hư Cảnh đỉnh phong thu hồi vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ thì Nhạc Vũ đem những người còn lại phế bỏ tu vi, thu hồi phù triện linh thạch thậm chí pháp bảo các loại rồi tống xuất ra ngoài Thái Huyền Tông. Hắn cũng lười không phá hủy trí nhớ những người này, nhìn cả ngọn núi triệt để trống rỗng thì đột nhiên cười tự giễu.

- Để hết những người này chạy đi, hắc hắc! Gần đây mình có chút nhân từ, đổi lại vài năm trước nhất định là tru sát mãn tông.

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ cũng không để ý. Hắn làm việc chỉ dựa theo bản tâm, cũng không thấy có gì không ổn.

Mấy người Nhạc Trương thị lẫn không ít đệ tử Nhạc gia đều đã là bái nhập Quảng Lăng tông. Có thể nói Nhạc gia đã cùng Quảng Lăng thành một thể, chia sẻ số mệnh. Chỉ cần Quảng Lăng còn thì Nhạc gia sẽ vững như Thái Sơn.

Với tu vi hiện nay của hắn đã có năng lực cảm ứng thân nhân huyết mạch. Bất luận kẻ nào muốn đánh chủ ý lên Nhạc gia, chỉ cần không phải tạo nghệ phù trận hay tu vi cao hơn hắn quá nhiều thì vừa có ý bất lợi hắn đã có thể cảm ứng. Với năng lực trong nháy mắt có thể xuyên qua mấy vạn dặm của hắn, chỉ cần địch nhân ở trong Bắc Hoang, qua mười mấy nhịp thở đã có thể tìm đến, cũng không cần quá mức để ý với mấy địch nhân đã phế bỏ tu vi này.

Đem tất cả thu hoạch lần này chất lên chỗ đại điện, Nhạc Vũ cũng không có ý tứ thu lại mà dùng thần niệm sưu tầm bảo khố Thái Huyền tông.

Hắn cũng không thể nào độc chiếm những đồ vật thu được lần này. Với thực lực hiện giờ của Quảng Lăng Tông có thể dễ dàng triệt hạ Thái Huyền tông. Hơn nữa chuyện Thái Huyền Tông có bỏ núi đào thoát hay không vẫn là chuyện chưa biết.

Nếu như Nhạc Vũ lúc này sớm động thủ thu lại thì lại có vẻ tranh đoạt với tông môn. Huống chí những linh đan pháp bảo dưới tứ phẩm kia tuyệt đại đa số đều khiến hắn cảm thấy ngứa mắt. Về phần bảo khố, cũng không biết Thái Huyền tông những năm này có trân tàng được chút gì hay không. Bất quá khi hồn thức hắn dần lan tràn thì cũng không phát hiện bảo khố ở đâu mà lại phát hiện thấy

một quáng mạch cực lớn dưới chân núi.

- Tam phẩm Tử Vân tinh kim? Trách không được Tiểu Tiên Thiên Thái Bạch Canh Kim đại trận của Thái Huyền tông lại có được kiếm khí Canh Kim thuần túy. Xem trữ lượng chắc là có đến hơn hai mươi vạn thạch

Nhạc Vũ suy tư một chút rồi quyết định tạm thời bỏ qua việc này. Mỏ Tử Vân tinh kim chôn sâu dưới núi hơn một vạn trượng, hắn nhờ vào mạch lạc linh trận nên mới dò thám được. Chắc là Thái Huyền tông sau khi chiếm cứ núi này mới phát giác. Cũng trách không được những năm gần đây tài lực của Thái Huyền tông cơ hồ có thể so sánh với Quảng Lăng Băng Nguyệt, chắc là đã âm thầm bán ra không ít khoáng thạch Tử Vân tinh kim.

Hồn niệm vừa tản ra không bao lâu thì đã xác định được phương vị bảo khố. Bất quá kế tiếp, Nhạc Vũ lại không lập tức tiến đến mà phát ra một phi kiếm truyền tin bay về hướng Quảng Lăng sơn. Ngay sau đó, hắn lại hợp lực cùng Chiến Tuyết tiến hành chữa trị Tiểu Tiên Thiên Thái Bạch Canh Kim đại trận vừa bị đánh vỡ. Lại dùng thời gian một ngày đem Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận tiến hành sửa chữa một phen mới tiến vào bảo khố.

Hắn vốn không có ý định buông tha tòa núi Thái Huyền này. Bất kể thế nào thì ngọn núi này cũng có linh mạch tam phẩm, lấy ra làm Dược Viên vẫn rất không tồi. Bất quá nếu là dưới núi có quáng mạch Tử Vân tinh kim thì độ trọng yếu lại hoàn toàn bất đồng.

Đi đến hậu sơn của một ngọn núi nhỏ, Nhạc Vũ trực tiếp chui vào một địa đạo, trên đường gặp phải cấm chế đều dùng Ngũ Sắc Thần Quang cưỡng ép phá vỡ.

Sau đó một lát, hắn đi tới một không gian rộng chừng 2000 trượng, cũng có một trận pháp tụ linh cực lớn như ở Quảng Lăng sơn.

Nhạc Vũ liếc nhìn chung quanh, cảm giác thất vọng. Trân tàng Thái Huyền Sơn không dưới Quảng Lăng. Bất quá trong mắt tu sĩ bình thường đúng là khó cầu nhưng trong mắt hắn không dậy nổi chút hứng thú.

Bất quá nháy mắt sau đó, Chiến Tuyết khẽ chạm vào hắn rồi chỉ về một góc:

- Thiếu gia, ngươi nhìn ở bên trong!

Nhạc Vũ nhướng mày, dùng hồn niệm quét qua thì chợt giật mình, chỉ thấy hướng đó có để một bản sách màu vàng, phía trên cũng không có khắc bất cứ chữ gì.

- Sao ở đây cũng có thứ này? Hơn nữa còn là giống như đúc lên.

Nhớ tới vật cơ hồ đã bị mình lãng quên, Nhạc Vũ tiện tay dùng pháp lực bắt lấy thì không thể bắt nổi. Sau đó hắn phải dùng đại thủ ấn của Hỗn Nguyên Vô Cực thì mới cầm được vào tay.

Hắn không khỏi ngạc nhiên, đem một bản sắc kim sắc trong Tu Di Giới ra để so sánh thì quả nhiên cũng có trọng lượng mấy vạn thạch.

- Kỳ quái! Trước kia khi mình chỉ có tu vi Ngưng Dịch, chỉ có lực lượng 300 thạch lực thì cố hết sức cũng có thể cầm được. Sao hôm nay lại có trọng lượng đến mấy vạn thạch? Chẳng lẽ tu vi bất đồng, trọng lượng của nó cũng bất đồng?

Suy đoán đến đây, thần sắc Nhạc Vũ chuyển thành ngưng trọng. Cho dù thế nào thì hai quyển sách sách này nhất định là dị bảo! Ít nhất là hắn chưa từng thấy một dị bảo nào có năng lực kỳ dị như thế. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ dứt khoát ngồi xuống, đem hai quyển sách đặt ở trước người rồi lấy ra Long Tước phiến dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười quạt một cái.

Trên mặt sách phát ra một đạo kim quang đối kháng với Ngũ Sắc Thần Quang, đến cuối cùng tuy là nhạt đi hơn phân nửa nhưng thủy chung vẫn còn một tầng mỏng không cách nào đột phá.

Nhạc Vũ nhướng mày, cảm giác pháp lực của mình thật sự không đủ nên đành kết thúc, trong lòng cực kỳ phiền muộn.

- Xem ra tu vi hiện giờ của mình vẫn kém một tầng. Muốn phá vỡ cấm chế nhất định phải đem Ngũ Sắc Thần Quang trùng kích tới tầng thứ tám mới có thể sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang cấp mười một.

Thầm tiếc nuối rồi Nhạc Vũ đang định thu hồi lại hai bản sách vào trong Tu Di Giới thì chợt động, cảm giác hai bản sách này đặt gần nhau dường như có hấp lực.

Do dự một lát, Nhạc Vũ liền đem hai bản sách này đặt cùng một chỗ. Sau đó hắn kinh ngạc thấy hai bản sách này dần dần dung hợp vào một chỗ, cuối cùng biến thành một bản sách giống hệt ban đầu.

Biến hóa duy nhất là trên bìa sách xuất hiện bốn chữ triện "Tử Khuyết Thiên Chương".

Kiểu chữ này cực kỳ cổ quái, Nhạc Vũ cũng không thể phân biệt được, chỉ có thể đem một số chữ triện thời Hồng Hoang ra phân tích đối chiến mới miễn cưỡng nhận ra.

Bất quá hắn có thể cảm giác được bốn chữ này tương hợp với đại đạo thiên địa, ẩn ước hội tụ đại lượng linh lực Ngũ Hành.

- Tử Khuyết Thiên Chương? Đây là vật gì? Tựa hồ đã nghe nói qua!

Nhạc Vũ vẫn khó hiểu, cầm lấy bản sách lật qua nhưng bên trong vẫn trống rỗng.

Bất quá ngay sau đó, linh quang xẹt qua đầu khiến hắn nhớ lại một số đạo điển mà Tử Vân đạo nhân lưu lại, trong đó có ghi chép về Tử Khuyết Thiên Chương.

- Vào lần giảng đạo thứ mười bảy ở Côn Luân, Hồng Quân đạo tổ đã thôi diễn phép luyện khí, dùng đĩa ngọc mô phỏng chế tạo Tử Khuyết Thiên Chương, truyền cho Hồng Vân tán nhân.

Nhạc Vũ giật mình, một lúc lâu sau mới tiếp tục hồi tưởng, biết vật này chỉ là đạo tổ tiện tay đùa giỡn, so với những bảo vật Tiên Thiên mà Đại La Kim Tiên lưu lại cũng không có tác dụng gì. Nếu không cũng không chỉ có vài dòng lưu lại trong điển tịch mà thôi.

Bất quá đó là đối với những tiên nhân đỉnh phong trong giới tu hành, còn đối với những tu sĩ Nguyên Anh như hắn lại có ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 624: Thực lực đại tăng

- Theo truyền thuyết thì ngọc điệp tạo hóa này, có ghi chép sau khi Hồng Hoang Hỗn Độn Khai Thiên thì sở hữu tất cả đại đạo vũ trụ. Mặc dù Hồng Quân đạo tổ chỉ có một bộ phận tàn khuyết cũng đã khai sáng một mạch đạo môn. Không biết trong Tử Khuyết Thiên Chương mà đạo tổ tự tay chế tạo có ghi chép thứ gì.

Nhạc Vũ thầm tiếc nuối, trong những điển tịch kia cũng không ghi chép chỗ hạ lạc của Tử Khuyết Thiên Chương. Chỉ biết là từ khi Hồng Vân vẫn lạc thì đã không thấy bóng dáng. Áng chừng bí mật bậc này ngoại trừ những cao nhân thượng cổ thì người khác cũng không thể biết tới.

Nhạc Vũ cơ hồ ngay lập tức phi độn lên đỉnh núi, bắt đầu sửa chữa đại trận bên ngoài, bất quá lần này không phải chỉ thêm chút sửa đổi mà thay đổi toàn bộ kết cấu từ Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận biến thành Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận.

Trận pháp đầu tiên trước mặc dù cũng có thể tạm thời tăng pháp lực nhưng vận dụng có chút bất thường, cũng khó chuyển hóa Ngũ Hành. Còn Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận tuy có chút khác biệt với Ngũ Sắc Thần Quang của hắn nhưng coi như có thể miễn cưỡng điều khiển sử dụng.

Dùng thời gian ba ngày để bố trí xong hết thảy, Nhạc Vũ quay lại chỗ đại điện đem bản kim sách đặt ra trước người.

Sau khi ra lệnh cho Chiến Tuyết hộ pháp lẫn chủ trì hai đại trận, Nhạc Vũ vẫn lo lắng nên triệu hồi thêm Côn Ngô. Sau đó cơ hồ không chút do dự ăn vào một viên đan dược màu đỏ.

Trong nháy mắt sau đó, pháp lực trong cơ thể hắn sôi trào, cơ hồ tăng lên gấp rưỡi. Tiếp đó hắn khởi động đại trận bên ngoài, ngưng tụ Ngũ Hành pháp lực rót vào trong Long Tước phiến tấn nhập thẳng đến Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một đỉnh phong, hướng vào Tử Khuyết Thiên Chương quạt xuống.

Lúc bắt đầu thì thế như chẻ tre, song đến thời điểm còn lại một tầng kim quang nhàn nhạt thì dù thế nào cũng khó phá trừ.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, cảm thấy hiệu dụng của Thất chuyển cuồng linh đan bắt đầu chuyển yếu thì cắn lên đầu lưỡi, vận dụng pháp môn bí truyền tự thương huyết khí, hao tổn thọ nguyên để tăng thêm ba thành pháp lực, sau đó phun ra một ngụm máu huyết lên Long Tước phiến.

Chỉ thấy ngũ sắc quang mang trên thân quạt càng phát nồng đậm, khó khăn lắm mới đem được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang lên đến tầng mười hai, kim quang nhàn nhạt của Tử Khuyết Thiên Chương cũng lập tức sụp đổ.

Bất quá sau khi kim quang biến mất thì trong quyển sách màu vàng cũng không có phản ứng gì, bên trong cũng không xuất hiện thêm các chữ khác.

Nhạc Vũ phúc chí tâm linh, đem tay phải đặt lên trên rồi dùng thần hồn tìm tòi. Trong nháy mắt sau đó có vô số tin tức ào vào trong đầu hắn.

- Thì ra là thế! Thì ra là thế! Ta hiểu rồi, đã minh bạch! Ha ha, ghi chép của đạo tổ trong Tử Khuyết Thiên Chương cũng đồng dạng là đại đạo vũ trụ.

Đại lượng tin tức khiến đầu Nhạc Vũ như muốn nổ tung, đau đớn từng đợt. Trong Diễn Thiên Châu càng cuồng phong gào thét, biển gầm không dứt, từng đợt rung chuyển không yên.

Bất quá tâm trạng Nhạc Vũ lại sung sướng đến cực điểm. Ý thức thần niệm điên cuồng bay lượn trong biển tin tức.

- Đây đều là cảm ngộ pháp tắc thiên đạo mà Đại Thừa tu sĩ mới có thể cảm ngộ!

Nhạc Vũ có thể khẳng định, chỉ với sở đắc của hắn hôm nay cũng đã bằng trăm năm tìm hiểu của Đại Thừa tu sĩ.

Tuy tin tức đều tán loạn không có hệ thống, có thể trợ giúp được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm với những loại thần thông khác cũng chỉ có hơn mười loại mà thôi, nhưng chỉ chưa đầy hai thành trong đó cũng đã khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Những pháp tắc thiên đạo này cũng không phải muốn hiểu là có thể hiểu được ngay, cơ duyên ngộ tính thiếu đi một thứ cũng sẽ không được. Cho dù tu sĩ Đại Thừa có tốn cả thời gian trăm năm nhưng nếu không có cảm ngộ thì cũng chưa chắc có thể thành công.

Tin tức từ Tử Khuyết Thiên Chương xuyên qua dần dần chuyển yếu, sau cùng có một tầng kim quang nhàn nhạt từ trong sách bay lên rồi dần biến mất.

Nhạc Vũ có thể cảm giác bên trong Tử Khuyết Thiên Chương còn rất nhiều pháp tắc thiên địa vẫn chưa truyền tới, hơn nữa cấp độ còn rất cao. Bất quá với cấp độ của hắn hiện giờ cũng chưa có khả năng tìm hiểu.

Tử Khuyết Thiên Chương đã khôi phục như lúc ban đầu. Đối với hắn mà nói kỳ thật là chuyện tốt. Ít nhất là miễn đi việc bị bao phủ trong những tin tức đại đạo.

- Đáng tiếc, đây chỉ là tàn chương mà thôi.

Nhạc Vũ không biết đến cùng sẽ như thế nào, lại cảm giác pháp tắc đại đạo ghi chép trong kim sách vẫn quá mức vụn vặt. Với năng lực của Hồng Quân đạo tổ, cho dù là tiện tay cũng sẽ không tầm thường như vậy.

Hắn cảm giác nếu như Tử Khuyết Thiên Chương trọn vẹn chắc sẽ ghi chép pháp tắc thiên đạo thành hệ thống. Nếu vậy thì chắc chắn sẽ còn tồn tại những kim sách khác.

- Cách thế lão sư của mình chính là đệ tử chân truyền của Hồng Vân tán nhân. Nói không chừng, trong tay ông còn có tàn chương khác. Hai bản sách này xuất hiện tại Bắc Hoang, ngay gần Tử Vân Tiên Phủ, chắc không phải là trùng hợp mà thôi.

Trong nội tâm đã quyết định chủ ý, sau này tu vi tăng lên Đại Thừa thì sẽ tái nhập Tử Vân Tiên Phủ một chuyến, thuận tiện xem trong đó còn tồn tại những Tử Khuyết Thiên Chương khác hay không.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ đề tụ Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt quang châm, lại thử dùng thần niệm thăm dò đem mấy loại pháp tắc liên quan đến thần thông này không ngừng bổ sung tăng cường đến tận cùng rồi mới kích phát.

Ngũ sắc quang châm trong nháy mắt đã vượt qua hai đại trận, xuyên ra ngàn

dặm rồi từ hướng đó truyền ra một tiếng nổ cực lớn, mặt đất nứt ra một cái hố cực lớn rộng ba vạn trượng, sâu đến hơn hai ngàn trượng, tương đương với một thâm cốc. Bản thân Nhạc Vũ dùng thần hồn cảm niệm cũng thấy hoảng sợ.

- Đây mới chỉ là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt thần châm tầng thứ bảy đỉnh phong mà thôi. Hơn nữa cũng không dùng Long Tước phiến để phát ra nên chỉ tương đương với lúc dùng nói để thôi phát tầng thứ mười một ! Uy lực so với trước kia tăng lên gấp đôi.

Nhạc Vũ thất thần một hồi rồi bất giác bật cười.

- Trách không được trong những đạo điển kia từng nói một số thần thông sau khi đạt tới cảnh giới Đại Thừa mới chân chính hiện ra uy lực. Khác biệt một trời một vực với những đạo pháp tầm thường! Hắc! Ngũ Sắc Thần Quang đến cùng không hổ đã từng là đại thần thông là đã từng uy chấn Hồng Hoang đại thần thông!

Nhạc Vũ lại thầm kỳ quái, Thanh Dương Tử cùng thê tử của mình cũng đều là những tu sĩ từng sở hữu đại thần thông.

Vậy tại sao hai người lại không đi tìm hiểu những đại đạo thiên địa có liên quan đến thần thông của mình mà lại cùng lĩnh ngộ lôi pháp. Chẳng lẽ trong này còn có ẩn tình gì? Bất quá những nghi hoặc này ngay sau đó cũng bị nỗi phấn chấn trong nội tâm Nhạc Vũ áp đảo.

Bản thân mình hiện giờ vẫn chưa tiến vào cảnh giới Đại Thừa nhưng nếu bàn về chiến lực, không cần Long Tước phiến cùng Thông Thiên Long Ngục Ấn cũng đủ để chính thức chống lại Đại Thừa! Chỉ bằng vào hai đại thần thông Ngũ Sắc Thần Quang và Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt thần châm cũng đủ hoành hành thế gian!

Nhạc Vũ sau đó lại cảm thấy tâm thần mỏi mệt. Dược hiệu của Thất chuyển cuồng linh đan biến mất, tông môn bí thuật cũng được hắn tán đi, ngay lập tức pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành lưu chuyển trong kinh mạch cũng dần kho cạn, khí huyết bắt đầu suy nhược, nhiều loại thương thế lúc này mới bộc phát.

Nhạc Vũ cười khổ, thu hồi lại Tử Khuyết Thiên Chương rồi bắt đầu xếp bằng tĩnh dưỡng.

Ba ngày sau, trong tông môn đã phái người tiếp quản. Ngoại trừ hơn mười Kim Đan tu sĩ trong tông môn và hơn một ngàn đệ tử bên ngoài, người cầm đầu chính là Nguyên Đức chân nhân.

Nhạc Vũ thu hồi Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận bên ngoài để mọi người tiến vào. Sau đó trực tiếp tiến qua thời không loạn lưu đi vào hoàng hôn giới.

Lần này sở đắc kiếm ý của Quảng Lăng tán nhân, bốn thức cuối cùng của Quảng Lăng tuyệt kiếm cùng với Tử Khuyết Thiên Chương.

, cho dù thế nào thì hắn cũng cần bế quan một thời gian ngắn để tiêu hóa, thuận tiện điều dưỡng thương thế.

Còn có những đệ tử Kim Đan Linh Hư của Thái Huyền tông cũng cần sớm xử trí. Thời điểm hiện giờ cũng là lúc để mấy người Nhiễm Lực củng cố đạo cơ, trùng kích Kim Đan.

Ti châu, Thính Vân Thiên cung.

Vẫn ở trong ngôi nhà thuỷ tạ lúc trước, Huyền Tĩnh ngưng trọng cầm lấy một thanh tử sắc tiểu kiếm, ngồi xếp bằng tĩnh tọa, mấy tên đạo đồng bên cạnh đều đang tái nhợt.

Trong cái hồ nhỏ bên trước nhà thuỷ tạ, sóng nước vẫn nhộn nhạo, nhìn qua khiến người ta có cảm giác thoải mái. Bất quá dần dần nước hồ sôi trào, tựa hồ đang bị đun sôi khiến vô số cá đều bị lật ngửa trắng bụng.

Qua một lúc lâu, Huyền Tĩnh mới mở mắt, phi kiếm truyền tin trong tay cũng hóa thành bột mịn.

Hỏa Hoàng cấp mười một rõ ràng đã chết trong tay Nhạc Vũ. Yêu Vương Thương Ngô cũng trọng thương trong tay hắn rồi chạy trốn. Hôm nay Thái Huyền đã vong, Tu La tán nhân cũng không biết đi về đâu! Hay cho Quảng Lăng tông, hay cho Nhạc Vũ! Ly nhi chắc là chết trong tay kẻ này! Không Kiếm.....

- Trận chiến này, Nông Dịch Sơn dù chưa sử dụng Nguyên Dương đao luân, bất quá ta xem vật ấy cũng có bảy thành khả năng, rơi vào tay hắn. Nói cách khác là có ba vị Tán Tiên thực lực tuyệt đỉnh sao? Còn có một Thao Thiết cấp mười lăm, hắc!

Thở dài một tiếng, Huyền Tĩnh nhìn về phía trước mắt mới phát hiện dị tượng trong hồ. Hắn ngưng mày phất tay dời đi toàn bộ số cá chết rồi cười tự giễu.

- Sáu trăm năm khổ tu, nguyên lai công phu dưỡng khí vẫn chưa đến nơi đến chốn! Chỉ là nhục nhã bậc này, thâm cừu đại hận, ta lại há có thể bình tâm tĩnh khí?

Vừa nghĩ đến đây, Huyền Tĩnh bỗng nhiên đứng lên, nhìn về phía phương bắc, sát cơ lành lạnh lóe lên trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 625: Phân tích thi thuế

Trên đỉnh của Thiên Trụ Phong, một luồng đao ý cường hoành chọc thẳng lên trời ngay chỗ lôi quang lập lòe, kiếp vân tràn ngập.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm dẫn động kiếm ý của Quảng Lăng tán nhân thu nạp vào thần hồn, dần dần dung hợp. Sau khi hoàn thành liền đem thần hồn phóng lên trời tiến vào trong kiếp vân để thừa nhận trùng kích của kiếp lôi. Trong Hoàng hôn giới bất đồng với thế giới bên ngoài, cho dù kích phát đao ý cũng có tiếng nổ của thiên địa vang lên không ngớt nhưng lại không có lôi kiếp hàng lâm.

Nhạc Vũ suy đoán điều này tuyệt cũng không phải là do ý niệm thiên địa của Hoàng hôn giới hảo tâm như vậy mà chắc là không có dư lực.

Hắn thậm chí cũng không dám để cho Sơ Tam Đẳng Huyền, còn có mấy người Nhạc Trương thị độ kiếp ở đây mà cưỡng ép xuyên qua thời không loạn lưu, đem tất cả đến Tử Vân tiên phủ.

Cho dù vậy cũng không phải tự hắn dùng đao ý dẫn phát lôi kiếp mà là bắt một yêu thú thông qua Ngũ Hành Tụ Linh Trận, cưỡng ép độ kiếp.

Thần niệm của Quảng Lăng tán nhân cực kỳ thuần túy, cho dù là Tán Tiên cũng phải tự thẹn không bằng. Rèn luyện lôi kiếp ở mức độ này đã không còn có công hiệu. Bất quá có trợ giúp này thì Nhạc Vũ lại có thể đem thần hồn của mình kết hợp nhất thể.

Qua chừng hai canh giờ, kiếp vân đã hoàn toàn tiêu tán. Nhạc Vũ đem thần hồn phản hồi trong cơ thể mình, sau đó mở mắt, mục quang bùng lên một đạo tử lôi như thực chất. Đạo lôi phù sâu trong cơ thể hắn đã triệt để thành hình, chỉ còn một chút cảm giác hư ảo nhàn nhạt. Vô số lôi điện thỉnh thoảng lại lóe lên khắp thần hồn, ngay cả Nhạc Vũ cũng phải dùng hết toàn lực mới có thể khống chế.

- Đã là loại kiếp lôi thứ sáu trăm năm mươi bốn! Hiện giờ chỉ còn thiếu bốn trăm loại kiếp lôi nữa là có thể hoàn toàn dung hội.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, thăm dò lại trong cơ thể. Khí huyết suy bại mấy tháng trước hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, chỗ tổn thương do thiên địa cắn trả cũng đã chữa trị toàn bộ.

Vươn người đứng lên, Nhạc Vũ lấy ra thanh Vô hình hàn phách kiếm rồi bắt đầu múa lên theo hình ảnh Quảng Lăng tán nhân ngày đó.

Kiếm thứ nhất đâm ra đã khiến phong lôi cuồng xuất, phảng phất trong hư không ảm đạm có vật gì đó bị hắn cường hành chặt đứt. Đến kiếm thứ hai, không gian nơi hắn đang đứng đã có dấu hiệu sụp đổ, xa xa truyền đến tiếng yêu thú gào thét, phảng phất cực kỳ sợ hãi.

Tới kiếm thứ ba thì Nhạc Vũ không tiếp tục sử ra mà xuất ra một đạo pháp lực để tu bổ phiến thiên địa vừa bị hắn đảo lộn. Lúc này Nhạc Vũ bất đắc dĩ thở dài, nhận thức sâu sắc về tuyệt kiếm hãn thế này hết lần này tới lần khác không thể đơn giản sử dụng.

Hắn có cảm giác nếu như tiếp tục sử ra một kiếm sẽ khiến sinh linh trong vạn dặm tuyệt không thể chạy trốn. Cho dù ngay cả yêu thú thập nhất giai cho đến thập tam giai cũng không ngoại lệ.

Còn nếu như hắn đánh ra đầy đủ bốn thức thì sẽ khiến cho thế giới này tuy chưa lập tức sụp đổ nhưng sẽ thúc đẩy nhanh hơn. Hắn còn chưa ngu xuẩn tới mức trước khi Hoàng hôn giới còn có giá trị lợi dụng lại đem phá hủy.

Than khẽ, Nhạc Vũ đem thanh Vô hình hàn phách kiếm trả lại trong tay áo, sau đó nhìn về phía xa chừng hai nghìn dặm. Nơi đó đồng dạnh một mảng lớn kiếp vân bao phủ bên ngoài, đang có một đạo lôi quang lam sắc đánh xuống.

Nhạc Vũ cau mày, thân hình lóe lên rồi đã tới bên dưới kiếp vân, trông thấy một người toàn thân đầy máu đang ngồi tĩnh tọa trong lôi quang lam sắc.

Mấy người Nhạc Trương thị cùng Băng Thiến đều đang ở bên cạnh. Hết thảy hiện giờ đều đã có cảnh giới Kim Đan. Theo như cảm giác hồn niệm của hắn thì Kim Đan của bọn họ đều như một đoàn hỏa diễm cực lớn. Bất quá lúc này trên mặt tất cả đều ròng ròng mồ hôi, tựa hồ thần hồn đang chịu áp lực cực lớn. Lực cương sát của Huyết Anh phát ra, ngay cả Nhạc Vũ sau khi triệt để hấp thu hồn thức Quảng Lăng tán nhân lưu lại cũng có chút cảm giác không thoải mái.

Chân khí Huyền sát Chiến Ma trong cơ thể Chiến Tuyết đã được hắn dùng hai gương sen tăng lên tầng thứ mười sáu đỉnh phong.

Sát lực tương ứng cũng cũng càng phát hùng hồn khổng lồ. Một lần hóa sát vi cương chừng trăm vạn thạch lực, quả thật không phải để cho mấy người Nhiễm Lực có thể chống cự.

Bất quá bản thân Nhạc Vũ độ kiếp, một khi đao ý dẫn phát lại lại càng không cho người bên ngoài tới gần. Nếu sinh linh bên cạnh không chịu dời đi chắc chắn sẽ bị hồn niệm đao ý của hắn đánh nát. Vì vậy Nhạc Vũ liền dứt khoát đem chuyện trợ giúp thần hồn của mấy người giao cho Chiến Tuyết. Ngoại trừ việc nắm giữ thêm một môn thần thông còn có thể trợ giúp nàng nhanh chóng nắm giữ triệt để sát lực khổng lồ của Bát Diệp Tử Tâm Liên.

Có lực cương sát của Chiến Tuyết, cùng với áp lực của hai lần kiếp vân, hiệu dụng rèn luyện thần hồn của mấy người Nhiễm Lực và Sơ Tam Chiến Tuyết càng thêm rõ ràng.

Mắt thấy kiếp lôi hiện giờ mới bắt đầu, mấy người bên cạnh ngoại trừ Côn Ngô vẫn theo thường lệ hộ pháp phát hiện được ra mình còn lại vẫn không hề hay biết, Nhạc Vũ dùng thần niệm truyền đạt một mệnh lệnh cho Chiến Tuyết rồi xuyên qua hàng rào không gian tới chỗ Thần quốc.

Vùng này trong Hoàng hôn giới hiện giờ giống như căn cứ của Nhạc Vũ, khuếch trương đến phạm vi hơn trăm dặm, bên trong có đầy đủ các loại linh thạch lẫn di cốt yêu thú và nguyên quáng linh kim.

Tới chỗ này, Nhạc Vũ đầu tiên bay tới về góc đông bắc rồi hạ xuống một chỗ chất đầy thi hài.

Nơi đây có đến mấy trăm thi thể tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong, thi thể linh tiên nguyên vẹn cũng có đến hơn trăm cái.

Sau khi hạ xuống, Nhạc Vũ tiện tay cầm một thi thể Đại Thừa tương đối hoàn hảo xem xét. Qua hai năm phục dụng Nguyên Trí linh quả, tri thức đạo pháp của hắn đã có thể dùng từ sâu như biển để hình dung.

Bất quá những sở đắc về trận đạo của hắn lại không hữu dụng với mấy thi hài

này. Mấy năm này nhục thân của hắn đề thăng nhanh chóng, một là dựa vào tiến hóa của việc độ kiếp, hai là nhờ vào tinh huyết Chân Long cùng Vu Thần trợ lực. Thêm vào đoàn tử khí dần chậm rãi hoàn thiện thể chất.

Cho đến khi mượn lực của Nguyên Trí linh, hoàn toàn thông hiểu 60 vạn điển tịch của Tử Vân tán nhân truyền lại thì hắn mới có thể tiến hành phân tích mấy thi thể tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong này. Hiện giờ sau khi hoàn thành phân tích một thân thể thì Nhạc Vũ lại lâm vào khổ não.

Những di thể linh tiên kia thì với trình độ hiện giờ của hắn còn chưa thể nào hoàn toàn phân tích. Bất quá thi thể những Đại Thừa tu sĩ thì không làm khó được hắn. Kỳ thật thân thể hắn hiện giờ cũng không còn kém quá xa.

Bất quá vấn đề là kết cấu thân thể của mỗi tu sĩ này sau khi có được cơ sở Đại Thừa Kim Thân thì hoàn toàn bất đồng. Cơ hồ mỗi cái đều có chỗ đặc dị của mình.

Hắn tổng kết ra được chừng mấy loại. Một số có hướng phát triển thân thể vô cùng cường hoành, thậm chí cơ hồ tiếp cận với linh tiên. Một số khác am hiểu đạo pháp thì kết cấu phù văn trong tế bào có thể khiến cho uy lực đạo pháp thần thông càng mạnh, khống chế càng nhiều linh lực thiên địa. Bất quá một số tựa hồ dựa vào dược lực để đề thăng thì trong cơ thể lưu lại một phần dược độc khiến kết cấu thân thể tán loạn, tựa hồ tùy duyên mà thành. Ngoài ra còn có một số lại tăng cường về phương diện hồn lực, quả nhiên là Tam Thiên Đại Đạo, có tất cả bất đồng!

Nhạc Vũ khe khẽ thở dài, lâm vào trầm tư. Hiện giờ muốn tề tụ đủ 1080 loại lôi kiếp còn cần vài năm. Trong khoảng thời gian này cũng không có khả năng chỉ đơn thuần rèn luyện thần hồn.

Về phần dược vật chuẩn bị cho Huyền Sát Luyện Thi tầng thứ ba thì hắn đã sớm hoàn thành. Đồng thời cũng chuẩn bị cho nhục thân trước lúc trùng kích Đại Thừa đạt đến vạn thạch lực.

Chẳng qua với tình hình hiện giờ lại trì hoãn khiến hắn khó có thể quyết đoán không biết nên đi hướng nào mới tốt, cho dù muốn tổng hợp cũng cần phòng bị việc xung đột gien.

-Bỏ đi! Vẫn phải chờ ngày sau xem có cơ hội tìm thêm thi thể Đại Thừa tu sĩ.....

Nhạc Vũ lại nghĩ tới Thần Mộ, trong đó chắc vẫn còn tồn tại Thần Điện khác. Bất quá sau một lúc hắn lại lắc đầu, chưa đến lúc bất đắc dĩ thì hắn cũng không tình nguyện đi vào. Trong lòng hắn có cảm giác nếu tiến vào trong đó chẳng những không có thu hoạch nào mà còn có hung hiểm tuyệt đại.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ thấy Chiến Tuyết cũng phá không bay đến, nàng vừa thấy hắn thì cười ngây thơ chạy đến:

- Thiếu gia chuẩn bị trở về bên kia?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hiện giờ hắn đã bình phục thương thế, lại thêm chuyện sát kiếp của Đoan Mộc Hàn, quả thực muốn nhanh chóng phản hồi Bắc Hoang. Hơn nữa hắn vẫn còn canh cánh chuyện Quảng Lăng Tông hiện giờ.

Bất quá trước mắt vẫn còn có chuyện muốn làm.

Lấy Tử Khuyết Thiên Chương từ trong Tu Di Giới đặt ở trước người, Nhạc Vũ lại dùng Long Tước phiến đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang. Trước kia hắn phải hao hết tinh nguyên mới có thể phá vỡ tầng kim quang, lần này lại chỉ cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đã có thể khai mở.

Chiến Tuyết vừa nhìn qua cũng hiểu nên đặt tay lên vai hắn, từ cơ thể xuất ra một luồng sát lực mênh mông.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác mỉm cười, cũng không biết có phải trùng hợp hay không mà trong Tử Khuyết Thiên Chương có tới bốn pháp tắc liên quan đến lực hồn sát của Chiến Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 626: Băng Nguyệt Thiên Hồ

Trở lại Đông Thắng đại lục, trạm dừng chân đầu tiên của Nhạc Vũ là tọa tiêu Đại Na Di trận tại Tử Vân Tiên Phủ.

Lúc này người ở bên ngoài dòm ngó Tiên Phủ đã không chỉ là một vài Nguyên Anh. Hiện giờ thiên cơ đảo lộn khiến cho ngay cả mấy vị Đại Thừa tu sĩ cũng ở bên ngoài Tiên Phủ bồi hồi.

Bất quá cái chết của Không Kiếm hoặc nhiều hoặc ít cũng có chỗ chấn nhiếp với bọn họ, hơn nữa cũng không có ai có bản lĩnh trận đạo nổi tiếng như người trước để ra tay.

Nhạc Vũ tự xét thấy với Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm, cộng thêm cảm ngộ pháp tắc thiên đạo trong Tử Khuyết Thiên Chương thì cũng không hề kiêng kị, trực tiếp dùng Thập Phương Môn đột phá đi ra ngoài.

Hắn dùng Càn Khôn Dịch Ngải Bàn tính toán, tận lực khai mở linh giác mấy vị Đại Thừa tu sĩ, đến khi ra đến ngoài cùng thì mới bị một vị có tu vi có thể sánh với Không Kiếm phát giác. Sau đó một đạo pháp lực vô cùng cường hoành phá không bay đến nhưng cũng không công hướng Nhạc Vũ mà theo sát bên cạnh hắn như hư ảnh, ẩn ước như chân nhân đồng dạng thôn thổ linh lực thiên địa.

Nhạc Vũ biết ý của người này là dùng đại thần thông thị uy, đoán chừng hiểu lầm hắn đến vì Tiên Phủ.

Lập tức Nhạc Vũ cũng lười để ý, đầu ngón tay phát ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ chín, trực tiếp đánh tan hư ảnh này rồi tiếp tục phá không ly khai.

Người nọ tựa hồ cũng hiểu được lợi hại, do dự một lát rồi quyết đoán thu xúc giác hồn thức trở về.

Lao ra khỏi Tử Vân Tiên Phủ, Nhạc Vũ bay thẳng đến phương bắc, ước chừng qua trăm vạn dặm. Nơi này vô luận người hay yêu thú đều dần dần rất thưa thớt.

Liếc nhìn lại chỉ thấy một mảnh trắng như tuyết, phía trước ẩn ước có một vùng lớn băng sơn.

- Đây cũng là nơi Băng Nguyệt tông lập tông, một trong mười chỗ cực bắc của Bắc Hoang.

Nhạc Vũ đứng trên không trung ngắm nhìn chung quanh, sau đó hơi lắc đầu thực sự không biết năm đó tổ sư Băng Nguyệt tông rốt cuộc nghĩ thế nào.

Nơi cực hàn này cố nhiên có rất nhiều thiên tài địa bảo, số lượng linh mạch thậm chí vượt qua tổng sản lượng của Bắc Hoang, bất quá thu thập đều rất khó khăn, điều kiện ác liệt hơn gấp trăm lần so với Quảng Lăng. Đoán chừng cũng là người có tâm khí cao ngạo như Quảng Lăng tán nhân, không muốn để tông môn bị người khác khống chế.

Nếu không phải Tông chủ đặt cứ địa ở chỗ nghèo nàn thì cũng không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi mấy ngàn năm đã có khí tượng đại tông.

Nơi đây trước kia Nhạc Vũ đã từng đi qua, tuy đã sớm biết chỗ đặt sơn môn của Băng Nguyệt tông. Bất quá nhìn lại có thể thấy cảnh vật cơ bản đều giống nhau, thật sự khó có thể phân biệt.

Một mình tìm kiếm hồi lâu, mới thấy ở đằng xa có một Thiên Hồ cực lớn nằm ở trên đỉnh một ngọn núi cao tới sáu vạn trượng.

- Quả nhiên! Có thể đem một hỏa mạch từ lòng đất dẫn vào nơi này, hình thành một hỏa sơn khiến cho mấy vạn dặm bên cạnh không bị hàn khí ảnh hưởng. Băng Nguyệt tổ sư thực có tầm nhìn xa.

Nhạc Vũ dùng Chướng Nhãn pháp che dấu hình tích rồi sau đó trực tiếp ngự không phi hành đi qua. Vừa mới tới gần, liền cảm giác một Ngũ Hành bình chướng bài xích bản thân, lập tức không chút do dự đem Ngũ Sắc Thần Quang quạt ra trong phạm vi nhỏ rồi tiến vào trong.

Bên trong và ngoài linh trận quả thực là hai thế giới khác nhau. Bên ngoài gió lạnh gào rít, tu vi hơi thấp một chút đều muốn đông cứng. Bên trong không khí ẩm ướt, gần như mùa xuân ở vùng phía nam Bắc Hoang, gió nhẹ quất vào mặt, thoải mái dễ chịu đến cực điểm.

Nhạc Vũ hạ xuống chỗ biên giới của Băng Nguyệt thiên triều rồi sau đó nhẹ nhàng bay qua cung điện bên hồ.

Hắn cảm giác khó có được thời điểm dễ chịu như vậy, một đường đi tới đều thấy mĩ nữ dung mạo như hoa khiến người vui thích.

Đáng tiếc phần lớn thần sắc đều lạnh như băng, mặt hàn như sương khiến Nhạc Vũ cảm giác tiếc nuối. Bất quá nhìn từ góc độ khác thì ở một nơi có rất nhiều băng sơn mỹ nữ như vậy thực sự hình thành một phong cảnh khác biệt.

-Nơi này quả đúng là phúc địa của nam nhân.

Nhạc Vũ than thở, nếu không phải năm đó không có điều kiện, thật sự khó nói bản thân sẽ không bái làm môn hạ của Băng Nguyệt tông, mỗi ngày đều có thể mở rộng tầm mắt, cảm giác ẩn ước có chút đố kỵ với Ngôn Vô Cực.

Hắn không sở trường Chướng Nhãn pháp, bất quá tu vi đã đến tầng cấp này thì chỉ cần bỏ ra vài ngày tham ngộ đại đạo thiên địa sẽ thôi sử thành thạo bất cứ đạo pháp gì. Dọc theo đường đi vào cũng không ai phát giác, nếu gặp phải cấm chế của linh trận đều trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang đột phá.

Cho dù gặp phải những tu sĩ Kim Đan đại viên mãn cũng chỉ có cảm giác kỳ quái liếc sang bên cạnh.

Chỉ cần Nhạc Vũ thoáng dừng lại một lát thì tất cả sẽ lắc đầu khó hiểu rời đi. Về phần những tu sĩ Nguyên Anh, ngay cả Quảng Lăng tông có hơn mười vị cũng chẳng phải là quanh năm bế quan tu hành, tình hình Băng Nguyệt tông ước chừng cũng không khác biệt. cứ thế hắn một đường thông suốt tiến thẳng vào chỗ hạch tâm của Băng Nguyệt tông.

Nhạc Vũ đầu tiên ngầm giễu, tông môn từng cùng sánh vai với Quảng Lăng, được xưng đại tông Bắc Hoang cũng không khỏi quá mức buông lỏng. Nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không phải là vậy, thần thông bản thân hiện giờ đã vượt qua khỏi thủ đoạn tầm thường.

Nhạc Vũ đầu tiên tiến thẳng vào đại điện nghị sự có tên là Lãnh Nguyệt điện, từ đó có thể nhìn bao quát cả chỗ hạch tâm của đại trận hộ sơn.

Sau đó hắn yên lặng đánh ra mười mấy phù văn lẫn linh thạch rồi an tâm tìm

kiếm khắp nơi.

Khiến hắn chú ý nhất là một lầu các ba tầng cách Lãnh Nguyệt điện không xa, nơi đây có ba vị Kim Đan tu sĩ trấn giữ. Nhạc Vũ thấy thế cười nhẹ rồi tiến vào trong.

Tầng thứ nhất có rất nhiều sách vở điển tịch, số lượng ước chừng hơn bốn mươi vạn. Nhạc Vũ dùng thần niệm lướt qua thì thấy đạo điển ở đây cơ bản đều dành cho Nguyên Anh tu sĩ tu hành tìm hiểu sở dụng, ghi chép rất nhiều công pháp thần thông, cấp độ kém hơn nhiều so với Tử Vân đạo nhân.

Nhạc Vũ cũng không có hứng thú với mấy thứ này, chỉ đem toàn bộ kiến thức trong tử sách ngọc giản sao lưu lại rồi tiến lên tầng hai. Tầng này ngoài một số dược liệu ngoài Tam phẩm thì còn có các vật luyện khí.

Nhạc Vũ cũng không cố kỵ Kim Đan tu sĩ ở đây, lấy đi một ít Huyền Hạo đan cùng một số tài liệu cần thiết cho dược dịch tôi thể lần ba rồi tiến thẳng đến tầng thứ ba.

Vừa mới bước lên cầu thang, Nhạc Vũ khẽ giật mình, chỉ thấy nữ tử đang nhắm mắt tĩnh tu bên cạnh chính là Hư Nhược Nguyệt.

Trong lòng thầm nói một câu "tình cờ thật", Nhạc Vũ lập tức bình tĩnh lại, hồn niệm cảm giác được tu vi nữ tử này rõ ràng chỉ cách Nguyên Anh một bước ngắn. Vô luận thần hồn pháp lực đều đã vượt xa khỏi cảnh giới Kim Đan, thực lực tương đương với cảnh giới Kim Đan của hắn năm đó.

- Tốc độ tu hành của người có chung số mệnh với thiên địa quả thật khủng bố.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Nhạc Vũ đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chỉ cần dùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm hay Băng Diễm tuyệt quang điểm vào thì Hư Nhược Nguyệt quả quyết không có một đường sinh cơ.

Bất quá ngay sau đó, Nhạc Vũ cười khẽ bỏ đi ý niệm. Cũng không phải hắn nhân từ nương tay mà do minh ước với Băng Nguyệt tông. Cả đời hắn coi trọng nhất chính là danh dự, một chữ đã nói ra tuyệt không nuốt lời, lúc này càng không muốn làm người bội bạc.

Hơn nữa nói cho cùng đây cũng chỉ là một nữ tử, cho dù vận khí tốt đến đâu thì

hắn vẫn tự tin có thể áp chế. Nếu thật sự muốn báo thù hắn thì khi đó đường đường chính chính đánh chết là được. Hà tất phải làm chuyện nham hiểm để khiến đạo tâm bất ổn.

Lúc này Hư Nhược Nguyệt chợt giật mình mở mắt ngơ ngác nhìn quanh, tựa hồ khó hiểu báo động sát ý từ đâu mà đến.

- Hay cho một nữ tử thông minh!

Nhạc Vũ thầm khen một tiếng, nhìn thần sắc Hư Nhược Nguyệt như mê man khó hiểu, kỳ thật đã âm thầm vận chuyển pháp lực, thôi động thần niệm cảnh báo với từng tu sĩ Nguyên Anh trong tông môn.

Chỉ là động tác của nàng có vẻ cực kỳ kín đáo nhưng tu vi đã đến cấp độ như Nhạc Vũ thì hết thảy đều không qua khỏi cảm giác của hắn. Nhạc Vũ cười thầm, cũng không ngăn cản nàng hý lộng.

Đã biết nàng nhìn ra nên Nhạc Vũ cũng không dùng Chướng Nhãn pháp, hiện ra thân hình rồi khẽ vuốt ve từng món đồ trên lầu.

Ở đây có cất giữ trên mười hai thanh Tam phẩm huyền binh, trên Nhị phẩm cũng có sáu thanh, còn lại là pháp bảo có công hiệu khác. Ngoài ra còn có linh đan đủ loại, Duyên Thọ Đan cũng có mấy chục miếng đều là nhị phẩm có thể kéo dài tuổi thọ đến 120 năm.

Trong đó có thêm mấy mấy khối Hồn Ngọc có phẩm chất tuyệt hảo. Nhạc Vũ vẫy tay cầm lên một khối thì thấy ghi chép bên trong là nguyên vẹn công pháp Huyền Minh Thần Quang, Hàn Phách Thần Quang, cuối cùng còn có một môn công pháp tên là Bắc Minh Huyền Quy Chướng cũng cực kỳ bất phàm. Nhạc Vũ mừng rỡ dùng hồn niệm ghi chép lại toàn bộ.

Sau đó hắn bỏ lại tất cả Hồn Ngọc, nhìn về Hư Nhược Nguyệt cười nói:

- Mấy vị sư thúc bá của ta vẫn suy đoán Băng Nguyệt tông các ngươi chắc là tìm được một Tiên Phủ Thượng Cổ .

Nên những năm này mới hưng vượng như thế. Nói ra thì kỳ quái, ta tự hỏi thuật thôi diễn bản thân cũng không thua Đại Thừa tu sĩ nhưng lại không thể thôi diễn ra dấu vết. Ngay cả Chưởng giáo sư tổ cũng mấy lần thôi diễn cũng đồng dạng.

Nguyên lai tưởng rằng việc này chỉ là lời đồn, hôm nay chứng kiến quả nhiên là xác thực, ngươi nói đúng không?

Thần sắc Hư Nhược Nguyệt từ lúc hắn hiện ra đã biến đổi âm trầm, tự biết bản thân không phải là đối thủ nên chỉ có thể lẳng lặng chờ mấy vị sư trưởng đến.

Đến lúc này nghe Nhạc Vũ nói cộng thêm với áp lực hồn niệm mênh mông mới biết bản thân vẫn đánh giá quá thấp thực lực Nhạc Vũ, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, không cách nào trả lời.!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 627: Trao đổi công quyết

Nhạc đạo hữu, ngươi khi dễ đồ nhi ta như thế , rất có ý tứ sao?

Vào lúc Hư Nhược Nguyệt sắp chịu không nổi áp bức hồn lực của Nhạc Vũ thì bên ngoài đột nhiên xuất hiện thân ảnh uyển chuyển của một nữ tử. Dung mạo nàng cực kỳ tú lệ nhưng bao hàm vẻ giận dữ, đi theo bên cạnh là một nam tử chừng bốn mươi tuổi, chính là Ngôn Vô Cực.

- Nhạc Vũ?

Nhạc Vũ cười lạnh, cảm giác bên ngoài lầu các đang có mấy vị Nguyên Anh tu sĩ vây quanh, còn thêm mấy chục Kim Đan cùng với hơn một ngàn Linh Hư tu sĩ đang chạy đến, bắt đầu kết trận bên ngoài.

Hắn cũng không để ý, thu hồi thần niệm rồi nhìn sang nữ tử kia:

- Nếu như Trâu Liên Tông chủ đã đến, vậy mời cùng ta giải đáp nghi vấn. Hai tông ta là minh hữu, chắc sẽ không đến nỗi lừa gạt ta. Sắc mặt Trâu Liên khẽ biến, hỏi lại:

- Nếu là minh hữu, đạo hữu sao đến Băng Nguyệt Thiên Cung mà không thông báo. Quả thật coi tu sĩ tông ta là bùn đất hay cho là tông ta không dám giết ngươi?

- Chính bởi vì là minh hữu nên ta mới không mạnh mẽ xông vào sơn môn, càng không tru sát đồ đệ của ngươi tại đương trường.

Cũng không nhìn sát cơ lóe lên trong mắt Trâu Liên, Nhạc Vũ cười lạnh:

- Hỏi lại một câu, một số tân tràng của Băng Nguyệt tông các ngươi từ đâu mà đến? Trâu Tông chủ cũng không phải là người bình thường, biết rõ nếu một khi không đáp thực sẽ có hậu quả như thế nào?

Hắn không hề có một chút khách khí, sắc mặt Trâu Liên cũng biến đổi xanh trắng một hồi, biết hôm nay không còn chỗ trống để chuyển ngữ, nhìn qua Nhạc Vũ rồi lâm vào trầm tư.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thần sắc nàng cũng biết đối phương không chỉ là đang cân nhắc mà chắc còn có mục đích kéo dài thời gian.

Hắn suy đoán trong này chắc là chỗ căn bản để chấn hưng Băng Nguyệt tông. Hiện giờ tuy Quảng Lăng tông chỉ cần đưa tay là có thể diệt Băng Nguyệt nhưng với bản tính con người sao có thể đơn giản nhổ ra chỗ tốt đã đưa đến bên miệng.

Nếu là tổ sư của Băng Nguyệt tông vẫn còn trong thế giới này mà chưa từng vẫn lạc thì đại sự bậc này cũng không đến lượt Trâu Liên làm chủ.

Nhạc Vũ nhếch miệng, cũng tùy ý để nàng kéo dài thời gian, sau đó phát giác Hư Nhược Nguyệt lúc này đã biết cơ thối lui, chỉ còn cách vài bước sẽ ra khỏi lầu các, bất giác cười nhạt:

- Hư đạo hữu chuẩn bị đi nơi nào? Lại nói tiếp, lần này ta đến phương Bắc là có chuyện muốn tìm ngươi.

Hư Nhược Nguyệt lập tức bất đắc dĩ dừng lại. Cũng không phải nàng chưa từng nghĩ qua sẽ dưới sự yểm hộ của Trâu Liên cùng Ngôn Vô Cực bỏ chạy, thậm chí trong nội tâm nàng có một nỗi hận không thể dẫn phát đại chiến dùng lực toàn tông diệt sắc Nhạc Vũ.

Chỉ là vào lúc này, không biết vì sao Hư Nhược Nguyệt có một dự cảm kỳ dị là chỉ sợ dù có Trâu Liên cùng Ngôn Vô Cực lẫn chư vị Nguyên Anh Trưởng lão trong tông môn ra tay thì Nhạc Vũ muốn bắt nàng cũng dễ như trở bàn tay, lấy tính mạng nàng lại càng đơn giản đến cực điểm,

Nghĩ đến cường thế của Quảng Lăng Tông hiện giờ đối với thất cục của tông môn cũng không cho phép nàng lỗ mãng như thế.

Nhạc Vũ lại thêm một lần thầm tán thưởng, rốt cuộc là người có chung số mệnh với thiên cơ, có một linh tính đặc biệt. Hết thảy lựa chọn của nàng đều không bàn mà hợp với thiên đạo, bao giờ vẫn có thể chọn được sinh cơ.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Nhạc Vũ thản nhiên nói:

- Ta muốn làm một vụ giao dịch với Băng Nguyệt tông các ngươi, muốn biết lúc trước Hư đạo hữu như thế nào để phục sinh? Nhớ rõ lúc trước ra tay ta không chút lưu tình. Thần hồn thân thể, có thể nói là đều bị phá hủy.

Hắn nói rất hời hợt nhưng bên kia Hư Nhược Nguyệt lại tái nhợt, giống như nhớ lại lúc trước đánh lén Nhạc Vũ không thành lại bị tru sát, ánh mắt lộ ra lệ khí lẫn hận ý nồng đậm.

Trong toàn bộ lầu các cũng lặng ngắt, qua một hồi lâu thấy thần sắc của Nhạc Vũ càng lúc càng tối sầm, Ngôn Vô Cực mới mở miệng nói:

- Cái này là bí pháp của tông ta, đã nói là giao dịch, tất nhiên Nhạc đạo hữu phải xuất ra thứ khiến tông ta động tâm?

Nhạc Vũ nghe vậy có chút tán thưởng nhìn Ngôn Vô Cực, sau đó lấy ra một miếng Hồn Ngọc nói:

- Chắc hẳn bọn ngươi cũng đã biết được, mười tháng trước ta từng đem Hách Liên Trường Không, Thủy Vân Phi tính cả mười vị vị Nguyên Anh hai tông diệt sát.

Nghe được lời ấy, sắc mặt mọi người đương trường đều hơi tái đi, quả thực trước đó họ đều nghe qua một ít đồn đãi.

Bất quá sâu trong nội tâm cũng chỉ cho là lời đồn, không thể nào tin là thật. Chỉ nói là Yêu Vương Thương Ngô cùng Lệ Bi Hồi sau khi đại bại trở về vì xấu mặt nên mới tung ra tin tức.

Nghe giọng của Nhạc Vũ phảng phất như bình thường. Nếu quả thật như thế thì há chẳng phải ngày đó Nhạc Vũ cùng với nữ tử thần bí kia ngoài độc chiến với Lệ Bi Hồi và một Yêu Vương khác, còn tăng thêm mười hai Nguyên Anh, tính cả nhân vật hoành hoành Ký Châu nhiều năm như Hách Liên Trường Không cùng Thủy Vân Phi?

Đã như thế, cho dù hôm nay bọn họ có thử liên thủ thì kết quả trận chiến chưa chắc có thể lưu lại được Nhạc Vũ.

Mục đích của Nhạc Vũ khi nói những lời này là để chấn nhiếp Băng Nguyệt tông

vọng động, thấy vậy thì không chút ngoài ý muốn nói:

- Sau trận chiến ngày ấy, ta lấy được từ Hách Liên Trường Không nguyên vẹn pháp quyết tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo, không biết có đủ giá trị?

Ngôn Vô Cực cùng Trâu Liên đều hít vào một hơi khí lạnh, Băng Nguyệt tông tự có thần thông phòng thân. Bắc Minh Huyền Quy chướng mà Nhạc Vũ vừa đọc qua tuy không nổi danh nhưng có thể xếp vào đại thần thông.

Bất quá thứ này không thể so với tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo, đối với Băng Nguyệt tông mà nói, càng có trọng dụng.

Hư Nhược Nguyệt không dám làm chủ, chỉ nhìn qua hai vị trưởng bối, Trâu Liên lạnh lùng cười nói:

- Giao dịch này dĩ nhiên là tốt , không biết trong đó có bao hàm ba loại thần thông mà đạo hữu vừa sao lục của tông ta?

Ý trào phúng trong đó cơ hồ không chút dấu giếm, Nhạc Vũ coi như không nghe thấy, nhìn sang chỗ khác.

Trâu Liên chán nản nhưng lại không thể làm gì, đang chần chừ có nên đáp ứng trước thì chỉ thấy ngoài cửa có một vầng sáng đáp xuống, tiếp theo là một giọng nữ lạnh lùng trong trẻo:

- Việc này ta đáp ứng! Như Nguyệt, đem Liệt Hồn Phân Thân Pháp cho hắn.

Hư Nhược Nguyệt vội cúi người lĩnh mệnh, sau đó ném qua một miếng Hồn Ngọc. Nhạc Vũ tiếp trong tay, dùng thần niệm hơi quét qua, trong mắt lóe lên tinh mang.

Quả nhiên lúc trước quyết định Bắc thượng Băng Nguyệt tông để xem Hư Nhược Nguyệt rốt cuộc dùng phương pháp gì để phục sinh là không sai. Môn thần thông này giải quyết cho hắn hai việc, một là hoàn thiện thân ngoại hóa thân của hắn, hai là sát kiếp của Đoan Mộc Hàn.

Hiện giờ sự hữu ích của Liệt Hồn Phân Thân Pháp đối với hắn tuyệt không dưới Ngũ Sắc Thần Quang cùng Quảng Lăng tuyệt kiếm.

Thần niệm hắn quét đến cuối cùng thì ngưng mày:

- Môn thần thông này còn có một bộ dụng cụ phối hợp chuyên dùng phải không? Còn mong quý tông giao ra, ta sẽ có đền bù tổn thất.

Nói đến đây, Nhạc Vũ đã lấy ra mấy thứ đồ vật bao gồm một nửa thân thể Băng li lẫn hai linh thạch siêu phẩm thuộc tính băng.

Hắn cũng không lo đối phương không đáp ứng, vô luận là Tiểu Chư Thiên tứ cửu quy nguyên tráo nay một nửa thân thể Băng li cũng không là vật chân chính mà Băng Nguyệt tông cần nhưng với Tán Tiên thì lại có ý nghĩa bất đồng.

Sắc mặt Hư Nhược Nguyệt quả nhiên hiện lên vẻ giận dữ nhưng nữ tử kia lại sáng mắt: - Có thể! Như Nguyệt, đem những vật kia cho hắn!

Nhạc Vũ lúc này mới có tâm tư nữ tử có vầng sáng màu lam, nữ tử này cũng tu tập công pháp thủy hệ nhưng hoàn toàn bất đồng với Vân Hồ Tiên Tử.

Nhìn nàng khiến người ta có cảm giác phảng phất như một khối hàn thiết chôn dưới hầm băng chôn sâu mười vạn năm, hàn khí cực kỳ nội liễm.

Tướng mạo của nàng cũng không dưới Hư Nhược Nguyệt, thêm vào một khí chất cao cao tại thượng, có thể nói là phong hoa tuyệt đại.

- Ngay cả tông chủ hiện giờ của Băng Nguyệt tông cũng phải cung kính, chắc là Băng Nguyệt tổ sư. Mấy ngàn năm trước, tựa hồ có tên là Băng Liên Tiên tử.

Nếu là người khác chắc là đã cảm thấy bị khí tức của nữ tử này áp chế.

Nhạc Vũ cũng không để ý, từ khi hắn hấp thu kiếm ý của Quảng Lăng tán nhân lưu lại, sau đó kinh qua bảy trăm loại kiếp lôi, thần hồn thuần túy ngưng thực, không dưới Tán Tiên, về phương diện pháp lực cũng đã vượt xa Đại Thừa sơ kỳ, tất nhiên không thế nào sợ hãi.

Đợi đến lúc Hư Nhược Nguyệt đem ba cái quan tài thủy tin cùng với ba ngọn đèn, dùng pháp lực đẩy tới, Nhạc Vũ tiện tay quét qua nhét vào trong Tu Di Giới, trong lòng cũng biết đây là vật bất phàm.

Tuy mấy thứ này không phải là pháp bảo nhưng là vật dùng để đào tạo thân

ngoại hóa thân. Nếu nói lúc trước hắn chỉ có thể tự mình luyện chế thân ngoại hóa thân, chỉ có bảy thành bản sự của bản thân thì hiện giờ tăng thêm thần thông cùng đồ vật chuyên dùng này thì chín thành cũng có khả năng. Nếu chịu tốn chút công phu, thậm chí có thể tế luyện đến trình độ hoàn mỹ vô khuyết. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Những ngọn đèn này cũng có tác dụng to lớn. Dùng Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp, lưu lại một điểm tinh huyết bản mệnh, bồi dưỡng lớn mạnh trong ngọn đèn. Cho dù hồn phi phách tán, chỉ cần có một chút tinh huyết bản mệnh thì sẽ có cơ phục sinh. Này Hư Nhược Nguyệt hơn phân nửa là vì vậy mà phục sinh.

Băng Nguyệt tông chịu đem vật ấy ban thưởng cho một Kim Đan đệ tử, từ đó có thể suy ra địa vị của Hư Nhược Nguyệt trong Băng Nguyệt tông.

Đợi đến khi đối phương dùng thần niệm tra xét xong mới cười khẽ hướng về nữ tử kia:

- Hôm nay chính chủ đã tới, không biết yêu cầu ta vừa mới đưa có có câu trả lời thuyết phục?

Nữ tử xinh đẹp kia khẽ giật mình, sau đó cười nhạt:

- Ta tới đã tới rồi, với sự thông minh của ngươi cũng không cần hỏi câu này mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 628: Tán Tiên phân thần

Một tia sát khí âm lạnh không chút nào che giấu hiện lên trong mắt nữ tử kia. Nhiệt độ trong lầu các nhất thời xuống tới băng điểm, thủy khí hầu như ngưng kết toàn bộ, ngưng tụ thành tầng băng trên tường đất và giá gỗ.

Nhạc Vũ cảm giác được một luồng khí lạnh ập tới khiến thân thể gần như đông cứng. Hắn cũng không để ý, vận chuyển Đại Tiên Thiên Càn Băng Ly Hỏa chân quyết, trong nháy mắt đã đem hàn khí thu vào đan điền, thản nhiên nói:

- Hôm nay ta đã hỏi sẽ không thay đổi, ý của Băng Liên tiền bối muốn làm sao?

Một tia vui mừng trong mắt Hư Nhược Nguyệt vừa lóe lên đã lập tức tiêu biến.

Nhạc Vũ chẳng lẽ thật sự cho rằng Băng Nguyệt Tông sẽ cố kỵ nhân vật phía sau hắn không dám động thủ sao?

Nàng cũng từng nghe nói Quảng Lăng Tông có hai vị tán tiên tọa trấn, thêm vào một vị Yêu Đế thập ngũ giai âm thầm bảo vệ. Nông Dịch Sơn cũng vừa đạt tới cảnh giới Đại Thừa.

Bất quá hiểu biết của nàng uyên bác hơn xa người cùng thế hệ, biết rằng nhân vật như Tán Tiên hay Yêu Đế đều không dễ dàng ra mặt. Với cục diện Quảng Lăng Tông hiện giờ cũng không nhiều khả năng nguyện ý vào lúc chuẩn bị nam hạ lại có thêm một cường địch.

Băng Nguyệt Tông cũng đồng dạng bị Quảng Lăng tông coi là đại địch, bất quá nếu Nhạc Vũ đã nói đến nước này thì đã không lời nào có thể giải quyết. Với tính tình của tổ sư thì có thể khẳng định không thể khuất phục một tiểu bối.

Có lẽ ngài sẽ cố kỵ đại cục mà lưu lại tính mệnh cho Nhạc Vũ, bất quá sẽ không tránh khỏi làm nhục một phen. Chuyện này tuy không quan hệ với nàng nhưng nhìn người này chịu nhục cũng cảm thấy thập phần hả giận. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thần tình nữ tử kia thoáng ngưng trọng, lồng ngực phập phồng bất định, cuối cùng khẽ lắc đầu nói: - Sớm đã nghe nói Quảng Lăng Tông các ngươi có một đệ tử hậu bối mấy năm nay ngang dọc vô địch tại Bắc Hoang, trong vòng mười năm đã liệt vào đại cao thủ đương đại. Vô luận tư chất cơ duyên, thậm chí thông tuệ, đều không người có thể so sánh. Ta nguyên vốn cũng cực cảm thấy hứng thú. Không ngờ hôm nay vừa thấy thì quá thất vọng! Một người tiểu bối mà thôi, sao dám cuồng vọng như vậy. Mấy năm nay không có địch nhân xem ra làm cho ngươi ngang ngược kiêu ngạo không gì sánh được! Cho dù sau này ngươi thực sự có năng lực thông thiên thì hôm nay cũng đừng mong càn rỡ trước mặt ta!

Nhiệt độ trong lầu lại lạnh thêm mấy lần. Linh lực hàn hệ vô địch quanh người nữ tử tuôn ra tụ tập ngưng tụ thành một cự thủ lam sắc chộp vào Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ nhất thời cười ha hả, tâm niệm vừa động thì Thông U Châu và Thập Phương Môn nổi lên trước ngực, tiếp đó hắn lấy ra Càn Khôn Dịch Ngải Bàn dùng pháp lực quán nhập, toàn lực thôi khởi linh trận càn khôn bên trong.

Sau một khắc, Chiến Tuyết đã mạnh mẽ đột phá hàng rào không gian xuất hiện phía sau Nhạc Vũ. Sau đó nàng vung Bạch Đế Kiếm, chuyển sát vi cương, một kiếm nặng nề chém lên cự thủ ngưng tụ từ băng.

Sau một thoáng, băng vụn bắn ra tung tóe trước người Nhạc Vũ rồi bị một trận gió lớn mang đi phá hủy hơn một nửa các lầu các nhỏ.

Chiến Tuyết chỉ lui một bước đã trụ vững, lực hồn sát trên người còn đang bộc phát, khuếch tán ra bốn hướng.

Nhạc Vũ cũng cầm Long Tước Phiến ra tay, ngũ sắc quang hoa hội tụ đánh ra một Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một vào nữ tử kia.

Băng Liên tiên tử đầu tiên thầm kinh hãi vì lực lượng tương đương với bản thân của nữ tử vừa xuất hiện bên cạnh Nhạc Vũ. Ngay sau đó càng giận dữ quát lớn.

- Vô lễ!

Một tầng băng lam quang hoa tuôn ra từ thân thể Băng Liên tiên tử khó khăn lắm mới chặn lại được ngũ sắc thần quang, tuy là không ngừng tan rã nhưng cũng không để quang hoa đánh vào thân thể.

Nhạc Vũ cười nói:

- Tiền bối động thủ chẳng phải muốn vãn bối thúc thủ chịu trói? Điều ta muốn không chỉ là vô lễ mà thôi, còn muốn thưởng thức bảo vật ký thác nguyên thần của tiền bối. -

Lời còn chưa dứt, Long Tước Phiến trong tay Nhạc Vũ lại sáng lên quang hoa ngũ sắc, lần này đánh ra là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Một trăm năm mươi cây quang châm đánh thẳng về Băng Liên tiên tử, giao kích với hơn mười đạo băng lam quang hoa. Sau một tiếng nổ vang dội, những bảo vật còn lại trong lầu các đều vỡ nát, duy chỉ còn lại những huyền binh làm từ tài liệu cứng rắn và một phần tài liệu luyện khí là còn sót lại.

Nhạc Vũ dựng lên một tầng quang bích màu xanh trước người, sóng xung kích tràn ra từ vụ nổ không thể tổn thương hắn mảy may.

Chiến Tuyết phía sau hắn mở ra hai cánh bay vụt lên trong dòng linh lực lưu chuyển, tiếp tục đánh ra một kiếm về Băng Liên tiên tử. Hóa sát vi cương, thiên địa đại đạo hóa thành trên trăm vạn thạch lực trên thân kiếm khiến nữ tử kia biến sắc, cũng lấy ra một thanh kiếm để đối kháng.

Nhất thời một trận cương phong cuồn cuộn nổi lên. Trong phương viên ngàn trượng, những huyền binh đạt tới tam phẩm đều truyền ra thanh âm gây ra do quá tải, thậm chí một số phẩm chất chênh lệch đã mơ hồ nứt rạn.

Hư Nhược Nguyệt sớm đã bị Băng Liên tiên tử dùng pháp lực tống xuất còn Ngôn Vô Cực và Trâu Liên cũng kịp thời lui về sau mấy ngàn trượng.

Nhìn xuống cảnh tượng phía dưới bị linh lực chấn động lẫn vô số cương phong càn quét, mọi người đều cảm thấy kinh hoàng. Qua ba lần giao thủ, thanh thế hủy thiên diệt địa đã vượt ra khỏi dự liệu của bọn họ.

- Chẳng lẽ Nhạc Vũ đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa?

Ngôn Vô Cực thở hắt ra, hỏi dò. Trâu Liên bên cạnh hắn ngưng mày khó hiểu:

- Ta đã từng gặp một số Đại Thừa tu sĩ, xem qua bọn họ xuất thủ. Uy lực thần

thông mà Nhạc Vũ thi triển còn lớn hơn bọn họ rất nhiều, bất quá khí tức của hắn kiên quyết còn chưa tới cảnh giới Đại Thừa!

Đúng lúc đó thì từ một trận cương phong trên không trung đột nhiên lộ ra một cự thủ ngũ sắc chụp vào Hư Nhược Nguyệt. Trên người nàng nhất thời lóe len tử lôi hình thành một vùng từ trường kiên cố quanh thân, lại bị cự thủ kia mạnh mẽ phá nát, không hề úy kỵ tử sắc lôi quang lôi tuột Hư Nhược Nguyệt vào trong trận gió.

Băng Liên tiên tử nhất thời hét lên giận dữ, một đoàn tuyết sắc lôi quang đánh thẳng vào thủ ấn cực đại kia của Nhạc Vũ.

Chỉ nghe Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng rồi đồng dạng đánh ra một đoàn tử lôi cực kỳ quái dị giao kích với tuyết sắc lôi quang. Vang lên một tràng âm thanh chấn động rồi hai đoàn lôi điện đan quấn vào nhau đến hơn mấy ngàn trượng.

, tiến sát đến cả hai người Ngôn Vô Cực khiến cả hai thối lui đến hơn trăm trượng. Sắc mặt cả hai đều tái nhợt, vốn tự phụ tu vi bản thân, lại có dị bảo hộ thân nhưng lúc này ngay cả một đoàn lôi quang vốn đã như nỏ mạnh hết đà cũng không ngăn cản được.

Đem Hư Nhược Nguyệt đến trước người, Nhạc Vũ cười lạnh thu hồi thủ ấn, chỉ chế trụ yếu huyệt toàn thân của nàng rồi dùng pháp lực trói buộc. Sau đó cũng không để ý tới mà lạnh lùng nhìn tình hình chiến đấu phía trước.

Lúc này Chiến Tuyết cũng không dở thêm thủ đoạn gì khác mà chỉ giang hai cánh đuổi theo Băng Liên tiên tử như hình với bóng, dùng Bạch Đế Kiếm loạn trảm. Phục Ma kiếm trận huyễn hóa ra vô số kiếm quang chém tới càng khiến cho Băng Liên tiên tử không thể triển khai thủ đoạn.

Nhạc Vũ cười lạnh, với chân khí Huyền Sát Chiến Ma tầng thứ mười bốn của Chiến Tuyết đã có thể ngạnh kháng với chân thân của Lệ Bi Hồi. Hiện giờ lực hồn sát lại được tám gương sen Bát Diệp Tử Tâm tăng cường lên rất nhiều, còn có chân khí Huyền Sát Chiến Ma tầng thứ mười sáu cùng với nắm giữ mấy loại pháp tắc trong Tử Khuyết Thiên Chương, cho dù là trong Đại Thừa tu sĩ cũng khó tìm được người có lực lượng đánh ngang tay.

Nhin vẻ mặt không còn một tia huyết sắc của Băng Liên tiên tử, Nhạc Vũ càng hiểu sâu sắc sự mạnh mẽ của những Tán Tiên, tuy chỉ là ký thác nguyên thần

nhưng không thể coi nhẹ. Hắn kết xuất ra một thủ ấn, tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn đón gió trương lên ngàn mẫu đè xuống Băng Liên tiên tử khiến nàng lần nữa biến sắc.

Nàng tận lực né tránh mới thoát ra khỏi ràng buộc lực từ của Thông Thiên Long Ngục Ấn, sau đó lập tức quát lên:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Khởi động đại trận, không cần sống chết phải giết một nam một nữ này cho ta!

Trâu Liên nghe được mấy chữ "không cần sống chết" này thì biết vị tổ sư này của nàng đã bị chọc giận đến điên lên. Bị một hậu bối cách mấy ngàn năm mạo phạm như vậy, ngay cả đệ tử thương yêu cũng không thể bảo vệ được, cho dù người có lý trí thế nào cũng không xấu hổ đến mức giận dữ, huống chi là Băng Liên tiên tử đã từng ngạo thế một thời.

Ngẫm lại ân oán dây dưa giữa Quảng Lăng Tông cùng với Băng Nguyệt Tông, Trâu Liên không khỏi sầu não. Nàng cũng không dám cãi cọ, phối hợp với Ngôn Vô Cực tiến vào trong vòng đại trận, bắt đầu thôi động đại trận do mấy ngàn đệ tử tông môn hợp lại.

Nhạc Vũ vừa dùng từ lực khống chế thân thể Băng Liên tiên tử vừa xuất ra hai tờ Huyền Băng Ly Hỏa kiếm phù lơ lửng quanh thân.

Đang lúc muốn thôi động hai tờ kiếm phù thì Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác có một luồng áp lực lớn hơn nữa áp vào. Hắn nhìn lại thì thấy đại trận hộ sơn đã bắt đầu khởi động, trên không trung ngưng tụ thêm mấy luồng hàn lực kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 629: Cầm nã phân hồn!

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, đạp mạnh ra một cước, toàn bộ Thiên Hồ ầm ầm lắc lư, sát trận do mấy ngàn người kết thành vốn hô ứng với đại trận hộ sơn trong chốc lát sụp đổ. Vô số loạn lưu linh lực dật tán trùng kích. Ngôn Vô Cực phía trên thấy thế biến sắc, cơ hồ ngay lập tức xông về Lãnh Nguyệt điện, ngay sau đó từ mấy luồng hàn khí khổng lồ phía trên hội tụ ra mấy vầng sáng cực hàn đánh xuống.

- Lại là Huyền Minh Thần Quang, so với thân ngoại nguyên thần của Băng Liên Tiên Tử cũng không kém bao nhiêu.

Nhạc Vũ không khỏi tán thưởng, trong điển tịch của Quảng Lăng tông cũng không ghi lại đại trận do sáu ngàn người hợp lại này, chắc là một trong những át chủ bài mà Băng Nguyệt tông dấu diếm những năm này, có thể là một trong những chỗ tốt trong Tiên Phủ thượng cổ, xem như là biến số đầu tiên trong tính toán của hắn.

Hắn không chút hoang mang, lấy ra bộ Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm phân tán trong phạm vi vạn trượng.

Trong chốc lát, các loại linh lực Ngũ Hành trong phạm vi Băng Nguyệt Thiên Hồ càng phát hỗn loạn, linh lực Băng Linh càng vô cùng cuồng bạo.

Nhạc Vũ không biết trận này, cũng lười nghiên cứu vì nhất thời cũng không thể tính ra cái gì, chưa nói tới phá trận. Hắn chỉ cần khiến cho linh lực hỗn loạn làm đối phương khó khăn vận dụng là được!

Mấy đạo Huyền Minh Thần Quang ngưng tụ quả nhiên vặn vẹo một hồi, phần lớn hàn lực đều dật tán ra bên ngoài. Tuy vẫn có một phần đánh được xuống nhưng bị Vạn Mộc Phong Thần Bích ngăn trở hoàn toàn.

Mắt thấymấy vị Nguyên Anh trên không trung lẫn tuyệt đại đa số Kim Đan tu sĩ trong trận đều hiện lên vẻ đau đớn,

Nhạc Vũ âm hiểm nhếch miệng, lấy thêm mấy trăm viên linh thạch đánh ra, lập tức linh lực trong phạm vi trăm dặm càng thêm bạo loạn không thể khống chế.

Hắn nhớ rõ phương hướng mà Ngôn Vô Cực vừa nhảy vào Lãnh Nguyệt điện, cũng có chút kiêng kị với vị tông sư trận đạo có thể nói là nhất lưu Bắc Hoang này. Vì thế dứt khoát không nương tay, lại liên tục ném ra mấy trăm viên linh thạch, vừa lúc phá vỡ một phương đại trận hộ sơn Băng Nguyệt tông. Chỉ một thoáng, vô số cương phong hàn lực đã rót vào đỉnh tòa cự sơn, từ trên đỉnh càng thêm một phần Thái Dương Chân Hỏa đánh xuống.

Sát trận Băng Hệ trên không do mấy ngàn tu sĩ kết thành đã tiến tới biên giới sụp đổ. Một số Linh Hư tu sĩ yếu ớt đã không thể chống đỡ lại cương phong hàn lực.

Nhạc Vũ bật cười, đang muốn tăng thêm một mồi lửa để triệt để phá hủy sát trận thì thấy một đạo hoàng quang phóng lên từ Lãnh Nguyệt điện, gầm lên giận dữ:

- Ta đến chủ trì Huyền Minh Bắc Cực đại trận!

Thanh âm kia đương nhiên là Ngôn Vô Cực. Sau khi nhảy vào sát trận thì lão tiến vào trung tâm tiếp nhận quyền khống chế. Chỉ sau một lát, khí thế sát trận đã biến đổi, khắc phục được xu thế sụp đổ, thậm chí nhờ vào đại lượng hàn lực tràn vào, lần nữa khởi lên Huyền Minh Thần Quang.

- Nguyên lai sát trận này tên là Huyền Minh Bắc Cực! Hắc! Trận thuần âm này lại do một dương thể chủ trì, cũng không chê chẳng ra cái gì .

Nhạc Vũ cười nhạo, bất quá cũng thêm vài phần coi trọng. Thủ đoạn Ngôn Vô Cực không tầm thường, tận lực đem bản thân khai mở, cũng không để pháp lực gia nhập vào trận thuần âm mà chỉ để điều khiển chỉ huy, xác thực là có chút bổn sự. Nhạc Vũ vung tay, lấy từ tu di giới ra hơn trăm cái lá cây.

Cái gọi là thủy sinh mộc, tựa như hỏa sinh thổ thì thổ cũng cũng thể tương khắc. Ở trình độ nhất định thì mộc cũng có thể tương khắc, hơn nữa những lá cây trong tay hắn quả thực là vật khó lường.

Lá của Hồng Ngọc Phù Tang chính là tài liệu thượng giai để chế phù, Nhạc Vũ tất nhiên là không nỡ. Thứ hắn lấy ra hiện giờ chính là những lá cây màu tím lúc trước dùng Quảng Lăng tuyệt kiếm chém đi một cánh tay của Thương Ngô.

Nông Dịch Sơn sau đó thu lấy cành để chuẩn bị cho đệ tử trong tông luyện tập Thanh Đế Trường Sinh Quyết.

Bất quá Nhạc Vũ vẫn để lại một ít lá cây. Lá cây của Thiên Hỏa Tử Đồng thập tam giai là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế phù triện hỏa hệ, lôi hệ, thủy hệ, không ngờ đầu tiên lại dùng ở đây.

Nhạc Vũ đứng sững trong không trung bắn ra từng cái lá cây. Mỗi lần bắn ra đều hấp thụ một lượng lớn lực thủy linh hoặc vỡ ra làm tình cản của Huyền Minh Bắc Cực đại trận càng gian nan.

Tuy là Ngôn Vô Cực toàn lực duy trì cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, không để đại trận tán loạn. Những đệ tử Linh Hư cảnh đệ tử không đến mức tử thương thảm trọng trong cương phong hàn lực mà thôi.

Trong lòng Nhạc Vũ lại dâng lên một ý niệm vô cùng tà ác, chỉ cần gia tăng lực lượng thì đem hết thảy hóa thành bạch cốt khô lâu.

Tuy bản tính hắn hiếu chiến nhưng cũng phải là kẻ điên cuồng, càng không thích giết chóc không có mục đích. Nếu có thể khuất phục Băng Nguyệt tông để bọn họ giao ra đại trận này thì cũng cũng có thu hoạch nên lúc ra tay cũng lưu lại vài phần dư địa.

Băng Liên Tiên Tử giận đến phát run. Nhạc Vũ dùng Thông Thiên Long Ngục Ấn cố nhiên là áp nàng gắt gao. Có sự dây dưa của lực từ, độn quang của nàng cũng có mấy phần ngưng trệ, thủy chung không thoát khỏi truy kích của Chiến Tuyết.

Mặc dù nàng có thể chống lại được lực cương sát nhưng mỗi lần trùng kích lại khiến thần hồn chấn động từng đợt. Vốn ký thác nguyên thần cũng không thể bằng bản thể nên lực cương sát đúng là khắc tinh.

Lúc này thấy Nhạc Vũ đang hời hợt đùa bỡn đám đệ tử hậu bối, nàng lại càng tức giận đến thổ huyết.

- Nhạc Vũ, nếu ngươi hôm nay dám tổn thương một người Băng Nguyệt ta thì ta nhất định sẽ cho hai ngươi vẫn lạc tại đây! Giam cầm thần hồn các ngươi trọn đời chịu nỗi khổ đao binh chém giết.

Băng Liên Tiên Tử hừ lạnh rồi cường lực chém mạnh thanh trường kiếm lam sắc trong tay vào Bạch Đế kiếm.

Lực duy trì của Chiến Tuyết đến cùng vẫn kém hơn một chút, vào lúc lực cương sát có chỗ suy yếu thì đột nhiên bị Băng Liên Tiên Tử bộc phát đánh bay, toàn thân dính đầy sương trắng. Tuy nhiên nhờ có năm phiến huyết liên cùng với Điên Đảo Thái Hư Lưu Li Bích hộ thân nên không ảnh hưởng đến bản thể.

Nhạc Vũ lại bị những lời này khơi dậy lệ khí trong nội tâm. Hắn phân ra một chút tâm thần, cầm trong tay Long Tước phiến đánh ra Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, trong chốc lát phong tỏa đường lui của Băng Liên Tiên Tử . Vào sát na này, Chiến Tuyết lại tiếp tục ập tới quấn lấy.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên sát ý, hắn vốn không muốn sát nhân nhưng lại càng không muốn bị người uy hiếp!

Luồng pháp lực vẫn bó lấy cổ Hư Nhược Nguyệt lúc này theo động niệm của hắn lập tức xiết chặt khiến khuôn mặt xinh đẹp của nàng tái nhợt. Ngay sau đó, Nhạc Vũ đánh ra hai lá cây, sau khi bay ra chừng 3000 trượng thì đột nhiên nổ tung.

Ngôn Vô Cực trên không trung thấy thế đại biến, vội vàng điều chỉnh đại trận nhưng đã trễ. Linh lực mộc hệ cường đại của Thiên Hỏa Tử Đồng lập tức tràn ra khiến linh lực thủy hàn trong không trung lại càng cuồng bạo lên một bậc.

Gần trăm vị Linh Hư nữ tu không thể thừa nhận thêm áp lực, ầm ầm nổ tung thành vô số huyết nhục tung tóe trên bầu trời, nửa đường lại kết thành từng khối băng tinh huyết sắc, chói mắt trong không gian.

Nhạc Vũ càng cảm thấy thoải mái, chỉ vào Băng Liên Tiên Tử cười to nói:

- Lão bà nương, người ta cũng đã giết rồi, ngươi muốn như nào? Thực chọc giận ta, hôm nay ta đem toàn tông diệt sạch!

Băng Liên Tiên Tử chấn động, ánh mắt tức giận đến cực điểm.

Mấy chục thanh Vô hình hàn phách kiếm ẩn giấu quanh người Nhạc Vũ lúc này đồng thời xoáy trảm vào bên trong.

- Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm?

Băng Liên Tiên Tử khẽ biến sắc, có cảm giác luống cuống chân tay.

Hồn lực của nàng vốn bị Chiến Tuyết trùng kích chấn động, lại thêm bị linh lực bạo loạn che giấu khí cơ nên không phát giác ra kiếm quang này. Tâm thần lại vừa bị chấn động đối với việc Nhạc Vũ đồ sát đệ tử hậu bối nên càng không sẵn sàng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Băng Liên Tiên Tử cơ hồ cùng lúc ném thanh kiếm trong tay thoáng ngăn trở Chiến Tuyết. Tiếp đó thân thể phát ra một ánh sáng mênh mông màu lam khiến cho hơn mười thanh Hữu Vô Tướng kiếm ngưng tụ bên ngoài, ngay cả chân hình hàn phách kiếm cũng thoáng trì trệ rồi một viên tuyết sắc Bảo Châu từ vầng sáng xông ra.

- Tuyết Hồn Châu? Dùng bảo vật này ký thác nguyên thần, trách không được có chiến lực như thế.

Nhạc Vũ vừa liếc thấy lập tức tế lên Thiên Mộc trâm hoàn toàn ngăn trở.

Ngay sau đó hắn lại đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang. Viên Tuyết Hồn Châu không thể né tránh đành đánh ra một một đạo Huyền Minh Thần Quang bay thẳng tới Nhạc Vũ, hoàn toàn triệt tiêu ngũ sắc quang hoa.

Bất quá lúc này Chiến Tuyết đã đánh bay thanh trường kiếm màu lam lên trời rồi chụp thẳng vào viên Tuyết Hồn Châu, vô luận nó né tránh thế nào cũng bị nàng theo sát, trong chốc lát đã bị chộp vào tay.

Lập tức một đạo băng cứng dày đặc nhah chóng lan tràn từ tay lên nửa thân hình nàng, viên Tuyết châu càng giãy dụa không thôi, lực lượng ẩn hàm trăm vạn thạch lực.

Mắt thấy Bảo Châu này sắp thoát đi, Nhạc Vũ phi thân tiến đến, tiếp tục đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang khiến cho quang hoa thoáng ảm đạm, sau đó dùng huyết phù phong ấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 630: Lực áp Băng Nguyệt

Khi Nhạc Vũ chộp viên tuyết sắc bảo châu vào trong tay, cả bầu trời Băng Nguyên Thiên Hồ liền biến thành hoàn toàn yên tĩnh.

Vô luận là tu sĩ Nguyên Anh như Ngôn Vô Cực và Trâu Liên, hay những đệ tử Kim Đan cùng Linh Hư cảnh, toàn bộ đều ngây người đứng yên. Trong mắt họ tràn đầy vẻ không dám tin tưởng, còn có mờ mịt tuyệt vọng vì tín ngưỡng tan biến.

Băng Liên Tiên Tử tồn tại, cho dù bên trong Băng Nguyệt Tông cũng là chuyện cực kỳ bí mật. Chẳng qua lúc nàng vừa xuất hiện, tuyệt đại đa số đệ tử Băng Nguyệt Tông đều có thể suy đoán ra thân phận của vị Băng Nguyệt tổ sư này.

Chẳng qua trong truyền thuyết vị tổ sư thực lực mạnh mẽ, đứng ngạo nghễ bắc phương thật nhiều năm, mấy ngàn năm trước không người nào có thể địch lại, không ngờ lại bị vị đệ tử Quảng Lăng Tông trẻ tuổi liên thủ đánh diệt hóa thân! Cảnh tượng rung động bậc này, há chỉ có thể làm người khiếp sợ mà thôi sao?

Giờ khắc này Trâu Liên vừa kinh lại sợ, vẫn là sợ hãi nhiều hơn. Nếu không tính nàng vô cùng cẩn thận, chờ đợi trước khi Băng Liên Tiên Tử chạy đến nên không tùy tiện động thủ, giờ khắc này thật sự bản thân nàng không biết đã như thế nào.

Thanh niên thanh tú trước mắt thời giant u chân còn chưa tới mười hai năm, tại sao lại có được thực lực mạnh mẽ bá đạo đến như thế?

Hắc! Quả nhiên là Tuyết Hồn Châu! Nếu không phải có thật nhiều tài liệu thân ngoại hóa thân, thiếu chút nữa mình cũng bị động tâm rồi!

Không hề để ý tới tình huống chung quanh, Nhạc Vũ bắt đầu tỉ mỉ đánh giá viên tuyết sắc bảo châu trong tay.

Giờ phút này tầng hàn khí đang lan tràn từ lòng bàn tay của hắn. Hắn không chút

nào sợ hãi, thúc giục ba loại linh hỏa bên trong đan điền, đem hàn lực hấp thu vào thủy hệ phù trận, thật dễ dàng đã đem hóa giải.

Chẳng qua bên trong Tuyết Hồn Châu, thần hồn Băng Liên Tiên Tử vẫn còn sót lại, đang không ngừng giãy dụa, dù lợi dụng ba mươi vạn thạch lực của hắn cùng huyết phù phong ấn, cũng thật khó khống chế.

Nhạc Vũ có chút không kiên nhẫn, trực tiếp vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vào bên trong. Ngay trước khi thần hồn của Băng Liên Tiên Tử bị tán dật, hắn liền dùng nghịch thiên đao ý tụ tập một cỗ hồn niệm vô cùng sắc bén đâm vào bên trong Tuyết Hồn Châu.

Trong chốc lát, Nhạc Vũ phảng phất như nghe thấy âm thanh gào thét của một nữ tử. Sau đó Tuyết Hồn Châu trong tay đã hoàn toàn yên tĩnh lại.

Nhưng trong lòng Nhạc Vũ biết được muốn hoàn toàn thanh trừ thần hồn ấn ký của Băng Liên Tiên Tử trong Tuyết Hồn Châu, một kích của hắn vẫn còn chưa đủ. Vừa rồi chút ít nguyên thần còn sót lại của nàng đã trốn vào tận sâu bên trong bảo châu, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cùng nghịch thiên đao ý vẫn không thể hoàn toàn thanh trừ.

Tuyết Hồn Châu là một trong những chí bảo của thế gian, nếu thật sự phân loại có thể liệt vào hàng ngũ tiên thiên linh bảo. Chính là tài liệu tuyệt hảo luyện chế tiên khí, bất quá giống như Băng Liên Tiên Tử, dùng để ký thác nguyên thần cũng có kỳ hiệu. Tuy không cách nào so với thân ngoại hóa thân chân chính, nhưng có được bốn thành thực lực của bản thể!

Tuyết Hồn Châu đã được Băng Liên Tiên Tử tế luyện suốt mấy ngàn năm, thần hồn nguyên linh đã sớm kết hợp thành một thể với Tuyết Hồn Châu, cơ hồ không thể chia lìa. Trừ phi là dùng mấy chục năm hoặc trên trăm năm thời gian luyện hóa, nếu không thật khó khăn thanh trừ hoàn toàn thần hồn ấn ký của Băng Liên Tiên Tử bên trong.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không quá quan tâm đối với hạt châu này, sau khi trấn áp xong, hắn lại tăng thêm vài đạo huyết phù, ném vào trong không gian bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Lần này bên trong trận đồ tăng thêm bộ Đông Hoàng Đại Nhật kiếm trận, khiến cho uy năng Vạn Kiếm đại trận tăng thêm tới hai thành.

Nếu Không Kiếm tiếp tục bị thu nhập vào bên trong, mặc dù không cần Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, Nhạc Vũ vẫn nắm chắc giết chết, hoặc ít nhất là vây khốn. Giờ phút này dùng trấn áp Tuyết Hồn Châu đã bị hắn diệt đi nửa khí thế dữ tợn, tất nhiên không còn vấn đề gì.

Đợi đến khi hắn xử lý xong Tuyết Hồn Châu, liền nhìn thấy Hư Nhược Nguyệt hai mắt mờ mịt vô thần, kinh ngạc nhìn mình trừng trừng.

Nhạc Vũ nhất thời âm thầm lắc đầu, hắn biết được một trận đánh hôm nay nhất định sẽ khiến cho đạo tâm của Hư Nhược Nguyệt lưu lại bóng ma càng sâu hơn, thậm chí trở thành tâm chướng khó đột phá nhất trong đời.

Tương lai tu hành của Hư Nhược Nguyệt, nếu còn muốn có được thành tựu, một là thâm tâm hoàn toàn thuần phục hắn, hai là xem hắn là tử địch, giết chết hắn, hoàn toàn trừ đi tâm ma trong lòng.

Hắn cũng từng nghĩ tới dứt khoát giết chết nàng cho xong, nhưng nghĩ tới Băng Liên Tiên Tử, lại nhớ tới Hư Nhược Nguyệt vẫn còn tác dụng đối với mình, nên đã bỏ qua ý nghĩ này.

Ngay lúc này, Nhạc Vũ nhìn thấy Trâu Liên từ bên trong Huyền Minh Bắc Cực đại trận bay ra, đầu tiên cúi người hành lễ, sau đó ngưng giọng nói:

Vừa rồi chúng ta có chỗ thất lễ, kính xin Nhạc đạo hữu tha lỗi! Nhưng tông ta cùng Quảng Lăng Tông chính là đồng minh, lại không có cử chỉ vi phạm minh ước, vì sao đạo hữu hết lần này tới lần khác muốn tìm tới cửa bức bách chúng ta như thế?

Nhạc Vũ nghe vậy ngạc nhiên, cười trào phúng:

Tuy là đồng minh, nhưng chẳng lẽ Trâu tông chủ cho là Quảng Lăng Tông sẽ ngồi yên nhìn quý tông độc chiếm thượng cổ tiên phủ, ở ngay trong vùng cai quản của mình dưỡng thành họa lớn hay sao? Mấy năm nay tông chủ có dám nói không hề liên lạc với tam tông Ký Châu? Còn mấy năm trước, là ai bối minh trước? Mặc dù hôm nay khi ta tới đây vẫn nói chuyện với tư cách thương lượng, nhưng nếu các ngươi không cần nể tình đồng minh, thì ta cũng không ngại trở thành cừu nhân của các ngươi.

Trâu Liên á khẩu, vừa định mở miệng biện giải, hai mắt Nhạc Vũ chợt híp lại, chú ý Ngôn Vô Cực đang bất động thanh sắc chỉnh sửa Huyền Minh Bắc Cực đại trận trên bầu trời, hơn nữa còn đang sửa sang lại thiên địa linh lực đang rối loạn. Nhìn thấy cảnh này, sát niệm trong lòng Nhạc Vũ nhất thời rực lên:

Không biết sống chết, cút xuống cho ta!

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ phẩy tay áo, nghịch thiên đao ý nhất thời xông thẳng tới Ngôn Vô Cực, đạo nhân trung niên liền xanh tím cả mặt, nhắm nghiền mắt từ trên cao rơi xuống.

Ngay sau đó Nhạc Vũ dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành một cự chưởng khổng lồ, từ trên bầu trời nặng nề oanh kích xuống. Trong khoảnh khắc liền đem Huyền Minh Bắc Cực đại trận hoàn toàn đánh tan.

Vẻ mặt Trâu Liên đại biến, vội vàng cùng mấy vị tu sĩ Nguyên Anh của Băng Nguyệt Tông hợp lực đem những đệ tử Linh Hư cảnh đang rơi xuống cứu về. Nhưng vẫn có mấy chục đệ tử bị cương tầng trên Băng Nguyệt Thiên Hồ xoắn thành mảnh nhỏ.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm người của Băng Nguyệt Tông, xuất ra một đạo pháp lực hoàn toàn phá hư Băng Nguyệt Thiên Triều hộ sơn đại trận, sau đó bình tĩnh nhìn về hướng bắc.

Có cương phong cách trở, hồn thức của hắn nhiều nhất chỉ có thể vươn xa ngàn dặm. Nhưng hắn đã cảm giác được có một cỗ sát niệm mạnh mẽ mang theo tức giận vô tận đang lao tới.

Thiếu gia, xin cẩn thận!

Chiến Tuyết cũng cảm giác được, cầm Bạch Đế kiếm trong tay, bay lên mấy bước đứng chắn ngay trước người Nhạc Vũ. Trước tiên nàng đem Long Lân Thuẫn cẩn thận đặt ngay trước người, thi triển ra Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, cùng năm tấm huyết sắc tử liên che ngay phía trước, vẻ mặt nàng vẫn vô cùng ngưng trọng chẳng khác gì lâm đại địch.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, trong lòng biết đây là biến số thứ hai trong thôi diễn của hắn, cũng là tình hình xấu nhất mà hắn tuyệt không muốn nhìn thấy.

Dựa theo thời gian tính toán, thiên niên kiếp của Băng Liên Tiên Tử đã sắp tới. Vốn cho rằng nàng sẽ bế quan tự thủ, không để ý tới mọi sự, nhưng thực sự không ngờ Băng Liên Tiên Tử không hề để ý tới hậu quả, tự mình tìm tới nơi đây. Nhưng chuyện đến nước này, hắn cũng không thể lùi bước!

Ngũ kiếp Tán Tiên sao?

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, tế lên Vô Hình Hàn Phách Kiếm, dùng kiếm khí chém xuống những nơi cất giữ tài nguyên của Băng Nguyệt Tông, phá vỡ toàn bộ, đem hơn hai mươi ức linh thạch bên trong toàn bộ hút nhiếp về.

Nhạc Vũ lấy ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù tế lên đỉnh đầu, lập tức thúc giục pháp lực toàn thân đem toàn bộ linh thạch hút vào trong thần phù, ngay lập tức kim mang trong thần phù lóe sáng rực rỡ.

Đến lúc này hắn vẫn chưa dừng lại, tách ra phần linh thạch dùng bày trận, toàn bộ linh thạch bên trong giới chỉ đều chấn nát bấy, đem linh lực rót vào trong thần phù lần nữa.

Lần trước hắn ở Thái Huyền Tông thu hoạch không nhỏ, cộng thêm linh thạch tùy thân của mười hai tu sĩ Nguyên Anh, cộng lại cũng đạt tới mười ức linh thạch, khiến Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù chẳng những hoàn toàn khôi phục linh lực như trước, còn tăng thêm mấy lần!

Ngay trong nháy mắt, khí tức mạnh mẽ phía xa đã tới gần trăm dặm, một cỗ thần niệm khổng lồ rét lạnh ập tới.

Hồn sát lực của Chiến Tuyết vô cùng mạnh mẽ, không chút nào sợ hãi, chẳng qua khi sát ý lạnh lẽo kia đánh tới, nàng chợt khẽ cau mày.

Nhạc Vũ đạt được hồn lực của Quảng Lăng Tán Nhân, càng không e ngại Băng Liên Tiên Tử, tiếp tục đánh ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, thúc giục thần phù trên đỉnh đầu.

Ngay trong tích tắc, một cỗ quang hoa hắc lam mang theo khí tức hủy diệt từ trên bầu trời giáng xuống, đánh thẳng tới chỗ hai người đang đứng.

Huyền Minh Thần Quang tầng mười hai!

Hai mắt Nhạc Vũ phát sáng, biết được Băng Liên Tiên Tử xác thực là sát niệm rừng rực đối với hai người.

Chỉ bằng một kích kia, tu sĩ Đại Thừa bình thường không hề có cơ hội may mắn sống sót. Mặc dù là Không Kiếm chỉ sợ không cách nào chống đỡ.

Trừ phi là những cường nhân cấp bậc như Thương Ngô còn có thể tồn tại một tia sinh cơ, nhưng cũng sẽ bị hàn lực đóng băng thân thể.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, đem thủ ấn cuối cùng xuất ra, bên trong Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù nhất thời lao ra đạo kim quang chói mắt, hướng quang hoa hắc lam sắc bắn tới.

Hai người trên không trung giằng co chốc lát, kim quang liền đem Huyền Minh Thần Quang đánh tan hoàn toàn. Còn sót lại hơn phân nửa kim quang bay đi, thần hồn Nhạc Vũ liền điều khiển bắn về hướng khí tức mạnh mẽ kia, trong khoảnh khắc đã xuyên qua trăm dặm.

Chỉ một khắc liền nghe được tiếng kêu thảm truyền đến. Nhạc Vũ cười lạnh, hai tay tiếp tục thi triển ấn quyết thúc giục linh lực còn lại bên trong Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, nhưng uy năng như vừa rồi cũng chỉ có thể đánh ra được hai lần mà thôi.

Ngay trong nháy mắt Nhạc Vũ liền nhìn thấy một đạo lam sắc quang hoa bắn tới, dừng lại trước mặt hắn chừng ba ngàn trượng, hiện ra thân hình. Rõ ràng chính là Băng Liên Tiên Tử, ánh mắt nàng âm trầm nhìn về hướng Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù ngay trên đỉnh đầu Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 631: Kèm con tin

Giờ phút này Nhạc Vũ có thể nhìn thấy ánh mắt gần như điên cuồng của Băng Liên Tiên Tử, nhưng bên trong vẫn còn sót lại vài phần lý trí.

Nhìn thấy đối phương cũng không có ý động thủ, Nhạc Vũ khẽ cười, kết xuất ấn quyết cuối cùng, liền ngừng lại nhàn nhạt cười nhìn đối phương nói:

Nếu tiên tử nắm chắc trước khi thiên kiếp bị dẫn đến có thể giết chết hai người chúng ta, có thể thử lại lần nữa! Vãn bối không phải là đối thủ của ngươi, bất quá vẫn rất tự tin bản thân có thể bình yên rời khỏi Băng Nguyệt Thiên Triều đại trận!

Lồng ngực Băng Liên Tiên Tử nhất thời lại phập phồng, ánh mắt dời khỏi Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, khi ánh mắt lướt qua Long Lân Thuẫn ngay trước người Chiến Tuyết, con ngươi co rụt lại, gương mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Ngay trong nháy mắt Băng Liên Tiên Tử đã điều chỉnh lại tâm tình, hoàn toàn trấn định lại, lạnh lùng nói:

Bình yên rời đi? Lục trọng thiên kiếp của ta nếu thật sự dẫn tới, sẽ không cho các ngươi còn sống rời khỏi nơi này! Ngươi cho rằng những Tán Tiên như chúng ta là người dễ qua mặt? Có thể bị ngươi dễ dàng đùa bỡn trong lòng bàn tay hay sao?

Có thể chạy trốn hay không, phải thử xem mới biết! Ta biết tiên tử còn có chút thủ đoạn chưa dùng, nhưng bản thân ta chẳng lẽ không có lá bài tẩy dự bị?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, ngữ khí mang theo ý vị thâm trường:

Bất quá ta nhìn tiên tử hôm nay chỉ sợ rằng không có ý thà làm ngọc vỡ, cùng chúng ta đồng quy vu tận! Ta hỏi một câu, những năm này vật mà quý tông đoạt được rốt cục lấy từ nơi nào, kính xin tiên tử báo cho! Hôm nay là hòa hay chiến,

tiên tử cứ quyết một lời!

Bầu trời Băng Nguyệt Thiên Hồ lại trở nên yên tĩnh. Hơn vạn đệ tử Băng Nguyệt Tông giờ phút này cùng đưa mắt nhìn về khai sơn tổ sư của tông môn bọn họ.

Qua hồi lâu, đợi khi không khí càng thêm trầm trọng, vẻ mặt Băng Liên Tiên Tử sau vài lần giãy dụa, mới nghiêm nghị nói:

Bảo vật của tông ta không phải lấy từ tiên phủ nào, mà là từ Quy Khư Cung bí cảnh!

Thấy Nhạc Vũ dù không lên tiếng nhưng vẫn mang vẻ mặt như cười như không, lạnh nhạt không dao động, Băng Liên Tiên Tử chỉ cảm thấy vô cùng khuất nhục, không muốn nói tiếp, vung mạnh tay áo, Trâu Liên liền hiểu ý, sắc mặt xanh mét đem một viên Tử Sắc Hồn Ngọc đánh tới bên này.

Chân mày Chiến Tuyết cau lại, thu Hồn Ngọc vào trong tay, dùng hồn niệm tìm tòi liền hiểu được tình hình bên trong không phải giả tạo, giờ phút này bị Băng Liên Tiên Tử áp bách, nàng không dám quay đầu lại, chỉ dùng thần niệm dò hỏi Nhạc Vũ.

Ngay khi trong đầu hắn nhận được tin tức, Nhạc Vũ lập tức khẽ gật đầu nói:

Nếu Băng Liên Tiên Tử hào phóng như thế, như vậy hai tông chúng ta vẫn sẽ là đồng minh như trước.

Hắn cũng không để ý vẻ mặt vặn vẹo cực độ của Băng Liên Tiên Tử, ngay sau đó hắn nhìn sang Hư Nhược Nguyệt đang đứng bên cạnh, bừng tỉnh hiểu ra, nói:

Bản thân ta thật ngốc, trong tay mình đang nắm một con tin lại không chịu dùng. Hư Nhược Nguyệt hắn là có liên quan tới hóa hình kiếp trong tương lai của tiên tử đúng không? Có người có được đại khí vận hộ vệ, thiên kiếp hóa hình nói không chừng có thể yếu bớt vài phần lực lượng!

Nhất thời hai mắt Hư Nhược Nguyệt mở to, vẻ mặt ngạc nhiên. Tuy nàng biết mình được trưởng bối sủng ái, nhưng không biết được tin tức trong lời nói của Nhạc Vũ. Lúc này nghe hắn nói nàng mới biết, khi đó Nhạc Vũ kích đấu với hóa thân của Băng Liên Tiên Tử, phân ra pháp lực bắt giữ mình, thì ra là vì muốn nắm giữ nàng làm hộ thân phù.

Lúc này hai nắm tay Băng Liên Tiên Tử siết chặt, móng tay xuyên cả vào trong da thịt. Nàng chợt cảm thấy hôm nay chuyện gì cũng bị Nhạc Vũ kiềm chế, thật sự vô cùng uất ức.

Nàng tu luyện đã gần bảy ngàn năm, chưa từng gặp qua nỗi nhục nhã này bao giờ, hiện tại lại bị một tiểu bối mới đạt tới Nguyên Anh đỉnh phong nắm giữ đùa bỡn trong lòng bàn tay, nếu bị những đại địch năm xưa của nàng hay biết, nhất định cười chê đến chết.

Ngay lúc này Nhạc Vũ sử dụng pháp lực nắm chặt cổ của Hư Nhược Nguyệt, nói:

Ta và tông môn các ngươi có khúc mắc lần này, còn cộng thêm huyết cừu. Tuy có minh ước nhưng không tín nhiệm lẫn nhau, thật sự có chút không ổn. Ta xem hậu bối của ngươi dung mạo xinh đẹp, thông minh trí tuệ, hay đưa cho ta làm thị nữ vài năm thế nào? Động phủ của ta tuy hàng năm không người ở lại, nhưng vốn cũng cần một người tới quét dọn sai bảo công việc hàng ngày.

Băng Liên Tiên Tử gần như muốn phun máu, lời này của Nhạc Vũ có khác gì tát vào mặt ngay trước mọi người? Nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại không thốt nổi lời phản bác.

Trong lòng muốn liều mạng một trận, thà làm ngọc vỡ, nhưng nàng thực sự không dám chắc lưu lại được hai người này trước khi dẫn phát thiên kiếp. Vừa rồi tuy lời nói trong miệng nàng cực kỳ cường ngạnh, nhưng nàng không có nửa điểm nắm chắc. Đặc biệt là Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, làm nàng kiêng kỵ tới cực điểm. Mà dần dần trong mắt Băng Liên Tiên Tử lộ ra mấy phần nôn nóng. Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, đưa mắt nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời mây đen đang dần dần hội tụ.

Thứ nhất vì mấy lần nổ tung đã dẫn tới sóng triều linh lực quá lớn, đặc biệt là Huyền Minh Thần Quang tầng mười hai va chạm cùng Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, hết thảy vạn vật trăm dặm đều bị phá hủy hoàn toàn. Cơ hồ dẫn tới thiên địa băng liệt, tất nhiên đưa tới kiếp vân tụ tập. Thứ hai vị Băng Liên Tiên Tử giờ phút này chẳng khác gì ngọn đèn sáng quắc hấp dẫn kiếp lôi, Nhạc Vũ không muốn làm quá mức, hắn biết thời gian của Băng Liên Tiên Tử không còn nhiều, nếu trì hoãn quá lâu sẽ bức bách vị ngũ kiếp Tán Tiên này làm ra lựa chọn liều mạng, ngay lập tức hắn liền nói:

Tiên tử yên tâm! Sau khi nàng vào Quảng Lăng Tông, hết thảy vẫn tu hành bình thường. Đan dược của Băng Nguyệt Tông các ngươi cũng có thể tự do cung ứng. Chẳng qua chỉ bị hai vị thái thượng trưởng lão trong tông môn ta giám thị mà thôi. Chuyện hôm nay cứ tới đây là được! Qua thêm chút thời gian, kính xin Trâu Liên tông chủ đích thân lên Quảng Lăng sơn, hẹn lại minh ước! Tuyết Hồn Châu mười năm sau ta sẽ trả lại.

Nói tới đây, Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, mở ra Thập Phương Môn, ngay khi hắn vừa nắm tay Chiến Tuyết định bước vào, bỗng dừng lại cười nói:

Nếu ngày sau Băng Nguyệt Tông các ngươi thật sự muốn trở thành kẻ địch của Quảng Lăng Tông, xin hãy nghĩ cho kỹ chuyện hôm nay!

Lời vừa rơi xuống, thân ảnh Nhạc Vũ, Chiến Tuyết cùng Hư Nhược Nguyệt đã hoàn toàn biến mất trên không trung.

Vẻ mặt Băng Liên Tiên Tử xanh mét, nhìn xuống một mảnh đất bừa bãi hỗn loạn bên dưới, còn có những đệ tử bị thương nặng, ngay cả thần trí cũng bị khí thế kinh người của Nhạc Vũ chấn nhiếp, trong nội tâm nhất thời càng thêm buồn bực, cơ hồ muốn dẫn động Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập tâm thần, nghĩ lại lời Nhạc Vũ nói, hắn muốn lấy lực lượng một người làm Băng Nguyệt Tông phải diệt vong sao? Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Băng Liên Tiên Tử cũng biết hôm nay Băng Nguyệt Tông thật sự đã sắp hỏng mất, Nhạc Vũ ra vào Băng Nguyệt Thiên Hồ như vùng đất không người, hai tòa đại trận cũng bị hắn dễ dàng phá giải. Cuối cùng ngay cả chút mặt mũi còn sót lại cũng bị hắn lột xuống, nếu không phải Nhạc Vũ vẫn còn tồn tại vài phần cố kỵ đối với nàng, chưa từng chân chính hạ tử thủ, hôm nay chỉ sợ Băng Nguyệt Tông đã thật sự diệt vong.

Tổ sư! Hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?

Chẳng biết từ lúc nào Trâu Liên đã đi tới bên cạnh nàng, hiện tại Trâu Liên biết tâm tình Băng Liên Tiên Tử không tốt, lúc xin chỉ thị vô cùng cẩn thận, vừa rồi nghe Nhạc Vũ nói chuyện cũng không dám lặp lại.

Đương nhiên chữa trị đệ tử, gầy dựng lại sơn môn! Cứu lại Ngôn Vô Cực, để hắn sắp đặt lại trận pháp.

Nói tới đây, Băng Liên Tiên Tử khựng lại, sau đó chợt lạnh lùng nói:

Qua thêm một ít thời gian, ngươi đi Quảng Lăng Tông một chuyến. Hai người kia dường như đã sắp độ kiếp. Tuy ta nắm chắc độ qua lục trọng kiếp, nhưng nếu đợi hai người kia đến được Đại Thừa cảnh, muốn thu thập càng thêm khó khăn! Băng Nguyệt Tông chúng ta vẫn còn cần lá mặt lá trái với bọn họ thêm một thời gian nữa.

Nghe tới đây, Trâu Liên chợt kinh hãi. Thì ra hai người vừa rồi tu vi không phải Đại Thừa mà chỉ là Nguyên Anh đỉnh phong cảnh giới. Nhưng nếu thật sự chờ đến khi họ thành tựu Đại Thừa chân chính, thực lực tăng thêm, không biết sẽ càng đáng sợ tới bậc nào.

Băng Liên Tiên Tử thấy hai mắt nàng thất thần, không còn nghe được lời phía sau, lập tức hừ lạnh một tiếng. Ánh mắt nàng nhìn về phương hướng Nhạc Vũ rời khỏi, thanh âm âm trầm nói:

Hôm nay ngươi sỉ nhục ta, thật quá sảng khoái. Nhưng cuối cùng khi thiên kiếp phủ xuống…

Bỗng nhiên vẻ mặt Băng Liên Tiên Tử chợt ngẩn ra, không tự chủ được nhớ được vạn năm trước, thân ảnh kia bị hơn mười Tán Tiên dốc toàn lực vây công nhưng vẫn bình yên phi thăng, không khỏi hiện lên vẻ mặt mờ mịt, cho tới một lúc lâu Băng Liên Tiên Tử chợt hừ lạnh một tiếng.

Đây cũng là một yêu nghiệt!

Nàng phất tay áo, cả người liền biến mất trên bầu trời Băng Nguyệt Thiên Hồ đang bị kiếp vân bao phủ, chỉ để lại giọng nói trong trẻo lạnh lùng thật lâu không tiêu tan.

Ngoài hai mươi vạn dặm, Nhạc Vũ bước ra khỏi Thập Phương Môn, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn ướt đẫm sau lưng mình.

Hắn vẫn lo lắng nữ nhân điên kia sẽ không quản tính mạng đuổi theo truy kích, vì vậy vẫn để nguyên Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phủ lơ lửng trên đỉnh đầu.

Cho tới lúc này khi đã xác định Băng Liên Tiên Tử không hề đuổi theo, liền thu hồi ấn quyết thu lại thần phù.

Tán Tiên bị thiên địa bài xích, không dễ dàng thoát ly khỏi không gian này, tuy pháp lực mạnh mẽ, có bản lĩnh xuyên qua hàng rào không gian, nhưng vẫn còn kém hơn tu sĩ Đại Thừa chút ít. Bất quá đến tầng cấp hiện tại, tốc độ của đã thật nhanh không thua kém tu sĩ Đại Thừa bao nhiêu.

Vì vậy Nhạc Vũ tất nhiên phải thật cẩn thận. Giờ khắc này thu hồi thần phù, cho dù Băng Liên Tiên Tử có đuổi tới Nhạc Vũ vẫn còn thời gian thúc giục phù triện.

Đợi đến khi hắn lấy ra Tuyết Hồn Châu từ trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, dùng chân long tinh huyết làm ra cấm chế thần phù dán lên trên bảo châu, bảo đảm vật kia không thể tiếp tục làm loạn, trong lòng vẫn còn cảm thấy kinh hãi không thôi.

Ngũ kiếp Tán Tiên cường hãn đã không thua kém trình độ hai người Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử sau khi đã sử dụng thi thể Linh Tiên. Băng Nguyệt Tiên Tử càng là người nổi bật trong số những Tán Tiên, vừa rồi còn chưa động thủ, chỉ đứng trước mặt đã làm cho hắn cơ hồ không thở nổi.

Giờ phút này cẩn thận suy nghĩ lại, hôm nay trước khi mạnh mẽ xông vào Băng Nguyệt Tông, tuy hắn đã tính toán trước những biến số, nhưng hiện giờ xem lại vẫn cảm thấy có chút mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 632: Thế cục Ký Châu

Bình thường mà nói nếu không tính toán nhân tố pháp bảo thần thông gì đó, nghĩ tới tu sĩ Đại Thừa đã cảm ứng thiên đạo năm mươi năm có thể tương đương với thực lực từ năm đến mười tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong. Mà Tán Tiên thực lực khác hẳn, có thể so sánh với hai đến bốn vị tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong.

Thần thông của Băng Liên Tiên Tử mạnh mẽ cường hãn, tuy là ngũ kiếp Tán Tiên, nhưng có thể so sánh với thất bát kiếp Tán Tiên. Nhưng chẳng biết tại sao nàng lại không vượt thiên kiếp, chỉ có thể dừng lại trên thế giới này.

Vị đại cao thủ của mấy ngàn năm trước này, ngoại trừ bộc lộ ra Huyền Minh Thần Quang tầng mười hai, chưa từng bộc lộ thủ đoạn nào khác. Chính là vì lo lắng va chạm với Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù nên không dám chân chính ra tay mà thôi.

Song phương vì kiêng kỵ lẫn nhau, Băng Liên Tiên Tử lo lắng lúc mình độ kiếp sẽ bị hắn nhiễu loạn, làm nàng độ kiếp thất bại, như vậy cả nàng cùng Băng Nguyệt Tông sẽ cùng nhau diệt vong.

Nhạc Vũ đồng dạng cũng có lo lắng, mặc dù có hắn cùng Chiến Tuyết nhưng Băng Liên Tiên Tử cũng có thể bình yên vượt qua kiếp số, vì thế hắn chưa chân chính ra tay tiêu diệt Băng Nguyệt Tông.

Nhưng hôm nay hắn đã chiếm được thượng phong, Hư Nhược Nguyệt bị hắn dùng pháp lực kéo theo, chỉ trong mười mấy lần hô hấp đã xuyên qua không gian hơn mười vạn dặm, không khỏi bị pháp lực thần thông của hắn làm chấn động lần nữa.

Lúc này trong ánh mắt nàng nhìn về phía Nhạc Vũ liền thấy được ánh mắt hắn lộ ra vài phần sợ hãi. Nàng nhất thời cảm thấy uất ức trong lồng ngực nhất thời biến mất, nhiều ít chợt cảm thấy thoải mái, lạnh lùng châm chọc nói:

Nguyên lai ngươi cũng biết sợ hãi?

Nhạc Vũ lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn nàng khẽ cười nói:

Đương nhiên e ngại! Người tu chân chính là tồn tại lòng đề phòng đối với thiên đạo, đối với những tiền bối tu sĩ phép màu cao thâm! Bất quá con đường tu chân chính là cùng thiên đấu cùng người đấu. Tất nhiên thiên ý dù khó lường cũng phải đi tranh đấu một phen. Trên thế giới này còn có cái gì làm cho ta không dám đi khiêu chiến? Vì vậy e ngại thì e ngại, nên ra tay tranh đấu thì cũng không thể do dự! Đương nhiên chuyện này cũng phải làm theo khả năng, nếu không chỉ biết tìm đường chế mà thôi. Hôm nay nếu ta không theo Băng Nguyệt Tông các ngươi tranh một đường số mệnh, ngày sau Quảng Lăng Tông nhất định sẽ gặp phải đại kiếp nạn trước mắt. Hư Nhược Nguyệt đạo hữu nghĩ như thế nào?

Hư Nhược Nguyệt kinh hãi, chỉ hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhạc Vũ thấy thần trí nàng thanh tỉnh, phảng phất như không hề bị việc này làm ảnh hưởng, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng, trí tuệ ý chí của nàng quả nhiên hơn xa người thường, chỉ trong thời gian ngắn ngủi dù chưa thoát khỏi tâm chướng, nhưng đã có thể tạm thời áp chế.

Lúc này Chiến Tuyết cũng vừa bước ra Thập Phương Môn, chuyện làm thứ nhất là đưa Hồn Ngọc trong tay cho hắn. Nhạc Vũ cầm lấy, dùng Hồn Thức tìm tòi tiếp theo liền cau mày lại theo bản năng.

Quy Khư Cung bí cảnh?

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ nhiếp Hư Nhược Nguyệt tới trước mặt, vận chuyển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật, sau đó quát lạnh một tiếng:

Phóng khai tâm thần, để cho ta xem!

Hư Nhược Nguyệt chỉ cảm thấy có một cỗ thần niệm mạnh mẽ tràn vào trong đầu mình, thẳng tới tận sâu trong lòng nàng, dò xét chuyện nội tâm của nàng. Nàng theo bản năng nổi giận, tiếp theo liền ý thức được Nhạc Vũ chỉ muốn xem bí mật của Quy Khư Cung bí cảnh để chứng thực tin tức bên trong Hồn Ngọc có chân thật hay không mà thôi.

Với thực lực hiện tại của Nhạc Vũ, cho dù nàng có tâm đối kháng cuối cùng chỉ

sợ khó có thể ngăn cản, ngược lại vô duyên cớ làm hồn thức của mình bị hao tổn. Nàng chỉ đành cắn chặt răng mở rộng tâm linh, tùy ý cho đối phương nhìn xem một bộ phận trí nhớ về Quy Khư Cung. Nhưng trong lòng vẫn cảm giác thật tức giận, không biết còn có bí mật nào trong nội tâm bị Nhạc Vũ biết được nữa hay không.

Sau một lúc lâu, Nhạc Vũ nhịn không được nhẹ giọng cười nói:

Nguyên lai ngươi cùng Lam Túy Tuệ là tỷ muội tốt. Chẳng thể trách ngày đó lại vội vàng xuôi nam tới ám sát ta.

Ngôn ngữ của hắn ám chỉ không phải là tỷ muội thân thiết như ruột thịt, mà là ám chỉ thân thiết kiểu bách hợp(đồng tính), Nhạc Vũ xuất thân quân lữ, đối với từ bách hợp cũng không hiểu rõ, chỉ là đọc được từ trong sách vở đó chính là đồng tính luyến ái mà thôi.

Hư Nhược Nguyệt vừa xấu hổ vừa giận dữ, đang muốn châm chọc lại vài câu, chợt ngẩn ra, chỉ cảm thấy nét cười xấu xa mờ tối của Nhạc Vũ giờ phút này có một cỗ mị lực đem thần trí của nàng hấp dẫn thật gắt gao, làm ánh mắt nàng không thể dời sang chỗ khác.

Nàng chợt nghĩ thầm lúc đó Nhạc Vũ cùng Lam Túy Tuệ là người khác tông môn, lập trường giữa song phương vốn bất đồng, cho dù Túy Tuệ bị giết chết, kỳ thật cũng không thể nói là thù hận gì lớn lao, chỉ có thể nói vận mệnh trêu người, nàng không nên dây dưa vào Nhạc Vũ.

Vài năm trước đã có thể đánh chết Túy Tuệ, bên trong Tử Vân tiên phủ lấy sức một mình bức ép các đệ tử chư tông không ai dám phản kháng. Người nam nhân trước mắt này, khi đó đã bộc lộ tài năng tới cực điểm.

Đột nhiên Hư Nhược Nguyệt giật bắn mình, nàng biết mình đã bị tâm chướng mê hoặc, chỉ đành bảo vệ tâm thần chặt chẽ, ném hết ý nghĩ rối loạn sang bên, không dám tiếp tục nhìn Nhạc Vũ, nhưng trên gò má nàng vẫn nổi lên một đoàn đỏ ửng.

Nhạc Vũ không hề nghĩ tới giờ phút này Hư Nhược Nguyệt đang bị tâm ma quấy phá. Chỉ nghĩ nữ tử này bị vạch trần bí mật nên ngượng ngùng mà thôi, lập tức cười vang tiếp tục tìm tòi.

Qua hồi lâu, hắn thu lại hồn niệm, nhíu mày nói:

Nguyên lai vùng bắc cực này còn có một chỗ như vậy!

Vừa nói xong, Nhạc Vũ lấy ra một thanh tiểu kiếm màu tím, dùng máu huyết bản thân trộn lẫn với chân long tinh huyết vẽ phù triện, đánh vào bên trong hư không. Đợi chừng một lúc, liền có một đạo phù ảnh phá không bay tới. Nhạc Vũ thấy thế bật cười, một tấm phù triện liền có thể truyền ra xa trăm vạn lý, chính là phong phạm tiên gia, nhưng loại thủ đoạn này cho dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng khó làm được.

Cũng chỉ có những nhân vật như Huyền Tĩnh tông chủ cùng Thiết Kiên có được tu sĩ trong tông môn cùng cấp tương trợ mới có thể, hoặc như Nông Dịch Sơn có được Nguyên Dương Đao Luân hỗ trợ cũng có thể làm được.

Về phần chính bản thân hắn, nếu không phải có được chân long tinh huyết, bản thân còn có Càn Khôn Dịch Bàn cùng khả năng thôi diễn cường đại, nếu không thật khó dùng phương pháp này liên hệ tông môn.

Lần này hắn không cần tiếp nhận phù chiếu, phù chiếu đã tự động dừng ngay trước người hắn, hình thành hư ảnh của Nông Dịch Sơn, trong mắt mang vẻ tức giận nói:

Chuyện ở Băng Nguyệt Tông cùng Quy Khư Cung ta đã biết. Tranh thủ số mệnh cho tông môn vốn là chuyện tốt, nhưng cần gì ngươi phải mạo hiểm đến như thế? Thật nghĩ trong tông môn ngoại trừ ngươi ra không còn người nào có thể xử lý việc này sao? Hôm nay tạm thời ghi lại lỗi làm nông nổi này, nếu ngươi còn làm như thế, ngày sau ngươi không cần tiếp tục đi ra ngoài, có thể quay về tông môn bế quan trăm năm đi!

Nhạc Vũ cười khổ, nhưng hắn cũng đã dự đoán trước, tin tức gởi về cho Nông Dịch Sơn nhất định sẽ bị răn dạy cùng quở mắng một trận.

Ngay sau đó chợt nghe ngữ khí của Nông Dịch Sơn trở nên ôn hòa, thanh âm lộ ra vài phần ngưng trọng:

Trước mắt tông môn vô sự, ngươi không cần lo lắng. Về chuyện của Quy Khư Cung sự tình quan hệ trọng đại, ta cần bàn bạc kỹ hơn với Thanh Dương trưởng lão, cẩn thận tính toán. Nhưng hiện tại tông môn đã tiến tới Ký Châu, tạm thời

không rút ra được nhân thủ. Nếu ngươi có thời gian, đi trước xem tình hình thế nào!

Hư ảnh nói tới đây liền biến mất vô tung, phù chiếu cũng tự bốc cháy, hóa thành một mảnh tro tàn.

Nhạc Vũ nhíu mày, quay đầu nhìn Hư Nhược Nguyệt nói:

Tông môn ta đã tiến về Ký Châu, nói như vậy Vân Mộng Tông đã bị diệt vong sao?

Mấy tháng nay hắn chỉ dốc lòng tu hành dưỡng thương, đối với tình hình gần đây của Quảng Lăng Tông không hề biết tới.

Hư Nhược Nguyệt nghe vậy chợt ngẩn ra, sau đó hừ lạnh một tiếng nói:

Quảng Lăng Tông các ngươi vào tháng tám năm trước liên tục tuyển nhận bảy vị tán tu nhập tông. Từ đó liền đánh vào Ký Châu, Vân Mộng Tông bị Tiểu Quan Phong nhất mạch của ngươi tàn sát tuyệt diệt! Đã khiến thiên hạ tu sĩ toàn bộ chấn động. Còn có Thái Nhất Môn vì sợ hãi thanh thế của các ngươi nên toàn bộ bỏ chạy. Trong vòng Ký Châu chỉ còn Cô Sơn Tông thực lực vẫn còn. Nhưng đã có hai tòa nhị phẩm linh mạch rơi vào tay Quảng Lăng Tông các ngươi. Trước mắt trong Quảng Lăng Tông đã có hơn hai mươi Nguyên Anh tu sĩ. Còn khống chế cả Yến Dương Tông, Phù Sơn Tông tam lưu môn phái cũng đạt tới ba mươi tông môn, hiệu lệnh trăm vị Nguyên Anh, mấy ngàn Kim Đan, đã đưa thân nhập vào hàng ngũ thập đại tông môn tu chân giới!

Nhạc Vũ không lộ chút cảm xúc nhưng trong ánh mắt lộ ra tia vui mừng. Thế cục phát triển mặc dù hắn đã sớm đoán được, nhưng tình thế khả quan như thế làm hắn có chút vui vẻ.

Về phần Vân Mộng Tông hắn đã sớm dự đoán trước, đừng nói Diệp Tri Thu cầm đầu Tiểu Quan Phong nhất mạch, cùng với Vân Mộng Tông có thể nói là thù sâu như biển. Vài chục năm trước Vân Mộng Tông đã làm Quảng Lăng Tông vô cùng nhục nhã, giữa hai tông đã kết thành tử cừu, cho dù đám người Diệp Tri Thu không ra tay, phỏng chừng cũng phải có kết cục bị huyết tẩy.

Ngay khi trong lòng hắn đang âm thầm bội phục thủ đoạn của Nông Dịch Sơn, Hư Nhược Nguyệt lại hừ lạnh một tiếng nói:

Bất quá ta xem thanh thế của các ngươi bây giờ mặc dù cực thịnh, nhưng chỉ là phong cảnh mặt ngoài mà thôi, ngược lại nguy cơ trùng trùng. Mặc dù ta không biết tông môn các ngươi rốt cục lấy phương pháp gì đánh chết Tán Tiên sau lưng Vân Mộng Tông, còn áp bách Thái Nhất Môn rời đi, nhưng Cô Sơn Tông vẫn còn hai vị Tán Tiên tồn tại! Chư châu phụ cận cũng tồn tại kiêng kỵ và phòng bị Quảng Lăng Tông các ngươi. Chờ việc bên Thanh Châu kết thúc một giai đoạn, họ sẽ có thủ đoạn luân phiên đối phó Quảng Lăng các ngươi. Với chút căn cơ bạc nhược của các ngươi, có thể chân chính khống chế Ký Châu Bắc Hoang hay không còn chưa biết được.

Nhạc Vũ nghe được cười thầm, thầm nghĩ Hư Nhược Nguyệt cũng rất có trí tuệ. Vài chục năm kế tiếp Quảng Lăng Tông chứng thật không còn khả năng tiếp tục khuếch trương. Phải làm chính là khi chư tông quanh thân giáp công, bảo vệ thành quả chiến đấu hiện tại, sau đó mau chóng kiên cố căn cơ mà thôi. Một đại tông môn ít nhất phải có ba vị tu sĩ Đại Thừa, hơn mười vì tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong xuất thân từ chính tông môn, nếu không tình hình sẽ rất nguy hiểm. Nhưng nguyên nhân chính là vì biết được điểm ấy, ngay lúc thương thế vừa lành hắn liền bắc thượng đến Băng Nguyệt Tông. Nếu lúc này hắn không nhân cơ hội sắp xếp thỏa đáng cây đinh trong mắt, tình thế sẽ càng thêm gian nan.

Phất tay, hắn dùng pháp lực phong tỏa Hư Nhược Nguyệt, hắn liền bắt đầu suy tư chuyện Nông Dịch Sơn đã căn dặn.

Đi Quy Khư Cung xem xét một phen?

Với bản tâm của Nhạc Vũ mà nói, giờ phút này hắn chỉ muốn yên tâm tu luyện, tốt nhất luyện thành thân ngoại hóa thân, thật không muốn ở thời điểm hiện tại chạy tới Quy Khư Cung.

Dù sao với thực lực hôm nay của hắn, còn có nhiều loại thần thông pháp bảo trong người, ngoại trừ thổ hệ thần thông cùng tài liệu Huyền Hạo Đan, cộng thêm linh dược giúp Chiến Tuyết bước vào Huyền Sát Chiến Ma chân khí tầng mười bảy, ngoài ra mọi chuyện đối với hắn mà nói đã không còn nhiều tác dụng.

Chẳng thà đem cơ duyên này lưu lại cho đồng môn còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 633: Phúc duyên thâm hậu

Lần nữa lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn, Nhạc Vũ bắt đầu chuyên tâm thôi diễn, sau đó dần dần lộ ra dáng vẻ mất kiên nhẫn.

Thiên cơ hiện tại đã hoàn toàn rối loạn, dù là người như hắn, cho tới bây giờ nếu không phải rơi vào cảnh giác kỳ lạ cũng không còn cách nào tiếp tục suy đoán hung cát. Dĩ nhiên bên trong cũng không phải nguyên nhân sát kiếp tương khởi. Được gọi là bí cảnh, chính là những tu sĩ tiên đạo có khả năng mở ra không gian, kiến lập động phủ bên ngoài thế giới hồng hoang. Thuật bói toán của đạo gia, tuy thật thần kỳ nhưng nếu truy cứu căn bản cũng giống như đề số học kiếp trước của hắn. Vô luận đi tới hiện tại, cũng phải biết được chút xu hướng mới có khả năng suy tính ra được kết quả.

Mà chút ít thế giới bên ngoài hồng hoang cũng thật khó tìm được. Mặc dù biết nhưng thật khó xác định được phương vị cụ thể. Vì vậy loại chỗ ở này thường thường sẽ có danh xưng "mật cảnh" hoặc "bí cảnh".

Nguyên do là vì tu sĩ Đông Thắng đại lục đối với những thứ này hiểu biết cũng rất ít, có thể nói hoàn toàn không hiểu, tự nhiên không cách nào tiến hành suy tính.

Hiện tại Nhạc Vũ đang ở trong thế giới mảnh nhỏ thuộc hồng hoang, cũng không thể tính ra được không gian riêng tư do tiên nhân mở ra. Vì vậy Quy Khư Cung bí cảnh nhất định thuộc về một vị thượng cổ đại tiên không thể nghi ngờ.

Hắn không biết những đại lục khác tình hình như thế nào, nhưng tại Đông Thắng đại lục mật cảnh tương tự như Quy Khư Cung cũng chỉ mới phát hiện hai nơi mà thôi.

Cơ hồ mỗi một mật cảnh xuất hiện, cũng sẽ làm một đại tông môn đứng đầu quật khởi. Gần đây nhất chính là Thính Vân Tông.

Truyền thuyết môn phái này có một mật cảnh tên là Lang Yên linh địa. Chính là

được xây dựng phỏng chế theo tam thập tam thiên, bên ngoài một ngày thì bên trong linh địa cũng là hai ngày. Hơn nữa linh lực dư thừa, vượt xa thần mộ. Chỉ tiếc nơi này dù Thính Vân Tông có được đã mấy ngàn năm nhưng cho tới nay vẫn không thể hoàn toàn khống chế.

Mỗi lần muốn ra vào Lang Yên linh địa nhân số cũng đều có hạn, mười năm cũng chỉ ra vào được năm người. Kể từ ngàn năm trước sau khi nơi đây bị bại lộ, liền bị các đại tông môn áp bách, quyền lợi ra vào tiên cảnh liền do thiên hạ thập đại tông môn cùng nhau chia cắt. Nếu không phải như thế, thanh thế Thính Vân Tông hôm nay chỉ sợ hơn xa Kỳ Hoàng Tông năm xưa!

Băng Nguyệt Tông tìm được Quy Khư Cung mật cảnh, Nhạc Vũ đã quan sát được bên trong trí nhớ của Hư Nhược Nguyệt. Chính là động phủ của một thượng cổ Đại Thanh Huyền Tiên, Băng Nguyệt Tông đã hai lần phái người vào trong thăm dò, nhưng hiện tại cũng chỉ bị giới hạn ở vùng đất ngoài cùng mà thôi.

Mặc dù chỉ là bên ngoài, nhưng thu hoạch của Băng Nguyệt Tông cũng làm thực lực của họ đề cao hai ba cấp độ.

Vô luận là Huyền Minh Thần Quang cũng tốt, Băng Phách Thần Quang cũng vậy, thậm chí Hư Nhược Nguyệt luyện tập thần thông Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp cùng Tiểu Thiên Lôi Ngục đều đạt được từ bên trong Quy Khư Cung bí cảnh.

Trước mắt tuy nói Nhạc Vũ không cần những ngoại vật này, nhưng dù sao hắn vẫn có vài phần động tâm.

Bên trong Quy Khư Cung, ngoại trừ Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp cùng quan tài thủy tinh và chiếc đèn, có lẽ còn có thứ khác có thể trợ giúp hắn cô đọng thân ngoại hóa thân, chỉ vì điều này cũng đã làm Nhạc Vũ vô cùng tò mò.

Bất quá bình thường nếu có đại kỳ ngộ cùng sẽ nương theo đại hung hiểm.

Tử Vân tiên phủ hắn do Tử Vân đạo nhân trước khi chứng được tiên vị Thái Ất Chân Tiên kiến tạo. Nếu bàn về kích thước cùng linh trận phòng ngự, đến tột cùng vẫn kém hơn Quy Khư Cung không chỉ một tầng cấp. Với tu vi giờ phút này của hắn, ở bên trong mật cảnh càng thêm nửa bước khó đi.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ liền muốn bỏ qua ý niệm chạy tới Quy Khư Cung trong đầu. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn liền nghĩ tới vừa rồi mình thu hoạch được mười mấy ức linh thạch, hiện tại cũng đã tiêu hao cho Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù.

Trong thoáng chốc Nhạc Vũ chợt cảm thấy đau lòng xót dạ, trong lòng cực kỳ khổ sở, cơ hồ nổi lên ý nghĩ muốn lập tức đi giết người đoạt bảo trong lòng.

Nguyên lai chỉ là chút linh thạch mà thôi, hắn cũng không cần quá mức toan tính. Nhưng hôm nay hắn còn phải bồi dưỡng cho mấy người Nhiễm Lực, còn có bản thân hắn cùng Chiến Tuyết, còn cần dùng linh thạch hấp dẫn kiếp lôi để rèn luyện thần hồn.

Ngoài ra còn phải luyện chế thân ngoại hóa thân, linh lực cần thiết chính là cái động không đáy. Mỗi một cỗ hóa thân phải tiêu hao tương đương hai tòa Cửu Diệu Đô La Khảm Li đại trận của Quảng Lăng Tông! Linh thạch bên trong hoàng hôn giới cũng không thiếu thốn, nhưng vấn đề là ở bên thế giới kia hắn lại không có đủ nhân thủ.

Chiến Tuyết thành tựu Vu Thần cấp ba còn chưa tới hai năm. Vu thuật có thể ban thưởng còn không kịp để hồi phục lại. Trước mắt trong số những tín đồ, cho dù là những vu tế có thâm niên cao nhất, cũng chỉ có rất ít người đột phá được cấp bảy của Ngưng Dịch tu sĩ, tất nhiên không thể nào giúp hắn đi thu thập linh thạch.

Cũng được! Hôm nay đi vào Quy Khư Cung mật cảnh xem thử một chút, nếu có được cơ duyên, hoặc là có thể lấy được chút ít bảo vật đem ra ngoài đổi lấy linh thạch.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết và Hư Nhược Nguyệt liền biến mất tại chỗ. Sau đó liên tục xuyên qua không gian hàng rào vài lần, xuất hiện bên dưới một ngọn băng sơn khổng lồ.

Nhạc Vũ ngự không phi hành, không bao lâu đã đi tới một sơn cốc. Hai bên nơi này vách núi cao gần mười mấy vạn trượng, xuyên thẳng trong mây. Đi xuống bên dưới là một vết rách khổng lồ nhìn không thấy đáy.

Vô số cuồng phong lạnh giá từ bên dưới tràn lên, sắc bén như đao. Nhạc Vũ thử thăm dò xuất ra một đạo kiếm khí, kết quả chỉ bay xuống được ba ngàn trượng

liền bị những trận cuồng phong hoàn toàn xoắn vỡ.

Địa phương thật lợi hại, chỉ sợ dù là những tu sĩ Linh Hư cảnh đến đây cũng phải chết ngay lập tức!

Nhạc Vũ âm thầm chắt lưỡi, sức gió mạnh mẽ như vậy đã tương đương một kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, còn chứa lực lượng cực hàn, tu vi không tới cảnh giới Nguyên Anh ở nơi này cơ hồ là vùng đất chết.

Theo tin tức Trâu Liên đưa qua, cuồng phong nơi này ước chừng mỗi một tháng sẽ ngừng lại hai mươi bốn canh giờ. Khi đó cho dù là tu sĩ Trúc Cơ nếu có được bảo vật chống đỡ hàn lực cũng có thể ra vào nơi này thật tự nhiên.

Nhưng Nhạc Vũ cũng không có được lòng kiên nhẫn chờ đợi nơi này, hắn tế ra Thông Thiên Long Kích Ấn, dùng nguyên từ lực vững vàng bảo vệ Hư Nhược Nguyệt, sau đó bay xuống phía dưới.

Hư Nhược Nguyệt cũng không hề cảm kích, ngược lại còn cảm thấy tức giận. Nàng biết với thần thông của Nhạc Vũ, đại khái sau khi chế trụ được nàng có thể đem nàng bỏ vào bên trong tu di không gian, căn bản không cần làm như thế. Cách làm của hắn thật ra là vì muốn mượn số mệnh của nàng hộ thân, hiện tại nàng đã bị hắn xem như một đạo hộ thân phù.

Xâm nhập xuống ba vạn trượng, cuối cùng dần dần nhìn thấy đáy liệt cốc. Kế tiếp là một cửa động khổng lồ, Nhạc Vũ xông vào bên trong, liền nhìn thấy bốn phương đều thông suốt, còn có vô số nhánh rẽ. Cũng may nơi này Trâu Liên cũng đưa ra bản đồ thật cặn kẽ, hắn đã chứng thật trong trí nhớ của Hư Nhược Nguyệt.

Nhạc Vũ đi quanh mười mấy vòng, đi tới một ngã rẽ sâu thẳm. Sau đó ngay đường hầm hai mươi thước nơi sâu nhất, rõ ràng nhìn một giếng nhỏ.

Nhưng trong giếng không phải là nước, mà là một xoáy nước khổng lồ. Vô số linh lực hỗn loạn bên trong, tuy dùng thủy hàn làm chủ, nhưng những bên trong ngũ hành cũng chiếm cứ tỷ lệ nhất định, xoay tròn không ngừng.

Nhưng cuồng phong nơi này càng thêm dữ dội, ngay cả Nhạc Vũ cũng bất đắc dĩ thúc giục Vạn Mộc Phong Thần Bích mới được bình yên vô sự.

Cửa động tiến vào Quy Khư Cung bí cảnh nằm ngay nơi này!

Nhạc Vũ vừa nhìn thấy tình hình như vậy liền biết được mình đã tìm đúng cửa vào. Sau đó trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hư Nhược Nguyệt nói:

Thật không biết nơi này Băng Nguyệt Tông các ngươi làm sao mà tìm được!

Hư Nhược Nguyệt hừ lạnh một tiếng, hang động nơi này là nơi tu tập công pháp hàn hệ của Băng Nguyệt Tông, thiên nhiên đã có một loại băng phách kết tinh tinh thuần, toàn bộ đều do băng hệ linh lực ngưng tụ mà thành. Sau khi hấp thu, tu hành có thể làm ít nhưng công to, chẳng qua sản lượng cực ít. Xưa nay Băng Nguyệt Tông đưa đệ tử thâm nhập vào nơi đây sau đó mỗi người đều tự đi tìm cơ duyên của chính mình, nhưng không ai dám xâm nhập.

Vào lúc ấy cơ duyên xảo hợp, nàng bị lạc phương hướng trong một ngã rẽ, trong lúc vô tình đi vào nơi này, vì thế mới phát hiện ra lối vào Quy Khư Cung.

Chẳng qua những điều này nàng cũng không nguyện nói với Nhạc Vũ, chỉ thản nhiên nói:

Cửa vào nơi này là tổ sư ta tự mình xem xét qua. Nói là mỗi năm năm thời gian lối đi mới mở ra một lần, hơn nữa còn phải xem tư chất phúc duyên như thế nào. Trừ ta cùng hai vị sư tỷ, những người khác đều không có duyên vào trong. Ngay cả Băng Liên tổ sư cũng bị buộc phải lui về. Hôm nay còn cách thời gian mở ra lối đi khoảng nửa năm, ta xem ngươi đừng uổng phí công phu, sớm quay về là tốt nhất.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không trả lời nàng, đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực truyền vào hai mắt, sau đó bắt đầu ngắm nhìn chung quanh, chỉ trong chốc lát đã hiểu được lời của Hư Nhược Nguyệt là sự thật, nơi này vẫn đang bị vây trong trạng thái kín mít.

Nhưng sở dĩ hắn đến đây sớm tất nhiên đã có dựa dẫm. Quan sát một lúc, hắn ghi nhớ được tình hình bên trong giếng, liền lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn bắt đầu cẩn thận thôi diễn.

Nơi này là lúc hàn cương cực thịnh, mặc dù có được nguyên từ lực của Thông

Thiên Long Kích Ấn hộ thân, nhưng Hư Nhược Nguyệt vẫn có chút không chịu được, chỉ hai canh giờ đã bị đông lạnh xanh tím cả môi, sắc mặt trắng bệch.

Chiến Tuyết lạnh lùng nhìn nàng, mặc dù nàng không thích thái độ ác liệt của Hư Nhược Nguyệt đối với Nhạc Vũ, nhưng vẫn xuất ra một đoàn Chiến Ma chân khí bảo vệ cho nàng.

Nhạc Vũ vừa tĩnh tọa thôi diễn cũng kéo dài mất một ngày đêm, yên lặng suốt mười mấy canh giờ, hắn chợt cười lớn vươn người đứng dậy, sau đó lập tức dùng pháp lực mang theo hai nữ nhân tiến vào bên trong giết.

Bên dưới nước xoáy nơi này cũng là một nơi trực tiếp xuyên qua hư không vô tận, liên tiếp tới một lối đi thời không vào mật cảnh. Bất quá giờ phút này chưa tới thời gian mở ra, vì thế hung hiểm vô cùng. Ngay khi vừa đi vào, Nhạc Vũ liền trông thấy phía trước hiện lên vô số Hàn Anh Tinh Sa ẩn đầy bên trong.

Vật này chính là thổ hệ linh bảo, kiêm cả hàn lực. Chỉ cần một viên sức nặng đã tương đương với một ngọn núi nhỏ.

Nếu có thể tìm được mười mấy viên sau đó đem tế luyện, trời sinh đã có thể đứng vào hàng ngũ trọng bảo đứng đầu, cũng là món bảo vật hiếm có.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ không có chút hứng khởi, hắn nhìn thấy Hàn Anh Tinh Sa hỗn tạp một cỗ cuồng phong, ở trong thông đạo hỗn loạn va chạm tứ tán. Lực đạo va chạm làm nơi này đều là tiếng nổ ầm vang, khí thế kinh người, đừng nói là thu thập, muốn giữ được mạng sống cũng đã vô cùng khó khăn.

Ngay trong lúc này, Nhạc Vũ lập tức đem Hư Nhược Nguyệt chắn ngay trước mặt mình và Chiến Tuyết, tiếp theo xông vào.

Quả nhiên Hàn Anh Tinh Sa giống như bị một bàn tay trong minh minh thao túng, rõ ràng xông thẳng đến nhưng cuối cùng lại tách ra hai bên. Chân chính đánh thẳng tới chỉ có vài viên mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 634: Tái kiến tinh khí

Bị Nhạc Vũ xem như tấm thuẫn thịt đem chắn phía trước, sắc mặt Hư Nhược Nguyệt trướng thành tím xanh, mắng ầm ĩ:

Nhạc Vũ, ngươi là tên khốn kiếp! Không biết thẹn! Để cho nữ nhân ngăn chặn tai họa cho ngươi, còn là nam nhân gì? Uổng cho ta lúc đầu còn tưởng rằng con người ngươi cũng không tệ…

Nhạc Vũ cười hắc hắc, không hề dùng pháp lực ngăn cản, chỉ lạnh lùng nói:

Ít nói nhảm đi! Nơi này không đem ngươi ngăn phía trước, chẳng lẽ còn có biện pháp gì khác hay sao? Ngươi gấp như vậy, chẳng lẽ muốn cùng ôm nhau chết chung à?

Trong lòng hắn cũng đang âm thầm kỳ quái, câu nói của Hư Nhược Nguyệt không hiểu là có ý gì, không phải đã phát điên, còn nghĩ rằng hắn là người tốt? Từ lúc nào Nhạc Vũ hắn lại trở thành người tốt đây?

Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn lại phân ra một chút tâm thần, bắt đầu tế ra Thư Hùng Băng Diễm Kiếm cùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm, ngăn cản Hàn Anh Tinh Sa đánh tới.

Hư Nhược Nguyệt nhất thời trầm mặc, trong lòng biết nếu Nhạc Vũ bị phân thần, bị mình quấy nhiễu tâm thần hắn, người chết đầu tiên sẽ chính là nàng!

Cử chỉ đem nàng làm tấm thuẫn thịt người tuy làm người ta tức giận, nhưng thật ra cũng chỉ có làm như thế mới có thể giảm bớt được hung hiểm.

Bên phía Chiến Tuyết, lúc này trong mắt nàng mang theo tia tức giận, dùng thanh kiếm chắn phía sau lưng Hư Nhược Nguyệt, sau đó ở ngay trước người nàng tạo thành một tầng Điên Đảo Âm Dương Lưu Ly Bích. Tuy hành động này nhìn qua giống như đang bảo vệ Hư Nhược Nguyệt, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác giống như toàn thân bị hàng ngàn con kiến gặm nhấm, vô cùng đau

đớn, nhưng nàng chỉ có thể nhẫn nhịn không dám lên tiếng.

Cũng may Chiến Tuyết cũng không phải loại nữ nhân tâm địa ác độc, chỉ thoáng giáo huấn nàng một chút thì thu hồi pháp lực. Lại tiếp tục tăng thêm một tầng cương sát trước mặt Hư Nhược Nguyệt.

Sau đó không biết đã trải qua bao lâu, Hư Nhược Nguyệt chỉ cảm thấy phảng phất như đi qua suốt ngàn vạn năm, rốt cục ba người mới xuyên qua được địa phương tràn đầy Hàn Anh Tinh Sa phong bạo kia.

Nhạc Vũ vô cùng to gan lớn mật, ngay trong lúc vừa lao ra, hắn chợt quay người lại dùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ cuốn lấy hơn năm trăm viên Hàn Anh Tinh Sa, nhét vào trong trận đồ, còn dùng pháp lực mạnh mẽ trấn áp.

Trong nháy mắt, cả ba người đã tiến vào một mảnh hư không. Ngay lập tức có một cỗ lực lượng cuốn lấy họ bay thẳng về phía trước.

Lúc ban đầu vẫn còn hoàn hảo, nhưng chưa tới được nửa khắc, thời không loạn lưu càng ngày càng thêm cuồng liệt. Nhưng không biết vì sao khi ba người xông vào bên trong, thời không loạn lưu lại giảm dần, có đôi khi không cần dùng pháp lực đi chống đỡ.

Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc, thử dò xét đem Hư Nhược Nguyệt chuyển ngược ra sau, ngay lập tức thời không loạn lưu liền chuyển thành cuồng bạo, mức độ so với ban đầu càng thêm dữ dội, ngay cả Vạn Mộc Phong Thần Bích cũng đung đưa kịch liệt như sắp hỏng mất, hắn có thể cảm giác được trên tầng quang bích màu xanh thừa nhận áp lực cực lớn.

Nhạc Vũ nhất thời kinh hãi, vội vàng kéo Hư Nhược Nguyệt đưa ra phía trước, không ngờ thời không gió lốc lại giảm xuống rất nhanh, ánh mắt Nhạc Vũ càng thêm kinh ngạc nhìn vào Hư Nhược Nguyệt không ngừng đánh giá. Trong lòng hắn thầm nghĩ nữ nhân này đúng là người có đại vận khí, bị mình hành hạ lâu như vậy mà vẫn chưa chết được.

Nữ nhân này cũng giống như Thiết Cách, đều bị hắn dễ dàng cướp đoạt đi vận khí. Thiết Cách vốn cũng thuộc dạng người có được đại vận khí. Nhưng nếu so sánh với Hư Nhược Nguyệt hình như còn chưa thể sánh bằng.

Hư Nhược Nguyệt đột nhiên cảm thấy cả người rét lạnh, chợt cảm thấy giống

như có điều gì không hay sắp xảy ra, liền phẫn nộ quát:

Nhạc Vũ! Ngươi lại muốn tính toán ta có đúng không? Còn muốn đem ta ra để tiêu tai giải nạn? Ngươi đừng mơ tưởng!

Nhạc Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ vẻ mặt mình lại thể hiện rõ ràng đến như vậy sao? Nhanh như vậy đã bị nàng nhìn thấu, hắn không hề lúng túng, chỉ lớn tiếng cười vang, thầm nghĩ đã đến lúc này cũng không tới phiên ngươi không đồng ý!

Chiến Tuyết đứng bên cạnh hắn, giờ phút này đột nhiên cũng phì cười, gương mặt rạng rỡ tươi tắn. Nhạc Vũ nhìn thấy chợt giật mình ngây ra, yên lặng nhìn Chiến Tuyết đăm đăm, khiến nàng cúi đầu thẹn thùng đỏ mặt không thôi.

Hư Nhược Nguyệt vốn không biết quan hệ giữa hai người, nàng chỉ nghĩ Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết vốn là song tu đạo lữ nên mới có dáng vẻ như hiện tại, ngay lập tức xuy một tiếng, thầm mắng đúng là gian phu dâm phụ, nhưng đây chỉ là ý nghĩ trong lòng nàng mà không dám nói thẳng ra ngoài miệng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Giờ phút này thời không loạn lưu càng lúc càng cuồng bạo, dù dùng phúc duyên của Hư Nhược Nguyệt cũng không cách nào tránh né quá nhiều áp lực, Nhạc Vũ liền dứt khoát lấy ra Long Tước Phiến, sái ra Ngũ Sắc Thần Quang mở đường, ngay tức khắc tốc độ của ba người nhanh hơn lúc trước gấp mấy lần.

Tinh mang trong mắt Hư Nhược Nguyệt lóe lên, yên lặng nhìn Long Tước Phiến trong tay Nhạc Vũ, chính là nhờ vào vật này mà hắn có thể dễ dàng xông vào bên trong Băng Nguyệt Tông, nàng nghĩ thầm pháp bảo này hắn cũng là chí bảo thượng giai, có thể dùng để phá giải linh trận nếu cùng người đấu pháp. Thậm chí có rất nhiều cấm chế bên trong các tiên phủ, nếu nhờ vào vật này cũng có thể dễ dàng phá vỡ, chỉ đáng tiếc vật này đang nằm trong tay Nhạc Vũ, cho dù là Băng Liên tổ sư cũng không cách nào lấy được.

Đi qua địa phương hư không loạn lưu, trước mắt Nhạc Vũ hiện ra vô số ngũ hành linh lực đang tạo thành một cơn lốc xoáy, phảng phất như đang bị hấp dẫn tụ tập cùng một chỗ, uy năng không hề thua kém Huyền Minh Thần Quang tầng mười hai của Băng Liên Tiên Tử.

Nhạc Vũ vừa quan sát, chợt giật mình, giờ khắc này Diễn Thiên Châu tựa như gặp phải điều gì đang hấp dẫn, không ngừng lay động, thế giới bên trong lại nảy

sinh chuyển đổi kịch liệt, ngũ hành phù triện lại sắp hàng tu chỉnh thêm một lần nữa.

Lúc này hấp dẫn Nhạc Vũ nhất chính là bên trong dòng xoáy ngũ hành linh lực kia lại có cả Ngũ Hành tinh khí!

Nơi này không ngờ lại có nhiều Ngũ Hành tinh khí đến như vậy!

Cũng khó trách Nhạc Vũ cảm thấy kinh ngạc, khoảng cách với lúc hồng hoang sơ khai cũng đã qua mười tới hai mươi vạn năm, những Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí, Huyền Hoàng Khí, Ngũ Hành Tinh Khí nếu không hóa thành linh bảo cũng đã theo thời gian tiêu tán, dù còn lại một chút hiện giờ cũng đang ẩn nấp ở những địa phương vô cùng bí ẩn, trừ phi là người có được đại cơ duyên, nếu không thật sự rất khó khăn được nhìn thấy.

Mà nơi này xuất hiện trước mắt Nhạc Vũ ít nhất phải lưu lại được tới không biết bao nhiêu bình ngọc, ngoài ra không biết bên trong vẫn còn hay không chưa biết được.

Hắc! Nơi này có được những bảo bối như vậy, thật không trách ngay cả Băng Liên Tiên Tử kia cũng phải bị hấp dẫn.

Hắn suy đoán nếu Băng Liên Tiên Tử nhìn thấy Ngũ Hành tinh khí hơn phân nửa cũng phải kinh hãi vui mừng, nhưng lại không cách nào thu thập, tuy nàng là ngũ kiếp Tán Tiên nhưng ở nơi này giỏi lắm cũng chỉ có thể đứng bên ngoài quan sát, tuyệt đối không có khả năng đi vào thu thập được bảo bối.

Hư Nhược Nguyệt nhìn thấy Nhạc Vũ đứng sững sờ, chợt nghĩ hắn đang sợ hãi, liền trào phúng nói:

Nơi này khác hẳn bên ngoài, cho dù ngươi có vật bảo hộ thân nhưng cũng không có biện pháp đi vào, giờ phút này nếu ngươi buông tha quay về, còn có thể giữ được tính mạng.

Nhạc Vũ chỉ cười thản nhiên, không quản lời nói của Hư Nhược Nguyệt, xông thẳng vào bên trong.

Chỉ bất quá lần này hắn không đem nàng làm tấm chắn, mà kéo nàng ra sau, ngay trong lúc Hư Nhược Nguyệt đang mắng thầm hắn không biết sống chết,

liền nhìn thấy bên trong đan điền Nhạc Vũ đột nhiên hiện ra một cỗ hấp lực hút nhiếp đoàn Ngũ Hành tinh khí, phảng phất giống như bị một lực lượng nào đó hấp dẫn, điên cuồng vọt về phía Nhạc Vũ, xông vào bên trong cơ thể hắn.

Hai mắt Hư Nhược Nguyệt trợn to, nhất thời không dám tin tưởng, không ngờ ngay cả Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí đại danh đỉnh đỉnh mà hắn cũng dễ dàng thu lấy như thế.

Mãi cho đến hôm nay trong trí óc của nàng vẫn còn nhớ rất rõ vẻ mặt thảm bại của Băng Liên Tiên Tử sau khi đi vào nơi này muốn thu thập Ngũ Hành tinh khí nhưng đành thất vọng quay trở về.

Nguyên lai nàng nghĩ Nhạc Vũ không cách nào lấy được vật này, nhưng nàng nghĩ thế nào cũng không dám tưởng tượng Nhạc Vũ có thể dễ dàng thu thập như thế.

Nàng chỉ cảm thấy càng lúc càng nhìn không thấu Nhạc Vũ, vừa rồi hắn mới thu Hàn Anh Tinh Sa, tiếp theo lại thu thập Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí, những thần thông này nàng thật sự không cách nào sánh bằng.

Nhưng nếu nói Nhạc Vũ cũng là người có đại khí vận, nhưng trên đường đi nàng lại cảm thấy khí vận của hắn thật sự kém tới cực điểm.

Trong lòng nàng còn đang âm thầm nghi ngờ, Hư Nhược Nguyệt lại cảm thấy vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng đọng lại, đột nhiên lấy ra một bình ngọc không ngừng thu thập những quang mang ngũ sắc kia, trong lòng nàng nhất thời càng thêm kỳ quái, giờ phút này không ngờ Nhạc Vũ có vẻ như đang liều mạng tranh đoạt đoàn Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí cùng hấp lực nơi đan điền của hắn.

Qua một lúc lâu, khi hắn liên tục thu thập đầy hai bình ngọc mới hài lòng ngừng lại.

Hôm nay hắn thu được hai bình ngọc, nhưng bởi không gian bên trong khá lớn, vì thế số lượng nhiều hơn số lượng đã lấy được bên trong Tử Vân tiên phủ tới gấp đôi.

Sở dĩ hắn không tiếp tục thu thập chính bởi vì ban đầu đoàn năng lượng ngũ sắc trong đan điền hắn chưa có phản ứng gì, nhưng phía sau bỗng nhiên lay động không ngừng, lâm vào trạng thái không chút ổn định, giống như bên trong sinh

ra linh trí, đối với hành vi của Nhạc Vũ dường như không được hài lòng, hiện tại Nhạc Vũ còn chưa thực sự luyện hóa được đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí này, vì thế hắn đành phải ngừng lại động tác thu thập của mình.

Nhưng nếu so sánh mười mấy ức linh thạch hắn vừa tiêu hao so với số lượng Ngũ Hành tinh khí hắn vừa lấy được thật sự không đáng giá nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 635: Hắc sắc tiểu tiễn

Không còn Ngũ Hành tinh khí, Ngũ Hành chi linh cũng không còn cách nào tiếp tục tụ tập. Thỉnh thoảng có vẻ muốn nổ tung ra, nhưng Nhạc Vũ vẫn tận lực tránh né xa xa, hoặc nghĩ biện pháp ngăn cản. Cho đến khi loáng thoáng nhìn thấy được ở phía trước có linh trận cấm chế tồn tại, đem hư không trong thông đạo vững vàng phong tỏa.

Đoạn đường này đi tới, đoàn năng lượng Ngũ Hành bên trong đan điền Nhạc Vũ giống như được ăn vật tẩm bổ, thể tích đã trướng lớn hơn một vòng.

Loáng thoáng bên ngoài cũng được bao phủ một tầng mây tím, linh trận phù văn phức tạp bao bọc bên ngoài càng lúc càng có vẻ khổng lồ phức tạp hơn trước.

Chẳng qua bên ngoài vẫn là ngũ sắc hỗn độn, không hề có chút quy luật, tựa hồ sau khi hấp thu được Ngũ Hành tinh khí vẫn còn chưa thể hoàn toàn tiêu hóa. Ngay khi Nhạc Vũ vừa nhích tới gần linh trận cấm chế, vẩy ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, lần này hắn thật sự kinh hãi, chỉ cảm thấy đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí bên trong đan điền lại cộng minh cùng Long Tước Phiến trong tay, vừa sái ra Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, cũng không cần hắn dùng tinh huyết thúc giục, đã phá tan giới hạn của tầng mười một.

- Chuyện gì xảy ra?

Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, có chút không hiểu được đang xảy ra chuyện gì. Pháp lực của hắn cũng chưa từng tăng thêm, không hề thi triển ra pháp quyết đặc thù gì khác, phẩm cấp của Ngũ Sắc Thần Quang vì sao có thể tăng thêm một tầng?

Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ liền tỉnh ngộ, đây nhất định là tác dụng của đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí bên trong đan điền. Lại nói đoàn Hỗn Nguyên Khí này đúng là lần đầu tiên chủ động giúp hắn.

Ngay lúc này Nhạc Vũ như có chút hiểu ra. Trong lòng hắn liền biết ngày sau

Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí biến thành linh bảo cũng có liên quan tới việc hắn tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang. Hắn luyện tập loại công pháp trọng yếu này, nhất định đã ảnh hưởng tới phương hướng phát triển của Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí, giữa hai thứ này hôm nay xem như có liên can mật thiết không thể chia lìa.

Lúc này hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ, sau một khắc lại đem Hư Nhược Nguyệt ngăn cản trước người, lợi dụng Ngũ Sắc Thần Quang mở đường, mạnh mẽ xông vào bên trong linh trận cấm chế.

Nơi này hung hiểm còn hơn cả những địa phương mới đi qua, nhưng nếu nói về trận phù chính là thứ Nhạc Vũ sở trường nhất.

Linh trận cấm chế bên trong tuy hắn không nhận biết, nhưng ước chừng hắn có thể phân biệt nơi nào có nhược điểm, phương hướng nào có thể đột phá dễ dàng hơn.

Ngũ Sắc Thần Quang chợt tăng lên tầng mười một, khiến hắn cơ hồ giống như hổ thêm cánh, vừa đưa Hư Nhược Nguyệt ngăn cản ngay trước người, càng có thể trừ khử biến số sẽ xảy ra mà không hay biết trước.

Qua vài phút, ba người đã xông qua linh trận, xuất hiện ngay trước mắt bọn họ rõ ràng là một không gian khổng lồ. Tiên hạc tụ tập, tiên khí bốn phía. Nơi xa còn có một cung điện khổng lồ, kéo dài liên miên không biết bao phủ bao nhiêu diện tích. Ở nơi này còn có một tấm biển khổng lồ bằng đá, bên trên ghi rõ dòng chữ Quy Khư Cung thật lớn.

- Hắc! Lần này xem như kiếm được rồi! Chỉ nói về Hàn Anh Tinh Sa, giá trị đã không thể đo lường, còn có thể đổi lại được một số linh thạch cần thiết.

Nhạc Vũ vừa tiến vào không gian này, việc đầu tiên cần làm không phải xem xét hoàn cảnh xung quanh, mà trước tiên đem Hàn Anh Tinh Sa bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ toàn bộ lấy ra ngoài, đặt vào bên trong giới chỉ của mình.

Vẻ mặt hắn tràn đầy vui mừng, nhưng ngay sau đó chợt cứng đờ lại, vào lúc này hắn nghĩ tới với cất chứa của Quảng Lăng Tông, quả quyết không cách nào cung cấp đầy đủ linh thạch để mua Hàn Anh Tinh Sa của hắn. Trong khi giờ phút này sát kiếp sắp khởi lên, nếu đem vật này bán cho đồng minh thì không sao, nhưng nếu bị tông phái đối địch hoặc cừu gia mua đi, chẳng phải là tự tìm phiền toái?

Về phần Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí, càng không thể nào đem bán ra ngoài.

Thở dài một tiếng, trái tim đang mừng rỡ của Nhạc Vũ giống như bị xối một chậu nước lạnh, trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

Cho đến lúc này Nhạc Vũ mới bình ổn lại tâm thần cẩn thận đánh giá trước mắt, sau đó thoáng nhướng mày, không gian nơi này tựa hồ còn rộng lớn hơn cả bên trong thần mộ.

Nhưng không cần cẩn thận đi xem xét, Nhạc Vũ cũng có thể mơ hồ cảm giác bên trong dãy cung điện kia ẩn hàm hung hiểm khổng lồ. Hắn dùng Vọng Khí Thuật cũng có thể nhìn thấy một đạo quang mang hồng bạch xen lẫn phóng lên cao, chính là sát phạt khí cùng hung hiểm hiện ra bên trong.

- Thái Ất Chân Tiên, nếu không gặp tai kiếp đã có thể xem như thọ cùng trời đất. Thái Thanh Huyền Tiên càng cao hơn một phần, chỉ cần không dính nhân quả nghiệp lực cho dù hồng hoang bị tiêu diệt vẫn có thể tiêu dao. Thật không biết chủ nhân nơi này vì sao vẫn lạc?

Nhạc Vũ phi thân về phía trước, mang theo hai người xông vào bên trong. Đột nhiên nghe Hư Nhược Nguyệt giải thích:

- Nơi này chỉ là vòng ngoài, trong Quy Khư Cung có mười vạn đệ tử, đều cư ngụ bên ngoài cung điện. Lúc trước ta tìm được thần thông Tiểu Thiên Lôi Ngục cùng Huyền Minh Thần Quang đều là tìm được từ nơi này.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, tỏ vẻ như đã biết. Những chuyện này ngay khi hắn dò xét nội tâm Hư Nhược Nguyệt cũng đã hiểu rõ.

Hắn nghĩ tới bên trong Quy Khư Cung, với bản lĩnh của Hư Nhược Nguyệt, cho dù phúc duyên có thâm hậu tới cỡ nào cũng không thể đi vào bên trong. Chỉ cần nhìn vào khí thế rộng lớn bên ngoài, chỉ sợ chỉ có tiên nhân mới có tư cách thừa kế toàn bộ Quy Khư Cung bí cảnh. Dù chính bản thân Nhạc Vũ cũng không dám có ý nghĩ này. Bàn về đạo hạnh ngày hôm nay hắn vẫn còn kém rất xa, có thể ở bên ngoài nhặt được chỗ tốt xem như đã là không tệ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Chỉ tiếc nơi đây không giống như bên trong thần mộ, có thể kéo dài được thời gian gấp đôi. Chỉ được tiên khí tràn đầy còn hơn Tử Vân tiên phủ được hai phẩm

cấp mà thôi!

Lần này Nhạc Vũ chỉ đành ôm ý nghĩ để tông môn phái người đến thăm dò tốt hơn. Bảo bối của thượng cổ tu sĩ đương nhiên phải tìm, nhưng trọng yếu nhất là phải đem tình hình nơi này ghi nhớ lại cặn kẽ, đem về tông môn đưa cho Nông Dịch Sơn và các trưởng bối phân tích. Vì thế hắn liền đem thần hồn truyền ra xa xa, âm thầm quan sát tình hình bên ngoài của cung điện này.

Nhưng chỉ trong nháy mắt sắc mặt Nhạc Vũ khẽ biến, hắn cảm giác thần hồn của mình dường như mới xúc động vào vật gì đó. Chỉ nghe một tiếng rít gió vang lên, một mũi tên màu đen không rõ chất liệu chợt bắn tới. Tốc độ còn nhanh hơn Băng Liên Tiên Tử gấp mấy lần, trên mũi tên mơ hồ còn có hắc quang tụ tập.

- Đại Thôn Diệt Thuật?

Ngay lập tức Nhạc Vũ liền nhìn ra đạo pháp trên mũi tên, chính là phỏng chế theo Đại Thôn Diệt Thuật của Thao Thiết.

Cơ hồ theo bản năng, Nhạc Vũ liền đem Hư Nhược Nguyệt kéo tới trước người. Một tầng quang bích màu xanh dâng lên, tiếp theo là Băng Diễm Huyền Quang Chướng, cùng Huyền Vũ Hư Ảnh ngưng tụ từ Huyền Quy Tiên Trạc, đem hai người vững vàng bảo vệ bên trong. Chiến Tuyết cũng kịp thời xuất ra Long Lân Thuẫn, ngăn ngay trước ba người, năm tấm huyết sắc liên diệp đem ba người vững vàng bao kín lại.

Chỉ trong nháy mắt, ngay khi sắc mặt ba người đều tái nhợt, thầm nghĩ lần này khó thể tránh khỏi, liền thấy được mũi tên màu đen kia giống như xuất hiện biến cố gì đó, giãy dụa dữ dội, điểm hắc quang bám theo bên trên cũng chợt biến mất, lại từ trên không trung rơi xuống.

Nhạc Vũ sợ bóng sợ gió một hồi, vốn đã xuất ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, đành thả trở về. Nhưng toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhìn thanh thế của mũi tên, mặc dù có được Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù hộ thân, hắn cũng không dám nắm chắc có thể bình yên thoát khốn.

Hư Nhược Nguyệt vẫn còn đờ đẫn, hai mắt thất thần, tựa hồ còn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Ngay sau đó nàng chợt bộc phát, tựa như một tiểu nữ nhân, phát điên lên, vừa

múa may đôi tay đánh tới Nhạc Vũ, vừa mắng to:

- Ta đánh chết ngươi, dám lấy ta ngăn chặn tai họa! Ta đánh chết ngươi, dám lấy ta ngăn chặn tai họa!

Nhạc Vũ thấy thẹn trong lòng, chỉ lúng túng cười hắc hắc, thật ra vừa rồi hắn chỉ phản ứng trong lúc cấp thiết, vốn định kéo Hư Nhược Nguyệt ra sau lưng mình nhưng chưa kịp hành động, vì thế hiện tại chỉ để Hư Nhược Nguyệt tùy ý phát tiết. Mặc dù với pháp lực hiện tại chỉ đạt tới ba bốn ngàn thạch lực lượng của nàng, đối với hắn hôm nay mà nói thật sự chỉ là chuyện nhỏ nhặt, không đáng giá nhắc tới.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía mũi tên màu đen, đầu tiên vẻ mặt chợt ngưng đọng lại, vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang, cuối cùng nhiếp tới cầm trong tay.

Chỉ trong thoáng chốc hắn đã biết rõ ràng ngọn nguồn bên trong. Nơi này tựa hồ đã trải qua một cuộc đại chiến, tuy mũi tên này được bắn ra, nhưng Đại Thôn Diệt Thuật bên trong lại không bị nổ tung mặc dù bên trong vẫn còn sót lại một tia hồn niệm của chủ nhân nó.

Lẽ ra mũi tên này hắn phải sớm mất đi công hiệu mới phải, mặc dù Nhạc Vũ không cẩn thận làm xúc động, làm cho nó tự phát phản kích, nhưng lẽ ra linh trận bên trong cũng không cách nào vận chuyển. Chỉ có thể nói vận khí của hắn thật sự là kém đến cực điểm. Nếu mũi tên này được kết hợp cùng Tru Tiên Nỗ, chỉ sợ dù gặp phải tiên nhân chân chính cũng có thể dễ dàng đánh chết!

Nhạc Vũ thầm nghĩ mũi tên màu đen này nói không chừng ngày sau còn có thể chữa trị, hắn liền cầm lấy thu vào bên trong giới chỉ.

Lúc này Hư Nhược Nguyệt cũng đã đánh tới mệt mỏi, đành phải ngừng tay lại, chẳng qua trong mắt vẫn còn thất thần sợ hãi.

Lần này nàng đánh chẳng những không làm tổn thương được Nhạc Vũ chút nào, ngược lại hai tay bị lực phản chấn còn muốn sưng đỏ.

Cho đến một lúc lâu sau Hư Nhược Nguyệt mới ý thức được hành động của mình thất thố xấu hổ, nhất thời gương mặt đỏ bừng, gục xuống không dám ngẩng đầu.

Trong lòng nàng âm thầm cảnh tỉnh, kể từ khi Nhạc Vũ đem nàng theo bên người, nàng đã cảm giác bản thân mình có chút không được bình thường, đạo tâm thần hồn đều thất thủ. Lẽ ra với tính tình ngày thường của nàng, cho dù thật sự bị vây vào tuyệt cảnh cũng có thể giữ nguyên khí độ mới đúng. Nhưng vừa rồi tuy nàng kinh hãi, mặc dù hiểu rõ phúc duyên của bản thân mình có chút khác với người thường, nhưng khi mũi tên kia bay tới trước người, nàng vẫn không nhịn được, nhịp tim như ngừng đập, nhưng những điều này cũng không sánh bằng việc phẫn hận căm tức bởi vì Nhạc Vũ đã không chút do dự đem nàng ra ngăn chặn tai họa, trong lòng nàng tự dưng có một cảm giác mất mác không nói nên lời lan tràn khắp trái tim nàng.

Nhạc Vũ thấy nàng đã bình tĩnh trở lại, liền men theo hướng mũi tên bắn tới tìm kiếm khắp nơi. Sau đó quả nhiên liền tìm được ba mũi tên tương tự như thế. Hắn nhìn vào linh trận bên trong, mức độ bị tổn hại còn nghiêm trọng hơn mũi tên vừa rồi, Nhạc Vũ thu hết vào bên trong giới chỉ, sau đó lâm vào suy gẫm, quay nhìn Hư Nhược Nguyệt nói:

- Bình thường vận khí của ngươi luôn tốt như vậy hay sao?

Hư Nhược Nguyệt khẽ cau mày, tiếp theo do dự nói:

- Nếu nói quả thật vận khí của ta tốt, đúng là cũng có. Nhưng khoa trương như hôm nay thật sự chưa thấy bao giờ!

Nhớ tới tình hình ban nãy, bản thân Hư Nhược Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng quái dị. Dù cho bản thân thực sự có được đại khí vận, nhưng tình hình như thế thật không tránh khỏi có chút làm người ta cảm thấy kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 636: Bộ bộ kinh tâm

- Chẳng lẽ Hư Nhược Nguyệt là người của Quy Khư Cung chuyển thế?

Nhạc Vũ cau mày, sau đó bản thân cũng cảm thấy buồn cười. Nếu như nàng thật sự là thượng cổ Thái Thanh Huyền Tiên chuyển thế, làm sao có thể để cho hắn áp chế nhục nhã, đùa bỡn trong tay như vậy? Hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ sâu xa, bỏ qua chuyện này nhìn quanh bốn phía.

Nơi này tựa hồ mấy vạn năm trước từng trải qua một cuộc đại chiến, kiến trúc cung điện bên trong phần lớn bị tổn hại, ngay cả linh trận bên ngoài cũng bị hủy đi không ít, chỉ còn sót lại một phần nho nhỏ.

Chẳng qua so với phế tích bên trong khu thần mộ, tình hình Quy Khư Cung càng thêm nguy hiểm.

Nhìn qua như có tuyệt đại đa số địa vực đều có thể an toàn đi qua, nhưng vấn đề linh lực lưu nơi này vô cùng hỗn loạn. Rất nhiều cấm chế tiên trận còn ẩn núp ngay cả Nhạc Vũ đều không thể phân biệt được toàn bộ, càng không cách nào phá giải.

Nếu thật sự nghĩ có thể chạy loạn chung quanh nơi này, hơn phân nửa sẽ không gặp được kết quả tốt, ngược lại phải nói là từng bước sát cơ mới đúng.

Cũng may bên cạnh hắn còn có Hư Nhược Nguyệt, Nhạc Vũ khẽ cười nói:

- Số mệnh của Hư đạo hữu thật thâm hậu, xin dẫn đường cho hai chúng ta thế nào?

Sắc mặt Hư Nhược Nguyệt liền trầm xuống, sau đó không nói một lời đi về phía trước. Nàng biết được Nhạc Vũ đang muốn lợi dụng phúc duyên của nàng thăm dò Quy Khư Cung mật cảnh.

Mà giờ phút này mặc dù trên mặt nàng tỏ vẻ bình thản, nhưng trong lòng vẫn có

chút khó chịu. Số mệnh phúc duyên tuy được tu sĩ xem trọng, nhưng nếu nói tới cơ duyên của một người, xưa nay đều hư vô mờ mịt, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng khó phán đoán được chính xác.

Những tình hình vừa rồi, tựa hồ có thể chứng nhận xác thực vận khí của nàng đúng là không tệ. Nhưng làm sao chắc chắn đây không phải là sự trùng hợp bên trong?

Nếu thật sự cho rằng vận khí của mình tuyệt hảo, nói không chừng tiếp theo tai kiếp liền phủ xuống. Chỉ cần có chút khinh thường, liền có thể vứt bỏ tính mạng.

Nhưng vấn đề là thực lực của nàng không bằng người, cho dù có muốn khước từ cũng không biết hậu quả của mình ra sao. Thái độ của Nhạc Vũ nhìn như ôn hòa, nhưng tính cách người này thật tàn nhẫn, chẳng lẽ chỉ dùng lời nói liền có thể dao động được hắn hay sao? Trong ngữ khí cũng không có chút cơ hội cho nàng thay đổi được ý tứ của hắn.

Nàng ngự không bay lên, thật cẩn thận dò theo con đường đã được xác nhận an toàn của hai lần đi vào trước kia, xuyên vào bên trong. Nhạc Vũ cũng không ngăn cản, chỉ yên lặng đi theo phía sau Hư Nhược Nguyệt. Tình hình nơi này hắn từng xem qua bên trong đầu Hư Nhược Nguyệt, cũng biết giờ phút này nàng chỉ là đi lại con đường cũ mà thôi.

Bất quá nếu so sánh với chính bản thân hắn, mấy lần gặp gỡ bên trong Vạn Yêu Cốc cùng thần mộ, vận khí của hắn đối với Hư Nhược Nguyệt hôm nay đáng tín nhiệm hơn một chút. Ước chừng đi vào sâu hơn mười dặm, vừa có thể nhìn thấy một khu kiến trúc khổng lồ đã bị sụp xuống hơn phân nửa.

Hư Nhược Nguyệt dừng lại, nói:

- Mười năm trước khi ta tiến vào trong cung này, chính ngay chỗ này đã phát hiện được Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp cùng vài khí cụ luyện thế phân thân! Bất quá bên trong có nhiều thứ có linh trận bảo vệ, chưa từng lấy được, có lẽ đối với ngươi có giúp ích…

Ánh mắt Nhạc Vũ phát sáng nhìn về phía trước.

Bên ngoài Quy Khư Cung cũng không phải là dãy cung điện tráng lệ, mà là một mảnh kiến trúc vô cùng đơn điệu.

Tựa hồ là nơi dùng an trí đệ tử cùng đạo đồng, bên dưới chân núi chừng trăm dặm đan xen liên miên chằng chịt. Cơ hồ mỗi sân viện cũng đều là những căn phòng vuông vức, cơ hồ giống nhau như đúc. Phảng phất giống như vô số hình vuông tạo thành.

Chỉ có một phần nhỏ nhất được trang trí tinh xảo, vị trí tuyệt hảo, diện tích thật khổng lồ. Bên trong đình viện cũng có cảnh vật như giả sơn hồ nước. Thậm chí có một chỗ cơ hồ chiếm cứ phương viên mười vạn mẫu, hẳn là chỗ ở của người có thân phận khá cao quý, ở trước mắt Nhạc Vũ chính là một chỗ ở như thế.

Có thể có được chỗ ở như vậy bên trong Quy Khư Cung, hẳn cũng là người có chút thân phận. Chẳng qua hôm nay nơi này cũng đã bị hủy đi hơn phân nửa.

Nhạc Vũ theo sát phía sau đi tới, dừng lại trên bầu trời đình viện. Đầu tiên hắn nhìn quanh khắp nơi, sau đó quay đầu nhìn Hư Nhược Nguyệt khẽ cười nói:

- Đạo hữu cũng thật sự thông tuệ, còn biết được ta đang cần những đồ vật này.

Sắc mặt Hư Nhược Nguyệt chợt tái đi, trong con ngươi nhất thời tràn ngập vẻ khiếp sợ:

- Nói như vậy ngươi quả nhiên là chuẩn bị luyện chế thân ngoại hóa thân sao?

Nhạc Vũ không đáp, mở hồn thức tiến vào trong đình viện, liền cười cười nhìn Hư Nhược Nguyệt làm ra thủ thế xin dẫn đường.

Hư Nhược Nguyệt tức giận phi thân tiến về phía trước, đi thẳng tới khu kiến trúc trung ương, sau đó xông vào bên trong một lầu các.

Nơi này vẫn còn linh trận sót lại, bảo vệ cả tòa lầu các. Nhưng hiện tại cũng đã hư hỏng, tự nhiên có thể đi vào bên trong, Hư Nhược Nguyệt thật quen thuộc nơi này, đi thẳng vào tầng thứ hai. Nhưng ngay khi nàng vừa bước lên thang lầu tầng ba, bên trong vách tường lộ ra vô số châm nhọn xanh đen bắn thẳng về phía nàng, chỉ trong chốc lát đã xuyên qua nguyên từ lực của Thông Thiên Long Kích Ấn, lúc này Hư Nhược Nguyệt mới sực tỉnh, sắc mặt liền trắng bệch. Nhạc Vũ đi phía sau, sắc mặt lạnh lùng, cơ hồ lập tức dùng Long Tước Phiến vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười một lại chỉ có thể làm tiêu tán được một phần nhỏ số lượng châm nhọn xanh đen kia mà thôi.

Nhạc Vũ khẩn trương trực tiếp đưa tay ra đem Long Lân Giáp chắn ngay trước người Hư Nhược Nguyệt.

Chỉ nghe một trận tiếng vang đinh đinh đương đương, mấy tầng quang bích trên người Nhạc Vũ trong thoáng chốc liền bị phá vỡ, còn lại một ít châm nhọn đánh vào Long Lân Giáp bị bắn ngược ra, mà lúc này Nhạc Vũ đã kịp thời kéo thân thể Hư Nhược Nguyệt bay trở lại.

Những châm nhọn màu xanh đen bắn ra cũng chưa dừng lại, mấy trăm mũi tiếp tục bắn thẳng tới, trực tiếp xuyên thấu qua vách tường đối diện, trong chớp mắt hoàn toàn biến mất trong phạm vi hồn thức của Nhạc Vũ.

Trong lòng Hư Nhược Nguyệt vẫn còn sợ hãi, trong mắt hoảng hốt kinh hoàng. Mới vừa rồi không phải nàng hoàn toàn không chút phòng bị, nhưng những mũi châm kia thực sự tốc độ quá nhanh, làm nàng không còn chút thời gian phản ứng.

Đợi đến khi nàng hồi phục lại tinh thần, đầu tiên liền nhìn qua, nhận ra vẻ hồ nghi trên mặt Nhạc Vũ, lập tức tức giận nói:

- Ta cần gì lừa ngươi? Tình hình nơi này ngươi cũng đã xem trong ký ức của ta rồi đó! Lần trước ta đi qua đây, tuyệt không có phát hiện được nơi này có gì bố trí!

Nghĩ tới mười năm trước mình từng đi qua nơi nguy hiểm này, nhưng lại không chết, Hư Nhược Nguyệt không khỏi tuôn mồ hôi lạnh, đột nhiên cảm giác run rẩy toàn thân.

Nhạc Vũ cẩn thận hồi tưởng lại, phát hiện hình ảnh hắn nhìn thấy trong đầu Hư Nhược Nguyệt chứng thật là không có nói dối. Nhìn vào phản ứng trên mặt nàng, tựa hồ không hề có ý định lừa gạt hắn. Chỉ cần vừa rồi hắn phản ứng chậm hơn một chút, giờ phút này hơn phân nửa Hư Nhược Nguyệt đã hương tiêu ngọc vẫn. Dù Hư Nhược Nguyệt thông tuệ thế nào, cũng không thể đem tính mạng của mình đưa ra mạo hiểm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn vào vách tường bắn ra đoàn châm, chợt cau mày nói:

- Chủ nhân nơi này tựa hồ cũng là người tinh thông Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật!

Trước khi thượng cổ hồng hoang vỡ tan, Cơ Quan Thuật cũng từng có con đường riêng của mình. Thời đó Nhân Hoàng Hiên Viên cùng Xi Vưu đại chiến, Chỉ Nam Xa thời đó cũng là kiệt tác của Cơ Quan Thuật. Hiên Viên hoàng đế có thể nói nhờ vào Chỉ Nam Xa mới có thể đánh một trận định càn khôn, định xuống đại cục Đạo cường Vu nhược năm xưa. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Rất nhiều tu sĩ đều kiêm thông Cơ Quan Khôi Lỗi. Khôi Lỗi có thể dùng đấu pháp, mà Cơ Quan dùng bày trận, đều có uy năng khổng lồ, rất có kỳ hiệu. Chỉ cần giấu diếm được linh giác của người khác, liền cực kỳ khó khăn đề phòng.

Cũng may cơ quan nơi này xuất từ chính tay chủ nhân lầu các nơi đây, uy năng tuy lớn nhưng vẫn còn có thể ứng phó. Nếu thực sự xuất từ chính tay cung chủ Quy Khư Cung, mặc dù hắn có thể kịp thời phản ứng cũng tuyệt không thể cứu được Hư Nhược Nguyệt.

Bất quá nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại càng cảm thấy thật sự khó tin, trong mắt mang theo thâm ý nhìn Hư Nhược Nguyệt nói:

- Ta xem số mệnh phúc duyên của ngươi thật sự là rất khá!

Hư Nhược Nguyệt nghe vậy không khỏi cau mày:

- Nếu như ta thật sự có đại khí vận, cần gì suýt nữa đã lâm vào tử cảnh?

- Nhưng không phải ngươi còn chưa chết sao?

Nhạc Vũ buồn cười, tiếp theo trầm ngâm, nói:

- Nói không chừng ta cũng nằm trong cơ duyên của ngươi. Gặp nạn liền có thể hóa lành!

Vẻ mặt Hư Nhược Nguyệt ngẩn ra, như có điều suy nghĩ híp híp mắt, tiếp theo lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp tục đi lên, chẳng qua lần này nàng càng thêm cẩn thận.

Tầng thứ ba vẫn trống rỗng, Nhạc Vũ cũng biết đồ vật nơi này đã sớm bị Băng Nguyệt Tông lấy đi, cũng không thèm để ý tới.

Đợi tới tầng thứ tư, Hư Nhược Nguyệt dừng chân lại, nhìn lên trên nói:

- Chính là nơi này rồi, ta cảm giác bên trên này còn có vài thứ. Nhưng ta không dám mạo hiểm tiến vào.

Tiếp theo nàng xoay người nói:

- Thân ngoại hóa thân cần tài liệu thật sự không ít, cho dù là những đại tông đứng đầu cũng khó thể cung ứng! Ban đầu ở nơi đây, ta tìm được rất nhiều tài liệu nên mới luyện chế ra được một cỗ. Quảng Lăng các ngươi dạo này túng quẫn, tìm những đồ vật này có ý nghĩa gì? Nghe nói ngươi từng có thời gian xuôi nam đến Mãng Hoang cự trạch, ở bên trong có thu hoạch gì hay sao?

Nhạc Vũ cũng không quản tới nàng, càng không nguyện nói ra, chỉ thu liễm tâm thần cẩn thận xem xét chung quanh, phía trên đích xác có vài linh trận cấm chế tương đối rõ ràng, nhưng cơ hồ không có khả năng an toàn xuyên qua.

Khẽ suy ngẫm, Nhạc Vũ liền thử dò xét, lấy ra một băng hệ đạo phù đoạt được bên Thái Huyền Tông đánh vào bên trong. Chỉ trong chốc lát lôi quang màu xanh quay cuồng trước người hắn, liền có một đoàn hắc vụ quỷ dị tràn ngập chung quanh, mùi hôi thối gay mũi khiến người choáng váng.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lấy ra Tử Vân Hồ Lô xa xa khẽ hấp, liền đem hắc vụ thu vào bên trong hồ lô. Ngay sau đó dùng pháp lực lôi cuốn Chiến Tuyết cùng Hư Nhược Nguyệt xông vào bên trong lôi quang.

Sau một khắc lại thêm một tầng Ngũ Sắc Thần Quang vẩy ra, đem lôi quang màu xanh tiêu trừ, Chiến Tuyết cũng kịp thời đem Huyền Sát Chiến Ma chân khí cùng hồn sát ngưng tụ thành năm huyết diệp liên bảo vệ ba người cứng rắn xông lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 637: Lâu Đính Tàng Trân

Khi ba người bước lên tầng trên, nhận ra nơi này là một tĩnh thất. Bên trong trống rỗng, chỉ có vài món đồ vật được đặt trong phòng.

Nhạc Vũ cũng không có vẻ thất vọng, đồ vật cao cấp trên thế gian này thường thường số lượng rất thưa thớt, có thể được người cất giữ tất nhiên không phải vật phàm.

Khi tầm mắt của hắn nhìn qua, lập tức liền trở nên sáng ngời, chợt vẫy tay, hút nhiếp hơn ba trăm viên tinh thạch sáng rực vào trong tay mình.

- Là tiên thạch!

Không cần phân biệt cẩn thận, vật này có thể sánh ngang với đan dược mười lăm cấp, linh lực liên tục phun ra nuốt vào, Nhạc Vũ liền có thể xác định tinh thạch trong tay nhất định chính là tiên thạch không thể nghi ngờ. Mặc dù về phẩm chất hắn phải thuộc về chủng loại thấp nhất, nhưng linh lực kinh người tích tụ bên trong cũng đủ làm cho hắn vô cùng kinh hãi.

Bất quá loại tiên thạch này cực kỳ thưa thớt, chỉ có được mười mấy viên, còn lại đều là siêu phẩm linh thạch, khó được chính là những loại linh thạch này đều là thuần đơn tính, giá trị không tầm thường.

Nhìn lại những bảo vật khác, chỉ có một bình nhỏ màu xanh lam, một tử sắc kim võng, một khối ngọc thạch, ngoài ra còn có vài Hồn Ngọc thượng giai. Nhìn qua chủ nhân của lầu các này hắn phải là tu sĩ Đại Thừa không thể nghi ngờ! Cũng có thể là Tán Tiên, bình nhỏ màu lam cùng kim võng đều là pháp bảo, nhưng chỉ đạt tới siêu phẩm mà thôi. Chỉ bằng hai vật này đã có thể xác nhận tu vi của chủ nhân lầu các như thế nào. Bất quá dù chỉ là tu sĩ Đại Thừa, nhưng linh thạch trân quý không chỉ ít như thế, Nhạc Vũ đoán chừng những vật phẩm cấp bậc thấp hơn phải nằm ở tầng dưới, hơn phân nửa đã rơi vào trong tay Băng Nguyệt Tông.

Theo truyền thuyết ở thời đại thượng cổ, linh thạch rất dễ tìm thấy, lời này quả nhiên không giả. Những tiên thạch linh thạch trong tay hắn, bất kỳ một viên nào nếu thả ra tại Đông Thắng đại lục, cũng đủ dẫn phát một hồi tranh đoạt. Nhưng ở trong mắt tu sĩ thời thượng cổ, tựa hồ cũng không có gì đáng giá. Xem như hắn cũng có được vận khí tốt, có được tiên thạch này, đã có thể không cần rầu rĩ vì chuyện cung cấp linh lực cho thân ngoại hóa thân. Nhạc Vũ tự nhiên không dám đem những vật này bán ra ngoài, nhưng nếu tự mình sử dụng cũng không có gì đáng e ngại, ngay sau đó hắn lại đem lực chú ý đặt lên mấy món đồ vật khác.

Chiếc bình màu lam tựa hồ cũng là một pháp bảo không gian, bên trong có được không gian chừng ba vạn trượng, hoàn toàn trống trải không còn vật gì khác.

Nhạc Vũ dùng linh thức tìm tòi, liền biết được vật này nhất định là một trong những pháp bảo dùng để thu linh vật, chỉ cần thúc giục, vô luận là người hay vật chỉ cần cấp bậc không cao hơn đều có thể thu được, hơn nữa còn có hiệu quả phong ấn linh lực, nếu đem đồ vật thu vào bên trong, căn bản sẽ không tiêu mất linh lực.

Ngoài ra còn có tử sắc kim võng, chất liệu giống kim chúc, được kết hợp cùng Vạn Nam Huyền Hỏa Chu Ti luyện chế mà thành. Cầm trong tay chỉ giống như một nắm nho nhỏ màu thôi, chỉ khi nào mở ra sẽ tùy theo tâm ý chủ nhân có thể bao trùm phương viên mấy vạn trượng.

Loại tài liệu sau cùng hắn vừa vặn từng xem qua trong điển tịch bên trong Tử Vân tiên phủ. Cực kỳ bền bỉ, pháp bảo bình thường rất khó phá vỡ, về phần kim chúc kia tuy hắn chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe nói nhưng chỉ từ năng lực phân tích của hắn, hoàn toàn không cách nào nhìn ra lai lịch, nhất định cũng là vật bất phàm.

Nhạc Vũ khẽ cười, tuy hắn không lấy được siêu phẩm bảo vật gì, nhưng cho dù lấy được với pháp lực hiện tại chưa chắc đã có thể thao túng được.

Bất quá hai vật này vừa lúc bổ túc điểm yếu của hắn. Bình ngọc màu lam kia có thể dùng thu nhiếp linh vật, ngày sau không cần lo lắng vì không có bảo vật thu thập những kỳ vật như Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí hoặc Huyền Âm Cự Thủy.

Về phần tử sắc kim võng, có thể dùng để trói buộc kẻ khác. Lúc đấu pháp chỉ cần ném ra ngoài trói người, trừ phi tu vi đối phương vượt xa Nhạc Vũ, nếu không cũng không cần đợi hắn dùng tới pháp lực mới có thể bộc phát uy năng,

đối với Nhạc Vũ mà nói hai pháp bảo này là đồ vật rất có ích lợi.

Kế tiếp là bạch ngọc phẩm chất đặc dị, vật này chỉ cỡ một chiếc khay, cầm trong tay Nhạc Vũ liền cười khẽ vui mừng. Quả nhiên vật mấu chốt nhất chính là thứ này. Chủ nhân nơi này xem ra cũng đang tính toán luyện chế thân ngoại hóa thân, đồ vật được chuẩn bị có thể nói thật sự đầy đủ.

Có được bạch ngọc này trong tay, lần này luyện chế thân ngoại hóa thân hắn có thể làm được thật hoàn mỹ không sơ sót. Hơn nữa hôm nay vô luận là linh lực hay tài liệu đều không còn đáng ngại, chỉ cần bỏ thêm chút thời gian đào tạo là xong.

Cẩn thận thu bạch ngọc vào giới chỉ, Nhạc Vũ dùng thần niệm quét qua mấy viên Hồn Ngọc, cuối cùng thoáng lộ vẻ tiếc nuối.

Trong những Hồn Ngọc kia, cũng không có ghi chép lại loại thần thông nào, thậm chí thần thông bình thường cũng không có, chỉ ghi chép về Cổ Độc cùng Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật.

Cũng may hắn có Tử Vân Hồ Lô trong tay vì thế còn có chút hứng thú đối với Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật, nếu không hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Hắn vừa xoay người, nhìn thấy ánh mắt Hư Nhược Nguyệt mang đầy vẻ khát vọng nhìn hắn chằm chằm.

Nhạc Vũ chỉ cười khan, làm như không hề nhìn thấy, nhàn nhạt hỏi:

- Kế tiếp nên đi đâu đây?

Ánh mắt Nhạc Vũ giống như phóng hỏa, nàng sớm biết được Nhạc Vũ nhất định sẽ không khách khí, cho dù tìm được bảo vật hơn phân nửa sẽ không để lại cho nàng, nhưng thái độ của hắn không khỏi làm cho nàng có chút tức giận. Đi ra khỏi lầu các, Hư Nhược Nguyệt bay lên cao, tiếp theo hướng một ngọn núi bay đi.

Ở nơi này có một tòa núi cao nguy nga, Quy Khư Cung chân chính nằm tại nơi này. Từng dãy kiến trúc cực kỳ hoa mỹ từ dưới chân núi kéo dài lên tận đỉnh núi. Ở cách mấy trăm dặm chính là vị trí trung tâm của Quy Khư tiên cảnh.

Nhưng Hư Nhược Nguyệt bay về phía bên này chỉ là thuận theo tự nhiên, ngoại

trừ không dám bay cao, dọc đường nàng chỉ bay loạn. Có khi nhìn thấy có những lầu các hắn sẽ có chút ít thứ tốt nhưng nàng lại cố ý bay vượt qua không hề dừng lại.

Nhạc Vũ cũng không đi quản nàng, vẫn cùng Chiến Tuyết yên lặng bay theo sau, trong nội tâm âm thầm ngạc nhiên. Nữ nhân này giống như trời sinh đã có linh tính, những nơi ở giấu diếm sát cơ hắn là trong lúc vô tình đều bị nàng né tránh.

Có thể xác định chính là ở những địa phương kia cho dù có được thành tựu trận đạo tinh thâm như hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt ra được linh trận cấm chế. Với năng lực của Hư Nhược Nguyệt, hơn phân nửa không thể cảm giác ra được chuyện này. Nhưng tình hình như vậy nàng vẫn có thể bình yên vô sự đi qua, thật sự làm người kinh ngạc. Ước chừng đi thêm bảy mươi dặm, trước mắt Nhạc Vũ nhất thời đột nhiên sáng sủa rộng rãi, nhưng không phải là địa phương bằng phẳng, mà là một dãy kiến trúc hoàn toàn biến thành phấn vụn.

Cả phương viên trên dưới trăm dặm đã bị đánh thành một hố sâu thật lớn, bên trong còn có vô số tàn thi, chỉ có thể từ kết cấu kiến trúc chung quanh phán đoán nơi này nhất định là một dãy kiến trúc để ở lại.

- Di thể Linh Tiên?

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt phát sáng, đem một cỗ thi hài nhiếp tới trong tay, nhưng ngay sau đó liền cảm thấy tiếc nuối.

Trên người thi hài này cũng không còn bảo vật gì khác, dù giới chỉ cũng không thể tìm thấy, khí huyết linh lực bên trong đã biến mất hơn phân nửa.

Nhìn lại những thi hài khác đều là như thế, dù tàn phiến pháp bảo cũng không hề lưu lại. Nhưng bên trong không chỉ có thi thể Linh Tiên, tuyệt đại đa số còn là tu sĩ Đại Thừa, số lượng hắn phải trên ngàn người. Ngoài ra bên trong còn có năm thi hài cấp Thiên Tiên.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Hư Nhược Nguyệt cũng lâm vào trầm tư. Nơi đây đúng là lần đầu tiên nàng đến, nhưng tình hình thật sự làm lòng người kinh hãi. Nhạc Vũ biết được tâm tình của nàng, nơi này lưu lại rất nhiều di hài của tiên nhân, nhưng không lưu lại đồ vật gì, chỉ có thể nói nơi này từng có người khác đi qua.

Bất quá giờ phút này chỉ nhìn thấy thi thể của Linh Tiên cùng tu sĩ Đại Thừa cũng đủ làm người ta vui mừng. Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự liền lấy ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ đem toàn bộ tàn thi thu hết vào bên trong.

Hư Nhược Nguyệt ngạc nhiên, nếu không phải nàng rõ ràng biết được với thực lực hôm nay của Nhạc Vũ thật sự không cần sử dụng như thủ đoạn đen tối không lên được mặt bàn, cơ hồ nàng đã cho rằng Nhạc Vũ đang tu luyện pháp môn tà đạo luyện chế sát thi gì gì đó.

Nàng nhìn lướt qua cũng không tiếp tục chú ý, chỉ hiện vẻ kinh ngạc nói:

- Thượng cổ vu đạo đại chiến, thật sự quá tàn khốc. Những người từng đắc đạo trường sinh vẫn lạc nơi này phải hơn ngàn người. Thật sự không biết khi đó cả hồng hoang phải có bao nhiêu người thân tử đạo tiêu!

- Hồng hoang đại chiến?

Nhạc Vũ cau mày, cười nhẹ một tiếng:

- Làm sao có thể? Thi hài nơi này mới chết khoảng bảy ngàn năm trước mà thôi. Không có quan hệ gì tới hồng hoang đại chiến!

Ánh mắt Hư Nhược Nguyệt nhất thời co rút lại, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

- Lời này thật sao?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu nói:

- Quy Khư bí cảnh hắn từ mấy vạn năm trước đã bị vứt đi, nhưng di thể tiên nhân ở đây lại chết ở bảy ngàn năm trước…

Nói tới đây, trong lòng Hư Nhược Nguyệt chợt kinh hãi, có thể làm cho nhiều người liều chết tranh đoạt như vậy, tàn sát lẫn nhau, nhất định phải là kỳ bảo không cần nghi ngờ. Cũng không biết cho tới cuối cùng lại bị người phương nào cướp đi?

Nhạc Vũ cũng âm thầm kinh hãi, kết quả kiểm tra thi hài hắn đúng là chết ở mấy ngàn năm trước, nhưng vẫn còn một sự kiện mà hắn chưa nói ra.

Những tu sĩ Đại Thừa cùng Linh Tiên tại đây không phải đều chết vì tranh đoạt lẫn nhau. Có thật nhiều thi hài chết rất giống nhau, cơ hồ cũng cùng một thương thế như nhau. Hơn nữa hắn có thể xác định, những người ngày trước khi chết không hề có bất kỳ phản kháng, phảng phất giống như thật đột ngột liền tiêu vong.

Nếu có tu sĩ dùng đại thần thông xuất thủ, vậy thì cũng thôi. Nhưng nếu còn có nhân tố khác, tình hình này đúng là có chút đáng sợ.

Hư Nhược Nguyệt cũng không tiếp tục nhiều lời, tiếp tục đi về phía trước. Trên đường bình yên vô sự, thẳng đến dưới chân núi. Dọc đường nhìn thấy thi hài Linh Tiên cùng tu sĩ Đại Thừa cũng phải mấy trăm người, nhưng dần dần càng ít tu sĩ Đại Thừa, ngược lại ngay cả thi thể Linh Tiên cũng nhìn thấy mười mấy người.

Đi tới nơi này còn cách Quy Khư Cung chưa đầy tám mươi dặm. Nhưng Hư Nhược Nguyệt không dám tiếp tục đi về phía trước, đi tới nơi này mỗi khi tiến thêm một trượng nàng đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Phàm là linh trận, càng là nơi trọng yếu uy lực sẽ càng thêm cường thịnh. Đây chính là thường thức, quả quyết không thể ngoại lệ. Làm cho Hư Nhược Nguyệt cảm thấy thấp thỏm chính là nơi này không còn một cỗ thi hài của tiên nhân nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 638: Tái kiến thiên chương

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngưng đọng lại.

Thi hài Linh Tiên dần dần giảm bớt, cũng không đại biểu nơi này sẽ an toàn. Có thể nói càng thêm hung hiểm khó lường, vì thế ngay cả Thiên Tiên cũng chỉ đành thối lui, ở nơi này hắn cũng không dám đi lại tùy ý, chỉ đi theo sát phía sau Hư Nhược Nguyệt.

Hư Nhược Nguyệt nghỉ chân chừng một lúc liền hạ thấp dần, bắt đầu hướng phía tây bay tới, đi vào một con đường rộng rãi.

Phàm là tu sĩ, chỉ cần đột phá Linh Hư cảnh, phần lớn đều có thể ngự không bay đi. Nơi này xây dựng đường đi cực kỳ rộng rãi, không hiểu dùng để làm gì, nhưng đoạn đường này có thể thấy được không ít thi hài của tu sĩ đạo đồng cấp thấp hoặc trung kỳ.

Bởi vì nơi này tiên khí tràn đầy, hài cốt mặc dù đã bị gió thổi mài mòn rất nhiều, nhưng cũng có một bộ phận đại khái vẫn còn bảo tồn thật hoàn hảo.

Nhạc Vũ dùng hồn thức điều tra một chút, phát hiện nơi này cùng tình hình bên trong Tử Vân tiên phủ có chút ít khác nhau. Có nhiều thi hài bị một cỗ cự lực đánh chết, hắn là bị liên lụy trong cuộc đại chiến.

Ngoài ra có một bộ phận tu sĩ Kim Đan, nguyên nhân cái chết của họ không ngờ lại giống như những tu sĩ Đại Thừa như đúc, cũng làm lòng người cảm thấy vô cùng rét lạnh.

Ngoài ra chung quanh nơi này còn có đại lượng linh trận cấm chế lưu lại, so với bên ngoài biên duyên nguy hiểm hơn trăm ngàn lần.

Ước chừng Hư Nhược Nguyệt cũng phát giác được tình hình này có chút không đúng, thân hình cũng bay chậm dần, tận lực tìm kiếm những địa phương bị phá hư nhiều nhất mà đi tới.

Thường thường những địa phương bị hư hỏng nghiêm trọng linh trận cấm chế cũng sẽ bị hư hao, xem ra Hư Nhược Nguyệt cũng biết rõ đạo lý này.

Nhạc Vũ thầm cười khổ, đoạn đường này cũng không tìm được vật gì, xem ra nơi này hơn phân nửa đã sớm bị người vơ vét qua một lần. Theo cách di chuyển này của Hư Nhược Nguyệt, cho dù qua thêm mười ngày nửa tháng cũng khó tìm được thêm thứ gì khác.

Ngay trong lúc trong lòng còn đang do dự có nên thay đổi đường đi hay không, Nhạc Vũ đột nhiên giật mình dừng bước nhìn về một phương hướng.

Hư Nhược Nguyệt đi về phía trước một đoạn, phát hiện Nhạc Vũ không đuổi theo, không khỏi cảm thấy kỳ quái cũng ngừng lại.

Ngay khi nàng nhìn theo ánh mắt của Nhạc Vũ, liền thấy ở phế tích xa xa rõ ràng có một thi hài bị chôn vùi bên trong, vị trí cực kỳ bí mật, cộng thêm linh lực nơi đây đang hỗn loạn, vừa rồi nàng không hề phát hiện ra.

Khác với những thi thể khác chính là thi hài kia chẳng những được bảo tồn đầy đủ, nhìn vào khí tức phảng phất như là thi hài của Thiên Tiên!

Con ngươi Hư Nhược Nguyệt nhất thời co rụt lại, nàng biết được thi hài kia hơn phân nửa chưa từng bị người động qua.

Nếu như thật sự có người nhận biết được sự hiện hữu của cỗ thi hài, một di thể Thiên Tiên đầy đủ như vậy, làm sao không bị lấy đi?

Sau Linh Tiên, thần hồn tu sĩ chân chính thành tựu Dương Thần, liền có thể bất tử bất diệt. Mặc dù mất đi thân thể, cũng có thể dễ dàng tự tạo trở lại.

Bất quá quá trình này cực kỳ lâu dài, phải cần ba năm mười năm, vì vậy muốn giữ vững chiến lực, cũng cần phải có một thân thể dựa vào. Những thi thể tiên nhân còn nguyên vẹn thế này, vào thời thượng cổ hồng hoang cũng là một bảo vật vô giá, trân quý chí cực, tuyệt không có người nào dễ dàng bỏ qua. Điều này cũng có ý nghĩa trên thi hài này có được một phần trân tàng đầy đủ của một vị Thiên Tiên.

Nhạc Vũ dùng hồn thức thăm dò, liền biết nơi này có chút hung hiểm. Nhưng

giờ phút này ở thật xa quan sát một phen, hắn đã có thể xác định thi hài kia là một cỗ di thể cấp bậc Thiên Tiên vô cùng hoàn chỉnh, lập tức cười nói:

- Số mệnh của Hư đạo hữu quả nhiên thâm hậu, phúc duyên này không ngờ lại để ngươi gặp được.

Hư Nhược Nguyệt vừa nghe vậy, sắc mặt nhất thời âm trầm như nước. Nàng vốn có tính toán mang theo Nhạc Vũ đi dạo quanh nơi này qua quýt cho xong chuyện, tốt nhất tự bản thân Nhạc Vũ không nhịn được muốn ngừng lại, nếu lần này từ đầu tới cuối Nhạc Vũ vẫn không thu hoạch được gì, như vậy càng không thể tốt hơn.

Nhưng nàng thật sự không nghĩ ra Nhạc Vũ lại có vận khí như thế. Một vị Linh Tiên cường giả chỉ cần một mình liền có thể quét ngang tu chân giới Đông Thắng đại lục. Nhạc Vũ cùng Quảng Lăng Tông nếu đạt được cỗ thi thể Thiên Tiên này, chẳng phải sẽ càng thêm khí diễm ngập trời, không còn người khống chế? Băng Nguyệt Tông bọn họ chỉ sợ ngày sau chỉ có thể ngưỡng đầu nhìn lên Quảng Lăng Tông hay sao?

Trong mắt Nhạc Vũ cũng lộ ra vài phần mong đợi, nhưng hiện tại cho dù trong lòng hắn nôn nóng thế nào nhưng hắn cũng không dám tùy tiện hành sự, hắn thật cẩn thận dùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm bày ra một linh trận trong phạm vi nhỏ bên ngoài, sau đó liên tiếp đánh ra bí quyết.

Công dụng của linh trận thật đơn giản, hiệu dụng chủ yếu chính là phát ra tia linh lực đi suy đoán kết cấu tạo thành pháp trận, cùng phương vị cấm chế, vô cùng thực dụng. Hắn nhớ được trận đánh tới Hạ Cơ sơn ngày đó, Phù Sơn Tông từng sử dụng qua, chẳng qua sử dụng trong phạm vi lớn hơn mà thôi.

Sau đó Nhạc Vũ lại lâm vào suy tư, nghĩ ngợi hồi lâu hắn lấy ra hơn ba trăm viên linh thạch vừa thu được hôm nay đem ra ngoài, đầu tiên lấy tinh huyết của bản thân vẽ phù triện trên những siêu phẩm linh thạch, liên tục ném ra từng viên.

Hư Nhược Nguyệt nghĩ rằng hắn muốn phá trận, nhưng nhìn thêm chốc lát mới biết không phải, nỗi kinh ngạc trong lòng càng ngày càng gia tăng. Nhạc Vũ ném linh thạch có mục tiêu thật chính xác, thoạt nhìn có vẻ lộn xộn, có vô số linh thạch cũng không ném vào những then chốt bên trong linh trận.

Cho dù tu vi trận đạo của nàng cực kỳ nông cạn, nhưng nàng có thể nhìn thấy

được cử động lần này của Nhạc Vũ chẳng qua giống như làm chuyện phí công.

Trong nháy mắt sau, nàng nhìn thấy Nhạc Vũ đánh ra một chuỗi pháp quyết. Hơn trăm viên siêu phẩm linh thạch toàn bộ nổ tung, đem chút ít cấm chế linh trận còn sót lại trong phương viên ngàn trượng chung quanh toàn bộ dẫn phát.

Ngay lúc này Chiến Tuyết đột nhiên động thủ, nàng dùng Chiến Ma chân khí ngưng tụ thành một huyết sắc cự chưởng, hướng thi thể Thiên Tiên kia chộp xuống, mạnh mẽ nắm lên, xuyên ra khỏi linh lực phong bạo.

Mắt thấy linh lực phong bạo có khuynh hướng khuếch tán chung quanh, Nhạc Vũ không chút do dự khu động cực quang kiếm, dùng nguyên từ lực của Tam Diệu Như Ý Lôi Châm nâng lên, mang theo hai người quay trở về đường cũ, nhanh như điện chớp thoát ra thật xa. Hư Nhược Nguyệt tưởng rằng Nhạc Vũ thoát khỏi phạm vi linh lực bạo động sẽ dừng lại, nhưng chỉ thoáng chốc ba người đã thoát ngoài trăm dặm nhưng nàng nhìn thấy Nhạc Vũ không hề có ý muốn bay xuống, vẫn chạy thẳng tới nơi cửa vào trước kia, Chiến Tuyết còn mở ra huyết sắc song dực không ngừng vẫy mạnh khiến tốc độ ba người bỏ chạy càng gia tăng thêm ba thành.

Hư Nhược Nguyệt không khỏi cau mày, có chút không hiểu xảy ra chuyện gì. Nhìn theo tình hình trước mắt hai người phảng phất giống như đang nóng lòng rời khỏi nơi đây.

Lúc trước nàng tiến vào hai lần không tới mấy ngày liền lui về, đó là vì lo lắng lối đi bị phong kín, không thể quay về Đông Thắng đại lục. Bất quá Nhạc Vũ có được Ngũ Sắc Thần Quang, tự nhiên không cần băn khoăn phương diện này.

Với tính tình của Nhạc Vũ, không giống là người có tiện nghi nhưng không chiếm lấy, vì sao đang tốt đẹp như vậy, đột nhiên nghĩ tới đem vứt bỏ?

Ngay trước khi xuyên vào thời không thông đạo, Hư Nhược Nguyệt liền nhìn thấy phía trên ngọn núi lớn khi nãy, đột nhiên bắn ra vô số bạch quang, giống như những mũi tên nhọn trong nháy mắt bao trùm khắp không gian.

Chỉ trong tích tắc Hư Nhược Nguyệt cảm thấy trái tim mình như đang ngừng đập, mơ hồ cảm giác quang hoa chói mắt nhất định là vật gì đó cực kỳ khủng bố.

Ngay khi những quang mang kia sắp chiếu thẳng lên người nàng, tình cảnh trước

mắt đã biến đổi, nàng đã tiến vào trong một mảnh hư không tối đen.

Nhạc Vũ đã mang theo nàng quay vào thông đạo thời không, đi tới nơi này tựa hồ Nhạc Vũ mới có cảm giác an toàn, gương mặt căng thẳng thoáng hòa hoãn hơn một chút, nhưng vẫn không dám khinh thường ngưng tụ tâm thần tiếp tục men theo đường cũ quay trở về.

Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí nơi này đã bị hắn hấp thu sạch sẽ. Nhưng Hàn Anh Tinh Sa hắn vẫn còn cảm thấy vô cùng hứng thú. Sau khi an toàn thông qua Tinh Sa phong bạo, thuận tay hắn lại dùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ cuốn thêm một phần vào trong, đợi khi xuyên ra lối đi, sắc mặt Nhạc Vũ tràn ngập nỗi vui mừng đã không thể tiếp tục đè nén. Hắn không thèm để ý đến cương phong bức người chung quanh, lập tức cầm lấy cỗ thi thể Thiên Tiên kia trong tay.

Đầu tiên hắn xem xét pháp bảo không gian trên cơ thể người này, trên ngón tay có mang theo giới chỉ, nhưng vết thương khắp nơi, bên trong giới chỉ đã bể tan phân nửa, đồ vật bên trong không biết đã đi về đâu.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, thầm nghĩ lần này mạo hiểm như vậy chẳng phải đã uổng phí công phu lẫn thời gian sao? Vì một cỗ thi thể Thiên Tiên hắn đã tiêu hao hơn trăm viên siêu phẩm linh thạch, giá trị tới mấy trăm ức, nhưng nếu chỉ lấy được một cỗ thi thể Thiên Tiên, có ích lợi gì đối với hắn?

Ở hồng hoang tiên giới, có lẽ cỗ thi thể này giá trị liên thành, nhưng ở Đông Thắng đại lục lại có người nào cần đến vật này?

Hắn liên tục sưu tầm cơ thể người kia, cho đến khi phát giác trong tay áo người này dùng pháp lực ngưng tụ thành tu di không gian, vẫn còn được tiên lực trong thi thể vận chuyển duy trì, Nhạc Vũ liền đổi giận thành mừng.

Hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười một vẩy ra, đem không gian kia phá vỡ, sau đó đồ vật bên trong lục tục rơi ra ngoài.

Giờ khắc này ánh mắt Chiến Tuyết cùng Hư Nhược Nguyệt đều đồng loạt bị hấp dẫn tới, phát giác bên trong cũng không có tiên bảo tiên binh gì, Hư Nhược Nguyệt nhất thời thở phào một hơi thật dài, nàng thầm nghĩ không có tiên bảo tương trợ, Nhạc Vũ cùng Quảng Lăng Tông có cường thịnh bao nhiêu cũng là có hạn.

Nhưng ánh mắt Chiến Tuyết lóe ra hào quang, trực tiếp đưa mắt nhìn vào một quyển sách màu vàng lớn như viên gạch, đồng dạng không có bất kỳ văn tự nào.

- Lại là một tàn thiên Tử Khuyết Thiên Chương!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong minh minh như có thiên ý, ánh mắt hắn cũng lóe sáng đem quyển sách cầm trong tay.

Bất quá ngay sau đó hắn lại cảm thấy buồn cười, bản thân hắn đã chạy thoát ra khỏi thiên cơ, không biết bên thế giới hồng hoang thế nào, nhưng thế giới nơi này hắn đã không còn ở trong thiên địa ngũ hành, như thế nào lại dùng từ thiên ý?

Bất quá giờ khắc này hắn thật sự có loại cảm giác, phảng phất như vận mệnh của mình đang bị người điều khiển.

Thở một hơi dài, Nhạc Vũ đè nén nội tâm vui mừng, nhìn về những vật khác, đầu tiên nhìn thấy mười phù triện, rõ ràng cũng là Chu Tước Chân Hình Phù. Thật không biết dùng loại tài liệu nào chế luyện, phẩm chất uy năng khác hắn mấy tờ hắn từng luyện chế qua trước kia một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 639: Thu hoạch khổng lồ

- Thật sự đúng dịp, đang lo lắng không có bảo vật đối phó Huyết Ma!

Nhìn thấy bên trong linh phù vẫn còn linh lực lưu chuyển, không hề bị mất đi hiệu dụng dù thời gian trôi qua thật lâu. Nhạc Vũ không khỏi cười lên một tiếng, Chu Tước Chân Hình Phù so với tiên phù được Quảng Lăng Tán Nhân ban thưởng tự nhiên không cùng một cấp bậc. Nhưng có thể biết được loại phù này cho dù là trong số tiên phù cũng thuộc về đẳng cấp trung hạ, uy năng không tầm thường, nếu không cũng không bị nhân vật cấp Thiên Tiên mang theo bên người, tùy thời chuẩn bị tranh đấu.

Chỉ tiếc hắn từ bên trong Tử Khuyết Thiên Chương tìm kiếm thiên đạo, nhưng không có ghi chép về hỏa hệ pháp tắc. Suốt thời gian mấy vạn năm, cũng đã làm vật này tiêu tán quá nhiều uy năng, uy lực đã giảm xuống tới một hai đẳng cấp.

Nếu không phải như thế, với lực lượng của những tiên phù này, dù chỉ dùng một trương cũng đã đủ đánh chết Tán Tiên thật dễ dàng. Thậm chí dù là Linh Tiên chân chính cũng phải kiêng kỵ né tránh.

Bất quá hiện nay những vật này vẫn là lợi khí dùng đối phó Tán Tiên cùng tu sĩ Đại Thừa. Nếu như lần trước hắn đến Băng Nguyệt Tông bên người có được mười Chu Tước Chân Hình Phù phòng thân, khi đó có thể càng khiến cho Băng Liên Tiên Tử phải nhượng bộ nhiều hơn.

Đối với Tu La Tán Nhân kia, tuy hắn có được thủy cảnh chi pháp, nhưng loại chiến thuật này cũng không phải điều kiện nào cũng có thể áp dụng. Nếu đổi lại địa hình, đổi lại là chiến trường ngay trong khe cốc hiện tại, chưa chắc đã có thể áp chế được hắn.

Mười trương hỏa hệ phù có thể khắc chế được Huyết Hà công pháp, đối với Nhạc Vũ mà nói thật sự đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn sang nơi khác, vị Thiên Tiên đã chết này, đồ vật giấu

trong tu di không gian thực sự không nhiều lắm.

Ngoại trừ Tử Khuyết Thiên Chương, cùng mười tờ Chu Tước Chân Hình Phù, chỉ có thêm một hồ lô cỡ đầu ngón tay, cùng một bộ trận kỳ mười hai mặt. Ngoài ra có thêm ba bình tiên đan không biết có tác dụng gì, cùng một viên Hồn Ngọc.

Có thể đoán chừng bởi vì trong lúc chiến đấu hắn đã đem hết tiên binh tiên bảo đưa ra sử dụng nên hiện tại không còn được bao nhiêu bảo bối trong người.

Bên trong những đồ vật này, ngoại trừ trận kỳ cùng tiên phù, không còn vật khác sử dụng trong đấu pháp, không có khí linh tồn tại làm Nhạc Vũ vô cùng thất vọng.

Còn dư lại một ít đồ vật, hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ trận kỳ kia, liền dùng pháp lực nhiếp tới cầm trong tay.

Trên thân trận kỳ có được dòng chữ Huyền Nguyên Tụ Linh, sau khi Nhạc Vũ dùng pháp lực tìm tòi, nhất thời vẻ mặt chợt trắng xanh, không phải bên trong có tồn tại bẫy rập, mà là chút ít tiên phù mới nhìn vào có vẻ không phức tạp bao nhiêu, nhưng ở trong mắt Nhạc Vũ lại huyền ảo chí cực, vượt xa năng lực hiểu biết của hắn.

Nếu như nói hiện tại bọn họ sử dụng phù triện chỉ đại biểu cho một loại thiên địa pháp tắc, như vậy tiên phù bên trong lại là kết hợp mười mấy tới trên trăm loại phù triện, càng là đồ vật thâm sâu hơn rất nhiều.

Vừa rồi Nhạc Vũ thật sự đã quá mức tự phụ, hắn tự cho là với thành tựu trận phù của mình mặc dù không hiểu được những tiên phù được khắc lục bên trong hoàn toàn, nhưng chỉ cần xem một chút cũng sẽ không có gì đáng ngại.

Hắn thật sự không tưởng tượng được chẳng qua chỉ đem hồn thức truyền vào bên trong tìm tòi một chút, tâm thần hắn liền bị công kích vô cùng mãnh liệt.

- Thật xấu hổ, không ngờ đã quá khinh thường rồi! Vật này dùng thực lực hôm nay của ta, sợ rằng còn chưa có cách nào sử dụng, nhưng cho dù nhờ vào phương pháp thô thiển, đem linh trận trấn áp, ngày sau cũng có thể làm trận pháp mà ta bố trí tăng thêm hai tầng uy năng! Còn có thể giúp cho ta tìm hiểu được tiên gia trận phù thuật…

Tuy hiện tại Nhạc Vũ cảm thấy tâm thần vô cùng khó chịu, nhưng tâm tình lại càng thêm vui mừng. Vật này gọi là Huyền Nguyên Tụ Linh Trận Kỳ, nếu không có gì ngoài ý muốn, chủ yếu do Thiên Tiên dùng để tu tập linh lực sử dụng.

Mặc dù hắn không biết vật này nên sử dụng thế nào, làm sao bố trí, nhưng nếu dùng bộ trận kỳ này dùng phương pháp bày trận bình thường, bố trí một Tụ Linh Trận đơn giản, đoán chừng uy lực cực lớn, nếu làm hạch tâm đại trận thật sự không còn gì tốt hơn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền đem tiểu hồ lô cầm trong tay, nhìn thấy bên trên khắc ba chữ Tiểu Càn Khôn, Nhạc Vũ liền mơ hồ đoán biết công dụng cụ thể của vật này. Sau đó khi hắn quan sát, quả nhiên liền cảm giác được bên trong hồ lô cũng có một mảnh không gian vô cùng rộng lớn.

- Lại là một pháp bảo không gian!

Hồn thức tìm tòi bên trong một chút, liền nhận ra không gian bên trong tới mười vạn trượng phương viên, vô cùng rộng lớn.

Bất quá mấy tịnh bình lam ngọc hắn lấy được trước đó cũng đã đủ cho hắn sử dụng, nhận được vật này cho dù phẩm chất hơn xa mấy lam ngọc tịnh bình, nhưng hắn cũng không quá vui mừng.

Hắn chỉ nghĩ thầm, ngày sau khi pháp lực của hắn càng thêm đầy đủ, có thể khởi động Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm bên trong Tử Vân tiên phủ, đem mấy lam ngọc tịnh bình luyện hóa chữa trị Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Bất quá khi hắn dùng hồn thức tiếp tục thăm dò bên trong Tiểu Càn Khôn, bỗng dưng cả kinh, vẻ mặt chợt mừng như điên.

Ở bên trong hồ lô có một đoàn hỏa hồng, bên trong còn tồn tại kim quang dịch thể. Vật này hắn có thể nhận ra, chính là một loại linh vật thổ hệ, còn được gọi là Địa Tâm Huyết Tủy, bên trong ẩn chứa thổ linh lực thuần túy nhất.

- Hắc! Nghĩ không ra thổ hệ thần thông ta còn chưa tìm được, nhưng có thể lấy được chí bảo thổ hệ công quyết có thể học cấp tốc…

Con đường tu hành, tự nhiên phải có căn cơ vững chắc, tiến hành theo chất lượng. Nhưng hiện tại tu vi của Nhạc Vũ đã không kém, đạo cơ lại ổn chắc vô

cùng. Vì vậy chỉ nhờ vào sinh mệnh linh dịch do Hồng Ngọc Phù Tang lưu lại, cùng bên trong ổ kiến thu được canh kim linh tinh khiết, có thể giúp hắn trực tiếp đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết cùng Vô Hình Hàn Phách Kiếm và Phân Quang Thác Ảnh tăng thêm phẩm cấp. Chỉ cần không phải công pháp vượt qua Ngũ Sắc Thần Quang công pháp, những điều khác không còn gì đáng băn khoăn.

Mà Địa Tâm Huyết Tủy nếu dùng tu luyện thổ thệ thần thông, đoán chừng có thể dễ dàng đuổi theo tiến độ của những công quyết các hệ khác. Thậm chí với phân lượng này, đủ cung cấp cho hắn tăng lên tới tầng mười bốn cũng đều dư dả.

Chỉ đáng tiếc chính là hôm nay hắn còn chưa có được thổ hệ thần thông thích hợp trong tay.

- Kỳ quái! Người này thu thập nhiều Địa Tâm Huyết Tủy như vậy để làm gì? Chẳng lẽ hắn cũng chuẩn bị tu luyện thổ hệ thần thông hay sao?

Nhạc Vũ âm thầm kỳ quái, có chút mong đợi đem Hồn Ngọc hút vào trong tay. Sau một khắc hắn bất đắc dĩ cười nhẹ, hoàn toàn không còn mong đợi. Bên trong Hồn Ngọc ghi lại không phải công pháp tu hành thổ hệ thần thông, mà là một loại phương pháp luyện chế tiên bảo thổ hệ.

Mà Địa Tâm Huyết Tủy cũng là một trong những tài liệu chủ yếu.

Nhạc Vũ cũng không nhìn tới đan dược, thầm nghĩ nếu không dùng để chữa thương cũng là đan dược dùng khôi phục pháp lực tinh nguyên của bản thân, ngày sau hắn có thể chậm rãi phân biệt kỹ hơn.

Lần này mạo hiểm tuy thiếu chút nữa hắn phải bồi luôn tính mạng, nhưng thu hoạch lại vô cùng phong phú. Chỉ nói về Tử Khuyết Thiên Chương, đã đủ cho hắn liều mạng một lần.

Vì vậy khi hắn đem đồ vật thu hồi vào bên trong giới chỉ, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

Tâm tình Hư Nhược Nguyệt càng thêm khó chịu, vừa rồi những đồ vật kia nàng đều nhận ra, chỉ nói về mười tấm tiên phù cũng đã đủ giúp Nhạc Vũ có được khả năng kháng cự Băng Liên Tiên Tử. Lại thêm bộ trận kỳ mười hai mặt, càng làm nội tâm nàng thêm bất an.

Thanh niên thanh tú trước mắt xưa nay nổi danh nhất không phải chiến lực tương đương tu sĩ Đại Thừa kỳ, mà là thành tựu trận phù của hắn. Trong mười năm nay chiến tích của hắn vô cùng sặc sỡ, trong mấy ngày trước còn đem trận đạo tông sư Ngôn Vô Cực của Băng Nguyệt Tông áp chế không còn sức phản kháng!

Nhạc Vũ đã biến thành tâm ma của nàng, trong nội tâm Hư Nhược Nguyệt không ngừng ghi khắc tầng tầng bóng ma ngày càng sâu đậm.

Hư Nhược Nguyệt theo bản năng đã không muốn trở thành kẻ địch của hắn, lại càng theo bản năng tìm cớ giải thích hết thảy những gì hắn đã làm trước đó, nàng làm như vậy là muốn tránh thoát hận ý nảy sinh trong nội tâm của mình.

Bất quá Hư Nhược Nguyệt cũng là nhân vật thiên tài của Băng Nguyệt Tông trong mấy ngàn năm nay, rốt cục vẫn còn tồn tại vài phần lý trí. Nàng biết được giữa Băng Nguyệt cùng Quảng Lăng đã có vết rách sâu đậm, tương lai rất có thể sẽ trở mặt lẫn nhau.

Dưới tình huống này, thực lực của Nhạc Vũ càng mạnh đối với Băng Nguyệt Tông mà nói cũng càng thêm bất lợi.

Hít sâu một hơi, Hư Nhược Nguyệt cố nén phiền não trong lòng, nếu người này đã không còn cách nào áp chế, như vậy cách làm chính xác duy nhất chính là hết sức chữa trị quan hệ, khiến cho Băng Nguyệt Tông hết sức dựa dẫm vào Quảng Lăng Tông, không để cho Quảng Lăng Tông tìm được lý do để động thủ với bọn họ. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Bất quá tuy nàng suy nghĩ như vậy nhưng vẫn không cách nào bỏ xuống mặt mũi, chỉ đành cười lớn nói:

- Chúc mừng Nhạc đạo hữu! Có được Thiên Tiên di bảo, nghĩ muốn chứng đại đạo đều có thể! Quảng Lăng Tông quả nhiên đã thật sự chấn hưng!

Nhạc Vũ nghe trong lời nói của nàng hiện ra vẻ lấy lòng, nhưng còn mang theo vị chua chát, không khỏi cười nói:

- Nhờ vào cát ngôn của đạo hữu! Lần này xem như ta đoạt được một chút cơ duyên của ngươi. Sau khi trở về ta chuẩn bị báo với tổ sư, ở Ký Châu sẽ để cho Băng Nguyệt Tông các vị lấy một khu vực làm đạo trường. Nếu chọn đạo trường

của Cô Sơn Tông, cũng không biết Băng Liên Tiên Tử có chịu đáp ứng hay không…

Vẻ mặt Hư Nhược Nguyệt chợt giật mình, không khỏi nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, thấy vẻ mặt hắn không hề có vẻ giả vờ, ngay sau đó trong lòng nàng thầm hô một tiếng, người này lợi hại!

Cô Sơn Tông cố thủ tại Ký Châu, tuy thực lực của Quảng Lăng cực mạnh, nhưng hôm nay bá chiếm linh mạch quá nhiều, vô lực tiếp tục tiến công.

Nhạc Vũ đầu tiên bắc thượng Băng Nguyệt, lấy thực lực mạnh mẽ hoàn toàn xóa bỏ dã tâm của Băng Nguyệt Tông. Ngay sau đó lại ném ra một chiếc bánh lớn, thật sự làm người ta khó có thể cự tuyệt.

Nếu muốn đuổi Cô Sơn Tông, Băng Nguyệt Tông nhất định phải lấy ra thực lực tương đối phối hợp cùng Quảng Lăng Tông. Muốn bảo vệ được nơi đây, cần phải có sáu bảy tu sĩ Nguyên Anh, thậm chí kể cả Băng Liên Tiên Tử cũng phải đến trấn giữ. Kể từ đó, có thể nói không điều kiện giúp Quảng Lăng chặn Phong Châu phía tây, cùng áp lực của mấy đại tông môn.

Bất quá nếu như vậy, nhiều năm tháng về sau Băng Nguyệt chỉ có thể ở lại bắc phương, cho dù biết rõ bị Quảng Lăng lợi dụng nhưng Băng Nguyệt Tông cũng không còn cách nào lựa chọn.

Từ khi lập phái tới nay đã qua mấy ngàn năm, thực lực Băng Nguyệt Tông đã đến bình cảnh. Muốn có thêm phát triển, tất nhiên phải cần có thật nhiều linh mạch, càng nhiều khu vực cung cấp đệ tử.

Mà đối thủ duy nhất của họ tại Bắc Hoang giờ phút này lại đã trưởng thành một quái vật khổng lồ khó thể đánh bại. Đã giống như một bức vách sắt cực lớn, vững vàng ngăn trở bọn họ xuôi nam mưu đồ Trung Nguyên.

Hôm nay chợt nhìn thấy một đường hi vọng, chẳng phải sẽ làm người ta vui mừng?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 640: Liên thủ chi nghị

- Nhạc đạo hữu thật đúng là đánh bàn tính giỏi! Tát một cái rồi lại cho một trái táo ngọt!

Hư NHược Nguyệt đầu tiên cười thản nhiên, sau đó ngưng trọng:

- Bất quá ta xem việc này phần nhiều tổ sư sẽ không cự tuyệt.....

Nhạc Vũ nói là đã đoạt số mệnh cơ duyên nàng nHưng Hư NHược Nguyệt lại vô cùng tinh tường, Nhạc Vũ chính thức xem nHư cướp đi chính là mấy trăm viên linh thạch, còn có Tử Kim Huyền Hỏa mà thôi.

Vật trước mặt nàng chính là một thủ bút cực lớn. Đừng nói là Quảng Lăng hiện giờ, cho dù là tiêu hao linh thạch của Băng Nguyệt tông hàng năm cũng đủ đạt 35 vạn linh thạch, chỗ chính thức trân quý của nó chính là ở chỗ quý hiếm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Còn có Tử Kim Huyền Hỏa, trong tông môn ngoại trừ tu luyện Tiểu thiên lôi ngục thì có thể miễn cưỡng thôi động bên ngoài, những người còn lại tu hành Băng Hệ pháp quyết, căn bản vô lực sử dụng. Mặc dù là Băng Nguyệt Tiên Tử có cảnh giới Tán Tiên cũng chỉ có thể sử dụng ra bốn năm phần uy năng.

Cho dù thế thì hai thứ có giá trị cực lớn cũng không có khả năng vượt qua mấy chỗ linh mạch nhị tam phẩm mà Cô Sơn Tông chiếm cứ cùng với 10 tỷ nhân khẩu của Ký Châu Tây Nam.

Về những thứ khác thì khối ngọc trắng và tịnh bình lam ngọc kia đối với Băng Nguyệt tông mà nói căn bản không có quá nhiều tác dụng. Còn với di thể tiên thiên, Hư NHược Nguyệt hoài nghi bản thân mặc dù có thể một ngày vấn đỉnh Đại Thừa nHưng chắc cũng không có năng lực lấy đi.

Quảng Lăng Tông hiện giờ đang lúc quật khởi, nếu nHư muốn lập căn cơ đại tông thì chắc sẽ không chỉ là vẻn vẹn tám chỗ linh mạch nhị phẩm ở Ký Châu

mà thôi. Tương lai cũng sẽ dẫn phát ba mươi ba châu Trung Nguyên tiến hành sát kiếp, vị tất đã có thể chân chính có thể đại Hưng.

Chờ đợi Quảng Lăng tông tự nhiên vẫn lạc cũng là biện pháp tốt. NHưng vấn đề là Băng Nguyệt tông hiện giờ căn bản không thể đợi được, cũng không thể đánh bạc.

Nguyên nhân vẫn là ở tại Nhạc Vũ, chỉ cần người này vấn đỉnh Đại Thừa, mấy trăm năm sau Quảng Lăng tông cũng sẽ không lo vẫn lạc.

Hư NHược Nguyệt thậm chí dám khẳng định, nếu nHư Băng Nguyệt tông một khi có ý cự tuyệt thì với kẻ tâm ngoan thủ lạt nHư Nhạc Vũ chắc chắn sẽ sinh sát cơ. Một khi thật sự xuôi nam đến Ký Châu, tương lai cũng không cho phép Băng Nguyệt tông được lựa chọn. Thực lực tông môn phân hai nơi, nếu nHư muốn giữ vững bản sơn không mất thì nhất định phải nhờ lực của Quảng Lăng.

Cho dù đầu nhập những đại tông môn phía nam cũng không có khả năng đạt được tín nhiệm, sau đó càng cần đề phòng hành động qua sông chặt cầu.

Nhạc Vũ tất nhiên biết được trong nội tâm Hư NHược Nguyệt bây giờ đang suy tính thế nào. Hắn cũng không muốn quá phận, sau khi nghe vậy thì chỉ cười nhẹ:

- NHư thế cũng tốt! Đến lúc đó còn cần Hư đạo hữu chuyển lời.

Hư NHược Nguyệt lại oán thầm, thầm nghĩ nếu lúc này nàng không đáp ứng thì sợ là đợi đến khi Nhạc Vũ vấn đỉnh Đại Thừa chắc chắn sẽ lần nữa trảm sát Băng Nguyệt tông. Thậm chí dứt khoát trước lúc Băng Liên Tiên tử Độ Kiếp sẽ giở thủ đoạn quỷ quái gì đó.

Hừ lạnh kín đáo một tiếng, sắc mặt Hư NHược Nguyệt liền khôi phục bình thường, những gì cần nói cũng đã nói xong, quan hệ minh hữu cũng đã xác định. Vừa mới khôi phục tự nhiên được mấy phần thì nàng nghĩ tới một màn vừa rồi ở Quy KHư Bí Cảnh, lập tức tái mặt hỏi dò:

- Nhạc huynh, vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì ở nội cung Quy Khư?

Nhạc Vũ nhíu mày sau đó hờ hững nói:

- Đơn giản là tiên trận cấm chế các loại! Ở nơi này chỉ cần động tĩnh hơi lớn

chắc chắn sẽ dẫn phát. Ta xem xét qua những thi hài kia đối chiếu với những thi thể Linh Tiên Tiên Thiên bị một kích mà chết thì cũng không sai khác nhiều lắm. Hơn nữa nếu ta sở liệu không sai, cấm chế này chắc qua mỗi thời gian ngắn sẽ khởi động một lần. Cho nên nói, vận khí của Hư đạo hữu thật đúng là không giống như bình thường.

Hư NHược Nguyệt nhíu mày, mấy ngày mặc dù nàng đều tìm kiếm ở ngoại vi, bất quá nếu đặt mình vào trong hiểm cảnh mà vẫn bình yên có thu hoạch, quả thật có thể nói là vận khí tốt.

Ngay sau đó, liền nghe Nhạc Vũ cười khẽ: - Theo ta thấy, chỗ Tiên cung Bí Cảnh này chắc vẫn có tu sĩ khác có thể tiến vào. Hơn nữa tu vi ít nhất cũng là trên Đại Thừa tu sĩ. Có thể lấy được di vật của mấy trăm tiên nhân là nhân vật tài hùng thế đại bậc nào. Chỉ bằng Băng Nguyệt tông các ngươi tuyệt nuốt không nổi Bí Cảnh này!

Hư NHược Nguyệt lại khẽ giật mình, tuy nói trong lòng có chút không thoải mái, nhưng cũng không thể không thừa nhận lời của Nhạc Vũ là chính xác.

Vô luận là những cấm chế linh trận ẩn tàng hay bạch quang ngập trời vừa rồi hay rất nhiều di thể tiên nhân đều khiến nàng đến giờ vẫn còn sợ hãi. Nói không chừng tương lai không lấy được thứ gì lại phải bồi táng thêm mấy mạng của Băng Nguyệt tông.

Tiếp đó Nhạc Vũ cũng không nhiều lời, thoáng điều tức rồi lấy ra Chu Tước hỉ hình phù rồi dùng pháp lực phi độn từ hầm băng mà ra.

Ngay sau đó, hắn thôi động Thập PHương Môn tiến thẳng đến Quảng Lăng. Lần này trong số tiên đan lấy được có hơn mười viên có thể khôi phục linh lực, đã được hắn sớm phân loại.

Vào lúc pháp lực sắp tiêu hao hết, Nhạc Vũ liền thăm dò phục dụng một viên rồi sau đó liền thầm kêu không tốt. Hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể phảng phất như biển lửa, pháp lực cung ứng cuồn cuộn không dứt, tựa như sông lớn tuôn trào, dược lực mạnh mẽ cơ hồ khiến kinh mạch của hắn không thể trụ vững.

Nhạc Vũ cũng không dám đình trệ, vội vàng thôi động Thập PHương Môn xuyên thẳng qua không gian, tế thêm mấy thứ pháp bảo tiên binh không ngừng tiêu hao pháp lực trong cơ thể. Đợi một lúc lâu sau khi dược lực trong tiên đan

tiêu hao không còn thì khoảng cách tới Quảng Lăng sơn chỉ còn chưa đầy ngàn dặm.

Nhạc Vũ vẫn còn cảm thấy sợ hãi, thầm nghĩ đan dược tiên gia quả nhiên khác biệt với linh đan của thường nhân, hiệu dụng cách nhau một trời một vực. Ngay sau đó hắn cũng không tiến thẳng vào Quảng Lăng sơn mà đi vào thị trấn bên núi.

Có thể do nguyên nhân hiện giờ thanh thế của Quảng lăng tông đại chấn mà bên trong thị trấn phồn hoa hơn mấy năm trước không ít, dòng người ra vào tăng thêm đến ba thành.

Lúc hắn tiến vào thì cũng không tận lực che giấu bộ dạng, sau đó không lâu thì cảm giác mấy vị Kim Đan tu sĩ trấn thủ nơi đây đang nhanh chóng chạy đến nghênh đón. Nhạc Vũ vội vàng dùng hồn niệm ngăn cản lệnh cho cả bọn lui về, sau đó trong nháy mắt phát hiện ra có hơn mười người khác đang lạnh lùng nhìn mình.

Nhạc Vũ thoáng phân biệt một phen rồi dứt khoát buông tha, trong những người này có đầy đủ thế lực khắp nơi. Quảng Lăng tông bỗng nhiên bộc phát, tự nhiên sẽ dẫn tới có người nhìn vào. Hắn thân là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ thứ tư thì hiển nhiên không thiếu thế lực lớn chú ý.

Bất quá trong những người này rõ ràng cũng có Vạn Bảo lâu tu sĩ khiến hắn không khỏi hơi nghi ngại, ngay sau đó cười lạnh. Cái chết của Trư Niên đã bị hắn dùng điên đảo thiên cơ che lấp, chỉ cần Cổ Thủ Ý cùng Tiết Vạn Kiếm không nói thì người khác tuyệt không có khả năng biết được. Vạn Bảo lâu hôm nay cũng chỉ là cận kề hoài nghi mà thôi.

Hơn nữa mặc dù là biết được thì thế nào, trừ phi là mấy vị Tán Tiên đứng sau Vạn Bảo lâu ra tay, người khác tuyệt không thể làm gì hắn. Hơn nữa nói ra thì chuyện năm đó là Trư Niên đuối lý đầu tiên.

Nhạc Vũ không chút để ý, mang theo Hư NHược Nguyệt cùng Chiến Tuyết tiến vào trong Bắc Hải Tàng Trân Các. Vừa bước vào cửa thì thấy một người quen. PHượng Tam?

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, cảm thấy hơi có chút kinh ngạc. Hiện giờ hắn cũng đã biết chủ nhân sau lưng Tàng Trân Các cũng là hai vị Tán Tiên, dĩ vãng cũng

chiếu cố cho Quảng Lăng tông khá nhiều nên trong lòng hắn có thêm vài phần thân cận. Lần này tới đây gặp được người trước kia đã từng giúp đỡ hắn một lần khiến lòng cũng thêm vui vẻ.

PHượng Tam cũng có cảm giác, nghi hoặc nhìn về phía cửa. Nhìn thấy Nhạc Vũ bị Long Tỏa cô áp chế ở cảnh giới Kim Đan thì khó hiểu một hồi rồi lập tức tỉnh ngộ, vội vàng tiến tới cúi người cười nói:

- Nhạc Trưởng lão, hồi lâu không thấy! Còn chưa chúc mừng Trưởng lão, mấy ngày trước ở Băng Nguyệt Thiên Hồ khiêu chiến Băng Liên Tiên Tử vẫn toàn thân trở ra, hôm nay thật có thể nói là là danh chấn Bắc Hoang. Ngày sau Tàng Trân Các chúng ta còn phải mong Trưởng lão chiếu cố nhiều.

Nhạc Vũ cười khẽ, thầm nghĩ tin tức của Tàng Trân Các lâu quả thật linh thông. Hư NHược Nguyệt bên cạnh hắn lại cực kỳ , nHưng lại nghe được cực không thoải mái. Lại chỉ có thể là khuôn mặt huy hàn, lạnh lùng không nói.

PHượng Tam thấy thế khẽ giật mình, lập tức liền đã đoán biết được thân phận Hư NHược Nguyệt. Bất quá cho dù nàng thiên tư xuất chúng, Băng Nguyệt cũng xưng hùng một phương nhưng so với Nhạc Vũ thì quá không có ý nghĩa.

Hắn chỉ cười nhạt rồi ra vẻ bồi tội hướng Hư NHược Nguyệt thi lễ, sau đó hỏi dò:

- Nhạc Trưởng lão chính là Đa Bảo đồng tử, trong tay xưa nay không thiếu pháp bảo linh đan các loại. Lần này tới Tàng Trân Các không biết để mua vật gì.

Nhạc Vũ không vội trả lời mà nhìn phục sức của PHượng Tam hiện giờ thì biết địa vị của hắn trong Bắc Hải Tàng Trân Các đã không thấp nên xuất ra một đạo pháp lực, lại dùng CHướng Nhãn pháp nói :

- Không biết quý các có sưu tầm được công quyết đại thần thông thổ hệ không?

Kinh lịch qua 1080 loại kiếp lôi chỉ cần vài năm nữa sẽ hoàn thành. Bất quá nếu hắn muốn vấn đỉnh Đại Thừa hoàn hảo thì còn cần bổ toàn Ngũ Hành.

Vốn Nhạc Vũ chuẩn bị tùy duyên nhưng nếu như hôm nay đã có được Địa Tâm Huyết Tủy thì có thể học cấp tốc công quyết. Hắn cũng thêm vài phần chờ mong nên chủ động tìm kiếm công pháp đại thần thông thổ hệ.

PHượng Tam nghe vậy thì ra vẻ khó khăn. Phàm công quyết xếp vào hàng thần thông thì nếu không phải là trân bảo của tông phái thì cũng là bí truyền. Nếu những tán tu có được cũng không dám đơn giản bày ra trước người khác.

Tàng Trân Các nội tuy cũng có mấy đại thần thông, chỉ cần được giá là có thể lấy đi, nhưng tuyệt không có thổ hệ.

Trầm ngâm một hồi, PHượng Tam cười khổ thi lễ:

- Cái này thật đúng là không có, Tàng Trân Các chúng ta chỉ có thể hết sức thay Trưởng lão thu thập. Bất quá hai năm sau chúng ta sẽ chuẩn bị mở đại hội dị bảo, tụ tập đầy đủ Bắc Hoang Bắc Hải, còn có Tán Tiên mấy châu phương Bắc, khí đó Trưởng lão có thể sở đắc.

Nhạc Vũ đầu tiên thất vọng, sau khi nghe xong lại hơi sáng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 641: Cật bất đáo chủy

Nhạc Vũ sớm cũng đã nghe nói về đại hội Bắc Hải. Cái gọi là Bắc Hải là bán đảo Thanh Châu ở phía đông Bắc Hoang, tuy không bao la như Đông Hải nhưng cũng có hải vực ngàn vạn dặm, mấy trăm vạn hòn đảo.

Đây được coi là thánh địa của tán tu vì không hề áp lực của đại tông, chỉ cần tu vi đến trình độ nhất định là có thể tiêu diêu tự tại. Theo lời đồn chỉ riêng tu sĩ Nguyên Anh đã có mấy trăm, tu sĩ lánh đời càng không có biết bao nhiêu.

Bắc Hải Tàng Trân Các là nơi tổ chức Tàng Trân đại hội mười năm một lần. Địa điểm là Tụ Minh thành ở Vạn Tiên đảo nghe đồn mỗi lần thịnh hội hội tụ mấy trăm Nguyên Anh tu sĩ thậm chí còn có không ít Đại Thừa tu sĩ giá lâm. Vài năm trước đây Nhạc Vũ mặc dù cũng hiểu biết, lại không có tư cách, cũng không có thời gian đi tham dự. Bất quá hiện giờ lại bất đồng, trong thịnh hội bậc này có thể có khả năng trao đổi công quyết đại thần thông thổ hệ.

Bất quá suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ cũng không lập tức đáp ứng, chỉ dặn dò Phượng Tam lệnh cho Tàng Trân Lâu lưu ý hộ mình, sau đó hàn huyên một phen rồi cáo từ.

Hiện giờ Quảng Lăng tông đã trở mặt với mấy đại tông môn phương Nam. Thính Vân tông, Hạo Dương Môn càng mong muốn trừ khử hắn. Nếu như hắn còn ở Bắc Hoang sẽ được Thôn Tinh tổ sư cùng phu thê Thanh Dương Tử phù hộ, tự nhiên là không sao . Nhưng một khi đã ra khỏi Ký Châu Bắc Hoang thì chưa hẳn những người kia sẽ không tìm đến tận cửa. Nếu muốn ly khai vẫn phải kín đáo mới tốt.

Phản hồi Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ phát giác trong núi bỗng nhiên quạnh quẽ không ít. Trong không trung cũng thiếu đi rất nhiều bảo quang phi độn. Hắn cũng không cảm giác ngoài ý muốn, Quảng Lăng tông liên tục chiếm cứ tám chỗ linh mạch có quy mô tương đương với Quảng Lăng sơn, dĩ nhiên là phải phân ra rất nhiều đệ tử đi qua trú thủ.

Bất quá trong vòng mười năm liên tục ba lượt đại khai sơn môn, tuyển nhận tân tấn đệ tử gần có hơn sáu vạn. Thêm vào gọi về ba vạn đệ tử ký danh lúc trước nên cả một ngọn Quảng Lăng sơn cũng không thể chứa đủ phải phân ra hơn nửa.

Nhạc Vũ theo lẽ thường thì thẳng đến Quan Vân Điện của Thủy Hàn Phong bái kiến Chưởng giáo sư tổ. Nông Dịch Sơn thấy hắn trở về dĩ nhiên sẽ không thiếu giáo huấn một trận, lưu Hư Nhược Nguyệt an ủi vài câu rồi đuổi hắn đi ra.

Vứt bỏ Hư Nhược Nguyệt cho Nông Dịch Sơn xử trí, Nhạc Vũ cũng cảm thấy dễ dàng. Nữ tử này thông minh quá mức, vô luận hắn làm chuyện gì cũng có đoán biết tám chín phần, mang theo bên người quả thật bất tiện. Tuy dung mạo nàng cực kỳ xinh đẹp, dù là Đoan Mộc Hàn hay Chiến Tuyết tựa hồ cũng kém một bậc nhưng cũng không thể khiến hắn vui vẻ.

Tiếp đó hắn đến chỗ nơi sở cư của Đoan Mộc Hàn ở Tiểu Quan Phong là Trích Tinh Động. Vừa mới bước vào tĩnh tu thất nhìn thấy tiểu sư phụ thì đã nghe Đoan Mộc Hàn cười lạnh:

- Ngươi ở Băng Nguyệt hồ thật đúng là thật là uy phong sát khí. Thực cho là tông môn không còn người nào, cần ngươi một mình đi mạo hiểm? Ta nghe nói ngươi cuối cùng, còn đem Hư Nhược Nguyệt đoạt trở về?

Nhạc Vũ nghe xong không khỏi cười cười, ngữ khí của Đoan Mộc Hàn giống hệt Nông Dịch Sơn. Bất quá hậu ý đằng sau nghe ra còn có mấy phần dấm chua.

Hắn cũng không đáp lời, lấy ra một cái chén nhỏ và một quan tài thủy tin, sau đó ngưng trọng lấy từ trong không gian tu di ra một ít dược vật pha thành dược dịch đổ vào quan tài. Qua một thời gian linh khí dần bốc lên bốn phía. Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại đem tinh huyết bản mệnh mà Đoan Mộc Hàn cấp cho lúc trước bỏ vào chén nhỏ rồi cho vào trong quan tài. Thần sắc Đoan Mộc Hàn ngưng trọng, ẩn ước biết được ý nghĩa động tác của Nhạc Vũ.

Ngay sau đó lại thấy Nhạc Vũ đem một miếng ngọc giản dùng pháp lực chuyển đến trước mặt nàng. Đoan Mộc Hàn tiếp lấy xem qua thì biến sắc:

- Thiên Nhân liệt hồn phân thân pháp? Vậy lần này ngươi mạo hiểm tiến vào Băng Nguyệt tông là vì ta?

Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, khẽ lắc đầu: - Thuận tiện mà thôi, đây cũng là

chuyện của ta. Ý định của ta là chế tạo thân ngoại hóa thân, hiện giờ Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp lẫn những khí cụ này đối với ta còn rất có tác dụng!

Đoan Mộc Hàn bất giác hít vào một hơi khí lạnh. Nàng dĩ nhiên biết được tài liệu luyện chế thân ngoại hóa thân cực kỳ trân quý, không ngờ Nhạc Vũ lại có thể thu thập đủ toàn bộ.

Bất quá Nhạc Vũ tuy nói như vậy nhưng trong lòng nàng vẫn có vài phần cảm động, ngay sau đó nhướng mày:

- Sát kiếp của ta thật sự hung hiểm như vậy?

Nhạc Vũ lần này cũng không thể nói gì, lẽ ra Lệ Bi Hồi đã bị trọng thương, trong vòng mười năm khó có thể khôi phục, còn Đoan Mộc Hàn dựa vào lực của hai chủng tinh huyết khiến pháp lực tăng nhiều, ngay cả tu vi kiếp trước càng có chỗ tinh tiến thì lẽ ra sát kiếp cũng phải giảm bớt. Chẳng qua hiện giờ thiên cơ hỗn loạn nên hắn cũng không rõ ràng nên chỉ có thể chuẩn bị thật tốt để ngừa vạn nhất.

Đoan Mộc Hàn thấy hắn im lặng không nói cũng chỉ than khẽ. Kỳ thật nàng cảm giác trong lòng cũng rất bất an, thậm chí ảnh hưởng đến tu hành. Nhìn lại chiếc quan tài dùng để luyện Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp rồi Đoan Mộc Hàn lại nhìn Nhạc Vũ vẻ thâm ý:

- Bên trong này nói loại thần thông này nếu như song tu sẽ tăng tốc độ lên mấy lần, muốn thử cùng một chỗ hay không?

Nhạc Vũ ngớ ra, một hồi lâu mới kịp phản ứng:

- Thế còn Chưởng giáo chân nhân cùng mấy vị trưởng lão trong tông môn thì sao?

- Lúc trước ta đã hỏi rồi, không có chuyện gì đâu!

Đoan Mộc Hàn gẩy gẩy tóc, rồi sau đó tận lực giả bộ như hời hợt nói:

- Tư chất của ta không yếu, nếu như mượn lực của ngươi song tu thì chắc trong vòng ba mươi năm sẽ thăng lên Đại Thừa, còn có Hồng Hoàn Âm Tinh của ta.

Nói đến chỗ này, nét mặt Đoan Mộc Hàn vẫn lộ ra vài phần đỏ ửng:

- Sư tổ bảo ta song tu sẽ có thể giúp cho tu vi ngươi tiến nhanh.

Lúc này Đoan Mộc Hàn thẹn thùng vô hạn còn sắc mặt của Nhạc Vũ thì lúc xanh lúc trắng, vô cùng quỷ dị. Hắn định nắm lấy một tay nàng ôm vào trong ngực nhưng lại sợ sẽ không kìm nén được.

Lập tức hắn đạp mạnh chân ngự sử Cực Quang kiếm bay ra khỏi động phủ, thầm nghĩ trong vài năm nữa dù thế nào cũng phải lấy được đại thần thông thổ hệ. Tuy nói hiện giờ hắn đã tu luyện Ngũ Sắc Thần Quang đến tầng thứ bảy đỉnh phong, chỉ kém một tổ phù triện cuối cùng là sẽ hoàn thành một tổ phù triện là được hoàn thành. Hiệu dụng Hồng Hoàn Âm Tinh đối với hắn đại giảm, chỉ có thể cải thiện thể chất. Bất quá mĩ thực bày ra trước mắt, dù thế nào cũng phải nuốt vào.

Đoan Mộc Hàn thấy thế cũng khẽ giật mình, sau đó cười phì một tiếng, cầm tử sắc hồn ngọc lên cẩn thận tìm hiểu.

Nhạc Vũ quay trở lại đến động phủ, hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

Sau đó hắn lấy ra mấy mảnh Tử Khuyết Thiên Chương hợp lại cùng một chỗ.

Tình hình lần này cũng không có gì khác biệt, cả hai mảnh khi ghép lại thì cũng không hiện thêm chữ gì.

Nhạc Vũ lại lấy ra Long Tước phiến, đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một. Bất quá lần này lại không thể khai mở tầng kim quang.

- Thì ra là thế, mỗi lần hợp nhập một mảnh tàn trang thì năng lực phòng hộ sẽ tăng thêm tối thiểu ít nhất nửa lần sao?

Nhớ tới tình hình lần trước, Nhạc Vũ cũng có sở ngộ. Hăn lấy ra một viên tiên đan phục dụng rồi tiếp tục Long Tước phiến, quả nhiên dễ dàng tiến vào tầng thứ mười hai đỉnh phong, cộng thêm vào pháp tắc hắn nắm giữ cuối cùng phá vỡ được Tử Khuyết Thiên Chương.

Đến khi Nhạc Vũ đặt tay lên bản sách thì lại cảm giác thần hồn của mình đều bị hút vào trong đó.

Hắn cảm giác bản thân như lạc vào một ảo cảnh, thần hồn có thể mở ra vô hạn bên trong, cảm ứng từng đại đạo thiên địa.

Nhạc Vũ ngưng mắt tĩnh tọa, cũng không biết qua bao lâu mới thở nhẹ một hơi thu hồi thần thức từ bên trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Sở đắc lần này cũng tương tự lần trước, bất quá cảm ngộ lại càng thêm trực quan. Trong đó pháp tắc về Ngũ Sắc Thần Quang đã gia tăng đến năm đầu, đều liên quan đến việc xuyên thâu. Những cảm ngộ về đại thần thông khác cũng không thiếu, đoán chừng sau khi nắm vững sẽ khiến chiến lực của hắn tăng thêm hai thành, đạt tới tiêu chuẩn của Không Kiếm ngày đó. Đây là bởi vì chênh lệch về phẩm chất pháp lực, nếu không càng có thể dễ dàng vượt qua.

- Thần thông của Hồng Quân đạo tổ thật sự là rất cao minh. Vật tiện tay chế tạo đều có thể đoạt thiên địa tạo hóa.

Nhạc Vũ cảm thán một tiếng rồi lại khai mở Tử Khuyết Thiên Chương, giao cho Chiến Tuyết hộ pháp bên cạnh.

Bất quá khi trông thấy vẻ mặt ảm đạm của Chiến Tuyết thì Nhạc Vũ không khỏi kinh gạc, sau đó than thầm một tiếng.

Hắn không phải không biết Chiến Tuyết có lòng ái mộ mình, bất quá đã có Đoan Mộc Hàn làm đạo lữ thì không cách nào tiếp nhận tâm ý của Tuyết Nhi.

Cũng may Chiến Tuyết tựa hồ không sao, thấy hắn tỉnh lại liền mỉm cười nhận lấy Tử Khuyết Thiên Chương bắt đầu tham tường.

Nhạc Vũ thở nhẹ rồi lại lấy tiếp ra miếng bạch ngọc, sau đó cười khẽ:

- Cũng không biết rốt cuộc mình bị trời yêu hay ghét. Có vật này thì thân ngoại hóa thân có thể thành, xem ra Côn Ngô cùng Côn Bằng cũng đều có hi vọng thành đạo.

Hắn xuyên toa nhập vào hư không, sau chừng một khắc thì xuất hiện trở lại, bất quá bên người đã có thêm Côn Ngô.

Vào đến tĩnh tu thất, Nhạc Vũ nhìn về phía Côn Ngô, trong mắt lộ ra mấy phần

tinh mang:

- Ta có biện pháp khiến cho ngươi tiến vào cảnh giới thập tam giai. Bất quá hạch tâm hồn ngọc của ngươi lại cần trọng tân. Không biết ngươi chịu hay không chịu?

Con ngươi Côn Ngô hơi lập lòe, không chút do dự cúi đầu rồi tự khai mở lồng ngực. Nhạc Vũ hài lòng gật đầu, sau đó vẫy tay lấy ra hồn ngọc hạch tâm của nó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 642: Luyện chế hóa thân

Trong mắt của Nhạc Vũ, lúc này Côn Ngô có thể để cho hắn sử dụng nhưng luận dến độ thân cận và trung thành vẫn không thể như Côn Bằng.

Truy cứu nguyên nhân thì vẫn do Côn Bằng là hắn dùng hồn lực luyện thành, chỉ cần hắn còn sống thì tuyệt vẫn nằm trong khống chế.

Côn Ngô thì khác, đến lúc này đã tự sinh linh trí, kết cấu hồn trận cũng là do vị tán tu chế tác nó bố trí ở mấy vạn năm trước.

Nhạc Vũ mặc dù có thể nhờ vào đồ vật mà Tử Vân tán nhân lưu lại để khống chế Côn Ngô. Bất quá ngày sau Côn Ngô chưa hắn sẽ không có biện pháp thoát ly khống chế. Kỳ thật không cần cải biến hồn ngọc hạch tâm của Côn Ngô thì cũng không phải không có cách khác tăng lên cấp bậc của nó.

Bất quá nếu như vậy thì Nhạc Vũ thực sự không nắm vững khống chế, cũng tuyệt không cam lòng tổn hao những tài liệu trân quý và công sức cho Côn Ngô.

Sau khi lấy ra khối bạch ngọc, Nhạc Vũ bắt đầu dùng pháp lực và khí canh kim trong đan điền ngưng tụ thành hình kiếm rồi cẩn thận cắt gọt.

Tổng cộng hắn chia thành 16 khối chừng nửa bàn tay. Tiếp đó Nhạc Vũ chỉ lưu lại số mảnh vụn, toàn bộ dùng Huyền Thiên Tịnh Hỏa luyện hóa khai mở rồi dung nhập vào trong Hồn Ngọc.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liên tiếp đánh ra ấn quyết, bắt đầu dùng hồn lực ấn kí của bản thân thay thế kết cấu phù văn trong hồn ngọc của Côn Ngô rồi rót chất lỏng màu trắng vào trong đó.

Đến cuối cùng thì miếng hồn ngọc này đã có mấy phần màu trắng, tuy toàn thân đỏ trắng hỗn tạp nhưng càng thêm thanh tịnh trong vắt.

Nhạc Vũ cảm giác liên hệ tinh thần với Côn Ngô đột nhiên tăng thêm hai cấp

liền thỏa mãn cười nhẹ.

Nháy mắt sau đó, cặp mắt hồng của Côn Ngô lại sáng lên. Lúc bắt đầu tựa hồ còn đang hội tụ biến hóa của mình nên màu sáng còn chưa rõ ràng, đến cuối cùng thì thân hình khẽ chấn động rồi cặp mắt do hồng bảo thạch chế tác bộc phát ra hồng mang mãnh liệt.

- Là huyền anh linh dịch!

Côn Ngô kêu lên thất thanh, sau đó lập tức tỉnh ngộ phủ phục thật sâu trước mặt Nhạc Vũ:

- Đa tạ chủ nhân thành toàn!

Vẻ mặt Nhạc Vũ vui vẻ phất tay ý bảo đứng lên.

Thu hoạch lớn nhất của việc tiến vào Quy Khư cung lần này ngoại trừ Tử Khuyết Thiên Chương còn là khối bạch ngọc.

Hư Nhược Nguyệt có lẽ biết thứ này nhưng cũng không nhận ra. Bản thân hắn nhờ xem qua trong bốn mươi vạn đạo điển mà Tử Vân tán nhân lưu lại mới biết thánh phẩm có thể tăng tiến tu bổ lẫn có thể thuần hóa thần hồn này. Sau khi bỏ vào dược dịch đặc thù có thể ngưng thành thể rắn, hiệu dụng lại càng kinh người.

Nhạc Vũ sở dĩ chậm chạp chưa từng luyện chế thân ngoại hóa thân, kỳ thật lo lắng nhất là sau khi phân ra thần hồn sẽ có một đoạn thời gian rất dài suy yếu, thậm chí lên tới trên hai mươi năm ba mươi năm.

Vì vậy phương pháp ký thác nguyên thần cùng thân ngoại hóa thân tuy thông thường có thể tăng lên gấp đôi chiến lực nhưng những tán tiên rất ít tu luyện. Cho dù là đại tông như Quảng Lăng tông thì người sử dụng thần thông đạo gia này cũng ít càng thêm ít.

Nếu như gặp lúc thái bình thì Nhạc Vũ tất nhiên có thể hội đủ thời gian hoàn thành thân ngoại hóa thân.

Bất quá hiện giờ là lúc sát kiếp nổi lên, Quảng Lăng đang cần chiến lực của hắn để chấn nhiếp chư tông. Thân ngoại hóa thân mặc dù tốt nhưng chưa phải là lúc phù hợp để luyện.

Lúc trước hắn tiến vào Băng Nguyệt tông yêu cầu Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp và những khí cụ kia là muốn tìm phương pháp có thể rút ngắn thời gian khôi phục thần hồn hay không.

Bất quá Nhạc Vũ thực sự không ngờ tới bản thân tìm được trong Quy Khư mật cảnh đồ vật còn tốt hơn cả Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp.

Huyền anh linh dịch cho dù là vào thời Hồng Hoang cũng cực kỳ hiếm có. Nó chẳng những có thể khôi phục thương thế thần hồn mà càng có thể tăng tiến hồn lực. Nếu là phối hợp dược vật đặc thù cùng pháp môn sử dụng thì có thể hạn chế đến mức lớn nhất thương thế thần hồn sau khi phân ra, chính là vật có giá trị vô lượng.

Nhạc Vũ cũng không biết chủ nhân lầu các này làm sao có thể tìm được một khối lớn như vậy. Nếu không phải là người chỉ có ba hồn bảy vía, số lượng hóa thân có thể khống chế có hạn thì cũng không cần có nhiều tài liệu như vậy, với số lượng hiện có đủ để cho hắn tu luyện 16 hóa thân vẫn dư dả.

Thứ hắn cho Côn Ngô cũng chỉ là mấy miếng góc cạnh nhưng cũng đủ để trùng kiến mạc lạc hồn phù trong Hồn Ngọc, trong thời gian ngắn có thể tăng thêm rất nhiều hồn lực, có tư cách tìm hiểu Tử Khuyết Thiên Chương. Ngoài ra đối với tu hành thần hồn của hắn ngày sau cũng có chỗ tốt rất lớn.

Côn Ngô dập đầu thêm ba cái nữa mới đứng dậy, sau đó ngồi nhắm mắt tĩnh tọa, đóng lại mọi cảm giác với ngoại giới, xem ra chuẩn bị toàn lực hấp thu Huyền anh linh dịch.

Nhạc Vũ mặc dù đem linh dịch rót vào, cũng hoàn thành tất cả những chuẩn bị cần thiết khác nhưng có thể sinh ra bao nhiêu hiệu quả thì phải dựa vào bản thân nó.

Nhạc Vũ cũng không quản nó, tiếp theo lấy ra hai cái quan tài thủy tinh cùng với chén nhỏ đi kèm bắt đầu tiến hành phân tích.

Hư Nhược Nguyệt lúc ấy giao cho hắn ba bộ cũng không phải có ý hào phóng. Ngoại trừ bộ giao cho Đoan Mộc Hàn sử dụng là tốt còn hai bộ còn lại kỳ thật đều là thứ phẩm.

Nếu là người không biết chắc chắn sẽ không nhìn ra, tùy tiện sử dụng sẽ khiến cho tài liệu bị hư hỏng.

Hư Nhược Nguyệt cũng cực kỳ thông minh , không đem chuyện xấu làm tuyệt, vẫn giao ra một bộ tốt. Mặc dù Nhạc Vũ ngày sau biết được mắc lừa cũng không cách nào phát tác với nàng.

May mắn là Nhạc Vũ có năng lực phân tích, bản thân đã là đệ nhất nhân trận đạo Bắc Hoang, càng đã nghiên cứu qua thân ngoại hóa thân nên khi nhận vào tay đã phát hiện có điều bất ổn.

Bất quá hai bộ khí cụ này sở dĩ không thể sử dụng chỉ vì bố trí linh trận bên trong có chút không đúng mà thôi.

Đoán chừng người luyện chế vật này cũng không am hiểu trận đạo nên khi không thể sử dụng cũng không cách nào tìm ra nguyên nhân, cũng chỉ có thể thay tài liệu, luyện chế lại một lần xong việc.

Từ thượng cổ đến nay, tuyệt đại đa số tu sĩ đều là như thế. Sau khi có được bản vẽ luyện khí và dược phương luyện đan thì cứ chiếu mèo vẽ hổ, rất ít có người biết được biến báo nên vật chế tạo ra phần lớn bị hỏng.

Hai bộ khí cụ trước mặt Nhạc Vũ hiện giờ chính là như vậy. Kỳ thật chỉ cần hơi cải biến linh trận bên trong là có thể sử dụng. Nguyên nhân là kết cấu của quan tài và mạch lạc linh lực có chút xung đột với linh trận nên mới không thể sử dụng như bình thường.

Người luyện chế đầu tiên cũng không có năng lực phân tích như Nhạc Vũ, thứ hai cũng không biết đạo lý này nên cứ thế bỏ qua.

Dùng thời gian suốt bảy ngày, Nhạc Vũ mới hoàn thành xong việc cải biến hai bộ khí cụ, sau đó lần nữa dẫn nhập linh lực thì quả nhiên không có vấn đề gì.

Nhạc Vũ mỉm cười, sau đó liền phát giác Chiến Tuyết đã thả tay ra khỏi Tử Khuyết Thiên Chương, vẫn đang nhắm mắt tìm hiểu. Bên chỗ Côn Ngô thì ánh mắt đang sáng rực nhìn mình.

Nhạc Vũ thoáng cảm ứng rồi lập tức là có chút kinh ngạc. Hồn lực Côn Ngô tăng lên gấp rưỡi so với trước. Đặc biệt là ý niệm trong đầu hết sức trôi chảy lưu loát,

hiển nhiên đã buông bỏ tất cả chấp niệm oán hận trong tâm.

Hắn vốn kinh dị nhíu mày, sau đó bật cười, thầm nghĩ mặc dù đồng dạng là khôi lỗi, đồng dạng là tự sinh linh trí nhưng cũng có chút ít bất đồng. Ví dụ như Côn Ngô có linh tính khác xa với đồng loại của nó.

Lấy ra Long Tước phiến, dùng Ngũ Sắc Thần Quang tiếp tục khai mở Tử Khuyết Thiên Chương. Côn Ngô lập tức biết là cơ hội nên cầm vào tay, sau đó trong mắt lập loè bất định, tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng. Trong một khắc , Nhạc Vũ cảm giác hồn thức của Côn Ngô đang phát sinh thăng hoa nào đó, lại càng cảm giác được một áp lực bức nhân đang tràn ra trong tĩnh thất.

Khôi lỗi không giống với nhân loại cùng yêu thú, bộ phận trên người đều cần dựa vào người thay thế, hoặc là sau khi linh trí đạt tới trình độ nhất định thì có thể tự mình học tập nhưng không dẫn đến lôi kiếp. Tình hình này coi như dự báo của việc tăng lên giai vị.

Nhạc Vũ biết việc Côn Ngô tăng lên tới thập tam giai đã là tất nhiên. Có lần quan ngộ Tử Khuyết Thiên Chương, thậm chí còn trong vòng hai mươi năm tiến lên thập tứ giai. Điều này tuy vẫn trong dự liệu của hắn nhưng vẫn khiến Nhạc Vũ thực sự kinh hỉ. Nếu là muốn luyện chế thân ngoại hóa thân như vậy thì mấy năm tiếp theo chắc hắn cũng không thể nào tùy ý ra ngoài.

Lúc này chính là lúc mấu chốt căn cơ của Quảng Lăng tông, nếu chỉ có Nông Dịch Sơn trấn trụ thì lực lượng không khỏi quá mỏng.

Đợi đến sau khi Côn Ngô hoàn thành tiến giai, vừa vặn đuổi đến dưới trướng Nông Dịch Sơn để hiệu lực cho Quảng Lăng tông sẽ có thể giảm bớt áp lực hiện giờ.

Thấy động tĩnh của Côn Ngô càng lúc càng lớn, Nhạc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, vung tay triển khai Thập Phương Môn, đem Côn Ngô dứt khoát chuyển dời đến một tĩnh tu thất khác trong động phủ mới có thể định thần tiếp tục công việc.

Lần này Nhạc Vũ chế ra dược dịch khác với bên chỗ Đoan Mộc Hàn. Sau khi lấy ra tinh huyết bản mệnh thì phóng xuất Nguyên Anh, hai tay đánh ra liên tiếp pháp quyết. Nguyên Anh theo đó cũng dần dần phân liệt dần tách ra hai anh nhi nhỏ hơn. Đến cuối cùng là ba Nguyên Anh màu sắc nhàn nhạt, tùy thời có thể phiêu tán.

Thân thể Nhạc Vũ hơi tái đi nhưng không chút hoang mang, điều khiển thần hồn lấy ra hai khối bạch ngọc dùng Huyền Thiên Tịnh Hỏa hòa tan rồi phân biệt đánh vào ba Nguyên Anh.

Chỉ một lát sau, ba Anh Nhân bắt đầu ngưng thực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 643: Nhất tuyến cơ hội

- Hắc! Quả nhiên là thứ tốt! Không hổ là thánh phẩm thượng cổ đã đề cập trong những đạo điển về thân ngoại hóa thân.

Nhìn qua hai Nguyên Anh vừa phân đang chậm rãi ổn định lại dưới tác dụng của huyền anh linh dịch, bản thể Anh Nhân của Nhạc Vũ bất giác lộ ra một vòng thần quang.

Hắn sử dụng thuật phân cách hồn niệm, đồng dạng với Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp. Bí pháp này có thể đem một phần tử hồn lực chia làm ba phần.

Làm như vậy thì tổng lượng hồn lực không tổn hại, cũng chỉ là cực kỳ suy yếu mà thôi. Chẳng qua nếu như không có thủ đoạn kịp thời để cho nó hồi phục như cũ sẽ thì sẽ có đại lượng hồn lực tiêu tán, hao tổn thảm trọng.

Nhạc Vũ vốn cũng không dám mạo hiểm như thế, ban đầu chuẩn bị phương pháp chiết trung. Bất quá từ khi có được huyền anh linh dịch liền triệt để sửa lại chủ ý, đến lúc này quả thật đã coi như không ngại.

Sau khi Nguyên Anh ổn định lại thì Nhạc Vũ phất tay đem hai Anh Nhân nhỏ cho vào ngồi trong hai cái quan tài thủy tinh.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại trích vào tinh huyết bản mệnh vào trong hai Anh Nhân, bắt đầu lớn mạnh dưới tác dụng của dược vật trong cơ thể.

Nhạc Vũ thấy thế cũng cảm thấy thư thái, biết hai thân ngoại hóa thân trên cơ bản đã thành. Quá trình đào tạo kế tiếp bình thường phải mất vài chục năm mới có thể sử dụng.

Từ lúc này cho dù bản thể của hắn bị diệt cũng có thể tùy thời dùng một trong hai cái này để trùng sinh.

Đây là một trong những chỗ tốt của Thiên Nhân liệt hồn phân thân pháp. Bản

mệnh một người bao gồm ba hồn bảy vía. Tu sĩ bình thường mặc dù có thể dùng phân cách nguyên thần nhưng không thể phân cách bản mệnh.

Mà nếu như có thể phân thần thì cũng không thể nói là ký thác nguyên thần hay hóa thân mà là cái khác không liên quan đến tính mạng. Vì thế tu sĩ bình thường nếu như bản thể tử vong thì phân thần cũng đồng dạng vẫn lạc.

Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp có một hiệu dụng thần kỳ. Cho dù bản thể tu luyện phương pháp này tử vong thì bản mệnh vẫn có thể phân cách để trùng sinh. Hư Nhược Nguyệt chính là vì vậy mà cứu lại tánh mạng.

Đương nhiên Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp đã được xưng là đại thần thông thì hiệu dụng cũng không chỉ có vậy. Phương pháp có chín tầng, trong truyền thuyết nếu tu luyện tới cực hạn thì thần hồn có thể phân cách vô hạn, chính thức có thể Bất Tử Bất Diệt, chỉ cần có một giọt máu là có thể trùng sinh, mạnh hơn Huyết Hà công một ít.

Pháp thuật mà Nhạc Vũ sử dụng hiện giờ chỉ là pháp môn thô thiển nhất của loại đại thần thông này mà thôi, không thể không dùng khí cụ cùng dược liệu phối hợp.

Nhạc Vũ đem bản thể hồn niệm, phản hồi trong cơ thể, lập tức cảm giác bản thân suy yếu đến cực điểm. Cố nhiên không phải vì xuất ra tinh huyết bản mệnh khiến nguyên khí đại thương mà chính là do hắn vô thần.

Cho dù Huyền anh linh dịch tốt thế nào thì tổn hại bản nguyên thần hồn đến mức như vậy cũng không có khả năng hồi phục trong thời gian ngắn.

Cũng may Nhạc Vũ sớm có sở liệu, sau khi trở về bản thể thì lập tức phục dụng một viên linh đan, nhắm mắt hết sức hồi phục thương thế. Trong lúc nhập định, Nhạc Vũ triệt để quên đi thời gian. Đến khi mở mắt ra liền thấy Đoan Mộc Hàn đang tĩnh tọa bên cạnh, ân cần nhìn mình. Còn có Côn Ngô đã hoàn thành đột phá cũng đang yên lặng hộ pháp.

Cười an ủi Chiến Tuyết, sau đó Nhạc Vũ thăm dò trong cơ thể, cảm giác tổn thất khí huyết đã hoàn toàn khôi phục thì dùng hồn niệm khuếch tán ra, hơi nhíu mày.

- Hay cho Thiên Nhân liệt hồn phân thân pháp, sau khi mình phân cách thần hồn,

mặc dù may mắn không đại thương nguyên khí nhưng đáng ra phải tổn hại nguyên thần, hồn lực ít nhiều suy yếu mới đúng.

Lúc này chẳng những không yếu mà ngược lại tổng lượng lại tăng lên một chút! Tuy nói điều này cũng có tác dụng của Huyền anh linh dịch, hắc! Đúng là đại thần thông thượng cổ! Phương pháp này tuy là chuyên dùng tu luyện thần hồn, công hiệu cũng không phải rất mạnh nhưng lại có diệu dụng khác, ngày sau rảnh rỗi có thể dùng.

Nhạc Vũ lúc này cảm thấy vô luận là thần hồn hay nhục thân đều đạt tới trạng thái tốt chưa từng có, tâm trạng thoải mái đến cực điểm.

Ngay sau đó hắn nhìn lại hai cỗ quan tài thủy tinh thì thấy hai Anh Nhân đã có hình dáng ban đầu của.

Bên trên Nguyên Anh đã phủ lên một tầng huyết nhục da thịt như phấn điêu ngọc trác, nhìn qua đáng yêu đến cực điểm.

Nhạc Vũ hơi sững sờ, mới giật mình thời gian tựa hồ đã qua một tháng rồi, cơ hồ không chút do dự đem hai cỗ quan tài thủy tinh vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Hai thứ này hiện giờ đối với hắn mà nói có quan hệ trọng đại, tuyệt không thể để mất. Nếu để trong tông môn thì không lo lắng tới an toàn nhưng lại khó tránh khỏi có mặt xấu khác, càng không cách nào tùy thời tiến hành điều chế. Cuối cùng vẫn để bên cạnh là yên tâm hơn. Sau đó Nhạc Vũ lại phát ra một đạo hồn niệm ra lệnh cho Côn Ngô tiến vào tĩnh tu thất.

Hắn thu hồi lại Tử Khuyết Thiên Chương rồi nhìn đánh giá Côn Ngô. Cho dù thân thể vẫn là những tài liệu trước kia không có gì biến hóa nhưng cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên một đạo ánh sáng nhàn nhạt rồi lộ vẻ mong chờ:

- Xem ra đã thành, thử xem một chút bản sự ngươi hiện giờ như thế nào!

Côn Ngô không nói một lời, khẽ gật đầu rồi đem tay phải lên trước. Sau đó trong lòng bàn tay của nó dấy lên một đoàn quang diễm ngũ sắc, thiêu đốt hừng hực.

- Ngũ thải thần diễm!

Nhạc Vũ nhướng mày, hắn kinh ngạc cũng không phải vì bản thân ngũ sắc quang diễm, quang diễm này vốn cùng đẳng cấp với Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, đều là hỏa lực hậu thiên ngưng tụ. Đây là thủ đoạn công kích mạnh nhất của Côn Ngô ngoại trừ Ngũ Hành Ngọc kiếm.

Khiến người ta có cảm giác kinh dị chính là Côn Ngô vào lúc ngũ thải thần diễm này lại tăng cường thêm ba đầu pháp tắc. Trong đó có không khí, phong lực có Ngũ Hành sinh khắc khiến cho uy lực của thần diễm tăng lên bốn lần! Một kích tương đương với Đại Thừa tu sĩ thúc sử huyền binh nhị phẩm đỉnh phong!

Sau một lúc, Nhạc Vũ cười khẽ, vốn hắn cho rằng Côn Ngô nếu như trong vòng một tháng có thể nắm giữ một hai pháp tắc đã là không tệ, ai ngờ gia hỏa này lại cấp cho hắn một kinh hỉ.

- Xem uy lực hỏa chủng này đã có thể tiếp cận Tử Xu Lôi của Không Kiếm, chỉ hơi thua kém mà thôi. Nếu phối hợp với Ngũ Hành Ngọc kiếm thì có thể tương đương với một Đại Thừa tu sĩ vừa vượt qua trường sinh kiếp! Khôi lỗi cùng yêu thú, trừ phi là thiên phú dị bẩm, nếu không ở cùng giai vị đều phải kém tu sĩ nhân loại một bậc.

Trước bát giai thì sai biệt của song phương còn chưa rõ ràng. Thậm chí yêu thú càng chiếm ưu thế, bất quá sau bát giai thì chênh lệch giữa nhân loại là cảnh giới Kim Đan đã dần mở rộng. Côn Ngô có thể có chiến lực như vậy đã xem như rất không tệ.

- Được rồi! Chiến lực Côn Ngô tăng lên ba thành, vậy thì thêm nắm chắc lấy được vật kia.

Nhạc Vũ khẽ động niệm, liền mang theo Chiến Tuyết cùng Côn Ngô phá vỡ không gian mà đi, lúc xuất hiện thì đã ở tại Hoàng hôn giới.

Nhạc Vũ không hề dừng lại mà tiếp tục chạy về Vạn Yêu Cốc. Tiếp đó một mình men theo đường trước vào vùng đất oán sát.

Bên trong đã thay đổi là một yêu thú thập tam giai chiếm cứ. Bất quá lần này nó tựa hồ theo bản năng cảm giác được sự nguy hiểm của Nhạc Vũ nên không hề có phản ứng.

Sau khi tiến vào hạch tâm, Nhạc Vũ độn nhập lòng đất. Sau khi tiến vào đến bảy ngàn trượng thì thấy không ít Thôn Thiên Kim Nghĩ vây quanh Huyền Thanh thiên kim, bất quá không hề công kích hắn. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ tiến đến gần, sau đó cười thỏa mãn lấy từ trong tiểu Càn Khôn hồ lô ra không ít bạch sắc quang hoa. Đây là khí Canh Kim tinh khiết, một trong những thức ăn của Thôn Thiên Kim Nghĩ.

Nếu là người bên ngoài tới lấy, nhất định sẽ bị bầy Kim Nghĩ vây công đến chết. Bất quá bầy kiến này đã được hắn nhỏ máu luyện hóa khống chế nên xem hắn là đồng loại.

Nhạc Vũ cũng không hoàn toàn lấy tuyệt, vẫn lưu lại một phần nhỏ. Sau đó lấy ra từ Tu Di Giới một đóa liên hoa tử sắc có sáu phiến lá rồi để kiến con vào trong đó.

Vật này chính là Lục phẩm tử tâm liên, là do Quảng Lăng tông tìm cho hắn. Nhạc Vũ vốn đã tìm được Bát diệp tử tâm liên nhưng nghĩ đến Thôn Thiên Kim Nghĩ ở đây nên vẫn bỏ giá cao mua về.

Nháy mắt sau đó cơ hồ tất cả Kim Nghĩ đều vọt tới con kiến con.

Cả bầy kiến đầu tiên ăn ngấu nghiến chỗ hạt sen, sau đó thì cắn nuốt hết cả lá rồi từng con đều ngủ say.

Nhạc Vũ biết bầy Thôn Thiên Kim Nghĩ đã bắt đầu tiến hóa trên diện rộng, một khi tỉnh lại thì chiến lực nhất định mạnh mẽhơn nữa.

Bất quá hắn không có hứng thú quan sát, chỉ dừng lại một lát rồi chạy ra khỏi mặt đất. Ngay sau đó hắn đứng trên biên giới chỗ hạch tâm của vùng đất oán sát nhìn qua tòa kiếm trận lẫn Cửu Diệp Yêu Linh Thảo bên trong. Hắn đến vì vật này, ngoài ra còn muốn thu phục kiếm trận.

Vốn hắn dự định sẽ tiến hành vào trăm năm sau nhưng vừa rồi đi Quy Khư cung lại cho hắn thấy một đường cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 644: Linh thảo đến tay

Nhạc Vũ ngồi khoanh chân cau mày bắt đầu quan sát kiếm trận. Kiếm trận này có mười hai thanh huyền binh, mười lưỡi phi kiếm, trong trung ương còn có nhật nguyệt song luân, tất cả tạo thành một sát trận nghiêm mật đến cực điểm.

Phi kiếm bên ngoài đều là siêu phẩm, không thua kém quá xa Thập ngự Phục Ma Kiếm trận. Bất quá bởi vì trung ương có tồn tại hai tiên khí mà Nhạc Vũ cũng có thể phán đoán uy lực kiếm trận này đã vượt qua trận đồ, kết cấu kiếm trận lại càng vượt qua thứ trước. Trong hai tiên binh, chỉ là cái cấp thấp nhất cũng đã vượt quá xa trình độ hắn hiện giờ.

Với thập nhị diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì có khả năng trấn áp được kiếm trận này?

Nhìn vào kiếm ảnh dày đặc của siêu phẩm phi kiếm bên trong kiếm trận, lòng tin của Nhạc Vũ lại bị đả kích. Hơn nữa đối thủ lần này của hắn cũng không chỉ riêng một tòa kiếm trận mà thôi.

- Tóm lại vẫn phải bắt tay vào bố trí rồi nói sau! Nếu không thử một lần, mình thực sự khó có thể cam tâm.

Nhẹ thở ra một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu chuyên chú vào mạch lạc linh lực nơi đây, thêm cả những lực oán sát. Hắn tĩnh tọa đến hơn mười ngày mới bắt đầu hành động.

Đầu tiên hắn khắc trên mặt đất vô số phù văn trên phương viên mấy vạn trượng, tiếp đó bố trí Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm và linh thạch thành một linh trận cực lớn, cuối cùng mới dùng thập nhị diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì đặt tại trung ương chỗ.

Sau khi khó khăn hoàn thành đại trận thì cơ hồ lực oán sát trong vòng vạn dặm đều điên cuồng vọt tới, đan vào với linh lực nơi đây.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ cũng cảm giác được vô số thần niệm của yêu thú cao cấp đang tràn về nơi này, trong đó có sợ hãi, kiêng kị, hiếu kỳ, càng bao hàm địch ý.

Ngoài ra hắn tựa hồ còn cảm thấy mười thanh huyền binh trước mặt đột nhiên co rút lại khiến phạm vi kiếm trận nhỏ đi rất nhiều nhưng uy lực lại tăng gấp đôi. Hai tiên binh này quả nhiên đã tự sinh linh trí!

Nhạc Vũ cau mày, cảm thấy càng thêm khó giải quyết. Nếu kiếm trận này không có ai khống chế thì còn tốt, nhưng nếu bản thân nó có ý thức thì rất nhiều thủ đoạn của hắn không dùng được. Cắn răng một cái, Nhạc Vũ lại lấy ra thêm năm viên tiên thạch phân ra năm phương, tiếp đó lại lấy ra ba mươi viên siêu phẩm linh thạch tăng cường uy lực đại trận của mình đến cực điểm.

Trong thời gian ngắn, càng có thêm nhiều lực oán sát tràn đến. Trên bầu trời càng bay lên một đạo hồng quang bằng mắt thường có thể nhìn thấy.

Khí thế đại trận cường hoành, trong chốc lát đã đánh tan toàn bộ những thần niệm của đám yêu thú cao cấp.

Bất quá ngay sau đó lại có hai đạo ý niệm càng cường hoành hơn hàng lâm xông đến. Hai đạo ý niệm này sâu như biển, rộng lớn khiến Nhạc Vũ cơ hồ hít thở không thông.

- Đến cùng vẫn chênh lệch với mấy vị Yêu Đế ở ở Đông Thắng đại lục một đoạn!

Nhạc Vũ cũng đem hồn lực bản thân trùng xuất toàn bộ ra khỏi cơ thể. Hắn cảm thấy sau khi có được một phần thần niệm của Quảng Lăng tán nhân lưu lại thì đã không còn e ngại bất kỳ áp bức tinh thần từ linh tiên trở xuống.

Hai vị Yêu Đế của Vạn Yêu Cốc này đừng nói là Thôn Tinh hay Vân Lân mà ngay cả mấy vị Yêu Đế đã vẫn lạc ở Quảng Lăng sơn cũng còn thua kém mấy cấp độ.

Lúc Nhạc Vũ không hề cố kỵ phóng xuất thần hồn ý niệm thì cả hai còn có thể chống lại, đợi đến lúc Nhạc Vũ bắt đầu ngưng tụ thành đao ý thì cả hai lập tức rút lui như nước thủy triều.

Cười lạnh, Nhạc Vũ cũng không lập tức động thủ mà tiếp tục tĩnh tọa chờ đợi. Đến ba ngày sau, khi những con Thôn Thiên Kim Nghĩ kia có phản ứng thì mới lần nữa đứng dậy.

Nhạc Vũ đem hồn niệm thăm dò dưới chân, phát hiện một bộ phận đã tỉnh lại. Thân thể của chúng so với kim nghĩ dưới mấy ngàn trượng kia đã lớn hơn, bên ngoài vỏ màu vàng cũng đã phủ lên một tầng màu tím.

Chỉ nhìn từ bề ngoài cũng đã thấy lũ Kim Nghĩ này càng thêm hung mãnh nguy hiểm, đặc biệt hàn quang lập loè từ hai cái răng nanh bên mép. Nhạc Vũ thoáng thăm dò đã biết trình độ sắc bén của nó không kém nhị phẩm huyền binh, mạnh hơn không chỉ một lần so với trước.

- Cũng may là chúng còn chưa ăn Bát Diệp tử tâm liên, nếu không còn mạnh đến mức nào.

Nhạc Vũ thầm toát mồ hôi lạnh, khả năng lúc ấy đám Kim Nghĩ này lúc ấy muốn chờ cho Lục phẩm tử tâm liên trưởng thành lên đến Cửu phẩm để có dược hiệu lớn nhất, kết quả ngược lại tiện nghi chính mình.

Dứt bỏ tạp niệm, Nhạc Vũ dùng Càn Khôn Dịch Ngải Bàn và Thập Phương Môn, nhờ vào lực đại trận đánh tan hàng rào không gian , đem Chiến Tuyết cùng Côn Ngô đã chờ hồi lâu ngoài Vạn Yêu Cốc cùng vào.

Sự hoàn thành tiến hóa của đám Kim Nghĩ này coi như là con cờ chuẩn bị cuối cùng của hắn, lúc này bắt đầu tiến hành động thủ! Chiến Tuyết xuyên ra từ Thập Phương Môn, cũng không cần Nhạc Vũ dùng hồn niệm sai sử, tiến thẳng đến vị trí hạch tâm của đại trận.

Lực oán sát khổng lồ hội tụ ở đây bị Nhạc Vũ thao túng gia trì cho Thần quốc của Chiến Tuyết rồi dần dần chuyển hóa thành cương lực.

Nhìn thấy thân hình Chiến Tuyết đã được bao phủ bởi một tầng hồng sắc, trên thân Bạch Đế kiếm cũng phun ra một đạo kiếm quang đỏ thẫm, Nhạc Vũ lập tức cảm giác lúc này Chiến Tuyết không ai có thể chế ngự, cơ hồ không tự chủ lùi ra sau mấy bước. Sau một khắc hắn mới giật mình tỉnh lại, cường lực chống đỡ áp lực đến từ thần hồn.

Cương lực tụ tập quanh người Chiến Tuyết đã vượt qua khỏi cực hạn của thường

nhân. Không chỉ Nhạc Vũ cảm giác chống cự khó khăn mà ngay cả bản thân Chiến Tuyết cũng lộ vẻ đau đớn.

Hai đạo yêu lực bên ngoài dường như là chủ nhân của thế giới này lại tiếp tục lui ra đến mấy trăm trượng. Chỗ trung ương kiếm trận cũng co lại chưa đầy đến hai mươi trượng. Nhật Nguyệt song luân cũng phát ra tiếng kêu vù vù, tựa hồ thị uy với Chiến Tuyết, mười lưỡi phi kiếm chuyển động càng nhanh.

Nhạc Vũ lạnh lùng lấy ra một phù chiếu Chu Tước chân hình. Hai tay liên tục sử ra ấn quyết thôi động đại trận đến cực hạn, cơ hồ cùng lúc Chiến Tuyết phi thân lên cao trăm trượng chém ra một kiếm.

Một kiếm này không hề sử dụng kiếm quyết, chỉ một đạo kiếm quang thẳng tắp mênh mông chém xuống kiếm trận. Mười hai thanh huyền binh cũng trong nháy mắt bộc phát ra vô số kiếm ảnh ngăn cản một kiếm có uy lực có thể trảm tiên diệt thần này của Chiến Tuyết.

Dưới kiếm quang đỏ sẫm trùng kích, toàn bộ trận thế bị ép vào trong một lần nữa. Sau đó vô số đạo kiếm khí nhỏ bắt đầu cắt gọt cương khí màu đỏ.

Nhạc Vũ thấy thế thầm lắc đầu, một kích này của Chiến Tuyết nếu có thể hoàn toàn khống chế thì cho dù là Linh tiên Thiên Tiên cũng phải tránh phong mang huống chi là kiếm trận này. Vấn đề là chiến lực kinh người này do hội tụ lực cương sát lẫn linh lực Ngũ Hành để đạt được. Bản thân Chiến Tuyết có thể đem chuyển hóa đã cực kỳ gian khổ, càng khó có thể tiến hành khống chế.

Hắn cũng không thấy thất vọng, đem Ngũ Sắc Thần Quang, bao phủ toàn thân rồi bay thẳng tới Cửu Diệp Yêu Linh Thảo.

Từ chỗ trung ương kiếm trận lập tức phân ra hai siêu phẩm huyền binh huyễn hóa ra vô số kiếm ảnh chém về hắn.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ hết sức duy trì Băng Diễm huyền quang chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích, lại đem Huyền Quy Tiên Trạc thôi động đến cực đại.

Những kiếm quang này xông qua được Ngũ Sắc Thần Quang thì uy lực đã giảm đi một phần. Sau đó lần lượt vấp phải ba tầng bích chướng thần thông thì càng thêm nỏ mạnh hết đà. Lúc chém vào Long Lân kim giáp chỉ còn phát ra tiếng

kêu đinh đinh đang đang .

Bản thân hai thanh siêu phẩm huyền binh lúc gần chạm vào Nhạc Vũ thì bị hắn xuất ra Thư Hùng Băng Diễm kiếm ngăn trở, quấn lấy nhau một chỗ.

Chỉ một lát sau, Nhạc Vũ đã xông đến chỗ hạch tâm của kiếm trận. Nhật Nguyệt song luân càng phát ra thanh âm chói tai, quang mang càng thêm chói mắt.

Nhạc Vũ biết trong thời gian ngắn thì hai thanh tiên binh vẫn chưa thể thoát khốn, không hề cố kỵ điều khiển Vô hình hàn phách kiếm chém vào bộ rễ của Cửu Diệp Yêu Linh Thảo, tiếp đó lấy ra Tiểu Càn Khôn hồ lô hấp nhiếp vào trong.

Nhìn qua vẫn còn sót lại bộ rễ cây, Nhạc Vũ có chút tiếc nuối. Bất quá sau một khắc, hắn không chút do dự phi thân lui về sau thoát ra ngoài kiếm trận.

Ngay sau khi hắn vừa mới thoát ra ngoài thì đã trông thấy hai thanh tiên khí phát ra các loại bạch quang đánh tan gần một nửa kiếm quang màu đỏ của Chiến Tuyết.

Chiến Tuyết lúc này cũng đã hạ xuống, kiếm trận sau lưng Nhạc Vũ lại phân thêm ra mấy thanh siêu phẩm phi kiếm trảm tới.

Nhạc Vũ hơi trầm lại, biết đây đã là thời khắc mấu chốt, lập tức đánh ra Chu Tước chân hình phù phá tan mấy đạo kiếm quang, nhảy vào phạm vi ảnh hưởng của đại trận.

Đúng lúc này có hai đạo yêu lực khổng lồ từ xa vọt tới.

Nhạc Vũ cười lạnh,cũng không để ý mà sau khi tiến vào trong đại trận thì lập tức thôi động Càn Khôn Dịch Ngải bàn và Thập Phương Môn.

Sau một khắc, trên bầu trời bay lên hơn mười đóa ngũ sắc quang diễm đánh về phía mặt nam. Sâu trong lòng đất cũng phun ra đại lượng Thôn Thiên Kim Nghĩ như một đám mây vàng tía đánh sang một bên khác. Bất quá còn có thêm ba đạo khí tức cường hoành đang nhanh chóng tìm đến.

- Đến rất nhanh đấy!

Nhạc Vũ thầm nhíu mày, phun ra một ngụm máu vào Càn Khôn Dịch Hào bàn rồi đẩy nhanh tốc độ thủ ấn.

Cửu Diệp Yêu Linh Thảo đối với Yêu tộc là thánh phẩm có thể ngộ nhưng không thể cầu, đối với yêu thú thế giới này lại càng có ý nghĩa phi phàm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bởi vì không cách nào mượn lực thiên kiếp để tẩy rửa huyết mạch nên sinh cơ duy nhất của mấy vị Yêu Đế mà nói chính là mượn lực của Cửu Diệp Yêu Linh Thảo để kích thích năng lực trong huyết mạch lẫn thần thông truyền thừa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 645: Bình yên phản hồi

Chỉ trong một nhịp thở, kiếm trận lại khai mở, vô số kiếm quang như nước lũ trùng kích vào đại trận của Nhạc Vũ.

Thập Nhị Diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì đều đã sáng lên, hội tụ lực cương sát và linh lực thiên địa thành một bích chướng Ngũ Hành hồng sắc ngăn cản kiếm triều trùng kích.

Ba luồng yêu lực khổng lồ cũng đã tiếp cận trong vòng trăm dặm. Hơn mười đóa ngũ sắc thần diễm do Côn Ngô đánh ra đều đã bị tan vỡ, Thôn Thiên Kim Nghĩ cũng bị quét đi gần hai tầng.

Nhạc Vũ bất giác nhướng mày, nếu bàn về đến lĩnh ngộ đối với thiên địa đại đạo thì Côn Ngô hơn xa đối thủ. Bất quá với giai vị vượt trội thì Côn Ngô không có khả năng địch nổi.

Rên lên một tiếng, Nhạc Vũ lại đem một cánh cửa chủ của Thập Phương Môn đến trước mặt rồi lại phun ra một ngụm máu huyết. Hai kiện chí bảo không gian trong tay hắn lúc này đều phát ra quang mang mạnh mẽ rồi chỉ nghe một tiếng răng rắc báo hiệu hàng rào không gian đã bị vỡ nát.

Sau một khắc, Côn Ngô thôi không chống cự nữa mà xông đến bên cạnh hắn. Chiến Tuyết bị trọng thương đã được hắn dùng Định Minh Châu thừa lúc hàng rào không gian vừa bị khai mở đem về Thần quốc.

Nhạc Vũ vẫy tay thu hồi lại toàn bộ Thập Nhị Diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì và Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm. Sau đó hắn dùng pháp lực đem mấy chục con Thôn Thiên Kim Nghĩ đã tiến hóa vào tay, sau đó bỏ qua những linh thạch còn dư lại, trực tiếp mang theo Côn Ngô bước vào trong Thập Phương Môn.

Vào một khắc hắn bước vào cửa thì trông thấy đại trận vừa mất đi Huyền Nguyên Tụ Linh Trận chống chọi lập tức vỡ nát, năm thân ảnh yêu thú khổng lồ cũng đồng thời trùng kích mà đến.

Nhạc Vũ lạnh lùng lệnh cho những con Thôn Thiên Kim Nghĩ còn sống sót lẻn vào dưới đất, sau đó không hề lưu luyến tại chỗ biến mất. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Đến khi hắn bước ra từ Thập Phương Môn thì đã ở trong loạn lưu hư không.

Đã đến đây thì Nhạc Vũ cũng không vội bỏ trốn.

Hắn bình tĩnh đứng ở chỗ cũ thăm dò.Qua hồn thức hắn có thể thấy tình hình bên trong, mười hai thanh huyền binh đã triệt để đánh tan đại trận, co rút lại vào trong kiếm trận, cũng không có ý định truy kích.

Điều này cũng ở trong dự liệu của Nhạc Vũ, Nhật Nguyệt quang luân tuy có linh trí nhưng không biết biến báo. Cửu Diệp Yêu Linh Thảo tuy hiện giờ còn có tàn căn nhưng cũng không thể khôi phục. Ngược lại năm con yêu thú khổng lồ đang điên cuồng húc vào hàng rào không gian của Vạn Yêu cốc.

Nhạc Vũ hừ lạnh, vừa rồi hắn sỡ dĩ toàn lực đào thoát, thậm chí không tiếc tự thương hại khí huyết chỉ là cố kỵ phản kích của kiếm trận mà thôi. Đối với năm Yêu Đế còn chưa nắm giữ lực pháp tắc, thậm chí còn rất nhiều thần thông chưa thức tỉnh thì hắn cũng không để vào mắt.

Nếu thật sự chúng lao qua được thì bản thân hắn cũng muốn thử xem uy lực của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm sau khi nắm giữ hai loại pháp tắc như thế nào!

Sau một khắc, Chiến Tuyết bị thương nặng lại xuất hiện bên cạnh.

Nhạc Vũ nhướng mày nhìn qua Chiến Tuyết, thấy thương thế của nàng đã cơ bản không đáng ngại nên cũng an tâm. Chỉ cần còn có lực tín nguyện ủng hộ thì việc hồi phục của Vu Thần vượt xa thường nhân. Bản thể Huyến sát chiến thi của nàng cũng đồng dạng mạnh mẽ tuyệt đối.

Chỉ cần không phải suy giảm tới đạo cơ bổn nguyên cùng thần cách kết tinh, vô luận dạng trọng thương nào cũng có thể trong khoảnh khắc khôi phục phân nửa. Thương thế chỉ do không khống chế được lực cương sát thì càng không đáng nói.

Vượt qua dự kiến của Nhạc Vũ là đám Yêu Đế chỉ trùng kích hàng rào không gian một hồi rồi lần lượt bỏ đi.

Nhạc Vũ lập tức nhíu mày, vốn định đợi chúng xông ra thì sẽ trảm sát, thuận tiện lấy đi một chút bảo vật trên thân chúng bù vào việc tiêu hao linh thạch.

Không ngờ mấy Yêu Đế này lại nhanh chóng buông bỏ như vậy. Trong Vạn Yêu Cốc cũng không có đại trận để tạo thành hàng rào không gian nhưng hợp lực của mấy Yêu Đế cũng không không cách nào đột phá.

- Bỏ đi! Cứ để đấy đã, chờ cho sau khi mình trải qua ba lần cửu trọng lôi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ thu lại sát niệm, tiện tay lấy Cửu Diệp Yêu Linh Thảo ra xem xét, trong mắt không thể giấu nổi vẻ vui mừng.

Lần này hắn hơi đánh giá thấp uy lực kiếm trận, ngay cả tụ tập mấy trăm vạn thạch lực cũng không thể áp chế. Chuẩn bị lâu như vậy nhưng vẫn không thể lấy được mười hai thanh huyền binh vào tay, quả thật có chút đáng tiếc. Bất quá có Cửu Diệp Yêu Linh Thảo thì việc tiêu hao cũng đáng giá. Chín phiến lá của nó chỉ cần một phiến cũng đủ để cho yêu tiên dưới tứ giai tăng lên ít nhất một cấp, ngoài ra yêu lực bất kể cảnh giới đều có tăng trưởng.

Bất quá tinh hoa của linh thảo này còn ở hai quả màu xanh bên trên, hiệu dụng gấp hơn mười lần lá cây. Thậm chí đối với cấp độ Yêu Tiên cũng có tác dụng rất lớn. Càng khó được chính là ngoại trừ lúc bắt đầu khống chế thần thông huyết mạch lẫn yêu lực bạo tăng có chút khó khăn còn ra không hề có tai họa ngầm.

Qua mấy năm tôi luyện ở Hoàng hôn giới, Đằng Huyền hiện giờ đã đến thập giai đỉnh phong, tùy thời đột phá. Sơ Tam vào mấy tháng trước cũng đã đột phá cấp chín.

Nếu hắn có thể chuẩn bị tốt, sử dụng đúng phương pháp đem hai quả này luyện chế thành đan dược thì có thể khiến cho Đằng Huyền và Sơ Tam lập tức tăng lên hai đến ba cảnh giới, huyết mạch cũng có thể hóa thành thuần huyết.

Cưỡng ép nỗi vui sướng, Nhạc Vũ lại tế lên Thập Phương Môn đi khỏi nơi đây trở về Thiên Trụ Phong. Tiếp đó hắn dùng Đại Na Di pháp trận ở dây phá vỡ không gian tới Thần quốc, dùng nó làm cầu nối trở về Đông Thắng đại lục.

Lúc này Côn Ngô ở lại bên cạnh hắn cũng vô dụng, Nhạc Vũ liền để nó mang Tử Khuyết Thiên Chương đã bị hắn tạm thời dùng Ngũ Sắc Thần Quang khai mở tiến về chỗ của Nông Dịch Sơn ở Thủy Hàn Phong, sau đó bắt đầu toàn lực thu thập linh dược.

Quảng Lăng Tông hiện giờ thiếu nợ hắn rất nhiều, thêm vào hôm nay hắn cũng chỉ cần số lượng lớn phụ dược thông thường nên thẳng tay quét sạch.

Ngoài ra trong Quảng Lăng sơn cũng có mấy chỗ địa tâm phế hỏa nên Nhạc Vũ cũng không cần lại phản hồi Tử Vân Tiên Phủ. Đợi đến lúc hoàn thành thu thập dược liệu thì hắn tới chiếm một chỗ, với thân phận địa vị của hắn hiện giờ thì trong tông môn cũng không có ai tranh đoạt.

Suốt thời gian một ngày, Nhạc Vũ chỉ dùng để nghiên cứu hỏa tính của chỗ địa tâm phế hỏa, sau đó khó khăn lắm mới chuẩn bị khai lò.

Một đao luân ngân sắc đột nhiên xuyên thẳng vào. Dưới nó là một bản Tử Khuyết Thiên Chương, còn có một phù chiếu. Nhạc Vũ nhìn qua đã biết là do Nông Dịch Sơn lo lắng cho an toàn của Tử Khuyết Thiên Chương nên lệnh cho Nguyên Dương đao luân tự mình áp giải. Hắn mỉm cười thu hồi bản sách rồi sau đó cầm lấy tờ phù chiếu.

Mấy câu của Nông Dịch Sơn bên trong phù chiếu không giấu nổi vẻ vui mừng. Cho dù là Côn Ngô hay Tử Khuyết Thiên Chương thì đều là trợ giúp cực lớn, có thể khiến cho Quảng Lăng tông không lo thiếu nhân lực, lại khiến cho chiến lực Nông Dịch Sơn trong vòng vài tháng sẽ tiến một bước lớn.

Đến lúc này thì Nông Dịch Sơn lại chuyển sang ngưng trọng, nói tông môn tiếp theo có thể thu thập Tử Khuyết Thiên Chương nhưng dù thế nào cũng không thể để người khác biết được, cho dù là Thôn Tinh tổ sư, cũng cần tạm thời giấu diếm.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Xét theo phương diện nào đó, Tử Khuyết Thiên Chương có hiệu dụng tương đương với một Nguyên Trí linh quả, hơn nữa có thể lặp lại sử dụng. Đối với tu sĩ đã trên Đại Thừa thì quả thực cực kỳ hấp dẫn nên không thể để lộ. Nếu như biểu hiện của Chưởng giáo không đủ để hắn tin cậy thì cũng sẽ không đơn giản xuất ra. Câu cuối cùng của Nông Dịch Sơn khiến cho Nhạc Vũ ngạc nhiên một hồi.

- Ngươi đã kế thừa đạo thống của Tử Vân, thuộc nhất mạch Hồng Vân. Tử Khuyết Thiên Chương chính là Hồng Quân đạo tổ truyền cho Hồng Vân chân nhân nên do ngươi sở đắc! Vật này không cần giao cho tông môn, chỉ cần đồng ý cho người trong tông ngẫu nhiên mượn là được.

Câu sau này thì Nhạc Vũ cũng không quan tâm vì bản ý hắn là thế. Ngoài ra cũng chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang của hắn mới có thể khai mở. Bất quá câu trước thì khiến hắn có cảm giác cực kỳ quái dị.

Suy tư hồi lâu, thủy chung không bắt được trọng điểm. Nhạc Vũ liền lại nghĩ tới Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử. Với tu vi của hai vị Tán Tiên này thì chỗ tốt đạt được từ Tử Khuyết Thiên Chương càng nhiều hơn so với hắn và Nông Dịch Sơn ....

Bất quá Nông Dịch Sơn nếu nói rõ dù là Thôn Tinh tổ sư cũng cần giấu diếm vậy thì hai vị tiền bối Tán Tiên có thân phận Thái Thượng Trưởng lão của Quảng Lăng cũng ở trong đó.

Nhạc Vũ ẩn ước đoán được suy nghĩ của Nông Dịch Sơn. Chắc ông nghĩ rằng hai người này vừa mới nhập tông không lâu, nguyên nhân cũng chỉ vì di thể linh tiên nên hiện giờ còn chưa thể đánh giá tốt xấu.

Còn có Thôn Tinh là khiến Nhạc Vũ không khỏi là lại có chút tiếc nuối . Tiếc là sau trận chiến ngày ấy thì vị tổ sư yêu tu của Quảng Lăng đã mai danh ẩn tích.

Đợi đến lúc Nguyên Dương đao luân phá không bay đi, Nhạc Vũ mới giật mình dứt bỏ tạp niệm, cẩn thận lấy ra Cửu Diệp Yêu Linh Thảo bỏ vào đỉnh để bắt đầu luyện chế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 646: Tố hình định phách

Mấy phiến lá Cửu Diệp Yêu Linh Thảo chỉ khiến Nhạc Vũ mất thời gian mười ngày, cuối cùng phối hợp với những dược liệu khác luyện chế ra 99 miếng Yêu Linh Đan.

Riêng với hai linh quả, Nhạc Vũ cũng mất một phen công phu tìm hiểu. Quả này vốn cũng như Vô Cực thiên đan và Cửu Diệp Tử Tâm Liên, đều có thể trực tiếp hấp thu. Bất quá Nhạc Vũ muốn phát huy hiệu dụng của nó lên mức cực hạn nên dùng dược liệu trị giá gần năm ức linh thạch, qua hai tháng luyện chế mới hoàn thành.

Vào ngày chuẩn bị xuất lô thì kiếp vân bắt đầu khởi động, giáng xuống đủ mười bốn đạo tử lôi xuyên thẳng vào đan thất, lần thứ hai khiến toàn bộ Quảng Lăng tông đều chấn động khẽ.

Nông Dịch Sơn gần như có mặt đầu tiên, bất quá cũng chỉ có thế đứng xa nhìn mà thôi. Có Chiến Tuyết canh giữ ở ngoài động khẩu, mặc dù là Nông Dịch Sơn cũng chỉ có thể cười khổ buông tha. Ngược lại phu phụ Thanh Dương Tử lần thứ hai cùng nhau hợp lực, sử thủ thuật che mắt bao phủ toàn bộ Phù Dung Phong.

Ba người mặc dù vô pháp nhìn vào tình hình trong đan thất nhưng cũng lộ vẻ kinh hãi, biết Nhạc Vũ chắc là vừa luyện chế một loại đan dược khó lường.

- Hai lần cửu trọng lôi, nếu không là Nguyên Anh tiến giai Đại Thừa thì một thư đan vừa thành!

Trong đan thất, Nhạc Vũ cũng tái mặt, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi. Thập tứ trọng lôi kiếp chỉ là kiếp lôi phổ thông mà thôi, đối với hắn không tính là gì. Lúc này chỉ cần thần hồn cũng có thể ngạnh kháng không tổn hao gì.

Chỉ là lúc hắn đang toàn lực khống đan thì những kiếp lôi này đánh xuống lại có thể khiến Nhạc Vũ thiếu chút nữa không khống chế được pháp lực khiến cho đan dược trong đỉnh sắp thành lại bại.

Cũng may vào lúc tối hậu, Nhạc Vũ còn kịp tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn để trấn trụ, bất quá thành đan trong đỉnh vẫn bị hỏng đi một viên.

- Trách không được linh đan ngoài nhị thư thì chỉ có ở cảnh giới Đại Thừa còn dưới đó thì hầu như không ai có thể luyện chế.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, hắn cũng biệc việc của đan kiếp từ trong thư tịch. Vốn dĩ trong chuyện này sẽ không giáng kiếp lôi mà chỉ trực tiếp nhiễu loạn mạch lạc linh lực trong đan nên chỉ cần Thông Thiên Long Ngục Ấn áp chế linh lực tám phương là có thể chuyển nguy thành an.

- Mà thôi! Sau hai năm nữa sẽ là Tàng Trân đại hội của Bắc Hải, đến lúc đó sẽ thử xem sao!

Thu hồi lại dược liệu, Nhạc Vũ bay ra khỏi đan thất của Phù Dung Phong thì kinh ngạc thấy Nông Dịch Sơn và phu phụ Thanh Dương Tử đang nhìn mình vẻ kỳ dị.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng hiểu tâm trạng của ba người hiện giờ. Trong thế giới này đan dược dưới nhị thư thì thậm chí tu sĩ ở cảnh giới Kim Đan cũng có thể luyện chế.

Nhưng với đan dược ngoài nhị thư thì nếu không phải có tu vi Đại Thừa, tuyệt đối khống chế được linh lực thiên địa thì khó có thể thành công, huống chi còn có hai lần cửu trọng lôi.

Kỳ thực hắn cũng biết động tĩnh vừa rồi trong luyện đan thất quá lớn. Bất quá với bản tính của hắn thì người ngoài có biết hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Một đại tông đỉnh cấp, ngoại trừ thực lực bản thân thì về về phương diện luyện đan luyện khí cũng không thể thiếu. Nếu không có những thứ đó làm sao có thể khiến những tán tu quy phục.

Đối với Nguyên Anh tu sĩ mà nói, nhị thư đan như Duyên Thọ Đan quả thực cực kỳ trọng yếu, nhưng thật không ngờ ba vị trưởng bối trong tông môn lại dùng chướng nhãn pháp che lập kiếp lôi lần này. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hắn hơi kỳ quái, sau một khắc thì hiểu ra, cười khổ hành lễ với Thanh Dương Tử:

- Là do đệ tử lo lắng không chu toàn, hành sự có chút lỗ mãng rồi! Còn mong hai vị Thái thượng trưởng lão chớ trách.

- Chuyện này đâu tính trên đầu ngươi, việc hôm nay Vũ nhi không sai! Sở dĩ làm vậy chỉ là vì tư tâm của hai chúng ta mà thôi.

Thanh Dương Tử nghe vậy cũng xấu hổ phất tay, sau đó nghiêm nghị:

- Vũ nhi có thể luyện thành nhất thư linh đan vậy có thể luyện chế Định Phách Tố Hình Đan?

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, nghĩ thầm quả nhiên là thế, sau đó hơi chần chừ.

Định Phách Tố Hình Đan là linh đan có thể trọng tố thân thể. Nếu chưa phải là trên tán tiên thì đều có thể sử dụng để trọng tố thân thể. Đây chính là một loại thư đan dược đã tiếp cận tiên đan.

Hơn nữa nó cũng khác biệt với Luyện Huyết Yêu Linh Ddan, bản thân cửu diệp yêu linh quả là kỳ trân tự nhiên sinh ra, Nhạc Vũ chỉ thêm vào phép luyện đan của Đạo gia nên kiếp lôi sẽ không quá mạnh mẽ.

Còn với Định Phách Tố Hình Đan thì hắn có thể khẳng định là ba lần cửu trọng lôi, hơn nữa còn là loại kiếp lôi đỉnh cấp.

Với pháp lực của hắn hiện giờ thì đã không cần quan tâm tới hai lần cửu trọng lôi nhưng với ba lần cửu trọng lôi thì đạo hạnh đúng là vẫn còn kém rất nhiều.

Ngoài ra khó khăn trên phương diện khống đan cũng vượt xa Luyện huyết yêu linh đan.

Kỳ thực vừa rồi hắn vẫn nhờ vào Cửu diệp yêu linh thảo, nếu như muốn chân chính luyện chế nhất thư linh đan cũng đâu đơn giản như vậy?

Thấy thần tình hai người Thanh Dương Tử từ từ ảm đạm, Nhạc Vũ cuối cùng khẽ thở dài nói:

- Chắc là có thể luyện chế, chỉ là cần chờ ta sau khi đạt tới Đại Thừa, trước khi chứng nhận tiên đạo sẽ tận lực hoàn thanh, nhưng về phương diện tài liệu cần đầy đủ.

Nghe Nhạc Vũ khẳng khái đáp ứng, Vân Hồ Tiên Tử lập tức sáng mắt lộ vẻ vui mừng, đến câu cuối cùng thì tiếp lời:

- Việc dược liệu tuyệt sẽ không phiền đến Tiểu Vũ, phu phụ ta sẽ lo việc này!

Nhạc Vũ chỉ đành cười khổ, nếu có Định Phách Tố Hình Đan vậy thì lúc tán tiên độ tố hình thiên kiếp sẽ thêm nắm chắc ba phần.

Bất quá vào lúc thành đan sẽ dẫn tới dị tượng của thiên địa. Dưới ba lần cửu trọng lôi, lại có thêm người khác nhúng tay thì khả năng thành đan gần như không có.

- Phàm là linh đan trên nhị thư thì yêu cầu khống chế linh lực cực cao. Chỉ cần một điểm sai lầm cũng sẽ dẫn đến khả năng hủy đi toàn bộ linh đan.

Phu phụ Thanh Dương Tử khi ra tay có thể sẽ che lấp kiếp vân nhưng nếu như có người biết được hắn có năng lực luyện chế nhất thư linh đan, lại là Định Phách Tố Hình Đan thì nhất định sẽ nhúng tay. Cho dù lúc đó có làm thiên cơ đảo lộn thì cũng có người tính toán ra, hơn nữa theo như Nhạc Vũ thấy có che giấu được kiếp lôi thì cũng chưa chắc có thể luyện thành.

Thanh Dương Tử tuy hiện vẻ mừng rỡ nhưng sau đó hướng sang Nông Dịch Sơn vẫn im lặng thi lễ nói:

- Còn chưa tạ ơn chưởng giáo chân nhân! Việc này quan hệ tới số mệnh của phu phụ ta.

Nếu có thể thành tựu Định Phách Tố Hình Đan thì hai người chúng ta sẽ nhất định tận tâm tận lực bảo vệ Quảng Lăng tông thêm ba mươi ba giáp.

Một giáp là chín mươi năm, ba mươi ba giáp là một ngàn tám trăm năm. Ý của Thanh Dương Tử là cho dù có được Định Phách Tố Hình Đan cũng không lập tức phi thăng mà sẽ ở thêm ba mươi mốt giáp, hoàn thành hứa hẹn trước đây.

Nông Dịch Sơn cũng cười hào sảng, phất tay:

- Quảng Lăng tông ta luôn dùng đạo chân thành để đối đãi, bất quá việc này hai vị cũng đừng quá trông chờ!

Thanh Dương Tử và Vân Hồ Tiên Tử nhất thời lộ vẻ sầu lo, cũng biết việc này cực kỳ gian nan.

Nhạc Vũ nóng ruột việc của Sơ Tam và Đằng Huyền, thấy việc thương nghị đã xong thì cũng không ở lâu, cáo biệt ba người rồi mang theo Chiến Tuyết ly khai trở về động phủ.

Trong hoàng hôn giới thì kiếp lôi dưới thập tam giai vẫn còn bình thường. Bất quá Nhạc Vũ cũng không dám mạo hiểm nên không tiếc tiêu hao pháp lực đem Sơ Tam Đằng Huyền về đây rồi mới bắt đầu quá trình phục đan.

Lúc vừa mới bắt đầu thì hắn chỉ sử dụng yêu linh đan phổ thông. Dược lực của Cửu diệp yêu linh thảo tuy được hắn chia làm chín mươi chín phần. Bất quá đây chỉ là chủ dược, còn phụ dược cũng có hiệu dụng tương đương một phần ba của một trong chín chín phần.

Đằng Huyền vốn đã tu luyện đến thập giai đỉnh phong, ăn vào một viên yêu linh đan lập tức đột phá lên thập nhất giai, tương đương với Nguyên Anh tu sĩ.

Hiệu dụng lúc này cũng dần yếu bớt, qua mười ngày thì lại cho phục dụng một miếng yêu đan, đến miếng thứ ba mươi thì hoàn toàn mất tác dụng. Khi đó Sơ Tam đã đột phá lên đến thập giai đỉnh phong còn Đằng Huyền cũng tới thập nhất giai hậu kỳ.

Lúc này Nhạc Vũ đã lấy ra chín miếng Luyện huyết yêu linh đan.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 647: Luyện huyết tiến giai

Phàm là hậu duệ thần thú trước trung giai đều thăng cấp tương đối dễ dàng, bất quá sau đó hết sức khó khăn.

Trong các đạo điển mà Tử Vân tán nhân lưu lại cũng không thiếu ghi chép về ngự thú thuật, thậm chí còn có ví dụ về bát cấp trung giai thần thú tu đến Thái Ất Chân Tiên thì huyết mạch không thể tái tiến một bước.

Nhạc Vũ có thể dùng năng lực giải tích, châm cứu kích phát tiềm năng đem Sơ Tam cùng Đằng Huyền tăng lên đến cảnh giới trung giai thần thú, nhưng nếu muốn tái tiến thêm một bước thì muôn vàn khó khăn, nhất định phải cần từ mấy chục đến mấy trăm năm tích lũy.

Theo như tính toán của hắn, ngày sau Sơ Tam có thể ở cấp 14 đạt đến thần thú đẳng cấp cao nhất đã xem như không tệ. Đằng Huyền mặc dù cũng có được căn cơ không tệ nhưng bị thời gian ở Tử Vân Tiên Phủ làm trễ nãi quá lâu. Hoặc là cần đến sau Yêu Tiên mới có thể tiến giai. Chỉ là cung cấp liên tục ba mươi miếng Yêu linh đan coi như ăn vào ba phiến lá Cửu diệp yêu linh thảo, dược lực cũng chỉ đủ để kích phát hai tiểu gia hỏa này đến trung giai đỉnh phong mà thôi.

Bất quá hắn cũng đã sớm sở liệu điều này, đem tất cả hi vọng đặt vào linh đan chế tạo từ hai quả Cửu diệp yêu linh quả.

Bất quá trước đó thì Nhạc Vũ do dự mấy ngày rồi cuối cùng lấy ra một miếng Vô Cực thiên đan biến dị chia làm hai mươi miếng nhỏ đưa cho Sơ Tam ăn vào, trực tiếp đem cảnh giới nó thăng lên trình độ thập nhất giai. Tiếp đó lại chờ cho đến một tháng để hai tiểu gia hỏa thích ứng được lực lượng mới này.

Vào ngày phục dụng Luyện Huyết Yêu linh đan, Nhạc Vũ dùng Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì bày ra hai đại trận tụ tập linh lực cho Sơ Tam Đằng Huyền.

Sau khi hai đầu linh sủng này mỗi con ăn vào hai miếng Luyện Huyết Yêu linh đan thì trên bầu trời Tiểu Quan Phong ngay lập tức hội tụ đại lượng kiếp vân,

cũng là hai lần cửu trọng lôi.

Nhạc Vũ ngưng trọng nhưng không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn. Tiến giai huyết mạch đẳng cấp cao vốn sẽ đem tới dị tượng của thiên địa. Cửu diệp yêu linh quả đối với yêu thú mà nói, cũng đồng dạng có thể xem như một loại "Thiên đan, không chỉ đề thăng huyết mạch mà còn cả cảnh giới tu vi yêu lực.

Sơ Tam Đẳng Huyền đều ở trình độ thập nhất giai, Cửu diệp yêu linh quả hơn xa Vô Cực thiên đan tồn tại, dược lực tương đương với nhất phẩm linh đan đỉnh phong. Tuy đã chia ra làm sáu, còn thẩm thấu đi không ít nhưng hiệu lực cũng dưới một linh yêu linh quả. Dược lực bên trong đủ để giúp Sơ Tam Đẳng Huyền tăng lên hai giai vị còn dư!

Dẫn tới hai lần cửu trọng lôi cũng là trong dự định. Hắn đem một miếng Vô Cực thiên đan trợ giúp cho Sơ Tam tăng lên đến thập nhất giai trước khi trọng kiếp chính là để đề phòng kiếp lôi lũy kế, Sơ Tam sẽ không trụ lại nổi.

Có hai nguyên lực của hai viên Luyện Huyết Yêu linh đan chống đỡ, thêm vào trận kỳ tiên gia, hai yêu thú tuy độ kiếp gian nan nhưng cũng không cần lo lắng quá mức.

Nhạc Vũ chỉ có lo lắng là với với ý chí của Sơ Tam và Đẳng Huyền sẽ không chống chọi được kịch biến trong cơ thể. Trong linh trận, có thể thấy hiện giờ vây quanh hai linh sủng đang dấy lên một tầng huyết sắc hỏa diễm, không ngừng thiêu đốt thân thể.

Trong linh đan, ngoại trừ phần dược lực của linh quả còn gia nhập một phần Huyền Thiên Tịnh Hỏa để tăng thêm tốc độ tác dụng của dược lực. Sau khi phục dụng sẽ như hỏa luyện, phối hợp với dược lực của Cửu diệp yêu linh thảo để chiết xuất huyết mạch đến tận cùng, chỉ là quá trình này cũng đau đớn đến cực điểm!

Nhạc Vũ cũng thấy hơi không đành lòng nhưng cũng biết không thể quay lại, chỉ có thể im im lặng lặng đứng ở một bên nhìn về nơi xa hộ pháp cho Sơ Tam Đẳng Huyền. Cũng may hai tiểu gia hỏa này coi như không chịu thua kém, qua mấy năm thả ra tự do trong Hoàng hôn giới cũng ít nhiều có chút tác dụng.

Mặc dù dược tính của Luyện Huyết Yêu linh đan bạo liệt nhưng Sơ Tam Đẳng Huyền thủy chung vẫn bảo trì thần thức thanh tỉnh, chưa từng chính thức hôn

mê, lần lượt chống cự lôi kiếp hàng lâm. Sau đó quanh thân đều kịch liệt lột xá. Đến khi qua lần lôi kiếp thứ mười tám thì hình dáng hai linh sủng đều khác lạ so với trước.

Thân thể Đằng Huyền từ xà thân đã triệt để co lại thành một thân thể tiểu xà ước chừng hơn tấc toàn thân óng ánh trong suốt, sắc hiện lên hỏa hồng, vòng lại một chỗ như một chiếc vòng tay xinh đẹp đến cực hạn. Về phần Sơ Tam thì triệt để loại bỏ đi những đặc điểm của Ngũ sắc kim hoàng tước, thân hình cũng co lại chỉ còn nửa mét, năm cây Khổng Tước vũ linh càng thêm chói mắt.

Hai tiểu gia hỏa vừa mới độ kiếp nên triệt để mất đi khống chế với yêu lực tự thân, tự tràn ra bốn hướng, dẫn tới cương phong cuồn cuộn.

- Quả nhiên là thập tam cấp! Đằng Xà cùng Khổng Tước có huyết mạch đẳng cấp cao!

Cảm giác yêu lực tựa hồ không thua bản thân, Nhạc Vũ không khỏi thở nhẹ một hơi.

Lần này phân nửa gốc Cửu diệp yêu linh thảo khiến cho Sơ Tam một lần tăng lên bốn cảnh giới, Đằng Huyền cũng đột phá thập tam giai trung kỳ, đây đã là kết quả lý tưởng nhất, cũng không phụ công mình trước kia mình vất vả mưu đồ, còn tổn thất rất nhiều linh thạch.

Thấy Sơ Tam Đằng Huyền vẫn đều đang nhắm nghiền mắt, tựa hồ đang toàn lực hấp thu tin tức truyền thừa trong huyết mạch, tạm thời vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Nhạc Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, dứt khoát đánh ra 365 cây Tam Diệu Như Ý Lôi Châm đem yêu lực trong hai thần thú tạm thời áp chế.

Sau một khắc, Nhạc Vũ cảm giác một hồn niệm cường hoành gấp trăm lần năm Yêu Đế trong Hoàng hôn giới đột nhiên hàng lâm mà đến. Linh trận bố trí ngoài động phủ không thể ngăn hắn mảy may.

- Thôn Tinh tổ sư!

Nhạc Vũ nhíu mày, mơ hồ cảm giác được sự quen thuộc trong luồng thần niệm này. Luồng thần thức chuyển vòng quanh Sơ Tam Đằng Huyền Chiến Tuyết rồi cuối cùng triệt để bao phủ hắn, cuối cùng dùng hồn lực trực tiếp thao túng không khí, dùng phép chấn động phát ra tiếng cười hùng hậu:

- Hỗn Độn Ngũ Hành, tiểu gia hỏa quả nhiên thú vị! Ngày khác nếu có duyên, thực hy vọng có thể gặp ngươi.....

Thanh âm vừa rơi xuống, hồn lực mênh mông trong khoảng khắc thối lui khỏi Đại Diễn phủ, triệt để biến mất vô tung, phảng phất căn bản chưa từng xuất hiện.

Trên trán Nhạc Vũ toát đầy mồ hôi, bất quá trong tâm cũng không việc gì, chỉ kinh dị thủ đoạn của vị tổ sư yêu tu mà thôi.

Thôn Tinh đã tiến hóa đi vào cao giai, nếu phân loại theo chiến lực thì có thể xếp vào cấp bậc thần thú siêu giai.

Dược lực còn sót lại trong cơ thể Sơ Tam Đẳng Huyền có thể sẽ làm cho yêu thú khác cảm thấy hứng thú nhưng Thôn Tinh không ở trong số đó.

- Tổ sư ở lại trong thế giới này đến vạn năm, tích lũy chắc có một không hai!

Ngày hôm đó tuy ở xa nhưng Nhạc Vũ cũng cảm giác được thần thông kinh người của Thôn Tinh, nhưng đến hôm nay bị hồn niệm của đối phương bao phủ thì nhận thức lại bất đồng.

Hắn tự nghĩ có được một đám hồn niệm của Quảng Lăng tán nhân, lại qua rèn luyện của mấy trăm kiếp lôi, thần hồn ngưng thực thuần túy không thua Tán Tiên. Nhưng bản chất Thôn Tinh chưa từng siêu việt qua hắn nhưng chênh lệch khổng lồ đến cả trăm ngàn lần. Nhạc Vũ mới vừa rồi cảm giác bản thân như thuyền nhỏ trong biển rộng, vô cùng cô đơn bất lực. Tuy đối phương không hề có ác ý nhưng toàn thân run rẩy không thôi.

Thật vất vả đợi đến lúc nỗi sợ hãi mất đi, Nhạc Vũ nhìn lại hướng Sơ Tam Đẳng Huyền rồi khẽ cảm thán.

Chiến Tuyết nghe tiếng biết ý, cặp mắt sáng lê nói:

- Thiếu gia là vì việc bọn chúng biến hình? Kỳ thật việc này cũng có thể nhờ vào đan dược để trợ lực.

Nhạc Vũ hơi gật đầu, thầm nghĩ cũng chỉ có như thế. Huyết mạch của Sơ Tam Đẳng Huyền tuy đã tăng lên cực điểm nhưng để biến hóa được thì cũng còn lâu.

Thần thú hóa hình so với nâng cao giai vị còn biến hóa hơn gấp bội. Chỉ từ việc Vân Lân ngày ấy đến nay vẫn dùng bản thể hiện thân là đủ biết được mức độ khó khăn.

Lúc này cũng chỉ có thể hi vọng vào ngày sau có thể tìm được dược liệu luyện chế Hóa Hình Đan. Cấp bậc đan dược này cũng cao tới nhị phẩm, so với Định phách tố hình đan thì dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ là trên thế gian ít người luyện chế.

Tạm thời bỏ qua việc này, tiếp theo Nhạc Vũ không chút do dự đem số Yêu Linh đan còn lại cho Nông Dịch Sơn lúc này vẫn đứng ở Tiểu Quan Phong.

Điều này coi như đền bù một công đạo cho lần gây ra động tĩnh lớn này, liên lụy cả Nông Dịch Sơn cùng Thanh Dương Tử liên thủ thay hắn che giấu.

Hơn nữa số yêu linh đan còn lại đối với hắn cũng vô dụng, chi bằng giao cho tông môn. Trong tông môn cũng có hai vị yêu tu bị kẹt ở thập nhị giai đỉnh phong,Yêu Linh Đan có tác dụng với bọn họ rất lớn.

Sau đó Nhạc Vũ xem như triệt để thanh nhàn, Sơ Tam Đằng Huyền, vẫn chưa thể khống chế yêu lực, Nhạc Vũ liền dứt khoát đưa bọn chúng trở lại Hoàng hôn giới để thông qua trảm sát yêu thú khống chế lại lực lượng của mình.

Bản thân hắn cũng bắt đầu toàn tâm toàn lực dùng kiếp lôi rèn hồn. Đến một ngày nọ, Nhạc Vũ cảm giác được trong Đại Diễn phủ tựa hồ đã có động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 648: Lưỡng Nghi Ly Hợp

- Chẳng lẽ là Dịch Bảo Đại Hội ở Bắc Hải đã sắp bắt đầu? Thực không phải lúc.

Nhạc Vũ đứng trên Thiên Trụ Phong hơi nhíu mày, hiện giờ quá trình hấp thu lôi kiếp của hắn đang thuận lợi, qua hơn hai năm đã trải qua hơn 800 lần kiếp lôi, còn tìm ra một phương pháp đề dẫn kiếp lôi khác với yêu thú.

Mắt thấy chỉ cần hơn một năm nữa là có thể hoàn thành một ngàn lẻ tám mươi chủng kiếp lôi, độ kiếp Đại Thừa lại phải khởi hành đi xa, quả thực có chút không tình nguyện.

Bất quá vô luận là thổ hệ đại thần thông hay mấy thứ dược liệu cuối cùng của huyền hạo đan đều là thứ hắn cần. Dịch Bảo Đại Hội của Tụ Minh Thành ở Bắc Hải là nơi có khả năng nhất xuất hiện những thứ này.

- Bỏ đi! Chỉ là vài ngày mà thô, đi nhanh về nhanh là được.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liền bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài, sau đó từ xa có hai đạo hồng quang phi độn vọt đến rất nhanh. Màu đỏ tất nhiên là Đẳng Huyền, còn bảy màu là Sơ Tam.

Tâm niệm giữa hắn và hai thú này sớm đã tương thông. Nhạc Vũ vừa dùng thần niệm ra lệnh, Đẳng Huyền đã nhu thuận biến thành một vòng tay tinh xảo màu đỏ quấn lấy tay trái Nhạc Vũ.

Đây là huyết mạch Đẳng Huyền còn chưa chiết xuất đến mức tận cùng. Theo truyền thuyết các Vu thần như Cộng Công Chúc Dung đều ưu thích đeo các loại trang sức do đẳng xa hóa thành, vừa xinh đẹp vừa có phong phạm tiên gia.

Sơ Tam thấy thế thì đảo con ngươi một vòng, cũng thi triển ra Thiên địa cô tương, đem thân thể thu nhỏ bằng một con Ma Tước đậu lên vai Nhạc Vũ, không ngừng líu lo khẩn cầu.

Nhạc Vũ bất giác cười lên, dí ngón tay vào đầu Sơ Tam:

- Nếu ngươi cũng đi thì ai sẽ bảo hộ mẫu tân ta hả nếu là cũng đi [rồi,] người phương nào lúc ?

Sơ Tam lập tức cúi đầu ủ rũ, trong mắt lộ ra vẻ ủy khuất vô hạn, bất quá vẫn bay khỏi người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi càng thầm lắc đầu. Thần thú thập tam giai, vô luận là đặt ở nơi nào đều có thể xưng hùng nhất phương, trong Đông Thắng đại lục càng có thể coi là tôn đạo tổ. Tuy nhiên bộ dạng Sơ Tam như thế thì lấy đâu ra vẻ cao quý của một Yêu Vương?

Cũng không quản nó, Nhạc Vũ hơi động niệm liền lấy ra Thập Phương Môn, thân hình lóe lên biến mất từ đỉnh núi.

Đến khi hắn quay trở lại trong tĩnh tu thất có bố trí Đại Na Di trận của Đại Diễn phủ thì cảm giác được một thanh tử sắc phi kiếm bên ngoài động phủ. Kiểu dáng thanh phi kiếm này kỳ dị, hoàn toàn bất đồng với phi kiếm truyền tin của bản tông. Kiến văn hắn quảng bác nên biết đó là kiểu dáng chuyên dụng của Bắc Hải Tàng Trân Các.

Nhạc Vũ dùng pháp lực chụp một cái thì đã cầm thanh phi kiếm vào tay, tin tức trong hồn thạch quả nhiên là do Phượng Tam lưu lại.

- Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết? Quả thật có bán ra thổ hệ đại thần thông!

Nhạc Vũ nhíu mày, sắc mặt lộ vẻ vui mừng. Thổ hệ đại thần thông này so với Thanh Đế Trường Sinh Quyết tuy là hơi kém nửa trù nhưng cũng là đẳng cấp đại thần thông, đúng hợp hắn sở dụng!

Đáng tiếc vật này không phải do Bắc Hải Tàng Trân Các sở hữu mà do người khác ủy thác đấu giá, nếu không ngược lại có thể trực tiếp hỏi Tàng Trân Các đấu giá.

Bất quá người nọ đã cầm ra công pháp đại thần thông bậc này chắc cũng không đơn giản chỉ muốn đổi lại linh thạch, chắc là cần linh trân gì đó nên lấy ra để trao đổi.

Cũng may trong hai năm qua, hắn đã chuẩn bị cẩn thận một phen, thu thập không ít thứ tốt trong Hoàng hôn giới. Vô luận là tài lực hay linh vật đều có thể so sánh với người khác!

Phượng Tam làm việc cực kỳ chu đáo, ngoại trừ việc đề cập tới Ly Hợp nguyên từ quyết thì còn liệt kê ra danh sách đồ vật bán đấu giá lần này ở Tàng Trân Các.

Nhạc Vũ thoáng dùng hồn niệm lướt qua thì lộ vẻ kinh dị. Quả nhiên là tụ hội nhất lưu của toàn bộ tu sĩ phương bắc. Những linh trân bình thường khó gặp lúc này lại nhiều như cát trên sa mạc.

Không chỉ là mấy dược liệu cuối cùng còn thiếu trong huyền hạo đan, ngay cả dược liệu chuẩn bị cho Hóa Hình Đan cũng tìm thấy hơn nửa.

Đây chỉ là danh sách đấu giá mà thôi, ngoài ra còn có rất nhiều vật giao dịch khác, tính ra không biết có bao nhiêu linh trân. Lần này đúng là phải đi Bắc Hải một chuyến. Cơ hồ là không chút do dự, Nhạc Vũ liền bay ra ngoài động phủ, đến chỗ Đoan Mộc Hàn chào từ biệt.

Trong hai năm qua, mỗi lần hắn trở về đây đều đến chỗ Đoan Mộc Hàn xem tiểu sư phụ của mình tu luyện Thiên Nhân liệt hồn phân thân pháp đến đâu.

Bất quá Đoan Mộc Hàn gần đây cũng nhiễm một thói quen, mỗi khi Nhạc Vũ đến thì lại nói chuyện song tu, đùa giỡn một phenMỗi lần đều không ngoại lệ, đều là Nhạc Vũ bại lui đi về.

Ngày hôm nay cũng là như thế, Đoan Mộc Hàn vừa nói xong chính sự thì trong mắt đã lộ ra vẻ trêu chọc. Nhạc Vũ trong lòng biết không ổn, vội vàng sớm cáo từ ly khai, thậm nghĩ qua việc này phải đem tiểu yêu tinh này hành quyết tại chỗ.

Sau khi rời khỏi chỗ Đoan Mộc Hàn thì hắn tới chỗ của Nông Dịch Sơn. Vừa tới chỗ Quan Vân Điện thì hắn đã có cảm giác bên trong tựa hồ đang nghị sự. Ngoài giọng của Nông Dịch Sơn thì còn có hai giọng lạ khác, từ khí tức yêu lực có thể phân biệt ra là yêu tu.

Tu vi của Nhạc Vũ hiện giờ tuy vẫn chỉ ở cảnh giới Nguyên Anh nhưng chiến lực lại tương đương Đại Thừa trung kỳ, có địa vị cực cao trong Quảng Lăng tông. Bất quá hắn thực sự không muốn làm việc càn rỡ, không được Nông Dịch

Sơn cho phép thì cũng không mạnh mẽ xông vào.

Qua mấy khắc thì mới thấy hai người này đi ra, vừa trông thấy Nhạc Vũ thì đều hành đại lễ tham kiến.

Nhạc Vũ hơi kinh hãi vội vàng đáp lễ lại, trong miệng vội la lên:

- Sao có thể như thế? Nhị vị chính là tông môn tiền bối, đệ tử nên hành lễ mới đúng! Chớ để vãn bối giảm thọ!

- Hai người chúng ta có thể thành đạo đều là nhờ ngươi! Thi lễ này người khác không nhận nổi nhưng Nhạc Trưởng lão thì không thể không nhận.

Một người nói đến đây thì cười lớn, nhìn qua Nhạc Vũ vẻ thưởng thức:

- Những năm này, ta cùng với Liên sư huynh đều cảm thấy thọ ngguyên sắp hết nên ẩn cư vân du để tìm cơ hội đột phá, chuyện trong tông môn cũng không để ý. Không ngờ ly khai mấy chục năm thì tông môn đã ẩn ước có lực đối kháng với đại tông đỉnh cấp thiên hạ, càng có đệ tử thiên tư tuyệt thế!

Nhạc Vũ nghe vậy vội vàng cúi người, khiêm tốn hai câu.

Hắn biết hai người này một người là Liên Hồ, một người là Quảng Thanh đều là tiền bối yêu tu của Ngọc Thanh Phong. Cả hai vẫn đình trệ ở thập nhị giai, chậm chạp không đột phá được. Sở dĩ nói là hắn trợ giúp hai người thành đạo, nhất định là bởi vì nguyên do Yêu Linh Đan.

Thọ mệnh Yêu thú vượt xa con người. Hai người này đều là vừa mới tấn thăng đến thần thú huyết mạch trung giai, nếu nói thọ nguyên sắp hết thì nhất định đã qua tuế nguyệt vạn năm. Nếu bàn về bối phận đều là linh thú mà tiền bối tông môn lưu lại vào tám ngàn năm trước.

Vì vậy luận về bản sự thì vô luận là Liên Hồ hay Quảng Thanh đều thua xa Sơ Tam Đẳng Huyền đã tham ngộ thiên đạo trong Tử Khuyết Thiên Chương, tuy nhiên Nhạc Vũ vẫn giữ lễ cực kỳ cung kính.

Liên Hồ Quảng Thanh đều rất nhiệt tình, trong ngôn từ cũng rất chân thành. Nhạc Vũ hàn huyên với bọn họ một hồi cảm thấy cực kỳ hợp ý. Bất quá rốt cuộc vẫn đến vì Nông Dịch Sơn nên không dám ở quá lâu, sau khi nói thêm vài câu

thì tiễn hai người rời khỏi còn hắn bước vào trong điện.

Hắn nóng lòng rời đi nên vừa vào đã đề cập thẳng chính đề. Nông Dịch Sơn sau khi nghe xong thì nhíu mày:

- Kỳ thật ta cũng đang tìm kiếm thổ hệ đại thần thông. Bất quá nếu ngươi cố ý muốn đi mua Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết thì ta cũng sẽ không ngăn. Ta cũng từng mấy lần đi dự Dịch Bảo Đại Hội của Bắc Hải. Xác thực tu sĩ như mây, Linh Bảo như mưa, có phần được không ít đại tu sĩ coi trọng. Chỉ là hôm nay thời thế đặc thù, lần này đi Bắc Hải ngươi nhớ phải coi chừng Li Trần Tông!

Nhạc Vũ cũng cảm thấy ngưng trọng. Mới vừa rồi Nông Dịch Sơn tuy nói chuyện với hai người Liên Hồ nhưng cũng không ngăn cản hắn nhìn trộm, chuyện nghị sự của ba người đúng là liên quan đến Li Trần Tông. Đây là đại tông nằm ở phía nam U Châu, bên cạnh Ký Châu. Trước kia vốn vẫn bất hiện sơn bất lộ thủy nhưng từ khi một mạch Yêu tộc Thanh Châu trọng thương, suy giảm thế lực thì đột nhiên đã thành đại địch Quảng Lăng.

Thực lực của bọn hắn cũng rất hùng hậu, bao gồm hai vị Đại Thừa tu sĩ, hai Tán Tiên tu sĩ. Nếu như không phải căn cơ kém một chút, lại không có nhân vật như Thôn Tinh tọa trấn thì đã có thể so với đại tông đỉnh cấp thiên hạ. Chuyện Nông Dịch Sơn vừa nói là mời Liên Hồ Quảng Thanh tọa trấn phía tây Ký Châu , chấn nhiếp U Châu. Ngoài ra lần này tiến về Tụ Minh Thành còn cần đi qua U Châu.

Nhạc Vũ biết Nông Dịch Sơn tuyệt không ăn nói lung tung. Một khi ông đã tự mình đề cập tới Li Trần Tông thì nhất định có chỗ khiến người ta kiêng kị, trong lòng lập tức nâng thêm mấy phần cảnh giác.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ vẫn thấy thần sắc Nông Dịch Sơn lộ vẻ lo lắng, không khỏi kinh ngạc:

- Li Trần Tông đúng là khó chịu như vậy?

Nông Dịch Sơnkhẽ giật mình, ngay sau đó phục hồi, lắc đầu cười khổ nói:

- Ta cũng không vì chuyện của Li Trần Tông mà là vì chuyện của Hậu Thổ vu hoàng. Qua hai năm này, trong ba mươi ba châu Trung Nguyên đã có mấy chục ức sinh linh bắt đầu tín ngưỡng Hậu Thổ. Ngoài ra ngươi cũng biết, ngay trong tông ta cũng có đệ tử âm thầm thờ phụng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Đệ tử tông ta?

Nhạc Vũ lập tức nheo mắt, ánh lên sát cơ:

- Chẳng lẽ Hậu Thổ Thánh nữ không tuân thủ lời hứa?

Hắn cũng biết được tín ngưỡng Hậu Thổ được truyền bá rất nhanh ở Trung Nguyên, nhưng nếu là trong tông môn cũng có thì đúng là vượt qua cả tưởng tượng của hắn.

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu:

- Thế thì chưa từng! Điều tra ra là đệ tử tông ta chủ động thờ phụng. Số lượng không ngờ có hơn một ngàn. Việc này thật sự có chút khó giải quyết, ngoài ra còn có Huyết Ma.

Nhạc Vũ im lặng một hồi, cũng thấy bất đắc dĩ. Càng tới gần sát kiếp, tu sĩ càng để ý tính mạng. Nếu có thể có một đường lui, không để thần hồn tiêu vong, những tu sĩ này sẽ dốc sức liều mạng tranh thủ. Chỉ có thể nói Hậu Thổ Thần Hoàng chọn đúng thời gian. Còn chuyện Huyết Ma kỳ thật thực không coi là phiền toái gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 649: Vạn tiên tụ minh

Ly khai Quảng Lăng sơn, Nhạc Vũ liền một đường bay về hướng đông nam. Quảng Lăng tông tuy đang giằng co với Li Trần Tông, bất quá hiện giờ còn chưa tới tình trạng chính thức trở mặt . Bên cạnh mấy tòa linh mạch tuy có một số lượng lớn đệ tử Quảng Lăng trú thủ nhưng thế cục lại coi như bình tĩnh.

Ngược lại dọc theo con đường này có thể trông thấy phong hỏa bất tuyệt khắp Ký Châu. Mặc dù Quảng Lăng tông đã chiếm cứ đại bộ phận Ký Châu vào ba năm trước. Bất quá Vân Mộng Tông Thái Nhất Tông đã có căn cơ mấy vạn năm ở Ký Châu nên Quảng Lăng muốn hoàn thành tẩy trừ còn cần thời gian. Huống chi lúc này bên ngoài, còn có bóng dáng thế lực quanh thân nhúng tay ở giữa, càng thêm khó giải quyết.

Chỉ là giằng co như vậy chỉ khổ dân chúng Ký Châu, thế cục rung chuyển không yên, cũng không biết có bao nhiêu người uổng mạng. Nhạc Vũ cũng không phải loại người ưa thích trách trời thương dân, chỉ khẽ thở dài rồi cũng không để ý.

Tới hôm nay, chẳng lẽ còn có thể buông bỏ địa bàn đã nuốt vào hay sao? Quảng Lăng tông vốn cũng không cho mình là chính phái, càng không có quan niệm vì dân.

Đi qua U Châu, Nhạc Vũ đột nhiên sinh ra ý đồ, dùng Ngũ Sắc Thần Quang cùng Chướng Nhãn pháp mạnh mẽ xông tới mấy chỗ của Li Trần Tông , đều có thể ra vào tự nhiên, bất quá Li Trần Tông quả thực không cho người khác quá nhiều cơ hội thừa dịp.

Hơn nữa căn cơ của bọn chúng quả thực hùng hậu. Mấy chỗ linh sơn gần Ký Châu Linh đều thấy mười ba Nguyên Anh, trên trăm Kim Đan tu sĩ.

Quảng Lăng tông nếu không có Nông Dịch Sơn và mấy người áp chế đại cục, một khi chiến sự dấy lên thì có thể nói khắp nơi thọ địch.

- Quả nhiên khí tượng sâm nghiêm, không hổ đại phái có thể giằng co với Thanh

Châu Yêu tộc mấy vạn năm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nghĩ đến nhắn nhủ của Nông Dịch Sơn, Nhạc Vũ càng thận trọng. Hắn cũng không dám vọng động, dứt khoát lách qua U Châu đến Bắc Hải, tiếp đó nhằm hướng Tụ Minh Thành phi độn mà đi.

Tụ Minh Thành chính là Đại thành ở Bắc Hải, nằm trên vạn tiên đảo, chung quanh cũng không có hòn đảo nào, nhân số mấy trăm ức.

Đã từng có vài chục đại tông mưu đồ đạt căn cơ sơn môn ở đây, bất quá đến cuối cùng không hiểu vì sao nhất loạt buông bỏ.

Nhạc Vũ trước kia cũng không biết, thời gian dần qua mới đoán được chuyện này nhất định là có liên quan đến hơn mười vị Tán Tiên không môn phái ở Bắc Hải. Nơi này là chỗ Tán tu hội tụ, dĩ nhiên những người này không thích có đại tông môn ngừng chân.

Hơn mười vị Tán Tiên hợp lực thì cho dù là cường như Tịnh Hải Thính Vân cũng không thể chiến thắng, càng không nói đến các tông khác.

Vừa mới tới gần Tụ Minh Thành, Nhạc Vũ liền bắt đầu sửa đổi tướng mạo, hóa thành một thanh niên bình thường chừng hai mươi tuổi. Hắn cởi Tỏa Long cô để cho tu vi tăng lên đến Nguyên Anh rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Nếu dùng thân phận tông môn đi vào tuy có thể được một chút ưu đãi của Tàng Trân Các nhưng Nhạc Vũ lại lo lắng hơn hành tung của mình bị người biết được.

Phạm vi của Vạn tiên đảo lên tới ba nghìn dặm, bản thân là một linh mạch cực lớn. Về phương diện nồng độ linh lực có thể còn thua kém sơn môn của các tông môn như Tử Nghiễn Hạo Dương nhưng diện tích lại vượt xa. Nếu không như thế thì cũng không đủ hấp dẫn chư tông tới xem.

Trên đảo cũng không có dân chúng bình thường mà có hơn mười vạn tán tu, vì vậy có tên là vạn tiên đảo. Nhạc Vũ vừa mới tới gần thì cảm nhận được một luồng thanh gần như thực chất phóng lên trời, là do vô số tu sĩ hội tụ.

- Hay cho một nơi Linh địa! Đáng tiếc khó giải quyết được Tán Tiên tiềm cư nơi đây, nếu không là chỗ lập tông tuyệt hảo.

Nhạc Vũ thở dài trong lòng, nơi này muốn nhân lực có nhân lực, muốn linh mạch có linh mạch, nếu có thể đem Quảng Lăng tông dời đi nơi này, chỉ cần 200 đến 300 năm sẽ có được căn cơ hùng hậu tương đương với Tịnh Hải tông.

Bất quá nơi đây cao thủ cực nhiều, không chỉ là hơn mười vị Tán Tiên, còn có mấy vị Đại Thừa tu sĩ khác cũng tu hành. Cho dù là lực của Quảng Lăng tán nhân năm xưa cũng khó có thể khu trục toàn bộ. Đang lúc cảm thấy tiếc nuối thì Nhạc Vũ đột nhiên cảm thấy trong lòng khẽ động, cảm giác được một luồng khí huyết sát loáng thoáng. Ừ? Khí tức này là của Tu La tán nhân? Lão ma này sao lại đến đây.

Bình tĩnh nhìn về phía trước, Nhạc Vũ nhíu mày, bất quá cuối cùng vẫn kìm lại ý định tìm đánh Huyết Ma.

Tu La tán nhân cố nhiên là cần tru diệt. Bất quá thân phận Nhạc Vũ ở đây cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Huyết Hà công thập tam giai cực kỳ khó đối phó, tốt nhất là phải tìm một cơ hội nhất kích trí mệnh.

Huyết Tu La rất mẫn cảm đối với khí tức. Vì hắn ngụy trang nên lão tạm thời chưa phát hiện ra, nếu để biết được lại càng đánh rắn động cỏ, có thêm vô số phong hiểm.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liền bỏ đi ý định, tìm một chỗ yên tĩnh nhập định tu hành. Chờ đến hai ngày sau khi bắt đầu đại hội thì mới tỉnh lại.

Vạn tiên đảo có mười vạn tán tu, khi Nhạc Vũ tiến vào Tụ Minh Thành thì còn trên con số này. Chừng gần 30 vạn tu sĩ hội tụ, tu vi kém nhất cũng là Linh Hư cảnh, quả thực khiến hắn mở rộng tầm mắt. Tàng Trân Các lần này bán đồ vật quá nhiều, tách ra thành mười trường đấu giá. Nhạc Vũ vốn là định mua mấy thứ cần thiết cho việc luyện chế huyền hạo đan, lúc này còn mua thêm được mấy thứ.

Tới lúc này thì hắn đã triệt để an tâm. Dược liệu cần thiết cho Huyền hạo đan cơ bản đã đầy đủ hết. Cho dù còn thiếu vài thứ thì cũng không ảnh hưởng đến chất lượng thành đan, nếu lần này không mua được thổ hệ đại thần thông thì cũng không có gì nuối tiếc.

Ngược lại khiến hắn đau đầu là làm thế nào để né tránh Tu La tán nhân. Cho dù ngày mai khi vô số tu sĩ tụ hội sẽ khiến cảm ứng của Huyết Ma đối với khí tức của mình giảm xuống cực hạn, bất quá xui xẻo vẫn bị đối phương gặp trực tiếp.

Thật vất vả mới chen được vào chỗ đấu giá Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết. Nhạc Vũ cuối cùng cũng thở phào theo dòng người đi vào trong tiểu lâu.

Những thứ đang đấu giá ở đây đều hết sức trân quý. Muốn đi vào bên trong cần đặt bốn ức linh thạch để bảo chứng. Trong sảnh rộng rãi có phạm vi ngàn trượng chỉ rải rác bốn trăm người mà thôi.

Nhạc Vũ nhìn lướt qua thì biết những người ngồi đây không có ai dưới Nguyên Anh, có thêm ba vị rõ ràng là Đại Thừa tu sĩ

Hắn nhận danh sách đấu giá từ trong tay chấp sự, mới phát hiện thêm mấy thứ cực kỳ quý giá như khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên.

Sau một khắc, Nhạc Vũ thầm thở khẽ . Tuy đúng là có loại linh trân cực phẩm Tiên Thiên này nhưng số lượng không bằng một phần vạn đoàn ngũ sắc năng lượng trong đan điền.

Mấy năm này, đoàn năng lượng dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang để hấp thu lớn mạnh, số lượng đã vượt qua một điểm khí Hỗn Nguyên hơn mấy trăm ngàn lần.

Bình thường mà nói, vật này là tuyệt không khả năng trở thành Tiên Thiên linh bảo. Bất quá đối với tầm thường tu sĩ mà nói thì vẫn là Thánh phẩm hiếm thấy, dùng để luyện khí cũng đủ làm ra pháp bảo nhị phẩm, uy lực tăng lên gấp bội. Rõ ràng còn có Huyền Linh Thánh quả! Nhạc Vũ lại cả kinh.

Hắn cũng không quan tâm việc mua được hay không một chút khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên , nhưng Huyền Linh Thánh quả thì lại bất đồng. Vật này cũng không có hiệu dụng gì nhưng nếu thêm vào trong dược phương của huyền hạo đan thì sẽ luyện thành một loại tên là huyền hạo cực thiên đan, là nhất phẩm linh đan. Chẳng những có thể tu bổ đạo cơ, hiệu dụng càng mạnh hơn mà còn có thể tăng thọ nguyên và tu vi pháp lực.

Mấy thứ sau cũng chỉ là dệt hoa trên gấm, còn kém hơn Duyên Thọ Đan hay tinh huyết Chân Long rất nhiều, chân chính khiến Nhạc Vũ cực kỳ để ý chính là hiệu dụng đầu tiên.

Tình hình Xương Băng Hồng còn nghiêm trọng hơn Nông Dịch Sơn, một miếng Huyền Linh đan có thể giải quyết vấn đề hay không vẫn còn khó nói.

Tìm một vị trí ngồi xuống, Nhạc Vũ liền bắt đầu tĩnh tâm chờ đợi. Đồ vật đầu tiên ở đây mà Tàng Trân Các xuất ra là một bảo vật phẩm âm nhất phẩm tên là Dịch dương cầm, lập tức được bán đi với giá bảy ức linh thạch.

Nhạc Vũ cũng thông âm luật, lại nghĩ đến Bi tuyệt thất hận Thất Sát diệt âm đao, nhìn qua cũng có chút ý động.

Chỉ là ngẫm lại hiện giờ hắn đã có quá nhiều siêu phẩm pháp bảo , phần lớn chỉ có thể nhét vào trong không gian tu di mà ít có điều kiện sử dụng nên dứt khoát bỏ qua.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lần nữa nhíu mày, cảm giác được mùi máu tanh đang gấp gáp lao đến. Qua chừng một khắc thì một thanh niên thanh tú tuyệt trần đã xuất hiện trong đại sảnh.

Tia máu trong mắt hắn đã biến mất, tu vi tựa hồ cũng được một loại bí pháp nào đó áp chế đến Nguyên Anh. Bất quá khi Tu La tán nhân xuất hiện tại sảnh thì vẫn khiến cho người khác có một áp lực nhàn nhạt.

Tu La tán nhân quét qua mọi người trong sảnh, lúc ánh mắt đi qua Nhạc Vũ thì lập tức là lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, nhìn sâu một cái rồi mới quay đi tìm một vị trí ngồi xuống.

Nhạc Vũ thở phào, biết Tu La tán nhân lúc này cũng chỉ hoài nghi bản thân mà không chân chính nhận ra.

Sau một khắc, tinh thần hắn chấn động. Theo trình tự thì vật đấu giá hiện giờ chính là một chút khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên. Vậy này đối với mình tuy không quá trọng yếu nhưng nếu có thể tới tay thì vẫn tốt hơn.

Sau một khắc thì thấy hai vị Nguyên Anh tu sĩ lấy ra một cái hộp ngọc đặc chế trong suốt đặt tại trên đài.

Bên trong chính là một điểm không khí ngũ sắc, giống hệt với đoàn khí ngũ sắc bên trong đan điền của Nhạc Vũ.

- Quả nhiên thứ trong đan điền của mình là khí Hỗn Nguyên!

Nhạc Vũ hít vào một hơi khí lạnh, tuy nói việc này từ rất sớm đã được Nguyên Dương đao luân chứng minh nhưng đến giờ Nhạc Vũ mới thật sự là tin tưởng.

Vào lúc hắn đang muốn ra giá thì chợt nghe sau lưng có một tiếng sẵng giọng:

- Ta ra năm trăm triệu linh thạch, vật ấy ta đã muốn!

Nhạc Vũ nhướng mày, quay đầu nhìn lại thì thấy người nói là một trung niên chừng ba mươi tuổi, hai mắt phát thần quang như điện, uy áp tràn ngập trong phòng.

Người này chính là một trong mấy mấy vị Đại Thừa tu sĩ mà hắn vừa dò thám!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 650: Đối nghịch

Mọi người bên trong phòng nhất thời cũng không ai lên tiếng. Chỉ có Tu La Tán Nhân cách đó không xa phát ra một tiếng cười nhẹ, nhưng không mở miệng báo giá.

Mà người đang đứng trên đài đưa mắt nhìn đại sảnh yên tĩnh, mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng. Chút Hỗn Nguyên Khí này tuy không nhiều lắm, nhưng có thể dùng luyện chế được hai đến ba thanh siêu phẩm huyền binh. Bốn ức linh thạch chẳng qua chỉ là giá quy định mà thôi, còn thiếu một chút. Chẳng qua ý uy hiếp của người kia không chút nào che giấu, thật sự làm người ta cảm thấy đau đầu.

Nhạc Vũ thoáng do dự, lâm vào trầm ngâm. Hắn không sợ bị người uy hiếp, chỉ lo lắng sau khi mua về sẽ ảnh hưởng tới tài lực của chính mình. Dù sao ngay phía sau vẫn còn một bộ Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp, còn có một quả Huyền Linh Thánh Quả, giá trị rất lớn.

Đoàn Hỗn Nguyên Khí nếu giao cho đoàn ngũ sắc trong đan điền của hắn cắn nuốt, thật sự có chút lãng phí. Nhưng gần đây hắn cố ý dùng Tử Thần Thiên Tinh luyện chế hai thanh huyền binh, lúc trước dùng Âm Nha Đao cùng Phong Nha Kiếm sử dụng tại Nguyên Anh cảnh giới dĩ nhiên là lợi khí, nhưng hiện tại có cũng được mà không có cũng không cần thiết, nếu luyện chế thêm một đôi đao kiếm làm lợi khí, cũng là chuyện tất nhiên.

Hiển nhiên vị tu sĩ Nguyên Anh Tàng Trân Các đứng trên đài đã gọi thêm lần nữa, Nhạc Vũ cuối cùng lắc đầu nói:

Vật này ta ra bảy ức!

Lời vừa rơi xuống, liền cảm giác ở phía sau có đôi mắt có thể xuyên thủng cả sắt thép ném đi qua. Nếu như ánh mắt có thể giết người, lần này xem như hắn đã chết vô số lần. Mặc dù Nhạc Vũ không sợ hãi, nhưng cũng bị ánh mắt bao hàm sát ý đâm vào toàn thân làm nổi cả da gà.

Hắn thầm nghĩ vị tu sĩ Đại Thừa kia từ phương nào tới? Chỉ là một bảo vật giá trị vài ức linh thạch mà thôi, liền khởi lên sát cơ dữ dội, điều này thật không khỏi quá mức tệ hại.

Giờ phút này tuy trên mặt hắn vẫn mang theo vẻ bình tĩnh, nhưng đang toàn lực áp chế Đằng Huyền đang quấn quanh cổ tay. Bị sát ý kích thích, tâm tình Đằng Huyền liền trở nên cuồng bạo, sớm hận không lập tức hiện ra nguyên hình, đem người uy hiếp chủ nhân nếm thử một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang hoàn toàn tiêu diệt.

Đồ vật mà lão phu xem trọng lại cũng có người dám báo giá, thật không biết trời cao đất rộng! Hắc! Nếu đổi lại là ta năm xưa, chắc chắn nghiền xương ngươi thành tro!

Người nọ nhìn chăm chú một lúc lâu, mới hừ lạnh một tiếng, báo giá lần nữa:

Vật này ta ra mười ức linh thạch!

Nhạc Vũ trầm mặc, hắn không phải sợ hãi, mà mười ức linh thạch đã vượt khỏi điểm mấu chốt trong lòng hắn.

Mặc dù không cần chút Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí này, hắn cũng có nắm chắc đem hai thanh huyền binh luyện chế được tốt nhất.

Mấy loại đồ vật kế tiếp cũng không phải thứ hắn cần thiết, vì thế chỉ yên lặng quan sát mà thôi. Nhưng vừa rồi khi hắn báo giá, đã khiến cho Tu La Tán Nhân chú ý, theo dõi hắn hồi lâu, ánh mắt lóe ra, mang theo vài phần hồ nghi. Cho đến khi trên đài xuất hiện một gốc linh thảo đỏ như máu, mới dẫn dắt lực chú ý của hắn trở lại.

Trái tim treo cao của Nhạc Vũ rốt cục mới hạ xuống, nhìn trở lên đài, nhất thời chỉ cảm thấy có một cỗ hương khí ngào ngạt truyền ra, trong nội tâm cuối cùng liền bừng tỉnh hiểu được:

Huyết Hà Xa! Nguyên lai Huyết Ma vì vật này mà đến?

Huyết Hà Xa đối với người khác không có gì trọng dụng, nhưng đối với thương thế hôm nay của Huyết Ma mà nói cũng giúp ích vô cùng. Đối với người bị hao tổn thần hồn, còn có hiệu quả tẩm bổ.

Lại nói Huyết Hà Xa rất có quan hệ với Chiến Tuyết. Vị thuốc chủ yếu trong Huyền Sát Chiến Ma công pháp tầng mười bảy cũng cần có vật này. Bất quá Huyết Hà Xa kia lại là một loại biến dị, gọi là Tử Sát Huyết Hà Thảo.

Bất quá sau tầng mười bảy, người có thể sáng chế ra Huyền Sát Luyện Thi công pháp đã suy nghĩ thiên địa linh trân có giới hạn, vì thế còn dùng nhiều loại phương thuốc khác nhau thay thế vào, hơn nữa dựa vào những loại phương thuốc này còn sáng tạo ra được nhiều loại công pháp lên cấp bất đồng.

Thật ra với tu vi đạo pháp của Nhạc Vũ, còn có kiến thức về dược vật, bằng lực lượng bản thân đã có thể thôi diễn ra một loại công quyết tiếp theo sau Huyền Sát Luyện Thi công quyết. Thậm chí kể cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng không phải không cách nào làm được. Chẳng qua việc thôi diễn rất tốn thời gian, Nhạc Vũ không có thời gian nhàn hạ để đi làm việc này. Hơn nữa Tu La Tán Nhân lại muốn mượn vật này đi khôi phục thương thế, Nhạc Vũ tự nhiên càng không dễ dàng cho hắn đạt tới tay.

Không đợi đến khi hắn mở miệng, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Huyết Ma lần nữa, trong lòng chợt động, nói đến cùng Huyền Sát Luyện Thi công pháp chính là cần để sát thi hấp thu thật nhiều sát lực là được.

Mà trên thế gian, nếu nói tới sát lực nồng hậu, thế gian này chỉ sợ rằng không thứ gì so sánh được với Huyết Ma. Nếu có thể bắt giữ hắn đem đi luyện hóa, sửa đổi một chút thuốc dẫn, Huyền Sát Chiến Ma chân khí tầng mười bảy không phải đã được giải quyết dễ dàng? Hơn nữa hiệu quả còn mạnh hơn phương thuốc nguyên gốc gấp chục tới trăm lần, thật là một phương pháp vô cùng tuyệt hảo.

Vừa lấy lại tinh thần, đã nghe bắt đầu đấu giá Huyết Hà Xa. Ngoài dự tính của Nhạc Vũ, linh thảo đã bị một tu sĩ Đại Thừa khác mua đi.

Nhạc Vũ thấy có người ra mặt, vì thế chưa từng ra giá, trong lòng thầm cười lạnh. Tu La Tán Nhân tuy sát cơ lóe lên, nhưng với thực lực hôm nay của hắn chỉ sợ còn chưa làm gì được vị tu sĩ Đại Thừa kia.

Sau Huyết Hà Xa lại tới Huyền Linh Thánh Quả, vật này bán ra ngoài nhưng nhất thời liền tẻ ngắt không hề có vẻ náo nhiệt.

Nhạc Vũ thoáng ngạc nhiên, nhưng sau đó liền hiểu ra. Tuy vật này thật trân

quý, nhưng cuối cùng không phải thiên đan, bên trong còn ẩn hàm kỳ độc, nếu không có Luyện Dược Sư xuất thủ luyện chế, cũng không cách nào sử dụng, khó khăn chẳng khác gì luyện chế một viên nhị phẩm linh đan, cũng phải thừa nhận lôi kiếp phủ xuống.

Ở thời thượng cổ người có thể luyện chế ít càng thêm ít, mà đổi lại là những đại tông môn, còn có linh trân luyện đan tốt hơn, không cần dùng tới vật này, nhưng vật này lại trân quý, cũng chỉ có hắn muốn luyện chế ra Huyền Hạo Đan hoàn mỹ hơn nên mới cần thiết dùng tới nó.

Huyền Linh Thánh Quả được kêu giá năm ức linh thạch, xem như một cách lưu lại đấu giá một lần duy nhất. Cho nên khi trên đài vừa gọi lên lần thứ ba, Nhạc Vũ mới thêm trăm vạn linh thạch, báo thêm năm ức lẻ một trăm vạn giá tiền.

Ngay khi hắn nghĩ có thể lấy được về tay, phía sau lại truyền tới một thanh âm lạnh lẽo:

Thêm hai ức, ta ra bảy ức linh thạch!

Nhạc Vũ quay đầu, rõ ràng nhìn thấy trung niên nhân phía sau đang cười lạnh nhìn hắn. Đoán chừng người này không cần mua vật kia, sở dĩ báo giá như vậy chẳng qua chỉ là muốn nâng giá châm chích hắn.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm than, chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ. Hắn tình nguyện không mua Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, nhưng vật này hắn nhất định phải mua bằng được. Chẳng qua tâm tình như vậy lại không thể làm cho đối phương nhìn ra.

Trên mặt hắn thoáng do dự, trong mắt cũng lộ ra vẻ không nỡ, cuối cùng ngay khi trên đài sắp hô lên tiếng thứ ba, mới cắn răng nói:

Bảy ức hai trăm ngàn linh thạch!

Quả nhiên trung niên nhân kia không tiếp tục ra giá, hiển nhiên có chút ít lo lắng. Tuy hắn là tu sĩ Đại Thừa, nhưng không được như Nhạc Vũ liên tục lấy được những số tiền của phi nghĩa vào tay, dùng bảy ức linh thạch đi mua một đồ vật vô dụng, cũng có chút không nên.

Nhạc Vũ chỉ bộc lộ ra tu vi Nguyên Anh, đoán chừng không có đủ tài lực, bảy

triệu linh thạch chỉ là căn cứ vừa rồi Nhạc Vũ báo giá mới lộ ra mấy chữ.

Tu sĩ trên đài hô to ba tiếng, không còn ai tiếp tục ra giá, vì thế xem như vụ mua bán này đã xong. Mười mấy người của Tàng Trân Các đều lộ vẻ mặt vui mừng. Huyền Linh Thánh Quả khó bán nhất lại có thể bán ra được giá tiền bậc này, thật sự đủ làm người khác vui mừng. Lần này đấu giá xem như đã thành công hơn phân nửa.

Kế tiếp là mười mấy linh trân, cũng không liên quan tới Nhạc Vũ, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ được xếp hạng gần cuối cùng.

Nhạc Vũ chỉ nhắm mắt tĩnh tọa, cho đến hai canh giờ sau mới mở mắt ra. Sau đó chợt thấy một viên Tử Hồng Hồn Ngọc được đưa lên trên đài.

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp!

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, hít một hơi thật sâu. Huyền Linh Thánh Quả liên quan tới tính mạng của Xương Băng Hồng, vì thế hắn cực kỳ để ý. Nhưng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ cũng quan hệ tới việc thăng bằng Ngũ Hành trong người hắn. Nếu bỏ qua cơ hội hôm nay, ngày sau chưa chắc sẽ có cơ hội, nhưng cũng có thể làm trễ nãi hắn đạt tới Đại Thừa cảnh giới. Nếu có thể bổ túc đầy đủ Ngũ Hành Phù Trận, đánh sâu vào Đại Thừa, không thể nghi ngờ sẽ giúp hắn đạt tới thành tựu càng cao hơn. Nhìn thấy vật này tự nhiên hắn không cách nào yên ổn tâm tư.

Tu sĩ trên đài đầu tiên đánh ra mấy pháp quyết, đem công pháp khẩu quyết khắc lục bên trong Hồn Ngọc đưa ra một phần, cung cấp cho mọi người quan sát, cũng chứng minh bên trong chính là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ chân chính. Sau đó dùng danh nghĩa Tàng Trân Các làm bảo đảm, lúc này mới bắt đầu ra giá.

Tiếp theo không ngoài dự đoán của Nhạc Vũ, pháp quyết này cần phải có Ngũ Hành Linh Quả đem trao đổi, là ba loại Kim Thủy Hỏa hệ đều có thể, ngoài ra có thể ra giá hai ức linh thạch thay thế mỗi lần.

Lần này trung niên đạo nhân phía sau lạnh lùng mở miệng nói:

Ngũ Hành Linh Quả ta có một quả kim hệ, ngoài ra ta thêm chín triệu linh thạch!

Nhạc Vũ nhìn qua người này, rõ ràng nhìn ra được người này nhất định muốn lấy được Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, ra giá chín triệu linh thạch đã là một giá tiền cực cao.

Bất quá về phần Ngũ Hành Linh Quả, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm. Lần trước ở trong thần mộ, hắn vừa tìm vừa đoạt cũng không ít. Hai năm qua trong hoàng hôn giới cũng tìm được vài quả, dù cung cấp cho nhóm người Lâm Trác thay đổi thể chất vẫn còn dư dả.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền lấy ra ba quả cây hình dáng khác nhau, vừa đúng Kim Thủy Hỏa ba hệ, sau đó đứng lên, nhàn nhạt hỏi:

Không biết ba dạng linh quả này, lại thêm sáu ức linh thạch, đủ cho ta mua được Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp hay không?

Bên trong phòng đều yên tĩnh, ngạc nhiên nhìn Nhạc Vũ, lộ vẻ không tưởng tượng được. Một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, lại có được tài lực như thế, Tu La Tán Nhân lại đưa mắt nhìn qua chăm chú. Ngay sau đó làm như nghĩ tới điều gì, hồng mang trong mắt bùng lên, sát ý ẩn hiện. Trung niên đạo nhân chợt ngẩn ra, tiếp theo trên mặt hiện lên vẻ ửng hồng, hoàn toàn nổi giận.

Hắn lại lấy ra một viên linh đan hỏa hồng sắc, lạnh lùng nói:

Đây là Hỏa Vân Đan, hiệu dụng có thể miễn cưỡng chống đỡ với một hỏa hệ linh quả, ta ra thêm mười lăm ức linh thạch đủ không?

Ngay sau đó lại liếc xéo qua Nhạc Vũ, giọng nói càng rét lạnh vài phần:

Thương Vọng ta đời này muốn tới đồ vật, còn chưa có chuyện lấy không tới tay. Mọi việc nghĩ thông suốt cho thỏa đáng, chớ lầm tính mạng.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, lần đầu tiên sinh ra sát cơ. So sánh với lúc trước những lời này xem như uy hiếp thật rõ ràng. Thương Vọng? Đoán chừng là một tán tu, tên này hắn chưa từng nghe nói qua, là thứ gì? Ngay cả Tu La Tán Nhân cũng giật giật khóe môi, lộ ra tiếng cười nhẹ, làm như có chút hả hê.

Không thèm để ý tới ánh mắt của trung niên đạo nhân, trong tay Nhạc Vũ lại xuất hiện một tuyết sắc linh quả, lạnh nhạt nói:

- Mười ức linh thạch, lại thêm vật này thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 651: Nguy cơ hàng lâm

Thần sắc Thương Vọng cả kinh, ngay sau đó vẻ mặt có chút do dự.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm than, thầm nghĩ nếu người này tiếp tục ra thêm giá cao, hắn không thể không lấy ra siêu phẩm linh thạch mất rồi.

Trước khi đi tới nơi này, hắn cũng chưa kịp thu thập được quá nhiều linh thạch. Tuy đem huyền binh pháp bảo thu được bán cho tông môn, chẳng qua hiện nay Quảng Lăng Tông cùng rất nghèo, chỉ có thể tụ tập được hai mươi ức linh thạch cho hắn, vẫn còn thiếu lại sáu ức nợ nần.

Những linh thạch này mặc dù Nhạc Vũ không dự định đi yêu cầu, nhưng gặp phải tình hình trước mắt, không khỏi có chút làm người đau đầu.

Ngay khi trong lòng hắn còn đang âm thầm tính toán, Nhạc Vũ chợt nhìn thấy một thanh phi kiếm bay lên đài. Tu sĩ Tàng Trân Các nhận lấy phi kiếm, thoáng cau mày, sau đó nhìn Thương Vọng áy náy thi lễ nói:

Chủ nhân đấu giá vật này nhu cầu Ngũ Hành Linh Quả rất cấp bách. Nếu Thương Vọng chân nhân không cầm ra được ba hệ linh quả Kim Thủy Hỏa, bộ Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ này sẽ được bán cho vị đạo hữu kia.

Sắc mặt Thương Vọng nhất thời xanh mét, nhìn vào Hồn Ngọc nằm trên đài, hung mang bùng lên trong mắt, tay trái mơ hồ tụ tập một cỗ thủy linh lực thật lớn.

Ngay đúng lúc này, bên ngoài phòng đấu giá truyền vào một tiếng ho nhẹ. Phảng phất như từ vạn dặm bên ngoài truyền tới, nhưng lại rõ ràng vô cùng, chấn động thần hồn người khác.

Thân thể Thương Vọng nhất thời chấn động, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi, cuối cùng dời mắt khỏi viên Hồn Ngọc.

Ngay sau đó liên tục nói ra ba chữ "tốt", vẻ mặt vô cùng âm trầm nhìn Nhạc Vũ, cười âm âm nói:

Không nghĩ ra Thương Vọng ta lại có một ngày còn phải làm lại hoạt động của mấy trăm năm trước!

Dứt lời, Thương Vọng lấy ra một con trùng nhỏ màu vàng chưa đầy nửa tấc, tay phải kết ấn thi triển pháp quyết, đầu con trùng nhỏ liền hướng về phía Nhạc Vũ khẽ ngửi. Ngay sau đó thân thể mượt mà quang hoa của côn trùng trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm, Thương Vọng cũng không hề kinh hãi mà ngược lại vui vẻ, cười lên mấy tiếng điên cuồng, liền bước ra cửa, mà Nhạc Vũ đứng trong phòng liền cau chặt mày.

Con trùng nhỏ màu vàng kia, hắn từng nghe nói qua. Tên của nó là Khiên Ky Dẫn, cũng không phải linh trùng gì lợi hại, duy chỉ có một dạng bản lĩnh cực kỳ lợi hại. Đó là truy tung tìm kiếm dấu vết, cũng giống như Thôn Thiên Kim Nghĩ, chỉ cần nhớ được khí tức, vô luận đối phương trốn tới nơi này, cũng có thể dễ dàng tìm được. Bản lĩnh trong phương diện này so với Thôn Thiên Kim Nghĩ còn lợi hại hơn.

Bên trong phòng cũng có rất nhiều người nhận ra con trùng này, trong ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ nhất thời mang theo vẻ kinh dị. Phần lớn có chút hả hê, cũng có chút người trong mắt mang theo vẻ thương hại. Bọn họ đều cho rằng, hôm nay cho dù Nhạc Vũ lấy được Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, chỉ sợ cũng không chạy thoát sự đuổi giết của Thương Vọng chân nhân.

Vẻ mặt Tu La Tán Nhân mang theo ý mừng, trong con ngươi không ngừng lóe sáng hồng mang, không biết đang nảy sinh chủ ý gì khác.

Người không biết sống chết!

Ngay khi khí cơ của Thương Vọng hoàn toàn biến mất trong cảm ứng thần hồn của mình, trong nội tâm Nhạc Vũ cũng không nhịn được âm thầm mắng. Giờ khắc này, trong lòng hắn lại nảy sinh ra vài phần sát cơ.

Nếu chỉ gây cãi trên đầu lưỡi vài câu, vậy thì cũng thôi. Chỉ cần không tìm tới tận cửa, Nhạc Vũ cũng sẽ không chân chính để ý tới. Nhưng dám dùng kỳ trùng truy tung khí tức của hắn, đã xa xa vượt qua điểm mấu chốt của hắn!

Nơi này đã không còn vật gì hắn cần thiết, Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục lưu lại. Hắn đi ra ngoài tìm một vị chấp sự của Tàng Trân Các, đem mười bảy ức linh thạch cùng mấy thứ linh quả trong tay toàn bộ giao nạp, liền chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua ngay khi hắn vừa đem Hồn Ngọc ghi chép bộ Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ cùng Huyền Linh Thánh Quả nhận lấy, trong lòng bỗng dưng cảm thấy kinh hãi, toàn thân đột nhiên chấn động thật khó hiểu.

Trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bản thân mình phảng phất như đưa thân vào cạnh bên vách đá, tiến lên một bước sẽ gặp phải tình cảnh chết không nơi táng thân!

Không đúng! Tình hình này là có người đang tính toán ta! Vân Mộng Tông? Hạo Dương Môn? Hay là Li Trần Tông?

Trong nội tâm Nhạc Vũ đầu tiên liền hoảng hốt, trong nháy mắt liền trấn định lại. Hắn biết vừa rồi đích thị có tu sĩ pháp lực mạnh mẽ xuất thủ che giấu thiên cơ, mới làm cho hắn không phát giác, mãi cho tới lúc này hắn mới giật mình cảm ngộ ra.

Chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ liền cảm giác được tu sĩ Tàng Trân Các vừa đưa hai vật này cho hắn, thần sắc tựa hồ có chút không đúng. Tuyệt không chỉ vì câu nói sẽ không bỏ qua của Thương Vọng khi nãy.

Hơn nữa chung quanh nơi này dù không phát giác có người đang nhìn trộm mình, nhưng cũng giống như vừa hoàn toàn cảnh tỉnh, hắn đã cảm giác được một ít sát cơ giấu diếm.

Vân Mộng cùng Hạo Dương hai tông, tuy đối với ta hận thấu xương, nhưng nguyên nhân chính là vì chuyện của Nhân Hoàng, không thể thoát thân khỏi Ty Châu. Còn có Tĩnh Hải Tông ở một bên theo dõi, nhất thời cũng không thể rút được nhiều nhân thủ. Bất quá nếu thật sự muốn tính toán ta, trong những người này nhất định phải có một vị Tán Tiên trở lên! Thậm chí còn có vài tu sĩ Đại Thừa!

Một cảm giác nguy cơ chưa từng có từ trước tới nay chợt quanh quẩn trong lòng Nhạc Vũ, làm trong lòng hắn cảm thấy rét lạnh như băng.

Hắn xác định Huyền Linh Thánh Quả cũng là đồ thật, bên trong Hồn Ngọc đúng

là bộ công pháp Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ. Nhạc Vũ cười lạnh, xoay người ra ngoài lầu các, lẫn vào bên trong dòng người đông đúc. Trong lòng hắn cũng không có ý tứ trách tội Phượng Tam, muốn thu mua đại thần thông thổ hệ, chẳng qua không chỉ thông qua con đường của Tàng Trân Các, thật ra mấy đại thương gia tu chân giới hắn cũng từng âm thầm ủy thác. Ngoài ra bên trong tông môn Thông Văn, Chức Phương cùng La Trân tam điện đều có tham dự vào.

Tin tức này chưa chắc được truyền từ chỗ Phượng Tam. Lại nói cho dù Tàng Trân Các bán đứng hắn, với địa vị chấp sự Kim Đan như Phượng Tam cũng không hề có quyền gì lên tiếng.

Chuyện hôm nay rốt cục là vì nguyên do gì, hắn còn cần cặn kẽ điều tra suy tính. Nhưng Bắc Hải Tàng Trân Các không thể nghi ngờ là có hiềm nghi lớn nhất!

Hắn xen lẫn bên trong dòng người hỗn tạp, Nhạc Vũ mấy lần dùng thủ thuật Chướng Nhãn Pháp thay đổi dung mạo mới cảm giác được linh cảm nguy hiểm thoáng giảm bớt một chút.

Bất quá Nhạc Vũ cũng hiểu rõ, mình chẳng qua mượn cơ hội nơi này hiện tại có tới mấy chục vạn tu sĩ hội tụ, khí tức vô cùng hỗn tạp mới tạm thời thoát khỏi mà thôi. Một khi hắn rời khỏi tòa thành này, chỉ sợ sẽ bị tìm thấy ngay lập tức.

Ngay sau đó Nhạc Vũ ở bên trong Tụ Minh Thành thuê một động phủ tạm thời, lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn, bắt đầu dốc lòng thôi diễn.

Chỉ cảm thấy trong minh minh, thiên cơ vốn hỗn loạn càng bị phủ lên một tầng sa mỏng, càng làm cho người nhìn không thông thấu.

Quả nhiên có người dùng phương pháp điên đảo thiên cơ tính toán ta!

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, sau đó tìm kiếm số tiên đan lấy được lần trước nuốt vào một viên. Liên tục thúc giục tinh nguyên, phun ra vài ngụm tinh nguyên khí lên trên Càn Khôn Dịch Bàn. Tầng chướng ngại vô hình kia nhất thời không còn cách nào ngăn cản hắn.

Chỉ một thoáng, Nhạc Vũ liền có chút cảm ứng.

Hắc! Hay cho một sát cục, hay cho Li Trần Tông!

Đợi đến khi lực lượng tiên đan tiêu tán, sắc mặt Nhạc Vũ đã trắng bệch như giấy. Bản thân vốn đã gặp hiểm cảnh, còn thêm một Tu La Tán Nhân, tình hình sẽ càng thêm phiền toái. Về phần Thương Vọng, hắn hoàn toàn không để vào trong mắt.

Trong nội tâm tính toán, nháy mắt sau Nhạc Vũ đột nhiên bị kích khởi một cỗ lệ khí chiến ý.

Suy tư thoáng chốc, Nhạc Vũ lấy ra một thanh phi kiếm truyền tin. Lần này khác với ngày thường, có ít nhất vài tu sĩ Đại Thừa cùng nhân vật Tán Tiên rình rập bên ngoài. Hắn không dám khinh thường chút nào, lấy ra vài giọt chân long tinh huyết tỉ mỉ vẽ lên một phù trận phức tạp, tiếp theo lấy ra vài tờ Thanh Loan Chân Hình Phù chưa sử dụng, thiếp lên trên, lúc này mới đánh vào bên trong hư không. Trong nháy mắt thanh kiếm đã bay xa tới mấy chục vạn dặm, tuy bị ngăn chặn mấy lần, nhưng vẫn hiểm trở chạy thoát ra ngoài.

Cho tới khi hắn cảm giác được thanh kiếm đã an toàn đào thoát, Nhạc Vũ xem như yên tâm hoàn toàn.

Tuy nói giờ phút này càng ở lâu nơi đây địch nhân sẽ đến càng nhiều, nhưng vẫn còn có thể lợi dụng cơ hội như vậy để tính toán việc khác.

Lần này nếu hắn muốn thoát khốn, hơn phân nửa hi vọng cũng phải ký thác lên người Nông Dịch Sơn. Chỉ khi Quảng Lăng Tông có thể toàn lực trấn áp Li Trần Tông, còn có lực lượng của Vân Mộng cùng Hạo Dương hai tông, như vậy mới khiến cho nhân thủ vây giết hắn giảm tới thấp nhất.

Mặc dù thật sự có Tán Tiên xuất thủ thì thế nào? Bản thân ta cũng muốn nhìn xem lần này rốt cục là ta vẫn lạc nơi này hay các ngươi chết trong tay ta!

Cười nhẹ một tiếng, Nhạc Vũ lại triệu hoán Chiến Tuyết đến hộ pháp cho mình, sau đó liền nhắm mắt tĩnh tu bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Đợi đến khi tinh nguyên trong cơ thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, Nhạc Vũ liền lấy ra một ít Địa Tâm Huyết Tủy bên trong Càn Khôn hồ lô, đặt trong lòng bàn tay bắt đầu thu nạp.

Hắn tham chiếu Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công quyết bắt đầu tu hành. Có được thổ hệ tinh khí tinh thuần, Nhạc Vũ tu luyện đại thần thông thổ hệ vô cùng

xuôi gió xuôi nước, chỉ trong nháy mắt hắn đã đột phá tới tầng thứ năm, cho đến tầng thứ sáu mới chậm dần.

Bất quá lần này Nhạc Vũ đã cảm giác được trong cơ thể, ngũ hành vốn đang dần dần mất đi thăng bằng hiện tại đã gầy dựng tuần hoàn trở lại. Chỉ qua vài khắc công phu thời gian, pháp lực bản thân đã tăng vọt lên hai thành!

Trong lúc này Ngũ Hành Phù Trận cũng bắt đầu chấn động hưởng ứng. Từ bên trong đoàn năng lượng ngũ sắc lan tràn ra vô số phù văn, cùng năm phù trận bên ngoài liên tiếp thành một thể.

Chân khí lưu chuyển bên trong đan điền lại một lần áp súc kịch liệt dù Ngũ Sắc Thần Quang không tăng cấp!

Lần này quả nhiên là chọn đúng! Ngoài ngũ hành tuần hoàn, sự giúp ích đối với ta quả thật đã vượt quá tưởng tượng!

Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, tuy hắn đã sớm có chuẩn bị, một khi tu thành ngũ hành, có thể đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đẩy thăng lên một mức độ thật khó tin tưởng. Chẳng qua tình hình như vậy đã vượt xa sự mong đợi của hắn.

Muốn đem môn công pháp này đẩy thăng lên tầng thứ tám, đoán chừng còn cần bảy ngày! Thời gian cũng đã đầy đủ, mà xem thử sau khi tu thành ngũ hành, còn có thể cho ta nỗi vui mừng tới bực nào!

Vạn Tiên Đảo Tụ Minh Thành có tới mười mấy vị Tán Tiên trấn thủ, mà Dịch Bảo đại hội đoán chừng phải kéo dài nửa tháng mới có thể kết thúc.

Đại Thừa tu sĩ đấu pháp, động thủ chính là sơn băng địa liệt, Quảng Lăng Tông có Thôn Tinh tổ sư, hai vị Tán Tiên tương đương thất kiếp, cũng không dễ dàng trêu chọc tới.

Với tính tình của những Bắc Hải Tán Tiên này, hoặc đồng ý cho Li Trần Tông mai phục ám sát hắn, nhưng sẽ không dễ dàng cho phép bọn hắn động thủ ngay trên Vạn Tiên Đảo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 652: Thổ hệ viên mãn

Một cỗ pháp lực màu vàng nhạt hậu trọng ngưng thật từ trong kinh mạch thổ hệ trong cơ thể Nhạc Vũ chậm rãi lưu chuyển, cuối cùng quay về bên trong đan điền.

Phù văn trong thổ hệ phù trận nhất thời càng lớn mạnh thêm một tầng. Thể tích đã có thể ngang ngửa với bốn phù trận còn lại.

Ngũ Hành Phù Trận lúc này tựa như đĩa quay, đang vây quanh trung ương chuyển động.

Thành, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công quyết tầng thứ tám!

Cảm giác được linh lực ba động thật lớn sinh ra từ bên trong đan điền của mình, trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng. Hắn biết Ngũ Hành tuần hoàn đã hoàn toàn hoàn thành. Vừa vươn người đứng lên, Nhạc Vũ trực tiếp thi triển ra Hỗn Nguyên Nguyên Cực Đại Thủ Ấn hướng mặt đất vỗ xuống.

Chỉ một thoáng đất rung núi chuyển, cả mặt đất động phủ bị Nhạc Vũ vỗ xuống vùi lấp hơn ngàn trượng, linh trận trong động phủ cũng hoàn toàn bị phá hủy.

Mười hai vạn thạch pháp lực! Lại tăng trưởng lên gấp đôi!

Chỉ dùng mắt suy đoán, Nhạc Vũ liền có thể tính ra một kích toàn lực này của mình đã đạt tới gần sáu mươi vạn thạch, đơn thuần lấy pháp lực mà nói, đã khoảng mười hai vạn thạch. Chỉ nói về phương diện thân thể, sau khi tu thành Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp, cũng đã có tăng cường, hôm nay đã có tới tám ngàn sáu trăm thạch lực lượng, tăng thêm ước chừng sáu trăm thạch! Trong lòng Nhạc Vũ có chút hoảng sợ, bất quá khi cẩn thận suy nghĩ lại cũng không cảm thấy quá mức kỳ quái.

Lúc trước tuy hắn tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, Thanh Đế Trường Sinh Quyết, còn có Vô Tướng Kiếm Quyết cùng Phân Quang

Thác Ảnh Kiếm là bốn môn thần thông, nhưng khi đó lẫn nhau đều phải hao phí đại lượng pháp lực, đặt trong việc duy trì ngũ hành thăng bằng. Lúc này toàn bộ đều được buông thả ra, hơn nữa ngũ hành tuần hoàn tương sinh, muốn gia tăng gấp đôi cũng không phải là chuyện lạ.

Mắt thấy bên ngoài động phủ có vô số tu sĩ bị động tĩnh làm kinh động, rối rít bay tới xem xét nguyên do. Nhạc Vũ nhướng mày, liền lấy ra Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đem linh trận che phủ nơi này tu bổ lại hoàn hảo thêm lần nữa.

Ngay sau đó, trong tay Nhạc Vũ ngưng tụ ngũ sắc quang châm, ở bên ngoài còn vây quanh một tầng lôi điện đủ màu đan xen lẫn nhau.

Đây cũng là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm! Chẳng qua khác hẳn với ngày thường, lần này vừa ngưng tụ thành, không chỉ là đạo lôi phù bên trong nguyên thần của hắn, ngay cả Ngũ Hành Phù Trận cũng gia nhập bên trong.

Sau khi ngưng tụ thành, liền nhảy mạnh trên tay Nhạc Vũ không ngừng, với pháp lực của hắn đã muốn khống chế không được, trong lúc mơ hồ còn có một cỗ uy áp bén nhọn bức người, làm ánh mắt Nhạc Vũ suýt chút nữa đã bị mê man.

Thiếu gia!

Nghe tiếng gọi của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ giật mình tỉnh lại, hắn quay đầu phát hiện sắc mặt Chiến Tuyết tái nhợt, trong mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn ngũ sắc quang châm trong tay hắn.

Ngay cả Đằng Huyền đang quấn quanh cổ tay trái của hắn cũng phát ra tia hồng mang quỷ dị, tựa hồ theo bản năng đang dè chừng và sợ hãi luồng quang châm gần trong gang tấc.

Nhạc Vũ khẽ cười, tiện tay phất ra, đem Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm trong tay tán đi. Hắn biết hai loại thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của mình cùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm cho đến hôm nay mới thật sự thành tựu đúng ý nghĩa.

Thậm chí giờ phút này hai đại thần thông cũng không thể gọi theo danh xưng trước kia, đã hoàn toàn biến thành đại thần thông biến dị, thần thông công pháp chỉ thuộc về riêng bản thân hắn!

Dùng thần thức cảm giác, Nhạc Vũ phát giác tu sĩ bên trong Tụ Minh Thành tựa hồ ít đi rất nhiều. Hiển nhiên Dịch Bảo đại hội đã chuẩn bị kết thúc.

Bên ngoài động phủ của hắn có mấy cỗ hồn niệm cực kỳ cường đại xa xa nhìn vào, cơ hồ không chút nào che giấu, thoải mái dò xét hắn.

Nhạc Vũ cười lạnh, thầm nghĩ mấy người này hơn phân nửa đã biết sát cục đã bị hắn xuyên thấu, làm việc tất nhiên không cần tiếp tục cố kỵ. Ngay lúc này trong lòng bàn tay Nhạc Vũ loáng thoáng xuất hiện một hình cầu, vô số lực trường tương hợp lẫn nhau, vô số cương phong cuồng ngược tản ra khắp bốn phía, nhìn vào biến ảo bên trong lòng bàn tay, ánh mắt Nhạc Vũ cũng tuôn ra một đoàn tinh mang. Hắn thầm nghĩ Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp không biết có thể làm cho người của Li Trần Tông thất kinh hay không?

Người bố trí ra sát cục này, lẽ ra không nên dễ dàng để cho hắn mua được đại thần thông thổ hệ này vào trong tay. Đoán chừng chính bọn hắn cũng không tin sau khi Nhạc Vũ mua được vật này lại có thể tu luyện tới thành tựu như thế.

Dù sao trên thế gian này, tuyệt không có người nào có thể trong vòng mấy ngày ngắn ngủi có thể đem một môn đại thần thông tu luyện tới tầng thứ tám viên mãn!

Chúc mừng thiếu gia! Có thêm được một môn đại thần thông, lần này xem như có thể chuyển nguy thành an rồi!

Trong mắt Chiến Tuyết hiện lên dáng vui mừng từ tận đáy lòng. Nàng biết được lần này mặc dù Nhạc Vũ vẫn ở Đại Thừa cảnh giới, nhưng chiến lực không khác gì tăng thêm mấy lần! Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp đối với Nhạc Vũ mà nói tuyệt không chỉ đơn giản là một môn thổ hệ thần thông mà thôi.

Nếu người của Li Trần Tông dùng thực lực trong dĩ vãng của Nhạc Vũ mà bố trí sát cục lần này, chỉ sợ sẽ không thu hoạch được gì.

Nàng cùng Nhạc Vũ vốn tâm niệm tương thông, tuy từ đầu tới cuối Nhạc Vũ không nói gì, nhưng nàng có thể cảm giác được nội tâm của chủ nhân đầy cảm giác nguy cơ áp bách. Lúc này nỗi lo lắng nhất được giải trừ, trong lòng Chiến Tuyết nhất thời khẽ buông lỏng.

Chuyển nguy thành an sao?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, sau đó nhàn nhạt lắc đầu:

Nếu chỉ là thuận lợi trở về được Quảng Lăng, chẳng phải phụ ý tốt của Li Trần Tông? Lại nói, cũng đã tới lúc cần phải trở về rồi!

Lời tuy nói như thế nhưng Nhạc Vũ không có ý lập tức rời đi. Hắn lấy ra Thông Thiên Long Kích Ấn tế luyện lại một phen.

Sau khi tu luyện đại thần thông thổ hệ, trọng bảo thổ hệ này đối với hắn mà nói tầm quan trọng đã có khác nhau. Gần mười hai vạn thạch pháp lực cũng đủ làm cho hắn điều khiển pháp bảo vô cùng tự nhiên.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lấy ra hai mươi chiếc lá đỏ thẫm, chính là lá cây ngày đó lấy được từ Hồng Ngọc Phù Tang Tiên.

Mãi cho tới nay Nhạc Vũ vẫn chưa thể đem những chiếc lá cấp bậc ngọc tiên này chân chính chế luyện thành linh phù. Nhưng cũng may bản thân căn bản chưa từng tế luyện, cũng có thể sử dụng như phù chỉ, chẳng qua hiệu dụng có chút giảm xuống mà thôi.

Ngày đó bên trong Tử Vân tiên phủ lấy ra chân long tinh huyết, ước chừng còn có hơn trăm giọt. Lần này Nhạc Vũ lấy hết ra, ở trên những phù triện bắt đầu vẽ phù văn, mơ hồ là hình vẽ phảng phất giống như kỳ lân, chính là Kỳ Lân Chân Hình Phù! Kỳ Lân cũng đứng đầu vạn thú, am hiểu ngự hỏa, bất quá vừa là thổ hệ linh hỏa, bản thân cũng là thổ hệ linh thú.

Nhạc Vũ chỉ một thoáng đã vẽ xong phù văn, tiếp theo từ bên trong Thông Thiên Long Kích Ấn đưa ra vài tia Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa truyền vào bên trong.

Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa tùy bị Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp, nhưng những năm nay được Thiên Long Xuyết Ấn nuôi dưỡng, dĩ nhiên càng thêm lớn mạnh hơn mấy phần.

Vốn lấy khả năng của Nhạc Vũ còn chưa đủ sức dùng linh hỏa này chế phù. Nhưng có được những chiếc lá do Hồng Ngọc Phù Tang Tiên lưu lại, vừa lúc thích hợp. Hơn nữa lấy hồn niệm điều khiển Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp, miễn

cưỡng cũng có thể làm được, chẳng qua phù triện làm ra vô cùng thô ráp, nhưng uy năng khi sử dụng tuy khẳng định không bằng Chu Tước Chân Hình Phù đã bị tiêu tán hơn phân nửa linh lực, nhưng chắc chắn sẽ không thể thua kém quá nhiều!

Thật ra nếu không phải thực lực không đủ, lấy những tài liệu này cộng thêm Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, đủ có thể chế tạo ra trung phẩm tiên phù cũng còn dư dả!

Suốt bảy ngày đêm, Nhạc Vũ mới hoàn toàn hoàn thành hai mươi linh phù này. Chẳng qua giờ phút này tinh thần của hắn chẳng những không cảm thấy mỏi mệt, ngược lại càng thêm phấn chấn.

Ngoài ngũ hành tuần hoàn, khiến cho chân khí hắn nhanh chóng khôi phục, đạt tới mức độ gần như biến thái, hai mươi ngày chế luyện phù triện mặc dù pháp lực tiêu hao cực lớn, nhưng từ đầu tới cuối chưa từng bị khô kiệt. Lúc này hắn vừa mới dừng tay, pháp lực đã tràn đầy trở lại.

Nếu ngay cả lá bài tẩy như vậy còn chưa thể bình yên thoát thân, thật sự xem như số mạng ta đã hết!

Chỉ thoáng khôi phục chốc lát, Nhạc Vũ dứt khoát thu lại tất cả đồ vật tùy thân, rời khỏi động phủ. Ngay lúc này, mấy đạo hồn niệm nhìn trộm xa xa liền tăng lên sát cơ.

Trong lòng Nhạc Vũ đều nhận thấy nhưng không chút để ý tới. Chỉ đi tìm chủ nhân động phủ giao nạp mấy ngàn tứ phẩm linh thạch xem như bồi thường, liền phiêu nhiên rời đi.

Lúc này Dịch Bảo đại hội trên Vạn Tiên Đảo đã sắp kết thúc. Nhưng ngoài dự tính của hắn, tu sĩ nơi này chẳng những không giảm xuống, ngược lại càng tăng thêm gấp đôi. Một đường nhìn thấy cơ hồ trên mặt người nào cũng mang theo vẻ sợ hãi ngưng trọng. Nhạc Vũ âm thầm tò mò, dùng hồn niệm tra xét, sau đó liền sáng tỏ nguyên do.

Nguyên lai là Huyết Ma Tu La Tán Nhân hoành hành!

Nghe trong miệng những người kia thuật lại, dường như có vài chục Nguyên Anh tu sĩ cùng hơn vạn tu sĩ khác đã bị Huyết Ma cắn nuốt, trong đó thậm chí

còn có tu sĩ Đại Thừa.

Nhạc Vũ cũng không biết lời này có phải thật sự hay không, nhưng có thể làm cho hơn vạn tu sĩ bàng hoàng ở lại trên Vạn Tiên Đảo không dám rời đi, nói vậy Tu La Tán Nhân đúng là đang đại khai sát giới. Nhưng chuyện này tạm thời không liên quan tới hắn, tự có hơn mười lão bất tử của Bắc Hải đi quan tâm.

Li Trần Tông dám động thủ với hắn tại nơi này, mặc dù không được những Tán Tiên kia ủng hộ hỗ trợ, nhưng cũng đã được bọn hắn ngầm đồng ý.

Bởi vậy Nhạc Vũ đối với những người này không còn nửa phần hảo cảm. Nếu không phải lo lắng Tu La Tán Nhân khôi phục quá nhanh sẽ tạo thành bất lợi đối với Quảng Lăng Tông, hắn cũng chỉ hận không để cho Bắc Hải tán tu đều chết hết cho thỏa đáng.

Cho dù giờ phút này còn chưa làm gì được họ, ngày sau hắn nhất định phải làm cho Bắc Hải tán tu nhất mạch hoàn toàn xuống dốc!

Đi ra khỏi phạm vi Vạn Tiên Đảo, Nhạc Vũ không cần quan sát cũng có thể cảm giác được những đôi mắt mang theo vẻ dò xét cùng vẻ quái dị theo dõi hắn.

Hắn không hề để ý tới, một đường chắp tay ngự không rời đi, tốc độ không nhanh không chậm, hắn biết giờ phút này cho dù muốn chạy trốn cũng không chạy thoát thiên la địa võng bày ra.

Vì thế hắn dứt khoát dùng thần thái thong dong chậm rãi đi tới, xem như đang du ngoạn, cùng Chiến Tuyết một đường cười cười nói nói đi về phía bắc. Ước chừng vừa rời khỏi Vạn Tiên Đảo chừng ngàn dặm, phía trước liền truyền ra không gian ba động.

Trung niên đạo nhân sắc mặt âm lãnh từ hàng rào không gian bước ra, trong tay cầm một con kỳ trùng nhỏ màu vàng, chính là Thương Vọng. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ, sau đó cười lạnh nói:

- Ta cho rằng cả đời này ngươi sẽ núp bên trong Vạn Tiên Đảo! Vốn định chờ ngươi mười năm ngươi cũng sẽ đi ra, hiện tại giảm được một phen công phu chờ đợi của lão phu. Hắc! Một tên chuột nhắt nho nhỏ, đồ vật ta nhìn trúng ngươi cũng dám đi theo tranh giành?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 653: Một kích thuấn sát!

Nhạc Vũ nghe được cảm thấy buồn cười, hắn từng gặp qua người càn rỡ, nhưng chưa nhìn thấy qua tán tu lại càn rỡ như vậy. Thực lực của Không Kiếm so với người này không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, nhưng vẫn chưa cuồng vọng tới như thế.

Có thể không chút nào cố kỵ dùng vài ức linh thạch mua Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp cùng Huyền Linh Thánh Quả, làm sao có thể là người thường.

Cũng không biết do người này thật sự ngu xuẩn hay đã hoành hành tại Đông Hải đã quen, sớm không đem người khác để vào trong mắt. Mà ngay cả chuyện rõ ràng như thế mà vẫn nhìn chưa ra.

Nghĩ tới giờ phút này còn có đại địch bên cạnh, trong lòng hắn càng không có chút kiên nhẫn nghe người này nói thêm lời nào.

Ồn ào!

Thương Vọng mới nói tới đây, liền bị tiếng quát lạnh cắt đứt, nhất thời vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên. Chỉ thấy thanh niên ngay đối diện trong tay trực tiếp ném ra một đoàn kim quang.

Trong lòng hắn đầu tiên liền cảm thấy bị khiêu khích tới cuồng nộ, ngay sau đó liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Tử kim quang mang kia bay lên cao, hóa thành một chiếc võng khổng lồ, hướng hắn chụp xuống. Hắn chỉ chậm một thoáng, liền bị phong kín toàn bộ hàng rào không gian cùng hướng chạy trốn khắp chung quanh.

Vẻ mặt Thương Vọng trầm xuống, vội vàng bắn ra một thanh ngọc xích trong tay áo, chỉ một thoáng liền hóa thành ngàn trượng, chắn ngang bầu trời, không để chiếc lưới khổng lồ kia rơi xuống.

Chẳng qua chỉ có một bộ phận kim võng bị ngăn cản, một ít tử kim sắc ti tuyến rơi xuống dưới chân hắn, đang nhanh chóng co rút lại.

Bên trong phương viên vạn trượng, dấy lên một ngọn lửa cháy màu đỏ thẫm, thẳng xông thần hồn. Cho dù với tu vi như hắn cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, phảng phất như thần hồn của mình đang bị thiêu đốt.

Thương Vọng vội vàng lấy ra bốn thanh phi kiếm minh hoàng sắc xoay tròn chém ra bốn phía, nhưng không hề làm tổn thương được tử sắc kim võng kia chút nào.

Cũng may bên trong bốn thanh phi kiếm toát ra một cỗ hoàng sắc ba văn ngăn cản những tử kim ti tuyến phủ xuống, đồng thời cũng ngăn cản cỗ hỏa diễm đỏ rực kia dâng cao.

Đây là đồ vật quỷ quái gì vậy?

Lúc này Thương Vọng mới cảm thấy sợ hãi, năm vật mình đang sử dụng không có vật nào mà không phải là nhất phẩm trọng bảo cao cấp, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn chặn tử kim ti võng kia mà thôi, một thân pháp lực gần như bị hút đi sạch sẽ.

Khi hắn nhìn về phía thanh niên có tướng mạo bình thường không có gì nổi bật, vẻ mặt Thương Vọng đột nhiên trắng bệch, trong lòng chìm tận đáy cốc.

Rốt cục hắn đã sống gần ngàn năm, còn là tu sĩ Đại Thừa, kiến thức vẫn khác hắn người thường. Vừa mới giao thủ liền biết được lợi hại, có thể đem uy năng của tử kim ti võng thúc giục tới mức lớn nhất, tu vi pháp lực bản thân đương nhiên thật sự bất phàm.

Uổng cho hắn trước đó còn tràn đầy tự tin, nhưng vẫn không thể nhìn thấu được thực lực chân chính của người này. Còn muốn lợi dụng Khiên Ky Dẫn tìm tới tận cửa, có khác gì là tự đi tìm chết?

Vốn cho rằng chuyện này dễ như trở bàn tay, không ngờ đối thủ chỉ cần lật tay liền làm bản thân mình rơi vào hoàn cảnh tiến lui đều không còn khả năng.

Nhạc Vũ cũng có chút ít ngoài ý muốn. Thương Vọng là một tán tu, bên cạnh lại có nhiều trọng bảo như vậy, hắn chợt nhớ ra lời nói của người này trước đó, từng

làm qua rất nhiều hoạt động cướp đoạt thế này thật sự không ít.

Nhìn kỳ trùng màu vàng trong tay hắn, sát cơ trong mắt Nhạc Vũ hiện lên, tiện tay đánh ra một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang tầng thứ chín, thẳng đánh vào bên trong tử kim huyền hỏa võng.

Thương Vọng nhất thời biến sắc, lập tức tế ra một mặt gương đồng ngăn ngay trước người mình. Quanh thân gương đồng khuếch tán ra vô số phù văn màu vàng, mơ hồ thành trận pháp, vững vàng bao vây hắn bên trong. Khí tức xa xưa mạnh mẽ, linh lực ba động muốn áp bức cả tử kim huyền hỏa võng.

Nhưng khi quang mang lam hồng sắc đánh thẳng vào mặt gương, gương đồng bỗng dưng chấn động. Phù văn kim hoàng sắc trong nháy mắt tan rã hơn phân nửa, mặc dù gương đồng chưa bị hao tổn, nhưng đã quay cuồng một trận, thoát khỏi chủ nhân khống chế.

Băng Diễm Tuyệt Quang tuy là tầng thứ chín, nhưng được ngũ hành tăng phúc, cộng thêm bị Nhạc Vũ điều khiển, oai lực một kích thật đã tương đương với một kích toàn lực của siêu phẩm huyền binh!

Thấy được cảnh này, Thương Vọng càng thêm kinh hãi. Hắn thầm nghĩ đây là quái vật từ nơi nào đến? Chỉ dùng một loại trọng bảo cùng một loại đại thần thông đã có thể áp bức hắn tận cùng! Hắn không còn thời gian để hối hận, không chút chậm trễ ngưng tụ một tầng quang bích màu vàng quanh người, đồng dạng cũng được tạo thành từ vô số phù văn thượng cổ.

Trong lúc mơ hồ, Nhạc Vũ chợt cảm giác tầng quang bích kia cũng có lực lượng pháp tắc xen vào bên trong. Quang mang chợt lóe lên trong mắt hắn, sắc mặt vẫn hờ hững như trước. Nếu đã động thủ sẽ không thủ hạ lưu tình, người này tay cầm Khiên Ky Dẫn, có thể rình rập hành tung của hắn, lại càng đáng giết!

Trong tay kháp pháp quyết, hắn liền điều khiển Vô Hình Hàn Phách Kiếm đã bao phủ quanh người Thương Vọng, lập tức chém ra. Trăm đạo kiếm quang sáng lên, lập tức đem quang bích đánh thành nát bấy.

Bên ngoài ti võng, giờ phút này trong tay Nhạc Vũ đã lóe lên một đoàn quang mang lam hồng tương gian. Băng hỏa linh lực điên cuồng tụ tập quanh thân, phảng phất như cả thiên địa đang sụp đổ vào trong lòng bàn tay của hắn.

Thương Vọng hít sâu một hơi rét lạnh, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng. Hắn biết được người thanh niên trước mắt chỉ cần đánh thêm một kích, liền đủ đánh hắn thành phấn vụn!

Từ lúc hắn xuất hiện cho tới lúc Nhạc Vũ động thủ còn chưa tới hai mươi lần hô hấp. Ở giữa còn bỏ qua lúc nói chuyện, chân chính giao thủ chỉ khoảng vài lần hô hấp mà thôi. Thương Vọng thật sự không hề nghĩ đến người trước mắt không những là người mà hắn không sao địch nổi, lại càng không nghĩ tới người thanh niên kia chỉ cần trở bàn tay là có thể làm mình lập tức vẫn lạc?

Nhưng ngay khi Băng Diễm Tuyệt Quang sắp sửa hoàn thành, Nhạc Vũ chợt chấn động, ngẩng đầu nhìn lên trên, sau đó trên mặt hiện ra tia cười lạnh:

Cuối cùng đã chịu động thủ sao?

Trong nháy mắt lời vừa rơi xuống, trên bầu trời liền hiện ra một đạo bạch sắc kiếm quang mang theo canh kim khí mênh mông cuồn cuộn xa xa chém tới.

Ngay sau đó một đồ vật giống như cự tháp chợt xuất hiện, hóa thành phương viên trăm mẫu, hướng chỗ Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đang đứng âm ầm nện xuống.

Nhạc Vũ vẫn không muốn bỏ qua cho Thương Vọng, Băng Diễm Tuyệt Quang lại đánh ra, thẳng vào bên trong tử sắc huyền hỏa võng. Chỉ trong tích tắc một đạo thủy lam quang hoa xuyên tới, vừa lúc chặn lại quang mang lam hồng tương gian, bị Băng Diễm Tuyệt Quang oanh tới, trong nháy mắt bắn ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 654: Thiên la địa võng

Những người này không phải vì Huyết Ma mà đến!

Lúc trước khi Thương Vọng chạy tới đây, cũng loáng thoáng phát hiện nơi này sắp có đại chiến. Chẳng qua khi đó hắn nghĩ rằng những người này là muốn vây giết Huyết Ma. Thật sự chưa từng nghĩ ra lại vì người thanh niên trước mắt.

Người này rốt cục có lai lịch gì? Lại có thể dẫn dắt nhiều người đi vây giết hắn như vậy? Chẳng lẽ là một trong thiên hạ tam đại tán tu? Hay là tu sĩ Đại Thừa của đại tông môn nào đó?

Từ sau khi thân thể lão giả kia vẫn lạc, thanh siêu phẩm phi kiếm màu thủy lam trên không trung liền chuyển ngoặt, hướng Nguyên Anh của người kia bay đi.

Thần sắc Nhạc Vũ lạnh lùng, tay áo phất mạnh, một đạo pháp lực xa xa nhiếp lấy thanh phi kiếm, vừa định thu tới bỏ vào trong tay áo, từ xa hiện ra hai đạo sáng mờ, một lam một tím, đều bọc thanh kiếm kia muốn hướng lên bầu trời thoát đi.

Thấy được cảnh này, Nhạc Vũ nhướng mày:

Ân? Chẳng lẽ các ngươi còn muốn lấy thanh kiếm này về?

Một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chân Khí ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ trực tiếp vỗ về phía hai đạo sáng mờ kia, chỉ nghe một tiếng oanh thật lớn, khắp không gian gió quét bốn phía, bàn tay khổng lồ kia tuy bị tán ra, nhưng hai đạo sáng mờ cũng bị đánh khựng lại, chỉ thoáng chốc dừng lại, thanh phi kiếm thủy lam kia đã bị Nhạc Vũ thu vào trong tay áo, vững vàng trấn áp, mà trên bầu trời cũng truyền lại hai tiếng hừ lạnh bất mãn. Khóe môi Nhạc Vũ thoáng ứa máu, ngũ tạng chấn động, nhưng không chút nào để ý.

Nhân vật Tán Tiên, lực lượng bảy tám mươi vạn thạch, ngay cả Băng Liên Tiên Tử mượn Tuyết Phách Châu ký thác nguyên thần tuy pháp lực chỉ có bốn thành

bản thể, nhưng băng phách lực bên trong lại đạt tới trăm vạn thạch lực, vượt qua cả chính bản thể. Bản thể của nàng không sai biệt lắm cũng phải có tám mươi vạn thạch lực lượng.

Hai bên đối kháng, thực lực của hai người cộng lại cũng phải ngũ kiếp, Nhạc Vũ dùng Huyền Thiên Đại Thủ Ấn chính diện oanh kích, không ngờ ngũ tạng chỉ bị chấn động, đã xem như cực kỳ may mắn.

Liếc vào bên kia, nhìn thấy Thương Vọng đã tự biến mình giống như con rùa rụt cổ trong mai, Nhạc Vũ dứt khoát đem Vô Hình Hàn Phách Kiếm toàn bộ thu hồi.

Người này tay cầm Khiên Ky Dẫn, chính là một trong những nhân vật mấu chốt có thể tìm kiếm truy tung mình, những tên kia nhất định sẽ không dễ dàng cho phép mình giết chết hắn.

Dù sao chỉ dùng một tử kim huyền hỏa võng liền có thể vây khốn hắn, trừ phi có được huyền binh siêu phẩm cùng cấp chém vào ít nhất năm lần, những tử kim ti tuyến kia dù là phàm binh bình thường cũng không cách nào chém đứt, có làm gì cũng quá hao phí sức lực.

Ngẩng đầu nhìn lên, Nhạc Vũ không khỏi hiện lên nụ cười mỉa mai.

Hai vị ngũ kiếp Tán Tiên không ngờ đích thân tới, trận thế đúng là lớn thật!

Trên không trung không chút dự kiến, mây đen ùn ùn tụ tập. Gần hai ngàn tu sĩ từ bốn phương tám hướng kết thành trận hình nho nhỏ, bay nhanh lao tới. Cơ hồ chỉ trong khoảnh khắc đã kết thành đại trận.

Bên dưới mặt nước cũng là như thế, vẫn có hơn hai ngàn người, giống như dùng thủy độn phương pháp bố trí ra một đại trận.

Tam Thập Lục Lôi Phủ đại trận! Ngũ Phương Cực Linh đại trận!

Con ngươi Nhạc Vũ co rụt lại, chỉ thấy hai đại trận hắn do tám vị tu sĩ Nguyên Anh chủ trì. Mà làm cho hắn phải nhìn chăm chú cũng là khắp bốn phương tám hướng đều hiện ra tấm bia đá khổng lồ điêu khắc tứ tượng đồ án.

Tứ Tượng Tỏa Thần Bi! Quả nhiên ngay cả Thính Vân Tông cũng đâm một tay!

Tứ Tượng Tỏa Thần Bi chính là siêu phẩm trọng bảo của Thính Vân Tông, nghe đồn mấy năm trước đã có không ít tu sĩ Đại Thừa chết bởi những tấm bia này vây giết. Một khi phong tỏa không gian, liền ngay cả Tán Tiên cũng thật khó chạy thoát.

Nhạc Vũ thử sử dụng Thập Phương Môn, quả nhiên dù có bảo vật hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ một tia khe hở mà thôi. Bên ngoài hàng rào không gian rõ ràng còn có hai tu sĩ Đại Thừa ẩn bên trong thời không loạn lưu, vẫn không có đường nào chạy thoát.

Chiến Tuyết thoáng cau mày liễu, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận lần nữa vọt lên kiếm quang đầy trời, hướng đại trận bên trên xông thẳng tới. Bên trong truyền ra tiếng hừ lạnh nặng nề, chín thanh phi kiếm màu đen như mực hiện ra, đem bóng kiếm toàn bộ ngăn đỡ, chỉ khi bị Ngự Phong kiếm cùng Ngự Thủy kiếm chính diện oanh kích mới bị đẩy lui.

Chẳng qua chỉ vừa ngăn trở một thoáng, Tam Thập Lục Lôi Phủ đại trận trên bầu trời đã thành hình, vô số lôi quang tụ tập bên trong, cộng thêm Ngũ Phương Cự Linh đại trận bên dưới, chính xác đã đem cả thiên địa không gian nơi này hoàn toàn khóa kín.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, ném ra Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ mười hai mặt bố trí quanh người. Bên ngoài là mười vạn hai ngàn tám trăm Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, đã được pháp lực của hắn treo lơ lửng giữa không trung.

Đột nhiên trong mơ hồ hiện ra một Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, tuy kích thước rút nhỏ hơn rất nhiều, nhưng có được Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ mười hai mặt trợ giúp, uy năng bạo tăng gấp mấy lần!

Ngay khi trận pháp vừa sắp hoàn thành, liền nhìn thấy khắp bốn phương tám hướng xuất hiện một gã đạo nhân đang đạp sóng đi tới. Vị đi phía bắc dung mạo tựa như thiếu niên hai mươi tuổi, môi hồng răng trắng, phong độ tiêu sái, đi tới gần mười dặm, từ xa xa chắp tay nói:

Li Trần Tông Trúc Hồng, ra mắt Nhạc đạo hữu!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, ba tu sĩ ở ba mặt đông nam tây hình dáng tướng mạo khác nhau cũng thi lễ:

Li Trần Tông Dương Mộng! Nơi này có lễ!

Li Trần Tông Kim Húc! Ra mắt Nhạc đạo hữu!

Thính Vân Tông Huyền Như! Ra mắt Nhạc đạo hữu!

Đợi đến khi ba người này giới thiệu xong tên họ, Trúc Hồng thoáng mỉm cười nói:

Còn có hai vị Tán Tiên tiền bối cũng ở nơi này, cũng không nguyện hiện thân. Cộng thêm Thiết Tâm đạo nhân suýt nữa đã bị Nhạc đạo hữu gây thương tích, Nhạc đạo hữu có thể dẫn động năm tu sĩ Đại Thừa, hai vị Tán Tiên vây giết, có thể sánh vai với thiên hạ tam đại tán tu. Mặc dù hôm nay vẫn lạc, cũng đủ để tự hào!

Nhạc Vũ nhắm mắt không đáp, thầm nghĩ số người xuất thủ vây giết đâu chỉ như thế? Không nói tới hai người đang ẩn bên trong thời không loạn lưu, ngay cả khí tức của Băng Liên Tiên Tử hắn cũng mơ hồ có chút cảm ứng.

Mặc dù không biết nàng là địch hay bạn, nhưng trong lòng Nhạc Vũ biết rõ nếu như bị tỏ ra thất thế, sợ rằng lập tức sẽ gặp bất trắc.

Ngũ Phương Cự Linh đại trận bên dưới đã hoàn thành đầu tiên, chỉ một thoáng ngũ hành chi linh trong thiên địa cũng bị một cỗ hấp lực thật lớn dẫn dắt điên cuồng lao xuống bên dưới, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, cơ hồ bị rút hết không còn. Đặc biệt quanh người Nhạc Vũ tình hình nghiêm trọng nhất, cơ hồ không còn một tia thiên địa linh lực tồn tại.

Trúc Hồng híp mắt cười nhìn tới, nhất thời không có ý động thủ. Bản lĩnh của tu sĩ phần lớn đến từ thiên địa linh lực, ngũ hành linh lực nơi này mười thành đã bị rút đi bảy thành!

Ngay trong tích tắc, Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm cuối cùng sau lưng Nhạc Vũ cũng đã vào vị trí, theo một bí quyết đánh ra, Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận lập tức liền phát động.

Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ mười hai mặt nhìn qua như không có gì đặc biệt, trong nháy mắt liền lóe ra quang mang sáng mờ, làm cả linh lực lưu trong không gian thiên địa nơi này lần nữa biến đổi xu thế.

Thiên địa linh lực còn sót lại trong phương viên hơn mười dặm tại đây, ngay cả Ngũ Phương Cự Linh đại trận do mười tám tên Nguyên Anh tu sĩ cùng một trăm Kim Đan và hơn ngàn Linh Hư cảnh tu sĩ tạo thành cũng kịch chấn một trận, vốn ngũ hành linh lực vừa bị hút vào lại bị mạnh mẽ hút đi hơn phân nửa.

Sắc mặt Trúc Hồng không khỏi biến đổi, lại đưa mắt nhìn trận kỳ mười hai mặt, sau đó nhẹ giọng cười nói:

Lại là trận kỳ tiên gia, xem ra lần này thật có chút khinh thường ngươi! Ta không muốn tạo thù oán, đoán chừng hai người các ngươi cũng không nguyện dễ dàng bị giết chết. Như vậy thế nào, chỉ cần các ngươi thề trong chín ngàn năm không hiện thân trong Đông Thắng đại lục, tam tông chúng ta ngày sau sẽ không làm khó các ngươi, ân oán trước kia xem như xóa bỏ.

Nhạc Vũ cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy chuyện hoang đường trên thế gian cùng lắm chỉ như thế này mà thôi. Hắn lập tức đánh ra pháp quyết, ngũ hành linh lực cuồn cuộn mênh mông liền ngưng tụ quanh người, mười hai vạn thạch lực trong cơ thể nhất thời tăng thêm gấp đôi có thừa.

Khác với lần trước tại Thái Huyền Tông, mặc dù vẫn là mượn ngoại lực, có chút không dễ chịu, nhưng lần này có được ngũ hành tương trợ, linh lực do Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận tụ tập hắn cũng đã có thể miễn cưỡng khống chế.

Duy nhất làm hắn cảm thấy khó chịu chính là kinh mạch bị linh lực ngũ hành đánh sâu vào như nước lũ, bắt đầu xuất hiện chút ít tổn thương. Chẳng qua với thân thể chân long của hắn, cùng bản thân tu luyện tới Đại Thừa Kim Thân có được hơn tám ngàn thạch lực, khả năng khôi phục sức lực liền cực kỳ cường hãn. Trong vài canh giờ, không cần phải lo lắng nhiều về chuyện này.

Nhận thức được cảm giác cường đại trước nay chưa từng có, trong con ngươi Nhạc Vũ nhất thời lóe lên sát cơ:

Thật ra nếu các ngươi tự mình phế bỏ tu vi, giao ra huyền binh pháp bảo trên người, ta có thể bỏ qua cho các ngươi hôm nay!

Trúc Hồng đầu tiên chợt ngẩn ra, có chút ngạc nhiên, nguyên hắn tưởng rằng mặc dù Nhạc Vũ không chịu đáp ứng cũng phải dùng lời nói nhỏ nhẹ chu toàn

một chút, không ngờ vẫn cứ cuồng vọng đến như vậy. Sau một khắc, hắn lạnh lùng phẩy tay áo quát:

Không biết sống chết!

Tam Thập Lục Lôi Phủ đại trận trên bầu trời, trong nháy mắt giống như có một cỗ lôi quang thất thải mênh mông cuồn cuộn giáng xuống, trên nửa đường trên không trung đột nhiên xuất hiện hai tử lôi thật lớn từ xa thẳng tắp bắn tới.

Bao gồm Trúc Hồng bên trong, bốn Đại Thừa tu sĩ ở bốn phương vị đông tây nam bắc thần sắc chợt ngưng đọng lại, tế ra lôi quang màu sắc khác nhau phóng lên cao. Cùng đạo thất thải lôi quang trên bầu trời tụ cùng một chỗ, bạch quang chói mắt cơ hồ làm toàn bộ cảnh vật trong phương viên trăm dặm hoàn toàn mất hẳn màu sắc vốn có.

Đoàn tử lôi ở không gian phụ cận cũng bị cỗ lôi quang hủy diệt kia đánh sâu vào phá thành mảnh nhỏ.

Chiến Tuyết khẽ cau mày, theo bản năng cảm giác được nguy hiểm cực độ, tạm thời lui vào bên trong Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận.

Nhạc Vũ cười lớn, đem đại trận quanh thân thúc giục tới mức cao nhất, gần hai trăm đạo Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đánh ra, đánh thẳng vào đoàn lôi cầu hủy diệt kia. Tuy bị một cỗ từ trường ngăn trở, nhưng vẫn lấy xu thế không gì ngăn cản nổi xuyên thấu vào bên trong lôi cầu.

Hắn mạnh mẽ thúc giục Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười hai, ở ngay nơi trọng yếu của đoàn lôi cầu ầm ầm nổ tung. Khiến cho đoàn lôi quang kia chỉ trong một thoáng vỡ nát không thể khống chế, hai ngàn tu sĩ trên bầu trời cũng chấn động toàn thân, trong miệng tràn đầy máu tươi.

Trúc Hồng trợn tròn hai mắt, có chút không dám tin tưởng một màn ngay trước mắt, chỉ một kích đã bị dễ dàng đánh tan hoàn toàn.

Ngay sau đó liền thấy Nhạc Vũ lấy ra một quả ấn tỳ, huyền phù trên không trung, sau đó dưới chân hắn giẫm mạnh, trong chốc lát sơn hà lay động không ngừng…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 655: Thi triển hết thần thông!

Giống như hai đầu viễn cổ cự thú oanh kích lẫn nhau, n phương viên mặt biển ba trăm dặm giờ khắc này đều dậy sóng kịch liệt tận trời.

Bắt đầu từ dưới chân Nhạc Vũ, mặt biển đã bị áp chế xuống ngàn thước, đang nhanh chóng khuếch tán khắp bốn phía.

Trúc Hồng cảm giác thân thể chợt trầm xuống, thân thể trở nên nặng hơn gấp mấy chục lần làm thân hình hắn suýt chút nữa rơi luôn xuống nước. Cũng may tu vi hắn tuyệt đối mạnh mẽ, chỉ thoáng vận chuyển pháp lực liền ổn định lại thân hình.

Ngay sau đó, giống như vừa ý thức được điều gì, trong mắt Trúc Hồng liền lộ vẻ hoảng sợ, một cỗ dự cảm cực kỳ nguy hiểm đồng thời tràn ngập trong đầu.

Đây là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp, không ngờ đã là tầng thứ tám!

Trước tiên Trúc Hồng nhìn xuống bên dưới, rõ ràng nhìn thấy bên trong Ngũ Phương Cực Linh đại trận giờ khắc này trên mặt của người nào cũng lộ ra vẻ đau đớn. Cả mấy ngàn người tụ thành đại trận, dưới trọng lực bị áp xuống dưới đáy biển, ngoài ra còn bị nước biển tăng thêm mấy chục lần trọng lực trực tiếp tác dụng lên Ngũ Phương Cực Linh đại trận.

Bên trên bầu trời, tình hình hoàn toàn không ổn. Tam Thập Lục Thiên Cương Lôi Phủ đại trận cũng lấy xu thế không cách nào ngăn chặn hoàn toàn rơi xuống dưới. Tuy vẫn miễn cưỡng duy trì trận thế, nhưng đại đa số tu sĩ vẻ mặt hoàn toàn bối rối không biết nên làm sao.

Sắc mặt Trúc Hồng biến đổi, cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền phi thân trốn vào bên trong đáy biển, bắt đầu chủ trì Ngũ Phương Cực Linh đại trận. Pháp lực tu sĩ

Đại Thừa tràn ra mênh mông, thật khó khăn chống lại trọng lực gấp mấy chục lần đột nhiên phát sinh, đồng thời ngay lúc này một vị tu sĩ Đại Thừa của Li Trần Tông là Kim Húc cũng vừa bay lên không, đem Tam Thập Lục Thiên Cương Lôi Phủ đại trận ổn định lại. Hai người ở hai hướng đông nam lại tế lên pháp bảo đánh về phía Nhạc Vũ.

Chân mày Chiến Tuyết nhướng lên, đem Long Lân Kim Thuẫn tế ra, từ bên trong kéo ra phương viên chừng trăm trượng tạo thành một tầng quang bích màu vàng cản trở chắn trên không trung. Năm đạo huyết liên rối rít bay ra, đem Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận quanh người Nhạc Vũ bao phủ bên trong. Sau đó mở ra một tầng quang hoa thất thải như ngọc lưu ly, mấy đạo quang mang đánh lên tầng quang bích, chỉ làm huyết liên cùng quang hoa ngọc lưu ly vỡ nát, Long Lân Kim Thuẫn chợt sáng ngời nhưng vẫn bất động, ngược lại vài món pháp bảo kia bị chấn động văng ra ngoài, quang mang trở nên ảm đạm.

Thần sắc hai người kia xanh mét, Bạch Đế kiếm cùng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết vẫn đang cùng hai thanh phi kiếm cùng một ngọn cự tháp trên bầu trời triền đấu không thôi, không chút nào rơi xuống hạ phong. Không ngờ nàng vẫn còn dư lực đi ngăn cản một kích toàn lực của hai người bọn hắn. Bậc chiến lực này đã có thể thắng được Đại Thừa trung kỳ! Sau khi huyết liên giải tán, trong nháy mắt quang hoa xanh biếc như ngọc lưu ly lại mở ra lần nữa.

Chẳng qua giờ phút này bên trên bầu trời lại có hai thanh phi kiếm màu sắc khác nhau chợt xuyên ra hư không, hóa thành trăm trượng, mang theo lôi quang tử diễm vô lượng nhanh nhẹn chém xuống như muốn trảm thiên liệt địa, Long Lân Kim Thuẫn chỉ trong thoáng chốc liền bị chém thành tan rã, tuy long lân không hề bị hao tổn, nhưng những sợi tơ liên kết long lân đã bị vỡ vụn thành từng khúc.

Nhạc Vũ nặng nề hừ lên một tiếng, Long Tước Phiến bên tay trái lại vẩy ra lần nữa. Tổng cộng hai trăm mười đạo ngũ sắc quang châm phân ra hai cỗ hướng hai thanh phi kiếm đánh tới.

Khanh!

Theo tiếng chấn minh chói tai vang xa ngàn dặm, trên bầu trời lập tức vang lên vô số thanh âm đinh đinh đương đương, tựa như tiếng vang trầm đục khi rèn sắt, gần hai trăm đạo quang hoa lóng lánh chói mắt lóe lên, hai thanh phi kiếm khổng lồ liền bị thu nhỏ trở về nguyên hình, bị quang châm ngũ sắc mạnh mẽ đánh bay ra ngoài ba vạn trượng, trên thân phi kiếm cũng liền ẩn hiện ra vết rách!

Một khắc sau, Nhạc Vũ phảng phất như đã nhận ra điều gì, con ngươi khẽ động, trong mắt hiện lên nét trào phúng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hắc! Cho rằng ẩn núp ngoài bảy trăm dặm, ta không có biện pháp làm gì các ngươi sao?

Nhạc Vũ phất tay áo, năm Chu Tước Chân Hình Phù phối hợp cùng năm Kỳ Lân Chân Hình Phù bay múa trước người. Mười ngón tay huyễn hóa ra vô số thủ ấn, kết xuất ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Luân Ấn.

Sau một khắc, mười đạo phù đồng loạt dẫn phát, biến ảo thành hư ảnh của Chu Tước cùng Kỳ Lân, thẳng bắn về phương xa, lấy thần niệm của hắn khóa kín khí cơ ẩn hiện.

Đợi đến khi đạo phù văn cuối cùng cũng hóa thành cầu vồng bay lên, Nhạc Vũ đúng lúc nhìn thấy được Trúc Hồng cùng Kim Húc đã tế lên pháp bảo.

Nhạc Vũ chợt cười lên điên cuồng, giậm chân lần nữa, trăm dặm nước biển bên dưới bị rút lên không trung gần phân nửa, đem mực nước biển rút xuống chừng trăm trượng.

Lúc này thất khiếu mấy ngàn tu sĩ bên trong Tam Thập Lục Thiên Cương Lôi Phủ đại trận cùng Ngũ Phương Cực Linh đại trận lại tràn đầy máu tươi. Những tu sĩ Linh Hư Kim Đan nơi hông đều hé ra vô số vết thương, da thịt cuộn trào, giống như đang bị một cỗ lực lượng khổng lồ xé rách thân thể.

Trúc Hồng cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu, bên dưới người hắn có một cỗ trọng lực nặng gấp mấy chục lần kéo mạnh thân thể hắn đi xuống, mà nửa người bên trên lại gặp phải một cỗ lực lượng xé ngược trở lên, tuy kém hơn chút ít nhưng dưới tác dụng trái ngược của hai cỗ lực lượng này, toàn bộ thân hình hắn như muốn nứt vỡ.

Cũng may hắn có được Đại Thừa Kim Thân, tuy bị ảnh hưởng nhưng vẫn cực kỳ bé nhỏ. Bất quá những đệ tử Li Trần Tông chung quanh đã không còn kháng cự được, chỉ trong chốc lát đã có cả trăm tu sĩ thân thể bị xé thành hai đoạn! Cả Ngũ Phương Cực Linh đại trận đã sắp hỏng mất.

Trong nội tâm kinh hoàng, Trúc Hồng liền kịp phản ứng, liền tế ra pháp bảo,

dùng pháp lực toàn thân bảo vệ mấy ngàn tu sĩ quanh người hắn. Đúng ngay lúc này hắn nhìn thấy Nhạc Vũ đang kết ấn, trong miệng quát lớn một tiếng:

Toái!

Ngay tức khắc Thông Thiên Long Kích Ấn treo lơ lửng trên không trung nhất thời tản mát ra kim hoàng sắc quang mang vô cùng mãnh liệt, khắp không gian vốn đang xuôi theo chính phản trọng lực chỉ trong nháy mắt liền biến thành hỗn loạn.

Bên trong nước biển phía dưới, mấy trăm tu sĩ bao quanh bên ngoài Ngũ Phương Cực Linh đại trận ngay lập tức nứt vỡ thân thể! Lần này không chỉ là bị xé thành hai đoạn, mà là dưới tác dụng của nguyên từ lực trong nháy mắt bị xoắn thành một mảnh nát bấy.

Nhạc Vũ, ta cùng ngươi không chết không thôi!

Giờ khắc này đôi mắt Trúc Hồng trợn tròn như muốn nứt ra, bỗng dưng gào thét một tiếng, ánh mắt đỏ ngầu. Một cỗ pháp lực mạnh mẽ tràn ra, ứng chiến cùng trọng lực lan tràn chung quanh, chẳng qua Ngũ Phương Cực Linh đại trận vẫn bị đánh vỡ tan tành.

Tam Thập Lục Thiên Cương Lôi Phủ đại trận trên bầu trời đồng thời hỏng mất. Vô số huyết nhục bắn xuống, mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh cùng mười mấy Kim Đan vẫn lạc dưới nguyên từ lực xé rách.

Nghe được tiếng gào khàn giọng của Trúc Hồng, khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên giễu cợt:

Tính mạng bản thân còn khó bảo toàn, lại dám nói không chết không thôi với ta?

Một đạo quang hoa lam hồng tương gian bỗng dưng đánh thẳng xuống, xuyên thấu qua mặt biển, hướng thiếu niên vẻ mặt dữ tợn đánh tới. Phàm là những nơi bị Băng Diễm Tuyệt Quang quét qua, nước biển một bên biến thành khối băng, một bên sôi trào bốc hơi ngùn ngụt.

Cuối cùng tâm tình Trúc Hồng từ trong cơn cuồng nộ chuyển hóa thành lạnh băng, trong lúc vội vàng không còn cách nào thu hồi pháp lực, chỉ đành lấy ra hai đạo phù màu vàng, chắn ngay trước người, tạo thành hai tầng Quy Giáp Kim

Thuẫn.

Quang hoa lam hồng đan xen đánh lên tầng kim thuẫn, thế đi như chẻ tre, xuyên thấu qua tầng thứ nhất, đi tới tầng hai tuy đã gần như tiêu tán bớt uy lực nhưng vẫn có thể xuyên thấu qua, đánh lên trên người Trúc Hồng, làm thân thể hắn vừa muốn đông cứng lại đồng thời lại giống như bị lửa thiêu đốt.

Trúc Hồng chỉ cảm thấy một cảm giác vô cùng khuất nhục tràn khắp trong lòng, sau đó liền thanh tỉnh lại trong nháy mắt, hắn biết bản thân mình đã bị thương nặng, nếu còn ở lại sẽ có khả năng nguy hiểm tính mạng. Trong lòng thoáng do dự liền mang theo tiếng kêu không chút cam lòng:

Chúng ta lui trước, không được ham chiến!

Trong lòng hắn vừa quyết tâm thối lui, liền không hề do dự, thu hồi pháp lực tế lên một chiếc bình nhỏ, phát ra một đạo thanh quang, đem tám Nguyên Anh cùng mấy chục Kim Đan tu sĩ quanh người cuốn vào bên trong, những người khác hắn cũng không còn sức lực quản tới, liền hóa thành một đạo cầu vồng hướng nơi xa bỏ chạy. Chỉ bỏ lại hơn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh cùng mười mấy Kim Đan thân thể toàn bộ nát bấy!

Mãi cho đến lúc này, từ nơi xa mới truyền tới tiếng nổ vang ầm ĩ, chính là mười đạo Chu Tước cùng Kỳ Lân Chân Hình Phù chỉ trong mười mấy lần hô hấp đã đuổi theo kẻ địch chạy ra ngoài vạn dặm liền dẫn dắt thiên địa linh lực nổ tung phảng phất như muốn hủy thiên diệt địa, mãi cho tới hiện tại thanh âm mới truyền trở về, cỗ ba động mênh mông chí cực, làm người thất sắc.

Bây giờ còn muốn đi sao?

Nhìn thấy Trúc Hồng thu hồi pháp lực tế ra bình nhỏ, Nhạc Vũ liền biết ý định của hắn, vừa muốn thi triển thủ đoạn ngăn trở hắn, ngay lúc này đột nhiên chân mày Nhạc Vũ chợt cau lại, hồn niệm cảm giác được tận sâu dưới đáy biển có một cỗ huyết nguyên lực nồng hậu khổng lồ đang xông tới. Phương hướng cỗ huyết nguyên đánh tới chính là huyết nhục của vô số tu sĩ đang lả tả rơi xuống, còn có thần hồn của mấy ngàn tu sĩ còn chưa tan hết.

Tu La Tán Nhân? Chờ ngươi đã lâu!

Hắn cảm giác được trên người Huyết Ma chỉ trong mấy ngày đã mơ hồ khôi

phục tới thực lực của mấy năm trước, thậm chí còn vượt hơn mấy thành. Trong con ngươi Nhạc Vũ nhất thời lóe lên sát cơ, hồn niệm chợt động, hỏa hồng sắc thủ trạc nơi cổ tay trái liền vọt ra hư ảnh Đằng Xà.

Đằng Huyền đã sớm chờ thật lâu, lập tức thi triển ra Thiên Địa Pháp Tướng thần thông, thân thể chừng một xích đón gió liền trướng, hóa thành trăm trượng dài. Một đạo hỏa hồng sắc quang hoa đánh thẳng xuống huyết ảnh bên dưới. Chỉ một thoáng liền bắn qua khoảng cách mấy ngàn trượng, huyết quang nồng hậu kia dấy lên ngọn lửa đỏ thẫm, vang lên từng tiếng kêu thảm kiệt lực.

Đằng Xà mười ba cấp, Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang! Làm sao có thể?

Thanh âm rống giận không dám tin tưởng vang xa, cỗ huyết nguyên lực khổng lồ lập tức liền bắn lui.

Nhạc Vũ cười lạnh, một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang bắn ra, làm thể tích đoàn huyết quang lập tức rút nhỏ tới một phần mười, cuối cùng bức bách Huyết Ma lẻn xuống biển sâu bỏ chạy.

Nhíu mày, Nhạc Vũ thả ra Thôn Thiên Kim Nghĩ truy theo. Lúc này ba tu sĩ Đại Thừa của Li Trần Tông đã không còn thấy bóng dáng, duy chỉ có Thính Vân Tông Huyền Như đạo nhân đang đem Tứ Tượng Tỏa Thần Bi thu hồi, đang chuẩn bị bỏ chạy.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, Long Tước Phiến vẩy ra lần nữa, Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười hai quét ra, sau một khắc đã đánh trúng người kia thành tro bụi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 656: Sơ hội Bách Linh

Ngay khi quang châm ngũ sắc vừa nổ ra, dẫn dắt lên quang mang mạnh mẽ, không gian thiên địa quanh người Nhạc Vũ liền hoàn toàn yên tĩnh lại.

Xa ngoài ngàn dặm, ở trên bầu trời Vạn Tiên Đảo, hiện rõ một vẻ yên tĩnh quỷ dị, sau đó là tiếng hô hấp thật sâu.

Trong truyền thuyết Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm có lực xuyên thấu đệ nhất thời hồng hoang, hôm nay thật sự mở rộng tầm mắt. Chẳng qua mượn lực lượng pháp bảo thi triển ra tầng mười hai, oai lực một kích đủ thắng cả hai vị Tán Tiên cùng ra tay. Dù là Linh Tiên chân chính chỉ sợ cũng không chống nổi!

Đâu chỉ là không chống nổi, nếu bị đánh ngay chính diện, cho dù có là Linh Tiên nếu không có được tiên bảo thượng phẩm chống đỡ, thật sự đừng ôm hi vọng gặp may mắn. Cũng may là hắn chỉ nhờ vào pháp bảo, hơn nữa trên thế gian này ngoại trừ Tây Phương Giáo nhất mạch có thể thôi diễn ra một phần, vẫn chưa có người nào chân chính tu luyện ra được Khổng Tước thần thông kia, chỉ cần đem pháp bảo kia đánh nát…

Đánh nát được pháp bảo thì thế nào? Đại thần thông vừa rồi của Nhạc Vũ, các ngươi không phải không tận mắt nhìn thấy. Băng hỏa hợp nhất, tựa hồ chính là Băng Diễm Tuyệt Quang của Tử Vân đạo nhân xưng hùng năm xưa. So sánh với Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm chỉ kém hơn một chút mà thôi. Xem ra tiểu tử này đúng thật đã nhận được truyền thừa đạo thống của Tử Vân đạo nhân! Còn có Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp, đại thần thông thổ hệ này, lại được hắn sử dụng ra tới uy năng mạnh mẽ như vậy, không ngờ vẫn còn đủ sức lực thi triển nhiều loại thần thông công pháp. Pháp lực của hắn chỉ sợ đã đạt tới mười hai vạn thạch! Có thể ngăn cản được tam kiếp Tán Tiên. Cho dù là ta và ngươi cũng xê xích không xa!

Bản thân ta chỉ lưu ý hắn làm sao có thể đem Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp tu luyện được tới tầng thứ tám chỉ trong vòng mười ngày? Trong tay

người này nhất định phải có được trọng bảo thổ hệ có thể phụ trợ tu hành! Nhưng vì sao chỉ luyện tới tầng thứ tám là dừng, không tiến thêm một bước, ở ngay trong Vạn Tiên Đảo của chúng ta độ thiên kiếp Đại Thừa? Dã tâm của người này chỉ sợ lớn tới mức chúng ta khó có thể tưởng tượng được!

Đại thần thông thổ hệ có thêm Băng Diễm Tuyệt Quang, liên quan tới băng hỏa hai hệ, Thái Thanh Huyền Môn có Vô Tướng Kiếm Quyết cùng Ngọc Thanh Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm cũng cần có canh kim khí. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm cũng cần được ngũ hành đầy đủ, duy trì cân bằng. Kỳ quái kỳ quái, trước kia ta từng nghe nói qua người này còn tu hành môn thần thông Thanh Đế Trường Sinh Quyết? Vì sao lần này còn chưa thấy hắn sử dụng.

Thần thông kia tuy mạnh mẽ, nhưng muốn sử dụng cũng cần pháp lực kinh người. Hắn chỉ đạt Nguyên Anh cảnh giới, vì sao hiểu được thiên đạo? Chẳng lẽ hắn là tu sĩ Đại Thừa chuyển thế hay sao?

Những lời nói nhảm nên nói ít cho thỏa đáng! Hôm nay chúng ta cứ để hắn rời đi như vậy sao?

Nếu không phải thế nào? Hôm nay bốn ngàn đệ tử Li Trần Tông, mười sáu Nguyên Anh, năm tu sĩ Đại Thừa cộng thêm hai Tán Tiên bị hắn trở tay liền tiêu diệt hơn phân nửa, thậm chí cả hai vị lão hữu giờ phút này cũng bị trọng thương bại lui. Đừng nói tới Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm sắc bén vô song, chỉ sợ chúng ta cũng phải hi sinh vài món trọng bảo để đối kháng. Giờ phút này ai biết trong tay của hắn có còn lá bài tẩy khác nữa hay không? Uy năng của mười Chân Hình Phù vừa rồi ta và ngươi cũng đã được tận mắt chứng kiến.

Chúng ta có thể bàng quan, nhưng không thể nhúng tay. Nếu thật sự chọc giận Thôn Tinh, chỉ sợ chúng ta không còn ngày tố hình nào nữa, ngàn năm thiên kiếp cũng sẽ đáng lo. Chuyện của Nhạc Vũ chúng ta đã đuối lý, nhưng vẫn còn cơ hội xoay chuyển lại!

Yêu nghiệt! Hắc hắc, thật không ngờ bao ngàn năm sau lại xuất hiện thêm một yêu nghiệt! Chẳng thể trách! Lần này đúng là bị Li Trần Tông hại thảm! Cuộc chiến hôm nay sẽ làm khiếp sợ thiên hạ tu sĩ, chỉ sợ mọi người đều sẽ cười huynh đệ chúng ta có mắt không tròng, làm ra chuyện ngu xuẩn bực này!

Ai có thể nghĩ ra tên tiểu tử này lại có được thủ đoạn như thế! Li Trần Tông bố trí sát cục, ngay cả ta cũng khó thể chạy thoát. Nhưng cũng vì nể tình bọn hắn,

Mạc chân nhân cùng chúng ta tương giao mấy ngàn năm, thật sự khó thể khước từ. Không ngờ lần này để hắn sống sót, hơn nữa còn cứng rắn xoay chuyển càn khôn! Như vậy Li Trần Tông chỉ sợ diệt vong không xa. Trước có Quảng Lăng Tán Nhân vô địch ngàn năm, sau có Nhạc Vũ ngang trời xuất thế, Quảng Lăng Tông thực sự đã hoàn toàn chấn hưng!

Ngay cả nữ tử bên cạnh hắn cũng thật bất phàm. Chuyển sát vi cương, lực lượng trăm vạn thạch, không biết lại là thần thông gì? Có chút giống Huyền Sát Luyện Thi, bản thân nàng lại là người sống, thật sự khó hiểu! Còn có Đẳng Xà mười ba cấp, chính xác là hậu chiêu vô tận.

Chuyện này tạm gác lại trước khoan hãy nói! Nếu chúng ta còn tiếp tục ở đây nhìn, tính mạng Thương Vọng xem như không còn nửa phần sinh cơ.

Lời này vừa thốt ra, không gian nhất thời trở nên yên tĩnh. Một lúc sau một thanh âm già nua truyền ra tiếng thở dài nặng nề:

Vị đứng sau lưng Thương Vọng, cùng chúng ta có chút giao tình. Không còn cách nào khác chỉ đành kéo theo da mặt đi cầu người mà thôi. Không thể tận mắt chứng kiến tên kia cứ như vậy bị giết chết.

Trên mặt biển, số lượng nước biển nặng mấy chục vạn thạch bị Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ công pháp rút lên không trung lúc này đang ầm ầm rơi xuống. Ngàn dặm không gian, sóng lớn dâng trào.

Nhạc Vũ đem hồn niệm truyền ra ngoài hàng rào không gian, phát hiện hai tu sĩ Đại Thừa không rõ lai lịch đã sớm biến mất vô ảnh vô tung. Hắn đành lắc nhẹ đầu, tay phải nhiếp tới, một ít giới chỉ trong phương viên mấy vạn trượng bị hắn nhìn chằm chằm nãy giờ đều bị mạnh mẽ hút nhiếp vào trong tay hắn.

Giới chỉ của những tu sĩ Linh Hư Kim Đan hắn cũng lười mở xem, trực tiếp thu hồi chờ sau khi trở về sẽ "bán" lại cho tông môn.

Về phần hai tu sĩ Đại Thừa vừa bị hắn giết chết, giới chỉ của người đầu tiên kể cả Nguyên Anh đều đã được cứu đi.

Nhưng giới chỉ của Thính Vân Tông Huyền Như đạo nhân đã bị hắn cầm về trong tay.

Đầu tiên là chín thanh phi kiếm màu đen đã triền đấu bất phân thắng bại với Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết, tên gọi là Cửu Diệu Tru Tiên Kiếm đều là pháp bảo cấp bậc nhất phẩm.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm than một tiếng, những đại tông môn đứng đầu đúng là nội tình thật dày, sau đó đem phi kiếm thu hồi. Vật này vô dụng đối với hắn, ngày sau chỉ cần gia nhập vào trong Vạn Kiếm đại trận, có thể làm đại trận càng thêm uy lực mạnh mẽ.

Sau đó kiểm tra bên trong giới chỉ, đợi khi hồn niệm của Nhạc Vũ quét qua, ánh mắt hắn chợt phát sáng, bốn tòa bia đá thu nhỏ lại cỡ bàn tay bị hắn cầm trong tay quan sát.

Tứ Tượng Tỏa Thần Bi! Mười tiên phù đổi lại vật này xem như đáng giá.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ đem bia đá đánh vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, phân ra bốn phương.

Hắn tu luyện Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, nguyên từ lực của trận đồ có thể bị hắn thôi phát ra uy năng lớn nhất. Hôm nay điểm yếu lớn nhất của hắn chính là hàng rào không gian vẫn chưa đủ mạnh. Có được bốn Tứ Tượng Tỏa Thần Bi, thật sự như hổ thêm cánh. Đừng nói là tu sĩ Đại Thừa, cho dù là cửu kiếp Tán Tiên, chỉ cần uy năng kiếm trận đầy đủ, cũng có thể nắm được trong tay!

Bên trong giới chỉ còn có mấy chục ức linh thạch, hai kiện nhất phẩm trọng bảo, quả nhiên dị thường sung túc.

Nhạc Vũ cũng không tâm trí xem xét cẩn thận, chỉ thu hết vào trong tay áo, sau đó nhìn vào Thương Vọng đang bị vây khốn bên trong tử kim huyền hỏa võng.

Hắn thầm nghĩ bảo vật thượng cổ này chỉ cần bảo dưỡng thích đáng, chất lượng xem như có thể thắng được pháp bảo của thời hiện tại một bậc.

Tử kim kia cũng không cần nói tới, huyền hỏa chu ti luyện chế chừng vài vạn năm, pháp bảo tương tự như vậy dù luyện chế cũng không khả năng có được sức bền bỉ đến như vậy, bị nhất phẩm huyền binh liên tục chém phá vẫn hoàn toàn vô sự.

Vẻ mặt Thương Vọng đã hoàn toàn biến thành trắng bệch. Hắn tựa hồ đã biết bản thân mình dù làm thế nào cũng không còn tia sinh cơ, tuy ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn nhưng không hề thốt ra lời cầu xin thương xót.

Thần tình Nhạc Vũ lạnh nhạt, lấy Thiên Mộc kiếm trên búi tóc chiêu vào trong tay, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể giờ phút này toàn bộ chuyển thành Thanh Đế Trường Sinh chân khí, điên cuồng truyền vào bên trong Thiên Mộc Kiếm. Quang mang màu xanh biết liên tục phun ra nuốt vào, đồng thời còn có lôi quang quấn quanh trên thân kiếm chớp lóe không ngừng.

Nhưng vào ngay lúc này, hàn mang trong mắt Chiến Tuyết chợt lóe lên, lắc mình ngăn cản ngay trước mặt Nhạc Vũ.

Theo một trận linh lực ba động như có như không, hai lão giả hiện ra thân hình cách ngoài mười dặm. Khi Thương Vọng vừa nhìn thấy họ, trong mắt lộ ra vẻ mừng như điên.

Người đi đầu chính là một lão giả tóc xanh, nhìn thấy vẻ phòng bị cảnh giác của Chiến Tuyết, nhất thời cười khổ nói:

Lão phu danh hiệu là Bách Linh Tán Nhân, nói vậy tiểu đạo hữu đã được nghe nói. Vị bên cạnh chính là sư đệ của ta tên Vân Linh. Lần này tới thật sự không có ác ý! Người kia chính là đồ đệ của lão hữu ta. Lần này mạo phạm Nhạc đạo hữu, thật sự tội đáng chết vạn lần. Có thể bán cho lão phu chút mặt mũi hay không? Ta xem Nhạc đạo hữu muốn giết hắn đơn giản chỉ vì Khiên Ky Dẫn…

Lời còn chưa dứt, mấy người chỉ thấy Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, pháp quyết vừa ra, thu lại tử kim huyền hỏa võng.

Còn đang cảm thấy mừng rỡ, không ngờ Vô Hình Hàn Phách Kiếm đồng loạt chém xuống, quang bích quanh người Thương Vọng do đạo pháp hình thành cùng tiểu thuẫn bao quanh nhất thời nát bấy.

Ngay sau đó, trong tay Nhạc Vũ nắm lấy Thiên Mộc Kiếm đột nhiên chém ra, Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí mênh mông cuồn cuộn trong nháy mắt liền đem mặt gương đồng đánh bay, dư kình kiếm quang quét tới, chém xuống đỉnh đầu Thương Vọng, tiếp theo đem Nguyên Anh của người này kể cả Khiên Ky Dẫn tất cả đều chấn thành thịt vụn!

Bách Linh Tán Nhân thấy thế ánh mắt co rụt lại, Vân Linh Tán Nhân hai tay nắm chặc, trên mặt lóe lên thanh khí, cuối cùng lại kềm chế trở xuống, không ra tay cứu giúp.

Đợi đến khi thu hồi toàn bộ vật dụng do Thương Vọng lưu lại, thần tình Nhạc Vũ lạnh nhạt nhìn hai lão giả nói:

Kính xin nhị vị cho biết sư phụ của Thương Vọng là người phương nào?

Bách Linh nhất thời ngây người, ánh mắt Nhạc Vũ sắc bén như đao, còn có ý tứ như muốn hưng sư vấn tội. Lúc này Bách Linh làm sao dám đem tên của trưởng bối Thương Vọng nói ra khỏi miệng?

Tam kiếp Tán Tiên đối với tu sĩ bình thường mà nói có lẽ cao xa không thể chạm tới, nhưng đối với tên thanh niên trước mắt mà nói, thậm chí không cần vượt qua Đại Thừa lôi kiếp vẫn có thể đối kháng.

Thấy hai người trầm mặc không đáp, Nhạc Vũ cau mày, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, chợt phẩy tay áo nói:

Bắc Hải Tàng Trân Các từ hôm nay thối lui khỏi Bắc Hoang đi! Ngày sau các ngươi tốt nhất tự giải quyết cho tốt, chớ đi sai bước lần nữa!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ mang theo Chiến Tuyết cùng Đằng Huyền không chút quyến luyến phá không rời đi.

Trong lòng Bách Linh Tán Nhân chợt giật nảy, sau đó thở dài, thi lễ nói:

- Chuyện hôm nay Bắc Hải tán tu chúng ta chắc chắn sẽ cho Quảng Lăng Tông một lời công đạo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 657: Tiếp tục đuổi giết!

Thanh âm của Bách Linh Tán Nhân vọng theo phía sau làm Nhạc Vũ cũng thoáng giật mình. Hắn thầm nghĩ vị Tán Tiên này cũng thật thức thời ngoài dự đoán của hắn.

Tiếp theo Nhạc Vũ khẽ cười thầm, tiếp tục xuyên qua thật nhanh bên trong thời không loạn lưu. Chỉ một khắc sau bản thân hắn đã xuất hiện ngoài mấy vạn dặm. Nơi này chính là nơi giao kích giữa vị Tán Tiên cùng mười đạo tiên phù hắn đã phát ra khi nãy.

Cho dù biết rõ uy năng tiên phù trong tay mình vượt xa bất kỳ phù pháp nào đương thời, nhưng Nhạc Vũ vẫn không khỏi cả kinh.

Suốt phương viên ba ngàn dặm đảo lớn chung quanh đã hoàn toàn thành tro bụi. Chỉ còn lại chút đá ngầm tận đáy biển, trên bầu trời mây đen vẫn cuồn cuộn, trên mặt biển vẫn còn hỏa diễm vẫn còn thiêu đốt hừng hực.

Một luồng linh lực nước xoáy đang tàn sát khắp chung quanh, thật lâu vẫn chưa thể hoàn toàn yên tĩnh lại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, hắn đoán được người kia nhất định đã bị thương nặng.

Bản thân Tán Tiên bị không gian trong thế giới này bài xích, không cách nào dùng na di trong hư không. Có lẽ còn chưa thể bỏ chạy được xa, thậm chí có thể khẳng định đang ở nơi nào tránh né được thiên kiếp tạm thời nghỉ ngơi khôi phục thương thế.

Dùng hồn niệm cảm ứng khắp mọi nơi, chỉ chốc lát sau ánh mắt Nhạc Vũ chợt sáng ngời. Hắn vẫy tay nhiếp tới một khối bùn cát màu đen sẫm, bên trong bùn cát xen lẫn hai giọt máu màu vàng nhạt đã sắp cô đọng lại, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra nụ cười.

Đây là bổn mạng tinh huyết, sau khi binh giải trở thành Tán Tiên, là đồ vật duy nhất có thể mang theo từ trong thân thể trước khi binh giải. Sau đó có thể đem đào tạo lớn mạnh, cuối cùng có thể làm cơ sở tố lại hình thể, nhưng trong hai giọt tinh huyết này đã đánh mất toàn bộ sinh cơ, ngoại trừ bản thân bị thương nặng nếu không cũng không rơi xuống nông nỗi như thế.

Thật ra những tinh huyết của Tán Tiên có thể được xem như thiên địa linh trân, nếu sau khi yêu thú uống vào, chẳng những tăng thêm thực lực, dù là tu sĩ nhân loại cũng đạt được hiệu quả.

Cũng may chung quanh nơi này đã bị tiên phù oanh kích tan vỡ, những sinh vật bên trong đều bị nổ tung chết sạch, vì thế hai giọt tinh huyết kia mới có thể lưu trữ lại.

Vỗ vào linh thú đại bên hông, Nhạc Vũ thả ra một con Thôn Thiên Kim Nghĩ cho nó cảm ứng khí tức của giọt máu kia.

Một khắc sau Nhạc Vũ đánh ra một pháp quyết thúc giục con Kim Nghĩ bắt đầu men theo khí tức lưu lại tiếp tục truy theo, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết và Đằng Huyền, hai người một thú xa xa đuổi tới.

Con Thôn Thiên Kim Nghĩ chạy rất nhanh, có thể so sánh được với tu sĩ Đại Thừa, lại có khả năng xuyên qua không gian, chỉ trong chốc lát đã đi ra ngoài sáu mươi vạn dặm, rời khỏi Bắc Hải xâm nhập vào trong đất liền.

Chỉ chốc lát sau Nhạc Vũ đã nhìn thấy một dãy sơn mạch khổng lồ. Nơi này khiến người ta chú ý nhất chính một sơn cốc sâu thẳm nằm ở phía đông. Hắn mơ hồ cảm giác được cỗ khí tức cường đại nhưng đã có vẻ suy yếu, hơn nữa hắn còn cảm giác được cảm xúc tức giận xen lẫn sợ hãi bên trong cỗ hồn niệm kia.

Nguyên lai đang ẩn giấu nơi này!

Cơ hồ trong nháy mắt vừa cảm ứng được cỗ khí tức kia, Nhạc Vũ liền tế ra Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ mười hai mặt cùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, bố trí Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận. Đồng thời Long Tước Phiến cũng xuất hiện trong tay, sau một khắc cỗ khí cơ cường đại kia đã tiềm hành tận sâu trong lòng đất, từ dưới đất bỏ chạy.

Nhạc Vũ cười lạnh, nếu người kia có thể dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông bỏ chạy thì có lẽ còn được, hoặc có thể làm được như Tu La Tán Nhân, có được Huyết Độn Thuật, may ra còn có thể chạy thoát. Một Tán Tiên tu tập công pháp mộc hệ lại dám dùng phương pháp độn thổ tiềm hành ngay dưới mắt hắn, đúng là người si nói mộng!

Ngũ sắc quang mang trên Long Tước Phiến chợt lóe, liền có hai trăm tia Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đuổi ngay theo sau, Đằng Huyền cũng không cần hắn phân phó, liền đánh ra một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, theo sát phía sau chính là thanh Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết.

Hai loại đại thần thông đánh xuống mặt đất, nhất thời vang lên một trận tiếng vang, xen lẫn bên dưới lòng đất truyền ra thanh âm kêu thảm. Chỉ nháy mắt sau, liền có thể nhìn thấy một thân ảnh xuyên ra khỏi mặt đất, cuồng nộ quát:

Nhạc Vũ, chẳng lẽ ngươi còn không chịu bỏ qua?

Nói nhảm! Nếu không vì giết ngươi, ta cần gì phải đuổi theo tới tận nơi đây?

Nhạc Vũ không nói thêm nhiều lời, lật tay lấy ra hai đạo Kỳ Lân Chân Hình Phù, dùng pháp lực dẫn động, lập tức bắn ra. Hai hư ảnh Kỳ Lân thật lớn xuyên phá không gian đuổi theo thân ảnh Tán Tiên kia.

Người nọ vội vàng tế ra một thanh phi kiếm đã bị tổn hại ngăn cản lại, chung quanh cơ thể ngưng tụ ra mấy chục đoàn mộc châm, đánh về phía hư ảnh Kỳ Lân, ngay lập tức liền nghe được tiếng vang trầm đục.

Cả mấy vạn trượng phương viên bị năng lực trùng kích lập tức biến thành phấn vụn, Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa trong suốt bay tán chung quanh.

Vị Tán Tiên hình ảnh mơ hồ xa xa lại gào thét thê thảm, tuy toàn thân thiêu đốt bạch sắc hỏa diễm nhưng vẫn tiếp tục lao đi thật nhanh về hướng đông.

Nhạc Vũ cau mày, thầm nghĩ bản lĩnh người này đúng thật là không tệ, không ngờ đã bị thương nặng như vậy vẫn còn chưa chết.

Trong lòng thoáng có chút xót ruột, nhưng Nhạc Vũ lại tiếp tục lấy ra hai đạo Kỳ Lân Chân Hình Phù dùng tâm thần phong tỏa người kia, nhưng ngay khi hắn dự định kích phát, bỗng nhiên trên bầu trời hiện lên một cỗ khí tức băng hàn mang

theo quang hoa hắc lam sắc xuyên thẳng qua, đánh thẳng lên vị đoàn thanh sắc độn quang kia.

Huyền Minh Thần Quang tầng mười hai, là Băng Liên Tiên Tử!

Trong đầu vừa lướt qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ liền quyết đoán dừng tay, đem hai đạo tiên phù thu vào trong tay áo.

Chỉ một khắc sau liền nhìn thấy đoàn thanh quang kia bị đạo quang hoa hắc lam sắc đánh trúng, trong nháy mắt liền đông cứng lại rơi xuống.

Hắn liền biết Tán Tiên kia đã thân tử đạo tiêu, Nhạc Vũ liền xuất ra đạo pháp lực đem những đồ vật trên thân người kia nhiếp vào trong tay, cũng không hề liếc mắt nhìn, trực tiếp nhìn phương xa nói:

Là Băng Liên tiền bối giá lâm sao?

Đạo hữu trực tiếp gọi Băng Liên đã đủ!

Một tiếng than nhẹ thanh thúy cất lên, thân ảnh Băng Liên Tiên Tử hiện thân ngoài ngàn trượng, hướng Nhạc Vũ hơi khom người thi lễ nói:

Kính xin Nhạc đạo hữu đừng so đo chuyện Băng Liên mưu đồ bàng quan nhìn chuyện đã xảy ra vừa rồi.

Nhạc Vũ cười khẽ:

Có tội gì? Lẽ ra ta còn phải tạ ơn tiên tử đã giúp một tay mới đúng.

Trong lòng hắn cũng không muốn nói ra cho dù không cần đối phương ra tay hắn vẫn có thể đánh chết vị Tán Tiên kia.

Nhưng Kỳ Lân Chân Hình Phù thực sự trân quý, nếu lại sử dụng đủ khiến hắn vô cùng đau lòng. Tuy hắn có nhiều Hồng Ngọc Phù Tang Tiên cùng chân long tinh huyết, nhưng hai loại tài liệu này dùng luyện chế ra phù triện cấp thấp thực sự quá mức lãng phí!

Huống chi hành động vừa rồi của Băng Liên Tiên Tử chẳng khác gì đã cúi đầu thần phục hắn. Nàng đã xuất thủ đánh chết người kia, xem như tự tuyệt đường

lui cho mình. Nếu từ nay về sau đều cùng đi chung một đường, thân làm vãn bối hắn cũng không nên hành xử quá mức.

Băng Liên Tiên Tử nghe vậy nhất thời vui mừng, sau đó chợt nghĩ bản thân mình dù sao cũng là lục kiếp Tán Tiên, nhưng phải khúm núm trước mặt một tiểu bối còn chưa đầy bốn mươi tuổi, tâm tình nhất thời dị thường phức tạp, đành miễn cưỡng cười nói:

Nhạc đạo hữu không bắt tội tất nhiên không còn gì tốt hơn. Băng Nguyệt Tông cảm tạ vạn phần!

Nàng không có ý kiến gì, nhưng khóe mắt lại quét lên hồn thể đã giải tán của Tán Tiên kia. Trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác thỏ tử hồ bi, người này nàng cũng nhận thức, tuy danh tiếng cùng pháp lực xa xa không bằng nàng, nhưng cũng là người rất có danh vọng, đã từng hoành hành một phương, không ngờ bao năm cực khổ tu hành cuối cùng lại bị mấy tờ tiên phù của Nhạc Vũ làm mất hết hoàn toàn.

Nhạc Vũ khẽ cười, có chút hiểu được tâm tình của Băng Liên Tiên Tử. Đổi lại là hắn chỉ sợ tâm tình nhất thời thật khó thể tiếp nhận. Hắn cũng không so đo, chỉ hỏi:

Không biết tiên tử còn có việc gì muốn làm không? Nếu tạm thời rỗi rảnh, có thể trợ giúp vãn bối một tay?

Băng Liên Tiên Tử ban đầu khó hiểu, ngay sau đó trong mắt chợt co rụt lại:

Ý của đạo hữu muốn đi tìm vị Tán Tiên còn lại?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, thầm nghĩ nếu không làm cho Li Trần Tông tổn hại thật lớn, làm sao có thể trút được ngụm ác khí hôm nay? Hắn nhân cơ hội tiêu giảm cánh chim của Li Trần Tông, cũng giống như có thể cải thiện tình thế của Quảng Lăng Tông hiện tại.

Nhưng đối với tên Tán Tiên còn lại, Nhạc Vũ cũng không dám ôm nhiều hi vọng, động tĩnh nơi này quá lớn, người nọ dĩ nhiên cũng đã phát hiện ra, dù bị thương nặng thế nào giờ phút này nghĩ đến cũng phải liều mạng bỏ chạy khỏi nơi trú ẩn. Cho dù hắn có được Thôn Thiên Kim Nghĩ chỉ sợ cũng không thể làm gì được.

Nghĩ tới đây Nhạc Vũ lại đem lực chú ý vào trong giới chỉ vừa lấy được.

Quả nhiên bên trong ngoại trừ vài ức linh thạch, toàn bộ đều không còn gì khác. Pháp bảo trân tàng bên trong đã hoàn toàn bị phá hủy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, hắn lấy ra thêm một giới chỉ được cất giữ bên trong tu di không gian của người kia, khi hắn vừa dùng hồn niệm đảo qua, trong lòng chợt nhảy dựng.

Đây tựa hồ là giới chỉ của Hạo Dương Tông Thiết Tâm đạo nhân, như thế xem ra Nguyên Anh cùng giới chỉ của Thiết Tâm đạo nhân là bị người này thu lấy.

Nhớ tới vừa rồi khi hắn dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm ra tay giết chết tu sĩ Đại Thừa, không khỏi cười khẽ, liền dùng Ngũ Sắt Thần Quang phá vỡ cấm chế, đem hồn niệm thăm dò vào bên trong. Tiếp theo sau một thanh phi kiếm màu xanh đã hiện ngay trước người hắn.

Quả nhiên là Ngự Mộc Kiếm trong Thập Ngự kiếm khí! Theo tin đồn kiếm này chính thuộc về Hạo Dương Tông! Không ngờ còn là binh khí tùy thân của Thiết Tâm đạo nhân.

Thiết Tâm đạo nhân bị một kích của hắn miểu sát, căn bản không có cơ hội vận dụng thanh kiếm này. Vị Tán Tiên vừa rồi cũng không biết sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang phá khai phong ấn, càng không có thời gian kịp thời tế luyện, trong lúc nhất thời không cách nào lấy ra đồ vật bên trong giới chỉ, khiến cho toàn bộ pháp bảo bên trong vẫn còn hoàn hảo.

Băng Liên Tiên Tử vừa nhìn thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi, càng thêm kiêng kỵ nói:

Chúc mừng đạo hữu, Thập Ngự kiếm khí đã có được ba, đủ hoành hành đương thời!

Nhạc Vũ cũng vô cùng mừng rỡ nhưng cố đè nén không lộ ra mặt, đưa thanh kiếm cho Chiến Tuyết, ba thanh kiếm khí cộng thêm một trận đồ, uy năng của bộ kiếm trận đã vượt xa cả tiên khí.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 658: Xưa đâu bằng nay

Hai đạo Kỳ Lân Chân Hình Phù cùng nổ tung, dù ngoài trăm vạn dặm cũng có thể cảm ứng.

Bách Linh Tán Nhân vừa quay về tới Vạn Tiên Đảo, yên lặng nhìn về hướng đông, sau đó thở dài một tiếng:

Xem ra Lê đạo hữu đã thân tử đạo tiêu.

Chân mày Vân Linh cau lại, vẻ mặt lãnh đạm nói:

Thủ đoạn của người này thật quá mức tàn nhẫn, đáng tiếc cho Lê Vân, tu hành mấy ngàn năm, cuối cùng lại chết trong tay một tiểu nhi!

Câm miệng! Những lời gọi tiểu nhi, ngày sau ngươi đừng có lặp lại ở trước mặt người khác!

Hai mắt Bách Linh Tán Nhân trợn lên, xoay người nói:

Lê Vân tự có lý do bị giết chết, chẳng lẽ chỉ cho phép hắn bố cục giết người ta, không cho phép Nhạc Vũ giết ngược lại hắn sao? Vân Linh, ngươi đã phát sinh tâm chướng!

Vân Linh Tán Nhân chợt cả kinh, đột nhiên sực tỉnh, nhưng vẫn cau mày nói:

Ta xem hắn thật sự có chút không vừa mắt, vừa rồi thực sự bị hắn làm tức giận. Mặc dù Quảng Lăng Tông thanh thế lớn thế nào, bọn ta cũng không cần ăn nói khép nép ngay trước mặt tiểu tử kia! Tàng Trân Các đã tồn tại thật lâu tại Bắc Hải, làm sao có thể nói dừng là dừng? Sao nửa câu sư huynh cũng không nói một tiếng? Quảng Lăng Tông tuy có Thôn Tinh, nhưng chúng ta ở Bắc Hải vẫn có nhân vật có thể chống lại.

Bách Linh nghe vậy không đáp, hỏi ngược lại:

Sư đệ, nếu giờ phút này có cơ hội làm Nhạc Vũ thiếu ngươi một nhân tình, một phần nhân quả, không biết ngươi có chịu làm hay không?

Vẻ mặt Vân Linh ngẩn ra, há miệng, muốn nói điều này sao có thể, nhưng cuối cùng lại không nói ra được một lời, ngược lại vẻ mặt ngưng trọng, như có chút hiểu được.

Đúng là như thế!

Bách Linh Tán Nhân lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng nói:

Một trong mười tông môn đứng đầu thiên hạ đã là như thế, tuy là Đông Dương Tông mạnh nhất cũng chỉ có mười ba vị Tán Tiên trên đời. Nhưng nếu bọn hắn thật sự chịu bỏ xuống tiền vốn, muốn triệu tập nửa số Tán Tiên cũng không phải việc khó. Hôm nay Quảng Lăng đã có được tư cách như vậy! Trước kia làm sao có thể sánh bằng?

Nhìn thấy chân mày Vân Linh cau chặt lại, Bách Linh Tán Nhân lại nói, sau đó than thở:

Bắc Hải tán tu chúng ta chính là nhất thể. Nhưng lẫn nhau cuối cùng vẫn chưa thể đồng tâm hiệp lực. Hơn nữa hôm nay Vạn Tiên Đảo lại càng có không biết bao nhiêu đại tông môn rình rập, động tay liền có nguy cơ diệt vong. Chuyện lần này nói cho cùng là do ta và ngươi gây ra, những đạo hữu kia sao lại dễ dàng cho phép chúng ta rước lấy cường địch như Quảng Lăng Tông. Lúc này tuy Nhạc Vũ chỉ có tu vi Nguyên Anh, nhưng tiền trình không hề hạn chế. Nếu thật sự đến lúc đó mấy vị kia chưa chắc sẽ không thọc thêm một đao sau lưng để giao kết quan hệ với người này. Tỷ như Băng Liên Tiên Tử…

….

Đi theo Thôn Thiên Kim Nghĩ, lại xuyên qua mấy chục vạn dặm, nhìn thấy trong tầm mắt phía trước xuất hiện một ngọn núi nguy nga xuyên thẳng trong mây.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, thi triển pháp quyết thu hồi Thôn Thiên Kim Nghĩ, sau đó dừng lại. Tiếp theo thân ảnh Băng Liên Tiên Tử đã hiện ra bên cạnh hắn.

Đây là Li Trần sơn! Chính là nhất phẩm linh mạch.

Từ xa xa nhìn tới, Băng Liên Tiên Tử lắc đầu nói:

Xem ra Mạc Do đã chạy trốn vào bên trong. Chỉ lấy lực lượng ngươi và ta, sợ là khó thể tấn công vào.

Không cần Băng Liên giải thích, Nhạc Vũ cũng đã nhận ra ngọn núi này là nơi ở của Li Trần Tông.

U Châu nhất phẩm linh mạch chỉ có một ngọn núi này mà thôi. Vừa nhìn liền biết linh lực bên trong còn vượt qua Quảng Lăng sơn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Khẽ híp mắt, Nhạc Vũ bắt đầu cẩn thận quan sát, ngọn núi này ngoài lỏng trong chặt, hộ sơn đại trận được gọi là Vân Thiên Tinh Hà đại trận, bố trí rất có kết cấu.

Với Ngũ Sắc Thần Quang cùng thành tựu trận đạo của hắn vẫn có thể phá vỡ, mấu chốt là hắn thật không biết bên trong ngoại trừ có ba tu sĩ Đại Thừa, cùng Tán Tiên bị trọng thương kia còn có những cao thủ nào khác nữa hay không.

Nếu có Nông Dịch Sơn cùng Thanh Dương Tử cũng có thể thử xem một lần, nhưng đối thủ hiện tại của Quảng Lăng Tông không chỉ có một mình Li Trần Tông.

Bỏ đi! Hôm nay tới đây chấm dứt, xem thử ngày sau còn cơ hội khác hay không.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó giọng nói mang theo vẻ cảm kích quay đầu nói:

Nơi này vô sự, cũng không dám nhọc lòng tiên tử thêm nữa! Chuyện vừa rồi thật không có gì cảm tạ, vật này gởi tặng tiên tử trước.

Vừa nói xong, Nhạc Vũ ném ra một viên tiểu châu màu trắng, Băng Liên Tiên Tử đón lấy, đầu tiên chợt vui mừng, tiếp theo gượng gạo mỉm cười, gật đầu thi lễ sau đó hóa thành một đạo quang mang rời đi. Nhạc Vũ nhìn theo sau nàng, lại đưa mắt nhìn vào bên trong Đông Văn sơn.

Hắn nhìn chăm chú một lúc lâu, trong mắt hiện lên vẻ âm trầm, liền phất tay áo

rời đi.

Hắn cảm giác lưu lại Li Trần Tông chính là lưu mầm tai họa. Nhưng lần này hắn đích xác chưa có cách nào tiêu diệt được Li Trần Tông.

Giờ phút này là thời khắc mấu chốt ổn định căn cơ cho Quảng Lăng Tông, trước khi đào tạo ra được nhiều tu sĩ Đại Thừa cùng tu sĩ Nguyên Anh, tùy tiện khuếch trương thế lực cũng chính là rước lấy đường chết.

Lắc đầu, thần niệm Nhạc Vũ bắt đầu cảm giác tung tích của mấy con Thôn Thiên Kim Nghĩ hắn đã thả ra trước đó.

Ngay sau đó hắn cùng một nơi nào đó thật xa trăm vạn dặm vừa lấy được tinh thần liên lạc, không khỏi cười khẽ, so sánh với Li Trần Tông, Tu La Tán Nhân dễ đối phó hơn nhiều. Nhưng không biết sau khi bị Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của Đằng Huyền đánh trúng, cùng Băng Diễm Tuyệt Quang của hắn làm bị thương nặng, Huyết Ma còn dư lại được mấy phần thực lực? Đặc biệt là Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang có lực khắc chế Huyết Hà công pháp, còn mạnh hơn Băng Diễm Tuyệt Quang mấy đẳng cấp. Ngay khi Nhạc Vũ phá vỡ hư không rời đi, trên Đông Văn sơn Trúc Hồng đang lăng không đứng yên nhìn vào một màn phương xa.

Thương thế trên người hắn giờ phút này cũng đã giảm bớt, nhưng Băng Diễm lực thật khó thể tiêu trừ hoàn toàn. Trên gương mặt trắng nõn tuấn tú của hắn xanh tái trộn lẫn cùng màu đỏ ẩn hiện.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết là do ba loại linh thủy cùng linh hỏa hỗn hợp. Tập hợp cùng một chỗ, khiến tính chất của Băng Diễm Tuyệt Quang trở nên vô cùng hỗn tạp. Sau khi bị đánh trúng, cho dù may mắn còn sống cũng phải nếm khổ không ít, hiện tại Trúc Hồng chỉ có thể nhờ vào đan dược tạm thời trấn áp mà thôi.

Ở phía sau hắn là tu sĩ Đại Thừa Kim Húc của Li Trần Tông, giờ phút này sắc mặt âm trầm nói:

Băng Liên Tiên Tử đã cùng hắn liên thủ, nói vậy Lê sư thúc tổ hơn phân nửa đã vẫn lạc!

Trúc Hồng trầm mặc không nói, ánh mắt ngây ra, phảng phất như đang suy nghĩ

chuyện gì, một lúc lâu sau mới hỏi ngược lại:

Kim sư đệ, với ý kiến của ngươi, Thính Vân Tông cùng Hạo Dương Tông có thể bao lâu nữa rút tay khỏi Trung Nguyên?

Kim Húc nghe vậy ngạc nhiên, tiếp theo khẽ do dự nói:

Ty Lạc hai châu vừa nổi lên phân tranh, Nhân Hoàng Trung Nguyên chưa định, nghe Vân Hạo Dương nói chỉ sợ nhất thời khó thể phân tâm. Bất quá theo ý ta nếu gặp chuyện bất đắc dĩ, có lẽ Vân Hạo Dương sẽ đồng ý buông tha việc tranh đoạt Nhân Hoàng, khi đó có thể rảnh tay. Nhưng sớm nhất phải đợi thêm mười năm nữa. Chỉ còn một hi vọng hai tông này cũng sẽ hết sức đánh cược một lần!

Mười năm sao?

Trong ánh mắt Trúc Hồng lộ ra vẻ tự giễu:

Mười năm thời gian đã đủ cho tiểu tử kia xông vào Đại Thừa cảnh giới. Bên trong Quảng Lăng Tông nói không chừng lại toát ra thêm một hai Đại Thừa hoặc Tán Tiên. Trong vòng mười năm này chúng ta có thể làm được gì?

Tông ta cùng Quảng Lăng giờ phút này đã không còn khả năng cùng tồn tại!

Thần sắc Kim U âm trầm, tiếp theo quay đầu chuyển giọng:

Nhưng với thực lực của tông ta, trước mắt thật không nên xung đột chính diện với Quảng Lăng Tông! Hôm nay Quảng Lăng đã khác hẳn với ngày trước!

Quả thật khác hẳn!

Nghĩ tới mới vừa rồi, phải dốc hết toàn bộ lực lượng cùng nhờ vào thế lực khác viện thủ bày ra bố cục tất sát. Không ngờ lại bị tên tiểu tử kia lấy sức một mình mạnh mẽ đánh tan. Trúc Hồng không khỏi cười lên điên cuồng:

Bất quá nếu nói không hề có chút phần thắng, vậy cũng chưa chắc. Qua thêm chút thời gian ta chuẩn bị đi Thanh Châu một chuyến!

Vẻ mặt Kim Húc ngẩn ra, ánh mắt chợt sáng nhìn về Trúc Hồng, làm như có chút khó tin.

Rời khỏi Đông Văn sơn, Nhạc Vũ cũng không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy nhảy mạnh vô cùng khó chịu.

Hắn dừng lại lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn thôi diễn thêm một lần, hoàn toàn không có kết quả. Cuối cùng đành lắc đầu cười một tiếng, không tiếp tục suy nghĩ sâu xa, vô luận như thế nào, trên cõi đời này cũng không còn có chuyện gì có thể tiếp tục làm nguy hiểm tới tính mạng của hắn. Dĩ nhiên không phải không có ai không giết được hắn, chẳng qua hiện tại những người kia còn chưa thể chạy tới tìm hắn gây phiền toái mà thôi. Cảm giác hoảng hốt vừa rồi hắn chỉ là ảo giác.

Pháp lực của hắn giờ phút này đột nhiên tăng lên gấp bội, xem như mênh mông cuồn cuộn khôn cùng. Vừa thúc giục Thập Phương Môn chỉ qua trăm lần hô hấp đã đi tới bên cạnh Thôn Thiên Kim Nghĩ.

Vừa đi tới đây, Nhạc Vũ đã ngửi thấy một cỗ huyết tinh nhàn nhạt. Mắt thấy dưới chân chính là U Châu, là một khu rừng rậm nguyên thủy nằm gần Thanh Châu, phương viên không biết có bao nhiêu vạn dặm, tóm lại nhìn vào không thấy được giới hạn.

Bên dưới rừng rậm có thể cảm giác được có vô số thi hài yêu thú, huyết nhục đều tan rã, chỉ còn lại da lông hài cốt.

Huyết Hà công pháp đúng là có thể làm người giận quỷ ghét. Nhưng bụng đói ăn quàng tới tình trạng này, xem ra thật sự đã bị thương không nhẹ.

Thông thường mà nói Huyết Hà công pháp hấp thu huyết nguyên lực phải dùng thân thể loài người mới thỏa đáng. Yêu thú cũng có thể, nhưng rất khó luyện hóa hoàn toàn, nếu lẫn vào thú hồn, dễ dàng khiến cho thần trí thất khống. Bất quá nếu sau khi bị trọng thương, muốn hồi phục thực lực nhanh chóng, cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, bay lên trên trời cao mấy vạn trượng, men theo mùi vị huyết tinh đuổi theo. Chỉ chốc lát xa xa nhìn thấy một đoàn huyết quang đang cuốn dần như nước thủy triều bên dưới rừng rậm. Những nơi đoàn huyết quang đi qua, toàn bộ yêu thú đều bị huyết quang hút khô toàn bộ huyết nhục, liên tục ngã xuống.

Thực lực chỉ đạt tới bốn thành lúc trước, hắn còn một bộ phận thực lực dựa vào thời gian vừa rồi không ngừng hấp thu máu huyết của yêu thú nên mới khôi phục lại. Hơn nữa thần hồn còn chưa thể khôi phục, vô cùng suy yếu, xem ra một kích đột ngột của Đằng Huyền thật sự làm thương thế của hắn tổn hại không nhẹ.

Nhạc Vũ trực tiếp phá khai không gian, sau đó liền xuất hiện ngay cánh cửa không gian, liền nghe được Tu La Tán Nhân phát ra một tiếng gầm lớn:

- Nhạc Vũ? Tại sao lại là ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 659: Vây khốn Huyết Ma

Theo thanh âm này vang lên, đoàn huyết quang tràn ngập phương viên mười dặm trong nháy mắt liền tụ tập lại cùng một chỗ, hóa thành một đạo hồng quang hướng phía xa bay đi. Tốc độ bỏ chạy cực nhanh, so sánh với Băng Liên Tiên Tử còn nhanh hơn mấy phần.

Nhạc Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên, không hề ngờ tới Tu La Tán Nhân sợ hắn tới mức vừa nhìn thấy hắn liền lập tức bỏ chạy, không hề lưu ý tới mặt mũi của chính mình chút nào.

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ thả Đằng Huyền bay ra, thi triển Thiên Địa Pháp Tướng, thân thể biến thành hơn trăm trượng, phảng phất giống như một con hỏa long, quanh thân dấy đầy hỏa diễm cao ngất. Khi Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết vừa bước lên lưng nó, Đằng Huyền liền vỗ cánh mạnh mẽ đuổi theo Tu La Tán Nhân.

Đằng Xà cao cấp mười ba giai tốc độ di chuyển cực nhanh, còn hơn xa cả Tán Tiên. Đuổi theo huyết sắc độn quang của Tu La Tán Nhân còn nhanh hơn hắn tới mấy phần, khoảng cách đang dần dần rút ngắn lại.

Bên trong lòng bàn tay Nhạc Vũ ngưng tụ một quang đoàn lam hồng sắc, nhưng Tu La Tán Nhân không cho hắn cơ hội sử dụng Băng Diễm Tuyệt Quang, vừa xông tới khe núi phía trước, đột nhiên lao xuống dưới, lẻn vào tận sâu trong lòng đất. Chỉ trong chớp mắt đã thâm nhập xuống tận ba vạn trượng.

Lại lặp lại chiêu cũ! Có tác dụng gì? Có Thôn Thiên Kim Nghĩ, nơi nào cho phép ngươi chạy trốn?

Nhạc Vũ lạnh lùng thúc giục Đằng Huyền bay tới khe núi, ngoài dự tính của hắn, hắn không hề phát giác Tu La Tán Nhân có ý tứ muốn tiếp tục bỏ chạy. Ngược lại lao tới một nơi tận sâu ba vạn trượng, đã không còn chút động tĩnh. Trong lòng của hắn chợt ngạc nhiên, nhưng vừa dùng thần niệm cảm ứng, chợt hiểu rõ.

Nguyên lai là Âm Sát Địa Mạch, muốn liều mạng sao?

Khẽ nheo mắt lại, trong mắt Nhạc Vũ liền lộ ra vài phần lệ khí. Âm Sát Địa Mạch nơi này liên lạc phương viên mười vạn dặm, một khi đấu pháp bị phá hủy, bên trong khu vực này sẽ có đại tai kiếp phủ xuống. Vô luận là cỏ cây chim muông cầm thú, những sinh linh dưới cấp năm đều khó thể sống sót. Phần nhân quả sát nghiệt này cho dù người có đạo tâm kiên định như Nhạc Vũ cũng biết khó thể chịu đựng nổi.

Nếu chỉ phạm vi một hai vạn dặm thì cũng thôi, nhưng nếu có thể thi pháp na di, diện tích như vậy thực sự vô cùng khó khăn giải quyết.

Vào lúc này hắn mới có tâm tư bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh. Quả nhiên không hổ là địa vực gần Thanh Châu, yêu thú thật nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả Vạn Yêu Cốc. Trong đó yêu thú bảy tám cấp theo hồn niệm hắn cảm giác phải cao tới mấy ngàn.

Nhưng cấp tám trở lên có thể biến hóa cũng rất ít, hắn có liên quan tới đại quy mô co cụm lại của Thanh Châu Yêu tộc. Những yêu thú có thể biến hóa hơn phân nữa đã lui vào tận sâu trong Thanh Châu tránh thoát sự vây giết của tu sĩ.

Nơi này mặc dù không bằng hoàng hôn giới, nhưng cũng là nơi tuyệt hảo thi triển lôi pháp thần thông của ta!

Nhạc Vũ chợt động, vừa liếc nhìn xuống phía dưới, chỉ cảm thấy cực kỳ khó khăn, Đằng Huyền có được Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, chính là khắc tinh của Tu La Tán Nhân, nhưng nếu đấu pháp nhất định là hủy diệt Âm Sát Địa Mạch nơi này, thật sự không thể nào tránh khỏi.

Ngoài ra trên người hắn còn có thể sử dụng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, có thể ở tình huống duy trì ổn định địa mạch mạnh mẽ nhiếp ra Huyết Ma, nhưng với thực lực hôm nay của hắn vẫn còn kém chút ít.

Bỗng dưng tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ nhìn qua Chiến Tuyết, sau đó nhẹ cười một tiếng, thầm nghĩ thôi cũng được, tốn thêm chút thời gian bắt giữ Tu La Tán Nhân, vừa vặn giúp Tuyết nhi đem Huyền Sát Chiến Ma chân khí đánh sâu vào tầng mười bảy, cơ duyên bậc này thật vô cùng hiếm có.

Hắn nghĩ tới liền thực hiện, lập tức thi triển ra pháp lực đem toàn bộ sinh linh

trong ngàn dặm dời đi nơi khác, sau đó lăng không đứng trên bầu trời, vừa tính toán linh mạch vừa đánh ra linh thạch vô số. Tiêu hao ước chừng hai mươi ức linh thạch, bố trí ra một Lưỡng Nghi Tương Vô Diệt Trần đại trận trong phạm vi vạn dặm phương viên.

Chiến Tuyết có chút khó hiểu, nhưng không hỏi lời nào, cho đến khi Nhạc Vũ đem Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ cùng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đánh ra, ở bên trong Lưỡng Nghi Tương Vô Diệt Trần đại trận bố trí thêm Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, đem phương viên vạn dặm kể cả Âm Sát Địa Mạch bên dưới vững vàng khóa lại, lúc này nàng mới hiểu ra, cau mày nói:

Thiếu gia chuẩn bị phong tỏa nơi này sao?

Đúng vậy!

Nhạc Vũ dùng hồn niệm tra xét bên dưới, cho dù đã bị đại trận trấn áp, nhưng Huyết Ma không hề có ý nhúc nhích, vẫn ở trong địa mạch không có chút ý đột phá.

Trong lòng hắn âm thầm cười lạnh, hai đại trận này nhìn vào chỉ xem như có thể vây khốn, không cách nào chân chính làm gì được Huyết Ma, nhưng trận pháp do hắn bố trí, làm sao lại đơn giản như thế?

Hai đại trận đồng thời khởi động, có thể tiêu hóa huyết nguyên lực của Huyết Ma, không có huyết thực bổ sung, ngày càng trở nên suy yếu, đợi qua một đoạn thời gian nữa Huyết Ma sẽ biết được sự lợi hại của trận pháp.

Vẻ mặt Chiến Tuyết xanh tái nói:

Hay để Tuyết nhi đi trấn áp Huyết Ma là được, tránh làm trễ nãi thiếu gia độ kiếp!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, quét mắt nhìn bốn phía, hôm nay hắn cách Đại Thừa cảnh giới chỉ còn một bước cuối cùng dùng lôi kiếp rèn hồn. Ở nơi này thu hút kiếp lôi mặc dù có chút hung hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận che giấu thiên cơ, có thêm Đằng Huyền cùng Chiến Tuyết hộ pháp, hắn sẽ không có điều gì nguy hiểm.

Về phần chuyện bên Quảng Lăng Tông, tạm thời còn chưa có đại chiến, nếu muốn luyện chế Huyền Hạo Cực Thiên Đan, sau khi đạt tới Đại Thừa cũng có

thể nắm chắc nhiều hơn. Ít nhất có thêm dư lực ứng phó Nhị Cửu Đan Kiếp.

Hạ xuống đỉnh núi, Nhạc Vũ đem vài chục con Thôn Thiên Kim Nghĩ thả ra ngoài, sau đó thực sự ở lại nơi này tiềm tu.

Phần lớn thời gian hắn ở nơi này bắt lấy yêu thú mạnh mẽ thúc giục thăng cấp độ kiếp. Thời gian còn lại hoặc dùng để nghiên cứu đạo điển, hoặc dùng dược dịch tầng thứ ba Huyền Sát Luyện Thi công pháp túy luyện thân thể. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Tác dụng của dược dịch đối với hắn đã trở nên rất nhỏ, chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi, đã đem lực lượng thân thể hắn tăng lên chín ngàn thạch lực. Từ đó về sau không còn cách nào tiếp tục tăng lên, đã đạt tới cực hạn của Đại Thừa cảnh giới, ngay cả Chiến Tuyết cũng bị kẹt lại ở giai đoạn này.

Sau đó là thân ngoại hóa thân, không ngừng được linh dược linh thạch bổ sung, trong thời gian ba năm ngắn ngủi đã đọng lại bên trong hai thủy tinh quan được một hình người ước chừng mười ba tuổi, làm cho hắn vô cùng vui mừng, kế tiếp hai cỗ hóa thân đã có thể bắt đầu tu hành.

Tuy có chút phiền phức, nhưng Thân Ngoại Hóa Thân Thuật làm người ta chú ý nhất chính là khả năng trưởng thành gần như vô hạn.

Nguyên Anh tu sĩ nếu có được nhất phẩm huyền binh để ký thác thần hồn, có thể sử dụng được chín thành thực lực thậm chí còn hơn, nhưng một khi tu vi tăng lên, ký thác nguyên thần xem như trở nên yếu nhược.

Nếu có được chí bảo Tuyết Hồn Châu của Băng Liên Tiên Tử, vô luận có tu vi gì cũng có thể ngưng tụ thành phân thân có bốn thành thực lực bản thân, đã xem như bảo vật hiếm có.

Thiên Nhân Liệt Hồn Pháp có thể tiến thêm được một bước, đề bù tất cả những chỗ thiếu sót. Thông qua phương pháp trao đổi hồn thức, không ngừng đề thăng phẩm chất nguyên thần của thân ngoại hóa thân, dùng bí pháp trao đổi huyết vô tiến hóa, cũng có thể làm lực lượng thân thể hóa thân có thể theo kịp tiến độ của bản thể.

Chỉ trừ việc tiêu hao linh thạch sẽ càng thêm khổng lồ, lực lượng bản thân cần tu hành gia tăng, sẽ không còn chỗ yếu nào khác, có thể giảm bớt được đại lượng

thời gian tu hành cho hóa thân.

Ngoài ra bên trong thủy tinh quan cũng giúp ích khổng lồ. Theo trong điển tịch ghi lại, tất cả tu sĩ luyện chế thân ngoại hóa thân ngắn nhất cũng cần tiêu tốn thời gian sáu tới mười năm. Ở trong vòng ba năm ngắn ngủi có thể hoàn thành đúng là chưa từng có tiền lệ, nhưng nếu muốn tạo dựng chiến lực đầy đủ, ít nhất cũng cần thời gian bảy tám năm trở lên để tu hành.

Dã tâm của Nhạc Vũ cực lớn, hai cỗ hóa thân, vô luận là ngũ hành trong ngoài đều muốn tu hành, linh đan tiêu hao cũng không chút bình thường. Ngày hôm đó Nhạc Vũ mệnh lệnh cho Đằng Huyền theo thường lệ đi bắt một yêu thú cấp tám sắp độ kiếp bắt đầu thúc giục thăng cấp.

Nơi này dù sao cũng gần địa vực Thanh Châu, Nhạc Vũ thật không dám khinh thường. Có Đằng Huyền đi bắt, dù người khác biết được cũng cho rằng yêu thú liệp sát lẫn nhau, sẽ không ai để ý, có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.

Ngay khi kiếp vân lóe sáng trên bầu trời, Nhạc Vũ lộ ra sắc mặt vui mừng, Nguyên Anh phá thể bay ra, xông vào bên trong kiếp lôi.

Bất quá khi hắn vừa gia nhập vào bên trong lôi quang, liền cảm giác Tu La Tán Nhân đang dự định phá trận đào thoát.

Nhạc Vũ chỉ nhếch môi không hề để ý tới, đừng nói tới đại trận vững chắc vô cùng, chỉ có Đằng Huyền cũng đã đủ ứng phó Huyết Ma bị đại trận tiêu hao sức lực suốt mấy năm qua.

Lão ma kia đã bắt đầu khẩn trương gấp gáp.

Nửa khắc sau, khi hắn bay trở xuống, trong Nguyên Anh cao tới ba thước thất thải lôi quang vẫn lóe sáng không ngừng, bên trong hồn niệm dương khí dồi dào, đây đã là loại lôi kiếp một ngàn lẻ năm mươi bảy!

Nhạc Vũ thử dùng Nguyên Anh giơ lên một ngọn núi đá khổng lồ bên cạnh, theo lẽ thường mà nói có thể xuyên qua, nhưng không ngờ lại bị hắn dễ dàng nâng cả ngọn núi đá bay lên.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui mừng, đây thật sự không chỉ đơn giản dùng hồn lực hút nhiếp, chân chính giống như thân thể, dùng pháp lực đem núi đá giơ

cao, đây chính là một trong những đặc thù của Dương Thần, có thể đụng chạm tới đồ vật, tuy giờ phút này vẫn còn kém chút hỏa hầu, nhưng cự ly tới bờ chân chính cũng không còn xa.

Đáng tiếc yêu thú cấp chín nơi này phần lớn còn chưa thật sự biến hóa, thật không thể bắt lấy. Kiếp lôi cao cấp chỉ có thể đụng tới vận khí mà thôi. Vốn bên trong hoàng hôn giới hai năm có thể hoàn thành, nhưng nơi này cần tiêu hao nhiều hơn…

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ đột nhiên có chút cảm ứng, Nguyên Anh hóa thành quang mang bay trở về bên trong thân thể.

Một khắc sau, Thiên Mộc Kiếm trên búi tóc hắn đã xuyên phá không gian bay đi. Sau đó khi trở về, trên ngọn kiếm đã sinh trưởng ra một đoàn thanh sắc mộc đẳng, tựa hồ có đồ vật nào đó vây quanh.

Khi Nhạc Vũ thu hồi mộc đẳng, chỉ thấy bên trong hiện ra một đoàn huyết quang nhàn nhạt mùi tanh, vừa mới giải thoát ra ngoài, liền bay vọt đi thật nhanh.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, ném ra một đoàn Huyền Thiên Tịnh Hỏa, chỉ chốc lát đã đem đoàn huyết quang hoàn toàn thiêu thành tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 660: Thanh Châu chi biến

Vào lúc tia hỏa diễm màu xanh da trời dần dần bị dập tắt, phía dưới Nhạc Vũ cũng truyền đến một tiếng gào thét, phảng phất như đến sâu trong Cửu U, vang vọng như sấm sét, tràn ngập nộ ý lẫn không cam lòng.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, tiếp tục nhắm mắt điều tức tìm hiểu một số đạo điển còn chưa hoàn toàn lý giải trong ký ức của mình.

Phân thân bên ngoài tiếp tục dùng Huyết Hà quyết không ngừng thôn phệ lớn mạnh để khôi phục thương thế. Thế gian này nào có chuyện tốt như vậy?

Bất quá phân thân của Tu La tán nhân ở bên ngoài cũng thật sự quá nhiều. Chỉ cần một giọt máu huyết là có thể phục sinh. Trong đó có rất nhiều chỗ ẩn dấu, ngay cả Thôn Thiên Kim Nghĩ cũng khó có thể tìm hết. Chỉ có thể chờ cho những phân thân Huyết Tu La bắt đầu chuyển động thì mới biết được, thật sự là cực kỳ phiền toái .

Hôm nay chỉ với Thiên Mộc Trâm kiếm đã có thể mang về phân thân Huyết Tu La cũng đã là tốt, sau này càng cần hắn và Chiến Tuyết tự mình thu thập.

Thực không biết năm đó làm sao Quảng Lăng tán nhân rốt cuộc làm thế nào để triệt để phong ấn Huyết Ma.

Sau một khắc, dưới chân núi lại truyền ra một trận chấn động, phảng phất như mặt đất mấy vạn dặm như muốn sụp đổ.

Nhạc Vũ vẫn bất động, chỉ âm thầm cười lạnh, biết Huyết Ma đang lay động địa mạch âm sát phía dưới , đồng dạng còn có ý uy hiếp, bất quá hắn cũng không hề để ý. Nơi này chính là sơn mạch biên giới Thanh Châu, trong phạm vi mười vạn dặm rất ít có nhân loại, cho dù có thì hai năm qua cũng đã bị hắn dùng lực chuyển đi.

Nếu Tu La tán nhân thật sự nổi lòng hung ác phá hủy địa mạch âm sát này thì

hắn cũng không quan tâm, ngược lại còn vui mừng. Mấy chục ức cỏ cây sinh linh ở đây nếu có thể cứu được thì cứu, không thể thì cũng không có áp lực tâm lý gì.

Mặc dù bản thân vẫn phải gánh sát nghiệt nhân quả này nhưng thực sự sẽ không quá nhiều, hiện giờ đạo tâm hắn thông minh, sao còn phải để ý đến nghiệp lực.

Hơn nữa hành động này của Tu La tán nhân chỉ là ngoài mạnh trong yếu. Không hủy âm sát địa mạch thì lão còn có một đườn sinh cơ. Nhưng nếu thật sự hủy đi vậy thì một đường sinh cơ cũng không.

Quả nhiên chỉ một lát thì động tĩnh bên dưới liền bình tĩnh lại. Huyết Ma lần nữa co lại thành một đoàn trốn trong chỗ trọng yếu nhất của âm sát địa mạch để đối kháng Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận và Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận phía trên.

Lúc này Nhạc Vũ đã mở mắt, nhìn vào bản thân lộ ra một tia dị sắc.

Tình hình hiện giờ càng kéo dài càng có lợi đối với hắn. Tất cả thủ đoạn của Huyết Hà công đã bị hắn một mực khắc chế. Đợi đến lúc hắn chính thức đột phá Đại Thừa thì Tu La tán nhân vẫn chỉ có một chữ chết. Với trí tuệ của Huyết Ma thì nếu muốn đột phá sẽ chọn vào lúc này, không biết Tu La tán nhân cuối cùng sẽ chọn loại thủ đoạn nào?

Vào lúc này, Nhạc Vũ đột nhiên nhìn lên phía trên lộ vẻ nghi ngờ, thình lình thấy có hơn bốn ngàn đạo độn quang mạnh yếu khác nhau bay về hướng bắc, chính là chỗ Đông Vân Sơn của U Châu.

- Những người này tựa hồ là đệ tử của Li Trần Tông. Kỳ quái! Hai năm qua tông ta không có chiến sự với Li Trần Tông mới đúng.

Nhạc Vũ tuy những ngày này vẫn ở đây chế áp Huyết Ma nhưng vẫn hiểu rõ đại thế thiên hạ.

Có Côn Ngô đang hiệu lực dưới trướng Nông Dịch Sơn, Nhạc Vũ cơ hồ thời thời khắc khắc đều có thể hiểu rõ động tĩnh Quảng Lăng tông .

Hai năm đến nay, Quảng Lăng tông vẫn không ngừng bồi dưỡng căn cơ, dựa vào số linh thạch và đan dược lấy từ Ký Châu và Vân Mộng tông đã đào tạo ra sáu vị

có tu vi trên Nguyên Anh khiến cho số lượng Nguyên Anh tu sĩ trong Quảng Lăng tông gia tăng đến hơn hai mươi vị.

Bất quá thực lực chân chánh vẫn thua kém khá xa những đại tông đỉnh cấp, chỉ có thể miễn cưỡng khống chế Ký Châu mà thôi.

Lúc này khai chiến với Li Trần Tông không phải thời gian tốt nhất. Với sự tinh minh của Nông Dịch Sơn sẽ không làm chuyện bất trí như vậy. Nhưng Li Trần Tông tại sao lại đột nhiên triệu hồi nhân thủ từ Thanh Châu?

Mặc dù không cần áp chế không gian sinh tồn của Yêu tộc Thanh Châu thì triệu tập nhiều đệ tử như vậy cũng ảnh hưởng đến rất nhiều an nguy ở mặt năm của Li Trần Tông.

Thi triển rpháp lực dùng Chướng Nhãn pháp che lại vạn dặm bên này, Nhạc Vũ liền lâm vào trầm tư, sau một khắc thì đột nhiên đứng lên, trong mắt lộ ra tinh mang.

- Quên mất, còn có khả năng liên thủ giữa Li Trần Tông cùng Yêu tộc Thanh Châu!

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liền đã suy diễn ra tiền căn hậu quả, sau đó không chút do dự đánh ra hai phi kiếm truyền tin, một cho Nông Dịch Sơn, một cho Đoan Mộc Hàn.

Tuy nói sau khi tu luyện Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp thì Đoan Mộc Hàn đã không tiếp tục lo lắng tính mạng nhưng vào lúc sát cơ trùng điệp này, Nhạc Vũ cuối cùng có chút không yên lòng.

- Bên chỗ Hàn Nhi chỉ cần phân phó nàng không ra ngoài là được! Chỉ là Li Trần Tông cùng Thanh Châu liên thủ, nhất định có mưu đồ đối với tông ta, nhưng thủ đoạn tiếp sau là gì thì mình thôi diễn không ra.

Nhíu mày, Nhạc Vũ cảm thấy hơi do dự. Bất quá chỉ trong nháy mắt đã quyết đoán triệu hồi Chiến Tuyết, đưa cho nàng Đằng Huyền đang quấn trên cổ tay lẫn Sơn Hà Xã Tắc Đồ rồi ngưng trọng:

- Ta bảo Đằng Huyền giúp ngươi, trong vòng năm ngày, vô luận ngươi dùng thủ

đoạn gì cũng phải tận lực truy đuổi một ít Yêu tộc cửu giai trở về. Phạm vi chỉ cần không tại Thanh Châu là được!

Chiến Tuyết nhướng mày, khẽ thi lễ với Nhạc Vũ rồi mang theo Đằng Huyền phá không mà đi.

Lúc này dưới chân núi lại truyền đến tiếng cười to của Tu La tán nhân:

- Nhạc Vũ tiểu nhi, lần này Quảng Lăng tông tất có đại họa. Ta cũng muốn nhìn xem ngươi đến cùng có thể ở chỗ này áp chế ta đến khi nào?

Nhạc Vũ lạnh lùng, cũng không để ý tình hình trước mắt, chỉ hết sức nghĩ biện pháp độ kiếp. Về phần đại lượng Yêu tộc mất tích sẽ dẫn đến hậu quả nào thì hắn cũng không nghĩ đến.

Đáng tiếc thân ngoại hóa thân vẫn không thể thành tựu, nếu không cũng không thiếu phương pháp phân thân để lo lắng. Tuy biết rõ lúc này tốt nhất là nhanh chóng chạy về tông môn nhưng cũng chỉ có thể ở lại đây.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại một hồ băng nằm trong một ngọn núi cao ba vạn trượng ở Thanh Châu, có một vị đạo nhân phong thần tuấn tú đang chậm rãi hạ xuống từ trên không trung.

Vào lúc hắn thu hồi ngự kiếm thì trong mặt hồ bỗng dâng lên mấy ngọn sóng lớn.

Sau một khắc, đồng dạng có một thanh niên tuấn tú xuất hiện trên mặt nước.

Hắn bình thản nhìn đạo nhân kia rồi nhíu mày:

- Đại Thừa tu sĩ? Xem tướng mạo ngươi chẳng lẽ là Chưởng giáo Trúc Hồng của Li Trần Tông, sao lại tới đây?

- Ha ha! Ta cũng không tin, với trí tuệ của Lệ Bi Hồi ngươi lại đoán không ra?

Trúc Hồng cười to, khẽ thi lễ nói:

- Yêu tộc Thanh Châu các ngươi xác thực là cường giả như mây. Tuy đã bị trọng thương qua trận chiến với Quảng Lăng sơn nhưng thực sự không thể khinh

thường. Ta có thể ở đây, tự nhiên cũng không dựa vào bổn sự chính mình.

Lệ Bi Hồi hơi nheo mắt, sau đó có chút hiểu được, khóe môi hơi nhếch lên mỉa mai: - Nghe đồn hai năm trước Li Trần Tông các ngươi từng bố cục tại Bắc Hải, cơ hồ dùng lực toàn tông vây giết Quảng Lăng Nhạc Vũ. Kết quả là một vị Tán Tiên vẫn lạc, cộng thêm hai vị Đại Thừa tu sĩ của Thính Vân tông Hạo Dương Môn cũng thân tử đạo tiêu. Mấy ngàn đệ tử chết trận Bắc Hải. Nói như vậy là Thương Ngô đã liên thủ với Li Trần Tông các ngươi?

- Đúng là như thế!

Trúc Hồng mỉm cười, tuy Lệ Bi Hồi nói đúng chỗ đau trong lòng hắn nhưng lúc này đâu còn lòng dạ để ý, tiếp tục hỏi:

- Điện hạ quả nhiên như lời đồn, xác thực thông minh cường hãn, chắc đã đoán ra ý ta đến?

Lệ Bi Hồi nhíu mày, sau một khắc thì biến sắc vung tay:

- Ngươi có thể trở về đi, việc này tuyệt không khả năng! Nếu như nhiều lời, chớ trách ta trở mặt vô tình.

- Xem ra Điện hạ quả thật đã quyết!

Phảng phất tựa như đã liệu đến, Trúc Hồng khẽ lắc đầu:

- Điện hạ đừng vội vàng cự tuyệt! Không biết điện hạ đã từng biết được Nhạc Vũ đã thành tựu Long thể?

Lệ Bi Hồi nắm chặt song quyền, trong lúc mơ hồ biết được ý của Trúc Hồng nhưng vẫn xanh mặt xoay người sang chỗ khác:

- Đã biết thì như thế nào!

- Đó là thân thể Chân Long!

Trúc Hồng chắp tay sau lưng như đã dự liệu trước:

- Cho dù là Long Linh thiên đan có phẩm giai cao nhất cũng không có khả năng

khiến cho tu sĩ nhân loại chúng ta tu thành Long thể. Duy chỉ có tinh huyết Chân Long mới có thể khiến Nhạc Vũ có thể dùng lực thân thể chống lại huyền binh.

Nói đến đây, Trúc Hồng dừng lại liếc về người trước mặt, thấy Lệ Bi Hồi vẫn im lặng thì cũng không để ý, thần sắc biến thành lạnh nhạt:

- Từ trước đến giờ tông ta vẫn bố trí gián điệp trong Quảng Lăng tông. Trước đó vài ngày, lại truyền ra một tin tức, nói Quảng Lăng có hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ, thân thể cường hoành vượt xa cùng thế hệ. Chắc hẳn tông này có được tinh huyết chân long, số lượng cũng không ít. Cũng không biết trên người Đoan Mộc Hàn còn có vật ấy?

Hô hấp của Lệ Bi Hồi đã dần trở nên dồn dập, ánh mắt đấu càng ẩn thấu sát ý.

- Ta biết Điện hạ lúc này vẫn muốn trừ ta cho thống khoái!

Trúc Hồng nhẹ giọng mỉm cười, tiếp tục nói:

- Bất quá Điện hạ quả thật không muốn báo thù cho nghĩa phụ? Người nọ phát triển cực nhanh, chắc hẳn Điện hạ ngươi cũng tinh tường. Hiện giờ đã là cơ hội cuối cùng, nếu có được tinh huyết Chân Long thì đủ khiến Điện hạ trùng kích cao giai.

Ly Trần Tông ta có thể cung cấp linh đan, thậm chí cảnh giới cao hơn cũng không phải không thể. Hôm nay ta có thể xuất hiện ở đây là ý của Thương Ngô, ngươi cũng có thể tinh tường. Chuyện lần trước của Yêu tộc Thanh Châu đúng là không có mặt mũi so đo với ngươi. Bất quá lần này nếu như ngươi khước từ thì thiên hạ này tuy lớn, ta xem sẽ không có chỗ cho Lệ Bi Hồi ngươi dung thân!

Lệ Bi Hồi khẽ ngẩn ra, sắc mặt vặn vẹo một hồi sau đó mới khôi phục bình tĩnh:

- Ta biết rồi! Bất quá việc này, bọn ngươi cũng đừng quá hi vọng, sao nàng có thể ra ngoài?

Con ngươi Trúc Hồng khẽ lóe lên vẻ vui mừng, sau đó đổi thành sát cơ lành lạnh:

- Đổi lại người khác tự nhiên không thể thực hiện được. Bất quá nếu là Điện hạ, lại nhất định có thể!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 661: Đại Thừa chi kiếp

Hai mươi ngày sau đó, trên một đỉnh núi vô danh biên cảnh phía bắc Thanh Châu, Nhạc Vũ đang nhập định quan sát biến hóa trong cơ thể.

Lúc này đạo thất thải lôi phù sâu trong nguyên thần hắn đang biến hóa kịch liệt. Những phù văn nhỏ đang không ngừng trọng tổ, quay cuồng đảo lộn khiến lôi quang lập lòe không dứt.

Tuy thần hồn của bản thân đã sớm không sợ luyện hóa qua lôi lực nhưng Nhạc Vũ vẫn có cảm giác toàn thân tê dại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Vào lúc Thất Thải lôi trận cuối cùng cũng định hình thì Nhạc Vũ lờ mờ nhận ra một chữ triện "Đình" thời thượng cổ, sau đó vô số lôi quang từ sâu trong nguyên thần tràn ra hơn 300 trượng quanh người, trùng kích tất cả cỏ cây bùn đất trong đó thành bột mịn.

Ngay cả Đằng Huyền Chiến Tuyết đang hộ pháp bên cạnh cũng nhanh chóng thối lui. Chiến Tuyết có cương khí hộ thân, tất nhiên là không sao, Đằng Huyền chỉ vì lui hơi chậm nên bị lôi quang quét qua bay mất mấy miếng da nhỏ dưới bụng, nhìn qua như không lớn nhưng đối với thân thể chưa đầy một xích thì cũng không nhẹ.

- Cuối cùng đã tề tụ 1080 loại lôi kiếp! Quả nhiên là có thể thành tựu một loại lôi hệ đại thần thông, đồng dạng tụ ngàn loại lôi quang thành một thể, có cùng công hiệu với Đại tiểu thiên lôi ngục thần thông của Hư Nhược Nguyệt tu tập. Bất quá thần thông của mình lại càng tốt hơn, ngay cả Ngọc Thanh cửu lôi pháp cũng không thể so sánh.

Nhạc Vũ áp chế tâm tình muốn lập tức thôi diễn thần thông này. Hắn tiếp tục nhắm mắt quan sát thì thấy trong Diễn Thiên Châu lẫn phù trận trong Đan Điền đều có biến hóa cực lớn. Trong Diễn Thiên Châu thì trời đất đang quay cuồng, diện tích lần nữa khuếch trương.

Trong chỗ sâu nhất của phù trận trong Đan Điền cũng xuất ra một đạo phù văn tỏa sáng, vừa vặn đối ứng với lôi phù trong nguyên thần, giao lưu không ngừng với đoàn năng lượng ngũ sắc của khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên lẫn tử khí.

Một luồng năng lượng kỳ dị từ trong đoàn năng lượng ngũ sắc quán thâu vào trong thần hồn của hắn. Sau đó đạo lôi phù trong nguyên thần tựa hồ cũng theo về , khiến cho đoàn khi Tiên Thiên Hỗn Nguyên lại mạnh hơn một chút, đoàn tử khí dường như cũng có một chút tăng trưởng.

- Đây là chuyện gì?

Nhạc Vũ ngạc nhiên, bất quá cũng không rảnh rỗi để so đo. Theo đoàn năng lượng này quán nhập, đạo lôi phù càng ngưng thực sáng chói, cũng tràn ra càng nhiều lôi lực.

Điều làm hắn kinh hỉ nhất là thần hồn của hắn chỉ trong một sát na đã tăng lên hơn gấp đôi.

Mấy năm này tuy ngày ngày hắn đều dùng kiếp lôi để rèn luyện thần hồn, còn sở đắc một điểm hồn lực mà Quảng Lăng tán nhân lưu lại. Nhưng bởi vì thân ngoại hóa thân cần tẩm bổ, lại thêm cần tế luyện đoàn khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên nên tổng lượng hồn lực cũng không tăng trưởng bao nhiêu.

Song chỉ trong một khắc này đã đủ cho hồn thức của hắn tăng lên gần với Đại Thừa trung kỳ..

Cảm nhận biến hóa trong thần hồn, Nhạc Vũ bỗng dưng mở mắt rồi đánh ra một đoàn Thất Thải lôi quang xa đến mấy vạn trượng khiến một ngọn núi lớn cao chừng vạn trượng biến thành bụi phấn.

Sâu mấy vạn trượng dưới chân hắn, lúc này truyền đến một tiếng hô kinh nghi bất định:

- Lôi hệ đại thần thông? Làm sao có thể? Sao ta chưa từng nghe nói qua uy lực như vậy? Dùng kiếp lôi yêu thú tôi rèn thần hồn lại có thể tu thành đại thần thông?

Nhạc Vũ im lặng, cũng không quản đến Huyết Ma. Bất quá đồng thời hắn cũng

có thể cảm giác sự sợ hãi kiêng kị trong giọng nói của Tu La tán nhân.

Một màn vừa rồi khiến hắn vô cùng kinh hỉ. Tuy 1080 loại kiếp lôi này chỉ là loại thấp nhất trong chín tầng lôi kiếp nhưng hợp lại một chỗ thì uy lực cũng không phải đơn giản. Theo phán đoán của hắn, chỉ qua thêm vài lần cửu trọng lôi thì uy lực sẽ còn vượt qua lôi pháp thần thông của hắn.

Hơn nữa một kích vừa rồi còn chưa vận dụng bất kỳ pháp tắc nào để tăng cường nhưng uy lực đã có thể so với Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười do Long Tước phiến sử xuất. Chỉ bằng lực sát thương đã ở vị trí đầu trong nhiều loại thần thông mà hắn tu tập.

Huống chi Thất Thải lôi quang này ở mức độ nhất định còn có thể bổ sung cho các thần thông khác khiến giá trị càng khó có thể tính ra. Điều này tuyệt không phải Tiểu thiên lôi ngục hay Ngọc Thanh cửu lôi pháp có thể so sánh!

Lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ lại nhìn sâu xuống phía dưới. Thân ảnh hình người nhưng yêu khí tứ dật đang bị Đằng Huyền dùng yêu lực trấn áp trong chỗ trung ương của Ngũ Hành Tụ Linh Trận đang nhìn hắn vẻ sợ hãi lẫn căm hận.

Nhạc Vũ ngưng mày, tiện tay đánh ra một đạo lôi quang hóa đàu Yêu tộc cửu giai này thành bột mịn, trong mắt lộ vẻ kiên quyết.

- Đây đã là con thứ bốn lăm, xem ra thời gian là không thể kéo dài được nữa! Tổn thất nhiều yêu thú cao giai như thế, sớm muộn sẽ có người chú ý tìm được nơi đây. Bản thân mình thì không sao, chỉ cần bỏ đi thì không ai có thể lưu lại. Bất quá vất vả mới vây khốn được Huyết Ma, nếu để cho lão thoát đi thì có chút đáng tiếc! Không tới mấy năm lão sẽ thành họa lớn cho tông ta.

Nhạc Vũ quyết tâm lập tức độ kiếp. Một Tu La tán nhân không thành được họa lớn, nhưng nếu để những người kia lợi dụng thành công cụ nhắm vào Quảng Lăng tông thì khi đó thực lực hắn có cường thịnh hơn cũng khó giải quyết.

Li Trần Tông có thể liên thủ với Yêu tộc, vậy thì cũng chưa chắc không có khả năng hợp tác với Tu La tán nhân. Tấm gương Thái Huyền tông vẫn chưa xa, quả thật không thể mạo hiểm.

Hắn dùng linh thạch bố trí ra một Chướng Nhãn pháp cỡ lớn bên ngoài, sau đó lấy ra Vô hình hàn phách kiếm, Thư Hùng Băng Diễm kiếm, Thông Thiên Long

Ngục Ấn, Thiên Mộc Trâm kiếm phân ra trấn áp ngũ hành khiến uy lực toàn bộ Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận được đề thăng đến lớn nhất. Lúc này hắn mới lấy ra mấy miếng tiên đan có thể khôi phục chân khí hồn lực đặt ở bên cạnh rồi tụ tập một tổ phù văn Ngũ Hành cuối cùng.

Lần này Độ Kiếp, tuy có Đằng Huyền cùng Chiến Tuyết bảo vệ, bên ngoài còn thêm hai linh trận cỡ lớn là Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận cùng Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận có thể mượn lực nhưng hung hiểm vượt qua mọi lần trước đó.

Trước kia mượn lực Vô Cực thiên đan và Long Linh thiên đan chi lực thì nguyên khí trong cơ thể hắn tràn đầy, hiện giờ lại chỉ có thể dựa vào lực bản thân.

Nơi này lại ở vào giữa Thanh Châu và U Châu, vừa lúc thuộc về phạm vi Yêu tộc cùng Li Trần Tông, đại địch tùy thời đều có thể tìm đến.

Cộng thêm thiên ý khó lường càng bổ sung biến số.

Hắn tuy tự tin có thể Độ Kiếp an toàn nhưng vẫn phải bố trí cho thỏa đáng.

Vào lúc năm đạo phù văn Ngũ Hành vừa mới gia nhập vào trận phù thì trên không cuồn cuộn phong vân. Bất quá khi kiếp lôi còn hội tụ thì dưới chân Nhạc Vũ đột nhiên bốc lên một tầng hỏa diễm.

- Hồng Liên Nghiệp Hỏa?

Nhạc Vũ cảm thấy pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành vừa tiếp xúc hỏa diễm hồng sắc này liền bị nó làm tán loạn ra, sau đó hỏa diễm lại tràn vào kinh mạch thiêu đốt thần hồn.

Hắn vừa suy nghĩ đã biết, đây là hỏa diễm tạo thành từ sát nghiệt nhân quả của mọi tu sĩ, cũng là kinh lịch mà Đại Thừa tu sĩ phải trải qua.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ đem Huyền Thiên Tịnh Hỏa trong đan điền thiêu đốt sạch sẽ.

Tịnh Hỏa có năng lực tinh lọc vạn vật cũng có thể khắc chế nghiệp lực. Bất quá với Ngũ Hành tuần hoàn trong ngoài chèo chống, pháp lực Ngũ Hành sinh ra không dứt thì hắn cũng không cần sợ hãi.

Bất quá nghiệp lực lần này quá mạnh mẽ cũng khiến Nhạc Vũ kinh hãi một phen, không ngờ bản thân lại tạo nhiều sát nghiệt nhân quả đến vậy.

Hắn nhớ lại dĩ vãng, cộng cả hai kiếp thì số người bị mình giết cũng không dưới mấy vạn, có thể nói là hai tay nhuốm đầy máu tanh, trong đó tuy đa số đều đáng chết nhưng cũng không thiếu người vô tội.

Đạo tâm Nhạc Vũ không chút dao động, tiếp tục nhắm mắt chờ đợi. Đợi đến lúc kiếp vân tụ hội hoàn tất thì hắn lập tức nhướng mày. Tuy hắn đoán được lão thiên sẽ không dễ dàng buông tha bản thân nhưng trình độ như vậy thì quả thực vượt quá dự liệu.

Sâu trong mấy vạn trượng cũng truyền đến tiếng cười ha hả:

- Là ba lần cửu trọng lôi, hơn nữa là tử vi tuyền xu lôi! Quả nhiên là trời cũng giúp ta. Lão phu tu tập Huyết Hà công cố nhiên là giết người vô số nhưng Nhạc Vũ ngươi thì trời cũng muốn giết!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Tử vi tuyền xu lôi cũng chỉ thuộc nhị giai nhưng uy lực tối cường trong các loại kiếp lôi của nhị cửu trọng lôi, thậm chí đã vượt qua một phần của tam cửu trọng lôi. Thiên ý đúng là chiếu cố tới hắn.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ đánh ra liên tiếp linh thạch tăng cường Chướng Nhãn pháp bên ngoài.

Lần này kiếp lôi quá lớn, vượt xa lúc trước. Nếu chỉ dựa vào Chướng Nhãn pháp trận như cũ thì không thể che giấu chấn động khí cơ ở đây.

Bất quá ngay vào lúc này, kiếp vân đã hoàn thành tề tụ. Một đạo Tử Lôi uốn éo đánh thẳng xuống dưới.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không có động tác ngăn cản, tùy ý để đạo Tử vi tuyền xu lôi này kích trúng. Vào lúc lôi lực gần như muốn phá hủy thân thể hắn thì sâu trong nguyên thần phát ra một hấp lực dẫn nhập toàn bộ đi vào.

Đợi đến lúc luồng lôi quang tán đi thì Nhạc Vũ vẫn bình yên vô sự. Đạo Thất Thải Lôi Phù sâu trong thần hồn lại lớn mạnh ngưng thực không ít.

- Chữ "Đình" này quả nhiên là có thể hấp thu lực vạn lôi cho mình dùng!

Nhạc Vũ đang cảm thấy kinh hỉ thì đoàn Huyết Quang sâu trong lòng đất lại cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

- Chỉ bằng vào Nguyên Anh mạt kỳ đã có thể nghạnh kháng Tử vi tuyền xu lôimà không tổn hại lông tóc. Đợi đến sau khi hắn độ kiếp thì còn khủng bố mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 662: Nhân quả nghiệt duyên

Trong Trích Tinh động của Tiểu Quan Phong , Đoan Mộc Hàn thần sắc phức tạp nhìn vào một ngọc bội lam sắc lớn chừng hai ngón tay đang trôi nổi trước người nàng chừng ba trượng. Ngoại trừ ra bên cạnh nàng còn có một khối Hồn Ngọc nhưng từ đầu đến cuối nàng cũng không dùng thần niệm xem qua. Thật lâu sau, Đoan Mộc Hàn rốt cục thở dài một tiếng, đem hai thứ này thu vào tay áo, trong mắt có vài phần đau đớn thất vọng, cũng có vài phần thản nhien, bất quá nhiều hơn là giải thoát.

- Vận đoạn hiếu duyến, cuối cùng đã tới lúc kết thúc.

Trầm ngâm một lát, Đoan Mộc Hàn lộ vẻ kiên quyết bắt đầu đem mấy tờ đạo phù khắc lục quanh người, lại lấy ra hơn mười Tam phẩm linh thạch phẩm chất tuyệt hảo đánh vào trong cơ thể tạo thành một linh trận nho nhỏ.

Bất quá ngay vào lúc nàng vươn người đứng dậy, đang muốn phi độn xuất phủ thì ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang mạnh mẽ ngăn lại độn quang của nàng. Sau một khắc đã thấy thân ảnh Nông Dịch Sơn, sắc mặt tái nhợt chắp tay đứng ở cửa động, giọng nói lộ ra vài phần lành lạnh:

- Đã biết rõ sát kiếp tới người, vì sao còn muốn cố ý ra ngoài? Là ngại Vũ nhi hắn hôm nay phiền toái còn chưa đủ?

Đoan Mộc Hàn không có vẻ ngoài ý muốn, thi lễ rồi khẽ lắc đầu:

- Đồ nhi hiểu được, sẽ không làm Vũ nhi thêm nhiều phiền toái.

Nông Dịch Sơn nghe vậy khẽ giật mình, cẩn thận đánh giá Đoan Mộc Hàn, sau đó có chút ngưng mày nói:

- Nói như vậy, Hàn Nhi ngươi hắn đã tồn tử chí?

- Đúng vậy!

Đoan Mộc Hàn nhẹ gật đầu, trên gương mặt xinh đẹp lộ vẻ thê lương:

- Lệ Bi Hồi ước gặp mặt ta, đơn giản là muốn tính toán Vũ nhi. Mặc dù lần này không thể bắt ta, chỉ cần ta thân vẫn sẽ làm đạo tâm Vũ nhi trọng thương, trì hoãn tu vi tiến cảnh của hắn. Bất quá khả năng hắn cũng chưa từng ngờ tới, Vũ nhi đã sớm chuẩn bị dùng Thiên nhân liệt hồn phân thân pháp lưu lại cho ta một tuyến sinh cơ. Kiếp trước ta thiếu hắn hai mạng, lần này trả hết cho hắn là được!

Nông Dịch Sơn nghe vậy phất tay, thanh âm càng rét run:

- Vậy ngươi có biết kiếp trước vì sao mà chết? Ngàn năm trước hắn bị chư tông Bắc Hoang ta vây công giết chết.

- Hàn Nhi biết rồi!

Đoan Mộc Hàn cười khổ một tiếng, tiếp lời Nông Dịch Sơn:

- Là Hàn Nhi cuối cùng vô ý bị hắn ép buộc, cho hắn một đường sinh cơ, sau này Thiên Hồ Sơn lần nữa quật khởi. Từ đó tâm ma Hàn Nhi nhiều lần khởi phát, cuối cùng dẫn tới thi giải.

- Nguyên lai ngươi đã biết toàn bộ chuyện tình kiếp trước?

Mục mang Nông Dịch Sơn chớp lên, thần sắc không thay đổi nói:

- Nếu như đã tận thông túc tuệ kiếp trước vậy thì cũng nên biết rõ kiếp trước ngươi đã trả hắn rồi! Vì sao còn muốn như thế?

Đoan Mộc Hàn nghe vậy lắc đầu:

- Hàn Nhi cuối cùng vẫn còn nợ hắn hai mạng, thêm vào ma chướng kiếp này quấy phá. Nếu không chấm dứt, chỉ sợ cả đời này cũng khó khăn nhìn qua Đại Thừa. Vũ nhi tuy muốn tính chuyện song tu nhưng trong lòng Hàn Nhi có thẹn nên cuối cùng cảm giác không dám đối mặt. Ngày sau chắc sẽ liên lụy tiến cảnh Vũ nhi. Đã như vậy chi bằng nhân cơ hội này chấm dứt hết thảy mới thỏa đánng.

- Chấm dứt hết thảy?

Nông Dịch Sơn trầm ngâm một hồi, thân thể lóe lên đã di chuyển tới bên quan tài thủy tinh, sau đó dùng hồn niệm thăm dò vào trong rồi cả kinh :

- Hàn Nhi thực muốn buông bỏ tất cả trí nhớ hai kiếp này?

Thần tình Đoan Mộc Hàn lạnh nhạt:

- Không như thế, không đủ để chặt đứt tâm chướng của Hàn Nhi!

- Cũng không hổ tính cách kiên cường của Hàn Nhi ngươi xưa nay. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nông Dịch Sơn chợt cười, bất quá lập tức, lại chuyển thành sẵng giọng:

- Hành động lần này sẽ khiến Vũ nhi lo lắng đến thế nào? Quên hết mọi thứ kiếp trước có khác gì thân vẫn? Chớ quên Xương Sư thúc của ngươi, thật muốn Vũ nhi thương tâm cả đời hay sao? Hắn trăm phương ngàn kế, chuẩn bị phân thân cho ngươi để hóa giải kiếp số. Cuối cùng lại để ngươi chết vậy thì hắn sẽ thế nào?

- Sư tôn! Phân thân này dù không có trí nhớ kiếp trước nhưng vẫn là Hàn Nhi!

Nhìn vào trong quan tài thủy tinh, thần sắc Đoan Mộc Hàn vẫn kiên định, lần nữa cúi người thật sâu thi lễ:

- Vũ nhi thiên tư tuyệt đại, mặc dù sau đó sẽ có tâm chướng nhưng chắc cũng sẽ không quá hai năm sẽ hóa giải. Ngược lại là Hàn Nhi, như vậy lại liên lụy hắn, chỉ sợ sẽ chậm trễ càng lâu. Việc này vô luận là đối với ta hay là với Vũ nhi mà nói, kính xin Chưởng giáo thành toàn!

Nông Dịch Sơn im lặng một hồi, hai mắt vô thần, tựa hồ lâm vào trầm tư, qua một lúc lâu lại lộ vẻ không cho là đúng.

Đoan Mộc Hàn hơi trầm xuống, sau một khắc lại mạnh mẽ thôi động cấm chế linh trận trong động phủ, từng đạo lôi quang đem Nông Dịch Sơn bó vào giữa, bản thân lần nữa hóa thành một đạo hồng quang bỏ chạy ra ngoài động phủ.

Nông Dịch Sơn chau mày, tiện tay đâm ra vài đạo kiếm khí, đến lúc định thi triển pháp lực bắt lại Đoan Mộc Hàn đang ở xa thì ngoài động phủ đột nhiên có

một pháp bảo hình tròn nện xuống, hoàn toàn ngăn lại kiếm khí của Nông Dịch Sơn.

- Là Cung sư thúc?

Mắt thấy Đoan Mộc Hàn đã thừa cơ viễn độn, trong nháy mắt xuyên thẳng ra ngoài Quảng Lăng sơn, Nông Dịch Sơn đành dừng tay kinh ngạc nhìn về bên trên, thần sắc vô cùng ngưng trọng:

- Việc này không phải chuyện đùa, sư thúc vì sao trợ nàng?

- Kỳ thật hài tử kia nói có lý!

Thân hình Cung Trí hiện ra, từng bước một đi đến trước người Nông Dịch Sơn, khóe môi mang theo vẻ khổ sở:

- Dịch Sơn ngươi lúc trước không tán thành chuyện Hàn Nhi cùng Tiểu Vũ song tu. Hôm nay xem ra vẫn là ngươi có dự kiến trước. Thực không nghĩ tới, tình nghiệt liên lụy của Hàn Nhi và người ở Thiên Hồ Sơn sâu đến như vậy. Càng không dự kiến, Bi Hồi bề ngoài quân tử nhưng hành sự xấu xa. Với thân phận tôn sư Yêu Vương nhưng liên tục hai lần làm chuyện bỉ ổi, thật khiến cho người khác nổi giận mà cười. Với tình hình hiện giờ thì biện pháp của Hàn Nhi cũng tốt, Vũ nhi không tiếp tục liên luỵ, Hàn Nhi cũng có thể triệt để quét hết tâm chướng, trùng kích cảnh giới Đại Thừa.

Nông Dịch Sơn lộ vẻ giận dữ:

- Cung sư thúc! Ngươi cũng đã biết, việc này nếu như bị Vũ nhi biết được, sợ sẽ sinh lòng oán hận!

- Ha ha ha!

Cung Trí cười lớn, sau đó mới lạnh lùng:

- Nếu có thể thấy Quảng Lăng tông cường thịnh thì ta sao phải quan tâm? Với lòng dạ của Vũ nhi, nếu như hắn muốn so đo với ta thì lão phu cũng đành chịu.

Nông Dịch Sơn hơi nhíu mày không đáp, chỉ lo lắng nhìn về phía Đoan Mộc Hàn đã rời đi. Hiện giờ bản thể ông mang theo Nguyên Dương đao luân đã bị

kiềm chế ở Ký Châu. Đoan Mộc Hàn giờ phút này cố ý đi về phía đông, ông đúng là không có thủ đoạn gì để ngăn cản.

- Ngàn phòng vạn phòng vậy mà vẫn bị Li Trần Tông tính toán! Rốt cuộc là người phương nào, dám thay Lệ Bi Hồi đưa tin cho Hàn Nhi? Hắc! Quả nhiên là cướp nhà khó phòng!

Hừ lạnh một tiếng, Nông Dịch Sơn lóe lên sát cơ nhìn xuống bên dưới, trong nháy mắt đã thu hồi thân ảnh hóa thành một thanh tử kiếm bay về Thủy Hàn Phong.

Vào lúc cửu trọng Tử vi tuyền xu lôi đánh xuống thì thần hồn Nhạc Vũ rốt cục không thể tiếp tục hấp thu toàn bộ, một phần lôi lực bắt đầu dật tán đến bên trong thân thể.

Nhạc Vũ cũng không để ý, với lực lượng đạt tới chín ngàn thạch lực của Đại Thừa kim thân thì nhị cửu trọng lôi bình thường khó có thể tạo thành thương tổn, lôi lực tràn ra bị hắn trực tiếp dùng để tôi thể.

Sau khi có được rất nhiều di thể Đại Thừa tu sĩ lẫn Linh tiên ở Quy Khư cung thì hắn rất có tiến triển ở phương diện nghiên cứu giải tích thân thể. Lúc này càng muốn mượn nhờ lôi lực trực tiếp khống chế phương hướng tiến hóa nhục thân sau khi đột phá.

Con đường của hắn chính là kết hợp nhục thân và pháp lực nên cần gấp đôi lực lượng. Cũng may về phương diện này thì vốn liếng của Nhạc Vũ cực kỳ hùng hậu, hơn nữa Ngũ Hành tuần hoàn bên ngoài mỗi ngày tăng thêm trọn vẹn ba thành!

Lúc này Ngũ Sắc Thần Quang đột phá đến tầng thứ tám đã dẫn phát dị biến thiên địa, thu hút lôi kiếp. Bản thể cũng mở ra một bảo khố cực lớn tuôn ra lực lượng cực lớn đủ để chống chọi tăng trưởng nhục thân và pháp lực của hắn.

Đến đệ thất thập trọng lôi thì Nhạc Vũ mới bắt đầu diễn luyện Cửu Thiên Lôi Động quyền, mượn nhờ quyền thế bắt đầu hóa giải lôi kiếp.

Tử vi tuyền xu lôi đánh xuống lúc này đã dần chuyển qua màu tím sậm, nhảy múa cuồng loạn như yêu xà trên bầu trời, ngay cả Chướng Nhãn pháp trận mà hắn dày công bố trí cũng đã bắt đầu không che lấp nổi, khí cơ dao động mãnh

liệt xuyên thấu ra ngoài trận. Sau mỗi lần trọng lôi đều khiến trên người Nhạc Vũ xuất ra mấy vết thương.

- Cửu Thiên Lôi Động quyền chuyên dùng cho Nguyên Anh tu sĩ tu tập, chính là pháp môn rèn luyện thân thể cao nhất, nhưng đến Đại Thừa thì đã kém hơn một chút. Ngày sau mình sẽ lưu lại cho tông môn, thêm vào một pháp môn rèn thể thượng giai.

Trải qua thất thập trọng lôi, qua ba trọng lôi sau thì Nhạc Vũ đã có cảm giác cố hết sức. Cũng may hắn sớm có chuẩn bị, đem Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận bắt đầu chuyển động nên bổ sung kịp thời lực Ngũ Hành, quả nhiên dễ dàng không ít.

Lôi quang lúc này càng thêm rừng rực nhưng hắn đã nắm chắc đến bảy thành vượt qua. Mặc dù thân thể chống đỡ không nổi, cũng có thể dùng pháp bảo ngăn cản, trong lòng triệt để dần an tĩnh, bất quá đột nhiên trong đầu lại chấn động.

- Có chuyện gì, tại sao mình cảm giác bất an như vậy.

Nhạc Vũ tinh tế suy ngẫm nhưng hồi lâu cũng không biết vì sao, ngược lại chỉ khiến cho tâm tình thêm nôn nóng làm nghiệp lực suýt nữa nhảy vào đan điền, thậm chí trước mắt xuất hiện vô số ảo ảnh.

Nhạc Vũ cả kinh, áp chế nóng nảy trong lòng, lần nữa áp chế nghiệp hỏa, chỉ là trong lòng vẫn tồn tại nghi ngờ.

Tuy nhiên lúc này cũng không cho phép hắn suy nghĩ sâu xa. Tử vi tuyền xu lôi đã khiến cho Long Lân kim giáp và Tử thụ tiên y trên người thoát ly khống chế của hắn tự động phát ra hai tầng Tử Kim Bảo Quang để bảo vệ nhục thân. Bất quá có tầng giảm xóc này cũng khiến cho tốc độ lôi quang tiến vào trong cơ thể hắn thoáng chậm lại. Đồng thời Tu La tán nhân ở sâu dưới địa mạch rốt cuộc cũng đã có động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 663: Huyết Ma hóa đan

- Rốt cục không trụ được sao?

Hồn niệm cảm giác được Tu La tán nhân sâu dưới mấy vạn trượng đã bay thẳng đến, Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Cơ hồ đầu tiên hắn lấy ra vài giọt tinh hoa sinh mệnh của Hồng Ngọc Phù Tang Tiên, thêm vào khí Canh Kim được Thôn Thiên Kim Nghĩ chiết xuất đến tận cùng, thêm vào địa tâm nô tủy bắt đầu dùng kiếp lôi trùng kích tầng bình chướng thứ tám của ba môn thần thông.

Đột phá đầu tiên là Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết. Có Huyền Thiên Tịnh Hỏa và Vô Vọng chân thủy làm căn cơ cộng với linh lực sung túc nên ý niệm Nhạc Vũ vừa động đã tiến vào tầng thứ mười.

Ngay sau đó là Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết, Nhạc Vũ cố ý đẩy nhanh tốc độ thần thông này, vào lúc lần trọng lôi thứ hai mươi bốn đánh xuống thì khó khăn lắm mới xông qua đến tầng thứ chín.

Lúc này Tu La tán nhân đang điên cuồng trùng kích Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận, tuy có Chiến Tuyết thay hắn toàn lực trấn áp nhưng thỉnh thoảng phát ra tiếng nổ ầm ầm, rồi tan rã với tốc độ kinh người.

Nhạc Vũ không để ý, hắn đã sớm dự liệu đến chuyện này. Hạch tâm của Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận chính là Thập nhị diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì, thêm vào 12800 cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, còn tuyệt đại bộ phận còn lại đều là diễn sinh.

Chỉ cần hai bộ khí cụ bố trận này vẫn còn thì Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận sẽ không chính thức tan rã, có thể cung cấp đầy đủ linh lực cho hắn độ kiếp Đại Thừa.

Lúc này Nhạc Vũ ngược lại phân ra một phần chú ý để áp chế chiến ý của Đằng

Huyền để cho nó tụ khởi Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang nhưng không phát.

Đột phá thần thông thứ ba là Thanh Đế Trường Sinh Quyết. Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm cùng Ngọc Thanh Phân Quang kiếm xếp ở sau cùng.

Sau khi ba môn thần thông đạt đến tầng thứ chín thì một tia pháp lực màu xanh tựa như bộ rễ của cự mộc xuyên thẳng vào sâu trong mặt đất bao lấy toàn bộ địa mạch âm sát.

Sau một khắc, vô số địa khí cùng linh lực thổ hệ liền bị những "Đằng mộc" này điên cuồng hấp thu rót vào cơ thể Nhạc Vũ, thôi động Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết đến cực hạn.

Nhạc Vũ lạnh lùng bắn ra một chỉ xuống đất, một tầng lực từ thổ hệ tầng tầng lớp lớp bao lấy địa mạch âm sát. Thêm vào một tầng bích chướng màu xanh hộ vệ ở ngoại vi. Huyền Thiên Tịnh Hỏa lan tràn xuống dưới, bắt đầu quét sạch một phần huyết nguyên mà Tu La tán nhân lưu lại trong địa mạch.

Lúc này quanh người hắn cũng phát ra tiếng nổ ầm ầm rồi Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận triệt để nứt vỡ. Tu La tán nhân điên cuồng hét lên:

- Nhạc Vũ tiểu nhi! Ta chẳng phải biết ngươi muốn dùng độ kiếp Đại Thừa dụ ta đi ra? Dù sao đi ra cũng là chết, trốn ở địa mạch cũng là chết. Đã lâu không động chân động tay, ta liều mạng với ngươi!

Thoại âm vừa rơi xuống, từng đạo Huyết Quang tựa như suối phun bay thẳng từ dưới lòng đất nhập vào trong tầng mây, hội tụ thành một đám mây máu cực lớn lao thẳng về đỉnh núi vô danh.

Sau khi bảo vệ hoàn toàn được địa mạch âm sát, Nhạc Vũ liền thở nhẹ ra một hơi, lúc này thấy thế thì cười lạnh.

Hắn vẫn không lệnh cho Đằng Huyền ra tay mà bắt đầu kết ấn thôi động Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận, bao gồm cả Thiên Mộc Trâm cùng Thông Thiên Long Ngục Ấn bên trong khiến cho linh lực Ngũ Hành lại một lần nữa tụ tập đến cực hạn. Tiếp đó hắn lại dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành một cự ấn ngũ sắc chộp lấy đám mây máu.

Sau khi Ngũ Hành phù trận bên ngoài hoàn thành thì lực lượng của hắn đã tiếp

cận 60 vạn thạch lực. Hiện giờ hoàn thành độ kiếp thì từ pháp lực hay thân thể đều đột phá. Sử dụng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn đến mười hai thành có sự trợ lực của Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận ẩn ước đạt tới 170 vạn thạch lực! Thủ ấn khổng lồ chụp về phía trước một trảo thì giữa chặt lấy đám mây máu.

Bất quá trong nháy mắt sau đó, Tu La tán nhân lại gầm lên, một đám lớn huyết quang bỗng nhiên nổ tung, cương lực cường hoành nhanh chóng đánh tan cự ấn. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Chiến Tuyết đã sớm có chuẩn bị, ném ra một tấm lưới tử kim khổng lồ, hóa thành phạm vi vạn trượng trên không trung bó chặt lấy Huyết Ma. Tiếp đó nàng lại dùng hóa sát vi cương đồng dạng sử pháp môn Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành cự thủ huyết sắc, bên ngoài thêm vào một tầng màu xanh. Đoàn huyết quang dù giãy dụa thế nào cũng khó dao động mảy may.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi là lộ ra vẻ vui mừng, biết chuyện hôm nay đã thành đến tám phân, chỉ còn lại vài bước cuối cùng.

Vừa lúc này trọng lôi lần thứ 26 đánh xuống khiến thân thể hắn xé ra vô số vết thương, đại lượng huyết nhục dưới sự trùng kích của lôi quang không ngừng nứt vỡ.

Nhạc Vũ cũng không để ý, có thể cầm giữ Huyết Ma, thừa nhận đau đớn này cũng là đáng giá! Hắn thu hồi pháp lực bảo vệ địa mạch âm sát, tay phải bắn ra một chỉ càng thêm bao kín lấy đoàn mây máu. Còn có thêm vô số Huyền Huyết Cự Đằng bay lên cuốn bên ngoài thành một hình tròn.

Đến lúc này, Nhạc Vũ mới hoàn toàn buông lỏng, thôi động cầu trận phù văn thủy hệ trong đan điền đánh vào trong đó một đoàn Huyền Thiên Tịnh Hỏa, lạnh lùng quát:

- Đằng Huyền! Giúp ta một tay, chú ý không tổn hại sát lực!

Đằng Huyền đang nóng lòng, lúc này nghe vậy thì đại hỉ. Nó biết tâm ý của Nhạc Vũ khi lệnh cho nó bàng quan đứng xem là vì sợ Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của nó sẽ khiến Tu La tán nhân tổn thương quá mức vậy thì không đẹp. Lúc này liền cẩn thận đem Thái Hạo Chân Viêm gia nhập vào tỏng, thấu nhập qua nhiều loại thần thông của Nhạc Vũ , ngưng tụ thành cấm chế rồi thiêu

đốt đám mây máu, chỉ chú ý không suy giảm tới sát lực.

Thái Hạo Chân Viêm là khắc tinh của Huyết Hà quyết, mặc dù Đằng Huyền cẩn thận khống chế nhưng Tu La tán nhân cũng tổn thương cực lớn. Huyền Thiên Tịnh Hỏa của Nhạc Vũ có năng lực tịnh hóa mọi vật chất trên thế gian. Có hai thứ này tương hợp chỉ trong chốc lát đã luyện hóa đến bốn phần đám mây máu.

Tiếng hô của Tu La tán nhân cũng dần nôn nóng, tựa như thú dữ bị vây khốn chạy loạn bốn phía. Cuối cùng dẫn phát một lần chấn động linh lực kịch liệt, lần nữa trùng kích vào cấm pháp trùng trùng điệp điệp, phẫn nộ quát:

- Nhạc Vũ tiểu nhi! Ta đã vô sinh cơ, cho dù liều bản thể cũng phải khiến ngươi độ kiếp không thành!

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ đây chẳng phải muốn cùng hắn đồng quy vu tận sao? Hắn hơi nhếch môi rồi dùng Long Tước phiến thoáng phát lực thôi động Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một đánh ra vào quả cầu Huyền Huyết Linh Đằng hóa giải dao động linh lực.

Sau một khắc, bên tai Nhạc Vũ truyền đến tiếng thét không cam lòng của Tu La tán nhân. Đoàn Huyết Quang cũng từng chút bị Thái Hạo Chân Viêm và Huyền Thiên Tịnh Hỏa dần dần hoả táng. Thời gian dần trôi qua, một điểm Huyết Quang dày đặc nhất cũng bị hai chủng linh diễm hoàn toàn luyện hóa!

Nhạc Vũ biết đây là phần bản mệnh tinh huyết của Tu La tán nhân, chỉ cần đem hỏa táng là có thể tách ra lực oán sát.

Bất quá vào lúc này thì Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần Đại Trận trên đỉnh núi cũng bị người đánh vỡ ầm ầm. Một luồng khí tức cường hoành chụp thẳng đến cùng với một thanh âm uy nghiêm, mang theo vô tận hàn ý nói:

- Là đạo hữu phương nào độ kiếp?

Nhạc Vũ nhíu mày, biết phiền toái cuối cùng đã đến, lại đúng vào lúc lôi kiếp sắp tận, không biết là bất hạnh hay may mắn?

Nếu một khắc trước thì hắn chỉ cần tiện tay đánh ra một đạo Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm là có thể đánh trọng thương người này. Tuy nhiên vào lúc này thì hắn cũng không có dư lực, song chỉ cần Đằng Huyền Chiến Tuyết cũng đã có

thể chú ý.

Hắn cũng không có hứng thú trả lời, chỉ mạnh mẽ nuốt vào một miếng tiên đan, mượn đan lực thôi sử Huyền Thiên Tịnh Hỏa càng thêm vượng thịnh.

Chỉ một thoáng sau, tàn dư huyết nguyên của Tu La tán nhân đã bị triệt để luyện hóa. Ngay sau đó hắn lấy ra Tiểu Càn Khôn hồ lô đánh vào đó mười giọt linh dịch màu xanh khiến lực oán sát trùng điệp bị vây bên trong tụ lại thành một viên đan dược màu xanh.

Đằng Huyền xuất thân Tử Vân Tiên Phủ, bị vây trong sơn cốc mấy ngàn năm nên tính tình cực kỳ bạo liệt.

Lúc này nó thấy Huyết Ma đã được giải quyết nên ngay lập tức phun ra một ngụm Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang vào chỗ người vừa mở miệng.

Chiến Tuyết cũng vọt lên thôi động Thập ngự Phục Ma Kiếm trận, ba thanh siêu phẩm huyền binh cũng theo sát phía sau dẫn theo kiếm quang chém thẳng đến.

Nhạc Vũ chỉ nghe hừ lạnh một tiếng rồi trong mắt người kia bắn ra một đoàn kim quang giao kích với Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang. Chỉ qua một lát giằng co đã bị Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang xuyên thủng ngực, toàn thân bốc lên một đoàn hỏa diễm màu đỏ.

Ngay sau đó kiếm quang của Chiến Tuyết ập đến. Cũng không biết thân thể người này là do yêu thú gì biến thành mà cực kỳ cứng rắn, kiếm quang đánh vào trên người hắn phần lớn đều tiêu tán, chỉ có một phần nhỏ là tạo ra được vài vết thương nho nhỏ.

Đến khi ba thanh Ngự phong, Ngự thủy, Ngự mộc trảm đến thì trong mắt người này mới lộ vẻ kinh hoàng, khởi lên một sừng thú quái dị chắn trước người, cũng chỉ ngăn được Ngự thủy kiếm còn hai thanh kia vẫn xuyên thẳng vào.

Cơ hồ cùng lúc, trên bầu trời cũng đã hiện lên một đạo quang mang mạnh mẽ, tất cả lôi quang trong kiếp vân lúc này toàn bộ đánh xuống.

Toàn thân Nhạc Vũ bị đánh lỗ chỗ áng chừng mấy chục vết thương, thậm chí sâu tới tận xương. Vào trọng lôi cuối cùng giáng xuống càng khiến đại lượng huyết nhục hóa thành bột mịn.

Bất quá Nhạc Vũ vẫn như chưa tỉnh, ánh mắt lóe lên đem viên đan dược màu xanh cầm ở trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 664: Đại Thừa chi cảnh!

Viên đan dược chỉ lớn bằng đầu ngón tay, phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, thoạt nhìn không khác với đan dược bình thường nhưng khi cầm vào tay thì thần hồn lập tức bị sát lực trong đó trùng kích.

Trong cơ thể Huyết Ma vốn có vô số oan hồn quấn quanh, bất quá từ lúc bản thể hoàn toàn bị luyện hóa cũng theo đó tiêu vong. Một phần còn lại đã bị Nhạc Vũ cùng Huyền Thiên Tịnh Hỏa tiêu diệt, còn lại trong viên đan dược màu xanh này chính là lực oán sát thuần tịnh nhất.

- Thanh sát Huyền đan!

Nhạc Vũ nắm chặt tay, vô cùng vui sướng kiềm chế tâm thần, bắt đầu toàn lực ứng đối lần lôi kiếp cuối cùng.

Từ lúc hắn nảy ra ý mượn sát lực Huyết Ma giúp Chiến Tuyết trùng kích chân khí Huyền Sát Chiến Ma tầng thứ mười bảy thì đã sớm chuẩn bị. Dược dịch màu xanh được hắn chuẩn bị dùng để hấp thu nguyên vẹn lực oán sát của Huyết Ma, chỉ cần phối hợp với một phần dược liệu đủ khiến cho Chiến Tuyết trùng nhập vào tầng thứ mười bảy, tương đương với cảnh giới Đại Thừa của tu sĩ nhân loại!

Khi đó Hóa sát vi cương của Chiến Tuyết có thể đạt đến mấy trăm vạn thạch lực, đủ để nghạnh kháng Tán Tiên! Trên thế giới này đã không còn thứ nào có thể khiến Nhạc Vũ sợ hãi.

Lần Tử huy tuyền xu lôi lần thứ 27 này phảng phất như vô cùng vô tận. Từng đợt như không ngừng thông qua thần kinh, truyền vào trong đầu gây nên cảm giác tê liệt thống khổ, trong thần hồn cũng có cảm giác. Chữ "Lôi" sâu trong nguyên thần cũng sáng chói lên chưa từng có.

Sắc mặt Nhạc Vũ rốt cuộc lộ ra vẻ đau đớn, mấy lần suýt nữa sắc mặt, cũng rốt cục lộ ra đau đớn chi sắc. Mấy lần cũng nhịn không được, muốn dùng lực mấy thứ pháp bảo huyền binh bên người chống cự lôi kiếp.

Thời gian dần trôi qua, hắn đã kiềm chế hết thảy tạp niệm, chỉ còn lại một ý niệm cường hoành lợi hại, xông thẳng lên trời cao.

- Nhạc Vũ ta rời không thể vùi! Đất không thể sát! Nếu số mệnh của ta đã không thuộc về trời thì lôi kiếp sao còn khó dễ được ta?

Cũng không biết qua bao lâu, phảng phất một thế kỷ, cũng giống như chỉ là một sát na, lôi lực mạnh mẽ rót vào trong cơ thể dần dần yếu bớt, đau đớn trong thân thể cũng dần tan đi. Lúc Nhạc Vũ mở mắt ra thì cảm giác được thần hồn của mình đã sinh ra biến đổi nào đó.

Không chỉ đơn giản là tăng trưởng hồn lực mà hiện giờ đã hòa hợp nhất thể, cơ hồ nếu không phân lẫn nhau.

- Quả nhiên! Tu sĩ tu chân chúng ta đối với thiên địa mà nói cũng như một khối u. Tu sĩ tồn tại theo thiên địa, pháp tắc tu luyện cũng không thể phân khai với thế giới này. Nhưng một khi không bị hạn chế, phát triển tới trình độ nhất định sẽ khiến cho thế giới này sụp đổ.

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, đem hồn niệm lần nữa tản ra, cảm thấy bản thân bất đồng sâu sắc với dĩ vãng, thiên địa trước mắt cũng trở nên rất nhiều màu sắc.

Dĩ vãng bản thân hắn như ở trong một cái giếng sâu, lại phảng phất trước lúc tu chân chỉ có thể hành tẩu trên mặt đất, những gì trông thấy chẳng qua chỉ là một góc nhỏ.

Lúc này bản thân hắn mới chính thức bay lượn trên chín tầng trời, tầm mắt rộng rãi phủ lên vạn vật. Hết thảy sự vật đều đã có hình thái và ý nghĩa bất đồng với trước kia, càng ẩn ước cảm giác được một số áo nghĩa và pháp tắc cấu thành nên thiên địa. Chỉ là cảm giác này mơ mơ hồ hồ, rất khó nắm bắt rõ ràng.

Đã đến cảnh giới Đại Thừai, tu sĩ đã có thể cảm ngộ được thiên địa, bất quá mới chỉ là bắt đầu, hơn nữa đều là thu hoạch rải rác. Chính thức muốn có thành tựu ở phương diện này vẫn phải đợi lúc thần hồn trưởng thành đến Đại Thừa.

Bản thân Nhạc Vũ lại chiếm được chút tiện nghi, thần hồn của hắn trước lúc độ kiếp đã tương đương Đại Thừa hậu kỳ. Sau khi độ kiếp thì thần hồn cũng đại

tăng, thậm chí còn vượt qua trình độ hậu kỳ đại viên mãn, có thể tương đương với nhị kiếp Tán Tiên!

Có thể cảm giác ảo diệu của thiên địa hơn xa tu sĩ Đại Thừa bình thường.

- Trách không được, tham khảo pháp tắc của Thanh Dương Tử và Không Kiếm lại không tương quan với thần thông bản thể. Nguyên lai là pháp tắc càng thấp thì càng dễ dàng tìm hiểu, cũng dễ dàng hình thành chiến lực.

Nhạc Vũ không khỏi thầm kinh ngạc, cho đến lúc này mới chính thức tinh tường Tử Khuyết Thiên Chương trong tay hắn rốt cuộc trân quý thế nào!

Tạm thời buông bỏ chuyện tìm hiểu áo nghĩa thiên địa, Nhạc Vũ dùng hồn niệm nội thị bản thân. Chỉ cảm thấy thân thể lần này tuy không tăng trưởng cơ hồ gấp đôi như lần độ kiếp Nguyên Anh nhưng cũng hơn hai phần ba!

Càng làm người ta khiếp sợ vẫn là phương diện pháp lực, đủ để tiêu tán ba lần cửu trọng lôi. Pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành vẫn không ngừng mải miết tăng trưởng, phảng phất giống như vô cùng vô tận.

Nhạc Vũ thở hắt ra, nhìn về phía trước thì thấy kẻ kia đã hóa ra bản thể là một Yêu thú có thân thể Long Ưng dài mấy trăm trượng, đầu lục giác, cặp mắt vàng tựa như bánh xe. Nhìn lại trong con ngươi của nó có vô số phù văn, ẩn ước kết thành trận hình, xuất ra hai đạo kim quang đối kháng với Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của Đằng Huyền.

- Kim Nhãn Long Ưng? Vừa vặn để mình thử Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm lần thứ tám.

Con ngươi của Nhạc Vũ lóe lên hàn mang. Sau một khắc từ đầu ngón tay của hắn đã bắn ra 150 cây quang châm, nháy mắt đã xuyên qua vạn trượng.

Kim nNhãn Long Ưng vốn đã chuẩn bị bại vong, lúc này thấy thế càng lộ ra vẻ tuyệt vọng, bị đám Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm trực tiếp xuyên thấu hình thể rồi ầm ầm vỡ nát.

Nhạc Vũ thất vọng nhíu mày, ẩn ước mặc dù không cần Long Tước phiến thì bản thân Ngũ Sắc Thần Quang đã có thể thôi động ra tầng thứ mười hai. Chỉ là địch thủ thật sự quá yếu khiến không thể nào chính thức kiểm tra uy lực cực hạn. Hơn

nữa Ngũ Sắc Thần Quang của hắn và Sơ Tam đã hoàn toàn khác biệt.

Con đường mà hắn đi là tu luyện trong đan điền, nhờ vào Ngũ Hành phù trận để đến tầng thứ tám thì đạt đến cảnh giới Đại Thừa. Sơ Tam lại mượn lực vĩ linh mới có thể thôi diễn đến cấp mười ba thì trùng kích Ngũ Sắc Thần Quang đến tầng thứ mười. Tuy nhiên con đường này lại có uy lực hơn Ngũ Sắc Thần Quang của hắn đến mấy trù!

Ngoài Ngũ Hành phù trận lẫn khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên giúp ích còn có đoàn tử khí gây ảnh hưởng, điều này Sơ Tam không thể có được. Tuy nó lần trước nó nhờ lực của Vô Cực thiên đan trọng chú căn cơ nhưng cũng khó hoàn toàn thay đổi.

- Nếu tu đến tầng hai mươi một tuyệt đỉnh thì không biết tình hình sẽ thế nào? Không biết có thể lấy lực nhập đạo như lời của Quảng Lăng tán nhân nói hay không!

Nhạc Vũ nghĩ vẩn vơ, bất quá lập tức tỉnh hồn nhìn về phương xa. Trong lúc mơ hồ hắn đã có thể cảm ứng được vô số khí tức Yêu tộc đang chạy đến.

- Quả nhiên là phiền toái!

Ánh mắt Nhạc Vũ biến lạnh nhưng cũng không có ý thoát đi, tiện tay phất một cái lần nữa thôi động Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận. Muốn áp chế Tu La tán nhân vậy thì nhất định không được rời xa trận này quá lâu.

Với năng lực xuyên toa không gian của Chiến Tuyết còn lâu mới đủ đem theo cửu giai yêu thú từ Hoàng hôn giới.

Bắt yêu tộc cao giai cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ. Hắn tuy đã lệnh cho Chiến Tuyết cẩn thận, tận lực tránh khỏi Thanh Châu nhưng vẫn không tránh khỏi làm kinh động. Bất quá đã độ xong tam trọng lôi kiếp, phiền toái nhỏ này cũng không đủ để sợ!

Thậm chí nếu như thời cơ phù hợp, hắn càng không quan tâm, đánh cho Thanh Châu một lần trọng thương, hóa giải phần liên thủ của Thanh Châu với Li Trần Tông. - Rõ ràng còn có hai vị thập ngũ giai.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền lấy Long Tước phiến một mực nắm trong tay.

Sau một khắc hắn lại biến sắc. Một luồng khí tức quen thuộc, cường hoành tới cực điểm đang ở xa ngoài ngàn dặm.

Nhạc Vũ tiện tay lấy ra hai tời Chu Tước Chân Hình Phù, hơi do dự rồi sau một lát lắc đầu thi triển pháp lực thu hồi mọi bảo vật và linh thạch quan thân rồi đem theo Đằng Huyền Chiến Tuyết phá không mà đi.

Với thực lực hiện giờ của hắn, tăng thêm mấy tờ tiên phù, cho dù là đối mặt với Vân Lân cũng có thể toàn thân trở ra. Bất quá điều này tuyệt không phải là sáng suốt, lại càng không phải là tất yếu. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Xuyên qua hơn 30 vạn dặm trong thời không loạn lưu, Nhạc Vũ vẫn cảm giác được Vân Lân đang theo dõi trong tầng không gian. Ý niệm cuồng nộ bạo ngược thậm chí xuyên qua hàng rào không gian áp thẳng sâu vào trong thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ thầm hoảng sợ, chỉ có thể gấp rút suy tính, thôi động Thập Phương Môn với tốc độ nhanh nhất xuyên qua loạn lưu. Cũng may pháp lực hiện giờ của hắn đại tăng, đủ để chèo chống xuyên qua không gian mấy ngày liên tục.

Lúc hắn dùng Càn Khôn Dịch Ngải Bàn khó khăn lắm mới tính toán ra để tiến vào Ký Châu thì khí tức của Vân Lân cuối cùng mới biến mất vô tung, buông tha truy đuổi. – Xem ra lão Yêu này đến cùng vẫn không dám mạo hiểm theo đến.

Nhạc Vũ khẽ thở phào, bất quá không hề có ý nhẹ nhõm, biết Vân Lân rút đi thực sự không phải là bởi vì chính mình mà là kiêng kị Thôn Tinh ra tay, thêm vào Nguyên Dương đao luân của Nông Dịch Sơn. Tuy tiên binh này vẫn được tông môn một mực tận lực che lấp, bất quá tới lúc này thì hạ lạc của nó chắc cũng được các phương ẩn ước suy đoán.

Lần nữa phá vỡ không gian, xuất hiện trên không trung một gò núi trên không. Nhạc Vũ thở sâu một hơi, tiếp theo là cảm giác vô cùng thoải mái, cơ hồ muốn điên cuồng cười to.

Loại cảm giác không bị câu thúc này quả thật khiến người ta khoan khoái dễ chịu.

Cho dù là thời điểm Vân Lân đuổi giết, Nhạc Vũ cũng biết nếu như mình thôi động toàn lực bỏ chạy, không cách nào xuyên thẳng qua không gian thì Vân Lân

vẫn không làm được gì mình! Thu lại tâm tình, Nhạc Vũ mới cảm giác pháp lực trong cơ thể mình cuối cùng đình chỉ tăng trưởng.

Chỉ thấy chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành đậm đặc màu vàng không ngừng lưu chuyển cuồn cuộn trong đan điền. Nhạc Vũ ngưng tụ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn chụp vào mặt đất một cái liền dễ dàng cầm lấy một ngọn núi lớn ném lên không trung.

- Trọng lượng này đạt tới 130 vạn thạch lực! Còn có một phần dư lực!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 665: Đoan Mộc chi tử

Buông ngọn cự sơn xuống, con ngươi Nhạc Vũ không khỏi chiếu sáng rạng rỡ.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn là cường kỹ đem tất cả lực lượng phát huy đến mười hai thành, bỏ đi hai thành tăng phúc thì lực lượng hiện giờ của hắn cũng đạt đến trăm vạn thạch lực. Đơn thuần pháp lực cũng trên dưới hai mươi vạn thạch lực. Tuy trải qua ba lần cửu trọng lôi vô cùng hung hiểm nhưng thu hoạch đồng dạng lớn không thể tưởng tượng. Trong thế giới này chính thức có thể bạt núi ngăn sông, không gì làm không được! Ngăn lại vui mừng, Nhạc Vũ mới phát hiện Chiến Tuyết bên cạnh đang chằm chằm nhìn vào tay phải của mình.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ giật mình, mở tay ra thì thấy viên Thanh sát Huyền đan, hỏi dò:

- Tuyết nhi muốn cái này?

Chiến Tuyết do dự gật đầu:

- Thiếu gia, Tuyết Nhi muốn tu luyện sau Huyền Sát Chiến Ma quyết là gì.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ quả nhiên là thế, ngẫm nghĩ một lát rồi đánh viên đan dược màu xanh qua. Tuy nói dùng dược vật trực tiếp đề thăng dễ dàng hơn rất nhiều nhưng hắn còn thiếu không ít dược liệu. Chiến Tuyết cố ý tự mình hấp thu tu luyện là chuyện tốt, giảm được không ít thời gian cho hắn.

Nhận lấy thanh sát Huyền đan, Chiến Tuyết liền đánh ra mấy pháp ấn, đem viên linh đan tràn ngập pháp lực hấp thu vào cơ thể, đi vào giữa trung tâm Huyết Anh, lại thôi động Huyền sát Chiến Ma chân khí ngưng tụ thành một linh trận cỡ nhỏ.

Ánh mắt Nhạc Vũ lại sáng lên, có Định Minh châu nên mọi cử động của Chiến Tuyết đều không thể giấu được hắn. Hắn vừa nhìn đã biết phương pháp này chẳng những có thể dùng lợi cho Chiến Tuyết hấp thu, lúc mấu chốt càng có thể

phát ra một phần của đan dược cho mình sử dụng, tăng thêm ba thành sát lực, xem như không thể không có lợi.

Chuyện tiếp theo là phải đi Tử Vân Tiên Phủ một chuyến. Hắn có dự cảm trong Tiên Phủ nhất định cũng có được Tử Khuyết Thiên Chương mà mình đang cần. Ngoài ra còn phải trở lại Hoàng hôn giới thu thập Nguyệt Thiên luân phiên kiếm trận.

Bất quá nghĩ lại một màn hai mươi ngày trước, Nhạc Vũ không khỏi ngưng mày, cảm giác bất an sau khi độ kiếp một khắc lại nhảy lên.

Cơ hồ trước tiên, Nhạc Vũ liền lấy ra Càn Khôn Dịch Ngải Bàn bắt đầu suy tính. Tu vi hiện giờ của hắn đã nhập Đại Thừa, hồn niệm minh động vạn vật. Rất nhiều thứ trước kia không nhìn thấy rõ nên không thể tính toán ra, hiện giờ đều có thể hiểu rõ tường tận.

Trong khoảnh khắc hắn đã phá vỡ hơn mười màng che phủ thiên cơ của hơn mười tồn tại cường hoành lập ra.

Thiên ý mịt mờ vốn rối loạn vô cùng cũng được hắn dần làm rõ, tiếp theo cũng không khó để tính toán.

- Tông môn có Nguyên Dương đao luân của Chưởng giáo chân nhân trấn áp, nhất định bình yên vô sự. Vậy điềm đại hung là từ gì mà đến? Không đúng, là Hàn Nhi.

Hốt nhiên tỉnh ngộ lại, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trái tim đau nhức, phảng phất bị người dùng thiết trùy đánh vào.

- Trúc Hồng, Thương Ngô! Bọn ngươi thật to gan!

Nhạc Vũ trợn tròn hai mắt như sắp nứt, huyết sắc lan tràn trong con ngươi, phất tay tìm tòi trong hàng rào không gian rồi viễn độn về hướng U Châu, trong chốc lát đã ra ngoài trăm vạn dặm.

- Quá chậm, tốc độ này vẫn là quá chậm! Hàn Nhi không biết có làm sao không.

Thôi động pháp lực đến tận cùng, Nhạc Vũ phun ra một ngụm máu huyết lên hai cánh cửa chính của Thập Phương Môn khiến tốc độ phi hành lập tức tăng lên ba

thành, trong mắt đầy vẻ đau đớn tuyệt vọng!

Biên giới Ký Châu, trên không trung của một sơn cốc rộng rãi.

Đoan Mộc Hàn chậm rãi dừng lại phi kiếm dưới chân, nàng lãnh đạm nhìn lướt qua sơn cốc rồi tập trung vào người thanh niên có sắc mặt tái nhợt, đang khoanh tay đứng ngạo ngễ chỗ trung ương.

Có chút do dự, Đoan Mộc Hàn vẫn chậm rãi hạ xuống đứng đối diện.

Ở phía xa thì còn chưa thể nào thấy được, lúc nàng mặt đối mặt, nàng mới phát hiện sắc mặt Lệ Bi Hồi thật sự giống như chết, không hề có một chút huyết sắc lẫn ngạo khí tự tin năm xưa.

Đoan Mộc Hàn sâu kín thở dài nhưng không hề lộ ra trên mặt, lạnh nhạt hỏi:

- Điện hạ tìm gặp mặt ta, không biết là vì chuyện gì?

Thân hình Lệ Bi Hồi chấn động, tựa hồ cảm thấy sự lãnh đạm xa cách trong giọng nói của Đoan Mộc Hàn. Trong mắt hắn hiện lên mấy phần đau đớn mãnh liệt, sau một lát mới hít sâu một hơi nói:

- Ta muốn một giọt tinh huyết Chân Long, ngươi có vật đó đúng không?

- Vũ nhi cho ta, quả thật còn mấy giọt, bất quá nguyên ta tưởng rằng ngươi không nên tới tìm ta mới đúng!

Đoan Mộc Hàn lạnh lùng nhìn thẳng Lệ Bi Hồi, chỉ cảm thấy người trước mặt vô cùng đáng ghét, nàng quay mặt đi:

- Chớ nói ta phải trả lại ngươi, kiếp trước cũng đã trả hết nợ. Mặc dù chưa từng, ta há lại sẽ lưu lại cho Vũ nhi một cường địch? Ngàn năm trước chẳng phải ta đã nói với ngươi vô số lần, lần đó kiếp trước chính là bất đắc dĩ!

Lệ Bi Hồi tím tái, tựa hồ là không kìm được giận dữ, sau đó hơi nhíu mày:

- Tinh huyết Chân Long ngươi cũng không nguyện cho ta, vậy thì tạm thời không đề cập tới.

Trước hết tạm theo ta đi Thanh Châu, ta sẽ chăm sóc tốt cho ngươi.

- Di theo ngươi tới Thanh Châu?

Đoan Mộc Hàn lập tức cười phá lên, không giấu được giọng mỉa mai:

- Lệ Bi Hồi, hắn là ngươi cho rằng ta hôm nay còn như tiền thế, có thể bị ngươi trêu đùa tùy tâm? Bất kể là kiếp trước cũng tốt, hôm nay cũng thế, giữa ta và ngươi tuyệt không có thể. Về phần hai lần cứu mạng ta, các ngươi tự vấn lòng xem có dụng tâm hay không? Cũng thua lỗ ngươi còn có mặt mũi, muốn ta với ngươi đi Thanh Châu? Ta Đoan Mộc Hàn đỉnh thiên lập , làm gì dùng ngươi tới chiếu cố?

Đang khi nói chuyện, Đoan Mộc Hàn đã lấy ra khối ngọc bội màu xanh nhạt, ngưng trọng nói:

- Lần này phó ước, ta chỉ vì trảm cắt ma chướng trong đạo tâm. Nếu Lệ Bi Hồi ngươi còn có chút trách nhiệm thì sau này mong xem ta như người qua đường, chớ để lại dây dưa.

Thoại âm vừa dứt, ngọc thủ của nàng siết chặt triệt để bóp nát ngọc bội.

Sau khi linh lực trong ngọc bội ầm ầm tán ra đem những bột phấn tung bay, Đoan Mộc Hàn hoảng hốt một hồi rồi lộ ra vẻ giải thoát. Tâm chướng trùng điệp sau khi thức tỉnh hoàn toàn túc tuệ kiếp trước cũng biến mất mấy phần.

Khuôn mặt Lệ Bi Hồi kịch liệt vặn vẹo, song quyền nắm chặt, ngón tay bấm sâu vào da thịt phảng phất giống như chưa phát giác ra. Sau khi hồi tỉnh thì trong mắt lóe lên một tia đỏ:

- Tiện nhân! Hủy tín vật của ta chắc đã không chờ được muốn song tu với đồ đệ?

Đoan Mộc Hàn khẽ giật mình, sau đó lạnh lùng:

- Vậy thì như thế nào? Vũ nhi đâu chỉ mạnh hơn ngươi trăm ngàn lần? Ta thích hắn.

Nàng giễu cợt vài câu, chỉ thấy trên cổ Lệ Bi Hồi cuộn lên gân xanh ghê tởm, trong lòng chợt dấy lên một cảm giác chán ghét mãnh liệt, không muốn nhiều lời

phi thân bay thẳng lên, trong lòng đầy vị đắng chát.

Vào lúc này đủ loại lưu luyến, đủ loại ràng buộc trong nội tâm nàng đều đã hoàn toàn biến mất. Sớm biết như thế, sao cần tự mình đoạn tuyệt trí nhớ kiếp này trong phân thân kia?

Đạp mạnh phi kiếm, Đoan Mộc Hàn độn quang bay thẳng về phía chân trời. Nhưng chỉ sau một khắc nàng lại biến sắc, kiếm quang chuyển hướng bay xuống phía dưới.

Cơ hồ cùng lúc, một cái ngân chung đón gió hóa thành phạm vi trăm mẫu ầm ầm từ không trung chụp xuống, trên bầu trời cũng truyền lên tiếng cười ha hả:

- Bi Hồi đạo hữu, xem ra hồng nhan tri kỷ của ngươi đã thành xa lạ rồi. Bên lão phu ra tay, kính xin đạo hữu chớ trách!

Sắc mặt Lệ Bi Hồi tái nhợt, cũng không lên tiếng. Chiến Tuyết nhíu mày, đẩy nhanh tốc độ song vào luccs nàng khó khăn lắm mới đến được chỗ ngân chung bao phủ thì chỉ thấy đầy trời mộc đằng dựng lên ngăn trở. Thương Ngô phía xa đang đạp không mà đến, cười nói:

- Đường này không thông, kính xin Đoan Mộc đạo hữu trở về!

Đoan Mộc Hàn dứt khoát quay người ném ra chiếc khăn gấm màu đỏ nâng chiếc ngân chung lên, ngay sau đó tiếp tục tế ra hai thanh phi kiếm Nhạc Vũ đưa cho.

Đang muốn từ một bên thi triển bí pháp phá vòng vây, nàng lại đột nhiên cảm giác được mấy khí tức cường hoành từ đằng xa xông đến vây mình vào trong.

Đoan Mộc Hàn cười khổ, trong mắt dấy lên ý buồn bã tuyệt vọng. Kỳ thật nàng sớm biết lần này đã không thể có cách nào thoát đi, chỉ là chẳng biết tại sao, đến cuối cùng lại đột nhiên có chút không cam lòng, muốn liều mạng một phen.

Ngân chung dần dần đè xuống, những đằng mạn tử sắc phía sau cũng cuộn đến. Đoan Mộc Hàn buông bỏ chống cự, chỉ lạnh lùng nhìn về Lệ Bi Hồi phía dưới, giọng mỉa mai:

- Lần kia kiếp trước của ta là bất đắc dĩ. Xem ra ở kiếp này, ngươi cũng là bất đắc dĩ.

Tiếng nói vừa dứt, những đằng mạn đã lan tràn đến chân nàng, lại bị hai huyền binh một lam một hồng trên người nàng cản trở không thể leo lên.

Trong nháy mắt sau đó, Đoan Mộc Hàn đã là khởi động linh trận trong cơ thể, toàn thân bốc lên liệt diễm rừng rực.

Thấy tình hình này, Thương Ngô cùng người trên không trung đều ngưng mày nhưng chỉ thoáng qua cũng không để ý, Đoan Mộc Hàn còn sống tuy rất tốt, chết cũng không sao. Lệ Bi Hồi khẽ biến sắc, đồng tử nhanh chóng co rút.

- Tinh huyết Chân Long!

Thân hình Lệ Bi Hồi lóe lên phá không bay đến trước mặt Đoan Mộc Hàn. Tả thủ của hắn hóa thành cự trảo cưỡng ép phá tan hai thanh huyền binh ngăn trở, thọc vào thân hình Đoan Mộc Hàn. Sau một khắc liền lấy ra một đoàn huyết dịch màu vàng óng ánh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Thần sắc Đoan Mộc Hàn lạnh lùng, cũng không ngăn cản, chỉ dốc sức thiêu đốt nhục thân thần hồn của mìn. Thân thể bị Lệ Bi Hồi xuyên thủng kịch liệt đau nhức nhưng nàng cũng như chưa từng phát giác, chỉ tự hỏi cũng không biết Vũ nhi sau này biết được có đau lòng hay không?

Đang khi buồn bã, nội tâm nàng chợt kích động, vô thức nhìn về phía xa. Chỉ thấy bên ngoài mười dặm một thân ảnh đang phá không xuyên ra, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ ngưng trọng...

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 666: Sát ý ngập trời

Vào lúc phá vỡ hàng rào không gian, trong lòng Nhạc Vũ đã một mảnh lạnh buốt thấu xương.

Trong sát na bước ra khỏi Thập Phương Môn, vừa lúc hắn trông thấy quanh người Đoan Mộc Hàn dấy lên liệt diễm rừng rực, toàn bộ thân hình đang nhanh chóng nhạt nhòa. Chỉ có cặp mắt vẫn sáng ngời nhìn mình với vẻ đau thương vô tận.

- Là Hàn Nhi.

Nhạc Vũ đau xé ngực, đầu óc trống rỗng, bản thân từ trưa một mạch chạy đến đây vậy mà vẫn chậm một bước sao? Sau một khắc, liền đã trông thấy Lệ Bi Hồi chụp một trảo vào ngực nàng lấy ra một đoàn huyết dịch vàng óng.

Phảng phất như một nắp cống nào đó trong đầu triệt để tan vỡ, sát niệm vô tân như hung thú viễn cổ theo đó gào thét tuôn ra, lệ khí trong lồng ngực bạo ngược đến cực hạn, tựa như một thanh đao vô cùng sắc bén cắt lồng ngực hắn thành vô số vết thương, máu tươi đầm đìa. Song quyền hắn nắm chặt, pháp lực lan tràn khiến không gian bốn phía chấn động dữ dội.

Nhạc Vũ lại một lần nữa nhớ lại thời điểm kiếp trước, hắn cũng đồng dạng bất lực nhìn cô gái giống Chiến Tuyết tới cực điểm cứ thế nhắm mắt chết đi trước mặt hắn.

Cho dù hắn biết Đoan Mộc Hàn còn có phân thân ở Quảng Lăng tông, nhưng khi nhìn thấy ý buồn bã nồng đậm trong mắt Đoan Mộc Hàn lẫn một kích kia của Lệ Bi Hồi, Nhạc Vũ vẫn giận đến thiếu chút nữa mất đi lý trí, ẩn ước cảm giác được bản thân đã lạc mất một đồ vật nào đó thiêng liêng với mình. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhìn về thân ảnh đang lộ vẻ thần tình phức tạp, trong tay cầm một đoàn huyết dịch vàng óng bị cưỡng ép đông lại, khóe mắt Nhạc Vũ lập tức bạo liệt, một tia

máu tươi theo miệng vết thương thẩm thấu rót vào mắt khiến hắn nhòe nhoẹt.

- Đồ nghiệt súc!

Cực độ đau thương, cực hạn nổi giận, trong một sát na này đã tìm được chỗ tháo nước. Nhạc Vũ nâng tay lên đã dùng Long Tước phiến quạt ra hơn ba trăm cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, thất thải lôi quang sinh ra từ chữ "Đình" trong thần hồn bắn ra như mưa, lại đem Thông Thiên Long Ngục Ấn tế lên cao rồi ầm ầm đập tới!

Vào lúc này hắn hoàn toàn không suy nghĩ được gì, trong đầu chỉ có một ý niệm là dùng hết thủ đoạn giết hết những kẻ có mặt nơi đây vừa bức Đoan Mộc Hàn tự tuyệt, một tên cũng không để lại!

Trong khoảnh khắc ra ray, trong đầu Nhạc Vũ như có một dòng sông băng chảy xuôi, bản năng chiến đấu tích lũy qua hàng ngàn lần sinh tử khiến cho trong sâu thẳm nội tâm của hắn khôi phục đến mức tận cùng tỉnh táo.

Thần niệm triển khai khắp nơi khiến hắn trong chốc lát đã hiểu rõ thực lực đối thủ. Hai ngũ kiếp Tán Tiên, hai Yêu Đế thập ngũ giai, còn thêm hai tên Đại Thừa, hai vị Yêu Vương.

Chiếc ngân chung đột nhiên chụp xuống ngăn ở trước người Lệ Bi Hồi đã bị Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm trong khoảnh khắc xuyên thủng mấy trăm lỗ, đánh thành nát bấy. Còn lại hơn hai trăm đạo ngũ sắc quang châm vẫn còn dư thế tiếp tục xuyên thấu thì bị một tầng băng bích đột nhiên ngưng tụ chặn lại. Theo từng tiếng ầm ầm nổ vang, Lệ Bi Hồi bắn ra mười trượng, trước ngực đột nhiên lộ ra mấy vết thương đầm đìa máu tươi.

Ngay sau đó Thông Thiên Long Ngục Ấn hóa thành phạm vi vạn trượng trên bầu trời, che lấp cả một khoảng thiên địa, như một ngọn cự sơn dùng thế Thái Sơn áp đỉnh trùng trùng điệp điệp đè xuống.

Trong mắt Lệ Bi Hồi lộ ra một tia kinh hoảng, vội vàng phun ra một viên yêu đan tuyết sắc, lại hóa ra thiên địa pháp tướng là thân thể Li Giao mới tạm thời đỡ được ấn tỉ này.

Nhạc Vũ lại vung Long Tước Phiến lên, tiếp tục đánh ra 300 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Trong lòng hắn tràn ngập khoái ý vô tận, lửa giận ngập

trời tựa hồ cũng thoáng hạ nhiệt độ, hắn thầm nghĩ phải để Lệ Bi Hồi chết nhanh lên, chết không có chỗ chôn!

Bất quá sau một khắc, một lăng thuẫn vàng kim nhàn nhạt từ trên không trung giáng xuống, kèm theo tiếng hừ lạnh của một trung niên:

- Trước mặt chúng ta mà ngươi còn muốn giết người hay sao?

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm chạm phải lăng thuẫn vẫn lập tức xuyên thủng. Lúc này lại có vô số đẳng mạn hồng tử sắc đột ngột từ dưới đất trồi lên cản lấy. Những ngũ sắc quang châm vẫn quét ngang thế như chẻ tre, đến cuối cùng mấy trăm cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm mới bị mấy chục đạo đao mang cực lớn mang theo khí tức yêu lực khổng lồ đánh rớt.

Cùng lúc, mấy người bên cạnh đồng thời xuất thủ, hoặc là tế lên pháp bảo hay thần thông nâng Thông Thiên Long Ngục Ấn lên, Lệ Bi Hồi vội vàng lắc mình thoát ra từ bên dưới ấn tỉ.

Nhạc Vũ ngẩng mạnh lên nhìn về trên không, giống như hung thú bị quấy rầy lúc đang bắt mồi, lửa giận trong mắt cơ hồ muốn phụt lên.

Trên không trung có bốn người đang cười lạnh, khí tức quanh người ẩn ước tương hợp với thiên địa, lại ẩn ước áp chế thiên địa một phương, bốn luồng thần niệm khổng lồ nặng như núi áp xuống.

Ánh mắt Nhạc Vũ nhìn về người bên trái vừa mới xuất ra lăng thuẫn.

- Ngươi đáng chết!

Một vòng lệ sắc bắn ra trong mắt hắn, ý niệm sắc bén như hủy thiên diệt địa bắn lên lập tức đâm rách áp chế thần hồn. Trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã bố trí xong thập nhị diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì quanh người cùng với Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm, thêm vào Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận. Long Tước phiến trong tay đã lại hội tụ lên ngũ sắc quang hoa mãnh liệt.

Người kia lập tức biến sắc, đánh ra một thanh phi kiếm tử sắc về Nhạc Vũ, lạnh lùng nói:

- Mấy vị đạo hữu còn không ra tay? Thủ đoạn kẻ này tựa hồ đã độ kiếp Đại

Thừa, tốt nhất đừng để hắn dùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, còn có những tiên phù kia!

- Không cho phép hắn càn rỡ!

Người mở miệng là một thanh sam đạo nhân, lão nói xong thì đánh ra mười hai viên châu phát ra vô số lôi lực từ trên cao nện xuống.

Hai vị Yêu Đế bên cạnh cũng cười lạnh. Một vị sau lưng đột nhiên triển khai tám phiến mỏng như cánh ve, vẫy mạnh một cái liền có yêu lực vô tận phun ra, hóa thành đao mang lợi hại trảm tới. Một vị khác thì sắc mặt ngưng trọng đem cánh tay trái nổ tung, tất cả huyết nhục hóa thành một đạo lục mang vây lấy một quả màu vàng ố phát ra khí tức tanh hôi đâm thẳng xuống.

Thần sắc Nhạc Vũ thê lương, Long Tước phiến vẫy mạnh bùng lên một mảnh ngũ sắc quang hoa sáng chói. Vô luận là kiếm mang đao khí hay viên châu thu lôi đều bị bắn ngược trở về, thanh phi kiếm càng loạng choạng như muốn rớt.

Chỉ có quả độc châm màu vàng ố vẫn xuyên qua hết thảy, liên tục đột phá Vạn Mộc Phong Thần Bích cùng Huyền Quy Tiên Trạc đánh vào trên người hắn, chạm vào Long Lân kim giáp phát ra tiếng kêu đinh đang.

Trong lòng bốn người kia đều sớm có dự liệu, thấy thế hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục chuẩn bị thần thông pháp bảo, lần nữa đánh xuống.

Nhạc Vũ không hề để ý, Thiên Mộc Trâm cắm trên búi tóc chẳng biết từ lúc nào đã ở trong tay hắn. Trong nháy mắt kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh đã thôn thổ bất định đi theo một quỹ tích huyền ảo ưu mỹ, trong miệng nhẹ nhàng thốt ra một chữ "Tru '!

Từ lồng ngực Nhạc Vũ xuất ra một đoàn tơ máu, tên đạo nhân ngoài cùng bên trái cũng phát ra một tiếng kêu rên. Tán Tiên không có thực thể song trong cơ thể vẫn còn một đại lượng tinh huyết bản mệnh, trong khoảnh khắc đã bị lực pháp tắc phủ nhận tồn tại! Vỡ vụn tiêu hóa! Bản thể nguyên thần cũng tùy theo tiêu tán non nửa, hai chí bảo vừa tế ra bên cạnh lúc này vô lực rơi xuống.

Nhạc Vũ thật sự đã đưa thân vào trong mưa to gió lớn. Tám đạo đao mang lợi hại, thanh thế càng mạnh hơn vừa rồi ầm ầm đánh nát Vạn Mộc Phong Thần Bích. Ngay tiếp sau đó ở bên ngoài, hơn ngàn cây Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm

cũng nổ thành bột mịn.

Tiếp đó mười hai viên Lôi Châu liên tục phá vỡ hư ảnh Huyền Vũ cùng Băng Diễm huyền quang chướng, lôi lực còn sót lại đánh vào trong cơ thể bị chữ "Đình" trong nguyên thần của hắn hấp thu toàn bộ.

Cùng lúc lại thêm một quả độc châm bắn xuống thì phía chân trời cũng lóe lên một đạo kim quang, chính là Đằng Huyền rốt cuộc đã tìm đến, đánh ra một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang bắn ngược độc châm trở về.

Khóe miệng Nhạc Vũ tràn máu, vành môi nhếch lên vẻ tàn nhẫn. Hắn phất tay thôi động Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết, trong chốc lát vô số lực từ đã quấn lấy quanh người Tán Tiên trọng thương.

Hắn đang muốn phát lực xé toạc người này thành mảnh nhỏ thì bên cạnh đã có mấy đạo bảo quang đánh tới.

Trong lồng ngực của Nhạc Vũ cảm giác uất ức không chịu nổi. Hai lần ra tay đều bị ngăn cản, đau thương sát ý thủy chung không được thổ lộ, giống như lửa cháy thiêu đốt ngũ tạng khiến hắn nổi giận đến cực hạn.

- Cút hết cho ta!

Theo một tiếng gào thét, đoàn năng lượng ngũ sắc trong đan điền tựa hồ như cảm ứng được khí cơ bạo ngược của thần hồn nên đột nhiên cuồng loạn, xuất ra một khối khí ngũ sắc cực kỳ thuần tịnh rót vào đan điền.

Nhạc Vũ dồn toàn bộ pháp lực ngưng tụ thành một Hỗn Nguyên thủ ấn ầm ầm đánh ra. Trong khoảnh khắc vang lên tiếng nổ như muốn hủy thiên diệt địa.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy ngũ tạng chấn động, toàn bộ lệch vị trí. Mấy người trước hắn, bao gồm hai Yêu Đế, một Tán Tiên đều thuộc về bảy cường giả tuyệt đỉnh đương thế đều lộ vẻ không dám tin bị đánh bay đi ngàn trượng. Uy lực một chưởng này tựa hồ đạt đến ngàn vạn thạch lực!

Tên Tán Tiên vừa bị trọng thương bởi Quảng Lăng tuyệt kiếm ngay trước mắt mọi người bị Nhạc Vũ dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết cường bạo xé rách!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 667: Thất hận thất sát

Giữa không trung, nguyên thần của vị ngũ kiếp Tán Tiên dưới sự xoắn vặn của lực từ đang nhanh chóng mờ dần, trái tim Trúc Hồng đột nhiên co rút, khóe môi tràn ra một tia máu tươi. Tán Tiên của Li Trần Tông đã chết đến hai vị trong tay Nhạc Vũ, chỉ còn lại hai vị, tổn thương nghiêm trọng từ trước giờ chưa từng có!

- Nhạc Vũ mới vừa đột phá Đại Thừa mà thôi, sao thực lực lại hơn gấp đôi so với vài năm trước? Thần thông người này tu tập đến cùng có ngọn nguồn ra sao? Còn có một chiêu vừa rồi pháp lực đạt tới ngàn vạn, tương đương với một chân long, là chuyện gì đã xảy ra?

Trúc Hồng chỉ cảm thấy trong lòng đang nhỏ máu, mọi kế hoạch của hắn đều nhằm vào một trận chiến hai năm trước. Thậm chí cũng tính toán khả năng Nhạc Vũ đột phá Đại Thừa, chỉ là thực lực thiếu niên đang cuồng nộ trước mắt này thật sự mạnh hơn hắn dự tính rất nhiều!

Những tu sĩ cùng Yêu tộc khác cũng đều tái nhợt. Đại thủ ngũ sắc chụp xuống đánh tan toàn bộ pháp bảo huyền binh cùng với thần thông bọn họ, hết thảy đều phải tháo lui để tránh phong mang. Nếu thêm một kích như vậy đánh ra, chỉ sợ mọi người ở đây đều không còn đường sống.

Cũng may khí tức vô địch trên người Nhạc Vũ chỉ duy trì một sát na rồi tiêu tán vô tung. Nhạc Vũ lúc này trước ngực tràn máu, thần sắc hung hoành, tựa như ma thần viễn cổ đứng ngạo nghễ trên không, khí thế vẫn bảo trì cường đại khiến người ta không thể sinh ra ý niệm kháng cự.

Tru sát kẻ làm vướng tay cũng chỉ khiến trong ngực Nhạc Vũ cảm thấy hơi nhẹ nhõm. Lệ khí sát niệm vẫn chưa từng thổ lộ lúc này càng hừng hực thiêu đốt.

Hắn nhìn sang Lệ Bi Hồi đã hóa thành bản thể đang muốn phá khai không gian, cười lạnh tế lên Thập Phương Môn phong tỏa hư không. Tiếp đó hắn lại đem Tứ Tượng Tỏa Thần bia trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ khóa chặt bốn phương rồi một lần nữa ngưng tụ cự chưởng ngũ sắc chụp lấy phần đuôi của Lệ Bi Hồi.

Long Tước phiến trong tay cũng lập lòe ngũ sắc quang hoa, chỉ đợi bắt được Băng Li liền dùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đánh thành thịt nát!

Lúc này mấy người bị hắn dùng Hỗn Nguyên Vô Cực thủ ấn bức ra mới kịp phản ứng, cơ hồ lập tức đồng loạt tế lên thần thông pháp bảo đánh sang bên này.

Băng Diễm huyền quang chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích cùng lúc mở ra. Có hai môn đại thần thông hộ thân, Nhạc Vũ cũng sớm không thèm để ý mấy Đại Thừa tu sĩ và Yêu Vương cùng giai, cho dù là Thương Ngô cũng không để trong mắt.

Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm đã bị nghiền nát, hắn liền thu hồi Thông Thiên Long Ngục Ấn phối hợp với Thanh Mộc trâm kiếm, Thư Hùng Băng Diễm kiếm và Vô hình hàn phách kiếm chia ra trấn áp Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận.

, khiến linh lực Ngũ Hành lần nữa điên cuồng nhập vào cơ thể. Bên ngoài đại trận càng khuếch tán ra một tầng huỳnh quang nhàn nhạt cực kỳ bá đạo ngăn trở tất cả linh lực bạo loạn bên ngoài. Chỉ còn chủ nhân của mười hai viên lôi cầu và hai Yêu Đế thập ngũ giai vẫn làm cho hắn cảm giác cực kỳ khó giải quyết.

Bất quá sau một khắc, Chiến Tuyết đã vọt tới trước người hắn. Thập ngự Phục Ma Kiếm trận cực lực thôi động vọt lên kiếm quang đầy trời triền đấu ngang ngửa với mười hai đoàn lôi quang!

Yêu Đế ngự sử độc châm đã bị Đằng Huyền cuốn lấy, Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của nó cũng có thể miễn cưỡng đấu lại những tiểu châm màu ố vàng này.

Duy chỉ có tám đạo đao mang không người ngăn cản, lúc trảm đến trước người Nhạc Vũ lại bỗng nhiên tản ra, hóa thành vô số đạo đao khí vụn đâm vào bên trong tầng huỳnh quang ngũ sắc, tiến hành công phá đại trận Ngũ Hành tụ linh nhị pháp.

- Lại là ngươi!

Nhớ tới vừa rồi cũng là kẻ này cũng ra tay chặn ngang một kích sắp đắc thủ của hắn, Nhạc Vũ bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, sát ý gần như hóa thành thực chất.

Hắn cũng không để ý đến vô số đao khí đang tàn sát ngược xuôi trong đại trận, trực tiếp trở ngược cự thủ ngũ sắc vừa mới chụp lấy Lệ Bi Hồi quay sang chụp lấy kẻ này. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đã ngưng tụ lên tầng mười ba cũng lóe lên rồi biến mất, trong khoảnh khắc liền xuyên thẳng không gian gần ngàn trượng. Sắc mặt người nọ đại biến, cả người như khí cầu căng phồng.

Pháp tướng thiên địa của hắn là một giáp trùng (bọ cánh cứng) hình tròn màu bạch ngọc, vùng vẫy tránh thoát Vô Cực Đại Thủ Ấn. Tám phiến cánh mỏng sau lưng đều ly thể hóa thành cự nhận trong suốt giao kích với những ngũ sắc quang châm, chỉ một thoáng đã cuộn lên cương khí loạn chuyển, linh lực tràn ra bốn phía. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Đến khi vầng sáng triệt để tiêu tán thì 300 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đã tiêu tán toàn bộ. Trên vỏ cánh trong suốt của giáp trùng đã xuất hiện mấy chục vết thương, trong mắt lộ vẻ kiêng kị.

- Là Thiết Sí Ngọc Thiêu?

Nhạc Vũ chau mày, sát cơ trong mắt càng thêm thâm trầm, cũng càng thêm điên cuồng. Cơ hồ không suy nghĩ, tay phải của Nhạc Vũ kết ra một thủ ấn, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ quyết lập tức ngưng tụ thành từ trường khổng lồ kẹp cứng lấy con giáp trùng.

Tiếp đó hắn lại lấy ra mấy tờ Kỳ Lân Chân Hình Tiên Phù. Vừa mới thấy vậy thì mọi người đang đứng đều tái mặt, thối lui về phía xa. Thương Ngô Trúc Hồng càng quyết định thật nhanh, biết rõ lúc này đã không còn khả năng lưu được Nhạc Vũ, ngược lại còn có khả năng tổn thất nhân mạng, lập tức phi độn bỏ chạy về hướng Đông Văn Sơn.

Thân hình con Thiết Sí Ngọc Thiêu đột nhiên trương lên, ý đồ thoát khỏi khống chế của Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết cùng Hỗn Nguyên Vô Cực thủ ấn. Bất quá khi thân hình trướng lên đến ngàn trượng thì bỗng nhiên co rút lại rồi một con Thiết Sí Ngọc Thiêu cực nhỏ thoát ra khỏi giáp xác, hóa thành một đoàn bạch quang bỏ chạy về phía xa.

- Thoát xác li hình?

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng rồi tế lên Biểu Lí Càn Khôn Đồ, kích phát lực từ bên

trong hút về luồng bạch quang.

Trong sát na luồng độn quang hơi đình trệ thì mấy tờ Kỳ Lân Chân Hình Phù trong tay Nhạc Vũ đã lần lượt kích phát, hóa thành từng hư ảnh Kỳ Lân phun ra từng luồng Vô Lượng Tiên Thiên Đâu Suất Chân Hỏa bắn tới.

Đến khi luồng quang diễm màu trắng mênh mông qua đi, thân hình ưu mĩ cực điểm của bạch ngọc giáp trùng đã chồng chất vết thương. Tám phiến cánh đã bị phá hủy năm cánh, tốc độ bay chỉ còn chưa đến một nửa.

Nhạc Vũ thấy thế lập tức tàn khốc đảo tay, dẫn động linh quyết bên trong ba tờ Kỳ Lân Chân Hình Phù ầm ầm đánh đi.

Đợi đến khi làn sóng linh lực cực mạnh và liệt diễm màu trắng dần dần tiêu tán thì Yêu Đế ngũ thập giai chỉ còn lại một nửa thân hình, rơi thẳng xuống đất hấp hối.

- Rõ ràng còn chưa chết!

Nhạc Vũ cố nén run rẩy, đánh thêm một lần tiên phù trong tay triệt để tan nát con yêu thú thập ngũ giai.

Lệ Bi Hồi phản độn chạy đi khiến sự phẫn nộ trong tâm hắn càng cháy lên, lệ khí vô tận không cách nào thổ lộ. Chỉ có thời khắc lâm vào trong bản năng chiến đấu mới có thể khiến cho hắn bảo trì chút tỉnh táo bên bờ vực điên cuồng.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ phất tay đem toàn bộ Thập Phương Môn cho Chiến Tuyết:

- Tuyết nhi được viên Thanh sát Huyền đan, pháp lực vậy là đủ rồi! Giúp ta đem Sơ Tam tới đây chuẩn bị một phen. Tiếp đây ta muốn giết đến tận Đông Văn Sơn!

Thần sắc Chiến Tuyết khẽ động nhưng cũng không nói thêm gì, dùng Thập Phương Môn phá không mà đi.

Nhạc Vũ thở hắt ra nhưng vẫn không cách nào tiêu giảm nửa phần nộ diễm trong lồng ngực, chỉ cảm thấy hô hấp của mình nóng hừng hực lại ẩn chứa băng hàn vô tận. Trong cơ thể phảng phất có một hung thú tùy thời có thể đoạt đi của hắn

tất cả lý trí.

Yên lặng nhìn về phíađông, Nhạc Vũ nghiến răng ken két đến bật cả máu.

Nếu hôm nay hắn không thể tự tay trừ đi đầu nghiệt súc kia thì sao có thể làm nam nhân? Ý niệm đạo tâm cũng thực khó trôi chảy!

Thậm chí nếu để nghiệt súc kia chết đi một cách đơn giản thì cũng không đủ để thổ lộ mối hận trong lòng của hắn!

Sau một khắc, Nhạc Vũ bỗng nhiên nghe Đằng Huyền hừ nhẹ vài tiếng, không ngừng dùng miệng cắn lấy ống áo hắn.

Nhạc Vũ nhíu mày, lúc này toàn bộ tâm thần của hắn đều tập trung về phía Đông Văn Sơn, bị Đằng Huyền lôi kéo thì cảm thấy hết sức bực bội.

Sau một khắc, hắn không kiềm chế nổi liền quay lại, mắt bắn ra hung quang. Đằng Huyền bị dọa nhảy dựng lên, theo vô thức muốn tránh đi nhưng chỉ thoáng qua tâm tính cứng cỏi được ma luyện mấy ngàn năm trong Tử Vân Tiên Phủ lại khiến nó kiên định dùng mắt ra hiệu.

Nhạc Vũ hơi nheo mắt nhìn lại hướng Đằng Huyền chỉ, ngay sau đó đồng tử co rút. Chỉ thấy không xa có một quang đoàn màu xanh đậm đang lăn trên mặt đất. Nhìn phù văn bên ngoài quang đoàn khiến hắn lập tức nghĩ đến tờ phù triện mà Hậu Thổc cho hắn.

- Phù triện này quả nhiên hữu dụng!

Nhạc Vũ chỉ dùng hồn niệm dao cảm, liền có thể phát giác được phong ấn bên trong đúng là một phần thần hồn của Đoan Mộc Hàn, còn có tất cả tinh huyết bản mệnh.

Trong lòng hắn vừa hỉ vừa bi liền vội vàng đưa tay hút lấy quang đoàn màu xanh đậm này lên, vỗ vỗ đầu Đằng Huyền, vừa đem thần hồn thăm dò vào bên trong thì lại biến sắc!

- Xem tình hình thần hồn thì Hàn Nhi dường như muốn triệt để phong ấn trí nhớ hai đời, điều này sao có thể?

Nhạc Vũ bất giác nắm chặt quyền trái khiến xương cốt nứt vỡ lách cách, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt lẫn cuồng nộ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 668: Chấn động thiên hạ

Phía nam Ký Châu.

Đứng trên tầng mây của một vách núi, Nông Dịch Sơn nhìn về phía nam lộ vẻ chần chừ, đao luân màu bạc trong tay ông đang chuyển động không ngớt.

- Không nghĩ tới khí linh của Tiên Thiên linh bảo lại thức tỉnh vào lúc này! Phương hướng cũng là phía đông, nói như vậy Vũ nhi đang ở bên kia.

Khống chế được thứ cho dù vào thời hồng hoang thượng cổ cũng được liệt vào hàng tiên binh tứ phẩm như Nguyên Dương đao luân, Nông Dịch Sơn tuy chỉ là Đại Thừa sơ giai nhưng hồn niệm có thể cảm giác đến phạm vi vượt xa tu sĩ cùng giai.

Đặc biệt là cảm ứng của khí linh, trong thế giới này ngoại trừ Nguyên Dương đao luân thì cũng chỉ có thêm rải rác vài thứ tiên binh khác mới có được.

Theo như ông biết, trong quá trình hình thành Tiên Thiên linh bảo, khí linh càng sớm thức tỉnh thì uy lực sau này càng mạnh mẽ. Phần lớn Linh Bảo trong quá trình phát triển lúc chưa có linh trí đều hấp thu bị động, không cách nào khống chế phương hướng phát triển. Một khi bản thân đã có ý thức thì tình hình hoàn toàn bất đồng. Chỉ là vào lúc Đoan Mộc Hàn đã chết thì có chút thương cảm, còn tình hình bên kia cũng khiến cho người ta hơi lo lắng.

Nhạc Vũ có thể chạy về vào lúc này cũng không ngoài dự kiến của ông.Tuy thân lâm hiểm cảnh nhưng với năng lực của đồ tôn, cộng với biện pháp bổ cứu sau này thì thoát thân không thành vấn đề. Chỉ là từ tin tức mà hóa thân nguyên thần từ bên kia truyền lại khiến ông ngạc nhiên.

Trong đầu của Nông Dịch Sơn lúc này đang hiện lên lần lượt từng hình ảnh mơ hồ theo một góc độ trên cao nhìn xuống một sơn cốc.

Có thể lờ mờ phân biệt trên mặt đất là một mảnh bừa bãi, phảng phất vừa trải

qua một hồi đại chiến, khắp nơi đều là hố sâu cực lớn. Mấy ngọn núi bên cạnh đều lung lay sắp sụp đổ, cỏ cây chim thú cơ hồ đều tuyệt tích.

- Tàn xác của Thiết Sí Ngọc Thiêu, còn có cả tàn phiến pháp bảo, chất liệu rõ ràng đều là nhất phẩm. Ừ? Cái này tựa hồ là Thanh phong thất độc châm, ngay cả vị kia của Thất Bảo sơn cũng tới sao? Có thể đem Bát Dực Đao Đế Thu Ngọc Hoa bức đến thoát xác thoát đi, thậm chí vẫn lạc đương trường, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Lại thêm chấn động linh lực cách đây không lâu ngay cả mình cũng có cảm ứng.

Nông Dịch Sơn nhướng mày, cảm thấy hơi khó hiểu, đáng tiếc bên kia chỉ là một bộ phận nguyên thần của mình ký thác vào nên tin tức do thần niệm truyền tới quá ít, cũng không cách nào điều tra nhận biết.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn ra, Nhạc Vũ tựa hồ cũng không chịu thiệt thời, ngược lại còn chiếm thượng phong. Thậm chí có khả năng đã khiến nhân thủ của Li Trần Tông cùng Thanh Châu chật vật chạy trốn. Bất quá điều này sao có thể?

Trận chiến hai năm trước ở Bắc Hải đã khiến ông kinh diễm. Qua hai năm ngắn ngủi, chẳng lẽ Nhạc Vũ lại muốn cho ông thêm một kinh hỉ?

Nghĩ đến đây, Nông Dịch Sơn không chút do dự lệnh cho hóa thân nguyên thần của mình chạy về hướng U Châu, bản năng của ông cảm giác được bên kia sẽ có đáp án.

Sau một khắc, Nông Dịch Sơn lại ngẩng đầu lên nhìn về hướng đông, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Ý niệm này là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát diệt âm đao? Nhưng sao có bất đồng với mấy năm trước, cường hoành không biết bao nhiêu lần.

Nông Dịch Sơn cười khổ một tiếng, phương hướng đó không hề nghi ngờ chính là bản sơn của Li Trần Tông.

Nói như vậy, Nhạc Vũ lúc này đúng là đang dùng sức một mình đối kháng Li Trần Tông, thậm chí còn đang áp chế toàn bộ?

Đại khái đoán được tình hình bên kia, Nông Dịch Sơn cảm thấy hết sức khó giải quyết, vào lúc này thì trong lòng khẽ động rồi nhìn về phía sau.

Chỉ thấy một đạo hắc quang phi độn từ bên trên xuống rồi trong nháy mắt đã đến trước người, linh trận nơi đây sáng lên một vầng quang hoa nhưng không thể cản được luồng hắc quang này mảy may. Tất cả linh lực đều bị nó cắn nuốt biến mất vô tung vô ảnh.

Nông Dịch Sơn vốn muốn động thủ, lúc này thấy thế lại áp chế dị động của Nguyên Dương đao luân, cúi người thật sâu hành đại lễ.

Luồng hắc quang này khi đến trước mặt ông thì lập tức hóa thành một vị thanh niên tuấn tú mặc hắc y, đôi mắt đen sâu thăm thẳm như không thấy đáy. Hắn phất tay nói một câu không cần đa lễ rồi sau đó trầm ngưng nhìn lên vách núi đối diện.

- Là hai vị bát kiếp Tán Tiên? Trách không được ngươi ở đây không thể động đậy

Nghe vẻ kinh ngạc trong lời nói của thanh niên tóc đen, Nông Dịch Sơn đứng thẳng người lên vẻ đắc dĩ:

- Nếu chỉ là hai bát kiếp Tán Tiên, đệ tử tự hỏi còn có chút dư lực. Vấn đề là trong tay bọn họ còn có một di thể linh tiên. Đệ tử cùng bọn họ giao thủ qua một lần, tuy là chưa phân thắng bại, bất quá cũng tự vấn không có phần thắng. Di thể linh tiên này có thể khiến cho thực lực một trong bọn họ đạt tới chín phần linh tiên. Cộng thêm với đại thần thông tu tập có thể đối kháng với thiên tiên bình thường. Nguyên Dương đao luân của ta cũng áp chế không nổi.

- Thính Vân Hạo Dương lần này quả thật đã hạ tiền vốn!

Thanh niên mặc áo đen hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên lệ sắc, thần tình lạnh nhạt nói:

- Cũng chẳng cần quản đến. Trước khi ta đến có nghe một vị lão hữu tương giao mấy ngàn năm có nói. Cuộc chiến tranh giành Nhân Hoàng bên chỗ Ti châu và Lạc châu đã bắt đầu giằng co, đại chiến song phương sắp tới. Hai người kia cũng không ở được đây lâu.....

Nông Dịch Sơn hơi sáng mắt, cảm thấy lồng ngực buông lỏng, thở phào nhẹ nhõm. Nếu vẫn tiếp tục giằng co như hiện giờ thì đối với Quảng Lăng tông tuy

không sợ nhưng lại không hề có ích. Cơ hồ mỗi ngày đều cần tiêu hao đại lượng linh thạch, nếu có thể tạm dừng lại thì không còn gì tốt hơn.

Vị tổ sư trước mặt ông tuy thường niên chưa từng xuất thế, bất quá qua vạn năm cũng có mấy hảo hữu tri tâm. Có thể làm bằng hữu với Thôn Tinh há có thể là nhân vật phàm tục ? Tin tức nàyquả quyết không sai.

Thanh niên mặc áo đen nói đến đây chợt dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía nam nói tiếp:

- Nguyên lai tưởng rằng trừ chủ nhân nhà ta thì trên đời này không ai có thể so được ngộ tính với ngài. Không ngờ mấy ngàn năm trước đã thấy được một Mặc Quan Lan, vạn năm về sau lại gặp được một Nhạc Vũ. Chủ nhân nói nếu không có biến số thì chỉ cần sau ba vạn năm mới có thể đi gặp ngài. Hiện giờ xem ra chỉ trong vòng trăm năm Thôn Tinh đã có ngày gặp lại!

Thân sắc Nông Dịch Sơn ngưng trọng, không biết thanh niên mặc áo đen vì sao lại tự nói lên như vậyt.

Sau một khắc liền thấy Thôn Tinh lần nữa hóa thành một đạo hắc quang phi độn về hướng đông, chỉ để lại tiếng cười khẽ:

- Thủ đoạn Thính Vân tông tất nhiên không chỉ là như thế. Bất quá với năng lực của ngươi đã đủ ứng phó. Ta nhìn bên kia trong hai vạn năm không thể không đi liều mạng đâu!

Nông Dịch Sơn nhướng mày, sau đó cười tự giễu rồi nhìn vào Nguyên Dương đao luân trong tay.

Ông thầm nghĩ may là có Nhạc Vũ mấy năm này cấp cho tông môn ít pháp bảo lẫn tài liệu mới có thể chữa trị tiên binh này. Chỉ là không biết uy lực của đao luân hiện giờ có thể đủ đối kháng sát cơ trước mặt hay không.

Cùng một thời gian tại Thính Vân thiên cung trong một chỗ bao bọc bởi nước chỉ nghe một tiếng thở dài tràn ngập ý kinh ngạc.

- Dùng lực lượng một người áp chế Li Trần! Tiểu tử này chẳng lẽ là điên rồi. Hắn cho rằng Li Trần Tông xưng hùng U Châu mấy vạn năm cũng có thể khinh thường như Linh Đài tông? Đây chính là một trong thập đại tông môn trong

thiên hạ có thể áp chế Thanh Châu.

- Sự thật như thế! Bát Dực Đao Đế thân vẫn, Mạc Thiên Nhất cũng thân tử đạo tiêu . Li Trần Tông tuy có đệ tử hơn mười vạn, nhưng hôm nay không một người có thể chèo chống đại cục. Ngay cả bản sơn cũng sợ rằng không trụ được!

- Thật kỳ quái! Rốt cuộc kẻ này tu tập pháp môn gì. Tại cuộc chiến Bắc Hải đã có thể địch nổi Tán Tiên nhưng nhìn thực lực hôm nay đâu chỉ là tăng gấp đôi? Cho dù hắn độ kiếp Đại Thừa thì cũng không có khả năng có pháp lực mênh mông như vậy!

- Hay cho một Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao! Xem ra Quảng Lăng tông lại có thêm một truyền thừa thượng đẳng! Kẻ này đã đủ lông cánh, sợ rằng khó có thể khống chế! Đánh xong một trận hôm nay, Nhạc Vũ này xem ra đã chân chính đưa mình vào hàng ngũ nhân vật nhất lưu đương thời. Môn Âm Công này cũng đồng thời danh truyền tứ hải.

- Tông ta cũng không bố trí hậu thủ? Lần này chưa hẳn không thể tru sát kẻ này!

Nghe tiếng nghị luận ầm ĩ của hơn mười vị trưởng lão ngồi trong nhà thuỷ tạ, Huyền Tĩnh bất giác sinh ra cảm giác bực bội.

Lắc đầu, Huyền Tĩnh đè nén cảm xúc không nên có này rồi hướng chú ý vào mặt hồ. Vừa lúc này hắn thấy Nhạc Vũ đem này Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao chuyển đến lần thứ sáu cực hạn. Sóng âm mênh mông vượt qua Lưỡng Nghi Nội Ngoại Thiên Xu thần phủ đại trận khiến trong lòng Huyền Tĩnh bất giác hồi hộp.

- Nhạc Vũ này thật sự là khó áp chế. Vào lúc tranh giành Nhân Hoàng, chỉ sợ tông ta chỉ đành thối lui.

Bên ngoài Đông Văn Sơn.

Đao âm sắc bén vẫn từng đợt tàn sát bừa bãi khắp nơi. Theo mỗi lần gợn sóng ập vào trong núi lại có thêm mấy chục đến mấy trăm tu sĩ đầu nổ tan tành. Tất cả phòng ốc kiến trúc, thậm chí linh thạch của Lưỡng Nghi Nội Ngoại Thiên Xu thần phủ đại trận cũng đều bị chấn thành bột phấn. Toàn bộ đại trận đã tàn khuyết bất toàn.

Những tu sĩ có tu vi yếu lúc này đều đã thân vẫn, chỉ còn lại một số không nhiều lắm tu sĩ Linh Hư Kim Đan đang khổ sở cầu sinh dưới sự che chở của các trưởng bối Nguyên Anh.

Sau một khắc, có một vầng quang hoa màu trúc kẹp lấy một quả tiểu châm màu vàng đen xuyên thẳng ra từ trong núi, thêm vào mấy đạo Bảo Quang cũng bay lên đánh về hướng Nhạc Vũ.

Đằng Huyền cười nhẹ một tiếng, hộc ra thêm một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang đánh bay toàn bộ. Chiến Tuyết cũng lạnh lùng khởi động một tầng quang bích mở ra sáu phiến Hồng Liên che trước Nhạc Vũ.

Bất quá trước đó, hơn ngàn đạo kiếm quang của Thập ngự Phục Ma Kiếm trận đã phóng lên trời chế trụ đám bảo quang.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 669: Đao âm thất chuyển

Vô số kiếm quang, quanh quẩn trên không trung bay múa. Hơn ngàn lưỡi phi kiếm tụ lại thành một kiếm trận khổng lồ, ngưng tụ thành vô số kiếm khí hình tơ phun ra bên ngoài. Hai pháp bảo nhị phẩm có chất liệu kém hơn chút ít đều bị những kiếm khí này cắt thành nát bấy.

Trong mắt Chiến Tuyết lóe lên ánh sáng lập loè. Đây là phép ngự sử Thập ngự Phục Ma Kiếm trận mà nàng mới nghiên cứu ra. Nàng cũng không biết đúng hay không, chỉ nhìn lực sát thương này đã không uổng công nàng mấy năm nay dùng Đại Diễn linh trận không ngừng suy tính nghiên cứu.

Nhạc Vũ ngưng mày, mấy tu sĩ cao giao lẫn cường giả Yêu tộc bên trong cũng đã buông bỏ ý định dùng linh trận chống đỡ, nếu không cũng không phân tán pháp lực thi triển pháp bảo thần thông.

Lúc này chỉ cần hắn thêm một chút lực lượng là có thể triệt để đánh tan Lưỡng Nghi Nội Ngoại Thiên Xu thần phủ đại trận.

Chỉ là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao sau khi đến lục chuyển cực hạn thì càng khó tiến thêm một bước. Vô luận như thế nào cũng không thể đột phá lên thất chuyển đao âm.

- Chẳng lẽ hôm nay cũng chỉ có thể dừng ở đây? Mắt thấy Hàn Nhi đột tử cũng chỉ có thể ngồi nhìn Thương Ngô Trúc Hồng tiêu diêu tự tại? Thậm chí ngay cả nghiệt súc cũng không thể đánh chết? Nhạc Vũ à Nhạc Vũ, ngươi hay thật.

Một cảm xúc cực kỳ ủy khuất dâng lên trong lồng ngực giao tạp với lệ khí. Huyết sắc trong mắt Nhạc Vũ càng thêm dày đặc. Lúc này hắn đã hoàn toàn quên đại địch trước mắt, cũng hoàn toàn không để ý tới Chiến Tuyết Đằng Huyền, trong mắt chỉ còn lại thanh Âm Nha Đao.

Hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo được toàn lực thôi động. Kết cấu thanh đao lần lượt được khai mở như những lớp quần áo của nữ tử, không hề che giấu mảy

may.

Cũng có thể cảm giác được 365 âm trận bên trong đang không ngừng phát ra tiếng kêu răng rắc, dấu hiệu của việc quá tải. Cho dù là Long hầu lúc này cũng đã ẩn ước có vết rạn, đây là chướng ngại lớn nhất của việc trùng kích lên thất chuyển đao âm.

Cho dù chỉ cần là lục chuyển cực hạn, chỉ cần tiếp tục qua hai phút thì cũng đủ để cho Âm Nha Đao bị triệt để bị phá huỷ.

Nhạc Vũ cũng không để ý. Vô số âm phù, vô số pháp tắc thiên địa tương quan, còn có lộ số của Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong kinh mạch đang không ngừng phân tán tổ hợp trong đầu hắn rồi chọn lấy phương án khả thi. Diễn Thiên Châu cũng điên cuồng chuyển động bắn ra từng đạo ngân quang khắp bốn phía.

Trong lúc hắn đang toàn lực tính toán, từ phòng tuyến của Đông Văn Sơn lai bắn ra mười hai viên châu bay vọt lên, sau đó vô số lôi quang mãnh liệt ập tới.

Kiếm quang trên không trung lại nhoáng lên bắn ra mấy trăm đạo kiếm khí hình tơ. Theo một tiếng ầm ầm nổ vang, mười hai lôi cầu thoáng đình trệ trên không trung.

Sơ Tam cũng lập tức hót lên một tiếng lảnh lót đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười làm toàn bộ lôi châu rơi xuống rồi dùng yêu lực cuốn lấy, lộ vẻ đắc ý nuốt cả vào trong bụng.

Từ sâu trong Đông Văn Sơn lập tức truyền đến một tiếng gầm oán hận đến cực điểm, lại mang theo ý bất đắc dĩ, sau một khắc lại chuyển thành kiên quyết.

- Bỏ đi! Nhạc Vũ tiểu nhi, ngươi đã muốn diệt đạo thống của Ly Trần Tông ta thì hôm nay ta bỏ mạng già cũng phải phân thắng bại với ngươi!

Thoại âm còn chưa dứt đã thấy một đạo kim quang bắn ra khỏi Đông Văn Sơn. Từ xa nhìn lại chỉ thấy một thân ảnh đang bốc lên hỏa diễm kim sắc, trong hư ảnh lại rõ ràng là một huyền binh hình kiếm hồng sắc. Chất liệu tuy không thấy rõ ràng nhưng không thấp hơn nhất phẩm huyền binh.

- Dùng hồn tế kiếm!

Đồng tử Chiến Tuyết hơi co lại, trên mặt hơi tái nhợt. Nàng cũng theo Nhạc Vũ xem qua gần 60 vạn đạo điển trong Tử Vân Tiên Phủ, cũng đọc qua hơn phận nửa thư tịch của Quảng Lăng tông. Tuy nhiều chỗ chưa thể lý giải nhưng cũng biết đại khái đạo pháp trong thế gian, nhận ra công pháp trước mắt chính là một trong những pháp môn âm tổn nhất.

Hiện giờ nó lại được một vị ngũ kiếp Tán Tiên thi triển nên thanh thế càng to lớn, lăng lệ ác liệt vô cùng.

Sơ Tam xù lông, cơ hồ đầu tiên đánh ra một đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Hơn hai cây quang châm lại chỉ có thể đánh cho kiếm quang kia hơi chệch đi, vầng sáng hơi mờ một chút rồi trong chốc lát lại bừng lên.

Chiến Tuyết cũng thở sâu một hơi, Bạch Đế kiếm phóng vụt lên trời, thôi động toàn lực Thanh sát Huyền đan trong Huyết Anh. Sau khi hóa sát vi cương thì lực lượng đạt đến 130 vạn thạch lực dồn vào kiếm quang.

Chỉ nghe tiếng va chạm nhè nhẹ rồi Bạch Đế kiếm sinh ra vết rạn lờ mờ, cả người Chiến Tuyết như diều đứt dây bay tuột ra ngàn dặm.

Kiếm quang lại chỉ thoáng trì trệ giữa không trung rồi lại tiếp tục trảm xuống.

Đằng Huyền thấy thế lập tức rụt cổ vẫy mạnh cánh vọt tới trước người Nhạc Vũ.

Trong mắt nó lộ ra thêm vài phần vẻ lo lắng, đang lúc hội tụ Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang đến cực điểm, chuẩn bị thay chủ nhân tiếp nhận một kiếm thì thanh niên tuấn tú sau lưng rốt cuộc đã mở mắt.

Khẽ ngẩng đầu lên, Nhạc Vũ nhếch miệng cười lạnh rồi Âm Nha đao sau một khắc lại biến! Âm giai cao vút lần nữa đột phá.

Một luồng sóng âm thực chất hóa từ Âm Nha đao triều tịch khuếch tán về phía trước đánh ngay vào luồng kiếm quan khiến nó lập tức đình trệ rồi từ đầu mũi kiếm càng phát ra quang mang như một vầng thái dương nhỏ. Tiếp đó cực kỳ khó khăn từng bước vẹt ra sóng âm trùng điệp tiến lên phía trước.

Qua đúng mười nhịp hô hấp thì kiếm quang mới tới trước người Nhạc Vũ. Nó

xuyên qua Vạn Mộc Phong Thần Bích cùng Băng Diễm huyền quang chướng rồi cứ thế nổ tan tành ngay trước mặt hắn.

Nhạc Vũ thậm chí có thể trông thấy, nguyên thần mỏng đến độ cơ hồ không thể trông thấy đang lộ ra vẻ tuyệt vọng, triệt để sụp đổ dưới trùng kích của đao âm thất chuyển. Đao âm vẫn không hề trở ngại lập tức như một chiếc lò xo vừa bị áp đến cực điểm xông mạnh về phía trước.

Thần sắc Nhạc Vũ lạnh lùng, trong đầu không ngừng án chiếu theo thôi diễn đem Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao lần chuyển thứ bảy tăng lên tới cực hạn.

Trong ba nhịp hô hấp, bích chướng vô hình ngoài Đông Văn Sơn lại lần nữa sụp đổ. Toàn bộ Lưỡng Nghi Nội Ngoại Thiên Xu thần phủ đại trận cũng triệt để sụp đổ theo. Vô số linh thạch nổ tung, hơn một vạn tu sĩ còn lại cũng nổ thành vũng máu. Ngay cả những tàn thân của tu sĩ vừa chết đi cũng hóa thành bột mịn.

Nhạc Vũ nhếch miệng, theo sự thổ lộ của lệ khí, một cảm giác thư sướng bay lên nhập vào trong đầu khiến hắn hơi hoảng hốt, sát ý trong mắt càng đậm ba phần.

Trong nháy mắt sau đó, Âm Nha đao vỡ vụn từng mảnh. Uy lực của sóng âm hủy thiên diệt khiến cho dù là răng của Chân Long thập ngũ giai cũng không thể nào thừa nhận. Thậm chí long hầu bị phong ấn bên trong cũng biến thành bột phấn phiêu tán theo gió.

Nhạc Vũ không chút để ý, nhìn lên tuyệt đỉnh của Đông Văn Sơn, chỉ thấy Thương Ngô, Lệ Bi Hồi, còn có một vị Yêu Đế thập ngũ giai đều hóa thành độn quang chạy trốn về phía xa.

Ba tu sĩ Đại Thừa còn lại của Li Trần Tông vẫn đứng ngây ra tại chỗ không thể tin tưởng cơ nghiệp mấy vạn năm của Li Trần Tông đã bị hủy đi toàn bộ trong chốc lát, trong mắt lộ vẻ tĩnh mịch tuyệt vọng.

Thân hình Nhạc Vũ chớp lên đã tới trên đỉnh Đông Văn Sơn. Ba người cũng đồng thời tỉnh hồn tế lên huyền binh tùy thân, sau đó quanh người dấy lên một tầng kim diễm, tình hình rõ ràng tương tự với vị ngũ kiếp Tán Tiên vừa rồi.

Nhạc Vũ thấy vậy cười lạnh, Thanh Mộc kiếm toàn lực chém ra một đạo kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh lập tức cắt đôi một vị Đại Thừa tu sĩ yếu nhất trong

đó. Kế tiếp hắn khai mở Biểu Lí Càn Khôn Đồ phong trấn Trúc Hồng vào trong.

Vào lúc hắn đang đưa mắt nhìn tên Đại Thừa tu sĩ cuối cùng tên là Kim Húc thì đột nhiên trong thiên không khai mở thiên nhãn. Từ trong đó đánh ra một luồng ánh sáng màu xanh tắt đi kim diễm trên người Kim Húc rồi một giọng nam lạnh nhạt:

- Đạo hữu muốn chém tận giết tuyệt, diệt đạo thống của ta, không chê quá mức?

Theo thanh âm rơi xuống, một luồng thần niệm cực mạnh ập đến Nhạc Vũ. Một luồng phi kiếm kim sắc lóe lên đánh thẳng xuống, tuy bị pháp tắc thiên địa bài xích nhưng vẫn phát ra khí thế cực đại.

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn máu, nhìn về mấy người Lệ Bi Hồi đã viễn độn ra ngoài tầm mắt, bản thân lại bị hồn niệm áp chế không thể truy kích. Hắn chỉ cảm thấy trong lồng ngực cực kỳ phẫn nộ, biết rõ kẻ ra tay mạnh hơn mình vô số lần nhưng vẫn không thể kìm được giận dữ, lệ khí như cơ hồ muốn phá rách lồng ngực.

Trong nửa nhịp hô hấp, khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên trong đan điền lại phun ra một đoàn khí ngũ sắc. Đao ý tràn ngập sát cơ phóng thẳng lên trời đánh tan trói buộc.

- Không cần biết ngươi là ai, cút cho ta!

Cơ hồ không hề suy nghĩ, Nhạc Vũ đâm mạnh ra một kiếm, theo vô thức thôi diễn kiếm thức đã thấy trong Lôi Vân cốc. Trong chốc lát Thiên Mộc trâm kiếm biến thành vô số kiếm ảnh. Mỗi một kiếm đều như không có mục đích đâm theo một quỹ đạo bình thường rồi nhanh chóng thu hồi, nhìn cực kỳ vô hại. Tuy nhiên cả phiến thiên địa sau đó bắt đầu sụp đổ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ một lát sau, Thiên Mộc trâm kiếm đã giao kích với kiếm quang kia làm tóe lên một đạo cường mang.

Sau một lát cường mang này tiêu tán, Nhạc Vũ vẫn đứng ngạo nghễ đỉnh núi, vô luận là kiếm quang hay thiên nhãn đều biến mất vô tung.

Kim Húc thất thần không tin vào mắt. Sau một khắc đã thấy Nhạc Vũ huy kiếm, kiếm khí Thanh Đế Trường Sinh nhẹ nhàng quét qua liền đưa đầu lâu của hắn

rụng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 670: Đuổi giết tới cùng

Bên trong Thính Vân Thiên Cung, tay phải Huyền Tĩnh chợt nắm chặt lại, niết chén trà trong tay nát bấy, nước trà bên trong văng tung tóe khắp nơi.

Hắn cũng không để ý tới, tiện tay vung mạnh, đem mảnh vỡ cùng nước trà quét ra ngoài thủy tạ, sau đó nhìn chằm chằm vào trong hồ nhỏ.

Làm sao có thể? Vị tổ sư của Li Trần Tông tự mình xuất thủ vẫn không giết được hắn sao?

Đó tựa hồ là bốn chiêu cuối cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng với cảnh giới hiện tại của hắn làm sao có được uy lực như thế?

Chẳng lẽ do thiên địa này bài xích quá mức kịch liệt nên mới như thế?

Chớ có nói đùa! Vị kia của Li Trần Tông, từ mấy vạn năm trước đã là Thái Ất Chân Tiên chân chính. Chỉ sợ trong thế giới này chỉ dùng một phần trăm pháp lực muốn giết người nọ cũng chẳng khác gì giết một con kiến hôi!

Trừ khi có chuyện thủ hạ lưu tình, nhưng điều này là không thể nào.

Trong hư ảnh, thanh niên thanh tú tuy lăng không ngạo nghễ, nhưng sắc mặt tái nhợt, ngũ quan rướm máu. Da thịt toàn thân đều nứt ra, chẳng qua hình dáng chật vật như vậy hiện tại trong mắt mọi người càng thêm biểu hiện vẻ thê lương bá tuyệt.

Gương mặt Huyền Tĩnh lộ vẻ không dám tin, trong mắt lại mang theo vẻ kiêng kỵ nồng đậm. Ngay tiếp theo chân dung dưới mặt hồ Nhạc Vũ đã chuyển mắt nhìn sang, ánh mắt lạnh băng hờ hững tựa như lưỡi đao đâm tới làm chân mày hắn nhảy dựng. Tiếp theo sau một đạo thanh sắc kiếm khí lại từ trong Thiên Mộc Kiếm phun ra, trong nháy mắt vượt qua ngàn dặm, đem hình ảnh trên mặt hồ chém vỡ thành hai nửa, hoàn toàn nát vụn.

Nhìn thấy hồ nước khôi phục lại như thường, Huyền Tĩnh lại không hề có chút tức giận. Hắn chỉ nhắm mắt lẳng lặng ngồi xếp bằng, lâm vào trầm tư, một lúc lâu sau mới mở mắt lần nữa:

Người phía bắc trước tiên cho họ rút về, chuyện lần này đến đây chấm dứt.

Hơn mười lão giả bên trong thủy tạ chợt ngẩn ra, cuối cùng vẻ mặt lại yên lặng kỳ lạ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Li Trần Tông đã bị tiêu diệt, mặc dù còn mấy vạn đệ tử bên ngoài cũng không có được thành tựu gì. Thực lực của người nọ đã vượt xa sự dự liệu của bọn họ, giờ phút này nếu còn tiếp tục giằng co với Quảng Lăng Tông thực sự không còn chút ý nghĩa nào.

Đem Thiên Lý Chiếu Ảnh không biết của người phương nào vừa sử dụng hoàn toàn đánh nát, Nhạc Vũ cũng khó thể tiếp tục trấn áp thương thế trong cơ thể, khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Nhạc Vũ ảm đạm cười khẽ, tiện tay lấy ra một viên tiên đan có thể khôi phục thương thế nuốt vào.

Rốt cục chính là đan dược của tiên gia, vừa nuốt vào không lâu Nhạc Vũ đã cảm giác có một cỗ dược lực rót vào bên trong cơ thể, toàn bộ thương thế liền có thể dùng mắt thường quan sát được đang dần dần khôi phục lại. Ngay cả khí cơ vô cùng hỗn loạn bên trong kinh mạch đã được nội lực của hắn điều dưỡng, cùng tác dụng của tiên đan hoàn toàn ổn định trở lại như trước.

Chỉ một lát sau, Nhạc Vũ đã cảm giác trong cơ thể thật sự dễ chịu, không còn chút cảm giác tổn thương nào.

Trong lòng hắn cũng hiểu được đây chỉ là mặt ngoài mà thôi, trong cơ thể vẫn giăng đầy ám thương, ít nhất phải cần có mấy chục ngày thời gian tỉ mỉ điều trị. Đối kháng với một kích toàn lực của Thái Ất Chân Tiên, đã suy giảm tới bổn nguyên của hắn.

Lặng yên tra xét bên trong cơ thể, cảm giác lần này mình ít nhất còn lưu lại được bảy thành thực lực trước đó, Nhạc Vũ không khỏi cau mày nhìn về phương hướng đám người Thương Ngô bỏ chạy.

Đã bị trễ nãi thật nhiều thời gian, lúc này ba người kia chỉ sợ đã chạy xa ngoài mười vạn dặm. Ngay cả Chiêm Toán Thuật mạnh mẽ bá đạo của hắn cũng khó suy đoán được vị trí cụ thể, mặc dù có thể đuổi theo, nhưng cũng sẽ tiến vào Thanh Châu cảnh nội.

Thanh Châu sao? Nghiệt súc, mặc dù hôm nay ngươi có chạy tới chân trời góc biển, ta cũng nhất định phải cho ngươi chết dưới kiếm!

Vẻ mặt dao động, ánh mắt Nhạc Vũ nhìn quanh bốn phía, thuận tay vẫy ra một chiêu, liền đem vài giới chỉ hút vào trong tay của hắn. Chính là đồ vật của ba tu sĩ Đại Thừa cùng vị Tán Tiên kia.

Bốn mươi lăm ức linh thạch?

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, cảm thấy khá hài lòng. Hồn niệm càn quét khắp nơi, chỉ chốc lát liền phát hiện. Hắn vẩy ra mấy đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, cấm chế bảo khố ẩn sâu bên trong núi lập tức bị mạnh mẽ phá vỡ, vô số linh thạch bảo vật đều bị hắn mạnh mẽ hút nhiếp qua. Những linh dược tài liệu đủ loại hắn không thèm nhìn tới, liền thu vào bên trong Càn Khôn Hồ Lô, chỉ đem toàn bộ linh thạch tụ tập ngay trước người.

Chỉ có bốn mươi ức?

Nhíu mày, Nhạc Vũ tra xét tỉ mỉ lần nữa, lại không có kết quả gì. Hắn đành lắc nhẹ đầu đem toàn bộ linh thạch bên trong giới chỉ lấy ra.

Một khắc này lại thêm một giới chỉ bay tới, Nhạc Vũ đón lấy, thoáng ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy Chiến Tuyết đang định nói lại do dự, chỉ đưa mắt nhìn hắn.

Hắn vừa nghĩ ngợi liền hiểu được đây chính là đồ vật chiếm được từ tay vị Tán Tiên bị giết chết trong sơn cốc.

Nhìn Chiến Tuyết gật đầu, Nhạc Vũ đem linh thạch bên trong lấy ra, số lượng không nhiều lắm, chỉ ước chừng mười hai ức linh thạch. Nhưng sắc mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng, lại từ trong giới chỉ của mình lấy ra thêm một chút, tổng cộng chừng trăm ức linh thạch. Sau đó hắn thi triển ra Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, nhất thời đem toàn bộ linh thạch đủ phẩm cấp trước mặt hoàn toàn áp thành phấn vụn.

Chỉ trong chốc lát một trận tiếng nổ mạnh vang ra kịch liệt. Linh lực khổng lồ ẩn chứa bên trong trăm ức linh thạch nhất thời ầm vang rầm rĩ khắp bốn phía.

Nhạc Vũ không chút do dự, lập tức lấy ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, đem toàn bộ linh lực truyền hết vào bên trong Thần Phù.

Sau mười lần hô hấp, Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù lóe sáng kim mang, chiếu rọi bốn phía. Đã bắt đầu phun nuốt thiên địa linh lực, dù Nhạc Vũ dùng Chướng Nhãn Pháp cũng đã không cách nào che giấu hoàn toàn linh quang lóe ra.

Đã có thêm vật này, giờ phút này có lẽ có thể ứng phó với Vân Lân kia. Trong ba tờ tiên phù do tổ sư ban thưởng, vẫn còn một tờ còn chưa sử dụng…

Trong đầu Nhạc Vũ bắt đầu thôi diễn tính toán, chỉ trong chốc lát liền cười khẽ một tiếng.

Thanh Châu có tới mười ức yêu loại, Yêu tộc từ cấp chín trở lên lại không biết nhiều tới bao nhiêu. Nếu có thêm những người giấu diếm thực lực, mặc dù có được hai lá bài tẩy này hộ thân, hành trình hôm nay sinh cơ chưa tới ba thành! Thậm chí còn muốn thấp hơn.

Chẳng qua đối với hắn mà nói, dù chỉ còn một thành hi vọng sống sót, hắn cũng nhất định phải xông vào Thanh Châu!

Nếu không rút gân lột da Lệ Bi Hồi, hắn thật khó giải hận này!

Thúc giục Thập Phương Môn, Nhạc Vũ cũng không quản tới bảo vật vương vãi khắp nơi, không chút do dự phá không rời đi. Thần sắc Chiến Tuyết đầy vẻ lo lắng mấp máy đôi môi, cuối cùng không nói một lời, theo ngay phía sau. Sơ Tam cùng Đăng Huyền nhìn nhau, đều ra sức đuổi theo.

Ngay trong chốc lát mấy người vừa rời khỏi, trên Đông Văn sơn đã hiện ra thân ảnh ba người.

Trong đó có một vị chính là Nông Dịch Sơn, nhìn ngọn núi không còn một bóng người, ba người đều chợt ngẩn ra, trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ dùng gót chân suy nghĩ cũng có thể đoán ra được nơi này rốt cục mới phát sinh ra chuyện gì.

Li Trần Tông cứ như vậy đã bị xóa tên trong tu chân giới?

Thật lâu sau, Nông Dịch Sơn thở ra một hơi thật dài, sau đó nhíu chặt mày nhìn quanh bốn phía.

Chỉ trong một canh giờ đã giết sạch Li Trần Tông, vị đồ tôn kia kế tiếp lại đi nơi nào?

Ngoài trăm vạn dặm, trong một dãy núi non trùng điệp, Nhạc Vũ bước ra trong hư không. Sau đó dừng trên một ngọn núi, vẻ mặt vô cùng âm trầm nhìn về phương nam. Đây là Thanh Châu, là một nơi mà thiên hạ Yêu tộc thế lực cường thịnh nhất. Ngoại trừ Vân gia, cơ hồ không có tông môn tu chân nào có thể đặt chân nơi đây.

Biết được không cách nào đuổi theo ba người Lệ Bi Hồi, Nhạc Vũ liền dứt khoát buông tha việc đuổi theo tìm kiếm, trực tiếp đi thẳng tới Thanh Châu.

Ba người kia muốn lẩn trốn cũng chỉ có thể chạy tới được nơi này.

Truyền pháp lực hội tụ trên hai mắt, dùng Vọng Khí Pháp có thể nhìn thấy được vô số yêu khí phóng lên cao. Yêu Vương Yêu Đế có hơn hai mươi vị, chân chính thực lực cường hãn càng sâu không lường được.

Nhạc Vũ không chút nào để ý tới, tiếp tục tìm kiếm khắp mọi nơi, chỉ trong chốc lát ánh mắt liền khóa chặt một phương vị, ánh mắt lóe lên lệ mang, hồng quang thoáng hiện.

Chiến Tuyết cùng Sơ Tam và Đằng Huyền phá không bước ra phía sau hắn, Nhạc Vũ không hề có chút ý tứ muốn đợi chờ, chỉ nuốt thêm một viên tiên đan, điều tức trong chốc lát, đợi đến khi thân thể khôi phục được tám phần liền phá khai hàng rào không gian, hướng phương hướng hồn thức cảm giác tiếp tục bay đi.

Lần này hắn chỉ xuyên qua hàng rào không gian chốc lát, bên trong thời không loạn lưu liền xuyên ra hai ánh đao.

Cuồng vọng! Đạo nhân phương nào cũng dám xông vào Thanh Châu!

Hai trường đao màu trắng làm bằng xương cốt, hình dáng tương tự răng thú, lúc

xuyên ra mang theo tiếng gió rít sắc bén mạnh mẽ đâm phá hàng rào không gian.

Nhạc Vũ híp mắt, không hề tránh né, chỉ đợi khi ánh đao bay tới trước người, cầm Long Tước Phiến tiện tay vẩy ra.

Khai mở!

Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba bỗng dưng bắn tới, đem hai ánh đao xuyên thấu, quang mang lập tức ảm đạm, bị vây quanh trong một cỗ loạn lưu.

Con ngươi Sơ Tam chợt co rút lại, liền bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, đem hồn niệm ấn ký trên hai thanh đao trắng hoàn toàn xóa đi, sau đó liền hút một hơi nuốt vào trong bụng.

Nhạc Vũ không chút để ý tới, đi thẳng về phía trước, chỉ trong chốc lát đã dùng Thập Phương Môn phá không bay ra.

Nơi này là một ngọn núi tận sâu trong Thanh Châu, cạnh một băng hồ, ánh mắt Nhạc Vũ ngay lập tức liền tập trung nhìn về phía trước.

Chỉ thấy nơi xa, Lệ Bi Hồi đang khoanh chân ngồi bên hồ, trước ngực là một đoàn kim hoàng huyết dịch óng ánh. Trong tay hắn còn hiện ra Tiên Thiên Hàn Phách Thần Quang, đang cố gắng đem đoàn huyết dịch đông cứng lại, nhưng giờ phút này dù hắn trấn áp thế nào, đều không thể ngăn cản được đoàn huyết dịch thiêu đốt biến mất.

Có lẽ quá mức chuyên chú, mãi tới khi Nhạc Vũ hoàn toàn bước ra Thập Phương Môn hắn mới phát hiện được dị trạng nhìn sang, sau đó thân hình chấn động, trong mắt hiện lên vẻ không dám tin tưởng.

Nhạc Vũ nhìn vào đoàn kim sắc huyết dịch, hai mắt đỏ ngầu, sát cơ trong lồng ngực một lần nữa bành trướng. Ngay lập tức trước mặt ngưng tụ một cự chưởng ngũ sắc khổng lồ, xa xa hướng Lệ Bi Hồi đang định bỏ chạy chộp tới.

Sức lực trăm vạn thạch, vừa lúc bắt được phần đuôi của hắn. Lệ Bi Hồi đã đem vị trí ngực bụng trở xuống đông cứng lại, sau đó ra sức giãy dụa, đem phần đuôi chặt đứt ra, tiếp tục bỏ chạy về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 671: Trấn áp yêu long

Thoát khỏi Hỗn Nguyên Vô Cực thủ ấn của Nhạc Vũ, Lệ Bi Hồi đem toàn bộ thân sau của mình thiêu đốt lên, hóa thành một đạo huyết sắc độn quang trong tích tắc liền xuyên qua vạn dặm.

Ánh mắt Nhạc Vũ âm trầm, đem ngũ sắc cự chưởng khổng lồ mang theo trăm vạn thạch lực lượng dùng sức nắm chặt lại, một đoạn thân thể yêu long liền bị hắn niết thành nát bấy! Cùng một lúc hắn tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn, chân phải giẫm mạnh, thúc dục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, vô số nguyên từ lực tràng lập tức trói tới, đem độn quang Lệ Bi Hồi phía xa xa hút nhiếp trở lại.

Lệ Bi Hồi nhất thời khủng hoảng, vô luận hắn giãy dụa thế nào cũng không sao thoát khỏi nguyên từ lực trói buộc, tốc độ chạy trốn yếu mất bảy thành. Khắp không gian nơi này cũng bị Nhạc Vũ dùng Thập Phương Môn cùng Tứ Tượng Tỏa Thần Bi vững vàng phong tỏa, không còn cách nào phá không thoát đi.

Vẻ tuyệt vọng chợt lóe lên trong mắt hắn, sau một khắc Lệ Bi Hồi đem đoàn kim sắc huyết dịch ném ra, giải khai băng phách lực trấn áp, mặc kệ cho đoàn huyết địch nhanh chóng thiêu đốt. Sau đó hắn điên cuồng thúc giục yêu lực, tăng nhanh khả năng chạy trốn.

Là tinh huyết của Hàn nhi!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, lệ khí sát cơ trong lồng ngực lần nữa cháy rực lên, khóe môi không ngừng vặn vẹo, gân xanh nhảy mạnh liên tục hai bên thái dương. Hắn hừ lên một tiếng lạnh lùng, lấy pháp lực xa xa hút nhiếp, đem đoàn tinh huyết chiêu vào trong tay, trong tay hắn lập tức ngưng tụ Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười ba, thuận thế chuyển thành Ngũ Sắc Thần Quang, nhìn vào đoàn tinh huyết óng ánh vẩy ra, ngay lập tức liền đem ngọn lửa đang thiêu đốt hoàn toàn tiêu tán.

Đợi đến khi hắn đem đoàn huyết dịch thu vào bên trong Càn Khôn Hồ Lô, Lệ Bi

Hồi đã bay ra ngoài vạn dặm, cơ hồ đã thoát khỏi tâm thần cảm ứng của hắn.

Giờ khắc này hắn dùng Vọng Khí Pháp quan sát, chỉ thấy vô số yêu khí đang hướng nơi này tuôn tràn đến, số lượng không dưới trăm vạn.

Nhạc Vũ không chút sợ hãi, tế lên Thập Phương Môn, vừa lắc mình đã đi tới phía sau Lệ Bi Hồi, lại lần nữa ngưng tụ lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, hướng con yêu long khổng lồ chộp tới.

Ngay một khắc này một đạo lôi quang màu lam rõ ràng phá không xuyên ra, thẳng đánh tới Nhạc Vũ. Mà trên bầu trời truyền ra một tiếng hừ lạnh:

Dám xông vào nơi này giết người, ngươi cho Thanh Châu là địa phương nào? Ân? Ngươi chính là Quảng Lăng Tông Nhạc Vũ?

Tinh thần uy áp thật lớn từ bên trên thẳng tắp áp xuống, hơn xa mấy vị Tán Tiên Yêu Đế trước kia tới mấy thành, vô cùng ngưng thật.

Thần hồn của Nhạc Vũ vốn bị thương nặng chưa lành, lúc này bị trọng áp, ngũ quan lập tức trào máu, con ngươi hắn lập tức co rụt lại.

Vân Lân, Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi?

Ngay trong lúc thanh quang giáng xuống, lòng bàn tay Nhạc Vũ lật lên, một đạo Kỳ Lân Chân Hình Phù lập tức thúc giục hướng đạo lôi quang kia đánh tới.

Bên trong Kỳ Lân hư ảnh hòa lẫn Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa, cùng đoàn Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi giao kích, nhất thời truyền ra tiếng nổ vang, vô số lôi quang bạch diễm bắn ra tứ tán.

Trong tầm mắt Nhạc Vũ chỉ có ngũ sắc cự chưởng khổng lồ vững vàng trói lại yêu long, thân hình mạnh mẽ xuyên thấu qua luồng năng lượng gió lốc, sau đó hắn lập tức thúc giục Thông Thiên Long Ngục Ấn đồng thời kích phát Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông đem con yêu long đang giãy dụa quấn chặt lấy.

Lệ Bi Hồi vẫn điên cuồng giãy mạnh không thôi, vạn bất đắc dĩ hắn xuất ra tuyết sắc yêu đan, tế lên không trung, sau đó một tầng băng bích thật dầy lập tức bảo vệ quanh thân của hắn.

Nhạc Vũ thấy thế cười lạnh, biết Lệ Bi Hồi đang chờ đợi Vân Lân xuất thủ, cho dù chỉ có thể chống đỡ được chốc lát, nhưng vẫn còn một đường sinh cơ.

Mà giờ khắc này trên bầu trời mây trắng hội tụ, truyền ra tiếng cười lớn của Vân Lân:

Ngươi tới Thanh Châu, chẳng lẽ muốn tự tìm đường chết? Hắc! Giết ngươi vừa lúc chấm dứt ân oán giữa Thanh Châu cùng Quảng Lăng Tông các ngươi…

Nhạc Vũ không chờ hắn nói xong, liền phất tay áo, lại thêm một đạo Chu Tước Chân Hình Phù bay ra, hóa thành hai con Chu Tước khổng lồ hướng bên trên đánh tới, ngay sau đó ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn qua yêu long.

Bên trong tầng băng, nội tâm Lệ Bi Hồi không khỏi chợt lạnh, chỉ cảm thấy trong mắt Nhạc Vũ phảng phất có một cỗ lãnh diễm đang hừng hực thiêu đốt. Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao làm tim hắn đập nhanh, trong nội tâm còn có một loại cảm giác quái dị, hắn cảm giác hôm nay cho dù mình trốn vào vực sâu thâm uyên, có được người nào che chở, chỉ sợ thanh niên thanh tú trước mắt cũng sẽ đuổi giết tới cùng, không đem mình bầm thây vạn đoạn tuyệt không bỏ qua.

Ngay khắc này, trong tay Nhạc Vũ lại vẩy ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba, làm tuyết sắc yêu đan trong nháy mắt liền trở nên ảm đạm, sau đó tế ra Thông Thiên Long Ngục Ấn, đem Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bắn ra, cùng ba loại linh hỏa trong cơ thể hắn toàn bộ hỗn hợp cùng một chỗ, đốt cháy tầng băng bích, chỉ chốc lát đã đem tầng băng phá vỡ.

Cho tới lúc này bên trong tầng mây mới truyền ra tiếng nổ vang, Chu Tước Chân Hình Phù uy thế mặc dù rơi xuống hạ phong, nhưng vẫn có thể đem Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi vững vàng ngăn chặn trên bầu trời, ngay sau đó liền nghe được tiếng gầm thét của Vân Lân.

Nhạc Vũ nhếch môi, vô luận giờ phút này vị Yêu Đế kia có cuồng nộ như thế nào, nhưng hiện tại cũng đừng mơ tưởng có thể cứu được con nghiệt súc trước mắt!

Ta phải đem ngươi rút gân lột da, mỗi ngày chịu đựng nỗi khổ thiên đao vạn quả!

Không đợi Lệ Bi Hồi giãy dụa, Nhạc Vũ phẩy tay áo, đem tuyết sắc yêu đan thu vào trong tay áo, dùng Thiên Mộc Kiếm chém tới, dùng Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí đem bốn long trảo của Lệ Bi Hồi chém xuống. Sau đó phá vỡ trọng huyệt toàn thân hắn, đợi đến khi Lệ Bi Hồi không còn lực phản kháng, lúc này liền dùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ cuốn lấy, cũng như lúc trước trấn áp vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Bắt được Lệ Bi Hồi, trong lồng ngực Nhạc Vũ chợt cảm thấy thư sướng, lệ khí tiêu tán không ít, ý niệm trong lòng cũng trở nên trong sáng, đạo tâm liền trở nên thanh minh.

Khí tức thô bạo tràn ngập trong đầu vẫn tiếp tục tàn sát bừa bãi, sát ý vẫn còn chưa giảm bớt nhưng rốt cục đã bị tia lý trí chiếm cứ thượng phong.

Giờ phút này trong lòng hắn cũng cảm thấy kỳ quái, lẽ ra với tính tình của Vân Lân nên sớm có động tác mới đúng, nhưng hắn vẫn chậm chạp chưa xuất ra thần thông công kích.

Thoáng cau mày, Nhạc Vũ tạm thời không thèm đi quản hắn, chỉ đem Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù tế trên đỉnh đầu của mình, lúc này mới nhìn lên bầu trời, chỉ thấy đoàn mây trắng vẫn nằm yên như trước, nhưng ở đối diện xuất hiện thân ảnh một hắc y nhân, người kia tóc đen mắt đen, chừng hai mươi tuổi, diện mạo anh tuấn, vẻ mặt siêu nhiên.

Cho đến khi Nhạc Vũ nhìn lên, hắc y nhân mới quay đầu nhìn hắn khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, với hồn thức mạnh mẽ hiện tại của hắn, vừa rồi hoàn toàn không cảm giác được người này xuất hiện! Trong nội tâm hắn chợt có suy đoán thân phận của hắc y nhân kia, ngay lập tức hướng đối phương cúi người hành lễ, sau đó xoay người nhìn về phía đông.

Đem Vô Vọng Chân Thủy cùng thủy hệ chân khí hội tụ lên hai mắt, Nhạc Vũ lại dùng Vọng Khí Thuật nhìn xa xa. Thanh Châu có vẻn vẹn mấy vị Yêu Đế khí tức tuyệt đối mạnh mẽ hiện tại đã xuất hiện gần trong gang tấc, nhất là phương hướng mặt đông còn có một đạo thanh khí cao ngất trời.

Yêu Vương Thương Ngô!

Nắm chặt hai tay, Nhạc Vũ phá khai hàng rào không gian, sau đó trước khi đi vào thời không loạn lưu, một tiểu châm hoàng hắc sắc bị thanh quang bao quanh đâm thẳng tới.

Người nào ngăn ta, chết!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên lệ mang, độn quang không hề giảm bớt, chỉ đem Vô Hình Hàn Phách Kiếm bắn ra đối kháng tiểu châm hoàng hắc sắc, va chạm cùng một chỗ, ngay sau đó Long Tước Phiến trong tay lại bắn ra, ba trăm ngũ sắc quang châm toàn bộ bắn tới phía trước.

Chỉ một lát, tận sâu trong thời không loạn lưu liền truyền ra mười mấy tiếng nổ vang cùng tiếng kêu rên.

Ngay lúc này Nhạc Vũ tế ra Kỳ Lân Chân Hình Phù, hướng bên kia bắn tới.

Sau một khắc, Sơ Tam đã dẫn đầu chạy tới trước tiên, không chút nghĩ ngợi liền đánh ra một đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười, đi sau tới trước xông tới phương hướng phát ra thanh âm.

Đợi đến khi linh lực bạo động hoàn toàn trở lại bình thường, từ hướng kia không còn chút tiếng động vọng tới, yêu lực ba động mạnh mẽ đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Ngay khi Nhạc Vũ ngưng mắt nhìn lại, vài cỗ khí tức cường đại cũng biến thành khí cơ ngưng trệ, tùy ý cho Nhạc Vũ mang theo Chiến Tuyết cùng Sơ Tam và Đẳng Huyền xuyên tới.

Giờ phút này trên bầu trời gần bên băng hồ, Vân Lân đang nổi cơn cuồng nộ, đám mây khổng lồ cũng theo tâm tình điên cuồng của hắn cuồn cuộn sôi trào.

Vô số Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi không ngừng tụ tập ngay trước người của hắn, đem cả bầu trời nhuộm thành màu xanh đậm. Mà thanh âm Vân Lân giờ phút này vô cùng phẫn nộ:

Thôn Tinh, chẳng lẽ ngươi thật muốn cùng Thanh Châu không chết không thôi?

Buồn cười! Mấy năm nay có lần nào không phải Thanh Châu các ngươi chạy tới tìm chúng ta gây phiền toái? Lần này tông ta thật khó có cơ hội chủ động tìm tới

cửa, ngươi đã cảm giác không chịu được rồi?

Thôn Tinh cười lạnh, nhàn nhạt nhìn vào tầng mây nói:

Bản thân ta muốn hỏi, các ngươi năm lần bảy lượt đi tìm hài tử kia gây phiền toái, lại là dụng ý gì? Chẳng lẽ không biết chuyện của hắn liên quan tới việc chấn hưng Quảng Lăng Tông chúng ta, các ngươi thật muốn hoàn toàn chọc giận ta sao?

Giờ phút này cỗ yêu lực bên trong hàng rào không gian đã hoàn toàn biến mất. Vân Lân bỗng nhiên rống lên một tiếng, từ bên trong tầng mây lộ ra đôi mắt khổng lồ:

Lần này xem như bọn ta đuối lý, chẳng qua hiện nay đã có mấy vị Yêu Đế tại Thanh Châu đã chết trong tay Quảng Lăng Tông các ngươi! Ngay cả tay của tên tiểu tử kia đã nhuộm máu của hai đồng đạo của ta, Lệ Bi Hồi cũng đã bị hắn bắt giữ. Dù thâm cừu đại hận thế nào cũng đã trả xong, ngươi còn không gọi hắn ngừng tay?

Thôn Tinh nghe vậy khẽ mỉm cười:

Xem ra cuộc chiến Bắc Hoang thật khiến Thanh Châu các ngươi tổn thương nguyên khí không nhỏ. Đổi lại trước kia đã lập tức trở mặt với ta. Nói nhảm thì không cần nữa, hài tử kia hôm nay đạo tâm uất ức, tuy Lệ Bi Hồi đã bị bắt, nhưng Thanh Châu các ngươi vẫn còn đang chứa chấp Thương Ngô. Nếu không trừ diệt, ngày sau hài tử kia sẽ bị khúc mắc!

Ngay lúc này hồn niệm của Vân Lân như đã cảm giác ra điều gì, càng thêm nôn nóng nổi giận, lạnh lùng nói:

- Thôn Tinh, ngươi đừng ép ta cá chết lưới rách! Nếu không gọi Nhạc Vũ trở về, hôm nay chớ trách Thanh Châu đem tiểu tử kia bầm thây vạn đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 672: Đông Hoa giá lâm

Hắc y thanh niên nghe vậy không thèm để ý chút nào lắc đầu nói:

Buồn cười! Ngay cả ta cũng không hề nghĩ tới hài tử kia còn có được tấm át chủ bài như Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, như thế nào các ngươi muốn giết hắn thì giết được. Ngươi cũng không cần uy hiếp ta, tóm lại hài tử này hôm nay ta nhất định phải bảo vệ! Nếu như hắn có sơ xuất gì, ta cũng không ngần ngại đem toàn bộ yêu tử yêu tôn của các ngươi tại Thanh Châu toàn bộ nuốt vào trong bụng!

Hắn vừa nói tới đây, cố ý hé môi, lộ ra hàm răng âm sâm, nụ cười lạnh lẽo quỷ dị vô cùng. Chẳng qua tiếp theo sau, từ xa xa truyền ra một tiếng hừ lạnh:

Khẩu khí thật lớn! Thanh Châu Yêu tộc có hơn mười ức, nếu ngươi không sợ bị no tức bụng, thì cứ tùy ý nuốt vào là được!

Thanh âm kia không phải đến từ Vân Lân, mà từ một trung niên anh tuấn sắc mặt tím xanh, ánh mắt lóe lệ mang nói:

Hai tay Nhạc Vũ đã nhuộm máu Yêu tộc chúng ta, nếu không đánh cho hắn hồn phi phách tán, thật sự khó giải được hận của ta. Chỉ sợ ngươi không cách nào bảo vệ được hắn!

Thôn Tinh cau mày, có chút ngoài ý muốn, sau một khắc liền hiểu được, cười nhẹ nói:

Ngươi có thể tới gặp ta, xem ra Huyễn Tâm Tông phía nam đã thu tay lại, chuẩn bị thả cho các ngươi một con đường sống. Những đại tông môn tu chân giới, thật sự xem không hiểu được bọn hắn muốn gì!

Nói tới đây, sắc mặt Thôn Tinh vô cùng âm lãnh, không gian quanh người chợt xuất hiện mấy điểm đen, ánh sáng quanh thân cơ hồ liền bị cắn nuốt, đang muốn động thủ, phía chân trời đột nhiên xuất hiện một thanh niên đạo sĩ phong thần tuấn tú, lưng đeo song kiếm dạo bước đi tới.

Người này nhìn qua như đi thật chậm nhưng tới thật nhanh, chỉ chớp mắt đã vượt qua hơn mười dặm không gian, vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt lóe hàn quang nói:

Lại có thêm ta, có thể bảo vệ được Nhạc Vũ hay không?

Trung niên mặt xanh nhất thời ngạc nhiên, nhìn thanh niên tu sĩ kia từ trên xuống dưới, ngay sau đó con ngươi co rụt lại, hít sâu một hơi rét lạnh nói:

Ngươi là Đông Hoa Tán Nhân? Chuyện hôm nay chính là ân oán giữa Thanh Châu cùng Quảng Lăng Tông, có quan hệ gì tới ngươi?

Thôn Tinh vốn đang cảm thấy ngoài ý muốn, âm thầm kinh ngạc nhìn thanh niên tu sĩ, cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của hắn. Trong lúc mơ hồ còn có vẻ sánh ngang với hắn. Pháp lực lớn, thần niệm kiên đọng, mặc dù đứng ngay trước mặt ba người nhưng có thể ngang hàng địa vị. Thực lực này nếu so sánh với Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan năm xưa, chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Vừa nghe được bốn chữ Đông Hoa Tán Nhân, Thôn Tinh không khỏi cảm thấy kinh ngạc, quay đầu hăng hái nhìn sang bên cạnh.

Đông Hoa Tán Nhân khẽ gật đầu với hắn xem như thi lễ, ngay sau đó nhìn trung niên mặt xanh, thản nhiên nói:

Không có gì khác, Nhạc Vũ đã thiếu ta một nhân tình, một phần nhân quả. Đông Hoa Tán Nhân này tự hỏi độ kiếp vô vọng, cuối cùng có một ngày có lẽ phải binh giải. Biến số duy nhất chính là trên người hài tử này. Người nào muốn giết hắn, chính là gây sự với Đông Hoa ta! Ngăn người thành đạo, tự nhiên là sinh tử đại địch!

Lời còn chưa dứt, trên người thanh niên tu sĩ liền có một cỗ kiếm ý mênh mông cuồn cuộn phóng lên cao, thẳng đánh tận trời. Thanh thế huy hoàng đem cả khí tức của ba người kể cả Thôn Tinh đè ép tới cứng lại.

Chân mày trung niên mặt xanh không tự chủ được nhíu chặt, nếu chỉ có một mình Thôn Tinh, tuy nhiên thực lực có mạnh mẽ, nhưng một chưởng vỗ không vang, Thanh Châu tuy kiêng kỵ nhưng không sợ hãi, nhưng nếu có thêm Đông

Hoa Tán Nhân, tình hình sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Bên trong hư không loạn lưu, ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, trong nội tâm mơ hồ có điều cảm ứng.

Đông Hoa Tán Nhân sao? Lần này lại nhận một lần nhân tình của hắn…

Cảm ứng này không phải đến từ hồn niệm, giờ phút này hắn đã sớm đi xa ngoài mấy chục vạn dặm, không còn cách nào cảm giác đến chuyện đang phát sinh ở trên bầu trời băng hồ. Chẳng qua khi cảm xúc bắt đầu khởi động, trong minh minh đã hiểu được một tuyến thiên cơ.

Nguyên tưởng rằng sẽ gặp phải tuyệt đại nguy hiểm, nhưng thì ra không phải là ba thành cơ hội, mà là ít nhất năm thành sao?

Nhạc Vũ cười tự giễu, trong lòng không còn cố kỵ, thúc giục Thập Phương Môn tăng nhanh thêm tốc độ, đem những khí tức yêu lực mạnh mẽ phía sau toàn bộ hất văng. Ngay sau một khắc đã xuất hiện trên bầu trời một khu rừng rậm khổng lồ.

Vừa nhìn xuống, có thể thấy được nơi này có vô số cự mộc xuyên mây, cao nhất chừng ba ngàn trượng, bao trùm phương viên hơn mười dặm. Thấp nhất cũng phải cao tới ngàn trượng, còn có vô số yêu thú đang sinh tồn bên trong khu rừng rậm này.

Nhạc Vũ vừa bước ra Thập Phương Môn, liền có vô số yêu thú điên cuồng lao tới tấn công, hai mắt hắn trợn ngược, cũng không hề có bất kỳ động tác, một tầng quang bích bỗng dưng hiện ra, vô luận là bất cứ loại yêu pháp nào đều bị chặn lại bên ngoài thanh sắc quang bích kia.

Ngay sau đó hắn giẫm mạnh một bước, thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, trọng lực gấp bốn mươi lần chợt triển khai khắp bốn phía. Chỉ một thoáng, liền lan tràn khắp nơi, kéo dài tới phương viên trăm dặm.

Lần này các yêu thú bên trong phạm vi không gian này, toàn bộ đều sụp xuống tại chỗ, không thể động đậy. Yêu lực yếu ớt hơn một chút còn bị trọng lực trực tiếp áp thành phấn vụn. Những nhánh cự mộc liên tục gãy lìa.

Quả nhiên là yêu quái! Ngay cả những cự mộc này, cũng đã có gần phân nửa

thành tinh…

Nhạc Vũ nhìn lướt qua khắp nơi, hướng thanh khí xa xa bước tới. Những nơi hắn đi qua, vô luận là yêu thú đã biến hóa hay chưa, tất cả đều bỏ chạy, hoặc bị trọng áp gấp mấy chục lần vững vàng đè ép dưới mặt đất. Những yêu thú cấp tám trở xuống, thì bị đè ép bởi chính trọng lượng bản thân bị gia tăng, những yêu thú cấp tám trở lên, lại bị ý niệm mạnh mẽ của Nhạc Vũ đánh sâu vào, chỉ có thể đau khổ chống cự. Nghịch thiên đao ý xuyên thẳng tới tận chân trời, dẫn dắt kiếp vân hội tụ, lôi quang chớp lóe, Nhạc Vũ đi xuyên vào đàn yêu thú, chẳng khác gì một vương giả đi dạo sân vắng, bình tĩnh tiêu sái không chút sợ hãi.

Thương Ngô, nếu ngươi dám thiết kế tính toán ta, nên sớm nghĩ tới chuyện hôm nay! Uổng cho ngươi tự xưng đứng đầu Thanh Châu, để cho đồng tộc đi tìm cái chết, gia tăng nghiệp lực của ta, có cảm thấy thẹn?

Trong rừng yên tĩnh không ai trả lời, Nhạc Vũ không hề để ý tới, tiện tay phẩy mạnh, vạn trượng phương viên bên trái lập tức hiện lên một mảnh huyết quang. Vô số lưỡi đao trọng lực xuyên toa trong phiến không gian này, chỉ trong nháy mắt mấy ngàn yêu thú ngay cả một cây đại thụ bên trong liền bị cắt nát thành mảnh nhỏ. Nhạc Vũ vẫn tiếp tục đi về phía trước, vẫn đi thong thả như vậy, nhưng khí thế hoàn toàn khác hẳn, mơ hồ mang theo vài phần sát khí.

Chẳng qua ngươi phải hiểu cho rõ, nếu ta đã dám xâm nhập nơi đây, xem như đã là liều lĩnh! Chỉ là sát nghiệt, không làm khó dễ được ta. Đừng nói là đối với trăm vạn yêu loại dưới trướng của ngươi, dù tàn sát hết Thanh Châu, ta cũng sẽ không tiếc! Hàn nhi chẳng qua chỉ là một cỗ thân thể, nhưng ngươi cần phải lấy mạng tới bồi thường cho nàng!

Tiếng nói vừa dứt, từ dưới mặt đất liền đâm ra vô số mộc đằng, như yêu ma loạn vũ cuốn thẳng tới.

Ánh mắt Nhạc Vũ không hề máy động, vẫn chậm rãi đi tới, những dây mộc đằng thanh thế ngập trời xông tới bên cạnh hắn, đồng loạt trở nên uể oải, bò lổm ngổm trước người hắn, bộ dạng phảng phất như đang triều bái đế vương.

Ất Mộc linh lực nơi này nồng nặc hơn những nơi khác gấp trăm lần! Đúng là mảnh đất tu hành tuyệt hảo của mộc loại! Bản thể ngươi chính là Thiên Hỏa Tử Đồng (cây ngô đồng) vốn là tiên thiên linh loại, có thể hiệu lệnh vạn mộc. Ngươi tự tin ở lại nơi này có thể đánh một trận với ta sao? Nhưng ngươi chớ

quên, ta tu tập chính là Thanh Đế Trường Sinh Quyết. Ngươi có thể hiệu lệnh vạn mộc, ta thống ngự thiên hạ mộc linh! Quản các ngươi có thể thức tỉnh linh trí hay chưa, hết thảy đi tìm chết cho ta!

Chỉ một thoáng, phương viên trăm dặm chung quanh cơ hồ toàn bộ thảo mộc giờ khắc này đều trở nên uể oải thật nhanh, ngay cả mắt thường cũng có thể thấy được. Vô số mộc linh lực đều bị Nhạc Vũ toàn bộ hấp thu tới, khiến tầng Vạn Mộc Phong Thần Bích lại bao phủ một tầng xanh biếc óng ánh, chỉ trong mấy lần hô hấp, nơi xa truyền tới từng tiếng khóc thét, mơ hồ xen lẫn thanh âm cầu xin thần phục.

Nhạc Vũ lạnh lùng, thoáng buông lỏng việc thu nạp mộc linh lực, tiếp tục đi về phía trước, chỉ trong chốc lát, liền nhìn thấy trên một ngọn đồi, Thương Ngô sắc mặt tái nhợt đứng thẳng, phía sau là một hỏa hoàng nho nhỏ, đang hướng bên này giương nanh múa vuốt, tựa như muốn tấn công tới lại bị Thương Ngô dùng yêu lực vững vàng ngăn cản.

Ngay lúc này không gian sau lưng hắn liền bị xé mở, Chiến Tuyết, Sơ Tam cùng Đằng Huyền liên tục xuất hiện ngay sau lưng hắn. Cơ hồ cùng một thời gian ba đạo ngân quang phá không bay ra, hiện lên hình tam giác hướng Nhạc Vũ đánh tới. Nhìn kỹ có thể thấy được chính là ba ngân giác quấn quanh vô số ngân sắc tinh quang, chỉ khoảng một thước nhưng lại có vẻ sắc bén không thể chống đỡ.

Tầng thanh quang gia tăng vô số mộc linh lực chỉ cản trở được chừng một lần hô hấp, liền bị ngân giác xuyên qua.

Nhạc Vũ cau mày, còn chưa xuất thủ, Sơ Tam liền bắn ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang làm ba ngân giác vốn đã tiêu hao hết dư lực sau khi xuyên phá Vạn Mộc Phong Thần Bích toàn bộ rơi xuống đất. Nhạc Vũ nhìn xuống, vẻ mặt lạnh lùng:

Một Yêu Vương nho nhỏ, cũng dám tới liều mạng! Động thủ ngay lúc này, ta nên mắng ngươi ngu xuẩn hay khen ngươi nghĩa khí sâu nặng?

Long Tước Phiến tiện tay vung lên, hơn ba trăm ngũ sắc quang châm hướng ngân giác đánh tới. Sau đó Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực ngưng tụ thành cự chưởng, xuyên qua hàng rào không gian, hướng hư không chộp tới.

Chỉ một thoáng liền nghe được một tiếng hí dài tương tự như mã kêu, ngay tức

khắc một con phi mã thân thể duyên dáng liền bị Nhạc Vũ dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn mạnh mẽ từ trong hư không túm ra ngoài, toàn thân trắng noãn, lưng có hai cánh, đỉnh đầu có một loạt ngân giác, tinh quang lượn lờ quanh thân, trong con ngươi toát ra vẻ cầu khẩn hoảng sợ. Nếu đổi lại trước khi bắt được Lệ Bi Hồi, Nhạc Vũ nhất định sẽ không nương tay, chỉ cần gặp được kẻ địch nhất định toàn bộ chém giết.

Nhưng Lôi Sí Tinh Giác Thú giờ phút này không hề có chút uy hiếp đối với hắn, còn có chút ít chỗ dùng. Hắn hừ khẽ, Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn chợt nắm lại, liền đem toàn bộ đại huyệt trên người yêu thú này toàn bộ phong tỏa.

Theo sát phía sau, mấy đạo khí tức Yêu Đế cũng rối rít phá không bay tới. Vừa xuất hiện nhìn thấy ngũ sắc cự chưởng của Nhạc Vũ vâng đang nắm chặt Lôi Sí Tinh Giác Thú, đều hoàn toàn ngẩn người, có chút hoảng sợ ném chuột vỡ đồ, không dám động thủ.

Nhạc Vũ không quản tới họ, chỉ đưa mắt nhìn Thương Ngô. Trong nháy mắt, theo một trận gió nhẹ phất qua, thân ảnh một thanh y nữ tử xuất hiện ngay trước người Thương Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 673: Phù lui chư yêu

Vừa mới thúc giục, thanh y phụ nhân đã tìm đến, hỏa hoàng bên cạnh Thương Ngô tựa như nhìn thấy người thân, nhào vào trong ngực nàng. Thanh y phụ nhân thấy thế yêu kiều cười lên một tiếng, đem tiểu hỏa hoàng ôm vào trong lòng, tuy chung quanh tiểu hỏa hoàng thiêu đốt Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm, nhưng không hề làm tổn thương nàng được chút nào.

Ánh mắt của nàng không hề dời khỏi Nhạc Vũ, sâu xa nói:

Có câu nói tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hôm nay Thanh Châu đã trả giá thật cao, đã đủ nhiều! Đạo hữu cần gì phải nhất định quá đáng như thế, muốn chém tận giết tuyệt mới bằng lòng cam tâm?

Trong lòng Nhạc Vũ đã kết luận được thân phận của nàng, xác nhận nàng chính là một trong ba vị đứng đầu Thanh Châu, thậm chí đứng trong hàng ngũ thiên hạ thập đại yêu tu, lúc này nghe vậy khóe môi nhếch lên lạnh lùng:

Hay cho câu quá đáng! Nếu như không phải ta còn chút thủ đoạn, hơn nữa đã làm xong chuẩn bị, ngày khác nếu bởi vì chuyện hôm nay đạo tâm có khúc mắc, yêu tu Thanh Châu các ngươi có chịu bỏ qua cho ta? Vị ở sau lưng ngươi, chỉ sợ đang hận không được ăn thịt ta, lột da ta! Ta không có ý niệm chém tận giết tuyệt, chỉ cần ngươi đem Thương Ngô giao cho ta, chuyện hôm nay xem như tới đây chấm dứt!

Thanh y phụ nhân thoáng ngẩn ra, tiếp theo nhẹ vỗ lên đầu tiểu hỏa hoàng, khanh khách cười nói:

Ngươi đúng thật là miệng lưỡi sắc bén! Nếu không phải hôm nay có hai người kia ra mặt cho ngươi, ta cũng thật vui mừng trực tiếp giết ngươi cho xong việc. Tóm lại Thương Ngô bất đồng với những người khác, chính là căn cơ dựng thân của hài tử ta, quả quyết không thể nào nộp cho người khác. Như vậy thế nào, ta để cho hắn thề ngày sau cả đời không được đối địch với ngươi. Cũng nhất định cho ngươi một lời giải thích! Không biết đạo hữu nghĩ như thế nào?

Thương Ngô nghe vậy sắc mặt biến trắng, nhưng không hề có chút ý phản đối. Thanh y phụ nhân khóe môi cười không ngớt, trong con ngươi thoáng hiện vẻ nguy hiểm, còn có một cỗ uy áp lao thẳng tới trước mặt.

Đạo hồn niệm tràn ngập không gian, phảng phất như màn trời cứng rắn như sắt thép, nặng nề đè ép đao ý của Nhạc Vũ, mặc dù vẫn đâm tới nhưng không cách nào xuyên phá, dưới áp lực gánh nặng không sao chịu nổi kia, lại có dấu hiệu như muốn nứt vỡ.

Còn có một cỗ cuồng phong thật lớn nổi lên, trong khoảnh khắc cuốn qua phương viên trăm dặm, duy chỉ có vài nơi không bị ảnh hưởng.

Chiến Tuyết thoáng nhướng mày, nàng có vô tận sát lực, lại có Nhạc Vũ che chở vẫn còn chống đỡ được, nhưng trong mắt Sơ Tam cùng Đẳng Huyền đã hiện ra vẻ đau đớn.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ càng thêm giận dữ, thanh y phụ nhân tuy đang hỏi hắn, nhưng lời nói không cho phép thương lượng, lại càng không cho hắn cự tuyệt, vẻ cao cao tại thương tựa như thái độ đưa mắt nhìn con kiến hôi, lại càng làm cho hắn bị đè nén tới mức uất ức.

Thở sâu một hơi, vẻ mặt Nhạc Vũ từ từ bình tĩnh lại, đối mặt với nàng kia, ngay khi sắc mặt nàng ta lộ ra vẻ trào phúng thì tinh mang trong mắt hắn tăng vọt:

Ta nói rồi, hôm nay người nào ngăn ta, chết!

Hai tay bỗng dưng kết ấn, thúc giục Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù treo trên đỉnh đầu, trong chốc lát kim quang lóe lên, vô số phù triện huyền ảo nhanh chóng xoay quanh Thần Phù, chỉ một lát sau liền lóe ra quang hoa cực kỳ chói mắt, cơ hồ áp qua cả mặt trời chói chang trên không trung.

Sắc mặt thanh y phụ nhân biến đổi, trong mắt hiện ra một tia sát cơ. Mấy ngàn vũ linh thanh sắc sắc ben như đao hòa lẫn trong phong nhân hướng bốn người cuốn tới.

Chiến Tuyết lập tức chuyển sát vi cương, sáu tấm huyết liên đỏ rực tràn ra, ngay sau đó mở ra một màn quang bích xanh biếc như ngọc lưu ly.

Lông vũ phong nhận đánh lên quang bích, nhất thời lóe sáng từng đoàn quang hoa, chỉ một thoáng sau liền làm cho quang bích xanh biếc biến thành mỏng manh vô cùng, lúc này Sơ Tam cũng liền kịp phản ứng, một đoàn ngũ sắc quang hoa bắn tới, làm vũ linh màu xanh rơi xuống ít nhất một thành, Đằng Huyền cũng mở ra hỏa võng thật cô đọng, tuy không ngăn được phong nhận, nhưng toàn bộ vũ linh muốn nhích tới gần trong khoảnh khắc đã bị Thái Hạo Chân Viêm đốt thành tro bụi.

Một người hai thú liên thủ, liền đem phong nhận cùng thanh sắc vũ linh vững vàng ngăn cản, nhưng chỉ sau một khắc, thần thông yêu pháp của hơn mười Yêu Đế Yêu Vương chung quanh nhất tề oanh tới.

Chiến Tuyết khởi động Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích lập tức hỏng mất, sau đó sáu tấm huyết liên cũng tiêu tán. Chỉ có tầng Vạn Mộc Phong Thần Bích của Nhạc Vũ giờ phút này lại dị thường kiên đọng, vô luận bị công kích nặng thế nào hiện tại cũng lù lù bất động. Cho dù có thể mạnh mẽ xuyên qua nhưng uy thế tận hết, Chiến Tuyết và Sơ Tam, Đằng Huyền đều có thể ngăn đỡ, sắc mặt thanh y phụ nhân xanh mét, phong nhận sau lưng đã ngưng tụ thành Thanh Loan ảo ảnh.

Giờ phút này Nhạc Vũ nhướng mắt, hai tay tung bay bỗng nhiên ngưng tụ, trong miệng thốt ra một chữ:

Sát!

Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù hiện ra một đạo kim quang bắn nhanh tới như mũi tên, thẳng đánh về hướng tây. Uy thế mênh mông lập tức áp đảo toàn bộ không gian, khắp thiên địa phảng phất như không cách nào dung nạp nổi lực lượng mạnh mẽ, không ngừng băng liệt tan rã, những thanh âm nổ vang như lôi bạo, thanh thế không kém hơn ngày đó Quảng Lăng Tán Nhân đánh ra bốn chiêu cuối cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm tại Lôi Vân Cốc.

Con ngươi thanh y phụ nhân co rút lại, ngay sau đó tràn ra tức giận vô tận, lạnh lùng nói:

Ngươi thật nghĩ ta sợ ngươi sao, chỉ có chút linh lực bên trong Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù cũng dám ngang ngược! Hôm nay ta bất kể Đông Hoa Thôn Tinh, nhất định phải đem ngươi tru diệt tại chỗ này!

Thanh Loan hư ảnh sau lưng nàng nhất thời thu nhỏ tới cực hạn, chuyển qua

chắn quanh người thanh y phụ nhân. Vô số linh lực chung quanh điên cuồng tụ tập tới bên người nàng, không ngừng áp súc cuồng động, tụ tập thành một màn quang hoa ngưng kết, bộ dạng như một long quyển phong nho nhỏ, còn có mấy ngàn vũ linh pha lẫn bên trong.

Kim quang oanh kích lên hư ảnh, lẽ ra phải bị ngăn cản nhưng không ngờ lại phá vỡ long quyển phong, hướng bên trong bắn tới.

Trong mắt thanh y phụ nhân hiện lên vẻ ngoài ý muốn, làm như cảm giác mình đã đánh giá thấp uy năng của Thần Phù. Trong một khắc nàng cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, khiến long quyển phong quanh người càng phát ra thanh quang chói mắt.

Nhưng đợi đến khi ánh mắt nàng nhìn về phía Nhạc Vũ, nhất thời vẻ mặt liền trắng bệch, chỉ thấy trong tay thanh niên thanh tú đối diện rõ ràng xuất hiện thêm một tờ phù triện màu vàng.

Trên tờ phù triện lóe sáng tiên khí, đang phun nuốt thiên địa linh lực, đang từ từ dẫn động trong tay Nhạc Vũ. Còn chưa hoàn toàn dẫn phát, nhưng linh lực ba động như dời non lấp biển đã vượt xa Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù vừa rồi.

Con ngươi co rút mãnh liệt, thanh y phụ nhân điên cuồng tức giận, lại vô cùng kiêng kỵ sợ hãi, cơ hồ không chút nghĩ ngợi ôm lấy tiểu hỏa hoàng hóa thành một đoàn thanh quang phóng lên cao, trong miệng mắng to:

Nhạc Vũ, ngươi điên rồi? Mối hận hôm nay, ta nhất định sẽ đích thân đòi lại!

Đoàn thanh quang long quyển sau lưng nàng mất đi yêu lực chống đỡ, chỉ trong chốc lát liền bị kim quang của Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù đánh bại. Uy thế vẫn chưa hết, đuổi theo thân hình của thanh y phụ nhân, trên không trung bắn tới, công thẳng vào thanh quang đang bỏ chạy.

Khi thân ảnh thanh y phụ nhân hiện ra, cả thân thể đã bị tổn hại gần phân nửa, máu tươi khắp nơi. Giờ khắc này nàng không dám có chút dừng lại, chỉ hơi khựng lại trong tích tắc, liền hóa thành một đoàn thanh quang bay thẳng về phía chân trời. Nhạc Vũ híp mắt, cầm tiên phù còn chưa kịp dẫn động thu vào trong tay áo.

Ngay sau đó bàn tay hắn lật ngược lại, đem vài tờ Kỳ Lân Chân Hình Phù cùng

Chu Tước Chân Hình Phù còn sót lại toàn bộ lấy ra, khắp không gian bỗng dưng yên tĩnh như cõi chết, hơn mười Yêu Vương Yêu Đế mới xuất hiện cách đó không xa hiện tại đã không còn thấy bóng dáng, khắp không gian chỉ còn lại hắn, Chiến Tuyết và Sơ Tam, Đằng Huyền, ngoài ra chỉ còn Thương Ngô.

Ánh mắt hắn nhìn lên đỉnh núi, chỉ thấy trong mắt Yêu Vương xưng hùng Thanh Châu giờ phút này đã biến thành một mảnh mờ mịt, làm như tuyệt đối không thể ngờ tới thanh y phụ nhân lại bị Nhạc Vũ áp bức chật vật bỏ chạy.

Khóe môi Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch lên, chợt lóe, liền đi tới sườn núi. Hắn đem Vô Hình Hàn Phách Kiếm nắm trong tay, lúc này Thương Ngô mới giật mình tỉnh lại, vô số tử sắc đằng mộc rối rít mọc lên khỏi mặt đất, giữa không trung cũng ngưng tụ hơn mười đạo Huyền Thiên Ất Mộc Thần Lôi hướng Nhạc Vũ đánh thẳng tới.

Ngươi đã sơn cùng thủy tận, lúc này còn muốn ngoan cố chống lại, có ích lợi gì!

Tiện tay ném ra Thư Hùng Băng Diễm Kiếm, kháng cự hơn mười đạo lôi thương, Nhạc Vũ thúc giục Thanh Đế Trường Sinh Quyết, những đằng mộc tử sắc nhất thời như gặp phải thiên địch, không thể nhích thêm được nửa phần.

Trong một khắc, Nhạc Vũ chém xuống một đạo canh kim kiếm khí, đem bộ rễ của Thương Ngô toàn bộ chém xuống.

Trong miệng Thương Ngô nhất thời tràn đầy máu tươi, sinh cơ trong cơ thể tiêu tán hơn phân nửa. Hai mắt trợn tròn, trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ tràn đầy vẻ oán độc.

Nhạc Vũ không chút để ý, chỉ nói:

Lệ Bi Hồi cùng Trúc Hồng cũng đang chịu đựng hình phạt thiên đao vạn quả, đang cần ngươi đi theo bọn hắn! Nếu đã đồng mưu, vậy thì sao có thể ngoại lệ!

Một kiếm đâm vào trong cơ thể Thương Ngô, đem canh kim kiếm khí xuyên vào bên trong, phong tỏa toàn bộ kinh mạch của hắn, lại lấy ra yêu đan, lúc này liền mở Biểu Lý Càn Khôn Đồ, đem Thương Ngô thu vào bên trong, vùi vào Vạn Kiếm đại trận. Làm xong hết thảy, Nhạc Vũ chợt cảm thấy mờ mịt đứng yên tại chỗ.

Sau khi thỏa mãn khoái cảm báo được thù, trong nội tâm hắn lại vô cùng trống rỗng, trong mơ hồ còn phát lên một cỗ hận ý khắc cốt minh tâm với Đoan Mộc Hàn.

Chiến Tuyết cau mày dọn dẹp lại chiến trường, thu thập những tài liệu yêu đan có giá trị, thấy Nhạc Vũ còn chưa thể lấy lại tinh thần, bèn lên tiếng nhắc nhở:

Thiếu gia, những tên kia còn đang rình rập chung quanh đây, nơi này không thể ở lâu!

Nhạc Vũ bỗng dưng thức tỉnh, sau đó nhìn quanh khắp nơi. Nhìn xuống mặt đất thấy Lôi Sí Tinh Giác Thú trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng đang hấp hối, khẽ do dự liền thu vào Biểu Lý Càn Khôn Đồ. Thúc giục Thập Phương Môn mang theo Chiến Tuyết cùng hai thần thú nhanh chóng rời đi. Ngay lúc vừa rời khỏi Thanh Châu cảnh nội, trong lòng Nhạc Vũ chợt động đưa mắt nhìn vào hư không…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 674: Đoan Mộc di ngọc

Lăng không trên bầu trời kiếm trận, Nhạc Vũ lại rơi vào cảm giác mờ mịt lần nữa. Lần này mấy người tham dự vây giết Đoan Mộc Hàn đều đã bị hắn giết chết, ba thủ phạm đầu sỏ cũng đã bị hắn trấn áp dưới Quảng Lăng sơn ngày đêm chịu lấy nỗi khổ lăng trì. Trừ phi Quảng Lăng Tông bị diệt môn, nếu không thật khó có ngày thoát thân. Chẳng qua thật sự không biết vì sao, trong lồng ngực hắn luôn có cảm giác trống rỗng.

Có được ba thanh phi kiếm siêu phẩm này của ngươi, trấn áp kiếm trận ngay trước tông môn, ngày sau phàm là đệ tử mới nhập môn sẽ bị khí thế của ngươi trấn áp!

Cách đó không xa truyền đến một tiếng cười sảng khoái, Nông Dịch Sơn đi tới, nhìn thấy Nhạc Vũ trầm mặc, không khỏi thở dài nói:

Hài tử Hàn nhi, duy nhất không hề dự liệu được chính là ngươi có thể sinh lòng cảm ứng được nàng xảy ra chuyện, kịp thời chạy về. Dù là ta cũng không hề nghĩ tới sau khi ngươi đạt tới Đại Thừa cảnh giới khả năng chiêm toán thuật lại đột phá được bình chướng của Li Trần Tông. Thật ra nàng cứ nghĩ rằng chờ sau khi ngươi trở về núi, với tính tình của ngươi sẽ nhanh chóng thanh tỉnh lại…

Nhạc Vũ yên lặng không nói, chỉ đưa mắt nhìn lại bầu trời, không có ý tứ trả lời. Nông Dịch Sơn thoáng ngẩn ra, sau đó hiểu ý không tiếp tục lên tiếng, dời sang đề tài khác nói:

Chuyện lần này đã tạo ra vấn đề khó khăn không nhỏ cho ta. Mặc dù Li Trần Tông còn dư lại chút tàn quân, nhưng tu sĩ cao cấp bên trong đã hao tổn hơn phân nửa. Đừng nói là Quảng Lăng Tông chúng ta, đổi lại bất cứ tông môn nhị lưu nào có chút thực lực cũng có thể đem bọn hắn thanh trừ hoàn toàn. Chỉ tiếc giờ phút này tông ta thật sự vô lực đi chiếm cứ U Châu, hơn phân nửa lại bị người nhặt được tiện nghi. Nếu là đại địch, lại tạo hậu hoạn!

Nhạc Vũ thoáng cau mày, hồi phục lại tinh thần. Hắn trầm ngâm chốc lát liền lắc

đầu:

Nói phiền toái quả nhiên phiền toái, nói đơn giản cũng thật đơn giản. Mấy năm nay chúng ta đem Bắc Hoang chư tông toàn bộ dời tới U Châu là được. Ngoại trừ Đông Văn sơn, những linh mạch khác mặc kệ cho bọn hắn chọn lựa. Về phần Bắc Hoang để trống lại thật nhiều linh mạch, có thể toàn bộ thu vào Quảng Lăng sơn…

Cung Trí vừa chạy tới nghe được lời này, ánh mắt sáng ngời mỉm cười nói:

Giỏi tính toán! Vừa có thể làm mạnh mẽ bổn tông, hơn nữa Bắc Hoang chư tông cũng có thể hoàn toàn kết làm một thể với Quảng Lăng Tông chúng ta! Có thể một đá ném vô số…

Nhạc Vũ nghe vậy cau mày, quay đầu lại có chút không muốn phản ứng, Cung Trí thấy thế khổ sở cười, cũng không thèm để ý.

Nông Dịch Sơn suy tư, suy tính khả năng, sau đó gật đầu nói:

Phương pháp này có thể được! Thanh Châu có ba người kia, sẽ không gặp phải tai ương diệt vong. Lần này bị tổn thất thảm trọng, nhưng theo ta xem, chỉ trong trăm năm thực lực Thanh Châu sẽ khôi phục như lúc ban đầu. Có Thanh Châu áp bách, nhưng tiểu môn tiểu phái cuối cùng vẫn phải nhờ vả vào Quảng Lăng Tông chúng ta…

Nói tới đây, vẻ mặt Nông Dịch Sơn chợt ngưng đọng lại, quay đầu nói:

Lần này tuy Vũ nhi giương cao uy danh Quảng Lăng Tông ta, nhưng tội tùy tiện làm việc cũng phải bị trừng phạt! Trừng phạt ngươi đi trấn áp Đông Lăng Ma Quật trăm năm, ngươi có ý kiến gì không?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, nhưng sau đó liền tỉnh ngộ. Trấn áp Đông Lăng Ma Quật, nói là trừng phạt, thật ra Nông Dịch Sơn chính là có ý tốt.

Vực Ngoại Thiên Ma lại không giống như hắn, trời sinh bị hồng hoang thế giới bài xích, truyền thuyết giết càng nhiều càng tích công đức.

Lần này hắn sát nghiệt quá nhiều, mà thế gian này phương thức duy nhất có thể nhanh chóng xóa bỏ nghiệp lực chính là giết chết Vực Ngoại Thiên Ma.

Mà Đông Lăng Ma Quật chính là một ma quật lớn nhất trong cảnh nội U Châu hiện nay. Theo truyền thuyết mỗi ngày Thiên Ma vượt giới xuyên qua chừng mấy ngàn đầu, trong mười vạn dặm cầm thú đều tuyệt tích.

Thoáng suy tư, Nhạc Vũ thở dài một tiếng nói:

Đệ tử không có gì không phục, nhưng trước đó kính xin chưởng giáo sư tổ cho ta vài năm thời gian thu xếp công việc riêng.

Nông Dịch Sơn thoáng cau mày, cuối cùng vẫn gật đầu. Nhạc Vũ thi lễ với hắn, liền nhắm Tiểu Quan Phong chạy đi. Đầu tiên hắn đứng một lúc trên bầu trời, trong đầu nhớ tới lúc mới bái nhập Quảng Lăng Tông, Đoan Mộc Hàn chỉ dạy kiếm thuật cho hắn. Sau đó mãi đến khi hoàng hôn buông xuống mới buồn bã đi tới Trích Tinh Động.

Bên trong động phủ, chỉ còn lại mấy tiểu đạo đồng đang chiếu cố động phủ. Nhạc Vũ yên lặng đi tới trước quan tài thủy tinh, cẩn thận nhìn vào bên trong, bên trong có một nữ đồng ước chừng mười tuổi đang nằm, khóe môi hắn chợt nhếch lên:

Quả thế! Hai đời trí nhớ đều đã hoàn toàn xóa bỏ! Nhạc Vũ này ở trong lòng ngươi, chẳng lẽ không hề có chút phân lượng nào sao?

Nhạc Vũ nắm chặt hai tay, ngay sau đó đem thanh sắc quang đoàn bắn ra, còn có đoàn hoàng kim huyết địch đoạt lại từ tay Lệ Bi Hồi cũng lấy ra.

Nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoan Mộc Hàn, trong lòng Nhạc Vũ nhất thời vừa thương vừa hận.

Tốt tốt tốt! Ngươi đã muốn quên ta, ta thành toàn cho ngươi!

Hắn bỗng dưng đánh ra một đạo pháp lực, đem quang cầu phá vỡ, thần niệm mạnh mẽ liền rót vào bên trong, chỉ trong thoáng chốc đã đem toàn bộ trí nhớ về hắn ẩn chứa bên trong tàn hồn của Đoan Mộc Hàn toàn bộ xóa đi.

Sau đó hắn thi triển pháp quyết, đem tàn hồn cùng máu huyết đánh vào bên trong thân thể tiểu cô nương nằm trong quan tài thủy tinh.

Nhưng chỉ sau một khắc, Nhạc Vũ bỗng nhiên ngẩn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tay trái của Đoan Mộc Hàn. Chỉ thấy trên ngón vô danh rõ ràng đang đeo một giới chỉ hình dáng tinh xảo. Nhạc Vũ chợt cảm thấy lòng mình nhảy mạnh, theo bản năng hắn có cảm giác đây chính là vật cực kỳ trọng yếu đối với mình.

Do dự hồi lâu, Nhạc Vũ dùng pháp lực hút nhiếp vào trong tay, đưa hồn niệm vào thăm dò, chỉ thấy không gian trăm trượng bên trong hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hai viên Hồn Ngọc.

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ cầm vào trong tay, nguyên tưởng rằng bên trong chỉ ghi chép những kiếm quyết công pháp Đoan Mộc Hàn luyện tập kiếp trước, song khi hồn niệm của hắn thăm dò vào liền trở nên mờ mịt, đây rõ ràng là từng hình ảnh hắn cùng Đoan Mộc Hàn ở chung một chỗ, còn có ý niệm cô đọng không hề ngưng tán.

Nhất định phải nhớ được nga! Những chuyện khác đều có thể quên, nhưng người này nhất định không thể quên đấy! Mặc dù là đồ đệ của ta, nhưng ta quả thật rất thích hắn! Hắn thật là bá đạo…Nếu hắn biết ta chết, hắn nhất định sẽ đi trả thù. Nhất định phải nhanh chóng nhớ được hắn, chỉ có ngươi mới có thể khuyên nhủ hắn!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trái tim mình co thắt lại, cơ hồ lập tức đem hồn niệm thăm dò vào một viên Hồn Ngọc khác, chỉ lát sau trên mặt hắn hoàn toàn trắng bệch.

Tất cả tin tức bên trong đều là những hình ảnh chi tiết nhất kể từ khi nàng quen biết với hắn, mà ý thức của hắn cũng đắm chìm đoạn ghi chép cuối cùng bên trong.

Băng Thiến cùng a Lực với Lâm Trác cũng không trông thấy rồi, thật không biết đã đi nơi nào? Còn có mẫu thân của Vũ nhi, đã bao lâu còn chưa trở lại? Tu vi của Vũ nhi đề thăng thật sự quá nhanh, ta cảm giác Vũ nhi có chuyện gì gạt ta, muốn hỏi lại không hỏi được ra miệng. Khi hắn muốn nói hắn sẽ nói cho ta nghe thôi! Có phải bởi vì Lệ Bi Hồi hay không? Hắn còn lo lắng ta thích người kia sao? Hai năm rồi hắn vẫn chưa về, hắn đang muốn tránh ta sao? Thật sự lo lắng cho hắn…

Trong lồng ngực Nhạc Vũ chợt cảm thấy buồn bực, trong miệng bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi. Giới chỉ cùng hai viên Hồn Ngọc trong tay liền rơi

vào bên trong quan tài thủy tinh.

Ngay sau đó hắn không khỏi há miệng cười lên điên cuồng, thanh âm tiếng cười cuồn cuộn mênh mông, khiến động phủ chấn rung không ngừng, hồi lâu sau tiếng cười chợt dừng lại, Nhạc Vũ liền cảm thấy ngũ tạng lục phủ quặn đau co thắt, sau đó lảo đảo hướng ra ngoài động bước đi.

Thiên ý trêu người! Thì ra tiểu sư phụ phải chết là vì ta mà dựng lên sao? Hắc! Nhạc Vũ a Nhạc Vũ, ngươi thật đúng là ngu xuẩn! Rõ ràng còn có thể khôi phục trí nhớ kiếp trước của Hàn nhi, vì sao ta không sớm nhìn thấy giới chỉ kia… Thôi! Hôm nay sai lầm lớn đã tạo thành, ngươi cùng Hàn nhi xem ra cuối cùng là hữu duyên vô phận!

Lảo đảo bay đi, Nhạc Vũ quay trở về Đại Diễn Phủ, vỗ linh thú đại thả Sơ Tam cùng Đằng Huyền, sau đó xông vào bên trong tĩnh thất.

Tiến vào bên trong không gian phong bế, trong mắt Nhạc Vũ nhất chảy ra hai hàng huyết lệ, sau đó tâm thần hoàn toàn lâm vào trong cảm giác mờ mịt. Hắn nằm ngửa trên mặt đất, trong mắt trống rỗng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Tiếp theo ngày qua ngày, cũng không biết trải qua bao lâu, ánh mắt Nhạc Vũ dần hiện ra chút ánh sáng, lại khoanh chân ngồi dậy, cười tự giễu một tiếng.

Vận toán là may mắn sao? Có Huyền Thiên Tịnh Hỏa, ta có thể tinh lọc Thiên Ma, có Vô Vọng Chân Thủy, còn có thể giúp ta hiểu rõ vạn vật, không bị ảo cảnh sở mê. Mặc dù có muốn bị tẩu hỏa nhập ma lâm vào ảo cảnh cũng làm không được.

Qua một lúc lâu, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, khôi phục lại chút tinh thần. Ngay sau đó liền cảm giác được bên ngoài tĩnh thất, Sơ Tam cùng Đằng Huyền đang vô cùng nôn nóng, còn có bên thần quốc, Chiến Tuyết thông qua Định Minh Châu truyền tới ý niệm lo lắng.

Nhạc Vũ theo bản năng liền nhớ tới mấy người Nhạc Trương thị đang tu hành bên trong hoàng hôn giới, còn có Xương sư thúc tổ, cũng không biết giờ phút này tình hình đã như thế nào?

Vậy thì thôi, cõi đời này còn có người cần ta chiếu cố! Thanh Châu Yêu Đế Loan Thiên bị ta dùng Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù làm bị thương nặng, nhưng với tu vi của nàng, ước chừng chỉ tìm một hai năm thời gian là có thể khôi

phục rồi.

Nhạc Vũ chợt lắc đầu, vẫn cảm thấy trong lòng quặn đau, chỉ đành đè nén xuống, chờ thêm thời gian.

Bất tri bất giác đã qua hơn một tháng, thương thế ngày đó cũng đã tốt hơn được phân nửa. Nhưng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực mấy ngày không tu hành, đã giảm đi ước chừng mấy trăm thạch lực. Quả nhiên con đường tu chân, không tiến sẽ lui, không thể trễ nãi…

Nội thị một lúc, Nhạc Vũ không khỏi chau mày. Sau đó liền dùng hồn thức thăm dò vào bên trong đan điền.

Ba lần đại chiến tại danh sơn cốc, còn có Đông Văn sơn cùng Thanh Châu, tuy thần trí hắn bị vây giữa điên cuồng cùng tỉnh táo, nhưng đối với đoàn ngũ sắc năng lượng bên trong đan điền đã có biến hóa, mơ hồ vẫn có chút phát hiện.

Đặc biệt ở hai lần mấu chốt đoàn Hỗn Nguyên Khí này lại phát ra khí tức ngũ sắc đã giúp ích rất lớn đối với hắn. Trong chớp mắt đã giúp hắn gia tăng pháp lực gấp mười lần! Nếu không phải như thế, chỉ sợ lúc ở Đông Văn sơn hắn đã bỏ mình. Lại càng không cần nói tới có thể đem kim kiếm cùng thiên nhãn kia sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đánh tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 675: Kim hệ long đan

Không ngờ đã hoàn toàn thức tỉnh linh trí!

Ngay khi hồn thức vừa thăm dò vào, Nhạc Vũ liền cảm giác được tình hình của đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong đan điền đã có điều bất đồng, dĩ càng đoàn Hỗn Nguyên Khí này tuy đối với hắn không có địch ý, nhưng có bản năng bài xích sự dò xét của hắn.

Nhưng lần này hồn thức của Nhạc Vũ không chút trở ngại xâm nhập vào bên trong. Linh trí của đoàn Hỗn Nguyên Khí bắt đầu chủ động theo sát trao đổi cùng với hắn. Tựa như Vô Hình Hàn Phách Kiếm vừa mới thức tỉnh khí linh, giống như một tờ giấy trắng. Đối với hắn có ý thức thân cận cực kỳ mãnh liệt, ngoài ra khi tiếp xúc thần hồn với hắn, cũng như thủy nhũ giao hòa, không phân lẫn nhau.

Nếu đổi lại là ngày thường, Nhạc Vũ nhất định sẽ mừng như điên. Nhưng hiện tại vừa trải qua chuyện của Đoan Mộc Hàn không lâu, chân mày hắn chỉ cau lại, tâm tình vẫn còn trầm trọng như trước.

Trong mơ hồ hắn cảm giác được ý thức của đoàn Hỗn Nguyên Khí đang cộng minh cùng bản thân mình.

Quả nhiên vật này đã chẳng khác gì một phần khác của ta! Cơ hồ tương đương với thân ngoại hóa thân, là ý niệm cực hạn lúc trước của ta đã làm nó thức tỉnh sao?

Nhạc Vũ thử thăm dò bắt đầu tiếp tục điều động đoàn năng lượng, nhưng lại bị ý thức của Hỗn Nguyên Khí dứt khoát cự tuyệt. Hồn thức cảm ứng có thể cảm giác được ý tứ oán trách mãnh liệt của nó.

Đối với việc này hắn không hề có chút ngoài ý muốn, ngay sau đó hắn lại lâm vào trầm tư. Khí linh thức tỉnh đương nhiên là việt tốt, nhưng trong khoảng thời gian ngắn đối với hắn mà nói vẫn không có trọng dụng.

Đoàn năng lượng ngũ sắc giờ phút này so sánh với mấy ngày trước tựa hồ có chút nhạt đi. Hiển nhiên trong cuộc đại chiến lần này đã bị tiêu hao không ít. Đối với một tiên thiên linh bảo mà nói, mặc dù không xem vào đâu, nhưng giờ phút này nó đang trong thời kỳ dựng dục, tình hình sẽ khác hẳn. Nếu muốn khôi phục cũng còn cần dùng ít thời gian.

Ngoài ra cho dù tiên thiên linh bảo có thể thành tựu trong tương lai, ngày sau nếu có thể không cần sử dụng nên tận lực không dùng cho thỏa đáng.

Bởi vì đoàn Hỗn Nguyên Khí này ngày sau có thể dựng dục ra tiên thiên linh bảo hình thức nào, hắn vô cùng mong đợi. Bất quá hôm nay vật này bị hao tổn nhiều, ngày sau dựng dục ra linh bảo uy năng nhất định sẽ càng bị ảnh hưởng.

Về phần ý thức khát khao trong đoàn năng lượng bộc lộ ra, chính là bản năng mưu cầu lớn mạnh sau khi giác tỉnh. Ngày sau bản thân hắn còn phải tìm kiếm nhiều đồ vật tương tự Ngũ Hành Tinh Khí cho nó cắn nuốt. Tạm thời gác qua chuyện này, Nhạc Vũ thu hồi hồn niệm khỏi đan điền, sau đó bắt đầu tìm tòi bên trong giới chỉ của mình.

Lần này thật đúng là nói bị tổn thất thảm trọng. Chu Tước Chân Hình Phù, Kỳ Lân Chân Hình Phù đều bị tiêu hao không còn vài tờ. Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù lúc ấy tuy đã hấp thu trăm ức linh thạch, nhưng phát ra một kích với thanh y phụ nhân đã bị tiêu hao chín thành, vô cùng bất lợi, trước khi thu nạp càng nhiều linh khí, vật này chỉ có thể xem như dùng bài biện.

Duy nhất thu hoạch chính là một viên nội đan mười ba cấp của yêu long, cộng thêm một chút tài liệu thuần hóa là có thể luyện chế thành Hàn Phách Chân Dịch. Cộng thêm nội đan của Hỏa Hoàng, có thể luyện chế được Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm, như vậy tầng tiếp theo của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết liền có thể được giải quyết.

Ngoài ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, giờ phút này mặc dù còn chưa sánh bằng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng chỉ kém hơn một bậc mà thôi. Gặp phải cảnh giới Linh Tiên trở xuống, không thua bất kỳ loại thần thông kiếm quyết nào trên thế gian, đủ được liệt vào một trong những truyền thừa trọng yếu nhất của Quảng Lăng Tông.

Nếu có được một thanh Âm Nha Đao chất liệu tốt hơn, từ Tán Tiên trở xuống vô

luận bao nhiêu người muốn tấn công hắn, hắn cũng tự tin có thể ứng phó.

Nhưng khi nghĩ tới bí quyết này, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt cảm thấy khổ sở, ngay sau đó liền đứng dậy rời khỏi phòng tĩnh tu.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền thấy hắn liền mừng rỡ. Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy khổ sở hơn nhiều, liền đưa tay khẽ vẫy đem hai yêu thú thu vào linh thú đại, trực tiếp bay ra ngoài động phủ.

Đầu tiên hắn nhìn về phương hướng Trích Tinh Động, Nhạc Vũ ngây người hồi lâu, khe khẽ thở dài xoay người bước ra Quảng Lăng sơn. Đi tới sơn môn, chỉ thấy bên trong tòa kiếm trận do hắn bố trí linh lực đang không ngừng xoay chuyển.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm thăm dò vào bên dưới, quả nhiên nhìn thấy ba người Lệ Bi Hồi đang dùng toàn bộ dư lực giãy dụa không thôi. Giờ khắc này phảng phất như cảm ứng được hắn, trong hồn thức ba động hàm chứa phẫn hận vô tận, oán độc cùng sợ hãi.

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra một tia lãnh ý, lại nhớ về một tháng trước khi đọc được nội dung bên trong Hồn Ngọc. Lệ khí đã sắp tiêu tán gần hết nhất thời bay lên lần nữa.

Hắn không muốn cho ba người này được chết dễ dàng, nỗi phẫn hận đau đớn cùng hối hận trong lòng hắn chỉ sợ cho dù qua trăm ngàn năm cũng sẽ không giảm xuống, làm sao cho phép bọn hắn được chết thống khoái? Cũng chỉ làm cho ba người này không còn chút hi vọng, ngày đêm bị hành hạ, thống khổ tuyệt vọng giãy dụa mới có thể giảm bớt nỗi hận của hắn. Chẳng qua giờ phút này Nhạc Vũ vẫn cảm thấy chưa đủ, trừng phạt như vậy, xa xa chưa đủ!

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ tiện tay lấy ra ba tờ Hồng Ngọc Phù Tang Diệp, dùng tinh huyết bản thân bắt đầu vẽ phù triện. Sau đó toàn bộ đánh xuống dưới đất. Ngay khi ba tờ phù triện bị mạnh mẽ đánh vào tận sâu trong thần hồn ba người kia, vô luận là Lệ Bi Hồi hay Thương Ngô, thân thể liền co quắp lại, thần hồn không ngừng rung động cũng từ từ yên tĩnh xuống tới, không còn sức lực để tiếp tục giãy dụa.

Nhạc Vũ thở ra một hơi, cảm thấy trong lòng ngực chợt thư sướng. Trong lòng hắn biết được ba tờ phù triện kia sẽ mang lại đau đớn cực hạn thế nào cho bọn

hắn, hơn nữa chỉ cần có ba tờ phù triện này, vô luận hắn đang ở phương nào, chỉ cần có ý niệm, liền có thể chấm dứt tính mạng của bọn hắn tức khắc.

Chỉ tiện nghi các ngươi!

Nhìn xuống dưới lần nữa, Nhạc Vũ lạnh lùng hừ khẽ, trực tiếp phá khai không gian đi về hướng bắc.

Vô luận là Trúc Hồng hay hai đầu Yêu Vương, đều là người chứng được trường sinh. Mặc dù không tu hành, cũng có được vạn năm tuổi thọ. Giờ phút này bị kiếm trận trấn áp, có thể miễn qua thiên kiếp.

Nếu theo bổn ý của hắn, muốn đem ba người này toàn bộ trấn áp cho tới chết. Song có ba phù triện hành hạ mỗi ngày, có thể làm tổn thương nguyên khí nặng nề, đem thời gian rút ngắn đi còn ngàn năm, nhưng con cá cùng tay gấu, vốn không thể cùng lúc lấy được.

Chỉ qua vài khắc, Nhạc Vũ đã đi tới bên ngoài Tử Vân tiên phủ. Khác hắn với mấy năm trước, những tu sĩ Đại Thừa tụ tập nơi này đã vơi mất phân nửa.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền hiểu đây là một trong những hiệu ứng sau khi Li Trần Tông diệt vong. Thực lực của Quảng Lăng Tông đoán chừng giờ phút này đã được các đại môn phái thừa nhận, đã thừa nhận Tử Vân tiên phủ xem như là thuộc về Quảng Lăng Tông, vì thế mới triệu hồi nhân thủ.

Bình thường mà nói với thực lực một mình hắn tiêu diệt Li Trần Tông, uy thế tự mình xông vào Thanh Châu nhưng vẫn toàn thân thối lui, những tu sĩ Đại Thừa này vốn không thể làm gì được hắn, thay vì vậy nên rút lui còn hơn.

Về phần những người còn ở lại, hoặc là những tán tu còn không cam lòng, hoặc là không e ngại Quảng Lăng Tông.

Dùng Thập Phương Môn xuyên qua không gian, Nhạc Vũ trực tiếp tiến vào bên trong tiên phủ. Ngay lập tức đi tới bên cạnh thi thể hai đầu Yêu Tiên chân long.

Nhìn hai đầu thân thể chân long khổng lồ, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt. Hắn nhớ tới mười mấy năm trước chẳng qua hắn chỉ nhìn một lần liền không thể chịu đựng được, mà giờ khắc này hắn đã có thể chân chính chạm vào.

Hiện tại thần hồn của hắn mạnh mẽ, tuy hiện tại vẫn còn có chút cố sức, nhưng không còn sợ hãi long uy. Pháp lực mênh mông cũng đã đạt tới đỉnh cao của thế gian này, trực tiếp đi tới gần thi thể hai đầu chân long, thu vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, sau đó bản thân cũng đi vào bên trong.

Dùng Thiên Mộc Kiếm mổ ra bụng chân long, lấy Càn Khôn Hồ Lô thu hết toàn bộ máu huyết, sau đó đem long lân cùng da lột xuống tới.

Cũng may bên trong giới chỉ của hắn có được những mảnh nhỏ Ác Kim có thể sánh ngang với tiên khí, nếu không hắn cũng thật sự khó thể làm được. Cuối cùng là huyết nhục xương cốt, những thứ này có thể dùng làm tài liệu luyện đan, toàn bộ tháo xuống, ném vào bên trong Càn Khôn Hồ Lô.

Đến cuối cùng chỉ còn lại long đầu, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, vẻ mặt ngưng đọng lại, hai tay kết ấn liên tục đánh ra mấy chục pháp quyết, đưa long hồn ẩn bên trong lấy ra ngoài.

Long hồn dài hơn ngàn trượng, hướng Nhạc Vũ liên tục gầm thét không thôi, giống như vẫn còn ý thức. Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, lấy ra ba tờ Hồng Ngọc Phù Tang Diệp dùng tinh huyết vẽ phù triện, sau đó dán lên long hồn, chỉ trong nháy mắt long hồn khổng lồ liền ngưng tụ thành một đoàn, bị hắn thu hồi. Một đầu khác cũng dùng cách bào chế như vậy, sau đó cũng thu vào trong.

Cuối cùng hắn phá vỡ đỉnh đầu lấy ra yêu đan. Khi hai viên long đan ẩn chứa vô số canh kim khí tinh thuần tản ra bạch quang bị hắn nắm vào trong tay, trong mắt Nhạc Vũ liền lóe lên tinh mang.

Quả nhiên là toàn hệ long đan!

Tuy nói thuộc tính của long đan vô luận đổi thành loại nào cũng là bảo vật vô giá, nhưng nếu hắn muốn trọng luyện huyền binh, tựa nhiên phải dùng kim hệ long đan làm chủ!

Lần này dùng lực lượng hai viên long đan đủ tạo ra huyền binh tăng thêm hai đẳng cấp! Hiệu dụng nói không chừng dù là tiên thạch ngũ lục phẩm cũng chưa chắc có thể so sánh.

Đem hai long đan thu vào Càn Khôn Hồ Lô, Nhạc Vũ thật cẩn thận lấy ra xương cổ của chân long, ngay sau đó liền phát hiện bên trong long đầu có ba mai hắc châm, hắn liền dùng pháp lực lấy ra, nhiếp tới trước mặt quan sát.

Cũng không hề có mùi tanh hôi, hình như chưa từng bị bôi độc vật. Lúc này hắn dùng tay tiếp xúc bắt đầu phân tích. Hắn chỉ cảm thấy linh trận bên trong vô cùng phức tạp, mà chất liệu hoàn toàn không thể phân biệt rõ.

Tuy hôm nay Nhạc Vũ chưa có tiên binh, nhưng có thể cảm giác được sáu hắc châm tất nhiên là đồ vật quý giá vô cùng, có thể giá trị không thua kém tiên binh.

Vật này hắn do Tử Vân đạo nhân sử dụng cấm chế hai đầu chân long. Cũng có thể là nguyên nhân cái chết của bọn họ. Ta thật sự kỳ quái, thi thể chân long từ mười một cấp trở lên vốn có tuổi thọ hơn vạn năm, mà cấp bậc Yêu Tiên lại càng đi tới cảnh giới bất diệt. Tại sao bị vây năm vạn năm trong Tử Vân tiên phủ lại bị bỏ mình. Mặc dù nơi này không có thực vật, nhưng linh lực đầy đủ, đủ cho họ tiếp tục tu hành rồi!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, vừa định thu hồi, trong lòng chợt động, nhớ tới một đoạn nội dung từng được xem qua trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 676: Tử Khuyết di trân

Chẳng lẽ vật này chính là Tam Linh Khống Hồn Châm? Ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng có thể vững vàng chế trụ, cả đời cũng khó thể chạy thoát?

Nhạc Vũ truyền pháp lực vào bên trong, cẩn thận cảm giác phù văn trong đó, chỉ cảm thấy càng nhìn càng thấy giống.

Mặc dù còn chưa có cách nào xác định, tóm lại hắn phải là bảo vật khống chế thần hồn không sai. Mặc dù không phải là Tam Linh Khống Hồn Châm, ngày sau nói không chừng còn có chỗ hữu dụng. Hắn thuận tay thu hồi, lại đưa mắt nhìn hai bên cửa lớn, nhất thời có loại cảm giác nhẹ nhõm.

Trước đây hắn lo lắng nhất chính là ngoại trừ Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, chính là thi thể của hai đầu Yêu Tiên chân long. Bởi vì không cần xâm nhập vào trong này, chỉ cần phá vỡ được tiên trận bên ngoài là có thể lấy được đồ vật bên trong.

Tiếp tục đi về phía trước, đi tới Bích Ba Viện, Nhạc Vũ tiện tay vẩy ra, không cần Long Tước Phiến liền phá vỡ cấm chế, không chút trở ngại đi thẳng vào.

Bên trong nội viện, có tổng cộng tứ điện Côn Lôn, Tây Hải, Bắc Cực, Bồng Lai, Côn Lôn Điện hắn đã đi qua, mà ba điện còn lại chỉ có Tây Hải Điện linh trận cấm chế hơi yếu hơn một chút, xác nhận là Tử Vân Tán Nhân lưu lại giai đoạn truyền thừa tiếp theo.

Nhạc Vũ đi tới thủy tạ trong Tây Hải Điện, vẻ mặt trầm ngưng lấy ra Long Tước Phiến, đem Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ mười hai mặt bố trí trước người, lúc này mới thúc giục pháp lực, một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba vẩy ra, liền đem cấm chế nơi này phá khai ra một khe hở.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, đi xuyên qua khe hở kia, một đường liên tục vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang, lúc này không cần hắn sử dụng pháp môn gì khác, một đường thế như chẻ tre xông vào bên trong Tây Hải Điện.

Lúc bước vào cửa điện, Nhạc Vũ đầu tiên nhìn tới hương án gần đó. Sau đó nhìn thấy trên hương án có một quả cây quen thuộc, còn có một quyển sách màu vàng thật dầy, trong mắt hắn nhất thời hiện lên vẻ sáng bóng.

Nguyên Trí Linh Quả? Tử Khuyết Thiên Chương?

Cơ hồ theo bản năng Nhạc Vũ hút nhiếp hai đồ vật kia vào trong tay, trong nội tâm cảm thấy thật sự khó tin, Nguyên Trí Linh Quả cho dù ở thượng cổ hồng hoang, môn hạ của những Đại La Kim Tiên cũng không có được nhiều Nguyên Trí Linh Quả để dùng như vậy. Tuy Tử Vân Tán Nhân có sư thừa, nhưng Hồng Vân Tán Nhân cũng đã sớm vẫn lạc, không chiếu cố cho hắn được bao nhiêu, không biết hắn từ nơi nào lấy được vật này.

Nhạc Vũ dùng pháp lực hút nhiếp một giới chỉ trên bàn cầm vào trong tay. Hắn dùng thần thức tìm tòi, chỉ thấy bên trong giới chỉ rõ ràng cũng có được bốn mươi vạn đạo điển trở lên. Hơn nữa đều không ngoại lệ đều cực kỳ huyền ảo, liên quan tới những tiên gia phù triện mà Nhạc Vũ chưa từng tìm hiểu tới.

Quả nhiên! Nguyên Trí Linh Quả để lại cho ta tìm hiểu đạo điển mà sử dụng. Nếu không có vật này, ta muốn tìm hiểu những điển tịch kia chỉ sợ phải tốn ít nhất vài chục cho tới trăm năm thời gian mới được.

Không gian bên trong giới chỉ còn có linh dược cùng tài liệu chiếm cứ không gian mấy trăm trượng, đều không ngoại lệ là nhất phẩm trở lên, trong đó còn không thiếu linh vật tiên phẩm.

Nhạc Vũ có hoàng hôn giới, không quan tâm tới thứ này bao nhiêu, duy nhất phát hiện bên trong có vài linh dược có thể gia tăng được Huyền Hạo Cực Thiên Đan. Còn có mười mấy khối kim chúc có thể dùng luyện chế tiên binh có thể làm hắn xem trọng, vì thế phân biệt một phen.

Ngay sau đó hắn lại đem lực chú ý chuyển qua quyển sắc kim sắc, nhìn thấy trên quyển sách còn có một viên Hồn Ngọc, liền dùng hồn thức thăm dò.

Sau đó chợt nghe bên trong vang lên thanh âm Tử Vân Tán Nhân:

Vật này tên là Tử Khuyết Thiên Chương, là do tiên sư lưu lại, dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp phỏng chế, theo lời đồn đãi nếu tu tập có thể nhắm thẳng vào Kim Tiên đại đạo. Nhưng chỉ tiếc sau khi tiên sư vẫn lạc, ta chỉ tập được hai thiên tàn

hiệt, cũng không biết phương pháp sử dụng, chỉ đành gác qua một bên. Nếu như ngươi có hứng thú, có thể tiếp tục thu thập.

Nhạc Vũ tiện tay lấy ra Tử Khuyết Thiên Chương trong giới chỉ của mình, sau đó hợp lại chung một chỗ. Ngay lập tức khí huyết trong lồng ngực của hắn không khỏi liền sôi trào không ngừng.

Tử Vân Tán Nhân lưu lại kim thư, quả nhiên bao hàm hai thiên Tử Khuyết Thiên Chương, cộng thêm chính hắn từng lấy được, hợp lại chung một chỗ đã được năm thiên.

Lúc này bên trên kim hiệt đã hiện lên chữ viết nhàn nhạt, chính là một loại Thái Cổ tự thể hắn chưa từng gặp qua, bút vẽ phức tạp, hình thể thật ưu mỹ. Vừa nhìn vào có loại cảm giác huyền diệu nói không nên lời, chỉ hiểu mà không thể diễn đạt ra được bằng lời nói.

Nhạc Vũ vừa nhìn liền cảm thấy mình có chút hiểu ra, thần hồn bản thân cũng tựa hồ chiếm được thăng hoa nào đó, chỉ một lát sau đã tăng trưởng hơn nửa thành.

Thậm chí bên trong cơ thể cũng có biến hóa, ngũ hành trong ngoài tổng cộng có sáu phù trận đều có biến hóa. Trước kia khi Nhạc Vũ tu hành còn có khuyết thiếu, vào giờ phút này hầu như đã hồi phục lại, pháp lực càng tăng trưởng. Bên trong Diễn Thiên Châu lại càng giống như dời non lấp bể.

Hồi lâu sau, trong mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ kinh nghi đặt thiên hiệt xuống, nhất thời trong mắt tràn đầy cảm giác thật sự khó tin:

Thủ đoạn của Hồng Quân đạo tổ quả nhiên ảo diệu khó tả, những văn tự thượng cổ này, không biết tới khi nào ta mới có thể hiểu xong toàn bộ.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đem thiên chương thu hồi. Sau đó lại nhìn sang những vật khác trên hương án, trong này cũng không có linh thủy linh hỏa, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, cho dù là ở thời đại thượng cổ, những loại linh vật này cũng cực kỳ thưa thớt, nào có dễ dàng thu thập tới như vậy? Mà trên hương án ngoại trừ Tử Khuyết Thiên Chương cùng Nguyên Trí Linh Quả mà hắn đã thu hồi, cũng chỉ có vài bình ngọc, một hộp ngọc, không còn thứ gì khác. Bên trong bình ngọc phần lớn là tiên đan dùng để tu hành cùng hồi phục pháp lực.

Chỉ có một bình ngọc hơi lớn hơn một chút, cầm trong tay cảm giác nặng như ngọn núi. Trong lòng Nhạc Vũ liền biết là thứ gì, vừa mở ra nắp bình liền thấy bên trong rõ ràng là một đoàn linh quang ngũ sắc tràn ra.

Quả nhiên là Ngũ Hành Tinh Khí, vị sư phụ cách thế kia của ta cũng góp nhặt được không ít. Phân lượng trong này vượt xa tổng số lượng trước kia gấp ba lần.

Sau một khắc Nhạc Vũ liền cảm thấy đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong đan điền của hắn bắt đầu bạo động lên. Hồn niệm lộ ra vẻ khát khao mãnh liệt, ảnh hưởng lẫn nhau khiến chính bản thân hắn cũng có loại cảm giác đói khát. Nhạc Vũ cười khổ, đem Ngũ Hành Tinh Khí hút vào bên trong đan điền của mình hơn phân nửa.

Đoàn ngũ sắc năng lượng chỉ trong chớp mắt liền chấn động, chẳng những hồi phục toàn bộ nguyên khí đã tổn thương lúc trước, thể tích càng tăng trưởng thêm một vòng nhỏ, cuối cùng phảng phất như vừa ợ no, phun ra một đoàn khí tức ngũ sắc. Vừa rót vào Ngũ Hành Phù Trận bên ngoài, khiến cho cả sáu phù trận đồng thời liền lớn mạnh, chỉ trong một thoáng liền khiến pháp lực của hắn tăng lên tới năm ngàn thạch lực.

Nhạc Vũ híp mắt, trước đây khi hắn ở bên ngoài Quy Khư Cung mật cảnh, đã góp nhặt không ít, giờ phút này đều chứa bên trong Càn Khôn Hồ Lô. Bên trong bình ngọc này vẫn còn dư lại chừng gần nửa phần, nếu giao cho Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí hấp thu, hắn còn có thể giúp hắn gia tăng thêm ba ngàn thạch pháp lực.

Nhưng suy nghĩ lại đành thôi, pháp lực đều có thể tu luyện mà đạt được, nhưng Ngũ Hành Tinh Khí giờ phút này đối với hắn mà nói đều có trọng dụng. Sau này muốn luyện chế pháp bảo huyền binh, cũng có thể tạo ra vật bất phàm. Lại suy nghĩ tới thực lực luyện khí của hắn chưa đủ, đang cần đại lượng Ngũ Hành Tinh Khí làm bổ sung.

Cuối cùng là hộp ngọc kia, không phải luyện chế theo pháp bảo không gian, hơn nữa nhìn vào chất liệu tựa hồ là chuyên sử dụng bảo tồn linh vật cao cấp. Nhạc Vũ vừa cầm vào trong tay, vẻ mặt chợt ngưng đọng lại. Hắn mở ra nhìn vào chỉ thấy bên trong có bốn viên yêu đan, còn có bốn yêu hồn bị phù triện phong ấn, thoáng phân biệt, trong miệng Nhạc Vũ chợt thấy đắng chát.

Lại là thần hồn Chân Túc Tù Long cấp Thiên Tiên, vị sư phụ này của ta làm việc thật đúng là không chút kiêng kỵ! Thật không biết ở thời thượng cổ, hắn làm sao có thể bình yên vô sự, trừ phi là mấy vị Đại La Kim Tiên đỉnh cấp, chỉ sợ là không ai bảo vệ được hắn.

Bên trong hộp có một viên Hồn Ngọc, Nhạc Vũ cầm vào trong tay, chỉ nghe hồn niệm của Tử Vân Tán Nhân lưu lại bên trong nói:

Đã vào môn hạ của ta, phải tu tập luyện khí. Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cùng Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn mà ta lưu lại, ngoại trừ dùng để luyện đan, cũng là một phương pháp luyện khí tuyệt hảo. Dùng hai vật này có thể luyện chế ra tiên binh tùy thân, cùng Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm tương hợp, đương thời ít có đối thủ. Tài liệu không được nhiều lắm, ngươi nên cực kỳ thận trọng! Nếu không tìm kiếm được linh diễm thích hợp, có thể đem chuyển thành Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm cùng Bắc Cực Hàn Phách Chân Dịch. Từ nay về sau ngươi tự mình hành sự.

Nhạc Vũ suy ngẫm một lúc, chợt lắc đầu. Yêu đan của Yêu Tiên, cố nhiên chất liệu thật tốt, hơn xa mấy trăm lần, nhưng hắn không thể sử dụng. Hơn nữa giờ phút này hấp thu hai loại linh thủy linh hỏa kia, ngày sau từng bước đề luyện liền có thể tăng lên trình độ như chân long chân hoàng. Thu lại hộp ngọc, Nhạc Vũ nhìn lướt qua bên trong phòng, không còn tìm thấy được vật nào.

Hắn cũng không hề rời đi, mà khoanh chân ngồi xuống bắt đầu cố gắng mở ra Tử Khuyết Thiên Chương. Lần này hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bay vẩy ra, vẫn không cách nào mở được. Tầng kim quang thật mỏng kia vẫn lung lay dao động, nhưng không hề tán, không cách nào xóa bỏ.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, nhặt được hai thiên Tử Khuyết Thiên Chương tuy làm hắn thật vui mừng, nhưng cũng khiến cho hắn lâm vào hoàn cảnh khó khăn, trừ phi Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn lại được nâng cao thêm một tầng.

Trong lòng hắn có chút rầu rĩ, đột nhiên ánh mắt lướt qua Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ, sau đó chợt mỉm cười, bắt đầu lật xem đạo điển mới thu được. Lần này dùng chừng thời gian mười ngày xem bốn mươi vạn điển tịch, hoàn toàn ghi nhớ lại, ngay lập tức liền sử dụng Nguyên Trí Linh Quả.

Tiến tới trạng thái thần minh, những phù triện cùng tiên gia đạo pháp nhìn qua thật sự vô cùng phức tạp nan giải kia giờ phút này lại vô cùng dễ dàng xem hiểu

rõ.

Nhạc Vũ trước kia từng tích lũy thật đầy đủ thâm hậu, Tử Khuyết Thiên Chương có thể làm cho hắn lĩnh ngộ được rất nhiều thiên địa đại đạo, cộng thêm hệ thống trí năng phụ trợ, tìm hiểu đạo pháp vốn còn dễ dàng hơn ai hết.

Giờ phút này lại có được Nguyên Trí Linh Quả trợ giúp, chỉ dùng sáu canh giờ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Ngay sau đó, trong mắt Nhạc Vũ lóe ra thần quang, bắt đầu phân tích những chiêu giữa và cuối cùng trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ngay trên cơ sở này, lại biến hóa suy diễn hoàn chỉnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 677: Trọng luyện tiên bảo

Ở trước mắt Nhạc Vũ lúc này có vô số hư ảnh bóng kiếm ánh đao lần lượt thay đổi, đủ loại dấu vết quỹ tích đang không ngừng hóa giải tổ hợp. Ngoài ra trộn lẫn bên trong còn có thiên đạo pháp tắc mà hắn hiểu rõ cùng với vô số kiến thức đạo pháp.

Trong bất tri bất giác thần kinh của hắn đã căng thẳng tới mức tận cùng. Toàn bộ trí não bắt đầu sôi trào, tận lực sử dụng tới mức lớn nhất. Vô số tin tức cũng bị hắn lật lật ra ngoài, thậm chí Đại Diễn linh trận bên trong thần quốc của Chiến Tuyết bắt đầu gia nhập vào trong việc giải toán.

Chỉ qua chốc lát, toàn thân Nhạc Vũ mồ hôi tuôn đầm đìa. Da thịt tái nhợt, là dấu hiệu nguyên khí tiêu hao quá lớn không kịp hồi phục làm tổn hại nguyên khí. Cho dù có được Nguyên Trí Linh Quả, đi vào cảnh giới thần minh nhưng giờ phút này trí não của Nhạc Vũ cũng không thể chứa đựng lượng kiến thức khổng lồ như vậy. Chỉ sau bốn canh giờ, Nhạc Vũ đành bất đắc dĩ ngừng lại, vẻ mặt vô cùng mỏi mệt, nhưng bên trong nội tâm lại tràn đầy vẻ hài lòng.

Bí quyết của kiếm ý đao ý quả nhiên là không đơn giản! Bốn canh giờ, so sánh với trận đại chiến hai tháng trước còn mệt mỏi hơn nhiều. Thật không biết Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan rốt cục làm sao làm được.

Sau khi tìm hiểu được bốn mươi vạn đạo điển, trong thiên hạ bàn về tu vi trận đạo phù pháp hắn ít có người sánh được với ta, tự hỏi phương pháp ngự kiếm xem như được liệt vào thiên hạ tuyệt đỉnh. Nhưng hôm nay mượn Nguyên Trí Linh Quả liều mạng cho nguyên khí tổn thương nặng nề thế nhưng cũng chỉ ngộ ra được hình thức ban đầu. Đây chẳng qua chỉ mới dựa vào Quảng Lăng Tuyệt Kiếm của tổ sư chế tạo ra bí quyết đao pháp mà thôi!

Nhạc Vũ khẽ thở dài, đem tiên đan khôi phục tinh khí nuốt vào, một lát sau mới cảm thấy thân thể hồi phục lại.

Vẫn còn hai canh giờ, Nhạc Vũ muốn bổ túc cho xong kiếm quyết đao pháp do

bản thân tự nghĩ ra, nhưng vừa mới bắt đầu Nhạc Vũ liền cảm thấy tâm thần mệt mỏi vô cùng, không sao chịu nổi gánh nặng.

Hắn suy nghĩ một chút, liền dứt khoát buông tha, ngược lại đi tìm hiểu Hiên Viên Phá Trận Lục. Hiên Viên bí truyền này đã được hắn tiến triển tới bộ phận về tiên đạo, trước kia Nhạc Vũ chỉ thoáng tìm hiểu, nhưng giờ phút này sau khi tìm hiểu hoàn toàn bốn mươi vạn đạo điển, đã thế như chẻ tre, tiến triển nhanh chóng. Tuy tiêu hao tâm thần nhưng rốt cục so với việc tự nghĩ ra kiếm quyết thật dễ dàng hơn rất nhiều.

Hiên Viên Phá Trận Lục bát đại tinh thâm, cuối cùng còn liên quan tới kiến thức trận đạo cấp bậc Đại La Kim Tiên. Ở trong tay Nhạc Vũ không phải là toàn bản, chỉ một lúc sau đã lĩnh ngộ bộ phận còn lại hoàn toàn. Còn dư lại một chút thật sự cao thâm, mạnh mẽ đi tìm hiểu chẳng qua làm lãng phí thời gian.

Nguyên Trí Linh Quả cuối cùng còn dư lại thời gian mười mấy phút, bị hắn dùng thiết kế trận đồ cùng pháp bảo.

Tuy giờ phút này thời gian không còn nhiều lắm, nhưng mỗi một phút sau khi phục dụng Nguyên Trí Linh Quả cũng tương đương với thời gian trăm ngày bình thường của hắn, thu hoạch không ít.

Đợi đến khi hiệu quả thần minh cảnh giới dần dần biến mất, trong mắt Nhạc Vũ đã trở nên trầm tĩnh.

Sau đó chuyện làm đầu tiên của hắn chính là lấy ra mười mấy tấm Hồng Ngọc Phù Tang Diệp, cùng hơn trăm giọt chân long tinh huyết bắt đầu vẽ phù triện.

Lần này không phải kết cấu phù triện, mà là tổ hợp tiên văn cùng triện văn lần đầu tiên tiếp xúc. Mười mấy tới trên trăm loại thiên địa pháp tắc bao hàm bên trong hành văn, sau đó lại đem những văn tự thượng cổ đại biểu cho thiên địa đại đạo kết hợp thành một thể, có thể làm cho uy năng tăng lên gấp bội.

Bất quá loại phương thức vẽ phù triện kiểu mới này cho dù Nhạc Vũ có năng lực phân tích cùng Thông Thiên Long Ngục Ấn trấn áp, nhưng vừa mới tiếp xúc cũng liên tục thất bại. Cho đến khi tổn thất tám tấm Hồng Ngọc Phù Tang Diệp làm hắn vô cùng đau lòng, tới tấm thứ chín xem như mới hoàn thành.

Ngay khi phù triện vừa vẽ xong, một cỗ hỏa linh lực thật lớn liền tụ tập tới. Nhạc

Vũ không chút do dự dùng Thông Thiên Long Ngục Ấn trấn áp, lại từ bên trong lấy ra Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa tinh thuần truyền vào bên trong. Ngay khi trên phù triện hồng mang chợt lóe, một tờ Kỳ Lân Chân Hình Phù đã thành tựu.

Đây có thể xem như tiên phù chân chính rồi, chỉ tiếc uy năng còn kém hơn Chu Tước Chân Hình Phù một chút.

Nhạc Vũ thoáng cảm giác tiên khí nồng nặc bên trong tiên phù, gương mặt lộ vẻ hài lòng, tiếp tục luyện chế. Phương pháp chế luyện tiên phù hắn vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ, trên đường lại tiếp tục tổn thất mười mấy tấm Hồng Ngọc Phù Tang Diệp.

Tới cuối cùng, khi hoàn thành Kỳ Lân Chân Hình Phù thứ hai mươi ba, Nhạc Vũ liền ngừng lại. Chỉ vì Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn đã suy yếu tới cực điểm, thứ này cũng không phải vô hạn, nếu còn muốn tiếp tục lấy ra, chỉ sợ ngay cả hỏa chủng cũng sẽ không còn cách nào bảo toàn.

Nghĩ lại uy thế của Yêu Đế Loan Thiên ngày đó, ngay cả Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù đã hấp thu hai trăm ức linh thạch vẫn có thể ngạnh kháng, nếu không phải sợ hãi kiêng kỵ tờ tiên phù do Quảng Lăng Tán Nhân ban thưởng xuống, vội vã bỏ chạy, lấy lực lượng của Thần Phù hắn là không cách nào đả thương được nàng.

Hai mươi ba tấm Kỳ Lân Chân Hình Phù tính ra có thể bảo vệ được hắn yên bình thoát khỏi tay Loan Thiên mà thôi, hơn nữa còn là vật ngoại thân, cũng không thể hoàn toàn dựa dẫm.

Có đủ thực lực đối kháng với ba vị Yêu Đế Thanh Châu hay không, cuối cùng cũng phải dựa vào Tử Khuyết Thiên Chương, hơn nữa còn thêm vài món pháp bảo huyền binh mà hắn đang muốn luyện chế.

Nghĩ tới đây, hắn không chút do dự lắc mình đi tới trong sân rộng đình viện bên ngoài Bích Ba Viện. Đi tới ngay trung ương, đến bên cạnh cự đỉnh có cửu long quấn quanh, đầu tiên dùng pháp lực nhiếp hút tới bên cạnh, bắt đầu phân tích kết cấu phù triện, không bao lâu liền đánh ra pháp quyết liên tiếp, đem từng hồn ấn đánh vào trong đỉnh, bắt đầu tế luyện.

Cửu Long Trầm Kim Đỉnh có thể công có thể thủ, vô luận dùng luyện đan luyện khí cũng là công cụ thượng giai, chính là kim hệ chí bảo tuyệt đỉnh. Long hồn của chín chân long mười lăm cấp bên trong cộng thêm Tinh Hải Trầm Kim, ở trong tiên khí xem như cũng có chỗ đứng riêng của mình.

Nhạc Vũ pháp lực mênh mông, có thể sánh bằng Tán Tiên, nhưng đến tột cùng vẫn còn kém Linh Tiên Thiên Tiên không chỉ một cấp bậc, phát huy không nổi một hai thành uy năng của vật này.

Cũng may hắn đã tìm hiểu thật nhiều đạo điển, vô luận là Diễn Thiên Châu hay năng lực phân tích đều có được tiến triển khổng lồ. Bản thân thần hồn cô đọng thuần túy, không hề kém Linh Tiên chút nào. Vì thế hắn có thể phân tích được linh trận bên trong cự đỉnh, nếu đổi lại là người khác, hồn thức vừa nhích tới gần liền gặp khí linh chân long bên trong gây thương tích. Mặc dù có thể không sao, nhưng không hao tốn mười mấy năm tới trăm năm, cũng phân tích cảm ứng được kết cấu linh trận bên trong, càng không nói tới có thể tế luyện.

Mà cho dù là giờ phút này Nhạc Vũ cũng chỉ có thể thoáng tế luyện mà thôi, thu vào trong tay áo, liền phá vỡ không gian tiến vào bên trong đan thất. Đem cự đỉnh đặt lên Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm.

Tiếp theo Nhạc Vũ nhắm mắt nhập định ngay tại nơi này, bắt đầu điều tiết huyết nguyên linh khí bên trong cơ thể, hoàn toàn khôi phục lại, sau đó mở ra linh trận phong ấn cửa đá bên dưới cự đỉnh. Chỉ một thoáng, liền có Địa Tâm Tử Diễm từ trong thoát ra, thiêu đốt dưới đáy Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Sau một khắc, Nhạc Vũ lấy ra Tử Thần Thiên Tinh đồng loạt bỏ vào.

Suốt một năm sau, Nhạc Vũ vẫn khoanh chân ngồi bên trong đan thất, duy nhất biến hóa chính là quanh thân thể hắn hiện ra mấy pháp bảo lóe lên linh quang, trôi nổi bên cạnh.

Trong đó làm người nhìn chăm chú nhất cũng là Huyền Quy Tiên Trạc, thủy lam quang hoa trên tiên trạc nhộn nhạo không thôi. So với lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn ẩn chứa tiên linh khí.

Biểu Lý Càn Khôn Đồ cũng như thế, phảng phất như đã được thông linh, không ngừng xoay tròn quanh Nhạc Vũ, linh quang lóng lánh, không còn vẻ suy bại của trước kia.

Tiếp theo sau là Thiên Mộc Trâm, vật này đã biến hóa không ít. Thế nhưng cũng mơ hồ phát ra tiên linh khí, ngoại trừ không có linh tính, thanh quang chói mắt không kém hai pháp bảo trước.

Cuối cùng chính là một loạt điểm nhỏ màu lam phảng phất như chư thiên tinh tú trên bầu trời, đây là Hàn Anh Tinh Sa mà Nhạc Vũ thu thập được bên ngoài Quy Khư Cung mật cảnh luyện chế thành. Nhìn như nhỏ nhất, phảng phất như những hạt bụi, nhưng mỗi một viên đều tụ tập mười viên Hàn Anh Tinh Sa trở lên, còn trộn lẫn một chút Tử Thần Thiên Tinh, hợp luyện mà thành. Từng điểm nhỏ màu lam cũng nặng như một ngọn núi cao, có tới sức nặng vài chục vạn thạch. Tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm viên, chừng ngàn vạn thạch, vô luận dùng đập người hay tiếp dẫn lực lượng của tinh tú đều có uy năng vô cùng.

Nhạc Vũ từng thử qua, uy năng còn vượt hơn Chu Tước Chân Hình Phù, ước chừng còn cao hơn ba thành. Phối hợp cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết càng thêm khó lường.

Dùng đối phó Loan Thiên vẫn còn kém một chút, nhưng nếu hợp lực cùng những pháp bảo khác, thật sự vẫn có lực tự vệ.

Hắn đem vật này đặt tên là Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa, tuy kém Biểu Lý Càn Khôn Đồ cùng Huyền Quy Tiên Trạc một chút, uy năng cũng cực thịnh so với những pháp bảo khác. Bất quá giờ phút này trong số những trọng bảo, tất cả lực chú ý của Nhạc Vũ đề đặt ở trước mắt.

Trước mặt hắn chừng ba thước, giờ phút này nổi lơ lửng hơn ngàn mặt trận kỳ, còn có một vòng tròn cỡ lòng bàn tay.

Trận kỳ hiện lên màu đỏ, tổng cộng một ngàn lẻ tám trận kỳ, gọi là Hồng Ngọc Mộc Hồn Kỳ. Đều dùng chút ít Hồng Ngọc Phù Tang Diệp còn sót lại từ thời hồng hoang hỗn hợp thêm chút linh tài trân quý khác luyện chế ra.

Vật này hắn dùng thay thế Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm để bày trận, chỉ cần bản lĩnh trong trận đạo của hắn không phải quá kém, có thể vượt hắn siêu phẩm pháp bảo.

Nhưng dùng trận kỳ này bày trận, không khỏi có xu hướng thiên về mộc hệ. Mấy hệ còn lại tuy cũng có thể phát ra, nhưng hiệu quả còn kém hơn một chút.

Vòng tròn ngọc chất cũng là một trận bàn, ngũ sắc giao nhau, vô số ngũ hành linh lực hội tụ bên trong, lưu chuyển không ngừng.

Giờ phút này toàn bộ tâm thần của Nhạc Vũ đều hội tụ bên trong trận bàn. Hắn cẩn thận quan sát linh lực lưu chuyển, sau đó đề tụ ba loại linh hỏa bên trong cơ thể, bắt đầu không ngừng sửa đổi linh phù bên trong. Khiến cho ngũ hành lưu động bên trong càng thêm thành thục lưu loát.

Ngay khi trong mắt hắn vừa hiện lên vẻ hài lòng, Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm đang không ngừng thiêu đốt Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, bỗng nhiên cự đỉnh không ngừng đung đưa, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, biết được huyền binh mà mình khổ công luyện chế suốt bao nhiêu ngày rốt cục đã tới lúc…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 678: Tiên binh xuất thế

Chỉ trong vài lần hô hấp, Cửu Long Trầm Kim Đỉnh chấn động càng lúc càng thêm kịch liệt, phảng phất như sắp có đồ vật gì đó muốn từ bên trong phá đỉnh bay ra.

Gương mặt Nhạc Vũ càng thêm ngưng đọng lại, nhưng vẫn chưa mở nắp đỉnh. Hắn thi triển pháp quyết, đem trận bàn dời ra sau gáy mình, lại đem Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ tế lên quay chung quanh người, chỉ một thoáng sau đại lượng ngũ hành linh lực liền tuôn ra.

Đây chính là Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận đã được cải biến, Nhạc Vũ e ngại mỗi lần bày trận quá mức phiền toái, hơn nữa còn tốn nhiều thời gian, sẽ bất lợi trong việc đấu pháp. Vì thế làm ra thêm một trận bàn, lấy vô số linh trận đem một tòa đại trận cô đọng lại bên trong trận bàn bằng ngọc chất nhỏ như bàn tay, vừa lấy ra liền có thể sử dụng, không cần như trong dĩ vãng phải tiêu hao trí nhớ đi tính toán cùng sử dụng Cửu Sách Huyền Hạo Thiêm để bày trận.

Vật này cũng được hắn dùng tiên văn và chữ triện thời thượng cổ cải biến, uy năng so với đại trận nguyên lai tăng lên thêm một tầng. Bên trong nhiều loại pháp bảo trong tay hắn, mặc dù cũng không phải là vật trân quý nhất, nhưng tuyệt đối thực dụng nhất.

Đợi đến khi cảm giác được Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể mình tựa hồ tăng vọt thêm một thành, Nhạc Vũ bắt đầu dùng Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn đánh vào bên trong cự đỉnh. Cơ hồ đánh ra chuyên nhất thủ ấn liền làm sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, tựa hồ tiêu hao thật lớn, khí huyết vô lực.

Đã thành công!

Một canh giờ sau, trong con ngươi Nhạc Vũ hiện lên một tia sáng bóng, sau đó vung tay lên, Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa liền phát ra hoàng quang nhàn nhạt, đem Thiên Mộc Kiếm cùng vài món trọng bảo bố trí quanh người, lúc này

kết xuất thủ ấn cuối cùng, đem một cỗ pháp lực mênh mông cuồn cuộn đánh vào bên trong cự đỉnh.

Trong chốc lát liền nghe được một trận long ngâm phượng minh, nắp đỉnh bỗng dưng bị mạnh mẽ nhấc lên, sáu đạo quang hoa phóng lên cao, bắn nhanh đi.

Há có thể cho phép các ngươi chạy thoát!

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa chợt tản mát ra nguyên từ lực mạnh mẽ, đem sáu đạo quang hoa bó buộc lại, mấy trọng bảo khác cũng vây quanh, đem sáu đạo quang hoa bức lui trở về.

Bất quá mấy đạo quang hoa không ngừng giãy dụa, cố gắng ra sức chạy trốn. Thời gian trôi qua, Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa cùng vài món trọng bảo như có vẻ không thể trấn áp.

Nhạc Vũ không chút để ý, tiếp tục thúc giục ấn quyết trong tay, sau đó miệng phun ra một chữ:

Ngưng!

Chỉ một thoáng, sáu đạo quang hoa khựng lại trên không trung, hiện ra thân hình. Rõ ràng là hai lam hai hồng, còn có hai huyền binh cơ hồ hoàn toàn trong suốt. Phân thành ba cặp đao kiếm thật rõ ràng.

Nhạc Vũ vừa thi triển pháp lực đem sáu thanh huyền binh mạnh mẽ lôi tới trước người. Nhìn thấy khí linh bên trong không ngừng giãy dụa, với trăm vạn thạch pháp lực của hắn dường như có chút không thể trấn áp.

Hắn cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên sáu thanh huyền binh, đến lúc này chúng mới yên tĩnh xuống.

Sau đó hắn lạnh lùng cười nói:

Các ngươi do ta dùng tinh huyết nuôi dưỡng, lấy Tam Muội Chân Hỏa luyện thành. Trời sinh cùng ta có cảm ứng, có thể tùy ý sai khiến, làm sao các ngươi muốn chạy thì có thể chạy thoát đây! Biết điều một chút cho ta hoàn toàn luyện hóa, chớ si tâm vọng tưởng!

Hắn vừa nói xong vài món huyền binh dùng long hồn cùng hỏa hoàng hồn chế luyện càng giãy dụa kịch liệt.

Nhạc Vũ thấy thế cau mày, trong lòng có chút phiền não, lại quát lạnh lần nữa:

Ta biết các ngươi khi còn sống là chân long thiên hoàng, cũng từng ngạo tiếu một phương, tuyệt không cam tâm để một tu sĩ Đại Thừa nho nhỏ làm khí linh tiên binh. Nhưng các ngươi đừng quên, sinh tử của các ngươi cũng chỉ nằm trong nhất niệm của ta! Lại muốn giãy dụa, cẩn thận ta diệt trí nhớ thần hồn! Sáu tiên binh của ta tuy phẩm cấp còn thấp, nhưng lại dùng Tử Thần Thiên Tinh chế luyện, ngày sau có vô hạn phát triển. Làm khí linh cho ta, ngàn vạn năm sau chưa chắc không thể được như Ngọc Đỉnh chân nhân cùng Đa Bảo đạo nhân, còn có thể bỏ qua nguyên xác, cải tạo hình thể đắc đạo!

Hắn nói tới Ngọc Đỉnh chân nhân cùng Đa Bảo đạo nhân chính là hai Đại La Kim Tiên nổi danh thời đại hồng hoang, pháp lực chỉ kém hơn Đạo tổ.

Theo tin đồn thời thượng cổ, bản thể của hai vị này đều là tiên thiên linh bảo. Khi hồng hoang sơ khai, thoát xác biến hóa, chứng thành Kim Tiên đại đạo.

Ngoài hai vị này, cũng có không ít tiên nhân là từ linh vật biến hóa. Nhưng nếu bàn về danh khí vẫn còn kém họ. Quả nhiên lời vừa thốt ra, sáu tiên binh đều bình tĩnh lại, trôi nổi trước người.

Nhạc Vũ không khỏi thầm thở ra một hơi, nếu xóa đi ý thức của chân long thiên hoàng, thật ra không phải là không thể nào. Nhưng như vậy cũng ý nghĩa những khí linh kia sẽ mất đi bản lĩnh thần thông cùng trí nhớ, tất cả đều hoàn toàn tiêu tán, khiến cho uy năng của huyền binh bị giảm đi. Giờ phút này có thể làm cho chân long thiên hoàng không tiếp tục phản kháng, như vậy không còn gì tốt hơn. Không tới vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không nguyện sử dụng thủ đoạn cực đoan đến như thế.

Hắn không chút do dự, đầu tiên đem đôi đao kiếm trong suốt cầm trong tay. Bắt đầu đem từng đạo hồn ấn đánh vào bên trong, có được chân long thiên hoàng phối hợp, hơn nữa đôi đao kiếm được Nhạc Vũ sử dụng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt khí huyết thần hồn luyện chế mà thành, quá trình luyện hóa cũng trở nên thật dễ dàng. Chỉ trong chốc lát một đao một kiếm đã phát ra tiếng rít, cùng thần hồn của hắn mơ hồ hô ứng, bắt đầu xoay tròn quanh người hắn.

Ngay khi Nhạc Vũ nhìn thấy hai lưỡi đao cùng kiếm đồng thời biến mất, phảng phất như không hề tồn tại, lại đem canh kim kiếm khí trong cơ thể đưa vào bên trong. Chỉ trong chốc lát liền lộ ra hai đạo đao mang kiếm khí vô cùng sắc bén.

Dùng Tử Thần Thiên Tinh hỗn hợp cùng vài chục loại tài liệu siêu phẩm như linh kim lại lấy kim hệ Yêu Tiên long đan làm hạch tâm, long hồn làm khí linh, khiến hai tiên binh trở nên vô cùng lợi hại.

Thử lại kiếm quyết cảm thấy thật như ý. Đặc biệt xương cổ chân long trong đao cùng âm trận lớn nhỏ bên trong, toàn bộ đều viên mãn, dù liên tục tiến vào Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao thất chuyển cũng vẫn dư thừa lực lượng, lúc này trong ánh mắt Nhạc Vũ mới lộ vẻ hài lòng.

Hai thanh đao kiếm này vừa có thể thi triển được đao pháp kiếm quyết do hắn tự nghĩ ra, hơn nữa còn có thể sử dụng Vô Tướng Kiếm cùng Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, giúp hai môn thần thông này phát huy được tới mức tận cùng.

Lúc trước Vô Hình Hàn Phách Kiếm tuy thật vô ảnh vô hình, nhưng vì phải súc tích hàn lực, vì thế rơi xuống hạ tầng, dễ dàng bị tu sĩ phát hiện.

Ta lấy Quảng Lăng Tuyệt Kiếm làm cơ sở, cải biến ra Thiên Ý Tuyệt Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao Quyết, như vậy thanh kiếm này tên là Thiên Ý, đao tên là Nghịch Thiên!

Nhạc Vũ vừa niệm ra tên của hai thanh huyền binh, ngay lập tức trên thân kiếm đao hiện lên chữ triện Thiên Ý cùng Nghịch Thiên thật rõ ràng. Long Hoàng hồn bên trong thân kiếm cũng liên tục gầm thét không ngừng.

Hai đôi đao kiếm khác Nhạc Vũ cũng đem đi tế luyện, một đôi tên là Kiếp Hỏa Băng Phách, một đôi khác gọi là Thiên Đình Hàn Cực.

Sau khi Nhạc Vũ luyện hóa xong chỉ thoáng thử dùng, sau đó đánh vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, đặt cạnh hai cỗ thân ngoại hóa thân.

Thật ra nếu nói về giá trị uy năng, hai đôi đao kiếm dùng yêu đan thần thú cao cấp chế luyện phải cao hơn hai thanh huyền binh Thiên Ý Nghịch Thiên. Nhưng nếu nói về mức độ sắc bén, lại kém hơn một chút. Vì vậy Nhạc Vũ mới tuyển hai thanh này dùng làm huyền binh sử dụng cho bản thể.

Thật ra giờ phút này sáu thanh đao kiếm chỉ có thể được xem là đao kiếm phôi thai mà thôi. Nhạc Vũ vẫn chưa thiết kế linh trận quá mức phức tạp vào bên trong, bởi vì tận lực tránh việc thất bại.

Lấy thân thể Đại Thừa luyện chế tiên binh vẫn thực sự vượt cấp quá nhiều. Mặc dù bên cạnh hắn có Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, nhưng hắn vẫn không dám nắm chắc. Mà yêu đan long hồn dùng làm tài liệu luyện khí cũng là tài liệu cao nhất trong thế giới này, mặc dù ngày sau có thể phi thăng hồng hoang bản giới, cũng chưa chắc có thể tìm được.

Vì vậy Nhạc Vũ phải vô cùng cẩn thận, hết thảy đều dùng tỷ lệ thành công tới suy tính. Sáu thanh tiên binh đều chỉ có tiên trận cực kỳ thô thiển mà thôi.

Nhưng cũng may có Tử Thần Thiên Tinh luyện chế, tương lai sẽ còn phát triển vô tận, ngày sau nếu bản lĩnh phương diện trận đạo cùng luyện khí tăng lên, có thể sửa đổi lại thêm lần nữa.

Đem sáu thanh tiên binh xử lý xong, Nhạc Vũ vẫn chưa đóng cửa Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, lại lấy ra Tử Khuyết Thiên Chương đặt ngay trước người. Giờ phút này hắn mượn lực lượng trận đồ mới luyện ra, cũng không cách nào đánh ra được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bốn. Nhưng giờ phút này huyền binh đã thành cũng là có biện pháp khác.

Tiện tay đem Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm đưa tới trước người, sau đó dùng pháp lực thúc giục, phun ra một tia canh kim kiếm khí, đánh thẳng vào Tử Khuyết Thiên Chương.

Nếu đổi lại là Vô Hình Hàn Phách Kiếm, dù muốn phá vỡ tầng phòng hộ ngoài cùng của Tử Khuyết Thiên Chương cũng khó khăn. Canh kim kiếm khí vô cùng sắc bén, mãi cho tới khi tầng kim quang xuất hiện mới ngăn trở được tia canh kim kiếm khí.

Ngay sau đó Nhạc Vũ mượn lực lượng trận bàn của Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba, quả nhiên thành công phá vỡ.

Đặt tay lên trên sách, tâm thần Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy hoảng hốt, hoàn toàn lâm vào bên trong thế giới trong sách.

Giờ khắc này hắn đang ở bên trong thế giới ảo cảnh trong sách, nhìn thấy tình cảnh hồng hoang sơ khai khai thiên tích địa. Chẳng qua tin tức không hoàn toàn trọn vẹn, hắn vừa tỉnh ngộ ra, không gian ảo cảnh này cũng thật cực kỳ có hạn.

Vẫn còn một thiên Tử Khuyết Thiên Chương! Dường như ghi chép tất cả đại đạo từ khi vũ trụ sơ khai. Nhưng nếu Hồng Quân đạo nhân phỏng chế Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhất định bên trong vẫn còn nhiều nơi thiếu sót. Nhưng đối với tu sĩ hậu thế hồng hoang mà nói, có thể xem thấy vật này đã có tạo hóa thật lớn. Không trách được Tử Vân đạo nhân nói vật này có thể giúp người tiến vào Kim Tiên đại đạo.

Thần trí Nhạc Vũ chìm vào trong nửa mê nửa tỉnh, không biết qua bao nhiêu thời gian hắn mới từ từ thanh tỉnh lại. Trước tiên hắn liền thở sâu một hơi, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ.

Hắn nhìn thấy mình đưa thân vào trong hồng hoang, nhìn thấy được tràng diện chiến đấu thật lớn!

Thật sự làm cho hắn cảm thấy bản thân mình ở trước mặt thiên địa oai nhỏ bé thế nào, phảng phất chỉ là tro bụi, một khắc kia, đạo tâm của Nhạc Vũ thiếu chút nữa đã bị dao động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 679: Trọng luyện Côn Bằng

Thu hồi lại Tử Khuyết Thiên Chương, trong lòng bàn tay Nhạc Vũ bắt đầu xuất hiện một cây ngũ sắc quang châm, sau đó không ngừng tăng cường hoàn thiện pháp tắc tương quan với Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm. Nhìn bề ngoài không có biến hóa gì nhưng Nhạc Vũ lại tinh tường lực sát thương bên trong đã có bất đồng.

Lần này sở đắc bên trong Tử Khuyết Thiên Chương của hắn rất ít nhưng tin tức lại khổng lồ.

Trên thực tế khi hắn ở trong ảo cảnh của Thiên Chương cảm ngộ được mấy trăm pháp tắc, cho dù tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong cũng cần thời gian trăm năm để tìm hiểu.

Một quả Nguyên Trí, một bản Tử Khuyết Thiên Chương khiến cho tích lũy về phương diện đạo pháp trận đạo của hắn khó có người nào trên thế gian có thể so sánh.

- Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười ba có thể đâm thủng thần thông hộ thân của Loan Thiên. Đáng tiếc chỉ cần bản thể Ngũ Sắc Thần Quang của mình tiến thêm một tầng hay thêm được một bảnTử Khuyết Thiên Chương thì sẽ chính thức không sợ chủ nhân Thanh Châu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nghĩ đến uy thế ngày đó này của Thanh y phu nhân, Nhạc Vũ không khỏi cau mày. Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười ba chỉ có thể xuyên thủng mà thôi, muốn làm đối phương bị thương thì còn kém quá xa.

Cũng không suy nghĩ thêm, Nhạc Vũ thu lại mấy trọng bảo vào không gian tu di. Nhìn lại căn phòng trống rỗng, Nhạc Vũ bất giác lại dâng lên buồn bã.

Đã qua hơn một năm, mỗi ngày hắn đều không tu hành thì luyện khí để quên đi nỗi đau. Nhưng vẫn có những lúc không ngăn nổi nỗi nhớ Đoan Mộc Hàn.

Qua một năm này, đoán chừng Hàn Nhi đã tỉnh lại. Chỉ là lúc này bản thân đâu còn mặt mũi đi gặp nàng?

Khẽ thở dài một tiếng, Nhạc Vũ gạt đi tạp niệm rồi lấy ra mấy miếng hồn ngọc, thêm vào một khối hồn dịch huyền anh ngưng kết thành hình ngọc.

Từ mười mấy năm trước, Nhạc Vũ đã có ý định trọng luyện Côn Bằng. Chỉ vì vẫn chưa đủ tài liệu thích hợp nên không thể tiếp tục. Hiện giờ hắn đã tham ngộ hơn bốn mươi vạn đạo tàng, lại có đầy đủ tài liệu, vô luận là thời cơ hay điều kiện đều đã triệt để thành thục

Côn Bằng đã mở linh trí, sau khi dung hóa linh dịch huyền anh thì thần hồn càng thêm mạnh mẽ, chỉ yếu hơn Côn Ngô một chút mà thôi.

Về phần thân hình, Nhạc Vũ ý định dùng Tử Thần Thiên Tinh làm chủ tài liệu, thêm vào dung hợp cốt cách Chân Long. Về phần phù trận khắc ấn các loại bên trong thì hắn đã sớm suy nghĩ qua vào lúc phục dụng Nguyên Trí linh quả một năm trước. Qua hơn một năm đã đem thiết kế này không ngừng cải tiến đến hoàn mỹ.

Gần ba tháng sau ở trong đan thất có một thân thể cơ giới cao chừng một người rưỡi bình thường.

Thân hình này dĩ nhiên là bộ khung của Côn Bằng. Đôi mắt của nó được làm từ bảo thạch đang tỏa sáng lấp lánh, hai cánh sau lưng được chế thành từ Long Lân dung hợp với Tử Thần Thiên Tinh, vừa có thể phi hành lại vừa có thể hộ thân. Vũ khí là hai thanh phi kiếm, đều chế tạo từ Tử Thần Thiên Tinh dung hợp siêu phẩm linh kim. Tuy còn kém xe ba cặp đao ác quỷ của Nhạc Vũ nhưng cũng là huyền binh đỉnh cấp nhất trong thế giới này.

Toàn thân Côn Bằng phủ dày đặc Long Lân, trong hạch tâm thân thể có khắc một chữ "Đình" không khác với chữ trong thần hồn của Nhạc Vũ. Bên ngoài chữ Đình là một pháp trận Ngũ Hành cực lớn có độ phức tạp vượt qua cả Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận.

Linh trận này có thể khiến cho thần thông lôi pháp trên chữ triện cổ của Côn Bằng có uy lực tăng gấp đôi. Vào thời điểm mấu chốt có thể đem lôi lực chuyển thành từ trường. Thậm chí cơ hồ tất cả Ngũ Hành Đạo pháp, chỉ cần Côn Bằng

có thể học được đều có thể sử dụng.

Thủ đoạn của Côn Bằng tuy không quá nhiều nhưng công thủ song toàn mà không nghiêng hẳn về bên nào. Sau khi được tham ngộ Tử Khuyết Thiên Chương thì trong giới tu sĩ Đại Thừa đã ít người có thể là đối thủ của nó. Nếu không phải thời gian quá ngắn, thần hồn chưa đủ kiên cố thì đối kháng Yêu Đế Tán Tiên cũng không rơi vào thế hạ phong.

Còn một cái khác hắn chuẩn bị cho Côn Ngô, kết cấu đại khái cũng không kém quá xa. Sau khi hoàn thành hai con khôi lỗi, Nhạc Vũ thầm tiếc nuối. Nhưng huyền anh linh dịch trong tay hắn không nhiều lắm, càng không có thêm nhiều Tử Thần Thiên Tinh, nếu không chi bằng chế tạo khôi lỗi với số lượng lớn, mỗi con đều có tiêu chuẩn yêu thú thập tứ giai hay Đại Thừa tu sĩ hậu kỳ. Chỉ cần khoảng trăm con thì hắn đủ quét ngang toàn bộ Tu Chân Giới Đông Thắng đại lục .

Khi đó cho dù là Loan Thiên Yêu đế cũng có thể một kích đuổi giết!

Hoàn thành xong hai khôi lỗi, Nhạc Vũ ngoại trừ luyện chế Huyền hạo đan và Vô Cực thiên đan trong Tử Vân Tiên Phủ thì cũng không có việc gì để làm.

Chỉ là lúc vừa định khai lô thì trong tâm Nhạc Vũ đột nhiên nhảy lên, cảm giác được điềm hung từ trước giờ chưa từng có.

- Có chút không đúng, là người có đại thần thông đang rình mò bên ngoài Tử Vân Tiên Phủ.

Một khi đưa tới Đan Kiếp, tất nhiên có đại nạn hàng lâm

Trong nháy mắt sau đó, Nhạc Vũ lấy ra Càn Khôn Dịch Ngải Bàn dùng tử vi đẩu số bắt đầu thôi diễn. Sau một lúc thì nhíu mày bỏ Càn Khôn Dịch Ngải Bàn xuống.

Hắn thủy chung không thể tính ra là nhân vật phương nào đang thầm tính toán. Chỉ biết lúc Đan Kiếp hàng lâm sẽ dẫn phát nghiệp lực thiêu đốt thần hồn, khi đó cũng là hắn yếu ớt nhất.

- Quả nhiên vẫn phải đợi thân ngoại hóa thân của mình hoàn thành sao?

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động thì đã tiềm nhập vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ. Tiên bảo này sau khi được hắn tăng cường những thứ đưa về từ Quy Khư cung thì không gian đã mở rộng lên đến phạm vi bốn vạn trượng.

Chỗ kiếm trận trung ương có một không gian nho nhỏ để Tứ Tượng Tỏa Thần bia phân trấn kiếm trận tứ phương.

Bên ngoài còn có một mảng lớn đất trống, tại sườn phía đông hắn có bố trí hai linh trận cỡ lớn, bên trong dùng hai quan tài thủy tinh làm hạch tâm.

Nhạc Vũ đầu tiên thay thế một chút linh thạch đã tiêu hao rồi thân thể lóe lên đi vào một chiếc quan tài. Nhìn vào trong đó thì thấy thân ngoại hóa thân đã phát triển đến mười tám tuổi, đúng như bản thân.

Nhạc Vũ đem hồn niệm thăm dò vào bên trong đan điền của nó thì thấy bên trong có một Kim Đan nằm ở chỗ trung ương, đồng dạng cũng có năm phù văn sắp xếp theo Ngũ Hành phù trận.

Điều bất đồng duy nhất là hóa thân này tu luyện không phải Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết mà là Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang cùng Huyền Minh Thần Quang.

Linh thủy linh hỏa trên thế gian này thật sự quá ít, Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết sau khi được hắn cải tiến thì uy lực còn hơn cả hai thần thông kia một cấp, đến tột cùng cũng không thể thu thập linh thủy linh hỏa cung cấp cho hóa thân tu luyện.

Cũng may phương pháp này không ảnh hưởng đến việc sắp xếp Ngũ Hành trong ngoài. Đại thần thông Ngũ Hành của thân ngoại hóa thân một khi tu thành thì thành tựu cũng không dưới bản thể của hắn.

- Vẫn chỉ là đến Cố đan kỳ?

Nhạc Vũ quan sát tình hình trong quan, lại khẽ nhíu mày. Nguyên khí của hai hóa thân cực lớn, lại không có trở ngại cảnh giới, có cái đại trận tương trợ nên tốc độ tu hành cực nhanh. Bất quá dựa theo tốc độ này ít nhất phải đến năm bảy năm nữa mới đến Nguyên Anh, lại càng không biết khi nào mới đến Đại Thừa.

Người tu hành không hỏi tuế nguyệt. Sau trường sinh thì ngàn vạn năm cũng chỉ

là nháy mắt. Nhưng bây giờ hắn lại không đợi được lâu như vậy.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền có ý định. Vào lúc hắn định rời đi thì dư quang lại liếc thấy Lôi Sí Tinh Giác Thú trong kiếm trận.

So sánh với một năm trước khi hấp hối, thương thế của yêu thú thập tam giai này đã tốt hơn rất nhiều. Lúc này toàn thân nó sáng lạn tinh quang, lôi sí mang theo lôi ngân đầy trời, thoạt nhìn trông rất đẹp mắt. Bất quá cũng chỉ xông loạn trong kiếm trận mà không có cách nào thoát thân.

Trong tâm Nhạc Vũ khẽ động, sau một khắc phi độn vào trong trận đứng trước người Lôi Sí Tinh Giác Thú, lạnh lùng nói: - Ngươi có nguyện thần phục làm tọa kỵ cho ta?

Lôi Sí Tinh Giác Thú nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trong chốc lát vô số tinh quang tụ hội thẳng kích đến.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiện tay đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tiêu tán toàn bộ tinh quang. Sau đó cũng không để ý đến nó hóa thành một đạo hồng qunag chạy ra khỏi Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Tiếp đó hắn sử ra một pháp quyết đẩy nhanh tốc độ vận chuyển của vạn kiếm đại trận lên một tầng.

Hắn muốn thu phục con yêu thú này cũng là nhất thời nảy ý. Bất quá dùng Lôi Sí Tinh Giác Thú thì cũng không kém hơn Sơ Tam. Nếu không nó đã không thể khiến chư yêu Thanh Châu coi trọng đến thế.

Ngay cả Yêu Đế Loan Thiên cũng sợ ném chuột vỡ bình.

Bất quá Lôi Sí Tinh Giác Thú lại không phải thuộc về siêu giai thần thú mà là biến dị thần thú. Trong thân thể nó có ba loại huyết mạch Chân Long, Kỳ Lân cùng Côn Bằng biến dị mà thành, trời sinh đã có đại thần thông lẫn huyết mạch truyền thừa của ba loại thần thú.

Trước mắt tuy chỉ là trung gian nhưng nếu có thể tiến thêm một bước thì ngay cả Đằng Huyền cũng không phải là địch thủ, nếu phát triển đến mức tận cùng thì có thể chống lại bất cứ thần thú siêu giai của hệ nào.

Điều khiến Nhạc Vũ nhìn trúng nhất chính là tốc độ của Lôi Sí Tinh Giác Thú. Thần thú này sở trường về thần thông Tinh Quang cùng lôi pháp. Thêm vào huyết mạch Côn Bằng nên tương lai tốc độ bay cực nhanh, cho dù không bằng Kim Sí Đại Bằng Điểu, một cái vẫy cánh có thể bay qua mười hai vạn tám mươi dặm nhưng chắc không kém quá nhiều.

Bất quá đã đối phương không tình nguyện, hắn cũng không muốn miễn cưỡng, càng không muốn dài dòng. Cứ dùng vạn kiếm đại trận đánh rớt vài phần ngạo khí của nó rồi nói sau.

Đoán chừng bị vây khốn ở đây chừng trên một trăm tám mươi năm thì nó sẽ không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 680: Sơ chưởng Thiên Ý

Sau khi ra khỏi Biểu Lí Càn Khôn Đồ, Nhạc Vũ trở về Tiên cung rồi trầm tư nhìn về phía xa.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền cũng nhờ vào tiên linh nơi đây để tẩy luyện thân thể, lúc này thấy thế cũng chần chừ dùng thần hồn truyền tới một tia ý niệm.

- Ngay cả các ngươi cũng cảm giác được có người tiềm ẩn gần Tử Vân Tiên Phủ?

Nhạc Vũ vô thức nhíu mày. Yêu tộc tuy không thể nào thôi diễn hung cát như tu sĩ nhưng trong lúc giáp mặt nguy hiểm lại thường có cảm ứng. Nếu là chỉ có một mình Sơ Tam hay Đằng Huyền thì cũng thôi, nhưng bây giờ cả hai đều có thì chỉ sợ chính thức là có phiền toái.

- Rốt cuộc là nhân vật phương nào đang chuẩn bị tính toán mình?

Hắn cũng hoài nghi là Yêu Đế Loan Thiên sau khi lành thương thế thì tìm tới tận cửa, nhưng nếu là nàng thì quả quyết không có khả năng đem Thiên Cơ che đậy khiến hắn không thể nhìn thấy nửa điểm.

Người này tuy là nhờ vào thiên cơ rối loạn nhưng sở học về tử vi đẩu số cũng không phải tầm thường.

Nếu là tu sĩ nhất định là tiếp cận Đông Hoa tán nhân, thậm chí có thể sánh vai.

Nhạc Vũ ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ được điểm nào quan trọng, cuối cùng cười lạnh.

- Bỏ đi! Không quản ngươi là ai, với tình hình hiện giờ của mình thì chờ lâu thêm một ngày chiến lực sẽ mạnh hơn một phần. Trừ phi ngươi vĩnh viễn không chịu ra mặt, chỉ là hiện giờ cũng không đi được hoàng hôn giới.

Đã biết nhất cử nhất động của mình hiện giờ đều bị người chú ý, Nhạc Vũ cũng dứt khoát trầm trụ tâm tư, lợi dụng hoàn cảnh linh lực ở đây nồng đậm gấp mấy chục lần so với Quảng Lăng sơn, lẳng lặng tu hành. Chỉ là tiến triển lúc này không lớn, trong mấy ngàn tổ phù văn cần thiết cho Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín, hắn dùng gần một năm cũng chỉ hoàn thành hơn trăm tổ mà thôi.

Nhạc Vũ cũng biết điều này là bình thường, tu sĩ Đại Thừa thường thường cần đến thời gian mấy trăm năm mới có thể đề thăng cảnh giới.

Tích lũy bản thân mình dĩ nhiên đầy đủ, chỉ cần đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đột phá lên tầng thứ chín là có thể tiến nhập Đại Thừa trung kỳ.

Bất quá tu hành Ngũ Sắc Thần Quang gian nan gấp mười lần công pháp khác. Cho dù lực huyết nguyên của nhục thân hắn hiện giờ đã đạt đến Đại Thừa đỉnh phong thì vẫn tiến triển gian nan, thời gian ba mươi năm cũng coi như cực nhanh.

Sau bốn tháng, Nhạc Vũ lại hồi tỉnh từ trong nhập định, bất giác khổ sở nhìn vào trân tàng trong Tu Di Giới cùng Tiểu Càn Khôn Hồ Lô, khi trông thấy mấy viên linh đan do Vô Cực thiên đan phân giải ra thì càng thầm lắc đầu.

- Thật hy vọng trong tay mình còn có một viên Vô Cực thiên đan

Đạo pháp tích lũy cùng cảm ngộ Thiên Đạo đều đã là đầy đủ, thứ hắn cần hiện giờ chính là pháp lực cùng cảnh giới. Ý định ban đầu của hắn là sau khi hoàn thành luyện khí thì luyện thành Vô Cực thiên đan rồi đi hoàng hôn giới tìm kiếm linh trân có thể tăng lên pháp lực, thuận tiện có thể chế phục Nguyệt Thiên luân kiếm trận.

Hắn cũng chưa từng dự kiến có người nhìn vào, mấy viên linh đan trong tay hắn dù có ăn vào toàn bộ cũng còn lâu mới đủ đem Ngũ Sắc Thần Quang lên tầng thứ chín. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đang lúc rầu rĩ, trong lòng Nhạc Vũ chợt động dùng hồn thức thăm dò vào trong hư không.

Sau một khắc hắn thấy một đạo phù chiếu bay từ sâu trong loạn lưu thời không lại gần. Đang lúc sắp sát đến thì có một lực lượng trong tầng không gian cản lại khiến phù chiếu dần khó có thể kháng cự.

- Một tên Đại Thừa sơ kỳ cũng dám ngăn cản tông môn ta truyền tin, ai đưa cho ngươi lá gan vậy!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng khiến toàn bộ cung điện dao động. Theo ý niệm của hắn khẽ động, Thiên Ý Kiếm từ trong tay áo xuyên ra chém vào một chỗ bên ngoài Tử Vân Tiên cung.

Vừa đến nửa đường, thanh kiếm đã phát lên một tiếng long ngâm rồi một long hồn thất trảo màu trắng quấn vào thân kiếm khiến Canh Kim kiếm khí càng thêm sắc bén vô cùng.

Nhạc Vũ dùng một tia hồn niệm bám vào thân kiếm. Chưa đầy một lát đã thấy từ trong một động phủ giấu kín bên ngoài có một Đại Thừa tu sĩ mặc áo lam đang lộ vẻ sợ hãi tế lên hai pháp bảo hình thuẫn hộ thân. Quanh thân hắn cũng hiện lên một tầng ánh sáng màu lam, là một đại thần thông.

Thiên Ý Kiếm vẫn thế như chẻ tre đâm xuyên hai pháp bảo hình thuẫn như gỗ mục, tầng ánh sáng màu lam cũng không thể nào ngăn cản.

Bất quá vào lúc kiếm quang vô ảnh vô hình sắp trảm sát người này thì đột nhiên một cự thủ hồng quang phá không chui ra bắt lấy thân hình của hắn đem vào hư không.

Nhạc Vũ nhíu mày, khí tức đột nhiên biến đổi. Chỉ một thoáng, cả người cùng phiến thiên địa phảng phất hoàn toàn dung hợp nhất thể.

Sơ Tam Đẳng Huyền thấy thế đều không hiểu, trong mắt lộ ra vài phần lạ lẫm lẫn sợ hãi uy áp tinh thần của chủ nhân.

Vào lúc hồng quang cự thủ kia định bỏ chạy, hai mắt Nhạc Vũ bỗng mở to, lộ ra một tia thần mang.

- Thiên Ý Kiếm! Dùng ta làm kiếm, đại chưởng thương thiên, phá cho ta!

Thiên Ý Kiếm bỗng dưng hoạch xuất ra một chuỗi quỹ tích huyền diệu đuổi theo hồng quang cự thủ!

Trong nháy mắt, hồng quang cự thủ sụp đổ tan tành, để lại Đại Thừa tu sĩ vùng

vẫy trong không trung.

Nhạc Vũ cũng không có ý định lưu người để hỏi, chỉ dùng ý niệm thao túng Thiên Ý Kiếm xoắn một phát khiến người kia bị chém làm hai đoạn.

Dưới sự trùng kích của Canh Kim kiếm khí, Nguyên Anh của người kia cũng chỉ chống chọi được một lát rồi hoàn toàn tiêu tán.

Tay phải Nhạc Vũ kết thành một kiếm quyết triệu hồi lại Thiên Ý Kiếm vào Tử Vân Tiên cung, đồng thời thân thể thần hồn của hắn cũng thối lui khỏi trạng thái quỷ dị vừa rồi.

Hắn sờ lên vết thương trên cổ, trong mắt lộ ra vẻ suy nghĩ.

- Mình vốn cho rằng nếu có thể đem bản thân hòa hợp nhất thể với thiên địa để giảm đến mức thấp nhất cắn trả nên mới sáng tạo ra Thiên Ý Kiếm, không ngờ vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi. Bất quá chủ nhân cự thủ vừa rồi cũng là nhân vật cực kỳ lợi hại, ít nhất cũng là Cửu Kiếp Tán Tiên! Tu sĩ Đại Thừa vừa rồi chắc cũng là nhân vật của đại tông môn nào đó nên mới dám cản phù chiếu tông ta. Mình có thể đại khái đoán ra thân phận hai người này nhưng cũng không phải là người chuẩn bị ám toán mình. Nhạc Vũ hơi cảm giác thất vọng, ngay sau đó lại tự giễu, có thể khiến được mình cảm giác có uy hiếp lớn lao thì đâu phải nhân vật tầm thường? Ngay sau đó hắn hồi tưởng lại tình hình vừa rồi vẫn thấy sợ hãi.

- Hiện giờ vẫn không nên dùng Thiên Ý kiếm mới thỏa đáng. Nếu như hợp thể với thiên địa thì rất dễ bị thiên địa đồng hóa, khi đó không phải mình khống chế thiên địa mà là thiên địa khống chế mình. Đến tột cùng vẫn là hồn thức bản thân tu hành chưa đủ!

Nhạc Vũ thầm tỉnh ngộ, sau đó chộp lấy tờ phù chiếu đang phi hành xa xa trong loạn lưu.

Bên trong quả nhiên có tin tức Nông Dịch Sơn lưu lại, Nhạc Vũ dùng hồn niệm quét qua thì khẽ giật mình.

- Đông Lăng Ma Quật?.

Có chút kinh ngạc, Nhạc Vũ mới nhớ tới đã qua thời gian hai năm. Lúc đó Nông

Dịch Sơn cũng đúng là nói muốn hắn đi xem Ma Quật, coi như khiển trách.

Bất quá ngữ khí Nông Dịch Sơn lúc này ẩn ước có mấy phần lo lắng, tựa hồ tình hình bên kia có chút không đúng

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền vung tay cầm Côn Bằng đến trước người:

- Ngươi ở đây trông coi Tử Vân Tiên cung, trừ phi là ta tự mình tới đây còn bất luân ai cũng trảm sát.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ lại vung tay lên lấy ra từ trong không gian Tu Di hơn mười vạn bản sách thật dày. Trong đó không chỉ là đạo điển mà còn có rất nhiều sách dân gian, sau đó thản nhiên nói:

- Trong mấy năm này ngươi đọc hết những quyển này đi, không cần hiểu hết mà chỉ cần nhớ là được.

Côn Bằng mới vừa trọng luyện chưa lâu nên chưa nói chuyện được, bất quá trong ánh mắt lộ ra vài phần ủy khuất.

Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu, Côn Bằng không thể so với Côn Ngô, trước khi bị Tử Vân tán nhân phong ấn thì đã qua ngàn năm. Côn Bằng vừa mới luyện thành, cơ sở còn yếu kém, không biết tình đời. Nếu như chưa tới trình độ nhất định hắn cũng không dám thả ra đấu pháp với người, càng không thể như Côn Ngô xuất lực cho Nông Dịch Sơn. Trước hết vẫn nên ở Tử Vân Tiên Phủ bồi bổ căn cơ là lựa chọn tốt nhất.

Hắn khẽ vẫy tay, Sơ Tam Đẳng Huyền liền hiểu ý tự giác chui vào túi đại linh thú nội. Sau một khắc, Nhạc Vũ đã dùng Thập Phương Môn phá vỡ không gian.

Đặt chân vào loạn lưu, Nhạc Vũ cảm giác được mấy đạo hồn niệm thủy chung vẫn bám lấy Tử Vân Tiên cung đan như thủy triều nhanh chóng thối lui.

Nhạc Vũ bình thản nhìn lướt qua biết những người này sợ mình nổi giận nhưng cũng mặc kệ bay thẳng tới U Châu.

Qua một lúc, Nhạc Vũ đã ở trong một tầng không gian, trước mặt là một thảo nguyên phì nhiêu. Kỳ quái là chim thú tuyệt tích, trong phạm vi mười vạn dặm cũng không một bóng người, cỏ cây đều có màu đỏ không bình thường.

- Dao động sát lực rất lớn, là Đông Lăng Ma Quật?.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm quét qua rồi tập trung vào một phương vị, sau đó xuất hiện trên một đỉnh núi.

Cái gọi là Ma Quật cũng không phải là động quật mà là một thông đạo không gian liên kết với ám giới giống như lối vào của Quy Khư cung. Bất quá chỗ trước là do tự nhiên hình thành còn chỗ sau là do Thái Thanh Huyền Tiên, dùng pháp lực mở mà thành.

Ma Quật nằm giữa một sườn núi, là một cái vừa giống như lỗ đen lại vừa giống như cửa động.

Khi Nhạc Vũ tìm đến nơi thì đột nhiên thấy ba vị Nguyên Anh đang tái nhợt ngồi đó, lão giả ở giữa chính là Nghiêm Chân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 681: Trấn áp Ma Quật

Vào lúc Nhạc Vũ hạ xuống Ma Quật thì thần sắc ba vị Nguyên Anh tu sĩ tọa trấn ở đây đều khẽ buông lỏng.

Nhạc Vũ nhíu mày nhìn về phía hắc động không thấy đáy, bên trong có vô số hắc khí xoáy tròn.

Thần hồn của hắn cảm giác được bên trong đang có mấy Vực Ngoại Thiên Ma có cấp bậc ít nhất là huyền ma đang không ngừng giãy dụa muốn thoát ra. Mấy người Nghiêm Chân tuy dựa vào linh trận nơi đây toàn lực trấn áp nhưng có không ít Thiên Ma cấp bậc thấp từ trong xuyên ra quấy nhiễu thần hồn lấy ba người .

Nhạc Vũ hơi vung tay áo, một luồng chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành mênh mông trấn trụ lại thông đạo. Thêm vào mấy đạo hỏa diễm bắn ra thiêu đốt toàn bộ mấy Thiên Ma lọt lưới. Ba Nguyên Anh tu sĩ đang trong tình trạng kiệt sức lúc này mới lần lượt thu hồi pháp lực đứng lên. Nghiêm Chân bay tới bên cạnh Nhạc Vũ, cười khổ nói:

- Sau khi Đông Văn sơn bị một mình ngươi bình định, mấy vạn đệ tử còn lại của Li Trần Tông đã quyết xuôi nam, nghe nói muốn rời khỏi Đông Thắng đại lục.

Ma Quật này cũng không có người nào để ý tới. Sau khi hai năm trước ta tiếp nhận, nguyên tưởng rằng với lực của ba người sẽ đủ để trấn áp. Không ngờ Vực Ngoại Thiên Ma còn khó đối phó hơn cả đối phương. Huyền Ma thì cũng không quá khó khăn, chỉ cần đề phòng không để bọn hắn tiến vào thần hồn là được. Chỉ là hai ngày trước xuất hiện Tướng Ma.

Nhạc Vũ chau mày, Vực Ngoại Thiên Ma phân ra có Âm Ma, Huyễn Ma, Linh Ma cùng với Huyền Ma. Phân biệt đối ứng với Tu Chân giả có bốn cảnh giới Linh Hư, Kim Đan, Nguyên Anh cùng Đại Thừa. Tướng Ma có cấp độ rất cao, tương đương với Tán Tiên cùng yêu thú ngũ thập giai, tiến hóa gần với Sát Ma, qua giai đoạn quá độ đã có thể chuyển hư thành thật.

Nếu thật là có Tướng Ma xuất hiện vậy cũng khó trách với lực của ba người Nghiêm Chân không thể ứng phó. Có thể chạy trốn được đã là rất may mắn.

- Ngày ấy may mắn là chúng ta kịp thời cầu cứu, Dịch Sơn sư điệt kịp thời tìm đến mới có thể diệt sát! Bất quá hiện giờ ba người chúng ta đã không thủ được nữa rồi. Những ngày này đã có không ít Âm Ma cùng Huyễn Ma thừa cơ bỏ chạy. Cũng may cấp bậc cũng không phải rất cao, phần lớn đều đã bị vây giết, chưa từng gây thành đại họa . Nhưng nhân thủ tông ta hiện giờ cũng đã giật gấu vá vai.

Nghiêm Chân lắc đầu, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi:

- Muốn chế áp ở đây tối thiểu cũng phải là tu sĩ Đại Thừa, hiện giờ trong tông môn cũng chỉ có Vũ nhi thôi.

Nhạc Vũ cũng cảm thấy bất đắc dĩ, rốt cuộc căn cơ của Quảng Lăng tông vẫn chưa đủ. Trong mấy người có hy vọng đột phá Đại Thừa cũng chỉ có Lí Vô Đạo cùng Diệp Tri Thu nhưng đều cần thời gian.

Nếu bản thể Đoan Mộc Hàn chưa từng vẫn lạc, Xương Băng Hồng có thể đúc lại đạo cơ thì với tích lũy của hai người có khả năng sẽ nhanh hơn một ít. Chỉ là hiện giờ đã không thể trông cậy vào.

Hai vị Nguyên Anh còn lại có thân phận trước kia là tán tu, vừa mới bái nhập tông môn không lâu. Hai người này cũng biết được uy danh của Nhạc Vũ nên mặc dù đều có thọ nguyên mấy trăm tuổi nhưng cũng không dám cho mình là trưởng bối, ăn nói hết sức kính cẩn, sau khi cùng với Nghiêm Chân nói xong tình hình cụ thể ở đây thì lần lượt phi độn mà đi.

Nhìn độn quang hơi lảo đảo vì pháp lực còn chưa khôi phục đầy đủ của ba người dần biến mất ở đằng xa, Nhạc Vũ ngưng trọng nhìn lại trong thông đạo không gian.

- Bỏ đi! Dù sao lúc này cũng không thể đi Hoàng hôn giới. Tọa trấn nơi đây coi như là rèn luyện thần hồn cũng là có ích.

Ý niệm trong lòng hắn khẽ động , hồn ý liền ngưng tụ thành đao luồn vào trong động quật. Một đám Âm Ma, Huyễn Ma, Linh Ma, thậm chí ngay cả Huyền Ma

cũng úy kị lui ra.

Nhạc Vũ lúc này kinh ngạc mở ro hai mắt, cảm giác thân thể và hồn niệm của mình buông lỏng, phảng phất giống như vừa bỏ được một gánh nặng.

- Cảm giác này là giảm đi của nhân quả sát nghiệt của mình, trấn áp Ma Quật chẳng lẽ là quả nhiên có thể tăng công đức của mình hay sao? Bất quá thật kỳ quái, mỗi ngày đêm mình tu hành dẫn tới không biết bao nhiêu Vực Ngoại Thiên Ma, càng chém giết vô số, thực sự chưa bao giờ có cảm giác hiệu quả như hôm nay.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm rồi cười khẽ. Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập thần hồn tu sĩ, theo như thiên đạo thì không phải thay nó thanh trừ khối u nên chỉ có vui mừng mà thôi, tu sĩ đem thanh trừ tự nhiên không coi là là công đức. Ma Quật thì khác, một khi ma tai khuếch tán ra, vô luận sinh linh loại nào cũng bị hấp thụ khí huyết nguyên lực, không có khả năng sống sót. Một khi số lượng quá nhiều thì càng có thể cải biến hoàn cảnh thiên địa, chính là tổn hại căn bản thế giới này, tình hình hoàn toàn khác biệt.

Vỗ túi đại linh thú, đem Sơ Tam Đẳng Huyền thả ra hộ pháp, tiếp đó Nhạc Vũ chọn một khối đá sạch sẽ bên cạnh rồi ngồi xuống tiếp tục thả ra hồn niệm.

Hắn cứ thế ở trong địa phương này rèn luyện thần hồn. Mỗi ngày ở đây đều có yêu ma thoát ra từ thông đạo không gian, hắn đều dùng thần hồn ngưng tụ thành đao ý trảm sát đương trường. Tiếp đó hấp thu những phân tử hồn lực còn sót lại, phục dụng đại lượng những đan dược tăng tiến nguyên khí, dùng Tam Muội Chân Hỏa để thuần luyện hồn thức bản thân.

Vào lúc rảnh rỗi, hắn cũng đã bắt đầu cảm ngộ quá trình thiên địa. Trong vài năm ngắn ngủi cảm ngộ đến mười loại pháp tắc bên trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Chỉ là tầng cấp những pháp tắc này cực thấp, căn bản không dùng được. Nhạc Vũ cũng đành cười khổ không thôi. Dùng Tử Khuyết Thiên Chương, chỉ hơn mười phút đã hoàn toàn lĩnh ngộ pháp tắc thiên địa, dùng con đường bình thường thì bất kỳ pháp tắc nào cũng cần mấy tháng đến mấy chục năm cảm giác thần hồn.

Trong thời gian vài năm nay, hồn lực hắn tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng. Mỗi

ngày mỗi đêm trảm sát Thiên Ma, hấp thu phần tử hồn thức khiến thần hồn Nhạc Vũ lần nữa đột phá.

Nếu không có hồn lực này thì chỉ với khí huyết nhục thân chi trì cũng không có khả năng tăng trưởng vô hạn, thành tựu của hắn càng không thể đạt được như thế.

Còn có sát nghiệt nhân quả, ngoại trừ lần thứ nhất cảm giác được rõ ràng, thời gian sau đều chỉ cảm ứng được rất nhỏ.

Bất quá Nhạc Vũ thực sự có phát giác được nghiệp lực cực nhỏ quấn quanh thân. Ngày hôm đó Nhạc Vũ vẫn như cũ dẫn khai khí huyết toàn thân, huyết tương và nguyên lực trong cơ thể lưu chuyển không ngớt, chỉ một lát đã đem mấy huyền ma dẫn lên thông đạo không gian .

Vào lúc Ma Quật dần dần sôi trào, Nhạc Vũ đánh ra một pháp quyết khiến khí huyết trong cơ thể triệt để bình tĩnh.

Phần đông Vực Ngoại Thiên Ma dưới thông đạo không gian lập tức biết không ổn, mấy huyền ma vừa lên cũng biết là bị mắc lừa nên liền bỏ chạy trở về.

Nhạc Vũ mở mắt xuất ra một luồng hồn lực khổng lồ ép xuống, trong khoảnh khắc đè nát toàn bộ Vực Ngoại Thiên Ma trong không gian thông đạo. Cùng lúc pháp lực cuốn một vòng đem một phần phần tử hồn thức tinh thuần vừa tản ra hấp thu đến trước người.

Đang muốn dung hợp thời gian, Nhạc Vũ lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía dưới động quật, cảm giác bên kia cũng có một cặp mắt đang chăm chú nhìn lên.

Tình hình này đã giằng co mấy tháng, tiếc là không gian thông đạo này cũng không phải không có trở ngại nên cảm giác không thể nào tiến vào bên kia.

- Xem ra xác thực là Tướng ma hoặc là Sát ma. Vẫn nói bên trong Vực Ngoại Thiên Ma, phàm là trên Linh Ma đều có thể thức tỉnh trí tuệ, xem ra tình hình quả nhiên không giả

Bản năng của Vực Ngoại Thiên Ma chính là truy tìm hấp thu máu huyết nguyên lực. Sau khi khí huyết bản thân của hắn lưu chuyển, theo lý mà nói thì tất cả Thiên Ma đều muốn hấp thu. Ngay cả mấy huyền ma cũng mất đi lý trí. Duy chỉ

có một con vẫn ở bên kia âm thầm quan sát, thủy chung khắc chế bản năng, quả thật khiến người ta giật mình.

Bất quá uy hiếp lớn nhất của hắn lúc này không phải là Thiên Ma không biết thực lực này. Với Huyền Thiên Tịnh Hỏa của hắn thì ma đầu này tối đa cũng chỉ có thể coi là một phiền toái nho nhỏ mà thôi, không tiêu tốn của hắn quá nhiều tinh lực.

Quan sát một lát, Nhạc Vũ cũng không để ý mà tiếp tục hấp nhiếp những hồn lực tinh khiết. Vào lúc hắn mới hấp thu chưa được bao lâu thì chỗ Sơ Tam Đẳng Huyền lại phát ra tiếng cảnh báo nhẹ, trong thần hồn cũng cảm giác được hồn niệm bất an của hai thần thú.

- Chẳng lẽ là người nọ rốt cục nhịn không được ra tay?

Trong nội tâm hơi trầm xuống, Nhạc Vũ tản ra hồn lực rồi đằng không trôi nổi giữa thiên không.

Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận cơ hồ trước tiên bố trí sau đầu, tiểu chư thiên hàn tin cũng lơ lửng phía trên.

Sau một khắc hắn lại nhíu mày. Người tới cũng không phải vẫn là kẻ đang âm thầm rình mò mà là một đạo thanh quang đang phi độn tới, trong nháy mắt đã như một cơn cuồng phong vượt qua ngàn dặm xuất hiện trước mặt.

Sau khi thanh quang tản đi thì người hiện ra chính là Thanh y phu nhân đã từng gặp qua ở Thanh Châu, mặt mày vẫn như sương lạnh.

Chỉ sau một lát, Nhạc Vũ đã khôi phục như thường. Cho dù nàng thật sự là Yêu Đế Loan Thiên trong truyền thuyết thì hiện giờ trong U Châu này đoán chừng cũng không làm được gì hắn.

Nơi này cũng không phải là chỗ để đại chiến, bản thân hắn đã vò mẻ lại thêm sứt, có nhiều nghiệp lực hơn nữa cũng không tính là gì, nhưng với nữ tử này lại bất đồng.

Nếu bởi vì hai người đấu pháp dẫn tới ma tai khuếch tán thì hơn phân nửa nhân quả lại có thể coi tính trên người nữ nhân này.

Nhạc Vũ cuối cùng chỉ đem Thiên Ý kiếm và Nghịch Thiên đao cầm ra tay.

Mỗi thanh tiên binh sau khi bay ra liền biến ảo thành hơn trăm thanh vô hình vô ảnh, vô thanh vô tức bố tại quanh người. Tiếp đó hắn lại đem Thiên Mộc trâm kiếm và Long Tước phiến sẵn sàng.

Quả nhiên Thanh y nữ tử sau khi ổn định thân hình thì cũng chưa từng động thủ mà quan sát Nhạc Vũ, ánh mắt dừng lại trên chỗ Tiểu chư thiên hàn tinh tinh sa trên đầu hắn rồi cười lạnh:

- Quả nhiên là đóng tại nơi đây, vài năm không gặp xem ra tiến bộ không nhỏ.

Nhạc Vũ tiếp tục đem thập nhị diện Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì bố trí quanh người, ẩn ước ho ứng với trận pháp sau đầu rồi mới lạnh lùng lên tiếng:

- Không biết thương thế của Loan tiền bối mấy năm này đã tốt chưa?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 682: Đại chiến Yêu Đế

Trên mặt Loan Thiên cũng không hiện vẻ giận dữ mà chỉ nheo mắt nói:

- Phù Bảo của ngươi quả thật lợi hại, bất quá ta muốn biết Quảng Lăng tông các ngươi có thể thu thập được bao nhiêu linh thạch? Nếu còn muốn khôi phục đến trình độ mấy năm trước, trừ khi mấy năm này Quảng Lăng tông không thu nhận thêm đệ tử như ngươi.

Nhạc Vũ cũng không chút nào động dung, hắn biết một tờ Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù cũng không uy hiếp được vị Yêu Đế này. Uy lực của thần phù cố nhiên là mạnh mẽ tuyệt đối nhưng chỉ cần là tu sĩ cũng biết được nhược điểm của nó.

Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo Thần Phù chính là một trong những phù bảo cao giai đỉnh cấp, tiêu hao linh thạch cũng càng làm cho người ta đau lòng.

Hắn cũng không muốn lặp lại lần nữa việc một lần tiêu xài đến cả 10 tỷ linh thạch ở mấy năm trước.

Bất quá lúc này hắn lại tò mò Loan Thiên vì sao mà đến?

Loan Thiên thấy Nhạc Vũ không phản bác thì hơi nhếch miệng, sau đó đưa tay ra nói:

- Giao ra đây! Ta có thể không quan tâm Thương Ngô Lệ Bi Hồi nhưng hài tử Tinh Nguyệt kia là hậu bối của một vị hảo hữu..

- Tinh Nguyệt?.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra. Tinh Nguyệt chắc là Lôi Sí Tinh Giác Thú trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ, không ngờ trong mắt Loan Thiên nó lại quan trọng hơn cả Thương Ngô.

Cũng khen cho nữ nhân này lúc trước chạy đến viện thủ không hề lộ ra một chút dấu vết.

Phảng phất dường như cảm ứng tâm linh, Lôi Sí Tinh Giác Thú bên trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ bỗng nhiên ngẩng đầu hý vang, càng thêm giãy dụa kịch liệt.

Nhạc Vũ vừa cảm giác thấy thì cười lạnh, sau đó càng đẩy nhanh tốc độ vận chuyển của vạn kiếm đại trận, nhìn lại Thanh y phu nhân nói:

- Đem nó trả lại không biết ta có chỗ tốt gì?.

- Chỗ tốt? Hôm nay không giết ngươi đã là hạ thủ lưu tình, còn muốn hỏi ta chỗ tốt?.

Loan Thiên giận quá mà cười, nhìn lại thần sắc nghiêm túc của Nhạc Vũ thì sát cơ càng lộ, trầm giọng:

- Ta có thể đáp ứng ngươi trong vòng mười năm thì Thanh Châu ta không là địch với Quảng Lăng tông các ngươi! Cũng không ra tay vì hài tử Thương Ngô kia.

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng trầm ngâm rồi lạnh nhạt lắc đầu:

- Thời gian mười năm quá ít, Thanh Châu các ngươi trong vòng hai mươi năm tuyệt không dư lực tranh phong với Quảng Lăng tông ta. Về phần Thương Ngô, nếu như các ngươi có thể cứu thì cứ ra tay, lời của tiền bối thật sự quá không có thành ý.

Loan Thiên lạnh ngắt rồi cười khẽ:

- Cũng không thử nghĩ kỹ xem? Ngươi thật sự cho rằng không cần sợ hãi rồi sao? Vừa hay hôm nay ta cũng muốn gặp lại Thôn Tinh Đông Hoa, để xem bọn họ mất bao lâu thời gian mới có thể chạy đến!

Nàng chưa dứt lời thì đã tiện tay phất một cái dẫn lên vô số cuồng phong thanh sắc dẫn theo vô số luồng gió nhỏ như những những lợi nhận xoáy tròn.

Cũng không thấy có thanh thế gì kinh thiên động địa nhưng tầng quang bích màu xanh kiên cố quanh người Nhạc Vũ liền phát ra thanh mang mãnh liệt, trong sát na Vạn Mộc Phong Thần Bích tưởng như không gì có thể phá nổi đã bị xuyên

thủng vô số.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, thôi động Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết cùng hô ứng với Tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa. Một con sóng lực từ tràn ra, thêm vào tinh lực mênh mông rót xuống khiến tất cả phong nhận quanh thân đều bị trấn áp tiêu tán.

Loan Thiên thấy thế hơi nhíu mày nhìn vào từng điểm tinh quang như một bầu trời sao trên đầu Nhạc Vũ. Ngay sau đó vô số vũ linh màu xanh quanh người nàng lại tràn ra cuộn với những phong nhận đã bị đánh vỡ, sau một thoáng đã khiến thanh thế phong nhận hồi phục.

Nhạc Vũ ngưng trọng, biết đối phương đã chính thức động thủ.

Hắn bắn ra thập nhị diện long lân bảo vệ quanh thân.

Cái này cũng không phải là Long Lân kim thuẫn chế luyện cho Chiến Tuyết và Côn Ngô ngày đó mà là dùng bối giáp của hai yêu tiên Chân Long dung hợp với mười loại tàng trân tỉ mỉ chế thành, bao gồm ba tầng Long Lân, thập nhị diện phân bố tứ phương, trong lúc mơ hồ không ngờ là một linh trận.

Chỉ thấy một tầng kim quang dày đặc hướng ra bên ngoài chống đỡ vũ linh. Tiếp đó Nhạc Vũ đánh ra một kiếm quyết dẫn lên vô số kiếm quang đao ảnh trong suốt công phá hộ bích màu xanh quanh người Loan Thiên.

Loan Thiên hơi giật mình rồi ngay sau đó thân hình bỗng nhiên tứ tán hóa thành vô số cuồng phong cuộn ra ngoài khiến cho mấy trăm đao kiếm phân quang thác ảnh chém vào không trung. Chỉ có hai thanh tiên binh Thiên Ý Nghịch Thiên bỗng nhiên là hiện ra Long Hồn gào thét cắn xé một đoàn thanh quang rồi thôn phệ toàn bộ.

- Phong Linh hóa thể quyết?

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co lại, Long Tước phiến ngưng tụ Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười ba rồi lập tức đánh ra nhằm hướng năm tinh điểm lam sắc phía xa.

Sơ Tam Đẳng Huyền đang tạm thời thay hắn trấn áp Ma Quật cũng đồng thời ra tay, hơn hai trăm cây ngũ sắc quang châm lẫn Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang

đồng thời phóng lên trời.

Sau đó chỉ nghe một tiếng kêu rên, thân ảnh Loan Thiên đã xuất hiện tại một phương hướng bên ngoài ngàn trượng. Vô số phong lực màu xanh tụ thành một cự kiếm nộ trảm về bên này.

Thập nhị diện kim sắc lân thuẫn quanh người Nhạc Vũ đón đỡ một kích này tuy không hề hao tổn gì nhưng cũng bị văng đi mấy trăm trượng . Băng Diễm huyền quang chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích cũng lập tức nát bấy. Đến khi Huyền Quy Tiên Trạc tự phát sáng lên rồi một quang mang lam sắc lẫn chân hình Huyền Vũ hiện ra thì mới khiến cự kiếm này triệt để vỡ vụn, hóa thành vô số phong nhận tứ tán.

Thân hình Nhạc Vũ bắn ra đến hơn ngàn trượng mới có thể đứng vững. Trên khóa môi của Loan Thiên đối diện cũng vương máu, ánh mắt quét qua như lưỡi đao:

- Trách không được dám nói chuyện với ta như vậy, nguyên lai là mới được hai thanh tiên binh.

Nhạc Vũ hít vào một hơi khí lạnh, bố trí tỉ mỉ như vậy, cơ hồ đã dùng hết thủ đoạn mạnh nhất của mình, lại là sát cục xuất kỳ bất ý cũng chỉ có thể khiến Loan Thiên bị thương nhẹ mà thôi.

Ngược lại một kiếm kia đã thiếu chút nữa lấy mạng hắn.

Uy lực của Thanh Loan thập ngũ giai thuần huyết đúng là không tầm thường! Đồng dạng là thần thông tầng thứ mười ba nhưng tuyệt đối không để cho Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười ba mà hắn nhờ vào Long Tước phiến sử xuất áp đảo! Tổn thương mà thần thông của Sơ Tam Đẳng Huyền tạo ra cho nàng lại càng bé nhỏ!

Nhạc Vũ thở dài, biết hai linh sủng của mình lúc này cũng không giúp được gì nên dứt khoát dùng hồn niệm sai chúng toàn lực trấn áp Ma Quật, thu hồi lại thập nhị diện Long Lân kim thuẫn, một lần nữa kết trận. Tiếp đó hắn lấy mấy tờ Kỳ Lân Chân Hình phù cầm sẵn trong tay. Cuối cùng tay phải sử ra một thủ ấn khiến Thiên Ý kiếm họa xuất mấy quỹ tích huyền diệu. Khí tức toàn thân cũng biến hóa lần nữa, hòa hợp nhất thể với thiên địa. Uy lực to lớn của thiên địa cũng bỗng nhiên hàng lâm.

Thần sắc Loan Thiên lập tức trở nên ngưng trọng, cảm giác cực kỳ hoang đường, phảng phất lúc này đối mặt không phải với Nhạc Vũ mà là toàn bộ thiên địa. Uy áp tinh thần mà Nhạc Vũ nhất thời ngang bằng với nàng.

- Quảng Lăng tuyệt kiếm?

Loan Thiên chau mày, cảm giác có chút không đúng. Quảng Lăng tuyệt kiếm ba thức giữa mà nàng nghe Thương Ngô kể lại cũng không quỷ dị như vậy.

Hừ nhẹ một tiếng, thân hình nàng lại hóa thành một đoàn thanh phong, điên cuồng tụ hội phong lực trong vòng trăm dặm thành một vầng sáng màu xanh đánh về phía Nhạc Vũ.

Kiếm quyết trong tay Nhạc Vũ lúc này cũng đột nhiên dừng mạnh lại, pháp lực quanh thân bắn ra, cả thiên địa trước người phảng phất như vỡ nát.

Một đoàn quang hoa chói mắt xông thẳng ra ngoài vạn trượng khiến đoàn thanh phong không có thực chất tứ tán.

Trước ngực Nhạc Vũ cùng lúc chảy ra một đoàn máu tươi, quang hoa thanh sắc cũng bắn lên ngang trời.

Bất quá lần này không chờ Nhạc Vũ thôi sử, thập nhị diện Long Lân kim thuẫn ngăn cản bên người hắn bắn ra mấy đạo lôi quang cường hoành đánh vào luồng thanh quang khiến nó thoáng trì trệ rồi mới bị đánh tan.

Tiếp đó Băng Diễm huyền quang chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích cũng đồng dạng bị đánh tan, vẫn là Huyền Quy Tiên Trạc, một mực ngăn trở khiến thanh quang dần tiêu tán.

- Huyền Linh tịnh xu lôi!

Nhạc Vũ bị xung lượng này lần nữa đánh ra mấy trăm trượng, thầm kinh ngạc. Huyền Linh tịnh xu lôi chính là một trong hai cửu trọng lôi. Theo như dự tính của hắn ít nhất cũng phải tiêu hao một tờ Kỳ Lân chân hình phu hoặc một chiếc Tử Thụ Tiên Y mới có thể thoát khỏi trọng thương, không ngờ bỗng nhiên thoát ra lôi quang này khiến uy lực thanh quang giảm đi non nửa.

Chỉ là hắn vẫn khó hiểu Huyền Linh tịnh xu lôi này vì sao lại đến.

- Chẳng lẽ là khi mình hợp nhất với thiên địa thì ý niệm thiên địa tự động sai sử.

Nhạc Vũ cũng không kịp suy nghĩ sâu xa, cưỡng ép đem thần hồn thoát ra, chỉ sợ lại bị ý niệm mênh mông của thiên địa triệt để đồng hóa. Lúc này tuy hắn chỉ bị trọng thương ngực phải nhưng sắc mặt tái nhợt tựa như người chết, trên trán toát ra đầm đìa mồ hôi.

Cơ hồ cùng lúc đoàn thanh phong đối diện ngưng thành một thể. Phong Linh hóa thể quyết cũng không thể giảm bớt thương thế của Thanh y phu nhân, toàn bộ ngực phải của nàng bị đánh thủng toang hoác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 683: Tạm thì kinh thối!

Trên mặt Loan Thiên lộ vẻ kinh dị, tựa hồ khó hiểu tại sao lại bị thương, ánh mắt trông sang cũng ẩn hàm vẻ kiêng kị.

Nhạc Vũ cũng không bất ngờ, Thiên Ý Kiếm cũng giống như Quảng Lăng tuyệt kiếm, đều là thao túng thiên ý, từ pháp tắc xóa đi một phần tồn tại của thần thức.

Cho dù là Thanh Loan thập ngũ giai trước mắt, cộng thêm thân thể Phong Linh cũng khó có thể tránh thoát.

Chỉ là trong ánh mắt của hắn cũng thêm vào mấy phần thận trọng.

Hai người giao thủ chỉ trong nháy mắt nhưng tình hình lại hung hiểm đến cực điểm, chỉ cần cần thoáng mất cẩn thận sẽ có nguy cơ vẫn lạc. Tình hình hiện giờ của Nhạc Vũ cũng không thể gọi là tốt.

Sử dụng lần lượt Thập nhị diện Long Lân kim thuẫn, Huyền Quy Tiên Trạc, thêm vào mấy môn thần thông khiến hắn hao tổn pháp lực cực kỳ to lớn. Cho dù là Tán Tiên có thể sinh sinh không dứt thì lúc này cũng cảm giác kiệt sức. Qua hai lần giao thủ, chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể đã tiêu hao hơn phân nửa.

Tiếp tục chiến đấu chắc chắn sẽ rơi vào tình thế không thể duy trì. Nếu không bỏ chạy trước lúc pháp lực hoàn toàn tiêu hao thì chỉ có một kết cục thân tử đạo tiêu.

Sắc mặt Loan Thiên âm trầm, hiển nhiên cũng không muốn mạo hiểm tiếp tục chiến đấu với Nhạc Vũ, sau khi khôi phục bản thể thì tiếp tục lui ra đến hơn mấy vạn trượng rồi lạnh lùng nhìn sang , khẽ nói:

- Quả nhiên là dưỡng hổ di hoạn, hậu họa vô cùng. Nhất thời chủ quan, không ngờ lại dưỡng ra một Mặc Quan Lan! Đáng ra lúc trước khi Thương Ngô thất bại trở về nên nghe hắn khuyến cáo, bất kể hậu quả chém ngươi!

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt, cũng không phản ứng. Hiện giờ hắn đã đủ lông cánh, Loan Thiên có nói gì cũng phù phiếm.

Kết cục trận chiến hôm nay tối đa cũng chỉ là hắn thất bại chạy trốn. Trước khi hắn sử dụng hết Kỳ Lân chân hình tiên phù thì Loan Thiên còn chưa làm gì được hắn!

Loan Thiên nói vài câu cũng cảm giác không có ý nghĩa nên dừng lại hỏi:

- Ngươi thật sự không muốn đưa hài tử Tinh Nguyệt kia cho ta?.

Nhạc Vũ nghe vậy mở to mắt:

- Vẫn là câu nói đó, đưa nó cho ngươi thì ta có chỗ tốt gì? Lôi Sí Tinh Giác Thú tuy là trân quý, bất quá chỉ cần đủ giá thì cũng có thể thay tọa kỵ khác.

Khí tức Loan Thiên đông cứng lại, song quyền nắm chặt. Mắt thấy Nghịch Thiên Đao của Nhạc Vũ cũng đã trở lại bên thân, trong lúc mơ hồ lộ ra mấy phần khí tức nguy hiểm, cuối cùng vẫn không động thủ, lạnh lẽo nói:

- Quảng Lăng tông các ngươi thật muốn cùng với Thanh Châu ta không chết không ngớt? Thật muốn đắc tội với ba chúng ta đến chết? Lúc các ngươi bắt đầu chiến sự với chư tông Trung Nguyên thì chớ trách Thanh Châu ra tay không lưu tình cảm!

- Không lưu tình cảm? Giữa ta và ngươi có tình cảm gì để nói? Bọn ngươi vốn là đang trong tai kiếp, thoát thân chưa được còn đến uy hiếp ta? Buồn cười! Mặc dù tiền bối thật muốn nhúng tay cũng phải xem Thanh Châu các ngươi cần bao lâu mới có thể khôi phục nguyên khí .

Thấy hung mang trong mắt Thanh y phu nhân bắt đầu lóe lên nhưng không hề có chiến ý, Nhạc Vũ thuận tay thu hồi mấy tờ tiên phù. Hắn nhìn vết thương trước ngực Loan Thiên, cười khẽ:

- Nói trở lại, vào lúc khẩn yếu hiện giờ, tiền bối lại thêm vết thương mới, thật không có quan hệ?

Loan Thiên lúc này cũng đã kinh nghi bất định, trong đầu quẩn quanh mấy chữ

"đang ở trong tai kiếp" mà Nhạc Vũ vừa nói.

Phép dịch trận của Nhạc Vũ bắt đầu từ lúc đường đường chính chính phá vỡ sát trận của Băng Nguyệt tông đã danh truyền thiên hạ.

Chuyện này đã xảy ra cách đây mấy năm, với thiên tư của hắn thì hiện giờ càng không biết đã đến trình độ nào. Đã nói ra như vậy chắc cũng không phải nói suông.

Vô luận là tu sĩ hay yêu tu, một khi tu vi đã đến trình độ này thì đều có chút cảm ứng với mọi chuyện. Thần thú lại càng như vậy, cơ hồ cảm giác theo bản năng Nhạc Vũ không nói dối.

Nhạc Vũ thấy thế cũng ngạc nhiên, sau một thoáng thì bình thản trở lại, khẽ cười nhạt.

Quả thật vừa rồi hắn cũng không nói ngoa. Sát kiếp của Thanh Châu đã lui, nhưng tình hình hiện giờ lại càng nguy hiểm. Chẳng qua hiện nay Thiên Cơ rối loạn, sát kiếp của chư yêu Thanh Châu đến từ đâu thì hắn cũng không cách nào biết được.

Sắc mặt Loan Thiên âm tình bất định, biến ảo một hồi rồi một lúc lâu sau mới thở dài: - Chuyện hôm nay đến đây thôi. Ta sẽ tìm người chứng thực sát kiếp, nếu dám lừa ta thì dùng liều mạng cũng cũng sẽ giết đến tận Quảng Lăng sơn!

Nhạc Vũ vẫn cười không đáp, biết được trong Yêu tộc cũng không phải không có kẻ có thể thông hiểu Thiên Cơ. Ví dụ như thần thú Thượng Cổ Bạch Trạch có thể thông hiểu vạn vật, nhìn thấu quá khứ lẫn tương lai. Còn có thần thú Đế Thính cũng có thể thông hiểu vạn vật thế gian, tìm lành tránh dữ.

Cũng khó nói trong Đông Thắng đại lục, không có hậu duệ của mấy thần thú này, thậm chí cũng có khả năng trực tiếp cấu kết với tu sĩ nhân tộc.

Bất quá hắn nói ra cũng không phải trông cậy vào Loan Thiên không tới tìm hắn gây phiền toái. Trên thế giới này có thể chính thức dựa vào vẫn chỉ có thực lực của mình.

Ánh mắt Loan Thiên lại chuyển lại lạnh lùng, biết lời vừa rồi của mình hoàn toàn không uy hiếp được Nhạc Vũ.

Lúc này trong nội tâm nàng càng có một cảm giác hốt hoảng. Từ ba ngàn năm trước sau khi bản thân nàng tiến giai lên thập ngũ giai còn chưa có tu sĩ nhân tộc hậu bối nào dám cả gan đến thế trước mặt mình. Cho dù là những Cửu Kiếp Tán Tiên đối với mình cũng tất cung tất kính, không dám điên cuồng như vậy, thậm chí liên tục hai lần dám đả thương mình.

Hồi lâu sau, Loan Thiên mới thở sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, nhìn Sơ Tam Đằng Huyền đang dốc sức trấn áp Ma quật sau lưng Nhạc Vũ, thản nhiên nói:

- Tinh Nguyệt có thể cho ngươi. Bất quá ngươi cần đáp ứng phải đối đãi nó như hai tiểu gia hỏa này.

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, lấy đâu ra khả năng đối đãi Lôi Sí Tinh Giác Thú giống như Sơ Tam Đằng Huyền?

Hắn vốn coi hai linh sủng này như người thân của mình, hiện giờ cũng chỉ là muốn tìm tọa kỵ mà thôi. Nếu còn thừa tài nguyên thì cũng không ngại bồi dưỡng nhưng quyết không thể có đãi ngộ như Sơ Tam Đằng Huyền.

Loan Thiên nói xong thì cũng không dừng lại, hóa thành một đạo thanh quang phi độn về xa, nói lại vẻ lãnh đạm:

- Ngươi muốn làm linh sủng cũng tốt, tọa kỵ cũng thế, việc này ngày sau không quan hệ với ta. Chỉ là ngươi cần nhớ kỹ, cha mẹ Tinh Nguyệt đều là có đại thành tựu của Yêu tộc Thanh Châu. Hiện giờ lại càng tiến nhập Hồng Hoang, chấn động tứ phương. Nếu nó có gì sơ xuất, sẽ có người đến tìm ngươi! Còn nữa chớ quên, Nhạc Vũ có cường thịnh đến mức nào thì ngày sau cũng phải phi thăng lên Hồng Hoang giới.

Vào lúc thanh âm dần tan thì đạo thanh quang này đã biến mất, chỉ còn tiếng vọng trùng trùng điệp điệp không dứt bên tai. Nhạc Vũ cũng cau mày nhìn về bốn phía.

Hắn cũng không để ý đến lời của Loan Thiên mà vì người còn lại vẫn không hề lộ mặt.

- Mới vừa rồi ta để thân vào hiểm cảnh như vậy mà cũng không khiến ngươi ra mặt, quả thật kiên nhẫn!

Ánh mắt khẽ lóe lên, Nhạc Vũ vung tay triệu hồi pháp bảo quanh thân rồi thu lại Cửu Long Trầm Kim Đỉnh về không gian tu di.

Uy lực tiên đỉnh này cực kỳ to lớn, đứng đầu trong các pháp bảo của hắn. Chỉ là hiện giờ hắn không thể tế luyện hoàn toàn, pháp lực cũng chưa đủ để phát huy một phần vạn năng lực của nó. Bất quá vào lúc nguy hiểm trốn vào trong đó thì tuyệt không vấn đề.

Chỉ là sự kiên nhẫn của người đang âm thầm rình mò ngoài kia lại vượt xa dự kiến của hắn.

Tạm thời bỏ qua việc này, Nhạc Vũ lại đem Biểu Lí Càn Khôn Đồ triển khai trước người, dùng năng lượng ngưng tụ thành một cự chưởng ngũ sắc thăm dò vào bên trong, sau một lát liền lôi ra Lôi Sí Tinh Giác Thú.

Quan sát sinh vật giống như phi mã, trên đầu có một chiếc sừng ngọc nhỏ này, Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy cực kỳ phiền toái.

- Cha mẹ đều có đại thành tựu? Đại thành tựu trong Yêu tộc chính là siêu giai thần thú. Tiểu gia hỏa này lại có bối cảnh như vậy?

Nhạc Vũ lại lấy ra Càn Khôn Dịch Văn Bàn suy tính cũng không thể xuyên thấu Thiên Cơ mờ mịt, trong lòng lại càng kinh hãi.

Lôi Sí Tinh Giác Thú chỉ qua một lát đã thích ứng hoàn cảnh, sau đó nhìn thấy Nhạc Vũ thì như thấy cừu nhân, ra sức giãy dụa húc tới.

Nhạc Vũ lại thuận tay đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tản đi tinh quang bắn ra từ chiếc sừng của nó. Sau đó hắn mượn lực của Tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa vận chuyển khởi Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết tạo ra trọng lực gấp trăm lần bình thường ép xuống khiến Lôi Sí Tinh Giác Thú không thể động đậy.

Vào lúc đang suy nghĩ thế nào thì từ xa truyền lại một tràng cười rồi thấy một thanh niên áo đen đang ngự không bước tới.

- Thôn Tinh tổ sư?

Nhạc Vũ lập tức đứng thẳng thi lễ, trong lòng cũng không cảm thấy bất ngờ. Đại thôn diệt thuật vốn có thể hấp thu hết thảy nên hồn thức của hắn không thể phát giác được.

Thôn Tinh khẽ gật đầu, cẩn thận quan sát Lôi Sí Tinh Giác Thú rồi cười nói:

- Sớm nghe nói hai người kia vào vạn năm trước từng sinh hạ một trứng nhưng lại không ngờ lại đem hậu duệ của mình để ở thế giới này. Bất quá cũng khó trách, Kỳ Lân cùng Chân Long giao hợp vốn là không để cho hậu thế, đặc biệt vào lúc hư nhược càng thêm khó khăn. Nhìn ra thì chắc ấp trứng không được bao lâu, còn chưa đủ trăm năm.

Nhạc Vũ yên lặng lắng nghe, lúc này mới biết Lôi Sí Tinh Giác Thú cũng không phải do huyết mạch tiến hóa mà mà là trời sinh như thế.

Đây mới thực sự là hậu duệ thuần huyết của thần thú, không cần đau khổ tiến giai như Sơ Tam Đẳng Huyền? Thường thường chỉ cần ngàn năm đã có thể chứng nhận tiên vị, đạt đến cảnh giới đỉnh phong trong thế giới này. Thần thông thân thể đều cường hoành đến cực điểm, tốc độ tu hành cũng không dưới tu sĩ nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 684: Nhất khỏa chủng tử

Thôn Tinh chằm chằm vào Lôi Sí Tinh Giác Thú cảm thán một tiếng, thấy vẻ mặt ngưng trọng của Nhạc Vũ thì bình thản giải thích:

- Ngươi cũng chớ để nó hù sợ. Bản sự của cha mẹ hài tử này quả thật không tệ, bất quá trước khi phi thăng cũng chỉ là huyết mạch cao giai mà thôi. Trước kia từng là chủ nhân Thanh Châu, tung hoành Thần Châu, thanh thế vượt qua ba người của Thanh Châu hiện giờ. Chỉ là vạn năm trước đã bị tổ sư của ngươi cưỡng ép ly khai khỏi thế giới này, từ đó thế lực Thanh Châu mới dần dần suy yếu. Ở thế giới này bọn họ đã không làm gì được tổ sư của ngươi, ở trong tiên giới Hồng Hoang lại càng không thể. Cho dù ngươi có một ngày phi thăng cũng không cần sợ hãi.

Nhạc Vũ hơi ngớ ra, biết Thôn Tinh sợ là đã hiểu lầm nên mới nói để hắn khỏi lo lắng câu nói của Loan Thiên. Hắn quả thật là lo lắng nhưng cũng không phải cho bản thân mà là cho Quảng Lăng tông.

Sáu ngàn năm trước, Mặc Quan Lan dùng lực lượng một người uy áp đương đại, khiến cho Tịnh Hải tông ẩn ước trở thành đệ nhất tông môn đương thời. Nhưng sau khi bị cưỡng ép phi thăng thì tông môn của hắn gặp nguy cơ tứ phía, mấy ngàn năm sau còn gặp kiếp nạn diệt môn. Nội tình của Quảng Lăng hiện giờ cũng không khác bao nhiêu.

Cho dù thực lực bản thân sau này có cường thịnh thế nào thì cũng chỉ có thể chiếu cố tông môn trước khi phi thăng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bất giác nhíu mày. Những năm này tuy hắn đánh hạ cho tông môn một địa bàn lớn nhưng về phương diện đào tạo đệ tử thì ngoại trừ đoạt được một ít công quyết lẫn linh trận thì cũng chưa có gì.

Điều này có quan hệ với thời gian tu hành quá ngắn của hắn, mỗi ngày đều phải lăn lộn giãy dụa để chống lại kiếp số.

- Đã đến lúc thu nhận đệ tử, lưu lại truyền thừa ở thế giới này hay chưa?

Thoáng chút thất thần rồi Nhạc Vũ lập tức tỉnh táo. Chỉ thấy Thôn Tinh nhìn về bên này lộ vẻ phức tạp:

- Thiên phú hài tử này thật khiến người khác phải ghen tỵ. Bất quá đi theo ngươi lại là phúc khí của nó, Loan Thiên cũng coi như thông minh.

Nhạc Vũ nhìn theo ánh mắt của hắn thì thấy hỏa diễm dưới chân của Lôi Sí Tinh Giác Thú đã gần đến trình độ thực chất, hắn liền phất tay thu hồi vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Sau đó hắn quay sang hỏi:

- Tổ sư đại nhân sớm đã là tìm đến nơi này sao vẫn không hiện thân. Cũng không biết chỉ vì chuyện của Lôi Sí Tinh Giác Thú hay có chuyện khác?

- Không thể gạt được ngươi!

Thôn Tinh mỉm cười điểm ra một chút hắc quang trên đầu ngón tay hướng về Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ vốn là khó hiểu, đến khi trông thấy sắc mặt Thôn Tinh bỗng nhiên có chút vặn vẹo dường như đang nỗ lực áp chế cái gì đó thì chợt hiểu. Hồn thức của hắn tiến vào thăm dò vào trong điểm đen thì cũng không bị cắn nuốt mà từng chút tiến vào hạch tâm.

Trong khoảnh khắc có một ý niệm vô cùng cường liệt muốn thôn phệ vạn vật truyền sâu vào thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ cả kinh, vội vàng thu hồi thần niệm sau đó nhìn vào thanh niên áo đen đối diện. Thôn Tinh thấy thế cắn mạnh môi rồi thu hồi điểm đen, bình thản nói:

- Đây cũng là nguyên nhân ta dừng lại ở thế giới này! Huyết mạch trước kia của ta quả thật đề thuần quá nhanh. Nếu bàn về giai vị kỳ thật đủ để xếp vào siêu giai. Bất quá ngươi cũng biết là ta thiếu hụt thức ăn. Sau khi xảo hợp cơ duyên tiến giai vào vạn năm trước thì tùy thời có thể mất đi lý trí. Chủ nhân tuy có thiên tư tuyệt thế nhưng đã vượt qua cực hạn nên bị bài xích khỏi thế giới này, vì thế chỉ an bài qua loa cho ta rồ phi thăng mà đi.

Nhạc Vũ im lặng không nói, cũng hiểu được ý đồ đến đây của Thôn Tinh. Hắn nhìn về dưới cổ của Thôn Tinh, chuỗi vòng cổ ở đó theo như hắn thấy không khác lắm với Tỏa Long cô.

Bất đồng duy nhất chính là Tỏa Long cô được luyện chế để rèn luyện pháp lực người đeo nó. Còn vòng cổ mà Thôn Tinh đang đeo chẳng những áp chế huyết mạch mà còn triệt để ngăn chặn khả năng tiến thêm một bước.

Đây chính là một trong những thủ đoạn mà Quảng Lăng tán nhân lưu lại để trợ giúp Thôn Tinh.

Trách không được vào cuộc chiến ngày đó ở Quảng Lăng sơn, khẩu khí Thôn Tinh trước lúc đến Thanh Châu cũng tràn đầy tự tin.

Một khi cởi bỏ chuỗi vòng cổ này, Thôn Tinh thi triển ra nguyên vẹn đại thôn diệt thuật thì ba người Thanh Châu cũng không phải là địch thủ của hắn, chỉ là phương pháp này sẽ chịu phong hiểm mất đi lý trí.

- Với suy tính của chủ nhân thì sau ba vạn năm hồn niệm của ta đã có thể tạm thời áp chế bản năng, tiến thêm một bước phi thăng Hồng Hoang giới. Hoặc là trong bản tông sẽ có một đệ tử có đại khí vận, đại trí tuệ cũng có thể giúp ta giải quyết việc này. Bất quá chỉ trong vạn năm đã có hai ngoại lệ.

Nói đến chỗ này, Thôn Tinh lại nhìn lướt qua Nhạc Vũ:

- Đó chính là ngươi cùng Mặc Quan Lan. Theo như ta thấy Mặc Quan Lan thực không kém hơn chủ nhân, cũng hứa hẹn thay ta giải quyết việc này, tiếc là cuối cùng lại phải cưỡng ép phi thăng.

Nhạc Vũ ngươi càng hơn hắn một bậc. Ngắn ngủi trong hai mươi năm đã có thể là đối thủ của Loan Thiên, ngoại trừ Nguyên Trí linh quả thì cũng không có khả năng. Bất quá nếu đã có thể tu luyện được Quảng Lăng tuyệt kiếm của chủ nhân thì chủ yếu vẫn là dựa vào ngươi, Nguyên Trí linh quả cũng chỉ là trợ giúp.

Nhạc Vũ nhíu mày, cẩn thận nhớ lại tình hình lúc thăm dò vào trong điểm đen. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Không chỉ là ý niệm, còn có tất cả ảo diệu của đại thôn diệt thuật. Ngay sau đó

hắn chợt động, nếu có thời gian tìm hiểu thấu triệt thuật này thì hắn có thể phục hồi Hỗn Độn quyết của Khổng Dật chân nhân, đây cũng chính là bí thuật vô thượng có thể thôn phệ.

- Thì ra là thế, Đại thôn diệt thuật quả thật tinh diệu vô phương. Chỉ là đáng tiếc, thiếu khuyết bộ phận trọng yếu nhất. Chuyện này đối với Thôn Tinh hay những người khác là khó khăn nhưng đối với mình chỉ là tiện tay mà thôi.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm, sau một khắc liền lấy ra một đoàn tinh khí Ngũ Hành từ Tu Di Giới, sau đó ngưng luyện thành một điểm trong lòng bàn tay.

Thôn Tinh đầu tiên khó hiểu, ngay sau đó nhìn thấy đoàn tinh khí Ngũ Hành tuần hoàn không ngớt trong tay Nhạc Vũ, bên trong còn có một linh trận phù văn yếu ớt đang dần hình thành thì lộ vẻ ngưng trọng. Qua mấy thời thần thì linh trận bên trong đã hoàn toàn hình thành, phát ra một vầng quang trạch ngũ sắc.

Trong mắt Thôn Tinh lúc này không kìm được vẻ khát vọng.

Nhạc Vũ mỉm cười, đem ngũ sắc quang hoa trong lòng bàn tay bắn qua, sau đó khẽ lắc đầu nói:

- Trong lúc nhất thời ta cũng không có cách nào giải quyết bản năng thôn phệ này, chỉ có thể làm cho ngài một hạt giống mà thôi. Ngày sau đến cùng như thế nào, còn cần xem chính ngài. Không biết tổ sư có thỏa mãn phương pháp này?

Thôn Tinh cũng không trả lời, há miệng nuốt vào đoàn ngũ sắc quang hoa vào trong bụng, nhắm mắt thăm dò một hồi lâu thì hai má ửng hồng, cố kìm chế hưng phấn nói:

- Quả nhiên là người mà Thiên Đạo ghen ghét, xem ra ta đã đi đúng đường! Phương pháp này tuy không phải là áp chế bản năng của ta nhưng lại cho ta cơ hội đúc lại căn cơ của đại thôn diệt thuật. Tuy chưa cách nào phi thăng đi Hồng Hoang giới, bất quá chỉ cần ba ngàn năm thì ta sẽ triệt để giải quyết bản năng thôn phệ. Sau ngày hôm nay, ta thiếu nợ ngươi một phần nhân quả .

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, hắn trợ giúp Thôn Tinh giải quyết hậu quả của Đại thôn diệt thuật vốn là muốn hoàn trả lần Thôn Tinh viện thủ hào hiệp ở Thanh Châu lần trước.

Bất quá vừa định lên tiếng thì Thôn Tinh lại phẩy tay:

- Ta biết ý của ngươi, tóm lại chớ nhiều lời! Có khả năng ngươi không coi vào đâu nhưng đối với ta mà nói chính là mấu chốt thành đạo. Ân sâu như vậy há lại có thể không hoàn lai?

Nói đến đây, ánh mắt hắn sáng lên nhìn sang, Nhạc Vũ do dự một lát rồi đành cười khổ mặc định việc này.

Thôn Tinh thấy thế bất giác cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Kỳ thật còn có một chuyện. Ta nghe Nông Dịch Sơn nói sau khi ngươi trở về từ Thanh Châu thì thương tâm gần chết, thậm chí thiếu chút nữa dao động đạo tâm, không biết có việc này?

Nhạc Vũ biến sắc, lại nhớ tới Đoan Mộc Hàn, đau đớn trào lên trong ngực.

- Việc này nguyên do là ngươi, đã tính ra sát kiếp nhưng vẫn không triệt để dứt bỏ. Nhưng ngươi đã chuẩn bị đường lui rồi thì cũng thoải mái đi.

Nói đến chỗ này, Thôn Tinh dừng lại một lúc rồi trong mắt ánh lên lệ khí, nhìn phía Nhạc Vũ:

- Chuyện lần này ngươi cũng nên thấu triệt! Chủ nhân từng nói tất cả kiếp số trên thế gian chỉ có thể nghênh đón mà không thể tránh! Cái gọi là sát kiếp liên hoàn, vĩnh viễn không dừng lại, không chết không ngớt. Ngươi tránh được một hai lần chứ không có khả năng tránh đi vĩnh viễn. Chỉ có dũng mãnh tinh tiến, trảm phá hết thảy, nhảy ra ngoài thiên địa mới có thể tránh khỏi kiếp số.

Nhạc Vũ chớp mắt, lĩnh hội ý của Thôn Tinh, lại nhớ tới lời của Quảng Lăng tán nhân trong Lôi Vân cốc.

- Từ lực chứng đạo, thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Thái Thượng đại đạo sao? Cái này lại nói dễ vậy sao? Bất quá mình tu đạo thì sao phải trốn chạy?

Nhạc Vũ nắm chặt song quyền, đã có chút cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Quảng Lăng tán nhân ngày đó, tuy đã sáng chế tứ kiếm nghịch thiên nhưng vẫn không thể thoát khỏi khống chế của thiên ý.

Thôn Tinh im lặng một hồi để cho Nhạc Vũ lâm vào suy nghĩ sâu xa, đến khi thấy ánh mắt hắn khôi phục linh động thì mới nói tiếp:

- Ta cũng đã nghe nói qua chuyện nữ hài tử kia. Mất đi trí nhớ hai đời quả thật có chút phiền toái, bất quá cũng không phải không có cách khôi phục.

Nhạc Vũ cười ảm đạm, sợ là Thôn Tinh cũng không biết, trí nhớ của Đoan Mộc Hàn chính là do tự tay hắn tiêu trừ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 685: Truyện pháp hậu điện

Thôn Tinh không để ý đến sự khác thường của Nhạc Vũ, chỉ nhìn vẻ thăm dò:

- Nhạc Vũ ngươi cũng biết Tam Sinh Thạch của Hậu Thổ?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong đầu cơ hồ ngay lập tức tuôn ra tư liệu về thần khí này của Hậu Thổ.

Vật này cũng không phải là thứ có uy lực to lớn gì. Ở thời Hồng Hoang, Hậu Thổ tổng cộng luyện chế ra hơn bảy mươi khối từ tinh hoa khí đất và nhiều loại chí bảo thổ hệ. Ngoại trừ có thể dùng tại trấn áp linh mạch thì có thể làm cho tu sĩ trùng tu khôi phục trí nhớ túc tuệ kiếp trước. Người có pháp lực cường hoành thậm chí có thể dựa vào vật này để nhìn rõ tương lai, vì vậy được đặt tên là Tam Sinh Thạch.

Năm đó Hậu Thổ luyện chế đại lượng vật này rồi để mặc kệ lưu lạc trong tay tu sĩ tại Hồng Hoang giới.

Nhạc Vũ biết lúc ấy nhiều người có được nhưng không biết nguyên nhân vì sao. Bất quá sau khi Hồng Hoang nứt vỡ thì cũng có thể đoán biết được vài lý do.

Hơn bảy mươi khối Tam Sinh Thạch đã khiến cho vô số tu sĩ thiếu nợ nhân quả. Ước chừng đây cũng là nguyên nhân mà Hậu Thổ Vu Thần sau khi chư thần vẫn lạc vẫn còn sót lại.

Nếu là những thủ đoạn khác thì không thể thực hiện. Bất quá nếu Tam Sinh Thạch này lại nhất định có thể. Hơn nữa hắn cũng có tự tin, chỉ cần chịu đi cầu Thánh nữ của thần giáo Hậu Thổ thì nhất định có được vật này.

Chỉ là mặc dù khôi phục trí nhớ của Đoan Mộc Hàn thì thế nào? Tự tay xóa đi trí nhớ của Đoan Mộc Hàn chính là mình, khi đó Hàn Nhi sẽ nhìn mình như thế nào?

Thôn Tinh lúc này mới chú ý tới sắc mặt khó coi của Nhạc Vũ. Qua vạn năm này hắn đều một mực tinh tu, biết rất ít về chuyện nam nữ. Bất quá lúc này cũng biết nên dừng đề tài này lại.

Hắn lập tức cười xấu hổ quay lại chủ đề về Đại thôn diệt thuật, thỉnh giáo Nhạc Vũ một phen rồi mới phi thân rời đi.

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn về phía tây thật lâu rồi mới thương cảm thở dài một tiếng, trở lại bên cạnh Ma Quật .

Sau đó chỉ trong một khắc hắn liền thấy Sơ Tam Đẳng Huyền đều đang lộ vẻ cật lực.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác nhíu mày, Sơ Tam Đẳng Huyền tuy chỉ là thập tam giai nhưng yêu lực thần thông còn vượt qua cả Tán Tiên chưa độ kiếp lẫn linh thú cùng tầng cấp. Hai thần thú hợp lực sao không thể trấn áp được một Ma Quật nho nhỏ?

Dùng hồn niệm nhìn phía dưới, Nhạc Vũ lập tức cả kinh khi thấy số lượng Vực Ngoại Thiên Ma trong thông đạo không gian vượt qua mấy lần so với lúc trước hắn trấn áp.

Trong lúc mơ hồ hắn còn cảm giác được khí tức của gia hỏa mấy năm vừa rồi rình mò mình ở ám giới.

- Quả nhiên là sát ma sao? Dám nhân lúc người ta gặp khó khăn đến đây. Đến rồi thì cũng đừng mong trở về!

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền đem hồn niệm hóa thành đao ý tiến vào trong thông đạo, dùng thế chẻ tre xuyên thẳng vào.

Bất quá vừa lúc muốn trảm đến tồn tại cường đại trong thông đạo mà hắn đã dùng hồn niệm để tỏa định thì tất cả Thiên Ma trong thông đạo đều như điên cuồng, người trước ngã xuống, người sau tiến lên ngăn cản đao ý của Nhạc Vũ khiến ý niệm như tiến vào bùn nhão không thể bước lên một bước.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, hai tay hợp thành một pháp quyết, quát nhẹ:

- Huyền thiên tịnh hỏa, Tam Muội Chân Hỏa, đốt cho ta!

Sau một khắc, một luồng hỏa diễm bốn màu giao tạp theo hồn niệm lan tràn vào, phàm là Vực Ngoại Thiên Ma đụng phải đều bị thiêu đốt sạch sẽ.

Tốc độ đao ý đột nhiên tăng lên, chưa đầy ba mươi phân (phút) đã đuổi kịp sát ma, không hề trở ngại chém tới sau đó dẫn nhập đồng thời Huyền Thiên Tịnh Hỏa và Tam Muội Chân Hỏa.

Từ trong thông đạo lập tức truyền ra một tiếng rít bén nhọn mang theo nỗi đau đớn vô tận khuếch tán ngược ra khiến cho ánh mắt của Sơ Tam Đẳng Huyền cũng hơi hiện lên vẻ đau đớn.

Bất quá hồn lực vô hình vô ảnh cũng không vì vậy mà sụp đổ mà tiếp tục điên cuồng xông vào thông đạo.

Nhạc Vũ đang muốn tiếp tục đuổi theo thì trong lòng chợt động liền thu hồi hồn niệm. - Chỉ là mồi nhử sao? Trí tuệ của Vực Ngoại Thiên Ma này quả nhiên còn xảo trá hơn cả tu sĩ nhân loại. Xem ra kẻ bình thường vẫn theo dõi mình cực kỳ đáng sợ.

Nhạc Vũ trầm ngâm một hồi, trên Đông Thắng đại lục cũng không có ghi chép về sát ma.

Nguyên nhân cũng vì ngay cả tướng ma cấp bậc thấp nhất xuất hiện trong thế giới này cũng cực ít.

Nếu không ngoài ý muốn, chắc là do khí huyết bản thân quá thịnh nên mới dẫn đến tồn tại này tìm tới.

Về phần vì sao cố ý dùng sát ma để làm mồi nhử đơn giản là do hoàn cảnh ám giới càng cho phép đoạt đi ý thức thần hồn của bản thân, thậm chí trong ám giới căn bản không cho phép tồn tại ở đẳng cấp này.

Nhạc Vũ bất giác chau mày, điều này quả thật là một sự phiền phức. Bị một yêu ma tương đương với đẳng cấp thiên tiên suốt ngày nhìn vào, tuy hắn không sợ nhưng cũng là một uy hiếp lớn lao.

Mấy ngày về sau, Nhạc Vũ vẫn không ngừng rèn luyện thần hồn, thỉnh thoảng lại kích phát huyết khí hấp dẫn những Vực Ngoại Thiên Ma đi lên. Thầm nghĩ

dù sao ma kiếp này đã dẫn phát thì dừng lại cũng vô dụng, chi bằng thoải mái chém giết cho đủ vốn!

Ngoại trừ bình thường tu hành tăng cường hồn lực, thời gian còn lại thì Nhạc Vũ đều ở trong Ma Quật.

Mười ngày sau, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, cảm ứng được Chiến Tuyết sau khi đánh xong một trận ở Thanh Châu vẫn một mực ngủ say rốt cuộc đã thức tỉnh trong Thần quốc.

- Đã triệt để hấp thu xong Thanh sát Huyền đan sao? Không chỉ như vậy! Thần giai của nàng tựa hồ cũng đã tăng lên, hôm nay đã là ngũ giai.

Vừa cảm ứng đến đây, trong tâm Nhạc Vũ thoáng qua nỗi vui mừng.

Vào lúc đạt đến tầng thứ 16 thì đã có thể chống lại phân thân có bốn thành thực lực của ngũ giai Tán Tiên. Như vậy sau khi hấp thu sát đan mà Huyết Ma lưu lại, trùng kích đến chân khí huyền sát Chiến Ma tầng thứ mười bảy thì thực lực Chiến Tuyết còn vượt khỏi hắn. Thêm vào Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận trợ lực, hiện giờ hắn đã có thêm một át chủ bài gần tương đương với mình.

Ngược lại thần cách của Chiến Tuyết từ tam giai nhảy lên ngũ giai thoáng khiến hắn cảm thấy bất ngờ. Chiến Tuyết cố nhiên là hấp thu thần lực kết tinh mà chiến thần lưu lại, thêm vào tín ngưỡng lực của ba trăm triệu tín đồ tại hoàng hôn giới. Thậm chí nhờ vào sự an bài của Nông Dịch Sơn mà tại Đông Thắng đại lục, Bạch Đế kiếm cũng tụ tập đã đến hàng tỉ tín ngưỡng.

Bất quá trực tiếp nhảy qua nhị giai vẫn khiến người ta ngạc nhiên.

- Đây chắc là do Tử Khuyết Thiên Chương?

Nhạc Vũ tsuy đoán, cũng không dám xác định, sau một khắc liền tạm thời bỏ qua, ngăn trở Chiến Tuyết đang muốn phá không đến đây.

- Đang lo không có người giúp ta thu thập linh dược, Tuyết Nhi tỉnh lại vừa kịp lúc!

Tế lên Thông U châu truyền tới ý niệm của mình, sau đó Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lên thiên không.

Thế cục này chỉ cần Chiến Tuyết đem về đầy đủ linh dược để hắn đề thăng cảnh giới pháp lực thì sẽ bị triệt để phá vỡ!

Vô luận người này là ai cũng khó có thể che đậy được cảm giác bản thân lẫn sự thôi diễn của tử vi đẩu số!

Ước chừng được nửa tháng thì linh trận đã bố trí xong hoàn toàn, bên ngoài lại bố trí thêm một Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận.

Dù chưa gia nhập Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì cùng Hồng ngọc mộc hồn kì để tăng uy lực nhưng đã khiến Nhạc Vũ tiêu tốn một phen công phu. Linh trận này trong có thể áp chế Vực Ngoại Thiên Ma, bên ngoài có thể ngăn người tập kích, ngay cả Yêu Đế Loan Thiên cũng có thể ngăn cản một lát.

Trong cùng hắn bố trí thêm một Càn Khôn Na Di pháp trận. Sau khi trận pháp này vừa mới thành hình thì Nhạc Vũ liền đem chuyện trấn áp Ma Quật tạm thời giao cho Sơ Tam Đẳng Huyền. Bản thân hắn dựa vào Càn Khôn Na Di trận chuyển di hơn trăm vạn dặm, vừa lúc ở trên không trung của Quảng Lăng sơn.

Đứng trên cao mấy vạn trượng, Nhạc Vũ yên lặng nhìn Tiểu Quan Phong rồi tiến về truyện pháp hậu điện.

Nơi này cũng giống như lần đầu tiên hắn tiến vào, đang có một vị Nguyên Anh tu sĩ mới nhập tông môn đang giảng đạo. Vừa trông thấy Nhạc Vũ đi vào thì thần sắc lập tức cung kính, cùng lúc rất nhiều tu sĩ Quảng Lăng tông đang ở dưới nghe giảng đứng lên luôn miệng nói Trưởng lão. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, xem như đáp lễ, sau đó tiến thẳng vào hậu điện, nhìn vào mấy chục bức đồ án xung quanh. Sau một lúc thì hắn tiến vào cảnh giới thấu nhập vạn vật khiến cho một đám phù văn nhanh chóng lưu chuyển trong đầu.

Hồi lâu sau, Nhạc Vũ bất giác cười lên, trong lòng đã có thể khẳng định Quảng Lăng tán nhân tuyệt không để lại cách tìm ra lời giải ở đây, chỉ có thể trông vào thực lực tìm hiểu ba thức kiếm quyết cuối cùng.

- Ba thức cuối cùng của Quảng Lăng tuyệt kiếm không ngờ lại đơn giản đến thế!

Nhạc Vũ trong tay cầm Thiên Ý Kiếm, tiện tay vẽ lên một kiếm hoa thì thấy tốc độ lưu chuyển của kiếm ảnh vô hình đã nhanh hơn nửa lần.

- Là do mình tìm hiểu quá nhiều điển tịch đạo pháp nên nhanh chóng ngộ được hay bản thân ba thức sau cùng quá đơn giản?

Nhạc Vũ lại đem kiếm vung lên, trên mũi kiếm đột nhiên ngưng tụ mấy chục vết rách không gian tụ hợp với Canh Kim kiếm khí. Cho dù một hạt bụi cực nhỏ tiến vào trong đó cũng lập tức bị kiếm khí phân giải ra hàng vạn tồn tại cực nhỏ.

Nếu lúc này Lí Không Liên có mặt ở đây thì sẽ kinh ngạc nhận ra kiếm này cùng với Vô Không Kiếm trảm của hắn cơ hồ là độc nhất vô nhị.

- Mặc kệ như thế nào! Nắm được phần cuối của tuyệt kiếm này thì Đại thần thông kim hệ của mình cuối cùng là viên mãn!

Thu hồi lại Thiên Ý Kiếm, tinh mang cũng dần tắt đi trong mắt Nhạc Vũ.

Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm cùng Ngọc Thanh phân quang sai ảnh kiếm đều là đại thần thông. Bất quá nếu dùng để đối phó cường giả như Loan Thiên thì thiếu đi một chút lực sát thương. Ba thức cuối cùng của Quảng Lăng tuyệt kiếm lại có thể triệt để bổ sung việc này.

Quay người bước ra ngoài cửa, hắn thấy mặt trời đang chiếu sáng rạng rỡ trên quảng trường. Nhạc Vũ thẩm tra lại thời gian của hệ thống phụ trợ mới phát giác đã qua mấy ngày.

Ngắm nhìn rất nhiều đệ tử Quảng Lăng đang tĩnh tọa ở đây, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động nhớ lại lời của Loan Thiên trước khi bỏ đi.

- Bản thân mình vẫn còn một thân phận chấp sự truyền pháp điện, bất quá qua hai mươi năm vẫn chưa từng sử dụng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 686: Khai đàn giảng pháp

Chần chừ một lát, Nhạc Vũ rảo bước ngồi xuống trước bậc thềm đá.

Vừa trông thấy vậy, toàn bộ quảng trường đều yên tĩnh lại, cơ hồ tất cả đều nhìn sang, thậm chí đồng tử của hai mươi mấy vị Kim Đan tu sĩ cũng hơi co lại, hô hấp dồn dập.

Nhạc Vũ không hề để ý bắn ra một chỉ rồi thanh âm như chuông cổ bắn ra bốn phía chấn động trong phạm vi tám trăm dặm của Quảng Lăng sơn, sau đó quát khẽ:

- Nhạc Vũ bất tài, hôm nay muốn khai đàn ở đây! Nếu có ý nghe đạo của ta thì nhanh chóng đến truyện pháp hậu điện .

Thoại âm vừa rơi xuống thì thấy mấy chục đạo kiếm quang từ Tiểu Quan Phong bay lên hướng về bên này. Diệp Tri Thu dẫn đầu hạ xuống quảng trường, nhìn thấy Nhạc Vũ liền cung kính hành lễ rồi mới khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó lần lượt có hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ đều phát sau nhưng đến trước, từng người tìm vị trí ngồi xuống.

Sau đó toàn bộ trên dưới Quảng Lăng sơn đều nhao nhao, chừng hơn vạn độn quang phóng vọt lên trời. Còn có thêm mấy vạn Trúc Cơ tu sĩ ngự không phi hành, còn lại đi bộ lên núi. Tuy thế núi hóc hiểm nhưng đều hăng hái trèo lên không hề do dự.

Nhạc Vũ đợi hơn sau 10', mắt thấy số người trên quảng trường càng ngày càng nhiều. Mấy vạn đệ tử Quảng Lăng tông chỉ vừa mới tới non nửa đã không thể tìm được vị trí, chỉ có thể nhờ vào lực pháp bảo trôi nổi giữa không trung. Nhạc Vũ thấy vậy chau mày tiện tay phất lên một cái khiến không gian chung quanh bỗng nhiên khuếch trương lên mấy lần. Người bên trong, vô luận là Kim Đan Linh Hư hay thậm chí là Nguyên Anh tu sĩ, thân hình đều thu nhỏ lại như đứa trẻ lớn.

Hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ đều lộ vẻ kinh ngạc. Có thể khiến cho bọn họ không thể có lực phản kháng, thần thông pháp lực của Nhạc Vũ quả thực mạnh mẽ đến cực điểm.

Những tu sĩ mới vừa gia nhập Quảng Lăng tông thì cũng thôi vì đã sớm nghe nói uy danh của Nhạc Vũ một mình tru diệt Li Trần Tông. Những đệ tử bản tông như Diệp Tri Thu đều tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của Nhạc Vũ lúc này lại càng kinh dị.

Nhạc Vũ bất giác cảm thấy khẩn trương, cách đó không xa có một ánh mắt tỏ vẻ hiếu kỳ mãnh liệt đang nhìn lại. Hắn dù chưa nhìn tới nhưng bằng hồn thức cũng cảm giác được đó là một thiếu nữ như cùng với Đoan Mộc Hàn đúc ra từ một khuôn. Chỉ là tướng mạo trẻ trung chừng khoảng mười ba tuổi.

Nàng đi theo một số kiếm tu của Tiểu Quan Phong tới đây, thần sắc lúc này đang lộ vẻ mâu thuẫn, vừa muốn đi lên nói chuyện lại có chút do dự.

- Tu vi đã là hồi phục đến Kim Đan cảnh đến sao?

Nhạc Vũ cũng cảm thấy an uuir, Thiên Nhân liệt hồn phân thân mặc dù tốt nhưng lại cần tiêu hao thọ nguyên rất lớn. Cũng may lần kia mang về cho Đoan Mộc Hàn một lượng lớn tinh huyết bản mệnh lẫn một phần tàn hồn khiến hiệu quả của lần phục dụng tinh huyết Vu Thần và tinh huyết Chân Long trước kia vẫn còn tồn tại.

Bất quá nhanh như vậy đã đạt đến cảnh giới Kim Đan chắc hẳn chủ yếu vẫn dựa vào thiên tư của Đoan Mộc Hàn.

Hoặc cũng có thể do nguyên nhân sau khi triệt để quên đi ký ức về hắn và Lệ Bi Hồi nên tiểu sư phụ có khả năng sau mấy chục năm trùng nhập Đại Thừa.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ phát ra một đạo pháp lực chụp vào người Đoan Mộc Hàn. Chỉ một thoáng, con ngươi của Đoan Mộc Hàn chợt sáng lên, tựa hồ thông thấu thêm vài phần.

Đây cũng là một môn đạo pháp kỳ dị mà hắn học được trong những đạo điển của Tử Vân Tiên Phủ. Đạo pháp này do một vị Thượng Cổ Tán Tiên sáng chế để dùng vào việc dạy dỗ đệ tử, có thể khiến cho thần hồn trí tuệ người khác tạm

thời tiến vào trạng thái thấu đáo vạn vật, chẳng khác đem ngộ tính tăng lên nhiều lần.

Bất quá phương pháp này pháp lực hồn thức cực lớn, yêu cầu đối với đạo cơ người thi pháp cũng cực cao, ngoài ra tu vi đệ tử càng mạnh càng khó thi triển.

Trong thế giới này, Nhạc Vũ ước chừng không quá mười người có thể thi triển pháp môn này với Đoan Mộc.

- Đáng tiếc mẫu thân cùng mấy người Băng Thiến cũng không ở đây.

Thoáng qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ cũng thôi không chú ý đến Đoan Mộc Hàn.

Đợi đến lúc mọi người Quảng Lăng tông đến gần như đông đủ, Nhạc Vũ lại thấy mấy thân ảnh từ không trung hạ xuống, chính là Nông Dịch Sơn cùng hai vị yêu tu thập tam giai trong tông môn, thêm cả Côn Ngô theo sau. Nhìn phương hướng bốn người này chắc là vừa dùng pháp trận na di từ Dực Châu và Thanh Châu đến đây.

Nhạc Vũ mỉm cười, lấy ra một thân thể khôi lỗi mà hắn chế tác tại Tử Vân Cung, dùng pháp lực bao lấy ném về phía Côn Ngô.

Côn Ngô sau khi tiếp nhận thì có chút khó hiểu rồi đột nhiên con mắt màu đỏ sáng lên, bất động thanh sắc bỏ vào không gian tu di của mình.

Đợi đến lúc mọi người ngồi vào chỗ của mình, ngay cả Nông Dịch Sơn cũng khép mi tĩnh tọa bên cạnh, Nhạc Vũ mới thở nhẹ ra một hơi, hai tay kết ấn thành một pháp quyết, bình thản lên tiếng:

- Đạo tu tiên không ngoài tu thân, tu pháp, tu hồn để được Trường Sinh! Trong tất cả tu hành của chúng ta lấy tu pháp cầm đầu. Giảng đạo hôm nay chính là như vậy.

Nông Dịch Sơn nghe vậy lập tức hơi nhíu mày suy nghĩ đạo lý.

Mặc dù là tiểu tu sĩ vừa xuất nhập cửa tu tiên cũng có thể biết được, tu sĩ tu hành, thân thể thần hồn mới là đạo căn bản, tính mạng giao tu, trúc lũy căn cơ chính là đường. Tu pháp mặc dù cũng trọng yếu, nhưng chỉ là thuật náu thân, cùng cấp với pháp bảo huyền binh, nếu như bản thân không còn vậy thì có ích

lợi gì?

Hôm nay Nhạc Vũ nói như vậy quả thật khiến trong lòng ông nghi hoặc. Nhưng chỉ sau một lát, Nông Dịch Sơn khẽ giật mình, ngược lại dần cảm thấy kinh hãi thật sâu.

Nhạc Vũ lúc này đang giảng Tiểu Tự Tại Vân Triện Phù Pháp. Ngoại trừ giảng giải phù triện trong ngoài còn có hơn ngàn loại phù pháp ghi trong đạo điển dùng để rèn tu thần hồn thân thể, tăng tiến pháp lực.

Căn cơ Nhạc Vũ cực dày, có một không hai ở Quảng Lăng. Thêm vào hệ thống phụ trợ trí năng khiến sự hiểu biết đối với thân thể con người đã đạt trình độ khó có thể tưởng tượng. Hơn nữa hắn dẫn chứng cực kỳ rõ ràng khiến ngay cả Nông Dịch Sơn cũng thừa nhận sâu sắc, chưa phát giác có gì sai lầm. Tham chiếu phù triện, phép cải tạo thân thể trong mắt hắn càng có thể nói là tuyệt diệu, trước kia chưa từng nghĩ qua.

Trong thanh âm Nhạc Vũ lúc này đã dần dần thêm vào một phần hồn lực, lọt vào tai người nghe như thần chuông mộ cổ ngân lên trong trẻo. Ngay cả những tu sĩ có ngộ tính kém hơn một chút cũng có thể lí giải dễ dàng, mặc dù nhất thời chưa từng lĩnh ngộ, cũng có thể một mực ghi tạc trong nội tâm. Toàn bộ quảng trường trước điện, ngoại trừ thanh âm Nhạc Vũ thì ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Nông Dịch Sơn dần dần nghe đến mê mẩn, ngẫu nhiên theo lời mô tả của Nhạc Vũ thi pháp một phen đều ấn chứng xác thực, có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó ước chừng một lát, Nông Dịch Sơn đột nhiên bừng tỉnh, trong lòng hiện lên một tia kinh hãi.

Tiểu Tự Tại Vân Triện Phù Pháp chỉ là một chút phù pháp cơ sở ghi trong một đạo điển bình thường tại Kinh Sóc Các.

Nhạc Vũ hiện giờ đang giảng lại rõ ràng biến thành một pháp môn đại đạo trường sinh! Càng thêm khai mở cho một chi phái, đủ khiến cho thời gian tu hành của tu sĩ trong Quảng Lăng tông rút ngắn ít nhất thêm hai thành!

- Công pháp như vậy mặc dù chưa đến mức bí truyền tông môn nhưng cũng nên lựa chọn đệ tử hạch tâm nghe giảng mới đúng. Sao lại không che không ngăn để

mọi người nghe rộng rãi? Hài tử này đến cùng vẫn là tuổi trẻ nên không phân biệt được nặng nhẹ. Chẳng lẽ không biết không truyền đạo sai người, pháp không truyền qua hai người?

Nông Dịch Sơn khẽ nhíu mày, phóng mắt nhìn ra chung quanh. Chỉ thấy mấy vạn đệ tử đều lộ vẻ nghiêm túc và trang trọng. Trong đó lại có hơn mười đạo khí tức,đang kịch biến, dường như có đột phá cảnh giới, ngoài ra còn có hơn mười người đang lộ vẻ mờ mịt.

Trong lòng ông hơi nghĩ lại, sau đó khẽ nhếch miệng rồi tiếp tục nhắm mắt nghe giảng.

Lần này tuy phạm vi giảng đạo hơi rộng tuy nhiên trong bản sơn cũng có rất nhiều đệ tử nhập môn đã lâu, Nhạc Vũ hiển nhiên cũng cũng không chuẩn bị trước.

Chỉ là tình hình hiện nay vẫn là khó bảo toàn vạn toàn, còn cần thêm mấy cách bổ cứu. Những kẻ ăn ở hai lòng thì có thể điều đi. Về phần các quân cờ mà các thế lực khác sắp xếp vào thì triệt để không cho phép còn sống rời khỏi Quảng Lăng.

Suốt sáu canh giờ, mắt thấy trời chiều đã ngả về tây, Nhạc Vũ mới dừng lời thu hồi ấn quyết.

Tiểu Tự Tại Vân Triện Phù Pháp mới chỉ nói được một nửa, mọi người cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, mắt lộ vẻ tiếc nuối. Bất quá nhìn xem thời gian xác thực đã không còn sớm, nếu còn nghe tiếp sẽ ảnh hưởng tu hành, liền nhao nhao đứng lên thi lễ với Nhạc Vũ rồi tất cả tản đi.

Trong lòng mọi người lúc này đều ẩn hàm hưng phấn. Nhạc Vũ tuy chỉ nói đạo quyết cơ sở nhưng dù là Kim Đan tu sĩ hay hơn mười vị Nguyên Anh đều có chỗ tốt cực lớn, thậm chí còn trên cả một số đệ tử Linh Hư cảnh cùng Trúc Cơ cảnh. Sau khi Nhạc Vũ ngừng giảng thì đều nhắm mắt hồi tưởng, tĩnh tọa củng cố chốc lát rồi thi lễ rời đi về động phủ của mình để chuẩn bị bế quan tiếp tục tham ngộ.

Qua chừng một lát, trên quảng trường ngoại trừ Nhạc Vũ cùng Nông Dịch Sơn và mấy người khác thì cũng không còn một ai.

Đợi đến chung quanh yên tĩnh, Nông Dịch Sơn mới cười khổ một tiếng:

- Không phải/không] trấn áp ở bên kia ma

- Nửa tháng trước đã cùng đại chiến một hồi với Thanh Châu Loan Thiên, khi đó chợt nhận thấy bản thân nên lưu lại cho tông môn chút gì đó.

Cảm giác Đoan Mộc Hàn vẫn đứng đó mím môi nhìn mình, trong lòng Nhạc Vũ chợt cuộn lên, cố gắng nói bình thản:

- Kỳ thật những gì hôm nay ta nói chỉ là một phần tối thô thiển, người bên ngoài nghe qua cũng vô dụng. Chắc hẳn lần sau mở lại thì Chưởng giáo cần chuẩn bị cho ta cho tốt. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu, ngay sau đó lại đem cho Nhạc Vũ một thanh phi kiếm truyền tin, Nhạc Vũ vừa cầm lấy thì khẽ biến sắc.

- Thật sự là thân thể Ngũ Hành?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 687: Tìm kiếm linh trân

Nhạc Vũ sau khi kinh hô thì lập tức tỉnh lại, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

Tin tức thông báo trong hồn thạch của phi kiếm truyền tin ngoại trừ chỗ hạ lạc thân thể phong linh mà cách đây mấy năm hắn đã ủy thác cho hai điện Thông Văn Chức Phương thì còn có cả tin tức về thân thể Băng Linh, Kim Linh. Trong đó khiến người ta giật mình nhất còn có tin tức về Ngũ Hành linh thể khiến hắn thực sự kinh hãi.

Thế gian này sao có thể có thân thể Ngũ Hành?

Nông Dịch Sơn thấy thế không hề bất ngờ, cười khẽ:

- Tông ta vẫn một mực tìm kiếm thân thể Phong Linh mà ngươi nói. Trước đó vài ngày cuối cùng đã tìm được ở Dương Châu một cái, là một đệ tử của Đạo Lâm tông, một trong thập đại tông môn của thiên hạ. Về phần linh thể Ngũ Hành là phụ thêm vào. Lực tương tác của người này với linh lực Ngũ Hành thật khiến người ta giật mình, đáng tiếc lại tu không được đạo pháp. Đúng rồi Vũ nhi, ngươi muốn tìm những linh thể này làm gì?

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, gạt đi kinh dị trong lòng, lắc đầu cười khổ:

- Việc này quan hệ tới việc đệ tử có thể thành đạo, tình hình chi tiết kính xin sư tổ thứ cho đệ tử không thể nhiều lời.

Thần sắc Nông Dịch Sơn hơi sững lại rồi cũng không để ý, nhìn sang Đoan Mộc Hàn cười nhẹ rồi phá không rời đi. Hiện giờ tại các linh mạch trọng yếu của Quảng Lăng tông đều bố trí Càn Khôn Na Di trận. Đại Thừa tu sĩ dùng phép xuyên toa hư không, cho dù cách xa mấy vạn dặm cũng có thể trụ được, bất quá đến cùng vẫn không bằng tự mình tọa trấn mới có thể an tâm.

Vào lúc Nông Dịch Sơn đi rồi, Nhạc Vũ hơi ngưng mày rồi khẽ thở dài, vẫn không lên tiếng với Đoan Mộc Hàn, giải khai Đại tu di thuật với nàng rồi rời

khỏi nơi này.

Đoan Mộc Hàn thấy thế hơi nhíu mày lộ vẻ khó hiểu. Sau một khắc nàng cảm giác có người đang vỗ lên vai mình, quay lại liền thấy Diệp Tri Thu đang đứng sau lưng mình thì không nhịn được nghi ngờ hỏi:

- Diệp sư huynh, thật kỳ quái! Ta xem qua ký ức mất đi của mình lưu lại trong hồn ngọc thì cảm giác người vừa rồi rất quen thuộc. Bất quá hắn hình như là không biết ta? Người kia thật là Nhạc Vũ? Trước kia đồ đệ của ta?

Nói đến đây, khuông mặt của Đoan Mộc Hàn đột nhiên đỏ bừng, trong mắt lộ ra vẻ xấu hổ, cuối cùng vẫn không nói ra mấy từ song tu đạo lữ.

Thần sắc Diệp Tri Thu cũng lộ vẻ cực kỳ phức tạp, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài nói:

- Hắn chính là Nhạc Vũ! Có thể tự nghĩ ra đạo pháp Trường Sinh khiến ngay cả Nông sư huynh cũng phải chạy đến nghe giảng, đương thời cũng chỉ một người này mà thôi. Kiếp trước của ngươi có quan hệ sâu đậm với hắn, tình hình vừa rồi có thể là do bất đắc dĩ.

Đoan Mộc Hàn do dự:

- Sư huynh, không phải hắn chán ghét ta chứ?

Cũng không biết sao khi nghĩ đến chuyện người thanh niên thanh tú này không hề nhìn qua mình thì trong lòng nàng lại cảm thấy đau đớn. nàng vẫn nghi hoặc chuyện bản thân mất đi trí nhớ, không biết mình có làm chuyện ngu ngốc gì để đến nỗi hắn không muốn nói chuyện với mình..

- Chán ghét? Làm sao có thể?

Diệp Tri Thu nghe vậy cười khẽ, thầm nghĩ đến kẻ trước đây chỉ được coi là một thiếu niên rất có tiền đồ mấy năm trước từng chỉ vì một người tru sát mấy vạn đệ tử Li Trần Tông, một mình xông vào Thanh Châu, bắt Lệ Bi Hồi cùng Yêu Vương Thương Ngô về trấn áp, chấn động ba mươi ba châu Trung Nguyên, danh liệt vào hàng đại tu sĩ trong thiên hạ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Hơn nữa ánh mắt kia dường như đang trốn tránh điều gì đó.

Bất quá Diệp Tri Thu cũng không nói ra những lời này, chỉ vuốt đầu an ủi Đoan Mộc Hàn. Chuyện này lão cũng không thể xen tay, cũng không biết hiện giờ Nhạc Vũ đang nghĩ gì.

Cơ hồ cùng một thời gian, trên một đỉnh linh sơn không một bóng người bên trong Hoàng hôn giới, Lâm Trác đang từ dần tỉnh lại từ trong nhập định. Đầu tiên hắn nội thị vào cơ thể, bên trong đan điền cuối cùng đã kết thành một viên kim đan màu trắng, kết hợp chặt chẽ với hồn lực.

Lâm Trác thở phào một hơi, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng. Hắn tu tập hai môn đại thần thông Kim hệ Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm cùng Ngọc Thanh phân quang thác ảnh kiếm mà Nhạc Vũ cung cấp, gian nan hơn rất nhiều tu sĩ khác.

Bất quá linh thể kim hệ đã giải quyết cho hắn phần lớn vấn đề. Mấy năm trước Nhạc Vũ cũng đã để lại cho hắn đầy đủ khí Canh Kim thuần khiết cùng đan dược trợ giúp hắn tu hành.

Chỉ qua vài năm ngắn ngủi đã tu hành đến cảnh giới trước mắt.

- Qua nửa tháng nữa sẽ đạt tới Nguyên Anh!

Nắm chặt quyền đầu, Lâm Trác cố gắng áp chế kích động trong lòng.

Về phương diện hồn lực, hắn đi theo con đường rèn luyện của Nhạc Vũ Chiến Tuyết nên sớm đã mạnh hơn tu sĩ cùng giai mấy lần, thân thể cũng cực kỳ vượt trội. Về phần tích lũy đạo cơ cùng tri thức phù pháp cfng không cần lo lắng vì sau khi hấp thu trí nhớ của rất nhiều Kim Đan tu sĩ, lại triệt để lĩnh ngộ tiêu hóa qua mấy năm nay nên căn cơ hùng hậu không kém tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Với thực lực hiện giờ thì chuyện độ kiếp thành anh coi như ván đã đóng thuyền. Ngay cả Nhiễm Lực hiện giờ cũng coi thiên kiếp là chuyện nhẹ nhàng.

Sau một khắc. Lâm Trác lại khẽ ảm đạm, tu vi Nhạc Vũ tiến triển thật sự quá nhanh. Mấy người bọn họ mặc dù đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, cách Nhạc Vũ chỉ kém một đường nhưng từ Nguyên Anh tu đến Đại Thừa thì độ khó còn gấp bội ba cảnh giới trước, chẳng biết khi nào mới có thể vượt qua.

Đang cảm thấy phiền não thì trong lòng hắn khẽ động nhìn về trên không thì

thấy một nữ tử thanh tú mang bạch y đang nhìn lại mình.

- Chiến Tuyết?.

Lâm Trác đang nghi hoặc thì thấy Chiến Tuyết ném cho mình một Tu Di Giới. Hắn nhíu mày dùng pháp lực hút vào tay.

Sau một khắc thân hình hắn khẽ chấn động.

- Ngũ Hành linh quả! Linh lực Canh Kim, còn có yêu đan.

Tác dụng của yêu đan tất nhiên là rèn luyện thần hồn. Phép dẫn lôi kiếp để rèn thể của Nhạc Vũ cũng chỉ có yêu đan thuần tính mới có thể làm được, số lượng hiện giờ trong Tu Di Giới đã đủ để rèn luyện thần hồn của hắn đến mức độ từ âm chuyển dương.

Ngũ Hành linh quả có linh lực Canh Kim càng cho hắn một con đường rộng rãi đến cảnh giới Đại Thừa.

Khiến Lâm Trác để ý nhất là mười miếng Hồn Ngọc bên trong có ghi lại lĩnh ngộ của Nhạc Vũ về đạo pháp kiếm quyết cùng hai môn đại thần thông mà hắn tu luyện.

Sau một khắc, Lâm Trác khẽ kêu một tiếng rồi chú ý tới một miếng hồn ngọc rõ ràng dành riêng cho mình trong Tu Di Giới.

- Vì sao như thế?

Tâm niệm vừa động, Lâm Trác triệu hồi miếng hồn ngọc đến tay, sau đó đem thần hồn thăm dò vào thì thất thần một hồi.

Ghi chép bên trong chỉ là ba thức kiếm quyết nhưng lại tương đương một môn thần thông.

Hồi lâu sau, Lâm Trác mới hồi tỉnh nhìn lên không trung thì đã không thấy bóng dáng Chiến Tuyết.

Chiến Tuyết lúc này đang cấp tốc xuôi nam, theo luồng độn quang của nàng thì thần lực lan tràn đến vạn dặm, những chỗ mà nó đi qua đều không giấu được

cảm giácủa nàng.

Nếu như ở thế giới bên kia thì dĩ nhiên nàng hành sự cẩn thận. Bất quá bên trong thế giới này thì nàng lại có thể phóng tay. Cũng không biết vì sao, từ lúc số lượng tín đồ tăng lên đến ba trăm triệu thì nàng cảm giác ràng buộc bản thân với thế giới này càng lúc càng sâu. Đương nhiên cũng có một lực lượng tiến hành bài xích nhưng nhỏ bé không đáng kể.

Lúc này nàng đang tận lực hưởng thụ cảm giác theo một số sợi tơ đủ các màu sắc chứng kiến được vô số tín đồ đang tham bái cầu nguyện. Từng tia lực tín ngưỡng mỏng manh tụ lại, cuối cùng trở thành cực kỳ to lớn.

Bên trong tín đồ của nàng cũng đã có giai cấp. Mặc dù không theo như lời chủ nhân có một chỗ tên là "Giáo đình" để thống nhất quản hạt nhưng cũng có vài đại thần miếu quản lý mấy khu vực, đang thay nàng điên cuồng truyền bá tín ngưỡng.

Những vu tế cao giai hợp lực đã có thể đối phó một số yêu thú thất giai, những việc cần đến bản thân hàng lâm cũng càng ngày càng ít.

Điều duy nhất khiến Chiến Tuyết có chút bất mãn là trong những vu tế đã bắt đầu có kẻ ức hiếp tín đồ. Nếu chỉ là thu một ít tiền tài thì không sao, người thay nàng giảng đạo cũng cần kiếm ăn để sống, càng cần biểu hiện địa vị, vấn đề là bọn họ không hề biết tiết chế.

- Để làm một minh thần, ngoại trừ hàng lâm ân đức còn cần triển lộ uy nghiêm. Không thể để kẻ nào khiêu chiến hay khinh nhờn.

Nhớ tới lời này của Nhạc Vũ, trong mắt Chiến Tuyết bất giác lộ ra một tia lãnh lệ. Nàng vốn không để ý chuyện của tín đồ nhưng hiểu rõ chỉ khi nào bản thân đạt đến tầng cấp mười hai vu thần thượng cổ mới có thể quang minh chính đại dùng lực lượng này trợ giúp chủ nhân.

- Chỗ đó giống như có hàn hồn nguyên tinh?.

Thần lực khuếch trương ra ngoài có cảm ứng khiến thân hình Chiến Tuyết đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Thân hình nàng lóe lên rồi xuất hiện bên trên một hồ nước, tiện tay vung lên bạt

hết hồ nước sâu đến vạn trượng để lộ đáy hồ, cầm lên một khối cự thạch màu xanh nhìn không có gì lạ.

Vừa cầm lên quan sát, Chiến Tuyết lập tức lộ vẻ vui mừng.

Khối đá này gọi là Hồ thanh thiên thạch, ngoại trừ độ cứng có thể so với huyền binh nhị phẩm thì cũng không có chỗ nào đặc dị, bất quá bên trong lại đang thai nghén một đoàn tinh hoa thủy linh tinh khiết.

Cũng chính vì sự kiên nghạnh của nó mới không bị những yêu thú thủy hệ trong hồ lấy đi.

- Phân lượng ở đây đủ để cho tiểu thư tu tập tới Huyền Minh Thần Quang tầng thứ mười! Đáng tiếc vẫn thiếu một chút

Nhớ tới hai thân ngoại hóa thân mà hiện giờ Nhạc Vũ đang luyện chế, Chiến Tuyết không khỏi nhíu mày, tu luyện đồng thời sáu môn thần thông đến tầng thứ chính cho hai hóa thân tiêu hao rất nhiều linh vật.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 688: Bức thối Hậu Thổ

Chiến Tuyết đập vỡ Hồ thanh thiên thạch lấy ra hàn hồn bên trong rồi lại phóng lên không trung tiếp tục mở ra thần thức tìm tòi về phía trước.

Nàng đã tìm được ba chỗ linh mạch lớn tương tự như Vạn Yêu Cốc trong hoàng hôn giới. Bất quá khí tức bên đó cực kỳ nguy hiểm khiến nàng theo vô tức không dám đến gần. Trừ phi là bất đắc dĩ, nếu không tuyệt sẽ không tùy tiện tiến vào để tìm kiếm linh trân bên trong.

Ngoại trừ ba linh mạch cỡ lớn thì bên trong thế giới này còn có rất nhiều linh mạch siêu phẩm như Thiên Trụ Phong, đồng dạng có thể dưỡng ra linh mạch siêu phẩm. Chỉ là phân bố cực kỳ phân tán, phạm vi lớn nhất cũng không quá trăm dặm.

Phương hướng tìm kiếm của Chiến Tuyết lúc này chính là một khu vực có linh lực chỉnh thể cường thịnh nhất.

Bất quá lần này Chiến Tuyết không tìm tòi bao lâu, vừa đi về phía trước ngàn dặm htif nàng đột nhiên nhíu mày. Sau một khắc thì trực tiếp phá vỡ không gian xuất hiện ở một thành thị ước chừng có mười hai vạn nhân khẩu.

Giữa hai mắt Chiến Tuyết ngưng tụ một tầng thần lực màu đỏ cực sâu cẩn thận quét xuống phía dưới.

Sau một khắc, trên mặt nàng hiện lên sát cơ, trực tiếp đánh xuống một đạo Thất Thải lôi quang vào một miếu thờ hùng vĩ trong thành khiến nó nát bấy.

Trước mắt nàng là mấy trăm vu tế và dân chúng bình thường đang tế bái. Trên thần đàn là một bức tượng điêu khắc một nữ tử. Dưới chân bức tượng này là đằng xà quấn quanh, quanh thân tràn ra một vầng sáng màu vàng một mực bảo vệ thần đàn.

Chiến Tuyết hơi nhíu mày nhìn thần đàn vẫn không bị phá hủy. Sau một khắc

liền triệu hồi Bạch Đế kiếm trong tay, hóa sát vi cương đạt đến gần tám trăm vạn thạch lực chém về phía pho tượng.

Trong giây lát, ánh sáng màu vàng càng thịnh chống đỡ Bạch Đế kiếm, chỉ là tín đồ xung quanh đều lộ vẻ đau đớn.

Sau đó chỉ nghe một nữ âm phảng phất như từ dưới cửu địa truyền đến:

- Giữa ta và ngươi chính là đồng loại, vốn không xung đột thì sao phải khổ sở? Cùng tình cảnh gian nan sao phải giết chóc lẫn nhau?.

Chiến Tuyết không hề quan tâm, vẫn không chút do dự đem Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận triển khai. Mấy ngàn đạo kiếm quang bay lên trảm kích vào pho tượng trên thần đàn, khơi dậy tầng tầng vầng sáng.

Nữ âm này lại lập tức thở dài:

- Thế giới này mặc dù không có người tu chân nhưng lại là nơi của đại phái tu chân chiếm cứ làm Dược Viên. Ta truyền đạo lúc này, kỳ thật cũng là giúp ngươi! Thiên Li tông thế lớn, tuyệt không phải khả năng hai người có thể chống cự. Ta và ngươi làm giao dịch như thế nào? Nếu đồng ý để ta truyền giáo ở thế giới này thì chỉ cần là tín đồ của ngươi ta sẽ bảo vệ đưa vào trong thần quốc của ngươi.

Ánh mắt Chiến Tuyết lóe lên, dường như có chút động dung. Sau một khắc, hồng mang trên thân kiếm nàng lại mạnh hơn một tầng, triệt để chém vỡ quầng sáng màu đất vàng, bức tượng cũng vỡ tan thành bột mịn.

Nữ âm nhu hòa lúc này chuyển thành lạnh như băng hừ nhẹ:

- Ta vẫn biết sau này ngươi sẽ đối địch với ta! Đáng ra nên chém ngươi vào lần trước gặp mặt chủ nhân của ngươi. Bỏ đi! Đã không đồng ý ta tới vậy thì mình ngươi gánh lấy phong hiểm ở thế giới này đi.

Thanh âm chỉ duy trì một lúc rồi triệt để nhạt nhòa. Thần sắc Chiến Tuyết vẫn ngưng trọng, trong mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa liếc nhìn thiên không ảm đạm, sau đó lại nhìn về phủ thành chủ lộ ra sát cơ.

Tín đồ thành thị này là người vô tội, nàng không muốn giận chó đánh mèo. Bất

quá muốn triệt để tiêu diệt tín ngưỡng của nữ nhân kia ở thế giới này thì cũng không thể quá lưu tình. Những vu tế lẫn chủ sự đều phải thanh trừ!

Nhạc Vũ cũng không biết mọi chuyện đang phát sinh ở Hoàng hôn giới. Tin tức mà Chiến Tuyết thông qua Định minh châu truyền tới cũng chỉ có mấy chữ phát hiện tung tích Hậu Thổ. Hắn cũng truyền lại đơn giản hai chữ thanh trừ, toàn bộ quá trình cơ hồ không chút do dự. Thế giới này vốn đã được hắn sớm coi là cấm dục, không cho phép người khác nhúng chàm, Hậu Thổ cũng không ngoại lệ.

So với hắn thì thực lực của Vu Thần còn sót lại duy nhất sau thời Hồng Hoang này quá mạnh. Nếu mặc cho tín ngưỡng của nàng khuếch trương, lực tín ngưỡng đủ để nàng hàng lâm thì khi đó chủ nhân của Hoàng hôn giới cũng không phải là hắn và Chiến Tuyết mà là Hậu Thổ Vu Thần.

Cho dù đắc tội Hậu Thổ, một mình gánh chịu hết thảy phong hiểm thế giới kia thì hắn cũng không thèm quan tâm!

Xuyên qua tầng mây, Nhạc Vũ nhìn vào một chiếc hồ lớn nằm giữa tâm đảo, có chút xuất thần. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Lúc này hắn đang đứng trên Dương Châu, hòn đảo phạm vi chừng một ngàn hai trăm dặm, linh lực cực thịnh chính là sơn môn của Đạo Lâm Tông, trong đó có một linh mạch siêu phẩm không kém mấy chỗ của Ti Châu Lạc Châu.

Nhạc Vũ lúc này có chút phiền não. Một khi hắn thi triển Chướng Nhãn pháp thì trong Đạo Lâm tông tuy có hơn mười vị Tán Tiên, mấy vị Đại Thừa tu sĩ tọa trấn, trong đó thậm chí còn có ba vị Cửu Kiếp cũn chưa chắc có thể phát hiện.

Bất quá thực lực Tán Tiên ở đây lại hơn hắn một đường, nếu tu luyện thêm đại thần thông thì thực lực không kém hơn Yêu Đế Loan Thiên.

Ngoại trừ ra hắn nhớ trong Đạo Lâm Tông còn có một vị liệt vào thập đại tu sĩ. Mặc dù vẫn chỉ là Đại Thừa tu sĩ, bất quá đã có thanh danh như vậy thì coi như cũng không thua kém quá xa Tam đại Tán Tiên như Đông Hoa tán nhân.

Nhạc Vũ cầm miếng hồn nọc, cẩn thận xem xét tin tức tông môn truyền đến.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ vô thức nhíu mày, trong mắt lộ vẻ lo âu.

Quảng Lăng tông mặc dù đã có khí tượng đại tông nhưng vẫn chưa có căn cơ đại tông. Hai điện Thông Văn Chức Phương ngoại trừ ở phương bắc còn có chút thực lực thì lực thẩm thấu ở phía nam Trung Nguyên cực kỳ yếu kém.

Tình báo trong hồn ngọc cũng chỉ giới hạn về tính danh xuất thân của người có linh thể phong hệ, ngoài ra không có thêm một tin tức hữu dụng nào khác.

- Cũng không có khả năng xông thẳng vào trong Đạo Lâm Tông nhưng cũng không thể chờ ở đây. Ai biết người này lúc nào đi ra.

Nhạc Vũ cảm thấy việc này cực kỳ khó khăn. Một người có linh thể phong hệ thì dù bất kỳ tông môn nào cũng coi đó là trọng điểm bồi dưỡng.

Với đại tông môn như Đạo Lâm Tông thì tầm quan trọng có kém đi nhưng cũng hết sức chiếu cố. Người có linh thể như vậy thì ngộ tính cũng không quá kém, càng là nhân tài tuyệt hảo tu hành đại thần thông.

Nhân vật như vậy tuyệt đối khó có thể buông bỏ.

Kỳ thật lúc này hắn cũng không phải hết cách. Vấn đề là một đường đến Dương Châu thì cảm giác bị người theo dõi càng lúc càng mãnh liệt.

Khó nói người này nếu biết được mục đích sẽ không ra tay quấy rối.

Nhạc Vũ nhắm mắt suy ngẫm chỉ chốc lát rồi linh quang trong đầu lóe lên.

Hắn dùng hồn thức liên hệ với Chiến Tuyết rồi lấy ra từ bên trong Tu Di Giới một kính đồng hình tròn tế lên trong không trung.

Nhạc Vũ chỉ tế luyện thêm một phen rồi để nó trên đỉnh đầu, tiếp đó rót một lượng lớn pháp lực vào đó.

Vật này hắn đoạt được trong Thần Mộ, tên là Cửu Hoa chiếu tâm kính. Tác dụng của nó ngoại trừ phối hợp với Côn Luân tâm kính thì có thể tạm thời cách trở thiên cơ, ngược lại với Chiếu ảnh thuật.

Quả nhiên khi chiếc kính này chiếu ra một luồng quang mang thì cảm giác nhìn trộm lập tức biến mất.

Sau một khắc, hàng rào không gian bên cạnh Nhạc Vũ bị một quả Tu Di Giới xuyên thẳng qua. Hắn tiếp vào tay thì thấy bên trong là một ít Ngũ Hành linh trân, thêm vào một số linh quả quý hiếm.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong này tuy không có các thứ như Vô Cực thiên đan nhưng mấy thứ đầu có thể trợ giúp thân ngoại hóa thân của hắn tu hành, sau đó chỉ cần tinh luyện thêm một chút thì có thể khiến tốc độ Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín đẩy nhanh hơn.

Thu hồi lại Tu Di Giới, Nhạc Vũ tiếp tục khởi động Thập Phương Môn xuyên qua mười vạn dặm tới một chỗ trong đại thành. Hắn dùng thần niệm quét qua một phen rồi cười nhẹ đáp xuống một đình viện cực lớn. Sau đó tìm sâu vào bên trong lần lượt tìm được hơn trăm nam nữ, thi triển ảo thuật lên từng người, cuối cùng điểm một cái lên người một lão nhân mặt vàng khiến thần sắc suy bại, ẩn ước có dấu hiệu tử vong.

Làm xong bố trí này, Nhạc Vũ không chút do dự chuyển dời đến mấy vạn dặm. Lúc này quang mang của Cửu Hoa chiếu tâm kính cũng đã dần dần yếu bớt.

Nhạc Vũ thầm tiếc nuối bản thân chưa tu hành Côn Luân tâm kính. Nếu không mượn lực vật này hắn có thể che giấu càng lâu. Người kia cũng không đủ thời gian gây họa.

Trong nháy mắt sau đó, Nhạc Vũ đã cảm ứng được cảm giác kia đã khôi phục.

Lúc này hắn có thể khẳng định phép nhìn trộm nà là một bí thuật cường hoành nào đó.

- Nói cách khác dù mình ở đâu đều không thoát khỏi sự giám sát của hắn sao?

Nhạc Vũ cười khẽ, trong lòng có cảm giác bất đắc dĩ. Nếu không cần thiết hắn cũng không muốn cho người kia biết trong tay mình có Cửu Hoa chiếu tâm kính!

Tiếp tục tiến về chiếc hồ giữa đảo, Nhạc Vũ tìm một chỗ vắng vẻ rồi bắt đầu tĩnh tọa tu hành.

Lúc này coi như hắn bố trí xong thế cục cho việc thân thể Phong Linh. Hiện giờ cũng chỉ có thể yên lặng chờ đợi người này sẽ như ý nguyện của hắn ra khỏi sơn môn.

Theo tin tức của Thông Văn điện cung cấp thì người này cực kỳ có hiếu, không biết khi nghe tin lão thân mình bị bệnh nguy kịch thì có buông bỏ tu hành về nhà một chuyến?

Nhạc Vũ cũng không ôm quá nhiều hi vọng nhưng lúc này cũng chỉ biết yên lặng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 689: Hành trình Đông Hải

Mười mấy ngày sau Nhạc Vũ tỉnh lại, chợt nhìn thấy bên ngoài có mấy chục đạo kiếm quang đang bay về hướng nam.

Trong đó có một gã thiếu niên có gương mặt cực kỳ giống người được ghi chép bên trong Hồn Ngọc. Nhạc Vũ cũng không lập tức đi ra, lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn yên lặng suy tính chốc lát, xác định không phải là bẫy rập lúc này mới vươn người đứng dậy.

- Tu sĩ Đạo Lâm Tông đối với ta tựa hồ đã có ý nghĩ, người tới đây dò xét sợ rằng phải có quan hệ với Đạo Lâm Tông.

Cảm giác được phương hướng hòn đảo giữa hồ có hơn mười đạo hồn thức tồn tại, khóe môi Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch lên, liền rời đi nơi này.

Hắn tự tin Chướng Nhãn Pháp của mình tuyệt không sơ hở, dưới trạng huống hiện tại của Đạo Lâm Tông tuyệt đối khó thể phát hiện được hành tung của mình.

Tình hình hiện tại hơn phân nửa là vì có người nghi ngờ quan hệ giữa hai bên không phải cực kỳ hòa thuận, nếu không sẽ không chỉ là cảnh giác mà là vây công.

Xuyên qua trong hư không ước chừng hơn mười vạn dặm, sau đó Nhạc Vũ lại tế lên Kính Hoa Chiếu Tâm Tỏa. Ngay khi hắn đem Khuy Tham Thuật ngăn cản chốc lát, thân hình lại lóe lên quay về đường cũ.

Chỉ trong chốc lát hắn đã đuổi theo đám đệ tử tu sĩ Linh Hư cảnh của Đạo Lâm Tông, khi bọn hắn còn chưa kịp phản ứng liền đánh ra một đạo pháp lực, đem toàn bộ mọi người kể cả mấy vị tu sĩ Kim Đan khống chế.

Ngay sau đó Nhạc Vũ trực tiếp hút nhiếp thân thể thiếu niên có Phong Linh Thể đến gần, bắt đầu phân tích. Chỉ trong chốc lát liền lộ ra dáng vẻ suy tư.

- Quả thế! Phong Linh Thể lại có bất đồng cùng Huyền Mộc Linh Thể, nhưng với trụ cột đạo pháp của ta hôm nay, những khuyết điểm kia có thể thay đổi được!

Trong ánh mắt Nhạc Vũ hiện lên tia hiểu ra, sau khi phân tích rõ ràng thân thể người này hắn mới buông ra.

Hắn nhờ cậy tông môn tìm kiếm Mộc Linh Thể, hiện tại nhìn thấy Phong Linh Thể xem như tạm thời, là sự lựa chọn vạn bất đắc dĩ.

Bởi vì Đông Thắng đại lục suốt mấy trăm năm không nhìn thấy Mộc Linh Thể, kể cả Mộc Linh công quyết cũng chưa thấy được bao nhiêu người.

Cũng may tình hình hôm nay xem như đã xác nhận phỏng đoán của hắn, trời không tuyệt đường người, hắn có thể nhờ vào Phong Linh Thể quả nhiên tìm được biện pháp cải biến thành Mộc Linh Thể.

- Cuối cùng chính là tìm Ngũ Hành Linh Thể tới xác minh là được.

Trong miệng Nhạc Vũ thì thầm một tiếng, sau đó phất tay đem trí nhớ của người kia xóa đi, tiếp theo chợt lóe thân xuất hiện trên bầu trời thành thị, đem độc tố còn dư lại trên người thiếu niên lấy ra, thuận tiện đánh vào một giọt chân long tinh huyết thay đổi thể chất của hắn một phen.

Hắn vốn không dự định lấy tính mạng của những người này, hơn nữa hắn cũng có chút hảo cảm với thiếu niên kia.

Một giọt chân long tinh huyết có thể xem như thù lao hắn đã phân tích Phong Linh Thể.

Làm xong chuyện này, Nhạc Vũ liền đi về hướng nam, tác dụng của Kính Hoa Chiếu Tâm Tỏa đã sớm được giải trừ, lần này xem như hắn đã lưu lại rất nhiều đầu mối.

Vô luận hơn mười vị Tán Tiên của Đạo Lâm Tông hay là người dùng bí thuật theo dõi, ít nhiều đều sẽ nhận biết được dấu vết. Sẽ nhận thấy được lần này hắn đến Dương Châu để làm việc gì đó.

Bất quá cho dù có biết, nhưng vẫn khó thể đoán được mục đích của hắn là như thế nào.

Lại nói Đạo Lâm Tông không hắn có địch ý đối với hắn, mà bản thân hắn cũng không gây hại gì tới đối phương, song phương vẫn là nước giếng không phạm nước sông như trước.

Một đường đi về phía đông, ước chừng qua trăm vạn dặm Nhạc Vũ đứng trên bầu trời nhìn ra biển khơi xa xăm vô bờ không thấy cuối. Chỉ loáng thoáng nhìn thấy những tinh tú lóe sáng trên chân trời xa xa.

- Nơi này chính là cảnh nội Đông Hải, theo tin tức của Thông Văn Điện báo tới, Ngũ Hành Linh Thể ở ngoài ba trăm vạn dặm nơi này.

Hải vực Đông Hải so với Bắc Hải còn lớn hơn mấy lần, phạm vi cơ hồ tương đương gấp hai mươi lần U Châu, mà nơi này ngoại trừ Tĩnh Hải Tông, còn có mấy chục nhị tam lưu tông môn.

Ngoài ra số lượng tán tu ở đây cũng vượt qua Bắc Hải gấp mấy lần.

Ngoại trừ hải vực khổng lồ, độ sâu đáy biển Bắc Hải cũng không thể so sánh. Bên dưới đáy biển sâu thẳm mấy chục vạn trượng còn có vô số hải yêu tụ tập. Đây chính là thế lực Yêu tộc duy nhất có thể áp đảo tu sĩ nhân loại, theo như lời của Tĩnh Hải Tông tuyên bố cơ hồ mỗi trăm năm cũng phải ứng phó hạo kiếp hải yêu tấn công, nếu không với tài nguyên họ có được đã sớm ngồi lên địa vị thiên hạ đệ nhất đại tông.

Nhạc Vũ thoáng phân biệt phương hướng một phen, tiếp theo một đường phá không bay đi, cuối cùng mới ngừng lại trên bầu trời.

Sau đó liền nhìn thấy ở nơi xa tràn đầy một mảng lớn cây cối xanh biếc, trước mắt là một hải đảo phương viên chừng hai ngàn dặm, hình dáng giống như nửa vòng cung.

- Thật khó trách nơi này được gọi là Phỉ Ngọc Đảo.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, sau đó gương mặt liền trở nên nghiêm nghị.

Trên đảo có một đại hình linh trận bảo vệ, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng

bảo vệ suốt phương viên hai ngàn dặm không bị Yêu tộc tập kích quấy rối, xem ra linh mạch nằm sâu trong đảo, có lẽ là một nhị phẩm linh mạch nhỏ được một nhóm tu sĩ chiếm cứ.

Đối với tình hình này Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chuyện như vậy hắn đã từng gặp được tại Bắc Hải.

Những loại linh trận này không phải dùng phương thức lấy linh thạch làm năng lượng duy trì, mà là dùng đại lượng yêu đan tạo thành linh trận.

Yêu đan tuy yêu lực hỗn tạp, nhưng nếu có thể dùng đủ loại yêu đan trộn lẫn kết trận liền có thể giải quyết được vấn đề linh lực rối loạn.

Chỉ là phương pháp tạo linh trận thế này lại không thể tạo ra phẩm cấp quá cao, nhưng cũng chỉ có thể dùng được tại hải vực có thể cung cấp thật nhiều yêu đan của hải yêu.

Vì vậy người sống ở hải ngoại lệ thuộc vào tu sĩ so với bên trong Đông Thắng đại lục còn sâu sắc hơn, cơ hồ phụng thờ như thần minh.

Nhạc Vũ vừa triển khai pháp lực che giấu thân hình đi tới bên ngoài linh trận, cũng không cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ trong nháy mắt vẩy ra mấy đạo quang mang làm linh trận hỏng mất, không chút tiếng động tiến vào bên trong.

Đây cũng là cực hạn khi yêu đan duy trì linh trận, chỉ có thể đề phòng được hải yêu cấp thấp, ở trong mắt tu sĩ linh trận thế này cơ hồ không hề tồn tại. Chỉ cần là tu sĩ có chút kiến thức về trận đạo liền có thể dễ dàng phá giải.

Mà đối với Nhạc Vũ mà nói đây chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ruộng vườn trên đảo xem như cực kỳ rộng lớn, trên đảo có vài tòa đại thành, gần bốn trăm ngàn người. Lần này Nhạc Vũ không khỏi khẽ cau mày, lần này thu được tin tức từ Thông Văn Điện thực sự quá mức đơn giản, chỉ nghe nói người có Ngũ Hành Linh Thể tên gọi là Liễu Nguyệt Như, là người của Phỉ Ngọc Đảo. Vốn từng bái nhập vào Thủy Minh Tông, chưa đầy nửa năm phát hiện ra không cách nào tu hành, liền bị dứt khoát trục xuất khỏi tông môn, ngoài ra không còn tin tức nào khác.

Không phải Thông Văn Điện không tận lực tìm hiểu, trên thực tế kể cả Thủy

Minh Tông cũng không biết nàng đi về đâu, hai năm trước là do một đệ tử Kim Đan tình cờ gặp phải tạm thu làm đệ tử ngoại môn, cũng chưa từng cẩn thận điều tra xuất thân của nữ tử này, chỉ biết từng xuất thân tại Phỉ Ngọc Đảo sau đó cũng không tiếp tục hỏi tới.

Người của Thông Văn Điện ở tại Đông Hải có thể hỏi thăm chuyện như vậy xem như là rất khó khăn, có lẽ chỉ thêm vài năm thì có thể tìm kiếm được nàng, chỉ là Nhạc Vũ không có lòng kiên nhẫn như vậy cho nên trực tiếp đi tới tìm kiếm.

Nhưng thật không ngờ nhân số của Phỉ Ngọc Đảo nhiều hơn dự đoán của hắn, như vậy bảo hắn nên đi tìm kiếm nơi nào đây? Nếu là tu sĩ thì còn được, có linh giác cảm ứng. Nhưng một nữ tử không có căn cơ tu luyện, bảo hắn làm sao đi tìm?

Tuy hắn có thuật diễn toán, nhưng không hề có chút manh mối nào lưu lại thật sự khó có cơ hội tìm ra.

Tuy là như thế, Nhạc Vũ vẫn lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn chiêm toán một lúc, chỉ trong chốc lát liền phát ra tiếng cười khẽ.

- Cơ duyên của ta ở phía nam sao? Ân? Người này lại có chút duyên phận với ta, thật là khó hiểu.

Nhạc Vũ cau chặt mày, nhìn về hướng nam, nơi đó chỉ có vài chục thôn trang, còn có một tòa đại thành. Hắn thi triển huyễn pháp, hóa thành một người mặc áo dài đội khăn đi tới. Đầu tiên tìm tòi suốt mười mấy thôn trang, không hề có tin tức mới đi tới tòa đại thành có chừng trăm vạn nhân khẩu nằm ngay vùng duyên hải kia.

Nhạc Vũ thầm than, phạm vi tuy đã thu nhỏ nhưng nhân số lên tới trăm vạn, muốn tìm kiếm một người thật chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Dùng Vọng Khí Pháp cẩn thận quan sát, chỉ thấy nơi này thật hỗn tạp, nhưng không thấy ai có được thể chất ngũ hành đầy đủ.

Suốt mười mấy ngày kế tiếp, ngoại trừ tu hành mỗi ngày hắn đều bỏ ra tám canh giờ tìm kiếm khắp nơi.

Dân cư nơi này đa số chuộng võ, người đi biển cũng có được tu vi võ sư. Nhạc

Vũ còn nhìn thấy bọn họ mỗi khi ra khơi đều có thể bắt giết được hải yêu từ cấp sáu trở xuống, lấy yêu đan dùng duy trì linh trận nơi này, còn có tu sĩ từ Trung Nguyên tới dùng lương thực cùng tài vật thu mua yêu đan.

Nhạc Vũ vô cùng kinh dị, chỉ luận về thể chất của những người hải ngoại đã vượt hơn người lục địa tới mấy thành, thậm chí so với Bắc Hoang còn vượt hơn một bậc.

- Thật khó trách! Với nhân khẩu Đông Hải chỉ tương đương với một châu tại Trung Nguyên, nhưng hàng năm tu sĩ sản sinh còn có thể chiếm cứ gần ba thành thiên hạ tu sĩ!

Nhạc Vũ chọn lựa khu vực tìm kiếm là phía nam tòa đại thành, sau khi xác nhận không có tin tức nữ tử kia, đành khuếch tán dần dần ra chung quanh. Vào một ngày hắn đang đi trên con đường nhỏ lót đá xanh, đột nhiên trong lòng khẽ động, chợt nhìn về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 690: Ngũ Hành Linh Thể

Vừa quay người lại, Nhạc Vũ liền nhìn thấy một thiếu nữ thân hình cao ráo đang đi tới.

Gương mặt nàng ước chừng chỉ mười lăm tuổi, ngũ quan xem như đoan chính xinh đẹp, đáng tiếc trên mặt lại hiện ra vết loang lổ ngũ sắc, phảng phất như bị thoa vào một tầng vệt sáng, nhìn qua như ác quỷ, làm người ta khó chịu muốn buồn nôn.

Con ngươi Nhạc Vũ bỗng nhiên co rụt lại, gương mặt lộ vài phần sắc mặt vui mừng. Cơ hồ theo bản năng hắn đã biết thiếu nữ trước mắt chính là Liễu Nguyệt Như mà hắn đang khổ cực tìm kiếm, chính là nữ tử có Ngũ Hành Linh Thể.

Tuy giờ phút này nhìn nàng không hề có chút nội tức, nhưng lại thật thân cận với thiên địa ngũ hành linh lực, thật khác hẳn với người thường. Độ dày linh lực quanh thân vượt xa cả thể chất. Cho dù chưa từng tu hành, nhưng vẫn tốt hơn những võ sư tầm thường rất nhiều, thọ nguyên cũng hơn xa người thường!

- Người như vậy vì sao không cách nào tu hành? Đây vốn nên trở thành nhân vật tuyệt đỉnh của tu chân giới mới đúng.

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng nghi ngờ, sau đó khởi động Vô Vọng Chân Thủy truyền lên trong mắt, cẩn thận quan sát thêm lần nữa.

Sau đó liền loáng thoáng nhìn thấy được kết cấu kinh mạch của nữ hài tựa hồ khác hẳn với người thường.

- Trời sinh phế mạch sao? Quả nhiên thế giới này tuyệt đối không cho phép Ngũ Hành Linh Thể tồn tại. Nhưng cho dù là phế mạch cũng không thể nào làm khó được đại phái như Thủy Minh Tông! Thế gian này có vô số linh trân đan dược, vốn vẫn còn biện pháp có thể đền bù. Nếu khách quan mà nói so với có được một tu sĩ Đại Thừa chiến lực tuyệt đỉnh, công phu bồi dưỡng thật sự chỉ là bé nhỏ không đáng kể chút nào.

Nữ hài dường như đang có việc gấp gáp, chân bước vội vã, bên cạnh thắt lưng đeo một giỏ quần áo, bên trong đều là y phục dơ dáy bẩn thỉu, phần lớn chỉ là loại áo ngắn.

Nhạc Vũ vừa nhìn liền kết luận nàng muốn giặt y phục cho các thủy thủ, dùng cách này để kiếm sống. Ngay khi Liễu Nguyệt Như vừa đi ngang qua người Nhạc Vũ, trong tay hắn đột nhiên kết ấn, tiếp theo sau trong phương viên ba trượng quanh người hắn liền đột nhiên ngưng đọng lại.

Đây là từ ba chiêu kiếm cuối trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm diễn sinh biến hóa tới phương pháp điều khiển thời gian. Nhưng mặc dù với pháp lực hiện giờ của Nhạc Vũ cũng không thể đem thời gian của thế giới này dừng lại, chỉ có thể điều khiển được thời gian trong phạm vi ba trượng quanh người mình.

Giờ khắc này hắn cùng nữ hài tuy vẫn đang đứng trên đường phố, thật ra hắn đã thi triển pháp lực đem không gian ba trượng này mạnh mẽ kéo ra ngoài không gian hàng rào. Có huyễn thuật che giấu, người bên cạnh không nhìn thấy hai người tồn tại, cũng không cách nào tiến vào nơi đây.

Thậm chí kể cả người đang dùng bí thuật theo dõi cũng sẽ bị lực lượng thời gian tạm thời ngăn cách.

Đưa tay đặt lên sau lưng nữ hài, Nhạc Vũ nhắm mắt một lúc lâu, ý mừng trên mặt dần dần càng thêm nồng hậu.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của mình gặp phải Ngũ Hành Linh Thể có thể nói vô cùng thuần thục. Mà thể chất của nữ hài cũng thật làm người ta vui mừng. Về phương diện Mộc Linh, còn hơn cả kết quả thôi diễn của hắn lúc trước.

- Không trách được lại bị thiên địa ghen ghét! Nếu ta có thể cải tạo Ngũ Hành Linh Thể này, cường độ thân thể trong mấy năm có thể trực tiếp gia tăng thêm nửa lần! Pháp lực bản thân có thể thao túng thiên địa linh lực, còn có thể trống rỗng tăng thêm tám phần. Phối hợp ngũ hành trong ngoài của ta, Ngũ Sắc Thần Quang, hợp lại càng tăng thêm sức mạnh! Thực lực đâu chỉ gia tăng? Chỉ nói riêng về thân thể, dù là những siêu giai thần thú cũng đừng mơ tưởng bì kịp với ta.

Hô hấp của Nhạc Vũ không khỏi dồn dập, qua một hồi lâu mới mạnh mẽ đè nén trở xuống.

Từ lần giận dữ điên cuồng của mấy năm trước, mấy ngày nay cơ hồ không có bất kỳ sự vật nào có thể làm cho hắn kích động thất thố đến như vậy.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt nhíu mày, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối. Vết sáng năm màu trên mặt nàng không chỉ dừng lại trên mặt mà thôi, toàn thân cao thấp cũng có trạng huống tương tự.

Chỉ bất quá đây không phải là bớt son hay bị nám thương, mà là trong cơ thể nàng súc tích quá nhiều ngũ hành linh lực, Nhạc Vũ chỉ cần giơ tay liền có thể hóa giải, thậm chí chỉ cần nàng tu luyện tới trình độ Trúc Cơ, cũng có thể khôi phục lại như thường, nhưng theo tình hình của nữ hài này mà xem, sợ là thật khó thể làm được.

- Đáng tiếc! Bên trong cơ thể hài tử này tế bào kết cấu đều có vấn đề. Bình thường mà nói không cách nào cải thiện thể chất. Chẳng qua trời sinh có được Ngũ Hành Linh Thể mà thôi, lại không cách nào thao túng được, vì thế không thể tu hành.

Thu tay về, Nhạc Vũ không khỏi lắc nhẹ đầu, không trách được dù Thủy Minh Tông mạnh mẽ nhưng sau khi nhận được bảo bối như vậy cuối cùng vẫn bất đắc dĩ buông tha.

Nếu không phải hắn có được năng lực phân tích, chỉ sợ người khác thật khó thể phát hiện được nguyên nhân vì sao nữ hài này không thể tu hành.

- Thể chất của nữ hài này giúp ích cho ta rất nhiều. Phần nhân quả thiện duyên này tốt nhất nên tận lực trả lại cho thỏa đáng.

Thoáng vung tay áo, Nhạc Vũ vừa định hấp thu ngũ hành linh lực trên người nữ hài, nhưng khi hắn vừa định thi triển pháp quyết, không khỏi thoáng chần chờ.

- Phương pháp này không ổn! Tuy hiện tại dung mạo của hài tử này có vẻ xấu xí, nhưng ngũ quan lại mỹ lệ, lẽ ra dung mạo phải rất xinh đẹp, có lẽ còn không kém hơn Tuyết nhi. Nếu nói hồng nhan họa thủy, tùy tiện hấp thu đi ngũ hành linh lực trong người nàng sẽ đưa tới tai kiếp cho nàng. Lại nói hiện tại ta cũng chỉ có thể giúp được một thời gian, không thể lâu dài, ngày sau vẫn sẽ bị tình

trạng như thế.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ suy tư một lúc, chợt nhớ lại lời nói trước kia của Yêu Đế Loan Thiên.

- Sau khi ta phi thăng thế giới hồng hoang, Thôn Tinh tổ sư cũng sẽ không lưu lại quá lâu. Nhiều lắm chỉ ba ngàn năm sau khi thay đổi lại Đại Thôn Diệt Thuật liền có thể phi thăng. Chưởng giáo sư tổ cũng có được Nguyên Dương Đao Luân, tiên kiếp cũng không thể làm khó hắn. Như vậy cần phải có một người có thể trấn áp được số mệnh của Quảng Lăng Tông. Nữ hài này tuy không cách nào tu hành, nhưng với ta mà nói chỉ cần thêm chút cải tạo là có thể thừa kế y bát của ta!

Trong ánh mắt Nhạc Vũ như lộ ra điều gì, tiếp theo liền giải khai đạo pháp của mình, quay trở về hiện thực.

Trong mắt Liễu Nguyệt Như đầu tiên hoảng hốt, mang theo nỗi nghi hoặc nhìn quanh, tiếp theo chợt cau mày tiếp tục đi về phía trước.

Đi thẳng qua mấy con đường, sau đó rẽ về phía trái vào trong một ngõ nhỏ bùn lầy. Kiến trúc nơi này dơ bẩn vô cùng, toàn bộ đều là nhà tranh thấp bé.

Nhạc Vũ đi theo phía sau Liễu Nguyệt Như, chân phiêu hư không, phiêu nhiên như tiên. Nhưng những người đi qua trên đường không một người nào có thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Cuối cùng hắn dừng lại trước một gian lều thấp bé rách rưới.

- Nơi đây là nhà của hài tử này sao?

Nhìn vào ngôi lều, Nhạc Vũ theo bản năng chợt nhíu mày. Cuộc đời này cuộc sống của hắn cũng luôn được chu cấp đầy đủ, ngay cả kiếp trước lẫn kiếp này đều là như thế. Thời điểm nếm chút đau khổ đó là ở trên chiến trường.

Mà giờ khắc này trong mắt Nhạc Vũ nơi này quả thật so với chuồng lợn cũng không bằng. Nhưng bên trong lại được thu thập cực kỳ sạch sẽ. Đồ đạc đơn giản, chỉ có hai chiếc giường nhỏ. Có một phụ nhân dáng vẻ già nua nằm trên giường, nhắm nghiền mắt, tựa hồ đang bị bệnh nặng, không biết vì sao cơ thể toát ra mùi hôi thối vô cùng.

Nữ hài kia đi vào trong phòng, lập tức lấy tới một chậu nước, không hề e ngại mùi hôi thối, tỉ mỉ lau rửa toàn thân cho phụ nhân kia.

Nhạc Vũ thấy thế trong lòng không khỏi tăng thêm cảm giác yêu thích. Hắn không biết quan hệ giữa Liễu Nguyệt Như cùng phụ nhân kia là như thế nào, nhưng chỉ xem cử chỉ như vậy đã biến nữ hài này là người vô cùng hiếu thảo.

Nếu đã biết hiếu thảo, như vậy tự nhiên sẽ biết tôn sư trọng đạo, có thể thừa kế đạo thống của mình.

Nhưng phụ nhân nằm trên giường vẫn làm cho hắn có chút ngạc nhiên. Đây không phải là một phụ nhân tầm thường, mà là một tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, chẳng qua không biết vì sao lại nằm im trên giường không thể động đậy.

Hắn mơ hồ đoán biết chuyện này có liên quan tới độc vật, rốt cục là tình hình như thế nào, còn cần cặn kẽ dò xét mới hiểu được.

Vừa định xuất hiện, linh giác Nhạc Vũ chợt có xúc cảm, hắn cảm giác được ở nơi xa đang có mười mấy hán tử hung thần ác sát đang hướng bên này đi tới. Chỉ trong chốc lát đã đi tới trước ngôi lều, một người đá ra một cước, đá văng cửa lều.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi tức giận, vừa đề tụ pháp lực chuẩn bị đem những người kia quét ra khỏi nhà, bỗng nhiên nhìn thấy phụ nhân đang hôn mê vừa mở mắt, trong mắt ẩn hiện tinh mang. Hai mắt Nhạc Vũ chợt híp lại, tản đi pháp lực, âm thầm quan sát.

Trong đám người kia có một hán tử khoảng chừng ba mươi tuổi, tu vi Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, sau khi cửa lều bị thủ hạ đá vỡ liền thản nhiên bước vào, đầu tiên cười hì hì, hướng phụ nhân trên giường thi lễ, trong miệng nói:

- Lão tổ!

Phụ nhân kia híp mắt cũng không hề lên tiếng, Liễu Nguyệt Như yên lặng đứng lên, từ trong một hòm nhỏ lấy ra một túi tiền cung kính đưa tới.

Nam tử kia đón lấy, thoáng cân nhắc, ngay sau đó sắc mặt chợt lạnh nhạt nói:

- Lão tổ, ngươi đang buộc vãn bối khó xử đây! Duy trì đại trận tiêu hao trên hòn đảo này ngài cũng biết rõ. Ra nhiều nhất là hơn mười vị thượng tiên trong đảo, nhưng người của Phỉ Ngọc Đảo vẫn phải ra chút lực non nớt. Tiền quả quyết không thể thiếu thốn! Nhưng tiền của ngươi sợ là chỉ có hai trăm đồng, còn không đủ nửa số!

Phụ nhân híp mắt, ánh mắt lợi hại như lưỡi đao. Nam tử kia không chút sợ hãi, cười lạnh nhìn Liễu Nguyệt Như nói:

- Hai năm trước ngươi nói nàng chưa đầy mười bốn. Không tới tuổi phải giao tiền, ta cũng phải nghe theo lão tổ, tạm thời bỏ qua cho nàng. Nửa năm trước ngươi còn nói bọn ta lấy thịt đè người, ngăn nàng câu khách. Cho nên trong mấy tháng nay ta không hề dùng chút thủ đoạn nào, nhưng hiện nay thì sao?

Nói tới đây, một nam tử to con đứng cạnh hắn chợt đá ra một cước, đá ngã Liễu Nguyệt Như xuống đất.

Liễu Thành nhìn thấy, không ngờ lại cười một tiếng, đưa tay ra, liền có người đưa một cây roi đầy gai nhọn cung kính đặt vào trong tay của hắn.

Bóng roi vung lên lập tức đánh xuống người nữ hài, trong nháy mắt phá vỡ quần áo trên người nàng, phun ra một mảnh máu tươi.

Liễu Nguyệt Như cắn môi, cố nén không rên la, chỉ đem thân thể mình ôm thành một đoàn.

Liễu Thành hừ lạnh một tiếng, lại trút xuống mấy roi thật mạnh, sau đó như mới thỏa mãn dừng lại, vẻ mặt khôi phục hiền hòa nói:

- Lão tổ, thật ra cần gì phải như vậy? Xem tình hình hôm nay của ngươi, cho dù giữ chặt bí đồ kia cũng vô dụng. Chẳng bằng giao cho sư phụ ta, khi đó ngươi có người chiếu cố, hậu nhân của ngươi cũng không cần chịu khổ, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 691: Nhạc Vũ thu đồ đệ

Phụ nhân vẫn lạnh lùng không đáp, vẫn nằm im lìm như pho tượng. Liễu Thành cũng không tỏ vẻ thất vọng, tiện tay quất Liễu Nguyệt Như thêm vài roi, nói:

- Ta biết lão tổ ngươi đang lo lắng chuyện gì, ngươi sợ đem bí đồ giao ra, hai người các ngươi sẽ không còn nơi náu thân. Lại sợ chúng ta trở mặt giết người đúng không? Nhưng ngươi cũng nên suy nghĩ, ngươi bị trúng Huyền Thiên kỳ độc, một thân tu vi có thể áp chế được mười năm đã xem như rất giỏi. Nhưng kế tiếp ngươi có thể chống đỡ thêm được mấy năm? Nếu lão tổ không chịu nói ra tung tích bí đồ kia ở đâu, chúng ta không làm gì được ngươi, nhưng một khi ngài chết, nữ hài này xem như phải nếm khổ sở. Chẳng lẽ ngươi không thể đánh cuộc thử xem lời hứa hẹn của chúng ta sao?

Vừa nói tới đó, một đạo bóng roi quất lên lưng Liễu Nguyệt Như. Lần này Liễu Thành tăng thêm sức lực, móc câu trên roi lại kéo ra một mảnh máu thịt của Liễu Nguyệt Như.

Phụ nhân nắm chặt đôi tay, lửa giận trong mắt càng thịnh, nhưng không thể động đậy.

Liễu Thành thấy thế lại lắc đầu:

- Lão nhân gia hà tất phải như thế? Ta chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi! Hôm nay cho dù ta không tới đây, cũng có những người khác sẽ tới, hậu nhân này của ngươi vốn không thiếu một phen bị hành hạ. Lại nói mấy năm nay ngài làm những trò tính toán thật làm người khác căm tức. Còn thừa dịp len lén đưa nàng vào Thủy Minh Tông thì thôi, còn nghĩ cách liên lạc với những lão hữu năm xưa của ngài. Chẳng lẽ lão tổ không biết, bí đồ kia trong chín mươi bảy đảo của Tàn Nguyệt Hải cùng bao nhiêu đảo khác ai không nhìn chằm chằm? Mặc dù có một ngày tu vi của ngài hồi phục, tự tin có thể chạy trốn được sao? Mấy đạo hữu kia của ngươi, có ai dám nhúng tay vào việc này? Dù là Thủy Minh Tông, cũng không thể che chở nữ hài này, lại càng không dám độc chiếm chỗ tốt! Hậu nhân của ngươi nếu không có tu vi thì còn hoàn hảo được một chút, nếu thật có thể tu

hành, mấy chục vạn tu sĩ của Tàn Nguyệt Hải cũng không cho phép nàng còn sống.

Vừa nói chuyện, Liễu Thành vẫn tiếp tục quất roi xuống người Liễu Nguyệt Như. Bắn ra mấy đạo vết máu dính lên mặt hắn, hắn lau đi mới đưa mắt nhìn phụ nhân cười lạnh nói:

- Những đạo lý lớn này ta đã nói với ngươi vô số lần! Nhưng ngươi vẫn không chịu nghe. Hôm nay chín mươi bảy đảo cũng không biết có bao nhiêu người không nhịn được muốn động thủ đối với hậu nhân của ngươi. Sư tổ ta cùng ngươi có chút giao tình, còn có thể nói chút tình cảm. Những người khác sẽ không có kiên nhẫn này, ngươi còn chuẩn bị cho hậu nhân của ngươi nếm thêm bao nhiêu đau khổ? Nếu còn tiếp tục trì hoãn, chúng ta cũng không bảo hộ được ngươi.

Thần sắc phụ nhân có chút dao động, tựa hồ đang lâm vào do dự. Sắc mặt Liễu Thành không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, nhưng ngay lúc này Liễu Nguyệt Như đang co rút thành một đoàn trên mặt đất bỗng dưng ngẩng đầu nói:

- Nãi nãi, cháu không đau! Bọn họ không có hảo tâm, không thể nói ra bí đồ!

Thanh âm dị thường khàn đục, nhưng kiên định như đinh chém sắt. Hai mắt phụ nhân ẩn hiện nước mắt, cuối cùng thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Ánh mắt Liễu Thành hiện lên lệ mang, hung quang lóe lên, sau một khắc lại vung roi xuống.

Nhạc Vũ đứng trong góc phòng, nhìn thấy vậy nhất thời nhíu mày. Giờ phút này hắn đã nghe ra đại khái, Tàn Nguyệt Hải chính là chỉ vùng hải vực trăm vạn dặm phương viên chung quanh đây. Trong đó có chín mươi bảy đảo, còn lại là những thế lực tán tu mạnh nhất nơi đây. Giống như Phỉ Ngọc Đảo, tuy có vài Kim Đan nhưng không có tư cách liệt vào trong đó.

Đồ vật có thể dẫn tới nhiều người thèm muốn nhất định không phải là phàm vật. Nhưng bí đồ gì đó rốt cục là thứ gì, hắn cũng không hề có chút hứng thú.

Nhìn vết máu trên người Liễu Nguyệt Như, trong lòng Nhạc Vũ đã sinh ra sát cơ nhàn nhạt. Vừa mơ hồ có chút bội phục tâm chí của nữ hài này thật kiên nghị, có thể hiểu được tình thế, làm cho hắn càng nhìn càng thích.

Thoáng vung tay áo tản đi Chướng Nhãn Pháp quanh người, hiện ra thân hình. Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn qua sắc mặt kinh ngạc của đám người trong nhà. Liễu Thành đang đánh, cũng cảm giác có điều gì đó không đúng. Giờ phút này quanh người Liễu Nguyệt Như lại có một tầng kình khí thật mỏng bảo vệ thân thể nàng, hai roi tuy hắn dùng không ít lực đạo, nhưng không đánh trúng trên người nữ hài.

Hắn ngạc nhiên quay đầu, liền nhìn thấy nơi góc phòng không biết từ lúc nào đang có một vị thanh niên thanh tú đang đứng. Trên mặt hắn khó hiểu, nhưng có một cỗ hàn ý lạnh giá tận tim phổi hắn tràn lên, theo bản năng hắn liền thối lui ra sau mấy bước.

Ánh mắt Nhạc Vũ chỉ thoáng dừng chốc lát trên người Liễu Thành, liền tiến tới mấy bước đi tới bên cạnh Liễu Nguyệt Như, lạnh nhạt hỏi:

- Ngươi nguyện bái ta làm sư phụ?

Liễu Nguyệt Như đang nhắm chặt hai mắt chuẩn bị chịu đựng nhát roi, vừa nghe vậy chợt kinh ngạc nhìn lên. Lúc này nàng mới phát hiện tình hình đã khác hắn khi nãy.

Nhìn vào Nhạc Vũ, Liễu Nguyệt Như lộ ra vẻ nghi hoặc, tiếp theo nháy đôi mắt to hỏi:

- Tiên trưởng, Nguyệt Như cũng có thể tu chân sao?

Trong nội tâm Nhạc Vũ nhất thời ngầm cười khổ. Hắn nghe ra trong lời nói của nữ hài mang theo ý đề phòng. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Bất quá cũng khó trách, nếu đổi lại hắn là nữ hài, sau khi có trải qua như thế, hơn phân nửa sẽ hoài nghi cử động này của hắn có phải là vì bản bí đồ kia mà đến.

Nhưng giờ phút này hắn cũng không muốn giải thích, chỉ gật đầu nói:

- Ngũ Hành Linh Thể của ngươi vốn là thể chất tu chân tuyệt hảo. Nhưng tiếc bản thân có thiếu sót, không những chỉ là vấn đề về kinh mạch, bản thân cũng không cách nào khống chế được linh lực, muốn nghĩ tu chân có lẽ người khác thì

không được, nhưng trong đó không có ta. Đối với ta muốn chữa trị thứ này chẳng có gì khó khăn!

Những lời này của hắn đã dự định mang theo vẻ thành ý, chỉ có nói rõ như vậy mới có thể làm nữ hài tan biết nghi ngờ.

Nghe được lời này, Liễu Nguyệt Như dao động, chẳng qua trong mắt nàng vẫn còn chút phòng bị cùng nghi hoặc.

Chỉ trong một khắc, phụ nhân nằm trên giường cũng mở mắt, vẻ mặt ngưng trọng đánh giá Nhạc Vũ từ trên xuống dưới, nói:

- Tiền bối tu vi thật cao! Nhưng ngài dự định thu Nguyệt Như làm đệ tử ký danh hay đệ tử ngoại thất?

Nhạc Vũ nhếch môi nhìn qua, phụ nhân kia mặc dù phải dùng toàn bộ tu vi áp chế độc tố, thần hồn cũng bị độc vật xâm nhập nhưng linh giác chưa mất, đã sớm phát hiện ra thực lực chân thật của hắn.

Tu vi của hắn tuy có Tỏa Long Cô cùng Long Lân Kim Giáp áp chế, tuy hắn có thể dùng huyễn pháp bình thường che giấu linh giác của tu sĩ Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng tuyệt không phải tu sĩ bình thường có thể làm được.

Về phần vừa rồi phụ nhân hỏi nhận đệ tử ký danh hay đệ tử ngoại thất, rõ ràng lộ vẻ nghi ngờ trong lòng.

Ánh mắt hắn lạnh lùng làm phụ nhân thoáng có vẻ sợ hãi, Nhạc Vũ chợt cười nói:

- Tự nhiên là thân truyền đệ tử! Cái gì ký danh hay ngoại thất, ta không có thời gian rỗi như thế!

Phụ nhân kia nhất thời thở ra một hơi, trong mắt lộ vẻ vui mừng, cơ hồ quay đầu gấp giọng nói:

- Nguyệt Như còn không nhanh quỳ xuống ra mắt sư tôn của ngươi?

Liễu Nguyệt Như lại không dập đầu, vẫn bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ nói:

- Bái sư có thể, nhưng Nguyệt Như có trưởng bối gặp nạn, không thể rời đi. Không biết tiên trưởng có biện pháp giải trừ độc tố của tổ mẫu không?

Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vẻ ấm áp, càng nhiều là thưởng thức, nghe lời nói của Liễu Nguyệt Như giống như uy hiếp, nhưng kẻ ngốc cũng nghĩ ra được nguyên nhân.

Nếu đổi lại là người khác, mặc dù hắn không giáo huấn một trận, nhất định cũng chẳng thèm để ý tới. Nhưng nữ hài này hắn càng nhìn càng thấy thuận mắt. Huống chi Liễu Nguyệt Như cũng vì một mảnh hiếu tâm, dưới tình thế như vậy vẫn còn nhớ tới trưởng bối của mình, càng thêm đáng quý. Hắn gật nhẹ đầu, trong tay hiện ra một tử sắc hồ lô. Hắn vừa định động thủ, đột nhiên cảm thấy phía sau có một cỗ linh lực ba động thật nhỏ. Một đạo phù triện màu vàng nho nhỏ đang phá vỡ hư không, chạy về phương xa.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, không đi ngăn cản. Tay phải kháp pháp quyết, sau đó vỗ vào hồ lô. Ngay tức khắc liền có một cỗ hồng sắc ti tuyến nhạt nhạt phát ra, tiến vào bên trong cơ thể phụ nhân, cuối cùng lại có một cỗ hấp lực nhàn nhạt bao phủ người nàng.

Tử Vân Hồ Lô từ sau khi rơi vào trong tay hắn cũng rất ít dùng qua. Chỉ vì vật này hắn vẫn chưa hoàn toàn luyện chế, mấy ngày nay càng không có được thời gian đi phía nam thu thập kỳ độc dương khí, phần lớn công hiệu vẫn chưa từng phát huy ra.

Bất quá có thể dùng độc khắc độc, công hiệu hấp thu vạn độc đối phó với Huyền Thiên kỳ tộc cũng đúng lúc thích hợp. Chỉ trong chốc lát, trên người phụ nhân liền bay lên khói độc hắc hồng sắc, hút vào bên trong Tử Vân Hồ Lô. Ước chừng một hồi lâu, mùi hôi thối cũng đã từ từ biến mất. Chẳng qua mặc dù trừ đi được độc tố trên người, nhưng dung mạo của phụ nhân vẫn vô cùng tiều tụy, hai mắt vô thần, vẻ mặt tái nhợt, đây là chứng bệnh do khí huyết suy giảm quá nhiều.

Nhạc Vũ thầm nghĩ đã cứu người cứu tới tận cùng, tiện tay bắn ra vài giọt dược dịch hồng sắc vào trong cơ thể đối phương, ngay sau đó là một viên hồng sắc đan dược.

Đây đều dùng tinh huyết Yêu Tiên chân long luyện chế, có thể khôi phục lại nguyên khí. Hắn vốn chuẩn bị lấy ra rèn thể, nhưng dùng lúc này cũng vừa lúc thích hợp.

Quả nhiên qua thêm chốc lát, trên mặt phụ nhân đã khôi phục vẻ hồng nhuận, trong mắt lộ ra vài phần hoảng sợ. Tiểu Huyền Thiên kỳ độc này, trên thế gian người có thể giải độc chỉ có tầm mười người. Mà giờ khắc này độc tố trong cơ thể nàng tuy chưa hết hẳn, nhưng chỉ cần dùng phương pháp thi triển thêm mười lần cũng có thể hoàn toàn giải trừ. Thật không biết tử sắc hồ lô kia rốt cục lại là pháp bảo gì?

Mặc dù độc chất trong cơ thể nàng đã giảm bớt, nhưng tu vi chưa thể phục hồi, không dám chậm trễ đứng bật dậy nói:

- Vãn bối Liễu Tuệ, tạ ơn tiền bối tương trợ!

Vừa thốt ra, trong lòng nàng lại càng kinh nghi bất định. Nhạc Vũ cho nàng uống viên đan dược, ban đầu còn chưa có công hiệu, nhưng giờ phút này đã khôi phục lại nguyên lực, làm kinh mạch khô héo từ lâu trong người nàng giống như gặp được cam sương, tràn trề không dứt, không hề có chút dấu hiệu muốn dừng lại.

Tiện tay lấy ra loại đan dược cấp bậc như vậy, người thanh niên này nhất định phải vô cùng kinh người. Không biết là tu sĩ phương nào, trước đây sao chưa từng nghe nói qua? Chẳng lẽ là tân tấn Đại Thừa?

Giờ phút này Liễu Nguyệt Như quá đỗi vui mừng, liền cung kính quỳ xuống, trong miệng nói:

- Sư tôn tại thượng, xin nhận bái lạy của đồ nhi!

Nhạc Vũ nhếch môi, thấy Liễu Nguyệt Như đang định khấu đầu, liền tiện tay phất ra đạo pháp lực, nâng nàng đứng lên, thuận tiện cầm máu trên người nàng, lãnh đạm nói:

- Lễ bái sư đợi ngày sau về tông môn lạy tổ sư rồi hãy nói. Ngươi cần nhớ lấy, sư phụ ngươi tên Nhạc Vũ, xuất thân Quảng Lăng Tông. Từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử chân truyền của Quảng Lăng Tông!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 692: Một lời không hợp

Liễu Tuệ lại giật mình lần nữa, Quảng Lăng Nhạc Vũ, nàng chưa bao giờ nghe nói qua, nhưng nếu đã là tu sĩ Đại Thừa nhất định cũng thuộc đại phái không thể nghi ngờ.

Nhưng vì sao trước đây chưa bao giờ nghe nhắc tới?

Liễu Nguyệt Như cũng không hiểu được những việc này, chỉ trịnh trọng ứng tiếng, tỏ vẻ ghi nhớ. Sau một khắc ánh mắt của nàng đột nhiên ngây ra, chỉ thấy trong tay áo Nhạc Vũ chợt xuyên ra một thanh kiếm sáng loáng, cắm ngay trước người nàng, sau đó nghe Nhạc Vũ lạnh lùng nói:

- Quảng Lăng Tông chúng ta cũng không có người nhu nhược, ngươi tự mình xử lý đi!

Nghe được lời này, không chỉ thần sắc Liễu Nguyệt Như khẽ biến, ngay cả mười mấy người vừa lặng lẽ thối lui khỏi nhà ngay lập tức vẻ mặt không còn chút máu.

Giờ khắc này bao gồm cả Liễu Thành bên trong, đoàn người đều phát hiện bản thân mình hoàn toàn không thể nhúc nhích. Cảm giác như thân thể của mình phảng phất nặng hơn mấy lần, cất bước vô cùng khó khăn.

Liễu Nguyệt Như khẽ nhíu mày, ngay sau đó không chút do dự nhặt thanh kiếm trước người, đi ra cửa, tay phải thật gọn gàng linh hoạt chém ra một kiếm, đem đầu của Liễu Thành chém xuống, ngay sau đó cũng không để ý tới người khác, đi thẳng tới trước mặt Nhạc Vũ phục lạy nói:

- Năm xưa Liễu Thành có thù oán với tổ mẫu đệ tử, mấy năm nay đệ tử cũng thường xuyên bị hắn hành hạ, hận hắn tận xương. Nhưng những người còn lại cũng chỉ là tòng phạm bị cưỡng bức, tội không đáng chết, kính xin sư tôn khai ân bỏ qua cho bọn họ.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, trong lòng chợt tự giễu. Bản thân mình đã quen làm việc khoái ý ân cừu, quả thật không cần thiết yêu cầu đệ tử cũng học theo như mình.

Tuy Liễu Nguyệt Như có chút mềm lòng, nhưng vừa rồi ra tay giết chết Liễu Thành lại có vẻ dứt khoát nhanh nhẹn, dáng vẻ như vậy những nữ hài bình thường không thể sánh bằng.

Ánh mắt hắn nhìn lướt qua bên ngoài, hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó hơn mười người kia miệng phun máu tươi, co quắp trên mặt đất.

Hắn không muốn bác mặt mũi của đệ tử, vì thế không hạ sát thủ, nhưng tội chết có thể miễn mà tội sống khó tha, một thân tu vi cũng đừng mong mang trở về.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn lướt qua khắp nơi, khẽ lắc đầu nói:

- Nhà của ngươi chỉ có bốn vách tường, nghĩ tới cũng chẳng cần mang theo thứ gì. Như vậy đi cùng ta thôi! Tổ mẫu ngươi chưa hoàn toàn giải độc, còn cần an dưỡng thêm chút thời gian. Có thể cùng mang bà ấy đi theo!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ đi nhanh ra khỏi ngôi lều. Liễu Nguyệt Như vui mừng vội vàng cõng lên Liễu Tuệ đi theo sau lưng Nhạc Vũ, hướng phía bắc bước đi. Nhạc Vũ lững thững chậm rãi đi tới, nhìn qua có vẻ chậm chạp nhưng lại rất nhanh. Khoảng cách mặt đất như bị rút ngắn, thường thường một bước lại kéo tới ngàn trượng. Nhắc tới cũng thật kỳ lạ, dưới chân Liễu Nguyệt Như lúc này giống như giẫm phải đoàn gió nhẹ, thân hình vô cùng nhẹ nhàng, vô luận Nhạc Vũ đi nhanh thế nào nàng cũng có thể đi theo kịp.

Liễu Tuệ trên lưng nàng càng thêm kinh ngạc, trong nội tâm kinh hãi như muốn chết lặng. Thanh niên tu sĩ kia sử dụng Súc Địa Thuật rõ ràng đang thao túng không gian, mạnh mẽ gấp khúc, đem khoảng cách ngàn trượng lui lại thành một tấc dưới chân. Thực lực này đừng nói là Nguyên Anh cảnh giới, dù là tu sĩ Đại Thừa cũng chưa chắc có thể sử dụng được, ngoại trừ am hiểu về không gian đạo pháp, còn phải có pháp lực tuyệt đỉnh.

Đây cũng là cách mà những Tán Tiên thường dùng, mặc dù không cách nào xuyên qua hàng rào không gian, nhưng tốc độ ngang hàng với tu sĩ Đại Thừa, thậm chí còn vượt xa chính là nhờ đạo thuật này.

Nhìn theo đối phương mang hai người bọn họ những vẫn nhàn nhã tự nhược, chỉ

sợ hơn phân nửa còn chưa xuất ra toàn lực. Hiển nhiên chỉ cần thiếu niên này nguyện ý, súc địa vạn dặm chỉ sợ cũng không phải là việc gì khó khăn.

Ngay sau đó, trong nội tâm Liễu Tuệ chợt cả kinh, với thực lực của Nhạc Vũ giờ phút này có thể phá vỡ hàng rào không gian hoặc dùng Súc Địa Thuật rời đi, chỉ sợ không ai có thể đuổi kịp. Vì sao giờ phút này còn thong thả đi bộ như vậy?

Trong lòng nàng hơi chuyển niệm, liền cau mày nói:

- Tiền bối, lời nói vừa rồi của Liễu Thành ngài cũng đã nghe thấy! Người vãn bối chọc tới thật sự không tầm thường, ngoại trừ Tán Tiên của chín mươi bảy đảo, còn có vài vị tu sĩ Đại Thừa. Tiền bối không còn chuyện gì khác để làm, theo vãn bối hay nên nhanh chóng rời nơi này tốt hơn.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, vẫn chậm rãi đi về phía trước, không bao lâu đã đi tới hải cảng, đạp lên sóng biển bước tới.

Liễu Nguyệt Như thoáng do dự, tiếp theo nghe theo lời Liễu Tuệ chỉ điểm vẫn sải bước đi theo, vượt ra ngoài ngàn trượng.

Đi tới đây, khoảng cách súc địa của Nhạc Vũ lần nữa gia tăng, cứ đi tới thêm hai bước đã tới cạnh bên hàng rào linh trận, không qua nửa hơi hô hấp, hắn đã vượt qua ngàn dặm!

Hắn tiện tay phát ra một đạo kình khí đem linh trận phá vỡ, Nhạc Vũ đang dự định tiếp tục đi về phía trước, liền nhìn thấy trong phương viên trăm dặm chợt sinh ra vô số không gian ba động.

Sắc mặt Liễu Tuệ khẽ biến, mà khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên, dứt khoát dừng lại đem theo hai người phía sau phiêu phù trên mặt biển lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ trong một thoáng, nơi đây liền có trên trăm tu sĩ Nguyên Anh đồng loạt phá không mà đến. Duy nhất làm Nhạc Vũ chú ý chính là trong đó có hai tu sĩ Đại Thừa trực tiếp xuất hiện trước mặt Nhạc Vũ chừng hơn ngàn trượng, lộ ra vẻ cực kỳ tự tin đối với thực lực của chính mình.

Sau nhóm tu sĩ Nguyên Anh là hơn ngàn tu sĩ Kim Đan, kết thành gần trăm linh trận, phá không xuất hiện phía sau. Bọn họ phân biệt vây quanh trăm dặm phương viên, nhân thủ mặc dù không bằng lần mai phục của Li Trần Tông,

nhưng thực lực vẫn không hề thua kém.

- Lại còn có tu sĩ Tán Tiên? Thú vị! Xem ra bí đồ kia cũng không phải là chuyện đùa.

Hồn niệm cảm giác ngoài mấy vạn dặm còn mơ hồ có vài cỗ khí tức đang ẩn núp, Nhạc Vũ nhất thời cười nhẹ một tiếng, tiếp theo đưa mắt nhìn ra phía trước, chỉ thấy ngoại trừ hai tu sĩ Đại Thừa tướng mạo như cải lão hoàn đồng thành hai thiếu niên, giờ phút này còn một lão giả tóc bạc, nhưng tu vi chỉ đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ.

Sở dĩ hắn tỉ mỉ đánh giá người này, tất cả đều là vì hai bà cháu đang đứng sau lưng hắn vừa nhìn thấy lão giả kia, hai mắt liền phẫn nộ, hô hấp trở nên dồn dập.

Sau một khắc, liền thấy lão giả tóc bạc tiến lên mấy bước, thi lễ nói:

- Tiền bối thật bản lĩnh! Súc Địa Thuật một bước ngàn dặm, dù Tán Tiên cũng khó theo kịp ngươi. Nghĩ đến ngươi cũng là tu sĩ Đại Thừa cảnh không cần nghi ngờ! Chẳng qua nếu tiền bối dự định dùng cách này thị uy, sợ đã đánh lầm bàn tính!

Nhạc Vũ chắp tay sau lưng, lúc này nghe vậy chẳng những không hề có vẻ giận dữ, ngược lại còn lộ ra nụ cười:

- Nói như vậy các ngươi dự định cùng ta động thủ?

Lão giả tóc bạc lắc đầu nói:

- Tán tu chúng ta không dễ dàng kết thù kẻ địch. Bất quá Lưu Vân lão tổ bên cạnh ngài còn có nữ hài kia liên quan tới mười mấy vạn tán tu của Tàn Nguyệt Hải, quả quyết không thể cho phép hai người này rời khỏi Phỉ Ngọc Đảo. Nếu đạo hữu chịu một mình rời đi, chúng ta tự nhiên sẽ không cùng đạo hữu là địch.

Liễu Nguyệt Như bỗng nắm chặt tay, sụp mắt xuống, len lén nhìn Nhạc Vũ. Nàng biết tính mạng cùng tương lai của mình giờ phút này đều nằm trong nhất niệm của vị sư tôn trước mặt.

Thấy Nhạc Vũ trầm mặc không nói, chỉ cười cười, cũng không biết suy nghĩ điều gì.

Lão giả tóc bạc chỉ vào vẻ mặt Nhạc Vũ liền biết hắn tuyệt đối không có ý thối lui.

Thở sâu một hơi, hắn khẽ nghiêng người nhìn hai người phía sau nói:

- Nhìn tiền bối cũng không phải tu sĩ Đông Hải, nghĩ tới đối với tình hình của Tàn Nguyệt Đảo cũng chưa biết rõ. Hai vị này là Hiểu Nguyệt cư sĩ cùng Si Niệm chân nhân, nói vậy chắc đạo hữu từng nghe nói qua? Còn có các vị tiền bối không muốn lộ diện, nhưng đối với chuyện lần này cũng thật sự chú ý. Đạo hữu tùy tiện nhúng tay vào chuyện này, cẩn thận thân tử đạo tiêu!

Lời phía sau đã lộ ra vài phần rét lạnh, Nhạc Vũ híp mắt, tiếp theo quay đầu nhìn Liễu Nguyệt Như hỏi:

- Nguyệt nhi, lão đầu này có quan hệ gì với ngươi?

Liễu Nguyệt Như có chút khó hiểu, cuối cùng nhìn thấy trong mắt Nhạc Vũ ẩn chứa nét cười, theo bản năng hơi lắc đầu nói:

- Người này đạo hiệu Đông Thanh Tử, trước kia tổ mẫu từng cứu hắn một mạng.

Nhạc Vũ nghe được âm thầm gật đầu, liền biết đồ đệ cũng không hề dài dòng, lại đủ tỉnh táo, chỉ dùng một câu nói liền nói rõ quan hệ giữa song phương.

Theo sát phía sau, hắn phất tay áo, thanh huyền binh xuyên ra, lơ lửng ngay trước người Liễu Nguyệt Như, thản nhiên nói:

- Nếu là cừu gia của ngươi, ta cũng không thể làm thay cho ngươi. Người này nếu muốn chém muốn giết, lăng trì tiết hận, tùy thuộc ý ngươi.

Con ngươi Đông Thanh Tử co rụt lại, Liễu Tuệ vẻ mặt hoảng sợ, khuôn mặt hiện lên vẻ không dám tin.

Vốn biết pháp lực tu vi của hậu nhân mình hoàn toàn không có, mặc dù thể chất thật tốt nhưng chỉ tương đương võ sĩ năm sáu cấp. Đông Thanh Tử lại là một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ trong nháy mắt liền có thể giết chết trăm vạn người bình thường. Nếu thật để Liễu Nguyệt Như xuất thủ, đi chém giết Đông Thanh Tử, đây chẳng phải là chuyện hoang đường?

Lúc này toàn bộ tu sĩ trong phương viên mười dặm cũng đều cảm thấy hoang đường buồn cười. Song dần dần mọi người đều ngưng đọng lại, chỉ thấy mồ hôi lạnh trên mặt Đông Thanh Tử tuôn tràn, tới tận lúc này cũng chưa thấy hắn nhúc nhích.

Thậm chí vẻ mặt hai tu sĩ Đại Thừa cũng xanh mét, ánh mắt lóe lên không chừng.

Liễu Nguyệt Như hoàn toàn không biết việc này, nhưng giờ phút này không khỏi nảy sinh vài phần tín niệm đối với vị sư tôn mới nhận. Nàng cầm thanh kiếm trong tay đi về phía trước, thật cẩn thận đi tới mấy bước mới lớn mật đi nhanh hơn, bất quá giờ phút này một trong hai tu sĩ Đại Thừa rốt cục quát lạnh một tiếng:

- Càn rỡ!

Theo tiếng quát lạnh, một đạo sáng mờ bắn tới Liễu Nguyệt Như. Đạo sáng mờ phảng phất giống như tín hiệu, trên không trung nhất thời quang hoa bốn phía, toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan giờ phút này rối rít tế lên pháp lực, thúc giục huyền binh đạo pháp.

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt lạnh, Long Tước Phiến nhẹ nhàng vung lên, dùng Ngũ Sắc Thần Quang bắn tới đạo sáng mờ kia.

Ngay sau đó trong tay áo xuyên ra vô số điểm sáng, tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm viên Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa bắn tới hai gã tu sĩ Đại Thừa.

Quanh người hắn dâng lên một đạo quang bích xanh biếc, nói thật kỳ quái, trong gần ngàn người động thủ, chỉ có vài đạo quang mang đánh lên Vạn Mộc Phong Thần Bích, nhưng chưa từng làm dao động được chút nào.

Không gian quanh người Nhạc Vũ giờ phút này phảng phất như bị vặn vẹo, hơn phân nửa huyền binh pháp bảo đều văng đi, mà những loại đạo pháp cũng nổ tung trước khi bắn tới, kể cả sóng xung kích cũng bắn sang bốn phía.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 693: Thần thông đại pháp

Vô số linh lực cùng sóng lớn ba đào hướng bốn phía nhấc lên tận trời, lan tràn bốn phía.

Duy chỉ có quanh người Nhạc Vũ vẫn sóng êm gió lặng, trong vòng trăm trượng không chút gợn sóng, ngay cả Liễu Nguyệt Như đang chậm rãi bước về hướng Đông Thanh Tử cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

- Hắn là nghịch chuyển thời không!

Thân thể Liễu Tuệ chấn động, quay đầu nhìn Nhạc Vũ đang đứng phía sau.

Hơn ngàn tu sĩ nơi này đều hít sâu một hơi rét lạnh. Chỉ cần hơi có chút kiến thức đều có thể nhận ra quanh người Nhạc Vũ tuyệt không chỉ có không gian gấp khúc mà thôi, còn liên quan tới ảo diệu thời gian. Lợi dụng sự chênh lệch thời gian, ở xung quanh người cắt ra vô số mảnh nhỏ không gian, thủ đoạn bậc này thật làm người sợ hãi khi nghe nói.

Có chút tán tu Nguyên Anh từng trải càng thêm nghi hoặc, đại tu sĩ có được thần thông như vậy, tuyệt không thể là người vô danh mới đúng, thật không biết từ chỗ nào xuất hiện.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, có chút bất mãn. Từ khi ở Truyền Pháp hậu điện học được ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, ở trình độ nào đó mà nói, so với ba chiêu giưa cùng nghịch thiên tứ kiếm còn dễ dùng hơn một chút, chỉ tiếc giờ phút này hắn vẫn chưa sử dụng được thuần thục.

Nếu không phải như thế, vừa rồi lẽ ra không chỉ phá vỡ tầng không gian ít ỏi như vậy mới đúng.

Tiếp theo ánh mắt hắn lóe lên vẻ lạnh lùng, chỉ thấy hai vị tán tu Đại Thừa Hiểu Nguyệt cư sĩ cùng Si Niệm chân nhân khóe miệng đầy máu, bị Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa liên tục va chạm đánh bay ra hơn mấy vạn trượng.

Người bên trái liên tục lấy ra hai kiện pháp bảo chống đỡ cũng bị nổ nát, Si Niệm chân nhân bên phải quanh người huyễn hóa ra một hư ảnh hình dạng như cự đỉnh, cự đỉnh không có trang trí gì, duy chỉ có điêu khắc hơn chữ Sơn Hà, là chữ triện thời thượng cổ, khi Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa oanh lên người hắn, nhất thời vẫn chưa đánh nát, chỉ đem vị Si Niệm chân nhân kia đánh bay ra ngoài.

- Sơn Hà Đỉnh? Đạo khí chân hình thần thông sao? Đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vẻ kinh ngạc trong mắt Nhạc Vũ không cách nào che giấu, thần thông của tu sĩ nhân loại ngoại trừ mấy vị Đạo tổ sáng chế, đạo pháp chính thống lưu truyền cho tới nay, phần lớn còn lại đều xuất từ Yêu tộc.

Ngoài ra còn có một bộ phận thần thông từ bảo vật sinh ra. Một ít tiên thiên linh bảo đứng đầu thời thượng cổ bản thân đã được chứng đạo, diễn hóa ra hình dạng của những đạo khí này, vẫn có uy năng lớn lao như trước, đa số không kém hơn những loại đại thần thông.

Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa của hắn tổng cộng sức nặng phải hơn hai ngàn thạch, mặc dù Nhạc Vũ không cách nào đem hợp luyện cùng một chỗ, nhưng vô số viên liên tục đả kích nếu không có tiên bảo thật sự không thể chống đỡ. Vừa rồi tuy lực lượng phân ra làm hai, nhưng Si Niệm chân nhân không sử dụng pháp bảo, chỉ dùng thần thông chân hình Sơn Hà Đỉnh liền có thể ngăn cản, thật đáng làm người kinh ngạc.

Nhìn thấy dư lực của tinh sa đã hết, Nhạc Vũ tiện tay chiêu ra, liền cuốn sạch trở lại, trôi nổi trên đỉnh đầu, tựa như những vì tinh tú. Long Tước Phiến trong tay phát ra ngũ sắc quang hoa, lúc này trên không trung truyền ra một tiếng gầm lên.

- Chư vị, còn không kết trận kháng địch!

Hơn ngàn Kim Đan lập tức vào vị trí, dựa vào những tu sĩ Nguyên Anh kia. Chỉ trong khoảnh khắc liền kết thành Cửu Cung đồ án, bao phủ trên bầu trời, từng đạo linh lực thật lớn không ngừng tụ tập, vô số kiếm khí giăng khắp nơi, tựa như thiên hà tuôn xuống.

- Cửu Cung Đại Diễn kiếm trận? Ở trước mặt ta các ngươi cũng dám nói muốn

bày trận?

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tia trào phúng, rốt cục vẫn là tán tu, Cửu Cung Đại Diễn kiếm trận tuy uy năng không kém, kết cấu lại cực kỳ đơn giản, sơ hở khắp nơi.

Mười mấy viên linh thạch trong tay hắn bắn ra, thẳng xuyên phía chân trời. Chỉ một thoáng linh lực cung cấp cho Cửu Cung đại trận trên bầu trời biến thành hỗn loạn, những luồng kiếm khí oanh kích xuống phía dưới bỗng nhiên xung đột lẫn nhau, đã tiêu tán hơn phân nửa.

Một bộ phận còn lại oanh xuyên nơi mảnh nhỏ thời không hắn tạo ra, tuy bị quang bích xanh biếc vững vàng ngăn trở, nhưng vẫn tạo ra gợn sóng lăn tăn.

Phá vỡ trận pháp, lực chú ý của Nhạc Vũ lại nhìn về phía trước. Mất đi Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa áp chế, hai tu sĩ Đại Thừa thần sắc trầm ngưng, hồi phục trở lại.

Ngay lập tức Hiểu Nguyệt cư sĩ liền tế lên hai đạo huyền binh có hình dạng bán nguyệt, Si Niệm chân nhân ném một cự đỉnh ra ngoài, hình dáng rất giống Sơn Hà Đỉnh, nhất thời uy lực tăng lên gấp bội, hướng bên này xa xa nện xuống.

Nhạc Vũ không hề quan tâm tới, Long Tước Phiến nhẹ nhàng vung lên. Ngay tức khắc ba trăm Đại Tiên Thiên Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm hung mãnh đánh ra, vẻ mặt hai người kia chợt giật mình, vội vàng ngăn cản. Nhưng chỉ sau một khắc liền phát hiện ngoài mười trượng quanh thân đột nhiên xuất hiện mấy trăm đạo đao quang kiếm ảnh trong suốt kéo theo vô số không gian toái nhận hướng về họ chém thẳng tới.

Tốc độ của đao quang kiếm ảnh thật kinh người, giờ phút này lại giống như có một tầng không gian gấp khúc gia trì, càng tăng thêm đến nửa lần tốc độ.

Hai người vô cùng kinh hoàng, tâm trầm tận đáy cốc. Hiểu Nguyệt cư sĩ cơ hồ không còn kịp làm ra phản kháng, cả thân thể lẫn Nguyên Anh liền bị vô số kiếm quang xoắn thành nát bấy. Chỉ có Si Niệm chân nhân kịp thời phản ứng, luống cuống tay chân ném ra mấy tờ đạo phù chống đỡ, tiếp theo vội vàng thu hồi cự đỉnh, dùng Sơn Hà Chân Hình thần thông bảo vệ quanh thân thể mình.

Nhưng chỉ sau một khắc mấy trăm mai Diệt Tuyệt Thần Châm oanh kích tới,

đánh thẳng lên Sơn Hà Chân Hình hư ảnh, chỉ nghe một tiếng ầm vang, Sơn Hà Đỉnh huyễn hóa ầm ầm vỡ tan tành, tiểu đỉnh màu đồng xanh dưới ngũ sắc quang châm cùng mấy trăm bóng đao kiếm hợp lực oanh kích vỡ vụn.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đem Thiên Mộc Kiếm cầm trong tay, đang thuận tay lấy tính mạng Si Niệm chân nhân, lúc này trên bầu trời hiện ra vô số kiếm khí bảo quang thẳng áp xuống dưới.

Chân mày hắn cau lại, trong lòng đã sinh ra vài phần tức giận, Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí rót vào trong kiếm, thanh kiếm khí lớn hơn mười dặm lập tức phun trào ra.

- Đồ không biết sống chết, cút cho ta.

Nhạc Vũ vung tay lên, Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí liền chém thẳng lên bầu trời, một tiếng nổ vang, giống như thiên băng địa liệt, hơn ngàn tu sĩ Kim Đan đang lập Cửu Cung Đại Diễn kiếm trận trên không trung thất khiếu tràn máu, bị linh lực bạo liệt đánh vào, hoàn toàn không còn bộ dạng. Mấy chục tu sĩ Nguyên Anh hình dáng vô cùng chật vật, đem hết toàn lực mới có thể ổn định lại thân hình trong luồng linh lực phong bạo kia.

Đây không phải toàn bộ là lực lượng của luồng kiếm khí xanh biếc kia, chỉ là vì luồng kiếm khí chém ngay vào trụ cột mấu chốt nhất của Cửu Cung đại trận, phá vỡ, vì thế cả kiếm trận lập tức liền hỏng mất.

Nhưng uy lực một kiếm này của Nhạc Vũ vẫn làm hơn ngàn tu sĩ ngây ngốc, trên mặt đầy vẻ kinh hãi. Cái chết của Hiểu Nguyệt cư sĩ càng làm mọi người khẩn trương, không ai dám tiếp tục động thủ. Tu sĩ Đại Thừa vẫn có thể tiện tay chém giết, đại trận ngàn người này chỉ trong nháy mắt liền phá vỡ. Thiếu niên thanh tú kia rốt cục là nhân vật phương nào?

Nhạc Vũ nhìn về hướng Si Niệm chân nhân, trong tay kháp kiếm quyết, dẫn động mấy trăm đạo đao kiếm vô hình vô tướng, ngay một khắc trong hư không truyền ra một tiếng hừ lạnh:

- Hạng người lòng dạ độc ác! Chúng ta chỉ chậm một bước liền cho ngươi thừa dịp cơ hội. Hôm nay không cho phép ngươi tiếp tục càn rỡ!

Bên ngoài vạn trượng, vách tường không gian ầm ầm phá vỡ, ba đoàn lôi quang

chợt đánh thẳng xuống, lại có một đạo sáng mờ bao phủ, vững vàng bảo vệ Si Niệm chân nhân.

Nhạc Vũ híp mắt lại, sau đó lạnh giọng cười khan, chỉ trong nháy mắt ba trăm sáu mươi lăm viên Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa bắn ra, đem ba đoàn lôi quang kích thành nát bấy.

Ngay sau đó bên trong hư không xuyên ra một thanh ngọc từ bình, khẽ nghiêng xuống, vô số Hàn Nguyên Chân Thủy từ bên trong đổ xuống, tựa như sông lớn tràn tuôn, hướng hắn cuốn thẳng tới.

Vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm âm trầm, nhấc lên ba loại linh thủy trong cơ thể, hàn lực vô tận tán ra khắp nơi, đem Hàn Nguyên Chân Thủy đông cứng toàn bộ, tiếp theo ánh mắt sắc bén như đao nhìn về nơi xa.

- Hai kẻ chỉ biết giấu đầu lòi đuôi, chỉ bằng tu vi còn chưa tới tam kiếp các ngươi cũng dám tới ngăn ta?

Lời vừa rơi xuống, Thiên Mộc Kiếm trong tay Nhạc Vũ ném ra nơi xa, kiếm khí xanh biếc phun lên, thẳng chém ra ngoài mấy vạn dặm. Trong tay hắn ngay tức khắc ném ra sáu Kỳ Lân Chân Hình tiên phù, lăng không ngay trước người.

Thanh âm vừa rồi lập tức chuyển thành kinh hãi không dám tin tưởng:

- Kỳ Lân Chân Hình? Ngươi là Quảng Lăng Tông Nhạc Vũ. Đạo hữu ngừng tay, chuyện này có thể từ từ thương lượng.

Nhạc Vũ âm thầm tự giễu, thật không ngờ phù triện của mình so với thần thông của chính mình còn nổi danh hơn nhiều. Hắn cũng không thèm để ý tới, sáu tiên phù trong nháy mắt liền bị dẫn phát, hướng thanh âm kia oanh kích tới.

Tiếp theo tay phải kháp kiếm quyết, Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm đột nhiên hiện ra gào thét.

Ngay lập tức cùng hơn mấy trăm đao quang ảnh kiếm đồng thời liền bộc phát, đem Si Niệm chân nhân chém thành mảnh nhỏ.

Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn lên bầu trời, quát lạnh:

- Đã biết ta là Nhạc Vũ, phải biết ta đã hạ thủ lưu tình! Niệm tình các ngươi tu hành không dễ, còn không mau cút cho ta!

Thanh âm vừa ra, âm ba hạo hạo đãng đãng bỗng dưng bộc phát, xuyên thẳng vân không, hơn ngàn tu sĩ Kim Đan đã bị thương nhất thời sôi trào khí huyết, một ít người tu vi còn yếu trong miệng lại tràn đầy máu tươi.

Lúc này những tu sĩ có chút kiến thức đều đã nhớ ra lai lịch của Nhạc Vũ, ngay sau đó lại nhớ tới đao quyết có một không hai này.

- Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao!

Nghĩ tới vừa rồi mình lăn lộn bên bờ tử vong, nhất thời sắc mặt đại đa số người đều trở nên trắng bệch, lặng lẽ thối lui ra nơi xa.

Giờ khắc này bên cạnh Nhạc Vũ đã ngưng tụ ra hai bàn tay khổng lồ, hướng mấy vạn dặm bên ngoài chộp tới, đem hai gã Tán Tiên đã bị trọng thương nơi xa vững vàng bắt lấy.

Tâm niệm trong lòng hắn chợt động, ngũ sắc cự chưởng bỗng buộc chặt lại, chỉ trong nháy mắt một đạo kiếm quang xanh biếc bắn tới, đem hai cự chưởng hoàn toàn chém vỡ.

Đồng thời trước người Nhạc Vũ không xa truyền tới một tiếng thở dài sâu kín:

- Nhạc đạo hữu, trận chiến này ngươi đã thắng, cần gì nhất định phải chém tận giết tuyệt?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 694: Nghênh ngang rời đi

Một bóng người từ ngoài ngàn trượng xuyên phá hư không bước ra, trên người mặc thủy lam đạo bào, gương mặt chữ điền mang theo vài phần chính khí.

Chẳng qua mi tâm hắn đang nhíu chặt lại, tựa hồ đang vô cùng lo lắng, khi nhìn thấy được người này, hơn ngàn tu sĩ trên bầu trời ánh mắt sáng ngời, phảng phất như vừa thở ra một hơi.

Nhưng trong mắt người nọ chỉ hiện lên vẻ cười khổ, vừa hiện thân ra, liền xa xa hướng Nhạc Vũ thi lễ:

- Bần đạo Thủy Vân Tán Nhân. Lại nói sư thừa của ta cùng Nhạc đạo hữu lấy được đạo thống Tử Vân đạo nhân cũng có chút sâu xa, xem như chi thứ nhất mạch, tại đây xin ra mắt đạo hữu.

- Thủy Vân?

Nhạc Vũ nhíu mày, sau đó phất tay cười nói:

- Chính là Thủy Vân của Đông Hải Hà Thiên Quan? Một trong mười đại tán tu của Đông Thắng đại lục?

Khi hắn vừa nói xong, lại âm thầm thúc giục pháp lực, ngoài mấy vạn dặm trong tích tắc vô số nguyên từ lực xông ra, trọng lực gấp trăm lần bắt đầu xé rách thân thể hai gã Tán Tiên. Thiên Mộc Kiếm cũng ngưng tụ Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí hướng hai người kia chém qua.

Trên bầu trời cũng có người hồn thức mạnh mẽ, đối với tình hình chiến đấu bên ngoài vạn dặm cũng có điều cảm giác. Lúc này sắc mặt biến đổi, vừa nhớ lại Nhạc Vũ ngoại trừ có Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, còn có một môn thần thông là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, hung uy hiển hách, ở trên Bắc Hải đã sinh sôi xé giết mấy ngàn đệ tử Li Trần Tông. Lần này Thủy Vân Tán Nhân cũng không ngăn cản, cung kính cúi người hành lễ nói:

- Kính xin đạo hữu thủ hạ lưu tình, tu sĩ Đông Hải chúng ta muốn ứng phó hải yêu sóng triều thật sự cố hết sức vô cùng. Hôm nay Hiểu Nguyệt cư sĩ cùng Si Niệm chân nhân đã chết, hai người này càng không thể thiếu khuyết. Nếu đạo hữu có thể nương nhẹ quý thủ, Thủy Vân Tán Nhân xin dùng thần hồn thề, chỉ cần là tu sĩ Tàn Nguyệt Hải, ngày sau tuyệt sẽ không cùng Quảng Lăng Tông và đạo hữu trở thành kẻ địch.

Nhạc Vũ khẽ kinh ngạc, cẩn thận quan sát Thủy Vân Tán Nhân, suy ngẫm chốc lát bèn buông nguyên từ lực trói buộc ngoài mấy vạn dặm, vẻ mặt hiếu kỳ nói:

- Tính tình của ngươi cũng thật dễ nói chuyện, dù sao cũng là một trong mười đại tán tu, dù Tán Tiên bình thường gặp được ngươi cũng phải trốn tránh. Không nghĩ tới động thủ với ta sao?

Thủy Vân Tán Nhân lắc đầu nói:

- Cái gì là mười đại tán tu? Trong tán tu chúng ta, cũng chỉ có ba vị đứng đầu mới có thể chính thức xem là kiêu hùng nhất phương, chúng ta chẳng qua chỉ là gom cho đủ số mà thôi. Nhạc đạo hữu cùng Loan Thiên Yêu Đế từng có hai cuộc chiến, đều là cân sức ngang tài, đã sớm được thiên hạ công nhận là đại tu đứng đầu, ta làm sao có thể chống lại? Thật ra nếu ta sớm biết được chuyện này vốn sẽ không cần náo nhiệt tới mức cần động thủ như vậy. Bí đồ kia vốn là vật của Lưu Vân lão tổ, hà tất gì tranh nhau? Chỉ tiếc ta tới chậm một bước, làm Hiểu Nguyệt cư sĩ cùng Si Niệm chân nhân vô duyên cớ thân tử đạo tiêu.

- Ngươi biết thức thời như vậy, thật không còn gì tốt hơn!

Đang khi nói chuyện, Nhạc Vũ lại nhìn Liễu Nguyệt Như, lần này không còn ai đi ngăn trở, nữ hài đi tới trước người Đông Thanh Tử, lão giả tóc bạc kia lúc này tuôn đầy mồ hôi, lại không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể dùng con ngươi xoay chuyển nhìn quanh cầu cứu. Nhưng giờ phút này ánh mắt nhìn tới đâu, cơ hồ mọi người đều mang theo vẻ mặt hổ thẹn nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, ngay cả Thủy Vân Tán Nhân vẻ mặt lúng túng dời đi ánh mắt.

Liễu Nguyệt Như bước tới trước người Đông Thanh Tử, nhưng có chút lo sợ bất an quay đầu nhìn ra sau. Thấy trong mắt Nhạc Vũ ẩn chứa nụ cười, lúc này mới hạ quyết tâm, chém ra một kiếm, đem thân thể Đông Thanh Tử chém thành hai đoạn. Nguyên Anh lập tức toát ra, chẳng qua chỉ sau một khắc lưỡi kiếm trong

tay nữ hài chợt hiện ra thú hồn, đem Nguyên Anh của Đông Thanh Tử nuốt xuống.

Chém giết xong lão giả tóc bạc, Liễu Nguyệt Như cầm kiếm đứng ngây người không nói chuyện, hồi lâu sau mới che mặt khẽ nấc lên.

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, cất bước tới bên cạnh Liễu Nguyệt Như, tiện tay thu hồi thanh kiếm trong tay nàng, sau đó lạnh lùng nói:

- Khóc cái gì? Không ngại khó xem! Một Nguyên Anh tán tu, giết thì giết, có gì đáng để ý? Ngươi cần nhớ lấy, sư phụ của ngươi xưa nay là người ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu. Đã bái nhập Quảng Lăng Tông môn hạ, thế gian sẽ không còn ai dám tới lấn áp ngươi.

Trong giọng nói của hắn không có chút cảm xúc, nhưng tiếng nói nhàn nhạt thẳng truyền xa ngoài trăm dặm. Hơn ngàn tu sĩ sắc mặt khẽ biến, vẻ mặt tái nhợt ẩn chứa vài phần lúng túng xấu hổ.

Đông Thanh Tử ở tại Tàn Nguyệt Hải xem như có chút thân phận giao du rộng lớn, ngay trước mặt mọi người bị một nữ tử không có chút tu vi chém giết mà không chút sức phản kháng, trận chiến này đủ làm tu chân giới Tàn Nguyệt Hải mất hết mặt mũi.

Liễu Nguyệt Như vừa nghe được lời này, quả nhiên ngừng khóc, lau nước mắt, thi lễ đệ tử, cung kính lui ra phía sau.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Thủy Vân Tán Nhân, chỉ một ngón tay ra sau nói:

- Ta không quan tâm tranh đấu của các ngươi là bởi vì điều gì dựng lên. Tóm lại nữ hài này hiện tại đã trở thành môn hạ của ta, hai bà cháu này xem như ta bảo hộ rồi. Hai người này ngày sau nếu có gì bất trắc, không liên quan tới Tàn Nguyệt Hải thì cũng thôi, nhưng nếu bị ta tra ra chút dấu vết, nhất định sẽ đem toàn bộ tu sĩ Tàn Nguyệt Hải giết tuyệt! Về phần ân oán giữa các ngươi, ngày sau sẽ do đồ đệ của ta đi tìm các ngươi tự mình chấm dứt. Nguồn: http://EbookFull.Net

Thủy Vân Tán Nhân biến sắc, thầm nghĩ lời nói này thật không hổ danh là tiểu ma đầu. Hắn chỉ cười khổ nói:

- Tu sĩ Tàn Nguyệt Hải nhất định sẽ giữ tròn lời hứa.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên lạnh lùng, thu hồi Thiên Mộc Kiếm, lại thu Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, bỏ qua cho hai gã Tán Tiên nơi xa.

Hắn dẫn dụ những người này đi ra ngoài, ngoại trừ muốn ra mặt thay cho đồ đệ, vốn có ý đồ làm kinh sợ, tránh cho những người này vì bí đồ dây dưa không rõ, chạy tới Bắc Hoang. Lúc này mục đích đã thành, cũng không muốn tạo thêm nhiều sát nghiệt.

Về phần tu sĩ Tàn Nguyệt Hải, rốt cục có thủ tín hay không hắn cũng không thèm để ý chút nào. Nếu thật sự chọc giận hắn, hắn sẽ tìm tới cửa đem những người này tàn sát tuyệt diệt là xong.

Nếu không phải mấy chục ức sinh linh Đông Hải cần có tu sĩ cao cấp bảo vệ, hôm nay có đại khai sát giới hay không cũng thật sự khó nói.

Trong tay kháp pháp quyết, đem toàn bộ pháp bảo thu hồi, Nhạc Vũ dùng Thập Phương Môn lôi cuốn hai người bên cạnh trực tiếp phá khai không gian rời đi. Lần này hắn cũng không hề dừng lại, trực tiếp viễn độn xuyên qua trong thời không loạn lưu suốt trăm vạn dặm mới dừng lại.

Giờ khắc này Liễu Tuệ vẫn tràn ngập vẻ khó tin nhìn Nhạc Vũ. Uy danh của Thủy Vân Tán Nhân nàng hiểu rất rõ ràng. Tuy trong mười đại tán tu cũng có chút chênh lệch, nhưng mỗi một người bên trong đều có đủ khả năng địch nổi tam tứ kiếp Tán Tiên, đã đưa thân vào hàng ngũ đại tu sĩ. Nhưng nhân vật như thế lại tự nhận rằng không phải đối thủ của Nhạc Vũ.

Vừa rồi thấy Nhạc Vũ biểu diễn nhiều loại thần thông, thật làm lòng người vô cùng rung động, mỗi một loại thần thông cũng đủ kiêu ngạo đương đại, mà pháp bảo huyền binh cơ hồ đều không kém hơn tiên khí.

Làm trong lòng nàng cảm thấy chấn động nhất chính là trong lời nói của Thủy Vân Tán Nhân, Nhạc Vũ cùng Loan Thiên Yêu Đế hai lần đấu pháp, còn là cân sức ngang tài. Người đứng đầu Thanh Châu mạnh mẽ tới bậc nào? Không ngờ cũng không làm gì được thiếu niên thanh tú này sao? Mười đại tu sĩ đứng đầu Đông Thắng đại lục bất quá chỉ là như thế.

Liễu Nguyệt Như có thể bái người này làm sư phụ, phúc duyên tốt tới mức làm

người khó thể tin tưởng. Nói không chừng hắn thật sẽ có biện pháp giải quyết dị huống trong cơ thể Nguyệt Như, chỉ sợ cũng không phải tham lam bí đồ mà đến.

Nhạc Vũ đối với suy nghĩ hiện tại trong lòng Lưu Vân lão tổ cũng không quan tâm tới, lúc này hắn hoàn toàn mặc kệ, chỉ thoáng khôi phục pháp lực trong cơ thể liền xuyên qua không gian chạy về hướng U Châu, tiến tới phương hướng Đông Lăng Ma Quật.

Khoảng nửa canh giờ sau hắn đã đi tới bên ngoài Thanh Châu. Thoáng do dự, Nhạc Vũ quyết định đi đường vòng. Không phải hắn lo sợ ba người bên trong Thanh Châu, mà giờ phút này hắn đã rời khỏi Đông Lăng Ma Quật quá lâu, thật không muốn mạo hiểm tiến vào gây thêm rắc rối.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa rời đi không lâu, trên bầu trời bên ngoài Phỉ Ngọc Đảo hai bóng người bỗng nhiên thoáng hiện, xuất hiện bên cạnh Thủy Vân Tán Nhân.

Bên trái là một lão nhân râu dài sắc mặt trắng bệch, vừa mới xuất hiện liền cười khổ nói:

- Không nghĩ tới lại chọc phải người này! Lần này tuy bảo vệ được tính mạng, nhưng mặt mũi xem như vứt hết. Thật làm Thủy Vân đạo hữu chê cười rồi.

Thủy Vân Tán Nhân nghe vậy khẽ lắc đầu:

- Sao có thể chê cười? Thực lực của người này tuyệt cường, xác thực Tàn Nguyệt Hải không thể địch nổi. Thật ra nếu vừa rồi chính là ta, tình hình cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cảm giác như vừa rồi chỉ cần ta nảy sinh ý muốn động thủ, sẽ bị người này chém giết.

- Thủy Vân đạo hữu nói đùa sao?

Người còn lại thoáng kinh hãi, thấy sắc mặt Thủy Vân Tán Nhân ngưng đọng lại, không hề có chút cười giỡn, ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ lời đạo hữu nói khi nãy, Nhạc Vũ ngang tài ngang sức với Loan Thiên Yêu Đế không phải là lời nói cho qua thôi sao?

- Tự nhiên là thật!

Thủy Vân Tán Nhân cau mày, vẻ mặt phức tạp nói:

- Cũng không biết tin tức truyền từ nơi nào, trước đó vài ngày Loan Thiên bắc thượng trả thù, kết quả đại chiến với Nhạc Vũ, đôi bên cân sức ngang tài.

Hai người bên cạnh hắn nhất thời hít sâu một hơi, một hồi lâu sau lão nhân râu dài mới thở dài nói:

- Nhạc Vũ này không biết lại có lai lịch ra sao. Đã không phải thượng cổ tiên nhân chuyển thế, nhưng tu hành lại nhanh tới như vậy, thần thông pháp lực thâm bất khả trắc. Bọn ta nếu muốn đi tìm hắn trả thù, sợ là muôn ngàn khó khăn.

Vẻ mặt Thủy Vân Tán Nhân bỗng dưng biến đổi, ngưng trọng nói:

- Hai vị tốt nhất đừng nên có ý nghĩ này. Mặc dù đừng nói ta bị vướng lời thề, hai người các ngươi cũng không phải địch thủ của Nhạc Vũ. Dù hợp lực lượng của Tàn Nguyệt Hải, sợ cũng khó thể dao động căn cơ Quảng Lăng Tông. Trước mắt sát kiếp sắp tới, chư vị nên tự vệ bản thân cho thỏa đáng!

Lão nhân râu dài nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo làm như đã cam chịu, trầm mặc không nói. Người còn lại có chút rầu rĩ:

- Còn bí đồ thì sao? Không có tòa kiếm trận tìm hiểu, Thiên Diễn Đạo Cung chỉ sợ chúng ta vô duyên đi vào.

- Vào không được thì thôi!

Trong lòng Thủy Vân Tán Nhân thở dài, thầm nghĩ những người này vì sao lại không biết sống chết như vậy? Ngay sau đó hai mắt hắn chợt mở, sát cơ lành lạnh:

- Thủy Vân nói trước tại đây, nếu các ngươi còn muốn tìm Lưu Vân, ta sẽ động thủ giết người trước thì đừng trách!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 695: Cửu Tiêu Càn Nguyên

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, nhìn vào đồ quyển màu vàng, thầm nghĩ đây chẳng lẽ là bí đồ mà ai cũng muốn tranh đoạt hay sao?

Lưu Vĩ lão tổ này vì sao lại trở nên hào phóng đến như thế?

Như có điều suy nghĩ, Nhạc Vũ đem thần niệm khuếch tán, mơ hồ phát giác có vài khí tức đang tiềm phục xa xa. Khóe môi hắn chợt nhếch lên, sau đó không chút khách khí trực tiếp hút nhiếp đồ quyển tới trước mắt, sau đó mở ra liếc nhìn, ngay lập tức vẻ mặt liền cả kinh.

Đây hắn là bản đồ giải thích một tòa đại hình kiếm trận, liên quan tới kiến thức trận đạo, cũng chính là từ tầng cấp Linh Tiên trở lên. Ngay khi hắn quan sát toàn bộ trận đồ, thật có thể nói là tinh diệu vô song.

- Đây là Đông Hải Thiên Diễn Đạo Cung, đồ giải về Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Chỉ khi giải khai bí đồ này, mới có thể đi vào Thiên Diễn Đạo Cung, biệt phủ của một vị Thái Ất Chân Tiên thời thượng cổ.

Liễu Tuệ giải thích mấy câu, ánh mắt mang theo vẻ phức tạo nhìn vào bí đồ màu vàng nói:

- Chính là vì vật này, song tu đạo lữ của ta mới chết tại Tàn Nguyệt Hải, vãn bối trúng phải Tiểu Huyền Thiên kỳ độc. Ta hận Tàn Nguyệt Hải tu sĩ tận xương, vì vậy phần đồ quyển này cho dù vãn bối có chết cũng không muốn giao cho bọn hắn.

Nói tới đây vẻ mặt Liễu Tuệ chợt ngẩn ra, chỉ thấy Nhạc Vũ tiện tay phát ra một thanh phi kiếm truyền tin, sau đó khoanh chân ngồi xuống cầm đồ quyển bắt đầu nghiên cứu.

Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cực kỳ khổng lồ, kích thước so với Vạn Kiếm đại trận hắn bố trí bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ nói tới huyền binh liên quan tới trận đồ này mà nói, tổng cộng có tới ba ngàn thanh phi kiếm cao cấp gần nhất phẩm, ngàn thanh siêu phẩm, trăm thanh cửu phẩm kiếm tiên. Ngoài ra ở trung ương kiếm trận còn có hai tiên binh thông linh ít nhất ngũ phẩm, trấn áp cả tòa kiếm trận, mà dưới nhất phẩm lại càng đếm không kể xiết.

Kiếm trận bậc này lấy thực lực hiện tại của Đông Thắng đại lục, cho dù có được đồ quyển của kiếm trận quả quyết cũng không người nào có thể đem nó phá vỡ. Tác dụng của đồ giải cũng chỉ làm cho người ta có thêm cơ hội tiến vào Thiên Diễn Đạo Cung mà thôi.

- Cấp bậc kiếm trận thật cao, cuối cùng cũng phải có một ngày bị mất đi linh lực. Bốn ngàn thanh phi kiếm, còn có hai thanh tiên binh, cũng không biết trong tương lai sẽ tiện nghi cho người phương nào?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, bắt đầu chăm chú tìm hiểu. Lần này nhờ hắn đến Tử Vân tiên phủ dùng Nguyên Trí Linh Quả tìm hiểu ba mươi vạn đạo điển, nếu không hiện tại có đồ quyển kiếm trận này, có thể xem hiểu hay không cũng đã là vấn đề.

Lần này nhập định, Nhạc Vũ vẫn ngồi yên bên cạnh ma quật gần nửa tháng. Ngay khi khôi phục lại thanh tỉnh, vẻ mặt hắn vô cùng mỏi mệt.

Chủ nhân Thiên Diễn Đạo Cung đúng là một người tinh thông trận đạo. Tòa kiếm trận này nếu nói phức tạp cũng thật phức tạp, nếu nói đơn giản cũng thật đơn giản. Bất quá phức tạp cũng là nói nó liên quan tới kiến thức tiên văn cùng trận đạo, đơn giản chính là chỉ vào kết cấu hết sức tinh giản. Đã tránh khỏi nhiều hạn chế kết cấu linh lực, khiến cho tốc độ vận chuyển kiếm trận càng thêm nhanh hơn, phương diện lợi dụng linh lực cũng thật ít lãng phí.

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ tìm hiểu được một phần trăm ảo diệu bên trong kiếm trận, nhưng đối với hắn mà nói được lợi không ít.

Tuy nghiên cứu suốt nửa tháng làm cho hắn kiệt sức, nhưng giờ phút này trong mắt Nhạc Vũ vẫn vô cùng hưng phấn.

Tâm niệm vừa động, Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao từ trong tay áo bắn ra, tiếp theo sử dụng Phân Quang Thác Ảnh Kiếm phân ra mấy trăm đạo kiếm

quang, men theo quỹ tích huyền diệu vờn quanh bên người Nhạc Vũ.

Ngay sau đó một khắc, bên trong liền sinh ra nhiều tia kiếm khí cô đọng, không ngừng xuyên toa bên trong.

Ban đầu Liễu Tuệ còn chưa hiểu được, qua hồi lâu vẻ mặt ngưng trọng, lộ vẻ kinh sợ nói:

- Đây là Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận?

Trong lòng nàng giờ phút này vô cùng kinh ngạc, tự nhiên hiểu được Nhạc Vũ đang sử dụng kiếm trận đã được cải biến trở nên đơn giản hơn, nhưng chỉ nói về điểm này đã đủ làm người ta không cách nào tin tưởng. Có thể tìm hiểu được đồ giải của kiếm trận đã xem như khó được, có thể lập tức biến thông sử dụng, lại càng làm cho người ta không cách nào tưởng tượng. Nếu không phải tông sư trận đạo, tuyệt đối không cách nào hoàn thành.

Ánh mắt Nhạc Vũ quét nhìn qua, phát hiện nữ nhân kia hiện tại vẫn canh giữ bên cạnh hắn chưa từng rời đi, theo bản năng hắn lập tức cau mày.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt lắc nhẹ đầu, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hắn mới tìm hiểu được chút sơ sài bên ngoài mà thôi, vẫn không cách nào lĩnh ngộ. Với cảnh giới hôm nay của hắn, thật sự còn kém quá xa. Bất quá nếu so sánh trong Đông Thắng đại lục mà nói, chút trình độ như vậy cũng đã đầy đủ. Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận sau khi được đơn giản hóa đã có thể giúp cho hắn đẩy mạnh thần thông Phân Quang Thác Ảnh Kiếm tăng thêm gấp bội uy năng.

Nói trở lại, thần thông Phân Quang Thác Ảnh Kiếm vốn là chế tạo để bày trận, nhưng mãi cho tới nay hắn vẫn chưa tìm được kiếm trận để sử dụng dung hợp mà thôi.

Thử biểu diễn một phen Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận được đơn giản hóa, Nhạc Vũ thu hồi đao kiếm, tiếp theo suy ngẫm thêm chốc lát, quay đầu nói với Liễu Tuệ:

- Đồ quyển này ta sẽ nhận! Muốn hỏi thêm ngươi một câu, ngươi có nguyện nương nhờ Quảng Lăng Tông?

Liễu Tuệ nghe vậy vô cùng vui mừng, tất nhiên lập tức đáp ứng. Mấy ngày nay

nàng đi lại bên ngoài, đã hiểu biết về thanh danh Quảng Lăng Tông, nghe nói đã chiếm cứ U Dực nhị châu cùng cả Bắc Hoang, trực tiếp gián tiếp khống chế Nguyên Anh tu sĩ lên tới hơn ba trăm người, hùng cứ bắc phương, thanh thế thật lớn, không hề kém hơn thiên hạ mười đại tông phái.

Có lẽ hiện tại căn cơ còn chưa yên, nhưng theo nàng xem ra, chỉ cần có đại tu sĩ như Nhạc Vũ che chở, hơn ngàn năm Quảng Lăng Tông càng thêm thịnh vượng, không lo lắng sẽ bị nguy cơ diệt môn.

Từ mấy năm trước cũng không ít Nguyên Anh tán tu được mời gia nhập, nhưng ở hiện tại những tán tu bắc phương đa số cũng không tìm được cửa mà vào.

Chỉ thoáng do dự, Liễu Tuệ liền cúi người quỳ gối nói:

- Kính xin tiền bối dẫn ta nhập môn!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, đột nhiên hắn ném đồ quyển cho Liễu Nguyệt Như đang tu tập phù pháp cách đó không xa.

Liễu Tuệ thấy thế, vẻ mặt ngạc nhiên nói:

- Tiền bối không dự định đi Thiên Diễn Đạo Cung sao?

Nhạc Vũ nghiêm mặt, cũng không muốn giải thích với nàng đồ quyển này đã bị hắn hoàn toàn ghi nhớ, chỉ lắc nhẹ đầu nói:

- Phương pháp vào cung ta đã ngộ ra. Nhưng đối với Thiên Diễn Đạo Cung ta không có hứng thú. Ngày sau tiên gia biệt phủ nơi đó, chỉ xem cơ duyên của Nguyệt nhi thôi. Ta đồng ý ngày sau cho ngươi theo nàng vào đạo cung.

Những lời này tuyệt không phải nói cho có lệ, bên trong Tử Vân tiên phủ vẫn còn hai điện hắn chưa từng đi vào, bên trong hoàng hôn giới còn có vô số kỳ trân chưa từng lấy tới tay. Suy nghĩ liền có thể biết Nhật Nguyệt Thiên Luân kiếm trận tuyệt không chỉ được bố trí ở địa phương oán sát kia, còn có Quy Khư Cung, gần đây hắn cũng đang chuẩn bị vào thêm một lần.

Ba nơi đều có di bảo linh trận, đã đầy đủ cho hắn cùng Quảng Lăng Tông sử dụng. Trước khi có thể hoàn toàn tiêu hóa, mặc dù chủ nhân của Thiên Diễn Đạo Cung có thể sẽ giàu có hơn Tử Vân đạo nhân gấp trăm lần, nhưng cũng không

khơi gợi được nửa điểm hứng thú của hắn.

Thật ra chỉ nói về Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hắn đã được ích lợi không kém những món tiên binh kia rồi.

Liễu Tuệ duyệt qua vô số người, tất nhiên biết được ngữ khí giờ phút này của Nhạc Vũ không phải chỉ là nói cho có lệ, chẳng qua trong mắt nàng chẳng những không có vẻ vui mừng, ngược lại còn ẩn chứa thất vọng nồng đậm.

Bất quá vẻ mặt này chỉ chợt hiện lên rồi biến mất, sau một khắc trên mặt liền khôi phục lại nụ cười. Nàng thầm nghĩ nếu Nhạc Vũ đã ngộ ra phương pháp đi vào Thiên Diễn Đạo Cung, ngày sau nhất định sẽ truyền thụ cho Nguyệt Như. Nếu như hậu nhân của mình đạt được bảo vật bên trong, xem như là một chuyện rất tốt, dù sao chỉ đợi thêm thời gian vài trăm năm mà thôi.

Giao đồ quyển cho Liễu Nguyệt Như, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới chuyện này.

Qua thêm hai ngày, hắn liền đem Liễu Tuệ quay về tông môn giao cho Nông Dịch Sơn xử trí.

Tuy Liễu Tuệ có chút giảo hoạt tâm cơ, nhưng tính mạng của tổ tôn nàng đều phụ thuộc Quảng Lăng Tông, thật không cần lo lắng nàng sẽ phản bội. Nàng chỉ mới tu hành được sáu trăm năm, còn tám trăm năm tuổi thọ, hiện tại đã tới Nguyên Anh cảnh giới, có được Quảng Lăng Tông ủng hộ nói không chừng cũng có cơ hội chứng nhận trường sinh. Tuy ngày sau pháp lực thần thông nhiều lắm chỉ đạt tới tu sĩ Đại Thừa mà thôi, không có hi vọng độ thiên kiếp, nhưng đối với tông môn đang thiếu hụt nhân thủ mà nói xem như cũng có ích lợi.

Lần này khi quay về núi giảng đạo, Nhạc Vũ chợt cảm nhận được từ Thông U Châu truyền ra vài tia ý niệm của Chiến Tuyết.

Chỉ sau một khắc trong mắt Nhạc Vũ liền hiện lên vẻ sáng bóng.

- Lại tìm được Tam Sinh Huyền Linh Quả thành thục sao?

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui mừng, hắn để một mình Chiến Tuyết ở lại hoàng hôn giới tìm kiếm linh trân giúp hắn tu hành. Chẳng qua hắn chỉ nghĩ tận lực mà thôi, dù sao công pháp tu luyện của hắn đặc thù, đạt tới cảnh giới hiện tại

dược vật có thể giúp đỡ hắn tu hành ít càng thêm ít. Cho dù là hoàng hôn giới có vô số linh trân, cũng không phải nói tìm liền có thể tìm được.

Càng nhiều chính là hắn muốn tìm Ngũ Hành tinh hoa, giúp hóa thân của chính mình tu tập được Ngũ Hành công pháp.

Nhưng làm thế nào hắn cũng không thể ngờ được cuối cùng Chiến Tuyết có thể cho hắn nỗi vui mừng lớn như vậy.

Tam Sinh Huyền Linh Quả sinh trưởng trong Ngũ Linh Tuyệt bên trong Thập Tuyệt Địa. Chung quanh không có ngũ hành linh lực, nhưng bên trong quả cây lại chứa đầy Ngũ Hành linh khí vô cùng tinh thuần. Theo truyền thuyết phải kinh lịch qua tam khô tam vinh mới có thể uống vào, vì vậy mới có danh xưng Tam Sinh Huyền Linh Quả.

Mặc dù không phải thiên đan, nhưng hắn lại biết được phương pháp loại bỏ độc tố bên trong.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cơ hồ không thể đè nén nỗi lòng, muốn lập tức rời đi thật nhanh. Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục giải đáp nghi nan cho mọi người.

Thật vất vả chờ đợi đến giờ Tý, Nhạc Vũ lập tức rời khỏi Quảng Lăng sơn, trở về Đông Lăng Ma Quật.

Trở lại nơi này, Nhạc Vũ lập tức bố trí một linh trận kích thước trung đẳng, sau đó tế lên Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính treo bên trên linh trận.

Quả nhiên sau một khắc ý niệm theo dõi đã bị cách ly ra.

Nhạc Vũ tản ra hồn niệm, thoáng cau mày, đây là linh trận mà hắn sử dụng mấy năm thời gian mới nghĩ ra, phối hợp sử dụng với Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính sẽ tạo ra hiệu lực mạnh hơn. Nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được quá lâu, chỉ có thể duy trì được ba canh giờ, hơn nữa phạm vi chỉ giới hạn bên trong linh trận này.

Nghĩ tới thời gian không nhiều, Nhạc Vũ không hề do dự tế lên Thập Phương Môn phá vỡ không gian, ngay sau đó một giới chỉ liền phá không bay đến.

Nhạc Vũ đón vào trong tay, rõ ràng nhìn thấy bên trong giới chỉ ngoại trừ đại lượng linh thạch còn có rất nhiều linh vật chứa đầy Ngũ Hành tinh khí suốt một năm qua Chiến Tuyết tìm thấy.

Hắn khẽ mỉm cười, có được những linh vật này việc tu hành của hai cỗ thân ngoại hóa thân tuyệt không còn vấn đề gì.

Ngay sau đó trong tay Nhạc Vũ lại hiện ra một tam sắc linh quả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 696: Cách không đại chiến

Linh quang tam sắc xanh đỏ vàng lần lượt thay đổi lẫn nhau, nhưng bên trong lại ẩn chứa Ngũ Hành tinh hoa tinh thuần nhất.

Nhạc Vũ nhắm mắt cảm nhận kết cấu linh quả một phen, hắn lấy ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh ném linh quả vào bên trong, tiếp theo bỏ thêm nhiều dược liệu, hiệu dụng hơn phân nửa dùng trung hòa độc tố, lúc này thời gian cấp bách, hắn cũng không có tâm tư suy nghĩ biện pháp tăng cường dược hiệu của Tam Sinh Huyền Linh Quả.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ linh dược, Nhạc Vũ vỗ lên Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, chín miệng rồng lập tức hướng vào bên trong, phun ra hỏa diễm nho nhỏ màu trắng, đốt cháy bên dưới cự đỉnh.

Hỏa diễm này có danh xưng Long Ngục Thần Diễm, dùng luyện khí luyện đan hoặc tấn công kẻ địch cũng là giá trị lớn nhất của Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Chỉ cần có thể cung cấp đầy đủ hỏa hệ linh thạch, là có thể giữ được thần diễm bất diệt. Nếu chỉ nói riêng về luyện đan, thậm chí so với Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm còn mạnh hơn mấy phần.

Phương pháp luyện chế Tam Sinh Huyền Linh Quả là phải dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu, từ từ trừ đi độc tố bên trong.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ cũng không muốn để cho người khác nhìn thấy Cửu Long Trầm Kim Đỉnh của mình, càng không muốn bại lộ Tam Sinh Huyền Linh Quả trong tay. Vì thế hắn cũng không tiếp tục tiếc rẻ yêu lực, trực tiếp đem hỏa lực mở ra mức độ lớn nhất. Lại từ trong cơ thể mình đưa ra ba loại linh diễm cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa bên trong Thông Thiên Long Ngục Ấn gia nhập hết vào bên trong.

Cuối cùng hắn dùng pháp lực bản thân đè nén linh lực ba động trong đỉnh, đem độc tính rút ra ngoài.

Dược hiệu của Tam Sinh Huyền Linh Quả so với Vô Cực Thiên Đan còn mạnh hơn vài lần. Ngày trước hắn ở bên trong thần mộ lấy Vân Văn Đỉnh cùng Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa phân giải Vô Cực Thiên Đan tổng cộng phải dùng thời gian nửa tháng.

Mà giờ khắc này pháp lực của Nhạc Vũ tiến nhanh, còn có Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng vài loại linh hỏa tương trợ, chẳng qua chỉ dùng mười mấy phút đã đem toàn bộ linh dược trong đỉnh hoàn toàn hòa tan.

Ước chừng thêm hai canh giờ, dược dịch bên trong từ từ kết thành mấy viên đan dược. Nhạc Vũ thở mạnh một hơi, mở nắp đỉnh, chỉ thấy bên trong hiện ra năm viên linh đan tam sắc, đang không ngừng xoay tròn chuyển động bên trong đỉnh, ngoài ra còn có không ít cặn bã dược liệu.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, hắn biết những cặn thuốc này phần lớn là độc tố cùng dược liệu còn dư lại. Nhưng nếu dùng phương pháp luyện chế chính xác, dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu, ít nhất hắn có nắm chắc phải đem Tam Sinh Huyền Linh Quả luyện chế thành mười hai viên linh đan.

Dù loại trừ độc tố thật nhanh chóng, nhưng dược hiệu cũng giảm đi hơn phân nửa. Hơn nữa nhìn vào màu sắc của linh đan, chỉ sợ độc tố vẫn còn sót lại bên trong, thật sự vô cùng thất bại.

- Thôi vậy! Mất là số mệnh của ta, được là may mắn của ta. Dùng linh dược tăng lên tu vi, vốn là hành động bất đắc dĩ, không phải chính đồ. Như thế cũng tốt!

Tuy trong lòng lóe lên ý niệm như vậy, nhưng trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn vô cùng đau lòng.

Hôm nay căn cơ của hắn đã rắn chắc, có uống thêm linh đan cũng vô dụng. Lại nói cho dù bản thể không cần, nhưng cũng có thể cung cấp cho thân ngoại hóa thân. Mười hai viên linh đan tam sắc đủ đưa hai cỗ thân ngoại hóa thân tăng lên cảnh giới Nguyên Anh cảnh đỉnh phong, vô luận nghĩ thế nào cũng cảm thấy thật đáng tiếc.

Khe khẽ thở dài, Nhạc Vũ thu hồi năm viên linh đan cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Sau đó bay lên bầu trời nhìn quanh mọi nơi, lấy ra Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ cùng Hồng Ngọc Mộc Hồn kỳ toàn bộ đánh ra, phân ra trong vòng trăm dặm, vừa vặn tương hợp với đại trận được bố trí trước đó.

Ngay sau đó Nhạc Vũ tế lên Đại Ngũ Hành Tụ Linh Toàn Pháp đại trận huyền phù ngay trên đỉnh đầu của mình, mơ hồ hô ứng cùng Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận bên ngoài.

Đợi đến khi hai đại trận hoàn toàn kết hợp, Nhạc Vũ liên tục kháp ấn quyết, đem ba trượng quanh thân mạnh mẽ xé thoát hàng rào không gian, không chỉ tạm thời tạo thành một không gian hoàn toàn độc lập, hơn nữa còn vô cùng vững chắc, ngay cả tốc độ thời gian trôi qua cũng trở nên chậm chạp xuống.

Làm xong hết thảy, Nhạc Vũ đã cảm thấy pháp lực bên trong cơ thể mình gần như khô kiệt. Hắn tiện tay đem một viên tiên đan khôi phục pháp lực chân nguyên bỏ vào trong miệng, ngay sau đó lại uống thêm một viên linh đan tam sắc.

Theo dược lực tan ra, liền có một cỗ nguyên lực tinh thuần cùng Ngũ Hành tinh hoa cuồn cuộn mênh mông từ trong lan tràn khắp nơi.

Nhạc Vũ cũng không lập tức hấp thu, lại dùng pháp lực đem độc chất còn sót lại toàn bộ bức ra ngoài. Sau đó tùy ý cho dược tính của Tam Sinh Huyền Linh Quả thẩm thấu bên trong cơ thể mình.

Trong vòng mười năm này, mỗi ngày hắn tu tập Ngũ Sắc Thần Quang, đã hoàn thành tầng thứ chín ước chừng một phần tư. Những năm này tìm hiểu tất cả phù triện liên quan tới tầng thứ chín Ngũ Sắc Thần Quang, căn bản đều hiểu rõ như lòng bàn tay, cộng thêm thần hồn ở bên trong ma quật vẫn luôn rèn luyện đến mức vô cùng cường đại.

Giờ phút này mượn nhờ dược lực tạo ra phù triện ngũ sắc cơ hồ như nước chảy thành sông, liên tục ngưng kết bên trong đan điền. Chỉ qua bốn canh giờ đã hoàn thành hơn phân nửa.

Giờ phút này dược hiệu cũng đã từ từ biến mất. Mảnh không gian do hắn mạnh mẽ dùng bí pháp tạo ra cũng bắt đầu từ từ bất an.

Nhạc Vũ chau mày, lấy ra thêm bốn mươi giọt chân long tinh huyết đồng thời đánh vào Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận trận bàn cùng bên trong Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ. Ngay lập tức liền khiến cho không gian có thể ngăn cách hết thảy bí pháp dò xét lại lần nữa ổn định trở lại.

Tiếp theo Nhạc Vũ lấy ra thêm một viên tam sắc linh đan nuốt vào. Hơn hai trăm tổ Ngũ Hành phù triện còn sót lại nhất nhất ngưng kết, ngay trung ương Ngũ Hành Phù Trận những tử sắc phù triện số lượng cũng từ từ gia tăng tới hai mươi bốn. Phảng phất giống như kết cấu đỉnh ốc không được trọn vẹn, quấn quanh kết hợp lẫn nhau. Một ít Ngũ Hành linh lực khổng lồ tán ra bốn phía, cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn hỗn tạp vào nhau, nhưng ngay khi mười tổ phù triện cuối cùng sắp ngưng tụ lại, từ không trung xa xa một đạo quang hoa hướng Đông Lăng Ma Quật bắn xuống.

Lúc này Sơ Tam cùng Đằng Huyền đang thay thế Nhạc Vũ trấn áp ma quật, vẻ mặt cảnh giác nhìn lên bầu trời, khi quang hoa tới gần mới phát hiện là một quang tráo màu vàng nhạt hiện lên hình long văn, khi đi tới đỉnh đầu Nhạc Vũ, liền đón gió trướng lên, hóa thành một quang tráo lớn chừng trăm mẫu đột nhiên chụp thẳng xuống.

Nhạc Vũ mở mắt, lạnh nhạt nhìn lên bầu trời, nhếch môi cười lạnh.

Nhạc Vũ cười khan một tiếng, phân ra một bộ phận tâm thần đem Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận toàn lực thúc giục lên.

Bên trong thiên địa nhất thời phát ra Âm Dương Nhị Khí, một đen một trắng, bên trong ẩn chứa ngũ hành linh lực giống như một tấm bảng khổng lồ chuyển động trên không trung, vừa lúc ngăn chặn lại quang tráo vàng nhạt, tuy bên trong phun ra vô số bạch diễm như không hề động đậy được chút nào.

Ngay nháy mắt sau, lại có chín đạo hỏa quang thanh tử sắc từ ngoài không gian trăm dặm xuyên qua, hướng nơi này oanh kích tới.

Nhạc Vũ không chút sợ hãi, không hề quản tới đó là vật gì, chỉ đem Thông Thiên Long Ngục Ấn tế lên không trung, dùng thần niệm thúc giục Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch bên trong, một cỗ hấp lực từ bên trong phát ra, chỉ trong giây lát đã đem hỏa quang thanh tử sắc toàn bộ hút vào.

Nhưng tiếp theo hỏa quang lại là mười tám đạo hồng sắc lôi quang, mười tám thanh huyền binh quang mang bất đồng từ bốn phương tám hướng xuyên qua, hướng bên này chém tới.

Khí thế vô cùng bén nhọn, chỉ trong chớp mắt bắn ra liền xuyên thủng Lưỡng

Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận, trên kiếm phun ra kiếm khí thật cô đọng, phối hợp hồng sắc lôi quang chém thẳng tới.

Chỉ trong chốc lát, trong cơ thể Nhạc Vũ lại ngưng kết ra thêm một tổ phù triện, mí mắt hắn nhảy lên, ngay sau đó trương triện văn ngay trung tâm thần hồn liền lan tràn ra vô số thất thải điện quang, cùng hồng sắc lôi quang đan xuyên một chỗ.

Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao lại từ bên trong tay áo bắn ra.

Chỉ trong một thoáng, thiên địa liền lóng lánh quang hoa chói mắt, ngay sau đó vô số kiếm khí giao kích vang lên thật lớn.

Quanh người Nhạc Vũ vừa thoáng khôi phục lại bình tĩnh, lôi quang hồng sắc đã hoàn toàn tiêu tán. Mười tám thanh huyền binh trở nên ảm đạm rơi ra xa. Một lần nữa liền bị Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận toàn bộ vây khốn.

Lúc này Sơ Tam cùng Đằng Huyền nhìn thấy Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, liền yên lòng, tiếp tục trấn áp ma quật.

Liễu Nguyệt Như đang tĩnh tọa tu hành bên cạnh trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt.

Nàng căn bản không biết huyền binh cùng quang tráo trên bầu trời rốt cục từ nơi này bay tới. Nhạc Vũ tĩnh tọa bên trong đại trận, nhìn qua tựa hồ hời hợt, thậm chí thân thể không chút động đậy. Nhưng trong khoảnh khắc giao phong liên tục vài lần, cơ hồ mỗi một kích đều có được uy lực diệt thế!

Thanh thế so với cuộc chiến tại Tàn Nguyệt Hải lớn hơn không biết bao nhiêu lần, cho mãi đến lúc này nàng mới thực sự chứng kiến được thực lực của sư tôn, cũng đã có được ấn tượng đại khái.

Bất quá giờ khắc này chân mày Nhạc Vũ cũng đang cau chặt lại nhìn lên bầu trời.

Hắn biết vừa rồi chẳng qua chỉ là thử dò xét mà thôi, khảo nghiệm chân chính vẫn còn phía sau. Giao thủ cách xa nhau trăm ngàn vạn dặm cho dù là Thuần Huyết Yêu Đế mười lăm cấp cùng cửu kiếp Tán Tiên cũng phải có chút ít lực bất tòng tâm, pháp lực ở khoảng cách xa như vậy cũng phải suy yếu gần phân nửa.

Nếu suy đoán của hắn không sai lầm, người kia hắn đã tiến vào cảnh nội Dương Châu, còn cách nơi này đã không xa. Ước chừng chưa đầy hai mươi phút nữa sẽ tìm tới nơi đây.

Thoát khỏi sự theo dõi rình rập của người này quá lâu, nhất định sẽ làm đối phương cảnh giác, thậm chí dẫn dắt hắn chạy tới cũng là chuyện sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy thật kỳ quái, Tứ Long Kim Quang Tráo rõ ràng giống như từ thượng cổ linh bảo Cửu Long Thần Hỏa Tráo luyện chế ra.

Chẳng lẽ người này là môn hạ của một trong Xiển Giáo thập nhị kim tiên Thái Ất chân nhân? Hoặc chỉ là vô tình đạt được bảo vật này mà thôi?

Đáng tiếc vào giờ phút này bên trong cơ thể hắn còn đang toàn lực tiến vào tầng thứ chín Ngũ Sắc Thần Quang, đề tụ không được nhiều Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực. Nếu không chỉ cần dùng một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang vẩy ra, lập tức đánh rơi Tứ Long Kim Quang Tráo, sau đó cẩn thận nghiên cứu một phen.

Chỉ trong chốc lát, Nhạc Vũ liền kiềm chế tâm thần, tốc độ ngưng tụ phù triện lại càng tăng nhanh. Chỉ trong thoáng chốc lại có bốn tổ phù triện ngưng tụ thành.

Sau một khắc, không gian xa xa liền bị phá mở lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 697: Ngũ sắc thập giai

Lần này từ trong hư không xuyên ra là một tiểu tán (dù nhỏ) màu đen. Đồng dạng vừa tiếp xúc với gió liền trướng lên, thân tán biến ảo thành vạn trượng. Sau khi mở ra, vững vàng che phủ phương viên mười mấy vạn trượng quanh ma quật. Chẳng những hoàn toàn ngăn cách được ánh nắng, cũng đem thiên địa linh lực chung quanh toàn bộ loại bỏ.

Chỉ trong nháy mắt, hai trương Chu Tước Chân Hình tiên phù hóa thành hai hư ảnh Chu Tước bay lên bầu trời oanh kích tới.

Một tiếng ầm ầm nổ vang, chiếc dù khổng lồ trên bầu trời lay động kịch liệt, trên mặt tán vô số phù triện liền hỏng mất. Tiếp theo co rút lại kịch liệt, khôi phục lại hình dạng ban đầu khi vừa xuất hiện.

Nhưng chỉ qua một lát, mười tám thanh phi kiếm bị Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận vây khốn liền thừa dịp khe hở thoát thân ra, gây dựng lại kiếm trận.

Chỉ trong nháy mắt bên trong không trung lại có mười phù triện phá không bay ra. Sau khi dẫn phát biến thành mười hỏa hồng sắc giao long quanh quẩn vũ động, chiếm cứ gần nửa bầu trời.

- Độc Tiêm Giao Long Hồn? Nguyên lai là Nam Hải tu sĩ!

Nhìn những hỏa long giương nanh múa vuốt trên không trung, trong mắt Nhạc Vũ bộc phát ra một đoàn quang mang.

Bên trong mười trương Viêm Long Chân Hình Phù, rõ ràng phong ấn linh hồn của giao long mười một cấp, khiến cho uy năng của nó chỉ thua kém Kỳ Lân Chân Hình tiên phù một chút mà thôi.

Có thể săn bắt được Độc Tiêm Giao Long mười một cấp, ngoại trừ Nam Hải Nguyệt Hỏa Uyên, không còn nơi nào khác!

Cả Đông Thắng đại lục, địa phương có thể làm được như vậy Nhạc Vũ biết chỉ có một chỗ mà thôi. Có thể lấy được hồn phách của giao long, cũng chỉ có mấy vị tán tu đỉnh cấp nơi đó.

Cũng khó trách người này vừa ra tay đã có nhiều trọng bảo đỉnh cấp đến như vậy!

Lạnh giọng cười một tiếng, mấy trăm đạo kiếm quang bên người Nhạc Vũ liền xếp vào vị trí của mình, vẽ ra một đường quỹ tích huyền ảo, vừa lúc bày ra Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hắn mới tìm hiểu được chưa bao lâu. Vô số canh kim kiếm khí tung hoành giao nhau, kích động bắn ra, lại lần nữa triển đấu cùng mười tám thanh nhất phẩm huyền binh, chỉ trong một kích liền làm kiếm trận kia hỏng mất thêm lần nữa.

Ngay sau đó hơn mười đạo kiếm quang đao khí quét lên bầu trời, chỉ trong khoảng cách liền đem mười trương Viêm Long Chân Hình Phù chém chết bốn con.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ngơ, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận là lần đầu tiên hắn thử diễn trong thực chiến. Giờ phút này có thể sử dụng bộ kiếm trận này bình thường hay không trong nội tâm hắn cũng không dám nắm chắc, thật sự không hề nghĩ tới uy năng của bộ kiếm trận này lại mạnh mẽ tới như thế.

Sau thoáng ngạc nhiên, khóe môi Nhạc Vũ liền nhếch lên. Vô luận nhân phẩm của Liễu Tuệ rốt cục như thế nào, nữ nhân này đưa đồ giải kiếm trận cho hắn đúng là đã cho hắn một nỗi vui mừng, giúp hắn rất lớn.

Hôm nay hắn lại có thêm một lá bài tẩy hữu dụng ngoài dự tính.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ từ bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ lấy ra vài thanh siêu phẩm phi kiếm, ngay tiếp theo là Tam Dương Tru Thần kiếm trận, Tứ Tượng Tinh Tú kiếm trận, Đông Hoàng Đại Nhật kiếm trận, mấy trăm lưỡi phi kiếm bên trong đều lấy ra, cùng Thiên Ý Kiếm và Nghịch Thiên Đao hai thanh tiên binh, sắp xếp thành một kiếm trận mới.

Chỉ một thoáng, kích thước của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận khuếch trương hơn mấy lần, kiếm khí hội tụ phá không dựng lên, đem không gian vạn trượng chỉ một thoáng cắt rách thành vô số mảnh nhỏ không gian. Đem sáu con viêm

long còn lại hoàn toàn cắn nát. Nhưng khi nhìn thấy một màn này, suy ngẫm chốc lát Nhạc Vũ lại thu hồi toàn bộ năm trăm thanh phi kiếm bên trong.

Số lượng huyền binh không phải càng nhiều thì càng tốt, hắn hiểu biết về Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận vẫn còn chưa đầy đủ thành thục.

Sau khi đơn giản cải biến kiếm trận, có thể dung nạp được huyền binh có hạn, lấy tình hình vừa rồi mà nói, ba trăm thanh huyền binh nhị phẩm trở lên đã xem như cực hạn.

Đáng tiếc chính là giờ phút này hắn không cách nào dùng pháp lực thúc giục, nếu không uy năng sẽ càng tăng lên. Giờ phút này Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận càng nhiều chỉ dựa vào uy năng của bản thân ba trăm thanh huyền binh mà thôi.

Đánh nát Viêm Long Chân Hình Phù, tia kiếm khí liền hướng quanh thân càn quét.

Mười tám thanh nhất phẩm huyền binh chỉ ngăn cản được chốc lát đã biến thành quang mang ảm đạm, ngay lúc này, lại có sáu thanh phi kiếm mang theo quang mang rực rỡ từ trên trời giáng xuống, phân ra sáu phương, cùng mười tám thanh phi kiếm hợp chung một chỗ, đang chống cự công kích của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

- Tiên binh?

Cảm giác bên trên phi kiếm mang theo vài phần tiên khí, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt nhảy mạnh theo bản năng, chỉ trong chốc lát liền phát giác không phải, sáu thanh huyền binh kia cũng đã thức tỉnh khí linh, bước dần tới cánh cửa tiên binh. Nhưng trên phẩm chất vẫn còn kém hơn một bậc, vẫn không cách nào chống lại hai thanh tiên binh Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao.

Chẳng qua vào giờ khắc này trong lòng Nhạc Vũ vẫn cảm thấy thất kinh, người này có nhiều bảo vật không thua kém hắn, thần thông mạnh mẽ hơn một bậc.

Đổi lại là mấy năm trước, khi hắn mới từ trong Tử Vân tiên phủ đi ra ngoài, nếu chính diện giao chiến bản thân hắn tuyệt không có phần thắng, cũng may lúc ban đầu hắn cũng chưa từng làm ra chuyện vọng động.

Trong tay kết ấn, đánh ra Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, Nhạc Vũ xa xa khống chế kiếm trận ngăn địch, lại tiếp tục ngưng tụ Ngũ Hành phù triện bên trong người.

Giờ phút này trong tay hắn vẫn còn vài món trọng bảo chưa sử dụng, nhưng Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa cần tiêu hao quá nhiều pháp lực mới có thể thúc giục ra được uy năng căn bản của nó.

Giờ phút này là thời khắc trùng quan khẩn yếu, có thể không cần dùng thì không dùng sẽ tốt hơn.

Trong cơ thể lại ngưng kết ra vài tổ phù triện, trong mắt Nhạc Vũ mơ hồ lóe lên tinh mang, hắn mơ hồ cảm giác được người nọ đã vào U Châu, mang theo ý niệm đầy sát cơ muốn giết cho được hắn!

Hắn còn có loại trực giác lần này chỉ sợ ngay cả Thôn Tinh cùng Đông Hoa cũng không thể cứu được hắn.

Từ khi người kia chuẩn bị động thủ, liền có vô số thế lực, ít nhất có hơn mười vị tu sĩ đỉnh cấp đã dính dấp vào bên trong.

Thần hồn linh giác của hắn thậm chí có thể mơ hồ cảm ứng ở trên Đông Thắng đại lục có mấy chỗ đang đại chiến, dẫn dắt liên lụy triều tịch linh lực dị thường trên toàn ba mươi ba châu Trung Nguyên.

Dù Thôn Tinh không chút cố kỵ, dùng bản năng cắn nuốt cũng không nhất định kịp thời chạy tới nơi này.

- Đây là chuẩn bị nắm bắt cơ hội cuối cùng đó sao?

Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ nhìn lên bầu trời, chỉ trong thoáng chốc đã có tiên bảo đem mười vạn dặm không gian nơi đây vững vàng phong tỏa.

Hai khắc trước đó hắn không lựa chọn rời đi, đã bỏ qua cơ hội đào tẩu.

Giờ khắc này cho dù hắn ngừng việc thăng cấp cho Ngũ Sắc Thần Quang, bỏ chạy về tông môn cũng không thể được, nếu không thể tránh né, phải cùng người này liều mạng một lần.

Với tốc độ di chuyển của người kia, nhiều nhất trong vài vài phút sẽ chạy tới, mà giờ phút này bên trong đan điền của hắn vẫn còn lại hai tổ phù triện cuối cùng chưa ngưng kết.

Trong vào ba phút thời gian, phù thành thì thắng, nếu không thì không xong. Cho dù không chết, nhưng nhất định phải bị thương nặng.

Trong thiên hạ số mệnh mười mấy tông môn tiêu tan hay trướng cao, khởi nguyên sát kiếp cũng đều quan hệ đến cuộc chiến hôm nay!

Bất quá Nhạc Vũ sở dĩ chọn nơi này thăng cấp Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín, ngoại trừ muốn trấn áp ma quật, không phải là vì muốn dẫn dụ người này đi ra hay sao?

Khi tiểu tán màu đen kia lui về, chỉ trong chốc lát lại mở ra lần nữa. Như một tấm màn đen che giấu phía chân trời, khiến phương viên hơn ngàn dặm liền âm u không chút ánh sáng. Mà những phù triện bị tổn hại trên mặt tán không ngờ lại khôi phục lại như lúc ban đầu thêm lần nữa.

Mất đi linh lực chống đỡ, Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận không khỏi ngừng lại, khiến cho Tứ Long Kim Quang Tráo trên không trung liền trầm xuống.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, tiếp tục ngưng tụ ngũ sắc phù triện bên trong đan điền. Mười năm thời gian hắn đã trăm ngàn lần tính toán cùng nghiên cứu những ngũ hành phù triện này, với hắn không còn bất kỳ ảo diệu nào, cũng không còn khó khăn nan giải, lấy hồn lực tinh thuần vượt xa ngũ kiếp Tán Tiên, hắn rất dễ dàng điều khiển ngưng tụ.

Giờ khắc này Nhạc Vũ vô cùng trấn tĩnh, tay phải lật ra, lại có hai đạo Kỳ Lân Chân Hình tiên phù lại oanh kích lên chiếc tán khổng lồ trên bầu trời, đồng dạng đánh tan phù triện trên mặt tán, khiến cho nó co rút về bộ dạng ban đầu.

Không phải hắn không đành lòng sử dụng thêm càng nhiều tiên phù, nhưng giờ phút này trong cơ thể chỉ có thể vận dụng được pháp lực dẫn động hai trương tiên phù mà thôi.

Ngay trong nháy mắt chiếc tán co rụt lại như ban đầu, ngoài mười dặm lại có một đạo thất sắc quang mang mạnh mẽ bắn ra, tiếp theo là một thanh cự kiếm

lớn hơn mười trượng lôi cuốn hỏa hồng sắc lôi điện từ trên cao đánh xuống.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, chủ động cởi bỏ không gian độc lập quanh người, đem trận bàn Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ cùng Hồng Ngọc Mộc Hồn kỳ và Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận toàn bộ tụ tập chung một chỗ.

Chỉ một lát sau, tòa đại trận đã bị hoàn toàn xé mở một bên, cự kiếm hóa thành một đạo hồng sắc quang mang dùng tốc độ nhanh tới mức mắt thường không thể phân biệt mạnh mẽ đánh xuống.

Sau Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận là mấy trăm thanh phi kiếm tụ tập thành Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Một đạo kiếm quang lớn chừng mười trượng phóng lên cao, chạm vào mũi cự kiếm, ngay sau đó chỉ giằng co một thoáng đã đánh tan lôi quang màu đỏ, mạnh mẽ đánh nát.

Lúc này Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm lại trồi lên long hồn hư ảnh, lộ ra ý tứ mãnh liệt bất cam.

Quanh người Nhạc Vũ là Long Lân Kim Thuẫn quanh quẩn kết trận, lại chỉ ngăn cản được trong chốc lát liền có hai mặt bị chém thành nát bấy hoàn toàn.

Nhưng ngay khi cự kiếm muốn xuyên thấu qua thủy lam huyền quy hư ảnh quanh người hắn, liền bị một cự đỉnh vững vàng chụp tới.

- Khanh!

Một tiếng kêu bén nhọn chói tai, cự kiếm bắn ngược trở về, một tia kiếm khí đột phá Tử Thụ Tiên Y cùng Long Lân Kim Giáp, từ trước ngực xuyên vào trong cơ thể hắn, sau đó chợt bộc phát ra, trùng kích khắp nơi.

Trong miệng Nhạc Vũ đầy máu, đè nén cảm giác đau đớn, chuyên tâm đem tổ phù triện cuối cùng ngưng kết.

Chỉ trong một thoáng, ngũ sắc phù trận bên trong đan điền lại lần nữa co rụt lại thể tích, chỉ lớn hơn tầng thứ tám một vòng, mà Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể càng thêm dày đặc. Một tia nguyên lực tinh thuần từ tận sâu trong cơ thể bộc phát, khiến thương thế hồi phục lại mấy phần.

- Cường độ pháp lực đã gia tăng hai thành! Tổng số cũng gia tăng không ít.

Nhạc Vũ híp mắt, cảm giác giờ phút này bản thân tinh lực dồi dào, chiến ý dày đặc chưa từng có trước đó.

Sau đó theo bản năng hắn chợt ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 698: Thanh Huyền Tán Nhân

Trên bầu trời cao mấy vạn trượng, một bóng người cao ráo đang bước ra hư không. Vóc người rắn chắc, làm người ta cảm giác giống như ngọn núi cao, uyển nhược nguy nga. Là một nữ tử mặt mũi xinh đẹp, ánh mắt lạnh lùng, mang theo sát ý nhàn nhạt phảng phất như ngạo nghễ thế nhân.

Đặt chân trong hư không, người này nhìn xuống, con ngươi chợt co rụt lại. Ngay sau đó vẫy tay, thanh cự kiếm liền bay trở về bên cạnh nàng, lạnh lùng nhìn xuống bên dưới:

- Hay cho Quảng Lăng Nhạc Vũ! Ta thật không ngờ tới, ngươi lại can đảm dẫn phát sát kiếp trước!

- Nam Hải Thanh Huyền Tán Nhân, nguyên lai là ngươi!

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, trong mắt lộ vẻ chợt hiểu, tiếp theo cười lạnh một tiếng:

- Nếu biết rõ các ngươi bố cục mưu tính ta, Nhạc Vũ này sao có thể nhắm mắt theo đuôi? Sát kiếp là chuyện sớm muộn, cần gì phải trì hoãn thêm nữa?

Tâm niệm chợt động, hai viên đan dược một băng một hỏa vô cùng tinh thuần đã xuất hiện trong tay hắn.

Dùng lực niết mạnh, hai viên thần thú yêu đan hắn đã đào tạo suốt mười năm liền hóa thành Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm cùng Bắc Cực Hàn Phách Chân Dịch, theo kinh mạch truyền vào trong đan điền.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết chỉ trong nháy mắt liền xông lên tầng mười một. Đoàn linh thủy linh diễm súc tích linh lực băng hỏa ào ạt không ngừng, cùng dược lực của linh đan tam sắc còn sót lại hợp lực cùng một

chỗ, trực tiếp đánh sâu vào kinh mạch chu thiên tầng mười hai.

Chỉ trong nháy mắt, trong mắt Thanh Huyền Tán Nhân chợt bắn lệ mang, thanh cự kiếm lại mang theo vô số lôi quang màu đỏ hằng đánh xuống. Nàng đạp một bước tới trước, súc địa vạn trượng, đứng trên Tứ Long Kim Quang Tráo, pháp bảo lập tức nặng hơn mấy lần, phun ra ngọn lửa màu trắng, nhất thời tăng cao hơn mấy lần.

Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận sinh ra âm dương nhị khí, cơ hồ lập tức bị vật này đè ép xuống lần nữa, phù văn linh thạch bên ngoài lại nát bấy không ngừng.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, đem thủy hỏa linh lực bên trong cơ thể toàn bộ trấn áp xuống, vừa vặn dừng ngay quan khẩu tầng mười hai của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, ngay sau đó, lại đem mười mấy giọt linh dịch hút vào trong cơ thể, men theo công pháp Thanh Đế Trường Sinh Quyết, bắt đầu dẫn dắt mộc linh lực tinh thuần bắt đầu tuần hoàn chu thiên.

Cho đến khi Thanh Đế Trường Sinh chân khí đi vào quỹ đạo, đôi mắt Nhạc Vũ bắn tinh mang, nhìn vào thanh cự kiếm đã xuyên thấu đại trận nhích tới gần vạn trượng.

Kiếm quyết tay phải hắn khép ra, từng đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí mênh mông cuồn cuộn lan tràn, hai thanh Nghịch Thiên cùng Thiên Ý được pháp lực truyền vào, chỉ một thoáng long hồn tăng vọt, phát ra một tiếng gầm thét, cả Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận lóe sáng quang hoa, chiến minh không dứt. Chân khí bên trong kích động, đột nhiên tăng cao mấy lần, tung hoành vẫy vùng bên trong đại trận, chỉ giây lát liền có một tia kiếm khí mảnh mai từ trong bắn nhanh ra ngoài, chạm vào mũi cự kiếm.

Sau một khắc, quang mang lóe lên chói mắt, một luồng cuồng phong hạo liệt liền càn quét khắp nơi, bên trong ngàn dặm phàm là những nơi bị cuồng phong quét tới đều biến thành đất trống.

Vô số kiếm khí bị đánh tan tản ra khắp nơi. Những nơi đi qua, hoặc làm núi đồi băng liệt, hoặc xuyên thấu dưới đất phun trào dung nham.

Thanh cự kiếm lại bắn ngược trở về.

Chẳng qua giờ phút này quang hoa trên thân kiếm đã thu liễm, giống như đã nếm phải thiệt thòi, không ngừng run rẩy.

Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận được pháp lực thúc giục, uy năng thật sự quá lớn, thanh tiên binh kia đã không thể chống đỡ! Thậm chí còn có dư lực áp chế mười tám thanh nhất phẩm huyền binh, sáu thanh siêu phẩm phi kiếm!

Trong trận còn có vô số kiếm khí nát vụn truy kích tới, giống như cơn mưa to oanh kích lên cự kiếm, phát ra những tiếng vang leng keng, nhưng chỉ thoáng qua liền bị đánh ra ngoài mấy trăm dặm.

- Thanh Huyền! Ngươi lấy thần thông Cửu Thiên Thập Địa Hư Thị rình rập ta gần mười năm, ngươi vốn nên hiểu rõ, hôm nay ngươi không cách nào tổn thương được ta! Cần gì phải uổng phí thời gian?

Trong miệng vừa nói chuyện đồng thời Nhạc Vũ đem Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa tế lên cao, dẫn dắt lực lượng tinh thần thẳng đánh lên đỉnh đầu nữ tử.

Thanh Huyền Tán Nhân chợt giẫm chân, khiến Tứ Long Kim Quang Tráo lại trầm xuống lần nữa, đem Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trần áp bách gần như vỡ vụn. Ngay sau đó vung tay lên, hai mươi đoàn lôi quang đỏ tươi giáng xuống lần nữa. So với lúc trước càng thêm khổng lồ. Lúc này thần sắc lạnh lùng mở miệng nói:

- Ta cần gì giết ngươi? Chỉ cần đem ngươi trì hoãn nơi này thêm chốc lát, đã có thể giải quyết được mười năm đại thế tương lai. Dù ngươi có cường thịnh bao nhiêu, cũng không chống lại được thiên hạ tu sĩ liên thủ hợp lực!

Thanh âm rơi xuống, cự kiếm nơi xa chợt bộc phát, một trận quang mang mạnh mẽ bắn ra, đem những luồng kiếm khí nhỏ vụn toàn bộ đánh nát, ngay sau đó trực tiếp xuyên qua hư không quay về bên cạnh Thanh Huyền Tán Nhân, chỉ trong chốc lát đã khôi phục lại thanh thế.

Nhưng giờ phút này Thanh Huyền Tán Nhân cũng đã cầm lại hắc tán kia.
Nguồn: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, kiếm quyết dẫn phát, bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận lại thêm mười mấy tia kiếm khí phóng lên cao. Đem hai mươi đoàn lôi quang màu đỏ toàn bộ chém vỡ, lại đánh vào trên quang tráo khổng lồ trên bầu

trời.

Một tiếng vang rền giống như hồng chung, Tứ Long Kim Quang Tráo lập tức cuốn lại văng bắn ra xa.

Áp lực của Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận đột nhiên giảm xuống, ngay sau đó những linh thạch phù văn bị hỏng mất lại nhanh chóng phục hồi như cũ, chỉ cần tích tắc đã khôi phục như lúc ban đầu.

Vừa lúc nhìn thấy cự kiếm thẳng chém xuống, Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, vẻ mặt ngưng đọng lại nhìn nữ tử kia đang nắm hắc tán trong tay.

Hắc tán màu đen khổng lồ thoáng chốc mở ra, che phủ màn trời ngàn dặm, chẳng qua lần này càng thêm bài xích thiên địa linh lực càng thêm hoàn toàn. Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa dẫn dắt lực lượng tinh thần lại bị ngăn cách bên ngoài.

Nhạc Vũ dùng thần niệm điều khiển tinh điểm lam quang đồng loạt va chạm lẫn nhau, nhưng chỉ đem hắc tán đung đưa lay động, không làm nó tổn thương chút nào.

Giờ phút này Nhạc Vũ cảm giác được thiên địa linh lực chung quanh nhanh chóng bị tan biến. Hắn vốn đang tiến vào điểm mấu chốt tầng mười của Thanh Đế Trường Sinh Quyết, nhưng giờ phút này tuy lấy được sinh mệnh tinh hoa từ Hồng Ngọc Phù Tang Diệp, nhưng không đủ nguyên khí cùng thiên địa linh lực để chuyển hóa thành Thanh Đế Trường Sinh chân khí. Chu thiên vận chuyển trong cơ thể lại chậm trễ hơn lúc trước gấp mấy lần.

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ tùy ý cho cự kiếm kia chém xuống, chỉ đem pháp lực truyền vào bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, từ bên trong một tầng canh kim khí cực kỳ mạnh mẽ bắn ra, liền đánh văng cự kiếm lui trở về, mang theo tiếng vang chói tai.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cầm lấy Long Tước Phiến, hướng lên trên vẩy mạnh, mấy trăm đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười bốn thẳng đánh phía chân trời.

Thanh Huyền Tán Nhân cũng không chút hoang mang, tay trái vung lên, ba mươi trương Viêm Long Chân Hình phù triện liền phân tán ra chung quanh

người, không biết nàng ta dùng loại bí pháp nào, tay kháp ấn quyết, ba mươi trương phù triện liền đồng thời dẫn phát, ba mươi chân long linh hồn tụ lại cùng một chỗ, va chạm vào mấy trăm tia ngũ sắc thần châm.

Lại một trận cường quang chói sáng, linh lực ba triều mênh mông cuồn cuộn tán ra khắp nơi.

Ba mươi trương Viêm Long Chân Hình phù triện đều bị càn quét không còn, nhưng ngũ sắc thần châm cũng bị thanh trừ hoàn toàn.

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn lên, chỉ thấy Thanh Huyền Tán Nhân lộ vẻ trào phúng nhìn xuống, khí thế như núi, khó thể dao động.

Nhưng sau một khắc, chín đầu rồng trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đều phun ra một tia ngọn lửa màu trắng bắn thẳng lên chân trời.

Thanh Huyền Tán Nhân sắc mặt biến đổi, trong mắt mang theo vẻ kinh sợ, tay trái kháp ấn quyết, lần này một quyển sách màu tím dầy nặng từ trong tay áo nàng ta bay ra, bên trong bắn ra vô số đạo phù nối tiếp thành một mảnh dài hẹp, bố trí thành mấy tầng phù văn quang mạc bên dưới chân.

Ngọn lửa màu trắng phát ra từ Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đánh sâu vào quang mạc, không ngờ lại bị ngăn trở, chỉ chốc lát sau mới xuyên thấu được phù văn quang mạc kia.

Ngay sau đó Thanh Huyền Tán Nhân lấy ra một cây phất trần, đang định làm phép triển khai, nhưng đã chậm hơn một bước, rốt cục đã bị ngọn lửa màu trắng đánh lên hắc tán.

Mấy chục đạo phù văn trên hắc tán lập tức báo hỏng, hắc tán khổng lồ lập tức rút lại chỉ còn hai thước.

Trên bầu trời lại xuất hiện tia sáng, thiên địa linh lực bị bài xích lại giống như nước thủy triều tuôn trở về.

Nhạc Vũ đạt được lợi thế, Thanh Đế Trường Sinh chân khí đang chậm chạp lưu chuyển cơ hồ lập tức xông vào cảnh giới tầng thứ mười.

Theo sát phía sau chính là Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận cùng

Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận có được đầy đủ linh lực ủng hộ, hai tòa linh trần đều phục chấn thanh thế, ngay sau đó Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận sau gáy Nhạc Vũ cũng tái hiện quang hoa, sáng lên chói mắt.

Thanh Huyền Tán Nhân không còn vẻ trấn định tự nhiên như trước, chân mày nhăn lại, trên mặt lưu lại tia khiếp sợ còn có một tia thối ý.

- Không trách được không hề sợ hãi, thì ra trong tay ngươi còn có vật này! Lại có thể giấu diếm được ta suốt mười năm.

Nhạc Vũ nhắm mắt không đáp, tiếp tục đem Địa Tâm Huyết Tủy lấy ra từ lòng bàn tay hút vào bên trong kinh mạch.

Chu thiên tuần hoàn bên trong cơ thể, từ Thanh Đế Trường Sinh Quyết chuyển thành Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông.

Mà Thanh Huyền Tán Nhân cũng chỉ thoáng chần chờ chốc lát, ánh mắt chuyển thành kiên quyết. Sau một khắc, khóe mắt hắn chuyển qua chỗ Sơ Tam cùng Đằng Huyền đang bảo vệ Liễu Nguyệt Như.

- Nữ tử này chính là Ngũ Linh Thể của mấy năm trước, kỳ quái! Mệnh số của nàng vốn nên bị thương thiên đố kỵ, rõ ràng sống không qua bốn mươi. Nhưng xem mặt mũi rõ ràng đã có biến hóa, số mệnh chưa định! Chẳng lẽ có người muốn thay nàng nghịch thiên cải mệnh? Thì ra là như vậy! Lúc trước đã tính sót nàng này, không ngờ một người bị thiên đố kỵ, nhưng lại có thể gánh vác vạn năm số mệnh của Quảng Lăng Tông!

Trong mắt lộ ra vài phần sát cơ lành lạnh, Thanh Huyền Tán Nhân vung cự kiếm chém mạnh xuống chỗ một người hai thú. Chỉ một thoáng trên thân kiếm lại tụ tập hồng lôi cuồn cuộn như long quyển phong!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 699: Du chiến vạn dặm

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, trong mắt lộ ra vẻ giận dữ. Sát ý lệ khí tích lũy trong lồng ngực gần mười năm giống như lửa gặp dầu, bắt đầu bốc cháy rừng rực.

Hắn tiện tay điểm một chỉ, Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đã bay vút lên bảo vệ Liễu Nguyệt Như. Cự kiếm kia tuy lăng lệ ác liệt nhưng cũng không thể làm được gì hắn. Tầng tầng khí canh kim màu bạc ngăn trở hết toàn bộ kiếm khí lôi mang. Quanh người Sơ Tam Đẳng Huyền, một lóng lánh ngũ sắc quang hoa, một bức ra hỏa quang đầy trời, dù chưa thể bức lui cự kiếm kia nhưng đều có thể tự bảo vệ, đồng thời vẫn phân ra đại bộ phận yêu lực trấn áp Vực Ngoại Thiên Ma.

Thanh Huyền tán nhân trên không trung đầu tiên khẽ giật mình nhưng sau đó không giận mà còn lấy làm mưng, cười nhạt:

- Vì một đồ đệ thân thể thiếu hụt vừa mới bước chân vào tu hành lại có thể bỏ qua bảo đỉnh này. Không mưu hiện tại, lại mưu tương lai. Ta thực không biết nên nói ngươi là thông minh hay ngu xuẩn .

Nàng nói đến đây thì phất trần màu trắng trong tay đã xuất ra mấy ngàn sợi tơ màu trắng, từng sợi dài nhọn như châm đâm xuống.

Sắc mặt Nhạc Vũ âm trầm, đem Thập Diện Kim Lân Long thuẫn chắn hết mấy ngàn sợi tơ này. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Thanh Huyền Tán Nhân cũng không bất ngờ, hai tay sử ra một ấn quyết trú sử quyển điển tịch màu tím. Vô số linh quang phù văn ngưng tụ thành một cự kiếm phủ đầy vân hồng, theo sát những sợi tơ kia chém xuống, lại bị tầng hư ảnh huyền vũ lam sắc quanh người Nhạc Vũ ngăn chặn không thể tiến thêm.

Thanh Huyền Tán Nhân vẫn không hề có ý dừng lại, cười lạnh:

- Ở trước mặt ta vẫn còn có thể phân ra tinh lực, tu luyện thần thông, Nhạc Vũ ngươi chính là người đầu tiên! Mặc dù ta không biết ngươi tu luyện công pháp gì

nhưng cần rất nhiều linh lực Ngũ Hành, lại thêm kiêm cả mấy đại thần thông. Thêm vào ta cảm giác được nếu để ngươi thành công thì chết không có chỗ chôn. Cuộc chiến hôm nay đã không cho phép ngươi phân tâm sang bên cạnh!

Trong tay nàng lại xuất ra một tờ phù triện màu hồng rộng chừng ba thước lơ lửng trên đầu, trên đó viết mấy chữ Thái Ất Linh Vân Đô Triện Xích Minh Thiên Hỏa chân phù.

Trong tay Thanh Huyền Tán Nhân kết ra một ấn phù khiến từ tờ phù triện xuất ra một hỏa long lao xuống mặt đất, uy lực tràn ngập thiên địa.

Pháp lực người này cường hoành đến mức không thể tưởng tượng nổi, vừa có thể trú sử một lượng lớn tiên bảo nhưng vẫn không hề có dấu hiệu quá sức. Sát ý chiến cơ trong mắt như đao khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhạc Vũ chau mày, lúc này hắn quả thật đã kiệt lực.

Tu luyện Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết khiến hắn vẫn phải phân ra một phần pháp lực, bản thân có mấy loại thần thông vẫn không cách nào sử dụng.

Bất quá nếu thật sự phải chiến đấu một trận toàn lực thì hắn tuyệt đối sẽ không thua người này.

- Chẳng lẽ chỉ có thể dừng ở đây?

Ý nghĩ này vừa thoáng hiện qua trong đầu Nhạc Vũ liền bị hắn dứt khoát bỏ qua một bên.

Cuộc chiến hôm nay nếu không thắng ắt bại!

Nếu như hắn không kiêm tu tiểu phù trận Ngũ Hành bên ngoài thì thực lực của hắn không đủ để đánh bại người này, tối đa cũng chỉ ngang tay.

Còn đối với Quảng Lăng tông mà nói lại là kết quả bi thảm nhất. Mặc dù tạm thời không ảnh hưởng tồn vong của tông môn nhưng lại quan hệ tới biến hóa số mệnh, thực lực trên vạn năm.

Tựa như lời nói của Thanh Huyền Tán Nhân, cho dù tương lai hắn mạnh đến thế nào thì cũng không thể một mình xoay chuyển trời đất.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã có quyết đoán, Thông U châu ở chỗ sâu trong mi tâm một luồng sáng mờ.

Sau đó sau một khắc, thân ảnh Chiến Tuyết đã từ sau thân hắn phá không bay ra.

Cự kiếm huyết hồng sắc chém thẳng vào thiên không, dẫn phát vô số hồng quang quấn quýt, lực cương sát quấn trên thân kiếm tựa như cự thú song sinh.

Chỉ một kiếm này đã triệt để đánh nát hỏa long!

Vầng sáng của trương Thái Ất Linh Vân Đô Triện Xích Minh Thiên Hỏa thần phù lập tức ảm đạm, vô lực rơi xuống. Thanh Huyền Tán Nhân tiếp vào tay rồi nhíu mày nhìn kỹ lại Chiến Tuyết đang phóng lên không trung huy vũ hồng sắc cự kiếm, hào khí lẫm liệt! Quanh người còn có mấy ngàn kiếm quang cũng theo đó bay vút lên như khổng tức xòe đuôi, ngàn vạn vầng sáng che đậy nửa bầu trời, sau khi bay hết độ cao mới rơi xuống như mưa.

- Thần thú Tham Lang, chủ về chiến sự đao binh, khí sát phạt nặng nề! Đây là chuyển sát vi cương xuất từ Huyền Sát Luyện Thi quyết, vậy người kia chắc là Huyền sát chiến thi. Nhưng pháp lực này rõ ràng còn hơn trận chiến Thanh Châu mấy lần! Không đúng, nữ nhân này dường như còn có linh trí!

Quanh người Thanh Huyền Tán Nhân lại bay ra tám đạo phù triện, hóa thành tám đạo phi kiếm uy lực không dưới tiên binh, kiếm ảnh lập tức nổi lên đầy trời ngăn cả kiếm ảnh huyễn hóa của Thập Ngự Phục Ma Kiếm Trận.

Tiếp đó nàng lại rút từ trong tay áo ra một thanh huyền binh có thân uốn éo như rắn, khẽ rung tay mấy cái liền hóa thành một thanh cự kiếm chém vào thân Bạch Đế kiếm.

Song kiếm giao kích, thanh huyền binh xà hình vẫn bình yên vô sự, chỉ có Thanh Huyền Tán Nhân bị bắn ra mấy trăm trượng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm .

- 500 vạn thạch lực, tương đương với nửa lực lượng của yêu tiên Chân Long, làm sao có thể?

Trong mắt Thanh Huyền Tán Nhân lộ vẻ kinh hãi thật sâu, ngay sau đó tựa hồ

nghĩ tới điều gì, lộ vẻ ngạc nhiên

:

- Là thế giới vực ngoại sao? Thì ra là thế! Trách không được, đạo hữu dù chưa ra ngoài lại có thể tìm được nhiều linh trân tăng lên tu vi như thế. Là ta sở liệu không chu toàn, cuộc chiến hôm nay có thể thôi.

Nàng chưa dứt lời đã thu hồi nhiều loại pháp bảo, toàn thân cũng phá vỡ hàng rào không gian. Nhạc Vũ lúc này cũng đã hấp thu một tia tinh hoa thổ hệ tinh thuần của huyết tủy địa âm vào cầu trận phù văn hoàng sắc trong đan điền, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ quyết cũng nhảy vào tầng thứ mười.

Hắn cảm giác được thân ảnh của Thanh Huyền Tán Nhân đã trốn vào trong thời không loạn lưu, nhanh chóng đi xa.

Nhạc Vũ cơ hồ mở bừng mắt, trong giọng lộ ra sát cơ:

- Giết nàng ta đi! Người này sở trường về thuật suy diễn, hiện giờ đã nhìn trộm bí mật của ta nên không thể cho thoát!

Tinh mang trong mắt Chiến Tuyết lóe lên, không chút do dự phá vỡ không gian, lần theo khí tức của Thanh Huyền Tán Nhân truy kích.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong lòng bàn tay xuất ra mấy luồng khí canh kim, đem hai viên linh đam ba sắc đánh vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ. Tiếp đó hắn vung tay thu hồi hết các trọng bảo, chỉ để lại Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, như cũ bảo vệ Liễu Nguyệt Như.

Hắn lấy ra mười sáu trương Kỳ Lân Chân Hình tiên phù giao cho Sơ Tam và Đằng Huyền rồi mới thôi động Thập Phương Môn tiến vào thời không loạn lưu.

Thanh Huyền Tán Nhân tựa hồ cũng có bảo vật chuyển dịch không gian, tốc độ bay cực nhanh chỉ kém hắn một chút.

Chiến Tuyết chỉ đuổi một lát đã bị chậm lại mười mấy cước trình, Bạch Đế kiếm sau khi tiếp nhận hóa lực vi cương lại tiếp tục phát ra huyết hồng sắc đánh vào sâu trong loạn lưu.

Chỉ trong khoảnh khắc quang mang đã xuyên thẳng qua vô số mảnh vỡ thời không của ngoại giới.

Thanh Huyền Tán Nhân lại đem hắc tán ném ra ngăn ở sau lưng. Lực lượng 500 vạn thạch lực đánh trọn trên hắc tán khiến hơn phân nửa linh phù của nó vỡ vụn. Bản thân Thanh Huyền Tán Nhân lại lần nữa phun máu tươi khẽ lộ ra vẻ đau đớn nhưng tốc độ vẫn không giảm.

Chiến Tuyết nhíu mày, cảm giác có chút khó giải quyết thì sau một khắc Nhạc Vũ đã bay đến. Hắn đánh ra một đạo pháp lực cuốn nàng bay theo, tốc độ bay đột nhiên nhanh hơn, từng bước tới gần Thanh Huyền Tán Nhân.

Nhạc Vũ lúc này ngoại trừ toàn lực thôi động Thập Phương Môn, dư lực còn lại đều dành để trùng kích Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm cùng Ngọc Thanh Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm.

Cầu trận kim sắc trong đan điền đang nhanh chóng tạo ra từng phù văn kim sắc.

Ngũ Hành tuần hoàn bên ngoài vừa thoáng rối loạn cũng dần dần khôi phục, hô ứng với Ngũ Hành tuần hoàn bên trong khiến càng nhiều chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành chảy ra từ trong kinh mạch.

Tuy hắn đồng thời tu tập hai môn đại thần thông kim hệ, bất quá lộ tuyến hành công của Hữu Vô Tướng kiếm tương tự với Phân Quang Thác Ảnh kiếm, kết cấu phù văn cũng tương tự. Độ khó tu tập ngược lại không bằng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cần phải kiêm tu băng hỏa.

Chỉ là lúc này muốn tiếp tục xuyên qua thời không loạn lưu thì Nhạc Vũ cần pháp lực trấn áp toái nhận không gian. Việc thôi động Thập Phương Môn lẫn thôi diễn với tốc độ cao trong đầu cũng cần một phần tinh lực nên tốc độ tiến triển của môn thần thông này cũng không nhanh hơn so với trong Ma Quật bao nhiêu.

Ba người hai đuổi một chạy, đảo mắt đã vượt qua hơn trăm vạn dặm. Pháp lực Thanh Huyền Tán Nhân tựa hồ cuối cùng không chống đỡ nổi, lắc mình một cái liền trở về trong không gian bình thường.

Nhạc Vũ vẫn bám theo sát, cưỡng ép phá vỡ hàng rào không gian. Sau một khắc đã thấy Thanh Huyền Tán Nhân đang ngự cự kiếm phi độn về xa, tốc độ lúc này

lại vượt xa thông thường, chỉ qua mười mấy nhịp hô hấp đã ra xa mấy vạn dặm.

- Súc Địa Pháp .

Nhạc Vũ hơi nheo mắt rồi nhếch miệng. Hai chân hắn giẫm lên Thiên Ý Kiếm, dồn Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực vào trong đó. Kiếm quang lóe lên, trong chớp mắt cũng vượt qua mấy ngàn dặm bảo trì khoảng cách với Thanh Huyền Tán Nhân.

Hắn tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn cùng với Tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa lên không trung, vận chuyển Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết tầng thứ mười rồi chộp một cái về phía xa, khoảng cách hai người lại dần dần rút xuống.

Ba người hai kiếm một đỏ một trắng, tựa như hai đạo hồng quang xẹt qua chân trời. Chỉ trong nháy mắt đã chạy ra khỏi Thanh Châu hướng về phía nam.

Nhạc Vũ lợi dụng thời gian rảnh rỗi liếc về Thanh Châu, chỉ thấy một luồng sóng triều linh lực cuồn cuộn đang tràn đến bên này.

- Đây cũng là sát kiếp của Yêu tộc Thanh Châu sao? Không biết có phải người của Huyễn Tâm Tông?

Trong đầu vừa đã hiện lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ lập tức thu liễm tâm thần, không hề dừng lại xuyên thẳng qua vạn trượng, từ xa đã thấy ba tòa thiên trụ cực lớn của Ty Châu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 700: Không chết không thôi!

Hai mắt híp lại, Nhạc Vũ đã phân biệt ra phương hướng người này bỏ chạy. Hắn cười lạnh một tiếng, đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể thúc giục lên đỉnh cấp, chỉ một bước liền bước ra ngoài ba ngàn dặm, khiến khoảng cách giữa ba người rút ngắn chưa đầy hai vạn dặm.

Hồng mang chợt lóe trong mắt Chiến Tuyết, nàng mở rộng đôi huyết sí khổng lồ, chợt phát lực, xông về phía trước chừng hơn bốn ngàn dặm, ngay sau đó Bạch Đế kiếm xông lên không bắn đi, sát lực quấn quanh trên thân kiếm, vẽ ra một đạo hồng quang trên không trung, chỉ trong chốc lát đã đuổi theo thân ảnh Thanh Huyền Tán Nhân.

Hắc tán bung ra, ngăn cản hồng sắc cự kiếm, lần này vang lên thanh âm như vải vóc bị xé rách, Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết tuy bị hất ra nhưng hắc tán cũng vỡ ra một lỗ hổng khổng lồ.

Đôi mày Thanh Huyền Tán Nhân cau chặt lại, tiếp tục hóa quang viễn độn, chỉ mười mấy lần hô hấp đã xuyên qua mấy chục vạn dặm.

Ngay sau đó một khắc, trong lòng nàng ta chợt có cảm ứng, có một cảm giác nguy hiểm cực độ xông thẳng trong lồng ngực.

Thanh Huyền Tán Nhân vội vàng nhìn ra phía sau, Cửu Thiên Thập Địa Hư Thị thần thông xuyên thấu qua vạn dặm không gian, chỉ thấy Nhạc Vũ đã đuổi tới gần, đôi mắt hắn lạnh lùng như băng sương.

Nhạc Vũ đem Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm dừng ngay bên cạnh, giờ khắc này nhìn Nhạc Vũ phảng phất như thay đổi thành một người khác, tất cả thần hồn ý thức phảng phất như đã cùng thiên đạo hợp nhất.

Tuy không ngự kiếm bay đi, nhưng thân hình lại bay nhanh hơn ba phần, ngay sau đó thần hồn đã tập trung lên thân thể thần hồn của Thanh Huyền Tán Nhân nơi xa.

Thiên Ý Kiếm thoáng chốc huyễn hóa thành vô số bóng kiếm, xoay tròn bay múa, mang theo vô số tinh điểm, hai mắt Nhạc Vũ mở to, tinh mang lóe lên, Thiên Ý Kiếm liền hiện ra hư ảnh long hồn, gầm thét một tiếng, tiếp theo phảng phất như vừa đâm rách vật gì, phát ra tiếng vang xé rách khổng lồ.

Vai phải Nhạc Vũ nhất thời tuôn ra đoàn máu tươi, mà Thanh Huyền Tán Nhân nơi xa mũi miệng tràn máu, vai phải gãy vụn, quyển sách màu tím cầm trong tay bỗng dưng nổ tung hóa thành phấn vụn.

Phù văn còn sót lại vẫn liên tiếp thành một mảnh dài hẹp, hóa thành phù văn quang tráo, bao phủ Thanh Huyền Tán Nhân bên trong.

- Kiếm tên Thiên Ý? Đúng như kỳ danh!

Linh giác xa xa cảm ứng, chỉ cảm thấy giờ phút này Nhạc Vũ phảng phất như chính là thiên đạo, cùng thiên địa hòa hợp thành một thể. Khí cơ của hắn lạnh như băng, vẻ mặt băng giá, cơ hồ không còn chút nhân tính. Uy áp mênh mông cuồn cuộn đại biểu ý chí thiên đạo thật làm người khó thể chống đỡ, thương thế bên trong cơ thể Thanh Huyền Tán Nhân lại lần nữa bộc phát, khí huyết sôi trào trong lồng ngực.

- Không ngờ đạo cơ của người này lại hùng hậu như thế!

Cùng thiên đạo hợp nhất, nói thật dễ dàng, Thanh Huyền Tán Nhân hiểu thật rõ khó khăn ẩn bên trong.

Nếu không phải hiểu rõ pháp tắc thiên địa, đối với đạo pháp hiểu thật thâm sâu, nhìn thấu thế giới bổn nguyên, làm sao có thể dung hợp làm một thể, không hề có nửa phần ngăn cách? Vừa cần ý chí cực mạnh, như vậy mới có thể thoát ly thiên địa đồng hóa.

Thanh Huyền Tán Nhân tự hỏi với tu vi cảnh giới của mình mặc dù vượt hơn Nhạc Vũ một bậc, nhưng không thể làm được như Nhạc Vũ, hợp lực lượng thiên địa cho mình sử dụng.

Mười ba chiêu tuyệt kiếm của Quảng Lăng Tông chắc chắn bất phàm, nhưng nằm trong tay thanh niên thanh tú kia lại được diễn biến tới chí cực!

Hơn ngàn bóng kiếm hồng mang quấn quanh lại chém tới, mơ hồ ngăn cản đường đi phía trước.

Thanh Huyền Tán Nhân vung tay lên, phất trần trong tay biến ảo thành hàng ngàn hàng vạn ngân tơ, trong chốc lát đã đem bóng kiếm quét sạch không còn.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ đã thối lui ra khỏi trạng thái hợp nhất cùng thiên đạo, loại thiên địa uy áp xông thẳng thần hồn cũng từ từ tiêu tán. Thanh Huyền Tán Nhân cau chặt mày, nhưng lúc này chợt buông lỏng. Bất quá trong lòng lại trầm xuống, mấy năm trước nàng ta từng tận mắt nhìn thấy Nhạc Vũ từng sử dụng qua chiêu kiếm điều khiển thiên ý này để đấu pháp với Loan Thiên Yêu Đế, nhưng lại không đạt được trình độ như ngày hôm nay, thao túng tự nhiên, thành thục lão luyện.

Sau một khắc, dự cảm nguy hiểm lại dâng lên lần nữa. Thanh Huyền Tán Nhân chợt cảm giác ở sau lưng mình, Nhạc Vũ đang cầm lấy Nghịch Thiên Đao.

- Chẳng lẽ là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao?

Thanh Huyền Tán Nhân vận pháp lực che lấp hai tai, theo bản năng tồn tại vài phần đề phòng. Tay phải hắn dẫn dắt kiếm quyết, tiện tay chiêu thanh cự kiếm mang theo hồng sắc lôi quang chém về phía Bạch Đế kiếm xoay tròn cách đó không xa.

Một hồng một lam tương giao, một cỗ linh lực phong bạo kinh khủng bỗng dưng bộc phát, trong vòng ngàn dặm nơi này toàn bộ san bằng, gần trăm vạn sinh linh thoáng chốc biến mất, hóa thành tro bụi.

Thanh Huyền Tán Nhân cũng không chú ý tới sát nghiệt nghiệp lực, đôi mắt kinh hãi nhìn ra sau lưng.

Nếu nói trước đó khí tức của Nhạc Vũ tương hợp cùng thiên địa, cơ hồ không phân chia lẫn nhau, như vậy giờ phút này lại xung đột cùng thế giới chung quanh, ở trong thiên địa đột nhiên biến thành tồn tại độc lập.

Một cỗ đao ý mạnh mẽ cùng cực quét ngang thiên địa. Mặc dù không mênh mông uy nghiêm mượn lực lượng của thiên địa cho mình sử dụng, nhưng càng thêm khí thế bức người, ý niệm nghịch thiên phảng phất như muốn xé rách bầu trời!

Chỉ trong chốc lát Thanh Huyền Tán Nhân cảm giác được cỗ ý niệm nghịch thiên sắc bén chém rách cả thần thức của nàng tuôn ra ngoài, xuyên thẳng cơ thể, tiếp theo nàng lập tức phát ra một tiếng kêu rên, chỉ cảm thấy thần hồn bản thân không ngờ bị áp chế.

Sau một khắc, liền nhìn thấy Nhạc Vũ dẫn dắt Nghịch Thiên Đao chém tới, vô số thời không toái nhận áp súc thành đao mang, cơ hồ không chút tiếng động xuất hiện ngay bên cạnh nàng.

Chỉ trong chốc lát liền đem phù văn quang tráo chém thành mảnh nhỏ, hóa quang bay đi.

- Vô Không Kiếm Trảm! Là ba chiêu sau của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Thanh Huyền Tán Nhân âm thầm kinh ngạc, trước tiên ném ra một kim sắc cự bát phẩm cấp cũng tương tự như hắc tán, bảo vệ quanh người. Nhưng ngay sau một khắc nàng đã cảm giác tình hình không đúng, sau khi vô số thời không toái nhận vỡ ra, năng lượng hủy diệt súc tích bên trong chợt bộc phát.

Toàn bộ vật chất quanh người, vô luận không khí tro bụi đều vỡ vụn, cũng giống như Thiên Ý Kiếm, không chút kém cỏi.

Trong lòng Thanh Huyền Tán Nhân dâng lên cảm giác sợ hãi. Trong lòng nàng chợt cảm giác đây không chỉ đơn giản đánh tan mà thôi, mà là thiên địa pháp tắc tan rã hỏng mất. Bên trong phiến thiên địa nơi này sinh ra vô số không gian liệt nhận, phảng phất như tùy thời muốn vỡ tan nát bấy.

- Thì ra là như vậy! Nghịch Thiên Đao, nghịch thiên mà đi, chém thiên diệt địa! Quả nhiên đao như kỳ danh.

Kim sắc cự bát chỉ duy trì được chốc lát liền hoàn toàn biến mất. Ngay cả phất trần cũng bị liên lụy, mấy ngàn ngân tơ hoàn toàn nát vụn.

Đạo tâm của Thanh Huyền Tán Nhân cũng thật kiên đọng, chỉ thoáng thất thần liền thanh tỉnh lại. Nàng trấn áp sợ hãi, chỉ còn mang theo ý nghĩ chạy trốn.

Ném ra tám Viêm Long Chân Hình tiên phù cùng mười mấy trương phù triện, ngay sau đó lập tức dẫn phát.

Tiếp tục ném ra hắc tán cùng phất trần, thừa dịp lực lượng nổ tung đang lan tràn, Thanh Huyền Tán Nhân cắn đầu lưỡi, máu huyết nội tức trong cơ thể toàn bộ đều nghịch hành. Thân thể nhất thời tràn đầy máu tươi, cả người hóa thành đạo thanh quang từ trong phiến thiên địa băng loạn xông thẳng ra ngoài.

Đến lúc này Thanh Huyền Tán Nhân không còn dám dừng lại, thất khiếu phun đầy máu tươi, điều khiển cự kiếm gia tốc lao nhanh, chỉ trong vài lần hô hấp đã xuyên ra ngoài mấy vạn trượng.

Nơi xa một ngọn núi lớn xuyên thẳng trong mây, chiều cao mấy chục vạn trượng, mây mù lượn lờ, núi đồi xanh biếc trùng điệp mơ hồ hiện ra.

- Hạo Dương Môn, Hỏa Vân Phong!

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, không chút do dự xuyên phá không gian bị chém thành mảnh nhỏ đuổi theo phía trước. Chẳng qua tốc độ của hắn mặc dù rất nhanh, nhưng rốt cục không bằng Thanh Huyền Tán Nhân đang dùng phương pháp tự mình hại mình thúc giục độn quang, chỉ thoáng chốc cự ly đã bị kéo xa.

Hai vạn, ba vạn, bốn vạn dặm…

Nhìn thấy Hỏa Vân Phong từ từ tiến tới gần, Thanh Huyền Tán Nhân tựa hồ đã hết lực lượng, tốc độ bỏ chạy rốt cục giảm xuống, khoảng cách giữa ba người lại dần dần kéo gần, đã chỉ còn vạn dặm.

Quang mang trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe lên, đang định chém ra một đao, trên đỉnh Hỏa Vân Phong rõ ràng truyền ra tiếng quát lạnh.

- Lớn mật! Là người phương nào dám xông vào sơn môn Hạo Dương Tông?

Một viên kính khổng lồ như vầng trăng dâng lên cao, chỉ một thoáng một đạo uy năng thậm chí vượt qua cả Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của Đằng Huyền thẳng đánh xuống, trong chốc lát đã xuyên qua mấy vạn dặm.

Chiến Tuyết theo sau hắn lạnh lùng nhướng mày, huyết sí mở ra, cầm Bạch Đế kiếm chém tới. Ngay lập tức liền chuyển sát vi cương, không chút sợ hãi lực lượng chí dương kia, đem viêm lực bên trong toàn bộ tiêu diệt.

Sau hồng quang là một thanh kiếm tiên hỏa hồng sắc, mang theo quỹ tích thật mạn diệu xoáy tới. Vô số ảo ảnh viêm dương đằng xà hội tụ trên thân kiếm, nơi nơi đi qua đều là một mảnh hồng ảnh chói mắt. Uy thế lớn hơn cả mười đạo Viêm Long Chân Hình tiên phù mấy lần.

Trong lòng Nhạc Vũ lạnh băng, tiện tay dùng Nghịch Thiên Đao chém tan.

Mắt thấy Thanh Huyền Tán Nhân đã nhích tới gần Hỏa Vân Phong, một cỗ thần niệm triển khai tựa hồ muốn dùng thần thức trao đổi với người khác, Nhạc Vũ không khỏi trừng mắt, trong mắt lộ ra sát ý vô tận cùng ý niệm kiên quyết.

- Chuyện dị giới há cho phép ngươi đi thuật cho người khác? Hôm nay mặc dù ngươi trốn vào đầm rồng hang hổ ta cũng phải giết cho được ngươi!

Một cỗ đao ý cực hạn mạnh mẽ phóng lên cao, tràn ngập phương viên mấy vạn dặm. Làm thân hình Thanh Huyền Tán Nhân chợt lảo đảo có chút không yên, chỉ đành thu hồi hồn niệm tiếp tục hướng phía trước bỏ chạy.

Tiếp theo nàng ta vừa há mồm muốn nói, cổ tay Nhạc Vũ chợt run lên, Nghịch Thiên Đao chấn động mạnh mẽ, một cỗ đao âm vô tận hận ý, thê lương thảm tuyệt bỗng nhiên vang dội phía chân trời.

Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao thất chuyển mênh mông cuồn cuộn nhất thời trấn áp toàn bộ âm thanh của phiến địa vực nơi đây, cả Hỏa Vân Phong cũng lung lay một trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 701: Bất thế oai!

Chung quanh Hỏa Vân sơn cùng mấy đỉnh núi khác có mấy ngàn tu sĩ cơ hồ bị âm ba chấn thành phấn vụn tức khắc.

Chỉ có vài tu sĩ Nguyên Anh kịp thời quay trở về bên trong Hỏa Vân sơn.

Trên bầu trời cao mấy chục vạn trượng nhất thời truyền ra một tiếng gầm lên, mấy thân ảnh liên tục giáng xuống.

Nhạc Vũ đã liều mạng, triển khai Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông phối hợp cùng trận bàn Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, vô số từ lực thúc đẩy, khiến thân hình hắn từ từ biến hóa thành một chùm quang mang.

Vừa nhích tới gần, liền nhìn thấy Thanh Huyền Tán Nhân ném ra bốn phù triện, thân hình lập tức gia tốc xông vào bên trong Hỏa Vân sơn. Vẻ mặt nàng ta đầy vẻ kiệt sức nhưng mơ hồ ẩn chứa ý giải thoát nhẹ nhõm.

- Chẳng lẽ chậm một bước sao? Chẳng lẽ cuộc chiến hôm nay chỉ tới đây là ngừng?

Trong lồng ngực Nhạc Vũ chiến ý dạt dào. Hắn cũng không quản tới bên trên không trung có vô số kiếp vân lôi lực đang điên cuồng vọt tới, chỉ biết mạnh mẽ thúc giục hồn niệm bản thân, khiến Nghịch Thiên đao ý càng thêm bừa bãi bá đạo, tràn ngập khắp thiên địa chung quanh, tay trái hắn vẩy ra Long Tước Phiến, dùng sức đánh tới, vô số ngũ sắc quang điểm tán dật ngay trước người.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bốn không chút trì trệ đem hộ sơn đại trận cấp bậc gần tiên trận của Hạo Dương Tông xuyên phá.

Chỉ trong một thoáng, bên trong đan điền Nhạc Vũ, phù triện cuối cùng của cầu trận phù văn kim hệ bạch sắc đã hoàn thành. Cả cầu trận nhất thời bộc phát bạch sắc quang mang cường đại, quay tròn chuyển động không ngừng.

Bên trong đan điền giờ phút này ngũ quang thập sắc, vô số Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực chảy ra ngoài, tuôn vào trong kỳ kinh bát mạch của hắn.

- Thành! Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm tầng thứ mười! Ngũ Hành viên mãn!

Cảm giác được pháp lực bên trong cơ thể mình gia tăng mạnh mẽ, không còn gánh nặng, hai mắt Nhạc Vũ lóe ra tia hung lệ, cả người ầm ầm xuyên thẳng vào trong Hỏa Vân sơn, thân ảnh Chiến Tuyết cũng lập tức tiến theo sau.

Đao âm tràn trề vang dội bên trong núi, những tu sĩ đứng gần lập tức thất khiếu chảy máu, thân thể nát bấy.

Chẳng qua Hạo Dương Tông có tới mấy chục vạn đệ tử, là đại tông môn trên thế gian, hộ sơn đại trận lập tức biến hóa. Đem Hỏa Vân sơn thoáng chốc chia thành mấy trăm không gian độc lập hoàn toàn ngăn cách đao âm.

Nhưng chỉ thoáng chốc chung quanh Nhạc Vũ đã có hơn ngàn tên đệ tử thân tử đạo tiêu rơi xuống tại chỗ.

Sắc mặt Thanh Huyền Tán Nhân đại biến, cơ hồ không chút nghĩ ngợi hóa thành một đạo độn quang phóng lên cao.

Trên không trung, thanh âm của một lão nhân càng như điên cuồng.

- Nhạc Vũ, ngươi đúng là lớn mật! Xông vào sơn môn của ta, giết đệ tử ta, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, giương oai tông môn!

Nhạc Vũ không trả lời, phất tay chém ra một đao. Vô số không gian toái nhận chợt bộc phát bên cạnh độn quang, ngay sau đó nghịch thiên đao quyết dẫn dắt lực lượng hủy thiên diệt địa, bao phủ thiên địa pháp tắc khiến phiến thiên địa gần như tan vỡ.

Thanh Huyền Tán Nhân cắn chặt răng, đem Tứ Long Bạch Kim Đỉnh bạo liệt vỡ ra, thừa dịp tiên bảo nát bấy tạo ra năng lượng khổng lồ, khiến cho nàng ở ngay trong phong bạo diệt thế chạy thoát ra ngoài, chẳng qua bắp chân đã gãy lìa, cuối cùng cũng không thể giữa được toàn thân, vô cùng chật vật, không còn chút phong độ ưu nhã ban đầu.

Ngay trong lúc này, sắc mặt mấy đạo nhân đều âm trầm từ trên đỉnh núi giáng xuống. Trong tay đều cầm một viên kính, một thanh huyền binh hỏa hồng sắc trôi nổi bên cạnh. Bên trong có một người dù chưa tới gần nhưng khí thế mạnh mẽ cùng hồn niệm khổng lồ đã ép bức đao ý của Nhạc Vũ ngưng đọng lại.

- Cửu kiếp Tán Tiên?

Con ngươi Nhạc Vũ co rụt lại, ngay sau đó cười nhẹ một tiếng, bắt đầu dùng ý niệm câu thông, cố gắng triệu tập lực lượng kinh người của đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong đan điền.

Chẳng qua đoàn Hỗn Nguyên Khí lại không chút nào phản ứng, mặc cho ý niệm của hắn mạnh mẽ ra sao, cũng không làm nó dao động dù chỉ một chút.

Nhạc Vũ cau mày, ngay sau đó chợt nhớ lại Ngũ Hành Tinh Khí đã thu thập được bên trong thông đạo vào Quy Khư Cung, đồng thời bên trong hắn còn quan sát được vài thời không thông đạo từng nhìn thấy.

Đoàn năng lượng ngũ sắc lập tức phát ra một trận ý thức ba động kịch liệt, một đoàn linh quang ngũ sắc vô cùng tinh thuần liền rót vào bên trong kinh mạch đan điền của hắn.

Nhạc Vũ thoáng cười khổ, ngay sau đó chợt cảm giác mình phảng phất như có được pháp lực vô hạn, một cỗ cảm giác vô cùng cường đại bao phủ tâm linh.

Hai mắt hắn mở ra, sát ý nồng đậm càng bén nhọn như đao.

- Hạng người cổ hủ, cũng dám cản ta!

Nhạc Vũ thu hồi đao ý, thần niệm chuyển hóa lần nữa, chỉ trong khoảnh khắc thần hồn thân thể đã hợp thành một thể với thiên địa. Trong tay đánh ra, Thiên Ý Kiếm bay tới, lại chém ra một kiếm. Mười mấy kiếm thức bình thường luyện tập nhưng chỉ có thể sử dụng ra Thiên Ý Tuyệt Kiếm lại bị sức lực cường hãn trống rỗng sinh ra trong cơ thể hắn lập tức dẫn phát.

Trên vai ngực cùng tay chân Nhạc Vũ đều hé ra một đạo vết thương tinh tế, máu tươi phun ra ngoài. Chỉ có bộ ngực bị thương nặng nhất, trái tim cơ hồ bị xuyên thủng.

Bốn gã ngũ kiếp Tán Tiên lập tức hừ lên một tiếng đau đớn.

Thiên Ý Kiếm của Nhạc Vũ thoát thai từ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm nhất mạch, đồng thời có thể chế ngự thần hồn. Mặc dù bốn người chưa kịp ra tay nhưng thần hồn đã bị pháp tắc hủy bỏ, xuyên thẳng tận cùng. Còn có bổn mạng tinh huyết khổ tu nhiều năm tạo thành cũng bị chém nát, thân hình vặn vẹo cơ hồ không cách nào duy trì được hình thể ban đầu.

Nhạc Vũ xuyên qua bốn người này, sau đó Chiến Tuyết theo tới tay cầm Bạch Đế kiếm huy ra một đạo cương khí hồng sắc, trực tiếp oanh bốn người rơi xuống đỉnh Hỏa Vân sơn. Rốt cục bọn họ cũng pháp lực mạnh mẽ, lại có nhiều tiên bảo tùy thân, tuy thần hồn bị thương nhất thời không cách nào toàn lực ngăn địch, nhưng một kiếm của Chiến Tuyết chỉ có thể làm họ bị thương, ngoài ra còn có hai kiện pháp bảo hộ thân bị kiếm khí chém vỡ.

Nhạc Vũ cũng không nhìn ra sau, tiếp tục đuổi theo Thanh Huyền Tán Nhân, chỉ chớp mắt đã lên tới đỉnh núi.

Ngay lúc này bên trong tay áo hắn đột nhiên phát ra đạo hoàng quang nhàn nhạt, không ngừng kêu lên.

Bốn thanh tiên binh bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết cũng rung động không ngừng.

- Ân? Đây là kiếm khí của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận! Còn có Tử Khuyết Thiên Chương! Đó là nơi tàng bảo của Hạo Dương Tông.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa lướt qua ý nghĩ này, tâm thần liền phản ứng. Cơ hồ ngay lập tức hắn tiện tay vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, bắn thẳng vào bên trong lầu các nhỏ nơi xa.

Chỉ trong chốc lát, quang hoa linh trận lóe lên liền tiêu tán.

Chiến Tuyết cùng hắn tâm ý tương thông, trong lòng Nhạc Vũ vừa nảy ra ý niệm, nàng đã hiểu được. Ngay lập tức nàng chuyển sát vi cương, cương khí năm trăm vạn thạch sát lực biến ảo thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, một bàn tay huyết sắc khổng lồ hướng bên kia chộp tới. Mười hai thành sức lực liền đem tòa lầu các kia chộp xuống một nửa, giật ngược trở về.

Bên trong Hỏa Vân sơn lập tức phát ra tiếng thét kinh hãi, vô số pháp bảo huyền binh bay vút lên không, liền bị bàn tay huyết sắc đánh bay, toàn bộ đồ vật đều bị Chiến Tuyết thu vào bên trong tu di không gian của mình.

Giờ phút này Nhạc Vũ theo sát xông vào đại điện trên đỉnh núi. Chỉ thấy Thiết Kiên đạo nhân mà hắn từng gặp tại Thái Huyền Tông đang cùng mười mấy Tán Tiên kết thành một tòa pháp trận. Từ xa xa thao túng cự kính khổng lồ bên trên, Thanh Huyền Tán Nhân đang dừng lại thân hình đứng phía sau Thiết Kiên đạo nhân.

Người nơi đây tựa hồ đang đối kháng với một khu vực nào đó bên trong minh minh xa xăm, vẻ mặt cố hết sức, trong đó đã có mấy người hiện ra vẻ mặt khô kiệt pháp lực.

Thiết Kiên đạo nhân chủ trì cự kính, nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào, lập tức hừ lên một tiếng:

- Ngươi tới vừa lúc, miễn cho ta uổng phí công phu một phen, mau nhanh nhận lấy cái chết!

Thân hình hắn nghiêng sang bên, bên trong cự kính hiện ra một đạo hỏa hồng quang thúc giáng xuống.

Nhạc Vũ cười vang, thúc giục Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ cùng trận bàn Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận, đem linh quang ngũ sắc còn sót lại gia nhập bên trong, ngay sau đó hai mắt như đao nhìn về phía trước, trong mắt thấu sát cơ, trừng trừng vào Thanh Huyền Tán Nhân.

- Thanh Huyền! Hôm nay cho dù Thiên Tiên phủ xuống cũng không cứu được ngươi!

Mấy trăm mai Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm toàn bộ nổ bắn ra khỏi Long Tước Phiến, va chạm cùng đạo hồng quang, chỉ thoáng chốc liền đánh văng quang thúc va chạm vào cự kính.

Một cỗ cương lực hạo dương chí cực từ trong kính bắn ra, đem ngũ sắc thần châm toàn bộ ngăn trở.

Chỉ chốc lát, mấy tu sĩ Đại Thừa trong đại điện không còn chống đỡ nổi ngã ngồi

xuống đất.

Thiết Kiên đạo nhân bật lui ra sau, trong miệng tràn tia máu, trong khoảnh khắc không còn sức phản ứng.

Thanh Huyền Tán Nhân chợt ngẩn ra, tiếp theo vẻ mặt hoảng sợ lại hóa quang bay đi.

Mặc dù biết rõ giờ phút này Nhạc Vũ cũng không còn thừa sức lực giết nàng ta, nhưng nàng lại không cách nào nảy sinh được lòng chiến đấu. Trong nội tâm dâng lên tâm ma, cùng nỗi sợ hãi không cách nào đè nén.

Một Nghịch Thiên Đao, một Thiên Ý Kiếm chém tứ đại Tán Tiên, đánh thắng Hạo Dương Thiên Kính, oai lực không ai bì nổi đã sớm xâm nhập tận sâu trong đáy lòng nàng, trong lòng hoàn toàn hỗn loạn.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, linh quang ngũ sắc tản đi, hắn cảm giác pháp lực trong cơ thể mình đã thoáng khô kiệt, vô lực truy kích. Ngay lập tức nuốt vào một viên tiên đan khôi phục pháp lực thần hồn, liền cảm giác Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực chảy vào kinh mạch, liền không chút do dự hóa thành quang hoa đuổi theo.

Vừa sắp lao ra khỏi hộ sơn đại trận Hỏa Vân sơn, Nhạc Vũ đột nhiên nhớ lại một chuyện, trên mặt chợt cười lạnh lùng.

- Nhớ tới mười năm trước ngươi từng muốn ép ta quỳ xuống! Nhạc Vũ này ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu. Một kiếm này mời Thiết Kiên đạo nhân ngươi tiếp nhận.

Một đạo kiếm quang đánh xuống, thẳng chém ngay Thiết Kiên đạo nhân. Lão giả tóc bạc lần này không dùng pháp trận mà một mình chống cự, bị kiếm khí ép bức, đá phiến có thể so với nhị phẩm huyền binh dưới chân nhất thời xuất hiện vết rạn nứt, cuối cùng không cách nào chống cự được kiếm khí mênh mông cuồn cuộn, chân trái khẽ cong, liền nửa quỳ dưới mặt đất!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 702: Trảm thiên liệt địa!

- Thật không ngờ người này hung uy đến như vậy!

Nhìn thấy Nhạc Vũ hóa thành hồng quang nghênh ngang rời đi. Bạch y nữ tử đánh ra một kiếm chặt đứt truy đuổi làm đám người không thể tiếp tục truy kích, trong lòng Thiết Kiên đạo nhân nhất thời giận dữ, cơ hồ muốn dẫn phát thương thế, sắc mặt trướng lên đỏ bừng.

Khi hắn đứng lên, trong mắt tràn đầy sát ý giận dữ, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau, một lão giả vẻ mặt vô cùng âm trầm đã đến đại điện. Bên trong pháp trận lại phun ra viêm lực tinh thuần, chỉ trong nháy mắt liền làm áp lực của mọi người trong điện giảm bớt hơn phân nửa.

- Lão phu xấu hổ, người kia xông vào sơn môn, giết môn hạ của ta, lại chỉ có thể nhìn hắn bỏ chạy. Cuộc chiến hôm nay đúng là chuyện nhục nhã chưa từng có của Hạo Dương Tông!

Giọng nói của lão giả lạnh lẽo, nhiệt độ bên trong hạ thấp xuống tận băng điểm, cơ hồ mọi người đều trầm mặc, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Nhưng giọng nói của hắn vừa chuyển, có chút nghi ngờ nói:

- Chẳng qua tình hình vừa rồi lại có chút kỳ quái. Tuy thiên tư của hắn trác tuyệt đương thời, tu vi có điều đột phá, nhưng lão hủ phải thẳng hắn một bậc mới đúng, tối đa thực lực ngang nhau. Cũng không nghĩ ra bốn người chúng ta chỉ một kiếm liền bị thương nặng, hầu như nguyên hồn cũng không thể ngưng tụ lại! Rốt cục hắn từ đâu có thực lực này?

Thiết Kiên đạo nhân suy ngẫm chốc lát, trầm giọng nói:

- Người vừa rồi từng lấy Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đối kháng Hạo

Dương Thiên Kính của bổn tông. Mặc dù không hoàn chỉnh nhưng suýt nữa đã đem vật này đánh nát!

Nói xong câu này, nhìn bốn người kia trợn mắt há hốc mồm, Thiết Kiên đạo nhân lại lắc đầu nói:

- Đã lường trước hắn là công pháp có thể kích thích tiềm lực hoặc bí truyền, khiến pháp lực của hắn tạm thời tăng vọt. Nếu không phải như thế chúng ta đầu có đường sống? Một kiếm vừa rồi của Nhạc Vũ đủ lấy tính mạng của ta! Đây là chuyện mà chúng ta chưa từng dự liệu trước đó, lần này để Thanh Huyền Tán Nhân xuất thủ đúng là có chút tính sai.

Lão nhân thở nhẹ một hơi, tiếp theo thoáng nhướng mày:

- Trong trường hợp đó chúng ta phải làm thế nào? Thanh Huyền Tán Nhân tuy liệt hàng thứ tư trong mười đại tán tu nổi danh thiên hạ, pháp lực thần thông chỉ thua kém ba tán tu kia một chút mà thôi, nhưng lần này cũng đại bại trong tay của hắn. Nếu không nhanh chóng trừ đi, hung uy người này chỉ sợ càng khó áp chế!

Thiết Kiên đạo nhân nhìn lên bầu trời, giật mình hồi lâu lại thẫn thờ than nhẹ:

- Đuổi theo không được! Trước tiên chúng ta tạm qua cửa ải này rồi hãy nói. Người này không biết đang giấu diếm bao nhiêu lá bài tẩy, Huyền Sát Chiến Thi cũng có thực lực chống đỡ cửu kiếp Tán Tiên, chỉ một mình ngươi không phải địch thủ. Sau trận chiến này, cảnh ngộ bổn tông càng thêm hung hiểm. Muốn trừ người này hiện tại chưa phải thời cơ.

Trong lòng lão giả kia trầm xuống, thầm nghĩ tiến cảnh tu vi của Nhạc Vũ có thể nói là cực nhanh. Trong mấy chục năm thực lực đã tăng lên sánh vai với mười đại tu sĩ đương thời, nếu qua thêm mấy năm, còn không biết sẽ mạnh mẽ đến thế nào? Làm sao có cơ hội tru diệt? Nếu trì hoãn tới ngày sau, thật không biết sẽ phải trả giá đến bao nhiêu.

Chẳng qua cục diện Hạo Dương Tông giờ phút này cũng đúng là hung hiểm, cũng không có đủ lực truy kích.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm lão giả vô cùng tức giận, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cuộc chiến hôm nay vốn đã tính kế thật lâu. Chính là tranh đoạt số mệnh của thiên hạ chư tông. Vốn dự liệu sau trận chiến này, phải đem sát kiếp diệt từ lúc mới nảy sinh, mặc dù không thể hoàn toàn tiêu trừ, cũng có thể giảm bớt mới phải.

Nhưng một trận đánh tại Hỏa Vân sơn hôm nay, cũng vô duyên vô cớ thành tựu cho Quảng Lăng Tông. Được thế thì thịnh vượng, thất thế sẽ suy sụp, Hạo Dương Tông vốn là thiên hạ đại tông, nhưng hôm nay bị Nhạc Vũ đánh bại, đã mất ưu thế.

Kế tiếp đại cục thiên hạ sẽ diễn biến như thế nào, thật sự làm người khác không hiểu rõ ràng.

Uy danh Hạo Dương Tông suy giảm, thật ra chưa hẳn không phải chuyện tốt. Chỉ xem những người như bọn hắn, liên tục nghĩ mưu nghĩ kế, nếu cảm nhận được Quảng Lăng Tông uy hiếp thế lực tông môn tu chân trong thiên hạ, chẳng lẽ Tử Nghiễn Tông, Huyễn Tâm Tông còn có thể vui vẻ nhìn Quảng Lăng Tông quật khởi tại bắc phương hay sao?

Chỉ cần tạm thời ẩn nhẫn, vẫn có cơ hội lôi kéo chút đồng minh. Nhưng nếu không cẩn thận, ở bên trong trận sát kiếp cũng có thể rơi xuống kết quả bị diệt toàn tông.

Ngay khi mọi người trong điện còn đang lâm vào trầm tư, trong mắt Thiết Kiên đạo nhân hiện lên vẻ nghi hoặc, nhớ lại vừa rồi thái độ Thanh Huyền Tán Nhân như muốn nói chuyện gì, nhưng lại bị Nhạc Vũ đánh ra âm đao áp chế, dù muốn trao đổi hồn niệm cũng bị ý niệm bá đạo vững vàng ngăn chặn.

- Rốt cục Thanh Huyền đã nhìn thấy được bí mật gì của Nhạc Vũ? Mới làm cho hắn điên cuồng đuổi giết như thế?

Thiết Kiên đạo nhân không hiểu nổi, trong lòng cũng không suy đoán được, chỉ nhìn theo phương hướng ba người rời đi liên tục cau mày.

Trong lòng hắn có chút tiếc nuối, tuy pháp lực mạnh mẽ, nhưng không có Côn Luân Tâm Kính cùng Cửu Thiên Thập Địa Hư Thị thần thông, dù thôi diễn thiên cơ, tử vi đẩu số cũng không đạt được kết quả như ý muốn.

Có lẽ Huyền Tĩnh sẽ có cơ hội suy đoán ra.

Lao ra phạm vi Hỏa Vân sơn, Thanh Huyền Tán Nhân không còn khả năng chú ý tới máu huyết tiêu hao, tu vi pháp lực suy yếu lại dùng hết sức thúc giục bí pháp, thân ảnh lóe lên tránh né Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, lại điên cuồng ném ra hơn mười trương phù triện ra phía sau.

Viêm Long Chân Hình tiên phù, tựa hồ đã dùng hết, nhưng giờ phút này đạo phù sử dụng vẫn có uy năng thật lớn, dẫn phát vô số năng lượng ba động, còn có một luồng lôi quang phong nhận lóng lánh phía chân trời.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, Ty Châu khác với những địa vực trước đó, hoang dã không người, cho dù không khống chế được lực lượng cũng sẽ không tàn hại sinh linh, nhiều lắm chỉ gây hại chút thảo mộc yêu thú mà thôi. Mặc dù là sinh linh nhưng hắn cũng không quá để ý tới, nghiệp lực sát nghiệt chẳng bao giờ nằm trong mắt Nhạc Vũ.

Nhưng ở nơi đây là nơi tụ tập linh mạch thiên hạ, cũng là nơi phồn thịnh nhất thiên hạ. Sinh linh nơi này tụ tập nhiều tới ba thành so với toàn thế giới, bên trong ngàn dặm bên dưới cũng phải có không ít sinh linh.

Đại tu sĩ thường thường đấu pháp phát sinh cuồng phong dư ba cũng đủ làm cho các sinh linh khu vực này hoàn toàn bị tiêu diệt.

Tuy lòng dạ Nhạc Vũ độc ác, trong tay nhiễm vô số máu tươi tội nghiệt, nhưng cho dù kiếp trước khi còn làm lính đánh thuê, cũng tuyệt chưa từng tàn sát những bình dân vô tội, trừ phi là người có liên quan hay bị bức bất đắc dĩ.

Hồn thức thân thể hắn bỗng nhiên tương hợp cùng thiên địa lần nữa, hắn chấn động tay áo, đâm ra một kiếm về phía trước, đem năng lượng phong bạo do phù triện dẫn phát toàn bộ đánh tan.

Thiên ý tuyệt kiếm có thể thao túng thiên ý, cũng có thể ngăn cách lực lượng, hủy bỏ năng lượng tồn tại.

Sau một khắc, tốc độ của Nhạc Vũ lại tăng nhanh lần nữa. Trong mơ hồ giằng co cùng Thanh Huyền Tán Nhân. Chiến Tuyết theo sát phía sau, mở ra huyết sí, vừa vẫy cánh đã viễn độn ra xa vạn dặm.

Ba người một trước hai sau chỉ trong chốc lát đã bay xa mấy chục vạn dặm. Nơi này đã có thể nhìn thấy ba cột trụ khổng lồ xuyên thẳng tận trời, nơi xa mênh mông vô bờ, mây trắng lượn lò, một mảnh thanh không.

Nhưng giờ phút này sắc mặt Nhạc Vũ càng thêm âm lãnh.

- Thính Vân Thiên Cung?

Con ngươi co rụt lại, Nhạc Vũ không chút do dự chém ra một đao.

Lần này không phải chém ra ngoài vạn dặm, mà là vô số thời không mảnh nhỏ vỡ vụn, tụ ngay trước đao, đọng mà không phát, tạo thành một đạo đao mang màu đen khổng lồ, mượn theo đao thế, tốc độ bạo tăng thêm nửa phần.

Những nơi đi qua đều phát ra tiếng rít chói tai, trên mặt đất xuất hiện một đạo khe sâu rộng chừng ngàn trượng, sâu mấy trăm trượng, một đường đuổi theo Thanh Huyền.

Từ bên trên nhìn lại, giờ phút này mặt đất giống như bị Nhạc Vũ dùng một đao chém rách, đao khí lan tràn, cũng giống như uy năng diệt địa. Con ngươi Thanh Huyền Tán Nhân mãnh liệt co rút lại, từ đầu ngón tay bức ra một đoàn tinh huyết đánh vào trong cự kiếm. Tốc độ chạy trốn liền tăng nhanh ba thành, sau đó phảng phất như xuyên phá vật gì, cảnh vật trước mắt bỗng dưng đại biến, một tòa cung điện khổng lồ trôi nổi bên trong tầng mây.

Trong lòng nàng ta chợt vui mừng, trong cơ thể bắn ra một cỗ tiềm năng khiến cho kinh mạch hoàn toàn khô kiệt khôi phục lại vài phần pháp lực, khiến đoàn huyết quang càng nhanh thêm tốc độ, khôi phục như trước, thoáng chốc cự ly cách thiên cung còn chưa đầy vạn dặm.

Ngay lúc này, truyền đến một tiếng hừ lạnh chấn đãng tâm thần của Nhạc Vũ.

- Đến Thính Vân Thiên Cung thì thế nào? Hôm nay dù ngươi chạy tới chân trời góc biển, cũng không ai cứu được ngươi.

Lời còn chưa dứt, bên trong Thính Vân Thiên Cung truyền ra một tiếng cười khẽ.

- Hay cho câu đến Thính Vân Thiên Cung thì thế nào, đúng là cuồng ngôn!

Một tia sáng từ bên trong thiên cung bắn thẳng tới, không uy năng như Hạo Dương Thiên Kính, lại có uy năng hủy thiên diệt địa, sáng bóng nhu hòa nhưng trùm khắp mười vạn dặm, thẳng xuyên hư không, không sao tránh khỏi.

Nhạc Vũ bị màn hào quang bao trùm, thần hồn thân thể không thể động đậy, ngay cả quang hoa của Nghịch Thiên Đao cũng từ từ tiêu giảm.

Chẳng qua sau một khắc, ngũ hành phù trận trong cơ thể hắn đã chấn động dữ dội, bên trong thần hồn tử sắc lôi phù nổ tung một đoàn lôi quang.

Chỉ trong nháy mắt liền đem hồn lực định trụ hắn chấn vỡ, giãy dụa thoát ra.

- Côn Luân Tâm Kính!

Sau thoáng kinh hãi, Nhạc Vũ liền nổi giận.

Nhìn thấy Thanh Huyền Tán Nhân chỉ còn cách tòa cung điện một khoảng ngắn, liền có một đạo quang hoa từ trong cung xuyên ra quấn lấy thân hình Thanh Huyền kéo vào bên trong, Nhạc Vũ thúc giục Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực khiến đao mang chuyển thịnh, tựa như sao băng hướng Thính Vân Thiên Cung bắn tới.

Ngũ sắc năng lượng bên trong đan điền tự động tự giác phun ra một đoàn linh quang ngũ sắc, khiến vô số thời không toái nhận bạo tăng mấy lần, súc tích lực lượng hủy thiên diệt địa càng thêm mạnh mẽ.

Bên trong cung lại có vài thanh phi kiếm bắn ra, ngưng tụ vô số từ lực, Chiến Tuyết ở phía sau liền đánh ra Bạch Đế kiếm, năm trăm vạn thạch lực cơ hồ làm lòng người trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 703: Sát nhân viễn dương

Hồng sắc cự kiếm chém xuống, vừa được nửa đường ngay lập tức hư ảnh Tham Lang liền bắn lên cao, khí thế sát phạt xông lên tận trời.

Chạm mặt mười mấy thanh huyền binh phi kiếm chém tới, phảng phất như vừa gặp được kiếm trung vương giả, mười mấy thanh huyền binh đều phát ra tiếng chiến minh, còn chưa nhích tới gần quang hoa đã trở nên ảm đạm, thanh thế suy giảm, liền bị Bạch Đế kiếm mang theo kiếm quang cương lực mênh mông cuồn cuộn mạnh mẽ cuốn tới.

Hết thảy cản trở trước mắt Nhạc Vũ liền bị một kiếm này của Chiến Tuyết quét đi sạch sẽ. Hắn cũng đã liều mạng, thúc giục đao mang, trên thân đao lại phát ra từng đợt âm ba.

Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao nhất chuyển vang dội bầu trời, đánh sâu vào Thính Vân Thiên Cung. Khiến tòa cung điện lập tức hiện ra một tầng quang mạc, bị đao âm chấn động phát ra tiếng vang răng rắc, giống như bọt khí nhấp nháy không ngừng.

Bất quá càng nhiều pháp lực lại bị Nhạc Vũ rót vào bên trong Nghịch Thiên Đao, khiến bên trong thời không toái nhận không còn áp chế được nữa, hắc sắc đao mang không ngừng phá hư thiên địa pháp tắc càng lúc càng lớn mạnh.

Lúc này ngay trung ương Thính Vân Thiên Cung lại truyền ra một tiếng hừ lạnh, tiếp theo mấy chục cỗ thần thức khổng lồ ngưng tụ thành hồn niệm, giống như dời non lấp bể hướng bên này áp bách tới, mạnh mẽ mênh mông, tựa như tòa núi cao nguy nga đè ép xuống, không cách nào chống đỡ, cũng không cách nào rung chuyển.

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn đầy máu, thần hồn như trúng đòn nghiêm trọng, chỉ cảm thấy trong lồng ngực vô cùng khó chịu, tiếp theo hắn chợt lớn tiếng cười lạnh.

- Cho dù là thương thiên Nhạc Vũ này cũng muốn chém vỡ! Một đám người tầm thường vô vi cũng dám tới ngăn ta?

Ý niệm bén nhọn như đao chỉ trong chốc lát đã càng thêm chân thật, mạnh mẽ đụng nát hồn lực khổng lồ áp bách tới, ngay sau đó đao mang thật lớn liền chém lên tầng quang mạc trên bầu trời Thính Vân Thiên Cung.

Chỉ một thoáng, phiến thiên địa như mất đi màu sắc, chỉ còn lại một mảnh bạch quang chói mắt vây quanh mũi đao, một cỗ phong bạo chẳng khác gì một kích toàn lực của tu sĩ Tán Tiên bỗng nhiên như long quyển phong tứ tán cuốn ra, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, khuấy động tầng mây vạn dặm.

Mũi đao như thời không toái nhận lúc sinh lúc diệt, nhưng lực lượng pháp tắc cũng từ từ bộc lộ ra ngoài, chỉ chốc lát liền đem tầng quang mạc chém rách một lỗ hổng khổng lồ xuyên thẳng vào, thế đi của đao mang chưa hết, tiếp tục dẫn dắt thân hình Nhạc Vũ xông về nơi xa, hướng thẳng tới đạo độn quang đang điên cuồng bôn đào vào trong thiên cung. Lúc này sắc mặt Thanh Huyền Tán Nhân đã trắng bệch như tờ giấy, một là dư lực đã hết, hai là không hề ngờ tới người phía sau lại bừa bãi như vậy. Nổi giận xông vào Hỏa Vân sơn lại an toàn lui thân, lại to gan đuổi theo mình xông vào Thính Vân Thiên Cung được xưng là tông môn khó công phá nhất trong thế giới này.

Thậm chí nàng ta còn rõ ràng cảm giác được khí tức nguy hiểm đang từ từ tới gần sau lưng. Trong nội tâm mơ hồ cảm giác được, hôm nay có thể mình sẽ phải thân tử đạo tiêu tại nơi này.

Trong lòng tuyệt vọng, một cỗ ý niệm cầu sinh điên cuồng lẫn cảm giác sỉ nhục dâng lên trong cơ thể khô kiệt pháp lực, không ngờ giống như nảy sinh kỳ tích, lại bộc phát ra tiềm lực khiến pháp lực đột nhiên dâng lên, từ rất xa nàng đã nhìn thấy thủy tạ nho nhỏ ngay trong hồ lớn bên dưới.

Đúng ngay lúc này bên trong thủy tạ hiện ra một kim long khổng lồ, mang theo vô số canh kim khí tinh thuần hướng sau nàng đánh tới. Phía trên Thính Vân Thiên Cung vô số nguyên từ lực sinh ra, khiến tốc độ chạy trốn của nàng càng tăng nhanh thêm mấy lần, ngay sau đó thân hình Nhạc Vũ chợt khựng lại, tựa hồ bị một cỗ lực lượng vững vàng ngăn trở.

Thanh Huyền Tán Nhân nhất thời mừng rỡ, cơ hồ không đè nén được ý mừng khủng khiếp vì tuyệt lộ gặp được hi vọng cầu sinh, nhưng chỉ sau một khắc, ánh

mắt của nàng liền cứng đờ.

Khí thế đao mang của Nhạc Vũ ở phía sau càng trướng thêm mấy lần, hắn vận khởi Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, đem từ lực triệt tiêu, ngay sau đó đao mang phảng phất như núi lửa bị áp chế tới cực hạn, chợt bộc phát ra, nổ tung một luồng năng lượng khổng lồ, mang theo thân hình hắn tăng nhanh thêm mấy phần, trực tiếp chém một đao thẳng tới kim long nát bấy.

- Trốn được tới đây lại có tác dụng gì? Vỡ cho ta!

Theo thanh âm gầm lên, Nhạc Vũ đã vượt qua mấy vạn trượng khoảng cách, trực tiếp đuổi theo tới phía sau Thanh Huyền Tán Nhân sắp lọt vào trong thủy tạ, ngay sau đó một đao xuyên vào trong cơ thể người này, vô số lực lượng hủy diệt nổ tung, khiến thân thể nàng hoàn toàn vỡ vụn, ngay cả dương thần thần hồn cũng không thể chạy thoát.

Chỉ một thoáng, bên trong thủy tạ nhất thời tản mát ra hồn thức ba động kịch liệt, tựa hồ bị kinh sợ, còn có một cỗ linh lực thật lớn đang nhanh chóng tụ tập, vô số khí tức kinh khủng đang dồn tới.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy ý niệm chợt thông suốt, trong lồng ngực thật thư sướng, cảm giác buồn bực vì bị rình rập theo dõi suốt mười năm đã hoàn toàn diệt sạch. Tuy trong cơ thể pháp lực thần hồn gần như khô kiệt, nhưng hắn cũng không thèm quan tâm.

Cất tiếng cười to, Nhạc Vũ huýt dài một tiếng, thuận tay thu hồi di vật của Thanh Huyền Tán Nhân, lại phóng lên cao, ngay sau đó hai tay vung ra, tám Kỳ Lân Chân Hình tiên phù xuất hiện ngay trước người.

Vừa kháp ấn quyết, tám tiên phù liền bị dẫn dắt lên bầu trời cung điện, lập tức nổ tung, dẫn dắt vô số linh lực loạn lưu. Thành tựu trận đạo của hắn đã đạt tới tuyệt đỉnh trong thế giới này, tuy đại trận bên trong Thính Vân Thiên Cung là do thượng cổ tiên nhân lưu lại, nhưng hắn chỉ cần phân biệt thoáng chốc liền hiểu được đại khái linh lực mạch lạc bên trong cung.

Tám Kỳ Lân Chân Hình tiên phù ngoại trừ bốn trương oanh về hướng thủy tạ, còn lại đều bị hắn đánh tới trung xu linh trụ cung điện. Khiến cung điện đung đưa không ngừng, tựa hồ tùy thời có thể sụp đổ xuống. Dẫn dắt tiếng kinh hô trận trận, trong lúc nhất thời không còn ai có tâm tư để ý tới hắn.

Ngay sau đó một khắc, Nhạc Vũ đã lấy ra phù triện màu vàng, bên trong ẩn chứa khí tức làm người ta vô cùng sợ hãi, mênh mông vô tận. Hắn vừa dẫn động pháp quyết, bên trên phù triện lền nổi lên một luồng linh lực như nước thủy triều, cơ hồ chế trụ linh lực ba động bên trong Thính Vân Thiên Cung.

Bên trong thủy tạ lập tức truyền ra một tiếng gầm vang khiếp sợ lẫn nôn nóng:

- Nhạc Vũ! Ngươi dám làm như thế, ngày khác ta sẽ bắc thượng, đánh diệt sơn môn Quảng Lăng Tông của ngươi!

Nhạc Vũ cười lạnh, tiếp tục kháp Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn, dẫn động tiên phù ngay trước người.

Chiến Tuyết cũng đã giáng xuống, quanh người mở ra sáu phiến hồng sắc liên diệp, vững vàng bảo vệ hai người.

Nàng đem kiếm khí vừa lấy được gia nhập vào bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận. Khiến kiếm quang tăng lên một ngàn hai trăm thanh, trong đó không có phi kiếm này dưới nhị phẩm. Mà Ngự Phong kiếm, Ngự Thủy kiếm, Ngự Mộc kiếm, Ngự Hỏa kiếm, Ngự Lôi kiếm năm chủ kiếm thông qua trận đồ hợp thành, đã tiến thẳng cấp bậc Chí Tiên. Kiếm khí thập sắc tung hoành càn quét, phối hợp với Kỳ Lân Chân Hình tiên phù của Nhạc Vũ, đem toàn bộ Thính Vân Thiên Cung áp chế không còn sức phản kháng.

Ngay khi Bạch Đế kiếm chém ra lần nữa, năm trăm vạn thạch lực biến ảo thành hư ảnh Tham Lang, cùng mấy đạo kiếm khí bắn lên từ trong thủy tạ, đụng vào một chỗ, ngay lập tức phát ra tiếng nổ vang ầm ĩ, đợi đến khi phong bạo vừa ngừng, đạt tới kết quả cân sức ngang tài!

Sau một khắc, thủ ấn của Nhạc Vũ đã tới cuối, hai tay bỗng dưng dừng lại, trong miệng quát:

- Giải!

Phong ấn trong phù triện thoáng chốc liền hỏng mất, bên trong ẩn chứa lực lượng kinh khủng, toàn bộ dẫn phát.

Trong một thoáng, một cỗ kiếm ý mạnh mẽ tuyệt đối bắt đầu lướt ngang chân

trời.

- Huyền Tĩnh! Tính toán người, cũng phải bị người tính toán. Nhạc Vũ này nào phải hạng người bó tay chịu trói? Sau ngày hôm nay, Huyền Tĩnh ngươi nếu muốn bắc thương, Nhạc Vũ này tự nhiên chuẩn bị đãi khách!

Tiếng nói của Nhạc Vũ vừa dứt, tiên phù đã hoàn toàn bạo liệt, một đạo kiếm khí khổng lồ thẳng đánh xuống, lập tức khiến cho mảnh thiên địa nơi này cùng thiên địa pháp tắc đều vỡ vụn.

Trong một thoáng, bên trong Thính Vân Thiên Cung toàn bộ linh lực liền hội tụ đến, tất cả pháp lực của tu sĩ cấp cao đều kết hợp cùng một chỗ, cố gắng ngăn cản một kiếm vô địch xuất từ Quảng Lăng Tán Nhân.

Không một âm thanh, một đoàn linh lực lưu giống như vỡ bờ, ngay sau đó cả thiên địa dường như muốn hỏng mất, vô số vết rách không gian sinh ra phía trên cung điện, bên ngoài còn có phần nhỏ kiến trúc sụp đổ xuống dưới.

Nhạc Vũ biết Thính Vân Thiên Cung tích lũy sâu dày, người khác tuyệt đối khó tưởng tượng. Một kiếm tuy mạnh nhưng cũng không thể suy giảm căn cơ của Thính Vân Thiên Cung, vì vậy hắn cũng không muốn ở lâu, dẫn phát tiên phù liền đưa mắt nhìn xuống dưới.

- Thính Vân Thiên Cung là một trong mười tông năm xưa tham dự vây giết Kỳ Hoàng Tông, nhưng Ngự Phong kiếm đã sớm bị ta đoạt được. Vậy trong tàng trân bảo, có được tàn chương của Tử Khuyết Thiên Chương hay không?

Thần niệm quét qua một phen, Nhạc Vũ cau mày, hắn tìm được vài nơi tàng trân, đáng tiếc không có Tử Khuyết Thiên Chương.

- Không có vật này, thế gian làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Thôi! Đem những đồ vật này mang về, cũng có thể sánh được với một tờ tiên phù!

Nhạc Vũ không tiếp tục sưu tầm, dùng pháp lực kết hợp thân thể tinh thuyết thi triển Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, đầu tiên bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, tiếp theo bàn tay hơn hai trăm vạn thạch khổng lồ chộp xuống, lập tức nhất lên hai tòa lầu các bên hồ, ném vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, cười vang một tiếng:

- Huyền Tĩnh, các ngươi bap hen bốn bận tính kế ta, những đồ này ta lấy xem như là lợi tức.

Nói tới đây, thân ảnh hắn hóa thành hồng quang, hợp cùng Chiến Tuyết một chỗ, lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang chạy thoát khỏi tầng quang bích của Thính Vân Thiên Cung, ngay sau đó thân hình chợt lóe liền biến mất phía chân trời.

Chỉ để lại một đống hỗn độn bên trong Thính Vân Thiên Cung cùng Huyền Tĩnh đang nắm chặc hai tay đứng bên trong thủy tạ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 704: Chiến Tuyết biến hóa

Vừa ra khỏi Thính Vân Thiên Cung, Nhạc Vũ tiếp tục bước ra mấy vạn dặm trong hư khônng.

Hắn quay đầu nhìn lại phía sau chỉ thấy cung điện cực lớn trong không trung vẫn không ngừng sụp đổ.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, tích lũy bên trong của Thính Vân Thiên Cung quả nhiên tông môn nhị lưu như Quảng Lăng tông không thể so sánh.

Đạo kiếm khí phong ấn của Quảng Lăng tán nhân được thiết kế chuyên biệt vì Tu La tán nhân. Vô luận Huyết Ma có bao nhiêu phân thân, có bao nhiêu thực lực, chỉ cần một kiếm là có thể chém chết, truy tung hồn niệm đạt tới trăm ngàn vạn dặm, không chết không ngớt, uy lực to lớn vượt xa cực hạn của thế giới này.

Một kiếm bá tuyệt như vậy nhưng Thính Vân Thiên Cung vẫn có thể chống đỡ được.

Hơn nữa phân nửa thực lực của Thính Vân Thiên Cung đang chia ra chống đỡ phía nam.

Thiên Cung cực lớn tuy tình thế lúc này thê thảm, có chừng một phần mười khu vực không thể bảo tồn.

Bất quá Nhạc Vũ cũng biết, bộ phận quan trọng trong cung vẫn được bảo toàn nguyên vẹn. Bộ phận tổn thất thì sau này cũng có thể chữa trị.

Tổn thất chính thức chỉ là hơn mấy ngàn đệ tử bị một tờ tiên phù của hắn diệt sát. Đại bộ phận trong cung khi đó đều đã được chuyển qua chỗ an toàn. Vì vậy một đạo kiếm khí của Quảng Lăng tán nhân có lực hủy thiên diệt địa nhưng lại không làm đối phương tổn thương bao nhiêu.

- Đến cùng vẫn là thực lực kém một chút!

Nhạc Vũ hơi ngưng mày nhìn Long Tước phiến trong tay. Vật này chỉ có thể thi triển tối đã Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười sau, hơn nữa trên tầng thứ mười hai đã không trọn vẹn.

Nếu bàn về uy lực, Ngũ Sắc Thần Quang biến dị của hắn tuy chỉ là tầng thứ chín cũng đã không kém hơn tầng thứ mười bốn của nó.

Chỉ cần tiến thêm một giai đã có thể vượt qua Long Tước phiến, càng bỏ được rất nhiều hạn chế. Khi đó cho dù là Thính Vân Thiên Cung cũng có thể tùy ý thông hành, muốn đi liền đi.

Nếu như phối hợp với tờ tiên phù vừa rồi thì chỉ cần dùng lực lượng một người đã có thể đánh sập Thính Vân Thiên Cung.

- Có chút quá xúc động rồi

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, gạt đi tất cả phiền muộn, khẽ nhếch môi.

Kỳ thật lúc này nghĩ gì cũng là vô dụng. Bản thân lại càng không nôn nóng, chỉ cần qua chừng hai mươi năm đã có thể là đại tu sĩ tuyệt đỉnh Đông Thắng đại lục.

Người trong thiên hạ có thể tổn thương hắn chưa đầy mười ngón tay. Người có thể thắng hắn cũng không đầy ba người. Bản thân hôm nay cũng đã có thời gian, chỉ cần tĩnh tu cái ba năm mười năm thì đã có thể đột phá Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười.

Huống chi còn có thân thể Ngũ Hành.

Chỉ là thành tựu so với thần thú Khổng Tước còn phải có thân thể mạnh mẽ hơn nữa mới có thể chính thức phát huy uy lực của đại thần thông Ngũ Sắc Thần Quang.

Đang ngẫm nghĩ thì Nhạc Vũ lại liếc thấy Chiến Tuyết đang đứng đó có gì muốn nói lại thôi.

Nhạc Vũ thấy thế có chút kinh ngạc, quay đầu cười nói:

- Nhiều năm như vậy không gặp, Tuyết Nhi có nhớ đến ta không?

Chiến Tuyết lập tức đỏ bừng mặt, một lúc sau mới nói vẻ nghiêm túc:

- Thiếu gia! Không phải Tuyết Nhi nói ngươi, kỳ thật tờ tiên phù này vốn nên giữ lại. Mấy năm này, thiếu gia cũng quá mức tự mãn rồi.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ giật mình, cũng không phải Chiến Tuyết nói gì không đúng, chỉ là có chút không thích ứng trước kia Chiến Tuyết ở trước mặt hắn luôn rụt rè, làm gì có chuyện lên tiếng, ở trước mặt hắn không chút nào rụt rè chỉ trích?

Sau một lát, Nhạc Vũ mới lấy lại tinh thần, tiếp theo cười khổ một tiếng, ngay cả Tuyết Nhi cũng nhìn ra tình hình bản thân không ổn. Mới vừa rồi ở Thính Vân Thiên Cung, bản thân đúng là có ý nghĩ muốn tìm cơ hội đánh trọng thương Thính Vân Thiên Cung.

Hiện giờ nghĩ lại thấy quả thực nực cười, bản thân hắn đúng như Chiến Tuyết nói, có chút vô cùng cuồng vọng.

Đang vào lúc này thì Chiến Tuyết bỗng dưng nhướng mày nhìn về phía xa bên phải, cặp mắt sáng rõ như xuyên qua vạn dặm, lộ ra một tia sát cơ.

- Người nào dám rình mò chỗ này!

Bạch Đế kiếm đột nhiên một đạo Vô Không Kiếm trảm đâm thẳng sâu vào hư không. Chỉ nghe bên ngoài vạn dặm truyền ra một tiếng rên, một thân ảnh đầy máu giãy dụa đi ra.

Cự kiếm hồng sắc trong tay Chiến Tuyết lại vung lên chém bay đầu người này.

Sau đó nàng bình thản nói tiếp:

- Vừa rồi ta cảm giác Huyền Tĩnh tán nhân tựa hồ đã chuẩn bị hậu thủ, cực kỳ nguy hiểm. Cũng may mắn thiếu giasáng suốt, kịp thời thoát thân đi ra. Bất quá sau trận chiến, Quảng Lăng tông tuy là thanh thế đại thịnh nhưng trong ngắn hạn sẽ càng gian nan.

Nhạc Vũ hơi ngớ ra, nhìn Chiến Tuyết vẻ khó tin. Thiếu nữ trước mặt hiện giờ đã hoàn toàn có lại khí chất của Mộ Hi Ngọc mấy chục năm về trước.

Chiến Tuyết nói một lát, mới phát hiện thần sắc Nhạc Vũ hơi khác thường liền xấu hổ cúi đầu:

- Thiếu gia! Ngài ưa thích hình dáng này của ta?.

Nhạc Vũ định thần lại, bất giác cười khẽ vỗ đầu Chiến Tuyết khiến nàng mới vui vẻ trở lại.

Bất quá trong lòng hắn vẫn thầm cảm thấy kinh dị, chỉ vài năm không gặp nhưng sao Chiến Tuyết đã có biến hóa lớn như vậy? Là thần tính đột phá ngũ giai hay là di chứng của việc tu luyện thập thất trọng huyền sát Chiến Ma chân khí? Hay hoặc là bản tính Chiến Tuyết vốn như thế, lúc này chỉ triệt để thức tỉnh mà thôi?

Ngay sau đó dường như hắn nghĩ tới điều gì, cặp lông mày lại nhíu chặt.

Đã lâu rồi hắn không quản đến hai viên thông u định minh châu. Hai bảo vật siêu gia tàn khuyết này cũng đã đến lúc cần chữa trị.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ tạm thời buông bỏ việc này, lạnh băng nhìn bốn phía rồi dừng lại ở một chỗ trên không trung nơi đang có vô số hồn niệm cường đại đang chiếu đến với đủ loại cảm xúc. Xu thế sụp đổ phía xa của Thính Vân Thiên Cung cũng dần dừng lại.

- Đi .

Biết lưu lại ở đây sẽ dẫn đến mấy cuộc đại chiến, Nhạc Vũ cũng không quyến luyến, kéo tay Chiến Tuyết phá vỡ hàng rào không gian. Trước khi đi hắn nhìn lại Thính Vân Thiên Cung lần nữa.

- Không biết Huyền Tĩnh có hậu thủ gì? Bất quá vô luận là Huyền Tĩnh hay Thiết Kiên đạo nhân đều cực mạnh. Quả nhiên có thể xếp vào thiên hạ thập đại tu sĩ đều không phải nhân vật phàm tục .

Cùng một thời gian, ở trong Thính Vân Thiên Cung.

Sắc mặt Huyền Tĩnh tái xanh, khóe miệng chợt bật ra tiếng cười.

Mấy người bên cạnh đều biết tính tình hắn nên thức thời ngậm miệng không nói, thần sắc đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Đồng đạo trốn vào đến Thiên Cung cũng bị người tại chỗ chém giết, hơn nữa cung điện, bị phá hủy non nửa, mấy ngàn đệ tử chết trận tại chỗ .

Thính Vân tông từ khi sáng lập ra môn phái đến nay chưa hề trải qua nhục nhã như vậy. Hết lần này tới lần khác, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn người nọ toàn thân trở ra.

Tin tức này nếu truyền ra, thế gian này còn có ai chịu làm việc cho Thính Vân tông?

- Đại trận hộ cung của ta đã tổn thương ít nhất bảy thành. Tổn hại hôm nay trong nhất thời cũng chỉ có thể chữa trị được sáu bảy phần. Khả năng trong vòng hai mươi năm vẫn là như thế. Muốn triệt để chữa trị Thiên cung cần ít nhất bảy mươi tỷ linh thạch, hơn nữa đều không dưới tam phẩm. Ngoài ra còn cần sưu tầm thêm vô số tài liệu, đẩy mạnh cống nạp trong vòng năm mươi năm. Chỉ tính riêng hai tòa Tàng Trân Các đã tổn thất không dưới ba mươi tỷ linh thạch.

- Nói như vậy ba vị Cửu Kiếp Tán Tiên, còn có bổn tọa trong vòng hai mươi năm không được dễ dàng rời khỏi Thiên Cung?.

Ngữ khí Huyền Tĩnh rét lạnh, thần sắc lạnh như băng nhìn qua sư đệ Huyền Như, một hồi lâu mới dần hòa hoãn lại, cau mày nói:

- Đợi không được lâu như vậy, không thể cho Quảng Lăng tông cơ hội tụ thế. Cần sử dụng bí khố chữa trị càng sớm càng tốt.

Huyền Như khẽ gật đầu, ngay sau đó thần sắc Huyền Tĩnh lại chuyển thành lành lạnh:

- Còn có một chuyện, thay ta định ngày hẹn Thiết Kiên đạo nhân, còn có Tông chủ Minh Linh Tử của Tử Nghiễn tông, nói với hai người là ta có chuyện cần thương lượng về chuyện đạo thống Nhân Hoàng.

Huyền Tĩnh vừa nói xong thì mọi người bên cạnh đều thoáng chấn động.

Trước lúc đến Ti châu thì Nhạc Vũ cơ hồ là không tiếc pháp lực để đẩy nhanh tốc độ nhưng lúc trở về thì lại chậm hơn mấy lần.

Ngoại trừ việc thi triển phép súc địa cực kỳ hao tổn pháp lực thì hiện giờ hắn cũng cần bảo tồn một phần tinh lực để đề phòng.

Đến khi đột phá Ngũ Sắc Thần Quang đệ cửu trọng, cường độ thần hồn bạo tăng thì Nhạc Vũ mới cảm giác được số lượng Tán Tiên ẩn cư trên Đông Thắng Thần Châu cực lớn, vượt xa suy nghĩ ban đầu của hắn.

Ngay cả số lượng Đại Thừa tu sĩ cũng vượt xa số lượng mà hắn biết.

Tình hình như vậy, Nhạc Vũ cũng chỉ có thể thở dài trong lòng. Đạo pháp hắn đã thành, Tử Vi đẩu số cũng là thiên hạ vô song nên mơ hồ biết được nguyên do.

Năm đó Kỳ hoàng tông đại chiến, tuy toàn tông bị diệt nhưng lại có mấy vị đại tu Tán Tiên trốn thoát, gieo mầm đại họa cho thiên hạ. Từ đó về sau các Đại tông phái tàn sát lẫn nhau, tán tu cũng khó có thể bình ann.

Những Đại Thừa tu sĩ nếu không có được thực lực hùng mạnh như Quảng Lăng tán nhân, Mặc Quan Lan, hay hoặc là Đông Hoa tán nhân cùng Thiết Kiên đạo nhân thì phần lớn đều chỉ có thể dùng thân thể Tán Tiên tồn tại ở thế gian.

Bọn họ không phải không có cách độ kiếp mà bởi vì chủ động thi giải để bảo vệ truyền thừa, lo lắng cho an nguy tông môn.

Mấy ngàn năm trước, Tịnh Hải tông bị diệt càng khiến cho tình hình này càng trở nên nghiêm trọng. Vô số Tán Tiên ở lại thế giới này, ngay cả yêu thú thập ngũ giai cũng bị ảnh hưởng không dám phi thăng đến Hồng Hoang giới để tránh cho Yêu tộc bị tu sĩ triệt để tàn sát tuyệt. Yêu đế Loan Thiên và Vân Lân chính là ví dụ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 705: Nghịch thiên cải mệnh

Nhạc Vũ bất giác nhìn xuống phía dưới, đất bằng đã ổn định, linh lực triều tịch cũng đã yếu bớt.

Nhạc Vũ dùng vọng khí thuật nhìn qua hướng kia thì vẫn thấy yêu khí ngập trời,cũng không yếu bớt bao nhiêu.

Hắn tính toán một chút thì biết nguyên do. Họa kiếp Thanh Châu lần này nói cho cùngvẫn là bởi vì chính mình mà lên.

Thanh Huyền tán nhân bại lui quay về, lại bị mình tru sát tại Thính Vân Thiên Cung, sát kiếp lần này coi như kết thúc. Bất quá thực sự không phải triệt để tiêu thất mà chỉ là tạm thời ổn định, giống như mãnh thú trong rừng tương ngộ giao thủ thăm dò sau đó hai bên kiêng kị thu hồi nanh vuốt.

Lúc này vô luận là Yêu tộc hay tu sĩ nhân loại đều đang âm thầm chuẩn bị để ứng phó làn sóng sát kiếp tiếp theo, sóng ngầm dưới mặt nước càng lưu chuyển mãnh liệt.

Nhạc Vũ cũng không có nhiều tâm tư đi để ý tới sự tình Thanh Châu , chỉ là thế lực Yêu tộc đóng vai trò giảm xóc trọng yếu giữa Quảng Lăng tông và Huyễn Tâm tông nên chỉ liếc một cái rồi tiếp tục đi về phương bắc.

Ước chừng phi độn hơn trăm vạn dặm, đã đến khu vực Dực Châu, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động đạp chân đến một tầng mây cao trên bốn vạn trượng nhìn xuống. Nơi này tuy cương phong như đao, liệt dương như lò nhưng không thể làm gì được hắn. Vừa lúc tới đây thì đột nhiên thấy Nông Dịch Sơn đang chắp tay đứng trên không trung, vai phải thấy ẩn hiện vết máu, Nguyên Dương đao luân không ngừng quay tròn chuyển động trên đầu.

Mơ hồ có thể cảm thấy linh lực lưu chuyển trong nó đã dần ổn định.

Nhạc Vũ thi lễ với Nông Dịch Sơn rồi hỏi: - Không biết là người phương nào có

thể thương tổn tới sư tổ?

- Hạo Dương Môn Thiết Tâm đạo nhân, còn có ba vị thất kiếp Tán Tiên!

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu, cười khổ:

- Thiết Tâm thực là lợi hại, ta xem cũng không thua kém sư huynh hắn bao nhiêu.

Bất quá bên ta kỳ thật coi như tốt, tuy ta bị thương nhưng cũng đã tru trừ được một thất kiếp Tán Tiên. Chỗ Thôn Tinh tổ sư có chừng bốn vị Cửu Kiếp Tán Tiên hợp lực ra tay, bên Thiên Đạo Minh cũng có người tới. Qua một trận đại chiến đã san bằng phạm vi ba ngàn dặm bên Dực Châu.

Nói đến đây, Nông Dịch Sơn nhìn Nhạc Vũ vẻ cảm kích:

- Cũng may mắn là ngươi có thể giết chết Thanh Huyền tán nhân, đả thương nặng nề đạo trường của Hạo Dương Môn cùng Thính Vân tông. Nếu không cuộc chiến hôm nay không biết có kết cục thế nào!

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, Thiên Đạo Minh là biến số duy nhất hắn chưa từng thôi diễn. Tổ chức tán tu lớn nhất đương thời rốt cuộc xuất thủ ra sao?

Chuyện này nếu nói vì Lí Không Liên lại có chút không giống.

Bốn vị Cửu Kiếp Tán Tiên, chưa hẳn có thể làm gì được Thôn Tinh vẫn ẩn sâu thực lực, bất quá nếu tiếp tục chiến đấu thì sẽ không thể áp chế bản năng thôn phệ. Về phần Thiết Tâm đạo nhân có thể khiến Nông Dịch Sơn bị thương đến mức độ này, thực lực đoán chừng cũng ngang ngửa với Thanh Huyền tán nhân như vậy thực lực. Hắn đã gặp được vài vị kinh tài tuyệt diễm như vậy, tuy ở cảnh giới Đại Thừa nhưng thực lực vượt qua Cửu Kiếp Tán Tiên. Quả nhiên là không thể coi thường anh hùng thiên hạ.

Bất quá nói đến nói đi thì sở dĩ hiện giờ hung hiểm như vậy vẫn bởi vì Quảng Lăng tông chưa có một chí bảo như Hạo Dương thiên kính, có thể trấn áp số mệnh tông môn. Cũng không có một đại trận hộ sơn đầy đủ uy lực. Nếu không tuyệt sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Thính Vân tông hay Hạo Dương tông một khi chiến sự nổ ra thì chỉ cần tụ tập

nhân thủ, giữ vững vị trí Hỏa Vân sơn hay Thính Vân cung, những linh mạch khác tạm thời buông bỏ, những người khác cũng không dám cưỡng đoạt. Đại trận hộ sơn của cả hai có uy lực vươn xa đến mấy trăm vạn dặm.

Cũng không biết bản thân trước khi phi thăng, có thể triệt để phá khai đầu mối của Tử Vân Tiên Phủ? Với phạm vi mấy ngàn dặm bên trong sơn cốc lẫn ảo trận bên ngoài làm căn cơ cho tông môn thì càng vượt qua Thính Vân Thiên Cung.

- Rốt cuộc Quảng Lăng sơn vẫn là hơi nhỏ. Tông ta nếu như muốn đứng chân tại phương bắc thì vẫn cần một chỗ siêu phẩm linh mạch.

Nông Dịch Sơn khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, trầm ngâm nói:

- Ta thấy nghiệp lực sát nghiệp mà Vũ nhi tạo ra lúc trước cũng đã tiêu trừ gần hết, cũng không cần lưu lại tại Ma Quật. Ngươi về chuẩn bị một phen, , qua ít ngày, ta sẽ mời người tiếp ứng.

Nhạc Vũ do dự một lát rồi vẫn im lặng thi lễ rời đi với Chiến Tuyết. Hắn biết người mà Nông Dịch Sơn nói mời chắc là tu sĩ Đại Thừa hoặc là Tán Tiên.

Trước đây Quảng Lăng tông tuy thanh thế cường thịnh nhưng tiền đồ cũng chưa biết ra sao. Rất nhiều tán tu cao giao đều không muốn dây dưa nhân quả với Quảng Lăng tông. Mặc dù cũng không phải mời không được nhân thủ, thậm chí bên Bắc Hải còn có mấy chục Tán Tiên muốn kết giao nhưng lại nhất định cần trả giá cực cao.

Hiện giờ thực lực tông môn đã được triển lộ, căn cơ tạm coi kiên cố, thực lực có thể liệt vào thập đại tông môn, nếu mời người trấn áp Ma Quật sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Lúc Nhạc Vũ phi hành đến Ma Quật thì đã thấy Liễu Nguyệt Như đứng bên dưới Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Sơ Tam Đằng Huyền cũng bình yên vô sự. Hắn cười khẽ rồi vung tay thu hồi bảo đỉnh.

Sau khi ngồi xuống ở một chỗ bên cạnh Ma Quật, Nhạc Vũ trước tiên gọi Liễu Nguyệt Như đến trước mặt:

- Vừa rồi ngươi cũng thấy tu sĩ tranh đấu hung hiểm. Thoáng vô ý sẽ phải thân tử đạo tiêu. Dù vậy, ngươi cũng muốn tu chân? Cẩn thận ngẫm lại, chớ để sau này

hối hận. Ngươi với ta đều là người bị trời đố kỵ. Nếu muốn thành đạo, nhất định hung hiểm gấp trăm lần người khác. Ta và ngươi đã có một đoạn thầy trò, cho dù ngươi nói không ta cũng có thể bảo vệ tính mạng ngươi qua i bốn trăm năm.

Liễu Nguyệt Như không chút do dự, nhíu mày nói:

- Sư tôn! Sống ở thế gian cho dù là phàm nhân cũng chưa hẳn có thể cả đời thái thái bình bình. Nguyệt Như không muốn tương lai tính mạng mình nằm trong tay người khác, lại càng không nguyện cả đời này thuần phục thiên mệnh, tầm thường vô vi! Ngày sau vô luận có hung hiểm gì, có gì ngăn chướng, Nguyệt Như đều tự tin có đầy đủ tuệ lực trảm khai. Sư tôn ngài làm sao cần lo lắng?

Nhạc Vũ lập tức vui mừng cười cười, chỉ cảm thấy tính cách nữ hài này rất giống với mình. Chỉ đáng tiếc Nguyệt Như vẫn hơi quá thiện tâm. Bất quá ngày sau một khi quen nhìn đấu tranh giữa tu sĩ thì cũng chưa chắc không thể uốn nắn.

- Đã như thế chớ để hối hận .

Thoại âm vừa rơi xuống thì hắn liền vươn tay vỗ lên đỉnh đầu của Liễu Nguyệt Như, rót vào một luồng chân khí mênh mông cuồn cuộn, bắt đầu dùng lực tiếp tục cải thiện thân thể Liễu Nguyệt Như.

Trước đó mấy tháng, hắn đã muốn động tay, bởi vì chuyện của Thanh Huyền tán nhân mà vẫn chưa thể làm được.

Lúc này chỉ trong một sát na đã hoàn thành xong bước cuối cùng.

Những phù văn trong tế bào triệt để kết nối nhất thể, hình thành một vòng tuần hoàn.

Trong cơ thể nữ hài lập tức cũng tuôn ra vô số sinh mệnh nguyên lực. Thân thể cốt cách lúc này đang kịch liệt thay đổi, trong nháy mắt đã hiện lên quang trạch ngân sắc.

Đồng thời pháp lực trong cơ thể nàng cũng đột nhiên bạo tăng, trở mình một cái đã từ cảnh giới Trúc Cơ dẫn khí lên đến cánh cửa Linh Hư nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu kết thúc.

Trong Đan Điền của nàng cũng hình thành một cầu trận Ngũ Hành.

Nhạc Vũ hơi kinh hãi, hắn sớm có lường trước tình hình này nhưng không ngờ sau khi triệt để hoàn thành thân thể Ngũ Hành lại kích phát ra tiềm năng mạnh mẽ như thế. Sau một khắc, Nhạc Vũ liền chú ý sang cầu trận ngũ sắc trong đan điền Hư Nhược Nguyệt.

Đây là sáng chế của hắn từ Ngũ Hành phù trận bên trong cơ thể mình. Một mặt là vì Liễu Nguyệt Như, một mặt là muốn lưu lại truyền thừa đạo thống trong Quảng Lăng tông.

Dùng môn công pháp này tu hành cũng có thể tu hành Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, tốc độ không chậm hơn quá nhiều so với những công pháp đơn hệ. Uy lực khi mới đầu thì kém hơn một chút, chỉ khi nào kết đan thì mới coi như cá vượt vũ môn, trong đồng pháp bảo thì coi như không có đối thủ.

Bất quá vì công pháp này là do hắn tự nghĩ ra, có ẩn hoạn hay không cũng không nắm chắc. Cho đến giờ phút này nhìn tận mắt phù trận ngũ sắc thành hình, cũng không có bất luận không ổn nào mới hoàn toàn yên tâm.

Hồn thức vừa rút khỏi thân thể Liễu Nguyệt Như thì sau một khắc Nhạc Vũ liền chú ý tới lôi vân đã tề tụ đầy đủ. Kiếp lôi hội tụ chia làm hai luồng. Một đoàn tất nhiên là hướng về phía Liễu Nguyệt Như mà đến, một đoàn tập trung vào chính mình.

Tu chỉnh Ngũ Hành linh thể không khác thay Liễu Nguyệt Như Nghịch Thiên Cải Mệnh, thiên địa tự nhiên sẽ có chỗ khiển trách.

- Là nhị hai cửu trọng lôi sao?

Nhìn lên thiên không, Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, không phải vì bản thân mà vì Liễu Nguyệt Như. Một tu sĩ vừa mới đến cảnh giới Trúc Cơ đã dẫn phát nhị cửu trọng lôi dành cho Nguyên Anh tu sĩ. Tuy chỉ là thập tam trọng nhưng cường độ tuyệt không thấp.

Có thể tưởng tượng một khi chính mình ở Đại Thừa tu sĩ cải thành Ngũ Hành linh thể thì sẽ gặp tai kiếp thế nào.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền lại đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đặt Liễu Nguyệt Như trên không. Kiếp lôi này tuy nguy hiểm nhưng cũng không thiếu chỗ tốt lớn lao, hơn nữa còn kéo dài tuổi thọ. Thậm chí cũng sẽ ảnh hưởng số mệnh người tương trợ, trực tiếp đưa tới Thiên Phạt. Vì vậy tu sĩ độ kiếp cũng không thể nhờ vào người khác.

Bất quá tình hình lúc này lại có chút bất đồng, Nhạc Vũ cũng không quan tâm thiên phạt nên không hề cố kỵ,

Về phần chính hắn càng đã kinh qua thập bát trọng kiếp lôi nên không hề để ý, ngược lại xoay người, hướng Chiến Tuyết cười nói:

- Ngươi xem đồ đệ ta so với Hư Nhược Nguyệt như thế nào?

Chiến Tuyết nghe vậy khẽ giật mình, xoay người nhìn kỹ Liễu Nguyệt Như rồi khẽ gật đầu:

- Chúc mừng thiếu gia! Kỳ thật Ngũ Hành linh thể là phụ, khó được nhất chính là tâm tính thượng giai, đạo tâm kiên ngưng, thực là thiên tư ngút trời. Hư Nhược Nguyệt trước nàng thua kém một trời một vực!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 706: Đại Diễn thần phù

Nhạc Vũ cười nhẹ, nếu bàn về tư chất tâm tính thì Như Nguyệt còn còn hơn Hư Nhược Nguyệt mấy trù, bất quá người sau lại có đại khí vận, nhất định có thành tựu không nhỏ.

Tương đối mà nói, đồ đệ hắn ngày sau đã chú định cất bước gian nan. Bất quá một khi đã có thể đi lên thì nhất định sẽ cái thế hào hùng như Quảng Lăng tán nhân cùng Mặc Quan Lan.

Độ kiếp đến ngũ trọng thì sắc mặt Liễu Nguyệt Như đã lộ vẻ đau đớn. Trong Ma Quật cũng đã bắt đầu rung chuyển, vô số thiên ma đang điên cuồng khởi động vì cảm ứng được khí tức mê người từ Liễu Nguyệt Như.

Mày kiếm của Nhạc Vũ dựng lên, phát ra một đạo hồn niệm, trong chốc lát đã quét sạch thiên ma trong Ma Quật không còn một mống.

Bất quá cũng có một phần trong đó không thông qua Ma Quật mà trực tiếp tìm kiếm khí tức của Liễu Nguyệt Như, bám lấy hồn niệm của nàng.

Nhạc Vũ lần này không xuất thủ tương trợ, thân là đệ tử của hắn, nếu ngay cả trắc trở như vậy cũng không chịu đựng nổi thì đúng là phí công hắn một phen khổ cực, càng vô năng ứng phó tử kiếp liên hoàn. Quả nhiên ước chừng sau ba canh giờ, hoàn thành xong đệ thập nhất trọng kiếp thì Liễu Nguyệt Như đã dần khôi phục bình tĩnh. Chung quanh mặc dù vẫn còn Tâm Ma hội tụ nhưng khó quấy nhiễu ý niệm của nàng. Tới lúc kiếp lôi triệt để kết thúc thì nàng đã bắt đầu học được cách vận dụng hồn niệm tiêu diệt Thiên Ma, hấp thu hồn lực tinh thuần.

Nhạc Vũ mỉm cười, triệt để yên lòng. Thấy pháp lực của Liễu Nguyệt Như đã dừng lại tại Linh Hư Tâm Động kỳ, không tiếp tục xu thế tăng trưởng liền thu hồi Cửu Long Trầm Kim Đỉnh. Tiếp đó hắn bố trí một linh trận nho nhỏ tránh cho ngoại giới quấy nhiễu, tùy ý để nàng nhập định đối kháng ma kiếp.

Sau một khắc, Nhạc Vũ bắt đầu nội thị, yên lặng tra xét bên trong cơ thể. Không lâu sau khi Ngũ Sắc Thần Quang tiến vào đệ cửu trọng thì hắn vẫn chưa có thời gian xem xét biến hóa bản thân, chỉ có thể chậm rãi thích ứng trong chiến đấu. Nếu không như thế thì hắn đã không để Thanh Huyền tán nhân trốn đến Hỏa Vân sơn rồi tiếp tục chạy thoát.

- Pháp lực bốn mươi hai vạn thạch lực, lực lượng thân thể một vạn sáu ngàn thạch lực sao? Khó được chính là tổng lượng chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành đã gia tăng ít nhất bảy thành so với trước. Một khi chờ mình hoàn toàn nắm giữ thích ứng thì tương hợp cả hai có thể đạt đến 340 vạn thạch lực

Nhạc Vũ hơi sáng mắt, có chút tự đắc. Lực lượng như vậy thì Cửu Kiếp Tán Tiên nếu không vận dụng thần thông pháp bảo sẽ không là đối thủ của hắn.

Bất quá khi nhớ tới Chiến Tuyết hiện giờ nếu cộng thêm vu lực sẽ đạt tới bảy trăm vạn thạch lực, Nhạc Vũ vẫn không khỏi lắc đầu. Trước Nguyên Anh thì thực lực cả hai còn không quá chênh lệch, nhưng từ khi Chiến Tuyết, nắm giữ chuyển sát vi cương thì chênh lệch ngày càng xa.

- Nếu nói là thế gian này còn có người nào có hi vọng Dĩ Lực Chứng Đạo thì Tuyết Nhi nhất định là một trong số đó

Bất quá khi nhớ tới lực lượng khủng bố này vốn là một trong những thần thông của Chiến Tuyết, Nhạc Vũ cũng cảm thấy thoải mái một chút.

Ngũ Sắc Thần Quang và năm hệ đại thần thông của hắn lúc này đều đã tiến vào thời kỳ bộc phát. Kiêm tu mấy môn, tương hợp nội ngoại Ngũ Hành khiến mỗi lần hành động gia tăng hơn mười vạn thạch lực cũng không làm cho người khác bất ngờ.

Cùng với sự tăng trưởng của pháp lực thì cũng rất nhiều tiên bảo càng thôi phát ra uy lực, so với ngày trước xác thực đã tăng mấy lần.

Về phần thân thể lại chủ yếu thông qua rèn luyện vất vả dựa theo kết cấu thân thể của tu sĩ linh tiên mấy năm này, lợi dụng đại lượng linh đan cung cấp nguyên khí, từng bước một cải biến kết cấu thân thể . Hơn nữa cộng với tôi luyện thân thể bằng dược vật theo bước thứ tư của Huyền Sát Luyện Thi quyết nên Nhạc Vũ trước khi độ kiếp đã đề thăng lên đến một vạn ba ngàn thạch lực. Hiện giờ không chỉ tăng cường thân thể mà cảm ứng khống chế linh lực thiên địa cũng

không yếu hơn so với yêu thú cao giai.

Tổng lượng thần hồn có thể so với thất kiếp, độ tinh thuần còn vượt lên trên. Nếu không như thế thì tại Thính Vân Thiên cung cũng không thể một lần đánh bại nhiều hồn lực Cửu Kiếp, Bát Kiếp Tán Tiên liên thủ.

- Có thực lực này đã đủ chống lại thập đại tu sĩ! Thiên hạ có thể chính diện thắng mình có lẽ cũng chỉ có Thôn Tinh cùng người đang ẩn thân ở Nam Hải, ngay cả Đông Hoa tán nhân hiện giờ cũng chỉ ngang tay.

Thôn Tinh vào vạn năm trước đã là thần thú siêu giai, tích lũy qua vạn năm nên hắn càng không phải là địch thủ.

Còn đối với Đông Hoa tán nhân, mặc dù hắn chưa từng chứng kiến ra tay nhưng đã được các phương mặc nhận là tu sĩ đệ nhất Đông Thắng đại lục.

Về phần người ở Nam Hải, Nhạc Vũ chỉ nghe kỳ danh, vẫn chưa gặp mặt. Đây là một vị thất kiếp Tán Tiên, thực lực cường tuyệt đương thế, dốc hết sức trấn áp hải yêu Nam Hải qua mấy ngàn năm, khiến cho đại tông và tán tu Nam Hải hưng vượng.

Bất quá nhân vật tuyệt đỉnh nhất lưu như vậy lại rơi xuống kết cục thi giải, thật khiến cho người khác khó hiểu.

Cũng không biết tình hình người này có giống Đông Hoa.

Sau khi nội thị một phen, Nhạc Vũ vẫn hơi nhíu mày.

Tuy có được dược vật tôi thể hỗ trợ nhưng tiến triển thân thể vẫn coi như quá chậm.

Trong lòng của hắn cũng có dã tâm như Quảng Lăng tán nhân, vượt qua được ý niệm thiên địa.

Chỉ là muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, ngoại trừ việc tìm hiểu đại đạo thiên địa thì lực lượng bản thân cũng là một khâu.

Hiện giờ việc xây dựng căn cơ thế nào cũng sẽ quyết định thành tựu sau này của bản thân.

Nếu so với pháp lực hiện giờ thì nhục thân của hắn lại là một chướng ngại.

Nhạc Vũ trầm ngâm một lát, hồi lâu thở dài rồi lần lượt lấy ra những thứ thu hoạch lần này.

Kỳ thật trong đạo điển của Tử Vân Tiên cung cũng không thiếu cách rèn luyện thân thể, thậm chí có bốn thần thông chuyên dùng nhưng đều không hợp ý hắn.

Mấy năm trước hắn có đoạt được một bộ huyền công luyện thân từ Linh Đài tông có phần hợp ý. Đáng tiếc lại không trọn vẹn nên không dám luyện tập, chỉ có thể lấy tinh hoa trong đó để tham khảo.

Lấy ra đầu tiên là vật tùy thân của Thanh Huyền tán nhân. Hắn coi trọng nhất là bản điển tịch tử sắc và hắc tán, tiếc là chúng đã đều vỡ nát, chỉ để lại ít mảnh vỡ.

Bên trong Tu Di Giới đều chỉ còn lại chút linh thạch và dược vật, cũng không bao nhiêu giá trị. Nhạc Vũ chỉ liếc qua rồi không chú ý thêm.

Còn lại hai tiên bảo có thể sử dụng là tờ Thái Ất Linh Vân Đô Triện Xích Minh Thiên Hỏa chân phù đã hao hết linh lực và thanh phi kiếm cực lớn tên là Huyết Giao.

Nhạc Vũ suy nghĩ một lát rồi đem hai mươi ức linh thạch mà Thanh Huyền tán nhân lưu lại đánh nát, dồn linh lực vào tờ Thái Ất Linh Vân Đô Triện Xích Minh Thiên Hỏa chân phù. Sau đó hắn đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười lăm xó đi ấn kí hồn thức cũ.

Cuối cùng hắn vẫy tay đánh tờ tiên phù này vào nê hoàn cung của Liễu Nguyệt Như đang ngồi nhập định. Trong những người bên cạnh hắn thì sau này nàng sẽ là người gặp nguy hiểm nhất, vật này coi như quà tặng của sư phụ, biết đâu có thể cứu được một mạng.

Về phần thanh cự kiếm Huyết Giao thì Nhạc Vũ trực tiếp ném cho Chiến Tuyết. Đầu tiên nàng khẽ giật mình sau đó vui vẻ lấy thanh Bạch Đế kiếm ra đồng hóa cự kiếm.

Nhạc Vũ bất giác nhướng mày. Hắn sớm biết Chiến Tuyết trong mấy năm nay đã

dung hợp được thanh đại phủ vỡ nát trong Thần Mộ vào Bạch Đế kiếm. Cộng với sự cầu nguyện của tín đồ đã đem thanh kiếm này lên đến tầng cấp tiên khí.

Thực sự không ngờ kiếm này lại có dị năng như vậy.

Thoáng kinh ngạc một phen, Nhạc Vũ nhìn sang các thứ thu được trong Hỏa Vân sơn và Thính Vân Thiên Cung. Thanh Ngự lôi kiếm sớm đã được Chiến Tuyết lấy đi. Còn lại quan trọng nhất là bản Tử Khuyết Thiên Chương. Hắn đem vật này kết hợp với mấy bản trước rồi dùng Ngũ Sắc Thần Quang, cưỡng ép khai mở.

Vào lúc Nhạc Vũ đem hồn niệm tham nhập vào trong thì thần hồn thiếu chút nữa mất phương hướng. Bên trong vẫn là ghi chép cảnh khai thiên tích địa, càng thêm liên quan đến nhiều pháp tắc thiên đạo cụ thể. Có trên một ngàn pháp tắc giao hòa cấu trúc lấy thế giới này, cực kỳ phức tạp.

Đến lúc Nhạc Vũ thanh tỉnh lại, thu hồi thần thức thì đã là hai mươi mấy ngày sau.

- Quả nhiên càng lấy được nhiều Tử Khuyết Thiên Chương thì càng liên quan nhiều đến pháp tắc thiên đạo, cũng càng thâm nhập có hệ thống. Bất quá lượng tin tức khổng lồ này cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh, thu hồi lại bản Tử Khuyết Thiên Chương. Hắn nhìn sang bên cạnh thì thấy Liễu Như nguyệt cũng đã hồi tỉnh, đang khổ luyện Thái Ất Trường Sinh quyền cách đó không xa.

Hắn nhìn kỹ thêm thì thấy mặc dù vẫn là một người nhưng đã có biến hóa cực lớn so với trước. Cả người nàng được bao phủ bởi một vầng hào quang chói lọi, tràn đầy khí tức vô cùng thánh khiết nhưng lại khiến người khác cảm thấy gần gũi. Những đốm ngũ sắc đã hoàn toàn biến mất, dung mạo càng cực kỳ xinh đẹp.

Nhạc Vũ mỉm cười, thấy Chiến Tuyết còn đang dung hợp thanh Huyết Giao kiếm nên cũng không quấy rầy, lại dùng thần niệm tiếp tục phân biệt thu hoạch khác.

Tích lũy của tông môn đỉnh cao không thể bảo là không lớn. Những thứ lấy được của hai tông môn kia bao gồm sáu thanh siêu phẩm huyền binh, còn có tám siêu phẩm trọng bảo.

Nhạc Vũ chọn lấy mấy thanh kiếm cho mẫu thân và tiểu muội rồi còn lại thu hồi chuẩn bị đem về tông môn.

Những thứ còn lại là một số linh dược trên nhị phẩm và tài liệu luyện khí, đều khiến cho Nhạc Vũ kinh hỉ. Tổng cộng giá trị thu hoạch lần này đã vượt qua con số sáu trăm năm mươi ứclinh thạch.

Sau một khắc, thần sắc Nhạc Vũ chợt động khi thấy năm tờ phù triện kim sắc hiện ra trước mặt.

- Đại Diễn phá cấm thần phù!

Nhạc Vũ bật thốt lên, vui mừng như điên.

Nếu chỉ là phù triện do Đại Thừa tu sĩ làm ra thì dĩ nhiên không làm hắn hứng thú. Nhưng năm tờ phù triện trước mắt này đều là thủ bút của Thiên Tiên. Hơn nữa có thể thấy tạo nghệ trận phù của người này còn hơn hắn mấy lần!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 707: Thu phục Thiên Luân

Nhạc Vũ cười nhẹ, thu hồi mấy tờ thần phù vào trong tay áo. Hắn tuy là không biết tại sao Thính Vân tông lại bảo tồn không dùng vật này bất quá với hắn quả thật cực kỳ hữu ích.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhìn ra một chỗ xa ngoài linh trận, chỉ thấy một tu sĩ trung niên đang ngồi khoanh chân nhắm mắt tĩnh tọa chờ đợi. Hắn vừa nghĩ qua liền nghiêng người ly khai đại trận, xuất hiện bên cạnh người này. Tu sĩ trung niên kia lập tức mở mắt nhìn thấy Nhạc Vũ thì vui vẻ nói:

- Đông Hải tán tu Ngụy Vô Nhân bái kiến Nhạc đạo hữu. Lần này phụng mệnh Chưởng giáo quý tông đến đây tiếp chưởng Ma Quật!

Nhạc Vũ thầm nghĩ quả nhiên là thế, nhìn tu vi người này cũng đạt tới Đại Thừa trung kỳ như mình, đủ để trấn áp nơi này.

Kỳ thật trấn thủ đông lăng Ma Quật đối với người khác là một phiền toái nhưng đối với hắn là một loại tu hành tăng tiến hồn lực.

Bất quá mắt thấy tông môn đã đến giai đoạn mấu chốt, hắn với tư cách là một trong những lực lượng có sức uy hiếp nhất của Quảng Lăng tông cũng không thể đứng mãi ở đây.

Đoán chừng Nông Dịch Sơn cũng đã trả giá lớn để thuê người này, không cần hắn xuất ra nhân quả gì. Sau khi hàn huyên mấy câu thì Nhạc Vũ bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị phản hồi tông môn.

Những thứ khác Nhạc Vũ cũng không coi trọng, chỉ có một bộ trận kỳ trấn áp linh trận và hơn mười viên tiên thạch phải thu hồi. Về phần Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận, Nhạc Vũ lưu lại cho Ngụy Vô Nhân sử dụng. Người này nói năng đầy vẻ lấy lòng, Nhạc Vũ cũng không tiện lấy đi toàn bộ linh thạch.

Sau khi Nhạc Vũ đem Liễu Nguyệt Như về tông môn thì cơ hồ toàn bộ Quảng Lăng tông đều bị kinh động.

Từ lúc hoàn thành Ngũ Hành linh thể, người sáng suốt đều có thể nhìn ra linh tuệ và thiên tư của nàng. Trên dưới Tiểu Quan Phong đều vô cùng kinh hỉ. Ngay cả Nông Dịch Sơn cũng đặc biệt từ U Châu trở về xem xét. Tuy chưa nói điều gì nhưng trong mắt lộ vẻ hưng phấn, trong lúc nói chuyện với Nhạc Vũ cũng lộ vẻ cảm thán hắn có người kế tục.

Nhạc Vũ không ở lại Quảng Lăng sơn quá lâu. Sau khi liên tục giảng đạo ở hậu điện truyền pháp mấy tháng, đợi cho pháp lực bản thân và việc tu hành của Liễu Nguyệt Như dần đi vào ổn định thì dùng Thập Phương Môn tiến vào hoàng hôn giới.

Kỳ thật lúc này pháp lực của hắn cường hoành, đã không cần lợi dụng Thần quốc của Chiến Tuyết để trung chuyển. Chỉ là xuất phát từ cân nhắc an toàn nên vẫn theo cách cũ.

Vừa mới bước vào đến hàng rào không gian, Nhạc Vũ đã là cả kinh. Không gian ở đây đã mở rộng ra phạm vi ngàn dặm, quy mô của Đại Diễn linh trận chỗ hạch tâm cũng khuếch trương mấy lần, năng lực tính toán gia tăng gấp trăm lần.

Toàn bộ không gian đều bao phủ một vầng sáng màu trắng nhạt khiến người ta có cảm giác ấm áp. Vô số sợi tơ tín ngưỡng quán chú liên kết với Chiến Tuyết khiến quanh thân nàng tràn ngập một uy nghiêm kỳ diệu, thêm cả khí chất cao cao tại thượng nắm quyền sinh sát.

Nhạc Vũ kinh ngạc nghiên cứu một phen thì thấy ngoại trừ những biến hóa này còn lại cũng không có gì gây cho người khác chú ý, hắn lấy lại tinh thần đánh giá thần thể của Chiến Tuyết chỗ trung ương.

Vẫn nghe nói thân thể Vu Thần chỉ cần động một chút thì sẽ khuếch trương từ mấy chục đến cả vạn trượng. Bất quá Chiến Tuyết lại không như thế, tuy là ngũ giai thần hình nhưng nàng ở trong thần quốc dùng thần lực ngưng tụ thành thân thể, thon dài tinh xảo, cực kỳ tuyệt mỹ . Chỉ là cặp kia mắt nhắm chặt khiến người khác có chút chờ mong.

Mỉm cười, Nhạc Vũ nhìn lại sau lưng Chiến Tuyết rồi vượt qua giới mà đi.
Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Lúc quay lại đến hoàng hôn giới, mấy người Nhạc Trương thị đều kinh hỉ. Tuy nói hết thảy nơi này không quá khác biệt với Đông Thắng đại lục, càng không cô đơn mà lo lắng, nhưng bốn người vẫn quan tâm đến Nhạc Vũ nên lúc này gặp mặt mới buông lỏng tâm sự.

Nhạc Vũ ở lại hơn mười ngày. Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện thì thời gian còn lại đều ở với người nhà chỉ điểm tu hành.

Trong bốn người, kể cả Nhạc Trương thị đều đã lần lượt đột phá Nguyên Anh trong mấy năm gần đây.

Tuy tất cả không cách nào tiến vào Đông Thắng đại lục, bất quá Chiến Tuyết cực kỳ thông minh nên đem mấy người vào thần quốc rồi dùng Bạch Đế kiếm tụ tập tín nguyện lực, dẫn phát kiếp lôi từ bản giới Hồng Hoang nên lấy được đầy đủ lôi lực rèn thể, cũng không có ẩn họa gì.

Nhiễm Lực Lâm Trác đã trùng kích đến Nguyên Anh trung kỳ, ngay cả Nhạc Băng Thiến cũng tấn thăng đến sơ kỳ giai đoạn sau cùng. Pháp lực mỗi người cũng đều chỉ hơi kém hơn bản thân hắn cùng giai đoạn lúc trước.

Với tốc độ như vậy, cộng thêm với Tử Khuyết Thiên Chương, đoán chừng qua mấy chục năm đã có thể trợ giúp hắn một tay, quả thực vô cùngkinh hỉ.

Tiếp đến mấy tháng sau, đến khi đoàn năng lượng ngũ sắc trong đan điền của hắn bắt đầu bạo động thì Nhạc Vũ mới cười khổ, khởi hành tiến về Vạn Yêu Cốc.

Lần này vừa mới tiến vào, Nhạc Vũ đã ẩn ước cảm giác được hơn mười Yêu Đế đều lần lượt tấn tốc về phía hắn, khí thế kinh người.

Nhạc Vũ cũng không để ý, dùng phép súc địa đi cùng với Chiến Tuyết tới vùng đất oán sát.

Vừa nhìn thấy Nhật Nguyệt Thiên Luân kiếm trận, Nhạc Vũ rung tay lấy ra một tờ Đại Diễn phá cấm thần phù rồi kết xuất một thủ ấn đem chi dẫn phát ra.

Chỉ thấy mười thanh phi kiếm lẫn Nhật Nguyệt Thiên Luân chỗ trung ương đều cực kỳ cảnh giác, cơ hồ ngay lập tức tụ vào một chỗ, vô số cương kình lam sắc

xoáy tròn.

Khi tờ Đại Diễn phá cấm thần phù nổ tung, vô số do linh lực ngưng kết từ trong phù văn đột phá ra khiến toàn bộ kiếm trận hỗn loạn, mấy thanh phi kiếm cũng lắc lư bất định. Vận chuyển của kiếm trận không còn liền lạc như trước, sơ hở lộ ra khắp nơi.

Hai mắt Nhạc Vũ lóe lên, lập tức nắm lấy cơ hội, đánh ra liên tiếp mấy viên linh thạch càng khiến kiếm trận thêm hỗn loạn.

Mắt thấy kiếm trận đã không thể duy trì, bản thân không có khả năng vượt qua thanh niên thanh tú trước mặt, Nhật Nguyệt Thiên luân thoáng lay động một lát rồi hóa thành hai vầng sáng bỏ chạy về xa.

- Kiếm trận đã phá, còn muốn bỏ chạy trước mặt ta?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thu hồi mười thanh phi kiếm rồi kết ra thủ ấn Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương luân ấn tế ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh từ xa áp xuống, tạm thời trấn áp hai thanh tiên binh này dưới đất.

Hắn thấy lực của cự đỉnh này chưa đủ để thần phục hai thanh tiên binh, đoán chừng chỉ cần mấy khắc thì Nhật Nguyệt song luân này sẽ chạy mất. Vì vậy hắn không dám chậm trễ tế lên Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận cùng với Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì.

Ngũ Sắc Thần Quang từ xa đánh ra khiến hai thanh tiên binh dần trở nên ảm đạm, vô lực giãy dụa.

Bất quá lúc này Nhạc Vũ khẽ biến sắc. Chỉ thấy dư lực của Đại Diễn phá cấm thần phù dư lực không dừng lại mà dội thẳng xuống mặt đất. Sau đó cảm giác toàn bộ đại địa thiên không đều rung động lắc lư. Sau một khắc càng tựa hồ cảm giác được một ánh mắt từ trong tối tăm nhìn ra.

Nhạc Vũ cùng lúc lấy ra Càn Khôn Dịch Văn Bàn nhổ lên đó một ngụm máu để bắt đầu phong tỏa Thiên Cơ. Tiếp đó hắn đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang triệt để xóa đi ấn ký hồn thức của Nhật Nguyệt Thiên Luân.

Hắn khẩn trương một hồi mới xác định được người kia vốn là chủ nhân của thế giới này.

- Chủ quan rồi! Không nghĩ kiếm trận này là một trong những đầu mối của Hoàng hôn giới. Thủ bút người này tinh diệu, nếu không phải bị Đại Diễn phá cấm thần phù của Linh tiên dẫn động thì với tạo nghệ trận đạo của mình không thể nhận ra! Vì một đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân, xem ra có chút được không bù mất.

Nhạc Vũ chau mày, lâm vào trầm tư. Tình hình trước mắt xác thực là nguy hiểm vạn phần.

Với lực lượng thế giới này không thể ngăn cản tiên nhân trên Linh Tiên hàng lâm, nếu là có người của Hồng Hoang tới đây thì dù mình hay Chiến Tuyết cũng chỉ có một chữ chết!

- Đáng tiếc! Cũng chưa xem qua Cửu Thiên thập địa hư thị quyết của Thanh Huyền tán nhân. Nếu không hôm nay còn có khả năng xoay chuyển.

Còn đang suy tư thì Nhạc Vũ đột nhiên có cảm ứng, phát giác vô số yêu thú đang điên cuồng hội tụ về đây.

Hắn nhìn qua mặt đất thì thấy còn sót lại một gốc Cửu diệp yêu linh thảo thì hiểu ngay. Hắn vốn đang phiền muộn lại cảm giác được những yêu khí ngoài ngàn dặm đã bắt đầu khởi động nên càng không kiên nhẫn.

- Bọn ngươi muốn chết!

Sát ý bốc lên trong mắt Nhạc Vũ khiến Chiến Tuyết cũng cảm giác được. Nàng cau mày phóng lên không trung khóa lại khí tức của năm Yêu Đế rồi bắn ra một chỉ khiến năm tồn tại mạnh nhất trong hoàng hôn giới đồng loạt biến thành huyết vũ, thân hình bị xé thành nát bấy.

Thấy cảnh này, những yêu thú khác đều yên lặng lại. Sau khi Nhạc Vũ dùng tiểu Càn Khôn hồ lô thu hồi gốc linh thảo thì tất cả đều lộ vẻ dè chừng tản đi nơi khác.

Nhạc Vũ lại vung tay thu hồi Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, sau đó cẩn thận dùng hồn niệm tra xét tình hình bên dưới kiếm trận.

Chỉ một lúc sau, Nhạc Vũ liền mở mắt, lần này hắn không còn vẻ phiền não mà

ánh lên một tia vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 708: Thiên địa dị biến

- Thì ra là như vậy! Không ngờ là tòa đại trận này.

Dừng lại bên cạnh một vách tường không gian, cảm nhận thiên địa lực lượng, hắn vẫn đang cảm thấy kỳ quái, thế giới này rõ ràng linh lực dư thừa, còn hơn Đông Thắng đại lục, nhưng lại giống như sắp lâm vào hỏng mất. Vốn đang suy đoán đem nơi này biến thành dược viên là do đại tông môn nào đó, hoặc bởi vì Ám Giới cùng thế giới này có quá nhiều yêu thú cao cấp, nhưng hôm nay xem ra lại không phải như thế. Hơn nữa trong thế giới này cũng không chỉ đơn giản được xem như dược viên, người bố trí đúng là có thủ bút thật lớn.

Trong đầu Nhạc Vũ bắt đầu thôi diễn, thậm chí mượn lực lượng của Đại Diễn linh trận trong thần quốc của Chiến Tuyết, kết quả cuối cùng cũng làm cho hắn hít sâu một hơi rét lạnh. Kích thước của tòa đại trận này thật sự vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa khi thế giới này hoàn toàn hỏng mất, hết thảy tất cả cũng sẽ bị đại trận này hấp thu ngưng tụ, hoàn toàn luyện hóa thành hậu thiên chí bảo!

Thở mạnh một hơi, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên một đạo hàn quang, cơ hồ không chút do dự, một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mười lăm cấp bắn ra, đem mặt đất bên dưới cùng tòa Nhật Nguyệt Thiên Luân kiếm trận ẩn tàng hoàn toàn phá vỡ.

Ngay sau đó thân hình hắn chợt lóe, dùng Súc Địa Pháp rời khỏi nơi đây, sau mấy chục lần hô hấp mới dừng lại, phát hiện có một tòa linh trận ẩn núp trong một ngọn núi. Phương viên linh trận chưa đầy trăm trượng, vô cùng bí ẩn, ở tận sâu trong một động dung nham, chiếm cứ một linh mạch nhỏ, cơ hồ không hề có chút linh lực phát ra.

Tòa linh trận này có thể giấu diếm được linh giác của hắn, thậm chí còn vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của hắn.

Bất quá vừa rồi khi linh trận chấn động cũng đã giúp cho hắn trong lúc mơ hồ tìm kiếm được vài phần mạch lạc của linh lực. Khi tìm hiểu nguồn gốc, quả nhiên hắn liền phát hiện được một bộ phận do linh trận tạo thành. Tuy nói nơi này đoán chừng cũng chỉ là một chi nhánh nhỏ trong linh trận mà thôi.

Nhưng hắn không chút do dự, lấy ra Long Tước Phiến liên tục vẩy ra hai luồng ngũ sắc quang hoa. Ngay lập tức làm linh trận hỏng mất, trong lúc mơ hồ loại cảm giác rung động thiên địa liền xuất hiện lần nữa. Ngũ hành linh lực lưu động bên trong vạn dặm, tựa hồ đã phát sinh sự thay đổi nào đó, chẳng qua so sánh với trước đó thật yếu hơn rất nhiều.

- Hắc hắc! Chỉ có nơi trọng yếu nhất mới dùng kiếm trận trấn áp sao? Cửu Diệp Yêu Linh Thảo cùng Oán Sát Địa sợ rằng chỉ phụ thêm mà thôi!

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, linh giác cũng đã có thu hoạch, vừa rồi khi thiên địa chấn đãng kịch biến, đã lần nữa tập trung được một phương vị khác. Hắn một đường chạy tới, kế tiếp liền liên tục phá hư mười mấy nhánh linh trận.

Thật ra theo kết quả mà hắn suy tính, những linh trận chi nhánh này tuyệt không thể bỏ mặc cho người tùy ý phá hủy, bất luận kẻ nào có ý đồ phá hư đều sẽ nhận lấy cả đại trận phản kích.

Bất quá nếu là những người khác có lẽ không có biện pháp gì với tòa đại trận này, thậm chí dù là tiên nhân tầng cấp Thái Ất Chân Tiên cũng phải trả giá thật nhiều, nhưng trong đó không có hắn.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang có thể xuyên phá hết thảy linh trận bảo vật. Ngũ Sắc Thần Quang mười lăm cấp chỉ sợ cho dù còn chưa được trọn vẹn, nhưng linh trận không cách nào chống đỡ. Mặc dù nhất thời không hoàn toàn phá hủy, nhưng chỉ cần vẩy ra vài lần liền có thể thành công, đoạn đường này phá hủy như thế chẻ tre.

Đợi đến sau một canh giờ, lúc này Nhạc Vũ dừng lại thân hình, đứng bên trong một đại hình siêu phẩm linh mạch kéo dài bảy vạn dặm, là một tầng sâu nhất bên trong.

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng không còn tâm tình đi quản hết thảy những linh trân bên trong này, trước mắt hắn chỉ chú ý tới đại hình sát trận nằm bên trong, Nhạc Vũ dùng Vọng Khí Thuật lại phát hiện sát phạt khí thật hung liệt phóng lên cao,

trong lúc mơ hồ còn ẩn chứa vài phần huyết tinh.

Chỉ thấy quanh ngàn dặm nơi này rõ ràng không hề có một đầu yêu thú, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy mấy chục bóng kiếm, nhưng không có cấp thấp, đều là trên tiên phẩm.

- Nơi này nhất định là một trong những nơi mấu chốt nhất của tòa đại trận! Nếu không phải như thế, cũng không cần thận trọng tới như vậy.

Nhạc Vũ cau mày, giờ phút này trong nội tâm của hắn đang có một cỗ cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt đang quay quanh trong lòng, hắn cảm giác đang có một nhóm địch nhân vô cùng mạnh mẽ đang từ từ tiến tới.

Tuy hắn không rõ vì sao chủ nhân của thế giới này mãi cho tới nay cũng không hề có chút phản ứng, nhưng Nhạc Vũ cũng vô cùng hiểu rõ ràng giờ phút này chỉ cần mình chần chờ thêm chốc lát sẽ có thể nhận lấy hậu quả không lường được. Tình hình trước mắt giống như đang giành giật từng giây! Mà bên trong sát trận trước mắt có thể là sinh cơ duy nhất của hắn hôm nay!

Toàn lực thúc giục Diễn Thiên Châu, cùng Đại Diễn linh trận, bắt đầu thôi diễn, Nhạc Vũ nhìn lên bầu trời, tiếp theo trong mắt lộ ra vài phần may mắn.

- Quả nhiên! Chỉ cần đem đại trận phá vỡ thì thế giới này liền có thể tự mình khôi phục.

Ngoài ra Nhạc Vũ vẫn còn một loại cảm giác kỳ quái. Bản thân hắn không hề có cảm giác bị thế giới này bài xích, ngược lại Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn tựa hồ có thể điều khiển thêm càng nhiều thiên địa linh lực bên trong thế giới này. Ngũ hành linh lực quanh thân cũng phảng phất như càng thêm mạnh mẽ biến ảo.

Nhạc Vũ chỉ thoáng kinh ngạc chốc lát, nhưng cũng không thâm nhập suy nghĩ lâu hơn.

Sau ba lần hô hấp, không đợi công thức thôi diễn hoàn thành, hắn bắn ngón tay, ba trương Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù liên tiếp đánh ra.

Sau đó từ bên trong linh thú đại triệu ra Sơ Tam, Sơ Tam liên tục đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang, không chút nào trở ngại xông thẳng vào trung ương sát trận.

Đi tới nơi đây, Nhạc Vũ thoáng cau mày, trung ương tiên trận không phải được đặt tại đây mà là phân ra năm hướng. Nơi này mặc dù cũng cực kỳ trọng yếu, nhưng chỉ có thể làm giảm bớt uy năng của tòa sát trận này mà vẫn không cách nào làm đình chỉ vận chuyển.

Nhạc Vũ không hề có chút chần chờ, đem trương Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù dẫn phát nổ tung, đem linh trận cấm chế nơi này phá vỡ hơn phân nửa, tế lên Thiên Ý Kiếm, dùng một chiêu kiếm đem Hồn Thạch nơi này chém vỡ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ngay khi sát trận nơi này vừa trở nên hỗn loạn, Nhạc Vũ đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh tế lên cao, ngay sau đó vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, lần này không ngờ chỉ làm linh lực trở nên rối loạn chao đảo một lúc mà thôi.

Nhạc Vũ không chút nôn nóng, cắn đầu lưỡi thi triển bí pháp, thúc giục huyết nguyên chân khí toàn thân.

Ngay lập tức bốn đạo Ngũ Sắc Quang Hoa liên tục đánh xuống đất, cuối cùng đem linh trận bên dưới hoàn toàn phá vỡ.

Ngay lúc này, cả thiên địa bỗng nhiên truyền tới tiếng ầm ầm chấn vang, dưới chân lay động dữ dội, một cỗ thiên địa uy áp thật lớn phủ xuống nơi đây, nhưng ngoài dự tính của Nhạc Vũ, hắn không hề cảm giác được có chút nào áp bách.

Ngay sau đó, vô số linh lực loạn lưu bạo ngược mênh mông cuồn cuộn như long quyển phong tàn sát bừa bãi khắp nơi, lan tràn ra phương viên mấy chục vạn dặm bên ngoài, bên trong tòa linh mạch còn có không ít yêu thú cao cấp, trực tiếp bị phong bạo xé tan giải thể hoàn toàn.

Ngay cả tòa tiên trận bên cạnh hắn cơ hồ hoàn toàn mất đi khống chế, vốn Cửu Long Trầm Kim Đỉnh bị vô số lôi quang oanh kích gần như hỏng mất, được hòa hoãn một hơi, tuy quang mang ảm đạm nhưng cuối cùng vẫn không bị hỏng mất.

Nhạc Vũ cũng không quan sát thiên địa dị biến, lập tức nhân cơ hội lao ra, cùng Sơ Tam hợp lực đem Ngũ Sắc Thần Quang liên tục đánh ra ngoài, men theo đường cũ quay trở về.

Nhưng ngay khi đi tới gần kiếm trận, cuối cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh kêu lên một tiếng khe khẽ, bị một thanh tiên binh chém rơi xuống.

Trong lòng Nhạc Vũ nhói đau, lập tức thu hồi trở về, cho đến khi thu được cự đỉnh vào tay mới thở nhẹ một hơi. Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cực kỳ kiên cố, vừa rồi bị chém một kiếm cũng chưa bị hao tổn, chẳng qua do mất hết linh lực nên làm nguyên khí của chín đầu long hồn khí linh tổn thương nặng nề mà thôi, không phải không thể chữa trị.

Nhưng hắn vẫn cau chặt mày, hiệu dụng của Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đã mất, trong khoảng thời gian ngắn không còn cách nào sử dụng. Tuy hắn có nhiều pháp bảo, còn có vài đại thần thông hộ thân, nhưng trong đó không có thứ nào có thể chống đỡ được tòa sát trận. Chẳng lẽ hôm nay mình phải táng thân tại đây hay sao?

Quả nhiên sau một khắc liền có vô số bạch mang linh khí hội tự, giống như tên nhọn xuyên tới, Băng Diễm Huyền Quang Chướng tầng thứ mười cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích quanh người hắn đều không thể ngăn cản liền bị phá vỡ.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, đang dự định thúc giục mười mặt Kim Lân Long Thuẫn ngăn cản, liền nhìn thấy một thanh kiếm chém thẳng vào trong trận, hồng quang dày đặc biến ảo thành hư ảnh Tham Lang, chỉ dùng một kích lập tức đem bạch mang tinh khí toàn bộ tiêu diệt.

Đúng lúc này Chiến Tuyết đã tìm đến, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt vui mừng, lập tức vẩy ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, mang theo Sơ Tam bay ra ngoài trận.

Hắn cảm kích nhìn vẻ mặt lo lắng của Chiến Tuyết, sau đó nhìn quanh bốn phía, cho tới lúc này hắn mới có thời gian quan sát thiên địa biến ảo.

Chỉ thấy sắc trời hoàng hôn bao phủ chân trời lúc này đã biến mất gần phân nửa, trên không trung còn có vô số kiếp vân hội tụ.

Nhạc Vũ vừa bay lên cao, chỉ thấy trong vòng mấy vạn dặm là một mảnh hỗn độn. Dưới mặt đất không chỉ có rất nhiều yêu thú chết yểu, hơn nữa mười mấy linh trận chung quanh bị linh lực phong bạo hoàn toàn làm nứt vỡ.

Ở phương xa mặc dù Nhạc Vũ không nhìn thấy rõ, nhưng có thể suy đoán tình

hình chỉ sợ không khá hơn bao nhiêu.

- Đây là oai lực thiên địa cắn trả hay sao?

Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ nhìn lên phiến thiên không, nơi xa hắn có thể trông thấy vô số lôi quang, nhưng không phải nhằm vào yêu thú mà nhằm vào những tòa linh trận.

Kể từ khi hắn phá vỡ một trong những trụ cột trọng yếu nhất của tòa đại trận, ý niệm của thiên địa đã có dư lực tự mình duy trì phản kích.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm giác bên trong thế giới này vẫn còn có một cỗ lực lượng không biết nằm ở phương vị nào còn đang ương ngạnh áp chế lực lượng thiên địa nơi đây.

Sau một khắc, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, trên mặt hiện lên vẻ nhẹ nhàng, nguy cơ quanh quẩn trong lòng rốt cục đã thoáng thối lui, địch nhân cường đại phương xa tựa hồ cũng không còn nhìn thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm yên lặng điều tra, chỉ sau chốc lát liền điều tra ra được nguyên nhân.

- Thì ra là như vậy, tọa tiêu của hoàng hôn giới đã thay đổi rồi sao?

Vừa rồi khi thiên địa dị biến, Nhạc Vũ chỉ một lòng bỏ chạy, cũng không biết lúc ấy đang xảy ra chuyện gì. Hắn chỉ có thể suy đoán hắn là lực lượng của thế giới này đang đem bản thân nó kéo tới gần bên Ám Giới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 709: Vị diện chi tử

Tuy nguy cơ tạm trôi qua, nhưng trong nội tâm Nhạc Vũ vẫn cảm thấy trầm trọng, mảnh nhỏ hồng hoang này đã lệch khỏi vị trí bên trong thời không loạn lưu, nhưng với sự suy đoán của hắn, đây cũng chỉ có thể làm cho chủ nhân của thế giới này tạm thời tìm không được phương vị cụ thể của thế giới này mà thôi.

Tu sĩ cao cấp ai cũng là cường giả thông thiên, một khi đi tới tầng cấp Thái Ất chân tiên, thần thông càng thêm khó thể tưởng tượng.

Chẳng hạn như Thiên Li Tông, nếu muốn tính ra được phương vị cụ thể của hoàng hôn giới, cũng không phải là việc khó gì, nhưng có thể phải dùng tới một hai tháng, thậm chí chỉ trong một hai ngày. Mà thế giới này hắn lại tuyệt không thể buông tha.

Nơi này có tới mười mấy ức tín đồ của Chiến Tuyết, mà những sợi tơ tín ngưỡng còn liên tiếp tới thần quốc của nàng.

Nếu như bị những người kia tìm được thế giới này, sợ rằng sẽ tạo thành phản ứng dây chuyền kéo tới hỏng mất. Gần hai mươi năm gầy dựng của Tuyết nhi tại thế giới này cũng sẽ tan thành bọt nước, thậm chí sẽ làm cho nàng vẫn lạc.

Kết quả tốt nhất chính là thần cách rơi xuống cấp bậc thấp nhất, cùng vô số linh trân nơi đây, thật sự không chút cam tâm buông tha nơi này.

Sắc mặt Chiến Tuyết tái nhợt, tựa hồ cũng dự đoán được vận mệnh của chính mình, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh nói:

- Thiếu gia, ta xem hãy để chủ mẫu cùng ba người Băng Thiến rút về trước cho thỏa đáng. Những người kia có lẽ không bao lâu nữa sẽ tìm đến!

Thần sắc Nhạc Vũ thật âm trầm gật đầu, đang muốn phá không rời đi, đột nhiên trong lòng khẽ động, bắn ngón tay về phía trước. Ngay sau đó mấy trăm mai Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm như cơn mưa bắn về

phía trước, những nơi đi qua, núi đồi rừng rậm đều biến thành nát bấy.

Cũng không phải lực lượng của ngũ sắc quang châm gây nên, ngược lại Nhạc Vũ khống chế môn thần thông này đã tới mức vô cùng tinh diệu. Tất cả Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đã vững vàng cô đọng lại, không hề tiết ra ngoài chút nào. Nhưng lực lượng âm dương xung đột bên trong sinh ra nguyên từ lực vẫn tác dụng như trước, vì thế đem toàn bộ hoàn cảnh sự vật chung quanh đồng loạt biến thành nát vụn.

Ngay khi mấy trăm đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm hoàn toàn tiêu tán, bên ngoài mấy vạn dặm phương xa lưu lại mấy trăm hố đất lớn kinh người.

Nhạc Vũ thoáng giật mình ngây ra, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm hắn đã toàn lực thi triển, nhưng uy lực mạnh mẽ thật vượt xa sự dự liệu của hắn. So với hoàng hôn giới đã tăng cường ít nhất ba thành!

Ngay sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ hưng phấn.

- Quả nhiên vừa rồi cũng không phải ảo giác! Hôm nay ta không bị thế giới này bài xích, ngược lại có thể khống chế thêm càng nhiều thiên địa linh lực, cơ hồ tăng hơn gấp bội. Nếu có thể dùng thành thục, môn đại thần thông này uy năng sẽ càng thêm tăng cường!

Trong nội tâm Nhạc Vũ lại mơ hồ có chút hiểu ra. Vừa rồi mình phá vỡ sát trận đối với thế giới này mà nói nhất định giống như đại công đức khai thiên tích địa, vì vậy mình không bị bài xích, vì thế dù là từ bên ngoài đi vào thế giới này nhưng lại được thế giới này thừa nhận.

Hắn lấy ra Càn Khôn Dịch Bàn, dốc lòng suy tính thêm chốc lát, cuối cùng hắn phát hiện hết thảy quẻ tượng đều xác minh phỏng đoán của hắn. Sau đó hắn dừng lại, phát ra một tiếng cười khẽ.

- Đây chính là điều gọi là đứa con của vị diện sao? Ta ở Đông Thắng đại lục lại bị thiên đố kỵ. Nhưng đi tới thế giới này lại được hưởng đại khí vận, công đức lớn! Thật không không ngờ, như vậy nếu muốn giữ lại thế giới này không bị người khác cướp đoạt, chưa hẳn là không có phần thắng, thậm chí có thể đứng đầu trong thế giới này!

Suy ngẫm thêm chốc lát, Nhạc Vũ quay đầu hỏi:

- Tuyết nhi, ngươi có cảm giác bản thân mình có bị thiên địa nơi này bài xích hay không?

Chiến Tuyết khẽ nhướng mày, nàng hiểu ý của Nhạc Vũ, tiếp theo hồi tưởng lại nói:

- Trước khi tới nơi này, ta quả thật cảm giác sự khống chế của mình đối với linh lực tựa hồ yếu bớt hơn một chút, không biết có xem như bị bài xích hay không.

Nhạc Vũ nhất thời cười khẽ, hắn biết lời của Chiến Tuyết nói trước khi tới nơi này chính là ảnh hưởng khi hắn liên tục phá hư mười mấy tòa linh trận.

Sau đó sở dĩ nàng có thể khôi phục đoán chừng là vì vừa rồi nàng chém ra một kiếm đã đạt được công đức, vì thế được phiến thiên địa nơi này thừa nhận.

Tiếp theo trong mắt hắn ẩn chứa vẻ tiếc nuối liếc nhìn tòa sát trận bị tàn phá bên dưới. Hắn tự hỏi mình thật không đủ năng lực đem nó hoàn toàn phá vỡ, cũng không cách nào hoàn toàn trấn áp mười mấy thanh kiếm tiên kia, chỉ đành thở dài lắc mình phá khai hàng rào không gian bay đi.

Chỉ một lúc sau Nhạc Vũ đã lục tục tìm được mấy người Nhạc Trương thị. Quả nhiên tu vi của bốn người đã đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, nhưng giờ phút này ngoại trừ lực lượng thân thể còn chưa từng giảm xuống, nhưng bản thân muốn sử dụng điều động thiên địa linh lực lại giảm xuống tới Kim Đan cảnh. Cho dù là thân thể tựa hồ cũng bị lực lượng pháp tắc ước thúc, mười thành thực lực phát huy không tới nửa thành.

Nhạc Vũ cũng không lập tức đưa họ về thế giới bên kia, hắn dẫn theo bốn người cùng Chiến Tuyết và Sơ Tam, Đằng Huyền men theo mạch lạc linh lực bị hắn phá hư một đường cùng nhau hợp lực phá hủy những linh trận chi nhánh còn sót lại.

Quả nhiên đoạn đường càn quét bay tới, sau khi phá hủy hơn trăm linh trận, trong bốn người Nhiễm Lực cùng Lâm Trác thực lực mạnh nhất, chẳng những khôi phục thực lực thậm chí còn có chút gia tăng.

Sơ Tam cùng Chiến Tuyết là người xuất lực lớn nhất ngoài bản thân Nhạc Vũ, vì thế đạt được không ít chỗ tốt.

Được gọi là công đức, mặc dù Nhạc Vũ không cách nào phân biệt được nhiều hay ít, nhưng mơ hồ có thể dùng Vọng Khí Thuật phân biệt ra được quanh người mỗi người mơ hồ có được tử quang quấn quanh thân thể.

Mãi cho đến khi toàn bộ linh trận chi nhánh không quá trọng yếu hoàn toàn bị phá hủy, rốt cục Nhạc Vũ mới dừng tay.

Thật ra những linh trận còn sót lại giờ phút này vẫn còn sót vài nơi, chẳng qua những nơi kia đều có kiếm trận uy năng không kém trấn áp.

Không có Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, Nhạc Vũ không nắm chắc có thể đem phá vỡ, chẳng qua tạm thời gác sang một bên. Giờ phút này hắn nhìn ra chân trời xa xa, chỉ thấy hoàng hô trên bầu trời đã hoàn toàn tiêu tán, chỉ còn lại bầu trời xanh lam pha lẫn xanh biếc, không còn chút cảm giác giống như ngày tận thế của trước kia.

Ngoài ra không gian bình chướng cũng đang được chữa trị. Muốn phá vỡ tầng không gian ra ngoài, hôm nay Nhạc Vũ cũng phải tiêu hao thêm càng nhiều pháp lực, mà giống như Lâm Trác cùng Nhiễm Lực cũng không còn cách nào giống như lúc trước, có thể ra vào tự nhiên trong thế giới này.

- Vẫn còn chưa đủ! Cường độ của hàng rào không gian ước chừng chỉ đạt được bốn thành của Đông Thắng đại lục. Trên Thái Ất Chân Tiên ta chỉ sợ là phải chết mà thôi. Trừ phi là Ngọc Tiên trở xuống ta mới có năng lực chống lại một chút.

Nhạc Vũ cau chặt mày, hắn biết giờ phút này thế giới nơi đây đang cần thời gian để chữa trị phục hồi, nhưng cho dù hoàn thành thì cường độ của hàng rào không gian đoán chừng cũng không thể gia tăng thêm quá nhiều.

Ngay sau đó hắn lại nhìn tới những linh trận mấu chốt nhất, sau đó thở dài, nếu không cách nào phá hủy được linh trận, lực duy trì của phiến thiên địa này dành cho mình vẫn không cách nào hoàn toàn phóng thích đi ra.

Chỉ trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ không còn chút do dự rời khỏi hoàng hôn giới. Đợi đến khi hắn cùng Chiến Tuyết xuyên qua vô số thời không phong bạo quay trở về Đông Thắng đại lục, liền xuất hiện gần cạnh Băng Nguyệt Thiên Hồ tại Bắc Hoang, ngay bên trong khe nứt.

- Nhớ mười năm nay ta đã từng đi tới đây hai lần. Quảng Lăng Tông cũng đã phái hai đệ tử có số mệnh thâm hậu đi vào, đạt được mười mấy món siêu phẩm trọng bảo, hai môn đại thần thông, cùng vô số đạo điển linh đan, pháp lực bản thân của họ cũng được tiến nhanh. Ngay cả Hư Nhược Nguyệt cũng đi vào lần nữa, cũng đạt được một tiên bảo. Thật không biết hiện tại tu vi của nàng đã đạt tới mức độ nào.

Yên lặng nhìn tới thời không thông đạo, trong lồng ngực Nhạc Vũ chợt sôi trào như sóng triều. Thần hồn của hắn cảm giác được có một cỗ khí tức bất tường cùng khí tức binh đao sát phạt dâng lên.

Thiên cơ lẫn lộn, giờ phút này Nhạc Vũ đã không còn cách nào suy tính ra được tin tức gì giá trị. Nhưng hắn có thể rõ ràng biết được chuyến đi này của mình nhất định vô cùng hung hiểm.

- Chuyến đi Quy Khư Cung mật cảnh lần này chỉ sợ cơ hội sống sót không tới hai thành. Chẳng qua hiện nay cũng chỉ có nơi này mới có khả năng tìm được cơ hội bảo hộ hoàng hôn giới!

Nhớ tới đạo bạch quang kinh khủng kia, trong lòng Nhạc Vũ chợt căng thẳng, nhưng đạo tâm của hắn thật kiên cường, chỉ trong chốc lát tâm thần liền bình tĩnh trở lại.

Hắn cũng không lập tức tiến vào, trước tiên lấy ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, vật này chỉ bị hao hết linh lực, Nhạc Vũ chỉ cần tế luyện lại một chút liền khôi phục toàn bộ.

Phía sau đến chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân. Hắn vẫn dùng Nhật Nguyệt Thiên Luân kiếm trận trấn áp, bên trong hoàng hôn giới Nhạc Vũ phát hiện tới chín đôi, sau khi thu về dùng, trong tay liền có được chín đôi nhưng không biết có phẩm cấp thế nào. Nhưng ít nhất có thể cao cấp hơn Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm một chút.

Có được chín đôi tiên binh, những siêu phẩm phi kiếm Nhạc Vũ đã nhìn không thuận mắt.

Hồn thức ấn ký trên vật này đã sớm bị hắn xóa đi, ngay cả trí nhớ của khí linh cũng hoàn toàn trống rỗng.

Nhạc Vũ cần phải làm chính là đem vật này phân tích, thăm dò mạch lạc linh lực của chúng, sau đó bắt đầu tế luyện.

Đôi đầu tiên Nhạc Vũ dùng tới mười mấy ngày mới có thể sử dụng thuần thục tự nhiên. Mấy đôi sau chỉ dùng thời gian nửa ngày đã hoàn toàn thu phục. Kết cấu linh trận trong chín đôi tiên binh căn bản xê xích không bao nhiêu, tế luyện tất nhiên được dễ dàng như ý.

Hắn thử khống chế chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân xoay quanh trên không trung, phát ra từng đạo khí mang thật sắc bén.

Cảm giác bất tường trong nội tâm Nhạc Vũ có chút giảm bớt, hắn biết được bản thân mình vừa nắm giữ thêm được vài phần cơ hội an toàn rút lui khỏi Quy Khư Cung mật cảnh.

Ngay sau đó hắn thả ra mấy trăm thanh phi kiếm, tạo thành Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Lại dùng Nhật Nguyệt Thiên Luân trấn áp chín phương, chỉ một thoáng liền phát hiện khí tượng trong trận chợt đại biến!

Hắn vốn chỉ dùng bốn trăm năm mươi thanh phi kiếm, lần này tìm hiểu được Tử Khuyết Thiên Chương, hiểu ra được rất nhiều thiên địa đại đạo, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng được hắn thay đổi, tăng thêm một trăm năm mươi thanh phi kiếm.

Mà giờ khắc này sau khi để Nhật Nguyệt Thiên Luân khống chế chín phương bên trong kiếm trận, bóng kiếm bỗng dưng bạo tăng, đạt tới hơn hai ngàn đạo bóng kiếm. Ở bên trong kiếm trận bay lượn không ngừng, phảng phất như có chín đôi nhật nguyệt thay đổi liên tục, quang hoa rạng rỡ.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, thầm nghĩ cho dù chính mình xông vào bên trong kiếm trận chỉ sợ cũng chỉ có con đường chết. Ngay tiếp theo hắn tự tin cười lên một tiếng, đem huyền binh toàn bộ thu hồi, lại cùng Chiến Tuyết lao vào trong thời không thông đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 710: Mật cảnh sát cơ

Bên trong thời không thông đạo vẫn có vô số Hàn Anh Tinh Sa bắn tới.

Lần đầu tiên Nhạc Vũ đi vào đây cũng chỉ có tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, đối với vật này cực kỳ kiêng kỵ. Vào lúc này với tu vi Đại Thừa trung kỳ của hắn, cho dù chính diện đối chiến hắn cũng không hề sợ hãi.

Hiện tại hắn tế ra Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa, một đường va chạm, khiến trong thông đạo đều là linh lực cuồng phong bạo liệt, cùng những tiếng vang ầm ầm rền rĩ.

Nhạc Vũ mở ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ cuốn về phía trước, mấy ngàn viên Hàn Anh Tinh Sa liền bị hút vào bên trong. Nhìn thấy tinh sa phong bạo bị hắn hút nhiếp bỗng nhiên càng thêm cuồng liệt, trong hư không lại xuất hiện mấy ngàn viên Hàn Anh Tinh Sa, phảng phất như vô cùng vô tận bay đến. Lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngưng đọng lại, không hề do dự một đường bay qua.

Theo sát phía sau chính là hấp lực kéo hắn đi vào Quy Khu Cung mật cảnh. Không có phúc duyên của Hư Nhược Nguyệt, thời không loạn lưu lần này vô cùng cuồng bạo.

Lục diệp hồng liên dưới chân Chiến Tuyết đều mở ra, liền vững vàng ngăn trở thời không phong bạo ngay bên ngoài. Bất quá đoạn đường này cũng dùng thật nhiều thời gian mới tìm tới lối vào trước kia.

- Nhớ được lần trước đến đây, Ngũ Hành tinh khí đã bị ta thu gần hết, nhưng vì sao hiện tại vẫn còn nhiều Ngũ Hành tinh khí đến như vậy?

Nhìn thấy ngay trước lối vào có vô số ngũ sắc quang đoàn chẳng khác gì trước khi thế giới sơ khai hỗn độn nổ tung, Nhạc Vũ có chút nhướng mày khó hiểu.

Hàn Anh Tinh Sa cũng là như thế, cơ hồ khôi phục ngay tại chỗ. Ngoài ra linh thức của hắn cũng có thể cảm giác được linh trận cấm chế đã bị hắn phá hỏng

lần trước hiện tại đã hoàn toàn hồi phục như cũ.

Tựa hồ thông đạo không gian này có được khả năng tự mình chữa trị. Bất quá Ngũ Hành tinh khí quý giá như vậy rốt cục từ nơi nào đến? Vốn không thể nào trống rỗng tạo ra!

- Có chút cổ quái!

Nhạc Vũ khẽ cau mày, đang định cẩn thận quan sát liền cảm giác được đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong cơ thể kể cả đoàn tử khí toàn bộ đều bạo động lên.

Nhạc Vũ thầm cảm thấy thật bất đắc dĩ, chỉ đành tạm thời thu liễm tâm thần, chuyên tâm hấp thu Ngũ Hành tinh khí.

Hỗn độn bạo tạc bộc phát ra năng lượng thật lớn, dù là Linh Tiên Thiên Tiên cũng không thể làm được gì.

Nhạc Vũ không dám nhích tới gần, vẫn giống như trước kia không ngừng vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang, làm Ngũ Hành tinh khí không cách nào tụ tập bạo liệt, sau đó nhân cơ hội hấp thu.

Đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí trong cơ thể hắn cực kỳ khao khát đối với Ngũ Hành tinh khí, giờ phút này tham lam hấp thu không hề có chút tiết chế.

Bất quá một khi những tinh khí này bị hấp thu vào trong cơ thể hắn, Diễn Thiên Châu trong đầu Nhạc Vũ lại mạnh mẽ cướp đoạt một ít cho mình.

Nói tới thật sự kỳ quái, Hỗn Nguyên Khí bình thường cực kỳ bá đạo, dù Nguyên Dương Đao Luân muốn chọn Nhạc Vũ làm chủ cũng không cho phép. Giờ phút này đối với Diễn Thiên Châu lại không hề có ý bài xích, cứ tùy ý cho nó đoạt đi hai thành không hề phản ứng.

Đợi đến khi đem Ngũ Hành tinh khí nơi này hấp thu hoàn toàn, kích thước ngũ sắc quang đoàn bên trong đan điền tăng thêm một vòng nhỏ, mà đoàn tử khí trung ương cũng càng thêm mượt mà.

Lúc này Nhạc Vũ mới rút được thời gian quan sát bốn phía. Hắn nhìn thấy bên trong Quy Khư Cung mật cảnh có tia ngũ sắc quang hoa đang thẩm thấu ra ngoài. Tuy số lượng cực ít, nhưng nếu như tích lũy thêm mười mấy hai mươi

năm cũng đủ lấp kín toàn bộ thông đạo nơi này.

- Là pháp bảo? Linh trận? Hay là bản thân Quy Khư Cung mật cảnh có khả năng sản xuất đại lượng Ngũ Hành tinh khí?

Nhạc Vũ chỉ suy ngẫm chốc lát, nhưng vẫn không sao nắm được trọng điểm. Cuối cùng hắn không thèm suy nghĩ, vẩy ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, trực tiếp phá mở linh trận cấm chế xông vào bên trong Quy Khư Cung mật cảnh.

Vừa nhìn qua vẫn là một mảnh phế tích. Chẳng qua khác với lần trước, nơi này không biết do nguyên nhân nào càng thêm suy sụp hơn trước, ngay cả trên ngọn núi lớn cũng hiện ra nhiều phòng ốc bị tàn phá.

- Chẳng lẽ đã có người đột phá vào trong núi?

Nhạc Vũ có tâm muốn đi xem xét một phen, nhưng sau khi nghĩ lại đành thôi, hắn cùng Chiến Tuyết tìm kiếm những lối vào, sau đó bay tới.

Quả nhiên ở những thông đạo này cũng có rất nhiều Ngũ Hành tinh khí, số lượng không ít, nhưng vô cùng tinh thuần. Đoàn Hỗn Nguyên Khí vẫn tiếp tục hấp thu ước chừng số lượng bốn mươi bình ngọc bên trong Tử Vân tiên phủ, sau đó co rụt lại, giống như đã quá no nê, ngưng tụ thành một đoàn không tiếp tục hấp thu thêm được nữa.

Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ không ngờ gia hỏa này cũng có thời điểm ăn no sao!

Trong lúc mơ hồ hắn cảm giác được bên trong Hỗn Nguyên Khí tựa hồ đang phát sinh sự lột xác. Bất quá đoàn năng lượng này có đẳng cấp quá cao, vượt qua khả năng phân tích của hắn, mặc dù có thay đổi hắn cũng không hiểu được rõ ràng.

Tiếp theo Nhạc Vũ thầm cười một tiếng, vẫn dùng Càn Khôn Hồ Lô đem toàn bộ Ngũ Hành tinh khí còn lại thu vào.

Cho tới khi hắn phát hiện trong các thông đạo đều bị hấp thu sạch sẽ, lúc này mới nhìn về phương hướng ngọn núi chính bên trong Quy Khư Cung mật cảnh.

- Rốt cục nơi này đã xảy ra chuyện gì? Trên núi lại cất giấu thứ gì? Ngũ Hành tinh khí, Hàn Anh Tinh Sa, còn có bạch quang từng tru diệt hơn ngàn Linh Tiên. Nơi này mặc dù không Lang Loa Thiên Cảnh của Thính Vân Cung, nhưng vẫn có thể gia tốc được thời gian!

Nhạc Vũ đi về phía trước, không bao lâu đã đi tới địa phương phát hiện được thi thể của mấy ngàn tu sĩ Đại Thừa cùng Linh Tiên.

Cũng không biết linh trận cấm chế nơi này đã hoàn toàn bị thanh trừ, hay do nguyên nhân tu vi trận đạo của hắn đã tăng mạnh mẽ, trên đoạn đường này không hề gặp trở ngại, lại không gặp chút nguy hiểm nào.

Song đi tới nơi này, hai người Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đều co rụt con ngươi, trong mắt lộ vẻ kinh sợ.

Những thi hài nơi này vốn đã bị hắn thu hết toàn bộ để dành dùng phân tích, mà giờ khắc này trong phương viên hơn mười dặm rõ ràng xuất hiện thêm mấy trăm thi hài.

Phần lớn là tu sĩ Đại Thừa, nhưng cũng có hơn mười vị Linh Tiên. So sánh với những thi thể lần trước cơ hồ đều chết chung một kiểu như thế.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, cưỡng chế rung động trong nội tâm, bắt đầu kiểm tra những thi hài kia. Pháp khí không gian trên người họ đều đã bị lấy đi, còn lại cũng không có vật nào giá trị.

Ước chừng qua thêm chốc lát, chân mày Nhạc Vũ không khỏi cau chặt lại. Mấy chục Linh Tiên cũng chết chung một cách giống nhau, tuy làm người ta sợ hãi nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới hành trình đến Quy Khư Cung mật cảnh lần này của hắn.

Phiền toái nhất chính là hiện tại cũng vẫn có người cùng ở bên trong mật cảnh giống như hắn.

Sau một khắc hắn liền nghe Chiến Tuyết trầm giọng nói:

- Thiếu gia! Vừa rồi ta mới có cảm ứng, ở phía trước còn có nhiều người. Thực lực không thua kém tu sĩ Đại Thừa, hơn nữa số lượng rất nhiều, phải vài chục người. Theo ta thấy, hay là nhanh chóng thối lui thì tốt hơn.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt trầm xuống, thầm nghĩ đúng là sợ gì sẽ gặp đó. Chiến Tuyết có thần tính cấp năm, mặc dù không triển khai thần lữ nhưng cảm ứng đối với thần hồn của nhân loại vượt xa hắn. Theo tình hình trước mắt, đối với hắn mà nói chính là tệ hại nhất không thể nghi ngờ.

- Hơn mười tu sĩ Đại Thừa, thậm chí cả Linh Tiên Thiên Tiên sao?

Chỉ trong một thoáng, trong lòng Nhạc Vũ cũng sinh ra ý muốn rút lui. Hắn thầm nghĩ thêm vài ngày nữa quay lại có lẽ sẽ không chạm mặt với những người này.

Bất quá ý niệm này chỉ thoáng qua liền nhanh chóng biến mất. Tính cách Nhạc Vũ kiên nhẫn, lại có chút ý đánh cuộc, chuyện hắn quyết định xưa nay thật ít có việc lùi bước. Huống chi giờ phút này cũng không cho phép hắn tiếp tục kéo dài.

Khẽ nắm chặt tay, Nhạc Vũ quét mắt nhìn về phương xa nói:

- Ngươi có thể tìm được nơi ở của những người đó không?

Chiến Tuyết nhắm mắt lại, cắm kiếm xuống đất xa xa cảm ứng chốc lát, mở mắt ra trên mặt mang theo vài phần e thẹn:

- Ta chỉ cảm giác được đại đa số người đang ở bên trong núi. Nhưng cũng có vài người đang ở bên ngoài. Bất quá vị trí cụ thể ta phân biệt không rõ, chỉ biết tu vi những người này tựa hồ cao hơn chúng ta rất nhiều.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, chỉ thoáng do dự chốc lát vẫn tiếp tục đi về phía trước. Chẳng qua hắn càng thêm cẩn thận hết sức che giấu pháp lực cùng thần hồn ba động của hai người, trong tâm thần cũng càng thêm vài phần cẩn thận.

Đoạn đường đi về phía trước chỉ nhìn thấy vài cấm chế trước kia từng gặp đều đã bị phá hư.

Trong đó mặc dù còn chút bộ phận tương đối bí mật không bị xúc động, nhưng trên đường tiến thẳng về ngọn núi lớn, chỉ cần không cố ý lâm vào cũng không còn gì chướng ngại.

Nhạc Vũ có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm hộ thân, không cần

cố kỵ nơi này. Chỉ cần dùng toàn bộ tinh thần đề phòng những tu sĩ mà Chiến Tuyết đã nói.

Đi tới phía trước hơn mười dặm, đi tới nơi này ánh mắt Nhạc Vũ lại lần nữa bị một thi hài đang nằm trong đống phế tích cách đó không xa hấp dẫn.

- Xem khí tức chính là di thể thiên tiên.

Trong nội tâm Nhạc Vũ hiện tại dâng lên sóng lớn ba đào, nếu chỉ là tu sĩ Linh Tiên hắn tự tin mặc dù đánh không lại nhưng vẫn có thể bỏ chạy. Nhưng đối mặt tu sĩ tiên cấp, hắn hoàn toàn không có nửa phần nắm chắc.

Trong mắt Chiến Tuyết cũng lộ vẻ kinh nghi bất định, bình tĩnh nhìn thi hài. Nàng vẫn chú ý người này rõ ràng chết rất nhanh, tựa hồ bị một kiếm phá vỡ nê hoàn tủy hải, sau đó nguyên thần của người này chẳng biết đã chạy đi đâu.

Một lút lâu sau Nhạc Vũ vung tay đem thi hài người kia thu vào bên trong giới chỉ. Hắn bắt đầu thận trọng suy tính rốt cục có nên vì hoàng hôn giới mạo hiểm tới như vậy hay không?

Ở bên trong Quy Khư Cung mật cảnh này rõ ràng sát cơ nặng nề, lại chưa chắc có thể xác định tìm được vật gì đó có thể chống đỡ được Li Thiên Tông tìm kiếm hoàng hôn giới.

Suy nghĩ một lúc, vẻ mặt Chiến Tuyết chợt cả kinh, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi nhìn về phía bầu trời.

Trên ngàn trượng thiên không, chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một tu sĩ trung niên tuổi tác chưa đầy bốn mươi nhưng lưu trữ một chòm râu dài, giờ phút này đang chắp tay sau lưng cười cười đưa mắt nhìn xuống dưới.

- Dị giới tu sĩ, Linh Tiên cảnh giới.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Vũ chính là muốn lôi kéo Chiến Tuyết nhanh chóng bỏ chạy.

Song ngay khi hắn vừa đề tụ Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể, liền nhìn thấy trung niên tu sĩ phát ra một đạo pháp lực hướng hai người, khẽ cười nói:

- Hai Đại Thừa cảnh mà thôi, còn dám tới Quy Khư Cung mật cảnh, là tới tìm chết sao? Bọn ngươi làm sao có thể tiến vào?

Pháp lực ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ có hơn trăm vạn thạch, thanh thế thật lớn. Mà giờ khắc này Nhạc Vũ bỗng dưng cau mày, ý niệm bỏ chạy nhanh chóng tiêu tán, chỉ trong nháy mắt liền chuyển thành sát niệm rừng rực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 711: Vượt ngoài dự tính

"Xoạt" một tiếng vang sắc bén, trong tay áo Nhạc Vũ hiện ra một thanh trường đao hình dáng cổ xưa, phá không bắn ra, bay múa xoay tròn ngay trước người hắn.

Nhạc Vũ đưa tay cầm lấy, một đạo hồn niệm trực tiếp tập trung lên thân thể thần hồn của người nọ. Ngay sau đó thanh trường đao lập tức gầm thét, ý niệm trảm thiên liệt địa không chút sợ hãi trong một thoáng liền bắn thẳng tới chân trời!

Đôi mắt Chiến Tuyết lóe hồng quang, trong nháy mắt Bạch Đế kiếm trướng lớn hơn mười trượng, chuyển sát vi cương, chém về phía trước, liền đem pháp lực hóa thành cự chưởng chém nát. Thập Ngự Phục Ma kiếm trận triển khai quanh thân, xông ra mấy ngàn bóng kiếm, chém lên thân ảnh cao to trên bầu trời.

- Ân? Lại còn dám động thủ!

Tu sĩ trung niên đầu tiên lóe ra ánh mắt lạnh lùng, tiếp theo liền bị sức lực kinh khủng của Chiến Tuyết làm giật mình. Ngay thoáng chốc ánh mắt của hắn đã tập trung trên thanh đao của Nhạc Vũ. Đao ý mạnh mẽ bén nhọn cho dù chính hắn cũng cảm giác bên trong thần hồn của mình phát ra từng đợt đau đớn, có cảm giác không dám đối mặt giao phong.

- Chỉ là một tu sĩ Đại Thừa mà thôi, lại có hồn lực bức người như vậy, đâu có kém gì ta?

Tu sĩ trung niên theo bản năng liền bay lên trời, xa xa né tránh. Ngay sau đó hắn chấn động tay áo, mấy ngàn mũi nhọn màu đỏ sậm từ sau tứ tán bắn ra, cùng kiếm ảnh hợp cùng một chỗ, chỉ thoáng chốc đã chém nát những bóng kiếm.

Trong tay của hắn xuất hiện một loại pháp bảo tương tự như chiếc quạt lông, đang định quạt xuống, bỗng nhiên một đạo đao mang vô cùng mạnh mẽ chợt phá không xuyên tới, vô số thời không mảnh nhỏ lập tức bị cắt nát, chỉ chốc lát đã đem tiên y hộ thân của hắn phá vỡ, thân thể da thịt bị cắt sâu mất đường vết máu.

Trung niên tu sĩ chau mày, ngay tiếp theo liền cuồng nộ, giờ khắc này hắn chỉ muốn đem hai người trước mắt chém thành nát bấy!

Hắn vứt quạt không dùng, chỉ trong nháy mắt thanh quang bắn ra, hiện ra một ngọc bội hình tròn quấn quanh hai thanh long, xuất hiện ngay trước người hắn.

Thanh quang tán ra bốn phía, uy thế hiển hách đem đao mang trấn áp, đột nhiên vô số thời không toái nhận bỗng dưng bạo liệt, một đoàn lực lượng như muốn hủy thiên diệt địa cơ hồ bộc phát ngay trước mắt hắn, phá hủy phương viên trăm trượng chung quanh.

- Bí quyết đao pháp gì vậy? Cổ quái như thế!

Trung niên tu sĩ lập tức cả kinh, vẻ sợ hãi kinh ngạc vô tận đánh thẳng vào thần hồn, tiếp theo không chút do dự liền nổ tung ngọc bội, ngay cả cây quạt cũng nổ tan. Cả người hắn lập tức thoát thân ra ngoài ngay trong tích tắc linh lực phong bạo toái nát, toàn thân hắn nhuộm đỏ máu tươi, tiếp theo sau một khắc trên không trung hiện ra một đầu tham lang sáp sí đỏ rực cũng lao thẳng xuống.

Hắn theo bản năng xuất ra một mặt lệnh kỳ, một đạo ngũ thải linh quang phát ra cuốn về phía trước.

Trung niên tu sĩ vốn tràn đầy tự tin, chỉ trong chốc lát vẻ mặt liền biến đổi. Hình dạng của đầu tham lang trong nháy mắt liền phá vỡ ngũ thải linh quang, mà Bạch Đế kiếm ẩn núp bên trong thân ảnh cự lang ngưng tụ bảy trăm sáu mươi vạn thạch thần lực của Chiến Tuyết bỗng dưng bộc phát, chỉ một kiếm liền đem mặt lệnh kỳ chém thành nát bấy. Nguồn: http://EbookFull.Net

Cuối cùng dư lực của lệnh kỳ bị đánh tạt sang bên, tuy trung niên tu sĩ kịp thời lắc mình tránh né, nhưng vẫn bị Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết thật linh hoạt dứt khoát chém đứt cánh tay trái.

Cơ hồ quên mất đau đớn, tu sĩ trung niên bật lui về phía sau. Ngay khi nhìn vào ánh mắt hai người phía trước, trong mắt hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ khó tin. Chỉ trong một khắc hắn liền nhìn thấy tia ánh mắt lạnh băng không chút xúc cảm của Nhạc Vũ.

Trong con ngươi lóe đầy sát cơ, Nhạc Vũ tiện tay chém ra một đao, vô số bóng

kiếm đánh thẳng ra ngoài ngàn trượng, trong nháy mắt bộc phát, lực lượng xé nát pháp tắc liền đem thân thể của tu sĩ trung niên chém thành nát bấy.

Đợi tới khi năng lượng phong bạo hủy diệt hoàn toàn tiêu tán, trong mắt Nhạc Vũ không hề có chút mừng rỡ, ngược lại còn tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Thật sự quá dễ dàng! Linh Tiên tu sĩ sao chỉ có trình độ thấp tới như vậy?

Trước khi động thủ hắn chỉ cảm giác pháp lực của tu sĩ kia cao hơn mình một chút, thần hồn xê xích không xa. Nhưng trong đáy lòng hắn không có nửa phần nắm chắc. Thậm chí hắn đã làm sẵn chuẩn bị tâm lý một kích không trúng lập tức chạy trốn, hoặc chuẩn bị liều mạng tử chiến, nhưng kết quả cuối cùng lại vượt ngoài ý liệu.

Mặc dù người kia có chút khinh thường địch thủ, nhưng Nhạc Vũ cũng chỉ mới sử dụng Nghịch Thiên Đao đã dễ dàng vững vàng áp chế người kia! Những thần thông pháp bảo khác còn ẩn giấu vẫn còn chưa được sử dụng!

Mà kết quả cùng Chiến Tuyết hợp lực đã lập tức đem người kia miểu sát ngay tại chỗ! Ngay cả thủ đoạn nào khác cũng chưa cần dùng tới.

- Đây chính là Linh Tiên sao?

Chỉ trong một thoáng Nhạc Vũ chợt có cảm giác vô cùng hoang đường buồn cười. Cảm giác cẩn thận lẫn kính sợ vừa rồi phảng phất giống như một câu chuyện cười.

Tại Đông Thắng đại lục trình độ của tu sĩ Đại Thừa cùng Tán Tiên bình thường cũng đã ngang hàng với thực lực của Linh Tiên vừa rồi, nhưng những Linh Tiên này chưa hẳn chiến thắng được một cửu kiếp Tán Tiên bình thường. Chẳng hạn thực lực như Đông Hoa Tán Nhân, Thanh Huyền Tán Nhân căn bản đã có thể hoành hành không cần e ngại. Nhìn thân thể người này rèn luyện cũng xem như không tệ, pháp lực cũng mạnh hơn cửu kiếp Tán Tiên rất nhiều, nhưng xem phản ứng vừa rồi của hắn, cũng không giống như là người từng có nhiều cuộc thực chiến, thực lực không ngờ lại yếu ớt tới như thế. Mà tiên bảo gì đó của hắn chẳng qua chỉ cùng một tầng cấp với Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm của hắn mà thôi.

- Người này thật quá kém! Cảm giác như chỉ cần một mình Tuyết nhi cũng có thể giết chết hắn!

Chiến Tuyết thu hồi Bạch Đế kiếm cùng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, khẽ cau mày, nhìn cánh tay bị chém đứt của Linh Tiên kia, khó hiểu lắc đầu.

Nhạc Vũ cười tự giễu, tiếp theo lại nghiêm mặt nói:

- Vừa rồi thật quá mạo hiểm, nếu không gặp phải chuyện bất đắc dĩ, đừng nên dùng vu lực thì tốt hơn!

Chiến Tuyết gật đầu yên lặng không nói, tiếp tục đưa mắt nhìn ra xa, sau đó vẫy tay, trong tay xuất hiện một tiểu châu bị vỡ, phân biệt một lát lại đưa cho Nhạc Vũ, thanh âm lạnh lùng nói:

- Thiếu gia! Hắn do vật này giấu diếm được linh giác của ta.

Nhạc Vũ cầm trong tay, chỉ làm phân tích thoáng qua liền hiểu rõ linh trận bên trong, nguyên lai là Ẩn Linh Châu! Hắn cầm chặt trong tay niết thành bột phất, tiếp theo hắn lại đưa mắt nhìn về phương xa.

Viên hạt châu này tự nhiên có thể sánh bằng Ẩn Linh Châu trước kia của hắn, đáng tiếc đã bị hư hao không cách nào sử dụng.

Bất quá giờ phút này điều hắn để ý chính là những tu sĩ tiên đạo tiến vào nơi đây, nếu người người đều có thủ đoạn che đậy linh lực, chỉ sợ không phải là chuyện trùng hợp.

- Vô luận như thế nào, nếu những Linh Tiên này đều chỉ có trình độ như người kia, cũng không cần quá để ý! Tòa núi lớn này ta vẫn có thể đi xem qua một chút.

Nhạc Vũ vừa nghĩ tới đây, không do dự thêm chút nào, trùng hợp nhìn thấy vẻ mặt Chiến Tuyết lộ vẻ ngưng trọng nhìn về nơi xa, trong lòng hắn biết được nhất định động tĩnh vừa rồi tại đây đã làm kinh động những người khác trong Quy Khư Cung mật cảnh. Nhạc Vũ liền thu thập mọi thứ, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng trong nội tâm hắn vẫn không hề có chút buông lỏng khinh thường.

Dù sao trong những tu sĩ Linh Tiên hắn chỉ mới gặp phải một người mà thôi. Rốt cục có phải đều yếu ớt như thế hay không, hay chỉ riêng một mình tên kia là trường hợp đặc biệt. Nhạc Vũ không cách nào xác nhận, điều hắn có thể làm là

phải thêm nhiều cẩn thận, chẳng qua trong nội tâm cũng đã có cảm giác hơi sợ hãi đối với những người đã chứng nhận tiên đạo kia.

Có được một lần kinh nghiệm từ sau khi quan sát Ẩn Linh Châu, Chiến Tuyết dẫn hắn tránh đông tránh tây, không còn gặp gỡ bất cứ người nào, duy nhất trên đoạn đường tiến tới đã gặp thêm mười mấy cỗ thi thể của Linh Tiên cùng Thiên Tiên.

Mãi cho tới khi đi tới sơn môn hai người mới ngừng lại. Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên ngọn núi cao mấy vạn trượng phân chia vô số đình đài lầu các. Nhưng chỉ cần nhìn thấy khí thế như vậy liền biết ở mấy vạn năm trước nhất định là cực thịnh một thời!

- Quy Khư Môn quả nhiên khí tượng thật lớn! Tại sao lại đột nhiên bị suy tàn tới mức độ này!

Nhạc Vũ âm thầm kinh dị, ngay sau đó liền đem lực chú ý nhìn tới sơn môn phía trước. Linh giác của hắn cảm giác được xa xa cũng có hai gã Linh Tiên đang trú đóng tại đây.

Tuy giờ phút này tầm mắt bị ngăn trở, không cách nào nhìn thấy, nhưng hắn có thể loáng thoáng phân biệt hai người này cũng cùng một đẳng cấp với người vừa rồi. Mấy người này ít nhất có tám phần là tu sĩ đồng môn. Bọn hắn cũng thật thông minh, không chạy quanh sưu tầm mà ngăn chặn ngay nơi này. Nghĩ tới đây, Thiên Ý Kiếm trong tay áo Nhạc Vũ đã lặng lẽ bắn ra, cầm chặt trong tay. Hắn đang muốn dẫn động kiếm quyết, Chiến Tuyết chợt híp mắt nói:

- Bên kia hắn còn có một người tu vi khó lường!

Vẻ mặt Nhạc Vũ giật mình, ngạc nhiên nhìn qua Chiến Tuyết.

Có thể giấu diếm được linh giác của hắn cùng Chiến Tuyết, hoặc là có được Ẩn Linh Châu cấp bậc cao hơn, hoặc tu vi pháp lực hơn xa hai người bọn họ.

Ánh mắt Chiến Tuyết thật bình tĩnh trong suốt, nhưng tràn đầy vẻ sát cơ kiên quyết. Nhạc Vũ cười khổ, thầm nghĩ bản thân mình giờ phút này vì sao còn không quyết đoán bằng một nữ tử? Tiếp theo trong con ngươi hắn cũng lóe lên lệ khí.

Đã đi tới nơi này, không thể lui bước nếu không đạt được kết quả, nơi nào còn cần do dự? Điều hắn có thể làm chính là đem mọi thứ cản đường chém giết là xong!

- Giết!

Trong miệng quát lạnh một tiếng, hồn niệm thần thức của Nhạc Vũ liền dung nhập vào trong phiến thiên địa nơi này.

Trên bầu trời như có thiên ý mênh mông cuồn cuộn phủ xuống. Thiên Ý Kiếm trong tay Nhạc Vũ bỗng nhiên vang lên tiếng long hồn phẫn nộ gào thét, sau đó cực kỳ tùy ý bắn tới.

Với thành tựu căn cơ trận phù cùng pháp lực của hắn giờ phút này, đã sớm đem ba chiêu trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm suy diễn thành trăm ngàn chiêu thức tan ra trong một kiếm. Sau đó hắn tự nghĩ ra Thiên Ý Kiếm, lại càng am hiểu được kiếm ý thâm sâu, trận đánh mấy tháng trước lại càng thu hoạch hơn rất nhiều.

Một kiếm chém ra, nơi cổ Nhạc Vũ sái ra một đoàn máu tươi. Đầu của một Linh Tiên tu sĩ ở nơi xa đột nhiên bị bắn lên, kim dương thần thoát ra, trên mặt tràn đầy vẻ mờ mịt kinh ngạc nhìn quanh bốn phía. Giống như mãi đến giờ phút này cũng không hiểu được vì sao thân thể mình lại bị phá hủy.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, đây mới là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mà Quảng Lăng Tán Nhân đã sử dụng hoành thành nhân gian!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 712: Có ba bảy loại

Chỉ trong nháy mắt liền giết chết một gã Linh Tiên, hai người còn lại cũng chợt sực tỉnh, một đạo cương khí hạo liệt giống như cự pháo từ phía đối diện bắn tới, trên dọc đường toàn bộ kiến trúc cơ hồ đều bị phá hủy.

Chiến Tuyết đứng ngay trước người Nhạc Vũ, một tầng quang bích thất thải lưu ly dựng lên. Cương khí kịch liệt va chạm vào quang bích cùng lục diệp hồng liên không hề có chút dao động, vô số cương phong linh lực hướng hai bên tứ tán, ở trung ương lộ ra một thanh hồng sắc tiểu kiếm đánh sâu vào Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, mang theo sóng gợn không thôi.

Ở ngay trước mắt hai người, hiện trường của ba Linh Tiên đang đứng lại hiện ra.

Trong đó người chỉ còn lại nguyên thần gương mặt tràn đầy ngạc nhiên, cơ hồ liều lĩnh ném ra pháp bảo cùng phù triện bảo vệ quanh thân mình.

Hai người khác trong mắt bắn ra lãnh mang, giờ phút này đang triệu hoán tiên bảo hộ thân. Tốc độ của một người khá nhanh, hơi phất tay áo đã lấy ra một bình nhỏ, sau đó một đạo quang mang màu trắng từ trong bình bắn ra, trong tay áo hắn bay ra sáu phù triện, chuyển quanh bạch quang kia, xa xa đánh tới nhanh đến mức cơ hồ làm người ta không cách nào phản kháng.

- Băng Phách Thần Quang.

Nhạc Vũ cau mày, không hề cử động, trong lòng như không có chút ưu tư, cả người phảng phất như dung nhập thiên đạo, chỉ đem thần hồn của mình tập trung vào một trong ba người.

Sau một khắc, Thiên Ý Kiếm trong tay hắn lại chém ra, chẳng qua lần này hắn đâm thẳng lên không trung, phảng phất như không cách nào chém xa hơn được nữa, chỉ có long hồn trên thân kiếm không ngừng cuồn cuộn phẫn nộ gào thét.

Chỉ trong chốc lát, bạch sắc quang hoa trắng như tuyết đã bay tới trước mặt hai

người.

Chiến Tuyết hừ lạnh một tiếng, vẫn ngăn cản ngay trước người Nhạc Vũ, chỉ đem Bạch Đế kiếm ghim xuống mặt đất, cương sát bốc lên, uyển nhược chẳng khác gì một con cự lang giương cánh hung hoành.

Bạch quang đánh tới, chỉ chốc lát đã đông cứng không gian mấy ngàn trượng quanh thân hai người, tiếp theo sáu phù triện cũng nổ bung ra hàn lực, tầng băng càng thêm kiên đọng, nhiệt độ không gian hạ xuống tới cực điểm.

Nhưng sau một khắc, tầng băng thật dầy kia lại phát ra tiếng vang răng rắc, đầu tiên vỡ ra như mạng nhện nứt vỡ, tiếp theo liền bạo liệt hoàn toàn, hai người bên trong hoàn toàn không chút tổn thương, hư ảnh tham lang quanh người Chiến Tuyết càng thanh thế cực lớn.

- Chỉ là tu sĩ Đại Thừa?

Người chỉ còn lại nguyên thần lập tức nhướng mày, chỉ cảm thấy lực lượng nữ tử trước mặt càng hơn bọn hắn. Nhưng bản chất pháp lực còn nằm ở cấp thấp hơn.

Nhưng nàng hiểu biết cùng khống chế thiên địa đại đạo còn hơn xa ba người bọn hắn. Tuy cảnh giới hơi thấp nhưng chiến lực phảng phất không dưới ba người bọn họ!

Chỉ chốc lát sau hắn phảng phất như nghĩ tới điều gì, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ:

- Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, đây là đại thần thông! Hai người này là đại thần thông tu sĩ!

Hai người bên cạnh hắn sắc mặt ngưng đọng lại, một người vốn chưa động thủ nhưng hiện tại tay kết pháp ấn, mặt lộ vẻ đau đớn, tựa hồ đang đau khổ chống đỡ thứ gì đó. Ngay cổ hắn rỉ ra một đường tia máu, một người khác thấy bình ngọc vô dụng, sau một khắc liền ném ra một tam sắc phi kiếm lên giữa không trung, tràn ra quang bích tam sắc lam hồng tím bảo vệ chung quanh, một cỗ từ lực chấn động khắp nơi.

Lúc này Nhạc Vũ chợt phun ra một chữ "giết", thân kiếm mạnh mẽ lóe lên quang mang, xuyên ra âm thanh như xé tan vải vóc, thế như chẻ tre vẽ ra một

đường vòng cung quỷ dị, đồng thời đem vết thương trên cổ hắn cắt sâu hơn một tầng.

Tu sĩ vốn đang kết ấn nhất thời không chút dấu hiệu, đầu của hắn bị bắn lên, dòng máu nơi cổ phun ra cao tới mấy trượng.

Giờ khắc này Chiến Tuyết cũng không tiếp tục phòng thủ, giơ lên Bạch Đế kiếm, thân hình như điện chớp phá không bay lên, chém thẳng về phía trước. Chỉ thoáng chốc, liền đem tam sắc phi kiếm chém đứt vỡ, thế kiếm không ngừng, chém thẳng về phía tu sĩ còn giữ được thân thể, sau một khắc vang ra thanh âm va chạm thật lớn, đem viên châu màu trắng hộ thân của người kia đánh nát bấy, khiến hàn lực bên trong bạo liệt, tràn khắp bên trong ngàn trượng.

Sắc mặt người kia tái nhợt, tiện tay ném ra một tiểu thuẫn ngăn cản, cả người thối lui về phía sau, hai người khác hóa thành hai đạo độn quang xa xa bỏ chạy.

Vẻ mặt Nhạc Vũ âm trầm, híp lại hai mắt, liền không dùng Thiên Ý Kiếm, lấy Nghịch Thiên Đao cầm trong tay.

Ý niệm thần hồn của Nhạc Vũ lại thêm lần nữa chuyển đổi, thoát khỏi kết hợp cùng thiên đạo, đao ý kích động thêm lần nữa phóng lên cao.

Lưỡi đao trong tay sắc bén chém ra vô số thời không mảnh nhỏ, chia ra làm hai, thẳng chém tới hai nguyên thần đang bỏ chạy xa xa.

Một đao nghịch thiên dù là Linh Tiên chân chính cũng khó thể ngăn cản, huống chi giờ phút này chỉ là nguyên thần tương đương lục kiếp Tán Tiên?

Chỉ trong chốc lát cả hai nguyên thần pháp bảo đều bị chém thành nát bấy.

Cơ hồ cùng một lúc, Nhạc Vũ chợt giẫm lên mặt đất. Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ tầng thứ mười bỗng nhiên phát động, đem thân hình của Linh Tiên còn sót lại giữ chặt lấy. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Sát cơ trong mắt Chiến Tuyết lóe lên, một kiếm chém thẳng lên thân thể người kia, mang theo bảy trăm vạn thạch sức lực đem thanh quang hộ thể cùng tiểu thuẫn hoàn toàn đánh vỡ, mấy ngàn bóng kiếm của Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, năm thanh tiên binh vô số kiếm khí đồng thời xoắn mạnh, trong nháy mắt đã phá khai những phù triện hộ mệnh quanh người hắn, đem thân thể hắn cắt

thành ngàn đoạn!

- Cũng may tu vi của người này chẳng qua chỉ là Linh Tiên mà thôi! Thực lực so với người vừa rồi còn kém hơn một chút.

Nhạc Vũ khẽ thở ra một hơi, đem Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao thu trở về trong tay áo.

Sau đó nhìn thấy Chiến Tuyết giết người kia xong cũng không phá tan nguyên thần, lại phát ra một cỗ sát lực to lớn vững vàng bao vây hắn. Lại đem vô số thần lực thẩm thấu đi vào, đông cứng nguyên thần, ánh mắt hắn không khỏi tán thưởng nhìn Chiến Tuyết.

Hắn cũng không dám ở lâu nơi này, Quy Khư Cung mật cảnh tuy chỉ có phương viên vài ngàn dặm, nhưng lại giấu diếm cấm chế khắp nơi, trừ phi là Ngọc Tiên trở lên, nếu không thật không có ai có thể tùy ý hành động nơi này.

Nhưng theo động tĩnh vừa rồi, đoán chừng chỉ cần vài lần hô hấp liền có người chạy tới nơi đây.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ vung tay thu hồi vật tùy thân của ba người kia, sau đó xông vào bên trong cung điện trong núi.

Đoạn đường này đúng là xông loạn khắp nơi, chỉ bằng linh giác cùng thành tựu phù trận tránh né nguy hiểm, vẫn hướng sâu trong núi chạy được hơn mười dặm mới dừng lại.

Giờ phút này trong lòng hắn vẫn còn chút hoảng hốt, vừa rồi động thủ chỉ trong vài lần hô hấp, cơ hồ chỉ là trong nháy mắt đã đem ba Linh Tiên toàn bộ tru diệt.

Tuy hắn từng có kinh nghiệm trước đó, nhưng đó dù sao cũng là tu sĩ Linh Tiên cảnh giới!

- Kỳ quái! Pháp lực thân thể những người này cũng không tính là quá kém. Nhưng sự thông hiểu của những người kia đối với thiên đạo pháp tắt lại quá ít! Uy năng tiên khí cũng có chút hơi thấp, tuy phẩm chất thật tốt lại dùng tài liệu cao cấp luyện chế, nhưng linh trận thô ráp, chỉ có thể phát huy ra được năm phần diệu dụng. Ngay cả Băng Phách Thần Quang vừa rồi đẳng cấp bất quá chỉ đạt tới mười hai tầng mà thôi, ta chỉ cần giơ tay liền có thể phá vỡ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vô cùng cổ quái, tiên binh tiên bảo luyện chế thô ráp thì cũng thôi, nhưng sự thông hiểu về thiên địa đại đạo thật sự quá ít, mười thành uy năng chỉ dùng ra được bảy thành.

Nếu không phải thời gian cực ngắn, Nhạc Vũ có tự tin mặc dù không sử dụng Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao, chỉ trong vòng trăm lần hô hấp hắn có thể một mình đem ba người kia giết chết!

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ đem nguyên thần mà Chiến Tuyết chộp tới hút vào trong tay. Đầu tiên dùng Ngũ Sắc Thần Quang đánh vào bên trong, đoạn tuyệt ý nghĩ tự sát của người kia, sau đó dùng Hoàng Quan Tâm Thuật xuyên qua Nê Hoàn tại mi tâm, xuyên vào bên trong thần hồn của người kia.

- Ân? Không ngờ là một vị thiếu môn chủ, con của một vị Ngọc Tiên tu sĩ.

Nhạc Vũ cảm giác da đầu tê dại, biết giờ phút này mình lại liên lụy một lần ân oán nhân quả.

Tiếp theo hắn chợt cười một tiếng, chỉ cảm thấy được giờ phút này mình làm cũng đã làm, không còn gì để e ngại. Sau đó hắn tiếp tục tìm tòi trí nhớ của người kia, không bao lâu đã có thu hoạch.

- Nguyên lai đến từ một thế giới tên Thiên Huyền Giới, có phương viên mấy vạn ức dặm. Bảy ngàn quốc gia, hai mươi vạn tông môn, tu sĩ đạt tới Thái Ất Chân Tiên cảnh giới! Hắc! Nhìn vào độ dày linh lực của thế giới này, chỉ sợ so với hồng hoang bổn giới ngày trước cũng không kém được bao nhiêu.

Vừa buông nguyên thần của người này, rốt cục Nhạc Vũ cũng không biết bản thân mình nên ghen tỵ hay là cảm thấy may mắn đối với hắn.

Bên trong Thiên Huyền Giới, chẳng những tuổi thọ cao tới mức người tại Đông Thắng đại lục không thể sánh bằng, gặp khó khăn khi tu hành cũng sút giảm tới mấy đẳng cấp.

Nói ngắn gọn, loại tư chất như Nhạc Vũ trước kia chỉ sợ cũng miễn cưỡng tu hành tới Kim Đan cảnh, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước.

Bởi vì thiên địa rộng lớn, lực lượng thế giới bổn nguyên cực lớn, không sợ bị tổn

hại, lực bài xích trói buộc đối với tu sĩ cũng không mạnh mẽ, uy năng thiên kiếp thua xa Đông Thắng đại lục.

Nhưng có lợi thì có tệ, ở bên trong Thiên Huyền Giới cho dù là người có thiên tư tuyệt thế muốn tìm hiểu thiên đạo cũng cực kỳ khó khăn.

Bên trong thế giới này, cũng có người có được thần uy thông thiên. Nếu có thể tu thành đại thần thông, bình thường càng có thể hoành hành ngang ngược.

- Quả nhiên cho dù là Linh Tiên cũng phải phân chia ba bảy loại, ta đây chẳng qua chỉ gặp vận khí mà thôi.

Nhạc Vũ thấy buồn cười, nhớ lại kiếp trước bình thường cuộc sống tiêu khiển của hắn cực ít, nhưng lại thích chơi game cùng những vị chiến hữu. Luôn nhắc tới những trò chơi anh hùng, tinh anh hay gì gì đó.

Hắn thầm nghĩ mình dễ dàng giết chết ba người chỉ sợ là dạng cấp thấp mà thôi, cho dù không phải chỉ sợ cũng không kém bao nhiêu.

Chẳng qua thật sự không biết tình hình của Thiên Huyền Giới là như thế, nhưng ở trong hồng hoang bổn giới lại là thế nào?

Linh Tiên bên đó có yếu ớt như mấy người này hay không?

Hắn thu hồi suy nghĩ, ngược lại nghĩ tới tin tức lấy được trong thần hồn người này, sau đó chân mày cau lại.

- Lần này tiến vào hơn sáu mươi người, hơn phân nửa đều đã đi vào trong núi. Tuyết nhi cảm giác không được, xem ra đều dùng Ẩn Linh Châu, cũng may không cùng một môn phái. Những người khác thì cũng thôi, vấn đề có hai gã Ngọc Tiên, còn có ba người tu thành đại thần thông, chỉ sợ có chút khó dây vào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 713: Phục Hi Tàn Kính

Trong lúc nhất thời dưới chân núi lớn xuất hiện một vị lão nhân tinh thần dồi dào đang đứng suy tư quan sát dấu vết chiến đấu lưu lại nơi này. Ba bộ thi hài cũng đã bị lấy đi, chỉ còn lại chút kiến trúc phòng ốc bị phá hủy còn lưu lại.

Ngoài ra bên cạnh còn có mười mấy người đứng quanh bốn phía, trang phục khác nhau, có người trong mắt mang theo vẻ kiêng kỵ, có người nhìn có vẻ hả hê.

Chỉ có hai người trong đó mặc trang phục giống ba người đã chết, trên mặt mang theo vẻ u sầu.

- Thủ đoạn thật lợi hại! Thiên Minh Tông của các ngươi có hai người toàn bộ đều là giá áo túi cơm! Còn Phương Tuyết Vĩnh cũng từng hiệu lệnh một phương, bên trong những Linh Tiên tu sĩ cũng là người nổi bật, tùy thời đều có thể đột phá tới Thiên Tiên cảnh giới. Hơn nữa thiếu tông chủ của các ngươi cũng được chính Hứa tông chủ tài bồi, tiên bảo trên người cũng không phải vật phàm, giờ phút này chỉ trong vài lần hô hấp đã phải bỏ mạng tại chỗ.

Lão nhân kia nói tới đây, tiếp theo khẽ mỉm cười nói:

- Vô luận vừa rồi xông vào rốt cục là mấy người, nhưng có thể trong vòng ba lần hô hấp tru diệt mấy vị tu sĩ Linh Tiên, nhất định có thực lực bất phàm! Theo ta thấy, những người này tuyệt không quá hai người, hơn nữa ít nhất thực lực cũng tương tự chúng ta! Lão phu xấu hổ, thậm chí nhìn không ra bọn họ đã sử dụng loại bảo vật nào. Dùng Tử Vi Đấu Sổ cũng suy tính không ra. Chỉ biết sau khi bốn người này chết, hết thảy thiên cơ quẻ tượng đều biến thành sương mù. Có vô số biến số, cát hung thật khó định. Thậm chí sẽ ảnh hưởng tới Thiên Huyền Giới của chúng ta. Mọi người có gì giải thích?

Đứng bên cạnh lão nhân là một đại hán tướng mạo kỳ vĩ cao lớn, nghe vậy không khỏi cười tự giễu:

- Nếu Tác Hóa tông chủ đã nói vậy tất nhiên sẽ không sai! Lão nhân gia còn chưa nhìn ra được, chúng ta cũng không có cách nào. Chẳng qua lần này vào được Quy Khư Cung mật cảnh, chỉ có bảy mươi người, là do các tông chúng ta đã thương lượng danh sách xong xuôi, cùng nhau đi vào, mỗi người tự tìm cơ duyên. Nhưng hai người kia rốt cục là từ nơi nào tiến vào?

- Không phải lúc trước có hai người tiến vào hay sao? Mặc dù không biết thân phận, nhưng lại là người có đại thần thông. Thực lực mạnh mẽ, chúng ta liên thủ cũng không ngăn trở được!

Người lên tiếng là một nữ tử, dung mạo chừng hai mươi tuổi, tay nâng một đóa bạch liên. Dung mạo nàng đoan chính xinh đẹp, lúc này cùng bạch liên tôn vinh nhau, còn rạng rỡ tuyệt luân.

- Làm sao có thể? Hai người kia ta ước chừng có thể đoán được chút thân phận, giờ phút này hơn phân nửa đang ở bên trong núi tìm kiếm. Lại không cừu không oán với Thiên Minh Tông, trừ phi bị bức bất đắc dĩ nếu không sẽ không dễ dàng động thủ giết người, cũng tuyệt đối không thể liên thủ. Mà hôm nay chúng ta chỉ mới vừa vào Quy Khư Cung mật cảnh mà thôi.

Lão nhân được gọi là Tác Hóa tông chủ nghe vậy liền cười một tiếng, tiếp theo trong mắt lóe ra lệ khí:

- Nói không chừng là tu sĩ từ dị giới đến đây! Bất quá ai biết được? Quy Khư Cung mật cảnh thông suốt trăm giới, thậm chí còn có lối đi trực tiếp tiến vào Hồng Hoang Giới. Nhưng nếu không phải tới được thời gian cố định, không cách nào mở ra, dù Thái Ất Chân Tiên cũng không cách nào xông vào. Cũng có thể là người của Thiên Huyền Giới dùng bí pháp tiến vào, không phải là không có khả năng!

Đại hán to con nhướng mày, tựa hồ có chút không thích khẩu khí của lão nhân, tiếp theo khẽ lắc đầu nói:

- Bất kể là như thế nào, nếu nhìn thấy hai người này nên nói chuyện đàng hoàng thì hơn. Bên trong Quy Khư Cung mật cảnh, chỉ cần tạo ra động tĩnh hơi lớn một chút là sẽ làm xúc động vật kia. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ nên dĩ hòa vi quý tốt nhất.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, người bên cạnh không có tư cách xen vào,

chỉ yên lặng lắng nghe.

Khi đại hán to con nói tới đây, hai vị tu sĩ của Thiên Minh Tông tuy hai tay nắm chặc, đôi mắt lóe vẻ oán hận nhưng cuối cùng không nói một lời.

Nữ tử kia liếc mắt nhìn hai người nọ, tiếp theo cười nhẹ nói:

- Bên chúng ta cũng không thành vấn đề. Nhưng chưa chắc khổ chủ người ta chịu nhịn xuống, Hoa Dục tuy là Linh Tiên cảnh giới, nhưng cũng tu luyện một môn Hỏa Vân thần thông, chiến lực tuyệt đối mạnh mẽ, dù ta và hai người các ngươi cũng không kiềm chế được. Nếu hắn không đáp ứng, chúng ta có nói thêm lời gì cũng vô dụng.

Lão nhân cùng hán tử to con nghe vậy cũng thoáng cau mày, tiếp theo không nói thêm lời gì, yên lặng quay trở vào bên trong sơn môn. Nữ tử tay cầm bạch liên hơi suy ngẫm một thoáng cũng đuổi theo.

Ba người này vừa rời đi, mười mấy người đứng bàng quan trên mặt liền hiện lên vẻ nhẹ nhàng. Vừa nhìn nhau, liền phát hiện trong mắt mọi người đều lóe lên vẻ phòng bị lo lắng.

- Ngoại trừ những người này, còn có hai người thực lực không rõ. Nhưng có thể suy đoán chiến lực nhất định phải hơn Thiên Tiên tu sĩ.

Đem tin tức mạnh mẽ lục soát từ nguyên thân kia phân tích xong, Nhạc Vũ liền cảm giác khó thể giải quyết, nhưng chỉ thoáng qua hắn liền khôi phục nụ cười. Hoàn toàn không nhắc tới Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm của hắn, chỉ nói tới Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang của Đằng Huyền ở thời đại hồng hoang còn là đại thần thông vượt cấp khiêu chiến.

Sau khi có được kinh nghiệm, có lẽ cho rằng đây chỉ là ngữ điệu khoa trương, chỉ là tin đồn vô căn cứ được ghi chép lại. Dù sao hắn tu tập mấy đại thần thông uy năng tuy mạnh mẽ, nhưng nhiều nhất chỉ có thể khiêu chiến hơn một hai cấp mà thôi.

Nhưng khi nhìn tình hình của tu sĩ bên Thiên Huyền Giới, hắn lại có vài phần tin tưởng, không phải thần thông của hắn quá yếu, mà là trình độ của tu sĩ Đông Thắng đại lục thật quá cao.

Có lẽ năm xưa Khổng Dật chân nhân từng dùng Đại Ngũ Thành Diệt Tuyệt Thần Châm tung hoành thế giới hồng hoang thực sự làm lòng người sợ hãi.

Theo thần thông pháp lực hôm nay của hắn, tuy Ngọc Tiên hay Thiên Tiên hắn có lẽ không chống đỡ được, nhưng nếu muốn giữ tính mạng hắn vẫn có đủ sức để làm.

Dù sao bên trong Quy Khư Cung mật cảnh chỉ cần làm ra động tĩnh hơi lớn một chút cũng không được, mặc dù muốn đấu pháp cũng phải vô cùng cẩn thận.

Nếu ép buộc hắn, cùng lắm chỉ là kết quả đồng quy vu tận mà thôi!

- Hi Hoàng Kính Toái Phiến? Nguyên lai là vật này!

Nhạc Vũ ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên đỉnh núi. Hắn thầm nghĩ nếu hai vị ở Thính Vân Thiên Cung nghe được tin tức, sẽ bất chấp trả giá nhất định đoạt cho được vật này!

Tuy không phải như Côn Lôn Kính, nhưng vẫn là thượng cổ tiên thiên linh bảo. Nếu có được vật này, như vậy thần thông Côn Lôn Tâm Kính của Thính Vân Thiên Cung nhất định có thể tăng thêm mấy thành uy năng.

Khi đó với thực lực của Thính Vân Tông, liền đủ trấn áp cả một thế giới.

Đây là từ nguyên thần người kia đoạt tới tin tức. Mấy ngàn năm trước, Thiên Huyền Giới có người tiến vào Quy Khư Cung mật cảnh, cuối cùng đều rơi vào kết quả vẫn lạc thê thảm. không biết vì sao lại có một người chạy thoát, trước khi trọng thương tọa hóa, đã để lại phương vị đi vào Quy Khư Cung mật cảnh, còn có tin tức về Phục Hi Tàn Kính.

Cũng chính vì vậy hắn liền khôi phục lại vài phần lòng tin.

- Bất quá Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn lại là thứ đồ gì?

Lần này Thiên Minh Tông vào mật cảnh, thật ra cũng không có yêu cầu gì xa vời, mục đích duy nhất chính là vật này.

Bất quá thật đáng tiếc Hi Hoàng Quan Tâm Thuật của hắn rốt cục không thể sưu tìm toàn bộ trí nhớ của người khác đem ra ngoài.

Vì vậy Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn hắn cũng chỉ nghe được kỳ danh, tác dụng cụ thể như thế nào thì hắn không biết được.

Chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy được vài tin tức không hoàn toàn trọn vẹn.

- Hồng hoang sát kiếp lan tràn, Thiên Huyền Giới có Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn có thể đem trấn áp số mệnh, thôi diễn thiên cơ.

- Thôi diễn thiên cơ? Chẳng lẽ cũng là đồ vật tương tự Càn Khôn Dịch Bàn? Có thể thôi diễn linh trận phù pháp, hay suy tính thiên cơ biến ảo?

Nhạc Vũ khẽ động tâm, hắn đã sớm cảm thấy Càn Khôn Dịch Bàn có tác dụng thật lớn đối với hắn, nếu như hắn lấy được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, có lẽ sẽ giải quyết được nguy hiểm của Hoàng Hôn Giới lần này.

Lần này hắn tới Quy Khư Cung mật cảnh không phải là vì tìm phương pháp phá vỡ vài tòa sát trận của Hoàng Hôn Giới hay sao?

Bất quá sau một khắc, Nhạc Vũ liền đè nén tâm tư, trong tay lật ra, hiện ra ba viên linh châu màu vàng nhạt.

Lần này hắn ở Hoàng Hôn Giới lấy được không ít đồ tốt, chỉ nói về Nhật Nguyệt Thiên Luân kiếm trận đã không thua gì Cửu Diệp Yêu Linh Thảo, xem như giá trị không nhỏ. Tuy vật tùy thân của ba người này rất nhiều, nhưng ngoại trừ hơn hai trăm viên tiên thạch, những vật khác hắn không hề có chút hứng thú. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Ngay cả những loại tiên phù kia Nhạc Vũ cũng không nhìn trong mắt. Đừng nói là hắn mang theo mười trương Chu Tước Chân Hình Phù, dù là Kỳ Lân Chân Hình tiên phù do chính tay hắn chế luyện thì những loại tiên phù này đã không cách nào sánh bằng, tối đa cũng chỉ đạt tới cấp độ thứ mười trong số những loại phù triện trong Đông Thắng đại lục mà thôi.

Duy nhất làm cho hắn có chút xem trọng chính là ba viên Ẩn Linh Châu.

Dựa theo trí nhớ của người nọ, tựa hồ đây là vật đặc sản của Thiên Huyền Giới, hơn nữa còn là nơi nơi đều có, dùng Thiên Thận Châu dưới đáy biển làm tài liệu chế luyện thành, sản lượng khổng lồ, ngoại trừ linh lực âm trầm, còn có thể chế

tạo ảo cảnh.

Vì vậy trong Thiên Huyền Giới ít có người tốn hao đại tinh lực tu tập thần thức linh giác, nguyên nhân là vì phần lớn thời gian bọn hắn không thể cảm ứng tới.

- Vật này cũng là thứ tốt! Đặc biệt là Tuyết nhi, vừa lúc hữu dụng. Sau này nếu có cơ duyên mang theo nhiều hơn đem về tông môn, lấy Thiên Thận Châu dưới đáy biển luyện chế Ẩn Linh Châu, đúng là uổng phí của trời.

Nhạc Vũ đem viên Ẩn Linh Châu có hiệu dụng mạnh nhất đưa cho Chiến Tuyết, sau đó tự mình cầm một viên đeo trước ngực. Vật này có thể giấu diếm thần lực, tất nhiên vô cùng thích hợp với Chiến Tuyết.

Về phần hắn, với Long Lân Kim Giáp cùng Tỏa Long Cô, cùng bản thân hắn khống chế pháp lực cực mạnh, vật này xem như dệt hoa trên gấm mà thôi. Bên trong ngọn núi này đã được chủ nhân Quy Khư Cung mật cảnh sử dụng phương pháp tu di, thoạt nhìn chỉ có phương viên hơn mười dặm, nhưng khi đi vào lại phát hiện cơ thể mình phảng phất như bị rút nhỏ đi, cả thiên địa cũng bất chợt trở nên rộng lớn.

Khắp nơi đều giấu diếm cấm chế, vô cùng hung hiểm.

Nhạc Vũ mới đi vào, liên tục va chạm vài nơi, đều dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ hóa giải, sau đó chuyển nguy thành an.

Thoáng phân biệt phương vị một chút, Nhạc Vũ chỉ trầm ngâm thoáng chốc liền hướng bên trái bước tới.

Di trân cất giấu bên trong Quy Khư Cung mật cảnh tựa hồ nên đến lúc xuất thế.

Trước khi người của Thiên Huyền Giới đến đây, nơi này cũng từng có nhiều tu sĩ đi vào, tiến sâu trong núi.

Nơi đây có rất nhiều linh trận cấm chế đều đã bị phá vỡ, mà hướng Nhạc Vũ đi vào vẫn còn đại trận tồn tại, vẫn là một con đường còn tương đối nguyên vẹn.

Trừ phi bị bất đắc dĩ, hắn tuyệt không nguyện đối mặt với tu sĩ của Thiên Huyền Giới. Mà những con đường khác bình thường cấm chế đều đã hư hao tương đối nghiêm trọng, nhất định đã bị vét sạch di trân không còn.

Quan trọng nhất chính là bên trong trí nhớ của nguyên thần Linh Tiên kia, một vị sư huynh của hắn tựa hồ đang đi vào phương hướng này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 714: Tiên bạt đầu trù

Một đường hướng thẳng tới, toàn bộ đình đài lầu các cùng những hoa viên động phủ vẫn chưa từng bị mở ra, tóm lại Nhạc Vũ một đường đi tới cũng không hề nhìn thấy có thứ gì bị hư hao.

Nhạc Vũ từng đi vào vài căn phòng, phát hiện bên trong phần lớn là nơi ở của những tu sĩ Linh Hư cùng Kim Đan cảnh.

Mãi cho đến khi đi tới vạn trượng, mới thấy có tu sĩ Nguyên Anh, nhưng vật dụng lưu lại không vào được tầm mắt của Nhạc Vũ.

Ở dưới chân núi nơi này, hắn là chỗ ở của những đệ tử tầng thấp nhất. Tuy nói tu vi không cao, địa vị vẫn hơn những người bên ngoài rất nhiều. Đoán chừng cũng có thân phận nội môn đệ tử như ở Quảng Lăng Tông.

Ngoài ra tuy nói những linh trận cấm chế nơi này vẫn còn giữ lại tương đối nguyên vẹn, nhưng chỉ là so sánh với nơi khác. Thật ra trước đó cũng có người dùng con đường này đi lên núi, trên đường đi cũng có nhiều cấm chế có dấu vết bị cưỡng chế phá hư.

Nhạc Vũ dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm lúc đi lên núi cơ hồ không chút trở ngại. Chẳng qua tốc độ còn hơi chậm một chút, mãi cho tới ba canh giờ sau mới đi lên giữa sườn núi.

Vừa đi lên được chừng một vạn sáu trượng, vẻ mặt Nhạc Vũ đột nhiên ngưng đọng lại.

Linh giác của Chiến Tuyết tựa hồ có điều cảm ứng, đứng lại bên cạnh hắn, liền nhắm mắt lại thả ra linh thức tới mức lớn nhất.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn mấy cỗ thi hài Linh Tiên nơi này, lâm vào trầm tư.

Hắn đã chết hơn sáu năm, xem tình hình không phải chết do Côn Lôn Kính mà

là có cấm chế khác.

Giờ phút này cỗ thi hài ngay trước mắt hắn thân thể pháp lực còn vượt xa tu sĩ cùng cấp, mặc dù không phải đại thần thông tu sĩ, cũng vượt xa những người cùng thế hệ.

Hiển nhiên đi tới chỗ này tình hình đã trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn lên bầu trời, phát hiện có vài chục tiểu đảo nho nhỏ phiêu phù trên núi, từ sườn núi tới đỉnh núi tổng cộng phải hơn ngàn tiểu đảo.

Nhạc Vũ đoán chừng đây mới là tinh hoa của Quy Khư Cung. Có thể ở nơi này có được một ngọn tiểu đảo phiêu phù riêng tư như thế, tu vi ít nhất phải là Linh Tiên cảnh giới. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ cũng không dừng lại nơi này quá lâu, một đường đi lên, đi thêm ước chừng ba ngàn trượng mới dừng lại nghỉ chân lần nữa.

Cũng không phải hắn không quan tâm tới di vật của những Linh Tiên kia, mà nếu bàn về cường độ cấm chế linh trận, khu vực của Linh Tiên cùng khu vực của Ngọc Tiên xác nhận xê xích không nhiều.

Nếu là như thế, cần gì vì một món lợi nhỏ phải mạo hiểm lớn như vậy, đi tìm di vật của Linh Tiên?

Lúc này Chiến Tuyết cũng đã mở mắt ra, đôi mắt đẹp lóe sáng nói:

- Thiếu gia, ta cảm giác bên kia có khí tức của một nhóm người, ít nhất là bốn tới năm người!

Nhạc Vũ cau mày, nhìn theo tay Chiến Tuyết, sau đó con ngươi co rút lại.

Thật ra không cần Chiến Tuyết cố ý chỉ điểm, Nhạc Vũ cũng đã lập tức chú ý tới hòn đảo phiêu phù kia.

Bởi vì hòn đảo quá mức đặc thù, kích thước lớn hơn những hòn đảo khác gấp ba lần. Ngay cả những hòn đảo nằm ngay trên đỉnh núi cũng không cách nào sánh bằng. Từ nơi này trông qua có thể nhìn thấy một dãy kiến trúc khổng lồ sừng sững trên đó.

Mặc dù bề ngoài không trang hoàng xa hoa, nhưng lại lộ ra vẻ trang nhã cổ vận, kết cấu kiến trúc khác biệt, nhưng chính là vì như thế mới làm người ta để ý tới.

- Chẳng lẽ Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn lại đặt ở nơi đó?

Trong mắt Nhạc Vũ hiện ra vẻ kinh ngạc, tiếp theo không chút do dự cầm theo Nghịch Thiên Đao dẫn theo Chiến Tuyết phóng lên cao.

Một đao chém ra, ngay dọc đường cơ hồ toàn bộ mấu chốt linh trận đều hoàn toàn hỏng mất, thời không toái nhận cách ly không gian cũng hoàn toàn bị trấn áp.

Đợi đến khi những cấm chế bị dẫn phát, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đã bình yên đáp xuống bên trên hòn đảo kia.

Giờ phút này ở phía sau hắn là một trận năng lượng phong bạo vô cùng bạo ngược, vô số lôi mang cùng thanh sắc quang nhận tràn ngập bên trong.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, chỉ liếc mắt nhìn ra phía sau, xác định cường độ dẫn phát cấm chế còn chưa đủ dẫn động Côn Lôn Kính bộc phát, lập tức thu hồi ánh mắt chuyển nhìn vào kiến trúc làm bằng gỗ khổng lồ ngay trước mắt.

- Năm sáu người sao?

Nhạc Vũ đứng bên ngoài phân biệt thoáng chốc liền âm thầm lắc đầu. Tiên gia linh trận trước kia hắn vốn không hiểu, nhưng hôm nay hắn cũng vẫn chưa thể hiểu được, chỉ có điều khác biệt chính là hôm nay hắn có thể rõ ràng phân biệt được chút mạch lạc bên trong, tránh né được tuyệt đại đa số cấm chế mà thôi.

Ngay sau đó hắn cũng bất kể tất cả mang theo Chiến Tuyết chạy thẳng tới phương hướng chủ điện.

Đoạn đường này hắn cũng nhìn thấy qua một ít dấu vết chiến đấu. Không giống như đang đấu pháp, hắn là có người muốn phản kháng linh trận lưu lại.

Nhạc Vũ âm thầm kinh hãi, nhìn thấy những dấu vết này hắn có thể suy đoán ra thực lực mạnh mẽ kinh khủng của những người kia.

Đi vào trong cung được vài dặm, trước mặt hắn là một đường thẳng tắp, cũng là con đường còn khá nguyên vẹn nhất trong số những con đường tại đây. Nếu có cấm chế không thể tránh né, hắn liền dùng Ngũ Sắc Thần Quang xuyên qua, hắn xem như vận khí không tệ, không chạm mặt một người nào.

Đi tới ước chừng thêm nửa canh giờ, Nhạc Vũ cảm thấy tầm mắt đột nhiên trở nên rộng rãi, trước mắt rõ ràng là một mảnh bình thai được chế tạo từ bạch ngọc, dài rộng cũng ước chừng tới ngàn trượng.

Ở ngay mặt đối diện là một hồ nhỏ nhân tạo, còn có một đại điện bằng gỗ lơ lửng trên mặt hồ, nhưng bốn bề gió lùa, ở bên trong có thể ngắm được cảnh quan xung quanh. Cũng có chút ít tương tự Thính Vân Thiên Cung mà hắn nhìn thấy lần trước, chỉ khác nhau ở kích thước lớn nhỏ mà thôi.

- Chẳng lẽ Thính Vân Thiên Cung có quan hệ gì với chủ nhân nơi này hay sao?

Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc, nhưng giờ phút này càng làm cho hắn để ý chính là tựa hồ nơi này chưa từng có người nào tới qua. Chẳng những toàn bộ kết cấu linh trận hoàn toàn nguyên vẹn, mười mấy món đồ vật bên trong đại điện bằng gỗ cũng còn bảo tồn nguyên vẹn.

Bên trong đại điện cũng không có vật gì ngăn cản, từ đây nhìn tới có thể hoàn toàn thấy thật rõ ràng.

Bên trong chỉ có một cây đàn ngọc cùng bốn thanh kiếm tiên đủ làm lòng người tâm động.

Nhưng nếu như nơi này bị người phát hiện qua, thật không có đạo lý buông tha dễ dàng.

Ánh sáng trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, tiếp theo dứt khoát xoay người đi về phía bên trái.

Đi tới nơi này, mỗi một bước đều sát cơ nặng nề. Nhạc Vũ đi bảy bước liền dừng lại một bước, khôi phục pháp lực, một lần nữa thúc giục Ngũ Sắc Thần Quang, thường thường cả một canh giờ cũng chỉ đi tới không được hai ngàn trượng.

Nhưng ngay khi hắn từ bên trái xuyên qua đình viện cùng con đường thật dài kia, vòng qua hồ nhỏ, trên mặt liền hiện lên nụ cười.

Ở trước mắt hắn hiện lên một lầu các treo tấm biển ghi rõ Đào Nhiên Cư, vừa lúc nằm ngay trung ương hòn đảo, ở phương vị trọng yếu nhất của linh trận. Cơ hồ toàn bộ thiên địa linh lực đều hội tụ tại đây, tiên khí nồng nặc.

- Tuy không tìm được nơi tàng đan dược, nhưng nơi tĩnh tu thế này hắn phải có nhiều bảo vật hơn mới đúng! Bên trong sẽ có nỗi vui mừng gì?

Trong nội tâm Nhạc Vũ cực kỳ mong đợi, nhưng trước khi đi vào hắn vẫn cẩn thận quan sát một phen, phân biệt rõ ràng những mạch lạc hắn đã suy tính, mới đi về phía trước. Vẻ mặt Chiến Tuyết yên lặng đi theo sát phía sau Nhạc Vũ, thỉnh thoảng nhìn về phía sau, trong mắt lóe tia cảnh giác. Từ khi vào nơi đây, nàng đã mấy lần có điều cảm ứng, nhưng lại không cách nào xác định được rõ ràng.

Vừa bước vào bên trong lầu các, Nhạc Vũ bỗng nhiên ngừng lại cẩn thận quan sát bốn phía.

Ngay sau đó hắn dừng lại chốc lát, nhẹ giọng cười.

- Cơ Quan Thuật? Không ngờ trên thế gian lại có người bố trí những đồ vật này bên trong phòng tĩnh tu của mình.

Nói tới Cơ Quan Khôi Lỗi, Nhạc Vũ đã từng đọc qua mấy trăm vạn đạo điển viết về công pháp này.

Dù hắn không có quá nhiều kinh nghiệm, nhưng nếu bàn về thành tựu lý luận, có thể còn hơn xa trận đạo.

Giờ phút này hắn quan sát chừng hai khắc sau, đã hiểu rõ hoàn toàn bố trí nơi này. Hắn vỗ nhẹ lên người Chiến Tuyết, thu nàng nhỏ lại đặt trong lòng bàn tay, sau đó đi những bước thật kỳ dị thẳng vào bên trong, có khi bước chân thật lớn, có khi lại thật nhỏ, nghiêng qua lộn lại, chỉ trong chốc lát đã đi lên lầu hai, ánh mắt Nhạc Vũ đột nhiên phát sáng.

Bên trong phòng tĩnh tu có một nữ hài đang khoanh chân ngồi, nàng chừng mười bảy tuổi, xinh đẹp không kém Hư Nhược Nguyệt, cũng có thể so sánh với Liễu Nguyệt Như.

Nhưng bên trong cơ thể nàng lại không còn chút sinh cơ. Ngoài ra nguyên thần của nàng cũng đã tản đi, nhưng ngoài dự tính của hắn, bên trong vẫn còn đại lượng hồn lực lưu lại, tựa hồ còn ẩn hàm vô tận chiến ý.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa bước vào, liền phảng phất như có một cỗ sát khí binh đao tràn ngập đập thẳng vào mặt hắn.

- Thi thể Thiên Tiên nguyên vẹn, tuyệt phẩm chiến sát thần hồn?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, chỉ cảm thấy thật sự khó tin. Hắn thầm nghĩ cỗ thi thể này nếu bị người muốn luyện Huyền Sát Chiến Thi công pháp gặp phải, nhất định sẽ vô cùng vui mừng. Di thể Thiên Tiên cùng tuyệt phẩm chiến sát thần hồn gần như ngang hàng với dương thần, cơ duyên này thật có thể nói có thể gặp nhưng không thể cầu! Thiên Tiên nguyên thần, chuyển thành chiến sát thần hồn lại càng thưa thớt khó gặp!

Có thể xác nhận nữ tử này đang lúc tu hành nguyên thần đột nhiên bị tập kích, kết quả bị đánh tan rã, chẳng qua oán khí chiến ý không giảm, khiến cho hồn lực vẫn được bảo tồn bên trong cơ thể.

Tình hình này chỉ cần tỉ mỉ luyện chế sẽ đạt tới tầng cấp Linh Tiên! Nếu có càng nhiều dược vật tương trợ, Huyền Sát Chiến Thi cấp bậc Thiên Tiên cũng rất có thể hoàn thành.

- Đáng tiếc! Thông U Định Minh Châu cấp bậc tiên khí luyện chế khó khăn, nhất định phải dùng tới mấy năm mới được. Huyền Sát Luyện Thi tầng hai mươi hai trong tay ta không đủ dược vật, nếu không lần này là có thể giúp được.

Nhạc Vũ tiếc nuối, tiếp theo phẩy tay đem di thể nữ tử thu vào trong giới chỉ. Lúc này hắn lo lắng chiến sát thần hồn bên trong sẽ bị tản mất, vì thế dùng tử sắc ngọc hạp thu lấy, lại cố ý đánh vào vài giọt linh dược để tẩm bổ.

Ngoài ra trong tay hắn vẫn còn giữ lại giới chỉ của nữ tử, cùng vài món đồ vật bên trong tu di không gian.

- Lần này nhất định sẽ có thu hoạch lớn!

Vẫn chưa cẩn thận xem xét, trong lòng Nhạc Vũ đã mang đầy vẻ hưng phấn. Mà món đầu tiên đập vào mắt hắn chính là một vật tròn bằng kim chúc.

Bên trên vật tròn có khắc đồ hình lưỡng nghi âm dương, vừa cầm vào tay phía trên liền phát ra màn khói màu trắng đen, bắt đầu xoay tròn trái ngược lẫn nhau.

Ngũ Hành linh lực lưu động bên trong, tạo thành một vòng tuần hoàn.

- Đây chính là Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đi!

Nhạc Vũ cẩn thận quan sát, trong nội tâm âm thầm vui mừng. Vật này không chỉ có thể thôi diễn thiên cơ, còn có thể tăng thêm uy năng đạo pháp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 715: Không thể buông tha

Trên thế gian có rất nhiều pháp bảo, nhưng lại rất ít pháp bảo có thể làm tăng thêm uy lực của thần thông, tỷ như Thiên Mộc Kiếm có thể tăng thêm uy lực đạo pháp của Thanh Đế Trường Sinh Quyết lên gấp hai lần, như vậy xem như thật hiếm thấy.

Thế nhưng vật này chẳng những có thể tăng lên gấp ba lần, hơn nữa còn đầy đủ ngũ hệ, vô luận là loại thần thông đạo pháp nào nếu dùng vật này kích thích cũng sẽ tăng thêm mấy lần uy lực!

- Vì sao vật này phảng phất như được luyện chế phỏng theo yêu cầu của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đây? Có vật này, ta đâu cần lo lắng gì nữa.

Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc, tiếp theo hắn không chút do dự gỡ xuống trận bàn sau đầu, sau đó bức ra một ngụm tinh huyết phun lên Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, tế luyện một chút lại đưa lên sau đầu.

Vật này cũng giống như Càn Khôn Dịch Bàn, tương tự như pháp khí, không cần tế luyện lâu dài là có thể phát huy ra được bảy thành uy năng.

Nhưng hiện tại khả năng trợ giúp đoán chừng tối đa chỉ tăng thêm hai thành mà thôi.

Sau khi đạt tới tu vi tu sĩ Đại Thừa, uy năng đạo pháp thần thông của bản thân đã trở thành thứ yếu. Khi tu sĩ đấu pháp so kiếm, càng nhiều chính là dựa vào sự thông hiểu về thiên địa đại đạo.

Nhưng giờ phút này đối với Nhạc Vũ mà nói lại giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Sau khi tế luyện Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn lại đến bốn thanh kiếm tiên. Hình thức cơ hồ giống như bên trong đại điện, mỗi một thanh bên trong phẩm cấp cũng vượt xa Nhật Nguyệt Thiên Luân, so với Nhật Nguyệt Đao Luân

của Nông Dịch Sơn chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Nhưng tiên khí bậc này cũng giống như pháp bảo huyền binh mà bọn họ sử dụng, không phải phẩm cấp càng cao sẽ càng tốt, nếu tu vi không đủ, thúc giục không được, ngược lại biến thành gánh nặng, sẽ bị kiếm linh cắn trả.

Mà Nhật Nguyệt Đao Luân bản thân đã là hậu thiên linh bảo nhất cấp, không cần người khống chế, bản thân đã tương đương với cửu kiếp Tán Tiên. Mặc dù nhận thức Nông Dịch Sơn làm chủ, nhưng bản thân lại có tính độc lập vô cùng, bình thường chiến đấu cũng rất ít mượn lực lượng của chủ nhân.

Nhưng bốn thanh tiên binh này khác hẳn, còn chưa cách nào tự độc lập tồn tại, khí linh vẫn còn bị vây trong giai đoạn mông muội, nếu không cẩn thận sẽ gặp tai họa bất ngờ.

Nhạc Vũ tự hỏi không đủ năng lực thúc giục, chỉ đem hồn thức ấn ký còn sót lại trên thân kiếm dùng Ngũ Sắc Thần Quang đánh tan toàn bộ, thu vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ. Tòa Vạn Kiếm đại trận bởi vì gần đây hắn dùng Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cải tiến, uy năng đã tăng rất nhiều.

Giờ phút này tăng thêm bốn thanh tiên kiếm, quang mang càng lóe sáng, kiếm ý xung thiên. Lôi Sí Tinh Giác Thú bị vây trong trận càng thêm khổ sở.

Đã mười mấy ngày Nhạc Vũ không đi vào Biểu Lý Càn Khôn Đồ, lúc này nhìn thấy tiểu Yêu Vương tràn đầy vẻ mỏi mệt, không khỏi cười khẽ, dùng hồn thức ngưng hình ngay trước mặt Lôi Sí Tinh Giác Thú, lạnh nhạt hỏi:

- Tinh Nguyệt, ngươi có phục chưa?

Lôi Sí Tinh Giác Thú nhất thời còn do dự, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Nhạc Vũ biết hiện tại đã tới lúc, liền không nhiều lời, từ bên ngoài trích lấy vài giọt tinh huyết bản thân ở trên không trung vẽ ra một trương trận đồ, sau đó đánh vào trong mi tâm Lôi Sí Tinh Giác Thú.

Quả nhiên lần này hắn không còn gặp bất kỳ chống cự nào, thuận tiện ước thúc thần hồn của Tinh Nguyệt, tiếp theo liền phẩy tay đưa tiểu tử kia ra khỏi trận.

Giờ phút này hắn cũng không có thời gian đi quản nó, chỉ dùng thần thức phân

phó không được đụng vào hai cỗ thân ngoại hóa thân trong thủy tinh quan, sau đó đem ý thức thối lui ra khỏi Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Nữ tử này sử dụng tiên bảo cũng không có gì đặc biệt, nhưng bên trong tu di không gian ngoại trừ Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cùng bốn thanh kiếm tiên, chỉ còn lại một lam sắc linh tỏa.

Không giống như mười mấy năm trước ở bên trong thần mộ lấy được vật kia, linh tỏa này vẫn thật hoàn hảo không chút hao tổn, chỉ cần lắc nhẹ liền có thanh âm tiếng chuông thật dễ nghe làm thần hồn người ta chấn động từ bên trong vang ra.

Nghĩ tới cây đàn ngọc bên trong đại điện, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vài phần thông suốt.

- Nữ tử này nhất định rất am hiểu phương pháp âm luật cùng âm công! Nhưng cũng giống như bảo vật Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, nhất định không thể do một Thiên Tiên tầm thường có thể nắm giữ, khẳng định phải do trưởng bối ban thưởng, như vậy có thể thấy được chủ nhân Quy Khư Cung rất sủng ái nữ tử này.

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ tiện tay thu hồi toàn bộ những trương tiên phù còn lại.

Cấp bậc của những phù triện này so với Chu Tước Chân Hình tiên phù còn cao cấp hơn, nhưng trải qua suốt vạn năm vốn đã không còn lại bao nhiêu linh lực. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Các loại tiên phù dù sao cũng không sánh bằng tiên binh pháp bảo, bình thường có thể bảo tồn được ngàn năm xem như đã rất tốt.

Sở dĩ giờ phút này Nhạc Vũ vẫn còn muốn lưu lại chính là vì muốn nghiên cứu phương pháp chế tạo tiên phù mà thôi.

Ngay khi linh thức của hắn thăm dò vào bên trong giới chỉ ngay lập tức liền cả kinh.

Bên trong có không gian khổng lồ lên tới mười vạn trượng, bên trong còn cất giấu vật chí bảo.

- Lưỡng Nghi Âm Dương Chiếu U Kính! Linh kính này chẳng phải phỏng chế theo Hi Hoàng Kính hay sao? Đáng tiếc xem phẩm cấp chẳng qua cùng cấp với Cửu Long Trầm Kim Đỉnh mà thôi.

Nhạc Vũ lại lật tìm gần hai trăm vạn tàng thư đạo điển bên trong giới chỉ, còn có những tử sắc ngọc giản cũng lướt sơ qua.

Đột nhiên ánh mắt của hắn không khỏi ngẩn ra lần nữa.

- Đây là Côn Lôn Tâm Kính thần thông, hơn nữa còn là hai mươi mốt tầng hoàn chỉnh, nhắm thẳng vào Đại La Kim Tiên! Chẳng lẽ nữ tử này có quan hệ không cạn với Thính Vân Thiên. Có lẽ ngày sau nơi này cũng là cơ duyên của Thính Vân Cung.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm thôi diễn thiên cơ, tiếp theo không khỏi cảm thấy kinh hãi lần nữa. Quy Khư Cung lẽ ra không nằm trong suy tính của tu sĩ Đông Thắng đại lục, nhưng theo lẽ thường mà nói Băng Nguyệt Tông vốn không thể nào giữ được bí mật cửa ra vào Quy Khư Cung cho riêng mình, người của Thính Vân Thiên Cung cũng có được vài thành cơ hội lấy được di trân nơi này.

Sau một khắc, Nhạc Vũ chỉ thản nhiên cười, không hề có chút áy náy thu hồi đồ vật. Hắn thầm nghĩ ngày sau cho dù thế nào cũng không để đồ vật rơi vào tay Thính Vân Tông.

Tiếp theo là chút ít tiên thạch, ước chừng một ngàn tám trăm viên, phẩm cấp xem ra không cao lắm.

Nhạc Vũ cũng không có chút ngoài ý muốn. Sản lượng tiên thạch ở bên trong Hồng Hoang Giới cũng không nhiều, nữ tử này bởi vì có Thiên Tiên cảnh giới, được sư trưởng xem trọng mới có được nhiều cất giấu như thế. So sánh với tu sĩ cùng cấp đã được xem như kinh thế hãi tục.

Nhìn thấy tiên thạch, Nhạc Vũ khẽ cười, lắc mình đi vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, sau đó đem hai ngàn viên tiên thạch bố trí thành một đại trận phương viên khoảng bảy vạn trượng, cùng Vạn Kiếm đại trận liên kết thành một thể.

Sau đó hắn tế ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù lên đỉnh đầu, chỉ trong giây lát linh lực dũng mãnh tràn vào, đem Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù bổ túc tràn đầy hiện ra một tầng tử kim sắc nhàn nhạt.

Tuy tiên thạch trở nên cực kỳ ảm đạm, nhưng vẫn không hề có chút tổn hại, khác với linh thạch bình thường, nếu đã đạt tới tầng cấp tiên thạch sẽ có thể tự thân lấy được linh lực từ trong thế giới bổn nguyên mà không phải hấp thu từ chung quanh.

Nhạc Vũ cảm thấy nếu tiêu hủy quả thật đáng tiếc, vì thế mới dùng phương pháp này bố trí, bình thường nó có thể tự rút lấy linh lực bổ sung cho Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, như vậy lúc chiến đấu có thể hỗ trợ cho Vạn Kiếm đại trận.

Làm xong những việc này, Nhạc Vũ cảm thấy hài lòng, nhìn quanh tĩnh thất, lại cùng Chiến Tuyết xoay người rời đi.

Mãi cho tới lúc này Nhạc Vũ mới lĩnh hội được diệu dụng của Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn luôn tâm niệm tương thông với hắn. Cho dù Nhạc Vũ không hiểu rõ về những tiên trận này, nhưng vẫn có thể diễn toán một chút. Hơn nữa giải toán rất nhanh chóng, hơn xa Diễn Thiên Châu cùng Đại Diễn linh trận gấp trăm lần.

Trong lúc mơ hồ hắn giống như đã chạm tới linh lực trụ cột của linh trận. Vì thế tốc độ bay ra bên ngoài cũng nhanh hơn gấp mấy lần. Không cần truyền linh lực giống như Càn Khôn Dịch Bàn để tạo thành quẻ tượng tinh thần thật phiền toái, tính chất của nó so với những trí năng quang não của kiếp trước xê xích không bao nhiêu.

Đặc biệt cảm giác đối với linh lực chung quanh vạn trượng càng thêm rõ ràng vô cùng.

- Có được đồ vật này, dù người không hiểu về trận pháp cũng có thể sánh ngang với người hiểu về phù trận. Mặc dù không thể dùng tấn công kẻ địch, nhưng giá trị còn hơn cả tiên bảo tiên binh. Quy Khư Cung có được Hi Hoàng Kính này đã thực sự giỏi lắm. Thượng cổ Yêu thần Phục Hi, theo truyền thuyết chính là huynh trưởng của Đạo tổ Yêu tộc nhất mạch, trước khi hồng hoang vỡ tan đã chết trong tay Vu Thần. Sau đó chuyển thế thành Nhân Hoàng, mới ra đời đã mang theo một kính, một đỉnh, một kiếm hộ thân, được xưng là Hi Hoàng Tam Bảo. Sau đó dùng công đức chứng nhận Tam Hoàng quả vị, chỉ kém hơn vài vị Đạo tổ. Nhưng mấy chí bảo tùy thân lại rơi xuống nhân gian, phần lớn không biết đã đi đâu.

Trước kia Nhạc Vũ chỉ xem là truyền thuyết, cũng có chút không giải thích được. Giờ phút này đã hiểu ra được vài phần, hành động đó có lẽ là vì bố cục cho tương lai.

Mà nếu nói về trận đạo, Phục Hi còn cao hơn cả Hiên Viên.

Hiên Viên dùng Chỉ Nam Xa từng phá vỡ hơn ngàn đại trận. Nhưng Hi Hoàng thôi diễn Tiên Thiên Bát Quái đến nay vẫn là chủ lưu bên trong trận phù chi đạo cùng kỳ môn độn giáp thuật.

Kiếp trước của Nhạc Vũ bởi vì liên quan tới cha mẹ, nên đối với đạo giáo có chút hiểu rõ. Hắn biết được mãi cho tới khi Hậu Thiên Bát Quái của Văn Vương xuất hiện mới nảy sinh kết quả hai phái tranh phong, chẳng qua không biết ở kiếp này là tình cảnh ra sao?

Theo đường cũ đi trở về, chỉ dùng một khắc Nhạc Vũ đã trở lại ven hồ. Chỉ thấy đồ vật bên trong đại điện vẫn chưa có người nào đến lấy.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, liền hướng đại điện bước tới. Giờ phút này khả năng ứng dụng của hắn đối với Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn xem như thật thuận buồm xuôi gió.

Khi hắn cần vận dụng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng càng thêm ít thời gian tích súc, vì thế không bao lâu hắn đã đi tới bên cạnh đại điện.

Nhưng lúc này chân mày Chiến Tuyết chợt cau lại, có chút chần chờ mở miệng nói:

- Thiếu gia, phía ngoài thật giống như có sát cơ!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, thật ra trong lòng hắn cũng có cảm giác không tốt, nhưng vì chưa từng để ý tới mà thôi.

Cơ hồ ngay lập tức Nhạc Vũ liền bắt đầu vận dụng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn, tiếp theo đã suy đoán chuyện tương lai, ngay lập tức liền hiện ra trước mắt.

- Pháp lực thật mạnh, lại có thể che giấu thiên cơ, làm cho ta không có chút nào phát hiện đối với chuyện hung hiểm lớn như thế!

Nhạc Vũ kinh hãi, tiện tay phất ra, liền đem Nhật Nguyệt Thiên Luân bố trí quanh người, phân thành cửu cung phương cách.

Hắn vừa dự định đi vào bên trong, tâm niệm chợt động nhìn ra bên ngoài đại điện. Chỉ thấy một thanh niên tuấn dật mặt trầm như nước đang bình tĩnh đứng bên ngoài đình viện, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chú vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 716: Thần thông khắc chế

Thanh niên kia trên người mặc một thân y phục đỏ thẫm, nhìn vào có vẻ thật trương cuồng khí phách, dung mạo làm cho Nhạc Vũ vừa cảm giác quen thuộc vừa cảm thấy xa lạ.

- Hoa Dật chân nhân?

Trong lòng Nhạc Vũ theo bản năng liền toát ra tên người này. Lúc trước hắn dùng Hi Hoàng Quan Tâm Thuật dò xét trí nhớ của thần hồn tu sĩ Thiên Minh Tông, làm hắn khắc sâu ấn tượng nhất chính là thân ảnh người trước mắt.

Bên trong những mảnh nhỏ trí nhớ, người này tuy chỉ có Linh Tiên cảnh giới, nhưng là người mạnh nhất bên trong Thiên Minh Tông!

Ngay khi ánh mắt giao nhau, giữa hai người như phát sinh ra dòng điện, ngay quảng trường bằng bạch ngọc bỗng dưng truyền ra một tiếng nổ vang, bên trong phương viên ngàn trượng nổi lên cuồng phong, hồn lực ba động lan tràn cả đình viện.

Hồn niệm vừa giao phong, Nhạc Vũ liền khẽ cau mày. Nghịch thiên đao ý tuy đọng mà không tán, giờ phút này lại giống như chiếc thuyền nhỏ chao đảo trong sóng lớn, tùy thời đều gặp nguy hiểm bị lật úp.

Mà người ngay trước mắt thời khắc này cho hắn cảm giác giống như biển cả rộng lớn, vô biên vô hạn, sâu không lường được, mênh mông cuồn cuộn chẳng khác gì ngọn núi lớn đè xuống, cơ hồ làm hắn ngưng cả suy nghĩ!

Thanh niên tuấn dật đầu tiên khinh thường cười một tiếng, tiếp theo ánh mắt âm hàn vẻ mặt hờ hững nói:

- Quỳ xuống cho ta!

Hồn lực như dời non lấp bể lập tức tăng vọt thêm mấy lần, phảng phất như muốn

đem cả người Nhạc Vũ hoàn toàn đập vụn.

Khóe môi Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, mạnh mẽ chống đỡ thần hồn của mình bên trong cơn sóng gió động trời này tiếp tục giãy dụa. Tuy hắn cảm giác thần hồn người này cực mạnh đến mức khó tin, nhưng trong nội tâm hiện lên ý niệm bất phục mơ hồ bị những cơn sóng lớn kia mài dũa càng thêm sắc bén.

Chẳng qua dưới lực áp bách của hồn niệm như ngọn núi lớn, hắn không cách nào phá thể bay ra, ngược lại còn làm bên trong thần hồn của hắn bị cắt đầy vết thương chồng chất.

Ngay lập tức Chiến Tuyết liền kịp phản ứng, Bạch Đế kiếm mang theo sát lực khôn cùng chợt vung về phía trước, liền đem ý niệm mạnh mẽ kia xé nứt ra thật lớn.

Nhạc Vũ lập tức cảm thấy thần hồn được buông lỏng, hai mắt hiện tia hàn mang, bắt ngay cơ hội này mạnh mẽ đem hồn niệm ý thức truyền ra ngoài, chỉ trong một khắc sau đó một cỗ sát ý chưa từng có bắt đầu tràn ngập trong lồng ngực, chụp lấy Long Tước Phiến vung lên thật mạnh, vô số ngũ sắc quang châm bỗng nhiên toàn bộ bắn ra, như cơn mưa lớn đánh về hướng đối diện.

Thanh niên tuấn dật đối diện không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, tiếp theo khẽ lắc đầu nói:

- Không biết tự lượng sức mình!

Hắn bắn ngón tay, đồng dạng có mấy trăm đạo bạch sắc hỏa châm từ trong tay áo hắn xuyên ra, va chạm cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Chỉ chốc lát bên trong phương viên ngàn trượng tuôn ra hỏa vân đầy trời, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm vẫn còn lưu lại gần phân nửa đánh về hướng đối diện.

Lúc này Hoa Dật chân nhân mới kêu lên một tiếng kinh dị, tiếp theo không hề ngăn cản, tùy ý cho quang châm đâm vào trong cơ thể, đem thân thể hắn nổ tung.

Nhưng chỉ sau một khắc thân ảnh của hắn lại xuất hiện phía bên trái.

Vô số năng lượng phong bạo bộc phát ra, dẫn phát linh trận cấm chế dày đặc trong khu vực này, vô số long quyển phong cuồn cuộn cuốn qua, bên trong phương viên ngàn trượng tàn sát bừa bãi, sáng lạn không thôi.

Nhạc Vũ cảm thấy kinh hồn táng đảm, nhìn lên đỉnh núi không thấy bất kỳ phản ứng nào, tâm tình hắn liền dẹp yên trở xuống.

- Quả nhiên khi thời không thông đạo được buông ra, sẽ thả lỏng điểm mấu chốt của Hi Hoàng Tàn Kính. Không giống như lần trước khi ta đến, không chịu nổi chút động tĩnh nào!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng ổn định, tiếp theo lại chuyên chú tâm thần.

Sau hỏa châm, vô số ngọn lửa lại tụ tập, tạo thành một hỏa trùy nửa thước oanh kích tới. Chiến Tuyết dùng Bạch Đế kiếm chém ra, đem hỏa trùy chém vỡ, hỏa diễm lại bộc phát lần nữa, đem hai người bao vây, nhiệt độ phảng phất như có thể hòa tan hết thảy vạn vật trên thế gian lập tức ập vào.

Nhạc Vũ không hề quan tâm tới, dưới chân hắn giờ phút này đột nhiên tạo thành đồ án hai Thái Cực Âm Dương Ngư, bất quá bên trong xoay tròn tuần hoàn lại chính là băng hỏa hai cực. Ngay lập tức đem hỏa lực quanh người hút vào bên trong, lại rót vào trong hồ nhân tạo phía sau. Chỉ một thoáng vô số hơi nước bốc lên, khiến hỏa linh lực trong phiến thiên địa này liền bị áp chế tới cực hạn.

Ngay khi hắn dùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết hóa giải hỏa trùy, trong lòng hắn hiện lên tia linh quang.

- Thiên Toàn Tinh Hỏa! Người này tu tập chính là Hỏa Vân công pháp! Bản thân hắn có thể như Thanh Loan, ý niệm thân thể chuyển hóa hỏa linh, chỉ sợ hắn có cả Hỏa Linh Thể! Hoặc giả hắn đem Thiên Toàn Tinh Hỏa triệt để luyện hóa, chỉ cần hỏa chủng Thiên Toàn Tinh Hỏa bất diệt, hắn liền có thể trường tồn thế gian!

Nghĩ tới đây, khóe môi Nhạc Vũ ngược lại hiện lên một nụ cười. Nếu là loại thần thông nào khác, hắn còn có thể kiêng kỵ vài phần, nhưng nếu là hỏa hệ, đừng nói là Linh Tiên cảnh giới, dù là Thiên Tiên có đại thần thông, hắn cũng không hề sợ chút nào!

Ngay khi ngọn lửa quanh người hắn hoàn toàn dập tắt, thân ảnh thanh niên tuấn dật lại lần nữa xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Ở trước người người này lại hiện lên một thanh tiên binh màu trắng, trên thân kiếm phảng phất như có hỏa diễm nhảy múa, trong tay hắn cầm một hồ lô nho nhỏ, đồng dạng cũng đỏ rực như lửa. Lúc này trên gương mặt tuấn dật của thanh niên ngưng đọng lại, khi nhìn về phía hai người Nhạc Vũ liền cười lạnh một tiếng.

- Mới chỉ có Đại Thừa cảnh giới, lại tu tập hai môn đại thần thông! Ngươi cũng thật sự có chút bản lĩnh! Ba sư đệ của ta xem ra đúng thật do ngươi giết chết!

Trong lúc nói chuyện Hoa Dật đưa tay vỗ lên tiểu hồ lô, trong khoảnh khắc liền có vô số hỏa nha từ trong bay ra, biến thành hàng trăm đạo tiến lên, bao trùm khắp trời đất đánh tới.

Thanh kiếm tiên bạch sắc cũng hóa thành hỏa lực mênh mông cuồn cuộn rót vào bên trong, lại có vài trăm hỏa nha kèm theo hai bên thân kiếm, thân kiếm từ màu trắng chuyển hồng, nhảy lên không trung chém tới, uy thế vô song, còn áp qua Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, dưới chân giẫm mạnh một bước. Hắn dùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí ngưng tụ thành âm dương đồ án, lại khuếch trương lần nữa, tiếp tục hấp thu lực lượng hỏa diễm.

Tiếp theo hắn lấy ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, treo lơ lửng trên bầu trời, chín long đầu ngoài cự đỉnh đồng thời há miệng khẽ hấp, ngọn lửa kia lập tức liền bị hấp thu vào bên trong. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Chiến Tuyết phi thân lên, Bạch Đế kiếm đón lấy hỏa diễm cự kiếm, chém xuống một kiếm, chuyển sát vi cương liền xuất hiện thành hư ảnh tham lang, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận quanh thân bắn ra mấy ngàn đạo bóng kiếm, lần này hợp cùng một chỗ, kèm theo Bạch Đế kiếm.

Song kiếm giao kích, một cỗ kình khí khổng lồ bộc phát dẫn phát càng nhiều linh trận cấm chế. Bên trên bầu trời xuất hiện một lôi long khổng lồ, từ phía đỉnh núi bắn thẳng xuống, tựa như một con chân long, vô số quang hoa ngân sắc lóng lánh ẩn chứa lôi điện quanh quẩn bay múa.

Trông thấy cảnh tượng này, không chỉ vẻ mặt của Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết

đều thay đổi, ngay cả Hoa Dật sắc mặt cũng trở nên vô cùng tái nhợt, cơ hồ không thể tự chủ nhớ tới mấy cỗ di thể Thiên Tiên trước đó.

Tâm thần Nhạc Vũ chấn động, liền lập tức khôi phục tỉnh táo, sát cơ trong lòng hắn càng tăng lên, trong khoảnh khắc liền bắn ra mười mấy viên linh thạch, bố trí chung quanh người. Trong vòng trăm trượng toàn bộ thiên địa linh lực đang rối loạn chợt bình tĩnh trở lại, khiến lôi quang lớn hơn mười trượng trên bầu trời cũng lệch sang một bên, bắn thẳng tới chỗ thanh niên tuấn dật đang đứng.

Nhìn thấy cảnh này, Hoa Dật chân nhân chợt biến sắc, tiếp theo trong mắt hắn mang theo vẻ khó tin nhìn sau gáy Nhạc Vũ, cẩn thận phân biệt chốc lát, con ngươi chợt co rút lại:

- Hắn là Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn! Ngươi vào cung còn muộn hơn ta mấy canh giờ, sao có thể nhận được vật này trước chúng ta? Đúng rồi! Vừa rồi chính là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm!

Nhạc Vũ không thèm để ý tới hắn, chỉ toàn lực thúc giục tiên bảo đang tràn ngập Âm Dương Vân Khí sau gáy, hắn cảm thấy toàn bộ linh lực mạch lạc trước mắt cũng không thoát khỏi sự điều tra linh giác, linh trận phức tạp bên trong Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cũng đang toàn lực vận chuyển, đang thôi diễn hướng đi của những luồng linh lực lưu kia.

Hắn bắn ngón tay, lại thêm mười mấy viên linh thạch đánh ra, khiến linh lực lưu gần chỗ thanh niên tuấn dật kia càng thêm bạo loạn, khó thể khống chế.

Mà Hoa Dật chân nhân từ sau khi kinh hô, liền không tiếp tục xuất thủ, chẳng qua vỗ lên hồ lô trong tay, chỉ một thoáng hỏa nha vừa bị tiêu tán lại phun ra lần nữa, hơn mấy ngàn con, lục tục oanh kích tới.

Ngay khi chút ít hỏa nha bạo liệt quanh người Nhạc Vũ, dẫn phát ngọn lửa đầy trời, thân hình Hoa Dật chân nhân lại biến mất.

Nhạc Vũ liền hiểu được ý hắn, cười lạnh một tiếng, hai tay kết ấn toàn lực thúc giục pháp lực trong cơ thể.

Lần này thúc giục cũng không chỉ dùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết còn có Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông.

Từ trong miệng hắn quát lên một tiếng:

- Tự!

Một cỗ nguyên từ lực mạnh mẽ liền bao phủ ngay trước người, trọng lực nặng hơn trăm lần đột nhiên kéo mạnh hai hướng trên dưới trái ngược, đem ngọn lửa đầy trời đánh vỡ ra.

Tiếp theo là đồ án âm dương ngư dưới chân lại khuếch trương lần nữa, đem diễm lực lưu động phía trên mạnh mẽ hấp xả vào, ngay lúc Hoa Dật xuất hiện trước người hắn lần nữa, trên người tràn đầy vết thương lẫn máu tươi, trong mắt mang theo vẻ oán độc tựa hồ đã bị thương không nhẹ.

Nhạc Vũ sớm đoán được như thế, lại tiếp tục ném ra mười mấy viên linh thạch, đem lôi long giáng xuống trên không trung dẫn dắt ra xa hơn một chút.

Linh trận cấm chế tuyệt sẽ không biết tự nhận thức, mặc dù có thể dẫn dắt xuống tới để đuổi giết người kia, nhưng chính hắn cùng Chiến Tuyết cũng phải chịu tai họa ngập đầu.

Hoa Dật không lùi mà tiến tới, gần người dây dưa, chính là phương pháp lựa chọn chính xác nhất, mà chính hắn cũng thấy được điểm này mới có loại thủ đoạn trước đó.

Nhưng hành động lần này của Hoa Dật ngược lại phù hợp với toan tính trong lòng Nhạc Vũ!

Nhạc Vũ vung tay áo, ngay sau đó mấy trăm lưỡi phi kiếm chen chúc xuyên ra, từng thanh bố trí quanh người, rõ ràng sắp xếp thành Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận!

Hai mắt Hoa Dật híp lại, không khỏi theo bản năng liếc nhìn chín cặp Nhật Nguyệt Thiên Luân trên đỉnh đầu Nhạc Vũ. Lần đầu tiên hắn liền cảm giác được nguy cơ mãnh liệt ập đến!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 717: Vô tình diệt sát

Tựa hồ đã nhận thức được kiếm trận Nhạc Vũ đang bố trí, Hoa Dật hít sâu một hơi rét lạnh, hai mắt hiện lên đạo lãnh mang. Sau một khắc, một ngọn roi do hỏa diễm ngưng tụ mà thành xuất hiện trong tay hắn.

Chỉ trong một thoáng hỏa diễm chung quanh liền tăng cao, ngọn roi cũng ngưng tụ vô số hỏa diễm, tiếp theo như một con hỏa giao long quanh quẩn bay múa khắp nơi, không ngừng hất văng phi kiếm tiên binh từ trong tay áo Nhạc Vũ bắn ra.

Chút ít hỏa nha từ trong hồ lô của hắn tuôn ra giờ phút này đang bám vào cự kiếm ngàn trượng kia, khiến thanh thế thanh kiếm liền tăng vọt, tuy Chiến Tuyết hợp lực Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cùng Bạch Đế kiếm, nhưng giờ phút này cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn, lại bị ngàn trượng cự kiếm vững vàng áp chế. Tham lang tuy gầm thét không ngừng, nhưng vẫn không cách nào tránh thoát.

Nhạc Vũ thấy vậy cười lạnh, kể từ khi người này dám cận chiến với hắn kết quả đều đã nhất định, làm sao cho hắn có cơ hội xoay chuyển cục diện?

Trong tay Nhạc Vũ kết thủ ấn, dẫn động Cửu Long Trầm Kim Đỉnh trên đỉnh đầu, khiến chín long đầu chuyển thành hút nhiếp, đem cây roi trấn trụ, sau đó vỗ linh thú đại, Đằng Huyền cùng Sơ Tam lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn.

Đằng Huyền khẽ hấp, thúc giục huyết mạch dị năng của thần thú Đằng Xà cao cấp, trong lúc nhất thời vô số diễm lực tràn vào trong cơ thể nó. Khiến cho hỏa linh lực bao trùm phiến thiên địa này trong khoảnh khắc liền yếu bớt hơn phân nửa. Mạnh mẽ từ trong tay Hoa Dật cướp đoạt quyền khống chế thiên địa hỏa linh.

Sơ Tam đánh ra Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười, vô số ngũ sắc quang mang bộc phát mạnh mẽ.

Hoa Dật đầu tiên thoáng ngẩn ra, cơ hồ không còn kịp phản ứng, quanh người

hiện lên một tầng hồng quang ngăn cản được chốc lát, liền bị xuyên thấu bên trong!

Giờ phút này mặc dù Sơ Tam chưa lấy được nhiều trí nhớ truyền thừa từ bên trong huyết mạch, nhưng xem qua Tử Khuyết Thiên Chương, Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười cực kỳ mạnh mẽ, chỉ thua kém Nhạc Vũ chút ít mà thôi.

Bên trong quang trận ngũ hành năng lượng cùng từ lực ầm ầm nổ tung trước người Hoa Dật, tạo thành vô số năng lượng phong bạo, xé rách tàn sát bừa bãi khắp nơi.

Sắc mặt Hoa Dật cực kỳ khó xem, bản thân hóa thành hỏa diễm bỏ chạy, nhưng vừa xuất hiện trở lại thân ảnh đã phân thành hai nơi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhạc Vũ theo bản năng thoáng cau mày.

- Thân ngoại hóa thân?

Trong lòng hắn đầu tiên nảy sinh ý nghĩ này, nhưng sau một khắc Nhạc Vũ chợt cảm thấy không đúng, cuối cùng hắn kết luận đây là Chướng Nhãn Pháp cùng huyễn thuật mà thôi.

Nhưng khi hắn vận chuyển Vô Vọng Chân Thủy truyền lên trong mắt, nhìn về hướng hai thân ảnh kia, chỉ thấy một thân ảnh đúng là hàng thật giá thật, mà người bên trái là do hỏa diễm ngưng tụ.

Chẳng qua người bên trái vẫn có thể điều khiển thiên địa linh lực cùng sử dụng đạo pháp thần thông và huyền binh pháp bảo.

- Bí pháp thần thông?

Phân biệt rõ ràng nguyên do, trong lòng Nhạc Vũ liền trấn định. Chỉ tiếc hồn lực của người này quá mạnh mẽ, tuy có Chiến Tuyết giúp hắn chống đỡ, nhưng hồn thức linh giác của hắn vẫn bị áp chế gắt gao, không thể cảm giác được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ sau một khắc Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới, có Sơ Tam cùng Đằng Huyền giúp hắn trì hoãn được chốc lát, mấy trăm tiên binh phi kiếm đã

phân ra bốn phương, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận đã hoàn toàn thành hình.

Chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân được thúc giục hấp dẫn lực lượng tinh tú trên bầu trời, rót vào bên trong kiếm trận.

Giờ phút này chính là đêm khuya, lực lượng tinh tú được truyền tới càng thêm mạnh mẽ, vô số kiếm khí bay len, mang theo hàn khí lạnh như băng giăng đầy khắp nơi, hướng cỗ hóa thân của Hoa Dật chém thẳng xuống, chỉ trong chốc lát đã đem thân ảnh kia hoàn toàn xoắn thành mảnh nhỏ.

Nhưng chỉ một giây sau, phân thân hỏa diễm bị đánh tán lại ngưng tụ lần nữa, tạo thành hình dáng của Hoa Dật.

Nhạc Vũ đã sớm suy đoán sẽ như thế nên không quan tâm tới, mở ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ, ném sang bên trái, thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, chỉ thấy bạch quang chợt lóe, bức đồ khổng lồ liền hút phân thân hỏa diễm vào bên trong, lại thúc giục Vạn Kiếm đại trận vững vàng trấn áp!

Trên mặt Hoa Dật rốt cục không nhẫn nhịn được, hiện lên vẻ khiếp sợ. Nhưng chỉ sau một khắc càng nhiều hỏa lực từ trong thân thể hắn xông ra, giống như một tầng màn lửa, cuốn khắp bên trong phạm vi kiếm trận, cả người cũng biến mất, chỉ để lại thanh âm lạnh lùng nói:

- Một Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận có thể làm khó dễ được ta? Ta có Hỏa Linh Hóa Thể Thuật, hỏa diễm bất diệt, thì ta bất tử bất diệt! Thật không tin ngươi có bao nhiêu pháp lực thúc giục kiếm trận này! Nửa khắc sau là tử kỳ của ngươi!

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, thúc giục kiếm trận, thật nhiều lực lượng âm hàn của tinh tú xuyên xuống, khiến cho ngàn trượng mặt đất cũng ngưng kết thành một tầng băng mỏng, vô số kiếm khí không ngừng càn quét trong vòng bốn trăm trượng phạm vi không hề ngừng nghỉ chút nào.

Cơ hồ mỗi một phút một giây Nhạc Vũ đều nghe được hỏa diễm đang kêu rên, nhiệt độ hỏa diễm dần dần tiêu giảm.

Chẳng qua Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí trong cơ thể hắn cũng nhanh chóng giảm dần.

Chiến Tuyết thấy vậy trên mặt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận có thể làm tổn thương Hoa Dật thảm trọng, nhưng Nhạc Vũ tiêu hao càng thêm khổng lồ. Với kiến thức của nàng, chỉ ánh mắt nhìn liền biết cho dù Nhạc Vũ có uống thêm tiên đan cũng thật khó thể giết được Hoa Dật kia.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Nhạc Vũ, rõ ràng đã nắm chắc phần thắng, nếu hắn muốn giết được Hoa Dật trừ phi đã có hậu chiêu khác.

Trong một khắc chỉ thấy Nhạc Vũ nắm lấy tay nàng, lại thu hồi Sơ Tam cùng Đằng Huyền, lắc mình tránh ra ngoài trận.

Tiếp theo là mấy trăm phù triện đỉnh cấp hắn đoạt được từ Thính Vân Thiên Cung cùng Hỏa Vân Sơn ở mấy tháng trước toàn bộ đều đánh thẳng vào trong trận.

Hắn cũng không lấy pháp quyết dẫn phát, chỉ dùng kiếm khí mạnh mẽ chém ra, chỉ trong thoáng chốc vô số cương phong cùng linh lực loạn lưu ầm ầm bộc phát, trên đỉnh núi lớn lại xuất hiện một lôi long khổng lồ ầm ầm giáng xuống.

Ánh mắt Chiến Tuyết phát sáng, nàng đã hiểu ý của Nhạc Vũ, bên trong Thập Ngự Phục Ma kiếm trận lại xông ra vô số kiếm quang, chia ra khắp bên ngoài Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, đem mỗi một nơi sơ hở vững vàng phong tỏa, giờ phút này nàng cũng hề để ý kiêng kỵ thần lực của mình bị phát hiện, toàn lực gia trì thần lực lên trên thân kiếm, dù không có Thập Ngự Phục Ma kiếm trận giúp đỡ, chỉ bằng chuyển sát vi cương đã có thể miễn cưỡng chống cự hỏa diễm cự kiếm.

Nhạc Vũ đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh treo lên bầu trời kiếm trận, chín đạo hỏa diễm mảnh như sợi tóc vững vàng áp chế bên dưới.

- Lại dám tu luyện vu lực, vọng tụ tín ngưỡng! Các ngươi thật to gan, chẳng lẽ không sợ thiên hạ tu sĩ cùng tru giết? Hắc! Thật cho rằng loại thủ đoạn không lên được mặt bàn này liền có thể giết được ta?

Phảng phất như đã biết được tình hình không ổn, trong lời nói của Hoa Dật đã lộ ra mấy phần điên cuồng. Hồng sắc diễm quang lại chuyển thành màu tím, diễm lực nóng cháy thiêu đốt phi kiếm tiên binh, bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, những phi kiếm nhất phẩm còn miễn cưỡng không bị việc gì, nhưng những phi kiếm này lại không nhiều lắm, còn lại hai trăm thanh phi kiếm đã

chuyển thành đỏ hồng, linh trận bên trong cơ hồ bị viêm lực đốt tan ra.

Sắc mặt Nhạc Vũ âm trầm, lấy ra Thông Thiên Long Ngục Ấn đặt bên cạnh kiếm trận, bắt đầu dốc toàn lực hấp thu Thiên Toàn Tinh Diễm.

Đồng thời hắn dùng toàn lực thúc giục Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, khiến đồ án âm dương ngư dưới chân càng thêm sáng chói, đem hồ nhân tạo bên cạnh cơ hồ chưng phát hơn phân nửa, bên trong đình viện nhất thời sương mù dày đặc.

Diễm lực chỉ thoáng giảm bớt được một chút, Nhạc Vũ cau mày lặng lẽ đem hồn thức liên lạc Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, nếu đến lúc bất đắc dĩ, đây chính là thủ đoạn duy nhất hắn có thể giải quyết cục diện.

Cũng may theo Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận chuyển động, chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân uy năng từ từ tăng lên tới lớn nhất, vô số lực lượng tinh tú khiến bên trong kiếm trận gắn đầy lực lượng âm hàn, giúp mấy trăm thanh phi kiếm thoáng hạ nhiệt độ.

Hoa Dật càng thêm điên cuồng, màu sắc hỏa diễm từ tím thành trắng, không chút dấu hiệu bên trong trận liền xuất hiện mười mấy trương tiên phù, ngọn roi lửa loạn vũ khắp nơi, bên trong hồ lô phun ra hỏa nha số lượng tăng hơn ba ngàn, đang va chạm khắp nơi trong kiếm trận.

Giờ phút này trong nội tâm Nhạc Vũ liền buông lỏng xuống, hắn biết được người này đã cạn kiệt sức lực, không còn thủ đoạn nào khác. Ngay lập tức hắn liền tĩnh tâm điều khiển mấy ngàn tia kiếm khí, ở dưới oai lực của tiên phù còn chưa dẫn phát, liền đem dẫn phát ra. Trong tay hắn cầm Long Tước Phiến, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đọng lại không phát, chỉ đề phòng đối phương dùng mạng đổi mạng.

Ngay khi tiên phù bị nhất nhất phá vỡ, bên trong đình viện nhất thời rung mạnh một trận, vô lượng năng lượng phong bạo từ bên trong kiếm trận bắn ra, tràn lan khắp nơi.

Chỉ sau một khắc, đạo lôi quang khổng lồ thẳng tắp đánh xuống, lọt vào bên trong trận. Ngay lập tức Nhạc Vũ rút ra toàn bộ mấy trăm lưỡi phi kiếm, chỉ còn chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh tiếp tục trấn

áp, cố gắng kiềm chế đoàn hỏa quang.

Ngay trước người hắn hiện lên một tầng quang bích xanh biếc, gần mười mặt Long Lân Kim Thuẫn trôi nổi ngay trước người. Còn có Huyền Quy Tiên Trạc, Băng Diễm Huyền Quang Chướng, cơ hồ đã dốc hết thủ đoạn phòng thân của hắn.

Chiến Tuyết đứng bên cạnh mở ra lục diệp hồng liên cùng một tầng quang bích xanh lưu ly cản ngay trước người.

Theo lôi quang màu bạc nổ ra trước người năm trăm trượng, nơi xa truyền tới tiếng rống giận của Hoa Dật, vô cùng điên cuồng. Ngay sau đó luồng bạch quang làm thiên địa thất sắc lóng lánh bắn ra, lôi mang văng bốn phía, chỉ trong chốc lát liền đem bao nhiêu thần thông chắn trước mặt hai người hoàn toàn tiêu diệt, ngay cả mười mặt Long Lân Kim Thuẫn cũng chỉ chốc đỡ được chốc lát liền hoàn toàn nổ thành phấn vụn.

Một lúc sau khi bạch quang tản đi, Nhạc Vũ mở mắt, chỉ thấy trước mặt là một mảnh hoang tàn, mặt đất do bạch ngọc chế thành bị mạnh mẽ tạc ra một hố sâu, trên không trung chỉ còn lại Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân lóe ra quang mang ảm đạm tối mờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 718: Thất Diệp Tịnh Đề

- Còn chưa chết !

Nhạc Vũ trước tiên chú ý đến mấy đạo hỏa quang đang muốn bỏ chạy tứ tán.

May mắn là Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng Nhật Nguyệt Thiên Luân đều có phẩm chất cực tốt, chỉ có linh quang mờ đi còn không hề bị tổn hại. Một đạo ánh sáng ngưng chuyển vẫn vây lấy mấy tia hỏa diễm trong phạm vi 500 trượng khiến chúng không thể đào thoát.

Cười lạnh, Nhạc Vũ khẽ bắn ra một chỉ khiến Huyền Quy Tiên Trạc tuôn ra một tầng hàn lực triệt để diệt sát đoàn hỏa diễm!

Sau đó hắn đưa mắt nhìn quanh rồi bất giác cười khổ. Uy lực lôi quang quá mạnh mẽ khiến gần như toàn bộ vật tùy thân của Hoa Dục nát bấy.

Vô luận là đồ vật trong Tu Di Giới hay mấy thứ huyền binh pháp bảo của người này đều bị nát bấy. Hỏa diễm cự kiếm trở về nguyên bản bị Bạch Đế kiếm trấn áp tại mặt đất.

- Đáng tiếc! Mấy trăm lưỡi phi kiếm lai chỉ còn đến một phần tư.

Nhạc Vũ triệu hồi một số phi kiếm. Tuy đã kịp thời triệt khai nhưng cũng có gần trăm thanh phi kiếm có phẩm chất chênh lệch không tránh khỏi hạo kiếp vỡ vụn tung tóe, thật khiến người ta đau lòng.

Bất quá ngay sau đó, hắn lại kêu lên một kinh dị, tiện tay hút lấy hai thứ đồ vật dưới mặt đất đem đến trước người.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của hắn là một ngọn hỏa diễm vẫn không hề bị tàn lụi, còn có thêm một chiếc hộp ngọc rộng chừng ba thốn.

Nhạc Vũ vốn cho hỏa diễm là do Hoa Dục lưu lại, sau khi dùng linh thức thăm

dò thì mới biết là không phải.

Nhìn hỏa diễm có phần cuối màu thanh lam nhưng phần trên lại là màu trắng, thần hồn Nhạc Vũ chợt chấn động.

Cẩn thận quan sát một lát, Nhạc Vũ nhướng mày lộ vẻ vui mừng.

- Thứ tốt, là Tiên Thiên Ba La Thần Diễm! Trách không được người này có thể tu luyện thần hồn cường hoành đến mức như vậy! Nguyên lai là muốn luyện hóa chủng hỏa diễm này.

Nhạc Vũ còn nhớ trong đạo điển của Tử Vân Cung có ghi lại chủng hỏa diễm này. Theo truyền thuyết thì Tiên Thiên Ba La Thần Diễm có thể khắc chế hết thảy tà đạo thế gian. Nếu có thể thu phục càng tăng thêm hiệu quả rèn luyện thần hồn, ngoài ra nó cũng có năng lực dao động nhân tâm như Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa.

Bất quá điều kiện đầu tiên để thu phục là thần hồn bản thân phải đủ cường hoành để áp đảo, các yếu tố như pháp lực thể chất xếp sau.

- Không ngờ hỏa chủng Đại Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết lại ở trên thân thể người này!

Nhạc Vũ hơi vui mừng, thu hỏa diễm này vào trong Thông Thiên Long Ngục Ấn để Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp.

Sau một khắc, hắn nhìn sang chiếc hộp ngọc.

Tu Di Giới của Hoa Dục bị lôi quang ngân sắc nổ tung nên không còn lại thứ gì nguyên vẹn.

Duy chỉ có hộp ngọc này vẫn được bảo tồn hoàn hảo, thậm chí không hề xước xát, quả thật khiến người ta hiếu kỳ.

- Không biết đây là kỳ trân gì?

Hộp ngọc này hoàn toàn phong kín, không hề có bất kỳ chỗ để mở, ngay cả hồn thức cũng không thể tiến vào dò xét.

Nhạc Vũ tiện tay chiêu xuất Nghịch Thiên Đao chém vào hộp ngọc một cái nhưng cũng không hề gây ra một chút sứt mẻ.

Tiếp đó hắn thử liền mấy tiên binh nhưng ngay cả chín cặp Nhật Nguyệt Thiên Luân cũng không thể chém vào khiến càng ngạc nhiên.

- Rốt cuộc là vật gì mà lại bảo tồn kín đáo như thế!

Kỳ thật lúc này vẫn còn có một cách có thể thử qua nhưng Nhạc Vũ lại không muốn ở đây lâu.

Một đại thần thông của linh tiên tu sĩ đã khiến hắn chật vật như thế, hao tổn hết tâm cơ mới có thể trảm sát. Nếu đến thêm một người sợ là sẽ trực tiếp lấy mạng hắn.

Ít nhất trước khi khôi phục pháp lực, tế luyện lại Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng chín cặp Nhật Nguyệt Thiên Luân thì hắn không muốn đối mặt với bất kỳ tu sĩ nào của Thiên Huyền giới.

Bỏ lại chiếc hộp vào Tu Di Giới, Nhạc Vũ đánh một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến cho thanh tiên binh màu trắng mất hết khí tức rồi giao cho Chiến Tuyết.

Chỉ thấy Chiến Tuyết im lặng tiếp nhận rồi lại bắt đầu dung hợp vào Bạch Đế kiếm.

Nhạc Vũ nhìn thấy bất giác á khẩu, thanh tiên binh này của Chiến Tuyết thật đúng là không kén ăn, cũng chẳng phân biệt đối tượng.

Lúc này bên trong mộc điện đều đã tan hoang, chỉ là linh trận bên trong chỉ mới bị phá hủy non nửa, vẫn bảo tồn được đại thể. Nhạc Vũ nhờ vào sự trợ giúp của Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn dễ dàng tiến vào trong. Đầu tiên hắn chiêu bốn thanh kiếm tiên đến bên cạnh rồi tiếp đó là cầm lấy cây dao cầm khẽ búng ra một chỉ khiến nó lập tức ngân lên một luồng thanh âm dễ nghe.

Tiếp đó hắn khẽ vận dụng một chút pháp lực thì trong vòng ba trượng hoàn toàn bình thường nhưng ngoài ba trượng dần hình thành sóng âm cuồn cuộn. Có một phần xuyên ra ngoài điện, dấy lên sóng nước ngập trời.

Nhạc Vũ cười nhẹ, hắn ưa thích âm nhạc nhưng lại không thích đánh đàn. Bất

quá ngày sau nếu đem tặng cây đàn cho mẫu thân thì Nhạc Trương thị lại tất nhiên sẽ vui mừng đến cực điểm.

Về phần bốn thanh tiên kiếm cũng gần coi như sắt vụn. Nhạc Vũ chỉ phân tích một lát rồi đem để vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ để trấn áp vạn kiếm đại trận.

Đúng vào lúc này trong lòng hắn khẽ động, có cảm giác không đúng, để mặc Chiến Tuyết ở bên ngoài tiếp tục thôn phệ thanh tiên binh còn bản thân đi vào Biểu Lí Càn Khôn Đồ hạ xuống bên cạnh hỏa diễm.

Cũng chẳng biết tại sao, Nhạc Vũ cảm giác trong này đang có cái gì đó sắp thức phục sinh.

- Quả nhiên! Hoa Dục chân nhân đã đem Toàn Tinh Diễm triệt để luyện hóa, chỉ cần hỏa diễm bất diệt thì có thể vạn kiếp bất tử!

Điểm hỏa diễm dưới sự trấn áp của vạn kiếm đại trận trấn vốn đang đau khổ dãy giụa. Thêm vào bốn thanh kiếm tiên giảo sát càng khó có thể trụ lại.

Nhạc Vũ không chút hạ thủ lưu tình, liên tục điều khiển vạn kiếm đại trận xoắn giết.

Vào lúc ý thức trong điểm hỏa diễm đã hoàn toàn thức tỉnh thời điểm, Nhạc Vũ cầm Thiên Ý kiếm, thần sắc hờ hững, ánh mắt lạnh như băng chém ra hoàn toàn kích diệt. Chỉ còn lại một đạo thần hồn không nơi nương tựa phiêu phù ở không trung, tạo thành hình ảnh Hoa Dục, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Nhạc Vũ tụ khởi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn cầm đến trước người. Hắn thấy trong mắt người này tràn đầy vẻ oán độc, cũng không để ý mà dùng Hi Hoàng Quan Tâm thuật đánh ra một đạo hồn niệm chiếu nhập vào tâm thần người này.

Nếu nguyên bản là Hoa Dục thì hắn cũng không dám làm thế mà còn cần chút thủ đoạn phối hợp mới được. Nhưng lúc này đối phương vừa mới thụ thương, linh thức vừa mới thức tỉnh, tất nhiên là không cần cố kỵ. Sau một lát Nhạc Vũ liền nhíu mày.

- Nguyên thần tinh hạch, đây là thứ gì?

Hắn tìm hiểu thêm thì thấy là kí ức về vật cất giấu trong hộp ngọc, nhưng cho dù tìm tòi thế nào cũng không đoạt được thêm cái gì.

Hoa Dục tuy suy yếu nhưng căn cơ bản thân thâm hậu, không thể nào thao túng tự nhiên như linh tiên bình thường.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ liền chuyển sang vùng kí ức khác, ngay sau đó lại lộ vẻ vui mừng.

- Nguyên lai Thiên Minh tông hiện giờ có quan hệ sâu xa với Quy Khư tông của vạn năm trước. Trách không được những người này có thể biết được chỗ hạ lạc của Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn. Ừ? Hiện giờ Thiên Minh tông còn có một vật muốn lấy, là một kí thác nguyên thần của Thất diệp tịnh đề liên.

Nhạc Vũ khẽ lẩm bẩm mấy câu rồi sau khi phân tích xong tin tức của Thất Diệp Tịnh Đề Liên trong hệ thống phụ trợ thì lộ vẻ kinh hãi.

Thất Diệp Tịnh Đề Liên cũng như Tuyết Hồn Châu đều là Tiên Thiên linh bảocó thể dùng ký thác nguyên thần, hơn nữa giá trị còn vượt qua Tuyết Hồn Châu. Tuyết Hồn Châu chỉ có thể bốn thành thực lực của bản thể còn Thất Diệp Tịnh Đề Liên lại có thể có bảy thành, hơn nữa còn là hai ký thác nguyên thần hóa thân.

Nếu bàn đến phẩm giai, Tuyết Hồn Châu chỉ có thể coi là không nhập lưu. Thất Diệp Tịnh Đề Liên lại đủ để xếp vào Tiên Thiên linh bảo đệ nhị đẳng.

Lần này người của Thiên Huyền giới tiến vào Quy Khư cảnh chính là vì vật này.

Những người này không dám có ý với Hi Hoàng kính nhưng Thất Diệp Tịnh Đề Liên lại quả thực mê người, có thể tương đương với hai thân ngoại hóa thân chính thức. Ngày sau nếu có đầy đủ tài liệu cũng có thể bổ toàn.

Còn đối với Nhạc Vũ mà nói, vật này cũng có hữu dụng. Nếu có Thất Diệp Tịnh Đề Liên, hắn chỉ cần hơn mười ngày là có thể tăng thực lực thân ngoại hóa thân lên tu vi Đại Thừa trung kỳ. Thậm chí ngày sau khi đến cảnh giới Thiên Tiên ngọc tiên cũng không cần lo lắng việc đề thăng tu vi của thân ngoại hóa thân.

Hơn nữa có vật này thì cảm giác tâm thần cũng đại tăng, có thể điều khiển thân ngoại hóa thân trong phạm vi mười vạn dặm. Hơn nữa còn tăng thêm theo sự gia

tăng tu vi bản thân.

Tiên Thiên linh bảo loại như vậy lúc này đang được trồng trong một dược viên của Phù Không đảo.

Nhạc Vũ đột nhiên thở gấp, trong mắt lộ ra vẻ thèm muốn.

Bất quá chỉ sau một lát thì Nhạc Vũ đã bình tĩnh lại, vẻ tham muốn trong mắt cũng triệt để biến mất.

- Vẫn nói đừng quá tham lam. Mục tiêu bảo vệ Hoàng hôn giới của mình đã đạt được, cũng không cần mạo hiểm vì vật này.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại tìm ra một tin tức khác.

- Nguyên lai mấy người kia tiến vào Phù Không đảo, ngoại trừ việc tìm kiếm linh trân thì còn để đi tắt. Nơi này có linh trận truyền tống nối thông với đỉnh núi, cách Đào Nhiên Cư không xa.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, đọc thêm một số tin tức khác rồi cuối cùng thần hồn Hoa Dục không chịu được triệt để tiêu tán.

Khi Nhạc Vũ ra khỏi Biểu Lí Càn Khôn Đồ thì lại lâm vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 719: Dễ dàng tới tay

Chiến Tuyết dùng Bạch Đế kiếm đem tiên binh kia hoàn toàn cắn nuốt, sau đó dài ra chừng năm thước, mũi kiếm thật rộng, nhưng không khác biệt nhiều so với lúc trước.

Trong lòng Nhạc Vũ biết được thanh Bạch Đế kiếm đã khác với lúc trước. Dù thanh kiếm này không được dung nhập Tử Thần Thiên Tinh, nhưng vẫn có được khả năng tiến hóa. Giờ phút này chẳng những thân kiếm bền bỉ hơn nhiều, ngoài ra còn có chút năng lực của thanh tiên binh vừa rồi.

Về phần cụ thể như thế nào, còn phải hỏi Chiến Tuyết mới biết được.

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng không có lòng dạ đi chú ý những việc như vậy, hắn còn đang do dự suy nghĩ. Hắn vốn không có ý định tiếp tục lưu lại Quy Khư Cung mật cảnh, nhưng thần hồn của Hoa Dật chân nhân lưu lại tin tức thật làm cho hắn cảm thấy động tâm.

Chỉ chốc lát sau Nhạc Vũ khẽ thở dài, hắn quyết định sớm rời nơi này mới tốt nhất. Nhưng khi hắn vừa cất bước, bỗng dưng đôi mày cau lại, nhìn ra bên ngoài cửa viện.

Chiến Tuyết chế luyện xong Bạch Đế kiếm, thần trí cũng vừa thức tỉnh. Nhìn thấy dị trạng của Nhạc Vũ nàng lập tức nhắm mắt dùng hồn niệm đi điều tra, chỉ một lát sau liền biến sắc.

Thần hồn của nàng mạnh hơn Nhạc Vũ, lúc này đã cảm giác được xa xa có một cỗ linh lực ba động vô cùng mạnh mẽ, đang gấp rút lao tới, cấm chế linh trận bên trong cung điện đều bị va chạm không ngừng.

Tiếp theo chỉ vài lần hô hấp, con ngươi Chiến Tuyết chợt co rụt lại, hô hấp có chút khó khăn nói:

- Thiếu gia, người này hắn là Ngọc Tiên tu sĩ. Thật mạnh! Đoán chừng thêm hai

khắc nữa hắn sẽ tìm tới nơi đây.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, vừa rồi hắn cũng đã có cảm ứng, nghe vậy chỉ nhướng mày nói:

- Có biện pháp tránh né không?

Chiến Tuyết nhắm mắt suy ngẫm chốc lát cuối cùng đành lắc đầu. Nhưng trên mặt lộ ra vài phần sát cơ thật kiên quyết. Nhạc Vũ không nói một lời quay đầu đi. Chỉ một Linh Tiên tu sĩ có đại thần thông cũng đã làm cho hắn dùng hết tất cả mọi thủ đoạn. Mà Ngọc Tiên tu sĩ đang tiến đến lại là một người cùng cấp với tổ sư của hắn, cho dù xuất thân từ Thiên Huyền Giới, là một tu sĩ Ngọc Tiên bình thường nhất, cũng tuyệt không phải hắn có thể ứng phó.

Tiên nhân bên trong Hồng Hoang Giwois, phân chia Linh Tiên, Thiên Tiên, Ngọc Tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên.

Đi tới Ngọc Tiên cảnh giới, căn bản đã có được một địa vực tại Hồng Hoang Giới, thậm chí có thể xưng hùng một phương.

Ba đẳng cấp phía sau cho dù ở thời đại cực thịnh của thiên cổ Hồng Hoang thế giới, bất quá cũng chỉ đạt tới số lượng ba ngàn, bình thường đều rất ít xuất thủ. Ngược lại dưới Thái Ất Chân Tiên thì cực kỳ sôi nổi.

Quay trở về bên cạnh Đào Nhiên Cư, dựa theo trí nhớ của Hoa Dật chân nhân, đi quanh nơi này mấy vòng, liền tìm được một lâm viên tương đối rộng rãi. Quả nhiên nơi này đã mất hết linh lực, còn có trận pháp đại na di bị tổn hại ở vài nơi mấu chốt.

Nhạc Vũ thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, thoáng phân tích chốc lát liền bắt tay vào chữa trị.

Mười phút sau, pháp trận đại na di lại sáng lên tinh quang lóng lánh. Nhạc Vũ thúc giục pháp quyết, chỉ một lát sau thân hình hắn lẫn Chiến Tuyết chợt lóe trong trận, chỉ cảm thấy thiên địa trước mắt như quay cuồng, đợi đến khi tầm nhìn khôi phục lại rõ ràng, hoàn cảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Nhạc Vũ bước ra khỏi linh trận, tiếp theo không chút do dự phẩy tay áo, một đạo pháp lực bắn ra, đem toàn bộ linh thạch bên trong đại na di pháp trận hoàn toàn

phá hủy, đợi đến khi linh quang biến mất, lúc này hắn mới yên tâm đánh giá bốn phía chung quanh.

Nhạc Vũ không hay biết chỉ sau hai khắc hắn rời đi, ở bên kia pháp trận xuất hiện một bóng người. Gương mặt người này tái xanh, vóc người thon gầy, chính là lão nhân nói chuyện dưới chân núi trước đó.

Nhìn thấy đại na di linh trận trước mắt tuy còn hoàn hảo vô khuyết nhưng đã hoàn toàn mất đi tác dụng, sắc mặt lão giả xanh mét, tiếp theo trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

- Hoa Dật đúng là thủ đoạn độc ác! Đi phá hủy đại na di linh trận, chẳng lẽ hắn không sợ không thể quay về được hay sao? Lần này đúng là tính sai, sau khi Thiên Minh Tông cùng Quy Khư Tông kết giao, vốn nghĩ chỉ cần đi theo phía sau hắn sẽ có đoạt được. Thật không ngờ người này lại khó giải quyết đến như thế! Nhưng thật kỳ quái, rốt cục vừa rồi hắn đánh nhau với người phương nào, dẫn tới động tĩnh lớn như vậy? Nhớ được thành tựu trận đạo của Hoa Dật cũng chỉ đạt tới trung thượng mà thôi, vì sao có thể chạy nhanh như vậy? Càn Khôn Na Di linh trận tựa hồ chỉ vừa được chữa trị xong, người dùng trận này thật sự là Hoa Dật sao?

Vừa nghĩ tới đây, lão giả chợt nhìn ra phía sau, chỉ thấy nơi xa có một đại hán vạm vỡ đi tới, phía sau còn có một nữ tử xinh đẹp.

- Hắc! Đúng thật là anh hùng sở kiến giống nhau!

Cười khẽ, lão giả lắc đầu lại tiếp tục trầm ngâm, không biết vì sao hắn lại có cảm giác chuyện hôm nay có chút không đúng.

Hòn đảo phiêu phù cao nhất trong Quy Khư Cung mật cảnh, kết cấu kiến trúc phức tạp tới cực điểm. Nhạc Vũ vừa nhìn lại, chỉ thấy trước mặt phần lớn là một ít đình đài lâu tạ, còn có rất nhiều giả sơn hồ lớn. Thậm chí còn có chút tiên hạc còn sót lại tại nơi này, dựng nên một khung cảnh tiên gia khí tượng.

- Nơi đây hắn phải có phương viên hai mươi vạn trượng.

Con số này chỉ là suy đoán, có linh trận cách trở, linh giác của Nhạc Vũ nhiều nhất chỉ có thể vượt ra ngoài ngàn trượng chung quanh.

Sở dĩ có thể suy tính ra được, là nhờ Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, đối với linh lực mạch lạc chung quanh phân tích được linh trận cấm chế bao phủ trong phạm vi bao xa.

Hắn nhớ được lúc ở bên ngoài nhìn vào tuyệt đối không thể có được kích thước như thế. Nhưng Đình Hộ Nạp Thiên Lý Thuật, cũng là thủ đoạn mà tiên gia thường dùng, ngoại trừ hiển lộ uy năng rõ ràng, phòng ngự càng thêm dễ dàng, Tử Vân chân nhân cũng chính là cao thủ trong phương diện này.

Nhạc Vũ suy tính phương hướng một lúc, cuối cùng xác định mình đang ở phương vị bên trái nghiêng về hướng tây, lập tức liền bước theo hướng nam.

Phù không đảo chính là trung tâm cuộc đại chiến, tổn hại còn nghiêm trọng hơn so với dưới chân núi, nhưng cũng là nơi ở trọng yếu nhất trong Quy Khư Cung mật cảnh. Pháp trận phòng ngự thật mạnh, tăng thêm gấp mười lần có thừa. Còn có Hi Hoàng Tàn Kính làm hạch tâm, bộ phận còn sót lại vẫn được bảo tồn rất tốt. Mặc dù không cách nào chủ động vận chuyển, nhưng những cấm chế chỉ cần chạm tới dù là Ngọc Tiên cũng phải vẫn lạc ngay tại chỗ.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy nửa bước cũng khó đi, nếu không có Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn giúp đỡ hắn phân tích, co dù có được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm nhưng ở nơi này cũng chỉ có kết quả cửu tử nhất sinh.

- Thật không biết năm xưa người xâm nhập Quy Khư Cung rốt cục là thần thánh phương nào. Đại tông lớn tới như vậy, có Thái Thanh Huyền Tiên bảo hộ, lại có Hi Hoàng Tàn Kính trấn áp khí vận, nhưng cũng rơi vào cảnh diệt môn.

Những dấu vết chiến đấu Nhạc Vũ càng đi tới càng cảm thấy kinh hãi. Kỳ quái chính là nơi này rõ ràng có thật nhiều mảnh nhỏ tiên bảo lưu lại, nhưng không có một cỗ di hài nào. Thật không biết là bị lấy đi, hay vì lý do gì khác, tóm lại trên đoạn đường đi tới hoàn toàn không có thu hoạch gì.

Bên trong Phù Không Đảo, rõ ràng chỉ có một mình hắn, hắn vô cùng an toàn, giờ phút này làm hắn buồn bực chính là làm sao rời khỏi nơi đây.

Ngọn núi này nằm trên vạn trượng trời cao, đã có vô số thời không toái nhận cùng đại trận ngăn trở. Trên Linh Tiên có thể không cần sợ hãi, nhưng bên trong đảo có được đại na di linh trận cung cấp cho đệ tử đạo đồng trong cung ra vào.

Nhưng thứ nhất là hắn không biết địa điểm, thứ hai không cách nào xác định bản thân mình có chạm mặt với những tu sĩ của Thiên Huyền Giới hay không.

Phù Không Đảo càng thêm hung hiểm so với bất cứ nơi này hắn từng đi qua. Tuy có được phương vị đại khái lưu lại bên trong thần hồn của Hoa Dật chân nhân, nhưng Nhạc Vũ cũng phải dùng ba ngày thời gian phân chia với Chiến Tuyết mới đi tới được địa phương phía nam.

Đây là một hồ nước, chiếm diện tích tới vạn trượng. Ở ngay giữa hồ có hai đóa bát phẩm liên hiệp Tịnh Đế Liên Hoa. Màu sắc cũng không thuần trắng như trong đạo điển ghi chép lại, mà là có một tầng hồng quang nhàn nhạt bao phủ.

- Không phải nói chính là Thất Diệp Tịnh Đế Liên sao?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, sau đó liền tỉnh ngộ lại. Hắn đoán chừng cũng giống như Lục Diệp Tử Tâm Liên mà Chiến Tuyết từng dùng qua, bởi vì thời gian quá lâu nên đã tăng lên phẩm cấp.

Đợi tới khi hắn quan sát được hoàn cảnh chung quanh lại thêm một trận kinh ngạc.

- Quy Khư Tông thật sự bỏ được tiền vốn. Cả một thành linh lực của Quy Khư Cung mật cảnh lại đi cung cấp nuôi dưỡng vật này, trong hồ đều là Thiên Nguyên Chân Thủy, hơn vạn giọt, tạo thành hồ lớn vạn trượng. Nhưng thật sự cũng chỉ có như vậy mới có thể làm cho tiên thiên linh trân trưởng thành nhanh như thế.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi mừng rỡ, hắn biết tiên thiên mộc linh kỳ trân này trước khi dùng linh vật luyện chế, sẽ có rất nhiều điều kiêng kỵ. Tỷ như gặp kim sẽ rơi, gặp mộc sẽ khô, gặp nước sẽ tan, gặp hỏa sẽ tiêu, gặp đất thì chui vào, Thất Diệp Tịnh Đế Liên bảo tồn không tới nỗi khoa trương như vậy, nhưng vẫn thật sự hà khắc vô cùng.

Hắn liền lấy ra một hộp ngọc chừng ba tấc, bên trong lót Thiên Niên Tằm Ti lấy được từ Thính Vân Thiên Cung, sau đó lấy ra một thanh tiên binh, đem hai đóa liên hoa chém xuống, đặt vào bên trong hộp ngọc. Sau đó ở bên trên kết thêm chút ít tơ tằm, vững vàng gói lại, sau đó thu hồi.

Trong lòng hắn vô cùng vui vẻ, nguyên tưởng rằng lần này tới đây không được bình an, còn gặp nguy hiểm tột cùng, nhưng thật không ngờ lại được linh trân dễ dàng như thế.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lấy ra Tiểu Càn Khôn Hồ Lô, kháp pháp quyết, xa xa khẽ hấp, liền đem Thiên Nguyên Chân Thủy trong hồ toàn bộ thu đi. Hệ rễ của Thất Diệp Tịnh Đế Liên cũng cực kỳ trân quý, đem dùng làm thuốc, có thể chế luyện ra linh đan tăng lên tu vi. Nếu tiêu tốn thêm thời gian, chưa chắc không thể tiếp tục nuôi dưỡng ra được một gốc Thất Diệp Tịnh Đế Liên như trước đó.

Nhạc Vũ dùng thủ pháp đồng dạng thu hồi, sau đó đưa mắt nhìn quanh, trên mặt hiện lên vẻ cười khổ.

Nơi này đi vào dễ dàng, nhưng muốn đi ra ngoài thật muôn vàn khó khăn. Phù Không Đảo này thật sự quá lớn, mà tệ hại nhất chính là giờ phút này hắn lại không có thời gian dây dưa quá lâu.

Chiến Tuyết hiểu được khó khăn của Nhạc Vũ lúc này, gương mặt hiện lên thần sắc lo lắng, suy ngẫm thêm chốc lát, nàng chợt nhìn về phía mặt đông nói:

- Thiếu gia, sao không đi qua bên kia xem thử một chút?

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi ngẩn ra, Chiến Tuyết chỉ theo phương hướng chính là cửa vào tòa tiên cung này, nhưng nơi đó lại tổn hại ít nhất khu vực chung quanh.

- Tự nhiên đi vào đó làm chi? Tìm chết sao?

Nhạc Vũ định lắc đầu, nhưng ngay sau đó trong lòng chợt động, tựa hồ vừa nghĩ tới điều gì, trên mặt hắn hiện lên nụ cười, lập tức đi về phía trước, hướng cửa tiên cung đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 720: Lấy vật đổi vật

Ngay lối vào tiên cung, Nhạc Vũ mơ hồ cảm ứng được bên trong tiên cung có vài cỗ khí tức xa lạ, đều không ngoại lệ đang hướng ngay chỗ hồ nhỏ kia tiến tới.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, Thiên Minh Tông cùng Hoa Dật tới đây chính là vì tông môn bọn họ có giao hảo với Quy Khư Tông, vì thế biết được nơi này có Thất Diệp Tịnh Đế Liên, nhưng những người khác không biết làm sao lại cũng biết được.

Vạn hạnh chính là có lời nhắc nhở của Chiến Tuyết, linh trận cấm chế ở cửa cung tuy còn đầy đủ, cũng là cửa vào chân chính của tiên cung. Nhưng suy nghĩ tới tình hình trong đảo, ước chừng những ngày qua tu sĩ Thiên Huyền Giới cũng phạm phải khó khăn, mấy vị Ngọc Tiên tu sĩ cùng tu sĩ có đại thần thông ngược lại không khả năng tuyển chọn đi con đường này.

Cho dù thực sự có người từ bên dưới đi lên, với Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn của hắn, mượn thêm linh trận cấm chế vẫn còn cơ hội để liều mạng.

Đợi tới khi Nhạc Vũ đi tới ngay cửa cung, vẻ mặt chợt giật mình, nhìn qua hai kiến trúc bên cạnh.

Hình thức không khác gì những lầu các khác bên trong cung điện, vấn đề là bên ngoài có treo tấm bảng, chữ viết hùng hồn nguy nga như ngọn núi, xuất từ tay bút của một đại tu sĩ. So với chữ viết này, dù là Quảng Lăng Tán Nhân hay Mặc Quan Lan vẫn còn kém hơn một chút.

Chữ của Quảng Lăng Tán Nhân hình thành theo kiểu kiếm quyết. Trong sáu chữ lớn trước mắt, Nhạc Vũ lại cảm nhận được có vô số linh văn.

- Thụ Khí Các? Vân Hải Các? Đây là nơi nào?

Nhạc Vũ thoáng do dự chốc lát, mang theo Chiến Tuyết xoay người bước vào trong Thụ Khí Các. Ánh mắt hắn chợt sáng lên, liền hiểu được nơi này là nơi

nào.

Đây là nơi Quy Khư Tông trao tặng pháp bảo huyền binh cho môn hạ đệ tử.

Giờ khắc này ở trước mặt hắn có tới mười huyền binh pháp bảo đang sắp hàng chỉnh tề, nhưng phần lớn nhị tam phẩm chiếm đa số, dưới tứ phẩm cũng có một ít, trong đó không có loại nào là nhất phẩm trở lên.

Nhạc Vũ thuận tay thu vào trong tay áo, sau đó lại bước lên thang lầu, quả nhiên nơi này chính là khố phòng của Thụ Khí Các. Số lượng huyền binh pháp bảo cất giữ càng nhiều hơn, phần lớn đều được bảo tồn thật hoàn hảo.

Những vật khác đối với Nhạc Vũ đều không có trọng dụng, duy chỉ có hai mươi thanh nhất phẩm huyền binh hình dáng phi kiếm, sáu mươi thanh nhị phẩm huyền binh làm hắn vô cùng vui mừng.

Mấy ngày trước đại chiến cùng Hoa Dật chân nhân làm hắn tiêu hao hơn trăm thanh huyền binh, dù còn tài liệu nhưng phải luyện chế thêm một lần. Hắn còn đang lo lắng uy năng của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận bị suy giảm, không ngờ chỉ vài ngày sau đã có thể tìm được rất nhiều kiếm khí bổ sung, làm trong lòng hắn vô cùng vui mừng.

Tính chất của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng xê xích không bao nhiêu với Vạn Kiếm đại trận mà hắn tự nghĩ ra, phi kiếm càng nhiều, phẩm cấp phi kiếm càng cao thì uy năng càng lớn.

Dĩ nhiên tương ứng chính là pháp lực tiêu hao cũng không ít, nhưng giờ phút này Nhạc Vũ đang yêu cầu chính là uy năng càng lớn càng tốt, phương diện pháp lực hao tổn hắn cũng không hề lo lắng tới.

Những vật kia tuy có nhiều, nhưng không có thanh tiên phẩm nào. Đối với hắn mà nói, căn bản chỉ là vật vô dụng, nhưng nếu bị những tu sĩ Đại Thừa hay Nguyên Anh nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Nhạc Vũ chấn rung tay áo, thu hồi toàn bộ, sau đó cất bước đi qua Vân Hải Các, hắn lại thêm một lần mừng rỡ.

Đây là một nơi cất giữ đạo điển, tổng cộng tới mấy trăm vạn quyển, bên trên còn có mấy trăm Tử Sắc Ngọc Giản.

Nhạc Vũ cơ hồ điên cuồng càn quét, đặc biệt là điển tịch về kiến thức phù trận tiên gia trên lầu hai. Làm cho hắn càng thêm vui mừng chính là hiện tại hắn đang cần những vật này.

Tử Vân đạo nhân có nói qua ngày sau hắn sẽ phải tự lực lo cho mình, ước chừng đã không còn bảo vật gì lưu lại. Nhưng vẫn còn hai địa phương hắn chưa đi qua, hắn còn lưu lại đại lượng đạo điển. Nhưng với cường độ cấm chế của hai nơi kia mà nói, hắn sợ trước khi mình phi thăng cũng thật khó thể tiến vào, lấy không tới tay, có nói thêm lời gì cũng chỉ là vô dụng.

Đi ra khỏi Vân Hải Các, Nhạc Vũ nhìn thấy một con đường tắt giống như lúc trước, hai mắt nhất thời sáng lên, kiến trúc nơi này đều là đối xứng, bên kia cũng có hai tòa lầu các.

Nhạc Vũ thậm chí có thể nhìn thấy trên hai tấm biển lầu các có ghi Thụ Đan Các cùng Thụ Thạch Các, dù là người ngu ngốc cũng hiểu được bên đó là địa phương nào.

Thụ Đan Các thì đã hiểu rõ, Thụ Thạch Các phỏng chừng phải có linh thạch không ít. Cũng đủ cho hắn sử dụng uy lực Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, còn tăng thêm một tầng, chân chính có đủ khả năng tru diệt tu sĩ Ngọc Tiên.

Nhưng chỉ thoáng trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ liền dứt khoát bỏ qua, tiếp tục cùng Chiến Tuyết đi ra bên ngoài.

Khoảng cách của hai tòa lầu các nhìn qua như chưa đầy ngàn trượng, nhưng nếu muốn đi qua phải tốn tới một ngày thời gian, tuyệt đối không thể nhanh hơn, mà tình hình trước mắt đang tới lúc giành giật từng giây, chỉ cần trễ nãi thêm chốc lát sẽ gặp tai họa bất trắc.

Từ cửa cung đi ra, lại thấy trước mắt là một tòa thiên thê dài chừng năm ngàn trượng, toàn bộ do thổ linh lực ngưng tụ mà thành, nối tiếp giữa Phù Không Đảo cùng đỉnh ngọn núi.

Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đi thẳng tới, một đường đi xuống, khi đến gần bên dưới, con ngươi hai người đều co rụt lại, nhìn về phía trước.

Trước mặt là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu đen, đang đi tới trước, chòm râu thật dài, sau lưng đeo một hộp kiếm cổ kính, tay ôm phất trần, khí chất xuất trần đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Nhưng khi nhìn thấy hai người Nhạc Vũ, ngay lập tức liền có một cỗ khí thế vô cùng sắc bén ập tới, làm hai người cảm thấy thần hồn đau nhói.

- Kiếm tu? Thiên Tiên cảnh giới.

Chỉ nhìn qua Nhạc Vũ đã phân biệt được cảnh giới đại khái của người này. Trong lòng hắn càng thêm hoảng sợ, trước mắt người này tuy chỉ có Thiên Tiên cảnh giới, nhưng giờ phút này lại cho hắn cảm giác còn nguy hiểm hơn hai Ngọc Tiên tu sĩ kia, càng làm cho hắn kinh hãi, lông tơ đều dựng đứng.

Trung niên đạo nhân đi lên thiên thê, liền dừng bước, không nói một lời bình tĩnh nhìn hai người.

Nhạc Vũ trở nên bất an, giống như có một thanh kiếm sắc bén treo trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy sau lưng mình bị mồ hôi lạnh toát ướt đẫm.

Chỉ chốc lát sau cuối cùng Nhạc Vũ hồi phục lại tâm thần, lập tức tế ra Nhật Nguyệt Thiên Luân, bố trí phương vị cửu cung, trăm thanh phi kiếm nhiễu quanh bên cạnh, tiếp theo đem Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù treo trên đỉnh đầu.

Lúc này hắn hít một hơi thật sâu, bước xuống thang, tâm thần vô cùng căng thẳng. Chiến Tuyết cũng đã lấy ra Bạch Đế kiếm, hai mắt mơ hồ phiếm lên huyết sắc hồng quang.

Trung niên đạo nhân vẫn chưa động thủ, mãi cho tới khi Nhạc Vũ đi ngang qua hắn, mới nhàn nhạt hỏi:

- Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đã nằm trong tay ngươi. Nói như vậy Thất Diệp Tịnh Đế Liên hơn phân nửa đã bị ngươi lấy rồi?

Nhạc Vũ nghe vậy dừng chân, cũng không do dự liền quay đầu nói:

- Vật kia xác thực ở trong tay ta! Chẳng qua không biết đạo hữu hỏi thăm chuyện này, rốt cục có ý muốn thế nào?

Hai mắt trung niên đạo nhân chợt híp lại, đầu tiên quét mắt nhìn tiên phù trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, còn có chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân, tiếp theo tinh mang trong mắt thu liễm, hỏi:

- Có thể bán lại cho ta không? Hoặc là rễ chính của Thất Diệp Tịnh Đế Liên, cũng có thể trao đổi. Bên ta có vật để trao đổi.

- Trao đổi?

Nhạc Vũ thoáng chần chờ, suy ngẫm chốc lát mới cầm hộp ngọc trong tay, mắt mang theo vẻ tò mò nhìn qua nói:

- Vật này là tiên thiên linh căn. Thế gian này vật có tác dụng tương tự còn chưa tới mười ngón tay. Không biết đạo hữu muốn lấy vật gì trao đổi?

Trung niên đạo nhân lập tức mỉm cười, đạm nhiên nói:

- Tất nhiên có vật làm cho ngươi động tâm! Xem Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù của ngươi chỉ sợ mỗi lần phải hao phí không ít linh thạch tiên thạch mới có thể sử dụng, rốt cục không có lợi bao nhiêu. Nếu là vật này thì thế nào?

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy ra một viên ngọc tròn lóe sáng đưa tới trước người.

Nhạc Vũ vừa nhìn qua, liền nhận được vật này gọi là Chu Thiên Nhất Khí Chư Tinh Bàn, là bảo vật kết hợp cùng phù bảo. Ngoại trừ mỗi ngày có thể bổ sung năng lượng linh lực cho phù bảo, hơn nữa còn có thể gia tăng công hiệu của phù bảo.

Nếu có được vật này, Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù của hắn uy năng càng thêm mấy phần, ngày sau cũng không cần tiêu hao quá nhiều linh thạch.

Vẻ vui mừng lóe lên trên mặt hắn, nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Vật này tuy không tệ, nhưng còn chưa đủ giá trị của tiên thiên linh căn!

Trung niên đạo nhân cũng không ngoài ý muốn, tiếp theo lấy ra hai mươi trương tiên phù, cùng một quyển trận đồ nói:

- Đây là trong trăm năm qua ta tỉ mỉ chế tạo ra Đại Tu Di Thôn Thiên Kiếm Phù, kẻ hèn bất tài nhưng thần thông kiếm đạo còn có chút thành tựu, uy lực sẽ không làm đạo hữu thất vọng. Còn có quyển trận đồ này chính là kiếm đồ, nếu ngày sau luyện khí thuật của ngươi thành tựu, có thể theo quyển này chế kiếm. Uy lực không kém hơn Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận chân chính.

Hắn nói tới đây, lại quét mắt nhìn Nhật Nguyệt Thiên Luân, trong mắt vừa có vài phần bội phục lại có mấy phần khinh thường.

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ hắn khinh thường uy lực của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, về phần bội phục chính là thành tựu trận đạo của mình.

Hắn không để ý tới chỉ đưa tay chộp qua, mở ra quyển kiếm đồ, tiếp theo vẻ mặt hắn chợt ngưng đọng lại, đúng như lời người này đã nói, kiếm đồ thật sự tinh thâm, có thể đạt tới mức uy lực của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hay không hắn cũng không hiểu rõ, nhưng thật hơn xa Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của Chiến Tuyết vô số lần, một là ở trên trời, một dưới mặt đất.

Nhưng muốn theo kiếm đồ luyện chế kiếm khí tự nhiên không phải là chuyện dễ dàng. Hắn cầm lấy kiếm đồ xem một lúc lâu, tiếp theo sau hắn cũng không còn do dự, gọn gàng linh hoạt đem phù triện cùng Chu Thiên Nhất Khí Chư Tinh Bàn toàn bộ thu lấy, lại đem rễ chính của Thất Diệp Tịnh Đế Liên đưa ra ngoài.

Thật ra nếu lấy giá trị mà nói bản thân của tiên thiên linh căn thậm chí vượt xa cả Thất Diệp Tịnh Đế Liên, cũng vượt xa những bảo vật đối phương đem ra trao đổi.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ cũng không có nhiều thời gian đi đào tạo, ngược lại chỉ cần đồ vật giúp ích cho chiến lực, thứ hai giờ phút này tình thế cũng không tốt, nếu lòng tham không đáy sẽ làm người này trở mặt. Hắn cũng không nắm chắc tuyệt đối có thể chạy thoát khỏi tay đối phương, nhiều lắm chỉ đạt tới kết quả đồng quy vu tận, kết quả hai bên cùng có lợi như bây giờ thật ra là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 721: Sơ văn giới khư

Đạo nhân trung niên nhận lấy hộp ngọc, gương mặt thoáng hòa hoãn, thần sắc trở nên sáng sủa:

- Đa tạ! Lần này thật cảm tạ thịnh tình, ngày sau nếu có duyên gặp lại, Luyện Huyền Tán Nhân này tự có dầy báo…

Hắn nói tới đây, tiếp theo tựa hồ như nghĩ tới điều gì, lại lấy ra một lệnh bài ngân sắc ném cho Nhạc Vũ, cười khẽ nói:

- Xem lai lịch của ngươi hẳn không phải tu sĩ Thiên Huyền Giới, ngày sau thật khó có cơ hội gặp lại. Nói vậy xem như đạo hữu phải chịu thiệt thòi! Vật này xem như ta đưa ngươi bù đắp lại.

Nhạc Vũ cau mày, cầm lệnh bài trong lòng bàn tay. Chỉ thấy bên trên khắc ba chữ Vân Thiên Cung. Hồn thức thăm dò vào, liền nhìn thấy bên trong là một không gian tọa tiêu, lấy pháp lực rót vào vật này thậm chí có thể xa xa cảm giác một tọa tiêu nào đó trong hư không xa xa.

Luyện Huyền Tán Nhân nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của hắn, thuận miệng giải thích:

- Nói về Vân Thiên Cung cũng giống như Quy Khư Cung mật cảnh này, đều là mật cảnh. Chẳng qua nơi kia vẫn còn chủ nhân, hôm nay đã thành nơi giao dịch của tu sĩ các giới. Trong tay ngươi chính là bằng chứng tiến nhập Vân Thiên Cung, nếu tu vi của ngươi đầy đủ, bằng vào lệnh bài này có thể tìm được chỗ ở của Vân Thiên Cung. Bên trong có đủ kỳ trân các giới bù đắp lẫn nhau. Chủ nhân Vân Thiên Cung có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên, nếu muốn mua bán thứ gì nơi đó xem như an toàn. Chỉ cần có lệnh bài này, ở chung quanh Vân Thiên Cung không ai dám động tới ngươi chút nào…

Hắn nói dứt lời, liền ôm quyền chào Nhạc Vũ, xoay người đi lên thiên thê. Trong mắt Nhạc Vũ ẩn hiện tinh mang, đem lệnh bài thu vào trong tu di không gian.

Trên đường xuống núi, một đường vẫn bình an. Mặc dù có gặp gỡ vài tu sĩ Thiên Huyền Giới, nhưng phần lớn chỉ là Linh Tiên tu sĩ bình thường.

Nhạc Vũ không hề xem họ vào trong mắt, hắn cũng không muốn lạm sát. Mà vài tu sĩ Thiên Huyền Giới kia phảng phất cũng có chút kiêng kỵ mấy thứ tiên bảo trên đầu hắn, mặc dù ánh mắt nóng cháy, nhưng song phương chỉ đi ngang qua nhau, không ai gây hấn.

Thật ra xem tình hình nơi đây, trên mười mấy đảo phiêu phù kia nhất định còn có không ít bảo vật. Những Linh Tiên kia đi tìm kiếm hắn cũng đạt được không ít thu hoạch. Trong lòng Nhạc Vũ cũng rất động tâm, nhưng chuyện giết người đoạt bảo rốt cục hắn vẫn không thể làm. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Chỉ có linh trận cấm chế trên đỉnh núi làm Nhạc Vũ đổ mồ hôi lạnh, Luyện Huyền Tán Nhân không biết làm sao đi tới, cơ hồ toàn bộ cấm chế đều bị mạnh mẽ phá hư.

Tuy làm cho hắn dùng ít sức hơn, nhưng cũng làm cho hắn có cảm giác nhìn không thấu thực lực của vị Thiên Tiên tán tu Thiên Huyền Giới kia.

Đợi đến khi đi ra khỏi sơn môn, Nhạc Vũ mới thở ra một hơi nhẹ nhàng. Hắn ngẩng đầu nhìn lên chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân, không khỏi cười khẽ, lần này nhờ có vật này cùng Chiến Tuyết, nếu không hôm nay thật khó nói gặp phải kết cục như thế nào.

Có Cửu Thiên Đô Lục Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, nhờ vậy Luyện Huyền Tán Nhân mới sử dụng thủ đoạn ôn hòa cùng hắn lấy vật đổi vật.

Cấm chế bên ngoài ngọn núi giờ phút này cơ hồ đã bị phá hư gần hết. Nhạc Vũ cũng không còn cố kỵ, ngự không bay lên hướng phương xa phóng đi.

Nhưng vừa đi được nửa đường, liền nghe được bên trên đỉnh núi truyền ra tiếng huýt lớn vô cùng tức giận, thật lâu không dứt, làm hai người cảm thấy tâm thần chấn động, sau một khắc liền có một cỗ linh lực ba động từ đỉnh núi truyền xuống.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, cũng không để ý tới, kéo tay Chiến Tuyết phi hành tới bên cạnh thời không thông đạo, trực tiếp xuyên qua đi vào.

Ngũ Hành Tinh Khí nơi này đã khôi phục lại được một chút, Nhạc Vũ cũng không để ý, nhưng đoàn Hàn Anh Tinh Sa vẫn vô cùng cuồng bạo, làm Nhạc Vũ nếm chút đau khổ mới quay về được băng quật kia.

Sau khi về tới chỗ này, Nhạc Vũ không hề ngừng nghỉ chút nào, không tiếc hao tổn pháp lực ngay sau đó phá vỡ hư không hướng Hoàng Hôn Giới lao đi.

Hoàng Hôn Giới đã quay về vị trí cũ, từ thần quốc của Chiến Tuyết đi qua ngược lại phải dùng thêm chút thời gian. Cũng may giờ phút này nội tức của hắn đầy đủ, vì thế không lo sợ thiếu khuyết pháp lực.

Hiện ra thân hình trên Thiên Trụ Phong, Nhạc Vũ liền cảm giác được thế giới này đã khác hẳn mấy ngày trước đây.

Màu sắc trên không trung đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường. Tuy nói vẫn là ngọn núi nguyên vẹn như trước, vẫn là dòng nước như cũ, nhưng không hiểu sao Nhạc Vũ lại cảm giác có một cỗ sinh cơ bừng bừng đang dựng dục bên trong.

Nhạc Vũ lại không có chút nào cảm thấy nhẹ nhàng, ngược lại trong tâm thần lại có một cảm giác vô cùng nguy hiểm. Cảm xúc bắt đầu khởi động, thỉnh thoảng trái tim còn cảm thấy co rút căng thẳng.

Trong lòng hắn biết được Thiên Li Tông đã sắp nhanh chóng tìm được nơi này. Nhạc Vũ không dám trễ nãi chút nào, chợt lóe thân liền xuất hiện ngay đại hình sát trận bên trong thâm cốc.

Trận này hắn vẫn chưa thể phá giải, nhưng dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn vận chuyển, cộng thêm Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cùng Sơ Tam giúp đỡ, muốn bảo vệ tính mạng trong khi vào trận đã không còn trở ngại.

Đi thẳng vào nơi trọng yếu trong trận, ngay sau đó đánh ra mấy đạo Ngũ Sắc Thần Quang xuống dưới mặt đất, chỉ trong chốc lát linh trận bên dưới đã bị phá vỡ. Đầu tiên khiến linh trận trở nên thất thường, ngay sau đó lực lượng phản kích của thiên địa thừa dịp tràn vào, làm linh trận hoàn toàn nứt toác tan vỡ.

Sau một khắc thiên địa lay động kịch liệt, một cỗ linh lực ba triều mênh mông cuồn cuộn nhộn nhạo phía chân trời, thẳng qua hồi lâu mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Nhạc Vũ cảm giác được thiên địa linh khí chung quanh người mình đang hoan hô gầm thét. Cơ hồ từng lỗ chân lông, từng lần hô hấp đều có thể hấp thu được đại lượng linh lực. Lại thêm thiên địa pháp tắc trên thế gian này tựa hồ cũng chiều theo tâm ý hắn tiến hành điều khiển.

Cho đến lúc này khóe môi hắn chợt nhếch lên, trong lòng nổi lên vài phần ý mừng, hắn biết được mình cùng phiến thiên địa này dung hợp cơ hồ đã đạt tới trình độ không phân chia lẫn nhau.

Ngày sau chỉ cần không làm ra chuyện tổn hại Hoàng Hôn Giới, như vậy bên trong thế giới này, vô luận là kẻ nào cũng không thể khống chế được linh lực cùng thao túng khí vận được như chính hắn.

Tổng hợp mà nói, dù là nhân vật như Luyện Huyền Tán Nhân cũng chưa chắc thắng được hắn ngay trong thế giới này.

Thở mạnh một hơi, Nhạc Vũ phá vỡ hư không, tiếp tục phá vỡ những linh trận cấm chế còn sót lại.

Đợi đến khi đại trận bị phá vỡ triệt để, toàn bộ thế giới cũng phát ra tiếng vang kịch liệt, vô số tiếng vang bạo liệt, vòng đi vòng lại, thật lâu không dứt, từ trên bầu trời xa xa nhìn tới, rõ ràng nhìn thấy phiến thiên địa như đang kịch biến gây dựng lại như lúc ban đầu.

Chiến Tuyết vẫn ở bên cạnh hắn, giờ phút này lập tức cau mày nói:

- Thiếu gia, không gian tọa tiêu của Hoàng Hôn Giới thật giống như lại có biến hóa.

Nhạc Vũ khẽ cười một tiếng, không hề để ý tới. Ngay trước khi động thủ trong lòng hắn đã đoán biết được hậu quả này. Cũng là chuyện mà hắn vui mừng nhìn thấy, đoán chừng có thể đem thời gian mà Thiên Li Tông tìm kiếm nơi này kéo dài thêm mấy tháng.

Xem tình hình trước mắt, cũng không phải do vị trí thời không di động mà dẫn dắt ra, là sau khi linh trận áp chế thiên địa lực lượng bị triệt để phá vỡ, bởi vì linh mạch thay đổi mà dẫn dắt sơn hà dị biến.

Bất quá ngoại trừ ban đầu còn thay đổi tương đối kịch liệt, biến hóa về sau hắn phải chờ đợi thêm mấy trăm năm hoặc ngàn năm sau. Đối với sinh linh thế giới này cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

- Chủ nhân thế giới sao?

Nhạc Vũ đem một đạo ngũ sắc quang hoa ngưng tụ trên đầu ngón tay. Hắn rõ ràng cảm giác Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm có lực phá hoại so với lúc bình thường còn tăng thêm ít nhất gấp đôi trở lên. Vô luận là thiên địa pháp tắc hay thiên địa linh lực ngưng tụ cùng nắm chắc trong tay, đều vượt xa lúc ở Đông Thắng đại lục.

Ngoài ra lại được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn phụ trợ, uy năng của ngũ sắc thần châm đã lớn tới mức thật khó tin!

- Không đúng!

Nhạc Vũ khẽ cau mày, tản đi ngũ sắc quang hoa. Nếu là trước kia trừ phi là tầng thứ tám trở xuống, nếu không hắn quả quyết không thể làm được việc tụ tán tự nhiên, chỉ có thể kích phát ra ngoài. Nhưng giờ phút này hắn lại dễ dàng làm được.

Nhưng vừa rồi vẫn còn có chút cảm giác bị ngưng trệ.

- Quả nhiên còn kém một chút.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui mừng. Lần này hắn lấy được chỗ tốt vẫn thật nhiều, không nói cảm giác về thiên địa pháp tắc nơi này càng dễ dàng hơn vạn lần, thật ra chỉ cần giữ được Hoàng Hôn Giới hắn đã cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Dùng lực lượng của thế giới này, từ Ngọc Tiên tu sĩ trở xuống cơ hồ không còn khả năng tiến vào. Mà trên Ngọc Tiên, trừ phi có được tiên thiên linh bảo hoặc đại thần thông, cũng khó phá mở được hàng rào không gian, trừ phi còn có được thủ đoạn khác.

Cho dù thực lực của Thiên Li Tông có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng hôm nay hắn cũng đã có đủ lực lượng tự vệ.

Mà gần ngàn ức sinh linh trong thế giới này cũng đủ đem thần cấp của Chiến Tuyết đẩy lên cấp mười hai. Như vậy đã có thể chống đỡ được Ngọc Tiên cảnh giới. Mà nhờ vào ánh sáng trong Hoàng Hôn Giới, dung nạp thêm vạn ức người cũng thật dễ dàng. Sinh linh sinh trưởng đầy đàn, đủ giúp Chiến Tuyết trong vòng mấy trăm năm trưởng thành tới trình độ khó thể tưởng tượng.

Bên trong thế giới này, một khi hắn cùng Chiến Tuyết đã tu dưỡng thành công, như vậy trừ phi là mấy vị Đạo tổ, hay là nhân vật cấp bậc Đạo tổ có được tiên thiên linh bảo đỉnh cấp xuất thủ, nếu không cơ hồ có thể bảo đảm bí mật này sẽ không bị người khác phát hiện. Chỉ trừ Hậu Thổ…

Nhớ tới vị thượng cổ Vu Thần này, Nhạc Vũ không khỏi cau mày. Hắn cảm giác bản thân mình thật sự không làm gì được nữ nhân kia.

Vô luận là thần thông, hay là lợi thế, hắn cũng không có đồ vật gì có thể chân chính lấy được ra tay để áp chế nàng. Ngược lại hắn còn bị đối phương nắm lấy yếu hại.

Hôm nay duy nhất hắn có thể xác thực chính là trước khi Hậu Thổ tạo ra địa phủ thành công, tuyệt sẽ không làm gì hắn, ngược lại còn duy trì hắn.

- Nguồn gốc họa loạn, khởi nguyên sát kiếp sao?

Nhạc Vũ cười khẽ, đột nhiên cảm giác người bị hắn cẩn thận đề phòng chỉ sợ đang thật hứng thú quan sát chính mình, cũng đang mong đợi ngày mình đến Hồng Hoang Giới, một ngày mình hoàn toàn khởi lên sát kiếp…

Trong lòng hắn càng thêm nghi ngờ, đoàn tử khí bên trong đan điền của mình rốt cục lại là thứ gì?

Khởi nguyên sát kiếp, thay vì nói là chính mình, chi bằng chính là nó!

Suy tư hồi lâu cũng không nắm được mấu chốt, Nhạc Vũ khe khẽ thở dài, tạm thời buông xuống nghi vấn vây khốn hắn đã lâu. Sau một khắc, hắn lấy ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đi vào không gian bên trong.

Bên cạnh hai cỗ quan tài bằng thủy tinh, Nhạc Vũ chỉ thấy hai cỗ hóa thân bên trong vẫn đang nhắm mắt tu hành, mà Tinh Nguyệt lại thật ngoan ngoãn canh giữ ngay một bên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 722: Tử khí chi nguyên

Nhìn Lôi Sí Tinh Giác Thú trước mắt, đang dùng đôi mắt to long lanh nhìn mình, Nhạc Vũ không khỏi bật cười, thầm nghĩ tiểu tử này tuy tính cách quật cường, nhưng một khi khuất phục cũng cực kỳ khả ái.

Trong lòng hắn hiểu được ý của nó, cũng không muốn tiếp tục hành hạ tiểu tử kia, phẩy tay áo, liền đem nó đưa ra khỏi Biểu Lý Càn Khôn Đồ. Ngay sau đó một khắc, linh giác của hắn đã dọ thám biết được Tinh Nguyệt vừa thoát ra, liền hí lên một tiếng, toàn bộ thân hình hóa thành hồng quang đang điên cuồng bôn ba vô câu vô thúc chung quanh bầu trời.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tia dị sắc, ban đầu vừa đi vào Thanh Châu, hắn đã cảm giác được con thú này thật thần dị. Trong mười mấy Yêu Vương, khoảng cách Tinh Nguyệt vốn ở xa nhất nhưng cuối cùng tốc độ lại nhanh hơn những Yêu Vương Yêu Đế khác. Thậm chí ngay cả Loan Thiên Yêu Đế cũng phải thua kém hơn một bậc, làm cho hắn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng bởi vì như thế nên hắn không hạ sát thủ.

Giờ khắc này nhìn Tinh Nguyệt đang điên cuồng bôn ba, hắn chợt có loại cảm thụ khác hẳn. Tựa hồ so với mấy năm trước lại nhanh thêm mấy phần.

- Huyết mạch đã tiến hóa hay sao?

Nhạc Vũ quét mắt nhìn Vạn Kiếm đại trận bên cạnh, không khỏi cười khẽ. Hắn biết được tốc độ của Tinh Nguyệt nhất định sau mấy năm bị kiếm trận hành hạ đã cưỡng bức mà luyện tập ra được. Lần này quả thật xem như có thu hoạch, nhưng thật sự không biết hôm nay tiểu tử kia còn cách thần thú cao cấp không biết còn bao xa, sau này nếu rảnh rỗi cũng nên rút chút thời gian phân tích thân thể Tinh Nguyệt một phen.

Sau một khắc, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vài tia tinh mang, lấy hộp ngọc trong tay áo cẩn thận mở ra.

Cách sử dụng Thất Diệp Tịnh Đế Liên cực kỳ đơn giản, nhưng tế luyện lại cực kỳ phiền toái.

Nhạc Vũ ném vào trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, ngay sau đó ném thêm mười mấy loại linh dược, cùng chút kim thạch linh vật, dùng Viêm Long Thần Diễm luyện chế ra, tiếp theo bỏ thêm mười mấy giọt bổn mạng tinh huyết tiếp tục thiêu đốt.

Dùng suốt bốn mươi chín ngày đêm mới có thể hoàn toàn luyện hóa. Làm được tới mức tâm ý tương thông, còn hơn cả bảo vật hồn luyện, sau cùng mới đem hai đóa Bát Diệp Liên Hoa đánh vào bên trong đan điền hai cỗ hóa thân của mình.

Kế tiếp lại cực kỳ đơn giản, cũng không cần hắn làm tiếp chuyện gì, chỉ cần mỗi ngày tu luyện là có thể hấp thu dược lực trong hai tiên thiên linh trân, lại phối hợp với ngũ hành linh trân hắn thu thập được, như vậy liền có thể đề thăng được tu vi, mãi cho tới khi cùng một đẳng cấp với chính bản thể của mình. Hơn nữa nếu dược lực còn chưa dùng được vẫn có thể tiếp tục lưu tồn bên trong Thất Diệp Tịnh Đế Liên.

Nếu theo thời gian chuyển dời, đem Thất Diệp Tịnh Đế Liên để bên trong đan điền của hắn ân cần nuôi dưỡng, thậm chí có thể dùng hai cỗ hóa thân của hắn dùng như chính hệ rễ, tự mình tu bổ khôi phục, thậm chí còn có thể thuế biến. Sau khi trưởng thành tới mười hai lá liên hoa, như vậy đã chân chính biến thành tiên thiên chí bảo. Nhưng cho dù hắn đạt tới Đạo tổ cảnh giới, nếu muốn chân chính làm được tới bước này, thật không biết phải chờ đến bao nhiêu năm tháng, có lẽ phải hơn mấy trăm vạn năm…

Khi đó thế giới hồng hoang còn tồn tại hay không vẫn chưa biết được.

Sau khi đánh Thất Diệp Tịnh Đế Liên vào trong, linh lực cùng huyết nguyên khí bên trong hai cỗ hóa thân liền trương lên, hết thảy tu hành trở nên bình thường, lúc này Nhạc Vũ mới thả lỏng tâm tình, đang dự định thối lui ra khỏi không gian Biểu Lý Càn Khôn Đồ, đột nhiên trong lòng khẽ động.

- Chuyện gì xảy ra? Hôm nay trong cơ thể ta vì sao đột nhiên có thêm một cỗ pháp lực?

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, sau đó một đạo ngũ sắc quang hoa liền tụ tập trên đầu ngón tay.

Xem xét biến hóa trong kinh mạch cơ thể giờ phút này, cùng ngũ sắc quang châm thúc giục đến tầng thứ tám trên đầu ngón tay, Nhạc Vũ mới biết loại cảm giác vừa rồi cũng không sai.

Bổn mạng nguyên hồn bên trong cơ thể hắn cùng hai đóa Thất Diệp Tịnh Đế Liên bên trong hai cỗ hóa thân giờ phút này lại sinh ra một sự liên lạc cực kỳ thần diệu. Sau đó thời gian trôi qua, ngũ hành cầu trận bên trong cơ thể cùng cầu trận bên trong hai cỗ hóa thân bắt đầu chấn động cộng minh.

Thần hồn pháp lực thông qua Thất Diệp Tịnh Đế Liên dẫn dắt theo một hướng đi đặc thù, liên tiếp thành một thể.

Khiến cho hắn trong giờ khắc này, tu vi đột nhiên bạo tăng lên gần một thành! Mà phương diện hồn lực càng có thêm nhiều chỗ tốt, hóa thân bản thể cơ hồ không còn phân chia.

Chỉ tiếc hai cỗ hóa thân vẫn còn ở trong Nguyên Anh cảnh giới, nếu không chỗ tốt có được sẽ càng nhiều hơn.

- Lại còn có chỗ tốt như vậy! Bên trong đạo điển cũng không thấy ghi chép lại.

Trong nội tâm Nhạc Vũ vui mừng, rời khỏi Biểu Lý Càn Khôn Đồ. Hắn phát hiện liên lạc giữa mình cùng hai đóa Thất Diệp Tịnh Đế Liên chợt yếu hơn không ít. Phương diện được tăng phúc trong thần hồn pháp lực cũng hơi giảm xuống, hắn do không gian của Biểu Lý Càn Khôn Đồ cách trở mà tạo thành.

- Thì ra không phải không có hạn chế, đoán chừng khi hóa thân cùng bản thể của ta rời nhau càng xa, thì hiệu dụng càng thấp. Hôm nay hóa thân của ta còn tới hai mươi mấy ngày mới có thể tiến tới Đại Thừa trung kỳ mới có thể ngang hàng với tu vi của ta. Khi đó pháp lực có thể gia tăng hai thành trở lên! Hôm nay dù chưa chân chính lên cấp, nhưng hiệu quả đồng đẳng với Đại Thừa hậu kỳ cảnh giới. Chỉ trừ Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang vẫn còn ở tầng thứ chín…

Nghĩ tới đây, ý mừng trong nội tâm Nhạc Vũ cơ hồ không khống chế nổi. Giờ phút này dù hắn không có hóa thân giúp đỡ, cũng có thể cùng hai người mạnh nhất trong Đông Thắng đại lục chống lại. Nếu cộng thêm cả hóa thân…

Nghĩ tới Đại Thôn Diệt Thuật thần thông của Thôn Tinh, Nhạc Vũ khẽ cau mày

lắc đầu, trong lòng hắn suy tính chiến cuộc, trận chiến này sẽ gặp kết quả không thắng không bại. Thôn Tinh tuy không thắng được hắn, nhưng hắn cũng không làm gì được đối phương, trừ phi hán chịu vứt bỏ hai hóa thân của mình, như vậy mới có thể chiến thắng.

Về phần một người khác, tình hình thật không biết sẽ thế nào. Nhưng chỉ bằng vào thực lực hôm nay, hai cỗ hóa thân có tu vi không xê xích với bản thể bao nhiêu đã có thể quét ngang chư tông đại lục!

Nhớ tới Thính Vân Tông cùng Hạo Dương Tông, ánh mắt Nhạc Vũ hiện lên lệ mang, lộ ra vài phần sát cơ.

- Trước khi phi thăng, phải đem hai họa lớn của Quảng Lăng Tông tiêu diệt mới xong!

Chỉ thoáng chốc gương mặt Nhạc Vũ bình tĩnh trở lại. Hắn tò mò nghĩ không biết vì sao Thất Diệp Tịnh Đế Liên lại có công hiệu như vậy?

- Chẳng lẽ bởi vì mình tu luyện Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp? Hoặc là vì Thất Diệp Tịnh Đế Liên đã lên cấp? Bởi vì tình hình quá hiếm thấy nên không có người ghi chép lại?

Về chuyện này trước khi hắn hoàn thành được việc phân tích Thất Diệp Tịnh Đế Liên tuyệt sẽ không có kết quả gì.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục suy nghĩ, đi ra ngoài Biểu Lý Càn Khôn Đồ, Lôi Sí Tinh Giác Thú tựa hồ còn đang phát tiết uất ức suốt mấy năm bị vây khốn, cho đến khi hắn đi ra mà nó vẫn còn đang chạy khắp nơi.

Nhưng đợi đến khi Nhạc Vũ đi tới bên cạnh nó, thần hồn Tinh Nguyệt còn mang theo vẻ bất đắc dĩ, nhưng bị huyết phù ước thúc, cũng chỉ có thể cúi đầu nghe lệnh.

Nhạc Vũ cũng không đi quản nó, tiếp theo lấy ra Côn Luân Tâm Kính, còn có Cửu Hoa Chiếu Tâm Kính cùng Lưỡng Nghi Âm Dương Chiếu U Kính, sau đó dùng pháp lực bao vây thành một đoàn, đánh xuyên qua hàng rào không gian bay đi.

Chỉ qua thêm chốc lát, liền có một thanh phi kiếm truyền tin cũng từ trong hư

không bay tới.

Nhạc Vũ cầm trong tay, liền thấy bên trong hồn thạch có thanh âm Nhạc Băng Thiến đang cười nói:

- Thương ngươi chết mất, huynh trưởng! Đợi khi muội luyện thành Côn Luân Tâm Kính, nhất định giúp huynh trưởng đại sát tứ phương!

Lời nói tràn đầy sùng bái của vị tiểu muội này hoàn toàn không chút nào che giấu. Nhạc Vũ buồn cười, Nhạc Băng Thiến tu luyện thủy hệ công quyết, Huyền Minh Thần Quang vẫn còn yếu ớt, có được Côn Luân Tâm Kính xuất từ thủy hệ, cộng thêm vài thứ tiên bảo, là có thể không cần sợ hãi bất kỳ thần thông nào trên thế gian khắc chế.

Đứng trên lưng Tinh Nguyệt, tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, Lôi Sí Tinh Giác Thú lại hóa thành một đạo hồng quang, có thể vì có tâm thần liên lạc với hắn, không hề bị thế giới này bài xích chút nào, giờ phút này tốc độ của nó cũng không hề chậm hơn khi hắn sử dụng Súc Địa Thuật di chuyển.

Chỉ qua mấy chục lần hô hấp, Nhạc Vũ đã trở lại Thiên Trụ Phong. Thời gian kế tiếp hắn chỉ tĩnh tâm ngồi xếp bằng khổ tu.

Mỗi ngày cần tu hành theo công khóa vẫn không thể chậm trễ. Nhưng giờ phút này càng nhiều thời gian hắn chỉ bỏ ra tìm hiểu thiên địa đại đạo, cùng Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Cho đến lúc này hắn mới hiểu được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn quý giá đến thế nào. Tìm hiểu phù trận tuy trí nhớ cũng không tăng lên, nhưng cho dù gặp phải linh trận phù trận phức tạp đến thế nào, nhưng khi sử dụng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, cũng trở nên tương đối dễ dàng tìm hiểu.

Có được vật này, chẳng khác gì mạnh mẽ gia tăng tới tông sư cảnh giới, lại đi học tập kiến thức của học sinh tiểu học.

Thậm chí có thể nói, đây là một cách sử dụng tương đương dùng Nguyên Trí Linh Quả trong một thời gian dài.

Thật muốn bàn về giá trị, chi sợ không kém hơn Thất Diệp Tịnh Đế Liên. Bên trong những bảo bối hiện tại của hắn hôm nay đã nằm ở vị trí thứ nhất. Truyện

Đặc biệt khi tìm hiểu về Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, lại càng giúp ích thật lớn. Tu vi của hắn hôm nay mượn nhờ sự giúp đỡ của hai cỗ hóa thân, có thể gia tăng lên hai thành rưỡi. Vì vậy hắn dã tâm liền tăng lớn, muốn đem Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận mở rộng thêm ít nhất một phần ba, đạt tới bốn trăm lưỡi phi kiếm.

Trong đó những diễn toán phức tạp nhất, nếu không có Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, Nhạc Vũ tự biết sẽ vô cùng khó khăn. Tìm hiểu quy tắc chung của trận đồ, hôm nay hắn đã có thể xem hiểu được căn bản. Khiến cho thời gian hoàn thiện kiếm trận càng thêm rút ngắn rất nhiều lần.

Ngoài ra thời gian còn lại Nhạc Vũ mang ra tìm hiểu ngàn vạn quyển đạo điển lấy được từ Quy Khư Cung lần này.

Nhưng không phải tìm hiểu điển tịch có liên quan tới phù văn trận đạo, mà là về những truyền thuyết kể về thời đại thượng cổ hồng hoang.

Một phần này cũng có tới trăm vạn quyển sách. Nhạc Vũ không có quá nhiều thời gian, mỗi ngày chỉ xem được chừng ba ngàn quyển.

Cho đến ngày thứ hai mươi, Nhạc Vũ mới tìm hiểu được một chút dấu vết về đoàn tử khí bên trong đan điền của mình.

- Hồng Quân muốn dùng thân hợp đạo, truyền thụ bảy đạo Hồng Mông Tử Khí cho đệ tử. Tam Thanh giáo chủ, Oa Hoàng, Tiếp Dẫn đạo nhân, Chuẩn Đề đạo nhân, Hồng Vân Tán Nhân, mỗi người được một Hồng Mông Tử Khí, là cơ hội đại đạo, có được sẽ chứng đạo thành thánh, là thiên địa chí bảo. Số lượng trên thế gian, chỉ bốn mươi chín…

Con ngươi Nhạc Vũ trương lên mãnh liệt, giờ phút này trái tim hắn co rút tới cực hạn, nhảy lên dữ dội.

- Chẳng lẽ đoàn tử khí trong cơ thể mình chính là đạo Hồng Mông Tử Khí? Thế gian này thật không có chuyện gì trùng hợp đến như thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 723: Đốn ngộ đao quyết

Khi khép lại quyển đạo điển, Nhạc Vũ cũng cảm thấy giật mình. Trong lúc nhất thời hắn cũng không tiếp tục đi lật xem những điển tịch khác, chỉ suy nghĩ về tin tức này.

Thật ra trước kia Nhạc Vũ đã mơ hồ có chút phỏng đoán, mà nội dung trong quyển sách chẳng qua là xác minh mà thôi.

Bất quá tuy hắn biết đồ vật có thể làm Hỗn Nguyên Khí trong cơ thể cam tâm thần phục nhất định không phải vật phàm, nhưng xa xa chưa từng nghĩ đến vật này lại có lai lịch kinh người như vậy.

- Di vật Hồng Mông, cơ hội đại đạo sao? Lại là vật này…

- Trong bảy người có được, nhưng có sáu người thành thánh, chỉ có tổ sư Hồng Vân Tán Nhân lại bị vẫn lạc!

- Sát kiếp bắt đầu, khởi nguyên họa loạn. Lại nói ban đầu khi Hồng Vân Tán Nhân vẫn lạc chính là trước khi Vu Yêu đại chiến không lâu…

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt cảm thấy cả người rét lạnh. Hắn cũng không biết mình nhận được vật này rốt cục là có an bài hay chỉ là vì trùng hợp.

Theo những gì ghi chép bên trong sách, lúc hồng hoang khai thiên, cùng sở hữu bốn mươi chín đạo Hồng Mông Tử Khí, phân tán bên trong Hồng Hoang Giới. Hoặc tung tích hạ lạc không rõ, hoặc tương hợp cùng tiên thiên linh bảo, thành tựu Hồng Mông chí bảo.

Như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, danh chấn hoàn vũ, trấn áp khí vận tam giáo. Mà thế gian biết được tung tích những đạo còn lại chỉ có Hồng Quân đạo tổ lưu lại bảy đạo Hồng Mông Tử Khí.

Lại nói cái chết của Hồng Vân Tán Nhân có duyên cớ đặc thù gì hay không,

mình đoạt được đoàn tử khí này có phải được truyền từ vị tổ sư cách một thế hệ kia đây?

Nhạc Vũ suy tư chốc lát cũng không tiếp tục suy nghĩ, vô luận đoàn tử khí trong cơ thể rốt cục là vật gì, tóm lại cũng không thể để lộ ra ngoài ánh sáng, mà hôm nay biết được hắn cũng chỉ có thể tăng thêm lòng cẩn thận.

Sau hôm đó, Nhạc Vũ đem toàn bộ đạo điển lấy được từ Quy Khư Cung đặt sang một bên. Chỉ tiếp tục chuyên tâm tìm hiểu thiên địa đại đạo, cùng Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Sau đó hắn rút ra chút thời gian lấy Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đem trận bàn Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận cải biến thêm một lần nữa.

Qua thêm chừng hơn bốn mươi ngày, kiếm trận biến chủng đã từng bước hoàn thành. Triển khai chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng bốn trăm năm mươi lưỡi phi kiếm, vạn đạo quang khí bay lên quay cuồng, kiếm khí xông thẳng trời xanh.

Toàn bộ yêu thú cao cấp trong Thiên Trụ sơn mạch đều bị trận thế này làm chấn kinh, chỉ trong nửa khắc thời gian đều đã trốn mất vô tung. Thậm chí yêu thú bên ngoài mười mấy vạn dặm cũng có cảm giác, tất cả đều bò lổm ngổm trên mặt đất.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền hộ pháp bên cạnh hắn cũng không cảm nhận được gì, Tinh Nguyệt lại khẽ giật mình nhìn về phía Nhạc Vũ, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh sợ.

Vô luận là uy năng hay kết cấu tinh diệu, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng vượt qua Vạn Kiếm đại trận quá nhiều.

Bên trong huyết mạch của nó chứa nhiều trí nhớ viễn cổ, kiến thức rộng rãi, thật ra không kém những tiên đạo tu sĩ kiến văn quảng bác. Giờ phút này nó thật sự không thể nào tin nổi kiếm trận cấp bậc như vậy lại xuất thân từ tay vị chủ nhân chỉ mới tu hành hơn hai mươi năm.

Nhạc Vũ cũng không hề biểu lộ sắc mặt vui mừng, kể từ khi biết được đồ vật bên trong đan điền của mình rốt cục là vật gì, trong lòng hắn càng gia tăng thêm mấy phần trầm trọng.

Thế gian có đại đạo ba ngàn, bàng môn tám trăm, chỉ cần tu hành đến đỉnh cao đều đủ chứng đạo hỗn nguyên. Nhưng chỉ cần là người tu hành tới trình độ nhất định, mới có thể biết được lấy lực chứng đạo bao nhiêu khó khăn, cơ hồ có thể nói không thể nào.

Nếu không phải như thế, ban đầu Quảng Lăng Tán Nhân cũng không cần cảm thán như vậy, cũng chỉ có bốn mươi chín đạo Hồng Mông Tử Khí mới thật sự là niềm hi vọng.

Nhưng nếu như có người biết được vật kia đang ở trên người mình, thật không biết sẽ dẫn dắt ra phong ba thế nào, chỉ sợ bản thân mình sẽ chết không có chỗ chôn…

Hồng Mông Tử Khí đối với những Đại La Kim Tiên mà nói là cơ hội thành đạo, đối với những người khác mà nói cũng là nhược điểm trí mạng.

Có thể Hậu Thổ đã biết được, nhưng lại không dám cướp đoạt, chuyện này nguy hiểm thế nào có thể hiểu rõ.

Khách quan mà nói, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hoàn thành mặc dù làm người ta mừng rỡ, nhưng một khi nghĩ tới chuyện này, Nhạc Vũ cũng cảm thấy nặng nề.

Nhạc Vũ lại chợt nghĩ tới lời thề trước kia của mình.

- Thiên nếu muốn đùa ta, ta liền đem thiên chém vỡ! Từ nay về sau, sống chết của Nhạc Vũ này nắm bắt trong tay, biến hóa tùy tâm. Địa không thể chôn vùi! Thiên không thể sát! Lần này mạng do ta, không do thiên!

Chân mày cau lại, Nhạc Vũ rút ra Nghịch Thiên Đào, trong một thoáng như có lĩnh ngộ, bên trong thần hồn của hắn, nhất thời chợt trong sáng chưa từng có, bên trong đan điền, ngũ hành linh trận còn có Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí cùng Hồng Mông Tử Khí đồng loạt chấn động.

Ngoài ra còn có vô số phù triện chợt hiện lên trong đầu hắn. Một mảnh thiên địa đại đạo hoàn toàn thấu triệt giống như một sợi tơ mảnh, đem toàn bộ lĩnh ngộ vững vàng hợp lại một chỗ, trong lúc mơ hồ tạo thành một phù triện thượng cổ mang theo khí tức tang thương cổ lão.

Sau một khắc, Nhạc Vũ bỗng dưng huýt dài một tiếng, tiện tay huy ra một đao. Thiên địa trước mắt nhất thời lóe lên ngũ sắc quang hà, đao mang lướt qua, tất cả thiên địa pháp tắc, sơn hà thảo mộc đều hoàn toàn vỡ vụn, đánh ra thật xa ngoài mấy vạn dặm mới dừng lại.

Ngay khi ngũ sắc quang hoa hoàn toàn tiêu tán, toàn bộ thế giới phảng phất như xuất hiện vết rách, không ngờ cả mặt đất cũng như thế, vô số thời không loạn lưu điên cuồng tràn vào, lại bị Nhạc Vũ dùng pháp lực mạnh mẽ áp chế ngăn cản bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả Sơ Tam cùng Đằng Huyền cũng trố mắt hoàn toàn không dám tin tưởng. Hai yêu thú đi theo Nhạc Vũ đã lâu, nhưng chưa từng nhìn thấy qua đao quyết khí thế bàng bạc, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa chân chính như thế.

Con ngươi Tinh Nguyệt co rút lại, ngay sau đó ánh mắt chợt lóe lên, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì. Bất quá dáng vẻ quỳ sụp trước người Nhạc Vũ không còn chút thái độ bất đắc dĩ, ngược lại trong con ngươi lộ ra vài phần mong đợi.

Bị buộc hàng phục đã làm người ta cực kỳ bất đắc dĩ. Nếu chủ nhân còn vô năng thì vận mệnh của nó càng thêm bi thảm. Nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, phảng phất như đây là sự lựa chọn không tệ.

- Đây cũng là đốn ngộ sao?

Nhạc Vũ khẽ trầm ngâm, có chút tự giễu, lại có chút ít vui vẻ.

Một đao kia mặc dù hắn đi theo lộ số bốn chiêu cuối do Quảng Lăng Tán Nhân lưu lại, nhưng chân chính do hắn tự nghĩ ra, mà không phải cải biến từ thành tựu của tổ sư, thật sự là đao pháp thuộc về chính hắn!

Có thể nói cho tới hôm nay, hắn nghĩ ra "Nghịch Thiên đao quyết" mới chính thức thành hình!

Tổng hợp vài chục năm kinh nghiệm cùng kiến thức đạo pháp của hắn, còn có phương pháp ngự kiếm, cho đến tận hôm nay xem như là thành tựu cao nhất của hắn.

Cũng không biết vì sao từ sau khi đánh ra một đao, Nhạc Vũ chợt cảm giác tâm

tình của mình đột nhiên dễ dàng hơn rất nhiều. Phảng phất như tất cả nội tâm buồn bực đều theo một đao ngũ sắc đao mang đều phát tiết hết ra ngoài.

- Bất kể Hồng Mông Tử Khí này rốt cục là vì trùng hợp hay vì an bài mà tới tay ta, Nhạc Vũ này cũng không phải Hồng Vân, có thể mặc cho người điều khiển khi dễ! Vô luận là ai muốn đem ta xem như con cờ để điều khiển, ta cũng phải làm cho ngươi hối hận cả đời! Cho dù là Đạo tổ cũng phải như thế!

- Hồng hoang sát kiếp sao? Cũng phải xem thử mấy trăm năm sau, ai có thể ngăn cản một đao của Nhạc Vũ…

Lạnh lùng cười khan một tiếng, Nhạc Vũ thu hồi Nghịch Thiên Đao, tiếp theo hồn thức liền quét qua bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Hai cỗ hóa thân của hắn giờ phút này đang nhắm mắt ngồi xếp bằng bên trong, cũng đã rời khỏi quan tài thủy tinh. Trong cơ thể tràn ra cương khí, cực kỳ chân thật, chẳng qua khí tức tựa hồ có chút không ổn định, thỉnh thoảng trào ra từng đợt ba động thật nhỏ.

Tu vi cảnh giới tuy đã đẩy lên tới Đại Thừa trung kỳ, nhưng cường độ thần hồn còn chưa trưởng thành, tăng nhanh như vậy phương diện khống chế cũng có chút khó khăn.

Nhạc Vũ cũng không gấp gáp, vẫn tiếp tục lưu lại Thiên Trụ Phong thêm mười mấy ngày, tiếp tục hoàn thiện Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Thật ra với thực lực hiện tại của hắn đã sớm có biện pháp phá vỡ chín sát trận bên trong Hoàng Hôn Giới.

Nhưng phá trận thật dễ dàng, muốn hàng phục lại cực kỳ khó khăn. Hắn từng quan sát kỹ, bên trong chín sát trận có chín thanh tiên binh trấn áp, đẳng cấp cũng giống như ở trong Quy Khư Cung mật cảnh, xê xích không xa với tám thanh tiên binh đã lấy được kia. Nhạc Vũ vẫn chưa nắm chắc có thể hàng phục được chúng.

Thay vì như thế, cứ tạm thời đặt qua một bên, đợi khi tu vi tăng lên rồi hãy tính. Tránh cho việc tụ tập chung một chỗ, đồng loạt cắn trả lại hắn rồi bỏ chạy, bản thân hắn không sao đàn áp nổi. Dù sao Vạn Kiếm đại trận trước khi hắn nghĩ ra bước phát triển mới, cũng không phải có càng nhiều tiên binh mới càng tốt hơn.

Ước chừng qua thêm hai tháng thời gian, hai cỗ hóa thân bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ được Thất Diệp Tịnh Đế Liên bồi dưỡng, hồn lực đã từ từ lớn mạnh. Chân chính có được năng lực bắt đầu khống chế chân nguyên pháp lực bên trong cơ thể.

Nhạc Vũ có chút hâm mộ hai cỗ hóa thân, cũng không có tai họa căn cơ không ổn định, hết thảy đều được quyết định bởi bản thể. Sử dụng Thất Diệp Tịnh Đế Liên, không cần tu hành cũng có thể tiến thẳng lên cảnh giới Thiên Tiên thậm chí là Ngọc Tiên.

Hai đóa Bát Diệp Liên Hoa quả thật không thẹn danh tiên thiên linh bảo, hiệu dụng vô cùng thần kỳ.

Kể từ sau ngày hôm đó, hắn đã quyết định chủ ý cho bản thể phải hết sức đem Ngũ Sắc Thần Quang tu luyện tới đại viên mãn, khiến cho bản thân mình thật sự có được khả năng bảo mệnh.

Chẳng qua tu hành nơi này tuy hơn xa Quảng Lăng sơn, nhưng trong mắt hắn rốt cục còn có chút chậm chạp.

Nhạc Vũ không khỏi nhớ tới Nguyên Trí Linh Quả, nếu có được vật này, hoặc Bồ Đề Tử của Tây Phương Giáo, hắn cũng dám liều mạng một hơi đẩy mạnh tu vi lên cao.

Sau đó theo bản năng, Nhạc Vũ cầm lấy lệnh bài của Vân Thiên Cung mật cảnh trong tay.

- Linh trân của Đông Thắng đại lục hôm nay đã cực ít. Nguyên Trí Linh Quả chỉ sợ khó thể tìm được nữa. Luyện Huyền Tán Nhân có nói bên trong Vân Thiên Cung mật cảnh tụ tập tu sĩ chư giới. Có lẽ linh trân dị vật sẽ không ít, hoặc là có thể đi tìm cơ hội xem sao?

Nhạc Vũ suy nghĩ một chút đành tạm thời thu hồi, Vân Thiên Cung hắn phải đi một lần, nhưng hiện tại thời gian dành cho Xương sư thúc tổ đã không còn bao nhiêu, việc luyện chế Huyền Hạo Cực Thiên Đan không thể kéo dài thêm được nữa.

Trước đây hắn kiêng kỵ kiếp số, vẫn vô lực đi luyện chế, chỉ đành phải kéo dài

tới hôm nay. Đến giờ phút này hắn đã đủ thực lực đi ứng đối.

Sau một khắc, Nhạc Vũ quay đầu nhìn Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đặt bên người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 724: Hóa thân đại thành

Đẩy nắp Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, bên trong là một trận bàn bằng ngọc nho nhỏ đang phiêu phù, so với lúc trước cũng không có gì biến hóa, linh trận bên trong vẫn là Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận.

Duy nhất có biến hóa là bên ngoài, có thêm một vòng kim chúc có thể tùy ý lớn nhỏ, bên trong được khắc linh trận, đối ứng cùng trận bàn đại trận. Ngoài ra còn có năm lỗ tròn phân ra năm hướng, dùng để đặt yêu đan vào sử dụng.

Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận này, tính chất cũng giống như Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang. Đồng dạng đều là tụ tập Ngũ Hành linh lực, mạnh mẽ hóa giải đạo pháp. Vì vậy khi Nhạc Vũ tìm được linh trận này bên trong đạo điển, liền dùng làm bổ sung cho Ngũ Sắc Thần Quang của mình. Bất quá hiện tại hắn chỉ có thể dùng tụ linh mà thôi, dùng thần niệm đảo qua, hắn đã biến vật này xem như luyện chế viên mãn, không còn chút tỳ vết nào lưu lại.

Nhạc Vũ khẽ cười, lấy đồ vật ra ngoài, hóa thành chừng ngàn trượng, bố trí bên dưới. Tiếp theo lại lấy ra năm viên ngũ hành yêu đan tinh thuần, điền vào bên trong năm lỗ thủng.

Cả trận bàn chỉ một thoáng liền vận chuyển, vô số ngũ hành linh lực tụ tập bên trong trận, còn có một ít yêu đan bị rút ra ngoài, tràn ngập bên trong phương viên ngàn trượng.

Hai mắt Sơ Tam cùng Đằng Huyền phát sáng, muốn tiến vào trong, nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng đành nhẫn nhịn xuống. Tinh Nguyệt lại không chịu nổi hấp dẫn, chóp mũi hít hà mơ mơ màng màng hướng trong trận đi tới.

Nhưng ngay khi bước chân của nó sắp bước qua vòng tròn bên ngoài, bỗng nhiên sực tỉnh, chợt nhớ lại uy thế lãnh khốc của Nhạc Vũ, nhất thời tuôn mồ hôi lạnh dừng phắt lại.

Nhạc Vũ quét mắt nhìn ba yêu thú khẽ cười, trận bàn cùng yêu đan tinh thuần

này không chỉ có tác dụng khổng lồ đối với hắn, ngay cả Sơ Tam cùng Đằng Huyền cũng có thể dùng vật này tu hành.

Trước kia hắn sử dụng Ngũ Hành Tụ Linh trận dùng yêu đan phẩm cấp khá thấp, hai yêu thú nhìn không thuận mắt mà thôi, ngày sau nếu có thời gian, hắn thật sự cần luyện nhiều hơn nữa.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ lại không có thời gian để ý tới chúng, chỉ đem Vô Vọng Chân Thủy tụ tập lên hai mắt, bắt đầu dùng Vọng Khí Pháp sưu tầm khắp nơi, sau đó Nhạc Vũ liền có thu hoạch.

Hắn tế lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, hóa thành cự chưởng ngũ sắc khổng lồ hướng nơi xa chộp tới. Chỉ trong chốc lát liền bắt được một yêu thú cấp mười ngoài mấy vạn dặm, dùng pháp lực chế trụ liền ném vào trung ương linh trận.

Tăng thêm lực lượng thúc giục đại trận, yêu khí cùng ngũ hành linh lực nhất thời càng phát ra nồng nặc. Ngay lúc này bị hắn thúc đẩy, khí tức con yêu thú kia thoáng chốc tăng vọt, yêu lực bắt đầu khởi động, dần dần liền có kiếp vân hội tụ.

Tinh Nguyệt thấy vậy liền trợn mắt há hốc mồm, có chút không hiểu chuyện gì xảy ra. Linh trí của yêu thú kia đã gần như thành thục, giờ phút này biết được không đúng, cơ hồ đem hết toàn lực áp chế yêu lực bên trong cơ thể, bài xích thiên địa linh lực cùng yêu lực tinh thuần chung quanh.

- Thật thông minh! Nhưng chuyện này ngươi không thể làm chủ!

Nhạc Vũ cười lạnh, vỗ lên con yêu thú, yêu khí tinh thuần liền điên cuồng khởi động, chỉ trong chốc lát đã đem tu vi của nó tăng lên tới mười một cấp, khiến kiếp vân hội tụ càng thêm kịch liệt.

Đợi tới khi đạt tới mức độ cần thiết, Nhạc Vũ thu hồi pháp lực, đưa mắt nhìn lên trên, tiếp theo hài lòng cười khẽ, thu hồi ánh mắt.

Giờ phút này trên không trung tụ tập chính là kiếp vân Nhị Cửu Trọng Lôi. Tuy là loại có uy năng thấp nhất, chỉ khoảng tầng mười một mà thôi, nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng vô cùng hớn hở.

Lấy trận bàn Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận được cải biến phối hợp

cùng yêu thú có tu vi đạt tới khả năng độ kiếp, tiếp tục rèn luyện thần hồn, quả nhiên là rất tốt, nhìn kiếp lôi sắp giáng xuống, hắn quả thật cảm thấy đã đầy đủ.

Vấn đề duy nhất là giai đoạn này những Yêu tộc kia phần lớn linh trí đều đã thành thục, đã biết tránh né nguy hiểm, còn biết ẩn nhẫn suy nghĩ, nếu muốn thúc giục yêu lực của chúng tăng lên, cần phải tốn hao thêm một thời gian mới được.

Lần này Nhạc Vũ chỉ muốn thí nghiệm một phen, thứ nhất xem thử lực lượng ức chế trong thế giới này đã khôi phục tới mức độ nào, thứ hai muốn thí nghiệm công hiệu trận bàn được hắn cải biến.

Hôm nay cả hai điều kiện này đều làm cho hắn cực kỳ hài lòng, cũng không cần thiết phải thực hiện ngay lúc này để rèn luyện thần hồn của chính mình.

Mắt thấy đoàn lôi quang sắp rơi xuống, mà trong mắt đầu yêu thú kia tràn ngập vẻ oán hận sợ hãi, Nhạc Vũ thuận tay phất ra một đạo kình khí sắc bén như đao, trực tiếp đem đỉnh đầu con yêu thú chém xuống.

Tinh Nguyệt liền rùng mình, vẻ mặt càng thêm kính sợ. Trong mắt Nhạc Vũ như đang suy tư điều gì, suy ngẫm thêm chốc lát mới thu hồi trận bàn, lại nhìn vào Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Lần này mượn hỏa lực của Cửu Long Trầm Kim Đỉnh sửa đổi lại một phen, Nhạc Vũ liền lộ ra vẻ mỉm cười hài lòng. Hắn cũng không cần thử nghiệm lần nữa, tiện tay thu hồi vào trong tay áo, ngay sau đó trong tay Nhạc Vũ lại hiện ra một bạch sắc tiểu châu.

Sau đó phảng phất như có cảm ứng, thân ảnh Chiến Tuyết phá không bay ra, xuất hiện ngay trước mắt của hắn. Chẳng qua trên mặt nàng hơi có chút tái nhợt, trong mắt hiện ra vẻ bất an. Nhạc Vũ cũng không để ý tới nàng, chỉ chuyên tâm phân tích viên Định Minh Châu. Hắn thầm nghĩ vật này đâu chỉ là siêu phẩm pháp bảo, nếu nó được hoàn chỉnh, nói là tiên bảo cũng không quá đáng.

Pháp trận bên trong thật phức tạp ảo diệu, thật làm người khác phải than thở sợ hãi. Chỉ ngoại trừ kích thước không lớn, cũng không kém hơn Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Thông U Định Minh, hắn là được mạnh mẽ xây dựng một thông đạo không gian

vô cùng ổn định giữa hai hạt châu. Vô luận hai hạt châu cách nhau bao xa, cho dù cách mấy thế giới, nhưng vẫn có thể nhanh chóng thành lập liên lạc, khiến cho sát thi có thể trong nháy mắt vượt qua vô số thời không loạn lưu.

Cũng không biết chủ nhân trước của vật này rốt cục là tự mình luyện chế ra được, hay cũng như hắn, thật ra là tìm được vật đã có sẵn?

Nghĩ tới đây, khóe môi Nhạc Vũ hiện lên nụ cười khổ. Hạt châu này bị hắn thu vào bên trong mi tâm, đã thật lâu không có thời gian chú ý, mãi cho đến lúc này mới phát hiện muốn tu bổ lại, quả thật liền cảm thấy mình đúng là không biết trời cao đất rộng.

Ít nhất trước khi hoàn toàn hiểu được toàn bộ ảo diệu của linh trận không gian bên trong, ý nghĩ này tốt nhất nên lưu lại ngày sau thì tốt hơn.

Thu hồi lại hạt châu, Nhạc Vũ liền nhìn thấy vẻ mặt Chiến Tuyết rõ ràng lộ ra vẻ nhẹ nhàng, trong lúc mơ hồ lại có vài phần thất vọng.

Trong lòng của hắn hiểu thật rõ ràng, biết được tâm tình phức tạp hiện tại của Chiến Tuyết, cũng giống như ở kiếp trước gặp qua những người sắp bị giải phẫu não bộ luôn mang theo sợ hãi, vì thế nhẹ giọng cười nói:

- Cứ yên tâm đi, trước kia ta chưa từng xóa đi trí nhớ của ngươi, hôm nay thì càng không làm. Mặc dù thật muốn chữa trị, bộ phận ký ức ta vẫn sẽ cẩn thận sửa chữa, sẽ không làm thần hồn ngươi bị tổn hại. Không tin tưởng ta sao?

Chiến Tuyết lập tức kinh hãi vội vàng khoát tay, gương mặt đỏ bừng giải thích:

- Tuyết nhi chỉ là có chút lo lắng mà thôi, sao có thể không yên tâm với thiếu gia? Hơn nữa Tuyết nhi chỉ sợ…

Nhạc Vũ thoáng cau mày, thầm cảm thấy buồn cười. Chỉ thấy giờ khắc này Chiến Tuyết phảng phất như khôi phục lại tính cách trước kia, làm gì còn chút nào tự tin tỉnh táo?

Sau đó hắn cảm thấy nàng phảng phất như tự biết mình đã lỡ lời, đột nhiên im lặng không nói. Trong lòng hắn không khỏi thầm ngạc nhiên, thật lâu sau mới hiểu ra.

Nàng sợ cái gì? Là sợ trí nhớ của kiếp trước sẽ khôi phục sao?

Hắn nhìn Chiến Tuyết thật sâu, lại thoáng cúi đầu. Xem ra mười mấy năm qua Chiến Tuyết không phải không biết gì về kiếp trước, thậm chí mơ hồ có chút suy đoán. Ý tứ của hắn vốn dự định đem linh trận xóa đi trí nhớ thần hồn bên trong hạt châu hoàn toàn mở ra.

Nhưng nhìn vào phản ứng của nàng hôm nay, xem ra hắn còn phải châm chước lại một phen mới thỏa đáng.

Ở lại trên Thiên Trụ Phong thêm mấy ngày, cho đến khi hai cỗ hóa thân bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ đều đã hoàn toàn tu hành viên mãn. Rốt cục sắc mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ vui mừng, vung tay áo, liền có hai thân ảnh giống hắn như đúc xuất hiện ngay trên đỉnh Thiên Trụ Phong.

Hai cỗ hóa thân vốn đang nhập định tĩnh tọa tu hành. Lúc này cũng chợt có cảm ứng, liền mở ra hai mắt đứng lên thi lễ với Nhạc Vũ, trong miệng đồng loạt hô hai tiếng "Đạo hữu".

Chẳng qua nhìn vào ánh mắt có chút dại ra, chỉ khi Nhạc Vũ đưa một tia ý thức vào trong mới lộ ra vẻ linh động sáng bóng.

Nhạc Vũ đã sớm biết sẽ như thế, nhưng cũng không cảm giác thất vọng. Rốt cục cũng không phải trảm tam thi, trừ phi bổn mạng nguyên linh dời đi, nếu không hóa thân quyết không thể nào sinh ra được linh trí hoàn toàn.

Nếu nói thân ngoại hóa thân, thật ra càng tương tự với công cụ chiến đấu. Nếu không có ý thức bản thể chỉ huy, sẽ chỉ biết làm việc theo bản năng. Thông thường mà nói, hóa thân từ Linh Tiên trở xuống, không thể rời khỏi bản thể trong phương viên trăm vạn dặm. Bất quá có được Thất Diệp Tịnh Đế Liên, khoảng cách này có thể phát triển thêm một chút.

Tiếp theo tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, quanh người hai cỗ hóa thân lập tức hiện lên thất thải quang hoa, lóng lánh không ngừng.

Hắn đang thử sử dụng nhiều loại thần thông từng tu luyện, Thiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Tiên Thiên Huyền Minh Thần Quang, Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh

Kiếm, còn có Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao mà hắn tự nghĩ ra, thật sự thành thục như ý, tụ tán tự nhiên.

Duy chỉ có điểm tiếc nuối chính là hai cỗ hóa thân đối với việc khống chế pháp lực còn chưa có cách nào chân chính làm được thập toàn thập mỹ, chỉ có thể áp chế được sáu thành thực lực để thi triển những loại thần thông này. Chẳng qua uy năng cũng đã cực kỳ khả quan.

Khoảng nửa khắc sau, hai cỗ hóa thân cầm đao kiếm trong tay, cùng Nhạc Vũ chia ra phương vị tam tài. Sau thanh đao kiếm tiên binh trong chốc lát cùng hô ứng, một cỗ kình khí cuồn cuộn xông thẳng trời cao.

Kiếm trận thậm chí còn chưa bắt đầu thúc giục, chỉ mới đồng loạt kháp kiếm quyết, Nhạc Vũ đã cảm giác được thiên địa ý niệm phát ra ý tứ sợ hãi bất an.

Nhạc Vũ nhất thời cười vang, chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái, sau một khắc hắn đem hai cỗ hóa thân cùng ba đầu yêu thú thu vào bên trong trận đồ, tiếp theo sau liền phá không bay đi, xuyên qua hư không lao vào thời không loạn lưu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 725: Vây công Quảng Lăng

Trước khi rời đi Hoàng Hôn Giới, Nhạc Vũ đi một chuyến đến nơi Nhạc Trương thị đang tu hành.

Xuyên qua mấy chục vạn dặm, sau đó xuất hiện bên trong một sơn động. Đây là một linh mạch nhị phẩm, chung quanh đều là vách đá, bố trí cực kỳ đơn sơ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt căng thẳng, hắn biết hôm nay Nhạc Trương thị cơ hồ đặt toàn bộ tinh lực trong việc tu hành. Nếu không phải như thế, cũng không thể chỉ trong mấy chục năm đã đạt tới Nguyên Anh cảnh giới, không đến nỗi bị ba người Nhiễm Lực bỏ rơi lại quá xa.

Chẳng qua đổi lại cuộc sống thường ngày chẳng khác gì như một người khổ hạnh, hoàn toàn không biết hưởng lạc, điều này làm cho hắn có chút hối hận.

Nhạc Trương thị vẫn đang nhập định, qua một lúc lâu mới thức tỉnh lại. Vừa mở mắt nhìn thấy Nhạc Vũ đang đứng trước mặt, không khỏi ngẩn ra, nói:

- Lần này là muốn đi trở về? Là vì chuyện của Xương sư thúc tổ đúng không?

Nhạc Vũ cười khổ gật đầu, hôm nay hắn cũng không dám xem nhẹ mẫu thân mình, Nguyên Anh cảnh giới xem như đã có thể thôi diễn thiên cơ. Có thể tìm được dấu vết, lại thêm biết trước tương lai, Nhạc Trương thị có thể nhìn ra ý tứ của hắn cũng không kỳ quái.

- Xương sư thúc tổ đối với ngươi ân trọng như núi, chuyện này đương nhiên phải làm.

Nói tới đây, Nhạc Trương thị chợt trầm mặc thật lâu, sau đó phát ra một tiếng than nhẹ:

- Bất quá có đôi khi mẹ cũng đã nghĩ, ban đầu nếu không đi tranh giành, chỉ trông coi mười mấy mảnh đất kia mà sống, hôm nay có thể sống tốt hơn một

chút hay không? Luôn là như vậy, Vũ nhi lúc thì vội vàng, lúc thì đi xa. Gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, mặc dù có chuyện gì hung hiểm cũng không thổ lộ một câu…

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng hắn tuy có chút hoài niệm mấy năm cuộc sống từ sau khi đi tới thế giới này, nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng, nếu quay lại thêm một lần, chỉ sợ hắn cũng chọn con đường này.

Có một số việc, hắn không thể không tranh giành. Trong nội tâm kiêu ngạo cùng hùng tâm trong đời này đến tận bây giờ chưa bao giờ phai nhạt.

Hơn nữa bắt đầu từ ngày hắn nhận được đoàn Hồng Mông Tử Khí, vận mạng của hắn đã thân bất do kỷ. Ngoại trừ vùng vẫy tìm một đường sinh cơ, không còn con đường nào có thể đi tới.

Nhưng đối với mấy người Nhạc Trương thị, trong lòng hắn nếu không cảm thấy có lỗi thì là giả dối.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ giãn đôi mày, cung kính thi lễ nói:

- Để cho mẫu thân lo lắng!

Nhạc Trương thị khẽ lắc đầu:

- Là ta không đúng mới phải, những ý nghĩ này chỉ trước kia mới có, hôm nay tu vi càng cao, càng biết được tu hành gian nguy. Mặc dù ngươi không đi tranh giành, người khác cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Dù là thảo mộc cũng thế, tranh đoạt từng chút, yếu đi một chút nước cũng bị chết héo. Mà đạo tu hành, chỉ có tiến không lui, không thể có nửa phần chần chờ do dự.

Trong mắt Nhạc Vũ phát sáng, biết được tu vi tâm cảnh của Nhạc Trương thị hôm nay đã khác với dĩ vãng thật lớn, trước kia hắn lo lắng chính là tính cách của mẫu thân quá mức bình thản.

Tu chân vốn là nghịch thiên hành sự, nếu tâm tính yếu đuối không có sắc bén, hơn phân nửa khó đạt được thành tựu lớn.

Đáng tiếc giờ phút này hắn không thể rút ra quá nhiều thời gian cùng Nhạc Trương thị hàn huyên lâu hơn. Chỉ nói thêm vài câu, lại chỉ điểm nghi nan tu

hành cho mẫu thân một chút đành phải cáo lỗi rời đi.

Bất quá khi hắn vừa định xuyên qua hàng rào không gian, vẻ mặt Nhạc Trương thị thoáng động nói:

- Sư phụ kia của ngươi bây giờ như thế nào?

Cả người Nhạc Vũ nhất thời cứng đờ, Nhạc Trương thị cau mày, thở dài nói:

- Thật ra Tuyết nhi mẹ xem cũng không tệ lắm. Người tu hành không cần cưới hỏi, có lẽ đời này của mẹ không có cơ hội nhìn thấy cháu của mình được sinh ra đời.

Nhạc Vũ nghe vậy vội vàng rời đi thật nhanh, cho đến khi thật xa xa cảm giác được phương vị thế giới bên kia mới cưỡng chế tâm tư rối loạn gia tốc chạy tới.

Vừa đánh vỡ thời không hàng rào, nội tâm Nhạc Vũ chợt trầm xuống, giờ phút này hắn đang xuất hiện bên trong Tuwr Vân tiên phủ, mà ngay một thoáng vừa xuất hiện, hắn liền cảm giác trong lòng bất an mãnh liệt, có một cảm giác hư vô khó chịu đánh thẳng vào lòng.

- Làm sao có thể? Thế gian này đã không còn người nào làm gì được ta mới phải. Chẳng lẽ tông môn có biến? Lúc này ta chỉ rời đi vài tháng mà thôi, tổ sư của ta cũng không phải người không có thủ đoạn, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nhạc Vũ theo bản năng dùng Vọng Khí Thuật, chỉ thấy ở hướng nam, phương hướng của Quảng Lăng Tông đang bốc lên một mảnh huyết quang binh đao khí tràn ngập thiên địa.

Chân mày hắn cau lại, vận chuyển Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, bắt đầu thôi diễn. Chỉ trong chốc lát vẻ mặt khẽ biến, thân hình chợt lóe, thoáng chốc đã vượt qua trăm vạn dặm không gian, đến gần Quảng Lăng sơn ước chừng mười vạn dặm hạ xuống một đỉnh núi.

Chỉ thấy nơi xa có mười mấy vạn người không biết vì sao lại tụ tập trên bầu trời Quảng Lăng sơn, đều có tu vi trên Linh Hư cảnh, còn có mấy trăm Nguyên Anh, hơn mười Đại Thừa, vẻ mặt thâm trầm, mang theo sát cơ.

Ngoài ra trong hơn mười vạn dặm chung quanh, còn có vài chục tu sĩ Tán Tiên

ẩn núp, từ ngũ kiếp đến cửu kiếp không ít.

Nhạc Vũ không khỏi nắm chặt tay, hắn dù tính toán cẩn thận thế nào, cũng tuyệt không ngờ tới mình chỉ mới rời đi mấy tháng, Quảng Lăng Tông liền bị người bức bách đến mức độ này!

Dùng bí thuật truyền lên hai mắt, Nhạc Vũ xa xa vừa nhìn, chỉ thấy trên đỉnh Quảng Lăng sơn vẫn thật bình tĩnh, Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận không chút nào tổn hại, thậm chí cả kiếm trận hắn dùng áp chế ba người Lệ Bi Hồi cũng bình yên vô sự.

Nhạc Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo khẽ cau mày, lẽ ra biến cố thế này hắn phải cảm ứng được trước mới đúng. Nhưng trong vòng mấy tháng nay hắn lại không hề có chút báo trước, trừ phi có người tu vi mạnh hơn hắn điên đảo thiên cơ che giấu.

- Chẳng lẽ bên trong Hồng Hoang Giới có người ra tay?

Hắn híp mắt nhìn tới, lại khôi phục vẻ bình tĩnh. Có thể ở trên Hồng Hoang bản giới tham dự vào chuyện của Đông Thắng đại lục, tu vi tuyệt không chỉ cao hơn hắn mấy lần đơn giản như vậy, nhưng nhân vật như thế nếu ở ngay trong thế giới này hắn ngược lại không hề sợ hãi.

Trong mắt lộ ra tia sát cơ, thân hình Nhạc Vũ chợt lóe lên, trong nháy mắt đã xuất hiện ngoài mấy ngàn dặm, trên tầng mây trên cao.

Ngưng tụ Vô Vọng Chân Thủy vào hai mắt, đảo qua khắp mọi nơi, hắn liền nhìn thấy có một bóng người cách đó không xa đang dùng Chướng Nhãn Pháp ẩn tàng tung tích, mặt mũi hắn khô vàng, mắt tam giác, hai mắt lóe sáng nhìn ra nơi xa, trang phục trên người chính là kiểu dáng của Thính Vân Tông.

Nhạc Vũ lạnh giọng cười một tiếng, thúc giục Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, chỉ một thoáng mảnh nhỏ không gian chỗ hai người đang đứng liền bị mạnh mẽ kéo ra ngoài hàng rào không gian.

Vẻ mặt người kia đầu tiên giật mình, vừa nhìn qua, con ngươi co rụt lại, tràn đầy vẻ hoảng sợ:

- Quảng Lăng Nhạc Vũ!

Nhạc Vũ cũng không thèm trả lời, người kia thét lên một tiếng kinh hãi, lập tức bắn ra mấy món pháp bảo huyền binh tùy thân, Nhạc Vũ không chút hoang mang, đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, làm thân hình người kia chợt lóe sáng, bảo bối tùy thân liền rơi xuống.

Tiếp theo hắn đánh ra Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa, thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp đem người kia nhiếp cứng tại chỗ không thể động đậy. Sau đó lắc mình đi tới bên cạnh ngũ kiếp Tán Tiên kia, nhàn nhạt hỏi:

- Các ngươi vì sao lại xâm phạm Quảng Lăng sơn?

Nếu người đến vây công chỉ có Thính Vân cùng Hạo Dương hai tông, hắn tuyệt sẽ không hỏi ra lời này, với ân oán giữa hắn cùng hai tông trước kia, không cách nào hóa giải, có thể giết tới cửa cũng là chuyện thật bình thường.

Chẳng qua lần này ngoại trừ Thính Vân cùng Hạo Dương hai tông, còn lại vài chục tông môn đồng loạt chạy tới nơi này. Trong đó có Huyễn Tâm Tông, Đạo Lâm Tông, Tử Nghiễn Tông thậm chí còn có Tĩnh Hải Tông, Đông Dương Tông tham dự bên trong, không khỏi làm người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Dù Nông Dịch Sơn vô năng thế nào cũng không thể đắc tội toàn bộ thiên hạ tu sĩ.

Thật ra nguyên nhân hắn cũng đã đoán biết một chút, bắt giữ người này chỉ vì chứng thật mà thôi.

Đạo nhân mặt vàng kia thấy không thể chạy trốn, cũng không phí sức giãy dụa, lúc này nghe vậy liền lạnh giọng cười nói:

- Chuyện này ngươi sớm muộn biết được, nói cho ngươi biết lại có ngại gì? Quảng Lăng Tông các ngươi cấu kết Vực Ngoại Thiên Ma, không quản tới an nguy của thiên hạ tu sĩ, Đông Thắng chư tông tự nhiên phải hưng sư vấn tội!

- Vực Ngoại Thiên Ma?

Nhạc Vũ cau mày, trong đầu lướt qua thân ảnh Lý Nại Lạc, thầm nghĩ quả nhiên là như thế.

Tự mình hôm đó đánh xong một trận, vốn cho rằng Quảng Lăng sơn đã bình yên vô sự, nhưng không để ý tới chuyện của Lý sư đệ. Nói như vậy xác thực đúng như suy đoán trước kia của mình, Lý Nại Lạc có quan hệ tới Vực Ngoại Thiên Ma.

Lắc đầu, Nhạc Vũ quay đầu hỏi:

- Người chủ sự, là Thính Vân Tông Huyền Tĩnh của các ngươi, hay là Thiết Kiên đạo nhân?

Đạo nhân mặt vàng do dự một trận, tiếp theo vẻ mặt âm trầm cười nói:

- Tự nhiên là bổn tông, Huyền Tĩnh chân nhân!

- Chưởng giáo của các ngươi, thủ đoạn đúng là rất giỏi!

Nhạc Vũ nhếch môi, Huyền Tĩnh chân nhân có thể tra xét ra được chuyện này, hơn nữa còn lấy lý do mạnh mẽ tập hợp lực lượng chư tông, nói là hạng người kiêu hùng cũng không quá đáng.

Hắn đang định hỏi tiếp, tiếp theo chỉ thấy quanh người đung đưa một trận, có người đang dùng lực lượng mạnh mẽ oanh kích mảnh không gian này.

Đạo nhân mặt vàng nhất thời mừng rỡ, mấy chục đạo phù quanh người toàn bộ nổ tung, xé rách không gian phong tỏa của Nhạc Vũ. Nhưng hắn chỉ mới vui mừng một thoáng, ngay lập tức ngây ra, Nhạc Vũ duỗi ngón tay, một đạo hồng sắc quang thúc nhất thời xuyên đến, đánh xuyên thấu thân thể hắn, toàn bộ máu huyết trong cơ thể đều hóa thành băng bụi,

Chỉ còn lại chút nguyên thần bị Nhạc Vũ hút nhiếp vào trong tay, hắn vận khởi Hi Hoàng Quan Tâm Thật lục soát trí nhớ người kia, chỉ trong chốc lát liền hiểu được tình hình rõ ràng.

- Thì ra những người này đã vây núi hơn nửa tháng!

Trong nội tâm Nhạc Vũ hiện tại cảm thấy thật sự may mắn.

Thật ra hợp lực chư tông, đã sớm có thể san bằng Quảng Lăng, nhưng trì hoãn tới giờ phút này cũng hợp với ý tứ của chư tông. Ý của Huyền Tĩnh chân nhân

ước chừng cũng không muốn lập tức san bằng Quảng Lăng Tông, chỉ cần vây núi mấy tháng đại cục thiên hạ sẽ đại biến, Quảng Lăng Tông đang thắng thế cũng sẽ tan thành mây khói, thậm chí có thể bức bách Quảng Lăng cúi đầu.

Chẳng qua ước chừng cả Huyền Tĩnh cũng không ngờ, tính toán này của hắn sẽ đưa tới hậu quả bực nào

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 726: Thiên hạ chư tông

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, bàn tay chợt nắm chặt lại, đem nguyên thần trong tay hoàn toàn giết chết.

Tiếp theo lại tản đi pháp lực, khiến mảnh không gian này bỗng dưng trở lại bên trong thế giới. Mấy thân ảnh mang theo vẻ mặt ngạc nhiên lập tức hiện ngay trước người. Những người kia thuộc về chư tông, vẻ mặt đều có phản ứng khác nhau, có người hiện lên vẻ kiêng kỵ, có người lại do dự chần chờ. Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục dây dưa với những Tán Tiên kia, nhìn thấy trong mấy người này cũng không có người của Thính Vân Tông cùng Hạo Dương Tông, mà phương xa còn có mười mấy Tán tiên đang hướng bên này chạy tới, hắn chỉ giẫm chân đã bước qua vạn dặm, chỉ mười mấy lần hô hấp, đã đi tới trên bầu trời Quảng Lăng sơn, đứng ngạo nghễ trên không trung Thủy Hàn Phong.

Nơi này có mười mấy vạn tu sĩ đang vây khốn, tất cả đều giật mình, nhất thời cũng không kịp phản ứng. Duy chỉ có mấy tu sĩ Đại Thừa trong mắt lóe lên tinh mang, nhưng không hề động thủ, chỉ bình tĩnh đứng yên tại chỗ.

Bên trong Quảng Lăng sơn, có không ít đệ tử trên mặt đều lộ ra thần sắc vui mừng.

Nhạc Vũ nhàn nhạt nhìn chung quanh mọi người, sau đó đem ánh mắt dừng lại ở Huyền Tĩnh chân nhân cùng Thiết Kiên đạo nhân, trong mắt lóe ra sát cơ nhàn nhạt.

Bất quá lấy thực lực của hai người này, cộng thêm ba cửu kiếp Tán Tiên, chỉ sợ muốn vây khốn Quảng Lăng Tông thật sự không thể nào!

Mà sau một khắc, Nông Dịch Sơn đã lắc mình đi tới bên cạnh hắn, vẻ mặt ngưng đọng hỏi:

- Vũ nhi, nguyên nhân chuyện này ngươi đã biết chưa?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, nếu không làm rõ nguyên nhân hôm nay, hắn làm sao dám tùy tiện hiện thân? Chẳng qua hắn cảm thấy kỳ quái, với thực lực của Quảng Lăng Tông, vốn không nên bị buộc tới quẫn cảnh hôm nay.

Nông Dịch Sơn thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo tựa như nhìn thấu nghi ngờ của Nhạc Vũ, cười khổ nói:

- Bên Yêu tộc có nhúng tay vào, Thôn Tinh tổ sư bị vây ngoài trăm vạn dặm, đang chiến đấu cùng mấy người kia!

Hai mắt Nhạc Vũ nheo lại, lộ ra vài tia nguy hiểm, ngay lập tức muốn đi tới gặp ba Yêu Đế tại Thanh Châu. Tiếp theo hắn liền cảm giác không đúng, Loan Thiên Yêu Đế chẳng lẽ thật can đảm không để ý tới căn cơ của mình hay sao?

- Chuyện hôm nay tuy do Thính Vân cùng Hạo Dương hai tông khởi xướng, nhưng cũng do Minh Linh Tử của Tử Nghiễn Tông cầm đầu! Huyễn Tâm Tông cũng xuất lực không ít, chẳng qua làm việc còn chút do dự. Ngoài ra còn có Thiên Đạo Liên Minh!

Dùng phương pháp truyền âm, nói xong câu này Nông Dịch Sơn cũng không tiếp tục nhiều lời, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, hiểu được ý của Nông Dịch Sơn, muốn hắn chỉ cần để ý thế lực năm phương này là được.

Tuy căn cơ của Tử Nghiễn Tông cùng Huyễn Tâm Tông đều nằm tại Ty Lạc hai châu, nhưng phạm vi thế lực cũng ở phía bắc. Đều tự xưng hùng tại bắc phương. Một tây một đông, tây vực dựa vào rừng rậm, đông vực dựa vào Đông Hải. Tử Nghiễn Tông cùng Hạo Dương Thính Vân hai tông hợp lại cũng không kỳ quái, tam tông vốn là đồng minh, chỉ cần nhường ra Nhân Hoàng đạo thống, liền có thể làm cho Tử Nghiễn Tông suy tính lại. Nếu tiêu diệt Quảng Lăng, Tử Nghiễn Tông sẽ là thế lực đạt được lợi ích nhiều nhất.

Về phần Huyễn Tâm Tông, có được Thanh Châu giảm đi áp lực, giữa hai tông còn chưa có xung đột trực tiếp, tuy kiêng kỵ bắc phương có tông phái mạnh mẽ quật khởi, nhưng nếu như Quảng Lăng diệt vong, họ cũng không được bao nhiêu chỗ tốt. Hơn phân nửa sẽ chỉ dùng thái độ bàng quan làm chủ yếu, khi làm việc tất nhiên lộ ra vẻ do dự.

Còn lại Tĩnh Hải Tông, Đông Dương Tông, Đạo Lâm Tông, hơn phân nửa chỉ là góp cho đủ số mà thôi, không cần quá mức để ý.

Ánh mắt Nhạc Vũ lại tuần tra trong đám người, không bao lâu đã tập trung vào một lão nhân mặc đạo bào màu xanh, tóc bạc tiên nhan, khí độ ngưng trọng, mơ hồ là người đứng đầu.

Hắn thầm nghĩ người này hơn phân nửa là chưởng giáo Minh Linh Tử của Tử Nghiễn Tông, cũng thật sự có vài phần bất phàm. Pháp lực tu vi tựa hồ yếu hơn Thiết Kiên đạo nhân một chút, nhưng danh xưng trong thiên hạ mười đại tu sĩ cũng không hổ thẹn.

Chỉ trong một thoáng, Huyền Tĩnh chân nhân tựa hồ đã biết Tán Tiên trưởng lão đồng môn đã bị diệt sát, trên mặt chợt lóe lệ khí, trên cổ nổi lên gân xanh, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ sắc bén như đao.

Vẻ mặt Minh Linh Tử khẽ động, tiếp theo cau mày, khom người thi lễ nói:

- Nông chưởng giáo, Nhạc đạo hữu, chúng ta tới đây chẳng qua nói chuyện đạo lý với quý tông, tuyệt không địch ý. Vì sao đang tốt đẹp lại động thủ giết người? Tuy Thính Vân Tông cùng quý tông có chút ít thù hận, nhưng chuyện lần này cũng là công tâm, chỉ là tạo phúc cho tu sĩ Đông Thắng đại lục, một tháng nay cũng chưa từng tổn thương người nào, Nhạc đạo hữu không hỏi nguyên do, liền tùy tiện xuất thủ, không thấy quá đáng? Kính xin quý tông nhất định phải công đạo rõ ràng!

Hắn vừa dứt lời, mười mấy vạn tu sĩ trên không trung đều ồn ào.

- Đúng là quá đáng!

- Chúng ta tu hành không dễ, người này ngay cả thần hồn cũng không chịu lưu lại. Nếu không giải thích, thật khó làm thiên hạ chư tông, trăm vạn tán tu tâm phục!

- Quảng Lăng cấu kết Vực Ngoại Thiên Ma, làm việc tàn nhẫn, thật không phải phần phúc của thiên hạ tu sĩ.

- Quảng Lăng nhất tông, phải chết hết cho xong!

Nhạc Vũ nắm chặt tay, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Huyền Tĩnh chân nhân.

Hắn thầm nghĩ đây cũng là mưu đồ của ngươi đi? Chỉ sợ hôm nay không công mà lui, có chuyện lần này ngày sau Quảng Lăng Tông cũng không thể tiếp tục vững chắc căn cơ tại thế giới này.

Cùng thiên hạ tu sĩ là địch, có lẽ có thể mạnh mẽ nhất thời, nhưng thật khó thể trường tồn.

Không có đồng minh vững chắc, không có môn phái phụ thuộc đáng tin, chỉ cần thế hệ tiền bối như hắn cùng Nông Dịch Sơn và Thôn Tinh, những người có thể trấn áp khí vận đều phi thăng rời đi, thế lực Quảng Lăng Tông sẽ tan thành mây khói.

Cảm giác được ánh mắt Nhạc Vũ, Huyền Tĩnh chân nhân khẽ nhướng mày, đưa mắt nhìn qua, tiếp theo khóe môi nhếch lên cười nhẹ.

Tiếng huyên náo trên bầu trời vang lên chốc lát, Minh Linh Tử lấy ra một kim hoàng sắc linh tỏa, mỉm cười lắc nhẹ, liền có một tiếng chuông thật dễ nghe vang ra hơn ngoài mười vạn trượng.

Những tu sĩ trên không trung chỉ một thoáng đã yên tĩnh lại, tám trăm dặm phương viên Quảng Lăng sơn ngoại trừ dư âm tiếng chuông còn vang vọng bên ngoài, cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Minh Linh Tử khẽ mỉm cười, tiếp theo nhìn Nông Dịch Sơn nói:

- Nông chưởng giáo, Nhạc đạo hữu, không biết hai vị nghĩ như thế nào?

Mười mấy vạn người trong một thoáng đều đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang, giờ khắc này tinh thần uy áp của các tu sĩ trên không trung đều phảng phất tập trung cùng một chỗ, lớn như vực sâu, nặng như núi cao.

Nhạc Vũ không chút nào để ý tới, vẫn chắp tay phía sau, vẻ mặt đạm mạc nhìn mười mấy vạn tu sĩ trước mắt. Từ ngày nghĩ ra đao quyết, ngay cả hồn niệm của hắn cũng đã có tiến cảnh không ít.

Có thể quan tưởng ra nghịch thiên đao ý, chém vỡ hết thảy, ý niệm mạnh mẽ vốn chưa từng có từ trước tới nay, giờ phút này ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn tới, vạn

phu vô địch.

Nông Dịch Sơn cau mày, tiếp theo cười lạnh đáp:

- Tuyệt không địch ý? Vậy cũng chưa chắc. Nếu thật sự muốn giảng đạo lý với bổn tông, cần gì phải hưng sư động chúng.

Minh Linh Tử cũng là người biết ăn nói, nghe vậy lập tức lắc đầu:

- Chư vị nơi đây phần lớn đều do lòng căm phẫn mà đến. Mười mấy ngày nay chúng ta chưa từng đả thương người của quý tông, không động tới quý tông, xem như biểu hiện thành ý. Thật ra lúc ban đầu nếu quý tông giao ra Lý Nại Lạc, làm sao đến nỗi thế này? Người tu chân như chúng ta, không thể làm bạn với Vu Thần, không thể cấu kết với Vực Ngoại Thiên Ma, đây là quy củ do mấy vị Đạo tổ sở định. Chẳng lẽ quý tông đối với lời nói của các vị Đạo tổ cũng không chút nào quan tâm?

Chân mày Nông Dịch Sơn cau chặt lại, quét mắt nhìn chung quanh nói:

- Thành ý? Mười mấy ngày trước Băng Liên Tiên Tử trọng thương trốn vào bổn tông, ngay cả nguyên thần cũng không thể duy trì, chẳng lẽ không phải do các ngươi gây nên? Có thành ý hay không, chính trong lòng các ngươi hiểu rõ ràng, ta cũng không muốn tranh cãi. Về phần Lý Nại Lạc, ta đã nói bao nhiêu lần, hắn không phải Vực Ngoại Thiên Ma, chẳng qua khi còn nhỏ thần hồn từng cắn nuốt qua một đầu sát ma mà thôi. Đạo tổ nói như vậy đương nhiên chúng ta sẽ không làm trái quy củ.

Trong lòng Nhạc Vũ ngạc nhiên, âm thầm kinh ngạc, Băng Liên Tiên Tử bị thương? Chuyện này hắn không thấy được bên trong thần hồn của ngũ kiếp Tán Tiên vừa rồi. Vốn tưởng rằng trong các môn phái phụ thuộc, Băng Nguyệt Tông khó thể tin tưởng nhất mới đúng, cũng không ngờ Băng Liên Tiên Tử thật sự trở mặt với chư tông mà chọn Quảng Lăng Tông.

Còn có chuyện của Lý Nại Lạc, càng làm người ta ngạc nhiên. Không trách được tiểu tử kia cũng không sợ hãi Vực Ngoại Thiên Ma, đan dược cũng được cung cấp không ngừng. Tư chất ngộ tính cũng đứng đầu Quảng Lăng, hai mươi mấy năm cũng đã tu hành tới Nguyên Anh cảnh giới, thậm chí còn hơn Hư Nhược Nguyệt một bậc.

- Có lẽ nếu mình không xuất thế, chỉ sợ Nại Lạc sư đệ chính là người duy nhất có thể đối kháng được Băng Nguyệt Tông đi? Là hậu chiêu sư tổ lưu lại? Có thể từ lúc nhỏ cắn nuốt sát ma mà ngay cả Linh Tiên tu sĩ cũng sợ hãi, chỉ sợ tuyệt không phải chuyện tình cờ.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa nảy ra ý nghĩ này, liền nghe Minh Linh Tử cười lạnh cắt đứt lời Nông Dịch Sơn, nói:

- Một hài tử không có chút tu vi, cắn nuốt sát ma? Chuyện hoang đường vô lý như vậy, chẳng lẽ chưởng giáo đang nói đùa hay sao? Ở nơi đây lại có ai chịu tin?

Nói tới đây, Minh Linh Tử phẩy tay áo nói:

- Thật ra chuyện lần này ta cũng không nhất định ỷ thế hiếp người, cưỡng bức quý tông tru diệt đệ tử mới được! Tới chủ trì chuyện này chỉ là do công đạo, như vậy thế nào? Chỉ cần hôm nay nơi đây có mười vạn tu sĩ có một người tin được lời ngươi nói, nói một tiếng không thể giết, bọn ta liền lập tức tản đi!

Mí mắt Nông Dịch Sơn giật mạnh, trầm mặc không nói, chỉ thấy ánh mắt mười mấy vạn tu sĩ sầm xuống, trong vòng mười mấy lần hô hấp cũng không ai lên tiếng, một cỗ áp lực quỷ dị nhất thời tràn ngập bầu trời Quảng Lăng Tông.

Ngay cả Tĩnh Hải Tông cùng Đông Dương Tông có quan hệ thật tốt với Quảng Lăng Tông dù không nhiều lời, nhưng trong mắt cũng hàm chứa oán giận.

Về phần Đạo Lâm Tông cũng mang theo ý cười nhẹ, thờ ơ lạnh nhạt.

Nông Dịch Sơn thở dài một tiếng không ai nghe thấy, lạnh lùng cười, giọng nói lạnh nhạt:

- Nại Lạc có phải bị Vực Ngoại Thiên Ma nhập vào thân hay không là chuyện của bổn tông, không tới phiên người khác nhúng ta nghị luận. Nếu các ngươi không muốn cùng tông ta là địch, hãy mau lui đi…

Đang nói tới đây Nông Dịch Sơn đột nhiên ngẩn ra, nhìn xuống dưới núi. Một bóng người đang ngự kiếm chạy ra khỏi Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận, ngự kiếm phóng lên cao, không bao lâu đã tới trước mặt hai người.

- Lý Nại Lạc?

Nhạc Vũ thoáng sững sờ, tiếp theo ngầm cười khổ. Hắn cũng đoán với tính tình của tiểu tử này, làm như vậy thật không ngoài dự liệu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 727: Hoành mi lãnh đối

Bay tới bên cạnh hai người, sắc mặt Lý Nại Lạc tái nhợt như giấy. Đưa mắt nhìn Nông Dịch Sơn cùng Nhạc Vũ thật sâu, lại chuyển nhìn hơn mười tu sĩ Đại Thừa sắc mặt không chút thay đổi nơi xa, thản nhiên nói:

- Bọn ngươi luôn mồm nói vì ta mà đến. Như thế chỉ cần tại hạ vẫn lạc, bọn ngươi liền nguyện thối lui?

Minh Linh Tử nghe vậy khóe môi nhếch lên, nhìn Nhạc Vũ nói:

- Vốn nên như thế, nhưng hôm nay còn cộng thêm một tính mạng. Còn muốn xin Nhạc đạo hữu giải thích!

Nghe được lời này, hơn mười tu sĩ của Tĩnh Hải Tông cùng Đông Dương Tông đều cau mày, có chút không vui nhưng chưa từng mở miệng. Huyền Tĩnh chân nhân co rút con ngươi, trong mắt mang theo vẻ kiêng kỵ quét nhìn Nhạc Vũ, mang theo vài phần sầu ý.

Gương mặt Thiết Kiên đạo nhân mang theo vẻ bất mãn, trừng hướng Minh Linh Tử.

Nhạc Vũ thấy vậy thản nhiên cười, hai người này thật linh mẫn cơ trí, biết nếu bức bách quá mức, tổn thương lớn nhất chính là Thính Vân cùng Hạo Dương hai tông. Còn mấy tông kia, chỉ là vì đồng minh, cưỡi hổ khó xuống.

Nếu nói tâm lý hiểu rõ, cũng là như thế.

Lý Nại Lạc không chú ý những thứ này, nghe vậy chỉ cau mày, có chút chần chờ, sau một khắc liền nghe Huyền Tĩnh chân nhân nhàn nhạt mở miệng nói:

- Ân oán giữa bổn tông cùng Nhạc vũ có thể giải quyết ngày sau! Hủy Thính Vân Thiên Cung, giết mấy ngàn đệ tử của ta, hận này không đội chung trời! Nhưng hôm nay tụ tập chư tông, chẳng qua chỉ vì thương sinh linh tạo phúc. Nếu

ngươi thật tự sát, bọn ta lập tức thối lui!

Hắn vừa nói ra, trong hơn vạn tu sĩ cũng có hơn phân nửa liền lộ ra vẻ nhẹ nhàng. Những tu sĩ Nguyên Anh thì cũng thôi, những tu sĩ Kim Đan trở xuống, không một người nào dám nắm chắc có thể tránh được hai đại thần thông Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp cùng Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao của Nhạc Vũ sát phạt.

Nụ cười của Minh Linh Tử vẫn giữ nguyên như trước, vẻ thất vọng chợt lóe rồi biến mất, nhìn Lý Nại Lạc nhẹ nhàng nói:

- Ý của Huyền Tĩnh đạo hữu chính là ý của ta.

Lý Nại Lạc thở ra một hơi, trong tay áo bắn ra một phi kiếm sáng loáng, ngửa đầu nhìn lên, quét mắt nhìn chằm chằm mười mấy vạn tu sĩ, ánh mắt mờ mịt bi ai, tiếp theo trên mặt lộ vẻ kiên quyết.

Đang muốn động thủ, một đạo pháp lực mạnh mẽ đột nhiên rót vào bên trong cơ thể hắn, đem chân khí cả người hắn toàn bộ đánh tan, lại phẩy tay áo đem huyền binh trong tay hắn một kích chấn vỡ.

Lý Nại Lạc ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Nông Dịch Sơn âm trầm như nước nói:

- Ngu xuẩn! Ngươi tới đây làm chi? Bậc khuất nhục này, Quảng Lăng Tông đã trải qua một lần mấy chục năm trước là đã đủ! Cho dù bổn tông vì vậy mà diệt, cũng không để môn hạ đệ tử bị bức bách tự sát!

Gương mặt Lý Nại Lạc hiện lên vẻ khẩn trương, còn chưa kịp nói gì đã bị Nông Dịch Sơn đánh một chưởng bay vào trong núi. Phía dưới Lý Vô Đạo đã sớm chờ sẵn, chợt than khẽ, đón lấy Lý Nại Lạc trong tay. Diệp Tri Thu đứng bên cạnh, trong mắt lóe sáng nhìn Nông Dịch Sơn.

Hắn đã biết vị sư thúc này cùng chưởng giáo đời trước quả nhiên khác hắn!

Nhìn xuống bên dưới, Nông Dịch Sơn hừ lạnh một tiếng, tiếp theo đưa mắt nhìn Minh Linh Tử cùng Huyền Tĩnh chân nhân nói:

- Quảng Lăng thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành! Bọn ngươi muốn tụ nơi

này, bổn tông hôm nay mặc dù chết sạch cũng muốn phân cao thấp với các ngươi. Muốn chiến liền chiến, đừng nhiều lời nữa.

Vẻ mặt Minh Linh Tử lạnh lùng nhìn qua mấy người bên cạnh, tiếp theo khẽ mỉm cười, nhìn Nông Dịch Sơn thi lễ nói:

- Nếu quý tông cố ý như thế, không chú ý tới hàng tỉ sinh linh của Đông Thắng đại lục, bọn ta còn gì để nói? Nếu giết chóc tại đây sẽ có mười vạn tu sĩ vẫn lạc. Hạo kiếp như vậy không phải bản ý của ta. Lần này xin thối lui trước, nhưng lần sau đấu lại không chỉ là mười vạn tu sĩ. Năm tháng sau mong rằng Nông chưởng giáo đừng nên hối hận.

Nông Dịch Sơn nhắm hai mắt, cũng không trả lời, nhưng Nhạc Vũ có thể nghe được tiếng thở dài thật khẽ của hắn, mang theo vẻ mỏi mệt bất đắc dĩ, làm lòng người chua xót.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền khẽ mỉm cười, ngự không tiến lên mấy bước, mở miệng nói:

- Chư vị chậm đã.

Trên không trung hơn mười vạn tu sĩ đang định tán đi, nghe vậy đều ngẩn ra, ngừng lại thân hình. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Mà Huyền Tĩnh chân nhân cùng Thiết Kiên đạo nhân tựa hồ đã biết trước như thế, thân hình không hề động đậy, trong mắt vẫn hàm chứa nụ cười.

Minh Linh Tử khẽ nhướng mày, làm bộ như ngạc nhiên nói:

- Nhạc đạo hữu gọi bọn ta, chẳng lẽ chuẩn bị đổi chủ ý rồi sao?

Nhạc Vũ không đáp, mà tiếp tục đưa mắt nhìn Huyền Tĩnh chân nhân. Quả nhiên là hạng người kiêu hùng, cho dù khổ tâm mưu đồ, đã thành công hơn phân nửa nhưng vẫn không hề có chút ý tự đắc.

Nhưng giờ phút này trong ánh mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ chê cười nồng đậm.

Cho dù ngươi mưu kế có hay hơn nữa lại có tác dụng gì? Từ khi hắn đi tới thế giới này đã hiểu rõ một đạo lý.

Mặc dù trí mưu ngươi cao tới đâu, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối cũng giống như tòa thành xây dựng trên bờ cát, một làn sóng lớn là có thể đánh diệt.

Vì vậy cho dù ở kiếp trước của hắn, trong thế giới lính đánh thuê, xưa nay hắn cũng lấy trí mưu trứ danh. Nhưng trong thế giới này từ đầu đến cuối, không ngừng cố gắng dùng lực lượng để tiến thẳng tới, dùng hết mọi phương pháp, mọi kỳ ngộ mà điên cuồng gia tăng thực lực của mình.

Cho tới khi bản thân hắn đã chân chính đứng trên đỉnh thế giới này.

Minh Linh Tử thoáng có chút khó hiểu lộ vẻ kinh ngạc, Huyền Tĩnh chân nhân lại đọc được trong mắt Nhạc Vũ không hề có vẻ thua bại, ngược lại chỉ có chê cười cùng lạnh lùng.

Mà ngay khi trong lòng hắn đang tính toán mình có bỏ sót điểm nào hay không, lại chỉ thấy Nhạc Vũ khẽ lắc đầu cười nói:

- Mấy người các ngươi muốn nghe ta nói gì? Là nghĩ ta sẽ không vứt bỏ tông môn không quan tâm nên bức bách như vậy? Rốt cục chuẩn bị ép ta mang Nại Lạc sư đệ rời khỏi thế giới này, trọn đời không được trở về Quảng Lăng. Hay ép ta dùng thần hồn thề, ngày sau không được nhúng tay vào tu chân giới?

Huyền Tĩnh chân nhân nghe vậy nhất thời cảm thấy do dự, cảm giác có chút không nắm chắc, Minh Linh Tử lại thu liễm hai mắt nói:

- Nhạc đạo hữu nếu có thể làm như thế, đó là không còn gì tốt hơn! Đạo tổ sở định quy củ, người vi phạm thiên hạ tu sĩ có thể tru giết. Đạo lý này đạo hữu nên hiểu rõ mới phải. Tốt nhất chớ để rơi vào hoàn cảnh của Kỳ Hoàng Tông, bị thiên hạ chư tông cùng tiêu diệt…

Vẻ mặt Nông Dịch Sơn ảm đạm, nhưng không mở miệng. Lời Nhạc Vũ nói tuy làm người ta xúc động phẫn nộ, nhưng chỉ có cách làm như vậy mới có thể giải trừ khốn cục. Cũng chỉ có cách như vậy mới làm đám người này nhả ra, có thể dùng thần hồn thề độc làm trả giá, ở trong thế giới này đúng là không còn gì tốt hơn, chẳng qua cử động này không khỏi làm Vũ nhi chịu ủy khuất.

Trong lòng hắn thật sự cảm thấy mờ mịt, chẳng lẽ xu thế chấn hưng của Quảng Lăng đến đến phải chấm dứt?

Ngay trong nháy mắt, hắn liền nghe được Nhạc Vũ đột nhiên cất tiếng cười to. Tiếng cười chấn thắng vân thiên, làm những tu sĩ từ Nguyên Anh trở xuống đều cảm thấy thần hồn đau nhói. Vô tận khẳng khái điên cuồng, lại ẩn hàm sát cơ lạnh băng.

Hồi lâu sau, tiếng cười của Nhạc Vũ chợt ngừng lại. Hắn hời hợt quét mắt nhìn những người trước mặt, tiếp theo phẩy tay, Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, cùng Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ đều bay lên, Nghịch Thiên Đao, Thiên Ý Kiếm cũng xuyên tay áo bay ra, một trái một phải huyền phù trên không trung.

Lúc ban đầu mọi người còn chưa để ý, đều lạnh lùng cười một tiếng, lấy ra huyền binh pháp bảo tế lên, kết trận cẩn thận đề phòng.

Đợi khi chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân đồng loạt bay lên phân ra phương vị cửu cung, bao phủ phương viên không gian trăm trượng chung quanh, toàn bộ tu sĩ đều nhất tề biến sắc có chút hoảng sợ.

Mấy tháng trước thanh niên thanh tú phải khổ chiến bị thương mới có thể đánh chết Thanh Huyền Tán Nhân, rốt cục từ nơi nào lấy được những bảo vật này?

Hai mắt Huyền Tĩnh chân nhân chợt co rút lại, loại cảm giác bất an càng dày đặc.

Bên này Nhạc Vũ khống chế thật nhiều tiên binh pháp bảo, chỉ cảm thấy pháp lực của mình kịch liệt tiêu hao.

Đổi lại dĩ vãng, pháp lực của hắn hắn đã tiêu hao thật lớn, hiện tại pháp lực đột nhiên tràn đầy kinh mạch, tinh lực vô cùng dồi dào, tựa như cất giấu một đầu dã thú bên trong cơ thể, chiến ý sát cơ chỉ thua kém lúc tận mắt nhìn thấy Đoan Mộc Hàn vẫn lạc.

- Là nhờ thân ngoại hóa thân giúp sao?

Nhạc Vũ nội thị một phen, đã nhận thấy trong cơ thể hai hóa thân bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ đều dùng pháp lực thông qua Thất Diệp Tịnh Đế Liên chảy vào trong cơ thể hắn, bổ sung tiêu hao.

Chính là Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp lực, vô cùng tinh thuần, cơ hồ không có gì khác với bản thể.

Sau một khắc, hắn lại cảm thấy đoàn Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí vốn đang ngủ say, đột nhiên tỉnh lại, ngay sau đó liền phụt ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, rót vào bên trong đan điền.

Chỉ một thoáng pháp lực trong cơ thể hắn không ngờ lại tăng vọt. Những tia quang hoa cùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trộn lẫn nhau, lộ vẻ ngưng thật chói mắt, ánh sáng rực rỡ.

Nhạc Vũ thoáng ngẩn ra, thầm nghĩ hiện tại chẳng lẽ nó cũng cảm thấy được mình gặp nguy hiểm nên tỉnh lại trợ giúp mình một tay sao?

Có vật này trợ lực lần này càng thêm nắm chắc.

Hắn thấy buồn cười, đưa mắt nhìn Huyền Tĩnh chân nhân, Minh Linh Tử, Thiết Kiên đạo nhân cùng một ít tu sĩ Đại Thừa và một ít Tán Tiên đang bức bách chung quanh, sau đó khóe môi chợt nhếch lên tự giễu.

Hắn thật sự không nghĩ ra mình có một ngày rơi vào hoàn cảnh dùng sức bản thân một người chống lại thiên hạ chư tông, mười vạn tu sĩ, cảm giác này thật sự không tệ!

Hai long hầu trong Nghịch Thiên Đao chỉ một thoáng liền gầm thét lên, theo thân đao chiến minh, Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao nhị chuyển nhất thời bao trùm cả phương viên vạn dặm.

Mà thanh âm của Nhạc Vũ chuyển thành lạnh lẽo:

- Huyền Tĩnh, không phải ngươi muốn Quảng Lăng trở thành kẻ địch của thiên hạ tu sĩ hay sao? Hôm nay Nhạc Vũ thuận theo ý ngươi! Từ sau ngày hôm nay, trong thế giới này, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Lời vừa rơi xuống, nghịch chuyển nguyên từ lực tăng gấp trăm lần tràn ngập dưới chân hắn.

Tu sĩ chư tông cũng sớm có đề phòng, nhất tề lấy pháp trận bảo vật chống đỡ từ lực, phần lớn đều bình yên vô sự.

Song một giây sau, nguyên từ lực đột nhiên tăng lên ba trăm lần, bầu trời Quảng Lăng Tông rõ ràng đầy trời huyết vũ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 728: Nghịch ta tất tru

Chính phản nguyên từ trọng lực gấp mấy trăm lần chợt bộc phát, gần ba vạn người ngay trong từ lực bạo ngược bị xé thành nát bấy. Thính Vân, Hạo Dương, Tử Nghiễn, Huyễn Tâm bốn tông, cơ hồ tất cả tu sĩ từ Nguyên Anh trở xuống rối rít hóa thành mưa máu, còn có vô số tu sĩ trọng thương rơi xuống đất.

Những tu sĩ Nguyên Anh sắc mặt phát tím, trên người xé rách vô số vết thương, máu tươi tuôn tràn, còn có chút người tu vi kém hơn sinh sôi bị xé thành hai khúc.

Chỉ trong tích tắc, mười vạn tu sĩ liền có hơn phân nửa bị thương nặng, không còn chút chiến lực nào.

Giờ phút này Minh Linh Tử cuồng nộ buồn giận muốn hộc máu, trong lòng càng thêm kinh nghi bất định. Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông được xưng là công pháp không sợ bị quần công. Trước khi đến bọn họ cũng từng có đề phòng, nhưng trọng lực gia tăng gấp mấy trăm lần vừa rồi, làm sao chỉ là tầng thứ mười mà thôi?

Lần này tới Bắc Hoang, nguyên tưởng rằng là chuyện nắm chắc, cực kỳ dễ dàng xử lý. Thật không thể nghĩ ra cũng là ngày mấy ngàn đệ tử trong tông môn phải chết thảm nơi đây! Nhưng giờ phút này chính bản thân hắn cũng đang bị trọng lực áp bách, đang phải cố hết sức lực thi triển pháp lực bảo vệ Nguyên Anh tu sĩ bên cạnh, còn có mấy trăm Kim Đan chính là tinh hoa chân chính của tông môn, không thể diệt mất.

Nông Dịch Sơn cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhìn về phía gương mặt đang cười lạnh không chút cảm xúc của Nhạc Vũ, trong nội tâm nhất thời cảm thấy kinh hãi khổ sở, chân mày cau chặt lại.

Chính phản nguyên từ lực tăng gấp mấy trăm lần chỉ duy trì được khoảng tích tắc liền bắt đầu chuyển yếu, mấy vạn tu sĩ lơ lửng trên không trung nhất thời khẽ buông lỏng tâm thần.

Lúc này Nhạc Vũ phảng phất như nhìn thấu tâm tư của Nông Dịch Sơn, cười lớn:

- Sư tổ cần gì phải có gánh nặng!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, long hồn trong Nghịch Thiên Đao lại gào thét lần nữa, từ nhị chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao tiến thẳng ngũ chuyển, đao âm chấn động, Minh Linh Tử cùng Huyền Tĩnh và Thiết Kiên dốc toàn lực bảo vệ mấy Kim Đan tu sĩ, hiện tại thật sự không thể tiếp tục kiên trì, ngay lập tức hóa thành huyết vũ.

Hơn trăm tu sĩ Nguyên Anh cũng có vài người bị đánh chết ngay tại chỗ.

Trong lòng Nông Dịch Sơn lạnh như băng, hắn thực sự không hiểu vì sao Nhạc Vũ không có chút nào lo lắng, dám làm ra việc như vậy?

Một khắc sau, huyết tính hào khí bị áp chế đã lâu đột nhiên tràn khắp cơ thể, hắn lắc đầu cười, tế ra Nguyên Dương Đao Luân, thầm nghĩ nếu Nhạc Vũ đã cố ý làm như thế, mình liền theo hắn một lần thì đã sao?

Đệ tử Quảng Lăng thà chịu gãy không thể cong người! Thay vì ngày sau bị vây khốn tấn công mà chết, chẳng bằng giờ phút này hợp lại cá chết lưới rách!

Đao âm càng tăng, nghịch thiên đao ý cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, càn quét khắp mọi nơi, cơ hồ đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Giống như một thanh đao sắc bén tuyệt thế, vô luận thần hồn cường đại thế nào cũng bị một kích chém vỡ.

Ý niệm cường đại do mười vạn tu sĩ ngưng tụ mà thành lại bị Nhạc Vũ mạnh mẽ đánh tan, tản mát lả tả không còn cách nào tụ hợp. Giờ phút này càng có thêm nhiều người không còn cách nào chống đỡ, rơi thẳng xuống dưới.

Ngay khi Nguyên Dương Đao Luân phóng lên cao, một luồng đao khí hình nửa vầng trăng càn quét trên bầu trời, tình hình của mọi người càng không sao chịu nổi. Cũng may Nông Dịch Sơn chỉ có hậu thiên linh bảo, áp chế mười vị tu sĩ Tán Tiên từ nơi xa chạy tới. Thời khắc này Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử sắc mặt không chút thay đổi bay lên, thi triển pháp bảo thần thông của chính mình bảo vệ quanh người Nông Dịch Sơn.

Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao tiến vào lục chuyển, chỉ dừng lại chừng một phần mười thời gian liền thăng lên thất chuyển. Long hồn trên thân đao hiện ra hình dáng trăm trượng, phẫn nộ gào thét, sát khí xung thiên.

Tu sĩ Nguyên Anh còn lại trong Thính Vân Tông cùng Hạo Dương Tông không còn chống đỡ nổi, miệng mũi tràn đầy máu tươi.

Mà giờ khắc này nơi chân trời truyền ra một tiếng gầm lớn:

- Tiểu tử cuồng vọng, chỉ bằng ngươi cũng dám nói lời cuồng ngạo như vậy! Mấy ngàn tính mạng đệ tử tông ta, hôm nay bắt ngươi nợ máu trả máu.

Một đạo hồng quang xuyên tới, Nhạc Vũ cũng không nhìn kỹ đó là vật gì, cầm Nghịch Thiên Đao vẫn đang chấn động thất chuyển đao âm, vung mạnh lên, dùng nghịch thiên đao quyết chém vỡ.

Lúc này hàng rào không gian rối rít mở ra, tựa như thiên nhãn mới nứt toát, hai đạo lam hồng quang lôi khổng lồ thẳng đánh xuống.

- Hạo Dương Thiên Kính, Thính Vân Trấn Tâm Kính?

Nhạc Vũ cau mày, biết được có người ở Thính Vân Thiên Cung cùng Hỏa Vân Sơn khống chế hai kiện chí bảo xa xa công tới. Hắn cười lạnh một tiếng, trở tay kháp ấn quyết, chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân trên không trung liền lóng lánh quang hoa, dẫn động tinh quang triền đấu với hai quang lôi bất phân thắng bại.

Chỉ sau một khắc lại có một thanh kiếm tiên khổng lồ quay quanh Kỳ Lân Chân Hình tiên phù, xé toang không gian hướng nơi đây thẳng đánh tới.

Bên trên bầu trời nhất thời vô số linh lực loạn lưu cùng cương phong tàn sát bừa bãi khắp chung quanh, Nhạc Vũ liếc mắt nhìn mọi người, chỉ thấy vô luận là tu sĩ của Tử Nghiễn Tông hay Thính Vân Tông, hoặc những tán tu mà hắn vẫn chưa chân chính hạ sát thủ, thần sắc đều buông lỏng, trong mắt ẩn giấu vẻ hưng phấn.

Khóe môi thoáng nhếch lên, tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, thân ảnh Chiến Tuyết từ sau lưng hắn phá không bay ra, Bạch Đế kiếm bay lên trời, ngăn trở thanh kiếm tiên khổng lồ kia. Tiếp theo trong tay Nhạc Vũ lại hiện lên một cự đỉnh có

cửu long vây quanh, dâng lên cao. Chín đạo hỏa diễm bạch sắc tinh tế tụ tập, phun thẳng tới trước, thế nhưng không chút rơi xuống hạ phong.

Con ngươi Huyền Tĩnh chân nhân co rút lại, cười lạnh một tiếng:

- Hay cho câu trong thế giới này thuận ta thì sống nghịch ta thì chết! Quản ngươi pháp lực thông thiên, nếu dám nói ra câu này thiên hạ tu sĩ cũng phải giết cho được ngươi. Vết xe đổ của Kỳ Hoàng Tông liền ở trước mắt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nói đến đây, một viên kính từ sau gáy hắn bay lên trời, phun ra quang hoa xanh biếc, hướng Nhạc Vũ bắn đi. Nhưng giờ phút này trên trán Huyền Tĩnh chân nhân đã tràn đầy mồ hôi lạnh, mấy tên tu sĩ Kim Đan có tư chất thật tốt được hắn bảo vệ phía sau cùng hơn mười tu sĩ Nguyên Anh sắc mặt càng trắng bệch hơn mấy phần.

Nhạc Vũ cười ha hả, Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa từ trong tay áo bắn ra, tràn ra lực lượng tinh quang chặn lại đạo quang hoa kia, tiếp theo tay phải vẫy tới, Thiên Ý Kiếm liền xuất hiện trong tay.

- Ngươi vừa nói vết xe đổ của Kỳ Hoàng Tông ở ngay trước mắt. Vậy thì thử nhìn xem, ngày sau của Quảng Lăng Tông có thật rơi xuống kết quả như Kỳ Hoàng Tông năm xưa hay không! Hôm nay Nhạc Vũ này có thể đem bọn ngươi chém tận giết tuyệt hay không?

Sau một khắc Biểu Lý Càn Khôn Đồ mở tung phía sau, toàn bộ cảnh trí bên trong trận đồ hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Ngay sau đó con ngươi mọi người lập tức co rút lại mãnh liệt, chỉ thấy bên trong có hai Nhạc Vũ tay cầm đao kiếm hoàn toàn giống nhau nhất tề cùng bay ra khỏi trận đồ. Hai người kia đứng ngay phía sau Nhạc Vũ, pháp lực bàng bạc, hồn lực kiên đọng, sắc mặt hờ hững đứng thẳng sau lưng hắn. Cùng bản thể Nhạc Vũ phân ra đứng ở phương vị tam tài.

- Thân ngoại hóa thân!

Chỉ trong tích tắc trái tim Minh Linh Tử cùng Huyền Tĩnh chân nhân co rút lại dữ dội, ngay cả tu sĩ Đông Dương Tông cùng Đạo Lâm Tông hai mắt trợn trừng, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ. Mấy chục tông môn cùng tu sĩ tán tu đi theo đều

run rẩy, trong lòng đột nhiên vô cùng hối hận.

Ánh mắt những người này không kém, tất nhiên biết được thần thông pháp lực của hai cỗ hóa thân đều không kém hơn bản thể bao nhiêu.

Một Nhạc Vũ thần thông cái thế, áp chế mười vạn tu sĩ không cách nào phản kích, còn có thể chống đỡ được tiên bảo trấn tông của tứ đại tông môn. Như vậy thêm hai Nhạc Vũ thì phải làm thế nào?

Ngay cả Nông Dịch Sơn cùng phu thê Thanh Dương Tử giờ phút này cũng không dám tin, nhìn chằm chằm sau lưng Nhạc Vũ, giật mình hồi lâu mới kịp phản ứng.

- Đây là thân ngoại hóa thân, hài tử này không ngờ đã thật sự luyện thành.

Nông Dịch Sơn bỗng nhiên cất tiếng cười điên cuồng, không còn chút phong phạm chưởng giáo khí độ trầm ngưng, toàn bộ lo lắng trong nội tâm cùng lòng tự trách đã hoàn toàn được phát tiết.

Thiên hạ chư tông thì thế nào? Trăm vạn tán tu thì ra sao? Quảng Lăng cần gì sợ hãi?

Sau ngày hôm nay, tông môn đã hùng cứ thiên hạ! Trong thế giới này, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Những ai không thần phục, toàn bộ chém tận giết tuyệt, lại có người phương nào dám nói Quảng Lăng không phải?

Giờ khắc này Nông Dịch Sơn chỉ cảm thấy nỗi lo lắng trước đó của mình buồn cười tới bậc nào. Nhìn thấy Huyền Tĩnh chân nhân sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, trong lòng hắn không khỏi nảy sinh vài phần thương hại.

Mặc cho ngươi trí kế thông thiên, bố cục tinh diệu, nhưng ở dưới kiếm của Vũ nhi cũng trở nên yếu ớt như giấy, một kiếm liền có thể chém vỡ!

Không biết hiện tại Thính Vân tông chủ này, trong nội tâm lại có cảm tưởng ra sao?

Chỉ thoáng chốc những tu sĩ còn sót lại trên bầu trời Quảng Lăng Tông đã lãnh giao uy thế mạnh mẽ của hai cỗ thân ngoại hóa thân.

Bên trong mắt hai người kia lóe lên lệ mang, ngay lập tức Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đã xuất ra.

Tuy không bằng bản thể Nhạc Vũ có được ngũ sắc quang hoa cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn trên người Nhạc Vũ cùng Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ trợ giúp, nhưng tầng thứ mười cũng có được trọng lực gấp trăm lần!

Tựa như ngày tuyết thêm sương, đè sập cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, ngay khi chính phản nguyên từ lực khuếch tán, bên trong bầu trời Quảng Lăng Tông chỉ còn lại hơn ba ngàn người. Những người tu vi dưới Kim Đan đã không còn đứng được trên không trung.

Đao kiếm trong tay hai hóa thân chấn xuất đao âm, thanh thế yếu hơn Nghịch Thiên Đao mấy lần, nhưng cũng chính là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao mà Nhạc Vũ sáng chế!

Đao âm tụ tập cộng minh, khắp chân trời vang lên tiếng chấn nát của những huyền binh pháp bảo.

Hai cỗ hóa thân không chút dao động, phối hợp cùng bản thể kết thành kiếm trận.

Chính phản Tam Tiêu kiếm trận thoát thai từ Quảng Lăng kiếm trận vừa thành hình, trong cơ thể ba người pháp lực bạo tăng, vô số Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí từ đan điền tuôn ra, bổ túc kinh mạch tiêu hao gần như khô kiệt.

Mà hai cỗ hóa thân của Nhạc Vũ khí tức chợt đại biến, dung hợp vào thiên địa, cơ hồ hòa làm một thể. Thiên địa uy áp khổng lồ rơi thẳng xuống, trên người cả ba phảng phất như bao phủ một tầng kim quang, vẻ mặt lạnh băng hờ hững, uy nghiêm sát khí.

- Một cửu kiếp Tán Tiên, cũng dám nói ta là tiểu tử cuồng vọng, muốn ta nợ máu trả bằng máu?

Vừa thốt ra, kiếm trận rẽ phải, thanh kiếm ba người đồng loạt vung lên hư không, chỉ một thoáng ngoài mấy ngàn dặm, một thanh bào lão nhân kêu thảm một tiếng, toàn bộ thân hình bị đánh nát vụn, tiếp theo thân ảnh hoàn toàn tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 729: Chính phản tam tiêu

Cả phương viên ngàn dặm Quảng Lăng sơn lúc này biến thành yên tĩnh. Chỉ trừ những tu sĩ thân bị trọng thương rơi xuống đất, vô luận là Nguyên Anh Đại Thừa, hay Tán Tiên tu sĩ trốn xa xa mấy ngàn dặm cách Quảng Lăng sơn, đều ngây ngốc hoàn toàn.

Nếu như nói trước đó chỉ có thể làm lòng người sợ hãi, tuy hai cỗ thân ngoại hóa thân mạnh mẽ, nhưng nếu nghĩ được biện pháp cũng không phải không có hi vọng chống đỡ.

Nhưng giờ khắc này mọi người chỉ cảm thấy thật tuyệt vọng.

Một cửu kiếp Tán Tiên cứ như vậy đã bị nhẹ nhàng chém giết? Không hề có chút sức phản kháng, ba người kia chỉ cần vung kiếm lên mà thôi.

Gương mặt Huyền Tĩnh chân nhân đã hoàn toàn không còn tia huyết sắc, giống như một người chết, mặt trầm như nước.

Vị cửu kiếp Tán Tiên vừa rồi chính là một vị trưởng lão của Thính Vân Tông. Mỗi khi tổn thất một vị cũng đủ khiến căn cơ Thính Vân Tông bị dao động.

Bất quá giờ phút này làm cho hắn càng lo lắng hơn chính là tính mạng mấy trăm tu sĩ Thính Vân Tông còn sót lại.

Nhạc Vũ vững vàng đứng trên cao, giờ khắc này làm cho người ta có cảm giác phảng phất như thanh niên thanh tú trước mắt đã biến thành hóa thân của thiên địa, thậm chí cả bản thân hắn đã đại biểu cho ý chí của thượng thiên, thần uy vô tận, vô biên vô hạn!

Thời khắc này trong phương viên mười vạn dặm, tất cả không gian đều bị vững vàng phong tỏa, không còn bất cứ người nào có thể phá vỡ được. Minh Linh Tử cùng Thiết Kiên đạo nhân vẻ mặt xanh trắng, vừa rồi hai người theo bản năng cũng muốn bỏ chạy, nhưng đều hoàn toàn vô ích.

Vô luận dùng thần thông nào, pháp bảo ra sao, chỉ sợ dốc hết sức lực cũng không cách nào đánh vỡ hàng rào không gian trong lúc này.

Linh lực loạn lưu mênh mông cuồn cuộn bị dẫn phát, ngược lại khiến cho ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua, trong mắt rõ ràng tràn đầy vẻ trào phúng.

Huyền Tĩnh chân nhân không khỏi cắn chặt môi, một tia máu chảy xuống, hắn biết ý tứ trong ánh mắt của Nhạc Vũ.

Các ngươi hãy ngoan ngoãn ở nơi này đợi chết là được!

Quét mắt nhìn mọi người trước mặt, Nhạc Vũ lại đưa ánh mắt nhìn hướng phương xa. Chỉ sau một thoáng mấy chục tu sĩ Tán Tiên tụ tập nơi đây giống như bầy thỏ bị kinh động, điên cuồng chạy trốn.

- Từ sau ngày hôm nay, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Nhạc Vũ này nói được thì làm được! Thính Vân Tông tu sĩ, giết!

Kiếm trận vừa chuyển, ba thanh tiên binh từ trong hư không vẽ ra từng đạo quỹ tích ảo diệu, tạo thành ba đạo vòng tròn màu bạc lóe sáng.

Chỉ trong chốc lát, ngoài mấy vạn dặm phương xa, hai vị thất kiếp Tán Tiên cùng một vị lục kiếp Tán Tiên đồng dạng bị lực lượng thiên địa chém thành hàng ngàn mảnh nhỏ, bị pháp tắc thiên địa hủy bỏ tồn tại!

Cơ hồ cùng một lúc, hơn mười mấy người phía sau Huyền Tĩnh chân nhân cũng bị chấn thành phấn vụn.

Nhưng không phải do Thiên Ý Kiếm gây nên, mà giờ khắc này Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ tăng thêm uy năng không biết bao nhiêu lần, đem những người này đồng loạt chấn giết.

- Hạo Dương Tông, Tử Nghiễn Tông, Huyễn Tâm Tông, hôm nay các ngươi dám phạm Quảng Lăng ta, tội không thể tha!

Kiếm trận lại chuyển, chỉ thấy bên trong không gian này tất cả chư thiên tinh tú trên không trung lộ ra một đoàn quang hoa chói mắt, cơ hồ che phủ hết thảy, lực lượng mênh mông cuồn cuộn chiếu thẳng xuống, khiến chính phản Tam Tiêu

kiếm trận thanh thế khí tức càng bộc phát mạnh mẽ.

Thiên Ý Kiếm, Băng Kiếm, Hàn Cực Kiếm ba thanh tiên binh cơ hồ đều vẽ ra một đạo quang mang, phía chân trời nơi xa liền có một vị Tán Tiên bị giết chết tại chỗ, thân tử đạo tiêu.

Tu sĩ Nguyên Anh, linh giác chỉ có thể miễn cường dò xét ngoài vạn dặm, còn chưa cảm giác được gì. Tu sĩ Đại Thừa, có thể xuyên thấu mười vạn dặm cho tới mấy chục vạn dặm. Những tu sĩ Đại Thừa có mặt, sắc mặt đều trầm ngưng, mỗi khi cảm giác được có một vị Tán Tiên ngũ kiếp, lục kiếp thậm chí là cửu kiếp bị kiếm trận giết chết, không khỏi kinh hãi bàng hoàng, tựa như bị chậu nước lạnh xối thẳng vào đầu, lạnh băng cực hạn, tóc gáy đều dựng đứng.

Phía sau Minh Linh Tử cùng Thiết Kiên còn có tu sĩ Huyễn Tâm Tông thân thể toàn bộ bạo liệt, huyết nhục phun đầy trời.

Ánh mắt Thiết Kiên đạo nhân trợn trừng như muốn nứt vỡ, hai mắt đỏ rực, từ trong cổ họng tuôn ra tiếng gầm thét tựa như dã thú. Vừa tế lên một tù và hỏa hồng sắc, chuẩn bị thúc giục, nơi cổ bỗng dưng hiện ra một đường máu, cả đầu lâu bị bắn lên trời!

Nguyên thần bên trong cơ thể trực tiếp bị pháp tắc thiên đạo hủy bỏ tồn tại, thân tử đạo tiêu.

Chân mày Huyền Tĩnh chân nhân giật mạnh, vẻ mặt vặn vẹo, sau Thiết Kiên, đầu của Minh Linh Tử cũng bắn lên, bị tiêu diệt cả thần hồn.

Lúc ban đầu đến mấy vạn người của bốn tông, nhưng chỉ trong nháy mắt chỉ còn lại một mình hắn tồn tại.

Trong mắt Huyền Tĩnh chân nhân giờ phút này chỉ còn sự tuyệt vọng, lại có chút ít mờ mịt, trong lồng ngực tràn đầy hối hận.

Hắn thật không hiểu vì sao cho tới giờ phút này Nhạc Vũ cũng chưa giết chết hắn.

Nhìn về phía Nhạc Vũ, chỉ trong chốc lát linh quang chợt lóe, hắn đã mơ hồ đoán được dụng ý của thanh niên thanh tú kia. Trong lòng ngực nhất thời kích động giận dữ, trong miệng phun ra một ngụm máu!

- Huyền Tĩnh này há có thể để cho ngươi nhục nhã?

Cơ hồ ngay lập tức, Huyền Tĩnh chân nhân liền nảy sinh ý nghĩ tự sát. Nhưng ngay khi hắn thúc giục Nguyên Anh bên trong cơ thể, những pháp bảo quanh người đều không chút nào báo trước đồng loạt nổ ra.

Ngay sau đó đoàn ngũ sắc thần quang đánh xuống, xuyên vào thân thể hắn, khiến pháp lực của hắn tiêu tán hơn phân nửa, một bộ phận còn lại cũng bị khống chế.

- Chẳng lẽ muốn chết cũng không chết được?

Hai mắt Huyền Tĩnh chân nhân thất thần, cơ hồ không còn chút năng lực phản kháng, tùy ý một đạo Ngũ Hành chân khí đánh vào cơ thể, đem yếu huyết toàn thân hắn vững vàng chế trụ.

Chính phản Tam Tiêu kiếm trận trên không trung rốt cục dừng lại, ánh mắt Nhạc Vũ lạnh như băng nhìn về phương xa, tiếp theo khẽ cười lạnh, chợt gầm lên một tiếng:

- Còn không cút trở lại cho ta! Muốn chết hay sao?

Ngoài mấy chục vạn dặm, những Tán Tiên kia nhất thời ngẩn ra, có mấy người tung mình bỏ chạy, đại đa số còn lại càng điên cuồng liều mạng đào vong.

Nhạc Vũ sớm đoán được như thế, hai mắt híp lại, kiếm trận xoay tròn, ba thanh tiên binh kiếm quang lóng lánh, vẽ ra một đạo quang mang, người chạy xa nhất thân thể lập tức biến thành hai đoạn.

Hồn thức cảm ứng được dị trạng phía trước, mấy chục Tán Tiên nhất thời sắc mặt khẽ biến, có chút do dự. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngay sau đó lại một đạo quang mang xuất ra, ngoài mười mấy vạn dặm phương xa lập tức có một người hóa thành tro bụi, bị lực lượng thiên địa lập tức giết chết!

Ngay sau đó tiếng nói mang theo vô tận sát cơ lạnh lùng của Nhạc Vũ lại vang lên lần nữa:

- Hạn cho các ngươi trong vòng mười lần hô hấp cút trở về Quảng Lăng sơn, sau mười lần hô hấp, người không tới, giết!

Ngay lập tức mấy chục Tán Tiên rối rít quay trở về, tốc độ còn nhanh hơn lúc bỏ chạy tới mấy lần. Chỉ trong vài lần hô hấp trước người Nhạc Vũ liền xuất hiện hơn mười tu sĩ Tán Tiên sắc mặt trắng xanh.

Ở bên dưới, mấy vạn tu sĩ trọng thương đều trầm mặc ngây người. Những người này bị trọng thương nên linh giác không thể truyền ra xa, chỉ nhìn thấy bản thể của Nhạc Vũ cùng hai hóa thân của hắn xoay vòng trên không trung mười mấy lần, Thiết Kiên đạo nhân cùng Minh Linh Tử, được liệt vào hàng thiên hạ mười đại tu sĩ đều bị chém thành hai đoạn, vô cùng khó hiểu rơi luôn xuống đất.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại quát to một tiếng, những vị Tán Tiên tuyệt đỉnh trong mắt bọn họ lại ngay lập tức chạy trở về, đứng trước mặt Nhạc Vũ không dám thở mạnh một tiếng.

Cơ hồ toàn bộ mọi người, thời khắc này đều hít sâu một hơi rét lạnh, rất nhiều tu sĩ mặc dù không rõ trước mắt rốt cục xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể cảm giác được uy thế xung thiên của Nhạc Vũ!

Bọn hắn đều hiểu được rõ ràng, từ nay về sau, đã có thêm một tuyệt thế cường nhân lực áp thiên hạ, đứng trên đỉnh thế giới này!

Nhìn Nhạc Vũ cầm kiếm đứng thẳng, thiên uy hạo đãng, thân ảnh cao ngưỡng như núi lớn, toàn bộ tu sĩ có mặt thần hồn đều dao động, chỉ cảm thấy thanh niên thanh tú trên bầu trời không thể địch nổi, không thể chiến thắng, tựa như thượng cổ thần linh phủ xuống thế gian!

Mấy vạn đệ tử của Quảng Lăng Tông lúc này tuy gương mặt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng hình ảnh tung hoành vô địch khí phách xung thiên hiện tại của Nhạc Vũ cũng đã xâm nhập tận sâu trong thần hồn những người này, ngày sau chỉ cần dùng bí pháp quan tưởng cũng có thể làm khiếp sợ tâm ma, đối với cả tu sĩ Nguyên Anh mà nói cũng là chỗ tốt cực lớn.

Bên trên bầu trời, Nông Dịch Sơn cùng phu thê Thanh Dương Tử ánh mắt ngây ra nhìn Nhạc Vũ.

Bọn họ vốn biết Nhạc Vũ rất mạnh, có được hai cỗ thân ngoại hóa thân đã có thể liệt vào đỉnh cấp cường giả đương thời!

Nhưng họ chưa từng nghĩ ra thần thông của Nhạc Vũ lại cao cường tới mức như vậy! Tu sĩ Tán Tiên tuy bị thế giới này bài xích, nhưng cũng đã là tồn tại cực mạnh nhất trên thế giới này, giờ phút này không ngờ thật dễ dàng bị Nhạc Vũ chém giết.

Thanh Dương Tử hít sâu một hơi, theo bản năng sờ sờ vào cổ mình, có chút sợ hãi.

Vân Hồ Tiên Tử cười khẽ một tiếng:

- Quả nhiên lại thêm một Quảng Lăng Tán Nhân! Cánh chim của hắn đã thành, bên trong thế giới này xem như đã tung hoành vô địch. Ban đầu ngươi đánh cuộc quả nhiên đã thành công rồi!

Thanh Dương Tử nghe vậy, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ tự đắc. Trên mặt Nông Dịch Sơn chợt chảy nước mắt, hắn không ức chế được chỉ chắp tay nhìn lên thiên không, thì thầm nói:

- Thương thiên có mắt, Quảng Lăng Tông lại xuất hiện bất thế thần nhân! Tổ sư ở trên cao, đệ tử nhất định trong vòng trăm năm sẽ tạo ra bất thế cơ nghiệp cho Quảng Lăng Tông!

Đối với chuyện kế tiếp Nhạc Vũ làm như không nghe thấy, nhìn thấy toàn bộ tu sĩ Tán Tiên đều quay trở về, lúc này sắc mặt hắn mới thoáng có chút hòa hoãn, đưa mắt nhìn bốn loại chí bảo xa xa.

Tựa hồ thấy không làm gì được hắn, lam hồng quang mang đã trở nên ảm đạm.

Phía xa xa có hai đạo quang mang muốn bỏ chạy, Nhạc Vũ thấy thế cười nhẹ một tiếng.

- Muốn đi? Chẳng lẽ nghĩ rằng ta sẽ bỏ qua như vậy? Nhạc Vũ này xưa nay ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu, chưa từng có ngoại lệ! Thính Vân Trấn Tâm Kính, phá cho ta!

Chính phản Tam Tiêu kiếm trận bỗng dưng rẽ ngoặt sang trái, ba thanh trường

đao, ánh đao lóng lánh. Trong chốc lát liền có đạo ánh đao lóe lên, đánh thẳng ra ngoài ngàn vạn dặm.

Ngũ sắc quang hoa cùng vô số thời không loạn nhận cùng sức lực Nghịch Thiên Đao chỉ trong chốc lát chìm vào tận sâu trong thời không.

Chỉ sau một khắc, bên trong nhà thủy tạ tại Thính Vân Thiên Cung, mấy chục tu sĩ đang ngồi vây quanh trong miệng tràn đầy máu. Tấm kính khổng lồ màu bạc ngay trung ương đột nhiên nứt ra một khe hở thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 730: Thuận ta thì sống

Nhạc Vũ chém ra một đao, Huyền Tĩnh chân nhân liền cảm thấy trong ngực trầm muộn vô hạn, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, trong ánh mắt nhìn về hướng thanh niên thanh tú, tràn đầy oán độc phẫn hận.

Pháp lực của hắn bị Nhạc Vũ mạnh mẽ phách tán phong tỏa, nhưng hồn thức không mất. Tất nhiên hắn có thể phân biệt thật rõ ràng một đao kia chém thẳng Thính Vân Trấn Tâm Kinh xa ngoài mấy ngàn vạn dặm, nhưng mũi đao có mang theo đặc tính của thiên địa pháp tắc, đủ làm cho Thính Vân Trấn Tâm Kính vỡ vụn.

Ngay giờ phút này hắn cảm thấy vừa hối tiếc vừa oán hận, hối hận chính là lúc ban đầu khi cánh chim của Nhạc Vũ chưa đầy không lập tức đem hắn chém giết. Oán hận là vì lòng dạ của Nhạc Vũ quá độc ác, bám chặt không chịu buông tha!

Nhạc Vũ cũng không đếm xỉa tới hắn, hồn niệm cảm giác xa xa một đao kia tựa hồ đã chém vỡ Thính Vân Trấn Tâm Kính. Chính phản Tam Tiêu kiếm trận lại vận chuyển lần nữa, vô số ngũ sắc quang hoa cùng thời không loạn nhận tập trung lên mũi Nghịch Thiên Đao.

- Hạo Dương Thiên Kính! Vỡ cho ta!

Một đạo đao mang ngưng tụ tới cực hạn bỗng dưng nhảy lên không bắn đi, cho tới ngoài ngàn vạn dặm giao phong cùng Hạo Dương Thiên Kính.

- Đinh!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lồng ngực như bị chấn động, bị lực phản kích xông vào bản thân, phá hư những kinh mạch chi nhánh li ti, khí huyết trong lồng ngực liền sôi trào lên.

Nhưng giờ phút này tai của hắn cũng phảng phất nghe được tiếng vỡ vụn của mặt kính khổng lồ.

Vừa kết hợp với lực lượng hóa thân, dùng kiếm trận tăng thêm uy năng, lực phá hoại đâu chỉ tăng vọt hơn mấy lần? Một đao kia, trên thế giới này còn có người phương nào đủ sức ngăn cản?

Thản nhiên cười, Nhạc Vũ đè nén khí cơ rối loạn cuồn cuộn trong cơ thể, còn có vô số ám thương, lại đem thần hồn truy tìm hai thanh cự kiếm đã bỏ chạy ra ngoài tầng không gian.

Kiếm trận lại chuyển, đao mang thêm một lần ngưng tụ, chẳng qua giờ khắc này trong đầu Nhạc Vũ chợt cảm giác một trận choáng váng, phát giác pháp lực trong cơ thể tựa hồ rỗng không.

Tinh mang trong mắt lóe lên, trong lòng Nhạc Vũ biết giờ phút này không thể lộ ra nửa điểm cạn kiệt sức lực, hắn tiện tay phẩy tay áo, đem chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh trên bầu trời thu hồi, sau đó Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực cuối cùng kịp thời khôi phục trở về.

Lần này hắn chém ra hai đao liên tục, hai đạo đao mang kém hơn lúc trước, xuyên qua trong thời không loạn lưu, đuổi theo hai kiện chí bảo, chém vỡ trước khi chúng kịp quay về Tử Nghiễn Tông cùng Huyễn Tâm Tông!

Chỉ trong chốc lát, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí bên trong bản thể cùng hai hóa thân đã hoàn toàn khô cạn, không còn cách nào tiếp tục đề tụ.

Sắc mặt Nhạc Vũ vẫn như thường, không hề lộ chút phản ứng, chỉ đem toàn bộ pháp bảo còn lại thu hồi.

Hắn quét mắt nhìn xuống phía dưới mấy vạn tu sĩ trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi không còn tia huyết sắc.

Nhạc Vũ cố ý dừng một chút, đợi khoảng mười mấy lần hô hấp sau, khi pháp lực bản thân thoáng khôi phục bỗng dưng vung đao, dù không vận chuyển Chính phản Tam Tiêu kiếm trận nhưng thanh thế vô cùng rõ ràng, thẳng đánh về một nơi nào đó ngoài trăm vạn dặm.

Chỉ một lát sau, liền thấy phương hướng U Châu dâng lên một luồng linh lực ba triều vô cùng kịch liệt đang lan tràn bốn phía, hắn là từ ngoài trăm vạn dặm lan tới nơi này.

Nhạc Vũ thấy thế yên tâm cười khẽ, hắn biết được chỗ Thôn Tinh xem như đã bình yên vô sự, hơn mười yêu tu mười lăm cấp tham dự vây công lần này chỉ sợ không được may mắn.

Thứ nhất hắn không còn dư lực, thứ hai hắn cũng biết nếu mình tiếp tục tùy tiện nhúng tay, Thôn Tinh nhất định sẽ không thích, vì thế cũng không tiếp tục xuất thủ.

Nhưng trong lòng hắn sát ý bốc cao, vô luận những yêu tu kia có thể chạy thoát khỏi tay Thôn Tinh hay không, hắn cũng không cho phép đám người kia tiếp tục tồn tại!

Sau lần này, nhất định phải đem bọn hắn trừ đi, chẳng qua chỉ là sớm muộn mà thôi.

Bản thân Thôn Tinh cũng là Yêu tộc nhất mạch, không đành lòng thực sự hạ sát thủ, như vậy chuyện này cứ để cho hắn đi làm là được!

Thu hồi lại hồn thức linh giác, Nhạc Vũ cũng thu hồi pháp bảo chung quanh, chỉ để lại hai cỗ hóa thân cùng Chiến Tuyết bên cạnh thủ hộ, mới lạnh lùng nói:

- Bọn ngươi phải biết lần này tại sao ta lại bỏ qua cho các ngươi!

Hắn đứng trên mấy vạn trượng trời cao nhìn xuống, vẻ mặt đạm mạc, mang theo vài phần trào phúng, vài phần bễ nghễ tự phụ.

Chẳng qua trong giờ phút này, bao gồm hơn ngàn người vẫn còn lơ lửng trên không trung cùng mấy vạn tu sĩ bên dưới, không ai cảm giác Nhạc Vũ đang cuồng vọng lớn lối, ngược lại trong nội tâm càng thêm khẩn trương.

Nói là hạ thủ lưu tình, bỏ qua cho bọn hắn, những lời này không hề sai. Xem tình hình hiện tại, Nhạc Vũ chỉ cần tăng thêm sức lực là có thể đánh chết tuyệt đại đa số những người đang có mặt.

Lưu lại tính mạng họ, Nhạc Vũ thậm chí vì chuyện này phải tiêu hao thật nhiều pháp lực tâm thần tới khống chế Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông.

Nhìn thủ đoạn của Nhạc Vũ, có thể biết hắn không sợ sát nghiệt nghiệp lực, quả quyết không phải vì vậy mà buông tha cho họ, hắn làm như thế tự nhiên là có dụng ý khác.

Trong đó những tu sĩ Nguyên Anh rốt cục cũng có người thông minh, chỉ suy tư chốc lát liền có một người hướng Nhạc Vũ thi lễ thật sâu, trầm giọng nói:

- Cuộc chiến hôm nay tu chân giới đã tổn hại nguyên khí. Nhạc trưởng lão trạch tâm nhân hậu, lấy thiên hạ thương sinh linh làm đầu, không muốn để Yêu tộc nhất mạch tàn sát nhân gian bừa bãi, ý chí như vậy chúng ta thật sự bái phục.

Hắn vừa thốt lời này, ngoại trừ Đạo Lâm Tông cùng Tĩnh Hải Tông, vô luận là những người trên không trung hay mấy vạn tu sĩ dưới đất, cũng có người hướng Nhạc Vũ thi lễ, trong lòng rốt cục thực sự nghĩ thế nào không ai biết, nhưng vẻ mặt lại bộc lộ ra cảm kích bái xuống thật sâu.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, trong lòng đối với những người kia cũng không hề cảm thấy có gì đáng xấu hổ. Cầu sinh chính là bản năng của loài người, những người thà chịu gãy chứ không chịu cong chỉ là ít ỏi, cũng có rất nhiều người có thể nhẫn nhục cầu sống là chuyện bình thường.

Bên trong những tu sĩ, trong số những tán tu cũng có người tính khí ngông nghênh, tuy hành lễ nhưng không lộ ra vẻ nịnh nọt, mà tu sĩ chư tông phần lớn lo lắng thực lực tông môn tổn hao quá nhiều, vì thế mới bằng lòng khom lưng cúi đầu.

Nếu không có những tâm tính như vậy, ở trên con đường tu chân chỉ sợ cũng sẽ không đạt được thành tựu gì lớn lao.

Hắn cũng không đi quản suy nghĩ trong lòng bọn họ, chỉ lắc đầu lạnh nhạt nói:

- Nếu đã biết được ý định của ta, như vậy các ngươi cũng nên biết ngày sau nên làm như thế nào rồi?

Phương viên mấy trăm dặm nơi này lại trở nên yên tĩnh. Ngay khi trong mắt Nhạc Vũ lại bộc phát sát ý, hồn niệm uy áp đè xuống, trong mọi người rốt cục có người không chịu nổi, thở dài nói:

- Từ nay về sau, tông ta sẽ lấy Quảng Lăng làm chủ, chỉ nghe Quảng Lăng hiệu

lệnh.

Lời vừa nói ra, giống như đã ngã ngũ, đám người còn lại cũng rối rít cúi đầu, những tu sĩ tán tu chỉ thoáng do dự liền cúi đầu hành lễ.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, tiếp theo tiện tay hút nhiếp Huyền Tĩnh tới trước người, tiếp theo lại hỏi:

- Nếu đã nghe mệnh lệnh của ta, như vậy nếu ta nói Thính Vân Tông Huyền Tĩnh thực ra chỉ là một con Vực Ngoại Thiên Ma thì sao?

Hai mắt Huyền Tĩnh trợn tròn như muốn rơi khỏi hốc mắt, trong lòng tràn ngập vẻ xấu hổ cùng hận ý giận dữ, cơ hồ muốn làm cơ thể hắn nổ tung, nhưng lại hoàn toàn không thể động đậy.

Mọi người lại trầm mặc một trận, song chỉ thoáng chốc có người lên tiếng:

- Nhạc trưởng lão đã nói hắn là Vực Ngoại Thiên Ma, hơn phân nửa là không sai.

Trong vòng trăm dặm, mấy vạn tu sĩ đều đỏ mặt, nhưng không một người nào dám mở miệng phản bác, chỉ rối rít gật đầu nói:

- Thính Vân Tông cùng Vực Ngoại Thiên Ma cấu kết, thực sự tội ác tày trời! Thiên hạ tu sĩ nên tru giết hết!

- Đáng hận! Không ngờ bị Huyền Tĩnh lừa gạt lâu như thế, cũng may Nhạc trưởng lão tuệ nhãn, công khai được chuyện này!

- Thính Vân Tông ức hiếp tán tu cùng chư tông đã lâu, thật khó bỏ qua! Lần này nên cho bọn hắn chịu diệt vong.

Nhạc Vũ nghe được cười vang, tư thái ngạo cuồng, đưa mắt nhìn Huyền Tĩnh đang nhắm chặt hai mắt, tiếp theo cười lạnh nói:

- Mặc cho ngươi mưu hoa thế nào, ta giết ngươi như giết con kiến hôi!

Hắn lười động thủ, Chiến Tuyết lạnh lùng nhướng mày, bàn tay vung lên, liền chém Huyền Tĩnh làm hai đoạn, nguyên thần thoát ra liền bị tham lang sát lực

trên thân kiếm cắn nuốt biến mất.

Nhạc Vũ thấy thế hừ lạnh một tiếng, không quản tới mấy vạn tu sĩ, đều giao cho Nông Dịch Sơn cùng phu thê Thanh Dương Tử xử trí. Hắn đem hai hóa thân thu vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, hướng Thủy Hàn Phong đáp xuống.

Lúc này mấy vạn đệ tử bên trong Quảng Lăng sơn giờ phút này đều nhìn lên bầu trời, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa bội phục, cực kỳ hưng phấn, có chút hâm mộ còn có vài phần quang vinh.

Họ hâm mộ chính là Nhạc Vũ dùng lực lượng bản thân trấn áp mười vạn tu sĩ, cửu kiếp tán tu cao cao tại thượng, tu sĩ đại thần thông bị Nhạc Vũ giết chết như con kiến, ngay cả chí bảo trấn áp số mệnh của tứ tông cũng bị hắn bài trừ, đơn giản như trở bàn tay.

Thành tựu tung hoành thế gian khiến thiên hạ tu sĩ chỉ phải ngưỡng mộ nhìn lên như vậy thật đáng làm người ta ao ước.

Mà nhân vật như vậy lại xuất thân từ Quảng Lăng Tông, làm mọi người vô cùng phấn chấn. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Bây giờ tuy Quảng Lăng Tông còn chưa có quy mô lớn như mười đại tông môn, nhưng nếu bàn về thực lực đã đứng đệ nhất trong Đông Thắng đại lục.

Toàn bộ tu sĩ Nguyên Anh trong tông môn cùng đệ tử chân truyền đều đang đứng trước Quan Vân Điện chờ đợi, mấy người Cung Trí cùng Mạc Quân vẻ mặt đều rạng rỡ.

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, chào hỏi mọi người, lúc này mới tiếp tục đi vào trong điện. Khi đi ngang qua Lý Nại Lạc, Nhạc Vũ chợt nhận ra sư đệ đang mấp máy môi như muốn nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn chưa mở miệng, nhưng trong ánh mắt mang theo vẻ cảm kích tràn đầy.

Nhạc Vũ mỉm cười vỗ vai Lý Nại Lạc nói:

- Những lời khác ta cũng không cần nói thêm. Ta và ngươi là sư huynh đệ, tự nhiên vui buồn cùng hưởng. Hôm nay ta đã đạt Đại Thừa, có lẽ chỉ thêm trăm năm sẽ phải rời khỏi thế giới này. Chuyện Quảng Lăng Tông cũng không thể tiếp tục trông nom. Ngày sau trong thế giới này, phải dựa vào ngươi cùng vài vị đồng

môn sư đệ!

Lý Nại Lạc cũng không nói chuyện, chỉ trầm trọng thi lễ. Hơn mười người chung quanh nghe được đều hiện ra thần sắc lo lắng. Nếu Quảng Lăng Tông thực sự muốn đứng vững muôn đời, trăm năm thời gian thực sự quá ít.

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, hắn đi thẳng vào trong điện. Hắn không phải Mặc Quan Lan, trước khi rời khỏi thế giới này làm sao để tông môn của mình còn lưu lại hậu hoạn?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 731: Sự hậu ứng đối

Khi Nhạc Vũ bước vào bên trong Quan Vân Điện, Cung Trí đã đuổi đi đa số người có mặt, trong điện chỉ còn lại bảy thủ tọa bảy núi, cùng vài vị trưởng lão Nguyên Anh bối phận cao nhất.

Giờ phút này Nhạc Vũ đã có chút không thể duy trì, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không còn huyết sắc, vô lực ngã ngồi lên ghế.

Cung Trí thấy thế thoáng nhướng mày, lên tiếng hỏi:

- Thương thế như thế nào, có thể tái chiến?

Hắn cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn, đặc tính của ba chiêu Quảng Lăng Tuyệt Kiếm vốn là như thế. Điều khiển thiên ý giết người dễ dàng, nhưng bản thân người sử dụng cũng bị thiên địa pháp tắc cắn trả.

Dù cho Nhạc Vũ đem bộ kiếm quyết cải biến, lại có kiếm trận cùng hóa thân trợ lực, tuyệt đối cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ được hậu quả bị cắn trả này.

Chỉ trong mười mấy lần hô hấp, liên tục tru diệt bao nhiêu người, giờ phút này Nhạc Vũ tuyệt đối không thể khỏe mạnh như vẻ bề ngoài biểu lộ.

Nhạc Vũ trầm mặc không đáp, thở sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực rối loạn trong cơ thể cùng khí huyết đang sôi trào cuồn cuộn.

Hồi lâu sau, hắn lắc đầu nói:

- Thương thế tuy nặng nhưng không ảnh hưởng lớn đối với ta, nhưng cần phải có ít nhất hai ba tháng thời gian khôi phục. Hôm nay ta chỉ bị tiêu hao pháp lực quá lớn mà thôi. Đợi đến khi khôi phục ít nhất còn được bảy thành chiến lực. Nếu có người không có mắt, tái phạm Quảng Lăng Tông, trở bàn tay vẫn có thể giết chết. Bất quá Thính Vân Tông cùng Hạo Dương Tông vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.

Mọi người trong điện nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, Cung Trí cười khổ, hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ. Với lực lượng một mình hắn, vẫn không cách nào tiêu diệt được Thính Vân cùng Hạo Dương Tông. Hiện tại Quảng Lăng Tông chỉ dư sức tự vệ, nhưng vẫn không đủ lực tiến công.

Hắn cũng không hề có cảm giác thất vọng, với lực lượng của Nhạc Vũ, thật ra đã xác định không có bất kỳ tông môn nào trong Đông Thắng đại lục đủ khả năng chống đỡ.

Nếu không có Quảng Lăng Tông liên lụy, hôm nay hắn cũng không cần ngạnh kháng mười vạn tu sĩ cùng bốn chí bảo của tứ đại tông môn, vì thế phải bị thương trầm trọng.

Chỉ cần dùng phương pháp du kích, bất kỳ tông môn nào trong thiên hạ cũng không làm gì được hắn. Cho dù mười đại tông môn liên thủ, nhưng chỉ cần có thời gian, cũng sẽ bị tổn hại căn cơ trọng thương, thậm chí gặp phải tiêu diệt.

Giờ phút này mọi người bên trong điện cũng biết Nhạc Vũ cần điều dưỡng thương thế, đợi sau khi Cung Trí hỏi xong, đều trầm mặc không nói lẳng lặng chờ đợi.

Thẳng qua hồi lâu, ngoài điện có bao đạo quang hoa giáng xuống. Chính là Nông Dịch Sơn cùng phu thê Thanh Dương Tử. Ba người bước vào trong điện, ánh mắt thủ tọa Duệ Vân Phong Vu Duy nhất thời sáng ngời nói:

- Chưởng giáo, tình hình thế nào?

Nông Dịch Sơn ngồi xuống ghế chủ vị, cũng không hề giấu diếm, vẻ mặt trầm ngưng nói:

- Người của Đạo Lâm Tông chỉ nói muốn cùng chúng ta thân thiện hữu hảo, sau đó cáo từ rời đi. Người của Tĩnh Hải Tông vừa bắt đầu đã nhắc tới Mặc Quan Lan có sâu xa với tông ta. Nói là Tĩnh Hải Quảng Lăng sẽ đồng khí liên chi. Chuyện chính thức kết minh cũng cực kỳ thống khoái, nói qua ít ngày Tĩnh Hải chưởng giáo sẽ gặp tông ta. Những tông môn còn lại cũng không dám đối nghịch chúng ta, đều nói sẽ nghe chúng ta hiệu lệnh. Nhưng trong những người này có ai thực lòng hay không, thực sự rất khó phân biệt. Về phần những tán tu, ta cũng không đi quản, chỉ nói với mười mấy Tán Tiên, những người khác cũng không cần quá lo lắng. Chỉ cần còn Vũ nhi ở đây một ngày, bọn hắn tuyệt sẽ không

dám đối nghịch!

Mọi người nghe vậy đều trầm ngâm, Thích Phụng Lễ lên tiếng cười nói:

- Đạo Lâm Tông tựa hồ cũng có chút lo lắng. Chỉ sợ ngày sau cũng sẽ không cùng đường với chúng ta. Tĩnh Hải Tông bởi vì chuyện của Mặc Quan Lan, vẫn bị Trung Nguyên chư tông bài xích, muốn liên thủ với chúng ta cũng không làm người ngoài ý muốn. Về phần chư tông còn lại, chúng ta thế mạnh, có thể tùy ý sai sử. Nếu như chúng ta thế yếu sẽ bị bọn hắn xa lánh. Có thành ý thật lòng hay không, cũng không quan trọng gì. Hiện tại chuyện khẩn yếu nhất chúng ta phải tích lũy căn cơ, đào tạo thêm đệ tử. Chỉ cần tương lai trong thiên hạ mười đại tu sĩ, có được hai người xuất thân từ tông ta, là có thể bảo vệ đạo thống truyền thừa!

Cung Trí nghe vậy, nhất thời trong mắt mang theo vẻ tán thưởng, gật đầu nói:

- Lời của Phụng Lễ, đúng là lẽ phải! Vô luận bọn hắn nghĩ thế nào, thật ra chúng ta cũng không cần để ý tới, hết thảy cứ như lúc trước là được! Lãnh thổ quốc gia bắc phương rộng lớn, những anh tài ngút trời không hiếm thấy, chỉ cần dốc toàn lực đào tạo, đoán chừng trong mấy trăm năm là đủ làm tông môn ta vững chắc căn cơ.

Mạc Quân sắc mặt âm trầm, đem tay ghế niết vụn nói:

- Thính Vân cùng Hạo Dương năm lần bảy lượt tính toán chúng ta, nếu không trừ đi, ta thật sự không cam tâm! Cho dù lần này cho bọn hắn tồn tại, cũng sẽ làm tổn hại uy danh chúng ta.

Cung Trí than khẽ, nhưng không phản bác. Thủ tọa của bảy ngọn núi im lặng không nói, trong lòng biết thân phận không đủ, không dám tranh luận với Mạc Quân. Chỉ có Nghiêm Chân lạnh nhạt nói:

- Ty Lạc hai châu chúng ta thật ngoài tầm tay với. Trước mắt trừ diệt chẳng có ích lợi gì, chẳng qua tiện nghi cho người khác mà thôi. Nếu chúng ta muốn lập uy, vậy nên đi tìm Tử Nghiễn Tông, Minh Linh Tử đã chết, bọn hắn lại nằm gần chúng ta, như vậy có thể xuất thủ.

Mạc Quân nghe vậy cau mày, cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy có chút đạo lý, nhưng cuối cùng lại lắc đầu:

- Ta chỉ cảm thấy nên tiêu diệt Thính Vân cùng Hạo Dương thì thỏa đáng hơn. Đặc biệt là Thính Vân Tông, xưa nay quỷ kế đa đoan, vạn năm tung hoành làm thiên hạ chư tông nếm thiệt thòi quá nhiều. Nếu còn tiếp tục trì hoãn, nói không chừng sẽ xảy ra thêm biến cố. Thật giống như bị mắc nghẹn ngang cổ họng, không trừ không được.

Vẻ mặt mọi người lại trầm trọng suy tư.

Trong lúc mọi người còn đang do dự chần chờ, Nhạc Vũ bỗng dưng mở mắt nói:

- Thọ nguyên của Xương sư thúc tổ cùng Thiệu trưởng lão còn chưa đầy ba năm, hiện tại chuyện khẩn yếu nhất trước mắt chính là luyện chế Huyền Hạo Cực Thiên Đan cùng Diên Thọ Đan! Hơn nữa còn phải tạo ra thêm một nhóm tu sĩ Nguyên Anh cho tông môn trước đã!

Nghe được lời này, thân hình Nông Dịch Sơn chợt chấn động, hai mắt lóe sáng tinh mang:

- Lời này thật sao? Thật sự có thể luyện chế được Huyền Hạo Cực Thiên Đan?

- Dược liệu cần thiết đều đã thu thập toàn bộ. Mặc dù đệ tử không có bao nhiêu kinh nghiệm luyện đan, nhưng cũng có vài phần nắm chắc!

Nói tới luyện đan luyện khí, Nhạc Vũ vẫn có chút tự tin, tiếp theo lại trầm ngâm nói:

- Trong mười năm sau này, đệ tử có chuyện quan trọng cần làm, sẽ không có bao nhiêu tinh lực quan tâm tông môn. Hôm nay phía nam Thính Vân cùng Hạo Dương, Huyễn Tâm, Tử Nghiễn bốn tông đều tổn thương nguyên khí nặng nề, trong vòng mấy năm không có lực lượng bắc thượng. Mấy thái sư thúc tổ nếu lo lắng bị họ tính toán, vậy tìm chút ít phiền toái cho bọn hắn là được! Thiên Đạo Minh cũng không nên tiếp tục tồn tại trên thế gian.

Khóe môi Nông Dịch Sơn nhếch lên, hiện ra một nụ cười.

Nhạc Vũ nói rất hợp ý hắn. Lần này ngoại trừ Huyễn Tâm Tông có một vị thất kiếp Tán Tiên cùng lục kiếp Tán Tiên vẫn lạc, tam tông còn lại chưởng giáo bị giết, tổn hại bốn năm vị Tán Tiên, trong đó còn có một cửu kiếp. Cộng thêm chí

bảo trấn áp số mệnh tông môn đều đã bị phá hư, thực sự đã dao động căn cơ.

Quảng Lăng chỉ cần khích bác, lại thêm chút viện thủ, liền đủ làm Trung Nguyên chư tông lẫn nhau tranh đấu chém giết.

So sánh với Quảng Lăng, còn có rất nhiều tông môn sẽ càng thêm để ý ba tòa siêu phẩm linh mạch kia.

Khi thiên hạ sát kiếp khởi lên, tam tông còn dư lực nào đi tính toán Quảng Lăng Tông?

Cung Trí cũng hiểu ý, ý vị thâm trường cười một tiếng nói:

- Lần này xem như một lần tính hết! Trong hiện tại Trung Nguyên chư tông đang lúc bị kiệt sức, chính là lúc tông ta xuôi nam. Chỉ sợ không chiếm được Ty Lạc hai châu, nhưng cũng có thể nắm giữ số mệnh Nhân Hoàng. Như vậy Trung Nguyên tứ tông kia lại càng không thể giữ lại.

Nông Dịch Sơn nhìn Cung Trí, trong lòng hắn đã có quyết định. Nhưng vẫn suy ngẫm hồi lâu, gật nhẹ đầu nói:

- Nếu là như thế, làm theo ý Vũ nhi đi!

Vẻ mặt mọi người trong điện đều ngưng trọng, đứng dậy hành lễ, cùng lên tiếng đáp ứng. Nhạc Vũ cũng không tiếp tục ở lâu, chào mọi người liền cáo lui trước.

Giờ phút này cũng không ai có ý bất mãn, địa vị Nhạc Vũ cao cả, đã từ lâu luôn biểu lộ không thích để ý tới tục sự trong tông môn. Hơn nữa hôm nay hắn đã trở thành chỗ dựa lớn nhất trong Quảng Lăng Tông, giờ phút này họ chỉ lo lắng thương thế của hắn, chỉ hận hắn không lập tức an tâm tĩnh tu, làm sao còn đi quan tâm Nhạc Vũ có hành động bất kính gì nữa hay không.

Bay ra Quan Vân Điện, Nhạc Vũ trực tiếp dùng Súc Địa Pháp đi tới ngoài cửa Đại Diễn Phủ.

Nhưng ngay khi hắn đang định đi vào, đột nhiên ánh mắt nhìn qua.

- Là Hư Nhược Nguyệt? Nàng đang ở nơi này?

Đưa mắt nhìn lại, Nhạc Vũ âm thầm kinh ngạc. Chỉ thấy cách đó không xa ngoài một động phủ, một nữ tử mặc y phục màu đỏ nhạt đang xa xa nhìn lại, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Hắn nhớ lại chuyện Băng Liên Tiên Tử bị trọng thương, Nhạc Vũ không khỏi do dự, nhưng chỉ sau một khắc hắn chợt nhíu mày.

Thương thế trong cơ thể hắn thật ra còn nghiêm trọng hơn hắn nghĩ, duy nhất hắn giấu diếm chính là việc hắn có thể bảo tồn bảy thành thực lực. Mà mấy tháng sau hắn còn phải lo lắng chuyện Hoàng Hôn Giới bị Thiên Li Tông tìm thấy. Nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho Thính Vân Tông.

Giờ khắc này nội thương của hắn đang bộc phát, thật sự không còn thời gian đi hàn huyên với người khác.

Nhạc Vũ đành bỏ qua ý niệm đến thăm nàng, chỉ mỉm cười gật đầu chào Hư Nhược Nguyệt sau đó đi vào trong động phủ.

Khi thân ảnh Nhạc Vũ biến mất trong tầm mắt, Hư Nhược Nguyệt chợt than khẽ. Nàng biết được từ nay về sau tâm ma của mình chỉ sợ càng khó khăn khu trừ.

Một màn ngày hôm nay, chỉ có thể gia tăng nỗi ám ảnh về Nhạc Vũ trong lòng nàng, thân ảnh vô địch kia cùng tư thế oai hùng chỉ sợ cả đời nàng đều không thể quên.

Thật ra ý niệm muốn báo thù ngay từ mấy năm trước nàng đã buông tha. Chẳng qua mỗi ngày khi nàng nhập định tu hành, thân ảnh Nhạc Vũ luôn xuất hiện trong đầu nàng không cách nào xóa bỏ.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào nàng không tự chủ được luôn chú ý tới những tin tức về Nhạc Vũ.

Hôm nay khi trông thấy Nhạc Vũ hiện thân, trong lòng nàng càng không cách nào đè ép được nỗi vui mừng hưng phấn trong lòng.

Hư Nhược Nguyệt đối với chuyện của chính mình trong lòng đã sớm hiểu rõ. Nàng biết được bản thân mình vẫn bị tâm ma khống chế. Điều nàng có thể làm chỉ đành cười khổ, một mình cảm nhận tư vị khổ sở trong lòng.

Hai mươi năm trước nàng chẳng bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày đi thích kẻ thù của chính mình.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng Hư Nhược Nguyệt chợt động, vẻ mặt khẽ biến đổi, liền vội vàng đi vào trong động phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 732: Khai lò luyện đan

Đi vào tĩnh tu thất trong động phủ, vẻ mặt Hư Nhược Nguyệt chợt vui mừng, chỉ thấy Băng Liên Tiên Tử đang tĩnh tọa đột nhiên mở mắt, mặc dù sắc mặt còn kém, nhưng hai mắt vẫn rạng rỡ hữu thần.

Trông thấy Hư Nhược Nguyệt đi vào, liền thoáng mỉm cười hỏi:

- Hôm nay nếu ta vẫn còn sống, như vậy Quảng Lăng Tông vẫn bình yên vô sự đúng không? Hiện tại bên ngoài rốt cục thế nào?

Hư Nhược Nguyệt nghe vậy có chút do dự, chần chờ chốc lát mới cười khổ quỳ xuống thi lễ nói:

- Tổ sư sẽ không tưởng tượng được! Hôm nay Nhạc Vũ đã chạy về, lấy lực lượng một người đánh chết mấy vạn đệ tử của tứ tông. Huyền Tĩnh chân nhân, Minh Linh Tử cùng Thiết Kiên đạo nhân còn có mấy chục tán tu Tán Tiên cũng bị giết chết tại chỗ. Ngoài ra bốn chi bảo trấn tông của tứ tông cũng bị hắn phá hủy. Mười vạn tu sĩ hôm nay có hơn phân nửa đã thần phục Quảng Lăng Tông.

Băng Liên Tiên Tử lập tức hít sâu một hơi, tu sĩ tầng cấp như Huyền Tĩnh chân nhân cùng Minh Linh tử, dù là nàng gặp phải cũng đành trốn tránh. Không phải thần thông không bằng, mà là không có trọng bảo tương trợ. Nếu không với Huyền Minh Thần Quang của nàng, đủ đối kháng hai vị cửu kiếp Tán Tiên.

Nhưng cho dù tay cầm tiên khí, nàng đoán bản thân mình nhiều nhất chỉ có thể miễn cưỡng thắng được ba vị kia một bậc.

Nhân vật như thế làm sao có thể bị Nhạc Vũ nói giết liền giết? Huống chi còn có thêm nhiều tu sĩ Tán Tiên?

Tu vi thần thông hiện tại của Nhạc Vũ, lúc trước nàng từng nghe nói qua, chẳng qua Đại Thừa trung kỳ mà thôi. Nói tới có năng lực trấn áp ba người kia liên thủ, có thể có chút tin được, nhưng nếu nói lấy năng lực một mình đánh bại mười vạn

tu sĩ, nàng làm gì cũng không thể tin nổi.

Trầm mặc hồi lâu, ánh mắt Băng Liên Tiên Tử lóe ra hỏi:

- Lời này thật sao?

- Tổ sư minh giám, chuyện này đệ tử thật không dám nói dối. Chuyện này ngày sau ngài có thể hỏi người khác liền biết được.

Hư Nhược Nguyệt cười khổ, nhưng không có gì bất mãn. Đừng nói là Băng Liên Tiên Tử, đổi lại là nàng, nếu không phải chính mắt nhìn thấy một màn kia, nhìn Nhạc Vũ dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông trong một kích đem mấy vạn tu sĩ xé nát, chính nàng dù sao cũng không dám tin tưởng.

Nhìn thấy trên mặt tổ sư vẫn còn vài phần nghi ngờ, Hư Nhược Nguyệt vội vàng giải thích:

- Cũng không biết thế nào trong mấy tháng này pháp lực của Nhạc Vũ tựa hồ càng thêm tiến nhanh, còn hơn cả cửu kiếp Tán Tiên. Còn có được chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân tiên binh giúp đỡ, lại luyện chế ra được hai cỗ thân ngoại hóa thân…

- Thân ngoại hóa thân? Hắn thật sự đã luyện thành?

Nghe được những lời này, hai mắt Băng Liên Tiên Tử trợn to, trên mặt không dám tin tưởng.

Hư Nhược Nguyệt nhìn nàng, đáp:

- Đệ tử nhìn kỹ qua, hai cỗ hóa thân kia có ít nhất chín thành thực lực của bản thể Nhạc Vũ.

Băng Liên Tiên Tử trầm mặc hồi lâu liền hiểu được, mấy chục Tán Tiên cùng mười vạn tu sĩ vì sao thất bại quay về.

Đối với tu sĩ tầng cấp như Nhạc Vũ mà nói, có thêm hai cỗ thân ngoại hóa thân, thực lực đâu chỉ gia tăng thêm mấy lần?

Giờ phút này nàng thậm chí có thể tưởng tượng, sau ngày hôm nay, Đông Thắng

đại lục sẽ nhấc lên sóng gió cỡ nào.

Lại có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu tán tu sẽ bái phục dưới Quảng Lăng môn hạ, tìm kiếm che chở.

- Thật sự là yêu nghiệt! Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan lúc còn toàn thịnh, nghĩ đến bất quá chỉ như thế. Hắn vẫn chỉ mới Đại Thừa trung kỳ mà thôi, liền có thực lực như vậy, sau này còn thế nào? Sớm biết ngày đó Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp, không nên đơn giản giao cho hắn.

Hư Nhược Nguyệt nghe vậy gương mặt chợt khẩn trương, đè nén nội tâm mất hứng nói:

- Tổ sư nói chuyện cẩn thận, nơi này dù sao cũng là Quảng Lăng sơn!

Băng Liên Tiên Tử lập tức nhíu mày, chỉ chốc lát sau lắc đầu cười nói:

- Ta lỡ lời rồi! Chỉ là có chút cảm khái mà thôi. Không ngờ tháng trước bỏ qua được mặt mũi, ngược lại nhân họa đắc phúc. Giờ phút này Minh Linh Tử bức bách chư tông U Châu cùng Dực Châu, làm phản Quảng Lăng, chỉ có tông ta kiên trì lâu nhất chưa từng đáp ứng. Hôm nay càng có cơ hội thân thiện hữu hảo với Quảng Lăng Tông.

Hư Nhược Nguyệt cau mày lắng nghe, nhưng dần dần lại không nhịn được, nhớ lại thân ảnh Nhạc Vũ, sau đó ánh mắt từ từ dại ra.

Băng Liên Tiên Tử thấy nàng thần hồn mơ màng, đầu tiên cảm thấy phiền não, sau đó thoáng chuyển niệm, đã suy đoán được tâm tư Hư Nhược Nguyệt. Tâm ma cắn trả, nhớ thương kẻ thù, chỉ sợ cả đời này của Hư Nhược Nguyệt sẽ chỉ là như thế.

Tiếp theo Băng Liên Tiên Tử chợt thở dài, cau mày nhìn ra ngoài động phủ.

Sau trận chiến này, thiên hạ còn có người phương nào có thể chống cự được phong mang của Nhạc Vũ?

Chỉ sợ trong thế giới này, cũng chỉ có vị kia tại Đông Hải đối kháng được hắn đi?

Trong lòng nàng giờ phút này vô cùng mâu thuẫn. Vừa hi vọng Quảng Lăng Tông có thể chân chính hùng áp thiên hạ, Băng Nguyệt Tông có thể thừa dịp quật khởi. Vừa không muốn Băng Nguyệt Tông hoàn toàn phụ thuộc Quảng Lăng Tông. Ngày đó Nhạc Vũ không chút nể mặt nàng, càng làm trong lòng nàng thầm hận.

Chẳng qua với tình thế hôm nay, đã không còn do nàng quyết định. Thanh niên mà nàng nguyền rủa ngàn lần trong nội tâm hôm nay đã thực sự vô địch thiên hạ mất rồi!

Thậm chí Quảng Lăng Tông hôm nay đã thực sự vững như núi Thái. Ít nhất trong vòng trăm năm, không ai có thể dao động.

Bên trong Đại Diễn Phủ, Nhạc Vũ vừa đi vào liền nhìn thấy Liễu Nguyệt Như đang đứng ngay cửa chờ đón, gương mặt nhỏ nhắn hưng phấn tới mức đỏ ửng. Nhạc Vũ cảm thấy buồn cười, đợi nàng thi lễ xong mới tán thưởng vò đầu nàng, sau đó đưa ra một giới chỉ cho nàng.

Mấy tháng không gặp, không ngờ Liễu Nguyệt Như đã tiến vào Linh Hư cảnh đỉnh phong, Ngũ Hành Linh Thể một khi tu luyện, chính xác là tiến triển cực nhanh, làm người ta nhìn vào mà cảm thấy tuyệt vọng.

Cho dù là bản thân hắn năm xưa tốc độ vẫn còn thua kém.

Vừa rồi hắn đưa ra một giới chỉ, phần lớn là chút bảo bối hóa thân, còn có chút vật tu hành, ngoài ra còn mười mấy vạn đạo điển, cùng tử sắc ngọc giản giảng giải tinh yếu khi tu hành, chính là công khóa hắn bố trí cho Liễu Nguyệt Như.

Kế tiếp hắn thuận miệng hỏi thăm những nghi nan tu luyện trong thời gian gần đây của Liễu Nguyệt Như, sau đó đi vào tĩnh thất.

Không phải hắn không phát hiện vẻ thất vọng trong mắt Liễu Nguyệt Như, nhưng giờ phút này hắn chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Linh Hư cảnh đỉnh phong, nghi nan phải có, chính là thời kỳ giai đoạn mấu chốt nhất của tu sĩ. Nếu có thời gian hắn cũng muốn cẩn thận quan sát trạng huống của Liễu Nguyệt Như một chút, tỉ mỉ chỉ điểm một phen.

Có nàng ở đây, mới là lá bài tẩy mà Nhạc Vũ có thể yên tâm phi thăng lên thế

giới hồng hoang! Chẳng qua hôm nay hắn chậm trễ chữa thương thêm chốc lát cũng đã cảm thấy cố hết sức, còn có thời gian nào để nói chuyện?

Tiến vào bên trong phòng, Nhạc Vũ lập tức cởi y phục, liền nhìn thấy trên thân thể có tới vài chục miệng vết thương, cũng tạm thời cắt đứt mấy chục kinh mạch của hắn, không cách nào thông suốt.

Nhưng làm hắn cảm thấy phiền não chính là thương thế do Hạo Dương Thiên Kính, Thính Vân Trấn Tâm Kính cùng hai thanh tiên binh đã làm gần nửa kinh mạch chi nhánh trong thân thể hắn bị bạo liệt toàn bộ. Tuy hắn có Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng Cửu Long Trầm Kim Đỉnh giúp đỡ, nhưng những trọng bảo kia đều do mười mấy vị Tán Tiên cùng tu sĩ Đại Thừa thúc giục, làm sao dễ dàng đối kháng?

Nhạc Vũ nuốt một viên đan dược, mượn nguyên lực tinh thuần khôi phục thương thế. Nhưng một lúc lâu sau hiệu quả vẫn còn rất nhỏ, kinh mạch không thông làm chân nguyên pháp lực tiêu hao vô ích. Ngoài ra vừa rồi hắn không ngừng thúc giục pháp lực cũng khiến huyết nguyên của hắn tạm thời khô kiệt, khiến hiệu quả chữa thương giảm bớt rất nhiều.

Tiếp theo khi hắn nhìn vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, phát hiện hai cỗ hóa thân cũng bị thương không kém mình bao nhiêu, chỉ đành cười khổ, biết được thương thế lần này ít nhất phải dùng thời gian hai ba tháng an tâm điều dưỡng mới có thể hồi phục.

Nghĩ tới đây Nhạc Vũ không khỏi có chút hối hận, kể từ khi thần chức của Chiến Tuyết chuyên chú trong việc chấp chưởng binh đao, sát phạt khí trong thần lực càng ngày càng thêm nặng.

Trước kia vô luận bị thương nặng ra sao nàng cũng có thể giúp đỡ hắn chữa trị, hôm nay nàng chỉ có thể trị liệu được chút ít đả thương mà thôi.

Lại nói hắn vẫn luôn có lo lắng thần chức của nàng sẽ xung đột cùng Hậu Thổ.

Thương thế nhất thời khó thể khôi phục, Nhạc Vũ đành dứt khoát bỏ qua việc này, đầu tiên hấp thu một chút Ngũ Hành tinh khí, bổ sung Hỗn Nguyên Khí bị tiêu hao bên trong đan điền, tiếp theo bắt đầu kiểm tra hơn hai mươi giới chỉ lần này hắn đoạt được.

Lần này tu sĩ bị hắn giết chết không chỉ mấy vạn, dù là tu sĩ Nguyên Anh cũng hơn trăm người. Nhưng chân chính khiến cho hắn để mắt cũng chỉ có vật tùy thân của Huyền Tĩnh chân nhân, Minh Linh Tử, Thiết Kiên đạo nhân cùng hơn hai mươi Tán Tiên mà thôi.

Sau một khắc Nhạc Vũ không khỏi than thở một tiếng, không hổ thiên hạ đại tông truyền thừa vạn năm, tài sản đúng là phong hậu, chỉ nói về pháp bảo nhất phẩm, đã có tới hai ba món, siêu phẩm trọng bảo có tới hơn hai mươi món.

Như ba vị chưởng giáo, đều có hai kiện tiên bảo hộ thân, bên trong giới chỉ còn có vô số linh vật giá trị thật cao, dù là tiên thạch cũng có hơn hai mươi viên.

Bất quá những đồ vật này phần lớn Nhạc Vũ đều không dùng được. Duy chỉ có hai mươi mấy thanh tiên phẩm phi kiếm xuống tới nhị phẩm hắn có thể dùng vào Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Hắn đem những phi kiếm thu hồi, lại lấy ra tiên thạch, những vật còn lại đều đánh bay về hướng Quan Vân Điện.

Hôm nay Quảng Lăng Tông vay nợ của hắn đã không biết bao nhiêu, dù chính bản thân Nhạc Vũ cũng không thể nhớ hết.

Xử lý xong những chuyện này, Nhạc Vũ bắt đầu nhắm mắt nhập định, tâm thần yên lặng tiến vào trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, toàn lực điều dưỡng khôi phục lại thương thế bên trong cơ thể.

Thời gian trôi qua, sau mười mấy ngày Nhạc Vũ đột nhiên mở mắt.

Khi quan sát lại thương thế trên người đã giảm bớt hơn phân nửa, còn dư lại cũng không có bao nhiêu đáng ngại.

Thúc giục nội tức một phen, hắn cảm thấy đã thật lưu loát, khẽ cười nhẹ một tiếng, ngay lập tức chạy tới phương hướng Phù Dung Phong.

Chỉ thoáng chốc hắn đã xuất hiện trên bầu trời Phù Dung Phong, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn xuống Phù Dung Đan Viện, trong mắt lộ vẻ hoài niệm, tiếp theo đi thẳng vào trong tìm tới đan thất có Địa Tâm Phế Hỏa.

Nơi này không có người nào đang sử dụng, Nhạc Vũ trực tiếp lấy ra đan đỉnh dời đi, đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đặt lên trên.

Khi hắn mở cửa lò, một cỗ tử hồng sắc hỏa diễm nhất thời phun ra.

Đôi mắt Nhạc Vũ bắn ra kỳ quang, đem thân ngoại hóa thân cùng Chiến Tuyết triệu ra hộ pháp cho mình, chỉ thoáng chần chờ, liền đem dược liệu cùng Huyền Linh Thánh Quả bỏ vào bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 733: Quần tình phấn chấn

Sau hai mươi ngày Nhạc Vũ đi vào Phù Dung Phong, một cỗ yêu hương nồng nặc từ trong đan thất lan tràn khắp chung quanh.

Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận của Quảng Lăng sơn cũng không thể chống đỡ, khi hương đan khuếch tán ra ngoài núi, đã hấp dẫn vô số yêu thú chen chúc chạy tới. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Cả bên trong Quảng Lăng sơn dấy lên một trận tao động, đệ tử bảy núi vô luận là tu sĩ Trúc Cơ hay trưởng lão Nguyên Anh đều ngày ngày chú ý phương hướng Phù Dung Phong.

Những tu sĩ đã đạt tới Kim Đan đỉnh phong, sau hôm đó đã không cách nào tiếp tục nhập định tu hành.

Dù là Thủy Hàn Phong Quan Vân Điện xưa nay tương đối yên tĩnh mỗi ngày không khí đều trở nên vô cùng khẩn trương.

- Theo truyền thuyết nhất phẩm linh đan đều có thể tỏa hương thơm vạn dặm. Phàm là thảo mộc tinh linh ngửi được hương thơm đều sẽ nảy sinh linh trí, lời này quả nhiên không sai! Bao nhiêu ngày nay trong khu vực Quảng Lăng sơn, chỉ sợ phải có ít nhất ngàn thảo mộc tinh linh lấy được linh khiếu đi? Nghe nói bên trong mười mấy Dược Viên trong núi số lượng đã tăng thêm nhiều.

Hít mạnh một hơi hương thuốc nồng đậm, trên gương mặt Cung Trí không khỏi trồi lên thần sắc say mê.

Không chỉ hương thơm dễ ngửi, ngay cả trong cơ thể hắn tựa hồ cũng nhận được ích lợi. Mấy ngày trước đây hắn từng thử qua, trong lúc tu hành tích lũy chân khí phải nhanh hơn thường ngày tới nửa lần. Mà sinh cơ nguyên khí trong cơ thể tựa hồ cũng bị kích thích, đã từ từ có xu thế chuyển vượng, thân thể khỏe khoắn chưa từng có trước đó.

Nhắm mắt hưởng thụ thêm chốc lát, Cung Trí mở mặt nhìn mọi người trong điện, vẻ mặt đều khẩn trương, hoặc chờ đợi, hoặc hưng phấn, ngoài ra trên mặt mọi người đều mang theo vẻ vui mừng.

Cung Trí khẽ mỉm cười, thật không nghĩ ra chính bản thân hắn cũng mang theo tâm trạng như thế. Nhưng chỉ thoáng qua, hắn nhìn thấy vẻ mặt Nông Dịch Sơn hiện lên vẻ lo lắng, không khỏi kinh ngạc nói:

- Chưởng giáo sư điệt, ngươi đang lo lắng Vũ nhi sẽ thất bại sao? Thật ra không cần quá lo lắng, bản lĩnh luyện đan của Vũ nhi tuy ta chưa tận mắt nhìn thấy qua, nhưng biết Vũ nhi tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của Băng Hồng sư điệt để đùa giỡn. Hắn đã dám tự mình khai lò luyện đan, đoán chừng phải có mười phần nắm chắc.

Nông Dịch Sơn cau mày, trong lòng biết Cung Trí đã hiểu lầm, không khỏi lắc đầu:

- Sư điệt không phải lo lắng chuyện này! Một ít nhất phẩm linh đan trước kia ta cũng từng gặp qua, nhưng không tới mức khoa trương như vậy. Mấy ngày nay đâu chỉ thảo mộc tinh linh mở ra linh trí, ngay cả yêu thú hôm nay cũng có không ít đầu tăng lên đẳng cấp. Đệ tử trong tông đạt được chỗ tốt lại càng vô số! Tình hình này chỉ sợ không chỉ là nhất phẩm mà thôi, chỉ e còn trên cao nữa.

Mọi người trong điện đầu tiên chợt cả kinh, tiếp theo liền vui mừng. Nếu còn cao cấp hơn, vậy phải là siêu phẩm linh đan, đổi lại mà nói, lần này luyện ra đan dược chỉ sợ hiệu lực càng thêm kinh người.

Huyền Hạo Cực Thiên Đan vốn là nhất phẩm, lại bị Nhạc Vũ chế luyện thành siêu phẩm, phần thủ thuật luyện đan này thật sự có thể nói vô cùng thần kỳ, cũng không biết Nhạc Vũ từ đâu học được.

Thật ra nếu nói khách quan, bọn họ càng thêm xem trọng phương pháp luyện đan của Nhạc Vũ. Ở trong Đông Thắng đại lục, cho dù là cửu kiếp Tán Tiên tinh thông luyện đan, cũng khó có thể luyện chế được linh đan nhị phẩm trở lên, những loại đan dược nhất phẩm lưu truyền thế gian, phần lớn là truyền lại từ thời thượng cổ.

Mà Luyện Đan Thuật cũng đang dần dần thất truyền, tuy có không ít điển tịch truyền xuống từ thời hồng hoang cùng tử sắc ngọc giản, chẳng qua thuật luyện

đan cũng chỉ xem trong sách, không phải đọc sách liền có thể tinh thông chế luyện.

Càng nhiều chính là phải xem ở kinh nghiệm, ngoài ra bí quyết luyện đan, bình thường rất ít có người ghi chép xuống tới.

Như vậy liền có thể biết thuật luyện đan trong tay Nhạc Vũ đáng quý thế nào, nếu lưu lại truyền thừa, cả Quảng Lăng Tông sẽ nhờ vậy mà được lợi, bổ túc yếu điểm về công pháp này của Quảng Lăng Tông. Có thể hoàn thành được chuyện mà ngay chính Quảng Lăng Tán Nhân cũng không thể hoàn thành.

Tuy nói sau thời hồng hoang, linh lực trên thế gian đã mỏng manh đến mức không còn linh mạch nào bước vào hàng tiên phẩm, nhưng thiên địa linh trân đều đã bị hái hơn phân nửa, nhưng Quảng Lăng sơn vừa nắm giữ được nhiều linh mạch thuộc U Châu cùng Dực Châu cùng Bắc Hoang, thật sự không thiếu linh dược, chỉ thiếu người có thể đem linh dược biến thành đan dược!

Chỉ sau một khắc mười mấy người đan ngồi vẻ mặt đều đọng lại, khi nghĩ thông suốt được sự việc bên trong, sắc mặt Phong Vân chợt trầm xuống, nói:

- Siêu phẩm linh đan, đan kiếp phải tới tam cửu trọng lôi. Nếu ứng phó không tốt, sợ cả người lẫn đan đều bị hủy hết. Còn có chư tông Trung Nguyên phía nam, hôm nay chỉ sợ đã chiếm được tin tức. Nếu làm không tốt chuyện này sẽ có biến cố phát sinh.

Mạc Quân cười lạnh một tiếng:

- Nếu là một tháng trước, nhất định sẽ có người tới quấy rối, quậy đục chuyện tốt của bổn tông! Nhưng hiện nay còn có ai có được lá gan này? Bản thể Vũ nhi mặc dù không cách nào nhúc nhích nhưng còn có Chiến Tuyết và hai cỗ hóa thân của hắn. Nhưng trên thế gian có được mấy Huyền Tĩnh? Mấy Thiết Kiên? Tổng cộng chỉ khoảng mười ngón tay mà thôi, nhưng tam cửu trọng lôi quả thật rất phiền toái. Vũ nhi lại bị thiên đố kỵ, nếu không phải vài ngày trước đó hắn đánh bại mười vạn tu sĩ, hắn cũng không gấp rút chế luyện Huyền Hạo Cực Thiên Đan, hài tử này thật sự quá mạo hiểm!

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, những người có liên quan hay không liên quan, ngay cả chút ít tu sĩ Nguyên Anh vừa gia nhập tông môn cũng cau chặt mày.

Tam cửu trọng lôi không thua gì thiên kiếp thành tiên, mọi người không phải lo lắng Nhạc Vũ không thể ứng phó, nhưng chỉ lo lắng dưới kiếp lôi oanh kích chưa chắc giữ được đan dược kia.

Đối với Quảng Lăng Tông mà nói, đan dược này thực sự quá mức trọng yếu. Không chỉ dùng cho Xương Băng Hồng, ngay cả mấy người Cung Trí cùng Mạc Quân cũng cần đan dược bổ túc lại đạo cơ, như vậy mới có hi vọng chứng được trường sinh. Thậm chí cả Nông Dịch Sơn cũng cần để bổ túc toàn bộ thiếu sót trước đó.

Bên trong tông môn những tu sĩ Nguyên Anh cùng Kim Đan vốn vô vọng tấn cấp, ai không trông cậy vào viên thuốc này?

Khí tức đè nén khẩn trương chỉ kéo dài chốc lát, Vân Hồ Tiên Tử ngồi cạnh Nông Dịch Sơn chợt cười khẽ một tiếng:

- Ta xem Vũ nhi đã có chút nắm chắc. Tam cửu trọng kiếp, trong mắt hắn chỉ sợ là bình thường mà thôi.

Thấy thần sắc mọi người chợt buông lỏng, Vân Hồ Tiên Tử quay đầu hỏi Nông Dịch Sơn:

- Lần này Vũ nhi tính toán luyện chế bao nhiêu viên Huyền Hạo Cực Thiên Đan?

Nông Dịch Sơn thoáng chần chờ, xúc động nói:

- Chỉ khoảng ba mươi viên Huyền Hạo Cực Thiên Đan. Dù sao chỉ có một Huyền Linh Thánh Quả, nhưng tài liệu chế luyện Huyền Hạo Đan Vũ nhi đã góp nhặt được bốn lò, đáp ứng sẽ toàn bộ luyện chế, để lại cho tông môn ngày sau sử dụng!

Nghe được lời này, không khí bên trong đại điện lại biến đổi lần nữa. Đặc biệt những người ngồi bên dưới, tu sĩ Kim Đan trên mặt đều tràn đầy ý mừng.

Huyền Hạo Cực Thiên Đan là nhất phẩm, trừ tác dụng tu bổ đạo cơ mạnh mẽ, còn có thể tăng thêm thọ nguyên, tăng trưởng tu vi. Đủ khiến cho bất kỳ tu sĩ Nguyên Anh nào đem tu vi tăng lên hai cấp.

Đây vốn là vật mà họ không dám mong đợi, hi vọng được đan dược nhất phẩm, lại càng thêm hi vọng xa vời.

Nếu chỉ là nhị phẩm Huyền Hạo Đan, liền có mấy phần hi vọng. Suốt bốn lò Huyền Hạo Đan, cũng chính là một trăm bốn mươi viên, há có thể không làm họ vui mừng?

Đan dược này có thể đúc lại đạo cơ, vừa có thể dẫn trước kiếp số, đi đường mưu lợi. Chỉ cần tấn chức Nguyên Anh, có được Diên Thọ Đan làm vững căn cơ, về sau tu hành càng dễ dàng hơn nhiều.

Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử nhẹ gật đầu, đã sớm đoán được Nhạc Vũ sẽ an bài như thế. Tiếp theo lại nghe Nông Dịch Sơn mỉm cười nói:

- Ngoài ra còn có chút Diên Thọ Đan, Hóa Hình Đan, Vũ nhi đã tính toán luyện chế mấy lò. Ngoài ra còn chuẩn bị tài liệu nửa lò chế tạo Tố Hình Đan.

Lời của hắn vừa rơi xuống, con ngươi Thanh Dương Tử co rụt lại, vẻ mặt mừng như điên.

Tuy nói năm xưa Nhạc Vũ từng có hứa hẹn, nhưng hai người chưa bao giờ xem trọng việc này, cũng không hề ôm hi vọng.

Thật không nghĩ ra chuyện này Nhạc Vũ chưa bao giờ quên, mà người có thể luyện chế ra Huyền Hạo Cực Thiên Đan, Tố Hình Đan còn gì khó khăn với hắn?

Bên trong đan thất Phù Dung Phong, giờ phút này hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh mắt Nhạc Vũ chuyên chú, cẩn thận dùng phân tích linh lực quản chế linh lực biến hóa bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Địa Tâm Phế Hỏa trong thế giới này xem như đã là đứng đầu. Nhưng muốn luyện chế Huyền Hạo Cực Thiên Đan còn có chút chưa đủ.

Cũng may còn có Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, bên trong có Thiên Long Thần Diễm, có thể bổ túc chỗ thiếu sót kia. Vừa vặn trước đó lại có thêm số tài phú ngoài ý muốn, thu hoạch thực sự không ít, linh thạch hỏa thuộc tính tinh thuần tuyệt không thiếu hụt.

Trước kia hắn từng phân tích Huyền Hạo Đan, nhưng khi đó năng lực phân tích của hắn còn thua kém hôm nay rất xa, không chân chính hoàn thành được quá trình phân tích.

Phương pháp xử lý đảm bảo tự nhiên là trước tiên luyện chế một lò Huyền Hạo Đan, sau khi phân tích xong rồi hãy tính.

Nhưng giờ phút này hắn lại lo lắng nếu kéo dài quá lâu, sẽ có bất trắc. Thứ hai Huyền Hạo Cực Thiên Đan tuy thoát thai từ Huyền Hạo Đan, nhưng thành phần kết cấu khác nhau rất lớn, mặc dù hoàn toàn phân tích xong Huyền Hạo Đan nhưng chưa chắc đã trọng dụng.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ lại càng phải cẩn thận nhiều hơn, đem một ít dược lực đã được hắn phân tích xong trấn áp ngưng kết, tạp chất vô dụng thì toàn bộ bài trừ ra ngoài.

Lúc ban đầu có thể thuận lợi thành đan xem như đã không tệ, nhưng không ngờ mấy ngày này trong đỉnh lại nổi lên biến hóa.

Hào quang lộ ra ngoài đỉnh, hương thuốc nồng nặc cũng làm hắn hoa mắt. Mà giờ khắc này trên bầu trời hội tụ kiếp vân dày đặc, liền làm trong lòng Nhạc Vũ chợt hiểu ra.

- Tam cửu trọng lôi, lần này lại luyện chế ra siêu phẩm linh đan sao?

Khóe môi Nhạc Vũ hiện lên một nụ cười, lần này hắn phải thật cảm kích Tử Vân đạo nhân, lưu lại đạo điển cùng Nguyên Trí Linh Quả.

Nếu không phải như thế, năng lực phân tích của hắn cũng không tăng lên tới trình độ bậc này. Có thể rõ ràng từ kết cấu dược liệu phân tích ra được dược tính cụ thể.

Mà ngay khắc này, Nhạc Vũ lại nhìn xuống dưới. Vô số hỏa diễm hắc hồng sắc đang từ dưới đất bốc lên, uy thế thật rõ ràng, không ngờ bị một bức tường vô hình cản trở, ngăn bên ngoài thân thể hắn.

- Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Nhạc Vũ lắc nhẹ đầu, lão thiên này đúng là không bỏ qua cho hắn. Nhưng cũng

trách chính bản thân hắn, trấn áp động ma suốt mấy năm, lúc trước sát nghiệt tạo ra ở Li Trần Tông đã được tiêu trừ, nhưng tháng trước ở bên ngoài Quảng Lăng sơn lại không nhịn được một kích chấn giết vạn người.

Hắn nhìn thoáng qua, cũng không tiếp tục để ý tới. Chỉ đem Huyền Thiên Tịnh Hỏa trong cơ thể đề tụ ra ngoài đối kháng, liền đem nghiệp hỏa vững vàng chắc bên ngoài cơ thể, thậm chí trong chớp mắt đã luyện hóa được không ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 734: Huyền Hạo Cực Thiên Đan thành

Hồng Liên Nghiệp Hỏa ở trong mắt Nhạc Vũ chỉ là việc nhỏ, đừng nói lần này chẳng qua dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông đánh chết mấy vạn tu sĩ, cho dù là mười vạn trăm vạn hắn cũng sẽ không quan tâm. Đừng nói hôm nay trong cơ thể hắn có bốn loại linh hỏa linh thủy, dù với hồn lực hôm nay của hắn cũng đã đủ đem áp chế.

Về phần tam cửu trọng lôi, tuy cao tới tầng hai mươi mốt, là Thiên Thanh Tam Dương Lôi có uy năng nằm ở trung thượng giai, nhưng Nhạc Vũ vẫn chưa xem vào đâu.

Nếu là trước khi hắn tu luyện ra thân ngoại hóa thân, hoặc là hắn có thể kiêng kỵ vài phần, nhưng hôm nay pháp lực đã tăng thêm hai thành, hắn làm sao cần sợ hãi?

Nhưng hắn vẫn có thể khẳng định, Ngũ Hành Linh Thể cùng tiên kiếp của mình tuyệt sẽ không đơn giản như thế.

Huyền Hạo Cực Thiên Đan vốn là nhất phẩm, cho dù được hắn cải biến phẩm cấp tăng lên, nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ bên trong, chỉ đạt tới cấp thấp nhất bên trong siêu phẩm linh đan mà thôi.

Linh đan như vậy cũng dẫn dắt tới Thiên Thanh Tam Dương Lôi, chỉ có thể nói thiên đạo bất công.

Ngay khi đệ nhất trọng lôi giáng xuống, Nhạc Vũ cũng không dùng hóa thân ngăn cản, hắn trực tiếp hút vào trong cơ thể dùng tôi rèn bản thân.

Cho đến khi trọng lôi thứ mười sáu giáng xuống, Nhạc Vũ mới cảm thấy mình có chút không thể chống đỡ. Tuy hắn có pháp lực cao hơn cửu kiếp Tán Tiên, có thể dùng trấn áp linh lực lưu là dư dả, nhưng không cách nào phân ra tâm thần

để khống chế phân chia đề thăng dược phẩm.

Cuối cùng vì bất đắc dĩ, Nhạc Vũ chỉ đành phân ra một luồng thần niệm dùng một cỗ hóa thân đi ngăn cản.

Mãi cho tới khi trọng lôi cuối cùng giáng xuống, bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh lập tức phát ra một tiếng chấn vang, ngay sau đó quang hoa bắn ra bốn phía, hương thơm ngào ngạt lan khắp phòng.

- Thành! Lần này không ngờ không có phế đan.

Tinh thần Nhạc Vũ rung lên, trong lòng nổi lên ý mừng. Hắn vẫn chưa mở nắp đỉnh, chỉ đóng kín cửa lò Địa Tâm Phế Hỏa. Cho tới khi kiếp vân trên không trung hoàn toàn tan hết, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng từ từ biến mất, lúc này hắn mới hút nhiếp nắp Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Nhìn vào bên trong đỉnh, chỉ thấy có tới bốn mươi viên đan dược màu vàng đang quanh quẩn bay múa bên trong. Nếu không phải hắn dùng pháp lực trấn áp, cơ hồ mấy viên đan dược đã bỏ chạy đi mất. Trong đó có mười viên tản ra quang mang khác hẳn những viên Huyền Hạo Cực Thiên Đan khác, chẳng những càng thêm huyến lệ mờ ảo, thiên địa linh lực bên trong cũng nồng nặc hơn nhiều.

Nhạc Vũ tất nhiên biết được mười viên Huyền Hạo Cực Thiên Đan này chính là siêu phẩm linh đan. Hiệu dụng kinh người, lại cực kỳ hiếm có, chỉ sợ dù là tu sĩ tiên đạo cũng phải khao khát có được. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Theo truyền thuyết trên nhất phẩm linh đan, đều có thể thành linh, thậm chí có thể tu hành như nhân loại, lời này quả nhiên không sai!

Cảm thán một tiếng, Nhạc Vũ đè nén vui mừng, lấy bình thuốc chuyên dụng đem linh đan thu vào, lại dùng phù triện trấn áp.

Lần này thần hồn của hắn thăm dò ra ngoài đan thất, đang có vô số người trên mặt đầy vẻ vui mừng lơ lửng trên bầu trời nhìn về bên này, dù bên ngoài Quảng Lăng sơn cũng có không ít tu sĩ.

Nhưng cảnh tượng như vậy cũng đã nằm trong dự liệu của hắn. Động tĩnh thành đan của Huyền Hạo Cực Thiên Đan thật sự quá lớn, không thể nào che giấu được ánh mắt của người khác, cũng may lần này không ai dám tới quấy rầy.

Ngày hôm nay đan thành, những liên lụy dây dưa nhất định trong thời gian ngắn nhất sẽ thông truyền cả Đông Thắng đại lục.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đang định thu hồi hồn niệm, đột nhiên phát giác vẻ hâm mộ trên mặt mấy vị đan sư của Phù Dung Phong.

Vẻ mặt của họ cũng không phải khao khát đan dược, mà là nhằm vào điều khác, không hề có vẻ tham lam, ngược lại mang theo vài tia kính nể.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi khẽ động, lại nghĩ đã đến lúc mình cũng nên truyền xuống phương pháp luyện đan cho tông môn.

Hắn có thể dùng năng lực phân tích luyện đan, loại bí pháp này đối với người khác mà nói tự nhiên tuyệt đối không cách nào tu luyện được.

Nhưng nếu cách luyện chế linh đan có thể sửa sang lại một chút, để lại yếu quyết tăng thêm tỷ lệ thành đan, ngoài ra có thể sửa sang lại thành một bộ hệ thống thật đầy đủ, vừa thích hợp với đan dược dược nguyên của Quảng Lăng Tông, cùng pháp môn luyện đan tương ứng…

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu hắn liền tạm thời bỏ xuống, sau một khắc Nhạc Vũ thu hồi suy nghĩ, tiếp tục đem dược liệu bỏ vào bên trong đỉnh.

Huyền Hạo Cực Thiên Đan đã luyện thành công, hắn không còn bất kỳ lo lắng cố kỵ gì, kế tiếp chỉ cần luyện nhất nhị phẩm linh đan. Đối với hắn mà nói, cho dù hiện tại có thêm mười vạn tu sĩ chạy tới cửa, cũng khó thể ngăn cản hắn thành đan.

Cứ như vậy, mãi cho đến khi trôi qua hơn bảy mươi ngày Nhạc Vũ mới huýt dài một tiếng, đứng lên.

Hắn liếc nhìn một dãy bình ngọc màu trắng chứa đủ màu linh đan ngay trước người, cười đắc ý, tiện tay thu hồi. Duỗi ra một ngón tay chỉ vào Cửu Lâm Trầm Kim Đỉnh, cự đỉnh liền co rút nhỏ xíu như hạt gạo bay vào trong tu di không gian tay áo hắn.

Đợi đến khi hắn đi ra đan thất, chỉ thấy Nông Dịch Sơn dẫn đầu, hơn mười vị Nguyên Anh trong tông môn mặt hiện ý cười mang theo vài phần chờ đợi bên

ngoài.

Nhưng ở một bên còn một người ngồi xếp bằng, nhắm mắt, thần sắc lạnh lùng hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh chung quanh.

Nhạc Vũ thoáng ngạc nhiên, liền đem mười mấy bình ngọc dùng pháp lực đưa tới trước người Nông Dịch Sơn nói:

- Tổng cộng là ba mươi chín viên Huyền Hạo Cực Thiên Đan, một trăm năm mươi viên Huyền Hạo Đan, ba trăm viên Diên Thọ Đan, một trăm viên Hóa Hình Đan, lần này đệ tử đã dốc hết sức rồi!

Chân mày Nông Dịch Sơn cau lại, vô cùng cẩn thận đem những bình ngọc thu vào giới chỉ, lại đem Nguyên Dương Đao Luân tế lên không trung.

Hắn biết giá trị của những linh đan này, dù có đi vào những thượng cổ động phủ cùng tiên cung di chỉ cũng khó thể tìm được. Trong đây bất cứ là một viên nào lưu truyền ra ngoài cũng sẽ đưa tới sự chém giết tranh giành của chư tông tu sĩ.

Nhạc Vũ lại lấy một bình ngọc đưa tới trước người Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử, nói:

- Trước đây Nhạc Vũ thiếu hai vị rất nhiều, bên trong đây là bốn viên Tố Hình Đan, xem như đệ tử hiếu kính.

Thanh Dương Tử không có thân thể, bất quá giờ khắc này hình thể của hắn cũng chấn động, cơ hồ không cách nào duy trì nguyên hình.

Qua hồi lâu hắn mới trầm mặc thu vào trong tay áo.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, sau đó đi thẳng tới trước người thanh niên đang tĩnh tọa, cung kính cúi người thi lễ, hô tiếng tổ sư.

Lúc này Thôn Tinh mới mở mắt, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Nhạc Vũ, nhẹ giọng cười nói:

- Đánh một trận lực áp mười vạn tu sĩ, xem thần thông pháp lực hôm nay của ngươi đều đã không thua gì chủ nhân của ta cùng Mặc Quan Lan năm xưa. Bản lĩnh luyện đan bậc này ngay cả chủ nhân cũng không sánh bằng. Thành tựu ngày

sau chỉ sợ cũng vượt xa bọn họ. Nếu chủ nhân biết được nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Nhạc Vũ khẽ cười, tiếp theo chợt thấy vẻ mặt Thôn Tinh trở nên ảm đạm:

- Hôm nay ta tới tìm ngươi chỉ vì một chuyện. Thiên Đạo Liên Minh còn dư lại vài Tán Tiên, mấy ngày nay ta đã giết hết toàn bộ. Nhưng còn vài người cuối cùng ta vẫn không nhẫn tâm thực sự hạ sát thủ, trong đó có hai người là lão hữu tương giao nhiều năm của ta…

Hắn nói tới đây, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe lên tia sáng, Thiên Đạo Liên Minh bị tiêu diệt hắn không chút nào ngoài ý muốn, dù sao chỉ là tán tu tụ họp, không thể sánh bằng các đại tông môn, có thể làm được trên dưới một lòng. Chẳng sợ cho dù thế lực có cường thịnh bao nhiêu, cũng chia thành năm bè bảy mảng.

Hiện tại các nơi trong Trung Nguyên, ngoại trừ những tông môn đã thần phục Quảng Lăng Tông, người nào không muốn lấy lòng Quảng Lăng Tông? Một câu nói truyền ra đủ khiến cho tán tu minh hội bị tai họa ngập đầu.

Có thể nói ở mấy tháng trước khi hắn nói Thiên Đạo Liên Minh không cần tiếp tục tồn tại trên thế gian, cũng đã quyết định vận mệnh của bọn họ.

Chỉ còn lại vì Tán Tiên đứng sau màn còn khó giải quyết, nhưng với khả năng của Thôn Tinh chỉ cần tìm được chỗ ẩn thân của họ sẽ dễ dàng đem họ giết chết.

Về phần nghe Thôn Tinh nói còn vài vị hắn là muốn nói mấy vị Yêu Đế ngày đó vây khốn hắn.

Thôn Tinh không nói hết lời, chỉ cau chặt mày, sắc mặt xanh mét. Nhạc Vũ thoáng ngẫm nghĩ, liền hiểu được ý hắn, trên mặt xẹt qua vài tia sát cơ lành lạnh, thoáng mỉm cười nói:

- Đệ tử đã hiểu! Có chuyện cứ giao cho đệ tử đi làm, mấy ngày sau đệ tử sẽ đến Thương Phong sơn một chuyến.

Nói xong, Nhạc Vũ hướng Thôn Tinh thi lễ, tiếp theo quay người bay ra khỏi Phù Dung Phong.

Thôn Tinh vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng lắc mình rời đi.

Dùng Súc Địa Pháp, Nhạc Vũ nhảy qua Minh Trụ Phong, đến bên ngoài Ly Hận Phủ.

Nhìn tấm biển đá điêu khắc bên ngoài động phủ, Nhạc Vũ trầm mặc một lúc lâu, trong lòng thoáng hoài niệm, tiếp theo lại có vài phần buồn bã.

Hắn bước vào bên trong động phủ, đi qua hành lang thật dài, Nhạc Vũ không khỏi thoáng ngẩn ra.

Hắn chỉ cảm thấy cảnh trí nơi này so với lần cuối cùng hắn đến tuy vẫn tương tự như nhau, nhưng lại hiện ra chút sinh cơ chưa từng có trước đó.

Sự thay đổi này làm người ta có cảm giác hoàn toàn khác hẳn, không còn chút không khí trầm lặng khi trước.

Thoáng nghĩ ngợi, khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, đi thẳng vào lầu các của Xương Băng Hồng.

Chỉ thấy bên trong lầu, Xương Băng Hồng đang ngồi đối diện Tịch Hàm, giữa hai người là mấy trăm trận kỳ cùng vô số linh thạch.

Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ đi tới, Xương Băng Hồng không khỏi nhẹ cau mày, Tịch Hàm giật mình đứng dậy, sắc mặt đỏ bừng quỳ gối khẽ chào Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, lại đưa mắt nhìn Xương Băng Hồng, lấy ra một viên linh đan tử kim sắc dùng pháp lực đưa tới trước người hắn.

Xương Băng Hồng quét mắt nhìn, tiếp theo khẽ thở dài nói:

- Huyền Hạo Cực Thiên Đan, vật này rốt cục ngươi đã luyện thành.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ cười, cũng không đáp lời, ý vị thâm trường nhìn Tịch Hàm, đợi khi ánh mắt Xương Băng Hồng biến đổi, mới mở miệng nói:

- Thời gian đệ tử ở lại thế giới này đã không còn nhiều lắm, kính xin sư thúc tổ chớ làm cho đệ tử còn gì nhớ thương tiếc nuối. Thật ra không chỉ vì Tịch sư muội cần người chiếu cố, môn hạ của đệ tử còn một đồ đệ, ngày sau còn cần sư

thúc tổ trông nom chỉ điểm.

Xương Băng Hồng nghiêm mặt, biết người Nhạc Vũ đang nói chính là Liễu Nguyệt Như. Chuyện này trong những trưởng lão Nguyên Anh trong tông môn đều biết rõ. Mọi người đều hiểu được tư chất của nữ hài kia rốt cục kinh người tới bậc nào!

Nhạc Vũ nói mình chỉ dừng lại thế giới này trăm năm, nhưng tùy thời đều có thể phi thăng hồng hoang, khi đó bên trong tông môn có thể đưa cho chỉ điểm trong trận đạo, liền chỉ có một mình Xương Băng Hồng mà thôi.

Nhưng giờ phút này hắn còn không bỏ xuống được chính là Tịch Hàm, cũng không biết từ khi nào trong lòng hắn đã không thể nào xem như bản thân không còn gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 735: Tặng phù tặng kiếm

Trầm mặc một hồi lâu, rốt cục Xương Băng Hồng thu lại Huyền Hạo Cực Thiên Đan tới trước người, tiếp theo hắn phất tay ra dấu cho Tịch Hàm thối lui. Sau đó hắn lại trầm ngâm một lúc lâu, cười khổ một tiếng nói:

- Nói ra thật xấu hổ, suốt mấy năm nay ta thỉnh thoảng đã thôi diễn, Hàm nhi có phải là Tú nhi chuyển thế hay không! Không chỉ là tướng mạo, dù tính cách của giống nhau như đúc. Sở thích cũng hoàn toàn không khác biệt chút nào.

Nhạc Vũ nghe vậy liền kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Thật ra nếu nói về vấn đề này, cũng không phải là không thể nào. Hậu Thổ đã xây địa phủ, hơn phân nửa đã kiến tạo từ rất lâu về trước, chẳng qua nhiều năm qua vẫn ẩn nhẫn không hiển lộ mà thôi.

Mà một vị thượng cổ đại vu, nếu muốn mượn lực lượng của chính mình đảo loạn hồng hoang, cũng không thể không có thêm bố trí nào khác.

Nhưng cách nói này ngay chính hắn cũng cảm thấy thật hoang đường, hơn nữa gút mắt giữa hắn cùng Hậu Thổ càng không thể bộc lộ trước mắt người khác, vì vậy hắn đành chôn sâu trong lòng, chỉ đợi ngày sau chứng thực.

Xương Băng Hồng cũng không trông cậy Nhạc Vũ sẽ nói ra điều gì. Hắn nhìn kỹ viên linh đan trước mặt, cười khẽ nói:

- Ta vốn dự định sau khi tận toàn tâm lực cho tông môn, là kết thúc cuộc đời này. Hôm nay xem ra rốt cục không có biện pháp nào tìm cái chết. Thế giới này còn có ta, vô luận là Quảng Lăng Tông hay đệ tử của ngươi, ta cũng sẽ trông nom thật tốt. Mấy chục năm tới ngươi cứ yên tâm đi làm việc của mình.

Hắn nói xong lời này liền nhắm mắt tĩnh tọa không nói thêm lời nào.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, biết được Xương Băng Hồng đã có ý đuổi khách.

Hắn cũng không nói thêm lời nào, vẻ mặt ảm đạm thi lễ, đi ra khỏi Đại Diễn Phủ.

Những chuyện hắn nên làm hắn cũng đã hoàn thành. Xương Băng Hồng cũng đã chịu thỏa hiệp, viên siêu phẩm Huyền Hạo Cực Thiên Đan có thể đem tu vi của Xương Băng Hồng đẩy tới Nguyên Anh Phân Thần cảnh, nói không chừng trong vòng mấy chục năm là có thể thăng lên Đại Thừa cảnh giới.

Nhưng chẳng biết tại sao trong lòng Nhạc Vũ lại có cảm giác thẫn thờ trống rỗng.

Trở về Tiểu Quan Phong, Nhạc Vũ đem Sơ Tam cùng Đằng Huyền và hai viên Hóa Hình Đan đưa tới Hoàng Hôn Giới, còn hắn ở lại trong động phủ bắt đầu tĩnh tu.

Gần đây hắn còn muốn đến Quy Khư Cung mật cảnh một chuyến, nhìn xem có thể tìm được vài món bảo bối hay không, giờ phút này bảo bối trong tay hắn thật sự không còn nhiều lắm, luyện chế những loại linh đan này cơ hồ đã hao tổn toàn bộ tài liệu của hắn, tuy còn để lại một phần, đặc biệt là hơn phân nửa lò Tố Hình Đan, nhưng rốt cục vẫn cảm thấy có chút không đủ.

Hắn chỉ có thể dặn Chiến Tuyết tiếp tục tìm kiếm thiên địa linh trân tại Hoàng Hôn Giới, có thần lực dò xét làm chuyện này dễ dàng hơn hắn rất nhiều.

Suốt mấy tháng thời gian, Nhạc Vũ vừa luyện chế hóa thân, vừa tăng cường lực khống chế hai cỗ hóa thân, lại rút ra đại lượng thời gian tinh lực điều giáo Liễu Nguyệt Như, ngoài ra còn chút thời gian hắn đều ở bên trong Ngọc Dung Phong.

Ngoài ra mỗi tháng tới mùng một mười lăm, hắn đều đi tới Truyền Pháp hậu điện mở đàn giảng đạo ba ngày, bắt đầu giảng giải trường sinh đại đạo. Chẳng qua mỗi lần hắn đến, nhìn thấy Đoan Mộc Hàn, trong lòng đều cảm thấy đau đớn.

Mỗi ngày Đoan Mộc Hàn đều đến, cũng lưu tới cuối cùng mới rời đi, tựa hồ muốn nói chuyện với hắn, nhưng cuối cùng không thể mở miệng, chẳng qua trong ánh mắt lộ vẻ ảm đạm thương tâm.

Chính vì thế càng làm nội tâm Nhạc Vũ thêm buồn bực hối hận, trong lòng tích tụ khó giải, mặc dù còn chưa tới mức hình thành đạo tâm ma chướng với hắn,

nhưng cũng làm hắn vô cùng khó chịu, nhưng với chuyện này hắn thực sự không biết nên làm sao xử lý.

Qua thêm mấy tháng, bên Hoàng Hôn Giới chuẩn bị đã đầy đủ, Nhạc Vũ biết được mình không thể tiếp tục kéo dài, ngày hôm đó giảng xong đạo pháp, cuối cùng thở dài một tiếng, chủ động đi tới trước người Đoan Mộc Hàn.

Lúc này tuy bộ dạng của Đoan Mộc Hàn đã trưởng thành, ước chừng mười tám tuổi, nhưng tâm trí vẫn xấp xỉ như một thiếu nữ, đôi mắt trong sáng long lanh đánh giá hắn.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ cảm thấy đau xót, đưa tay muốn vuốt mặt Đoan Mộc Hàn, nhưng đột nhiên rút về. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Cuối cùng sắc mặt hắn hờ hững, lấy ra một đôi phù triện đặt xuống trước người Đoan Mộc Hàn, lạnh nhạt nói:

- Kiếp trước ngươi kiêm tu băng hỏa, tu tập chính là Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm. Đây là Huyền Băng Ly Hỏa Kiếm Phù, hợp cho ngươi dùng, có thể lấy ra phòng thân!

Đoan Mộc Hàn khẽ lắc đầu, nhìn vào ánh mắt Nhạc Vũ nói:

- Kiếp trước ngươi thực sự là đạo lữ đồ đệ của ta sao? Tại sao không để ý tới ta? Là chán ta sao? Thật ra ta rất muốn nói chuyện với ngươi.

Trong lòng Nhạc Vũ co rút lại đau đớn, nhưng vẫn nghiêm mặt lấy ra một đôi huyền binh lam hồng nhị sắc, cùng một đôi phù triện, đặt tới trước người Đoan Mộc Hàn nói:

- Đây là ta dùng Tử Thần Thiên Tinh giúp ngươi luyện chế đôi siêu phẩm huyền binh, chỉ cần nhỏ máu thì chỉ có ngươi có thể sử dụng. Bên trong bố trí Lưỡng Nghi Băng Hỏa Huyền Nguyên Trận, không cần dùng bao nhiêu pháp lực là có thể thúc giục, ngày sau nếu đem Huyền Băng Ly Hỏa Kiếm Phù cùng Băng Hỏa Thần Thú linh hồn dung nhập vào bên trong, là có thể thăng cấp huyền binh thành chí tiên binh.

Vì chế luyện đôi phi kiếm này, Nhạc Vũ đã hao tốn rất nhiều thời gian. Hắn suy

nghĩ pháp lực của Đoan Mộc Hàn chưa đủ, lại lo lắng bị người khác cướp đi, ngược lại làm hại tính mạng Đoan Mộc Hàn. Vì thế đem Tử Thần Thiên Tinh luyện thành kiếm, áp tới cấp bậc siêu phẩm huyền binh, nhưng vẫn lưu lại không gian để thăng cấp thành chí tiên binh.

Đoan Mộc Hàn khẽ cau mày, không đưa tay đón lại hỏi:

- Ngươi đem những đồ này cho ta, có phải không còn muốn tiếp tục nhìn thấy ta sao?

Nhạc Vũ thầm nghĩ, nếu thực sự hắn phi thăng, chỉ sợ phải mấy trăm năm thời gian mới có thể gặp lại được nàng. Hắn vẫn trầm mặc không đáp, đem Kiếp Hỏa Đao cùng Băng Lan Kiếm cầm vào trong tay.

- Ngươi mất đi trí nhớ hai kiếp trước, vì thế quan tưởng kiếm ý thật khó thể phục hồi như cũ. Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm cũng khó thể phát huy ra bảy thành thực lực. Hôm nay ngươi phải thận trọng, sau này có thể quan tưởng kiếm ý, ngày khác chỉ sợ sẽ không còn cơ hội như hôm nay.

Trong lúc nói chuyện, Nhạc Vũ dẫn động khí linh trên đao kiếm, long hồn bên trong kêu lên một tiếng, hiện ra thân ảnh dài ngàn trượng, quanh quẩn vũ động trên không trung, quấn quanh bên thân hai người.

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn giật mình, nhìn kỹ một hồi lâu, lại nhìn Nhạc Vũ nói:

- Có phải ngươi còn oán trách ta đã làm chuyện ngu xuẩn trước kia hay không?

Nhạc Vũ thở dài, tiếp theo điểm lên mi tâm Đoan Mộc Hàn, dùng nghịch chuyển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đã được hắn cải biến rót vào trong đầu Đoan Mộc Hàn.

Có lẽ uy năng còn thua kém so với hắn thi triển, nhưng không cần hấp thu linh thủy linh hỏa cũng có thể tu luyện.

Thấy Đoan Mộc Hàn bị lượng tin tức khổng lồ đánh sâu vào dần dần mê mang, Nhạc Vũ cười khổ nói:

- Có thể nào trách ngươi? Là ta có lỗi với ngươi, không dám gặp ngươi mới đúng.

Nói tới đây, chính hắn cũng chưa từng phát hiện trong con ngươi Đoan Mộc Hàn chợt phát sáng. Hắn chỉ cảm thấy nỗi hối hận thật khó tiêu tan, một cỗ lệ khí tích tụ bên trong lồng ngực.

Lưu lại thêm mười tiên phù đặt bên cạnh Đoan Mộc Hàn, Nhạc Vũ trầm mặc hồi lâu, thở dài một hơi lắc mình rời đi.

Vừa cất bước đã vượt xa ngoài mấy vạn dặm, sau đó thả ra Tinh Nguyệt, đạp lên lưng Lôi Sí Tinh Giác Thú hướng phương nam bay đi.

Nhưng mới đi được nửa đường, liền có một đạo thanh quang hướng hắn bay tới. Nhạc Vũ không hề để ý, chỉ chớp mắt một thanh y phụ nhân xinh đẹp đi tới trước người hắn, liếc nhìn Tinh Nguyệt dưới chân Nhạc Vũ, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng.

Tiếp theo nàng lạnh giọng hừ khẽ, ném ra một bình nhỏ trong suốt nói:

- Đây là vài ngày trước ta tìm được Nguyên Hàn Tinh Dịch, có chút chỗ tốt cho Tinh Nguyệt.

Nhạc Vũ nhíu mày, tiện tay phẩy ngược trở về, có chút không vui nói:

- Nó đã là sủng thú của ta, ta tự mình trông nom. Không cần người khác quan tâm!

Hắn thầm nghĩ hôm nay mỗi ngày mình cho Tinh Nguyệt ăn linh trân còn kém sao? Hơn nữa mỗi ngày đều dùng phương pháp châm viêm điều dưỡng kích thích tiềm năng, đồ vật tốt hơn không phải không có, chẳng qua hắn lo lắng làm dao động căn cơ của Tinh Nguyệt mà thôi.

Thanh y phụ nhân hơi nhíu mày, mặt hiện vẻ giận dữ, nhưng không dám phát tác ngay trước mặt người này, lại cẩn thận nhìn Tinh Nguyệt. Nàng phát hiện chỉ trong vài năm thời gian quả nhiên đã khác nhau rất lớn, da lông lân phiến cũng sáng bóng minh nhuận, chiếc sừng ngọc trên trán cũng đã dài hơn một đoạn.

Trong nội tâm nàng thoáng kinh ngạc, đè nén tức giận, cố gắng bình tâm tĩnh khí nói:

- Không biết lần này Nhạc đạo hữu muốn đi nơi nào?

- Nam Hoang Thương Phong sơn.

Nhạc Vũ vốn không có ý giấu diếm nàng, Loan Thiên nghe vậy, vẻ mặt hơi đổi:

- Nhạc đạo hữu là vì chuyện mấy tháng trước sao? Thật ra khi đó bọn họ chỉ vì hồ đồ nghe lời Thính Vân Tông khích bác mà thôi. Nếu đạo hữu chịu buông tha cho họ, nhất định tới cử tạ lỗi! Quảng Lăng cùng Thương Phong cách xa mấy ngàn vạn dặm, cho dù đạo hữu giết họ chỉ sợ cũng không có ích lợi gì!

Nghe được lời này, Nhạc Vũ lạnh giọng cười khan, nhìn Loan Thiên thật sâu, cho tới khi nàng bị hắn nhìn tới mức khó chịu, mới lắc lắc đầu nói:

- Ta đã nói thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, những lời này ta nói được thì làm được. Nếu ngươi còn nhiều lời, có tin ta cũng sẽ giết ngươi tại đây hay không? Bản thân ta thật không biết từ lúc nào Quảng Lăng Tông cùng Thanh Châu giao tình tốt tới mức có thể cho ngươi đến làm thuyết khách?

Sắc mặt Loan Thiên nhất thời lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó xem, mấp máy đôi môi như muốn nói gì rốt cục vẫn không dám mở miệng.

Giờ khắc này đối diện với ánh mắt lạnh băng của thanh niên kia, thật làm cho nàng nói không ra lời.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, giẫm chân, Tinh Nguyệt hiểu ý hóa thành một đoàn độn quang bay đi.

Hắn vừa nói chuyện với Đoan Mộc Hàn, trong lồng ngực đầy nỗi úc tích buồn bực, giờ phút này nhìn thấy thanh y phụ nhân, sát ý càng khó kiềm chế. Nếu còn do dự thêm chốc lát, hắn chỉ sợ mình không nhẫn nhịn được đem đầu Thanh Loan này lẫn toàn bộ Yêu tộc Thanh Châu chém giết.

Ước chừng thêm một ngày, Nhạc Vũ lệnh Tinh Nguyệt dừng lại. Hắn đưa mắt nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy dãy núi phập phồng, trùng điệp vô tận.

- Nam Hoang trăm vạn núi lớn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thân hình Nhạc Vũ lóe lên, liền đi tới một dãy núi nguy nga, tựa như hạc giữa

bầy gà. Khí thế cùng linh mạch không hề kém hơn Hạo Dương chư tông, so sánh với Thiên Trụ Phong trong Hoàng Hôn Giới lại càng tương đương không kém.

Một đường bay tới đỉnh núi, Nhạc Vũ thoáng cau mày, mắt hiện lãnh mang.

- Lại không có ở đây? Những yêu loại này chính xác là đồng khí liên chi, thông minh lanh lợi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 736: Thu về tính sổ

Bên trên Thương Phong sơn có một tòa kiến trúc khổng lồ hình dáng kỳ dị, khi Nhạc Vũ bước vào bên trong, chỉ thấy hoàn toàn không còn một bóng người.

Hắn cũng thật hưng trí quét mắt nhìn chung quanh, những loại phòng ốc này vô cùng thích hợp cho Yêu tộc. Mỗi một phòng đều lớn tới vạn trượng, dù thân thể lớn thế nào cũng có thể ở lại, hơn nữa cũng không hề có vẻ chật chội chút nào.

Nam Hoang trăm vạn núi lớn, chính là địa bàn lớn nhất mà Yêu tộc chiếm cứ. Yêu thú có gần ức, số lượng nhiều hơn Thanh Châu mấy lần. Mà Thương Phong sơn chính là một trong những thế lực Yêu tộc tại Nam Hoang, lần trước cũng không biết vì sao bị Thính Vân Tông khiêu khích tham dự vây công Thôn Tinh.

Bất quá những chuyện này đều không trọng yếu, rốt cục là vì nguyên do gì, Nhạc Vũ cũng không dự định đi tìm hiểu rõ ràng, chỉ biết trong thế giới này, phàm là người nghịch ta phải giết!

Nơi này chính là nơi Yêu tộc Nam Hoang tụ tập nhiều nhất, tới mấy chục vạn. Từ cấp chín cấp mười trở lên, thậm chí còn có Yêu Vương cấp mười ba.

Thời khắc này phảng phất như gặp phải thiên địch, đều nằm bệch trên mặt đất.

Những Yêu tộc đã có thể biến hóa, sắc mặt tái nhợt, thân thể run lên.

Xem xét chốc lát, Nhạc Vũ đột nhiên cười lạnh, Nghịch Thiên Đao tiện tay chém ra, cả ngoài ngàn dặm tung bay một đoàn huyết vũ.

Sau một khắc, một đầu cự giao thân thể cơ hồ trong suốt liền từ bên trong mây mù hiện ra thân ảnh. Thân thể hóa thành một đạo nhân chừng ba mươi tuổi, vai trái bị gãy, nghiêng người hành lễ:

- Hàn Sơn Vân Thành ra mắt Nhạc đại hữu, lần này ở bên cạnh nhìn trộm chỉ bởi vì tò mò, có chỗ thất lễ xin Nhạc đạo hữu chớ trách.

Nhạc Vũ chỉ nhàn nhạt hỏi:

- Mấy vị trên Thương Phong sơn rốt cục chạy đi đâu?

Đạo nhân kia hơi ngẩn ra, tiếp theo cười khổ một tiếng:

- Thương Phong sơn cùng Hàn sơn xưa nay trở mặt, hướng đi của họ ta làm sao có thể biết?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, không hỏi thêm, Thiên Ý Kiếm trượt ra, ngay khi sắc mặt Vân Thành vừa khẽ biến, hắn huy ra một kiếm, ngay lập tức cổ họng người kia phun ra một đạo máu tươi, thoáng chốc hiện lại nguyên hình, cái đầu giao long khổng lồ cùng thân thể ngàn trượng toàn bộ rơi xuống va chạm mặt đất vang lên ầm ầm.

Người này vừa chết, phương viên mấy vạn dặm đều tao động, vài cỗ khí tức trong nháy mắt đi xa.

Nhạc Vũ cười lạnh, kháp ấn quyết, liền có ba đạo pháp lực ngưng tụ thành thủ ấn khổng lồ phá vỡ không gian chộp tới.

Mấy người kia tựa như đều hiểu được lợi hại, sau khi bị bắt được cũng không hề có chút ý phản kháng, tùy ý bị nắm bắt trở lại bên cạnh Nhạc Vũ. Chính là hai nam một nữ, cũng giống như Vân Thành đều là Yêu tộc, cũng là cấp bậc Yêu Đế mười lăm cấp, chẳng qua huyết mạch chỉ đạt tới thần thú sơ giai, thực lực kém hơn mấy lần.

Nhạc Vũ nhìn vào một người, lại hỏi:

- Ngươi có biết mấy người kia đi về phía nào hay không?

Đó là một hán tử trung niên sau lưng có đôi cánh đen, nghe Nhạc Vũ hỏi không khỏi thoáng do dự.

Nhạc Vũ có chút không nhịn được, không muốn đợi thêm, ánh đao chợt lóe liền chém hắn thành hai đoạn. Máu tươi phun trào nhuộm đỏ cả tòa kiến trúc, hai người khác đều ngây ra không dám tin tình cảnh trước mắt.

Tiếp theo Nhạc Vũ nhìn về phía nữ tử, trong mắt nhàn nhạt cười:

- Đoán chừng ngươi cũng không biết đúng không?

Nàng kia hóa hình vô cùng xinh đẹp, nhưng giờ phút này mặt hoa thất sắc, vô cùng khó xem. Trong mắt nàng vừa có vẻ khuất nhục lại có vẻ sợ hãi, nhìn thấy Nghịch Thiên Đao lại bay lên, vội vàng lắc đầu nói:

- Ta không biết bọn họ đi nơi nào, chỉ biết hơn nửa ngày trước họ bỏ chạy về hướng nam.

Nhạc Vũ lặng lẽ cười một tiếng, Nghịch Thiên Đao chém xuống nhưng buông tha cho nữ tử kia, chỉ giết chết nam tử còn lại.

Tiếp theo ánh mắt hắn híp lại, nhìn về phương nam.

- Phía nam sao? Xa hơn phía nam, chỉ có thể là Nam Hải!

Mặc dù hắn đã kết luận nữ tử này không nói dối với hắn, nhưng hắn vẫn lấy ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn bắt đầu thôi diễn.

Không qua bao lâu, liền có kết quả, tiếp theo ánh mắt hắn sầm xuống, nhìn về phía đông xa xăm trăm vạn dặm.

Tiếp theo hắn điều khiển Lôi Sí Tinh Giác Thú hướng Nam Hải bay đi.

Giờ phút này trên một ngọn núi phía đông, đang có hai nam tử một già một trẻ đang đứng. Lão giả râu tóc bạc trắng, thật phong thần tuấn lãng, nhưng giờ phút này sắc mặt vô cùng âm trầm, sắc mặt đỏ lên, râu tóc dựng đứng, trong mắt đều là sát ý điên cuồng:

- Không ngờ Nhạc Vũ lại cuồng vọng như thế! Đồng tộc mười lăm cấp, không hề có liên quan gì tới Quảng Lăng Tông, nói giết liền giết! Hắn vốn không xem Nam Hoang Yêu tộc chúng ta vào đâu? Hắn không sợ bị chúng ta cùng vây công?

Thanh niên nam tử vẫn còn vài phần tỉnh táo, nghe vậy khe khẽ thở dài:

- Cùng tấn công sao? Nếu thật sự như thế xem như thỏa mãn ý của hắn. Một trận

đánh Quảng Lăng sơn, tu sĩ nhân tộc đỉnh cấp đã vẫn lạc sáu người. Lần này miệng hắn nói tới tầm thù, thực ra không phải tìm kiếm cân bằng thực lực hay sao? Nếu bọn ta có nửa điểm phản kháng, chỉ sợ hắn sẽ lập tức có lý do giết chết chúng ta. Trước khi tìm ra biện pháp đối phó Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, chúng ta đừng nên chọc tới hắn thì tốt hơn.

Lão giả khẽ cau mày, tay nắm chặt:

- Đồng tộc của chúng ta, người này giết chết như con kiến hôi. Nếu không làm ra phản ứng, Nam Hoang chúng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại?

- Mặt mũi gì? Nếu ngươi còn có ý nghĩ này, nên rời khỏi Đông Lệ Sơn thì tốt hơn, tránh để liên lụy!

Thấy hai mắt lão nhân kia hơi trừng lên, đầy vẻ tức giận nhìn qua, thanh niên nam tử cũng không hề để ý tới cười lạnh nói:

- Chúng ta mặc dù liên thủ thì thế nào? Có thể là địch thủ của hắn sao? Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, những lời này không chỉ nói suông mà thôi. Hắn ở trên thế giới này đã có xu thế trấn áp quần hào, ai có thể làm gì được hắn?

Nói tới đây, thanh niên nam tử đưa mắt nhìn quanh bốn phía, vẻ mặt ảm nhiên nói:

- Vừa rồi nhìn thấy đâu phải chỉ có hai người chúng ta, nhưng cuối cùng lại có ai dám ra tay ngăn cản hắn? Chuyện này muốn trách chỉ trách người của chư sơn không biết tốt xấu, loại người như vậy, há có thể cho phép người khác đứng bên cạnh nhìn trộm hành tung?

Vẻ mặt lão nhân giật mình, tiếp theo hai tay nắm chặt, thân thể khẽ run. Vừa rồi không phải chính bản thân hắn cũng chỉ đành trơ mắt mà nhìn đó sao?

Thanh niên thanh tú kia thoạt nhìn có vẻ hiền hòa văn tú vô cùng, nhưng hung uy sát phạt quyết đoán mơ hồ đem chính bản thân hắn dù cách xa ngoài trăm vạn dặm cũng vững vàng bị áp chế.

Một khắc kia hắn thậm chí không có chút ý niệm động thủ tồn tại trong đầu.

Phản ứng của những Yêu tộc này Nhạc Vũ cũng có thể đoán biết, nhưng không

hề để ý tới. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hắn cưỡi trên Tinh Nguyệt, bay thẳng tới bầu trời Nam Hải, một đường hướng nam, đi qua vài trăm vạn dặm mới dừng lại lần nữa.

Đi tới nơi này dù là tốc độ của Lôi Sí Tinh Giác Thú cũng sẽ bị hạn chế trên diện rộng.

Nhạc Vũ dứt khoát thu hồi yêu thú, sau đó bước vào trong nước.

Từ rất xa bên trong vực sâu dưới đáy biển, hắn nhìn thấy một tòa cung điện khổng lồ.

Nhạc Vũ nhìn lướt qua, liền biết dãy kiến trúc bên dưới được dùng linh trân dưới đáy biển kiến tạo thành. Vạn Niên Băng Phách Tuyết Kim Tinh Anh được dùng luyện chế Vô Hình Hàn Phách Kiếm cũng đã được sử dụng tới hơn trăm ngàn cân bên dưới dãy kiến trúc này.

Không có linh trận bảo hội, chỉ dựa vào linh thiết cường độ cực cao mới chống đỡ nổi tòa cung điện khổng lồ không bị áp lực của nước biển đè sập xuống, Nhạc Vũ vừa mới đi vào liền có vài đầu hải yêu hướng bên này đánh tới.

Hắn sầm mặt, căn bản không hề quan tâm tới, chỉ thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông khiến nước biển trong vòng trăm dặm chợt tăng cường trọng lực gấp trăm lần, mấy vạn đầu hải yêu đủ chủng loại đều bị trọng lực khổng lồ toàn bộ áp thành nát bấy.

Ngay cả địa hình bên dưới đáy biển cũng bị sinh sôi đè xuống hơn mấy ngàn trượng.

Nếu nói thổ khắc thủy, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ của hắn sử dụng bên trong đáy biển mới có thể bộc phát ra uy năng vô hạn, mênh mông cuồn cuộn, bất kỳ thủy yêu nào cũng khó thể trốn thoát sự khắc chế của hắn.

Một đường bước đi, không còn hải yêu nào dám tiếp tục ngăn đường, chỉ mấy bước hắn đã đi tới bên cạnh vực sâu.

Bên trong cung điện, rốt cục truyền ra tiếng nói trầm hùng:

- Vị đạo hữu này không biết vì sao mà đến? Thủy Hàn Cung của ta tựa hồ chưa từng đắc tội đạo hữu, vì sao lại đằng đằng sát khí tìm đến đây?

Nhạc Vũ cười lạnh, bước một bước đi tới trước Thủy Hàn Cung. Đi tới nơi này, những hải yêu lại dùng một linh trận tam phẩm kích thước lớn đem nước biển gạt ra chung quanh, mơ hồ có thể nhìn thấy được chút ít hoa cỏ bên trong cung điện, còn có rất nhiều yêu thú sinh tồn trên lục địa đang chạy nhảy bên trong.

Bên ngoài cửa, hơn hai trăm yêu tu đảm nhiệm trông cửa đều cấp chín trở lên, nhưng giờ phút này trong mắt hàm chứa vẻ tò mò nhìn Nhạc Vũ lại không hề có một tia kiêng kỵ sợ hãi.

Thịnh cảnh bên trong Nhạc Vũ cũng không lòng dạ nào đi thưởng thức, hắn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, ánh mắt thật thâm thúy nhìn vào bên trong cung, phảng phất như có thể xuyên thủng hàng ngàn hàng vạn bức tường cản trở, nhìn tận sâu trong, thoáng lắc đầu nói:

- Trong vòng mười lần hô hấp, nếu ngươi giao ra mấy vị của Thương Phong sơn, hôm nay ta buông tha không giết ngươi!

Lời vừa nói ra, mấy trăm yêu tu ngay cửa cung trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc hoảng sợ, thật sự không dám tin Nhạc Vũ dám ở ngay trước Thủy Hàn Cung nói ra lời vô lễ như vậy.

Mà khí tức của người trong cung tựa hồ như bị nghẹn lại, qua một lúc lâu mới cười khổ nói:

- Khẩu khí của đạo hữu thật lớn! Chẳng qua lão phu thật sự không có lòng muốn tranh đấu. Ân oán của Thương Phong sơn cùng đạo hữu cũng không phải không thể hóa giải, lão phù muốn giải hòa, không biết ý của đạo hữu lại thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho mấy hậu bối của ta?

Phảng phất như muốn thị uy, một cỗ yêu lực cực lớn áp bách tới. Hồn niệm mạnh mẽ vượt xa cửu kiếp Tán Tiên gấp mấy lần, tựa như dời non lấp bể.

Thân ảnh Nhạc Vũ vẫn bất động, trong lòng hắn tính toán thời gian, đợi khi mười lần hô hấp đi qua, trong mắt lóe ra kỳ quang, cầm Nghịch Thiên Đao chém về phía trước, đao mang ngũ sắc chỉ trong nháy mắt liền đem tòa cung điện khổng lồ chém thành hai nửa, đánh vào tận sâu bên trong cung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 737: Không ai bì nổi

Bên dưới biển sâu cũng theo một đao của Nhạc Vũ sôi trào lên, mấy trăm yêu tu gác cửa trực tiếp bị một kích đao mang đánh vào liền vỡ vụn.

Trước mắt Nhạc Vũ toàn bộ kiến trúc đều bị một đao kia càn quét, hóa thành phấn vụn.

Ngay bên trong Thủy Hàn Cung, thoáng chốc bay ra mấy đạo độn quang, không dám đối diện Nhạc Vũ, thật nhanh phi độn về nơi xa.

Tiếp theo tận sâu trong cung truyền ra một tiếng gầm lên giận dữ, mang theo vô tận phẫn hận cùng nỗi bất cam vì bị phản bội.

Chỉ sau một khắc bên trong ầm ầm nổ vang, một thân ảnh khổng lồ phóng lên cao, vừa nhìn lại chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ.

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, Yêu tộc cao cấp một khi hiện ra thiên địa pháp tướng phần lớn thân thể đều cực kỳ khổng lồ. Nhưng cũng chưa từng khoa trương tới như vậy, chỉ thấy chiều dài cũng phải hơn thập vạn trượng, vọt thẳng lên bầu trời, xuyên thẳng trong mây.

Chỉ ngạc nhiên chốc lát, Nhạc Vũ liền hiểu rõ. Cũng chỉ có hậu duệ của huyết mạch Côn Bằng mới có thể đạt tới hình thể kinh người cùng pháp lực khủng khiếp tới như thế. So sánh với Yêu Đế Loan Thiên mạnh hơn mấy lần.

Chỉ thấy thân ảnh kia bay lên trên mây, trôi lơ lửng trên không trung, sau đó cúi đầu xuống mạnh mẽ hấp tới, phảng phất giống như một động không đáy, toàn bộ sinh vật trong vạn dặm đáy biển chung quanh toàn bộ đều bị cuốn vào trong miệng.

Dù là Nhạc Vũ cũng không định trụ được thân hình, hút vào trong miệng khổng lồ kia.

- Thần thông Côn Bằng, thôn hấp thiên địa?

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, không lùi còn tiến tới, hai cỗ hóa thân bay ra khỏi Biểu Lý Càn Khôn Đồ, tới bên cạnh hắn, kết thành Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận, bắt đầu xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Ngay sau đó trước mặt ba người ngưng tụ thành một đao mang ngũ sắc khổng lồ, lấy khí thế như muốn xé rách trời cao, cùng nhau hướng ngay cái miệng khổng lồ phóng đi.

Long kình tựa như biết rõ không ổn, ngậm miệng lại, sau đó kêu rên một tiếng, âm ba nặng nề nhất thời hướng bên ngoài đánh tới, lại có vô số thủy thuẫn ngưng tụ thành hình ngay trước người nó.

Nhạc Vũ cũng đã liều mạng, lại chém ra một đao, trên thân đao nổi lên âm ba, tăng lên tới Thất Chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, trực tiếp đem âm ba kia chấn vỡ. Những thủy thuẫn vừa ngưng tụ lại liền ầm ầm nổ tung.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cùng hai cỗ hóa thân liền giống như những mũi tên căng trên dây cung được bắn ra, trực tiếp xông vào bên trong cơ thể long kình, sau một khắc lại từ phía sau phá thể bay ra.

Vô số máu tươi khổng lồ như thác nước trút xuống, hai mắt long kình lờ mờ vô thần hướng mặt biển rơi xuống.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tia trào phúng, một đao quét ra, liền đem đầu long kình chém xuống.

Chỉ thấy bên trong thân thể cự yêu có ba phần tư bộ phận bị rỗng không, hắn bị một đao của Nhạc Vũ vừa rồi đánh vỡ.

Long kình tuy lớn nhưng trong cơ thể ngoại trừ xương cột sống khổng lồ, còn lại không còn vật gì giá trị.

Nhạc Vũ rút xương cột sống ra ngoài, trực tiếp thu vào trong Càn Khôn Hồ Lô, tiếp theo đem yêu đan khổng lồ hút nhiếp vào trong tay.

Hình thể long kình quá lớn, ngay cả yêu đan cũng lớn hơn mấy lần so với những yêu thú khác, có vô số yêu lực ngưng tụ bên trong.

Cảm giác được linh lực thủy hệ cùng thời không hệ tinh thuần khổng lồ, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên một tia kinh dị.

Giá trị của vật này quả thật không thể đo lường, là tài liệu luyện chế tiên binh tuyệt hảo, nếu dùng yêu đan làm chủ yếu, có thể cung cấp linh lực đúng là khổng lồ.

Chỉ cần không gặp phải Thiên Tiên tu sĩ, quả thực có thể nói là vô cùng vô tận, nhưng đối với hắn hôm nay mà nói tựa hồ cũng không có được tác dụng gì.

Tiện tay thu hồi yêu đan, Nhạc Vũ đánh ra ấn quyết liên tiếp, đem linh hồn dài tới mấy vạn trượng của long kình hút nhiếp lên, đánh vào vài tờ phù triện, trực tiếp phong ấn thành một đoàn đặt vào bên trong một hộp ngọc, đây cũng là thứ tốt, lấy thần hồn của long kình làm khí linh có thể gia tăng mấy phần uy năng của huyền binh.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn về phương xa tìm kiếm mấy đạo độn quang đang bỏ chạy tứ tán, cười lạnh một tiếng, Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận lại rẽ ngoặt sang phải, thúc giục Thiên Ý, Băng Lan cùng Hàn Cực tam kiếm vẽ ra một đường vòng cung cực kỳ ảo diệu, tiếp theo sau một đạo độn quang phương xa liền rơi xuống, huyết quang bay đầy trời.

Cơ hồ cùng lúc đó, cũng ở trong Nam Hải, trên một hải đảo nằm phía nam, một cẩm y nam tử tuấn tú đang thật cẩn thận, vẻ mặt vô cùng chuyên chú làm việc, tựa hồ không còn có việc nào trọng yếu hơn việc hắn đang làm.

Ngoài ra ở bên cạnh hắn còn có một đạo nhân, trước mặt có một thủy kính, bên trong là hình ảnh Nhạc Vũ vung từng kiếm giết chết mấy yêu tu mười lăm cấp của Thương Phong sơn chẳng khác gì như giết những con kiến hôi.

Vẻ mặt đạo nhân kia ngưng đọng lại, cẩn thận quan sát tình hình bên trong thủy kính. Mà người trẻ tuổi lại không chút để ý, từ trong một hồ lô nhỏ ra vài giọt thủy dịch xanh biếc, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra.

- Thất Linh Thiên Thông Thảo này tuy tốt, nhưng bản tính lại thích nương tựa sinh cơ của thảo mộc khác mà sinh. Muốn trong vạn năm nuôi dưỡng thành thục, hơn nữa còn nở hoa kết quả thật sự vô cùng khó khăn. Hôm nay mỗi ngày ta đều cần có tính mạng tinh hoa của Mộc yêu mười ba cấp tưới vào, nhiều không

được, thiếu không xong, phân chia không đồng đều cũng không được, lại không thể giao cho đệ tử trông coi, ài…

Vừa nói tới đó, thanh niên tu sĩ kia lại đứng lên, trong lời nói của hắn tuy mang theo ý oán trách, nhưng lại vô cùng trân ái quan sát Thất Linh Thiên Thông Thảo dưới chân, sau đó ánh mắt quét vào thủy kính, trong mắt mang theo ý kinh ngạc.

- Tốc độ thật nhanh! Thủy Nguyên Lão Tổ đã cùng ta đánh một trận bảy ngàn năm trước, tranh đấu suốt ba ngày ba đêm mới bị ta chặt đứt đuôi. Cuối cùng vẫn bình yên chạy trốn khỏi tay ta. Hắc! Không ngờ chỉ một đao đã bị kết thúc trong tay hắn. Lúc trước ta từng gặp mặt Mặc Quan Lan vài lần, tự giác không phải là kẻ địch. Người này đã có được chín thành thực lực của hắn! Ở trong thế giới này, với câu nói thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, hắn cũng thật có tư cách nói như thế.

Nói tới đây, trong giọng nói của thanh niên đã mang theo vài phần tự giễu, đạo nhân kia khẽ cau mày, vội vàng mở miệng nói:

- Đó là trước kia, với thực lực hôm nay của tiền bối, đã sớm không còn đối thủ, Thủy Nguyên Lão Tổ bảy ngàn năm trước có lẽ còn tư cách đánh với tiền bối một trận, hiện tại làm sao là đối thủ của ngài? Tuy Nhạc Vũ mạnh mẽ, nhưng chỉ dựa vào tiền nhân hắn ban cho, tính chất của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đặc dị, khó thể ngăn cản, bản lĩnh chân chính làm sao bì kịp với ngài?

Thanh niên họ Lan nghe vậy cười nhẹ một tiếng, thản nhiên nói:

- Nếu ta thật sự có bản lĩnh thì cần gì ở lại nơi này? Đã sớm phi thăng tới hồng hoang bản giới từ lâu. Nhạc Vũ vốn không hề đơn giản như vậy, kiếm thuật đao quyết của hắn cùng kiếm trận kia, tuy thoát thai từ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng cũng đã vô cùng mạnh mẽ, nếu không có đạo pháp căn cơ thâm hậu, thật sự không cách nào làm được. Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao cũng không phải là người thường có thể sáng chế.

Mi tâm của đạo nhân càng cau chặt lại, nhìn xuống Thất Linh Thiên Thông Thảo dưới chân hắn. Người khác có lẽ không biết, chỉ nghĩ thanh niên này sở dĩ còn lưu lại thế giới hiện tại là bởi vì hắn không nắm chắc thành công độ kiếp. Nhưng đạo nhân thật sự rõ ràng người trước mắt nếu muốn đi thật sự vô cùng dễ dàng. Thế gian này cũng sẽ không có bao nhiêu người đến ngăn cản hắn, sở dĩ hắn còn ở lại Đông Thắng đại lục cũng bởi vì gốc Thất Linh Thiên Thông Thảo cũng là

một trong những nguyên nhân.

Trong truyền thuyết vật này được tạo dựng từ thời hồng hoang, là tiên thiên linh bảo có thể giúp nhân sâm lĩnh ngộ thiên địa đại đạo.

Sau một khắc suy nghĩ của hắn liền bị cắt đứt, chỉ thấy bên trong thủy kính, Nhạc Vũ đã đánh ra một kiếm cuối cùng, đem một người chém giết tại chỗ, tiếp theo ánh mắt chuyển sang nơi này, ánh mắt sầm tối băng hàn, con mắt mang theo sát cơ, tiện tay đánh ra một đao liền làm thủy kính nổ tung.

Trong lòng đạo nhân trung niên không khỏi kinh hãi, lại khom người nói:

- Tiểu tử cuồng vọng thế này, làm việc không chút kiêng kỵ. Biết rõ Nam Hải là nơi cư ngụ của ngài, vẫn rầm rĩ cuồng ngạo như thế, thật sự vô cùng vô lễ. Chẳng lẽ ngài cũng không quan tâm sao?

Thanh niên họ Lan không trả lời, vẻ mặt vẫn cười cười, tựa hồ không thèm để ý chút nào với một kiếm vừa rồi của Nhạc Vũ. Hắn lại tỉ mỉ chiếu cố những linh dược khác, lạnh nhạt nói:

- Nam Hải rộng lớn như thế, sao ta có thể quản được nhiều như vậy? Cái chết của mấy yêu tu liên quan gì tới ta. Lại nói hắn làm như vậy vốn là cảnh cáo ta không được hành động thiếu suy nghĩ, tự nhiên hắn phải có vài phần nắm chắc chiến ta mà thắng, hắn có bản lĩnh như thế cũng không có gì không chịu được.

Trung niên đạo nhân nghe vậy nhất thời trầm mặc, đang không biết nên nói gì, lại thấy thanh niên tu sĩ xoay người, đồng dạng trong mắt lộ ra sát cơ:

- Thính Vân Tông các ngươi chỉ đơn giản muốn ta ra mặt chống lại Nhạc Vũ mà thôi. Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là Thanh Huyền Tán Nhân? Hoặc là đám ngu xuẩn của Thương Phong sơn, tùy ý bị các ngươi sai khiến? Nếu muốn hợp tác, ta cùng Nhạc Vũ liên thủ, trên cõi đời này có thứ gì chúng ta không chiếm được? Mặc dù muốn diệt Thính Vân Cung các ngươi cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Cần gì phải mạo hiểm đối kháng với hắn? Nể mấy ngàn năm giao tình, hôm nay ta thả cho ngươi trở về, còn muốn nhiều lời, ta một kiếm chém ngươi!

Sắc mặt đạo nhân kia lúc trắng lúc xanh, tiếp theo chợt phẩy tay áo xoay người rời đi.

Trên mặt thanh niên tu sĩ hiện lên vẻ trào phúng, đợi đến khi người kia hóa thành đạo độn quang bay đi, mới khẽ lắc đầu tiếp tục chiếu cố linh dược trước người.

Dần dần hắn nhớ lại hình ảnh vừa rồi Nhạc Vũ bên trong cuồng phong sóng lớn dùng một đao chém giết đầu long kình, thân ảnh mạnh mẽ bá đạo không ai bì nổi.

- Nhạc Vũ sao? Thú vị! Không ngờ sau năm ngàn năm, lại còn xuất hiện một nhân vật như vậy! Năm đó Mặc Quan Lan pháp lực thông thiên, cho nên thiên hạ tu sĩ bốn châu hợp lực bức bách hắn phi thăng, lần này sẽ là như thế nào?

Trong mắt hắn hiện lên vẻ dữ tợn, dần dần bên trong hồ lô tràn ra hơn mười giọt Ất Mộc Linh Dịch nhưng hắn vẫn chưa hay biết.

Đợi đến khi hắn tỉnh hồn lại, nhất thời liền cười khổ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 738: Thiên Thanh huyền đằng

Dùng Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận lần lượt trảm sát mấy đạo độn quang, Nhạc Vũ mới thoáng cảm thấy hơi giải được uất ức phiền muộn trong lồng ngực.

Nhìn về phía nam vẻ ý vị thâm trường, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu rồi trực tiếp phá vỡ không gian tiến về hoàng hôn giới.

Chuyên bên Đông Thắng đại lục đã được hắn xử lý thỏa đáng. Trong vài thập niên nữa đoán chừng sẽ không có hung hiểm quá lớn, là khoảng thời gian để cho Quảng Lăng tông tích lũy thực lực. Số linh đan bản thân luyện ra đủ để bồi dưỡng mấy chục Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí mấy vị Đại Thừa tu sĩ. Hắn có ở lại hay không cũng không quan trọng.

Ngược lại tình hình bên hoàng hôn giới lại càng thêm hung hiểm.

Sau khi đi vào Thiên Trụ Phong thì đầu tiên hắn gặp chính là Côn Bằng.

Trong thời gian mấy tháng này, nó ngoại trừ chăm sóc mấy người Nhạc Trương thị vẫn còn bớt thời gian tìm kiếm linh trân cho nó.

Năng lực cảm giác khôi lỗi không quá cao, lại không có cách rời xa Thiên Trụ sơn nên Nhạc Vũ cũng không hi vọng gì. Quả nhiên vật tìm được chỉ có hơn trăm viên linh thạch siêu phẩm, thêm vào một hai gốc linh dược từ tam đến nhị phẩm, cũng coi là có còn hơn không.

Nhạc Vũ để ý hơn đến tình hình của Côn Bằng, chỉ thấy lúc nó ngự không phi hành thì khống chế pháp lực rất ung dung, thần hồn cũng coi như thanh tịnh, hiển nhiên là đã dần dần thích ứng thân thể này. Có thể thủ đắc một số linh trận này cũng không thuận buồm xuôi gió, chắc chắn trải qua rất nhiều gian khổ.

Nhạc Vũ không khỏi vui mừng. Vốn hắn rất kỳ vọng vào khôi lỗi mình tự tay

chế tạo. Côn Bằng càng sớm nắm giữ thực lực thì không gian phát triển ngày sau càng lớn.

Đến sau là Sơ Tam Đằng Huyền. Lần này Nhạc Vũ khẽ ngẩn ra vì biến hóa bộ dạng của Đằng Huyền. Nó có vẻ ngoài của một thiếu nữ mười tám tuổi, tựa hồ lấy Liễu Nguyệt Như làm tiêu bản nhưng xinh đẹp còn vượt qua cả Hư Nhược Nguyệt. Thêm vào khí chất đặc biệt, toàn thân hỏa hồng, tư thế hiên ngang. Giữa lông mày ẩn thấu vẻ lãnh lệ, chỉ nhìn qua đã biết tính cách kiên cường.

Sơ Tam lại chỉ có vẻ ngoài mười một mười hai tuổi, kết hợp hình dạng của Liễu Nguyệt Như cùng Chiến Tuyết, phấn điêu ngọc trác, cũng đồng dạng xinh đẹp vô song. Chỉ là niên kỷ còn trẻ nên nhìn cực kỳ đáng yêu.

Hai người đi đến trước người Nhạc Vũ, tươi cười thi lễ:

- Đại lão gia vạn an!

Nhạc Vũ có chút thất thần, sau đó tỉnh hồn liền bảo hai người đứng sang một bên, dư quang vẫn thấy Tinh Nguyệt nhìn qua Sơ Tam Đằng Huyền không giấu được vẻ hâm mộ.

Hắn hơi nhếch môi rồi ném qua một viên đan dược. Tinh Nguyệt đầu tiên kinh ngạc rồi lập tức bỏ viên Hóa Hình Đan vào trong không gian tu di, thần sắc lộ vẻ vui mừng.

Đồ vật mà Sơ Tam cùng Đằng Huyền mang về so với Côn Bằng nhiều hơn, ngay cả tiên thạch cũng tìm được bảy viên.

Bất quá quý trọng nhất cũng chỉ là bảy viên tiên thạch mà thôi, những thứ còn lại tuy nhiều hơn nhưng chất lượng lại kém so với Côn Bằng.

Nhạc Vũ bất giác ngưng mày, không biết tình hình mật cảnh Vân Thiên Cung đến cùng sẽ như thế nào.

Bất quá nếu đã có tu sĩ của Thiên Huyền giới đến đây giao dịch thì chắc là không ít thứ tốt.

Bản thân coi như giàu có trong giới Đại Thừa tu sĩ nhưng những thứ tốt trong tay có thể trao đổi lại quá ít.

Việc này cũng không trách được ba người Côn Bằng. Cả ba vừa mới đến đây, yêu thú thế giới này lại quá nhiều, rất nhiều chỗ không thể xâm nhập.

Đang lúc hắn đang mặt ủ mày chau thì Chiến Tuyết xuất hiện với vẻ chật vật hiếm thấy.

Thương thế bên ngoài này vốn chỉ cần dùng thần lực quét qua một lượt là có thể chữa trị nên nàng cũng không chú ý.

Nhạc Vũ dẫn xuất huyền thiên tịnh thủy vào mắt nhìn qua một lượt rồi lộ vẻ tức giận:

- Ta bảo ngươi tìm đồ, không bảo ngươi đi liều mạng!

Hắn có thấy tích lũy thần lực trong người Chiến Tuyết gần như không còn, thương thế trong người càng thêm trầm trọng, chỉ là cưỡng ép chế áp.

Chiến Tuyết nghe vậy trên mặt lại lộ ra mấy tia ấm áp, khẽ đáp một tiếng rồi lấy ra ba hộp ngọc đưa ra trước mặt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng hiếu kỳ xem vật có thể khiến cho Chiến Tuyết chịu thiếu chút nữa vẫn lạc rốt cuộc là gì?

Vừa mở chiếc hộp ngọc đầu tiên ra thì thấy bên trong là một khối bảo ngọc hồng sắc, quang trạch nội liễm ôn nhuận khiến người ta ngừng thở.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền phát giác Sơ Tam Đằng Huyền, thậm chí còn cả Tinh Nguyệt đều mở to mắt, hô hấp trở nên dồn dập.

Sơ Tam tích lũy kém cỏi nhất, yêu lực không khống chế được tràn ra bên ngoài cơ thể, dẫn phát từng đợt tiếng nổ.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, nhớ tới một vật ngay cả vào thời Hồng Hoang cũng cực kỳ nổi danh tên là Huyết hồn càn thiên ngọc.

Vật ấy đối với tu sĩ cũng không có quá nhiều tác dụng nhưng nếu như Yêu tộc có được thì lại coi như chí bảo hộ thân.

Nếu đeo theo bên người lâu dài thì có thể tăng lên rất nhiều độ tinh khiết của huyết mạch.

Sơ Tam Đằng Huyền hiện giờ nếu như mượn được vật này để tăng lên độ thuần khiết của huyết mạch dĩ nhiên là cực kỳ quý giá.

Đối với tinh nguyệt thì cũng là chí bảo khó được, thậm chí có thể nói là khao khát. Dù sao bản thân nó cũng là sự kết hợp của hai huyết mạch thần thú, ít nhiều có chỗ thiếu hụt, Huyết hồn càn thiên ngọc có thể đem huyết mạch nó tăng tiến thêm một bước, trấn áp dị biến trong cơ thể, đúng là vật trong mơ cũng cầu.

Nhạc Vũ chau mày rồi thu vật ấy vào tiểu Càn Khôn hồ lô. Hắn thấy trong mắt hai người một thú đều lo được lo mất thì bất giác cười lên:

- Thứ này cứ để ta giữ, qua chút thời gian sẽ đưa cho các ngươi tự luyện chế một kiện pháp khí

Khối huyết hồn càn thiên ngọc này có thể phân ra tới năm phần. Mỗi phần đều giá trị tới mấy ngàn viên tiên thạch.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không muốn bán đi. Vật báu vô giá như vậy bán đi thật sự thiệt thời, lại càng không muốn để nó lưu lạc vào tay Yêu tộc.

Sơ Tam Đằng Huyền lúc này mới vui vẻ trở lại. Tâm tính Sơ Tam còn như tiểu hài tử, cơ hồ nhảy cẫng lên. Thần sắc Tinh Nguyệt lại lộ vẻ phức tạp, vừa có vẻ vui sướng vừa có phần bất đắc dĩ.

Nhạc Vũ cũng không để ý đến bọn họ mà tiếp tục mở ra chiếc hộp thứ hai. Chỉ thấy bên trong là một đóa hoa sen màu tím, thêm vào tám lá sen và ba gương sen.

- Bát phẩm tử tâm liên?

Nhạc Vũ nhìn Chiến Tuyết, không ngờ nàng lại tìm được vật này, chắc hẳn cũng ở vùng đất oán sát.

Hắn cũng hơi vui mừng. Giá trị vật này tuy không bằng như Huyết hồn càn thiên ngọc, bản thân Chiến Tuyết hiện giờ chân khí Huyền sát Chiến Ma cũng không cần dùng đến.

Tuy nhiên đối với những người muốn luyện chế sát thi thì lại là chí bảo, tương đương với ba viên Tố hình đan.

Sau khi mở hai hộp đầu, hắn bất giác có chút chờ mong với chiếc hộp cuối, đến khi mở ra thì quả nhiên trong lòng khẽ rúng động.

Vật trong chiếc hộp ngọc nhìn rất thuần phác, dài chừng bảy trượng, dưới thân có một bộ rễ đầy đủ được bọc trong lụa trắng, ẩn thấu quang trạch.

Nhìn vào bên ngoài thì gần như không thấy nó phát ra linh lực. Bất quá khi hắn dùng linh thức tiến vào thì thấy bên trong là vô số linh lực Ngũ Hành lưu động mãnh liệt như biển, cơ hồ bao phủ cả hồn thức.

- Là Thiên Thanh Huyền đằng, chỉ cần qua một vạn bảy ngàn năm nữa là kết quả.

Nhạc Vũ yên lặng đóng chiếc hộp ngọc này lại rồi nhìn thật lâu.

Thiên Thanh huyền đằng có cùng cấp bậc với Thất Diệp tịnh đề liên. Đợi đến khi chúng hoàn toàn trưởng thành thì có thể xem như một linh bảo Tiên Thiên, phối hợp với Thanh Đế Trường Sinh Quyết càng như hổ thêm cánh, quả nhiên là kỳ trân tuyệt thế.

Vật này qua chín vạn chín ngàn năm là có thể kết quả. Hiện giờ tuy còn kém một vạn bảy ngàn năm nhưng nếu trong hoàn cảnh có linh lực khổng lồ như mật cảnh Quy Khư cung để thúc đẩy thì hoàn toàn có thể rút xuống chỉ còn trong vòng ngàn năm.

Vật này so ra ngoại trừ Thất diệp tịnh đế liên cùng huyết hồn càn thiên ngọc mà hắn đang có trong tay còn thì cho dù hợp cả lại cũng khó bằng được.

Đem thứ này bán đi thật đúng là không nỡ.

- Không ngờ trong thế giới này còn có kỳ trân Tiên Thiên như vậy.

Nhạc Vũ ngầm cười khổ, cũng không biết Chiến Tuyết rốt cuộc tìm được từ đâu lại khiến hắn không biết dùng hay bỏ.

Chỉ do dự chốc lát, Nhạc Vũ khẽ cắn răng thu vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ, bất quá lại để cùng chỗ với số Tố Hình đan muốn bán.

Vật này rốt cuộc phải ngàn năm sau mới có thể sử dụng. Nhưng hiện giờ hắn lại chỉ có thể chú ý trước mắt.

Nếu đã không thể giữ được hoàng hôn giới thì sau này còn có tác dụng gì?

Nhạc Vũ đứng dậy muốn rời đi. Bất quá hắn vừa thôi động pháp lực trong cơ thể thì trong lòng khẽ động, quay sang nói với Chiến Tuyết:

- Thời gian mấy tháng này ngươi cũng không cần đi tìm đồ, cứ dưỡng thương rồi nói sau. Có được ba thứ này tuy ta rất vui nhưng tính mạng ngươi quan trọng hơn!

Vừa thấy Chiến Tuyết ngẩng đầu hơi ngẩn ra, Nhạc Vũ nhíu mày rồi trực tiếp phá vỡ hàng rào không gian.

Sau đó hắn lấy ra lệnh bài có khắc chữ Vân Thiên cung mà Luyện Huyền tán nhân đưa cho, dùng hồn lực thoáng tìm tòi thì cảm giác được chỗ sâu bên trong.

Nhạc Vũ hơi trầm xuống, chỉ cảm thấy đoạn đường này vô cùng hung hiểm mà Đông Thắng đại lục hay hoàng hôn giới tuyệt không thể so sánh.

- Không trách Luyện Huyền tán nhân nói phải tu hành đầy đủ mới có thể tiến vào. Nếu như Đại Thừa tu sĩ bình thường cho dù có được lệnh bài vẫn khó có thể đến đây, chỉ sợ nửa đường vẫn lạc.

Nếu đổi lại mấy tháng trước kia, Nhạc Vũ còn hơi có chút cố kỵ. Chẳng qua hiện nay đã luyện thành thân ngoại hóa thân, pháp lực tăng lên hai thành nên tất nhiên không sợ.

Tế lên Thập Phương Môn, Nhạc Vũ lại đem Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn bố trí sau gáy rồi xuyên thẳng qua thời không loạn lưu tiến vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 739: Vân Thiên mật cảnh

Có Thập Phương Môn bảo vệ quanh thân, thêm vào Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn trấn áp, Nhạc Vũ một đường thuận lợi đến được mật cảnh Vân Thiên Cung.

Bất quá khi hắn vừa mới hạ xuống bên ngoài Vân Thiên Cung thì cảm giác được hơn mười đạo thần niệm cường đại áp thẳng đến, trong đó mơ hồ lộ ra mấy phần sát cơ.

- Thiên Tiên tu sĩ?

Nhạc Vũ hơi trầm xuống, cảm giác cực kỳ khiếp sợ. Mật cảnh Vân Thiên Cung quả thật phô trương, chỉ tu sĩ hộ viện trông nhà cũng là Thiên Tiên.

Hơn nữa nhìn vào hồn lực như vậy chỉ sợ chiến lực thực tế cũng vượt xa những tu sĩ cảnh giới Thiên Huyền.

Nhạc Vũ tuy có thể ứng phó một hai người nhưng nếu hai ba người hợp lực thì hắn chắc chắn phải chết.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền đem chiếc lệnh bài kia ra, quả nhiên sau đó mười đạo thần niệm kia đều lui trở về.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ cũng không vội vàng tiến vào. Lần trước hắn tiến vào nội cung Quy Khư, đánh chết mấy linh tiên tu sĩ, dù chưa được quá nhiều chỗ tốt nhưng lại được mấy viên châu của con trai dưới đáy biển chế thành ẩn linh châu.

Nhạc Vũ sau khi luyện kiếm cho Đoan Mộc Hàn lại thuận tay luyện chế cải biến một phen nên lúc này sử ra pháp thuật dị cốt huyễn hình. Sau một lúc thì dung mạo hắn chuyển thành một tu sĩ cao gầy có gương mặt khô vàng rồi đi tiếp vào trong Vân Thiên Cung.

Vừa mới đi vào, Nhạc Vũ đã hít một hơi khí lạnh. Diện tích của Vân Thiên Cung

lớn hơn đến mấy chục lần so với Quy Khư cung. Nhìn vào chỉ thấy là một thành thị có phạm vi hơn mười vạn dặm trôi nổi trên không trung.

Vô số tu sĩ tụ hội bên trong, chính xác là tu sĩ như mây, tiên nhân như mưa. Ngay như bên cạnh Nhạc Vũ hiện giờ đã có hơn mười linh tiên tiến ra từ thông đạo.

Nhạc Vũ nhìn sang hai bên thì thấy một kì bài bằng ngọc cắm thẳng.

Bên trên đó có viết mấy dòng màu đỏ, tràn ngập sát khí.

- Đoạt đồ vật của người, giết! Hại tính mạng, giết! Giả danh lừa bịp người, giết!

Mấy chữ giết liên tiếp đánh thẳng vào sâu trong thần hồn, còn thêm cả một loại ý cảnh vô cùng thâm ảo.

Nhạc Vũ bất giác nhìn kỹ thì sắc mặt tái nhợt, thân hình khẽ dao động liền thu ánh mắt trở về.

Đợi đến lúc hắn bình phục nội tức thì thấy những tu sĩ bên cạnh đều lộ vẻ chê cười lẫn kinh ngạc.

Nhạc Vũ khẽ cười khổ, biết được những người này chê cười là vì sự lỗ mãng của hắn. Chữ do Thái Thanh Huyền Tiên viết đâu phải để tùy ý nhìn vào.

Kinh ngạc phần nhiều là do đạo tâm kiên cố của hắn. Có thể thoát ra từ trong sát ý, nếu không có chút bản sự thì quyết không thể làm được.

Nếu không phải là hắn dung hợp một điểm hồn niệm của Quảng Lăng tán nhân, lại tu thành Nghịch Thiên Đao ý thì quả thật không cách nào đào thoát, chắc chắn sẽ hao tổn thần hồn, bản thân bị thương nặng.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ có chút bội phục. Không phải vì thần thông vô thượng triển hiện trên mấy chữ này mà vì khí phách chủ nhân ở đây thật sự làm được điều ghi trên đó. Tại Thính Vân Thiên Cung này quả thật đáng được xưng là an toàn.

Đoán chừng đây cũng một trong những nguyên nhân khiến nó trở nên thịnh vượng như thế.

Nhạc Vũ không muốn để cho người khác chú ý thêm, chỉ điều tức chốc lát rồi nhanh chóng rời đi tiến vào trong thành.

Hắn vừa đến đây, cũng chưa quen thuộc cuộc sống nên cũng không lập tức nghĩ cách đi trao đổi đồ vật mà lang thang khắp thành nghe ngóng tin tức.

Đi dạo ở đây mấy ngày, Nhạc Vũ phát hiện trong thành chủ yếu vẫn là tu sĩ Đại Thừa trở xuống. Trong mấy ngàn vạn dân cư tuyệt đại đa số đều là tu sĩ cấp thấp.

Hoặc là các thế lực khắp nơi sai người đến đây ở lại hoặc là tu sĩ định cư coi trọng linh lực tràn đầy của mật cảnh, hay là người được tiếp dẫn làm đệ tử ngoại vi.

Bất quá càng nhiều hơn nữa là tu sĩ mưu cầu tiên duyên trúc cơ, chiếm cứ bảy tám phần nhân khẩu nơi đây.

Trong đó ngược lại thật sự có không ít tu sĩ có căn cơ tuyệt hảo, hơn nữa việc chọn lựa ở đây cũng không chỉ một mình Vân Thiên Cung.

Mật cảnh Vân Thiên Cung lớn hơn Quy Khư cung vô số lần, kết nối mấy vạn thế giới nên thỉnh thoảng lại có người có tiên duyên tiến vào.

Những người này phần lớn đều có tư chất tu hành không tệ, mặc dù không thể làm gia nhập làm môn hạ nhưng sinh sống trong Vân Thiên Cung cũng tạo thành nhân khẩu khổng lồ. Hầu hết trong đó lại cũng có tư chất không tệ, tạo thành mấy trăm gia tộc tu chân.

Về phần những linh tiên Thiên Tiên, mặc dù trên đường cũng thường xuyên nhìn thấy, bất quá tổng số lại cũng chỉ có mấy vạn mà thôi. Thêm vào Tán Tiên cũng có hơn mười vạn, cuối cùng cũng khiến hắn an tâm không ít.

Hắn cũng có duyên bái kiến một hai vị Ngọc tiên cùng Thái Ất Chân Tiên, tất cả đều có uy thế huy hoàng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Nhạc Vũ cũng không để ý, tiên nhân nơi đây càng nhiều thì Thiên Thanh huyền đằng càng có thể bán được với giá tốt.

Trong những ngày này hắn cũng nghe ngóng thêm giá cả đại khái của những loại

linh trân, còn có rất nhiều thương gia danh tiếng.

Mười ngày sau bắt đầu tiến hành tuyển chọn tại một động phủ tạm thời bên ngoài đại thành

, đây là chỗ linh lực dày đặc nhất bên ngoài cung. Quy củ cũng cực nghiêm vì do người của Vân Thiên Cung tự mình kinh doanh nên danh dự cũng coi như không tệ.

Bất quá nơi này mặc dù tốt, giá cả cũng cực kỳ đắt đỏ, mỗi ngày một người tiêu hao tới 30 viên tiên thạch.

Tuy tiên thạch chỉ là loại phổ thông nhưng cũng khiến Nhạc Vũ đau lòng một phen. Mấy ngày này hắn cũng thuận tiện đem bán hơn mười viên Tố Hình Đan và Bát Diệp Tử Tâm Liên, hoàn toàn đều là thứ khan hiếm nhất.

Vật đầu tiên có thể giúp cải tạo hình thể, vật thứ hai có thể luyện chế sát thi. Tổng cộng bán đi được chừng bốn ngàn tiên thạch, có thể ở lại đây chừng hơn trăm ngày.

Nhạc Vũ đặc biệt thuê một nhà đơn để có thể ngăn cách linh thực thăm dò của mọi người. Hơn nữa có thông đạo không gian có thể tùy ý ra vào mật cảnh Vân Thiên Cung, đoạn tuyệt khả năng bị người theo dõi.

Ngoài ra động phủ này còn được Vân Thiên Cung che chở, theo truyền thuyết từ khi mở mật cảnh thì chưa có ai ở đây bị thương. Đối với thân phận tướng mạo lai lịch người thuê động phủ cũng không hỏi, chỉ cần giao nộp tiên thạch là có thể có lệnh bài xuất nhập.

Hắn dùng tướng mạo cải trang đi gặp đệ tử chấp sự phụ trách thuê phòng cũng không bị kiểm tra, cứ thế đem cho lệnh bài.

Bất quá sau khi thuê xong thì chuyện đầu tiên mà Nhạc Vũ làm là tìm kiếm bốn phía trong mật cảnh Vân Thiên Cung rồi dùng 3000 viên tiên thạch, tăng thêm bốn thanh tiên binh mua một thiên huyễn linh châu lục phẩm.

Sau khi có được vật này, Nhạc Vũ mới xem như chính thức an tâm. Có thiên huyễn linh châu che lấp, những Thái Ất Chân Tiên cùng Thái Thanh Huyền Tiên thì không nói nhưng bên dưới đó không thể xem thấu thân phận của hắn.

Huyền thiên tịnh thủy có thể khám phá ảo thuật thiên hạ, đồng thời cũng có thể ngăn cản người khác thăm dò, kết hợp với thiên huyễn linh châu coi như vạn toàn.

Nghĩ đến Thiên Thanh huyền đằng trong tay, Nhạc Vũ không khỏi ngầm cười khổ.

Nếu không phải Chiến Tuyết thay hắn tìm thấy Tiên Thiên linh trân này, giá trị quả thật khiến người ta sợ hãi thì hắn cũng không cần quá mức cẩn thận đến thế.

Tiếp đó hắn ở lại trong động phủ chừng mười mấy ngày, thay đổi hình dạng thành một thiếu niên hơi mập rồi mới bước ra đường.

Mấy ngàn tu sĩ tạm cư ở đây cũng không ai chú ý đến biến hóa của hắn. Nhạc Vũ cứ thế một mạch đi trên đường, sau không bao lâu thì đến một lầu các cực lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy ba chữ triện Linh diệu các.

Mấy chữ này cũng đồng dạng như mấy chữ huyết sắc trước tiên cung, ẩn chứa vô số huyền cơ, thậm chí còn vượt qua cả thứ trước.

Trong Vân Thiên Cung có tới mười đại thương gia. Lẽ ra là ở trong lầu đấu giá do Vân Thiên Cung tổ chức là an toàn nhất nhưng Nhạc Vũ sau khi nghe ngóng tứ phương thì vẫn lựa chọn Linh Diệu các.

Danh tiếng Linh Diệu các vượt qua mười vạn thế giới, cho dù trong bản giới Hồng Hoang cũng là bất phàm. Thái Thanh Huyền Tiên có hơn mười bốn vị, thậm chí một vị Đại La Kim Tiên cũng có chút liên quan, thế lực quả thật khổng lồ.

Qua hơn mấy vạn năm tồn tại của nó vẫn chưa nghe nói thấy có gì bất tín, Nhạc Vũ tìm người nghe ngóng mấy ngày nay thì biết ba chữ Linh Diệu các quả thực là kim tự. Tuy là kinh doanh trong mật cảnh Vân Thiên Cung nhưng còn kiếm tiền nhiều hơn.

Điều khiến Nhạc Vũ coi trọng nhất chính là bảo đảm của Linh Diệu các. Phàm là

người mua bán linh vật vượt trên trăm vạn tiên thạch ở đây nếu trong vòng mười năm gặp bất trắc thì Linh Diệu các nhất định truy tìm hung thủ.

Bất quá trong thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có thực lực cường hoành như Linh Diệu các mới có thể nói ra lời này.

Nơi này người đến người đi, có vô số tu sĩ. Nhạc Vũ bước vào trong cửa thì thấy bố cục không quá khác biệt với những bảo lâu của Đông Thắng đại lục. Chỉ là khí tượng bất đồng, đồ vật bố trí tùy ý ở cửa không có vật nào thấp hơn tiên phẩm.

Nhạc Vũ nhìn bốn phía một lát rồi chọn một gian để tiến vào. Chỉ thấy trong đó có một vị tu sĩ chừng 30 tuổi đang ngồi sau bàn. Hắn mặc đạo bào vân văn, đội kim quan, nghi biểu bất phàm, khí độ bình thản.

Trông thấy Nhạc Vũ tiến đến, đạo sĩ kia chỉ khẽ nhìn lên rồi nói:

- Nơi này chỉ tiếp những vụ làm ăn trên mười vạn tiên thạch, nếu khách nhân muốn mua bán có thể tìm quản sự bên ngoài.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không thấy ngoài ý muốn. Hắn tuy có thiên huyễn linh châu che lấp thân phận tướng mạo nhưng tu vi chưa đến tiên cảnh thì vẫn không thể giấu được tu sĩ Thiên Tiên.

Hắn đi thẳng tới trước bàn ngồi xuống, lại lấy ra chiếc hộp ngọc từ tiểu Càn Khôn hồ lô rồi cười nói: - Thiên Thanh huyền đăng! Không biết chuyện làm ăn này có thể làm được?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 740: Nguyên thần tinh hạch

- Thiên Thanh Huyền Đằng? Lại có thể là vật này!

Tu sĩ trung niên ngẩn ra, cũng không phải vì Tiên Thiên linh bảo trước mắt. Vật này tuy hiếm thấy trong mật cảnh Vân Thiên Cung nhưng với gia sản của Linh Diệu Các thì vật ngang giá như vậy qua mấy ngàn năm cũng đã thấy qua mấy thứ. Thậm chí cũng không thiếu những Tiên Thiên linh bảo có thể chính thức sử dụng.

Điều khiến hắn chính thức kinh ngạc là người có thể cầm vật này đem đến. Lẽ ra trọng bảo như thế vốn không nên xuất hiện trong tay tu sĩ Đại Thừa như Nhạc Vũ mới đúng.

Liếc nhìn lại Nhạc Vũ một lần nữa, tiếp đó tu sĩ trung niên không chút do dự đánh ra liên tiếp ấn quyết, dẫn động một lớp linh quang chớp lên bên trên linh đằng.

Sau một lát, sắc mặt hắn lại biến đổi, kinh ngạc nói:

- Linh dược này đã có bảy vạn bảy ngàn năm tuổi.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ tán thành. Đo lường của người này không sai lắm với kết quả phân tích của hắn, thậm chí còn thêm ra mấy trăm năm.

Loại Tiên Thiên linh vật này vốn rất khó phán đoán, chỉ có trường kỳ quan sát mới có thể xác định chuẩn xác. Người trước mặt chỉ với chút đạo pháp nho nhỏ đã có thể nói ra số năm chính xác quả thật có chút bất phàm.

Tu sĩ trung niên thở sâu một hơi bình phục tâm tình rồi ngưng trọng:

- Đã có vật này thì dĩ nhiên Linh Diệu các chúng ta sẽ coi đạo hữu đem là khách quý! Chỉ là không biết các hạ định bán vật này với giá bao nhiêu?.

Nhạc Vũ nghe vậy không đáp mà hỏi lại:

- Ta nghe nói ước chừng một ngàn năm trước Linh Diệu Các đã từng đấu giá được một cây Thiên Thanh Huyền Đằng, chỉ có sau một vạn năm lại bán đi được sáu trăm bảy mươi vạn tiên thạch, không biết có việc này?

Tu sĩ trung niên đầu tiên nhíu mày rồi khẽ gật đầu không chút do dự:

- Thật có việc này.

Trong lòng của hắn lại càng cẩn thận, biết người trước mặt đã có chuẩn bị khi đến đây, không thể dễ dàng lừa gạt.

Nhạc Vũ cũng cười khẽ:

- Không biết gốc Thiên Thanh Huyền bảy vạn bảy ngàn năm của ta có thể bán với giá bao nhiêu?

Thấy Nhạc Vũ hỏi ngược lại một lần nữa, tu sĩ trung niên kia cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lần này hắn hơi do dự một chút mới thử thăm dò nói:

- Vật này quả thực là kỳ trân! Không chỉ là vật cần thiết cho ngọc tiên mà ngay cả Thái Ất Chân Tiên thậm chí Thái Thanh Huyền Tiên tu tập công pháp Mộc hệ cũng cầu được. Nếu chuẩn bị chu toàn thì có thể bán ra với giá 400 vạn đến ngàn vạn tiên thạch. Nếu là đạo hữu chịu đặt ở Linh Diệu Các đấu giá, ta có thể làm chủ bớt đi ba phần giá thuê.

Nhạc Vũ cười thầm, biết đối phương nói chuẩn bị chính là tạo thế. Với nhân lực của Linh Diệu Các đủ để mời đến không ít nhân vật có nhu cầu.

Quả thực cũng chỉ để ở trong mật cảnh Vân Thiên Cung thì vật này mới có thể bán ra với giá tốt nhất.

Bất quá đối với Linh Diệu Các mà nói, thực sự cũng không phải không có chỗ tốt. Dùng vật này làm bảo vật chủ chốt đủ để tổ chức một lần giao dịch thịnh hội, kích thích đấu giá bảo vật khác. Giảm đi ba thành tiền thuê là lo lắng hắn sẽ tìm

đến chỗ khác.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Việc đấu giá này tuy tốt nhưng lại không phải là mong muốn của ta! Ngược lại ta muốn kết một thiện duyên với quý các, bán vật này với giá 600 vạn tiên thạch cho quý lâu, những việc khác ta không quan tâm, không biết quý lâu định như thế nào?.

Ánh mắt tu sĩ trung niên kia lập tức lóe lên, sau một thoáng lại hiện ra vẻ chần chừ không quyết. 600 vạn tiên thạch có thể nói là tiện nghi, bất quá sau khi mua xong thì còn phải bỏ công chăm sóc.

Điểm này cũng không có gì, chỉ cần có thời gian thì có thể nắm chắc bán được với giá cao.

Ngược lại cái gọi là thiện duyên mà thanh niên trước mặt này nói lại chưa đủ. Linh Diệu Các cũng không thể vì mấy trăm vạn tiên thạch để kết nhân quả với một ai. Từ trước tới nay, tôn chỉ Linh Diệu Các vẫn là xuất nhiều tiền một chút để tận lực tránh đi phiền toái.

Nhạc Vũ phảng phất nhìn thấu tâm tư của hắn, cười nói:

- Kỳ thật bản thân cũng không có cầu mong gì với quý các, chỉ là 600 vạn tiên thạch, bất quá chỉ là trong nháy mắt. Gần đây chuẩn bị mua của quý các vài món đồ nên sợ người khác chú ý. Thầm nghĩ đây cũng là một cách để cầu tính mạng an toàn.

Tu sĩ trung niên tu sĩ nghe vậy lập tức trong mắt lộ ra ý cười, hiểu được tâm tư của Nhạc Vũ nên nói vẻ tán thưởng:

- Chuyện này là đương nhiên! Nếu như chuyện làm ăn này có thể thành thì Linh Diệu Các sẽ có nghĩa vụ bảo vệ tính mạng cho đạo hữu. Bất quá 600 vạn tiên thạch thì cho dù là Linh Diệu Các cũng nhất thời lo không đủ. Hiện giờ chỉ có thể lấy ra số lượng trăm vạn, số khác tạm thời bảo tồn trong các đợi ngày sau có thể tùy thời lấy ra như thế nào?.

Hắn vừa nói vừa lấy ra một miếng tử kim ngọc bội đặt bên cạnh Nhạc Vũ. Nhạc Vũ cũng đồng dạng lộ vẻ vui mừng gật đầu đồng ý.

Hắn nói với đối phương nhiều như vậy, lại chủ động nhường đi 400 vạn tiên thạch chính là chờ vật này.

Một miếng thất huyền thanh linh ngọc của Linh Diệu Các đại biểu cho tư cách khách quý của Linh Diệu Các. Ngày sau vô luận ở nơi nào, chỉ cần giao dịch trong phân lâu của Linh Diệu Các đều có thể được hưởng nửa thành ưu đãi.

Ngoài ra vật này còn có công dụng như ngân phiếu ở thế gian. Chỉ cần có tiên thạch tồn tại trong Linh Diệu các trong mười vạn thế giới Hồng Hoang thì đều có thể lấy ra.

Bất quá điều khiến Nhạc Vũ nhìn trúng nhất vẫn là một số chỗ tốt khác.

Ví dụ như ở trong Linh Diệu các đều tùy thời có thể dùng vật này ra giá cao để thuê hai vị Thiên Tiên tu sĩ hộ thân. Vô luận chọc tới cường địch thế nào, chỉ cần cừu gia không cao hơn tu vi ngọc tiên đỉnh phong thì đều có thể trốn vào Linh Diệu các tìm che chở.

Thậm chí nếu như ra giá thì Linh Diệu Các cũng có thể nhúng tay hóa giải ân oán.

Ngoài ra việc giữ an toàn và bí mật thân phận đối với khách quý của Linh Diệu Các rất cao, không thể so sánh như với khách hàng bình thường. Có thân phận khách quý mới có thể chính thức xem như bảo chứng an toàn.

Cấp bậc của Thanh Huyền Thanh linh ngọc trước mặt hắn chỉ là màu đỏ, cần thêm giao dịch 5000 vạn tiên thạch mới có được tư cách khách quý nhị đẳng.

Loại cao nhất trong truyền thuyết có thể nhờ vào tín vật thuê được bốn Thái Ất Chân Tiên. Cho dù là chọc phải nhân vật nhất lưu trong Đại La Kim Tiên cũng có thể nhờ che chở. Bất quá nếu muốn muốn tới tay thì phải có hạn nghạch 10 tỷ tiên thạch, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Về phần chuyện người này nói Linh Diệu Các chỉ có trăm vạn tiên thạch tồn kho cũng không phải là giả. Tiên thạch cực kỳ hiếm thấy, số lượng như vậy đã tương đương tài sản một vị ngọc tiên.

Linh Diệu Các tuy lớn nhưng tạm thời cũn không thể lấy ra nhiều linh thạch như

vậy cho hắn.

Thương nghị coi như thỏa đáng nên song phương cũng không nói gì thêm, dùng Hồn thạch lưu thần chiếu ảnh sau nửa khắc đã quyết định việc này.

Sau khi Nhạc Vũ ly khai khỏi phòng thì trong tay ngoại trừ miếng Thất Huyền Thanh linh ngọc thì còn có một miếng Hồn Ngọc.

Vật này nghe nói có thể trợ giúp cho người tu hành, khiến tâm thần thanh minh không bị mê hoặc bởi thiên ma, đối với tu sĩ dưới linh tiên cũng là bảo vật khó được.

Nhạc Vũ không để ý, cũng không đeo bên người. Bất quá hắn vẫn rất coi trọng, dùng mấy chục linh phù bảo vệ rồi mới đem để vào trong Tu Di Giới.

Lần này hắn chỉ cần hơn vạn tiên thạch tùy thân, còn lại tất cả đều để lại trong Linh Diệu các. Tín vật duy nhất sau này dĩ nhiên phải chú ý cẩn thận.

Nhớ tới việc này, Nhạc Vũ bất giác cười khẽ. Nhường cho đối phương 400 vạn tiên thạch đương nhiên không chỉ là một miếng thất Huyền Thanh linh ngọc nhưng hắn lại không có thời gian chờ đợi.

Thế giới này thực sự quá rộng lớn, mấy chục vạn mảnh vỡ Hồng Hoang, cho dù là với năng lực của Linh Diệu Các cũng cần đến hai năm mới có thể đem tin tức Thiên Thanh Huyền đằng hôm nay báo ra ngoài.

Điều hắn thiếu nhất hiện giờ chính là thời gian.

Ngay sau đó, lực chú ý của Nhạc Vũ lại chuyển qua miếng Hồn Ngọc.

Đây cũng là một trong những phúc lợi của khách quý, bên trong có ghi chép tư liệu về những linh trân kỳ bảo mà Linh Diệu Các muốn bán đi trong tháng lẫn những bảo vật mà người khác ký gửi.

Sau một lát, Nhạc Vũ nhìn kỹ vào một tin tức trong đó.

- Một lục phẩm nguyên thần tinh hạch, dùng thế giới có phạm vi 300 vạn ngưng luyện, giá quy định một trăm vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ hơi thất thần. Nguyên lai cái gọi là nguyên thần tinh hạch, kỳ thật là mảnh vỡ Hồng Hoang.

Về sau còn có thuyết nói rằng đây là thứ mà Thái Ất Chân Tiên có thể dùng để khai mở thế giới,

Nếu có thể lấy nó để luyện chế tiên binh pháp bảo thì sẽ có uy lực vô cùng.

Ngoài ra cũng có thể lấy để dung nhập vào trong mảnh vỡ Hồng Hoang khác, mở rộng thế giới. Nguồn: http://EbookFull.Net

Tác dụng cuối cùng là dùng bí pháp hoàn nguyên thành khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên chế luyện Thiên Tiên Linh Bảo

Giá khởi điểm một trăm vạn tiên thạch cũng không phải là quá nhiều.

Nhạc Vũ nhớ rõ trong không gian tu di của mình cũng có một viên nguyên thần tinh hạch phong ấn bên trong hộp ngọc. Không biết Hoa Dục từ đâu tìm được vật này?

- Hắc! Nguyên lai Thiên Li tông muốn dùng hoàng hôn giới để triệt để luyện hóa thành nguyên thần tinh hạch!

Nhạc Vũ vừa bình ổn lại thì trên mặt lại hiện ra nét khổ sở.

Chiến Tuyết đã đi thăm dò gần hết địa vực của Hoàng hôn giới, gần bằng một nửa Đông Thắng đại lục. Cần có thêm linh lực mới có thể khôi phục hoàn toàn, đủ dung nạp Thiên Tiên tu sĩ.

Muốn đem một thế giới khổng lồ như vậy luyện hóa thành nguyên thần tinh hạch, Thiên Li tông cũng không biết phải trả một cái giá bao nhiêu. Vào lúc sắp hoàn thành lại bị hắn cùng với Chiến Tuyết phá hư, chắc chắn sẽ hận đến thấu xương.

Sau một thoáng, Nhạc Vũ cũng không để ý, tiếp tục xem tin tức khác trong Hồn Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 741: Huyền sát huyết tủy

Có lẽ do khả năng vì tiền nhiều như nước mà Linh Diệu các cũng không thực hiện các giao dịch từ trăm viên tiên thạch trở xuống. Bất quá giao dịch linh vật kỳ trân tháng này vẫn đạt tới mấy vạn.

Nhạc Vũ nhìn qua một lượt rồi nhíu mày, trong chuyện này cũng không thứ gì mà hắn đặc biệt muốn có.

Nguyên thần tinh hạch có thể lớn đến như Hoàng hôn giới đáng tiếc thật sự quá đắt.

Trong những vật phẩm đấu giá cũng không thể tìm được tiên binh như Nguyên Dương đao luân. Với cấp bậc này thì vật nào cũng đạt đến giá trị hai ba ngàn vạn tiên thạch.

Về phần những thứ khác tuy có thể giúp ích cho hắn chút ít nhưng cũng không có khả năng trợ giúp hắn đối kháng Thiên Li tông.

Vô số tin tức lướt qua trong đầu hắn nhưng thần sắc hắn lại càng ngày càng thất vọng, cuối cùng có một tin tức khiến hắn hơi động tâm.

- Ba Nguyên Trí linh quả, mỗi quả 1100 vạn tiên thạch

Nhạc Vũ không khỏi hơi kinh ngạc, thứ quả đã tuyệt tích ở Đông Thắng đại lục nhưng trong Linh Diệu Các lại có hàng tồn, hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bất quá hắn lại chưa từng nghĩ đến thứ này lại có thể bán đi với giá cao như vậy. Thậm chí so ra còn cao hơn cả Thiên Thanh huyền đẳng một bậc. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Mỗi quả có giá một ngàn một trăm vạn tiên thạch, đoán chừng ngay cả một Thái Ất Chân Tiên cũng phải dốc hết tài sản mới có thể mua được một quả, còn lại

ngọc tiên, Thiên Tiên sợ đều là không đủ sức.

Nhạc Vũ không khỏi thầm buồn cười, nếu như năm đó Lí Không Liên khi bán quả này biết được thì cũng không biết sẽ hối hận ra sao?

Người này dốc vốn cho Thần Mộ không thể bảo là không lớn. Nếu có thể lấy được Nguyên Dương đao luân, thi thể Vu Thần , Tru Tiên nỏ lẫn tờ Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo Thần Phù thì cũng có thể xem như kiếm lớn.

Chỉ đáng tiếc là lại bị hắn phá hư chuyện tốt.

Nghĩ đến giá cả của quả này, Nhạc Vũ không khỏi thầm lắc đầu. Sau đó phát hiện có thêm mấy thứ khiến hắn động tâm.

Nguyên vẹn Hiên Viên Phá trận lục, Hiên Viên chỉ nam lục, đây là căn cứ vào Tiên Thiên bát quái Hiên Viên diễn thiên pháp viết ra.

Ngoài Hiên Viên bí kiếm thì đây là một bộ Hiên Viên bí truyền còn nguyên vẹn. Giá khởi điểm cũng chỉ một vạn tiên thạch mà thôi.

Nhạc Vũ hơi mừng rỡ, thứ này ở Đông Thắng đại lục muốn tìm cũng không được.

Không ngờ tại Linh Diệu các lại chiếm được món hời. Với giá tiền này thì dù là tu sĩ Linh Tiên cũng có thể mua được.

- Quả nhiên đồ vật tốt thế nào cũng cần có đầy đủ ngộ tính mới có thể thấu triệt.

Thở dài một tiếng vì giá trị của Hiên Viên bí truyền, Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu, tiếp đó thấy thứ sau là bộ Hiên Viên bí kiếm.

Kiếm quyết này coi như là một đại thần thông, giá cả lên tới mười vạn tiên thạch, hơn xa thứ trước.

Nhạc Vũ do dự chỉ chốc lát rồi quyết định mua nó. Hiên Viên bí kiếm cũng đồng dạng là bí pháp tụ tập tín ngưỡng vạn dân để sử dụng, Chiến Tuyết ngày sau dù không cách nào sử dụng thì cũng có thể tham khảo.

Đồ tồn kho của Linh Diệu Các tổng cộng ước chừng bảy ngàn kiện. Sau đó tất cả

đều là một ít vật phẩm đấu giá.

Sau một khắc, đồng tử Nhạc Vũ giãn nở mãnh liệt, lần này chính thức cuồng hỉ.

- Huyền sát huyết linh tủy, thế gian lại còn có vật này. Hơn nữa chừng nhiều hơn bốn mươi giọt.

Nhạc Vũ lập tức dùng hồn niệm xem trước giá cả. Khi tin tức thông báo giá khởi điểm là bảy vạn tiên thạch đưa đến thì hắn sáng mắt, biết lần này chỉ sợ là đúng.

Thứ này là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế sát thi. Đối với việc tu luyện huyền sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết lại càng cực kỳ trọng yếu.

Bốn mươi giọt huyền sát huyết linh tủy đủ để đem tu vi của nàng tăng lên đến tầng hai mươi. Nếu như dùng thêm những linh dược phụ trợ khác thậm chí có thể trùng kích tới cảnh giới Linh Tiên.. Giá trị cao hơn Bát diệp tử tâm liên không biết bao nhiêu lần.

Giá khởi điểm bảy vạn tiên thạch, cao nhất là 30 vạn tiên thạch, cuối cùng phải xem vận khí hắn thế nào.

- Thời gian là bảy ngày sau sao? Ừ? Làm sao thần tinh Vu Thần lại có thể đường hoàng đấu giá ở đây?.

Sau Huyền sát huyết linh tủy là một viên thần tinh Vu Thần bát giai. Vật này chỉ lớn bằng ba đầu ngón tay nhưng ẩn hàm thần lực cực lớn.

Nhạc Vũ càng thêm kinh ngạc, vật như vậy thì người tu chân mặc dù không lo bị phá hủy nhưng cũng nên giấu diêm, sao có thể có thể lấy ra công khai đấu giá?

Giá cả cũng lên tới con số mười lăm vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ xem thêm giải thích đằng sau thì cười nhẹ. Vật này có thể trợ giúp đột phá bình cảnh Thiên Tiên, không trách lại trở thành tiêu điểm trong Tu Chân Giới.

Thần cách bát giai cần một tỷ thần dân chi trì. Kỳ thật thần dân hiện giờ của Chiến Tuyết đã đủ, chỉ là tích lũy không đủ mà thôi.

Thần chức Vu Thần đúng là hiếm thấy toàn trí toàn năng. Nếu Chiến Tuyết không hợp nhưng nếu hấp thu cũng sẽ có ích.

Hai đồ vật này đều có thể tăng cường chiến lực của Chiến Tuyết một cách nhanh chóng. Chỉ là đáng tiếc trong Hồn Ngọc lại không có vật trợ giúp cho hắn tăng lên tu vi.

Căn cơ của hắn tuy đã cực kỳ vững chắc nhưng hắn cũng không dám kiếm củi ba năm thiêu một giờ, trong lòng vẫn ẩn ước có cảm giác nguy hiểm.

Vì vậy tuy hoàng hôn giới có không ít kỳ trân có thể trợ giúp hắn tu hành nhưng Nhạc Vũ cũng chưa từng sử dụng.

Bảo vật của hắn so với ngay cả một số thứ Thiên Tiên cũng là tuyệt đỉnh. Trừ phi là những thứ cùng loại như Nguyên Dương đao luân hay Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo Thần Phù còn thì đối với hắn không có mấy tác dụng.

- Hiện giờ xem ra chỉ tính mua thêm một số tiên phù có lẽ có tác dụng.

Nhạc Vũ vừa nghĩ đến đây liền bắt đầu tìm kiếm những thứ như vậy. Chủ yếu là tiên phù hoặc là loại linh bảo có thể dùng một lần là đả thương người.

Sau đó không bao lâu, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Vận khí tốt! Nếu có thứ này không dùng thì đúng là phát sầu. Vô luận là linh tiên cũng tốt, Thiên Tiên cũng thế. Cho dù là không bị hoàng hôn giới bài xích, mình cũng là không sợ .

Nắm chặt song quyền, Nhạc Vũ không do dự lại quay người đi vào.

Trọn bộ Hiên Viên bí truyên là vật bán của Linh Diệu Các, chỉ cần tìm chấp sự là có thể mua được.

Huyền sát huyết linh tủy cùng bát giai thần tinh, thêm vào một thứ hắn tìm được còn cần chờ hội đấu giá vào bảy ngày saumới có thể mua được.

Giá những thứ này cũng không tính là đắt, nếu mua được vẫn còn một lượng lớn tiên thạch.

Khi ra khỏi Linh Diệu Các, hắn đi vòng vèo một hồi mới xác định phía sau mình không có ai theo dõi.

Nhạc Vũ lúc này mới xem như an tâm, thầm gật đầu, danh tự Linh Diệu các quả thật bảo chứng.

Lúc hắn ở Đông Thắng đại lục, mặc dù lớn như Vạn Bảo lâu thì khi giao dịch cũng muốn dò xét chi tiết. Sau đó càng có người âm thầm bám đuôi, thật khiến cho người ta căm tức.

Hành động lần này của hắn tuy có chút dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử nhưng cũng là bất đắc dĩ.

Linh Diệu các là bảo lâu trong Vân Thiên Cung, bất quá ở tầng cấp hơi kém hơn hoặc thấp hơn một bậc còn có hơn mười nhà.

Nhạc Vũ cũng không có hứng thú với bọn họ, chỉ lang thang trên phố xem các sạp hàng coi có thể vớ được món nào không.

Bất quá kết quả lại làm hắn thoáng tiếc nuối, đồ tốt quả thật cực hiếm. Hoặc là một số bảo vật trôi nổi trên thế gian cũng không có khả năng ngẫu nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Lang thang một hồi, Nhạc Vũ liền đứng trước một lầu các nho nhỏ chưa đầy ba mươi trượng nhìn vào vẻ chăm chú.

Trước mặt tiền của cửa hàng có đề ba chữ Lăng lan trai, kiến trúc cũng là lầu các nhưng dĩ nhiên không thể so với Linh Diệu các.

Bất quá đừng nhìn nơi này tuy là không lớn nhưng linh lực dồi dào không dưới chỗ hắn thuê.

Hơn nữa có thể tại chỗ tấc đất tấc vàng như vậy chiếm cứ một vùng, tài lực chủ nhân cũng coi như không nhỏ.

Khi Nhạc Vũ bước vào thì không khỏi khẽ giật mình. Chỉ thấy xung quanh bốn bức tường để hơn mười thanh tiên binh, đều có phong ấn để không bỏ chạy.

Trong nhà cũng không sử dụng pháp môn súc địa gì, lộ ra vẻ chật chội.

Tuy nhiên theo như tin tức hắn nghe ngóng được thì nơi đây chính là chỗ ở của một trong mười vị Luyện Khí Sư tốt nhất mật cảnh.

Tuy hắn chưa luyện chế ra tác phẩm tuyệt hảo gì để truyền lưu hậu thế nhưng lại có chỗ độc đáo trong việc sửa chữa tiên binh tiên bảo. Một số tiên binh pháp bảo luyện chế ra dù chỉ dưới thất phẩm nhưng lại cực kỳ bền chắc.

Bất quá cũng vì vậy mà giá cả thuê mướn không quá cao, đúng hợp hắn cần thiết.

Trong tiệm không người chiêu đãi, Nhạc Vũ đang muốn cao giọng hỏi thăm thì nghe một giọng nam khàn khàn lạnh lùng mở miệng:

- Không nghe nói sao? Mấy năm này ta tại đây không mở cửa! Nếu ngươi nhìn trúng tiên binh nào bên ngoài thì để lại một vạn tiên thạch thì có thể lấy đi. Nếu không phải thì có thể trở về.

Nhạc Vũ mỉm cười, trước khi hắn đến đúng là có nghe ngóng qua. Bất quá đã từng nghe nói chỉ cần có thể khiến người này cảm thấy hứng thú thì có thể ra tay.

Sau một khắc, trong tay Nhạc Vũ liền đột nhiên xuất hiện một mũi tên màu đen.

Đây là vật mà hắn lấy được khi lần đầu tiên tiến vào Quy Khư cung. Lúc trước nếu không phải là Hư Nhược Nguyệt thì mũi tên này đã lấy mạng của hắn.

Về sau hắn tìm thêm được ba mũi, đáng tiếc đều đã bị hỏng. Mặc dù có thể tu sửa nhưng cũng không phải chỉ có pháp lực là có thể làm được.

Về sau kiến thức phát triển, lại biết được chất liệu mũi tên này còn vượt qua cả Nguyên Dương đao luân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 742: Đại Thôn Diệt Tiễn

Từ cửa trong truyền ra thanh âm hơi đông cứng lại:

- Đây là Đại Thôn Diệt Tiễn?

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi sáng lên, thầm nghĩ người bên trong quả thật biết hàng. Hắn cũng không nói, chỉ nắm lấy mũi tên lẳng lặng chờ. Sau một lúc lâu, mới nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hừ lạnh:

- Ta ở bên trong, ngươi tiến vào là được.

Trong lời nói, vẫn không chút khách khí. Nhạc Vũ cũng không để ý, đi vào cửa trong thì thấy trước mặt là một không gian rộng rãi đạt đến ngàn trượng. Bốn vách tường treo đến mấy ngàn huyền binh pháp bảo, hình dạng khác nhau.

Nhạc Vũ vừa nhìn qua đã có thể phân biệt đây đều là những mảnh vỡ hay kiếm phôi đã bị hỏng.

Từ thấp nhất là cửu phẩm huyền binh đến cao nhất là thất phẩm tiên binh, thứ gì cũng có.

Hắn chỉ nghĩ một chút liền rõ ý của chủ nhân Lăng Lan trai này, trong lòng bất giác cảm phục.

Đem những sản phẩm thất bại này treo trong Luyện Khí Thất là để nhắc nhở bản thân ngày sau không được phạm sai lầm đồng dạng, thực sự là người có bản lĩnh.

Người vừa mới nói chuyện ngồi ở giữa Luyện Khí Thất. Thân hình hắn cường tráng vạm vỡ, ăn mặc hơi lôi thôi. Trước người là một cự đỉnh, cửa là bên dưới che kín nên cũng không biết sử dụng hỏa chủng gì.

Lúc này chủ nhân đang trợn mắt nhìn sững sang đầy vẻ tham cứu. Dù chưa tận lực nhằm vào nhưng hồn áp lan tràn cũng khiến cho hắn áp lực lớn lao.

Nhạc Vũ ngưng trọng, sau đó cung kính thi lễ nói:

- Vãn bối Nhạc Vũ, bái kiến Lâm khí sư .

Trước lúc đến đây hắn đã nghe qua tên người này là Lâm Đan. Bất quá trong mật cảnh Thiên Vân cung vẫn thường gọi là Lâm khí sư.

Lâm Đan cười lạnh, có chút khinh thường nói:

- Dấu đầu lộ đuôi, chắc gì cái tên Nhạc Vũ đã là thực. Mà thôi! Ta cũng không so đo, chỉ để ý tới Đại Thôn Diệt Tiễn.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không giải thích, kính cẩn đem bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn đặt ở trước người.

Không nói đến hắn có việc cầu người, tu vi hiện tại đạt đến ngọc tiên của Lâm Đan cũng như tuổi tác đủ để tôn kính.

Thần sắc Lâm Đan thoáng hòa hoãn, phẩy tay một cái chiêu bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn đến trong tay.

Hắn thoáng xem qua rồi lắc đầu nói:

- Mũi tên này xác thực có chút huyền diệu, người luyện chế nhất định là Thái Ất Chân Tiên. Ta cũng có chút hứng thú! Bất quá linh trận bên trong đã hỏng. Ta tuy tinh thông luyện khí, lại không sở trường bày trận. Nếu ngươi muốn chữa trị mũi tên này thì còn cần phải đi tìm một Trận Phù sư bày lại trận này mới tốt. Ngoài ra còn cần tiên thạch phù hợp.

- Trận Phù sư?

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, hắn tìm đến Lăng lan trai thật ra còn có chuyện khác, việc trọng luyện Đại Thôn Diệt Tiễn là nhất thời có ý sau khi chứng kiến một vật trong Linh Diệu Các.

Trước đó hắn quả thực chưa từng chuẩn bị, càng chưa có thời gian phục hồi trận đồ bên trong Đại Thôn Diệt Tiễn.

Càng không ngờ với tiêu chuẩn luyện khí của Lâm Đan lại không có cách với việc phục hồi trận đồ.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, cuối cùng cũng hiểu tại sao tu vi Lâm Đan rõ ràng đã đạt cảng giới ngọc tiên, thực lực luyện khí cũng vượt xa trình độ thất phẩm nhưng đồ luyện chế ra cơ bản đều dưới thất phẩm tiên bảo.

Đoán chừng là hắn có chỗ thiếu hụt về tạo nghệ trận đạo. Luyện khí đại sư mặc dù không chuyên trận đạo nhưng cũng cần chút nghiên cứu ở phương diện này mới được.

Cũng không biết người này rốt cuộc làm sao tu luyện đến cảnh giới ngọc tiên, hồn niệm của hắn thậm chí mạnh mẽ vượt qua ngọc tiên tầm thường.

Lâm Đan thấy Nhạc Vũ thật lâu không nói lời nào thì biết thanh niên có hình dáng hơi mập này đang nghĩ gì đó.

, không khỏi đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận, ném trả lại bốn mũi tên:

- Tóm lại chuyện làm ăn nàyta bất lực, cũng không có ý định làm thêm! Ngươi sau này đừng đến tìm ta, tìm người khác cao minh hơn.

Nhạc Vũ khẽ mím môi tiếp lấy rồi thở dài búng ngón tay phải ra. Từng sợi pháp lực ngũ sắc trực tiếp tiến ra từ cơ thể giăng khắp nơi tạo thành một trận phù bao gồm mấy chục tiên phù, kết cấu chặt chẽ tới cực điểm.

Nếu đổi lại trước kia, Nhạc Vũ cực kỳ khó khăn để lý giải tiên phù này. Nhưng từ khi có được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thì lực tính toán của hắn đã bạo tăng gấp trăm lần.

Tiên trận bình thường dĩ nhiên không làm khó được hắn. Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì, trong mắt hắn đã không bí mật đáng nói. Thậm chí trận đồ Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng có thể nhìn trộm ảo diệu.

Mũi tên màu đen này tuy có chất liệu không tầm thường nhưng linh trận bên trong lại tương đối đơn giản.

Nếu để bản thân tự xếp đặt thiết kế, Nhạc Vũ không cách nào làm được. Bất quá bên trong bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn đều lưu lại đại bộ phận linh trận. Sau khi

tổng hợp liền chỉ cần chữa trị phần tàn khuyết là được. Điều này đối với Nhạc Vũ lại tương đối đơn giản.

Huống chi lúc trước Thôn Tinh cầu hắn trợ giúp đã đem toàn bộ ảo diệu trong Đại thôn diệt thuật trao cho hắn.

Luận đến hiểu biết đối với đại thần thông này, chưa chắc người chế tạo ra bốn mũi tên này đã được như hắn.

Lâm Đan lúc đầu không thèm để ý, càng có chút ít không kiên nhẫn. Thời gian dần qua thì thần sắc lại càng ngưng trọng, nhìn ra hình ảnh trước người Nhạc Vũ chính là trận đồ bên trong Đại Thôn Diệt Tiễn.

Sau một lát, Lâm Đan lộ vẻ kinh ngạc. Lúc này Nhạc Vũ tuy thỉnh thoảng dừng lại động tác, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa rồi tiếp tục sửa chữa.

Nhưng trận đồ vẫn tiếp tục hoàn thành với tốc độ kinh người.

Linh trận trong mắt hắn thoạt nhìn phức tạp vô cùng, cơ hồ khó có thể tiếp cận lý giải giờ đã được sửa chữa tới chín thành trong vòng nửa canh giờ.

Tốc độ về sau tuy càng ngày càng chậm nhưng hắn cũng là là người biết hàng, hiểu được đây chính là phần khó khăn nhất, liên quan đến từng cái tiên phù đều cần một ngọc tiên như hắn tiêu tốn thời gian mười năm thậm chí hai mươi năm để tìm hiểu.

Nhưng trong mắt người này lại phảng phất hết sức đơn giản bình thường.

Hơn nữa nhìn tình hình trước mắt người này cũng không chuẩn bị gì, ngược lại hình như là nhất thời nổi ý, sau khi bị hắn cự tuyệt liền tiến hành xếp đặt lại linh trận.

Nghĩ đến đây, Lâm Đan bất giác hít vào một hơi khí lạnh. Người trẻ tuổi kia mặc dù không biết là niên kỷ bao nhiêu, nhìn tu vi còn chưa chính thức độ tiên kiếp, thần hồn không chuyển Thuần Dương, tuổi thọ tuyệt đối không cao hơn 2000 năm.

Thực sự không biết làm sao lại có được tạo nghệ trận đạo kinh người như vậy?

Bản thân hắn cũng có thể coi như là người tinh thông trận đạo, tuy còn thua kém bản lĩnh luyện khí nhưng lại vượt qua ngọc tiên bình thường. Về phương diện Trận Phù cũng bỏ ra rất nhiều thời gian nghiên cứu.

Vài vạn năm tích lũyi lại không sánh bằng một Đại Thừa tu sĩ

Nhạc Vũ đối với cái này nhưng lại hoàn toàn chưa phát giác ra, chỉ đem toàn bộ tâm thần, [đều/thậm chí] vùi đầu vào trước mắt cái này trận đồ ở trong.

Cũng không biết qua bao lâu, mới đưa này cuối cùng không trọn vẹn một góc một lần nữa bổ sung. Nhạc Vũ nhẹ thở dài một hơi, đón lấy vừa cẩn thận kiểm tra rồi một lát. Thẳng đến phát hiện không tiếp tục vấn đề khuyết điểm nhỏ nhặt, lúc này mới thu hồi chú ý lực, nhìn phía đối diện.

Sau đó liền chỉ thấy này Lâm Đan, tựa hồ đúng là có chút thất thần, trên mặt kinh ngạc chi ý, là cơ hồ không che dấu chút nào.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, biết được chính mình lần, sợ là làm được quá mức phát hỏa một ít. Bất quá thoáng qua về sau, rồi lại không chút nào để ý. Dù sao có thiên huyễn linh châu che lấp, mặc dù dù thế nào bộc lộ tài năng, người khác cũng không biết thân phận của mình, lập tức liền lại mỉm cười, theo tu di trong không gian. Lấy ra tứ khối ngũ sắc hỗn tạp tiên thạch nói: - Lâm khí sư, không biết tham chiếu ta cái này trận đồ, có thể hay không đem cái này Đại Thôn Diệt Tiễn chữa trị?

Lâm Đan nghe vậy hoàn hồn, tiếp theo là [lần nữa/một lần nữa] hừ lạnh một tiếng. Đem này tứ chi Đại Thôn Diệt Tiễn cùng tiên thạch, toàn bộ triệu tới trong tay nói: - này mũi tên chất liệu, ít nhất cũng là Tứ phẩm tiên binh. Ta mặc dù có thể chữa trị, lại cần chút ít thời gian. Mười ngày về sau, ngươi [có thể/nhưng] đến chỗ của ta lấy là được! đến lúc đó nhớ rõ giao ta mười vạn tiên thạch một

Nhạc Vũ trong nội tâm khẽ buông lỏng, mười ngày thời gian, dĩ nhiên là xa xa vượt quá dự liệu của hắn. Nếu có thể chữa trị, thập Chân Tiên thạch cũng không coi là nhiều. Mà giờ khắc này hắn thiếu nhất đấy. là được thời gian.

Đang muốn đứng lên cáo từ rời đi, khóe mắt Nhạc Vũ chợt trông thấy một vật liền giật mình, yên lặng nhìn sang.

Đó là một thanh binh khí màu bạc nhạt treo sau lưng Lâm Đan, có thể do phong ấn nên quang trạch ảm đạm. Ngoài ra không biết như thế nào làm lưỡi kiếm không hề có một chút linh lực. Bất quá phong nhận lấp lóe hàn quang khiến nhìn vào không rét mà run.

Lâm Đan cũng theo hắn ánh mắt nhìn qua rồi cười tự giễu:

- Đây là thanh huyền binh do ta luyện chế vào hai mươi năm trước. Lúc ấy cơ duyên xảo hợp nên có được một khối Đại hoang vân quang thiết liền thuận tay luyện chế ra. Bất quá mặc dù ta phí hết tâm tư vẫn không thể sử dụng nhưng độ sắc bén sánh được với Tam phẩm tiên binh, còn vượt qua Đại Thôn Diệt Tiễn mấy trù. Nếu là rơi vào tay thập nhị giai Vu Thần thì uy lực vô cùng, ngọc tiên bình thường cũng khó đỡ được một kích.

Nói đến đây, Lâm Đan hiện ra vẻ kiêu ngạo. Nhạc Vũ nhíu mày, nếu bàn về phẩm giai thì Nguyên Dương đao luân thuộc tứ phẩm. Nói như vậy, cường độ lưỡi kiếm này còn vượt qua nó.

Về phần Đại hoang vân quang thiết mà Lâm Đan nói chính là một trong những loại ác kim nổi danh nhất thời đại hồng hoang.

Đổi lại người khác thì kiếm này chỉ có thể là bài trí nhưng đối với hắn thì để dùng mở chiếc hộp ngọc hay để cho Chiến Tuyết đều hữu dụng.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền bước tới thuận tay cầm lấy. Quả nhiên pháp lực của hắn không thể thấu nhập, lại dùng tay phủ lên mũi kiếm thì khí Canh Kim sắc bén khiến rỉ máu!

- Xác thực Tam phẩm tiên binh, Lâm Đan không nói dối!

Nhạc Vũ kích động một hồi, hít mạnh một hơi chế áp tâm tình rồi xoay người nói:

- Không biết kiếm này có thể bán cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 743: Kiếm danh Vân Quang

- Lưỡi kiếm này?

Lâm Đan nhíu mày, lập tức lắc đầu:

- Kiếm này chính là trân tàng của ta, cho dù ngươi ra hàng tỉ tiên thạch cũng tuyệt không chịu bán!

Nhạc Vũ bất giác ngẩn ra, nếu đổi lại là người khác thì hắn sẽ cho đối phương đang rao giá trên trời nhưng đối với người này thì hắn không hề hoài nghi.

Ánh mắt thành thực kia tuyệt không thể giả.

Hắn lập tức cảm thấy khó khăn, Nhật Nguyệt Thiên luân nhiều lắm là chỉ có thể coi là thất phẩm. Lần tại Quy Khư cung lấy được tám lưỡi phi kiếm có phẩm giai chừng Ngũ phẩm tả hữu, cả Nguyên Dương đao luân cũng không thể cắt được hộp ngọc này.

Những tiên binh này cho dù ở tại Linh Diệu các cũng coi là trân phẩm khó gặp. Muốn mua được tiên binh tốt hơn chỉ có thể ở trong Hồng Hoang giới hay đại thành thị.

Lưỡi kiếm trước mặt này chính là hi vọng duy nhất tìm kiếm được trong mấy ngày nay có hi vọng mở ra được hộp ngọc. Hơn nữa giá cả ở trong phạm vi hắn có thể thừa nhận được.

Nhưng nghe khẩu khí Lâm Đan thì cho dù là 10 tỷ tiên thạch chắc cũng không mua được.

Cười khổ trong lòng, Nhạc Vũ cơ hồ đè nén không được tiếc nuối lẫn thất vọng. Hắn biết nếu bỏ qua cơ hội này thì phải qua mười đến trăm năm sau mới có thể tìm được binh khí khai mở.

Nhìn lại thanh trường kiếm màu bạc trong tay lần cuối, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu rồi bỏ xuống.

Ngay sau đó liền thấy Lâm Đan mở ra đỉnh lô đem bốn mũi tên màu đen ném vào rồi thản nhiên:

- Nếu như ngươi không có việc thì mời đi ra! Ta còn có việc muốn làm.

Cửa lò vừa mở ra thì bên trong cũng là tử diễm tiên thiên, hỏa lực tương đương với Tử Vân Tiên cung.

Lâm Đan sau đó đúng là không quản đến tình hình trong đỉnh, cầm ra một miếng Hồn Ngọc rồi cau mày vẻ phiền não.

Nhạc Vũ vẫn có chút không cam lòng, tuy biết Lâm Đan là người không phải đơn giản có thể thuyết phục nhưng trong lòng còn sót lại vài phần hi vọng.

Ngay sau đó, hắn liền chỉ thấy ngón tay Lâm Đan không ngừng vẽ lên không trung, mi tâm càng nhíu chặt, trong mắt có khi mờ mịt, có khi bực bội, có đôi khi tức giận.

Nhạc Vũ mới bắt đầu không hiểu, sau khi cẩn thận quan sát hồi lâu thì ẩn ước đoán ra.

- Chẳng lẽ là nghiên cứu phù trận hay sao? Nhìn tiên phù người này vẽ cực kỳ phức tạp. Hơn nữa mấy năm nay Lâm Đan cũng không luyện khí mà chỉ bán hàng tồn kho.

Nghĩ đến đây, trong đầu Nhạc Vũ chợt lóe linh quang, khóe miệng hiện ra mấy tia vui vẻ, lại cúi người hành lễ:

- Nhạc Vũ cả gan suy đoán, tiền bối chưa tham thấu được tiên trận bên trong Hồn Ngọc?

Lâm Đan bị một câu của Nhạc Vũ làm bừng tỉnh thì đã có chút tức giận, trông lại thấy Nhạc Vũ vẫn đang cung kính ở đó thì quát:

- Không phải nói ngươi đi rồi hay sao?

Trong lời của hắn bất giác mang theo vài phần Âm Công, pháp lực thần hồn toàn thân cũng thoáng chốc bộc phát tràn ngập trong phòng, uy áp bức nhân cơ hồ không chỗ nào không có.

Nhạc Vũ vẫn bất động, đầu ngón tay lại lộ ra một tia chân khí ngũ sắc bắt đầu phác hoạ trên không trung.

Thần sắc Lâm Đan lại biến đổi, lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Tạo nghệ trận đạo của Nhạc Vũ lần trước tuy khiến hắn giật mình nhưng chưa đủ để coi trọng.

Vẻ ung dung của Nhạc Vũ lúc này mới khiến hắn phát giác ra thiếu niên trước mặt này quả thật có chỗ bất phàm.

Mỗi thời mỗi khắc hắn đều có thể cảm nhận được rõ ràng vô số mảnh vỡ không gian đang không ngừng sinh sôi quanh người Nhạc Vũ, còn thêm cả tầng tầng thời không đứt gãy ngăn cách hết thảy ngoại giới. Hơn nữa đồng thời điều khiển mười pháp tắc tăng cường tầng bích chướng nay khiến pháp lực sóng âm mà hắn phát ra không hề ảnh hưởng đến.

Bản lĩnh như vậy ngay cả một số tu sĩ linh tiên có đại thần thông cũng chưa chắc có thể làm được.

Sau một khắc, ánh mắt Lâm Đan liền bị đồ án trước người Nhạc Vũ thu hút, đồng tử của hắn lập tức co rút.

Phù triện mà Nhạc Vũ đang vẽ chính là phần mà hắn cảm giác khó lĩnh ngộ. Trong tay của Nhạc Vũ chúng lại không ngừng được tổ hợp lại khiến ngay cả một linh tiên tu sĩ vừa mới học tiên phù cũng có thể xem hiểu.

Hắn cũng không phải ngốc nghếch, nghĩ một chút đã hiểu ý của Nhạc Vũ, nhìn lại miếng Hồn Ngọc lộ vẻ do dự rồi cuối cùng cắn răng ném cho Nhạc Vũ nói:

- Mà thôi! Miếng Hồn Ngọc này người kia cũng không nói không được đưa cho người khác quan sát. Chỉ cần ngươi có thể đem trận đồ trong này vẽ ra như vừa rồi thì lưỡi kiếm này ta có thể tặng cho ngươi. Ngay cả tiền công sửa bốn mũi tên cũng không tính! Đồ quỷ này đã khiến ta phiền não ba năm nay rồi.

Nhạc Vũ giống như cười mà không phải cười, không chút nào ngoài ý muốn đưa linh thức thăm dò vào trong.

Vừa mới xem qua một phần tin tức đầu tiên thì hắn đã kinh ngạc.

- Đúng là Cửu Cửu Nhị Đồ Nghi!

Hắn bất giác liếc nhìn Lâm Đan một cái rồi thoáng sau mới bình phục tâm tình.

Trên đời này nếu nói là vật gì chuyên về phá trân thì số một là Hà Đồ Lạc Thư, Tiên Thiên Chí Bảo. Thoáng thua kém hơn chính là năm cây vĩ linh của Khổng Dật chân nhân , bất luận pháp bảo phù trận gì chỉ cần quạt một cái là có thể phá vỡ. Tiếp đó chính là kim chỉ nam do Hiên Viên Hoàng Đế chế tạo và Định Thế Đồ của Hi Hoàng Phục Hy.

Xếp thứ tư bao gồm hơn mười thứ, Cửu Cửu Hà Đồ Nghi là một trong số đó. Theo truyền thuyết nó án theo Hà Đồ để chế tạo, có thể phá được đại trận trong thiên hạ.

Tin tức trong Hồn Ngọc chính là phương pháp luyện chế Cửu Cửu Hà Đồ Nghi. Với tiêu chuẩn của Lâm Đan dĩ nhiên không có khả năng chế tạo ra Cửu Cửu Hà Đồ Nghi thực sự, chỉ là giản lược làm thành hàng nhái mà thôi.

- Nghe khẩu khí hắn dường như là do người khác ủy thác để hắn chế tác.

Nhạc Vũ liếc xéo một cái rồi tiếp tục đọc tin tức trong Hồn Ngọc. Sau một lát thì hiểu vì sao Lâm Đan lại gặp khó khăn như thế.

Cửu Cửu Hà Đồ Nghi trong Hồn Ngọc được chia làm hơn ngàn bộ phận, với tạo nghệ trận đạo của Lâm Đan cũng không khó để lý giải.

Nhưng hắn lại không có một bộ tổng đồ nên không thể hợp nhất lại.

Nhạc Vũ không khỏi hơi cười cười. Hiện giờ hắn cũng chỉ nhờ vào Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn được thiên huyễn linh châu che giấu sau đầu còn nếu luận về tạo nghệ trận đạo vẫn kém xa Lâm Đan.

Bất quá nếu không có căn cơ trận đạo nhất định thì lực tính toán có mạnh đến bao nhiêu cũng không cách nào trong thời gian ngắn có thể tìm hiểu những tiên

phù linh trận này.

Tuy nhiên nếu đem tổ hợp lại thì đúng là việc mà hắn am hiểu!

Trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, Nhạc Vũ không chút khách khí tĩnh tọa trong Luyện Khí Thất tìm hiểu. Qua mấy thời thần thì hắn mới mở mắt, ngón tay bức ra chân khí ngũ sắc bắt đầu vẽ lên không trung.

Mới bắt đầu còn có chút không lưu loát trì trệ, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bất quá mới vẽ ước chừng một phần mười thì Nhạc Vũ lại nhắm mắt nhập định tham khảo, sau đó thỉnh thoảng lại mở mắt hoàn thiện.

Lâm Đan bên cạnh cũng không tỏ vẻ sốt ruột, chứng kiến từng bước rồi trong mắt hiện lên dị sắc.

Hai người bất tri bất giác đã ngồi trong luyện khí thất liên tục mấy chục canh giờ. Sau khi qua đến bốn ngày thì trận đồ do Nhạc Vũ dùng pháp lực ngưng tụ mới có thể thành hình.

Nhìn vào có thể lờ mờ có thể phân biệt là hình một vòng tròn, chính giữa còn có một hình kim đồng hồ dài nhỏ, tất cả tạo thành hình một la bàn. Khi Nhạc Vũ tán đi pháp lực thì toàn bộ trận đồ cũng tiêu tán vô hình.

Nhạc Vũ lúc này lộ vẻ cực kỳ mệt mỏi. Cũng không hỏi Lâm Đan, chỉ đem miếng Hồn Ngọc ném cho đối phương, thi lễ rồi trực tiếp gỡ thanh kiếm kia xuống bước ra ngoài cửa.

Thần sắc Lâm Đan đứng sau hắn biến ảo phức tạp nhìn Nhạc Vũ đang dần đi xa, sau đó lại lộ vẻ vui mừng liếc vào Hồn ngọc trong tay.

Nan đề làm khó hắn mấy năm giờ đã được giải quyết, cho dù phải mất đi thanh kiếm luyện chế từ Đại hoang vân quang thiết vẫn là có lời.

Nhạc Vũ đi ra khỏi Lăng lan trai, hít sâu mấy hơi mới có thể cưỡng lại nỗi mừng rỡ.

Sau một khắc hắn lại nghi hoặc về tin tức trong Hồn Ngọc.

- Kỳ quái! Xem trận đồ này kỳ thật cũng không tính hoàn mỹ. Trái lại có quá nhiều chỗ xung đột. Chỉ sợ mặc dù là chế thành, cũng không dùng được quá lâu. Nhiều lắm là qua mười năm sẽ sụp đổ, còn tiêu hao một lượng lớn trân tài. Hình như là chế tạo vì mục đích gì đó?

Nhạc Vũ thoáng ngưng mày rồi cười tự giễu. Vô luận Lâm Đan luyện chế Cửu Cửu Hà Đồ Nghi này làm gì thì cũng không liên quan đến hắn.

Hắn cũng không còn tâm tư tiếp tục đi dạo trong mật cảnh mà chỉ muốn lập tức trở về động phủ.

Vội vàng chạy trở về động phủ tạm thời, Nhạc Vũ đem Huyền Nguyên Tụ Linh Trận kì, thêm cả Hồng ngọc mộc hồn kì bố trí thành một linh trận. Tiếp đó hắn tế ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn trấn áp, đem Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo Thần Phù treo ở đỉnh đầu rồi mới đem thanh kiếm và chiếc hộp ngọc ra tay.

- Kiếm tên vân quang? Danh tự này quả thật đơn giản, phỏng theo tài liệu luyện chế, không biết có thể cắt được hộp ngọc này hay không?

Nhìn mấy chữ triện trên thân kiếm, ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, có phần không dám chắc cầm lấy thanh Vân quang kiếm cắt vào chiếc hộp ngọc.

Sau đó hắn thấy trên thân hộp đúng là lộ ra một vết cắt rất khó thấy.

Nhạc Vũ không khỏi cuồng hỉ, từ trước đến giờ vốn chưa có binh khí nào gây được tổn thương cho chiếc hộp ngọc này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 744: Thôn phệ tinh hạch

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu tăng lực, tiếp tục cắt hộp ngọc. Thanh Vân Quang kiếm không cách nào quán thông pháp lực nên kích phát kiếm khí có chút bất tiện.

Cũng may chiếc hộp này tựa hồ trời sinh sợ hãi ác kim, cộng thêm Vân Quang kiếm sắc bén nên cũng không tốn bao nhiêu khí lực đã cắt ra được một lỗ nho nhỏ.

Ánh mắt Nhạc Vũ càng lúc càng ngưng trọng, mơ hồ cảm giác bên trong hộp như có một trái tim đang mạnh mẽ nhảy lên.

Linh lực Ngũ Hành quanh người cũng theo đó dâng lên như sóng triều.

Nhạc Vũ vừa mừng vừa sợ, suy nghĩ chốc lát liền đánh ra mấy ngàn viên tiên thạch tăng cường đại trận dưới chân.

Kỳ thật pháp trận trong động phủ tạm thời này cũng có thể ngăn cách hết các chấn động linh lực. Nhưng theo như Nhạc Vũ quan sát thì một khi nguyên thần trong hộp xuất thế thì linh trận động phủ này còn mỏng hơn cả giấy.

Hắn tiếp tục mở rộng lỗ hổng thì linh lực triều tịch càng lúc càng mạnh, tiên thạch ngoài trận quả nhiên cũng thỉnh thoảng nổ tung.

Linh trận động phủ thỉnh thoảng vang đến tiếng cót két, tựa hồ không chịu nổi áp lực.

Nhạc Vũ nhíu mày, tạm thời không để ý tới mà dồn toàn lực phá vỡ hộp ngọc, sau đó ước chừng một lát thì đồ vật bên trong hiện ra trước mặt.

Vô số ngũ thải quang hoa tràn ra mang theo ánh sáng chói mắt khiến mắt gần như không thể mở ra.

Nhạc Vũ nheo mắt nhìn kỹ lại thì thấy bên trong có một có một vật lớn bằng quả cầu màu hoàng thổ, ẩn chứa vô số linh lực Ngũ Hành. Vào lúc chiếc hộp ngọc hoàn toàn bị phá vỡ thì linh lực quanh thân đột nhiên tăng lên hơn mấy trăm lần.

- Đây cũng là nguyên thần tinh hạch?

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên kì mang, cầm vào tay cảm giác nhẹ như bông, quả thật không giống vật do một thế giới ngưng luyện mà thành. Nếu không có hắn dùng pháp lực hấp nhiếp thì cơ hồ đã bay lên.

Bất quá hắn có thể cảm giác được năng lượng kinh khủng ẩn hàm bên trong, còn có cả ảo diệu của thế giới bản nguyên.

Thậm chí nếu lĩnh ngộ được thì có thể thông thấu đại đạo thiên địa của sáng thế hồng hoang, lợi ích đối với hắn là không thể đo đếm được.

- Mình cũng không biết phẩm giai của vật này thế nào. Bất quá nếu phải dùng Tam phẩm tiên binh chém vỡ phong ấn thì giá trị không thể quá thấp. Kỳ quái! Hoa Dục bất quá chỉ là linh tiên tu sĩ có đại thần thông, sao có thể có được kỳ bảo bậc này. Tế luyện một viên nguyên thần tinh hạch như vậy cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, đồ sát bao nhiêu sinh linh.

Nhạc Vũ thầm kinh dị, sau một khắc nhíu mày cảm giác Diễn Thiên Châu sau đầu cũng đang nhanh chóng chuyển động, phảng phất bên trong đang dao động dữ dội.

Thậm chí khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên trong đan điền cũng hơi có chút xao động

Triều tịch linh lực cơ hồ đã đến trình độ thực chất, liên tục trùng kích đại trận mà hắn bố trí.

Sóng triều này dường như cộng hưởng với hoàn cảnh xung quanh mật cảnh, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có đại lượng linh lực Ngũ Hành từ đó tuôn ra.

Bất quá Nhạc Vũ nếu đã dám lấy nguyên thần tinh hạch từ trong hộp ngọc ra thì dĩ nhiên đã có thủ đoạn che giấu.

Hắn lấy ra mười tờ phù triện dùng tinh huyết Chân Long chế thành, đang muốn dán lên thì trong lòng khẽ động, dẫn nhập thêm pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành

vào Diễn Thiên Châu. Sau đó sinh ra một đạo hấp lực bao lấy viên nguyên thần tinh hạch.

Viên tiểu cầu trong tay này quả nhiên bị động niệm của hắn hấp nhiếp vào trong Diễn Thiên Châu một cách thuận lợi.

Sau đó chỉ một thoáng, địa phương trong Diễn Thiên Châu đại biến. Toàn bộ nguyên thần tinh hạch trực tiếp xâm nhập toàn bộ chỗ trọng yếu nhất của Diễn Thiên Châu rồi lập tức mở rộng. Đầu tiên là phù văn tử sắc cực lớn bên ngoài trong chớp mắt biến thành 128 cái. Sau đó vô số linh phù cũng bắt đầu lan tràn vào toàn bộ thế giới.

Những linh phù tàn khuyết trước đây trong Diễn Thiên Châu đều được bổ khuyết kết cấu.

Núi sông cây cỏ thì vẫn không có gì khác biệt với ngoại giới.

Không gian bên trong cũng nhanh chóng khuếch trương, chỉ qua một lát đã tăng lên phạm vi 30 vạn dặm.

Đến cuối cùng nguyên thần tinh hạch phảng phất biến thành trái tim của toàn bộ Diễn Thiên Châu, bắt đầu đập lên sinh ra vô số linh lực dẫn nhập vào thế giới khiến cho những vùng hoang mạc đều có linh lực nồng đậm. Dưới nền đất cũng dần tạo ra mấy chục linh mạch.

Nhạc Vũ dùng thần hồn tự mình tận mắt chứng kiến toàn bộ biến hóa của thế giới trong hạt châu, từ hư ảo biến thành chân thật.

Những giả thuyết từ linh phù tạo thành thế giới của hệ thống trí tuệ nhân tạo lúc này đều được kiểm chứng.

Đến khi hắn mở mắt ra thì tràn ngập vẻ kinh hỉ lẫn ngạc nhiên.

Vừa rồi tuy chưa phải là chân chính khai mở thế giới nhưng thực sự khiến hắn chạm đến ảo diệu bản nguyên nhất của thế giới.

Nhạc Vũ lúc này nhớ rõ những quá trình bể hóa nương dâu, trời xoay đất chuyển. Lại từ trong đó tìm hiểu ra vô số ảo diệu thiên địa, cảm ngộ cơ hồ còn rõ ràng hơn trong Tử Khuyết Thiên Chương vài phần.

Sau đó một lát, Nhạc Vũ cảm giác thần hồn của mình cũng thăng hoa, càng thêm thông minh thuần tịnh, tổng lượng tăng thêm ba thành. Thậm chí phù trận Ngũ Hành trong ngoài cũng có biến hóa nho nhỏ.

Nhạc Vũ cũng không có tâm tư chú ý biến hóa trong cơ thể, vẫn một mực quan sát biến hóa trong diễn thiên châu.

Nguyên thần tinh hạch hiển nhiên đã hết dư lực, không ngừng tuôn ra đại lượng linh lực lẫn năng lượng khiến thế giới bên trong diễn thiên châu tiếp tục mở rộng. Mỗi một khắc đều có vô số phù văn được tạo ra hay trọng luyện.

Chỉ là đã trải qua một lần bộc phát vừa rồi thì quá trình sau này chậm hơn rất nhiều nhưng xem ra còn rất lâu mới có dấu hiệu chấm dứt.

- Không trách trong hồn ngọc nói nếu dùng nguyên thần tinh hạch chế tác bảo vật thì có uy lực vô cùng. Lực lượng của tinh hạch quả thật sinh ra linh thạch có linh lực gấp mấy lần yêu đan.

Trong nội tâm Nhạc Vũ chợt sinh ra một ý niệm. Sau một khắc thân ảnh hắn đã ở vào chỗ cao nhất trong Diễn Thiên châu.

Hắn đứng trên đó cảm nhận gió núi lạnh lẽo, nhìn xuống thế giới bao la phía dưới, cảm thấy trong lồng ngực dâng lên một cảm giác vô cùng khoan khoái, đồng thời có cảm giác minh ngộ.

- Thiên địa là ta, ta là thiên địa! Thế giới này vì ta mà sinh, ta là chủ thế giới này! Biến ảo của thiên địa đều dưới một ý niệm của ta.

Ý niệm của Nhạc Vũ khẽ động liền cảm giác đỉnh núi dưới chân được nâng lên thêm hơn hai trăm trượng. Sau đó lại nhìn vào một hồ nước phía xa thì chỉ trong chốc lát hồ nước đã biến mất.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, so với ba thức giữa của Quảng Lăng tuyệt kiếm thì đây mới là chân chính khống chế Thiên Ý.

Biến hóa của pháp tắc thiên đạo đều do tâm thao túng.

- Tử phù này sao chỉ có 128 cái? Không phải là số lượng đại diễn bốn mươi chín,

đã như vậy nên là số lượng chu thiên 360. Nói như vậy, thế giới này vẫn như cũ là không hoàn chỉnh?.

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát đã ẩn ước hiểu được.

Cho dù là thế giới của Diễn Thiên Châu hay hoàng hôn giới, Thiên Huyền giới hay Đông Thắng đại lục đều chưa phải là thế giới nguyên vẹn.

Cũng chỉ có như thế mới có thể giải thích việc nồng độ linh lực thiên địa lại có bất đồng.

Cũng chỉ có bản giới Hồng Hoang mới thật sự là hoàn mỹ không tỳ vết, mới có thể dung nạp Đại La Kim Tiên, thậm chí mấy đạo tổ.

. Nếu muốn Diễn Thiên Châu triệt để biến thành thế giới nguyên vẹn chắc chắn sẽ phải tiếp tục thôn phệ từng viên nguyên thần tinh hạch.

Nhớ tới viên nguyên thần tinh hạch lục phẩm trong Linh Diệu các, Nhạc Vũ khẽ động rồi lắc đầu cười khổ buông bỏ. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Trước mắt hắn còn chưa có quá nhiều tài lực đi mua vật này. Thêm nữa hắn có cảm giác nguyên thần tinh hạch ngưng luyện từ thế giới có phương viên ba trăm dặm chắc chắn sẽ kém hơn viên trong Diễn Thiên Châu vô số lần, có lấy được cũng không có quá nhiều tác dụng.

Đợi ngày sau có đầy đủ thực lực cẩn thận lưu ý là được. Luyện chế vật này sẽ rất tổn âm đức, tạo ra nghiệp lực sát nghiệt vô tận.

Nhạc Vũ mặc dù tự vấn cũng tâm ngoan thủ lạt nhưng tuyệt đối không thể xuống tay như vậy. Bất quá nếu là người khác luyện thành, hắn thực sự không ngại cầm sử dụng.

Nghĩ xong mọi việc thông suốt, thần hồn Nhạc Vũ lại thối lui ra khỏi thế giới Diễn Thiên Châu.

Lúc này đại trận bên cạnh hắn đã bị phá hủy hơn phân nửa. Ngay cả bộ hồng ngọc mộc hồn kì mà hắn dùng hồng ngọc phù tang chế tác cũng bị hư hao mấy phần.

Nhạc Vũ không chút để ý, chỉ ngẩn ra nhìn đại trận trước mặt.

Cảm giác của hắn hoàn toàn bất đồng với trước, trong sát na nhìn linh trận bị hỏng hiện ra vô số phương pháp phá giải. Lại có thêm hơn mười phương pháp có thể với tiêu hao nhỏ nhất bổ toàn linh trận thêm hoàn mỹ lẫn cường đại hơn

- Chuyện gì xảy ra? Sao tạo nghệ trận đạo của mình dường như tăng lên đến mấy lần! Tuy mình vừa có lĩnh ngộ nhưng tạo nghệ trận phù cũng không thể đột phá như thế mới đúng.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, ẩn ước đoán biết điều này có thể là do năng lực của Diễn Thiên Châu cùng hệ thống trí tuệ nhân tạo tiến hóa trên diện rộng.

Đang muốn kiểm tra lại một lần thì Nhạc Vũ đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày đấu giá mấy thứ mà hắn muốn mua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 745: Sơ hiển đoan nghê

Vừa ra khỏi động phủ tạm thời, Nhạc Vũ đã cảm giác được mấy luồng thần thức cường đại từ trên không trung chụp xuống. Bất quá cũng chỉ ở bên ngoài động phủ mà không tiến vào trong.

Nhạc Vũ hơi biến sắc rồi khôi phục như thường. Bản thân vừa rồi dung hợp viên nguyên thần tinh hạch gây ra động tĩnh thật sự quá lớn nên dĩ nhiên là kinh động những người này.

May mắn là người của mật cảnh luôn tuân thủ quy củ. Tuy có vài phần hiếu kỳ nhưng không chính thức đột phá cách trở linh trận của động phủ.

Một đường đi tới Linh Diệu các thì thấy tu sĩ nơi này đã sớm hội tụ. Liếc nhìn lại đã có mấy trăm Linh tiên đang đứng ở cửa ra vào.

Nhạc Vũ cũng không đi vào cửa chính mà theo một thông đạo bên hông. Có quản sự của Linh Diệu các dẫn đường nên không bao lâu hắn tiến vào một gian phòng bao. Trên đường đi không gặp thêm người nào khác.

Đây cũng là một trong những chỗ tốt của khách quý, lúc này nếu mua hàng trân quý thì người bên ngoài cũng khó tra biết lai lịch của hắn. Thậm chí không thể biết được, rốt cuộc là người phương nào mua.

Lúc này còn lâu mới bắt đầu đấu giá, Nhạc Vũ liền phân thần tiếp tục tra xét biến hóa trong cơ thể. Hắn nhớ lại một số chỗ khó hiểu trong trận đồ Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, cảm thấy đã hiểu thêm vài phần. Một số phần chưa tìm hiểu trong Hiên Viên Phá trận lục bản thiếu cũng không còn gì khó khăn.

Nhạc Vũ cũng biết đây không phải là bản lĩnh thật sự của mình mà là do sự phối hợp giữa Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn và sự đột phá năng lực tính toán của Diễn Thiên Châu, nếu không có hai thứ này thì tự nhiên sẽ về nguyên hình.

Bất quá với cách tìm hiểu trận đạo này cùng với pháp tắc thiên địa chính hợp với

cái gọi là cảnh giới hư thất sinh bạch. Hư chỉ hư không; Thất chỉ tâm, chỉ cần tâm không có tạp niệm sẽ ngộ ra "Đạo ", sinh ra trí tuệ. Mặc dù bản thân hắn còn chưa đạt tới cảnh giới này nhưng cũng cách không xa.

Nhạc Vũ nhếch miệng, cơ hồ không nén được vui mừng. Chỗ tốt sau khi Diễn Thiên Châu tiến hóa không chỉ là đột phá năng lực tính toán mà còn dung hợp viên nguyên thần tinh hạch, tự thành một phương thế giới.

Như vậy ngày sau vô luận hắn ở trong hoàn cảnh nào cũng không lo thiếu thốn linh lực. Bất luận tu sĩ ở đẳng cấp nào cũng không có khả năng phong tỏa hắn về phương diện này.

Vô luận là Thiên Ý Kiếm hay Nghịch Thiên Đao đều có sự đột phá về uy lực vì trong tay hắn hiện giờ nắm giữ một phương thiên địa.

Tạm thời vứt bỏ trận đồ Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận sang một bên, Nhạc Vũ thử suy diễn một phen Thiên Cơ thì thấy vẫn là một mảng hỗn độn.

Hiểu biết của hắn về trăm vạn thế giới Hồng Hoang còn quá khuyết thiếu nên không cách nào thăm dò. Nhưng mạch lạc của Đông Thắng đại lục lại dần dần rõ ràng sáng tỏ.

- Lan Vô Ưu? Quả nhiên là ngươi!

Nhạc Vũ cười lạnh, nắm chặt song quyền.

Nếu chỉ dùng thực lực của chư tông Đông Thắng đại lục còn chưa có bản sự bức Mặc Quan Lan phi thăng.

Theo như hắn đoán thì trong này nhất định còn cất dấu bí mật gì đó, thậm chí còn có một lực lượng mà hắn không biết tồn tại trên Đông Thắng đại lục.

Còn có Lan Vô Ưu, thực lực trước lúc thi giải không thua Đông Hoa tán nhân. Người này tận lực dừng lại ở thế giới này là vì chuyện gì?

Trong lúc mơ hồ, hắn đoán biết một bộ phận của Quảng Lăng tông trong tương lai sẽ núi hủy người vong. Sau một khắc hắn chợt bừng tỉnh thấy buổi đấu giá đã bắt đầu ngoài đại sảnh. Thứ đầu tiên mà Linh Diệu các xuất ra khiến Nhạc Vũ hơi sững người.

- Thái Bạch Đâu Triệu Ngự Thú Hoàn! Thứ đầu tiên đã là Tứ phẩm tiên bảo, theo truyền thuyết có thể vây khốn thần thú yêu tiên. Nếu tu đến Thái Ất Chân Tiên thì một khi bị vòng này trói lại sẽ rất khó đào thoát khống chế.

Vừa mới bắt đầu đấu giá đã có người báo ra giá cao 300 vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ kinh dị không phải vì bản thân bảo vật này mà trước đó không hề ghi lại trong Hồn Ngọc.

Hắn liếc qua thì thấy trước người để một viên Hồn Ngọc, tiện tay cầm lấy nhìn vào bên trong thì quả nhiên có thêm một số bảo vật mới.

Mấy thứ trong đó có thứ vừa khiến hắn hứng thú, có thứ lại khiến hắn nghi hoặc.

Hầu hết những thứ này đều là linh phù pháp bảo để phá cấm chế lẫn trận pháp, tổng cộng tăng thêm hơn hai mươi thứ.

Thậm chí còn trong đó có một thứ gần giống với Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn và Cửu Hào Hà Đồ Nghi mà mấy hôm trước Lâm Đan đang chuẩn bị chế tác. Nhạc Vũ đọc thấy bất giác nhíu mày suy nghĩ.

- Cái này tuyệt không phải trùng hợp, chẳng lẽ có chỗ nào cần những thứ chuyên dùng để phá trận? Đáng tiếc! Chuyện mình có thể biết thật sự quá ít nếu không có thể suy diễn thiên cơ một phen.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, tiếp đó bật cười. Vô luận phát sinh chuyện gì thì với thực lực của hắn đều chưa có tư cách nhúng tay.

Cuối cùng Thái Bạch Đâu Tinh Ngự Thú Hoàn được bán đi với giá 400 vạn tiên thạch, không kém quá xa Thiên Thanh huyền đẳng. Không khí trong phòng đấu giá hết sức sôi động. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ lại bình thản, hắn chỉ cần huyền sát huyết linh tủy, chỉ cần hai mươi giọt là có thể khiến cho sát thi đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong.

Bất quá rốt cuộc là tà đạo pháp môn nên loại vật này dù có cũng rất ít khi xuất hiện trước công chúng.

Không có đối thủ cạnh tranh, cũng không bị đẩy giá.

Quả nhiên lúc huyền sát huyết linh tủy được lấy ra thì không có người cạnh tranh, giá hạ đến bốn vạn tiên thạch. Vào lúc cơ hồ không bán được thì Nhạc Vũ mới mỉm cười báo giá dễ dàng mua được.

Hắn thầm nghĩ quả nhiên may mắn, biết tuy vật này bán không chạy nhưng không nghĩ có thể mua được với giá rẻ như vậy.

Tiếp đó là bát giai thần tinh, đúng như Nhạc Vũ, vừa mới bắt đầu đã có người ra giá mười tám vạn tiên thạch, sau đó liên tiếp nâng cao.

Cũng may vật này tuy quý giá nhưng chỉ có thể áp dụng với thiên tiên tu sĩ, cũng không phải 100%, có thể đột phá cảnh giới.

Vào lúc có người báo giá đến 24 vạn tiên thạch thì không có người theo. Nhạc Vũ chần chừ một lát rồi bỏ thêm 3000 tiên thạch nhưng vẫn cảm giác đau lòng một hồi.

Nếu đầy đủ thời gian thì bát giai thần tinh này ở trong hoàng hôn giới hắn muốn bồi dưỡng bao nhiêu thì có bấy nhiêu, làm gì phải ra giá đắt như vậy.

Chuyện làm ăn này cũng thường thấy trong chư giới Hồng Hoang. Một bát giai Vu Thần, dù là Tín Ngưỡng đầy đủ, có 10 tỷ tín đồ cung phụng cũng cần đến tích lũy mấy ngàn năm.

Bất quá không cần đầu nhập tiền vốn, chỉ cần chờ đợi thời cơ là có thể lấy được thì dù tốn như vậy cũng có thể chấp nhận được.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không khỏi cau mày thầm nghĩ nếu ngày sau thân phận thật sự của Chiến Tuyết bị phát hiện thì một thân phận thích hợp như vậy có thể tiếp tục che giấu.

Bất quá vậy cũng đòi hỏi hắn có đầy đủ thực lực, có thể làm người khác biết khó mà lui.

Một số vật sau này không khiến Nhạc Vũ có hứng thú. Nhưng theo thời gian dần qua thì sắc mặt hắn càng ngưng trọng, phát hiện những linh phù pháp bảo dùng cho phá trận hết sức đắt khách. Một tờ Đại Diễn phá cấm thần phù doThái Ất

Chân Tiên viết có thể bán được với giá cao mười vạn tiên thạch, những linh đan dược vật dùng cho khôi phục thương thế cũng đồng dạng.

Không khí trong phòng đấu giá cũng có chút không đúng. Ngoại trừ những tán tu thì hơn mười người còn lại đều ẩn chứ địch ý. Hơn nữa hơn tám mươi người trong phòng đều tiền nhiều như nước, không hề lo lắng lỗ lã.

Nhạc Vũ càng thêm kinh hãi, càng thêm hối hận khi ở bên trong Lăng Lan trai đã bộc lộ ra thủ đoạn trận pháp như vậy.

Hiện giờ cũng chỉ cầu mong Lâm Đan đừng để mình dính vào chuyện này.

Lúc này dù có là kẻ mù cũng có thể nhìn ra trong mật cảnh đang phát sinh đại sự, những bên liên quan đều có thực lực cường tuyệt.

Đang lo lắng thì Nhạc Vũ lại nghe vị chấp sự tiếp tục lên tiếng:

- Tru Tiên chiến nỏ một cây. Dây nỏ đã đứt, vu trận còn tồn. Dùng đại huyền thiên sát kim chế tạo thành Tứ phẩm thần binh. Giá khởi điểm sáu vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ lập tức chấn động, đây đúng là vật hắn cần! Uy lực vật này không kém hơn Nguyên Dương đao luân, ở trong tay Chiến Tuyết có thể phát huy toàn bộ uy lực. Cộng thêm với bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn, cho dù là ngọc tiên cũng sẽ ôm hận! Nhìn lại cây cự nỏ đang được một vị Đại Thừa tu sĩ đưa lên đài thì thấy kiểu dáng tương tự cây nỏ trong Thần Mộ. Bất đồng duy nhất là cây nỏ này tuy vu trận hoàn hảo, linh quang lập loè nhưng dây nỏ lại bị đứt nên không thể sử dụng.

Khi trông thấy vật này, rất nhiều tu sĩ trong Linh Diệu các cũng đều lộ vẻ tiếc nuối. Nhạc Vũ mỉm cười, lộ ra vài phần khao khát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 746: Tru Tiên tàn nỏ

Chiếc nỏ vừa được lấy ra thì toàn bộ phòng đấu giá lặng ngắt. Nhạc Vũ chờ giây lát, đến khi người chủ trì đấu giá lộ ra vẻ bất đắc dĩ mới chuẩn bị mở miệng báo giá.

Bất quá trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng một thanh niên nhẹ nhàng cách đó không xa cười nói:

- Nếu đã không ai mua vật này thì ta xuất ra 30 vạn tiên thạch mua được rồi!.

Nhạc Vũ nhướng mày, tuy cảm thấy kinh dị nhưng cũng không ngoài ý liệu. Tuy nói nỏ này đã hỏng lại không có bộ tên đi kèm nhưng cũng không phải không có cách nào chữa trị.

Chỉ là bộ dây cung khó cầu, giá cả thậm chí còn vượt qua bản thân cây Tru Tiên nỏ.

Hơn nữa nếu không phải là mũi tên cùng loại như Đại Thôn Diệt Tiễn thì cũng chỉ tương đương lục phẩm tiên binh.

Nhưng nếu có thể có dây cung và mũi tên tương xứng thì lại ngang với Tứ phẩm tiên binh, ngay cả Ngọc tiên cũng chỉ cần một kích tru diệt.

Nhạc Vũ lập tức phản ứng, hơi trầm ngâm rồi cũng biến âm mở miệng nói:

- 60 vạn tiên thạch!

Mọi người trong sảnh đều ồ lên, một số nhìn sang vẻ kinh ngạc.

Nhạc Vũ vẫn bất động ngồi yên ở chỗ cũ. Phòng bao này cơ hồ hoàn toàn phong bế, trừ khi Đại La kim tiên ra tay thì không cần lo lắng người khác nhìn ra thân phận.

Hắn cũng cảm giác hơi bất đắc dĩ, người vừa lên tiếng rõ ràng xuất thân bất phàm mới có thể có được thân phận khách quý của Linh Diệu các, ít nhất là tài lực cực kỳ đầy đủ.

Hắn còn có cảm giác sự quan tâm của người này đối với Tru Tiên nỏ không hề như bề ngoài lạnh nhạt vừa rồi. Nếu như mình không đấu giá thì chắc còn dây dưa hạ giá.

Quả nhiên qua một lát thì phòng bao bên kia truyền ra tiếng hừ lạnh:

- Một trăm vạn!

Nhạc Vũ nghe vậy thì trong mắt lộ ra ý cười, biết cây Tru Tiên nỏ có thể đến tay, mở miệng ra giá:

- 140 vạn!.

Phòng bao bên kia im lặng một hồi rồi đến khi chấp sự Linh Diệu các mở miệng hỏi lần thứ hai mới lên tiếng, bất quá lại ngoài dự liệu mọi người:

- Cái gì? Đồ Chung Ly Ý ta nhìn trúng ngươi cũng dám nhảy vào!

Thanh âm vừa dứt thì một cự thủ đã mãnh liệt chụp tới phòng bao của Nhạc Vũ, trong nháy mắt đã phá vỡ toàn bộ cấm chế.

Nhạc Vũ vẫn ngồi yên không ra tay, chỉ âm thầm đem tờ Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo thần phù ra đặt sẵn.

Sau một khắc, trong phòng truyền ra tiếng hừ lạnh rồi một đạo đao khí bay đến lập tức chém vỡ cự thủ kia.

Một vị lão giả chừng thất tuần không hề báo hiệu xuất hiện bên cạnh Nhạc Vũ, thân hình trôi nổi giữa không trung, nhìn về hướng vừa xuất ra cự thủ kia cười lạnh: -- Chung Li Ý, , uy phong thật lớn! Ta mặc kệ ngươi tại Thiên nữ giới cường hoành bá đạo như thế nào, nhưng đây là mật cảnh Vân Thiên Cung, là Linh Diệu các! Không cho phép ngươi ngang ngược ở đây! Lần này cảnh cáo công tử lần đầu, nếu như tái phạm mặc kệ phụ thân ngươi là ai cũng đem tru tịch tại chỗ!

Nhạc Vũ hơi chấn động, cái tên Chung Ly Ý đã được nghe lão nhân ở Thiên Huyền Giới nói đến, bối cảnh tựa hồ rất cao.

Linh Diệu các có hơn mười vị Đại La Kim Tiên cũng không dám đem người này lập tức đánh chết mà chỉ cảnh cáo, rốt cuộc Chung Ly Ý có lai lịch gì?

Sau khi nghe lão nhân kia mở miệng thì Chung Ly Ý một mực bảo trì im lặng, bất quá khi nghe đến câu cuối thì cười vẻ khinh thường.

Nhãn thần lão giả giữa không trung lộ ra mấy phần sát ý, cuối cùng vẫn không nói gì, thân hình lóe lên biến mất giữa không trung.

Nhạc Vũ càng cảm giác hoảng sợ, nhìn ra người của Linh Diệu có vài phần kiêng kị với thanh niên này.

Lực lượng như vậy hoặc là các loại địa đầu xà mà Linh Diệu các không dám đơn giản đắc tội hoặc là thế lực sau lưng cường hoành đủ để phân tranh với Linh Diệu các.

Nghĩ đến đây ánh mắt hắn hơi tối lại, trên đài người chủ trì cũng đã hỏi đến lần thứ ba.

Người trong phòng bao gồm cả Chung Li Ý đều không mở miệng nâng giá.

Nhạc Vũ không chút nào kỳ quái, hắn sớm thấy mục đích những người này phần lớn đều đến vì vài món bảo vật áp trục sau này, tuyệt không dám tranh giành Tru Tiên nổ.

Sau khi định xong giá, Nhạc Vũ thu hồi toàn bộ ba thứ huyết linh tủy, bát giai thần tinh và cây Tru Tiên nỏ rồi không chút do dự bước ra khỏi Linh Diệu Các.

Tuy hắn cũng có chút hứng thú với mấy thứ đấu giá sau này nhưng lúc này càng ở lâu bên cạnh Chung Ly Ý lại càng nguy hiểm.

Chỉ là trong lòng hắn vẫn thầm kỳ quái, Chung Ly Ý và những tu sĩ kia rốt cuộc vì chuyện gì mà muốn mua bảo vật phá trận?

Sau một khắc hắn nhớ lại tình hình vừa rồi, sắc mặt trở nên âm trầm.

Tu sĩ Đông Thắng đại lục tàn sát lẫn nhau không dứt, tình hình những thế giới khác xem ra cũng không khác.

Cửu Thiên Đô Triện Thái Hạo thần phù có thể bảo vệ hắn một lần nhưng không thể bảo vệ được lần thứ hai.

Vừa đi ra khỏi Linh Diệu các không xa thì đã có vài đạo hồn niệm ập đến. Bất quá vào lúc Nhạc Vũ vừa mới ngưng mày thì vị lão giả thất tuần kia lại xuất hiện, khẽ gật đầu với hắn rồi phóng lên một ý niệm cường đại lên không trung.

Tiếp đó lão quét mắt bốn phía đầy sát ý khiến cho những người kia lập tức rút lui.

Nhạc Vũ thầm thở phào một cái, biết thân phận khách quý của Linh Diệu các cuối cùng chưa từng thua thiệt, hướng lão nhân kia thi lễ rồi cất bước rời đi.

Lúc này hắn cũng không dám lang thang mà sau khi ra khỏi mấy vạn trượng thì dùng thiên huyễn linh châu sửa lại tướng mạo rồi cất bước về hướng Lăng lan trai.

Nơi đây vẫn vắng vẻ như cũ, bất quá khi Nhạc Vũ bước vào trong thì có hai nam một nữ đi ra từ Luyện Khí Thất. Khí sắc người nam đi đầu đặc biệt lạnh lẽo, hai người theo sau hắn đều lộ vẻ vui mừng.

Bọn họ tựa hồ có quan hệ sư huynh muội, ăn mặc đạo bào giống nhau. Hai người sau có tu vi Thiên Tiên còn người đi trước là Ngọc tiên.

Tuy cả ba đều tận lực kiềm chế nhưng pháp lực tinh thuần vẫn không tự giác tán xuất, hồn thức Thuần Dương gây cho người khác áp bức cực lớn.

Nhạc Vũ kinh hãi dừng bước, cũng may mấy người này chỉ liếc nhìn hắn rồi vội vàng bước đi. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Đợi đến khi ba người này đi xa, Nhạc Vũ mới rảo bước vào trong luyện khí thất.

Chỉ thấy Lâm Đan vẫn đang ngồi bên cạnh cự đỉnh, sắc mặt hiện vẻ buồn bã.

Trông thấy Nhạc Vũ đi vào, Lâm Đan thoáng lộ vẻ kinh hỉ:

- Chẳng phải bảo mười ngày sau ngươi mới quay lại lấy tên sao? Làm sao mới hôm nay đã quay trở lại?

Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng không vội trả lời mà đem cây Tru Tiên tàn nỏ đặt trước người rồi lại lấy ra một thứ lớn bằng bàn tay.

Nhạc Vũ tiện tay khai mở thì đó là một sợi gân rồng dài đến mấy trăm trượng, nhìn Lâm Đan hỏi:

- Lâm khí sư nếu đã luyện chế qua Vân Quang kiếm thì chắc có kinh nghiệm với vật này. Không biết có thể chữa trị?

- Thì ra là thế! Ngươi muốn ta chữa trị Đại Thôn Diệt Tiễn là vì vật này?.

Lâm Đan nhíu mày ra vẻ hiểu rõ rồi hỏi:

-Có thể cho mượn hay không?

Nhạc Vũ lập tức lộ vẻ bất đắc dĩ, biết thứ mà đối phương nói là sợi gân rồng trong tay hắn.

Hai sợi gân rồng lấy từ thi thể yêu tiên chân long trong Tử Vân Tiên cung cũng mới chỉ là Linh Tiên Chân Long. Cũng không phải không dùng được cho Tru Tiên nỏ nhưng sẽ làm cho uy lực giảm mạnh. Hơn nữa có thể làm cho số lần sử dụng không quá bốn mươi, khi đó dây cung bị đứt sẽ làm cho linh trận bên trong hao tổn.

Chỉ là lúc này hắn cũng đành bất đắc dĩ vì không nghĩ mình sẽ có được vật này. Cây Tru Tiên nỏ trong tông môn cũng không mang đi nếu không có thể gỡ dây cung của nó ra.

Hơn nữa hắn cũng không có thời gian chạy về Đông Thắng đại lục.

Lâm Đan thoáng chần chừ rồi lấy ra từ trong Tu Di Giới ra một vật rồi cười nói:

- Hai sợi gân rồng này còn chưa đủ, ngươi xem vật này thế nào?.

Nhạc Vũ nhìn vào lập tức cuồng hỉ:

- Đại canh nhuyễn ngân tàn!

Cái gọi là đại canh nhuyễn ngân tàn là một loại cực linh đại canh nhuyễn ngân bện nên từ tơ mỏng.

Nhạc Vũ cũng đã từng đọc qua trong sách, loại nhuyễn ngân này tuy không bền chắc nhưng lại cực kỳ mềm dẻo lẫn đàn hồi, vừa khéo để kết hợp với gân rồng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 747: Không gian giới hạn

- Không biết Lâm khí sư muốn giá bao nhiêu mới bằng lòng đem vật này chuyển nhượng cho ta?

Nhạc Vũ chỉ nhìn qua một lần liền không chút do dự mở miệng hỏi giá. Đại Canh Nhuyễn Ngân Tuyến tuy còn chưa đủ khả năng trở thành dây cung của Tru Tiên Nỗ, tuy bền bỉ nhưng khả năng co dãn cùng mở rộng vẫn còn kém một chút, nhưng nếu được dung nhập gân của chân long Linh Tiên cảnh giới trong tay hắn, sẽ không còn bất kỳ khuyết điểm nào.

Thậm chí uy năng so với Tru Tiên Nỗ càng mạnh hơn mấy phần!

Lâm Đan nhếch môi cười, đưa tay nhẹ nhàng bắn lên Đại Canh Nhuyễn Ngân Tuyến, sau đó giải thích nói:

- Đại Canh Nhuyễn Ngân này trước kia ta dùng bốn mươi vạn tiên thạch mua được bên trong Kính Hoàng Khư Cảnh, người nọ vì nóng lòng bán ra vì vậy ta đã chiếm đại tiện nghi của hắn. Sau đó trải qua mấy năm luyện chế, mới đem Đại Canh Nhuyễn Ngân bện thành tuyến. Vốn dự định chế ra một cây cung nỏ, nhưng vẫn chưa có thời gian. Hắc! Xem ngươi kiến thức bất phàm, cũng nên biết được vật này khó cầu như thế nào. Đổi lại là người khác cho dù là trăm vạn tiên thạch ta cũng chưa chắc chịu bán! Nhưng nếu là ngươi, ta tặng không cho ngươi cũng không sao…

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, biết được câu nói của Lâm Đan vẫn chưa hết ý.

Tính tình người này tuy có vẻ hào sảng, nhưng đồ vật giá trị trăm vạn tiên thạch, làm sao nói đưa thì sẽ đưa?

Nếu nói lễ thấp hơn người tất có điều yêu cầu! Hôm nay chỉ hi vọng chuyện Lâm Đan yêu cầu không phải là điều mà hắn suy đoán.

Quả nhiên nói tới đây, Lâm Đan chợt dừng một chút, tiếp theo chần chờ một lúc mới đem một viên hồn ngọc ném cho Nhạc Vũ, nói:

- Nhưng hôm nay ta còn có một chuyện cần đạo hữu giúp đỡ một chút! Thật không dám giấu diếm, vừa rồi ta vừa nhận được một vụ giao dịch, cũng giống như Cửu Hào Hà Đồ Nghi, cũng là một bảo vật luyện chế để phá trận. Chẳng qua tuy bản vẽ đầy đủ, nhưng ta luyện mãi không ra. Trận đồ kia thực sự quá phức tạp, tài liệu lại không đủ, chỉ có thể cải biến đơn giản mới có thể luyện chế. Nếu như ngươi có thể làm được, Đại Canh Nhuyễn Ngân Tuyến này ta sẽ tặng không cho ngươi. Ngoài ra còn tặng thêm ba viên Càn Hải Hỗn Độn Châu giá trị bốn trăm vạn tiên thạch cho ngươi, giúp ngươi sửa chữa lại Tru Tiên Nỗ…

Khóe môi Nhạc Vũ khẽ co quắp, thầm nghĩ quả nhiên là thế! Hắn đã biết yêu cầu của Lâm Đan nhất định có liên quan tới trận đạo.

Trong lòng hắn có chút không vui, nhưng vẫn gắng nhẫn nại tính tình nhìn về phía ba viên tiểu châu màu đen trong tay Lâm Đan, tiếp theo thân thể chợt chấn động.

Càn Hải Hỗn Độn Châu hắn từng xem qua trong sách, nhưng không được gọi bằng tên này, thời đại hồng hoang hắn được gọi là Sát La Châu mới đúng. Không biết vì sao lại được đổi thành tên như vậy. Càn Hải hơn phân nửa là chỉ mặt đất, Hỗn Độn Châu chính là muốn nói đem thiên địa linh lực quy kết thành đặc tính hỗn độn.

Nếu là vật khác, vậy thì cũng thôi, hắn nhất định sẽ không thèm để ý, chỉ cần đi tìm người khác tu bổ lại Tru Tiên Nỗ.

Nhưng Càn Hải Hỗn Độn Châu có thể tương hợp với Đại Thôn Diệt Thuật, tăng lên gấp bội uy năng, đối với hắn mà nói giá trị thật không thể đo lường.

Lâm Đan hành sự đúng là ngoài dự tính của hắn, rất có tâm cơ, lấy ra vật này thật làm cho hắn không cách nào từ chối.

Hắn cũng không nóng lòng trả lời, đem thần hồn đi vào bên trong hồn ngọc, hai đồ vật này có thể lấy được tới tay hay không, còn phải xem bản thân mình có làm được việc hay không rồi hẵng nói.

Lần trước đem linh trận phân tán trọng cấu một trận đồ hoàn chỉnh. Lần này đem

trận đồ giống như Cửu Hào Hà Đồ Nghi, thậm chí còn phức tạp hơn lại làm thành đơn giản hóa. Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau, khó khăn cũng một trời một vực.

Nếu không phải hai ngày nay hắn vừa hấp thu Nguyên Thần Tinh Hạch, khiến năng lực giải toán của hệ thống trí năng phụ trợ tiến hóa trên phạm vi lớn, bên trong hồn ngọc không cần hắn đi xem cũng đã có thể cự tuyệt.

Chỉ trong chốc lát sau, vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra. Bên trong chính là một bảo vật có tên là Lưỡng Nghi Vân Thiên Bàn, ở thời đại hồng hoang, thanh danh cũng không kém hơn Cửu Hào Hà Đồ Nghi.

Làm người ta ngạc nhiên chính là vật này cơ hồ xuất cùng nhất mạch với Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn.

Chẳng qua Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đơn giản hơn một chút, phẩm cấp tài liệu có chút không bằng, tựa hồ như chỉ là bắt chước vật kia.

Trong lòng hắn không khỏi bật cười, nếu đổi lại là vật khác thì thôi, nhưng nếu là vật này cũng dễ dàng giải quyết.

Nếu muốn nghĩ nhanh hơn một chút, chỉ cần trực tiếp đem kết quả hắn phân tích Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn vẽ ra là được.

Nếu như không chê phiền toái, cũng có thể thử cải biến một phen, lại đơn giản hóa một lần, hạ xuống tính năng của linh trận một chút.

Ánh mắt lóe lên, Nhạc Vũ vẫn chưa mở miệng đáp ứng, trong mắt mang theo vẻ tra xét hỏi:

- Lâm khí sư, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, chuyện lần này rõ ràng vô cùng hung hiểm, nếu nói có một sẽ có hai, ngươi cần gì phải trộn vào vũng nước đục lần này?

Sắc mặt Lâm Đan chợt ngẩn ra, tiếp theo cười khổ một tiếng:

- Thì ra ngươi cũng đoán được! Ngươi từ nơi nào mà biết?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Ta chỉ mới tới Vân Thiên Cung mật cảnh còn chưa tới mười lăm ngày, chỉ là tu sĩ Đại Thừa, làm sao hỏi thăm được chuyện gì? Chẳng qua vừa mới đi một chuyến tới Thần Diệu Các, hiện tại ở nơi đó có rất nhiều người đang thu thập vật phá trận, cho nên có chút suy đoán mà thôi.

Lâm Đan chợt hiểu ra, trong mắt nổi lên vẻ kinh dị nói:

- Tiểu đạo hữu thật sự cơ mẫn! Chuyện lần này nói cho ngươi biết cũng không sao. Mười năm trước có tin đồn nơi Huyền Linh Giới có tiên thiên linh bảo nhị phẩm xuất thế, vì vậy mới làm chư phái cùng thật nhiều Tán Tiên hội tụ tại nơi này. Nhưng phàm là đại cơ duyên sẽ luôn có đại hung hiểm. Nghe nói vật linh bảo kia náu thân bên trong một hỏa uyên mười vạn trượng, chung quanh còn có Tiên Thiên kỳ trận bảo vệ, vì vậy chư giới tu sĩ mới hết sức thu thập vật phá trận.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, tiếp theo thầm nghĩ quả nhiên là thế, không trách được những đồ vật phá trận bán ra cái giá trên trời như vậy.

Phẩm cấp của tiên thiên hậu thiên linh bảo, chỉ có bốn tầng. Nguyên Dương Đao Luân chính là tứ phẩm thấp nhất.

Nhưng phàm là đồ vật được xưng tụng linh bảo, đều vô cùng giá trị. Còn là vật mà ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng tha thiết ước mơ.

Mà nhị phẩm tiên thiên linh bảo, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể sử dụng.

Lại nghe Lâm Đan tiếp tục nói:

- Thật ra tiên thiên kỳ trận kia tuy rằng thần diệu, nhưng nếu có Thái Thanh Huyền Tiên xuất thủ sẽ có thể phá vỡ trong nháy mắt. Nhưng tiểu đạo hữu cũng hiểu được tu sĩ trên Ngọc Tiên cảnh đều bị Hồng Quân đạo tổ trói buộc. Không được dễ dàng rời khỏi hồng hoang bản giới. Cho dù có thực lực chỉ có thể mở ra hàng ngàn tiểu thế giới bên ngoài hồng hoang. Chân thân cũng chỉ có thể xuất nhập tại những mật cảnh như vậy, không cách nào đi ra ngoài hàng rào không gian. Vì vậy lần này tiên thiên linh bảo xuất thế, chư tông chỉ có thể phó thác cho tiểu bối, vật phá trận liền bắt đầu hút hàng. Ta vốn không muốn bị cuốn vào trận này, chẳng qua từng nhận ân huệ của người kia, được chăm sóc rất nhiều, không còn cách nào…

Nhạc Vũ thoáng cau mày, lời nói của Lâm Đan hắn cũng từng nghe qua được một chút, nghe tin đồn tu sĩ trên Ngọc Tiên cảnh không cách nào tùy ý xuất nhập hàng rào không gian, cho dù có thể đi ra ngoài cũng không cách nào ở lại quá lâu.

Theo truyền thuyết đây chính là quy củ do Hồng Quân đạo tổ sở định, không muốn khiến cho trăm vạn thế giới hồng hoang bị tai họa ngập đầu. Vì vậy mới lập quy củ trói buộc những tu sĩ trên cảnh giới Ngọc Tiên.

Hồng Quân dĩ thân hợp đạo, bản thân cùng thiên địa hồng hoang kết hợp thành một thể. Mỗi một lời nói mỗi một hành động cũng giống như thiên địa pháp tắc, thế giới đại đạo. Chỉ cần nói ra lời ấy, thiên địa cũng tự nhiên tạo thành tương ứng lập tức ước thúc.

Vì vậy từ năm vạn năm trước tu sĩ trên Ngọc Tiên phần lớn đều bị trói buộc tại Hồng Hoang Giới cùng nhiều mật cảnh khác.

Cho dù là có năng lực kháng cự thiên phạt, mạnh mẽ đột phá hàng rào không gian, bình thường cũng sẽ không dừng lại quá lâu bên ngoài tầng không gian.

Nếu không phải như thế, lần trước khi hắn tiêu diệt Linh Đài Tông cùng Li Trần Tông, hai vị kia chỉ cần tiện tay một kích đã có thể đem thế giới kia làm tổn thương nặng nề.

Về phần ân huệ mà Lâm Đan đã nói là thật hay giả, nhìn vẻ mặt người này xem như thành thật, nhưng chưa chắc không có tâm cơ.

Hai mắt híp lại, Nhạc Vũ lại hỏi tiếp:

- Nếu ngươi không luyện chế được, vì sao không mời những trận đạo tông sư giúp ngươi? Đừng nói hồng hoang bản giới, ngàn vạn tiên tu, dù ở trong Vân Thiên Cung mật cảnh cũng không phải không có trận đạo tông sư Thái Ất Chân Tiên. Bốn loại đồ vật này của ngươi, giá trị chừng năm trăm vạn tiên thạch, chỉ cần nhờ họ thiết kế linh trận cho ngươi đã dư dả rồi.

Lâm Đan nghe vậy nhất thời cười lạnh một tiếng:

- Mời người? Ngươi có biết hiện tại Xiển Tiệt hai giáo đang tranh đấu nhau, Trấn Vân Tông, Thiên Li Tông, Quảng Hóa Tông, Văn Thù Tông, Ngọc Đỉnh Tông,

những đại tông môn này đều nhìn chằm chằm vào vật này, một ít tu sĩ có thành tựu trận đạo đều đã bị bắt giữ khống chế. Hai vị cố chủ của ta mặc dù cũng xuất thân đại phái, nhưng kém bọn hắn không chỉ một bậc, chỉ có thể cầu tới chỗ của ta, mong có được biện pháp luyện chế…

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, trong lúc nhất thời trong long chỉ có ba chữ Thiên Li Tông mà Lâm Đan vừa nhắc tới.

Nói như vậy, hồng hoang đại tông môn trong miệng Hậu Thổ cũng đang chuẩn bị tham dự tranh đoạt tiên thiên linh bảo sao?

Đối với hắn mà nói đây là một tin tức tốt. Nếu Thiên Li Tông phân tâm chuyện này, sẽ không có quá nhiều lực lượng đi bận tâm tới Hoàng Hôn Giới.

Chỉ cần cho hắn một thời gian ngắn ổn định lại, đợi đến khi lực lượng áp chế của phiến thiên địa tại Hoàng Hôn Giới hoàn toàn khôi phục, liền có thể không cần sợ hãi Thiên Li Tông.

Còn đang suy tư, Nhạc Vũ chợt nghe được một tiếng ho nhẹ, lấy lại tinh thần liền nhìn thấy đôi mắt Lâm Đan đang sáng ngời nhìn mình.

Trong lòng hắn thoáng xoay chuyển, liền lắc đầu nói:

- Nếu giá bên ngoài là như vậy, năm trăm vạn tiên thạch còn có chút chưa đủ! Ngoại trừ Tru Tiên Nỗ, phải thêm tám trăm vạn tiên thạch. Nhưng sau khi chuyện thành công ngươi phải thề ngày sau không được đem giao dịch giữa ta và ngươi tiết lộ cho người khác hay biết.

Thật ra nếu chỉ nói Đại Canh Nhuyễn Ngân Tuyến và ba viên Càn Hải Hỗn Độn Châu hắn cũng đã không cách nào cự tuyệt. Sở dĩ còn cộng thêm tám trăm vạn tiên thạch cũng do hành động của Lâm Đan hôm nay làm cho hắn có chút không thoải mái mà thôi. Ngoài ra trong mơ hồ Nhạc Vũ lại có niệm tưởng về Nguyên Trí Linh Quả trong Thần Diệu Các. Một ngàn một trăm vạn tiên thạch, cộng thêm số tiên thạch của hắn còn dư lại, cũng vừa vặn gom đủ.

Hắn vốn cho rằng Lâm Đan nhất định sẽ làm khó một trận, nhưng không ngờ sau khi nghe vậy, Lâm Đan lập tức cười giảo hoạt:

- Thêm tám trăm vạn tiên thạch sao? Ngươi thật biết lên giá! Nhưng gấp ba giá

tiền bình thường cũng không sai…

Khi lời của hắn vừa rơi xuống, Nhạc Vũ liền có chút ít hối hận. Hắn biết được mình báo giá vẫn còn thấp hơn Lâm Đan dự đoán. Tiếp theo đành cười khổ một tiếng, cầm hồn ngọc nói:

- Cho ta thời gian nửa tháng! Sau nửa tháng ta nhất định phải có được Tru Tiên Nỗ luyện chế hoàn thành!

Vẻ mặt Lâm Đan nhất thời ngơ ngẩn, trong mắt lộ ra vài phần ngưng đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 748: Sơ hiển uy năng

Muốn đem Lưỡng Nghi Vân Thiên Bàn đơn giản hóa thêm lần nữa, khó khăn vượt xa sự dự liệu của Nhạc Vũ.

Lâm Đan có thể đưa ra được tài liệu thật sự quá ít, còn chưa tới được một nửa, bộ phận còn lại chỉ đành dùng những linh trân khác thay thế.

Ngoại trừ Nhạc Vũ muốn thiết kế trận đồ mới, còn cần suy nghĩ thiết kế linh trận cho Lưỡng Nghi Vân Thiên Bàn, cùng độ phù hợp của những tài liệu này khiến cho khó khăn tăng lên gấp bội.

Cũng may trong tay của hắn còn có một Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, phần lớn đều có thể trích dẫn trận đồ bên trong.

May là như thế Nhạc Vũ vẫn phải yêu cầu thêm hai trăm vạn linh thạch từ chỗ Lâm Đan mới chịu thôi.

Tựa hồ cũng biết mình quả thật đã đuối lý, vì thế Lâm Đan cũng không tiếp tục giây dưa ở giá tiền này. Ngược lại phải trọng luyện Tru Tiên Nỗ càng thêm tận tâm tận lực, còn thêm chút tài liệu gia tăng vào bên trong.

Kể từ đó Nhạc Vũ cũng e ngại giở thủ đoạn trong trận đồ, chẳng qua bởi vì số tài liệu Lâm Đan đưa ra có quá nhiều lỗ hổng, bộ phận thay thế bổ sung cũng không hoàn toàn thích hợp, Lưỡng Nghi Vân Thiên Bàn phỏng chế mặc dù luyện thành, nhưng uy năng kém hơn Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, cũng giống như Cửu Hào Hà Đồ Nghi, không sử dụng được quá lâu.

Mãi đến ngày mười bảy Nhạc Vũ mới hoàn thành trận đồ, nhưng bên chỗ Lâm Đan đã xong trước hắn được hai ngày.

Một lần nữa chữa trị xong Tru Tiên Nỗ, cho dù những vu văn bị hỏng hóc ở những góc cạnh cũng đều được tu bổ xong toàn bộ.

Trên thân nỗ, được phân bộ ba viên Càn Hải Hỗn Độn Châu, cùng vu trận liên tiếp với thân nỗ cũng theo thiết kế của Nhạc Vũ.

Dưới tình huống uy năng không kém hơn chân chính Tru Tiên Nỗ, có thể phát huy ra uy năng lớn nhất của Càn Hải Hỗn Độn Châu.

Ngoài ra ở trung ương thân nỗ, còn có thêm một lỗ nhỏ chuyên dùng làm vị trí đặt thần tinh, cũng có một lệnh trận mô hình nhỏ, có thể hút lấy vu lực, ngày sau không chỉ là Chiến Tuyết, mà chính hắn cũng có thể sử dụng.

Còn có dây nỗ, Đại Canh Nhuyễn Gân Tuyến cùng long gân bện chung một chỗ, sau khi tế luyện dung hợp biến thành một dây nỗ màu bạc nhàn nhạt.

Tiện tay bắn ra liền nghe được một tiếng băng vang như sấm rền, còn có âm ba nặng nề khuếch tán khắp mọi nơi, cũng có được oai lực của nhất chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao.

Cầm thần binh tứ phẩm được sửa chữa lại, nỗi vui sướng trong nội tâm Nhạc Vũ cơ hồ không thể áp chế.

Trước khi đi tới Vân Thiên Cung mật cảnh, tối đa hắn chỉ kỳ vọng có thể tìm được một tiên bảo có được uy năng mạnh hơn chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân của hắn là được. Hơn nữa hắn muốn thu thập càng nhiều thượng phẩm tiên phù giúp hắn chống đỡ Thiên Li Tông.

Hắn thật sự không nghĩ ra mình lại có thể lấy được món đại sát khí vang danh tu chân giới từ thời đại hồng hoang tới tay.

Bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn đã luyện chế thêm một lần, thành tựu trận đạo của Lâm Đan tuy còn kém một chút, nhưng rốt cục không hổ là luyện khí sư vang danh cả Vân Thiên Cung mật cảnh. Có sẵn linh trận của Nhạc Vũ, cơ hồ không chút khó khăn liền hoàn toàn chữa trị xong bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn. Thậm chí bởi vì hắn gia nhập một chút linh kim hiếm thế, uy năng ước chừng đã tương đương mười hai thành so với trước kia.

Bất quá theo Nhạc Vũ làm như vậy cũng thật vô cùng lãng phí. Nếu do hắn tự mình thiết kế, tăng thêm linh kim cấu tạo trận đồ, có thể đem uy lực của Đại Thôn Diệt Tiễn tăng lên gấp năm sáu thành. Dùng tài liệu giá trị gần trăm vạn thạch lại chỉ gia tăng được hai thành uy lực, thật sự làm cho Nhạc Vũ không biết

nên nói thế nào mới đúng.

Nhưng ấn tượng của hắn đối với Lâm Đan đã có chút thay đổi, lần này tuy bị người này tính toán nhưng nếu xét ra người này xem như cũng là người phúc hậu, ít nhất chuyện hắn đã đáp ứng cũng chịu tận tâm tận lực, tuyệt không đổi ý.

Ngoại trừ Đại Thôn Diệt Tiễn, Lâm Đan cũng luyện chế thêm chín mũi tên dự bị. Vẫn dùng Ác Kim luyện thành, gia nhập thêm bộ phận khác, trong tay Lâm Đan vẻn vẹn chỉ có Đại Hoang Vân Quang Thiết, cũng cực kỳ cứng rắn, cộng thêm vu trận gia trì lại càng thêm sắc bén không đỡ nổi.

Nếu nói về lực đả thương, có lẽ yếu hơn Đại Thôn Diệt Tiễn một chút, nhưng nếu bàn về lực xuyên thấu, cũng không kém chút nào, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Đem tên nỏ toàn bộ thu vào trong tu di không gian, Nhạc Vũ cũng không hề có ý tiếp tục dừng lại, đem trận đồ giao ra, lại đem ngàn vạn linh thạch thu vào tay, liền vội vã rời khỏi, hướng Linh Diệu Các đi tới.

Nhưng sau thoáng mừng rỡ, hắn lại cảm giác u sầu.

- Nếu lần này những người kia có thể lấy được tiên thiên linh bảo bên trong Huyền Linh Giới thì thôi, nếu tìm không được, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ phải dính líu tới mình…

Nghĩ tới lời nói lúc trước của Lâm Đan, bên trong hồng hoang có hơn phân nửa tông sư trận đạo đều bị chư tông trong Xiển Giáo cùng Tiệt Giáo toàn bộ khống chế, Nhạc Vũ không khỏi thoáng cau mày.

Có thể đoạt bảo thành công, chuyện này tự nhiên đến đây là chấm dứt. Nhưng nếu xảy ra biến cố, người ủy thác luyện chế hai loại tiên bảo sớm muộn sẽ nghĩ tới người thiết kế trận đồ của hai tiên bảo này.

Hắn cũng không phải không tin tưởng lời thề của Lâm Đan, chẳng qua thủ đoạn mà tu sĩ có thể sử dụng thực sự quá nhiều, khó bảo toàn bọn hắn sẽ không tra được dấu vết.

Cũng may cho dù ở trước mặt Lâm Đan hắn vẫn dùng Huyễn Linh Châu che giấu tướng mạo hình dáng, muốn tra tới nền tảng của hắn tuyệt không dễ dàng.

Hắn vốn thoát ra ngoài thiên cơ, tự nhiên không sợ hãi bị người khác thôi diễn ra số mệnh. Chỉ cần ngày sau nếu không tiếp tục đi tới Vân Thiên Cung mật cảnh, như vậy sẽ được bảo đảm an toàn.

Bên trong Linh Diệu Các vẫn thật phồn hoa, Nhạc Vũ đi vào bên trong, tìm được vị trung niên tu sĩ lúc trước từng bán Thiên Thanh Huyền Đằng, lúc trước còn chưa biết tên họ, sau mới hiểu người này họ Chân, chính là chấp sự chưởng các của chi nhánh Linh Diệu Các. Ngoại trừ bổn sự buôn bán rất tốt, cũng là một trong những Thiên Tiên tu sĩ nổi danh bên trong Vân Thiên Cung mật cảnh.

Nhìn thấy Nhạc Vũ, người này cũng thoáng lộ vẻ ngoài ý muốn, hình như không nghĩ tới thanh niên huyền bí này vì bán ra Thiên Thanh Huyền Đằng, suýt chút nữa chọc ra tai họa lại dám quay trở về.

Ngay khi Nhạc Vũ dứt khoát hỏi về Nguyên Trí Linh Quả, tu sĩ họ Chân nhếch môi trả lời:

- Tiểu hữu tới thật kịp lúc! Chỗ của ta chỉ còn một linh quả cuối cùng. Vốn đã có người xuống tiền đặt cọc, nhưng kế tiếp sẽ có thêm hai Nguyên Trí Linh Quả được điều động tới đây, vì vậy linh quả kia bán trước cho tiểu hữu cũng được. Chẳng qua giá tiền hơi đắt hơi chút ít, một ngàn bốn trăm năm mươi vạn tiên thạch thế nào?

Nhạc Vũ nghe vậy hơi cau mày, hắn nhớ được ở một tháng trước trong Hồn Ngọc ghi chép linh quả này chỉ là một ngàn một trăm vạn tiên thạch một quả, làm sao chỉ hai mươi mấy ngày đã tăng lên tới một ngàn bốn trăm năm mươi vạn?

Tu sĩ họ Chân tựa hồ hiểu được suy nghĩ của hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Thật ra nếu đổi lại là ngày thường, một Nguyên Trí Linh Quả tối đa chỉ có giá năm trăm vạn tiên thạch mà thôi. Nhưng gần đây giá thị trường có chút bất đồng, tiểu hữu có biết chuyện trong Huyền Linh Cảnh?

Nhạc Vũ cười khổ, hắn hiểu được đối phương muốn nói tới tiên thiên linh bảo bên trong Huyền Linh Cảnh.

Thật ra hắn đã sớm đoán trước với sự trân quý của tiên thiên linh bảo, chư tông trong Xiển Giáo cùng Tiệt Giáo làm sao không đi đánh chủ ý với Nguyên Trí

Linh Quả? Sở dĩ hắn vội vàng chạy tới nơi này chính là vì e ngại Nguyên Trí Linh Quả bị bán hết.

Với tình thế hôm nay, giá tiền tăng vọt cũng là chuyện đương nhiên.

Tu sĩ họ Chân thấy hắn hiểu được, chỉ cười nhẹ, không nói thêm lời nào. Nhạc Vũ thoáng chút do dự, hôm nay cho dù hắn cộng thêm tiền thù lao của Lâm Đan trả cho, toàn bộ tài sản bất quá chỉ có một ngàn năm trăm vạn tiên thạch mà thôi.

Nếu dốc hết tất cả thu mua một linh quả giá tiền gấp ba bình thường, có đáng giá hay không?

Chỉ thoáng trầm ngâm một lúc, trong nội tâm Nhạc Vũ đã có quyết định. Đã biết sau hôm nay giá tiền của vật này sẽ càng lúc càng cao, cho dù Huyền Linh Cảnh bình ổn được phong ba, Nguyên Trí Linh Quả trong Hồng Hoang Giới cũng sẽ lâm vào thời kỳ khan hiếm, lần này không mua chưa chắc lần sau sẽ tìm được cơ hội.

Đã quyết định chuyện này, Nhạc Vũ lại mua thêm sáu mươi trương ngũ phẩm tiên phù, do Ngọc Tiên chế luyện, uy năng không kém. Cứ như vậy hắn đã dùng hết số tiên thạch trong túi mình.

Ngay khi Nhạc Vũ lấy ra hơn một ngàn năm trăm vạn tiên thạch giao tới, tu sĩ họ Chân thoáng cau mày, hình như hắn không hề ngờ tới Nhạc Vũ lại có đủ tiền để chi trả.

Tuy trên mặt hắn không tỏ vẻ gì, lại lấy ra một viên Thất Huyền Thanh Linh Ngọc giao qua.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, không chút khách khí thu vào trong tay. Thân phận khách quý tam cực, phàm mua bán đều được hưởng bốn thành ưu đãi, cũng tiết kiệm được cho hắn mười mấy vạn tiên thạch.

Cầm Nguyên Trí Linh Quả trong tay, Nhạc Vũ khôi phục lại vẻ thong dong như trước. Lúc trước hắn dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính qua, trong mười mấy ngày Hoàng Hôn Giới sẽ không xảy ra việc gì, tâm linh hắn cũng không hề có báo động, mặc dù có trở về chậm hơn một chút cũng không sao.

Hắn đi dạo trong Vân Thiên Cung mật cảnh thêm nửa ngày, quả nhiên trong lúc mơ hồ nhận thấy ở phía sau có cảm giác, liền trực tiếp đi vào bên trong động phủ tạm thời. Hắn dùng thời không thông đạo ở đây, lắc mình đã đi ra ngoại giới không gian, sau đó hướng Hoàng Hôn Giới bỏ chạy.

Nhưng khi mới đi được nửa đường, liền có đạo khí tức từ phía sau đuổi theo, cơ hồ không có chút nào che giấu, sát cơ lạnh thấu xương, khí thế ngập trời. Tuy còn mấy chục lần hô hấp mới có thể đuổi kịp, lại có vô số thời không phong bạo cách trở, nhưng Nhạc Vũ vẫn cảm thấy lông tóc dựng đứng, thần hồn cảm thấy đau nhói.

Cười khẽ một tiếng, Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy kinh hãi, khẽ rung tay áo, Tru Tiên Thần Nỗ đã bay vào trong tay, thần tinh cấp tám đã sớm gài vào, dây cung trương đầy, một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn nằm sẵn bên trên. Ba viên Càn Hải Hỗn Độn Châu ngay lập tức đem ngũ hành linh lực hỗn tạp quanh thân toàn bộ hấp thu chuyển hóa thành hỗn độn lực, truyền vào bên trên thần nỗ.

Dần dần, một cỗ khí tức nguy hiểm kinh khủng chấn thẳng sâu trong lòng người từ trên thần nỗ lan tràn ra ngoài.

Thiên Tiên tu sĩ đuổi theo phía xa tựa hồ cũng cảm thấy không ổn, ngay lập tức liền bỏ chạy.

Nhạc Vũ cười lạnh khấu vào cơ quan, một luồng hắc tuyến phá không bay đi, chỉ trong chớp mắt đã xuyên qua mấy chục vạn mảnh nhỏ không gian, ngay khi Thiên Tiên tu sĩ vừa nảy sinh ý niệm tránh né đã ngay mặt kích thẳng lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 749: Nỏ phá Thiên Tiên

Bên trong thời không loạn lưu, hắc tuyến chỉ lóe lên liền tắt. Đại Thôn Diệt Tiễn cơ hồ lập tức cắn nuốt những vật nó xuyên qua, không hề có chút trở ngại tiến tới trước thân thể người kia.

Đầu tiên một trận quang mang mạnh mẽ lóe sáng, một tiên bảo hình tròn ngăn cản Đại Thôn Diệt Tiễn, cơ hồ đã bị chủ nhân mạnh mẽ thúc giục đến cực hạn. Từng đợt quang mang ngũ sắc mang theo lực xuyên thấu đem những thời không mảnh nhỏ bên cạnh chiếu rọi như giữa ban ngày, nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị điểm nhỏ màu đen trên đầu mũi tên cắn nuốt hơn phân nửa diện tích, sau đó uy thế như chẻ tre liên tiếp xuyên thấu qua hai kiện tiên bảo, trực tiếp xuyên thủng thân thể người kia.

- Vô liêm sỉ, ngươi muốn chết!

Tu sĩ Thiên Tiên gầm lên một tiếng, chẳng khác gì tiếng sấm nổ vang bên tai Nhạc Vũ. Toàn bộ thân hình bị Đại Thôn Diệt Tiễn tiêu diệt gần phân nửa, không ngờ nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, hóa thành một đoàn quang ảnh, trong nháy mắt bước qua mười mấy vạn thời không mảnh nhỏ cách trở, tiến tới thật gần.

Nhạc Vũ vẫn hoàn toàn bất động, không chút hoang mang đem một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn lắp lên Tru Tiên Nỗ, ngay sau đó lại khấu cơ quan.

Chỉ một thoáng, lại một luồng hắc tuyến xuyên qua hư không, trên mặt người nọ rốt cục lộ ra vẻ kinh hãi. Lần này hắn chưa kịp dùng tiên binh lục phẩm ngăn cản trước người, lại bị Đại Thôn Diệt Tiễn chặt đứt, uy thế không thể đỡ liền xuyên thủng người hắn.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại đem Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù treo lên đỉnh đầu lóe ra hào quang bảy màu, uy thế huy hoàng, chiếu sáng rực rỡ.

Mà tu sĩ Thiên Tiên trước mắt lại phát ra tiếng gầm thét sợ hãi không cam lòng,

không gian mảnh nhỏ quanh người chỉ một thoáng liền toàn bộ vỡ vụn, cả người liền biến mất ngay trước mắt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thấy thế thoáng cau mày, nhìn về phương hướng tu sĩ Thiên Tiên kia biến mất, hắn cũng biết bên trong hư không vũ trụ những Thiên Tiên tu sĩ kia vẫn có được thần thông na di trong nháy mắt.

Nhưng bọn hắn vẫn phải mạo hiểm bị vẫn lạc, mạnh mẽ trốn vào bên trong những mảnh nhỏ hồng hoang chung quanh nơi đây.

Phương pháp này tuy sẽ gặp phải kiếp lôi của dị giới oanh kích, nhưng cũng tốt hơn bị Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù công kích phải vẫn lạc ngay tại chỗ.

Mặc dù Nhạc Vũ có ý muốn truy kích, nhưng lại không có đủ thực lực phá vỡ hàng rào không gian ngăn trở, mặc dù hắn có được Tru Tiên Nỗ cùng Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, có thể xông vào, nhưng uy năng sẽ bị suy giảm hơn phân nửa.

- Đáng tiếc, người này cũng thực sự thông minh!

Nhạc Vũ cười lạnh, tiếp theo phẩy tay áo, hai mũi Đại Thôn Diệt Tiễn liền quay lại lơ lửng bên cạnh hắn.

Bên trên hai mũi tên có điêu khắc Đại Chiêu Phản Chú, vô luận là cách bao xa cũng sẽ tự động bay trở về bên cạnh hắn.

Về phần đầu mũi tên bị tổn hại cũng hoàn toàn không cần để ý. Vốn dùng Ác Kim tứ phẩm chế luyện, có được đặc tính Đại Thôn Diệt Thuật, cũng rất khó có cơ hội va chạm với pháp bảo tiên binh của người khác, dù có tổn hại cũng là cực nhỏ.

Trong lòng hắn thoáng tiếc nuối, cuối cùng mình không phải thân thể Vu Thần, uy năng của Tru Tiên Nỗ chỉ đánh ra được bảy thành, nếu đổi lại là Chiến Tuyết, cho dù người kia có được tấm thân bất tử bất diệt cũng phải nuốt hận nơi đây.

Vừa rồi nếu hắn không có được Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù làm át chủ bài, chỉ sợ bản thân hắn cũng phải vẫn lạc nơi này.

Nhìn lại Tru Tiên Nỗ trong tay, chỉ thấy viên thần tinh bên trên chỉ qua hai lần

bắn tên, cơ hồ đã tiêu hao hết thần lực còn sót lại bên trong.

Nhạc Vũ cau mày, cũng không chút nào để ý ném sang một bên. Nhưng chỉ tích tắc trong hư không liền thò ra một bàn tay trắng muốt như ngọc đem Tru Tiên Nỗ chụp lấy.

Chính là Chiến Tuyết từ Hoàng Hôn Giới xa xôi tìm đến, ánh mắt nàng lập tức nhìn chăm chú lên viên thần tinh trên nỏ.

Thần lực tiêu hao bên trong, theo Chiến Tuyết nhìn vào chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng chính là bên trong ẩn hàm thần cách cấp tám huyền bí, chỉ cần hấp thu được tinh hoa bên trong, ngày sau chỉ cần tích lũy đầy đủ tín ngưỡng, thần lực có thể thăng lên một cấp bậc thật dễ dàng.

Nhạc Vũ nhìn về phương hướng Vân Thiên Cung mật cảnh, lâm vào trầm tư.

Hắn phát hiện thời gian mình bị người theo dõi tựa hồ là từ lúc rời khỏi Lăng Lan Trai. Lâm Đan kia chỉ có một mình, sẽ không quá khả năng xuất thủ đối với hắn. Nếu thực sự muốn ám toán hắn, cũng không cần đi luyện chế bảo vật sát phạt như Tru Tiên Nỗ cho hắn.

Tự nhiên cũng không thể là người của Linh Diệu Các cùng Vân Thiên Cung mật cảnh, ở trong mắt hai đại thế lực này, những đồ vật trên người hắn chỉ sợ họ nhìn không thuận mắt, càng sẽ không làm chuyện tự hủy danh tiếng.

Tính đi tính lại, cũng chỉ có Chung Ly Ý kia mà thôi, cũng chỉ có người này mới có động cơ, cũng có được thực lực như vậy.

Hắn tự hỏi từ sau khi tiến vào Vân Thiên Cung mật cảnh, mỗi một bước đi vô cùng cẩn thận, tuyệt không xảy ra chuyện gì sơ sót. Đổi lại là người khác nếu muốn đuổi theo tung tích của hắn, đó là chuyện muôn ngàn khó khăn. Cũng chỉ có thế lực ngay cả Linh Diệu Các cũng cảm thấy kiêng kỵ mới có khả năng truy đuổi hắn.

Chẳng qua những điều này chỉ là suy đoán, tình hình chân thật rốt cục thế nào hắn cũng không cách nào xác định.

- Chung Ly Ý sao?

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, khóe môi hiện lên sát cơ. Thân hình hắn hóa thành một đạo bạch quang, cùng Chiến Tuyết bay về Hoàng Hôn Giới. Chỉ qua hai canh giờ đã đến, khi hắn phá vỡ hàng rào không gian, không khỏi thoáng giật mình, hắn cảm giác được lực ức chế của thiên địa nơi này tựa hồ tăng lên thêm ba thành, tới hôm nay cũng chỉ có gần thời gian một tháng mà thôi.

Trên mặt Nhạc Vũ nhất thời nổi lên nụ cười, hành trình Vân Thiên Cung lần này, cuối cùng đã không phụ hi vọng, mà Hoàng Hôn Giới khôi phục càng nhanh, trận chiến này hắn càng thêm nắm chắc.

Trong cùng thời gian Nhạc Vũ quay về Hoàng Hôn Giới, bên trong Vân Thiên Cung mật cảnh, trong một tòa lầu các màu xanh biếc dựa vào núi kiến tạo.

Chung Ly Ý diện mạo ước chừng hai mươi tuổi, tuấn tú, khí chất hơi có vẻ âm lệ chợt nắm chặt đôi tay, đem chén rượu niết thành nát bấy, trên gương mặt xanh mét tràn đầy vẻ tức giận.

Ở trước người hắn, bốn trung niên tu sĩ mặc đạo bào màu xanh lục pha lẫn xanh lam vẻ mặt lại vô cùng khó xem.

- Lại cho hắn chạy? Tốt tốt tốt! Hai mươi tu sĩ Thiên Tiên, hơn sáu mươi Linh Tiên, lại để cho một tu sĩ Đại Thừa cảnh nghênh ngang rời đi, hắc hắc! Mặt mũi Vân Thiên Tông rốt cục còn cần nữa hay không?

Chung Ly Ý cắn răng cười lạnh, cơ hồ mỗi khi hắn nói một câu, sắc mặt bốn người phía trước càng xanh mét thêm một phần, không khí bên trong tiểu lầu các càng thêm đè nén.

Mãi cho tới khi vẻ mặt Chung Ly Ý khôi phục lại tỉnh táo, một thanh sam tu sĩ lớn tuổi cầm đầu vẻ mặt đau khổ giải thích:

- Không phải chúng ta không tận lực, người nọ thuê mướn động phủ của Vân Thiên Cung, dĩ nhiên phải có quyền lợi ra vào mật cảnh. Người của Linh Diệu Các cùng Vân Thiên Cung đều ngầm quấy nhiễu chúng ta làm việc. Hơn nữa người của bổn tông đã bố trí từ sớm, chia nhau tìm kiếm. Chỉ có Vân sư huynh đuổi theo kịp hắn, nhưng không ngờ được hắn đã chữa trị Tru Tiên Nỗ, lại có được một tờ Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù! Vì vậy mà Vân sư huynh đã bị trọng thương…

- Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù? Chẳng lẽ do Huyền Đô Sư chế luyện? Các ngươi có thể xác định?

Nhìn bốn người trước mặt khẽ gật đầu, trong mắt Chung Ly Ý rốt cục lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Được rồi, Vân Thiên lẽ ra phải bị trị tội! Nhưng nếu thực sự gặp phải Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, hắn không chết xem như vận khí lớn!

Bốn người trước mặt đều lộ ra vẻ nhẹ nhàng, ngay sau đó ánh mắt Chung Ly Ý nheo lại, thản nhiên nói:

- Nếu như ta nhớ không sai, Huyền Đô Sư năm xưa mới bái nhập Thái Thanh môn hạ không lâu, mới làm ra mười mấy trương Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù. Theo truyền lưu bên ngoài, chỉ có bốn trương mà thôi. Trong đó có ba trương hôm nay đều có chủ nhân, cũng đều là nhất phương kiêu hùng. Chỉ còn lại một trương nghe nói bị một vị đại thần thông tu sĩ Ngọc Tiên ở bắc phương lãnh thổ hồng hoang chiếm giữ. Sau khi hồng hoang nứt vỡ, đã không nghe tung tích. Các ngươi đem tin tức này báo về tông môn, xin họ suy tính thôi diễn một chút, nhìn xem rốt cục người kia xuất thân thế nào.

Thanh sam tu sĩ nhất thời kinh hãi, không khỏi nhìn thanh niên trước mắt, tiếp theo ngưng trọng nói:

- Ý tứ của điện tôn, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục truy đuổi người này?

Chung Ly Ý nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói:

- Yên tâm! Ta còn chưa tới nỗi không biết nặng nhẹ như vậy. Hiện tại Vân Thiên Tông tự nhiên phải lấy chuyện trong Huyền Linh Giới làm chủ. Nhưng tiên thiên linh bảo xuất thế tuy khẩn yếu, chuyện này cũng không thể bỏ qua. Người này giấu đầu lòi đuôi, trong lúc nhất thời các ngươi cũng không thể tra rõ được lai lịch của hắn. Chỉ xin các trưởng lão trong tông thôi diễn một phen, đợi sau khi chuyện tại Huyền Linh Giới chấm dứt, vừa vặn có thể xử lý người kia.

Trên mặt bốn người kia nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng. Chung Ly Ý nhìn thấy cũng cười nhẹ, vẻ mặt hờ hững nói:

- Nếu chỉ vì một Tru Tiên Nỗ, ta cũng không cần tiếp tục truy đuổi. Mặt mũi mất

thì đã mất, vì chuyện này lãng phí nhân lực tông môn thật không có lợi. Nhưng nếu có được một trương Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù, ta cũng phải lấy tới tay mới được! Vật này dùng tốt, chưa chắc thấp hơn tam phẩm tiên binh. Hơn nữa còn có thể kết được nhân quả duyên pháp cùng Huyền Đô Sư.

Thanh sam tu sĩ cầm đầu nghe vậy, sắc mặt nghiêm túc, lộ vẻ tán đồng:

- Điện tôn nói đúng! Xem ra uy năng thần phù có bao nhiêu uy năng cường thịnh tông ta cũng không cần để vào trong mắt. Nhưng nếu do Huyền Đô Sư sở chế, chúng ta cũng nên thu hồi mới tốt nhất!

Chung Ly Ý nhếch môi gật đầu, sau một khắc trong mắt hắn hiện lên đạo lệ mang, trong thanh âm lộ vài phần lạnh lẽo:

- Chẳng qua dù tạm thời gác qua việc người kia, nhưng không thể bỏ qua cho Lâm Đan. Tru Tiên tàn nỗ có thể chữa trị thành công, hơn phân nửa là do hắn. Nếu hắn không ra Vân Thiên Cung mật cảnh thì thôi, nếu đi ra ngoài các ngươi đừng cho hắn rời khỏi.

Theo lời hắn vừa rơi xuống, nhiệt độ cả lầu các hạ xuống thật thấp, bốn tu sĩ Thiên Tiên cũng rùng mình, nghe được sát cơ nồng đậm trong lời nói của Chung Ly Ý. Họ biết được không phải chỉ vì người chen tay mua đi Tru Tiên Nỗ, mà cũng là nhằm vào bản thân bọn họ.

Trong lời nói đã minh bạch, không cho phép bọn họ tiếp tục thất thủ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 750: Hư Thất Sinh Bạch

Trên Thiên Trụ Phong, Nhạc Vũ nhìn Nguyên Trí Linh Quả trong tay, trên mặt không ngừng dao động chần chờ.

Thật ra khi tu vi đi tới Ngọc Tiên cảnh giới, hiệu dụng của Nguyên Trí Linh Quả đã rất yếu. Đi tới cảnh giới này, căn bản đã có được cảnh giới minh đạt vạn vật. Trước kia phải cần tới mười năm mới có thể lĩnh ngộ được trận phù đạo pháp, nhưng sau khi đạt tới cảnh giới này, chỉ cần dùng một năm là có thể thông suốt hết thảy. Cộng thêm tính mạng vô cùng vô tận, thiên đạo lại thật mênh mông, sự giúp ích của Nguyên Trí Linh Quả đối với Ngọc Tiên tu sĩ đã trở nên rất nhỏ.

Mặc dù bây giờ Nhạc Vũ phục dụng, cũng chỉ tiết kiếm hai mươi năm lĩnh ngộ của hắn mà thôi.

Nếu đem một ngàn năm trăm vạn tiên thạch so sánh, làm vậy thật không quá có lợi.

Nhưng cẩn thận suy tư thêm chốc lát, Nhạc Vũ đành lắc đầu, đem Nguyên Trí Linh Quả nuốt vào. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ngộ tính của một người thật ra không có định số. Người bình thường theo đuổi kiến thức tăng trưởng, cũng như gia tăng năng lực lĩnh ngộ trong một số chuyện nào đó.

Người tu chân cũng là như thế, càng biết thêm nhiều chuyện, hiểu rõ trận đạo phù pháp càng toàn diện, căn cơ càng thâm hậu, ngộ tính cũng sẽ càng mạnh mẽ, hoặc sau khi ra đời thiên tư càng thông minh, chỉ xem như có được khởi bước cao hơn người khác mà thôi.

Cũng tỷ như học sinh tiểu học kiếp trước, mặc dù thiên tư có khá bao nhiêu, cũng không thể một lần học xong chương trình của học sinh trung học. Nhưng nếu căn cơ của học sinh trung học đệ nhất cấp vững chắc, cho dù trí thông minh yếu một chút, nhưng sự hiểu biết về kiến thức của trung học đệ nhị cấp cũng sẽ

dễ dàng hơn người khác rất nhiều.

Mà ngộ tính của người tu chân được chia làm ba cấp bậc, động triệt minh đạt, hư thật sinh bạch, thần tây minh chi. Chỉ cần vật gì từng xem qua, cũng có thể hiểu được lai lịch, thậm chí còn biết sử dụng. Những chuyện từng kinh nghiệm đều có thể truy cứu khởi nguyên, hiểu được nhân quả. Có thể suy một ra ba, đem những sự vật đã hiểu rõ cùng những gì mình đã học liên hệ với nhau, thôi diễn tương lai. Cũng như Nhạc Vũ hôm nay, từng đọc qua ngàn vạn đạo điển, đối với vạn vật thế gian đều vô cùng hiểu rõ.

Nhờ vào Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn hỗ trợ, khả năng tính toán của hắn lại gia tăng gấp mấy trăm lần. Ngay cả ngộ tính của hắn cũng tăng lên trong phạm vi lớn.

Nhưng rốt cục hắn còn chưa đạt tới cảnh giới hư thất sinh bạch, không cách nào ở trong trạng thái nhập định ngộ ra được "Đạo".

Không phải vì nguyên nhân nào khác, chính là vì căn cơ. Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn mặc dù thế gian hiếm thấy, có thể trợ giúp thật nhiều, nhưng nếu không có căn cơ cũng vô ích.

Nếu bản thân không hiểu rõ "Đạo", dĩ nhiên khi thôi diễn thiên cơ cũng phải có cực hạn.

Tỷ như Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, hoặc Cửu Hào Hà Đồ. Rất nhiều thứ bởi vì hắn không cách nào thông hiểu, vô luận hắn thôi diễn ra sao cũng không thể suy tính ra được kết quả. Phải tốn hao nhiều sức lực mới đoán ra được tác dụng.

Mà một Nguyên Trí Linh Quả có thể mạnh mẽ đưa hắn tiến vào cảnh giới hư thật sinh bạch kia.

Sở dĩ giờ phút này Nhạc Vũ còn do dự không phải vì giá tiền của Nguyên Trí Linh Quả, cũng không phải không bỏ được mà vì có duyên cớ khác.

Giờ phút này mặc dù hắn có chút hiểu rõ đối với tiên phù tiên trận, nhưng phần lớn chỉ còn nằm trong nhập môn, ở giai đoạn trụ cột nhất.

Muốn ở trong khoảng thời gian ngắn tạo thành căn cơ trận đạo nhất định, có thể

nhanh chóng học xong bày trận giải trận, phương pháp nhanh chóng và tiện lợi nhất chính là phải tận lực tìm hiểu một môn bí truyền trận đạo. Sau đó xem đây là căn cơ, thành hệ thống tu tập những kiến thức liên quan tới trận phù.

Nhạc Vũ vốn đã tính toán phải tìm được những truyền thừa trận đạo do Đạo tổ truyền xuống, nếu do Hồng Quân đạo nhân truyền lại, như vậy không còn gì tốt hơn. Nếu không được cũng phải là đạo thống của những Đại La Kim Tiên. Tỷ như "Bí truyền tiên thiên bát quái", "Huyền Đô đại trận đồ", "Quy Linh dịch hào lục", đều là từ thời thượng cổ hồng hoang truyền xuống, đều là truyền thừa trận đạo nhất đẳng.

Bất quá hôm nay trong tay hắn cũng chỉ mới có Hiên Viên Phá Trận Lục, không phải bí truyền này không tốt, hoàng đế Hiên Viên là Nhân Hoàng quả vị, có tu vi Đại La Kim Tiên, thực lực chỉ kém hơn mấy vị Đạo tổ. Hơn nữa từng dựa theo cơ sở của Phục Hi Tiên Thiên Bát Quái thôi diễn sáng tạo cho riêng mình.

Nhưng Hiên Viên truyền thừa rốt cục chỉ có vu trận là nhiều, khi đó Đạo Vu tranh đấu, châm chích khá mạnh, nhưng hiện tại thượng cổ Vu Thần ngoại trừ Hậu Thổ, những người còn lại căn bản đều đã tuyệt tích, có luyện tập cũng không có bao nhiêu ích lợi.

Nếu hiện tại uống Nguyên Trí Linh Quả quả thật có chút lãng phí. Biện pháp tốt nhất phải đạt được một môn truyền thừa rồi hãy nói.

Hi Hoàng Hiên Viên là Nhân Hoàng, lưu lại đạo thống truyền thừa chỉ cần là nhân loại tu sĩ đều cũng sẽ tu tập. Nói là bí truyền nhưng thật ra phạm vi khuếch tán cực kỳ rộng lớn.

Những vị Đạo tổ khác, còn có những Đại La Kim Tiên, cần phải có nhân quả duyên pháp. Nhưng Nhạc Vũ tự hỏi nếu hắn cẩn thận đi tìm, cũng có thể tìm kiếm được.

Nhưng khi hắn nghĩ tới Chiến Tuyết, đành sửa lại chủ ý. Hắn không có vu trận để phá, nhưng hắn có thể bày trận.

Có Chiến Tuyết chủ trì, uy năng vẫn thật vô hạn, thời gian sau khi hồng hoang tan vỡ đã có hơn năm vạn năm, khi đó tu sĩ cũng đã tinh thông vu trận, nhưng hiện thời đã dần tan biến. Thời đại Vu Đạo tranh nhau, những tu sĩ thời đó nếu còn sống sót thì không nói, nhưng những tu sĩ xuất hiện sau này nhất định chưa

từng nghiên cứu được thâm sâu.

Hắn học tập Hiên Viên Phá Trận Lục có thể xem như chủ lưu trận đạo của thời nay.

Linh quả vừa vào cơ thể, chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ đã tiến vào trạng thái thần minh chi cảnh. Chẳng qua so sánh với những lần trước lại có chút bất đồng.

Có Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn giúp đỡ, Nhạc Vũ lại cảm nhận được cảm giác huyền diệu như nắm hết thảy vạn vật trong lòng bàn tay. Hơn nữa theo dược hiệu phát tán, càng lúc cảm giác này càng mãnh liệt. Hắn chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới không có chuyện gì mà hắn không rõ. Không có đại đạo nào mà hắn không tìm hiểu được rõ ràng, hắn chỉ cảm thấy bản thân chính là đại đạo, đại đạo chính là hắn. Loại trạng thái này chỉ duy trì trong tầm một thoáng Nhạc Vũ đột nhiên hiểu ra, biết đây là một loại cảnh giới trên thần minh cảnh. Hắn mượn Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn tạm thời đạt tới trạng thái này nhưng không cách nào kéo dài.

Nhưng giúp ích cho thần hồn cùng đạo tâm của hắn thật vô cùng khổng lồ khó thể tưởng tượng. Chỉ tiếc lần này hắn cũng không cách nào phân thần đi nghiệm chứng.

Thoáng thích ứng, ngay lập tức Nhạc Vũ liền hồi tưởng về Hiên Viên Phá Trận Lục.

Trước đây hắn đã lật xem hơn phân nửa đạo điển lấy được từ Quy Khư Cung mật cảnh. Giờ phút này hắn dùng Hiên Viên Phá Trận Lục làm chủ yếu, điều phối sử dụng những điển tịch trận phù tương quan, tiến bộ vô cùng thần tốc.

Mãi đến khi trận đạo truyền thừa đi tới giai đoạn gần cuối mới bắt đầu gặp phải cản trở, tiến triển từ từ chậm dần.

Trong lòng Nhạc Vũ biết đây đã là cực hạn, thành tựu trận phù hiện tại của hắn đã tương đương với những tu sĩ Thiên Tiên tinh thông đạo này. Nếu còn muốn tiến thêm một bước, cũng không chỉ dừng lại trong việc nghiên cứu thâm sâu hơn là được, còn cần tu vi cùng cảnh giới của bản thân hắn đạt tới trình độ nhất định mới xong.

Lúc này khoảng cách Nguyên Trí Linh Quả mất đi hiệu lực còn tới ba canh giờ,

Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự đem toàn bộ tinh lực của mình chuyển hướng vào Diễn Thiên Châu.

Những tinh hạch dung hợp nguyên thần bên trong đã sinh ra mấy trăm vạn linh phù! Tiên văn còn có tử phù khổng lồ nhất nhất chảy qua trong đầu hắn, lấy một loại tốc độ làm người ta khiếp sợ nhanh chóng lĩnh ngộ thiên địa ảo diệu súc tích bên trong.

Lúc này quá vội vã nên Nhạc Vũ thậm chí không hề cảm giác được thời gian trôi qua, dược hiệu của Nguyên Trí Linh Quả đang dần dần tản đi.

Khi Nhạc Vũ mở mắt, chỉ cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Một ít linh phù bên trong Diễn Thiên Châu hắn chỉ nắm giữ được một phần mười mà thôi. Cũng may ngày sau còn có thời gian đi lĩnh ngộ, cũng không nóng lòng trong nhất thời.

Hôm nay trong thành tựu trận đạo mặc dù bản lĩnh của hắn chưa tăng thêm về chất lượng, nhưng đã đem trụ cột căn cơ đặt xuống vô cùng vững chắc, Nhạc Vũ vừa thử dò xét tiến vào trạng thái nhập định, sau đó trên mặt đã từ từ lộ vẻ vui mừng.

Quả nhiên khi tâm thần tiến vào trạng thái vô dục vô cầu, trong minh minh Nhạc Vũ dường như vừa cảm ứng được thiên địa đại đạo.

Trong lòng chấn động, đạo tâm nhập định của Nhạc Vũ lập tức phá vỡ, loại thông hiểu kỳ dị này cũng liền biến mất tích.

Nhưng ý mừng trong nội tâm của hắn không hề suy giảm chút nào, sau khi hắn nhập định, tuy cảm ứng được thiên đạo, nhưng lại hỗn loạn vô cùng, không thành hệ thống.

Nhưng lại xác thật chính là cảnh giới hư thật sinh bạch kia.

Vừa thử tìm hiểu một đạo điển chưa từng xem qua, quả nhiên không hề bị cản trở chút nào, liền đem bản điển tịch lĩnh ngộ thông thấu. Tốc độ so với lúc phục dụng Nguyên Trí Linh Quả chỉ chậm hơn mười mấy lần mà thôi.

Sau đó xem xét thần hồn, quả nhiên đúng như suy đoán của hắn. Sau khi phục dụng Nguyên Trí Linh Quả, loại trạng thái tương hợp với thiên đạo khiến thần hồn của hắn trong giờ phút này lại tăng thêm nửa lần, càng thêm trong sáng, kết

cấu càng thêm chân thật chắc chắn.

Ngay cả Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể cũng đạt được chỗ tốt không nhỏ, đã tăng lên thêm cường độ, đạt tới năm mươi vạn thạch.

Nhạc Vũ cảm thấy mừng như điên, đè nén không được tâm tư kích động ngửa mặt lên trời kêu lên, thanh chấn phương viên mấy vạn dặm, làm chút yêu thú chung quanh vội vàng bỏ chạy tứ tán.

- Chỉ cần ổn định lại một phen, làm thêm chút chuẩn bị ta có thể quay về Quảng Lăng Tông, nghỉ ngơi một chút, đánh sâu vào Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười!

Trong lòng nảy lên ý nghĩ này, Nhạc Vũ ngay lập tức muốn quay về Đông Thắng đại lục.

Ngay sau đó, trong lòng hắn vừa động, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết liền thúc giục hết tốc lực trong cơ thể.

Trước đây hắn đã hấp thu Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm cùng Bắc Cực Hàn Phách Chân Thủy, vì thế môn công pháp này không còn chướng ngại trong tầng mười ba. Chẳng qua bởi vì Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang vẫn còn ở tầng thứ chín, vì thế chưa tăng lên mà thôi.

Giờ phút này sau khi pháp lực tiến nhanh, ngay lập tức thuận lý thành chương đột phá lên cảnh giới tầng mười hai. Ngay cả Ngũ Hành công pháp của bốn hệ còn lại cũng có chút tiến triển. Ở trong khoảng thời gian ngắn liền đem cảnh giới tầng mười một tu thành gần phân nửa.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thật ra khi hắn tu thành tầng thứ tám Ngũ Sắc Thần Quang hắn cũng đã nhìn thấu được chút đầu mối, kiêm tu mấy đại thần thông, tuy khiến cho hắn được lợi rất nhiều, nhưng cũng phải bỏ thêm thời gian nhiều hơn là điều khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 751: Chân long lực

Pháp lực của Nhạc Vũ giờ phút này đã hơn xa tu sĩ cùng cấp tới mười lần, sáu loại đại thần thông ảnh hưởng bổ túc lẫn nhau, khiến uy lực đều viễn siêu khả năng vốn có, hơn nữa trên tu vi cảnh giới sẽ càng dễ tăng lên.

Tỷ như Thanh Đế Trường Sinh Quyết, những tu sĩ khác cần phải tu luyện đến tầng mười hai mới có thể đạt tới Đại Thừa đỉnh phong, mà theo xu thế của Nhạc Vũ hiện giờ, mặc dù đạt tới tu vi Đại Thừa đỉnh phong nhưng Thanh Đế Trường Sinh Quyết của hắn cũng chỉ đạt tới tầng mười một, mà thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc lại thấp hơn một tầng, nhiều nhất chỉ đạt tới cảnh giới tầng thứ mười.

Nói cách khác thần thông đại pháp của hắn thường thường sẽ thấp hơn một cấp bậc so với tu sĩ cùng cấp.

Kỳ thật đây không phải là chuyện xấu, mặc dù đại thần thông thấp hơn một cấp, nhưng nếu nói về uy lực cũng không yếu hơn bao nhiêu. Hơn nữa còn nói tới tiềm lực, hắn vượt xa hơn những người khác.

Một khi tu luyện sáu môn đại thần thông tới cảnh giới đỉnh phong, có thể lập tức trấn áp cả thế giới hồng hoang, dưới Đạo tổ khó tìm được địch thủ.

Nếu có thể tu thành Ngũ Hành linh thể, ở trên trình độ nhất định cũng có thể hòa dịu được loại tình huống này. Chẳng khác gì đem bản thân mở rộng, có khả năng cất chứa pháp lực tự nhiên cũng sẽ tăng hơn nhiều.

Từ khi bắt đầu thu nhận Liễu Nguyệt Như vào môn hạ, trong lòng hắn đã không chỉ một lần nảy sinh qua ý nghĩ này, vì vậy còn cực kỳ chờ mong.

Đáng tiếc ngày đó tiếp đón Nhị Cửu Trọng Lôi thiên kiếp, Nhạc Vũ lại chưa từng chuyển thành hành động chân chính. Thứ nhất hắn không nắm chắc có thể độ kiếp, thứ hai khi đó chưa trừ cường địch, vì thế làm cho hắn cứ như bị gai nhọn đâm sau lưng, khó thể an tâm.

Mặc dù là giờ phút này cũng là như thế.

Tùy ý hoạt động gân cốt một phen, Nhạc Vũ thoáng thích ứng pháp lực tăng vọt bên trong cơ thể. Hắn vươn người đứng lên, nhìn về một đỉnh núi thấp hơn cách đó không xa.

Chỉ thấy bên kia có một đoàn hồng quang mãnh liệt phóng lên cao, vô tận sát phạt khí cùng sát lực quanh quẩn lượn lờ chung quanh.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết đang sử dụng Huyền Sát Huyết Linh Tủy đánh sâu vào Huyền Sát Chiến Ma chân khí.

Xem cường độ của hồng quang, đã xông thẳng thiên không. Trong mười ngày thời gian ngắn ngủi, đã tiến tới trình độ tầng mười chín. Sát lực mạnh mẽ khiến trong vòng vạn dặm quanh ngọn núi cơ hồ không còn sinh linh nào có thể tồn tại. Vô luận là sinh linh thảo mộc hay cầm điểu muôn thú, đều không có khả năng chống cự lại cương sát lực của nàng.

Dù cho Chiến Tuyết đã cố ý kiềm chế sát lực tán dật ra, nhưng vẫn không thể làm được hoàn toàn, yêu thú bình thường thật sự không đủ khả năng chống lại.

Huyền Sát Huyết Linh Tủy chính là dùng cho sát thi cấp Thiên Tiên tiến lên Ngọc Tiên sử dụng, lấy vật này tu luyện Huyền Sát Chiến Ma chân khí đúng là hơi lãng phí. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhưng Nhạc Vũ lại có ý nghĩ, một khi nàng đem sát khí tinh thuần súc tích bên trong toàn bộ hấp thu, lại không biết thần thông chuyển sát vi cương của Chiến Tuyết sẽ mạnh mẽ tới trình độ nào.

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp theo lấy ra Thông U Định Minh Châu, lại vẫy tay đem Định Minh Châu bên chỗ Chiến Tuyết hấp thu tới.

Từ sau khi Chiến Tuyết tu thành Huyền Sát Tuyết Anh, lại khiến cho bổn mạng tinh thần của nàng hoàn toàn hỗn hợp thành một, tính trọng yếu của Định Minh Châu đã hạ xuống vị trí thứ yếu.

Cho dù không ở bên cạnh Chiến Tuyết cũng không làm ảnh hưởng sự tu hành của nàng.

Trước kia Nhạc Vũ đã có ý định chữa trị hai viên bảo châu này, sau lại phát hiện trình độ trận đạo của mình không đủ, nên tạm thời buông qua một bên.

Mà giờ khắc này căn cơ của hắn đã không kém hơn Thiên Tiên tu sĩ, cần dùng tài liệu cũng đã gom đầy đủ, tất nhiên không muốn tiếp tục kéo dài.

Phi thân lên, Nhạc Vũ lắc mình đã đi ra xa mười vạn dặm, mặc dù hắn không phải chủ nhân của thế giới này, không thể tùy ý chưởng khống thiên địa quy luật như bên trong Diễn Thiên Châu, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, có thể sử dụng lực lượng quy luật của thế giới này trong khả năng lớn nhất.

Bởi vậy vô luận là Súc Địa Thuật hay là thần thông đại pháp đều có thể mạnh hơn gấp mấy lần so với sử dụng ở thế giới khác.

Không qua bao lâu, Nhạc Vũ đã đi tới một sơn cốc tràn đầy dung nham.

Bước lên trên liệt diễm nham tương, Nhạc Vũ thi triển vài ấn quyết triệu tập thiên địa linh lực. Tiếp theo sau liền có một đạo tử sắc hỏa diễm từ phía dưới bay lên, nham tương chung quanh nhất thời sôi trào, độ ấm trong sơn cốc cũng gia tăng mãnh liệt.

Chính là Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm mà Chiến Tuyết mới tìm được không lâu. So với nơi Lâm Đan sử dụng càng thêm tinh thuần, chỉ kém hơn bên trong Tử Vân tiên phủ một chút mà thôi.

Kỳ thật nếu hắn nguyện ý liền có thể đem Địa Tâm Hỏa Mạch nơi này dẫn dắt tới Thiên Trụ Phong mà không làm ảnh hưởng linh mạch, nhưng chẳng qua hắn không có thời gian cũng không có lòng kiên nhẫn để làm việc đó.

Đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh đặt lên trên Địa Tâm Tử Diễm, Nhạc Vũ trực tiếp đem Thông U Định Minh Châu bỏ vào bên trong đỉnh, lại gia nhập một ít linh kim cùng xương cốt của Yêu Tiên chân long, sau đó kháp ấn quyết, đem hỏa diễm tăng lên tới mức lớn nhất.

Nhạc Vũ cũng không dám hòa tan hoàn toàn, hai vật này mặc dù không còn ảnh hưởng tới tính mạng của Chiến Tuyết, nhưng đối với nàng mà nói cũng vô cùng trọng yếu, chỉ cần có chút vô ý là có thể khiến cho Chiến Tuyết bị thương nặng.

Phát ra một đạo pháp lực, đem hai viên bảo châu bảo hộ chặt chẽ, Nhạc Vũ đem

những tài liệu khác toàn bộ luyện hóa, sau đó dung nhập vào trong bảo châu.

Không những hắn muốn tu bổ hai viên bảo châu, mà còn muốn tăng lên phẩm cấp. Vì vậy hắn hao hết tâm tư đem phù trận bên trong thiết kế thay đổi, tiếp tục dùng tài liệu cao giai thay thế.

Dùng hơn ba mươi ngày Nhạc Vũ mới mở nắp đỉnh, sau đó hai viên bảo châu một đen một trắng nhất thời bay lên, hình dáng cơ hồ không có gì biến hóa, nhưng ánh sáng càng chói mắt, qua thật lâu sau mới dần dần thu liễm xuống, vết rạn bên ngoài cũng toàn bộ biến mất hoàn toàn.

Nhạc Vũ thu bạch châu vào trong ấn đường của mình, hắc châu lại đánh trở về bên cạnh Chiến Tuyết.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền cảm giác được nỗi lòng kích động của Chiến Tuyết.

So với lúc trước Thông U Định Minh Châu cũng đã giảm đi vẻ mơ hồ, ngược lại càng có thêm cảm giác được dẫn dắt từ tiên thiên linh trận của Thất Diệp Tịnh Đế Liên, giống như được dẫn dắt mà làm ra sửa chữa.

Năng lực xuyên qua không gian đã được tăng cường, tâm thần liên hệ giữa chủ phó càng thêm chặt chẽ, thậm chí còn có thể mượn pháp lực lẫn nhau để sử dụng.

Hơn nữa còn có công hiệu phụ trợ tu luyện Huyền Sát Chiến Ma chân khí, bên phía hắc châu càng tăng cường năng lực hấp thu sát lực, mà bên bạch châu lại đem tầng hai mươi mốt tăng lên tới hai mươi bốn, chính là nhờ Nhạc Vũ mượn lực của Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn toàn lực suy diễn mà thành.

Hắn vốn vô cùng quen thuộc với Huyền Sát Chiến Ma chân khí, còn phân tích thật nhiều thi thể Linh Tiên cùng Thiên Tiên, dù chưa chắc công pháp hắn nghĩ ra là hoàn mỹ vô khuyết, nhưng có thể xác định không có bất kỳ tai họa ngầm, cũng bảo lưu lại khả năng bổ túc ngày sau.

Hơn nữa trước kia khi Nhạc Vũ đánh vào linh quyết, Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết mới có thể tăng lên phẩm cấp, nhưng hôm nay Chiến Tuyết có thể tự mình tu hành, không cần hắn tiếp tục quan tâm.

Sau thoáng kích động tâm thần, Chiến Tuyết lại vô cùng vui vẻ. Nhạc Vũ cũng cảm thấy cao hứng, ngay khi hắn đem Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc bên trong giới chỉ xuất ra, trong lòng chợt động, đôi mắt mang theo vài phần lãnh ý nhìn về phía trước. Trong ánh mắt lóe lên sắc bén, phảng phất như có thể xuyên qua vạn vật, chỉ trong chốc lát đã xuyên qua vô số thời không hàng rào thấy được điều gì đó.

- Thiên Li Tông? Cuối cùng đã tìm tới!

Theo bản năng Nhạc Vũ thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, hiện giờ đạo tâm hắn đã vô cùng kiên cố, miễn cưỡng đạt tới Hư Thật Sinh Bạch cảnh giới. Đã có khả năng đối kháng với thiên cơ thôi diễn thuật của những người kia.

Nếu đem thiên cơ hôm nay tiếp tục đẩy về hỗn độn, phỏng chừng tu sĩ của Thiên Li Tông cũng phải dùng thêm hai ba tháng mới có thể chân chính tìm được vị trí của Hoàng Hôn Giới.

Bất quá ngay sau đó Nhạc Vũ khẽ cau mày ngừng lại. Tiếp theo hắn cũng không tiếp tục quan tâm tới việc này, chỉ đem Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc trong tay bỏ vào bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Hỗn loạn thiên cơ không khó, chỉ sợ sẽ đả thảo kinh xà, làm Thiên Li Tông đánh giá cao thực lực của bọn họ. Nếu bọn hắn càng thêm chuẩn bị chu đáo, ngược lại càng khó có thể ứng phó.

Hắn vốn tính toán với lần đầu tiên phải làm đám người kia tổn thương thật nặng, việc này nên làm sớm không nên kéo dài, dù sao lực ức chế của Hoàng Hôn Giới trong vòng vài tháng cũng khó thể khôi phục nguyên vẹn, hơn nữa Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng không có ý định tiếp tục dựa vào dược vật để đột phá.

Mà hiện tại Thiên Li Tông đến, đã xa xa vượt ngoài dự liệu của hắn.

Luyện chế Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc cũng không cần hao tâm tốn sức như Thông U Định Minh Châu. Nhạc Vũ chỉ cần ngưng tụ hỏa diễm thành một tia nhỏ cẩn thận tách ra là xong.

Hắn lấy ra loại linh kim tên là Cửu Linh Khảm Ly Tinh Kim chế thành ba vòng cổ hình dáng khác nhau, đều đem một phần Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc dung

nhập vào bên trong, về hai phần còn lại, Nhạc Vũ cũng không quản tới, sau khi phân cách hắn lại toàn bộ thu hồi.

Tiếp theo trên ba vòng cổ hắn khắc vào linh trận phù triện, gia tăng hiệu quả của Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc.

Gần năm ngày sau, Chiến Tuyết ngự không đi tới rơi vào bên trong sơn cốc.

Nhạc Vũ cau mày cẩn thận quan sát nàng, chỉ cảm thấy khí thế sát phạt quanh người Chiến Tuyết càng thêm nồng hậu. Tựa hồ nàng còn chưa hoàn toàn nắm giữ được lực lượng của chính mình, quanh thân vẫn có một tia sát lực hỗn hợp với Huyền Sát Chiến Ma chân khí của nàng tràn ra bên ngoài cơ thể, khiến chân khí của Nhạc Vũ cũng đi theo ảnh hưởng.

Nhạc Vũ giật mình chốc lát, tiếp theo ánh mắt sáng lên nói:

- Toàn lực chém ra một kiếm thử xem!

Chiến Tuyết không chút do dự cầm Bạch Đế kiếm trong tay vung về phía trước. Lúc ban đầu không có phản ứng gì, sau đó chuyển sát vi cương, lại có bốn chân hình tham lang thật lớn quay quanh kiếm khí màu đỏ hướng nơi xa đánh tới.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, trước mắt Nhạc Vũ như có mấy vạn trượng không gian bị san thành bằng phẳng, hơn mười tòa núi lớn xa xa cũng biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Là hai chân long lực!

Nhạc Vũ chấn động, biết Chiến Tuyết đã tiến vào tầng hai mươi đỉnh phong. Thậm chí còn kém nửa bước là nhảy vào Linh Tiên cảnh giới, chỉ là cố đè nén nên không thực sự bước thêm một bước mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 752: Sơ hội Thiên Li

Tiện tay thu hồi Bạch Đế kiếm, trong mắt Chiến Tuyết lóe lên tinh mang, ánh mắt nhìn thẳng về vết kiếm khổng lồ còn tung bụi mù cuồn cuộn đầy trời.

Nhạc Vũ chỉ lặng lẽ cười, thu hồi tầm mắt.

Cho dù là Linh Tiên tu sĩ đỉnh cấp, cũng chưa chắc có thể địch nổi lực lượng của Yêu Tiên chân long. Chỉ có Thiên Tiên tu sĩ mới có thể vượt trên hắn. Bất quá với sự thăm dò hiểu biết của Nhạc Vũ ở Vân Thiên Cung, cho dù là tu sĩ chuyên tấn công thân thể, lực lượng từ ba đến năm chân long cũng đã là cực hạn của tu sĩ Thiên Tiên, những tu sĩ có đại thần thông tuy mạnh hơn chút ít nhưng cũng không hơn được bao nhiêu.

Nói tới phương pháp chuyển sát vi cương, quả thật là pháp môn có thể sánh vai cùng đại thần thông. Chiến Tuyết để dành sát lực càng nhiều, lực lượng sẽ càng thêm mạnh mẽ, lấy lực lượng thuần túy trấn áp hết thảy!

Mà bên trong Hoàng Hôn Giới, hai chân long lực lượng đã xem như là vô địch. Từ khi sửa chữa Tru Tiên Nỗ, Chiến Tuyết đột phá tới tầng hai mươi Huyền Sát Chiến Ma chân khí, hắn đã xem đây là lá bài tẩy cường lực cuối cùng, vững vàng nắm chặt trong tay.

Tiếp theo chỉ cần chờ đợi người của Thiên Li Tông đến là được.

Mấy ngày kế tiếp, Chiến Tuyết chỉ canh giữ bên cạnh hắn, phần lớn thời gian nàng dùng trong việc khống chế sát lực chân khí bạo tăng.

Nhạc Vũ hiểu được tâm tư của nàng nên cũng không quản đến. Hắn vẫn tiếp tục luyện chế ba Huyết Hồn Kiền Thiên Trụy.

Tâm thần hắn cũng từ từ bình tĩnh lại, tâm tình bình thản, không vui không buồn. Thật lạnh nhạt trấn tĩnh, không hề suy nghĩ về chuyện của Thiên Li Tông.

Hôm nay những chuyện nên làm hắn cũng đã làm, nếu vẫn thất bại vậy không còn gì đáng nói. Giờ phút này cho dù khẩn trương thấp thỏm thế nào cũng vô dụng, đã bất cứ giá nào, vì thế nên tĩnh tâm chờ những người kia đến.

Ba Huyết Hồn Kiền Thiên Trụy chỉ dùng ba ngày thời gian đã chế luyện thành, vừa ra lò, hồng quang đại thịnh, cơ hồ che phủ khắp bầu trời.

Ngay cả bản thân Nhạc Vũ cũng cảm giác chân long huyết mạch trong cơ thể mình mơ hồ bị ba Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc dẫn động.

Nhạc Vũ thu liễm bảo quang, sau đó đưa tới bên cạnh Sơ Tam, Đằng Huyền cùng Tinh Nguyệt.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền đều hiểu biết đại chiến sắp tới, hung hiểm khó dò. Sau khi nhận được chí bảo, không có bao nhiêu ý mừng, ngược lại tràn đầy thấp thỏm bất an.

Chỉ có Tinh Nguyệt không hay biết, lại vui mừng dùng đầu lưỡi liếm tay Nhạc Vũ, thần thái ngây thơ, cực kỳ khả ái.

Điều này cũng nằm trong dự liệu của Nhạc Vũ, đoán chừng trước khi xung đột huyết mạch trong cơ thể còn chưa hoàn toàn tiêu trừ, Tinh Nguyệt còn biến hóa khó khăn, nếu so với những thần thú khác phải khó khăn hơn mười mấy lần.

Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc chính là vật mà nó cần thiết nhất.

Bất quá bởi vì chuyện của Hóa Hình Đan, Tinh Nguyệt đã có vài phần thân thiết với hắn, ít nhất không còn vẻ kháng cự, cũng không còn xem hắn là cừu địch.

Nhưng rốt cục trong lòng Tinh Nguyệt nghĩ như thế nào hắn cũng không từng để ý tới. Vô luận hận cũng tốt, cảm kích cũng được, hắn tự tin có đầy đủ lực lượng vững vàng áp đảo nó. Vô luận thế nào nó cũng không thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

Làm xong ba Huyết Hồn Kiền Thiên Ngọc, Nhạc Vũ cũng chưa rời khỏi sơn cốc. Hắn chỉ cau mày, do dự có nên tiếp tục luyện chế một đôi Thông U Định Minh Châu nữa hay không, đem tuyệt phẩm chiến sát thần hồn thu được trong Quy Khư Cung mật cảnh ngày đó cũng luyện thành Huyền Sát Chiến Thi.

Chiến Tuyết sử dụng Thông U Định Minh Châu, ở trung tâm hạt châu là một loại trân bảo hiếm thế có tên là Độ Ách Vô Không Châu, giá trị còn hơn Kiền Hải Hỗn Độn Châu.

Nhạc Vũ cũng chỉ mới hoàn toàn phân tích hai bảo châu này trong thời gian gần đây, mới hiểu được điều trọng yếu đó, chính là tiên thiên linh bảo có giá trị còn hơn cả Tuyết Hồn Châu. Cũng chính vì như vậy, cộng thêm linh trận không gian bên trong, mới có thể ở trong khoảng cách thật xa lại nháy mắt xuyên qua thời không. Nhưng hai viên bảo châu này chính do Mặc Quan Lan đoạt được lúc mới tiến giai Đại Thừa cảnh giới, cũng chưa từng tế luyện qua nên không hề phát hiện.

Những tài liệu khác hơn nữa không ít linh trân, cũng đều là vật khó tìm vô cùng, cho dù ở trong Linh Diệu Các cũng không tìm được.

Nhạc Vũ muốn luyện chế tất nhiên không cách nào, nhưng nếu chỉ muốn đạt tới một hai cấp bậc cũng không đến nỗi khó khăn.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ một chút, Nhạc Vũ lại lắc đầu buông tha. Cỗ thi thể Thiên Tiên cùng chiến sát thần hồn là tuyệt phẩm tài liệu ngàn vạn năm khó thấy, không hề kém hơn Chiến Tuyết, khởi điểm lại cực cao.

Nếu cứ tùy tiện luyện chế như vậy, thực sự quá mức lãng phí. Một khi dùng Thông U Định Minh Châu luyện chế sát thi, bộ phận chủ thể ngày sau muốn đổi lại thật muôn vàn khó khăn.

Nếu như lần đầu tiên hắn làm như vậy, chỉ sợ sẽ sai lầm, làm thực lực hao tổn lớn.

Lại nói cho dù giờ phút này có đem tế luyện, nhưng trong tay hắn không còn bao nhiêu bảo vật tương tự Huyền Sát Huyết Linh Tủy, giúp sát thi tu luyện sát lực.

Một chiến lực cấp Thiên Tiên, cần để làm gì?

Nhạc Vũ nghĩ tới đây, không khỏi cau mày. Chiến Tuyết thấy thế lại nghĩ rằng hắn đang lo lắng chuyện của Thiên Li Tông. Lúc này trên mặt lộ vẻ lo lắng nói:

- Thiếu gia, hay là ngài về Quảng Lăng Tông trước? Chuyện bên này thật ra chỉ cần một mình ta cũng được, có Tru Tiên Nỗ, nếu không được cũng có thể chạy

thoát…

Nhạc Vũ nghe vậy ngẩn ra, sau đó buồn cười lắc nhẹ đầu. Trong thần hồn truyền ra vài đạo ý niệm, để Sơ Tam cùng Đằng Huyền mang theo mấy người Nhạc Trương thị ẩn núp thật kỹ, tiếp theo hắn lại nhập định tìm hiểu Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Lại qua thêm ba ngày, Nhạc Vũ đột nhiên mở mắt, nhìn lên không trung, trong mắt lóe ra lệ mang.

- Đến rồi!

Nhạc Vũ nhảy qua một bước, liền đứng thẳng trên năm vạn dặm trời cao, sau đó chỉ trong nháy mắt liền đem Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng mấy trăm phi kiếm đồng loạt thả ra, bày ra Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, bao phủ cả phương viên mười vạn dặm.

Sau đó đánh ra hơn mười đạo tiên phù mua được, ẩn vào bên trong kiếm trận.

Đợi đến khi bố trí xong hết thảy, hắn bình tĩnh nhìn tới phía trước.

Chiến Tuyết theo sát phía sau, chạy tới bên cạnh, quét mắt nhìn quanh bốn phía, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Trước một khắc khắp tinh không vạn lý trong xanh không mây, sau một khắc trước mặt hai người xuất hiện vô số điểm, tiếp theo giống như mạng nhện, tứ tán khuếch trương ra bên trái.

Chỉ trong chốc lát, khắp không gian tựa như bị đánh đòn nghiêm trọng, giống như thủy tinh nổ nát băng liệt tứ tán.

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng đọng lại, chỉ thấy trước mắt do bốn mươi vị tu sĩ Đại Thừa mở đường, tiếp theo là tám vị Thiên Tiên theo sát phía sau. Cuối cùng là mười sáu vị Tán Tiên chỉ còn nguyên thần, đang bị một sợi dây xích khóa lại, đang vác một ngọc liễn khổng lồ, mỗi người đều có tu vi Thiên Tiên, chẳng qua thân thể đã mất, nguyên thần bị cấm chế.

Mà ở trên ngọc liễn là một trung niên tu sĩ tóc đỏ, mặt mũi phương phi, vẻ mặt như đang cười cười. Hắn mặc y bào màu vàng, đầu đội Cửu Lương Tinh Thần

Nhật Nguyệt Quan. Ngoại trừ khí tức khổng lồ, còn có vài phần hoàng bá khí, làm người ta cơ hồ không đề nổi dũng khí nhìn thẳng vào hắn.

- Ngọc Tiên tu sĩ?

Trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, đầu tiên hắn liền nhìn ra mười sáu tu sĩ Thiên Tiên khiêng ngọc liễn tuyệt không phải đơn giản phô trương mà thôi. Ngược lại phải nói Ngọc Tiên tu sĩ kia mới là chủ nhân có thể tự nhiên xuất nhập không gian vũ trụ. Mà thần hồn của mười sáu Thiên Tiên phảng phất như là nô lệ khổ sai, cơ hồ hơn phân nửa pháp lực đã bị bát sĩ ngọc liễn rút ra dùng kháng cự thiên địa đại đạo miểu sát.

Đây là một trong những trạng huống tồi tệ nhất mà hắn đã tưởng tượng.

Nhưng hắn cũng chỉ chấn kinh trong giây lát liền bình phục lại. Chỉ cần không nằm ngoài dự liệu của hắn, liền có phương pháp ứng đối, không đến nỗi phải sợ hãi.

Chỉ có Chiến Tuyết cau chặt mày, tay cầm chặt Bạch Đế kiếm.

Đợi đến khi bát sĩ ngọc liễn tiến vào thế giới này, không gian hàng rào bị vỡ tan liền nhanh chóng khôi phục lại, khiến bầu trời cũng hồi phục lại như trước.

Chẳng qua phụ cận vô số mây đen tụ tập tới, lôi quang tràn ngập lóe lên không ngừng, làm làm người vô cùng chấn kinh.

Nhạc Vũ thời thời khắc khắc có thể cảm giác được phiến thiên địa này đang bài xích đoàn người kia, chẳng qua bát sĩ ngọc liễn cũng đang tản ra một đoàn tử quang nồng nặc đem những người kia vững vàng bảo vệ.

Bốn mươi tu sĩ Đại Thừa mặc dù đều sắc mặt nghiêm nghị như đang chống đỡ lực lượng nào đó, nhưng thân hình cũng lù lù bất động.

Tám tu sĩ Thiên Tiên sắc mặt thản nhiên, phảng phất như tam cửu đỉnh cấp kiếp lôi Vân Thiên Hạo Diệt Lôi hoàn toàn không hề nhìn thấy.

Về phần hoàng y tu sĩ trên ngọc liễn từ đầu tới cuối vẫn mang theo nụ cười lạnh nhạt trên mặt.

Cho dù bị lực lượng thiên địa Hoàng Hôn Giới ức chế, nhưng khí tức của hắn vẫn mênh mông, làm người ta xem không thấu.

Thần uy hạo đãng làm người ta không thể tự chủ, muốn quỳ xuống cúng bái.

Sắc mặt Nhạc Vũ ngưng lại, tu sĩ Ngọc Tiên cảnh giới trước đây hắn từng gặp qua mấy lần, thậm chí từng cùng Lâm Đan chung đụng bên trong phòng luyện khí mười ngày thời gian.

Nhưng trong đó cũng không có một người nào gây cho hắn áp lực lớn như vậy. Nếu không phải trước đó hắn phục dụng Nguyên Trí Linh Quả, tâm thần tương hợp cùng đại đạo, hắn cũng hoài nghi mình có thể chống đỡ nổi khí tức này được một lát nữa hay không…

Ngay trước tiên hắn liền phán đoán ra người trước mắt Lâm Đan tuyệt không thể so sánh.

Không gian chung quanh mây đen cuồn cuộn, nhưng trong vòng trăm dặm quanh đám người vẫn bình tĩnh như thường.

Vẻ mặt hoàng y tu sĩ lười nhác nhìn Nhạc Vũ, đầu tiên trong mắt hiện lên tia quang mang kỳ lạ, tiếp theo nhẹ giọng cười nói:

- Hay cho một thiên sinh đạo chủng! Rõ ràng tu vi chưa tới Linh Tiên, nhưng pháp lực có thể so sánh với tu sĩ Linh Tiên đỉnh phong! Ta thật kỳ quái, kết quả suy tính sao có thể sai lầm? Mấy tu sĩ Đại Thừa cảnh làm sao có thể phá vỡ trận pháp mà tông ta bố trí, thì ra là như vậy!

Nói tới đây, hoàng y tu sĩ ngồi thẳng người, ánh mắt như đao nhìn tới:

- Ngươi có biết tông ta vì Thiên Ngô Giới này đã gánh bao nhiêu nhân quả hay không? Hai người các ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của tông ta, do người phương nào sai sử?

Nhạc Vũ cau mày, thì ra Hoàng Hôn Giới được gọi là Thiên Ngô Giới hay sao? Hắn cũng không cần suy nghĩ, liền hiểu được ý tứ của hoàng y tu sĩ.

Lần này Thiên Li Tông tốn hao vô số thời gian mới tìm được vị trí của thế giới này. Nhưng lại không hay biết chuyện Chiến Tuyết truyền giáo ở nơi đây.

Chỉ sợ sự tình bên trong tuyệt không hề đơn giản. Có thể có đại tông môn khác nhúng tay, cũng có thể là thủ đoạn của Vu Thần Hậu Thổ. Người này hoài nghi sau lưng hắn có người sai khiến cũng chỉ là chuyện bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 753: Xích Minh Thiên Tôn

Hoàng y tu sĩ vừa nói một câu, không khí trong không gian này chợt trở nên căng thẳng ngưng trọng, sát cơ lạnh thấu xương.

Tám tu sĩ Thiên Tiên đều đưa ánh mắt lóe lệ khí nhìn qua, mấy đạo hồn lực vô cùng mạnh mẽ tuy bị Hoàng Hôn Giới kịch liệt bài xích nhưng khi hội tụ thành một thể lại chẳng khác gì tòa núi cao hùng hồn tràn trề ập tới.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng đọng lại, trong lồng ngực chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, trong đầu như muốn nứt vỡ ra. Nghĩ tới tâm cảnh tương hợp cùng thiên đạo lúc trước, mới làm thần hồn cơ hồ sắp nứt vỡ lại ổn định lần nữa.

Nhìn thấy cảnh này vẻ mặt hoàng y tu sĩ càng lạnh lẽo, Nhạc Vũ đầu tiên quét mắt nhìn bốn phía, sau đó khóe môi mang theo vài phần nụ cười, nói:

- Nếu ta bị người sai sử, sao còn có thể chờ ở nơi đây?

Nghe được lời này quả nhiên vẻ mặt hoàng y tu sĩ chợt ngẩn ra. Tiếp theo Nhạc Vũ tiến lên một bước, không hề có chút nhường nhịn đối diện hoàng y tu sĩ nói:

- Bất quá nếu nói chuyện trong Hoàng Hôn Giới này không có người khác nhúng tay, chỉ sợ ngươi chưa chắc sẽ tin! Mặc dù ta không biết chuyện này đến tột cùng là như thế nào, nhưng biết được hôm nay các hạ đã tìm tới đây, có lẽ đã rơi vào tính toán của người khác!

Hoàng y tu sĩ theo bản năng chợt cau mày, bị Nhạc Vũ nhìn thẳng làm trong lòng hắn đã cực kỳ khó chịu, nhưng khi nghe được một câu cuối cùng, lại càng dâng lên lửa giận, lại có vài phần cảm giác bất an tràn ngập tận sâu trong đáy lòng. Hắn còn chưa kịp nói chuyện, một tu sĩ Thiên Tiên diện mạo chừng ba mươi tuổi trước ngọc liễn của hắn đã hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi bất quá chỉ là một tu sĩ Đại Thừa mà thôi, dám nói chuyện với Xích Minh Tiên Tôn như vậy? Chẳng lẽ cho rằng ta không thể giết được ngươi sao?

Nhạc Vũ cười cười, không nói thêm nhiều lời, tâm niệm vừa động, kết thủ ấn thúc giục Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Trên bầu trời chỉ một thoáng phảng phất như có chín đôi Nhật Nguyệt lóe sáng, quang hoa chói mắt, vô số kiếm khí cũng bay lên bắn ra khắp nơi.

Người vừa nói chuyện nhất thời con ngươi co rụt lại, tiếp theo lại cười lạnh một tiếng, đang định nói chuyện, vẻ mặt hoàng y tu sĩ đã bình tĩnh trở lại, tay áo vung lên ra hiệu cho người kia lui ra, tiếp theo nhìn lên chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân trên bầu trời, nói:

- Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận? Cũng có chút môn đạo. Không nghĩ ra chín đôi tiên binh này của bổn tông lại bị ngươi dùng như vậy. Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ bằng vào kiếm trận gà mờ này là có thể đánh một trận với ta hay sao?

Khi âm thanh hạ thấp, đầu ngón tay hắn liền bắn ra một lam sắc quang điểm nhỏ như hạt gạo, vượt nhanh qua không gian hơn mười dặm, đi tới trước mắt Nhạc Vũ liền ầm ầm nổ tung.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cảm giác phảng phất như đạn hạt nhân nổ tung ngay trước mặt hắn. Đầu tiên một trận quang mang chói mắt lóe sáng, cơ hồ đả thương hai mắt của hắn, sau đó không hề báo trước một tầng linh lực phong bạo cùng cương phong khí bạo hủy diệt bỗng dưng cuốn khắp mọi nơi, mấy trăm dặm phương viên quanh thân toàn bộ núi non sông ngòi đều biến thành nát bấy.

- Huyền Thiên Thần Lôi!

Nhạc Vũ ở ngay trung tâm linh lực phong bạo, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận quanh thân cơ hồ lập tức muốn hỏng mất bay tứ tán. Bên trong kiếm trận có một ít phi kiếm yếu ớt bị trọng áp cũng đã hiện ra dấu hiệu vỡ vụn tan rã.

Hắn từng đọc qua ngàn vạn đạo điển, rất nhiều sự vật mặc dù chưa từng nhìn thấy, nhưng có thể nhận thức ra được lập tức. Hắn biết Xích Minh Thiên Tôn vừa sử dụng chính là thành tựu cao nhất trong Ngũ Hành đạo pháp – Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi!

Trong lòng dâng lên báo động, ngay lập tức Nhạc Vũ liền điều động Thiên Ý Kiếm. Hắn thúc giục ba chiêu sau của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, chỉ đơn giản huy ra vài kiếm liền tạo thành vô số thời không gấp trùng lên nhau, làm linh lực

phong bạo hơn phân nửa chếch sang bên cạnh. Trước người hắn gió nhẹ nổi lên, áo bào phần phật, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận vẫn nhô trên cao.

Ngay sau đó trong mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ kinh hãi nhìn về phía đối diện.

Theo truyền thuyết đến Ngọc Tiên cảnh giới, một chút tu sĩ thiên tư bất phàm đã có thể bước đầu thông hiểu vạn vật bổn nguyên, pháp lực đã đạt tới cảnh giới nhập vi. Có năng lực đem toàn bộ thiên địa linh lực trên thế gian súc tích thành bổn nguyên lực lượng đánh ra, chính là Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi được xưng là Ngũ Hành Thần Lôi Pháp, cùng Lôi Đình Nhị Bộ trong lôi pháp có bản chất khác nhau.

Mà theo góc độ của Nhạc Vũ đến xem, lại còn có một cách giải thích càng thêm dễ hiểu.

Gọi là thông hiểu bổn nguyên vạn vật, thật ra chính là biết được bộ phận phân tử tạo thành linh lực. Mà dẫn dắt bổn nguyên lực lượng trong thiên địa linh lực thật ra chính là chỉ mạnh mẽ phá hư kết cấu phân tử linh lực, dẫn đến hiệu quả tách ra nguyên tử của thế giới kiếp trước.

Uy năng này càng lớn, vượt hẳn đạn hạt nhân của kiếp trước tới mấy lần. Duy nhất thiếu sót chính là rất khó làm nổ tung, dù là tu sĩ Ngọc Tiên pháp lực cũng không đủ phát huy, hơn nữa cần phải tiêu hao rất nhiều thời gian, bất lợi trong việc thực chiến. Phần lớn trước đó đã có bí pháp đem toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ thời cơ đến tiến hành dẫn phát là được.

Nếu muốn đạt uy năng lớn hơn nữa, có phương pháp tiếp tục hiểu rõ "bổn nguyên vạn vật", tăng tiến pháp lực, có thể toàn diện phá hư phân tử linh lực. Chính là giống như Xích Minh Thiên Tôn, lợi dụng tiên thiên linh vật đạt tới Huyền Tiên dẫn động thần lôi. Trên căn nguyên khác với thiên địa linh lực bình thường, uy năng đương nhiên hoàn toàn khác hẳn.

Nhưng muốn làm được tới điểm này, phần lớn cần phải đạt tới cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Nhạc Vũ biết được Xích Minh Thiên Tôn trước mắt nhất định là tu sĩ có đại thần thông không cần nghi ngờ. Nhưng hắn hoàn toàn không thể tưởng được tu vi của đối phương cao tới mức có thể tiện tay đánh ra Huyền Thiên Thần Lôi, nhìn vào tình hình vừa rồi, dường như hắn còn chưa xuất ra toàn lực.

Ngay khi phong bạo yên ổn trở xuống, trên mặt hoàng y tu sĩ cũng có nét ngạc nhiên. Khóe môi hắn thu hồi nét cười nhẹ, nhìn Nhạc Vũ khẽ gật đầu nói:

- Kiếm quyết này của ngươi cũng thật sự tinh kỳ! Có thể phá được Thiên Li Tông trận pháp còn có được đại công đức như vậy. Bên trong thế giới này còn được hưởng đại khí vận. Không trách được lại có can đảm lưu lại thế giới này. Hắc! Cũng quả thật có chút tư cách chống lại Thiên Li Tông chúng ta.

Nhạc Vũ cũng không hề phủ nhận, nếu không phải hắn đang ở bên trong Hoàng Hôn Giới nên có thể điều khiển thiên địa linh lực thêm gấp bốn lần, mới vừa rồi cho dù sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, mặc dù Huyền Thiên Thần Lôi bị thế giới này ức chế suy yếu hơn mười mấy lần, nhưng tuyệt đối cũng không thể nào không bị chút tổn thương.

Trong lòng hắn vẫn vô cùng trầm trọng, chỉ tiếp tục khấp ấn, tùy thời đem uy năng của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận dẫn phát tới lớn nhất.

Ngay sau đó lại nghe hoàng y tu sĩ tiếp tục nói:

- Con kiến hôi không biết trời cao đất rộng như ngươi, bổn tôn vốn phải lập tức tru diệt để răn đe. Nhưng ta niệm tình ngươi thiên tư bất phàm, nếu vẫn lạc như vậy thực sự có chút đáng tiếc, vì vậy cho ngươi thêm một cơ hội. Chỉ cần ngươi góp sức Thiên Li Tông, bái nhập Xích Minh môn hạ, hôm nay ta làm chủ tha cho ngươi khỏi chết! Chẳng những không truy cứu chuyện của Thiên Ngô Giới, còn mượn lực tông môn trợ giúp ngươi tiến vào Ngọc Tiên cảnh giới! Ngươi cũng không cần băn khoăn, nếu trước kia đã có sư thừa, lời thề nhập môn tông ta cũng sẽ thay ngươi giải quyết…

Nhạc Vũ không khỏi nhướng mày, trong lòng chợt cảm thấy dao động. Nhưng chỉ thoáng chốc hắn đã hiểu ra Xích Minh Thiên Tôn nhất định đang sử dụng huyễn thuật tâm thần nào đó, làm đạo tâm của hắn dao động. Trong lòng hắn kinh hãi, lập tức thu liễm suy nghĩ, chỉ trong chốc lát tâm thần hắn liền hồi phục thanh tỉnh như trước.

Không nói tới lời nói của người này có thật tâm hay không thật khó thể phán đoán. Cho dù là ngôn ngữ thành tâm thành ý, nhưng bản thân Nhạc Vũ cũng không thể phản bội Quảng Lăng Tông. Cả đời này hắn thiếu nhân quả của Quảng Lăng Tán Nhân thật sự quá nhiều, Nhạc Vũ cũng không phải hạng người

lòng dạ dễ dàng thay đổi!

Hoàng y tu sĩ ban đầu chỉ cho rằng hắn đang suy nghĩ do dự, nhưng sau lại nhìn thấy thần thái của Nhạc Vũ không hề dao động, trầm mặc không đáp, gương mặt càng thêm kiên định, liền hiểu được ý nghĩ của hắn.

Hoàng y tu sĩ nhất thời nổi giận, bỗng dưng vươn người đứng lên trên ngọc liễn, lạnh lùng nhìn một nam một nữ trước mắt.

Chỉ một thoáng hồn lực bao phủ không gian nhất thời tăng lên gấp mười lần. Giống như một đầu cự kình nhảy ra khỏi mặt biển, biểu diễn thân thể khổng lồ, giờ phút này Xích Minh Thiên Tôn tạo cho người ta cảm giác không khác gì người khổng lồ đang hiện thế.

Thiên địa linh lực mênh mông cơ hồ hoàn toàn thoát khỏi lực khống chế của Hoàng Hôn Giới, lực lượng khổng lồ tuyệt luân gần như hóa thành thực chất, tựa hồ đem phiến thiên địa đè ép vỡ vụn băng liệt.

Trước đó hắn chỉ ngồi trên ngọc liễn đã làm cho người ta có uy áp lớn lao, giờ phút này khi hắn không còn che giấu, uy thế vô lượng càng làm lòng người run sợ.

Trong đôi mắt phượng dài nhỏ đều hiện lên sát cơ vô tận, một lúc lâu sau hắn bình tĩnh nói:

- Ta hỏi ngươi thêm một lần, có nghĩ kỹ chưa? Sau đó đừng nên hối hận!

Khóe môi Nhạc Vũ đầy máu, thân hình cơ hồ không thể duy trì muốn rơi xuống dưới. Ngay cả cảnh giới tương hợp cùng thiên đạo cũng không cách nào giảm bớt chút áp lực. Trong lòng cười lạnh, hiện tại Xích Minh Thiên Tôn vẫn không dám có chút mạo hiểm. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ cơ hồ dùng toàn lực đem hồn thức khuếch tán ra bốn phía, cố gắng thoát khỏi trọng áp như muốn nghiền nát hắn.

Hàng rào không gian bị đánh nát đang từ từ gia tăng sức ép, tam cửu kiếp lôi Vân Thiên Hạo Diệt Lôi cũng chuyển hóa thành tứ cửu kiếp lôi, Thương Tiêu Thiên Cực Lôi!

Mà lực lượng bài xích cũng càng thêm cường thịnh, cơ hồ đã đến cực hạn.

Hoàng y tu sĩ thấy thế, không khỏi liếc mắt nhìn Chiến Tuyết thật sâu, làm như không hề nghĩ tới nữ tử bên cạnh Nhạc Vũ cũng có được thực lực mạnh mẽ như thế.

Vẻ kinh nghi trong mắt hắn chợt biến mất, sát cơ rừng rực, tiếp theo liền hừ lạnh một tiếng, vài tia hồn lực vô cùng cường đại ẩn chứa bên trong, thanh âm tuy thật nhỏ nhưng nghe vào trong tai hai người như có tiếng nổ tung.

Trong miệng Nhạc Vũ lập tức phun ra một ngụm máu tươi, mà sắc mặt Chiến Tuyết cũng xanh mét, với hồn sát lực hiện tại của nàng cũng tựa hồ không thể chống đỡ nổi.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ lại không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy ý mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 754: Tuyệt kiếm hiển uy

- Thành!

Cảm giác được thiên địa lực lượng trong Hoàng Hôn Giới đã bị thúc đẩy tới mức tận cung, trong con ngươi Nhạc Vũ lóe lên tinh mang, chỉ một thoáng từ trăm vạn dặm phương xa có mười mấy đạo lam quang kịch liệt nhất tề phóng lên cao. Sau đó ở phương hướng càng xa hơn từng đạo lam quang không ngừng xuyên thủng thiên không, xuyên thẳng chân trời.

Đầu tiên Xích Minh Thiên Tôn cau mày, trong lòng nghi hoặc, nhưng theo bản năng lại nặng nề hừ lạnh một tiếng, híp mắt nhìn về phương xa, ý niệm liền chấn động kịch liệt, thẳng đánh vào sâu trong thần hồn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, hắn đem toàn bộ hồn thức kiềm chế bên trong cơ thể, tiếp theo cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn lên bầu trời.

Chuyện lần này ngoại trừ Thiên Li Tông, rốt cục cũng không biết có bao nhiêu thế lực nhúng tay, lại càng không biết hiện tại trong minh minh còn có bao nhiêu người đang để ý thăm dò thế giới này.

Nhưng những điều này cũng không liên quan tới hắn, chuyện hắn cần làm chẳng qua hiện tại phải đem toàn bộ tu sĩ Thiên Li Tông tru diệt là xong! Tác dụng của mười mấy lam quang trong nháy mắt liền hiện ra, vốn thiên địa lực lượng đã tăng thêm tới cực hạn, nhưng càng lúc càng mạnh mẽ, bên trong kiếp vân chung quanh, Thương Tiêu Thiên Cực Lôi cũng tiếp tục biến hóa, chuyển thành Thanh Tiêu Vân Diệt Lôi. Cũng là tứ cửu kiếp lôi, uy năng lại tăng lên mấy lần! Tử mang quanh bát sĩ ngọc liễn càng thêm cường liệt, mà sắc mặt những tu sĩ Thiên Li Tông càng thêm tái nhợt. Mấy tu sĩ Thiên Tiên cảnh giới còn hoàn hảo, những tu sĩ Đại Thừa cảnh mồ hôi lạnh tràn đầy.

Mà bên dưới ngọc liễn, mười sáu Thiên Tiên tu sĩ mất đi thân thể, trên mặt đều hiện lên vẻ đau đớn.

Xích Minh Thiên Tôn liền chợt hiểu ra, tiếp theo thần sắc xanh mét, cơn giận vốn đã đè nén xuống lại bộc phát trong lồng ngực, sát ý trong mắt dâng lên tới cực hạn, xen lẫn vẻ tức giận vì bị trêu chọc:

- Ngươi đúng là lớn mật!

Một tiếng quát to cơ hồ đem thần hồn của Nhạc Vũ hoàn toàn chấn vỡ. Ngay tiếp theo có mấy trăm đạo lam quang như mưa to từ trên trời giáng xuống, trong tay Xích Minh Thiên Tôn tụ tập một đoàn thủy dịch nhảy lên không ngừng như hỏa diễm, sau đó đánh về phía Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cười vang, quát nhẹ một tiếng:

- Động thủ!

Hắn tiện tay đem Biểu Lý Càn Khôn Đồ mở ra, thả hai cỗ thân ngoại hóa thân, phân ra tam tài phương vị đứng yên, vừa lúc xếp thành Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận.

Cùng lúc thần thức hồn niệm trong người hắn thậm chí cả khí tức thân thể đều chợt biến đổi, lạnh băng vô tình, gần như vô ưu vô nghĩ, cùng khắp thiên địa dung hợp thành một thể.

Ngay khi những lam điểm kia lần lượt nổ tung, Nhạc Vũ bỗng dưng đâm ra một kiếm, bên trong phương viên hai mươi dặm quanh người nhất thời liền hiện đầy nếp gấp không gian.

Ngay lập tức uy năng của mấy trăm đạo Huyền Thiên Thần Lôi cơ hồ suy yếu hơn phân nửa. Dư lực của thần lôi xông tới trước người cũng bị Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận đánh sâu vào, toàn bộ càn quét không còn, loại bỏ ra ngoài ngàn trượng.

Lần này vẫn còn một bộ phận cương lực xuyên thẳng vào bên trong kiếm trận, nơi lồng ngực của bản thể Nhạc Vũ cùng hai hóa thân liền bị đánh lõm vào, có vài xương sườn bị áp lực đè ép gãy xương, ngay cả Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng liên tục chao đảo bất an.

Ngay lúc này, một điểm hắc tuyến xuyên qua đánh thẳng tới Xích Minh Thiên

Tôn, điểm hắc tuyến chính diện giao kích cùng thủy dịch, triền đấu chốc lát mới cắn nuốt toàn bộ, nhưng sau đó dư lực cũng đã hết, ngay lập tức dẫn động đại chiêu phản trận, trong nháy mắt quay trở về bên cạnh Chiến Tuyết.

Theo sát phía sau chính là Bạch Đế kiếm được Chiến Tuyết thúc giục hóa thành vạn trượng, sau khi chuyển sát vi cương, ngay lập tức hiện ra bốn chân hình tham lang gầm thét lượn lờ trên thân kiếm, cùng huyết sắc kiếm khí hợp nhất thẳng chém xuống dưới.

Tám tu sĩ Thiên Tiên liền cau mày, đánh ra tiên bảo, kháng cự huyết sắc cự kiếm bức bách bên ngoài.

Nếu ở thế giới khác, trong tám người bất luận là ai cũng dễ dàng đánh chết Chiến Tuyết. Nhưng ở nơi này mặc dù liên thủ đánh ra toàn lực, nhưng chỉ có thể chiếm được chút thượng phong mà thôi.

Lúc này hai mắt Nhạc Vũ chợt mở ra, bên trong con ngươi hiện lên vô số phù triện màu lam nhạt lướt qua.

Ngay cùng lúc bên trong kiếp vân nơi xa, những đạo lôi lực tụ tập lập tức bị dẫn phát. Tứ cửu Thanh Tiêu Vân Diệt Lôi giống như từng con thanh sắc cự xà xẹt qua trường không, đánh thẳng tới bát sĩ ngọc liễn.

Trong mắt bốn mươi tu sĩ Đại Thừa, tám vị Thiên Tiên tu sĩ, con ngươi của họ đều co rụt lại. Tiếp theo cùng nhau kháp ấn quyết, trong miệng lẩm bẩm, theo từng trận chú văn phát ra, tử quang bên ngoài ngọc liễn liền chuyển thành màu lam hắc tương gian.

Mấy chục đạo Thanh Tiêu Vân Diệt Lôi oanh kích lên ngọc liễn, chỉ làm ngọc liễn khẽ đung đưa, không tổn thương được chút nào.

Xích Minh Thiên Tôn càng thêm tức giận, tay trái tiếp tục ngưng tụ thủy dịch hình dáng như hỏa diễm nhảy nhót, đồng thời mấy trăm đạo Huyền Thiên Thần Lôi tiếp tục đánh ra, lại tế lên một thanh phi kiếm màu vàng đánh thẳng về hướng Nhạc Vũ.

Rõ ràng thực lực bị lực lượng của thế giới này áp chế, nhưng cường độ cứng rắn của thanh phi kiếm có thể rõ ràng thấy được một đạo kim sắc quang ảnh mơ hồ bám theo trên thân kiếm đánh tới.

Nhạc Vũ cười lạnh, tay phải huy Thiên Ý Kiếm tới trước người, vừa dẫn động thiên địa pháp tắc, không gian quanh người lập tức vặn vẹo gấp thếp lên nhau, đem Huyền Thiên Thần Lôi toàn bộ ngăn cản bên ngoài.

Chỉ có kim sắc quang ảnh vẫn tiếp tục xuyên tới, phá khai vô số thời gian bình chướng, chỉ nháy mắt xuyên thấu tới trước người Nhạc Vũ, dù là Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng không ngăn cản được chút nào.

Mắt thấy đã sắp xuyên thủng thân thể Nhạc Vũ, hắn cũng không chút vội vàng, tay cầm Long Tước Phiến vẩy ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, ngay lập tức làm thanh phi kiếm màu vàng văng bắn sang bên.

Tiếp theo mấy chục trương tiên phù bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận đồng thời dẫn phát, chẳng những đánh lui thanh phi kiếm màu vàng, lại thêm mấy chục đạo quang hoa đều ầm ầm bắn về phía Xích Minh Thiên Tôn.

Xích Minh Thiên Tôn khẽ cau mày, mắt thấy kim kiếm bị đánh bay ra mười mấy vạn trượng, hồn thức ấn ký cùng trở nên yếu ớt, bị lực lượng của thế giới này ngăn trở không cách nào khống chế, một đoàn thủy dịch hình dáng như hỏa diễm vừa đánh ra liền bị một mũi tên của nữ tử lập tức tiêu diệt, lúc này trong mắt hắn đã hiện lên một tia kinh sợ.

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang! Tru Tiên Nỗ! Đại Thôn Diệt Tiễn! Không trách được chỉ hai tu sĩ Đại Thừa lại dám to gan lớn mật như thế!

Nhất thời trên mặt Xích Minh Thiên Tôn càng tăng thêm sát cơ, hơn nữa còn có mấy phần chần chờ, hắn lơ đãng quét mắt ra phía sau, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, trong tay áo bắn ra mấy trăm đạo Huyền Thiên Thần Lôi nổ vang ngay trước người hắn, đem đạo pháp tiên gia quanh người đồng thời nổ tung vỡ vụn.

Tiếp theo vô lượng thủy linh lực tụ tập đến, một lam bích sắc trường thương khổng lồ nhanh chóng thành hình trong tay hắn, rõ ràng dùng một loại huyền thủy ngưng tụ, nhưng chung quanh lại có một tầng hỏa diễm quấn quanh nóng hực, thẳng truyền xa mười vạn dặm.

Bên kia Nhạc Vũ cũng không có thời gian quan tâm tới hắn, mấy chục tiên phù chỉ đủ cho hắn hòa hoãn được chút thời gian, kiếm trận chợt chuyển, Thiên Ý, Băng Lan, Hàn Cực tam kiếm trong nháy mắt lướt qua một đạo quỹ tích huyền

ảo, kiếm quang vẽ theo hình cung bỗng dưng lóe sáng, bên dưới bát sĩ ngọc liễn lập tức có một nguyên thần Thiên Tiên tu sĩ bị sinh sôi chém vỡ! Đúng ngay lúc này xanh lam sắc trường thương vừa được ngưng tụ, lực lượng bài xích của thiên địa bỗng dưng tăng thêm, khiến trường thương liên tục lay động như muốn hỏng mất.

Xích Minh Thiên Tôn hự lên một tiếng, trên mặt biến đổi, trong mắt liền lộ ra vẻ khó thể tin tưởng, giống như chưa từng nghĩ đến vì sao nguyên thần Thiên Tiên bị trói buộc bên dưới ngọc liễn của mình lại không chút dấu hiệu bị Nhạc Vũ chém giết?

Ngay tiếp theo hắn phảng phất như nghĩ tới điều gì, sắc mặt liền đại biến, hai mắt trợn tròn, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

- Đây là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Hai người các ngươi không ngờ là hậu bối đệ tử của Quảng Lăng Tán Nhân!

Vừa nói tới đây, Xích Minh Thiên Tôn đột nhiên quát lớn, sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt. Xanh lam trường thương bỗng dưng đâm ra phía trước, nhưng không phải đánh về hướng Nhạc Vũ mà đánh thẳng tới trước người một nguyên thần Thiên Tiên. Ngay sau đó một đạo quang mang mạnh mẽ cực kỳ chói mắt sáng lên ngay đầu mũi thương, vô số linh lực bạo ngược lấy nguyên thần Thiên Tiên làm trung tâm bạo tán ra khắp nơi.

Kiếm trận bên phía Nhạc Vũ cũng thoáng chậm lại, giữa ngực cùng bụng hé ra một miệng vết thương, hắn ở thế giới này được hưởng thụ đại khí vận, giờ phút này giống như đang thế thiên hành đạo, cho dù hắn điều khiển thiên ý đánh chết nguyên thần Thiên Tiên cũng không hề bị thiên địa cắn trả.

Giờ phút này do Xích Minh Thiên Tôn ngăn chặn chiêu kiếm của hắn, khiến cho Thiên Ý Kiếm không thể đánh ra, nghe giọng nói của Xích Minh Thiên Tôn tựa như biết về tổ sư Quảng Lăng Tán Nhân, như vậy bản thân người này cũng thật bất phàm, người có thể chống đỡ được ba chiêu giữa trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm cũng là lần đầu tiên Nhạc Vũ được nhìn thấy. Hơn nữa còn là sau khi pháp lực tu vi bị áp chế tới mười mấy lần! Sau một khắc khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên.

Người này quả thật lợi hại, đổi lại ở địa phương khác chỉ sợ Xích Minh Thiên Tôn chỉ dùng một ngón tay đủ giết chết hắn ngay tại chỗ.

Bất quá nơi này chính là Hoàng Hôn Giới! Mà giờ phút này hắn sử dụng không chỉ là pháp lực bản thân mà thôi, còn dùng Thiên Ý Kiếm điều khiển lực lượng của toàn bộ thế giới này!

Trường kiếm nặng nề vung lên, trước ngực Nhạc Vũ nhất thời bị xuyên thủng ra một miệng vết thương cơ hồ từ trước ra sau. Bích lam sắc trường thương cùng một lúc bỗng dưng hỏng mất, mà nguyên thần Thiên Tiên bị thần hồn của hắn phong tỏa liền bị một kiếm này giết chết tại chỗ!

Xích Minh Thiên Tôn ngã ngửa ra ghế, lại nhìn thấy Chiến Tuyết bắn ra một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn, xuyên thủng tử sắc quang bích, lãnh mang trong mắt hắn lóe lên, nhanh chóng bắn ra một đoàn thủy dịch liền đem mũi tên kia bức ngược trở về.

Ngay sau đó chỉ thấy Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận của Nhạc Vũ lại rẽ trái, đưa một nguyên thần Thiên Tiên bên dưới bát sĩ ngọc liễn chém chết trong nháy mắt.

Tử quang càng trở nên mỏng manh, bốn mươi tu sĩ Đại Thừa liền ngồi xếp bằng trên không trung, thần hồn khí tức đã bị áp chế xuống Nguyên Anh cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 755: Phong sát Xích Minh

Nhìn thấy nơi xa còn sót lại mười lăm nguyên thần Thiên Tiên bị bát sĩ ngọc liễn rút lấy pháp lực, trên mặt đều hiện lên vẻ đau đớn phẫn hận, vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn không chút cảm xúc, trong mắt cơ hồ không có bất kỳ cảm tình nào.

Hắn ở bên trong Hoàng Hôn Giới tuy gần như trở thành chủ nhân thế giới này, nhưng cũng không cách nào chống đỡ được thiên ý mênh mông đồng hóa.

Hắn chỉ có thể tận dụng ở trình độ lớn nhất, không ngừng thúc giục máu huyết bên trong cơ thể mượn lấy lực lượng huyết nguyên lực nổ tung lúc này cùng nỗi đau đớn kịch liệt miễn cưỡng duy trì ý thức thần hồn.

Chém giết liên tục ba nguyên thần Thiên Tiên, Nhạc Vũ chợt cảm thấy thần thức của mình bỗng nhiên khuếch trương thêm lần nữa.

Phảng phất giống như một người đang có thể nhìn xa chừng ngàn thước, đột nhiên lại nhìn thấy rõ cả vạn dặm.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo liền phát hiện khả năng sử dụng điều động thiên địa lực lượng của mình lại tăng lên gần ba thành!

- Thì ra là như vậy, chém giết ba người này đối với thế giới ở đây mà nói cũng xem như là công đức cứu thế…

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận tiếp tục rẽ ngoặt, thanh kiếm trong tay vung lên lần nữa. Lần này lại đem mục tiêu dời tới một tu sĩ Thiên Tiên mặc trang phục của Thiên Li Tông ngay trước mặt Xích Minh Thiên Tôn.

Cơ hồ kiếm hạ đầu rơi, Thiên Ý Kiếm chém vào hư không, liền tách thân thể người kia thành hai đoạn. Thiếu đi một người chống đỡ, lực lượng bài xích của thiên địa cũng dần dần chuyển thành mạnh mẽ. Bạch Đế cự kiếm trên không trung nhất thời nặng nề đè xuống, đã cách đỉnh đầu bọn họ còn chưa đầy trăm

trượng. Hồng mang liên tục phun trào, tựa hồ tùy thời đều có thể chém vỡ tử sắc quang bích kia.

Vào lúc này Xích Minh Thiên Tôn đã ngưng tụ thành một đạo bích lam sắc trường thương. Vẻ mặt hắn vô cùng trầm trọng, một thương đâm ra, thật khó khăn chặn lại một chiêu Thiên Ý Kiếm của Nhạc Vũ. Tiếp theo bất kể tới kim sắc tiểu kiếm đã không thể tiếp tục khống chế, hắn tế ra một cây đèn thanh đồng, thoáng chốc vô số hồng sắc hỏa diễm hướng chỗ hai người cuốn tới.

Nhạc Vũ thấy thế cười lạnh một tiếng, thanh kiếm rung lên mãnh liệt, ngay thắt lưng liền phun ra một dòng máu tươi.

Bích lam sắc trường thương lập tức tan rã, đem vị tu sĩ Thiên Tiên khác chém thành hai đoạn. Cũng giống như trước đó, nguyên thần thoát ra, đầy mặt kinh hoàng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Sau một khắc Long Tước Phiến trong tay Nhạc Vũ vẩy ra một đạo ngũ sắc quang hoa, chỉ trong khoảnh khắc đã đem hồng sắc hỏa diễm tiêu diệt hơn phân nửa.

Trong thế giới này hắn có thể nắm giữ được thiên ý trong tay, tìm hiểu ra mười mấy loại thiên địa pháp tắc, đã được hắn gia tăng đến cực hạn. Khiến cho Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang còn chưa hoàn toàn đạt tới tầng mười lăm tạo ra uy năng không kém chút nào, đã làm tiên khí tứ phẩm trong tay Xích Minh Thiên Tôn nhanh chóng suy yếu gấp mười lần.

Xích Minh Thiên Tôn lại không hề có chút ngoài ý muốn, giờ khắc này sát cơ tràn đầy trong mắt hắn đã hoàn toàn thối lui, ánh mắt hắn trở nên chuyên chú, giống như đang gặp phải đại địch, vô cùng tập trung tới.

Sau một khắc hắn lấy ra một trương phù lục, bên trên viết rõ dòng chữ: Bì Lô Thiên Li Sắc Chế Ất Mộc Thần Tiêu Thanh Lôi Phù, thanh quang lóng lánh treo lơ lửng trên đỉnh đầu. Vô số Ất Mộc linh lực tràn vào bên trong, Xích Minh Thiên Tôn kháp ấn quyết, liền có vô số thanh sắc quang điểm từ trong phun trào ra, cùng lúc toàn bộ thần niệm đều hội tụ thành một cây châm hướng đối diện đâm tới.

Giờ phút này thần hồn của Nhạc Vũ đã hợp thành một thể cùng thiên địa không gian, hồn niệm bén nhọn kia đâm tới trong đầu, chỉ trong chốc lát liền bị mạnh

mẽ bôi xóa, chẳng qua thần hồn hắn vẫn bị chấn động, lại phun ra một ngụm máu tươi. Tiếp theo Nhạc Vũ không chút do dự vung kiếm, hơn hai mươi mấy trương tiên phù uy năng lớn nhất bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận hoàn toàn bị dẫn phát, cùng vô số kiếm khí bắn ra ngoài đánh về phía Ất Mộc Thần Tiêu Thanh Lôi.

Ngay lập tức không gian giữa hai người ầm ầm nổ tung, khí lãng nóng rực cùng linh lực cương phong giống như từng mảnh tường sắt càn quét khắp mọi nơi, phá hủy hết thảy chung quanh.

Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận lập tức tan vỡ, khoảng hơn trăm thanh phi kiếm bị vỡ thành phấn vụn.

Chỉ có chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân cùng những huyền binh trên nhất phẩm còn tồn tại, nhưng quang mang cũng trở nên ảm đạm.

Xích Minh Thiên Tôn cười lớn, trên mặt hiện ra vẻ khoái ý dữ tợn. Hắn phất cánh tay, liền lấy ra một chiếc tù và, đang định thúc giục liền nhìn thấy khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, Thiên Ý Kiếm trong tay bỗng dưng chém tới, lôi quang mênh mông bên ngoài cũng không đánh về phía Xích Minh Thiên Tôn mà lại toàn bộ tụ tập oanh tới ngoài trăm vạn dặm, đánh thẳng vào hư không.

Vào lúc này Thanh Tiêu Vân Diệt Lôi cũng ầm ầm nổ tung, vẻ mặt Xích Minh Tiên Tôn chợt ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền hiện ra vẻ sợ hãi khó tin.

- Vu Thần Hậu Thổ! Làm sao có thể?

Khí tức bất minh chỉ thoáng hiện liền biến mất, động tác thúc giục tù và của Xích Minh Thiên Tôn thoáng khựng lại, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, liên tục đánh ra mười mấy trương đạo phù tạo thành lam sắc thủy thuẫn ngay trước người.

Ngay sau đó phía sau hắn bỗng dưng giơ lên một cự chưởng khổng lồ mạnh mẽ muốn xé rách mảnh không gian nơi đây.

Chẳng qua thời không hàng rào lúc đến chỉ cần dùng một kích liền vỡ nhưng giờ phút này lại dị thường kiên cố, cự chưởng đánh ra gần như đã là toàn lực, dù đã bị tước nhược tới cực hạn nhưng cũng có được ít nhất bốn đầu chân long lực lượng, nhưng chỉ xé mở được một khe hở nho nhỏ trên bức tường không gian.

Bên chỗ Chiến Tuyết đột nhiên bay dựng lên, vô số cương sát khí hội tụ trên Tru Tiên Nỗ, còn có thần lực đỏ như máu cũng điên cuồng rót vào bên trong.

Xích Minh Thiên Tôn vốn không để ý tới, nhưng chợt cảm thấy không đúng, ánh mắt vừa nhìn qua, con ngươi liền co rút lại.

- Lại có thần lực bậc này! Ngươi không phải là tu sĩ mà là thân thể Vu Thần! Hắc, quả nhiên là một sát cục! Hậu Thổ ngươi hôm nay nếu giết chết ta, tổ sư Bì Lô nhất định thề không đội trời chung với ngươi!

Lời của hắn còn chưa dứt, Tru Tiên Nỗ trong tay Chiến Tuyết bỗng dưng bắn ra, giờ khắc này thanh thần binh lợi khí từng uy chấn hồng hoang mới chính thức hiện ra uy năng lớn lao của chính mình, mũi Đại Thôn Diệt Tiễn tạo thành một cơn lốc xoáy màu đen cuốn đi hết thảy sự vật khắp bốn phía chung quanh.

Cả không gian tựa hồ không có bất kỳ tia ánh sáng, ngay sau đó một đạo hắc tuyến mà mắt thường không thể nhìn thấy xuyên qua, không chút khó khăn liền xuyên thấu tử sắc quang bích cản trở.

Vẻ mặt Xích Minh Thiên Tôn chợt xanh mét, trong tay áo bắn ra vô số lam sắc quang điểm, liền đem Bì Lô Thiên Li Sắc Chế Ất Mộc Thần Tiêu Thanh Lôi Phù dẫn dắt rời đi, mấy trăm đạo Thần Tiêu Thanh Lôi cùng Huyền Thiên Thần Lôi đánh lên trên đầu mũi tên, nhưng vẫn không thể hoàn toàn trừ khử điểm đen kia.

Hắn lại thúc giục cây đèn thanh đồng, hồng sắc hỏa diễm liền phun trào ra bên ngoài mới có thể ngăn chặn Đại Thôn Diệt Tiễn bay ngược trở về.

Ngay khi hắn vừa thở phào nhẹ nhõm liền thấy khóe môi thanh niên thanh tú trước mắt chợt nhếch lên.

Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận tiếp tục xoay tròn, ba thanh kiếm tiên vẽ ra từng đạo quang ảnh vô cùng huyền diệu trên không trung.

Ngay lập tức nguyên thần của bốn Thiên Tiên bên dưới bát sĩ ngọc liễn liền bị triệt để chém chết!

Sáu tên Thiên Tiên còn lại miệng phun máu tươi, không còn cách nào ngăn cản được huyết sắc cự kiếm trên không trung.

Thanh thế Bạch Đế kiếm chợt tăng mạnh, trên gò má Chiến Tuyết xẹt qua một đạo ửng hồng, khiến cho chân hình tham lang trong khoảnh khắc liền tăng lên sáu đầu ầm ầm đánh xuống, chém lên tử sắc quang bích kia, khiến cho bốn mươi tu sĩ Đại Thừa bị áp chế xuống cảnh giới Nguyên Anh đều bất tỉnh tại chỗ.

Bên dưới bát sĩ ngọc liễn còn lại nguyên thần hai vị Thiên Tiên, pháp lực bị rút đến cực hạn, thần hồn lập tức bị nứt vỡ tán ra.

Mắt thấy một đạo kim sắc quang hoa muốn bay đi, trong mắt Xích Minh Thiên Tôn hiện lên vẻ kiêng kỵ sợ hãi, cuối cùng hắn gào thét một tiếng, dưới chân giẫm mạnh, liền đem nguyên thần Thiên Tiên còn sót lại dưới chân đánh vỡ hoàn toàn, hóa thành linh lực tinh thuần thu vào bên trong bát sĩ ngọc liễn.

Hắn mạnh mẽ thúc giục tử sắc quang bích khôi phục trở lại, ngay lập tức Xích Minh Thiên Tôn bỏ mặc sáu tu sĩ Thiên Tiên còn lại cùng mấy chục tu sĩ Đại Thừa, toàn lực dùng thần thông mạnh mẽ oanh kích hàng rào không gian.

Chiến Tuyết lại bắn tới một mũi tên, sắc mặt Xích Minh Thiên Tôn chợt hiện lên vẻ vui mừng, cảm giác chỉ cần đánh thêm một kích xé nát hàng rào liền có thể phá vỡ hư không rời đi.

Thế nhưng ngay lúc này bên trong hư không xa xa truyền tới một tiếng thở dài thật sâu kín, Nhạc Vũ liền cảm thấy có một đạo vu lực rót vào bên trong cơ thể, khiến pháp lực quanh thân hắn đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần, Nguyên Anh trong cơ thể trong nháy mắt trở nên vô cùng chân thật. Ngoài ra bên trong đan điền ngoài Ngũ Hành Phù Trận, lại xuất hiện vố số hư ảnh phù trận hư ảo, khiến tu vi của hắn tựa hồ trống rỗng tăng lên hai cấp bậc.

Trong mắt Nhạc Vũ thoáng lộ vẻ kinh ngạc, tiếp theo chợt cười lạnh, trường kiếm trong tay vung lên, liền khiến hàng rào không gian sắp bị phá vỡ nơi xa lập tức khép lại.

Trong mắt Xích Minh Thiên Tôn nhất thời lộ ra vẻ tuyệt vọng phẫn hận, Đại Thôn Diệt Tiễn của Chiến Tuyết lập tức bắn trúng bát sĩ ngọc liễn, cơ hồ vô thanh vô tức đánh hỏng mất một góc ngọc liễn.

Tử sắc quang bích nhất thời biến mất, tu vi của Xích Minh Thiên Tôn lập tức giảm mạnh, bị thiên địa mạnh mẽ áp chế, rơi xuống đến cảnh giới Linh Tiên,

dưới chân liền dấy lên hắc sắc hỏa liên, bị vô tận nghiệp lực cắn nuốt.

Ngay sau đó hiện lên một đạo kim quang cuồn cuộn đánh tới, chỉ một kích liền đem chân phải của hắn chém xuống.

Nhạc Vũ không dám dùng Thiên Ý Kiếm chém thân thể của Ngọc Tiên tu sĩ này, thần hồn của hắn vừa thoát ra khỏi cảnh giới tương dung cùng thiên địa, tiếp theo Nghịch Thiên Đao liền xuất hiện trên tay, Nghịch Chuyển Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận, ngũ sắc đao mang ầm ầm chém ra.

Đầu tiên ngũ sắc quang hoa mênh mông cuồn cuộn mạnh mẽ đánh rơi cây đèn đồng xanh bên ngoài cơ thể Xích Minh, sau đó vô số không gian liệt nhận đem mấy tầng bình chướng bên ngoài thân thể hắn toàn bộ xé rách.

Cuối cùng nghịch thiên đao mang có thể làm nát bấy toàn bộ thiên địa pháp tắc chém tới, chỉ trong chốc lát đã xuyên thủng thân thể kia thành một lỗ lớn.

- Thân thể Ngọc Tiên tu sĩ không ngờ mạnh mẽ tới như vậy!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, nếu đổi lại là ở thế giới khác, cho dù bốn chiêu nghịch thiên đao quyết thoát thai từ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm cũng không có khả năng tổn thương người này được chút nào, nhưng nơi này dù sao cũng là Hoàng Hôn Giới…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 756: Linh hỏa diệt sát

Rốt cục vẫn là tu sĩ Ngọc Tiên đã ngưng luyện thành thân thể bất tử, tuy liên tục bị Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù cùng Nghịch Thiên Đao đánh trọng thương, nhưng chỉ một lát sau thân thể đã bắt đầu khôi phục.

Chiến Tuyết lại bắn ra một mũi tên, đem cánh tay phải của Xích Minh Thiên Tôn hoàn toàn cắn nuốt. Nhưng sắc mặt của nàng cũng trở nên tái nhợt. Tru Tiên Nỗ uy lực như vậy, nàng chỉ có thể bắn ra được bốn mũi tên mà thôi.

Nhạc Vũ tạm thời đem lực chú ý chuyển dời lên sáu vị Thiên Tiên cùng bốn mươi tu sĩ Đại Thừa.

Chỉ thấy tu vi của những người này đều đã bị thiên đạo mênh mông hoàn toàn áp chế chỉ còn lại một phần mười, mà bên trong kiếp vân bốn phía vô số lôi lực đang hội tụ, hướng những người này ập đến.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, thoáng lật tay liền lấy ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ, vừa mở ra liền đem bốn mươi tu sĩ Đại Thừa thu vào không gian bên trong vây khốn.

Sau đó hắn dùng Thiên Ý Kiếm trực tiếp chém giết thân thể kia, lại dùng chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân trực tiếp đánh trọng thương nguyên thần sáu Thiên Tiên, sau đó toàn bộ thu về bên trong trận đồ.

Giờ phút này bên dưới lại truyền tới một tiếng gầm lên:

- Mặc dù không có Bát Long Vân Liễn thì thế nào? Các ngươi cũng không giết được ta! Hậu Thổ Đại Vu, ngươi có dám đụng tới ta!

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy thân thể Xích Minh Thiên Tôn đã khôi phục lại hơn phân nửa.

Cây đèn thanh đồng lóe ra một đạo xích quang, trong lúc mơ hồ mạnh mẽ đột phá thiên địa trấn áp phong tỏa, bắt đầu mạnh mẽ xé rách hàng rào không gian.

Nhạc Vũ cười lạnh, Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận rẽ ngoặt, mạnh mẽ thao túng thanh lôi đang tung bay đầy trời toàn bộ hướng Xích Minh Thiên Tôn oanh kích tới.

Hơn mười đạo tứ cửu kiếp lôi hợp thành một thể, chỉ một kích liền đem cây đèn thanh đồng đánh bay. Dư lực lan tràn khắp toàn thân Xích Minh Thiên Tôn, chỉ thấy một trận thanh quang chói mắt lóe sáng, khiến thân thể hắn lại băng diệt gần phân nửa.

Xích Minh Thiên Tôn cười ha ha, phảng phất huyết nguyên lực bên trong cơ thể vô cùng vô tận, huyết nhục thân thể tái sinh lần nữa.

Nhạc Vũ cũng không hề bối rối, không chút hoang mang lấy ra Thông Thiên Long Ngục Ấn, ngay sau đó dẫn động pháp quyết, Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa cùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm nhất thời toàn bộ tuôn ra rơi lên người Xích Minh Thiên Tôn.

Chỉ trong chốc lát, một tiếng hét kinh hoàng vang lên, xuyên thủng thiên không. Hai luồng bạch diễm hỏa chủng lập tức bốc cháy hừng hực, vô luận tốc độ phục hồi của Xích Minh Thiên Tôn nhanh thế nào cũng bị đốt cháy.

Nhạc Vũ thúc giục Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận tới mức cực hạn, mạnh mẽ điều khiển hỏa linh lực trong thiên địa toàn bộ ngưng tụ đến. Hai luồng bạch diễm nhất thời như được đổ thêm dầu, hỏa thế tăng vọt lần nữa. Tiên Thiên Ba La Thần Diễm lại càng trực tiếp đốt cháy tâm linh, còn có Tiên Thiên Du Suất Luật Viêm Chân Hỏa giúp đỡ chỉ trong chốc lát đã đem thần hồn của Xích Minh Thiên Tôn hỏa táng gần phân nửa.

Lúc này Xích Minh Thiên Tôn sợ hãi gầm lên một tiếng tuyệt vọng, ý niệm vô cùng điên cuồng. Nhưng vô luận thi triển pháp lực như thế nào cũng không cách nào ngăn cản bạch diễm đốt cháy thân thể.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, cơn điên dại cuối cùng của Ngọc Tiên tu sĩ thực sự làm cho hắn cảm thấy có chút phiền toái.

Thiên địa ý niệm đồng hóa ngày càng thêm kịch liệt. Vừa rồi tuy hắn vừa thối lui được chốc lát, thoáng thở dốc, nhưng cho tới lúc này thần hồn của hắn đã cực kỳ mệt mỏi. Giờ phút này Xích Minh Thiên Tôn vẫn phản kháng tuy là phí công,

nhưng làm cho hắn cảm thấy áp lực vô cùng trầm trọng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lệ mang trong mắt hắn lóe lên, sau một khắc không chút do dự dấy lên Tam Muội Chân Hỏa, khí huyết nguyên lực cho tới chân khí thần hồn đều toàn bộ thiêu đốt, lúc này mới kháng cự được thiên địa ăn mòn.

Thoáng chốc Chiến Tuyết cũng phi thân xuống, đem thần lực còn sót lại trong thân thể điên cuồng rót vào trong thân thể hắn.

Tiếng gào thét của Xích Minh Thiên Tôn càng thêm thê lương đau đớn, còn lộ ra phẫn hận khắc cốt, ý niệm oán độc làm lòng người run sợ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lạnh lùng, không hề để ý tới. Ước chừng sau tam khắc, thân thể Xích Minh Thiên Tôn đã bị hai luồng chân diễm hỏa táng chỉ còn lại vài trăm giọt tinh huyết vẫn đang ương ngạnh kháng cự.

Đợi đến khi những tia kim mang trên tinh huyết đã trở nên lờ mờ, Nhạc Vũ bỗng dưng mở mắt, dừng lại Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận.

- Ta thật không tin ngươi còn có thể tích huyết trọng sinh!

Quả nhiên ngay khi hỏa diễm vừa ngừng thiêu đốt, hơn trăm giọt tinh huyết liền tứ tán bỏ chạy. Nhạc Vũ nhếch môi, vẩy ra Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, trực tiếp làm nhóm tinh huyết khựng lại, ngay sau đó Nghịch Thiên Đao chém tới, ánh đao ngũ sắc trực tiếp đem tinh huyết tàn hồn của Xích Minh Thiên Tôn toàn bộ phá hủy.

Cho tới giờ khắc này Nhạc Vũ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thực lực của Xích Minh đã là thực lực lớn nhất trong dự tính của hắn. Vừa rồi chỉ kém một chút thần hồn của Nhạc Vũ đã bị lực lượng thiên địa hoàn toàn đồng hóa ăn mòn.

Nếu hắn không làm như vậy, nhất định Xích Minh Thiên Tôn sẽ chạy thoát dưới đao của hắn.

Hồi tưởng lại mỗi một bước đi của mình, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy âm thầm may mắn. Từ mới bắt đầu hắn cố ý dùng lời nói làm Xích Minh sinh lòng kiêng kỵ, không dám toàn lực ứng phó. Sau đó lại cố ý xuất thủ mạnh mẽ khiến cho vị đang ẩn núp kia bại lộ tung tích, khiến cho Xích Minh hoàn toàn đánh mất

ý chí chiến đấu. Mỗi một bước cũng không thể nói là không có thành phần may mắn bên trong.

- Cũng may trong thế giới này ta là người có đại khí vận, đại công đức. Nếu không xuất hiện biến cố nào khác, hậu quả thực sự không sao chịu nổi.

Sau một khắc sự chú ý của hắn liền chuyển hướng những đốm quang hoa từ trong tinh huyết của Xích Minh nổ bắn ra. Giới chỉ, còn chứa nhiều tiên bảo đều dùng phương pháp tu di ẩn nấp bên trong tinh huyết.

Giờ phút này đã bị Nhạc Vũ dùng một đao chém chết, nhưng vẫn chưa bị hao tổn, nhất thời đều rơi ra.

Nhạc Vũ đang định bước tới, bầu trời Hoàng Hôn Giới đột nhiên bị xé mở. Trên không trung hiện ra một thiên nhãn khổng lồ, đồng dạng lại xuất hiện một bàn tay khổng lồ từ ngoài chộp xuống.

Nhạc Vũ cau mày, không hề có chút cảm giác ngoài ý muốn. Hỗn Nguyên lực bên trong đan điền nhất thời thúc giục phun trào ra một đoàn linh quang ngũ sắc rót vào bên trong kinh mạch của hắn.

Chính Phản Tam Tiêu kiếm trận bỗng dưng nghịch chuyển, Nhạc Vũ chém ra một đao, đao mang ngũ sắc cùng cự chưởng giao kích, hai bên triền đấu chốc lát, đao mang liền biến mất vô hình, chẳng qua cự chưởng kia cũng băng liệt tại chỗ, biến mất tiêu tán.

Nhạc Vũ thoáng thở dốc, nhìn lên bầu trời, không còn bất kỳ động tĩnh cũng không thấy có linh bảo nào khác oanh xuống.

Nhưng bảo bối tùy thân của Xích Minh Thiên Tôn cũng bị một đạo thanh quang cuốn đi, vội vàng bay về hướng "thiên nhãn" đang từ từ khép lại.

Nhạc Vũ cười lạnh, thầm nghĩ đồ vật mà mình phải mạo hiểm mới lấy tới tay làm gì có đạo lý cho bọn ngươi đoạt trở về?

Nhìn thanh quang cuốn đi giới chỉ lam sắc của Xích Minh Thiên Tôn, những thứ khác chỉ là tiện tay cuốn theo, có vẻ như bên trong đó có đồ vật nào trọng yếu của Thiên Li Tông không muốn đánh mất.

Nhạc Vũ đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, trực tiếp đánh rơi lam sắc giới chỉ.

Thanh quang khựng lại một thoáng, tiếp theo lại cuốn những pháp bảo khác, bên trong có phù bảo, còn có Bát Long Vân Liễn đều bị nhiếp đi.

Ngay cả kim sắc tiểu kiếm bị đánh văng ra xa cũng bị chiêu về hướng kẽ nứt không gian.

Nhạc Vũ đánh ra Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, mạnh mẽ nhiếp lại kim kiếm khiến cho nó không cách nào động đậy.

Đạo thanh quang cũng không tiếp tục tranh giành, chỉ trong chốc lát liền thối lui ra khỏi Hoàng Hôn Giới, ngay sau đó không trung lại lần nữa khép lại.

Nhạc Vũ cũng không quan sát bên trong giới chỉ rốt cục có vật gì làm Thiên Li Tông phải quý trọng như thế, mà quay đầu, ánh mắt sâu kín nhìn ra ngoài mười vạn dặm, lạnh giọng cười một tiếng nói:

- Hậu Thổ nương nương, chẳng biết có thể hiện thân gặp mặt rồi chứ?

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ vang lên, sau một khắc một tuyệt mỹ nữ tử khí chất đoan trang hiện thân, nhìn thẳng Nhạc Vũ nói:

- Đắc tội Thiên Li Tông, nhìn qua Nhạc đạo hữu hình như không hề có chút khẩn trương!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Xích Minh tuy bị ta giết chết, nhưng tình huống thực sự trong đó là thế nào, Thiên Li Tông sẽ không biết được. Ngày sau cũng không có quá nhiều quan hệ gì tới ta…

Hậu Thổ cau mày, nét cười trong mắt càng nồng hơn vài phần:

- Ngươi phảng phất cho rằng ta sẽ thay ngươi che đậy chuyện này! Lại nói vừa rồi cũng là như thế. Mặc dù Xích Minh Thiên Tôn ở trong thế giới này thực lực mạnh hơn ngươi mấy lần nhưng cũng vô dụng…

- Tự nhiên không cần sợ hãi! Thật ra trận chiến này vô luận ta thắng bại thế nào, Xích Minh cũng phải chết, bản thân ta cũng sẽ bình yên vô sự. Ta làm gì cần khẩn trương?

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, thần sắc lạnh nhạt chắp tay sau lưng nói:

- Không biết Hậu Thổ nương nương nghĩ như thế nào?

Hậu Thổ cũng không tỏ vẻ, đang định nói chuyện, Nhạc Vũ lại chuyển giọng:

- Xích Minh bỏ mình trong thế giới này, bên ngoài Hoàng Hôn Giới đã không còn an toàn, bây giờ kính xin nương nương xuất thủ, giúp ta đưa mấy người này tới Quảng Lăng sơn!

Nghe được lời ấy Hậu Thổ nhịn không được bật cười:

- Ngươi đúng là không chút khách khí! Lần này vô luận như thế nào cũng do ta giúp ngươi một tay. Trước còn chưa trả, bây giờ mời người giúp đỡ lại còn nói ra lẽ thẳng khí hùng như vậy, phảng phất như ta thiếu nợ ngươi. Thật muốn ta giúp ngươi thêm một lần cũng không phải không được. Chẳng qua nhân quả này ngươi dự định làm sao trả lại…

Nhạc Vũ phảng phất như nghe được chuyện cười, trong mắt lộ ra ý trào phúng:

- Ta và ngươi hôm nay chẳng khác gì bị buộc chung một sợi dây mà thôi! Chuyện hôm nay vốn là ngươi cũng muốn tự giúp mình. Nếu không mượn tay ta giết đi Xích Minh Thiên Tôn, làm sao có thể nhiễu loạn thiên cơ trong Hồng Hoang Giới? Ta thiếu qua ngươi chuyện gì? Như vừa rồi là ta liều mạng bị trọng thương nhưng không hề nhờ vả nương nương xuất thủ. Muốn nhân quả, cũng phải do nương nương thiếu ta mới đúng, còn tính toán nữa sao?

Vẻ mặt Hậu Thổ nhất thời ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ lạnh băng, sau đó lại như núi băng hòa tan, hòa hoãn trở lại, trên mặt tràn đầy vẻ ý vị thâm trường nhìn Nhạc Vũ nói:

- Với sự thông tuệ của ngươi cũng nên đoán được. Nhưng thật đáng tiếc, tổ sư năm đó của ngươi nếu có được nửa điểm thông minh cơ biến như ngươi, cũng không rơi xuống kết quả vẫn lạc như thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 757: Huyền cơ thần phù

Nhạc Vũ ngẩn ra, có chút ngạc nhiên. Hậu Thổ nói tổ sư của hắn đã vẫn lạc, làm sao có thể?

Quảng Lăng Tán Nhân là người thông minh tới bậc nào? Sao có thể không sánh kịp hắn? Hơn nữa nếu giờ phút này hắn thực sự vẫn lạc, mình tuyệt đối không thể không có cảm ứng.

Chỉ chốc lát sau Nhạc Vũ liền tỉnh ngộ. Đối phương nói là chỉ nhất mạch đạo thống của Tử Vân đạo nhân, chính là Hồng Vân tổ sư.

Khẽ nhíu mày không vui, Nhạc Vũ bình phục lại tâm tình trong nháy mắt, sau đó lạnh nhạt nói:

- Tổ sư làm việc thế nào không phải là những tiểu bối như chúng ta có thể nghị luận! Ngươi thiếu nhân quả này của ta, ta cũng không cùng ngươi so đo. Chỉ hỏi chuyện lúc trước đã nói, không biết nương nương có chịu đáp ứng?

- Tự nhiên đáp ứng! Đúng như lời Nhạc đạo hữu vừa nói, ta và ngươi chính là một thể. Nếu không cách nào che giấu cho ngươi vẹn toàn, há có thể khiến cho hồng hoang đại loạn…

Khóe môi Hậu Thổ nhất thời nhếch lên, khẽ gật đầu, tiếp theo trên mặt lộ vẻ vẻ làm khó:

- Bất quá còn phiền toái Nhạc đạo hữu ở lại đây thêm chút thời gian, vị phía sau Thiên Li Tông mặc dù ta không để vào mắt, nhưng không muốn chọc giận Thượng Thanh Đạo Tổ. Còn cần chút ít thời gian đợi khi bên Huyền Linh Giới nổi lên phân tranh mới có thể bắt tay vào làm. Thật ra vốn không cần như thế, nếu ta có thể ở thế giới này mở đàn tràng, liền có thể lấy cớ nhúng tay vào chuyện này. Mặc dù tên Bì Lô kia có thể mời được Ngọc Thanh đích thân tới, ta cũng có biện pháp buộc hắn lui trở về!

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không trả lời, chỉ âm thầm cười lạnh. Trong lòng hắn làm sao không biết ý tứ của Hậu Thổ là muốn chèn ép Chiến Tuyết?

Thật không biết Hậu Thổ suy tính gì trong tương lương, rốt cục đã nhìn thấy điều gì mà lại kiêng kỵ Chiến Tuyết đến như thế. Nàng lại tình nguyện mạo hiểm đắc tội Thánh Nhân thậm chí đả thảo kinh xà cũng đòi truyền giáo trong Hoàng Hôn Giới.

Chẳng qua Hoàng Hôn Giới hắn quả quyết không chịu nhường ra. Tình hình như vừa rồi cơ hồ khiến cho hắn bị thiên đạo xâm nhập đồng hóa, thật không thể để cho Hậu Thổ có cơ hội chân chính nhúng tay vào, dù là để đối phương có thể truyền giáo ở nơi này.

Mặc dù vừa rồi Hậu Thổ ám trợ hắn phong tỏa không gian hồng hoang, cũng là bởi vì hắn cố ý làm cho Xích Minh Thiên Tôn phát hiện ra sự tồn tại của Hậu Thổ, Hậu Thổ bởi vì tự vệ phải ra tay giúp hắn, cũng không thể tính là thiếu nhân tình nhân quả.

Tóm lại đối với Hoàng Hôn Giới hắn kiên quyết không cho người khác nhúng tay!

Hậu Thổ nhìn thấy vẻ mặt hắn liền biết Nhạc Vũ tuyệt sẽ không vì câu nói của nàng mà thay đổi. Nhất thời nàng làm như vừa than thở vừa nuối tiếc thở dài, vẻ mặt chuyển thành lạnh nhạt nói:

- Cũng được! Thế cục Hoàng Hôn Giới này kể cả ta và ngươi đều được lợi. Hôm nay không trực tiếp xuất thủ đối với ta mà nói cũng là một chuyện tốt. Chẳng qua ngày sau ngươi cần phải cẩn thận. Với thực lực một mình ta nhiều nhất chỉ có thể giúp ngươi che giấu thiên cơ được ngàn năm. Sư tổ của ngươi tương lai cũng sẽ không giúp được ngươi bao nhiêu…

Nói xong câu này Hậu Thổ nhẹ nhàng bước ra khỏi hàng rào không gian, chỉ trong chốc lát không biết đã đi đâu, rời khỏi cảm giác hồn niệm của Nhạc Vũ.

Chỉ chốc lát sau, Nhạc Vũ nheo mắt lại lâm vào trầm tư. Một lúc lâu sau hắn mới thở phào một hơi, đem hai đồ vật lấy được từ Xích Minh Thiên Tôn đưa tới trước người.

Đầu tiên là thanh kim sắc tiểu kiếm, Nhạc Vũ chỉ nhìn liền cảm thấy kinh ngạc.

Chuôi kiếm rõ ràng có khắc hai chữ Thiên Nhận, thiết kế cấu tạo bên trong hoàn toàn đi theo đường cực đoan, không hề có chút tiên pháp nào khác lẫn lộn, chỉ có một chữ "Khoái" cùng một chữ "Kiên" mà thôi!

Côn Bằng một lần xoải cánh bay ra mười hai vạn tám ngàn dặm, kim kiếm này chỉ trong nháy mắt liền có thể bay ra ba vạn dặm. Tốc độ cực nhanh đạt tới cực hạn. Còn có thân kiếm chất liệu tuy chỉ là ngũ phẩm tiên binh nhưng sau khi cộng thêm linh trận có thể so sánh với tứ phẩm tiên binh.

Tiên binh tầm thường thật sự không làm gì được nó, trừ phi phải vượt hơn phẩm cấp mới có thể vững vàng áp chế.

- Đáng tiếc, vật này tuy uy năng cường hãn thậm chí có thể miễn cưỡng ngăn cản được Nguyên Dương Đao Luân, nhưng lại không thích hợp trấn áp số mệnh. Nhưng thích hợp với Chiến Tuyết!

Nghĩ tới thanh Thiên Nhận kiếm hôm nay cũng chỉ có phương pháp chuyển sát vi cương của Chiến Tuyết có đầy đủ pháp lực sử dụng, mà Huyền Sát Chiến Ma chân khí lại có tính chất kiên cường trước nay chưa từng có, cũng thật thích hợp thanh kiếm này, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu tiện tay đưa cho Chiến Tuyết.

Chiến Tuyết thoáng kinh hãi, tiếp theo nhìn hắn cười ngọt ngào. Nụ cười lúm đồng tiền tươi như hoa làm Nhạc Vũ không khỏi rối loạn nhịp tim, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Hắn thu liễm tâm thần, lại đem hồn thức thăm dò vào bên trong giới chỉ. Hắn đối với bảo vật gì đó bên trong thật sự cảm thấy tò mò.

Chẳng qua vừa rồi có mặt Hậu Thổ nên hắn chưa xem xét mà thôi.

Hồn niệm quét qua trong giới chỉ, trước hết hắn liền phát hiện bên trong có ước chừng một vạn ba ngàn viên tiên thạch, phẩm cấp khác nhau, nhưng giá trị tổng cộng tối đa chỉ tương đương ba vạn bốn ngàn viên tiên thạch.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu, quả nhiên cho dù là những Hồng Hoang hay Thiên Huyền thượng giới, sản xuất tiên thạch cũng là cực ít.

Lần này đến Vân Thiên Cung giao dịch động tay liền trăm vạn ngàn vạn, chỉ có Thiên Thanh Huyền Đằng cùng Thất Diệp Tịnh Đế Liên những loại tiên thiên

linh trân cao cấp mới có thể bán ra giá cao như vậy.

Giống như Xích Minh Thiên Tôn, bề ngoài thì chỉnh tề, bảo vật tiên binh trên người đều là bất phàm, còn là môn hạ Thiên Li Tông, nhưng cất giấu tiên thạch cũng không bao nhiêu, càng không có vật gì có thể xưng là linh bảo.

Đoán chừng Bì Lô Thiên Li Sắc Chế Ất Mộc Thần Tiêu Thanh Lôi Phù cũng thật ít dùng, loại phù bảo này cắn nuốt linh thạch là nhiều nhất.

Chỉ sau một khắc trong lòng Nhạc Vũ khẽ động. Bên trong ngoại trừ tiên thạch, còn có hai trăm trương Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù! Loại phù này thật ra cùng loại với Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù. Cũng là vật thuật số, nhưng chi nhánh khác nhau. Loại trước là Tử Vi Đẩu Số, xem tinh tú mà phá huyền cơ. Loại sau xuất thân từ Tiên Thiên Bát Quái Kỳ Môn Độn Giáp, mà uy năng của loại trước cao hơn một tầng so với loại sau.

Nhạc Vũ lấy ra vài trương xem một chút, vẻ mặt càng lúc càng thêm cổ quái. Đây rõ ràng không phải xuất phát từ tay một người, nhưng người chế phù cơ hồ không một ai không có tu vi từ Thái Ất Chân Tiên trở lên.

- Không phải những đồ vật này do Thiên Li Tông chuẩn bị để lấy tiên thiên linh bảo bên trong Huyền Linh Giới đi?

Nhìn nhìn lại bên trong giới chỉ, ngoại trừ hơn hai trăm tiên phù, quả nhiên còn có rất nhiều đồ vật dùng phá trận, đủ loại khác nhau, tuy nhiên đều là đồ vật rất tốt.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời đủ loại mùi vị, trong miệng cảm thấy khổ sở, thầm nghĩ điều này chẳng lẽ chính là hợp với câu thông minh quá sẽ bị thông minh hại?

Nhìn vào số lượng thần phù bên trong, mặc dù không phải là toàn bộ vật liệu do Thiên Li Tông bắt được, chỉ sợ ít nhất cũng phải chiếm cứ một hai thành.

Không trách được người của Thiên Li Tông đối với giới chỉ lại xem trọng như thế. Thà tình nguyện không để ý tới vài món bảo vật nhưng cũng muốn thu hồi cho được vật này.

Nhạc Vũ vẫn không cam tâm, hồn niệm tiếp tục tìm kiếm trong giới chỉ. Bên

trong ngoại trừ những đồ vật kia, còn có mấy chục vạn đạo điển, không ít linh dược cùng tài liệu luyện khí chỉ có Hồng Hoang Giới mới có được, ngoài ra còn có tiên đan đủ loại, hơn nữa số lượng còn không ít. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ mới thoáng chút hòa hoãn. Ít nhất trận chiến hôm nay cũng không tính là không có thu hoạch.

Cho tới cuối cùng Nhạc Vũ mới tìm được vài thanh phi kiếm cùng vài kiểu tiên bảo khác nhau.

Nhưng đều là đồ vật dự bị, Nhạc Vũ chỉ xem qua liền tiện tay thu hồi. Ba thanh kiếm tiên gia nhập vào bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, về phần tiên bảo hắn đã có quá nhiều, có thể trực tiếp đưa cho tông môn. Cuối cùng còn vài loại cũng miễn cưỡng xem như tiên bảo.

Chỉ chốc lát sau ánh mắt Nhạc Vũ chợt phát sáng. Hắn lấy ra một bình sứ, ngoài ra còn một vật bề ngoài phảng phất giống như kim chỉ nam, phía dưới còn có hình dáng như bánh xe.

- Quả nhiên là Huyền Thiên Thần Lôi!

Không gian bên trong bình sứ còn lại hơn bốn mươi quang điểm lam sắc. Nhạc Vũ không hề có chút ngoài ý muốn, Xích Minh Thiên Tôn không tiếp tục sử dụng, đoán chừng là vì đã tiêu hao gần sạch sẽ.

Cho dù pháp lực hắn có bao nhiêu cường thịnh, thọ nguyên dài bao nhiêu, muốn ngưng luyện Thần Tiêu Lôi cũng không thể vô cùng vô tận.

Nhưng chỉ tính hơn bốn mươi viên này, giá trị đã vượt xa tiên phù mấy lần có thừa!

Đừng xem uy lực tại Hoàng Hôn Giới không có gì, nhưng nếu đổi lại ở địa phương khác, sẽ trợ giúp rất lớn. Tuy ở nơi đây bị áp chế nặng nề, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống lại mấy chục trương tiên phù của hắn, uy năng liền có thể biết được.

Xích Minh có danh xưng Thiên Tôn, đoán chừng bên trong Hồng Hoang Giới cũng có chút thân phận. Vật sử dụng sao có thể là vật phàm?

Về phần đồ vật khác trong tay, Nhạc Vũ cũng nhận biết. Chính là đồ vật phỏng chế xe chỉ nam của Hiên Viên, phẩm cấp ngũ phẩm, vô cùng linh hiệu. Bên trong toàn bộ do cơ quan tạo thành, pha lẫn vô số linh trận, kết cấu vô cùng phức tạp.

Kim la bàn bên trên đang chỉ vào phía nam, còn có một danh xưng Thiên Li Phá Trận Nghi.

Nhạc Vũ ban đầu thấy vui mừng nhưng sau đó chợt than nhẹ một tiếng.

Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cùng chỉ nam trận ngày sau chỉ cần gặp phải tiên trận dưới tứ phẩm sẽ không còn làm khó được hắn.

Nhưng hắn lấy được vật này lại có tác dụng gì? Vừa không cách nào gia tăng thực lực, cũng không cách nào dùng ngăn địch. Về phần phá trận, hôm nay hắn cũng không có nhu cầu cấp bách cần phá vỡ linh trận cao cấp. Mặc dù có, như vậy chỉ sợ bản lĩnh trận đạo của hắn chưa xong, thì vẫn còn có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, còn có đại sát khí như Hà Đồ Lạc Thư như vậy làm dự bị, còn cần dùng tới vật này?

Duy chỉ có tinh yếu về cơ quan thuật bên trong có thể dùng cho hắn tham khảo một chút, đối với việc nghiên cứu khôi lỗi cũng có tác dụng khá nhiều.

Hắn thu bình sứ vào tu di không gian có thể tùy thời sử dụng, lại ném xa chỉ nam vào trong giới chỉ.

Cho tới lúc này hắn mới có hứng thú nhìn qua mấy chục tu sĩ Thiên Li Tông bị hắn nhốt trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Nhưng ngay khi hắn định mở trận đồ, chân mày chợt cau lại.

- Ân? Cảm giác tựa hồ có chút không đúng…

Trong một thoáng Nhạc Vũ chợt cảm thấy lực lượng thân thể phảng phất như tăng tiến hơn mấy lần. Ngay cả chân khí bản thân có thể khống chế thiên địa linh lực càng thêm tăng vọt. Chính là cảm giác ngày đó bên trong Diễn Thiên Châu, phảng phất như ở trong thế giới này hết thảy hắn đều có thể tùy tâm sở dục.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 758: Tiên thiên linh địa

- Không ngờ thật sự trở thành người đứng đầu thế giới này!

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, liền sáng tỏ vừa rồi trên người mình rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi khi hắn đem toàn bộ tinh huyết còn sót lại của người kia tiêu diệt hết, cũng không tiếp tục thúc giục pháp lực, tập trung toàn bộ tinh thần dùng ứng phó Hậu Thổ, vì thế mãi cho tới giờ phút này mới chính thức phát hiện.

- Không ngờ vô ý tru diệt Xích Minh Thiên Tôn lại có được công đức to lớn như vậy. Không ngờ có thể làm cho phiến thiên địa này hoàn toàn thừa nhận hắn!

Chỗ tốt dành cho người đứng đầu thế giới này quả thật rất nhiều, không chỉ về đạo pháp uy năng có thể tăng lên tới mạnh nhất. Thậm chí có thể không cần sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm cũng có thể dễ dàng tiến vào trạng thái cùng thiên địa hòa hợp thành một thể, thao túng thiên địa lực lượng. Cho dù phải chiến đấu thêm một lần với Xích Minh Thiên Tôn, cho dù không có Hậu Thổ tương trợ hắn cũng có thể đem người kia giết chết.

Lại giống như đã nhận được quyền lực khống chế một thế giới độc lập.

Nhưng nghĩ tới điểm này, Nhạc Vũ lại cười một tiếng tự giễu. Hắn biết được trong khoảng thời gian ngắn Thiên Li Tông cũng không có thời gian để ý đến mình, khả năng có thêm cuộc chiến lại cực thấp.

Một mặt là vì chuyện của Huyền Linh Giới, lần này liên quan tới Xiển Tiệt hai giáo tranh nhau, Thiên Li Tông muốn thoát thân cũng không thể nào. Một mặt còn chưa tìm hiểu được rõ ràng lần này vì sao Xích Minh Thiên Tôn bị giết chết, trước khi họ tìm hiểu có âm mưu nào khác tồn tại hay không, tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm thêm lần nữa.

Hiện tại đã có thể thao túng được Hoàng Hôn Giới làm hắn có chút mừng rỡ.

Hắn liều chết chống lại chính là vì không muốn để Thiên Li Tông từ trên người Chiến Tuyết tra xét tới mình, ngoài ra còn có thể giúp Chiến Tuyết có một nơi an ổn tụ tập tín ngưỡng.

- Mình có thể chân chính nắm thế giới này trong tay, đã không cần tiếp tục lo lắng thân phận Vu Thần của Chiến Tuyết sẽ bị người khác biết được.

Mặc dù biết cũng khó thể đoạn tuyệt được căn cơ của nàng.

Đáng tiếc không phải là Hồng Hoang Giới, chỉ là một mảnh nhỏ hồng hoang mà thôi, nếu không có thể trực tiếp trở thành người đứng đầu hồng hoang…

Không gian bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ ở trong Hoàng Hôn Giới cũng có thể được xem như độc lập phát triển. Nhưng lực lượng ức chế của thiên địa ở trong không gian này ít nhiều cũng bị yếu nhược một chút.

Bốn mươi tu sĩ Đại Thừa bên trong vẫn bị hắn vững vàng trấn áp, còn chưa thức tỉnh. Sáu tên Thiên Tiên cũng đã khôi phục lại chút thực lực, nhưng chỉ tiếc thân thể đã mất, dưới sự áp bách của Vạn Kiếm đại trận cũng không cách nào động đậy.

Tám thanh kiếm tiên lấy được từ Quy Khư Cung mật cảnh, mặc dù Nhạc Vũ không cách nào thao túng, nhưng ở bên trong kiếm trận vẫn có thể trấn áp được một bộ phận trận nhãn. Nhưng lại khiến cho uy năng Vạn Kiếm đại trận trở nên mạnh mẽ tuyệt đối không kém gì Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Những tu sĩ Đại Thừa cảnh, Nhạc Vũ cũng không dự định toàn số tru diệt. Chỉ làm chút thủ đoạn, liền bỏ qua cho bọn hắn, vẫn bị vây khốn bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Nhóm người Nhiễm Lực đang cần tu sĩ cao cấp để tìm hiểu đột phá Đại Thừa cảnh giới. Hiện tại có tu sĩ của Thiên Li Tông đến vừa lúc giải quyết được chuyện khẩn cấp này.

Nếu còn ở Đông Thắng đại lục, hắn thật sự không biết rốt cục mình nên thu thập những tu sĩ Đại Thừa cảnh này ở nơi nào.

Về phần sáu Thiên Tiên kia, Nhạc Vũ không dự định bỏ qua. Hắn đem một người nhiếp ra ngoài, sau đó mạnh mẽ vận chuyển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật

thăm dò trí nhớ của người kia.

Hồi lâu sau hắn hít sâu một hơi rét lạnh.

- Không ngờ Thiên Li Tông lại có tới ba vị Thái Thanh Huyền Tiên trấn giữ. Vị tổ sư Bì Lô Tiên lại còn có tu vi Đại La Kim Tiên, là đệ tử nhập thất môn hạ Tiệt Giáo. Thực lực bậc này ở trong Hồng Hoang Giới lại chỉ là nhị lưu…

Nhạc Vũ âm thầm kinh hãi, ngay sau đó tìm tòi một tin tức, vẻ mặt lại chuyển thành chuyên chú.

- Thì ra là như vậy! Xích Minh Thiên Tôn năm xưa cũng là một con cờ xuất thủ trợ giúp luyện hóa Hoàng Hôn Giới. Trong người mang theo đại nhân quả, bị ta tru giết đã đạt được đại công đức!

Nhạc Vũ tiếp tục thúc giục pháp lực tìm tòi thêm trí nhớ của người này, hắn cũng đã nắm bắt được thêm một chút tình báo về Hồng Hoang bản giới.

Như vậy sẽ giúp hắn tránh được việc sau khi phi thăng hoàn toàn không hay biết gì về tình hình của Hồng Hoang Giới. Ngày sau nếu gặp phải những chuyện tương tự, cũng có thể tìm cách xử trí, tránh tạo nên sai lầm lớn.

Cho đến khi mạnh mẽ tìm tòi trí nhớ của người thứ tư, Nhạc Vũ mới dừng lại, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

- Thì ra Hồng Hoang bản giới lại rối loạn tới mức độ này. Năm đó lúc Vu Yêu hai tộc còn tồn tại, đều chia quyền cai trị âm dương. Nhưng hôm nay lại ngũ hành bất ổn, linh lực bất hòa. Cơ hồ hơn phân nửa Thái Thanh Huyền Tiên đều đã rời khỏi Hồng Hoang bản giới, tự mình mở ra mật cảnh động thiên. Không trách được Hậu Thổ lại dám mở ra lục đạo luân hồi…

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, liền đem việc này tạm thời để xuống. Vô luận tình hình trong Hồng Hoang bản giới như thế nào, tạm thời chưa liên quan tới hắn.

Tuy Hậu Thổ sử dụng hắn như con cờ, nhưng trước khi hắn có được thực lực có thể chân chính so sánh được với Ngọc Tiên, cũng không đạt tới tác dụng của một con cờ. Tuy làm hắn căm tức, nhưng trước mắt hắn cũng không cần vì chuyện như vậy quá mức để ý tới.

Về phần Thiên Li Tông, tuy thực lực cường đại, tạm thời còn chưa thể tìm được hắn.

Sau đó lục soát vật tùy thân của những người này, số lượng tiên thạch cũng tăng lên, so với Xích Minh Thiên Tôn lại ít hơn rất nhiều. Nhưng pháp bảo huyền binh, rốt cục không hổ danh hồng hoang đại phái, phong hậu mười phần. Bốn mươi tu sĩ Đại Thừa, cơ hồ mỗi người đều có tiên binh trong tay.

Những vật khác đều phẩm cấp cao trở lên.

Trong lòng Nhạc Vũ mừng thầm, những tiên binh này vừa có thể bổ sung Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Tuy số lượng phi kiếm hôm nay đã giảm xuống chỉ còn một trăm năm mươi thanh, nhưng uy năng đã vượt xa lúc trước rất nhiều.

Cho dù là Nhật Nguyệt Thiên Luân cũng chưa nhất định đủ sức trấn áp.

Đợi sau khi xử trí xong xuôi những vật này, dị tượng trên bầu trời cũng đã khôi phục lại bình thường.

Phía chân trời nơi xa, lam quang chiếu sáng cũng đã tiêu tán mất tích. Những tòa linh trận do Nhạc Vũ bày ra để thúc giục thiên địa lực lượng hắn vốn cũng không dự định bảo tồn lâu dài, sau cuộc đại chiến liền biến mất.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại đứng trong hư không lâm vào trầm tư.

- Hậu Thổ muốn ta ở lại chỗ này chờ thêm một chút, nói là Thiên Li Tông nhìn trộm làm nàng có chút ít khó khăn. Cũng không biết chuyện này là thật hay giả. Nhưng vô luận nàng có ý đồ như thế nào, bên trong Hoàng Hôn Giới mình cũng nên lưu lại chút ít thời gian. Có thể là ba năm hoặc năm năm, cũng có thể mười năm. Nếu là như thế cũng nên cẩn thận suy tính một phen…

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, chợt lóe thân liền biến mất. Nhắc tới trong Hoàng Hôn Giới có chỗ nào làm hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú, chỉ có nơi hắn từng cùng Chiến Tuyết đến qua.

Mấy canh giờ sau, trên bầu trời ở phía đông Hoàng Hôn Giới, ánh mắt Nhạc Vũ bừng sáng nhìn xuống bên dưới chân mình.

Đó là một đại dương lớn tới mức dù toàn bộ đại dương của địa cầu hợp lại cũng không thể so sánh, độ sâu đạt hơn hai vạn trượng, mà chỗ đứng của Nhạc Vũ giờ phút này là một đảo nhỏ hình giọt nước nằm ở cực nam.

Trên hòn đảo cũng có phương viên năm ngàn dặm, nghiễm nhiên giống như một thế ngoại đào viên, vừa nhìn vào cũng không thấy có mãnh thú nào mạnh mẽ, chỉ có chút ít loài chim bay cấp bốn trở xuống sống ở nơi này, ngoài ra còn có chút thú con vô hại.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, quay đầu hỏi Chiến Tuyết đứng bên cạnh:

- Chỗ này là ngươi lấy được Huyền Thiên Thanh Đằng sao? Không phải ngươi nghĩ sai rồi…

Cũng không trách được hắn có phản ứng như thế, vừa dùng thần hồn dò xét, chỉ cảm thấy độ dày linh lực thật sự quá mỏng. Cảm giác thật bình thường, còn kém những địa phương khác.

Bên trên hòn đảo này cũng không có yêu thú cao cấp chiếm cứ, chính liên quan tới linh lực yếu kém này.

Địa phương như vậy làm sao có thể dựng dục ra được tiên thiên linh căn Huyền Thiên Thanh Đằng có giá trị tương đương Thất Diệp Tịnh Đế Liên?

Chiến Tuyết sớm biết hắn sẽ hỏi như vậy, vẻ mặt lạnh lùng hơi gật nhẹ đầu nói:

- Phía ngoài tuy không có gì, nhưng bên trong lại có một động thiên khác. Tuyết nhi chỉ là tình cờ phát hiện, thiếu gia vào xem một chút sẽ biết…

Nhạc Vũ nửa tin nửa ngờ nhìn Chiến Tuyết, chợt lóe thân đã đi tới trước một sơn động thiên nhiên mà Chiến Tuyết đã nói.

Ở giữa một sườn núi cao ba vạn trượng, tất cả đều do thiên nhiên tạo thành, cũng không hề có dấu vết đục đẽo.

Cũng không biết vì sao, Nhạc Vũ chỉ cảm giác sơn động này hắn vô cùng quen thuộc, phảng phất như một nơi đã từng đi qua.

- Kỳ quái, đây gọi là cảm giác, hay là nơi này thật sự có duyên với ta?

Vô luận tình hình như thế nào, Nhạc Vũ cũng đã không còn nghi ngờ, cảm giác được nơi đây đúng là có chút bất phàm.

Ít nhất hồn niệm của hắn không cách nào tự nhiên thăm dò vào bên trong, cũng chỉ có Chiến Tuyết mới cảm giác được nơi đây khác thường, đổi lại chính là hắn sẽ không lưu ý tới.

Bước vào bên trong sơn động, đi qua một đường hầm rộng rãi khoảng trăm trượng, ngay sau đó trước mắt Nhạc Vũ nhất thời sáng ngời, chỉ thấy bên trong lòng núi lại có không gian mấy trăm dặm, vừa nhìn tới không thấy giới hạn.

Trên mặt Nhạc Vũ đột nhiên hiện lên vẻ co quắp.

- Lại là một tiên thiên sát trận, không trách được ngày đó Chiến Tuyết phải chật vật đến như thế, không trách được vì sao Huyền Thanh Thiên Đằng lại sinh trưởng ngay nơi này…

Nhạc Vũ dùng thần hồn dò xét, vẫn không cách nào truyền đi xa. Chỉ biết mảnh không gian này đã tự mình hình thành một tiểu thiên thế giới. Vừa một mình tồn tại, ngăn cách cùng thế giới bên ngoài.

Về phần tiên thiên sát trận, cũng bởi vì linh mạch đặc thù nơi này tạo thành, còn có thiên nhiên chung quanh tạo thành chín dạng tiên thiên linh bảo.

Chẳng qua chín dạng tiên thiên linh bảo kia còn chưa hiện rõ hình dạng, khiến cho uy năng của sát trận cũng chỉ bình thường, nếu không phải như thế, cho dù với thực lực hôm nay của Chiến Tuyết cũng không còn khả năng sống sót.

Trong lòng Nhạc Vũ kinh dị, thuận tay ném ra Thiên Li Phá Trận Nghi.

Vật này cũng thuộc dạng pháp khí, không cần tế luyện là có thể thúc giục. Quả nhiên dùng được rất tốt, bay lên giữa không trung, cây kim màu đỏ chỉ nam chỉ bắc, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết theo sát phía sau, không gặp chút tình hình nguy hiểm nào.

Trong lòng hắn âm thầm than thở, nơi này quả nhiên tiên thiên linh địa. Tiên khí đầy đủ cơ hồ không thua kém mấy ngày trước hắn ở trong Vân Thiên Cung mật

cảnh thuê tòa động phủ tạm thời kia.

Đợi đến khi đột phá được huyễn trận bên ngoài, đi vào tận sâu bên trong, thân hình Nhạc Vũ không khỏi chấn động, trong mắt dấy lên vẻ kinh hãi.

- Lại gia tăng thời gian, điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 759: Mưu tính linh bảo

Nhạc Vũ hít sâu một hơi mới từ từ bình phục xuống tới.

Vẻ mặt Chiến Tuyết cũng đã bình phục lại.

Lần trước nàng xông tới đây, cũng không giống như Nhạc Vũ dùng Thiên Li Phá Trận Nghi tiến thẳng vào trung tâm tiên thiên sát trận, tìm được đến đây.

Vì thế lần đầu tiên nàng mới biết được địa phương này lại có thời gian dị thường. Tốc độ trôi qua thật ra không nhanh, chỉ chậm hơn gấp đôi thế giới bên ngoài. Nhưng linh lực bên trong tràn đầy, không hề có chút thiếu sót.

Khác hẳn với bên trong Thần Mộ, đây mới thực sự là thời gian bị kéo chậm vô cùng nguyên vẹn.

- Truyền thuyết thượng cổ, hồng hoang có ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa. Cũng có thể so sánh được với ba mươi ba thiên, thậm chí còn vượt hơn. Quả nhiên không hề dối lừa, ta cho là Tuyết nhi tìm được hung hiểm linh địa nào đó, cũng không ngờ được lại là nơi này…

Ánh mắt Nhạc Vũ phát sáng, biết được bên trong sơn động này nhất định là một trong những động tiên đang thành hình.

Những thiên nhiên động phủ tương tự thời đại hồng hoang thật ra không chỉ có số lượng một trăm lẻ tám thiên cương địa sát. Chẳng qua vì kích thước nhỏ hơn, không nổi danh bằng những động tiên kia mà thôi.

Những địa phương tương tự đối với tu sĩ mà nói quả thật có giá trị khổng lồ. Ở bên trong một ngày có thể tương đương với thế giới bên ngoài hai ngày. Mặc dù cũng tiêu hao tuổi thọ, nhưng có thể giúp cho tu sĩ tranh giành thiên cơ, tranh giành cơ duyên.

Thật ra nếu không phải hiện tại Quảng Lăng Tông thật sự chưa đủ khả năng

chiếm lĩnh Thính Vân Thiên Cung, nếu không hắn đã ra tay trừ diệt Thính Vân Thiên Cung, độc chiếm Lang Hoàn Thiên Cảnh.

Nhạc Vũ híp mắt sải bước tiến vào, chỉ trong chốc lát liền tìm được trận nhãn của thiên nhiên sát trận.

Cẩn thận lấy ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cùng Diễn Thiên Châu giải toán thôi diễn một lúc về mạch lạc linh lực nơi này.

Chỉ sau thời gian hai nén hương, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, lập tức lấy ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh cùng một đoàn Tử Thần Thiên Tinh ném vào trong đỉnh, tăng thêm mười mấy dạng tài liệu bắt đầu luyện chế. Tiếp theo hắn ngồi xuống ngay nơi này, nhắm mắt nhập định tiến vào trạng thái vô tư vô nghĩ.

Qua thêm mấy tháng sau, Nhạc Vũ mới mở mắt. Từ trong đỉnh lấy ra một thanh phi kiếm màu tím trong suốt, ở bên trên điêu khắc hai chữ triện thượng cổ "Thiên Tinh", lại cẩn thận tế luyện một phen mới đặt vào bên trong trận nhãn.

Chỉ một thoáng cả động phủ bỗng nhiên lay động một trận, không ngừng chấn rung lên.

Vô số linh lực bỗng dưng từ bên dưới bộc phát ra, mênh mông cuồn cuộn khôn cùng, không hề kém cuộc đại chiến mấy tháng trước giữa hắn cùng Xích Minh Thiên Tôn.

Nhạc Vũ không chút ngoài ý muốn, phía dưới nơi này thật ra có một tiên phẩm linh mạch thất p hẩm, bình thường bị tiên thiên linh trận nơi này áp chế mới không bộc lộ, ngay cả hắn thiếu chút nữa cũng bị che lấp. Giờ phút này bị Thiên Tinh kiếm phá vỡ thăng bằng nên mới bộc phát ra.

Đoán chừng Thiên Li Tông cũng không biết nơi này nên không bị phát giác, nếu không làm gì sẽ có tính toán đem Hoàng Hôn Giới luyện chế thành Nguyên Thần Tinh Hạch?

Mảnh nhỏ hồng hoang như Hoàng Hôn Giới còn tìm được dễ dàng, mà nếu là thiên nhiên động tiên được thành hình, ngay cả bên trong Hồng Hoang bản giới cũng cần phải có tuyệt đại khí vận mới có thể tìm được, hơn nữa cũng đều là vật có chủ.

Bên ngoài mười mấy thượng giới, những nơi khác cho dù tìm khắp trăm vạn tiểu thế giới cũng chưa chắc tìm được tới số lượng ba trăm.

Về phần động tiên có thể kéo giãn thời gian khiến tốc độc thời gian có thể tăng thêm gấp bội còn hiếm thấy hơn nhiều.

Mà phẩm cấp nơi này tuy thấp, nhưng ở trong mắt Nhạc Vũ cũng vô cùng tiềm lực. Hắn có thể cảm giác được tiên phẩm linh mạch bên dưới nơi này đang "cắn nuốt" linh lực bổn nguyên của Hoàng Hôn Giới để sinh trưởng tiến hóa.

Nếu tương lai có thể đưa tới càng nhiều linh mạch, tất có thể giúp cho thiên nhiên động phủ nơi này tăng thêm phẩm cấp.

Ngoài ra nếu bổn nguyên của Hoàng Hôn Giới tăng lên, cũng có thể làm cho động thiên phúc địa có được không gian tiếp tục trưởng thành.

- Như thế xem ra ngày sau nếu có cơ hội, cần phải tìm thêm Nguyên Thần Tinh Hạch đến…

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, tiếp theo lại ngầm cười khổ, Nguyên Thần Tinh Hạch lục phẩm trong Thần Diệu Các giá quy định phải là trăm vạn tiên thạch, hơn nữa hắn từng tận mắt nhìn thấy vật kia bán ra năm trăm vạn tiên thạch, giá trị trên trời.

Bản thân hắn muốn thu thập, nói dễ vậy sao?

Tiên thiên linh trân như Huyền Thanh Thiên Đằng, bên trong thế giới này hắn không cho rằng vẫn còn dựng dục được lần thứ hai.

Thiên Li Tông trước khi luyện hóa thế giới này, làm sao không đem những tiên thiên linh vật đáng giá chân chính trong Hoàng Hôn Giới tịch thu sạch sẽ?

Về phần về sau lại có những thứ tiếp tục sinh trưởng, phần lớn do nhân công hậu thiên đào tạo, hoặc do mấy ngàn năm sau đó mới dựng dục ra.

Đoán chừng trước khi Hoàng Hôn Giới bị triệt để luyện hóa, Thiên Li Tông nhất định sẽ không bỏ qua.

Hang động rung chuyển suốt nửa canh giờ, linh lực triều tịch mới từ từ bình tĩnh

lại.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền cảm giác mình đối với tiên thiên linh trận này đã có được khả năng nắm trong tay một bộ phận. Hắn cười một tiếng, phất nhẹ tay, huyễn trận bên trong hang động đã toàn bộ tiêu tán.

Không gian nơi này cũng không chỉ mấy trăm dặm như hắn đánh giá lúc trước, mà ước chừng có phương viên ngàn dặm.

Tuy không có ánh nắng, nhưng trên không gian có một viên bảo thạch hỏa hồng sắc khổng lồ, quang mang chớp động, không khác gì ánh nắng mặt trời.

Còn có rất nhiều tinh thạch nhỏ, vây quanh trên cao, chẳng khác gì những chư thiên tinh tú.

Nhìn bên dưới mặt đất, phần lớn đều bằng phẳng, trong đó còn có dòng suối cùng một hồ nhỏ, có thể thấy được có rất nhiều linh dược sinh trưởng nơi đó. Chỉ có chỗ hắn đang ngồi là một hắc thạch rộng chừng trăm trượng phương viên.

Hắn phải là thất phẩm tiên thạch, bên trong chứa đầy thời không linh lực, mà không gian bên trên tảng hắc thạch cũng là nơi thời gian gia trì.

Ngay trung ương, là nơi hắn mới luyện thành Thiên Tinh kiếm dùng trấn áp, chính là trận nhãn. Mà mảnh đất kia có vô số linh thạch, vừa lúc tạo thanh thiên nhiên đại trận.

Nhưng nơi này tuy là tiên thiên sát trận, nhưng còn chưa tạo thành hạch tâm chân chính, vì vậy uy năng còn yếu ớt, cực kỳ tản lạc.

Nhạc Vũ dùng thanh Thiên Tinh kiếm trấn áp trận nhãn nơi đây, chính là muốn cho nó trở thành linh vật hạch tâm của động thiên phúc địa nơi này.

Chẳng những có thể giúp uy năng của tiên thiên sát trận tăng nhiều, còn có thể mượn nhờ chuyện này lấy đi quyền khống chế động thiên phúc địa.

Ngay cả linh trận bên trong thanh kiếm cũng vì vậy mà thiết kế. Bản thân thanh kiếm ngoại trừ mũi kiếm không kém, những nơi khác cũng không có ưu điểm gì, cũng không được gia trì đạo pháp, nhưng chỉ cần ở bên trong đại trận này sẽ có uy năng vô cùng.

Nhưng Nhạc Vũ cũng có hậu chiêu, từ trong trận nhãn phúc địa hấp thu được canh kim linh lực cùng thời không linh lực, còn có Tử Thần Thiên Tinh khống chế, thanh Thiên Tinh kiếm kia còn có khả năng tiến hóa cực lớn.

Lúc này mơ hồ còn nhìn thấy thanh kiếm kia có nhiều tia Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí rót vào bên trong.

- Hắc! Vật này đúng là có duyên pháp tốt. Nói không chừng còn có thể chuyển hóa thành tiên thiên. Nếu là như thế, ta sẽ giúp ngươi một tay…

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, sau đó một đoàn Huyền Thiên Tĩnh Hỏa liền dung hóa, hỗn hợp với mười giọt tinh huyết của bản thân, toàn bộ đánh vào bên trong Thiên Tinh kiếm.

Chỉ trong chốc lát, liền cảm giác được bên trong mơ mơ hồ hồ tạo ra linh trí. Nhưng rốt cục không thể như Vô Hình Hàn Phách kiếm, thành kiếm đã mấy trăm năm, lập tức có thể tạo ra được ý thức của riêng mình, phảng phất như tình hình Côn Bằng lúc mới thức tỉnh, nhưng tiềm lực lại vô cùng.

Nhạc Vũ bay lên không nhìn xuống bên dưới. Vô Vọng Chân Thủy tụ vào hai mắt, mơ hồ có thể thấy được bên dưới mặt đất có chín thanh tiên binh còn chưa chân chính thành hình đang phân chia phương vị cửu cung.

Hôm nay chẳng qua chỉ mới là phôi thai, ngay cả bộ dạng còn chưa được hình thành. Đoán chừng nếu mặc kệ để cho thiên nhiên tự ngưng tụ, ít nhất cũng phải tốn thêm vài ngàn năm mới có thể xuất thế.

Vật này nếu sớm lấy ra chẳng những lập tức rơi xuống hậu thiên cảnh giới, ngày sau tối đa chỉ đạt tới lục phẩm tiên binh mà thôi, nhiều nhất chỉ mạnh hơn so với những vật cùng đẳng cấp được một chút.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, có chút ý vị thâm trường. Hắn chế luyện Thiên Tinh kiếm, bên trong động phủ này chỉ là phụ thêm vào, ngoài ra hắn vì mưu tính chín thanh tiên thiên binh khí kia.

Chín thanh tiên binh còn đang tranh nhau, còn chưa định đoạt được ngôi thứ. Khiến cho tiên thiên sát trận vẫn bị trì hoãn, không tạo được hạch tâm.

Chính là bị hắn nhặt được tiện nghi, đem Thiên Tinh kiếm định làm chủ kiếm. Nhưng nếu muốn đem chín thanh tiên binh chân chính khống chế trong tay, còn cần thêm một thời gian ngắn, dùng thời gian từ từ thẩm thấu luyện hóa.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại nhìn xuống hắc thạch, nhìn vào Thiên Tinh kiếm.

- Nên cho đã cho ngươi! Ngày sau rốt cục thành tựu như thế nào, có thể thật sự trở thành chủ kiếm hay không, phải dựa vào chính bản thân ngươi…

Kiếm tiên có linh, tuyệt đối không thể dễ dàng khuất phục. Thiên Tinh kiếm tuy hao hết toàn bộ linh kim trân quý nhất của hắn, nhưng vẫn còn kém chín thanh kiếm tiên một ít. Ưu thế duy nhất chính là đã thức tỉnh khí linh đầu tiên. Nhưng còn có thể hút lấy Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí cường hóa bản thân, cùng đồng bạn tranh đoạt khí vận.

Chuyện này Nhạc Vũ cũng không cách nào giúp nó, nhúng tay quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, hết thảy đều chỉ nhìn xem vận khí của Thiên Tinh kiếm mà thôi.

Tiếp theo Nhạc Vũ thầm than đáng tiếc, nếu sớm biết có nơi này, bằng vào tiên thiên sát trận của động thiên phúc địa, cần gì phải cùng Xích Minh Thiên Tôn khổ chiến.

Cho dù không cách nào vận dụng chín thanh tiên thiên binh khí kia, nhưng chỉ lợi dụng sát trận nơi này đã đủ đem hắn chém giết.

Bất quá nếu như Thiên Li Tông có người lại đến, bản thân hắn cùng Chiến Tuyết xem như có được khả năng chiến đấu chân chính.

Ngược lại nghĩ tới khí vận của mình, nếu không phải những năm qua hắn đem đại trận của Thiên Li Tông phá hư, thành tựu đại công đức. Đoán chừng Chiến Tuyết cũng không tìm được tới nơi này, mình càng đừng mong không gặp nguy hiểm mà có thể thu được động thiên phúc địa này vào trong tay.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ bỗng dưng phẩy tay áo, trên đỉnh chóp ngoài động liền rõ ràng hiện ra ba chữ "Thiên Cơ Phủ".

Còn đang suy tư, lại nhìn quanh hòn đảo, chợt nghe từ xa vang lên tiếng gọi của Chiến Tuyết.

- Thiếu gia, ngươi tới nhìn nơi này…

Lúc này Nhạc Vũ mới phát giác Chiến Tuyết không có mặt bên cạnh mình, hắn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bên trái thành động còn có một cửa động, nhất thời thoáng nhướng mày liền đi vào bên trong.

Ngay sau đó hắn chợt cau mày, chỉ thấy diện tích bên trong hang động này nhỏ hơn, nhưng cũng có mấy trăm dặm phương viên. Càng làm cho Nhạc Vũ giật mình là nơi này có thêm càng nhiều linh dược. Trong đó còn có ba gốc tiên thiên linh căn, nhưng còn thua kém hơn Huyền Thiên Thanh Đằng rất nhiều, ngang ngửa với Tuyết Hồn Châu.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền hiểu rõ trong lòng. Bên hang động kia có chín thanh tiên binh dựng dục, sớm không còn khả năng cho tiên thiên linh vật khác sinh trưởng. Cũng chỉ có nơi này mới có được tiên thiên linh căn sinh trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 760: Nhạc Vũ hạ lạc ?

Trên Tiểu Quan Phong Quảng Lăng sơn, Liễu Nguyệt Như ánh mắt bình tĩnh nhìn vào cửa động phủ trước mắt.

Linh trận trong phủ vẫn đang vận chuyển, ba chữ Đại Diễn Phủ cũng phát sáng, bên trong phủ lại không hề nhiễm một hạt bụi.

Chẳng qua chủ nhân động phủ đã thật lâu còn chưa trở lại.

Mấy đạo đồng được điều tới lúc trước đều đã trưởng thành, nàng đã cho họ xuống núi lập gia đình.

Sau đó Tri Khách Điện đã điều thêm vài người tới đây nhưng nàng cũng không tiếp nhận. Những đồ vật trong phủ nàng tự mình làm mọi việc, quét dọn cùng duy trì linh trận, chăm sóc thảo mộc linh dược cũng đều tự mình đi làm.

Chẳng qua ngày qua ngày, một năm lại một năm, người mà nàng tưởng niệm trong lòng vẫn hoàn toàn không chút tin tức.

Thu hồi ánh mắt khỏi cửa động, trong mắt Liễu Nguyệt Như hiện lên vẻ ảm đạm.

Tu vi hôm nay của nàng đã đạt tới Kim Đan đỉnh phong, không cần dùng mắt nhìn, chỉ dùng linh thức cảm ứng đã có thể xác định được bên trong động phủ chưa từng có người tiến vào.

- Không phải sư phụ đã xảy ra chuyện gì chứ?

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, trong mắt Liễu Nguyệt Như hiện lên vẻ kinh hãi, tiếp theo lại khẽ lắc đầu.

Người tu chân như họ, cho dù mười năm trăm năm ra ngoài du ngoạn lịch lãm cũng là chuyện thật bình thường. Hôm nay sư phụ mới rời núi mười năm mà

thôi. Lần trước khi rời đi, sư phụ đã nói có chuyện quan trọng cần làm, trước khi đi cũng đã bố trí mọi việc, cho đến khi đem chuyện của nàng cùng tông môn đều xử lý thỏa đáng mới rời khỏi, lộ vẻ có ý định trong vòng mười năm tám năm đều không thể trở về.

Lại nói với thực lực vô địch của sư phụ nàng trong thế giới này, pháp lực mạnh mẽ trấn áp tứ hải, làm sao có thể xảy ra chuyện gì?

Lại có người nào có tư cách gây tổn thương được hắn?

Chẳng qua tuy trong lòng nàng suy nghĩ như vậy, nhưng vẫn không trấn áp được lòng lo lắng của mình.

Ý niệm vừa nảy sinh trong đầu làm sao cũng không thể xóa đi.

- Bên trong thế giới này lại có chuyện gì có thể làm cho sư phụ trễ nãi thời gian lâu như vậy?

Đông Thắng đại lục tự nhiên không có người nào làm gì được hắn. Nhưng nếu thoát ra hư không ngao du thì sao?

Hôm nay nàng đã đạt tới Kim Đan đỉnh phong, chuyện ở ngoài hư không cũng có vài phần hiểu rõ.

Ngao du thế giới bên ngoài, chỉ cần là tu sĩ Nguyên Anh đều có thể ra vào tự nhiên. Nhưng nếu một khi rời khỏi thế giới này quá xa, đó chính là vô cùng hung hiểm.

Bàn tay nắm chặt, Liễu Nguyệt Như đưa mắt nhìn lên đỉnh núi. Rõ ràng thấy được một thiếu nữ tuổi thanh xuân mặc bạch y, khí chất thanh nhã nội liễm đang xa xa nhìn về phía bắc.

Nghe nói đây cũng là sư tổ của nàng, sư phụ của sư phụ nàng. Nhưng từ sau khi chuyển thế, đã quên hết trí nhớ kiếp trước, chặt đứt nhân quả sư thừa kiếp trước.

Gặp mặt nói chuyện cũng rất ít, kể từ sau khi Nhạc Vũ rời đi, nàng vẫn luôn theo chưởng giáo chân nhân, còn có hai vị thái thượng trưởng lão Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử tự mình truyền thụ, cơ hồ hoàn toàn không để cho người khác có cơ hội nhúng tay.

Nhưng Liễu Nguyệt Như cũng khắc sâu ấn tượng đối với nàng. Tuy rất thích nhưng lại cảm thấy đối phương phảng phất như một nữ hài còn chưa thật sự trưởng thành. Nghe nói do nguyên nhân nguyên thần bị hao tổn, khiến tâm trí bị hao tổn. Nhưng khi bàn về thiên phú tu luyện lại cực kỳ lợi hại, chỉ ở thời gian ngắn như vậy đã tu luyện tới cảnh giới Nguyên Anh đỉnh phong. Nghe nói qua thêm mười mấy năm nữa sẽ có thể độ Đại Thừa lôi kiếp.

Giờ phút này Liễu Nguyệt Như còn biết, kể từ khi ba năm trước đây, nữ tử này đều sẽ đến đỉnh núi này đứng như thế, nhìn về phía bắc không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Trong lòng người khác kỳ quái, nhưng không ai để ý tới. Nhưng trong lòng Liễu Nguyệt Như mơ hồ có chút suy đoán, chỉ có thể âm thầm cảm thấy tiếc hận.

Thật ra lúc trước ngoại trừ nữ tử này, trên đỉnh Tiểu Quan Phong vẫn còn một người khác. Nhưng người kia chỉ chờ được hai năm đã đi về phía nam, nghe nói phải đi về thừa kế ngôi vị chưởng giáo, cũng không biết hiện tại đã như thế nào.

Nàng ở lại trong Quảng Lăng Tông thừa nhận rất nhiều sủng ái, xưa nay tin tức rất linh thông, nhưng chuyện của nàng kia nàng cũng chẳng muốn đi hỏi thăm làm gì.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Liễu Nguyệt Như đang muốn bay vào trong động phủ, trong lòng chợt động, lại ngự kiếm bay đi, chỉ chốc lát đã lên đỉnh Thủy Hàn Phong.

Từ khi nàng mới tới, Quảng Lăng Tông chỉ chiếm lĩnh Quảng Lăng sơn. Nhưng kể từ khi Nhạc Vũ đánh một trận làm Đông Thắng chư tông đều cúi đầu tránh lui, những tán tu nổi tiếng Trung Nguyên gần phân nửa cúi đầu xưng thần, toàn bộ Quảng Lăng Tông đã càng ngày càng thêm khí phái.

Cả sơn môn lại được mở rộng ra phương viên hai ngàn dặm, nghe nói trong cả Bắc Hoang, những linh mạch lớn một chút đều đã được dẫn dắt về đây, mà Quan Vân Điện trước mắt được mở rộng hơn gấp hai lần.

Nơi này tuy là hạch tâm tông môn, chỉ mấy năm thời gian đã càng thêm quy củ sâm nghiêm. Chỉ thấy mười mấy vị Kim Đan tu sĩ Tuần Sơn Điện đang ở nơi này canh gác.

Nhưng nghe nói Quảng Lăng Tông trước kia toàn bộ tông chỉ có bảy tám mươi vị Kim Đan tu sĩ, mà hiện nay chỉ thoáng đếm qua cũng có thể lấy ra năm trăm vị tu sĩ Kim Đan.

Quảng Lăng đã được xem như rất có căn cơ, cộng thêm sư phụ nàng bao năm qua mang về linh dược, có thêm mấy trăm đệ tử Linh Hư cảnh đỉnh phong đều đột phá đến Kim Đan cảnh giới, chẳng qua hiện tại tu vi vẫn còn thấp, chưa chân chính thành tài.

Liễu Nguyệt Như đi qua nơi này không chút trở ngại, cơ hồ không ai ngăn trở bay thẳng vào bên trong Quan Vân Điện.

Chỉ thấy nơi này hơn mười vị tông môn trưởng bối vẻ mặt đều ngưng trọng, đang chia ra ngồi hai bên. Tựa hồ đang thương nghị chuyện gì, ai cũng mang theo thần sắc lo lắng.

Nông Dịch Sơn ngồi trên chủ vị, nhìn thấy nàng gương mặt tràn đầy vui mừng, lên tiếng cười nói:

- Nguyệt Như, ngươi tới thật đúng lúc! Hôm nay lại có nghi nan gì muốn hỏi thái sư tổ đây?

Liễu Nguyệt Như liếc mắt nhìn, biết được mình tới không đúng lúc, lại không nóng lòng trả lời, mà thỉnh an Nông Dịch Sơn cùng các vị trưởng bối ngồi hai bên. Tiếp theo vừa định nói chuyện, nhưng đột nhiên sắc mặt lúng túng không nói ra. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Nông Dịch Sơn nhìn vào vẻ mặt nàng liền đoán biết, suy ngẫm chốc lát liền phất tay nói:

- Thôi! Ngươi lại đứng bên cạnh ta đi. Chuyện Quảng Lăng Tông có một ngày cũng phải giao trong tay ngươi. Chuyện hôm nay ngươi nghe một chút cũng tốt…

Liễu Nguyệt Như thoáng ngẩn ra, có chút không giải thích được nhưng vẫn quỳ gối thi lễ, đi tới đứng bên cạnh Nông Dịch Sơn, sụp mắt lắng nghe.

Mọi người trong điện nghe Nông Dịch Sơn nói cũng không hề có tiếng dị nghị,

phảng phất vốn nên như thế, trong ánh mắt nhìn Liễu Nguyệt Như đều mang theo vẻ thưởng thức tán thán.

Sau một khắc, chỉ thấy thanh niên tóc đen ngồi ngay bên cạnh Nông Dịch Sơn lạnh lùng mở miệng nói:

- Trước khi Vũ nhi rời đi, thật sự đã từng cho ta biện pháp liên lạc với hắn. Nhưng bất quá bắt đầu từ chín năm trước, đã không còn liên lạc được. Hôm nay sinh tử không biết!

Nghe được lời ấy Liễu Nguyệt Như nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào thanh niên tóc đen kia. Trên mặt nàng mang vẻ thất sắc, thật sự không hề nghĩ tới hôm nay bên trong Quan Vân Điện đang nghị sự lại liên quan tới sư phụ mình. Nàng biết chắc vị thanh niên tóc đen trước mặt thân phận cũng cao hơn toàn bộ mọi người nơi này, tu vi càng thêm mạnh mẽ tuyệt đối, pháp lực vô biên, không kém hơn sư phụ của mình, đồng dạng đều là nhất lưu tuyệt đỉnh.

- Ngay cả vị này cũng không biết hành tung của sư phụ, chẳng lẽ thực sự có chuyện xảy ra?

Trong điện cũng có hai mươi mấy người đồng thời biến sắc. Chỉ có mấy người ngồi gần Nông Dịch Sơn vẻ mặt vẫn vô cùng trấn định.

Quả nhiên chỉ một lát sau, những người có vẻ mặt kinh hãi đều lục tục trấn tĩnh trở lại, đây là vì họ đã phát giác những người ngồi bên trên dáng vẻ như có dự liệu trước.

- Vội cái gì!

Khiển trách nhẹ một tiếng, Nông Dịch Sơn mang theo ánh mắt lệ sắc quét nhìn mọi người, lúc này mới lạnh lùng mở miệng nói:

- Đừng quên còn có Bạch Đế kiếm! Ta cũng là người tu tập Hiên Viên Bí Kiếm, Bạch Đế kiếm có vấn đề hay không cũng có thể dò xét một chút. Tín ngưỡng chưa ngừng, cung phụng còn tồn tại. Hôm nay dù có bị vẫn lạc vẫn sẽ không đổi chủ. Chiến Tuyết đã bình yên vô sự, có mặt nàng, Vũ nhi hơn phân nửa bình yên vô sự.

Mọi người trong điện lúc này mới lộ vẻ nhẹ nhàng, nghe qua tựa hồ có chút mất

mặt mũi, Liễu Nguyệt Như cũng không có cảm giác gì ngoài ý muốn.

Quảng Lăng Tông có nhân vật nào có thể lên được mặt bàn thật sự là còn quá ít, còn chưa đủ đem ra chống đỡ tông môn. Mà Nhạc Vũ hiện tại lại là cột trụ lớn nhất của Quảng Lăng Tông.

Ngay cả chính nàng, chỉ sợ trong tương lai một thời gian cực dài cũng sẽ trở thành cột trụ như thế.

Tuy Nhạc Vũ cũng không yêu cầu nàng phải ở lại thế giới này bao lâu, nhưng cũng yêu cầu nàng phải bồi dưỡng được một hậu bối đệ tử đủ chống đỡ Quảng Lăng Tông, pháp lực có thể gánh vác được bổn tông trong tương lai, sau đó mới có thể cho phép nàng phi thăng tới Hồng Hoang thế giới, chỉ vì lo lắng mấy ngàn năm tương lai Quảng Lăng Tông còn chưa đủ sức để tự vệ.

Chỉ nghe được tin tức về Bạch Đế kiếm, trong lòng Liễu Nguyệt Như đã cảm thấy an tâm trở lại. Mặc dù nàng cũng hiểu mình thông tuệ, nhưng dù sao cũng không bằng thái sư tổ, kinh nghiệm phong phú.

Ngay sau đó nàng cảm thấy kỳ quái, đang êm đẹp vì sao phải nghị luận chuyện này?

Còn đang khó giải thích, liền nghe vị trưởng lão họ Phong ngồi bên dưới mở miệng nói:

- Bạch Đế kiếm nhiều nhất chỉ có thể chứng nhận bất trắc, cũng không bảo hiểm. Chuyện nơi này chỉ sợ khó mượn được xu thế của Vũ nhi. Vấn Hà Tông đang êm đẹp lại muốn đầu nhập Huyễn Tâm Tông. Kỳ hoặc bên trong thật sự là quá nhiều, sợ chư tông đang có chủ tâm mượn chuyện này để dò xét. Nếu như tông ta xuất động nhân thủ đi diệt trừ, xác thực chỉ sợ bọn họ còn có thủ đoạn khác, nhưng nếu không giải quyết, chẳng phải lại đi chứng thực chuyện Vũ nhi trong khoảng thời gian ngắn không cách nào trở về tông môn kịp lúc hay sao?

Vu Duy nghe được nhất thời cau mày:

- Theo ý ta, hay là trực tiếp giết tới cửa cho thỏa đáng! Ta thật không tin, Huyễn Tâm Tông thật có can đảm động thủ với chúng ta?

- Động thủ thì không đến nỗi! Chỉ sợ bên trong còn có bẫy rập, chờ chúng ta tự

nhảy vào. Lần trước ân oán giữa Huyễn Tâm Tông cùng chúng ta đã khó thể hóa giải, lần này lại đắc tội chúng ta sâu hơn một chút, lại có ngại gì?

Phong Vân khẽ mỉm cười, cũng không tranh cãi, nhưng lại làm mọi người trong điện sực tỉnh.

Sau đó một khắc lại có người mở miệng nói:

- Nếu là như vậy, thì đợi thêm hai năm nữa hãy nói. Hôm nay Cung trưởng lão đã đăng nhập Đại Thừa cảnh giới, đoán chừng thêm hai năm Mạc trưởng lão cũng sẽ làm được. Khi đó trong tông môn có thêm hai tu sĩ Đại Thừa trấn giữ, liền có dư lực đi ứng phó chuyện này. Chỉ là Vấn Hà Tông trở bàn tay có thể tiêu diệt…

Liễu Nguyệt Như cơ hồ không chút nghĩ ngợi, suy nghĩ đợi thêm hai năm thời gian, còn không làm cho mình thêm tức giận?

Vấn Hà Tông đối với Quảng Lăng Tông mà nói tuy không phải tông môn trọng yếu gì, thậm chí trước kia nàng cũng chưa từng nghe nói, nhưng có thể kết luận, hôm nay chỉ có thể nhịn xuống, sau đó sẽ có nhiều loại thủ đoạn hiểm ác cấp bách ập tới.

- Chẳng qua chuyện này thật sự khó giải quyết…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 761: Cường thế trở về

Trong điện vẫn nghị luận không ngừng, cuối cùng vẫn chưa có kế hoạch được định ra.

Liễu Nguyệt Như nghe mãi cũng dần dần thất thần, trong lòng nàng thật ra đã sớm có chủ ý. Chỉ là vì nhìn thấy mấy người Nông Dịch Sơn không lên tiếng, trong lòng cũng không quá sốt ruột, nàng đã có thể xác định, mấy vị trưởng bối này của mình hơn phân nửa đã có định liệu trước.

Quả nhiên chỉ qua thời gian nửa nén nhang, đợi đến khi tất cả mọi người trong điện đều đang cau mày, Nông Dịch Sơn liền giơ tay lên ra dấu, nhất thời tiếng nghị luận trong điện liền dừng lại.

Bất quá Nông Dịch Sơn cũng chưa nói chuyện, ngược lại nhìn sang bên cạnh mình nói:

- Nguyệt Như, chuyện này liên quan tới hưng suy của Quảng Lăng Tông, ngươi có biện pháp gì hay không? Nói thử nghe một chút…

Liễu Nguyệt Như nhất thời liền giật mình, đưa mắt nhìn bốn phía. Chỉ thấy kể cả Nông Dịch Sơn và Thôn Tinh bên trong, ánh mắt ai cũng mang theo vẻ khích lệ nhìn nàng. Trong nội tâm nàng thoáng chuyển niệm, liền biết mấy vị này ước chừng đang mượn chuyện trước mắt thử nghiệm năng lực xử trí sự vụ trong tông môn với mình. Trong lòng không khỏi âm thầm hối hận, sớm biết như thế không bằng ngày mai mình hãy tới.

Sư phụ của nàng không thích xen vào những chuyện thế tục, Liễu Nguyệt Như cũng là như thế. Chẳng qua trong lòng nàng cũng biết bản thân mình đã không còn đường lựa chọn.

Suy tư chỉ chốc lát, vẻ mặt nàng chợt kiên định, có chút thẹn thùng nói:

- Theo ý kiến của đệ tử, đại khái có thể ra lệnh cho Huyễn Tâm Tông phái người

đến bổn tông giải thích chuyện của Vấn Hà Tông!

Chân mày Nông Dịch Sơn cau lại, trong mắt lộ ra vài phần vui mừng. Ngay cả mấy người Thôn Tinh cũng hiện tinh mang, nhìn kỹ Liễu Nguyệt Như từ trên xuống dưới. Lời nói của nữ hài này cùng mưu kế của họ không hẹn mà lại hợp nhau.

Bên trong điện mọi người lập tức hiện lên sắc mặt vui mừng.

Nhưng còn có chút người chưa rõ, đang muốn đặt câu hỏi, bỗng nhiên nhìn thấy Nông Dịch Sơn cùng Thôn Tinh đều ngưng đọng đưa mắt nhìn ra ngoài điện.

Chỉ chốc lát sau mấy người đều tỏ vẻ mừng rỡ như điên, mà mấy người Thanh Dương Tử càng thêm thất thố.

Liễu Nguyệt Như còn đang khó hiểu, sau một khắc liền nhìn thấy ngoài cửa có hai nam một nữ sải bước đi vào trong điện.

Người đi đầu là một đại hán thân cao tám xích ngang tàng, gương mặt đầy râu quai nón, giơ tay nhấc chân đều lộ vẻ trầm ổn vô cùng, chẳng khác gì ngọn núi lớn.

Bên trong đại điện đã có gần phân nửa người nhận ra thân phận người này. Bên trong tông môn đệ tử chân truyền chân chính tổng cộng chỉ có hơn mười vị. Đều có liên quan tới Nhạc Vũ, tự nhiên không muốn chú ý cũng không được.

Hai người đi phía sau mọi người cũng cực kỳ quen thuộc. Nam hình dáng tướng mạo tuấn tú, môi hồng răng trắng, khí chất phiêu dật. Nữ dung nhan xinh đẹp, vẻ mặt khác với dĩ vãng thật lớn, lộ ra vài phần đạm mạc lạnh băng, tràn đầy khí tức cự người ngoài ngàn dặm.

Nhưng ánh mắt nàng thật linh động, người có kinh nghiệm đều biết được nữ tử này tu tập công pháp băng hàn.

Cung Trí trầm mặc không nói, hai mắt trợn tròn nhìn ra cửa. Giờ phút này khi chính mắt nhìn thấy ba người kia, liền không thể kềm nén bóp nát tay ghế bên mình, bỗng nhiên đứng phắt dậy nói:

- Làm sao có thể? Ba người các ngươi quả nhiên đã bước vào Đại Thừa cảnh

giới!

Lời vừa nói ra, bên trong Quan Vân Điện lập tức yên tĩnh tới mức kim rơi cũng nghe được. Ánh mắt mọi người không dám tin kinh ngạc nhìn ba người.

Nhưng không ai dám chất vấn lời nói của Cung Trí, dù sao hắn cũng có thực lực chỉ sau Nông Dịch Sơn cùng Nhạc Vũ. Người thứ ba đạt tới Đại Thừa cảnh của Quảng Lăng Tông, nếu đã nói ra lời này hơn phân nửa là không sai.

Nhìn vào hướng chủ vị, vẻ mặt Nông Dịch Sơn cùng Thôn Tinh, mọi người cũng đã có thể đoán được chút ít. Vẻ mặt hai người vẻ kinh ngạc cùng không dám tin, đồng thời không phản bác lời của Cung Trí.

Chẳng qua mọi người vẫn hoàn toàn cảm thấy khó tin tưởng.

Trong vòng hai ba mươi năm, liền có thể thăng lên Đại Thừa cảnh, cả Đông Thắng đại lục trước đây chỉ có một mình Nhạc Vũ mà thôi, không ngờ trước mắt còn có thêm ba vị này.

Thật không biết Nhạc Vũ rốt cục đã sử dụng thủ pháp gì có thể đem tu vi bọn họ sinh sôi đẩy lên tới cấp bậc kia.

Ba người Nhiễm Lực đều khẽ mỉm cười, không trả lời, chỉ cẩn thận hướng mọi người trong điện thi lễ, tiếp theo đều không tự chủ được đưa mắt nhìn Liễu Nguyệt Như, trong mắt hiện lên tia kinh hãi, tiếp theo lại lộ ra vài phần tò mò ấm áp.

Nhạc Băng Thiến lấy lại tinh thần trước tiên, lại hướng Nông Dịch Sơn thi lễ nói:

- Nghe được chuyện của Vấn Hà Tông, sư huynh đã sớm biết được. Từng dặn qua việc xử trí chuyện này, thật không cần để ý tới thiên hạ chư tông. Chưởng giáo tổ sư cũng không cần phải cố kỵ, cứ tùy ý mà làm là được. Hết thảy hậu quả đều có sư huynh gánh vác…

Nàng là muội muội của Nhạc Vũ, giờ phút này ở bên trong Quảng Lăng sơn đều dùng sư huynh xưng hô. Nếu nói thiên địa sư thân quân, ngoại trừ kính thiên kính địa, trọng yếu nhất chính là sư thừa. Ở trước mặt mọi người thật không dám đem thân tình ra nói trước sư thừa.

Bên Nông Dịch Sơn nghe được trong lòng chấn động, thân hình khom về phía trước hỏi:

- Nói như vậy Vũ nhi đã trở lại thế giới này rồi sao?

- Thật đã trở lại, hiện tại đang ở bên trong Tử Vân tiên phủ. Nhưng sư huynh còn có đại sự cần làm, phải qua thêm chút ít thời gian mới có thể trở về!

Lần này đáp lời chính là Nhiễm Lực. Nói tới đây mọi người đều đã thật vui mừng, chỉ sau một khắc, liền thấy Nhiễm Lực ngẩng đầu, vẻ mặt ẩn hiện ngạo nghễ:

- Sư huynh còn có một câu nói nhờ chúng ta mang về. Ngày hắn quay về bổn tông, chính là lúc Quảng Lăng Tông quân lâm thiên hạ! Trong thế giới này, toàn bộ tu chân giới, nghịch ta thì chết, không phục thì giết! Khí vận Quảng Lăng Tông ta thâm hậu, phải trở thành nhất giới chi chủ! Kính xin chư vị sư tổ trưởng bối, trù tính chuẩn bị sẵn sàng!

Lời này vừa ra, trong điện nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe được những tiếng hô hấp dồn dập, ngay cả Nông Dịch Sơn cũng hít sâu một hơi, âm thầm hoảng sợ.

Giờ phút này Tử Vân tiên phủ, bên trong Bích Ba Viện Côn Luân Điện, Nhạc Vũ đang ngồi trên trung ương đại sảnh.

Mấy người Nhiễm Lực lần này lục tục độ Đại Thừa kiếp, khiến nơi này cũng không còn vẻ trang nghiêm khi trước. Cũng may linh trận được hắn bảo vệ, cũng không hề tổn hại chút nào, không hề ảnh hưởng đại trận vận chuyển.

Mà giờ khắc này, thần sắc Nhạc Vũ đang kinh ngạc nhìn ra đám mây đen cuồn cuộn bên ngoài điện.

Thật ra cũng không phải chưa từng có, ở bên trong Hoàng Hôn Giới độ kiếp, hắn là thế giới chi chủ, cho dù chuyển hóa ngũ hành linh thể cũng không đưa tới lôi kiếp quá lớn, cũng có thể phi thăng được Hồng Hoang Giới.

Nhưng Nhạc Vũ lại có cảm giác trong chuyện này chỉ sợ không được đơn giản như vậy. Hắn lo lắng ở bên kia độ kiếp, từ nay về sau sẽ không còn cách nào tiến vào Đông Thắng đại lục. Vì vậy hắn càng thêm cẩn thận, trì hoãn mãi cho tới

hôm nay.

Mà giờ khắc này trên không trung, đã hiện lên những lôi xà màu vàng xuyên toa, từ bên trong mây đen cuồn cuộn không ngừng xuất hiện.

- Tứ Cửu Trọng Lôi sao? Quả thế, không sai biệt lắm, đã đến lúc rồi!

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên, tu sĩ thành tiên cũng không vượt qua Tam Cửu Trọng Lôi.

Nhưng giờ phút này hắn chỉ cô đọng ngũ hành linh thể đã hiện ra cả Tứ Cửu Trọng Lôi chỉ dành cho Linh Tiên tu sĩ.

Hơn nữa trong một trăm lẻ tám loại kiếp lôi, là Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi mạnh nhất. May nhờ bởi vì có Liễu Nguyệt Như cảnh tỉnh, lần này hắn đã sớm có chuẩn bị, nếu không chưa chắc sẽ không bị vẫn lạc.

Thúc giục khí huyết nguyên lực mênh mông cuồn cuộn bên trong cơ thể, Nhạc Vũ bắt đầu bắt tay vào thực hiện cấu tạo kết cấu tế bào cuối cùng trong cơ thể.

Sau đó không ngoài sở liệu, ngay lập tức liền có một đạo kiếp lôi màu vàng ầm ầm giáng xuống, vũ động quanh quẩn, phảng phất như có linh tính.

Nhạc Vũ vẫn lù lù bất động, tùy ý cho lôi xà chui vào trong cơ thể mình, phá hư toàn bộ thân thể huyết nhục.

Nhưng vừa đi vào, trong nguyên thần của hắn liền hiện lên một đạo thất thải lôi quang chợt sáng lên, không chút do dự hấp thu lôi xà, luyện hóa thu nhập.

Bên trong nguyên thần của hắn cô đọng ra đạo phù lục thất thải mang chữ "Đình"

Giờ phút này phụ lục chữ triện thượng cổ càng thêm khổng lồ, càng thêm rõ ràng. Những phù lục nhỏ bên trong gia tăng tới mười vạn, tràn ra thất thải lôi quang, uy năng càng lớn.

Ở Hoàng Hôn Giới tuy hắn không cách nào độ kiếp, thành tựu ngũ hành linh thể, hoặc tăng lên pháp lực, nhưng không phải không làm được chuyện gì, mười năm thời gian ở lại bên trong Thiên Ý Phủ, bên ngoài cũng đã là hai mươi năm.

Ngoại trừ bình thường nghiên cứu tu hành, chữa trị Biểu Lý Càn Khôn Đồ cùng Huyền Quy Tiên Trạc vài món trọng bảo, phần lớn thời gian Nhạc Vũ dùng kiếp lôi rèn hồn. Bên trong Hoàng Hôn Giới có tới ba ngàn yêu thú sắp đạt tới Yêu Vương cảnh giới, bị hắn lục tục dùng độ kiếp, mặc dù là Yêu Vương mười bốn cấp đỉnh phong cũng bị Nhạc Vũ giết chết không ít.

Hôm nay trong Nhị Cửu Trọng Lôi có ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên kiếp lôi, đều đã bị hắn rèn qua. Ngay cả Tam Cửu Trọng Lôi Nhạc Vũ cũng đã thử qua hơn phân nửa.

Uy năng của thất thải lôi quang không ngờ còn vượt hơn Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm hai lần, quả nhiên thủ đoạn phi phàm.

Giờ phút này hấp thu Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi, mặc dù hai bên không đồng đều, nhưng phù lục chữ Đình bên trong đan điền hắn cũng do mấy ngàn loại kiếp lôi tinh hoa ngưng tụ mà thành, còn có lực lượng thân thể chống đỡ, sinh sôi không ngừng, hắn không kém chút nào, uy năng mơ hồ còn vượt qua Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi một bậc.

Mà chỉ đến lôi kiếp lần thứ bảy, Nhạc Vũ đã có cảm giác trong hư không nơi xa truyền tới một cỗ khí tức minh minh không rõ, chính đang dò xét nơi này, lại đến từ bên ngoài Tử Vân tiên phủ thì ngừng lại.

Tựa hồ còn kiêng kỵ dư uy của hắn, không dám tùy tiện xông vào, nhưng trong lúc mơ hồ hắn cảm giác những thần hồn kia không mang theo thiện ý. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không đi quản những người kia, chỉ ngưng thần tiếp tục cấu tạo khí huyết tinh nguyên, chuyển đổi thân thể.

Khi đó Liễu Nguyệt Như còn trẻ tuổi, tuy tu vi không mạnh nhưng muốn thay đổi điều chỉnh khả năng cũng không khó khăn.

Nhạc Vũ lại khác hắn, thân thể của hắn vốn đã mạnh mẽ, ở bên trong Hoàng Hôn Giới mỗi ngày không quên rèn luyện thân thể, không ngừng lặp lại, đã đạt tới gần hai vạn thạch, xa xa vượt khỏi cảnh giới của Linh Tiên tu sĩ.

Nhưng nếu muốn thay đổi từ đầu, trở thành ngũ hành linh thể, không muốn tạo

ra xung đột với kết cấu thân thể bản thân, tất nhiên càng thêm khó khăn.

Cũng may hắn đã sớm có chuẩn bị, mấy năm trước cũng vì giờ phút này đã toan tính tiêu hao một bộ phận bổn mạng tinh huyết, thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính mười mấy lần, mới từ từ đem thân thể cơ cấu chân chính suy tính viên mãn, chẳng qua giờ phút này muốn ngưng tụ thì hơi phiền toái một chút mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 762: Thành tựu linh thể

Kiếp lôi tầng mười lăm, trong lòng Nhạc Vũ chợt báo động, thoáng phân thần. Hắn cảm thấy bên ngoài Tử Vân tiên phủ tụ tập hơn mười đạo hồn niệm, cuối cùng có người không nhịn được đang thăm dò vào trong tiên phủ.

Nhạc Vũ cau mày, Tử Vân tiên cung đã được hắn dùng Chướng Nhãn Pháp che phủ, cho dù có đi vào, cũng không thể biết được nơi này phát sinh ra chuyện gì.

Hắn lựa chọn nơi này độ kiếp, mà không phải tại Quảng Lăng sơn, không phải không có suy tính.

Nhưng cho dù giờ phút này trong lòng hắn vững chắc như Thái Sơn, không thèm để ý chút nào với cử chỉ của người kia, nhưng cũng đã mơ hồ thầm sinh sát cơ.

- Không biết sống chết!

Chiến Tuyết đang đứng yên bên cạnh hộ pháp, tâm niệm vừa động liền hiểu được ý của hắn. Lúc này vẻ mặt nàng lạnh lẽo, trực tiếp chém ra một thanh kim sắc tiểu kiếm, phá vỡ xuyên vào hư không, chỉ trong chốc lát đã xuyên ra ngàn vạn dặm.

Mà bên ngoài tiên phủ truyền ra một tiếng gào thét thê lương. Dưới thiên uy Tứ Cửu Trọng Lôi, áp tới thần hồn tẫn tán.

Sau đó chỉ trong chốc lát, kim sắc tiểu kiếm đã quay trở về, phía dưới còn mang theo đầu của một trung niên nhân, hai mắt trợn tròn tựa hồ chết không nhắm mắt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Chiến Tuyết hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đem đầu người nọ ném ra bên ngoài Tử Vân tiên phủ. Chỉ một thoáng mấy chục đạo khí tức bên ngoài chợt cứng lại, chỉ trong chốc lát đã thối lui hơn phân nửa.

- Hừ! Những người này luôn là như thế, nếu không xuất thủ nặng tay, tuyệt

không yên tĩnh…

Đằng Huyền cũng đang ở bên trong Côn Luân Điện, có chút không chịu nổi tinh thần uy áp của Tứ Cửu Trọng Lôi. Chỉ đành đứng ngay trong góc đại điện, vẻ mặt vô cùng âm trầm. Từ đầu đến cuối chuyện ngoài cốc đều nằm trong thần hồn cảm ứng của hắn.

Hắn bị vây bên trong Tử Vân tiên phủ suốt nhiều năm, tuy tính tình kiên nghị, làm việc cũng giống như Nhạc Vũ, có chút lệ khí, giờ phút này trong lòng cũng dâng đầy sát cơ.

- Nếu theo ý ta, chỉ cần ta với ngươi một trong hai người ra ngoài giết là được, thả bọn hắn đi thật sự quá tiện nghi!

Rốt cục hắn không dám nói chuyện lớn tiếng, ngay trong lúc này cũng chỉ có thì thầm với Sơ Tam cùng Tinh Nguyệt. Đột nhiên bị Chiến Tuyết quay đầu lại trừng mắt, Đằng Huyền liền im bặt không dám nhiều lời.

Sơ Tam nghe vậy vẻ mặt chỉ ôn hòa cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

Mấy người bọn họ đều pháp lực hùng hồn, không sợ hãi những người kia, nhưng nếu như Nhạc Vũ không chuẩn bị, hoặc thực lực không đủ thì sao?

Những người kia chỉ sợ không có một ai sẽ bỏ qua cho bọn họ.

Tinh Nguyệt từ đầu đến cuối vẻ mặt thật chuyên chú nhìn Nhạc Vũ ngồi trong điện. Nó cảm giác được chủ nhân của mình tựa hồ đang làm chuyện gì vô cùng đáng sợ, khí tức toàn thân càng thêm kinh khủng mênh mông.

Mùi vị trên người cũng không biết vì sao làm cho nó cảm giác được cực kỳ thân thiết.

Nhạc Vũ làm như không hề nghe thấy, đợi đến khi tình hình bên ngoài đã ổn định, hắn liền đem lực chú ý quay trở lại bên trong cơ thể.

Tử kim sắc tế bào còn đang lục tục tạo ra, ngũ hành linh lực vô lượng đang cuồng bạo xoay chuyển chung quanh người.

Từng đạo Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi giáng xuống, phù lục chữ Đình bên trong

thần hồn của hắn mạnh mẽ hấp thu, sau đó có nhiều lực lượng dư ba thẩm thấu quanh toàn thân hắn, đến trong từng tế bào, khiến thân thể hắn càng thêm cứng rắn kiên cố hơn trước.

Đợi đến kiếp lôi tầng hai mươi chín, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi ngưng đọng lại, lại đưa mắt nhìn lên bầu trời.

Lôi vân vẫn đang hội tụ, không hề ngừng nghỉ, tuy là Tứ Cửu Trọng Lôi nhưng nhìn vào kiếp vân thật khổng lồ, chỉ sợ không chỉ là ba mươi sáu tầng kiếp lôi như suy đoán.

Tựa như lúc trước hắn ở Hoàng Hôn Giới tru diệt Xích Minh Thiên Tôn, phảng phất như toàn bộ thế giới lôi lực đều đang tụ tập lại một chỗ.

Nhưng rốt cục thế giới kia đã thừa nhận thân phận đứng đầu của Nhạc Vũ, vì thế không mạnh mẽ áp chế pháp lực tu vi của hắn.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi ngưng đọng lại.

- Tứ Cửu Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi đã là cực hạn sao? Buồn cười, hoặc là đưa tới kiếp lôi lợi hại hơn một chút đi, hoặc là dứt khoát tản cho xong. Ta muốn thành tựu ngũ hành linh thể, ngươi làm sao có thể ngăn cản! Không làm gì được ta, nhưng lại không chịu tiêu tan, thật sự là chướng mắt…

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ thuận tay đem Nghịch Thiên Đao cầm trong tay. Ngay sau đó vươn người đứng dậy, bay tới không trung, chợt chém ra một đao tạo ra một đạo ngũ sắc đao mang đánh thẳng vào kiếp vân.

Chỉ trong chốc lát trên mười vạn dặm thiên không Tử Vân tiên phủ nhất thời hé ra một khe hở. Phảng phất như cả thiên địa đều bị băng liệt, vô số thiên địa pháp tắc đều vỡ vụn trên bầu trời. Mặt đất cũng rung chuyển không ngừng, ngũ hành linh lực rối loạn.

Bên trong Tử Vân tiên phủ có linh trận hộ vệ, tất cả sinh linh đều bình yên vô sự, bên ngoài động phủ mấy vạn dặm, thảo mộc tuyệt tích.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ cũng không thèm quan tâm.

Qua vài lần hô hấp, bầu trời đang rối loạn lúc này phảng phất như hồi phục lại,

nhất thời có vô số linh lực tụ tập tới, nhanh hết tốc lực chữa trị lỗ thủng Nhạc Vũ vừa mạnh mẽ chém ra.

Sau khi bị một đao chém phá, kiếp vân tụ tập trên Tử Vân tiên phủ quả nhiên tiêu tán không ít.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, cũng không quay về, trực tiếp quan sát biến hóa bên trong thân thể.

Đến giờ phút này chỉ còn vài phù triện cuối cùng, cũng là lúc mấu chốt nhất.

Ngưng tụ lên tâm thần, khống chế khắp toàn thân, gần sáu mươi vạn ức tế bào một lần nữa tạo thành xâu chuỗi, những phù triện được tạo ra đan xen liên kết, tạo thành hình như như đinh ốc.

Hắn đã có thể cảm giác thiên địa linh lực bên ngoài đang điên cuồng tràn vào bên trong cơ thể.

Nhưng lại không cách nào bị hắn hấp thu cùng bài xuất, chỉ có thể lắng đọng ngưng kết ngay bên ngoài da thịt.

Tình hình so với Liễu Nguyệt Như lúc trước còn nghiêm trọng hơn mấy lần, cơ hồ đem pháp lực toàn thân cùng tu vi đều phong kín bên trong cơ thể.

- May nhờ trước kia đã nghĩ tới chuyện này!

Nhạc Vũ tâm niệm vừa động, lại ném ra bạch ngọc viên bàn, cùng trận bàn của Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận trước kia có chút tương tự. Nhưng linh trận bên trong lại hoàn toàn nghịch chuyển.

Treo lơ lửng trên đỉnh đầu, chỉ chốc lát đã đem ngũ hành linh lực tản đi hơn phân nửa, tuy tình hình không tốt lắm, nhưng vẫn có thể sử dụng pháp lực.

Chỉ qua chốc lát, một đạo phù triện cuối cùng trong cơ thể đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình bên trong cơ thể hắn.

Tuy đạo tâm của Nhạc Vũ kiên cố, sẽ không dễ dàng bị ngoại vật quấy nhiễu, nhưng giờ phút này trái tim vẫn không nhịn được nhảy lên kịch liệt.

Ngũ hành linh thể cuối cùng quan hệ tới tương lai của hắn, thậm chí thành bại lần này cũng trực tiếp ảnh hưởng đến pháp lực tu vi của hắn hôm nay, không thể nào không để ý tới.

Thiên địa linh lực lúc này càng thêm cuồng loạn. Trên bầu trời Tử Vân tiên phủ nhất thời sấm chớp vang rền.

Nhạc Vũ chợt có cảm giác ngũ hành linh lực tựa hồ đột nhiên vô cùng thân cận đối với hắn. Rõ ràng đang điên cuồng tàn sát bừa bãi khắp nơi, chấn động không ngớt, nhưng chỉ cảm thấy ngũ hành linh lực cực kỳ ôn thuần đối với hắn, có thể dễ dàng khống chế.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền lập tức phân ra mấy đạo thần niệm khống chế thiên địa linh lực, linh lực phong bạo quả nhiên dừng lại, chỉ trong chốc lát đã trấn áp trở xuống.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, sau một khắc hắn cũng không còn lòng dạ nào chú ý chuyện này. Chỉ cảm thấy bên trong nhục thể của mình tuôn ra nguyên khí tinh thuần, mãnh liệt không dứt, so sánh với Liễu Nguyệt Như còn nhiều hơn gấp trăm ngàn lần.

Giờ phút này hắn chỉ có thể lấy pháp lực mạnh mẽ trấn áp. Ngay sau đó trước mắt Nhạc Vũ chợt thấy một đạo quang mang mạnh mẽ sáng lên, bạch quang ngưng tụ thành hình phi toa, chợt hướng ngay hắn đâm tới, khí thế bén nhọn, nhanh như tia chớp, làm người ta không còn chút thời gian kịp phản ứng.

Dưới chân hắn hiện lên một đoàn hỏa diễm màu đen, hướng phía trên điên cuồng thiêu đốt lan tràn, so với lúc ban đầu khi độ đan kiếp còn mạnh hơn mấy lần.

Trong lòng Nhạc Vũ giật mình liền hiểu được đây là sự công kích cuối cùng của thiên địa lực lượng.

Hắn đem bốn loại chân diễm bên trong cơ thể hướng về phía đoàn hồng liên tịnh hỏa.

Ngay sau đó, liền đánh ra một đoàn ngũ sắc quang hoa.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ chín giờ phút này dẫn động ngũ hành linh lực mạnh mẽ hơn ngày thường gấp mấy lần, mơ hồ dung hợp cùng đại đạo,

chỉ trong chốc lát đã đem tám đoàn nhiệt năng ẩn chứa nhiệt lượng kinh khủng toàn bộ đánh tan.

Nhạc Vũ không khỏi huýt dài một tiếng, trong lòng vô cùng sảng khoái, tới hôm nay hắn đã có đủ tiền vốn chống lại những thượng cổ tiên nhân bên trong thế giới hồng hoang.

Lấy ngũ hành linh thể làm căn cơ, cho dù là siêu giai thần thú cũng không phân cao thấp với hắn. Những đại thần thông nắm trong tay hắn, cũng có thể chân chính sử dụng, vượt ngoài uy năng của những bổn nguyên thần thú!

Mà nhóm người Chiến Tuyết ở xa xa ánh mắt đều phát sáng, phát giác được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ so với thường ngày mạnh hơn gấp mấy lần! Thậm chí còn vượt hắn Ngũ Sắc Thần Quang khi dùng Long Tước Phiến!

Chỉ một lát sau, nụ cười Nhạc Vũ đột nhiên ngưng lại, khóe môi hiện lên vẻ cười khổ, lại bắt đầu nội thị lần nữa.

Giờ phút này bên trong cơ thể hắn phảng phất giống như ngọn núi lửa đang hoạt động kịch liệt. Nguyên lực bị trấn áp không cách nào tìm được đột phá, nếu áp chế quá lâu sớm muộn thân thể sẽ bị hỏng mất.

Hắn tung mình trở về trong điện, khoanh chân ngồi xuống, lần này chuyên chú vào đan điền, điều động nguyên lực bắt đầu ngưng kết phù triện.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đã được hắn tu luyện gần hai mươi lăm năm, đã sớm trở thành viên mãn, lúc này chỉ trong chốc lát đã thuận lý thành chương đột phá lên cảnh giới tầng thứ mười.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy pháp lực của mình càng thêm rộng lớn khôn cùng, toàn thân tràn đầy tinh lực dùng không bao giờ khô cạn.

Trong lúc mơ hồ hắn chỉ muốn đi tìm người đại chiến một trận, thi triển Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cùng uy năng ngũ hành linh lực.

Bất quá trong giờ phút này hắn chỉ có thể mạnh mẽ đè nén vọng động, tiếp tục đem nguyên lực rót vào bên trong đan điền, lại từ trong giới chỉ lấy ra ngũ hành tinh hoa lục tục hấp thu.

Đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đồng loạt xông lên cảnh giới tầng mười một.

Chỉ có Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết khác với những môn thần thông khác, tuy cũng tu luyện tới cảnh giới tầng mười hai đỉnh phong, nhưng hắn lại quyết đoán buông tha việc đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 763: Chưởng khống Tử Vân

Lúc này nguyên khí trong cơ thể Nhạc Vũ vẫn tràn ra như suối, vô cùng tràn đầy.

Nhạc Vũ vẫn chỉ có thể tĩnh tọa đánh sâu vào Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười một.

Từng tổ ngũ hành phù triện được tạo thành bên trong đan điền, sau đó gia nhập vào trong ngũ hành phù trận vận chuyển.

Nhạc Vũ nhắm mắt nhập định, cũng không biết trôi qua bao lâu mới từ từ thức tỉnh lại. Hắn cảm giác thân thể mình giống như một quả khí cầu trương lớn cực hạn, tùy thời đều muốn vỡ tung ra.

Bên trong đan điền, vô luận những môn thần thông như Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hay Thanh Đế Trường Sinh Quyết đều đã đột phá, nhưng vẫn bị Nhạc Vũ mạnh mẽ đè nén, chưa từng xông lên tầng cấp kế tiếp.

- Quả nhiên, theo suy tính của ta, tu luyện tầng thứ mười là có thể phi thăng. Hôm nay tu thành ngũ hành linh thể, nhưng vẫn còn cần tu luyện thêm một tầng. Chẳng qua hiện nay cũng chỉ cần nửa bước là có thể độ kiếp thăng tiên…

Nhạc Vũ nhìn lên phía chân trời, sau đó đột nhiên giật mình. Trong lòng hắn mơ hồ phỏng đoán, Hồng Hoang bản giới rốt cục lại có quang cảnh gì?

Tuy từ trong thần hồn của những tu sĩ Thiên Li Tông thấy được không ít trí nhớ về Hồng Hoang bản giới, nhưng rốt cục hắn vẫn chưa từng được tận mắt chứng kiến qua.

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ dừng lại, đem ý niệm muốn đem tổ phù cuối cùng hoàn thành đè nén trở xuống.

Lại tiện tay run lên, trong tay áo Nhạc Vũ liền có một viên tiểu châu màu đỏ nhạt không bằng đầu ngón tay từ trong bay ra ngoài.

Ngay sau đó hắn há mồm nuốt chửng, trực tiếp chìm vào bên trong đan điền. Nguyên khí mênh mông cuồn cuộn bên trong cơ thể chỉ một thoáng liền có con đường phát tiết. Toàn bộ đều được rót vào bên trong tiểu châu, khiến cho màu đỏ kia càng thêm nồng đậm.

Đây là một trong hai linh trân tiên thiên mà hắn đoạt được tại Thiên Ý Phủ. Được gọi là Tụ Nguyên Châu, bản thân cũng không có nhiều tác dụng, nhưng có thể hấp thu được nguyên khí cất chứa bên trong.

Đối với Nhạc Vũ đang cần áp chế tiến cảnh tu vi của mình mà nói là vô cùng thích hợp.

Đem toàn bộ nguyên lực còn sót lại bên trong cơ thể toàn bộ ép vào bên trong Tụ Nguyên Châu, đã dùng hết ba ngày.

Đợi khi Nhạc Vũ mở mắt ra lần nữa, vươn người đứng lên, liền cảm thấy thần thanh khí sảng, trong lòng mơ hồ có cảm giác khó thể tin tưởng.

- Một khi thành tựu ngũ hành linh thể, là có thể kích thích tiềm lực bản thân. Nguyên đã nghĩ tiềm năng trong cơ thể của ta đã bị bản thân khai phát hoàn toàn, thật không nghĩ ra trong lúc lơ đãng lại có thể tích lũy được hùng hậu như thế, lực lượng bên trong Tụ Nguyên Châu nếu dùng xong toàn bộ, dù là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười hai cũng có thể tu thành hơn phân nửa…

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại nội thị bên trong cơ thể mình. Hắn chỉ cảm thấy bên trong xương cốt da thịt đều chứa đựng lực lượng như muốn nổ tung. Chút ít Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chân Khí bên trong kinh mạch càng lớn mạnh không chỉ một thành.

- Chín mươi chín vạn thạch pháp lực, hai vạn bảy ngàn thạch nhục thể! Chỉ cần tiến thêm được một bước, đem lực lượng nhục thể rèn luyện tới ba vạn thạch, là có thể chân chính đạt tới một đạo chân long lực. Nhưng còn chưa tính tới hai hóa thân tăng phúc…

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, trong mắt sáng ngời chưa từng có. Trước kia thân thể xuất hiện bình cảnh, vô luận hắn tu hành như thế nào cũng không cách nào tiến thêm được một bước. Hôm nay đổi lại pháp lực của hắn lúc trước tu luyện thế nào cũng khó khăn gia tăng được như thế.

Ngược lại lần này thân thể lại không cách nào đánh sâu vào cực hạn.

Sau khi vươn người đứng lên, tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, liền làm hai cỗ hóa thân đang hộ pháp bên cạnh mình ngồi xuống bên trong điện. Sau đó đánh ra từng viên đan dược màu xanh sáng bóng để hai cỗ hóa thân uống vào.

Bản thể đổi thành ngũ hành linh thể, phân thân cũng tự nhiên có cảm ứng. Chẳng qua nguyên khí trong cơ thể chưa đầy, làm thân thể còn chưa cách nào hoàn toàn chuyển hóa mà thôi.

Hai viên đan dược này là Hạo Thiên Đan của Xích Minh Thiên Tôn, có thể cung cấp nguyên khí tinh thuần nhất cung cho hóa thân sử dụng.

Lúc trước Nhạc Vũ dùng loại đan dược này để hoàn thành việc chuyển hóa ngũ hành linh thể. Chỉ tiếc số lượng thật quá ít, trong tay Xích Minh Thiên Tôn cũng chỉ có bốn viên.

Sau một khắc, kiếp vân trên bầu trời lại hội tụ lần nữa. Nhạc Vũ híp mắt nhìn lên bầu trời, sau đó cũng không tiếp tục quản tới, sải bước ra khỏi Côn Luân Điện.

Vừa rồi bản thể đã độ lôi kiếp, như vậy lấy lực lượng của hai cỗ hóa thân, Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi không còn uy hiếp gì đối với hai cỗ hóa thân của hắn.

Mười năm thời gian, Chiến Tuyết đã tụ tập được hai mươi ức tín đồ thành kính, đã đạt tới Vu Thần cảnh tầng thứ sáu đỉnh phong. Ngay cả Sơ Tam và Đằng Huyền cũng lợi dụng thời gian chênh lệch bên trong Thiên Cơ Phù tiến vào tầng mười bốn. Tinh Nguyệt vẫn còn đang dung hợp huyết mạch, mượn Huyết Hồn Càn Thiên Ngọc đem tinh huyết chân long kỳ lân trong cơ thể hỗn hợp thành một thể, chỉ thiếu chút nữa là có thể đem huyết mạch tăng lên tới cao cấp, khi đó cũng sẽ bước vào tầng mười bốn.

Chỉ bằng vào bốn vị này, đã đủ quét ngang thế giới bên ngoài. Đông Thắng đại lục giờ phút này không còn nơi nào an toàn hơn Tử Vân tiên phủ, có bọn họ bên cạnh hộ pháp, Nhạc Vũ tất nhiên thật yên lòng.

Bên trong Bích Ba Viện cùng Côn Luân, Tây Hải, Bắc Cực, Bồng Lai tứ điện, hai điện đầu hắn đã ra vào thật tự nhiên, mà Bắc Cực cùng Bồng Lai vẫn chưa có dịp đi vào.

Đầu tiên đi tới trước Bồng Lai Điện, Nhạc Vũ tiện tay bắn ra một đạo ngũ sắc quang hoa, làm cấm chế linh trận nơi này hơn phân nửa bị tiêu hủy.

Ngũ Sắc Thần Quang đột phá đến tầng thứ mười, cấm chế nơi này đã không còn khả năng ngăn cản hắn. Mà có thêm ngũ hành linh thể, đây là vật dẫn không thua kém gì siêu giai Khổng Tước, uy năng của môn đại thần thông này cũng xa xa vượt qua Long Tước Phiến.

Nhưng khi Nhạc Vũ bước vào bên trong điện, không khỏi cảm thấy buồn cười, Tử Vân đạo nhân đúng là nói được liền làm được.

Hắn đã nói sẽ không tiếp tục lưu lại đồ vật, quả nhiên không hề lưu lại. Trên hương án trong điện chỉ có một giới chỉ nằm yên cô độc bên trên.

Nhạc Vũ hấp nhiếp vào tay, sau khi thần niệm tìm tòi, khuôn mặt có chút dao động. Bên trong quả nhiên đúng như hắn dự đoán, là đạo điển mà Tử Vân đạo nhân lưu lại. Ngoài ra còn có toàn bộ phương pháp tu hành Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Số lượng của những điển tịch hoặc không cách nào so sánh với những gì hắn đoạt được bên trong Quy Khư Cung mật cảnh cùng Xích Minh Thiên Tôn, nhưng Tử Vân đạo nhân cũng mất một phen tâm tư với việc này.

Từ yếu chuyển sâu, tiến hành theo chất lượng, lại cực kỳ toàn diện, những kiến thức tu chân nhân sĩ cần dùng ngày sau cũng đều có. Bao hàm tất cả, không có sư trưởng chỉ điểm, nếu có thể đem toàn bộ đạo điển tìm hiểu, ngày sau tu hành cũng sẽ là con đường bằng phẳng.

- Sư phụ cách thế của ta cũng là một người tỉ mỉ…

Nhạc Vũ âm thầm cảm kích, tiếp theo liền đi thẳng tới Bắc Cực Điện cuối cùng. Đi tới nơi này, vẻ mặt Nhạc Vũ đã lộ ra vài phần ngưng trọng.

Nếu nói về linh trận cấm chế bên trong Tử Vân tiên cung còn có địa phương nào có thể làm cho hắn kiêng kỵ, thì chỉ có nơi này.

Thật ra cũng không thể không phá được, lần này từ trong tay Xích Minh Thiên Tôn đoạt tới mấy trăm trương Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù, tùy tiện

tìm mười mấy hai mươi trương là có thể phá vỡ.

Chẳng qua Tử Vân tiên cung đối với Quảng Lăng Tông mà nói cũng vẫn có trọng dụng. Tuy Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù thật tốt, nhưng cũng giống như Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, một khi sử dụng sẽ mạnh mẽ phá hủy linh trận.

Nhạc Vũ tự hỏi tạm thời bản thân mình không đủ khả năng phục hồi tiên trận do Tử Vân đạo nhân bố trí, không phải thành tựu trận đạo của hắn không đủ, mà là vì quá hao tốn thời gian. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Những phù triện linh thạch được chôn bên dưới mặt đất tiên cung. Cùng phương pháp tu di không gian trong tiên cung cùng linh trận và linh mạch nhân công đều hỗ trợ lẫn nhau. So với tiên thiên sát trận bên trong Thiên Ý Phủ còn phức tạp hơn mười mấy lần, muốn hoàn toàn thăm dò mạch lạc, mặc dù trong tay hắn có được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cũng phải cần tới năm sáu năm thời gian mới làm được.

Thay vì dùng Ngũ Sắc Thần Quang phá trận, tuy cũng có tác dụng tương tự, nhưng không làm tổn hại trận cơ.

Lấy ra Thiên Li Phá Trận Nghi, nhét vào trước người mình, lần này khác với lần trước tại Thiên Ý Phủ, Nhạc Vũ chỉ đi qua được mấy chục bước đã bị ngăn trở.

Chỉ thấy kim la bàn trong Thiên Li Phá Trận Nghi loạn chuyển liên tục, thường thường mỗi một bước phải cần ba đến năm lần hô hấp mới có thể dừng lại chỉ phương hướng.

Chẳng những Nhạc Vũ không tỏ vẻ sốt ruột, ngược lại còn lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng.

- Rốt cục phỏng chế theo Chỉ Xa Nam luyện ra, vật này thật sự có vài phần bất phàm! Thiên Li Tông quả nhiên hạ đủ tiền vốn…

Bản thân hắn tinh thông trận phù, tất nhiên biết được dụng cụ Thiên Li Phá Trận Nghi trong tay hắn không phải dùng không tốt, mà do tiên trận nơi này thật sự quá mức mạnh mẽ.

Nếu bàn về việc phá trận nhanh chóng, còn nhanh hơn cả Diễn Thiên Châu cùng

Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn kết hợp lại.

Mượn nhờ vật này giúp đỡ, ước chừng đi thêm ba trăm bước, Nhạc Vũ liền thu hồi Thiên Li Phá Trận Nghi.

Hắn lại lấy ra Long Tước Phiến, phun ra một ngụm máu tươi, đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười lăm, uy năng vượt xa dĩ vãng tới mấy lần.

Mạnh mẽ nghịch chuyển ngũ hành linh lực, khiến linh lực mạch lạc nơi này cũng quay về hỗn độn. Bản thân Nhạc Vũ hóa thành một đoàn thanh quang nhắm bên trong phóng đi.

Liên tục ba lần, sau đó cả người xuyên vào trong điện.

Tiến vào nơi đây, ánh mắt Nhạc Vũ chợt phát sáng. Nơi này chính là chỗ ở trọng yếu nhất của Tử Vân tiên cung, có thể điều khiển cả tòa tiên cung.

Mà làm cho hắn để ý nhất chính là trong điện rộng chừng ba trăm trượng cũng không nhìn thấy thi hài của Tử Vân đạo nhân.

- Nếu nói như thế sư phụ này của ta quả nhiên còn chưa vẫn lạc…

Nhạc Vũ cau mày nhìn về hương án, vẫn thấy trống rỗng. Nhưng ngoại trừ giới chỉ, nơi này còn có thêm một viên hồn ngọc, một loại ngọc thạch hình bầu cục nâu hồng như mã não.

Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, trong lúc nhất thời còn chưa nhận ra lai lịch của vật này, hắn từng xem qua không biết bao nhiêu quyển đạo điển, nhưng chưa thấy ghi chép gì về vật này.

Bất quá nếu Tử Vân đạo nhân cố ý bảo tồn vật này tại đây, nhất định phải thật trọng yếu.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ vẫn không cách nào phân biệt được, chỉ đành đem ba loại đồ vật này chiêu nhiếp vào trong tay hắn.

Bên trong giới chỉ ngoại trừ đạo điển, còn có thêm vài thứ. Đều là những tài liệu linh trân khó gặp, mã não nâu đỏ vào tay thật ôn nhuận, bên trong còn sắp đặt

cấm chế, có thể thăm dò.

Nhạc Vũ liền hiểu ra vật này do nhân công tạo được, xuất từ tay Tử Vân đạo nhân, vì thế hắn hoàn toàn không nhận ra được vật này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 764: Truyền thừa nguyên tinh

Bên trong hồn ngọc cũng là tin tức hồn niệm do Tử Vân đạo nhân lưu lại.

Nhạc Vũ dùng thần thức đảo qua, vẻ mặt liền giật mình.

- Thiên Ma tập kích quấy rối hồng hoang, ngàn vạn tu sĩ đồng loạt vẫn lạc. Chư thần hợp mưu, muốn hủy diệt đạo môn ta. Ta nhận được phù chiếu của Đạo tổ, không thể không đánh. Chẳng qua lần này ra đi hung hiểm không biết, chỉ đành đem truyền thừa đạo thống lưu lại, nếu ta và ngươi hữu duyên, sẽ còn có ngày gặp lại nhau…

Thất thần chốc lát Nhạc Vũ liền tỉnh lại, trong lòng càng thêm cảm thấy nghi ngờ.

- Sư phụ của ta quả nhiên chưa từng vẫn lạc. Nhưng phù chiếu Đạo tổ lại là chuyện gì xảy ra? Khi đó Tử Vân đạo nhân chỉ là một Thái Ất Chân Tiên, làm gì có tư cách nhận được phù chiếu của Đạo tổ…

Nhạc Vũ tiếp tục dùng hồn niệm xem đoạn tin tức phía sau.

- Sư phụ của ta bỏ mình, lưu lại truyền thừa đạo thống không được trọn vẹn, vì thế tu hành cất bước gian nan, nhận đủ đau khổ. Chỉ khi ta tự nghĩ ra được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết mới có thể vượt trội. Nhưng chỉ tiếc suốt thời gian vạn năm cũng không cách nào hoàn thiện, vì thế lưu lại truyền thừa nguyên tinh nơi này, có lẽ giúp được ngươi một tay. Vật này là do ta xem từ Tử Khuyết Thiên Chương cùng Tây Phương Giáo Xá Lợi Tử chế ra…

Xem xong vài đoạn tin tức phía sau, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi ngưng đọng lại, đem ngọc thạch mã não kia trân trọng thu hồi.

Thật ra đồ vật này cũng giống như Tử Khuyết Thiên Chương, danh như ý nghĩa,

Tử Vân đạo nhân đặt tên là truyền thừa nguyên tinh, chính là vì truyền thừa đạo thống.

Lúc trước hắn suy đoán cũng không sai. Vật này ngoại trừ chỉ có một viên trong Tử Vân tiên cung, hồng hoang chư giới chỉ sợ không còn viên ngọc thứ hai nào giống như vậy.

Tử Vân đạo nhân đúng là tài trí hơn người, hắn là từ trong Tử Khuyết Thiên Chương cùng Xá Lợi Tử thu thập được ngộ ra một loại phương pháp tương tự, đem thể ngộ của mình đối với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết hoàn toàn ghi nhớ vào bên trong truyền thừa nguyên tinh.

Sở dĩ như thế, cũng là lo lắng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết không được trọn vẹn hoàn toàn. Mà thời đại hồng hoang khai thiên lập địa cũng đã đi xa. Hậu nhân trừ phi có được đại cơ duyên, nếu không sẽ khó chân chính tìm hiểu được tinh yếu băng hỏa tương sinh. Vì thế lưu lại ngọc thạch mã não ghi chép lại mỗi một bước đi, ý nghĩ cùng tâm đắc của Tử Vân đạo nhân về Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, ngoài ra còn sự lĩnh ngộ đối với thiên đạo, cùng những dị cảnh hồng hoang từng được chứng kiến.

Dùng vật này giúp cho hậu nhân có thể xem đây là căn cơ bổ túc toàn bộ môn thần thông Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Khách quan với Hồng Quân đạo tổ, khống chế được Tử Khuyết Thiên Chương, truyền thừa nguyên tinh có thể nói xem như vụng về, còn có rất nhiều hạn chế, nhưng lại là tâm huyết tinh hoa một đời của Tử Vân đạo nhân.

- Đáng tiếc giờ phút này tu vi thần hồn của ta còn chưa thể chế luyện vật này của Tử Vân đạo nhân. Nếu không chẳng những không đạt được ích lợi, ngược lại còn bị tổn hại…

Bên trong Bắc Cực Điện cũng giống như phía trước, ngoại trừ ba loại đồ vật này không còn vật nào khác có thể lọt vào ánh mắt của Nhạc Vũ. Chỉ có một ít đồ vật sử dụng hàng ngày của tu chân nhân sĩ, không có điều gì thần quái.

Lực chú ý của Nhạc Vũ chuyển qua linh trận trung xu trong điện. Trong đó có mấy trăm viên tiên thạch đều quang mang ảm đạm, đã gần như bị khô kiệt hoàn toàn.

Nhạc Vũ cũng không nóng lòng thay đổi, hắn đi thẳng tới đứng ngay vị trí trụ cột, sau đó nhỏ vài giọt máu huyết của mình rót vào bên trong trận.

Ngay sau đó cả Tử Vân tiên cung đột nhiên sáng ngời, độ dày linh lực trong cung cũng chợt tăng lên một đoạn.

Hai tay Nhạc Vũ kết ấn, đem Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn toàn bộ đánh ra, linh lực bên trong cung càng rung chuyển không ngừng.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đem thần niệm đánh vào nơi trọng yếu linh trận, cảm giác có thể hoàn toàn đem linh trận khống chế tự nhiên, mới từ trong giới chỉ lấy ra mấy trăm viên tiên thạch đem những tiên thạch đã lờ mờ ảm đạm toàn bộ thay đổi.

Tòa đại trận phương viên gần vạn dặm bao trùm cả Tử Vân tiên cung sử dụng số lượng tiên thạch không chỉ có bao nhiêu đó, nhưng may là như thế cũng đủ làm Tử Vân tiên cung chấn động lần nữa. Cả đại trận khí thế chấn hưng, trung xu linh lực phảng phất như được đổi lấy một trái tim mạnh mẽ, thông qua xu thế linh mạch trong trận đem linh lực rót vào từng góc bên trong.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tiên trận phảng phất còn mạnh hơn trước kia tới ba thành. Trong lòng hắn ngầm cười khổ, chính như vậy mà Tử Vân đạo nhân lưu lại bên trong hồn ngọc, luôn thường tự xưng mình sở trường về trận đạo.

Hôm nay hắn đánh giá trận này cho dù chỉ thấy sơ lược cũng làm cho hắn sâu sắc kinh hãi.

- Sát trận thật tốt! Nếu đổi lại là vạn năm trước, lúc tiên trận hãy còn đầy đủ, ta làm sao có thể đi vào được? Đáng tiếc diện tích hơi nhỏ, không bằng Thính Vân Tiên Cung, không cách nào dung nạp quá nhiều tu sĩ. Chút ít Địa Tâm Phế Hỏa bên dưới, Địa Tâm Tử Diễm còn có dược viên cũng không thể dời đi. Nếu không có thể làm căn cơ của Quảng Lăng Tông, nhưng có thể dùng làm biệt phủ, hiệu quả cũng không tệ lắm…

Cũng không biết vì sao trong mấy chục năm ngắn ngủi Nhạc Vũ đã có một loại tình cảm vô cùng đặc thù đối với Quảng Lăng sơn, mà những tu sĩ còn lại của Quảng Lăng Tông cũng là như thế.

Hôm nay tuy Quảng Lăng nắm U Ký hai châu trong tay, nắm giữ mấy chục tòa

đại hình linh mạch, có tới bảy ngọn núi trở lên đều vượt qua Quảng Lăng, nhưng mãi cho tới nay cũng không có ai đưa ra lời đề nghị di dời sơn môn.

Vốn theo ý nghĩ của hắn, đem Tử Vân tiên cung trực tiếp chuyển qua đỉnh Quảng Lăng sơn.

Nhưng hôm nay đã có lựa chọn tốt hơn, Nhạc Vũ liền bỏ qua ý nghĩ này.

Kiếp lôi ngoài cung vẫn chưa dừng lại. Nhạc Vũ suy nghĩ một chút, rốt cục không dám mạo hiểm rời khỏi nơi này. Hắn khoanh chân ngồi xuống lần nữa, thông qua hồn niệm lan tràn khắp những mạch lạc linh lực, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu tiên trận bên trong Tử Vân tiên cung.

- Chính là Tiểu Tiên Thiên Tứ Cửu Cực Lôi đại trận…

Nhận ra lai lịch đại trận này, Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng. Trận đạo của hắn lấy Hiên Viên Phá Trận Lục làm chủ, sau đó mới mở rộng ra ngoài. Tiểu Tiên Thiên Tứ Cửu Cực Lôi đại trận vừa lúc nằm trong phạm vi sở học của hắn. Vì đã học qua trước kia nên làm ít công to.

Nhưng nỗi hưng phấn này chỉ trải qua chốc lát, Nhạc Vũ khẽ nhíu mày lần nữa. Lúc trước hắn từng nghĩ qua cơ cấu của Tử Vân tiên cung cực kỳ phức tạp, nhưng thực sự còn vượt ngoài dự đoán của hắn.

Thở dài một hơi, Nhạc Vũ vẫn nhắm nghiền hai mắt, toàn lực thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn.

Nếu muốn đem Tử Vân tiên cung phó thác cho tông môn, tiên trận này hắn nhất định phải thông suốt. Không cần thiết hoàn toàn hiểu rõ thấu triệt trong tay hắn, nhưng phải để cho hậu bối đệ tử khống chế tự nhiên, học xong phương pháp duy trì tiên trận.

Đối với hắn mà nói, có thể phân tích hoàn toàn kiệt tác tỉ mỉ này của Tử Vân đạo nhân đối với thành tựu trận đạo của mình thật có ích lợi.

Giờ phút này vô luận thần hồn hay pháp lực của Nhạc Vũ đều không thể tiếp tục tăng trưởng, vì thế dứt khoát bỏ qua việc tu hành thông thường. Lần này ngồi xuống cũng không biết trải qua bao lâu, trong đầu có vô số phù triện bắt đầu khởi động, không ngừng kết hợp.

Miễn cưỡng đem cơ cấu của Tiểu Tiên Thiên Tứ Cửu Cực Lôi đại trận hiểu biết được đại khái, còn đang muốn tiến thêm một bước xâm nhập, Nhạc Vũ đột nhiên cảm giác được cường độ pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành bên trong cơ thể lại tăng thêm lần nữa!

Hắn vốn có bốn mươi chín vạn thạch pháp lực, thêm hai cỗ hóa thân mang đến tăng phúc còn lại mười ba vạn thạch.

Lúc này chỉ cảm thấy khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực, trong cơ thể bắt đầu khởi động Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, cơ hồ làm cho kinh mạch căng nứt, chỉ cảm thấy mơ hồ đau đớn.

Nhạc Vũ bỗng dưng thức tỉnh, không chút nào ngoài ý muốn, càng không đi trấn áp. Chẳng qua đưa mắt nhìn về phía phương hướng Côn Luân Điện, trong mắt tràn đầy ý mừng.

Vẫn duy trì ước chừng gần mười canh giờ, khí huyết kích động mới thoáng bình tĩnh lại. Nhưng cảm giác đau nhói cũng vẫn tồn tại, nhưng đã yếu bớt hơn rất nhiều.

Bản thân Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng vừa rồi chỉ là sự bộc phát sau khi hai cỗ hóa thân đột phá cảnh giới, nhưng sự thật chỗ tốt giờ phút này hắn đoạt được xa xa vượt ngoài dự liệu.

- Hôm nay chỉ nói về pháp lực ta đã có một trăm ba mươi vạn thạch lực! Nếu gặp phải Linh Tiên tu sĩ có đại thần thông như Hoa Dật, cũng có thể chính diện đánh một trận. Nhưng chỉ tiếc kinh mạch không đủ bền bỉ, có chút không thể dung nạp. Nếu ta muốn tiến thêm một bước, còn phải rèn luyện thân thể thêm mới được…

Nhạc Vũ chợt đứng lên, thử thúc dục pháp lực, thi triển ra Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn.

Hắn phát hiện cự chưởng khổng lồ trên không trung từ ngũ sắc hòa lẫn chuyển thành tử kim sắc nhàn nhạt.

Trong lúc mơ hồ còn có một đạo tử kim sắc chân long quanh quẩn quấn trên thân thể hắn. Một tiếng gầm thét liền có vô tận long uy phát ra bốn phía.

- Chân long hư ảnh? Làm sao có thể?

Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, kinh ngạc không thôi. Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn của hắn không hề ghi lại dị tượng thế này. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Từ sau khi lực lượng thân thể của Chiến Tuyết vượt qua năm trăm vạn thạch, mỗi lần xuất thủ là có thể ngưng tụ thành Tham Lang hư ảnh. Đó là do thần chức của nàng chủ chưởng chiến sự sát phạt, tu luyện lại là Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí, hấp thu sát lực vô tận. Cùng đặc tính của Tham Lang thần thú âm thầm phù hợp.

Bản thân hắn tu luyện Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, mặc dù thật thần diệu, nhưng không có khả năng ngưng tụ thành hình dạn chiến lực thần thú thế này.

Nhạc Vũ thoáng suy tư, liền lấy ra Thiên Ý Kiếm tiện tay chém ra một đạo kiếm khí về phía trước. Quả nhiên trên kiếm khí cũng có một Chân Long hư ảnh, quanh quẩn bên trên, thẳng xuyên tầng mây.

- Quả nhiên không phải do nguyên nhân của Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn. Nói như vậy có liên quan tới bản thân ta? Chẳng lẽ bởi vì Chân Long tinh huyết?

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, khắp toàn thân đã hiện ra từng mảnh tử kim sắc long lân, hai cánh tay cũng lộ ra móng vuốt màu vàng.

Mà hoa văn trên lân phiến càng thêm phức tạp huyền ảo. Long uy mênh mông cuồn cuộn trong nháy mắt kéo dài khắp nơi, bên trong Tử Vân tiên phủ bao gồm mấy chục vạn yêu thú nhất thời thân thể run rẩy, toàn bộ đều cúi đầu gục trên mặt đất.

Nhạc Vũ thoáng thất thần, kinh mạch pháp lực trong thân thể hắn đã tăng trưởng đến cực hạn. Giờ khắc này biến ảo trở thành Chân Long thân thể, chẳng những cảm giác đau nhói hoàn toàn biến mất, càng cảm thấy được nhục thể của tựa hồ cũng mạnh mẽ hơn không ít, phảng phất như bên trong bao hàm lực lượng giống như núi lửa.

Dù hiện tại Nhạc Vũ có kém thông minh thế nào cũng đã sáng tỏ, Chân Long huyết mạch của mình chỉ sợ đã tiến hóa thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 765: Ngọc đá cùng vỡ

Nhìn hai tay lộ ra móng vuốt lóe lên hàn quang, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi mờ mịt, thật sự bản thân hắn cũng không hiểu được vì sao Chân Long tinh huyết của mình lại tiến hóa lần nữa.

Hơn nữa chỉ vượt qua một bước đã đạt tới mức to lớn đến như thế.

Tiện tay lấy ra một thanh siêu phẩm phi kiếm đoạt được, Nhạc Vũ toàn lực chém thẳng lên người, chỉ nghe "khanh" một tiếng chói tai, thanh kiếm liền bắn ngược trở về, mà lân giáp của bản thân chỉ để lại một dấu vết thật cạn, hơn nữa còn lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng khép lại.

Hắn thu hồi móng vuốt, ngược lại từ những khớp xương trên mười ngón tay đều lộ ra những châm nhọn, sau đó thử dò xét cùng lưỡi kiếm kia giao kích. Dù không lập tức làm gãy, nhưng cũng làm thanh siêu phẩm huyền binh lưu lại một lỗ hổng nho nhỏ.

- Lại sắc bén tới trình độ này! Không khác gì tiên binh, một thân lân giáp cũng có thể kháng cự một thanh siêu phẩm huyền binh có một Chân Long lực, lại gần như hoàn hảo không chút tổn hao gì…

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, lâm vào trầm ngâm. Hiện tại hắn cũng chỉ có thể suy đoán đây ước chừng có liên quan tới việc mình thay đổi thể chất.

Ngưng tụ ngũ hành linh thể cũng khiến cho Chân Long thân thể lần thứ hai tiến hóa.

Bất quá sự thật như thế nào còn cần phải cẩn thận phân tích mới có thể biết được.

Thu hồi tử kim sắc lân phiến, loại cảm giác đau nhói mơ hồ lại tràn vào trong thân thể.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, thoáng lắc mình đã quay về Côn Luân Điện. Hoàn toàn nắm giữ Tử Vân tiên cung trong tay, hắn ở nơi này đã có thể ra vào tự nhiên, hơn nữa còn có thể tùy ý xuyên qua không gian.

Đợi khi thân ảnh Nhạc Vũ thoáng hiện bên trong Côn Luân Điện, chỉ thấy hai cỗ hóa thân vẫn đang ngồi xếp bằng như cũ.

Hắn biết được hai hóa thân còn đang chuyển hóa ngưng tụ ngũ hành linh thể, sau đó sinh ra nguyên lực khổng lồ tiếp tục đánh sâu vào tầng mười một của Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Nhạc Vũ liền trực tiếp phẩy tay áo, dùng lực cuốn lấy thu vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, lại đem Tụ Nguyên Châu đưa vào bên trong trận đồ.

Lần này hắn tới Tử Vân tiên cung chủ yếu là vì độ kiếp. Công pháp phía sau có thể tu hành bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, công hiệu cũng tương tự như nhau.

Nhìn thấy chuyện nơi này đã chấm dứt, Chiến Tuyết mỉm cười thi lễ với hắn, rồi sau đó cả người phá không rời đi, rời khỏi thế giới này.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn về phía nam, sau một khắc thần hồn của hắn liền cảm giác được sau khi Chiến Tuyết quay trở về thần quốc của mình, ngay lập tức sa vào trạng thái ngủ say. Nàng đang hết tốc lực thúc giục Đại Diễn linh trận tựa hồ đang thôi diễn gì đó.

- Thần cách cấp bảy sao?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, mười năm nay Chiến Tuyết ngưng tụ tín ngưỡng đã đầy đủ, nhưng vẫn chậm chạp không thể đột phá cấp bảy.

Cũng không phải hoàn toàn bởi vì thần lực cấp bảy sẽ khiến cho thế giới này có bài xích dù cực nhỏ, càng nhiều chính là thần tinh cấp bảy thật khó có thể ngưng tụ.

Chuyện này dù ngay cả hắn cũng không cách nào trực tiếp nhúng tay giúp đỡ, trừ phi tìm được thần tinh cao cấp hơn cung cho nàng hấp thu.

Nếu không cách nào thăng lên thần cấp, cho dù tín đồ của Chiến Tuyết giờ phút này càng nhiều hơn nữa cũng là vô dụng. Ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của nàng, chiếm dụng thần lực của nàng. Chi có thể đem gần ngàn ức tín ngưỡng

trong Hoàng Hôn Giới toàn bộ bỏ mặc không dùng tới.

Trong lòng hiện lên tia ưu sầu nhàn nhạt, Nhạc Vũ tiện tay chiêu ra, Tinh Nguyệt cũng rất biết điều liền bay tới trước người của hắn.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa đứng lên lưng nó, cũng không cần hắn dùng ý niệm thúc giục, Tinh Nguyệt đã mở ra lôi sí hóa thành một đạo tinh quang bay lên trời, xuyên qua Tử Vân tiên phủ hướng phương nam cấp tốc bay đi.

Từ sau khi nhận được Huyết Hồn Càn Thiên Ngọc, tốc độ của Tinh Nguyệt càng tăng nhanh thêm mấy thành, cơ hồ đã đạt tới đỉnh cấp của thế giới này.

Sơ Tam cùng Đằng Huyền đều hóa hình bản thể theo sát phía sau chui ra khỏi Tử Vân tiên phủ, chỉ vài lần hô hấp đã bị bỏ rơi hơn mấy ngàn dặm.

Đi tới nơi này, Nhạc Vũ đã có thể rõ ràng cảm giác được trong mấy vạn dặm chung quanh còn có những khí tức vẫn luôn bồi hồi không chịu rời đi.

Thậm chí hắn còn có thể mơ hồ biết được từ sau khi mình thoát ra khỏi tiên phủ, cảm xúc ba động của những người kia lập tức biến thành hoảng sợ, không biết làm sao, còn có giận dữ, cũng không hề rời đi mà hỗn loạn chung một chỗ, còn có vài người mang theo ý vui mừng.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười khan, trong lòng lại cảm thấy trầm xuống. Rốt cục căn cơ của Quảng Lăng Tông còn chưa đầy đủ, chẳng qua mình chỉ biến mất mười năm, đã làm thiên hạ chư tông dao động muốn xuất thủ. Nếu thời gian dài hơn một chút, chẳng phải bọn hắn đã giết thẳng lên Quảng Lăng sơn?

Quảng Lăng sơn cách nơi này bất quá xa hơn trăm vạn dặm, với độn quang của Tinh Nguyệt chỉ qua một khắc đồng hồ đã tới. Lần này trở về núi, những tuần sơn đệ tử cơ hồ chưa từng phát hiện, đã bị hắn trực tiếp đi vào bên trong Quảng Lăng sơn, bay vào bên trong Quan Vân Điện.

Chẳng qua nơi này không nhìn thấy một người nào, trong núi cũng không cảm giác được khí tức của Nông Dịch Sơn cùng mấy người Nhiễm Lực. Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn, chỉ có Thôn Tinh đang tiềm phục bên dưới lòng đất ngoài núi không xa. Hơi tiếp xúc với thần niệm của hắn trong chốc lát liền nhanh chóng lui về, sau đó cũng lâm vào trong ngủ say.

- Đã có thể hấp thu được viên hạt giống của ta rồi sao, thật nhanh!

Nhạc Vũ không khỏi lẩm bẩm tự nói, nhưng trong lòng cũng cảm thấy vui mừng. Thôn Tinh phải áp chế bản năng cắn nuốt, chiến lực nhiều nhất chỉ cùng một cấp bậc với mười đại tu sĩ kia, hoặc có thể cao hơn một chút, nhưng không có quá nhiều chênh lệch.

Chỉ khi nào hắn luyện hóa được viên hạt giống kia, có thể đủ khả năng sánh vai với Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười của hắn lúc trước.

Sau một khắc, ánh mắt của hắn chạm tới đỉnh Tiểu Quan Phong, thân hình Nhạc Vũ nhất thời chấn động, chỉ cảm thấy trong lòng như đang rỉ máu.

Hắn cũng không dừng lâu ở chỗ này, chỉ liếc nhìn thân ảnh bên đỉnh núi, liền sai khiến Tinh Nguyệt lại bay lên không.

Hắn tiếp tục bay về phía nam chừng mấy trăm vạn dặm, khi đi tới nơi này trong lòng của hắn chợt có cảm ứng, dưới chân nhẹ nhàng giẫm xuống để Tinh Nguyệt dừng lại, ngay sau đó cau mày nhìn về hướng nam xa xa.

Dùng Vọn Khí Thuật chỉ thấy được vài đạo sát phạt khí nồng đậm phóng lên cao. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Sơ Tam cùng Đằng Huyền bị hắn bỏ rơi phía sau cũng đã đuổi theo, đặc biệt dừng lại bên cạnh hắn. Sơ Tam đầu tiên nghi hoặc nhìn nhìn Nhạc Vũ, tiếp theo lại lần nữa biến ảo hình người, hỏi:

- Lão gia, ngài không có ý định đi Hoài Châu sao?

Hoài Châu nằm phía nam Thanh Châu, chính là phạm vi thế lực Huyễn Tâm Tông, cũng là nơi ở của Vấn Hà Tông.

Nhạc Vũ thu hồi Huyền Thiên Tịnh Thủy trong mắt, khẽ suy ngẫm, tiếp theo liền cười lắc đầu:

- Người này cũng thật giỏi tính toán! Cũng không biết có phải xuất từ tay Lan Vô Ưu hay không, ta không đi Hoài Châu. Hai người các ngươi đi Ký Châu một chuyến, nghe mệnh lệnh chưởng giáo tổ sư.

Nói xong câu này hắn cũng không đợi Sơ Tam cùng Đằng Huyền trả lời, liền thúc giục Tinh Nguyệt đi về phía nam. Còn thúc giục pháp lực sử dụng Súc Địa Pháp khiến tốc độ độn quang của Tinh Nguyệt càng tăng lên gấp bội.

Lần này một đường viễn độn, trên đường không hề dừng lại. Cho dù đi qua tứ châu, lướt qua phụ cận Thính Vân Thiên Cung cũng chỉ tùy ý quét mắt nhìn về hướng kia một thoáng.

Con ngươi của hắn giờ phút này đã hóa thành kim sắc thụ đồng. Dùng Chân Long Nhãn trực tiếp xuyên thủng không gian mấy vạn dặm, trông thấy Thính Vân Thiên Cung lơ lửng trên bầu trời.

Bình thường Thính Vân Thiên Cung cực kỳ yên tĩnh, mà giờ khắc này không biết vì sao lại làm cho người ta cảm giác càng thêm u lãnh, còn có vài tia khí tức bất tường.

- Quả thế! Nếu chuyện không thành thì ngọc đá cùng vỡ sao? Làm gì được dễ dàng như vậy?

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, cũng không do dự liền thả ra hai cỗ hóa thân của mình bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Tiếp theo hắn lấy ra hai mảnh Hồng Ngọc Phù Tang Diệp, dùng máu huyết bản tahan vẽ ra mấy chục trương phù, toàn bộ đánh vào bên trong hai cỗ hóa thân của mình, ngay sau đó cũng không hề ngừng lại, đem hóa thân của mình lưu lại tại chỗ, tiếp tục bay nhanh về hướng nam.

Cho tới mấy canh giờ sau đã đi tới trên Nam Hải, Tinh Nguyệt dừng lại thân hình, cặp lôi sí đã lờ mờ ảm đạm, vẻ mặt lộ ra vài phần suy yếu, hiển nhiên đã cực kỳ mỏi mệt.

Trong lòng Nhạc Vũ thương tiếc, đút cho nó vài viên tiên đan khôi phục tinh khí thần, sau đó thu vào bên trong linh thú đại.

Hắn cũng đành như thế, tuy nói pháp lực tu vi hôm nay đã tăng nhiều, nhưng tiêu hao khi xuyên qua không gian tỷ lệ chưa từng giảm bớt.

Hắn đã cảm giác được sự bài xích của thế giới này đối với hắn cũng đã gia tăng. Muốn đánh xuyên bích lũy không gian càng lúc càng khó, pháp lực ngược lại đã

gia tăng thêm mấy lần.

Đây cũng là lý do vì sao ban đầu một trận đánh tại Thanh Châu, sau khi hắn bắt được Tinh Nguyệt liền hạ thủ lưu tình. Nguyên nhân chính là vì điểm này, mới nghĩ tới thu nó làm tọa kỵ cho mình.

Thế gian này nếu bàn về lực lượng tự nhiên là nói về Vu Thần. Nhưng nếu nói về tốc độ thật không người nào có thể so sánh được với thần thú huyết hệ am hiểu phi hành.

Tinh Nguyệt tổng hợp huyết mạch hai thần thú, năng lực về phương diện này hơn xa Côn Bằng cùng Tam Túc Kim Ô, gần như không phân cao thấp.

Nhìn thấy tiểu tử tiềm lực vô cùng kia, Nhạc Vũ tự nhiên là bị động tâm.

Một mình lơ lửng trên bầu trời Nam Hải, Nhạc Vũ nhìn quanh khắp nơi một lần, cho dù đem Huyền Thiên Tịnh Thủy dẫn vào trong mắt nhìn xem lần nữa, cũng hoàn toàn không có thu hoạch.

Hắn chỉ có thể toàn lực thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn chuyện mình đang gấp rút muốn biết được.

Thiên cơ thế giới này càng thêm hỗn độn mơ hồ, ngàn đầu vạn tự lại loạn thành một đoàn, thật khó thể làm rõ. Còn có một cỗ lực lượng khổng lồ tựa hồ đang áp chế thôi diễn cùng cảm ứng của hắn.

Nhưng trong vòng mười năm nay, hắn khổ tâm nghiên cứu trận đạo rốt cục là không uổng phí thời gian tinh lực tiêu hao. Chỉ một lát sau Nhạc Vũ đã có kết quả. Mấy lần lắc mình, chuyển chuyển càn khôn hắn đã đi về phía đông hơn hai mươi vạn dặm.

Nơi này có thể nhìn xuyên thấu bên trong mặt biển không sót chút gì, còn chưa thấy được dấu hiệu nào khác, trong lòng Nhạc Vũ âm thầm thả lỏng một hơi, trực tiếp dùng lực hướng nơi xa áp bách tới.

Phiến không gian kia nhất thời bị ngưng tụ, ngay sau đó Chướng Nhãn Pháp bị Nhạc Vũ mạnh mẽ đập vỡ.

Chỉ thấy trước mắt chợt xuất hiện một hải đảo cô linh linh, bên trong vài chục

dặm quanh thân hiện đầy trận kỳ dày đặc.

Mấy linh trận kết hợp thành một thể cũng được xem như tinh diệu. Mà nơi trung ương đang có một bóng người ngồi, chính là Đông Hoa Tán Nhân. Chẳng qua hai mắt hắn nhắm nghiền, trên mặt lại tái nhợt như tờ giấy.

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, sải bước đi tới. Bước vào trong trận tựa như bước vào hậu hoa viên. Đông Hoa Tán Nhân cũng mở hai mắt, nhìn thấy Nhạc Vũ đi đến, đầu tiên thở ra một hơi nhẹ nhàng, trong mắt hiện vẻ vui mừng, ngay sau đó lại chợt thở dài:

- Thật ra ngươi vốn không nên tới…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 766: Đông Hoa độ kiếp

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng nhướng mày, đi tới trước mặt Đông Hoa tán nhân, sau đó lắc đầu nói:

- Vô luận như thế nào, phần này nhân quả vốn cần phải trả lại! Nhưng nói tới ngươi, đang tốt đẹp vì sao lại bị buộc tới mức độ này…

Cẩn thận thăm dò xem xét, Nhạc Vũ liền có thể cảm giác được trên người Đông Hoa tán nhân có một cỗ pháp lực chấn động không ngừng.

Đông Hoa tán nhân hiển nhiên đang nỗ lực áp chế, nhưng lại cực kỳ cố hết sức, mà trên bầu trời còn đang ẩn hiện kiếp vân.

Nghe Nhạc Vũ nói như vậy, vẻ mặt Đông Hoa tán nhân nhất thời ngây ra, chần chờ chốc lát mới cười khổ một tiếng nói:

- Lần này bị ám toán, không cẩn thận hấp thu mười mấy giọt Huyền Nguyên Linh Tinh Tủy. Nếu ngươi không tới đây, hôm nay ta đã không còn đường lui, chỉ còn cách binh giải mà thôi!

Nói tới hai chữ binh giải, ánh mắt Đông Hoa tán nhân sắc bén như đao nhìn lướt qua bốn phía.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo chợt hiểu. Huyền Nguyên Linh Tinh Tủy là cực phẩm linh trân cung cấp nguyên lực tinh thuần cho tu sĩ. Trước đây Nhạc Vũ ở Hoàng Hôn Giới cũng tìm được vài giọt, có thể nhanh như vậy đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười đạt tới viên mãn, cũng có công lao của vài giọt Huyền Nguyên Linh Tinh Tủy.

Nhưng đối với hắn mà nói loại linh trân này đúng là linh vật vô giá dùng tăng cao pháp lực. Nhưng đối với Đông Hoa tán nhân vẫn luôn cố gắng áp chế tu vi tránh né thiên kiếp mà nói chính là dược vật độc chết người.

Hắn cũng không hỏi Đông Hoa tán nhân nguyên nhân, chỉ dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn một chút liền hiểu được nguyên nhân từ đầu đến cuối. Thậm chí chuyện Đông Hoa tán nhân bị ám toán, lầm hấp thu Huyền Nguyên Linh Tinh Tủy đều cũng suy tính ra được mấy phần.

Trong lòng không ngừng cười lạnh, những người này thật đúng là bỏ được. Linh trân có thể tăng cao pháp lực cho tu sĩ Đại Thừa như Huyền Nguyên Linh Tinh Tủy cũng tùy tùy tiện tiện liền lấy ra được mười mấy giọt, chỉ vì muốn áp bức một người phi thăng.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại thoáng do dự, thật ra muốn giải quyết cục diện lần này cũng thật sự dễ dàng. Chỉ cần dùng Tụ Nguyên Châu trong tay hắn, giúp Đông Hoa tán nhân đem nguyên khí dư thừa hấp thu là được. Mà thật nhiều dị chủng nguyên lực bên trong cũng không thể hút ngược trở lại, trừ phi là dùng một loại linh dịch đem nó tinh lọc hồi phục lại như ban đầu.

Chỉ một lát sau khóe môi Nhạc Vũ hiện lên vài phần lãnh ý, cũng không phải hắn tiếc một viên Tụ Nguyên Châu, chẳng qua thật sự cũng không cần thiết.

Những kẻ kia cứ ẩn núp âm thầm bày mưu, mặc dù tránh khỏi lần này, nhưng không tránh qua được lần hai lần ba. Một đám yêu ma quỷ quái, hắn còn đang lo bọn họ ẩn núp không chịu đi ra ngoài.

Lại nói bên trong thế giới này, với pháp lực hôm nay của hắn lại có gì phải sợ?

Trong nội tâm mơ hồ có quyết định, ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng tiếp tục nhìn về phương nam. Tiếp theo lại cười nói:

- Thật ra như thế cũng tốt! Lời ước hẹn hai trăm năm trước, hôm nay ngươi ở lại nơi này đoán chừng cũng không thêm được bao lâu. Như vậy trước tiên giúp ngươi phi thăng, xem như giải quyết xong một chuyện nhân quả. Nếu ngày sau hữu duyên, ta và ngươi có thể gặp lại nhau tại Hồng Hoang bản giới!

Trên mặt Đông Hoa tán nhân cũng không hiện lên vẻ vui mừng, ngược lại cau mày nói:

- Ngươi có biết Hạo Dương, Thính Vân, Tử Nghiễn, Huyễn Tâm bốn tông hai năm qua đã có không ít người hư không biến mất? Hơn nữa dược viên của bốn tông cũng hơn phân nửa bị lấy đi? Mặc dù là vậy ngươi cũng muốn giúp ta độ

kiếp?

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời thoáng như gương sáng. Lúc trước chẳng qua hắn có điều suy đoán một chút mà thôi. Mà giờ khắc này nghe được Đông Hoa tán nhân nói như vậy, cũng đã đem chuyện kia đoán được bảy tám phần. Đến tột cùng căn cơ của Quảng Lăng Tông còn thấp, những dị trạng này cũng đã bị giấu diếm qua mặt được.

Hít sâu một hơi, khóe môi Nhạc Vũ hiện lên một nụ cười:

- Như thế nói tới, bốn tông kia đã chuẩn bị thoát khỏi thế giới này rồi?

Cũng chỉ có như thế cử chỉ khiêu khích của bốn đại tông môn mới có được sự giải thích hợp lý.

Vấn Hà Tông phản bội, thì ra không chỉ là cách dò xét hắn còn lưu lại ở thế giới này hay không.

Trên thực tế cho dù hắn không có mặt tại đây cũng không sao cả.

Trên thực tế hắn còn ở lại nơi này hay không cũng không sao cả. Nếu không ở lại thì tốt nhất, còn nếu như hắn còn ở lại trên thế giới này, có Đông Hoa tán nhân làm con cờ để kiềm chế hắn, cũng đủ khiến cho hắn ném chuột sợ vỡ đồ, liên quan tới nhân quả, cũng sẽ ảnh hưởng đạo tâm của hắn, Nhạc Vũ sẽ không thể không thận trọng.

Mà Thính Vân, Huyễn Tâm bốn đại tông môn, vô luận chuyện hôm nay thành công hay không chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.

Thành thì Quảng Lăng Tông bị diệt, bại thì có thể làm tổn thương nặng căn cơ Quảng Lăng Tông. Tóm lại không có quan hệ gì với thiên hạ chư tông.

Dù Nhạc Vũ mạnh mẽ bá đạo như thế nào cũng không thể vô duyên vô cớ giết tuyệt thiên hạ tu sĩ.

Nếu không phải bản thân hắn chính là người bị mưu tính, Nhạc Vũ cơ hồ không nhịn được muốn vỗ tay than thở. Người bày cục lần này, còn cao minh hơn Huyền Tĩnh tán nhân của Thính Vân Tông mấy phần.

Nghĩ tới mặc dù gặp phải kết cục kém cỏi nhất cũng có thể làm cho Quảng Lăng Tông tổn thương thảm trọng. Mặc dù hắn có nghĩ biện pháp như thế nào, trong vòng mấy trăm năm cũng đừng mơ tưởng tạo vững căn cơ cho tông môn.

Mà bốn đại tông môn nhúng tay vào việc này lại rút khỏi thế giới hiện tại, có thể giữ được truyền thừa đạo thống không dứt, vĩnh viễn bất diệt.

Nhạc Vũ không khỏi thở dài, mười năm trước sở dĩ hắn kịp thời thu tay lại, thứ nhất lấy lực lượng một người đúng là không thể tấn công bốn đại tông môn. Thứ hai chỉ sợ mình xuống tay qua ngoan độc sẽ bức bọn hắn liều mạng lưỡng bại câu thương với Quảng Lăng Tông.

Dù sao kết quả vẫn lạc cùng tông môn bị diệt, thà rằng liều mạng hoặc còn có một tuyến sinh cơ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, lại nghĩ tới Lan Vô Ưu, nếu chỉ bằng vào bốn tông này tuyệt đối hắn sẽ không có quyết định như vậy. Trừ phi quả thật có được hậu chiêu mà liều mạng.

Thậm chí thiên hạ chư tông cũng âm thầm tham dự bên trong. Thính Vân Hạo Dương thì cũng thôi, cùng Quảng Lăng Tông chính là tử thù, không chết không ngừng. Tử Nghiễn Huyễn Tâm lại không phải không cách hóa giải. Nếu như có đầy đủ lợi ích, làm sao không thể khiến cho hai tông này chịu rút lui?

Đông Hoa tán nhân nhìn vẻ mặt hắn, liền hiểu được trong nội tâm Nhạc Vũ hơn phân nửa đã sớm thông thấu hiểu rõ đối với chuyện này. Trong mắt hắn không khỏi hiện lên vài phần bội phục, tiếp theo lại nhàn nhạt cười nói:

- Ta vốn không có chuyện gì khẩn yếu, cùng lắm thì binh giải Tán Tiên mà thôi. Một chút người giấu đầu lòi đuôi, còn chưa làm gì được ta. Chuyện hóa hình ngày sau, ngươi giúp ta một tay là được.

Nhạc Vũ bật cười một tiếng, trong lòng càng thêm vài phần kính nể đối với Đông Hoa tán nhân. Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ còn ước gì hắn có thể tương trợ. Người này lại có thể thành thật nói rõ, lại nhiều lần nhắc nhở, đúng thật là một vị quân tử chân thành.

Bất quá giờ phút này vẻ mặt hắn tràn đầy ý vị thâm trường:

- Tán nhân đã quá lo lắng, cứ yên tâm độ kiếp là được! Ta thừa nhận trí mưu người kia đúng là cao minh, nhưng chuyện trên thế gian hắn cũng không thể nào hoàn toàn tính toán được trong tay. Nếu nói người định không bằng trời định chính là như thế. Theo ta mà nói, mưu tính thế này chẳng khác gì ảo ảnh trong mơ, vừa đâm liền phá, cần gì phải quá mức để ý?

Đông Hoa tán nhân đầu tiên chợt ngây ra, tiếp theo bỗng dưng cười ha ha:

- Ta sớm nên nghĩ tới mới phải! Ngươi đã nhìn thấu mưu kế nham hiểm của những người đó, há lại dễ dàng chịu rút lui? Người kia cũng thật sự buồn cười, Nhạc Vũ ngươi có phải là loại người mặc cho kẻ khác tùy ý tính toán?

Nhạc Vũ chỉ cười không nói, chắp tay đứng ngạo nghễ, trong mắt lộ ra vài phần chế nhạo. Đông Hoa tán nhân cũng không nói thêm lời nào, phất tay thu hồi mấy linh trận quanh người, tiếp theo nói:

- Nếu là như thế, ta đi trước một bước, đến trên tiên giới, chờ ngươi tới gặp!

Hắn vừa dứt lời, một cỗ linh lực ba động vô cùng khổng lồ quanh thân liền tản ra.

Mấy ngàn mặt trận kỳ áp chế pháp lực của Đông Hoa tán nhân toàn bộ bị triệt hồi, một cỗ tử sắc mênh mông cuồn cuộn chợt phóng lên cao.

Chỉ trong một thoáng, kiếp vân nhàn nhạt trong nháy mắt nồng hậu hơn mấy chục gấp trăm lần, tựa như tình hình lúc Nhạc Vũ thành tựu ngũ hành linh thể.

- Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi tầng hai mươi chín?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, cực hạn của phiến thiên địa này chẳng qua chỉ là như thế mà thôi. Nhưng Đông Hoa tán nhân có thể lấy thân tán tu dẫn động Tứ Cửu Trọng Lôi thế này, hơn nữa còn là Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi cao cấp nhất, phần bản lĩnh thiên phú thật làm người ta kinh ngạc.

Tiếp theo lại nhìn xuống Đông Hoa tán nhân bên dưới, chỉ thấy vô số hỏa liên hắc sắc đang lan tràn tới.

Khí tức nồng nặc như mực, chất chứa vô số oán sát cùng dơ bẩn, phảng phất như ẩn hàm vô số tiếng rít của oán linh, nhìn vào hắc viêm nồng đậm hắn còn mạnh

hơn gấp hai so với những lần độ kiếp.

Đông Hoa tán nhân tựa hồ như không hề có chút phát giác, bình tĩnh ngồi yên chỗ cũ.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ còn đang oán thầm, cuộc đời này của Đông Hoa tán nhân cũng không biết đã từng dính vào bao nhiêu nghiệp lực nhân quả cùng sát nghiệt, chợt lòng hắn có cảm ứng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Thần hồn của hắn đã cảm ứng được có mấy chục tu sĩ đang chạy tới, đều là những cửu kiếp Tán Tiên.

Nhạc Vũ chấn rung tay áo, đem Nghịch Thiên Đao cầm trong tay trái. Trong lòng hắn thoáng kinh ngạc, lúc trước khi hắn thành tựu Đại Thừa cảnh giới nhưng lại chưa từng cảm ứng được trong Đông Thắng đại lục còn có nhiều cửu kiếp Tán Tiên như vậy, thật không biết từ chỗ nào đi ra.

Kiếp vân hội tụ trên bầu trời, lần này lại nhanh chóng dị thường. Chỉ trong chốc lát đã có đạo Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi thứ nhất đánh thẳng xuống chỗ Đông Hoa tán nhân, nhất thời quanh người hắn liền lóe lên từng đạo hồ quang màu vàng, hắc sắc nghiệp hỏa cũng càng thêm tràn đầy.

Nhạc Vũ cũng không lòng dạ nào chú ý, chỉ đem ánh mắt lạnh lẽo tiếp tục nhìn về hướng mặt biển nơi xa. Lôi vân trên bầu trời hội tụ, vô số hoàng sắc lôi điện đang xuyên toa không dứt.

Giờ phút này tất nhiên không người nào dám phi hành bên trên không trung, đó là tự tìm đường chết. Mà mười mấy cỗ khí tức cường đại của cửu kiếp Tán Tiên đều đang lướt thấp trên mặt biển nhanh chóng bay tới, phía sau lại có gần trăm thất bát kiếp Tán Tiên bay theo.

Trong mắt Nhạc Vũ biến ảo thành kim sắc thụ đồng, từ rất xa nhìn ra ngoài mấy vạn dặm.

Ngay khi có mấy bóng người vẻ mặt mơ hồ xuất hiện trong tầm nhìn, Chân Long Nhãn của hắn nhất thời bộc phát ra một đoàn tinh mang tử kim sắc, Nghịch Thiên Đao trong tay bỗng dưng chấn động, tứ chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao ầm ầm tuôn ra, đao âm chấn động, xuyên qua không gian nháy mắt đã ra xa ngoài mấy vạn dặm. Dẫn dắt mặt biển nơi này nhấc lên sóng lớn

đầy trời, vô số tôm cá từ đáy nước nổi lên, vô số kình khí bạo liệt vang lên ầm ầm không dứt.

Lúc này Nhạc Vũ chợt thất thần, trong lòng chợt nhớ tới Nhạc Băng Thiến mấy người cùng Sơ Tam và Đằng Huyền, hiện tại họ ra sao?

Thần thông Tử Khuyết Thiên Chương, với thực lực của bọn họ hôm nay, chắc có thể khiến cho đám người kia một sự kinh hãi bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 767: Nam Hải mưu tính

Ngay khi Nhạc Vũ đang nghĩ về mấy người Nhiễm Lực, trên một hải đảo nào đó ngoài Nam Hải.

Bên trong một tòa trúc lâu ẩn sâu bên trong rừng trúc xanh tươi, Lan Vô Ưu khoanh chân ngồi, trước người đặt một viên bàn thật lớn.

Bên trong là sa bàn cả Đông Thắng đại lục, tuy diện tích cực nhỏ, chỉ có phương viên chưa tới năm trượng, từ bên ngoài nhìn lại cũng cảm thấy thật lớn. Từng cọng cỏ thảo mộc đều cực kỳ chân thật, có thể thấy thật rõ ràng. Núi non sông ngòi bình nguyên lục địa cho dù là một dòng suối nhỏ không đáng kể, cũng có thể tìm được bên trong.

Bên trên cắm đầy đủ loại cờ xí, phân cư thành thiên hạ chư sơn linh đảo. Bên trong còn có mười mấy khí mang đỏ rực, phóng lên cao, phần lớn đều tập trung tại phương bắc. Mà ở phía bắc Thanh Châu cùng U Ký hai châu, cả Bắc Hoang, kể cả Vân Châu đều có một tầng khí tức màu xanh bao phủ.

Trong tay Lan Vô Ưu không ngừng thi triển ấn quyết, khí mang bên trong viên bàn không hề giảm bớt mà còn tăng lên không ngừng.

Thanh khí ở phương bắc tựa hồ từng bước áp súc về hướng bắc.

- Quảng Lăng Tông lần này thật sự ngu xuẩn! Thật ra chỉ cần lấy lòng Huyễn Tâm Tông một chút, Vấn Hà Tông cũng không cần bọn hắn động thủ, đoán chừng vị kia của Huyễn Tâm Tông cũng sẽ không chút do dự tru diệt toàn bộ Vấn Hà Tông. Dù là Tử Nghiễn Tông cũng sẽ lắc lư dao động, lại cứ muốn tự mình động thủ, lại đem cục diện tốt đẹp này chắp tay đưa cho người ta. Dẫn tới việc hôm nay chư tông bị tình thế cấp bách mà liều mạng…

Người nói chuyện cũng là một lão nhân chừng bảy mươi tuổi đang ngồi bên cạnh, lông mi trắng chòm râu thật dài, giờ phút này vẻ mặt đang trào phúng nói chuyện, sau đó vẻ mặt hắn chợt lạnh xuống, trong mắt lộ ra vài phần sát cơ:

- Huyễn Tâm Tông cũng thật đáng chết! Lại cho rằng chúng ta nhìn không ra thủ đoạn của bọn họ? Cố ý trêu ghẹo lên chuyện của Vấn Hà Tông, thử dò xét tâm ý Quảng Lăng Tông, thật là lưỡng lự không ngừng. Nếu kế hoạch lần này thành công thì thôi, nếu Quảng Lăng Tông không bị tổn hao nhiều, thật quá tiện lợi cho Huyễn Tâm Tông! Nếu không phải vì chuyện của Vấn Hà Tông, chúng ta cần gì phải cấp bách như thế, còn chưa chuẩn bị xong đã phải khởi động gây khó dễ trước? Huyễn chân nhân kia thật nghĩ chúng ta là hạng người dễ lấn hiếp trêu chọc sao?

- Thật ra hành động của bọn họ cũng không xem là sai lầm! Tử Nghiễn Tông cùng Huyễn Tâm Tông nếu không đi xác nhận Quảng Lăng Nhạc Vũ cùng tâm ý của vị chưởng giáo nhân nhân kia, làm sao chịu dễ dàng buông tha cơ nghiệp trong thế giới này, làm ra quyết định như vậy? Nói cho cùng bọn họ cùng Quảng Lăng Tông cũng không phải tử địch, chẳng qua chỉ bị Thính Vân Hạo Dương hai tông cổ động nên dính líu vào mà thôi. Cho dù là thiệt thòi cũng không phải không thể nhường nhịn…

Nói tới đây Lan Vô Ưu lại kết xuất thủ ấn, bầu trời Nam Hải bên trong viên bàn cũng lóe lên hồng mang lóng lánh, so với mấy chục đạo hồng mang khác nồng nặc hơn vô số lần.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn về phía phương hướng kia, Lan Vô Ưu cười khổ lắc đầu:

- Hắn thật sự tới Nam Hải! Lần này có chút tính sai, chiến lực của Nhạc Vũ vẫn vượt ngoài ý liệu của ta, hơn nữa đến bây giờ còn nhìn không thấu sâu cạn. Mười năm thời gian xem ra tu vi của hắn tăng trưởng không ít, thật sự là quái thai! Nói không chừng cử chỉ lần này của Huyễn Tâm Tông, cũng cho chúng ta nhân họa đắc phúc. Nếu còn kéo dài một tia hi vọng cũng không có! Chẳng qua nếu sớm biết hắn sẽ giữ ước hẹn với Đông Hoa, an bài bên này ta nhất định không chỉ như vậy mà thôi…

- Thực lực có mạnh hơn nữa thì thế nào? Ba mươi vị cửu kiếp Tán Tiên, trăm vị đến từ Bạch Hổ đại lục cùng Vân Hàm đại lục, mời tới Tán Tiên cao nhân cộng thêm bảo vật kia, mặc dù Nhạc Vũ có chứng nhận tiên đao có được khả năng thông thiên triệt địa, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết! Mặc dù hôm nay hắn có thể chạy trốn, Đông Hoa tán nhân cũng nhất định phải vẫn lạc tại chỗ!

Lão nhân lông mày trắng hừ nhẹ một tiếng, ngược lại cười nhẹ nhìn Lan Vô Ưu nói:

- Lần này cũng nhờ Vô Ưu đạo hữu tính toán, chỉ sợ dù Quảng Lăng Tông tránh được kiếp này nhất định cũng bị tổn thương nguyên khí nặng nề. Còn nói gì đến xưng hùng Đông Thắng? Nhạc Vũ kia nếu phi thăng trong trăm năm, đoán chừng Quảng Lăng Tông cũng rơi vào kết quả như Tĩnh Hải Tông! Nếu còn trì hoãn thêm một hai trăm năm trong thế giới này, chúng ta cũng có thể tìm ra được biện pháp đối phó hắn. Nếu nói trí kế vô song chỉ sợ trong thế giới này không ai vượt qua Vô Ưu đạo hữu…

- Trí kế vô song?

Lan Vô Ưu nghiêm mặt:

- Tu chân nhân sĩ chúng ta, chuyện mưu tính chỉ cần làm tới mức không bị người tính toán là được. Cuối cùng tu vi pháp lực mới là căn bản! Thính Vân Tông Huyền Tĩnh tông chủ tài trí tuyệt cao không kém ta, nhưng hôm nay kết quả như thế nào? Cuối cùng cũng bị chém giết. Nếu không phải thực lực của ta kém người một bậc, cũng không nguyện nhúng tay vào chuyện quỷ vực lần này. Trực tiếp tìm tới cửa tru diệt là được, cần gì hao phí đầu óc như thế?

Lão giả kia nghe được cảm thấy lúng túng, cười lớn nói:

- Tu sĩ chúng ta tất nhiên lấy pháp lực thần thông làm chủ. Nhưng nếu nói trí kế vô dụng cũng là sai lầm lớn! Thí dụ như lần này, nếu không phải có đạo hữu, chúng ta chỉ có thể đưa mắt nhìn người kia tung hoành đời này, không gì làm không được. Trong thế giới này cái gì gọi là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, thật sự rầm rĩ điên cuồng, không biết sống chết! Nhưng nói trở lại, bản lãnh của người này quả thật rất cao. Nay bày bố cục này, ngươi lo lắng Nhạc Vũ chạy thoát đánh tới cửa?

Nói tới đây, vẻ mặt lão giả khác thường, nhìn Lan Vô Ưu từ trên xuống dưới, lại ẩn hàm vài phần phức tạp.

- Quý tông tổ sư, không phải đã xuất thủ giúp ta che đậy thiên cơ sao?

Nói ra lời này, vẻ mặt Lan Vô Ưu vẫn trấn định như trước nói:

- Thật ra theo ta nghĩ hắn có thể chạy trốn hay không cũng không chắc chắn. Bản thân ta tự có cách bảo vệ tính mạng, cũng là những người tham dự như các ngươi còn cần cẩn thận thì tốt hơn. Nhạc Vũ chỉ vì một nữ nhân lại chém giết tuyệt trên dưới Li Trần Tông, về sau chưa chắc cùng các ngươi giảng đạo lý!

Vẻ mặt lão nhân nhất thời khẽ biến, một lúc lâu sau mới thở sâu một hơi, trên mặt khôi phục lại vài phần nụ cười, nói:

- Thật ra cũng không cần lo lắng, Vô Ưu đạo hữu tạo ra sát cục như thế, người này thật khó thể chạy trốn. Chỉ cần làm hắn bị trọng thương, thiên hạ tu sĩ đều có thể hợp lực tấn công…

Tuy trong lời nói của hắn không chút câu nệ, nhưng móng tay đã cắm sâu vào trong da thịt, hơn ba mươi năm nay thanh danh của Nhạc Vũ lên cao, quét ngang Bắc Hoang. Bao nhiêu cuộc chiến đều làm khiếp sợ đương thời. Lấy lực lượng một người tự mình chiến đấu với chư tông, càng có thể đại thắng trở về, vượt ngoài ý liệu người khác, thật sự là quá nhiều. Suốt mười năm nay không biết đã trở thành tầng cấp gì…

Dần dần trong mắt lão nhân lộ ra vài phần oán hận.

Lan Vô Ưu phảng phất như không hề nhìn thấy, khóe môi hiện lên nụ cười, tiếp tục thôi diễn thiên hạ khí vận biến ảo.

Chỉ một lát sau ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng đọng lại. Lão nhân quái lạ cũng nhìn vào viên bàn phía trước. Chỉ thấy tầng thanh khí phía phương bắc U Châu cùng Ký Châu tuy rút nhỏ hơn rất nhiều, nhưng càng thêm nồng hậu chân thật. Dần dần khí thế sát phạt binh qua màu đỏ không còn tiếp tục dao động thêm được chút nào…

Vẻ mặt lão nhân nhất thời ngẩn ra, hồi lâu sau ánh mắt mờ mịt nói:

- Như thế nào như thế? Như thế nào như thế? Nhạc Vũ không có tại đây, tứ tông hợp lực còn có chư tông ám trợ, khí vận của Quảng Lăng Tông chẳng những không rơi xuống mà còn tăng lên?

Ánh mắt của Lan Vô Ưu cũng mang theo vài phần nghi ngờ, hắn cau mày suy tư chốc lát, bỗng lấy ra viên châu màu vàng sáng lạnh lùng nói:

- Bách Linh Tử đạo hữu, mời giúp ta một tay!

Đang khi nói chuyện, hoàng sắc viên châu đã bị Lan Vô Ưu thúc giục tới trên bầu trời U Châu trên một tòa linh sơn, sau đó vô số thận khí trong suốt màu trắng nhạt phun ra ngoài.

Bách Linh Tử ngầm hiểu, thúc giục pháp lực gia trì trên viên châu. Khiến thận khí kia khuếch trương tới phương viên hai mươi trượng.

Sau đó một ít hình ảnh loáng thoáng xuất hiện bên trong, từ từ rõ ràng.

Chỉ thấy gần hai vạn tu sĩ nơi này đang dựng lên trên không trung, mơ hồ kết thành đại trận, mà bên trong chỉ có thân ảnh một nam một nữ thật xa lạ.

Nữ tử chỉ khoảng mười mấy tuổi, mặc đạo bào màu thiên thanh của Quảng Lăng Tông, gương mặt sáng rỡ động lòng người, nhưng lại lạnh như băng sương. Trong tay nàng nâng một bạch sắc bảo tháp năm tầng, bên trong phát ra vô số hàn phong sương tuyết. Mười trượng chung quanh thân ngưng tụ thành một tầng băng màn màu lam kiên cố.

Bên ngoài băng màn vô số bảo quang lóe sáng, lại có hơn vạn đạo kiếm khí mênh mông cuồn cuộn giăng lên khắp nơi chém tới, nhưng chỉ kích lên được từng mảnh sương tuyết, không hề động tới băng màn kia được chút nào.

Nữ tử chỉ khẽ nhíu mày, thân thể thoáng lay động một trận, bảo tháp năm tầng thoáng ảm đạm, nhưng sắc mặt nàng không hề có chút biến hóa.

- Tiên bảo thật tốt!

Bách Linh Tử than thở một tiếng sợ hãi, sau đó thần sắc trong mắt không ngừng do dự:

- Nữ tử này là ai? Tu vi chỉ có Đại Thừa sơ cảnh, nhưng pháp lực thật lớn, thân thể mạnh mẽ tuyệt đối, có thể so sánh với Tán Tiên, trước đây vì sao chúng ta chưa từng nghe nói qua? Quảng Lăng Tông ngoại trừ Nhạc Vũ, từ khi nào xuất hiện nhân vật mạnh mẽ đến như vậy…

Ánh mắt Lan Vô Ưu âm trầm, thúc giục pháp lực khiến hình ảnh càng thêm rõ ràng. Ngay sau đó đem ánh mắt chuyển nhìn đại hán râu quai nón đứng ngay bên

cạnh nữ tử, là một nam tử cực kỳ to con khôi vĩ. Bên cạnh hắn còn có vài món bảo vật giống như hai búa lớn đang quay quanh người. Trong tay hắn nắm chặt một khối ngọc khuê, bên trên khắc vào đồ án chín đầu kỳ lân. Chỉ xem phù triện bên trên liền làm người ta cảm thấy vô cùng huyền ảo.

Cũng không biết vì sao vừa nhìn thấy đại hán kia, Lan Vô Ưu liền cảm thấy người này so với nữ tử kia càng thêm nguy hiểm, càng thêm khó dò.

Sau một khắc, hai người liền nhìn thấy đại hán kia đột nhiên nhìn chung quanh cười lớn.

Ngay sau đó chân hắn nặng nề giẫm một bước, cả thiên địa phát ra tiếng chấn vang ầm ầm.

Bên trên Cửu Lân Ngọc Khuê chợt tràn ra một tầng thổ hoàng sắc quang hoa. Bên trên bầu trời ước chừng hai thành tu sĩ Huyễn Tâm Tông liền bị xé rách ngay tại chỗ, vô số huyết vũ rối rít rơi xuống.

- Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ tầng mười một!

Bách Linh Tử đứng bật dậy, trong mắt kinh hãi. Hắn đối với thủ đoạn từ lực xé rách của Nhạc Vũ vô cùng quen thuộc. Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ ở trong Đông Thắng đại lục tụ tập vô thượng hung uy. Ngay khi thanh niên cường tráng kia vừa giẫm chân xuống hắn lập tức nhận ra môn thần thông này.

Còn ngọc khuê kia cũng không biết là tiên bảo dạng gì, phối hợp cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ càng tăng thêm sức mạnh, uy năng tăng vọt hơn mấy lần!

Huyễn Tâm Tông từng thừa nhận nỗi khổ bị nguyên từ xé rách, đối với nguyên từ lực đều có đề phòng, nhưng vẫn bị một kích của thanh niên kia tru diệt hơn mấy ngàn người.

Trong lúc mơ hồ, trong lòng Bách Linh Tử nảy sinh vài phần cảm giác bất an.

Mà Lan Vô Ưu ánh mắt chợt lóe, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 768: Nhạc gia hôm nay

Trên bầu trời U Châu Linh Vân sơn, Nhiễm Lực đang cười hì hì, nhìn đám tu sĩ phía xa.

Không giống với Huyền Băng Bảo Tháp của Nhạc Băng Thiến, Cửu Lân Ngọc Khuê trong tay hắn được lấy từ tay một vị Thiên Tiên của Thiên Li Tông, do Nhạc Vũ luyện chế riêng cho hắn.

Ở bên trong Hoàng Hôn Giới, dùng Nam Bắc Lưỡng Cực Vô Tinh Tịnh Thổ hợp thành một, lại cố ý phong ấn chín linh hồn hậu duệ thần thú hỗn huyết Kỳ Lân mười lăm cấp vào bên trong, sau đó mới luyện chế ra Cửu Lân Ngọc Khuê.

Giờ phút này thi triển ra, phối hợp cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông tầng mười một, ba trăm lần trọng lực hạo hạo đãng đãng tán ra khắp trăm dặm, chỉ dùng một kích liền đem mấy chục tòa kiếm trận trên bầu trời toàn bộ ầm ầm xé rách.

Huyễn Tâm Tông nơi này còn có hai tu sĩ Đại Thừa, cùng với vài vị Tán Tiên giờ phút này vẻ mặt vặn vẹo, tràn đầy vẻ không dám tin.

Nhiễm Lực càng cảm thấy sảng khoái sung sướng, một cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ nói không nên lời tràn đầy trong lồng ngực hắn.

Vì cuộc chiến hôm nay hắn đã nhẫn nhịn suốt mấy tháng, giờ phút này rốt cục không cần nhẫn nhịn nữa! Hai mươi năm khổ tu, cuối cùng đến hôm nay hắn đã có thể giúp đỡ thiếu gia của hắn một tay!

- Hắc! Không phải nói muốn đem toàn bộ tu sĩ của tông ta trên Linh Vân sơn này toàn bộ giết tuyệt sao? Vậy thì tới đây thử xem một chút a!

Nhiễm Lực cười lớn đầy vẻ dữ tợn, Cửu Lân Ngọc Khuê trong tay hắn bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn hoàng quang, chính hư ảnh Kỳ Lân hình dáng khác nhau nhất thời gầm thét bay ra, vờn quanh Ngọc Khuê trong tay hắn.

Lực lượng xé rách của Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ nhất thời tăng thêm hai thành! Sáu mươi lần trọng lực chồng lên, tu sĩ Huyễn Tâm Tông trên không trung lập tức có hơn mấy ngàn người toàn thân bị mạnh mẽ xé rách nát bấy!

Theo mấy tiếng gầm lên, mấy đạo kiếm quang vô cùng mạnh mẽ từ phương xa chém tới, còn có vài kiện tiên bảo cũng mang theo khí thế áp thiên bức người từ trên không đánh xuống, đồng thời ập tới1

Mấy ngàn tu sĩ Huyễn Tâm Tông đồng loạt niệm chú, ảo ảnh mơ mơ hồ hồ bắt đầu xuất hiện ngay trước mắt hai người.

Nhạc Băng Thiến hừ lạnh một tiếng, tiện tay lấy ra một tiên khí có hình dáng vòng tròn bạch kim sắc, khi pháp lực của nàng rót vào bên trong, nhất thời vô số kim hoàng sắc trụ đồng cùng băng mạc bên ngoài liên tiếp thành một thể, tạo thành một tầng kim sắc quang bích, chẳng những huyễn tượng ngay trước mắt hai người biến mất, vài đạo tiên khí tiên bảo oanh kích lên quang bích chỉ làm quang bích đung đưa chấn động.

- Thủy Linh Thể! Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo!

Nơi xa có một vị tu sĩ Huyễn Tâm Tông không khỏi hoảng sợ kinh hô, mà Nhiễm Lực đứng bên cạnh Nhạc Băng Thiến lại cười vang.

- Các ngươi không phải luôn lo lắng không muốn Quảng Lăng Tông chúng ta phát triển hay sao? Không phải lo sợ sư huynh của ta ở trong thế giới này không còn người áp chế? Hôm nay phải cho các ngươi biết được, số mệnh Quảng Lăng ta thâm hậu, cũng như lời sư huynh ta đã nói, bên trong thế giới này, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Đang khi nói chuyện, trong tay hắn bay ra một viên kính, vật này lấy từ tay Hạo Dương Tông Thiết Kiên đạo nhân, một đạo Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang kim hồng sắc bắn ra ngoài xa vạn trượng, đem một vị tu sĩ lục kiếp Tán Tiên trong nháy mắt nát thành tro bụi!

Dư âm của Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang bất diệt, nhiệt độ hòa tan thế gian vạn vật, mấy trăm tu sĩ Huyễn Tâm Tông trong khoảnh khắc thân thể đã hoàn toàn biến mất.

Nhạc Băng Thiến cũng đồng thời xuất thủ, cũng là một mặt viên kính hiện lên một đạo Huyền Minh Thần Quang thanh hắc sắc đánh ra cách xa vạn trượng phương viên, vô luận là người hay vạn vật toàn bộ đều đông cứng rơi xuống đất.

Mất đi hai gã tu sĩ Tán Tiên bảo hộ, tu sĩ Huyễn Tâm Tông trên không trung không còn kháng cự được trọng lực xé rách tăng hơn ba trăm sáu mươi lần, khắp nơi trên bầu trời đều là những mảnh nhỏ huyết nhục lả tả rơi xuống Linh Vân sơn, không gian biến thành màu đỏ nhạt.

Hai vạn tu sĩ giờ phút này chỉ còn lại mấy ngàn đang huyền phù trên không trung chống đỡ Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông của Nhiễm Lực, cuối cùng không chịu đựng nổi đều tứ tán chạy về hướng nam.

Nhiễm Lực cười lạnh một tiếng, Cửu Lân Ngọc Khuê trong tay bạo xuất một đoàn quang mang mạnh mẽ, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đột nhiên biến đổi, trọng lực xé rách đổi thành hút nhiếp, mấy ngàn tu sĩ Huyễn Tâm Tông đều bị hút nhiếp đứng yên tại chỗ, không còn cách nào bỏ chạy.

Ngược lại viên kính kia nổ bắn ra hỏa viêm đầy trời, bao phủ cả vạn dặm, đem toàn bộ không gian như muốn hỏa táng, chỉ trong nháy mắt Thái Hạo Chân Diễm từ thịnh chuyển suy, Huyền Băng Bảo Tháp cùng viên kính thanh hắc sắc trong tay Nhạc Băng Thiến cuốn ra một đoàn băng phách hàn lực tàn sát khắp nơi, không gian vừa nóng rực lại chuyển thành cực hạn lạnh giá, lúc này lại có thêm gần ngàn tu sĩ bị thần thông đông cứng, hai ngàn tu sĩ còn lại đều bị trọng thương rơi xuống đất.

Phía sau Nhiễm Lực tạo thành một cự chưởng khổng lồ xuyên qua không gian đem một người đã viễn độn vào thời không loạn lưu mạnh mẽ chộp lấy, chỉ trong nháy mắt liền đem tầng thanh quang trên người hắn xé mở, hai cây cự phủ bên cạnh Nhiễm Lực đã bắn tới, xoắn mạnh liền đem pháp bảo bao quanh thân người kia đánh nát, tiếp theo đánh ra một đạo tuyết phách kiếm quang phá khai cương khí bao bọc quanh thân người nọ, nhưng thật không ngờ quanh thân người kia vẫn còn một tầng thanh quang mỏng manh ngăn cản, một mình chống đỡ ba thanh tiên binh cực kỳ ương ngạnh, chẳng qua chỉ sau một khắc hai đạo quang mang xuyên tới, Tiên Thiên Huyền Minh Thần Quang cùng Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang, hai loại băng hỏa đại thần thông trực tiếp đem người kia đánh thành băng bụi.

Đợi sau khi tru sát xong người này đã có hơn trăm tu sĩ Kim Đan viễn độn ra

ngoài mấy vạn dặm.

Nhạc Băng Thiến nhất thời cau mày, Nhiễm Lực nhìn thấy cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi thật muốn giết hết bọn hắn tại đây sao? Lần này hai người chúng ta có thể tru diệt được cửu kiếp Tán Tiên kia đã xem như thắng lợi. Những tu sĩ Huyễn Tâm Tông kia dù giết nhiều hơn cũng là vô dụng, chỉ tăng thêm nghiệp lực sát nghiệt của chúng ta mà thôi!

- Ta hiểu được!

Nhạc Băng Thiến khẽ lắc đầu, vẫn nhìn ra phương xa nói:

- Chẳng qua vừa rồi ta có chút ít kỳ quái mà thôi, thật giống như có người đang nhìn trộm chúng ta!

- Nhìn trộm?

Nhiễm Lực nhếch môi, tuy hồn lực cả hai xê xích không xa, nhưng nếu bàn về mức độ linh giác nhạy cảm hắn thua xa Nhạc Băng Thiến.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn chung quanh, không bao lâu lại không chút để ý nói:

- Đơn giản chỉ là một ít người muốn quan sát tình hình, ngươi quản bọn hắn làm chi? Cho dù kẻ đó là Lan Vô Ưu cũng không liên quan gì tới chúng ta, chúng ta điều tức một chút rồi chạy tới Đông Văn sơn, nơi đó chỉ sợ còn có một tràng đại chiến.

Lúc này Nhạc Băng Thiến mới giãn đôi mày, cười nói:

- Sư huynh nói cũng đúng! Nhưng hôm nay ta cũng có chút bận tâm bên chỗ mẫu thân, lần này mẫu thân tự mình ra mặt, không biết tình hình bên Thính Vân Tông hiện tại thế nào, còn có Lâm Trác sư huynh…

- Thính Vân Tông?

Nhiễm Lực xì nhẹ một tiếng, tiếp theo lại nói:

- Thính Vân Tông năm lần bảy lượt bị thiếu gia làm bị thương nặng, với thực lực

hôm nay của bọn hắn đã sớm không còn được như dĩ vãng, nhưng thiếu gia đã nói dù chỉ là một con kiến chúng ta cũng không nên khinh thị, với thực lực của Thính Vân Tông vẫn còn khả năng chống cự, với khả năng của tiểu tử Lâm Trác cộng thêm chủ mẫu cùng Côn Bằng cũng đủ ứng phó. Sư huynh thân truyền Thái Thanh Huyền Môn Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, đâu phải tầm thường? Lại càng không nói tới kiếm trận kia…

Nói tới đây Nhiễm Lực chợt rùng mình, trên mặt tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Nhạc Băng Thiến thấy thế chợt mỉm cười, tiếp theo đưa mắt nhìn về phía nam, trong mắt đều mang theo vẻ lo lắng, trong lòng hơi có chút bất an, giờ này bên chỗ huynh trưởng của nàng không biết tình hình ra sao, còn có Lan Vô Ưu, sẽ sử dụng loại thủ đoạn nào?

Ký Châu Vân Mộng sơn, trên bầu trời Vân Mộng Tông giờ phút này tràn đầy khí thế sát phạt xông thẳng lên trời. Vô số tu sĩ đang lơ lửng trên không, linh lực loạn lưu đang tàn sát bừa bãi, phá hủy hết thảy sự vật trong vòng vạn dặm bên trong.

Vô luận là tu sĩ Quảng Lăng hay đệ tử Thính Vân Tông bên ngoài núi, giờ phút này vẻ mặt đều xanh mét ngưng trọng.

Nhạc Trương thị trong bộ đạo bào màu xanh thẫm, thần tình lạnh nhạt đứng trên đỉnh Vân Mộng sơn, tuy số lượng tu sĩ Thính Vân Tông bên ngoài nhiều nhiều hơn bên Nhiễm Lực cùng Nhạc Băng Thiến gấp mấy lần, nhưng trên mặt bà cũng không hề hiện lên vẻ kiêng kỵ sợ hãi.

Bên cạnh nàng có mấy chục tu sĩ Kim Đan đang đứng, cùng hơn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh đang kết thành một pháp trận, đem mộc linh phong linh tinh thuần gia trì quanh người Nhạc Trương thị, cô đọng lại nhiều tia mộc hệ pháp lực rót vào trong cơ thể bà.

Trong tay Nhạc Trương thị cầm một thanh tiên binh Mộc Trâm kiếm, Thanh Đế Trường Sinh pháp lực truyền xuống dưới mặt đất, sau đó chuyển hướng nơi xa.

Bên ngoài Vân Mộng sơn khắp nơi đều là cự đằng đỏ như máu phóng lên cao mấy vạn trượng, lan tràn leo trèo thật nhanh, đem trọn vẹn Vân Mộng sơn vững vàng bao phủ.

Còn có một bộ phận huyết đằng giống như những chiếc vòi dây dưa những đệ tử Thính Vân Tông đang muốn tiến tới gần, cùng những pháp bảo huyền binh đang oanh kích xuống.

Tận xa bên ngoài còn có vô số cuồng phong càn quét khắp nơi, huyễn hóa thành hình dạng phi kiếm, những nơi đi qua toàn bộ Thính Vân Tông kiếm trận đều bị oanh kích hỏng mất.

Phàm là người nào bị quét trúng ở trong khoảnh khắc liền bị ăn mòn, thân hóa thành bụi.

Nhưng lúc này toàn bộ ánh mắt các tu sĩ có mặt tại Vân Mộng Tông đều đang nhìn lên hai vạn trượng bầu trời Vân Mộng sơn.

Nơi đó có một thanh niên tuấn tú sắc mặt lạnh lùng đang đứng nhắm mắt, xung quanh hắn có mấy chục Kim Đan tu sĩ cùng hơn ngàn đệ tử Linh Hư cảnh đang kết thành pháp trận, đang truyền tới canh kim linh lực cho hắn, trong đó còn có mười Nguyên Anh tu sĩ!

Mà ở bên cạnh Lâm Trác có chín thanh kiếm tiên vô hình vô ảnh đang treo quanh người hắn.

Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật, mượn pháp lực của hơn ngàn đồng môn ngưng tụ thành ba trăm sáu mươi phi kiếm giống nhau như đúc đang dần dần thành hình chung quanh, sau đó Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận từ trên tận trời cao vừa rơi xuống, khi Lâm Trác mở mắt ra, trong mắt mang theo sát cơ vô tận, bỗng dưng ba trăm sáu mươi đạo kiếm khí bắt đầu tung hoành càn quét khắp không gian…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 769: Tái chiến Nam Hải

Khi ba trăm sáu mươi đạo canh kim kiếm khí xẹt qua phía chân trời, quét sạch những tu sĩ Thính Vân Tông, vào lúc này trên bầu trời Nam Hải, Nhạc Vũ cũng vừa bay lên không, lăng không đứng trên bầu trời cao ngàn trượng.

Chung quanh thỉnh thoảng lóe lên lôi mang màu vàng, uốn lượn đánh xuống, nhưng vừa nhích tới gần liền bị thất thải lôi quang tuôn ra trên người hắn mạnh mẽ kéo vào bên trong thân thể, ngay sau đó liền biến mất tích, không còn thấy nửa điểm động tĩnh, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Nghịch Thiên Đao trong tay chấn động đao âm đã nhảy vào lục chuyển.

Hơn trăm tu sĩ Tán Tiên phương xa đều xuất ra một đạo hoàng sắc linh phù, quanh người hiện lên một tầng hoàng sắc quang tráo, không để đao âm thâm nhập vào thân thể.

Chẳng qua long hồn liên tục gầm thét, đao ý của Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao tung hoành ngang dọc, thần niệm mạnh mẽ lan tràn khắp phương viên mấy vạn dặm, phảng phất như ngày càng uy áp, quét ngang thiên địa, sắc bén vô cùng!

Ba mươi vị cửu kiếp Tán Tiên đứng phía trước nhất sắc mặt đã trắng bệch, thân hình thoáng khựng lại liền nhanh chóng hướng tiểu đảo Đông Hoa Tán Nhân độ kiếp bổ nhào tới.

Hơn trăm vị Tán Tiên phía sau vẻ mặt chợt biến, so với cửu kiếp Tán Tiên thần hồn càng thêm yếu ớt, thân hình liền không thể khống chế, rơi xuống mặt biển, cơ hồ bị ý niệm mạnh mẽ của Nhạc Vũ đụng nát thần hồn.

- Quả thật có chuẩn bị mà đến!

Chân Long Nhãn của Nhạc Vũ trực tiếp xuyên thủng mấy vạn dặm không gian, một màn ở nơi xa đều thu vào trong mắt của hắn. Cho dù là từng sợi tóc lỗ chân

lông trên người họ hắn cũng nhìn thấy.

Giờ phút này sắc mặt hắn lạnh lẽo, đem Nghịch Thiên Đao rạch lên ngón tay mình, một đạo tử kim sắc tinh huyết nhất thời chảy xuôi trên lưỡi đao, liền bị Nghịch Thiên Đao toàn bộ hút vào bên trong.

Long hồn gầm thét trên thân đao nhất thời càng tăng mạnh thanh thế, thân thể vốn chỉ trăm trượng tăng lên bốn trăm trượng, vây quanh Nhạc Vũ bay múa.

Bên trong thân đao hai cây long cốt cũng sáng lên, thất chuyển Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao lập tức dâng lên, âm ba chấn động không ngừng, cơ hồ càng lúc càng tăng cường.

Những hoàng sắc linh phù mà những tu sĩ Tán Tiên phương xa tế ra trong nháy mắt bị chấn thành phấn vụn. Cơ hồ toàn thân mọi người đều chấn rung, dương thần hồn thể đều lảo đảo, giống như bị đao âm mạnh mẽ đánh xơ xác.

Còn có mấy vị ngũ kiếp Tán Tiên bị đao âm trực tiếp chấn thành trọng thương, liền hóa thành một đạo huyết quang hướng phương xa chạy thoát.

Đám người còn lại đều tiếp tục tế ra một hoàng sắc linh phù cấp tốc tiến đến gần.

Nơi xa còn có hơn mười đạo kiếm quang thanh thế thật lớn bay đến, chém thẳng phía trước, khoảng cách còn hơi xa, có những Tán Tiên tu vi chưa đủ nên không xuất thủ.

Nhạc Vũ lại cười, tiện tay chém ra một đao, phạm vi vạn trượng chung quanh thân thể liền hiện ra vô số thời không mảnh nhỏ vặn vẹo chồng chất, ngay khi kiếm quang rơi xuống, chỉ trong thoáng chốc liền bị dẫn dắt dời qua một bên.

Vô luận là Đông Hoa Tán Nhân hay là Nhạc Vũ đều không chút nào tổn hại.

Ngay sau đó một ấn tỷ dưới đáy khắc chữ Linh Trấn được hắn tế lên cao, chân khí nguyên từ lực nặng hơn gấp mấy trăm lần của thần thông Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ trong khoảnh khắc lan tràn khắp phương viên mấy vạn dặm.

Nhưng không phải mang theo lực lượng xé rách, mà là hấp lực thật mạnh mẽ gấp mấy trăm lần, đem những Tán Tiên mạnh mẽ hấp nhiếp, kéo xuống tận sâu dưới

đáy biển.

Những người này tựa hồ sớm có chuẩn bị, ba mươi cửu kiếp Tán Tiên không ngờ đều tế lên một viên bảo châu màu vàng đất, bên trong đều phát ra một cỗ nguyên từ lực thuộc thổ hệ chống lại Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ của Nhạc Vũ.

Chỉ trong tích tắc bọn hắn đã thuận lợi đến gần Nhạc Vũ ước chừng ngàn dặm, hơn mười cửu kiếp Tán Tiên cầm đầu, trong mắt bọn hắn đều hiện lên vẻ mừng rỡ khó che giấu.

Nhạc Vũ thấy thế liền giật mình, không cầm dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, hắn đã đoán biết những người này đã chuẩn bị loại thủ đoạn nào đó mà phải đến gần mới có thể thi triển.

- Với tâm tính của Đông Hoa Tán Nhân, bị tính kế một lần xem như đã nhiều, tuyệt đối sẽ không để người tiếp tục tính toán lần thứ hai.

Trên thế giới này cũng tuyệt không thể có người giấu diếm được linh giác của hắn ở gần hải đảo bố trí mai phục.

Mà vô luận là phù đạo trận pháp hay tiên bảo tiên binh cũng không cách nào sử dụng, không tới mức mạo hiểm cũng sẽ không tính biện pháp đối kháng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ cùng Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao để tiến tới trước người hắn.

Chính vì như vậy liền có thể đoán biết tính toán trong lòng những người này.

- Là muốn bày trận sao?

Nhạc Vũ không khỏi có chút ngạc nhiên, những người này rốt cục định chuẩn bị loại đại trận nào mà lòng tin tràn đầy như thế? Chẳng lẽ Lan Vô Ưu thật sự nắm chắc dùng trận này làm cho mình vẫn lạc?

Chẳng qua tuy trong lòng hắn nghi ngờ, nhưng tuyệt không thể ngồi nhìn quỷ kế của những người này đắc thủ. Hắn lạnh giọng cười một tiếng, liền huy ra một đao.

Đao mang ngũ sắc xuyên phá ngàn dặm, đầu tiên một đạo cường quang sáng lên,

tiếp theo một tia hắc sắc tinh mang nghịch thiên diệt tế bộc phát ra, phá hủy thiên địa pháp tắc quanh thân, xé rách toàn bộ mọi thứ.

- Oanh!

Theo một tiếng nổ vang làm người ta đinh tai nhức óc, linh lực loạn lưu vô lượng cùng kình khí cuồng phong nhất thời tứ tán bốn phía. Trên mặt biển nhất thời kích khởi hơn mười đạo sóng nước, cuồng phong cuốn qua, chẳng khắc gì long quyển phong, đem hơn vạn đốn nước biển sinh sôi rút lên giữa không trung.

Đợi đến khi cuồng phong đi qua, trên mặt đám người đều trắng bệch, ba vị cửu kiếp Tán Tiên ở hướng kia đã bị một đao chém giết tại chỗ. Vô luận là thân thể bảo vật cũng chưa từng lưu lại!

Lại nhìn Nhạc Vũ đứng trên không trung nơi xa, những tu sĩ Tán Tiên đều kinh hãi hoảng hốt.

Tuy vẫn chưa mất lòng tin, nhưng trong nội tâm càng thêm kiêng kỵ sợ hãi. Mặc dù là những người trước đó còn chưa phục Nhạc Vũ, hiện tại nội tâm trầm tới đáy cốc.

- Người trước mắt thật có khả năng kiêu ngạo đương thời!

Đem vòng vây của những tu sĩ Tán Tiên chém hở ra một khoảng trống, Nhạc Vũ liền chấn động tay áo, Thiên Ý Kiếm cùng Biểu Lý Càn Khôn Đồ liền bay ra, trận đồ bị ý niệm của hắn thúc giục hóa thành mười mấy vạn trượng che đậy phía chân trời. Ngay sau đó hướng bên phải cuốn tới, liền đem thêm ba vị cửu kiếp Tán Tiên mạnh mẽ cuốn vào bên trong không gian không có chút sức kháng cự.

Mà ngay khi hắn vừa dự định đem Thiên Ý Kiếm cầm vào trong tay, liền nghe một tiếng phẫn nộ quát:

- Chư vị còn không xuất thủ? Tên nghiệt chướng này đang muốn sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Nếu không dùng vật kia, chỉ sợ chúng ta không còn chút cơ hội…

- Nghiệt chướng?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, nhìn qua nơi thanh âm phát ra, ngay sau đó liền thấy chân trời bốn phía tối sầm lại.

Rõ ràng đang lúc mặt trời chói chang nhô cao, nhưng phảng phất giống như trong đêm tối, âm u xuống tới. Chỉ thấy một ít Tán Tiên gần mấy trăm dặm bên ngoài đều tế ra một tấm bia đá màu xanh thật lớn, đem hắn cùng Đông Hoa Tán Nhân vây vào bên trong.

Trong nháy mắt toàn bộ ánh sáng của ngoại giới không còn cách nào xuyên đi vào, thiên địa linh lực cũng bị cắt đứt, ngay sau đó từ từ tản đi, chưa từng lưu lại chút nào.

Nhưng bên trong đan điền của hắn cả nội ngoại Ngũ Hành Phù Trận đều có thể tiếp tục từ thiên địa bổn nguyên hấp thu thiên địa linh lực, nhưng lại xa xa không đủ cung ứng cho hắn tiếp tục chiến đấu.

- Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận? Thì ra là như vậy!

Trong lòng Nhạc Vũ thản nhiên cười, âm thầm có chút giật mình. Nếu không phải hắn từng ở Quy Khư Cung mật cảnh nhận được vật kia, giờ phút này cũng sẽ rơi vào trong tay đám người trước mặt.

Phong tỏa được thiên địa linh lực ở một phiến thiên địa, chiến lực của tu sĩ phải mất đi bảy thành! Trừ phi là bản thân có được thực lực của Thái Ất Chân Tiên tương đương với một tiểu thế giới mới không cần sợ hãi loại thủ đoạn này.

Bất quá đây cũng chỉ là giả thiết mà thôi, thần hồn của hắn đã đạt tới hư thất sinh bạch cảnh giới, nếu thật gặp nguy hiểm trong lòng liền sinh cảnh triệu báo trước.

Hai mươi sáu mặt Tiểu Thiên Nguyên Phong Linh Bi tạo thành một hình tròn vây quanh Nhạc Vũ, đem toàn bộ thiên địa linh lực trong phương viên ba trăm dặm toàn bộ phong tỏa.

Hơn trăm Tán Tiên phía sau cũng liền xuất ra hơn mười phù lục phân chia khắp không trung ngoài ba trăm dặm, không hề dẫn phát, tuy nhiên cũng chiếm cứ những đầu mối then chốt của linh lực mạch lạc, mơ hồ kết thành một linh trận.

Ngay sau đó phương viên không gian ba trăm dặm vô số linh lực ngưng tụ thành phù triện huyền ảo nhanh chóng hiện ra, kết thành một màn sáng khổng lồ, đem

Nhạc Vũ cùng Đông Hoa Tán Nhân khóa vào bên trong.

- Sau khi phong linh lại cố tỏa không gian?

Nhạc Vũ chau mày, cảm giác phiến hàng rào không gian của thiên địa này ở trong chốc lát đã gia cố tới mức độ thật sự khó tin.

Mà độ chắc chắn của quang mạc cơ hồ có thể so sánh với Tiểu Chư Thiên Cửu Quy Nguyên Tráo tầng mười lăm.

Hắn không khỏi khó hiểu, thúc giục Chân Long Nhãn cẩn thận nhìn về đám Tán Tiên tu sĩ phương xa.

Phần lớn Tán Tiên đều lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, lại có người mang vẻ mừng rỡ như điên. Bên trong còn có hai mươi tu sĩ Tán Tiên thuộc Thính Vân, Hạo Dương, Huyễn Tâm cùng Tử Nghiễn nhìn qua, trong ánh mắt mang theo vẻ âm hàn sát cơ, tựa như lưỡi đao sắc bén đem hắn cắt nát, tựa hồ đang hận không lập tức phân thây hắn thành vạn đoạn.

Thần sắc trong mắt Nhạc Vũ vô cùng phức tạp, không ngừng biến ảo, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, lại mang theo sát khí lệ mang đầy dẫy. Hắn chợt lắc đầu nhìn thấy sắc mặt Đông Hoa Tán Nhân xanh trắng, hiển nhiên đã bị ảnh hưởng, liền trực tiếp đáp xuống mặt đất dùng tay dán sát vào phía sau lưng Đông Hoa Tán Nhân.

Tình cảnh này ở trong mắt những Tán Tiên bên ngoài đều đại biểu ý tứ giờ phút này Nhạc Vũ đã rơi vào tuyệt cảnh.

Tiếp theo lại nghe tiếng nói vừa rồi vui vẻ cất lên:

- Chuyện hôm nay đã thành! Chúng ta hợp lực nhất định tru diệt hắn! Chỉ cần cẩn thận Ngũ Sắc Thần Quang của hắn, chớ bị hắn trốn ra…

Nhạc Vũ nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, trong tay cầm Thiên Ý Kiếm tiện tay chém ra một kiếm, xẹt qua một đạo quang mang thê mỹ.

Trong một khắc, thanh âm đang nói chuyện đột nhiên ngừng lại. Mọi người nghe tiếng nhìn qua, rõ ràng nhìn thấy ở phía đông có một cửu kiếp Tán Tiên đột nhiên bị chém thành hai đoạn, mà nguyên thần tinh huyết cũng bị một kiếm này

chém chết tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 770: Tử Mẫu Khống Tâm Phù

Bên ngoài quang bích nhất thời không còn ai dám nói chuyện.

Trong ánh mắt bọn hắn nhìn về phía Nhạc Vũ tất cả đều là vẻ kiêng kỵ không hề che giấu.

Một kiếm giết người, cơ hồ không hề có chút dấu hiệu. Phảng phất như chỉ tiện tay mà làm liền đem một vị cửu kiếp Tán Tiên tru diệt tại chỗ, đây làm sao không làm lòng người chấn kinh?

Trong lúc mơ hồ chỉ cảm thấy không dám tin, lẽ ra theo lý đã bị Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận phong tỏa, không đủ linh lực cung ứng, bất kỳ đạo pháp nào cũng sẽ phải rơi xuống bảy thành uy năng mới đúng.

Nhưng thanh niên thanh tú trước mắt vẫn có thể giết người như giết chết một con kiến, Quảng Lăng Tuyệt Kiếm đúng là không gì làm không được…

Sau khi người vừa lên tiếng đã bỏ mình, lập tức lại có một bát kiếp Tán Tiên nhận lấy việc khống chế một mặt Tiểu Thiên Nguyên Phong Linh Bi, hắn toàn lực thúc giục khiến phong linh trận lại trở nên vững chắc. Chẳng qua trên mặt hắn có vẻ tái nhợt như phải cố gắng hết sức. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Tựa hồ khống chế vật này đối với hắn mà nói tuyệt đối mà một gánh nặng cực lớn.

Mà hơn mấy chục Tán Tiên đứng tại nơi xa giờ phút này đã xuyên qua không gian chạy tới. Từ trên cao kết thành một kiếm trận, bắt đầu dẫn động thiên địa linh lực khiến thiên địa linh lực bên ngoài quang bích trong nháy mắt liền sôi trào. Lại có thêm mười hai cửu kiếp Tán Tiên phân ra phương vị tứ tượng, hơn mười người còn lại đứng vào vị trí nhị thập bát tú, tu vi đều từ lục kiếp tới bát

kiếp Tán Tiên.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quan tâm tới bọn hắn.

Nếu dùng loại thủ đoạn khác, đây cơ hồ là tập hợp hơn trăm Tán Tiên tu sĩ tinh hoa của thế giới này. Nếu là như vậy có lẽ hắn còn kiêng kỵ vài phần, nhưng nếu lại dùng Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận, vậy hắn cũng không cần đi quan tâm.

Nếu chưa lấy được Nguyên Thần Tinh Hạch, giờ phút này nhất định hắn cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng hiện nay hắn đã hoàn toàn yên lòng.

Người đã bố trí ra kế hoạch lần này chỉ sợ tuyệt không ngờ được bố trí tỉ mỉ của mình thật ra chính là tự trói tay chân.

Đem thiên địa linh lực hấp thu từ Diễn Thiên Châu toàn lực truyền vào trong cơ thể Đông Hoa Tán Nhân, Nhạc Vũ lại dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực chuyển hóa nguyên lực của mình đồng thời truyền vào.

Vẻ mặt Đông Hoa Tán Nhân vốn đang ảm đạm, nhất thời sáng lên, pháp lực có chút suy thoái lại khôi phục như trước, thân thể còn đang nhanh chóng hồi phục lại.

Chẳng qua ngay lập tức ánh mắt Đông Hoa Tán Nhân mang theo vẻ lo lắng chuyển nhìn sang, trong mắt lộ ra ý tứ dò hỏi.

Nhạc Vũ biết tâm tư của hắn, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo hắn an tâm độ kiếp, lại nhìn lên bầu trời.

Vừa nhìn liền thấy bên trong hai trăm tu sĩ ở trên bầu trời có mấy chục Tán Tiên đang bày Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận mới là chủ lực vây giết hắn lần này.

Trong số những người còn lại ngoại trừ một ít tán tu Đông Thắng đại lục, cùng nhân thủ của tứ tông, còn lại đa số chỉ là bất đắc dĩ, đoán chừng bởi vì lợi ích mà đến hoặc tính mạng bản thân bị người khác khống chế.

Điều này cũng đã giải thích nỗi nghi ngờ trong lòng hắn vì sao lúc ban đầu những người này lại đứng ở khoảng cách xa xôi ngoài mười mấy vạn dặm.

Nếu đổi lại là do hắn sai khiến, nhất định sẽ cho những Tán Tiên từ thất kiếp trở xuống đi làm pháo hôi, che chở cho chủ lực phía sau nhích tới gần, sẽ không khả năng an bài như bọn hắn vừa rồi.

Tuy hắn chỉ lựa chọn những mục tiêu có uy hiếp lớn nhất thanh trừ chém giết, nhưng nếu kiềm giữ những linh vật tiên bảo có khả năng tạo thành uy hiếp đối với hắn, vẫn có thể dẫn dắt lực chú ý rời đi.

Nhạc Vũ dùng Chân Long Nhãn tinh tế quan sát, quả nhiên chỉ thấy trong số những Tán Tiên hắn phải có vài chục người ánh mắt đã dại ra, hai mắt vô thần, không biết nguyên nhân vì sao.

Vốn tính toán lập tức động thủ, đem những người này lập tức giải quyết, nhưng khi nghĩ tới Đông Hoa Tán Nhân ngay phía sau, giờ phút này lại đang lúc mấu chốt, vừa rồi linh lực bị cắt đứt khiến pháp lực của hắn suy giảm, hiện tại còn chưa hoàn toàn hồi phục, nếu mình tùy tiện động thủ sẽ làm liên lụy tới hắn.

Trong lòng Nhạc Vũ bật cười, lập tức dứt khoát chắp tay sau lưng lẳng lặng chờ đợi, bên trong tay áo có hai bộ trận kỳ xuyên ra, chính là Huyền Nguyên Tụ Linh trận kỳ và Hồng Ngọc Mộc Hồn kỳ, toàn bộ đều bố trí ngay bên ngoài tiểu đảo.

Quả nhiên khi kiếm trận kết thành, nhưng lại không lập tức động thủ.

Chỉ thấy trên bầu trời có một cửu kiếp Tán Tiên mặc lam sắc ngọc giáp, chung quanh có lục diện ngân thuẫn hộ thân lăng không giáng xuống. Hắn dừng lại bên ngoài quang bích, sau đó đánh một trương đạo phù vào trong nói:

- Nếu ngươi muốn lưu lại tính mạng, phải đem đạo phù này thu vào trong thần hồn! Chỉ cần cống hiến cho tông ta ba ngàn năm, đạo phù có thể tự giải. Vô luận là Quảng Lăng Tông hay Nhạc gia của ngươi cũng có thể bảo toàn!

Nhạc Vũ nhìn qua, nhìn thấy là một trương Tử Mẫu Khống Tâm Tử Phù. Chẳng qua là tử sắc, so với trương phù mà Nông Dịch Sơn sử dụng vài chục năm trước cao minh hơn rất nhiều.

Trong lòng hắn cười lạnh, chưa bao giờ nghĩ qua mình có một ngày cũng bị buộc sử dụng Tử Mẫu Khống Tâm Phù.

Đạo phù này cũng đúng như lời nói, sau ba ngàn năm sẽ mất đi hiệu lực. Nhưng

trong ba ngàn năm hết thảy sinh tử cũng đều nằm trong tay người khác khống chế!

Càng lười động thủ, Nhạc Vũ đem ý niệm ngưng tụ thành hình dáng như cây châm, đánh tới tử sắc đạo phù, nhất thời không cần hỏa diễm cũng tự tiêu tán, hóa thành tro bụi.

Người nọ cũng không ngoài ý muốn, chẳng qua trong mắt lướt qua vẻ phẫn hận, chỉ chốc lát sau lại khôi phục bình tĩnh nói:

- Ngươi không nguyện bị Tử Mẫu Khống Tâm Phù khống chế cũng được! Nếu chịu tự sát cũng giống vậy. Ta có thể bảo vệ đạo thống Quảng Lăng Tông không dứt, Nhạc gia huyết mạch trường tồn…

Nhạc Vũ trầm mặc không đáp, chẳng qua vẻ trào phúng trong mắt càng thêm nồng hậu.

Đại trận quanh người hắn đã dần dần thành hình, chính là Cố Linh trận, phong tỏa thiên địa linh lực còn sót lại tiếp tục tiết ra ngoài.

Ngọc giáp Tán Tiên thấy thế nhất thời cau mày, trong mắt mang theo vẻ âm hàn sát cơ, cơ hồ không cách nào che giấu:

- Sớm nghe nói qua ngươi thông minh hơn người, phải hiểu được lợi hại mới đúng! Hôm nay xu thế thắng bại đã định, lúc này kéo dài Quảng Lăng Tông càng chết nhiều thêm một người. Đừng nói là ngươi thật muốn đợi đến lúc trên dưới Quảng Lăng Tông chết hết? Ngươi chớ cho rằng ta sẽ cố kỵ thương vong, nhiều nhất trận chiến này bỏ lại thêm tính mạng của mười vị đồng đạo mà thôi!

Nhạc Vũ vẫn không nói chuyện, vẻ mặt nhàn nhạt cầm Thiên Ý Kiếm. Từ sau khi hắn tu thành Ngũ Hành Linh Thể, mặc dù còn chưa chứng nhận tiên đạo, nhưng còn mạnh hơn Linh Tiên. Thế gian này đã không còn người nào có thể làm cho hắn bị thiên địa pháp tắc cắn trả sau khi sử dụng Thiên Ý Kiếm.

Vì vậy hôm nay hắn cũng không cần dùng ý niệm tương hợp với thiên địa lực lượng, ngược lại một cỗ chiến ý rừng rực bay thẳng tới chân trời.

Con ngươi Ngọc Giáp Tán Tiên nhất thời co rụt lại:

- Ngươi không thức thời, ta cũng lười khuyên ngươi! Tóm lại chớ có trách ta, tuy chúng ta không muốn tạo nhiều sát nghiệt, nhưng Thính Vân cùng Hạo Dương dù sao cũng là tử thù nhất định phải đem Quảng Lăng Tông cùng Nhạc gia ngươi chém tận giết tuyệt mới xong…

- Chém tận giết tuyệt?

Trong lồng ngực Nhạc Vũ giờ phút này không khỏi nổi lên sát khí, vẻ dị sắc trong mắt càng dày đặc.

Ngọc Giáp Tán Tiên nói tới đây, vẫn không thấy Nhạc Vũ có ý động lòng, ngay sau đó lạnh lùng cười một tiếng, mất hứng phất tay nói:

- Chư vị động thủ đi! Đây cũng là người không biết sống chết…

Đang định xoay người rời đi, trong lòng hắn chợt sinh cảnh triệu, lại nhìn xuống dưới. Chỉ thấy thanh niên thanh tú không hề có chút sợ hãi, ngược lại ánh mắt đạm mạc như nhìn người chết.

- Ngươi nói đủ rồi sao?

Vẻ mặt Ngọc Giáp Tán Tiên chợt giật mình, đang định nói chuyện, liền thấy Nhạc Vũ chém ra một kiếm, lục diện ngân thuẫn quanh người hắn nhất thời thoáng hiện một trận cường quang, ngọc giáp trên người cũng hiện lên dấu vết, nhưng rốt cục không đến nỗi như vị Tán Tiên vừa rồi bị một kiếm chém giết.

Vừa cả kinh, cơ thể hắn lạnh băng, tay chân rét run. Ngay cả dương thần nguyên hồn cũng không cách nào duy trì, đồng thời ý mừng vì vừa tìm được đường sống trong chỗ chết cũng từ trong lồng ngực bay lên.

- Lần này mình mang tới vài món tiên gia trọng bảo rốt cục đã chặn được một kiếm này của Nhạc Vũ…

Chẳng qua sau một khắc, vẻ mặt nhẹ nhàng của Ngọc Giáp Tán Tiên lại chợt cứng đờ. Chỉ thấy thanh niên thanh tú bên dưới nhìn hắn lạnh lùng cười một tiếng, trong mắt tuôn đầy ý trào phúng.

Một cảm giác bất an dâng lên, hắn cơ hồ theo bản năng hóa quang bắn lên chạy trốn phương xa.

Bên này cánh tay Nhạc Vũ bỗng dưng dùng sức, thế như chẻ tre chém ra trở lực của thiên địa pháp tắc.

Ngay sau đó trên bầu trời, cửu kiếp Tán Tiên kia, vô luận là ngọc giáp hay lục diện ngân thuẫn cũng bị một kiếm chém vỡ, toàn bộ thân hình hắn trong nháy mắt liền biến mất.

Hơn trăm Tán Tiên đang có mặt trong lúc nhất thời vẻ mặt quái dị, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ càng giống như đang nhìn một ma thần.

Nhạc Vũ chém ra một kiếm này, hiện tại nơi thắt lưng bên hông chỉ hiện ra một vết máu!

Cũng may sau một khắc Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận trên bầu đã bắt đầu thúc giục, lần này bầu trời trong phương viên mấy vạn dặm đều bị tối sầm, phảng phất như càn khôn đổi ngược, mặt trời chói chang trên không trung phảng phất như biến mất tích, lờ mờ cơ hồ không thể nhìn thấy.

Ngược lại tinh hà mênh mông trên bầu trời lại lóng lánh ra quang hoa, Tứ Tượng Nhị Thập Bát Tú quần tinh bị Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận toàn bộ dẫn động, vô số lực lượng của tinh tú thẳng bắn xuống.

Sau đó một đạo kiếm quang vô cùng tràn trề ẩn chứa lực lượng quần tinh từ bên ngoài quang bích linh phù thẳng chém tới, kiếp vân bắt đầu khởi động, phân ra vài tia Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi hướng Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận lan tràn giáng xuống.

- Chỉ một kiếm này đã mơ hồ có nguy cơ diệt thế!

Nhạc Vũ nghiêm mặt, thúc giục ba chiêu sau trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, một kiếm chém ra, vô số thời không toái nhận gắn đầy vạn trượng quanh người.

Kiếm quang khổng lồ kia tuy bén nhọn mạnh mẽ tuyệt đối, một đường như xuyên phá tất cả, mạnh mẽ xuyên qua vô số thời không mảnh nhỏ chất chồng đánh thẳng tới, nhưng vẫn bị hắn mạnh mẽ dẫn dắt dời đi, cơ hồ quét thẳng qua vai Nhạc Vũ, kiếm khí vô cùng sắc bén cắt ra mấy miệng vết thương bên mặt trái của hắn, ngay sau đó xuyên qua chém lên quang bích linh phù.

Một tiếng nổ vang, quang bích khẽ đung đưa, hơn trăm Tán Tiên bên ngoài thoáng chốc sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn chưa bị đánh tan.

Đúng ngay lúc này Nhạc Vũ liền cảm giác Đông Hoa Tán Nhân sau khi tiếp mấy đạo kiếp lôi, pháp lực thân thể đã khôi phục hơn phân nửa.

Trong mắt hắn nhất thời xuất hiện tia sáng bóng, từ bên trong thế giới Diễn Thiên Châu mạnh mẽ lấy ra một cỗ linh lực khổng lồ, cố khóa bên trong linh trận, ngay sau đó liền bắn lên tới ba ngàn trượng thiên không…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 771: Quý Thủy Thần Lôi

Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận khí thế vẫn vô cùng rộng lớn, những tinh tú trên bầu trời giờ phút này thoáng hiện ánh sáng chói mắt, vô số ngân quang chiếu xuống bị kiếm trận hút vào bên trong khiến linh lực chấn động, cường lực càng phát ra kịch liệt.

Bất quá lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung trên hòn đảo nhỏ ngay trung ương, chăm chú nhìn thẳng lên trên người thanh niên thanh tú.

Nhạc Vũ đứng thẳng trên hư không, kháp pháp quyết, ngay trước người liền ngưng tụ thành năm đoàn thủy linh lực vô cùng tinh thuần, ngay sau đó điểm điểm lam quang thoáng hiện.

Không cần tiếp tục dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí đề thuần tinh nguyên của mình, hiện tại Đông Hoa Tán Nhân đã có đủ lực tự vệ, giờ phút này hắn cũng không cần tiếp tục cố kỵ, cơ hồ toàn bộ pháp lực đều điên cuồng rót vào bên trong.

Hiện tại kết cấu phân tử của linh lực ngay trước người hắn toàn bộ đều hiện ra trong mắt hắn. Liên quan tới thiên địa bổn nguyên mặc dù với dung lượng não bộ của hắn hôm nay cũng cảm giác được bị trướng đau không ngừng.

Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp phải cần cảnh giới Nhập Vi mới có thể phát động. Nhạc Vũ có được hệ thống trí năng phụ trợ thôi diễn, năng lực phân tích, có thể nói chẳng khác gì nắm giữ được khả năng mà chỉ có Thái Ất Chân Tiên mới có, hoặc phải có được thần thông đạo gia viên mãn như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trước đây hắn thiếu khuyết chính là lĩnh ngộ về thiên địa pháp tắc cùng tích lũy phù lục trận đạo.

Hôm nay thần hồn của hắn đã đạt tới cảnh giới Hư Thất Sinh Bạch, ảo diệu về ngũ hành linh lực liền mở rộng cửa đối với hắn!

Trong tình trạng pháp lực đầy đủ, Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí tới chín mươi chín vạn thạch đã có thể so sánh với Linh Tiên tu hành đại thần thông. So với những tu sĩ Thiên Tiên bình thường địa vị đã ngang nhau!

So với Xích Minh Thiên Tôn tất nhiên còn kém không chỉ một cấp bậc, nhưng đã đủ làm cho năng lực phân tích của hắn xâm nhập tới trụ cột nhất của thế giới này, bên trong thiên địa linh lực trọng yếu nhất.

Bên trong cũng là những phù triện, trong phân tử thủy linh lực nhỏ xíu tới mức không thể nhìn thấy lại có vô số phù triện hỗn tạp cất giấu.

Mênh mông như khói, gần ức phù văn khôn cùng vô biên, ngàn vạn pháp tắc liên tiếp tổ hợp lẫn nhau.

Có chút Nhạc Vũ hiểu biết, có chút có thể phân tích ra tác dụng, càng nhiều chính là phù văn mà năng lực phân tích của hắn hoàn toàn không cách nào chạm tới.

- Nếu có thể hiểu rõ toàn bộ những ảo diệu này, có lẽ ta liền có thể thành đạo…

Trong đầu vừa hiện lên ý nghĩ như vậy, Nhạc Vũ liền thu liễm, trong đầu không tiếp tục miên man, toàn bộ lực chú ý cơ hồ tập trung trong những linh lực đoàn.

Trước kia hắn từng học tập qua, cộng thêm có thể giải thích, tổng cộng lại vẫn chưa đạt tới được một phần vạn bên trong.

Nhưng chỉ bằng vào những thứ này cũng đã đầy đủ.

Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp chính là phù văn phá hủy, dẫn bạo bên trong, bên trong phân tử linh lực bé nhỏ có vẻ như không đáng kể lại súc tích năng lượng đầy tính hủy diệt. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của hắn mặc dù đã miễn cưỡng hoàn thành được đạo pháp mà chỉ có Thái Ất Chân Tiên mới có thể nắm giữ, nhưng tối đa cũng chỉ có thể phá hư được mười lăm đạo phù văn bên trong mà thôi.

Đây đã là cực hạn mà hắn dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đo lường tính toán.

Giờ khắc này tựa hồ thượng thiên cũng đã có cảm giác, bên trong kiếp vân trên không trung chợt phân ra một đạo Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi oanh kích xuống.

Sau đó trong cơ thể Nhạc Vũ lại bộc phát ra nhiều tia thất thải lôi quang, đem đạo thiên lôi kéo vào trong cơ thể Nhạc Vũ, hoàn toàn cắn nuốt, ngay sau đó năm đoàn thủy linh lực tinh thuần trước người hắn càng sáng thêm mấy phần.

Một đạo, hai đạo, ba đạo…

- Nhạc Vũ rốt cục dự định làm gì?

Giờ khắc này trên bầu trời hải đảo cơ hồ những tu sĩ còn có thể giữ vững được thần trí trong lòng đồng loạt nảy sinh nghi vấn này.

Chẳng qua tận sâu trong nội tâm bọn họ dâng lên một cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ thấy điểm điểm lam quang trước người Nhạc Vũ càng lúc càng phát sáng. Vừa lúc Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận trên bầu trời lại lóe sáng quang mang cực mạnh, lần này là hai mươi tám đạo kiếm khí chỉ kém hơn lúc trước một chút từ khắp bốn phương tám hướng chém giết tới.

Nhạc Vũ thoáng phân thần, năm đoàn thủy linh lực cùng lam quang trước người thoáng khựng lại, tiếp theo vẫn giữ nguyên tại chỗ, tiện tay huy ra một kiếm, vô số thời không mảnh nhỏ chồng chất quanh vạn trượng lập tức lan tràn ra khắp ngoài ba vạn trượng.

Cho dù kiếm khí vô cùng bén nhọn, uy thế hiển hách trong lúc nhất thời cũng không cách nào chạm tới bản thể của hắn.

Mà quang mang của năm đoàn thủy linh lực tinh thuần lại nâng cao hơn một cấp, mơ hồ có xu thế tranh nhau phát sáng cùng quần tinh trên bầu trời.

- Cố lộng huyền hư!

Cùng một thời gian cách nơi này mấy trăm vạn dặm, Bách Linh Tử khẽ cười lạnh, trong mắt hiện lên dáng khinh thường.

Chẳng qua cảm giác hoảng hốt trong lồng ngực không biết vì sao càng phát ra mãnh liệt.

Rõ ràng đã nắm chắc phần thắng, có thể trong chốc lát diệt sát đại họa bên trong Tiểu Thiên Nguyên Phong Linh Bi.

Nhưng lại chẳng biết tại sao trong lòng hắn luôn luôn có loại cảm giác mơ hồ không thỏa đáng.

Đè nén ý bất an phiền não trong nội tâm, Bách Linh Tử giống như ngắm người chết, nhìn vào Nhạc Vũ bên trong thủy kính, ánh mắt lại dừng trên năm đoàn lam quang.

- Đây rốt cục là thứ gì? Lại có uy thế như vậy, còn đưa tới thiên kiếp. Chẳng qua chỉ là thủy hệ linh lực bình thường mà thôi…

Đang trong lúc suy tư, Bách Linh Tử đột nhiên cảm giác được điều gì, chỉ thấy Lan Vô Ưu đột nhiên bật dậy, trên mặt hiện lên vẻ không dám tin tưởng.

Chân mày Bách Linh Tử cau lại, trong mắt lộ ra tia nghi ngờ nói:

- Vô Ưu đạo hữu, ngươi đã nhận ra sao?

Sắc mặt Lan Vô Ưu lúc trắng lúc xanh, tiếp theo gượng cười khó coi dị thường:

- Tự nhiên là nhận ra rồi! Thật ra Bách Linh đạo hữu, chính ngươi cũng có thể nghe nói qua!

Nói tới đây, vẻ mặt Lan Vô Ưu dị thường phức tạp, liếc nhìn vào bên trong hình ảnh:

- Đây cũng là lời ghi chép bên trong đạo điển, hồng hoang đạo pháp cực…

Vẻ mặt Bách Linh Tử ngẩn ra, tiếp theo con ngươi co rút lại như cây châm nhọn, vô cùng kinh hãi:

- Ý của ngươi muốn nói, giờ phút này hắn đang dùng chính là Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp?

Ngay khi lời của Bách Linh Tử vừa thốt ra, ngoài mấy trăm vạn dặm, tay trái Nhạc Vũ bắn ra, ngay sau đó năm đoàn quang hoa xanh lam phân ra năm hướng bay đi.

Mặt ngoài thoạt nhìn thật nhẹ nhàng lả lướt, cơ hồ không có bất kỳ lực sát thương, vô cùng vô hại. Ngay cả tốc độ bay đi cũng thật sự vô cùng bình thường.

Tiếp theo Nhạc Vũ chậm rãi đem một tầng lại một tầng thần thông hộ thân cùng đủ loại pháp bảo gia trì quanh thân đồng thời vững vàng bảo vệ Đông Hoa Tán Nhân.

Băng Diễm Huyền Quang Chướng tầng mười một, Vạn Mộc Phong Thần Bích, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ Bích Chướng, phía bên ngoài còn có một tầng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang bao trùm. Ngoài ra còn có Huyền Quy Tiên Trạc đã tăng lên tới cấp bậc chí tiên khí, cùng Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa đã được tinh luyện càng nhiều Hàn Anh Tinh Sa, toàn bộ đều bị hắn toàn lực thúc giục.

Thậm chí kể cả Long Lân Kim Giáp cũng bao trùm khắp toàn thân hắn.

Sau đó hắn dùng Chân Long Nhãn nhìn về phía trước, chỉ thấy hơn trăm Tán Tiên bên ngoài trong mắt mang theo sát cơ lãnh ý cùng khó hiểu nhìn vào bên trong.

Ánh mắt của một nhóm người còn mang theo vẻ trào phúng như đang nhìn hắn vùng vẫy giãy chết.

Người có chút thông minh cơ cảnh cũng chỉ thả ra một hai kiện pháp bảo bảo vệ quanh thân.

Khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên, có chút hả hê nhìn năm đoàn lam sắc quang hoa từ từ đến gần quang bích linh phù bên ngoài.

Đã có hơn mười tu sĩ Tán Tiên sinh lòng cảnh giác, lập tức dùng pháp bảo huyền binh cố gắng chống đỡ đánh tới, nhưng không hề có chút tác dụng gì, toàn bộ đều bị lam sắc quang hoa trực tiếp xuyên thấu bay qua.

Ngay sau đó lam sắc quang hoa dán lên trên quang bích linh phù, giống như ánh sáng của mặt trời, đem toàn bộ thiên địa nhuộm thành màu lam, ngay sau đó

không còn chút động tĩnh.

Dị biến duy nhất chính là khắp bên trong thế giới không còn bất kỳ thanh âm, phảng phất như đang bị thứ gì đó hoàn toàn cắn nuốt.

Hơn trăm Tán Tiên bên ngoài trong mắt lộ vẻ nghi ngờ, Nhạc Vũ cũng khẽ nhướng mày.

- Chẳng lẽ Ngũ Hành Động Tiêu Thần Lôi học được bên trong đạo điển mà Xích Minh Thiên Tôn lưu lại còn chưa luyện thành sao?

Ngay một khắc sau, năm đoàn lam quang đồng loạt nổ tung.

Vẫn không hề có bất kỳ thanh âm, nhưng cả thiên địa đều đang đung đưa, đung đưa vô cùng kịch liệt! Giống như khu vực này đang gặp phải trận động đất vô cùng khủng khiếp, lắc lư lay chuyển không ngừng!

Tiếp theo cương phong khí bạo khí thế phảng phất như nuốt hủy thiên địa ở bên trong khu vực này nhanh chóng khuếch tán, hủy diệt hết thảy những gì nó có thể chạm đến!

Vô luận là quang bích linh phù hay Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận, cũng giống như bị cắn nuốt, trong nháy mắt băng diệt phá hủy.

Nhạc Vũ thậm chí chính mắt trông thấy mấy vị tán tu cửu kiếp bát kiếp nơi xa trong cỗ linh lực hủy diệt nổ tung oanh kích, thân thể thần hồn đều bị sinh sôi đánh xơ xác, không còn chút dấu vết lưu tồn bên trong thiên địa.

Ngay sau đó một khắc, năm đoàn long quyển phong dữ dội bắn lên trời, vô số linh lực cuồng phong kịch liệt cuốn qua, sắc bén như đao!

Nhạc Vũ đứng ngay bên trong khu vực đang nổ tung, thân hình không ngừng lảo đảo, cơ hồ không cách nào đứng yên.

Chỉ trong vài lần hô hấp, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ bên ngoài chỗ hắn đang đứng vỡ tan! Băng Diễm Huyền Quang Chướng vỡ! Vạn Mộc Phong Thần Bích vỡ! Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ Bích Chướng cũng tan tành vỡ vụn!

Cho đến Huyền Vũ chân hình ngưng tụ quanh người hắn cũng thoáng hiện quang hoa xanh đen, linh lực phong bạo trong thiên địa mới từ từ giảm bớt.

Khóe môi Nhạc Vũ tràn ra một tia máu, thân hình đứng vững, lạnh lùng dùng Chân Long Nhãn nhìn quanh bốn phía.

Khí lãng hủy diệt tràn lan ra ngoài mấy vạn dặm. Khắp đại dương cũng bị năm đoàn lam quang bạo liệt ra nhiệt độ mãnh liệt, toàn bộ bốc hơi, hoặc hướng phương xa tứ tán.

Phụ cận hải đảo bị mạnh mẽ đánh nát, tạo thành một chiếc hố đường kính khổng lồ kinh người, trong lúc nhất thời không có chút nước biển có thể tràn vào.

Bên trong bầu trời, một đám mây hình nấm đang bốc cao, vô số hơi nước bụi mù che phủ phương viên thiên địa vạn dặm.

Ngoài mấy vạn dặm vô số nước biển bị mạnh mẽ nhấc lên tận trời cao, từng đạo sóng nước xông thẳng thiên không.

Quan trọng nhất trong phiến trời đất nơi này, ngoại trừ Đông Hoa Tán Nhân cùng bản thân hắn, không còn thân ảnh một người nào.

Ngay lúc này một đạo kiếp lôi màu vàng lại giáng xuống sau lưng hắn, kiếp vân trên bầu trời đã dần dần giảm bớt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 772: Đông Hoa phi thăng

- Tại sao lại như thế? Tại sao lại như thế?

Bên trong trúc lâu, gương mặt Bách Linh Tử tái nhợt nhìn một màn diễn ra trước mắt.

Nhìn vào bên trong, linh lực phong bạo đã ổn định bình thường trở lại.

Nhưng bên trong cũng là cảnh tượng khắp nơi hoang tàn, nước biển đã bắt đầu chảy ngược trở lại, tạo thành nước xoáy khổng lồ cuồn cuộn.

Chẳng qua mặt biển vẫn rút xuống mấy vạn trượng, mà đám mây hình ấm bốc cao trên bầu trời từ từ theo gió khuếch tán lan tràn tới hơn mười vạn dặm.

Giờ phút này thật không biết đã có bao nhiêu người chết trong lần oanh kích của Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp. Nhưng có thể khẳng định hơn trăm Tán Tiên vừa rồi đã thương vong thảm trọng.

Cho dù chính hắn đặt mình vào bên trong, cũng tuyệt không cách nào toàn thân trở lui. Kết quả tốt nhất chính là tổn thất vài món trọng bảo tùy thân, sau đó kịp thời phá vỡ hàng rào không gian thoát khỏi nơi đó.

Nhưng lúc này tuy hắn biết rõ hết thảy trước mắt vô cùng chân thật, nhưng hắn vẫn có chút không chịu tin tưởng một màn vừa rồi đã thực sự phát sinh.

Thanh âm Bách Linh Tử dần dần chuyển thành như bệnh tâm thần:

- Ta nghe nói Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp phải có cảnh giới Nhập Vi! Thấp nhất cũng phải có tu vi Ngọc Tiên, nhưng người này rõ ràng chỉ mới tới Đại Thừa cảnh mà thôi, điều này sao có thể? Còn có Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận, hắn lấy linh lực từ nơi nào sử dụng bậc thần thông này? Hơn nữa hai cỗ hóa thân cũng không hề dùng tới, ngay cả Huyền Sát Chiến Thi cũng không thấy bóng dáng…

Lan Vô Ưu nghe vậy ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Bách Linh Tử, tiếp theo khe khẽ thở dài, thu hồi đạo pháp. Đem viên bàn cùng thận châu trước người thu hồi, vung tay áo mở tung cửa trúc nói:

- Việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích! Bách Linh đạo hữu, xin mời…

Bách Linh Tử cũng đã tỉnh hồn lại, đầu tiên nhướng mày, có chút khó hiểu, nhưng sau một khắc liền phát hiện ý tứ đuổi khách của Lan Vô Ưu, nhất thời vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ ngươi còn muốn phủi quan hệ với chúng ta sao? Chuyện lần này tuy do chúng ta vén lên, bất quá toàn bộ mưu kế đều xuất từ tay Lan Vô Ưu ngươi. Với tính tình của Nhạc Vũ, sao có thể bỏ qua cho ngươi?

Trong mắt Lan Vô Ưu chợt lóe sát cơ, tiếp theo như mất hứng lắc đầu nói:

- Ngươi nghĩ đi đâu rồi? Chính là vì biết được hắn sẽ không bỏ qua cho ta, ta mới bảo ngươi đi cho nhanh! Nếu ta đoán không sai, sau lúc này người thứ nhất hắn đi tìm nhất định là ta!

Trong lòng Bách Linh Tử chợt tỉnh, thoáng suy ngẫm chốc lát liền cảm kích nhìn Lan Vô Ưu gật đầu, lập tức không chút do dự xoay người rời đi.

Ngay khi hắn vừa sắp bước ra khỏi cửa trúc, Lan Vô Ưu lại lạnh nhạt nói:

- Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi, Nhạc Vũ đã có thể sử dụng Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi, thành tựu trận đạo nhất định đã tới cảnh giới Hư Thất Sinh Bạch. Trong thế giới này, phàm là người từng tiếp xúc với hắn chỉ sợ không ai hắn không suy tính ra được. Nếu ta là ngươi, lần này trở về sẽ lập tức chuẩn bị chuyện tố hình phi thăng càng sớm càng tốt!

Bách Linh nghe vậy thân hình nhất thời chấn động, tiếp theo hóa thành một đoàn độn quang vội vã rời đi.

Phía sau Lan Vô Ưu nghiêm mặt, bay ra ngoài lầu các, đặt chân trên ba vạn trượng trời cao, nhìn về chỗ đại chiến phát sinh.

Vẻ mặt hắn vô cùng phức tạp, nhưng không hề có chút sợ hãi khủng hoảng.

Cùng một thời gian cách mấy trăm vạn dặm, Nhạc Vũ chờ khi linh lực phong bạo cuồng loạn hoàn toàn bình thường trở lại, lúc này mới thu hồi tiên bảo huyền binh hộ thân.

Sau đó ánh mắt hắn bình tĩnh nhìn cảnh tượng mạt thế trước mắt.

Hắn cũng đã sớm có suy tính chính xác về lực phá hoại của năm đoàn thủy linh lực tinh thuần kia.

Hết thảy phát sinh trước mắt cũng đã nằm trong dự liệu của hắn.

Nhưng khi sự thật hiện ra trước mắt hắn, lực rung động vẫn không hề kém chút nào.

- Đây chính là Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp? Là Quý Thủy Thần Lôi cơ sở nhất sao?

Nhạc Vũ không khỏi thất thần một trận, bỗng dưng dâng lên một cỗ vọng động muốn nhìn xem uy lực mạnh nhất của Quý Thủy Thần Lôi.

Trong lòng hắn hiểu rõ ràng nhất Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận vừa rồi đã bức bách hắn thu liễm một bộ phận pháp lực.

Vốn là mười lăm đạo phù văn hủy diệt, cuối cùng khi mới tới đạo mười ba, pháp lực của hắn đã có chút không thể chống đỡ, đành phải thả ra trước, chỉ đạt tới bảy thành uy năng theo dự đoán.

Mà thủy hệ linh lực bình thường khống chế Quý Thủy Thần Lôi, là Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp, cũng là một loại cơ sở nhất.

Dù chỉ như vậy nhưng lại đạt được tới uy năng như thế, có thể nghĩ Xích Minh Thiên Tôn khống chế Huyền Thiên Thần Lôi phải cường hãn tới bậc nào. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng may mắn, may là nhờ Hoàng Hôn Giới cố gắng áp chế những gì liên quan tới Xích Minh Thiên Tôn, cũng may lần trước hắn đã sớm có chuẩn bị. Nếu không giờ phút này hắn tuyệt đối không còn sống sót.

- Quả nhiên không hổ là chung cực đạo pháp của thế giới hồng hoang! Nhưng thật sự đáng tiếc ta tạo ra năm đạo thần lôi này lại không biết phải gánh vác bao nhiêu nhân quả…

Nhạc Vũ tiếc nuối không phải là vì việc gì khác mà là tốc độ lan tràn của Quý Thủy Thần Lôi thật sự quá chậm, năng lượng bên trong quá khổng lồ, tốc độ bộc phát cũng thoáng chậm hơn một chút.

Nếu không hơn trăm tu sĩ Tán Tiên sẽ không có một người nào chạy trốn khỏi tay của hắn!

Vừa rồi hắn đã rõ ràng cảm giác ngoại trừ mấy chục Tán Tiên bị vây trong trung tâm Quý Thủy Thần Lôi, chừng hơn hai mươi vị cửu kiếp Tán Tiên còn sót lại đều kịp thời phá vỡ không gian hàng rào nhanh chóng thoát đi. Còn lại hơn mười vị thất kiếp cùng bát kiếp Tán Tiên đứng xa hơn đều trọng thương chạy trốn.

Nếu đổi lại trong dĩ vãng, vô luận những người này chạy nhanh thêm bao nhiêu hắn cũng nắm chắc bắt lại toàn bộ, hoặc dứt khoát chém giết.

Nhưng hắn còn phải che chở Đông Hoa Tán Nhân đang ngồi bên trong linh lực phong bạo, vì thế chỉ đành đứng nhìn theo.

Nhưng nói trở lại, nếu không phải những người này để mình có thể dùng chiến pháp kéo dài dây dưa, với Tiểu Thiên Nguyên Phong linh trận cùng quang bích linh phù đã có thể phong tỏa được khả năng chạy trốn của mình, nếu không phải như thế hắn cũng không có cơ hội sử dụng được Quý Thủy Thần Lôi, với tu vi hôm nay của hắn, tốc độ ngưng tụ thật sự là quá chậm.

Mà ứng phó Đại Tinh Cung Tứ Cửu kiếm trận cũng đã là cực hạn của hắn.

- Cũng được! Chuyện hôm nay ngày sau cũng sẽ toàn bộ thanh toán với những người này. Chẳng lẽ thực sự cho rằng chỉ cần chạy thoát khỏi thế giới này là xong thôi sao?

Lặng lẽ cười một tiếng, Nhạc Vũ chắp tay chuyển nhìn về phía sau, kiếp lôi đã lên tới tầng hai mươi bốn.

Ở trong mắt Nhạc Vũ, Đông Hoa Tán Nhân cũng đã bắt đầu biến hóa.

Pháp lực của hắn đang dần dần lột xác, thân thể cũng đang nhanh chóng tăng cường. Khí tức thần hồn đã từng bước được thiên kiếp tẩy lễ, hoàn thành chuyển hóa một bước cuối cùng của dương thần.

Khí tức chỉ có Linh Tiên tu sĩ mới có cũng đang từ từ tản ra.

Ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy hơi bị áp lực, Đông Hoa Tán Nhân cũng là tu sĩ đại thần thông, còn là người nổi danh bên trong. Vốn chỉ kém hắn một chút, bây giờ độ kiếp phi thăng, liền kéo gần lại khoảng cách, cùng hắn sánh vai, thậm chí càng hơn mấy phần.

Nếu có đầy đủ tiên bảo, giờ phút này thất bại chắc chắn là hắn.

- Thì ra đây chính là ngưng tố tiên thể!

Nhạc Vũ cũng không biết tình hình bên trong cơ thể Đông Hoa Tán Nhân là như thế nào, bất quá trong đôi mắt chợt thoáng hiện tinh mang.

Hắn cảm giác được trong minh minh hư không, có một cánh cửa đang được Đông Hoa Tán Nhân mạnh mẽ mở ra. Vô số tiên linh lực dày đặc đang truyền tới, giúp hắn hoàn thành bước thuế biến thân thể cùng nguyên thần, mà phiến thế giới này bài xích Đông Hoa Tán Nhân ngày càng trầm trọng.

Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi là một đạo lôi quang mạnh mẽ, nhưng Đông Hoa Tán Nhân đang hoàn thành việc tố hình tiên thể, vì thế càng lúc càng có vẻ dễ dàng.

Ngay khi kiếp lôi hoàn toàn chấm dứt, quanh người Đông Hoa Tán Nhân đã bao phủ một tầng tiên khí thật dày. Uy thế cùng chút Linh Tiên hắn đã gặp bên trong Quy Khư Cung mật cảnh cùng Vân Thiên Cung mật cảnh quả thực hơn xa.

Nhạc Vũ thấy thế thoáng cười một tiếng, sau đó cúi người vái chào nói:

- Chúc mừng Tán Nhân, cuối cùng được chứng nhận tiên đạo!

Đông Hoa Tán Nhân mở mắt ra, nhưng sắc mặt cũng không có vẻ vui mừng, nhìn Nhạc Vũ trong mắt lộ vẻ cười khổ:

- Ta có đạo hữu bảo vệ, chứng nhận tiên đạo cũng không phải là việc gì khó. Chỉ nói Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi vừa rồi thực sự làm người ta vô cùng rung động…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Chẳng qua là mưu lợi mà thôi, không đáng giá nhắc tới! Nói là Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi, nhưng ta vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ. Cũng chỉ có thể ức hiếp những tu sĩ Tán Tiên kia một phen, nếu là Linh Tiên như ngươi, Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi cường thịnh bao nhiêu ta cũng không thể dùng được!

- Ức hiếp những Tán Tiên kia sao?

Đông Hoa Tán Nhân giống như giễu cợt lại giống như buồn cười nhếch môi, tiếp theo không tiếp tục đề cập tới chuyện này, ngược lại đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy thế giới nơi này đã bắt đầu bài xích hắn càng ngày càng mạnh mẽ, bắt đầu áp chế pháp lực tu vi của hắn, trăm dặm gần bên lại bắt đầu có kiếp lôi hội tụ.

Đông Hoa Tán Nhân nhất thời thoáng cau mày, tiếp theo xúc động nói:

- Ta ở thế giới này thực ra còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, nhưng việc đã tới nước này muốn hối hận cũng đã vô ích. Cũng may lưu lại đệ tử truyền thừa đã có điều an bài. Nhưng ngày sau còn cần đạo hữu trông nom nhiều hơn…

Nhạc Vũ gật đầu tỏ vẻ đáp ứng, điều này đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không có gì khó khăn, thậm chí chỉ cần nói với Nông Dịch Sơn một câu là được, không cần hắn động thủ.

Đông Hoa Tán Nhân lập tức mỉm cười cảm tạ, lại ném qua một trận đồ nói:

- Lần này sở dĩ ta trúng tính toán của bọn họ tất cả đều bởi vì vật này. Hôm nay ta phi thăng tiên giới vật này cũng không còn dùng được. Để lại cho ngươi, có lẽ còn có chỗ dùng, chẳng qua nên chú ý thật giả. Thời gian không nhiều lắm, xin cáo từ! Mấy chục năm sau có lẽ ta và ngươi sẽ gặp lại…

Hắn nói dứt lời liền phóng lên cao, thẳng xông tận trời. Ngay sau đó phá khai hàng rào không gian biến mất trước mắt Nhạc Vũ, tiến thẳng vào trong thời không loạn lưu không còn thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ híp mắt, người khác "nhìn" không tới, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được "cánh cửa" kia tồn tại.

Quả nhiên là Hồng Hoang bản giới, cùng những mảnh nhỏ của nó thời thời khắc khắc duy trì liên lạc, thật ra vẫn còn là một thế giới hoàn chỉnh.

Sau một khắc ánh mắt Nhạc Vũ chuyển nhìn trận đồ trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 773: Tái văn huyền công

- Đây là vật gì?

Nhìn những hình vẽ vặn vẹo trên bản đồ, Nhạc Vũ híp mắt có chút khó hiểu.

Hắn chỉ có thể loáng thoáng phân biệt tựa hồ là bản đồ của một động phủ thời thượng cổ. Bên trong có một trương trận đồ cực kỳ tinh diệu. Ít nhất phải xuất phát từ thủ bút của một tu sĩ Ngọc Tiên, đáng tiếc chẳng qua chỉ là một bản đồ đơn giản, chỉ ghi chép phương pháp tiến vào, không cách nào nhìn rõ toàn bộ sự vật.

Nhạc Vũ dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính chốc lát, không phát hiện ra có chỗ nào không ổn. Nếu còn vấn đề nào khác hắn cũng thật sự không biết.

Suy ngẫm chốc lát trên mặt Nhạc Vũ lộ ra nụ cười. Tuy lúc Đông Hoa Tán Nhân rời đi thực sự quá cấp bách, nói chuyện có chút không tỉ mỉ, rất nhiều chi tiết nói chưa được rõ ràng, nhưng hắn có thể đại khái đoán được đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nếu nói tấm bản đồ này có chút không chân thật, cũng khó làm cho Đông Hoa Tán Nhân bị mắc bẫy.

Đến tột cùng chuyện này là như thế nào, thật ra chỉ cần đi bắt một hai người trong số những tu sĩ Tán Tiên đã bỏ chạy tra hỏi là xong.

Chẳng qua ở trong thế giới này hiện tại đoán chừng không còn chuyện gì có thể hấp dẫn được ánh mắt của hắn, thật sự hắn không có hứng thú đi để ý việc này mà thôi.

Bất quá chỉ một lát sau, chân mày Nhạc Vũ lại khẽ nhăn lại.

Thực lực trước khi độ kiếp của Đông Hoa Tán Nhân tuy thua xa hắn, nhưng dù

sao cũng cùng một tầng cấp. Trước đó không thể không biết trong đó sẽ có hung hiểm, nhưng vì sao còn phải mạo hiểm chạy tới, xác nhận xem bản đồ này có phải là thật hay không?

Hắn thuận tay thu hồi bản đồ, lại triệu hồi toàn bộ tiên bảo vào trong tu di không gian của mình. Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe lên, sau một khắc hắn liền có điều cảm ứng quay đầu nhìn về phía bắc.

- Hai cỗ hóa thân của ta cũng đã động thủ. Nói như vậy Thính Vân Tông đã chuẩn bị rút lui khỏi thế giới này…

Cười lạnh lắc đầu, Nhạc Vũ triệu ra Tinh Nguyệt, đứng trên lưng nó hóa thành một đạo quang mang bay về phương xa.

Chỉ qua thời gian hai nén hương, nơi xa hiện ra một tòa đảo nhỏ. Mà ngay khi Nhạc Vũ dự định giáng xuống, bất chợt trong lòng khẽ động liền lệnh cho Tinh Nguyệt dừng lại giữa không trung.

Quả nhiên sau một khắc một thanh niên tướng mạo tuấn tú từ trong hư không bước ra, hướng Nhạc Vũ xa xa thi lễ:

- Nam Hải tán tu Lan Vô Ưu ra mắt Nhạc đạo hữu!

Nhạc Vũ cau mày, nhìn kỹ người này. Chỉ thấy trong mắt đối phương lóe ra ánh sáng, mắt nhìn thẳng, giọng nói không ti không kiêu, khí chất trầm ổn quả thật có chút bất phàm.

Càng làm cho hắn để ý chính là vẻ mặt của Lan Vô Ưu không hề có nửa điểm lo sợ khác thường.

Người này rốt cục có mưu đồ gì?

Trong đầu nhanh chóng xẹt qua ý niệm này, trên mặt Nhạc Vũ không chút phản ứng, giọng nói lạnh lẽo:

- Ta nghe nói qua ngươi, Đông Thắng tu sĩ đệ nhất nhân. Còn có chuyện lần này bổn tông bị vây công, ta nghe nói là ngươi bày mưu tính kế cho bọn hắn đúng không?

- Nghe nói?

Lan Vô Ưu nhíu mày, đang định nói chuyện, tiếp theo thấy Nhạc Vũ cười cười nói:

- Ngươi cho rằng Nhạc Vũ này làm việc còn cần xem chứng cớ hay sao? Nếu nhìn ngươi khó chịu thì dùng một đao giết chết ngươi là được, còn cần cố kỵ chuyện gì? Lần này ta tới là hỏi ngươi có phải hay không, không phải tới cãi nhau với ngươi!

Lan Vô Ưu phảng phất như khẽ thở phào nhẹ nhõm, lại thi lễ nói:

- Vô Ưu không phải có ý đó. Chẳng qua chuyện lần này ta chỉ vì bất đắc dĩ, là bị bức bách mà thôi.

Nụ cười trên mặt Nhạc Vũ nhất thời càng đậm hơn, sát cơ trong mắt không chút che giấu:

- Sau trận chiến này xem như ta đã nhận thức ngươi. Chẳng lẽ ngươi cho rằng Nhạc Vũ này là người dễ dụ dỗ uy hiếp hay sao? Nếu không chịu nói thật lòng, ta xem ngày sau ngươi sẽ không còn cơ hội!

Lan Vô Ưu nghe vậy lại ngẩn ra lần nữa, tựa hồ có chút không nghĩ ra Nhạc Vũ nói chuyện lại thẳng thắn như thế.

Hắn trầm mặc chốc lát khổ sở mở miệng nói:

- Nếu nói ta là bị hiếp bức thật ra cũng không xem là sai! Chuyện lần này toàn bộ vì Vân Bảo Tông mà nên. Vì quan hệ đến một chuyện đại sự của họ nên không chịu được biến số như Nhạc đạo hữu. Về phần Vô Ưu, nửa là bị bức bách nửa là cam tâm tình nguyện. Ta đoán trước khi đạo hữu phi thăng nhất định sẽ không cho phép những Tán Tiên như chúng ta tiếp tục tồn tại trên thế giới này…

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, thầm nghĩ người này đúng thật có vài phần thông minh, cơ hồ đã suy đoán tính toán của mình đúng hơn phân nửa. Hơn nữa hắn làm việc cùng đầy đủ quyết đoán, không trách được suốt mấy ngàn năm vẫn luôn đứng trên đỉnh tu chân giới.

- Vân Bảo Tông? Trước đây không nghe nói qua. Ba đại lục còn lại tựa hồ cũng

không nghe nói về tông môn này. Nhìn môn hạ Tán Tiên dưới tay bọn hắn nhiều như vậy, cơ hồ vượt qua sự hợp lực của mười đại tông môn Đông Thắng đại lục. Thực lực mạnh làm kẻ khác cảm thấy đáng sợ.

Vừa nghĩ tới đây, ánh mắt Nhạc Vũ thoáng nheo lại, con ngươi co rút:

- Vân Bảo Tông chẳng lẽ muốn đem thế giới này luyện hóa thành Nguyên Thần Tinh Hạch?

Lan Vô Ưu chợt ngẩng đầu, vô cùng kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ, sau đó sụp mắt nói:

- Đúng vậy! Thật không ngờ Nhạc đạo hữu cũng biết về Nguyên Thần Tinh Hạch. Ước chừng hai vạn năm trước tông môn này đã nhắm vào Thiên Nguyên Giới này của chúng ta. Sau đó đã bắt tay vào bố cục! Bất quá ta nghe nói Vân Bảo Tông ở trong Hồng Hoang bản giới thật ra chỉ là một tam lưu tông môn, không lên được mặt bàn!

Hai vạn năm trước?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, tựa hồ thời gian đó Kỳ Hoàng Tông bị tiêu diệt đi? Hắn cũng không có tâm tư cẩn thận suy nghĩ sự liên quan bên trong, chỉ thầm nghĩ thì ra thế giới mình đang ở nằm trong miệng người của thế giới khác có tên gọi là Thiên Nguyên Giới. Ngay sau đó hắn phục hồi lại tinh thần, trong lòng chợt cười lạnh, trách không được hôm nay hắn tru diệt rất nhiều Tán Tiên, liên lụy tất cả sinh linh trong phương viên mười vạn dặm nhưng lại cảm giác không bị gia tăng quá nhiều nghiệp lực, thì ra do nguyên nhân như thế.

Nếu trước đây không biết về chuyện này thì cũng thôi, nhưng hôm nay nếu đã biết được, mình làm sao cho phép Vân Bảo Tông được tiếp tục như ý?

Đè nén sát cơ trong nội tâm, tiếp theo Nhạc Vũ lấy ra bản đồ Đông Hoa Tán Nhân đưa cho hắn nói:

- Chuyện Vân Bảo Tông trước tiên bỏ qua không đề cập tới! Ta chỉ muốn hỏi ngươi, dưng không ở lại mãi trong thế giới này suốt mấy ngàn năm rốt cục lại có mưu đồ gì? Chẳng lẽ có liên quan tới bản đồ này sao?

Lan Vô Ưu nghe vậy quét mắt nhìn bản đồ, không do dự liền nhẹ nhàng gật đầu

nói:

- Thật là có quan hệ tới vật này! Đoán chừng Nhạc đạo hữu biết được cũng sẽ động tâm…

Vẻ mặt Nhạc Vũ đạm mạc, không tỏ vẻ tin hay không tin, chỉ yên lặng nhìn hắn.

Thần sắc Lan Vô Ưu mặc dù bình tĩnh tự nhiên, nhưng trên trán đã rỉ mồ hôi. Hắn chần chờ chốc lát liền tiếp tục nói:

- Dưới Nam Hải này có một Hải Nhãn. Bên trong có tòa tiên phủ, ước chừng hai mươi năm mở ra một lần. Trong truyền thuyết bên trong có kỳ bảo vô số. Nhưng ta đoán chừng Nhạc đạo hữu chỉ cảm thấy hứng thú với một bản Cửu Chuyển Huyền Công đầy đủ đi…

Hắn vừa nói tới đây, trong mắt Nhạc Vũ đã hiện lên một đoàn tinh mang, trong nội tâm nhấc lên cơn sóng gió động trời.

Nếu là những vật khác thì cũng thôi, nhưng nếu là Cửu Chuyển Huyền Công hắn quả thật không chỉ đơn giản là cảm thấy hứng thú.

Công pháp này truyền từ Tam Thanh, thuộc Đạo giáo nhất mạch, là phương pháp luyện thể cao cấp nhất. Nghe tin đồn nếu luyện tới chí cực, có thể trực tiếp chứng đạo vô thượng thần thông. Hắn làm sao có thể buông tha?

Suy nghĩ trong đầu sôi trào, Nhạc Vũ chỉ giật mình chốc lát mới cưỡng chế sóng gió trong nội tâm, ánh mắt thu liễm cười nhạt nói:

- Thì ra là như vậy, đây cũng là điều cậy vào của Lan Vô Ưu ngươi sao? Đoán chừng nói ra chuyện này ta sẽ không giết ngươi!

Lan Vô Ưu cũng không phủ nhận, vái chào nói:

- Bản đồ trong tay Nhạc đạo hữu không trọn vẹn, Hải Nhãn Nam Hải, trong đạo thống của Vô Ưu vừa vặn có phương pháp đi vào bên trong. Những thủ đoạn này chỉ vì bảo vệ tính mạng, kính xin đạo hữu đừng trách.

Nhạc Vũ cũng không nói chuyện, vận chuyển Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng

Bàn suy tính tính đích thực của chuyện này. Sau đó hắn gật đầu nói:

- Chuyện này cũng không phải giả! Tiên phủ bên trong Hải Nhãn có liên quan tới Ngọc Đỉnh chân nhân? Vài ngày trước Đông Hoa Tán Nhân đã đi vào một lần. Nghĩ tới lần sau tiến vào phải đợi thêm hai mươi năm đúng không?

Trong mắt Lan Vô Ưu hiện lên một tia kinh dị, đang định trả lời liền nhìn thấy trong con ngươi Nhạc Vũ biến hóa thành kim sắc, ánh mắt phảng phất như có thể thấm nhuần vạn vật, nhìn xuống bên dưới vô cùng hứng thú.

Tựa hồ vừa nghĩ tới điều gì, vẻ mặt Lan Vô Ưu nhất thời biến đổi. Nhạc Vũ lại cười nói:

- Đã có tin tức của Cửu Chuyển Huyền Công, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng. Chẳng qua lần này mưu tính Quảng Lăng ta cũng phải có trừng phạt. Bảo bối trong dược viên của ngươi liền thuộc về ta!

Lời vừa rơi xuống, Nhạc Vũ cũng không cần Lan Vô Ưu đồng ý, dùng pháp lực ngưng tụ thành một cự chưởng khổng lồ chộp xuống bên dưới, trực tiếp phá khai cấm chế dày đặc của dược viên, đem một gốc linh thảo có bảy lá bắt vào trong tay, trực tiếp ném vào trong Tiểu Càn Khôn Hồ Lô.

Sắc mặt Lan Vô Ưu lúc trắng lúc xanh, nhưng hắn rốt cục vẫn không xuất thủ, chỉ lẳng lặng nhìn Nhạc Vũ gật đầu như chào hắn, đứng trên lưng Lôi Sí Tinh Giác Thú hóa quang đi xa, cho mãi đến khi rời khỏi cảm giác của thần hồn.

Vẻ mặt Lan Vô Ưu chợt biến đổi, vẫn giữ vẻ nhàn nhã đạm nhiên, nơi khóe môi lại hiện lên nụ cười ý vị thâm trường.

Nếu không cho người này cầm đi chút chỗ tốt, làm sao có thể thanh trừ sát cơ trong lòng hắn. Nếu không bỏ thì làm sao đạt được, theo tình hình trước mắt Thất Linh Thiên Thông Thảo tuy làm hắn đau lòng, nhưng nếu so sánh với tính mạng lại không đáng vào đâu.

Nhạc Vũ rời khỏi Nam Hải, trực tiếp đi thẳng tới Ty Châu. Trong lòng hắn cũng đang nghĩ tới Lan Vô Ưu.

- Người này thật trí kế vô song! Một gốc Thất Linh Thiên Thông Thảo vẫn có thể bỏ được. Nhân vật như thế thật là hiếm thấy…

Trong lòng cảm thấy thật khó tin, Nhạc Vũ liền nhớ tới chuyện Cửu Chuyển Huyền Công.

Bên trong Huyền Sát Luyện Thi công pháp, những phương thuốc rèn luyện thân thể rốt cục cũng không phải là chính đạo, cũng có rất nhiều tai họa ngầm. Mà hôm nay thân thể hắn cùng Chiến Tuyết đều đã gặp được bình cảnh, rất khó tiến thêm một bước, chỉ thiếu một pháp môn rèn luyện thân thể.

Cửu Chuyển Huyền Công đích thực là rất cần thiết với hắn. Nếu hắn muốn lấy lực lượng chứng đạo, nhất định không thể bỏ qua phương diện rèn luyện thân thể này.

Nhưng xem tình hình của Lan Vô Ưu, lần này hắn muốn đi vào tiên phủ chỉ sợ không đơn giản.

Một vật nếu đạt được dễ dàng, vì sao người kia phải lưu lại trong thế giới này suốt mấy ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 774: Cướp đoạt thiên cung

Khi đi tới bầu trời Tỵ Châu, vừa lúc nhìn thấy được Hỏa Vân sơn đã đứt gãy nửa đoạn, siêu phẩm linh mạch cũng bị phá hủy hơn phân nửa.

- Thủ đoạn thật độc! Hạo Dương Môn thật không sợ phải gánh chịu nghiệt lực này.

Linh mạch bị hủy cũng không còn là chuyện riêng của Hạo Dương Môn. Vào thời thượng cổ hồng hoang, bởi vì thiên trụ bị gãy, khiến sinh linh hồng hoang mười diệt hết chín. Hôm nay Hỏa Vân sơn tuy kém Bất Chu sơn không biết bao nhiêu, nhưng lại cùng một nhịp thở với địa mạch Đông Thắng đại lục.

Núi này bị hủy nhất định sẽ dẫn phát địa chất ba mươi ba châu Trung Nguyên thay đổi. Lúc đó sẽ không đơn giản chỉ là chuyện một hai trận động đất mà thôi, nhất định sẽ dẫn tới hồng thủy khô hạn, khiến thiên hạ sinh linh lầm than.

Giờ phút này chung quanh Hỏa Vân sơn có vô số tu sĩ đang vây xem chỉ trỏ, gương mặt đều hiện lên vẻ ưu sầu.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, tuy nói Hỏa Vân sơn bị hủy cũng không quan hệ gì tới Quảng Lăng Tông, nhưng Hạo Dương Môn là bị bức bách tới đường cùng, nếu không cũng sẽ không lựa chọn cách làm cực đoan như vậy.

Thiên ý dù chứng nhận cũng sẽ không tiêu giảm số mệnh Quảng Lăng Tông, nhưng vì trận chiến này mà khiến thương sinh linh Đông Thắng đại lục bị hạo kiếp, đây không phải là bổn ý của hắn.

Cầm thú thảo mộc hắn tự nhiên không quan tâm, nhưng cũng không cách nào ngồi nhìn loài người cũng chết thảm trọng.

Chỉ suy tư thoáng chốc Nhạc Vũ không chút do dự bay tới bầu trời Hỏa Vân sơn. Ngay sau đó phát động pháp lực trực tiếp dùng phương pháp Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành một cự chưởng lớn chừng một vạn trượng, đem

những khối vụn gãy lìa của những khối đá núi nhất nhất nắm lên, dùng thổ hệ đạo pháp toàn bộ kết hợp lại.

Tiếp theo là linh mạch, mặc dù hồi phục lại hình dáng ngọn núi nhưng địa mạch đã đứt, cũng chỉ là vô dụng.

Hồn niệm của Nhạc Vũ triển khai theo chút ít linh lực mạch lạc nơi này, trong chớp mắt đã khuếch tán ra phương viên mấy vạn dặm.

Vẻ mặt hắn cũng trở nên trầm trọng, linh lực lưu chung quanh đây rối loạn vượt ngoài sự tưởng tượng của hắn, muốn hoàn toàn hiểu rõ ít nhất phải cần tới mười năm thời gian.

Khi đó thiên địa hạo kiếp cũng đã sớm bị dẫn phát, không trách được có rất nhiều người thay vì đi ra chữa trị lại khoanh tay đứng nhìn, đành phải chờ thiên địa lực lượng tự nhiên hồi phục như cũ.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm cười khổ, hai tay kết ấn thúc giục pháp lực trong cơ thể.

Giờ phút này vô luận là khí huyết hồn lực hay Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của hắn đều đang điên cuồng thiêu đốt.

Trên mặt hắn dần dần trở nên trắng bệch, thẳng qua hồi lâu đợi khi kháp được một trăm bốn mươi thủ ấn hắn bỗng dưng dừng lại. Ngay sau đó một đạo thanh quang từ trên người Nhạc Vũ phát tán ra ngoài, bao phủ trên ngọn núi khổng lồ bên dưới.

Ngay lập tức linh mạch đang bị rối loạn nhanh chóng hồi phục như cũ. Địa khí ở bên dưới dần dần tràn vào đỉnh núi, khiến Hỏa Vân sơn lập tức hồi phục lại nguyên vẹn như trước.

- Tiểu Hoàn Nguyên Thuật!

Ngoài ngàn dặm lập tức có tu sĩ đang bàng quan phát ra tiếng thét kinh hãi. Trong đó có không ít người vừa kính vừa sợ nhìn về phía Nhạc Vũ.

Tu chân nhân sĩ một khi đạt tới Đại Thừa cảnh có thể đạt được nhiều loại thần thông đạo gia. Tỷ như điểm đá thành vàng, trọng tố vật chất. Tỷ như thần hồn ly

thể, thần hồn tiếp cận với dương thần chân chính, không bị thế dương sát lực gây thương tích, lúc chuyển thế sẽ không sợ hãi nguy cơ bị tiêu vong.

Mà Tiểu Hoàn Nguyên Thuật đứng hàng thứ nhất. Có thể đem chút sự vật hồi phục lại như cũ, tác dụng xem như rộng khắp.

Nhưng tuy thần thông này dùng tốt, nhưng cũng có nhiều loại hao tổn vô cùng kinh người. Phải tiêu hao pháp lực bản thân vĩnh cửu, có thể làm rất nhiều người phải chùn bước. Hơn nữa muốn hồi phục nguyên vẹn càng thêm phức tạp, tiêu hao sẽ càng lớn hơn.

Giống như cách làm của Nhạc Vũ, dùng pháp lực lớn như vậy để chữa trị Hỏa Vân sơn, đây là chưa từng nghe nói qua. Pháp lực hùng hồn tới mức càng làm người khác khiếp sợ không biết nói gì. Điều này đã vượt ngoài năng lực của tu sĩ Đại Thừa, thậm chí những Linh Tiên Tán Tiên cũng khó thể làm đến, thần thông có thể nói thông thiên triệt địa!

Qua chừng ba khắc, linh mạch đứt gãy trong Hỏa Vân sơn cuối cùng đã chữa trị hoàn thành.

Giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ không còn chút huyết sắc, hắn không chút nghĩ ngợi lập tức thu tay trở về.

Độ dày linh lực trong Hỏa Vân sơn đã giảm đi không ít, nhưng nếu tinh tế tu sửa vẫn có thể chữa trị.

Nhưng Nhạc Vũ lại không có tinh lực đi hoàn thành việc này, nhưng hiện tại phục hồi được như vậy mặc dù ở Đông Thắng đại lục vẫn còn chút tai nạn nhỏ, nhưng đại kiếp đã có thể trừ đi, không cần hắn tiếp tục nhúng tay.

Nội thị trong cơ thể, hắn cảm thấy pháp lực của mình vẫn giữ nguyên cường độ chín mươi chín vạn thạch, thậm chí còn có chút tăng lên, nhưng tổng số lại giảm đi gần nửa thành.

Bất quá muốn phục hồi như cũ cũng thật dễ dàng, với thân thể hôm nay của hắn chỉ cần khổ tu vài năm là có thể hồi phục trở lại, thậm chí nếu sử dụng linh dược chỉ cần vài tháng cũng có thể làm được.

Nhưng sau khi tiêu hao pháp lực, cảm giác đau đớn khi kinh mạch bị trướng lên

hiện tại đã hoàn toàn biến mất, làm trong lòng hắn thoáng có chút vui mừng.

Thi triển Tiểu Hoàn Nguyên Thuật đã thiêu đốt một bộ phận nguyên lực khí huyết của hắn, nguyên khí của Nhạc Vũ bị tổn thương nên không muốn tiếp tục ở lại nơi này, lại ngự không phi hành, chỉ trong chốc lát đã đến bên ngoài Thính Vân Thiên Cung.

Hắn nhìn thấy cung điện khổng lồ đang lơ lửng vẫn đang bình yên vô sự bảo tồn nguyên tại chỗ. Bên trong mặc dù có rất nhiều nơi bị tổn hại, nhưng toàn cung điện cũng không tổn hao gì quá lớn.

Cả cung điện được xây dựng trên một hòn đảo phiêu phù giữa không trung, chẳng khác gì một ngọn núi lớn. Mặc dù chỉ có phương viên trăm dặm, nhưng bên trong sử dụng Uẩn Đình Hộ Nạp Thiên Lý Pháp, toàn bộ diện tích cao gần một ngàn tám trăm dặm, bên dưới cung điện cũng mở ra vô số động phủ, toàn bộ đều trống không.

Chân chính tính toán, đây là ngọn linh mạch khổng lồ nhất thế giới này. Đủ dung nạp năm mươi tới sáu mươi vạn tu sĩ tu hành bên trong cung. Bên trong tiên khí thật dày, linh lực nồng hậu, không kém hơn Hạo Dương sơn, gần bằng với Tử Vân tiên phủ.

Mà hai cỗ hóa thân của hắn vẻ mặt đang ngây ngốc đứng lăng không trên bầu trời Thính Vân Thiên Cung.

Nhìn thấy tình hình này trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, lúc trước hắn đã đoán được nếu Thính Vân Tông muốn thoát ly khỏi thế giới này, nhất định sẽ không lưu lại Thính Vân Thiên Cung. Hạo Dương Tông đã có thể hạ độc thủ phá hủy Hỏa Vân sơn, Thính Vân Thiên Cung lại là một linh mạch độc lập, không lệ thuộc Đông Thắng đại lục, cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu, vì thế Thính Vân Tông cũng sẽ không cần cố kỵ.

Dấu vết chiến đấu nơi này lưu lại thảm thiết dị thường, vừa nhìn qua nơi nơi đều là huyết nhục rơi đầy. Bên trong được bố trí đại trận là một trong những thủ đoạn của Thính Vân Tông sử dụng để phá hủy thiên cung nếu không thể mang theo, nhưng đã bị hai hóa thân của hắn ra tay phá hỏng.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục xem xét, chỉ dùng hồn niệm lướt qua một phen liền cùng hai cỗ hóa thân phân ra ba hướng, lập ra Chính Phản Tam Tiêu trận.

Ba người đồng thời thúc giục pháp lực, từng đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí hỗn hợp gia trì lên Thính Vân Thiên Cung.

Hồi lâu sau, ba người đồng loạt chỉ ra một ngón tay vào thiên cung, cùng quát:

- Khởi!

Cung điên khổng lồ vốn đang an ổn phiêu phù trên không trung quả nhiên đung đưa một trận, xê dịch khỏi vị trí vốn có của nó.

Tiếp theo Nhạc Vũ kháp ấn, trong miệng phun ra một chữ:

- Ngưng!

Thính Vân Thiên Cung lập tức cô đọng kịch liệt, cuối cùng co rút lại phương viên chưa đầy trăm trượng. Ngay sau đó ba người đồng thời phát lực cùng nhau phá vỡ hàng rào không gian, xuyên qua hư không loạn lưu tiến về phương bắc.

Ngay trên đường đi Nhạc Vũ dùng hồn niệm xuyên vào thật sâu không gian bên trong thiên cung, chỉ cảm thấy linh lực mạch lạc hết thảy đều như thường, không có quá nhiều thay đổi.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi thả lỏng, hắn biết Tử Nghiễn Tông cùng Huyễn Tâm Tông mặc dù cũng chuẩn bị rút ra khỏi thế giới này, nhưng rốt cục không tới nỗi như Thính Vân cùng Hạo Dương, cuối cùng vẫn lưu giữ vài phần đường sống.

Chữa trị một ngọn Hỏa Vân sơn đã làm hắn tổn hại nguyên khí, còn bị hao tổn pháp lực. Nếu phải chữa thêm hai tòa siêu phẩm linh mạch, mặc dù hắn vẫn còn khả năng, nhưng sẽ phải cố hết sức.

Hợp lực lôi kéo thiên cung khổng lồ xuyên qua hư không loạn lưu, dù giờ phút này pháp lực Nhạc Vũ mạnh mẽ có thể so với Thiên Tiên nhưng vẫn cảm thấy vô cùng mệt nhọc.

Chia ra hơn mười lần xuyên qua hàng rào không gian, cho tới nửa ngày sau mới miễn cưỡng đi tới bầu trời U Châu.

Cũng may giờ phút này mấy người Lâm Trác Nhiễm Lực cũng theo hồn niệm hắn triệu hoán kịp thời chạy tới. Có thêm Sơ Tam cùng Đằng Huyền, ngoài ra còn Côn Ngô Côn Bằng, mấy người cùng nhau hợp lực thi triển Na Di Càn Khôn phương pháp, chỉ chốc lát đã đi tới bầu trời Quảng Lăng sơn.

Ngay khi Nhạc Vũ giải khai Na Di Thuật, buông ra Thính Vân Thiên Cung, nhất thời đã đem cả bầu trời Lôi Vân Cốc bao trùm che kín.

Giờ phút này tu sĩ bên trong núi đều bị kinh động, ngự không bay lên lục tục chạy tới. Vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều ngẩn ra, tiếp theo vô luận là ai, trên gương mặt đều hiện lên vẻ vui mừng.

Một tòa Thính Vân Thiên Cung không chỉ làm đệ tử Quảng Lăng Tông có được hoàn cảnh tu luyện tốt hơn, còn chân chính tạo được căn cơ xưng hùng thế giới này!

Chỉ một lúc sau Nông Dịch Sơn cùng mấy người Thanh Dương Tử cũng từ U Châu cùng Ký Châu lục tục chạy về. Nhìn thấy được cảnh tượng này càng thêm vui mừng rạng rỡ.

Vô luận là Tử Nghiễn Tông hay Huyễn Tâm Tông, trong khoảng thời gian ngắn Quảng Lăng Tông không có dư lực đi chiếm cứ. Hiện tại nhiều nhất cũng chỉ có thể chia cắt địa bàn của một hai châu để chiêu mộ đệ tử, đào tạo linh dược mà thôi.

Nhưng có được Thính Vân Thiên Cung xem như nắm giữ được chỗ tốt trong tay. Tòa thượng cổ tiên cung này kể cả Thính Vân Tông lấy được mấy vạn năm vẫn chưa thể hoàn toàn khai phá.

Nếu Quảng Lăng Tông có thể phá giải tiên trận còn sót lại, sau vài ngàn năm Quảng Lăng cũng không cần sầu không đủ linh mạch. Có thể thu nạp thêm càng nhiều đệ tử, cũng có đủ tài nguyên cung cấp đệ tử tu hành.

Nhạc Vũ đợi pháp lực hồi phục lại một chút, lại phất tay áo, liền đem tấm bia đá khổng lồ ghi dòng chữ Thính Vân Cung bên ngoài chấn vỡ. Tiếp theo lại dùng kiếm ý khắc ra ba chữ Quảng Lăng Tông.

Theo sau trong mắt hắn hiện kỳ quang nhìn vào sâu bên trong tiên cung.

Lang Hoàn Thiên Cảnh bên trong Thính Vân Thiên Cung hắn từng được nghe nói qua, năm xưa không biết hâm mộ đến thế nào, thật không biết bên trong là hoàn cảnh ra sao, những di bảo thượng cổ có bị khai thác qua hay chưa?

- Nghe lời đồn bên trong Lang Hoàn Thiên Cảnh chênh lệch thời gian tới gấp ba, không biết có thật hay không. Nếu là như thế, trong vòng hai mươi năm cũng không cần quay về Thiên Ý Phủ trong Hoàng Hôn Giới…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 775: Ta mệnh tru tiên

Còn đang trầm ngâm, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, không cần quay đầu lại hắn cũng biết Nông Dịch Sơn đang đi tới bên cạnh.

Nhạc Vũ nghiêng người thi lễ, nhìn thấy vị chưởng giáo sư tổ này của hắn hôm nay giống như trẻ hơn mấy chục tuổi, tinh thần quắt thước nhìn thiên cung trước mắt nói:

- Từ sau cuộc chiến hôm nay, toàn bộ tâm nguyện của ta trong cuộc đời này đã xong. Có Thính Vân Thiên Cung làm căn cơ tông môn, có thêm năm châu trong Trung Nguyên, chỉ cần sáu trăm năm tích lũy tông ta có thể chân chính hùng cứ thế giới này.

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng cười, Nông Dịch Sơn đã quên tính cả Tử Vân tiên phủ. Tuy nhỏ một chút, nhưng bên dưới có tới mấy trăm Địa Tâm Phế Hỏa, bốn đạo Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm, sơn cốc vạn dặm có thể mở mang vô số dược điền.

Nếu so sánh với Thính Vân Thiên Cung tuy không bằng, nhưng sau khi khai phá có thể cung dưỡng tám mươi vạn đệ tử tu hành, cơ hồ không còn gì đáng lo lắng. Hơn nữa bên trong Tử Vân tiên phủ sát trận cấm chế đã vượt xa trình độ của tu sĩ trong thế giới này, chính là một nơi cư trú tuyệt hảo, không có gì đáng lo lắng sẽ bị nguy hiểm tấn công.

Hắn đang định nói chuyện, lại nghe Nông Dịch Sơn hỏi:

- Nhưng có những Tán Tiên kia ở lại, rốt cục bổn tông cũng không thể vững như núi Thái, không biết Vũ nhi dự định xử trí thế nào?

Nhạc Vũ híp mắt, chuyện này hắn vốn đã có mưu tính, nhưng nếu hiện tại Nông Dịch Sơn đã hỏi, như vậy nói sớm cũng không sao.

Hắn nhìn ra xa xa, chỉ thấy khoảng vài trăm tu sĩ đang đứng cách vạn dặm nhìn

tới. Trang phục đều khác nhau, nhưng không phải Quảng Lăng đệ tử, tuy ánh mắt phức tạp, nhưng ánh mắt có vẻ kính cẩn, còn có nhiều người vẻ mặt thấp thỏm.

Đặc biệt ánh mắt nhìn về phía hắn mang theo vẻ sợ hãi.

Trong lòng hắn đoán biết những người này hơn phân nửa đến từ các môn các phái trong thiên hạ để chúc mừng, giờ phút này chỉ vì nghe được chuyện của Thính Vân Thiên Cung nên không dám vào bái sơn.

Trong nội tâm Nhạc Vũ cười khẽ, tốc độ của những người này xem ra cực nhanh, đủ xưng tụng tin tức linh thông.

Giờ phút này khoảng cách cuộc chiến Nam Hải chỉ mới xong một ngày, những người này lại kịp thời tìm đến, nếu không phải thời khắc đều chú ý hành tung của hắn, làm sao có thể kịp thời như thế.

Thính Vân bốn tông đột nhiên tấn công Quảng Lăng, nhất định cũng có những tông môn này đứng sau lưng thầm giúp đỡ, nhưng nếu xử trí quá nghiêm khắc nhất định sẽ gieo mầm tai họa cho Quảng Lăng. Nhưng nếu không trừng phạt sẽ làm lòng người khinh mạn, sinh ra dã tâm, đây mới thực sự là chuyện khó giải quyết.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không chút do dự quay đầu nói:

- Sư tổ, cho đệ tử mượn vài trương Quảng Lăng phù chiếu sử dụng.

- Phù chiếu?

Nông Dịch Sơn nhướng mày, có chút khó hiểu nhưng vẫn lấy ra ba trương phù trống đưa cho Nhạc Vũ, trong mắt hắn nhất thời dâng lên vẻ hiếu kỳ nồng đậm.

Nhạc Vũ nhìn số lượng vừa vặn đầy đủ, hắn lập tức lấy ra trương phù đầu tiên, đem tinh huyết ép ra đầu ngón tay, ngay sau đó thần hồn khí tức chợt biến đổi, lãnh mạc hạo đại, hòa thành một thể cùng thiên địa.

Ngay khi mọi người chung quanh không hiểu hắn định làm gì, Nhạc Vũ đã bắt đầu viết phù văn lên trương phù chiếu.

- Quảng Lăng Nhạc Vũ hôm nay cảnh cáo thiên hạ chư tông! Từ ngày Kỳ Hoàng Tông vẫn lạc, suốt hai vạn năm nay thiên hạ chư tông chém giết không ngừng, dẫn phát sát kiếp vô hạn tại Trung Nguyên. Tu sĩ Đại Thừa thành đạo lại không phi thăng. Nhạc Vũ nghĩ tình thương thiên có đức hiếu sinh, hôm nay đặc chế Tru Tiên Lệnh!

Ba chữ này vừa viết ra, vẻ mặt đám người Nông Dịch Sơn đều chấn kinh, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ tràn đầy kinh ngạc. Trong nội tâm cơ hồ dâng lên một ý niệm, Tru Tiên Lệnh, chỉ bằng cái tên này đã đủ làm lòng người kinh hãi, còn lộ vẻ hào khí can vân!

Chẳng qua không biết làm như vậy để làm gì?

Tu sĩ các tông ở nơi xa lúc này cũng giật mình nhìn qua, sắc mặt đều hiện lên vẻ kinh nghi bất định.

Mà giờ khắc này ánh mắt Nhạc Vũ như đao, cương khí toàn thân bắt đầu khởi động, kiếm ý hùng hồn xông thẳng lên trời.

- Trong vòng hai mươi năm, phàm tu sĩ tứ kiếp Tán Tiên trở lên nếu còn ở lại thế giới này, giết! Yêu thú mười lăm cấp trở lên còn ở lại thế giới này, giết! Không thù không oán nhiễu người thành đạo, giết! Ý đồ tạm cách nơi này tránh họa rồi quay lại, giết!

Liên tiếp bốn chữ "Giết" lộ ra sát cơ lẫm nhiên, nhưng phảng phất như không bàn mà hợp ý thiên đạo pháp tắc!

Thanh âm vừa vang ra, phảng phất như vô cùng vô hạn, thẳng khuếch tán ra ngoài trăm vạn dặm, thậm chí là ngàn vạn dặm, thật lâu không hề tiêu tan, quanh quẩn không ngừng phía chân trời. Phảng phất như trong minh minh có cỗ lực lượng đang thúc đẩy thanh âm này lan tràn phát triển tốc hành khắp ngõ ngách của thế giới.

Mà giờ khắc này vô luận là Trung Nguyên Nam Hải, hai ba phiến đại lục bị biển rộng cách trở, cơ hồ toàn bộ tu sĩ đều trở nên mờ mịt. Một ít tu sĩ Đại Thừa cùng tu sĩ Tán Tiên trong mắt bắn tinh mang, một phần vẻ mặt đều trắng bệch, phảng phất như thất hồn lạc phách.

Ngón tay Nhạc Vũ cong lại, đem đạo phù viết một mạch không ngừng, ngay sau

đó phù chiếu không lửa tự cháy, hóa thành tro bụi tán ra một tầng kim mang tiêu tán.

Ngay tức khắc như có tương ứng, phiến thiên địa này vang lên âm thanh vang rền kịch liệt. Ngay sau đó bên trong hoàng sắc phù chiếu phun ra một đạo hoàng quang, cùng thiên địa hòa hợp thành một thể, trong minh minh dẫn phát lên một tầng thiên địa uy áp bàng bạc dâng tràn.

Vẻ mặt Thanh Dương Tử ngưng trọng, lập tức liền cảm giác ra được tình hình khác thường. Thế gian này phảng phất trống rỗng sinh ra một cỗ lực lượng ước thúc nhắm vào Tán Tiên, gia tăng lên bản thân hắn. Biết được trong hai mươi năm, nếu Tru Tiên Lệnh khởi lên hiệu dụng, không chỉ là Nhạc Vũ cần phải thủ tín đại khai sát giới, chỉ nói về thiên địa lực lượng cũng sẽ mạnh mẽ phát động trương phù chiếu kia.

Trong lòng hắn cũng không lo lắng, ngược lại còn vui mừng, không nói trước hôm nay khoảng cách hắn tiến tới tứ kiếp Tán Tiên vẫn còn quá sớm, mặc dù thực sự đi tới lúc đó, muốn tố hình độ kiếp cũng không có gì đáng ngại.

Hơn nữa Nhạc Vũ hạ xuống Tru Tiên Lệnh lại có thể khiến cho hắn phi thăng hồng hoang bản giới trước ngàn năm. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Bất quá giờ phút này trong lòng hắn càng thêm kinh dị.

Vừa rồi Nhạc Vũ chỉ dựa vào lực lượng bản thân mạnh mẽ chế tạo ra một loại tương tự như "Thiên Quy" dung hợp cùng thiên địa pháp tắc, hơn nữa còn được thế giới này thừa nhận, thật làm người ta vô cùng kinh hãi.

Tu vi của người này chẳng lẽ đã đạt tới cảnh giới áp chế thiên ý rồi?

Duy nhất làm lòng người an tâm chính là "pháp tắc" này cũng không có tính vĩnh cửu, mà chỉ vì Nhạc Vũ nên tồn tại. Nếu Nhạc Vũ rời khỏi thế giới này, tự nhiên sẽ không cần tiếp tục duy trì.

- Nghe tin đồn thời thượng cổ hồng hoang, một lời nói của chư vị Đạo tổ cũng giống như tạo ra giới luật hồng hoang. Chỉ sợ lời này tuyệt không phải giả dối!

Nghĩ tới đây, Thanh Dương Tử không khỏi hít sâu một hơi. Mọi người bên cạnh hắn cũng phản ứng tương tự, đều giật mình nhìn Nhạc Vũ, trong mắt tràn ngập

vẻ không dám tin. Trong khoảnh khắc không ai phục hồi được tinh thần.

Nhạc Vũ cũng không quản tới tâm tư của mọi người, tiếp tục lấy ra trương phù chiếu thứ hai, lại dùng tinh huyết tới viết đạo phù. Chỉ trong chốc lát liền thành hình, sau đó quát lạnh một tiếng nói:

- Vân Bảo Tông tu sĩ muốn luyện hóa thế giới này, phản bổn quy nguyên, muốn thành tựu Nguyên Thần Tinh Hạch. Trong suốt mấy vạn năm liên tục gây xích mích tu sĩ Thiên Nguyên Giới tranh đấu, tạo ra sát nghiệt vộ cùng, có thể nói nhân thần cộng phẫn! Lần này đặc chế Hộ Giới Lệnh! Phàm là tu sĩ Vân Bảo Tông, trong thế giới này thiên hạ đồng đạo người người tru giết!

Lời vừa nói ra thiên địa liền biến sắc, đạo phù chiếu cũng liền thiêu đốt, bắn ra một đạo hoàng sắc quang hoa cũng giống như lúc trước, dung nhập vào trong thiên địa thế giới.

Thanh âm lại lan xa, hạo hạo đãng đãng, tốc hành chân trời góc biển, thật không không tiêu tan.

Phần lớn tu sĩ Quảng Lăng Tông không hiểu vì sao, không biết lời Nhạc Vũ nói về Vân Bảo Tông rốt cục lại có lai lịch ra sao, Nguyên Thần Tinh Hạch lại là vật gì? Chỉ có mấy người Nông Dịch Sơn cùng Thanh Dương Tử lại cau chặt mày tựa hồ lâm vào trầm tư.

Mà chỉ một lát sau đôi mắt Vân Hồ Tiên Tử chợt bắn ra tia lãnh mang, trên mặt hiện ra vài phần lệ sắc:

- Không trách được ngày đó ta và ngươi độ kiếp sắp thành lại bại! Nguyên lai là như vậy, hay cho Vân Bảo Tông…

Không biết Nông Dịch Sơn nghĩ tới điều gì, chân mày cau chặt lại giãn ra, vẻ mặt Thanh Dương Tử âm trầm, trong mắt lóe ra hung mang.

Ngay lúc này Nhạc Vũ lấy ra phù chiếu thứ ba. Phù chiếu cuối cùng này cũng không cần trịnh trọng như trước, hắn không nguyện tiếp tục lãng phí máu huyết bản thân, lấy ra chút chân long huyết tiếp tục vẽ phù văn.

Một hồi lâu sau, Nhạc Vũ lên tiếng nói:

- Thập Ngự Phục Ma kiếm trận của tông ta còn thiếu năm phi kiếm! Nhạc Vũ ở đây xin thề, thương thiên chứng giám! Thiên hạ chư tông, vạn vạn Tán Tiên, vô luận người phương nào có thể đem một trong năm thanh kiếm đưa cho Quảng Lăng, sẽ nhận được một lời hứa của bổn tông!

Phù chiếu này không phát ra động tĩnh lớn như hai lần trước, nhưng vẫn được thiên địa hưởng ứng, trên không trung lóe lên ba tiếng sấm vang tựa hồ đang hưởng ứng lời Nhạc Vũ vừa nói.

Thanh âm cũng không lan xa, chỉ truyền trong phương viên ngàn dặm. Nhưng chỉ chốc lát sau từ chân trời liền có ba thanh phi kiếm xa xa bay tới.

Ánh mắt Nông Dịch Sơn sáng ngời, tay áo cuốn qua đem ba thanh phi kiếm nhiếp vào trong tay, hắn đã biết trong tay Chiến Tuyết còn có nửa bộ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cùng trận đồ.

Mà nghe ngụ ý của Nhạc Vũ tựa hồ đang muốn dùng vật này đến trấn áp số mệnh Quảng Lăng Tông.

Thập Ngự Phục Ma kiếm trận nếu chỉ đơn độc từng kiếm uy năng chỉ tầm thường. Nhưng chỉ cần nhận được trận đồ, cứ thêm một thanh kiếm liền có được uy lực gấp đôi. Chiến Tuyết tụ tập được năm thanh kiếm đã tương đương với cửu phẩm tiên binh, nếu có đủ mười thanh hợp nhất uy năng đoán chừng chỉ kém hơn Nguyên Dương Đao Luân.

Bên trong thế giới này có thể trấn áp số mệnh tông môn, tiên binh mà tu sĩ Đại Thừa có thể sử dụng cũng chỉ có vật này.

Năm đó Kỳ Hoàng Tông chỉ góp nhặt được tám thanh kiếm khí, nếu không làm sao rơi vào cảnh diệt môn?

Chẳng qua khí thế sát phạt của bộ kiếm trận này cũng không quá thích hợp, không khỏi có chút đáng tiếc.

Nhạc Vũ chỉ khẽ cười lạnh, lai lịch ba thanh phi kiếm có chút kỳ quặc, người đưa kiếm lại không chịu lộ diện.

Trong lòng hắn cũng đã đoán ra được đơn giản đây là lễ vật bồi tội của Đạo Lâm cùng Đông Dương mấy tông. Bọn hắn muốn dùng vật này chấm dứt nhân quả

thiếu hắn lúc trước.

Nhưng hành động này xem như miễn cưỡng hợp ý của hắn. Bản thân hắn cũng không thể thật sự đại khai sát giới, đem thiên hạ chư tông toàn bộ tuyệt diệt. Chẳng qua những đại tông môn kia ngày sau cũng cần phải cảnh cáo một phen.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 776: Kỳ tưởng thiên khai

Trận đồ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cùng năm lưỡi kiếm khí Nhạc Vũ đã sớm lấy lại từ chỗ Chiến Tuyết giao hết cho Nông Dịch Sơn.

Hắn đang định lấy Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn ra suy tính tung tích của hai thanh kiếm còn lại, đôi mắt Nhạc Vũ chợt bắn ra lãnh mang, Chân Long Nhãn xuyên thủng thời không hàng rào nhìn vào tận sâu trong hư không.

Khoảng cách đó thần hồn của hắn vốn không thể nhìn tới, nhưng giờ phút này đang dung hợp cùng thiên địa, những cử động của những người kia đều không tránh khỏi linh giác của hắn.

- Như vậy muốn đi? Nào có nhẹ nhàng như vậy…

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, sau một khắc liền lấy ra Thiên Ý Kiếm, ném ra bên ngoài tầng không gian, ngay sau đó khởi lên kiếm quang vạn trượng, hướng phương hướng hồn niệm hắn vừa khóa tới đánh qua, trong chớp mắt đã xuyên qua vô số thời không.

Nơi mũi kiếm chỉ đến chính là một vị bát kiếp Tán Tiên mới từ bên trong Thiên Nguyên Giới thoát ra. Vừa nhìn thấy cự kiếm bay tới trước người, trong mắt liền hiện lên vẻ hoảng sợ, vội vàng tế ra một mặt ngân thuẫn cùng một chiếc đèn bạc. Ngay sau đó hắn liền bị mũi kiếm kia đánh tới, chỉ trong nháy mắt Thiên Ý Kiếm vây quanh người này xoắn mạnh, liền chém vỡ thần hồn của người kia, trong nháy mắt thanh kiếm lại quay trở về xuất hiện trong tay Nhạc Vũ.

Cách xa ngàn vạn dặm chém giết người kia, sát ý trong mắt Nhạc Vũ cũng chưa lui, chỉ cười lạnh nhìn về phương xa.

Một cỗ hồn niệm cường đại tràn ngập thiên địa, qua hồi lâu mười mấy cỗ khí tức đang phập phòng lục tục bị áp chế trở xuống, sau đó hắn mới lạnh nhạt thu hồi Thiên Ý Kiếm trong tay.

Không giống với Thính Vân cùng Hạo Dương tứ tông, tu sĩ Tán Tiên căn bản đều bị hắn trừ diệt. Nếu đám người của tứ tông thoát khỏi thế giới này, tránh vào một mật cảnh nào đó, ngày sau thật khó có cơ hội quay trở về Thiên Nguyên Giới.

Chính vì vậy Nhạc Vũ cũng không muốn tạo quá nhiều sát nghiệt, hắn chỉ đưa ra cảnh cáo giết gà dọa khỉ trước, sau đó mới thả cho bọn họ một con đường sống.

Nhưng những Tán Tiên kia thì khác hắn, một khi ra ngoài tránh né đợi cho tới khi hắn phi thăng, bọn họ vẫn còn cơ hội trở về Thiên Nguyên Giới.

Nhạc Vũ tất nhiên không cho phép những Tán Tiên kia thoát khỏi thế giới này theo cách như vậy. Hoặc phải chết dưới kiếm của hắn, hoặc phải tố hình phi thăng, ngoại trừ hai con đường này, bọn hắn không còn đường khác để đi!

Nông Dịch Sơn biết hắn còn chìm đắm trong chuyện sát phạt vừa rồi nên không tiếp tục quấy rầy hắn. Cho đến khi sắc mặt Nhạc Vũ hòa hoãn trở lại, hắn mới lên tiếng hỏi:

- Vũ nhi, không biết hai thanh kiếm khí còn lại hiện tại đang ở đâu?

Mặc dù Thập Ngự Phục Ma kiếm trận rất tốt nhưng nếu không thu thập đầy đủ cũng không thể giúp tông môn duy trì vững chãi trên thế gian này.

Nhạc Vũ cũng không để ý đến vẻ gấp gáp trong giọng nói của hắn, lại thúc giục Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, không bao lâu đã có kết quả, tiếp theo đột nhiên nói:

- Hai thanh kiếm này đệ tử đã biết tung tích, đều nằm trong tay Đông Thắng tán tu. Không cần bổn tông xuất thủ sẽ có người giúp chúng ta tìm kiếm, cũng là vì muốn trừ khử nhân quả trước đây. Lời nói một thanh kiếm được một lời nói cũng có thể xem như là không cần thực hiện nữa.

Lúc này Nông Dịch Sơn mới cảm thấy thoải mái, tiếp theo lắc đầu cười nói:

- Như thế cũng tốt, ít nhất những tông môn kia cũng không cần lo lắng sẽ bị chúng ta tính sổ về sau…

Nhạc Vũ hiểu ý của hắn, khẽ gật đầu cáo lỗi, thân hình chớp động đi tới bên

ngoài Đại Diễn Phủ.

Lần này xem Đông Hoa độ kiếp, hắn thoáng có chút lĩnh ngộ, vội vã muốn bế quan tìm hiểu. Nhưng vừa đi tới cửa liền nhìn thấy Đoan Mộc Hàn đang cau mày đứng chờ mình, Liễu Nguyệt Như cũng ở bên cạnh, trên mặt tràn đầy vẻ hân hoan.

Ngăn cách mười năm, trong lòng Nhạc Vũ cũng cực kỳ tưởng niệm hai người. Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy bóng người xinh đẹp quen thuộc, trong nội tâm hắn chợt nhói lên.

Đoan Mộc Hàn cũng không nhận ra vẻ khác thường của Nhạc Vũ, đầu tiên là vui mừng nhưng sau đó cau mày nói:

- Ta tới tạ ơn ngươi! Lúc trước ngươi đưa cho ta bộ Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết so với công pháp trước kia của ta còn tốt hơn rất nhiều. Nhưng Đoan Mộc Hàn này xưa nay không muốn lấy không đồ vật của người khác. Ngày sau ngươi có chuyện gì cần dùng tới ta, cứ mở miệng là được!

Nói tới đây cảm xúc của Đoan Mộc Hàn bỗng dưng trở nên sa sút. Tựa hồ cuối cùng nàng lại nhớ đươc thực lực sai biệt khổng lồ giữa nàng cùng Nhạc Vũ. Chỉ sợ ngày sau hắn cũng không có chuyện gì cần tới nàng giúp đỡ.

Nhạc Vũ thấy vậy khẽ cười, tâm tình đột nhiên nhẹ nhàng hơn một chút, tiếp theo lại thấy Đoan Mộc Hàn ngẩng đầu nhìn thẳng mình, nói:

- Thật sự kỳ quái! Kiếp trước ta đã nói phải nhanh chóng nhớ lại ngươi, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi. Sau thấy ngươi không để ý tới ta, ta đã nghĩ thôi thì dứt khoát không quan tâm ngươi, nhưng làm gì cũng không bỏ qua được. Lần này còn chạy tới tìm ngươi, đúng là muốn bị xem thường…

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có lưỡi đao sắc bén đang đâm thẳng vào ngực hắn, trong lúc nhất thời trái tim quặn đau, đợi đến khi muốn nói chuyện Đoan Mộc Hàn đã ngự kiếm rời đi.

Nhạc Vũ vốn đã bị thương nguyên khí, trên mặt không bao nhiêu huyết sắc, lúc này càng thêm trắng bệch.

Liễu Nguyệt Như cảm nhận được không khí không đúng, len lén nhìn Đoan Mộc

Hàn đi xa, tiếp theo cẩn thận nói:

- Sư phụ, đệ tử thấy ngài thích sư tổ đúng không? Vì sao không đuổi theo nàng…

Nhạc Vũ phất tay ngăn lại lời nói của Liễu Nguyệt Như, chuyện của Đoan Mộc Hàn cũng cần một sự chấm dứt, hắn cũng cần làm ra lựa chọn nhưng không phải bây giờ.

Bước vào bên trong động phủ, Nhạc Vũ thăm hỏi một phen tình hình tiến cảnh gần đây của nữ đồ duy nhất.

Kết quả lại vượt ngoài dự đoán của hắn, làm hắn vô cùng mừng rỡ, hiện tại tu vi của Liễu Nguyệt Như đã đạt tới Kim Đan đỉnh phong, thật sự cũng không đến nỗi nào.

Bản thân có được Ngũ Hành Linh Thể tư chất hoàn mỹ nhất để tu hành, nếu còn chưa đạt tới tiến cảnh như vậy thì chỉ có thể nói là do quá lười mà thôi.

Làm cho hắn cao hứng chính là đạo cơ của Liễu Nguyệt Như lại cực kỳ vững chắc. Hơn nữa vô luận là trận đạo phù văn, ngự kiếm thuật xa xa vượt khỏi cảnh giới bản thân. So với hắn năm xưa cũng không hề thua kém bao nhiêu.

Về phần cơ quan khôi lỗi thuật cùng luyện khí luyện đan, tinh lực của một người dù sao cũng có hạn, không thể giống như hắn, có năng lực phân tích cùng Diễn Thiên Châu, những người khác nếu có năng lực này cũng có thể kiêm tu nhiều công pháp như hắn mà thôi.

Suốt mười mấy ngày kế tiếp Nhạc Vũ dành riêng giải đáp nghi nan trong tu hành của Liễu Nguyệt Như.

Mặc dù nàng có thể thỉnh giáo Nông Dịch Sơn hay phu thê Thanh Dương Tử, nhưng rốt cục không cách nào đạt tới độ cao như Nhạc Vũ. Chỉ vài câu chỉ dẫn của hắn, cũng giúp Liễu Nguyệt Như hoàn toàn hiểu rõ, được lợi rất nhiều.

Cho tới khi Liễu Nguyệt Như không còn vấn đề gì, Nhạc Vũ mới chuẩn bị đạo điển cùng ban thưởng nhiều loại pháp bảo xuống cho nàng. Ngoài ra còn bốn mươi trương Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù cùng mười viên Huyền Thiên Thần Lôi đều là vì chuẩn bị cho nàng ngày sau tiến vào Đông Hải Thiên

Diễn Đạo Cung.

Ngay cả trận đồ của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận Nhạc Vũ cũng đã chuyển giao cho nàng, lần này hắn đã tìm hiểu được đại khái về trận đồ, đã hoàn toàn ghi nhớ, không cần tiếp tục giữ lại làm gì.

Mà bảo vật trong Thiên Diễn Đạo Cung Liễu Nguyệt Như có thể lấy được tới tay hay không phải xem tâm kế cùng thủ đoạn của chính nàng.

Về phần cơ duyên, đoán chừng nếu Liễu Nguyệt Như không có hắn tương trợ cũng không có tiên duyên gì đáng nói.

Hắn đã chuẩn bị xong tất cả, Liễu Nguyệt Như cũng không thể lúc nào ở mãi dưới cánh chim của hắn, nếu không ngày sau làm sao nắm giữ Quảng Lăng, kéo dài số mệnh tông môn?

Cuối cùng hắn lại phát ra một thanh phi kiếm truyền tin, thương lượng với Nông Dịch Sơn, sau đó Nhạc Vũ cho Liễu Nguyệt Như xuống núi bắt đầu lịch lãm.

Cho tới lúc này Nhạc Vũ mới ổn định tâm thần tiến vào tĩnh tu thất bế quan.

Đầu tiên hắn lấy ra gốc Thất Linh Thiên Thông Thảo, sau đó đi vào trong không gian Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Không gian nơi này đã khuếch trương tới gần năm trăm dặm phương viên. Không gian bên trong ngoại trừ một tòa Vạn Kiếm đại trận, không gian còn lại linh khí đều tràn đầy, mặc dù không dày đặc như Thính Vân Thiên Cung nhưng cũng có thể so sánh với tứ phẩm linh mạch.

Nhạc Vũ vừa tiến vào bên trong liền cảm nhận được một cỗ ý thức đang thân mật tiếp xúc với hắn, tỏ ý vui mừng.

Đây là khí linh của Biểu Lý Càn Khôn Đồ, từ sau khi hắn chữa trị lại trận đồ này, nó đã từ từ thức tỉnh.

Vừa mới ban đầu là hoàn toàn trống rỗng, Nhạc Vũ dùng thời gian thật lâu mới có thể điều giáo cho nó miễn cưỡng chủ trì Vạn Kiếm đại trận. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ dừng lại trên một ngọn núi, dùng linh thạch bày trận đem đại lượng linh lực gom tụ một chỗ, lại lấy gốc Thất Linh Thiên Thông Thảo thật cẩn thận cắm vào bên trong linh trận.

Ngay sau đó hắn đổ ra một giọt linh dịch xanh biếc vào rễ, quả nhiên gốc linh thảo hơi có vẻ uể oải lại hồi phục phấn chấn.

Nhạc Vũ quan sát kỹ lưỡng, không còn phát hiện có chỗ nào không ổn mới rời khỏi Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Hắn dùng mộc linh tinh hoa của Hồng Ngọc Phù Tang Tiên nuôi dưỡng gốc linh thảo này, thời gian sẽ rút ngắn hơn rất nhiều, nhiều nhất chỉ cần hai mươi năm là có thể chữa trị, cũng thật là đúng dịp.

Trước khi hắn phi thăng vừa lúc có thể sử dụng, trợ giúp cho hắn cũng không được bao nhiêu. Nhưng đối với mấy người Nhạc Trương thị mà nói cũng là linh vật tuyệt hảo, vừa có thể giúp cho họ bổ túc lại toàn bộ tai họa ngầm trước kia.

Nhưng khi nghĩ tới trong tay mình cũng không còn bao nhiêu linh dịch, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vẻ rầu rĩ.

Hắn thu liễm tâm thần bắt đầu hồi tưởng tình hình độ kiếp của Đông Hoa Tán Nhân. Sau đó trong lúc mơ hồ đã nhìn thấy cánh "cửa" kia tồn tại.

Lúc ấy Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái nhất chính là tiên khí nồng nặc toát ra từ bên trong cánh cửa, cơ hồ còn nhiều hơn Thính Vân Thiên Cung gấp trăm lần. Bên trong còn vô số hỗn loạn, đối với tu sĩ mà nói có chỗ tốt thật lớn, cơ hồ khiến cho Đông Hoa Tán Nhân có thể thật nhanh hoàn thành việc thuế biến thần hồn cùng thân thể pháp lực.

Theo như hắn biết hồng hoang bản giới tuy được xưng là tiên giới, được xưng có tiên nhân khắp nơi, nhưng theo hắn biết thật ra lãnh địa riêng tư như Thính Vân Thiên Cung bên trong hồng hoang bản giới cũng cực kỳ hiếm thấy.

Trong đó rốt cục có nguyên nhân gì Nhạc Vũ cũng không dự định tìm hiểu kỹ càng, nhưng hắn cũng nghĩ thầm phải lợi dụng tiên khí tiết ra từ cánh "cửa" này tiếp tục gia tăng thực lực bình cảnh của chính mình.

Hắn biết được một khi có thể đẩy ra cánh cửa này, như vậy tiên kiếp sẽ kéo tới.

Nhưng chướng ngại kia cũng không phải không cách nào vượt qua.

Lực lượng thế giới này bài xích hắn đã không thua kém gì cửu kiếp Tán Tiên, nhưng kể từ khi hắn chữa trị xong tòa Hỏa Vân linh mạch, hơn nữa liên tục đặc chế Tru Tiên Lệnh cùng Hộ Giới Lệnh, lực bài xích của phiến thiên địa này đối với hắn đã hoàn toàn tiêu trừ, cũng đã cho hắn thêm không gian tăng lên thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 777: Vào Quy Khư Cung

Mấy tháng sau, Nhạc Vũ từ trong tĩnh thất đi ra, đôi mày đang cau chặt lại.

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, lần này tuy hắn nghiên cứu có chút ít thành tựu, nhưng muốn mở ra cánh "cửa" kia, dẫn dắt tiên linh lực trong tiên giới còn phức tạp hơn trong sự tưởng tượng của hắn.

Gọi là cửa cũng không chính xác, nói chuẩn xác hơn hắn là một con đường đi thông tiên giới. Là con đường đi thông hồng hoang bản giới cùng Thiên Nguyên Giới, cũng không khác gì phá vỡ hàng rào không gian. Nhưng nếu muốn phá vỡ khó khăn tăng thêm gấp trăm ngàn lần.

Tuy Nhạc Vũ nắm chắc mình có thể mở ra cánh cửa này, nhưng không cách nào đem đóng lại, trừ phi có được vài món bảo vật cực kỳ mạnh mẽ dùng làm trợ lực.

Tính đi tính lại, hắn bế quan tìm hiểu mấy tháng nay, thành tựu duy nhất là dưỡng tốt thương thế, lại đem pháp lực hao tổn khôi phục lại nguyên vẹn.

Đi ra động phủ, liền nhìn thấy giờ phút này Thính Vân Thiên Cung trên bầu trời đã ổn định lại. Mấy ngàn tu sĩ đang vây quanh thiên cung xuyên toa không ngừng.

Nhạc Vũ biết được hiện tại Xương Băng Hồng đang chủ trì chữa trị pháp trận bên trong cung.

Vốn bên trong Quảng Lăng Tông người thích hợp chủ trì chữa trị thiên cung chính là hắn, nhưng Nông Dịch Sơn cũng không muốn quấy rầy hắn tiềm tu nên để Xương Băng Hồng xử lý.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lắc mình đi tới tận sâu trong Thính Vân Thiên Cung, dừng lại bên cạnh một bờ hồ.

Cửa vào Lang Hoàn Thiên Cảnh nằm bên dưới đáy hồ này. Nhạc Vũ chỉ suy ngẫm chốc lát liền lưu lại hai cỗ hóa thân, lấy ra Hồng Ngọc Phù Tang Diệp tạo ra hai trương kim phù khống chế hành động, sau đó xuyên vào đáy hồ xông vào bên trong thông đạo.

Kết cấu nơi này cùng bên Quy Khư Cung mật cảnh cũng gần tương tự như nhau. Chẳng qua trên đường không có Hàn Anh Tinh Sa ngăn trở mà là vô số lưỡi đao sắc bén nhỏ chừng móng tay bắn tới, mỗi một lưỡi đều có thể so sánh được với tiên binh, nếu có được đạo pháp gia trì liền có thể tăng thêm uy năng, càng thêm sắc bén.

Vô số lưỡi đao vừa bắt đầu khởi động đã ồ ạt bắn tới.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng cảm thấy rét lạnh, nhưng hắn cũng có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hộ thân, lại có nhiều loại thần thông trong người, nên cũng không cần lo lắng hạn chế mỗi mười năm mới có thể đi vào một lần của Quy Khư Cung mật cảnh.

Lúc này hắn mới hiểu được người có thể mở ra không gian mật cảnh quả nhiên không có người nào đơn giản.

Nếu nói về cấm chế mạnh mẽ, Lang Hoàn Thiên Cảnh chưa chắc qua được Quy Khư Cung, nhưng lại vừa vặn có thể khắc chế được hắn.

Đối với những lưỡi đao sắc bén lại nhiều vô số, hắn thực sự không nghĩ ra được cách nào để xử lý.

Thoáng do dự chốc lát, Nhạc Vũ liền lấy ra Nhật Nguyệt Thiên Luân, tiếp theo xuất ra mấy trăm phi kiếm bày kiếm trận bên cạnh người mình.

Chỉ một thoáng vô số kiếm khí phun trào chung quanh, lóng lánh xuyên toa, miễn cưỡng có thể chống đỡ được lưỡi đao loạn lưu trước mắt.

Ngay khi Nhạc Vũ dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang xuyên phá pháp trận cấm chế cuối cùng, tiến vào bên trong Lang Hoàn Thiên Cảnh, vẻ mặt hắn không khỏi ngẩn ra.

Nơi này còn chưa tới mười vạn trượng không gian, chia làm ba khu vực.

Với hồn niệm của Nhạc Vũ có thể rõ ràng cảm giác được sự chênh lệch của thời gian nơi đây.

- Thời gian nơi này quả nhiên là gấp ba!

Trong mắt Nhạc Vũ cũng không lộ ra vẻ vui mừng, ngược lại còn có chút thất vọng. Thế giới nơi này tự nhiên khác hẳn với thần quốc của Vu Thần, hoàn chỉnh hơn rất nhiều. Tỷ như linh lực bên trong cũng không mỏng manh như thần quốc, ngược lại càng thêm cường thịnh.

- Nói tới cùng thời không chênh lệch nơi này cũng không được hoàn mỹ!

Muốn tu hành ở nơi này cũng phải trả giá thật nhiều, nhưng so sánh mà nói cũng là có được có mất.

Ngắm nhìn khắp mọi nơi, chỉ thấy bên trong không còn vật gì khác, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu rời khỏi Lang Hoàn Thiên Cảnh.

Hắn biết được người mở ra nơi này nhất định còn chưa thật sự hoàn thành, vì thế bên trong cũng không có vật gì giá trị.

Nhưng điều này cũng chưa chắc không phải là chuyện tốt, thời không thông đạo chỉ có một đường duy nhất, ngày sau Quảng Lăng Tông có thể độc chiếm.

- Như vậy đã không thể tiếp tục trông cậy vào Lang Hoàn Thiên Cảnh. Như vậy Quy Khư Cung mật cảnh lại thế nào, Phục Hi Tàn Kính có bị lấy đi chưa?

Trong nội tâm Nhạc Vũ lướt qua ý nghĩ này, lại không nhịn được lòng hiếu kỳ, đi ra ngoài lập tức bay về phương bắc.

Hắn lưu lại hai cỗ hóa thân trấn áp thế giới này, không cần lo lắng những tu sĩ Tán Tiên nhân cơ hội chạy trốn.

Chỉ sau thời gian hai nén hương, Nhạc Vũ đã đi tới bên ngoài Quy Khư Cung mật cảnh.

Lần này chỉ thấy bốn bề vắng lặng, chút ít kiến trúc bên dưới chân núi càng thêm tổn hại nghiêm trọng.

Bởi vì con đường tắt lúc trước do chính tay hắn phá hư, Nhạc Vũ chỉ phải đi đường ngoài, thẳng lên đỉnh núi.

Ngay sau đó hắn phát hiện mấy chục đảo nhỏ lơ lửng chung quanh đều bị tổn hại nghiêm trọng, có vài nơi còn muốn đổ sụp xuống. Hiển nhiên sau khi hắn rời khỏi đây lần trước, nơi này còn có người khác tới qua.

Bất quá Phục Hi Tàn Kính có bị người khác lấy đi hay chưa hắn còn chưa biết được.

Đợi đến khi Nhạc Vũ bước lên bậc thang vô hình, đi thẳng lên hòn đảo phiêu phù trên đỉnh núi cao nhất, mới thở ra một hơi, trong mắt lộ ra nụ cười.

Hòn đảo dưới chân hắn là trung tâm của Quy Khư Cung mật cảnh. Ngoài ra chung quanh còn có năm hòn đảo khác kích thước kém hơn một chút, giống như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, phân ra năm phương, tạo thành pháp trận trọng yếu nhất trong mật cảnh.

Hắn nơi này chính là nơi ở của tu sĩ Ngọc Tiên hoặc Thái Ất Chân Tiên. Mà cấm chế bên trên trên cơ bản vẫn còn giữ được hoàn hảo, hiển nhiên không có người từng tiến vào.

Phục Hi Tàn Kính là vật trọng yếu trong Quy Khư Cung, cũng là sát khí mạnh nhất. Không có vật này, cho dù là tu sĩ Thiên Tiên cũng có thể ra vào nơi này thật tự nhiên.

Nếu như bị người lấy đi, năm hòn đảo phiêu phù như vậy làm sao có thể không người đi qua?

Đi thẳng vào bên trong đảo, ước chừng vài canh giờ sau Nhạc Vũ đã đi tới trung ương cung điện.

Đây cũng nhờ Nguyên Trí Linh Quả, với tu vi trận đạo của hắn đã giúp hắn đạt tới cảnh giới Hư Thất Sinh Bạch, đoạn đường vốn phải dùng mấy ngày thời gian đi qua nhưng lại được rút ngắn còn vài canh giờ.

Đi tới nơi này pháp trận vẫn còn nguyên vẹn, mặc dù dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn toàn lực thôi diễn, thật lâu vẫn chưa có kết quả.

Nhưng trong mắt Nhạc Vũ lại mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn. Hắn lấy ra hơn năm mươi trương Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù trong giới chỉ.

Lúc trước vật này đối với hắn mà nói không hề có tác dụng, nhưng không ngờ tới có thể sử dụng tại nơi này.

Ném ra một trương kim phù, lực lượng được súc tích bên trong nhất thời toàn bộ bộc phát, ngưng tụ thành một đồ án chư thiên tinh thần nho nhỏ. Theo quần tinh chuyển động bên trong, toàn bộ cấm chế trụ cột chung quanh toàn bộ đều bị phá vỡ. Nếu không sẽ bị bộc lộ hoàn toàn ngay trước mắt hắn không hề bỏ sót.

Nhạc Vũ thật cẩn thận bước đi vào, tiếp theo mỗi năm trăm bước hắn lại đánh ra một thần phù, thỉnh thoảng khi thần phù không xuyên qua được, hắn lại chuyển qua dùng Ngũ Sắc Thần Quang.

Chỉ sau mấy canh giờ một quảng trường khổng lồ xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Nơi này có một tòa tế đàn khổng lồ, cùng một mặt tàn kính hình bán nguyệt đang huyền phù bên trên.

Nhìn xem hình dáng hắn phải chiếm chừng hai phần năm kích thước của Phục Hi Kính.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chủ nhân Quy Khư Cung nói thế nào cũng là Thái Thanh Huyền Tiên, tu vi chỉ kém Hi Hoàng mấy cảnh giới nhỏ. Không thể nào mất mặt tới mức đem một ít tàn phiến của Phục Hi Kính tạo thành chí bảo trấn áp Quy Khư Cung mật cảnh.

Một đường tiến tới phía trước, ước chừng tiêu hao thêm vài tiên phù hắn đã đến trước tấm gương, đầu tiên Nhạc Vũ đưa mắt quan sát liền tán thán, sau đó cẩn thận đánh giá tàn kính.

Ngay khi hắn đưa tay định gỡ xuống, vẻ mặt bỗng dưng biến đổi, chỉ thấy mặt kính tựa hồ có chút cảm ứng, một đạo bạch quang đánh ra chấn động tâm linh.

Nhạc Vũ lập tức đánh ra ba trương thần phù, đem cấm chế linh trận quanh thân phá hư, ngay sau đó lại đem hết toàn lực đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, mạnh mẽ đánh tan tia bạch quang.

Phục Hi Tàn Kính mất đi chống đỡ lập tức rơi xuống. Nhạc Vũ phất tay nhiếp lấy, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Rốt cục chỉ là một tàn kính, cơ hồ đã không cách nào thao túng, cho dù là chủ nhân của Quy Khư Cung cũng phải dùng linh trận tu bổ toàn bộ, nhưng cũng chỉ có thể kích thích lực lượng của tàn kính này mà thôi.

Nhưng nếu không phải như thế, hôm nay hắn không khả năng vẫn tiếp tục sinh tồn.

Cẩn thận quan sát, chỉ thấy trên mặt kính ẩn hiện vô số huyền ảo linh phù, vừa nhìn kỹ lần nữa lại không thấy được vật gì.

Bên trong mặt kính bóng loáng cũng chỉ có hình ảnh của hắn, miễn cưỡng xem như khá tuấn tú. Ngoài ra quanh người hắn còn có long hồn hư ảnh vây quanh, huyết mạch Long tộc của mình tựa hồ cũng bị vật này vững vàng áp chế.

- Nghe tin đồn khi mặt kính này xuất thế, chính là thời đại Yêu tộc gây sóng gió nhiễu loạn. Mặt kính này không những có khả năng phân biệt vạn yêu, còn có thể áp chế Yêu tộc, lời đồn đãi quả nhiên không sai…

Trong nội tâm Nhạc Vũ sinh ra tia cảm khái, quả nhiên trên thế gian này một vật khắc một vật, không có thứ gì là tuyệt đối vô địch. Cũng không có gì lạ, vào thời thượng cổ Yêu tộc có trăm phương ngàn kế đi phá hủy tác dụng của Phục Hi Kính nhưng lại không ngờ xuất hiện thêm Côn Lôn Thiên Kính.

Nhạc Vũ bỏ vào trong tu di không gian, tiếp theo chợt cười khổ một tiếng.

Hắn vốn cho rằng Phục Hi Tàn Kính có thể giúp được mình, kết quả lại không đạt được gì.

Giờ phút này hắn cảm thấy may mắn chính là nơi này không còn ai khác. Nếu bị người biết được vật này nằm trong tay hắn, hậu quả nhất định khó lường.

Những đại tông thời hồng hoang, hắn đắc tội một môn phái đã cảm thấy vô cùng khó giải quyết. Ngoài ra còn chưởng giáo tổ sư của Linh Đài Tông, Li Trần Tông chưa từng xuất thủ, nếu tăng thêm cừu gia đó chính là tự tìm đường chết.
Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Bên cạnh tế đàn vẫn còn vài điện phủ. Ngay trung ương là một cung điện ngói xanh mái đỏ, hùng vĩ cao lớn. Làm cho Nhạc Vũ chú ý chính là chút đại điện nhỏ bên trái không hề lộ vẻ tráng lệ, nhìn vào cũng cảm thấy cực kỳ thư thái.

Nhạc Vũ dùng thần hồn cảm ứng một lúc, không chút do dự hướng nơi đó đi vào.

Hắn cũng không biết lần này mình làm lãng phí Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù là đúng hay không, nhưng trong lòng hắn phán đoán phương hướng này mới là nơi giá trị nhất trong Quy Khư Cung.

Phục Hi Tàn Kính đúng là trung tâm của Quy Khư Cung, nhưng nơi đây mới là nơi thao túng cả mật cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 778: Hoàng châu thần bí

Vừa đi vào bên trong đại điện bên góc, Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, trên mặt hiện lên vài phần ngoài ý muốn.

Ngay giữa đại điện có một đạo nhân đang ngồi xếp bằng, mặc trang phục đạo bào, tuổi chừng sáu mươi, gương mặt không giận mà uy.

Nhìn qua vô cùng sống động, bên trong thân thể ẩn chứa khí tức cực kỳ bàng bạc, làm làm người kinh hãi.

Nhưng ánh mắt Nhạc Vũ liền nhìn thấy ngay trong mi tâm của đạo nhân hiện lên một lỗ thủng rất nhỏ.

- Thái Thanh Huyền Tiên, đã chứng trường sinh bất tử, chỉ cần nhỏ máu là có thể sống lại. Vết thương này nếu đổi lại là người bình thường hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng với người ở đây mà nói vẫn chưa trí mạng. Ngay cả những tu sĩ khác cũng không cần phải trọng tố thân thể, chỉ cần kịp thời chữa trị là được. Vì sao đang tốt đẹp như vậy, lại tọa hóa tại đây?

Suy đoán của Nhạc Vũ lúc trước chủ nhân của Quy Khư Cung tối đa chỉ bị trọng thương thoát đi, nhưng thật sự không ngờ lại gặp phải kết quả như vậy.

Nhìn lại trước người đạo nhân, chỉ thấy trên mặt đất dùng máu tươi viết ra chín chữ "Hận". Bên trong tràn trề sát ý oán hận xông thẳng thần hồn, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt, muốn nhích tới gần cũng thật sự khó khăn.

Vị tu sĩ trung niên này tuy đã đánh mất sinh cơ, nhưng uy áp vô hình trên tinh thần vẫn mạnh mẽ tới cực hạn. Nhạc Vũ dùng hồn niệm đối kháng, hầu như lại bị trấn áp thua bại.

Bên trong đại điện ngoại trừ trung xu linh trận, không còn một vật nào khác.
Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cũng chỉ có đồ vật trên người đạo nhân làm cho người ta có chút mong đợi. Ngay khi Nhạc Vũ vừa định động thủ, nhưng bỗng dưng trái tim co rút thật nhanh, chút bổn mạng tinh huyết trong người bắt đầu không ngừng khởi động.

Trong lòng hắn cả kinh, ngay lập tức liền dừng lại động tác. Cảm giác như vừa rồi đã có một nguy cơ tuyệt đại lao sát qua bên người mình.

Trấn áp nội tâm bất an táo bạo, Nhạc Vũ cẩn thận quan sát di thể của vị Thái Thanh Huyền Tiên trước mắt.

Lúc này hắn mới phát giác có chút không ổn, chỉ thấy trên người đạo nhân trong lúc mơ hồ tản ra vài tia khí tức uy hiếp.

Ngoài ra hắn còn cảm giác một cỗ linh lực chân khí khổng lồ ẩn hàm bên trong cơ thể kia, phảng phất như một viên tạc đạn mất đi ngòi nổ, rất có thể chỉ cần chạm vào sẽ lập tức dẫn phát hoàn toàn.

Thở nhẹ ra một hơi, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trên mặt mình đầy mồ hôi lạnh, suy ngẫm chỉ chốc lát, hắn lập tức quỳ xuống ngay trước mặt đạo nhân nói:

- Hậu bối Nhạc Vũ, lần này tới chỉ vì tìm kiếm vật hữu duyên. Nếu có chỗ mạo phạm di thể của tiền bối, kính xin tiền bối tha lỗi!

Ngay khi tiếng nói vừa hạ xuống, khí tức nguy hiểm bên trong di thể Thái Thanh Huyền Tiên lập tức giảm đi không ít. Nhưng chín chữ "Hận" do máu tươi ngưng tụ ngay trước người hắn lại phát ra một trận hồng mang chói mắt, ý niệm oán hận càng lúc càng bộc phát mạnh mẽ khiến lòng người kinh hãi.

Ngay cả tâm tình của Nhạc Vũ cũng bị ảnh hưởng, không tự chủ được nhớ lại tình hình lúc sáng chế ra nghịch thiên đao ý, lại nghĩ ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao. Thần hồn ý niệm cũng trở nên mạnh mẽ, cùng chín chữ "Hận" bằng máu kia mơ hồ tương hợp.

Nhạc Vũ khẽ biến sắc, đè nén cảm xúc bên trong nội tâm, suy ngẫm thêm chốc lát lại trịnh trọng dập đầu nói:

- Ý nguyện của tiền bối hậu bối đã hiểu được, nếu di vật bên trong Quy Khư Cung có kiện nào hợp với tâm ý của vãn bối, Nhạc Vũ nhất định sẽ hoàn trả nhân quả cho tiền bối, báo phục mối huyết cừu này…

Nói dứt lời, Nhạc Vũ khẽ khép mắt, hắn thầm nghĩ nếu như vậy còn không có thu hoạch, như vậy mình cũng chỉ đành phải rời đi.

Cũng không phải trong lòng hắn có ý bất kính đối với vị tu sĩ tiền bối này. Mà là hắn cảm giác thật sự không cần thiết, đến nơi này kể cả mồi câu cũng không hề nhìn thấy, khiến con cá như hắn thật sự không có biện pháp tự cắn câu.

Hắn cùng vị Thái Thanh Huyền Tiên này chẳng qua chỉ là người xa lạ mà thôi. Vì một chút đồ vật không cần đến lại giúp đối phương gánh chịu nhân quả, dù là người ngốc nghếch cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nếu đã có thể đánh chết một vị Thái Thanh Huyền Tiên, như vậy người động thủ vô luận như thế nào, thực lực cũng không thể thấp hơn chủ nhân Quy Khư Cung mật cảnh.

Huống chi từ khi Quy Khư Cung bị tiêu diệt cho tới nay, nói ít cũng hơn mấy vạn năm, thực lực của người kia có tăng cường thêm hay không thật không biết được.

Quả nhiên hồng mang trên chín chữ "Hận" bằng máu kia từ từ biến mất, khí tức nguy hiểm bên trong cơ thể đạo nhân cũng không còn cảm giác tới.

Trong lòng Nhạc Vũ mừng thầm, nhưng vẫn không dám khinh thường, dùng pháp lực đem một chiếc ngọc trạc trên cổ tay người kia thật cẩn thận tháo xuống.

Bên trong di thể của Thái Thanh Huyền Tiên kia cũng không mang theo giới chỉ, nhưng thủ trạc cũng là dị bảo không gian. Nhạc Vũ chỉ đánh ra vài đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang liền mạnh mẽ xóa đi hồn niệm do người này lưu lại.

Ngay sau đó hắn lại chứng nhận một phen, vật này cũng không có bẫy rập nguy hiểm gì, lúc này mới đem hồn thức thăm dò vào bên trong thủ trạc.

Khóe môi hắn lập tức nhếch lên, ý mừng trong lồng ngực không cách nào đè nén. Quả nhiên là thượng cổ đại năng tu sĩ, cất giấu chắc chắn bất phàm.

Số lượng tiên thạch ước chừng ba vạn, hơn nữa tất cả đều trên thất phẩm. Giá trị tổng cộn gcungx cao gần bốn năm trăm vạn. Còn có vô số linh trân chỉ có tiên giới mới có, làm người ta thấy vui mừng nhất cũng là vài thứ bên trong là vật mà

hắn muốn tìm, là vật không thể thiếu khi luyện chế Thông U Định Minh Châu.

Ngoài ra còn có hai tiên binh, hai tiên bảo. Nhưng phẩm cấp chỉ bằng tám thanh tiên binh hắn lấy được hơn mười năm trước, cũng có hơn một chút, khoảng chừng ngũ phẩm, đồng dạng hắn cũng không thể thao túng.

- Chất liệu trong này nếu đem bán ra giá trị phải cao bằng sáu bảy ngàn vạn. Nhưng vài món tiên khí còn hơi kém chút ít. Thật không hợp với thân phận Thái Thanh Huyền Tiên của người này, là bị hắn giấu đi nơi khác, hay đã vỡ tan?

Nhớ tới lần đầu tiên khi tiến vào Quy Khư Cung mật cảnh, nhặt được bốn mũi Đại Thôn Diệt Tiễn, trước sau hai lần không biết vì thứ gì đó dẫn phát tranh đoạt, khiến cho mấy ngàn tu sĩ Linh Tiên chết oan uổng bên trong mật cảnh, Nhạc Vũ thoáng lắc đầu, nếu chỉ bằng vào những vật này còn chưa đủ cho hắn phải mạo hiểm đối nghịch với cừu nhân của người này.

Khe khẽ thở dài, Nhạc Vũ liền định đem thủ trạc đeo lại trong tay của di thể Thái Thanh Huyền Tiên.

Tuy lòng dạ Nhạc Vũ độc ác, làm việc không chừa bất cứ thủ đoạn nào, nhưng cũng là người thủ tín, nếu đã không muốn gánh chịu nhân quả lớn lao này, thì những đồ vật kia tự nhiên không liên quan tới hắn, nếu mạnh mẽ lấy đi thật đúng là danh bất chính, ngôn bất thuận.

Nếu là vật vô chủ vậy thì không sao, nhưng chủ nhân của những đồ vật này lại chỉ trông cậy vào những di vật của mình để giải quyết nhân quả khi còn sống, lấy đi thật không đành lòng.

Nhưng ngay khi hắn thu hồi hồn niệm ra khỏi thủ trạc, trong lòng chợt động, nhìn sang bên cạnh người kia.

Song đồng trong mắt chuyển thành kim sắc thụ đồng, Nhạc Vũ cẩn thận phân biệt chốc lát liền đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang ngưng tụ vào tay phải, sau đó đưa tay về hướng kia.

Nơi này vốn không có vật gì, nhưng khi tay Nhạc Vũ chạm đến lại phát ra từng đợt linh lực chấn động.

Tay Nhạc Vũ đột nhiên biến mất phân nửa, phảng phất như vừa bị lọt vào trong

hư không. Nhưng chỉ trong chốc lát liền lấy ra mười hai viên ngọc châu hình bầu dục màu vàng sẫm cỡ chừng nắm tay, ngoài ra còn có một chiếc sừng màu trắng sáng rực dài chừng ba thước.

- Thì ra đồ tốt chân chính giấu tại nơi này!

Nhạc Vũ thấy buồn cười, nhìn vào trong tay, chỉ chốt lát lại chợt nhíu mày.

- Kỳ quái! Vật này tại sao có chút tương tự Nguyên Thần Tinh Hạch. Bên trong súc tích bổn nguyên lực lượng của một giới, ngưng tụ ngũ hành linh lực, trong đó lấy thổ linh lực đứng nhất, chẳng qua bên trong hỗn độn một mảnh, không cách nào phân biệt được như Nguyên Thần Tinh Hạch. Nếu còn có thêm dị bảo khác phối hợp, đem những ngũ hành linh lực rối loạn chia lìa ra, hoặc có lẽ mở ra được tiểu thiên thế giới có diện tích còn lớn hơn Thiên Nguyên Giới. Vật này rõ ràng chính là tiên thiên linh bảo! Chẳng qua còn chưa biết được phẩm cấp…

Nhạc Vũ đã ước chừng hiểu ra được, vật này nhất định chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của chủ nhân Quy Khư Cung!

Mười hai viên châu này rõ ràng ẩn chứa địa khí vô cùng uẩn hàm, lại nặng như ức vạn núi non. Phàm là linh vật thủy hệ cũng sẽ bị vững vàng khắc chế. Nếu dùng đánh người cũng sẽ rất tốt. Mặc dù Nhạc Vũ thúc giục toàn bộ pháp lực rót vào bên trong cũng chỉ có thể lay động được một chút.

Cũng may vật này tự thành một thế giới, không dùng pháp lực thúc giục bản thân cũng không hề có sức nặng, cầm vào trong tay lại cảm giác nhẹ như lông hồng.

Nhạc Vũ từng đọc qua vô số đạo điển, đã loáng thoáng có thể phân biệt lai lịch mười hai viên châu này.

Chẳng qua ngay cả chính hắn cũng có chút không tin phán đoán của chính mình. Vật này rõ ràng phải có hai mươi bốn viên mới đúng, hơn nữa còn là vật có chủ. Hơn nữa pháp lực mạnh mẽ tuyệt đối, cơ hồ đã gần với hơn mười vị viễn cổ đại năng lúc hồng hoang sơ khai, tuyệt không thể đánh rơi lại vật này!

- Chẳng lẽ số lượng của vật này cũng không phải hai mươi bốn viên, mà là ba mươi sáu, hợp với số lượng Thiên Cương?

Trong nội tâm Nhạc Vũ kinh nghi bất định, nếu là vật này cũng không cảm thấy khó giải thích vì sao Quy Khư Cung thịnh vượng như vậy lại đột nhiên bị tai họa ngập đầu.

Tham niệm trong lòng hắn vừa nảy sinh, trong lồng ngực cảm xúc phập phồng, nhưng vẫn nhẫn nhịn xuống không nhận lấy vật này. Chỉ tiếp tục xem món đồ còn lại, ngay sau đó con ngươi lập tức co rụt thật nhanh.

- Đây là sừng của thần thú Bạch Trạch?

Trong lòng Nhạc Vũ đầu tiên chợt cả kinh, tiếp theo không còn đè nén được nỗi vui mừng.

Mười hai viên hoàng châu mặc dù thật tốt như không phải vật hắn cần thiết. Rốt cục có nên nhận lấy hay không cũng cần phải suy nghĩ lại. Duy chỉ có Bạch Trạch Giác xem tình hình cũng thuộc về Yêu Tiên nhất cấp cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, nếu sử dụng tốt, có thể thực sự giúp đỡ được hắn một tay.

Nhạc Vũ cũng không do dự, liền đem Bạch Trạch Giác kể cả thủ trạc và mười hai viên hoàng châu toàn bộ thu hồi.

Ngay sau đó hắn trịnh trọng chắp tay trước ngực, dùng đại lễ bái lạy di thể vị đạo nhân kia:

- Vật tùy thân của tiền bối, hôm nay Nhạc Vũ lấy đi toàn bộ. Nhân quả ân oán bên trong, Nhạc Vũ nhất định giữ lời, chấm dứt oán thù cho tiền bối…

Nhạc Vũ nói dứt lời liền ngồi thẳng người lên, giờ phút này bỗng dưng cả kinh, chỉ thấy di thể vị Thái Thanh Huyền Tiên bỗng dưng đung đưa một trận, ngay sau đó toàn bộ xương cốt huyết nhục đều bị héo rút xuống, đảo mắt đã biến thành một cỗ thây khô.

Trong lòng Nhạc Vũ kinh nghi bất định, tiếp theo liền nhìn thấy một đạo hàn quang đột nhiên từ bên trong di thể bay ra.

Hắn là một thanh phi kiếm, đỏ rực như máu, vừa mới thoát khỏi thi hài kia ngay lập tức hiện ra một cỗ kiếm khí cực lớn xé rách trường không, đem toàn bộ kiến trúc phụ cận quét thành nát bấy, toàn bộ cấm chế linh trận đều bị phá hủy. Mà chín chữ "Hận" do máu tươi đọng lại trên mặt đất cũng hóa thành một đạo hồng

quang thu hút vào bên trong thân kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 779: Hoàng châu di họa

Giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ cũng tuôn đầy mồ hôi lạnh, nếu không phải hắn xác thực chứng nhận lưỡi kiếm kia tựa hồ có được linh thức, hơn nữa cũng không có sát cơ đối với mình, cơ hồ hắn đã muốn quay đầu bỏ chạy, xa xa rời khỏi nơi này.

Lúc trước hắn dẫn dắt Quý Thủy Thần Lôi uy năng đã vô cùng mạnh mẽ tuyệt đối, có nguy cơ giống như diệt thế. Nhưng lực lượng súc tích trong thân kiếm lại càng mạnh mẽ hơn ngàn lần vạn lần, vượt xa sự khống chế của hắn. Thậm chí chỉ cần thanh kiếm này cố ý, hắn cũng không có được cơ hội chạy trốn nào, một kiếm liền có thể đem hắn chém giết!

Cũng may chỉ chốc lát sau, thanh kiếm đã thu liễm khí mang thật lớn, ngay cả huyết sắc trên thân kiếm cũng thu liễm, sau đó huyền phù ngay bên người hắn.

Hình dáng thanh kiếm này thật bình thường, ngoại trừ nơi lưỡi kiếm lóe ra thanh quang sắc bén, những chỗ khác cũng không có gì thần quái. Thậm chí cũng không có chút linh lực ba động, nếu không phải một màn khi nãy xuất hiện, đoán chừng dù bất luận kẻ nào trông thấy cũng chỉ cho rằng đây là binh khí phàm trần bình thường.

- Ta đã nói trong Quy Khư tiên cảnh rõ ràng đã cất chứa linh bảo hiếm thế như Hi Hoàng Tàn Kính, lại không thấy có một tu sĩ nào trên Ngọc Tiên cảnh đến đây cướp đoạt, nguyên lai là vì thanh kiếm này…

Nhạc Vũ âm thầm cảm thấy hoảng sợ, hắn nhận thức không được phẩm cấp của thanh kiếm, nhưng có thể làm cho Thái Thanh Huyền Tiên mang theo tùy thân, nghĩ tới ít nhất cũng phải trên nhị phẩm.

Chủ nhân của Quy Khư Cung mật cảnh thật cũng là người có thủ đoạn ngoan tuyệt, chỉ sợ đã biết bản thân mình không khả năng sống sót, dùng thân tế kiếm. Đem toàn bộ thần hồn khí huyết pháp lực của mình tụ tập rót vào bên trong thanh kiếm, cộng thêm nỗi oán hận cực đoan dồn nén, hiệu dụng liền cùng một

dạng như thần quốc của Vu Thần, một kiếm này đừng nói là Thái Thanh Huyền Tiên cùng đẳng cấp với hắn, dù là Đại La Kim Tiên nhất cấp chỉ sợ cũng khó có thể chạy trốn. Có lẽ chính vì nguyên nhân này mới chặt đứt được ý niệm chiếm đoạt của những người bên trong Hồng Hoang bản giới.

Nhớ tới cỗ báo động dâng lên trong lòng mình trước đó, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Mới vừa rồi chỉ cần mình có động tác, chỉ sợ đã lập tức dẫn động thanh tiên binh này, cuối cùng bị chém giết tại chỗ.

Trên thân kiếm có khắc hai chữ "Long Thương", bên trong mơ hồ còn có khí tức long hồn. Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, có thể câu thúc long hồn trong tiên binh, mặc dù không cắn ngược chủ nhân, nhưng với tính cách cao ngạo của Long tộc sau khi chủ nhân bỏ mình cũng không thể vẫn giữ nguyên được lòng trung thành.

Nhưng thanh kiếm này thật không ngờ có thể thủ hộ nơi này hơn mấy vạn năm, canh giữ Quy Khư Cung mật cảnh không cho người khác chiếm đoạt.

Nhạc Vũ vừa thử thăm dò, vừa đưa tay chạm vào chuôi kiếm, nhưng ngay lập tức bị một cỗ lực lượng phản kích mạnh mẽ bắn ngược trở về.

Nhạc Vũ thoáng ngẩn ra, lập tức hiểu được tuy thanh kiếm chịu đi theo bên cạnh mình nhưng cũng không tỏ vẻ chịu nhận mình làm chủ.

Nhạc Vũ ngự không bay ra bên ngoài, Long Thương kiếm cũng bay theo phía sau hắn.

- Đây rốt cục dự định giám thị ta hay là bảo vệ ta?

Nhạc Vũ khẽ cau mày, mơ hồ đoán biết được tâm tư của kiếm linh Long Thương kiếm, liền tùy ý cho nó đi theo bên cạnh. Dù sao những người khác cũng không nhìn ra được hư thật của thanh kiếm này, đoán chừng tối đa chỉ cho rằng cử chỉ của Nhạc Vũ có chút cổ quái mà thôi.

Kế tiếp hắn càn quét khắp các ngọn núi, bên trong Quy Khư Cung mật cảnh đa số phù đảo đều bị quét dọn không còn, còn dư lại đều là những nơi không có giá trị thăm dò nào khác.

Chỉ có năm phù đảo chung quanh hãy còn duy trì thật đầy đủ. Nhạc Vũ thu dọn hết một phen, gặt hái được hơn mười tiên binh tiên bảo, nhưng lại không có vật nào thấp hơn thất phẩm.

Trong đó mặc dù không có mấy món hắn có thể sử dụng được, nhưng vẫn có thể giao cho mấy người Nhiễm Lực dùng.

Cuối cùng còn có một bảo vật tên là Thất Thải Lưu Li Đăng, chỉ cần đem thần tinh làm dầu thắp, có thể ngưng tụ thành một tầng bích chướng lưu li sắc. Vô cùng kiên đọng, tiên binh tầm thường thậm chí thật khó dao động được chút nào. Chính là bắt chước Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích của Vu Thần Thiên Ngô năm xưa.

Bản thân Chiến Tuyết có thân thể Vu Thần, lại từng tập luyện Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, tiên bảo này nằm trong tay nàng, thật sự càng tăng thêm sức mạnh.

Ngoài ra còn có một kiện tiên binh tên là Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích, chỉ đạt thất phẩm. Nhưng cần có ngũ hành chân khí mới có thể thúc giục, tương hợp với Ngũ Sắc Thần Quang của hắn. Truyền vào pháp lực càng nhiều thì Trầm Sơn Xích sẽ càng nặng, đấu kiếm cùng người đánh qua một thước là có thể thúc giục tiên binh.

Nhạc Vũ vận chuyển toàn lực phải tăng lên gần mười hai Chân Long lực. Thậm chí còn cao hơn Tiểu Chư Thiên Hàn Tinh Tinh Sa của hắn mấy lần.

Bên trong còn có pháp trận, có thể thúc giục được ngũ hành nguyên từ lực, vừa có thể công vừa có thể thủ, uy năng vô cùng.

Nhạc Vũ liền dứt khoát đem ra luyện hóa, thu vào bên trong tay áo của mình.

Ngoài ra bên trong năm phù đảo còn giấu không ít linh trân. So sánh với cung chủ Quy Khư Cung kém hơn nhiều, nhưng vẫn có không ít thứ tốt.

Tài liệu hộ thân bên ngoài có thể tìm được tới bốn phần, ngoài ra còn hai phần linh dịch nguyên anh hữu dụng trong việc lớn mạnh thần hồn, không hề kém hơn thứ hắn tìm được lúc mới vào Quy Khư Cung. Nguồn: http://EbookFull.Net

Sau khi đem toàn bộ Quy Khư Cung mật cảnh quét sạch qua một lần, cho tới khi

không còn tìm được linh vật nào khác có giá trị, Nhạc Vũ liền đi tới thời không thông đạo chạy trở về Thiên Nguyên Giới.

Thanh Long Thương kiếm vẫn đi theo sát bên cạnh hắn, ngay khi thân hình Nhạc Vũ thật khó khăn xuyên vào bên trong vết nứt không gian, chợt cảm thấy có một cỗ lực lượng cực lớn đang hướng thân kiếm tụ tập.

Trong lúc mơ hồ còn có vô số lôi lực đang hội tụ nơi này.

Nhạc Vũ hơi phân thần, tiếp theo lại hờ hững lạnh nhạt. Bất kỳ là thế giới nào cũng sẽ theo bản năng bài xích bất luận sự vật gì vượt ngoài thế giới nơi này.

Tỷ như Nguyên Dương Đao Luân, nếu không phải Nông Dịch Sơn dùng pháp lực tế luyện đánh lên dấu vết, từ sau khi đi ra khỏi thần quốc cũng sẽ bị áp chế như trước.

Nhưng mặc dù là vậy linh bảo kia cũng bị trấn áp vài thành uy năng.

Tỷ như vật tùy thân của Xích Minh Thiên Tôn, đều bị lực ức chế của phiến thiên địa Hoàng Hôn Giới tới cực hạn. Nhưng một khi nằm trong tay của hắn cũng không còn bị hạn chế chút nào.

Trong lòng hắn giờ phút này thật sự hi vọng thanh kiếm kia bị Thiên Nguyên Giới trấn áp. Khi đó hắn có thể thừa dịp xen vào, mặc dù không thể luyện hóa nhưng vì ngày sau có thể hoàn toàn thu phục Long Thương kiếm mà lưu lại một cơ hội.

Bất quá chỉ sau một lát, trong mắt Nhạc Vũ liền lộ ra vẻ kinh ngạc. Một giây trước Long Thương kiếm còn có vẻ vô cùng chất phác, không khác gì loại binh khí bình thường. Tiếp theo bỗng dưng bộc phát ra vô số dòng hồng sắc điện lưu, nhanh chóng lan tràn phát triển, dẫn dắt cả tòa băng sơn đột nhiên sụp đổ.

Ngay sau đó chỉ qua ba lần hô hấp, những hồng sắc điện lưu lại toàn bộ co rút, thu liễm vào trong thân kiếm.

Hồng mang đầy trời chợt biến mất, ngoại trừ những vết nứt hoàn toàn sụp đổ, thiên địa dị biến, linh lực chấn động đều trở lại bình thường.

Mà lưỡi kiếm trước mắt bình thường như cũ, tự nhiên chất phác, phảng phất như

chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Vẻ mặt Nhạc Vũ vô cùng ngưng trọng, biết đây không phải thiên địa lực lượng chịu bỏ qua áp lực bài xích thanh kiếm này, mà là bỏ chạy, chạy thật gọn gàng…

- Thì ra thiên đạo này cũng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu!

Nhạc Vũ không cam lòng hừ lạnh một tiếng, tiếp theo mạnh mẽ phá khai băng sơn, cấp tốc bay ra. Tiếp theo cũng không quay về sơn môn mà trực tiếp hướng Hoang Mãng cự trạch chạy tới.

Mà hắn không hề hay biết chính là ngay sau khi hắn vừa rời khỏi Quy Khư Cung mật cảnh không lâu, liền có một trung niên đạo nhân thân hình hơi mập mạp, cầm theo một chiếc bạch sắc lưu li đăng đi vào bên trong mật cảnh. Nhưng không phải thông qua không gian thông đạo, lại trực tiếp xuyên qua đi vào.

Nhìn thấy vẻ hoang tàn hỗn độn khắp nơi, ánh mắt đạo nhân đầu tiên thoáng co rụt lại, phát ra một tiếng thở dài mơ hồ.

- Thần khí vô chủ, người có đức mới đạt được! Người đã lấy kia, làm sao ngươi hiểu được đạo lý này. Vật kia ngươi làm sao có thể nhúng chàm…

Nói tới đây, đạo nhân bước một bước liền tiến vào phù đảo trên đỉnh núi.

Linh trận cấm chế còn sót lại nơi này đối với hắn mà nói phảng phất như không hề tồn tại, đợi đến khi thân hình của hắn dừng lại bên cạnh tế đàn, chân mày cũng đã cau chặt lại.

- Không trách được vừa rồi trong lòng ta chợt sinh cảnh triệu, thì ra Hi Hoàng Tàn Kính đã bị người lấy đi…

Trong mắt hiện ra vài phần nghi hoặc, trung niên đạo nhân đi tới bên trái, vào trong điện phủ đã biến thành phế tích. Nhìn thi hài còn sót lại chút xương cốt, đầu tiên ánh mắt hắn hiện lên vẻ phức tạp, tiếp theo dùng hồn niệm thăm dò chung quanh một phen, dần dần sắc mặt càng thêm âm trầm.

- Quả nhiên! Hai dạng đồ vật kia đã bị người thu lấy rồi sao?

Trung niên đạo nhân cũng không lo lắng, bấm đốt ngón tay, hồi lâu cũng không

suy tính ra được gì, cho tới giờ phút này mới ẩn hiện vẻ tức giận.

Hắn suy ngẫm chốc lát, tiếp theo lấy ra một trương đồ lục hình tròn vẽ tiên thiên bát quái, phun ra một ngụm máu tươi, dần dần trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc không dám tin.

- Sao lại có thể? Đồ lục này do ta xin Hi Hoàng đích thân chế luyện, hơn nữa lấy đạo hạnh của ta sao có thể không dò xét được tung tích của vật kia? Không ngờ suy tính tương lai lại chỉ là một mảnh hỗn độn…

Thần tình của hắn đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn, bỗng dưng hừ lạnh một tiếng, trong vòng trăm dặm quanh thân cơ hồ toàn bộ sự vật đều lập tức hóa thành phấn vụn. Trong mắt hắn tràn ngập vẻ sát cơ phẫn hận, hàm răng nghiến chặt ken két.

- Hắc! Thật là đúng dịp! Một thanh Long Thương kiếm cản trở ta hơn một vạn năm, thật vất vả sắp luyện thành vật khắc chế, chỉ cần đợi thêm ba ngàn năm là có thể lấy được vật này, lần này lại bị người tới lấy trước. Rốt cục là người nào muốn làm hư chuyện tốt của ta?

Nghĩ tới đây, đạo nhân kia chợt sực tỉnh, trong mắt lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

- Có thể đem thiên cơ hoàn toàn che kín, hồng hoang tuy lớn chỉ bất quá có hơn mười người mà thôi! Chẳng lẽ…

Không dám tiếp tục suy nghĩ, trung niên đạo nhân cau mày, sắc mặt khôi phục như thường.

- Thôi! Nếu thiên ý như thế, ta còn gì để nói? Nhắc tới cũng xem như là chuyện tốt, thanh kiếm này nếu rời khỏi Quy Khư Cung mật cảnh cũng khó thể tiếp tục gây hoạn. Nếu có thể mưu kế tốt một phen, vật kia ta cũng có thể lấy được. Ngày hôm nay đại kiếp phát sinh, thiên cơ hỗn độn, hoặc ta còn có cơ hội có thể chân chính thành đạo…

Tựa hồ nhớ ra điều gì đó, trung niên đạo nhân cười lạnh một tiếng, tiếp theo chợt nhíu mày nhìn ra phương xa, khẽ lắc nhẹ đầu. Cả người đột nhiên biến mất khỏi mật cảnh, sau đó một khắc liền có vài bóng người cũng lục tục hiện ra thân hình bên trong Quy Khư Cung mật cảnh…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 780: Ngân linh di thể

Nhạc Vũ không biết hết thảy mọi việc phát sinh trong Quy Khư cung, nhưng đã ngờ tới mười hai viên hoàng châu thần bí bao gồm cả Bạch Trạch độc giác sẽ đem lại cho mình phiền toái không nhỏ.

Sau khi rời khỏi hầm băng, Nhạc Vũ thôi động bí pháp bắt đầu che lấp Thiên Cơ, phong tỏa tương lai quá khứ.

Hắn cũng biết với thực lực yếu ớt của mình so với những bậc đại năng của Hồng Hoang thì đoán chừng không có tác dụng gì, làm như vậy cũng chỉ để bản thân an tâm mà thôi.

Cũng may còn có một điểm Hồng Mông tử khí trong đan điền có thể dựa vào. Ngoại trừ mấy vị đạo tổ không cách nào xác thực chứng nhận, những người còn lại đoán chừng cũng nhìn không ra hành tung bản thân.

Ngự sử Tinh Nguyệt qua nửa ngày đã đến hoang mãng cự trạch, tiến đến điểm sử dụng thời không lần trước thì phát hiện thấy thời không trọng điệp ở đây sớm đã không thấy bóng dáng.

- Quả nhiên là dời đi sao?

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, cũng không cảm thấy bất ngờ. Theo hắn biết, Thần Mộ qua mấy trăm hoặc mấy ngàn năm sẽ hội với trọng điệp của Thiên Nguyên Giới. Sau khi đình trệ khoảng ba bốn mươi năm ở thế giới này sẽ phiêu bạt trong thời không loạn lưu rồi chuyển hoán vị trí với Thiên Nguyên giới.

Hắn cũng không thấy thất vọng, thôi động Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính chỉ chốc lát thì đã tính ra rồi trực tiếp phá vỡ hàng rào không gian, dấn thân vào không gian ngoại tầng.

Với tốc độ bay ở nơi này thì dù là Tinh Nguyệt cũng không thể đuổi kịp hắn, Nhạc Vũ dứt khoát đem nó thu hồi, một mình xuyên thẳng qua hư không. Chỉ

sau một lát đã tìm thấy tung tích Thần quốc.

Nhạc Vũ hơi vui mừng, tế lên Thập Phương Môn định xuyên qua hàng rào không gian. Vật này tại hoàng hôn giới đã được hắn tìm biện pháp tăng lên hai cấp, bước vào phẩm giai tiên khí.

Nhưng dù là vậy thì một kích cũng không thể khai mở.

- Hàng rào thời không tại đây quả nhiên cường lực.

Nhạc Vũ thầm kinh hãi, sau một khắc liền thêm vào chừng sáu thành pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành. Quả nhiên hàng rào thời không lúc này bị phá vỡ. Thập Phương Môn cũng thuận thuận lợi lợi tiến vào trong Thần quốc.

Nhạc Vũ bước vào trong cửa, cảnh tượng trước mắt lại lần nữa chuyển đổi. Chỉ thấy vô số ngọn núi, trọng loan điệp chướng, chính là cảnh tượng hắn đã từng thấy qua mấy chục năm trước.

Thầm nghĩ trách không được trong Thần quốc lại có rất nhiều trọng bảo như Nguyên Dương đao luân và các loại kỳ trân như Vô Cực thiên đan. Tuy không khó để tính ra hành tung của chúng nhưng qua năm vạn năm vẫn thủy chung không có người nào có thể lấy hết toàn bộ đồ trong này. Chỉ có thể chờ đợi thời điểm Vu Thần quốc độ trùng hợp tự nhiên với Thiên Nguyên giới mới có thể tiến nhập.

Sáu thành pháp lực của hắn đã tương đương với hơn gấp đôi tu sĩ Cửu Kiếp Tán Tiên, hơn nữa có Thập Phương Môn trợ lực mới miễn cưỡng phá vỡ hàng rào này, độ khó ở đây có thể tưởng tượng ra. Đoán chừng qua mấy vạn năm cũng chỉ có Quảng Lăng tán nhân cùng Mặc Quan Lan là có thực lực tự nhiên xuất nhập nơi này.

Phương vị mà hắn xuất hiện vừa lúc ở bên ngoài quốc gia Vu Thần. Lúc Nhạc Vũ vừa mới tiến vào đã cảm giác sự áp chế của thế giới này đối với pháp lực của hắn.

Cũng may nơi này nhất thể với Thiên Nguyên giới, tuy có chút ít bài xích nhưng không ảnh hưởng lớn tới thực lực của hắn. Về phần thanh Long Thương Kiếm tất nhiên lại càng không sợ lực bài xích của Thần quốc.

Khiến cho người ta lo lắng lại chính là vu trận, Nhạc Vũ thời thời khắc khắc đều cảm giác được sự uy hiếp cực lớn từ chỗ trung ương đỉnh núi.

Lần trước đi vào, ấn tượng đối với bó kim quang suýt nữa đánh chết Hồng ngọc Phù Tang tiên vẫn khắc sâu ấn tượng với hắn.

Lúc này hắn cũng cảm giác được dường như có một thanh lợi kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu, chỉ cần có động tĩnh hơi lớn một chút là có thể dẫn phát.

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Vũ thôi động thiên huyễn linh châu che lại khí tức pháp lực bản thân mới thoáng yên tâm. Hắn nhìn xuống phía dưới, dùng cặp mắt chân long tìm kiếm chốc lát rồi nhếch môi phá vỡ trùng trùng điệp điệp cấm chế bắt lên một yêu ma bị phong ấn phía dưới lên.

Đây cũng chỉ là một con Lục nhãn bích tình thú, vừa mới thoát ly phong ấn liền phát ra một tiếng gào thét điên cuồng, phảng phất muốn thổ lộ nỗi uất ức bị phong ấn mấy vạn năm, con ngươi màu xanh cũng lấp lóe lam quang.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không chờ con yêu tiên cấp thiên tiên này động thủ liền trực tiếp tế lên Ngũ Nhạc trầm sơn xích, dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ trấn áp rồi sau đó dùng Thiên Ý Kiếm tiện tay chém một cái, dễ dàng cắt phăng đầu lâu của nó.

Con thú này tuy là yêu tu cấp Thiên Tiên nhưng đã bị phong ấn mấy vạn năm. Pháp lực sớm bị rút ra không còn, thực lực cũng chỉ mạnh hơn linh tiên một chút.

Nhạc Vũ sớm có chuẩn bị, muốn chém giết con thú này nên hết sức dễ dàng. Thêm nữa hắn dùng lực trấn áp nên thậm chí không gây ra một điểm chấn động linh lực.

Lấy xong yêu đan thủy hệ tinh khiết, thêm cả sáu con ngươi màu xanh, Nhạc Vũ thay đổi địa phương tiếp tục tìm kiếm yêu tu bị phong ấn.

Hắn cũng không phải lạm sát mà chỉ trảm sát những yêu thú hữu dụng với bản thân.

Chỉ qua thời gian mấy tuần hương đã lấy được hai mươi lăm viên yêu đan có thuộc tính Ngũ Hành khác nhau, còn có rất nhiều tinh hoa sinh mệnh Mộc hệ,

hơn gấp nhiều lần linh dịch hồng ngọc Phù Tang tiên đang có.

Tuy chỉ là cảnh giới Thiên Tiên, so với Hồng ngọc Phù Tang tiên còn kém một cấp bậc nhưng cũng đủ linh dịch để thúc đẩy thất Linh Thiên thông thảo sinh trưởng.

Đợi đến lúc thu thập đủ tài liệu, Nhạc Vũ nhìn lại đỉnh núi kia. Thực lực chủ nhân Thần quốc ở đó gần tương đương với chủ nhân của mật cảnh Quy Khư cung mật cảnh hoặc là hơn một chút.

Bản thân đã có thể phá vỡ tiên trận, cuối cùng nhất lấy được Phục Hy tàn kính, muốn đột phá lên đỉnh núi cũng có thể miễn cưỡng làm được.Cố kỵ duy nhất chính là kim quang có thể trọng thương cả tu sĩ ngọc tiên bắn ra từ đỉnh núi.

Hơi do dự một lát, Nhạc Vũ lại nhìn Long Thương Kiếm đang lơ lửng yên lặng bên cạnh.

Sau đó hắn không chút do dự xuyên sâu vào trong. Nhạc Vũ lần trước lúc đến đây khi xuyên qua lần thứ 30 liền cảm giác cực kỳ khó khăn. Lần này một đường không hề trở ngại đột phá đến chỗ thời gian chênh lệch 124 lần.

Sau đó hắn tiến thẳng vào chỗ cung điện đã thành phế tích lúc trước.

Tới nơi này, hiệu dụng Ngũ Sắc Thần Quang chỉ còn rất nhỏ. Cũng may Nhạc Vũ tu tập Hiên Viên Phá trận, thêm vào Chu thiên thần phù của Xích Minh Thiên Tôn lưu lại nên có thể phá giải.

Hắn tận lực dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính, nếu như thật sự không có cách phá giải thì dùng thần phù lần lượt đánh vỡ từng cấm chế.

Chỉ qua hai ngày hắn đã đến chỗ trung ương bên ngoài thạch điện.

Nhạc Vũ nhìn qua thì thấy trên đỉnh thạch điện có một viên thủy tinh cực lớn lơ lửng, đây chính là hạch tâm của vu trận Thần quốc.

Nhạc Vũ động tâm, đáng tiếc vật này là vu khí, lại hấp thu yêu lực làm năng lượng nên trong tình huống không nắm chắc cũng không dám kinh động. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bước vào trong điện, hắn thấy một thần thi cực lớn cao chừng trăm trượng đứng nửa quỳ trong chỗ sâu, hai mắt trừng trừng ánh lên vẻ bất khuất. Trên người có hơn mười vết thương trí mạng, hơn phân nửa đầu cơ hồ nát bấy, đoán chừng bản thể tinh thần cũng bị toàn diệt.

Ngoại trừ thần thi, trong thạch điện còn có chừng mấy chục hài cốt vu thần lớn nhỏ và hơn mười di thể ngọc tiên.

Chỉ là vật tùy thân của những người này phần lớn đều không ở bên cạnh. Nhạc Vũ chỉ dùng mắt Chân Long thoáng nhìn qua cũng biết phần lớn thần hồn những ngọc tiên này đều còn tồn tại trên thế gian.

Chắc hẳn bọn họ sau khi trọng thương, thần hồn thoát thể mà đi, trọng tố hình thể, dĩ nhiên cầm theo những vật tùy thân.

Bên trong thạch điện chỉ còn lại mấy dung khí Tu Di Giới cùng loại. Nhạc Vũ nhiếp tới trong tay, chỉ thấy bên trong cũng chỉ phần lớn là một chút linh đan chữa thương và linh thạch các loại. Thỉnh thoảng có vài thứ tiên bảo huyền binh có uy lực không tệ thì đều bị tổn thương lớn hơn, cần phải tiến hành khôi phục mới có thể sử dụng.

Hắn thầm lắc đầu, quả nhiên những tu sĩ này tớiThần quốc đều ôm lòng phải chết nên cũng không mang theo đồ tốt bên người.

Bất quá coi như có chút ít còn hơn không, Nhạc Vũ thu hồi toàn bộ rồi nhìn về một chỗ sâu trong trung ương, nơi có ba luồng thanh quang. Bên trong còn mơ hồ có thể thấy được một nhân ảnh nho nhỏ, tựa hồ là chân nhân bị áp súc lại mấy chục lần.

Nhạc Vũ nhìn kỹ rồi bất giác hơi kinh sợ.

- Lại có thể là phong ấn! Đây là trọn vẹn ba vị Thái Thanh Huyền Tiên bị phong ấn!

Nhạc Vũ cơ hồ vô ý thức dấy lên phòng bị. Bất quá khi hồn thức hắn phân biệt ra ba luồng thanh quang vây khốn ba người cực kỳ nồng đậm, bất luận cái gì cũng đã tiêu tán thì mới hoàn toàn yên lòng.

Hắn thân có Hồng Mông tử khí nên lo lắng nhất là những đại tiên thượng cổ có

thể xem thấu hư thực bên trong.

Nếu vẫn còn phong ấn thì không cần lo lắng.

Sau khi xác nhận ba luồng thanh quang này không còn nguy hiểm, Nhạc Vũ chuyển mắt sang nơi khác. Hơn mười thân thể vu thần ở đây chắc là tòng thần của chủ nhân thần quốc. Tất cả đều có thần cách bát giai, nếu chiến đấu trong quốc gia Vu Thần có thể địch lại với ngọc tiên. Hiện giờ tuy đã vẫn lạc nhưng vẫn còn lưu lại tinh thần.

Nhạc Vũ hơi vui mừng, trong này tuy không có thần minh chưởng khống sát phạt nhưng nếu đem cho Chiến Tuyết tìm hiểu chưa hẳn không thể tái tiến một bước.

Ngoài ra còn có mấy chục kiện vu khí cũng đều bị hắn thu hồi.

Cuối cùng là cỗ Thần Thi cực lớn, Nhạc Vũ bước đến quan sát một lát liền hiểu.

- Nguyên lai chủ nhân Thần quốc là Ngân Linh Tử. Theo truyền thuyết, đây là Vu Thần duy nhất chạy trốn được từ cuộc chiến tranh giành. Trách không được, hắn sử dụng Hình Thiên Kiền Thích Phủ Thuẫn làm binh khí. Còn có trùng trùng điệp điệp thời không bích chướng vì Ngân Linh Tử vốn là một trong Hồng Hoang Phong Thần, có cơ duyên xảo hợp nắm giữ diệu pháp thời không nên mới chạy thoát được từ chư tiên Xiển Giáo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 781: Thời gian đại đạo

Thứ có giá trị nhất trong điện chính là một chút thần tinh và những thi hài Vu thần.

Những thần binh pháp khí mà Vu Thần sử dụng mặc dù tốt nhưng đều có thần tính đặc dị của từng người, đoán chừng Chiến Tuyết cũng khó có thể sử dụng. Chỉ có thể nhìn xem có thể tách ra một ít tài liệu hay không để chế tác lại cho nàng.

Về phần những di thể ngọc tiên, vì nguyên hồn của bọn họ tuyệt đại đa số còn tồn tại trên thế gian nên Nhạc Vũ thật sự không dám mang đi. Hơn nữa những thi hài này đều bị toàn diệt sinh cơ, nồng đậm tử khí, chỉ có thể dùng để luyện chế sát thi, cũng không thể lấy ra phân tích nên Nhạc Vũ dứt khoát bỏ qua.

Bất quá so với mật cảnh Quy Khư cung thì những thứ Nhạc Vũ đoạt được lần này thật sự rải rác. Bốn mươi tờ chu thiên huyền cơ thần phù hoàn toàn có thể nói là lãng phí.

Duy chỉ có lúc nhận ra thi hài Vu Thần chính là Ngân Linh Tử, Nhạc Vũ mới thực sự có mấy phần vui mừng.

Bởi vì Hiên Viên Phá trận lục và Chiến Tuyết nên hắn nghiên cứu hết sức sâu sắc về Vu Thần. Biết được mười hai vị Vu Thần thời thượng cổ đều là những người nắm giữ nhiều loại đại đạo thiên địa mới có thể trèo lên thần vị cao nhất Hồng Hoang.

Trong những Vu Thần còn lại cũng chỉ có rải rác mấy vị có loại tư chất này. Ví dụ như Hình Thiên chưởng quản chuyện sát phạt sự tình, lại vì chế tác cung tên cho nhân loại mà cuối cùng thành thành tựu thần vị La Nghệ.

Như Ngân Linh Tử nắm giữ phép tắc thời gian càng thêm khó được. Tuy còn chưa hoàn chỉnh nhưng cũng đã có đầy đủ tư cách sánh cùng với những đại vu như Hậu Thổ Chúc Dung.

Xi Vưu cùng Hiên Viên Nhân Hoàng đại chiến tranh giành trung nguyên, có vô số Vu Thần ám trợ, cũng chỉ có Ngân Linh Tử có thần lực yếu nhất có thể thoát đi, từ đó cũng thấy được năng lực của hắn.

Chỉ tiếc sau đó không lâu Vực Ngoại Thiên Ma xâm nhập, dẫn phát đại kiếp nạn Hồng Hoang khiến vô số Vu Thần cùng tu sĩ vẫn lạc.

Nếu không có như thế, thành tựu sau đó của Ngân Linh Tử hoàn toàn có thể nói là bất khả hạn lượng.

Nhạc Vũ cẩn thận dùng năng lực giải tích dò xét nhưng không phát hiện ra gì. Năng lực phân tích của hắn chưa đủ để phân tích thần thi đẳng cấp này, duy chỉ có tàn não trong đầu và nửa viên thần tinh chưa bị vỡ nát là có thể đọc được.

Nhạc Vũ khẽ vui mừng, trực tiếp cầm lên trong tay. Ngân Linh Tử chính là Phong Thần, bất quá pháp tắc thời gian chỉ cần ngoài Ngũ Hành đảm nhiệm một thần chức là có thể nắm giữ. Chiến Tuyết nếu có thể đem kế thừa thì thực lực sẽ tăng gấp bội.

Ngay sau đó hắn lấy từ vùng gần trái tim thần thi một giọt tinh huyết bản mệnh trực tiếp dung nhập vào trong huyết nhục.

Trong chốc lát, Nhạc Vũ cảm thấy trong cơ thể mình như có hỏa diễm thiêu đốt. Năng lượng cực lớn không ngừng trùng kích tứ chi. Những chuỗi gien trong tất cả 60 ngàn tỷ tế bào vốn đã ổn định lại bắt đầu kịch liệt biến hóa. Nỗi đau đớn cùng cực không ngừng men theo những dây thần kinh như sóng triều nhập vào trong đầu.

Tĩnh tọa không biết qua bao lâu, Nhạc Vũ mới thức tỉnh, tinh quang trong mắt lóe lên, toàn thân khí huyết tuần hoàn càng dẫn động linh lực Ngũ Hành chung quanh không ngừng triều tịch, phát ra từng đợt sấm chớp mưa bão giống như tiếng vang chấn động cả tinh thạch trên đỉnh thạch điện.

Điều này cũng không phải Nhạc Vũ cố ý mà do lần này tăng lên quá lớn không thể khống chế nổi thân thể của mình.

Qua mấy ngày sau, Nhạc Vũ mới dần dần thu liễm tinh quang trong mắt, lại khống chế được khí huyết bản thân.

Vươn người đứng dậy, Nhạc Vũ đánh ra một quyền. Quyền phong kích động khiến không gian trong chốc lát như có ảo giác vỡ nát. Lực hủy diệt một quyền này trực tiếp biến thạch điện thành cát bụi.

- Ừ? Rõ ràng đột phá cực hạn ba vạn thạch lực?

Hồn giác linh mẫn của Nhạc Vũ lại tận lực chú ý, hữu quyền vừa đánh ra đã biết dù chưa tăng lực đã đạt đến trọn vẹn ba vạn bốn ngàn thạch lực!

Một giọt tinh huyết của Ngân Linh Tử lại mạnh hơn gấp bảy lần Vu Thần bát cấp!

Trong lòng của hắn lập tức vừa mừng vừa lo. Vui vì thân thể đột phá tự nhiên, phối hợp với pháp lực 99 vạn thạch lực, hiện giờ hắn đã chân chính có lực lượng của một yêu tiên Chân Long chi lực! Lo vì thân thể tiến triển như vậy sau này có quay về được Thiên Huyền giới hay không?

Bất quá chỉ trong chốc lát, Nhạc Vũ buông xuống lo lắng, tiện tay cầm Thiên Ý kiếm khẽ đâm ra khiến không gian quanh người thoáng chốc bị phân thành vô số phiến nhỏ xen lẫn vô số toái nhận thời không.

- Lại có thể là sai lệch thời gian mười hai lần!

Nhìn qua những vết cắt không gian đang dần khôi phục nguyên dạng, Nhạc Vũ nhất thời vui mừng vô hạn,

Một giọt tinh huyết Vu Thần, cho dù là lấy từ Ngân Linh Tử cũng không khả năng khiến hắn hấp thu đủ mấy tháng.

Sở dĩ như thế vì giọt tinh huyết bản mệnh này của Ngân Linh tử cũng chỉ ẩn chứa một tia đại đạo thời gian.

Lúc trước hắn sử dụng ba thức sau của Quảng Lăng tuyệt kiếm tối đa cũng chỉ có thể sử dụng ba năm lần sai lệch thời gian không hoàn toàn để tăng cường uy lực kiếm quyết. Đại đa số thời điểm chỉ có thể dùng cho phòng ngự, cũng không có quá nhiều công dụng.

Sau khi hấp thu giọt tinh huyết này, Nhạc Vũ đã có thể đem nguyên vẹn thời

gian gia tốc hay trì hoãn đến mười hai. Như vậy đã là cực hạn pháp lực hắn hiện giờ, sau này nếu tu vi tăng trưởng thì năng lực phương diện này còn có thể gia tăng.

Ngoài ra còn có thể trong phạm vi nhỏ định dạng lại thời gian, chỉ là khi đó hồi tố thời quang rất khó khăn, cho dù là Ngân Linh Tử cũng không cách nào làm được. Nếu không ba vị Thái Thanh Huyền Tiên trong phong ấn đã có dị biệt còn Ngân Linh Tử đã có thể liệt vào Vu Thần đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Có thể nói là sau ngày hôm nay, sở học ba thức sau Quảng Lăng tuyệt kiếm của hắn mới chân chính đạt tới ba thức giữa.

Mười hai lần nhìn như cực nhỏ nhưng dù là ở đẳng cấp như hắn cũng đã cực kỳ đáng sợ. Nếu dùng được có thể dễ dàng đánh bại cả Thiên Tiên tu sĩ.

Với Tru Tiên nỏ hắn lấy được ngày trước thì chỉ sợ cần một mũi tên đã có thể triệt để truy sát.

Vật mà Ngân Linh Tử lưu lại còn có một cự trượng ngân sắc cao tới trăm trượng, chỉ là sức nặng tương đương lực lượng ba Chân Long, thêm vào một thanh cự kiếm chế tạo bằng ác kim ở trình độ cao nhất.

Nhạc Vũ cười khẽ, Chiến Tuyết nếu thấy được vật này tất nhiên sẽ vui mừng cực điểm.

Bất quá Bạch Đế kiếm của nàng hiện giờ chỉ sợ không thôn phệ nổi kiếm này.

Cuối cùng là một cái mai rùa màu vàng nhạt đựng trong túi bên hông của Ngân Linh Tử, Nhạc Vũ chỉ nhìn qua đã biết là vật cực kỳ cổ xưa. Từ mấy trăm chữ triện cổ khắc trên đó phát ra khí tức huyền ảo xa xưa.

Nhạc Vũ khẽ mừng, nhất thời cũng không có thời gian tìm hiểu, tạm thời thu vào tay áo.

Sau đó hắn vẫn chưa chịu từ bỏ mà tiếp tục tìm kiếm bốn phía trong phế tích.

Tuy nhiên cũng không biết do nguyên nhân bị phá hủy trong đại chiến hay nguyên nhân nào mà ngoại trừ thu thập được rất nhiều linh dược dùng để chế tác thân ngoại hóa thân thì cũng không còn gì khác.

Sau cùng hắn dùng Thập Phương Môn cưỡng ép phá vỡ hàng rào không gian xuyên về Thiên Huyền giới.

Vào lúc bắt đầu quả nhiên thiên địa bài xích hắn rất mạnh, nhưng chỉ sau một lát Nhạc Vũ đã cảm thấy hết thảy như thường, lực lượng thiên địa ngưng tụ quanh thân tiêu tán toàn bộ.

Mặc dù điều này cũng ở trong dự liệu nhưng vẫn khiến Nhạc Vũ bất giác nhẹ nhõm.

- Biết mượn lực mình để thanh trừ những Tán Tiên kia, lúc trước lại năm lần bảy lượt tính toán, ý niệm thiên địa cũng không phải vô ý.

Thầm lắc đầu, Nhạc Vũ lại khống chế Tinh Nguyệt bay lên. Lần này hắn cố ý thí nghiệm năng lực thời gian có được từ Ngân Linh Tử.

Gia tốc thời gian quanh người hơn hai mươi lần thì chỉ cần qua thời gian mấy tuần hương đã lướt qua mấy ngàn vạn dặm, trở về đến Quảng Lăng sơn.

Vừa quay trở lại đến động phủ của mình, Nhạc Vũ liền triệu hồi hai hóa thân đến bên cạnh.

Dùng thần hồn kiểm tra trí nhớ một phen, Nhạc Vũ bất giác cười lạnh. Từ lúc hắn ly khai thế giới này quả nhiên có mười Tán Tiên không an phận, ý đồ ly khai, lại không thể tránh được sự trảm sát của hai hóa thân hắn lưu lại. Mãi đến hai tháng gần đây thì những Tán Tiên mới dần dần thành thật, hiện giờ hoặc là bế quan tiềm tu, hoặc là tứ xuất tìm kiếm linh vật, luyện chế bảo vật, chuẩn bị độ kiếp, dẫn tới giá cả linh trân cực phẩm trong Thiên Nguyên giới nhất thời tăng lên mấy lần.

Nhạc Vũ cẩn thận ngẫm nghĩ rồi vẫn tạm thời buông bỏ việc tu hành, dùng địa tâm phế hỏa của Phù Dung phong luyện chế ra mười lô tố hình đan để cho tông môn xuất ra ngoài bình ổn giá cả.

Đến cùng hắn vẫn không đành lòng bức bách quá mức, lưu lại một tuyến sinh cơ cho những Tán Tiên này cũng là tăng khí vận cho Quảng Lăng tông.

Cho dù ngày những Tán Tiên có thể thoát ly khỏi thế giới này, nhất cử phi thăng

đối với bọn họ cũng là chuyện đại hỉ.

Hắn phát ra "Tru Tiên ", nhìn như đắc tội với vô số tu sĩ thiên hạ, kỳ thật lại kết nên vô số thiện duyên cho Quảng Lăng tông.

Thời gian sau này, mỗi ngày hắn đều dành ra một hai canh giờ chỉ điểm tu hành cho mấy người Liễu Nguyệt Như, lại cố ý đem một phần huyết dịch của Ngân Linh Tử luyện chế thành đan lưu lại trong tông môn, tăng thêm khí vận. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

- Tinh huyết của Ngân Linh Tử, cho dù là bình thường nhất cũng không phải để cho tu sĩ tầm thường có khả năng hấp thu. Cần được luyện chế thành đan rồi mới dần dần hấp thu.

Mấy người Nhiễm Lực lúc hấp thu tinh huyết bản mệnh cũng cần đến thời gian mấy năm.

Nhạc Vũ cũng liên tục tế luyện Bạch Trạch độc giác trong thời gian này.

Vật này tối thiểu cũng lấy từ thân thể yêu tu cảnh giới Thái Ất Chân Tiên nên Nhạc Vũ không cách nào phân tích, cũng không cách nào đem luyện thành bảo vật, chỉ có thể từng bước tìm tòi.

Cũng may năng lực phân tích không phải hoàn toàn vô dụng, tạo nghệ trận phù càng đến cảnh giới hư thất sinh bạch nên Bạch Trạch độc giác cũng không vượt qua năng lực phân tích, tuy tiến triển chậm chạp nhưng mỗi ngày đều có chút thu hoạch.

Chỉ trong chớp mắt đã qua mười chín năm. Ngày đó trong lòng Nhạc Vũ chợt động, tỉnh lại từ nhập định.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 782: Tiên Giới Chi Môn

Trong tĩnh thất phạm vi chưa đủ trăm trượng có tổng cộng hai mươi lăm viên yêu đan cấp Thiên Tiên thuộc Ngũ Hành tinh khiết phân bố theo năm phương. Chung quanh là dày đặc ấn kí phù văn dùng tinh huyết yêu tu vẽ nên một linh trận huyết sắc.

Trôi nổi giữa trung ương linh trận chính là một con Bạch Trạch độc giác toàn thân óng ánh.

Nhạc Vũ đứng bên cạnh đang khắc thành phù văn cuối cùng, đem tiên khí nồng đậm trong Thính Vân Thiên Cung dẫn vào trong tĩnh thất, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Chuyện lần này đối với hắn tuy không lo lắng đến tính mạng, cùng lắm thì phi thăng đến địa tiên giới mấy chục năm mà thôi, nhưng đối với Quảng Lăng tông mà nói nếu thất bại sẽ tai hoạ ngập đầu nên hắn không dám có nửa điểm khinh thường chủ quan.

Cẩn thận kiểm tra mấy lần đến khi xác định không có sai lầm, Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi rồi hai tay bắt đầu kết ấn thôi động pháp lực toàn thân.

Bên trong linh trận sáng lên từng đợt linh quang. Hai mươi lăm viên yêu đan cấp Thiên Tiên lúc này cũng như vòng xoáy hấp thu lấy toàn bộ linh lực Ngũ Hành trong tĩnh thất. Bạch Trạch độc giác cũng dần dần tràn phát lông nhọn, phóng xuất ngàn sợi dây màu khiến trong tĩnh thất tràn ngập ngũ quang thập sắc.
Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sau một khắc, từ thân thể Nhạc Vũ cũng dần dần bắn ra sóng linh lực cực đại, pháp lực đạt tới 99 vạn thạch lực cơ hồ dẫn khai toàn bộ khiến vô số linh lực hỏa hệ hội tụ về tĩnh thất.

- Nguyên lai lần này mình độ hỏa kiếp.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền thôi động Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cưỡng ép chuyển hóa linh lực hỏa hệ.

Thần niệm của hắn tập trung toàn bộ vào phiến cửa cảm giác được loáng thoáng.

Sau đó hắn khẽ mở mắt bắn ra một luồng tinh mang, pháp lực mạnh mẽ thôi động sáu loại thần thông trực tiếp đánh bay cánh cửa kia.

Trong chốc lát, Nhạc Vũ chợt có cảm giác minh ngộ, hiểu được tu sĩ Đại Thừa đến cảnh giới Linh Tiên thuế biến cũng không chỉ là bởi vì linh lực và vật chất đặc dị của cánh cửa này dẫn dắt mà là đem cảnh giới bản thân đạt tới trình độ nào đó thì thần hồn thân thể có thể cùng thiên địa giao cảm khiến cho hồn niệm bản thân tiến vào bản nguyên thế giới, tìm hiểu đại đạo thiên địa. Thậm chí còn lưu lại "Lạc ấn" tinh thần của mình tại chỗ sâu trong hạch tâm.

- Cái gọi là thọ ngang với trời, cùng mất với đất hóa ra là thế. Chỉ cần thế giới này vẫn còn, lạc ấn bất diệt, vô luận là tu sĩ hay yêu tu đều có thể cùng hưởng thọ nguyên với thế giới Hồng Hoang.

Bất quá linh tiên tu sĩ còn xa mới đạt được việc có thể đem lạc ấn tinh thần của mình khắc vào sâu trong thế giới bản nguyên để đạt đến cảnh giới bất diệt. Nói chung đều dừng lại ở tầng trên, đến khi thần hồn tịch diệt thì lạc ấn cũng mất theo. Hơn nữa theo thời gian trôi qua thì lạc ấn tinh thần cũng sẽ dần mỏng đi, tuy thọ nguyên vô số, chỉ cần tránh đi kiếp số thiên địa thì có thể tồn tại trăm ngàn năm nhưng lại coi như không phải chân chính hưng thịnh.

- Chỉ có Đại La Kim Tiên mới có thể cùng tồn tại cùng thiên địa. Phía trên còn có cảnh giới đạo tổ Hỗn Nguyên. Cho dù Hồng Hoang toái diệt cũng có thể trường tồn hậu thế.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, mặc dù bên trong một vài đạo điển cũng có đề cập tới kinh nghiệm tiên kiếp nhưng phần lớn đều nói tới sinh mệnh lạc ấn. Những chuyện còn lại đều nói không tỷ mỉ, huyễn hoặc khó hiểu khiến cho người ta khó hiểu. Cho dù là truyền thừa mà Tử Vân tán nhân lưu lại cũng là như vậy.

Cho tới lúc này hắn mới biết cũng không phải những tu sĩ tiền bối cố ý giấu diếm mà là cảm ngộ cá nhân bất đồng nên thể ngộ với thiên đạo cũng không cách nào diễn đạt.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ kiếm chế mong muốn sở hữu tất cả hồn niệm. Hắn cũng không thể nghĩ đến việc này, chỉ đem thần hồn rót vào hạch tâm của thế giới bản nguyên, bắt đầu rong chơi.

Hoặc là bởi vì nguyên nhân vừa mới hấp tinh huyết của Ngân Linh Tử nên Nhạc Vũ lần này vừa mới đi vào đã thể ngộ được mấy pháp tắc thời gian, sau đó là tương quan với Ngũ Hành.

Sở học của hắn rất nhiều, lĩnh ngộ pháp tắc vì thế cũng rất hỗn tạp không thành hệ thống.

Nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã hiểu được hơn mười pháp tắc thiên địa, cơ hồ tương đương một phần mười từ chỗ Tử Khuyết Thiên Chương, cũng tương đương với thời gian mấy chục năm miệt mài tham cứu!

- Trách không được! Những tu sĩ đại thành sau khi độ kiếp dù thực lực yếu nhược thế nào thì cũng tăng lên gấp mười lần. Trách không được, những người có tu tập đại thần thông lại bị một số tu sĩ tiên đạo kiêng kị như vậy. Nếu mình đoán không sai, dừng lại càng lâu trong thế giới bản nguyên tại thời điểm độ kiếp thì khắc lên hồn thức lạc ấn càng sâu, đoạt được chỗ tốt cũng lại càng lớn.

- Còn có những tiên linh nồng đậm cải tạo thân thể vật chất cũng không bị cánh "cửa" Đạo quán thâu đến mà là bị thuế biến trong cơ thể tu sĩ hấp dẫn đến mới đúng!

Nhạc Vũ nhịn không được còn muốn thâm nhập sâu hơn một tầng nhưng cảm giác hỏa kiếp bên ngoài đã sắp tạo ra.

Trong lòng của hắn không khỏi thầm tiếc hận nhưng vẫn phải lui khỏi chỗ bản nguyên Hồng Hoang này. Hắn cảm giác cánh "cửa" này tuyệt không đơn giản, chỉ là tu sĩ linh tiên bên ngoài bản giới Hồng Hoang phi thăng mới có thể tiến vào. Càng có thể trực tiếp đả thông đến sâu trong hạch tâm của Địa Tiên giới, đại thành đỉnh phong tu sĩ lĩnh ngộ ảo diệu bản nguyên thiên địa.

Sau khi thối xuất hồn thức, Nhạc Vũ hơi ngưng mày, tại sâu trong chỗ tối của Đạo Môn vẫn là rộng mở đang dùng tốc độ điên cuồng quán chú linh lực trong cơ thể hắn. Thêm vào những vật chất vi tế trong các chủng linh trân hiếm thấy cũng đang kích thích cơ thể hắn không ngừng biến dị.

Nhạc Vũ tụ khởi pháp lực toàn thân cũng chỉ có thể khiến nó không tiếp tục mở rộng nhưng vẫn không thể đóng lại.

Mắt thấy hỏa kiếp sắp dẫn phát, quá trình phi thăng Địa Tiên giới cơ hồ không cách nào kết thúc, tâm cảnh Nhạc Vũ vẫn bình lặng không một gợn sóng.

Hai tay hắn lại niết ấn quyết, đại trận huyết sắc quang mang càng thịnh, Bạch Trạch độc giác chỗ trung ương bỗng nhiên hiện ra Thất Thải kì mang.

Sau đó trong tĩnh thất bỗng nhiên hiện ra kỳ cảnh thiên địa. Tất cả vật chất đều phản hồi về thời gian mấy chục nhịp hô hấp trước, những linh lực bắt đầu khởi động cũng trở về vị trí cũ.

Đến cuối cùng thì chỗ tăm tối không xác định phương vị của Tiên Giới Chi Môn cũng bị đóng lại.

Nhạc Vũ thở nhẹ một hơi, vội vàng kiềm chế pháp lực bản thân, vận chuyển Tỏa Long cô đem tu vi của mình giảm thấp xuống nửa tầng cấp.

- Vật này vốn đối với hắn vô dụng, bất quá qua mấy chục năm qua đã được hắn tế luyện vì chuyện hôm nay. Cộng thêm Thiên huyễn linh châu đem thận (*con trai) khí bao phủ quanh thân nên khiến cho lực hỏa kiếp dần dần thối lui.

Nhạc Vũ lại nội thị vào cơ thể. Chỉ thấy pháp lực dù vẫn chỉ có 99 vạn thạch lực, chưa từng tăng trưởng nhưng chất lượng hoàn toàn bất đồng với trước lúc bày trận, đã đến biên thuế biến, khả năng tùy thời có thể đột phá.

Lực lượng thân thể trong chốc lát đã tăng lên ngàn thạch lực, tựa hồ đạt tới ba vạn năm ngàn thạch lực. Chỗ tốt về phương diện thần hồn càng không thể đo đếm.

Nhạc Vũ nắm chặt song quyền dấy lên một trận cương phong, cưỡng ép bất định trong tâm tưởng.

- Sự tăng trưởng về pháp lực thân thể cũng không nói làm gì. Hiện giờ hắn cũng không quá mức để ý tới việc này, không có cách này thì có cách khác, giống như nhờ vào tinh huyết Vu thần từ từ đề thăng.

Nhưng cơ hội tìm hiểu ảo diệu bản nguyên thiên địa thật sự hiếm có. Theo như đạo điển của tiền nhân thì sau tiên kiếp tuyệt sẽ không vượt qua mười hai lần.

Nhạc Vũ cau miệng nhìn lên không trung. Hắn có thể nắm chắc vào khi chính thức độ kiếp đem cánh cửa kia mở ra tới mười lần, đem thần hồn lạc ấn vào sâu trong bản nguyên Hồng Hoang, tạo nên căn cơ hùng hậu.

Sau một khắc, Nhạc Vũ nhiếp Bạch Trạch độc giác vào tay, trong lòng cảm khái ngàn vạn, cho dù pháp lực của hắn đạt tới Đại Thừa đỉnh phong, kiêm tu sáu đại thần thông nhưng nếu không có nó thì cũng khó có thể được việc.

Bạch Trạch thần thú thuần huyết có thể biết mọi sự quá khứ tương lai. Chiếc sừng trên đầu của nó cũng có thể đem một số sự vật quay về trạng thái cũ nên được tu sĩ thiên hạ khao khát truy cầu.

Bất quá Bạch Trạch mặc dù không có chiến lực, lại hiểu tương lai, biết hung cát nên cho dù có lực tính toán vượt lên cũng khó có thể bắt giữ.

Sừng Bạch Trạch ở trên Thái Ất Chân Tiên sợ là toàn bộ Hồng Hoang cũng chỉ có một cái mà thôi.

Mặc dù là có cũng không nhiều khả năng rơi vào tay một tu sĩ Đại Thừa như hắn.

Có thể ở trong mật cảnh Quy Khư cung tìm được thủ đoạn quan bế này thật sự là cơ duyên xảo hợp, khí vận mạnh mẽ đến mức ngoài dự liệu.

- Hồng Mông tử khí, Thiên Ý Phủ trong hoàng hôn giới, Tiên Thiên Cửu Cung kiếm trận, còn có sừng Bạch Trạch, những thứ này thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng khẽ động, cảm giác bên ngoài động phủ có hơn mười vị Nguyên Anh tu sĩ trong tông môn lẫn mấy người Nông Dịch Sơn đều đứng xa nhìn vào vẻ lo lắng, bao gồm cả mẫu thân Nhạc Trương thị.

Hắn cũng biết vừa rồi mình dẫn phát dị biến thiên địa đã kinh động Quảng Lăng nên lắc mình một cái đã ra ngoài động phủ.

Thoáng giải thích một phen, đợi đến lúc các trưởng bối yên tâm rời đi, Nhạc Vũ

lúc này mới phản hồi vào tĩnh thất, nhìn lại Bạch Trạch độc giác rồi cười lên ha hả.

Kỳ thật bản thân hiện giờ có nghĩ nhiều hơn cũng vô dụng. Vô luận hắn trải qua chuyện gì, có người thao túng hay không thì vẫn phải tận lực tăng cường thực lực. Muốn nhảy ra khỏi ván cờ thì bản thân hắn phải có thực lực của người đánh cờ. Đã chưa thể nhìn được toàn cục thì cũng khó làm rõ sự phức tạp của nó.

Sau đó hắn lại nghĩ tới chuyện ở Nam Hải, hai mắt bất giác hơi nhíu lại.

- Chỉ còn mấy tháng là đã tới thời gian hai mươi năm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 783: Tam chí Nam Hải

Đem thần hồn tản ra, cảm ứng phía xa thì Nhạc Vũ thấy được trong thế giới này còn có mấy trăm Tán Tiên tứ kiếp ngưng lại trên linh địa bốn phương.

Nhạc Vũ cau mày, cũng không nóng nảy, chỉ nhắm mắt tĩnh tọa, bắt đầu tiêu hóa hấp thu sở đắc lần này.

Ý niệm của hắn ở chỗ sâu trong bản nguyên thế giới Hồng Hoang chỉ trong chớp mắt, cảm ngộ với Thiên Đạo cũng chỉ đại khái mà thôi. Muốn sử dụng cũng cần một đoạn thời gian nghiệm chứng để hiểu thấu đáo.

Qua hơn mười ngày nhập định, Nhạc Vũ mới thức tỉnh, toàn thân dĩ nhiên đã khác với trước. Lúc này hắn đã có vài phần khí tức lúc độ kiếp của Đông Hoa tán nhân, mây lành ẩn hiện quanh người, pháp lực cường đại như vực, sâu không thể lường.

Chỉ sau một khắc, Nhạc Vũ lại thu liễm pháp lực, khôi phục bộ dạng không có gì đặc biệt của một tu sĩ Đại Thừa.

Hắn lại dùng Linh Giác cảm ứng, quả nhiên qua ngắn ngủi mười ngày nhưng trong toàn bộ Thiên Nguyên giới đã nhiều hơn một nửa.

Nhạc Vũ trầm mặt, có chút bất mãn, quát lạnh một tiếng:

- Thời gian hai mươi năm đã tới, bọn ngươi kéo dài như vậy rốt cuộc là ý muốn như thế nào?

Sát cơ trong mắt hắn ẩn hiện, tiếng quát ẩn ước mang theo Âm Công lẫn hơn mười đại đạo thiên địa lĩnh ngộ trong đó bay thẳng ra hơn mấy vạn dặm xuyên thẳng vào tai những tứ kiếp Tán Tiên lẫn yêu tu trên thập ngũ giai.

Sau đó trong lúc mơ hồ hắn cảm giác được mấy trăm hồn niệm truyền đến ý kháng cự.

Nhạc Vũ cười lạnh, phóng xuất Thiên Ý kiếm lơ lửng trước người.

Cái gọi là tiên lễ hậu binh, bản thân mình cũng tận lễ số, cũng cho mấy người này đủ thời gian chuẩn bị. Nếu đã vậy vẫn không thể khuyên bảo thì hắn cũng vui lòng dùng đạo sát phạt Tu La.

Dùng ý niệm khống chế thanh tiên binh Long Hồn vạch lên mấy chục đạo quỹ tích huyền ảo trước người, sau đó lại dùng bí pháp tự ngộ rót vào ý niệm thiên địa xuất ra một đạo kiếm khí có hai màu xanh trắng dài chừng ba xích.

Uy áp mênh mông như thiên địa lập tức hoành ngang toàn bộ Quảng Lăng.

Sau một khắc, Nhạc Vũ thu hồi lại kiếm khí cho thôn thổ bất định trước mặt. Kiếm ý lăng lệ không ngừng xuất nhập hàng rào thời không, cơ hồ bao phủ toàn bộ Thiên Huyền giới, ý niệm chỉ đến đâu đều dẫn theo kiếm khí trùng kích!

Trong một động phủ của Thủy Hàn Phong, Thanh Dương Tử bỗng vươn người đứng lên, trong mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc.

- Lợi hại! Không ngờ tu vi hài tử này đã đến như vậy!

Một kiếm này của Nhạc Vũ tuy không phải cố ý nhằm vào lão mà kịp thời kiềm chế nhưng Thanh Dương Tử vẫn cảm thấy thần hồn chấn động, khí huyết cuồn cuộn, cực kỳ khó chịu.

Ngược lại mấy đạo đồng trong động phủ hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Ý niệm thiên đạo Nhạc Vũ đưa tới chỉ nhằm vào Tán Tiên tu sĩ, những tu sĩ dưới đó cho dù là Đại Thừa cũng chưa chắc có thể cảm giác.

Bất quá kiếm ý này quả thực quá mức lăng lệ, cho dù chỉ là dư âm cũng khiến lão khó có thể thừa nhận.

Trong cùng một thời gian, trên một hòn đảo nhỏ của Nam Hải, Lan Vô Ưu cũng rên lên một tiếng nhỏ, cảm giác được kiếm ý ngoài mấy ngàn vạn dặm đang thao túng pháp tắc thiên địa. Kiếm ý như một đao nhận sắc bén lơ lửng trên cổ, chỉ cần thoáng khẽ động là lấy được tính mệnh của hắn nhưng chỉ khiến hắn khẽ ngưng mày.

- Hắc hắc! Hay cho Nhạc Vũ, cách biệt hai mươi năm, tu vi đã hơn năm xưa! Hiện giờ còn mấy tháng mới đầy ước hẹn hai mươi năm. Đây chẳng phải là muốn vào Nam Hải trước cắt bỏ cánh chim của ta sao?

Lạnh lùng mỉm cười một cái, Lan Vô Ưu lại nhìn về phía Bắc Hoang, lấy một thanh phi kiếm đồng dạng đâm ra một kiếm khiến kiếm ý kia tiêu tán, cả người cũng phảng phất thoát ra ngoài thiên địa không ở trong Ngũ Hành, không bị pháp tắc trong này bó buộc. Kiếm thế cũng từ yếu chuyển thành mạnh, chấn động chung quanh.

Chỉ là sau một khắc, Lan Vô Ưu lại khẽ lắc đầu, thu hồi lại thanh kiếm trong tay.

Có thể ngăn trở thì như thế nào? Tranh phong như vậy quả thực không chút ý nghĩa.

Một kiếm này của Nhạc Vũ áp chế Tán Tiên cùng Yêu tộc ngũ thập giai thiên hạ, bản thân hắn cũng không muốn thế giới này có quá nhiều biến số, chẳng bằng tiếp tục ẩn nấp để người kia tùy ý làm gì ở Bắc Hoang thì tốt hơn.

Huống chi, một kiếm này thật sự có phải là cực hạn của Nhạc Vũ? Chỉ sợ là chưa hẳn.

Sau mấy nhịp thở dùng linh giác cảm nhận được ý niệm kháng cự dần tiêu tán, Nhạc Vũ lúc này mới hơi phất tay áo, đem Thiên Ý Kiếm thu hồi vào bên trong.

Sau đó hắn lại lâm vào trầm tư, nguyên lai hắn tưởng rằng hành động hôm nay sẽ khiến cho Lan Vô Ưu có dị động nhưng kết quả lại ngoài dự liệu.

Hắn vẫn không thể bắt người này xuất ta thực lực chân thật, cũng không cách nào thấy rõ hư thật của Lan Vô Ưu.

- Vẫn không sợ như vậy rốt cuộc là vì sao? Chẳng lẽ không sợ sau khi mình nhập Tiên cung sẽ trở mặt với hắn?

Khó hiểu khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ nhìn sang hai mươi lăm viên yêu đan.

Không hổ là yêu đan cảnh giới Thiên Tiên, sau khi được hắn dùng phép phân tích triệt để chiết xuất thì có thể so sánh với tiên thạch nhị phẩm đơn thuộc tính.

Trước khi đóng cửa Tiên Giới Chi Môn đã gần như tiêu hao sạch linh lực bên trong nhưng chỉ qua hơn mười ngày đã khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Nhạc Vũ cũng không vội vận dụng sừng Bạch Trạch mà tiếp tục tiến vào cảnh giới không suy nghĩ để nhập định tham ngộ.

Qua một hồi lâu, đến khi triệt để nắm giữ pháp tắc đại đạo lần trước bản thân quan sát được, Nhạc Vũ mới lần nữa thức tỉnh. Trước hết hắn thôi động huyết sắc đại trận trong tĩnh thất, dùng tất cả pháp lực mở ra Tiên Giới Chi Môn, đem thần hồn tiến vào bên trong cảm ứng hết thảy.

Lần này tiến vào hắn có chuẩn bị nên sở đắc vượt xa lần trước gấp rưỡi. Hơn sáu mươi pháp tắc Hồng Hoang nhét đầy tại hồn niệm khiến hắn cơ hồ không cách nào thừa nhận, trong đầu đau nhức không chịu nổi.

Đến khi hỏa kiếp hàng lâm thì ý niệm của Nhạc Vũ đã thối xuất. Pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể cũng ầm ầm nổ vang, tất cả các kết cấu Linh Tử bên trong kinh mạch đều phát sinh dị biến. Ngũ Hành Đại Trận trong ngoài đan điền cũng bắt đầu gây dựng lại, cộng hưởng lẫn nhau càng thêm cân đối.

Đã tới Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết thập nhị trọng đỉnh phong, cũng trực tiếp nhảy vào đến cảnh giới thập tam trọng.

Nhạc Vũ cũng không kịp vui mừng, hai tay vội vàng kết ấn đem Bạch Trạch Độc Giác tế lên đến giữa không trung, dẫn động lực thần thông bên trong đem sự vật tuần hoàn trở về trạng thái ban đầu.

Kiểm nghiệm lại pháp lực, Nhạc Vũ không áp chế nổi vui mừng. Tích lũy của hắn vốn đã rất dày, lúc này tới lúc đột phá. Tổng lượng tăng lên gấp rưỡi, đặc biệt là đối với năng lực thao túng linh lực thiên địa, lực lượng phát ra đạt tới 150 vạn thạch lực.

Nếu không phải là còn chưa chính thức hoàn thành một bước cuối cùng, thân thể thần hồn đều chưa triệt để lột xác. Chỉ bằng pháp lực bản thân thì lực khống chế thiên địa đoán chừng còn có thể lại gia tăng mấy lần, không cần mượn lực thân thể đã có lực lượng của một chân long.

Thực lực như vậy cho dù đối mặt với Luyện Huyền tán nhân ngày đó thì hắn cũng tự thấy đủ lực đánh một trận. Cộng thêm với chưa bảo bản thân và Cửu

Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, thậm chí có thể chiến thắng.

Yên lặng tra xét thêm, Nhạc Vũ bất giác giật mình, không ngờ đã qua hai tháng, vừa lúc chỉ còn mười ngày là tới lúc ước hẹn với Lan Vô Ưu.

Ngày này vào hai mươi năm trước cũng là ngày Đông Hoa tán nhân bị người dùng Huyền Nguyên linh tinh tủy ám toán.

Nhớ lại lần trước tình hình gặp Lan Vô Ưu lần trước, Nhạc Vũ hơi nhướng mày rồi cười nhẹ.

- Bỏ đi! Để xem đến cùng ngươi có át chủ bài gì.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ chuẩn bị khởi hành ly khai. Bất quá vào lúc bước ra khỏi tĩnh thất chợt chần chừ một chút, cuối cùng để lại một số linh đan bảo vật lưu lại trong tĩnh thất.

Lần này đi Nam Hải, hắn cũng không biết bản thân có thể thuận lợi phản hồi hay không. Vô luận suy tính bao nhiêu lần cũng không có kết quả, thần hồn cũng cảm ứng được hung cát tương đương.

Tinh Nguyệt mấy năm trước vừa mới đột phá lên thập tứ giai, huyết mạch nhờ vào huyết hồn càn thiên ngọc cũng tiến hóa trên diện rộng. Lúc này nó đang lâm vào trạng thái ngủ say để thích ứng với yêu lực tăng vọt lẫn đại lượng tin tức để lại trong huyết mạch.

Cho nên Nhạc Vũ lần này cũng chỉ có thể một mình khởi hành. Cũng may nhờ vào huyết mạch của Ngân Linh Tử nên hắn nắm giữ một ít pháp tắc thời không, đem thời gian quanh người gia tốc nhanh hơn mấy lần, lại dùng phép súc địa bước nhanh, qua thời gian mấy tuần hương đã đến bầu trời Nam Hải.

Hạ xuống trên đảo nhỏ, từ xa đã thấy Lan Vô Ưu đứng giữa không trung chờ sẵn. Vừa trông thấy Nhạc Vũ, hắn lập tức khẽ giật mình, nhìn thanh Long Thương Kiếm vẻ hơi kinh ngạc. Đến khi Nhạc Vũ thì Lan Vô Ưu mới mỉm cười, cúi đầu vái chào nói:

- Vô Ưu bái kiến Nhạc đạo hữu! Cũng ngờ tới đạo hữu hôm nay sẽ đến.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, hướng đối phương gật đầu, cũng không kiên

nhẫn hàn huyên với Lan Vô Ưu mà vào thẳng vào chính đề:

- Lúc trước ngươi từng nói hải nhãn Nam Hải cần thời gian hai mươi năm để khai mở. Ngày này vừa đúng, không biết có thể đi vào một chuyến?

Lan Vô Ưu tránh đi không đáp, ngược lại lại nhìn hướng sau lưng Nhạc Vũ, trên mặt nghi ngờ nói:

- Hung hiểm dưới đáy biển càng vượt qua một số mật cảnh Tiên Phủ truyền thừa Hồng Hoang. Nhạc đạo hữu hôm nay chỉ tới một người sao?

Nhạc Vũ nghe vậy cười nhạt không nói, thu hồi ánh mắt nhìn về hướng Tây Nam.

Lần này đồng hành tự nhiên còn có Chiến Tuyết, tùy thời có thể xuất hiện từ trong Thần quốc.

Bất quá việc này cũng không tất yếu để người này biết được.

Tựa hồ cũng biết bản thân hỏi đường đột, Lan Vô Ưu xấu hổ cười cười không nói thêm, đưa tay ý bảo rồi đăng không bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 784: Vô Ưu nội cung

Hai người đi về phía tây nam ước chừng 60 vạn dặm thì thấy một vực xoáy cực lớn trên mặt biển. Phía dưới như một vực sâu không đáy thôn phệ toàn bộ nước biển trong phạm vi vạn dặm.

Nhạc Vũ đứng ở phía trên, dùng mắt Chân Long nhìn thoáng qua quả nhiên thấy dưới hải nhãn này có chút huyền hư.

Hắn trực tiếp xuyên vào, đứng sâu trong vòng xoáy dùng hồn niệm toàn lực dò xét không gian kề bên.

Trong cảm giác của hắn xuất hiện một trọng điệp không gian giống như lối vào Thần Mộ của Ngân Linh Tử . Chỉ là trọng điệp này cực nhỏ, nếu như trước đó không biết địa điểm thì gần như không thể cảm ứng.

Lan Vô Ưu đi theo sau hắn, lạnh nhạt nói:

- Đây là Vô Ưu Tiên cung, mặc dù ở trong Thiên Nguyên giới nhưng độc lập với thế giới bên ngoài. Cũng chỉ có cửa vào này, cứ qua thời gian hai mươi năm khi hải nhãn khai mở dẫn động linh lực thiên địa dị biến mới xuất hiện một lần. Bất quá cũng chỉ mở trong ba ngày, lần kia Đông Hoa tán nhân suýt nữa bị phong ấn trong đó.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười cười, thầm nghĩ nếu Lan Vô Ưu cùng Vân Bảo tông không muốn dùng Đông Hoa tính toán mình thì đâu còn khả năng để hắn bình yên vô sự đi ra?

Lan Vô Ưu nói rất khó hiểu. Nhạc Vũ lại biết chỗ này thật ra không sai khác với nơi mà hắn tìm ra Thiên Ý Phủ của Hoàng hôn giới

. Bất đồng duy nhất chính là một cái do người còn một cái do Tiên Thiên tạo ra.

Dùng pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trực tiếp phá vỡ một nếp gấp không gian

chừng một ngón tay, sau đó mạnh mẽ xé rách chừng ba trượng có thể để người đi qua, Nhạc Vũ tiến vào thì thấy trước mắt quả thực là tiên cảnh khiến người ta khó có thể dời mắt.

Nhạc Vũ biến sắc nhìn về quần tinh trên không trung, hít vào một ngụm hơi lạnh nói:

- Lại có thể là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Lan Vô Ưu nghe vậy kinh ngạc quay đầu:

- Nhạc đạo hữu không hổ là đệ nhất nhân trận đạo Thiên Huyền giới ta. Trận này không hiển sơn lộ thủy, người bên ngoài thực khó nhìn ra. Mấy vị tổ sư của ta sau khi tiến vào mấy chục lần mới tình cờ biết được trên kia chính là phỏng chế đại trận tuyệt đỉnh của Thượng Cổ Hồng Hoang, thậm chí đã đạt được tinh túy. Bất quá trận này chỉ cần chưa từng dẫn động thì sẽ không đơn giản vận chuyển, ta và ngươi cũng không cần quản đến.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, cũng không để ý tới lời của Lan Vô Ưu. Hắn nhìn kỹ lại trên không trung quả thực thấy trận này đã đình trệ, cơ bản không vận chuyển.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng giống như Tiên Thiên bát quái do Hi Hoàng chế tạo, đều có nguồn gốc từ Hà Đồ Lạc Thư, thu nạp tinh lực, bản thân có lực hội tụ rất mạnh có hiệu quả trọn đời.

Nhạc Vũ tất nhiên không hoài nghi đại trận này không chỉ vì linh lực chưa đủ mà đình chỉ vận chuyển.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu:

- Nếu nói không có uy hiếp với hai người chúng ta cũng chưa hẳn.

Cũng không biết Vô Ưu cung là thủ bút của vị Yêu Thánh nào?

Thần sắc Lan Vô Ưu ngưng trọng, trong mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, là lần đầu chân tâm thật ý. Hắn thấy ánh mắt âm u của Nhạc Vũ thì vội vàng kiềm chế suy nghĩ nghiêm mặt đáp:

- Mấy vị tổ sư của ta suy đoán đây là biệt phủ Chúc Long nhưng lại chưa từng có chứng cứ rõ ràng.

- Chúc Long.

Nhạc Vũ ngầm giật mình, thầm nghĩ cũng khó trách Lan Vô Ưu sẽ suy đoán như thế .

Chúc Long tuy là bậc đại năng của Yêu tộc nhưng lại nghiên cứu sâu sắc đối với nhất mạch Đạo gia . Vào thời Thượng Cổ đã từng tiên đoán tu sĩ nhân loại sau này sẽ là họa, chiến thắng nhất mạch Vu Thần.

Chẳng qua khi lời ấy cuối cùng được chứng thực thì Chúc Long đã sớm hóa thành một chén đất vàng vào hai vạn năm trước.

Mấy vị đại năng Yêu tộc lúc trước lúc trước tung hoành thế gian hiện giờ cũng chỉ có Hi Hoàng tiền thế vì cố sự nhân hoàng mà còn may mắn sống sót. Đến cuối cùng, thực sự rơi xuống kết quả binh giải chuyển sinh.

Nếu là Chúc Long Yêu Thánh thực sự cũng có thể có khả năng bố trí thủ bút như vậy tại Tiên cung, tái tạo lại cả tòa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cũng chỉ có y mới có tâm tư bố trí Vô Ưu cung như động thiên phúc địa của nhân loại.

Trong lòng Nhạc Vũ có chút thất vọng lại thêm vài phần chờ mong. Lúc trước khi hắn nghe đến Cửu Chuyển Huyền Công đã suy đoán tiên cung thần bí dưới đáy biển này có liên quan đến mấy vị đạo tổ hay đệ tử của bọn họ hay không hay là do Yêu Thánh sở kiến. Sớm biết như thế, chẳng bằng trước tiên bỏ qua chuyện thất Linh Thiên thông thảo hay đem Sơ Tam Đằng Huyền đến đây lại có thể có vài phần cơ duyên.

Yêu tộc xưa nay thường thích dùng một phần bản thể để luyện chế linh bảo bản mạng. Uy lực cường hoành, lại có thể tái sinh, vượt xa pháp bảo huyền binh mà tu sĩ nhân loại sử dụng lẫn càng thêm linh hoạt.

Đặc biệt là vào thời Thượng Cổ, phần lớn Yêu tộc đều có huyết mạch tinh khiết, nanh vuốt lông tơ quanh thân đều có thể tùy ý luyện thành bảo, có uy lực lớn lao. Trừ phi là Tiên Thiên linh bảo, nếu không khó nhập vào mắt.

Chúc Long vốn được sinh ra từ thời sơ khai Hồng Hoang. Mặt người long thân, trong miệng phun lửa, trời sinh dị bẩm. Y là mặt trời chiếu sáng Hồng Hoang Tây Bắc, trợn mắt là ban ngày; Nhắm mắt là thiên hôn địa ám, quả thực là đại năng vô thượng.

Cho dù là đối với Đạo gia nhất mạch cũng không dám khinh thường theo đường này để diễn sinh thiên linh bảo mà theo đường Hậu Thiên luyện chế pháp bảo huyền binh các loại, cũng không nhiều khả năng tàng lưu cho tu sĩ nhân loại.

Bất quá nhất mạch Tán Tiên của Lan Vô Ưu qua mấy vạn năm không ngừng thăm dò nơi đây vậy chắc trong Vô Ưu cung cũng phải có vật khiến bọn họ động tâm.

Về phần Cửu Chuyển Huyền Công thì có thể tin được, chưa hẳn không phải Chúc Long Yêu Thánh cố ý làm ra dùng cho nghiên cứu.

Dù sao pháp môn đạo gia luyện thể này dưới thời Hồng Hoang đã có uy danh lớn lao.

Đã biết được gốc tích của Vô Ưu cung, Nhạc Vũ cũng không hứng thú nói chuyện thêm, tùy ý để mặc Lan Vô Ưu còn bản thân đi ở phía trước. Hắn phân ra đại bộ phận tâm thần cảm giác linh lực mạch lạc trong cung. Diễn Thiên Châu lẫn Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn trong cơ thể đều điên cuồng khởi động tính toán cấm chế linh trận ở đây.

Tuy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chưa từng chuyển động nhưng mỗi bước ở đây đều phải cực kỳ cẩn thận.

Hơi chút vô ý sẽ kinh động đại trận phía trên giáng xuống Tinh Quang đuổi giết.

Những chim quý thú lạ cũng vô cùng hung hiểm, tuy nhìn như vô hại, nhưng có thể ở trong Vô Ưu cung mấy vạn năm đâu thể đơn giản như bên ngoài?

Có thể nói là từng bước kinh tâm, hung hiểm khó lường. Cũng không biết mấy vị tổ sư của Lan Vô Ưu làm thế nào để thăm dò vào sâu bên trong.

Lan Vô Ưu nhìn như quen thuộc dị thường, bước chân như nước chảy mây trôi, trong nháy mắt đã đi hơn nghìn dặm.

Lộ tuyến khúc chiết, vừa lúc mấy dị thú đi bên cạnh thỉnh thoảng rơi vãi ra một loại linh dịch lam sắc mùi gay mũi. Tuy trên đường dẫn tới dị thú để mắt tới, ẩn tàng sát cơ nhưng kỳ thật lại an toàn.

Mắt thấy xa xa có một chiếc hồ lớn, Nhạc Vũ chợt dừng bước, như có điều suy nghĩ nhìn về bốn phía.

Lan Vô Ưu vốn định giả bộ như không biết, vẫn đi về phía trước, nhưng sau khi bước ra hơn mười dặm vẫn không thấy Nhạc Vũ ý đi theo mới bất đắc dĩ quay người đi trở về, lộ vẻ trách cứ dò hỏi:

- Nhạc đạo hữu vì sao dừng bước, chẳng lẽ có chỗ khó hiểu? Nơi đây hung hiểm, mỗi thời thần khí cơ đều biến hóa bất đồng. Con đường này lúc này có thể đi, đợi đến nửa khắc sẽ là tử lộ...

Nhạc Vũ im lặng không đáp, cẩn thận quan sát sau một lát mới đem mấy viên linh thạch ném ra, lại đánh ra một phù triện trấn ở bên trên.

Phiến thiên địa này đột nhiên chấn động, dẫn tới inh lực mạch lạc thoáng hỗn loạn rồi mới khôi phục bình thường.

Nhạc Vũ thầm nghĩ một tiếng quả nhiên, lạnh lùng cười cười, lại đánh ra liên tiếp mấy viên linh thạch dẫn tới Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thỉnh thoảng lập loè tinh quang chói mắt thủy chung khống chế chấn động linh lực.

Lan Vô Ưu cũng không biểu hiện gì, không biết là vì kinh ngạc tạo nghệ trận đạo của Nhạc Vũ hay vì gì khác, cười nhạt nói: - Nhạc đạo hữu xác thực cẩn thận, chẳng lẽ không an tâm Lan mỗ?

- Cái đó gọi là lo trước khỏi hoạ, Nhạc Vũ ta làm việc cũng không thích mạo hiểm. Nơi đây cát hung khó lường, càng không thể không để đường rút lui, cũng không thể không đề phòng người khác.

Nhạc Vũ đánh ra một khối linh thạch cuối cùng, tạo ra một khu vực có linh lực mỏng manh gần trăm trượng rồi mới nghiêng đầu hỏi:

- Không biết Vô Ưu đạo hữu nghĩ như thế nào?

Lan Vô Ưu không hề nửa phần vui vẻ, khóe môi giật giật, không đáp lại Nhạc Vũ mà nhìn linh trận nho nhỏ dưới chân nói:

- Mọi người nói tạo nghệ trận đạo của Nhạc đạo hữu sớm đã vượt qua phạm trù Đại Thừa Tán Tiên tu sĩ chúng ta. Nhưng nhìn hôm nay thì sợ là tông sư trận đạo cảnh giới Linh Tiên cũng khó bằng được.

Nói dứt lời, Lan Vô Ưu liền cất bước về phía hồ lớn, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn mấy lần.

Nhạc Vũ cũng không để ý, qua chừng trăm dặm lại bố trí một linh trận đồng dạng.

Khiến lộ tuyến Lan Vô Ưu cũng không ngừng biến ảo.

Cho đến qua mấy thời thần thì cả hai đã đến bên cạnh hồ lớn.

Chiếc hồ rộng đến mấy vạn dặm, bên trong giống như đại dương. Bên cạnh còn có một ngọn núi lớn và một cung điện có diện tích tương đương với Thính Vân Tiên cung.

Nhạc Vũ cũng không nhìn vào đó chỉ một mực dò xét chiếc hồ lớn. Lan Vô Ưu cũng thế, hắn thấy Nhạc Vũ lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, càng kiên nhẫn giải thích nói:

- Chúc Long mặc dù tu trong đạo cung nhưng với tính tình của những bậc đại năng Yêu tộc Thượng Cổ chắc là không kiên nhẫn ở trong biệt cung mà thường ở đây.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, biết Chúc Long trong truyền thuyết có hình thể cao tới mấy vạn dặm. Đoán chừng chiếc hồ lớn này đối với y chỉ như một chiếc ao nhỏ, tuy nhiên ở trong đây cũng dễ chịu hơn tiên cung phía xa kia rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 785: Chúc Long di trân

Hồn niệm Nhạc Vũ thăm dò vào trong hồ chỉ cảm thấy một lực lượng thần bí đang ngăn trở linh thức, hiển nhiên bên dưới mặt hồ bình lặng này có ẩn chứa huyền cơ nào đó

- Nói như vậy, Cửu Chuyển Huyền Công ở dưới mặt hồ?

Lan Vô Ưu nghe vậy khẽ gật đầu nói:

- Đúng là như thế! Ngoại trừ Cửu Chuyển Huyền Công còn có rất nhiều thiên địa kỳ trân đều ở dưới đó. Bất quá có bí pháp thủ hộ nên khó có thể đi vào.

Nhạc Vũ có chút tò mò:

- Đã khó có thể đi vào, sao ngươi có thể biết được Cửu Chuyển Huyền Công ở dưới đáy hồ?

Lan Vô Ưu cũng không chậm trễ, thản nhiên đáp:

- Ta có vị thất đại tổ sư đạt Đại Thừa đỉnh phong từng mạo hiểm đi vào. Kết quả vẫn lạc dưới đáy hồ. Trước khi vẫn lạc dùng pháp lực suốt đời đem tin tức này truyền trở về. Vì vậy mới biết chuyện của Cửu Chuyển Huyền Công.

Nhạc Vũ nhìn kỹ cũng không thấy thần sắc Lan Vô Ưu giả bộ liền lạnh giọng cười nói: - Như vậy ngươi cố ý dẫn ta đến đây là để nhờ lực Long Tước phiến phá vỡ cấm chế bên trong?

- Đúng là như thế! Bất quá Lan Vô Ưu ta tự nhiên cũng không có khả năng mặt dày cứ như vậy đi theo đạo hữu đi vào.

Ngươi xem vật này có khả năng giúp ngươi giúp một tay?

Lan Vô Ưu vừa nói vừa lấy ra một chiếc hộp ngọc và một chiếc bình gỗ nhỏ.

Sau khi mở hộp ngọc thì bên trong là một khối linh thạch ngũ sắc to chừng bốn nắm tay. Bên trong mộc bình thì bay ra một mùi thơm ngát khiến tinh thần chấn động.

Nhạc Vũ nheo mắt, khối tinh thạch ngũ sắc thì không nói. Tuy nó đủ cả Ngũ Hành, lại cao tới Ngũ phẩm, giá trị tám mươi vạn tiên thạch, lại cực kỳ hiếm thấy. Bất quá hắn cũng chỉ cần tìm chút ít yêu đan chiết xuất là có thể có được công dụng tương tự.

Ngược lại linh dịch trong bình gỗ có tên là Tử Phủ dịch, là vật tinh túy Tiên Thiên Ngũ Hành, nhìn tổng lượng cũng không ít.

Nếu là hai thứ này thì đúng là có thể trợ giúp hắn đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tăng lên đến hai tầng.

Bất quá đó là trong trường hợp Long Tước phiến của hắn còn có dư địa.

Nghe mùi thơm ngát kia, đoàn năng lượng ngũ sắc trong đan điền Nhạc Vũ bắt đầu bạo động.

Đang lúc hắn thầm bất đắc dĩ thì Lan Vô Ưu đã đem chiếc hộp ngọc và bình gỗ vứt tới:

- Tổ sư của ta từng nói đến, phía dưới này Linh Bảo vô số, bất quá lần này ta đi vào chỉ cần hai vật là được, còn lại lưu cho đạo hữu. Không biết đạo hữu chịu đáp ứng hay không?

Nhạc Vũ không chút khách khí, tiếp lấy hai thứ kia trong tay, cũng không dễ dàng nhận lời mà chỉ thản nhiên nói:

- Việc này đợi sau khi vào sẽ bàn lại! Hiện giờ có thể phá vỡ cấm chế hay không còn là một chuyện. Nhạc Vũ ta không thích chiếm tiện nghi của người, cũng không muốn bị người tính toán. Càng không có ý định qua sông đoạn cầu, đến lúc đó có đồ vật gì thì tự nhiên chia hai. Ngươi cứ yên tâm.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ cũng mặc kệ Lan Vô Ưu phản ứng ra sao mà ngồi tĩnh tọa bên hồ nước. Hắn phân ra nhiều tia thần niệm thăm dò vào trong cung điện thì quả nhiên thấy bên trong trống rỗng không một người một vật nào. Cũng không biết tại sao chỗ cùng loại với động thiên phúc địa này lại cho hắn cảm giác cực

kỳ quái dị.

Lan Vô Ưu thấy hắn ngồi xuống thì trong mắt càng âm u nhưng vẫn nhẫn nại, chỉ hờ hững nhắc nhở:

- Ta và ngươi chỉ có thời gian ba ngày, sau đó linh trụ nơi này sẽ có khả năng biến hóa, Nhạc đạo hữu vẫn nên cần cẩn thận cân nhắc.

Nhạc Vũ phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ thỉnh thoảng ném ra một viên linh thạch tạo thành một linh trận không nhỏ bên hồ, còn lấy thêm không ít tinh huyết yêu tiên từ mộ Vu Thần vẽ nên phù triện trên mặt đất.

Không bao lâu khí cơ biến ảo của khối thiên địa này đã khác lúc trước.

Lần ngồi xuống này trôi qua tới mười hai thời thần, Lan Vô Ưu lúc bắt đầu còn có chút ngoài ý muốn, đến cuối cùng trầm tĩnh, trên mặt hiện lên nét vui vẻ.

Đợi đến lúc mười hai thời thần trôi qua liền thấy bầu trời sao đột nhiên nhất tề phóng ra quang mang bắt đầu chuyển động theo quỹ tích tuần hoàn.

Sau một khắc chỉ thấy từng đạo tinh lực mang theo vô số tiên linh khí lần lượt rót vào đáy hồ khiến linh lực khối thiên địa ở đây gào rít, mặt hồ vốn bình tĩnh cũng dựng sóng cao ngất.

Một vài tia tinh lực chiếu vào hai người liền bị linh trận Nhạc Vũ bố trí hấp thu, hoàn toàn không để cho chúng cơ hội phản xạ.

Chỉ nhìn một lát, Nhạc Vũ bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nhìn về sâu trong phía dưới, thản nhiên nói:

- Vật mà Vô Ưu đạo huynh nhìn trúng chắc là trứng của Chúc Long? Như vậy lời vừa rồi chẳng phải là tính toán quân tử hay sao?

Quả nhiên giống như hắn sở liệu, cung điện bên hồ này tuyệt không phải là Chúc Long làm ra cho mình vì quy mô thật sự quá nhỏ.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đình chỉ chuyển động cũng cũng không bởi vì nó mà là muốn hấp thu tinh lực Nhật Nguyệt cung cấp cho con của Chúc Long dưới hồ.

Trứng Chúc Long vốn sinh từ lúc khai thiên lập địa, theo truyền thuyết là hấp thu khí Hồng Hoang Hỗn Độn thai nghén, đến phá trứng mà ra sẽ trải qua mấy trăm vạn năm.

Từ lúc Hồng Hoang định hình đến nay có bao nhiêu tuế nguyệt thì Nhạc Vũ không biết được. Bất quá nếu có Chu Thiên Tinh đấu đại trận trợ giúp rất có thể khiến cho nó sinh sớm lên.

Tuy trong nội tâm sớm có suy đoán, Nhạc Vũ cũng không khỏi có chút căm tức. Nếu tu vi hắn gần đây không tiến nhanh, Linh Giác đặc biệt linh mẫn, cảm giác được dưới đáy hồ có một khí tức sinh mệnh cực kỳ cường đại thì đã bị người này lường gạt.

Lan Vô Ưu cũng không chút xấu hổ, biết mình dấu diếm cũng vô dụng nên chỉ khẽ gật đầu:

- Phía dưới thật có một trứng, có phải là hậu sinh của Chúc Long hay không thì ta cũng không biết. Chỉ biết nó có đặc tính tương hợp với công pháp, nếu có thể dung nhập trong cơ thể thì sẽ khiến pháp lực ta đại tiến. Vật này đối với ta rất trọng yếu, kính xin Nhạc Vũ đạo hữu giấu diếm sự tình giúp ta. Bất quá vật còn lại dưới đáy hồ cũng sẽ tuyệt không để đạo hữu thất vọng.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không mấy tin tưởng lời của Lan Vô Ưu, chỉ nhìn sững dưới đáy hồ suy đoán hai vật khác mà Lan Vô Ưu nói là gì.

Nếu là vật Chúc Long lưu lại cho hậu duệ thì kỳ trân chỉ sợ là thật sự không ít.

Đợi đến khi trôi qua hai tuần hương, Nhạc Vũ mới đứng lên thi triển phép tị thủy bước vào trong hồ nước.

Linh lực trong nước hồ lúc này còn vượt qua một số linh thủy hiếm thấy tại Thiên Nguyên giới. Dưới đáy nước sinh trưởng vô số linh trân nhờ vào Thiên Tinh đấu đại trận chiếu xạ, càng thêm không ít yêu thú thủy hệ có thực lực cường hoành có thể so với linh tiên.

Nhạc Vũ cũng không quản đến chúng, chỉ dùng thiên huyễn linh châu che lại khí tức bản thân tiến thẳng vào chỗ trung ương đáy hồ.

Nơi này có một tế đàn bằng đá được bao phủ bởi một tầng ánh sáng lam sắc.

Chỗ trung ương là một cửa động sâu không thấy đáy.

, tựa hồ là một đại trận tụ tập tất cả linh lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua rồi hấp thu toàn bộ Tử Phủ dịch rót thẳng vào đan điền, cung cấp cho khí Tiên Thiên Hỗn Độn, cả Diễn Thiên Châu cũng có phần khiến thế giới bên trong lớn thêm vài phần.

Chắt lọc lấy linh lực trong Ngũ Hành linh thạch , Nhạc Vũ dùng Long Tước phiến quạt liên tục ra Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười sáu mới khai mở được một khe hở từ tầng ánh sáng lam sắc.

Hai người đều là người cơ cảnh, lập tức thu nhỏ thân hình lần lượt xông vào.

Tiến đến chỗ cửa động, Nhạc Vũ cũng không nóng lòng đi vào mà đánh ra một kiếm dùng ý niệm thôi động linh trận trên thân kiếm dẫn tới một trận chấn động. Sau một khắc, liền có một đạo cường quang bỗng nhiên đâm ra mang theo viêm lực cực lớn. Nhạc Vũ dùng thanh nhất phẩm huyền binh ngăn cản chỉ được một lát liền bị phá hủy

Đợi đến cường quang biến mất, Nhạc Vũ mới thăm dò dùng mắt Chân Long nhìn xuống dưới. Chỉ thấy một vật giống như nhãn cầu hiện lên ánh sáng màu vàng trôi nổi phía dưới.

Nhạc Vũ khẽ cả kinh, nhớ lại ghi chép trong đạo điển Thượng Cổ về Chúc Long Yêu Thánh.

Chúc Long có mặt người long thân, trong miệng ngậm lửa, chiếu rọi vùng Hồng Hoang Tây Bắc. Trợn mắt thì trời sáng, nhắm mắt là đêm tối.

Lan Vô Ưu cũng sợ hãi, đi tới nhìn thoáng qua nói:

- Chỉ là vật mà Chúc Long dùng yêu lực đại thần thông của bản thân ngưng kết, đã qua mấy vạn năm. Bất quá kết hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn có lực đánh chết Thái Thanh Huyền Tiên, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc dám vào được nơi đây.

Nhạc Vũ hơi gật đầu, nếu những Kim Tiên Vu Thần thời thượng cỏ biết được, sao có thể để cho Chúc Long có hậu bối lưu tồn?

Thực lực Chúc Long vốn ngang với đạo tổ, có thực lực như vậy cũng không kỳ quái.

Suy tư một lát, Nhạc Vũ liền lấy ra hồng ngọc Phù Tang bắt đầu vẽ phù triện.

Lần trước hắn lấy được không ít linh vật ở vu mộ nhưng vật này dùng để chế phù vẫn là tốt nhất.

Lần này chuẩn bị chế tác Đại Diễn Diệp Ẩn thần phù, vốn là Mộc hệ nên tài liệu này lại càng phù hợp.

Chưa tới một lát hắn đã chế ra mấy linh phù màu xanh, đánh ra liên tiếp thủ ấn dẫn phát mấy đạo thần phù bao phủ quanh thân rồi tiến vào cửa động quan sát viên nhãn cầu kia.

Lan Vô Ưu càng sớm có chuẩn bị, lấy ra một tiên bảo hình kim tự tháp chụp trên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 786: Hỗn Nguyên chi khí

Tiến vào trong cửa động, hai người vẫn không dám vọng động. Nơi này ngoại trừ nhãn châu như viên cầu thì còn mấy chục tầng bí pháp Yêu tộc giăng khắp nơi ảnh hưởng lẫn nhaua. Nếu không có phép phá trận phù hợp thì đừng nói là một kẻ Đại Thừa tu sĩ, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa hẳn có thể bình yên đi vào.

Nhạc Vũ cũng chỉ có thể lần lượt đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang, tận lực không xúc động cấm chế nơi đây.

Hắn thầm kỳ quái, lúc trước tổ sư Lan Vô Ưu làm sao để xuyên qua chỗ này?

Cấm chế trong động này cũng không phải là trận đạo. Tính ra ngoại trừ Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng chỉ có vài loại biện pháp có thể đột phá phong tỏa.

Dưới viên cầu vẫn là ba cửa động trông không rõ hư thực, vô số tinh lực linh khí đều điên cuồng nhập vào trong đó.

Nhạc Vũ nhìn kỹ đang muốn đi vào thì thanh Long Thương Kiếm bên cạnh bỗng ngân nhẹ một tiếng, máu huyết trong cơ thể đột nhiên kích động.

Nhạc Vũ dừng lại, nhìn Lan Vô Ưu sau lưng cũng lộ vẻ bất ngờ.

Hắn thầm nghi hoặc phải chăng thanh kiếm vừa cảnh báo cho hắn?

Hơi suy ngẫm, Nhạc Vũ liền một cái thủ ấn đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười sáu bao phủ toàn thân rồi khuếch trương ra phạm vi nửa trượng.

Sau một khắc, thân ảnh Chiến Tuyết đã bước ra bên cạnh. Nàng cầm Bạch Đế kiếm, thần sắc lạnh như băng sương, nhìn một phía một lượt thì trong mắt đã lộ ra vẻ hiểu hết. Sát khí cuồn cuộn toàn thân nhưng cực kỳ nội liễm, cũng đồng

dạng dấu diếm nửa phần khí tức bản thân .

Lan Vô Ưu thấy thế cười nhẹ rồi thấy một ngọn đèn tỏa ánh sáng bảy màu bay lên trên đỉnh đầu nàng.

Bên trong ngọn đèn là một viên thần tinh không biết phẩm giai đốt lên hỏa diễm màu trắng. Chụp đèn bên ngoài cũng là một tầng quang bích lưu li chụp lấy cả người Chiến Tuyết.

Hắn còn chưa kịp kinh ngạc thì Nhạc Vũ cũng đã lấy ra một sợi xích lớn năm màu tế lên trước người.

Ánh mắt Lan Vô Ưu lập tức co rút, lộ ra một tia kinh ngạc. Niên tuế tu hành của hắn đã không thể đo, kiến thức rộng rãi nên dĩ nhiên nhận ra phẩm chất hai kiện tiên bảo này quả thật bất phàm.

Kế tiếp Ngũ Nhạc trầm sơn xích, Nhạc Vũ lại tế lên Nhật Nguyệt Thiên luân.

Pháp lực của hắn đã đột phá 99 vạn thạch lực, lúc này dù tận lực ẩn tàng đi một nửa cũng có thể ngự sử tiên binh này một cách tự nhiên.

Đến khi Nhật Nguyệt Thiên luân chiếm cứ phương vị Cửu Cung, thanh Long Thương Kiếm thôi không ngân lên, Nhạc Vũ lại đem Ngũ Sắc Thần Quang đánh ra phá vỡ tầng cấm chế cuối cùng bước vào trong động khẩu.

Vừa đi vào, Nhạc Vũ thấy trước mắt lóe sáng, bên trong là một thạch điện cực lớn, có một tế đàn tương tự trên mặt đất.

Chỗ trung ương của tế đàn là một quả trứng khổng lồ màu bạc, có một sinh mệnh vô cùng cường đại ẩn ở bên trong.

cái này quả là này Chúc Long chi noãn từng cái

Cơ hồ lập tức Nhạc Vũ biết suy đoán của mình không sai. Quả trứng này nhất định là được Chúc Long sinh ra, còn chưa chính thức thành hậu duệ của y.

Ngay sau đó, hồn thức hắn khuếch tán ra xa cảm ứng hết thảy chung quanh.

Nơi này vẫn còn rất nhiều bí pháp cấm chế của Yêu tộc chưa từng bị phá vỡ.

Đặc biệt là một chỗ treo tám mặt minh kính bao phủ trọn vẹn thạch điện, phát ra khí tức nguy hiểm không dưới nhãn cầu.

Linh giác nhạy cảm của hắn chỉ một thoáng đã cảm giác được đại khái tình hình ở đây, sau một lát khẽ nhướng mày.

Không trách ở đây lại hình thành một tòa động thiên phúc địa, đồng dạng có Tiên Thiên linh bảo đang thai nghén, cũng không lạ là nó có thể che giấu thiên cơ khiến cho những bậc đại năng thượng cổ không cảm ứng được.

Tại tứ phương của tòa thạch điện đều có chôn giấu một kiện Tiên Thiên linh bảo.

Chỉ là không giống với bên Thiên Ý phủ là những kiện tiên binh ở đây đã tiếp cận thành hình không xa. Thứ trước mang khí tức sát phạt, thứ sau dù không kém uy lực nhưng còn có diệu dụng khác.

Bốn kiện Tiên Thiên linh bảo tương hợp, có thể đủ che phủ lên mọi thứ trong thạch điện khiến cho nó độc lập với thế giới Hồng Hoang bên ngoài, cũng có tác dụng nhảy ra khỏi thiên cơ như Hồng Mông tử khí của hắn.

Sau đó ánh mắt Nhạc Vũ quét đến một thi thể đang khoanh chân xếp bằng.

Thi thể này nằm ở góc góc đông bắc, diện mạo tuấn tú tựa như người sống, là một di thể Thiên Tiên, bên cạnh là một một ít mảnh vỡ pháp bảo cùng huyền binh, tựa hồ khi còn sống từng lực kháng bí pháp cấm chế ở đây, cuối cùng nhất không địch lại mà chết. Mấy vật tùy thân đều bị đánh vỡ nát.

Nhạc Vũ tiện tay chiêu lấy mảnh vỡ lớn vào tay, cẩn thận tra xét kết cấu linh trận bên trong thì trong mắt lộ ra một tia hiểu rõ.

- Cửu Thiên Thập Địa Ích Ma Thần Toa, trách không được người này có thể tiến đến nơi này. Chỉ là người này lại có tu vi Thiên Tiên.

Nhạc Vũ cảm thấy tu sĩ Tiên Thiên này gây cho hắn một cảm giác cực kỳ quỷ dị giống như đã từng quen biết. Rõ ràng tướng mạo hắn khác lạ nhưng Nhạc Vũ lại cảm thấy hết sức tương tự Lan Vô Ưu.

Hơn nữa bên trong cũng không phải hoàn toàn không có sinh cơ. Chỉ là dưới khí tức sinh mệnh khổng lồ của trứng Chúc Long nên bị áp chế mà thôi.

Cảm nhận thì thấy giống như một số dã thú khi ngủ đông, che dấu hết khí cơ sinh mệnh, lâm vào ngủ say.

Nhạc Vũ cảnh giác nhìn Lan Vô Ưu nói:

- Vô Ưu đạo hữu, không biết ngươi giải thích làm sao?

Ánh mắt Lan Vô Ưu quét về di thể Thiên Tiên này ánh lên vẻ vui mừng rồi nhếch miệng:

- Tu vi Nhạc đạo hữu sớm đã có thể giao cảm cùng thiên địa. Lan Vô Ưu ta lúc đương thời không nói dối, chính ngươi cũng rõ ràng. Vị thất đại tổ sư này trước lúc vào đây quả thực ở tu vi Đại Thừa, hao hết công lực để truyền tin tức ra ngoài.

- Thiên Nhân liệt động phân thân pháp? Trách không được không sợ!

Nhạc Vũ hít vào thở ra một hơi, đã có vài phần hiểu rõ, cười nhẹ nhìn ra bốn phía.

Nơi này quả nhiên là Linh Bảo vô số, càng có bốn năm dạng Tiên Thiên tự trân. Bất quá trong đó đại đa số đều chỉ thích hợp Yêu tộc dùng để đề thăng huyết mạch, mở ra linh trí, tôi rèn thân thể, tăng cường thần thông.

Yêu Thánh Chúc Long cơ hồ an bài đầy đủ cho hậu duệ của y từ lúc sinh thành đến trưởng thành.

Khiến người ta chú mục nhất là hơn mười vạn sách đạo điển ở hướng đông, số lượng cực nhỏ, khí tức cũng cực kỳ cổ xưa.

Nhạc Vũ có chút vui vẻ, nói chung đạo điển sáng tác càng xưa thì càng đề cập toàn diện áo nghĩa Đạo gia.

Tuy văn tự cổ đại huyền ảo nan giải nhưng lại vô cùng tường tận, không giống như những điển tịch đã đơn giản phần lớn để tu sĩ lĩnh ngộ hiện giờ.

Chúc Long vẫn lạc trước lúc Vu Yêu đại chiến. Khi đó tu sĩ nhân loại còn chưa từng chính thức quật khởi, những thứ thu thập khi y còn sống đều là trân phẩm

khó gặp.

Ngoài đạo điển còn ba viên tinh thạch hồn ngọc màu trắng ngà. Đây chính là hồn tinh hiếm thấy, số lượng còn ít hơn cả nhị phẩm tiên thạch.

Một khối trong đó có khắc bốn chữ Cửu Chuyển Huyền Công màu vàng nhạt. Hai khối còn lại một là Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp, một là Đại phổ độ vân quang thuật,.

Nhạc Vũ hơi chấn động, cưỡng ép ý muốn cầm lên quan sát để nhìn về một phương khác. Lúc này quan trọng nhất với hắn chính là xem Lan Vô Ưu đang mưu đồ vật gì.

Vật khiến người ta chú mục nhất trong thạch điện chính là một khối màu đen không biết lai lịch nằm ở phía tây. Quang hoa của nó như da rắn, bên trong ẩn hiện các loại phù văn phồn ảo, nhìn ra dài đến ngàn trượng.

Bên trong còn thấy rõ ràng ba chiếc gai nhọn thuộc nanh vuốt một loại dã thú, hàn quang rét lạnh khiến người không rét mà run.

Nhạc Vũ ẩn ước đoán được lai lịch mấy vật này, trong mắt lộ vẻ không dám tin nơi Nam Hải lại có kỳ trân bậc này.

Bất quá sau một khắc, sự chú ý của hắn lại bị một thứ bị bao lấy trong một đoàn tinh thể trong suốt hấp dẫn.

Vật này chỉ nhỏ bằng nắm tay, đồng dạng Ngũ Hành giao tạp, gần cùng loại với vô hình tinh khí, linh lực triều tịch bên trong lại càng tinh khiết.

Ngũ sắc linh quang phát ra từ nó khiến tinh thần lẫn pháp lực người bên cạnh chấn động.

- Là khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, trong mắt càng lộ ra kinh dị. Đoàn năng lượng ngũ sắc trong Đan Điền của hắn cũng dao động mãnh liệt, biên độ còn lớn hơn cả mấy lần trước.

Đoàn khí Hỗn Nguyên này có số lượng gần tương đương với số trong đan điền của hắn, lại chưa hề sinh ra linh trí.

Sau một khắc đã thấy Lan Vô Ưu đột nhiên nói:

- Ta muốn vật này và trứng Chúc Long. Những vật khác do Chúc Long lưu lại, bao gồm cả bốn dạng Tiên Thiên linh bảo đều có thể cho ngươi.

Ngữ khí hắn vô cùng cường thế, thậm chí không cho Nhạc Vũ dư địa cự tuyệt, trực tiếp dùng pháp lực ngưng tụ thành cự thủ chộp vào vật kia, uy lực mênh mông đạt tới ba trăm mười vạn thạch lực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 787: Phiên kiểm tương hướng

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt lóe lên lệ mang. Hắn chưa động thủ thì Chiến Tuyết đã chém ra một kiếm, sát lực vô tận ngưng tụ thành chân hình Tham Lang đánh nát cự thủ.

Cương phong cuồn cuộn tràn ngập thạch điện khiến tám mặt viên kính trên đỉnh lập lòe hồng mang.

Lan Vô Ưu mặt không đổi sắc, không hề lộ vẻ ngoài ý muốn, nhìn Chiến Tuyết, cũng không tiếp tục động thủ, cười nói với Nhạc Vũ:

- Nói như vậy ước chừng Nhạc đạo hữu không chịu? Kỳ thật ta cho rằng Nhạc Vũ ngươi là người cơ mẫn mới đúng.

Nhạc Vũ im lặng không nói, thần sắc trầm ngưng cầm Thiên Ý kiếm trong tay, ném ra liên tiếp bốn viên linh thạch khiến cho linh lực đang bạo loạn trở lại bình thường.

Hắn nheo mắt nhìn về di thể Thiên Tiên trong góc, khẽ lắc đầu nói:

- Ta có thể là người cơ mẫn? Vô Ưu đạo hữu mới thật sự nhẫn nại, hảo khí phách! Cố ý ngưng lại ở thế giới này mấy ngàn năm, ước chừng để tái nhập nơi đây tìm pháp thể kiếp trước của ngươi.

Vào lúc hắn đang nói thì di thể Thiên Tiên bắt đầu khôi phục khí tức sinh mệnh với tốc độ có thể nhìn thấy được, da thịt càng thêm trắng trẻo, uy áp thần hồn mênh mông tràn ngập thạch điện, bắt đầu hô ứng với Lan Vô Ưu.

Sắc mặt Lan Vô Ưu dị thường phức tạp nhìn xem một màn này sau đó lắc đầu cười nói:

- Ngươi nói ta tốt tính nhẫn nại, Lan Vô Ưu ta tự hỏi thật có vài phần sức chịu đựng, quả thật hoàn toàn xứng đáng . Nhưng nói đến hảo khí phách lại quá đề cao ta rồi. Lúc trước lưu lại một đạo phân hồn đem nguyên thần bản mạng chuyển thế trọng sinh, cố nhiên là coi trọng động thiên phúc địa nơi đây . Nhưng kỳ thật nếu có một cơ hội đào sinh thì ta cũng sẽ không làm như vậy. Cái này gọi là nhân họa đắc phúc, về sau mượn nhờ Che Thiên Tinh đấu đại trận, hơn một vạn năm liền tu luyện đến tu vi Thiên Tiên, điều này ngay cả ta cũng không ngờ tới.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không nói thêm câu nào.

Tiên nhân khắp bản giới Hồng Hoang dù hoành hành thế nào thì sau khi đến Địa Tiên giới cũng như người bình thường.

Vì vậy hắn mới trước khi phi thăng, nghĩ hết biện pháp tăng lên thực lực, mạo hiểm mở ra Tiên Giới Chi Môn mưu cầu căn cơ thâm hậu.

Tu sĩ nếu không đến lúc bất đắc dĩ quả thực sẽ không mạo hiểm lựa chọn vất bỏ thân thể để chuyển thế trùng tu.

Vào lúc Lan Vô Ưu đang nói thì hóa thân thất kiếp của hắn cũng đã bắt đầu chuyển động.

Một lượng khí tức dương cương mênh mông từ di thể nhập thẳng vào Lan Vô Ưu khiến thần hồn hắn lập tức đề thăng lên đến cảnh giới Dương Thần, cũng chưa hề có dấu hiệu ngừng lại.

Chiến Tuyết thấy thế hơi nhíu mày, cũng không để ý ý niệm ngăn trở của Nhạc Vũ, lần nữa bộc phát ra lực cương sát hóa thành ba hư ảnh Tham Lang gầm thét ầm ầm đánh ra.

Không được Nhạc Vũ đáp ứng, Chiến Tuyết cuối cùng không dám tùy tiện sát nhân, chỉ đem sát khí phủ đầy thạch điện ép tới quá trình đồng hóa dung hợp của một người một hồn kia.

Lan Vô Ưu hơi ngẩn ra, sau đó cười lạnh.

- Không biết sống chết!

Tiếng nói vừa dứt thì di thể Thiên Tiên đột nhiên mở mắt rồi một đạo ngân quang thoáng hiện đánh thẳng vào vách thất thải lưu ly trên người Chiến Tuyết phát ra thanh âm chấn động.

Chiến Tuyết bị đánh bay vụt ra đến mấy ngàn trượng sâu vào trong động.

Lan Vô Ưu dùng song thủ trực tiếp phát lực chế áp lại dao động linh lực, lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ nói:

- Niệm tình ta và ngươi có một đoạn đồng hành, cho ngươi thêm một lần cơ hội, ngoại trừ trứng Chúc Long và đoàn khí Hỗn Nguyên, ngươi có thể cầm đi mấy thứ còn lại. Hôm nay ta tha tính mạng cho ngươi nên biết thế là đủ! Chớ cho rằng Vô Ưu ta không nỡ phá hủy động thiên phúc địa này!

Nhạc Vũ thầm lo lắng tức giận, tốc độ Lan Vô Ưu thật sự quá nhanh, ngay khi hắn vừa động niệm thôi động Ngũ Sắc Thần Quang chuẩn bị viện thủ thì Chiến Tuyết đã bị một kích của Lan Vô Ưu, cũng may hồn niệm hắn cảm ứng được Chiến Tuyết, tựa hồ cũng không bị thương.

Hắn nghe Lan Vô Ưu nói vậy thì sát cơ càng đậm, tức giận tích tụ.

Lan Vô Ưu lập tức cảm giác được liền cười lạnh rồi trực tiếp nhập pháp lực mênh mông kia vào cơ thể, không hề khống chế chấn động linh lực mà còn khuếch tán đến tám viên kính khiến quang mang càng mạnh mẽ.

Tiếp đó di thể Thiên Tiên kia lại đột nhiên bắn ra một tia ngân quang xuất hiện nổ tung ngay bên cạnh Nhạc Vũ.

Lần này Nhạc Vũ thấy rõ khi Lan Vô Ưu động thủ thì vô số tinh lực còn sót lại nơi đây hội tụ thành một điểm rồi bộc phát bên cạnh hắn. Trong đầu của hắn lập tức hiện ra một cái tên từng danh chấn tam thập tam thiên.

- Đại tinh tú Tịch Diệt thuật.

Cơ hồ theo vô thức, trong cơ thể Nhạc Vũ xuất ra ba tầng trọng bích bảo vệ. Băng Diễm huyền quang chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích đều bị nát bấy trong nháy mắt.

Đạo ngân quang vẫn tiến tới với thế như chẻ tre, đến tầng cuối cùng do Lưỡng

Nghi Ly Hợp nguyên từ mượn từ lực địa khí nơi đây mới thoáng bị ngăn lại.

Trong tích tắc trì hoãn đó, Nhạc Vũ đã là kịp phản ứng vận khởi đại đạo thời gian tìm hiểu được trong tinh huyết Ngân Linh Tử gia tốc thời gian quanh thân lên hơn bốn lần mới kịp phản ứng tốc độ của đạo ngân quang.

Nhật Nguyệt Thiên luân trên đỉnh đầu cũng đồng thời vận chuyển, tụ tập khởi tinh lực nhật nguyệt rót xuống ngăn lấy tia ngân quang còn toàn thân thoát ra ngoài hơn mười trượng.

Chuyện đầu tiên Nhạc Vũ làm không phải là thôi động pháp lực, thi triển thần thông mà là quay lại nhìn Chiến Tuyết. Hắn thấy nàng bình yên vô sự thoát ra mới thở nhẹ một hơi. Nguồn: http://EbookFull.Net

Hung danh của Đại tinh tú Tịch Diệt thuật vào thời thượng cổ thật sự quá thịnh. Tầng Thiên Tiên thứ mười sáu thì thần thông đạo pháp hiện giờ của bọn họ có khả năng chống lại. Chiến Tuyết có thể dựa vào đèn Thất Thải Lưu Ly và Điên Đảo Thái Hư Lưu Li Bích cùng chuyển một lúc liền có thể bình yên vô sự, quả thực khiến hắn kinh hỉ.

Bỏ được nỗi lo lắng này, Nhạc Vũ bình thản trở lại, chiến ý lại bốc lên hừng hực!

Cho dù thực lực Lan Vô Ưu mạnh đến đâu cũng chỉ tương đương với Luyện Huyền tán nhân mà thôi, không có gì phải sợ.

Lan Vô Ưu thấy Chiến Tuyết chỉ vương máu nơi khóe môi vì tinh lực trùng kích, ngoài ra không có thêm thương tích gì thì lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên. Theo như hắn nghĩ thì hai người này sớm đã phải chết, thậm chí không cần hắn phải động thân.

Xoay người, Lan Vô Ưu hóa thành một luồng thanh quang nhanh chóng dung hợp vào pháp thể Thiên Tiên kiếp trước.

Vừa lúc này thì cả tám viên kính đều bừng sáng tụ lại một chùm tia màu vàng trắng bao lấy toàn bộ thạch điện.

Vô số Địa Diễm theo đó từ mặt đất bay lên.

Lan Vô Ưu tế lên một mặt tàn kính chừng ba thước bảo vệ quanh thân, không bị chùm sáng kia gây thương tích.

Dưới chân hắn xuất hiện một viên châu màu đen, hình thành bên cạnh một vòng xoáy. Cho dù địa diễm mãnh liệt thế nào đều bị hút vào vòng xoáy màu đen này.

Chỉ là như vậy cũng chỉ miễn cưỡng có thể hộ thân trong thạch điện, chùm tia do tám viên kính bắn ra dần dần từ yếu chuyển thành mạnh.

Lan Vô Ưu cũng mặc kệ Nhạc Vũ Chiến Tuyết cách đó không xa, lại lấy ra một lá cờ lam sắc vung lên hút lấy thủy linh lực nồng đậm. Chỉ một thoáng lam khí đã bốc lên thành kim mang vạn đạo áp chế viêm lực đầy trời, nhiệt độ xung quanh thân thể hắn bình ổn như thường.

Tiếp đó hắn vẫy tay tụ tập tinh quang phá vỡ cấm chế trùng điệp đem khối tinh thạch chứa năng lượng ngũ sắc nhiếp vào tay rồi thu vào trong tụ lý càn khôn.

Sau một khắc, hắn nhìn về chiếc trứng Chúc Long ở chỗ trung ương thạch điện vẻ cuồng nhiệt, trong tay lại có thêm bốn tờ đạo phù màu vàng dẫn phát thành bốn thanh cự kiếm bay về đó.

Cấm chế ở đây mạnh hơn cấm chế chỗ đoàn khí Tiên Thiên Hỗn Nguyên vô số lần.

Từng mặt bích chướng do tinh quang tụ thành lập tức bay lên bảo vệ quả trứng khổng lồ ở giữa. Bốn thanh cự kiếm màu vàng chém vào đó chỉ tạo thành từng đợt kim quang sáng lạn mà không hề dao động mảy may.

Lan Vô Ưu thấy thế không lo mà lại khẽ nhếch miệng cười nhạt. Hai tay hắn đánh ra một thủ ấn huyền ảo tạo ra một lực lượng bí ẩn dẫn động bích chướng xung quanh quả trứng tản đi không ngừng, có một bộ phận tinh lực trực tiếp bị hắn hấp thu.

Tiếp đó là hai mươi đạo phù triện đánh ra bên ngoài tế đàn hình thành nên một màn hào quang ngân sắc, khi tiếp xúc với bích chướng thì nhanh chóng hút lấy một phần tinh lực.

Chỉ là cấm chế ở đây do Chúc Long tự tay chế tạo nên không tầm thường, cho dù tổn thất bao nhiêu tinh lực linh khí đều có thể khôi phục lại rất nhanh.

Nếu như Vô Ưu muốn dùng cách nào để phá vỡ triệt để bích chướng thì chắc

chắn cần một thời gian dài. Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận qua mười hai thời thần sẽ vận chuyển một lần, nơi đây cũng không chỉ một loại cấm chế.

Vào lúc hắn đang định tế tiếp ra một kiện tiên bảo thì trong lòng chợt động rồi khẽ nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 788: Trọng đoạt hỗn độn

Bên trong hỏa viêm cùng tinh mang đầy trời, một đạo ánh mắt u lãnh xuyên thủng không gian mấy trăm trượng bắn tới.

Trong lòng Lan Vô Ưu giờ khắc này đột nhiên báo động mạnh mẽ, quay phắt đầu lại.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Nhạc Vũ là một mặt tàn kính nhô lên cao, ngăn cản chùm bạch hồng sắc quang mang. Dưới chân cũng có một thái cực đồ do Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực ngưng tụ thành. Trực tiếp đem Địa Tâm Tử Diễm mạnh mẽ thổi quét, ngay sau đó chuyển thành ngũ hành linh lực, bên trong có một bộ phận trực tiếp tràn vào cơ thể, bổ sung pháp lực tiêu hao, khiến trong vòng ba trượng quanh người không còn nửa điểm nhiệt khí.

Bên phía bạch y nữ tử đồng dạng chân dẫm hồng liên, phía sau lưng triển khai huyết sắc dong dực, bao phủ trên đỉnh đầu. Toàn bộ đều là chuyển sát vi cương, ngoài ra còn thất thải lưu ly đăng bên trong thạch điện tuy có vẻ miễn cưỡng nhưng nhờ có tàn kính trên đỉnh đầu Nhạc Vũ bảo hộ vẫn có thể chống đỡ.

Chân mày Lan Vô Ưu nhướng lên, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc. Hắn chăm chú nhìn mặt tàn kính trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, đợi đến khi thấy rõ kết cấu khác hẳn với mặt kính của mình, tiếp theo trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai nồng đậm, dù cho thực lực Nhạc Vũ có mạnh hơn nữa, bảo vật thần thông tinh kỳ thế nào, lại có tác dụng gì?

Thực lực của người này quả thật vô cùng mạnh mẽ, tích lũy sâu dày, ngay cả bản thân hắn chuyển sang kiếp khác cũng không cách nào sánh bằng. Nhưng đối với hắn giờ phút này mà nói lại chẳng khác gì một con kiến, trở bàn tay liền có thể đánh diệt, tu vi cảnh giới chênh lệch tới mấy tầng liền biến thành một khe sâu khổng lồ, làm sao dễ dàng vượt qua như thế?

Trong tay của hắn kháp ấn quyết, nhất thời mấy đạo ngân sắc quang hoa đánh thẳng tới, nhanh tới mức không thể nhận ra.

Nhưng ngay khi đoàn tinh quang muốn bạo liệt, Nhạc Vũ cũng đã mang theo Chiến Tuyết dời ra xa ngàn trượng.

Thiên Ý Kiếm vung lên, liền chế tạo ra vô số không gian mảnh nhỏ phân khắp trăm trượng quanh thân, đoàn ngân sắc quang hoa không hề ảnh hưởng tới chút nào.

- Thời gian gia tốc gấp sáu lần?

Lan Vô Ưu hô lên một tiếng kinh dị, trên mặt không hề có vẻ khinh thường, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Hắn tự hỏi đã thăm dò rõ ràng thủ đoạn pháp lực của Nhạc Vũ, dù có chút sai lầm cũng sẽ không xê xích bao nhiêu. Nhưng vô luận là Hi Hoàng Tàn Kính hay thời gian gia tốc đều xa xa vượt ngoài dự tính của hắn.

Sau một khắc, một thanh kim sắc tiểu kiếm mang theo vài đầu huyễn ảnh tham lang hướng bên này bắn tới, so sánh với đoàn ngân quang của hắn cũng không chậm hơn chút nòa.

Lan Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, tay phải lật ra, liền đem một mặt la bàn cầm trong tay. Bên trong phảng phất giống như một không gian lập thể, bạc sa lóng lánh, giống như đồ án chư thiên tinh thần, cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bên ngoài mờ mờ ảo ảo có chút giống nhau.

Hắn lấy pháp lực thúc giục, lập tức có một đạo ngân quang từ trong bay vút ra, mạnh mẽ gấp mấy lần, trực tiếp oanh kích thanh kim sắc tiểu kiếm bay trở về.

Trong tích tắc tiếp theo, lại có bốn đạo ngân quang nhanh chóng ngưng tụ, ngay khi vẻ ngoan lệ trong mắt hắn chợt lóe rồi mất, ngay sau đó không khỏi tiếp tục ngẩn ra, chỉ thấy trong tay Chiến Tuyết lại hiện ra một thanh cự nỏ, một mũi tên được cài lên, thân mũi tên thon dài lóe sáng hàn mang, cũng không biết vì sao lại mang cho hắn cảm giác cực độ nguy hiểm. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Mắt thấy cự nỏ không ngừng sáng lên, trương tới lớn nhất, đầu mũi tên hiện ra một điểm đen nho nhỏ, cắn nuốt hết thảy xung quanh, ánh mắt Lan Vô Ưu co rút lại như mũi châm, cuối cùng hắn đã nhận ra lai lịch của hai vật này!

- Tru Tiên Nỗ, Đại Thôn Diệt Tiễn?

Trong lòng chấn động mãnh liệt, Lan Vô Ưu nhất thời cũng không tiếp tục nhìn xem, khóe môi Nhạc Vũ hiện lên dáng cười nhàn nhạt. Cả người hắn hóa thành một đoàn quang mang, xuyên toa bên trong thạch điện, liên tục na di không ngừng, thần hồn khí tức cũng co rút cực hạn, trốn tránh linh giác của Chiến Tuyết tập trung.

Không bao lâu, mũi tên đã bắn ra, chỉ thấy một đạo hắc tuyến xuyên qua giữa không trung, Đại Thôn Diệt Tiễn đã đi tới trước mặt Lan Vô Ưu.

Trong mắt hắn nhất thời tràn đầy vẻ không dám tin, tốc độ Đại Thôn Diệt Tiễn còn nhanh hơn cả thanh kim sắc tiểu kiếm gấp mấy lần! Hoàn toàn vượt ngoài ý liệu của hắn, làm cho hắn hiện tại không kịp nghĩ ra bất kỳ phương pháp tránh né nào.

Trong lúc này, bên trong la bàn hắn cầm trong tay, bốn đạo tinh quang gấp rút đón lấy, nhưng ngay lập tức bị điểm hắc tuyến cắn nuốt sạch sẽ, thế đi không thể chống đỡ, trực tiếp oanh xuyên ngân sắc quang đoàn hắn mặc ngoài thân, lại đem hai kiện tiên bảo hộ thân cắn nuốt hơn phân nửa. Ngay sau đó xuyên qua cánh tay phải, xuyên cơ thể đi qua!

Cũng may giờ phút này Đại Thôn Diệt Thuật trên mũi tên đã tiêu hao đến mức không còn cách nào duy trì, vì thế hắn chỉ bị vết thương nhẹ, thương thế chỉ thoáng chốc đã khép lại.

Nhưng tiểu càn khôn không gian ẩn trong tay áo lại bị một mũi tên này đánh nát hoàn toàn, mấy trăm bảo vật linh phù đều tuôn ra khắp bốn phía, kể cả đoàn Tiên Thiên Hỗn Độn Khí vừa bị hắn thu thập cũng bị lực lượng bạo vỡ kích bắn ra xa.

Trong lòng Lan Vô Ưu trầm xuống, đang định dùng pháp lực triệu hồi đến bên cạnh mình, bên phía Nhạc Vũ lại xuất ra một trương tử sắc linh phù bay lên không.

Chính là trương phù bảo mà hắn nghe danh đã lâu, bên trên hiện ra mười mấy đạo kim quang lộ ra dòng chữ lớn Thái Thanh Huyền Đô Sắc Chế Cửu Thiên Đô Lục Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù. Nhạc Vũ vừa thúc giục ấn quyết, liền kích thích một đạo kim sắc quang mang đánh thẳng xuống.

Ánh mắt Lan Vô Ưu nhất thời co rụt lại, mạnh mẽ trảo ra, đem mấy chục trương

đạo phù vừa bị bắn ra khỏi tu di không gian toàn bộ nhiếp về trong tay.

Trong khoảnh khắc liền có một phù văn hình thành, đối xứng thành ngũ giác đại trận bố trí trước người hắn. Một tầng lam quang lập tức nhấp nháy, mạnh mẽ chống đỡ kim quang của Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù đánh xuống, ngay sau đó đạo lam quang chấn rung, một tầng thủy quang cuốn tới va chạm kim quang biến mất.

Hóa giải được Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù nhưng trong mắt Lan Vô Ưu không hề hiện lên vẻ vui mừng. Ở trước mắt hắn, Chiến Tuyết lại đem một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn cài lên Tru Tiên Nỗ, thanh kim sắc tiểu kiếm thiếu chút nữa làm hắn bị thương cũng đang chờ phát động.

Mà trên đỉnh đầu Nhạc Vũ trương tử sắc thần phù đang súc tích quang mang, một đạo kim sắc quang hoa đang ngưng tụ, lại có một ngũ sắc cự chưởng khổng lồ phá không bay đến, cùng đạo pháp lực của hắn chạm vào nhau, chỉ trong khoảnh khắc đã làm đoàn pháp lực của hắn hoàn toàn vỡ nát, ngay lúc nàng đoàn năng lượng ngũ sắc cũng mạnh mẽ chộp tới.

- Đây là tam long lực?

Nội tâm Lan Vô Ưu chấn động mãnh liệt, tam long lực ở trong mắt hắn tự nhiên là bé nhỏ không đáng kể. Nhưng có thể xuất hiện ngay trên người Nhạc Vũ thật sự làm người ta không dám tin.

Mặc dù là tu sĩ Linh Tiên đại thần thông, chỉ sợ cũng đạt tới hai ba chân long lực mà thôi, Linh Tiên bình thường dù một chân long lực cũng chưa đạt tới.

Pháp lực của Nhạc Vũ giờ phút này rõ ràng còn chưa vượt qua tiên kiếp, chỉ đạt tới Đại Thành cảnh giới. Nhưng thật sự không biết người này làm sao đột phá được cảnh giới Đại Thừa.

Lại thêm Đại Thôn Diệt Tiễn vừa rồi làm cho hắn suýt nữa không thể tránh né, tốc độ thời gian gia tốc gấp sáu, rõ ràng siêu việt gấp mười lần thực lực vốn có! Chỉ bằng sức lĩnh ngộ thời gian đại đạo, đã không phải một Thiên Tiên bình thường có khả năng đối kháng!

Hít sâu một hơi, Lan Vô Ưu cố gắng khôi phục lại ý nghĩ của mình, trong đầu đang điên cuồng tính toán.

Bên phía Nhạc Vũ đem tinh thạch cầm trong tay, sắc mặt hờ hững liếc mắt nhìn, tiếp theo bước tới một bước, hai mắt u lãnh âm trầm nhìn thẳng Lan Vô Ưu ngoài mấy trăm trượng nói:

- Ở trong mắt Lan Vô Ưu ngươi, chỉ sợ Nhạc Vũ này giống như một con kiến, một chân là có thể đạp chết đúng không? Đáng tiếc, tuy ta chỉ có Đại Thừa cảnh giới, nhưng dù cận kề cái chết cũng không nguyện ý bị người thải đạp…

Mí mắt Lan Vô Ưu nhảy lên, trong hai mắt trở nên ngưng trọng. Hắn liếc mắt đánh giá Nhạc Vũ, chỉ thấy trên người hắn giờ phút này càng thêm sắc bén trước nay chưa từng có. Giống như một thanh đao vừa ra khỏi vỏ, hàn mang bắn bốn phía, làm lòng người không tự chủ được cảm thấy vô cùng rét lạnh.

Tay trái của hắn có năm đoàn quang mang thủy lam sắc đang nhanh chóng ngưng tụ, Quý Thủy Thần Lôi nếu đặt ở hai mươi năm trước còn chưa thể sử dụng trong chiến đấu thực tế, giờ phút này lại có thời gian gia tốc liền nhanh chóng cực kỳ, không tới nửa lần hô hấp đã ngưng tụ thành.

Trong lòng hắn kinh nghi bất định, thật không biết giờ phút này Nhạc Vũ còn bao nhiêu con bài chưa lật, chưa từng sử dụng.

Nhíu mày suy ngẫm chốc lát, trên mặt Lan Vô Ưu không giận lại cười:

- Đúng là Lan Vô Ưu này có chút tự đại, chưởng khống thời gian, ba đường chân long lực! Nhạc đạo hữu quả nhiên là kình địch của ta, đáng tiếc bậc tuyệt đại thiên kiêu như ngươi hôm nay vẫn phải vẫn lạc…

Nói tới đây, ánh mắt Lan Vô Ưu chợt thâm thúy nhìn vào viên tinh thạch Tiên Thiên Hỗn Độn Khí trong tay Nhạc Vũ, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Ngay khi Nhạc Vũ còn đang ngạc nhiên, có chút khó hiểu ý của hắn, Lan Vô Ưu đã vận dụng pháp lực toàn thân toàn bộ kích phát, không hề lưu lại chút nào, khí mang ngân lam sắc hùng hồn nhất thời dựng thẳng lên.

Theo ý niệm của hắn chợt động, đạo phù từ trong tu di không gian bay ra cũng đồng loạt nứt vỡ, bên trong thạch điện nhấc lên một luồng linh lực phong bạo vô cùng cuồng liệt, cuốn quét khắp xung quanh, đem toàn bộ cấm chế bí pháp đều dẫn phát.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, đưa mắt nhìn lên trên không, hồn thức xa xa cảm ứng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã khôi phục vận chuyển.

Bên trong thông đạo sáng lên một luồng hồng sắc cường quang chói mắt.

Ngay sau đó vẻ mặt Nhạc Vũ chợt biến đổi. Hắn cảm ứng được cánh cửa tiên giới trong minh minh hư vô giờ phút này bỗng nhiên rộng mở.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 789: Nghịch chuyển càn khôn

Bên trong thạch điện dưới đáy hồ, Địa Tâm Tử Diễm đã bạo tăng hơn mười lần. Vô số kim sắc quang hoa từ trong mặt kính bắn xuống dưới, viêm lực nóng cháy súc tích ngay cả Phục Hy Tàn Kính cũng có chút ngăn cản không nổi. Đồ án âm dương thái cực dưới chân Nhạc Vũ thỉnh thoảng lại chớp lên, phảng phất như sắp bị hỏng mất.

Mà viên cầu thật lớn nằm ở ngay thông đạo chỉ sau một lát đã rơi xuống đáy động. Kim quang tản ra hai bên, lộ ra bạch sắc bên trong, phảng phất như có một ánh mắt thật lớn vừa mở, bạch mang chói mắt ngưng tụ trong không trung, tùy thời như muốn kích bắn ra ngoài.

Nhạc Vũ chỉ thoáng nghi hoặc thoáng chốc, trong đầu sực tỉnh, trong lòng nhất thời trầm xuống!

Lan Vô Ưu hành động như vậy, tự nhiên tuyệt không thể nào có ý muốn đồng quy vu tận với hắn!

Nhưng trong lòng hắn thật sự nghi hoặc, xem người này hành động không hề cố kỵ, chẳng lẽ thực sự nắm chắc tới như vậy?

Chiến Tuyết đứng bên cạnh hắn cũng chợt tỉnh ngộ. Trong mắt lập tức lộ ra tia buồn bực, Tru Tiên Nỗ trong tay lại bắn ra một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn. Phương diện phù văn trận đạo của nàng tích lũy chưa đủ, còn chưa có tư cách đi tìm hiểu thần lực kết tinh do Ngân Linh Tử lưu lại. Bên trong bổn mệnh tinh huyết do Ngân Linh Tử lưu lại thời gian đại đạo, nàng vẫn chưa hoàn toàn tìm hiểu ra. Bất quá giờ này có Nhạc Vũ tương trợ, tốc độ mũi tên không hề thua kém trước đó, điểm hắc tuyến xuyên qua không gian, chỉ một thoáng đã tiến tới trước người Lan Vô Ưu.

Lan Vô Ưu cũng không hề nhìn tới, cả người bỗng nhiên bay lên. Thân thể tinh

thần cùng cánh cửa tiên giới trong hư không mơ hồ có một tia liên hệ, ngay sau đó từng đạo quang mang lắng xuống, lại đem Lan Vô Ưu bảo hộ bên trong, lại có một cỗ lực kéo cực kỳ mạnh mẽ kéo thân hình hắn về phương hướng cánh cửa.

Mũi Đại Thôn Diệt Tiễn trong nháy mắt đã cắn nuốt cỗ quang mang gần phân nửa, mắt thấy sắp sửa xuyên thủng thân hình Lan Vô Ưu, đột nhiên từ đầu ngón tay hắn bắn ra ngân quang, đánh lên đầu mũi tên quay ngược trở về.

Theo sát phía sau là thanh kim sắc tiểu kiếm, vật này tốc độ kinh người, giờ phút này gia tốc gấp mười hai lần thời gian, dù mạnh mẽ như Nhạc Vũ cũng chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh.

Lần này Lan Vô Ưu cũng không ngăn cản, chỉ cười lạnh, la bàn trong tay hắn tụ tập toàn bộ tinh lực hợp cùng một chỗ, trùng điệp oanh về hướng long noãn khổng lồ.

Quả nhiên khi kim kiếm chém tới, thất thải quang mang đã vô cùng nồng đậm, miễn cưỡng phá vỡ nhưng uy thế đã hết, liền bị cương khí hộ thể của Lan Vô Ưu bắn ngược trở về.

Mà đoàn ngân sắc tinh quang tuy bị Nhạc Vũ đúng lúc tế ra Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích chặn lại hơn phân nửa, nhưng vẫn có một bộ phận va chạm vào trên long noãn kia. Có bí pháp Chúc Long lưu lại bảo vệ, ngân quang không thể tổn thương được cự noãn, nhưng một ít bí pháp mà bọn họ luôn tận lực tránh né không dám chạm tới lần này lại bị dẫn phát ra.

Vừa lúc lực lượng tinh tú ngưng tụ từ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận từ trên thông đạo rót xuống đáy động, chỉ một thoáng một chùm ngân quang tràn ngập lực lượng tinh tú đều mạnh mẽ ngưng tụ thành một đoàn, ngay sau đó vô luận là "ánh mắt" khổng lồ hay mặt kính tròn, toàn bộ đều chiếu về hướng Lan Vô Ưu, quang mang mạnh mẽ vô cùng tận giống như hủy thiên diệt địa xông thẳng tới.

Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đều cảm thấy thất kinh, trên mặt thất sắc. Hai người chỉ thừa nhận lực lượng dư âm mà thôi, nhưng đã làm cho họ cảm giác được nguy hiểm của tử vong.

Mặc dù là Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc đỡ nổi một kích này!

Lan Vô Ưu cũng không hề để ý, nhấc tàn kính đặt ngay trước người, phun ra một ngụm máu, làm tàn kính tăng lớn gấp trăm lần, ngay sau đó ngưng tụ tinh quang trên đỉnh đầu, tạo thành một tinh điểm, cả người cũng không kháng cự hấp lực của cánh cửa tiên giới, cười lớn nói:

- Nhạc Vũ ngươi có biết, Lan Vô Ưu này chuyển sang kiếp khác ba lượt, cùng tổ sư của ngươi Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan đấu chiến? Hai người hắn quả thật là kỳ tài ngút trời, nhưng trong mắt ta vẫn còn kém ngươi thật xa. Có thể gặp được nhân vật như ngươi thật là vinh hạnh suốt đời ta!

Đang khi nói chuyện, quang hoa mãnh liệt đã đem thất thải quang mang chung quanh người hắn mạnh mẽ nổ tan, lực lượng dư âm đánh vào mặt kính, nhưng chỉ làm chớp lên liền bị bắn ngược trở về.

Mà bản thân Lan Vô Ưu lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt xám ngắt, trong mắt ảm đạm, sinh cơ yếu ớt phảng phất như ngọn đèn cạn dầu. Nhưng được thất thải quang mang trên cánh cửa tiên giới chiếu xuống, chỉ trong chốc lát toàn bộ thân hình hắn đã khôi phục lại, trên mặt liền trở nên hồng nhuận.

Lúc này đồng tử trong mắt Nhạc Vũ đã co rút lại như cây châm.

- Chính là Côn Luân Kính!

Hắn nhớ rõ trước khi Vu Yêu đại chiến, nhân tộc cùng Đạo giáo đã từng hưng thịnh một thời. Có Đông Vương Công chấp chưởng Côn Luân Cảnh, đứng đầu thiên hạ nam tiên. Đạo pháp mạnh mẽ, có thể sánh ngang mấy vị Đạo tổ. Không ngờ bị mười hai Vu Thần kể cả chư vị Yêu Thánh liên thủ giết chết trên đỉnh Côn Luân sơn.

Sau trận chiến đó, nhân tộc cùng Đạo gia nhất mạch xuống dốc chừng vạn năm. Mà Côn Luân Kính cũng vỡ vụn thành hơn mười mảnh, hơn phân nửa không biết thất lạc nơi nào.

Nghe truyền thuyết lúc toàn thịnh có thể sánh ngang Hỗn Độn Chung cùng Thái Cực Đồ là những chí bảo hỗn độn, vượt xa Hi Hoàng Tàn Kính trong tay hắn.

Cũng chỉ có vật ấy mới có thể ngăn trở được một kích toàn lực do Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng nhiều loại bí pháp tụ họp do Long tộc lưu lại!

Ngay sau đó hắn lại nghe Lan Vô Ưu tiếp tục cười nói:

- Trận chiến hôm nay là do ta khinh địch! Nhưng Hỗn Độn Khí cùng Long noãn này ngày sau ta tới lấy chậm một chút lại có ngại gì? Côn Luân Tàn Kính ta nhiều nhất chỉ có thể thúc giục được ba lần hô hấp, chỉ có thể dẫn dắt được một hai phần uy lực, nơi đây cũng không thể ở lâu, Vô Ưu xin cáo từ trước! Mấy ngàn năm sau, khi ta từ tiên giới trở về, tất nhiên sẽ thay đạo hữu tới nhặt xác!

Cuối cùng hắn lại than nhẹ một tiếng:

- Đáng tiếc nếu không phải do chuyện của Vô Ưu Cung mật cảnh đối với ta mà nói thật sự rất quan trọng, hoặc là ta và ngươi có thể thành bằng hữu chi giao…

Nhạc Vũ nghe vậy, không khỏi tức giận, đem Bạch Trạch Giác cầm chặt trong tay.

Tại sao trở thành bằng hữu? Loại người như vậy, hắn có chết cũng không muốn kết giao.

Thầm hít sâu một hơi, tâm tình Nhạc Vũ dần dần bình phục lại. Hắn liếc nhìn Quý Thủy Thần Lôi trên đầu ngón tay, nội tâm thoáng tự giễu. Nguyên bản vật này hắn không muốn sử dụng, chỉ đem ra đe dọa người này một phen mà thôi. Dù sao nơi này cũng không thích hợp động thủ, không ngờ Lan Vô Ưu không hề có chút cố kỵ, như vậy mình còn bó chân bó tay để làm gì?

Lan Vô Ưu chỉ còn cách cánh cửa tiên giới rộng mở không tới mười trượng. Chỉ cần một bước hắn liền có thể bước vào bên trong cánh cửa. Mà trong thạch điện nhiều loại bí pháp linh bảo đều lóe ra cường quang, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bên ngoài đang tụ tập linh lực thật lớn tuôn vào trong thạch điện.

Chân khí của Lan Vô Ưu đã gần như biến mất. Bí pháp linh bảo cấm chế trong thạch điện chỉ có thể chuyển hướng về phía Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ đã cầm tinh thạch chứa Tiên Thiên Hỗn Độn Khí trong tay bóp nát, đem ngũ sắc năng lượng bên trong toàn bộ hút vào bên trong cơ thể.

Gần tám phần năng lượng bị hút vào bên trong đan điền mạnh mẽ, khiến đoàn Hỗn Độn Khí càng lớn dần. Chỉ có hai thành dũng mãnh tràn vào Diễn Thiên

Châu. Bên trong nhất thời sản sinh từng đợt lốc xoáy, toàn bộ thế giới không ngờ lại mở rộng.

Nhạc Vũ đột nhiên phúc chí tâm linh, tâm niệm chợt động, liền đem mười hai hoàng sắc viên châu đầu nhập vào trong, ngay sau đó cũng không tiếp tục quản tới, tùy ý cho thế giới bên trong kịch liệt diễn biến.

Đoàn ngũ sắc năng lượng bên trong đan điền đã cùng hắn tâm niệm tương thông, sau khi đem đoàn Hỗn Độn Khí hoàn toàn hấp thu, liền có một cỗ linh quang ngũ sắc khổng lồ phun ra, dung nhập vào trong Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân khí của hắn, khiến pháp lực hoàn toàn nhuộm thành tử sắc cực đậm.

Thời gian gia tốc mười hai lần, rất nhiều sự tình chỉ thoảng qua trong chớp mắt đã hoàn thành.

Trước đó một khắc Nhạc Vũ còn rơi xuống tình trạng sắp vẫn lạc, ngay sau đó pháp lực trống rỗng tăng trưởng gấp mười lân. Hỗn hợp cùng thân thể, suốt mười lăm chân long lực thúc giục Bạch Trạch Giác. Nhạc Vũ cắn mạnh đầu lưỡi, một ngụm máu tươi phun ra, theo linh quang chiếu rọi một bộ phận không gian bên trong thạch điện lập tức nhanh chóng hồi phục trở lại trạng thái như lúc ban đầu.

Mà cánh cửa tiên giới đột nhiên ầm ầm đóng lại!

Lan Vô Ưu chỉ cách cánh cửa không tới nửa bước, thế nhưng trước khi bước vào lại bị bài xích văng ra, mà cánh cửa tiên giới đã lần nữa ẩn vào trong minh minh hư vô. Hắn không khỏi kinh ngạc, ngay sau đó bỗng nhiên quay đầu lại, trong mắt hiện vẻ giận dữ nhìn Nhạc Vũ.

Khi hắn nhìn thấy chiếc sừng ngọc ngay trước người Nhạc Vũ, vẻ mặt giật mình, tiếp theo cắn chặt răng, vô cùng oán độc hộc ra mấy chữ trong cổ họng:

- Trong tay ngươi không ngờ còn có Bạch Trạch Giác!

Nhạc Vũ cười nhẹ, Quý Thủy Thần Lôi trên ngón tay toàn bộ đánh ra, tiếp theo không quản tới Lan Vô Ưu đang luống cuống tay chân đối phó Quý Thủy Thần Lôi, hắn thừa dịp ngũ sắc linh quang trong nội thể còn chưa biến mất, liền đem Sơn Hà Càn Khôn Đồ mở tung, những nơi lướt qua toàn bộ linh bảo điển tịch trân quý đều bị quét cuốn vào, lại một đạo ngũ sắc quang hoa khổng lồ đánh ra,

khoảnh khắc liền đem bí pháp cấm chế ngay trung ương tiêu diệt hơn phân nửa.

Trước người hắn vẫn còn một ít bộ phận còn sót lại, Nhạc Vũ trực tiếp ném ra hơn mười trương Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù toàn bộ đánh nát.

Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù chỉ có thể phá vỡ linh trận. Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù đều xuất hiện trước Vu Yêu đại chiến, chống lại bí pháp Yêu tộc đều có tác dụng, chỉ là hiệu quả hơi kém mà thôi.

Giờ phút này lại bị Nhạc Vũ dùng đại pháp lực lui thời gian, chính là vì làm cho những mật pháp cấm chế do Long tộc bố trí tựa như không có tác dụng lục tục phá vỡ.

Một đường không bị ngăn trở, hắn xông tới cạnh Long noãn, nhẹ nhàng vỗ ra, liền đem quả trứng thu vào trong giới chỉ.

Lan Vô Ưu thấy thế biết rõ không ổn, phát ra tiếng gầm lên giận dữ không cam tâm, đem hắc châu dưới chân đánh tới.

Gương mặt Chiến Tuyết vô cùng lạnh lùng, lập tức tế lên thất thải lưu ly đăng ngăn cản, Nhạc Vũ cười vang, lại đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đánh tới hắc châu, lấy Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn thu vào trong tay, ngay sau đó cả người lóe lên, mang theo Chiến Tuyết bay thẳng lên thông đạo trên đỉnh thạch điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 790: Bình yên rời đi

Ở phía sau Lan Vô Ưu vẫn rít gào không ngừng, vô cùng cuồng nộ, cả người bị dìm ngập bên trong quang hoa đầy trời.

Nhạc Vũ không dám chậm trễ chút nào, trực tiếp dùng phương pháp Súc Địa Thuật đem hơn mười dặm khoảng cách rút thành một bước, chui ra khỏi động. Mà ở lối ra chính là linh trận được bố trí bên hồ.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trên bầu trời đang cấp tốc xoay tròn, dẫn dắt thiên địa linh lực sôi trào cuồn cuộn, một chùm ngân sắc tinh quang bắn xuống.

Linh trận lóe sáng lam mang, đem chùm tinh quang sắc bén như lợi kiếm ngăn cản lại, cả người Nhạc Vũ lại dùng phương pháp Tỏa Địa Thuật rời đi, giẫm lên linh trận liên tục lẩn tránh, sau đó lấy thời gian gia tốc, không qua nửa lần hô hấp đã tiến vào khe hở không gian xâm nhập trước đó.

Chỉ thấy khe hở đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại. Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, thi triển pháp lực, Thiên Ý Kiếm liền chém ra. Ngay lập tức khe hở không gian lập tức mở rộng ra mấy trượng, hắn cùng Chiến Tuyết cùng nhau bay ra khỏi Vô Ưu Cung.

Thẳng đến khi đi ra khỏi Nam Hải Nhãn, tâm thần căng thẳng của Nhạc Vũ mới chân chính thả lỏng trở xuống. Hắn quay đầu nhìn về bên cạnh, chỉ thấy Chiến Tuyết nhắm mắt cảm ứng, sau một lát gương mặt lộ vẻ vui mừng mở mắt nói:

- Thiếu gia, chân khí của Lan Vô Ưu hình như đã hoàn toàn biến mất.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết khác với mình, tuy hiện giờ chiến lực của nàng không bằng mình nhưng ở phương diện tinh thần cảm ứng cùng linh giác đã có chỗ độc đáo riêng, chỉ cần nàng lưu lại chút thần lực bên dưới thạch điện, sẽ có thể cảm giác được đại khái những gì đang phát sinh bên trong.

Nếu nói đã hoàn toàn biến mất, như vậy nói cách khác người này hơn phân nửa đã vẫn lạc hoặc đã tiến vào bên trong cánh cửa tiên giới.

Nhưng khả năng sau thật sự cực kỳ bé nhỏ.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm nghiêm túc, kết quả này vốn nằm trong dự liệu của hắn. Bị Quý Thủy Thần Lôi vây khốn, sau lại bị nhiều bí pháp cấm chế của Long tộc lưu lại toàn lực oanh kích. Cho dù Đại La Kim Tiên cũng khó thể chạy thoát, có thể Thái Thanh Huyền Tiên nhất cấp cũng phải bị thương nặng hoặc là vẫn lạc.

Dù có được Côn Luân Tàn Kính hộ thân, người này cũng tuyệt không thể kéo dài được lâu hơn, càng không có đủ lực lượng mở ra cánh cửa tiên giới phi thăng rời đi.

Nhưng nói đi nói lại người như vậy cũng chưa chắc sẽ vẫn lạc. Nếu có tu luyện Thiên Nhân Liệt Hồn Phân Thân Pháp, chưa chắc sẽ không lưu lại tàn hồn trên thế gian này.

Lẽ ra người này ở bên trong Vô Ưu Cung, phân thân cùng bản thể đều đã tử vong. Bởi vì người kia đã biết được lần này hắn sử dụng tiên thiên linh trân như Phục Hi Tàn Kính, còn cả Bạch Trạch Giác cũng đủ làm cho Đại La Kim Tiên liều chết tranh đoạt. Nhưng vô luận là đoàn Tiên Thiên Hỗn Độn Khí hay Long noãn, đều là vật hi thế, tuyệt không thể để người khác biết được đang ở trên người hắn.

Lan Vô Ưu lưu lại phân thân, chỉ cần biết được hắn còn tại thế chỉ sợ có thể dễ dàng đoán biết hết thảy.

Nhạc Vũ không sợ bị người này trả thù, nhưng lo lắng Lan Vô Ưu sẽ đem tin tức này cố ý tiết lộ ra ngoài.

Cũng may đối với việc này hắn đã sớm có chuẩn bị, liền đem một con Thôn Thiên Kim Nghĩ cầm trong tay, ngay sau đó hắn cầm lấy Đại Thôn Diệt Tiễn từng bắn trúng cánh tay Lan Vô Ưu. Sau đó hắn thi triển bí pháp, tụ tập tinh thần chân khí mỏng manh còn lưu trên mũi tên để Thôn Thiên Kim Nghĩ chặt chẽ ghi nhớ, tiếp theo lại thả ra, chỉ thấy Thôn Thiên Kim Nghĩ vây quanh hắn mờ mịt chạy loạn.

- Ngay cả Thôn Thiên Kim Nghĩ cũng tìm không thấy, chẳng lẽ thực sự đã chết sao?

Nhạc Vũ thoáng ngạc nhiên, lấy ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính chốc lát, chỉ thấy tương lai là một mảnh hỗn độn, đồng dạng không thể suy tính ra được bóng dáng của Lan Vô Ưu.

Thật lâu sau Nhạc Vũ thoáng cau mày thu lại Thôn Thiên Kim Nghĩ.

Trong lòng hắn dù không hoàn toàn khẳng định, nhưng đã yên tâm hơn vài phần. Vô luận là Lan Vô Ưu rốt cục còn lưu lại phân thân hay không, theo quẻ tượng biểu thị cũng không có triệu chứng xấu, ít nhất trong mấy ngàn năm tương lai khó có thể gây họa.

Khóe môi hiện lên tia cười trào phúng, Nhạc Vũ lấy ra mấy bình Tiên Thiên Ngũ Hành tinh khí thu hút vào bên trong đan điền. Làm Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí tựa hồ bị chút tổn thương hoàn toàn khôi phục lại, liền thả Tinh Nguyệt ra ngoài, chuẩn bị rời đi.

Chiến Tuyết có chút tiếc nuối, nhìn xuống bên dưới nói:

- Mặt Côn Luân Tàn Kính này đúng là có chút đáng tiếc. Ngày sau thật không biết phải cần bao lâu mới quay trở lại…

Côn Luân Kính là Hỗn Nguyên chí bảo, từ thời thượng cổ được mười hai Vu Thần kết hợp với vài vị Yêu Thánh đồng loạt oanh kích nhưng cũng chỉ có thể làm nó nứt vỡ mà thôi.

Cho dù Lan Vô Ưu đã chết, mặt tàn kính cũng có thể còn tồn lưu, hơn nữa vẫn sẽ hoàn hảo không chút tổn hao, bậc linh vật này nếu không lấy quả thật đáng tiếc.

Trong ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi dâng lên tia u oán, nhìn vào Long Thương kiếm bên cạnh. Phía trước hắn luôn chờ mong thanh kiếm này có thể bảo vệ hắn, nhưng mãi cho tới cuối cùng Long Thương kiếm lại không có chút phản ứng.

Nếu không phải như thế, mình cần gì phải chật vật bỏ chạy như thế?

- Vật ấy tạm thời lưu lại đây thôi, chờ thêm thời gian ta và ngươi có được tu vi

Thái Ất Chân Tiên rồi hãy nói. Hiện giờ cho dù đi vào phỏng chừng cũng chỉ có con đường chết.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiếp theo suy ngẫm thêm chốc lát, lại bố trí ảo trận ngay khe hở không gian, đem nơi này hoàn toàn giấu kín.

Hắn không sợ bên trong Thiên Nguyên Giới có người khác đi vào được Vô Ưu Cung. Nhưng chỉ lo đường vào này nếu bị tu sĩ thượng giới phát hiện sẽ nảy sinh chuyện xấu, chỉ cảm giác nên cẩn thận vẫn hơn.

Tiếp theo hắn lại khẽ thở dài, nhìn vào khe hở không gian đã hoàn toàn khép kín.

Trong số những tu sĩ hắn từng gặp qua, chưa bao giờ có ai tạo ấn tượng sâu sắc như Lan Vô Ưu. Ngay cả Xích Minh Thiên Tôn thực lực tuy hơn xa nhưng hắn lại cảm giác còn kém hơn Lan Vô Ưu một chút.

Trí kế cực cao, cực thiện ẩn nhẫn, hơn nữa lòng dạ độc ác quả quyết. Tu sĩ tầm thường thật khó thể sánh bằng, chết ở nơi này quả thật làm lòng người phải cảm thán.

Tiếp theo Nhạc Vũ cũng không dừng lại, đem Chiến Tuyết đưa về thần quốc, liền giẫm lên lưng Tinh Nguyệt bay về phương bắc.

Khi hắn quay về tới Quảng Lăng sơn, Nông Dịch Sơn kể cả mấy người Nhạc Trương thị đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhạc Vũ rời đi mặc dù chưa từng dặn dò chuyện gì, nhưng bên trong động phủ đã cố ý lưu lại thật nhiều linh trân. Sau đó còn rút ra nhiều thời gian chỉ điểm mọi người tu hành. Giống như đã bàn giao hậu sự, thật sự làm lòng người khẩn trương.

Nhạc Vũ quay về tĩnh thất, ngay sau đó liền quan sát Diễn Thiên Châu trong đầu mình.

Toàn bộ thế giới bên trong viên châu đã mở rộng tới phạm vi ba trăm dặm, hơn nữa còn đang tăng trưởng.

Mà mười hai viên hoàng châu đã tiến vào nơi trọng yếu căn nguyên nhất của thế giới này. Bắt đầu quay chung quanh những tử sắc linh phù xoay tròn, còn có

hình chiếu hiện trên không trung, giống như mười hai viên tinh tú đang nhô lên cao.

Một chút lực lượng không gian cùng hành thổ lực lục tục đi ra, cơ hồ tan thành một thể với Diễn Thiên Châu.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, viên tiểu châu vàng óng ánh đã bay vào trong tay hắn.

Hắn chỉ cảm thấy vật này đã cứng rắn tới mức cực hạn, bên trong ẩn súc uy lực khôn cùng.

- Tiên thiên linh bảo?

Nhạc Vũ há to miệng, nhất thời cảm thấy có chút khó tin. Cho dù từ rất lâu trước kia hắn đã tràn ngập chờ mong với Diễn Thiên Châu nhưng thật sự không ngờ vật này lại có thể tiến giai tới trình độ cao đến như thế.

Rõ ràng phẩm cấp bản thân không cao, chỉ đạt tới tiên thiên tứ phẩm. Nhưng cũng là tiên thiên linh bảo! Vả lại còn mượn dùng một bộ phận uy lực của mười hai viên hoàng châu, chiến lực đương nhiên không kém.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, cuối cùng chợt lắc đầu, thu lại vào trong đầu mình. Trong lòng hắn đã định ra chủ ý, trừ phi bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không vận dụng Diễn Thiên Châu.

Vật này đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng, phiến thế giới bên trong, khả năng tính toán đều quan trong hơn uy lực chiến đấu của nó. Nếu dùng nó để đánh người thì quả thật không đáng. Lỡ như làm nó bị tổn hại, vậy thì hối hận cũng không kịp. Dù có cứng rắn bao nhiêu, cũng không phải chân chính tiên thiên linh bảo.

Ngay sau đó lực chú ý của Nhạc Vũ chuyển về đan điền của mình. Hắn nhìn thấy đoàn Hỗn Độn Khí cũng tăng trưởng thêm một vòng, Hồng Mông Tử Khí bên trong cũng càng khuếch trương hơn vài phần.

Trong lòng Nhạc Vũ hiện tại vô cùng mừng rỡ khó nén, đoàn Hỗn Nguyên Khí bên trong đan điền lớn mạnh đương nhiên đáng mừng, nhưng làm người kích động chính là đoàn Hồng Mông Tử Khí tăng trưởng.

Thật sự không biết vật này có thể tăng trưởng tới trình độ như thế nào? Có năng lực phân cắt đi ra hay không?

Nếu năng lực phân tích của mình có thể hoàn thành phân tích vật này, như vậy có thể phục chế được hay không?

Ý niệm trong đầu có vài phần thiên phương dạ đàm, Nhạc Vũ lại nhịn không được có vài phần chờ mong.

Còn có đoàn năng lượng ngũ sắc, đang dần dần thành hình, có những vũ linh màu sắc khác nhau đang hợp cùng một chỗ, phảng phất như một cây quạt, nhưng cuối cùng hình dáng sẽ cố định ra sao, công dụng thế nào còn chưa hiểu rõ, hiện giờ chỉ là một khí phôi mà thôi.

Nhạc Vũ thầm biết vật này chịu ảnh hưởng sâu đậm của Long Tước Phiến, nhưng vẫn không quản tới, ở trong mắt hắn vật này có thể phát triển như thế đúng là không còn gì tốt hơn.

Vật kia bởi vì hắn mà sinh, đồng đẳng với bổn mạng chi bảo hoàn toàn, là tiên thiên sinh thành, ngày sau sẽ càng thêm cường hãn.

- Đáng tiếc Hỗn Độn Khí còn sót lại trên thế gian này đã ít càng thêm ít. Từ thời thượng cổ đã khó tìm được, hiện giờ càng thêm hiếm thấy. Bên trong thạch điện lấy được có lẽ là do Long tộc thu thập, ngày sau nếu muốn tìm được nhiều thêm Hỗn Độn Khí e rằng càng thêm khó khăn…

Nhạc Vũ âm thầm tiếc nuối, nếu có thể hấp thu thêm một ít, đoàn năng lượng bên trong đan điền hắn cuối cùng muốn trưởng thành tiên thiên chí bảo cũng không thành vấn đề, nhưng bậc cơ duyên như vậy chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Bên trong Thiên Ý Phủ vẫn còn được một chút, nhưng sản lượng không nhiều, hơn nữa còn sinh sản chậm. Nếu mạnh mẽ phá vỡ tiên thiên trận pháp, chỉ sợ không chiếm được nửa điểm ưu đãi. Nếu không hắn thà tình nguyện buông tha chín thanh tiên thiên phi kiếm cũng nhất định muốn đoàn Hỗn Độn Khí trong đan điền tăng cường lên tới mức tận cùng.

Khe khẽ thở dài, Nhạc Vũ cầm ba viên hồn tinh trong tay, ngay sau đó đem hồn

niệm thăm dò vào bên trong hồn tinh ghi chép Cửu Chuyển Huyền Công.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 791: Vô thượng thần thông

- Đây là Cửu Chuyển Huyền Công?

Khi hồn niệm của Nhạc Vũ rót vào bên trong tinh thạch, vô số tin tức liền chảy tới, hắn chỉ cảm thấy trong nội tâm run lên từng đợt khó hiểu.

Cảm giác đầu tiên là phức tạp, vô luận là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hay Thanh Đế Trường Sinh Quyết cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, đều xa xa không thể sánh bằng.

Nội dung thâm ảo phức tạp bên trong hơn cao gấp mấy lần có thừa!

Bên trong không chỉ có pháp môn rèn luyện thân thể, còn có giải thích về "Đạo", thật sự vô cùng phong phú.

- Chẳng thể trách! Vào thời thượng cổ đã có truyền thuyết Cửu Chuyển Huyền Công là một trong ba ngàn đại đạo Hồng Quân lưu lại, là loại pháp môn duy nhất có sức thuyết phục…

Nhạc Vũ nhíu mày thoáng thể ngộ, liền nhận được ích lợi không nhỏ.

Cách tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cực kỳ đơn giản, lúc đầu chỉ cần dựa theo lộ tuyến công pháp riêng vận chuyển pháp lực là xong, đương nhiên nếu có chút thiên địa kỳ trân phụ trợ tu hành, hiệu quả càng tốt hơn.

Phương pháp này chú ý chính là tích lũy, tiến hành theo chất lượng, đối với căn cơ vô cùng xem trọng. Tiếp theo chính là bản thân lĩnh ngộ về quy luật thiên đạo, không đạt tới trình độ nhất định đem dung nhập vào trong thân thể huyết mạch bản thân, cũng thật sự khó thành công.

Tỷ như Ngân Linh Tử, tìm hiểu đại lượng thời gian thông đạo, đều dung nhập vào trong bản thân tinh huyết, khiến thân thể pháp lực đều gia tăng gấp bội lần!

Trong lòng thầm tán thưởng, Nhạc Vũ liền bắt đầu đem mấy tin tức này ghi chép lại, đến mặt sau chợt lộ vẻ ngạc nhiên.

Chúc Long kia đã đem toàn bộ thể ngộ cả đời về Cửu Chuyển Huyền Công ghi chép bên trong. Khiến số lượng tin tức bên trong rất lớn, Nhạc Vũ chỉ có thể vội vàng lướt qua, nhưng dù chỉ là bộ phận đơn giản nhất cũng làm cho hắn đạt được ích lợi không nhỏ.

Sau đó đến cuối cùng vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra. Hắn cảm giác trong đầu chợt đau đớn, tinh thần cơ hồ tiếp cận hỏng mất.

Trong bản ghi chép tới cuối cùng, ngữ khí đã gần như điên cuồng. Cơ hồ chỉ mười mấy chữ đều dùng hồn niệm lưu lại những từ "không có khả năng" gì đó. Ý niệm cuồng loạn làm người khác thật khó thể thích ứng, mặc dù kéo dài sau mấy vạn năm nhưng đạo hồn niệm kia cũng làm Nhạc Vũ khó thể thừa nhận.

Mãi cho tới sau cùng còn chuyển sang trào phúng mãnh liệt.

- Không thông không thông, đúng là rắm chó!

- Hồng Quân nói dối, không muốn cho người dùng lực chứng đạo, thật lấy thiên hạ hào kiệt không ai nhận thức ra sao?

- Nếu dùng công pháp này tu luyện, hoặc có thể trở thành mạnh mẽ nhất trên đời này, nhưng khó mong đạt hỗn nguyên. Hồng Quân Tam Thanh, kỳ tâm đáng tru giết…

- Ngày sau nếu ta có thể tỉnh lại, nếu thấy công pháp này có thể nghĩ biện pháp tu tập…

Cảm thụ được trong câu nói ẩn chứa vẻ lãnh trào, Nhạc Vũ cơ hồ có thể cảm nhận được khi đó người kia dùng hồn niệm ghi chép lại đoạn văn này, khóe môi đang lộ ra ý cười.

Qua hồi lâu Nhạc Vũ mới dần dần khôi phục lại từ trong nỗi kinh ngạc, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Hồng Quân là Đạo môn tổ sư, truyền thuyết trước khi hồng hoang sơ khai đã tồn tại. Nhân vật như vậy, sao có thể làm giả công pháp thần thông bực này?

Nhưng thân phận của người kia cũng bất phàm, nếu nói từ đầu cũng sinh thời thái cổ với Hồng Quân. Năm đó Đông Hoàng Thái Nhất chết trong cuộc chiến, vị Yêu Thánh Chúc Long này cơ hồ đã tự lực khởi động nửa giang sơn Yêu tộc. Cùng mười hai Vu Thần chiến đấu tới mấy ngàn năm mới vẫn lạc.

Thực lực chỉ đứng sau vài vị Đạo tổ, vì vậy lời nói phải có chút căn cứ.

- Hoặc Hồng Quân đạo nhân sáng chế ra bộ Cửu Chuyển Huyền Công này hắn không cách nào lĩnh hội mà thôi. Hoặc bản thân phương pháp này đã có sai lệch…

Vào thời thượng cổ, tuy Hồng Quân từng giảng đạo mấy vạn năm, nhưng ngoại trừ Tử Khuyết Thiên Chương, lại chưa bao giờ đem ba ngàn đại đạo ghi chép lại trong văn tự.

Đời sau truyền lại thần thông công quyết đều chỉ là nghe người kể lại. Nếu bản thân còn chưa hoàn toàn lĩnh hội, như vậy ghi chép lại Cửu Chuyển Huyền Công tự nhiên cũng sẽ có sai lầm.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không tiếp tục quản tới, sau khi ghi nhớ toàn bộ liền đem viên tinh thạch ném vào trong tu di không gian.

Nhưng có những lời nói của Chúc Long kia, trong lòng hắn rốt cục cũng tồn tại vài phần phòng bị. Dù sao suốt mười mấy vạn năm cũng chứng thật không có người nào tu luyện thành công môn thần thông này.

Vì vậy hắn cũng không lập tức tu luyện, mà đem Đại Phổ Độ Vân Quang Thuật lấy ra.

Đây là một môn đại thần thông truyền thừa từ Tây Phương Giáo. Lần này Nhạc Vũ phòng bị chính là cẩn thận giữ vững tâm hồn của chính mình.

Ngay sau đó đọc được một nửa Nhạc Vũ chợt cảm thấy có chút tiếc nuối. Môn thần thông này vốn là một loại độn thuật, nhưng không thích hợp với hắn, ngược lại Chiến Tuyết có thể tu hành.

Ở mặt sau cùng đồng dạng cũng có ngôn ngữ Chúc Long lưu lại, nhưng ý niệm ôn hòa hơn rất nhiều, không còn có vẻ bệnh tâm thần như trước.

- Lấy tín ngưỡng lực của chúng sinh tăng thêm oai lực của độn thuật. Hay cho Đại Phổ Độ Vân Quang Thuật! Tây Phương Giáo chẳng lẽ muốn bắt chước Vu Thần tộc, dành dụm tín ngưỡng lực của tín đồ hay sao? Yêu tộc ta dù là xuống dốc, nhưng với những Vu Thần này xem ra cũng không thể sống mãi lâu dài, lòng ta thật an ủi! Đáng tiếc lại cho người khác đắc lợi…

Sau dòng chữ kia, là tiếng cười lớn không ngừng, vô cùng khoái ý, thật lâu không thôi.

Nhạc Vũ yên lặng, lại đem Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp cầm vào trong tay. Lúc này ánh mắt hắn chợt phát sáng, môn thần thông đại pháp này lại không khác biệt với phương pháp dùng lôi kiếp tu luyện thân thể của hắn bao nhiêu. Chỉ là phương thức tu luyện không giống nhau mà thôi.

Hắn trực tiếp đem kiếp lôi cắn nuốt đồng hóa, mà Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp chậm rãi cướp lấy lực lượng lôi kiếp của thiên địa tiêu hóa hấp thu từng chút một.

Loại trước sẽ lưu lại tận sâu trong tinh thần một phù lực có chữ "Đình". Loại sau sẽ lưu bên trong đan điền ngưng tụ thành một đạo lôi phù.

Giữa song phương không thể so sánh, Nhạc Vũ cũng không thể biết được kết quả của hai loại thần thông so sánh sẽ như thế nào. Nhưng hiển nhiên phương pháp của hắn là học cấp tốc, càng thích hợp cho bản thân hắn cùng Chiến Tuyết. Loại sau chỉ thích hợp cho mấy người Nhạc Trương thị có thể tu hành, giảm bớt rất nhiều nguy hiểm.

Sau đó chỉ cần thoáng tiến hành cải tiến, có thể thích hợp với bản thân của hắn. Khiến bản thân tụ tập hấp thu lực lượng kiếp lôi, uy lực có thể gia tăng gấp mấy lần!

Yêu Thánh Chúc Long lại ghi chép:

- Phương pháp này tuy do dị nhân thái cổ nghĩ ra, không thuộc ba ngàn đại đạo, nhưng lại tinh diệu không kém Cửu Chuyển Huyền Công bao nhiêu. Chỉ tiếc hơn phân nửa bên trong đều chỉ là suy nghĩ chủ quan mà tạo thành. Khó thể tu hành, nếu không như thế có lẽ ta có thể chứng đạo hỗn nguyên…

Lần này ngữ khí của hắn chẳng những vô cùng ôn hòa, bên trong cũng đặc biệt kể lại thể ngộ về môn thần thông này. Rất nhiều chỗ không ổn cũng chỉ ra, thậm chí còn đưa ra không ít phương pháp thay đổi hoàn thiện.

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, người này thực sự không hổ danh là người hiểu rõ Đạo gia sâu sắc nhất.

Ở bên trong hồn tinh lưu lại những lời này, không những rõ ràng tường tận, hoàn toàn chỉ nói lên mấu chốt tinh điểm bên trong.

- Chẳng thể trách Đạo gia nhất mạch cuối cùng lại ra tay trợ giúp các Vu Thần bao vây tiễu trừ người này! Người này có lẽ có hi vọng nhòm ngó hỗn nguyên nhất ngoài Đông Hoàng Thái Nhất. Nhưng người này cũng thực sự xảo trá, lại có thể chôn lại phục bút Vô Ưu Cung về sau. Nếu hôm nay không phải ta là biến số thiên cơ, nhất định sẽ di họa nhân gian…

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe sáng, không chút do dự bắt đầu tập luyện Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp.

Bốn tầng đầu tiên của phương pháp này không có vấn đề gì, chỉ riêng năm tầng sau người kia cũng có nhiều đính chính. Tới hai tầng cuối cùng ngay cả bản thân của hắn cũng không cách nào hoàn thành, chỉ có thể chỉ điểm ra những nơi thiếu hụt.

Mà môn thần thông đại pháp này ở trong miệng hắn cũng đều là phương pháp chứng đạo hỗn nguyên như Cửu Chuyển Huyền Công, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật chân nhân, xưng là vô thượng thần thông.

Đáng tiếc Cửu Chuyển Huyền Công Hồng Quân cũng không lưu lại toàn bộ phương pháp tu luyện, hơn nữa Khổng Dật chân nhân lại chưa thể ngộ ra Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, vì thế làm uy lực giảm đi, trong lời nói mang theo ý đáng tiếc.

Còn lại vài môn cũng là vô thượng thần thông, hoặc do vài vị Đạo tổ tu luyện, giữ kín không nói ra, hoặc từ thời thái cổ đã bị thất truyền.

Nhạc Vũ đối với chuyện này cảm thấy nửa tin nửa ngờ, chỉ thoáng đem công pháp thay đổi liền bắt đầu tu hành. Không bao lâu đã tu luyện lên tới tầng thứ hai viên mãn. Thậm chí cả tầng thứ ba cũng hoàn thành gần phân nửa, khi thử diễn

lại lôi pháp, quả nhiên uy lực càng thêm gia tăng.

Bản thân hắn cũng không cảm thấy có điều gì bất thường, chỉ là đem tinh thần của hắn quy kết chỉnh thể, tiếp tục lấy bí pháp tăng cường, chính vì như vậy lại càng tăng thêm uy lực hơn xa lúc trước!

- Lợi hại! Chỉ nói về lực sát thương liền có thể so sánh với Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười ba. Bên trong nhiều loại lôi pháp, chỉ sợ sẽ dùng lôi kiếp này làm chủ yếu! Chẳng thể trách hắn lại xưng hô nó là vô thượng thần thông, chứng đạo hỗn nguyên! Hắc! Chẳng lẽ phương pháp này thực sự chứng đạo hỗn nguyên được hay sao?

Trong lòng Nhạc Vũ chợt mừng như điên, tiếp theo cũng âm thầm kinh nghi. Hắn thầm nghĩ muốn thành tựu hỗn nguyên làm sao lại đơn giản đến như vậy?

Lấy trí tuệ của Long tộc kia, cũng chưa từng bổ túc đầy đủ bộ thần thông này có thể thấy được nỗi khó khăn bên trong. Bản thân mình ngày sau cũng chưa chắc có được năng lực như thế, có thể bổ túc xong toàn bộ môn thần thông này.

Chỉ cần còn chưa đạt tới trọn vẹn đầy đủ, đã không được xem là vô thượng thần thông!

Nhạc Vũ lại lấy ra thêm những đồ vật khác, ánh mắt bình tĩnh nhìn Long noãn một lát, tiếp theo vẫy tay mạnh mẽ xé rách không gian, đem Đằng Huyền đang tu hành bên trong Thính Vân Thiên Cung kéo tới trước mắt.

Đi tới tĩnh thất, vẻ mặt Đằng Huyền mờ mịt, vừa nhìn xung quanh, vẻ mặt chợt nghiêm túc, hướng Nhạc Vũ bái lạy.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không nâng hắn, chỉ thản nhiên hỏi:

- Lần này ta đi ra ngoài, đạt được cơ duyên. Có pháp môn có thể giúp ngươi tiến cấp siêu giai, thẳng vào Thái Ất Chân Tiên cảnh giới. Nhưng phải ngủ say ngàn năm, sinh tử khó liệu, ngươi có bằng lòng hay không?

Đằng Huyền không khỏi ngẩn ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Đằng Xà bộ tộc cao nhất chỉ có cao giai huyết mạch mà thôi, dù tổ tiên của họ cũng chưa từng bước vào cánh cửa siêu giai. Hắn đạt tới thành tựu như hôm nay tuy chưa chắc thỏa mãn nhưng cũng chỉ đành như thế.

Như thế nào từ miệng chủ nhân chính mình lại có hi vọng thăng cấp siêu giai?

Nhưng trong lòng thoáng nghĩ lại, liền không chút do dự bái xuống, trong miệng nói:

- Đằng Huyền nguyện ý!

Vô luận lời của Nhạc Vũ là thật hay giả, nhưng tín nhiệm của hắn với chủ nhân chưa dao động qua bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 792: Thất linh thiên thông

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, tuy hắn sớm biết Đẳng Huyền sẽ không cự tuyệt, nhưng thái độ phục tùng không hề do dự vẫn làm cho hắn cảm thấy thật vui vẻ.

Nhẹ nhàng nâng tay đem Đẳng Huyền cùng cự noãn nhiếp lên. Ngay sau đó Nhạc Vũ lắc mình, thần niệm liền tiến vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu, thần hồn cũng nhập vào phân thân bên trong. Mà Đẳng Huyền cùng cự noãn cũng bị hắn đưa vào bên trong thế giới này.

Mới đi vào, trong mắt Đẳng Huyền mang theo vẻ nghi hoặc, nhìn quanh bốn phía.

Rõ ràng không còn ở Thiên Nguyên Giới, cũng không hề xuyên qua không gian, không hiểu vì sao đã xuất hiện bên trong thế giới này.

Nơi này cũng không giống không gian bên trong pháp bảo hoặc tương tự như không gian bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ, không gian chung quanh rộng lớn vô ngần, thần hồn mở rộng đến mấy trăm vạn dặm cũng chưa thấy được giới hạn. Hơn nữa nơi này hoàn toàn độc lập, có cả biển, lục địa thậm chí là sinh linh tồn tại.

Ngay sau đó ánh mắt hắn đã dừng trên cự noãn, đồng tử không khỏi co rụt lại, trí nhớ cất sâu trong huyết mạch làm cho hắn lập tức đoán được lai lịch vật kia.

- Chính là Chúc Long Noãn! Lần này may mắn lấy được tại Nam Hải.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của Đẳng Huyền nhìn qua, Nhạc Vũ thuận miệng giải thích một câu, sau đó cười cười hỏi:

- Truyền thuyết tổ tiên Đẳng Xà của ngươi ở thời viễn cổ, kỳ thật là song sinh một trứng cùng Chúc Long đúng không?

Trong mắt Đằng Huyền nhất thời hiện lên tia lệ mang, đã hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ.

Tổ tiên Đằng Xà là Đằng Nguyên, chứng thật là song sinh một trứng với Chúc Long, cùng xuất từ một Hỗn Độn nguyên thai.

Nhưng Chúc Long sớm thức tỉnh linh trí, cướp đi tinh khí của Đằng Nguyên, vì thế khi hắn sinh ra đã kém cỏi, sau khi sinh ra chỉ đạt tới thực lực thần thú cao giai đỉnh phong mà thôi.

Vì vậy Đằng Xà bộ tộc tuy quan hệ huyết thống với Chúc Long, nhưng vẫn luôn xem hắn là tử cừu.

Không ngờ bí mật này Nhạc Vũ lại biết đến, hiện tại đặc biệt nhắc tới việc này với hắn, chẳng lẽ cũng muốn hắn đi cướp đoạt tinh khí hay sao?

Tiếp theo Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới hắn, tìm được một mảnh đất linh lực sung túc, liền bắt đầu bày trận. Nhu cầu của Yêu tộc đối với linh thạch cũng thật lớn, Chúc Long từng là nhân vật đỉnh cấp trong Yêu tộc, nắm đó uy lăng thiên hạ đã thu được không ít kỳ trân.

Bên trong Vô Ưu Cung tuy không phải đều là trân quý hắn thu được, nhưng tiên thạch cao phẩm thật sự có được không ít.

Hao tốn chừng thời gian mười ngày, lấy Chúc Long Noãn làm trung tâm, Nhạc Vũ bày ra một cự trận, điên cuồng hút nhiếp linh lực bên trong Diễn Thiên Châu.

Bởi vì đã dung hợp một viên Nguyên Thần Tinh Hạch, lại có được hai thành Hỗn Nguyên Khí, thế giới trong Diễn Thiên Châu càng thêm đầy đủ, không cần lo lắng linh lực bị khô kiệt.

Nhưng giờ phút này thiên địa linh lực lại bị rút hết không còn, ngay cả tốc độ khuếch trương của thế giới hiện tại cũng phải tạm thời dừng lại.

Nhạc Vũ bố trí xong đại trận, dùng Thiên Ý Kiếm cắt cổ tay, đem máu tươi xối lên quả trứng, liên tục ngưng tụ hơn mười phù văn, đều là thể triện thượng cổ, cùng thiên địa đại đạo hô ứng tương hợp.

Trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ đã cảm giác được tia sinh mệnh khí tức bên trong quả

trứng trở nên bất an. Nhạc Vũ cũng không để ý tới nó, quay đầu nhìn Đằng Huyền nói:

- Quả trứng này mới sinh linh trí, ngươi cần cướp lấy tinh khí huyết nguyên của nó tăng lên huyết mạch, đúc lại yêu thể. Nhưng cũng có thể linh trí của ngươi bị nó cướp đoạt. Hỏi lại ngươi lần nữa, rốt cục có nghĩ kỹ chưa? Việc này hung hiểm không kém gì lúc ngươi độ kiếp…

Trong lòng Đằng Huyền tuy run sợ, nhưng trên vẻ mặt lại lộ ra tia kiên quyết. Hắn không chút chần chờ, quỳ xuống nói:

- Tiên thiên không được đầy đủ vốn là chuyện ăn năn lớn nhất của Đằng Xà nhất mạch suốt mấy vạn năm nay. Hiện giờ có cơ hội trọng ngưng huyết mạch, bù đắp tiên thiên, chính là may mắn lớn lao, xin chủ nhân hãy thành toàn.

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, tiếp theo cười nói:

- Chúc Long đầy lòng tham, muốn bắt chước Hỗn Độn nguyên thai làm cho con của mình sinh ra liền nhập vào cấp Đại La Kim Tiên, để ngày sau dòm ngó ngôi Hỗn Nguyên! Nhưng không ngờ cho tới cuối cùng, lại tiện nghi cho ngươi. Hiện giờ ta dùng bí pháp có thể khiến cho nó sinh ra trước trong vòng ngàn năm. Nhưng tu vi phép màu cũng chỉ có Thái Ất Chân Tiên. Điểm này ngươi cần phải hiểu được!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ không đợi Đằng Huyền mở miệng, lại dùng pháp lực đem Đằng Huyền nhiếp tới. Trực tiếp làm cho nó hiện lại hình tròn, sau đó mạnh mẽ rút thành một điểm nhỏ, mạnh mẽ đánh vào bên trong quả trứng.

Chỉ sau một lát, bên trong cự đản đã gợn lên từng đợt ba triều linh lực phập phồng không chừng, thật lâu còn chưa thấy bình ổn.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, tình hình bên trong hắn cũng có thể cảm giác được một chút, Đằng Huyền mới đi vào liền bị áp chế gắt gao, nhưng nhờ có linh trận hắn bố trí bên ngoài hỗ trợ mới không bị cắn nuốt.

Nhưng tình hình này đã nằm trong dự liệu, hiện giờ tuy Đằng Huyền phản kích mệt mỏi, nhưng vẫn vững vàng đứng vững. Nếu kéo lâu dài, lại có được ngoại viện của hắn, cơ hội thành công ít nhất phải ngoài năm thành.

- Đằng Xà huyết mạch, Chúc Long huyết mạch. Hai bên tương hợp quay về hỗn độn, không biết cuối cùng sẽ có kết quả như thế nào? Đáng tiếc, không phải chân chính hỗn độn nguyên thai, con của Chúc Long, huyết mạch đã tới đời thứ hai, Đằng Huyền lại kém hơn rất nhiều. Nếu không có lẽ sẽ có thể tiếp tục ngưng xuất một hỗn nguyên đại đạo…

Tâm lý Nhạc Vũ thật sự cũng không quá tiếc hận, nếu Đằng Huyền có thể chân chính cắn nuốt Long noãn của Chúc Long, như vậy có thể tương đương như một tiên thiên căn khí giả, cũng là một trong số ít vài người có tiềm chất bước lên địa vị Yêu Thánh.

Ngàn năm thời gian liền có thể đạt tới cảnh giới Thái Ất Chân Tiên. Thậm chí nếu thế giới Diễn Thiên Châu tiếp tục mở rộng, thậm chí không cần tới ngàn năm cũng đạt tới. Chuyện tốt như vậy chính hắn cũng muốn có, nhưng cũng chỉ có Đằng Huyền đồng căn đồng nguyên mới có thể làm được việc này.

- Thần thú siêu giai cấp Thái Ất Chân Tiên, chỉ cần ngàn năm sao?

Nhạc Vũ cười tự giễu, tiếp theo thần hồn liền thoát khỏi thế giới Diễn Thiên Châu.

Vô luận tiền cảnh của Đằng Huyền như thế nào, hiện tại hắn cũng không thể trông cậy được, ngược lại hắn còn phải tổn thất một chiến lực.

Xử lý xong Long noãn Chúc Long, trong tay hắn chỉ còn viên châu hắc sắc lấy được từ tay Lan Vô Ưu, còn có lớp da cùng ba móng vuốt do Chúc Long lưu lại.

Vật này mặc dù thật tốt, nhưng hắn lại không cách nào luyện chế, nhưng viên hắc châu lại làm hắn giật mình.

- Không ngờ cũng là tiên thiên linh vật, có chút tương tự như Càn Hải Hỗn Độn Châu, còn được ghi lại bên trong đạo điển!

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, vật này đạt tới tiên thiên nhị phẩm cùng tam phẩm, lẽ ra uy lực tuyệt không chỉ như thế. Nhưng kết cấu của nó thật khác thường, cũng giống như Tuyết Hồn Châu và Thất Diệp Tịnh Đế Liên, cũng phải có phương pháp đặc thù mới có thể phát huy sử dụng.

Lan Vô Ưu lấy thực lực Thiên Tiên dùng Đại Tinh Túc Tế Diệt Thuật thúc giục,

tối đa chỉ có thể tương đương lục phẩm tiên bảo. Nhưng nếu nằm trong tay hắn, lấy Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang làm cơ sở, uy lực có thể so sánh với Lan Vô Ưu, thậm chí còn vượt hơn một chút.

- Vật này có thể cắn nuốt vạn vật, cùng Đại Thôn Diệt Thuật của Thao Thiết và Hỗn Độn Đại Pháp của Khổng Dật có tính chất tương đương, có thể đặt tên là Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu. Hắc! Côn Luân Tàn Kính, Đại Tinh Túc Tế Diệt Thuật, châu bảo trong Vô Ưu Cung, cuối cùng còn có hạt châu này! Số mệnh của hắn đúng là còn vượt hơn cả Hư Nhược Nguyệt.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhớ tới việc mình luôn muốn đem Hỗn Độn Đại Pháp của Khổng Dật chân nhân nghiên cứu tu luyện.

Trước kia vốn không có thời gian, vì việc đó cực kỳ lâu dài. Nếu có được thứ này, có thể đạt được không ít. Chỉ cần đem ảo diệu bên trong tìm hiểu ra được, lại có thể hình thành một nguyên mẫu đại khái.

Ngẫm lại bên trong thế giới này những Tán Tiên khác cũng đã phi thăng. Mấy đại địch của Quảng Lăng Tông hoặc đã rời đi hoặc đã tử vong. Những tông môn còn lại thực lực đã suy yếu tới cực hạn. Lại có Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, cần phải tìm Yêu tộc độ tam cửu trọng lôi, trong lòng Nhạc Vũ liền có quyết đoán.

Suốt mấy tháng kế tiếp, mỗi ngày Nhạc Vũ đều mở đàn giảng đạo trong Truyền Pháp hậu điện, đến khi hắn đem đạo pháp trường sinh sửa sang lại toàn bộ giảng xong, lại đem Nghịch Thiên kiếm ý bên trong điện phủ dưới Lôi Vân Cốc trọng tổ lại, lúc này mới đem theo Nhạc Trương thị cùng ba người Nhiễm Lực xuyên qua không gian đi tới Hoàng Hôn Giới.

Lần này hắn lấy được linh dược bên trong Vô Ưu Cung, có chừng hơn bốn ngàn loại, đều thuộc tiên phẩm. Đáng tiếc tuyệt đại đa số bên trong đều do Chúc Long để lại cho con mình, chỉ thích hợp cho Yêu tộc nhất mạch.

Nhạc Vũ lấy một bộ phận bên trong luyện chế đan dược, cũng không dám luyện chế quá nhiều. Cũng không thể để Tinh Nguyệt luôn ỷ lại dược vật, chỉ cần đạt tới cực hạn, trước mắt nên lấy ổn chắc làm chủ yếu.

Mấy tháng sau Thất Linh Thiên Thông Thảo mà hắn nuôi cấy bên trong Thiên Ý Phủ rốt cục đã có động tĩnh.

Ngày hôm đó hắn đang tiềm tu bên trong Thiên Ý Phủ, đột nhiên trong lòng chợt động, chỉ kháp ngón tay liền biết nguyên do thần hồn cảm ứng. Ngay lập tức thân hình chợt lóe, liền đi tới bên dược viên cạnh Thất Linh Thiên Thông Thảo.

Chỉ thấy ngọn dược thảo hiện ra một đóa lam sắc tiểu hoa dần dần nở ra. Ở ngay trung ương rõ ràng là một quả nhỏ giống như hạt thông.

Nhạc Vũ biết mấy loại binh khí trong tay mình đều bị lây dính huyết tinh, sát khí lạnh lẽo, suy ngẫm một lúc lâu hắn lấy ra Vân Quang kiếm từng nhận được chỗ Lâm Đan đem hái xuống.

Vật này tuy là ác kim, nhưng từ sau khi xuất thế vẫn chưa từng thấm qua nhân quả sát nghiệt, là bảo vật hái linh quả tốt nhất.

Vừa hái xuống linh quả, đóa lam sắc tiểu hoa liền tàn héo tức khắc, nhưng ngay sau đó lại càng có nhiều đóa hoa khác nở rộ.

Liên tiếp bảy lần, tổng cộng hái xuống bảy linh quả, Nhạc Vũ phân tích một chút, vẻ kinh dị trong mắt nhất thời càng thêm nồng hậu.

- Dược hiệu thật mạnh, tựa hồ còn vượt hơn Nguyên Trí Linh Quả một bậc. Hơn nữa còn thuộc tính khác nhau, tìm hiểu ngũ hành đạo pháp càng thêm hiệu quả.

Cũng không suy nghĩ nhiều, Nhạc Vũ liền đem bảy linh quả đưa cho Nhạc Trương thị, Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực và Lâm Trác mỗi người một quả. Bốn người đã dùng Hi Hoàng Quan Tâm Thuật cướp lấy trí nhớ của tu sĩ cao cấp, rốt cục không đi đúng chính đạo, chỉ là phương pháp học tập cấp tốc, trong đó ẩn chứa thật nhiều tai họa ngầm, không được nguyên vẹn hệ thống.

Có một quả Thất Linh Thiên Thông Quả vừa lúc có thể củng cố căn cơ, tiêu trừ tai họa ẩn giấu.

Còn lại ba quả, Nhạc Vũ thoáng suy tư lại dùng đại pháp lực đem hai quả đánh vào bên trong Thiên Nguyên Giới. Một quả lưu cho đệ tử Liễu Nguyệt Như, một quả đưa cho Xương Băng Hồng. Về phần Sơ Tam cùng Tinh Nguyệt, không phải hắn bất công, mà là hai yêu thú đều dựa vào huyết mạch trí nhớ, dù có ăn cũng chỉ vô dụng.

Còn lại một quả cuối cùng, Nhạc Vũ lấy ra Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu, đặt ngay trước người, ngay sau đó đem linh quả cuối cùng nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 793: Quảng Lăng chấn hưng

Thu đi đông qua, phương bắc Đông Thắng đại lục hoàn toàn bị tuyết bao trùm khắp đại địa.

Bên trong Bắc Hoang, chỉ có một nơi ngoại lệ. Chung quanh Quảng Lăng sơn trong phạm vi mấy ngàn dặm khí hậu vẫn như đầu xuân, chưa từng biến hóa chút nào.

Giữa không trung, vô số độn quang bay lên không, liên tục bay về phương hướng Quảng Lăng sơn. Độn quang nối liền không dứt, số lượng phải lên tới trăm vạn. Trong đó có một bộ phận hoặc bay lên ngọn núi cao nhất, hoặc rơi xuống dưới chân núi. Ngoài ra còn có một ít độn quang rơi vào xa xa, từ một nơi xa xôi nhìn tới.

Vào lúc sáng sớm, ước chừng ngoài bốn vạn dặm, có một đạo hoàng mang rơi xuống, khi hiện ra thân hình chợt thấy một hoàng y đạo nhân chừng ba mươi tuổi ôn văn nho nhã, khí độ thong dong đứng thẳng.

Giờ khắc này trong đôi mắt hắn dõi nhìn về Quảng Lăng sơn, vẻ mặt lại dị thường phức tạp.

- Sư phụ a sư phụ, trước khi ngài vẫn lạc có từng đoán được, hậu nhân của mình ngày sau lại có được thành tựu như vậy không? Một đôi đao kiếm, trấn áp thiên hạ. Tu đạo không tới trăm năm, đã tới thời gian phi thăng, nếu ở lúc trước có thể lưu lại hắn tại tông môn, cho dù có gian nan, nhưng hôm nay uy chấn thế giới này nào phải là Quảng Lăng Tông?

Trong miệng hoàng y đạo nhân lẩm bẩm, trong lời nói xen lẫn vài phần oán ý, sau đó chợt bừng tỉnh không khỏi cười khổ lắc đầu.

- Lúc trước sư đồ Trữ Kiền Khôn thực sự làm quá đáng. Mặc dù có để vị sư đệ kia lưu lại, chưa hắn trải qua được khó khăn. Về sau tạo ra quá nhiều cường địch, e rằng chỉ có Quảng Lăng Tông mới đủ khí phách luôn luôn bảo vệ hắn gắt

gao như thế. Có thể hưởng được tôn vinh như hôm nay, là chuyện đương nhiên thôi. Việc này thật chẳng thể trách sư phụ, nhưng mỗi khi nhớ tới việc này, ta lại luôn luôn không cam lòng, thật muốn thành tâm ma…

Thở dài một tiếng, hoàng y đạo nhân liền bay lên không, ngay khi hắn vừa ngự phi kiếm bay lên liền nhìn thấy thật xa có hai đạo bạch quang từ hướng nam bay tới. Tâm niệm hắn chợt động, cố ý dừng lại thân hình, cho đến khi bạch mang đến gần mới kêu khẽ:

- Hai vị chính là Băng Liên Tiên Tử tiền bối cùng Nhược Nguyệt đạo hữu?

Hai đạo bạch quang nhất thời ngừng lại, hiện ra thân ảnh hai nữ tử tuyệt mỹ, khí chất uyển nhược băng sương. Tuy nhìn vào tương tự nhau, nhưng về thần thái khí chất lại có thể dễ dàng phân biệt ra giữa hai nữ tử ai là trưởng bối.

Hoàng y đạo nhân chợt vui vẻ, lập tức cúi người thi lễ nói:

- Vãn bối Ân Hoa, thật thẹn nhậm chức chưởng giáo Phù Sơn Tông, ra mắt Băng Liên tiền bối!

Băng Liên Tiên Tử vốn có chút ý khinh thường, cũng không có tâm tư nhìn hắn, nhưng lúc này nghe vậy chợt ngây ra, bình tĩnh liếc mắt nhìn Ân Hoa, trên mặt hiện lên tia mỉm cười nói:

- Nguyên lai ngươi chính là Ân Hoa! Nghe nói mấy năm nay Phù Sơn Tông thật thịnh vượng, chẳng những hồi phục nguyên khí, thanh thế không thua trăm năm trước, cũng có Nguyên Anh tu sĩ xuất thế. Cục diện tốt như vậy, cũng chỉ dựa vào một mình ngươi chiếu cố. Thật sự là phương bắc tuấn kiệt…

Ân Hoa khẽ cười khổ, trong lòng hắn biết rõ sở dĩ Băng Liên Tiên Tử chịu phản ứng chính mình, đều là vì xem mình từng là đệ tử của Nhạc Uyên Hồng, cùng thái thượng trưởng lão Quảng Lăng Tông Nhạc Vũ quan hệ không cạn. Nếu không với tính tình cao ngạo của Băng Liên Tiên Tử, há lại chịu nói chuyện với mình sao?

Mặc dù vừa rồi chịu dừng lại cũng hơn phân nửa là vì Hư Nhược Nguyệt.

Hắn cũng không để ý tới, hướng Hư Nhược Nguyệt mỉm cười thi lễ, tiếp theo cung kính nói với Băng Liên Tiên Tử:

- Hai vị đi Quảng Lăng sơn xem lễ, có thể cùng lúc đồng hành?

Băng Liên Tiên Tử thoáng cau mày, liếc mắt nhìn Ân Hoa. Hiện tại cũng đã tới trước cửa Quảng Lăng Tông, cần gì còn nói muốn đồng hành?

Ngay sau đó, nàng lại nhìn Hư Nhược Nguyệt, trên mặt Hư Nhược Nguyệt đã lộ ra vẻ đồng ý. Trong lòng nàng chợt động, chợt hiểu ra, nhẹ cười trào phúng:

- Ân chưởng giáo lại có dụng ý gì? Tuy Nhạc trưởng lão phi thăng, nhưng đệ tử của hắn nhất định sẽ trở thành chưởng giáo Quảng Lăng. Còn nhỏ tuổi lại đạt tới Đại Thừa cảnh giới, còn nhận được hơn phân nửa di trân của Thiên Diễn Đạo Cung. Nghe nói thủ đoạn pháp lực không hề kém Nhạc Vũ năm xưa, ít nhất phải đạt tới tám thành chân truyền. Nếu nàng nắm giữ Quảng Lăng, lúc làm việc nhất định sẽ cấp Phù Sơn Tông ba phần tình cảm…

Bị vạch trần tâm sự, dù người lão thành như Ân Hoa cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng sắc mặt vẫn như thường lắc đầu nói:

- Vị tiểu sư đệ kia của ta tuy nhớ tình cũ, cho dù không phải đệ tử của hắn làm chưởng giáo, nhưng hắn cũng sẽ phân phó Quảng Lăng Tông không làm khó Phù Sơn Tông. Nhưng dù sao cũng sẽ không được như lúc hắn còn ở đây, rất nhiều sự tình đều nên đề phòng chu đáo. Lại nói Băng Liên tiền bối ước chừng thêm trăm năm cũng chuẩn bị tố hình phi thăng đi? Ta và tông môn các ngươi đều nằm ở tây nam Ký Châu, là phụ thuộc Quảng Lăng, vẫn nên chăm sóc lẫn nhau mới tốt!

Băng Liên Tiên Tử nhất thời sầm mặt, sau đó hừ lạnh một tiếng bay đi trước. Nhưng lại cố ý thả chậm tốc độ, nhưng vẫn bỏ lại hai người phía sau một đoạn, để Hư Nhược Nguyệt có thể nói chuyện với Ân Hoa.

Ước chừng sau mười lần hô hấp, Quảng Lăng sơn đã mờ mờ ảo ảo hiện ra trong tầm nhìn. Mà ánh mắt đầu tiên của Băng Liên Tiên Tử đã cẩn thận quan sát cả Quảng Lăng sơn, sau đó theo bản năng dừng lại tán thưởng:

- Quảng Lăng sơn vất vả suốt sáu mươi năm, hiện giờ thực sự là khí tượng rất lớn. Nghe nói đệ tử nội môn đã có hơn ba mươi vạn đi?

Chỉ thấy trước mắt trong phạm vi ba ngàn dặm, linh lực tràn đầy, mơ hồ có một

tòa tuyệt sát đại trận ẩn chứa bên trong. Tiên vân lượn lờ, vô số tu sĩ xuyên toa không ngớt. Độn quang vô số, huyền binh pháp bảo tuy phẩm cấp khá thấp, nhưng tài liệu đều là vật quý tuyệt hảo.

- Ba mươi tám vạn! Quảng Lăng cai quản sáu châu, liên quan cả Bắc Hoang. Ngoài ra còn có mười sáu châu Trung Nguyên, gần ngàn đại tiểu tông môn đều phụ thuộc Quảng Lăng Tông. Sáu mươi năm toàn bộ tinh hoa phương bắc hơn phân nửa đã gia nhập Quảng Lăng…

Ân Hoa đuổi theo phía sau, giờ phút này nghe vậy không khỏi thở dài một tiếng, có chút ngơ ngẩn nói:

- Bên trong có một trăm ba mươi vị tu sĩ Nguyên Anh, mười tám vị Đại Thừa chân nhân, hai vị nhị kiếp Tán Tiên có được di thể Linh Tiên. Cho dù không có tiểu sư đệ của ta, dù xưng hô Quảng Lăng là thiên hạ đệ nhất đại tông môn còn thấy chưa đủ…

Vẻ mặt Băng Liên Tiên Tử phức tạp, nhưng chưa nói gì, chỉ như đố kỵ nhìn Thính Vân Thiên Cung lơ lửng bên trên Lôi Vân Cốc, sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục bay đi.

Mặc dù Nhạc Vũ phải phi thăng, nhưng thực lực Quảng Lăng Tông vẫn sâu không lường được. Mẫu thân, muội muội cùng hai sư đệ của hắn, mấy năm nay thanh danh hiển hách. Còn có những tu sĩ Đại Thừa, những Đại Thừa tu sĩ khác bên ngoài cũng không thể so sánh, đều là những người có được thực lực đủ sức chiến đấu của tu sĩ Tán Tiên.

Kỳ thật chỉ nói về Nguyên Dương Đao Luân của Nông Dịch Sơn cũng đã đủ đứng đầu nhất giới. Mà nhân tài mới xuất hiện như Liễu Nguyệt Như thanh thế mạnh mẽ tuyệt đối, không thấp hơn Nhạc Vũ năm xưa.

Ngoài ra còn có yêu tu nhất mạch sâu không lường được ẩn cư trong Quảng Lăng Tông, cùng mười một cơ quan khôi lỗi đã đạt tới mười ba cấp đỉnh phong.

Thính Vân Thiên Cung mặc dù thật tốt, nhưng nàng làm sao dám nảy sinh chút ý niệm tham lam?

Vừa đi tới phạm vi Quảng Lăng sơn, càng có thể thấy được vô số tiên cầm linh hạc ra vào không ngớt. Từ rất xa đã thấy một nữ tử điều khiển một đầu thanh

điểu thật lớn đang hướng bên này nghênh đón. Vừa đến gần bên, liền cười nói:

- Là Băng Liên tiền bối cùng Hư, Ân hai vị chưởng giáo đến sao? Chưởng giáo chân nhân bổn môn quá bận rộn, không thể tự mình xuất nghênh, còn xin thứ tội một lần!

Ngữ khí vẻ mặt của nữ tử cực kỳ khách khí, nhưng thanh điểu dưới chân nữ tử lại lộ vẻ cao ngạo, chỉ liếc nhìn Băng Liên Tiên Tử sau đó không thèm quản tới.

Ba người cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại vẻ mặt thận trọng thi lễ. Ân Hoa khẽ cười nói:

- Có thể được Chu thủ tọa tiếp đón, chúng ta đã cảm thấy thật cảm kích, làm sao dám trách móc? Hiện giờ Nông chưởng giáo e rằng đang tiếp đãi chưởng giáo chư tông Đông Thắng đại lục phải không? Thật không biết chúng ta có may mắn gặp mặt?

Chu Huyên liền nhìn hắn với ánh mắt khác, nghe vậy gật nhẹ đầu, làm ra ý mời, liền điều khiển thanh điểu dưới chân rời đi trước.

Sau lưng nàng ánh mắt Băng Liên Tiên Tử cùng Hư Nhược Nguyệt đều sáng lên, biết được lời của Ân Hoa nói về thiên hạ chư tông, cũng không phải nói những tông môn nhị tam lưu, được Nông Dịch Sơn tự mình tiếp đãi, nhất định phải có thân phận ngang nhau.

Hiện giờ trong Đông Thắng đại lục chỉ có sáu đại tông môn truyền thừa mấy vạn năm mới có tư cách này. Mấy tông môn từ địa phương của Huyễn Tâm, Thính Vân tứ tông lưu lại quật khởi gần đây, thực lực còn kém hơn rất nhiều.

Nếu có thể dự thính, hoặc là có thể có cơ hội nắm chắc thời cơ chờ sau khi Nhạc Vũ phi thăng, đại cục Thiên Nguyên Giới sẽ có xu thế dị biến.

Mà Hư Nhược Nguyệt sau thoáng vui mừng, lại không nén được đưa mắt nhìn chung quanh, trong mắt mang theo ý kỳ vọng.

Người kia sau hôm nay sẽ phi thăng, hôm nay đã là cơ hội gặp mặt cuối cùng, thật không biết hiện tại hắn đang ở nơi nào?

Bên trong tĩnh thất ngăn cách với ngoại giới nằm trong Quảng Lăng Thiên Cung

thuộc Quảng Lăng sơn, vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng nhìn Liễu Nguyệt Như đang khoanh chân ngồi.

Đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần nhắm chặt lại, toàn thân quang hoa lưu chuyển bao phủ quanh thân, lực lượng kiếp lôi cũng mơ hồ ngưng tụ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Cánh cửa thiên giới lúc này đang từ từ mở ra, vô số tiên khí đang chiếu thẳng xuống.

Thần hồn pháp lực của Liễu Nguyệt Như đang dùng tốc độ kinh người nhanh chóng lớn dần. Nhưng thân thể nàng lại không có được năng lực phân tích như hắn, bổn sự thay đổi kết cấu tế bào so sánh với hắn mà nói có chút chậm chạp.

Mãi cho tới khi sắc mặt Liễu Nguyệt Như dần dần hiện lên vẻ đau đớn, kiếp lôi nồng đậm sắp lắng xuống, lúc này Nhạc Vũ mới đánh ra vài thủ ấn thúc giục linh trận gia trì Bạch Trạch Giác.

Chỉ một thoáng quang hoa lóe sáng, cánh cửa tiên giới bị mở ra lại bỗng dưng ầm ầm đóng lại, linh khí nơi đây nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Liễu Nguyệt Như vẫn nhắm mắt ngồi yên, tiêu hóa thu hoạch lần này. Qua thêm hồi lâu mới đứng lên thi lễ với Nhạc Vũ:

- Lần này đồ nhi ít nhất gia tăng mười hai vạn thạch pháp lực, đa tạ sư phụ thành toàn!

Gương mặt Nhạc Vũ không chút dao động, nhìn Liễu Nguyệt Như thật sâu, thở dài nói:

- Phương pháp này tuy có ưu đãi lớn lao, nhưng vẫn có vẻ nóng vội, chỉ mong ngày sau ngươi đừng trách ta mới tốt. Đáng tiếc ta thật sự không khả năng tiếp tục ở lại thế giới này thêm nữa…ũ lấy ra Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu, đặt ngay trước người, ngay sau đó đem linh quả cuối cùng nuốt vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 794: Trước khi phi thăng

Liễu Nguyệt Như nghe vậy nhất thời cười khẽ một tiếng, che miệng nói:

- Sư phụ đừng nói như vậy, nếu không phải sư phụ thúc đẩy tu vi của đệ tử đạt tới Đại Thừa cảnh giới, lại làm sao có cơ hội dùng nguyên khí tiên giới tẩy luyện nguyên hồn thân thể, làm sao có thể tìm hiểu được đại đạo căn nguyên sớm hơn? Căn cơ không đủ, ngày sau có thể chậm rãi bù đắp lại, nhưng nếu hiện tại bỏ qua cơ hội sử dụng Bạch Trạch Giác, như vậy mới thực sự trở thành tiếc nuối…

Nhạc Vũ bật cười thật lớn, tất nhiên cũng hiểu được tình hình thực tế cũng không nhẹ nhàng như lời nói của Liễu Nguyệt Như.

Mạnh mẽ đem tu vi tăng lên cảnh giới có thể mở ra cánh cửa tiên giới, làm sao chỉ có hậu hoạn căn cơ không vững mà thôi?

Liễu Nguyệt Như vốn là Ngũ Hành linh thể, rất dễ hấp dẫn Vực Ngoại Thiên Ma. Hiện giờ tình hình lại thay đổi hẳn, còn hơn là đau đớn, người thường không phải ai cũng có thể chịu đựng.

Nhưng cũng đúng như lời nói của Liễu Nguyệt Như, thiếu sót kia ngày sau Liễu Nguyệt Như sẽ có đủ thời gian bù đắp lại. Ngược lại trước khi đạt tới tu vi Linh Tiên, cơ hội mở ra cánh cửa tiên giới không phải lúc nào cũng có, chỉ có thể thừa dịp hắn còn lưu lại thế giới này nhanh chóng thực hiện cho xong.

- Nếu ngươi có thể chịu được, thật sự không thể tốt hơn! Đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi, ngày sau tu hành phải xem chính ngươi. Ta đi lên tiên giới, cho dù có muốn giúp ngươi cũng không có khả năng.

Nhớ tới tình sư đồ suốt mấy chục năm, tâm tình Nhạc Vũ tràn đầy phức tạp.

Ngoại trừ không nỡ, cũng có lo lắng, nếu nói vài chục năm trước hắn thu nữ hài này làm đệ tử là vì có chút ý tứ muốn đạt được lợi ích, nhưng hôm nay hắn đã chân chính đem Liễu Nguyệt Như xem như con ruột của mình.

- Sư phụ cần gì hao tâm? Chưởng giáo chân nhân cùng Thôn Tinh tổ sư phải qua thêm một đoạn thời gian mới có thể phi thăng. Lại có Nhiễm sư thúc bọn họ giúp đỡ, cơ nghiệp Quảng Lăng Tông Nguyệt Như có thể vững vàng giữ nguyên vẹn. Quyết không phụ lòng ủy thác của sư phụ…

Nói tới đây Liễu Nguyệt Như chợt cười tự tin:

- Hơn nữa thời gian tăng gấp bội bên trong Thiên Ý Phủ, đến nay xem như Nguyệt Như đã tu hành gần trăm năm. Mấy năm nay đã được sư phụ quan tâm thật nhiều, hiện giờ là lúc đệ tử nên ra sức, làm sao chuyện gì cũng ỷ lại vào sư phụ giúp đỡ. Lại nói ngày sau trong Thiên Nguyên Giới, cũng không còn ai là đối thủ của đệ tử, muốn trấn áp thế giới này, quả thật chỉ là việc thoải mái…

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, lần đầu cảm giác cách làm của mình chỉ sợ có chút không công bình đối với Liễu Nguyệt Như.

Nông Dịch Sơn cùng Thôn Tinh chỉ sợ trong trăm năm cũng phải rời đi. Nhạc Trương thị cùng ba người Nhạc Băng Thiến chỉ chờ khi hắn đứng vững gót chân tại tiên giới cũng sẽ không tiếp tục ở lại nơi này.

Chỉ sợ Liễu Nguyệt Như còn phải ở lại thế giới này thêm ngàn năm mới có thể giúp căn cơ Quảng Lăng sơn càng thêm củng cố.

Nhưng ngoài người đệ tử này của hắn, muốn đem Quảng Lăng Tông giao cho bất luận kẻ nào trong lòng hắn đều thấy bất an.

Muốn nói lại thôi, cuối cùng Nhạc Vũ đành thở dài:

- Ngươi có thể nghĩ như vậy, tự nhiên không còn gì tốt hơn! Sau khi ta phi thăng, chỉ sợ trong vòng mấy ngàn năm thật khó thể thoát thân. Ngày sau chỉ sợ không còn dùng được Thiên Ý Phủ. Ngươi cùng mẫu thân bọn họ có thể thường đi vào đó tu hành…

Dặn dò thêm vài câu, Nhạc Vũ vung tay lên cho đệ tử lui ra.

Trong mắt Liễu Nguyệt Như hiện lên thần sắc khó hiểu, muốn mở miệng nhưng cuối cùng đành thi lễ, hóa thành độn quang rời đi.

Nhạc Vũ đứng nơi đó vẻ mặt tiêu điều, cuối cùng phẩy tay áo, một viên hắc châu lớn cỡ nắm tay trôi nổi trước người hắn.

Hắn cũng không thi triển ấn quyết gì, tâm ý vừa động, Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu đã chuyển động nhanh như lốc xoáy. Viên châu điên cuồng hút vào hết thảy vật chất chung quanh. Ánh sáng, tro bụi, linh lực tràn vào bên trong, đều biến mất tăm tích. Thảo mộc quanh thân cùng linh thạch trong linh trận đều bị hấp lực cường đại mạnh mẽ kéo đi vào bên trong.

Ở bên cạnh Nhạc Vũ phảng phất như xuất hiện một hắc động không đáy, phạm vi ngàn trượng không còn tia ánh sáng.

Tiếp theo hắn cho Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu dừng lại, ngay đầu ngón tay ngưng tụ thành một chấm đen. Chỉ duy trì được thêm chốc lát, liền hoàn toàn hỏng mất, nổ tung ra. Xung kích thật lớn làm Nhạc Vũ dù mạnh mẽ cường đại cũng phải hơi ngã về phía sau.

Liên tục chín lần mở ra cánh cửa tiên giới, cướp lấy nguyên khí rèn luyện thân thể, lại đem Cửu Chuyển Huyền Công tu hành tới tầng thứ ba viên mãn, hiện giờ lực lượng thân thể của hắn đã đạt tới bảy vạn thạch, pháp lực lại bạo tăng tới ba trăm vạn thạch.

Hai bên kết hợp, đã đạt tới mười hai chân long lực, đã có thể kề vai với tu sĩ Thiên Tiên đỉnh phong.

Ngay lúc điểm đen nổ tung ra, lực lượng lại mạnh mẽ tới mức chính hắn cũng không thể thừa nhận.

Nhưng gương mặt Nhạc Vũ lại không có vẻ vui mừng, ngược lại còn cau mày.

- Đây là vì sao? Hỗn Độn đại pháp, ta rõ ràng đã hiểu thấu đáo. Nhưng vẫn không cách nào sử dụng, chỉ có thể ỷ lại vào lực lượng của Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu. Không biết còn thiếu cái gì?

Dựa theo lời nói của Chúc Long, chỉ nói riêng về Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm cùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, còn chưa được xem là vô thượng thần thông. Chỉ có Hỗn Độn đại pháp trở lên mới được xem là Hỗn Độn đại đạo!

Nhưng suốt mấy chục năm hắn nghiên cứu tuy tự hỏi đã đem phương pháp nghịch chuyển Ngũ Sắc Thần Quang luyện tập thật thuần thục, lại hiểu rõ được gần phân nửa ảo diệu của Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu cùng Đại Thôn Diệt Thuật. Nhưng mãi cho đến bây giờ hắn vẫn không thể đem đại thần thông thời thượng cổ chân chính hồi phục lại trọn vẹn. Mỗi lần thử thăm dò, đều bị thất bại, cho dù muốn tạo chút hình dáng cũng vẫn không xong.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ thu hồi Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu, trong lòng mặc dù còn chút mất mác, nhưng cũng không đến nỗi ủ rũ.

Ở lại bên trong Thiên Ý Phủ suốt trăm năm thời gian, cũng không phải hoàn toàn lãng phí. Dù hắn chưa thực sự khôi phục Hỗn Độn đại pháp, cũng đã có thể thúc đẩy uy lực của Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu tăng lên mức độ lớn nhất, cơ hồ có thể tương đương với ngũ phẩm tiên bảo đỉnh cấp, nếu hắn thành tựu Linh Tiên cảnh giới, nhất định sẽ còn đột phá.

Hơn nữa trong những năm tháng này hắn cũng không phải chuyên tâm nghiên cứu Hỗn Độn đại pháp. Thiên Ý tuyệt kiếm, Nghịch Thiên đao quyết, Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao đều đạt được thành tựu không nhỏ.

Đặc biệt Thiên Ý tuyệt kiếm cùng Nghịch Thiên đao quyết đều xem như thực sự thoát khỏi dấu vết của Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, tuy xuất phát từ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, uy lực lại vượt rất xa. Dung hợp toàn bộ sở học cả đời của hắn, đề cập tới mấy trăm thiên địa đại đạo, mấy trăm vạn thế giới pháp tắc, càng thêm tinh túy, cũng càng thâm sâu.

Duy nhất làm người tiếc nuối chính là ba môn đại pháp ngoại trừ Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, hai môn còn lại không khả năng truyền thừa.

Mặc dù hiện giờ tại Quảng Lăng, có thể chân chính học được cũng chỉ có một mình Liễu Nguyệt Như mà thôi.

Sau Liễu Nguyệt Như, e rằng trong Quảng Lăng không còn một ai.

Dạy Liễu Nguyệt Như tu luyện Đại Ngũ Hành Tu Di Chân Quyết, cũng thật khó truyền thừa lại cho đời sau. Thật muốn nói có thể lưu lại được gì cho tông môn, cũng chỉ có Âm Công Thuật bên trong Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao. Uy lực không kém, càng có thể xem là bậc thang dùng nghiên tập bốn thức cuối cùng bên trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm.

Nhạc Vũ không khỏi thầm than, tuy hắn có được Thiên Ý Phủ nhưng thời gian thật sự quá ít.

Nếu không như thế, hắn nhất định cần lưu lại một môn đại pháp kinh thế, truyền thừa đời sau. Làm cho đệ tử hậu bối Quảng Lăng cũng hiểu biết được khả năng vị tổ sư như hắn.

Đem Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu thu vào trong tay áo, Nhạc Vũ vung tay lên làm hoàn cảnh chung quanh đều khôi phục lại bình thường. Ngay sau đó liền vận khởi Súc Địa Pháp đi tới một bước, lắc mình đã đi tới trước động phủ.

Vừa đi vào trong, lại nhìn thấy mấy người Nhạc Trương thị đang ngồi bên trong chánh điện, trong mắt đều lộ vẻ sầu não lo lắng, mà Nhạc Băng Thiến hai mắt phiếm hồng, lộ ra vẻ bi ai.

Nhạc Vũ chợt cười, đi tới ngồi xuống bên cạnh Nhạc Trương thị, nhìn qua mọi người, khẽ lắc đầu nói:

- Mọi người làm gì vậy? Cũng không phải sinh ly tử biệt, ta chỉ là đi tiên giới trước một bước mà thôi. Nhiều nhất chỉ mấy trăm năm thời gian là có thể gặp lại…

Nhạc Trương thị nắm chặt tay Nhạc Vũ, ngưng mày nói:

- Mẹ nghe nói hiện giờ trên tiên giới tuy có Đạo tổ trấn áp, nhưng hiện tại Xiển Tiệt hai giáo lại vì truyền thừa đạo thống phân tranh không ngừng. Sát kiếp liên miên, càng ngày càng nghiêm trọng. Những Thái Ất Chân Tiên tuy chưa tham dự vào bên trong, nhưng dưới Ngọc Tiên cảnh giới cơ hồ mỗi ngày đều có người vẫn lạc. Lần này Vũ nhi rời đi chỉ sợ vạn phần hung hiểm!

Nhạc Vũ cau mày, trong lòng âm thầm hối hận. Trong mấy năm nay Nhạc Trương thị đã đến Vân Thiên Cung mật cảnh mấy lần, đối với tình hình trong tiên giới cũng hiểu rõ ràng, không phải nói muốn giấu diếm thì có thể che giấu được.

Đang muốn nói chuyện, an ủi Nhạc Trương thị, Nhạc Băng Thiến lại nói:

- Bên trong Thiên Ý Phủ mật cảnh đồng dạng cũng có thể thành tựu Linh Tiên

cảnh giới. Thậm chí kể cả Thiên Tiên cũng được. Vì sao huynh trưởng không đợi đến khi thành tựu Thiên Tiên rồi hãy đi cũng không muộn. Khi đó cũng không đến nỗi bị người uy hiếp xem thường…

- Trong Thiên Ý Phủ thành tựu Thiên Tiên, nhưng về sau thì sao? Có phải ngươi muốn huynh trưởng của ngươi đều ẩn núp bên trong mật cảnh, phí nhiều thời gian? Nhạc Vũ này tu hành, cho tới bây giờ chưa từng vì tĩnh tu mà đạt được tu vi. Nếu không đi hồng hoang bản giới tìm kiếm cơ duyên, cướp lấy số mệnh, chỉ sợ kết cục ngày sau thật khó dò. Vì việc của Quảng Lăng Tông ta đã kéo dài hơn mười năm thời gian. Bây giờ mới đi cũng đã cảm thấy chậm…

Nhạc Vũ lắc đầu, lại nhìn Nhạc Trương thị nói:

- Mẫu thân, hiện giờ con đã nắm giữ được một chút dấu vết thời gian đại đạo, lại có được nhiều tiên bảo hộ thân. Chỉ cần Thái Ất Chân Tiên không tự mình ra tay, tu sĩ bình thường không làm gì được ta, cho dù không đánh thắng cũng có thể chạy thoát. Ngày sau con cũng không đi tham dự vào việc tranh chấp giữa Xiển Tiệt hai giáo là được, không cần lo lắng đi?

Vẻ mặt Nhạc Trương thị thoáng thả lỏng, nhưng nghĩ tới hơn mười năm vất vả mới được đoàn tụ một chỗ, nhưng phải tới mấy trăm năm sau mới có thể gặp lại, bà vẫn cau mày không thôi.

Nhạc Băng Thiến lại nói:

- Nếu không ở lại Thiên Ý Phủ, vậy chúng ta cùng đi tiên giới là được! Kỳ thật với khả năng của ba chúng ta, chỉ cần có thời gian liền thành tựu Linh Tiên. Như vậy cũng có lực lượng tương đương Thiên Tiên tu sĩ, làm sao còn cần cẩn thận như thế?

- Hồ nháo!

Quát nhẹ một tiếng, trên mặt Nhạc Vũ đã hiện lên vẻ giận dữ, theo sau lại cưỡng chế lửa giận trong lòng nói:

- Ta cần đi trước tiên giới, chờ mọi người đều củng cố vững căn cơ rồi nói sau! Tình hình trên kia không rõ, hung cát khó liệu. Lúc này đi qua, muốn làm ta phân tâm sao? Đừng tiếp tục càn quấy…

Nói tới đây, dù Nhạc Vũ không nặng lời nhưng ngữ khí đã nghiêm khắc. Vẻ mặt Nhạc Băng Thiến ngẩn ra, tiếp theo chợt lóe thân chui ra ngoài động phủ. Vừa chuyển người liền không thấy bóng dáng. Chỉ để lại mấy người bên trong đưa mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 795: Chuẩn bị cuối cùng

Sau một lát, Nhiễm Lực cười khổ nói:

- Sư huynh, Băng Thiến không phải cố ý làm như thế. Chỉ là nàng luyến tiếc sư huynh mà thôi, kỳ thật ta với Lâm Trác đều là như thế…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, phất tay ngăn lại lời nói kế tiếp của Nhiễm Lực. Trên mặt hắn đã dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh, vừa rồi hắn chỉ muốn dọa nạt Băng Thiến, cũng không phải thực sự nổi giận với nàng.

Tâm tư của Băng Thiến hắn làm sao không biết? Nhưng lần này phi thăng lên tiên giới, thật sự hung hiểm khó lường. Ngay chính bản thân hắn còn không nửa phần nắm chắc có thể sống yên trên thượng giới hay không, thật sự không nên mang theo thêm gánh nặng.

Nhớ tới mấy năm nay cùng với tiên giới kết xuống mấy kẻ thù lớn, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần lo lắng.

Hắn có tự tin có thể dùng đao kiếm trong tay chém vỡ hết thảy! Không quản hắn là Thái Thanh Huyền Tiên hay Đại La Kim Tiên, hắn đều có thể nghĩ ra biện pháp ứng phó chu toàn. Nhưng hắn chỉ lo lắng không thể bảo vệ sự an toàn của người thân mình.

Lâm Trác lo lắng Nhạc Băng Thiến xảy ra sự cố nên đã rời đi tìm kiếm. Nhiễm Lực chỉ ngồi im lặng, trong lòng hắn hơi có chút ý u oán. Trước kia khi tu vi yếu ớt chỉ có thể đứng xem một mình Nhạc Vũ đi chiến đấu, khi đó còn có thể chịu được. Nhưng cho đến bây giờ khi cảnh giới không còn thua kém Nhạc Vũ quá nhiều, chẳng lẽ vẫn còn chưa thể giúp đỡ được sao?

Nhưng trong lòng hắn biết lời nói của Nhạc Vũ chính là tình hình thực tế. Mấy người bọn họ rốt cục không có được thiên tư ngộ tính như Nhạc Vũ vùa Liễu Nguyệt Như, thời gian trăm năm cộng thêm một Thất Linh Thiên Thông Quả mạnh mẽ tăng lên tới cảnh giới hiện tại đã xem như may mắn. Nếu không cẩn

thận ổn định tu vi vững chắc, ngày sau còn muốn tu luyện nhất định sẽ gặp hung hiểm đến cực điểm.

Nói thêm vài câu, Nhạc Vũ liền bắt tay lo chuẩn bị độ kiếp. Nhạc Trương thị cũng không dễ dàng bỏ qua, lôi kéo tay Nhạc Vũ dặn dò thật lâu, thẳng đến giữa trưa mới chịu dừng lại. Bà biết được kiếp lôi hung hiểm, trước khi Nhạc Vũ độ kiếp nhất định cần có thời gian dưỡng khí điều tức.

Quay trở vào tĩnh thất, Nhạc Vũ thở dài, trong mắt hiện lên vẻ thẫn thờ. Nhưng chỉ giây lát sau hắn đã thu liễm tâm thần, bắt đầu tiến vào nhập định quan sát thân thể mình.

Huyết nhục khung xương cơ thể hắn giờ phút này đã sớm chuyển sang tử sắc, còn có một tia huyết sắc khí tức đang lưu chuyển không ngừng bên trong cơ thể hắn.

Đây chính là diệu dụng của Cửu Chuyển Huyền Công, bên trong huyết nhục có thể tu luyện ra chân khí, khiến cho lực lượng thân thể hơn xa tu sĩ cùng cấp.

Ngoài ra còn đủ loại thiên địa pháp tắt được khắc lục bên trong từng tế bào cơ thể.

Hơn trăm năm hắn tìm hiểu toàn bộ đại đạo chí lý, đều đã dung nhập vào trong huyết nhục thân thể hắn.

Cho dù không cần pháp lực thi triển, lúc hắn đánh ra một quyền thường thường sẽ có vô số pháp tắc lực lượng đi theo. Khi uy thế một quyền tăng lên tới mức tận cùng sẽ đạt bảy vạn thạch lực lượng, mà khi uy thế một quyền tới mức cực thịnh, lại đạt tới lực lượng trấn thế! Tu sĩ Đại Thừa bình thường cũng không chịu nổi lực lượng một quyền này!

Mà phương pháp luyện thể này tu luyện tới cực hạn càng có thể đem căn nguyên quy luật của thế giới này dung nhập vào trong thân thể mình. Dùng lực chứng đạo liền có thể chứng thành Hỗn Nguyên…

Chỉ tiếc dựa theo Chúc Long đã nói, Cửu Chuyển Huyền Công chẳng những sơ hở vô cùng, còn có hậu hoạn khó lường.

Chúc Long ước chừng sẽ không lừa dối đứa con độc nhất của mình, nhưng lời

này cũng không thể hoàn toàn tin được.

Lúc Nhạc Vũ tu luyện tất nhiên càng thêm cẩn thận. Mỗi một bước đều xác minh nhiều mặt, xác định không có sai lầm mới có thể tiếp tục tu hành. Một khi có chỗ nào không đúng sẽ lập tức dừng lại, tiếp tục cẩn thận cân nhắc một phen.

Với trình độ trận phù Hư Thất Sinh Bạch cảnh giới hiện tại của hắn, hành động này có được bao nhiêu tác dụng ngay chính Nhạc Vũ cũng không hay biết.

Nhưng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp hắn đã tu luyện tới tầng thứ ba viên mãn. Bên trong thần hồn phù lục có chữ "Đình" càng thêm chói mắt. Trước kia vẫn thường xuyên lóe ra điện quang, hiện giờ đã toàn bộ thu liễm, biến mất không còn nhìn thấy, nhưng bên trong phù lục chữ Đình súc tích lôi lực hủy diệt ngày càng tăng thêm.

Đáng tiếc vô luận là Thiên Nguyên Giới hay Hoàng Hôn Giới, thật sự khó thể tìm được Yêu Tiên. Mấy năm nay hắn thường dùng phương pháp luyện đan đưa tới đan kiếp, cũng tiến triển cực nhỏ, vì thế chỉ đem Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tầng thứ tư tu luyện được một nửa.

Hành động này lại để lại không ít tiên đan linh dược cho Quảng Lăng Tông, cho dù ngày sau đệ tử có tăng lên sáu mươi vạn như suy đoán, cũng đủ ứng phó.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ đem chút tạp niệm cuối cùng này đều gác sang một bên, chỉ chuyên tâm khôi phục khí huyết pháp lực, bù lại tiêu hao lúc trước giúp Liễu Nguyệt Như mở ra cánh cửa tiên giới.

Nhắm mắt nhập định, thật không biết đã trải qua bao lâu, Nhạc Vũ bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lóe sáng rạng rỡ, tựa như ánh trăng trong đêm. Hắn vừa vươn người đứng lên, khung xương toàn thân phát ra tiếng vang răng rắc, kích thích từng đợt linh lực chấn động.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong kinh mạch đan điền Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực tăng thật lớn, trước kia chưa từng có. Khí huyết lưu động bên trong cơ thể cũng tuôn ồ ạt như thủy triều, vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù còn chưa điều tiết tới mức độ tốt nhất, nhưng muốn ứng phó kiếp lôi oanh kích đã là dư dả.

- Cuối cùng đã đến ngày này! Thật không biết kiếp lôi lần này lại tăng lên tới mấy tầng?

Nhớ tới năm đó Đông Hoa Tán Nhân độ kiếp, gặp Tứ Cửu Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi, Nhạc Vũ không khỏi bật cười. Thật không biết khi mình độ kiếp, lại gặp phải tình hình như thế nào.

Vô luận nói gì hắn đã giúp Thiên Nguyên Giới không gặp phải nguy cơ bị luyện thành Nguyên Thần Tinh Hạch. Hoặc sẽ bởi vì nhân quả này nên thiên kiếp lưu tình với mình đi?

Nhưng lực lượng của Thiên Nguyên Giới tựa hồ cũng chỉ tới mức độ như thế mà thôi.

- Bất tri bất giác đã tới giờ Thìn rồi sao?

Xem xét hệ thống trí năng phụ trợ một chút, Nhạc Vũ thở dài mang theo chút lưu luyến quét mắt nhìn quanh tĩnh thất, sau đó không chút chần chờ cất bước, liền xuất hiện trên Hợp Dương Phong.

Có thể thấy được giờ phút này vô số tu sĩ đều đang đứng nơi đây, số lượng đạt tới mấy trăm vạn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Từ Linh Hư Kim Đan, đến Nguyên Anh Đại Thừa, tất cả đều mang theo ánh mắt bình tĩnh nhìn lên bầu trời Hợp Dương Phong.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, đã sớm đoán được lôi kiếp đăng tiên của mình sẽ đưa tới rất nhiều tu sĩ đến quan sát. Nhưng số lượng không khỏi quá mức khoa trương, chẳng lẽ ba đại lục còn lại trong Thiên Nguyên Giới đều tới đây tham dự hay sao?

Hắn cũng không nghĩ tiếp, thản nhiên nhìn lướt qua liền thu hồi tầm mắt. Nếu đặt ở trước kia hắn nhất định không có khả năng cho phép quá nhiều tu sĩ đi vào bên trong trọng địa sư môn.

Nhưng hôm nay căn cơ Quảng Lăng Tông lại nằm ở Quảng Lăng Thiên Cung cùng Tử Vân Tiên Phủ. Quảng Lăng sơn ngược lại đã biến thành thứ yếu. Mà lực lượng bổn tông đã đủ sức đàn áp mấy trăm vạn tu sĩ, tất nhiên không cần tỏ vẻ như lâm đại địch.

Ánh mắt của hắn thoáng dừng lại bên cạnh Hợp Dương Phong, bên trong hàng đệ tử Quảng Lăng Tông, chỉ trong thoáng chốc hắn chợt khẽ động. Sau đó chặt chẽ tập trung lên thân ảnh mặc minh hoàng đạo bào.

Giờ khắc này trong nội tâm Nhạc Vũ có vài phần dao động, chần chờ hồi lâu chợt cười tự giễu.

- Thôi! Đoạn tình nghiệt này cuối cùng cũng cần phải giải quyết.

Thân hình hắn lóe lên, ngay sau đó Nhạc Vũ chợt xuất hiện ngay trước mặt nữ tử. Nhìn kỹ lại trên mặt Đoan Mộc Hàn hiện lên vẻ bối rối không biết nên làm gì, muốn thân cận nói chuyện với hắn, nhưng lại mang theo vài phần băn khoăn, trong ánh mắt xen lẫn vài phần hận ý.

Nhạc Vũ thầm than trong lòng, lại dùng Nghịch Chuyển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật, không hề gặp chút kháng cự quan sát thế giới nội tâm của Đoan Mộc Hàn. Sau đó hắn đem thể ngộ cùng tâm đắc về Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết truyền vào bên trong thần hồn của nàng.

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn giật mình, sau đó trong mắt lộ vẻ buồn bực nói:

- Ta xem ngươi không muốn sống nữa! Trước đó sao không đưa cho ta, cố tình tuyển ngay lúc này?

Nhạc Vũ mỉm cười, thúc đẩy pháp lực toàn thân, chỉ trong chốc lát gương mặt tái nhợt đã khôi phục vẻ hồng nhuận như trước.

Nghịch Chuyển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật tiêu hao thật lớn, viễn siêu ngày thường sử dụng thần thông này gấp mười! Một khi tin tức truyền đi quá nhiều, sẽ khiến thần hồn bị hao tổn, thậm chí hỏng mất.

So sánh với phương pháp Thể Hồ Quán Đỉnh của Tây Phương Giáo trả giá cũng không kém hơn bao nhiêu, nhưng hiệu quả lại chưa đạt tới một phần ba.

Nhưng nếu chỉ có chút vô ý, người nhận phương pháp này cũng sẽ bị hồn thức hỏng mất.

Nhưng lấy tu vi hiện giờ của hắn, chút tiêu hao này chỉ trong giây lát liền có thể

khôi phục. Tuy có chút ảnh hưởng trong việc độ kiếp, nhưng không cần quá mức để ý. Đối với khả năng nắm vững hồn lực trong tay, hắn cũng không quá sợ hãi.

Về phần Đoan Mộc Hàn vừa nói, chỉ là việc hắn giúp nàng mở ra cánh cửa tiên giới, tuy hắn mượn Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang cùng Huyền Minh Thần Quang để cải tiến Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, nhưng một môn đại thần thông nếu muốn hoàn thiện sao lại đơn giản đến như vậy?

Chỉ mới một ngày trước hắn mới xem như miễn cưỡng hoàn thành được đại khái. Còn lại tầng mười lăm, chỉ phải chờ lên hồng hoang bản giới mới có thể suy nghĩ tiếp theo sau.

Hai mắt bình tĩnh nhìn người ngọc trước mắt, thẳng đến khi đôi má Đoan Mộc Hàn lộ ra vẻ tức giận lẫn thẹn thùng, lại thêm vẻ nghi hoặc, Nhạc Vũ mới mở miệng nói:

- Không phải ngươi muốn biết việc kiếp trước sao? Ta đi lên tiên giới, sẽ đi tìm đồ vật tác dụng như Tam Sinh Thạch. Nếu ngày sau ngươi phi thăng tiên giới, ta sẽ giúp ngươi khôi phục trí nhớ kiếp trước…

Đoan Mộc Hàn nghe vậy nhất thời lại giật mình. Nhạc Vũ không còn lưu luyến, hóa thành một đạo hồng quang bay lên Hợp Dương Phong. Trong lòng nhất thời vô cùng chua xót, trong mấy năm nay hắn luôn luôn không dám để Đoan Mộc Hàn khôi phục lại trí nhớ kiếp trước, chỉ sợ sẽ dẫn dắt lòng oán hận thật sự của Đoan Mộc Hàn.

Nhưng nếu việc này cứ mãi kéo dài, chỉ sợ ngày sau càng làm Đoan Mộc Hàn thêm thương tâm. Sau khi tỉnh lại, rốt cục nàng sẽ lựa chọn thế nào hắn chỉ đành xuôi theo số mệnh.

Trong lòng Nhạc Vũ thở dài, thật không biết ở thế giới hồng hoang có tìm được vật gì có thể khôi phục lại trí nhớ cho nàng hay không.

Nếu không có, nói không chừng phải đi tìm Hậu Thổ mượn Tam Sinh Thạch sử dụng một lần.

Trên đỉnh Hợp Dương Phong, bên cạnh trăm tế đàn ngoại trừ Nông Dịch Sơn chỉ có Nhiễm Lực cùng Lâm Trác đang khống chế huyền binh bảo vệ hai bên.

Những tu sĩ còn lại, cho dù là hơn mười vị thái thượng trưởng lão Đại Thừa cũng đứng cách xa mấy vạn trượng xem chừng. Những tu sĩ chư tông lại đứng xa tới hơn mười vạn trượng.

Vừa nhìn thấy từ chân trời chiếu xuống một đoàn kim quang, chân mày Nhạc Vũ cau lại bước tới chỗ tế đàn. Khi thần hồn hắn vừa tản ra lập tức liền cảm giác được đại trận phức tạp bên dưới tế đàn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 796: Tế luyện Quảng Lăng

Nhạc Vũ không cần quan sát cũng biết Quảng Lăng Tông xem như thật tận tâm tận lực với hắn. Đại trận dưới tế đàn này có thể nói toàn bộ đều bố trí cho hắn. Phân bố ra cả phạm vi Hợp Dương Phong, đều tương liên với Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận cùng Lục Hợp Thiên Ly đại trận bên trong Quảng Lăng Thiên Cung.

Cơ hồ khuynh hết lực lượng tông môn để bảo hộ hắn vẹn toàn trong lúc độ kiếp.

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, kỳ thật hắn đã sớm có phân phó, lôi kiếp đăng tiên cũng không cần tông môn chuẩn bị sẵn việc gì cho hắn. Với thần thông triệt địa của hắn, vô luận gặp tình hình thế nào cũng có thể ứng phó tự nhiên.

Cũng không ngờ cho tới cuối cùng vẫn phải lao sư động chúng, hao phí tài nguyên của tông môn.

Trong lòng hắn có chút oán thầm, nhưng lại cảm thấy cảm động với tâm ý của Nông Dịch Sơn. Tiếp theo hắn liền nhìn thấy ở trước mắt, ngoại trừ Nông Dịch Sơn cùng một ít trưởng bối tông môn, những tu sĩ còn lại đều cúi người hành lễ lộ vẻ lễ độ cung kính. Mà những đệ tử Quảng Lăng vai vế khá thấp cùng những tán tu Linh Hư cảnh ở xa xa nhẹ nhàng phục lạy, trong miệng hô:

- Chúng vãn bối chúc mừng Nhạc trưởng lão đắc thành tiên quả! Chứng đạo trường sinh!

Thanh âm này cao thấp không đều, tụ tập một chỗ lại có uy thế lớn lao. Thanh âm như chiêng trống minh hưởng, thẳng truyền xa ngoài vạn lý. Trăm vạn ý niệm hoặc thật hoặc giả đều lao thẳng tới, khiến khí thế của Nhạc Vũ trong giờ khắc này bạo tăng tới cực hạn. Dù còn chưa có động tác, cũng không cần vận dụng pháp lực thần thông, tựa như bình thường đứng thẳng bên trên tế đàn, lại tựa như thiên thần thượng cổ, nghiêm túc uy nghi.

Còn có một tia tín nguyện lực rót vào bên trong cơ thể Nhạc Vũ, lại khiến bộ phận hồn lực bị hao tổn vừa rồi của hắn ở trong nháy mắt liền hoàn toàn phục hồi như lúc ban đầu.

Thân thể khí huyết kể cả pháp lực cũng chợt tăng vọt, chỉ trong thoáng chốc phải tăng lên tới hai thành.

Trong lòng Nhạc Vũ kinh ngạc, hai mắt nhìn về phía xa, cẩn thận nhìn về phía đám người đứng bên ngoài. Chỉ thấy trong mấy trăm vạn tu sĩ đang đứng xem lễ, có kính sợ, cảm kích, hoặc may mắn, hoặc chờ đợi, đều là những ánh mắt khác thường, đủ loại cảm xúc. Cho dù là chưởng giáo Đạo Lâm Tông cùng Đông Dương Tông mấy năm gần đây bị Quảng Lăng Tông áp bách, giờ phút này cũng lộ vẻ chân tâm thật ý.

- Không ngờ hai tay Nhạc Vũ đầy đầy máu tanh, tạo hạ vô số sát nghiệt, nhưng lúc phi thăng lại được thiên hạ tu sĩ đồng thanh cung chúc…

Nhạc Vũ âm thầm tự giễu, nhớ lại lúc tổ sư Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan phi thăng.

Vân Bảo Tông muốn tế luyện thế giới này biến thành Nguyên Thần Tinh Hạch, phương pháp nhanh nhất chính là ngăn cản tu sĩ phi thăng, tụ tập nhiều pháp lực hỗn nguyên áp chế ý chí của thế giới này.

Nhưng thế giới này mỗi khi trải qua một hai trăm năm lại có người thành công đắc đạo phi thăng, không phải Vân Bảo Tông không muốn lưu họ lại, nhưng vì không dám.

Chẳng hạn như Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan là những thiên tài tuyệt thế, nếu bị bức bách binh giải thành Tán Tiên, như vậy trong thế giới này chỉ sợ sẽ bị biến thành long trời lở đất!

Tuy Vân Bảo Tông mạnh mẽ, nhưng ở trong thế giới này lại có người nào ngăn cản nổi mũi kiếm của Quảng Lăng Tán Nhân cùng Mặc Quan Lan?

Nhạc Vũ tự hỏi tuy mình có được thành tựu hôm nay, hơn phân nửa là nhờ vào vị tổ sư kia, nhưng cũng không hề tự xem nhẹ mình, mà thành tựu của hắn hôm nay quả thật đã không kém hơn hai vị kia, thậm chí còn vượt xa!

Ngay khi trong lòng hắn còn đang cảm thấy kinh ngạc, tia tín nguyện lực đã rót vào trong cơ thể hắn, lại hiện ra kết tinh.

Nhạc Vũ chợt hiểu, hắn biết được giờ phút này chỉ cần ý niệm của hắn khẽ động, là có thể ngưng kết ra thần tinh, cuối cùng tuyệt sẽ không thấp hơn thần cách thất giai!

- Quả nhiên tín niệm của tu sĩ cùng chất lượng của tín ngưỡng lực người phàm hoàn toàn khác nhau!

Cảm giác được pháp lực khuếch trương không hề ngừng lại, Nhạc Vũ cũng có chút ưu sầu, đối với hắn mà nói lực lượng càng nhiều chưa chắc sẽ tốt, ngoài ra còn phải có thể khống chế.

Nếu không cách nào điều động tự nhiên, dù pháp lực thân thể cường thịnh bao nhiêu, cũng không phát huy ra được ba thành thực lực chân chính của hắn.

Trong lòng chợt động, Nhạc Vũ chợt quay đầu nhìn Nông Dịch Sơn cười nói:

- Chưởng giáo chân nhân, bao năm nay Nhạc Vũ thụ sâu đại ân của Quảng Lăng, luôn chỉ hận chính mình hồi báo quá ít. Càng bởi vì không thể bảo hộ Quảng Lăng lâu dài, mà vô cùng tiếc nuối. Hôm nay xin lưu lại một vật, trấn áp số mệnh bổn tông, có thể giảm bớt nỗi thẹn trong lòng Nhạc Vũ…

Nông Dịch Sơn nghe vậy ngạc nhiên, tiếp đó trong mắt liền lộ vẻ chờ mong. Vô luận là Quảng Lăng Thiên Cung cùng Thập Ngự Phục Ma kiếm trận đều có thể dùng trấn áp số mệnh, nhưng những chí bảo khác lại còn có chút thiếu sót.

Hôm nay nếu Nhạc Vũ đã nói như vậy, tất nhiên sẽ có thứ tốt lưu lại cho Quảng Lăng Tông.

Thanh âm của Nhạc Vũ không có chút nào che giấu, giờ khắc này chư tông tu sĩ, tính cả tán tu bên ngoài đều mang theo vẻ mặt ngưng trọng, cơ hồ ánh mắt không dời khỏi Hợp Dương Phong, trong ánh mắt phần lớn là ngoài ý muốn cùng vẻ chờ mong, chỉ có số ít mang theo vẻ ưu sầu.

Nhạc Vũ mỉm cười, phẩy tay áo, không thấy có động tác gì, chỉ một thoáng có vô số địa khí từ bốn phương tám hướng hội tụ qua bên này.

Gấp ba, gấp năm, gấp mười, gấp hai mươi, thậm chí gấp trăm lần!

Lúc này những người tới xem lễ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, dần dần lại cảm giác có chút không đúng.

Địa khí nồng đậm gấp trăm lần không thể nghi ngờ đã khiến sức nặng của Quảng Lăng sơn tăng thêm gấp trăm lần! Lại thêm độ dày của địa khí ở những khu vực khác nhau còn đang điên cuồng tăng trưởng!

Cho tới khi gấp một trăm hai mươi, Nhạc Vũ vận chuyển Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp, trọng lực phản chuyển khiến Quảng Lăng sơn giảm nhẹ gấp mấy chục lần. Cuối cùng hắn giẫm mạnh dưới chân, cả Quảng Lăng sơn đột ngột thăng lên khỏi mặt đất, nhảy lên cương phong tầng, ở trong hư không cao bốn vạn trượng nhẹ nhàng trôi nổi!

Trong lòng mọi người kinh hãi, còn đang khó hiểu Nhạc Vũ lại vươn tay về phía trước, sau đó lại kéo về. Làm cho người ta có loại cảm giác huyễn hoặc khó hiểu, giống như một trảo này của Nhạc Vũ tựa hồ như vừa chộp vật gì, phảng phất như lấy thứ gì từ bên trong căn nguyên thế giới, không thể nhìn, thậm chí còn không thể cảm giác được.

Sau đó một lát, trong mắt mọi người hiện lên vẻ kinh hãi, càng lúc càng nồng hậu. Chỉ cảm thấy từng đợt linh lực cực lớn ở trong núi tràn lan bay ra.

Vào lúc này linh mạch địa khí cơ hồ hoàn toàn tách khỏi Quảng Lăng sơn, không ngờ linh lực không hề giảm sút chút nào, ngược lại còn tăng thêm vài phần!

- Không ngờ là trực tiếp đem linh mạch kết nối cùng căn nguyên thế giới, thần thông pháp lực của Nhạc Vũ không ngờ đã đạt tới mức độ như thế!

Ngoài mười vạn trượng Hợp Dương Phong, hai mắt Băng Liên Tiên Tử không khỏi trợn lên, trong ánh mắt ngây dại, tràn đầy vẻ khó tin.

Bên cạnh vẻ mặt Ân Hoa ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy không sao tưởng tượng nổi. Tu vi hắn chưa tới, nhưng làm chưởng giáo một tông, có chút bí mật hắn cũng hiểu biết. Bậc thần thông như vậy, đã không phải tiên gia tầm thường có thể làm được!

Khả năng thông thiên triệt địa kia, chỉ sợ cho dù là Thái Ất Chân Tiên cũng không sánh bằng.

Trong ba người thực lực thấp nhất là Ân Hoa cũng có tu vi Kim Đan đỉnh phong. Vì vậy Quảng Lăng sơn bị bạt lên cao mấy vạn trượng nhưng vẫn có thể đứng được tự nhiên, ngoại trừ Băng Liên Tiên Tử cùng Hư Nhược Nguyệt trong mắt mang ý tứ kinh hãi.

Mà bản thân Ân Hoa lại lâm vào trong trầm tư:

- Nếu chỉ đem Quảng Lăng sơn luyện chế giống như Quảng Lăng Thiên Cung, chỉ sợ còn chưa khả năng trở thành vật trấn áp số mệnh tông môn…

Ngay sau đó mọi người liền thấy Nhạc Vũ lấy ra một thanh tiên binh, rạch lên cổ tay mình, liền có đại lượng máu tay chảy ra, phảng phất như tự có tính mạng ý thức, chảy xuôi khắp nơi, cuối cùng rót vào bên trong sơn thể, ngưng tụ thành một phù văn huyết sắc. Đem nơi đây luyện chế chẳng khác gì không gian của một tiên bảo.

Tới lúc này Nhạc Vũ còn chưa thu tay lại, tiếp tục lấy ra vài bình nhỏ, Tiên Thiên Ngũ Hành Tinh Khí bên trong bị hắn lấy ra toàn bộ, đánh thẳng vào bên trong Quảng Lăng sơn.

Lúc này ngay cả chưởng giáo Đạo Lâm Tông cùng Đông Dương Tông sắc mặt cũng khẽ biến.

Hành động này của Nhạc Vũ không chỉ là chế tạo một vật tương tự như Quảng Lăng Thiên Cung mà thôi, mà là muốn đem Quảng Lăng sơn chế tạo thành một tiên bảo!

Sau khi đánh vào Ngũ Hành Tinh Khí, bên trong Vô Ưu Cung động thiên lấy tới một ít kỳ trân thổ hệ, đánh vào bên trong nền đất bên dưới, cùng Tiên Thiên Ngũ Hành Tinh Khí đan nhau quấn quýt, liền thành một khối. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Tiếp theo càng nhiều tiên thạch được đánh ra, bố trí khắp trên dưới Quảng Lăng sơn, chỉ trong nháy mắt đã hình thành một đại trận.

Nhạc Vũ vẫn chưa chịu ngừng lại, chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân cũng tế ra,

đối ứng với Cửu Diệu Đô La Khảm Ly đại trận, phân bố phương vị cửu cung, rõ ràng chính là Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Xem tới lúc này, bên trong những tu sĩ Đại Thừa Quảng Lăng, ngay cả người có trình độ trận đạo như Xương Băng Hồng giờ phút này cũng không nén được thở ra một hơi. Vẻ mặt tuy thật bình thản, nhưng vẫn không tự giác lộ ra vài phần kinh ngạc:

- Lại là Thiên Luyện Pháp…

Mọi người bên cạnh hắn đều lộ vẻ hồ nghi, ngay lập tức liền lĩnh ngộ, gọi là thiên luyện chính là không tự mình chen tay vào, chỉ xử lý phôi thai cho huyền binh pháp bảo, sau đó để tự nó lớn dần, tự sinh tự diệt. Trong đó đại bộ phận tuy phế bỏ, nhưng nếu đổi lại do Nhạc Vũ tự mình ra tay, dùng thật nhiều Ngũ Hành Tinh Khí đương nhiên là khác hẳn.

Tính toán thời gian, chỉ cần không tới vạn năm, cả Quảng Lăng sơn liền chân chính ngưng tụ thành một tiên bảo chỉ dựa vào uy lực bản thân đã đủ chống đỡ với tu sĩ nhất giới.

Giờ phút này Nông Dịch Sơn lại vô cùng vui vẻ. Hai tay hắn run nhè nhẹ, Thập Ngự Phục Ma kiếm trận tuy có thể thủ hộ Quảng Lăng vạn năm, nhưng sau vạn năm, nếu nói đến trấn áp số mệnh chỉ sợ còn cần dựa vào tiên bảo khác.

Thật không nghĩ ra trước khi Nhạc Vũ phi thăng lại luyện chế ra linh bảo như vậy!

Phụ cận Hợp Dương Phong, mấy trăm vạn tu sĩ đồng loạt kêu lên thất thanh. Nhạc Vũ còn đang do dự có nên đem Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích đánh luôn vào bên trong hay không, chợt nghe bên cạnh truyền đến thanh âm.

- Sư huynh, đã là giờ Thìn ngũ khắc!

Nhiễm Lực nhỏ giọng nói, giống như nhắc nhở. Bên trong Thiên Nguyên Giới, toàn bộ thiên địa linh lực thịnh vượng nhất là khoảng giờ Ngọ.

Vào giữa giờ Thìn, tuy lúc này mặt trời mọc rất thịnh, nhưng ngũ hành linh lực lại suy nhược nhất.

Tu sĩ độ kiếp nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ hơn phân nửa lựa chọn giờ Thìn. Mặc dù linh lực suy nhược nhưng có thể mượn dùng linh trận bí pháp, nhưng cũng nhờ vậy uy lực thiên kiếp sẽ bị suy yếu, cũng có chỗ tốt thật sự.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, cũng không quan tâm, nhưng đã bỏ qua ý niệm đem Quảng Lăng sơn tế luyện đến mức cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 797: Ngũ cửu tiên kiếp

- Tám ngọn núi Quảng Lăng, ta đã nâng cấp thành siêu phẩm linh mạch, tính cả Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, cùng nhau lưu lại cho tông môn. Vạn năm sau, có thể thành chí bảo, thay thế Thập Ngự Phục Ma kiếm trận! Nhưng hôm nay khai mở linh mạch, đoạt lấy khí cơ căn nguyên thiên địa, chung quy có chút không ổn. Ngày sau bổn tông phải đi tạo thêm đại công đức, dùng bù đắp lại…

Nhạc Vũ dặn dò một phen, thu hồi Thiên Ý Kiếm, việc sau cũng không cần hắn phân tâm, miệng vết thương đã tự động khép lại.

Kỳ thật nếu đem Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích trong tay hắn gia nhập vào, có thể lấy Quảng Lăng sơn làm cơ sở luyện chế thổ hệ chí bảo, tăng cường tới trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng cho tới khi đó, hậu bối Quảng Lăng Tông chưa chắc có người nào có thể đem thúc giục!

Cẩn thận dặn dò một lần, Liễu Nguyệt Như cùng mấy nhân tài tông môn như Lý Nại Lạc đều mang theo sắc mặt ngưng trọng cúi người nhận lệnh.

Lúc này Nhạc Vũ hài lòng gật đầu, tiếp theo đưa mắt nhìn Thanh Dương Tử cùng Vân Hồ Tiên Tử nói:

- Trước đây Nhạc Vũ có lòng muốn trợ giúp hai vị độ kiếp số hóa hình. Hiện giờ chẳng những chưa từng làm được, ngược lại còn khiến cho hai vị tiền bối rơi xuống sau lưng những người khác. Nhạc Vũ tự cảm thấy xấu hổ, tặng hai vị vật này xem như tỏ lòng cảm tạ!

Trong khi nói chuyện, Nhạc Vũ bắn ra một hạt châu cùng một phi kiếm, bảo quang thu liễm đồng loạt bay tới trước mặt hai người. Thanh Dương Tử biết tài nguyên trong người hắn thật phong phú, rất nhiều đồ vật trân quý, vì thế cũng không khách khí đem trường kiếm thanh sắc thu hồi trong tay, ngay lập tức thần sắc liền biến đổi.

- Thiên Lam Kiếm, ngũ phẩm phong hệ tiên binh!

Hắn theo bản năng lên tiếng kinh hô, ngay lập tức liền cảm thấy không đúng, nhìn thấy nhiều ánh mắt đố kỵ nhìn qua, Thanh Dương Tử cũng không thèm che giấu lạnh lùng hừ một tiếng thu kiếm vào trong tay áo, ánh mắt nhìn về hướng Nhạc Vũ mang theo vẻ cảm kích cùng hâm mộ.

Vân Hồ Tiên Tử cầm lấy viên lam sắc ngọc châu, trên mặt liền dao động, sau đó bất động thanh sắc thu hồi, chỉnh lại trang phục hành lễ nói:

- Lễ trọng như thế, hai người chúng ta nhận lấy cũng thẹn. Ngày sau sẽ bảo hộ cơ nghiệp Quảng Lăng Tông thật vẹn toàn!

Tuy nàng lập tức cất đi ngọc châu, nhưng mấy người bên cạnh trong mắt đều lóe tinh mang. Băng Liên Tiên Tử phía xa xa nhìn thấy một màn này, trong lòng lại nhấc lên sóng to gió lớn.

- Là Thủy Vân Châu! Trong tay hắn không ngờ lại có vật này…

Đều là tiên thiên linh bảo thuộc thủy hệ, có thể ký thác được nguyên thần. Hạt châu này còn mạnh hơn Tuyết Hồn Châu của nàng ít nhất ba thành!

Bên kia Nhạc Vũ lại đưa ánh mắt đặt lên người sư đồ Xương Băng Hồng cùng Tịch Hàm, phảng phất như nhớ lại điều gì, vẻ mặt nhất thời ôn hòa nói:

- Xương sư thúc tổ cùng ta mặc dù vô danh sư đồ, nhưng thực tế đã có tình sư đồ. Tổ phụ của Hàm nhi là cố hữu của ta, hai vật này vốn do Nhạc Vũ phỏng theo Hà Đồ Lạc Thư tự tay luyện chế, có lẽ trợ giúp truyền thừa của Minh Trụ Phong tiến thêm một tầng!

Vừa nói xong liền có hai bảo vật giống như la bàn bay tới, Xương Băng Hồng nhàn nhạt cười, phẩy tay áo liền đem thu hồi. Tịch Hàm lại có vẻ bất an, khom người thi lễ với Nhạc Vũ, sau đó mới cầm đồ vật vào tay.

Mấy trăm vạn tu sĩ xem lễ đều xôn xao, biết được sau này bên trong Thiên Nguyên Giới lại có thêm hai loại chí bảo.

Nếu nói thủ đoạn luyện khí của Nhạc Vũ mọi người luôn xem thường không tin,

nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy Nhạc Vũ đem Quảng Lăng sơn luyện chế thành chí bảo uy lực vô thượng, hiện tại đã tin tưởng là sự thật.

Đồ vật xuất từ tay vị tu sĩ đại thần thông thông thiên triệt địa, còn phỏng chế theo Hà Đồ Lạc Thư, hai vật này há lại tầm thường?

Ánh mắt Nhạc Vũ lướt quanh mọi nơi, mấy người Nhạc Trương thị hắn đã sớm an bài xong, còn lại những người dính vào nhân quả, chỉ khoảng hơn mười người mà thôi.

Khi trông thấy Trương Kim Phượng cùng vài người của Nhạc gia trên mặt đều mang theo vẻ hưng phấn cùng bất an, ngoài ra còn mang theo vẻ tự hào, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nội tâm đột nhiên có cảm ứng, chỉ cảm thấy có hai đạo ánh mắt bất đồng đang nhìn tới.

Hắn chuyển mắt nhìn qua, một người chính là Hư Nhược Nguyệt. Một ánh mắt khác lại đến từ dưới chân núi, một nữ tử dung nhan tú lệ tuổi chừng hai mươi đang nhìn lên trên. Nguồn: http://Ebook Full.Net

- Phỉ Nhứ? Ngươi bái nhập môn hạ Diệp sư thúc, nhưng vẫn không hề tới gặp ta một mặt, là không muốn tiếp tục chịu ân huệ của ta sao? Nhưng đoạn nhân quả này ta không khả năng không giải quyết…

Hắn run tay áo, chỉ một thoáng liền có gần một ngàn bảy trăm pháp bảo linh trân lóe sáng muôn màu từ trong tu di không gian toàn bộ trượt ra, trong đó bốn đạo tử quang phân biệt bay về phía Lý Phỉ Nhứ cùng Hư Nhược Nguyệt.

Tiếp đó hắn lại vỗ mạnh, bảo quang liền tự bay lên, bốn phương tám hướng bắn nhanh ra, làm mấy trăm vạn tu sĩ lại xôn xao một trận.

Tiền duyên hết, trong nội tâm Nhạc Vũ đã không còn vướng bận. Trong khoảnh khắc hắn vứt bỏ hết tạp niệm trong đầu, tâm thần trong sáng thấu triệt. Bắt đầu xa xa dùng ý niệm tập trung vào cánh cửa tiên giới trong minh minh hư vô.

Giờ phút này hắn đã đem tia tín ngưỡng lực tiêu hao hầu như sạch sẽ. Hiện tại mỗi một lần lực lượng trong cơ thể hắn đều có thể ung dung khống chế. Pháp lực khí huyết vừa mới thúc giục liền có một cỗ khí mang ngập trời phóng lên cao, từ yếu chuyển mạnh, chỉ chốc lát đã tràn khắp thiên địa, quét ngang Bắc Hoang. Những tu sĩ Linh Hư cảnh biết trước tình huống đã sớm rời đi thật xa, nhưng sắc

mặt vẫn tái nhợt, giống như không sao chịu nổi áp lực.

Bên trong phạm vi thần hồn cảm giác của Nhạc Vũ, đã có thể nhìn thấy được cánh "cửa" đang ầm ầm rộng mở. Giống như thiên nhãn mở ra, xuất hiện trên Hợp Dương Phong, bên trong Thiên Nguyên Giới.

Linh lực bạo tuôn xung quanh, mang theo kim sắc kiếp vân tụ tập trên không, vô số kim sắc lôi quang lóe sáng không ngớt, đem mảnh không gian nơi này chiếu sáng rực rỡ!

- Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi?

Nhạc Vũ nghiêm mặt, cũng không chút chuẩn bị, chỉ đem hồn niệm lan tràn tới thế giới bên cánh cửa kia, rót vào bổn nguyên hạch tâm.

Ban đầu còn bị chút cản trở, dần dần đi vào tận sâu trong hạch tâm. Lại giống như vừa chui vào trong một vũng bùn, hơi có chút ngưng trệ, lại có cỗ chướng lực cách trở, chỉ phải đập vào trong từng chút một.

Bên trong sự lý giải của hắn, bên trong bổn nguyên hồng hoang thế giới đã khắc ấn dấu vết. Cũng giống như ở tiền thế có những tin tặc cướp đoạt quyền khống chế quang não, cấp bậc quyền hạn càng cao, có thể đạt được quyền lợi càng nhiều, nguy hiểm càng ít.

Mỗi một tu sĩ chứng được tiên đạo, đều có thể mượn dùng cảnh giới tăng lên tới thiên nhân giao cảm, đạt được vài lần cơ hội ghi khắc dấu ấn. Mà sau Đại La Kim Tiên, càng tiếp cận bổn nguyên thế giới kia, càng có thêm cơ hội chứng đạo hỗn nguyên!

Ở dưới chân hắn đã hiện lên một cỗ hắc hồng sắc nghiệp hỏa mãnh liệt, bỗng dưng bay lên ngưng tụ thành hình liên hoa.

Nhạc Vũ chỉ đem Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu trấn áp dưới chân. Một cỗ xoáy nước màu đen ngưng tụ hình thành, vô luận nghiệp hỏa lớn đến thế nào, đều không thể xâm phạm thân hình Nhạc Vũ một chút, hơn phân nửa đều bị hút vào trong xoáy nước màu đen kia, ngay sau đó ngũ hành nghịch chuyển lập tức bị tiêu hóa đánh tan.

Kiếp vân đang kết thành nguyên vẹn tứ cửu trọng lôi, bỗng dưng liền bạo tăng.

Cả thiên địa tựa hồ đã liên kết thành một thể với cánh cửa tiên giới. Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi mặc dù không có biến hóa, nhưng lôi lực hội tụ trong kiếp vân trong khoảnh khắc càng tăng thêm mấy lần.

Thiên địa uy áp thần hồn, làm Kim Đan tu sĩ cũng phải chạy ra xa ngoài mười vạn trượng, trách xa trung tâm kiếp lôi. Mà tất cả tu sĩ Nguyên Anh cảnh vẻ mặt đều trắng bệch.

- Quả nhiên là ngũ cửu trọng lôi…

Trong lòng Nhạc Vũ hiểu được bởi vì hành động tiến sâu vào bổn nguyên hồng hoang của mình đã xúc động ý niệm thiên địa trong tiên giới, mới có lực lượng trừng phạt từ thượng giới tiến đến!

Nghe truyền thuyết vào thời thượng cổ, khi Hồng Quân đạo tổ dùng thân hợp đạo, bù đắp thiên khuyết. Thật không biết thiên phạt lần này có ý niệm của vị Đạo tổ kia bên trong hay không?

Nhạc Vũ cất tiếng cười dài, không hề sợ hãi, ý niệm ngưng tụ truyền vào trong đao, tiếp tục hướng bổn nguyên sâu trong đập tới. Hơn phân nửa tâm thần đều đang tìm hiểu thiên địa đại đạo, cùng quy luật bổn nguyên tương quan đại đạo.

Không qua bao lâu, một đạo kim sắc lôi quang giống như long xà uốn lượn đánh xuống, nhưng không hề có chút âm thanh.

Gương mặt Nhạc Vũ không chút biến hóa. Hắn chỉ phân ra một tia thần niệm đem kiếp lôi bị hút vào hạch tâm thần hồn điều tiết ổn định, lại đem nguyên lực truyền tới từ cánh cửa tiên giới không ngừng lưu chuyển một vòng, cải thiện thân thể, tăng tiến pháp lực bên trong người.

Lần này không còn gì cố kỵ, Nhạc Vũ không chút kiêng nể, điên cuồng thúc giục khí huyết pháp lực đem linh khí vật chất tiên giới có thể dùng tăng tiến pháp lực cải thiện thân thể hấp dẫn kéo xuống.

Sau đó Thái Hoàng Diệu Thiên Lôi chợt biến hóa, kim sắc lôi quang dần dần chuyển biến thành thâm tử sắc.

- Tây Phương Đại Canh Tử Kim Lôi…

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, nội tâm ngập trời hào hùng. Cuối cùng hắn phân ra càng nhiều tâm thần từ trong bổn nguyên ứng phó Ngũ Cửu Thiên Lôi chân chính kia!

Mà giờ khắc này những người đến xem lễ, cho dù mạnh mẽ như phu thê Thanh Dương Tử hay Băng Liên Tiên Tử, vẻ mặt lại tái nhợt, dưới Đại Thừa cảnh vẻ mặt đều kích động vội vã tháo lui.

Những người còn lưu lại ánh mắt lóe sáng, sắc mặt âm tình bất định, nhưng cuối cùng vẫn khôi phục lại bình thường.

Ngũ Cửu Trọng Lôi bọn hắn chỉ nghe nói bên trong đạo điển, được nhìn thấy tận mắt cũng chỉ là lần đầu. Thậm chí ngay cả Tứ Cửu Trọng Lôi người hữu duyên nhìn thấy cũng cực ít.

Ngũ Cửu Trọng Lôi, xưa nay chỉ dành cho tu sĩ Thiên Tiên. Tây Phương Đại Canh Tử Kim Lôi càng đứng đầu trong đó.

Nhạc Vũ có thể dẫn phát kiếp lôi bậc này, chẳng phải nói pháp lực thần thông của hắn đã kề vai cùng tu sĩ Thiên Tiên?

Nhân vật như vậy, cho dù trong kiếp số nhưng chỉ trong nháy mắt cũng có thể gạt bỏ bọn họ. Huống chi Quảng Lăng Tông cũng là đại tông môn đệ nhất thiên hạ không dễ dàng trêu chọc.

Trên bầu trời hiện ra một tuyến hắc quang đánh tới, toàn thân đen tuyền, chính là Thôn Thiên, đôi mắt hắn nhìn lên Nhạc Vũ, tràn đầy vẻ tán thưởng.

Ngay sau đó trên bầu trời lại một đạo tử sắc quang lôi đánh xuống, nhanh tới mức không thể nắm bắt. Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lên, một đạo lam hồng bích chướng chắn ngay trước người, đem tử lôi ngăn cản giữa không trung, đợi đến khi nó hoàn toàn mất hắn nhuệ khí mới hút vào trong cơ thể.

Đạo lôi thuộc kim hệ, vô cùng sắc bén, nếu tùy tiện hấp thu vào trong cơ thể, nhất định sẽ phá hư thân thể nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 798: Tái tiến nhất tầng!

Sau khi đạo lôi quang tử sắc đầu tiên bị Nhạc Vũ thôn phệ hoàn toàn vào cơ thể thì có tiếp ngay mấy đạo kiếp lôi tử sắc giáng xuống, cơ hồ không để cho người ta thời gian phản ứng.

Quang bích hồng sắc quanh người Nhạc Vũ càng thêm kiên cố, ngăn mấy đạo lôi quang này cách người ba trượng. Linh lực thủy hỏa giao tạp như Thái Cực, từng chút một khiến Tây Phương đại canh Tử Kim lôi mất đi duệ khí.

Đến nhị thập trọng lôi thì tốc độ kiếp lôi lại được đẩy nhanh. Mỗi lần đánh xuống thì uy lực càng tăng lên, tổng lượng tăng vọt mấy thành. Một luồng sóng loạn lưu linh lực tràn ngập Hợp Dương phong.

Nhạc Vũ vẫn hết sức bình thản, hơn trăm năm qua hắn đã chín lần mở ra Tiên Giới Chi Môn, tìm hiểu gần ngàn đại đạo thiên địa, mấy môn thần thông tu tập đã sớm đạt đến cực hạn.

Một tầng quang chướng thập tam trọng Băng Diễm huyền đủ tương đương với tiên bảo thất phẩm. Cho dù là đệ nhị thập trọng Tây Phương đại canh Tử Kim lôi cũng khó rung chuyển mảy may!

Hơn phân nửa ý niệm của hắn vẫn xuyên toa qua bản nguyên Hồng Hoang vào thẳng bên trong.

Sau một khắc, hắn chợt cảm giác được một khí tức bí ẩn từ sâu bên trong phá không mà đến.

Khí tức này vượt qua vô số thời không loạn lưu, lại xuyên thấu qua bích chướng không gian của Thiên Nguyên Giới, cơ hồ là vô hình vô ảnh, Vô Tướng vô tung.

Long Thương Kiếm bên cạnh lập tức phát ra một tiếng ngân nhẹ. Khí huyết Nhạc Vũ cũng hơi kích động rồi thần hồn mơ hồ có cảm giác.

- Vực ngoại yêu ma?

Nhạc Vũ chau mày, nhớ tới khí tức hung hiểm từng khiến hắn cảm giác lúc trấn áp Ma Quật.

Ẩn giấu gần tám mươi năm, lúc này khi phát động sẽ là thế lôi đình vạn quân, không chết không ngớt!

Nhạc Vũ cười lạnh, không muốn bị vật này nhiễm lên thần hồn. Huyền Yêu tịnh hỏa, Càn Li chân diễm, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, Bất diệt đâu suất chân diễm từ trong người đột nhiên dấy lên, chữ "Đình" trong thần hồn càng tràn ra vô số Thất Thải lôi quang.

Chỉ nghe một tiếng gào thét phẫn nộ vang tận mây xanh. Theo tiếng nổ kéo dài của lôi lực, một hồn thức cực lớn giao tạp trùng kích với ý niệm thiên địa mênh mông tạo thành sóng hồn lực phong bạo tứ tán. Dưới chân Quảng Lăng sơn, vô số sinh linh thú loại nổ tung, máu huyết tung tóe đầy trời.

Thần hồn Nhạc Vũ tựa như một chiếc thuyền không thể phá vỡ lướt đi bên trong, vừa lúc tạo thế chân vạc.

Cấp bậc Vực Ngoại yêu ma này cực cao, vượt ra khỏi sát ma trước đây hắn từng biết vô số lần, không sợ hỏa lực thiêu đốt lẫn lôi lực oanh kích.

Vô luận là bốn loại linh hỏa hay Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp chỉ có thể kiềm chế nó bên ngoài thân thể thần hồn!

Nhạc Vũ trầm mặt, lạnh lùng nhìn về phía trước. Sự tồn tại của quái vật khổng lồ này sớm đã vô biên vô ảnh, mắt thường không thể thấy được.

Chỉ khi hắn thôi động mắt Chân Long, dùng đôi đồng tử kim sắc mới có thể nhìn ra một chút hình tích như mây như sương mù cơ hồ che lấp cả phiến thiên không.

- Từ vài thập niên trước khi đọc đạo điển trong Quy Khư cung đã nghe nói đến ở trên sát ma là Vô Tướng yêu ma. Bất quá nhìn xem con này chắc là còn trên Thiên Ma, sợ là đã tới cảnh giới Vô Tướng ngọc ma.

Nghĩ đến đây, sát cơ dâng lên cuồn cuộn trong ngực Nhạc Vũ. Hơn phân nửa

hồn lực của hắn còn ở trong bản nguyên Hồng Hoang Hỗn Độn nên tạm thời không thể rút ra, cũng không có ý định đem thân ngoại hóa thân dính vào.

Trong lòng hắn lóe lên một ý niệm liền từ tay áo xuất ra một quang điểm lam sắc cảm ứng được bản nguyên hồn nguyên của Vực Ngoại Thiên Ma phía xa rồi sau đó bắn ra một chỉ.

Thiên Ma lập tức sững lại rồi như gặp phải một vật gì đó cực kỳ đáng sợ, vội vàng rút đi như thủy triều.

Nhạc Vũ lại cười lạnh, vung Thiên Ý Kiếm chém ra, mười hai lần gia tốc thời gian cộng thêm vô số pháp tắc không gian đem toàn bộ không gian phong tỏa lại.

Viên Huyền thiên âm thủy thần lôi lam sắc đột nhiên bùng nổ. Linh lực cương phong trập trùng không thua kém Nam Hải trước kia, chỉ là bị Nhạc Vũ dùng pháp lực cường hoành thôi động Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ đại pháp ước thúc trong phạm vi vạn trượng trên đỉnh Hợp Dương phong.

Thêm vào ít nhất hai mươi viên tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa bố tại bên ngoài tạo ra một lực từ mênh mông bao phủ. Lớp ngoài cùng có Ngũ Nhạc trầm sơn xích trấn áp.

Linh lực cương phong lẫn năng lượng hủy diệt trùng kích bên trong, càn quét tứ phương, phá hủy hết thảy.

Cho dù pháp lực Nhạc Vũ cường hoành cũng hơi chút không thể khống chế, đến khi tất cả dần khôi phục yên tĩnh thì mắt Chân Long đã không thấy bóng dáng Vô Tướng yêu ma.

Nhạc Vũ nheo mắt nhìn kỹ rồi cười nhạt.

- Thứ không lên được mặt bàn! Điểm thủ đoạn này cũng dám dấu diếm ta!

Phía sau hắn bỗng dưng tế lên hai ngũ sắc cự thủ chụp tới phía xa, một bên cạnh Nhiễm Lực, một trước người Nông Dịch Sơn trăm trượng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Tiếp đó hắn lại tế lên Thông Thiên Long Ngục Ấn dẫn động Tiên Thiên đâu suất

khôn viêm chân hỏa thiêu đốt hai chỗ cự thủ vừa chụp xuống.

Đến lúc hắn nắm chặt hai cự thủ thì thế lửa càng vượng gấp trăm lần

Một thanh âm thê thảm bỗng dưng vang vọng thiên địa, những tu sĩ Đại Thừa đứng ở xa nhìn xem đều toát mồ hôi lạnh.

Cũng chỉ có đến cảnh giới này mới có thể ẩn ước biết được tồn tại của Vực Ngoại Thiên Ma kia.

Đạt đến cấp độ Vô Tướng yêu ma thì chỉ cần dẫn động một tâm niệm đã có thể khiến cho tâm cảnh Đại Thừa tu sĩ lay động, càng không cần nói tới trảm sát tại chỗ.

Hỏa diễm kia dần lụi tắt, tiếng thét cũng dần yếu đi.

Thần sắc Nhạc Vũ chuyển thành ngưng trọng, cảm giác được thần hồn đã tiến vào sâu trong bản nguyên, có khả năng đến cực hạn, phảng phất như một bức tường kiên cố không thể vào thêm.

Kiếp lôi đã tới lần thứ 35, Băng Diễm huyền quang trận đã không cách nào chống cự, sau đó trọng hợp với lực lượng của Tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa tạo thành bích chướng từ lực chống lại Tây Phương đại canh Tử Kim lôi.

Tần suất kiếp lôi trong không trung cũng rút ngắn còn xuống nửa tuần hương, mỗi đạo tử quang đánh xuống như muốn chấn vỡ thiên địa.

Tiên Giới Chi Môn mở rộng phát ra từng luồng quang mang Thất Thải bao phủ thân hình Nhạc Vũ, cưỡng ép lôi thân hình hắn vào trong cửa.

Nhiễm Lực Lâm Trác hộ pháp bên cạnh đều lộ vẻ vui mừng, hai người hiện giờ coi như kiến văn quảng bác, biết đến bước này đã khó có người nào gây được tổn thương cho Nhạc Vũ.

Kiếp lôi đã qua hơn phân nửa nhưng Nhạc Vũ vẫn chưa hề bị tổn thương, còn lại ngũ cửu Tây Phương đại canh Tử Kim tuy đáng sợ nhưng khó ảnh hưởng đến hắn, lần độ kiếp này coi như nắm chắc chín thành.

Mấy người Nông Dịch Sơn phía xa cũng vui vẻ, độ kiếp càng gian nan thì thành

tựu sau này càng không thể hạn lượng.

Bọn họ cũng chỉ nghe duy chỉ có tổ sư Quảng Lăng tán nhân và Mặc Quan Lan là đã từng trải qua ngũ cửu tiên kiếp nhưng cũng không hoàn toàn, tuy ngũ cửu trọng lôi nhưng đều là tứ chín đỉnh phong Thái Hoàng diệu thiên lôi.

Chỉ trong vòng vạn năm, Quảng Lăng tán nhân liền đã thành tựu ngọc tiên, có năng lực phá vỡ này trùng trùng điệp điệp bích chướng, cưỡng ép mở ra không gian!

Thành tựu tương lai của Nhạc Vũ càng khiến người ta mong đợi.

Tu sĩ chư tông ở xa đều lộ vẻ phức tạp, Nhạc Vũ có thể thoát ly thế giới này cố nhiên khiến người kinh hỉ không cần mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ.

Nhưng nhân vật như vậy nếu có thành tựu ở Địa Tiên giới sẽ khiến cho uy thế của Quảng Lăng tông càng khó lay chuyển.

Lúc này kiếp lôi mặc dù còn chưa chấm dứt nhưng trong mắt mọi người coi như đã hoàn thành. Thanh niên thanh tú kia đang đứng khoanh tay giữa vô số kiếp lôi, không hề lộ vẻ cố gắng.

Cơ hồ nhìn không ra trước đó hắn còn luyện chế ra một kiện chí bảo thổ hệ, còn đem một Vực Ngoại Thiên Ma không biết cấp bậc trảm sát đương trường!

Tiếp đó mọi người lại ngẩn cả ra, trước mắt bị một vầng sáng màu vàng chói lọi che kín!

Khí tức mênh mông xông thẳng trời cao, một điểm khí ngưng thực đến cực điểm vọt lên cơ hồ chấn nát kiếp vân trên không trung!

Từng đạo hỏa diễm tam sắc bắt đầu bay lên từ người Nhạc Vũ, khí huyết trong cơ thể cuồn cuộn qua từng góc nhỏ nhất bên trong kinh mạch, thiêu đốt thần hồn pháp lực.

Tam Muội Chân Hỏa sôi trào cơ hồ nhập vào sâu trong cốt tủy, cưỡng ép thiêu đốt tất cả sinh mệnh.

Nhạc Vũ tròn mắt muốn nứt, chống chọi nỗi đau đớn vô tận, nỗ lực bảo trì ba

phần thần trí, thần hồn không ngừng lớn mạnh trong thiêu đốt.

Đã bước vào cánh cửa tu hành, Nhạc Vũ há chịu tầm thường! Đã muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, sẽ làm bằng được.

Lực kháng thiên! Phá cho ta!

Trong nháy mắt, tất cả hồn niệm của hắn tụ vào một chỗ, rót vào đao ý nghịch thiên xông lên từ chỗ sâu nhất trong bản nguyên đánh nát bức tường kiên cố kia, trùng kích đi vào đến khi lại gặp một bích chướng kiên cố khác.

Tiếp đó vô số tin tức lẫn những thể ngộ pháp tắc nhanh chóng chảy vào cơ thể hắn.

- Đây cũng là tầng thứ ba của bản nguyên Hồng Hoang? Cần tối thiểu cảnh giới Thiên Tiên tu sĩ mới có thể tiến vào?

Nhạc Vũ có chút thất thần rồi lập tức thanh tỉnh, bắt đầu dùng linh thức khắc họa lạc ấn.

Hắn cảm thấy vẽ lên từng nét phù văn đều vô cùng gian nan liền cắn miệng phun ra một ngụm máu tươi vẫy tay đem toàn bộ linh lực phân tử mà Vực Ngoại Yêu Ma lưu lại nhét vào trong thần hồn. Sau đó lại dùng bí pháp thôi động thiêu đốt khiến cảm giác thần hồn tăng lên ba thành gia tốc quá trình khắc họa phù vấn, dần tạo thành một đường phù văn dài hẹp vô cùng huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 799: Ngọc tiên hồn ấn!

Lúc phù trận triệt để hoàn thành thì bên trong ngũ sắc giao tạp, Ngũ Hành tương hợp biến ảo quỷ dị. Thêm vào một bộ phận đạo đạo thời gian và không gian dung hợp, lập lòe thất thải lôi quang.

Một linh hồn lạc ấn số gần như hoàn mỹ, hoa lệ lẫn quỷ dị khắc lục lên sâu trong thế giới bản nguyên.

Khi Nhạc Vũ mở mắt, bên trong đồng tử cũng mơ hồ có một phù văn đồng dạng, có một mối liên hệ thần bí với toàn bộ thế giới.

Hắn biết thứ dùng hồn lực vẽ ra sâu trong kia chính là bản mạng hồn ấn của mình, bao hàm tất cả thần thông đại pháp lẫn những pháp tắc đại đạo tìm hiểu bao năm qua.

Hồn ấn bất diệt sẽ cùng trường tồn với thiên địa!

Trong chốc lát, Nhạc Vũ cảm giác lực khống chế linh lực Ngũ Hành đã tăng gấp đôi so với trước khi độ kiếp!

- Huyết mạch thần thú trời sinh đã có lạc ấn chỗ sâu trong bản nguyên nên có thể khống chế linh lực thiên địa vượt xa tu sĩ nhân loại, thọ nguyên gần như vô tận. Bất quá với thân thể Ngũ Hành, Tiên Thiên cân cước hiện giờ của mình đã vượt qua cả siêu giai thần thú!

Ngay vào lúc ý niệm của hắn lui về từ sâu trong bản nguyên thì hắn cảm thấy khí huyết toàn thân gần như hoàn toàn khô kiệt khí huyết, thần hồn pháp lực cũng suy yếu đến cực hạn.

Tam Muội Chân Hỏa lập tức tắt phụt, cảm giác vô lực ập đến.

Nhạc Vũ cảm thấy tâm thần gần như sụp đổ, đem hết toàn lực chống đỡ mới không bị hôn mê. Nỗi đau đớn như ngàn vạn phong nhận cắt xẻ thần hồn!

Thở nhẹ thở ra một hơi, Nhạc Vũ bắt đầu thu nạp ánh sáng trong tiên giới, một thoáng sau đã khôi phục mấy phần huyết sắc.

Khí cơ huyết nhục cũng bắt đầu nhanh chóng phục hồi, pháp lực thần hồn cũng bắt đầu trở lại trạng thái cũ với tốc độ có thể cảm giác được.

Nhìn ra hơn 300 vạn tu sĩ xem lễ, trong lòng Nhạc Vũ bỗng dưng bay lên một cảm giác quỷ dị, dường như chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết toàn bộ.

- Đây là tiên nhân!

Chênh lệch chỉ một cảnh giới nhưng khác biệt như đêm và ngày!

- Đây không chỉ là lực lượng mà liên quan đến khống chế pháp tắc đại đạo lẫn linh lực thiên địa.

Lúc này hắn chỉ cần một ý niệm thì có thể khiến trong vòng mười vạn dặm không một ai có thể vận dụng linh lực. Ngoại trừ tố chất thân thể tương đối cường kiện, thêm vào có thể sử dụng pháp lực thì những tu sĩ này trong mắt hắn không khác người thường!

Lại nhìn lên thiên không, vào lúc hồn niệm của hắn đã triệt để phá tan tầng bích chướng thứ ba thì kiếp vân đã vượt qua cực hạn ngũ cửu trọng lôi, lôi lực vượt qua mấy lần so với trước.

Nhạc Vũ khẽ chau mày, vào lúc hồn thức chịu trì trệ chỗ sâu trong bản nguyên thì hắn lần đầu tiên cảm giác được sự sợ hãi lẫn nguy hiểm cực độ.

Một thoáng sau, trên mặt Nhạc Vũ đã khôi phục như thường, nỗi bất an trong lòng cũng giảm đi.

Hắn phất tay liền có năm bình ngọc từ tay áo bay ra, tốc độ thời gian quanh người cũng bắt đầu biến dạng nhanh hơn. Cho đến trước khi nhanh hơn đến mười hai lần thì trong mắt Nhạc Vũ đều chậm đến cực hạn.

Hắn dùng ý niệm bóc đi phong ấn từng cái, thoáng cái đã có một luồng linh lực chấn động mãnh mẽ đến cực điểm đem theo mùi hương thơm ngát bay ra.

Hắn lại dùng pháp lực hấp nhiếp lấy vật bên trong ra rồi hội tụ trong không trung thành một một viên cầu nhỏ cỡ ngón tay.

Nhạc Vũ há miệng khẽ cắn nuốt vào cơ thể, khiến linh lực Ngũ Hành thuần khiết tràn vào cơ thể.

Cầu trận trong đan điền trước lúc đột phá đến tầng thứ mười một, lần này lại ngưng tụ thành vô số linh phù Ngũ Hành.

Tích lũy qua thời gian một trăm hai mươi năm, từ lâu hắn đã thấy triệt Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một.

Chỉ trong khoảnh khắc, phù trận bên ngoài đã ngưng tụ thành hơn phân nửa.

Vào lúc mười ba tầng phù văn ngũ sắc hoàn toàn ngưng tụ thì phù triện tử sắc trong cùng cũng tăng trưởng hơn tám mươi lần! Pháp lực Hỗn nguyên trong cơ thể cũng một lần nữa đột phá!

Bất quá tinh hoa Ngũ Hành trong cơ thể vẫn còn sót lại hơn phân nửa, Nhạc Vũ trực tiếp liền bắt đầu thôi động chu thiên của mấy loại thần thông.

Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng thứ mười ba! Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm tầng thứ mười ba! Ngọc Thanh Áp Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm tầng thứ mười ba! Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ tầng thứ mười ba!

Mỗi khi phù trận từng loại thần thông đột phá thì pháp lực trong kinh mạch hắn đều tăng thêm mấy thành.

Vào lúc đạt đến cực điểm thì quanh người Nhạc Vũ xuất ra một luồng cương lực chấn bay Nhiễm Lực Lâm Trác hộ pháp bên cạnh đến hơn vạn trượng.

Ngũ Hành phù trận trong ngoài đan điền phát ra từng đợt kì mang chói mắt, nguyên lực khí huyết sôi trào chấn động. Cho đến khi đến Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết thì Nhạc Vũ mới dừng lại.

Hỏa chủng mà hắn tìm được như Tiên Thiên Ba La Thần Diễm dù ở bản giới Hồng Hoang cũng có thể nói đạt trình độ cao nhất.

Nhưng linh thủy xứng cặp dù hắn ở trong Vô Ưu cung cũng chưa từng tìm được.

- Lực lượng của 29 Chân Long!

Thân thể pháp lực đều có kịch biến, Nhạc Vũ ngưng mày cảm nhận căn cơ đã vô địch thế gian.

Độ thành tiên kiếp, pháp lực của hắn lập tức gia tăng mấy lần. Hồn ấn bản mạng có thể so với ngọc tiên khiến lực khống chế linh lực thiên địa của hắn vượt qua hơn mười lần lúc còn là Đại Thừa!

Tuy nhiên pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành vẫn chỉ tương đương với ba Chân Long, chưa đột phá cực hạn Thiên Tiên!

Linh tiên bình thường ước chừng 3500 vạn thạch lực, Thiên Tiên tu sĩ khoảng chừng có lực lượng ba đến năm Chân Long. Đến cấp bậc ngọc tiên thì một lần nữa bạo tawnng, cho dù không phi thăng cũng sẽ có lực lượng 30 Chân Long.

Khoảng cách của hắn bây giờ với ngọc tiên chỉ là chênh lệch một chân long nhưng vẫn chưa thể vượt qua.

Dù chỉ đơn thuần pháp lực thân thể sớm đã không cần phải sợ Xích Minh Thiên Tôn nhưng vẫn có một giới hạn bí ẩn!

Trong nội tâm hơi trầm xuống, Nhạc Vũ cười nhẹ, không thể đột phá chứng tỏ tích lũy lực lượng của mình đã đến cực hạn, không cần phải lo lắng.

Với thực lực hiện giờ đã quá mức để ứng phó Tây Phương đại canh Tử Kim lôi tầng thứ bốn mươi lăm.

Vào lúc kiếp lôi tầng thứ bốn mươi bốn đánh xuống thì bị Băng Diễm huyền quang trận che chắn.

Tuy kim khắc mộc, mộc sợ lôi nhưng lúc này Vạn Mộc Phong Thần Bích đã đến tầng thứ mười ba, kiên cố đến cực điểm.

Kiếp vân tử sắc trên không trung lại bắt đầu khởi động chuẩn bị một tầng kiếp lôi. Nhạc Vũ cũng không kiên nhẫn chờ đợi, trực tiếp dùng thủ ấn Hỗn Nguyên ngưng tụ thành cự thủ ngũ sắc chộp lên kiếp vân gom lại vô số lôi quang tử sắc thành một chỗ rồi kéo mạnh xuống dưới.

Tiếp đó hắn dùng pháp lực ngưng tụ thành một viên cầu nho nhỏ nằm yên lặng trong bàn tay của hắn.

Kiếp vân tử sắc lập tức tán đi, lôi lực mênh mông trong viên cầu bị Nhạc Vũ rút ra nhập vào thần hồn.

Chữ "Đình" trong thần hồn lại càng chói mắt, lôi chủng ngũ giai này vượt lên trên tất cả kiếp lôi tứ cửu phát ra một tầng thất thải lôi quang tử sắc, cộng thêm khí kim duệ khiến uy lực tăng lên đến gấp đôi.

Bất quá lúc này, Nhạc Vũ cũng cảm giác được hấp lực của Tiên Giới Chi Môn ngày càng khó có thể kháng cự. Lực bài xích của Thiên Nguyên giới cũng dần mạnh hơn, ẩn ước bắt đầu áp chế tu vi của hắn.

Nhìn lại mọi người phía xa, ánh mắt hơi dừng chỗ mấy người Đoan Mộc Hàn cùng Nhạc Băng Thiến rồi hướng mấy người Nhạc Trương thị, Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng khẽ thi lễ rồi Nhạc Vũ không chút do dự bước vào trong cánh cửa.

Tình hình lúc bước vào Tiên Giới Chi Môn cũng giống như lúc bước vào chỗ thông đạo không gian của mật cảnh Quy Khư cung, chỉ là không có hàn anh tinh sa lẫn tinh khí Ngũ Hành hàm chứa. Hắn một đường tiến vào thuận lợi, càng có một lực linh tiên cực đại ập đến từ bốn phương tám hướng thêm những vật chất kỳ dị bị nhục thể hắn hấp dẫn bay đến.

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, pháp lực và thân thể của hắn đã sớm tăng đến cực hạn, khó hơn tăng trưởng hơn nữa.

Những linh lực tiên giới này dù hắn có hấp thu cũng vô dụng, chỉ có thể dùng pháp lực xua tán nhưng chúng thật sự quá mạnh. Chỉ trong một lát bên ngoài thân thể của hắn đã phủ lên một tầng ngũ sắc lốm đốm tựa như linh thể của Liễu Nguyệt Như khi chưa được bổ toàn.

Vì sự tồn tại của hồn ấn bản mệnh của hắn trong bản nguyên nên không lo bị thuyên chuyển linh lực nhưng chút linh lực và vật chất kỳ dị trùng điệp tích lũy trong huyết mạch quả thật nhìn vào khiến giật mình.

Nhạc Vũ đang cảm giác khó giải quyết thì chợt kinh hãi. Chỉ thấy xa xa, một âm

dương ngư đồ hai màu đen trắng từ thông đạo nhô lên ập đến.

Hắn đang hồi hộp thì một đạo Thất Thải hoa quang xuyên thẳng tới giao kích với âm dương ngư đồ khiến cả thông đạo không gian rung chuyển dữ dội.

Vô số thời không loạn lưu đột nhiên được tạo ra.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, đem khí Hỗn Nguyên bao lấy quanh người.

Mắt thấy hai đạo hoa quang này rút đi, trong lòng hắn lại nổi lên nỗi nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 800: Thiên hiện dị triệu

Nếu không phải loạn lưu không gian vẫn không ngừng chấn động như trước, Nhạc Vũ cơ hồ cho rằng âm dương ngư đồ án, tính cả vòng ánh sáng Thất Thải căn bản chưa từng đến qua nơi này.

- Là người phương nào?

Nhạc Vũ nắm chặt song quyền, móng tay bấm vào da thịt, cảm giác kinh hãi không thôi. Khí thế hai thứ linh vật này ngập trời, tuyệt không phải là thủ đoạn của tiên nhân tầm thường. Bản thân hắn chỉ sợ không chịu nổi một kích của chiếc vòng thất thải kia.

Hắn càng không rõ ràng phải chăng hai vật này vì mình mà đến.

Hắn biết mảnh vỡ Hồng Hoang có tới mấy trăm vạn nhưng cũng không biết số lượng chính xác.

Xung quanh nơi này hắn có thể cảm ứng được mấy vị Linh tiên và Thiên tiên tu sĩ đang chuyển động tới bản giới Hồng Hoang.

Bất quá Nhạc Vũ ẩn ước cảm giác biến cố vừa rồi nhất định là vì mình mà xảy ra!

Chủ nhân hai đồ vật này cũng không biết là địch là bạn?

Âm dương ngư đồ kia dù không chứa sát ý, chưa chắc là địch. Vòng hào quang phía sau chưa chắc là địch.

- Chẳng lẽ là Thái Cực Đồ và Thất Bảo Diệu Thụ?

Nhạc Vũ suy đoán rồi cười thầm, việc này chính hắn cũng không tin.

Hắn thuận theo lực kéo, xuyên qua rất nhanh trong thông đạo.

Những tiên linh khí cùng các loại vật chất kỳ dị tích lũy trong cơ thể hắn rất sâu đậm. Tuy là chỗ tốt không ít, Nhạc Vũ đoán chừng bản thân sau khi hoàn toàn tiêu hóa sẽ đủ trùng kích đến tầng Ngũ Sắc Thần Quang tiếp theo, thậm chí lên đến cảnh giới Thiên Tiên.

Bất quá trong ngắn hạn chắc sẽ có ảnh hưởng đến pháp lực thân thể của hắn.

Nhạc Vũ trầm lại, cũng không dám tùy tiện đẩy nhanh tốc độ bay, ngược lại thu liễm khí cơ.

Hắn phát hiện những vật này nếu như khí huyết pháp lực càng tràn đầy thì bị hấp dẫn đến càng nhiều.

Đối với kiện linh bảo phá không bay đến, hắn lại càng dè chừng, cơ hồ đã vận dụng tất cả lực tính toán, bao gồm cả Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn nhưng vẫn bị che lấp thiên cơ.

Xuyên qua thông đạo không biết bao lâu, trước mắt Nhạc Vũ chợt sáng rỡ, phảng phất trượt vào trong bình chướng nào đó, tầm mắt chợt mở rộng, nhìn lại thấy toàn thân đã lọt vào một sơn mạch.

Mặt đất ở đây có màu huyết hồng, xa xa có thể thấy được từng ngọn núi lửa đang phun trào, trong không khí nồng nặc mùi lưu huỳnh.

- Đây là nơi nào?

Nhạc Vũ sững lại, liếc nhìn bốn phía, cảm giác linh lực thiên địa chung quanh gần như khô kiệt.

Điều duy nhất có thể chứng nhận nơi đây chính là bản giới hồng hoang.

Trong một sát na, từng đạo lôi quang thanh sắc lập lòe trên cao, dường như hưởng ứng Nhạc Vũ đến đây nên nổ tung vang vọng.

Chân trời cũng giáng xuống vạn điểm hào quang, bao phủ sang bên này như một đạo cầu vồng.

Cùng một thời gian, tại một vực sâu trong Địa Tiên giới.

Một nữ tử có khí chất ổn trọng, bảo tướng trang nghiêm đang khoanh chân tĩnh tọa chợt mở hai mắt lộ ra vẻ chờ mong.

- Ngày phi thăng đã khiến trời có biểu hiện khác lạ, kinh động tu sĩ đại năng Tam Giới đại năng tu sĩ. Lại còn không biết thu liễm, muốn tìm chết sao? Mà thôi, cũng không trách được ngươi.

Nhẹ giọng thở dài, trong tay áo nàng hiện lên một chiếc ngọc khuê màu vàng nhạt bay thẳng về phía xa.

Ngay sau đó, nữ tử khẽ nhếch miệng.

- Thân thể linh tiên đã có hồn ấn ngọc tiên. Trong tam giới lúc này đứng đầu là ngươi. Cũng không biết có thể Dĩ Lực Chứng Đạo, thành tựu Hỗn Nguyên như ngươi mong muôn? Chư thần Hồng Hoang vẫn lạc dẫn đến âm dương mất cân bằng. Hiện giờ đã lộ ra khí tượng thiên hạ đại loạn, sát kiếp nổi lên, không biết khi đó ngươi có thể dao động thiên cơ như ta mong muốn hay không?

Nàng thì thào tự hỏi rồi nhìn lên không trung.

Phía dưới vực sâu chính là Địa phủ, tổng cộng mười tám tầng địa ngục, tầng tầng lớp lớp, tạo nên lục đạo luân hồi.

Trong đó có một con sông máu cực lớn chảy xuyên qua, mùi huyết tinh bay lên nồng nặc quyện tới vô số sinh hồn khiến nữ nhân bất giác nhíu mày.

Cơ hồ ngay sau đó một khắc, phía trên Tam Thập Tam Thiên có một vị lão giả toàn thân mặc đồ trắng, tay cầm phất trần nhìn quang hoa màu đỏ tía trên không trung.

- Vùng đất cực tây phía nam có dị tượng! Hồng mang chủ về khí sát phát, tử khí lại chứng nhận số mệnh hắn cực quý! Đây là dấu hiệu gì? Chẳng lẽ là báo nhân hoàng di vị? Sát kiếp thiên địa dẫn khởi? Nhưng hiện giờ nhân hoàng thế gian vừa sơ định, là lúc chư phương an khang. Sát kiếp không tắt, cũng chỉ bởi Xiển Tiệt hai giáo tranh chấp.

Lão giả nghi hoặc khó hiểu rồi một tia kim quang hiện lên hai con ngươi nhìn về khí mang phía xa.

Dưới Diệu Pháp Đại La Thiên có ba mươi hai ngàn thế giới phân ra tứ phương, lại có Vô Địch Tiên Yêu Phật Đà, lúc này cũng không ngăn được một điểm kim quang trong ánh mắt lão giả xuyên qua Cửu U xuống dưới.

Nhưng vào lúc ánh mắt chiếu về phương tây thì hỏa diễm đầy trời trong mắt lại biến mất vô tung vô ảnh.

Lão giả chau mày, suy tính lại nhưng vẫn không có sở đắc, ngẫm nghĩ một lát rồi không chút do dự đi vào bên trong một thành trì cực lớn.

Trên cửa thành cực lớn có một tấm biển kim sắc, bên trên ghi mấy chữ triện "Hạo Yêu thông minh cung"!

Vào lúc hào quang chiếu xuống thì Nhạc Vũ đã biết không ổn, vội vàng đem khí tức bản thân thu liễm đến cực hạn.

Tiếp đó hắn lại đem một tầng thần thông Tiên Thiên ngũ sắc bao phủ quanh người, chuyển hóa ngăn cách tất cả linh lực thiên địa.

Quả nhiên khi ngàn vạn vầng sáng chiếu rọi trên không trung thì ngay cả biển mây và lôi quang thanh sắc trên không trung cũng dừng lại một chút.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy vui mừng, hiện giờ hắn không thể nghĩ xem bản thân có thủ đoạn nào có thể xua đi dị triệu trên bầu trời, chỉ có thể khẽ cau mày hồi tưởng các loại sở học nhưng phần lớn đều không thể nào dùng đến.

Tiếp đó lại thấy một chiếc ngọc khuê từ phương xa bay tới, cuộn một vòng liền xua hết dị triệu rồi nó cũng biến mất.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, mơ hồ hiểu được người phương nào giúp hắn một tay, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ. Tuy hắn muốn tận lực bỏ đi quan hệ với Hậu Thổ nhưng thiếu nợ nhân tình lại càng ngày càng lớn.

Vầng hào quang kia đã mất đi nhưng hắn cũng không dám ở lại đây lâu. Hàng rào không gian ở đây vô cùng kiên cố, cho dù hắn có được thực lực Ngọc tiên cũng không cách nào tùy ý đánh xuyên qua, chỉ có thể dùng phép súc địa nhanh chóng rời đi.

Bất quá vừa mới cất bước, Nhạc Vũ lại lạnh toát. Ở Thiên Nguyên giới và Hoàng hôn giới thì chỉ cần hắn dùng phép súc địa bước một bước đã qua vạn dặm, từ Bắc Hoang đến Nam hải chỉ cần mấy canh giờ mà thôi.

Lúc này hắn đã thành tựu Linh tiên, pháp lực thần thông đều tăng mấy lần nhưng thần thông súc địa lại giảm trên diện rộng.

Một bước súc địa hiện giờ qua được ngàn dặm đã cảm giác khó khăn, pháp lực trong cơ thể tiêu hao không ít.

Nhạc Vũ thầm líu lưỡi, lập tức quyết đoán cắn mạnh đầu lưỡi phun ra một luồng tinh huyết, cả người hóa thành một đoàn độn quang, trong khoảnh khắc đã vượt qua mấy vạn dặm đến khi pháp lực trong cơ thể tiêu hao toàn bộ mới dừng lại.

Sau đó hắn tìm được một nơi linh lực không yếu không mạnh rồi tiềm nhập lòng đất, dùng Hỗn Nguyên châu thu liễm khí tức toàn thân.

Lúc ở trong thông đạo không gian, thân thể hắn đã hấp thu rất nhiều nguyên lực tiên giới, tuy ảnh hưởng đến hắn rất nhiều, ví dụ như kinh mạch cản trở, có chút ngưng ngại, pháp lực vận chuyển không tự nhiên…

Nhưng hiện giờ lại có được không ít chỗ tốt, vận công chuyển hóa chỉ trong chốc lát đã bổ toàn toàn bộ tinh huyết nguyên lực vừa mất đi khi viễn độn, cả người sau khi hồi phục đã có sắc mắt hồng nhuận.

Nhạc Vũ vẫn không dám vọng động, ngược lại càng dè chừng đem Hỗn Nguyên châu cùng Ngũ Sắc Thần Quang bao quanh thân.

Trong lúc mơ hồ, hắn có thể cảm giác được vô số hồn niệm mạnh mẽ càn quét qua lại chung quanh, dù là chỗ cực nhỏ bé cũng không bỏ sót. Có vài đạo khí tức cường hoành đến mức hắn không dám có ý niệm phản kháng.

Tĩnh tọa hồi lâu, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy kinh hãi không thôi, lại không có chuyện gì làm nên dứt khoát phân ra một đạo tâm thần tiêu hóa thể ngộ đại đạo thiên địa trong chỗ sâu bản nguyên.

Xuân đi đông đến, cũng không biết qua bao lâu thì hắn tỉnh lại. Chỗ dị thường trong thiên địa đã biến mất triệt để, tất cả thần niệm mạnh mẽ cũng không còn thấy bóng dáng.

- Đã qua thời gian ba năm.

Thầm tra xét lại thời gian, trong lòng Nhạc Vũ phát sầu muộn. Hắn chưa từng ngờ tới tình hình này, vừa mới phi thăng liền bị bức bách như chim quy chui vào lòng đất, e là bản thân là người đầu tiên.

Quán chú toàn bộ tinh thần cảm ứng chung quanh một phen, xác thức không còn ai tra xét, Nhạc Vũ mới chui ra khỏi lòng đất. Hắn vẫn không dám khinh thường dùng ngũ sắc quang hoa và vòng xoáy đen bao phủ khí tức rồi hóa thành một đạo độn quang bay về phía đông.

Qua hơn mười ngày, khi viễn độn ra hơn mấy ngàn vạn dặm thì trên mặt Nhạc Vũ mới thoáng hiện vẻ nhẹ nhõm.

- Nghe nói Đại La Kim Tiên chỉ cần một tia thần niệm là có thể hiểu rõ mọi thứ trong vòng trăm vạn dặm. Bất quá nhân vật như vậy chắc cũng không phí quá nhiều tinh lực chú ý đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 801: Sơ chí Hồng Hoang

Cho đến lúc này, Nhạc Vũ mới có thời gian đánh giá lại hoàn cảnh ở đây, sau đó vô thức nhướng mày.

- Hay cho một nơi xa xôi.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt.

Nguyên lai trong Địa Tiên giới cũng không đủ chỗ có linh lực, hoàn cảnh ác liệt còn hơn Thiên Nguyên giới cả chục lần. Linh mạch nơi đây cực nhỏ, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là nhị phẩm, tam phẩm mà thôi.

Bất quá nơi này so với lúc hắn vừa vào Địa Tiên giới đã tốt hơn vô số lần. Ít nhất trong hồn thức của hắn đã cảm giác có một chút sinh linh, màu đỏ trên mặt đất cũng giảm đi một chút.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy một mùi khí huyết tinh lưu động không ngớt dưới nền đất, gần như khắp nơi đều bị huyết khí này nhiễm bẩn khiến cỏ cây sinh linh không thể tồn tại.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền dùng thần thông Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn đánh một chưởng ra xa khiến một ngọn núi cao bốn ngàn trượng bên cạnh tan thành bụi phấn.

Đến khi tiếng nổ ầm ầm dần lặng yên thì Nhạc Vũ nhíu chặt mày.

- Quả nhiên! Từ khi Thiên Trụ đứt gãy, Hồng Hoang nứt vỡ thì Hồng Quân tính cả chư vị đạo tổ lợi dụng đại pháp lực củng cố bản nguyên Hồng Hoang, hạn chế pháp lực thần thông tu sĩ thế giới này để tránh Hồng Hoang lại bị đại nạn. Một chưởng này của mình đã ngưng tụ lực mười đầu Chân Long cũng chỉ có 1000 vạn thạch lực, bị giảm đi hơn mười lần.

Việc này hắn sớm đã tìm hiểu được từ thần hồn của mấy thủ hạ của Xích Minh

Thiên Tôn nhưng lúc này mới xác nhận là đúng.

Pháp tắc thiên đạo trong thế giới này càng phức tạp hơn so với Thiên Nguyên giới và Hoàng hôn giới, càng hạn chế mạnh hơn pháp lực tu sĩ.

Theo như truyền thuyết, trong mật cảnh Vân Thiên cung thì tu sĩ từ Kim Đan trở xuống không khác thường nhân, đến cảnh giới Nguyên Anh mới hơi có thần thông pháp lực khác biệt, hiện giờ xem ra lời này không phải là nói ngoa.

Về phần theo như lời đồn là những tu sĩ này để ngăn ngừa hạo kiếp Hồng Hoang mà có hạn chế của đạo tổ, Nhạc Vũ lại xì mũi coi thường.

Sau khi Hồng Hoang sơ khai thì trải qua hạo kiếp, làm gì có quan hệ đến những tu sĩ cấp thấp này?

Ngược lại là những bậc đại năng Hồng Hoang thường hiện lên trong đại kiếp, gián tiếp hay trực tiếp đều có, chỉ là không biết vai trò của mấy vị này ra sao mà thôi.

Cơ hồ hắn đối với mấy lời của Chúc Long còn tin tưởng hơn.

Nhạc Vũ lại thử thi triển nhiều loại thần thông của bản thân rồi hiện vẻ sầu não, cảm thấy cho dù linh giác hay đạo pháp phù thuật đều suy yếu đi hơn mười lần. Chỉ có lực lượng thân thể vì là bản thân tu sĩ Linh tiên nên không có biến hóa quá lớn.

Hắn đánh ra một quyền toàn lực thì đạt đến lực lượng 14 vạn thạch lực! Vốn hắn gần đây tìm hiểu được vô số pháp tắc, cơ hồ có thể tương đương với một ngàn bốn trăm vạn thạch lực, cộng thêm với pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành bị suy yếu trên diện rộng nên chính thức tăng lên lực lượng tứ long!

Song tại thế giới này chỉ tương đương với lực lượng của bốn mươi yêu tiên Chân Long!

Ngoài ra uy lực của Đại Ngũ Hành diệt tuyệt quang châm và Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng bị giảm đi hơn phân nửa.

- Không trách sau khi Hồng Hoang vỡ vụn thì những Thái Ất Chân Tiên có thể

khai mở không gian đều lũ lượt ly khai Địa Tiên giới, mở không gian mật cảnh. Thế gian chỉ sợ cũng không người nguyện ý để cho thần thông bản thân bị hạn chế. Nếu không thể làm được gì mấy vị đạo tổ thì chỉ có thể tìm đường tiêu dao.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, nếu có lựa chọn, hắn cũng không muốn đến Địa Tiên giới, chỉ là muốn tiến thêm một bước, chính thức tiêu dao trường sinh thì lại không thể không đến.

Tiếp đó hắn sử ra một đạo quyết ngưng tụ thành một mặt thủy kính trước người. Chỉ thấy tướng mạo thanh tú anh tuấn giờ đầy những vết đốm khiến người nhìn vào ghê tởm.

Nội thị trong cơ thể, Nhạc Vũ càng nhíu mày, cảm giác pháp lực toàn thân không cách nào thuyên chuyển tự nhiên.

Một chưởng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn đánh ra vốn có lực lượng 29 long nhưng cuối cùng ngưng tụ vẫn chưa tới một nửa.

Ảnh hưởng của những nguyên lực tiên giới đối với cơ thể hắn nghiêm trọng hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng hoang đường. Đường đường đã thành linh tiên nhưng thần thông pháp lực còn yếu hơn trước khi độ kiếp mấy lần.

Hắn tế lên Thiên huyễn linh châu cải trang qua dung mạo, lại dùng huyễn pháp thận khí khiến thanh Long Thương kiếm bên cạnh triệt để biến mất.

Lúc thanh kiếm này đến tay hắn thì hình dạng đã tự biến ảo qua không khác với kiếm thường, chưa đến cảnh giới nhất định thì không thể thấy rõ hư thật.

Nhạc Vũ cuối cùng vẫn không thể yên tâm, trong người đang mang Bạch Trạch chi giác, Phục Hy tàn kính lẫn mười hai viên châu thần bí kia nên không thể không cẩn thận.

Khó bảo đảm bên trong thế giới này không có bậc đại năng nào nhận ra lai lịch những vật này.

- Kế sách hiện giờ đầu tiên là phải tìm được một vùng đất luyện hóa toàn bộ những nguyên khí tiên giới. Ngoài ra muốn dẫn Chiến Tuyết đến đây chắc còn

phải ra sức một phen, còn có hai hóa thân của mình.

Qua thời gian 60 năm, số lượng tín đồ của Chiến Tuyết trong hoàng hôn giới đã lên đến con số 20 tỷ! Thần cách đột phá cấp chín, tương đương với linh tiên tu sĩ đỉnh phong.

Chính vì như thế nên mới phiền toái, nếu không chuẩn bị chu toàn dẫn đến biến hóa khí cơ thiên địa lại bị tu sĩ có đại thần thông cảm giác được.

Hai hóa thân tránh né trong thế giới của Diễn Thiên Châu chẳng khác như bản thân hắn hai lần tái nhập vào thế giới bản nguyên cảm ngộ thiên đạo.

Nếu là người bình thường dẫn phát kiếp lôi thì thân ngoại hóa thân cũng cần trải qua, nhưng đối với bản thân hắn có được Diễn Thiên Châu thì giá trị lại càng không thể đo lường.

Ngự kiếm bay lên trời, Nhạc Vũ bắt đầu tản hồn niệm ra xa. Trong Thiên Nguyên giới thì hắn có thể cảm giác chuẩn xác cự ly trong vòng hai mươi vạn dặm, linh giác có thể xa hơn ngàn vạn dặm.

Bị pháp tắc trong thế giới này trói buộc nên hắn cũng chỉ có thể cảm ứng được một số linh mạch lớn trong cự ly trăm vạn dặm mà thôi.

Nhạc Vũ tìm kiếm hơn mười ngày, rốt cuộc mới hơi lộ vẻ vui mừng, ngự kiếm về hướng đông. Ước chừng qua nửa ngày thì hắn thấy một ngọn linh sơn có độ cao và diện tích tương đương với Quảng Lăng sơn.

Linh mạch ngược lại lớn hơn Thiên Trụ phong xưa kia một bậc, linh lực chỗ thịnh nhất trên đỉnh núi đã đạt tới tiên mạch cửu phẩm, bất quá cũng không tính là kỳ lạ trong Địa Tiên giới.

Nhạc Vũ hạ xuống thì thấy trên đỉnh núi là một thiên hồ, bên cạnh đều là rừng rậm, chim hót hoa nở, thắng cảnh nhân gian.

Chỉ là dưới sườn núi vẫn là một vùng thổ địa màu hồng khiến người nhìn vào có chút kinh hãi.

Nhạc Vũ dùng linh thức tra xét một lần thì càng cảm thấy kỳ quái.

Nếu là bình thường, nơi này ít nhất có thể đạt đến Tứ phẩm tiên mạch nhưng lại bị một lực lượng vô hình áp chế.

Trong lúc mơ hồ còn có thể thấy được dưới mặt đất có vô số khí huyết tinh hung lệ chảy qua, nhiễm bẩn cả một vùng thanh tú.

- Phía dưới này chắc là phải chịu uế lực của Huyết Hà? Theo như truyền thuyết, Huyết Hà này chẳng phải dưới Cửu Uyên sao?

Nhạc Vũ cũng không nghĩ thêm, chỉ âm thầm cảnh giác thêm mấy phần. Nghe đồn nhất tộc A tu la là tộc khát máu nhất, hung danh trước khi Hồng Hoang vỡ nát không kém Vực Ngoại Thiên Ma. Tuy là cường giả chân chính không nhiều lắm nhưng số lượng gần như vô cùng vô tận, tránh được vẫn nên tránh.

Đi về phía trước liền thấy một căn phòng gỗ nhỏ cổ kính đột ngột mọc lên bên cạnh hồ nước, một thửa ruộng nước kéo dài từ giữa hồ đến sâu bên trong.

Nhạc Vũ bố trí một linh trận không gian quy mô vừa che lấp toàn bộ.

Độn nhập vào trong mộc các, Nhạc Vũ cảm thấy một cảm giác vô cùng cô tịch.

Trước đây tại Thiên Nguyên giới, tuy hắn quanh năm một mình hành tẩu nhưng luôn có Chiến Tuyết làm bạn ở bên, thêm vào trong có Quảng Lăng sơn còn có gia đình.

Nhưng trong thế giới này hắn chính thức chỉ có một mình. Chiến Tuyết đang chờ đợi hắn tiếp ứng, còn Sơ Tam Tinh Nguyệt đang ở Lang Mị Thiên Cảnh lợi dụng gia tốc thời gian trùng kích thập ngũ giai trước khi phi thăng.

Về phần Đằng Huyền ít nhất phải hơn chín trăm năm sau mới có thể chui ra từ trứng Chúc Long.

Nhạc Vũ bất giác thở dài rồi khoanh chân ngồi xuống, lấy ra tụ nguyên châu bắt đầu luyện hóa số nguyên khí của tiên giới tích lũy từ sâu trong bản nguyên Hồng Hoang, ngưng tụ thành phù văn Ngũ Hành.

Hắn đã nghiên cứu tìm hiểu Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười một đến tầng thứ mười hai hơn sáu mươi năm nhưng khi ngưng luyện phù văn lại rất khó khăn.

Nguyên lực còn lại đều bị Nhạc Vũ rót vào tụ nguyên châu khiến Tiên Thiên linh bảo này từng chút một tràn đầy.

Bất quá Nhạc Vũ chưa từng chính thức nhập định, thủy chung lưu lại vài phần tâm thần cảm giác ngoại giới.

Quả nhiên đến ban đêm chợt có một con chim khổng lồ màu vàng sải cánh rộng gần 500 trượng từ xa bay tới.

Khi tới trên đỉnh núi, nó lộ vẻ ngạc nhiên, xoay tròn trên bầu trời hồi lâu rồi bỗng nhiên bắn ra hung quang giang cánh hạ thẳng xuống hồ.

- Kim Dực Lôi Bằng? Hay cho một con nghiệt súc! Tại nơi đất cằn sỏi đá này cũng có thể tu luyện đến trình độ như vậy.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không cảm thấy đáng gì, phóng lên một cây ngũ sắc ngọc xích xuất ra lực từ trói buộc.

Lôi Bằng mới bắt đầu kịch liệt kháng cự, cho đến khi phát hiện vô luận như thế nào cũng không thể nào phản kháng mới thôi dãy dụa. Đến khi nó bị kéo vào trong mộc các, trông thấy Nhạc Vũ thì càng lộ ra mấy phần sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 802: Huyền công tứ chuyển

Lôi Bằng chí ít có tu vi trên linh tiên nhưng chưa từng biến hóa, bất quá xem tình hình đã từng bái kiến qua tu sĩ nhân loại, hơn nữa thần thông không kém nên mới sợ hãi như vậy.

Con yêu cầm này cực kỳ hung dữ, bất quá trong tay hắn lại thu nhỏ lại chưa đến một một xích(0,33m), lộ ra vài phần đáng yêu.

Nhạc Vũ cũng không có hứng thú trao đổi với nó, chỉ vận khởi Hi Hoàng quan tâm thuật dùng thần niệm cường hoành thâm nhập vào trong thần hồn con chim khổng lồ này.

Ước chừng sau một lát, trên mặt hắn lộ ra thêm vài phần dị sắc.

Trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm ở đây cũng không hoàn toàn là sơn mạch. Có vài chỗ sông lớn chảy qua, thêm vào mấy bình nguyên khổng lồ. Theo lý phải là thổ địa phì nhiêu nhưng địa vực này lại không hề có dấu chân người.

Trong sông có vài sinh linh nhưng đều hình thù kỳ quái, nhìn cực kỳ buồn nôn.

Mãi cho đến hơn mấy ngàn vạn dặm về hai hướng đông và bắc mới thấy bóng người. Nơi này tựa như có cấm chế khiến người ta không thể tiến vào.

Con Kim Dực Lôi Bằng cũng là cơ duyên xảo hợp phát hiện linh địa nơi đây mới hạ xuống chiếm giữ. Bất quá cũng không dám kiếm ăn quá gần mà mỗi tháng đều bay xa về phía đông.

- Chỗ hoang vắng cũng có chỗ tốt của chỗ hoang vắng. Lúc trước mình phi thăng thật sự đã gây ra động tĩnh quá lớn, ở đây tiềm tu vừa khéo tránh được sóng gió. Chuyện Chiến Tuyết phi thăng tuy khẩn yếu nhưng cũng không gấp gáp nhất thời.

Nhạc Vũ hơi chút suy ngẫm rồi giãn mày, dùng hồn niệm tìm tòi một lát rồi kinh

ngạc bật cười. Con chim này thực sự thông minh, tuy mấy vạn năm qua ăn nuốt vô số sinh linh nhưng chưa từng trêu chọc loài người. Cũng không hiểu được phép tu hành nên qua mấy vạn năm khổ sở mới dần thức tỉnh huyết mạch, hôm nay coi như đã có chút thành tựu.

Bất quá lúc này hắn cũng không tiện xuất thủ, dù sao cũng không nên tạo quá nhiều sát nghiệp.

- Núi này là sào huyệt của ngươi vậy thì ta cũng không nên cưỡng chiếm, chỉ ở nhờ đây mười năm rồi ngày sau sẽ có chỗ tốt cho ngươi.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ cũng mặc kệ con chim khổng lồ này có hiểu hay không liền trực tiếp ném nó ra ngoài cửa sổ.

Phàm là yêu tu đến cấp linh tiên thì trí tuệ tuyệt không dưới nhân loại. Vô luận là ngôn ngữ nhân loại hay hóa hình đều không có gì khó khăn, chỉ là muốn hay không mà thôi.

Con chim này ở lâu dài ở đây, cũng chưa từng tiếp xúc với nhân loại, bất quá trao đổi ý niệm tuyệt không phải là vấn đề.

Nhạc Vũ cũng không quản thêm, nhắm mắt tĩnh tọa chính thức nhập định.

Con Lôi Bằng sau khi được thả ra thì trong mắt lóe lên lệ mang, đồng tử khẽ đỏ lên nhìn qua phía dưới.

Cuối cùng nó vẫn sợ hãi thủ đoạn của Nhạc Vũ nên xoay người xám xịt bay đi chiếm giữ một chỗ linh lực coi như dồi dào trên vách núi.

Nhạc Vũ tại Lang Huyên thiên cảnh và Thiên Ý Phủ qua hơn mười năm, sớm đã không biết tuế nguyệt trôi qua.

Lúc này hắn nhập định tiềm tu trên đỉnh núi vô danh chỉ một mực đem chút nguyên lực tiên giới luyện hóa thành nguyên khí bản thân, bất quá hắn tích lũy trong thông đạo quá nhiều nên qua mấy năm cũng chỉ đạt non nửa.

Cũng may những vết lốm đốm đã dần nhạt đi, mặc dù vẫn chưa nhận ra người nhưng cũng không đến nỗi gớm giếc như trước.

Ngược lại cảm ngộ với bản nguyên thiên địa vào ngày phi thăng đã dần được củng cố, theo thời gian dần trôi đã có thể ngự sử tự nhiên.

Hắn nhờ vào nguyên lực tràn trề trong cơ thể, trực tiếp dùng Cửu Chuyển Huyền Công dung luyện bản thân khiến pháp lực càng thêm cường hoành bá tuyệt.

Sau đó thời gian dần trôi qua, hắn cũng cảm thấy sốt ruột nhưng vẫn cảm thấy nghi hoặc không dám cứ vậy rời đi.

- Vốn mình không ở trong thiên cơ vậy sao khi ở trong thông đạo lại tạo ra tình hình như vậy?

- Chẳng lẽ sau khi độ kiếp, mới vào thế giới này đã mang đến sát kiếp liên hoàn. Vừa mới lại là Thiên Nhân giao cảm, để lộ khí cơ nên bị người tính toán biết?

- Lúc âm dương ngư đồ chụp đến giống như không có mục đích, cũng không phải vì mình mà đến, chẳng lẽ là người xuất thủ không tính toán nhắm vào thân phận của mình?

- Ngày ấy dị tượng nhiều lần lộ ra, không biết những bậc đại năng có phát hiện ra điều gì?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy cực kỳ đau đầu, lẽ ra nếu bị những bậc Đại La Kim Tiên phát hiện ra tồn tại của mình thì chắc hắn đã không có khả năng tiêu dao như vậy. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Bất quá việc này đoán chừng là Hậu Thổ, cũng không cách xác định hoàn toàn chắc chắn, nói không chừng biết được lại đem hắn làm quân cờ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ dứt khoát không suy nghĩ thêm. Cùng lắm thì là một chữ chết mà thôi, cũng không có khả năng xấu hơn, bản thân mình sao phải quá cố kỵ như phụ nhân đến vậy?

Mắt thấy Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể đã dần ngưng luyện đến cực hạn, vừa lúc gần đột phá lần chuyển thứ tư.

Nhạc Vũ chỉ hơi do dự liền đem một hóa thân hút vào bên trong giới. Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười trong đan điền tổ hợp xong tầng phù văn cuối cùng, nhảy vào đến tầng thứ mười một thì lập tức có lôi vân hội tụ trên đỉnh

núi.

- Cửu Uyên diệt tẫn lôi, như thế nào chỉ là tứ cửu trọng lôi mà thôi?

Cảm ứng lôi lực hội tụ trên bầu trời, Nhạc Vũ vẫn không khỏi kinh ngạc. Tiếp đó hắn cười tự giễu, trong hồng hoang bản giới không thể không có ý chí như ở thế giới khác. Có một chỗ trống để chui vào đã coi như không tệ, bản thân không thể yêu cầu quá nhiều.

Hồn niệm bản mạng của hắn tiềm nhập vào trong hóa thân rồi thừa dịp thiên nhân giao cảm liên hệ với thần hồn lạc ấn sâu trong thế giới bản nguyên, thể ngộ pháp tắc thiên đạo phức tạp nơi đây.

Lúc trước khắc ấn phù trận này hắn đã tận lực thiết kế, cũng chính là thời điểm trước lúc độ kiếp.

Hồn lực hiện giờ của Nhạc Vũ đã tăng vọt, tham ngộ đại đạo thiên địa cũng hết sức sâu sắc, tất nhiên không cam lòng để hồn ấn bản mạng dừng lại ở trình độ như vậy. Bên ngoài phù trận lại thêm vào mấy trăm dư bút khiến xu thế phù trận càng thêm viên mãn.

Tốc độ lôi kiếp lần này cực nhanh nhưng chỉ qua hơn hai canh giờ đã chấm dứt toàn bộ.

Đến lúc hồn niệm của Nhạc Vũ lần nữa quay lại tiên giới thì cảm giác vừa tiếc nuối vừa mừng rỡ.

Hồn ấn bản mệnh liên quan đến nhiều loại thần thông, phù hợp trình độ với thế giới bản nguyên, trực tiếp quyết định uy lực Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang và năm hệ thần thông. Phù trận càng viên mãn, uy lực càng cường hoành.

Bình thường đại phái tu tiên đều có truyền thống xây dựng hồn ấn. Quảng Lăng tông lập phái mới vài vạn năm, chứng nhận tiên vị chưa quá hai người. Sở tu của Nhạc Vũ bao gồm phù trận Ngũ Hành trong ngoài, trừ Liễu Nguyệt Như chắc cũng chỉ có một mình hắn.

Cũng may tạo nghệ phù trận của hắn đã đến cảnh giới hư thất sinh bạch. Nếu không chỉ một mình hồn ấn cũng sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi.

Thử thi triển Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thì quả nhiên hắn thấy uy lực của ngũ sắc quang hoa tăng lên mấy phần.

Nhạc Vũ lại đem chuyển thành Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm chiếu vào Lôi Bằng phía xa. Chỉ thấy toàn thân nó lóe sáng, trong mắt tràn đầy vẻ cảnh giác lẫn khiếp sợ.

Mỉm cười, Nhạc Vũ phất tay tán đi. Hắn ước chừng uy lực tăng chừng một phần rưỡi, đủ trân quý trong Địa Tiên giới vốn ngự chế đại thần thông.

Bất quá chỗ tốt của bản mệnh hồn ấn hoàn mỹ vẫn còn ở chỗ điều động được nhiều linh lực thiên địa hơn nữa cho tu hành, càng có thể trong điều kiện bình thường tìm hiểu pháp tắc thiên địa.

Hắn có thể khắc ấn phù lần thứ ba là đã có thể thắng được rất nhiều người, ấn phù hoàn mỹ càng giúp ích rất nhiều.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền vận khởi Cửu Chuyển Huyền Công thôi động hồng khí nhàn nhạt trong cơ thể ra ngoài kinh mạch chuyển động chín đại chu thiên bức ép khí huyết nguyên lực. Lại đem một số pháp tắc đạo lý vừa lĩnh ngộ tiếp tục hòa tan vào trong huyết nhục.

Mắt thấy tu hành hiện giờ đã gần hoàn thành, thân thể hắn bỗng dưng kịch biến, khí lưu màu đỏ đang dần biến thành màu vàng nhạt.

Tiếp đó tất cả tế bào trong cơ thể lũ lượt băng giải rồi xây dựng lại, Nhạc Vũ cảm thấy toàn thân đau nhức như có hàng ngàn vạn con kiến cắn xé trong cơ thể.

Toàn bộ quá trình cơ hồ không cách nào khống chế, tâm thần cũng ở biên giới thanh tỉnh và sụp đổ.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Vũ mới chậm rãi khôi phục thần trí, nội thị vào cơ thể thì bất giác vui vẻ.

Lực lượng thân thể cơ hồ tăng lên gấp đôi, cũng không cần thử đã có thể cảm nhận được sự cường kiện của gân cốt, lực lượng đạt tới trên bốn mươi vạn thạch.

Tiếc nuối duy nhất chính là tổng thể lực lượng cũng không gia tăng quá mức, phần nhiều vẫn dựa vào pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành lẫn pháp tắc dung

nhập vào cơ thể.

Cửu Chuyển Huyền Công tuy lại tiến một tầng nhưng mấy phương diện khác lại không tăng trưởng quá lớn.

- Bất quá với thân thể của mình hiện giờ đã có thể chân chính tương đương với thất phẩm tiên binh.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ lại âm thầm lắc đầu. Hắn phóng pháp lực ra ngoài thì bị hạn chế rất nhiều, ngay cả uy lực nhiều loại tiên bảo cũng thế. Không như nhục thể của hắn sau khi tứ chuyển Cửu Chuyển Huyền Công lại tăng thêm lực lượng một Chân Long, đạt tới lực lượng năm chân long, có thể đối kháng với ngọc tiên tu sĩ trong thế giới này.

Cẩn thận nội thị lại, Nhạc Vũ càng thêm vui vẻ. Đột phá Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư cần tiêu hao một lượng lớn nguyên lực nên những vết đốm trên mặt hắn hiện giờ lại giảm đi một tầng, sự cản trở trong kinh mạch cũng không như lúc trước.

Đến khi hắn mở mắt ra thì bất giác cười khổ. Chỉ thấy trước mắt là một nhân ảnh phủ đầy vết đốm ngũ sắc, chính là thân ngoại hóa thân.

Đang sầu não thì trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Từ lúc đến Địa Tiên giới đến nay, linh giác của hắn không còn nhạy cảm như trước, lúc này cũng chỉ có thể cảm giác một đạo khí tức không mạnh không yếu đang nhanh chóng tìm đến bên này.

Nhạc Vũ thầm ngạc nhiên, nơi này ngoại trừ Lôi Bằng cũng không có ai khác. Nơi khỉ ho cò gáy này cho dù là cửu phẩm tiên mạch cũng không có linh vật gì. Người này vì sao đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 803: Huyết Vân sơn mạch

Kim Dực Lôi Bằng cũng bắt đầu cảnh giác, bay lên kêu vang cảnh báo. Qua mấy năm gần đây, quan hệ giữa hắn và Lôi Bằng coi như không tệ.

Vừa lúc bắt đầu còn có chút phòng bị, về sau Lôi Bằng cơ linh, mỗi lần săn thức ăn đều đem về ít linh quả. Lúc Nhạc Vũ ngẫu nhiên tâm tình tốt cũng sẽ điểm hóa dạy nó một ít phép tu hành và thần thông yêu tu nên càng khiến Lôi Bằng cung kính.

Đến khi đạo khí tức kia tới gần thì là một vị tu sĩ có đôi mắt màu xanh, dung nhan ngay ngắn, ngũ quan bình thường, khí chất trầm ổn.

Sau khi hạ độn quang, hắn cẩn thận nhìn quanh hồ nước rồi cung kính thi lễ:

- Vãn bối Huyền Nguyên tử, tới đây thăm hỏi đồng đạo, không biết tiền bối có thuận tiện hay không?

Trong lầu gỗ, Nhạc Vũ hơi giật mình, người này cũng là cảnh giới Linh tiên, nhìn qua cũng có gần nửa lực lượng chân long, hơn xa những linh tiên bình thường.

Nhưng sao vừa mới gặp mặt đã xưng hô như vậy, đến câu sau lại khiến hắn giật mình.

Không trách đối với tu sĩ vẫn có câu dù quê nghèo vẫn có người tìm đến, nguyên bởi vì hóa thân gây kinh động dẫn tới lôi kiếp.

Hỏi mình có thuận tiện hay không chẳng phải vì đoán được mình không bị thương.

Hắn nhìn qua thấy trên mặt cũng không lộ vẻ tham lam mà đầy vẻ thật thà, lại còn thủ lễ khiêm cung.

Nhạc Vũ thoáng đánh giá rồi thu hồi hóa thân, khai mở linh trận rồi nói:

- Không dám nhận danh xưng tiền bối, ta và ngươi tương giao ngang hàng là được! Mời đạo hữu.

Huyền Nguyên tử thấy ảo trận trước mặt khai mở thì trên mặt lộ vẻ vui mừng, hóa thành một đạo độn quang màu đỏ tiến vào trong lầu gỗ.

Hắn trông thấy Nhạc Vũ thì bất giác ngẩn người vì khí tức quỷ dị của người trước mặt, tương tự ngọc tiên nhưng lại bất đồng rất lớn.

Hắn dùng hồn niệm cẩn thận cảm ứng lại thì rõ ràng vẫn là cảnh giới Linh tiên, thua kém một cấp bậc so với cảnh giới Thiên Tiên mà hắn suy đoán trước đây một cấp bậc.

Cho dù bất ngờ nhưng trên mặt Huyền Nguyên tử lại không dám có chút bất kính.

Có thể dẫn phát hai mươi tám lần Cửu uyên diệt tẫn lôi vẫn bình yên vô sự. Người như vậy dù là linh tiên cũng không thể coi thường, thậm chí xét trên mặt nào đó còn khủng bố hơn cả Thiên Tiên tu sĩ.

Trong lòng của hắn càng thêm kính sợ, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng thi lễ rồi mới hỏi dò: - Không biết tục danh đạo huynh ra sao? Tu hành phong nguyệt bao nhiêu mà có thể ở tại tiên sơn này?

- Từ lúc tu hành đến nay đã qua 400 năm! Về phần danh hào thì ngươi gọi ta Nhạc Vũ là được! Ta chính là tu sĩ hạ giới, đến đây chưa đến mười năm. Tiên sơn ở đây vốn là chỗ của Đại Bằng tu hành, ta đến ở nhờ mà thôi.

Nhạc Vũ cười khẽ, không phải hắn cố ý gạt đối phương mà là thời gian tu hành của hắn quả thật kinh thế hãi tục.

Tuy nhiên con số bốn trăm năm cũng khiến Huyền Nguyên giật mình hồi lâu mới nói tiếp:

- Nguyên lai đạo huynh cũng tới từ hạ giới như ta, vậy thì dễ nói chuyện rồi. Kỳ thật Huyền Nguyên tử lần này biết đạo huynh vừa mới độ kiếp đã tới quấy rầy vì có chuyện khẩn yếu. Không biết đạo huynh mấy năm nàycó từng đi ra ngoài sơn

mạch huyết vân này?

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ nguyên lai chỗ này gọi là Huyết Vân sơn mạch, quả thật cực kỳ chuẩn xác.

Chỉ là sau đó sự chú ý của hắn lại bị câu nói của Huyền Nguyên tử hấp dẫn, nghi ngờ hỏi:

- Cái này cũng chưa từng! Sau khi ta đến vẫn tiềm tu nơi đây. Đạo hữu Huyền Nguyên tử nói vậy không biết có ý gì?

Huyền Nguyên tử cau mày, cười khổ một tiếng:

- Từ 300 năm nay, tu sĩ hạ giới chúng ta khi phi thăng thường từ chỗ này tiến vào thế giới Hồng Hoang. Bắt đầu từ ta cũng có tới tối thiểu tới hơn bảy ngàn người.

Lời nói của hắn có chút khó hiểu khiến Nhạc Vũ lộ vẻ ngưng trọng.

Hắn trước đây biết từ tu sĩ của Thiên Li tông là tu sĩ hạ giới khi phi thăng đều xuất hiện tại địa điểm bất định, rất ít khi cùng chỗ, về sau xác nhận là đúng.

Vậy nên hơn bảy ngàn người xuất hiện một chỗ quả thật có chút khác thường. Hồng Hoang có vô số mảnh vỡ, lên tới mấy trăm vạn thế giới nhưng tu sĩ linh tiên phi thăng hàng năm lại không nhất định phải nhiều.

Ở trong này nhất định có chỗ không ổn. Hắn nhíu mày yên lặng, chỉ nghe Huyền Nguyên tử tiếp tục giải thích:

- Ta cũng không biết nguyên nhân trong này là như thế nào, chỉ biết bên cạnh có một đại quốc Tây Vực tên là Trấn Lương Quốc. Ở đó có một Nhị vương tử trong những năm này bắt những tu sĩ linh tiên vừa tiến vào Hồng Hoang, lại đem sơn mạch Huyết Vân này phong tỏa không cho ra vào.

- Trấn Lương Quốc, Nhị vương tử? Lại có việc này.

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi tự hỏi, trong bản giới Hồng Hoang quả nhiên nhân đạo hưng thịnh, hoàng quyền hiển lộ rõ ràng.

Nếu ở Thiên Nguyên giới lấy đâu ra khả năng như vậy? Cho dù là Nhân Hoàng

cũng không dám bất kính với tán tu Nguyên Anh, nói chi đuổi bắt từng người.

Điều duy nhất khiến hắn hiếu kỳ là Nhị vương tử của Trấn Lương Quốc dùng thủ đoạn gì để bắt các tu sĩ linh tiên, thậm chí còn có lực lượng phong tỏa cả một sơn mạch.

Là do tu vi bản thân cực cao hay dựa vào bảo vật? Hay hoặc là nhờ vào tu sĩ trợ giúp.

Tuy trước kia hắn đã thâm nhập thần hồn mấy Thiên Tiên tu sĩ nhưng về phương diện trí nhớ lại có hạn.

Trầm ngâm một lát, hắn mở mở miệng hỏi: - Ngươi cũng không biết bắt đi linh tiên nhưng chư môn đạo gia lại không quản?

- Việc này ta cũng không biết, nói ra thật xấu hổ! Sau khi biết được từ người khác thì ta một mực ẩn trong núi sâu không dám khinh xuất đi ra. Có thể nghe ngóng đến như vậy đã là toàn lực. Chỉ biết sau lưng Nhị vương này hình như có chỗ dựa là đại phái nào đó của Ngọc Thanh môn làm chỗ dựa. Vì vậy chư phái Hồng Hoang không ai dám hỏi tới, chỉ cần môn nhân đệ tử của họ có thể bình yên ly khai, tán tu chúng ta không quản đến.

Nói đếnđây, Huyền Nguyên tử hơi chần chừ:

- Nói đến nguyên nhân, ta nhớ tới một chuyện. Theo truyền thuyết chỗ sơn mạch Huyết Vân này vào thời thượng cổ là nơi một vị đã được chứng nhận đại năng Hỗn Nguyên tên là Hồng Vân tán nhân vẫn lạc. Dãy sơn mạch này là do thân thể Hồng Vân biến thành. Cũng không biết Trấn Lương Quốc bắt Tán Tiên chúng ta có liên hệ đến việc này!

Hắn vừa nói đến đây thì Nhạc Vũ đột nhiên đứng phắt dậy, ánh mắt lóe lên tinh mang, hồn niệm cường hoành bất giác xuất ra ngoài cơ thể. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Không trách hắn biết nơi này là ác địa nhưng vẫn không có ý niệm ly khai mà vẫn tiếp tục ở lại, nguyên do thần hồn đã tự có thân cận.

Đáng lẽ hắn đã sớm nghĩ đến dị tượng trong sơn mạch này mới đúng, theo truyền thuyết thì Hồng Vân tán nhân vẫn lạc có liên quan đến Huyết Hà Lão tổ.

Trong lòng trầm xuống, qua một lúc Nhạc Vũ mới dần khôi phục bình tĩnh, chỉ thấy Huyền Nguyên tử đang vô cùng ngạc nhiên nhìn sang.

Nhạc Vũ bật cười lớn, ngồi xuống nói:

- Sơn mạch này rộng đến cực điểm, chỉ cần hơi hiểu được thuật che giấu thì người bên ngoài đã khó có thể tìm được. Hôm nay ngươi tới tìm ta vì xảy ra biến cố gì?

Huyền Nguyên tử thầm bội phục đối phương cơ trí, không chút nào giấu diếm nói:

- Đúng là như thế! Vốn tán tu linh tiên như ta chỉ cần coi chừng ẩn núp là không việc gì! Bất quá gần đây người Trấn Lương Quốclại bắt đầu xâm nhập vùng núi này. Có rất nhiều đạo hữu tương giao đã mất đi tin tức. Ta bôn tẩu bốn phía là để chuẩn bị liên lạc đồng đạo, hợp lực phá vòng vây. Mới thấy lôi kiếp nổi lên nên tùy tiện chạy đến.

Hai người nói đến đây thì Nhạc Vũ coi như đã biết tiền căn hậu quả. Chỉ là hắn có chút tò mò với Nhị vương tử của Trấn Lương Quốc rốt cuộc mưu đồ gì, lại có thủ đoạn nào để bắt linh tiên.

Bất quá đoán chừng cho dù hắn hỏi hai chuyện này thì Huyền Nguyên tử cũng sẽ không biết.

Hắn nghĩ đến bản thân cũng có một ngày phải ly khai nơi đây.

Bất quá cũng không biết này Trấn Lương Quốc rốt cuộc có thủ đoạn gì, mình xen vào chỉ sợ cũng không có gì bảo hiểm. Chỗ tốt duy nhất là có thể trà trộn khí cơ, tránh thoát những bậc đại năng điều tra.

Nhạc Vũ cũng không do dự, khẳng khái nói:

- Việc này ta đáp ứng, chỉ là không biết khi nào bắt đầu?

Huyền Nguyên tử lập tức vui vẻ, khẽ khom người nói:

- Hiện giờ ta tận lực liên lạc đồng đạo, đoán chừng mấy tháng sẽ có phi giản

truyền thư thông tri đạo hữu. Trấn Lương Quốc hơi có chút thủ đoạn, chúng ta liều mạng cũng không phải không có biện pháp. Nếu như phân thành mười lộ đào thoát thì Trấn Lương Quốc dù cường hoành thế nào cũng không có khả năng phong tỏa toàn bộ sơn mạch.

Nhạc Vũ ngầm cười lạnh, chưa phá vây đã tự làm suy yếu khí thế, những tán tu chia rẽ này quả nhiên là không thể đồng mưu!

Bất quá cũng có thể là thủ đoạn của Trấn Lương Quốc thực sự quá đáng sợ khiến cho người nổi trội trong những tu sĩ này cũng không dám sinh lòng phản kháng,

Hắn càng thêm hiếu kỳ, cũng không muốn nói thêm gì, hàn huyên vài câu qua loa rồi Này Huyền Nguyên tử đứng ngồi không yên, chủ động cáo từ rời đi.

Đợi đến khi hắn khuất hắn thì Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư.

Hắn sớm nếu như mình muốn trà trộn vào Địa Tiên giới thì chỉ có cách đảo loạn thiên cơ.

Chỉ là lần này mới vào Hồng Hoang đã gặp vô số chuyện khiến hắn có chút trở tay không kịp.

Chuyện Trấn Lương Quốc lần này càng lành dữ khó đoán.

Nhạc Vũ ẩn ước bất an, mặc dù chưa phát giác ra lần này sẽ có hung hiểm gì đến tính mạng nhưng lại có cảm giác mờ mịt.

Lúc ở Thiên Nguyên giới, từ khi hắn thành tựu Kim Đan thì bất cứ chuyện lớn nhỏ gì đều có cảm ứng, nhưng lúc này thần thông tiên tri đã hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 804: Quần tiên tụ hội

- Đáng tiếc thế giới Hồng Hoang thực sự quá rộng lớn nên chuyện bên trong mình cũng biết rất ít, nếu không có thể suy tính một hai.

Nghĩ đến như vậy, Nhạc Vũ đi ra khỏi lầu gỗ bay lên không trung. Sau khi đến độ cao mười hai vạn trượng thì hắn dùng mắt Chân Long nhìn xuống phía xa.

Lần này hắn dùng toàn lực, trong lúc mơ hồ có thể thấy được bên dưới có chút liên hệ với sâu Huyết Hà trong lòng đất. Còn có một số thân ảnh Tu La cấp thấp toàn thân huyết sắc, nam xấu xí quỷ dị nhưng nữ lại mỹ lệ tuyệt luân. Một phần cảm giác được Nhạc Vũ rình mò nên ngẩng lên trên vẻ mờ mịt.

Trên mặt đất lại nhìn không được gì, chỉ phát hiện trong vòng mấy vạn dặm có một kết tinh hồng sắc với số lượng cực nhỏ.

Nhạc Vũ cũng không do dự, tiện tay hút lấy một khối kết tinh hồng sắc chôn sâu trong lòng đất. Hắn dùng linh giác thoáng dò xét thì ngẩn ra.

- Thứ này sao lại giống như yêu đan? Thôn thổ linh lực thiên địa, yêu lực cường thịnh không hề thua kém.

Nhạc Vũ cảm thấy khó có thể tin, một khối kết tinh nhỏ như vậy cũng không thế nào hiển sơn lộ thủy. Nhưng đến khi hắn trực tiếp liên kết với hạch thâm thiên địa rút ra linh lực tinh thuần tới cực điểm thì lượng thôn thổ còn hơn xa yêu đan thập ngũ giai hắn đã từng thấy.

Điều đáng tiếc là kết tinh này đã bị uế lực huyết sát dưới lòng đất làm dơ bẩn, không cách nào sử dụng. Nếu không chính là tài liệu luyện khí tuyệt hảo, còn hơn những tiên thạch mấy lần.

Huyết hải dưới vực sâu chứa hết những tà ác thế gian. Ngay cả Chiến Tuyết tuy tu tập sát lực giống như Tu La thì những khí ô uế này cũng không dám nhiễm đến nàng, nếu không sẽ là vật đại bổ.

- Những tinh thạch này chắc là những mảnh vỡ yêu đan mà Hồng Vân tổ sư lưu lại.

Nhạc Vũ thầm suy đoán, bất quá nghĩ lại cũng có khả năng. Tổ sư của hắn sau khi khai thiên tích địa là từ một đám Hồng Vân đắc đạo biến thành, yêu đan khác với những Yêu tộc khác cũng là bình thường.

Nơi này chính là chỗ Hồng Vân vẫn lạc, yêu lực thủy hệ trong những kết tinh cũng tinh thuần vô cùng.

Nhạc Vũ phi độn về trước, thôi động mắt Chân Long nhìn kỹ thì thấy trên đường quả nhiên thỉnh thoảng có kết tinh hồng sắc được phát hiện.

Bất quá trong phạm vi hơn mười vạn dặm cũng không có đến nửa viên kết tinh màu đỏ.

- Hồng Mông tử khí mà Hồng Vân tổ sư lưu không biết hạ lạc nơi đâu. Phân nửa là có liên quan đến phần trong cơ thể mình. Trấn Lương Quốc thu bắt linh tiên tu sĩ cũng có khả năng vì thứ này. Nếu vì đại đạo chẳng lẽ những tông môn còn lại không nghe được phong thanh?

Trở về đỉnh núi vô danh, Nhạc Vũ lần nữa nhập định tiềm tu. Chuyện lần này đối với những linh tiên bình thường mà nói thì liên quan đến tồn vong sinh tử nhưng với hắn thì dù là phá vây hay ẩn nấp, hay hoặc là tìm hậu đài vẫn có lối ra.

Vì thế hắn cũng không thực sự quan tâm, có thời gian rảnh liền luyện chế tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa.

Bên dưới nơi đây đều là biển máu, không có Địa Hỏa tương trợ, Nhạc Vũ chỉ có thể dựa vào hỏa linh lực bản thân tế luyện mỗi ngày nên hiệu quả rất thấp.

Ngược lại bên ngoài hắn lại làm ra hơn một trăm cây Quý Thủy thần lôi, dùng pháp lực phong tồn vào dung khí trấn áp.

Hắn đã dùng vật này khi độ tiên kiếp, bất quá độ khó khi dẫn phát và tự mình chế tạo khác hẳn nhau.

- Có thể đem chế tác bảo tồn vẫn phải khi tu vi tiến nhanh, lực lượng tăng vọt

đến 29 lực lượng Chân Long mới có thể miễn cưỡng làm được.

Vào lúc hắn đang toàn lực bắt đầu ngưng luyện Quý Thủy thần lôi, thuận tiện luyện hóa những nguyên khí tiên giới trong kinh mạch thì một đạo ánh sáng màu vàng từ xa bay tới lọt vào bên trong linh trận.

Nhạc Vũ cầm vào tay thì thấy đúng là giản thiếp mà Huyền Nguyên tử truyền đến. Mấy lời bên trong ngoại trừ thăm hỏi còn là mời hắn đến một chỗ phía nam 30 vạn dặm, là nơi tán tu hội tụ lần này.

Nhạc Vũ không chút lưu luyến, phi thân bay lên, phất tay một cái hủy đi kiến trúc bên thiên hồ.

Ngay sau đó thấy Lôi Bằng cũng bay vút lên, trong mắt đầy vẻ lưu luyến.

Cuối cùng không ngờ nó động linh cơ, bái phục trước người Nhạc Vũ:

- Tiểu Yêu hoang dã khẩn cầu tiên trưởng thu nhận làm môn hạ hay nô bộc đều được.

Nhạc Vũ cười ha hả, nhìn kỹ con chim khổng lồ rồi khẽ lắc đầu:

- Ta và ngươi có chút nhân duyên, bất quá hiện giờ ta bảo vệ mình còn khó nói chi thu đồ đệ? Lần này mượn đất ngươi tu hành, mối nhân quả này không thể không trả lại. Hôm nay ta truyền lại môn đại thần thông đạo quyết này cho ngươi. Thành tựu ngày sau phải xem vào chính ngươi.

Đang khi nói chuyện, Nhạc Vũ đã đi đến trước mặt nó điểm ra một chỉ chỗ mi tâm, dùng Hi Hoàng quan tâm thuật rót vào vô số tin tức, chính là Ngọc Thanh cửu lôi pháp.

Con yêu cầm này có dị bẩm thiên phú nhưng là do chư thú tạp giao mà thành, không có quá nhiều huyết mạch truyền thừa. Môn Ngọc Thanh cửu lôi pháp này cũng là lôi hệ đại thần thông, gần bằng với Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp mà hắn đang tu hành. Nếu nó sau này siêng năng tu hành thì thành tựu chắc không quá kém.

Lượng tin tức này đối với cự bằng là quá nhiều nên khi Nhạc Vũ dời tay bay lên thì nó vẫn đang mơ mơ màng màng. Qua hồi lâu sau mới thanh tỉnh lại, lập tức

kêu to, hiện ra mấy phần buồn bã.

Nhạc Vũ lúc này đã xa ngoài mấy ngàn dặm, nghe vậy cũng chỉ cười cười nhưng tốc độ phi kiếm dưới chân vẫn không hề giảm, không bao lâu đã đến chỗ mà Huyền Nguyên tử nói.

Song khi hắn hạ độn quang xuống thì bất giác khẽ giật mình. Chỉ thấy chỗ này quả thức có đến mấy ngàn tu sĩ, số lượng vượt qua dự đoán của Huyền Nguyên tử, tổng cộng gần tới vạn người.

Bất quá nhìn qua không hề giống một nơi tụ tập mà nhìn sắc mặt mọi người đều lộ ra ý sẵn sàng bỏ chạy.

Nhạc Vũ đứng giữa không trung, sau một khắc liền thấy Huyền Nguyên tử cùng hai linh tiên tu sĩ phi độn sang.

Trong đó có một vị trung niên mặc huyền sam, thần sắc kiêu căng, khí tức tựa hồ đã tới cảnh giới Thiên Tiên. Một vị khác niên kỷ cũng gần vậy nhưng mặt trắng râu dài, nhìn rất có khí độ.

Huyền Nguyên tử mở miệng đầu tiên , thay Nhạc Vũ dẫn kiến nói:

- Hai vị này là người chủ trì lần này, là Hoàng Thao tán nhân, Thiên Thương chân nhân, đều là Thiên Tiên đến Hồng Hoang đã lâu. Lần này bởi vì hái thuốc ở đây mà tham dự, có thể nói là hi vọng của mọi người.

- Hái thuốc?

Nhạc Vũ hơi nhướng mày nhìn lại hai người. Chỉ thấy trong đồng tử cả hai đều hiện lên một tia huyết khí lệ sắc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Hắn cười nhạt, thầm nghĩ người hái thuốc chỗ huyết sát dơ bẩn này sao có thể là người tốt?

Lúc Huyền Nguyên tử quay sang giới thiệu Nhạc Vũ, nói đến tứ Cửu Kiếp lôi thì khuôn mặt hai người mới có chút động. Ngay cả người trung niên mặc huyền sam cũng lộ vẻ nghi ngờ nhìn kỹ lại Nhạc Vũ còn Thiên Thương chân nhân thận trọng thi lễ nói:

- Linh tiên tu sĩ, độ tứ cửu Cửu Uyên diệt tẫn lôi mà bình yên vô sự, ngay cả Thiên Tiên chúng ta cũng khó làm được. Thần thông đạo hữu nhất định kinh người, từ nay về sau còn phải dựa vào lực của đạo hữu.

Nhạc Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh ứng phó rồi vài câu, tựa như ngang hàng tương giao. Thiên Thương chân nhân không để ý nhưng trong mắt Hoàng Thao tán nhân lại lộ ra vẻ bất mãn. Giao tình hai người này tựa hồ không cạn, người sau thấy vậy càng không kiên nhẫn, Thiên Thương đành cười khổ cáo từ:

- Chuyện phân phối chư vị đạo hữu phá vây lần này thực sự quá nặng nề, cần phải xử lý gấp. Hai người chúng ta cáo từ trước một bước.

Nhạc Vũ cũng không để ý, đợi đến khi hai người này rời đi mới dùng lực từ bao phủ phạm vi hơn trăm trượng rồi hỏi vẻ tò mò:

- Huyền Nguyên đạo hữu, ngươi có biết hai người này tu loại công pháp nè?

Huyền Nguyên tử lại khẽ lắc đầu nói:

- Nói sau lưng người cũng không phải là việc quân tử nên làm. Vô luận lai lịch hai vị này ra sao nhưng trong mấy trăm năm bôn ba lo cho tán tiên chúng ta phi thăng coi như đã tận tâm tận lực. Dù có tư tâm thì cũng khiến người kính nể.

Nhạc Vũ thấy hắn nói vậy, rất có phong thái quân tử thì bất giác nổi lên hảo cảm, không để ý thêm mà hỏi:

- Có chuyện gì vậy, sao bảo thương nghị chuyện bỏ chạy mà lại thành họp chợ vậy?

Nói đến đây thì ngay cả Huyền Nguyên tử cũng đỏ mặt :

- Chỉ là muốn nhờ cơ hội này bù đắp nhau mà thôi. Những tu sĩ hạ giới như chúng ta đến từ các thế giới khác nhau nên chỗ tốt cũng khác. Qua bốn ngày ngay cả ta cũng tìm không ít chỗ tốt.

- Bốn ngày?

Nhạc Vũ bất giác mím miệng, đại sự như vậy đã không bảo mật là tối kỵ, lại còn

chậm trễ tới bốn ngày.

Nếu hắn là người của Trấn Lương Quốc thì dù ngốc đến đâu cũng kịp phản ứng phát binh tóm gọn một mẻ.

Lẽ ra tu hành đến cảnh giới này sẽ không quá ngu xuẩn. Hoàng Thao tán nhân cùng Thiên Thương chân nhân tựa hồ cũng không phải hoàn toàn không có sở liệu nhưng làm như vậy chẳng lẽ có ẩn tình?

Bất quá nghe Huyền Nguyên tử vừa nói như vậy, Nhạc Vũ cũng bất giác có mấy phần hứng thú. Hắn cũng muốn nhìn xem những tu sĩ phi thăng từ những thế giới khác có thể có thứ gì khiến hắn động tâm hay không.

Hắn nói thêm vài câu với Huyền Nguyên tử rồi hạ độn quang xuống dưới quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 805: Ý ngoại thu hoạch

Lúc vừa mới nhìn qua những mặt hàng bày tạm trên bãi thì Nhạc Vũ thấy thờ ơ, nhưng sau đó lại có chút hăng hái.

Quả nhiên chư giới Hồng Hoang đều sản xuất ra linh vật có chút đặc dị. Những người này có thể có thực lực phi thăng tới đây đều là cường giả, những thứ thu thập được đều bất phàm.

Đi dạo một đoạn, Nhạc Vũ đã tìm được hơn mười loại linh dược chưa từng sản xuất ở Thiên Nguyên giới và Hoàng hôn giới. Hắn lấy trân tàng bản thân không dùng đến để đổi, thu hoạch tương đối khá.

Còn lại một ít pháp bảo huyền binh các loại thì hắn biết dưới siêu giai cũng sẽ không lọt được vào mắt đồng đạo vì những thứ mà tu sĩ lấy ra ở đây đều trên tiên phẩm.

Nhạc Vũ thường chỉ nhìn qua rồi quay đi, thoáng cái đã dạo xong hơn phân nửa quầy hàng.

Người có thể chiếm cứ nơi này đều là siêu tuyệt trong cùng thế hệ, phẩm giai bảo vật cũng đều có cấp bậc rất cao.

Nhạc Vũ phấn chấn quan sát kỹ từng món, sau một khắc khi ánh mắt hắn nhìn vào một quầy hàng nhỏ chỗ rẽ thì khẽ giật mình, cảm giác máu huyết kích động cảm ứng với hai thứ đồ vật nằm ở đó.

Một vật trong đó càng muốn phá vỡ bay ra, hắn đem hết toàn lực mới miễn cưỡng áp chế.

- Hi Hoàng tàn kính, Tử Khuyết Thiên Chương, làm sao có thể?

Nhạc Vũ cảm thấy trước ngực đập dồn nhưng vẫn không đổi sắc bước tới. Sau đó thấy phía trên quầy hàng có một miếng vải trắng đồng dạng với chữ ở Thiên

Nguyên giới, đọc lên là "Thu mua phế phẩm tạp vật".

Chủ nhân quầy hàng là một lão nhân cường tráng, giữa trán mơ hồ có một vân văn, là một yêu tu. Cũng không biết bản thể vì sao, mặc dù là ngồi, cũng là uy thế tự sinh.

Nhạc Vũ thấy mấy chữ liền cười khẽ:

- Không biết mấy chữ này có ý gì?"

- Không biết chữ sao?

Lão giả cường tráng hơi nhíu mày vẻ tức giận, lại thấy Nhạc Vũ tuy nhẹ nhàng đứng trước nhưng ẩn ước có xu thế áp chế mình.

Ngũ Hành Kim Linh vốn liên hệ mật thiết với lão giờ như bị tách lìa, trong lòng lão kinh dị nhìn lại Nhạc Vũ liếc rồi hừ lạnh một tiếng nói:

- Ý tứ là không cần tiên bảo linh vật hay phế phẩm, chỉ cần không quá cũ thì ta đều có thể thu mua.

Trên mặt lão tuy vẫn lạnh lùng nhưng ngữ khí lại hòa hoãn một chút, Nhạc Vũ hơi nheo mắt rồi hỏi:

- Nếu như ta muốn mua thì sao?

Lão giả cường tráng nhìn sững vào Nhạc Vũ, cảm thấy thanh niên tuấn tú này nói khó hiểu, tuy không hề có ý uy hiếp nhưng lại rất kiên định.

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi dứt khoát lấy ra một Tu Di Giới, dốc toàn bộ vật trong đó ra rồi nói:

- Đây là tất cả gia sản của ta hiện giờ, không biết đạo huynh muốn vật gì?

Trong này ngoại trừ một ít tiên thạch còn có thêm một số tiên bảo bỏ đi lẫn dược liệu và linh kim không thông dụng, cũng không biết yêu tu này thu thập để làm gì. Thứ duy nhất khiến người ta chú ý là một đôi quyền sáo kim sắc và một cặp cánh chế tạo từ lân phiến, đoán chừng là vật thường dùng của yêu tu này.

Nhạc Vũ thấy thế hơi kinh dị nói:

- Đạo hữu thật sự muốn ta chọn.

- Bớt sàm ngôn đi! Ta nghe nói tu sĩ nhân loại các ngươi chỉ cần tu vi đủ mức nào đó thì có thể cảm ứng được vật cần thiết. Hôm nay ta không đáp ứng ngươi chỉ sợ không có kết quả tốt, trong đám linh tiên này ngươi coi như cũng là một nhân vật.

Lão giả kia lại không lĩnh tình, ngữ khí vẫn lạnh như băng:

- Tóm lại ngươi muốn vật gì thì lấy nhanh lên, ngày sau đừng đến quấy nhiễu ta!

Nhạc Vũ cười khẽ, hắn không làm chuyện sát nhân đoạt bảo nhưng nếu không lấy được vật mình thích thì sẽ dây dưa khi nào được mới thôi.

Cũng không nói nhảm, Nhạc Vũ thuận tay lấy ra hai thứ trong một đống lẫn lộn.

Một kiện là một thấu kính lớn bằng lòng bàn tay, bên trong còn một phần khí linh tàn hồn. Một kiện khác là một đạo điển kim sắc lớn bằng viên gạch vuông.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ ra vẻ khó xử, trầm ngâm hồi lâu mới lấy ra hai Tu Di Giới ném qua:

- Sự trân quý của hai vật này chắc vượt qua tưởng tượng của ngươi, bất quá đều là tàn phẩm. Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi của ngươi, vật trong hai Tu Di Giới này có thể ngang giá!

Lão giả cường tráng bán tín bán nghi tiếp lấy rồi sau đó lộ vẻ mừng rỡ như điên, thận trọng thu hồi, sau đó nhìn lại hai vậ trong tay Nhạc Vũ vẻ nghi ngờ, tuy hiếu kỳ nhưng thông minh không hỏi lại chỉ khẽ gật đầu nói:

- Dĩ nhiên ta sớm biết hai vật này có lai lịch bất phàm nhưng vẫn không cách nào phân biệt. Rơi vào tay ngươi chắc sẽ không mai một, chuyện giao dịch hôm nay ta tuyệt sẽ không lộ ra nửa câu.

Nhạc Vũ mím miệng, hắn đã dùng thiên huyễn linh châu che lấp hình dáng tướng mạo, vốn không sợ người này nói ra, nhưng nếu như đối phương đã cảm kích thức thời như vậy thì không có gì tốt hơn.

Bất quá việc hôm nay còn chưa tới lúc chấm dứt, hắn điềm đạm cầm lấy hai vật bỏ vào tay áo rồi hỏi:

- Còn có một chuyện! Không biết đạo hữu lấy được hai thứ đồ vật này ở đâu?

Có lẽ lão giả sớm đoán được Nhạc Vũ sẽ hỏi như thế nên đáp không do dự:

- Tàn kính này là vật trước kia ta lấy được ở Vân Hải Giới, về phần đạo điển màu vàng thì mới thu thập được gần đây, do một vị yêu tu đồng đạo bên Trấn Lương Quốc mang ra. Đáng tiếc mặc dù hắn dùng thần thông vượt qua nhưng cũng bị trọng thương, lúc nhìn thấy người thì đã chết, ngay cả nguyên thần cũng không thể chuyển sinh.

Tin tức người này nói không nhiều nhưng cũng khiến Nhạc Vũ bất ngờ, nội tâm hắn càng kích động nhưng vẫn gắng bình thản, cơ hồ có thể xác nhận Nhị vương tử của Trấn Lương Quốc chắc là có mưu đồ với di vật của Hồng Vân, không phải là Tử Khuyết Thiên Chương.

Đó có thể là Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô không biết tung tích hay vật mà Hồng Vân tổ sư khi vẫn lạc đã để rơi.

Bất quá đã có một tàn trang Tử Khuyết Thiên Chương vậy thì cũng chưa chắc không có trang thứ hai vì vật này vốn tán lạc khắp nơi.

Về phần Hi Hoàng tàn kính lại thật sự khiến hắn cảm thấy khó giải quyết. Vân Hải Giới là một trong trăm vạn thế giới của mảnh vỡ Hồng Hoang.

Vật này khác với Tử Khuyết Thiên Chương, nếu như không tụ hợp tới trình độ nhất định sẽ rất khó sử dụng. Mảnh vỡ tán lạc ra rất nhiều thế giới, muốn thu thập đủ là rất khó khăn, sau này nếu có thể thì hắn sẽ đến Vân Hải Giới một lần để xem còn mảnh vỡ khác hay không.

- Lại có thể trùng hợp như vậy! Đã là vật mà Hồng Vân tổ sư lưu lại thì nếu mình không lấy sẽ có lỗi với ngài.

Nhạc Vũ định sớm ly khai thoát khỏi vòng xoáy này nhưng giờ lại có chút do dự bất định. Trong lòng hắn đã quyết dù thế nào cũng phải mạo hiểm thử xem. Điều khiến hắn lo lắng chính là không biết thực lực đối thủ thế nào, càng không biết

nên hành động từ đâu.

Nếu là cấp ngọc tiên thì dĩ nhiên không cần kiêng kị, nhưng nhìn cách Trấn Lương Quốc làm việc như thế thì nhất định có chỗ dựa là nhân vật tu vi trên Thái Ất Chân Tiên, đã vậy cần cẩn thận trù tính.

Lấy được hai thứ này tàn kính tàn chương, Nhạc Vũ cũng không còn hứng thú gì với việc khác, sau khi ly khai quầy hàng liền chỉ la cà quan sát.

Ngoại trừ một ít một ít linh dược tuyệt tích trong Thiên Nguyên giới và Hoàng hôn giới thì quả thực không thứ gì có thể khiến hắn động tâm.

Bất quá vào lúc hắn đang định ly khai tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi thì chợt thấy Huyền Nguyên tử ngự kiếm nghênh đón từ xa, sắc mặt lộ vẻ hưng phấn.

Nhạc Vũ thầm nghĩ nhìn thần sắc này chắc là chuẩn bị bắt đầu, tiếp đó liền thấy Huyền Nguyên tử hạ xuống bên cạnh hắn rồi mặt mày hớn hở nói:

- Đạo huynh chẳng lẽ tới vì vật này? Lần này thật sự mở rộng kiến thức! Tới bốn xích Hàm Quang Tịnh Thiết, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, không ngờ trong hạ giới cũng có linh trân như vậy.

Nhạc Vũ cảm thấy trong miệng cực kỳ phức tạp, hôm nay ở đây tùy thời có thể gặp được tai hoạ ngập đầu, Huyền Nguyên tử thân là chủ sự liên lạc sao còn có tâm tư xem náo nhiệt?

Bất quá nghe mấy từ Hàm Quang Tịnh Thiết thì thần sắc Nhạc Vũ lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Hắn bay lên rồi xuất hiện ở chỗ Huyền Nguyên tử vừa đến. Nơi này ở chính giữa chợ, vây quang có mấy trăm linh tiên đang quan sát, trong mắt vừa lộ vẻ tham lam vừa kiêng kị.

Nhạc Vũ xâm nhập trong đó rồi nhìn theo ánh mắt mọi người thì thấy quầy hàng bên kia có một khối kim loại lộ ra bạch quang lóng lánh, thuần khiết đến cực hạn, chu vi chừng bốn xích, linh lực canh kim dao động cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu nhìn kỹ lại thì thấy cả khối trong suốt, chỉ có một tia vân văn xuyên qua bên trong.

- Thật sự là Hàm Quang Tịnh Thiết.

Nhạc Vũ chau mày nhìn sang bên cạnh khối kim loại thì thấy một vị tu sĩ mặc hắc y đang khoanh chân ngồi, ngũ tâm hướn lên trời. Trên gối hắn đặt một thanh kiếm lớn màu đen rộng chừng một xích, hai mắt nhắm chặt không mở, bên cạnh là một thi hài đang bị hỏa diễm màu đen thiêu đốt.

Hoàng Thao tán nhân và Thiên Thương chân nhân đều đang đứng bên cạnh, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 806: Hàm Quang Tịnh Thiết

- Hắc Diệu Lệ Hỏa?

Nhìn thấy hỏa diễm kia, Nhạc Vũ cũng có chút hiểu biết, vì sao có rất nhiều tu sĩ lại kiêng kỵ người này như vậy.

Thứ nhất hắn có tu vi Tiên Thiên, thứ hai là vì Hắc Diệu Lệ Hỏa. Có hỏa diễm này phòng thân, căn bản không sợ bị vây công.

Lại nhìn khí độ của người này, những tiên tu tầm thường cũng không thể so sánh.

Tiếp theo hắn lại ngắm nhìn Hàm Quang Tịnh Thiết, thoáng cau mày. Nếu nơi này không còn người khác, như vậy sẽ dễ dàng làm việc hơn, nhưng giờ phút này đang ở trước mắt bao người, muốn mua xuống vật kia nhất định sẽ gây ra nổi bật.

Huyền Nguyên Tử cũng đi tới bên cạnh hắn, tiếp theo thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc, vật này nếu đặt ở nơi khu vực tu chân nổi danh, nhất định là vạn kim khó cầu, cơ hồ không kém hơn tiên thiên linh bảo bao nhiêu. Ở lại nơi này đúng là mai một. Hắn muốn đổi tiên bảo trên thất phẩm hộ thân, nhưng những tán tu Linh Tiên mới bước vào Hồng Hoang Giới như chúng ta, lại làm sao có được tiên bảo cấp bậc như thế? Cho dù có, hiện giờ cũng không thể bán cho người khác…

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, lời nói của Huyền Nguyên Tử thật ra vô cùng thành thật. Hiện giờ đang phải đối phó với việc người của Trấn Lương quốc vây bắt, có thêm một phần chiến lực là tăng thêm một phần hi vọng. Trên người có bao nhiêu linh trân nhưng nếu không thể trốn thoát cũng chỉ là vô dụng mà thôi, chỉ sẽ tiện nghi cho người khác.

Người này ước chừng cũng có tâm lý như vậy mới tính toán đem vật này bán ra,

nếu không linh vật như vậy ngày sau chỉ cần tế luyện một chút cũng không cần gia nhập thêm thứ gì là có thể chế luyện được tiên binh trên ngũ phẩm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cũng kiểm kê vật trong tay mình hiện giờ. Huyền binh bảo vật dưới tiên phẩm trước khi hắn độ kiếp phần lớn đã toàn bộ ban thưởng xuống dưới, chỉ để lại một ít tinh phẩm, cùng những vật từng dùng qua trước đây lưu lại làm kỷ niệm.

Mà phía trên tiên phẩm, ở Quảng Lăng sơn bảo tồn nhiều hơn cũng chỉ là vô dụng. Năm sáu chục văn kiện, có thêm Thập Ngự Phục Ma kiếm trận cùng một bộ Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận đơn giản hóa, đã đầy đủ trấn áp một giới, vì vậy trong tay hắn còn bảo tồn rất nhiều.

Thiên Li Tông lưu lại cấm chế kiếm trận tại Hoàng Hôn Giới, thu hoạch sau khi tru diệt Xích Minh Thiên Tôn, lại thêm số lượng đoạt được bên trong Quy Khư Cung.

Giờ phút này những loại tiên binh cất giấu bên trong Diễn Thiên Châu đã tăng lên tới mấy trăm, vừa lúc còn có thêm một bộ Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận mạnh mẽ.

Nhưng thích hợp đổi lấy Hàm Quang Tịnh Thiết, có đủ năng lực khiến cho hắc y thanh niên này để mắt cũng không nhiều lắm.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền có chủ ý. Hắn đột nhiên xoay người, rời đi trong ánh mắt ngạc nhiên của Huyền Nguyên Tử, bay tới một nơi xa xa không người, thân hình vừa nhoáng lên đã thay đổi một tướng mạo khác.

Lúc hắn quay trở về, chỉ thấy Huyền Nguyên Tử chăm chú nhìn sang, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt suy đoán, liền biết được chỉ sợ người này đã phát hiện ra thân phận chân chính của mình. Hắn không khỏi âm thầm cười khổ, trong thế giới hồng hoang đúng là có điểm này không được tốt, kỳ công diệu pháp ùn ùn, thần thông linh trân cũng đủ loại diệu dụng.

Hôm nay thận khí bên trong Huyễn Linh Châu, dù dùng Chướng Nhãn Pháp thượng giai cũng khó thể hoàn toàn bảo toàn. Nói không chừng cũng sẽ bị những người khác xuyên thấu, cũng giống như lúc này.

Tuy là thầm giật mình, cũng không biết Huyền Nguyên Tử có biết được tướng mạo chân chính của mình hay không, trong lòng Nhạc Vũ cũng chưa từng chân chính để ý tới. Hắn vừa trừng mắt nhìn người này, đã lập tức bước đi tới trước người hắc y thanh niên.

Ngay trong lúc ánh mắt mọi người đều nhìn qua, tay phải Nhạc Vũ chợt lật ra, liền hiện ra một vật. Chính là một kim hồng nhị sắc phi toa giao nhau, ánh mắt sâu xa nói:

- Không biết vật này có hợp tâm ý của ngươi hay không?

Người của Trấn Lương quốc nếu có thể làm cho những tán tu Linh Tiên phải sợ hãi như vậy, nghĩ đến những người này cũng không có đủ lực lượng để đối kháng. Phi toa này hắn lấy được bên trong Quy Khư Cung, tuy không phải là tiên bảo gì mạnh mẽ, nhưng phẩm cấp lại là lục phẩm, hơn nữa tốc độ phi độn nhanh kinh người.

Đồng tử hắc y thanh niên quả nhiên co rụt lại, có chút động dung, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại liếc mắt nhìn, chỉ lắc đầu nói:

- Vật này có thể đổi, nhưng giá trị vẫn còn kém một chút…

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, biết được chỉ cần mình kéo dài thêm hai ngày phỏng chừng là có thể mài đi toàn bộ những ý niệm của người này, khi đó ngoại trừ cùng hắn trao đổi, sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Bất quá giờ phút này chính hắn cũng không muốn lãng phí thêm thời gian. Tiên bảo này tuy phẩm cấp khá thấp, nhưng có thể đưa cho mấy người Nhiễm Lực sử dụng. Mà những tiên binh khác hắn lại không muốn đem đổi ra.

Chỉ thoáng chút suy tư, Nhạc Vũ liền lấy ra hai mảnh tiên chi màu tím nhỏ như ngón út đặt trước người hắc y thanh niên, mở miệng nói:

- Vậy thêm hai loại linh dược này, nếu đạo hữu muốn đòi nhiều hơn, ta cũng đành chịu…

Hắc y thanh niên thoáng do dự chần chờ, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, cuối cùng cắn răng thu hồi tiên chi cùng phi toa.

Thần sắc Nhạc Vũ hòa hoãn, đem Hàm Quang Tịnh Thiết thu vào trong giới chỉ của mình.

Sau đó hắn cũng không lựa chọn lưu lại, chỉ hướng Huyền Nguyên Tử như ý bảo, nhẹ nhàng gật đầu liền bay lên không.

Sử dụng Súc Địa Pháp, chỉ chớp mắt đã đi ra mấy vạn trượng. Mà khi hắn vừa rời khỏi khu thị lâm thời, liền cảm giác ở phía sau có mấy chục cỗ khí tức xa xa theo tới.

Hắn chợt nhíu mày, càng tăng nhanh tốc độ, trực tiếp đem những người phía sau mạnh mẽ bỏ rơi, sở dĩ phải thay đổi tướng mạo chính là vì thế.

Vô luận là hắn tùy tay xuất ra kiện phi toa cùng hai mảnh linh chi kia, hay Hàm Quang Tịnh Thiết đều là những bảo vật đủ làm người ta nảy sinh lòng tham cướp đoạt.

Kỳ thật theo tâm ý của hắn cũng không nhất định cần phải che giấu như vậy. Chỉ cần phát ra uy áp thần hồn liền đủ làm những người kia biết khó mà lui. Nhưng ngũ sắc quang ban trên người hắn khiến cho pháp lực của hắn có thể sử dụng suy yếu tới mức tận cùng, bộc lộ thần hồn cũng cực kỳ khó khăn, chẳng khác gì như một nhà giam.

Vừa rồi hắn trấn trụ yêu tu tên Chư Hổ, cũng nhờ vào chính lực lượng nhục thể viễn siêu siêu giai thần thú, đối phó một người còn có thể, nếu quá nhiều người cũng không thể nào sử dụng.

Mặc dù giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn bị trói buộc hơn phân nửa, nhưng lý giải về thời gian cùng không gian ngay cả Ngọc Tiên tu sĩ còn chưa thể so sánh, còn nắm giữa mấy ngàn đại đạo pháp tắt, thiên địa chí lý.

Dùng Súc Địa Pháp thoát khỏi đại bộ phận những người truy tung phía sau, còn lại một bộ phận tựa hồ cũng biết được Nhạc Vũ cũng không dễ chọc, đều lần lượt thối lui.

Nhạc Vũ hạ xuống một khe núi cách xa ngoài mấy vạn dặm, linh mạch nơi này chỉ thuộc dạng siêu phẩm, nhưng cũng giống như tòa núi vô danh cùng thiên hồ vô danh, không bị lực lượng huyết ô lây nhiễm.

Nhạc Vũ ném ra một bộ Hồng Ngọc Mộc Hồn Kỳ, bố trí Chướng Nhãn Trận. Sau đó lập tức lấy ra Hi Hoàng Tàn Kính cầm trong tay.

Hai thấu kính một lớn một nhỏ khi còn nằm trong tu di không gian của hắn đã tự phát dung nhập vào nhau, khiến tàn kính lại tăng lớn thêm một vòng.

Nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy được có một tia vết rạn, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vẻ tiếc nuối, quả nhiên tiên thiên linh bảo bậc này không phải dễ dàng chữa trị đơn giản như thế.

Vật này chỉ là tạm thời dung hợp, nếu gặp phải đòn công kích nghiêm trọng một chút, sẽ bị đánh tan xơ xác.

- Thật không biết Hi Hoàng năm đó vì sao đã mang theo chí bảo bên mình còn bị người đánh đến mức bảo vật tan nát? Lưu lạc trong tay người khác mà cũng không đi quản, hay là cũng giống như Tam Sinh Thạch, dùng vật này để bố cục?

Những đại năng thời thượng cổ rốt cục lại có tính toán gì, Nhạc Vũ cũng không hứng thú đi tìm hiểu. Sau Hi Hoàng Tàn Kính hắn lại chú ý tới tàn chương của Tử Khuyết Thiên Chương.

Vật này hắn ở Thiên Nguyên Giới cùng Hoàng Hôn Giới tìm tòi thật lâu, cũng chưa từng tìm thấy. Không ngờ mới vào tiên giới chưa lâu, đã lấy tới tay được một tờ, tính ra đây đã là trang thứ sáu.

Đem những tàn chương hợp cùng một chỗ, chỉ thấy vật này lóe ra một trận kim sắc quang mang, tiếp theo lôi điện nhè nhẹ tán ra. Cũng không đánh ra xa, mà trực tiếp ngăn cản một vài pháp tắc của thế giới này, cùng toàn bộ thế giới liên tiếp thành một khối.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, dung hợp năm chương Tử Khuyết Thiên Chương kia vô cùng đơn giản, chỉ cần hợp lại một chỗ, nhưng dị tượng giống như trước mắt trước đây cũng chưa từng có.

Tiếp tục mở ra trang sách, chỉ thấy chữ triện bên trong lại có biến hóa. Xem kỹ lại những chữ viết kia phảng phất như dòng suối, đang không ngừng chảy xuôi trong ý thức của hắn.

Không chút tự giác, liền đem ý thức thần hồn của người khác dẫn dắt vào một loại trạng thái huyễn hoặc khó hiểu, trong lúc hoảng hốt tựa hồ như đã minh bạch được một ít đạo lý.

Thật lâu sau Nhạc Vũ sợ hãi giật mình tỉnh lại. Nhìn tàn chương trong tay, ánh mắt của hắn không khỏi lộ ra nhè nhẹ dị sắc.

Tác dụng của vật này tuyệt không chỉ ghi chép đại đạo pháp tắc lúc thiên địa sơ khai.

Chữ triện này ngoại trừ dùng linh trận phù triện ra, còn có tác dụng giúp người nhập định ngộ đạo, có thể nói vô cùng diệu dụng.

- Đây là khả năng mới sau sáu trang. Ngày sau nếu thu thập được càng nhiều, công dụng tuyệt không chỉ là như thế. Tử Khuyết Thiên Chương thần kỳ như vậy, lợi hại của tạo hóa ngọc điệp liền có thể nghĩ. Đáng tiếc vật kia từ sau khi thiên địa sơ khai đã không còn người gặp qua…

Nhạc Vũ vận khởi Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười hai hướng quyển sách màu vàng nhẹ nhàng vỗ tới, liền phá khai cấm chế.

Hiện giờ bản thân hắn xưa đâu bằng nay, đại thần thông này tuy chỉ có tầng mười hai, nhưng so với lúc trước khi mượn lực lượng của Long Tước Phiến sử dụng còn mạnh hơn gấp mấy lần.

Tử Khuyết Thiên Chương tuy tăng lên tới sáu trang, nhưng không có nửa điểm gây khó khăn nào cho hắn, kim sắc quang hoa bên ngoài chỉ vẩy tới liền bị phá vỡ.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đem tay phải ấn lên trên quyển sách, ngay lập tức liền tiến vào bên trong ảo cảnh, hồng hoang sơ khai, mênh mông bát ngát.

Mà lúc này so với lúc trước cảnh tượng càng chân thật hơn vô số lần. Trong lúc mơ hồ phảng phất như cảm giác tiến vào tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang.

Vô số thiên địa đại đạo đan vào cùng một khối, rót vào bên trong đại não của hắn, ngay khi Nhạc Vũ chỉ hận không lập tức trầm mê vào bên trong thì chợt giật mình bừng tỉnh, chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt băng sương vô tình ở bên trong ảo cảnh đang hướng thần hồn của hắn nhìn chăm chú tới.

Một cỗ băng hàn cực độ chỉ một thoáng quét qua tâm linh ý niệm của hắn, cơ hồ buốt giá, ngay khi tầm mắt kia khó khăn tiến tới gần thân thể hắn, nhưng trước mắt lại sáng lên một mảnh huyết sắc, đem ánh mắt kia chặt chẽ ngăn trở lại.

Ngay sau đó giằng co chỉ chốc lát, cũng giống như đã trải qua vô số thời đại, ánh mắt kia rốt cục thối lui, huyết sắc trước mắt cũng dần dần biến mất vô tung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 807: Huyền công mê cục

Khi ý thức của Nhạc Vũ từ trong Tử Khuyết Thiên Chương rút đi, chỉ cảm thấy toàn thân tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Ánh mắt kia hờ hững vô tình, lại ẩn chứa uy nghiêm vô thượng, giống như chỉ cần liếc mắt là có thể đánh nát thần hồn của hắn.

- Người này rốt cục là ai? Còn có đạo huyết quang kia lại là thế nào?

Trong đầu Nhạc Vũ tràn đầy nghi vấn, không ngừng suy nghĩ về một màn mới phát sinh vừa rồi.

Tận sâu trong lòng hắn đã có điều suy đoán, nhưng đáp án kia làm hắn thật sự khó có thể thừa nhận, càng làm trong lòng hắn vô cùng bàng hoàng.

Hơi lật tay đem hồn tinh công quyết ghi chép Cửu Chuyển Huyền Công cầm trong tay, dùng hồn thức xem xét chốc lát, Nhạc Vũ lại thở dài một tiếng, đem một phần nhỏ sau cùng được ghi chép về môn thần thông vô thượng này, thuộc tầng thứ bảy hoàn toàn hủy diệt.

Đây là hai tầng công quyết tu hành thâm ảo nhất của Cửu Chuyển Huyền Công, cũng là bộ phận mà Chúc Long từng nghi ngờ nhiều nhất.

- Cửu Chuyển Huyền Công tuy là phương pháp luyện thể cao nhất của Đạo gia, nhưng nhìn khắp hồng hoang, dưới Đạo tổ lại không có một người nào lấy việc tu hành Cửu Chuyển Huyền Công mà nổi danh hậu thế. Nhưng bên Tây Phương Giáo lại sáng chế theo ba mươi sáu thiên cương thần thú, có thể có được Tứ Cửu Huyền Công biến ảo ba mươi sáu loại pháp tướng thần thú, cùng huyền công phảng chế bảy mươi hai địa sát thần thú, thịnh cực một thời. Phương pháp luyện thể bên trong tất cả đều thật mạnh mẽ, nhưng nếu bàn về cơ hội chứng đạo làm sao so được với Cửu Chuyển Huyền Công?

Nghĩ tới đây, ý niệm thần hồn của hắn lại lướt qua những tin tức mà Chúc Long

lưu lại.

- Dùng máu sống lại, chính là vọng ngôn.

Trong lòng Nhạc Vũ ngưng trọng, sau tầng thứ năm của Cửu Chuyển Huyền Công, hắn đạt tới cảnh giới Tích Huyết Trọng Sinh này.

Chỉ cần huyết nhục bất diệt, nguyên khí đầy đủ, sẽ có thể lập tức khôi phục thân thể.

Kỳ thật mặc dù là giờ phút này, lấy cường độ của linh hồn dấu vết, cũng đã đủ cam đoan cho hắn bất tử bất diệt. Chỉ cần bổn mệnh hồn ấn còn tại, cho dù thần hồn bản thể tiêu vong, trăm ngàn năm sau cũng sẽ có chút chân linh khôi phục ngưng tụ thành, huyền công ngũ chuyển sẽ càng tiến thêm một tầng.

Mà sau tầng thứ năm, chính mình cần phải thêm cẩn thận. Nói không chừng, có thể có cạm bẫy tồn tại bên trong. Nhưng với khả năng của Chúc Long lại không tìm ra được sai lầm gì, nói chung xem như an toàn, sau tầng thứ bảy, công pháp tiếp theo sau còn phải dựa vào chính mình suy tính.

Tiếp theo Nhạc Vũ lại đem Hàm Quang Tịnh Thiết đặt ngay trước người, chỉ thoáng suy nghĩ liền đưa vào thế giới Diễn Thiên Châu. Tiến tới nơi đặt trứng Chúc Long, chỉ thấy bên ngoài viêm lực ngập trời, nóng cháy rực người, diễm lực mạnh mẽ không thua gì Địa Tâm Tử Diễm, vả lại Thái Hạo Chân Viêm diễm lực càng thêm tinh thuần.

Nhạc Vũ cũng có chút vừa lòng, lấy ra Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, đặt ngay bên ngoài chỗ viêm lực thịnh vượng nhất. Ngay sau đó đem Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao, cùng Kiếp Hỏa Băng Lan và Thiên Viêm Hàn Cực sáu thanh binh khí toàn bộ lấy ra, tiếp tục bức ra hơn mười giọt tinh huyết bản thân khắc lên thân kiếm, lại ném vào bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh.

Cuối cùng là thanh Đồng Hàm Tịnh Thiết bỏ luôn vào bên trong, sau khi nắp đỉnh đậy lại, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quản tới, ngược lại nhìn qua phía quả trứng lớn trước mắt.

Tử Thần Thiên Tinh có thể tự mình tiến hóa, cắn nuốt linh lực kim chúc, vốn không chút hạn chế, mà sáu thanh tiên binh đều dùng loại tài liệu này luyện thành.

Suốt mấy chục năm thời gian Nhạc Vũ cũng lấy không ít linh kim để nó hấp thu, nhưng hao hết tâm lực cũng chỉ làm cho nó tăng lên tới bát phẩm tiên binh.

Mà Hàm Quang Tịnh Thiết theo truyền thuyết lại tương hợp nhất với Tử Thần Thiên Tinh. Hai bên hợp nhất, ngoại trừ có thể tăng lên phẩm cấp của sáu thanh huyền binh trên phạm vi lớn, càng có thể kích thích một ít năng lực khác thường khác.

Bất quá mặc dù nhờ vào viêm lực nơi này, có thêm Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, nhưng nếu muốn hoàn toàn luyện hóa được nó cũng phải cần có mấy tháng thời gian. Khi đó mới có thể biết được sáu thanh tiên binh kia rốt cục có thể phát triển tới trình độ nào.

Ngược lại tình hình bên trong quả trứng Chúc Long làm hắn càng thêm chú ý nhiều hơn. Ý thức bên trong trứng đang điên cuồng cắn nuốt, mà Đằng Huyền nằm một góc trong quả trứng, lợi dụng lực lượng của linh trận do Nhạc Vũ bố trí đem bản thân chặt chẽ bao vây thành một đoàn, chống lại sự cắn nuốt của con Chúc Long. Ngay sau đó còn dùng tốc độ không thể tra xét thong thả khuếch trương ra bên ngoài, hấp thu nguyên lực khổng lồ cùng những mảnh nhỏ đại đạo của quả trứng, đánh cắp đầy đủ mọi thứ về hỗn độn nguyên thai của Chúc Long.

- Thận trọng sao? Tiểu gia hỏa này thật ra cũng thông minh…

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, rút lui ý thức. Hắn sợ nhất chính là Đằng Huyền quá mức nóng vội, rốt cục cũng từng giãy dụa sinh tồn hơn vạn năm bên trong Tử Vân tiên phủ, tâm cơ Đằng Huyền kiên nhẫn cũng không phải những yêu tu tầm thường có thể so sánh.

Hồn niệm chợt động, Nhạc Vũ thối lui ra khỏi thế giới Diễn Thiên Châu, sau đó liền mở Chân Long Nhãn nhìn về phương hướng khu thị kia.

Từ ngày rời đi tới hiện tại đã qua ước chừng một ngày, nhưng những tán tu kia vẫn không hề có ý tứ muốn rời đi.

Những kẻ thông minh một chút cũng đã sớm rời đi, còn lưu lại chỉ là miễn cưỡng, phần lớn lại có cảm giác có chút không ổn, đều có vẻ nhấp nhổm bất an.

Nếu không phải biết được tàn chương của Tử Khuyết Thiên Chương còn lưu lại

bên trong Huyết Vân sơn mạch, giờ phút này Nhạc Vũ cũng đã sớm thoát thân khỏi nơi đây.

Chẳng qua hiện tại hắn cũng đã thay đổi chủ ý, trong nội tâm cân nhắc thêm chốc lát, hai mắt Nhạc Vũ nhắm lại, tiếp tục nhập định, chỉ lưu lại một tia ý thức cảm giác thế giới bên ngoài.

Lần này có chút lĩnh ngộ khi ở bên trong thế giới của Tử Khuyết Thiên Chương, cơ hồ có thể so sánh với lần trước khi hắn độ kiếp. Phỏng chừng qua thêm vài năm thời gian mới có thể tiêu hóa, cũng làm cho hắn càng có thêm chờ mong đối với tàn chương kia.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ chỉ đem một phần nhỏ bên trong dùng Cửu Chuyển Huyền Công tan ra luyện vào bên trong huyết nhục của chính mình.

Mỗi một đạo pháp tắc cùng tế bào trong cơ thể dung hợp, là phải tiêu hao một tia nguyên lực được tích lũy trong tiên giới, so với việc hắn dùng Tụ Nguyên Châu luyện hóa hấp thu còn nhanh hơn gấp mấy trăm lần.

Kỳ thật giờ phút này chuyện Nhạc Vũ đang làm cũng không khác gì với những thần thú thời hồng hoang sơ khai. Từ nay về sau nếu như hắn có đời sau, cũng có thể từ trong huyết mạch của hắn lấy được đại đạo truyền thừa. Chính là tiên thiên đã sinh ra được như thế.

Từ sau huyền công tứ chuyển, bên trong huyết khí huyết nhục đã xen lẫn vài phần ngân sắc.

Huyền công cửu chuyển, chín màu sắc dời đổi lẫn nhau, từ màu xám ban đầu, đã chuyển thành nâu đỏ. Chỉ cần hắn đem huyền khí chân khí hoàn toàn chuyển hóa thành ngân sắc, thì đệ tứ chuyển huyền công đã chân chính đại thành.

Mà giờ khắc này mỗi một đạo quy luật dung nhập ít nhất có thể tăng lên ba vạn thạch lực, nếu cấp bậc tương đối cao, tiếp theo trình tự bổn nguyên đại đạo càng có thể đạt tới mười vạn tới hai mươi vạn thạch.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng cảm khái, hắn mới tiến vào tiên giới chỉ khoảng mười năm thời gian, thực lực của hắn đã tăng trưởng lên mấy lần, đáng tiếc lại bị thiên đạo ước thúc, không thể thi triển hết thần thông.

Hiện giờ hạn chế hắn ngược lại chính là Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn nhiều nhất chỉ cần thời gian mười năm là có thể tiến triển lên tầng mười ba, nếu như không cách anfo tìm được linh thủy tương hợp với Tiên Tiên Ba La Thần Diễm, tất nhiên sẽ khiến ngũ hành mất cân bằng.

Lúc này hắn tu luyện chừng nửa ngày, lại nhìn thấy một đạo thiếp mời đơn giản bay tới, chủ nhân gởi thiếp chính là Huyền Nguyên Tử, chỉ nói vài câu ngắn ngủi:

- Một ngày sau, chúng ta sẽ phá vây từ mặt đông. Đạo huynh có thể chuẩn bị, giờ tý ngày mai phía bắc bảy vạn dặm mời hội họp…

Bên trong tấm thiếp còn vẽ một bản đồ, ghi chép lại chỗ hội họp. Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, một đóa lam diễm dâng lên trong tay đem tấm thiếp hoàn toàn thiêu thành tro tàn.

Theo lời nói đơn giản của Huyền Nguyên Tử bên trong tấm thiếp, hơn phân nửa là muốn cùng đứng chung một tổ với hắn, điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Nếu song phương đổi lại vị trí, hắn cũng sẽ làm việc như thế, vì bản thân mình tìm chỗ dựa.

Trước đây hắn nghĩ những người này không đủ sức hành sự, nhưng khi tinh thế ngẫm lại, có thể trong vòng mấy ngày đem những tán tu rời rã tụ tập cùng một chỗ, ngay sau đó lại nhanh chóng định ngày hành sự, kỳ thật xem như đã không tệ chút nào.

Nếu thật sự muốn thoát đi, kỳ thật nhân thủ chỉ cần tinh mà không cần nhiều. Hoàng Thao cùng Thiên Thương kia tình nguyện hao phí thời gian mạo hiểm nguy cơ bị lộ tin tức cũng phải tụ tập nhiều nhân thủ, chỉ sợ còn có thâm ý khác.

- Nói như vậy trăm viên Quý Thủy Thần Lôi của ta chỉ sợ có chút không đủ…

Nhạc Vũ suy ngẫm thêm chốc lát, lại lấy ra Hi Hoàng Tàn Kính. Vật này trước kia hắn chưa từng để phí tâm tư, giờ phút này linh bảo đã được chữa trị một bộ

phận, khí linh cũng đã có điều khôi phục, có lẽ còn có thể nghĩ thêm biện pháp.

Lại nghĩ tới bên ngoài Quy Khư Cung ngưng kết Tiên Thiên Ngũ Hành Tinh Khí, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, bày ra một linh trận nho nhỏ chung quanh người, chính là bắt chước theo đại trận chứng kiến bên trong Quy Khư Cung mật cảnh sáng chế. Nhưng khi hắn thử thăm dò đem Hi Hoàng Tàn Kính đặt vào bên trong, quả nhiên chỉ chốc lát liền có một tia Ngũ Hành Tinh Khí nho nhỏ dần dần hình thành, rất nhỏ, nhưng nặng tới mấy ngàn thạch lực.

Chính là hấp thu linh lực thực sự quá nhiều, linh mạch trong phạm vi mấy ngàn dặm đều bị hút nhiếp.

Nhạc Vũ mỉm cười vui mừng, đang định tiếp tục cẩn thận nghiên cứu một phen, trên mặt hắn bỗng dưng chuyển sang âm trầm, tiện tay thu hồi Phục Hi Tàn Kính, nhìn về phương xa.

Chỉ thấy một chút hắc sắc quang hoa chợt phá không bay tới, đến ngàn trượng trước người liền nổ tung, vô số những tiểu hắc châm nho nhỏ từ giữa bắn ra bốn phía, tung tóe trong phạm vi vạn trượng, đem khu vực chỗ Nhạc Vũ đang ngồi tạc đến vỡ nát, mà Chướng Nhãn Trận ngay cạnh khe suối cũng lắc lư một trận.

- Quả nhiên ở nơi này!

Khi thanh âm rơi xuống liền nhìn thấy ba bóng người phá không mà đến. Hai gã nam tử, một nữ tử, tất cả đều dùng độn quang cực nhanh. Bọn hắn hạ xuống phụ cận, đều phân chia đứng trên mỗi ngọn núi mơ hồ vây quanh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cau mày, nội tâm giận dữ, phản ứng đầu tiên chính là ám sinh sát ý đối với Huyền Nguyên Tử.

Giờ phút này nơi đặt chân của hắn cũng chỉ thông cáo với một mình Huyền Nguyên Tử, dùng để phương tiện cho hắn truyền lại tin tức.

Nhưng khi cẩn thận ngẫm lại Nhạc Vũ lại âm thầm tự giễu, mình cùng người lục đục với nhau quá nhiều, vì thế không chút tự giác đã luôn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Không nói tới tính tình Huyền Nguyên Tử thuần hậu, cho dù thật sự muốn bán đứng hắn cũng sẽ không chờ tới lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 808: Sơ khai sát giới

Ba người đều mặc hắc y, trang phục tương tự, phảng phất như người cùng môn phái. Người cầm đầu mặt vuông tai lớn, trên mặt đều hiện vẻ sát khí phấn chấn, nữ nhân thân hình yểu điệu, lại không thấy rõ dung mạo.

Làm Nhạc Vũ kinh dị chính là nam tử trẻ tuổi đem Hàm Quang Tịnh Thiết bán cho hắn cũng có mặt bên trong.

- Chẳng thể trách dám đem Hàm Quang Tịnh Thiết bày bán trước mặt công chúng!

Trong lòng Nhạc Vũ cười lạnh, đã đoán được đại khái. Ba người này nhất định truy tung theo sau, chính là vì ảo trận của hắn quá cao thâm, những người này tuy đi theo tới nhưng không cách nào xác định được phương vị của hắn.

Sở dĩ mang tới mầm tai họa này, chính là vì động tĩnh Hi Hoàng Tàn Kính của hắn vừa rồi thật quá lớn, thật ra không quan hệ gì tới Huyền Nguyên Tử.

Ba người này cũng không có ý nói chuyện, phân ra ba nơi đứng vững, liền ném ra một thanh hắc sắc phi kiếm. Lớn nhỏ không đồng đều, hình dáng khác nhau, hóa thành hắc sắc cự long vây quanh Nhạc Vũ vặn xoắn tới.

Chướng Nhãn pháp trận che lấp thân hình Nhạc Vũ nhất thời bị tiêu diệt, lại có một thanh ngọc xích đủ màu bay ra, đem ba đạo kiếm khí hắc long chặt chẽ ngăn ngay trước người.

Đầu ngón tay Nhạc Vũ bắn ra thất thải lôi cầu, không đánh về phía ba người kia mà vào một nơi nào đó trên không trung xa xa, chỉ trong nháy mắt tán ra lôi quang nhè nhẹ, đem đêm tối chiếu sáng như ban ngày.

Người mặt vuông tai lớn thấy thế sắc mặt hơi đổi, ngưng mày cảm ứng một phen, tiếp theo chợt nhíu mày, đưa tay ngăn lại ý muốn động thủ của hai người kia, nhìn Nhạc Vũ nói:

- Đạo hữu, ta cũng không muốn liều chết với ngươi ngay tại nơi này. Chỉ cần hôm nay ngươi chịu giao ra Hàm Quang Tịnh Thiết, hôm nay chúng ta sẽ bỏ qua, như thế nào?

Nói tới đây, ánh mắt của hắn quét nhìn ngọc xích trước mặt Nhạc Vũ, trong mắt lộ ra vẻ tham lam:

- Còn có ngọc xích này của ngươi!

Trong lòng Nhạc Vũ thầm than, quả nhiên trên thế gian này địa phương nào có người sẽ có tranh đấu. Dù có thành tựu trường sinh, đã đạt thân thể tiên nhân cũng vẫn còn lục dục thất tình, cũng vẫn giữ nguyên ác niệm, tham lam. Mặc dù tu hành tới Đại La Kim Tiên cũng không cách nào cắt đứt được thất tình lục dục.

Ngay sau đó hắn lại âm thầm lắc đầu. Sở dĩ khi nãy hắn giấu đầu lòi đuôi, là vì có ý định khác, cũng không nghĩ ra lại bị ba người này cho rằng thực lực hắn yếu ớt nên không dám gặp người.

Nam tử kia không thấy hắn trả lời, nhìn vào trong mắt Nhạc Vũ lại hiện ra ý tứ khó hiểu, phảng phất giống như đang chê cười, lại phảng phất như đang thương hại. Vẻ mặt hắn chợt lạnh lùng, trong mắt hiện lệ mang:

- Bộ dáng đạo hữu như vậy, có lẽ không chịu đáp ứng rồi? Ngươi thật sự nghĩ đến ba người chúng ta đang băn khoăn hai tên vừa rồi sao? Bản thân ta muốn xem ngươi lại có bổn sự gì tự tin có thể liều mạng lưỡng bại câu thương với chúng ta…

Lời của hắn còn chưa dứt, hắc y thanh niên đã không còn kiên nhẫn, trực tiếp lấy ra một hồ lô dài chừng hai thước vỗ mạnh. Ngay lập tức có vô số hắc sắc hỏa diễm hướng ngay khe suối lao thẳng tới, hấp thu sinh mệnh lực, những nơi đi qua toàn bộ thảo mộc sinh linh đều hóa thành tro tàn.

Nữ nhân kia cũng lập tức ra tay, đã sớm tế lên hai ngọc bội hướng Nhạc Vũ xa xa đánh tới. Nam tử mặt vuông tai lớn trong mắt hàm chứa khinh miệt cười lạnh, bên trong giới chỉ đeo trên ngón trỏ chợt nhấp nháy một tia quang hoa, ngay sau đó một đạo thanh quang hướng ngay sườn núi đối diện bắn thẳng tới.

Nhạc Vũ giống như còn chưa tỉnh, vẫn đem hồn niệm lan tràn khắp nôi. Đợi đến khi hắc sắc hỏa diễm cùng thanh quang và ngọc bội đồng loạt đánh tới trước người hắn mới xác định chung quanh không còn người nào thăm dò.

Ngay sau đó hắn nhìn hắc y thanh niên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh âm sâm.

Ngay khi hắc y thanh niên giật nảy mình, Nhạc Vũ vung tay áo, một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang liền sái ra, vô luận là hắc sắc hỏa diễm hay thanh quang đều biến mất trong nháy mắt. Mà bảo quang trên ngọc bội tiêu tán hoàn toàn, quay tròn rơi xuống.

Ngay sau đó đầu ngón tay Nhạc Vũ bắn ra ba đạo thất thải lôi quang, thể tích nhỏ hơn trước gấp mấy lần, bên trong ẩn chứa lôi lực cuồn cuộn mênh mông, đánh thẳng lên ba thanh hắc sắc phi kiếm, chỉ trong nháy mắt liền đem thất phẩm tiên binh sinh sôi oanh thành bột mịn!

Lúc này sắc mặt nam tử mặt vuông chợt đại biến, trắng bệch không còn chút huyết sắc. Ngay lúc Nhạc Vũ vừa đánh ra ngũ sắc quang hoa, hắn đã biến thực lực của đối thủ mạnh mẽ vượt xa bọn hắn tưởng tượng!

Cùng lúc đó hai người còn lại nhìn nhau, nam tử mặt vuông cơ hồ không chút nghĩ ngợi liền bay lên hóa quang bỏ chạy, cùng hai người khác chia thành ba hướng bôn đào.

Nhạc Vũ thấy thế chợt hừ lạnh, tay phải vươn ra, thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp, vô tận từ lực súc tích trong lòng bàn tay.

- Cút trở về cho ta!

Một tiếng quát lớn như sấm rền, bàn tay Nhạc Vũ trảo mạnh về phía trước, ba người vốn bay xa hơn ngàn dặm lập tức bị một cỗ hấp lực hút nhiếp mạnh mẽ lôi trở về. Chỉ trong nháy mắt đã nhiếp quay về trước mắt hắn.

Chỉ có hắc y thanh niên điều khiển phi toa tốc độ nhanh hơn hai người khác mấy lần, xuyên qua hơn ngàn dặm trong tầng mây mới bị Nhạc Vũ nhiếp trúng. Phi toa quả nhiên là chí bảo viễn độn, mặc dù gặp phải Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp cũng chỉ làm nó thoáng ngừng lại một thoáng, Nhạc Vũ phải vẫy ra thêm một đạo Ngũ Sắc Thần Quang mới đem bảo quang tiêu diệt, sau đó hấp

nhiếp hắn quay trở về.

Nam tử mặt vuông sắc mặt không còn chút máu, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, hai người còn lại vẻ mặt sợ hãi tuyệt vọng.

- Thần thông bậc này, ngươi là tu sĩ Ngọc Tiên?

Nhìn nhìn biểu tình giống như gặp quỷ của nam tử mặt vuông, Nhạc Vũ cũng không quản tới, trực tiếp chỉ tay thi triển Hi Hoàng Quan Tâm Thuật tìm tòi trí nhớ của người kia.

Thần thông công pháp này ngoại trừ nghịch chuyển, vốn không cách nào phát động. Bất quá giờ phút này dấu vết ngũ sắc quang hoa lốm đốm trên người hắn, vẫn còn đang tồn tại bên ngoài da thịt, chỉ có phương pháp này mới có thể đem hồn lực mạnh mẽ hoàn toàn rót vào.

Chỉ sau một lát đủ loại trí nhớ của người kia đã dội thẳng tới. Nhạc Vũ giống như đang xem phim điện ảnh, quan sát hết thảy quá khứ mấy trăm năm trong cuộc đời hắn.

- Nguyên lai ba người này cũng không phải tu sĩ phi thăng, mà là người của Trấn Lương quốc, là đệ tử của một tông môn tà đạo vô danh…

- Bên trong Hồng Hoang Giới, mặc dù không nổi danh nhưng đặt ở Thiên Nguyên Giới cũng là mạnh mẽ. Trong đó tu sĩ Thiên Tiên cũng có hơn mười người. Vị lão tổ chưởng giáo tiếp cận tu vi Thái Ất Chân Tiên.

Nhưng tông môn tà đạo tên Hắc Đàm Tông gần đây gặp phải đại biến diệt môn, tiên tu bên trong môn phái vẫn lạc hơn phân nửa. Ở trong mắt Nhạc Vũ cũng không đủ gây hoạn.

- Nguyên lai cũng giống như Hoàng Thao Thiên Thương, đều bị Trấn Lương quốc bức tới cùng đường, trốn đến tận đây…

Đột nhiên trong đầu Nhạc Vũ bỗng dưng có hình ảnh liên tiếp, làm vẻ mặt hắn ngưng lại, trong mắt lộ ra vẻ chuyên chú.

Hắn đã nhìn thấy hình ảnh vài chục đệ tử Hắc Đàm Tông đang bỏ chạy về hướng nam, mà ở phía sau là một đoàn người rậm rạp đuổi theo.

Đó là một đại quân đang bay nhanh trên không trung, khoảng chừng bốn ngàn người. Trong tay đều cầm vũ khí, đứng trên chiến xa thanh đồng, mười người một xe, đều có tu vi Nguyên Anh, có phi mã kéo xe, tốc độ còn nhanh hơn tu sĩ Hắc Đàm Tông.

Không bao lâu đã truy tới, tiếp theo phân ra hai bên bọc đánh, hình thành xu thế vây kín. Tiếp theo theo sau họ lấy ra gần hai ngàn lam sắc cung nỏ đồng loạt bắn ra.

Tốc độ của cung nỏ tuy kém hơn Tru Tiên Nỗ mấy lần, nhưng vẫn cực nhanh. Còn thêm ưu thế số lượng đông đảo, làm các tu sĩ Hắc Đàm Tông không thể tránh né, thần thông pháp bảo đều không thể bảo hộ hoàn toàn, đã bị bắn xuyên thân thể.

Tuy những mũi tên thật quỷ dị nhưng lại không có lực sát thương quá lớn, khi bắn trúng thân thể các tu sĩ Hắc Đàm Tông chỉ có thể làm họ tê liệt rơi xuống đất mà thôi.

Trong mấy chục người chỉ có ba người này có tu vi cao nhất nên miễn cưỡng chạy thoát.

- Đây là lực lượng nhân tộc trong thế giới này sao?

Nhạc Vũ chợt nghiêm túc, nhân sĩ tu đạo như bọn họ tu vi cảnh giới vượt hơn hết thảy. Một khi pháp lực thần thông kém thật quá xa thì căn bản không có khả năng dùng số lượng áp chế chất lượng.

Bất quá thiên mã cung nỏ rõ ràng có vẻ cổ quái. Lại có thêm thanh đồng chiến xa, chỉ sợ tu sĩ bình thường muốn chém vỡ cũng không thể nào.

Ở trong trí nhớ người này Nhạc Vũ từng nhìn thấy có một vị tu sĩ Thiên Tiên trước khi bị bắt đã phát ra một kích toàn lực nhưng chỉ làm một thanh đồng chiến xa bị hao tổn một chút mà thôi.

Còn có vũ khí của binh sĩ, lại có uy lực thật lớn lao, đáng tiếc chưa từng thấy sử dụng, trong trí nhớ của nam tử mặt vuông cũng không có lưu lại.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi rét lạnh, cưỡng chế nỗi lòng dậy sóng, khôi phục lại ổn

định bình tĩnh.

Bốn ngàn võ sĩ kia, dù chính Nhạc Vũ muốn xử lý cũng cảm thấy phí một phen công phu.

Mà ở trong trí nhớ của người này, Trấn Lương quốc sở hữu tới một vạn ba ngàn thanh đồng chiến xa, mười ba vạn võ sĩ, được xưng là Vạn Thừa quốc gia.

Chẳng thể trách những tu sĩ kia lại sợ Trấn Lương quốc như sợ lang hổ.

Nếu hắn dự liệu không sai, phỏng chừng ngoại trừ thanh đồng chiến xa, bên trong Trấn Lương quốc hẳn phải còn thủ đoạn khác chưa từng sử dụng, chỉ là vì ba người này chưa từng nhìn thấy qua mà thôi.

Nhưng vẫn còn những đại quốc mạnh mẽ hơn chung quanh trung nguyên. Ngoài ra còn có thiên đình, nghe nói có ngàn vạn đại quân, đều có vũ khí hoàn mỹ, vượt xa Trấn Lương quốc gấp nhiều lần, có thể nói là uy chấn tam giới tiên tu!

Chỉ cần tu vi chưa tới cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, là ai cũng phải nghe theo hiệu lệnh của họ.

Chỉ vì phù chiếu của Hồng Quân đạo tổ ngăn cấm không cho thiên đình chen tay vào việc dưới nhân gian, vì thế lực lượng cường thế nhất chính là địa vực Trung Nguyên Nam Chiêm Bộ Châu.

Lần này sưu hồn so với lần trước mạnh mẽ hơn không ít. Thần hồn cường đại có thể mạnh mẽ thăm dò gần phân nửa trí nhớ của tiên nhân tu sĩ này.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một Linh Tiên giới đầy đủ đang hiện ra trước mắt hắn.

- Nguyên lai nơi này đứng đầu Trung Nguyên chư quốc, có tên là Ân Thương. Kỳ chủ được xưng Nhân Hoàng chư giới…

Đang nghĩ tới đây thì đầu của nam tử mặt vuông chợt nổ tung ra, Nhạc Vũ cảm thấy hài lòng đưa mắt nhìn về hướng hai người còn lại.

Chỉ thấy đôi nam nữ kia vẻ mặt trắng bệch, lớp khăn che mặt của nữ tử đã bị vạch trần, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp ẩn chứa vẻ cầu xin sợ hãi.

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực, ngưng thành kiếm khí chặt đứt thân hình hai người này, lại nhiếp ra nguyên thần chặt chẽ nắm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 809: Đả thương người lập uy

Ngay khi Nhạc Vũ đánh ra đạo thất thải lôi cầu thứ nhất, trên không trung vừa nổ tung ra.

Ngoài mấy vạn dặm, một hắc sắc tiểu bồn liền ầm ầm tuôn ra sóng nước đầy trời, thận khí huyễn ảnh trong nháy mắt vô ảnh vô tung biến mất.

Lúc này vẻ mặt Hoàng Thao Tán Nhân không khỏi âm trầm:

- Linh giác người này thật mạnh, nếu đã tới mức độ này, hắn lại cản trở bị người thăm dò là vì sao?

- Hoặc là vì muốn nhắc nhở ba sư huynh muội kia, có ngư ông ở bên…

Vẻ mặt Thiên Thương mỉm cười, ngay sau đó liền chuyển sang ngưng trọng:

- Hoặc là người này tự tin thần thông mạnh mẽ, không đem ba người kia để vào trong mắt. Nhưng bởi vì đang làm chuyện gì đó không dám gặp người, vì thế không muốn cho chúng ta thăm dò hư thật!

Hoàng Thao Tán Nhân nghe vậy ngẩn người, trên mặt cũng lộ ra vài phần ngưng trọng:

- Xem lôi pháp của người này vừa rồi, đích xác bất phàm, tựa hồ là một loại đại thần thông. Trận chiến này chứng thật thắng bại khó dò. Thôi! Để lại sau này hãy nói. Nếu có thể lưỡng bại câu thương, như vậy không còn gì tốt hơn, chuyện khác thì cũng thôi. Kiện phi toa kia ta và ngươi nhất định phải lấy tới tay! Nếu còn có thêm bảo vật nào khác thì quá tốt!

Nói tới đây, Hoàng Thao Tán Nhân chợt nhướng mày, có chút do dự nói:

- Đạo hữu, ta và ngươi tụ tập nhiều tán tu như vậy, thật sự hữu dụng sao? Trấn Lương quốc chính là Vạn Thừa đại quốc, phụng dưỡng mấy ngàn tiên tu, cũng

có vài vị đại cao thủ trấn thủ. Đủ đem Huyết Vân sơn mạch nắm trọn gắt gao, ta và ngươi chỉ sợ hi vọng xa vời.

- Nhưng hi vọng vẫn lớn hơn chỉ có ta và ngươi đi phá vây thôi, nơi này có rất nhiều người cho dù là lực lượng của Trấn Lương quốc cũng chưa nhất định toàn bộ nắm bắt. Ta và ngươi trộn đục nơi này, luôn sẽ có tia hi vọng…

Thần tình Thiên Thương đạm nhiên tự tin, trong mắt lộ ra tinh mang:

- Lại nói lần này đích thật hội tụ không ít nhân tài. Tỷ như ba đệ tử của Hắc Đàm Tông, còn có người tùy tay liền xuất ra lục phẩm tiên bảo. Hoặc giả như lúc ban ngày Huyền Nguyên Tử đã giới thiệu vị kia…

Vẻ ưu sầu trên mặt Hoàng Thao Tán Nhân thoáng giãn ra, nhưng khi nghe được câu cuối cùng, chân mày chợt nhíu lại:

- Hắn nói người này dùng Linh Tiên thân thể bình an độ qua Tứ Cửu Trọng Lôi, ngươi còn tưởng thật? Tuy chỉ kém một giai, nhưng chênh lệch gấp mười lần, làm sao có thể? Đơn giản chỉ là thiếp vàng lên mặt, muốn cho chúng ta xem trọng một chút, có thể tiện cho bọn hắn thoát đi.

Thiên Thương nghe vậy nhất thời nhẹ giọng cười:

- Thực lực của người nọ rốt cục như thế nào, ta không biết. Nhưng Huyền Nguyên Tử là người thành thật, không tới mức phải đi nối dối. Hơn nữa người kia ta thật sự nhìn không thấu.

Hoàng Thao không khỏi đăm chiêu, tựa hồ nhớ lại tình hình gặp mặt hôm nay. Ngay sau đó vẻ mặt hắn chợt tái nhợt, xa xa nhìn về phương nam. Trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng bối rối không biết nên làm gì.

- Khí tức của Chu Vân chân nhân đã không còn cảm giác được…

Vừa rồi mặc dù đang nói chuyện, nhưng hồn thức linh giác của hắn vẫn chưa từng buông tha, vẫn tiếp tục cảm ứng về phương hướng kia.

Mà giờ khắc này, người từng bị hắn xem là đại địch, đã hoàn toàn biến mất trên thế gian này.

Chẳng lẽ người kia còn có bảo vật gì có thể che giấu khí tức?

Dùng Vọng Khí Thuật, lại thấy bên kia hoàn toàn bình thản, toàn bộ linh lực dao động đều đã ngừng lại, thật sự nhìn không ra bên kia có động tĩnh gì.

Hai người còn đang do dự, Thiên Thương chân nhân cũng chợt cảm giác đến.

- Ta xem hai người khác phỏng chừng cũng đã mất!

Trong miệng hắn hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trong lồng ngực hoàn toàn lạnh lẽo. Từ mới bắt đầu tới bây giờ, mới qua bao lâu? Chỉ mới được bốn mươi lần hô hấp mà thôi.

Mà lần linh lực ba động cuối cùng, chỉ ở ba mươi lần hô hấp trước.

Nhạc Vũ nắm lấy hai nguyên thần trong tay, cẩn thận tìm tòi trí nhớ.

Tiếp theo không cần hắn động thủ, nguyên thần của hai người này đều không chịu nổi gánh nặng hoàn toàn vỡ tan.

Tu sĩ Thiên Tiên còn không thể cam đoan nguyên linh của mình trường tồn không tiêu tan. Nhạc Vũ đã có cảm giác nguyên thần ba người này mất đi, nguyên hồn dấu vết của họ bên trong bổn nguyên hồng hoang đã bị phai nhạt hơn phân nửa. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nếu trong vòng vạn năm, không thể thành công ngưng tụ ra nguyên linh, bổn mệnh hồn ấn sẽ hoàn toàn tiêu tán, không còn hiện hữu trên đời.

Đáng tiếc giờ phút này tu vi hắn không đủ, không có được linh bảo trên tứ phẩm trong tay, không cách nào tìm được vị trí chuẩn xác của bổn mệnh hồn ấn ba người, càng không thể hoàn toàn xóa bỏ.

Sở dĩ trên tu sĩ Ngọc Tiên rất ít động thủ với nhau, chính bởi vì một khi kết xuống nhân quả ân oán, sẽ liên lụy tới mấy vạn thậm chí là vài chục vạn năm, dây dưa không ngớt.

Nhạc Vũ không khỏi nhìn thoáng qua Long Thương kiếm bên cạnh, nếu là vật này còn có thể trợ giúp hắn một tay, đáng tiếc hắn lại không thể sử dụng.

Khẽ lắc đầu cười khổ, Nhạc Vũ nhìn về phía bắc, trong miệng hừ lạnh một tiếng. Những hạng người như gà đất chó kiểng kia, chỉ trong nháy mắt hắn liền có thể giải quyết. Nếu không phải bởi vì muốn khuấy trộn thiên cơ, hắn cũng không cần trà trộn với những người này. Không ngờ dám đem chủ ý đánh tới trên đầu của hắn, đúng là muốn chết!

Ngón tay của hắn ngưng tụ lên hai luồng lôi cầu, nhưng sau khi nghĩ lại, Nhạc Vũ lại vung tay tản đi.

Hai người xa xa hắn chỉ cần dùng một đạo Vô Tướng Thần Lôi là có thể oanh giết, nhưng hai người này vừa chết, tán tu nơi đây nhất định đại loạn, hành động này đối với hắn mặc dù không có tổn hại gì, nhưng vẫn sẽ cắt đứt cơ hội duy nhất đào thoát khỏi địa phương này của hơn vạn Linh Tiên tu sĩ.

Vả lại Hoàng Thao cùng Thiên Thương vừa rồi tuy thăm dò hắn nhưng vẫn chưa chân chính ra tay, cũng không tính là kết xuống nhân quả.

Sát khí trong lồng ngực dần dần nhạt đi, thân hình Nhạc Vũ chớp lên đã rời khỏi nơi này. Hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang che phủ khí tức, lại bay ra ngoài vạn dặm, tìm một nơi yên tĩnh sau đó ngừng lại.

Di vật của ba người kia Nhạc Vũ đã toàn bộ tìm hiểu được trong trí nhớ, trong đó có rất nhiều vật hắn không chút hứng thú.

Hàm Quang Tinh Thiết là di vật sau khi tổ sư bọn hắn chết đi, do ba người cướp lại được.

Cho dù là hắc sắc hỏa diễm cũng không làm hắn cảm thấy hứng thú. Nguyên Hình Thập Địa Hắc Diệu Chân Viêm uy lực kém hơn Tiên Thiên Ba La Thần Diễm tới mấy lần. Nhưng lại bị Hắc Đàm Tông tu sĩ đem vô số lệ khí ác niệm luyện nhập vào bên trong, tuy uy lực tăng lên nhưng lại rơi xuống tiểu thừa.

Nhạc Vũ chỉ có thể tạm thời thu hồi, đợi ngày sau có thêm thời gian mới có thể thanh tẩy lại. Dù hắn không dùng được, nhưng nếu có thể xé mở không gian đánh xuống Thiên Nguyên Giới, cũng là một loại chí bảo hiếm có.

Tiềm tu nơi này ước chừng một ngày, cuối cùng cũng không thấy có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh. Tới hôm sau, Nhạc Vũ vươn người đứng lên hướng chỗ của Huyền Nguyên Tử đã dặn, xa xa bay đi. Không bao lâu đã đi tới bảy vạn

dặm phía bắc.

Nơi này vốn là một ngọn núi có hình dáng giống như một đóa liên hoa thật lớn, Nhạc Vũ còn chưa tới gần, đã mơ hồ cảm giác được hơn mười cỗ linh lực dao động, đang tụ tập trên một đỉnh núi bên ngoài.

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ hạ xuống độn quang. Chỉ thấy nơi này có hơn mười tu sĩ tụ tập, phần lớn đều là Thiên Tiên cảnh giới, dù tính cả Huyền Nguyên Tử cũng chỉ có hai Linh Tiên, mà Hoàng Thao Tán Nhân cùng Thiên Thương chân nhân đều đang ở trong đó.

Ánh mắt Nhạc Vũ ngưng lại, quả nhiên không ngoài hắn sở liệu. Phỏng chừng ở trong mắt Hoàng Thao cùng Thiên Thương, nơi này tụ tập hơn mười tu sĩ Thiên Tiên may ra mới có hi vọng phá vây chạy thoát.

Huyền Nguyên Tử thấy hắn đã tới, nhất thời mừng rỡ, tiếp theo lại giới thiệu một phen, trong lòng Nhạc Vũ thoáng tò mò, hôm qua Hoàng Thao Tán Nhân đối với hắn vẫn cực kỳ kiêu căng, nhưng hôm nay lại vui vẻ hòa nhã, cực kỳ thân thiết, làm như thay đổi thành một người khác.

Những tu sĩ còn lại hắn cũng chẳng muốn đi kết giao nhận thức, chỉ gật đầu làm lễ, nhớ kỹ tên tuổi. Phần lớn bọn họ đều tu dưỡng không tệ, thấy hắn chỉ có tu vi Linh Tiên cảnh giới, quanh người lại bao phủ thận khí, tuy phần lớn không vui trong lòng, hơi có chút nghi hoặc, nhưng cũng không ai lên tiếng nói gì.

Nhưng khi giới thiệu tới một tu sĩ Thiên Tiên đạo hiệu Lôi Thiên, thì người kia hừ lạnh một tiếng:

- Một Linh Tiên nho nhỏ, thật không biết Hoàng Thao đạo hữu gọi ngươi tới làm chi. Lần này nếu kéo chân sau, ta cho ngươi sống không bằng chết…

Nghe được lời này, Huyền Nguyên Tử cùng Linh Tiên tu sĩ còn lại vẻ mặt trắng bệch. Tự bọn họ đều hiểu được, lời nói của Lôi Thiên tuy chỉ nhằm vào một mình Nhạc Vũ, nhưng trong ngữ khí cũng cảnh cáo cả hai người bọn họ.

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, thản nhiên cười. Tuy hắn cố ý giấu diếm tu vi, giữ lại thực lực, nhưng ở trước mặt những người này không hề có ý định nhẫn nhịn bỏ qua.

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp bỗng dưng được thúc giục tới tầng mười ba, lại không cố ý phát ra tám phần uy lực, trống rỗng tạo ra tám trăm lần trọng lực lan tràn.

Thân hình Lôi Thiên không tự chủ được bay lên khỏi mặt đất, ngay sau đó lại có một cỗ từ lực hút nhiếp thân hình hắn kéo xuống.

Chính phản trọng lực chồng lên, ngay lập tức Lôi Thiên kêu lên đau đớn, cương khí cùng hộ thể tiên y quanh người đều bị sinh sôi xé nát, cả người phảng phất như muốn xé vỡ.

Lôi Thiên lập tức giận dữ, một thanh vũ phiến từ trong tay áo xuyên ra, vừa chỉ về phía trước, liền có vài cỗ thanh quang ngưng tụ trước người hắn, liền đem nguyên từ lực mạnh mẽ ngăn cản.

Tiếp đó liền xuất hiện một trường tiên nắm chặt trong tay hắn, chỉ thấy lôi quang lóng lánh, đem không khí quanh thân bạo tạc nổ tung.

Ngay lúc này trường tiên vừa quất tới, Nhạc Vũ bỗng dưng hừ lạnh một tiếng, gia tăng pháp lực, nguyên từ lực nhất thời bạo tăng, xông lên một ngàn hai trăm lần trọng lực!

Vũ phiến bên cạnh Lôi Thiên thoáng chốc bị nổ thành phấn vụn. Giờ phút này không còn khả năng bận tâm điều gì khác, chỉ có thể đem trường tiên vội vàng bảo hộ quanh người, điện quang lóng lánh sản sinh một ít từ lực khiến cho hắn chống đỡ được thêm chốc lát.

Tuy còn chưa bị thương, nhưng trên mặt Lôi Thiên trắng bệch, giờ phút này tuy hắn còn chút lực lượng có thể ngăn cản, nhưng nhìn thanh niên thanh tú trước mắt, bộ dáng nhàn nhã thong dong, chẳng phải cũng là chưa xuất toàn lực?

Vốn trong lòng xem thường, lại lo lắng an nguy trong việc này, vì thế nhịn không được lên tiếng mỉa mai. Thật sự không sao ngờ tới tu sĩ Linh Tiên kém hơn hắn một cấp lại làm cho hắn không sao chịu nổi!

Mà nhìn thấy cảnh này, những tu sĩ còn lại đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Tựa hồ cho tới lúc này Hoàng Thao cùng Thiên Thương mới kịp phản ứng, vội vàng đưa tay ngăn cản khuyên nhủ không ngừng.

Trong lòng Nhạc Vũ trào phúng, nhưng vẫn thu hồi pháp lực buông Lôi Thiên ra, hắn không muốn chỉ vì chuyện đấu võ mồm mà đi giết người, chỉ muốn mượn người này lập uy, xác thực không cần truy cứu đến tận cùng không buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 810: Chiến Xa đại trận

Lôi Thiên bị tổn thương nặng, đã biết thần thông của mình thua kém một bậc, phỏng chừng không phải là đối thủ của Nhạc Vũ. Tuy trong mắt hắn ẩn chứa vẻ oán độc, nhưng không tiếp tục lên tiếng, nghe Hoàng Thao Tán Nhân cùng Thiên Thương Tán Nhân khuyên giải chốc lát, chỉ đành nhân cơ hội bước xuống đài.

Nhạc Vũ cũng không có ý kết giao với những người này, chỉ đứng riêng một mình, mở ra Chân Long Nhãn đem Vô Vọng Chân Thủy truyền lên trên mắt, gia tăng thị lực, dùng Vọng Khí Pháp xa xa quan sát động tĩnh phạm vi vài trăm vạn dặm xa xa.

Hắn mơ hồ cảm giác có vài đạo ánh mắt sắc bén từ xa xa nhìn lại. Trong đó có hai người chính là Hoàng Thao cùng Thiên Thương. Khóe mắt hắn nhìn thấy vẻ mặt hai người kia có chút ngượng ngùng câu nệ, hình như có ý thân cận nhưng lại không biết nên làm sao nói chuyện với hắn. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ chỉ làm như không biết, đừng nói trước đó bọn hắn có ý định đoạt bảo, làm hắn tức giận, chỉ nói về thái độ vừa rồi hai người mượn tay Lôi Thiên thăm dò thực lực của chính mình, lần này còn hội tụ nhiều Thiên Tiên tu sĩ tại đây, lòng dạ đã là khó lường.

Hắn chờ thêm giây lát, bên trong Huyết Vân sơn mạch không hề có chút động tĩnh. Hơn mười Thiên Tiên vẻ mặt vẫn thản nhiên, không chút nóng nảy.

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm kỳ quái, theo sau chợt nghĩ, liền hiểu ra, không khỏi cười khẽ, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nghi nan chưa được giải thích.

- Hay là hai người này lại muốn dùng thủ đoạn kia?

Huyền Nguyên Tử vốn đang nói chuyện với hai người Hoàng Thao, lúc này thấy vẻ mặt Nhạc Vũ thật quái dị, nghĩ lầm hắn có chút không kiên nhẫn, vội bay tới

bên cạnh cười khổ nói:

- Hai vị đạo hữu Hoàng Thao cùng Thiên Thương hôm nay đã sớm an bài phân phối thỏa đáng. Hai mươi người một tổ, đều tuyển chọn một hướng bỏ chạy. Nhưng tán tu như chúng ta, xem trọng nhất chính là tính mạng, đều là người thông minh tuyệt đỉnh. Lúc này không ai dám dẫn đầu ra mặt…

Nhạc Vũ cười cười, chỉ lẳng lặng lắng nghe. Vừa rồi hắn cũng đã suy đoán như thế. Đừng nói là những tán tu ẩn nhẫn rất giỏi, nếu đổi lại là chính bản thân hắn, gặp phải tình hình như thế hơn phân nửa chỉ hận người khác không lập tức xông pha lên phía trước, còn chính mình trộn lẫn trong vũng nước đục bắt cá. Làm sao có thể hi sinh chính mình ra mặt xung phong cho người khác?

Ngay sau đó sắc mặt Huyền Nguyên Tử chuyển thành xanh trắng, nói:

- Hai người họ đã sớm lộ ra tin tức, đem việc tụ họp của chúng ta thông tri cho người của Trấn Lương quốc. Phỏng chừng qua thêm một lát, bên kia sẽ có người đi tới…

Nhạc Vũ thoáng gật đầu, hai người này đúng là người thông minh. Thay vì dùng hết miệng lưỡi đi thuyết phục những người kia cùng nhau phá vây, chẳng thà trực tiếp dùng tuyệt lộ bức bách dẫn dắt người của Trấn Lương quốc, như vậy hơn vạn Linh Tiên tu sĩ đều buộc phải hỗ trợ bỏ trốn.

Lúc này nghi nan của hắn liền được giải quyết. Hắn thầm nghĩ Trấn Lương quốc đúng là cường thế, kỳ thật nếu có người ở bên trong tiếp ứng, lần này muốn đuổi bắt những tu sĩ Linh Tiên nhất định còn dễ dàng hơn rất nhiều.

Cách làm việc của Hoàng Thao cùng Thiên Thương cũng tuyệt không có ý bán đứng phản bội, đông đảo tán tu nơi đây cũng không một người nào để lộ tin tức, cho tới giờ phút này mới làm Trấn Lương quốc hiểu được, có được vết xe đổ trước mắt, đã làm bọn họ hoàn toàn bỏ qua ý niệm nương nhờ. Chỉ phải chờ có kẻ nào ngu ngốc tiến lên làm ra hành động dẫn đầu.

Trấn Lương quốc chỉ muốn một lưới bắt hết những tu sĩ này, không bỏ sót một người, cũng đã chắc chắn không có một ai đủ sức thoát khỏi thiên la địa võng tại đây.

Ước chừng nửa khắc sau xa xa có từng cỗ bạch sắc khí mang bỗng nhiên bay tới,

mênh mông đãng đãng cuốn tới.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, khí thế chiến đấu tuy dày đặc, nhưng khí thế sát lục huyết tinh bên trong lại không nhiều bao nhiêu.

Vừa đi tới phụ cận, quả nhiên hơn vạn thanh đồng chiến xa đem bốn phương tám hướng vây quanh kín mít, ngoài ra còn có mấy ngàn tiên tu đều ngự lên huyền binh pháp bảo dán chặt sau người.

Phảng phất giống như thiên la địa võng bao phủ cả bầu trời, thong dong chậm rãi, huy hoàng hiển hách. Giống như có một ngọn núi lớn đè ép xuống, khí thế bàng bạc lại cực kỳ hùng hồn, vô cùng tề chỉnh.

Nhìn thấy tòa đại trận bao phủ phạm vi trăm vặn dặm thành hình, ngay sau đó trong phạm vi mười vạn dặm tựa hồ như tổ ong bị người kinh động, vô số bảo quang từ các sơn động khắp các đỉnh núi bắn ra, hóa quang bay đi, cả bầu trời đêm yên tĩnh đều chợt sôi trào.

Đại đa số người đi lên tới thiên không, chỉ thấy giáp sĩ trên thanh đồng chiến xa liền ném ra cự võng, hợp lại cùng một chỗ, che phủ phạm vi mười vạn dặm, chỉ một lần chụp tới đã bắt được ít nhất hơn ngàn tu sĩ Linh Tiên!

Mặc cho những tiên tu kia đạo pháp mạnh mẽ như thế nào, thần thông lợi hại ra sao, nhưng sau khi rơi vào trong lưới liền không cách nào động đậy, miệng không thể nói chuyện.

Có người muốn xuyên qua khe hở giữa những thanh đồng chiến xa, nhưng không ngờ hai bên chiến xa đột nhiên mở ra, bên trong bắn ra một loạt mũi tên, ngay lập tức làm cho những tu sĩ Linh Tiên bay qua bị bắn rớt hơn phân nửa, còn lại đều bị những tiên tu Trấn Lương quốc đi theo phía sau bắt giữ toàn bộ.

Cũng có người cố gắng bỏ chạy từ dưới lòng đất, nhưng cũng bị bức bách quay về, hoặc đều bị bắt sống từ bên dưới.

Hồn thức của Nhạc Vũ mơ hồ có thể cảm giác, bên dưới lòng đất cũng có vài ngàn chiến xa vây quanh, chỉ là hình dáng bên ngoài thật khác xa, đem mặt đất bên dưới vây kín nhưng tường đồng vách sắt.

Cả quân trận phảng phất giống như máy móc tinh vi, chậm rãi thu gom về phía

trước, chiến xa cùng cung nỏ phối hợp cơ hồ không có một Linh Tiên nào có thể trốn thoát.

Mặc dù có may mắn chạy ra, nhưng vẫn bị tiên tu bên ngoài bắt giữ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt ngưng trọng, trong trí nhớ của ba đệ tử Hắc Đàm Tông, hắn từng thấy qua uy thế của thanh đồng chiến xa. Thật không ngờ Vạn Thừa chiến xa này tụ họp cùng một chỗ lại tạo ra uy thế tới như vậy.

Ngàn vạn người giống như một người, Vạn Thừa chiến xa lại giống như thành một khối. Giống như một món tiên bảo thật lớn, thanh uy hạo đãng.

Trong lòng hắn vốn không hề sợ hãi, nhưng hiện tại lại có thêm vài phần cẩn thận. Hắn muốn đào thoát thật dễ dàng, nhưng nếu muốn phá trận chỉ sợ không đủ lực lượng, rất khó thành công. Trừ phi đoàn Hỗn Nguyên Khí bên trong đan điền chịu trợ giúp hắn một tay.

Huyền Nguyên Tử nhìn thấy cảnh này, thần sắc tái nhợt, thân hình run rẩy lẩm bẩm nói:

- Như thế nào lợi hại như thế? Điều này làm sao có thể? Sớm biết như thế ta không nên gọi họ đến đây. Huyền Nguyên Tử này tuy không phải hạng người tốt lành, nhưng cũng không tới mức hại người như thế. Tuyệt không đến nỗi vì tâm tư của chính mình lại đi hại tính mạng người khác! Bây giờ làm thế nào mới được?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không đi khuyên nhủ hắn. Hai người kia muốn lừa dối hơn vạn tu sĩ trợ giúp bọn hắn thoát thân, làm sao chịu đem lời thật nói ra?

Thậm chí nếu không phải xem hắn có chút bổn sự, lại có giao hảo với mình, có lẽ Huyền Nguyên Tử cũng đã bị rơi vào tình trạng bị ném bỏ như những người khác.

Linh Tiên tu sĩ trên bầu trời chỉ trong nháy mắt đã thiếu khuyết đi một phần mười. Nhưng bên trong cũng có chút người tài ba, hoặc có được đại thần thông phòng thân, không thì cũng có được kỳ bảo, đã có hơn mười thanh đồng chiến xa lục tục bị đánh nát, theo những khoảng trống vỡ tan kia, lập tức liền có vô số tán tu Linh Tiên chen chúc bỏ chạy.

Đại quân Trấn Lương quốc cùng tiên tu tuy chạy theo chặn đường, rốt cục vẫn có hơn trăm người chạy thoát ra ngoài, chạy tán ra khắp bốn phương tám hướng. Nhưng chỉ chạy xa hơn một chút liền xuất hiện hơn bốn mươi ngân sắc chiến xa giáng xuống, xích hồng phi mã vẫy mạnh hai cánh, tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã bắt lại hơn mười tán tu đang bỏ chạy.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, âm thầm chú ý. Những ngân sắc chiến xa kia tựa hồ chỉ có tốc độ nhanh hơn thanh đồng chiến xa mà thôi, nhưng Nhạc Vũ có thể nhìn thấu vạn vật, cơ hồ theo bản năng liền biết được chiến lực những ngân sắc chiến xa kia vượt xa thanh đồng chiến xa.

- Là cơ quan thuật? Không đúng, thế gian này làm sao có được cơ quan thuật đạt tới trình độ như vậy! Nhất định còn trộn lẫn thứ gì khác. Đặc biệt chiếc võng bắt giữ mấy ngàn tán tu kia, phảng phất giống như bảo vật công đức được ghi chép bên trong đạo điển…

Vừa quay đầu, Nhạc Vũ liền nhìn thấy vẻ mặt Huyền Nguyên Tử ngây ra, ánh mắt hốt hoảng tràn đầy vẻ hối hận. Hắn không khỏi khẽ cau mày, giờ phút này tuy không biết bên Trấn Lương quốc ngoại trừ có bốn mươi cỗ ngân sắc chiến xa còn có những lá bài tẩy nào khác hay không, nhưng chỉ nhìn vào sắc mặt hưng phấn của hơn mười tu sĩ Thiên Tiên, hắn liền biết thời cơ phá vây đã tới.

Trong lòng hắn không đành lòng, lên tiếng khuyên nhủ:

- Đạo hữu cần gì phải như vậy? Xem uy thế của Trấn Lương quốc hôm nay, cho dù không có hành động lừa dối của hai người kia, hơn vạn tu sĩ Linh Tiên sớm hay muộn cũng sẽ bị họ bắt giữ, hiện giờ hợp lực liều mạng một phen may ra còn có cơ hội, nếu không hợp lại thì hoàn toàn không còn cơ hội nào. Vả lại hiện giờ phần lớn đều chưa mất tính mạng, ngày sau chưa chắc không còn cơ hội thoát thân. Tu sĩ chúng ta nặng nhất chính là bản tâm. Chỉ cần làm việc không thẹn với lương tâm là được, đạo hữu vốn không có ý muốn hại người…

Huyền Nguyên Tử nghe vậy miễn cưỡng cười, nhưng vẫn không cảm thấy thoải mái hơn, nhưng vẫn gắng gượng hồi phục lại, bắt đầu bắt tay chuẩn bị pháp bảo linh phù dùng để phá vây.

Nhạc Vũ nhìn về phía trước, ngân sắc chiến xa đã đem hơn trăm tán tu bỏ chạy hoàn toàn bắt giữ, nhưng hơn mười chỗ hổng bị phá vỡ đã càng lúc càng lớn. Lại có thêm mấy chục chiến xa bị mạnh mẽ nổ nát, càng nhiều tu sĩ từ trong lao ra.

Nhưng ngay sau đó xa xa có từng tòa tòa ngọn núi lớn đột ngột dựng lên khỏi mặt đất, đem những tán tu kia toàn bộ chặn đường.

Nhạc Vũ nhìn thấy thật rõ ràng, đó là bốn mươi đại khôi lỗi cao tới mấy vạn trượng, hai tay duỗi theo thân thể dài hơn mười vạn trượng, bàn tay đủ che phủ trên bầu trời, bên trên còn điêu khắc vô số pháp trận phù lục, vung tay lên lập tức dẫn dắt vô số cuồng phong lôi đình, đem mảnh không gian nơi đây chặt chẽ bao phủ, một giọt nước cũng không thể xuyên qua.

Nơi ngực bụng cùng đầu của đại khôi lỗi đều mở ra cánh cửa quan sát, mỗi một đại khôi lỗi đều có mấy ngàn giáp sĩ dùng cung nỏ xen lẫn mười cung nỏ lớn tới mức có thể so sánh Tru Tiên Nỗ, đằng đằng sát khí.

- Đây là Trấn Quốc Kim Khôi trong trí nhớ của ba người kia sao?

Hai mắt Nhạc Vũ mở to, long huyết bên trong cơ thể lại tăng thêm một tầng, Chân Long Nhãn càng sáng rực rõ ràng.

Bên trên chiến xa vũ khí đều có dấu vết của cơ quan, nhưng phảng phất giống như bảo vật công đức. Nhưng Trấn Quốc Kim Khôi lại chân chân chính chính là cơ quan khôi lỗi chế tạo! Thật sự khí thế ngập trời, khổng lồ tới mức làm người khác líu lưỡi!

Tuy trong trí nhớ của đệ tử Hắc Đàm Tông có nhắc về Trấn Quốc Kim Khôi, nhưng bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

Mà Nhạc Vũ đối với Cơ Quan Khôi Lỗi Thuật luôn cảm thấy rất hứng thú, lúc này càng cần cẩn thận quan sát một phen.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 811: Thái Ất Chân Tiên

Thân thể Trấn Quốc Kim Khôi tuy khổng lồ, nhưng hoạt động rất lưu loát, còn có cửa quan sát bù đắp chỗ thiếu hụt cùng yểm hộ hai bên thanh đồng chiến xa, cơ hồ không chút sơ hở. Mỗi một động tác đều có linh lực dao động thật lớn, tiện tay đánh ra một kích, liền tương đương với tu sĩ Ngọc Tiên. Từ sau khi xuất hiện, đã đem hai bàn tay khổng lồ liên tục đánh ra, lập tức có tới mấy trăm tiên tu bị nó bắt giữ.

Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy Trấn Quốc Kim Khôi có gì dị thường. Nếu hắn có được tài liệu tương tự, hắn đủ tự tin có thể làm được như thế.

- Trấn Lương quốc đúng là đủ tài lực!

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, rất nhiều linh thiết kỳ mộc chỉ sợ tìm khắp Hoàng Hôn Giới cũng không gom đủ cho một cỗ đại khôi lỗi như thế.

Theo như trí nhớ của đệ tử Hắc Đàm Tông, tuy Trấn Lương quốc nằm nơi Tây Vực, tổng cộng có được hai trăm quân trấn, dân cư chín triệu. Quốc thổ chiếm cứ cơ hồ tương đương Đông Thắng đại lục.

Nhưng bất đồng với hạ giới, những nơi linh sơn quáng mạch xuất hiện đều phụ thuộc từng tông môn đạo gia nơi đó. Nhưng ở nơi này bất cứ có linh vật gì xuất thế, bất luận lớn nhỏ đều do Trấn Lương quốc hưởng đầu tiên.

Kiến tạo Trấn Quốc Kim Khôi cũng chỉ có đại quốc như Trấn Lương quốc buông ra tài lực của một quốc gia mới có thể kiến tạo ra được.

Đại khôi lỗi vừa xuất hiện, làm khí thế hơn vạn Linh Tiên đang cố gắng đột phá vòng vây đào thoát trở nên ngưng trệ. Nhưng số lượng bốn mươi cỗ Trấn Quốc Kim Khôi lại quá ít, không thể bao vây toàn bộ nơi này.

Nhìn thấy được đường thoát không thông, những độn quang trên không trung lại

chạy về phương hướng khác, chỉ trong nháy mắt lại mở ra mười mấy lỗ hổng.

Nhìn thấy Thanh Đồng Chiến Xa đại trận sắp bị phá vỡ, bên trong tầng mây đột nhiên truyền ra tiếng quát lạnh tận trời.

Một cỗ kim sắc chiến xa mang theo vạn trượng kim mang bỗng nhiên giáng xuống. Phía trước là bốn đầu kim sắc dực mã kéo xe, trên xe có một thiếu niên đang ngồi. Phảng phất như mang theo uy thế khôn cùng tiến đến, thiếu niên kia vươn người đứng thẳng, thần tình lãnh lệ âm chí. Những nơi hai mắt hắn đảo qua, phàm là người nào đối diện đều cảm giác thân hình băng sương, rét lạnh tận đáy lòng.

- Đây chính là Trấn Lương quốc tam vương tử, tựa hồ cũng không phải phàm nhân…

Nhạc Vũ liếc mắt liền nhìn ra tam vương tử kia tu vi không kém. Dù chưa đạt tới tiên cảnh, nhưng đứng trên chiến xa, khí thế mạnh mẽ, pháp lực thật lớn, còn vượt cả Xích Minh Thiên Tôn!

Hắn tiếp tục dùng Chân Long Nhãn tinh tế quan sát, đợi đến khi tử sắc khí mang chiếu vào trong mắt, trong lòng Nhạc Vũ chợt bừng tỉnh. Cuối cùng hắn đã hiểu rõ vì sao nỗ tiễn trên chiến xa chỉ là tài liệu bình thường nhưng lại có được chiến lực cường hãn đến như vậy.

- Thì ra là thế! Là do khí vận. Những chiến xa binh khí được khí vận gia trì. Khí vận của cả một quốc gia hội tụ, chỉ phụng dưỡng một vạn ba ngàn chiến xa kia. Chẳng thể trách lại mạnh mẽ bá đạo như thế! Ngoài ra kim sắc chiến xa còn mang theo một tia Nhân Hoàng khí bao phủ.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ chợt hoàn toàn bình phục lại. Hắn lại có ý muốn thử đoạt lấy một chiến xa cẩn thận nghiên cứu. Chẳng thể trách hắn nhìn thấy chiến xa cùng vũ khí phảng phất đều là bảo vật công đức.

Sự thật tuy không hoàn toàn đúng như suy đoán của hắn, nhưng cũng không sai biệt bao nhiêu.

Ở Thiên Nguyên Giới cũng có Nhân Hoàng. Các tông các phái nếu có thể được chia cắt vài phần Nhân Hoàng khí vận, nhất định sẽ giúp tông môn thanh thế hưng thịnh. Thái Huyền Tông chỉ lấy được phù chiếu của Nhân Hoàng, liền có

thể đối kháng với Quảng Lăng Tông suốt mấy ngàn năm cũng là nguyên nhân bên trong.

Tính cả ba mươi ba châu kể cả Bắc Hoang, đều gặp chiến loạn không ngớt, thế lực khắp nơi cắt cứ xưng hùng. Nhân Hoàng khí vận lại tập trung tại Ti Châu cùng Lạc Châu. Trên danh nghĩa những nơi cai quản cũng chỉ có mười ba châu mà thôi. Xa xa không đạt tới thanh thế như Trấn Lương quốc, khí vận không hiển lộ.

Ngoài ra Hồng Hoang bản giới đối với việc áp chế tu sĩ chỉ sợ cũng là một trong những nguyên nhân. Mười phần thực lực chỉ phát huy ra được một phần. Nếu đặt tới Hồng Hoang chư giới khác, chiến xa tuy mạnh nhưng cũng sẽ không làm gì được tu sĩ Linh Tiên.

Khoảng cách mười vạn dặm chỉ trong chớp mắt liền tới. Khi kim sắc chiến xa tiến tới trước trận, một tầng kim quang dày đặc bỗng dưng lan tràn ra. Khiến thanh đồng chiến xa đều phủ kín một tầng kim sắc quang mang. Bỗng nhiên chiến lực của chiến xa, vũ khí nỗ tiễn đều biến thành vô cùng lợi hại không thể kháng cự nổi, những tu sĩ Linh Tiên toàn lực khống chế cửu phẩm tiên binh cũng khó thể chịu đựng nổi một kích của binh khí kéo tới, ngay lập tức liền bị đánh dập nát, sau đó một đạo quang hoa bay ra, liền có người bị bắt giữ.

Nhạc Vũ thầm cười khổ, nhân vật như những tu sĩ kia, nếu ở dưới hạ giới chính là độc bá nhất phương, xưng hùng một thời. Không ngờ sau khi tiến vào tiên giới, lại gặp phải hoàn cảnh như vậy, thật như bị một đòn cảnh cáo làm kẻ khác hoảng sợ.

Nhìn thấy kim sắc chiến xa rốt cục đã đến, trên mặt Hoàng Thao Tán Nhân cùng Thiên Thương Tán Nhân đều hiện lên lệ mang, cưỡng chế hưng phấn ẩn nhẫn chờ đợi. Thẳng đến khi nhìn thấy trên bầu trời có vài lỗ hổng bị phá vỡ, bỗng dưng quát lớn một tiếng:

- Chư vị đạo hữu, còn chưa động thủ? Tiếp tục chờ thêm nữa, sẽ khó thể thoát được!

Vừa dứt lời, hai người đồng loạt hóa thành một đạo hồng quang đánh úp tới xa xa. Theo sát phía sau là mười mấy đạo quang hoa màu sắc khác nhau, lục tục bắn lên nhắm về phía bắc.

Nhóm người này cự ly cách chiến xa đại trận rất gần, giờ phút này chỉ qua mười lần hô hấp đã xông tới trước một cỗ chiến xa.

Hoàng Thao Tán Nhân rống lên một tiếng, một đạo hoàng sắc kiếm quang bổ ra, cuồn cuộn như dòng sông lớn đánh thẳng tới thanh đồng chiến xa, kiếm khí cùng binh qua giao kích, nhất thời ngang nhau.

Theo sau tám cung nỏ đồng loạt bắn tới, hơn mười vị Thiên Tiên tu sĩ đều tế lên bảo vật, giúp Hoàng Thao Tán Nhân ngăn cản, kích ra từng đợt ngũ quang thập sắc quang hoa cùng linh lực phong bạo bắn ra tung tóe.

Thiên Thương Tán Nhân giờ phút này chém ra một kiếm, kiếm quang thê lương cực điểm chỉ một kiếm liền đem quang hoa bên ngoài thanh đồng chiến xa phá vỡ hơn phân nửa. Nhưng cuối cùng gặp phải kim quang của kim sắc chiến xa phủ tới mới bị kềm hãm trở lại.

Mặc dù còn chưa địch lại kiếm khí nhưng chỉ cần kéo dài được một thoáng, mấy chiếc chiến xa phụ cận đã gấp rút lao tới tiếp viện.

Khóe mắt Thiên Thương Tán Nhân như muốn nứt ra, mạnh mẽ phát lực, lại quát một tiếng:

- Nhạc đạo hữu, thỉnh giúp chúng ta một tay!

Nhạc Vũ cau mày, Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao của hắn đều đặt bên trong Diễn Thiên Châu, bên trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh để tế luyện.

Nhưng bảo vật tiện tay hồn luyện này tuy không có sẵn, nhưng tiên binh trong tay hắn lại có không ít. Tâm niệm vừa động, hắn liền lấy ra một thanh bát phẩm tiên binh, sử dụng hai thành pháp lực chém ra một kiếm.

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp được gia trì vào trên thân kiếm, chính phản từ lực tăng lên ngàn lần kể cả hoàng sắc kiếm quang mạnh mẽ bị chém ra, bị luồng kiếm quang xuyên phá, chiến xa kia nhất thời không cách nào chống đỡ, bị hai đạo thanh hoàng kiếm quang xé thành dập nát.

Những tu sĩ còn lại đều mừng rỡ, liền tế lên bảo quang hướng xa xa bay đi. Mấy người có được chí bảo viễn độn chỉ trong mười lần hô hấp đã vượt ra xa vài vạn dặm.

Những người còn lại rớt ra phía sau một bước, có hai gã tu sĩ Linh Tiên tu vi không sánh bằng rơi lại phía sau.

Nhạc Vũ thong thả đi giữa mọi người, thấy sắc mặt Huyền Nguyên Tử xanh mét, viễn độn thật gian nan, hắn không khỏi nhướng mày, vung ra một đạo pháp lực kéo hắn xuống bên cạnh, về phần người còn lại hắn cũng không có hứng thú xen vào.

Nhưng còn chưa kịp chờ Huyền Nguyên Tử cảm tạ, tiên tu cùng giáp sĩ bên Trấn Lương quốc đã phát hiện được động tĩnh bên này, hơn mười tiên tu liền bay tới, xa xa hơn hai mươi ngân sắc chiến xa liền thay đổi phương hướng.

Chỉ có Trấn Quốc Kim Khôi bởi vì khoảng cách quá xa nên tốc độ phi độn cũng không nhanh, không kịp chạy tới chặn đường.

Đảo mắt ngân sắc chiến xa đã đánh vào đám tu sĩ Thiên Tiên. Thiên Tiên tu sĩ xông đi phía trước nhất ngay lập tức bị bốn cự võng liên hợp bắt lấy.

Theo sát phía sau là Hoàng Thao cùng Thiên Thương, tuy đều thi triển bản lĩnh, pháp bảo huyền binh tế ra vẫn không tổn thương được ngân sắc chiến xa, nhưng vẫn có thể mở ra một con đường viễn độn rời đi, dù không được vẫn có thể tiếp tục giằng co thêm chốc lát.

Bên phía Nhạc Vũ cũng có hai chiến xa ầm ầm đạp không bay tới. Nhạc Vũ tiện tay chém ra một kiếm, hoàng sắc khí mang xuyên phá thiên không, Nhạc Vũ đang định tế lên Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích tăng thêm tốc độ phi độn, liền thấy từ phía sau có một trường tiên mang theo một đoàn ngân sắc lôi mang đánh tới.

Huyền Nguyên Tử vội vàng tế ra một mặt thuẫn chắn ngay phía sau, liền bị đạo ngân sắc lôi mang đánh vào, trong nháy mắt liền hỏng mất.

- Không biết sống chết!

Cảm giác được người ra tay phía sau chính là Lôi Thiên vừa thất bại trong tay hắn khi nãy, hai mắt Nhạc Vũ rét lạnh, độn quang bỗng dưng gia tăng thêm mấy lần, chỉ chợt lóe thân liền lôi kéo theo Huyền Nguyên Tử rời khỏi nơi đó, xuất hiện ở xa xa mấy vạn trượng.

Ngay sau đó một đạo Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ lực lượng xa xa hút nhiếp Lôi Thiên, ngay khi Lôi Thiên còn đang kinh hãi, đã bị Nhạc Vũ đẩy mạnh về phương hướng ngân sắc chiến xa.

Tiếp theo sau Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quan tâm tới người này, ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía một chiếc ngân sắc chiến xa.

Bên trên bốn mươi ngân sắc chiến xa, những người khống chế đều có được vương hầu tử khí thật nồng đậm, đều là người có được tước vị trên thân.

Mà giờ phút này người hắn đang nhìn tới tử khí càng nồng đậm nhất, còn ẩn chứa một tia kim sắc, chiến lực mạnh nhất trong số những ngân sắc chiến xa.

Nhân vật bậc này ở trong Trấn Lương quốc địa vị nhất định không thấp, không biết lần này bọn hắn muốn bắt giữ nhiều Linh Tiên như vậy rốt cục là vì nguyên nhân gì, bên dưới Huyết Vân sơn mạch rốt cục đã cất giấu bí mật gì?

Hai mắt híp lại, trong mắt Nhạc Vũ lấp lánh tinh mang, đang dự định ra tay, trong lòng chợt sinh cảnh báo, không khỏi theo bản năng lập tức bỏ qua ý định bắt giữ người kia, ngược lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy kim sắc chiến xa đã xa xa hướng bên này bay tới, vẻ mặt thiếu niên hung ác âm chí kia tràn đầy giận dữ.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tam vương tử này tuy làm kẻ khác kiêng kỵ nhưng còn chưa đủ sức làm cho hắn cảm giác được nguy hiểm.

Ngay sau đó hắn chợt thấy trên không trung xa xa một đạo quang mang chụp xuống, mấy người Hoàng Thao cùng Thiên Thương đã vùng thoát khỏi ngân sắc chiến xa lao ra hơn mười vạn dặm liền bị cuốn lấy, không chút sức phản kháng mạnh mẽ thu nhiếp trở về.

- Thái Ất Chân Tiên?

Nhạc Vũ chỉ thấy xa xa tựa hồ có ba bóng người đang đứng trên không trung, trong lòng hắn chợt kinh động, lập tức thu liễm pháp lực toàn thân bảo trì ở trình độ Linh Tiên cảnh giới đỉnh phong, tiếp theo ý niệm chợt động, đem các loại tiên binh tiên bảo cùng đồ vật ném vào bên trong thế giới của Diễn Thiên Châu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 812: Không thể nhịn được nữa

Đạo hà quang vừa lắng xuống, vẫn không tiếp tục công kích, nhưng hơn mười Thiên Tiên tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhạc Vũ đem các loại tiên bảo toàn bộ giấu kín, lại đem pháp lực trong cơ thể dùng ngũ hành bí pháp che giấu. Tinh tế nội thị một lát, tự cảm thấy không có nửa phần sơ hở, liền bắt đầu làm như người ngoài cuộc lạnh lùng quan sát người chưởng khống kim chúc trước mắt.

Hơn mười Thiên Tiên tu sĩ rốt cục đều là người có ý chí kiên định, mặc dù gặp phải Thái Ất Chân Tiên ra tay, cũng không dễ dàng buông tha, bọn họ vẫn nỗ lực chống đỡ, miễn cưỡng giằng co.

Nhạc Vũ cũng không cần pháp bảo nào khác, chỉ dùng một thanh kiếm càn quét hoành tảo xung quanh, làm hai thanh đồng chiến xa không thể tới gần, nỗ tiễn cùng toàn bộ bị quét bay.

Tuy chỉ dùng hai thành pháp lực, nhưng hắn vẫn thong dong tự nhiên, nhưng ngay sau đó phía sau lại truyền đến một tiếng nổ vang ầm ĩ, một đạo hồng quang sáng lên xuyên thẳng vân không.

Sắc mặt Nhạc Vũ khẽ biến, quay đầu nhìn về hướng thanh âm phát ra. Chỉ thấy hướng kia, Lôi Thiên đạo nhân bị hắn ném tới thân hình đã hoàn toàn vỡ tung, từng đoàn huyết vũ tung tóe, đủ xuyên thủng kim thạch, trực tiếp đem hai thanh đồng chiến xa bên cạnh hắn oanh thành phấn vụn!

Dư ba thẳng chấn hơn mười vạn trượng, mấy cỗ ngân sắc chiến xa bị cuồng phong xoay chuyển, liên tục lật úp, hai bên vách chiến xa đều bị những tia huyết vũ xuyên thủng vào.

- Không ngờ người này tính cách lại cường liệt như thế!

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe tia tinh mang, nhân phẩm tỳ tính của Lôi Thiên hắn không xem vào trong mắt, nhưng vẻ kiên quyết khi muốn đồng quy vu tận với kẻ địch cũng làm lòng người sản sinh bội phục.

Người tu tiên vốn nghịch thiên mà đi, cũng không chịu nổi trói buộc. Khi cận kề cái chết cũng không nguyện trở thành nô dịch của người khác, chỉ muốn một mình tiêu diêu trên thế gian này, có đạo tâm như vậy mới có hi vọng chân chính chứng được đại đạo.

Phảng phất như được tín hiệu, theo thân hình Lôi Thiên nổ tung, cách đó không xa lại có hai Thiên Tiên tu sĩ lại nổ bạo thành một đoàn huyết vũ, đem ba cỗ ngân sắc chiến xa nổ thành dập nát.

Mà giờ khắc này trên kim sắc chiến xa cũng thấy được tình cảnh bi thảm kia, ngay lập tức gầm lên giận dữ, một mũi kim tiễn bắn ra, trực tiếp đem thân hình một Thiên Tiên tu sĩ sắp nổ bạo oanh thành thịt nát.

Nhưng giờ phút này lại có thêm năm chiếc ngân sắc chiến xa nổ thành dập nát, còn lại giáp sĩ trên hơn mười chiếc ngân sắc chiến xa đều có không ít thương vong.

Gương mặt thiếu niên kia vô cùng tức giận, vỗ vào thủy hồ màu bạc bên người, liền có hơn mười đầu băng lam sắc tiểu điểu bay ra, bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Nhạc Vũ cũng bị bắn tới một con, cảm giác thủy điểu ẩn chứa hàn lực cực hạn, không khỏi kinh ngạc nhìn vào thắt lưng tam vương tử kia, liếc mắt nhìn vào ngân bì tiểu hồ.

- Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch?

Trong lòng tuy ngạc nhiên, Nhạc Vũ cũng không dám có chút khinh thường, một đạo kiếm khí thổ hoàng sắc hùng hồn thẳng chém ra. Cùng thủy điểu giao kích, giằng co một lát mới làm nó nổ nát. Tiếp theo lực lượng lưỡng cực nguyên từ lại chia làm hai, đem nó hoàn toàn trộn tán, sau đó kiếm mang mới dần dần biến mất.

Thu hồi kiếm khí, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy khí huyết dao động, thủy điểu tuy

không làm gì được hắn, nhưng có thêm kim sắc của thiếu niên gia trì, tùy tay một kích là có thể tương đương Ngọc Tiên tu sĩ. Giờ phút này pháp lực đều bị hắn che giấu, chỉ có thể sử dụng chưa tới hai thành, đương nhiên làm cho hắn có chút không thể chịu đựng.

Huyền Nguyên Tử ở bên cạnh cũng lấy ra một thanh huyền binh quỷ dị hình bán nguyệt, đem thủy điểu mạnh mẽ ngăn trở. Nhưng thân hình hắn bị quẳng xa mấy vạn trượng trên không trung, trong miệng tràn đầy máu, gương mặt xanh mét một mảnh. Mà những Thiên Tiên tu sĩ còn lại vẻ mặt đều chật vật, cự ly cách ngân sắc chiến xa khá gần, lập tức bị tấm lưới lớn trực tiếp bắt giữ.

Thiếu niên trên kim sắc chiến xa vẫn còn chưa trút giận, quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trên người Huyền Nguyên Tử có tu vi yếu nhất.

Ban đầu Nhạc Vũ cảm thấy ngạc nhiên, tiếp theo khi xoay người nhìn thấy ánh mắt Huyền Nguyên Tử, mới chợt hiểu ra. Bên trong mắt hắn tràn đầy vẻ bi ai phẫn hận cùng kiên quyết, mà bên trong đan điền từng luồng ngũ hành linh lực dao động đang muốn kích phát.

Ngay sau đó thiếu niên vung tay lên, một thanh phi kiếm minh hoàng sắc phá không bay đi, hướng Huyền Nguyên Tử chém tới.

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ, kỳ thật giờ phút này đưa mắt nhìn Huyền Nguyên Tử bị thiếu niên này giết chết mới là lựa chọn tốt nhất. Bản thân Huyền Nguyên Tử đã có ý muốn chết, cũng là người duy nhất có thể chân chính biết được một ít thân phận lai lịch của hắn. Còn biết được Hàm Quang Tịnh Thiết đang ở trong tay hắn, nếu người này đã chết, mưu đồ lần này của hắn mới có thể bảo vệ hoàn toàn, không còn người nào có thể nhận ra được thân phận của hắn.

Bất quá hành vi thấy chết không cứu, Nhạc Vũ đúng thật vẫn không làm được, cũng không tới mức tàn nhẫn mượn đao giết người.

Nếu là người không quen, hắn cũng không cần do dự, nhưng Huyền Nguyên Tử lại được hắn xem như là bằng hữu.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ tế ra Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích, đem phi kiếm minh hoàng sắc ngăn cản lại, lại dùng nguyên từ lực cuốn tới, hút nhiếp Huyền

Nguyên Tử tới bên cạnh.

Kim kiếm cùng ngũ sắc ngọc xích giao kích, chỉ phát ra thanh âm nhẹ nhàng như đánh vào trong gỗ đá.

Khóe môi Nhạc Vũ tràn đầy máu, nhưng vẫn chống được một kích toàn lực kia. Tiếp theo vỗ vào sau lưng Huyền Nguyên Tử, đem linh khí pháp lực gần như muốn nứt toác bên trong đan điền toàn bộ đánh tan.

Mà khi Ngũ Nhạc Trầm Sơn Xích quay về trước người hắn, bảo quang trở nên ảm đạm. Thiếu niên trên kim sắc chiến xa cũng hừ lạnh một tiếng, đem kim sắc trường kiếm triệu hồi vào trong tay, nhìn Nhạc Vũ, trong mắt lóe ra sát khí, thanh âm hờ hững nói:

- Có thể ngăn trở một kiếm này của ta, thật là có chút bổn sự! Xem ra ngươi đã quyết định chủ ý, chuẩn bị bảo vệ hắn?

Mí mắt Nhạc Vũ thoáng hạ xuống, cũng không đáp lời. Chỉ đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang lặng lẽ tế lên, tùy thời có thể cởi bỏ tầng phong ấn của chính hắn. Trong nội tâm hắn lại đang suy nghĩ, rốt cục có mấy thành nắm chắc trước khi ba vị Thái Ất Chân Tiên chen tay, đem thiếu niên này oanh giết hoặc bắt sống.

Giờ phút này bởi vì trên người hắn có ngũ sắc quang ban bao phủ, tuy thực lực chưa hồi phục, muốn đào thoát nơi đây vẫn cực kỳ dễ dàng.

Trước tiên nắm giữ thời gian đại đạo, còn có pháp lực hùng hồn bên trong cơ thể, mặc dù có bị ba vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ truy kích, cũng có tin tưởng chạy thoát.

Nếu tam vương tử này thật sự không chịu bỏ qua, Nhạc Vũ cũng không còn cách nào, tình nguyện bại lộ thân phận, bỏ lại di trân của Hồng Vân tổ sư, cũng phải làm nơi này long trời lở đất!

Mắt thấy ánh mắt Nhạc Vũ càng ngày càng nguy hiểm, trong mắt thiếu niên trên kim sắc chiến xa rõ ràng tăng thêm vài phần cố kỵ, tiếp đó liền thẹn quá hóa giận, trên mặt giống như chụp lên một tầng sương lạnh.

Cùng lúc kim sắc trường kiếm trong tay hắn lóe lên quang hoa mạnh mẽ gấp

mười lần.

Ngay tại lúc này, trên bầu trời lắng xuống một đạo quang hà, hướng Nhạc Vũ cùng Huyền Nguyên Tử xoắn tới, đồng thời truyền ra một tiếng kinh ngạc:

- Đồ nhi dừng tay! Người này tu tập chính là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp, với chúng ta có chút tác dụng. Việc lần này chỉ sợ phải mượn sức hắn, giờ phút này còn chưa giết được…

Thân thể Nhạc Vũ chỉ thoáng chống cự, liền tùy ý cho đạo quang hồng quấn lấy, vài tia khí kình chui vào trong cơ thể hắn, nháy mắt liền bố trí cấm chế.

Đợi khi thần niệm kia rời khỏi cơ thể, lại bị Ngũ Sắc Thần Quang của hắn lập tức xuyên phá hơn phân nửa, chỉ để lại một tầng bên ngoài như che giấu.

Trong nội tâm hắn cũng âm thầm tò mò, cũng không biết lời nói của người kia, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp lại có được tác dụng gì? Nghe ý nghĩa trong lời nói, thật sự có quan hệ tới mưu đồ lần này của Trấn Lương quốc.

- Hắc! Quả nhiên Trấn Lương quốc kỳ thật cũng là khôi lỗi của đạo gia đại tông! Chỉ là thực lực mạnh mẽ, dù Ngọc Tiên tu sĩ gặp phải cũng tránh xa. Lại không biết ba người này rốt cục xuất phát từ thế lực phương nào?

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang suy tư, thiếu niên đối diện nghe vậy cũng bất đắc dĩ thu hồi phi kiếm. Nhưng vẫn còn có chút không cam lòng, nhìn vào mắt Nhạc Vũ, thấy trong mắt thanh niên thanh tú kia bình tĩnh không chút gợn sóng, hoàn toàn không có một tia cảm xúc, lại không hề thấy được vẻ tuyệt vọng thống hận, cũng không có chút ý uể oải, vẫn bình thường, căn bản không hề xem hắn vào trong mắt. Không khỏi theo bản năng liền dấy lên một trận cuồng nộ, trực tiếp lấy ra trường tiên trong tay áo quất tới.

Cơ hồ mỗi một roi đều là nửa phần long lực, chỉ ngoại trừ không dám đánh chết Nhạc Vũ, nhưng cơ hồ toàn lực làm cho hắn phải bị thương tổn nặng nề.

Nhạc Vũ nhíu mày, để mặc trường tiên quất lên người, mặc dù nhìn thế roi mạnh mẽ kỳ thật bên ngoài cơ thể hắn hiện lên một tầng cương khí mỏng manh, chặt chẽ bảo vệ thân thể hắn. Đừng nói là nửa phần long lực, dù là tam long lực của Thiên Tiên tu sĩ cũng không thể phá vỡ tầng cương khí hộ thân kia, mà long lân dưới da thịt lại trực tiếp có thể chống đỡ thất phẩm tiên binh.

Ngoài ra còn có tia kình lực quỷ dị không ngừng cố gắng chui vào trong nội thể hắn, còn chưa chân chính xuyên vào đã bị Ngũ Sắc Thần Quang đánh tan biến.

Trong lòng Nhạc Vũ liền tức giận, nhưng không thèm quan tâm. Trấn Lương quốc tam vương tử này tính cách cực kỳ âm độc, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ đã bị tia kình lực quỷ dị giày vò đến chết.

Ở trong mắt của hắn đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, không làm gì được hắn. Hắn chỉ cố ý ngưng tụ từng vết dấu đỏ bên ngoài thân, phảng phất như bị vết roi quất trúng.

Thiếu niên hung ác nham hiểm kia ước chừng đánh ba mươi mấy roi mới chịu dừng tay. Nhìn thấy thần sắc trong mắt Nhạc Vũ không thay đổi, giống như không hề có chút cảm giác đau đớn, lại nhìn thấy không có nửa điểm diễn cảm, còn đầy vẻ chê cười khinh thường, trong lồng ngực thiếu niên càng thêm cuồng nộ, ngay lập tức tăng thêm kình khí, trực tiếp hướng ngay hai mắt Nhạc Vũ, khí mang tràn trề, sắc bén như cương châm!

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, trong lồng ngực rốt cục dâng lên vài tia sát khí. Phía trước hắn vốn không quan tâm, người này đột nhiên bị mất đi đồng bọn sẽ giận dữ bi thống, dùng hắn trút giận thì cũng thôi, đây là chuyện nằm trong dự kiến. Mặc dù Nhạc Vũ tức giận nhưng cũng không nguyện vì vậy lại phá hư đại sự của mình.

Mà giờ khắc này, thiếu niên kia rõ ràng muốn hủy diệt hai mắt của hắn!

Tu sĩ đạt tới cảnh giới bất tử, tứ chi có thể tạo dựng lại, thậm chí tu sĩ Nguyên Anh Kim Đan cũng có thể mượn linh dược tu bổ toàn bộ thân thể, nhưng phần nhục nhã này thật sự làm Nhạc Vũ không sao chịu đựng được.

Tận sâu trong mắt lộ ra tia lệ mang, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, mình quả nhiên không phải hạng người có thể chịu nhục…

Vốn định trà trộn vào trong đám người này, nhưng nếu đã gặp phải tình hình như vậy, bỏ qua cũng thế!

Tay phải lật lại, một bạch sắc kiếm tiên liền xuất hiện trong tay hắn, cả thân thể cùng lực lượng đều tập trung một điểm, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng

đại pháp cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm bỗng dưng thúc giục, mười hai thành pháp lực liền tập trung trên thân kiếm!

Một đạo canh kim kiếm khí nhảy lên không bắn ra, phảng phất muốn xé nứt trường không, ngay trong ánh mắt ngạc nhiên của thiếu niên, xẹt qua ngang trời, trực tiếp đem thân hình thiếu niên kể cả kim sắc chiến xa trực tiếp chém thành hai mảnh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 813: Thiên chấn động

Một kích này vô cùng bất ngờ, kiếm quang nổ bạo, mọi người ở xa xa chỉ thấy một đạo bạch quang mênh mông quét qua cuối chân trời, liền đem kim sắc chiến xa kể cả thiếu niên hoa quý bên trên một kiếm chặt đứt!

Vẻ mặt thiếu niên kia tràn ngập vẻ không dám tin, chiến xa dưới chân hắn chính là trấn quốc chi khí được cung phụng của Trấn Lương quốc, được khí vận cả nước gia trì, tụ tập lực lượng của cả một quốc gia, tổng cộng chỉ có khoảng mười cỗ xe mà thôi.

Chỉ cần đứng trên chiến xa, đã có được Thiên Tiên chiến lực, ở trong tiên giới mà chiến lực của người tu chân đã bị giảm bớt gấp mười lần, dù là tu sĩ Ngọc Tiên cũng phải thất bại vào tay hắn!

Nhưng trước mắt lại không chịu nổi một kiếm của Nhạc Vũ!

Một chút thần hồn từ trong thân thể bay ra, vẻ mặt vẫn mờ mịt không biết nên làm gì.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười khan, thân hình vọt tới trước, đem nguyên thần của tam vương tử Trấn Lương quốc nắm vào trong tay.

Chuyện người này lẽ ra không nên làm nhất chính là đứng ngay trước người hắn! Tuy pháp lực của hắn đánh ra còn bị hạn chế, nhưng Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tư luyện nhập vào trong huyết nhục vô số pháp tắc, làm lực lượng thân thể hắn vượt xa hơn cả Ngọc Tiên tu sĩ gấp ba lần, bài trừ việc lợi dụng thiên địa đại đạo, cơ hồ tương đương với một phần tư lực lượng của Thái Ất Chân Tiên!

Vừa nắm lấy nguyên thần của người kia, cách đó không xa liền truyền tới tiếng rống sợ hãi. Chỉ thấy mười vạn trượng bên trái một lão giả mặc đạo bào màu tím, gương mặt như đao tước vẻ mặt đang vặn vẹo, trong mắt như bị ngọn lửa thiêu đốt đang khoát tay đánh tới, lập tức bắn ra một đạo quang hoa cuốn thẳng tới.

Nhạc Vũ nhận ra đó chính là một trong ba Thái Ất Chân Tiên, vốn đang chạy tới tựa hồ chuẩn bị xử lý chính mình.

Hắn không chút nào để ý, chỉ tùy tay đánh ra một kiếm lập tức chém tan đạo quang hoa kia, cả người không tránh né mà tiến tới, đem Huyền Nguyên Tử đứng bên cạnh tiện tay thu vào trong tu di không gian, sau đó xông thẳng tới chỗ tử bào lão nhân.

Ngay dọc đường đi tới có bốn cỗ ngân sắc chiến xa cản đường, Nhạc Vũ toàn bộ không để ý tới, chỉ phân ra bốn đạo Phân Quang Thác Ảnh Kiếm phỏng chế đánh ra hai bên, liền đem ngân sắc chiến xa toàn bộ chém vỡ.

Tử bào lão nhân ở xa xa đã tế lên một kiện quang luân, trên đỉnh đầu liên tục xoay tròn, chỉ trong nháy mắt đã tụ tập vô lượng Thái Dương Chân Hỏa.

Nhưng còn chưa đợi liệt diễm bên trong bắn ra, Nhạc Vũ đã đi tới trước người hắn, tốc độ tăng lên gấp bốn lần, làm hắn biến thành một đạo hắc quang, thanh kiếm trong tay hóa thành một đạo canh kim kiếm khí vô cùng sắc bén, càng có vô số thời không loạn nhận phân bố bên trong, ngay lúc này biến thành một điểm đen, chính là dùng Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu thúc giục Đại Thôn Diệt Thuật.

Lão giả thấy thế trên mặt liền bộc phát ra vẻ âm trầm ngoan độc, ánh mắt lóe sáng sát khí sắc bén cơ hồ đã biến thành thực chất.

- Không biết sống chết!

Hắn kêu lên một tiếng, không tránh không né dẫn dắt quang luân, một đạo kim hoàng xạ tuyến bắn thẳng xuống, lại lấy ra một trường kiếm khảm bảy viên bảo thạch có hình dạng như sao Bắc Đẩu, ngay lập tức vẽ ra một đạo kiếm thức vô cùng huyền ảo, lập tức kéo ra một cỗ lực lượng mênh mông cuồn cuộn, thanh bạch kiếm khí phá không xuyên ra, mạnh mẽ bá tuyệt, càng mạnh hơn chiêu kiếm của Nhạc Vũ gấp mấy lần!

Hai mắt híp lại, trong con ngươi Nhạc Vũ lướt qua một tia cười lạnh, vận tốc ánh sáng chợt chuyển thành gấp mười lần, toàn bộ thân hình càng thêm gia tốc, mạnh mẽ tránh được đạo quang mang đánh tới.

Cùng lúc đoàn Hỗn Nguyên Khí bên trong đan điền đột nhiên phun ra một đoàn

ngũ sắc linh quang.

Lúc này chân khí trong người hắn đã chuyển thành tiên lực, ngũ sắc linh quang đã không có uy lực bằng lúc trước, nhưng vẫn đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của hắn tăng lên gấp ba, khiến vẻ sắc bén của canh kim kiếm khí lập tức tăng lên thanh thế, thẳng hướng ra ngoài vạn trượng, tựa như một đạo bạch sắc ngân hà xuyên thẳng tới!

Hai đạo kiếm khí giao kích, tử bào lão nhân bỗng dưng bị một cỗ cự lực mạnh mẽ đánh bay, thời không toái nhận cùng Đại Thôn Diệt Thuật cơ hồ đồng thời bùng nổ, đem thanh bạch kiếm khí của hắn toàn bộ cắn nát, kể cả thanh tiên binh trong tay hắn cũng bị dư ba làm tổn thương, xuất hiện hơn mười vết rạn, cơ hồ lâm vào hỏng mất.

Đột nhiên khởi chiến, thừa dịp người chưa chuẩn bị, tình hình Nhạc Vũ giờ phút này cũng không quá ổn, bên trong thân thể cũng có vô số nội thương, miệng mũi tai mắt đều tràn đầy máu tươi!

Nhưng đạo canh kim kiếm khí mạnh mẽ chưa từng có từ trước tới nay vẫn xông thẳng về phía trước, thời gian gia tốc tiếp tục tăng lên mười hai lần, tốc độ thân hình cho dù ở trong mắt ba vị Thái Ất Chân Tiên cũng nhanh tới mức không thể nhận ra.

Toàn bộ thân hình bị kiếm khí dẫn dắt, giống như loài cá vùng vẫy trong sông, vòng quanh ra phía trước, ở trên không trung vẽ ra một đạo hình cung cực kỳ mỹ lệ, vừa nhìn thấy hai Thái Ất Chân Tiên còn lại cũng ra tay, ngay lập tức đánh ra một đạo lam hồng quang mang đón lấy, cũng không biết là pháp bảo gì, lại bị Nhạc Vũ nhẹ nhàng dùng hình cung mỹ lệ kia đánh ra tránh né.

Lão giả kia giận dữ, trên mặt lại mang theo vẻ kinh sợ.

- Tên tiểu tử, lại dám tổn thương ta! Hôm nay nếu không bắt giữ được ngươi, thật khó giải hận!

Lời của hắn còn chưa dứt, ngay lập tức một thanh sắc ngọc giản bay lên không, sau khi triển khai liền bao phủ trước người, đem không gian trăm trượng che phủ hoàn toàn.

Nhạc Vũ đánh ra một kiếm, dùng Đại Thôn Diệt Thuật đem tiên bảo kia mạnh

mẽ đánh thủng một lỗ hổng, ngay trong thoáng chốc lại đem hơn trăm điểm lam bạch quang mang toàn bộ đánh nhốt vào bên tỏng, ngay sau đó thân thể lập tức thuận thế bay ngược trở ra.

Vẻ mặt tử bào lão nhân chợt ngẩn ra, tiếp theo vừa nhận ra lai lịch điểm sáng kia, đồng tử liền co rút lại, ngưng tụ thành mũi châm.

- Huyền Thiên Âm Thủy Thần Lôi cùng Quý Thủy Thần Lôi?

Ánh sáng chói mắt chợt xuất hiện trong không gian, tử bào lão nhân vội vàng hóa thành hồng quang né tránh nhưng đã không còn kịp nữa. Hơn ba mươi giọt Huyền Thiên Âm Thủy Thần Lôi lại thêm trăm giọt Quý Thủy Thần Lôi do Nhạc Vũ luyện chế đều đồng loạt nổ tung, chỉ một thoáng bên trên bầu trời Huyết Vân sơn mạch liền phảng phất như có một vầng thái dương bốc cháy.

Bạch sắc xạ tuyến bắn ra, dù là Linh Tiên tu sĩ dùng mắt nhìn qua cũng lập tức bị tổn thương, khí lãng cuồng phong hủy diệt trực tiếp đem hơn mười cỗ ngân sắc chiến xa còn sót lại toàn bộ chấn vỡ, hóa thành bột mịn. Cách đó không xa còn có ba bộ Trấn Quốc Kim Khôi cùng hơn trăm cỗ thanh đồng chiến xa cũng vô thanh vô tức hóa thành bụi bặm tiêu tán. Một ít chiến xa ở xa hơn tuy may mắn thoát được, nhưng cũng bị đánh văng, không ngừng quay cuồng trên không trung, có vẻ chật vật không sao chịu nổi.

Lại có hơn trăm tiên tu ở trong dư ba kích lãng trực tiếp thần hồn câu diệt!

Nhạc Vũ ở ngay trong trung tâm của lực nổ mạnh, nhưng không đến nỗi bị ảnh hưởng lớn nhất, có thể thừa nhận được năng lượng hủy diệt, nhưng cũng bị lực lượng làm chao đảo cuộn trào.

Hắn đã sớm có chuẩn bị, ngay khi quang mang bắn ra khắp không trung, toàn bộ thần hồn của các tiên tu đều chỉ cố thủ trong cơ thể, hắn đã đem Huyền Quy Tiên Trạc, Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích đều hoàn toàn tế ra, ngay cả thân thể cũng hiện lên tiên văn long lân. Ở bên ngoài cùng còn dùng Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu thúc giục ra Đại Thôn Diệt Thuật. Biến thành một hắc điểm, vô luận là cương phong linh khí đều toàn bộ bị hút vào bên trong.

Như dư ba đập vào cũng làm Nhạc Vũ không ngừng phun máu, thân thể không ngừng đảo lộn, giống như tùy lúc sẽ bị cuồng phong lật úp.

Khóe môi Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch lên, mặc dù bị ảnh hưởng không nhỏ nhưng hắn vẫn chưa cam lòng bỏ qua.

Một đạo tử kim phù lục quang hoa vạn trượng chợt bay lên trời, Thái Thanh Huyền Đô Sắc Chế Cửu Thiên Đô Lục Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù bị Nhạc Vũ kháp ra pháp quyết dẫn dắt, liền có một đạo kim quang hướng xa xa bắn tới.

Giờ phút này thần hồn linh giác của hắn tuy đều vô dụng, nhưng hệ thống phụ trợ trí năng trong đầu vẫn có thể nổi lên tác dụng.

Trong khoảnh khắc thôi diễn tính toán gấp mấy trăm vạn lần, đã sớm tính ra được tử bào lão nhân sẽ chạy trốn theo phương hướng nào.

Nếu như công kích thành công, có thể làm cho một vị Thái Ất Chân Tiên tạm thời mất đi chiến lực trong thời gian ngắn.

Nếu như không thể, chẳng qua chỉ là mất đi một trương phù bảo, ngày sau phải tiêu phí linh lực trăm vạn tiên thạch mới có thể bổ sung trở lại, hắn vẫn có thể kịp thời viễn độn, chỉ là đoạn thời gian sau càng thêm hung hiểm, cơ hội càng nhỏ hơn mà thôi.

Khi bạch quang nóng cháy bắt đầu thoáng ảm đạm, Nhạc Vũ cảm giác ở phụ cận trung tâm năng lượng hủy diệt đang nghịch lưu bay đi.

Ngay lúc này hắn dùng Chân Long Nhãn bắt giữ được một thân ảnh, miễn cưỡng chỉ có thể phân biệt chính là tử bào lão nhân vừa rồi. Hiện tại quần áo trên người hắn đã bị hủy sạch, bị thương khắp nơi, pháp lực hạo đãng giờ phút này đã tiếp cận khô kiệt, không còn chút khí độ thanh tao nho nhã trước đó chút nào.

Trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy được ánh mắt oán độc của hắn nhìn qua, tinh mang trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, tốc độ chiêu kiếm tiếp tục tăng lớn, trong lúc vội vàng chỉ kịp ngưng tụ một hắc điểm bên trên mũi kiếm.

Nhưng hồn niệm kiếm ý kèm theo lại mạnh mẽ bá tuyệt, gặp tiên tru tiên, gặp thần sát thần, đánh diệt hết thảy, không có gì có thể cản trở!

Vẻ mặt lão nhân kia biến đổi, không dám ngạnh kháng mũi kiếm này của Nhạc Vũ, trực tiếp đánh ra trước người, một cỗ tử sắc điện lưu đan chéo trong tay hắn,

đem không gian trước người hắn xé thành một khe hở.

Nhạc Vũ cau mày, hắn biết được lão nhân kia đã muốn xé mở không gian chạy vào hư không đào tẩu.

Điều này cũng đã nằm trong dự liệu của hắn, kiếm quyết đánh ra, vô số lực lượng thời không hội tụ vào đầu mũi kiếm, theo khe hở còn chưa khép kín đánh thẳng vào hư không, lập tức đem một chân của lão nhân chặt đứt.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ còn đang tiếc nuối nghĩ đành phải dừng lại tại đây, Long Thương kiếm bên cạnh hắn đột nhiên bộc phát quang hoa mênh mông, biến ảo thành một đạo tử sắc phi long, đem khe hở không gian vốn đã khép kín đánh vỡ ra lần nữa, lập tức xuyên thủng thân thể tử bào lão nhân xa xa! Tiếp theo đem hồn lực cùng phân tử vô chủ tán loạn của lão nhân toàn bộ hút lấy, chỉ còn lại chút tro bụi phiêu tán trong hư không.

Nhạc Vũ cau mày, bổn mệnh hồn ấn tận sâu trong bổn nguyên thế giới chợt cảm ứng, biết được Long Thương kiếm đã đem một chút chân linh cuối cùng của tử bào lão nhân trên thế gian này toàn bộ gạt bỏ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Hắn không khỏi cười vang, chỉ cảm thấy ý niệm trong lòng đột nhiên sáng tỏ, thần hồn biến thành quang minh. Tuy còn trọng thương trong người, nhưng lại cảm thấy thống khoái đầm đìa chưa từng có trước đó. Lập tức vận khởi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn hướng hư không loạn lưu chộp tới, đem toàn bộ di vật của lão nhân kia cuốn trở về, ngay sau đó thừa dịp bạch quang còn chưa tán đi, lập tức trốn vào bên trong lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 814: Xong chuyện viễn độn

Lúc bạch quang tràn ngập thiên địa tiêu tán, chỉ thấy ngay trung tâm mấy chục giọt Huyền Thiên Thần Lôi nứt toác oanh thành một vực sâu tới gần mười lăm vạn trượng.

Mà trong phạm vi mười vạn dặm đã biến thành tử địa. Nhìn thấy một màn này, vô luận là tu sĩ Linh Tiên hay bất cứ người nào đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Cũng không phải vì hoảng sợ động tĩnh kinh thiên vừa rồi, mà chính là vì thanh niên tu sĩ dùng huyễn pháp che giấu tướng mạo ra tay tru diệt tam vương tử Trấn Lương quốc, tiếp đó còn lấy lực lượng một mình khiêu chiến Thái Ất Chân Tiên!

Giờ phút này vô luận là tử bào lão nhân hay tu sĩ trẻ tuổi đều đã không nhìn thấy bóng dáng. Thật không biết hai người thắng bại thế nào, đã chạy đi đâu.

Chỉ giật mình trong chốc lát, những tu sĩ Linh Tiên liền phục hồi lại tinh thần, thừa dịp những thanh đồng chiến xa cùng khôi lỗi đều bị vây trong hỗn loạn, bọn họ vội vàng hóa thành hồng quang bỏ chạy, từng đạo độn quang bay về phía xa xa.

Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời lại có một đạo thất thải hà quang chụp xuống, tựa như một tầng màn trời, đem mảnh không gian nơi này chặt chẽ bao phủ.

Sau đó hai đạo tử quang từ phía xa giáng xuống, vừa rơi xuống ngay trung tâm vụ nổ mạnh, hai người đều mặc tử sắc đạo bào, diện mạo chỉ chừng ba mươi tuổi, một người sắc mặt khô vàng, một người mũi rồng mắt đỏ, vẻ mặt cả hai đều thật âm trầm.

- Ta đã không còn cảm giác được khí tức của Lợi sư huynh! Ngay cả người kia cũng không thấy bóng dáng. Chỉ có thể biết được hắn đào thoát từ dưới lòng đất chạy về hướng bắc.

Người đầu tiên nói chuyện chính là đạo nhân mặt vàng. Lúc này hắn đang cau

mày, trên mặt hiện lên vẻ kinh dị, tận sâu trong ánh mắt thoảng qua vẻ do dự chần chờ:

- Cũng không biết vì sao vừa rồi ta đã có cảm giác không rõ ràng. Cứ giật mình hoảng hốt, đến tận bây giờ chưa tan. Lẽ ra tuy thực lực người này không kém, lại có được nhiều dị bảo thần thông tương trợ, nhưng nếu muốn chân chính tổn thương Lợi sư huynh, cho dù pháp lực của hắn mạnh hơn mấy lần cũng khó thể làm được mới đúng. Nhưng hiện giờ ta lại không hề cảm giác được nguyên linh của Lợi sư huynh đang ở nơi nào…

- Ngay cả Nguyên Đạo sư huynh cũng thấy như thế?

Tu sĩ mắt đỏ nghe vậy hai mắt trợn ngược, tóe ra một tia hỏa mang, lạnh lùng nói:

- Nếu theo ta thấy, chỉ sợ Lợi sư huynh đã vẫn lạc!

Đạo nhân mặt vàng kinh hãi, ngạc nhiên nhìn hắn. Tu sĩ mắt đỏ lại nhíu mày:

- Chỉ tiếc vừa rồi cuồng phong nơi này quá mạnh mẽ, không biết nơi này rốt cục đã xảy ra chuyện gì, lại càng không biết hắn dùng loại thủ đoạn nào làm Lợi sư huynh bị trúng ám toán, đúng là vẫn lạc không sai! Hiện giờ ta và ngươi ngoại trừ biết được hắn biết Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp cùng một môn đại thần thông có thể Phân Quang Hóa Ảnh thuộc kim hệ, hơn nữa nắm giữ một tia thời gian đại đạo ra, còn lại toàn bộ đều không hay biết, thậm chí ngay cả tướng mạo của hắn cũng không nhìn thấy rõ. Không biết vì sao cho dù hợp sư huynh đệ chúng ta cùng nhau thôi diễn thiên cơ, chỉ sợ cũng hoàn toàn không có kết quả…

- Trong tiên giới, hiện tượng thiên cơ thật khó dò. Hiện giờ là long xà hỗn tạp, thiên phát sát khí, nếu không biết rõ căn nguyên, quả thật có chút phiền toái!

Đạo nhân mặt vàng có danh xưng Vân Đạo chỉ trong tích tắc đã cưỡng chế vẻ thất kinh trong lòng, lại giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh qua, lạnh nhạt nói:

- Thiên Huyễn Linh Châu cũng không phải là đồ vật gì đáng ngạc nhiên. Chúng ta sử dụng nó chỉ nhìn thấy gương mặt người kia ngũ sắc sặc sỡ, không thể nhìn rõ hình dạng, phỏng chừng cũng không phải dung mạo chân thật. Tu vi của

người này ít nhất phải có Ngọc Tiên cảnh giới, cũng không biết dùng biện pháp gì che giấu, lại làm cho chúng ta nhìn không thấu. Phỏng chừng cũng không phải người ở hạ giới phi thăng đi lên. Nhưng kim hệ thần thông kia, ta xem thật giống như Phân Quang Thác Ảnh Kiếm của Ngọc Thanh Xiển Môn!

- Phân Quang Thác Ảnh Kiếm? Không giống!

Tu sĩ mắt đỏ lập tức khẽ lắc đầu:

- Môn đại thần thông này chỉ mạnh trong việc bày trận. Khi luyện đến cực hạn phối hợp với kiếm trận mới được. Phân Quang Thác Ảnh, trăm vạn tiên binh, trận che thiên địa, chính là thần thông sát phạt tuyệt đỉnh! Nhưng nếu bàn về uy lực đơn kiếm chỉ là tạm được.

Nguyên Đạo mỉm cười, cũng cảm thấy có chút không giống. Mới vừa rồi thanh niên tu sĩ kia chém ra kiếm khí, thậm chí còn mạnh mẽ hơn canh kim thần thông kiếm khí tầng mười bảy, tự nhiên Phân Quang Thác Ảnh Kiếm không thể so sánh.

Mà lúc tu sĩ mắt đỏ nói chuyện, đã đem ánh mắt âm lãnh nhìn về phía vạn Linh Tiên tán tu, lạnh nhạt nói:

- Thôi! Hiện giờ cho dù suy đoán thế nào cũng chỉ là vô ích. Người nọ từng ở bên trong Huyết Vân sơn mạch, nhất định có tiếp xúc qua với người khác, chỉ cần khảo tra ra được một ít tin tức, muốn suy tính ra cũng có chín thành nắm chắc, ít nhất không đến nỗi mờ mịt tìm kiếm. Những Linh Tiên kia xảo trá luồn lách, chỉ bằng vào lực lượng Trấn Lương quốc sợ khó có thể áp chế. Nơi này còn cần Nguyên Đạo sư huynh lo lắng, đàn áp một phần…

- Việc này ta tự nhiên sẽ làm! Một ít Linh Tiên chạy không thoát lòng bàn tay của ta.

Xa xa đã thấy được vài trăm Linh Tiên cứ tụ tập thành từng nhóm đang hợp lực đột phá thất thải quang hoa. Nguyên Đạo không thèm để ý tới, chỉ nhíu mày nói:

- Nhưng người kia đã tru sát Lợi sư huynh, nhất định phải bị thương nặng trong người, không thể đi xa. Nhưng xem thủ đoạn của ahwns, thật sự là một nhân vật cực kỳ tàn nhẫn, lần này Dương Ất sư đệ có đi cũng phải cẩn thận.

Tu sĩ mắt đỏ nghe vậy ngây ra, lại nhìn Nguyên Đạo thoáng gật đầu như cảm tạ nhắc nhở, cả người liền chui vào trong lòng đất. Mới vừa đi vào hắn liền cau mày, thật không biết người kia rốt cục dùng biện pháp gì, không hề phát hiện được nửa phần khí tức.

Nhạc Vũ ở trong lòng đất dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp viễn độn ước chừng một đoạn thời gian, không phải do pháp lực không thể tiếp tục chống đỡ, mà là Độn Thổ Thuật tuy có thể ẩn giấu tung tích, giấu diếm được linh thức người khác, nhưng tốc độ lại không được nhanh như ý muốn.

Chui ra ngoài mặt đất bên ngoài bốn mươi vạn dặm, Nhạc Vũ vận khởi thời gian bí pháp, cả người thẳng hướng phía bắc Huyết Vân sơn mạch bay đi.

Ở trong người tụ tập Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ lực thúc đẩy thân hình độn về phía trước, cộng thêm thời gian bí pháp, tốc độ của hắn thậm chí còn nhanh hơn cả pháp bảo huyền binh chuyên dùng phi độn. Dù là ba Thái Ất Chân Tiên vừa rồi cũng không cách nào thích ứng.

Giờ phút này cả người hắn giống như một mai Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đang bắn về phía xa xa, chỉ qua một lát đã thoát khỏi Huyết Vân sơn mạch, thoát ra khỏi từng tảng lớn huyết sắc bao phủ, xa xa mơ hồ có thể thấy được dấu chân người, mà càng đi về phía bắc thì nhân khí càng vượng.

- Đây là địa giới của Trấn Lương quốc đi.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy trên đoạn đường này có vô số đại thành rải dọc theo đường đi, sinh linh có tới hàng ức vạn, cực kỳ phồn hoa. Ngoại trừ những người bên dưới mặt đất có cách ăn mặc hơi có chút quái dị, còn lại đều có khí khái nghiêm chỉnh, không hề có ý sát phạt, cũng không có vẻ rối loạn xuất hiện, chẳng thể trách vận khí lại nồng đậm như thế.

Lôi Bằng chỉ đi lòng vòng ngoài ngàn dặm Huyết Vân sơn mạch để tìm kiếm thực vật, bình thường cũng không đi xa. Mà ba tiên tu của Hắc Đàm Tông cũng chỉ là những tu sĩ loanh quanh bên trong sơn môn, rất ít đi ra ngoài. Sau đó lại phải liên tục chạy trốn, vì vậy bực cảnh trí bao la hùng vĩ hiện tại chính là lần đầu tiên được trông thấy.

Dùng Thiên Huyễn Linh Châu che phủ độn quang, Nhạc Vũ tiếp tục đi về hướng bắc, đi thêm ước chừng ba trăm vạn dặm, trong lòng chợt động liền đem độn

quang hạ xuống trên một đỉnh núi nhỏ.

Cùng tử bào lão nhân đối chiến hai lần, cuối cùng thương thế của hắn cũng không cách nào tiếp tục đè nén. Da thịt toàn thân Nhạc Vũ đều tuôn máu, vừa rồi cánh tay phải cầm kiếm toàn bộ đều muốn hỏng mất, cả người nhiễm ướt một tầng máu tươi, tựa như tu la phủ xuống, vô cùng dữ tợn.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực bao vây lấy những nơi huyết nhục nứt vỡ, không để lưu lại chút dấu vết, lại càng không để chút huyết tinh khí tức tràn làn ra ngoài.

Đỉnh núi này khá nhỏ, nằm cạnh một tòa đại thành có chừng hai trăm vạn dân cư. Nhưng Nhạc Vũ cũng không đi vào thành, lại dùng phương pháp độn thổ chui vào bên trong lòng đất.

Đi xuống ước chừng ba vạn ba ngàn trượng, hắn đã đi tới một nơi có linh lực cực kỳ sung túc. Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, vừa rồi chiến đấu cùng tử bào lão nhân, pháp lực chấn động, đem vết ban lan ngũ sắc bên ngoài thân thể giải khai vài tia khe hở, có thể làm hồn thức của hắn bị tiết ra ngoài càng nhiều hơn.

Nếu không như thế, hắn chưa chắc có thể phát giác được vị trí của lục phẩm tiên phẩm linh mạch ở vị trí ba vạn ba ngàn trượng độ sâu dưới lòng đất thế này.

Vận khởi Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp, mở ra một không gian nhỏ ngay trong phạm vi ba trăm trượng nơi này, tiếp theo Nhạc Vũ cũng không dám tiếp tục dây dưa, vội vàng bố trí hơn ngàn tiên thạch bên ngoài, lại bố trí một huyễn trận che giấu linh mạch cùng chân khí bản thân hoàn toàn.

Tiếp đó bên trong huyễn trận hắn tiếp tục đánh ra gần ba trăm thanh tiên binh, sắp xếp bên trong không gian nhỏ chung quanh.

Chính là Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, mà giờ khắc này ở chín phương vị chính là mấy thanh tiên binh ngày đó hắn lấy được bên trong Quy Khư Cung mật cảnh, được đặt là Tứ Linh Thiên Kiếm, vừa lúc có được hai đôi.

Trước kia Nhạc Vũ không thể sử dụng, chỉ có thể đặt bên trong Biển Lý Càn Khôn Đồ. Hiện giờ hắn đã hoàn toàn luyện hóa. Nếu không sợ bị kiếm linh bên trong cắn trả, từ trước khi phi thăng hắn đã sử dụng để thay thế chín đôi Nhật Nguyệt Thiên Luân.

Hiện tại còn thiếu một thanh tiên binh, Nhạc Vũ có ý định dùng Thiên Ý Kiếm thay vào. Chẳng qua hiện tại Thiên Ý Kiếm đang nằm bên trong Diễn Thiên Châu, dung hợp với Hàm Quang Tịnh Thiết. Giờ phút này hắn chỉ có thể tỉ mỉ chọn lựa một thanh lục phẩm kiếm tiên đặt vào trung ương kiếm trận, tuy khiến uy lực Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận suy giảm xuống một tầng cấp, nhưng thà có còn hơn không.

Cho tới giờ khắc này Nhạc Vũ mới buông lỏng tâm thần, khoanh chân ngồi xuống. Ngũ tạng lục phủ bên trong cơ thể cùng huyết nhục đều đã nứt vụn, trong miệng hắn còn có những mảnh nhỏ nội tạng cùng cả tụ huyết đều phun ra ngoài.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy đau đớn, ngược lại chỉ điên cuồng cười, chỉ cảm thấy cực kỳ vui sướng.

Tuy hắn chỉ lẻ loi một mình, bình thường sẽ có chút cảm giác vắng vẻ, nhưng như vậy cũng không phải không có ưu đãi.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự tiện lợi khi hành sự cô độc, không cần phải băn khoăn quá nhiều, giận dữ giết người ngay lập tức có thể chạy trốn ngàn dặm!

Sự tình này nếu còn ở Thiên Nguyên Giới hắn quả quyết không thể làm được, trừ phi hắn xác thực chắc chắn có thể giải quyết được hậu hoạn, hoặc có thể nắm chắc bảo vệ được người thân của mình vẹn toàn.

Nhưng Long Thương kiếm đột nhiên bùng nổ, đem tử bào lão nhân tru diệt, điều này xa xa vượt ngoài dự liệu của hắn.

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi nhìn qua thanh phi kiếm. Không ngờ nó đã khôi phục lại bộ dáng bình thường lúc trước, nhưng trên thân kiếm lại hiện lên thật nhiều tơ máu.

Nhưng với linh giác của Nhạc Vũ, bên trong những tơ máu kia lại ẩn chứa tinh nguyên mạnh mẽ của Thái Ất Chân Tiên kia, còn đang chậm rãi bị Long Thương kiếm cắn nuốt tiêu hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 815: Bính Hỏa Thần Lôi

Nhạc Vũ có chút hứng khởi nhìn một màn này, lưỡi kiếm không ngừng hấp thu linh lực bổ sung thực lực cho chính mình không hề dừng lại một khắc nào. Nó không ngừng súc tích lực lượng, cơ hồ chỉ vào không ra, phảng phất như đang chờ đợi chỉ cần một khắc sau đó sẽ toàn bộ bộc phát.

Giờ khắc này lực lượng ẩn chứa bên trong thật sự đã làm cho hắn có cảm giác thật khủng bố, từ ban đầu khiếp sợ dần dần đến mức chết lặng.

Hôm nay hắn đem hơn bốn mươi mai Huyền Thiên Âm Thủy Thần Lôi cùng hơn trăm mai Quý Thủy Thần Lôi hợp cùng một chỗ sử dụng, đã đạt tới oai lực rung chuyển trời đất, chỉ là dư ba cũng đã oanh kích bao nhiêu thanh đồng chiến xa cùng Linh Tiên tu sĩ. Nhưng lực lượng súc tích trong thanh kiếm này còn mạnh hơn hai loại thần lôi kia gấp trăm lần ngàn lần!

Lần này lúc ban đầu hắn động thủ cũng chưa từng dám nghĩ tới có thể mượn được lực lượng của Long Thương kiếm, cũng không hề tưởng tượng cuối cùng thanh kiếm lại bạo phát ra lực lượng như vậy, nhìn nó hiện tại tựa hồ đã đạt được chỗ tốt thật lớn.

- Xem tình hình này, chủ nhân Quy Khư Cung chỉ sợ không chỉ sử dụng Huyết Tế Thuật mà thôi! Thu lấy tinh nguyên khí huyết của người khác cho bản thân sử dụng, nhất định đã kết hợp với bí pháp tà đạo nào đó. Việc này cũng không quan hệ gì tới ta, có thể không cần để ý tới. Nhưng Long Thương kiếm này thật sự rất biết cách chiếm tiện nghi…

Nhạc Vũ kinh ngạc cười khẽ, trong lòng cũng không chút quan tâm đến. Tinh nguyên khí huyết của tử bào lão nhân hắn vốn cũng không dùng được, huống chi lần này đem lão nhân kia tru diệt, đã giải quyết được phiền phức thật lớn của hắn.

Nuốt một viên đan hoàn tử hồng sắc linh khí vờn quanh, Nhạc Vũ khôi phục lại thương thế. Đợi đến khi huyết nhục cánh tay phải được nguyên lực bồi bổ, sinh

ra da thịt bao trùm lại như trước, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể hồi phục lại, những nơi tổn hại đều được tu bổ, ít nhất từ mặt ngoài xem ra cũng không có gì lo ngại.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng biết thương thế hiện tại của hắn cũng không dễ dàng lành lại như vậy. Ngay mặt giao kích với tử bào lão nhân, dù chỉ hai kiếm nhưng cũng làm cho hắn giờ phút này gần như bị dao động căn cơ. Không chỉ đại đạo pháp tắc dung nhập trong khung xương bị tiêu diệt một bộ phận, ngay cả bổn mệnh hồn ấn cũng thiếu chút nữa bị dao động bổn nguyên.

Thở nhẹ một hơi, Nhạc Vũ lấy ra ba bình ngọc, đem Ngũ Hành Tinh Khí bên trong hoàn toàn hấp thu vào trong cơ thể mình, sau đó khẽ cau mày, đây là số Ngũ Hành Tinh Khí cuối cùng mà hắn thu thập được.

Ngày sau nếu còn tiếp tục sử dụng ngũ sắc linh quang, sẽ làm suy giảm căn nguyên Ngũ Hành linh lực bên trong đan điền của hắn.

Tuy vài ngày trước hắn kiểm tra xong Phục Hi Tàn Kính hiểu được có thể tụ tập được Ngũ Hành Tinh Khí, nhưng thứ nhất giờ phút này hắn cũng không thể chịu đựng được lực lượng oanh kích như tại đàn tràng trong Quy Khư Cung, thứ hai vật này tụ tập số lượng Ngũ Hành Tinh Khí chung quy vẫn có hạn, chỉ sợ mấy chục tới trăm năm cũng chưa hắn tụ tập được một bình.

Cũng may lần này hắn còn chưa tới nỗi hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Lúc tử bào lão nhân bị tru diệt, khe hở không gian chưa kịp khép lại, toàn bộ di vật hắn lưu lại đều bị Nhạc Vũ thu lấy.

Huyền Thiên Âm Thủy Thần Lôi nổ tung tuy hủy đi tu di không gian của hắn, nhưng với lực nắm giữ không gian của Thái Ất Chân Tiên, tùy tiện là có thể đem toàn bộ vật sở hữu giấu vào bên trong cơ thể. Sau khi bị đánh chết, cơ hồ hơn phân nửa đồ vật mang theo bên mình đều được bảo tồn, còn có một chút đồ vật yếu ớt hơn vì trôi nổi bên trong thời không loạn lưu nên trong nháy mắt đã bị phá hủy.

Đồ vật rơi vào trong tay Nhạc Vũ, chủ yếu là một hắc sắc giới chỉ khắc lục chín đầu đồ văn hỗn độn.

Thần thú Hỗn Độn là một siêu giai thần thú sau khi thiên địa sơ giai thành hình

đã được tạo ra. Nghe đồn hình dáng của nó giống loài khuyển, bốn chân không có móng vuốt. Có mắt lại không thể nhìn, đi lại không tiện, nhưng có một đôi cánh, có thể bay lượn trên bầu trời. Nghe đồn bổn mạng thần thông của nó chính là trong bụng nó có một không gian hỗn độn, phảng phất như trước khi hồng hoang sơ khai đã mơ hồ hình thành một đoàn trạng thái trong thiên địa.

Không giống như Đại Thôn Diệt Thuật của Thao Thiết, sau khi đạt tới trình độ nhất định sẽ theo bản năng hấp thu hết thảy. Thần thú Hỗn Độn sẽ không chủ động cắn nuốt đồ vật. Nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể làm tổn thương tới nó, hết thảy công kích đều sẽ bị hấp thu vào trong bụng, bên trong không gian hỗn độn kia. Nghe đồn thời thượng cổ có một vị Đạo tổ, cũng từng chiến đấu qua với con thần thú này, nhưng cuối cùng bất đắc dĩ quay về. Cũng may không gian hỗn độn kia lại không chủ động đả thương người, lực lượng bản thân cũng thật yếu, tốc độ di chuyển cực chậm, bên trong Hồng Hoang Giới, có hơn phân nửa tu sĩ đều không hề sợ hãi thần thú này.

Con thú này mang theo trong chính thân thể nó chính là căn nguyên thiên địa đại đạo. Một khi có thể thành công khắc chế ra được chân hình, sẽ có thể gia tăng không gian của giới chỉ, nhưng loại truyền thừa này, tán tu tầm thường đừng mong lấy được tới tay.

Hồn thức Nhạc Vũ thăm dò vào bên trong, chỉ thấy bên trong rộng lớn khôn cùng, quan trọng nhất chính là vật này còn có khả năng phòng ngự.

Mô phỏng theo hỗn độn, ở bên trong hình thành một không gian hỗn độn. Khi người sử dụng gặp phải nguy cấp vật này có thể trở thành pháp bảo hộ thân.

Phỏng chừng tử bào lão nhân thấy Đại Thôn Diệt Thuật của Nhạc Vũ có thể vừa lúc khắc chế Hỗn Độn bí pháp cho nên không dùng vật này để chống đỡ.

Ngay khi linh thức của Nhạc Vũ đảo qua bên trong Hỗn Độn giới chỉ, đã lấy ra một hồ lô, vừa mở nắp, chỉ thấy một đám hồng sắc tiểu điểm từ bên trong hồ lô muốn bay ra.

- Bính Hỏa Thần Lôi?

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, tiếp theo liền bật cười hài lòng. Bính Hỏa Thần Lôi cùng Quý Thủy Thần Lôi của hắn đều dùng Bính Hỏa linh lực chế thành. Nhưng

uy lực lại không thể so sánh nổi.

Một loại thần lôi có thể đem sáu mươi tổ phù triện hoàn toàn phá hư, một là chín tổ. Bính Hỏa Thần Lôi có thể gợi ra lực lượng căn nguyên Bính Hỏa linh lực, mà hiện tại Nhạc Vũ chỉ có thể đem năng lượng kinh người súc tích bên trong nổ tung ra mà thôi.

Ngay cả Huyền Thiên Âm Thủy Thần Lôi lấy được từ Xích Minh Thiên Tôn cũng là như thế. Nguyên bản loại thần lôi này nếu kích nổ có thể bao trùm phương viên mười vạn dặm, có thể nói không có gì không thể đông cứng lại.

Nhưng khi hắn sử dụng, chỉ đơn giản bị nổ tung, mặc dù có được uy lực không kém, nhưng xa xa không bằng uy lực chân chính của nó.

Loại Bính Hỏa Thần Lôi này chế tạo không dễ dàng, số lượng bên trong hồ lô tổng cộng chỉ có hai mươi bốn viên.

Nhạc Vũ cũng đã thỏa mãn, trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn. Thật không biết sau khi hắn thi triển ra thời gian bí pháp, tốc độ quá nhanh, hay do tử bào lão nhân không cách kéo xa khoảng cách giữa song phương, vì thế chưa từng sử dụng vật này, nếu không hôm nay hắn nhất định phải chết, không còn chút hi vọng may mắn như hiện tại.

Vật này có thể gây tổn thương cho người khác nhưng cũng có thể gây tổn thương cho chính mình. Uy lực to lớn tới mức ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng có thể đánh chết!

Nhạc Vũ thật cẩn thận bỏ vào bên trong hồ lô, tiếp theo thu hồi hồn niệm, trong lòng cảm thấy thật kỳ quái.

Bên trong Hỗn Độn giới chỉ xác thực còn có rất nhiều linh vật, nhưng tuyệt đại đa số hắn còn chưa dùng được trong giờ phút này. Ngoài ra còn có bốn ngàn thanh đồng chiến xa, còn có binh qua, cung nỏ, cự võng thậm chí cả mũi tên.

Nhưng những vật này còn chưa được gia trì khí vận.

- Hay là những chiến xa kia xuất từ đạo giáo của ba vị Thái Ất Chân Tiên?

Nhạc Vũ tò mò, linh trận có thể thừa nhận khí vận của cả một quốc gia, nhưng

lúc này hắn lại không có thời gian đi nghiên cứu, cẩn thận tìm tòi thêm một lần, xác thực không còn bỏ qua vật gì tốt, hắn liền đem Hỗn Độn giới chỉ ném vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Bên trong tiên bảo được tử bào lão nhân mang theo bên mình, kiếm tiên đã bị hắn mạnh mẽ đánh nát, một quyển ngọc giản, còn có quang luân đều bị hai loại thần lôi phá hủy. Những vật còn lại chỉ có năm mươi trương tiên phù, một thanh phi kiếm đã dùng qua, một ngọc bội không biết lai lịch nhưng chất liệu tuyệt hảo.

Nhạc Vũ mừng rỡ trong lòng, tiên phù cùng ngọc bội thì cũng thôi, nhưng phi kiếm lại là ngũ phẩm, làm cho hắn cực kỳ vui mừng. Cơ hồ hắn lập tức lấy ra bắt đầu tế luyện.

Sau khi hoàn toàn hủy diệt ấn ký của tử bào lão nhân, đem hồn niệm ghi khắc vào bên trong, Nhạc Vũ trực tiếp đưa vào bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, đem thay thế thanh lục phẩm tiên binh.

Thanh kiếm này tên là Thôn Nguyên, chất liệu còn mạnh hơn mấy thanh Tứ Linh kiếm vài phần. Tuy vẫn còn có chút không hợp với mấy thanh tiên kiếm, nhưng có thể trấn áp trung cung, uy lực kiếm trận cũng hơn xa lúc trước, ít nhất tăng lên thêm ba thành!

Sau khi hoàn thiện xong kiếm trận, trong lòng Nhạc Vũ lại cảm thấy khí huyết cuồn cuộn. Hắn liền biết thương thế của mình không thể chậm trễ, nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, liền tiếp tục tế lên Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, dùng đại pháp lực bắt đầu phong tỏa thiên cơ.

- Hiện giờ từng tiếp xúc qua với ta chỉ có Huyền Nguyên Tử mà thôi. Những tu sĩ còn lại, kể cả Hoàng Thao cùng Thiên Thương đều đã táng thân trong lôi bạo. Chỉ còn lại yêu tu Chư Hổ, cũng không biết tên cùng tướng mạo của ta. Duy nhất lo lắng là lần giao dịch đó. Manh mối về Tử Khuyết Thiên Chương cùng Hi Hoàng Tàn Kính đủ suy tính ra không ít dấu vết của ta, thật không biết người này rốt cục đã chết hay chưa…

Nhạc Vũ mơ hồ có cảm giác hôm nay tựa hồ đã có chút rối loạn. Trong lòng hắn chợt hiểu, nhất định là do hành động hôm nay của mình đã làm thiên cơ xảy ra biến cố.

Nếu dựa theo quỹ tích nguyên lai, đám người Hoàng Thao cùng Thiên Thương hẳn bị bắt mới đúng, tử bào lão nhân cũng sẽ không vẫn lạc.

Tựa như hồ điệp vỗ cánh, vì thế đã làm thiên cơ biến đổi, chỉ là hình ảnh trước mắt vẫn còn tương đối nhỏ bé mà thôi.

Mấy trăm Tán Tiên bị bức bách phi thăng đã làm thiên cơ tiên giới lệch khỏi quỹ đạo. Mà hành động hôm nay càng làm ảnh hưởng nguy kịch nhiều hơn.

Mình làm ra sự tình càng nhiều, sai lệch quỹ đạo sẽ càng lớn.

Một cỗ cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có lan tràn tận đáy lòng. Nhạc Vũ chợt cười, lúc này mới nhớ lại bên trong tu di không gian còn cất giấu một người, hắn vội vàng vung tay lên đem người bên trong thả ra.

Huyền Nguyên Tử lại thật trấn định, sau khi bị Nhạc Vũ thu vào trong tay áo, cũng chưa từng giãy dụa qua, luôn luôn xếp bằng ngồi yên bên trong, khi thần lôi nổ tung cũng từng tế lên pháp bảo giúp hắn ngăn cản.

Giờ phút này bay ra khỏi tay áo, ánh mắt phức tạp nhìn Nhạc Vũ, thi lễ thật sâu nói:

- Lần này do Huyền Nguyên Tử liên lụy đạo huynh!

Nhạc Vũ không để ý phất tay, ý bảo không ngại. Nhưng trong lòng cũng thư thái hơn vài phần. Việc lần này tuy cũng có liên quan tới hắn, nhưng quả thật đúng là bị người này liên lụy tới.

Huyền Nguyên Tử thấy thế không khỏi thở nhẹ một hơi. Tiếp theo lại cười khổ nói:

- Nguyên bản đã suy đoán Nhạc đạo huynh pháp lực bất phàm, nhưng không nghĩ vượt qua cả tu sĩ Ngọc Tiên, thậm chí ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng có thể giết chết…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 816: Theo dõi tới nơi

Nhạc Vũ không khỏi bĩu môi, hắn không hề tự coi nhẹ mình, Huyền Nguyên Tử nói pháp lực của hắn bất phàm, cũng không có sai lầm gì. Hắn tự tin trong thế giới này dưới Thái Ất Chân Tiên hắn ít có người có thể làm gì được hắn, tuy hắn chỉ có Linh Tiên cảnh giới nhưng đã có thể so sánh với Ngọc Tiên tu sĩ.

Nhưng cái chết của tử bào lão nhân không có quan hệ gì tới hắn. Thật cẩn thận tính toán, hắn chỉ chiếm được hai thành công lao quấy nhiễu, tuy nhìn qua tử bào lão nhân bị thương có vẻ trầm trọng, nhưng hắn có được tấm thân bất tử, chỉ cần có thể vượt qua lúc đó sẽ có thể khôi phục hơn phân nửa.

Tám phần còn lại đều nhờ vào thanh Long Thương kiếm đang ở bên cạnh hắn!

Nhưng việc này hắn cũng không muốn giải thích với Huyền Nguyên Tử. Ở trong mắt đối phương hơn phân nửa đã cho rằng thanh kiếm này là tiên binh hắn mang theo bên mình.

Ngũ tạng lục phủ trong cơ thể lại vỡ ra, máu tươi tràn ra. Tuy ngay lập tức liền bị hắn mạnh mẽ đè ép xuống, nhưng Nhạc Vũ cũng hiểu rõ mình không thể tiếp tục kéo dài, liền đi thẳng vào chính đề nói:

- Huyền Nguyên đạo hữu, hiện giờ thương thế của ta trầm trọng, thời gian không còn nhiều lắm. Chỉ định hỏi ngươi có ý định đi hay ở lại?

Huyền Nguyên Tử nhướng mày nhìn Nhạc Vũ, tiếp theo liền tạ lỗi nói:

- Là Huyền Nguyên Tử thất lễ, tình hình của đạo huynh như vậy lẽ ra không nên vô nghĩa mới đúng. Một mình chạy trốn chính là đường chết, tuyệt đối không phải đối thủ, Huyền Nguyên Tử tự hỏi tránh không thoát Thái Ất Chân Tiên đuổi bắt, đến lúc đó trái lại sẽ liên lụy đạo huynh. Không biết đạo hữu có không gian bảo vật gì hay không? Đoạn thời gian này thỉnh dung cho ta được bao che bên dưới cánh chim của đạo huynh vậy…

Nhạc Vũ mỉm cười, Huyền Nguyên Tử tuy là quân tử nhưng đồng dạng cũng là một người thông minh cơ biến, lại giúp cho hắn đỡ phí công khuyên giải.

Hắn lấy ra Biểu Lý Càn Khôn Đồ, sau đó mở ra, hiện ra không gian vạn lý sơn hà bên trong.

Huyền Nguyên Tử cũng không nói thêm lời gì nữa, chỉ cúi người thi lễ với Nhạc Vũ, cả người hóa thành độn quang chui vào bên trong Biểu Lý Càn Khôn Đồ.

Không gian bên trong trận đồ mặc dù còn lại một tòa Vạn Kiếm đại trận, nhưng đã mất đi sự chống đỡ của Tứ Linh kiếm nên uy lực đã giảm đi. Mà bên ngoài kiếm trận vẫn còn không gian trăm dặm trống trải, linh lực lại không kém, mặc dù không phải nơi tu hành nhưng cũng là chỗ ẩn thân tuyệt hảo của Huyền Nguyên Tử trong giờ phút này.

Thu hồi trận đồ, Nhạc Vũ nhíu mày nội thị bên trong cơ thể. Tiếp theo trong miệng hắn chợt cảm thấy chua xót, dần dần đem hồn niệm thu liễm, trong lòng một mảnh trong sáng. Thương thế hiện tại không chỉ dựa vào linh dược cùng nguyên khí bản thân liền có thể chữa trị, liên quan tới tầng cấp càng cao hơn, không phải một sớm một chiều thì có thể hoàn thành.

Vừa vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công trong người, không ngừng di chuyển khắp chu thiên, vừa phân ra một tia ý niệm bắt đầu liên hệ với bổn mệnh hồn ấn nằm trong bổn nguyên hồng hoang giới, sau đó cố gắng đem nơi tổn thương chữa trị dần dần.

Thần hồn của tu sĩ muốn đi vào bổn nguyên hồng hoang, cần phải đạt tới thiên nhân giao cảm, là lúc cường liệt nhất. Nhưng một khi để lại hồn ấn, là có thể xây dựng liên hệ mơ hồ. Bình thường tu sĩ có thể thông qua hồn ấn hiểu được quy luật bổn nguyên.

Chỉ khi nào bị tổn thương, nếu muốn đem chữa trị lại cực kỳ khó khăn, cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc làm được.

May mắn lần này Nhạc Vũ bị thương chỉ là huyết nhục thân thể, bổn mệnh hồn ấn tổn hại không nghiêm trọng, phỏng chừng nhiều nhất cần hai tháng thời gian là có thể phục hồi.

Tĩnh tọa bên trong động quật dưới lòng đất ước chừng qua hơn mười ngày, Nhạc

Vũ vốn đã truyền hồn niệm tiến vào trạng thái hư vô, đột nhiên lại mở hai mắt xa xa nhìn lên phía trên.

Tuy còn cách mặt đất mấy vạn trượng, nhưng giờ phút này Nhạc Vũ phảng phất tận mắt nhìn thấy bên trên bầu trời nơi này đang có một tu sĩ mặc tử y, mũi cao mắt đỏ đang nhíu chặt mày quét mắt nhìn xuống chung quanh.

Hắn không chỉ nhìn vào linh mạch dưới chân núi, còn nhìn vào tòa đại thành bên cạnh. Hồn niệm cuồn cuộn quét ngang khắp nơi, khi xẹt qua chỗ Nhạc Vũ đang tĩnh tọa, lại bị vô số huyễn trận do hắn bố trí ra phương pháp vô cùng xảo diệu che chắn bên ngoài.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra một tia đề phòng, hắn biết đạo pháp của mình cho dù tinh kỳ như thế nào, chỉ sợ cũng không thể gạt được ánh mắt của Thái Ất Chân Tiên.

Nhưng trận đạo thì lại khác hẳn, thông qua linh thạch tu sĩ thường thường có thể phát huy ra được uy lực hơn xa thực lực thực sự của bản thân mình. Nhạc Vũ tự tin trình độ trận đạo của mình hiện tại không thua kém gì những tu sĩ Ngọc Tiên tinh thông về môn trận đạo, giấu diếm người này hắn là không ngại.

Nhưng bản thân hắn cũng không dám nắm chắc hoàn toàn, dù sao tiêu chuẩn về huyễn trận rốt cục còn chưa được chứng thật.

Giờ phút này huyễn trận cũng không phải ngăn cản theo kiểu vật chết, mà là tăng thêm biến hóa huyễn khí, chỉ có thể làm cho Thái Ất Chân Tiên cảm giác nơi này ngoại trừ mặt đất, ngoài ra trống rỗng, cũng không có cảm giác hồn niệm bị ngăn cản bên ngoài.

Quả nhiên tu sĩ mắt đỏ kia chỉ dừng lại trên không trung chốc lát, lại không hề đem lực chú ý xuyên xuống bên dưới. Ngay sau đó ánh mắt hắn lại nhìn xuống tòa đại thành bên dưới, ngay sau đó nhíu mày, trong mắt lộ ra tia bất đắc dĩ.

Bên dưới lòng đất Nhạc Vũ nhếch môi cười lạnh, sở dĩ hắn đặc biệt đem nơi ẩn thân tuyển chọn tại đây, chính là vì muốn tránh né Thái Ất Chân Tiên truy tung.

Tòa đại thành này có tới mấy trăm vạn nhân khẩu, hơn nữa bình nguyên nơi này còn có vô số điền trang phì nhiêu. Ngàn vạn người tụ cư cùng một chỗ, khiến khí tức vô cùng hỗn tạp. Sau khi hắn có thể che giấu, dù là Thái Ất Chân Tiên cũng

không nhất định dùng Vọng Khí Thuật phát hiện được tung tích của hắn.

Nhưng trong nội tâm hắn vẫn âm thầm cảm thấy kỳ quái.

- Trước khi ta rời đi vẫn chưa hề lưu lại nửa phần dấu vết. Đại Thôn Diệt Thuật cùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang kết hợp, chính là phương pháp che giấu hành tung tốt nhất bên trong thế giới hồng hoang này. Vốn nghĩ rằng người này muốn tìm tới đây cũng phải hao tốn mấy tháng thời gian, như vậy mình đã sớm bỏ chạy thật xa. Nhưng tại sao hắn nhanh như vậy đã tìm được phương vị của ta!

Nhíu mày suy tư, thật lâu Nhạc Vũ vẫn chưa nghĩ ra mấu chốt. Từ lúc hắn phi thăng, gặp được Âm Dương Ngư Đồ cùng thất thải quang hà, tình hình sau đó đều lộ ra vẻ quỷ dị.

Hắn có cảm giác mình đã rơi vào ván cờ của người nào đó, lại là từng bước kinh tâm, ẩn chứa nguy hiểm.

Nhưng nếu nói hắn bị thương thiên ghen ghét, cho nên sát kiếp liên hoàn thì lại không giống.

Tu sĩ mắt đỏ kia chỉ tìm kiếm thêm chốc lát, không có thu hoạch liền phá không rời đi, hướng nơi khác tìm kiếm.

Nhạc Vũ thoáng thở phào nhẹ nhõm, hắn sợ nhất chính là người này đủ lòng kiên nhẫn tiếp tục tra xét tại nơi này.

Linh mạch nơi hắn ẩn thân, tuy bị hắn dùng huyễn trận che giấu, nhưng thiên hạ sơn xuyên linh mạch đều có định số.

Chỉ cần tu sĩ mắt đỏ kia định tâm cẩn thận suy tính kết cấu địa hình nơi này, như vậy dù cho huyễn trận của hắn lợi hại ra sao cũng không cách nào che giấu được.

- Sự việc hôm nay chỉ là trùng hợp mà thôi sao?

Trong lòng Nhạc Vũ xẹt qua một tia nghi vấn, cũng không tiếp tục suy nghĩ, lại nhập định tu dưỡng thương thế, chuyện nghĩ mãi không ra kết quả, không nên tiếp tục nghĩ thì tốt hơn.

Trước trận chiến này Cửu Chuyển Huyền Công của hắn đã đạt tới tầng thứ tư,

đánh một trận với tử bào lão nhân, thiếu chút nữa lại hạ xuống một cảnh giới.

Hơn mười ngày không ngừng vận chuyển, mới khiến cho cảnh giới củng cố lại thêm một lần nữa.

Dốc lòng chữa thương, thật không biết thời gian trôi qua bao lâu. Nhưng tu sĩ mắt đỏ kia thường thường lại chuyển tới lui vòng quanh nơi này tìm tòi, làm Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng buồn bực.

Cũng may sau ba tháng bổn mệnh hồn ấn của hắn rốt cục đã được tu bổ hoàn toàn, mà thân thể cùng đang dần hồi phục lại.

Cửu Chuyển Huyền Công chính là thần thông luyện thể vô thương thiên hạ. Lần này bị tử bào lão nhân thiếu chút nữa đánh cho thân thể tán loạn, nhưng nhờ thế mà nhân họa đắc phúc. Nhạc Vũ phỏng chừng sau khi thương thế của mình hồi phục, lực lượng nhục thể sẽ tăng lên tới hai vạn thạch, đạt tới bốn mươi hai vạn thạch!

Còn có đại đạo pháp tắc lúc hóa thân độ kiếp đã tìm hiểu được, nếu có đầy đủ thời gian, có thể hoàn toàn dung nhập vào trong huyết nhục, như vậy càng thêm mạnh mẽ.

Trong lòng Nhạc Vũ vui sướng, nhất thời cũng nảy sinh ý nghĩ sau khi thương thế lành lại, sẽ tìm một linh mạch bí mật gần đây tiếp tục tu hành.

Nhưng chỉ qua thêm hai ngày, trong lòng Nhạc Vũ lại trầm xuống. Linh giác thông qua huyễn trận nhìn thấy tử sắc thân ảnh thỉnh thoảng xuất hiện mấy tháng nay giờ phút này lại hiện ra trên bầu trời đại thành.

Lần này tra xét xong hắn cũng không rời đi, mà ngồi xếp bằng trên tầng mây, dùng chướng nhãn pháp che giấu thân hình.

Nhạc Vũ híp mắt, hắn nhìn không rõ tình hình cụ thể của người kia hiện tại, nhưng có thể đoán biết người kia đã xác định hắn đang ẩn giấu ở chung quanh nơi này, mà giờ khắc hiện tại người kia đang dốc lòng suy diễn linh mạch nơi đây, cùng sơn xuyên cách cục để suy tính ra phương vị của hắn.

Hai mắt híp lại, Nhạc Vũ vươn người đứng lên, trực tiếp đem thần hồn của tam vương tử Trấn Lương quốc mà hắn còn chưa kịp xử lý cầm vào trong tay, sau đó

vận khởi Hi Hoàng Quan Tâm Thuật quan sát trí nhớ của hắn.

Thiếu niên này sử dụng kim sắc chiến xa, có khí vận gia trì, đó là vật mà hắn cũng cảm thấy kiêng kỵ, chỉ có thể đột ngột nổ bạo xuất kiếm mới thành công chém giết.

Nhưng tu vi của tam vương tử kia chỉ mới đạt tới Đại Thừa sơ kỳ mà thôi.

Với tu vi hiện tại của Nhạc Vũ, trí nhớ người này đều có thể nhìn thấu, không hề trở ngại, nhưng lúc này hắn chỉ có thể đơn giản xem những bộ phận mấu chốt nhất.

- Nguyên lai người này tên là Thương Chân. Quốc tính của Trấn Lương quốc là họ Thương. Phụ thân Thương Vĩnh, chính là minh quân hiếm có của Trấn Lương quốc…

Về những việc của Trấn Lương quốc Nhạc Vũ chỉ lướt qua, không bao lâu đã tìm được tin tức về mấy vị Thái Ất Chân Tiên cùng đi.

- Nguyên lai là Ngọc Thanh Xiển Môn, môn hạ của Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn! Đệ tử Ngũ Long Tông…

- Còn có người bị Long Thương kiếm giết chết tên là Lợi Sư Kỳ. Mà người này đạo hiệu là Dương Ất chân nhân. Đệ tử thứ tư của Ngũ Long Tông Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, nhìn vào trong tay. Ngũ Long Tông có hơn mười vị Thái Ất Chân Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên cũng có hai người. Thay lời khác mà nói, bên trong những Thái Ất Chân Tiên của Ngũ Long Tông, chiến lực người này thứ nhất, vượt xa Lợi Sư Kỳ không biết bao nhiêu.

Tam vương tử Thương Chân bái nhập môn hạ Lợi Sư Kỳ, là nhập thất đệ tử. Vì vậy giữa hai người cực kỳ thân thiết, trước đó khi Thương Chân ra tay với hắn, Lợi Sư Kỳ dùng thân phận sư tôn trực tiếp lên tiếng trách mắng.

Nhưng lại không có tiếp xúc gì với hai người khác lúc đó, chỉ biết được một ít về lai lịch hai người nọ.

Nhưng có bao nhiêu đó tin tức cũng là đã đủ. Giờ phút này Nhạc Vũ đã biết về

thân phận của tu sĩ mắt đỏ bên trên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 817: Chư Thiên Chân Viêm

Khi đã hoàn toàn xem xong trí nhớ của tam vương tử Trấn Lương quốc, Nhạc Vũ cau chặt mày, cầm đoàn Nguyên Anh trong tay hoàn toàn bóp nát!

- Chẳng thể trách cần thu thập nhiều Linh Tiên tu sĩ như vậy, nguyên lai là tạo huyết hà cho Huyết Vân sơn mạch, còn có vật kia…

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, sau đó nhìn lên bên trên. Mặc dù không nhìn thấy được gì, nhưng linh giác vẫn cảm nhận được động tĩnh của Dương Ất chân nhân bên trên không trung.

Tuy vẫn không thể xuyên thấu được Chướng Nhãn Pháp, nhưng Nhạc Vũ có thể tưởng tượng được dáng tự tin cùng vẻ cười trào phúng của Dương Ất chân nhân.

Vừa rồi khi hắn truy xét tòa đại thành, hắn đã dùng bí pháp "nhìn thấy" được bên ngoài linh trận!

- Cứ như vậy đã dám chắc chắn lần này có thể tru diệt được ta sao?

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ bỗng dưng lấy ra lam sắc hồ lô, dùng sức nắm vỡ. Một đoàn thanh lam sắc linh dịch liền tràn ra lòng bàn tay, quay tròn chuyển động, vừa lúc chính là Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch của tam vương tử!

Nhạc Vũ quét mắt nhìn, theo sau hài lòng cười. Đoàn linh thủy này tuy thường xuyên bị tam vương tử sử dụng, nhưng được hồ lô tẩm bổ, bổn nguyên chưa bị tổn thương, vẫn có thể trọng dụng!

Ngay sau đó, hắn đã từ bên trong Thông Thiên Long Nhạc Ấn dẫn dắt ra một đoàn bạch sắc hỏa diễm, chỉ thấy hỏa diễm nhảy nhót trong lòng bàn tay hắn, cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch mơ hồ bài xích, lại tương sinh lẫn nhau.

- Quả nhiên, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm có thể công kích thần thức, thiêu đốt thần hồn, là chí bảo huyễn pháp. Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch ngược lại

tương phản, thiên hạ hiếm có, có thể giúp người thần trí trong sáng, có thể chữa trị được hồn thức. Có vật này trấn áp, bất cứ huyễn thuật tâm ma gì đều không thể dao động được thần hồn. Vừa lúc là vật tương khắc lại có liên hệ lẫn nhau. Hai vật này đều là vật có danh tiếng, đồng thời hấp thu chỉ sợ sẽ có chút mạo hiểm. Để về sau thu thập thêm vài loại linh trân phối dược, có thể hòa hoãn được thủy hỏa linh lực xung đột, nhưng ở trước mắt…

Sau một lúc lâu yên lặng, Nhạc Vũ liền sinh lòng kiên quyết, không chút do dự thúc giục Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, đem hai luồng linh thủy linh hỏa trong lòng bàn tay mạnh mẽ hút vào trong thân thể, sau đó dọc theo kinh mạch xuyên thẳng vào đan điền.

Sau đó còn chưa chờ hai luồng thủy hỏa linh loại có lực sát thương cực lớn này có cơ hội làm tổn thương thân thể của hắn, đã bị hai thủy hỏa phù trận bên trong đan điền trực tiếp hấp thu.

Giờ khắc này thủy hỏa linh lực trong cơ thể hắn nhất thời tăng vọt lên, từng luồng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí cực kỳ khổng lồ tinh thuần từ trong hai phù trận điên cuồng tràn ra, chỉ một thoáng đã tràn đầy kinh mạch, cơ hồ đem kinh mạch của hắn trướng lên căng nứt!

Vẻ mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, đem thân hình biến hóa thành long thể, chậm rãi căn cứ theo hai hệ thần thông thủy hỏa thúc giục chân khí tuần hoàn. Lại từ bên trong giới chỉ lấy ra Tụ Nguyên Châu, đặt tại bộ vị đan điền, nguyên lực được hắn tích trữ đã lâu tụ tập dần dần, sau đó dũng mãnh tràn vào bên trong đan điền.

Chỉ đi vòng một đại chu thiên, đã rõ ràng đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết nhảy lên tầng mười bốn!

Mãi cho tới giờ phút này Nhạc Vũ mới thoáng cau mày. Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch không hổ là tiên thiên linh trân trên thế gian, giờ phút này chỉ mới hấp thu còn chưa luyện hóa toàn bộ, thủy hỏa linh lực lan tràn suýt nữa làm thân thể của hắn không sao chịu nổi, phải biến hóa thành long thể mới có thể miễn cưỡng chứa đựng.

Mà giờ khắc này bên trong đan điền hắn hai luồng thủy hỏa linh loại vẫn đang nhảy nhót không thôi, năng lượng bên trong súc tích thật khổng lồ, giống như tùy thời có thể bộc phát, đem cả người Nhạc Vũ nổ thành nát bấy!

Còn có vài loại linh hỏa linh thủy nguyên bản có thật nhiều tỳ vết, uy lực yếu kém bên trong đan điền đều được kích thích, chỉ trong chốc lát đã mạnh hơn không ít.

Đặc biệt yêu đan của Băng Ly cùng Hỏa Hoàng mười ba cấp tạo ra Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm cùng Bắc Cực Hàn Phách Chân Dịch, được lợi ích lớn nhất, viễn siêu những loại khác, chân diễm chuyển hóa thành hồng sắc nồng đậm, chân dịch cũng bài trừ tạp chất được hơn phân nửa. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bổn mạng linh thủy linh hỏa của hai siêu giai thần thú chính là hậu thiên linh trân của thế gian, giờ khắc này mới thể hiện ra uy lực cuồn cuộn của chính nó.

- Quả nhiên! Vô luận là Tiên Thiên Ba La Thần Diễm hay Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, đều mạnh hơn những linh thủy linh hỏa khác không ít cấp bậc. Cho tới bây giờ, đã tới kết quả đâm lao phải theo lao! Bất quá nếu có thể chống đỡ, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của ta còn có thể tiếp tục tiến thêm một tầng! Giờ phút này đại địch ở bên, làm gì cần do dự? Chẳng qua là bồi thêm tính mạng này mà thôi…

Trong lòng Nhạc Vũ cũng nảy sinh liều mạng, nhưng nghĩ ngợi liền không chút do dự bắt đầu thúc giục công pháp tầng tiếp theo.

Hắn tiếp tục điên cuồng thúc giục hai phù trận hình cầu, không ngừng rút lấy thủy hỏa linh lực vô cùng tinh thuần.

Một mảnh kinh mạch được khơi thông, từng tổ phù triện rất nhanh được ngưng tụ thành bên trong thủy hỏa cầu trận.

Dần dần thân hình của hắn chia thành hai nửa, một lam một hồng, một bên băng giá một bên chẳng khác gì núi lửa.

Nhạc Vũ cảm thấy thân hình của mình như sắp bị nổ tan, toàn thân vô cùng đau đớn. Bên trái phảng phất như triệt để đông cứng lại, toàn bộ huyết nhục bên phải lại giống như bị hỏa thiêu. Chỉ có thể đem hết toàn lực vận chuyển ngũ hành phù trận, đem thủy hỏa linh lực dư thừa chuyển hóa, trực tiếp bài xuất ra bên ngoài cơ thể.

Bên trong thần hồn bỗng nhiên cảm giác băng hàn, lại cảm giác một trận nóng cháy, vô cùng hỗn loạn. Chỉ có thể theo bản năng đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân khí tiếp tục thúc giục tuần hoàn.

Ngay khi hắn không còn áp chế nổi thủy hỏa linh lực, sắp sửa hoàn toàn bùng nổ, thần trí của hắn chợt tỉnh, Long Thương kiếm đúng lúc này phát ra một đoàn hồng quang bao phủ lên người hắn.

Ngay lập tức đoàn hồng quang đem mười loại linh thủy linh hỏa cơ hồ không thể khống chế đều trấn áp trở xuống như cũ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt buông lỏng, hắn biết được mình đã vượt qua trạm kiểm soát khó khăn nhất. Lần này hắn thật sự mang theo ý cảm kích đưa mắt nhìn thanh trường kiếm dáng vẻ bình thường ngay trước người mình.

- Lần này đúng là thừa ân đức của lão tiền bối Quy Khư Cung! Thái Thanh Huyền Tiên dùng thân tế kiếm, tuy chưa từng hoàn toàn hủy diệt được linh thức của thanh kiếm này, nhưng tất nhiên sẽ làm nó chịu ảnh hưởng. Thậm chí ý niệm sau khi chết cũng bám vào thanh kiếm này. Đoạn nhân quả hôm nay thật khó thể bỏ quên được nữa! Người phá hủy Quy Khư Cung mật cảnh, Nhạc Vũ này xin thề ngày sau nhất định diệt trừ!

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, bên trên bầu trời lại vô duyên cớ phát ra vài tiếng sấm vang, vài đạo lôi quang sáng lên, đem vùng trời chiếu sáng tựa như ban ngày. Khiến cho Dương Ất chân nhân cũng kinh dị bay lên cao hơn ba vạn trượng, nửa tin nửa ngờ quan sát thiên địa dị biến.

Trong thoáng chốc hồn thức của Nhạc Vũ lại loáng thoáng có một tia liên hệ với Long Thương kiếm.

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, hắn biết được lời thề của mình đã gợi lên thiên địa giao cảm, vì vậy mới có dị tượng này, đây chính là đại nhân quả, đại chí nguyện!

- Như thế xem rat a phải từ mười hai viên hoàng châu của Quy Khư Cung mà tìm hiểu, quả nhiên là linh bảo không tầm thường. Địch nhân của chủ nhân Quy Khư Cung mật cảnh lai lịch ắt không tầm thường. Nhất định pháp lực phải tiếp cận trung tâm bổn nguyên hồng hoang, thậm chí cấp bậc Đạo tổ…

Băng hỏa lực lượng trong cơ thể lại tuôn ra như nước thủy triều, Nhạc Vũ không dám tiếp tục phân tâm, lại thu liễm hồn niệm hỗ trợ hoàn thành, luyện hóa hai luồng linh thủy linh hỏa bước cuối cùng.

Có Long Thương kiếm trợ hắn trấn áp, quá trình sau đó mặc dù gian nan nhưng không còn gặp phải nguy hiểm. Mà khi hắn đem hồn lực ấn ký của bản thân hoàn toàn dung nhập vào trong Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, trong cơ thể nổ vang một tiếng, thủy hỏa phù trận đều phát ra kim mang, kết cấu phù triện hoàn toàn được củng cố, liên tục xoay tròn không ngớt ở giữa ngũ hành phù trận.

Nhạc Vũ mở to hai mắt, tinh mang trong mắt xuyên thấu trước người. Hắn vươn người đứng dậy, thân hình run lên, huyết khí toàn thân như nước thủy triều phun mạnh, cuồn cuộn khắp thân thể, khung xương cơ thể vang lên tiếng nứt toác răng rắc, nguy hiểm tính mạng đạt được lợi tức thật lớn, được băng hỏa lực lượng tẩy luyện, tựa hồ thân thể huyết nhục càng thêm cường hãn!

- Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng mười lăm!

Nội thị bên trong cơ thể, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên. Tử Vân đạo nhân nghĩ ra Băng Hỏa thần thông có tổng cộng hai mươi bảy tầng, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng mười lăm kỳ thật cao hơn Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười hai cùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng mười ba một chút mà thôi.

Nhưng khi dung nhập hai loại tiên thiên linh trân, còn kích thích vài loại linh thủy cùng linh hỏa đồng loạt tiến hóa, uy lực của Băng Diễm Tuyệt Quang tầng mười lăm cũng đã không kém gì Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm!

Ngược lại tuy pháp lực có tăng trưởng nhưng cũng không nhiều lắm.

Nhưng vào thời khắc này, Nhạc Vũ mạo hiểm hấp thu Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết mạnh mẽ tăng lên tầng mười lăm, mục đích cũng không phải vì muốn tăng lên pháp lực thần thông!

Trong lòng bàn tay của hắn dấy lên lam sắc hỏa diễm, ngay lúc này cả phiến không gian vang lên răng rắc, một khe không gian đang không ngừng mở ra khép lại chung quanh Nhạc Vũ, sinh diệt không ngừng.

Đó chính là Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm! Theo truyền thuyết lúc đạt tới cực thịnh, có thể đốt xuyên ba mươi ba thiên, là hậu thiên linh hỏa có được năng lực không gian vô thượng!

Cười khẽ, Nhạc Vũ nắm chặt tay, ngọn lửa liền tắt đi. Trong lòng hắn cảm thấy thật đáng tiếc, Thập Phương Môn đã được hắn đề thăng tới cấp bậc tiên khí hắn đã ban thưởng xuống bên dưới Quảng Lăng Tông sử dụng. Nếu không như thế, hôm nay nhất định càng thêm thong dong hơn rất nhiều.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liếc mắt nhìn chung quanh, tiếp theo lấy ra hai mươi viên Bính Hỏa Thần Lôi, thật cẩn thận bố trí khắp bốn phía, sau đó đánh ra từng viên linh thạch, đem hết toàn lực tăng lên uy lực kiếm trận này.

- Đều nghe nói Thái Ất Chân Tiên pháp lực thông thiên, Lợi Sư Kỳ chết trong tay ta cũng quá biệt khuất. Mười phần thực lực còn chưa sử dụng được bốn thành. Thật không biết Ngũ Long Tông đệ nhất nhân Dương Ất chân nhân rốt cục lại có bản lĩnh như thế nào?

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ đã tế ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù treo trên đỉnh đầu, đem gần trăm vạn tiên thạch bên trong Hỗn Độn giới chỉ lấy ra, dùng pháp lực mạnh mẽ cắn nát toàn bộ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 818: Mưu tính Dương Ất

Chỉ thấy bên trong tiên thạch bị hủy bỏ lập tức có vô số tiên linh lực trào ra, rót vào bên trong Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù.

Ngay khi luồng linh lực khổng lồ dao động sinh ra, Dương Ất chân nhân vốn đang quan sát thiên tượng biến hóa trên không trung cũng chợt nhận thấy, liền đem ánh mắt nhìn xuống bên dưới, vừa lúc nhìn thấy ngọn núi nhỏ trên đỉnh linh mạch, trong ánh mắt tràn đầy vẻ băng hàn, còn mang theo vài phần nghi hoặc.

Ngay sau đó trên gương mặt đạo nhân mắt đỏ kia hiện lên vài phần sát khí dày đặc, cả người giống như viên sao băng rơi xuống nhắm thẳng ngọn núi nhỏ lao tới. Chỉ trong nháy mắt đã đi tới phụ cận linh mạch, cương lực trực tiếp phá vỡ mặt đất, xuyên thẳng ba vạn trượng sâu dưới nền đất. Ngay sau đó một đạo hồng sắc kiếm quang nồng đậm mang theo uy thế khổng lồ xuyên thẳng xuống chỗ Nhạc Vũ.

Ảo trận bên ngoài cơ hồ liền lập tức bị mạnh mẽ phá vỡ. Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận sáng lên một trận quang hoa, một tia bạch sắc kiếm khí như sợi tơ lập tức ngưng tụ thành hình, ngay sau đó thẳng xuyên ngoài trận, vô cùng sắc bén mạnh mẽ xông thẳng lên trời, trong một tích tắc giao kích, trong vòng mười dặm quanh thân toàn bộ sự vật đều bị dập nát, bụi bặm tung bay đầy trời!

Mấy trăm kiếm tiên bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận giờ khắc này đều đồng loạt phát ra một tiếng gào thét ai minh.

- Điên cuồng!

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, Dương Ất chân nhân này đúng là không hề có chút kiêng kỵ, chém ra một kiếm cũng dùng hết toàn lực.

Dù người này không quản hết thảy nhân quả sát nghiệt, thế nhưng bản thân Nhạc Vũ lại không thể đem bốn trăm vạn sinh linh vô tội bên trong thành đều liên lụy đi vào.

Uy lực của Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận chỉ phát huy không tới bốn thành! Cũng có hơn phân nửa uy lực bị hắn dùng ước thúc dư ba của kiếm khí không đến nỗi khuếch tán ra ngoài mười dặm.

Bụi mù tỏa ra, hai người liền nhìn thấy đối thủ của mình. Nhạc Vũ cũng là lần đầu tiên chân chính nhìn thấy người kia.

Khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt âm trầm, đôi con ngươi đỏ thẫm, cơ hồ không chút diễn cảm.

- Đây chính là Dương Ất!

Trong lòng Nhạc Vũ vừa hiện lên ý niệm này, Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù ở trước người hắn đã hiện lên một tia tử mang, từng vòng tử kim sắc sóng gợn tán phát khắp nơi.

Linh lực chấn đãng ngay cả Dương Ất chân nhân cũng cảm giác được, hắn nhìn thoáng qua, sau đó vung lên tay áo, một thanh hồng sắc phi kiếm nồng đậm liền xoay quanh người hắn bay lên, bám theo hồng mang đầy trời, chém thẳng lên Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Kiếm quang đỏ rực cùng vô số kim sắc tế ti triền đấu bất phân thắng bại. Chỉ có một ít lực lượng mang theo sức mạnh hủy diệt lan tràn ra bên ngoài.

Mà bản thân Dương Ất đã khoanh tay đi vào trong trận như đi dạo, một thanh ngọc như ý vàng nhạt quay tròn bay ra, phiêu phù trên đỉnh đầu, tuy đang ở bên trong kiếm trận ẩn chứa đầy sát ý, lại có vẻ như khí chất ôn văn nho nhã, hờ hững tự nhiên, tựa như đang bước chậm bên trong sân vắng.

Nhạc Vũ cũng không đi quản hắn, vốn hao hết mấy chục năm kinh nghiệm không ngừng tìm hiểu thâm nghiên kiếm trận, làm gì có thể chỉ đơn giản như vậy?

Mặc dù còn xa chưa bằng nguyên bản Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, nhưng kiếm trận bên cạnh hắn cũng đã đạt tới ba bốn phần tinh túy!

Vẻ mặt hắn vẫn thật ngưng trọng, đem Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù tế lên đỉnh đầu, tiếp theo sau Nhạc Vũ kháp kiếm quyết, toàn bộ kiếm tiên bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận đều biến ảo. Trong nháy mắt liền tăng lên tới

một ngàn thanh, khiến quy mô của kiếm trận trong nháy mắt liền mở rộng ra phạm vi ngàn trượng, khí thế lành lạnh, sát khí phóng lên thật cao.

Kim sắc ti tuyến cũng trướng lên thêm một vòng, đem phi kiếm đỏ đậm thanh thế cực thịnh gắt gao áp chế!

Mà bên trong kiếm trận, năm thanh kiếm tiên cùng nhau chấn minh, men theo một quỹ tích vô cùng huyền diệu, bắt đầu hoàn toàn chuyển động. Sau đó trong lúc mơ hồ cùng thiên địa cộng hưởng, kéo theo lực lượng thiên địa mênh mông cuồn cuộn truyền vào trong trận, khiến linh lực chân khí bên trong kiếm trận lại càng tăng thêm, hàng vạn hàng ngàn kiếm trí thẳng xuyên trời cao!

- Quả nhiên là Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh đại pháp!

Chân mày Dương Ất chân nhân co rút mãnh liệt, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Chỉ một khắc chín thanh tiên binh đều hiện ra một đạo ngũ sắc kiếm quang thẳng hướng bay đến, vô cùng sắc bén, khí thế mạnh mẽ, cộng hưởng cùng bổn nguyên thế giới thiên địa, lại có vô số pháp tắc ẩn chứa, khiến uy lực của kiếm trận được tăng cường lên tới cực hạn.

Ngọc như ý tràn ra thanh quang mạnh mẽ, tuy chặt chẽ bảo vệ Dương Ất, nhưng rõ ràng có chút cố sức, phía trên thanh quang bích chướng đang bị khởi lên vô số sóng gợn, cơ hồ đã tới mức gần như hỏng mất.

- Phân Quang Thác Ảnh bị ngươi sửa chữa tới trình độ này, ngươi cũng đã đủ kiêu ngạo! Đáng tiếc lại không làm được việc gì…

Dương Ất chân nhân hừ nhẹ một tiếng, liền chỉ tay ra phía trước. Chỉ thấy vô số không gian mảnh nhỏ đột nhiên nhét đầy trong vòng phạm vi trăm trượng, chỉ trong chớp mắt đã đem cả tòa Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận mạnh mẽ phân cách thành vô số mảnh nhỏ.

Mà cả tòa kiếm trận sau khi đoạn tuyệt liên hệ uy lực liền giảm đi thật lớn, nguyên bản khí thế mạnh mẽ cũng lập tức tiêu tán toàn bộ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, chỉ cảm thấy âm thầm kinh hãi. Nghe đồn tận sâu trong bổn nguyên, một ít tu sĩ Thái Ất Chân Tiên cảnh giới cùng Ngọc Tiên cảnh giới thiên phú tuyệt đỉnh cùng Thái Thanh Huyền Tiên mới có thể tiếp xúc tới bên trong tầng thứ năm, đã ẩn chứa đại lượng không gian pháp tắc đề cập tới sự

hình thành của thế giới này.

Vì thế Thái Ất Chân Tiên như vậy mới có thể ở bên ngoài thế giới hồng hoang dùng đại pháp lực mở không gian, sáng tạo thế giới mật cảnh.

Mà hiện giờ ở trước mắt người có thể điều khiển được không gian pháp tắc như vậy, Nhạc Vũ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!

Chỉ thoáng phân tâm chốc lát, Nhạc Vũ cũng liền tỉnh lại, không có chút hoang mang. Tiện tay xuất ra mấy trăm viên tiên thạch rơi xuống tay hắn, hắn ném ra từng viên, sau đó kiếm trận lập tức biến hóa, từng thanh kiếm tiên xuyên thấu qua hàng vạn hàng ngàn không gian do người kia cắt xén liên hệ thành một khối!

Nhạc Vũ cắn đầu lưỡi, bức ra một ngụm tâm huyết, phun vào bên trong kiếm trận, chín đạo ngũ sắc quang hoa lập tức đại trướng hơn trước đó vài phần, chỉ một chốc sau đã đem thanh sắc quang bích đập vào tràn đầy vết rách!

Sắc mặt Dương Ất chân nhân thoáng trầm xuống, tế ra một tấm bia đá chưa từng khắc lục văn tự ra ngoài thân, cùng ngọc như ý trên đỉnh đầu hắn mơ hồ hô ứng, khiến thanh quang kia càng ngưng kết, đem chín đạo ngũ sắc quang hoa chặt chẽ ngăn cản bên ngoài quang bích.

Giờ phút này hắn chỉ còn cách Nhạc Vũ chừng chưa đầy hai mươi trượng, mà sát ý trong mắt Dương Ất giống như đã hóa thành thực chất, một đôi mắt đỏ hiện ra thanh u quang trạch hướng đối diện nhìn thẳng tới.

Khi hai đạo ánh mắt giao kích, ngay lập tức thần hồn Nhạc Vũ liền choáng váng hoa mắt, chỉ cảm thấy một đạo hồn lực quỷ dị xuyên thẳng vào trong thần hồn của mình, đủ loại hình tượng hão huyền dựng đứng bên trong đại não của hắn.

Hắn nhìn thấy mình bị Dương Ất chân nhân tru diệt, Quảng Lăng Tông bị diệt môn, huyết mạch Nhạc gia toàn bộ đoạn tuyệt, còn có mẫu thân cùng ba người Nhạc Băng Thiến ngắc ngoải trong Hoàng Hôn Giới, cuối cùng dốc sức chiến đấu cho đến chết…

Vô số ảo ảnh giống như chân thật, làm đạo tâm Nhạc Vũ chỉ một thoáng nhấc lên vô số gợn sóng, Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận dưới sự khống chế của hắn giờ khắc này cũng biến thành bất ổn.

Ngay khi trong mắt Dương Ất chân nhân hiện lên tia trào phúng, trong tay áo thoát ra tiên binh, hóa thành một đạo kiếm quang xuyên thấu ngoài trận, trong nội tâm Nhạc Vũ không hề kinh sợ còn lấy làm mừng.

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch mà hắn mạnh mẽ luyện hóa cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng mười lăm, còn có vô số bố trí bên trong, chính là đối phó với huyễn pháp thần thông của Dương Ất chân nhân.

Bên trong đan điền, một cỗ thanh lương mát mẻ tràn lên khắp toàn thân lẫn thần hồn.

Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch là thiên phú dị năng, cũng giống như Vô Vọng Chân Thủy, gặp phải những hình tượng hão huyền hay tâm ma quấn quýt, càng thêm công hiệu! Loại trước tuy chưa bị Nhạc Vũ hoàn toàn luyện hóa, nhưng cũng đã có mấy chỗ diệu dụng.

Hai người giao kích, chỉ một thoáng loại hình tượng hão huyền kia đã toàn bộ thối lui.

Ngay sau đó, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm bên trong cơ thể Nhạc Vũ cùng Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm hai loại linh hỏa hiếm thế đều mạnh mẽ nhảy lên, hừng hực thiêu đốt. Diễm lực khổng lồ bắt đầu thổi quét toàn thân, dọc theo những nơi hồn lực quỷ dị xâm lấn mạnh mẽ lan tràn tới.

Sắc mặt Dương Ất chân nhân chợt biến, lập tức nhắm hai mắt lại cố gắng chặt đứt thần hồn liên hệ cùng Nhạc Vũ.

Nhưng mặc dù phản ứng của hắn thật nhanh, nhưng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm còn nhanh hơn, chỉ tích tắc hắn nhắm mắt, hai ngọn hỏa diễm đều đã rót vào bên trong đôi mắt của hắn.

Chỉ nghe được một tiếng gào thét thảm thiết, hai mắt Dương Ất chân nhân từ đỏ chuyển trắng, đều có một đoàn hỏa diễm từ trong mắt phun ra.

Trong thần hồn vốn mạnh mẽ nhưng chỉ chốc lát đã bị Tiên Thiên Ba La Thần Diễm điên cuồng xâm nhập.

Nhạc Vũ không khỏi cười ha ha, vô cùng khoái ý, hắn biết được người này tạm

thời bị Tiên Thiên Ba La Thần Diễm xâm lấn, trong khoảnh khắc không cách nào cảm ứng được thế giới bên ngoài, không chút khách khí thúc giục kiếm quyết khiến chín đạo kiếm khí quang hoa mạnh mẽ đập vào, đem thanh sắc quang bích hoàn toàn nổ nát!

Ngay sau đó một đợt lam sắc hỏa diễm nhanh chóng quấn quanh người Dương Ất chân nhân, ngay khi trong miệng hắn vừa phun ra một ngụm máu tươi, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cũng đem phiến không gian đốt thành vô số khe không gian.

Tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù liền sáng lên tử kim sắc quang mang, một đạo kim sắc quang hoa đánh ra, đem Dương Ất chân nhân trực tiếp đánh thẳng vào bên trong khe hở không gian trước mắt.

Tiếp theo hai mươi bốn viên Bính Hỏa Thần Lôi bị hắn che giấu bên trong kiếm trận đều dựng đứng lên, truy thẳng theo thân hình người kia, lọt vào bên trong hư không.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Long Thương kiếm bên cạnh, lại nhìn thấy thanh kiếm kia không hề có chút động tĩnh. Trong lòng hắn không khỏi chấn động, nhưng sau đó cũng không thèm để ý mà cười, tay phải kháp ra kiếm quyết, khiến chín đạo kiếm khí quang hoa hội tụ cùng một chỗ, trực tiếp chém đứt cánh tay phải người kia, lại tiếp tục dùng pháp lực quét tới, tiếp theo không chút nào lưu luyến thu hồi Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, hóa thành một đạo độn quang nhanh chóng đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 819: Tích huyết trọng sinh?

Ngay khi Nhạc Vũ cuốn hết toàn bộ mọi vật nơi này phi thân rời khỏi khu vực linh mạch kia, liền mơ hồ cảm giác bên trong hàng rào không gian vốn còn cách một tầng thật dầy lại vang lên từng trận chấn động khiến người kinh hãi.

Hai mươi bốn viên Bính Hỏa Thần Lôi nguyên vẹn, hắn tuyệt không dám đánh ra tại nơi này, chỉ có thể đưa vào trong hư không rồi kíp nổ.

Nhưng viêm hỏa lực lượng bàng bạc khôn cùng cách một tầng vách ngăn không gian cũng làm trên mặt hắn trắng bệch.

Khóe môi hơi nhếch lên, Nhạc Vũ liền thúc giục thời gian bí pháp, toàn thân giống như một mũi tên cực nhanh bắn về xa xa.

Ngay khi hắn lướt qua trên bầu trời đại thành trong lòng cũng chợt có chút chần chờ. Tiếp theo liền đem một trận pháp lực lắng xuống, thúc giục thành một trận cuồng phong, đem toàn bộ tài vật cùng mấy trăm vạn nhân khẩu bên trong đại thành cuồn cuộn cuốn lên, sau đó thoát ra xa ngoài vạn dặm mới buông xuống. Lại không tiếp tục quản tới vẻ mặt kinh ngạc của những người bên dưới, ngón tay hắn bắn ra một chút lam quang, nhốt đánh vào bên trong cơ thể những người kia.

Lại nói tiếp, những người này xem như đã bị hắn liên lụy, không thể không quản. Nhưng giờ phút này bên cạnh hắn đã không còn tiền tài phàm gian, chỉ có thể đem mấy chục loại dược dịch kỳ trân hỗn hợp phân cho những người dưới đại thành hưởng dụng.

Đối với tu sĩ võ giả mà nói, đây là vật bổ dưỡng hiếm có, có thể làm cho họ tăng được hai đến ba giai tu vi. Mà cho dù là người thường, cũng có thể duyên niên ích thọ, tráng kiện thể chất, gia tăng mười năm thọ nguyên.

Mặc dù không thể bồi đắp tổn thất xa xứ của những người này, nhưng vẫn có thể làm trong lòng hắn an tâm hơn một chút.

- So với việc ở lại nơi đó bị Dương Ất xem như địa phương trút lòng căm phẫn vẫn tốt hơn.

Trong lòng hắn thở dài, Nhạc Vũ liền hóa thành độn quang rời đi, lần này hắn dùng toàn lực, tốc độ tăng gấp mười hai lần, hơn nữa có thêm Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ lực, chỉ nháy mắt đã đi xa hơn mười vạn dặm.

Sau đó một lát, cạnh đại thành, nơi hai người vừa giao chiến, cả không gian rõ ràng xuất hiện vết rách dần dần lan tràn tới mười trượng, ngay sau đó liền bị một cỗ cự lực ầm ầm phá vỡ.

Trong hư không một bóng người màu đỏ đi ra, lại bước vào hồng hoang thế giới. Tướng mạo hắn vô cùng quỷ dị, toàn thân trên dưới chỉ còn khung xương tản ra thất thải huỳnh quang, chỉ còn chút ít da thịt còn dính lên trên khung xương.

Thậm chí ngay cả khung xương cũng bị tổn hại, giống như tùy lúc đều có thể tan rã, trong hốc mắt lại là một mảnh trống rỗng.

Nhưng chỉ sau chốc lát huyết nhục lại được tái tạo, thần kinh mạch máu lan tràn sinh trưởng, dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng sinh ra.

Mà khi hai tròng mắt đỏ tươi được phục hồi, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng cùng oán hận lệ khí.

Khi nhìn thấy hố sâu trống rỗng, bộ kiếm trận kia đã sớm biến mất không còn nhìn thấy, lưỡi kiếm cùng ngọc như ý của mình cũng không còn nhìn thấy bóng dáng, tấm bia đá theo bản năng cầm trong tay vừa rồi, lại bị Bích Hỏa Thần Lôi trực tiếp oanh nát hỏng mất. Trên gương mặt Dương Ất nhất thời hiện lên tia phẫn nộ, hắn nắm tay, pháp lực cuộn trào trong cơ thể lập tức vô ý thức phun trào ra, đập vào mọi nơi, khiến phạm vi hố sâu kia lại mở rộng thêm mười dặm, trên bầu trời lại nổi lên bụi mù cuồn cuộn.

Hắn lại phi thân lên, đưa mắt nhìn ra phương xa. Chỉ thấy khu vực chung quanh làm gì còn có bóng dáng của Nhạc Vũ? Ngay cả một tia chân khí cũng không cách nào tìm được.

Dương Ất càng thêm phẫn hận, nhưng lửa giận tích tụ trong lồng ngực lại không có chỗ nào phát tiết, hắn tùy ý liếc mắt nhìn bên dưới đại thành, chỉ thấy tòa đại

thành phồn hoa giờ phút này đã hoàn toàn trống rỗng.

Một tia hồng mang lóe ra trong mắt hắn, trong tay trực tiếp đánh ra một lôi đoàn, theo một tiếng ầm ầm nổ vang, một cỗ lôi lực bạo ngược bắt đầu lan tràn khắp mọi nơi, chỉ trong chốc lát đã đem toàn đại thành bên dưới đánh thành bột mịn!

Nỗi phẫn hận trong lồng ngực Dương Ất cũng không cách nào phát tiết, hắn lại thét dài một tiếng, thanh chấn khắp nơi!

- Mặc kệ ngươi có lai lịch ra sao, Dương Ất này chắc chắn sẽ có một ngày làm cho ngươi tan xương nát thịt, vạn kiếm xuyên tâm!

Phảng phất như hưởng ứng lời thề củ hắn, trong thiên địa lại khởi lên dị tượng, phong vân hội tụ, trên bầu trời vang rền tiếng sấm sét.

Mà giờ phút này sau khi hoàn toàn đem cảm xúc trút ra, trong mắt Dương Ất rốt cục đã hiện ra vẻ bình tĩnh.

- Ta biết được hắn biết Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm, cũng có thể bố trí Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Mà trình độ trong trận đạo, trong số những tu sĩ Ngọc Tiên cũng có thể xem như đứng đầu! Lại không biết hắn tu hành loại công pháp nào, lại có thể đồng thời hấp thu bốn loại linh thủy linh diễm tính chất khác nhau như vậy, rốt cục lại là loại thần thông gì?

Cơ hồ cùng một thời gian, bên ngoài ngàn vạn dặm, trong một tòa động phủ nào đó, một tử y đạo nhân bỗng nhiên mở hai mắt.

Khuôn mặt người này cũng giống Dương Ất như đúc, trong mắt đều mang theo vẻ âm lãnh tức giận.

Chỉ suy tư thoáng chốc, đạo nhân đánh ra ba đạo quang hoa, xa xa bay về phương tây, ngay sau đó lại lấy ra một viên bàn cầm trong tay.

Mà bên trong viên bàn là một ngọc tàm màu trắng, chỉ lớn cỡ bằng ngón tay.

Tử y đạo nhân đem chút máu tươi nhỏ xuống, bỏ vào bên trong ngọc tàm, thúc giục ấn quyết đem ấn phù nhốt đánh vào bên trong ngọc tàm, truyền vào pháp lực tinh thuần.

Ước chừng qua một lát, thủ ấn trong tay hắn dừng lại, ngọc tàm sau khi có được máu huyết từ sinh cơ dạt dào liền chuyển biến thành uể oải, chỉ có miệng của nó khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang thuật lại điều gì.

Mà trên mặt tử y đạo nhân lộ ra vẻ ngạc nhiên, lại thêm chút kinh nghi…

- Huyết Vân sơn mạch chính là do thân hình của Hồng Vân tán nhân lúc vẫn lạc rơi xuống biến thành. Nơi này không cảm giác được thiên cơ thì thôi, nhưng chỗ xảy ra chuyện phải ngoài trăm vạn dặm, chẳng lẽ ta cũng chưa từng chân chính thấy rõ bước chân người nọ?

Nhạc Vũ cũng hoàn toàn không biết việc mới phát sinh vừa rồi. Chỉ loáng thoáng cảm giác được từ xa xa có một cỗ oán độc tràn đầy cùng ý niệm mạnh mẽ như vực sâu đang long trời lở đất thổi quét tới.

- Hắc! Người này quả nhiên cũng đúng như trong trí nhớ của Thương Chân, tính cách là người có thù tất báo. Hôm nay ta đem hắn tổn thương thành bộ dáng như thế, Dương Ất kia nhất định sẽ cùng ta không chết không ngừng!

Vừa nghĩ tới đây, tốc độ phi độn của Nhạc Vũ càng thêm cực nhanh. Chỉ trong nửa canh giờ đã trùng nhập vào bên trong Huyết Vân sơn mạch.

Sau khi tìm được một chỗ bí ẩn để đặt chân, Nhạc Vũ lập tức thúc giục Chân Long Nhãn nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy bên dưới lòng đất, huyết hà phấp phới, vô số uế khí cùng đủ loại ác niệm trên thế gian đều súc tích bên trong.

- Hai dạng đồ vật kia quả nhiên đang nằm gần huyết hà hay sao? Vì sao Minh Hà lão tổ còn chưa từng phát hiện?

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm kỳ quái, nhưng cũng không vội vã đi xuống tìm kiếm. Hắn ngồi xuống, vận khởi công pháp bổ sung máu huyết vừa hao hụt vừa rồi.

Hắn lại phân ra một đạo hồn niệm đi vào bên trong thế giới của Diễn Thiên Châu. Chỉ thấy thanh phi kiếm màu đỏ đậm đang liên tục xoay quanh, cố gắng thoát ly phiến thế giới này. Mà ngọc như ý cũng bay múa chung quanh, nhưng dù sao vật này chỉ là bảo vật dùng phòng thân, không đủ năng lực đột phá hàng

rào của thế giới này, chỉ bị khí linh thúc giục đi theo thanh kiếm tiên kia.

Chỉ tiếc có mười hai viên hoàng châu cố khóa, khiến Diễn Thiên Châu biến thành cực kỳ vững chắc. Mặc dù kiếm khí lăng tiêu, nhưng thật khó làm bị thương thế giới này mảy may, lại càng không cần nói tới việc phá giới rời đi.

Trong lòng Nhạc Vũ cười lạnh, nếu có thể thoát khỏi Diễn Thiên Châu, làm sao hắn có thể dung nhẫn cho hai kiện tiên bảo đào thoát trong tay hắn?

Tâm niệm hắn chợt động, bên trong bản thể có một đoàn ngũ sắc quang hoa rót vào bên trong hai kiện tiên bảo. Bắt đầu dùng tiên thiên ngũ sắc thần quang mạnh mẽ hủy diệt hồn thức ấn ký bên trong.

Ngọc như ý là tứ phẩm tiên bảo, chỉ qua chừng ba canh giờ đã bị triệt để xóa tan hồn niệm của Dương Ất. Mà kiếm tiên đỏ đậm miễn cưỡng được xem như nằm trong hàng ngũ tam phẩm tiên bảo!

Chỉ dùng một kiếm oai liền cơ hồ đem Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận của hắn mạnh mẽ áp chế!

Đáng tiếc thời gian của thanh kiếm này dựng dục quá ngắn, còn chưa từng hóa thành linh bảo, uy lực chỉ tương đương với Nguyên Dương Đao Luân. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Bên trong hồng hoang giới có tiên khí cùng hậu thiên linh bảo, tiên thiên linh bảo. Từ trái sang phải, mặc dù là vật cùng giai nhưng lại kém nhau không ít.

Tỷ như thanh tam phẩm kiếm tiên, chỉ tương đương tứ phẩm hậu thiên linh bảo, mà có thể so với tứ phẩm tiên thiên linh bảo lại còn kém hơn một tầng.

Kỳ thật thanh kiếm này đã cực kỳ quý giá, đáng tiếc chỉ mới thành kiếm được vạn năm, không thể so sánh với Nguyên Dương Đao Luân, đã trải qua được thời gian mười mấy vạn năm.

Ước chừng dùng tới mười canh giờ Nhạc Vũ mới đem hồn thức của Dương Ất bên trong tiên kiếm cùng khí linh của kiếm triệt để luyện hóa hoàn toàn.

Trong lòng hắn âm thầm thở dài, khí linh của thanh kiếm này đã có bảy ngàn năm thành hình. Duy nhất đáng tiếc là bản thân xuất từ tay Dương Ất, đối với

hắn thật trung thành cùng tận tâm, thật sự không thể giữ lại. Nhưng làm như vậy, uy lực của thanh tam phẩm kiếm tiên lại suy yếu đi, sau này muốn tế luyện thành hậu thiên linh bảo, cũng không biết phải đợi đến khi nào.

Khi thanh kiếm tiên màu đỏ đậm rơi trở xuống trong tay hắn, cũng đã chuyển thành màu trắng bạc, ngay cả huyễn thuật của Dương Ất cũng đã bị tiêu trừ.

Nhạc Vũ tùy ý đưa mắt nhìn, liền ném vào trong một tòa núi cao bắt đầu bồi dưỡng.

Hắn cướp thanh kiếm cũng không phải vì muốn sử dụng nó, mà chỉ vì muốn làm suy yếu chiến lực của Dương Ất, phương tiện ngày sau chiến đấu mà thôi.

Nhưng ngọc như ý khi Dương Ất thúc giục trước đó, cũng đã làm cho hắn cực kỳ thèm muốn. Chỉ liếc mắt nhìn liền biết được vật này tuy nhìn giống như ngọc thạch kỳ thật lại là mộc hệ tiên bảo, tựa hồ là một loại tiên thiên linh loại nhựa cây cô đọng mà thành, vừa lúc tương hợp cùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết của hắn.

Đem ngọc như ý cầm trong tay, khí linh của nó cũng cực kỳ thông minh, nằm trong tay có vẻ cực kỳ phục tùng.

Nhạc Vũ không khỏi cười vang, ném vào trong Diễn Thiên Châu giao cho bản thể của hắn tế luyện.

Tiếp theo vẻ mặt hắn ngưng trọng, nhìn vào cánh tay cụt của Dương Ất chân nhân.

Kỳ thật không thể hình dung là cánh tay cụt, chỉ thấy cánh tay kia giờ phút này rõ ràng đã chuyển hóa thành hình người, ngoại trừ hai mắt vô thần, đầu thật nhỏ, hết thảy còn lại đều không khác gì người thật.

Mà từ sau khi tiến vào thế giới này, vật này đã điên cuồng hấp thu thiên địa linh lực bên trong Diễn Thiên Châu.

Cũng may hắn thật cảnh giác, tụ tập lực lượng của Diễn Thiên Châu cắt đứt áp chế cánh tay cụt kia, thậm chí còn tạm thời phải dừng việc cung cấp linh lực cho Đằng Huyền mới miễn cưỡng làm cho vật kia ngừng lại việc lớn dần biến thành hình người chân chính.

Mà giờ khắc này khi nhìn kỹ lại, trước mặt Nhạc Vũ lại càng thêm vô cùng quái dị.

- Đây là khả năng Thái Ất Chân Tiên tích máu sống lại?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 820: Tái kiến tàn hiệt

Đây là lần đầu tiên Nhạc Vũ chứng kiến năng lực thần thông Đạo gia của tu sĩ cấp Thái Ất Chân Tiên trong truyền thuyết.

Tu La tán nhân tuy đồng dạng cũng có nhưng dù sao lại là tà pháp. Về phần Lợi Sư Kì bị một kích của Long Thương Kiếm tru sát, căn bản không có cơ hội biểu hiện thần thông loại này.

Hắn biết được phiên bản Dương Ất chân nhân phục hồi như cũ chỉ là theo bản năng.

- Thế giới Diễn Thiên châu này chẳng những ngăn cách mệnh hồn Dương Ất chân nhân liên hệ với một nửa của hắn, càng khiến cho hồn thức không thể nào sinh ra ý thức bản ngã.

Chỉ khi nào thả ra khỏi Diễn Thiên châu, có một đường nguyên linh kết nối thì Dương Ất chân nhân dựa vào nửa thân hình có thể nói là cực kỳ nguy hiểm.

- Năng lực dựa vào một giọt máu để trọng sinh của Thái Ất Chân Tiên tuy thần kỳ nhưng với năng lực của Long Thương Kiếm chỉ cần cố sức một chút đã có thể tru sát Dương Ất nhưng vì sao lại lưu thủ? Chẳng lẽ có thứ gì đó khiến nó sợ hãi hay Dương Ất chân nhân còn có át chủ bài không dùng?

Nhạc Vũ cảm thấy khó hiểu, trầm ngâm hồi lâu nhưng vẫn không nghĩ ra. Bất quá hắn cũng không để ý đến việc này. Sau khi thở nhẹ một hơi, hắn liền ném ra từng viên tiên thạch chung quanh, bố trí một linh trận đem phiên bản của Dương Ất chân nhân vây hãm bên trong.

Nhạc Vũ lại thôi động pháp quyết khiến một Âm Dương Thái Cực Đồ từ trong linh trận bay lên, không ngừng luyện hóa nửa thân thể của Dương Ất chân nhân.

Tiếp đó là một chùm Ngũ Sắc Thần Quang từ trong bản thể quán chú đến.

Qua thời gian hơn một trăm ngày, Nhạc Vũ dừng lại, trong mắt lộ vẻ mỏi mệt.

Nửa thân thể của Dương Ất chân nhân trong đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận không hề biến hóa, vẫn là bộ dạng một tiểu hài với ánh mắt trống rỗng.

Bất quá Nhạc Vũ biết thứ này đã triệt để "Chết" đi, không còn liên hệ gì với bản thể.

Sau khi triệt khai đại trận, Nhạc Vũ đầu tiên tiếp tục triệt khai lực lượng thiên địa trong Diễn Thiên châu sau đó dùng hồn thức dò xét trứng Chúc Long thì thấy nó vẫn như cũ, chỉ là ý thức đả kích bên trong đã thu lại không ít. Hắn lại tiếp tục thôi động linh trận bên ngoài quán chú linh lực tinh thuần vào bên trong.

Tiếp đó hắn lại lấy ra Tu Di Giới lẫn rất nhiều bảo vật trong tụ lý càn khôn từ khối huyết nhục của Dương Ất chân nhân.

Nhìn qua, Nhạc Vũ cực kỳ thất vọng, bên ngoài Tu Di Giới chỉ có hơn mười tờ đạo phù, một ít tiên đan. Ngay cả đạo phù cũng chỉ là loại bình thường khiến Nhạc Vũ vừa liếc qua đã mất hết hy vọng.

Bất quá khi hắn cưỡng ép phá vỡ cấm chế mà Dương Ất chân nhân lưu lại thì trên mặt lộ vẻ kinh hỉ

- Lại là một tờ tàn trang Tử Khuyết Thiên Chương!

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền cầm lên, chỉ thấy vật này lấp lóe kim quang, hình dạng giống hệt những tàn trang trước, ẩn ước có cảm ứng với những tàn trang Tử Khuyết Thiên Chương trong tay hắn.

Hắn vừa vui mừng thì lại cảm thấy trong lồng ngực lạnh buốt khi nhớ tới ánh mắt như băng nhìn hắn qua huyễn kính khi ý thức của hắn quan sát thời điểm thiên địa sơ khai, đại đạo sơ sinh trong thiên chương.

Bây giờ chẳng lẽ bản thân còn muốn mạo hiểm tiến vào trong đó một lần nữa?

Sau một khắc, Nhạc Vũ cười tự giễu.

Cần gì do dự? Tình hình bản thân hiện giờ chẳng lẽ còn dư địa để lựa chọn?

Nếu không tự nỗ lực nhanh chóng đề thăng thực lực thì bản thân sợ rằng khó được sống bình yên trong thế giới này.

Linh đài tông, Li Trần Tông, Yêu Li tông, gần đây thêm cả Ngũ Đài tông, những ân oán bản thân kết phải cuối cùng sẽ như sợi dây treo cổ quấn càng ngày càng chặt, cuối cùng sẽ ghìm chết hắn.

Ngoại trừ dùng một đôi đao kiếm trong tay chém đứt tất cả nhân quả thì không còn khả năng nào khác!

Bản thân mình bỏ lại mẫu thân Nhạc Trương thị, thêm vào mấy người Nhiễm Lực, một mình phi thăng đến Địa Tiên giới chẳng phải là để nhanh chóng ổn định cân cước ở đây.

- Hi vọng mấy người Băng Thiến có thể nghe lời mình ở trong động thiên của Thiên Ý Phủ tu luyện tới cảnh giới linh tiên đỉnh phong rồi mới phi thăng. Nếu muốn rèn luyện lại có thể chọn mật cảnh khác.

Nghĩ đến tính cách mấy người Nhiễm Lực, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, cũng không cho rằng mấy người này sẽ nghe theo lời nhắn nhủ của mình, thời gian còn lại của hắn kỳ thật không nhiều lắm.

Hơn một trăm năm, chưa đủ thời gian để một tu sĩ linh tiên bình thường tăng tu vi lên nửa giai.

Nghĩ đến đây, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra thần sắc phức tạp dị thường.

- Nguyên thế giới này quả nhiên có chút liên hệ với tam giáo Phong Thần! Cũng không biết đại kiếp nạn sẽ phát sinh khi nào?

Nhạc Vũ nhớ khi còn bé, tri thức uyên thâm về Đạo gia của cha mẹ hắn đã trang bị chút ít về những tiểu thuyết hay truyện xưa về tinh quái thần thoại cổ đại, đáng tiếc hắn đã quên hầu hết.

Gần đây tuy có hệ thống phụ trợ trí tuệ nhân tạo đã trợ giúp hắn phục hồi những mảnh nhỏ kí ức nhưng cũng không phải công việc một sớm một chiều.

Hơn nữa thế giới này rất bất đồng với những kiến thức trong sách, chỉ có thể nắm được đại khái.

Thầm thở dài, Nhạc Vũ đến lúc này mới phát hiện bản thân bất giác thất thần vì tàn trang của Tử Khuyết Thiên Chương.

Hắn cười tự giễu, thu lại bản điển tịch màu vàng ném vào trong tu di giới, tạm thời chưa có ý dung hợp với mấy tàn trang kia.

Cái này gọi là ham hố chớ được, lần trước lúc quan sát đại đạo thiên địa đến nay vẫn chưa tiêu hóa hết, lúc này lại xem không có ích mà còn có hại. Trước khi có thể an toàn sử dụng hay bị bức đến bất đắc dĩ thì Nhạc Vũ cũng không định mạo hiểm dùng ý thức tiến vào trong đó.

Ngoại trừ tàn trang Tử Khuyết Thiên Chương, trong Tu Di Giới cũng không còn vật gì hắn cần dùng đến, tổng số còn lại giá trị cũng chỉ chừng mười vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ thầm ngưng mày, hắn vốn cho là trong tu di giới ít ra cũng có những thứ đại sát khí như hỏa thần lôi và Huyền thiên thần lôi nhưng bên trong lại rỗng tuếch.

- Chẳng lẽ Dương Ất chân nhân lại nghèo đến như vậy?

Dương Ất chân nhân là đệ tứ nhân của Ngũ Đài tông, càng đã đắc đạo trường sinh mấy vạn bảy ngàn năm trước, chứng nhận Thái Ất chân nhân, sao chỉ có chút tài vật như vậy?

Nghĩ đến bản thân của mình cũng đồng dạng phối hợp rất nhiều Linh Bảo, nhưng lại không quá nhiều tài vật, bây giờ lại muốn thêm người này đúng là khó càng thêm khó.

Thối lui hồn thức khỏi thế giới Diễn Thiên châu, Nhạc Vũ thuận tiện đem một nửa thân thể của Dương Ất chân nhân ra.

Quả nhiên sau khi ra ngoài thì huyết nhục bên trong cũng không hề có phản ứng.

Nhạc Vũ ném cho thanh Long Thương kiếm khiến nó lập tức hiện lên quang hoa rồi hấp thu toàn bộ máu huyết của Dương Ất chân nhân.

Phần còn lại hóa thành bụi đen nhanh chóng phiêu tán khắp nơi.

Nhạc Vũ mỉm cười, cảm giác như mình cho sủng vật ăn uống, sau đó dùng tinh huyết bản thân vẽ lên mấy phù triện trên Ngọc Như Ý.

Hắn đã nhận ra lai lịch vật này, tên là Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý, cân cước vượt xa tưởng tượng của hắn, là một vật được luyện chế từ cây tiên hạnh lúc Hỗn Độn sơ khai.

Theo ý nào đó có thể xem vật này như Tiên Thiên linh bảo, trong tay Dương Ất quả thực lợi hại, cũng không biết hắn tìm đâu ra.

Vật này đã bị hắn luyện chế triệt để trong vòng trăm ngày qua, động tác này là để phòng ngừa có một ngày khí linh tiên bảo cắn trả.

Đến khi Nhạc Vũ đem vật này tế lên thì một tầng thanh quang lập tức phát ra quanh người, dùng Thanh đế trường sinh quyết thôi động đã không kém hơn lúc Dương Ất sử dụng.

Nhạc Vũ lộ vẻ vui mừng, biết bản thân đã có thể triệt để buông bỏ Thiên mộc linh trâm, chênh lệch giữa hai thứ cũng không phải chỉ là một cấp bậc!

Sau một khắc, ánh mắt hắn chăm chú nhìn sang hướng tây. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Tới giờ đã qua trăm ngày nhưng sao hắn vẫn không thể tìm đến? Chẳng lẽ suy đoán trước đây của mình là đúng?

Trong một sát na, trong đầu Nhạc Vũ hiện lên ngàn vạn suy đoán, trên mặt càng lộ vẻ bất định. Sở dĩ hắn trở về Huyết Vân sơn ngoại trừ hai đồ vật kia còn là để chứng minh một điều.

Vào thời điểm phi thăng dẫn động dị tượng thiên địa nhưng cuối cùng vẫn bình yên thoát thân không bị những Đại La Kim Tiên tìm được.

Ngược lại sao lúc này lại bị Dương Ất chân nhân dễ dàng tìm được nơi hạ lạc?

Chẳng lẽ là kì môn độn pháp và tử vi đẩu số của Đại La Kim Tiên lại không bằng Dương Ất chân nhân?

Hắn chạy về Huyết Vân sơn là để xem Dương Ất còn có thể tính toán hạ lạc của mình hay không.

Hiện giờ đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng nhưng nguyên nhân thì vẫn chưa rõ.

Nếu nói là Hậu Thổ ở sau lưng can thiệp thì vì sao hiệu quả chỉ có tác dụng ở Huyết Vân sơn.

- Chẳng lẽ là tổ sư?

Gần như vô thức, Nhạc Vũ nghĩ tới hồng ảnh trong huyễn cảnh của Tử Khuyết Thiên Chương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 821: Huyết Hà Tu La

Chỉ dùng thời gian một ngày, Nhạc Vũ đã triệt để luyện hóa thân thể Dương Ất chân nhân và Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý.

Tiếp theo là luyện hóa hai linh chủng thủy hỏa.

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng thái vi Thanh Lương Chân Dịch trong đan điền của hắn đều là vật có thể xếp vào trong nhóm 50 Tiên Thiên kỳ trân, với Đại Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ mười lăm của hắn hiện giờ có thể miễn cưỡng ngự sử. Bất quá mấy loại linh thủy linh hỏa trong đan điền của hắn cũng không phải là những thứ có thể sống chung hòa hợp. Chẳng hạn như Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm cùng Bắc Cực Hàn Phách Chân Dịch tuy là vật hậu thiên nhưng khi tiến hóa đến tận cùng lại có thể đạt đến trình độ cao nhất đương thế.

Năm loại linh chủng thủy hỏa khiến cho việc ngự sử khống chế của hắn càng thêm khó khăn.

Điều này cũng là bất đắc dĩ, muốn truy cầu môn đại thần thông có uy lực cực cao này thì dĩ nhiên phải luyện hóa linh thủy linh hỏa phẩm chất cao, đã như vậy càng khiến hắn khó ngự sử.

Nếu như hắn không có pháp lực hùng hậu, thần hồn mạnh mẽ vượt xa tu sĩ cùng giai thì sợ đã chết sau khi hấp thu Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng thái vi Thanh Lương Chân Dịch không lâu, ngay cả tàn thân nguyên linh cũng không lưu lại. Nguồn: http://EbookFull.Net

Bất quá có Đại Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết ngưng tụ thành phù trận áp chế chỉ tạm thời giải quyết được nguy cơ mà thôi.

Hiện giờ trong đan điền của hắn vẫn như có hai quả bom tùy thời phát nổ. Thật vất vả mới triệt để bỏ qua sự truy kích của Dương Ất chân nhân nên việc đầu tiên hắn cần làm là phải giải quyết tai họa ngầm này.

Lúc này trên bầu trời Huyết Vân sơn mạch vẫn thường xuyên có tu sĩ linh tiên của Trấn Lương Quốc cùng thanh đồng chiến xa tuần tra bốn phía, thời gian hết sức bất định, mỗi ngày tối thiểu có ba bốn lượt, cơ hồ từng nơi hẻo lánh đều bị chúng cẩn thận truy tìm.

Nhạc Vũ cũng không hề kiêng kị, hiện giờ hắn ngoại trừ Ngũ Sắc Thần Quang cùng Hỗn Nguyên Nhất Khí châu có thể che đậy khí tức thì thêm vào Tiên Thiên Ba La Thần Diễm nên càng an tâm.

Dù đạo tâm Nhạc Vũ kiên cố, sớm đã không bị ngoại vật ảnh hưởng nhưng lúc này cũng không tránh khỏi ý buồn nôn. Hắn không muốn ở lâu chỗ này nên nhìn xung quanh rồi trực tiếp tiềm hành về phía nam.

Đoạn đường này tuy đã tránh đi Huyết Hà nhưng phía dưới lòng đất của Huyết Vân sơn mạch đều đã bị lực ô nhiễm huyết ô khống chế. Ngay cả Ngọc Như Ý mà hắn tế lên cũng chỉ có hiệu quả hết sức nhỏ bé.

Bất quá tiềm hành dưới lòng đất cũng có chỗ tốt là không bị tu sĩ linh tiên cung phụng của Trấn Lương Quốc cùng thanh đồng chiến xa sớm phát giác.

Đi về phía nam ước chừng 400 vạn dặm thì hắn gặp một số tu sĩ hoặc là thân hình tàn khuyết hoặc vẫn bảo toàn được thân thể nhưng đều đã bị Huyết Hà dần xâm nhiễm.

Nhạc Vũ biết những thi thể linh tiên và thiên tiên này sẽ trở thành chất dinh dưỡng của Huyết Hà. Đến khi chúng bị ô nhiễm triệt để thì sẽ tạo ra Atula càng cường đại hơn, thậm chí lạc ấn nguyên linh của những tu sĩ này ở sâu trong thế giới bản nguyên cũng sẽ bị xâm nhiễm.

Nhạc Vũ vốn định coi như không nhìn thấy nhưng đến cùng vẫn không đành lòng. Trên đường chỉ cần nhìn thấy thi thể tu sĩ thì đều dùng Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp triệt để tinh lọc.

Mấy ngày sau, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, cảnh giác đình chỉ độn quang, linh giác ẩn ước cảm giác ngoài mấy chục vạn dặm có chấn động linh lực mênh mông.

Hắn dùng vọng khí thuật thì thấy là khí hung sát vô tận ngưng tụ như thành thực

chất ở hướng đó.

Cả Huyết Hà dường như sống lại, không ngừng sôi trào kích động, từng tu sĩ vẫn lạc phía xa cũng như đang hoan hô.

- Là Dương Ất chân nhân!

Nhạc Vũ gần như tức thời nhận ra ảo thuật đại quy mô này, vô thức kiềm chế lại khí tức bản thân, trong lòng rúng động vì lần đầu tiên chứng kiến cảnh đại chiến của ngàn vạn tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 822: Địa để sát cục

- Khí thế nhất tộc A tu la thật to lớn!

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, khoảng cách lúc này quá xa nên không thể trông rõ, chỉ có thể dùng hồn niệm cảm ứng.

Chỉ như vậy cũng đủ khiến lòng người kinh hoảng, dùng cảm giác lực huyết sát dơ bẩn ngập trời.

Một phương tu sĩ kia cũng đều không kém, tất cả đều đã ngoài Nguyên Anh. Tuy chỉ có mấy chục vạn người nhưng đứng yên một chỗ như cự sơn.

Nhạc Vũ trầm ngâm một lát rồi dùng phép độn thổ lách về hướng kia, càng tới gần chỗ đại chiến lại càng kinh tâm.

Mấy tồn tại cường hoành cơ hồ không hề che giấu khí tức, trong lòng đất như mặt trời nhô cao vô cùng chói mắt, bắt ngang trong hồn thức mọi người, áp lực mênh mông như muốn chấn nát thần hồn!

Tiếp cận đến chừng ba vạn dặm thì thấy một số tu sĩ đang đấu pháp với tu la xông lên từ Huyết Hà. Chỉ thấy là ngàn vạn Huyết Ảnh trùng kích trên xuống, tiếp nối gần như không có điểm cuối cùng.

Nhạc Vũ trốn ở bên trong nhìn xem những tu sĩ này đều thấy phân nửa đều không tình nguyện lại xen lẫn ý sợ hãi nhưng vào thời điểm ra tay lại dốc toàn lực, cực kỳ tàn nhẫn.

Tất cả đều kiên cường đứng nguyên tại chỗ, dù có ngẫu nhiêu lui lại thì cũng đều là do chiến thuật cần thiết hoặc là vô lực tái chiến cần khôi phục pháp lực.

Thỉnh thoảng có tu sĩ bị Huyết Ảnh tấn công đoạt đi khí huyết toàn thân rơi vào trong Huyết Hà. Còn có rất nhiều người khác bị lực huyết uế trong lòng đất xâm nhiễm nên thân thể bắt đầu chuyển hóa thành tu la, tứ chi thò ra móng vuốt, hai

con ngươi đỏ ngầu.

Cho dù vậy thì cũng không một ai có ý đào thoát. Cũng may có Dương Ất chân nhân lấy ảo pháp che lấp khiến cho ngàn vạn Huyết Ảnh thủy chung không cách nào hợp lực nên thương vong tu sĩ coi như không quá nặng.

Nhạc Vũ hơi kinh ngạc, nhìn xem tình hình này bọn họ cũng không giống đã bị triệt để xóa đi ý chí.

Cũng không biết Ngũ Đài tông dùng cách gì khống chế bọn họ ngăn cản Huyết Hà Tu La.

Bị người tính toán nên không thể không đánh thì cũng thôi nhưng biết rõ phải chết vẫn không hề ngần ngại thì hắn chưa từng đọc qua trong nhiều loại đạo điển.

Nhạc Vũ thầm kinh hãi, trước đây sở dĩ hắn dám để cho người của Ngũ Đài tông bắt được là dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang. Vô luận đạo pháp hay Khống tâm thuật nào, chỉ cần dùng thần quang này quét qua đều có thể phá vỡ nên không thể làm khó được hắn.

Hiện giờ xem một màn này, trong lòng Nhạc Vũ đã không còn tự tin như vậy. Ngày ấy bởi vì cứu Huyền Nguyên tử, nộ sát Tam vương tử Trấn Lương Quốc là Thương Chân khó có thể nói không phải là phúc khí.

Một số tu sĩ phía sau gia trì hơn vạn thanh đồng chiến xa, so với những cung phụng của Ngũ Đài sơn thì địa vị có chút không bằng.

Lúc này có rất nhiều tu sĩ phía sau bày trận dùng cung nỏ xạ kích, phần lớn đều là phù tiễn hai hệ băng và hỏa lôi, vừa khéo là khắc tinh của Huyết Tu La. Một mũi tên bắn ra luôn có hơn mười Huyết Ảnh tiêu vong.

Ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ bắn trúng những tu sĩ phía trước, kích sát những tu sĩ đã bị ô nhiễm triệt để.

Nhạc Vũ nhìn kỹ số lượng tu la rồi thầm lắc đầu, cuối cùng biết được tại sao trong đạo điển tiền nhân lại kiêng kỵ nhất tộc Huyết Tu La như vậy.

Về phần một phương Trấn Lương Quốc tuy không không xuất toàn lực, ứng đối

có chút nhẹ nhõm nhưng một phương Huyết Hà càng đánh càng mạnh, trừ khi Ngũ Đài tông có hậu thủ thì tối đa chừng ba tháng nữa những tu sĩ này sẽ không thể chống chọi.

"Ba tháng?""

Nhạc Vũ nhướng mày, nhìn về phía sâu dưới lòng đất, chỉ thấy huyết khí cuồn cuộn che lấp cả Huyết Hà, chướng khí dày đặc không thể xem thấu.

Cho dù với mắt Chân Long, tăng thêm Vô Vọng chân thủy, hắn cũng không thể nhìn ra cái gì. Sát khí Huyết Hà trời sinh đã có năng lực ngăn cản tất cả thăm dò, chỉ có thể cảm giác nó cùng cấp bậc với Thái Ất Chân Tiên, trầm tĩnh thần kỳ như núi lửa trước lúc phun.

Trong đầu Nhạc Vũ đột nhiên minh ngộ.

- Ngũ Đài tông mưu đoạt vật của tổ sư, lẽ ra rất nhiều tông môn quan tâm nhưng chỉ một phương Huyết Hà ra tay ngăn cản. Ngay cả vị hảo hữu chí giao cũng không thấy bóng dáng. Chắc trong này có cái gì mê hoặc? Hay hoặc là dứt khoát có đạo tổ nhúng tay? Nhưng chắc gì U Minh Lão tổ đã chịu cam tâm. Chư phương thế lực Hồng Hoang cũng vậy. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Chuyện đại sự như di trân của Hồng Vân tán nhâ, sao Ngũ Đài tông lại chỉ cử ba vị Thái Ất chân tiên đến đây xử lý? Rốt cuộc là không quan tâm hay không thể?

- Với năng lực tính toán của mấy vị Thái Ất Chân Tiên chắc cũng biết bọn họ tuy ngăn được người khác nhất thời nhưng không thể lâu dài. Cái gọi là chậm thì sinh biến, lấy được hai đồ vật này chỉ có thể trong vòng một tuần, sau đó chắc sẽ có biến số.

Nhạc Vũ nheo mắt nhớ lại những gì đã thăm dò.

Chỉ thấy nền đất khắp nơi hầu như đều bị các loại đạo pháp phá hư, đất đá rơi xuống đều bị Huyết Hà cuốn đi.

Bất quá thần kỳ là tầng đất trên cùng lại không hề bị sụp xuống. Cương phong gầm thét, linh lực tàn phá đều không thể ảnh hưởng mảy may đến nó.

Nhạc Vũ lo lắng Dương Ất chân nhân phát giác nên không dám phân ra hồn niệm, chỉ có thể lấy ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng bàn bắt đầu tính toán theo xu thế địa mạch nơi này.

Lẽ ra đây chỉ là việc nhỏ mà thôi, với cảnh giới hư thất sinh bạch của hắn hiện giờ thì cho dù linh lực hỗn loạn thế nào cũng sẽ nhanh chóng có được kết quả.

Song sau mấy khắc, thần sắc Nhạc Vũ lộ vẻ cổ quái nhìn về phía trên.

- Linh mạch nơi này không thể nào tính toán! Ngay cả đại khái cũng không biết được!

Khả năng duy nhất là ở chỗ nà có một phù trận vượt qua khả năng tính toán của hắn, hoặc là có một tồn tại nào đó ngoài hiểu biết của hắn.

Nhạc Vũ không lo lắng mà lại vui mừng, càng khó tính toán càng chứng minh đây là chỗ chứa di trân của Hồng Vân.

Hắn lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, với tu vi pháp lực của Dương Ất chân nhân thì với không coi mình vào đâu, muốn làm điều gì mờ ám là tuyệt đối không thể.

Nhưng nếu đã không vậy thì bản thân làm thế nào để tiến vào đỉnh động?

Sau một khắc, Nhạc Vũ cảm giác kích động khi thấy bên trên có một thân ảnh quen thuộc đang ở trong quần tiên Trấn Lương quốc.

- Chư hổ?

Đồng tử Nhạc Vũ co rút, cười lạnh, hắn hiểu rõ ý nghĩa của việc là yêu tu hay thân phận cung phụng Trấn Lương quốc.

Nhạc Vũ có Vô Vọng chân thủy và Thái vi Thanh Lương Chân Dịch nên không sợ ảo thuật, thấy rõ thân phận của mấy chục vạn tu sĩ Trấn Lương Quốc.

Hắn cũng nhìn thấy thân ảnh của Dương Ất chân nhân nhưng cũng không thấy biểu hiện gì, chỉ thấy khí thế hết sức tự tin.

Người bên cạnh hắn lúc này ngoại trừ vị Thái Ất chân tiên tên là Vân Đạo chân nhân thì còn một vị tu sĩ mặc tử y không biết tên lẫn tu vi nhưng nhất định không

dưới hai người kia.

- Ý định ôm cây đợi thỏ?

Nhạc Vũ cười lạnh, hắn không phải là con mồi, Dương Ất chân nhân cũng không phải là thợ săn. Nhìn vẻ tự tin của ba người, Nhạc Vũ bất giác dâng lên hào khí, nếu là bảo vật khác thì cũng thôi nhưng nếu là Tử Khuyết Thiên Chương thì hắn sẽ không chịu đơn giản buông bỏ.

- Nếu ngươi đã biết ta tới tất sẽ có nhiều loại bố trí! Nếu ta hành động thông thường sẽ rơi vào tính toán của ngươi, vậy chi bằng đường đường chính chính.

Cũng không cần nghĩ ngợi, Nhạc Vũ tạm thời ngừng cung ứng linh lực với Đằng Huyền, bắt đầu toàn lực suy tính xu thế linh lực và mạch lạc nơi đây.

Khi đạt đến tính toán cực điểm thì mười hai viên châu màu vàng trong Diễn Thiên Châu bắt đầu chuyển động khiến lực tính toán đại tăng.

Nhạc Vũ khẽ lộ ra vẻ vui mừng, mười hai viên châu này đã bị hồn lực hắn xâm nhiễm, bắt đầu dung hợp với Diễn Thiên châu, tuy nhiên cái này cũng là trong dự liệu.

Điều chính thức khiến hắn vui mừng chính là chuyện khác.

- Tạo nghệ trận phù của mình hôm nay đã chính thực tới cảnh giới hư thất sinh bạch, cho dù không cần Diễn Thiên Châu hay Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng bàn cũng có thể nhập định ngộ đạo.

Nhạc Vũ mừng rỡ khó tả, đoán chừng lần đột phá này là nhờ vào Tử Khuyết Thiên Chương. Vốn khi bày trận hắn cũng không phát giác, đến khi toàn lực suy tính mới biết đã bước qua cánh cửa đó.

Địa mạo nơi đây dần hiện ra trước mắt hắn, chỗ trên cùng ở đây là một ngọn núi lớn có hai mươi tám đỉnh, vừa khéo ứng với hai mươi tám tinh tú.

Chỗ cao nhất ước chừng 14 vạn trượng, nếu là ở Thiên Nguyên giới cùng hoàng hôn giới là một chiều cao hiếm thấy nhưng ở Địa Tiên giới thì chưa coi vào đâu, chỉ là địa hình nhìn xa giống như tứ tượng Thanh Long Bạch Hổ cùng Huyền Vũ Chu Tước.

Liếc nhìn qua cũng không phát giác ra chỗ dị thường nhưng nếu nhìn kỹ hoặc trên bản đồ lập thể sẽ thấy rất giống tứ tượng.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi, cuối cùng biết được tại sao Ngũ Đài tông tìm đến đây nhưng chưa từng chính thức bắt tay vào việc lấy đi di vật của Hồng Vân.

Do dự một khắc rồi trong mắt Nhạc Vũ lộ ra một tia hỏa diễm bạch sắc thiêu đốt đến ngoài ba vạn dặm.

Tiếp đó chỉ thấy mấy chục vạn Huyết Ảnh không còn bị ảo thuật quấy nhiễu, hội tụ một nơi thành một đám huyết vân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 823: Ba La Thần Diễm

Ánh mắt mọi người trong động quật khổng lồ lúc này cơ hồ đều bị ngọn hỏa diễm bạch sắc hấp dẫn.

A tu la sinh ra trong Huyết Hà nên bẩm sinh thần hồn không đầy đủ, dễ dàng bị ảo thuật mê hoặc, càng không có khả năng phá đi ảo thuật do Thái Ất Chân Tiên tự mình bố trí.

Cho dù là mấy vị tọa trấn trong lòng Huyết Hà có thể dùng lực Huyết Hà ám trợ cũng chỉ có thể khiến cho A tu la miễn cưỡng không bị mất phương hướng trong huyễn pháp.

Người căn bản không sợ Chướng Nhãn pháp như vậy cơ hồ là không thể nào.

Dương Ất chân nhân đang đứng trên không trung bỗng nhiên biến sắc, tựa hồ nghĩ tới điều gì nhìn sang hai bên.

Huyết khí trong Huyết Hà càng thêm quay cuồng, vô số Huyết Ảnh phóng lên trùng kích về đám huyết vân.

Bọn chúng lướt qua số tán tu linh tiên, tiến thẳng vào trong chiến trận binh xa của Trấn Lương Quốc. Những nơi chúng đi qua thì những thanh đồng chiến xa đều bị ăn mòn, tất cả Nguyên Anh giáp sĩ chỉ còn lại xương cốt, huyết nhục đều bị dung nhập vào trong huyết vân chuyển thành Huyết Ảnh.

Chỉ sau một sát na đã có hơn trăm thanh đồng chiến xa liên tiếp tan vỡ, hơn ngàn giáp sĩ cũng theo đó tử trận.

Đám huyết vân quay cuồng ẩn hiện từng chiếc đầu lâu bên trong, thanh thế mạnh hơn Tu La tán nhân lúc trước không biết bao nhiêu. Mùi tanh xông vào mũi khiến cho người cực kỳ buồn nôn, vô số uế lực tán ra bốn phía, bất tri bất giác xâm nhập thần hồn.

Tiên tu cung phụng của Trấn Lương Quốc đều biến sắc, tràn đầy vẻ kiêng kị nhưng không hề lùi bước, từng người thi pháp đánh về phía huyết vân.

Chỉ thấy vô số hỏa quang lôi điện rực sáng, xen lẫn vô số tiếng kêu thê lương. Đám huyết vân cực lớn chỉ trong khoảnh khắc đã bị mấy ngàn tiên tu đánh diệt đi ít nhất ba thành! Bất quá chỉ sau một khắc càng thêm nhiều thân ảnh tu la gia nhập vào huyết vân khiến nó càng thêm lớn mạnh.

Dương Ất chân nhân dùng hồn thức khổng lồ thăm dò, qua hai mươi nhịp thở vẫn không phát hiện được gì đành hừ lạnh nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy đôi mắt màu đỏ của hắn lóe lên. Đám huyết vân khổng lồ dường như bị mất phương hướng tán ra, vô số huyết ảnh không lửa tự cháy hay đông cứng lại rơi xuống.

Thanh thế bên Huyết Hà vừa tụ lại to lớn trong phút chốc đã tan thành mây khói.

- Huyễn Nguyệt ngưng chân đại pháp sao? Quả nhiên là thần thông đại pháp này.

Nhạc Vũ nhíu mày, biết hỏa diễm lẫn sương hàn kia đều không phải là thực mà là đại thần thông ảo thuật khiến cho những Huyết Tu La cảm giác mình bị thiêu đốt, bị đống kết dẫn tới thân thể tự dấy lên hỏa diễm hay đông cứng mà thôi. Truy cứu bổn nguyên thì diễm lực sương hàn vẫn là do từ bản thể bọn chúng.

Lần trước lúc Dương Ất chân nhân đánh qua một trận với hắn chính là như vậy. Thanh Tam phẩm tiên binh rõ ràng chính là kim hệ tiên binh nhưng lúc chém ra lại dường như đạt tới nhiệt độ mấy vạn, hết thảy đều là ảo thuật.

Nếu không phải hiểu nguyên nhân, người bên ngoài tới tương chiến còn cho hắn là tu sĩ hỏa hệ!

- Mô phỏng tới trình độ này đã không phải hai từ huyễn pháp có thể hình dung. Thần thông này tựa như chúa sáng thế trong thần thoại nói phải có ánh sáng, thế giới này liền có ánh sáng, nói bóng tối thì thế giới này có bóng tối, tùy ý thao túng hết thảy mọi sự vật thế gian.

Ảo thuật thiên hạ thì Kính Hoa Thủy Nguyệt đứng đầu nhưng môn Huyễn Nguyệt ngưng chân đại pháp này không hề thua kém!

Dương Ất chân nhân càng có một đôi mắt thần trời sinh khiến thần thông huyễn pháp càng thêm mạnh mẽ bá đạo, vừa thành Thái Ất Chân Tiên chưa đến bảy ngàn năm đã áp chế phần đông đồng môn, trở thành đệ tứ nhân của Ngũ Đài tông!

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, hỏa diễm bạch sắc trong mắt lại một lần nữa dâng lên.

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm phân ra vô số luồng đánh về phía xa.

Một số bạch diễm trong suốt bắt đầu bám vào thân hình Huyết Tu La khiến huyết vân đang tán loạn bắt đầu ngưng tụ lại rồi tiếp tục xông về những tiên tu cung phụng của Trấn Lương Quốc.

Lại có thêm mấy chục linh tiên không kịp đề phòng bị đám huyết vân này bám vào người, trong nháy mắt đã bị hút đi khí huyết toàn thân.

Đám huyết vân khổng lồ càng thêm lớn mạnh, cảm giác bên trong đã có hơn một trăm vị tu la cấp Huyết Linh, còn thêm hơn hai mươi Huyết Linh tiến thêm một tầng, gần đạt tới cấp Huyết La Sát tương đương Thiên Tiên.

Đẳng cấp thực lực của Huyết Tu La nói chung tương đương với tu sĩ Đạo gia. Huyết Linh, Huyết La Sát tương đương với linh tiên, Thiên Tiên. Sau đó còn có Huyết Quân, Tu La Huyết Thánh, Tu La Huyết Quân, Tu La Huyết Ma, đối ứng với ngọc tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên cùng Đại La Kim Tiên.

Lúc này mấy trăm vạn Huyết Ảnh hội tụ một chỗ, bên trong lại xen vào mấy trăm Huyết La Sát. Mấy vị Huyết Quân thống ngự hiện ra nhiều hình dạng ghê tởm, càng phát ra khí tức huyết tinh dơ bẩn, bên trong vô số oan hồn gào thét thê lương khiến người nghe choáng váng buồn nôn.

Nhạc Vũ cũng cảm thấy khó chịu cực điểm, cảm giác trong những hỏa diễm xuất ra đều có một tia uế lực huyết sắc thông qua tinh thần liên kết.

Cũng may trước kia lúc đại chiến với Tu La tán nhân đã từng trải qua một ngày kề sát huyết vân nên miễn cưỡng có thể chịu được, còn có thể định ra tâm thần chuyên tâm thôi sử Tiên Thiên Ba La Thần Diễm.

Đoàn hỏa diễm này dù hắn còn chưa điều khiển được thuần thục nhưng cũng có thể miễn cưỡng có năng lực thao túng nhân tâm, nhất tộc A tu la sau khi tấn giai Huyết Linh mới có được linh trí bình thường nên hiện giờ có thể dùng linh hỏa này khống chế.

Thần hồn của hắn một khi có dấu hiệu bị Huyết Sát ô nhiễm đều được Huyền thiên tịnh hỏa và Bất diệt niết bàn đâu suất chân diễm tinh lọc sau đó dùng Thái vi Thanh Lương Chân Dịch tẩm bổ thần hồn.

Đám huyết vân bị hắn điều khiển chỉ qua mấy nhịp thở đã đột phá đến trước mặt ba người kia.

Lúc này lại nghe một tiếng hừ lạnh mang theo hàn ý vô tận, càng khiến thần hồn người nghe chấn động.

Chỉ thấy vị đạo nhân lạ mặt bên cạnh Dương Ất chân nhân bắn ra một chỉ liền có một quang điểm lam sắc đánh xuống phía dưới. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Bên trong Huyết Hà cũng có một thanh âm hùng hậu cười lạnh rồi một thanh trường mâu huyết sắc đột nhiên đâm ra đụng phải quang điểm kia nổ tung.

Chỉ thấy quang hoa lam sắc bùng nổ, tuy phân nửa bị trường mâu huyết sắc hóa giải nhưng vẫn có một ít rơi vãi xuống đám huyết vân khiến nó như bị cường toan ăn mòn tan rã hơn nửa.

Vô số thanh âm kêu rên vang vọng động quật, gần trăm vạn Tu La đều bị quang hoa thủy lam trực tiếp đánh chết.

Lam điểm cùng trường mâu giao kích đồng thời cũng dấy lên vô số cương phong khuếch tán. Một số tu sĩ linh tiên đứng gần trực tiếp bị xé nát, thêm vào mấy trăm chiến xa đều bị cưỡng ép lật tung.

Thanh thế cực lớn, thậm chí còn vượt qua lúc Nhạc Vũ dùng hơn trăm viên thần lôi ám toán Lợi Sư Kì.

Dương Ất chân nhân cùng Vân Đạo chân nhân đứng trên đều nhất tề dùng pháp lực bảo vệ tu sĩ dưới chiến xa mới có thể tránh đi thương vong quá nặng.

Những tia Tiên Thiên Ba La Thần Diễm do Nhạc Vũ phân ra dù đều có hồn niệm bám vào nhưng lại không hề bị ảnh hưởng với quang hoa lam sắc, chỉ bị chút hao tổn vì bị cương phong trùng kích.

Hắn đánh ra một ấn quyết đem toàn bộ những tia hỏa diễm này dẫn vào những Huyết Tu La may mắn còn sống sót, tiếp tục điều khiển đám huyết vân này tránh đi cương phong mãnh liệt rồi áp từ trên xuống.

Cơ hồ cùng lúc, cặp mắt hồng của Dương Ất chân nhân bỗng nhiên quét tới, sát cơ tràn ngập:

- Bọn đạo chích phương nào dám nhúng tay vào chuyện Ngũ Đài tông ta!

Hắn còn chưa dứt lời thì một đạo kiếm quang màu trắng đột nhiên kích xuống. Nhạc Vũ không hề chớp mắt, chỉ tiếp tục điều khiển bạch diễm.

Càng điều khiển Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, hắn càng cảm giác thần diệu vô cùng. Vô luận là thần thông huyễn pháp ẩn tàng hình tích hay thao túng nhân tâm đều có thể tìm ra.

Nghe nói sau thời Hồng Hoang, người của Tây Phương Giáo từng từ loại thần diễm này mà tự nghĩ ra một môn thần thông tên là Ma Hà Bàn Nhược Ba La Mật Đa tâm kinh, sau khi tu tập có thể thấy được bờ bên kia của đại đạo.

Nhạc Vũ trước kia còn có chút không tin, lúc này chứng kiến đã có chút tò mò.

Đạo bạch quang kia quả nhiên chỉ vẽ lên bên cạnh hắn một đường rồi xuyên qua sâu vào Cửu Uyên rồi nhanh chóng quay lại.

Kiếm khí lợi hại tuy chấn động bát phương nhưng lại bị Nhạc Vũ cưỡng ép thay đổi hư không nên không làm tổn thương được hắn.

Lúc thanh kiếm vụt qua bên cạnh, Nhạc Vũ hơi nheo mắt, thần quang khẽ hiện. Kiếm này sắc bén không dưới thanh tiên binh mà hắn đoạt được lần trước!

Đón lại luồng bạch quang, trên mặt Dương Ất chân nhân chuyển trở thành màu xanh trắng. Vân Đạo chân nhân cũng nhíu mày, tay phải phất ra liền có trăm cái phù triện theo bốn phương tám hướng của động quật đánh xuống, từng cái mang theo vô số vòng ánh sáng ngũ sắc.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn về phía dưới lòng đất. Sau một thoáng liền có mấy đạo Huyết Ảnh bị Tiên Thiên Ba La Thần Diễm khống chế từ lòng sông xuyên ra đánh về những phù triện.

Những huyết ảnh này đều có tu vi huyết quân, huyết quang cuộn lên liền bức những phù triện kia nổ tung, linh quang tán dật hơn trăm vạn trượng khiến hỏa diễm bạch sắc trong thân thể Tu La không còn chỗ ẩn trốn.

- Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, quả nhiên là ngươi!

Thanh âm Dương Ất chân nhân phảng phất đến từ Cửu Uyên khiến lòng người lạnh thấu xương, chỉ là trong đôi mắt vẫn có mấy phần mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 824: Diệu kế nhập trận

Nhạc Vũ lúc này cũng thấy lạnh toát, cảm giác sát cơ phẫn nộ trong lời của Dương Ất.

Tiếp đó hắn cười lạnh, không hề để ý, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm vô hình vô tích, cho dù bị linh quang làm hiện ra hình dáng thì cũng khó truy tìm được bản nguyên.

Đến khi linh quang lam sắc tán đi, hỏa diễm bạch sắc lại lần nữa biến mất, Nhạc Vũ khẽ mở to hai mắt, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cơ hồ tràn ngập đồng tử.

Gần ngàn đóa hỏa diễm phía xa cũng lần nữa phân liệt thành ba ngàn đóa phân bố ra toàn động quật tìm thân thể ký sinh.

Chỉ một thoáng, đám huyết vân lại từ lòng Huyết Hà trùng kích bay lên khiến hơn một ngàn thanh đồng chiến xa bị Huyết Ảnh tấn công rơi xuống.

Gần 300 vạn Tu La hội tụ nhất thể, huyết vân tràn ngập không gian phạm vi đến mấy vạn dặm trong động quật.

Bên dưới Huyết Hà truyền ra một tiếng cười chói tai:

- Buồn cười! Buồn cười! Không ngờ yêu tôn Văn Thù Nghiễm Pháp các ngươi cũng có việc tính không đến. Vị đạo hữu này, nếu như các hạ chịu giúp ta nhập vào trong sát trận thì U Minh Hải này sau tất có hậu báo!

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ mỉm cười, cũng không để ý. Tuy hắn chỉ cần thao túng những tồn tại Huyết Linh hay Huyết La Sát trong mấy trăm vạn Huyết Tu La có thực lực không đồng nhất là đã có thể thống ngự được phần còn lại, bất quá lực ác niệm cắn trả cũng cực kỳ ác liệt.

Hắn ổn định lại đám huyết vân, thêm vào Huyết Ảnh gia nhập từ trong Huyết Hà trùng kích lên đỉnh động chỗ ba tên Thái Ất Chân Tiên.

Sắc mặt của mấy ngàn tiên tu cung phụng Trấn Lương Quốc đều đã xanh trắng, đem hết toàn lực thôi động đạo pháp thần thông cùng nhiều loại tiên bảo ngăn cản huyết vân nhưng vẫn bị ép từng bước thoái lui, có thêm mấy trăm tiên tu không tránh kịp bị Huyết Ảnh thôn phệ.

Một phần tu sĩ đứng sau ba vị Thái Ất Chân Tiên cơ hồ muốn lập tức tránh thoát nơi đây.

Thanh đồng chiến xa bên dưới cũng bị ép tới góc của động quật. Mấy vạn giáp sĩ đều lộ vẻ kinh hoảng, không ngừng lui về sau dưới sức áp chế của Huyết Ảnh.

Sắc mặt Dương Ất chân nhân cùng Vân Đạo chân nhân càng tái nhợt. Thần sắc tu sĩ mặc tử y bên cạnh càng thêm khó coi đến cực hạn. Trong mắt ba người thoáng qua vô số phù văn, tựa hồ đang tính toán điều gì nhưng rất lâu vẫn không có kết quả.

Qua gần ba mươi nhịp thở, mấy ngàn linh tiên đã bị bức lùi đến đỉnh quật, cố thủ trong không gian có phạm vi chưa đầy trăm trượng, cự ly xa nhất đến đỉnh động chưa đầy bốn ngàn trượng.

Huyết khí bên trong Huyết Hà đang yên lặng cuối cùng bắt đầu quay cuồng sôi trào, tựa hồ chuẩn bị đem lực huyết ô dày đặc lan tràn ra mấy chục vạn tán tu còn chống cự phía dưới.

Vân Đạo chân nhân trên không trung than khẽ rồi phẩy tay một cái, lập tức có ba mươi sáu thanh phi kiếm bạch sắc xuyên ra kết thành một kiếm trận dưới chân.

Tiếp đó liền thấy ba mươi sáu thanh phi kiếm bạch sắc phân ra, trong nháy mắt biến thành 1440 thanh, phân bố tứ phương.

Sau một khắc có vô số viêm lực tụ tập, kiếm khí trập trùng khiến liệt diễm càng bốc cao khiến thanh thế đám huyết vân lập tức hơi chậm lại.

- Ngọc Thanh Áp Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm!

Chỉ là kiếm trận này tuy là bí truyền áp môn nhưng so về thanh thế còn kém Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận sau khi đã đơn giản hóa của hắn.

Duy chỉ có không biết chính là chỗ bố trí ba mươi sáu thanh phi kiếm rốt cuộc là bốn loại kiếm trận bí truyền nào.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ cười nhẹ, biết mưu tính hôm nay đã nắm chắc tới tám thành.

Hắn nhìn xuống phía dưới thì thấy bên trong Huyết Hà vẫn không có động tĩnh. Chỉ có huyết khí tràn ngập, ý đồ đem mấy chục vạn Tán Tiên thôn phệ toàn bộ.

Nhạc Vũ bất giác nhếch miệng, thế gian lại có chuyện tốt ngồi mát ăn bát vàng như vậy? Nếu toàn lực thì hắn hoàn toàn có thể khống chế mấy trăm vạn Huyết Tu La phá vỡ kiếm trận này nhưng bản thân sao phải làm cho người khác hưởng?

Mỗi người trong ba Thái Ất Chân Tiên này đều không dễ dàng đụng tới. Hắn cũng sẽ không ngồi yên xem những tán tu kia bị Huyết Hà thôn phệ, vẫn lạc trong lòng đất này.

Điều khiển để cho đám huyết vân mãnh liệt nhập vào trong kiếm trận rồi Nhạc Vũ đột nhiên kết xuất một thủ ấn huyền ảo thu hồi mấy trăm ngọn Tiên Thiên Ba La Thần Diễm về lại cơ thể.

Những ngọn thần diễm này ít nhiều đều bị uế lực xâm nhiễm, đến khi hội tụ trong cơ thể liền bộc phát ra đủ loại ác niệm đột kích thần hồn.

Nhạc Vũ nhíu mày, dùng Thái vi Thanh Lương Chân Dịch trấn áp, duy trì tâm thần thanh minh, hộc ra một ngụm máu đen, trục xuất phần lớn uế lực.

Lúc này hắn cũng không rảnh trục xuất toàn bộ, chỉ có thể tạm thời dùng pháp lực trấn áp, lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang cũng năm loai linh diễm trong cơ thể từ từ luyện hóa.

Ánh mắt hắn nhìn không rời khỏi đỉnh quật.

Vào lúc huyết vân nhập vào kiếm trận thì huyết nguyên cực lớn đột nhiên sụp đổ phân ra hơn ngàn tia. Những Huyết Linh, Huyết La Sát cầm đầu đều lộ vẻ mờ mịt, tựa hồ khó hiểu tình huống hiện giờ.

Chỉ là kiếm trận vô tình, mấy vạn đạo kiếm quang giao thoa, thêm vào diễm lực

vô cùng, chỉ một kích đã trảm sát hơn bảy mươi vạn Tu La, đốt thành bột mịn.

Mắt thấy chỉ cần một thời gian ngắn thì mấy trăm vạn Huyết Ảnh đều bị ngàn vạn kiếm ảnh quét sạch, Dương Ất chân nhân đột nhiên nhíu mày, vô thức cảm giác được điềm xấu.

Huyết khí đang lan tràn bên dưới Huyết Hà dừng lại một khắc rồi từ sâu bên trong truyền ra một tiếng gào thét điên cuồng.

Mười hai cây trường mâu huyết sắc đột nhiên hóa thành từng đạo hồng quang bay thẳng lên cao trùng kích kiếm trận đánh vỡ ngàn vạn kiếm ảnh. Ba mươi sáu thanh tiên binh đều bay ngược trở về.

Dư thế hồng quang vẫn chưa hết, tiếp tục bay thẳng tới đỉnh quật. Mấy chục đứng tiên tu cung phụng đứng đầu lập tức bị huyết mâu trùng kích không thể phản kháng hóa thành huyết vụ bị huyết khí thôn nhập vào mâu khiến thanh thế phục hồi.

Vân Đạo chân nhân bỗng dưng hộc ra một ngụm máu tươi, thần sắc hai người còn lại cũng lộ vẻ hoảng sợ.

Dương Ất chân nhân ném ra một chiếc khay ngọc hóa thành phạm vi mấy vạn mẫu, bảo hộ tiên tu Trấn Lương Quốc trong đó.

Tử Y tu sĩ lại bắn ra mấy quang điểm lam sắc giao kích với huyết mâu, tuôn ra năng lượng hủy diệt vô tận nhưng chỉ có thể làm tan rã tám cây. Bốn cây còn lại nương theo cương phong và linh lực bạo loạn xuyên qua đập vào khay ngọc phát ra thanh âm vang dội.

Dưới sự khuếch tán của sóng âm, một số tu sĩ có tu vi hơi kém đều tràn máu theo ngũ quan. Chiếc khay ngọc dưới sự trùng kích của cương phong đã bị lệch đi vị trí.

Linh lực trong động quật lúc này vô cùng hỗn loạn, cho dù cách mấy trăm dặm nưng chỉ cần cương phong quét đến liền chẳng khác bị một kích của tu sĩ Đại Thừa.

Với tạo nghệ trận đạo và cảm giác hồn thức của Nhạc Vũ hiện giờ cũng không thể phán đoán chính xác trụ cột linh địa và lưu động linh lực nơi đây.

Ngay cả việc muốn khuếch tán hồn niệm ra ngoài trăm trượng cũng đã cực kỳ nỗ lực. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Khoảng cách hiện giờ từ Nhạc Vũ tới chỗ ba vị Thái Ất Tán Tiên ước chừng bảy ngàn trượng.

Dựa theo tính toán vừa rồi của hắn thì đây hắn là cửa vào của sát trận Tiên Thiên.

- Thì ra là thế! Cái này coi như là một thiên địa nguyên thai nên Tiên Thiên liền sinh ra khiếu huyệt. Chỉ là qua mỗi ngàn năm thì khiếu huyệt này mới mở ra một lần, lặp lại tuần hoàn, thôn thổ nguyên lực thiên địa. Ngũ Đài tông chuẩn bị mấy trăm năm là chờ cho lúc khiếu huyệt mở ra.

Lúc trước Nhạc Vũ đã có suy đoán nhưng lúc này mới chứng minh là đúng. Hắn mỉm cười đánh ra trăm viên tiên thạch, lại lấy ra mấy tờ chu thiên huyền cơ thần phù dẫn phát oanh kích vào bích quật.

- Sát trận Tiên Thiên một khi bị cường hành mở ra thì uy lực nhất định tăng gấp đôi.

Chỉ là lúc này hắn chỉ có một đường nguy hiểm!

Mắt thấy khiếu huyệt đã bị phá vỡ, ánh mắt Dương Ất chân nhân lăng lệ như đao quét tới, tiếp theo hắn gầm lên giận dữ rồi một đạo bạch quang bay tới mang theo lực sương hàn vô tận trảm kích. Những nơi nó đi qua, tất cả hơi nước trong không khí đều đông cứng như một vệt trắng thật dài.

Nhạc Vũ ngưng trọng, biết đây là chướng ngại cuối cùng để tiến vào sát trận, cặp mắt thoáng hiện thêm một lam điểm.

Sương hàn như muốn đông cứng thần hồn lập tức biến mất vô tung, tiếp theo Nhạc Vũ tế Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý lên đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 825: Linh vật tác động

Quang hoa lục sắc lập tức tản ra hộ vệ quanh người Nhạc Vũ, va chạm với thanh tiên kiếm bạch sắc vang lên một thanh âm nặng nề.

Vạn Mộc Phong Thần Bích lập tức xuất hiện vô số kẽ nứt còn thanh tiên kiếm bị đánh bắn ra.

Nhạc Vũ cảm thấy ngũ tạng trong cơ thể bị lệch đi vị trí, trong ngực khó chịu đến cực điểm. Bất quá sau khi va chạm hắn nhìn về Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý trước người thì thấy Vạn Mộc Phong Thần Bích trong nháy mắt đã khép lại như lúc ban đầu.

Thần sắc Nhạc Vũ hơi trì hoãn, thầm khen không hổ là bảo vật chế tạo từ linh căn Tiên Thiên, có thể nhận một kích như vậy nhưng không hề hư hại.

Dương Ất chân nhân sau khi đánh ra một kiếm liền nhanh chóng tế lên một ngọc tỷ hóa thành diện tích mấy chục mẫu đập mạnh tới.

Vân Đạo bên cạnh cũng trầm mặt như nước, lấy ra một cái hồ lô vỗ mạnh liền có mấy quang điểm hồng sắc bắn ra khiến linh lực càng thêm cuồng loạn.

Nhạc Vũ liếc thấy cũng không để ý, cũng không dừng lại ngạnh kháng ba Thái Ất Chân Tiên, thậm chí còn có mấy vị Tu La Huyết Thánh bên dưới.

Hắn sử ra một kiếm quyết dẫn đến hơn ngoài vạn trượng đột nhiên xuất hiện một thanh phi kiếm vô ảnh vô hình hóa thành bạch quang xoắn mạnh một phát khiến một người bị phân thành hai đoạn!

Nhìn sâu vào ba người, Nhạc Vũ cười lớn rồi cũng không quản đến thanh kiếm tiên thất phẩm, đột nhiên biến mất vào trong đỉnh quật.

Dương Ất chân nhân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt âm u đến cực điểm, thu hồi ngọc tỷ rồi nghi hoặc nhìn vào thanh kiếm tiên mà Nhạc Vũ vứt bỏ.

Chỉ thấy ở đó có một con Sáp Sí Dực Hổ bị phân thành hai đoạn, sau khi rơi xuống lập tức bị huyết vân hoàn toàn thôn phệ.

- Chư Hổ!

Phảng phất ý thức được điều gì, Dương Ất chân nhân gầm lên. Chân khí pháp lực trong cơ thể bất giác bộc phát, nắm chặt song thủ đến cấu vào trong cơ thể!

Hắn cũng không để ý đến cái chết của một yêu tu nho nhỏ nhưng thân phận của Chư Hổ hoàn toàn bất đồng!

Nhớ tới ánh mắt quỷ dị của thanh niên thanh tú trước khi đi, Dương Ất chân nhân chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên rừng rực. Khí tức trong cơ thể lưu chuyển, thần hồn cũng sôi sục không yên, vô số ý niệm bạo ngược bay lên không thể nào áp chế, hàm răng cắn chặt khiến một tia máu tươi trào ra bên khóe miệng!

- Cho dù ngươi bố cục phòng bị nơi đây như thế nào thì ta vẫn xuất nhập tự nhiên! Cho dù dưới sự hộ vệ của ngươi thì ta vẫn muốn giết người nào thì giết!

Cặp mắt Dương Ất bất giác ngầu đỏ, đang lúc cảm thấy không thể khống chế thì thần hồn đột nhiên mát lạnh.

Thần trí hắn chợt tỉnh, liền thấy Vân Đạo bên cạnh đang bắt một ấn quyết dẫn động một điểm thanh quang bao phủ quanh thân.

- Sư đệ, đạo tâm ngươi dao động, cẩn thận là hơn!

Vân Đạo chân nhân thở dài một tiếng rồi cau mày nhìn về hướng Nhạc Vũ biến mất:

- Hiện giờ ta càng lúc càng không hiểu cân cước của hắn, Ngọc Thanh Áp Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm thì cũng thôi, sao còn có thể dùng Đại Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm? Tiên Thiên Ba La Thần Diễm trước đây cũng chưa từng nghe nói có năng lực như vậy. Cho dù là Tây Ma Ha Bàn Nhược Ba La Mật Đa tâm kinh của Tây phương giáo thì Ba La linh diễm cũng chỉ dùng phụ trợ tích tụ Tín Ngưỡng. Tuyệt không có uy lực như vậy.

Dương Ất khôi phục bình tĩnh, chỉ là trong mắt vẫn đầy tơ máu, tràn đầy sát cơ

bạo ngược.

- Bất kể như thế nào, chỉ cần hắn đã vào đây thì không thể để chạy trốn!

Hừ lạnh một tiếng, Dương Ất nhìn lại xuống dưới. Sau khi đem mười hai thanh trường mâu đánh nát kiếm trận thì người dưới Huyết Hà cũng không ra tay tiếp, còn ước thúc những Huyết Tu La khác dừng lại.

Bất quá chỉ sau một khắc liền có ba Huyết Ảnh khổng lồ đột nhiên bay lên ngưng tụ thành nhân hình huyết sắc đứng ngoài vạn trượng. Người chính giữa tuấn mỹ dị thường, ôn nhu thậm chí còn hơn nữ tử tuyệt sắc, nhìn ba người Dương Ất nhẹ giọng cười nói:

- Ngũ Đài tông đã hao hết tâm tư, còn mời đạo tổ hạ pháp chỉ để lấy cho được vật này. Sợ là tuyệt đối không ngờ hôm nay lại có người đi trước một bước? Nếu như các ngươi thật có thể chống chọi được lúc khiếu huyệt mở ra thì huyết hải chúng ta chỉ có thể nhận tài. Chẳng qua hiện nay ba người chúng ta lại không thể không nhập sát trận. Vật kia quan hệ trọng đại tới huyết hải, quả quyết không thể để rơi vào tay người khác!

Dương Ất trầm xuống, còn chưa kịp trả lời thì Tử Y tu sĩ bên cạnh đã nhíu mày:

- Ba người các ngươi thật to gan!

Chuyện Đạo tổ khâm định cũng dám nhúng tay, hắn cho rằng U Minh giáo chủ có thể bảo vệ các ngươi!

Dùng phép độn thổ dung nhập vào trong hang đá, qua một lát trước mặt Nhạc Vũ đã xuất hiện một hành lang thật dài nhìn như vô tận, chỉ cảm thấy cương phong thấu xương gào thét.

Nhạc Vũ cảm thấy toàn thân lạnh toát liền dẫn động một tia Bất Diệt Đâu Suất Chân Diễm trong đan điền mới cảm thấy ấm áp.

Hắn cũng không dám chủ quan đưa mắt nhìn bốn phía, phát giác hồn thức của mình không thể xuất ra hơn vạn trượng. Âm phong nơi đây như một lực lượng quỷ dị có thể đả thương thần hồn.

Nhạc Vũ chỉ đem linh thức dò xét phía xa một chút liền cảm giác trong đầu

choáng váng, cũng may linh giác ít nhiều có thể cảm giác được đại khái mạch lạc linh lực trong vòng vạn dặm.

- Vào tới nơi này mới thật sự là hung hiểm! Đáng tiếc, xem cả bốn phía thành động đều là một khối

Tiên Thiên Huyền Vũ cương nham, cũng chỉ có khiếu huyệt là cửa vào nên mới có thể dùng phép độn thổ.

Trong đầu nhanh chóng tính toán, qua một khắc, Nhạc Vũ đã có ấn tượng đại khái với vùng phụ cận. Hắn biết mấy người đằng sau sẽ tiến vào nên không thể ở đây lâu, vừa hoàn thành xong tính toán liền ngự không tiến về hướng tây.

Trong lòng của hắn vốn có chút bất an, vẫn thầm kỳ quái vì sao bản thân sau khi nghe Chư Hổ nói về di vật Hồng Vân lại bất chấp phong hiểm, thậm chí không sợ địch nhân, bạo lộ Hồng Mông tử khí trong cơ thể cũng muốn đi vào một chuyến, khác hẳn phong cách cầu an toàn trong nguy hiểm trước đây của mình.

Cho đến lúc này hắn mới mơ hồ có chút minh bạch, cũng không phải bản thân mất bình tĩnh, mà là bị vật nơi này tác động khiến đạo tâm thất thủ.

Sau khi tiến vào đây thì cảm giác kia càng thêm rõ ràng, có một đồ vật đang vẫy gọi nơi xa.

Nhạc Vũ càng đi về phía Tây thì càng cảm ứng mãnh liệt, linh vật Tiên Thiên nào đó như có thanh âm nhẹ nhàng nói bên tai.

Nhạc Vũ thầm cười khổ, lần này bản thân quả thật bị vật này hành hạ. Hy vọng hôm nay có thể lấy được thứ khiến hắn tăng thêm chút ít chiến lực, hay có thể trợ giúp hắn bình yên thoát thân khỏi đây.

Vừa toàn lực suy tính vừa tiến nhanh về trước, Nhạc Vũ chợt cảm thấy trong lòng chấn động, vô thức lấy Long Thương Kiếm đào vào thành động.

Kiếm này dù đã thu liễm tất cả phong mang nhưng rốt cuộc vẫn là kiếm tiên nhị phẩm đỉnh phong, lại được quán chú tinh huyết Thái Thanh Huyền Tiên nên sắc bén hơn xa binh khí tầm thường. Chỉ trong chốc lát đã đào ra một chiếc hố nho nhỏ từ vách động bằng Tiên Thiên Huyền Vũ cương nham.

Nhạc Vũ cũng không để ý, toàn thân co lại bằng đầu ngón tay chui vào trong hố, tế lên Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý trước người.

Tiếp đó hắn thôi động hầu hết tất cả các loại thần thông pháp bảo bao gồm Tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa, Nhất Khí Hỗn Nguyên châu, Băng Diễm huyền quang chướng, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ cùng Ngũ Sắc Thần Quang, quanh thân càng phủ đầy Long Lân.

Sau một khắc liền thấy một luồng lũ lam sắc cuộn tới mang theo cương phong băng lãnh vô tận tràn qua hành lang.

Nhạc Vũ cảm thấy toàn thân cơ hồ đông lại, thủy dịch lam sắc tràn vào chiếc hố đều bị thanh quang chắn lại nhưng hàn lực xuyên thấu qua mấy tầng bích chướng vẫn khiến hắn khó có thể chịu nổ, phải đem toàn lực đề tụ mấy loại linh diễm trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 826: Thần bí bảo kính

Luồn nước lũ lam sắc tuôn trào qua mấy canh giờ vẫn không hề có dấu hiệu biến mất.

Nhạc Vũ nỗ lực chi trì, dưới chân hiện ra đồ án Âm Dương Thái Cực Đồ chuyển hóa khí tức băng hàn, quanh thân phủ một tầng băng dày đặc, linh diễm trong cơ thể ngay cả Bất Diệt Đâu Suất chân diễm nóng cháy nhất cũng áp chế tới cực điểm.

Cũng may hắn trốn vào một góc bên cạnh, nếu chậm đi một chút thì lúc này nhất định đã táng thân trong nước lũ.

Bất quá dù là như thế, Nhạc Vũ cũng cảm thấy khó có thể chống chọi, chỉ có thể dùng từng viên linh đan khôi phục pháp lực. Bất quá đến cuối cùng thì dược lực trong cơ thể hắn gần như bão hòa, khó có thể bổ sung hơn nữa, ngay cả nội tức bền bỉ của Ngũ Hành phù trận trong ngoài cũng dần khô cạn, linh trí thần hồn dần trở nên hỗn loạn, chỉ theo bản năng đem hết toàn lực chống cự.

Cũng không biết qua bao lâu, Nhạc Vũ cảm thấy ngày đêm điên đảo, tựa hồ đã qua vài ngày mới thanh tỉnh lại. Chỉ thấy nước lũ lam sắc đã rút hết, trong cơ thể cũng đã khôi phục vài phần nguyên khí.

Nhạc Vũ tràn ngập cảm giác may mắn sống sót. Hắn cũng không vội rời khỏi chỗ ẩn nấp mà tiếp tục tĩnh tọa, khôi phục pháp lực khí huyết trong cơ thể, thêm vào bài trừ những độc chất và tạp chất sau khi phục dụng một lượng lớn đan dược.

Ước chừng qua một ngày hắn mới cảm giác toàn thân linh hoạt liền phá vỡ tầng băng bên ngoài rồi xuyên thẳng ra, nhìn chung quang chỉ thấy đều là huyền băng lam sắc.

Nhạc Vũ bất giác thầm hoảng sợ.

- Mình chủ quan rồi, chỉ cho là có Ngũ Sắc Thần Quang nơi tay thì không còn sợ bất kỳ linh trận nào trong thiên hạ. Đáng ra phải sớm nghĩ đến sát trận Tiên Thiên này đã có thể khiến những đại tông Hồng Hoang coi trọng như vậy thì sao có thể đơn giản. Cũng không biết tình hình những người sau lưng thế nào?

Nghĩ đến bản thân lần này sớm phá vỡ khiếu huyệt khiến cho sát trận Tiên Thiên sát trận không khống chế được nên bộc phát mấy lần, e là ngay cả ba vị của Ngũ Đài tông cũng không có chuẩn bị, Nhạc Vũ cười nhẹ rồi tiếp tục tiến về hướng tây.

Phi hành ước chừng hơn nghìn dặm thì đến một chỗ phân ra hơn vô số nhánh lớn nhỏ không rõ sâu cạn.

Nếu như lúc trước đổi không có linh vật tác động, Nhạc Vũ nhất định sẽ dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn để tính toán hồi lâu rồi mới xác định thông đạo an toàn.

Nhưng lúc này hắn không chút do dự dùng Nhất Khí Hỗn Nguyên châu cùng Ngũ Sắc Thần Quang che lấp khí tức tiến vào từ cửa động thứ tư bên trái.

Hắn cũng không phải là người dễ tin nhưng vật lần này triệu hoán hắn từ xa cho hắn cảm giác thân cận đến cực điểm, phảng phất như thân nhân nên tuyệt không thể sai.

Bất quá khi vừa vào trong cửa động thì Nhạc Vũ cảm thấy thắt lại, tình hình trong này hoàn toàn khác biệt với chỗ thông đạo hắn vừa trải qua.

Đồng dạng là Huyền Vũ cương nham nhưng bên kia là trận trận âm phong, tràn ngập huyền băng còn nơi này nóng như hỏa lò, bốn bên đều là bụi cát hóa thạch.

- Nơi đây ngoại trừ dòng hàn lưu còn có viêm lưu! Cũng không biết tuần hoàn cuối cùng như thế nào.

Biết dừng lại ở đây dù chỉ một khắc cũng cực kỳ hung hiểm, Nhạc Vũ toàn lực thôi động bí pháp thời gian xuyên qua động quật.

Một lát sau, thân hình Nhạc Vũ đột nhiên không ngừng né tránh vẽ lên một quỹ đạo quỷ dị, lại đem tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa bảo hộ quanh người, không ngừng quay cuồng.

Đến khi thân hình hắn dừng lại thì đã qua bốn canh giờ, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Chỉ thấy toàn thân hắn đã bị vô số vết thương lớn nhỏ, một số còn xuyên thấu thân thể, có một lực lượng thần bí đang ngăn vết thương khép lại.

Trong 365 viên tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa thì đã bị tổn hại non nửa, hơn một trăm viên đã bị mài nhẵn.

Nhạc Vũ toát đầy mồ hôi lạnh, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Vừa rồi nếu hắn chỉ phản ứng chậm một chút thì nhất định đã vẫn lạc.

Vô số khí Canh Kim ngưng tụ thành châm từ phía trước ập đến như suối, may mắn là linh giác hắn nhạy cảm, lại nắm giữ bí pháp thời gian, cộng thêm với tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa thỉnh thoảng tranh thủ một ít thời gian nên còn giữ được tính mạng.

Bên trong sát trận trong quả nhiên là từng bước sát cơ! Uy lực hoàn toàn khác biệt với sát trận Thiên Tiên trong Thiên Ý Phủ.

Mười ngày kế tiếp, Nhạc Vũ tuy nóng ruột nhưng cũng không dám đẩy nhanh tốc độ, thận trọng từng bước tiến về hướng tây. Trên đường đi quả nhiên có vô số cấm chế, có một số có thể dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang để phá nhưng có một số thì không thể, hung hiểm không dưới âm phong hàn triều ở chỗ đầu tiên.

Hắn càng tiếp cận hạch tâm của sát trận Tiên Thiên thì càng trông thấy vô số ảo ảnh. Chỉ cần hơi chút không chú ý là sẽ bị mê hoặc chết dưới cấm chế hay bị dẫn vào lối khác càng ngày càng xa hạch tâm, thậm chí tâm thần mê loạn, linh trí mất sạch.

Nhạc Vũ có Thái vi Thanh Lương Chân Dịch cùng Vô Vọng chân thủy trấn áp thần hồn nên không sợ ảo thuật nên không ngại đoạn đường này. Đi tiếp hơn trăm dặm thì hắn chợt dừng lại.

Nơi này lại có một đường rẽ song linh vật tác động đến hắn lại phía bên phải, chỉ là sau chỗ này nhất định sẽ rời xa sát trận Tiên Thiên.

Nhạc Vũ chau mày, suy nghĩ chốc lát rồi rẽ trái. Hắn không biết thứ triệu hoán hắn là gì nhưng theo vô thức cảm giác được cực kỳ trọng yếu.

Trong lúc mơ hồ, hắn thêm hiểu rõ vài phần an bài của Hồng Vân tán nhân năm đó trước khi vẫn lạc.

Nếu như sở liệu của hắn là đúng thì thiên địa nguyên thai và sát trận Tiên Thiên nơi đây không có quan hệ tới Hồng Vân tổ sư mà đã tồn tại từ thời Hồng Hoang.

Nhờ vào sát trận Tiên Thiên này mà cách thế tổ sư của mình mới có thể bình yên bảo hộ linh vật không bị người đoạt đi.

Cũng không biết linh vật này làm sao để phân biệt hắn là truyền thừa của nhất mạch Tử Vân.

Quả nhiên đi theo hướng phải trăm dặm liền thấy một đám mây mù hồng sắc đang quay cuồng không ngừng trong hành lang.

- Hồng Vân?

Đồng tử Nhạc Vũ hơi giãn ra, sau đó chần chừ một lúc. Hắn biết tổ sư chính là một đóa hồng vân Thượng Cổ thành đạo. Đám mây này có thể là vật chí độc, ăn mòn huyết nhục thần hồn nưng cũng có thể là thánh vật chữa thương, đến cùng như thế nào hoàn toàn là một ý niệm của Hồng Vân tán nhân.

Hắn cũng không sợ Hồng Vân tán nhân sẽ hại hắn, chỉ lo lắng Hồng Vân sẽ không phân biệt địch ta.

Ngừng chân một lát, Nhạc Vũ cười khổ dùng một ngón tay thăm dò vào trong thì cảm giác được sự ấm áp làm người cực kỳ thoải mái đang tràn đến. Sau đó một tia hồng khí rót vào cơ thể khiến hắn khôi phục toàn bộ thương thế do các loại cấm chế.

Nhạc Vũ khẽ vui mừng, không do dự bước thẳng vào.

Phạm vi bao phủ của đám Hồng Vân này cực lớn, khoảng chừng ngàn dặm. Cũng may sau khi vào đây thì không còn tồn tại cấm chế Tiên Thiên, bất quá sau một lát thì cánh cửa đá phía trước lại khép chặt.

Nhạc Vũ bước vào thì lộ vẻ ngưng trọng, cảm giác khí tức nơi đây so với sát trận Tiên Thiên còn khủng bố hơn vô số lần. Hắn biết bản thân chỉ cần ứng đối không thoả đáng thì chắc chắn sẽ vẫn lạc. Cho dù là thân có đại thần thông Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng chỉ vô dụng.

Liếc nhìn chung quanh, Nhạc Vũ liền tập trung vào một chỗ trên cửa động. Chỉ thấy nơi này có một mặt kính, mặt trái là băng lam, mặt phải hỏa hồng. Từng đợt linh lực mênh mông từ trong tràn ra, cảm ứng với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết trong cơ thể hắn.

Nhạc Vũ nhướng mày, đè ép nỗi vui sướng trong lòng. Hắn cẩn thận quan sát thì quả nhiên là vật Tiên Thiên. Bất qua vẫn chưa tới Tứ phẩm, chỉ là uy lực đến cùng không biết thế nào.

Hơi cảm giác thất vọng, tiếp đó hắn chợt tụ một luồng Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ mười lăm trùm tới.

Bảo kính thoáng hiện lên một quang hoa chói mắt, quay tròn phi đến trong tay hắn, cánh cửa đá đang đóng chặt cũng ầm ầm mở ra.

Nhạc Vũ hóa thành độn quang, cấp tốc nhảy vào trong đó. Sau khi lọt qua thì cánh cửa đá lại nhanh chóng khép lại

Tiếp đó hắn nhìn lại chiếc kính trong tay.

Cảm giác triệu hoán của hắn chính là đến từ vật này.

Nhạc Vũ ngẩn ra rồi đặt tay phải lên đó, cảm thấy bên trong thế giới bản nguyên đang không ngừng thôn thổ linh lực, chỗ sâu còn có mấy thứ khác.

Bất quá Nhạc Vũ còn chưa kịp nhìn kỹ thì đã cảm thấy bên trong động quật chấn động dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 827: Tử khí Âm Dương

Toàn bộ phạm vi mấy vạn dặm dưới cự sơn đều chấn động kịch liệt!

Dương Ất không chút biểu tình đứng ở một chỗ trong hành lang, trong mắt lộ ra ý sầu lo, cảm giác một điềm xấu đang dâng lên.

Vân Đạo chân nhân nhíu chặt mày:

- Động tĩnh như vậy nhất định là do linh vật trấn áp sát trận đã có biến cố. Cũng không biết người nào đã cản chúng ta để Linh Bảo bị lấy đi.

Ánh mắt Dương Ất lập loè bất định, lắc đầu nói:

- Sư huynh lo lắng hậu duệ của nhất mạch Hồng Vân?

Tử Y tu sĩ nói vẻ ngưng trọng:

- Theo như mấy vị lão sư suy tính thì di vật Hồng Vân ở đây sẽ do truyền nhân của hắn đoạt được. Vốn vật này cũng không phải là sở hữu của tông môn ta, lần này đến đây chỉ là thử xem mà thôi. Tình hình hiện giờ thì giáo ta cũng không thể khống chế. Bên ngoài còn có hơn vạn tu sĩ, cho dù là Thái Ất Chân Tiên cũng đâu có khả năng ngăn được?

- Điều Thanh Mặc sư đệ nói chính là chỗ lo lắng của ta hiện giờ!

Vân Đạo nghe vậy khẽ gật đầu:

- Nếu thật là thuộc về Hồng Vân thì khí vận thiên địa cuối cùng sẽ có liên lụy nhân quả, có người cản trở phía trước cũng là bình thường. Nếu mấy thứ đồ vật này quả thật rơi vào tay hắn thì chuyện lần này sợ là sẽ khó giải quyết. Mấy vị hảo hữu chí giao của Hồng Vân tán nhân dù không để ý thế sự, không dính nhân quả nhưng nếu chúng ta làm quá vậy thì cũng khó ăn nói. Tiên Thiên nguyên thai chưa thành thục, cũng không phải là vật của chúng ta. Mấy thứ còn lại càng

rất khó tìm, ba người chúng ta chắc phải trở về tay không rồi.

Dương Ất im lặng hồi lâu rồi cười lạnh:

- Dĩ nhiên ta biết điều này, bất quá ngay cả di trân cũng chưa chắc không có chuyển cơ.

Vân Đạo hơi giật mình, chỉ thấy Dương Ất khẽ nhếch miệng:

- Nhị vị có từng nhớ Tử Vân đạo nhân trước lúc Hồng Hoang tan vỡ?

Hai người kia nghe vậy thì lập tức sáng mắt:

- Ta đã nghe qua Tử Vân, theo như truyền thuyết là tam đồ đệ của Hồng Vân. Người khác chỉ biết hắn là một ngọc tiên bình thường nhưng trước khi Hồng Hoang vỡ nát đã đạt được cảnh giới Thái Ất Chân Tiên! Bất quá ta nghe nói người này sau khi rơi vào ma kiếp đã không còn thấy bóng dáng, theo truyền thuyết đã vẫn lạc. Chẳng lẽ là hắn lấy đi di vật của Hồng Vân?

- Tại sao có thể là hắn? Mặc dù ta không biết hắn sống hay chết nhưng lại biết người này nếu như hiện thân thì trong vòng trăm năm tất sẽ vẫn lạc.

Dương Ất lắc đầu, ánh mắt lộ vẻ phức tạp:

- Người này cực kỳ ẩn nhẫn, một mình ẩn cư phương bắc, hơn vạn năm không hiển sơn lộ thủy. Bất quá trước đó ta ngẫu nhiên nghe lão sư nói là người này đã tự mình sáng tạo đại thần thông, đã có chút thành tựu, lại đúng là liên quan đến hai linh lực thủy hỏa.

Vân Đạo chân nhân nhướng mày, có chút hiểu rõ ý của Dương Ất, cười khẽ:

- Sư huynh muốn nói người kia là nhất mạch truyền thừa của Tử Vân? Nếu thật như thế, ngược lại thật có chút chuyển cơ. Kẻ này đã lấy đi tính mạng của Lợi sư đệ, kết nhân quả với Ngũ Đài tông ta, cũng nên lấy tính mạng hắn!

- Việc này ta cũng không cách nào xác thực, mấy lần tính toán đều không rõ. Bất quá đến tột cùng như thế nào thì xem một lần là có thể biết.

Dương Ất cười lạnh, sát cơ lóe lên trong mắt:

- Kỳ thật ba người chúng ta nên coi chừng nhất vẫn là một vị sư đệ của Tiệt Giáo. Cũng không biết hiện giờ hắn ở đâu.

Vân Đạo nghe vậy thì trầm xuống, trong mắt lộ vẻ kiêng kị.

- So với người này thì ba người trong Huyết Hải chưa tính là gì.

Sau khi phát sinh chấn động, Nhạc Vũ liền khoanh chân ngồi trên mặt đất, nghi hoặc nhìn quanh.

Sau một khắc, đồng tử Nhạc Vũ giãn rộng lộ vẻ kinh ngạc.

Từ khối huyết tinh cực lớn xuất ra một đạo tử khí nhập vào đan điền của hắn, một đường thẳng tới đoàn năng lượng ngũ sắc.

Một đạo tử khí khác cũng tiến vào cùng chỗ, tuy đồng căn đồng nguyên nhưng lại ẩn ước tương đối, chuyển động trong đoàn khí Hỗn Nguyên như một đồ án âm dương, tuần hoàn không ngớt.

Năng lượng ngũ sắc giống như bị kích thích mở rộng ra ngoài, càng thêm ngưng thực dày đặc.

Ngũ Hành phù trận trong ngoài cũng nhờ đó mà được lợi, chỉ trong một lát thì cầu trận đã thêm vào mấy vạn phù văn cực kỳ hoàn mỹ!

- Hồng Mông tử khí!

Nhạc Vũ không dám tin vào mắt mình.

- Điều này sao có thể? Vì sao nơi này còn tồn tại Hồng Mông tử khí? Tổ sư ta làm thế nào giấu diếm được Côn Bằng Minh Hà? Qua mấy vạn năm sao chưa có ai hoài nghi?

- Hoang đường! Nếu Hồng Mông tử khí của tổ sư thủy chung không mất vậy thì một đạo mà mình đoạt được lúc trước đến từ đâu?

Nhạc Vũ mờ mịt khó hiểu. Lúc này trong đan điền của hắn càng bộc phát ra nguyên lực vô lượng, cơ hồ không cần dùng thần hồ hắn điều khiển đã tự ngưng

tụ thành từng đạo phù văn, tứ chi trăm mạch đều được linh lực Ngũ Hành và nguyên lực mạnh mẽ tẩy luyện.

Toàn thân dưới sự trùng kích điên cuồng dị biến mỗi chuỗi gien đều được tái tạo, toàn bộ thân hình không ngừng được cường hóa.

Nhạc Vũ không thể động đậy, chỉ có thể ngồi nhìn biến hóa cơ thể, trong lòng lạnh toát.

Đến khi hắn phát giác dị biến trong thân thể tựa hồ không ngừng cường hóa, biến hóa trong kinh mạch cũng chỉ có chỗ tốt thì mới hoàn toàn buông lỏng.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ cảm thấy bên trong đan điền chấn động từng đợt, càng thêm nhiều pháp lực Ngũ Hành chảy vào kinh mạch.

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười ba!

Nhạc Vũ bất giác sáng mắt.

Hắn cảm thấy trong năm phù trận bên ngoài ngoại trừ phù trận thủy hỏa còn lại đều chấn động, tầng ngoài cùng tự phát ngưng tụ.

Giờ phút này này ngũ sắc đoàn năng lượng chi tuôn ra nguyên khí, như cũ là không thấy tiêu dừng lại. Càng nhiều nữa phù văn, còn đang ngưng kết.

Bất quá được sự trợ giúp của Ngũ Sắc Thần Quang sau khi tiến giai, Nhạc Vũ cuối cùng khôi phục được quyền khống chế cơ thể. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Đầu tiên hắn lấy tụ nguyên châu ra đưa vào trong đan điền bắt đầu điên cuồng hấp thu nguyên khí dư thừa.

Sau nửa canh giờ thì viên châu màu trắng đã triệt để chuyển trở thành màu hồng, nguyên khí mới dần dần cạn sạch.

Nhạc Vũ vẫn không khỏikhẽ thở phào nhẹ nhõm, âm thầm may mắn không thôi.

- May mắn, lại có thể sửa lại cảnh giới chưa bị đột phá!

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười ba vốn đã có thể giúp hắn đột phá cảnh giới linh tiên. Bất quá lúc này đã bị hắn áp chế dưới mức đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới Thiên Tiên một tuyến.

- Nếu như có thể nhờ vào lực của Hồng Mông tử khí trùng kích thêm một tầng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thì dĩ nhiên Nhạc Vũ nguyện ý. Bất quá khi tăng lên cảnh giới thì mất đi chín cơ hội dùng sừng Bạch Trạch tìm hiểu đại đạo bản nguyên.

Điều may mắn là cơ thể hắn sau khi tẩy luyện lại càng hoàn mỹ, càng có thể dung nạp nhiều hơn pháp lực.

Ổn định tâm thần, Nhạc Vũ cũng không kịp xem xét kỹ biến hóa trong cơ thể mà dùng hồn thức thăm dò bên trong kết tinh hồng sắc lần nữa.

Sâu trong chỗ này ngoại trừ Hồng Mông tử khí còn có thêm ba vật bao gồm một đạo phù triện, một cái hồ lô vỡ nát và một cái túi gấm.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền thu hồi toàn bộ vào trong Tu Di Giới.

Tiếp đó Nhạc Vũ liền bắt đầu xóa đi tất cả khí tức bản thân lưu lại ở đây. Sau đó là không dám chậm trễ chui ra khỏi cửa đá nhanh chóng tiến ra hành lang bên phải.

Mất đi kết tinh màu đỏ, đám Hồng Vân có dấu hiệu tiêu tán nhưng Nhạc Vũ cũng không quan tâm mà một đường bôn tẩu. Ngoằn ngòe một hồi thì hắn mới dừng lại.

Đã đến nơi này thì cảm giác bất an trong nội tâm dần dần biến mất. Hắn thầm kêu may mắn vừa rồi nếu còn ở thêm đó 10 phút thì chắc sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc khí huyết kích động thì hắn cảm giác được người xuất hiện còn vượt lên ba vị Thái Ất Chân Tiên một bậc! Cũng không biết rốt cuộc là nhân vật bậc nào khiến hắn kinh hãi như vậy?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, chuẩn bị nhìn huyết sắc kết tinh thì hơi giật mình kinh ngạc nhìn về phía trước.

Sát lực mạnh mẽ bên kia cũng biết từ đâu?

Cơ hồ cùng lúc, một nhân ảnh mặc đạo bào hồng sắc đang từ từ xuyên qua màn sương màu đỏ đến trước chỗ cửa đá đóng chặt.

Nhân ảnh đó nhướng mày phất tay một cái khiến cánh cửa đá nặng nề bị cưỡng ép tách ra, đủ loại cấm chế cũng liên tiếp nát bấy.

Lúc thạch điện hiện ra trước mắt thì Hồng Bào đạo nhân kia không hề cảm giác kinh ngạc.

- Bị lấy đi rồi sao? Quả nhiên là thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 828: Tuyệt địa sát kiếp

Men theo linh giác cảm giác phương hướng, liên tục xuyên qua mấy hang động, ước chừng khoảng ba khắc sau, Nhạc Vũ đã xuất hiện trong một không gian khổng lồ, dùng linh giác thăm dò, nơi này có phạm vi gần vạn dặm.

Ở nơi này cơ hồ không nhìn thấy được ngũ hành linh lực, chỉ có từng luồng sát khí u hồng tràn ngập chung quanh.

Nơi này hẳn được hình thành bên dưới cung điện, còn có vài chục vạn sát châm vô hình vô ảnh đang súc tích dựng dục nơi này. Xuyên toa giữa phiến không gian rộng lớn cũng có một bộ phận linh lực triều tịch chẳng khác gì mưa to dũng mãnh lan tràn vào trong đường hầm, bên trong những thông đạo không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại. Chỉ cần không cẩn thận sẽ bị đụng phải, thường thường tinh thần sẽ bị thương nặng đau đớn không sao chịu nổi.

Một nơi tuyệt sát thật mạnh! Lại có sát khí nồng đậm như vậy…

Nhạc Vũ hít sâu một hơi rét lạnh, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng. Không giống như hai nơi oán sát hẳn từng gặp được trước đây là do nhân công mở ra tạo thành. Nhưng nơi này lại là trời sinh, tiên thiên đã có sát phạt khí sinh ra, sát lực do tự nhiên hình thành tại Huyết Vân sơn mạch đều đang hội tụ nơi này.

Những địa phương giống như vậy, vật được dựng dục nhất định không phải vật phàm. Mà sát châm phỏng chừng cũng được diễn sinh từ vật đó.

Suy tính một lát, Nhạc Vũ cũng không vội vàng tiến vào, lại ở bên ngoài ném ra từng viên tiên thạch.

Sau đó dần dần hình thành một tòa đại trận, Chướng Nhãn Pháp cùng sát trận kết hợp, lợi dụng sát châm vô tận nơi này đem địa phương tuyệt sát chặt chẽ che lấp, khiến người khác khó thể xâm nhập vào. Sau đó kết hợp với linh mạch tiên thiên sát trận, tận lực không làm ảnh hưởng sự vận hành của nó.

Địa phương trước kia Hồng Vân Tán Nhân chân chính vẫn lạc, bởi vì biết được mấy người phía sau sẽ lục tục tìm tới, dù lập đại trận cũng chỉ vô dụng, Nhạc Vũ cũng không cần uổng phí công phu của mình.

Sát trận nơi này lại nằm ở góc khuất, cơ hội những người kia tìm được không phải không có, bất quá xác suất sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nơi này có mấy cửa ra vào, còn có linh trận ngăn cản, hắn có thể ứng biến thong dong thoát trận.

Ngay khi viên tiên thạch cuối cùng được đánh ra, Nhạc Vũ liền tiến thẳng vào bên trong trung ương. Càng đi vào sâu bên trong, sát châm càng thêm dày đặc. Nơi đây sát khí vô cùng nồng đậm, bắt đầu ảnh hưởng tới thần hồn của hắn, giống như ngọn núi lớn áp bách hồn lực linh giác của hắn không thể khuếch tán mở rộng. Trước mắt hắn đều là màu đỏ, mặc dù đã mở Chân Long Nhãn nhưng nhiều nhất chỉ có thể nhìn thấy được ngoài ngàn trượng, không cách nào thăm dò tình hình xa hơn.

Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong mắt lộ ra tinh mang. Ngay khi hắn bước vào vùng đất kia, một tòa thạch thai do thiên nhiên hình thành, ánh mắt hắn càng thêm phát sáng, tuôn ra một đoàn tinh mang.

Bên trên bệ đá rõ ràng là một đóa hồng sắc liên hoa tám cánh, toàn bộ đều do sát khí ngưng kết. Mà bên trên đóa liên hoa là một thanh hồng sắc binh nhận.

Chỉ nhìn từ xa xa, liền cảm giác được một cỗ sát khí lạnh thấu xương đập thẳng vào mặt, mũi kiếm liên tục phun ra nuốt vào, lưỡi kiếm lại sắc bén vô song.

Tựa hồ cảm giác được khí tức của Nhạc Vũ, chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, ngay lập tức một đạo hồng sắc kiếm quang chém thẳng tới.

Đồng tử Nhạc Vũ co rút lại, tế lên Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý kháng cự. Chỉ nghe "khanh" một tiếng vang giao kích nặng nề, đây có thể sánh bằng một kích toàn lực của Dương Ất chân nhân, hiện giờ lại đập thẳng vào Vạn Mộc Phong Thần Bích tầng mười bốn, ngay lập tức bị một kích liền phá.

May nhờ Huyền Quy Tiên Trạc tự phát chống đỡ hình thành một Huyền Vũ Chân Hình thủy lam sắc bao bọc bên ngoài cơ thể Nhạc Vũ, thân thể hắn cũng

theo bản năng hiện ra tử kim long lân.

Ngay sau đó lại "khanh" một tiếng chói tai, lưỡi kiếm kia cơ hồ không chút trì hoãn liền chém vỡ Huyền Quy Chân Hình, tiếp theo chém thẳng lên người Nhạc Vũ tóe ra vô số hỏa hoa.

Cuối cùng lực lượng đã hết, chỉ có thể cắt qua y phục hộ thể của Nhạc Vũ, để lại một đạo bạch ngân bên trên lân phiến ngay lồng ngực.

Ngược lại hồn thức của Nhạc Vũ đã bị sát khí trực tiếp đập vào, nhất thời lay động không ngừng, đau thắt tâm phổi.

Ngay trước tiên Nhạc Vũ liền thả người lui về phía sau, rời xa thạch thai hơn ngàn trượng, tránh đi thanh kiếm kia.

Chờ thêm một đoạn thời gian thật lâu, Nhạc Vũ mới hồi phục lại, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Hay cho một thanh sát kiếm! Quả nhiên mang theo thiên địa sát phạt khí bẩm sinh, tiên thiên ngưng tụ, quả thật khó tin! Cho dù vẫn chỉ là kiếm phôi, lại sắc bén đến như thế! Thanh kiếm này, tại sao lại là ác kim?

Nhạc Vũ biết được đây không phải uy lực của bản thân thanh kiếm, mà là mượn dùng lực lượng của Thiên Sát Trận. Nhưng mặc dù là vậy, thanh kiếm này mạnh mẽ cơ hồ chỉ kém hơn Long Thương kiếm hai thành. Huống chi hiện giờ còn đang nằm trong trạng thái kiếm phôi, còn chưa hoàn toàn thành hình.

Trong lòng hắn thật tò mò, liền lấy ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn chốc lát, không bao lâu lại đưa mắt nhìn ra phía trước, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Thì ra là thế! Không ngờ địa phương này lại là một quáng mạch ác kim, đáng tiếc…

Trong miệng hắn tuy nói là đáng tiếc, nhưng trong nội tâm hắn lại cảm thấy vui sướng, nếu có vật này, mấy kẻ đối đầu kia càng khó có khả năng kịp thời chạy đến.

Vật này chính là sát kiếm, vốn là binh khí sát phạt mà tiên gia thích nhất. Cũng

là bảo bối tuyệt hảo dùng ứng kiếp. Chỉ vì thân kiếm do ác kim ngưng tụ, lại có thể khiến cho toàn bộ tiên tu đều cảm thán than thở mà không cách nào sử dụng.

Bên trong hồng hoang còn chưa có một vị đạo gia tu sĩ nào có khả năng thúc giục phi kiếm do ác kim tạo thành. Cho dù có mạnh mẽ sắc bén tới cỡ nào, nhưng nếu nằm trong tay bọn họ cũng chẳng khác gì là thanh sắt vụn.

Thanh kiếm này Nhạc Vũ cũng không thể sử dụng, thậm chí muốn thu phục cũng rất khó. Nhưng dù chính bản thân hắn không làm được, nhưng vẫn còn có Chiến Tuyết.

Tiếp tục cẩn thận tìm tòi bốn phía một phen, khi những kết cấu của nơi tuyệt sát này dần dần thành hình trong đầu hắn, Nhạc Vũ lại cảm thấy càng ngày càng vui sướng.

Chính là nơi này! Nơi này tràn đầy sát khí, gọi nàng tới ta cũng có được một người giúp đỡ.

Toàn lực thúc giục Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn, đem tòa linh trận đã được hắn thiết kế sửa chữa lại một phen.

Sau đó Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự lại đánh ra từng viên tiên thạch, lần này hắn càng thêm dụng tâm, ngoại trừ tiên thạch hắn còn dùng huyết dịch của Yêu Tiên lấy được trong Thần Mộ vẽ phù triện trên mặt đất.

Nơi này sát khí tràn đầy, đổi lại là tu sĩ tầm thường hồn thức cũng không thể nhìn xa, đừng nói chi tới việc có thể bày trận.

Chỉ riêng Nhạc Vũ có được hệ thống trí năng phụ trợ giúp đỡ, lại có được trí nhớ so sánh, cả phiến không gian này, toàn bộ địa hình cùng xu thế linh mạch, sát khí đậm nhạt đều chứa đựng trong đầu hắn, cơ hồ không hề sai sót.

Chỉ dùng mấy canh giờ đại trận đã bắt đầu hình thành. Ngay trung ương lại có hai vòng tròn bỏ trống được vô số thượng cổ chữ triện vây quanh.

Giờ khắc này nếu xem từ bên trên, có thể phát giác được cả đại trận là một hình lục giác, nhìn qua như cao thấp không đồng đều, nhưng lại dị thường thiếp hợp với địa phương này.

Nhạc Vũ bố trí xong đại trận, liền nhìn về phương nam, khoanh chân tĩnh tọa bên trong một vòng tròn ngay góc trận. Quanh người hắn dấy lên Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm, đem hàng rào không gian thật dầy của tiên giới bắt đầu đốt lên xuyên thấu. Tiếp theo hồn niệm xuyên qua vô số thời không mảnh nhỏ, cùng Chiến Tuyết ở nơi xa xôi xây dựng một đường liên hệ thần hồn mơ hồ.

Thần thức tiếp xúc chỉ duy trì trong chốc lát liền đứt đoạn. Sắc mặt Nhạc Vũ cũng biến thành trắng bệch, thúc giục Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, đem thần hồn của mình liên tục thanh tẩy mấy lần mới hồi phục lại.

Nhưng hồn thức bị thương, cho dù có linh dịch tương trợ cũng không thể lập tức khôi phục, về sau còn cần săn sóc bồi dưỡng thêm một thời gian mới có thể chân chính phục hồi.

Nhạc Vũ âm thầm kinh hãi, thầm nghĩ chẳng thể trách những tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong thường thường sau khi phi thăng sẽ hoàn toàn chặt đứt liên hệ với tông môn dưới hạ giới. Chẳng hạn như thiên tài tuyệt đại như Quảng Lăng Tán Nhân cũng phải lên tới Ngọc Tiên cảnh giới mới mượn nhờ hắn liên lạc lại với Quảng Lăng Tông.

Chính mình có được Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm tương trợ, lại có Thông U Định Minh Châu ràng buộc không gian, liên hệ xuống còn khó khăn như thế, huống chi là những người khác.

Chân chính làm cho hắn cảm giác gian nan chính là bên ngoài hàng rào không gian có năng lượng thời không cuồng bạo. Vô số mảnh nhỏ không ngừng sinh diệt, càng thêm biến hóa muôn màu, chẳng những khiến cho thần hồn liên hệ khó thể duy trì lâu dài, càng nguy hiểm tới mức bị thương nặng.

Tuy đã đem ý niệm truyền về, nhưng Chiến Tuyết độ kiếp ít nhất cần phải có nửa ngày tới một ngày thời gian, thời gian chuẩn bị càng lâu hơn. Nhạc Vũ liền ổn định tâm thần tĩnh tọa ngay tại chỗ, đem lam hồng nhị sắc bảo kính lấy được trên cửa đá ra ngoài.

Chiếc gương này vẫn chưa được khắc tên, chỉ ở sau lưng có hai chữ triện thời thượng cổ khắc Băng cùng Hỏa. Một trái một phải, đối ứng với hai màu sắc lam hồng phía trước.

Đây là văn tự nguyên thủy nhất của Hồng Hoang Giới, Nhạc Vũ chỉ liếc mắt

nhìn liền cảm giác được hai chữ này vô cùng thiếp hợp với thiên địa nơi đây, vừa lúc hợp với thiên địa đại đạo.

Nhạc Vũ nhìn kỹ thêm chốc lát, liền ghi khắc chặt chẽ trong lòng. Hắn chỉ cảm thấy được lợi ích vô cùng, không chỉ đối với trình độ trận phù của hắn có chút ưu đãi, ngay cả Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tựa hồ cũng có tiến bộ không nhỏ.

Đợi đến khi hắn tiếp tục cẩn thận xem xét phân tích, cũng không nhịn được chau mày. Chỉ từ linh lực dao động mà xem, ngay cả Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý của hắn cũng không thể sánh bằng, đây là khí tức của tiên thiên linh bảo, không hề giả dối.

Quả nhiên là bị phong ấn! Mặc dù qua hơn mười vạn năm, phong ấn vẫn cực kỳ vững chắc. Vật này ít nhất phải trên nhị phẩm…

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy pháp lực của hắn hoàn toàn không thể xuyên vào, đừng nói có thể phân tích được thành phần, dù là tra xét linh lực bên trong cũng thật khó khăn, tình hình như vậy càng khỏi nói tới có thể đem đi tế luyện.

Chỉ suy ngẫm thêm chốc lát, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, thúc đẩy Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, đem thủy hỏa chân khí rót vào bên trong bảo kính.

Quả nhiên phong ấn kia thoáng cởi ra, nhưng vẫn chưa thể cởi bỏ, mà dẫn dắt pháp lực của hắn lưu động tuần hoàn bên trong kính. Ngay sau đó hồn thức ấn ký của Nhạc Vũ đánh vào bên trong từng chút một thật chậm rãi.

Chỉ qua ba canh giờ, bảo kính đã treo lơ lửng trên đỉnh đầu của hắn. Chẳng những có thể tùy tiện điều khiển, ngay cả phương pháp thúc giục Nhạc Vũ cũng đã ghi nhớ rõ ràng.

Chỉ tiếc là vật này vẫn còn bị phong ấn, mười phần công dụng chỉ có thể xuất ra được chưa tới một thành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 829: Tán Phách Hồ Lô

Bảo kính lẳng lặng nổi trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, nhưng so sánh với lúc trước lại có thêm vài phần linh động.

Luyện hóa vật này làm phong ấn trong kính thoáng thả lỏng, ngay khí linh cũng đã bắt đầu thức tỉnh.

Nhạc Vũ lâm vào trầm tư, ngay từ lúc mới bắt đầu, hắn đã cảm giác phong ấn kia chính mình hắn có thể phá vỡ được một chút. Chỉ cần thúc đẩy tiềm lực, làm cho Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tiếp tục tiến thêm một tầng!

Nhưng cân nhắc hồi lâu Nhạc Vũ vẫn đành ngừng lại. Giờ phút này hắn đang ở ngay địa phương nguy cơ mai phục khắp nơi, hơn nữa chuyện Chiến Tuyết phi thăng hắn càng phải ra sức. Cho dù có thể cởi bỏ được một bộ phận phong ấn, nhưng cũng chưa có tác dụng gì quá lớn cho bản thân mình.

Bảo kính này mặc dù bị mạnh mẽ đánh xuống dưới tứ phẩm, nhưng vẫn vô cùng uy lực. Nhạc Vũ thúc đẩy Huyền Băng Ly Hỏa Chân Khí truyền vào bên trong, chỉ thấy lam hồng quang mang sôi nổi nhấp nháy, linh lực chấn động không ngớt. Chân khí càng thêm nguy hiểm khiến kẻ khác phải giật mình, trong vòng trăm trượng quanh người hắn một bên là lửa cháy lượn lờ, một bên ngưng kết ra huyền băng thật dày.

Đây là Băng Diễm Tuyệt Quang tầng mười chín!

Trong nội tâm Nhạc Vũ thoáng chấn động, tiếp theo liền cảm thấy vui vẻ. Bảo kính này thật sự giống như được luyện chế cho Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của hắn.

Băng Diễm Tuyệt Quang tầng mười chín, so sánh với hai mươi bảy tầng của môn thần thông này nhìn qua giống như tăng lên không nhiều lắm.

Tới cảnh giới hiện tại như hắn, muốn tăng lên uy lực mạnh mẽ, thật sự vô cùng khó khăn.

Mà Băng Diễm Tuyệt Quang tầng mười chín đã có thể so sánh được với Ngọc Tiên cảnh giới!

Bảo kính này tựa hồ đối với môn thần thông còn có khả năng tăng ích, đem đại đạo pháp tắc củng cố bên trong, khiến cho uy lực tăng thêm gấp bội lần.

Nhạc Vũ nhiều ít có chút tự tin, có thêm Ngũ Hành Phù Trận của chính mình, còn có mười loại linh hỏa linh diễm hiếm thấy, mặc dù phải chống đỡ chính diện với Thái Ất Chân Tiên cũng sẽ không bị rơi xuống hạ phong.

Như thế xem ra vị sư phụ kia của ta không biết còn tại thế hay không, nhất định trước khi Hồng Vân tổ sư vẫn lạc đã bắt đầu tự nghĩ ra Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết thần thông này…

Vừa nghĩ tới đây, Nhạc Vũ đối với phù lục bên trong hồng sắc tinh hạch còn thêm cảm thấy hứng thú.

Ngay sau đó hắn lấy ra hồng sắc hồ lô, cầm vào trong tay thấy vật này đã bị tàn phá gần phân nửa, bên trong còn có một không gian rộng lớn nhưng không được trọn vẹn, còn đem hơn bốn mươi loại Tiên Thiên Chướng Vụ hạn chế bên trong.

Mà nơi trọng yếu nhất có đóa đóa hồng sắc vân vụ nho nhỏ, chiếm cứ phạm vi vạn dặm bên trong không gian.

Chẳng lẽ là Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô?

Nhạc Vũ vốn đang vui vẻ, tiếp đó lại cảm thấy bi ai. Chỉ nhìn mức độ bị tàn phá của vật này đã có thể tưởng tượng ra được lúc Hồng Vân vẫn lạc thê lương tới mức nào.

Tiếp theo hắn hít sâu một hơi, có chút buồn rầu. Tán Phách Hồ Lô chính do thiên linh căn sinh ra, trải qua Hồng Vân đạo nhân dùng mấy vạn năm săn sóc bồi dưỡng tế luyện, có thể xem là một trong những tiên thiên linh bảo đỉnh cấp trên thế gian, giá trị dù là Hi Hoàng Tàn Kính trong tay hắn cũng không thể so sánh.

Nhưng vật này lại không giống như bảo kính, mặc dù là bị tàn phá, nhưng vẫn có

thể thúc giục, vật kia tổn hại kỳ thật không lớn, nhưng nhìn vào bộ dáng này rõ ràng đã không còn cách nào sử dụng.

Tổn hại của hồ lô này chính là thiếu phương pháp kích thích Tán Phách Thần Quang, không gian súc tích bên trong cũng cần được tu bổ toàn bộ. Không để cho tiên thiên độc chướng thoát thân tản đi. Nhưng trong lúc nhất thời bảo ta phải đi nơi nào tìm kiếm mảnh nhỏ còn sót lại?

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, đem Tử Vân Hồ Lô lấy ra từ trong tay áo.

Tiếp theo đồng tử trong mắt hắn thoáng co rụt lại, còn chưa kịp phản ứng, Tán Phách Hồ Lô đã sinh ra một cỗ hấp lực khổng lồ, đem tử sắc hồ lô hút vào bên trong.

Ngay sau đó liền trôi nổi trên không trung, thập sắc quang văn tán ra, khuếch tán khắp hang động, bộ phận bị hư hại của hồ lô liền lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng tu bổ lại, chỉ trong khoảnh khắc đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Khi hạ xuống trong tay hắn, bảo quang đã thu liễm. Nhạc Vũ chỉ thấy bộ phận bị hư hỏng phần lớn bao phủ một tầng tử sắc, cường độ tài liệu cũng khác xa với những bộ vị khác. Bất quá cũng có một bộ phận có màu sắc không khác gì Tán Phách Hồ Lô, có thể nói không hề phân biệt.

Hay lúc Tử Vân đạo nhân chế tạo vật này, là vì chuẩn bị tu bổ Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô? Bên trong Tử Vân hồ lô chỉ sợ tuyệt không chỉ có phỏng chế mà thôi, bản thân cũng có chứa mảnh nhỏ của Tán Phách Hồ Lô.

Nhạc Vũ tiếp tục lấy hồn niệm thăm dò, sau đó liền nhíu mày.

Bên trong hồ lô tựa hồ như co rút lại cực hạn, sa vào trạng thái giống như ngủ say.

Không gian bên trong đang cuồn cuộn bốc lên, cũng đang chữa trị, nhưng tốc độ lại cực kỳ thong thả.

Đáng vui mừng chính là Tử Vân hồ lô đã sớm bị hắn luyện hóa, dung nhập vào trong Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cũng khiến cho hồn thức ấn ký của

hắn đều bị dẫn vào bên trong. Còn chưa chân chính tế luyện, đã khiến cho hắn có được khả năng nắm giữ một bộ phận vật này trong tay. Lo lắng chính là bên trong vật này phong ấn hơn mười loại khói độc, khí độc, giờ phút này bởi vì không gian biến hóa nên không thể thúc giục.

Suy nghĩ lại bảo vật này lúc trước từng bị hao tổn quá nặng, cần thời gian để khôi phục lại nguyên khí cũng là lẽ thường.

Trong lòng Nhạc Vũ thở dài, lấy được chí bảo này tuy không tệ, nhưng nếu hiện tại còn chưa cách nào sử dụng, lại có ý nghĩa gì?

Nếu không tìm được mảnh nhỏ khác, tiếp tục tu bổ bên trong, quá trình này cần ít nhất bốn trăm năm, nếu bi quan thêm một chút, cũng có thể là sáu trăm năm.

Tử Vân hồ lô tuy phỏng chế theo Tán Phách Hồ Lô, nhưng chỉ có thể thúc đẩy khí độc bên trong đả thương địch thủ, lúc trước ta thấy vật này quá âm độc, mới để sang một bên không dùng. Nhưng nghe nói Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô chân chính làm kẻ khác sợ hãi nhất, không phải độc chướng bên trong, mà là Tán Phách Thần Quang, không biết uy lực của thần thông này lại như thế nào?

Tiên thiên chí bảo này do Tử Vân hồ lô bổ túc tạo thành. Đối với linh bảo phỏng chế mang theo bên mình vài chục năm, Nhạc Vũ đã sớm vô cùng quen thuộc.

Giờ phút này hắn tiếp tục dùng năng lực giải toán dò xét then chốt của linh trận bên trong, thoáng xác minh đã hiểu được phương pháp sử dụng.

Hai tay kết ấn, mười ngón tung bay, một đạo quang hoa linh lực thực chất dần dần bị kéo lên, quấn quanh mười ngón tay hắn. Cuối cùng mười ngón thu lại, lòng bàn tay hướng ra bên ngoài, một thủ ấn vỗ vào đáy Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Nguyên bản Nhạc Vũ cũng không dám ôm hi vọng gì, nhưng sau đó lại trông thấy một đoàn hồng quang từ trong miệng hồ lô phun ra, nhất thời cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mà Long Thương kiếm bên cạnh hắn trực tiếp phát ra tiếng chấn minh bén nhọn, phảng phất như đang sợ hãi hồng quang kia đến cực điểm. Vừa lượn vòng vút lên, đã trốn ra phía sau hắn, vẫn chiến minh không ngừng.

Thần hồn liên hệ loáng thoáng đưa tới vài ý trách cứ hành động của hắn.

Nhạc Vũ không chú ý tới động tĩnh của Long Thương kiếm sau lưng, chỉ trợn mắt há hốc mồm nhìn ra phía trước.

Chỉ thấy sau khi đoàn hồng quang bay ra, không chút mục đích, không ngừng xoay tròn bên ngoài. Bên trong bao gồm khí cơ có tính áp bách, làm bản thân Nhạc Vũ cũng tuôn đầy mồ hôi lạnh. Cũng may hắn còn có một bộ phận quyền khống chế Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, có thể miễn cưỡng không để cho đoàn hồng quang tiến tới chỗ hắn cùng Long Thương kiếm, lại không biết phương pháp thu về, chỉ đành trơ mắt nhìn.

Sau nửa khắc, đoàn hồng quang xoay tròn không ngớt rốt cục đã tìm được mục tiêu. Tiếp theo nó liền hướng thạch thai trong hang động bay đi. Sau đó lập tức vang lên thanh âm chói tai sắc bén, một đạo kiếm quang phóng lên cao, đem hồng sắc sát khí nồng đậm toàn bộ phá vỡ.

Nhưng sau một thoáng kiếm quang nhấp nháy, lại khôi phục yên tĩnh trở lại.

Nhạc Vũ chần chờ chốc lát, phi thân đi tới bên cạnh thạch thai quan sát, chỉ thấy liên hoa vẫn còn nguyên, không hề tổn hại, thanh sát kiếm vẫn còn phiêu phù ở chỗ cũ.

Nhưng hiện tại Nhạc Vũ lại cảm giác bất đồng. Vả lại mặc dù hắn đã đến gần, nhưng vật kia cũng không hề có chút phản ứng, chỉ ngây ngốc phiêu phù nơi đó.

Chỉ thoáng chốc Nhạc Vũ đã ý thức được cuối cùng chuyện gì đã xảy ra. Hai tay hắn nhất thời nắm chặt lại, sắc mặt hiện ra vẻ mừng như điên.

Kiếm linh thanh kiếm này không ngờ đã bị hủy diệt!

Tuy là ác kim, nhưng đồng dạng cũng sẽ có kiếm linh dựng dục, chẳng qua so với linh kim sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Kiếm này nằm ở nơi tuyệt sát, suốt mấy vạn năm được bồi dưỡng dựng dục, kiếm linh đã sớm cường đại đến cực hạn, không kém hơn Long Thương kiếm.

Thật không ngờ chỉ bị một kích của đoàn hồng quang đã lập tức tiêu vong.

Trong lòng Nhạc Vũ vừa kinh hãi vừa vui mừng, kinh hãi chính vì sự lợi hại của Tán Phách Thần Quang. Vui mừng chính là hồ lô cũng không hoàn toàn vô dụng như trong lòng hắn tưởng tượng, mà uy lực còn mạnh mẽ vượt ngoài sự hình dung của hắn.

Nhạc Vũ theo bản năng nhìn vào hồng sắc hồ lô bảo quang thu liễm không hề có chút vẻ thần kỳ. Hiện tại hắn mới giật mình khi nhận ra không gian bên trong hồ lô đang vô cùng hỗn loạn, lay động không ngừng.

Trong lòng hắn chợt khẩn trương, đợi đến khi phát hiện không gian phong bạo bên trong dần dần bình ổn lại, cũng không bị phá nát, liền thở phào nhẹ nhõm.

Theo tốc độ khôi phục của Tán Phách Hồ Lô, ước chừng phải thời gian ba ngày là có thể sử dụng lại một lần Tán Phách Thần Quang như vừa rồi, ba ngày mới có thể sử dụng một lần sao?

Trong miệng Nhạc Vũ thì thầm, trong lòng có chút tiếc nuối, tiếp theo chợt cười khẽ một tiếng, được ba ngày thời gian cũng đã rất không tệ.

Có được dị bảo như vậy, mới chính thức đủ lực lượng chiến đấu cùng Thái Ất Chân Tiên, về sau còn có thể cấp cho mấy người kia một nỗi vui mừng lẫn sợ hãi bất ngờ.

Lúc này Long Thương kiếm cũng bay tới trước người hắn, mũi kiếm hướng hồ lô, giống như đang tỏ vẻ quan sát.

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, đem miệng hồ lô nhắm ngay Long Thương kiếm, sau đó trong tay kháp ấn quyết. Ngay lập tức nhìn thấy Long Thương kiếm vô cùng khủng hoảng nhanh chóng bay xa ra hơn vạn trượng.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi bật cười, vốn thanh kiếm kia chính là tai họa ngầm trong lòng hắn. Cho đến lúc này hắn mới hoàn toàn thả lỏng, trong tay có vật chế hành, cũng không còn sợ bị Long Thương kiếm phản bội.

Nếu có thể hoàn toàn chữa trị được hồ lô, mặc dù gặp phải kẻ thù của cung chủ Quy Khư Cung, Nhạc Vũ cũng không cần e ngại.

Tiếp theo Nhạc Vũ đưa mắt nhìn sát kiếm bị hủy diệt linh trí, đang muốn cầm vào trong tay, linh trận hắn bố trí bên dưới chợt nổi lên một trận linh quang.

Đến rồi!

Nhạc Vũ cau mày, thân hình chợt lóe quay về trong trận. Ngay sau đó liền cảm thấy trong thời không xa xôi, một cỗ lực lượng đang nắm chặt Thông U Châu của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 830: Nguyên linh Hồng Vân

Linh trận lục giác dưới chân Nhạc Vũ đã hiện lên từng đợt linh quang mãnh liệt, liên tục sáng lên. Ngũ Hành linh lực bắt đầu rót vào bên trong, liên tục lưu động tuần hoàn bên trong phù triện, phát tán lên thất thải quang mang, ngay cả sát khí nơi này cũng dần dần bị bài xích ra xa.

Trong đó có một bộ phận đến từ tiên thạch bố trí trên mặt đất, một bộ phận khác là từ thế giới Diễn Thiên Châu bị Nhạc Vũ mạnh mẽ rút ra, rót vào giữa linh trận, bù đắp lại chỗ thiếu hụt của nơi này.

Hắn cảm giác từ không trung xa xôi lực lượng nắm giữ Thông U Châu đang nới lỏng rất nhanh, vị trí không ngừng di chuyển.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, hắn biết đây là do sát trận nơi này ảnh hưởng. Mấy trăm năm trước Trấn Lương quốc đã bố trí đại trận bên dưới Huyết Vân sơn mạch, dùng để mạnh mẽ hấp xả tu sĩ phi thăng từ hạ giới đến nơi này.

Ngay cả Thiên Nguyên Giới cũng có hơn trăm Tán Tiên sau khi tố hình phi thăng cũng bị Trấn Lương quốc thu giữ.

Phối hợp cùng trận pháp hắn bố trí giờ phút này, đem Chiến Tuyết kéo tới nơi đây, vốn là chuyện thật đơn giản.

Chuyện xấu duy nhất đó là tiên thiên sát trận quấy nhiễu không gian.

Cũng may tu sĩ phi thăng cũng không giống như xuyên qua không gian bình thường, việc này ít nhất còn có sáu thành hi vọng thành công!

Thả Thông U Châu ra ngoài ấn đường, bay trên không trung, Nhạc Vũ bỗng cắn nhẹ đầu lưỡi, phun ra một ngụm tâm huyết lên trên. Ngay sau đó liên tục đánh ra hơn chục thủ ấn, đem từng đợt pháp lực thật lớn đánh vào bên trong hạt châu.

Tiếp theo hắn trợn to mắt, phảng phất như xuyên thủng qua tận thời không, xa xa

bắt giữ lấy tung tích của Chiến Tuyết. Ngay tiếp theo một tia hồn niệm xuyên thấu qua Thông U Châu đem Định Minh Châu mạnh mẽ nắm lấy, kéo về hướng bên này.

Nhưng chỉ một thoáng sau, vài đạo kiếm khí lạnh thấu xương chợt từ trong hư không phá không bay qua, thẳng chém tới.

Quả nhiên! Ta dẫn thêm người khác vào trận, lập tức bị sát trận cắn lại!

Nhạc Vũ cười khẽ, không hề có chút ngoài ý muốn, lập tức tế bảo kính lên cao, một tầng băng lam nhị sắc quang mạc nhất thời hiện ra bên cạnh hắn, tiếp theo Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý tỏa ra một tầng thanh quang bao phủ bên ngoài.

Vạn Mộc Phong Thần Bích là thần thông phòng thân tuyệt đỉnh, nhưng bị kiếm khí tương đương một kích toàn lực của Thái Ất Chân Tiên đập vào, chỉ trong chốc lát đã toàn bộ hỏng mất.

Sau đó đến Băng Diễm Huyền Quang Chướng, vật này được bảo kính mạnh mẽ tăng lên tới tầng mười tám, bởi vì gia trì liền tương tự với một môn đại thần thông, giờ phút này còn kiên cố hơn cả thanh sắc bích chướng.

Lập tức liền ngăn cản mấy đạo kiếm khí kia được một tích tắc, sau đó mới vỡ vụn.

Nhạc Vũ nhờ vậy có chút thời gian đánh ra một thủ ấn cuối cùng, thần hồn của hắn đã đem Chiến Tuyết cùng Định Minh Châu đều chặt chẽ bắt lấy.

Lúc này chỉ tùy tay phất ra, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bắn tới, vài đạo kiếm khí giống như nỏ mạnh hết đà toàn bộ tiêu tán.

Ngay sau đó, không gian ngay trước người hắn giống như một vỏ trứng bị phá mở, dần dần rạn nứt, cuối cùng hình thành một thông đạo đủ dung chứa một người thông qua.

Thân ảnh Chiến Tuyết phảng phất giống như nữ thần buông xuống, từ trong bước ra, bạch y phiêu phiêu, không nhiễm chút bụi trần.

Tiến vào thế giới Hồng Hoang, đầu tiên nàng nhìn thấy chính là bóng người bên

trong linh trận đối diện. Khi nhìn thấy mấy chục miệng vết thương trên người Nhạc Vũ, ngay lập tức liền cau mày.

Nhạc Vũ hiểu ý của nàng, trong lòng cười khổ tiếp theo khoát tay nói:

Chuyện này ngươi khoan hãy hỏi, trước tiên thu thập hết những vật kia rồi nói sau!

Lúc này Chiến Tuyết mới nhìn quanh bốn phía, trong con ngươi nhất thời sáng ngời. Nàng cắm Bạch Đế kiếm lên mặt đất, tiếp theo quanh thân giống như nổi lên một vòng xoáy khổng lồ.

Toàn bộ sát lực tinh thuần đỏ thẫm cũng giống như long quyển phong, hướng Chiến Tuyết quét tới. Thậm chí sát trận cũng không hề có chút bài xích bị nàng hút vào bên trong đan điền, nhất thời thanh thế cực kỳ lớn mạnh.

Nhạc Vũ lui ra ngoài trăm trượng, lẳng lặng nhìn vào. Hắn biết lấy tu vi giờ phút này của Chiến Tuyết nếu muốn đem sát lực kia toàn bộ dung hợp, còn xa xa chưa đủ.

Đại bộ phận trước mắt chính là hấp thu vào trong cơ thể, đem trấn áp chứa đựng lại mà thôi. Dù sao còn có được tín ngưỡng lực ủng hộ, đủ đem sát lực kia áp chế.

Bất quá cho dù là vậy, Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí của Chiến Tuyết vẫn điên cuồng tăng trưởng. Chỉ trong chốc lát đã đột phá tới Linh Tiên cảnh giới đỉnh phong.

Cũng như suy tính của hắn, đi tới bước này Chiến Tuyết liền toàn lực áp chế pháp lực tăng trưởng, cũng không tiếp tục dung hợp sát lực.

Nàng chỉ đơn thuần hấp thu cất giữ, đợi khoảng mười chung sau, sát lực lốc xoáy quanh người Chiến Tuyết đã dần dần dịu xuống.

Ngay khi Nhạc Vũ nghĩ trong cơ thể Chiến Tuyết đã tiếp cận bão hòa, sẽ dừng lại ngay lúc này, liền thấy được nàng tung ra một nghiên mực, tiếp tục điên cuồng hấp thu.

Sau khi sát lực bị hút vào, ngưng tụ thành thủy chất, giống như loại mực nước

màu đỏ tươi.

Nhạc Vũ không khỏi cười, bảo bối này trước kia hắn chưa từng nhìn thấy qua. Hắn trong bao năm nay Chiến Tuyết đã tự mình tìm được.

Chỉ nhìn xem tình hình này, liền biết được nhất thời Chiến Tuyết còn chưa thể giải quyết được hoàn toàn, hắn liền trực tiếp đem hồng sắc kết tinh phù lục lấy ra ngoài.

Chân chính mà nói vật này mới là linh vật tác động tới hắn. Nhạc Vũ truyền linh lực vào bên trong, sau đó mạnh mẽ khai mở, liền nhìn thấy một thân ảnh thanh niên diện mạo ôn hòa tóc đỏ hồng y xuất hiện ngay trước người hắn.

Khi nhìn thấy Nhạc Vũ, người này chợt ngạc nhiên:

Ngươi là người phương nào? Tử Vân đồ nhi của ta ở đâu?

Nhạc Vũ lại không vội vàng trả lời, cúi người bái xuống, dùng đại lễ đáp:

Đồ tôn Nhạc Vũ, gặp qua tổ sư!

Tổ sư? Ngươi có thể thu phục Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, nhất định cũng tập qua Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Nói như vậy ngươi là đệ tử của Tử Vân?

Thanh niên kia nghe vậy đưa mắt nhìn bảo kính còn chưa thu hồi trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, vẻ đề phòng trong mắt mới buông lỏng xuống, sau đó liền cau chặt mày:

Sao lại như thế? Nếu theo ta tính toán, hữu duyên lấy đi Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cùng Tán Phách Hồ Lô của ta chính là Tử Vân mới đúng…

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ bảo kính này thì ra có tên là Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính. Vị Tử Vân đạo nhân cách thế kia chỉ sợ đúng là chưa chết.

Tâm niệm trong đầu hắn thay đổi thật nhanh, trong khoảnh khắc đã hiện lên trăm ngàn ý niệm. Sau đó liền nhìn thấy một đường nguyên linh của Hồng Vân tán nhân bên trong phù chiếu đang nhìn mình chằm chằm, chỉ trong chốc lát đã mỉm cười:

Thì ra là thế, do ngươi lấy được đồ vật này quả thật còn thích hợp hơn cả Tử Vân. Thiên ý như thế, mặc cho hắn tính toán tỉ mỉ thế nào, vẫn còn bị sơ sót điểm này. Không ngờ lúc đầu ta lấy được hai đạo Hồng Mông Tử Khí đều rơi vào trong tay của ngươi!

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, yên lặng nhìn Hồng Vân. Hắn xem qua toàn bộ điển tịch, chỉ ghi lại Hồng Quân đạo tổ chỉ ban thưởng xuống một đạo Hồng Mông Tử Khí cho vị tổ sư này, một đạo khác chưa từng nghe ai đề cập tới.

Cũng khó trách ngươi cảm thấy kỳ quái, biết được việc này trên thế gian tuyệt không qua ba người.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nhạc Vũ, Hồng Vân bật cười, tiếp theo khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm nói:

Phàm là đại năng sinh thành từ Thái Cổ, ai không có điều ẩn giấu? Chỉ là chỗ ta là đặc thù mà thôi. Đáng tiếc khi lấy được tới tay thì đã quá muộn!

Một câu cuối cùng mang theo ý tứ tiêu điều, Nhạc Vũ nghe vậy im lặng, Hồng Mông Tử Khí từ trước tới nay đều được xưng hô là cơ hội đại đạo. Nếu như Hồng Vân lấy được sớm hơn, quả thật không gặp phải kết quả vẫn lạc.

Vẻ mặt Hồng Vân vẫn bình tĩnh, tựa hồ như đang nhớ lại điều gì, tiếp đó liền thở dài một tiếng nói:

Bất quá mấy thứ này của ta có thể rơi vào trong tay của ngươi, xem như giải quyết được tâm nguyện của ta. Người kia đúng là còn chưa thực hiện được mưu đồ. Nhưng ngươi cần nên cẩn thận, đừng để lộ ra ngoài. Đừng để đi vào vết xe đổ của ta, bị người mưu tính, không thể thoát khỏi…

Nhạc Vũ trầm xuống, trầm ngâm chốc lát liền hơi cúi người hỏi:

Không biết người mà sư tổ nói đến tột cùng là ai?

Hồng Vân không đáp lời, ngẩng đầu nhìn lên không trung, khẽ cười nói:

Tên của người kia, nếu như không cần thì đừng nên nhắc tới cho thỏa đáng! Kỳ thật chính trong lòng ngươi cũng nên hiểu rõ mới đúng!

Nói tới đây, hắn lại ngắm nhìn Chiến Tuyết cách đó không xa, ánh mắt sáng ngời, lộ vẻ tán thưởng:

Không sai! Hiện giờ ta cũng thật xem trọng ngươi, căn cơ như vậy cho dù không có Hồng Mông Tử Khí tương trợ, cũng sẽ có đủ cơ hội đi chứng đại đạo. Cho dù là thời hồng hoang sơ khai có thiên phú như ngươi cũng chỉ có năm ba người mà thôi. Không ngờ ngoài ngươi ra còn có lương tài mỹ chất như thế. Nàng chịu ngươi khống chế, tiền đồ vô cùng tận, xứng đáng làm cánh chim cho ngươi…

Nhạc Vũ cũng không nghe được những lời phía sau của Hồng Vân, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại vài câu trước đó của hắn.

Nếu như có thể không nhắc tới, thì không nói cho thỏa đáng…

Kỳ thật chính mình cũng hiểu rõ trong lòng…

Hay thật sự đúng như lời nói của Chúc Long kia?

Trong lòng hắn còn đang suy tư, Hồng Vân lại nói tiếp:

Hiện giờ vẫn còn sớm, ngươi cần gì nghĩ quá mức? Kỳ thật đợi tới khi ngươi đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, hết thảy ngươi liền có thể hiểu rõ. Trước mắt chỉ cần hiểu nên cẩn thận làm việc là được! Ngoài ra cũng không cần đi quản quá nhiều! Còn có chút việc chỉ cần thiên cơ vẫn rối loạn, thì ngươi làm việc không cần quá mức kiêng kỵ…

Trong lòng Nhạc Vũ rung động, trong lòng chợt hiểu ra, tiếp theo thi lễ thật sâu nói:

Đa tạ sư tổ dạy bảo!

Hồng Vân nghe vậy liền cười, tiếp theo không chút để ý phất tay nói:

Ngươi là người thông minh, không cần ta nói ngươi cũng sẽ nghĩ tới. Vốn ta còn có chút lời nói cần lưu lại, nhưng ngươi không phải Tử Vân, vậy thì dễ thôi. Ngày sau gặp lại sư phụ ngươi, chỉ nói ta thật sự xin lỗi hắn. Bên trong cẩm nang có hai loại đồ vật có thể giúp được ngươi. Còn có Tử Khuyết Thiên Chương, chỗ này của ta đồng dạng có một tuyến nguyên linh lưu lại bên trong, ngươi cũng

không cần quá nhiều cố kỵ…

Nói dứt lời, thân ảnh Hồng Vân dần dần tiêu tán trước mặt Nhạc Vũ, thần tình lạnh nhạt, phảng phất như chuyện vô cùng bình thường.

Nhạc Vũ lại thi lễ thật sâu, thẳng đến khi hư ảnh kia hoàn toàn tiêu tán mới ngẩng đầu lên. Vừa nghĩ lại, liền lấy hồng sắc cẩm nang cầm trong tay.

Ngay sau đó liền nghe tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy cuối cùng Chiến Tuyết đã rút ra toàn bộ, sát khí hội tụ quanh người nàng, lập tức chấn đãng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 831: Hai mươi hai long

Linh trận lục giác dưới chân Nhạc Vũ đã hiện lên từng đợt linh quang mãnh liệt, liên tục sáng lên. Ngũ Hành linh lực bắt đầu rót vào bên trong, liên tục lưu động tuần hoàn bên trong phù triện, phát tán lên thất thải quang mang, ngay cả sát khí nơi này cũng dần dần bị bài xích ra xa.

Trong đó có một bộ phận đến từ tiên thạch bố trí trên mặt đất, một bộ phận khác là từ thế giới Diễn Thiên Châu bị Nhạc Vũ mạnh mẽ rút ra, rót vào giữa linh trận, bù đắp lại chỗ thiếu hụt của nơi này.

Hắn cảm giác từ không trung xa xôi lực lượng nắm giữ Thông U Châu đang nới lỏng rất nhanh, vị trí không ngừng di chuyển.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, hắn biết đây là do sát trận nơi này ảnh hưởng. Mấy trăm năm trước Trấn Lương quốc đã bố trí đại trận bên dưới Huyết Vân sơn mạch, dùng để mạnh mẽ hấp xả tu sĩ phi thăng từ hạ giới đến nơi này.

Ngay cả Thiên Nguyên Giới cũng có hơn trăm Tán Tiên sau khi tố hình phi thăng cũng bị Trấn Lương quốc thu giữ.

Phối hợp cùng trận pháp hắn bố trí giờ phút này, đem Chiến Tuyết kéo tới nơi đây, vốn là chuyện thật đơn giản.

Chuyện xấu duy nhất đó là tiên thiên sát trận quấy nhiễu không gian.

Cũng may tu sĩ phi thăng cũng không giống như xuyên qua không gian bình thường, việc này ít nhất còn có sáu thành hi vọng thành công!

Thả Thông U Châu ra ngoài ấn đường, bay trên không trung, Nhạc Vũ bỗng cắn nhẹ đầu lưỡi, phun ra một ngụm tâm huyết lên trên. Ngay sau đó liên tục đánh ra hơn chục thủ ấn, đem từng đợt pháp lực thật lớn đánh vào bên trong hạt châu.

Tiếp theo hắn trợn to mắt, phảng phất như xuyên thủng qua tận thời không, xa xa

bắt giữ lấy tung tích của Chiến Tuyết. Ngay tiếp theo một tia hồn niệm xuyên thấu qua Thông U Châu đem Định Minh Châu mạnh mẽ nắm lấy, kéo về hướng bên này.

Nhưng chỉ một thoáng sau, vài đạo kiếm khí lạnh thấu xương chợt từ trong hư không phá không bay qua, thẳng chém tới.

Quả nhiên! Ta dẫn thêm người khác vào trận, lập tức bị sát trận cắn lại!

Nhạc Vũ cười khẽ, không hề có chút ngoài ý muốn, lập tức tế bảo kính lên cao, một tầng băng lam nhị sắc quang mạc nhất thời hiện ra bên cạnh hắn, tiếp theo Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý tỏa ra một tầng thanh quang bao phủ bên ngoài.

Vạn Mộc Phong Thần Bích là thần thông phòng thân tuyệt đỉnh, nhưng bị kiếm khí tương đương một kích toàn lực của Thái Ất Chân Tiên đập vào, chỉ trong chốc lát đã toàn bộ hỏng mất.

Sau đó đến Băng Diễm Huyền Quang Chướng, vật này được bảo kính mạnh mẽ tăng lên tới tầng mười tám, bởi vì gia trì liền tương tự với một môn đại thần thông, giờ phút này còn kiên cố hơn cả thanh sắc bích chướng.

Lập tức liền ngăn cản mấy đạo kiếm khí kia được một tích tắc, sau đó mới vỡ vụn.

Nhạc Vũ nhờ vậy có chút thời gian đánh ra một thủ ấn cuối cùng, thần hồn của hắn đã đem Chiến Tuyết cùng Định Minh Châu đều chặt chẽ bắt lấy.

Lúc này chỉ tùy tay phất ra, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bắn tới, vài đạo kiếm khí giống như nỏ mạnh hết đà toàn bộ tiêu tán.

Ngay sau đó, không gian ngay trước người hắn giống như một vỏ trứng bị phá mở, dần dần rạn nứt, cuối cùng hình thành một thông đạo đủ dung chứa một người thông qua.

Thân ảnh Chiến Tuyết phảng phất giống như nữ thần buông xuống, từ trong bước ra, bạch y phiêu phiêu, không nhiễm chút bụi trần.

Tiến vào thế giới Hồng Hoang, đầu tiên nàng nhìn thấy chính là bóng người bên

trong linh trận đối diện. Khi nhìn thấy mấy chục miệng vết thương trên người Nhạc Vũ, ngay lập tức liền cau mày.

Nhạc Vũ hiểu ý của nàng, trong lòng cười khổ tiếp theo khoát tay nói:

Chuyện này ngươi khoan hãy hỏi, trước tiên thu thập hết những vật kia rồi nói sau!

Lúc này Chiến Tuyết mới nhìn quanh bốn phía, trong con ngươi nhất thời sáng ngời. Nàng cắm Bạch Đế kiếm lên mặt đất, tiếp theo quanh thân giống như nổi lên một vòng xoáy khổng lồ.

Toàn bộ sát lực tinh thuần đỏ thẫm cũng giống như long quyển phong, hướng Chiến Tuyết quét tới. Thậm chí sát trận cũng không hề có chút bài xích bị nàng hút vào bên trong đan điền, nhất thời thanh thế cực kỳ lớn mạnh.

Nhạc Vũ lui ra ngoài trăm trượng, lẳng lặng nhìn vào. Hắn biết lấy tu vi giờ phút này của Chiến Tuyết nếu muốn đem sát lực kia toàn bộ dung hợp, còn xa xa chưa đủ.

Đại bộ phận trước mắt chính là hấp thu vào trong cơ thể, đem trấn áp chứa đựng lại mà thôi. Dù sao còn có được tín ngưỡng lực ủng hộ, đủ đem sát lực kia áp chế.

Bất quá cho dù là vậy, Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí của Chiến Tuyết vẫn điên cuồng tăng trưởng. Chỉ trong chốc lát đã đột phá tới Linh Tiên cảnh giới đỉnh phong.

Cũng như suy tính của hắn, đi tới bước này Chiến Tuyết liền toàn lực áp chế pháp lực tăng trưởng, cũng không tiếp tục dung hợp sát lực.

Nàng chỉ đơn thuần hấp thu cất giữ, đợi khoảng mười chung sau, sát lực lốc xoáy quanh người Chiến Tuyết đã dần dần dịu xuống.

Ngay khi Nhạc Vũ nghĩ trong cơ thể Chiến Tuyết đã tiếp cận bão hòa, sẽ dừng lại ngay lúc này, liền thấy được nàng tung ra một nghiên mực, tiếp tục điên cuồng hấp thu.

Sau khi sát lực bị hút vào, ngưng tụ thành thủy chất, giống như loại mực nước

màu đỏ tươi.

Nhạc Vũ không khỏi cười, bảo bối này trước kia hắn chưa từng nhìn thấy qua. Hắn trong bao năm nay Chiến Tuyết đã tự mình tìm được.

Chỉ nhìn xem tình hình này, liền biết được nhất thời Chiến Tuyết còn chưa thể giải quyết được hoàn toàn, hắn liền trực tiếp đem hồng sắc kết tinh phù lục lấy ra ngoài.

Chân chính mà nói vật này mới là linh vật tác động tới hắn. Nhạc Vũ truyền linh lực vào bên trong, sau đó mạnh mẽ khai mở, liền nhìn thấy một thân ảnh thanh niên diện mạo ôn hòa tóc đỏ hồng y xuất hiện ngay trước người hắn.

Khi nhìn thấy Nhạc Vũ, người này chợt ngạc nhiên:

Ngươi là người phương nào? Tử Vân đồ nhi của ta ở đâu?

Nhạc Vũ lại không vội vàng trả lời, cúi người bái xuống, dùng đại lễ đáp:

Đồ tôn Nhạc Vũ, gặp qua tổ sư!

Tổ sư? Ngươi có thể thu phục Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, nhất định cũng tập qua Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Nói như vậy ngươi là đệ tử của Tử Vân?

Thanh niên kia nghe vậy đưa mắt nhìn bảo kính còn chưa thu hồi trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, vẻ đề phòng trong mắt mới buông lỏng xuống, sau đó liền cau chặt mày:

Sao lại như thế? Nếu theo ta tính toán, hữu duyên lấy đi Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cùng Tán Phách Hồ Lô của ta chính là Tử Vân mới đúng…

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ bảo kính này thì ra có tên là Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính. Vị Tử Vân đạo nhân cách thế kia chỉ sợ đúng là chưa chết.

Tâm niệm trong đầu hắn thay đổi thật nhanh, trong khoảnh khắc đã hiện lên trăm ngàn ý niệm. Sau đó liền nhìn thấy một đường nguyên linh của Hồng Vân tán nhân bên trong phù chiếu đang nhìn mình chằm chằm, chỉ trong chốc lát đã mỉm cười:

Thì ra là thế, do ngươi lấy được đồ vật này quả thật còn thích hợp hơn cả Tử Vân. Thiên ý như thế, mặc cho hắn tính toán tỉ mỉ thế nào, vẫn còn bị sơ sót điểm này. Không ngờ lúc đầu ta lấy được hai đạo Hồng Mông Tử Khí đều rơi vào trong tay của ngươi!

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, yên lặng nhìn Hồng Vân. Hắn xem qua toàn bộ điển tịch, chỉ ghi lại Hồng Quân đạo tổ chỉ ban thưởng xuống một đạo Hồng Mông Tử Khí cho vị tổ sư này, một đạo khác chưa từng nghe ai đề cập tới.

Cũng khó trách ngươi cảm thấy kỳ quái, biết được việc này trên thế gian tuyệt không qua ba người.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Nhạc Vũ, Hồng Vân bật cười, tiếp theo khôi phục lại vẻ mặt lãnh đạm nói:

Phàm là đại năng sinh thành từ Thái Cổ, ai không có điều ẩn giấu? Chỉ là chỗ ta là đặc thù mà thôi. Đáng tiếc khi lấy được tới tay thì đã quá muộn!

Một câu cuối cùng mang theo ý tứ tiêu điều, Nhạc Vũ nghe vậy im lặng, Hồng Mông Tử Khí từ trước tới nay đều được xưng hô là cơ hội đại đạo. Nếu như Hồng Vân lấy được sớm hơn, quả thật không gặp phải kết quả vẫn lạc.

Vẻ mặt Hồng Vân vẫn bình tĩnh, tựa hồ như đang nhớ lại điều gì, tiếp đó liền thở dài một tiếng nói:

Bất quá mấy thứ này của ta có thể rơi vào trong tay của ngươi, xem như giải quyết được tâm nguyện của ta. Người kia đúng là còn chưa thực hiện được mưu đồ. Nhưng ngươi cần nên cẩn thận, đừng để lộ ra ngoài. Đừng để đi vào vết xe đổ của ta, bị người mưu tính, không thể thoát khỏi…

Nhạc Vũ trầm xuống, trầm ngâm chốc lát liền hơi cúi người hỏi:

Không biết người mà sư tổ nói đến tột cùng là ai?

Hồng Vân không đáp lời, ngẩng đầu nhìn lên không trung, khẽ cười nói:

Tên của người kia, nếu như không cần thì đừng nên nhắc tới cho thỏa đáng! Kỳ thật chính trong lòng ngươi cũng nên hiểu rõ mới đúng!

Nói tới đây, hắn lại ngắm nhìn Chiến Tuyết cách đó không xa, ánh mắt sáng ngời, lộ vẻ tán thưởng:

Không sai! Hiện giờ ta cũng thật xem trọng ngươi, căn cơ như vậy cho dù không có Hồng Mông Tử Khí tương trợ, cũng sẽ có đủ cơ hội đi chứng đại đạo. Cho dù là thời hồng hoang sơ khai có thiên phú như ngươi cũng chỉ có năm ba người mà thôi. Không ngờ ngoài ngươi ra còn có lương tài mỹ chất như thế. Nàng chịu ngươi khống chế, tiền đồ vô cùng tận, xứng đáng làm cánh chim cho ngươi…

Nhạc Vũ cũng không nghe được những lời phía sau của Hồng Vân, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại vài câu trước đó của hắn.

Nếu như có thể không nhắc tới, thì không nói cho thỏa đáng…

Kỳ thật chính mình cũng hiểu rõ trong lòng…

Hay thật sự đúng như lời nói của Chúc Long kia?

Trong lòng hắn còn đang suy tư, Hồng Vân lại nói tiếp:

Hiện giờ vẫn còn sớm, ngươi cần gì nghĩ quá mức? Kỳ thật đợi tới khi ngươi đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, hết thảy ngươi liền có thể hiểu rõ. Trước mắt chỉ cần hiểu nên cẩn thận làm việc là được! Ngoài ra cũng không cần đi quản quá nhiều! Còn có chút việc chỉ cần thiên cơ vẫn rối loạn, thì ngươi làm việc không cần quá mức kiêng kỵ…

Trong lòng Nhạc Vũ rung động, trong lòng chợt hiểu ra, tiếp theo thi lễ thật sâu nói:

Đa tạ sư tổ dạy bảo!

Hồng Vân nghe vậy liền cười, tiếp theo không chút để ý phất tay nói:

Ngươi là người thông minh, không cần ta nói ngươi cũng sẽ nghĩ tới. Vốn ta còn có chút lời nói cần lưu lại, nhưng ngươi không phải Tử Vân, vậy thì dễ thôi. Ngày sau gặp lại sư phụ ngươi, chỉ nói ta thật sự xin lỗi hắn. Bên trong cẩm nang có hai loại đồ vật có thể giúp được ngươi. Còn có Tử Khuyết Thiên Chương, chỗ này của ta đồng dạng có một tuyến nguyên linh lưu lại bên trong, ngươi cũng

không cần quá nhiều cố kỵ…

Nói dứt lời, thân ảnh Hồng Vân dần dần tiêu tán trước mặt Nhạc Vũ, thần tình lạnh nhạt, phảng phất như chuyện vô cùng bình thường.

Nhạc Vũ lại thi lễ thật sâu, thẳng đến khi hư ảnh kia hoàn toàn tiêu tán mới ngẩng đầu lên. Vừa nghĩ lại, liền lấy hồng sắc cẩm nang cầm trong tay.

Ngay sau đó liền nghe tiếng vang ầm ầm, chỉ thấy cuối cùng Chiến Tuyết đã rút ra toàn bộ, sát khí hội tụ quanh người nàng, lập tức chấn đãng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 832: Ngũ Hành kiếm trận

Là Tiên Thiên Hỗn Độn Khí!

Nhìn thấy tại miệng bình tràn ra ngũ sắc linh khí, vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, đột nhiên cảm thấy mừng rỡ như điên, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại vô cùng cổ quái.

Đoàn Hỗn Độn Khí này ước chừng có khoảng bảy thành so với lúc lấy được từ chỗ Chúc Long. Không nghĩ ra những vị đại năng thời thượng cổ tựa hồ lại có sở thích thu thập Hỗn Độn Khí này.

Chúc Long là như thế, Hồng Vân cũng như vậy. Ngay cả Tử Vân đạo nhân tuy không lấy được Hỗn Độn Khí nhưng cũng góp nhặt được rất nhiều Ngũ Hành Tinh Khí.

Nhạc Vũ không chút do dự trực tiếp hấp thu vào trong thân thể. Có chừng tám phần rót vào bên trong đan điền, do đoàn năng lượng ngũ sắc bên trong đan điền hắn hấp thu. Tiếp theo còn có hai thành bị hút vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Khi chân khí rót vào, viên tiểu châu lại chuyển thành màu trắng bạc.

Mặc dù Nhạc Vũ không biết theo tình huống bình thường phải cần có bao nhiêu Hỗn Độn Khí mới có thể hình thành tiên thiên linh bảo. Nhưng giờ phút này Diễn Thiên Châu trong đầu hắn chứng thật cần đủ điều kiện vốn có của tiên thiên linh bảo. Vô luận là lực lượng hay trình độ kiên cố đều có thể so sánh được với linh bảo.

Duy nhất kém hơn đó là liên hệ tới bổn nguyên hồng hoang đại đạo cùng đại đạo pháp tắc kết hợp.

Mười hai viên hoàng châu kết hợp cùng nó thật chặt chẽ, cơ hồ khó thể phân biệt được, một chút nhị sắc huyền hoàng chân khí từ trung tâm bổn nguyên Diễn Thiên Châu tràn ra, thế giới bên trong lại càng thêm mở rộng.

Bất quá giờ phút này Nhạc Vũ càng thêm chú ý chính là bên trong đan điền. Từ sau khi được hấp thu, đoàn Tiên Thiên Hỗn Độn Khí bên trong đan điền cũng không còn giống như một viên cầu, một bộ linh bảo đang loáng thoáng thành hình bên trong.

Thế nhưng không giống như trong sự tưởng tượng của hắn, không giống như hình dáng của Long Tước Phiến, mà là hình dáng năm thanh phi kiếm phân ra năm phương.

Bên trên đoàn năng lượng ngũ sắc hình thành kiếm phôi năm màu, tuy khí mang chưa mở, nhưng khí thế sắc bén đã gần với Long Thương kiếm. Hai đạo Hồng Mông Tử Khí cũng dùng bạch ngọc làm hạch tâm, hóa thành một trận đồ vô cùng phức tạp, dựa dẫm gần sát bên cạnh. Mỗi thời mỗi khắc đều có một tia Hỗn Độn Khí khó thể nhìn thấy được sinh ra, rót vào bên trong năm thanh kiếm kia.

Nội thị tình hình bên trong đan điền, ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời thoáng thất thần.

Nghe đồn từ sau khi hồng hoang sơ khai, mỗi một kiện Hỗn Độn chí bảo đều sẽ dùng hai đạo Hồng Mông Tử Khí làm cơ sở. Như vậy mới đủ khả năng áp đảo uy lực của nhiều loại dị bảo thời hồng hoang.

Mà ý tưởng của hắn chính là dùng một đạo tử khí lưu lại cho mình sử dụng, một đạo tử khí khác lưu bên trong đoàn Hỗn Độn Khí, nhìn xem thử có điều vui mừng gì phát sinh hay không.

Nhưng không kịp chờ đợi cho hắn bắt tay vào thực hiện, thì bên trong đan điền của hắn rõ ràng đã sản sinh ra một Hỗn Độn chí bảo nguyên mẫu.

Năm thanh kiếm cùng trận đồ hình thành hai loại chí bảo, cũng hình thành một khí tương sinh lẫn nhau. Có thể sử dụng lực lượng, cũng có thể hỗ trợ tương sinh.

Trận đồ kia rõ ràng cho thấy có quan hệ tới Lưỡng Nghi Tương Thiên Diệt Trần đại trận cùng Đại Ngũ Hành Tụ Linh Nhị Pháp đại trận mà hắn thường dùng. Mà năm thanh kiếm hơn phân nửa là bởi vì Ngũ Hành Phù Trận mà sinh, nhưng thật chẳng biết tại sao cuối cùng lại hóa thành hình kiếm, hơn nữa tựa hồ có thể thay đổi giữa hai loại hình thái đao lẫn kiếm.

Nhạc Vũ thở mạnh một hơi, mạnh mẽ đè nén nỗi lòng kích động của chính mình. Hỗn Độn chí bảo hiện tại còn đang trong giai đoạn hình thành, thật sự không biết cần thêm bao lâu kiếm phôi mới chân chính biến hóa thành kiếm, nhưng ngay trong giờ phút này cũng đã thể hiện ra vẻ bất phàm.

Được bộ kiếm trận kích thích, trong Ngũ Hành Phù Trận bên trong đan điền nhất thời càng có thêm nhiều phù triện được sinh ra, càng có thêm một cỗ nhuệ khí sắc bén trước kia chưa từng có.

Nhạc Vũ càng mơ hồ biết được nếu như hắn nguyện ý, không sợ chậm trễ thời gian bảo vật thành hình, hoặc làm cho bảo vật vừa sinh ra đã yếu ớt, giờ phút này chỉ có hạn độ, hắn có thể sử dụng được một bộ phận lực lượng của kiếm trận này.

Thậm chí Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm của hắn giờ phút này nhờ vào lực lượng của bảo vật tăng lên gần như gấp hai lần.

Khổng Dật chân nhân sinh ra đã có Tiên Thiên Hỗn Độn Khí biến thành năm vĩ linh tương trợ, vì vậy Ngũ Sắc Thần Quang càng thêm phá lệ mạnh mẽ.

Nhưng bản thân hắn giờ phút này cũng không hề thua kém, thậm chí chờ khi kiếm trận được thành hình, còn vượt xa hơn!

Thật sự không biết bảo vật này nếu so sánh với Thái Cực Đồ cùng Tru Tiên kiếm trận lại như thế nào?

Không tự giác Nhạc Vũ bắt đầu so sánh vài món Hỗn Độn chí bảo chấn động chư thiên chư giới. Sở dĩ hắn dùng Thái Cực Đồ cùng Tru Tiên kiếm trận so sánh, cũng bởi vì kiếm trận bên trong đan điền hắn cùng hai loại chí bảo này đều có chỗ tương tự.

Tiếp theo hắn cười tự giễu, có chút khó có thể tự chủ.

Nhạc Vũ nắm chắc mặc dù mạnh mẽ rút ra một đạo Hồng Mông Tử Khí, bảo vật cũng có thể được thuận lợi tạo ra, nhưng uy lực chỉ sợ sẽ giảm rất nhiều.

Năm thanh phi kiếm do Hỗn Độn Khí ngưng tụ thành hình nhiều nhất chỉ có thể xem là tiên thiên linh bảo. Thậm chí giờ phút này nếu phân cắt ra, cũng chỉ đạt tới trình độ nhị phẩm mà thôi. Chân chính có uy lực tuyệt đại chính là kiếm trận. Có thể đem năm thanh linh kiếm tăng lên cực phẩm!

Hắc! Lời nói của sư tổ, hiện giờ ta nghĩ nhiều như vậy làm chi? Bảo vật này sắp thành hình, có lẽ cũng cần tới mấy vạn năm dựng dục. Hoặc cần hấp thu thêm mấy lần Hỗn Độn Khí, thúc giục tiến thêm một bước, thời gian hiện tại còn quá sớm…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thu hồi hồn niệm. Trong ánh mắt dần lộ ra vẻ tự tin. Mượn ngoại vật chứng đạo, chung quy cũng không phải chính đồ. Trước khi hắn thực sự có đủ thực lực, tuyệt sẽ không nghĩ tới phương pháp thành đạo nào khác.

Vừa lấy lại tinh thần Nhạc Vũ liền thấy Chiến Tuyết đang nhìn tầng sát khí dưới chân, thật lâu không nói chuyện, sắc mặt như thường, không nhìn ra được điều gì.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó chân mày chợt nhíu lại, nhăn thành một đường thẳng.

Cảm giác được có vài cỗ khí tức đang hướng nơi này bay nhanh đến. Còn chưa tới gần, liền nghe được một trận huyết khí xông vào trong mũi.

Vẻ mặt Chiến Tuyết khẽ động, như có suy nghĩ gì quay đầu lại:

Thiếu gia, ba người này là A Tu La nhất tộc? Cảm giác sát lực của bọn họ so với ta còn mạnh hơn mấy lần. Nhưng khí tức này thật sự quá chán ghét…

Đúng là Tu La Huyết Thánh! Thật không biết đã cắn nuốt bao nhiêu sinh hồn huyết linh, dĩ nhiên là khác hẳn với ngươi. Ba người này khó đụng chạm, có chút khó giải quyết, chúng ta tránh mặt rồi tính sau.

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, tiếp theo thoáng do dự chốc lát, vẫn dứt khoát nói:

Sau này không cần gọi ta là thiếu gia, gọi ta là sư huynh là được.

Chiến Tuyết nghe vậy ngẩn người, có chút ngoài ý muốn, tiếp theo vội vàng gật đầu, cười ngọt ngào nói:

Vũ sư huynh!

Nhạc Vũ đang định bỏ chạy, thế nhưng lúc này lại cảm thấy toàn thân tê rần, thân hình không vững cơ hồ như muốn rơi xuống. Thanh âm giờ phút này của Chiến Tuyết cũng đặc biệt thật ngọt, quả thật làm hắn mềm yếu tới tận xương tủy.

Thoáng định thần, Nhạc Vũ chợt than nhẹ một tiếng, lại hóa thành độn quang hướng một bên bay đi.

Chiến Tuyết thấy thế trong ánh mắt chợt lóe lên, vẻ mặt lại khôi phục vẻ băng sương lạnh lùng, nhìn thoáng qua phương hướng ba người đang bay tới. Tiếp theo đem Bát Diệp Hồng Liên nở rộ, giẫm chân, sau đó từng luồng thần lực mang theo sát phạt khí nồng đậm bắt đầu từ quanh người nàng tràn lan khắp toàn thân.

Cuối cùng nàng vung tay lên, ba đạo kiếm quang đỏ rực từ trong Bạch Đế kiếm chém ra.

Lại có sáu mươi lăm đầu Tham Lang chân hình quấn quanh thân kiếm, đan xen bên trong hang động, đem mặt đất tước mỏng đi một tầng, nguyên bản hai đạo vết kiếm cũng biến mất không còn thấy chút bóng dáng, mà trận pháp do Nhạc Vũ bố trí để đưa nàng tới toàn bộ đều bị phá hủy.

Chiến Tuyết dùng pháp lực cuốn quanh một vòng, đem những hòn đá mảnh nhỏ thậm chí là tro bụi tất cả đều biến thành hư không. Thẳng đến khi không còn chút manh mối gì tiết lộ thân phận được lưu lại, lúc này nàng mới hóa thành một đạo độn quang đuổi theo Nhạc Vũ.

Ngay sau khi Chiến Tuyết vừa rời khỏi, không tới ba phút sau mấy đạo hồng quang liền từ bên ngoài linh trận do Nhạc Vũ bố trí chậm rãi tiến vào. Sau khi hóa thành hình người, là ba thân ảnh huyết sắc, vô cùng tuấn mỹ.

Khi bọn hắn trông thấy sát lực nơi này đã bị hút đi hơn phân nửa, sắc mặt ba người chợt trắng bệch, cơ hồ theo bản năng đều nhìn lên trên thạch đài.

Quả nhiên bên trên cũng không còn vật gì khác.

Nam tử tuấn mỹ đứng giữa nhất thời vẻ mặt chợt vặn vẹo, gương mặt lập tức biến thành cực kỳ xấu xí.

Mà hai người khác lại trực tiếp hóa thành đoàn huyết vân khổng lồ, phát ra một tiếng rít gào cực kỳ chói tai, thanh chấn vạn dặm.

Nam tử đứng ngay giữa thoáng chốc liền bình tĩnh lại, gương mặt liền khôi phục lại như thường. Hắn nhìn thoáng qua xung quanh, hoàn toàn không có thu hoạch gì, tiếp theo dùng sức khẽ ngửi, sắc mặt liền lộ ra tia sáng bóng.

Hắn đưa mắt nhìn sang hai bên, sắc mặt lập tức phát xanh, tiếp theo lãnh đạm nói:

Tả Dung Khôi Sư! Hai người các ngươi còn không mau xuống dưới cho ta! Hai tên không nên thân, chẳng thể trách không lấy được niềm vui của Huyết Quân!

Hai luồng huyết vân tên Tả Dung cùng Khôi Sư vốn vọt tới mỗi cửa hang, giờ phút này nghe vậy đều hóa thành hình người lạnh lùng nhìn lại, trong mắt hiện ra sát khí.

Nam tử tuấn mỹ không thèm để ý chút nào, vẻ mặt thản nhiên nhìn vào một cánh cửa khác nói:

Hai người kia hắn đã đi bằng con đường này, hơn nữa nhất định còn chưa đi xa!

Trong thanh âm của hắn lộ ra âm trầm dày đặc, hai người khác sát khí thu liễm, trong con ngươi lộ ra hồng quang chói mắt.

Đi cùng Chiến Tuyết ước chừng thêm một lát, xuyên qua hai chỗ rẽ, Nhạc Vũ cảm giác được cỗ huyết khí làm người khác ghê tởm muốn phun loáng thoáng tràn vào trong mũi.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, liền biết được hơn phân nửa hành tung của mình đã bại lộ, sau đó thoáng suy nghĩ lại, liền hiểu được mình đã sơ hở chỗ nào.

Nhất định do Chiến Tuyết vừa đi vào tiên giới, lại hấp thu rất nhiều sát lực không thể khống chế, có mấy tuyến hồn lực chân khí tràn ra bên ngoài.

Nếu như chỉ là tu sĩ bình thường tất nhiên sẽ không làm gì được bọn họ. Nhưng

nếu là người có thiên phú dị bẩm, hoặc thông qua thần thông mật bảo lấy phương pháp truy hồn khóa chặt lại hồn niệm của Chiến Tuyết, như vậy mặc dù hắn có Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu cùng Ngũ Sắc Thần Quang cũng khó hoàn toàn che lấp.

- Đúng như ta sở liệu, ba người của Huyết Hải đúng thật là phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 833: Bị bách ứng địch

Nhạc Vũ có chút đau đầu dùng tay nhu nhu thái dương, sát ý trong đầu như thủy triều, nhưng vẫn còn duy trì vài phần lý trí.

Làm cho hắn cảm giác phiền toái không phải thực lực của ba người kia, mà là khả năng truy tung của bọn hắn.

Chỉ sợ cho dù hôm nay hắn thuận lợi rời khỏi tiên thiên sát trận nơi này, ba người kia cũng có thể tìm được hành tung của bọn họ.

Đồng dạng là nhân vật nhất lưu Thái Ất Chân Tiên, nhưng những Huyết Tu La này chiến lực vốn thấp hơn một tầng, trong mắt hắn lại càng khinh thường.

Nếu đặt ở một năm trước, tất nhiên hắn sẽ xa xa tránh né mà không đến gần. Nhưng hôm nay trong tay hắn cùng Chiến Tuyết tuy nắm giữ nhiều loại phương pháp khắc chế, nhưng lại không giống như ba người Dương Ất chân nhân, làm hắn chân chính cảm giác vạn phần kiêng kỵ.

Có lẽ đánh bại họ thật sự khó khăn, nhưng muốn tự bảo vệ mình cũng có được vài phần nắm chắc.

Nhưng hậu quả tin tức sẽ bị tiết lộ về sau, lệ khí cùng sát khí trong lồng ngực Nhạc Vũ không cách nào bị kềm chế.

Nhưng hắn cũng biết được một khi mấy người bọn họ tranh đấu, tất nhiên sẽ làm kinh động tới những người khác, tình cảnh khi đó sẽ càng thêm không xong.

Giờ phút này tiến vào bên trong sát trận tuyệt đối không chỉ có Ngũ Đài Tông cùng ba Tu La Huyết Thánh mà thôi.

Trừ phi trong vòng nửa khắc có thể lấy được tính mạng ba người này!

Trong nháy mắt trong đầu Nhạc Vũ hiện lên vô số ý niệm, nhưng tốc độ viễn

độn không chút nào suy giảm. Thời gian bí pháp đem thân hình của hắn cùng Chiến Tuyết gia tốc gấp mười bốn lần, Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ lực cũng toàn lực khởi động.

Bên trong đan điền của hắn, ngũ sắc quang mang phân thanh ngũ hành kiếm chớp động linh quang. Giờ phút này toàn bộ Tiên Thiên Hỗn Nguyên Khí trong cơ thể hắn đều lướt qua những thanh kiếm một lần, sau đó khi rót trở lại đan điền của hắn, cường độ mạnh mẽ tăng thêm mấy lần.

Cả người Nhạc Vũ cơ hồ hóa thành lưu quang.

Hắn cũng không hề có mục đích bay đi, liên tục phi độn chung quanh tòa mê cung khổng lồ bên dưới lòng đất. Sau đó hắn dần dần phát hiện tình hình này có chút không đúng.

Vô luận hắn cùng Chiến Tuyết chạy về phương nào, bỏ lại ba người kia thật xa, nhưng chỉ cần ngừng nghỉ một lát thì mùi huyết tinh kia lại từ xa xa đánh úp tới.

Nhạc Vũ thử lại nhiều loại bí pháp, che giấu thần hồn chân khí của Chiến Tuyết, nhưng vẫn không cách nào bỏ rơi ba người kia, ngược lại pháp lực trong cơ thể bắt đầu dần dần khô cạn.

Duy nhất cảm thấy may mắn chính là hai người họ chạy loạn khắp nơi, nhưng lại không đụng chạm tới những người khác.

Lần này bị truy đuổi, nội tâm Nhạc Vũ càng thêm dày đặc sát khí, chỉ cảm thấy cực kỳ biệt khuất.

Chiến Tuyết cũng cau chặt mày, mặc dù dùng độn quang theo sát phía sau Nhạc Vũ nhưng trong ánh mắt vẫn loang loáng, thật không biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì.

Cho đến khi mùi huyết tinh phía sau lại sút giảm, Nhạc Vũ tuyển chọn một địa phương rộng lớn chợt dừng lại, thân hình Chiến Tuyết uốn lượn thành một đạo đường cong, bay tới bên người Nhạc Vũ nói:

Sư huynh, trước kia ta từng xem qua một quyển đạo điển, nghe nói trong U Minh Huyết Hải dù không có môn thần thông truy tác thần hồn nào, nhưng có chút Tu La trời sinh thiên phú dị bẩm, đối với hồn thức của người khác lại dị

thường mẫn cảm, linh tuệ cũng vượt hơn xa cùng thế hệ.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, hắn từng xem qua đạo điển nhiều hơn Chiến Tuyết gấp mấy lần, suốt một ngày thời gian bị truy đuổi, ba người phía sau rốt cục dùng phương pháp gì gắt gao đuổi theo sau bọn họ, tất nhiên trong lòng hắn vô cùng rõ ràng.

Xét đến cùng, vẫn là mê cung dưới lòng đất cũng xem như quá nhỏ, vô luận chạy tới nơi nào đều bị đối phương tìm được.

Kỳ thật chỉ cần thoát ly ra khỏi sát trận, rời xa trăm vạn dặm thì có thể tránh né.

Nhưng vấn đề là hiện tại hắn còn chưa ra được tòa sát trận này.

Hiện giờ bên trong sát trận mặc dù chỉ có một Thái Ất Chân Tiên, nhưng hắn cũng không tin những đại năng hồng hoang luôn luôn chưa từng chú ý nơi này.

Lúc trước hắn dựa vào bên trong Huyết Vân sơn mạch có thể che đậy thiên cơ nên mới tiến vào, nhưng kế sách thoát thân Nhạc Vũ lại không thể không tiếp tục cẩn thận mưu tính một phen.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ đem Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô lấy ra từ tay áo, sau đó thật cẩn thận đưa vào bên trong Diễn Thiên Châu, tận sâu trong bổn nguyên của thế giới kia.

Sau đó hắn bắt đầu lấy ý niệm thúc giục, mười hai viên hoàng châu đã bị hắn khắc vào thần hồn ấn ký đặt trong Diễn Thiên Châu quay chung quanh hồng sắc hồ lô, bắt đầu xoay tròn.

Một tia hoàng khí bắt đầu chảy ra từ trong hạt châu, nhảy vào bên trong Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, không gian rối loạn bên trong hồ lô nhất thời yên tĩnh, hiện ra chút vẻ bình ổn.

Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi chấn động, biết có lẽ lần này có được biện pháp làm không gian trong hồ lô có thể ổn định lại. Vì thế cơ hồ không chút do dự tiếp tục toàn lực thúc giục pháp lực làm cho hoàng sắc chân khí bên trong hoàng châu thẩm thấu đi ra.

Mà Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô từ ban đầu thụ động hấp thu, dần dần

chuyển thành chủ động đòi hỏi.

Nhưng ngay sau đó khi hồ lô vừa khôi phục lại trạng thái trước khi sử dụng Tán Phách Thần Quang, mười hai viên hoàng châu lại đồng loạt thu hồi hoàng khí. Từ sáng bóng chuyển thành tối, vô luận hắn thúc giục pháp lực thế nào cũng không hề có chút động tĩnh.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt giật mình, tiếp theo chợt bật cười.

Phẩm cấp của mười hai viên hoàng châu tuy hắn không biết rõ, nhưng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô là tiên thiên chí bảo, muốn nhất thời nửa khắc khôi phục lại toàn bộ, dù là Hỗn Nguyên Khí cũng khó thể làm được.

Lấy diệu dụng của mười hai viên hoàng châu, có thể làm hồ lô khôi phục lại tình trạng của hai ngày trước đó xem như đã rất không tệ, là nỗi vui mừng ngoài ý muốn.

Nhưng tuy trong đầu hắn suy nghĩ như thế, nhưng trong lòng vẫn có chút ý thất vọng, cơ hồ đều hiện lên trên mặt.

Chiến Tuyết nhìn thấy Nhạc Vũ đem Tán Phách Hồ Lô đưa vào bên trong Diễn Thiên Châu, lúc này thấy thế nàng chợt nghĩ chuyện này có lẽ nghiêm trọng không còn cách nào, thoáng do dự liền hiện lên vẻ mặt kiên quyết:

Ta có thể dẫn dắt bọn hắn rời đi!

Nhạc Vũ bật cười một tiếng, Huyết Tu La vốn là một trong những độn pháp nhanh nhất đương thời, nếu ba vị Tu La Huyết Thánh kia chịu tiếp tục thiêu đốt tinh huyết bản thân thúc đẩy, trong thế gian cùng đẳng cấp, thực sự không có bao nhiêu người có thể thắng được những Tu La kia.

Nếu không phải hắn nắm giữ thời gian bí pháp, cũng không cách nào thoát khỏi. Mặc dù hiện tại Chiến Tuyết đã bắt đầu hấp thu thần tinh Ngân Linh Tử, phương diện dị năng thời gian so với hắn còn mạnh mẽ hơn, nhưng cũng sẽ có lúc pháp lực phải bị cạn kiệt.

Đẳng cấp như bọn họ có lẽ nhờ vào cường độ pháp lực có thể chống đỡ Thái Ất Chân Tiên được một phần, nhưng nếu nói tới chân khí lâu dài, mặc cho ngươi căn cơ bao sâu, thiên tư mạnh mẽ, cũng tuyệt đối không thể so sánh với người ta.

Bên trong Diễn Thiên Châu, Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Có lá bài tẩy trong tay, Nhạc Vũ cũng không còn ý niệm chạy trốn khỏi tay ba người kia. Nhưng hồ lô nếu không cần thiết, hắn nhiều nhất chỉ dự định xem như là đồ vật dự bị mà thôi. Trước mắt hắn vẫn còn thiếu chút thủ đoạn khắc chế kẻ địch.

Trầm ngâm một chút, Nhạc Vũ nhìn quét khắp bốn phía. Khi nhìn thấy trên bốn vách đá do tiên thiên Huyền Vũ Cương Nham tạo thành, trong lòng hắn khẽ động, liền đi tới. Nhạc Vũ đưa tay vỗ vỗ vách đá, đem nội tức bản thân chậm rãi thăm dò vào, bắt đầu tiến hành phân tích. Ngay sau đó hắn đã cảm giác được tận sâu trong thạch bích ẩn chứa hàn lực tràn trề, đang bám theo pháp lực của chính hắn thẩm thấu đi ra, cơ hồ muốn đông cứng hắn.

Huyền Vũ Cương Nham sở dĩ có tên là Huyền Vũ, chính là vì ngoại trừ độ cứng, nó vốn là một trong những tiên thiên linh trân còn có khả năng hấp thu hàn lực cực mạnh, trừ bỏ Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng Ngũ Sắc Thần Thạch.

Ngoại trừ vách đá, nơi này cũng không thấy băng tầng. Nhưng bên trong vách đá súc tích băng hàn không chút tầm thường. Quanh năm suốt tháng cô đọng lại đã đạt tới trình độ khủng bố.

Chân mày cau lại, trong mắt Nhạc Vũ liền lộ ra một tia sáng bóng. Hắn tiếp tục nhìn quét bốn phía, chỉ thấy nơi này là một nơi giao tiếp giữa các con đường, hai bên trái phải có chừng hơn mười động khẩu.

Tiếp tục điều tra biến hóa linh mạch nơi đây một phen, trong lòng Nhạc Vũ liền nắm chắc thêm ba phần.

Tiếp theo hắn liền không chút do dự dùng Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thôi diễn chừng thời gian một chén trà nhỏ, sau đó lấy ra mấy trăm viên tiên thạch phẩm cấp không đồng nhất toàn bộ đánh ra, cùng lúc trận đồ tiên trận trung đẳng cũng bị hắn dùng thần niệm truyền vào bên trong thần hồn của Chiến Tuyết bên cạnh.

Chiến Tuyết lập tức hiểu ý, lấy ra mấy bình thần thú huyết Yêu Tiên, bắt đầu khắc lục phù triện dưới mặt đất.

Hai người hợp lực hành động, chỉ sau một lúc lâu linh trận đã thành hình.

Lúc này huyết tinh khí bị bỏ rơi lúc trước cũng đã xông vào trong mũi.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, không tiếp tục quản tới. Ở bên ngoài linh trận hắn gia tăng ước chừng hơn trăm viên tiên thạch, làm linh trận càng thêm hoàn thiện. Thẳng đến khi huyết sát lực đi tới gần bên mới dừng lại khoanh tay đứng thẳng.

Ngay sau đó liền nhìn thấy huyết quang chợt lóe, ba bóng người vô cùng tuấn mỹ liền xuất hiện.

Lúc trước ở bên ngoài tiên thiên sát trận Nhạc Vũ cũng từng tiếp xúc với ba người này, nhưng khi chân chính gặp mặt, lại là lần đầu tiên. Lúc này hắn thật cảm thấy hưng trí nhìn ba vị Tu La Huyết Thánh ngay trước mắt.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt cảm thấy trong lồng ngực quay cuồng một trận, chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm. Nếu chỉ nhìn bề ngoài của ba người này quả thật mỹ mạo vô song, nhưng khi hắn dùng Vô Vọng Chân Thủy kết hợp cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, liền có thể phá hủy hết thiên hạ huyễn pháp.

Ba người này bày ra Chướng Nhãn Pháp tự nhiên không thể gạt được Chân Long Nhãn của hắn. Chỉ thấy dưới làn da của bọn hắn, có hàng vạn hàng ngàn huyết sắc đầu người đang không ngừng tê hào giãy dụa, vô số oan hồn bị nhốt thúc trong ba cơ thể kia không cách nào thoát thân.

Hắn không khỏi thuận theo bản năng đưa mắt nhìn sang một bên tránh né.

Người bên trái đem huyết quang hoàn toàn thu nhập vào trong cơ thể, liền cười nói:

Vì sao lại không chạy? Ta còn tưởng rằng các ngươi nhất định phải chạy đến sơn cùng thủy tận mới bằng lòng cam tâm!

Thanh niên tuấn tú ở giữa vừa nhìn thấy Nhạc Vũ liền ngây ra, có chút ngạc nhiên:

Lại là ngươi!

Hắn kêu lên một tiếng kinh dị, tiếp theo ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc liếc nhìn Chiến Tuyết đứng bên cạnh. Hồn niệm của hắn truy tầm hắn là nữ nhân này. Nhưng luôn luôn loáng thoáng cảm giác người đánh cắp linh bảo phải là hai người.

Thật không ngờ người còn lại chính là tu sĩ thần bí đã khiến cho Ngũ Đài Tông cùng U Minh Huyết Hải đều có chút nếm thiệt thòi.

Sau thoáng kinh ngạc, thanh niên tuấn tú cười lạnh, trong mắt lóe lên sát khí, một cỗ ý niệm bén nhọn đến cực điểm, lại vô cùng mạnh mẽ xông ra, giống như ngọn núi lớn vừa sụp đổ, lại như bùn đất chảy tràn, làm Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đứng xa xa đều lui ra sau một bước, trên mặt nhất thời biến trắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 834: Linh trận khắc địch

Huyết sắc quay cuồng, chỉ chốc lát toàn bộ các đường rễ đã bị nhuộm thành màu hồng sắc, huyết ảnh ngập trời, cơ hồ tràn ngập khắp không gian phạm vi vạn trượng.

Dưới chân Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, linh trận lóe lên linh quang, một cỗ sức đẩy đem huyết quang ập đến bài xích ra bên ngoài.

Trên mặt thanh niên tuấn tú hiện lên vẻ dị sắc, vẫn thận trọng chưa lập tức động thủ. Huyết quang bên cạnh trướng lên, ngay cả hai đồng bạn của hắn định khuếch tán huyết quang cũng bị hắn ngăn lại, bắt đầu cẩn thận quan sát linh trận rõ ràng do đối phương vội vàng bố trí.

Cũng không phải do hắn quá mức cẩn thận, mà là tình hình trước khi nhập vào sát trận này, hắn đã khắc sâu ấn tượng đối với tu sĩ thần bí trước mặt. Ngay trong lúc lực lượng vẫn còn dư thừa lại đột nhiên ngừng lại không tiếp tục chạy trốn, thật khó nói không có mưu kế gì khác.

Tựa hồ không cách nào giải thích kết cấu quái dị của linh trận, sau một lát thanh niên tuấn tú ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Hai người bên cạnh hắn lúc này đã dường như mất hắn kiên nhẫn.

Trước mắt Nhạc Vũ giờ phút này tuy có một mảnh huyết quang nồng đậm che lại tầm nhìn, nhưng vẻ mặt của ba người đối diện thế nhưng hoàn toàn rơi vào trong mắt hắn. Bộ dạng Nhạc Vũ vẫn không hề thay đổi, vẫn thản nhiên như không để ý tới, nhưng nơi khóe môi lộ ra ý cười trào phúng.

Chỉ có hồn áp cùng huyết khí quay cuồng làm tinh thần của hắn trỗi lên từng đợt đau đớn, tựa như ngọn núi lớn tùy thời có thể đè sập tinh thần của hắn!

Thanh niên tuấn tú như có điều cảm giác, ánh mắt băng sương như đao khẽ quét qua trên người Nhạc Vũ, tiếp theo hừ lạnh một tiếng, huyết sát lực lại tăng thêm ba thành!

Trong chốc lát toàn bộ thiên địa linh lực nơi này đều bị huyết quang bài xích tán ra, huyết quang phấp phới, tựa như yêu ma đang nhảy múa.

Chiến Tuyết vừa định bước lên ngăn cản ngay trước người Nhạc Vũ, lại bị Nhạc Vũ kéo lại cánh tay, lôi ra sau lưng mình.

Giờ phút này khóe môi hắn đã tràn ra tia máu, thân hình vẫn thẳng tắp tựa như một thanh kiếm đã rút khỏi vỏ, nhu mà không cong, cương mà không gãy, còn lộ ra vài phần chân khí sắc bén, dưới chân không lùi nửa bước!

Trong thần hồn của hắn giống như bị hàng ngàn hàng vạn lưỡi đao sắc bén xoắn vặn, dưới trọng áp cuồn cuộn lại gần như lâm vào hỏng mất. Nhạc Vũ phảng phất như hoàn toàn không có cảm giác, liền đem phân nửa hồn thức dùng để cảm ứng linh mạch bên cạnh, tay phải giống như gọng kìm nắm chặt tay Chiến Tuyết không cho phép nàng vọng động.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, kể từ sau khi có ý thức, Nhạc Vũ cũng chưa bao giờ để nữ nhân chắn ngay trước mặt mình! Nếu đổi lại là trước kia thì cũng thôi, nhưng hiện giờ hắn làm sao lại đem Chiến Tuyết tiếp tục đối đãi như khôi lỗi hay người hầu của mình?

Ánh mắt thanh niên tuấn tú lóe ra hồi lâu, vẫn không ngừng do dự bất định. Hắn cảm giác trong ánh mắt kia có chút cổ quái, nhưng làm sao cũng không nghĩ được thông suốt, thẳng đến khi phát giác chân khí bên cạnh hai người càng lúc càng thêm cuồng bạo, mới bất đắc dĩ trầm xuống tâm tư, khi mở miệng lại thu liễm toàn bộ sát khí, vô cùng ôn hòa:

Tiên thiên linh vật bên trong hang động chính là thiên ý định cho U Minh Huyết Hải chúng ta đoạt được, cùng nhị vị đạo hữu vô duyên. Không bằng giao cho chúng ta, nể tình trước đó ngươi giúp chúng ta thoát khỏi sát trận, hôm nay bỏ qua tính mạng cho các ngươi!

Nhạc Vũ lạnh lùng trầm mặc, liếc mắt nhìn hai người bên cạnh hắn, sau đó liền thu liễm ánh mắt lẳng lặng đứng yên trong trận, ngay hứng thú trả lời cũng không có.

Thanh niên tuấn tú vốn khó hiểu ý tứ của hắn, chỉ trong giây lát liền trông thấy Tả Dung cùng Khôi Sư hai người, trong mắt lộ ra vẻ đỏ thẫm, máu huyết trong

cơ thể cuồn cuộn, toàn bộ oan hồn đều phát ra tiếng rít gào đói khát, trong lòng liền sáng lên.

Một thân huyết nguyên tinh thuần của hai người này dù chính hắn cũng cảm thấy vô cùng động tâm, nếu có thể cắn nuốt sẽ giúp tu vi tiến nhanh, huống chi là hai đồng bạn của hắn ở phần lớn thời điểm chỉ làm việc theo bản năng mà thôi?

Trong lúc mơ hồ, mùi vị huyết khí từ trên người hai người trước mắt khiến tâm hồn hắn lay động, đặc biệt là khóe môi tu sĩ thần bí kia lại ứa ra tia máu khiến kẻ khác như muốn điên cuồng.

Thanh niên tuấn tú cảm thấy hoa mắt, hắn biết được nhân vật bậc này thường thường đều có huyết mạch kỳ dị, còn có căn cơ hùng hậu, nếu có thể cắn nuốt đúng là có ưu đãi lớn lao.

Nhưng chính vì bản năng gần như không cách nào khống chế, khiến trong lòng hắn liền cảnh giác, càng thêm nhiều phần đề phòng. Nhưng ngay sau đó Khôi Sư đứng bên trái hắn cũng đã hoàn toàn mất đi khống chế, cả người hóa thành một đoàn huyết quang, lập tức đánh tới. Huyết hải cuồn cuộn ngưng đọng thành một đoàn huyết quang thật nhỏ như cây châm, cơ hồ thế như chẻ tre đột phá bức tường cản trở của linh trận đâm thẳng về hướng Nhạc Vũ.

Tả Dung đứng bên phải lúc này tuy còn tồn tại vài phần lý trí, nhưng giờ khắc này lại sát khí tràn trề:

Cần gì dài dòng quá mức như vậy? Hai tên Linh Tiên mà thôi, có cần cẩn thận như vậy hay không? Lưu loát đem hai người này làm thịt, nuốt lấy huyết nguyên của bọn hắn, ta và ngươi còn có thể tiến thêm nhất giai!

Lời của hắn vừa rơi xuống ngay lập tức mười hai đạo huyết sắc đao mang từ trong cơ thể bay ra, xoay quanh bay múa, xoay vòng cuốn đi, phát sau mà đến trước, vây quanh hai người Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đồng loạt đánh thẳng vào trong.

Ngay sau đó chỉ thấy trước người Chiến Tuyết bỗng nhiên tế ra thất thải đăng trản, quang mang lưu ly bảo vệ quanh người, mặc kệ cho đao mang đập vào nhưng vẫn lù lù bất động. Nàng lại chém ra một kiếm, toàn bộ sát lực bên trong cơ thể hội tụ ngay đầu mũi kiếm, cùng huyết châm đối chọi gay gắt. Bốn mươi lăm Tham Lang chân hình quay chung quanh Bạch Đế kiếm xoay quanh bay

múa. Giằng co cùng huyết châm do Thái Ất Chân Tiên hóa thành thêm chốc lát huyết châm mới bị một đợt cự lực khủng bố đánh bay ra mấy ngàn trượng, sau đó bị đánh thẳng vào trong vách đá, toàn bộ thân thể đều bị ép vào trong vách động!

Vẻ mỉa mai trong mắt Nhạc Vũ càng thêm nồng hậu.

Trong lòng thanh niên tuấn tú nhảy mạnh, nhất thời cũng không chú ý tới lưu ly đăng trản cùng Chiến Tuyết có chiến lực mạnh mẽ vượt xa ý tưởng tượng của hắn, chỉ cảm thấy một cảm giác bất an đến cực điểm, đang cảm thấy vô cùng khó hiểu, chợt nhìn thấy Nhạc Vũ cầm một thanh thất phẩm tiên binh đột nhiên cắm xuống ngay trung xu của linh trận.

Chỉ trong thoáng chốc bên trong Linh Trận đã toàn bộ khởi động. Theo linh quang bắn ra bốn phía, vô số linh lực lưu từ trong trận lan tràn, hình thành một đám phù triện huyền ảo, chỉ trong chốc lát đã kéo dài tới vách động phương xa.

Trong lòng chợt nhảy, cuối cùng trong đầu thanh niên tuấn tú thoáng hiện linh quang, hiểu được chỗ huyền diệu của linh trận này, sắc mặt thoáng chốc một mảnh tái nhợt.

Trong tích tắc một cỗ hàn lực cuộn trào liền từ bốn vách tường chung quanh dẫn phát bung ra, lấy linh trận làm trung tâm, tàn sát lan tràn khắp chung quanh.

Huyết khí bao phủ toàn bộ không trung giờ khắc này cơ hồ đều bị đông cứng lại, Khôi Sư xem như đứng mũi chịu sào, cơ hồ thừa nhận gần phân nửa hàn lực đập vào, toàn bộ thân hình cơ hồ bị đông lạnh thành một đạo băng châm, thế bay vốn đang đâm thẳng vào hướng Nhạc Vũ lập tức chậm lại.

Thẳng đến một thoáng sau, huyết châm mới chấn động mạnh một cái, đem huyền băng đông cứng bên ngoài đều chấn khai, nhìn thế đi vẫn chẻ tre đánh thẳng tới Nhạc Vũ, thanh thế không kém gì lúc trước nhưng tốc độ phi độn đã chậm xuống bốn thành! Ngay cả huyết sắc đao mang quanh người hắn cơ hồ cũng đã rơi xuống từ trên không trung.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính tế lên đỉnh đầu, Băng Diễm Tuyệt Quang tầng thứ mười chín bắn ra, thẳng tới xa xa, hướng thanh niên tuấn tú vừa ngưng tụ ra hơn mười huyết sắc trường mâu.

Trong lúc nhất thời năm loại linh diễm cùng năm loại chân thủy trong cơ thể toàn bộ đều được thúc đẩy đến mức tận cùng, vô số diễm lực cùng hàn lực vô tận đều điên cuồng dung nhập thẳng tới bảo kính.

Lúc này Chiến Tuyết cũng vừa xuất thủ, một tầng lưu ly quang bích bảo vệ khắp toàn thân trên dưới, cùng lúc tám phiến hồng liên bao quanh người đồng loạt mở ra, ngăn cản huyết châm cùng mười hai Hóa Huyết thần đao toàn bộ bài xích bên ngoài liên hoa.

Ánh mắt thanh niên tuấn tú co rút lại, khi nhìn thấy lam hồng nhị sắc bảo kính liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, liên tục rùng mình. Cơ hồ theo bản năng chín đạo huyết sắc liên tục chém ra, cùng lam hồng quang thúc trên không trung bắn xuống đối chiến thẳng tới.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, dưới Băng Diễm Tuyệt Quang bắn trúng, huyết mâu đủ sức đánh chết Thái Ất Chân Tiên không ngờ lục tục nổ tung, hóa thành từng phiến băng trần lục tục bay ra.

Thân hình thanh niên tuấn tú nhất thời thối lui, thần hồn đau đớn như bị vặn xoắn, tựa như bị sinh sôi cắt mất đi một khối thịt lớn.

Huyết sắc trường mâu đều do bản thể của hắn biến thành, thế nhưng lúc này lại bị lực lượng băng tuyết tràn trề đông cứng lại, toàn bộ sinh cơ huyết nguyên đều bị phong kín, tiếp theo là vô tận diễm lực đánh úp tới, đem toàn bộ hồn thức ấn ký súc tích bên trong đều thiêu đốt phá hủy, không còn lưu lại nửa điểm dấu vết.

Trong mắt hắn không khỏi lộ vẻ hoảng sợ, chỉ cảm thấy cảm giác bất an càng thêm nồng hậu.

Nếu đổi lại là thường ngày, lam hồng quang thúc tuy có thể khắc chế Tu La thân, nhưng không phải không thể ứng phó, nhưng dưới hàn lực mạnh mẽ bao phủ chung quanh, một thân thực lực đã giảm xuống ba thành!

Mà khi hắn nhìn về hướng Nhạc Vũ, ánh mắt liền co rút lại.

Quanh người Nhạc Vũ không ngờ hiện lên một tầng thanh sắc quang hoa, tương trợ hồng liên cùng lưu ly quang bích của Chiến Tuyết chống đối mười hai Hóa Huyết thần đao.

Cùng lúc một đạo tử kim sắc từ bên trong Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù lan tràn, một đạo kim quang đánh xuống, hướng tới xa xa, ngăn trở Tả Dung vừa hóa thân thành đao đang đánh tới.

Trong tay Chiến Tuyết lúc này xuất hiện một cự nỏ, mũi tên lên dây, vô cùng âm sâm, một mũi tên vừa bắn ra, hướng thẳng huyết châm bay tới, một đạo hắc quang thoáng hiện, Đại Thôn Diệt Thuật trực tiếp đem huyết châm cắn nuốt gần phân nửa.

Tiếp theo phía sau liên tục ba mũi tên, một mũi so với một mũi càng thêm mau lẹ sắc bén.

Chỉ nghe một tiếng kêu rên chói tai, cuối cùng Khôi Sư không chống đỡ được nữa, thân hình tản ra, điên cuồng triển khai thân hình khổng lồ hơn ngàn dặm khiến bên trong hang động cơ hồ biến thành biển máu.

Nhưng mỗi một mũi tên của Chiến Tuyết lại cắn nuốt đi một bộ phận thân hình của hắn, đầu ngón tay Nhạc Vũ bắt đầu ngưng tụ ngũ sắc quang hoa.

Ánh mắt thanh niên tuấn tú lạnh lùng, liên tục ném ra sáu đạo huyết mâu đánh tới, thanh thế mạnh mẽ, đạo thứ nhất đã đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính quay cuồng bắn ngược trở về.

Nhạc Vũ lạnh lùng không thèm để ý tới, cầm lấy Long Thương kiếm bên cạnh, không quản nó có nguyện ý hay không cắm thẳng xuống linh trận bên dưới.

Hàn lực bên trong Huyền Vũ Cương Nham nhất thời tràn ra ồ ạt, chỉ trong nháy mắt một cỗ nhiệt phong từ trong vách tuôn tràn ra…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 835: Diệt sát tu la

Ngay khi nhiệt phong ập tới, trong mắt Nhạc Vũ liền lộ ra ý mừng rỡ cùng thoải mái.

Cấm chế nơi này biến hóa quả nhiên đúng như hắn sở liệu. Đến tận cùng lại thông, âm cực dương sinh. Khi hàn lực nơi này cực thịnh, khí cơ dẫn dắt liền đưa có luồng diễm lưu.

Nếu như ở những nơi khác, có thể còn cần thêm chút thời gian. Nhưng ở ngay nơi này lại là linh mạch sát trận, càng thêm cơ hội!

Lúc này kể cả thanh niên tuấn tú, trong lòng cả ba Tu La đều trầm xuống.

Trước khi xâm nhập vào sát trận này, đối với tiên thiên cấm chế bên trong bọn hắn cũng đã có nghiên cứu. Lẽ ra thời gian tuần hoàn còn chưa đến, nơi này vốn không nên có hỏa linh lực sung túc như thế mới đúng.

Ngay khi nhiệt phong mang theo mùi lưu hoàng vừa mới thổi qua, chỉ trong chốc lát liền có một cỗ bạch sắc diễm lưu từ dưới nền đất tuôn tràn.

Địa Tâm Bạch Diễm? Hai người các ngươi thật đáng chết!

Sắc mặt thanh niên tuấn tú khẽ biến, quát lớn một tiếng, cả người co rút thành một điểm nhỏ như hạt bụi, bám lên vách đá.

Hai người khác một biến ảo huyết đao, một hóa thân huyết hải, nhìn không ra diễn cảm nhưng đều thật nhanh thối lui, đem hàn lực trước đó còn không kịp tránh né bây giờ lại hấp thu quanh thân, học theo thanh niên tuấn tú kia hướng vách đá bám vào.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, ngũ sắc quang hoa ngưng tụ trước đó rốt cục đã bắn ra, có Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền tăng cường đến Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tăng cường đến mức tận

cùng bắn thẳng tới huyết đao do Khôi Sư biến thành.

Chỉ thấy quang mang chớp lên, mấy trăm quang châm vốn đem huyết mâu trước người toàn bộ đánh diệt, mà bộ phận còn lại thì lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy, chỉ trong tích tắc đã bay ra ngoài mấy ngàn trượng.

Thần thông đại pháp này vốn nhanh nhất thiên hạ, lúc này còn được Nhạc Vũ cố ý toàn lực gia trì thời gian gấp mười bốn lần, Khôi Sư kia cơ hồ không kịp phản ứng liền bị quang châm đánh xuyên vào cơ thể, một tiếng nổ tung ầm vang, Ngũ Hành nguyên từ lực vô cùng tận điên cuồng vỡ tan, thương thế này đối với huyết nguyên thân thể mà nói không nặng cũng không nhẹ chút nào, nhưng lại đem toàn bộ thân hình hắn oanh vỡ thành mấy trăm ngàn vạn mảnh nhỏ, tung tóe khắp không gian mấy vạn trượng.

Khôi sư kia cuối cùng cũng khôi phục vài phần lý trí, liền cảm thấy trong lòng vô cùng sợ hãi, vừa định tụ tập lại thân hình thì bạch sắc diễm lưu đã không chút lưu tình ập tới. Thân hình hắn biến thành hàng ngàn hàng vạn huyết điểm lập tức bị đốt cháy hoàn toàn hóa thành sương khói.

Toàn bộ thân hình hắn chỉ trong nháy mắt đã tan rã hơn phân nửa.

Nhạc Vũ cũng không dám đối mặt cùng diễm lưu, thuận tay khẽ vẫy, đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính bị đánh bay thu về trong tay, ngay sau đó thân hình co rụt lại, tránh khỏi huyết sắc hồng liên của Chiến Tuyết, từng phiến liên hoa khép lại, tựa như nụ hoa lui thành điểm nhỏ như hạt vừng bảo hộ hai người bên trong.

Bên ngoài là Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, nhưng chỉ chốc lát đã có một tầng lam hồng nhị sắc dâng lên, tiếp tục khuếch trương ra ngoài, dùng Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính kích thích Băng Diễm Huyền Quang Chướng.

Giờ phút này toàn thân trên dưới của Nhạc Vũ đều đau đớn không sao chịu nổi, khung xương toàn thân đều là vết rạn, vài lần giao phong tuy hắn chưa bị rơi xuống hạ phong, nhưng bị Thái Ất Chân Tiên cường giả liên tục oanh kích cũng đã đạt tới cực hạn thừa nhận của hắn.

Thương thế nặng hơn chính là Chiến Tuyết, một mình nàng phải thừa nhận mấy mươi lần đòn công kích nghiêm trọng, một mình kháng cự huyết trận, kinh mạch trong cơ thể cơ hồ đứt thành từng đoạn, cũng may nàng còn thần lực bảo vệ, tốc độ phục hồi xem như không tệ.

Giờ phút này Nhạc Vũ vừa hồi phục trở lại đương nhiên không có khả năng bỏ mặc cho Chiến Tuyết gánh chịu một mình. Diễm lực ập tới đạt lên độ nóng mấy vạn độ, xuyên thấu qua bích chướng cản trở xông thẳng vào trong cơ thể hai người, phảng phất như có đoàn ngọn lửa đang thiêu đốt trong lồng ngực.

Nhạc Vũ đã sớm sở liệu, cũng không chỉ đơn thuần mù quáng dùng riêng Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính để chuyển hóa diễm lực.

Hắn vẫn dựa vào linh trận dưới chân mình đem hàn lực tích tụ dưới Huyền Vũ Cương Nham điên cuồng dẫn dắt, chống đỡ Địa Tâm Bạch Diễm.

Tiếp theo Nhạc Vũ cũng cảm thấy ngoài ý muốn, có thể do nguyên nhân có Long Thương kiếm tương trợ, hàn lực được dẫn dắt từ linh trận nhiều hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Mặc dù tình hình như vậy rất nguy hiểm, nhưng vẫn có cơ hội rút ra vài phần pháp lực để khôi phục lại thương thế.

Bạch sắc diễm lực đến cực nhanh mà đi cũng cực nhanh. Chỉ khoảng mười lần hô hấp đã đem hàn lực nơi đây hoàn toàn dập tắt, nhanh chóng biến mất.

Chỉ thấy trên mặt đất lập tức có một đạo huyết ảnh hướng xa xa bỏ chạy.

Đồng tử của Nhạc Vũ không khỏi co rút lại, khí tức kia chính là Tu La Huyết Thánh vừa rồi đã bị thương nặng!

Người này đã bị thương tới mức độ như vậy vẫn còn chưa chết, vẫn còn lưu lại một tia phục sinh như thế!

Nhạc Vũ càng thêm hoảng sợ, cơ hồ không chút do dự, Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính liền đem Băng Diễm Huyền Băng Chướng chuyển thành Băng Diễm Tuyệt Quang xa xa hướng huyết ảnh kia chiếu tới.

Huyết ảnh đã co rút lại còn chưa bằng một nắm tay, một chùm tia sáng bắn trúng, nhất thời nửa bên dần dần đông lại, nửa bên bị viêm lực chiếu trúng phát ra tia khói nhẹ, bắt đầu nhanh chóng tan rã, phát ra tiếng gào thét phẫn nộ tê tâm liệt phế.

Hai Tu La Huyết Thánh còn lại từ trên vách đá bay ra, không hẹn mà cùng hướng xa xa bỏ chạy, không hề có ý muốn cứu trợ đồng bạn. Tựa hồ đều đã bị diễm lưu của Địa Tâm Bạch Diễm công kích bị thương không nhẹ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ bật cười, kỳ thật giờ phút này thương thế của bọn họ cũng trầm trọng, còn chưa khôi phục được bao nhiêu.

Nếu hai người kia chịu liên thủ liều mạng cứu trợ Tu La Huyết Thánh vừa bị hắn xử lý, cho dù cuối cùng hắn có thể thắng, phải xuất ra hết toàn bộ nhưng con bài chưa lật, nhất định cũng phải gặp kết quả tử vong! Chỉ tiếc chính là bổn tính của Tu La thân vốn là như thế, vốn được sinh ra từ thiên hạ ác niệm, là vì tư lợi, nếu không bị thượng vị giả khống chế liều mạng, tuyệt sẽ không cùng người tử chiến!

Tăng thêm lực lượng đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Khí rót vào bên trong bảo kính, bên Chiến Tuyết cũng bắn ra một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn, đem chút huyết ảnh còn sót lại hoàn toàn diệt sát.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lấy ra một thanh tiên binh, trường kiếm lướt qua cắt ngang uyển mạch, một vòi máu tươi ồ ồ chảy tràn, tiếp đó hắn lại sái ra một ít dược phấn dẫn vào trong huyết dịch của mình, khiến hương vị huyết tinh càng thêm nồng hậu.

Hai Tu La Huyết Thánh nhất thời liền có một người phát ra một tiếng rống điên cuồng đầy thú tính, quay lại thân hình hướng chỗ hắn điên cuồng đánh tới.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ lại đang nhìn về phía tên còn lại đang bỏ trốn, trong mắt lóe ra tinh mang.

Người truy tung thần hồn của Chiến Tuyết hắn là hắn!

Nghe đồn Ảnh Tu La thiên phú cực cao, ngoại trừ đặc biệt mẫn cảm đối với hồn lực, linh trí cũng tiếp cận với nhân loại. Ngoại trừ bên trong huyết hải có những Tu La Huyết Quân, chỉ có những Ảnh Tu La thiên phú bẩm sinh mới có thể giữ được lý trí trước sự dụ hoặc của hắn.

Trên mặt lóe ra một tia sát khí, bên trong thế giới Diễn Thiên Châu nhất thời phát ra từng trận chấn đãng. Một hóa thân từ bên trong lao ra, chỉ chốc lát liền

tiếp nhận khống chế Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, Băng Diễm Tuyệt Quang tầng mười tám đột nhiên đánh tới đem huyết quang kia chặt chẽ bao phủ.

Mà bản thể Nhạc Vũ lại rút ra Long Thương kiếm, sau đó hóa thành hồng quang, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm chấn đãng tới cực hạn, tốc độ nhanh gấp mười bốn lần, trong nháy mắt đã lao ra ngoài mấy vạn trượng, vừa lúc truy tới đoàn huyết quang đang bỏ chạy.

Tiếp theo Nhạc Vũ mạnh mẽ vung kiếm lên, thanh kiếm trong tay bay ra xuyên thẳng vào trong đoàn huyết quang kia. Ngay sau đó liền nhìn thấy Long Thương kiếm cũng không giữ được thái độ bình thường, tản mát ra một tầng hồng sắc linh quang nồng đậm, tiếp theo một luồng liệt diễm hừng hực từ trong kiếm điên cuồng trào ra, huyết khí kia cũng không bị thiêu đốt, chỉ đem oan hồn cùng hồn thức ấn ký trong đoàn huyết quang hoàn toàn thanh tẩy sạch sẽ, liền đem huyết nguyên quanh thân hăng hái hấp thu vào bên trong, chỉ một thoáng thanh thế lập tức tăng vọt.

Huyết ảnh kia kêu rên một tiếng, phân ra hơn mười đạo huyết quang, cố gắng bỏ chạy. Chiến Tuyết vừa lúc lao đến, đem bát diệp liên hoa tế lên, hơn mười đạo sát lực trào ra đem huyết quang vây khốn.

Nhạc Vũ thấy thế nhất thời tâm thần khẽ buông lỏng, chỉ cảm thấy tâm thần căng thẳng đã hoàn toàn bình ổn trở lại. Điều hắn sợ nhất chính là thanh Long Thương kiếm ngay trong lúc hắn cần sử dụng nhất lại không chịu ra sức giúp hắn.

Khi đó ngoại trừ Tán Phách Hồ Lô của hắn, hắn thật sự không còn biện pháp nào khác đối phó, thậm chí còn thừa nhận sự trả giá thật sự thảm trọng.

Giờ phút này tuy hai Tu La Huyết Thánh còn chưa chết, nhưng đại cục cũng đã định, cho dù hắn không ra tay, Long Thương kiếm cũng tuyệt sẽ không dung cho bọn hắn chạy mất.

Nhưng khi nhìn thấy một màn này, trong lòng Nhạc Vũ lại không tự chủ được sinh ra một tia cảm giác mờ mịt.

Tu sĩ hạ giới lúc phi thăng phần lớn luôn do do dự dự, nghĩ đủ biện pháp kéo dài thêm thời gian hoặc tìm phương pháp để có thể lưu lại.

Ở trong thế giới mảnh nhỏ của hồng hoang, bọn họ là nhân trung chi long, thế

gian anh kiệt, đều tung hoành một thời, là nhân vật tuyệt đỉnh hùng cứ một phương. Nhưng ở trong thế giới hồng hoang, cũng chỉ được nửa vời, mặc người chém giết!

Nhạc Vũ lại khinh thường làm như thế, cũng không mượn hai nơi động thiên kéo dài thời gian phi thăng trong đầu.

Nhưng sau khi phi thăng, cho dù hắn đã sớm có chuẩn bị nhưng vẫn cảm thấy vô cùng áp lực. Thế gian này có vô số đại năng mạnh mẽ tồn tại, cơ hồ ép buộc tới mức làm hắn hết hơi. Lúc hắn làm việc thường thường trong lòng luôn kiêng kỵ, không có chỗ nào mà không thật cẩn thận.

Hắn xuất thân là lính đánh thuê, biết được mình nghệ không bằng người thì phải nên ẩn nhẫn.

Ngay cả việc của Huyền Nguyên Tử trước đó, giận dữ giết chết Lợi Sư Kỳ, cũng là vì bị bức bất đắc dĩ. Nhưng cử động kia tuy có thể làm cho mình thoải mái, nhưng mỗi một bước về sau lại càng thêm hung hiểm kinh tâm.

Bởi vì áp lực của Ngũ Đài Tông đưa tới tựa như ngọn núi lớn, mãi quanh quẩn bên trong lòng hắn không cách nào buông lỏng. Vài lần tính kế tuy làm Dương Ất chân nhân nếm chịu thiệt thòi, nhưng lần nào chẳng phải đều ở vào lúc kề cận cái chết?

Biệt khuất tích tụ trong lồng ngực từ lâu sớm không cách nào giải tỏa, mấy lần làm đạo tâm của hắn thật mông muội.

Cũng may là hôm nay hợp lực cùng Chiến Tuyết giết ba Tu La kia, lại làm tâm hồn hắn khoan khoái, đạo tâm thông suốt.

Nhưng cử động lần này hắn cảm giác đây còn không phải do bị bức bất đắc dĩ?

Trước mắt giết ba người này cảm thấy thật thoải mái, nhưng sau đó phải đối mặt thế lực cũng mạnh mẽ khổng lồ, sau này hắn nên làm gì mới phải?

Thất thần trong chốc lát, Nhạc Vũ chợt cười thản nhiên.

Thôi, có tử khí trong người, ta chính là khởi nguyên loạn tượng hồng hoang! Vốn là người bị sát kiếp quấn thân, còn ẩn nhẫn làm gì! Lợi dụng một đao một

kiếm này của ta, giết ra đường máu thông thiên, để chứng thiên đạo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 836: Linh hỏa diệu dụng

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền cảm giác bên trong thần hồn bỗng nhiên thông suốt trong sáng, ngay cả thương thế do bị hồn sát áp bách của ba Tu La Huyết Thánh trước đó trong khoảnh khắc đã khép lại gần phân nửa.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo đem ánh mắt nhìn về hướng hóa thân của mình. Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính đang toàn lực thúc giục nỗ lực trấn áp huyết ảnh bên dưới.

Bởi vì vừa rồi bị máu tươi của Nhạc Vũ kích thích biến thành hoàn toàn điên cuồng, lúc này tựa hồ huyết ảnh đã khôi phục lại vài phần lý trí. Huyết quang phân hóa, thân hình hóa thành hơn mười sợi huyết tuyến bắt đầu hướng bốn phía thoát đi.

Khóe môi Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch lên, chấn động tay áo, liền đem Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu tế lên cao.

Viên châu xoay tròn chuyển động, liền bay ra ngoài vạn trượng. Sau đó Nhạc Vũ dùng pháp quyết dẫn dắt, bên trong viên châu nhất thời sinh ra một cỗ hấp lực thật lớn, tựa như là hắc động cắn nuốt hết thảy bốn phía chung quanh, liền đem đoàn phân thân huyết ảnh chặt chẽ hấp xả trong vòng phạm vi vạn trượng, không cách nào chạy thoát.

Nếu bàn về thần thông mạnh mẽ, Hỗn Độn đại pháp tuyệt không kém hơn Đại Thôn Diệt Thuật. Vào thời thượng cổ, pháp tướng Khổng Dật từng cắn nuốt thiên địa, ngay cả nhật nguyệt tinh tú cũng từng nuốt vào trong dạ dày, quả nhiên uy thế mạnh mẽ tuyệt đối.

Giờ phút này mặc dù Nhạc Vũ còn chưa hoàn toàn phục hồi, chỉ mượn nhờ Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu trợ giúp cũng đã có được oai lực như thôn thiên diệt địa.

Một tia huyết quang bị thôn phệ đi vào, liền trực tiếp bị nghịch chuyển ngũ hành hóa thành một đoàn linh lực tinh nguyên tinh thuần nhất.

Bên trong Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu cũng giống như một cái động không đáy, vô luận điền vào bao nhiêu đều không thể làm cho nó thỏa mãn.

Huyết quang kia liều chết giãy dụa, đều không cách nào chạy thoát hấp lực của Hỗn Độn đại pháp. Ngược lại liền bị khơi dậy hung tính, rít gào lên một tiếng oán độc, huyết vân kịch liệt quay cuồng, chấn đãng không ngớt.

Tiếp theo liền nhìn thấy mười hai thanh Hóa Huyết thần đao đang chống cự Băng Diễm Tuyệt Quang của hóa thân Nhạc Vũ thúc giục, lại đồng loạt bị thu trở về trong cơ thể. Chỉ một chốc liền đem huyết nguyên khổng lồ cắn nuốt hơn phân nửa. Sau khi phá thể xông ra, hồng mang đại thịnh, mười hai thanh Hóa Huyết thần đao hợp thành một, thanh thế bức tới Long Thương kiếm, huyết quang đao khí bốn phía, tiếp tục phục chuyển thành một luồng hồng quang chém ngược về phía Nhạc Vũ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng đọng lại, hắn biết được một kích này thật không tầm thường. Tụ tập hơn phân nửa huyết khí của Tu La Huyết Thánh, cơ hồ có thể chống đỡ với Thái Thanh Huyền Tiên.

Rốt cục thực lực không bằng, tuy có ý niệm lưu lại hai người này, nhưng chuyện xấu lại xảy ra ngoài ý muốn, làm lòng hắn có tâm mà không đủ lực.

Khe khẽ thở dài, hồn niệm của Nhạc Vũ đã đem Tán Phách Hồ Lô nhiếp vào trong tay, đang định động thủ, trong lòng chợt động, ngược lại đem Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù cầm vào trong tay.

Trước đó từng sử dụng tiên phù này một lần, lúc này tuy còn sót lại không ít linh lực, thậm chí vẻ sáng chói tử kim sắc còn chưa từng mất đi, nhưng rốt cục đã không có được uy thế lớn lao như lúc trước.

Nhạc Vũ chỉ thoáng do dự chốc lát, liền ném ra ngoài, hai tay kết ấn đánh ra ấn quyết, liên tiếp những thủ ấn tung bay, Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù theo hắn đã mấy chục năm bỗng dưng nổ tung ra, chỉ trong chốc lát bên trong mê cung dưới lòng đất dùng chỗ giao xoa của những lối đi làm trung tâm, hơn mười vạn trượng không gian chung quanh đều sáng lóe kim mang.

Bên trong thần phù ngưng tụ một đoàn kim quang, oanh kích cùng một chỗ với huyết sắc đao ảnh, lập tức một trận linh lực dao động thật lớn tản ra khắp bốn

phía.

Dù là chính Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị cũng không cách nào gượng được, bị chấn xa ra ngoài vạn trượng mới đứng vững thân hình.

Chỉ thấy đạo kim quang hỏng mất tiêu tán, mà thanh huyết đao vừa rồi còn vô cùng thanh thế lại phân liệt ra, một lần nữa hóa thành mười hai thanh Hóa Huyết thần đao, quang mang ảm đạm.

Về phần Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù đã không còn thấy được bóng dáng.

Trong lòng Nhạc Vũ như có chút mất mát, biết được thần phù từ hôm nay trở đi đã hoàn toàn bị phá hủy, không còn tồn tại trên đời này. Trong lòng hắn cũng không hề cảm thấy đáng tiếc, theo cảnh giới hiện giờ của hắn, phù bảo đối với hắn mà nói có cũng như không. Mà giờ phút này tuy đem phù bảo kíp nổ, gợi ra lực lượng bên trong cũng chỉ tương đương với một kích toàn lực của Thái Ất Chân Tiên mà thôi.

Cũng may là thuộc tính tương khắc mới có thể đánh bật được huyết đao quay về.

So sánh mà nói, Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô là con bài chưa lật cuối cùng dùng để ứng phó chuyện xấu xảy ra, thật sự vô cùng trọng yếu.

Một kích kia làm huyết quang bị Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính trấn áp ẩn lộ ý tứ như sợ hãi.

Phía trước đã bị Tiên Thiên Địa Tâm Bạch Diễm đánh tới làm bị thương không nhẹ, giờ phút này bị một kích làm hao tổn hơn phân nửa máu huyết, tất nhiên càng không cách nào chịu nổi.

Chỉ thoáng chốc huyết ảnh đã đem toàn bộ huyết nguyên còn lại thiêu đốt lên, va chạm khắp chung quanh. Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính phát ra Băng Diễm Tuyệt Quang bị đánh nới lỏng ra, có vẻ như không thể tiếp tục trấn áp.

Nhạc Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn sang, cũng không thèm để ý tới. Hai đoàn kim sắc hỏa diễm tận sâu trong mắt hắn bốc lên.

Đây chính là Tiên Thiên Ba La Thần Diễm có thể khống chế lòng người, vật này đối phó với Huyết La Sát có thể khống chế ung dung, tùy tâm sở dục. Chính vì

nguyên nhân pháp lực không đủ nên Nhạc Vũ không tiện dùng, mà nếu như gặp phải Tu La Huyết Thánh cao hơn một tầng sẽ gặp nguy cơ bị cắn trả lại.

Lúc này nhờ vào cơ hội ngay trước mắt, bản thân Tu La Huyết Thánh bị thương nặng, tinh thần tổn hao quá nhiều nên hắn mới dám sử dụng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, dùng ảo pháp mê hoặc kỳ tâm.

Quả nhiên không qua được nửa lần hô hấp, huyết ảnh đã bình tĩnh lại, vào lúc này trong tay Nhạc Vũ đã dấy lên từng đoàn hỏa diễm.

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, Huyền Thiên Tịnh Hỏa, Bất Diệt Niết Bàn Du Suất Chân Diễm, Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm cùng Tiên Thiên Kiền Ly Chân Diễm, năm loại linh diễm hỗn hợp thành một, chuyển hóa thành màu sắc như xanh ngọc, bốn tầng trắng, cam, đỏ, vàng giao nhau, mờ mờ ảo ảo có oai lực như diệt thế.

Vào lúc này hồn niệm của Nhạc Vũ lại mạnh mẽ khống chế tên Tu La Huyết Thánh kia, cuối cùng một chút huyết quang còn sót lại liền hướng bên trong đoàn hỏa diễm bay tới.

Mãi cho tới khi đi tới bên cạnh đoàn hỏa diễm, ý thức bên trong huyết ảnh mới thanh tỉnh lại, vừa muốn giãy dụa, hai mắt Nhạc Vũ liền trừng lớn, bạch sắc hỏa diễm trong đồng tử bỗng nhiên đại thịnh, gắt gao mê hoặc ý thức của Tu La Huyết Thánh kia, chui thẳng vào trong đoàn hỏa diễm trong lòng bàn tay hắn.

Trong tích tắc liền nghe được tiếng gào chói tai điên cuồng, tựa như âm thanh dã thú gào rống trước khi giãy chết. Đoàn hỏa diễm trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng nhảy dựng lên, vang lên những tiếng "tư tư" không ngừng, diễm lực không ngừng đốt cháy huyết nguyên.

Đồng thời một mùi vị vô cùng tanh tưởi truyền ra khắp mọi nơi.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, phất mạnh tay áo gạt ra mùi vị hôi tanh kia, chỉ sau một lát thân thể của Tu La Huyết Thánh đã hoàn toàn hỏa táng triệt để trong lòng bàn tay hắn.

Hắn chỉ lưu lại vài tia nguyên linh trọng yếu nhất của người kia vây khốn bên trong Càn Khôn Đồ.

Ngay sau đó hắn đem đoàn hỏa diễm xanh ngọc tản ra, liền nhìn thấy một hồng sắc viên châu chỉ cỡ ngón tay lẳng lặng nằm giữa bàn tay mình, trong tay hắn nhẹ bỗng như không có vật gì, cơ hồ không cảm giác được sức nặng, cũng không biết là vật gì. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đây là vật gì?

Nhạc Vũ thoáng cau mày, trước tiên đem pháp lực thăm dò vào bên trong, bắt đầu tiến hành phân tích, sau một giây trên mặt liền lộ ra vẻ thoải mái.

Vật này cũng cùng một loại với Bát Diệp Liên Hoa của Chiến Tuyết, ngoại trừ độ tinh thuần có chút khác biệt, bên trong huyết liên hoa còn ẩn chứa tiên thiên linh trận, cùng không ít đại đạo quy luật, cơ hồ cũng không có gì khác nhau. Chính là sát lực tinh thuần nhất ngưng tụ mà thành!

Thật không ngờ năm loại linh diễm của ta còn có công dụng như vậy!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, còn có thêm vài phần vui mừng. Trước kia hắn sầu não nhất chính là việc này, nếu không có sát lực liên tục cung cấp không ngừng, Chiến Tuyết muốn hóa sát vi cương, cùng tăng cao Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí thành tựu chỉ có hạn.

Thật không nghĩ ra sự khó khăn kia hôm nay đã có thể giải quyết dễ dàng.

Tiện tay đem viên châu đưa cho Chiến Tuyết, Nhạc Vũ lại nhìn vị Tu La Huyết Thánh cuối cùng, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Lúc này bị Long Thương kiếm tổn thương, đoàn huyết quang trước mắt Nhạc Vũ đã suy yếu tới cực hạn. Ước chừng chỉ cần thêm hai lần hô hấp liền có thể hoàn toàn luyện hóa.

Nhạc Vũ cũng không có ý định tiếp tục kéo dài, trực tiếp từ chỗ hóa thân nhiếp về Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, sau đó chiếu về đoàn huyết quang xa xa, một đạo lam hồng sắc quang hoa khiến đoàn huyết quang nhanh chóng tan rã nhanh hơn gấp mấy lần.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ chợt nghe Long Thương kiếm kêu lên một tiếng chói tai, bỗng nhiên quang hoa đại thịnh, trên thân kiếm lóe ra hỏa diễm chợt tăng lên mấy tầng cấp.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, có chút khó hiểu, ban đầu hắn còn tưởng rằng Long Thương kiếm đang bất mãn mình chen tay vào làm cho nó mất đi không ít huyết nguyên để hấp thu, sau đó chỉ trong nháy mắt trong lòng hắn chợt chấn kinh, biết được tình hình có chút không đúng. Với linh tính của kiếm linh bên trong Long Thương kiếm, trước giờ chỉ có ý đồ lợi dụng, làm sao chịu tiêu hao nguyên lực để hỏa táng tên Tu La Huyết Thánh kia?

Cho dù có thể hấp thu được huyết nguyên bên trong, cũng sẽ mất nhiều hơn được!

Trong lòng vừa sinh cảnh báo, Nhạc Vũ liền theo bản năng tế ra Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý, phiêu phù trên đỉnh đầu của mình, Vạn Mộc Phong Thần Bích cũng mở ra tới lớn nhất.

Ngay sau đó chỉ thấy một đạo thất thải tiên phù không hề báo trước từ trong hư không ngoài trăm trượng đánh ra, đánh thẳng tới Long Thương kiếm. Ngay sau đó hóa thành quang thải đem Long Thương kiếm cùng đoàn huyết quang còn sót lại toàn bộ trói buộc bên trong.

Phù bảo!

Đồng tử Nhạc Vũ nhất thời co rụt thành cây châm, còn chưa kịp đợi cho hắn có phản ứng, đồng dạng có một quang thải lại vây khốn khắp toàn thân hắn.

Chiến Tuyết lập tức chém ra một kiếm, chuyển sát vi cương, trong lúc vội vã hội tụ tất cả lực lượng, ba mươi hai Chân Long lực đánh thẳng về chỗ hư không kia.

Ngay sau đó lại chỉ thấy một kim bát từ xa xa nện xuống, giao kích chính diện với kiếm khí của Chiến Tuyết, một tiếng ầm ầm chấn vang, toàn bộ thân hình của Chiến Tuyết bị cự bát đánh bay ra ngoài mấy vạn trượng, khảm vào bên trong vách động.

Lần này thương thế của nàng thật nặng, toàn thân trên dưới gần ngàn đạo vết thương đồng thời vỡ ra, máu tươi phun như suối.

Cho đến lúc này nơi hư không mới truyền ra một thanh âm kinh dị.

Lại là Vu Thần cấp mười!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 837: Tán Phách thần uy

Lại là Vu Thần cấp mười!

Theo thanh âm khàn khàn từ tính phiến không gian bên ngoài ba trăm trượng chợt vặn vẹo một trận, một trung niên đạo nhân mặt mũi hiền lành, hết sức phúc tướng mặc tử kim sắc đạo bào chợt xuất hiện ngay trước mặt bọn họ, tuy ra tay vô cùng tàn nhẫn, trên mặt tỏ vẻ như thật hòa ái, còn mang theo vài phần ý cười.

Người này vừa hiện ra thân hình, tiếp đó chỉ ra một ngón tay, cự bát chuyển động trên không trung đem cỗ hóa thân bên ngoài của Nhạc Vũ áp lại bên trong, bỗng nhiên bên trong cự bát bắn ra vô số kim quang, không ngờ ngay lập tức biến thành nóng rừng rực như hỏa lò, thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả Địa Tâm Bạch Diễm.

Vẻ mặt Nhạc Vũ biến đổi, cỗ hóa thân của hắn chỉ có vài món tiên bảo tầm thường hộ thân, phối hợp nhiều loại thần thông trong người, chỉ có thể chống đỡ được một thoáng liền lục tục bị phá nát, cũng may còn Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu dùng Hỗn Độn đại pháp còn có thể tiếp tục chống đỡ thêm một lát.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ càng thêm chú ý tới bên trong nội thể, ngoài thất thải quang lao kia, hết thảy linh lực lưu động trong khu vực này, thậm chí kể cả bản thể của hắn cùng liên hệ bổn nguyên với Hồng Hoang Giới đều bị mạnh mẽ ngăn chặn.

Nhưng tác dụng lớn hơn nữa còn đang ở bên trong cơ thể hắn, một tia thất thải tơ tuyến đang điên cuồng lan tràn bên trong kinh mạch của hắn, cố gắng đem pháp lực của hắn toàn bộ trói buộc lại.

Mà thần hồn của hắn cũng bị hàng vạn hàng ngàn sợi dây nhỏ rậm rạp vây khốn quấn chặt thần hồn của hắn, trong lúc nhất thời hắn hoàn toàn không thể cử động!

Chỉ có bên trong đan điền có một đoàn ngũ sắc quang hoa dần dần tụ tập, đang

đốt cháy tan rã những thất thải tơ tuyến kia.

Thật không biết đây rốt cục là thần thông đại pháp gì, chỉ có thể cảm thấy bên trong có một tia tín ngưỡng lực thẩm thấu vào thân thể, mạnh mẽ vô cùng, ngay cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn nhất thời cũng không thể hoàn toàn tiêu hủy.

Đạo nhân đầu trọc kia vừa ra tay liền đem bọn họ liên tục chế trụ, tiếp theo cười híp mắt liếc mắt nhìn Chiến Tuyến, trong mắt hiện tinh mang, cúi người hành lễ nói:

Đạo hữu quả thật là căn cơ thật tốt, đáng tiếc là bị người chế ngự, không được tự tại. Lại còn có Vu Thần thân, ai ai cũng muốn tru giết. Không bằng quy thuận ta, làm hộ pháp của giáo phái ta thế nào? Với thân phận của ngươi, hai vị giáo chủ nhà ta cũng sẽ bảo hộ cho ngươi!

Chiến Tuyết im lặng không nói, đem Bát Diệp Hồng Liên liên tục mở lớn, càng nhiều thần lực tụ tập. Sát khí bên trong cơ thể dần dần tăng lên tới cực điểm. Trên thân Bạch Đế kiếm Tham Lang chân hình dần dần tăng lên tới bảy mươi đầu, xoay quanh vũ động. Nhưng không hiểu sao bị một cỗ trọng áp không thể động đậy, dần dần thất khiếu nàng tràn đầy máu, cực hạn gánh nặng của thân hình dần dần hiện ra.

Đạo nhân đầu trọc thấy thế cười ha ha, thần sắc không hề có chút ý buồn bực. Hắn phẩy tay áo, bên phía Chiến Tuyết truyền ra một tiếng trầm đục, thân hình vốn đã bị tổn thương nặng tiếp tục vỡ ra thêm trăm miệng vết thương. Một thân máu tươi cơ hồ muốn chảy khô kiệt, ngay bộ ngực cùng khung xương cũng muốn tan vỡ.

Trên đỉnh đầu nàng hiện ra một cột đá năm tầng màu tím khắc hình Phật đà, chính là vật này đem thân hình Chiến Tuyết chặt chẽ ngăn chặn.

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, chỉ cảm thấy nội tâm mình bị người bóp chặt, vô cùng đau đớn.

Hắn thấy Chiến Tuyết vẫn chưa chịu buông tha, dù toàn thân hư thoát nhưng nàng vẫn tiếp tục tụ tập sát lực, cố gắng giải khai cột đá kia, hắn vô cùng đau lòng lại cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ.

Giờ phút này trong thần hồn của hắn vẫn có một bộ phận thất thải tơ tuyến tầng tầng quấn quanh, ngay cả hồn niệm cũng không thể phát ra, thậm chí cũng hoàn toàn mất đi liên hệ với cỗ hóa thân còn lại.

Từ khi hắn gia nhập Quảng Lăng Tông tu hành, vài chục năm nay chưa từng rơi vào quẫn cảnh như thế! Hắn cũng vô lực đi ngăn cản Chiến Tuyết liều mạng như vậy.

Trong lồng ngực trỗi lên một cỗ giận dữ, vài lần muốn đem Diễn Thiên Châu của mình cùng cỗ hóa thân thả ra, đem người kia oanh giết tại chỗ!

Nhưng hắn lại lo lắng cỗ hóa thân còn đang độ kiếp, lúc này ít nhất còn phải kéo dài thêm hai canh giờ, tình cảnh sẽ càng thêm nguy hiểm, mới cố gắng đè nén phẫn nộ, nếu không tới đường cùng, phương pháp này cũng là thủ đoạn cuối cùng bất đắc dĩ, không thể dễ dàng vận dụng.

Bên trong lồng ngực hắn giống như bị ngọn lửa thiêu cháy, vô cùng khó chịu, từng luồng lệ ý liên tục công kích tâm thần.

Đạo nhân đầu trọc lại chuyển nhìn Long Thương kiếm, cẩn thận quan sát chốc lát tiếp theo lâm vào trầm mặc, thật lâu sau như đã nghĩ tới điều gì, trên mặt nổi lên ý mừng không thể đè nén:

Nguyên lai chính là Long Thương kiếm của chủ nhân Quy Khư Cung! Dùng thân tế kiếm, cũng muốn cùng địch cùng chết, Thủ Chân đạo hữu cương liệt, thật làm kẻ khác bội phục…

Trên mặt hắn mang theo vẻ kính nể, cung kính cúi người thi lễ với Long Thương kiếm. Tiếp đó liếc mắt nhìn đoàn huyết quang bị Long Thương kiếm luyện hóa, khinh thường lướt mắt, xoay người nhìn Nhạc Vũ nhẹ giọng cười nói:

Nguyên bản chỉ cho rằng lần này chỉ lấy được Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cùng Tử Vân di trân, lại có được thêm một hộ pháp cho giáo ta. Cũng thật không ngờ còn có nỗi vui mừng như vậy, trong tay ngươi đã có Long Thương kiếm, như vậy Bạch Trạch Giác, còn có mười hai viên Định Hải Thần Châu, nói vậy cũng ở trong tay đạo hữu ngươi. Ngươi tự mình giao ra hay ta tự mình tới lấy?

Sắc mặt Nhạc Vũ lạnh lùng, cũng không hề trả lời, sát ý trong lòng càng thêm rừng rực, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang bên trong cơ thể vừa lúc đem một

chút thất thải tơ tuyến bên trong nội thể tan rã hoàn toàn.

Đạo nhân đầu trọc tựa hồ sớm đoán được phản ứng của hắn, cũng không thèm để ý, chỉ khẽ lắc đầu nói:

Đáng tiếc! Xem căn cơ của ngươi còn hơn nữ hài kia. Nếu cho ngươi thêm thời gian, thành tựu ngày sau chỉ sợ hơn xa bổn tọa. Thật lưu ngươi không được! Ngươi xem như là một đời anh kiệt, đáng tiếc cũng phải vẫn lạc tại đây!

Hắn nói dứt lời, liền lấy ra một chuỗi tràng hạt, tổng cộng bốn mươi tám viên, xuyên cùng một chỗ. Tuy quang hoa nội liễm nhưng mỗi một viên bên trong đều trầm trọng vô cùng, chẳng khác gì ngọn núi lớn.

Đang muốn đánh ra, sắc mặt hắn khẽ biến, hình như nhận ra, trong mắt hiện ra một đoàn tuệ quang, nhìn thẳng vào nơi đan điền của Nhạc Vũ.

Chứng kiến thất thải tơ tuyến cơ hồ đã không còn nhìn thấy bóng dáng, hắn lập tức kinh hãi, nhìn thấy bên trong đan điền Nhạc Vũ còn có ngũ hành phù trận, cùng ngũ sắc kiếm trận đang dựng dục nơi trung ương, cùng hai luồng âm dương tử khí uốn lượn bên dưới, sắc mặt liền chuyển thành mừng như điên.

Lại là Hỗn Độn chí bảo!

Lên tiếng kinh hô, đạo nhân đầu trọc cũng không chút do dự, chuỗi tràng hạt trong tay bay vút lên, hướng đầu của Nhạc Vũ nện xuống.

Ngay trong tích tắc này, thất thải quang lao quanh người Nhạc Vũ đã vặn vẹo một trận, tiếp theo sụp đổ trong nháy mắt.

Ngay khi những sợi tơ trong cơ thể toàn bộ biến mất, Nhạc Vũ lạnh lùng hừ khan, Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính bắn lên, một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang chiếu thẳng lên không trung, đem chuỗi tràng hạt thoáng ngăn cản lại.

Ngay sau đó liền đem hồn niệm từ trong tay áo lấy ra Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô.

Ngay khi tử hồng nhị sắc hồ lô vừa xuất hiện trong tay hắn, vẻ mặt đạo nhân đầu trọc liền biến đổi, đồng tử co rụt lại sợ hãi, trên mặt không còn chút huyết sắc. Sau một tiếng gào thét không chút cam lòng cùng khó thể tin, cơ hồ điên cuồng

bỏ chạy thật nhanh, thân hóa độn quang, cơ hồ trong nháy mắt liền bay ra ngoài ngàn dặm, thân ảnh dần dần biến mất bên trong tầm nhìn cùng hồn thức của Nhạc Vũ.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng tế lên Vô Vọng Chân Thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch truyền vào trong mắt.

Hắn dùng một tia hồn niệm chặt chẽ khóa lại người kia, tiếp theo tay phải kết ấn vỗ ngay dưới đáy hồ lô, một đạo hồng quang nhất thời từ miệng hồ lô bay ra.

Đồng dạng cũng là hóa quang bay đi, tốc độ lại nhanh gấp trăm lần so với đạo độn quang kia, chỉ chợt lóe qua, hình ảnh trong hai mắt Nhạc Vũ bắt giữ vừa mới né tránh liền nhìn thấy đạo hồng quang đánh trúng sau lưng đạo nhân đầu trọc kia.

Cũng không nghe được tiếng động gì, tu sĩ có pháp lực mạnh mẽ, thực lực còn hơn cả Dương Ất chân nhân ngay lập tức liền rơi xuống, toàn bộ thân hình hoàn toàn tan rã, ngay tiếp theo kể cả hộ thân chi bảo cũng lục tục hóa thành bột vụn.

Chỉ có một đạo nguyên hồn từ trong thân thể thoát ra, vô cùng suy yếu, ngay cả thân thể Tán Tiên cũng không thể duy trì, trong mắt mang theo vẻ mờ mịt liếc mắt nhìn quanh bốn phía, vẫn tiếp tục hướng ra bên ngoài điên cuồng bỏ chạy.

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang tức giận người kia đánh trọng thương Chiến Tuyết, trong nội tâm tràn ngập một cỗ lệ ý, đang không cách nào phát tác, sao dễ dàng cho người kia chạy mất?

Hắn tế lên pháp lực quanh thân, lập tức ngưng tụ thành một cự chưởng khổng lồ hướng thần hồn người kia xa xa nhiếp đi. Vừa nắm bắt trong tay, liền dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành Chân Khí bao vây, ném vào bên trong Càn Khôn Đồ.

Tiếp đó hắn lại tiếp tục đánh ra một đạo ngũ sắc thần quang hùng hồn cực điểm hướng thất thải quang lao vây khốn Long Thương kiếm vẩy tới.

Quang lao kia kiên cố đến cực điểm, một lần vẫn chưa hoàn toàn đánh tan, nhưng Long Thương kiếm luận theo thực lực còn mạnh hơn hắn mấy lần, thừa dịp thất thải quang lao dao động, liền toàn lực phá vỡ.

Ngay sau đó kiếm quang cuốn tới, liền đem huyết quang còn lại toàn bộ cắn nát,

hồng sắc hỏa diễm điên cuồng thiêu đốt.

Đồng thời bên trong có một thanh huyết sắc trường mâu, còn có bốn huyết sắc liên diệp đều rơi xuống.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, thu vào trong tay, lại lấy mấy sợi nguyên linh của Tu La Huyết Thánh kia phong ấn vây khốn.

Hắn nhìn qua phía Chiến Tuyết cùng hóa thân của mình, tiên bảo vây khốn hai người mất đi khống chế lục tục rơi xuống, hóa thân của hắn ngoại trừ có chút dấu vết bị đốt cháy, ngoài ra không còn thêm thương thế nào khác.

Bên phía Chiến Tuyết thần hồn đã cực kỳ suy yếu, đã lâm vào trong ngủ say. Toàn bộ thân hình cũng không có nhiều sinh khí, kinh mạch đứt gãy từng khúc, cũng may còn có tín ngưỡng lực tại Hoàng Hôn Giới gia trì, có thể tiếp tục duy trì một đường sinh cơ.

Trong lòng Nhạc Vũ đau nhói, pháp lực đánh ra, liền đem hóa thân cùng Chiến Tuyết toàn bộ thu vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Tiếp theo hắn đem toàn bộ dấu vết chiến đấu nơi đây phá hủy, lại đem tiên bảo do đạo nhân đầu trọc lưu lại thu hồi, ngay sau đó hóa thành một đoàn độn quang đủ màu nhanh chóng biến mất bên trong một ngã rẽ.

Giờ phút này trong lòng hắn vẫn không cảm nhận được có tia nguy hiểm nào chung quanh, nhưng vừa trải qua trận chiến sinh tử, hắn thật sự không dám có chút khinh thường nào nữa.

Vừa rồi từng đợt linh lực chấn động đã đem toàn bộ những người trong mê cung dẫn dắt chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 838: Bạch Lộc Già Thiên

Đứng trên đỉnh một ngọn núi trong thế giới của Diễn Thiên Châu, sắc mặt Nhạc Vũ âm trầm đến cực hạn, toàn lực thôi động dược lực vài loại linh đan chữa trị thân hình của Chiến Tuyết.

Cho đến khi thương thế bên ngoài đã hoàn toàn khép lại, kinh mạch cũng hơi khôi phục, ý thức bắt đầu trở lại thì Nhạc Vũ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, bắn ra vài giọt thủy dịch màu xanh vào thần hồn của nàng để săn sóc hồn thức.

Hắn lại đem mấy miếng lá sen màu hồng của vị Tu La Huyết Thánh cuối cùng đánh vào hạch tâm thần hồn của nàng.

Từ gốc Bát Diệp Sát Liên lập tức tự sinh ra một hấp lực thu mấy miếng lá sen này vào.

Vào lúc cả hai triệt để dung hợp thì chỉ thấy một đài sen nở ra từ chín phiến lá sen nhưng chưa hoàn toàn thành thực thể, gần như trong suốt.

Chỉ là trong một sát na, linh lực thôn thổ từ gốc Bát Diệp Sát Liên đột nhiên tăng lên gần một nửa, bảo vệ thần hồn Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ biết Tiên Thiên linh bảo này mỗi lần tiến một tầng sẽ phải hấp thu đại lượng sát lực nên cũng không thấy bất ngờ, đem hồn niệm rời khỏi không gian của Diễn Thiên Châu.

Đến khi hắn quay lại bản thể thì thấy Long Thương Kiếm đã khôi phục hoàn toàn, mới vừa rồi hấp thu lực huyết nguyên chưa từng tiến hóa mà còn thiệt thòi không ít, lúc này xem ra lại càng ủ rũ.

Nhạc Vũ cũng không quản đến nó, lấy ra hai tờ phù lục của đạo nhân đầu trọc dùng để vây khốn hắn cùng Long Thương Kiếm.

Thất Thải quang lao tuy cần xuất kỳ bất ý mới có thể thực hiện được nhưng quả

thực rất cao minh. Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn vốn gần như vạn năng trong phá giải đạo pháp lẫn trận pháp nhưng lại qua gần một phút mới có thể phá vỡ quang lao, thậm chí vô lực che giấu bản thân khiến người kia nhìn ra hư thực.

Chư bảo còn lại của người này phần lớn là pháp khí của Tây Phương Giáo truyền lại, muốn thôi vận nhất định phải nhờ Phật lực gia trì.

Cái gọi là Phật lực tuy cùng một mạch với đạo lực của tu sĩ nhưng lại có chút bất đồng, trong đó có một chút lực tín nguyện, lại có chút gần với thần đạo.

Nhạc Vũ tuy sở đắc Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang từ Sơ Tam nhưng sau đó đã sáng tạo thêm. Về sau kiêm tu mấy thần thông, luyện được Ngũ Hành phù trận trong ngoài nên pháp lực hỗn tạp, chân khí đặc biệt độc nhất vô nhị trong tu sĩ Tam Giới. Bất quá bản thân vẫn là pháp lực đạo gia chính thống.

Vì vậy cự bát màu vàng và cột đá khắc hình Phật mặc dù tốt nhưng đối với Nhạc Vũ vô dụng, chỉ là không muốn lưu cho người khác nên mới thu hồi. Chiến Tuyết tu tập sắt lực nên càng xung đột không thể sử dụng.

Duy chỉ có hai kiện phù bảo trong tay là khiến hắn hơi động tâm. Còn có tràng hạt cs thể luyện chế nhất thể với tiểu Chư Thiên hàn tinh tinh sa nhưng hiện giờ Nhạc Vũ không rảnh để ý tới.

Nhìn qua trên phù bảo thì thấy dòng chữ " Chuẩn Đề khâm chế Thất Bảo đại tự tại thần phù", thanh thế so với Huyền Đô Sư chế tạo Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù lại càng lớn hơn.

Từ dòng chữ dường như ẩn chứ vô số pháp tắc đại đạo khiến người trông vào có cảm xúc muốn quỳ bái.

Nguyên linh của đạo nhân đầu trọc vẫn chưa bị diệt nên hồn thức ấn ký trong phù lục vẫn nguyên vẹn, bất quá Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang một cái liền đã phá vỡ.

Nhạc Vũ lấy ra một viên tiên thạch, rót vào một tia linh lực rồi quán nhập vào trong dòng chữ của phù bảo.

Hắn thấy tờ phù bảo căn bản không hề hấp thu nên đổi lại là pháp lực Ngũ Hành

Hỗn Nguyên thì mới thoáng hấp thu một chút liền dừng lại.

- Xem ra vật này còn cần lực tín nguyện quán thâu, đợi Tuyết Nhi tỉnh lại có thể thử một lần.

Trong hai tờ phù lục, một tờ bị Long Thương Kiếm cưỡng ép tránh khai nên đã mất hết linh lực. Một tờ khác cũng bị Ngũ Sắc Thần Quang thiếu chút nữa triệt để phá vỡ, đến nỗi linh lực tận tiết nên lúc này đều đã không thể sử dụng.

Nhạc Vũ cũng không quản, bỏ vào tay áo rồi nhớ lại lúc đạo nhân kia vô thanh vô tức tiếp cận đến 300 trượng sau lưng hắn, thần sắc bất giác âm lãnh.

Khi đó vô luận là hắn hay là Long Thương Kiếm đều không có cảm giác, đến lúc bị người ra tay cũng không có nửa phần báo động.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này thì đây đều là lần đầu trong lòng mất đi cảnh giác đến nỗi bị người ám toán suýt mất mạng.

Thậm chí cuối cùng hắn dùng Vô Vọng chân thủy cùng Thái vi Thanh Lương Chân Dịch để phá huyễn pháp của người này cũng cực kỳ khó khăn, suýt nữa để hắn đào tẩu.

Cũng không biết người này rốt cuộc sử thủ đoạn gì lại có diệu pháp thần thông như vậy.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ nhớ tới lúc người này chết thì tất cả bảo vật đều bị tán phách thần quang hóa đi nhưng lúc hắn thu thập sau đại chiến lại lấy được một vật, lúc ấy cũng không kịp nhìn kỹ.

Cũng không biết thuật che giấu hình tích của người này có phải là nhờ vật ấy hay không?

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ liên lấy ra một khối ngọc bài, vừa mới xem qua thì hắn thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Tán phách thần quang tuy kịch độc lợi hại vô cùng nhưng cũng không làm được gì vật kim thạch này, quả thật có thể lưu lại không phải là ngẫu nhiên.

Xem kiểu dáng chắc cũng cùng loại với những thứ như phù bảo. Bất quá rõ ràng

không phải xuất từ mấy vị đạo tổ hay thủ bút của Đại Thừa Kim Tiên.

Chỉ thấy trên nó có khắc hơn một ngàn chữ triện tối cổ cùng với một đầu rắn có một sừng và cặp cánh.

- Đồ án này là thần thú Bạch Lộc ngang hàng với Bạch Trạch? Nghe đồn loài này sở trường về ẩn nấp, xem vật này tuy như chất ngọc nhưng lại không phải như vậy.

Nhạc Vũ thoáng tế luyện một phen rồi tế trên đỉnh đầu rồi lộ vẻ vui mừng còn hơn lúc bộ Ngũ Hành Kiếm Trận hiện ra Sồ hình.

- Vật này là dùng sừng Bạch Lộc và yêu đan luyện nên, ngoại trừ năng lực ẩn nấp còn có thể che giấu cả thiên cơ.

- Không trách người này có thể tránh được linh giác của mình, thậm chí tâm phần cũng không hề báo động.

Nhạc Vũ cảm giác bao nỗi uất ức phiền muộn thoáng chốc tan hết, cười to chấn động cả động quật.

Hắn cảm thấy thu hoạch lần này quả thực phong phú, cho dù là nhiều loại di trân mà Tử Vân chân nhân lưu lại cũng không thể nào bằng được.

Cũng chỉ có vật này mới chính thức che giấu được hai đạo Hồng Mông tử khí tồn tại trong thân thể hắn.

Huyễn pháp và thuật ẩn hình tích của hắn lúc này coi như hoàn mỹ, triệt để nhảy ra khỏi sự khống chế của mấy vị đạo tổ.

Long Thương Kiếm hình như cũng phát giác được sự bất phàm của ngọc bài nên ngân lên mấy tiếng lảnh lót rồi không ngừng xoay quanh tỏ vẻ hưng phấn.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, trong lòng kích động không thể bình tĩnh, áp lực sau khi phi thăng giảm đi non nửa.

Đến lúc này hắn chính thức có thể không cần kiêng kị, xem bản thân như tu sĩ bình thường, không sợ bị người khác tra xét biết được hai luồng tử khí trong đan điền.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền chiêu phần nguyên hồn còn lại của đạo nhân đầu trọc đến tay.

Ngọc bảo của người này là một bảo vật tuyệt thế, nhưng nghĩ đến thương thế của Chiến Tuyết thì Nhạc Vũ lại bốc lên hận ý rừng rực.

Thương thế bên ngoài của Chiến Tuyết phần lớn là do ngạnh kháng với ba Tu La Huyết Thánh nhưng chân chính làm nàng suy giảm bản nguyên vẫn là người này.

Nguyên hồn của đại nhân kia sau khi bị lấy ra thì lộ vẻ sợ hãi, miễn cưỡng ngồi xếp bằng, coi như trấn định.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, phóng ra Long Thương Kiếm. Kiếm Linh cũng lập tức hiểu ý nhang chóng xuyên vào bản nguyên Hồng Hoang triệt để phá hủy lạc ấn nguyên linh.

Đạo nhân đầu trọc trong tay hắn giờ mới thực sự hoảng sợ, thần hồn càng chột dạ.

Nhạc Vũ không hề có chút thương cảm, dùng Hi Hoàng quan tâm thuật trực tiếp chiếu vào thần hồn.

- Nguyên lai ngọc bài này tên gọi là Bạch Lộc Già Thiên lệnh do đạo tổ ban tặng. Còn có sát trận nơi này. Ừ? Bên trong đúng là thai nghén vật này?

- Đáng tiếc. Trí nhớ người này không có Bàn Nhược Ba La Mật Đa tâm kinh.

Nhạc Vũ thầm tiếc nuối, tiếp theo kêu lên một tiếng kinh dị. Hắn tìm tòi hồn niệm người này, mục đích chính yếu nhất vẫn là hai vị Giáo chủ của Tây Phương Giáo nhưng trí nhớ của đạo nhân đầu trọc này có chút quỷ dị.

- Sao tất cả trống rỗng? Người này rõ ràng nhớ rõ quang cảnh lúc bái kiến Chuẩn Đề nhưng mình nhìn vào lại không hề thấy gì.

Bỗng dưng nhớ tới tình hình ngày đó lúc nhìn vào Tử Khuyết Thiên Chương, Nhạc Vũ cả kinh vội vàng rời khỏi thần hồn người này.

Hắn không sợ người này, chỉ sợ bản thân lỗ mãng sẽ kinh động vị nào đó.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhíu mày. Thần hồn đạo nhân đầu trọc đối với hắn vô dụng nhưng cứ vậy giết đi cũng quá tiện nghi người này.

Tình cảnh lúc Chiến Tuyết trọng thương vẫn rõ mồn một, cảm giác của hắn không khác lúc Đoan Mộc Hàn vẫn lạc.

Hàn mang trong mắt lóe lên, Nhạc Vũ lại đem nguyên linh vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ đặt dưới vạn kiếm đại trận cho hưởng nỗi đau đớn vạn kiếm xoắn cắt như Thương Ngô cùng Lệ Bi Hồi.

Tiếp theo là hắn lại dùng Hi Hoàng quan tâm thuật xem kỹ nguyên linh hai tên Tu La Huyết Thánh.

Vừa xem qua thì ngàn vạn ý niệm bất đồng mãnh liệt tiến vào trong đầu, vô số ác niệm cũng đồng thời trùng kích.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, biết những kí ức này là do hai tên khi nuốt sinh hồn nhân loại mà có.

Hắn cũng không có tâm tư xem kỹ, chỉ xem ký ức về Tiên Thiên nguyên thai để xác nhận rồi trực tiếp đánh nát nguyên linh.

- Ngàn năm về sau mới xuất thế sao?

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ lại tiến về phía trước. Tiên Thiên nguyên thai còn chưa xảy ra chuyện gì thì những người tiến vào cũng chỉ vì di trân của Tử Vân và những Linh Bảo diễn sinh. Giờ cũng là lúc hắn thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 839: Đại Thừa nhân quả

Bên nguồn không có chương 841

Mấy ngày kế tiếp, Nhạc Vũ cũng không có ý định tìm những Linh Bảo diễn sinh khác mà chỉ tìm một nơi vắng vẻ để liệu phục thương thế.

Cho đến bảy ngày sau, hồn thức của Chiến Tuyết trong Diễn Thiên châu mới dần thức tỉnh. Hồn sát của nàng hiện giờ cực kỳ suy yếu, sát lực tùy thời có thể tan rã.

May mắn là thần chức của Chiến Tuyết vốn chưởng quản binh qua sát phạt nên thần lực trời sinh đã có năng lực hấp thu sát lực, lại có Bát Diệp Sát Liên khống chế nên coi như có thể duy trì.

Đến lúc này, Nhạc Vũ mới coi như chính thức buông lỏng. Thần trí Chiến Tuyết thần trí đã tỉnh lại vậy thì việc khống chế sát lực cũng không phải là khó khăn.

Thời gian mấy ngày này, Nhạc Vũ đều dùng để nghiên cứu Bạch Lộc Già Thiên lệnh. Dù hắn đã biết lai lịch của nó nhưng vẫn không biết cách ngự sử.

Kết cấu bảo vật này cực kỳ phức tạp, mặc dù không phải là Tiên Thiên linh bảo nhưng còn vượt lên trên. Cho dù tạo nghệ trận đạo của hắn đã đạt đến cảnh giới hư thất sinh bạch nhưng cũng chỉ từng bước phân tích.

May mắn nhất là lúc trước hắn không vì giận dữ mà diệt sát hồn niệm của đạo nhân đầu trọc.

Hiện giờ Nhạc Vũ đều đặn dùng Hi Hoàng quan tâm thuật tiếp tục sưu tầm bí quyết ngự khống nguyên vẹn.

Sau mấy ngày, một bộ ấn quyết tương đối đầy đủ đã hình thành trong đầu Nhạc Vũ.

Hắn lần lượt đánh ra từng ấn quyết vào Bạch Lộc Già Thiên Lệnh rồi lại tế lên đỉnh đầu.

Sau khi thi triển năng lực huyễn hóa của nó thì toàn thân hắn cơ hồ biến mất không thấy bóng dáng, lực thần hồn, thậm chí là khí tức cũng không hề lọt ra.

- Đáng tiếc thân thể mình vẫn chưa tới cảnh giới Ngọc tiên nên vẫn lọt ra một chút khí tức nên chưa được hoàn mỹ. Bất quá nếu có thể điều khiển Tiên Thiên Ba La Thần Diễm thao túng nhân tâm thì lại mạnh hơn người kia một chút. Ngày sau nếu rảnh phải đem vật này phân tích kỹ lưỡng.

Dựa theo ký ức của đạo nhân đầu trọc thì hắn vốn tên là Nhân Hải thượng nhân, là tu sĩ nghe Chuẩn Đề giảng đạo. Hai vạn năm trước đột phá Thái Ất Chân Tiên liền được thu làm môn hạ, trở thành đệ tử ký danh của đạo tổ.

Bạch Lộc Già Thiên Lệnh cũng không phải là vật của người này. Chuẩn Đề vì chuyện hiện giờ nên ban cho hắn mang vật này đi vào trong sát trận Tiên Thiên. Ấn quyết điều khiển hắn cũng học từ Chuẩn Đề, vì chưa toàn bộ nên còn có chỗ chưa hoàn mỹ, sau này còn rất nhiều dư địa để cải tiến.

Bất quá Nhạc Vũ lại cảm thấy việc này quá mức trùng hợp, không thể không suy nghĩ.

Vô luận bản thân có rơi vào trong cuộc hay không thì hiện giờ cũng không có khả năng suy đoán, cho dù biết kết quả cũng không giải quyết được điều gì.

Diện mạo Nhạc Vũ hiện giờ cũng biến đổi, vốn chỉ có thể coi là thanh tú giờ trở nên vô cùng tuấn tú, màu da cũng chuyển thành màu bạch ngọc, hoàn toàn không thua ba vị Tu La Huyết Thánh, phong độ khí chất lại càng vượt xa.

Cũng không phải Nhạc Vũ ái mĩ mà tu sĩ sau khi tới cảnh giới tiên nhân thì thân thể cũng tiến hóa tới trình độ nhất định, tự phát bỏ đi dung mạo trước kia, rất ít người bảo trì nguyên dạng.

Nhạc Vũ không muốn để người khác chú ý nên dĩ nhiên chọn dung mạo đại chúng.

Lấy một mặt thủy kính soi trước người, Nhạc Vũ liên tục thay đổi mấy lần mới

thỏa mãn, lại đem khí tức tăng lên tới Thiên Tiên hậu kỳ.

Với cảnh giới này thì bình thường sẽ không ai hoài nghi hắn là tu sĩ sau khi phi thăng, cũng dễ dàng che giấu lực lượng bản thân.

Kiểm tra một hồi thấy không còn sơ hở, Nhạc Vũ liền đưa Chiến Tuyết đã hầu như hồi phục triệt để từ trong Diễn Thiên châu ra rồi cười nói:

- Trận đạo của Tuyết nhi hiện giờ cũng coi như là cảnh giới hư thất sinh bạch nên có thể tính ra cân cước của ta!

Chiến Tuyết lộ vẻ nghi hoặc, nàng chưa hề buông lỏng việc rèn luyện trận đạo nên hiện giờ quả thật đã đến cảnh giới thần hồn thông minh, hiểu thấu mạt kỳ vạn vật nhưng sao có thể tính ra cân cước của chủ nhân vốn có Hồng Mông tử khí?

Bất quá Chiến Tuyết xưa nay vốn tin tưởng Nhạc Vũ nên dù kỳ quái nhưng vẫn dùng Càn Khôn Dịch Hào bàn tính toán.

Chỉ sau mấy nhịp thở, Chiến Tuyết lộ vẻ kinh ngạc vì quả thật nàng đã tính ra.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thần sắc thì biết Bạch Lộc Già Thiên Lệnh đã có hiệu quả nên bất giác cười ha hả.

Nếu chỉ có năng lực che lấp thiên cơ và chướng nhãn thì sao có thể khiến hắn coi trọng Bạch Lộc Già Thiên Lệnh như thế.

Chỗ chính thức lợi hại của vật này không phải là năng lực ẩn nấp của nó mà là có thể chế tạo thân phận giả!

Theo truyền thuyết thượng cổ thì con Bạch Lộc đầu tiên có thể huyễn hóa ngàn vạn hóa thân nhưng chưa ai có thể phát hiện được nó, so với thần thú Bạch Trạch càng khó nắm bắt hơn.

Cũng chỉ Hỗn Nguyên Đạo tổ mới có thể lấy được sừng con thú ở cấp Thái Thanh Huyền Tiên chế tạo thành bảo vật này.

Bất quá hưng phấn một lúc thì Nhạc Vũ lại chuyển thành sầu não, cũng không phải vật này không tốt mà tiêu hao quá lớn!

Nhạc Vũ lúc này mới biết vì sao rõ ràng có yêu đan Bạch Lộc làm hạch tâm cung ứng linh lực nhưng bảo vật này vẫn có một phần đặc tính phù bảo, cũng không phải Chuẩn Đề hão huyền mà thực sự bất đắc dĩ.

- Chỉ gần một phút đã tiêu hao của mình gần 250 viên linh thạch sao? Vậy một thời thần sẽ là 2000 viên. Mỗi ngày mười hai thời thần sẽ là hai vạn bốn ngàn viên.

Cho dù Nhạc Vũ hiện giờ coi như giàu có cũng trắng bệch mặt.

Những năm này quả thực hắn lừa gạt buôn bán lời không ít tiên thạch nhưng tiêu hao cũng rất nhiều. Đặc biệt là mấy lần sử dụng Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo thần phù lại càng tiêu hao cực lớn.

Hôm nay trong không gian tu di nếu không kể những tiên bảo khác thì tổng lượng không quá 450 vạn, chỉ đủ chừng nửa năm.

- Vật này dù tốt nhưng lại là con thú nuốt vàng. Tu sĩ ngàn vạn năm tuổi thọ, nhiều tiên thạch hơn nữa cũng không đủ cho nó tiêu hao.

Nếu như dùng lực cung ứng cho nó cũng không phải không thể, bất quá với tu vi hiện giờ của hắn còn kém quá xa.

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Nhạc Vũ cắn răng thu hồi vật kia vào tay áo, dù nó tiêu hao quá lớn nhưng đối với hắn hiện giờ lại không thể thiếu!

Lúc này thương thế của hắn cùng với Chiến Tuyết đều đã phục hồi. Tán Phách Hồ Lô cũng đã khôi phục, cũng là lúc nên ra khỏi chỗ này.

Có Long Thương Kiếm trợ chiến lẫn Bạch Lộc Già Thiên Lệnh trợ giúp che khuất nên hắn cũng không cần quá thận trọng như trước.

Hắn đi về phía nam tới một chỗ là một trong chín khiếu của thiên địa nguyên thai. Theo như tính toán của hắn thì hai ngày sau là lúc khiếu này mở ra, cũng là lúc sát trận Tiên Thiên triệt để quan bế.

Một khi khiếu này khép lại thì mê cung dưới lòng đất này phải qua một ngàn năm mới mở lại.

Mỗi thời mỗi khắc trong sát trận Tiên Thiên đều bao hàm sát cơ. Cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể ở trong này quá lâu.

Trên đường đi, Nhạc Vũ cảm giác tình hình có chút bất đồng, uy lực sát trận rõ ràng đã tăng lên hơn mấy lần.

Điều này chắc là do tu sĩ tiến vào đây quá nhiều. Trên đường Nhạc Vũ trông thấy mấy chục thi thể tu sĩ hoặc là chết trong chiến đấu hay vì cấm chế.

Phần lớn trong đó đều là Thiên Tiên tu sĩ, còn có hai ba vị ngọc tiên. Vật lưu lại đều bị lấy đi khiến Nhạc Vũ tiếc nuối không thôi, cũng chỉ có thể kiếm được hai mươi vạn tiên thạch.

Vào lúc tiến gần cửa khiếu, Nhạc Vũ đột nhiên dừng lại, tinh huyết nhập vào não hải kích động không dứt.

Nhạc Vũ trầm ngâm một lát rồi hiểu rõ.

- Thì ra là thế! Thân phận hiện giờ của mình là ảo nên chỉ có thể dừng lại. Bên ngoài sát trận nhất định là có gì hung hiểm.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền tìm kiếm chung quanh, đến khi trông thấy một thi thể vừa chết đi không lâu tại một góc vắng vẻ mới cười thoả mãn.

Thi thể này bị huyền băng đông cứng, tướng mạo tương tự với hắn.

Hơn nữa di vật không hề bị mất, khó được là thần hồn dù bị nghiền nát, thậm chí cả hồn ấn bản mạng cũng không còn nhưng não bộ vẫn giữ nguyên vì bị đóng băng.

Nhạc Vũ dùng bí phát rút ra một phần kí cức rồi dùng một ngày để tiến hành nghiên cứu, sau đó cũng hiểu được đại khái cuộc đời của hắn.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ cúi người hành lễ nói:

- Vãn bối Nhạc Vũ, muốn mượn thân phận tiền bối dùng một lát! Nếu như tiền bối đáp ứng thì Nhạc Vũ sẽ thay người giải quyết vài việc chưa xong.

Hắn vừa nói xong thì sát linh người này tràn ra một ít cường quang theo gió thôi tán.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 840: Bình yên thoát thân

Đến khi sát linh triệt để mất đi thì Nhạc Vũ lại hơi có chút kinh ngạc, cảm giác thân thể mình hơi trầm xuống, lại có cảm giác vô cùng chân thật.

Dùng Bạch Lộc Già Thiên thoát ra ngoài thiên cơ quả thật có hiệu quả, càng có thể cảm giác dao động quỷ dị giữa thiên địa.

- Điều này là thiên địa thừa nhận thân phận của mình sao?

Sau một lát, thần sắc Nhạc Vũ khôi phục như thường.

Đây cũng vui mừng ngoài ý muốn, có nhân quả này bên thân thì thân phận cuối cùng cũng sẽ triệt để tiêu trừ. Nguồn: http://EbookFull.Net

Kỳ thật nếu không phải hắn hiểu rõ thân phận bản thân mà đứng ở góc độ người khác tính toán thì sợ là sẽ khó phân biệt thật giả.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại giơ tay phải lên tạo ra một điểm lôi quang màu lam trong lòng bàn tay rồi dần biến thàn một lôi cầu.

Đây cũng là đạo pháp đắc ý nhất của người này tên gọi là Càn Lam hồn thiên chân lôi, là một loại kiếp lôi lớn nhất trong tam cửu trọng lôi.

Người này cũng có sở ngộ pháp tắc gia cường nên uy lực cực lớn, có thể so với ngũ cửu trọng lôi bình thường, tu sĩ Thiên Tiên cũng phải kiêng kị.

Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp của Nhạc Vũ tuy là do tu sĩ hậu bối nghĩ ra nhưng đủ để làm tổng cương cho lôi pháp.

Hôm nay Nhạc Vũ đã tới đệ tứ trọng, đã từng trải qua tam cửu trọng lôi nên sử xuất Càn Lam hồn thiên chân lôi này cực kỳ đơn giản.

Thêm vào lực pháp tắc, nếu Nhạc Vũ nguyện ý thậm chí có thể đem lôi pháp này

tăng lên một tầng.

Nắm chặt song thủ để xóa đi lôi quang, Nhạc Vũ lại lấy ra mấy thứ tiên bảo của người này lưu lại.

Sau một khắc, Nhạc Vũ nhíu mày cười khổ.

Theo ký ức hắn có được thì thân phận của người tên là Uyên Minh là nhị đại đệ tử của một tông môn tam lưu tên là Thủy Vân tông ở Thiên Thủy quốc cách Trấn Lương Quốc không xa.

Lần này tới Hồng Vân sơn mạch cũng không phải vì tham lam bảo vật mà vì muốn tìm dược liệu cho sư trưởng.

Vì chuyện Ngũ Đài Sơn phong tỏa núi này mà hắn chỉ có thể đứng ngoài, hơn mười ngày trước mới có cơ hội tiến vào sát trận nên mất mạng vì cấm chế.

Những món tiên bảo có năng lực mạnh của Uyên Minh phần lớn đều đã là tổn hại, thứ lưu lại đều bình thường, không bằng cả một số linh tiên. Bất quá tính tình người này coi như phúc hậu.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sát trận Tiên Thiên này hung hiểm thế nào? Ngay cả Thái Ất Chân Tiên lẫn Tu La Huyết Thánh cũng chưa chắc bảo mạng, huống chi là một tu sĩ Thiên Tiên bình thường?

Biết rõ nơi này phong hiểm nhưng vẫn dứt khoát đi vào, chỉ vì một bụi linh dược cứu mạng cho sư trưởng, Uyên Minh chân nhân quả thật là người có tình nghĩa.

Tế luyện thử mấy thứ tiên bảo, Nhạc Vũ cũng không để ý thu hồi rồi nhìn về phía trước.

Nơi đây là một hỏa mạch, chung quanh 3000 trượng đều là dung nham hỏa tương. Trong đó có một cây hoa cúc màu hồng mọc lên mà không hề bị dung hóa.

Trong mê cung dưới lòng đất này ngoại trừ Tiên Thiên nguyên thai và mấy thứ Linh Bảo thì cũng không thiếu những linh trân khác thai nghén, đóa Đoạt hỏa cốt diễm cúc trước mặt Nhạc Vũ là một trong số đó.

Uyên Minh chân nhân chính là chết vì vật này, vào lúc sắp đoạt được thì bị một luồng hàn triều đông cứng.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ xuất ra một ngọn Huyề Thiên Tịnh Viêm triệt để rửa sạch huyền binh người này, sau đó dùng Lưỡng cực hàn diễm kính bảo vệ rồi hạ xuống nham thạch ngắt lấy đóa hỏa cúc bỏ vào không gian tu di.

Đang khi chuẩn bị rời đi thì hắn chợt có cảm giác liền quay đầu nhìn về vách đá trên động.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền dứt khoát gọi Chiến Tuyết chém ra một kiếm đánh nát đỉnh động bằng Tiên Thiên Huyền Vũ cương nham.

Sau một khắc liến thấy một điểm hàn quang theo bụi đá rơi xuống rồi bay về phía xa.

Nhạc Vũ thấy thế thì cười nhạt, ngưng tụ Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn chụp lấy.

Vật này là một thanh kiếm, vẫn có ý niệm đào thoát nên không ngừng nhảy lên, lực lượng của nó chừng ba long.

Nhạc Vũ không hề để ý, cầm chuôi kiếm khẽ vẫy khiến nó ngân lên, kiếm quang tản đi lộ ra thân kiếm dài ba xích trắng như tuyết.

Trên thân kiếm phủ đầy sương trắng, bốc lên hàn lực dày đặc.

Bất quá Nhạc Vũ chỉ nhìn qua rồi lộ vẻ tiếc nuối.

- Đáng tiếc.

Vật này đạt tới Ngũ phẩm, vốn có cơ hội thành tựu Tiên Thiên nhưng tiếc là trong Tiên Thiên nguyên thai này từ mấy vạn năm trước vì Hồng Hoang vỡ nát mà diễn ra thay đổi trụ cột linh lực nên không còn hàn lực nuôi dưỡng nên chỉ đạt tới vậy. Cũng may bản thân cũng xem như có thành tựu Tiên Thiên nên những kiếm Hậu Thiên không thể so sánh.

- Vừa khéo hiện giờ mình đang cần một thanh kiếm phòng thân. Có thanh kếm này phù hợp với thân phận Thiên Tiên. Kiếm này nằm trong đá, lại là hàn hệ nên

lấy tên là Sương thạch.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ cũng không khách khí cầm kiếm tế luyện một phen rồi thu vào tay áo. Cả người hóa thành một luồng ánh sáng màu lam bay về chỗ khiếu huyệt.

Chỗ hắn dùng phép độn thổ xuyên ra là bên cạnh một ngọn núi nhỏ.

Nhạc Vũ vừa mới hiện thân thì một đạo hỏa quang lập tức đánh tới. Hắn hơi hoảng sợ dùng hai đạo lôi quang màu lam nghênh tiếp, chính là Càn Lam hồn thiên chân lôi. Hai thứ giao kích phát ra thanh âm vang dội, một tia lôi quang còn sót lại đánh nát mặt đất bên dưới, cương phong viêm nhiệt mang tính hủy diệt dật tán khắp nơi.

Bất quá sau một khắc, liền thấy một tử bào đạo nhân sắc mặt âm trầm xuất hiện, trừ khử toàn bộ dư âm. Vô luận là cương phong hay lôi quang đều tiêu tán, phảng phất chưa từng tồn tại.

- Dương Ất chân nhân?

Nhạc Vũ bất giác nhướng mày rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, trên mặt lộ ra vài tia ngạc nhiên, thầm nghĩ không trách trước đó trong tâm sinh ra cảnh giác.

Nhìn quét bốn phía, chỉ thấy ngoài Dương Ất còn có thêm hai vị tu sĩ Ngũ Đài tông, thêm mấy vị tu sĩ đều có cảnh giới Thái Ất Chân Tiên không rõ lai lịch.

Dương Ất dừng lại, cau mày đánh giá Nhạc Vũ rồi hỏi vẻ lạnh lẽo:

- Ngươi là người phương nào?

Nhạc Vũ thầm thở phào, cũng không dám lãnh đạm, vội cúi người kinh sợ hướng người này thi lễ nói:

- Vãn bối Thủy Vân tông Uyên Minh bái kiến Dương Ất tiền bối

- Ngươi nhận ra ta?

Dương Ất khẽ kinh dị, sau đó nghĩ nơi ở của Thủy Vân tông các Ngũ Đài Sơn cũng không quá xa nên biết mình cũng là bình thường, cũng không hỏi lại. Hắn

chỉ nhíu mày như suy nghĩ điều gì, cuối cùng phất phất tay:

- Thủy Vân tông Uyên Minh? Thân phận này không giản, ngươi có thể đi.

Nhạc Vũ lại cúi người thi lễ rồi thôi động phi kiếm, nơi này có ít nhất chín vị Thái Ất Chân Tiên tề tụ, cho dù hắn to gan cũng không dám ở lâu.

Lúc hắn vừa hóa thành một đạo hồng quang thì trong không trung đột nhiên có một pháp bảo hình thoi vô cùng sắc bén phá không bay tới, nó được gia trì bí pháp thời gian nên mang theo một tia khí tức màu đen phía trước.

Trong một sát na, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lồng ngực lạnh buốt, cơ hồ theo vô thức cho là thân phận mình đã bị những người này khám phá.

Bất quá trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã áp chế được nỗi kinh hãi, tế lên thanh Sương Thạch kiếm chưa tế luyện hoàn toàn lên không trung, lôi quang màu lam trùm lên thanh kiếm.

Ngay sau đó vang lên liên tiếp tiếng sắt đá giao nhau, từ bên trong chiếc phi toa và mũi kiếm Sương Thạch tuôn ra từng đoàn hỏa hoa. Khí đen và điện quang màu lam cùng phát ra thanh âm chấn động.

Sau một lát, phi toa bị đánh trở lại còn Sương Thạch kiếm cũng đồng dạng bị đánh ra hơn mười vạn trượng.

Nhạc Vũ bị cương phong trùng kích nhưng vẫn đứng sững giữa không trung, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, thân hình lảo đảo muốn ngã.

Hắn nhìn xuống phía dưới thì thấy mấy vị Thái Ất Chân Tiên đều không có động tĩnh gì, chỉ có một vị mặc đạo bào đỏ thẫm tiện tay chiêu lấy thu hồi phi toa.

Dương Ất chân nhân dùng pháp lực bắt lấy thanh Sương Thạch kiếm đang quay lại bên người Nhạc Vũ, khẽ vuốt ve thân kiếm rồi lắc đầu.

- Đây là thanh hảo kiếm, vận khí ngươi thật sự không tệ

Hắn vừa nói xong thì phất tay một cái đánh thanh kiếm trở về.

Nhạc Vũ tiếp trong tay thì như bị lôi kích, bị lực ẩn hàm trong thanh kiếm bắn tung ra mấy vạn trượng mới đứng vững.

Nhìn kỹ hồng bào đạo nhân, Nhạc Vũ lần nữa thi lễ rồi nhanh chóng ngự kiếm đằng không nhanh chóng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 841: Vĩnh hằng Thần quốc

Dương Ất nhìn hút theo Nhạc Vũ đang lảo đảo bay đi, đến khi không còn thấy bóng dáng rồi mới nghi hoặc nhìn sang

hồng bào tu sĩ hỏi:

- Vừa rồi Trương sư huynh đột nhiên ra tay là ý gì?

- Chỉ là cảm giác có chút quái dị nên thử hắn một cái mà thôi!

Hồng bào đạo nhân cười cười rồi cau mày khẽ lắc đầu:

- Sao vẫn có cảm giác người này có chút không đúng. Chẳng qua xem ra là ta đa nghi rồi!

- Thì ra là thế!

Vân Dương khẽ gật đầu rồi cười nói:

- Lúc ta vừa nhìn cũng cảm giác người này có chút không đúng. Bất quá suy tính một phen thì lại thấy bình thường. Chỉ là mệnh cách người này trong sát trận đã có biến hóa, đáng lẽ đã chết rồi nhưng hôm nay lại có đại khí vận. Nói trở lại, Trương đạo huynh sẽ không sợ người này vì Hắc Đàm Toa của huynh mà nhiễm nhân quả sát nghiệt?

Hồng bào đạo nhân nghe vậy cười lạnh:

- Nhân quả sát nghiệt? Giết một kẻ Thiên Tiên thì như thế nào? Ngũ Đài Sơn các ngươi lần này nhiễm nhân quả ít sao? Chỉ là người này nếu có thể thanh Tiên Thiên Ngũ phẩm tiên binh và Càn Lam hồn thiên chân lôi thì trong tu sĩ cùng giai đúng là số mệnh không kém. Nhưng ta nghe nói bên Thủy Vân tông hiện giờ hình như không ổn, tùy thời đều có thể có nguy cơ lật úp, số mệnh người này chưa chắc có thể chống đỡ.

Dương Ất cau mày rồi nói vẻ sâu xa:

- Bất quá ta xem bộ dạng người kia vừa rồi có phần hận ý đối với ta và ngươi.

- Hắn vì ta mà trọng thương, bảo không có bất mãn gì mới là lạ. Người này có đại khí vận, cũng không có nhân quả với chúng ta, chẳng lẽ không thể đem hắn tru sát?

Hồng bào đạo nhân không hề để ý, vung tay nói thản nhiên:

- Sau này hắn hận thì như thế nào? Chúng ta chỉ cần một đầu ngón tay là có thể tru sát Thiên Tiên tu sĩ.

Dương Ất ho nhẹ một tiếng rồi không nói gì thêm, chỉ nhìn sững vào lối ra của khiếu huyệt.

Thiên Tiên tu sĩ trong mắt bọn hắn quả thực không khác con sâu cái kiến, bất quá nếu là người có đại khí vận thì tình hình chưa chắc đã vậy. Nhất cử nhất động của những người này đều có liên lụy cực sâu đến thiên ý.

Chỉ là người này lại có chút kỳ dị, đáng lẽ phải chết nhưng không biết làm sao lại hồi chuyển, khí vận đại tăng.

Lần này Ngũ Đài tông bọn họ thi triển bí pháp, đổi cái giá nhân quả cực đắt muốn thừa dịp chiếm lấy di trân Hồng Vân.

Về sau lại có lại có tu sĩ không biết lai lịch khiến tình thế càng thêm hỗn loạn, thiên cơ cải biến vận mệnh rất nhiều người.

Số mệnh của mấy ngàn tán tu cũng đại biến, không ngờ cuối cùng lại tạo ra một nhân vật của Thủy Vân tông? Nếu như người này sau hai trăm năm vẫn chưa chết thì có thể đạt chút công phu.

Dương Ất lâm vào suy nghĩ trầm tư, bên chỗ hồng bào đạo nhân cũng thấy nhãn thần lấp lánh nhìn về hướng Nhạc Vũ rời đi.

Nhạc Vũ lảo đảo bay đến mấy ngàn vạn dặm, rời xa sơn mạch Huyết Vân rồi mới dám hạ xuống một sơn động yên tĩnh.

Vừa hạ xuống đất, Nhạc Vũ liền hừ lạnh một tiếng, ngã ngồi tại mặt đất, toàn thân có hơn trăm vết thương, máu tươi đầm đìa.

Ngay sau đó Diễn Thiên Châu chấn động rồi Chiến Tuyết từ trong thoát ra, sát ý quanh người như thực chất:

- Người kia đúng là nên chết!

Nhạc Vũ cũng không nói, vung tay gỡ Bạch Lộc Già Thiên Lệnh xuống rồi yên lặng điều trị thương thế.

Kỳ thực hồng bào đạo nhân cũng không toàn lực ra tay nhưng vấn đề là lúc ấy hắn cũng không thể toàn lực chống cự, hơn phân nửa pháp lực ước thúc trong đan điền chưa từng vận dụng.

Bất quá thương thế nhìn như trầm trọng phần lớn đều là do hắn tự tạo ra cho người khác xem.

Lúc này hắn chỉ thôi động pháp lực Ngũ Hành tuần hoàn quán chú quanh thân chỉ một lát sau đã triệt để hồi phục xong.

Mở mắt ra, thấy Chiến Tuyết vẫn nhíu chặt mi tâm, Nhạc Vũ bất giác cười nhẹ:

- Nếu ta không làm chút thủ đoạn thì sao có thể qua mắt mấy lão hồ ly này?

Nhạc Vũ nói vậy nhưng sát cơ dâng lên cuồn cuộn trong lòng.

Hồng bào đạo nhân lúc ấy ước chừng chỉ dùng lực mười chân long nhưng ý giết hắn là không thể nghi ngờ.

Nếu như hắn không sớm có sở liệu lấy ra Sương Thạch kiếm thì chuyện hôm nay đã có kết cục khác.

Bất quá lúc này cũng chưa phải thời cơ tru sát kẻ này.

Kỳ thật vô luận là hồng bào đạo nhân hay ba huynh đệ Ngũ Đài tông thì sau ngày hôm nay hắn cũng không thể để sống sót.

Người trước từng có giao thủ với hắn còn ba người sau thì biết hắn không ít, nhất thời có thể giấu diếm nhưng ngày sau nhất định có thể tra ra.

Hồng mang quanh người Chiến Tuyết cuối cùng hơi thu liễm, đem sát lực phóng lên trời rồi lạnh lùngkhẽ nói:

- Mặc dù muốn thử cũng không thể dùng cách như thiếu gia.

Nàng nói đến đây thì đột nhiên đỏ bừng mặt đổi đề tài:

- Như vậy sau này thiếu gia định dùng thân phận này hành tẩu trong Địa Tiên giới? Bây giờ chuẩn bị tiến vào Thủy Vân sơn?

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi vươn người đứng lên nói:

- Chưa chắc nhất định phải câu nệ thân phận này nhưng hiện giờ nếu Uyên Minh đột nhiên biến mất sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Thủy Vân sơn nhất định sẽ đi nhưng hiện giờ lại có việc muốn làm!

Nhạc Vũ nói đến đây thì nheo mắt nhìn về phía xa, sau đó đằng không bay lên cùng với Chiến Tuyết một trước bay về hướng nam.

Ước chừng ba tuần hương thì cả hai đến trên một con sông lớn rộng đến mấy ngàn trượng tựa như một dải lụa trắng vắt qua bình nguyên.

Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết từ xa đã thấy hai bên bờ sông đang dâng tràn, vô số nạn dân đang tuyệt vọng chạy trốn.

Nhạc Vũ đứng trên không cau mày nhìn xuống, than khẽ:

- Trấn Lương Quốc tổn hao cực lớn lại khiến cho thường dân gặp nạn. Cũng may thế giới này khác với Thiên Huyền giới chúng ta, yêu thú trong sông phần lớn bị ước thúc, nếu không tổn thất hôm nay chỉ sợ quá nặng.

Chiến Tuyết lại khẽ lắc đầu nói:

- Ta xem đây chưa hẳn là ý của quốc chủ Trấn Lương quốc, với thế của Ngũ Đài tông có thể quyết được tồn vong của vua một nước.

Cho dù quốc chủ không chịu cũng phải đáp ứng, bất quá những thường dân này quả thực đáng thương. Sư huynh còn có biện pháp giúp đỡ bọn họ?

Nhạc Vũ nghe ngữ khí của Chiến Tuyết thì biết nàng đã sinh lòng trắc ẩn, không khỏi bật cười.

Hắn cũng không phải loại người trách trời thương dân, cũng không phải người tốt lành gì. Tai ương của những người này là do Ngũ Đài tông, không có quan hệ đến hắn.

Nếu không phải chuyện lần này có quan hệ tới nạn dân thì hắn cũng sẽ không chạy tới đây.

Nhưng Chiến Tuyết nói như vậy, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ. Bản tính Chiến Tuyết vốn cũng cực kỳ lương thiện như Đoan Mộc Hàn. Sau khi lên thần vị, quanh năm được tín đồ cầu nguyện lại càng có tâm thương xót.

Kỳ thật Nhạc Vũ trước đây cảm thấy nàng đối xử quá tốt với tín đồ. Nhưng từ khi hắn bỏ đi phân nửa cấm chế của Định minh châu thì hắn dặn dò thế nào, Chiến Tuyết cũng không chịu nghe.

Với tình hình hiện giờ, Nhạc Vũ nếu chưa từng nhìn thấy cũng thôi, nếu đã thấy thì dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Chiến Tuyết thấy Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, thủy chung chưa từng có ý ra tay thì hơi ngưng mày thi triển chân khí Huyền sát Chiến Ma chụp xuống.

Bất quá tiếp theo Nhạc Vũ liền ra tay ngăn lại pháp lực của nàng.

Chiến Tuyết kinh ngạc. Nàng đi theo Nhạc Vũ đã lâu, biết được tính tình chủ nhân xưa nay không thích can dự vào việc của người khác.

Năm xưa tru sát Huyết Ma cũng bởi vì Tu La tán nhân tàn sát người Bắc Hoang, kết ân oán với Quảng Lăng sơn nên bị Quảng Lăng tán nhân tự tay trấn áp mấy ngàn năm.

Bất quá nếu như tình hình hôm nay dù không ra tay thì cũng sẽ không ngăn nàng, thậm chí còn trợ giúp mới đúng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ vẫn không nói một lời, đến khi phát hiện không còn thấy bóng dáng tu sĩ mời cười nhẹ tế Diễn Thiên Châu lên trước người. Tiếp đó hắn triển khai pháp lực, lập tức hút mấy trăm vạn người đang trôi nổi trong nước lũ vào trong Diễn Thiên Châu.

Chiến Tuyết ngẩn ra, thấy Nhạc Vũ lại bay về phía hạ du, mỗi lần trông thấy người gần chết lại hút vào trong Diễn Thiên Châu, chớp mắt đã có hơn ngàn vạn người, lúc này mới chần chừ hỏi:

- Thiếu gia định làm gì?

Nàng cũng không phải không đoán được, bất quá Diễn Thiên Châu cực kỳ quan trọng với Nhạc Vũ nên mới cảm giác nghi hoặc.

Nhạc Vũ cười nhẹ nhìn Chiến Tuyết.

Hắn đã là người thoát ra ngoài thiên cơ nên chỉ có thể đem thiên cơ triệt để khuấy loạn mới có thể như cá gặp nước.

Bất quá chính thức hạ quyết tâm lớn như vậy, dùng Diễn Thiên Châu làm việc này vẫn là vì Chiến Tuyết.

Lúc nàng trọng thương sắp chết, thật sự hắn sợ hãi, chỉ có thể làm Thần quốc vĩnh hằng mới có thể khiến cho Chiến Tuyết trường tồn thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 842: Sơ nhập Thủy Vân

Một đường phi hành xuống hạ du con sông, qua thời gian mấy tháng thì Nhạc Vũ thu nạp chừng mấy ngàn vạn nạn dân.

Trong mấy tháng này, toàn bộ Trấn Lương Quốc xảy ra thiên tai liên tiếp, thủy tai địa chấn không ngớt xảy ra, càng thêm thiên thạch bên trên giáng xuống khiến dân chúng tử thương gần trăm triệu.

Nhạc Vũ cũng biết không nên thu nhận quá lớn, cho dù có tai kiếp thì việc một số quá lớn nhân khẩu mất tích cũng sẽ dẫn tới sự chú ý của các tông môn tu tiên.

Phạm vi thế giới trong Diễn Thiên Châu hiện giờ đã hơn ngàn vạn dặm, dù nhiều nhân khẩu hơn nữa cũng không ngại. Hắn bắt đầu thu thập những chủng loại cây trồng và ấu thú, thậm chí còn chọn một số loại cá từ các con sông thả vào.

Những vật này nếu để cho việc tiến hóa trong Diễn Thiên châu diễn ra bình thường thì chắc là phải qua trăm ngàn vạn năm mới có thể xuất hiện.

Nhạc Vũ lúc này quả thực không có thời gian, càng không thể nhẫn nại chờ đợi.

Duy chỉ có đáng tiếc là nơi này cách tây hải khá xa, không cách nào thu thập sinh vật ở biển, cũng chỉ biết chờ đợi ngày sau.

Còn có việc truyền bá tín ngưỡng của Câu Trần tinh quân chỉ mới tiến hành được trong phạm vi nhỏ. Việc này cũng không thể nóng vội, chỉ có thể chậm rãi mở rộng. Nghĩ đến hoàn cảnh quá bình yên sẽ bất lợi cho Chiến Tuyết thu thập nguyện lực nên hắn dứt khoát ném vào hơn mười vạn yêu thú từ ngũ đến lục giai vào để dọa người.

Làm xong mọi chuyện cũng phải mất đến mấy tháng, lúc này trong thế giới Diễn Thiên Châu cũng đã tràn ngập sinh linh.

Nhạc Vũ lại tế lên Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy diễn hiện tượng

thiên văn. Vô luận suy diễn như thế nào thì đều cảm giác thiên cơ chung quanh Trấn Lương Quốc đều bị che phủ.

Một cái vẫy cánh của con bướm có thể ảnh hưởng đến ngoài ngàn dặm, đồng dạng một hành động của một người sẽ ảnh hưởng đến mấy tầng quan hệ của người khác.

Hành động thu nhận những nạn dân của hắn quả thực không là gì trong mắt những tu sĩ nhưng biến hóa vận mệnh của những người này cũng đồng dạng thiên cơ sẽ thay đổi.

Muốn làm rõ đoàn đay rối này cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải mất thời gian mấy năm, thậm chí mấy vị đạo tổ cũng có cảm giác khó giải quyết.

Bản thân hắn ẩn trong này ít nhất sẽ có thời gian trăm năm không lo bị người khác tìm ra tung tích, ngay cả những việc xảy ra trước đây ở sơn mạch Huyết Vân cũng sẽ được hoàn toàn giấu kín.

Nhạc Vũ cười lạnh, đình chỉ suy tính, lại tế lên Bạch Lộc Già Thiên, xoay người liền biến đổi bộ dạng, chẳng những bộ dạng trở nên vô cùng tuấn tú mà quần áo cũng thay đổi thành kiểu dáng Thủy Vân tông rồi đi về hướng bắc.

Thiên Thủy quốc cách Trấn Lương Quốc bảy trăm vạn dặm về hướng bắc. Quốc thổ chỉ bằng một phần mười lăm của Trấn Lương Quốc, cũng không có đại phái như Ngũ Đài tông áp chế. Trong nước chỉ có Tam Đại Đạo Môn, Thủy Vân tông là một trong số đó đồng thời là môn phái yếu nhất.

Chỉ là kí ức của Uyên Minh đạo nhân cũng không hoàn toàn. Nhạc Vũ dùng Hi Hoàng quan tâm thuật tìm tòi cũng không dám quá sâu. Chỉ biết thực lực Thủy Vân tông không kém, trong phạm vi mấy ngàn dặm không ai dám chọc vào, xem như một phương hào hùng nhưng lại hoàn toàn không biết tình hình trong tông môn.

Nhạc Vũ phi độn đến Thiên Thủy quốc, dùng vọng khí thuật quan sát từ xa thì thấy khí tượng tiểu quốc quả nhiên bất đồng với Trấn Lương Quốc.

Nước sau cho dù quốc vận đại tổn, thiên tai nhiều lần nhưng khí thế vẫn cực kỳ hùng mạnh.

Thiên Thủy quốc tuy là cực kỳ ổn định, nhưng lại nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần, thật sự không cách nào bằng được.

Nhạc Vũ tiếp tục phi độn, dùng hồn thức có thể cảm giác nơi đây không có giáp sĩ cưỡi thanh đồng chiến xa tuần du khắp nơi.

Thường thường chỉ có một đội gồm năm đến ba chiếc ẩn trong không trung tuần tra bốn phía, chủ yếu là để trấn áp yêu thú, canh phòng nghiêm ngặt tu sĩ nước khác tu sĩ nhập cảnh.

Diện tích nhân khẩu của Thiên Thủy quốc chỉ bằng một phần mười lăm của Trấn Lương Quốc nên thanh đồng chiến xa cũng rất ít, tuy nhiên phẩm chất không hề thua kém.

Nhạc Vũ suy ngẫm một chút liền biết điều này là do một đạo môn của Thiên Thủy Quốc tên là Hoa Diễm tông là một đại tông luyện khí tại thế giới này.

Hoa diễm tông là đạo môn đệ nhất Thiên Thủy Quốc, trong tông có một vị Thái Ất Chân Tiên được vương thất cực kỳ nể trọng. Nếu không phải đại quân chủ mượn thế ngăn được tránh cho Hoa diễm tông độc đại thì Thủy Vân tông sớm đã bị bài trừ, không có căn cơ lập thân.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không khỏi cười thầm. Trấn Lương quốc tuy là đại quốc nhưng quân vương ở đó không khác khôi lỗi, Thiên Thủy quốc tuy nhỏ nhưng vương thất lại tự do hơn nhiều.

Lúc tới gần phụ cận Thủy Vân sơn, Nhạc Vũ bỗng nhiên dừng lại, cau mày nhìn cự sơn lớn gấp mấy chục lần so với Quảng Lăng Thiên Cung.

Thủy Vân tông được vương thất phù chiếu, chính là trấn quốc đại giáo, được hưởng khí vận của Thiên Thủy quốc, nhìn tinh mang khí vận quả thật như cầu vồng.

Bất quá tạo nghệ trận phù Nhạc Vũ hiện giờ đã không dưới ngọc tiên tu sĩ, hai vật Diễn Thiên châu và Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn lại càng không phải tầm thường nên có thể nhìn ra trong khí mang tràn đầy mấy tia suy tàn.

Nếu không phải là trình độ trận phù đạt tới Thái Ất Chân Tiên thì quả thực khó lòng phân biệt!

- Thủy Vân tông chẳng phải có quan hệ thật sâu với vương thất? Theo như kí ức của Uyên Minh thì mấy đời vương thất quân chủ cuối cùng đều thoái vị nhập đạo tại Thủy Vân tông, sao lại sinh ra hiện tượng suy bại?

Nhạc Vũ lộ vẻ nghi hoặc rồi lắc đầu không nghĩ thêm. Hưng bại tồn vong của một đại tông cũng không thể ứng nghiệm trong vòng vài năm, mà phải từ mười đến trăm năm mới có thể phát sinh. Trong đó mỗi biến cố, mỗi sự kiện đều có thể làm cho khí vận biến hóa nên suy chuyển thịnh cũng không phải không có khả năng.

Sau này nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì cùng lắm hắn không dùng thân phận hiện giờ, thoát ly Thủy Vân tông là được.

Ngự kiếm bay lên, Nhạc Vũ không nhanh không chậm tiến vào sơn môn. Đại tông ở Địa Tiên giới quả nhiên rất khác với Quảng Lăng tông.

Tu sĩ tuần sơn ít nhất cũng có cảnh giới Nguyên Anh, thường thường còn có Đại Thừa tu sĩ dẫn đầu.

Chỉ là chẳng biết tại sao, toàn bộ tông môn, đều giống như lâm đại địch.

Những người này vừa thấy Nhạc Vũ thì đều lộ vẻ cảnh giác, sau khi nhận ra thân phận hắn thì mới lộ vẻ nhẹ nhàng, cũng không hỏi tới mà tiếp tục tuần sơn. Chỉ có một ít Đại Thừa tu sĩ thần sắc có chút không đúng, giống như trông thấy Uyên Minh trở về mà kinh dị.

Nhạc Vũ kinh ngạc một hồi vì bên ngoài Thủy Vân tông vừa rồi hắn cũng không trông thấy khí sát phạt nhưng thái độ của một số đệ tử hết sức kỳ lạ.

Dù sao Uyên Minh cũng là Nhị đại đệ tử, lại là Thiên Tiên trung kỳ, trong kí ức hắn đọc được là một trong những người đứng đầu tông môn. Tại sao những người hắn gặp chẳng những không có ý kính cẩn mà còn tỏ vẻ xem thường?

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không để ý tới mà rẽ vào bên trái đi lên một đỉnh núi.

Thủy Vân sơn bao gồm 99 ngọn núi, mỗi ngọn đều đạt tới Tứ phẩm tiên mạch đỉnh phong, riêng ngọn núi chính đạt tới Tam phẩm.

Đồng dạng như Quảng Lăng sơn, những môn nhân đệ tử thân phận thấp được bố trí dưới chân núi nơi có linh lực mỏng. Chỉ có tu sĩ trên Đại Thừa mới có thể ở trên đỉnh núi.

Điều này cũng không phải cố ý mà là thể chất người bình thường thực sự không chịu được sự tẩy luyện của linh lực quá mạnh mẽ.

- Quả nhiên không hổ là Địa Tiên giới, ngay cả Đại Thừa tu sĩ trong tông đã có sáu ngàn. Tiên nhân càng trên mười vạn chín ngàn.

Dùng Linh Giác thoáng cảm giác một phen, Nhạc Vũ không khỏi thầm than, chỉ có thể lấy lý do tố chất tu sĩ Thiên Huyền hơn xa nơi đây làm an ủi.

Nơi đây có đạo tổ phù hộ, nên Vực Ngoại Thiên Ma muốn xâm nhập càng khó hơn các thế giới khác gấp trăm lần, thêm vào tài nguyên quá lớn nên các thế giới khác lại càng không bằng được.

Trong 99 ngọn núi của Thủy Vân tông thì vẫn để không hơn một nửa, thậm chí còn chưa dùng để khai phát dược liệu.

Nhạc Vũ cảm thấy nơi đây quả thật xa xỉ đến cực độ. Trong Thiên Huyền Giới, mỗi một linh mạch đều được sử dụng đến mức tận cùng, sao có lãng phí như Thủy Vân sơn.

Ngoại trừ tòa Tứ phẩm tiên mạch này thì Thủy Vân tông còn khống chế thêm mấy linh sơn, nghe nói quy mô chỉ kém một bậc so với bản sơn, cũng không biết tình hình ra sao.

Uyên Minh ở tại một ngọn núi có tên là Cực Uyên, theo chính danh tự của sư phụ hắn. Cực Uyên chân nhân vốn là một trong 99 vị đệ tử chân truyền của tổ sư Thủy Vân sơn nhưng hiện giờ cũng chỉ có tu vi Thiên Tiên đỉnh phong, theo truyền thuyết là mấy vạn năm trước vì tu hành một môn thần thông thủy hệ mà xảy ra rủi ro bị hàn lực đông cứng.

Uyên Minh lần này tiến vào sơn mạch Huyết Vân tìm hỏa cốt diễm cúc là để giảm bớt thương thế sư trưởng hắn.

Núi Cực Uyên là ngọn núi nhỏ nhất tại đây, cao tới hai mươi vạn trượng, như một thanh trường thương thẳng tắp cắm giữa trời.

Chưa đi vào, Nhạc Vũ đã cảm giác được sự quạnh quẽ ở nơi này, các ngọn núi khác đều có hơn vạn đệ tử nhưng ở đây chỉ có hơn ngàn người mà thôi.

Nhạc Vũ chỉ nhìn tình hình thì đã hiểu được địa vị của Uyên Minh, cũng không cảm thấy kỳ quái vì thái độ của những đệ tử tuần sơn.

Cực Uyên chân nhân chính là nhất đại đệ tử bái tổ sư Thủy Vân sơn làm môn hạ. Cho dù hiện giờ bị thương nên tu vi không thể tiến thêm nhưng luôn có chút tình xưa, hiện giờ xem ra chưa hẳn như thế.

- Thân phận Uyên Minh chưa hẳn có thể ngồi hưởng thanh tịnh như mình mong muốn.

Vừa nghĩ qua như vậy, Nhạc Vũ liền chỉ nghe từ trên núi một tiếng reo:

- Đúng là Uyên Minh sư huynh!

Nhạc Vũ hơi nhướng mày nhìn lên thì thấy một người trung niên mặc áo lam đang hăm hở hạ xuống, trong nháy mắt đã đến trước mặt hắn lộ vẻ vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 843: Cực Uyên Chi Chủ

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn qua tướng mạo người này thì thấy đã gặp mấy lần trong ký ức của Uyên Minh, là một trong hai sư huynh của hắn, tên gọi Uyên Tĩnh, bài danh thứ hai mươi chín. Hơn mười vị sư huynh đệ còn lại phần lớn đều đã chết vì lôi kiếp và tranh đấu.

Hắn cũng không biết quan hệ giữa Uyên Minh cùng người này như thế nào, chỉ nhớ đại khái lúc Uyên Minh ra ngoài tìm kiếm hỏa cốt diễm cúc thì đã từng giao ước với hai vị sư huynh. Đại sư huynh Uyên Văn đạo nhân ra ngoài hiện giờ không có tin tức. Uyên Tĩnh lại trực tiếp dứt khoát cự tuyệt với lý do là cần có người tọa trấn Cực Uyên Phong.

Uyên Minh làm người phúc hậu nên cũng không vì thế mà sinh lòng oán hận, nhưng nếu quá mức nhiệt tình thì lại không ổn.

Nhạc Vũ vừa nghĩ vậy nên lạnh không nhạt lên tiếng, khẽ gật đầu coi như bắt chuyện rồi nhàn nhạt hỏi:

- Uyên Tĩnh sư huynh, không biết lão sư thế nào?

Uyên Tĩnh đang nhiệt tình thấy thế hơi ngây người rồi cười khổ:

- Ta biết sư đệ nhất định sẽ trách móc. Kỳ thật ta cũng bất đắc dĩ. Ngươi cũng biết đệ tử của Cực Uyên Phong sau khi ngươi đi liền chịu đủ vũ nhục của chư phong? Đặc biệt là ngươi thật lâu chưa về, sau khi trong môn truyền ra tin tức ngươi chết thì cả bổng lộc hàng tháng cũng bị cắt xén gần hết.

Hắn nói đến đây thì bị ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Nhạc Vũ chiếu vào nên đành phải lắc đầu nói:

- Vào bốn năm trước lão sư vừa trở về liền theo Đại sư bá dùng bí pháp tiến về vị vực Thiên Ngoại, đến nay vẫn chưa có tin tức.

Nhạc Vũ biết được cái gọi là dị vực Thiên Ngoại là xưng hô của một mảnh vỡ Hồng Hoang khác.

Hắn nghe vậy thì trong lòng khẽ động, không ngờ Thủy Vân tông tuy nhỏ nhưng cũng có Thiên Tiên tu sĩ có năng lực xuất nhập hàng rào không gian.

Cũng không biết là do thần thông của ba vị Thái Ất Chân Tiên trong tông môn hay có tiên bảo nào.

Bất quá cho dù nguyên nhân thế nào thì Nhạc Vũ cũng cảm thấy hứng thú.

Chỉ cần có thể xuất nhập thế giới này thì hắn sẽ dựa vào tọa tiêu là Thần quốc tìm tới Hoàng hôn giới cùng Thiên Huyền giới, gặp mặt mấy người Nhạc Trương thị, thậm chí liên hệ tông môn.

Ý niệm này vừa lóe lên thì suy nghĩ thấy tình huống không ổn sẽ ly khai lại phai nhạt vài phần.

Vô luận như thế nào, trước khi rời khỏi Thủy Vân tông cũng cần tìm hiểu vấn đề này.

Dù sao đổi sang đại tông khác thì dù có thủ đoạn cũng không dễ dàng tiếp xúc.

Ra vẻ lo lắng một lúc, Nhạc Vũ lại lạnh nhạt nói:

- Lão sư không còn ở đây vậy thì sư đệ hồi phủ bế quan, sư huynh xin cứ tự nhiên.

Dứt lời, Nhạc Vũ đi thẳng về hướng động phủ của mình. Uyên Tĩnh nghe vậy lại sáng mắt:

- Sư đệ, chắc lần này ngươi tới Trấn Lương Quốc đã lấy được hỏa cốt diễm cúc?

Thần sắc Nhạc Vũ lạnh lùng, trong lòng bất giác sinh ra ý cảnh giác, quay đầu lại đánh giá Uyên Tĩnh lại càng thấy phản cảm. Tu vi người này so với Uyên Minh còn yếu hơn một tầng, chỉ là cảnh giới Linh Tiên đỉnh phong nhưng lại cho hắn cảm giác là một con độc xà đang giấu mình.

Nhíu mày, Nhạc Vũ liền dứt khoát tránh đi: - Chuyện hỏa cốt diễm cúc đợi lão

sư trở về nói sau.

Uyên Tĩnh vẫn có chút không cam lòng, ý muốn hỏi lại nhưng đến cùng nhìn ra thần sắc lạnh lẽo của Nhạc Vũ nên đành cười gượng:

- Vài năm không gặp, ta và ngươi lại thành xa lạ. Sư đệ xin cứ tự nhiên, qua một thời gian nữa thì sư huynh lại đến tìm ngươi nói lời tạm biệt.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, cũng không lên tiếng, chỉ hờ hững gật đầu tiến về đỉnh núi.

Trên đường Nhạc Vũ nhận ra có chút không đúng. Sau khi hắn tiến vào thì đã có hơn ngàn tu sĩ phi độn tới, từ thấp nhất là Kim Đan đến Đại Thừa, còn có mấy vị linh tiên đều nhìn từ xa, thần sắc vô cùng phức tạp, cũng không phải ý hân hoan mà ít nhiều có chút nhẹ nhõm.

Nghe Uyên Tĩnh nói thì dường như sau khi Uyên Minh không ở đây thì đệ tử Cực Uyên Phong đều bị đệ tử chư phong vũ nhục. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Thần sắc nhẹ nhõm có phải vì sau khi hắn quay về thì cuối cùng Cực Uyên Phong đã có người làm chủ.

- Kỳ quái! Mặc dù Uyên Minh không ở đây nhưng Uyên Tĩnh lại không lên được mặt bàn, chẳng lẽ trong này còn có Đại sư huynh cùng Cực Uyên chân nhân?

Nhạc Vũ thầm nghi hoặc nhưng nhất thời cũng không rảnh để ý mà đi thẳng tới chỗ động phủ của Uyên Minh.

Đây cũng là một động phủ như Quy Khư cung xây trên một tiểu đảo lơ lửng trên không trung.

Động phủ được xây trên một đoạn núi chặt ra rồi dùng linh trận gia trì, lại từ Cực Uyên Phong rút ra mấy linh mạch nhập vào trong đó.

Nhạc Vũ vừa mới hạ xuống thì cảm giác kinh hỉ. Linh lực nơi này quá lớn, tương đương với tiên mạch Tam phẩm, lại có đầy đủ Ngũ Hành.

Uyên Minh cũng là người rất có phẩm vị, trong đảo cũng không có phòng ốc gì, chỉ có hơn một trăm gian phòng trúc, diện tích tuy nhỏ nhưng xây dựng cực kỳ tao nhã. Bên cạnh là một thiên hồ cực lớn, chung quanh đều trồng các loại cây cối hoa cỏ rực rỡ.

Nhạc Vũ nhìn qua hết sức vui vẻ, bản tính hắn không thích xa hoa, cảnh trí đơn giản nhưng tao nhã như vậy rất hợp với hắn.

Nhạc Vũ vừa tiến vào lầu chính còn chưa kịp quan sát cẩn thận linh mạch nơi đây một phen thì đã có hai đạo đồng môi hồng răng trắng có tu vi Nguyên Anh nhanh chóng đi tới.

Trông thấy Nhạc Vũ, cả hai đều lộ vẻ vui mừng cúi người thi lễ:

- May mà đại lão gia có thể bình yên phản hồi, nếu không sư huynh đệ chúng ta đều bị khi dễ đến chết.

Nhạc Vũ liếc nhìn thì biết là hai đạo đồng của Uyên Minh, cũng là đệ tử hắn mới thu nhận. Một người tên Minh Đạo, một người tên Minh Tu.

Bộ dạng như vậy chắc là do biến hóa mà thành, còn thọ nguyên không hơn một ngàn, cũng có mấy trăm.

Nhưng mà lúc này dùng hồn thức thoáng tìm tòi, mới không khỏi là lắp bắp kinh hãi. Hai người này tuy là ăn hết định nhan đan, mới bảo trì mười lăm tuổi bộ dáng . Nhưng hắn chân thật mấy tuổi, vậy mà cũng là thật sự chỉ có hai mươi cao thấp

Nhạc Vũ trầm lại, cái gọi là đồng nghiệp bất đồng mệnh là như thế.

Hắn nhớ lúc trước tu đến Nguyên Anh cũng đã hơn hai mươi tuổi.

Tư chất hai người này kỳ thật bình thường, chỉ vì xuất thân từ Địa Tiên giới mà một bước lên trời, qua vài năm đã tu thành cảnh giới Nguyên Anhi, thậm chí cách Đại Thừa không xa.

Đáng thương cho mẫu thân và muội muội, cùng với hai người Nhiễm Lực phải qua vài chục năm dùng hết vô số linh đan, mới khổ tu đến Nguyên Anh.

Hắn còn nghĩ hết biện pháp, tận lực áp chế để ổn định căn cơ bốn người, chỉ sợ mất thăng bằng sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thầm lắc đầu, nghĩ đến nguyện vọng muốn dạy dỗ hai đệ tử cẩn thận của Uyên Minh nên Nhạc Vũ cũng nhịn lại, mở miệng hỏi han tiến triển tu hành của hai người.

Tùy ý chỉ điểm một phen, Nhạc Vũ lại hỏi về chuyện các đệ tử bị ăn hiếp.

Chuyện này không khác lắm so với những gì Uyên Tĩnh nói, ngay cả bổng lộc hàng tháng cũng bị cắt xén tận nửa.

Uyên Tĩnh tọa trấn không hề có tác dụng gì, cũng không tranh thủ gì cho đệ tử, thậm chí gần đây rất gần gũi với các chủ Tập Đan các trong tông môn.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, càng thêm phản cảm với người này.

Tu sĩ rất coi trọng chữ hiếu, đã không thể tận tâm với sư trưởng vậy thì có thể biết hắn là người thế nào.

Tu vi Cực Uyên tuy là có phần yếu nhưng theo như ký ức của Uyên Minh thì vị Thượng Cổ Thiên Tiên này đối với đệ tử rất công bằng.

Giảng một hồi lâu, Minh Đạo Minh Tu đều lộ vẻ mừng rỡ, cảm thấy lần này thu được lợi ích không nhỏ. Tuy nhiên cả hai đều có chút kỳ quái là lão sư nhà mình hôm nay sao giảng đạo cực kỳ dễ hiểu mà sâu sắc, nhưng cũng không có tâm tư nghĩ thêm mà chỉ yên lặng lắng nghe sợ lọt một câu.

Qua đến giờ Dậu, Nhạc Vũ mới dừng lại, đang muốn đuổi hai người này rời đi thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười:

- Uyên Minh sư đệ đã trở về, sao không đến chỗ sư huynh ta ngồi một chút

Tiếng nói hạ thấp thì một đạo hồng quang hạ xuống, linh trận bên ngoài tự động ngăn trở nhưng lại bị nó cưỡng ép đập vụn.

Vào lúc đạo hồng quang hạ xuống thì Nhạc Vũ thấy là hai đạo nhân. Một người tóc trắng, thần thái cực kỳ tự tin, mặt mày hồng hào, người còn lại là Uyên Tĩnh đang lộ vẻ xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 844: Liên Hải Chân Nhân

Lão nhân tóc trắng này rất tùy tiện, cũng không đợi Nhạc Vũ đồng ý, tự đi đến ngồi xuống bên cạnh, thần sắc quái dị nói:

- Mấy tháng trước nghe nói Ngũ Đài tông đã phong bế toàn bộ sơn mạch Huyết Vân, tu sĩ tử thương vô số, nghe nói riêng Thiên Tiên đã gần một ngàn.

Nguyên còn tưởng rằng Uyên Minh sư đệ lần này tất nhiên lâm nạn, toàn Thủy Vân tông ta đều tiếc hận không thôi. Không ngờ qua mấy tháng, sư đệ lại bình yên phản hồi, thật sự là đáng mừng.

Nhạc Vũ nhíu mày, cảm giác lời này hơi lạ lẫm, hắn cũng không thấy trong ký ức Uyên Minh có người này.

Hắn nhìn sang Uyên Tĩnh thì thấy người này đã khôi phục thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra cái gì. Nhìn lại hai đồ đệ Minh Đạo Minh Tu thì thấy ẩn hàm vẻ phẫn hận nhưng không dám thể hiện, chỉ có thể trầm mặt lạnh lẽo.

Nhạc Vũ nghĩ đến chuyện hai huynh đệ này vừa nói Uyên Tĩnh giao hảo với Các chủ Tập đan các, kết hợp với kí ức về nhân vật trong tông môn của Uyên Minh thì biết lão giả này chính là các chủ Tập đan các Liên Hải Chân Nhân.

Chỉ là tuy hắn đã xác nhận thân phận nhưng cũng không dám mạo hiểm, chỉ hờ hững nói:

- Làm phiền sư huynh lo lắng rồi. Uyên Minh vừa mới phản hồi, cảm thấy mệt mỏi, không phải lúc tiếp khách. Nếu không sư huynh cách một ngày lại đến?

Tuy là câu hỏi nhưng trong giọng nói của Nhạc Vũ lộ rõ ý tiễn khách, càng không vui vì người này đã dám cắt bổng lộc hàng tháng của hơn ngàn đệ tử Cực Uyên phong, vậy thì hắn cũng không cần khách khí.

Thần sắc Liên Hải Chân Nhân hơi sững lại rồi không hề để để ý cười nói:

- Sư đệ nói đùa! Kỳ thật bổn tọa hôm nay nghe nói Uyên Minh sư đệ tìm được ở bên ngoài một đóa hỏa cốt diễm cúc. Không biết có thể cho sư huynh ta mượn nhìn xem? Vật này hiếm có, đương thời chưa đủ ngàn đóa. Nếu có thể hữu duyên xem thì có thể khiến cho thuật luyện đan sư huynh tiến thêm một tầng.

Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn về Uyên Tĩnh vẻ lạnh lùng.

Chuyện đi Trấn Lương Quốc tìm kiếm hỏa cốt diễm cúc chỉ có Uyên Văn và Uyên Tĩnh biết, Uyên Minh cũng chưa nói thêm với người khác.

Hôm nay vừa mới phản hồi không lâu thì Uyên Tĩnh và Liên Hải Chân Nhân đã cùng chạy tới, ý vị không nói cũng biết.

Đóa hỏa cốt diễm cúc một khi đến tay Liên Hải sợ là khó đòi được về.

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi thu hồi ánh mắt, rũ mày nói:

- Sợ là sư huynh thất vọng rồi, vật này quan hệ tới sinh tử của lão sư, không thể cho mượn.

Sắc mặt Liên Hải Chân Nhân thoáng chốc trầm như nước nói:

- Sư đệ không chịu cho người ngoài mượn ước chừng là lo lắng bổn tọa đúng không? Đã vậy hôm nay xem tại đây thì thế nào?

Hắn nhìn qua bên cạnh thì Uyên Tĩnh liền hiểu ý gật đầu cười nói:

- Đều là sư huynh đệ đồng môn, còn có chuyện gì lo lắng hay sao? Sư đệ cứ lấy ra xem, ta cũng rất hiếu kỳ.

Nhạc Vũ thầm lắc đầu, hắn cũng không có cảm giác gì đối với Cực Uyên phong và Uyên Minh. Chỉ tính toán hoàn thành nguyện vọng của Uyên Minh mà thôi nhưng lúc này vẫn có cảm giác phẫn nộ.

Không nói đến ký ức về sự tận tâm của Uyên Minh đối với việc đào tạo đệ tử, bản thân Uyên Minh cũng rất tôn kính với Uyên Tĩnh.

Nếu là trong Quảng Lăng tông có kẻ bại hoại như vậy thì nếu không tống vào

trong Chấp luật điện thì cũng không có chỗ dung thân.

Nhạc Vũ vẫn lạnh nhạt lắc đầu nói:

- Sư huynh không cần nói thêm! Nếu sau này khi lão sư dùng qua còn thừa thì sư đệ nhất định đưa đến tạ lỗi. Nhưng nếu hiện giờ muốn ta lấy ra hỏa cốt diễm cúc thì không có khả năng. Hai vị sư huynh mời về, đừng để phai đi tình cảm sư huynh đệ.

Lửa giận trong mắt Liên Hải Chân Nhân càng thịnh, sau một khắc liền khôi phục bình thản nói:

- Sư đệ làm gì keo kiệt như thế, lấy ra xem một đóa hỏa cốt diễm cúc thì có là gì? Vật này để trong tay áo ngươi đúng không?

Vừa nói xong, Liên Hải trực tiếp xuất ra một đạo pháp lực chộp tới tay áo Nhạc Vũ, thanh thế to lớn, tiếp cận hai trăm vạn thạch lực, gần lực mười hai chân long của Địa Tiên giới, càng ẩn hàm vài pháp tắc không gian khóa chết tay áo Nhạc Vũ để hắn không có khả năng đưa vật này tới nơi khác.

Nhạc Vũ có chút kinh ngạc, cũng không phải vì đạo pháp tinh thâm của đối phương mà không ngờ Liên Hải Chân Nhân lại cường hoành bá đạo như vậy.

Vừa nói chưa xong đã không hề nghĩ đến tình đồng môn, trực tiếp ra tay cường đoạt!

Nhạc Vũ chau mày, cũng đồng dạng xuất ra một đạo pháp lực nghạnh kháng, trong nháy mắt vang lên thanh âm như sấm rền.

Tu vi Uyên Minh hơi yếu hơn người này một bậc, chỉ có Thiên Tiên trung kỳ nhưng trong tu sĩ cùng giai lại đã trên trung đẳng.

Nhạc Vũ Liền sử xuất lực thập long, tuy mạnh hơn một tầng, lại vừa vặn có thể miễn cưỡng chống cự.

Hắn thầm kinh dị, Liên Hải thực sự có chút bổn sự, Thiên Tiên bình thường vừa mới tấn giai chỉ có lực lượng tối đa ba long là cực hạn. Liên Hải có thể ở hậu kỳ đạt đến lực lượng mười hai long đã không kém những tu sĩ có đại thần thông quá xa.

Không trách hắn có thể nhận trọng chức trong Thủy Vân tông, lại dám tự tin ra tay cường đoạt!

Liên Hải lại càng kinh dị lẫn khiếp sợ, cuối cùng cười lạnh:

- Không trách sư đệ có thể bình yên trở về từ sơn mạch Huyết Vân, là sư huynh xem thường ngươi ẩn nhẫn ba ngàn năm rồi.

Liên Hải nói xong thì nhìn sang Uyên Tĩnh vẻ hung dữ. Thần sắc Uyên Tĩnh lúc trắng lúc xanh, cuối cùng than thở một tiếng rồi đứng lên:

- Sư đệ cần gì phải đề phòng như thế? Hiện giờ lão sư còn ở bên ngoài chưa về, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể trở về. Liên Hải sư huynh mặc dù mượn dùng một chút thì ngày sau cũng có thể đi tìm một đóa khác.

Người này cũng đánh ra một đạo pháp lực chỉ tám mươi vạn thạch lực, chỉ nhiều hơn nửa long một chút nhưng thủ pháp lại là Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn mà Nhạc Vũ thường dùng nên tăng lên gần một long, chộp về tay áo Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cười khẽ, thầm nghĩ trong Thủy Vân tông đã có truyền thừa như vậy thì thực quá thuận tiện.

Hắn biến đổi pháp lực, cũng chuyển thành một đại thủ năm màu có lực lượng mười hai long đánh bay Liên Hải rồi phất tay đánh nát đại thủ mà Uyên Tĩnh vừa ngưng tụ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lại nghe thanh âm chấn động vang dội, sắc mặt Uyên Tĩnh tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, lộ vẻ hoảng sợ:

- Sao có thể? Sư đệ tu tập môn thần thông này khi nào?

Nói đến đây thì hắn khựng lại, toàn thân tuôn đầy máu tươi.

Nhạc Vũ sớm đã phẫn nộ nên dù chưa hạ sát thủ nhưng khi ra tay không chút lưu tình khiến kinh mạch người này đứt ra từng khúc, so ra giống như thương thế của Chiến Tuyết lúc ở trong sát trận Tiên Thiên, chỉ có thể miễn cưỡng giữ được tánh mạng.

Liên Hải ra tay bị nhục, thần sắc lại càng hung hoành, không hề có ý ra tay cứu trợ mà trực tiếp ném ra một ấn tỷ màu hồng, đón gió lớn thành trăm mẫu chấn nát phòng trúc rồi phát ra một lực từ cực lớn ý đồ cầm giữ Nhạc Vũ.

Rốt cuộc hắn vẫn cố kỵ đồng môn nên dù trấn áp nhưng chưa chính thức hạ sát thủ.

Nhạc Vũ thấy vậy thì lắc đầu, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết của hắn đã tu đến tầng 14 trọng, lục phẩm thổ hệ tiên bảo làm gì được hắn? Với pháp lực hắn hiện giờ chỉ cần thoáng dùng lực đã có thể cầm cái ấn tỷ này đập nát.

Hắn giả vờ bị vây khốn, lại tế ra một tiên bảo là một tấm lụa màu lam hóa thành một dải nước bọc lấy chiếc ấn tỷ.

Vật này tên là Thiên Hà Lam Sa, chính là một kiện thủy hệ tiên bảo.

Tuy là lục phẩm nhưng chế tác lại cực kỳ tốt, đạt trình độ đỉnh cấp trong bảo vật cùng giai.

Dĩ nhiên Minh Uyên không có kỳ bảo bậc này mà là di vật Nhạc Vũ lấy được từ trong tay một vị ngọc tiên tu sĩ trong động quật.

Thứ này cũng có thể xem như có lai lịch, cũng không sợ người khác nhìn ra sơ hở. Nhạc Vũ có thể sử xuất không hề cố kỵ.

Cái gọi là thổ khắc thủy là khi kém một phẩm giai. Hắn cố tình cho người này một bài học nên thác nước màu xanh da trời trong nháy mắt đã nhập vào trong ấn tỉ khiến cho thổ hệ tiên bảo không thể sử dụng.

Sắc mặt Liên Hải Chân Nhân hơi kinh hoảng, cắn răng không thu hồi ấn tỉ mà lấy ra một lục phẩm tiên binh, vẫn chém về tay áo của Nhạc Vũ.

Chỉ một thoáng kiếm quang chói mắt, trong ngàn dặm có một luồng linh lực thủy hệ cực lớn ngưng tụ trên lưỡi kiếm.

Nhạc Vũ mím môi, trong tay áo cũng xuất ra một thanh phất trần , là lục phẩm tiên bảo, ngàn vạn sợi tơ màu bạc quấn lấy lưỡi kiếm.

Liên Hải Chân Nhân nỗ lực cũng chỉ có thể chém được chừng trăm sợi tơ nhưng

nháy mắt chúng lại khôi phục như cũ.

Ánh mắt của hắn nhìn về Nhạc Vũ đã lộ ra mấy phần kiêng kị.

Nhìn hai người có vẻ như đang bất phân thắng bại. Bên Liên Hải dường như chiếm thượng phong, chỉ công không thủ nhưng trong lòng hắn biết rõ Uyên Minh không thiếu dư lực, càng không biết có át chủ bài gì chưa xuất ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 845: Kiêu hoành chi nhân

Nhạc Vũ cũng không tăng thêm lực, chỉ duy trì tình thế giằng co, lạnh lùng nhìn xem hai người.

Uyên Tĩnh sau khi phục dụng một viên tiên đan chữa thương liền bắt đầu nhập định điều tức, cố gắng khôi phục thương thế, trên mặt không có một tia huyết sắc.

Liên Hải Chân Nhân thì là đâm lao phải theo lao, càng không có ý định buông bỏ, ánh mắt nóng rực nhìn về Nhạc Vũ. Pháp lực trên thân kiếm từng chút gia tăng, ấn tỷ trong không trung cũng nỗ lực ép thủy dịch ra.

Nhạc Vũ biết chủ ý của người này nếu đã không thể chiến thắng đấu pháp thì sẽ tiếp tục giằng co xem ai khí mạch trầm sâu hơn.

Tu vi thật sự của hắn tuy chỉ là linh tiên nhưng pháp lực hùng hậu còn hơn người này mấy lần vì thế không thèm quan tâm nhưng trong lòng vẫn hơi kỳ quái.

- Người này quả thật lớn mật, chẳng lẽ trong mắt hắn không coi môn quy Thủy Vân tông vào đâu? Hỏa cốt diễm cúc tuy là hi hữu nhưng hiệu dụng cũng chỉ bình thường trong rất nhiều linh trân hỏa hệ.

Nhạc Vũ còn đang suy nghĩ thì Minh Đạo Minh Tu bên kia thấy kiếm của Liên Hải Chân Nhân chỉ cách người hắn không đầy nửa tấc thì bất giác khẩn trương, cũng không kịp suy nghĩ theo vô thức mỗi người tế lên một thanh kiếm trảm kích đến.

Liên Hải Chân Nhân vốn đang tức giận nên lúc này thấy thế càng nổi điên quát lên:

- Hai người các ngươi muốn chết.

Chỉ thấy tay áo hắn mở ra rồi hơn ngày cây châm bắn ra như mưa vào hai huynh

đệ.

Hai thanh huyền binh chưa đến tam phẩm lập tức bị phi châm đánh nát, cương khí còn dư xuyên thủng thân hình cả hai làm bắn ra mấy trăm tơ máu.

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co rút, cũng không suy nghĩ, tay trái đột nhiên tụ lên một lôi cầu màu lam, trong giây lát có một lực điện từ bắn ra nhiếp lấy toàn bộ số châm.

Gần ngàn cây quang châm vừa hơi chậm lại thì Thiên Hà Lam Sa đang vây khốn ngọc tỷ bỗng dưng cuốn ngược xuống giải khai toàn bộ.

Liên Hải Chân Nhân thấy thế lập tức đại hỉ, dốc sức thôi động ngọc tỷ màu hồng tiếp tục bó buộc Nhạc Vũ rồi ném ra một phi trảo màu ngọc chộp lấy tay áo hắn, trên mặt không nén được vài vài phần vui vẻ.

Thần sắc Nhạc Vũ lạnh như băng, cuối cùng đã sinh ra mấy tia sát cơ, cũng không có tâm tình dây dưa với Liên Hải Chân Nhân.

Lôi cầu màu lam trong tay hắn lại lớn thêm mấy phần, từ lúc bắn lên chấn bay ngọc tỷ.

Tiếp đó hắn lại vung phất trần tăng lên lực lượng đến mười lăm long đánh văng cả thanh phi kiếm lẫn phi trảo ra xa.

Liên Hải Chân Nhân bất giác giật mình, vẫn như đang mê hoặc không hiểu vì sao chiến cuộc lại nghịch chuyển.

Hắn còn chưa lấy lại tinh thần thì phất trần trong tay Nhạc Vũ không lưu tình chút phất lên đánh thẳng vào mặt Liên Hải Chân Nhân.

- Cút ra ngoài cho ta

Nhạc Vũ quát lạnh một tiếng, pháp lực tuôn trào lập tức chấn nát một ít kiến trúc còn sót lại.

Cương khí từ phất trần cũng đánh bay Liên Hải Chân Nhân hơn mười vạn trượng mới lảo đảo ổn định thân hình. Bên mặt phải tràn đầy thương tích sâu đến tận xương, tứ chi mềm rũ tựa hồ toàn bộ xương cốt đã bị Nhạc Vũ đánh gãy.

Nhạc Vũ đi đến trước mặt Uyên Tĩnh, thần sắc âm lãnh nhìn qua rồi tung một cước đá văng hăn ra khỏi tiểu đảo.

Minh Đạo Minh Tu đứng bên quan sát sớm đã há hốc mồm miệng nhìn Nhạc Vũ như không nhận ra. Minh Đạo lớn tuổi hơn nên phục hồi tinh thần nhanh hơn, vội vàng bái hạ nói:

- Đệ tử bái tạ ân cứu mạng của lão sư.

Minh Tu cũng vừa tỉnh lại, đang định cúi đầu thì bị Nhạc Vũ dùng pháp lực đỡ lấy, tính tình của hắn hiếu động hơn Minh Đạo nên sau khi đứng dậy liền mừng rỡ cười nói:

- Sư phụ trước kia không động thủ với người khác, có đồng môn khi dễ cũng thường nhịn nhục. Cả 99 ngọn núi đều cho rằng sư phụ danh bất kỳ thực, hôm nay mới biết bản lĩnh lão sư hơn xa Liên Hải.

Minh Tu phun ra một búng máu, vẫn hung hăng không thôi. Nhạc Vũ cười khẽ lắc đầu, đem Thiên Hà Lam Sa hóa thành hai luồng thủy dịch màu lam chảy vào trong cơ thể hai người giúp bọn họ khôi phục thương thế, điều trị khí cơ, sau khi xác định không việc gì mới đem hai viên linh đan đánh vào miệng cả hai.

Tuy hắn biết hai đồ đệ vừa rồi xuất thủ là vì thân phận Uyên Minh của mình nhưng Nhạc Vũ vẫn nảy sinh mấy phần thưởng thức đối với hai huynh đệ, tư chất bọn họ tuy hơi kém nhưng tâm tính lại làm cho người khác ưa thích.

Bất quá câu nói của Minh Tu lại làm hắn suy nghĩ, thầm nghĩ Uyên Minh trước đây vốn chưa tranh chấp với ai sao? Tính tình người này ôn hòa phúc hậu, việc này cũng có vài phần khả năng

Đã như vậy thì Uyên Minh đến cùng có bao nhiêu thực lực hoàn toàn do mình định ra, một phen "kỳ ngộ" trong sơn mạch Huyết Vân cũng có thể giải thích được tại sao chiến lực hắn bạo tăng.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ coi như hoàn toàn an tâm, lúc này Liên Hải Chân Nhân đang đứng bên ngoài tiểu đảo giận dữ mắng:

- Lần này coi như Liên Hải ta nhận thua. Bất quá cái nhục ngày hôm nay, ngày

khác ta nhất định trả lại gấp trăm lần, có ngày ngươi sẽ phải hối hận.

Nhạc Vũ nghe vậy hơi ngưng mày, cũng không kiên nhẫn phất trần trong dứt khoát chém ra.

- Đừng đứng đó lải nhải nữa.

Ngàn vạn sợi tơ bạc mãnh liệt vung ra, trong nháy mắt liền kéo dài đến mười vạn trượng quất thẳng vào mặt của Liên Hải khiến xương cốt đều vỡ vụn, tiếp tục bị bắn ra xa.

Sau một khắc, từ trong đảo lại bắn ra hai đạo quang hoa là một thanh phi kiếm và một chiếc ấn tỷ, chính là hai pháp bảo của Liên Hải Chân Nhân bị Nhạc Vũ tiện tay ném ra ngoài.

Thấy Liên Hải có kết quả như vậy, Uyên Tĩnh cũng thức thời ngậm miệng, cố nén thương thế lẳng lặng bay đi.

Lúc này toàn bộ đệ tử Cực Uyên Phong đều bay ra ngoài động phủ kinh ngạc xem một màn này, thầm nghĩ sao Liên Hải Chân Nhân vốn bá đạo lại bị thương nặng tống ra khỏi tiểu đảo.

Sau khi đuổi hai người kia, Nhạc Vũ nhìn cảnh hoang tàn trước mặt, bất giác hối hận mình ra tay còn quá nhẹ.

Nhạc Vũ lắc đầu rồi chỉ tay vào mấy căn phòng trúc đổ nát khiến nó nhanh chóng phục hồi như cũ.

Bất quá những hoa cỏ cây cối bị cương phong phá hủy thì không thể có cách nào phục hồi, hắn cũng không thể sử dụng sừng Bạch Trạch ở đây, thần lực của Chiến Tuyết cũng không thể bạo lộ đơn giản, chỉ có thể ngày sau tìm cách.

Sau khi khôi phục toàn bộ hơn trăm phòng trúc, Nhạc Vũ đứng giữa không trung nhìn bốn phía của đảo rồi than nhẹ.

Bố trí trận pháp của Uyên Minh trong đảo thật sự rất đơn giản, cho dù là trong tông môn có đại trận hộ sơn cũng không nên như thế.

Kỳ thật vừa rồi nếu linh trận mạnh hơn một chút thì hai người kia đã không thể

xông vào, cũng đỡ đi một hồi tranh chấp. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Chỉ là tạo nghệ trận phù của Uyên Minh tựa hồ cũng bình thường, muốn bố trí một linh trận theo ý hắn cần suy nghĩ kỹ hơn.

Hắn trở về lầu trúc thì thấy Minh Đạo Minh Tu vẫn còn khoanh chân chữa thương.

Nhạc Vũ cũng dứt khoát nhập định tìm hiểu Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng tiếp theo. Đến tầng thứ mười bốn, phù văn trong Long Tước phiến đã không còn đầy đủ, Nhạc Vũ phải nhờ vào ngộ tính để chữa trị hoặc bắt một thần thú Khổng Tước còn sống để sao chép.

Bất quá vô luận là loại biện pháp nào thì hắn cũng phải tự mình lĩnh ngộ mấy chục vạn tổ phù văn trong đan điền.

Nếu như muốn đem uy lực Ngũ Sắc Thần Quang phát huy lớn nhất thì phải làm chuyện này.

Đến khi Minh Đạo tiêu hóa xong linh đan thì Nhạc Vũ lại mở mắt ra hỏi:

- Ta hỏi ngươi, hôm nay trong tông môn đã xảy ra chuyện gì? Việc này liên quan đến toàn bộ Cực Uyên Phong ta, chớ có giấu diếm

Minh Đạo nghe vậy chần chừ một lát rồi mới thi lễ nói:

- Gần đây xảy ra chút chuyện, đệ tử nghe người ta nói, Chưởng giáo tông ta và sư tổ kỳ thật sớm đã vẫn lạc tại dị vực Thiên Ngoại. Bất quá đệ tử vẫn cho chỉ là tin đồn nên chưa từng tin tưởng.

Nhạc Vũ giật mình, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Liên Hải Chân Nhân dám ngang ngược kiêu ngạo, một mặt thật sự có hậu đài, mặt khác sợ là đã có tin tức gì, biết tông môn cũng không có tinh lực xử lý hắn.

Đã biết nguyên nhân, Nhạc Vũ triệt để yên lòng, với kết quả vọng khí thuật hắn nhìn ra lúc trước thì Thủy Vân tông tuy có xu hướng suy tàn nhưng ít nhất còn mười đến trăm năm, vẫn có thể an gối không lo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 846: Đệ nhất đạo điển

Sau ngày hôm đó, Nhạc Vũ liền đem chuyện Uyên Tĩnh Liên Hải hoàn toàn bỏ qua một bên, bắt đầu chuyên tâm bố trí chỗ đặt chân tạm thời.

Kỳ thật với tâm tính hai người kia, bị sử nhục như vậy, lại thêm một đóa hỏa cốt diễm cúc thì sợ tuyệt sẽ không bỏ qua.

Bất quá trong mắt Nhạc Vũ thì cho dù hai người giở trò gì cũng như tiểu hài tử múa đao đối với đại nhân, buồn cười đến cực điểm nên hoàn toàn không bận tâm.

Đầu tiên hắn bắt tay bố trí bên ngoài đảo một linh trận phòng ngự vượt xa cái cũ, đủ khiến ngăn Liên Hải Chân Nhân.

Tiếp đó Nhạc Vũ bắt đầu trồng các loại linh dược dày đặc trong đảo, cơ hồ mỗi tấc đất đều sử dụng đến cực hạn.

Ở đây là Tam phẩm tiên mạch, mặc dù là trong Thiên Ý phủ của Hoàng hôn giới cũng kém khá xa, thậm chí cho dù hắn đem toàn bộ linh mạch trong Diễn Thiên Châu tụ lại thì vẫn kém mấy tuyến.

Nhạc Vũ từ lúc bắt đầu tu hành đến nay tuy trong tay chưa thiếu linh bảo kỳ trân nhưng cũng chưa từng lãng phí như vậy.

Bên ngoài đảo thì hắn không quản được, nhưng bên trong nhà mình thì dĩ nhiên ngược lại.

Gần hai mươi ngày sau, trong tiểu đảo đã phủ một màu xanh, cơ hồ mỗi mảnh đất trống đều rậm rạp các loại linh dược, thậm chí một số hoa cỏ cây cối không có ích đều bị hắn ném vào trong Diễn Thiên Châu.

Việc chăm sóc những linh dược thế nào thì Nhạc Vũ không quản, chỉ khổ cho Minh Đạo Minh Tu phải ngày ngày chăm sóc một Dược Viên có tới trên dưới

một trăm vạn gốc linh dược.

Tuy nhiên kỳ quái là tốc độ tu hành của hai người chưa từng vì thế mà chậm trễ, ngược lại tiến cảnh nhanh hơn xưa mấy lần. Sau này hai người cẩn thận tìm hiểu dược điển do Nhạc Vũ cố ý lưu lại thì mới biết trăm vạn linh dược trong đảo bố trí thành trận.

Vì thế hai sư huynh đệ bọn họ dù không cần linh đan mà tông môn phát cho thì dược trận cực lớn này mỗi thời mỗi khắc đều rót một tia dược lực vào cơ thể bọn họ. Qua thời gia tích lũy không hề nhỏ, không hề thua dịch thể tiên đan.

Bất quá điều này cũng chỉ là suy đoán, Minh Đạo Minh Tu đều không thể xác thực, chỉ là trong lòng càng bội phục lão sư, càng thêm tận tâm quản lý dược viên.

Kỳ thật nơi đây linh lực dồi dào, Nhạc Vũ lại nhập gia tuỳ tục, mỗi một chủng linh dược đều lựa chọn hoàn cảnh sinh trưởng tốt nhất, cho dù không quản cũng sẽ sinh trưởng rất tốt nên mới buông tay cho hai huynh đệ đi làm, vốn là có cũng được mà không có cũng không sao nên càng không quan tâm kết quả.

Minh Đạo Minh Tu không biết, cứ thế miệt mài ngược lại chà đạp không ít dược liệu.

Nhạc Vũ lúc này chính thức đã hạ tâm tư tu hành. Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn đột phá đến tầng thứ mười ba, chỉ kém hơn mười tổ phù văn nữa là sẽ đạt tới cảnh giới Thiên Tiên.

Nhưng trong ký ức của Nhạc Vũ vẫn còn một số lượng lớn đạo lý thiên địa chưa kịp tìm hiểu thấu triệt.

Nguy cơ bên chỗ sơn mạch Huyết Vân còn chưa giải được, trong lòng hắn càng thêm gấp gáp. Vì vậy mặc dù lúc thu nhận nạn dân, bố trận và trồng linh dược trong đảo thì Nhạc Vũ phần nhiều là dùng thần niệm để hóa thân đi làm, bản thân miệt mài tìm hiểu về thời điểm khai thiên tích địa và những pháp tắc đại đạo dần diễn dịch trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Thỉnh thoảng Nhạc Vũ lại cầm Tử Khuyết Thiên Chương quan sát, tăng thêm số lấy được ở sơn mạch Hồng Vân thì hiện giờ hắn đã sở hữu tới 14 bản.

Sau khi mở ra thì thấy vô số phù văn lưu động, kiến thức mênh mông bao gồm đạo pháp luyện khí, thậm chí còn thuật cổ độc, thần đạo, không thứ nào không có.

Một bản sách chỉ lớn bằng viên gạch nhưng tương đương với thiên vạn đạo tàng

Lúc Hồng Quân lão tổ chế tác vật này thì phần nhiều là rắp tâm bất lương nhưng Tử Khuyết Thiên Chương lại quả thực có thể coi kỳ bảo, ngoại trừ Tạo Hóa Ngọc Điệp thì đây là đệ nhất đạo điển truyền thừa của Đạo gia.

Nhạc Vũ thầm than, biết bản thân bây giờ nếu có thể tiến vào hoàn cảnh lúc tạo ra hồng hoang trong Tử Khuyết Thiên Chương thì chỗ tốt còn vượt qua lúc trước đến mấy chục đến hàng trăm lần, chỉ là vẫn cưỡng ép không hành động.

Nhạc Vũ có dự cảm một khi hắn tiến lại vào Tử Khuyết Thiên Chương thì cũng là lúc bản thân đột phá Thiên Tiên.

Cũng bởi vì hiện giờ hắn đã đạt tới bình cảnh nên việc tiến lên Thiên Tiên lại càng phải cẩn thận.

Nhờ sừng Bạch Trạch nên hắn đã chín lần tiến vào bản nguyên thiên địa, những thứ lĩnh hội tuy không nhiều lắm nhưng nếu chín lần này hợp lại làm một thì tương đương với nhiều người cùng cảm ứng thiên nhân một lần.

Nhạc Vũ lúc này thường sau khi mấy ngày liền tu hành liền cố ý chọn một nơi có linh lực mỏng, ngoại trừ tham ngộ đại đạo trong Diễn Thiên Châu thì còn tự chế dược vật luyện thể, tiếp tục tu luyện này Cửu Chuyển Huyền Công để rèn luyện thân thể.

Ngoài ra hắn còn trợ giúp Chiến Tuyết thu thập lực tín nguyện trong Diễn Thiên châu. Bản tính Chiến Tuyết lương thiện, cho dù hắn nói thế nào cũng không học được thủ đoạn kết hợp ân uy.

Ở Hoàng hôn giới thì không sao vì yêu thú vốn nhiều hơn loài người. Chiến Tuyết cũng không thể khống chế, cũng không muốn vô duyên vô cớ tạo sát nghiệt, chỉ có thể gặp một con giết một con.

Nhưng trong Diễn Thiên Châu chỉ có phạm vi ngàn vạn dặm, ở trong phạm vi năng lực của nàng nên đủ cho yêu thú cấp thấp không dám tới gần.

Nhạc Vũ cũng chỉ có thể làm thay, âm thầm thao túng những yêu thú kia tiến vào khu vực nhân loại rồi khống chế để chúng không chính thức sát thương nhân loại, thậm chí còn thao túng khí tượng để ra uy.

Hắn cũng là thầm than, nguyên lai bản thân cũng không phải là người chính trực mà bảo lưu lấy vài phần dối trá.

Hiện giờ cũng chỉ có thể đợi những yêu thú bị hắn ném vào trong Diễn Thiên châu dần trưởng thành để hắn bớt đi cảm giác tội lỗi.

Bản thể Nhạc Vũ vẫn ở trong Diễn Thiên Châu còn hóa thân lại ở trong tĩnh thất của trúc lâu không ngừng dùng linh giác cảm ứng hết thảy trong Thủy Vân sơn.

Qua gần hai tháng, hắn đã dần hiểu rõ mọi việc lớn nhỏ lẫn nhân vật trong chư phong.

Những thứ khác [đều/thậm chí] không có gì, duy chỉ có một chuyện, lại làm hắn trong lòng là hơi cảm thấy kinh dị.

- Nguyên lai tổ sư Thủy Vân sơn cũng là người kế thừa đạo thống Hồng Vân.

Tổ sư Thủy Vân chân nhân là một trong mấy sư huynh của Tử Vân tán nhân, vài vạn năm trước đã đột phá Thái Ất Chân Tiên liền khai sơn thu nhận đồ đệ. Đầu tiên ở trong Trấn Lương Quốc nhưng sau đó bị Ngũ Đài tông áp bách dời đi nhưng không đi quá xa, chọn ở tại Thiên Thủy quốc.

Đáng tiếc hiện giờ người đã vẫn lạc nên không thể trợ lực cho tông môn.

Chưởng giáo hiện giờ của Thủy Vân tông tuy là ở tại Thủy Vân, đạo hiệu Cực Lan nhưng Nhạc Vũ cũng không thể đơn giản tín nhiệm.

- Đáng ra phải sớm nghĩ đến, Thủy Vân tông lập phái gần sơn mạch Hồng Vân, lại có chữ Thủy Vân , nhất định có liên quan đến Hồng Vân tán nhân.

Nhạc Vũ thầm tự giễu, việc này trong ký ức của Uyên Minh tuy chưa từng thấy qua nhưng ít ra mình cũng phải nhìn ra chút dấu tích mới đúng. Kỳ thật cũng bởi vì hiện giờ thiên cơ hỗn loạn nên mới có thể gạt được suy tính cảm ứng của hắn.

Ngoại trừ nhân vật trong 99 ngọn núi thì Nhạc Vũ chú ý nhất là thế cục hiện giờ trong Thủy Vân tông, tổ hợp những tin tức vụn vặt lại một chỗ thì hắn cũng dần hiểu được đại thể.

- Kết quả nhị hổ tương tranh? Hắc, có ý tứ.

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ cũng không để ý tới chuyện bên ngoài, hiện giờ trong Thiên Thủy quốc đang lúc yên bình, chính là phù hợp để tu hành.

Chỉ là trong lòng của hắn muốn tìm thanh tịnh nhưng người khác chưa hắn sẽ cho hắn cơ hội. Vào tháng thứ ba tới Thủy Vân tông, bản thể Nhạc Vũ tỉnh lại từ trong nhập định.

- Hai người này, cuối cùng bắt đầu động thủ sao?

Nhạc Vũ nhếch miệng, mang theo mấy phần bất đắc dĩ. Thuật thôi diễn thiên cơ của hắn hiện giờ đã đạt tới mức tuyệt đỉnh, những âm mưu quỷ kế thường thường đều liếc là xem thấu.

Cho dù Uyên Tĩnh Liên Hải giở trò mờ ám gì, hắn đều có thể thấu triệt.

Nhạc Vũ ít nhiều còn chút cố kỵ đối với môn quy của Thủy Vân tông, lại càng không muốn để người khác chú ý nhưng nếu vậy mà bỏ mặc thì lại để đám chuột nhắt này trèo lên đầu.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ thu hồi hóa thân rồi đổi thành bản thể ngồi trong tĩnh thất.

Bản thể cùng phân thân tuy là giống nhau như đúc nhưng vì bản mạng nguyên hồn mà trong mắt cao nhân lại có chút bất đồng.

Quả nhiên chỉ sau nửa khắc thì liền thấy Minh Đạo Minh Tu trở về tiểu đảo, thần sắc có vẻ lo sợ.

Cả hai cũng không dám lên tiếng quấy rầy Nhạc Vũ mà ngồi chờ trước tĩnh thất, chỉ thấy toàn thân có hơn mười chỗ bị thương.

Nhạc Vũ nhìn thấy nhưng vẫn không lên tiếng. Sau chừng một phút thì hơn ngàn người trong Cực Uyên Phong lần lượt bay lên quỳ lạy trước trúc lâu, thần sắc

đều lộ vẻ bi thương lẫn giận dữ.

Đến khi mặt trời sắp lặn xuống thì Nhạc Vũ mới mở cửa tĩnh thất đi ra.

Hơn ngàn tu sĩ bên ngoài đều khẽ chấn động, hết thảy nhìn sang với vẻ phức tạp.

Minh Đạo Minh Tu càng hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhạc Vũ cười nhẹ, thần sắc trở nên vô cùng âm lãnh:

- Vết thương trên người các ngươi là do sao mà có?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 847: Dung Vũ Hóa Vân

Minh Đạo nghe vậy thì im lặng, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

Minh Tu ngập ngừng một hồi rồi lên tiếng:

- Hôm nay hai đệ tử đến Chính Minh phong yêu cầu đan dược thì nghe có người cuồng ngôn nói chuyện lão sư nên xảy ra tranh chấp. Đệ tử vô năng, những vết thương này là do khi đấu kiếm với sư đệ đồng môn.

Minh Tu cúi đầu, đỏ bừng mặt.

Nhạc Vũ hiểu từ sư đệ đồng môn chính là nói kẻ kia nhỏ tuổi hơn Minh Đạo Minh Tu.

Về phần nói cái gì đàm luận chuyện của hắn chắc cũng không phải tốt đẹp gì, nếu không cũng sẽ không chọc giận hai đệ tử tâm tính phúc hậu của hắn.

Chính Minhh Phong là một trong những chủ phong của Thủy Vân sơn, cũng là nơi đặt Tập đan các. Hôm nay chính là ngày phóng đan của Thủy Vân tông qua mỗi nửa năm.

Sau đó thấy Minh Đạo cũng cười khổ một tiếng nói:

- Đệ tử tiến đến lĩnh đan, nghe được có mấy đệ tử các phong khác nói nhất mạch chúng ta là phế vật bại hoại của Thủy Vân tông. Đặc biệt là lão sư không có tu vi Thiên Tiên, kỳ thật cũng chỉ là tôm thước không chân, càng nói thêm không ít từ xấu xa. Hai người chúng ta tranh cãi rồi động thủ với người. Vốn nếu chỉ là điểm ủy khuất ấy thì cũng sẽ không tới tìm sư tôn làm chủ. Chỉ là Liên Hải càng ngày càng quá phận, bảo bổng lộc đan dược nửa năm nay sẽ cắt đi bảy thành

Nói đến đây, Minh Đạo khẽ nhíu mày:

- Chuyện hôm nay thật sự có chút kỳ quái. Thường ngày mặc dù có người nói

chút ít lời ong tiếng ve nhưng cũng không quá mức như vậy, lần này giống như có người sai sử. Lẽ ra lão sư ba tháng trước mới khiến cho Liên Hải bị tổn thất nặng lại càng không nên có người đơn giản khiêu khích. Về sau đệ tử lại đi nghe ngóng mới biết gần đây chư phong nghe đồn lão sư mời người ngoài ức hiếp đồng môn.

Nhạc Vũ nghe vậy cười nhạt, những ngày này hắn đều dùng thần niệm cảm ứng. Liên Hải Uyên Tĩnh rốt cuộc giở trò quỷ gì hắn đều biết rõ, chỉ là lười quản nên chưa phản ứng.

Kỳ thật cũng bởi vì Uyên Minh trước kia quá mức ít xuất hiện, tính cách mềm yếu nên mới có người tin tưởng những lời đồn này.

Việc tự tay đánh bại Liên Hải đánh bại, đừng nói là những người của chư phong, ngay cả người của Cực Uyên Phong ngày đó tận mắt nhìn thấy cũng còn thấy nghi ngờ.

Hắnlạnh lùng nhìn qua gần ngàn người quỳ lạy bên ngoài lầu các, mặc dù không nói lời nào nhưng thần sắc mỗi người đều lộ vẻ bất đồng. Trong đó càng chỉ có hơn trăm người mới có vết thương nhẹ trên người như Minh Đạo Minh Tu.

Nhạc Vũ lúc nhìn đến những người này thì mới hơi lộ ra vẻ ấm áp nhưng vẫn lạnh giọng hỏi:

- Như vậy các ngươi cũng vì chuyện đan dược mà đến?

Giọng nói hắn trầm thấp như tiếng chuông cổ ngân xa hơn vạn vạn trượng.

Những người này đều hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu mới có một người tướng mạo ổn trọng, gương mặt vuông vức, trên người có vô số vết thương bước lên phía trước mấy bước bẩm báo:

- Bẩm sư thúc, vốn Tập đan các chỉ khấu trừ năm thành thì chúng ta còn có thể chịu được. Hôm nay lại giảm thêm hai thành thì ngay cả tu hành thường ngày cũng khó có thể duy trì. Sư huynh đệ chúng tacũng chỉ có đến cầu sư thúc làm chủ.

Nhạc Vũ cũng từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh nhạt nhìn người này. Hình ảnh của người này trong kí ức của Uyên Minh rất sâu, chính là đồ đệ của Uyên Văn, tên

gọi Văn Chân, có thể nói là đệ nhất nhân trong tam đại đệ tử của Cực Uyên Phong, trong Cực Uyên Phong cũng hơi có chút uy vọng.

Chỉ là lần này còn chưa chờ Văn Chân nói xong thì trong đám người đằng sau đã có người xen vào:

- Sư thúc, ta nghe nói Liên Hải sư bá sở dĩ lại khấu trừ đi hai thành vì sư thúc đã đắc tội hắn, Nếu có thể hóa giải thì có thể khiến cho Liên Hải sư bá hắn hồi tâm chuyển ý.

Văn Chân lập tức giận dữ, thần sắc trầm ngưng, hai mắt lộ ra hàn mang, nhìn lại sau lưng.

Chỉ là trong mắt của hắn tuy lộ ra ý cảnh cáo nhưng vẫn vô dụng, đằng sau lại có người mở miệng nói:

- Liên Hải sư bá có hơn mười sư huynh đệ, đều là Thiên Tiên tu sĩ. Sư trưởng hắn lại càng có tu vi ngọc tiên, Hàng năm ngay cả Cực Hoán tổ sư bá tại Liên Hà phong cũng đều có hiếu kính, cũng không phải là người mà Cực Uyên Phong có khả năng đắc tội, kính xin sư thúc nghĩ lại

Nhạc Vũ không khỏi thầm cười lạnh một tiếng, hóa giải chuyện này? Là muốn hắn đi đến nhà tạ lỗi? Vẫn là hai tay đem hỏa cốt diễm cúc dâng lên?

Bó tay mặc kệ, tất nhiên sẽ khiến cho nhân tâm Cực Uyên Phong càng thêm ly tán. Nhưng nếu là tìm tới cửa đi tới lý luận, sợ là càng đúng ý người này.

Nhạc Vũ đã có quyết định nhưng trên mặt lại không hề lộ ra, chỉ khẽ gật đầu:

- Việc này ta đã hiểu, qua chút thời gian sẽ có xử trí, các ngươi có thể tản đi.

Nói xong hắn cũng mặc kệ những ánh mắt ngạc nhiên sau lưng, lần nữa đi vào tĩnh thất.

Hắn triển khai linh giác thì cảm ứng được hơn ngàn đệ tử ngoài cửa chậm chạp chưa từng tán đi. Thần sắc phần lớn đều là phẫn hận oán hận, ngay cả những người bị thương cũng không thể che hết vẻ thất vọng.

Qua hồi lâu mới có người hùng hùng hổ hổ phất tay áo rời đi, trước khi rời đi

nhìn về trúc lâu hàm chứa vài phần lãnh ý oán độc.

Nhạc Vũ cũng không để ý, lấy ra mấy miếng Hồn Ngọc.

Đây là vật mà Uyên Minh ngày đó lưu lại, trong đó có ghi mấy môn đạo pháp thần thông truyền thừa của Thủy Vân tông. Trước đây Nhạc Vũ vẫn không có thời gian nghiên cứu nhưng hôm nay lại không thể không xem qua.

Miếng hồn ngọc thứ nhất có ghi lại một phép ngự kiếm thủy hệ tên là Thủy Vân Kiếm, một khi thôi sử có thể khiến cho mây động bát phươn, chưởng quản thời tiết bốn mùa.

Bất quá khi Nhạc Vũ ghi nhớ hết khẩu quyết thì bất giác có thêm vài phần khinh thị.

Kiếm quyết xác thực tinh diệu, chân chính là phép đấu kiếm của tiên gia nhưng luận về uy lực vẫn kém Quảng Lăng tuyệt kiếm không chỉ một bậc.

Nhạc Vũ tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đã tới tầng mười lăm đỉnh phong, pháp lực thủy hệ hùng hậu thừa đủ để thôi sử kiếm quyết này.

Hắn chỉ suy nghĩ một lát đã hiểu rõ phân nửa bộ kiếm quyết này, qua lần thứ hai liền tìm hiểu phép biến hóa và chỗ tinh diệu bên trong.

Tới lần thứ sáu thì Nhạc Vũ đã đem phần lớn pháp tắc đại đạo của bản thân kết hợp nhất thể với Thủy Vân Kiếm.

Hắn tiện tay lấy ra một thanh phi kiếm thôi diễn liền thấy vân quang lượn lờ, kiếm ảnh mịt mờ không có hình tích nhưng trong một sát na đã cắt tất cả hạt bụi không khí trong phòng thành vô số mảnh vỡ.

Đến khi Nhạc Vũ dừng kiếm thì thấy bốn vách tường đều là hơi nước, thanh trúc cũng phủ đầy những điểm nhỏ khiến tĩnh thất thủng lỗ chỗ.

Nhạc Vũ ngưng mày nhìn quanh rồi nghi hoặc lắc đầu.

- Như thế nào như thế? Tuy mình chỉ mới học qua bộ kiếm quyết này nhưng đã nắm vững phần lớn tinh yếu, với pháp lực bản thân sao lại không khống chế

được kiếm khí để lan tràn ra ngoài. Thì ra là mình nông cạn rồi, Thủy Vân Kiếm sợ là không có đơn giản như vậy, dường như sáng tạo vì một môn công quyết thủy hệ.

Dùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn suy tính chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lại tự giễu cười cười, dùng hồn niệm thăm dò những hồn ngọc còn lại rồi tiện tay ném vào không gian tu di.

Thủy Vân tông ngoại trừ đạo pháp bí truyền của tổ sư thì cũng học những điểm mạnh của người khác như Quảng Lăng tông nên trong tông còn truyền thừa hơn mười đại thần thông khác.

Bất quá lại không liên quan đến Thủy Vân Kiếm.

Đến khi tới một viên hồn tinh màu tím sậm cuối cùng thì Nhạc Vũ mới chợt động, ghi nhớ toàn bộ tin tức trong đó.

- Nguyên lai là môn Dung vũ hóa vân quyết này, trong Hồng Hoang có một môn đại thần thông như vậy nhưng lại chưa từng nghe nói qua.

Tìm hiểu những khẩu quyết thâm ảo ghi bằng chữ triện lẫn hình minh họa trong đó, Nhạc Vũ càng thêm kinh dị.

Cũng không phải vì uy lực của đại thần thông này to lớn mà vì Dung Vũ Hóa Vân quyết thần kỳ tương tự Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Môn thứ hai là dung hợp mười tám loại linh thủy linh hỏa cùng trong cơ thể để thành tựu Đại La Kim Tiên. Môn thứ nhất cũng là như thế nhưng lại chỉ cần mười hai loại linh dịch thủy hệ.

Môn thứ hai đi theo đường thủy hỏa tương tác còn môn Dung Vũ Hóa Vân quyết lại đơn tu thủy hệ.

Xem đến phấn chú thích của Thủy Vân chân nhân, Nhạc Vũ có chút hiểu được người sáng chế môn đại thần thông này nhất định cũng là Thủy Vân chân nhân.

Nghe đồn vị tổ sư cách thế này kỳ thật còn truyền lại một đại thần thông tên là Cửu Cửu tán phách, đồng dạng với Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, dung hợp chín chín tám mươi mốt loại khí độc, tu thành Tán Phách Thần Quang.

Chỉ là từ thời thượng cổ vẫn chưa có người nào tu thành thần thông này, ngay cả bản thân Hồng Vân cũng chưa từng, chỉ có thể truyền cho hậu thế.

Tán Phách Hồ Lô là thiên địa tự thành, bản thân nhân thể cũng được xưng là Tiểu Thiên địa, bất quá người trong thế gian có thể dung hợp được chín chín tám mươi mốt loại khí độc không chết quả thật quá ít.

Cả hai môn đại thần thông này chỉ sợ đều là do tổ sư hắn dẫn dắt.

- Khó trách Liên Hải không tiếc mọi giá để lấy cho được đóa hỏa cốt diễm cúc, chỉ là trong đó lại có chỗ không thông.

Nhạc Vũ lâm vào trầm ngâm, hỏa cốt diễm cúc từ trước đến nay đều chỉ sinh trưởng tại chỗ băng hỏa giao tiếp, trong tay hắn đã có một đóa, phía dưới là Địa Tâm Hỏa mạch, phía trên lại là hàn mạch nên mới có Sương Thạch kiếm.

Bên trong đóa diễm cúc này cố nhiên ẩn chứa đại lượng hỏa tính nhưng đồng dạng có thể kích thích linh lực Băng Hệ, là phụ dược tốt nhất để tu tập Dung Vũ Hóa Vân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 848: Thủy Vân kiếm quyết

Đáng tiếc! Thần thông Dung Vũ Hóa Vân Quyết này, uy lực cũng không phải yếu, nhưng còn kém hơn Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Nhưng chỗ thiếu hụt bên trong thật sự là quá nhiều…

Trình độ trận đạo giờ phút này của Nhạc Vũ, lại có thêm Diễn Thiên Châu trợ giúp, đã có thể so sánh với Thái Ất Chân Tiên. Mà Thủy Vân chân nhân ở thời kỳ toàn thịnh trước khi vẫn lạc, chẳng qua cũng chỉ có Thái Ất Chân Tiên cảnh giới đỉnh phong.

Môn pháp quyết tu hành thần thông này, rơi vào trong mắt Nhạc Vũ cơ hồ chỉ thoáng chốc đã tìm được sơ hở bên trong.

Cho dù mỗi một bước tu hành đều không có gì sai lầm, nhưng kết quả cuối cùng cũng không thể khống chế được hàn khí xâm nhập khắp toàn thân.

Hắn cũng đã đoán biết vì sao Cực Uyên chân nhân lại cần loại Hỏa Cốt Diễm Cúc này cứu mạng. Chỉ sợ cũng chỉ vì tập luyện Dung Vũ Hóa Vân Quyết nên bị gặp rủi ro.

Về phần Liên Hải chân nhân, thật ra không nhìn thấy có dấu hiệu tu tập môn đại thần thông này.

Nhưng tu sĩ bình thường bước tới tu vi Linh Tiên cảnh, đều có thể sửa đổi tu luyện một môn thần thông đại pháp. Nhưng tư chất không tốt, cuối cùng thần thông tu luyện ra được cảnh giới chỉ là khác nhau mà thôi. Thường thường khi đi tới cực điểm sẽ luôn kém hơn tu sĩ tu luyện đại thần thông chân chính, xê xích từ ba tầng tới tám tầng cấp cũng nói không chừng.

Bất quá cho dù là vậy, uy lực cũng không hề kém, hơn xa đạo pháp tầm thường.

Dung Vũ Hóa Vân Quyết cùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết bình thường cũng yêu cầu không cao đối với tư chất.

Nếu có Hỏa Cốt Diễm Cúc tương trợ, hắn có thể bình yên vô sự tu luyện lên tới tầng mười sáu. So sánh với Thủy Vân Tông có hơn mười loại bí pháp truyền thừa, con đường này không thể nghi ngờ càng thêm thích hợp.

Nhưng người này lại điên cuồng đến như thế, chỉ sợ do có duyên cớ khác.

Thu hồi viên hồn tinh, Nhạc Vũ ngự kiếm bay ra, hóa thành một đoàn hồng quang.

Vào lúc này trong người hắn chuyển thành lộ tuyến tuần hoàn của Dung Vũ Hóa Vân Quyết, đem pháp lực thủy hệ rót vào bên trong kiếm.

Loại công pháp này Nhạc Vũ tự nhiên là không thể nào đi chân chính tu tập, nhưng Dung Vũ Hóa Vân Quyết chân khí có thể vẫn bắt chược được ra.

Trong cơ thể hắn vốn đã có sẵn pháp lực thủy hệ, hơn nữa có được biên độ ngũ hành tăng phúc, nếu so sánh cũng không hề kém hơn những tu sĩ tu luyện cùng cấp.

Cho dù sau khi bắt chước pháp lực khẳng định phải bị giảm xuống, nhưng vẫn có thể bảo trì được tám phần uy lực của Dung Vũ Hóa Vân Quyết.

Chỉ thấy ngũ thải thụy quang tràn đầy bên trong, bên trong vân quang tựa hồ mỗi dòng nước đều hóa thành tiên binh vô cùng lợi hại, có thể làm hao mòn hết thảy bên trong.

Mà bốn vách trúc phòng cũng không thấy thủy khí chảy ra, dư ba kiếm khí chặt chẽ bị ước thúc bên trong vân đoàn.

Thanh thế không hiện, chỉ thấy quang mang sáng lạn, nhưng ẩn chứa sát khí vô tận.

Một bộ kiếm pháp đánh xong, Nhạc Vũ vừa dừng lại thì trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị.

Lợi hại! Bộ kiếm pháp kia nếu thật dung hợp với Dung Vũ Hóa Vân Quyết, đủ có thể đối kháng với bất cứ kỳ công diệu pháp nào trên thế gian! Hắc! Nhạc Vũ a Nhạc Vũ! Ngươi hà đức hà năng, dám coi thường anh hùng thế gian? Thủy Vân

chân nhân chỉ sợ cũng là người có thiên tư tuyệt đại, không hề thua kém Tử Vân chân nhân…

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kỳ lạ, có chút hăng hái đem bộ Thủy Vân kiếm quyết luyện tập thêm vài lần. Hắn cảm giác được sau khi luyện xong bộ công pháp này, kiếm thức trọn vẹn lại sinh ra một chút biến hóa hoàn toàn khác biệt.

Mỗi một lần hắn luyện tập, khí tượng đều khác hắn, uy lực càng tăng thêm vài phần. Hơn nữa sau khi luyện xong, đều sẽ có những lĩnh ngộ mới mẻ.

Cùng với lúc mới bắt đầu tu luyện Thủy Vân kiếm quyết hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Trong bất tri bất giác, bên trong phòng trúc hắn lại ở suốt mười mấy ngày, thẳng đến một ngày tới giờ Thìn trong lòng Nhạc Vũ chợt có cảm ứng mới thanh tỉnh lại.

Nhìn vào thanh kiếm trong tay, Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Trong thời gian bảy ngày, hắn đã diễn tập hai trăm hai mươi bảy lần, mỗi khi đến lúc kết thúc, hắn đều cảm giác có thể đem bộ Thủy Vân kiếm quyết tổng cộng ba mươi sáu thức này càng có thể thêm hoàn thiện. Kết quả trong bất tri bất giác, hắn đã hoàn toàn sa đi vào, mà ảo diệu của bộ ngự kiếm thuật này lại phảng phất như không hề có giới hạn chút nào.

Hay cho một Thủy Vân chân nhân! Bộ kiếm quyết này biến hóa thật sự vô cùng vô tận. Thứ gọi là nước không có hình dáng, ba mươi sáu chiêu kiếm cũng đã đạt tới mức độ vô hình của nước! Nhưng ta xem Thủy Vân kiếm quyết này hình như vẫn còn chưa hoàn toàn hoàn thành!

Trong khi thì thầm, Nhạc Vũ đã thúc giục thanh kiếm tiên tiếp tục múa ra kiếm thức, chỉ thấy từng đoàn vân khí bao phủ quanh thân thể hắn.

Trong vòng mười trượng đã hoàn toàn biến thành thế giới của nước. Thủy linh lực tràn ngập bên trong, toàn bộ vân khí thủy lưu, thậm chí là linh lực phân tử nhỏ nhất, đều có thể hóa thành mũi kiếm của Nhạc Vũ, đẩy ngã hết thảy mọi vật bên trong thế giới vân khí này!

Nhưng ngay sau đó, vân quang lượn lờ bên trong lại bất ổn, bỗng dưng nổ tung

ra. Ngay tức khắc như muốn mang theo thủy linh lực chấn động cuồng phong mang theo lực hủy diệt vô tận khuếch tán khắp mọi nơi, trong phạm vi vạn dặm đều muốn phá hủy, Nhạc Vũ lập tức cau mày, toàn lực dấy lên Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm đem mảnh không gian kia hoàn toàn thiêu đốt.

Tiếp theo pháp lực cuốn quanh, đem đoàn năng lượng phong bạo toàn bộ nhốt đánh ra ngoài hàng rào không gian.

Nhưng vách trúc khắp bốn phía vẫn chậm hơn một bước, không thể giữ gìn, toàn bộ phá hủy thành tro bụi.

Trên trán Nhạc Vũ tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh, trên mặt ngoại trừ cảm giác sợ hãi, càng nhiều chính là tiếc hận.

Đáng tiếc chỉ còn kém một chút nữa thôi là có thể đem hai chiêu kiếm thức hòa hợp thành một. Khi đó lực sát thương của kiếm thế hẳn có thể siêu việt gấp bội lần!

Thủy Vân kiếm quyết ba mươi sáu thức, có thể dung hợp thành mười sáu thức. Từ đó lại còn tám thức, bốn thức, hai thức. Mỗi khi tiến thêm một tầng, là có được uy lực gấp bội. Cuối cùng có thể hợp thành một, lăng áp thiên địa. Hiện giờ cảnh giới pháp lực của ta đều đã đầy đủ, cũng lĩnh hội được một bộ phận tinh hoa. Nhưng vẫn còn kém chút thuần thục, sai một ly đúng là sai ngàn dặm…

Nhưng lấy kiếm thuật như vậy đủ đã ứng phó những hàng tôm tép nhãi nhép kia rồi!

Nghiêm mặt, Nhạc Vũ lấy ra một loại kim sắc ti tuyến tạo thành một phù chiếu trống rỗng, treo lơ lửng trên không trung, bắt đầu dùng máu của yêu thú bắt đều khắc vẽ.

Không bao lâu, liền có hơn hai mươi phù trận đầu đuôi kết nối, hành văn liền mạch lưu loát đang dần dần thành hình.

Nhưng cho đến cuối cùng, khi phong trấn linh phù thì Nhạc Vũ lại ngừng lại không tiếp tục suy diễn kiếm quyết.

Lần này hành động mặc dù rõ ràng không thấy có gì liên quan tới kiếm quyết vừa rồi, ngược lại lại thấy có một tia quang mang kiếm hoa bị kim sắc đạo phù

hút nhiếp đi vào, dần dần hình thành hơn trăm phù văn kiếm hình.

Chỉ thoáng xem qua, liền phảng phất như có một loại bóng kiếm dày đặc đập vào mặt, cảm giác như đập vụn hết thảy.

Trong thiên địa, cũng có từng đợt linh lực thủy hệ rót vào bên trong, đem cả tòa phù không đảo cơ hồ hút sạch không còn chút nào.

Khi Thủy Vân kiếm quyết trọn vẹn hình thành, kim sắc đạo phù chấn động từng đợt kịch liệt, giống như bên trong có một cỗ lực lượng vô cùng cuồng loạn đang giãy dụa không ngừng, tùy thời như muốn phá phù thoát ra.

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, tiện tay cắt ra một miệng vết thương nơi đầu ngón tay, dùng máu huyết của bản thân viết xuống một chữ "Phong".

Chính là loại thượng cổ chữ triện xưa cổ nhất ghi chép bên trong Tử Khuyết Thiên Chương, mà khi chữ này vừa được hoàn thành, trương đạo phù trước người Nhạc Vũ cũng đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nhìn thấy vật này trong mắt Nhạc Vũ cũng hiện ra vẻ phức tạp, "Kiếm Phù" chủng loại thế này, lại nói tới cũng là lần đầu tiên mà hắn chế tạo.

Hắn nhớ rõ lúc trước lần đầu tiên gặp được loại vật này chính bản thân hắn cơ hồ suýt chết, cũng từ sau ngày hôm đó, hắn mới chính thức bắt đầu tiếp xúc tới tu chân giới.

Than thở một tiếng, Nhạc Vũ đem toàn bộ tạp niệm ném ra khỏi đầu, khoanh tay nhìn qua hướng Cực Uyên Phong.

Ngay sau đó liền nhìn thấy hai người Minh Đạo Minh Tu mang theo vẻ mặt nghi hoặc chạy tới, trong mắt tràn đầy ý khó hiểu.

Nhạc Vũ biết hai huynh đệ bị động tĩnh vừa rồi đưa tới, cũng không để ý, vẫn nhìn chăm chú về phương hướng kia.

Quả nhiên sau ba lần hô hấp, bên kia hiện lên một đạo kiếm quang, hạ xuống ngay trước lầu trúc.

Là một người mặt vuông tai lớn, khoảng ba mươi mấy tuổi, chính là Văn Chân.

Vừa nhìn thấy nơi này biến thành một mảnh hỗn độn, liền kinh ngạc, sau đó cố nén vẻ kinh dị, lại cúi người bái xuống nói:

Sư thúc! Người bên Tuyển Anh Điện muốn đem ba trăm đạo đồng của Cực Uyên Phong mang đi toàn bộ. Nói là học tập suốt mười mấy năm không thành tựu, cùng tiên môn vô duyên, muốn đuổi xuống núi…

Minh Đạo cùng Minh Tu đứng bên cạnh nhất thời sắc mặt trắng bệch một mảnh, trong mắt hiện ra vài phần kinh hoàng.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn hai người, thoáng cau mày, lại thu hồi ánh mắt.

Môn quy của Thủy Vân Tông không phân biệt nội ngoại, nhưng các đệ tử phải từ đạo đồng thăng lên, mãi cho đến sau Đại Thừa cảnh hoặc là đủ sáu mươi năm mới có thể được chuyển sang đệ tử chính thức.

Hiện giờ tuy Minh Đạo cùng Minh Tu là Nguyên Anh cảnh giới, nhưng vẫn còn nằm trong hàng ngũ đạo đồng.

Nhưng chỉ cần "sư tôn" như hắn còn ở trên thế giới này, việc này cũng không có quan hệ gì tới họ. Nhưng họ lại kích động đến như vậy, đúng là bởi vì đạo tâm không kiên định, khả năng trấn định hoàn toàn không đủ!

Giả vờ không phát hiện được vẻ cầu xin trong ánh mắt Văn Chân, Nhạc Vũ như có suy nghĩ gì, nhìn xuống bên dưới.

Âm thầm mở ra Chân Long Nhãn, tòa phù không đảo dày ba trăm thước căn bản không ngăn cản được tầm mắt của hắn.

Tình hình bên dưới chân núi hoàn toàn bộc lộ ra trước mắt hắn. Chỉ thấy giờ phút này đã có hơn trăm đồng tử bị mạnh mẽ trục ra khỏi các động phủ, tụ tập một chỗ, đều mang theo vẻ mặt kinh hoàng tuyệt vọng. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Bên cạnh cũng có mấy chục người đang thờ ơ nhìn, sắc mặt đều xanh tím, dám giận nhưng không dám nói.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ bỗng nhiên có một cỗ lệ khí như thanh kiếm đâm thẳng vọt lên, đâm vào tủy não. Nhưng ngay sau đó liền bị hắn mạnh mẽ áp chế.

Sắc mặt hắn vẫn như thường quay đầu hỏi Văn Chân:

Nghe nói ngươi cùng tứ đệ tử Cực Ưu sư huynh của Cực Hoán sư bá Liên Hà Phong hơi có chút quan hệ đúng không?

Văn Chân nghe được thoáng nhíu mày, cũng không biết sư thúc của mình vì sao lại nhắc tới việc này. Trong đầu hắn xoay chuyển thật nhanh, chỉ nháy mắt đã có chút suy đoán, nhưng lại cảm thấy vô cùng hoang đường.

Cực Hoán chân nhân chính là một trong mấy người xuất chúng nhất trong những đệ tử đời thứ nhất Thủy Vân Tông, là một trong ba vị Thái Ất Chân Tiên của tông môn. Mà trong số những đệ tử, luận mức độ được sủng ái lại dùng Cực Ưu làm chủ yếu.

Nhưng cho dù có đi thông được mối quan hệ này, chỉ sợ Cực Hoán chân nhân cũng không đến nỗi vì vài câu nhờ vả của đồ đệ mình mà quên đi việc chiếu cố Liên Hải từng biếu xén hắn không ít, lại quay qua quan tâm cho Cực Uyên Phong.

Ngay sau đó, Văn Chân chỉ thấy Nhạc Vũ phất tay, một kim sắc đạo phù liền bay ra phiêu phù cách người hắn một đoạn…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 849: Thế giới trong bàn tay

Bên trong Diễn Thiên Châu, phạm vi cả ngàn vạn dặm đều là vân khí quay cuồng. Bị một lực lượng nào đó ước thúc, bỗng nhiên mây đen áp xuống, bỗng nhiên lại trời quang vạn dặm, biến ảo không ngừng.

Nhạc Vũ đứng trên đỉnh núi cao, khống kiếm bay múa, khiến vân quang không ngừng phấp phới. Khắp ngàn dặm quấy động, quấy đến mức toàn bộ linh lực của thế giới này đều chấn đãng không yên. Toàn bộ thủy khí trên không trung cũng tùy theo chấn đãng không ngớt.

Nhưng mỗi lần đem kiếm huy vũ một lát, Nhạc Vũ cũng dừng lại một lúc, lâm vào trầm tư. Đợi đến khi tiếp tục huy vũ, kiếm thức càng thêm ngắn gọn, càng thêm huyền ảo khó dò.

Thành!

Khi kiếm quyết cuối cùng hành văn liền mạch lưu loát trọn vẹn, Nhạc Vũ theo bản năng liền chìm vào vui mừng, sau đó toàn bộ kiếm quang đều tiêu tán.

Đứng ngay chỗ cũ, Nhạc Vũ im lặng nhìn thêm chốc lát, khi mở mắt ra chỉ còn loại cảm xúc vui sướng.

Lần này thật sự là nỗi vui mừng ngoài ý muốn! Mười sáu thức Thủy Vân kiếm quyết, uy lực đã không kém gì Quý Thủy Thần Lôi chân chính. Đối với việc ta tìm hiểu đại đạo pháp tắc mà nói, cũng giúp ích được rất nhiều. Nếu như có thể, thật ra có thể tiếp tục thử xem một phen, đem Thủy Vân kiếm quyết kết hợp lại thành tám thức, với pháp lực của ta, có thể chống đỡ, chỉ cần tìm hiểu một lát là được…

Thần quang trong mắt chớp lên rồi biến mất, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong ngày thường lúc ngộ đạo những nơi có nghi nan đình trệ trở nên dễ dàng giải quyết, lại không ngừng suy diễn bài trừ, ngộ ra không ít, trước kia những phù triện chưa bao giờ nghĩ ra lại lục lọi ra được phương pháp sử dụng.

Ngay khi hắn đem thanh kiếm trước người thu lại, xoay người liền nhìn thấy Chiến Tuyết phá không bay đến, gương mặt mang chút vẻ hờn giận, vừa giáng xuống độn quang liền hiện vẻ hờn giận nhìn chằm chằm nói:

Sư huynh đem những người đó thu vào trong Diễn Thiên Châu chỉ vì trêu đùa thôi hay sao? Như vậy lúc trước chi bằng không cứu! Trăm triệu tín đồ này ta cũng không cần!

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn xuống chân núi. Chỉ thấy trong tòa trấn nhỏ gần nhất dưới chân núi, tất cả mọi người đang đi tới, hướng phía bầu trời phía trước không ngừng cúi người dập đầu.

Kỳ thật một màn này Nhạc Vũ không cần nhìn xem, bằng thân phận chủ nhân của nhất giới cũng có thể biết rõ ràng. Nhưng lúc này hắn bị Chiến Tuyết quát hỏi, lại không tránh khỏi cảm thấy xấu hổ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thủy Vân kiếm quyết triển động mở ra, động tĩnh thật sự quá lớn. Bên trong trúc phòng hiện tại quả thật sự khó thể thi triển hết uy lực.

Lần đầu tiên khi thử dung hợp kiếm thức, sở dĩ bị thất bại cũng do hắn phải phân ra hơn phân nửa pháp lực ước thúc kiếm khí tràn lan ra ngoài.

Càng nghĩ cảm thấy địa phương hắn có thể không hề cố kỵ thi triển hết uy lực của kiếm quyết này cũng chỉ có bên trong Diễn Thiên Châu.

Nhưng hắn thật ra đã quên hiện giờ Chiến Tuyết đang hờn giận mình mỗi ngày sử dụng yêu thú dọa nạt nạn dân kia.

Trong lòng hắn lại thầm than, hiện giờ tính cách của Chiến Tuyết càng ngày càng mạnh mẽ, không còn là tiểu nha đầu suốt ngày chỉ biết vâng vâng dạ dạ đi theo sau hắn lúc trước.

Loại biến hóa này Nhạc Vũ vừa cảm thấy vui sướng, vừa cảm thấy có mất mát.

Chiến Tuyết cũng không nói chuyện, trong mắt mang theo vẻ oán trách, nhìn Nhạc Vũ chăm chú. Trong mắt trong lúc mơ hồ đã mang theo vài phần như khẩn cầu. Ba quang lăn tăn, con ngươi lại ướt sũng, vô cùng đáng thương.

Nhạc Vũ càng thêm không được tự nhiên, lại không hạ được da mặt giải thích. Giằng co thêm chốc lát, cảm giác thật sự không chịu đựng được, lúc này mới ho nhẹ một tiếng nói:

Việc xảy ra hôm nay là chuyện bất đắc dĩ. Tóm lại ngày sau ta sẽ không làm thế nữa…

Trong mắt Chiến Tuyết sáng ngời, trong mơ hồ hiện lên một ít vẻ giảo hoạt, nhẹ lắc đầu nói:

Nhưng những yêu thú lại làm sao bây giờ? Ta cũng không cầu thiếu gia đuổi chúng ra ngoài, nhưng chỉ cầu thiếu gia ngày sau đừng thả vào thêm nữa là được!

Nhạc Vũ nhất thời bật cười, không ngờ Chiến Tuyết lại cũng biết đùa giỡn tâm cơ với hắn.

Số lượng yêu thú bên trong Diễn Thiên Châu thật sự có hạn. Chiến Tuyết ra tay lại không chút lưu tình. Hắn tốn hao công phu thu vào bên trong hơn mười triệu yêu thú, chung quy phải có ngày tháng bị giết hết sạch sẽ.

Vẻ mặt thận trọng khẽ lắc đầu, tiếp theo Nhạc Vũ cũng không để ý tới vẻ mặt thất vọng của Chiến Tuyết, đưa ra bàn tay, sau đó vô số thận khí quang ảnh không ngừng chớp động không ngớt trong lòng bàn tay.

Cuối cùng khi đã thành hình, rõ ràng là một thế giới Diễn Thiên Châu thu nhỏ. Bên trong có núi có nước, thậm chí trăm triệu nhân loại, thực vật toàn bộ yêu thú đều có bên trong.

Lúc đầu Chiến Tuyết còn chưa hiểu ý tứ, tiếp theo khi tình hình bên trong liên tục biến ảo, sắc mặt Chiến Tuyết cũng dần dần chuyển sang ngưng trọng.

Khi thế giới thu nhỏ dần dần diễn biến đến mức tận cùng, thiên địa trong bàn tay Nhạc Vũ đã chỉ còn lại một mảnh khô vàng, ngoại trừ một ít thảo mộc linh tinh còn sót lại, toàn bộ thế giới không còn một sinh linh nào.

Trên mặt Chiến Tuyết không còn một tia huyết sắc, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó thể tin tưởng.

Nhạc Vũ nghiêm mặt, phiến thiên địa trong tay lại trở lại ban đầu sơ khai, sau đó theo thời gian chuyển dời, bắt đầu diễn biến.

Kết quả cuối cùng vẫn là thiên địa kia tổn hao quá nhiều, sinh linh chết hết. Cứ như thế vòng đi vòng lại, không hề xê xích khác biệt chút nào, liên tiếp mười lần đều là như nhau.

Trong đồng tử của Chiến Tuyết cũng chớp động vô số phù văn, tựa hồ đang toàn lực suy tính điều gì.

Nhưng chỉ tới lần thứ bảy, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng. Vẻ mặt nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tựa hồ vẫn không thể tin được thế giới trong Diễn Thiên Châu cuối cùng sẽ rơi xuống kết quả như vậy.

Nhạc Vũ khẽ than, đem thế giới biến ảo trong lòng bàn tay thu hồi trở lại. Tiếp theo lại đưa mắt nhìn Chiến Tuyết nói:

Có hiểu rõ chưa? Có đôi khi quá mức dung túng, cũng không phải là chuyện tốt. Không có lực lượng áp chế, chỉ biết đòi lấy cầu sinh. Ngươi cứ mãi tương trợ như vậy, chỉ thúc giục thế giới này nhanh chóng tiêu vong. Cần phải duy trì phiến thiên địa này không bị hủy diệt, đạo cân bằng cùng tự nhiên tuần hoàn không thể thiếu một điều nào…

Chiến Tuyết cau mày nói:

Nhưng ta xem mới vừa rồi là sư huynh chỉ tính toán theo thần lực của ta. Vì sao không đem cả mình gia nhập vào bên trong đó? Ngươi là nhất giới chi chủ, vài lần vừa rồi chỉ cần ngươi ra tay, sẽ không rơi xuống kết cục như vậy!

Nhạc Vũ cau mày, tiếp theo lạnh giọng cười:

Vì sao ta phải chen tay? Chẳng lẽ mỗi ngày bảo ta vì bọn họ tặng thú loại hay thảo mộc đi vào. Hay là chế tạo thiên tai khiến họ chết hơn phân nửa, để phiến thiên địa này tiếp tục khôi phục cân bằng?

Sắc mặt Chiến Tuyết ửng đỏ, im lặng không nói, dần dần lâm vào trầm tư.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng biết việc này không thể gấp gáp, chỉ tự bản thân Chiến Tuyết suy nghĩ thông suốt mới là tốt hơn.

Hắn cũng không tiếp tục khuyên bảo, chỉ bình tĩnh nhìn về hướng xa xa, nơi cỗ hóa thân của mình đang đứng. Trước mắt hắn đã đem đại đạo pháp tắc tìm hiểu được trong Tử Khuyết Thiên Chương tiêu hóa được hơn phân nửa.

Cẩn thận tưởng tượng, cũng biết cỗ hóa thân còn lại cũng đã tới lúc độ kiếp. Mưu cầu đột phá cảnh giới, tiến vào Thiên Tiên cảnh giới.

Nhưng rốt cục phải tuyển ở nơi nào độ kiếp cũng làm cho hắn có chút đau đầu.

Nhạc Vũ còn đang ưu sầu, bên dưới Cực Uyên Phong, Văn Chân cũng đang cau chặt mày nhìn kim sắc tiên phù trong tay.

Thần sắc của hắn không ngừng do dự không thôi.

Hắn nhớ tới lúc ấy Nhạc Vũ chỉ dặn đem phù lục này đưa vào trong tay Hoán Ưu, sau đó phẩy tay áo đưa hắn rời khỏi phù không đảo.

Thần thông đại pháp kia Văn Chân cũng không thấy có gì kinh dị, hắn cũng mới đạt tới Linh Tiên chưa lâu, vừa vặn hai ngàn năm, những Thiên Tiên tu sĩ chỉ cần vung tay liền có thể đánh chết được hắn.

Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy kỳ quái về phù lục này.

Bình thường, cũng thật giống như những tiên phù bình thường không có gì khác biệt. Nhiều lắm ở bên trong có một số thành tựu phù trận hiển lộ làm kẻ khác phải âm thầm cảm thán mà thôi.

Mà từ sau khi Nhạc Vũ đem chữ "Phong" viết vào, kiếm thế lành lạnh cũng đã toàn bộ nội liễm. Chỉ nhìn vào phù lục không thể nào cảm nhận được có mấy trăm đạo kiếm phù ẩn chứa khí thế sắc bén hủy thiên diệt địa được phong ấn bên trong.

Chỉ bằng vào phù lục này mà có thể làm Hoán Ưu sư bá động tâm sao?

Văn Chân cũng cảm thấy thật không có khả năng, nếu không phải trong nội tâm hắn vẫn ôm ấp ý niệm tôn sư trọng đạo, không dám không tuân theo mệnh lệnh của sư thúc, cơ hồ hắn muốn đem phù lục ném sang một bên. Hoàn toàn buông tha cho ý niệm tiến tới Liên Hà Phong một lần.

Hắn đứng bên dưới ngây người, ngay sau đó hắn lại nghe được một tiếng kiếm rít truyền đến, vừa hồi phục tinh thần, Văn Chân vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa một gã đạo đồng tu vi Nguyên Anh bỗng dưng bị một kiếm xuyên đầu, xuyên thủng tủy não, cả người không còn sinh cơ, nguyên hồn cũng hoàn toàn tiêu tán.

Máu tươi tuôn trào, một vũng máu đỏ thẫm nhìn vào vô cùng chói mắt.

Vẻ mặt Văn Chân nhất thời ngẩn ngơ nhìn một màn trước mắt. Hắn nhận ra được vị đồng tử kia, tuổi tác chân thật đã đạt tới bảy mươi tuổi, tuy tư chất hơi yếu, nhưng chỉ cần cho hắn thêm bốn tháng thời gian là có thể chuyển sang đệ tử chính thức.

Giờ phút này bên dưới núi đều hoàn toàn yên tĩnh, hơn trăm tu sĩ đứng gần Cực Uyên Phong đều vẻ mặt bi phẫn bất đắc dĩ, cũng có người cắn chặt hàm răng, một tia máu tươi chảy xuống khóe miệng đều không hề hay biết.

Mà bên cạnh thi thể kia, mấy trăm đồng tử bị người của Tuyển Anh Điện đuổi ra còn đang thất hồn lạc phách, tựa như những khôi lỗi, không chút diễn cảm. Trong đó hơn phân nửa mặt xám như tro tàn, chỉ ngây người nhìn vào thi thể kia, cùng thanh huyền binh sáng như tuyết.

Ngay cả mười tu sĩ của Tuyển Anh Điện cũng vẻ mặt rầu rĩ, im lặng đứng sang một bên.

Văn Chân thở sâu một hơi, cưỡng chế nỗi uất hận trong lòng, trong con ngươi đỏ rực như máu.

Ngay sau đó, Văn Chân chỉ cảm thấy một đạo chân khí lặng yên đi tới bên cạnh, sau khi đứng lại chỉ nghe một tiếng cười lạnh nói:

Chẳng qua là mới bắt đầu mà thôi! Chỉ cần Uyên Minh sư thúc chịu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, có nửa phần đảm đương, làm sao đến nỗi như thế? Tâm tính Liên Hải tàn nhẫn, chút thủ đoạn như vậy chỉ sợ là vừa mới bắt đầu…

Tựa như bị xối một chậu nước lạnh, mấy trăm tu sĩ có mặt càng thêm ảm đạm.

Gương mặt Văn Chân tức giận, vừa quay đầu nhìn, liền thấy nhị đệ tử Tĩnh Phi

của Uyên Tĩnh khóe môi nhếch lên, đang đứng bên trái hắn.

Nắm chặt nắm tay, Văn Chân vẫn im lặng, không chút tự giác nghĩ tới trương kiếm phù không chút đặc sắc kia.

Còn đang trong trầm tư, trước người hắn không xa lại truyền đến một tiếng cười thảm:

Trên không thể chống cự bên ngoài lấn hiếp, dưới không thể phù hộ đệ tử. Sư thúc như vậy, tông môn như thế, chúng ta tiếp tục lưu lại có ích lợi gì?

Vẻ mặt Văn Chân nhất thời sợ hãi cả kinh nhìn lên, chỉ thấy xa xa đã có hơn mười vị sư đệ vẻ mặt đìu hiu hướng trên núi bay đi.

Trầm ngâm chỉ chốt lát, trong lòng Văn Chân trở nên kiên quyết, giá lên kiếm quang, bay thẳng về phương hướng Tuyển Anh Điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 850: Kiếm phù oai

Trên đỉnh Cực Uyên Phong, bên cạnh phù không đảo, Minh Tu mặt ủ mày ê nhìn theo, từ xa rất dễ dàng nhìn thấy thân ảnh Văn Chân dần dần đi xa.

Sư huynh, ngươi nói kiếm phù kia rốt cục có ích lợi gì?

Mấy ngày nay tuy hắn vô cùng sùng bái sư phụ của mình, nhưng tình hình trước mắt làm cho hắn cảm giác nghi hoặc khó hiểu.

Nhạc Vũ chỉ lấy ra một trương phù, lại không hề dặn dò câu nào, cũng không đưa linh bảo kỳ trận hoặc tài vật linh tinh nào khác, chỉ nói muốn Văn Chân đem kiếm phù giao cho Hoán Ưu là được.

Nhưng chỉ dùng một trương phù, có thể làm vị sư bá nghe nói tính tình cay nghiệt lạnh lùng kia động tâm được hay sao?

Hắn phải là bảo vật gì đó, chỉ là chúng ta nên chờ đợi xem mà thôi.

Minh Đạo cũng buồn bực, lời nói ra ngay cả chính hắn cũng không tin. Hai mắt hắn lạnh lùng nhìn phía dưới, lộ ra vài tia bi ai.

Tuy nói tu sĩ Tuyển Anh Điện không dám đi tới phù không đảo, việc hôm nay cũng không quan hệ tới hai người bọn họ, nhưng dù sao cũng không tránh khỏi có cảm giác bi ai.

Trong mắt Minh Tu tràn đầy tức giận, tay phải đấm mạnh vào lòng bàn tay trái nói:

Kỳ thật theo ta nghĩ, sư phụ cần gì tiếp tục nhẫn nhịn nữa? Với thần thông pháp lực của lão nhân gia, trực tiếp tìm tới cửa đập tên Liên Hải kia một trận, như vậy bên trong Thủy Vân Tông còn có ai dám tiếp tục bắt nạt tới trên đầu chúng ta?

Minh Đạo nghe được lại khẽ lắc đầu, chỉ trợn mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

Nào có đơn giản như vậy? Nếu Liên Hải đã dám làm như vậy, sao có thể không có phòng bị? Lén đấu kiếm dù sao cũng trái với môn quy, dễ dàng bị người bắt được nhược điểm sai lầm. Hơn nữa đừng quên, hắn còn mười mấy sư huynh đệ, phần lớn đều có tu vi Thiên Tiên. Sư phụ của hắn là Cực Mộc chân nhân còn có Ngọc Tiên cảnh giới. Dù sư phụ cường thịnh thế nào, nhưng chỉ có một mình, hai tay thật khó địch bốn tay…

Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp, chỉ có thể nhìn tên kia bắt nạt Cực Uyên Phong chúng ta sao?

Minh Tu thầm uất nghẹn, nhưng lại không chỗ phát tiết. Hắn rút kiếm đem một khối núi đá bên cạnh chém thành vỡ nát.

Vào lúc này đồng tử Minh Đạo chợt co rút nhanh, chỉ thấy bên dưới núi lại có một đồng tử chừng bốn mươi tuổi một kiếm cắt yết hầu, đầu lâu bay dựng lên, khi rơi xuống đất, cặp mặt chưa từng khép lại, mà vô cùng trống rỗng, gắt gao nhìn lên trên Cực Uyên Phong.

Nhìn thấy ánh mắt chết không nhắm mắt, Minh Đạo chỉ cảm thấy trong lồng ngực tựa hồ như bị một thanh vũ khí sắc bén xuyên thấu, vô cùng đau đớn.

Trong lòng hắn dâng lên tia tuyệt vọng, chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn Cực Uyên Phong bị phá nát thành mảnh nhỏ?

Hiện tại hắn chỉ có thể trông cậy vào Văn Chân cầm tấm phù kia đưa đi, thật sự có thể gây ra tác dụng.

Thời gian đã qua một lúc, hắn là đã đến…

Nghĩ tới đây, Minh Đạo nhìn về nơi xa, nhìn theo phía nam cách ba ngàn dặm, nơi đó Thủy Vân sơn mạch ngoảnh về phương năm, là ngọn núi có chiều cao chín mươi bảy vạn trượng, cơ hồ tiếp cận ba mươi ba tầng trời. Đó là nơi tiềm tu của Cực Hoán chân nhân, một trong ba ngọn núi cao nhất Thủy Vân sơn.

Cực Uyên Phong Văn Chân, phụng lệnh Uyên Minh muốn gặp ta? Là tên phế vật kia sao?

Cơ hồ cùng một thời gian, trong một động phủ cực kỳ hào hoa xa xỉ giữa Liên

Hà Phong, vẻ mặt Hoán Ưu hơi ngẩn ra, nhìn đệ tử đi vào thông báo việc này.

Có nghe nói qua mấy tháng này Liên Hải có chút xung đột với Uyên Minh. Chẳng lẽ không còn nhịn được sao? Tên tiểu tử này thật ra cũng thông minh, biết Văn Chân kết giao sâu với ngươi, nên dùng con đường thông qua ngươi. Nhưng bình thường hắn không dùng tới cách này, lúc này đến van cầu ta, lại có dụng ý gì?

Trước người hắn hai mươi trượng là một thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, dáng người nho nhã đang đứng. Lúc này nghe vậy vẻ mặt xấu hổ, lập tức thi lễ thật sâu nói:

Nếu sư phụ không muốn gặp hắn, vậy đệ tử sẽ đi đáp lời…

Hoán Ưu đang định gật đầu, lúc này lại chợt chần chờ, vừa sinh ra ý niệm từ chối không gặp thì đột nhiên trong lòng lại cảm giác tâm thần bất an.

Hay là việc này còn có tai họa ngầm gì ẩn hàm bên trong?

Chân mày Hoán Ưu nhảy dựng, trong lòng xoay chuyển ý niệm, lại sinh ra vài phần nghi hoặc tò mò. Chỉ thoáng suy tư, liền lắc đầu nói:

Bỏ đi! Vô Ưu ngươi đi gọi hắn lại đây cũng được. Mấy ngày nay xem ngươi tu hành thần tốc, không uổng là người của một trong ba ngọn núi đứng đầu, cuối cùng không làm cho ta mất mặt. Chuyện hôm nay xem như nể tình ngươi…

Thanh niên đạo hào Vô Ưu nhất thời vui vẻ, thi lễ thật sâu liền phi độn ra bên ngoài động phủ.

Sau đó bất quá chỉ ba lần hô hấp, hắn đã dẫn một tu sĩ mặt chữ điền tiến vào.

Hoán Ưu không chút phản ứng, lại phân ra chút tâm thần cẩn thận quan sát, chỉ sau một lát liền sinh ra vài phần thất vọng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Tuy trong mắt Văn Chân còn mang theo ý tứ, nhưng càng nhiều chính là có vẻ bất an. Thần sắc có vẻ hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt. Lộ vẻ chính bản thân hắn cũng không có gì nắm chắc có thể nói động chính mình. Đổi cách nói khác, trong tay người này cũng không có vật gì khiến cho mình có thể động tâm.

Nỗi chờ mong trong lòng của hắn đột nhiên thối lui hơn phân nửa, hoàn toàn lạnh xuống, trên mặt cũng không còn chút diễn cảm.

Văn Chân cũng không cảm thấy, đi đến trước mặt liền lập tức cúi người, đem một phù lục đưa tới trước người nói:

Văn Chân bái kiến sư bá! Đệ tử phụng lệnh sư thúc nhà ta, đem phù lục này đích tay tặng vào tay sư bá!

Hoán Ưu cũng không có ý kiến, thần sắc thản nhiên, quét mắt nhìn phù lục trong tay Văn Chân, khi nhìn thấy kim sắc đạo phù, vẻ thất vọng trong mắt càng thêm nồng hậu.

Tất nhiên hắn đã nhận ra phù lục trong tay Văn Chân, chính là một trương kiếm phù. Cũng không khác gì một trương phù bình thường, không có chỗ nào đặc biệt đáng giá chú ý, lại càng không phải là phù bảo vô giá gì, thời gian chế tạo còn chưa vượt quá một ngày…

Âm thầm thở dài, Hoán Ưu vô cùng chán nản huy ra một đạo pháp lực nhiếp phù lục kia bay lên.

Nhưng ngay khi cỗ lam sắc chân khí trong tích tắc đụng chạm vào trương kiếm phù, sắc mặt Hoán Ưu chợt khẽ biến, trong mắt thần quang chớp động.

Vào lúc này biến cố chợt khởi ngay trước người hắn. Ngay khi Văn Chân kinh ngạc giật mình nhìn chăm chú, kim sắc đạo phù đột nhiên bay vút lên, trôi nổi cách mặt đất ba trượng, thủy lam quang hoa đột nhiên lan tràn. Một cỗ kiếm ý phảng phất như chí nhu, lại phảng phất như chí cương, phảng phất như biến hóa thành hàng vạn hàng ngàn từ bên trong trương phù tràn ra, đánh ra khắp bốn phương tám hướng.

Vẻ mặt Vô Ưu Tử đứng bên cạnh chợt biến sắc, cơ hồ ngay lập tức lấy ra một mặt thuẫn chắn ngay trước người.

Lại không ngờ bị dư ba của đạo kiếm khí chấn động văng ra, cả người bị một cỗ cự lực đập vào, oanh xuyên cả vách động cùng linh trận. Trong chớp mắt đã xuyên thấu qua mấy tầng thạch bích, không còn thấy bóng dáng. Vài tên đạo đồng khác tuy không tới mức như thế, nhưng tình hình càng thêm chật vật, mấy

người tu vi yếu hơn một chút trong miệng lại tràn đầy máu tươi.

Mà bên trong kim sắc đạo phù, đạo kiếm khí thủy lam sắc thứ nhất mới vừa vặn đâm ra.

Trong phạm vi ngàn trượng chung quanh, chỉ thoáng chốc vân quang lượn lờ. Toàn bộ sự vật bên trong, vô luận giá trị thế nào, tất cả đều vị thủy khí vặn xoắn, hóa thành bột mịn!

Chỉ có Văn Chân đang nửa quỳ tại chỗ vẫn bình yên vô sự.

Thủy Vân kiếm quyết!

Một tiếng kinh hô hoảng sợ, Hoán Ưu đã bất chấp những đồ vật bị hủy, mười hai mai lam sắc hoàn bội từ trong tay áo xuyên ra, liên tục xoay quanh bên người, một chiếc chuông lớn thăng lên đỉnh đầu, đem thân hình hắn chặt chẽ bảo vệ.

Sau đó hắn lấy ra một thanh lam sắc tiên binh, đồng dạng chém ra một đạo kiếm quang, cùng trương kiếm phù giao kích ngay chính diện.

Nhưng ngay sau đó, thủy lam kiếm khí lại vẽ ra một đường cong vi diệu, nhẹ nhàng tránh đi, ẩn vào trong đoàn vân khí.

Sau đó bên trong kiếm phù hơn mười đạo thủy sắc kiếm quang theo sát phía sau lục tục chém ra. Cơ hồ mỗi một đạo đều có thể khiến cho thủy khí càng đậm hơn mấy lần, vô số băng lăng tràn ngập bên trong.

Sắc mặt Hoán Ưu âm trầm, hết sức bình tĩnh ứng đối. Lưỡi kiếm trước người cũng vẽ ra một quỹ tích huyền ảo, thế kiếm cùng kim sắc kiếm phù chính là giống nhau như đúc.

Hơn mười kiếm ban đầu hắn còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng dần dần quanh người lại truyền ra từng tiếng đinh đinh đang đang, cực kỳ chói tai.

Văn Chân ở bên dưới kiếm phù, trong mắt lại tràn đầy mờ mịt.

Tuy hắn có thể miễn cưỡng xuyên thấu qua vân vụ mà quan sát, đồng dạng cũng là Thủy Vân kiếm quyết từ trong tay Hoán Ưu đánh tới lại cùng với kiếm phù trên đỉnh đầu hắn hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Thanh tiên binh của Hoán Ưu rõ ràng giống như nước chảy mây trôi, ưu nhã xinh đẹp, còn trộn lẫn vô số thâm ảo chí lý mà hắn xem không hiểu nổi. Nhưng so sánh với Thủy Vân kiếm khí từ bên trong kim sắc kiếm phù đánh ra lại thật sự xấu xí khó xem.

Kiếm khí vang lên tiếng gầm rú, dần dần từ yếu chuyển thành mạnh mẽ, Văn Chân chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết cuồn cuộn thành từng đợt, cơ hồ không thể khống chế. Trong hai tai tràn ra tia máu tươi.

Ngay khi hắn cho rằng mình sắp sửa không thể chống đỡ nổi, trong kiếm phù trên đỉnh đầu lại sinh ra một tầng lam sắc quang mạc đem đại bộ phận tiếng vang đều ngăn trở lại.

Ngay sau đó, mười hai mai hoàn bội liền lục tục phát ra tiếng gào thét, chính là bị chém vỡ toàn bộ.

Thần sắc Hoán Ưu càng thêm khó xem, sau khi mất đi hoàn bội hộ thân, cơ hồ hắn phải đem hết toàn lực thúc giục tiên binh trong tay, kiếm quang vân khí bao phủ mười hai trượng trước người lại từ từ bị áp bách héo rút, chỉ mười lần hô hấp ngắn ngủi, chỉ còn lại phạm vi hai trượng.

Chiếc chuông lớn lam sắc trên đỉnh đầu hắn lúc này phát ra tiếng chuông vang liên tục không ngừng, vô cùng lớn mạnh.

Nhưng mỗi một lần sắc mặt Hoán Ưu càng thêm tái nhợt, một nét huyết sắc thoáng hiện, từ khóe môi chảy ra.

Cuối cùng chiếc chuông lớn khanh một tiếng vang chấn động, liền bị chấn bay.

Vân khí tràn ngập, dần dần nồng hậu. Văn Chân không còn nhìn thấy rõ được thân hình của Hoán Ưu, ngay cả tình hình của kim sắc đạo phù trên đỉnh đầu hiện tại thế nào hắn cũng không biết.

Hắn không dám nhúc nhích chút nào, sắc mặt xanh trắng quỳ nguyên tại chỗ. Hắn biết với tình hình hiện tại, chỉ cần mình rời khỏi nơi này, sẽ lập tức bị chém thành mảnh nhỏ.

Tuy nội tâm hắn vô cùng tò mò, nhưng chỉ đành lắng lặng lắng nghe tiếng kiếm

khí giao kích không ngừng, cùng khí kình chấn đãng ầm vang.

Phảng phất như trăm năm trôi qua, lại phảng phất như chỉ sau một lúc lâu, thanh âm kia rốt cục dừng lại, vân khí cũng dần dần tan hết. Kim sắc đạo phù phảng phất như đã tiêu hao hết lực lượng, một lần nữa rơi xuống trong tay hắn.

Văn Chân nhịn không được ngửa đầu nhìn lên, lại chỉ thấy sắc mặt Hoán Ưu xám như tro tàn, có chút thất thần đứng nguyên chỗ cũ.

Vừa vặn vách động phía sau lại bị xuyên thấu ra gần trăm lỗ thủng, tựa hồ dùng kiếm khí cực kỳ cô đọng xuyên thủng, cỡ chừng ngón tay, còn có thể nhìn thấy có ánh sáng từ bên kia truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 851: Liên Vân Chung minh

Vách động bên cạnh lại truyền ra tiếng nổ vang ầm ầm, Vô Ưu Tử xuyên vách tường bay ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Văn Chân, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vài phần sợ hãi.

Hoán Ưu lại không hề có ý muốn phát tác, yên lặng xoay người nhìn lên vách động xuyên thủng hơn trăm lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay.

Kiếm khí mạnh mẽ, không ngờ tới mức xuyên thủng có vách núi Liên Hà Phong.

Sắc mặt chuyển trắng chuyển xanh chốc lát, Hoán Ưu mới lộ vẻ sầu thảm cười.

Ta xem trương kiếm phù này của ngươi nét mực vẫn còn chưa khô, thời gian chế thành hắn còn chưa tới nửa ngày. Nói như vậy hơn phân nửa là do sư thúc ngươi chế luyện?

Văn Chân mang vẻ mặt mờ mịt nhìn một mảnh hỗn độn chung quanh, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc thật sâu.

Thời gian Nhạc Vũ chế phù hắn cũng không được tận mắt nhìn thấy. Nhưng bên trong Thủy Vân sơn, nói vậy cũng sẽ không còn người nào vào lúc đó chế luyện ra giúp sư thúc của hắn một trương kiếm phù uy lực lớn đến như thế.

Cũng thật chưa từng nghe nói Uyên Minh sư thúc cùng vị tu sĩ tinh thông Thủy Vân kiếm quyết cùng Dung Vũ Hóa Vân Quyết trong tông môn kết giao.

Chẳng lẽ vị sư thúc chưa từng cùng người giao thủ bao giờ thực sự có được kiếm thuật kinh thế như vậy? Pháp lực mạnh mẽ như thế?

Vì sao trước kia hắn chưa bao giờ hiển lộ mảy may trước mặt người khác?

Kết quả giao phong cuối cùng vừa rồi mặc dù Văn Chân còn chưa nhìn thấy, nhưng hắn có thể mơ hồ đoán biết trương kiếm phù trong tay mình nhất định đã

chiếm thượng phong.

Hoán Ưu cũng không dự định nghe câu trả lời của Văn Chân, trầm ngâm chốc lát thần sắc lại khôi phục như thường, xoay người lại hỏi:

Lúc ấy sư thúc của ngươi có nói gì với ngươi không?

Trong lòng Văn Chân chợt tỉnh, vội đem dòng suy nghĩ rối loạn đè nén xuống, cẩn thận hồi ức trong chốc lát, mới cười khổ một tiếng nói:

Chỉ nói cần đem trương phù này tặng tới trong tay sư bá, ngoài ra không còn dặn dò gì khác…

Không có dặn dò?

Hoán Ưu hơi cau mày, mới cười tự giễu:

Lại là sai lầm của ta! Nếu đã cho ngươi mang trương phù này tới đặc biệt tìm ta, ý tứ của hắn còn cần hỏi sao? Nhắc tới cũng thật sự hổ thẹn! Mấy ngàn năm nay sư đồ chúng ta thật sự có mắt không tròng, bên trong sơn môn có một nhân vật đại năng như vậy, nhưng lại không nhận ra. Ý tứ của hắn ta đã hiểu được. Ngươi ở lại đây, ta đi tìm sư phụ ta cùng Hoán Linh sư huynh!

Văn Chân thoáng giật mình, chỉ cảm thấy nỗi vui mừng tràn ngập trong lòng khó thể tự kìm chế. Nếu là những người khác thì cũng thôi, nhưng nếu là Hoán Linh, đó chính là điện tôn của Luật Hình Điện!

Hoán Ưu cũng không hề có ý muốn kéo dài, trực tiếp hóa thành độn quang bay ra ngoài động. Nhưng khi đến cửa động bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Vô Ưu Tử nói:

Sau khi ta đi, nhớ rõ hãy chiêu đãi Văn Chân, lệnh cho mấy sư huynh đệ của ngươi ra ngoài tiếp khách!

Nói tới đây, Hoán Ưu lại chau mày nói:

Dặn dò bọn hắn, nhất định phải tiếp đãi như thượng tân!

Dặn dò xong, thân ảnh Hoán Ưu đã biến mất vô ảnh vô tung.

Ánh mắt Vô Ưu Tử hiện lên vẻ quái lạ, chợt lóe rồi mất. Tiếp đó hắn nhìn lên vách động, sau một lát không thể tưởng tượng nổi lắc nhẹ đầu:

Hay cho Thủy Vân kiếm quyết! Hay cho Dung Vũ Hóa Vân Quyết. Thật không nghĩ tới sư thúc kia của ngươi lại lợi hại như vậy. Cũng cần phải chúc mừng sư huynh ngươi, Uyên Minh sư thúc cách Ngọc Tiên cảnh giới chỉ sợ còn chưa đầy nửa bước…

Trong lòng Văn Chân chỉ cảm thấy cực kỳ phức tạp, chuyện này không cần Vô Ưu Tử nói hắn cũng có thể biết được.

Ngọc Tiên cảnh giới, đều có pháp lực đại thần thông. Thực lực như vậy ở trong tông môn xem như đã là đỉnh cấp!

Nhưng trong lòng hắn vẫn lo âu vô cùng, đưa tới trương kiếm phù chẳng phải sẽ làm Hoán Ưu tức giận?

Vô Ưu Tử xoay người, nhìn thấy vẻ mặt của Văn Chân, nhất thời bật cười nói:

Văn Chân a Văn Chân, ngươi đúng là quá thành thật! Nếu kiếm phù này đưa tới mấy vị sư thúc bá khác của Liên Hà Phong chúng ta, nhất định sẽ có người không thích, thậm chí là sư tôn nhà ta cũng sẽ căm tức. Nhưng lại cố tình đưa tới tay sư phụ của ta, sư phụ ta chẳng những sẽ không trách tội, ngược lại sẽ hiểu ý tứ. Hơn nữa cơ hội lúc này xem như là tuyệt diệu! Sư thúc nhà ngươi chẳng những pháp lực cao cường, trong lòng cũng thất khiếu linh lung…

Văn Chân ngây ra, lần này hắn thật sự mờ mịt, tiếp theo trong lòng mơ hồ chợt nhớ bên trong tông môn có lời đồn, Hoán Ưu từng cố gắng mưu đoạt chức vị các chủ Tập Đan Các, lại bị Cực Hoán chân nhân răn dạy cùng quở mắng.

Hay là việc này cũng là sự thật?

Vô Ưu Tử nói dứt lời cũng không giải thích tiếp, hắn tiếp tục nhìn lên vách động, vẻ mặt càng thêm kinh ngạc, càng dần dần hớn hở.

Mà trên Liên Hà Phong, một đạo thủy lam sắc độn quang đột nhiên dừng lại.

Hoán Ưu mang theo vài phần tiêu điều nhìn vào hai tay của mình.

Đồng dạng tu luyện một vạn bốn ngàn năm, cơ hồ đồng thời nhập môn, nhưng kết quả thực lực của mình lại không thể ngăn trở được một trương kiếm phù chỉ có sáu thành thực lực thôi sao?

Bên trong Diễn Thiên Châu, thật vất vả khuyên bảo được Chiến Tuyết rời đi, Nhạc Vũ lại khoanh chân ngồi xuống, chuyên tâm tìm hiểu Thủy Vân kiếm quyết. Ngẫu nhiên hắn lại ngự kiếm bay lên, thử diễn luyện một phen. Rốt cục cũng không dám buông tay chân tiếp tục toàn lực thôi diễn.

Mới vừa rồi tuy hắn dựa vào trí nhớ của kiếp trước dùng phương pháp tiến trình diễn biến thế giới, đem Chiến Tuyết tạm thời chấn phục. Nhưng nếu hắn tùy ý làm bậy bên trong Diễn Thiên Châu, tất nhiên sẽ gợi ra lòng bất mãn của Chiến Tuyết, làm không tốt sẽ làm cho nàng giận dữ, tiếp tục không cố kỵ thân phận chủ tớ mà đại chiến với hắn một trận.

Mà mỗi lần diễn luyện kiếm quyết, chân mày Nhạc Vũ lại cau chặt, lộ ra vẻ buồn rầu.

Ba mươi hai kiếm hợp thành mười sáu kiếm, thế như chẻ tre, chỉ dùng thời gian một ngày đã toàn bộ hoàn thành.

Nhưng khi muốn dùng mười sáu kiếm kết hợp thành tám kiếm, Nhạc Vũ lại gặp phải vô số chỗ nghi nan, cho dù đem Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn toàn lực thúc giục cũng khó thể phá giải.

Mỗi khi thật vất vả mới đem một vấn đề giải quyết, nhưng lại thường thường sẽ vì phương pháp giải quyết này toát ra thêm càng nhiều vấn đề khác.

Rất nhiều địa phương xung đột lẫn nhau, rất khó tìm được phương pháp vẹn toàn hoàn mỹ chân chính đem kiến thức kia tan ra làm một thể.

Cuối cùng là vì ngộ tính cùng thành tựu trận đạo của ta còn kém một tầng sao?

Nhìn thanh kiếm trước người, trên mặt Nhạc Vũ tràn đầy vẻ khổ sáp. Hắn biết được mình đạt tới Hư Thất Sinh Bạch cảnh giới, sớm hay muộn có thể tìm hiểu được pháp môn dung hợp mười sáu kiếm thành tám kiếm. Nhưng phải tiêu hao từ mấy chục tới trên trăm năm mới có thể dần dần nắm giữ hoàn thiện.

Cấp độ này đã đạt tới Thái Ất Chân Tiên cấp bậc, trong khi mình lại nghĩ chỉ mong trong vòng mấy ngày liền hoàn toàn nắm giữ, không thể nghi ngờ chính là người ngốc nói mê!

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm, chỉ dùng ý niệm quen thuộc kiếm thức, không ngừng diễn luyện. Hắn tận lực để Thủy Vân kiếm quyết ở trong tay hắn chậm rãi chuyển sang thành thạo.

Trong đầu không ngừng lặp lại suy tính, đủ loại tình huống, phương pháp ứng đối Thủy Vân kiếm quyết, lúc đấu pháp cùng người chính mình nên làm sao vận dụng phá địch.

Luyện kiếm suốt nửa ngày, trọn vẹn kiếm quyết liên tục lặp lại, chừng hơn bảy mươi lần, mười sáu chiêu Thủy Vân kiếm quyết ở trong tay hắn rốt cục hòa hợp thuần thục, công thủ tùy tâm, kiếm thức biến hóa ngàn vạn lần, tất cả chỉ nằm trong một ý niệm.

Tới đây Nhạc Vũ đã thỏa mãn đem kiếm thu hồi trong tay áo, ngay sau đó thần quang trong mắt thu lại, bắt đầu tính nhẩm thời gian.

Đã đến giờ Thân sao? Không sai biệt lắm cũng đã đến nơi…

Bỗng dưng dừng tiếng cười, Nhạc Vũ phi thân lên, thân hình xuyên tới bay ra ngoài Diễn Thiên Châu.

Minh Đạo Minh Tu vẫn đang ở bên trong dược viên, vẻ mặt động tác cho thấy rõ không chút yên lòng.

Mà Văn Chân vẫn còn chưa nhìn thấy được bóng dáng quay trở lại.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, vận lên Súc Địa Pháp một bước đi ra bên cạnh phù không đảo, sau đó nhìn xuống chân núi.

Mấy trăm đồng tử bên trong Cực Uyên Phong đã bị đuổi ra khỏi các động phủ, đang bị tu sĩ Tuyển Anh Điện xua đuổi đi ra ngoài núi.

Ở trên mặt đất đang nằm thi thể hai vị đạo đồng.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lạnh lùng, tiếp theo khe khẽ thở dài. Tuy bản thể hắn nhập vào

Diễn Thiên Châu, nhưng hóa thân vẫn ở bên ngoài.

Trong Cực Uyên Phong có động tĩnh gì, hắn đều có cảm ứng, hắn cũng tận mắt nhìn thấy hai đạo đồng tử vong.

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần trào phúng, nếu hắn ngang nhiên ra tay, bên trong Thủy Vân sơn đừng có ai nghĩ động tới được người hắn muốn thủ hộ.

Nhưng trong lòng của hắn rốt cục lòng ích kỷ lại chiếm đa số. Hắn vẫn thật không muốn vì mấy người không liên quan gì tới mình lại dễ dàng buông tha thân phận trước mắt.

Lại nói cái chết của hai người kia, mặc dù có vài phần là do đạo tâm không kiên cố, nhưng nguyên nhân chính cũng là vì hắn.

Nếu ngày đó hắn có thể nhẫn nhịn một chút, cùng Liên Hải lá mặt lá trái một trận, những đạo đồng kia cũng không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Lại nghĩ tới nếu vừa rồi nếu mình có thể ra tay, hoặc bản thể của hắn không đi vào Diễn Thiên Châu, có thể kịp thời nhận được ý niệm do hóa thân truyền tới, xuất thủ cứu giúp cũng sẽ không tạo thành kết quả như vậy.

Trong lòng tỏa ra lệ ý, Nhạc Vũ chợt lóe thân, cũng đã đi tới dưới núi, yên lặng nhìn hai cỗ thi thể chết không nhắm mắt chưa lâu.

Mà khi phát giác hắn đã đến nơi, hơn mười tu sĩ còn lưu lại vẻ mặt đều giật mình, đều nhìn qua chằm chằm. Trong mắt giống như bị hỏa diễm thiêu đốt, nhưng lại cố gắng đè nén xuống.

Nhạc Vũ phảng phất như không hề nhìn thấy, chỉ bình tĩnh đứng nơi đó một lúc lâu. Sau đó dùng pháp lực cuốn tới, nhiếp lên thi thể hai đạo đồng, cả người hóa thành một đạo độn quang nhắm thẳng hướng đông bay đi.

Không bao lâu hắn đã đi tới bên cạnh một ngọn núi lớn, khi Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên, vừa nhìn thấy ba chữ Liên Vân Phong trên vách đá.

Ngọn núi cao tới chín mươi chín vạn trượng, nếu nói Cực Uyên Phong chính là một thanh trường thương xuyên mây, như vậy Liên Vân Phong là một thanh

kiếm sắc bén đâm xuyên cửu tiêu, khí thế bàng bạc sắc bén, làm kẻ khác phải kinh hãi chấn động.

Bay thẳng lên trước tòa đại điện lớn trên đỉnh núi hạ xuống, Nhạc Vũ thở sâu một hơi, đi bộ lên bậc thang bạch ngọc điêu khắc vô số vân văn tinh mỹ.

Nhạc Vũ dừng lại thân hình ngay trước cửa điện, tầm mắt tập trung trên chiếc chuông lớn màu bạc nằm một bên.

Hắn lạnh lùng nghiêm mặt, đánh ra một đạo pháp lực, vừa oanh kích lên phía trên ngân chung, chỉ một thoáng tiếng chuông rào rào vang vọng, thẳng truyền ngoài vạn dặm.

Âm ba cực lớn, cơ hồ chỉ một thoáng liền làn tràn khắp chín mươi chín ngọn núi trong Thủy Vân sơn, khắp mỗi ngõ ngách.

Giờ khắc này, những người trong núi đều ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Nhạc Vũ lại bắn ngón tay, tiếng chuông thứ hai vang rền không ngừng, tổng cộng bốn tiếng chuông vang. Ngay sau đó trên khắp các đỉnh núi, vô số độn quang bay lên, vẻ mặt kinh nghi bất định, nhìn về phía Liên Vân Phong.

Môn quy Thủy Vân Tông, sáu tiếng chuông vang triệu tập đại hội tông môn. Chín tiếng chuông vang là đại địch xâm phạm. Mà bốn tiếng chuông vang chính là đệ tử muốn tố cáo chuyện bất bình!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 852: Khí hướng tận trời

Ai vậy? Chẳng lẽ bị điên rồi? Bốn tiếng chuông vang trên Liên Vân Phong, chính là chuyên dùng tố cáo thủ tọa các ngọn núi, là tố cáo điện tôn các chủ, hoặc là việc bất công mà Luật Hình Điện quyết định…

Là người phương nào gan lớn như thế? Liên Vân Phong đặt ngân chung, ngoại trừ đại hội tông môn mỗi trăm năm, suốt mấy ngàn năm chưa từng vang tiếng chuông ý nghĩa khác. Người này chẳng lẽ không biết, nếu tố cáo việc không chứng thật, bản thân cũng phải chịu hình sao?

Hắc! Từ khi tông chủ không rõ sinh tử, trong tông môn chuyện ngạc nhiên cổ quái gì không xuất hiện! Chẳng lẽ không biết đây là tự tìm đường chết?

Chín mươi chín ngọn núi hiện tại đều tự kéo bè kết phái, chỉ vì tranh giành chức tông chủ. Vô luận là người đứng đầu một các, hay là nhất điện tôn sư đều có người làm chỗ dựa. Làm sao có thể dễ dàng tố cáo được bọn họ?

Hơn mười đạo độn quang thanh thế thật lớn từ trên không trung xuyên qua bay tới, hạ xuống trên đỉnh Liên Vân Phong.

Mà giờ khắc này trên đỉnh Liên Hà Phong, trên một vách đá có ba tu sĩ trung niên ánh mắt phức tạp nhìn về đỉnh Liên Vân Phong.

Tới thật nhanh! Bốn tiếng Thanh Vân Văn Chung, không nghĩ tới người kia lại muốn cùng Liên Hải, không chết không ngừng!

Trong miệng Hoán Ưu thì thào lẩm bẩm, lâm vào trầm tư. Hai người còn lại sắc mặt âm tình bất định, hồi lâu sau đều đồng loạt thở dài.

Hiện giờ thời gian không còn nhiều lắm, sư huynh đệ chúng ta nên làm sao lựa chọn?

Kỳ thật Liên Hải làm việc thật quá mức. Từ sau khi tông chủ mất đi tin tức, bọn

hắn làm việc quả thực không hề kiêng nể…

Nếu bổn sự của Uyên Minh thật đúng như lời nói của sư đệ, sư huynh đệ chúng ta hợp lực cũng không đón được một kiếm phù của hắn. Việc hôm nay quả thật khó làm.

Nếu Liên Hải có chuyện, sư phụ hắn cũng không còn mặt mũi. Nhưng nếu như chúng ta trợ giúp Liên Hải, sẽ đem nhân vật kinh tài tuyệt diễm bậc này đẩy cho những ngọn núi khác. Nếu là lúc khác thì cũng thôi, nhưng lại ngay lúc chức vị chưởng giáo còn chưa được định…

Uyên Minh này thật sự trong vòng mười năm có thể bước vào Thiên Tiên cảnh giới sao? Ta nhớ được không lâu trước hắn mới đạt tới Linh Tiên trung kỳ. Chẳng lẽ hành trình đi Trấn Lương quốc lần này hắn gặp được kỳ ngộ gì đó?

Kỳ thật cũng không cần nghĩ nhiều, Ngọc Tiên tu sĩ có đại thần thông, đó là chuyện bình thường, không thể đắc tội. Huống chi là hiện giờ, hắn cho sư đệ một trương kiếm phù, đã xem như nói rõ không muốn cùng chúng ta là địch. Huống chi chức vị trong Tập Đan Các…

Thôi! Tình thế trước mắt chưa định, dù Liên Hải thế nào cũng có được sư phụ là Ngọc Tiên cảnh giới bảo vệ. Hay là ta với sư đệ đi qua nhìn kỹ rồi hẵng nói!

Lời vừa rơi xuống thì một đạo kiếm quang đã phóng lên cao, Hoán Ưu theo sát phía sau, hóa quang bay đi.

Đợi khi hai người lục tục đi xa, trên vách đá chỉ còn lại một trung niên tu sĩ, hắn chắp tay sau lưng đứng nhìn chốc lát, tiếp theo mỉm cười xoay người bay lên đỉnh núi.

Sư đệ thật sự có vận khí tốt…

Khi bốn tiếng chuông vang trôi qua, Nhạc Vũ đã đi vào bên trong đại điện. Hắn ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy đối diện chủ vị trong đại điện không có một bóng người.

Nơi này bố trí không khác với Quan Vân Điện Thủy Hàn Phong tại Quảng Lăng Tông, nhưng linh trận hơi có chút bất đồng.

Còn có tài liệu, bên trong đại điện hoàn toàn do chín mươi chín văn kiện tiên bảo hợp lại mà thành!

Ngay sau đó ánh mắt Nhạc Vũ liền bị bức họa hai vị tiên nhân trên vách đá đối diện hấp dẫn.

Một vị bên trong rõ ràng là Hồng Vân tán nhân mà hắn từng gặp qua. Một vị khác mặc dù hắn không quen thuộc, nhưng lại cảm giác thân thiết tới cực điểm.

Đây chính là Thủy Vân chân nhân đi! Sư huynh của Tử Vân đạo nhân, sư bá của ta…

Nhạc Vũ cau mày, tiếp đó nhìn xuống bên dưới. Bên dưới đặt một thanh hậu thiên linh bảo kiếm tiên đã cao tới nhị phẩm, được cung phụng bên trên. Thân kiếm màu trắng bạc, tràn đầy vân văn, không ngừng phun nuốt vân khí.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa bước vào đại điện, nó đã phát ra tiếng rít thị uy.

Bên cạnh hắn thanh Long Thương kiếm vẫn được Bạch Già Thiên Lệnh che phủ hình dáng, sau khi cùng vang lên một tiếng kiếm minh không chút nào yếu thế, liền thu lại tinh mang chủ động tránh vào bên trong tu di không gian của Nhạc Vũ, giống như không muốn có điều xung đột với Thủy Vân kiếm.

Ngay sau đó, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, thúc giục Dung Vũ Hóa Vân Quyết, dẫn dắt thanh kiếm kia phát ra một tiếng kiếm minh, trong lúc mơ hồ trong cơ thể hắn lại phỏng chế ra Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí, cùng thanh kiếm cộng hưởng minh ứng.

Mà thanh kiếm kia lúc này cũng dần dần sinh ra ý thân cận, một cỗ thủy hệ linh lực liền tràn đến.

Nhạc Vũ thúc giục một phen, vận dụng hoàn toàn không chút trở ngại, pháp lực trong cơ thể trong nháy mắt lại gia tăng một thành!

Đây thật đúng là xảo! Ta vì lần này lại mạo hiểm không nhỏ, không ngờ lại gặp được thanh kiếm này…

Khóe môi Nhạc Vũ lạnh lùng nhếch lên, đem thi thể hai đạo đồng đặt xuống.

Sau đó cung kính bước lên thi lễ thật sâu với hai bức họa phía trước. Nhưng hắn cũng không có ý đồ gì đối với thanh kiếm kia. Trong lòng hắn cũng rõ ràng, tuy pháp lực mình đã tăng trưởng nhưng thực sự còn chưa được thanh kiếm này chấp nhận hắn làm chủ nhân. Mà chỉ là sinh ra một ít cảm ứng đối với Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí của hắn mà thôi.

Thanh kiếm này là tiên binh khi Thủy Vân chân nhân còn sống mang theo bên mình, cũng là linh bảo trung tâm trấn áp vận khí của sơn môn này. Tùy tùy tiện tiện thuyên chuyển linh lực cũng đủ làm pháp lực của hắn tăng lớn.

Ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, mấy chục đạo bóng người lục tục bay vào trong điện, đều là thủ tọa Thiên Tiên cảnh của các ngọn núi, còn có hơn mười người là trưởng lão Ngọc Tiên cảnh.

Khi nhìn thấy Nhạc Vũ đang ngạo nghễ đứng bên trong đại điện, vẻ mặt đều ngẩn ra. Sau đó đều tự tìm chỗ ngồi xuống bên trong đại điện, nhưng trong ánh mắt xen lẫn vài phần trào phúng cùng khinh thường.

Mọi người đều giữ vẻ mặt thản nhiên đi qua bên cạnh Nhạc Vũ, không hề có nửa phần ý tứ muốn chào hỏi, cũng tuyệt không có người nào có hứng thú liếc mắt nhìn thi thể hai đạo đồng bên cạnh.

Ta nói là ai, nguyên lai là Uyên Minh này, là vì chuyện của Cực Uyên Phong đi. Quả thực là liều lĩnh…

Quả nhiên bức cẩu khiêu tường, lại dám đến gõ Vân Văn Chung? Nếu chưởng giáo chân nhân còn đây thì cũng thôi, nhưng hôm nay chỉ là chết nhanh mà thôi!

Chỉ chờ xem cuộc vui, sớm biết như thế còn không bằng không đến…

Chỉ một lát bên trong đại điện trống rỗng đã tụ tập mấy chục Thiên Tiên, mười hai Ngọc Tiên tu sĩ đều ngồi trên cao, khí tức mạnh mẽ. Rất nhiều vị trí đều trống không, mà dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mấy chục Thiên Tiên tu sĩ, hồn niệm mạnh mẽ áp bách tới, làm Nhạc Vũ cũng phải cau mày.

Liên Hải chậm rãi đến nơi, thẳng đến một khắc sau mới đi vào trong điện. Nhìn thấy Nhạc Vũ liền ngây ra, tiếp theo lạnh lùng nói:

Ta nói là ai, nguyên lai là Uyên Minh ngươi! Còn nhớ lời nói ngày đó của ta

sao? Đã nhiều ngày mà còn thư thả như vậy?

Hắn vẫn còn muốn nói tiếp, hai mắt Nhạc Vũ đã lạnh lùng quét qua, lãnh ý lóe lên trong mắt khiến trong lòng hắn phát lạnh.

Im lặng hồi lâu, Liên Hải hừ lên một tiếng, thần thái tự nhiên tuyển một vị trí bên dưới ngồi xuống. Sau đó vung tay lên bắn ra truyền tin tiên phù phá vỡ không gian bay đi, xuyên thẳng ngoài điện.

Ngay khi hắn nhìn lại Nhạc Vũ, trong ánh mắt lộ vẻ như đang nhìn người chết.

Bên trong đại điện có thật nhiều Thiên Tiên tu sĩ, lúc này vẻ mặt đều rùng mình. Phương hướng tiên phù phi độn chính là Cực Anh sơn, là thuộc Liên Hải nhất mạch, không cần đoán đều biết hắn bắn ra ý cầu viện.

Một Uyên Minh thôi, cần gì phải thận trọng như thế?

Theo sát Liên Hải, người cuối cùng đi vào đại điện là hai trung niên tu sĩ. Một người tướng mạo đoan chính, vẻ mặt ngưng trọng, trên gương mặt nghiêm khắc không hề có chút diễn cảm. Một vị khác khuôn mặt hơi nhợt nhạt, để râu dài, mang theo chút ý cười, dáng vẻ thật tiên phong đạo cốt.

Hoán Linh, Hoán Ưu?

Chỉ một thoáng nhiều tiên tu trong đại điện đều đứng lên, ngay cả mười hai Ngọc Tiên tu sĩ đang tĩnh tọa bên trên đều mở mắt ra.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt mọi người đều ngẩn ra, Hoán Linh hướng bốn phía nhìn lên, dùng mắt như ra dấu chào hỏi, chỉ khi nhìn thấy Nhạc Vũ, lại thoáng thi lễ, sau đó mới bước về phía trước.

Mà Hoán Ưu đi phía sau hắn lại mang theo ý cười, lập tức đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, chào hỏi mấy câu lúc này mới ngồi xuống gần đó.

Bên trong đại điện giờ phút này thần sắc mọi người đều sợ hãi cả kinh, lần đầu tiên bắt đầu đánh giá Nhạc Vũ, tựa hồ như mới gặp mặt lần đầu, trên mặt mang theo vẻ quan sát cẩn thận.

Cơ hồ bọn họ theo bản năng biết được có thể làm cho Hoán Linh cùng Hoán Ưu

đối đãi như vậy, việc hôm nay xem như sẽ không được đơn giản.

Sắc mặt Liên Hải lại biến thành một mảnh xanh mét. Hắn mang theo vẻ mặt không dám tin nhìn Nhạc Vũ, không còn vẻ tự nhiên trấn định trước đó. Trong mắt hắn lóe ra tinh mang, cũng không biết suy nghĩ điều gì, ngẫu nhiên trong ánh mắt nhìn Hoán Ưu lại mang theo vẻ vô cùng âm trầm.

Hoán Ưu lại không thèm để ý, chỉ là khóe môi tiếp tục lộ ra vài phần trào phúng.

Hoán Linh đứng lại trên cao, hướng vị trí chưởng giáo cùng mười hai Ngọc Tiên trưởng lão thi lễ. Tiếp theo xoay người lại, ánh mắt nghiêm túc:

Hôm nay chưởng giáo đi vắng, bỉ nhân thật thẹn làm điện tôn Luật Hình Điện, sẽ chủ trì việc hôm nay! Cực Uyên, có chuyện gì bất bình, cần tố cáo tại trấn sơn đại điện…

Nhạc Vũ vẫn luôn thu liễm ánh mắt, lúc này nghe vậy mới khẽ ngẩng đầu:

Xin hỏi Hoán Linh điện tôn! Cực Uyên Phong ta suốt mấy vạn năm nay, đã có mười bảy danh sư huynh chết trận, ba đời đệ tử chết mấy trăm, hiện giờ ngay cả thủ tọa cũng không nghe tin tức. Nhưng có còn là Thủy Vân nhất viên? Có từng làm qua chuyện gì thực xin lỗi tông môn? Có từng vi phạm mệnh lệnh của tông môn?

Trong điện nhất thời vô cùng yên lặng, sau một lát bên trên mới có thanh âm vang lên.

Cực Uyên Phong có thực lực yếu nhất các núi, nhưng từ khi tông môn lập phái tới nay, quả thật ra sức rất nhiều.

Ánh mắt Hoán Linh ngưng đọng, nếu không phải vì trương kiếm phù kia, chính mình sẽ không trả lời như thế, ít nhất cỗ khí thế kia nhất định phải đem cắt đứt!

Hắn nắm giữ Luật Hình Điện nhiều năm, có rất nhiều biện pháp làm cho kẻ khác không nói được lời muốn nói.

Thần quang trong mắt Nhạc Vũ càng thêm lóe sáng:

Như vậy người cắt xén bảy thành đan dược của đệ tử hàng tháng, có nên giết hay

không? Lấy lòng riêng tư lộng hành quyền thế, bức tử đệ tử trong tông môn, lại nên xử trí như thế nào?

Hoán Linh yên lặng, sầm mặt nhìn Nhạc Vũ. Bỗng dưng nhìn thấy trong mắt đối phương quét qua bạch sắc hỏa diễm, chợt thấy hốt hoảng, theo bản năng khẽ gật đầu:

Quả thật đáng chết!

Liên Hải cả kinh, tựa như nội tâm bị người bóp chặt, trầm mặt vươn người đứng lên nói:

Nói là có người cắt xén đan dược, lộng quyền ỷ thế bức tử đệ tử, Uyên Minh ngươi có chứng cớ hay không?

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không nói chuyện, Sương Thạch kiếm xuyên ra, Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí rót vào trong kiếm, sau đó một đạo kiếm quang sáng như tuyết bỗng dưng phá không bắn lên.

Ngay trong lúc mọi người còn đang giật mình, một đầu lâu đã cao cao bay lên, vừa lúc Liên Hải chân nhân, trong nháy mắt đầu thân chém đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 853: Khí thế ngập trời

Kiếm ý xông lên tận trời, xuyên thẳng bên trong đại điện, tràn đầy khắp nơi, ép tới mức hơi thở cũng cứng lại.

Giờ khắc này, mọi người bên trong điện vẻ mặt giật mình nhìn thân thể Liên Hải bị chia làm hai nơi, chỉ còn lại một đạo nguyên hồn thoát ra.

Mà lúc đầu lâu rơi xuống đất, vẫn mang theo thần tình mờ mịt, bên trong đại điện có thật nhiều Thiên Tiên đều vắng lặng im bặt, trên mặt mang theo vẻ mê mang khó tin.

Theo kiếm quang của Nhạc Vũ bạo lên, đến khi đầu của Liên Hải bị chém đứt mới bất quá chỉ trong nháy mắt!

Nhanh tới mức mấy chục Thiên Tiên tu sĩ bên trong điện cùng mười hai Ngọc Tiên trưởng lão đều không kịp phản ứng! Trong đầu chỉ còn kịp toát ra vài phần ý niệm.

Động thủ ngay tại chỗ, sao hắn gan lớn như vậy?

Như thế nào với thực lực của Liên Hải, lại không kháng cự được người này một kiếm?

Người này thật sự là Uyên Minh? Là tên phế vật suốt vạn năm nay cũng không cùng người động thủ?

Thủ đoạn thật ác độc!

Phảng phất giống như bị người gắt gao bóp chặt yết hầu, lại phảng phất như trái tim bị người đâm một kiếm. Chung quanh đại điện đều chỉ còn tiếng hô hấp dày đặc.

Mà có người thần sắc lại trầm như nước.

Thủy Vân kiếm quyết! Dung Vũ Hóa Vân Quyết…

Bên trong những Thiên Tiên, có người cuối cùng không nhịn được phun ra suy đoán này. Không khí bên trong nhất thời hạ thấp thêm vài phần, cơ hồ đã hạ xuống điểm đóng băng.

Ánh mắt một số người lóe ra, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, một số người lại nhìn Nhạc Vũ, lộ ra sát khí lạnh lùng nghiêm nghị. Sau đó lại có một bộ phận người cũng đã giận dữ không kiềm chế được.

Bên cạnh Hoán Ưu cũng vắng lặng, hắn đã sớm đoán được kết cục của Liên Hải sẽ không quá may mắn, cho dù sống qua hôm nay, cũng khó thể giữ được vị trí Tập Đan các chủ, hơn phân nửa sẽ là kết quả lưỡng bại câu thương.

Thật không nghĩ ra Uyên Minh này bình thường không bộc lộ nhưng khi ra tay một kiếm đã chém Liên Hải thành hai đoạn!

Tầm mắt hắn không tự chủ được dừng ngay trước thanh trường kiếm màu trắng trước người Nhạc Vũ.

Ngũ phẩm tiên binh, tiên thiên sinh thành, gần như hậu thiên linh bảo!

Mà bên trong kiếm phù lần trước, hắn rõ ràng chưa từng cảm giác được có nửa phần chân khí của thanh kiếm này!

Nếu như lúc ấy Uyên Minh chỉ dùng thanh kiếm này, chính mình còn có thể ngăn cản được hơn trăm kiếm hay không? Có phải mình cũng sẽ như Liên Hải, chỉ một kiếm đã bị chém giết đương trường?

Một cỗ băng hàn khí tức thâm trầm đánh thẳng đáy lòng, khiến trong lồng ngực hắn thành một mảnh băng sương.

Nhạc Vũ giống như đối với ánh mắt mọi người hoàn toàn không có cảm giác, kiếm quang trôi đi, lại nhấp nháy bên trong đại điện. Vô số vân hà lại bay lên, một đạo thủy sắc kiếm quang hạo đãng đánh thẳng tới nguyên hồn Liên Hải.

Bên trên đại điện cuối cùng đã có người nổi giận.

Ở trước mặt ta cũng dám động thủ, ngươi thật to gan!

Âm như tiếng sấm, phảng phất nổ vang bên tai mọi người. Một đạo hỏa quang từ trên không đập xuống, một tòa lục tầng bảo tháp hóa thành phạm vi một mẫu khí thế nguy nga, giống như một tòa núi lớn ầm ầm rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, nhiều tu sĩ phụ cận cũng lần lượt ra tay.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, trên thân Sương Thạch kiếm lộ ra kiếm quang, tiếp tục tăng lên ba phần, Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí hạo đãng trực tiếp đem pháp bảo huyền binh đang bay tới, thậm chí cả thần thông pháp lực đều hoàn toàn phá vỡ. Cương khí chấn động, trực tiếp đem tán tiên nguyên hồn của Liên Hải chân nhân vừa độn ra chấn thành dập nát.

Lúc này kiếm quyết trong tay dẫn dắt, vân quang quanh người bỗng dưng tràn ngập trong phạm vi mười trượng, bên trong vô số thủy lưu vân khí lần lượt biến đổi, đem tòa tháp đang nện xuống trực tiếp dẫn dắt rời qua một bên.

Ngay sau đó hắn lạnh giọng cười, nhìn lên trên bậc thang.

Nếu không đem Liên Hải chém giết, đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ của người này, hắn làm sao lấy lại công đạo cho hai gã đồng tử đã mất đi sinh cơ nằm một bên kia.

Bên trong đại điện có sáu mươi Thiên Tiên, mười hai Ngọc Tiên, làm sao có thể kháng được một kiếm của Nhạc Vũ bảo vệ tính mạng của Liên Hải?

Các nơi trong điện, hơn mười bảo quang tế lên, hồn lực cuồn cuộn hội tụ bên trong không gian phạm vi ba ngàn trượng đại điện, tựa như núi cao sụp đổ!

Ánh mắt Nhạc Vũ càng lạnh hơn vài phần, mặc dù đang ở bên trong gió lốc, lại không nửa phần sợ hãi:

Hay là các ngươi thật muốn khiến cho Cực Uyên Phong nhất mạch hôm nay phản bội rời khỏi Thủy Vân Tông!

Tiếng nói trầm thấp, lại tràn ngập khắp ngõ ngách bên trong không gian này. Hơn mười Thiên Tiên chợt cứng lại, đồng loạt dừng động tác. Mười hai Ngọc Tiên tu sĩ bên trên đều đồng loạt dao động!

Những hành vi của Liên Hải, các ngươi đều là thủ tọa một núi, nhất điện tôn sư. Thật sự chưa từng nghe nói qua sao?

Cực Uyên Phong của ta cũng thuộc Thủy Vân Tông nhất mạch, mấy vạn năm nay vì tông môn tử thương vô số, lại nên bị đồng môn bắt nạt như vậy?

Đã bao nhiêu ngày đêm, bên trong tông môn này có từng có người nào đưa ra một câu nói trượng nghĩa? Có từng có người nào có nửa phần ý tứ tương trợ?

Làm việc bất công vô nghĩa như thế, lãnh huyết vô tình, bất chấp tình đồng môn. Thủy Vân Tông này, còn tồn tại có ích lợi gì, ta xem còn không bằng giải tán cho xong chuyện!

Giờ phút này mỗi lời nói của Nhạc Vũ lại tiến lên trước một bước, khí thế càng thêm tăng cao.

Khi bước thứ năm mươi bước ra, tuy Nhạc Vũ vẫn còn ở dưới bậc thang, nhưng trong mắt mười hai Ngọc Tiên tu sĩ lại phảng phất giống như bị Nhạc Vũ nhìn xuống, chỉ cảm thấy sự hiện hữu của mình giờ phút này vô cùng nhỏ bé.

Từng lời nói như giết sát tâm thần, khiến thần hồn chấn động, cơ hồ lại đạo tâm bất ổn, kiếm ý hạo đãng thẳng hướng trời cao, cơ hồ qua mỗi một nơi càng tăng thêm vài phần.

Mà khi chữ cuối cùng phun ra từ miệng Nhạc Vũ, nhiều tu sĩ trong điện sắc mặt đều nhất thời trắng bệch, trong đó có hơn mười người còn hiện ra vẻ mặt ưu tư.

Yên lặng chừng một lần hô hấp, trong đó có một tu sĩ mặc lam sắc đạo bào tóc bạc vươn người đứng lên nói:

Cho dù Liên Hải có sai, cũng cần theo tông môn quy pháp làm việc. Trong tay ngươi có chứng cớ chứng thật hắn từng làm việc cắt xén đan dược sao? Nếu như không có, đó chính là tàn sát đồng môn!

Chứng cớ? Ta cần gì có chứng cớ! Tu sĩ cảm ứng thiên cơ, hết thảy thế gian này đều có thể phân biệt thật giả!

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, trong mắt lộ ra vẻ lợi hại bức người:

Ta có thể dùng thần hồn thề, việc Liên Hải gây nên nếu có nửa phần không thật, để Uyên Minh ta chết vào ngàn đao vạn nhận. Thử hỏi chư vị, có ai dám sao? Có ai dám lấy nguyên hồn chứng minh sự trong sạch của Liên Hải?

Nói tới tận đây, một bên điện vang lên một tiếng "khanh". Mọi người chuyển mắt nhìn lại, là một tu sĩ Thiên Tiên sơ kỳ không còn cách nào chống cự được kiếm ý bàng bạc của Nhạc Vũ, cả người ngã ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt, vội vàng điều tức.

Nhưng trông thấy cảnh này mà trong mắt mọi người cũng không có nửa phần ý tứ kinh ngạc. Giờ phút này tinh thần kiếm ý của Nhạc Vũ cũng thế giới tương hợp, chính là lúc cực thịnh nhất. Ngay cả hơn mười Ngọc Tiên tu sĩ trên bậc thang đều không dám đối thẳng uy phong kia, người này có tu vi như vậy chống đỡ đến bây giờ đã là không kém.

Đúng ngay lúc này, khí thế của Nhạc Vũ càng tăng thêm vài phần, mọi người trong điện cũng không còn ai lên tiếng nói.

Nhưng trong nội tâm bọn họ lại cực kỳ quái dị, người trước mắt này thật sự là Uyên Minh? Là phế vật trong mắt Thủy Vân Tông?

Lời nói của người này sắc bén, đạo pháp mạnh mẽ, trong tông môn người có thể so sánh chỉ sợ cũng chỉ vài người mà thôi.

Chịu nhục, ẩn nhẫn đến nay, lúc vừa bùng nổ đã không thể chế áp, tâm tính này thật sự kinh ngạc đáng sợ!

Hoán Linh ở trên bậc thang, phía dưới ngai vàng chưởng giáo, từ đầu tới cuối chưa từng bày tỏ chút phản ứng nào.

Giờ khắc này trong lòng hắn thầm than, biết được đi tới một khắc này mình không thể tiếp tục yên lặng được nữa.

Ánh mắt hắn vô cùng phức tạp nhìn xuống bậc thang, Hoán Linh chỉ cảm thấy trong nội tâm vừa kinh ngạc lại vừa kinh hãi.

Ngay sau đó trong lòng hắn khẽ động, nhìn ra hướng ngoài điện, mười mấy đạo kiếm quang đang lần lượt bay vút tới.

Nhìn lên những độn quang từ xa chỉ thoáng chốc tới gần trước điện, người cầm đầu mặc phục sức trưởng lão Thủy Vân Tông, tướng mạo mập mạp.

Người còn chưa tới, đã phát ra tiếng bi rống lay động chấn thiên:

Uyên Minh, Cực Mộc ta hôm nay nếu không băm thây ngươi vạn đoạn, thì thề không làm Thủy Vân Tông trưởng lão!

Mấy vạn mai ngân châm bỗng dưng từ trong tay áo người nọ xuyên ra, giống như một dòng sông lớn tràn tới.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, chỉ tùy tay phẩy qua, Sương Thạch kiếm bên cạnh bỗng dưng huyễn hóa thành một mảnh quang hoa, xoay quanh vũ động.

Mà vân quang quanh người lại khuếch tán ra phạm vi trăm trượng, vô số thủy lưu mênh mông không ngừng, khiến hàng vạn hàng ngàn châm quang xuyên tới liền giống như rơi xuống biển, không còn thấy bóng dáng. Lại bị dòng nước giống như huyền binh tiên kiếm tẩy rửa, chỉ trong chớp mắt đã không còn cách nào lao tới phía trước.

Vài Thiên Tiên tu sĩ vừa nhảy vào trong điện, sắc mặt hiện lên vẻ giận dữ, cơ hồ lập tức tế ra tiên binh trảm tới bên trong vân quang, tất cả đều có vẻ uy danh hiển hách, oai vũ khó lường!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, hít một hơi dài, ngay sau đó sát khí kiếm ý ngập trời liền tăng lên vài phần!

Thủy vốn là thiên hạ chí nhu, có thể ngự vạn vật!

Vân quang quanh người lại trương lên, tăng lên phạm vi ba trăm trượng! Cũng giống như dòng sông biến thành thực chất, xoay chuyển quanh người hắn, một kích hợp lực của mấy Thiên Tiên tu sĩ chỉ làm hồ nước kia thoáng dao động, liền bị nhu lực tầng tầng lớp lớp hóa giải, không tổn thương được Nhạc Vũ mảy may.

Ngay trong lúc trong lòng mọi người đều chấn kinh, tốc độ xoay tròn của hồ nước không ngờ bạo tăng gấp trăm lần! Vô luận là tiên binh do vài tên Thiên Tiên tu sĩ chém ra, hay mấy vạn hắc sắc châm Cực Mộc chân nhân đánh vào, đều bị triền cuốn bên trong, không cách nào thoát thân.

Mà giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng tới cực điểm của Nhạc Vũ lại vang lên bên tai mọi người.

Thủy cũng có thể làm thiên hạ chí cương, trở thành vạn kiếm!

Khi tiếng nói rơi xuống, Sương Thạch kiếm bỗng dưng chém ra, từng đạo thủy khí nồng đậm bỗng dưng hội tụ, hỗn hợp cùng Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, giống như một thanh kiếm thẳng tắp chém lên giữa không trung, thẳng chém thanh sắc tiên binh cổ xưa, từ xa xa chém thẳng xuống Cực Mộc chân nhân.

Ngay khi nhìn thấy vô tận thủy khí theo kiếm khí nháy mắt ngưng tụ thành thanh vạn năm huyền binh, Sương Thạch kiếm trước người Nhạc Vũ giống như kéo dài hơn trăm trượng, hóa thành một thanh cự kiếm trùng điệp chém xuống.

Một tiếng vang chói tai rầm rĩ, thanh sắc tiên binh liền bị nện bay ra ngoài điện, Cực Mộc chân nhân sắc mặt khẽ biến, lắc mình tránh đi.

Mà trên bậc thang, một vị Ngọc Tiên tu sĩ đã không còn nhịn được đứng bật lên, thần sắc kinh nghi.

- Đây là Thủy Vân mười sáu kiếm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 854: Giận chiến Cực Mộc

Đây là Thủy Vân mười sáu kiếm?

Khi tiếng kinh hô kia vừa vang lên, toàn bộ Ngọc Tiên tu sĩ đang có mặt đều hiện lên vẻ mặt ngưng trọng, cẩn thận nhìn xuống bên dưới.

Mà những Thiên Tiên chủ tọa cùng điện tôn các chủ còn lại ai cũng bật người đứng lên, ngạc nhiên nhìn thẳng.

Mặc dù không có ý chen tay vào, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ không dám tin cùng ngạc nhiên.

Từ khi tông môn khai phái tới nay, có thể đem ba mươi hai thức Thủy Vân kiếm quyết hợp thành mười sáu thức, mới bất quá bốn người mà thôi. Uyên Minh này làm sao có thể?

Hắn là mười sáu kiếm không sai! Uyên Minh từ đầu tới cuối chỉ dùng mười hai long lực! Nếu không dựa vào Dung Vũ Hóa Vân thần thông cùng Thủy Vân kiếm quyết, hắn làm sao có thể đối kháng với Cực Mộc?

Ước chừng từ trăm năm trước ta từng thấy chưởng giáo chân nhân dùng qua. Tuy có chút sai biệt nhưng đại khái gần như giống nhau.

Người này cũng thật là đáng sợ, xem kiếm ý của hắn hòa hợp, kiếm quyết còn vô cùng thành thục như ý. Mười sáu thức kiếm huyền ảo không thua gì chưởng giáo chân nhân. Thật không biết hắn đã tìm hiểu được bao nhiêu lâu, lại có thể ẩn nhẫn cho tới nay, tùy ý cho người khác lăng nhục! Liên Hải lại dám đi trêu người này, đúng thật là có mắt không tròng!

Ta nhớ được kẻ này tu hành chỉ bất quá hơn vạn năm. Khoảng cách Ngọc Tiên cảnh chỉ còn một bước.

Nhiều nhất chỉ dùng thêm hai mươi năm mà thôi, hắc! Trong tông môn chỉ sợ sẽ

có thêm một vị đại năng hoành không xuất thế!

Những tiếng nghị luận kia, Nhạc Vũ như không hề nghe thấy, kiếm khi do huyền băng ngưng tụ cùng thanh sắc huyền binh của Cực Mộc thúc giục chỉ va chạm nhau một lần đã nứt toác ra.

Ngọc Tiên cảnh thấp nhất cũng có tới ba mươi long lực, Cực Mộc lại là người nổi bật bên trong. Bốn mươi hai long lực, chẳng khác gì sóng dữ cuộn trào!

Cơ hồ sau mỗi một lần giao kích, Nhạc Vũ sẽ chủ động đem băng kiếm chấn vỡ. Trước khi lực lượng phản kích hoàn toàn xông tới phía trước, hắn chủ động đem băng kiếm đánh vỡ, tan mất hơn phân nửa áp lực.

Nhưng mặc dù là như vậy, sau mấy lần thân hình của hắn cũng bị đánh trúng, làn da cùng thất khiếu đều tràn ra một ít máu tươi.

Cũng không phải đều toàn bộ là giả vờ, nếu là một mình Cực Mộc hắn còn chưa xem vào trong mắt. Nhưng ngoại trừ người này còn có hơn mười Thiên Tiên hợp lực, đủ làm cho hắn cảm giác ứng phó gian nan.

Mười thành lực lượng chỉ có thể dùng ra được bốn thành. Cũng phải dùng hơn phân nửa tâm thần để khống chế pháp lực bản thân!

Nhưng ở trong mắt những người bên trong điện, giờ phút này Nhạc Vũ lại chẳng khác gì khối đá ngầm nằm trong dòng nước xiết, tuy một người một kiếm, lại mặc kệ mưa rền gió dữ, thật khó làm hắn dao động được mảy may.

Sau khi lam sắc thủy bạc mở rộng ra phạm vi năm trăm trượng, lại không còn tiếp tục khuếch trương gia tăng. Nhưng lại vô cùng ngưng thật, những bảo vật tiên binh bị cuốn vào đã tăng lên con số hơn bốn mươi, ở trong lốc xoáy cuồng liệt tất cả đều khó thể bứt ra bên ngoài.

Hơn mười Thiên Tiên tu sĩ tất cả đều mồ hôi lạnh đầm đìa. Phảng phất như bị thúc thủ luống cuống, chỉ có thể đứng bên ngoài luồng lốc xoáy, vô luận những thanh huyền binh pháp bảo làm sao biến hóa, vô luận là dùng đạo pháp gì đều bị luồng lốc xoáy chủ động hấp thu, ngoại trừ làm cho Nhạc Vũ càng thêm cố sức hơn một chút, cơ hồ không hề có bất cứ tác dụng gì.

Điều này làm mọi người liền không tự giác nhớ lại lời nói trước đó của Nhạc Vũ.

Thủy vốn là thiên hạ chí nhu, có thể ngự vạn vật!

Thủy cũng có thể làm thiên hạ chí cương, biến thành vạn kiếm!

Lúc này Cực Mộc đang ở giữa không trung, càng thêm nổi giận tới cực hạn. Lam sắc thủy hồ chỉ có phạm vi năm trăm trượng, nhưng thủy khí vân đoàn lại tràn ngập khắp các ngõ ngách trong đại điện.

Cơ hồ mỗi một điểm thủy khí, một một thủy hệ linh lực đều bị Nhạc Vũ lợi dụng. Sương Thạch kiếm cơ hồ mỗi khi chém ra một kiếm đều có thể đem đại lượng thủy dịch trực tiếp chuyển thành huyền băng cự kiếm, nặng như núi cao, vô cùng uy thế.

Một kiếm liên miên không dứt, phối hợp cùng Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí bức bách hắn vô cùng chật vật. Rõ ràng tu vi cao hơn một cảnh giới, rõ ràng tiên bảo càng thêm tốt hơn, nhưng lại không làm gì được đối phương nửa điểm!

Thanh sắc huyền binh bỗng dưng phát ra tiếng liệt vang kịch liệt, không cần nhìn Cực Mộc liền có thể cảm giác linh trận trên thân kiếm đã bị băng lực gây thương tích, sản sinh vết rạn.

Trong lồng ngực hắn vô cùng cuồng nộ, mơ hồ lập tức bị triệt để nổ tung!

Tên tiểu tử ngươi! Thủy Vân mười sáu kiếm thì thế nào? Hôm nay ta muốn ngươi đền mạng cho đồ đệ Liên Hải của ta…

Bên trong tay áo hắn hơn mười trương tiên phù liền xuyên ra, trực tiếp oanh về hướng Nhạc Vũ. Càng có một đạo xích sắt thật lớn bắn ra, xuyên toa uốn lượn xung quanh, chỉ sau một thoáng đã đem không gian ba ngàn trượng chặt chẽ khóa lại.

Ngay sau đó càng có vô số những sợi xích sắt thật nhỏ từ bốn phương tám hướng đâm vào trong dòng nước quanh người Nhạc Vũ, tầng tầng trùng điệp quấn quanh dần dần muốn khóa lại hắn.

Liên tục chém ra ba kiếm, đêm tiên phù đánh nát bấy. trong mắt Nhạc Vũ càng thêm rét lạnh, tựa như một hồ sâu, hấp thu toàn bộ ánh sáng cơ hồ không còn nửa điểm sáng bóng.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết trong cơ thể hắn toàn lực thúc giục, đem pháp lực thủy hệ chuyển hóa thành Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí.

Chiến ý càng thêm dâng trào, kiếm ý thao thiên càng thêm sắc bén. Cho dù là Cực Mộc trước mắt có mạnh mẽ như ngọn núi lớn hắn cũng đủ khả năng chém vỡ!

Cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, quang hoa trên Sương Thạch kiếm phút chốc trướng lớn, dòng nước quanh người Nhạc Vũ liền khuếch trương lên bảy mươi trượng!

Bên trong có vô số những tia thủy kiếm sắc bén như đao, vẫn không ngừng vặn xoắn thật mạnh, đem toàn bộ những sợi xích kia trảm kích dập nát.

Vào lúc này sau mỗi một lần hô hấp, Nhạc Vũ liền cảm thấy thể ngộ của mình đối với Thủy Vân kiếm quyết cùng Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí càng sâu thêm một tầng. Rất nhiều biến hóa hắn vốn không cách nào phá giải nghi nan đều toàn bộ triển khai trước mắt hắn, toàn bộ phá giải thông suốt, phảng phất như trong đầu hắn vừa được mở ra một cánh cửa.

Kiếm quyết cùng thần thông pháp lực càng lúc càng thêm khắng khít, càng lộ vẻ huyền diệu tinh kỳ.

Dần dần, Nhạc Vũ cũng cảm giác được bản thân mình cùng thanh Thủy Vân kiếm được cung phụng phía trên, vô luận là chân khí kiếm ý đều ngày càng phù hợp.

Ngay sau một người một kiếm cộng hưởng, linh lực thủy hệ đang tụ tập về phía hắn cơ hồ mỗi qua một giây đều dần dần tăng lên một cấp bậc!

Cho đến giờ phút này, đã tăng lên tới hai thành!

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy sắc mặt Cực Mộc chân nhân càng thêm âm trầm, ánh mắt liên tục lóe ra, một bàn tay đã đưa vào trong tay áo.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, nuốt xuống một ngụm máu tươi, Sương Thạch kiếm trước người bỗng dưng chấn động không ngớt, tuy từng đạo Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí không ngừng chém ra, nhưng lại phát ra những tiếng kiếm minh kỳ dị

không ngừng.

Đúng ngay giờ khắc này, toàn bộ những tiên tu đang xem cuộc chiến trong đại điện đều cảm thấy vô cùng khó hiểu, Thủy Vân kiếm được cung phụng bên trên chiếc ghế chưởng giáo bỗng dưng phát ra tiếng chiến minh thanh thúy, lơ lửng bay dựng lên, phiêu phù giữa không trung.

Mười hai Ngọc Tiên ở ngay bên cạnh nhất thời hoảng sợ cả kinh, cùng nhau nhìn tới. Chỉ cảm thấy giờ phút này hai thanh tiên binh thủy hệ phảng phất như vừa xây dựng một liên hệ thần bí, không ngừng cộng hưởng chấn đãng không thôi.

Cả hộ sơn đại trận lần lượt điều động, đem thiên địa linh lực điên cuồng rót vào bên trong Sương Thạch kiếm.

Quanh người Nhạc Vũ lam quang càng tăng nhanh lên, độ dày thủy linh lực càng tăng thêm gấp hai lần! Khí thế kiếm khí càng thêm mãnh liệt không sao chịu nổi, khiến mọi người bên trong điện bật lùi ra sau mấy bước.

Lão thất phu, ngươi dám nói đệ tử của ngươi không có lý do đáng chết? Hôm nay chọc giận ta, vậy thì đem Liên Thiên Phong nhất mạch hoàn toàn diệt sát tại nơi này!

Một đạo thủy sắc kiếm khí phá không chém tới, kiếm thế mãnh liệt gấp ba trước kia, năm mươi thủy long thật lớn quấn quanh Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí rít gào không ngớt, chỉ trong chốc lát cả Liên Vân Phong đều run rẩy dữ dội.

Lam quang chói mắt đem sắc mặt Cực Mộc chân nhân biến thành không còn chút huyết sắc.

Bên trên đỉnh Liên Vân Phong bỗng dưng vang lên tiếng rít kim chúc giao kích chói tai, chân động cả chín mươi chín ngọn Thủy Vân sơn. Ngay sau đó một đạo thanh quang bỗng dưng chấn động ầm vang, xuyên thẳng lên bảy mươi vạn trượng trên bầu trời, sau đó liền hỏng mất tan rã, hóa thành thanh sắc bụi mù, từ không trung dần dần tan biến.

Giờ phút này trên đỉnh Liên Vân Phong, bảo quang càng lúc càng thêm dày đặc, cơ hồ mọi người đều không hiểu chuyện gì xảy ra, đều nhìn theo phương hướng Liên Vân Phong, cảm giác linh lực dao động càng ngày càng mãnh liệt bên trên

ngọn núi cao nhất.

Còn có hơn trăm đạo độn quang đang hướng đỉnh núi kia bay đi, toàn bộ đều là Thiên Tiên tu sĩ cùng Ngọc Tiên trưởng lão trong tông môn.

Dưới Linh Tiên chỉ có thể từ thật xa nhìn tới, vẻ mặt kinh nghi bất định.

Kiếm ý hạo đãng từ trên đỉnh núi lao ra, mặc dù cách xa ngàn dặm nhưng vô cùng mạnh mẽ tuyệt đối, mặc dù là Thiên Tiên có tu vi hơi yếu một chút cũng không dám dễ dàng tới gần.

Kia tựa hồ là Cực Mộc tổ sư bá, sư phụ sẽ không gặp phải chuyện gì đi…

Trên đỉnh Cực Uyên Phong, bên phải phù không đảo chuyên thuộc Nhạc Vũ, thần tình Minh Tu vô cùng lo lắng, cũng nhìn chằm chằm vê phía thủy lam kiếm quang đang chớp lóe không ngừng bên Liên Vân Phong.

Mặc dù trong lòng đã sớm không còn xem Liên Hải là sư thúc, nhưng đối với những bậc tiền bối Minh Tu cũng không dám bất kính.

Mà ấn đường Minh Đạo đã cau chặt lại thành một đường thẳng.

Đó hình như là Dung Vũ Hóa Vân Quyết của tông môn chúng ta, thật không giống như bị kẻ địch xâm phạm. Chẳng lẽ có vị sư thúc tổ nào đang thay Cực Uyên Phong chúng ta xuất đầu?

Minh Tu nghe vậy nhất thời ngây ra, thầm nghĩ điều này sao có thể? Hắn thà tình nguyện tin tưởng người đang chiến đấu với Cực Mộc chân nhân chính là sư phụ Uyên Minh của hắn.

Nhưng ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, chính hắn ngẫm lại cũng cảm thấy thật hoang đường.

Trong lòng hắn chỉ hận vừa rồi khi sư phụ một mình đi tới Liên Vân Phong thì mình lại không tiến lên khuyên nhủ sư phụ ở lại.

Vào lúc này khoảng cách với phù không đảo không xa, Uyên Tĩnh đang đứng trên hư không, phiêu phù ở địa phương hơn mười vạn trượng bên trên, sắc mặt lại trắng bệch như giấy, không còn nửa phần huyết sắc.

Không giống như Minh Đạo và Minh Tu, chỉ có thể dùng ánh mắt mà nhìn tới, với tu vi cảnh giới của hắn cũng có thể dùng linh giác cảm giác thêm càng nhiều.

Mà giờ phút này trong miệng hắn lại có chút thất thần không ngừng thì thào nói:

Làm sao có thể? Người kia sao có thể là Uyên Minh? Sư đệ kia của ta sao lại có được tu vi pháp lực như thế?

Hắn lại có khả năng đối chiến với Cực Mộc sư bá lại không phân cao thấp, ngay cả tiên binh mang theo bên mình sư bá cũng không giữ được, đây chẳng phải là chuyện buồn cười?

Thủy Vân mười sáu kiếm, Dung Vũ Hóa Vân thần thông, rốt cục hắn đã học được khi nào?

- Hiện giờ Liên Hải đã chết, chỉ sợ Cực Mộc sư bá cũng không làm gì được hắn. Trong mấy năm nay ta không tiếc khuất thân lấy lòng, thậm chí đắc tội Uyên Minh, rốt cục ta nên làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 855: Lực kháng thần lôi

Trên đỉnh Liên Vân Phong, linh lực cuồn cuộn chấn động, tăng lên tới mức tận cùng. Mỗi một lần cương khí chấn đãng, tựa như một mặt vách tường sắt đang va chạm, chấn động tới mức không ai yên ổn, mà giờ khắc này bên trong đại điện trên đỉnh núi ngoại trừ mười hai vị Ngọc Tiên tu sĩ, toàn bộ Thiên Tiên cảnh còn lại đã thối lui tới góc điện.

Ngay cả Hoán Linh chân nhân đứng ngay giữa trung ương cũng bị bức thối lui, rốt cục vẻ mặt tái nhợt từ ngoài nhìn vào. Chỉ có thể lấy ra một thanh cự kiếm cắm xuống mặt đất, một tầng hoàng sắc quang hoa bay lên, mới kìm chế thân hình không tiếp tục thối lui về phía sau.

Nhưng vào giờ phút này, trong số những người ở đây, đã không còn ai để ý tới việc đó, càng nhiều chính là trong lòng thật sự kinh hãi.

Chỉ một kiếm liền có thể làm Phong Khải kiếm ngũ phẩm của Cực Mộc bị mạnh mẽ đánh bay ra ngoài đại điện, hóa thành bột mịn.

Năm mươi long lực đang xoay quanh vũ động, cho dù biết rõ giờ phút này tu vi pháp lực của Uyên Minh còn chưa gia tăng, chỉ mượn dùng lực lượng hộ sơn đại trận từ Thủy Vân kiếm truyền tới, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy hoảng sợ kiêng kỵ không thôi.

Tiên binh của tổ sư lại trợ giúp Uyên Minh…

Linh bảo đều có linh trí, có thể phân biệt được đúng sai. Thật sự Liên Thiên Phong nhất mạch ngày trước hành sự quá mức, làm sao còn bộ dáng của đồng môn?

Chính là mười sáu chiêu Thủy Vân kiếm quyết cùng Dung Vũ Hóa Vân Quyết chỉ vừa phù hợp mà thôi, liên quan gì tới thiện ác? Bất quá Uyên Minh có thể kích thích Thủy Vân kiếm, ít nhất kiếm quyết đạo pháp đều đã đạt được năm phần chân truyền của tổ sư mất rồi!

Ở trung ương linh lực phong bạo, Nhạc Vũ dùng một kiếm đem thanh sắc tiên binh đánh văng ra ngoài điện, khí thế cũng kéo lên một bậc, kiếm ý cơ hồ chuyển thành thực chất hóa, hóa thành một hắc sắc cự long dài hơn ngàn trượng, ở sau lưng hắn ngửa mặt lên trời gầm vang.

Chân Long hư ảnh bên trên Sương Thạch kiếm cũng tăng lên thêm bốn đầu, năm mươi bốn long lực súc tích thủy sắc kiếm quang, lại thêm một kiếm chém về phía những sợi xích kia.

Là đồ vật quỷ quái gì! Cũng dám đem vây ta!

Chỉ nghe "thương" một tiếng, từng đoàn hỏa hoa nhấp nháy. Toàn bộ mấy chục Thiên Tiên tu sĩ hai lỗ tai tràn đầy máu. Không còn cách nào ngồi yên tại chỗ, ngay lập tức tế lên pháp bảo bảo vệ khắp quanh người từ trên xuống dưới.

Ngay khi quang mang mạnh mẽ tràn ra, liền chỉ thấy những sợi xích sắt đang vây khốn phương viên nơi này thật chặt chẽ đều trở nên vô cùng ảm đạm, đã bắt đầu lỏng lẻo.

Nhạc Vũ chịu đựng lực phản chấn, trong miệng tuôn máu, đem vạt áo trước ngực nhuộm đỏ, nhưng chiến ý lại chưa từng hao tổn nửa phần.

Hắn tiếp tục thúc giục lên kiếm ý cuồng liệt, cùng Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí và Sương Thạch kiếm tiếp tục tăng thêm một Chân Long chân hình.

Vỡ cho ta!

Năm mươi lăm long lực, chém ra kiếm thứ ba. Cực Mộc chân nhân sắc mặt xanh tím, một thanh sắc mặt thuẫn thật lớn chợt bay lên phủ kín.

Ngay tức khắc bị một kiếm của Nhạc Vũ chấn thành dập nát, lực lượng vẫn còn dư thừa, thủy lam kiếm hoa đánh trúng xích sắt, khiến ngàn vạn xiềng xích rốt cục trở nên hỏng mất, cuối cùng co rút lại, quay về trong tay Cực Mộc.

Khí diễm thao thiên không ai dám nhìn thẳng.

Bạch sắc cự long phía sau lại tiếp tục bốc lên trăm trượng, tuy bản thân đại điện chính là một kiện tiên bảo, cơ hồ làm cho trần nhà giống như nứt vỡ, mở tung

trói buộc ngao du khắp nơi.

Trên bậc thang đã có sáu vị Ngọc Tiên tu sĩ bước tới không ai nói được một lời, bình tĩnh nhìn thẳng, chỉ có người ra tay đầu tiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Kẻ này thật sự bừa bãi!

Thanh âm vang vọng trong tiếng kiếm khí oanh kích, không thể nghe thấy. Nhưng nếu tu vi tới Ngọc Tiên cảnh giới nếu tai lực cẩn thận suy xét mỗi tiếng động đều tuyệt sẽ không bỏ qua. Lúc này lại phảng phất cho rằng chưa từng nghe thấy, cũng không ai lên tiếng, cho dù trong lòng có bất mãn thế nào nhưng người trước mắt quả thật có đủ vốn liếng để làm bừa bãi.

Khoảng nửa lần hô hấp, lại có người lên tiếng than nhẹ.

Uyên Minh đã có thành tựu, như Côn Bằng vỗ cánh, xuyên qua ba mươi ba tầng trời, không còn người nào có thể ngăn trở…

Nhạc Vũ cũng không hề quản tới những nhận xét của những Ngọc Tiên trưởng lão đối với mình, hắn hoàn toàn phá vỡ xiềng xích, liền đem lực chú ý chuyển về hướng hơn mười Thiên Tiên, tiếp theo lạnh giọng cười.

Lực của con kiến há có thể lay trời?

Kiếm thứ tư chém ra, đã hạ xuống năm mươi hai long lực, bên trong dòng nước vây khốn nhiều loại huyền binh pháp bảo, đều bị một kiếm này của hắn đồng loạt chém vỡ. Ngay cả gần ngàn châm nhọn đánh vào cũng đã biến thành băng diệt!

Cực Mộc té xuống, hơn mười Thiên Tiên tu sĩ đều thất khiếu tràn đầy máu, tựa như ác quỷ. Ánh mắt nhìn vào giữa trung ương lốc xoáy mang theo ý tứ sợ hãi.

Lúc này sát ý trong mắt Nhạc Vũ càng thêm mãnh liệt, thanh kiếm trong tay từ suy chuyển thịnh!

Lão thất phu, còn không cút cho ta! Nếu còn tiếp tục không chịu bỏ qua, ta sẽ đem những đệ tử của ngươi, toàn bộ trảm tuyệt!

Cực Mộc chân nhân nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt ngoại trừ

buồn bực xấu hổ, sát khí tức giận phảng phất như hóa thành ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt, làm trong đầu của hắn không còn nửa phần lý trí.

Hắn chỉ do dự chốc lát, bỗng dưng gầm lên giận dữ, cả người bay vút lên ba trăm trượng trên không trung, trong tay áo lộ ra thanh sắc quang điện, cao tới bảy mươi quang mang.

Vừa nhìn thấy một màn này, không chỉ là những Thiên Tiên tu sĩ thần sắc hoảng sợ, ngay cả mười tám vị Ngọc Tiên trưởng lão trên bậc thang ai ai cũng sắc mặt đại biến.

Ở trong này dùng Ất Mộc Thần Lôi, Cực Mộc ngươi điên rồi!

Cơ hồ không nửa phần chần chờ, từng đạo ngũ thải hà quang liền mở ra, đem những Thiên Tiên tu sĩ bên trong đại điện đều cùng nhau bảo vệ, mà những người đang xem cuộc chiến bên ngoài điện cũng lập tức chạy ra ngoài mười dặm phía xa.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rút lại, trong lòng lần đầu tiên cảm giác chiến sự hôm nay đã thoát khỏi bàn tay của mình khống chế.

Ở chỗ này sử dụng Ất Mộc Thần Lôi, Cực Mộc không còn tiếp tục cố kỵ tới đệ tử, đã ôm ấy ý định cùng hắn liều mạng.

Hắn có Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu cùng Thái Ất Linh Lung Ngọc Hổ Như Ý trong tay, ngoài ra còn có Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, nhiều loại tiên bảo thần thông, cho dù gặp phải bảy mươi đạo Ất Mộc Thần Lôi đồng thời chấn bạo cũng đủ thủ hộ hắn bình yên vô sự.

Nhưng đến khi đó sẽ phải lộ ra bí mật của chính mình.

Hắn khẽ nhăn mày, trong tích tắc suy nghĩ làm sao thoát khỏi bế tắc, Nhạc Vũ lập tức ném qua toàn bộ băn khoăn, trong lòng ngực hào khí đột nhiên bốc lên, cơ hồ không cách nào đè nén muốn phá ngực xông ra.

Cũng được! Hôm nay cho dù không thể tiếp tục sử dụng thân phận của Uyên Minh, cũng phải đem người này trảm ngay dưới kiếm!

Cất lên một tiếng cười dài, Sương Thạch kiếm trong tay lại phát ra một tiếng

chiến minh, long ảnh rít gào trong chớp mắt tăng lên tới sáu mươi đầu.

Bạch sắc cự long thật lớn phía sau thân hình càng thêm cường tráng vĩ ngạn, giương nanh múa vuốt hiện ra vẻ mặt vô cùng dữ tợn!

Ngay trong thoáng chốc, có thứ gì đó trong đầu Nhạc Vũ phảng phất đột nhiên đứt đoạn, phát ra một tiếng "băng" nho nhỏ.

Ngay sau đó tầm nhìn trước mặt Nhạc Vũ trong nháy mắt biến thành màu đỏ sắc.

Ngay trong giờ phút này, Nhạc Vũ không chút kinh sợ còn lấy làm mừng, tiếng cười càng thêm chấn vang, từng tiếng thắng chấn cửu tiêu!

Thì ra là thế! Đây cũng gọi là ngộ đạo sao?

Nguyên lai mười sáu chiêu Thủy Vân kiếm quyết bản thân luôn có chỗ xung đột!

Mấy trăm kiếm thức huyền ảo mà canh giờ trước hắn không cách nào hiểu được thông suốt bên trong Diễn Thiên Châu, cùng vô số điểm nghi nan xung đột đáng ngờ, hiện tại Nhạc Vũ đã hiểu hơn phân nửa, giống như trong đầu hắn có thứ gì đó chiếu rọi, đột nhiên thông minh hơn gấp trăm lần. Lại phảng phất giống như vừa dùng qua Nguyên Trí Linh Quả, cả thiên địa trong mắt hắn đã không còn gì bí mật.

Không chỉ là Thủy Vân kiếm quyết, ngay cả thiên địa đại đạo cũng đã nhanh chóng hấp thu.

Hai mắt hắn trợn lên, con ngươi âm u, vừa lúc hơn bảy mươi đạo thanh sắc quang điểm vừa từ trong tay áo Cực Mộc xuyên ra toàn bộ nổ tung.

Nhạc Vũ không hề lui lại mà còn tiến tới, Sương Thạch kiếm trong tay phảng phất như lơ đãng chém ra, dòng nước quanh người hắn tiếp tục tăng lên, cơ hồ đem trọn tòa điện phủ đều bao phủ bên trong.

Thanh quang vô cùng chói mắt lần lượt sáng lên, khiến Liên Vân Phong không ngừng chớp động không ngớt, lốc xoáy quanh người hắn băng diệt hơn phân nửa.

Nhưng vẫn còn một bộ phận còn sót lại ở bên trong khí phong lãng hủy diệt kia

tiếp tục xoay tròn không ngớt, hóa giải áp lực đánh vào.

Sương Thạch kiếm vẽ ra từng đạo quang mang, càng thêm huyền ảo khó dò, lại có một cảm giác vô cùng ôn nhu huyền ảo, khiến dòng nước kia ở bên trong thanh sắc quang hoa lại liên tục tạo ra, tăng thêm bảy trăm trượng khuếch tán, đem tuyệt đại bộ phận mộc hệ năng lượng cùng cương phong linh lực đang nứt toác toàn bộ chủ động nuốt vào, tiêu tán tan rã.

Cơ hồ Nhạc Vũ chém ra một kiếm, liền có một bộ phận năng lượng bạo ngược bị dòng nước hấp thu dung hợp vào bên trong.

Sau đó trong tích tắc, lam sắc lốc xoáy quanh người hắn liền khôi phục lại quy mô ngàn trượng, càng lúc càng thêm mạnh mẽ.

Bảy mươi Ất Mộc Thần Lôi vốn đã đem nơi này phá hủy hơn phân nửa, ngoại trừ những vật phá hủy đầu tiên, nhưng hiện tại lại không còn nửa điểm gợn sóng, cũng không chút thay đổi.

Sắc mặt của những Ngọc Tiên tu sĩ trên bậc thang vốn vô cùng khó xem, nhưng vào lúc Nhạc Vũ chém ra kiếm đầu tiên, toàn bộ ánh mắt đã bị Sương Thạch kiếm hấp dẫn.

Mặc dù hiện tại Cực Mộc chân nhân còn hiện diện nhưng đã không còn gợi lên nửa điểm hứng thú đối với bọn họ.

Tám thức Thủy Vân kiếm quyết? Có lẽ ánh mắt của ta đã hư hỏng mất, lại có thể nhìn lầm sao?

Trời xanh có mắt, cả đời này của ta còn có cơ hội nhìn thấy tám chiêu Thủy Vân kiếm quyết của sư phụ tái hiện nhân gian…

Hay cho Cực Uyên, lại không chút tiếng động dạy dỗ ra một thiên tài đệ tử tuyệt đại như thế!

Bên trong mười tám vị Ngọc Tiên, lại có gần phân nửa ửng đỏ đôi mắt, nước mắt muốn ứa ra. Nhưng Thiên Tiên tu sĩ đều nhìn không chuyển mắt, không hề bỏ sót từng chiêu kiếm thức, đặc biệt những tu sĩ tu luyện Thủy Vân kiếm quyết, trong mắt càng thêm sáng bóng, như có điều ngộ ra.

Thủy Vân kiếm lại phát ra tiếng chiến minh càng thêm mãnh liệt, linh lực truyền cho Nhạc Vũ càng tăng thêm gấp đôi!

Khi Ất Mộc Thần Lôi nổ tung nhanh chóng tới cực điểm, năng lượng bên trong lại sút giảm cũng cực nhanh.

Chỉ qua hơn mười lần hô hấp, bên trong đại điện đã khôi phục lại bình tĩnh, vẻ mặt Cực Mộc chân nhân trắng bệch như giấy, vẻ điên cuồng trong mắt chưa tan, lại tràn đầy không dám tin tưởng.

Mà ngay trung ương đại điện, toàn thân Nhạc Vũ ngoại trừ miệng vết thương nhỏ nứt toác, cơ hồ cũng không bị trọng thương, đang lạnh lùng sầm mặt.

Sương Thạch kiếm vung mạnh lên, chín mươi thủy sắc cự long quấn quanh kiếm khí, chỉ một kiếm liền đem Cực Mộc chân nhân oanh thành mảnh vỡ.

Hắn tiếp tục thuận tay quét ngang, hơn mười Thiên Tiên trước mắt toàn bộ đều băng diệt!

Đã nói tiêu diệt Liên Thiên Phong nhất mạch, Uyên Minh ta tuyệt không nuốt lời!

Kiếm ý chấn động, bạch sắc cự long sau lưng Nhạc Vũ bỗng dưng vang lên một tiếng long ngâm, trực tiếp đem tán tiên nguyên thần của Cực Mộc một ngụm cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 856: Bình yên quay về!

Liên Hà Phong, bên ngoài cung điện phù không đảo, vẻ mặt Cực Hoán vô cùng khó xem, đang nhìn về phía chính tây.

Linh lực phong bạo bên kia vẫn còn chưa dứt, nhưng đã từ mạnh chuyển yếu, dần dần bình phục lại.

Nhưng mấy khí tức sinh mạng quen thuộc cũng đã biến mất vô tung.

- Thật có chút bổn sự! Một người một kiếm, độc chiến Ngọc Tiên tu sĩ, hơn mười Thiên Tien, luôn không hạ phong, thật có chút kiếm tiên phong phạm…

Thuận miệng khen một câu, Cực Hoán lại cười lạnh một tiếng:

- Nhưng tâm tính không khỏi quá mức tàn nhẫn, ngay cả sư bá của mình cũng dám ra tay chém giết…

- Sư phụ, Liên Thiên Phong nhất mạch trước đây thực sự đã bức bách quá đáng, thật sự cũng quá phận. Lần này Cực Mộc lại quá điên cuồng, nếu đổi lại là đệ tử cũng phải nhân cơ hội này lấy tính mạng hắn để trảm tuyệt hậu hoạn!

Cười nhạt một tiếng, bên cạnh Cực Hoán một trung niên tu sĩ lại không thể tưởng tượng nổi lắc đầu nói:

- Nhưng cũng do Liên Hải bức bách như vậy, nếu không cho dù đợi thêm ngàn năm sau, chúng ta thật sự cũng khó thể biết được lại có một vị đồng môn Ngọc Tiên tu sĩ tham ngộ được Thủy Vân kiếm quyết thành tựu đại thần thông hoành không xuất thế. Hiện giờ cục diện bên trong Thủy Vân Tông sẽ càng thêm phức tạp!

- Tám thức? Hừ! Chỉ là nguyên mẫu mà thôi, nếu còn muốn chân chính hoàn thành, chỉ sợ còn sớm…

Vừa nói được một nửa, tựa hồ nghĩ tới chính mình bỏ ra thời gian mấy vạn năm cũng không tiến tới được một bước này, sắc mặt Cực Hoán chợt cứng lại, tiếp đó lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Hắn có thời gian để hoàn thành hay không, ta xem còn chưa biết!

Gương mặt tuấn tú chớp lên sát khí, ánh mắt lóe ra không chừng, tựa hồ mang theo ý chần chờ.

Tu sĩ trung niên kia lại cười nói:

- Sư phụ, kẻ này đã thành tựu cứng cáp. Mấy vị bên kia hiện giờ cũng không biết lại có chủ ý gì. Nhưng theo đệ tử xem qua, hai vị chỉ cần có một người được người này giúp đỡ, chức vị chưởng giáo nhất định sẽ nắm chắc. Tám thức Thủy Vân kiếm quyết ta xem hắn chỉ cần phân nửa thời gian đã có thể hoàn thành…

- Hoán Thanh! Ý ngươi là muốn nói nếu như giờ phút này ta ra tay, sẽ đem Uyên Minh đẩy qua bên phía sư đệ của ta sao?

Sắc mặt Cực Hoán biến thành xanh mét, nhìn thấy đệ tử của mình vẫn đang cười cười, nhất thời suy sụp, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Nhưng kẻ này bừa bãi như thế, nếu bổn tọa còn không có động tác, mặt mũi làm sao tồn tại? Ngay cả người của mình cũng không bảo hộ được, còn có ai chịu dựa dẫm tới?

Khóe môi Hoán Thanh nhếch lên, tiếp theo vẻ mặt ngưng trọng lại:

- Chuyện này thật ra đơn giản, Hoán Linh sư huynh trước đó cùng hắn kẻ xướng người họa thật sự kỳ quái. Tuy chưa chắc là tình nguyện, nhưng ở trong mắt người khác đều nghĩ Liên Hà Phong chúng ta cùng Uyên Minh hợp mưu, đoạt chức vị các chủ Tập Đan Các. Ta xem chẳng thà đâm lao thì theo lao, mấy năm nay Liên Thiên Phong nhất mạch mạnh mẽ cướp đoạt, ở trong tông môn tiếng oán than dậy đất, thật sự làm quá mức. Nếu như sư thúc tổ có thể thanh lý chuyện này, đối với Thủy Vân Tông cũng sẽ tạo thành việc ích lợi thật lớn. Sư phụ đi tranh chức vị chưởng giáo không phải là sợ có một người nào làm việc không chừa thủ đoạn, khiến tình cảnh tông ta càng thêm gian nan…

Nói tới đây, Hoán Thanh làm như vẫn ngại lời nói của mình không đủ trọng

lượng, có chút do dự lại nói tiếp:

- Nếu theo ý đệ tử, hai mươi năm sau mười Cực Mộc cũng không bằng một Uyên Minh. Chỉ cần người này chịu đứng qua, những người khác cho dù mất hết lại có ngại gì?

Cực Hoán nhíu nhíu mày, vẫn không đáp ứng. Hắn chỉ yên lặng dùng một bàn tay huy vũ trên không trung, rõ ràng chính là kiếm thức huyền ảo Nhạc Vũ chém ra trước đó. Mỗi chiêu thức đều không giống nhau, quanh người Cực Hoán dần dần tràn ngập thủy khí.

Hồi lâu sau Cực Hoán khẽ than nhẹ, sắc mặt âm tình bất định, giống như vẫn còn đang do dự.

Nhưng vẻ mặt Hoán Thanh đã hoàn toàn thoải mái trở lại, vẻ lo lắng mơ hồ trong mắt cũng đã tản ra.

Bên trên Liên Vân Phong, long hồn phía sau Nhạc Vũ dĩ nhiên dần dần tiêu tán vô tung, vẻ kiếm ý khí thế xung thiên cũng nhanh chóng biến mất.

Bên trong đại điện tuyệt đại đa số Thiên Tiên tu sĩ vẫn không dám thở mạnh, chỉ đứng phía xa bình tĩnh nhìn tới.

Ngọc Tiên tu sĩ chỉ một kiếm liền bị chém giết, hơn mười Thiên Tiên lại hóa thành bột mịn, Uyên Minh này mặc dù chỉ mới có tu vi Thiên Tiên đỉnh phong, nhưng người có thể nói chuyện ngang hàng với hắn trong điện đã không còn nhiều lắm.

Mà ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ cũng không khỏi vô cùng phức tạp, có kinh dị, có bội phục, càng nhiều chính là kiêng kỵ.

Hơn mười Ngọc Tiên tu sĩ vẻ mặt ngưng đọng, nhưng không hề có chút phản ứng.

Tuy nói giờ phút này Nhạc Vũ đã thu liễm toàn bộ tinh mang, nhưng chín mươi Chân Long hư ảnh vừa rồi rít gào xoay quanh bên trong đại điện vẫn khắc sâu ấn tượng trong mắt mọi người.

Yên lặng hơn mười lần hô hấp, thẳng đến hồi lâu sau, mới có người ho nhẹ một

tiếng nói:

- Uyên Minh, ngươi nói Liên Hải chân nhân cắt xén đan dược của Cực Uyên Phong các ngươi, bức giết đệ tử, muốn giết hắn quả có chút đạo lý. Nhưng lại vì sao phải hạ thủ đoạn độc ác như thế đối với Cực Mộc sư huynh cùng hơn mười vị đệ tử của hắn?

Hồng quang trong mắt Nhạc Vũ dần dần tản đi, chiến ý sút giảm, ý thức cũng rời khỏi trạng thái ngộ đạo. Hắn quét mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Vân Hạo chân nhân, điện tôn của Tuyển Anh Điện sắc mặt hiện lên vẻ kiêng kỵ, lặng yên trốn phía sau Ngọc Tiên tu sĩ kia. Hắn không khỏi nhíu mày, hơi cảm thấy tiếc nuối, tiếp theo lại thản nhiên cười:

- Phàm là trên thế gian xưa nay đều có câu đao kiếm không có mắt, tu sĩ chúng ta đấu pháp, lại hung hiểm khó lường. Cực Mộc cùng đệ tử của hắn muốn trừ diệt ta mới bằng lòng, chẳng phải là muốn Uyên Minh ta khoanh tay chịu chết, chờ hắn tới giết hay sao? Lúc đấu kiếm ngẫu nhiên thất thủ cũng là khó tránh. Không biết Cực Vân sư thúc nghĩ có đúng không?

Ánh mắt bức bách, một vị tu sĩ mặt vàng trên bậc thang vẻ mặt chợt ngẩn ra, lại mở to mắt, ánh mắt mơ hồ lại không dám đối diện với hắn.

Bên cạnh lại có một người phát ra một tiếng cười lạnh, nhưng ngay khi người này vừa muốn mở miệng nói chuyện, bên dưới bảo tọa chưởng giáo, từ sau khi cuộc chiến mở màn Hoán Linh vẫn luôn chưa từng mở miệng nói chuyện cũng lại mở miệng thêm lần nữa:

- Lần này xác thực là Cực Mộc sư bá động thủ trước, chẳng thể trách Uyên Minh sư đệ. Ở tại Liên Vân Phong lại sử dụng Ất Mộc Thần Lôi, Cực Mộc cho dù không phải ý đồ khó lường, cũng đã quá điên cuồng. Cho dù sư đệ không ra tay, chúng ta cũng thật khó dung cho hắn càn rỡ như thế…

Ngay lúc này mọi người lâm vào trầm mặc, có chút người hơi cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt càng nhiều người liền lộ ra ý tứ quả nhiên là thế.

Mà ánh mắt Hoán Linh nhìn về phía Nhạc Vũ lại cực kỳ phức tạp. Hắn biết được vừa rồi Nhạc Vũ đã sử dụng huyễn thuật nào đó với hắn, nếu lúc ấy hắn không nói ra từ "không phải" hoặc "quả thật đáng chết", mà đổi ngược lại nói câu "cho dù có tội cũng phải do Luật Hình Điện cân nhắc khiển trách hình phạt", giờ phút

này kết cục của hắn dù chưa nhất định bảo trụ được tính mạng của Liên Hải, nhưng cũng không đến mức tồi tệ như hiện tại, việc hôm nay cũng không tới mức độ bị Uyên Minh hoàn toàn nắm giữ.

Nhưng vào lúc này trong nội tâm Hoán Linh càng thêm cảm thấy bất đắc dĩ. Hắn hít sâu một hơi, trong hai mắt khôi phục lại vẻ thông minh lanh lợi:

- Nhưng tội giết chết đồng môn ngươi cũng khó thể tránh khỏi! Cho dù Liên Hải có tội cũng phải do Luật Hình Điện xử trí. Sư đệ cả gan làm loạn như vậy muốn đem môn quy trong tông môn đặt ở nơi nào? Giết chết trưởng bối tội càng lớn lao. Ngươi phải quay về núi bế quan, không được ra ngoài! Đợi khi ta xin được chỉ thị hai vị thái thượng trưởng lão, sẽ làm tiếp xử trí!

Chân mày Nhạc Vũ cau lại cũng không phản bác, chỉ yên lặng hướng trên bậc thang mỉm cười thi lễ, sau đó ngự giá Sương Thạch kiếm hóa quang rời đi.

Giờ khắc này gần hai trăm tiên tu đang tụ tập trong đại điện đều đồng loạt thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cho đến lúc này Tài Phương mới giật mình, vừa rồi trong lòng hắn lo lắng nhất chính là Hoán Linh không chịu bỏ qua, đem kẻ kia bức tới đường cùng.

Hoán Linh cũng thở ra một hơi, nhớ lại đạo kiếm phù, còn nhớ lại chức vị các chủ Tập Đan Các mà Hoán Ưu thèm từ lâu, lại thêm một màn vừa rồi, nhất thời khẽ bật cười.

Uyên Minh này thật sự hảo tâm cơ, lại rất thủ đoạn.

Vừa đi ra cửa điện, Nhạc Vũ liền bay thẳng về Cực Uyên Phong.

Trong lòng hắn biết hiện tại bên Liên Vân Phong nhất định sẽ nghị luận về mình một phen, nhưng trong lòng Nhạc Vũ không hề có chút ý tứ lo lắng.

Tuy trước mắt tội danh của hắn chưa định, nhưng cũng hiểu được trong trận chiến này mình đã đủ vốn liếng bảo hộ chính mình vẹn toàn.

Cho dù cuối cùng có vượt qua hắn khống chế, chỉ là hai gã Thái Ất Chân Tiên mà thôi, cũng không cần quá mức để ý.

Tốt nhất hai thái thượng trưởng lão kia làm ra xử phạt, để cho hắn diện bích thêm mấy trăm hay ngàn năm. Như vậy có thể làm cho hắn an định lại, có được thời gian đem mấy tờ Tử Khuyết Thiên Chương cùng truyền thừa thạch mà Tử Vân chân nhân lưu lại triệt để tiêu hóa.

Nhưng hiện tại Thủy Vân sơn mặc dù tình hình chưa tới mức bấp bênh, tình thế lại không tốt lắm, sau khi tổn thất một Cực Mộc, chiến lực như hắn sẽ càng thêm trân quý.

Kết quả cuối cùng chỉ sợ sẽ làm cho hắn thất vọng.

Khi quay về đến Cực Uyên Phong, chỉ thấy mấy trăm đạo đồng dưới chân núi cũng đã được đưa trở lại.

Nhìn thấy độn quang của hắn quay về, họ đều cúi người cùng nhau dập đầu. Mà những đệ tử còn lại cũng làm như thế, mặc dù không có được ý tứ cảm kích mãnh liệt như những đồng tử kia, thậm chí còn mang theo ý tứ hoài nghi không dám tin, nhưng vẻ mặt đều cung kính đến cực điểm.

Ngay sau đó, hai mắt Nhạc Vũ thoáng nhíu lại, chỉ thấy Uyên Tĩnh đang đứng bên ngoài phù không đảo, ánh mắt âm lãnh như xà, ẩn súc vẻ tức giận. Ngay khi Nhạc Vũ tới gần bỗng dưng hừ lạnh một tiếng:

- Sư đệ nếu đã sớm thành tựu Dung Vũ Hóa Vân Quyết, cùng mười sáu thức Thủy Vân kiếm quyết, vì sao không nói sớm, chẳng lẽ đùa giỡn ta?

Nhạc Vũ chỉ nghiêm mặt không trả lời, ngự kiếm đi ngang qua bên cạnh người này.

Không nói tới Dung Vũ Hóa Vân Quyết, dù là Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết phỏng chế, mười sáu thức Thủy Vân kiếm quyết cũng chỉ mới tìm hiểu được gần đây.

Cho dù chính mình có thực sự là Uyên Minh, lại cần gì phải đặc biệt tuyên dương chuyện này?

Trong lòng hắn thật khinh thường đối với kẻ bất hiếu vô nghĩa kia, nhưng vì trở ngại môn quy cùng Cực Uyên còn chưa biết sinh tử, tuy trong lòng Nhạc Vũ thật chán ghét nhưng cũng không cách nào đem người này chém giết. Hắn chỉ có thể

xem như người kia không hề tồn tại, không thèm phản ứng.

Uyên Tĩnh lại nổi giận, ngay khi hắn đột nhiên xoay người nhưng cuối cùng lại không dám phát tác. Chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi:

- Chung quy có một ngày, ta sẽ làm Uyên Minh ngươi hối hận cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 857: Thiên Nhân Linh Diệt

Trở lại bên trong nhà trúc trên phù không đảo, chỉ thấy Minh Đạo Minh Tư đang cung kính chờ đợi nơi này.

Thần sắc của bọn họ càng tăng thêm vài phần kính ý so với lúc trước, còn ẩn chứa nỗi vui mừng không thể đè nén.

Trong lòng Nhạc Vũ thấy buồn cười, hắn biết được cuộc chiến tại Liên Vân Phong hai người này đã nghe được tin tức, thật sự truyền bá thật nhanh.

Thế nhưng hắn cũng không đi để ý, tùy ý dặn dò vài câu liền ở bên trong nhà trúc bế quan.

Kỳ thật giờ phút này nếu hắn chịu ra mặt triệu tập những đệ tử trong núi, hắn sẽ dễ dàng chóng vánh thu thập được lòng người bên trong Cực Uyên Phong.

Nhưng hắn ở lại bên trong Thủy Vân sơn chỉ vì muốn tìm một nơi tốt để tu hành. Giúp Uyên Minh hoàn thành nguyện vọng chỉ là thuận tiện, đối với việc hưng suy của Cực Uyên Phong hắn không hề để ý tới chút nào, càng lười bỏ phí công phu.

Hơn nữa hắn cũng không hề hứa hẹn điều gì, Nhạc Vũ cũng biết những đệ tử kia cũng không phải đệ tử thực sự của mình, chỉ cần khi hắn vẫn còn dùng thân phận này, môn hạ của không bị người khác bắt nạt là được.

- Thật không biết vị Cực Thiên chân nhân kia sẽ có phản ứng gì?

Thủy Vân Tông có ba vị Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, ngoại trừ vị chưởng giáo hôm nay hành tung không rõ, sinh tử chưa biết, hai người còn lại đều đang ở bên trong tông môn.

Có câu gọi là hai hổ tương tranh, thứ nhất chính là Cực Mộc, mà một con hổ còn lại chính là Cực Thiên chân nhân.

Theo tin tức mấy tháng nay hắn thu thập được, thực lực người này hắn yếu hơn Cực Mộc một bậc. Nhưng lại được những tiểu bối trong tông môn tôn sùng, tính cách cấp tiến, rất có hùng tâm. Hơn nữa còn nổi danh là hạng người không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Nhưng chính vì như thế, Nhạc Vũ mới không dám ở lúc ban đầu dễ dàng đi nhờ vả hắn, mượn dùng người này làm việc, đắc tội Cực Mộc tới tột đỉnh.

Hắn dùng kiếm phù đi đường vòng, thử xem thái độ của Liên Hà Phong nhất mạch.

Theo hắn phỏng chừng, bất kể như thế nào, Cực Thiên cũng sẽ không làm ra xử trí bất lợi đối với hắn, ngược lại sẽ hỗ trợ mượn sức hắn.

Nhưng bậc nhân vật kiêu hùng như vậy, người bên ngoài tuyệt đối không thể dễ dàng nhìn thấu, tính kế lần này của mình chưa chắc sẽ nhất định vững chắc.

Loáng thoáng có thể xuyên qua cửa sổ nhà trúc nhìn về hướng đỉnh Liên Vân Phong phóng lên từng đạo khí mang, thỉnh thoảng còn có mấy chục đạo kiếm quang không ngừng xuyên toa qua lại trên không trung.

Nhạc Vũ khẽ bật cười, "Uyên Minh" này hoành không xuất thế, giờ phút này ở bên trong Thủy Vân sơn lại tạo ra một phên ầm ĩ náo động, nhấc lên vô số gợn sóng. Giữa hai phe lại không biết càng có bao nhiêu tranh giành cấu xé lẫn nhau. Chính bản thân hắn tuy là ngọn nguồn của cơn gió lốc lần này, cũng nằm ngay trong vị trí trung tâm, nhưng giờ phút này tốt nhất phải ngồi yên chờ đợi thời cơ mới thỏa đáng.

Còn có Thủy Vân kiếm, vừa rồi sau khi hắn sử dụng ra tám thức Thủy Vân kiếm quyết, đã cùng thần hồn của hắn có loáng thoáng liên hệ, ý niệm truyền đến đã là cực kỳ thân thiết.

Nhạc Vũ thậm chí cảm giác chính mình chỉ cần nguyện ý là có thể dễ dàng điều khiển thanh tiên binh nhị phẩm kia đảo ngược, thậm chí mượn dùng thanh kiếm khống chế cả tòa hộ sơn đại trận.

Nhớ lại tình hình lúc mới ngộ đạo vừa rồi, Nhạc Vũ dùng ngón tay thay kiếm vẽ ra từng đạo quỹ tích ôn nhu bên người, ở bên trong hư không trong phòng vẽ ra

một đàm phù triện huyền diệu.

Nhưng chỉ sau một lúc lâu, tay hắn lại khó thể tiếp tục đánh ra.

- Quả nhiên! Chẳng lẽ không được?

Nhạc Vũ thoáng cau mày, có chút tiếc nuối. Lúc ấy đại chiến Cực Mộc, hóa giải Ất Mộc Thần Lôi, tình hình đó hắn nhớ thật rõ ràng.

Mười sáu thức ngưng lui thành tám thức Thủy Vân kiếm quyết, hắn có thể tiếp tục sử dụng ra. Nhưng bản thân hắn lại chỉ mới dùng ra được ba thức, mà mặc dù ba thức kiếm quyết này kỳ thật cũng chỉ mới có hình dáng đại khái mà thôi, không xem là đã hoàn thành.

Chỉ có thể nói vì khi đó ngộ đạo, chỉ mở ra cho hắn một cánh cửa hòa hợp mười sáu thức Thủy Vân kiếm quyết thành tám thức chân chính.

- Lúc ấy không đến chín mươi long lực, năng lực đủ chắn Ất Mộc Thần Lôi, Thủy Vân kiếm quyết thật là lợi hại…

Cho tới giờ phút này Nhạc Vũ cũng thầm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Nhưng ngay sau đó hắn lại đem bộ kiếm quyết gác qua một bên.

Với ngộ tính của hắn, phỏng chừng nhiều nhất dùng thời gian trăm năm là có thể hoàn toàn hoàn thành tám thức Thủy Vân kiếm quyết. Nhưng việc hôm nay quả thật đã có chút khác người. Nếu tiếp tục làm ra chuyện yêu nghiệt, trong vòng trăm năm hoàn thành đầy đủ kiếm quyết, tất nhiên sẽ làm cho người ta càng thêm ngờ vực.

Mà căn bản trước mắt chính là tu vi bản thân hắn, nói sau này dù uy lực của Thủy Vân kiếm quyết có bao nhiêu cường thịnh, nhưng cũng không thể sánh bằng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm, thật sự không cần vì chuyện này lãng phí quá nhiều thời gian.

Ước chừng điều tức tu dưỡng thêm hai ngày, thương thế bên trong cơ thể đã lành trở lại. Cực Mộc kia còn chưa đủ tư cách làm cho hắn bị trọng thương. Nguyên nhân chính là do lúc đối kích cùng Ất Mộc Thần Lôi, đổi lại là trường hợp khác hắn chỉ cần bắn ra một đoàn ngũ sắc thần quang, thế nào còn dung cho người kia tàn sát bừa bãi.

Khi đó ngoại trừ phải cứng rắn chắn đỡ, thật sự không còn phương pháp nào khác. Mà cho dù dùng trình độ lớn nhất tập hợp linh lực từ tiên binh truyền tới, dưới cơ duyên xảo hợp tiến tới ngộ đạo cảnh giới, Nhạc Vũ cũng không cách nào không làm mình bị thương.

Ngày sau, Nhạc Vũ bắt đầu bày trận bên ngoài nhà trúc. Nếu dưới mặt công chúng đem Thủy Vân kiếm quyết đánh ra tới trình độ kia, giờ phút này chắn cũng không cần quá mức giấu dốt, chỉ trong bảy ngày, một tòa huyễn trận bao phủ toàn bộ phù không đảo đã dần dần hình thành.

Nhưng cho tới giờ phút này, lời nói của Hoán Linh xin chỉ thị xử phạt hắn vẫn chưa có kết quả.

Nhạc Vũ không đợi được nữa, liền đem thân ngoại hóa thân lưu lại trên phù không đảo, bản thể lại dùng Bạch Già Thiên Lệnh chui ra bên ngoài Thủy Vân sơn. Hướng phía bắc phi hành chừng ba trăm vạn dặm, mới tìm được một tiên phẩm linh mạch dồi dào.

Độ dày linh lực bên trong Hồng Hoang Giới lớn hơn Thiên Nguyên Giới tới trăm ngàn lần, linh mạch nhiều vô số kể, nhưng ngoại trừ Huyết Vân sơn mạch, những linh mạch còn lại chỉ cần là tiên phẩm đều có tu sĩ chiếm cứ, có thể tìm được nơi này Nhạc Vũ đã cảm giác hài lòng cực điểm.

Mấu chốt là ở gần nơi này có một tòa Lôi Tuyệt Địa. Trong phạm vi ba mươi vạn dặm, đều bị một tầng hồng sắc lôi vân bao phủ, đồng dạng cũng đứng hàng mười tuyệt địa. Bên trong cuồng lôi loạn vũ, không hề có sinh linh tồn tại.

Vô luận hắn tạo ra động tĩnh thế nào, cũng sẽ không chọc người chú ý.

- Theo như trong đạo điển đã nói, phàm là Lôi Tuyệt Địa, nhất định có bảo bối bị trời đố kỵ, tồn tại bên trong. Xem lôi vân kia lại có quy mô như vậy, chính là Bát Chuyển Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, chỉ sợ phẩm cấp phải ngoài nhất phẩm. Thật không biết lại là linh vật gì lại rước lấy thiên phạt như thế?

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng tò mò, lại biết vật kia bản thân mình không thể chạm tới.

Động Tĩnh như vậy, vì sao tiên tu của Thủy Vân quốc lại chưa từng phát hiện? Cho nên cho dù họ có biết Lôi Tuyệt Địa thế này, nhưng lại không động tới, cũng vì không có khả năng lấy được.

Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, dù là Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có thể ứng phó.

Dùng thời gian bốn ngày bố trí thêm huyễn trận trung đẳng, tiếp theo hồn niệm chuyển động, một cỗ hóa thân còn chưa độ kiếp đã từ trong Diễn Thiên Châu phá không bay ra.

Trong một khắc vân vụ từ bốn phương tám hướng nháy mắt tràn ngập phạm vi ngàn dặm trên không.

Nhạc Vũ lại cẩn thận nhìn qua phía bắc, cho đến khi hồng sắc kiếp vân bên kia tựa hồ bị lực lượng nào đó kéo qua, phân ra một ít hồng sắc vân đoàn thẩm thấu lại đây, cùng vân vụ trên không trung hỗn hợp vào nhau, Nhạc Vũ không chút kinh sợ còn lấy làm mừng, người khác độ kiếp thường thường tuyển chọn rời xa Lôi Tuyệt Địa, tránh cho việc kiếp lôi thêm tăng cường, nhưng hắn lại đặc biệt chạy tới đây là vì có ý định khác.

Quả nhiên sau khi hồng sắc kiếp vân lẫn vào, uy lực của kiếp lôi vượt lên gần gấp ba.

Nhạc Vũ không để ý tới, lôi kiếp của hóa thân vốn yếu nhược một tầng cấp, mặc dù là gấp ba cũng không mạnh hơn tới bao nhiêu.

Chỉ thừa dịp khi hóa thân độ kiếp, tiến vào bên trong bổn nguyên hồng hoang, đem toàn lực cảm ứng đại đạo chí lý.

Sau bốn canh giờ, kiếp vân trên không trung dần dần tán đi, Nhạc Vũ chợt mở mắt, nguyên thần xuất khiếu độn nhập lên không trung.

Mới vừa ly thể, Nhạc Vũ liền cảm giác Lôi Tuyệt Địa có chỗ bất đồng. Cương phong lôi sát cùng dương hỏa lực cuồng liệt thêm ngàn lần!

Nếu không phải hắn tu tập Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp đã đến tầng thứ tư, có được hỏa hầu nhất định, lập tức sẽ bị cương phong dương hỏa lực thổi tan.

Nhưng lôi lực kia nếu để hắn hấp thu sẽ bổ ích cho nguyên thần.

Nhảy vào bên trong kiếp vân, nơi này đã giảm bớt lôi lực, lại có thể nhìn thấy một tia hồng quang đang hăng hái hướng phía bắc bắn tới.

Nhạc Vũ lóe mắt, dùng pháp lực cản trở, sau đó cả người cùng hồng sắc lôi quang sinh sinh va chạm vào nhau.

Chỉ một thoáng, Nhạc Vũ liền cảm giác bên trong thần hồn cơ hồ mỗi một bộ phận, mỗi ngõ ngách đều vô cùng đau đớn, liền bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ vô cùng bá đạo tê thành phấn vụn, sau đó thoát ly sự khống chế của hắn.

Giờ phút này hắn cũng không dám để nguyên thần ở bên ngoài lâu hơn, nỗ lực khống chế hồn thức bao bọc hồng sắc lôi quang chìm vào bên trong bản thể.

Giờ khắc này toàn thân trên dưới đều tuôn ra huyết vụ, tràn ngập khắp toàn thân, cả thân thể đều bị hồng sắc lôi quang tạc ra vỡ nát.

Sắc mặt Nhạc Vũ xanh tím, vẫn cố gắng chống đỡ, toàn lực thúc giục Cửu Chuyển Huyền Công cùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp.

Giống như hoàn toàn không còn cảm giác đau đớn, từng chút làm hao mòn, cơ hồ thật nhỏ bé tới mức không đáng kể, lại cơ hồ làm thân thể tinh thần của hắn bị hoàn toàn hỏng mất.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, thân thể thần hồn liên tục sinh rồi diệt, bị hắn nhanh chóng phục hồi, thắng qua mấy trăm lần như thế, trên da thịt Nhạc Vũ đã nổi lên một tia kim sắc quang mang nhàn nhạt.

Chỉ qua hơn mười lần hô hấp, Nhạc Vũ đã từ trong nhập định thanh tỉnh lại, trong mắt hắn ngoại trừ nỗi sợ hãi, càng nhiều chính là ý mừng.

- Thiên Nhân Linh Diệt Lôi thật sự quá lợi hại! Bất quá việc này cuối cùng cũng hoàn thành.

Nhạc Vũ thò tay ra trước người, ngay sau đó một đoàn thất thải lôi quang chợt hiện lên trong lòng bàn tay của hắn. Ngay trung ương chính là một điểm hồng sắc, chân khí lớn đến khủng bố, ngay cả người đang khống chế như Nhạc Vũ cũng cảm giác nhịp tim đập nhanh hơn không ngừng.

Ngay cả bên trong thần hồn của hắn, thất thải lôi phù hiện giờ đã hoàn toàn khác hắn. Bên trong đồng dạng cũng có một điểm hồng sắc, phảng phất như vạn lôi đứng đầu, trấn áp phù triện có chữ "Đình" thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 858: Không đếm xỉa đến

Trong mắt Cực Thiên lập tức hiện ra vài phần thất vọng, bất quá chỉ một thoáng liền cười khổ một tiếng rồi nhíu mày không nói. Ngay cả Cực Hóa chân nhân cũng lộ vẻ lo lắng, chỉ có Nhạc Vũ vẫn lạnh nhạt.

Hắn không phải không nhìn ra ý của của Cực Thiên và Cực Hoán, bất quá kiếm quyết đỉnh cấp đương thời như Thủy Vân kiếm, muốn tiến thêm một bước là cực kỳ khó khăn, trong thời gian 120 năm có thể đem 16 thức rút thành 8 thức, ngay cả hắn có sự trợ giúp của Diễn Thiên Châu cũng chỉ miễn cưỡng làm được mà thôi.

Càng không nói đến tư chất mới trên bậc trung như Uyên Minh, nếu lúc này đáp ứng thì hoặc là bị hai người coi là đại ngôn, hoặc là rước lấy ngờ vực vô căn cứ.

- Có thể có chút thành tựu, kỳ thật coi như là rất tốt!

Qua một hồi lâu, Cực Thiên cười lớn rồi chỉ vào Cực Hoán nói tiếp:

- Tiến vào thời gian Thái Minh ngọc hoàn thiên lại không thể kéo dài một hai?

Cực Hoán thần tình ảm đạm lắc đầu:

- Tiến vào danh ngạch Tam Thập Tam Thiên thì đệ tử của Xiển Tiệt nhị giáo lại chẳng nhìn vào chằm chằm. Thời gian mười năm của Thái Minh ngọc hoàn thiên là đã ỷ vào danh hào của sư thúc tổ mới có, muốn thêm nào có dễ như vậy? Tiếp theo sợ là ít nhất phải đợi đến lúc hai mươi năm sau mới có thể.

Nhạc Vũ bất giác lộ ra một tia ngạc nhiên, bối phận Cực Hoán kỳ thật xem như cực cao, người trong Hồng Hoang có thể được hắn gọi là sư thúc tổ thật sự không nhiều lắm.

Lại có thể khiến cho Xiển Tiệt nhị giáo bán cho vài phần mặt mũi lại càng ít hơn.

Cực Hoán thấy vẻ nghi ngờ của Nhạc Vũ lại hiểu sai ý, quay đầu giải thích nói:

- Uyên Minh ngươi nhập môn đã hơn vạn năm, đến nay cũng nên biết rõ. Hiện giờ trong ba đại tông môn của Thiên Thủy quốc thì Hoa Diễm tông chuyên về luyện khí cho quốc gia. Thủy Vân tông ta chưởng quản thời tiết bốn mùa. Chỉ là gần đây, La Linh tông lại có ý xấu với tông ta, nghe nói là tìm kiếm bốn phía những cao thủ Hành Vân Bố Vũ trợ trận! Ta với Cực Thiên sư bá tính đi tính lại cũng chỉ có tám thức Thủy Vân Kiếm của ngươi mới có thể có ít nhất sáu thành phần thắng!

Nhạc Vũ nhíu mày, hiểu rõ thêm vài phần. La Linh tông hắn cũng biết, chính là một trong hai đại tông môn của Kim Thành quốc, ân oán với Thủy Vân tông không phải là loại chuyện như tranh đoạt linh mạch mà là song phương hiệu lực cho mỗi quốc gia nên có chút xung đột về lợi ích.

Thủy khí trong thiên hạ vốn có định số, nếu là một chỗ tăng thì dĩ nhiên chỗ khác phải mỏng.

Kim Thành quốc tiếp giáp với Thiên Thủy quốc, trong mấy vạn năm sợ là không thiếu chuyện tranh đấu.

Theo Nhạc Vũ biết, Thủy Vân tông nhờ vào bí pháp truyền thừa của Thủy Vân chân nhân mà trước kia vẫn áp chế La Linh tông một bậc khiến cho Thiên Thủy quốc quanh năm mưa thuận gió hoà. Tuy chỉ ở ghế chót trong ba đại tông môn nhưng vẫn có thể sừng sững không ngã.

Bất quá hiện giờ hạ lạc của Chưởng giáo không rõ, lại thêm vài phần chuyện xấu nên không trách có thể hào phóng như thế, cho hắn tiến nhập vào trong Minh Ngọc hoàn mười năm để tu hành.

Chuyện Hưng Vân Bố Vũ liên quan đến tồn vong của Thủy Vân tông, dĩ nhiên không thể khinh thường.

Nhạc Vũ bất giác cười lạnh, thầm nghĩ cũng là chuyện mừng ngoài ý muốn. Bất quá nếu sớm biết như thế, lúc trước liền không nên quá cố kỵ trực tiếp đem cả điện tôn Tập anh điện, tính cả Uyên Tĩnh trảm sát tránh lưu hậu hoạn, chẳng qua giờ hối hận thì cũng đã muộn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

- Thì ra là thế!

Có chút trầm ngâm, Nhạc Vũ liền cúi người thi lễ nói:

- Nếu là hai vị sư bá thật sự lo lắng đến lúc đó ứng phó không được, kỳ thật cũng không phải không có cách nào. Chỉ là phương pháp này lại hơi nguy hiểm.

Cực Thiên đang sầu não nghe vậy liền lóe lên tinh mang:

- Mạo hiểm? Ngươi nói!

Nhạc Vũ bình thản đối mặt với Cực Thiên: - Nếu đệ tử nếu có thể tiến nhập Minh Ngọc Hoàn Thiên đem theo Thủy Vân Kiếm thì nắm chắc có thể trong vòng trăm năm dung hợp tám thức Thủy Vân Kiếm.

Ánh mắt Cực Thiên lập tức lợi hại như đao, thần sắc càng âm trầm như nước nhưng Nhạc Vũ không hề sợ sệt.

Kỳ thật Nhạc Vũ cũng không nắm chắc sau khi có được thanh tiên binh nhị phẩm thì có thể tham ngộ tám thức Thủy Vân kiếm quyết hay không, nếu như không thể thì hắn có thể đổ cho thiên tư mà thôi.

Muốn dùng thân phận Uyên Minh thì cần phải có bản sự phòng thân đáng tin cậy, hơn nữa hắn cũng có hứng thú đối với kiếm quyết thủy hệ đỉnh cấp Hồng Hoang này.

Sắc mặt Cực Hoán cũng âm trầm bất định rồi thăm dò:

- Nếu thật đem Thủy Vân Kiếm tạm thời cho ngươi mượn, Uyên Minh ngươi có vài phần nắm chắc?

- Tám phần! Nếu không được, cũng có thể hoàn thành hơn phân nửa.

Nhạc Vũ cười nhạt một tiếng, chắp tay đứng ngạo nghễ trên bậc thang. Thời gian một trăm hai mươi năm đủ làm rất nhiều chuyện, nói tám phần chỉ là khiêm tốn.

Ánh mắt Cực Thiên lóe lên, cười ha hả:

- Đã như thế thì có ngại gì không cho ngươi mượn.

Hắn tiện tay phất một cái liền đem thanh thủy sắc tiên binh dưới bức họa tổ sư rơi vào trước người Nhạc Vũ rồi lấy ra từ tay áo một tấm phù bài, một túi đựng đồ rồi nói:

- Đây là bằng chứng để tiến vào Thái Minh ngọc hoàn thiên, hãy giữ cẩn thận. Bất quá nếu như mất đi cũng không sao, cứ nói là đệ tử Thủy Vân tông là được! Nhưng tiên thạch trong túi này thì đừng để mất.

Nói dứt lời, Cực Thiên liền hướng về phía Cực Hoán gật đầu rồi phi thân nghênh ngang rời đi.

Cực Hoán vẫn an tọa trên bục cao, thần sắc phức tạp nhìn qua phía dưới, hừ lạnh một tiếng nói:

- Đã hài lòng chưa? Cả nhất mạch Cực Uyên Phong đều bị ngươi đùa bỡn trên tay, quả thật to gan!

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ đông nhưng vẫn thản nhiên coi như không nghe thấy.

Cực Hoán cũng không dây dưa, chuyển giọng nói:

- Bất quá có thể quật khởi đối với tông ta cũng là chuyện tốt. Chuyện lần này với La Linh tông, ta với Cực Thiên sư bá cuối cùng hơn phân nửa cũng khó khăn ra tay chỉ có thể dựa vào ngươi.

Nói đến đây, sắc mặt Cực Hoán trở nên vô cùng ngưng trọng:

- Ngươi cũng biết, điều kiện thương lương của ta và sư bá là Uyên Minh ngươi không được nhúng tay vào chuyện tranh đoạt vị trí Chưởng giáo?

Nhạc Vũ ngẩn ra, liếc nhìn Cực Hoán rồi lập tức bình thản, có thể thoát được những chuyện khác trong Thủy Vân tông vốn là thứ mà hắn cầu mà không được.

Chỉ là không đợi hắn suy đoán, Cực Hoán đã khẽ thở dài, cả người phảng phất già rồi hơn mười tuổi:

- Tranh chấp giữa ta và Cực Thiên sư bá nói cho cùng cũng chỉ là lý niệm bất đồng mà thôi, đều không muốn nhìn Thủy Vân tông suy bại xuống dốc. Không

cho ngươi dính vào cũng là để lưu lại cho tông môn một tuyến hi vọng. Uyên Minh ngươi tự giải quyết cho tốt!

Đến khi Cực Hoán rời đi, Nhạc Vũ mới hồi thần lại. Sau đó hắn cười nhẹ, xem ra Thủy Vân tông có thể sau khi Thủy Vân chân nhân vẫn lạc vẫn truyền thừa được mấy vạn năm cũng không phải không có đạo lý.

Quay trở lại phù không đảo, Nhạc Vũ cũng không muốn thu thập thứ gì ở đây.

Hắn chỉ dặn dò Minh Đạo Minh Tu vài câu, chỉ điểm thêm một phen, lưu lại chút ít đan dược rồi phi độn về phía tây.

Liên hệ giữa hắn và Thủy Vân tông hiện giờ chỉ duy nhất hai người này. Vốn đây là tâm niệm của Uyên Minh, còn bản thân hắn chưa từng chính thức chưởng quản qua Cực Uyên Phong, chỉ dốc lòng tu hành, không hề có chấp niệm gì với những đệ tử còn lại của Cực Uyên Phong.

Nhạc Vũ không muốn gây nhiều phiền toái, tự biết bản thân nếu có tình nghĩa sẽ dốc sức giữ gìn. Nếu có hung hiểm cũng sẽ rất khó khoanh tay đứng nhìn.

Vì vậy đối với hơn ngàn đệ tử còn lại, Nhạc Vũ rất sợ gieo thêm nhân quả.

Đi được hơn 180 vạn trượng, Nhạc Vũ cảm giác ở đây có ba mươi ba không gian độc lập.

Đông Tây Nam Bắc có tất cả bát trọng thiên cảnh. Cộng thêm cao nhất có Diệu Pháp Đại La Thiên, cùng với Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên của Tam Thanh đạo tổ khai mở, Ngọc Thanh Thanh Huy Thiên, Thượng Thanh Vũ Dư Thiên, tổng cộng là ba mươi sáu thiên thế giới.

Nơi này Thái Dương Chân Hỏa nóng đến đỉnh điểm, cương phong thấu xương thấm vào cửu khiếu, ngay cả thân thể có Cửu Chuyển Huyền Công của hắn cũng có chút không chịu nổi.

Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị nên đem Sương thạch kiếm dẫn xuất trên đỉnh đầu, lại thôi động chân khí Dung Vũ Hóa Vân nên cảm giác mát đi không ít. Sau đó lại dùng hồn thức cảm giác bốn phía, chỉ một lúc sau lại nhướng mày.

- Nghe đồn từ lúc thiên trụ của Bất Chu Sơn đứt gãy thì trong thế giới Tam Thập

Tam Thiên, ngoại trừ Diệu Pháp Đại La Thiên, còn lại đều không ổn định, quả nhiên là thế!

Nhạc Vũ phi độn về hướng đông, tìm hồi lâu cũng không thấy cửa vào của Thái Minh Ngọc Hoàn thiên, bất đắc dĩ thầm nghĩ nếu đã có danh ngạch mà không tìm được lối vào thì quả thật chê cười!

Hắn đang định mở ra mắt Chân Long để nhìn kỹ thì chợt thấy một đạo độn quang màu xanh chớp lên từ xa liền bám theo.

Quả nhiên ước chừng bốn ngàn vạn dặm thì Nhạc Vũ có thể cảm ứng được cách đó không xa là một không gian trọng điệp, vừa đúng là cửa vào.

Chỉ thấy nơi này là một đại thành cực lớn lơ lửng trong mây. Bên trong có hơn mười vạn quân binh, thêm vào một võ tướng uy nghiêm mặc quang giáp mang theo mấy trăm chiếc chiến xa trú đóng.

Nhạc Vũ thấy thế liền giật mình, cơ hồ cảm giác được võ tướng này tối đa cũng chỉ có thể là cảnh giới Đại Thừa nhưng lại khiến cho Thiên Tiên không dám coi thường.

Khiến cho Nhạc Vũ kinh ngạc là thần lực phát ra từ người này, quân binh dưới tay cũng đồng dạng.

- Người này tu luyện thần đạo?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 859: Thái Minh Ngọc Hoàn

Nhạc Vũ ngẩn ra một lúc rồi lập tức hồi tỉnh, chỉ thấy độn quang mà mình vừa đi theo xuyên thẳng vào.

Võ tướng kia lập tức thôi động chiến xa liền nghe tu sĩ trong độn quang hừ lạnh một tiếng nói:

- Cũng dám đến ngăn đón ta?

Lời còn chưa dứt, liền có một đạo kiếm quang chém thẳng đến đánh bay cả võ tướng và chiến xa sang bên cạnh. Viên võ tướng kia bầm mặt nhưng sau khi ổn định lại chiến xa thì cũng im lặng, không còn ý chặn đường.

- Đây chính là binh tướng Thiên Đình?

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn từ thần hồn của những tu sĩ Thiên Tiên của Thiên Li tông biết được từ sau khi Yêu tộc suy bại, mười hai Vu Thần lần lượt vẫn lạc thì chư vị đạo tổ liền liên thủ xây dựng Thiên Đình, lập Hạo Thiên làm thượng đế, chưởng quản Tam Thập Tam Thiên.

Bất quá sớm nghe nói tu sĩ Hồng Hoang chỉ cần hơi có chút bối cảnh thì không đem thế lực thiên đình để vào trong mắt.

Không trách lúc trước Cực Thiên Chân Nhân đã nói cho dù có vất lệnh bài đi cũng không sao, xem tình hình này quả nhiên là thật.

Nhạc Vũ hiếu kỳ nhìn yêu bài và hổ phù treo trên người kia. Người này mặc dù không bằng những Vu Thần có thần cách kết tinh nhưng với hai thứ này thì đã tương đương với thực lực tu sĩ Thiên Tiên.

Nếu có thể lấy ra mấy cái để cho Chiến Tuyết nghiên cứu một phen thì chắc chắn có ích.

Suy nghĩ chốc lát, Nhạc Vũ lắc đầu rồi đồng dạng thúc kiếm hóa thành một đạo độn quang phi độn tới.

Có thể vì lần vừa rồi mà viên võ tướng do dự không tiên lên ngăn trở.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đem lệnh bài kia đánh tới thì càng an tâm đứng yên nhìn hắn đi qua.

Vừa mới đi vào, Nhạc Vũ hơi trầm lại, nơi này cũng không có gì hung hiểm mà tình hình thật sự ngoài dự liệu của hắn, thế giới trước mắt phân ra nhiều mảnh nhỏ.

Cảnh tượng giống như lần trước chỗ thần quốc tìm được tờ Cửu Thiên Đô Triện Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù cùng Tru Tiên nỏ, cả một thế giới nguyên vẹn bị vô số vết rách không gian phân thành vô số mảnh vỡ.

Tình hình so với hắn cảm giác bên ngoài còn thê thảm hơn một chút, chỉ là những mảnh vỡ này bị lực lượng nào đó liên lụy nên còn bảo toàn được liên hệ, chưa chính thức bị hoàn toàn nghiền nát.

- Thì ra Tam Thập Tam Thiên cũng giống như động thiên phúc địa là độc nhất vô nhị. Chỉ là thứ sau quy mô lớn hơn nhiều, hơn nữa linh dược linh vật cũng rất nhiều. Không trách tu sĩ Hồng Hoang tu sĩ lại hận những Vu Thần thấu xương.

Liếc nhìn lại thì thấy lối vào cũng không còn ai, Nhạc Vũ lắc đầu xuyên qua từng vết rách không gian đi sâu vào bên trong. Ký ức về thời gian bên ngoài của hắn đến đây lại có chút không thích ứng.

Hắn hiểu ngay thời gian ở đây quả nhiên có chút bất đồng với bên ngoài, tuy chưa thể đạt tới mức độ nhanh hơn mười hai lần nhưng luôn có.

Càng đi sâu hắn càng cảm thấy kinh ngạc.

- Nguyên lai tại đây những mảnh vỡ khác nhau thì sai lệch thời gian cũng khác, chỗ mình đang đứng cao hơn tới mười một lần.

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ không trách ở đây không thấy ai, ước chừng càng tiến vào sâu thì càng thích hợp tu hành.

Bất quá thế giới của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên quả thật mênh mông. Tuy là có khe hở không gian cách trở nên không thể tính toán rõ ràng nhưng hệ thống trí tuệ nhân tạo của hắn ước đoán cũng khoảng chừng tương đương với hai mươi Hoàng hôn giới.

Mỗi mảnh vỡ đều vô biên vô tận, liếc nhìn khó thấy giới hạn.

Nơi đây cũng có tồn tại linh mạch, có chỗ mạnh chỗ yếu nhưng sai lệch không phải quá lớn, thậm chí đều trên tiên phẩm.

Nhạc Vũ bất giác hơi hối hận, tin tức mà hắn tìm về Tam Thập Tam Thiên trong các tu sĩ trước đây cực nhỏ. Cực Thiên và Cực Hoán chắc cũng cho là hắn biết rõ nên chỉ nói mấy câu rồi đem lệnh bài, túi trữ vật cùng Thủy Vân Kiếm cho hắn là xong việc.

Sớm biết như thế thì trước lúc đến đây đã nên tìm mấy tu sĩ để tìm hiểu tin tức về Tam Thập Tam Thiên.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ tế ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn phối hợp với Diễn Thiên Châu, bắt đầu toàn lực suy diễn tính toán, qua một canh giờ mới thu hồi nhìn về phía xa bên trái.

- Ở Tây Phương, là phía tây sao?

Nhạc Vũ thì thào tự hỏi. Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên thật sự quá mức rộng lớn nên hắn cũng không biết đi theo hướng này có thể tìm được nơi tu hành phù hợp hay không, chỉ ẩn ước suy tính biết hướng kia có lợi nhất cho mình.

Trong lúc mơ hồ, khí huyết hắn hắn dao động như phát sinh chuyện gì đó.
Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ đằng không bay về hướng tây. Sau khi liên tục xuyên qua mấy mảnh vỡ thì Nhạc Vũ mừng rỡ nhìn vào một hồ nước.

Nơi này tuy là đất bằng, địa mạch cũng không quá dày đặc, nồng độ linh lực chỉ đạt tiêu chuẩn bình thường của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên nhưng không biết vì sao chênh lệch thời gian lại lên tới mười bốn lần.

Nhạc Vũ không phải vì tu hành mà đến, chỉ cần có thời gian để tìm hiểu Tử

Khuyết Thiên Chương và truyền thừa nên không coi trọng nồng độ linh lực.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không vội hạ xuống mà xem xét bốn phía thấy không có gì lạ rồi mới hạ xuống bên cạnh hồ nước.

Nơi này cũng chẳng biết tại sao, ngoại trừ cỏ cây thì không còn sinh linh nào khác. Ngay cả cây cỏ cũng chỉ có số lượng cực nhỏ dù tuổi thọ còn vượt xa thời điểm Hồng Hoang nứt vỡ, đều như tử vật không hề có linh trí.

Nhạc Vũ dựng lên bên hồ một lầu các nho nhỏ, tiếp đó lấy chiếc túi trữ vật mà Cực Thiên giao cho hắn.

Bên trong túi là gần chín trăm miếng tiên thạch màu xám đen đều có thuộc tính thời gian cực kỳ tinh khiết. Tuy nói phần lớn đều là bát phẩm cửu phẩm nhưng tương đương với ngàn vạn tiên thạch.

Ngoại trừ ra còn một tờ trận đồ phức tạp.

Nhạc Vũ hơi cảm thấy ngạc nhiên, liếc qua thì hiểu ngay.

Lúc mới tiến vào đây, Nhạc Vũ đã có cảm giác thế giới này có xu thế ngưng trệ, dường như không chịu nổi phụ trọng.

Tác dụng của đại trận này ngoại trừ có thể cung cấp linh lực thời gian linh lực, giảm bớt phụ trọng của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên thì tác dụng lớn nhất chính là gia tốc.

- Cực Thiên Cực Hoán quả thật đã hạ tiền vốn.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, càng như thế càng chứng tỏ hoàn cảnh nguy hiểm của Thủy Vân tông, chỉ sợ hai người này chưa hẳn chỉ lo chuyện Hưng Vân Bố Vũ.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không do dự bố trí trận đồ kia, thậm chí không hề cải biến, tiên thạch cung cấp linh lực đều lựa loại tốt nhất.

Quả nhiên sau khi trận thành thì sai biệt thời gian càng rõ ràng. Nhạc Vũ dùng linh giác cảm giác qua càng thêm vui vẻ.

- Đã hơn 16 lần, coi như 160 năm.

Vận tốc thời gian nơi này kỳ thật còn kém hơn nhiều so với một số chỗ trong Thần Mộ.

Bất quá trong Tam Thập Tam Thiên thì ngoại trừ linh lực dồi dào thì còn rất nhiều diệu dụng. Nếu lNguyên Anh tu sĩ tu hành ở đây 160 năm cũng chỉ cần hao tổn tương đương với mười năm thọ nguyên.

Bất quá trọng yếu nhất vẫn là cảm ngộ Thiên Đạo.

Nhạc Vũ chỉ là nhập định chốc lát đã thấy kinh hãi, vô luận tìm hiểu đại đạo thiên địa hay đem hồn niệm tiến vào lạc ấn trong thế giới bản nguyên để cảm ngộ thì đều dễ dàng hơn mấy lần.

Nếu tính ra mười năm ở đây gần tương đương với ngàn năm tìm hiểu ở ngoài.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ thu hồi hồn niệm rồi lấy ra sừng Bạch Trạch, do dự một lát rồi ăn vào một viên đan dược bắt đầu tuần hoàn chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành và tinh nguyên huyết khí với mức độ cao nhất. Chỉ một thoáng, dao động linh lực quanh thân đã tăng hơn thường ngày gấp trăm lần.

Sau một khắc, tâm thần Nhạc Vũ chợt hoảng hốt, dường như dung hợp với thiên địa rồi thần hồn thuận lợi tiến vào sâu trong bản nguyên Hồng Hoang, vô số kiếp vân từ bốn phía hội tụ.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ đem thần niệm ngao du trong thế giới bản nguyên toàn lực cảm thụ hết thảy.

Đến khi kiếp vân quanh người tụ tập đến cực hạn thì mới lui hồn niệm trở vềtrong cơ thể.

Sau đó một lực lượng cường đại từ sừng Bạch Trạch rót vào trong tay hắn, linh quang chớp động đem thế giới trở về một phút trước.

Bất quá Nhạc Vũ lại không hề vui mừng mà có chút ưu sầu.

Lúc này so với khi độ kiếp có chút tiến triển nhưng muốn tiến thêm một bước thì gian nan cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 860: Chỉ kém một bước

Sau một lát, Nhạc Vũ mới giãn mày, quả thật lần này đoạt được không ít chỗ tốt.

Bất quá so với kỳ vọng của hắn thì vẫn kém hơn rất nhiêu, muốn vào lúc thiên nhân cảm ứng đem lạc ấn linh hồn từ cảnh giới Ngọc Tiên lên đến đến Thái Ất Chân Tiên thì còn thiếu quá nhiều.

Hồn niệm Nhạc Vũ mấy lần tiến vào phía trước đều như bước vào bùn lầy, không thể tiến thêm một bước.

Thầm thở dài một tiếng, Nhạc Vũ bắt đầu suy nghĩ tiêu hóa sở đắc lần này.

Tuy lúc tiến vào sâu trong bản nguyên thường chỉ ngắn bằng uống xong một ấm trà nhưng cảm ngộ lại cần tới mấy tháng mới có thể triệt để hấp thu.

Nhạc Vũ cũng không gấp gáp, yên lặng suy nghĩ bên cạnh hồ nước mấy năm, dùng sừng Bạch Trạch tới tám lần mới dừng lại.

Khí tức của hắn lúc này càng biến đổi thâm thúy khó dò, chỉ là trong mắt vẫn lộ vẻ thất vọng lẫn chờ mong.

Hắn tiện tay lấy Tử Khuyết Thiên Chương và một khối mã não màu đỏ ra xem xét.

Tử Khuyết Thiên Chương này đã tăng lên đến 14 trang, bề ngoài không có gì biến hóa, sức nặng cũng tương tự. Chỉ có sau khi mở ra thì đạo điển thượng cổ có thể đọc được càng thêm khổng lồ phức tạp. Có thể do Hồng Quân đạo tổ tự mình thu lục vào dĩ nhiên đều là tinh hoa Đạo gia.

Nguyên tinh lưu lại truền thừa của Tử Vân đạo nhân vẫn ôn nhuận như cũ.

Nhạc Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi nghĩ đến lời của Tử Vân đạo nhân lưu lại có nói "Chế tạo phỏng theo xá lợi của Tây Phương Giáo" thì không chút do dự dùng bí

pháp của Tử Vân lưu lại thôi động truyền thừa nguyên tinh.

Tuy Tử Vân tuy có nhắn nhủ vật này phải đến cảnh giới Thiên Tiên mới có thể sử dụng nhưng thực lực của hắn hiện giờ tuy không phải Thiên Tiên, lại càng hơn Thiên Tiên tu sĩ nên sử sử dụng sớm cũng không sao.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền cảm giác bản thân như tiến vào tâm thức của một người khác để xem ký ức, chỉ là tình hình có chút khác biệt.

Phàm là những thứ hắn xem qua đều khắc sâu vào đầu hắn, dường như những ký ức này vốn thuộc về bản thân, bao gồm tất cả lĩnh ngộ về đại đạo băng hỏa.

- Hay cho Tử Vân chân nhân .

Nhạc Vũ kinh hãi, bội phục thủ đoạn quảng bác của Tử Vân chân nhân.

Cho dù vị lão sư cách thế của hắn cẩn thận thế nào thì trong nguyên tinh truyền thừa vẫn không tránh khỏi để lại một số ký ức rải rác của Tử Vân. Hồng Hoang phong mạo, một đời của Tử Vân giống như một họa quyển hiện ra trước mắt hắn.

Nếu như hắn sở liệu thì vào lúc vội vàng lưu lại nguyên tinh truyền thừa đã khiến cho Tử Vân phải bỏ ra một cái giá lớn.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi rồi kìm chế suy nghĩ, toàn lực hấp thu nội dung bên trong.

Tĩnh tọa mấy ngày, khối mã não trong tay hắn dần ảm đạm, cuối cùng hóa thành tro cát triệt để tiêu tán.

Nhạc Vũ vẫn chưa tỉnh, tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa, hơn mười ngày sau mới mở mắt lộ vẻ khó tin.

- Thật sự không thể tưởng tượng nổi chỉ trong mười ngày đã tiêu hóa xong ký ức của lão sư trong nguyên tinh truyền thừa. Vật này thật sự mô phỏng theo Xá Lợi? Khó trách Tây Phương Giáo có thể dần dần hưng thịnh sánh với xu thế Đạo Môn xu thế.

Vừa nghĩ đến đây, Nhạc Vũ đột nhiên đánh ra một đạo Băng Diễm tuyệt quang

về xa khiến toàn bộ lầu các trong vòng phạm vi mười vạn quanh hồ nước bốc hơi non nửa. Sau đó lại đánh ra hàn lực khiến tất cả những hơi nước bay lên đông lạnh thành băng vụn rơi xuống.

Nhạc Vũ chớp mắt, biết đại thần thông này của mình sau khi tăng thêm rất nhiều pháp tắc thủy hỏa trong truyền thừa nguyên tinh thì uy lực tăng thêm ít nhất ba thành.

Còn nếu dùng Lưỡng cực hàn diễm kính đem Băng Diễm tuyệt quang lên đến tầng thứ mười chín thì cho dù đối diện với Thái Ất Chân Tiên cũng không sợ.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại nhìn về Tử Khuyết Thiên Chương bên cạnh, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp. Chuyện lần trước còn khiến hắn sợ hãi nhưng cũng biết nếu muốn Dĩ Lực Chứng Đạo thì không thể thiếu vật này.

Nhạc Vũ dùng một đạo Ngũ Sắc Thần Quang quét qua Tử Khuyết Thiên Chương một lát thì kim quang dần tản đi.

Sau khi tăng lên 14 trang thì lực phòng ngực của Tử Khuyết Thiên Chương mạnh lên không ít nhưng vẫn chưa thể kháng cự với Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười ba hợp với chí bảo hỗn độn chưa thành hình trong đan điền hắn.

Tiếp đó Nhạc Vũ nghiến răng đưa tay ấn mạnh một cái.

Sau một khắc, Nhạc Vũ cảm giác lòng bàn tay đau nhức như có một cây châm xuyên qua, một vài tia tinh huyết bị cưỡng ép hấp thu tới. Nhạc Vũ thậm chí còn không kịp phản ứng đã thấy những huyết dịch này ở trong Tử Khuyết Thiên Chương khiến cho đạo điển màu vàng lại nhiễm lên mấy phần màu đỏ.

Tiếp đó hắn cảm giác tâm thần đột nhiên có cảm ứng với đạo điển.

- Trích huyết nhận chủ?

Sắc mặt Nhạc Vũ bất giác cổ quái, Tử Khuyết Thiên Chương tựa hồ nếu chưa đủ sáu trang thì sẽ xuất hiện một loại năng lực mới.

Lần trước có thể đọc qua nhưng dùng tinh huyết tế luyện lại không thành.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động thì thấy vật này bay múa quanh người, ngự sử đều

tùy tâm, liền biết sau này không cần dùng Ngũ Sắc Thần Quang cũng có thể trực tiếp sử dụng được.

Hơn nữa hắn còn ẩn ước cảm giác ngoài việc đọc đạo điển thì vật này vẫn còn diệu dụng khác.

Chỉ là hiện giờ mới chỉ 14 trang nên hiệu dụng chưa lộ ra. Nếu có thể thêm bốn trang nữa thì mới chính thức như hổ thêm cánh, ngay cả Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cũng có thể đào thải

Đem hồn niệm lần nữa tiến vào Tử Khuyết Thiên Chương, Nhạc Vũ bảo vệ chặt chẽ tâm thần hồi lâu vẫn không thấy ánh mắt lạnh băng kia mới yên lòng, chính thức bắt đầu nhận thức nhiều loại pháp tắc tạo ra từ thời sơ khai Hồng Hoang.

Tiếp theo hắn thấy một lượng tin tức khổng lồ xông vào trong đầu, đầu tiên còn cảm giác đau đớn cơ hồ không thể thừa nhận nhưng sau khi Diễn Thiên Châu cũng theo đó chuyển động thì Nhạc Vũ không tiếp tục cố kỵ, hồn nhiên vong ngã, như bông gòn hấp nước tiếp thu hết thảy trong Tử Khuyết Thiên Chương. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên không phân ngày đêm, bốn mùa, quanh năm đều là ôn hòa như xuân. Bởi vì sai lệch thời gian nên ngay cả Ngọc tiên cũng không thể tính ra thời gian chuẩn xác.

Nhạc Vũ cũng chỉ có thể nhờ vào hệ thống trí tuệ nhân tạo để phân biệt thời gian.

Bản nguyên đại đạo trong những trang Tử Khuyết Thiên Chương mới càng thêm khổng lồ phức tạp, cũng lý giải thêm một số tin tức ở các trang trước. Thời gian hấp thu cũng vượt qua hắn dự đoán, tĩnh tọa hơn bốn mươi năm mới hoàn toàn tiêu hóa.

Lúc này Nhạc Vũ tĩnh tọa bên hồ nước nhưng lại có chút âm tình bất định, đây đã là biểu lộ liên tục mấy tháng của hắn.

Hắn cảm giác hồn niệm bản thân có thể xuyên lạc ấn linh hồn ngao du tự do trong bản nguyên Hồng Hoang tầng thứ ba.

Nhưng mỗi khi hắn thử thăm dò tiến vào tầng thứ tư thì thần hồn đều như bị sấm

đánh, đau đớn vô cùng. Một số tia hồn niệm xuất ra cũng bị một lực lượng bí ẩn lập tức phân cách trở thành vô số dư phiến.

Nếu không phải hắn đã luyện hóa được những tia hồn niệm này qua lôi kiếp thì cơ hồ không thể triệu hồi, vĩnh cửu tiêu tán.

Trong vòng mấy tháng hắn đã thử qua mấy ngàn lần nhưng đều có kết cục như thế.

- Tầng thứ tư liên quan đến đại đạo không gian, chỉ có vượt qua mới chính thức có một phần đất trong Hồng Hoang, không ngờ cửa ải này khó khăn như vậy. Tử Khuyết Thiên Chương, truyền thừa nguyên tinh, còn có chín lần thiên nhân giao cảm nhưng vẫn không thể đột phá bích chướng này.-

- Chắc là cơ duyên mình trùng kích Thiên Tiên chưa đến? Không phải ở trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên mà bên ngoài Tam Thập Tam Thiên? Hắn cảm giác rõ ràng chỉ cách một bước mà thôi

Nhạc Vũ lúc này cực kỳ mệt mỏi, không hề có ý định độ kiếp mà đợi lần sau trùng kích.

Đạo tu chân chỉ cần thoáng lui một bước là kết quả đã hoàn toàn khác biệt.

Nếu như ở tầng thứ năm của Thái Thanh Huyền Tiên thì Nhạc Vũ còn có thể dễ dàng để bản thân phân làm hai lần, nhưng ở lần thứ tư thì hắn không cho phép bản thân phí đi một lần cơ hội thiên nhân giao cảm.

Một bước này quan hệ đến lần độ kiếp sau này của hắn, cần đủ thực lực để chống lại những Thái Ất Chân Tiên.

Vì vậy Nhạc Vũ thà rằng kéo dài chút thời gian để tìm cơ duyên khác.

Nhạc Vũ than khẽ rồi lấy ra một giọt thủy dịch màu xanh da trời hấp thu vào thần hồn để khôi phục thương thế bên trong.

Sau đó hắn chuyển sang chú ý tới nhục thể, đã qua hơn bốn mươi năm nên hắn cũng không hoàn toàn không có thu hoạch.

Ngoại trừ những đại đạo thiên địa đã tăng thêm vài phần uy lực cho các loại thần

thông thì Cửu Chuyển Huyền Công đã chuyển hoàn toàn lên tầng thứ tư, dung nhập vô số pháp tắc đại đạo vào cơ thể, dùng pháp lực áp chế mới miễn cưỡng chưa lên tầng thứ năm.

Bước tiếp theo chính là đạt tới Kim Thân

Vào lúc Nhạc Vũ đang chuẩn bị phân ra tâm thần như thường lệ tiếp tục rèn luyện huyết nhục thì trong đầu chợt xao động bất an.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 861: Cự thủ thần bí

Nhạc Vũ khẽ cau mày, phi thân lên nhìn chung quanh.

Vừa rồi cũng không phải là trong lòng báo động mà là một loại cảm giác vô cùng dữ dội, đừng nói iếp tục tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công cường hóa thân thể ngay cả chớm nhập định cũng không cách nào hoàn thành.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp loại tình hình như vậy.

- Hay là bản thân quá nóng nảy?

Cưỡng chế sự bực bội trong tâm khảm, Nhạc Vũ lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Cái gọi là dục tốc bất đạt sẽ khiến cho đạo tâm cũng xuất hiện vấn đề.

Với tâm trí lo lắng hiện giờ của bản thân nếu tiếp tục tu hành thì chỉ sợ vô ích mà còn xảy ra bất trắc.

Nhạc Vũ dùng pháp lực khẽ chiêu một cái khiến tiên thạch trong đại trận lần lượt bay vào trong tay áo.

Tiếp đó hắn nhìn về phía tây ở chỗ thiên trụ của Bất Chu Sơn đứt gãy.

Đây cũng là khu vực tối tinh hoa của toàn bộ Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Bất quá từ lúc thiên trụ gãy đổ thì nơi đó là nơi tối nguy hiểm nhất trong thế giới này.

- Còn nhớ kết quả tính toán quẻ tượng trước đây là đi về Tây Phương sẽ có lợi, không lẽ là chỗ này?

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ không chút do dự, hóa thành một đạo độn quang phi độn về hướng tây. Liên tục xuyên thẳng qua mấy chục mảnh vỡ thiên cảnh thì có thể

thấy thời gian dần trôi thì không gian vỡ nát ngày càng lợi hại.

Những chỗ Nhạc Vũ trải qua lúc trước thì mỗi mảnh vỡ không gian đều có diện tích tối thiểu tương đương với đại lục Đông Thắng.

Nhưng những mảnh vỡ ở đây nhìn thấy cũng chỉ có diện tích giới hạn chừng ba bốn vạn dặm, vô số kẽ nứt không gian giăng đầy khắp nơi.

Hơn nữa sai lệch thời gian mấy lần tới hơn mười lần biến ảo bất định khiến cho khu vực này càng thêm nguy hiểm.

Nhạc Vũ chân đạp Sương Bạch kiếm dùng Dung vũ hóa vân quyết hộ thân nhưng vẫn chật vật trong thời không cuồng loạn này. Hắn phải đổi sang Thanh Đế Trường Sinh Quyết mà mình am hiểu nhất để ứng phó.

- Nếu nói về hung hiểm trong không gian ngoại tầng thì không nơi nào bì được hàng rào không gian bên ngoài bản giới Hồng Hoang, ngay cả Thái Ất Chân Tiên nếu không có chí bảo không gian hỗ trợ cũng khó ghé qua. Bất quá hung hiểm nơi này chỉ sợ cũng không thua kém.

Nhạc Vũ càng nhìn càng sợ hãi, tìm kiếm mấy ngày cũng không có thu hoạch gì, cũng không gặp được cơ duyên nào, ngược lại tình hình càng thêm hung hiểm.

Đây mới chỉ là tầng ngoài mà thôi, không biết vào sâu bên trong sẽ có tình huống thế nào.

Lại xuyên qua mấy đạo vết nứt không gian, Nhạc Vũ bất giác sinh ra ý quay lại, trong lòng cười khổ nghĩ bản thân đã nghĩ đơn giản. Kiếp trước thiên trụ của Bất Chu Sơn chính là nơi tụ hội của tu sĩ và yêu tộc thiên hạ, bên trong Tam Thập Tam Thiên càng là nơi cư ngụ của vô số bậc đại năng.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, những chỗ tốt chắc cũng đã bị người khác lấy đi, bản thân tới đây để tìm cơ hội đột phá không khác đơm đó ngọn tre.

Sương Thạch kiếm đã phát ra thanh âm xuy xuy rất nhỏ, chân khí Dung vũ hóa vân cũng thỉnh thoảng vỡ vụn.

Đây là dấu hiệu của thanh tiên binh đã tới cực hạn. Nhạc Vũ thầm lắc đầu, cưỡng ép xuyên ra từ trong khe nứt không gian, không ôm chút hy vọng dùng

mắt Chân Long quét nhìn một cái.

Nơi này tất nhiên cũng không có vật gì. Bất quá khi một tồn tại cực lớn trên mặt đất đập vào mắt hắn thì đồng tử Nhạc Vũ co rút, vội vàng dừng lại độn quang.

- Đây là vật gì? Khí phách lớn chưa từng có.

Giật mình một lúc, Nhạc Vũ mới lấy lại tinh thần, chậm rãi đáp xuống từ cự ly cách mặt đất sáu ngàn trượng, bắt đầu cẩn thân đánh giá phía dưới.

Đây là một đài đá huyết sắc cực lớn, bốn phía vuông vức nhưng phía nam thiếu đi một bậc thang, mỗi bậc đều cao mười trượng vượt qua thân thể thường nhân.

Tổng cộng tất cả có 365 bậc đá, vừa đúng số lượng chu thiên số. Đài đá này cao tới hơn bốn ngàn trượng, rộng đạt ba mươi sáu vạn trượng, được chế tạo từ huyền huyết ngọc thạch, độ cứng tương đương với Huyền Vũ thê nham nhưng có giá trị cao hơn nhiều.

Loại ngọc thạch này theo truyền thuyết là do máu của nhiều loại thần thú thấm tạp ngưng kết biến thành, số lượng trong toàn bộ Hồng Hoang chỉ tương đương với Ngũ Sắc Thần Thạch.

Truyền thuyết này có thật hay không thì Nhạc Vũ cũng không biết. Bất quá loại ngọc thạch này quả thật vô cùng quý giá. Vô luận loại linh lực nào cũng có thể dung nhập, nếu tiên thạch có năng lực trữ năng như vậy thì có thể coi như một trong mấy loại linh trân thổ hệ cao cấp nhất.

Thứ khiến Nhạc Vũ chú ý nhất là một linh trận cực lớn vẽ trân bậc đá.

Chỉ thấy trong đó có vô số phù văn giao thoa hình thành nên một chữ Phong cực lớn, khí tức cổ xưa, vô cùng to lớn.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, dùng pháp lực định hấp nhiếp đài đá này thì cảm giác nặng như cự sơn, với lực hai mươi chính long vẫn khó dao động mảy may.

Vật này không chỉ có phần trên mặt đất mà bên dưới ít nhất cũng có thêm bốn năm phần khác, càng có thêm lực lượng đang kháng cự sự dò xét của hắn.

Cả khối huyền huyết ngọc thạch sáng lóng lánh, cũng không biết là nặng bao

nhiêu.

- Đáng tiếc, nếu có thể luyện hóa vật này, dung hợp với Ngũ Sắc Thần Thạch trong Thông Thiên Long Ngục Ấn thì có thể thành một linh bảo hậu thiên trên nhị phẩm.

Nhạc Vũ thầm tiếc nuối, thu hồi pháp lực, biết bản thân nếu có đủ lực lượng cầm lên thì cũng không có lực để thu vì sẽ dẫn động cấm chế của nó.

Mặc dù không biết uy lực ra sao nhưng Nhạc Vũ vô thức cảm giác được nguy hiểm. Nếu như hắn sở liệu không sai chữ Phong cực lớn bên trong linh trận có hàm nghĩa cực kỳ đặc thù.

Nhạc Vũ bắt đầu chú ý đến linh trận trên bậc đá, bắt đầu phỏng đoán về chữ triện cực lớn kia.

Trong Tử Khuyết Thiên Chương cũng có chữ "Phong" này, bất quá khách quan mà nói thì không kỹ càng như chữ trước mặt hắn hiện giờ, cơ hồ đã đem văn tự thượng cổ thuyết minh đến cực hạn.

Dùng tay thay bút phác họa trong không trung gần ba canh giờ, Nhạc Vũ mới thoả mãn dừng lại.

Tế ngộ hôm nay có thể khiến cho thuật chế phù luyện khí của hắn tăng lên nửa bậc, tính ra đi về phía tây lần này cũng không phải không có sở đắc.

Bất quá qua hơn thập thiên thì trong lòng của hắn đã trở nên bình lặng, ý nôn nóng cũng dần biến mất.

Tu sĩ vốn nên dũng mãnh tinh tiến, nhưng sau khi đến cảnh giới nhất định thì xao động quá mức lại rơi vào hạ thừa.

Hắn vốn có ý định phản hồi nhưng sau khi thấy đài đá này thì bất giác hào hứng trở lại, đang định rời đi để xem có thu hoạch gì không thì Diễn Thiên Châu trong đầu chợt xao động.

Tiếp đó một thân ảnh yểu điệu màu trắng từ mi tâm của hắn phi độn mà ra, kinh ngạc nhìn về đài đá.

- Tuyết Nhi?

Nhạc Vũ nhíu mày ngạc nhiên, từ khi hắn dùng Bạch Lộc Già Thiên lệnh để lấy thân phận Uyên Minh thì vẫn cực kỳ cẩn thận, nếu không phải bất đắc dĩ sẽ không bại lộ mấy thần thông, ngay cả Chiến Tuyết dù hắn không cố ý dặn dò nhưng cũng tự giác ở trong Diễn Thiên Châu.

Chuyện nàng chủ động ra ngoài như hôm nay là lần thứ nhất.

Cảnh giác ngắm nhìn bốn phía, Nhạc Vũ cũng không để ý. Mặc dù hắn cực kỳ cẩn thận, bất quá trong chỗ này chỉ cần tu vi dưới Thái Ất Chân Tiên thì khó có thể dấu diếm được linh giác của hắn.

Nhạc Vũ đang định lên tiếng hỏi Chiến Tuyết thì thấy trong mắt nàng lộ ra vẻ mờ mịt hiếm thấy, sau đó hạ xuống đứng trên một bậc đá rót thần lực vào đài đá.

Nhạc Vũ bất giác cười khẽ, thầm nghĩ điều này căn bản vô dụng thì thấy trong nháy mắt đài đá cực lớn chợt xuất ra một tia hồng mang rồi dần dần lay đông, bị Chiến Tuyết cưỡng ép nhổ lên làm lăn xuống vô số cát đá.

Phần chôn sâu phía dưới tối thiểu dài hai vạn trượng, đến khi toàn bộ hình dáng dần triển lộ trước mắt Nhạc Vũ thì giống như một ấn tỷ cực lớn.

Vào lúc ba ngàn trượng cuối cùng sắp được Chiến Tuyết nhổ ra thì Nhạc Vũ theo vô thức được báo động, cảm giác một tia thần lực còn lớn hơn của Chiến Tuyết từ trong tràn lan ra.

Đem Lưỡng cực hàn diễm kính và Nhất Khí Hỗn Nguyên châu cùng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô tế lên quanh người, trong đầu Nhạc Vũ thoáng hiện linh quang rồi lộ vẻ kinh hãi quát lớn:

- Tuyết Nhi! Nhanh buông thứ này cho ta!

Hắn vừa dứt lời thì lập tức phân ra một điểm Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch đánh về đài đá.

Chiến Tuyết ngẩn ra, vẻ mờ mịt trong mắt càng thêm dày đặc, cuối cùng hồi phục thanh tỉnh nhìn qua tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đúng vào lúc nàng đang muốn thu hồi thần lực thì đài đá bị một cự lực nhấc mạnh lên.

Ở bên dưới là một cánh tay màu đen đang nhẹ nhàng nâng đài đá lên không trung.

Khóe mắt Nhạc Vũ giật giật, kết ra một ấn quyết đem Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô đánh ra một đạo hồng mang ập đến cánh tay kia khiến nó hơi dừng lại một chút nhưng lại nhanh chóng phục hồi.

Một kích Tán Phách Thần Quang có thể khiến Thái Ất Chân Tiên vẫn lạc dường như hoàn toàn vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 862: Luyện hóa tàn chưởng

Sắc mặt Nhạc Vũ tái nhợt, thấy bên Chiến Tuyết vẫn không thu hồi thần lực ngược lại tiếp tục điên cuồng rót vào, toàn lực ép xuống đài đá mới yên lòng đem Lưỡng cực hàn diễm kính chiếu vào cự thủ màu đen.

Một chùm quang hoa hồng sắc lại đánh vào bên trên cự thủ. Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ mười chín trong nháy mắt thiêu đốt da thịt cự thủ còn một bên huyền băng bao trùm, triệt để đông cứng.

Chỉ là một thoáng sau những tầng băng liền bị một lực lượng cưỡng ép chấn vỡ rồi tiếp tục nâng đài đá lên 30 trượng.

Không gian chưa đến mười vạn dặm lại chấn động từng đợt, vô số lôi quang lập lòe trên không. Chùm quang hoa hồng sắc đánh xuống không hề có một chút hiệu dụng.

Cự thủ không hề bị tổn thương, tiếp tục đẩy đài đá từng chút lên trên, khí thế mạnh mẽ có thể che trời!

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt cười lạnh, tế ra Nhất Khí Hỗn Nguyên châu đặt bên đài đá dùng đại Hỗn Độn thuật điên cuồng cắn nuốt linh lực thiên địa chung quanh.

Sau đó liền thấy cự thủ quả nhiên hiện ra một chút xu thế suy giảm, Nhạc Vũ cũng không bất ngờ, không nói Băng Diễm tuyệt quang thì vật này cũng không có khả năng nhận một kích của Tán Phách Thần Quang mà bình yên vô sự!

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại tế lên hai bộ tứ linh kiếm và một thanh thôn nguyên kiếm lên không trung, phân bố theo phương vị Cửu Cung. Vô số kiếm quang từ tay áo hắn như thủy triều phun ra quay tròn rồi bắn ra heo từng vị trí.

Hắn lại thôi động Phân Quang Thác Ảnh, một kiếm hóa thành mấy chục thanh khiến kiếm ảnh bên đài đá tăng lên đến chín ngàn.

Tất cả hình thành một Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận khổng lồ! Vài thập niên tìm hiểu đại đạo bản nguyên, kiếm trận thượng cổ này lại một lần nữa được triển hiện!

Một tia kiếm khí trong trận bắt đầu hóa thành thực chất phát ra thanh âm xùy xùy.

Cự thủ tựa hồ cũng biết tình hình không ổn, toàn lực nâng bệ đá lên. Sắc mặt Chiến Tuyết bên trên càng thêm trắng bệch, cắn chặt môi đến ứa máu.

Nếu không có thời gian trăm năm gần đây tích lũy lực tín nguyện vẫn phần lớn chứa trong thần tinh không sử dụng thì chỉ qua gần mười nhịp thở này đủ để tiêu hao tất cả thần lực của nàng, triệt để vẫn lạc!

Đến lúc hình thành xong kiếm trận thì ngàn vạn kiếm ảnh lập tức lưu chuyển tụ về chín thanh Ngũ phẩm tiên binh áp trận. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Tiếp đó chín luồng quang hoa chói mắt có màu sắc khác nhau bừng lên. Một luồng kiếm khí cực lớn từ trong bắn ra xoắn mạnh vào cự thủ cắt ra từng vết thương sâu hoắm!

Cơ hồ cùng lúc một tiếng gào thét vang trời truyền ra từ dưới chân đài đá mang theo lực hồn sát khuếch tán ra khắp nơi.

Thân hình Nhạc Vũ hơi chấn động, chỉ cảm thấy thần hồn khó chịu còn hơn lúc luyện hóa Đồ linh diệt lôi mấy phần.

Chiến ý của Chiến Tuyết càng thêm rừng rực, sát lực khổng lồ tuôn trào không hề sợ hãi.

Lắc mạnh đầu khôi phục thần trí, Nhạc Vũ cười lạnh, phục dụng một viên tiên đan Ngũ phẩm rồi dùng tụ nguyên châu chắt lọc nguyên lực khiến pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể vừa rót vào cho Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận trong nháy mắt khôi phục hơn phân nửa.

Theo kiếm quyết của hắn sử ra, kiếm trận nhất chuyển đánh ra chín đạo kiếm quang về dưới đài đá tạo nên chín vết thương cực sâu trên cự thủ.

Mặc dù không thấy có huyết dịch chảy ra nhưng cự thủ cũng không thể nâng đài đá lên thêm nửa phần.

Vào lúc Nhạc Vũ chuẩn bị tiếp tục thôi động kiếm trận thì cự thủ màu đen chợt nổ tung, vô số huyết nhục nổ thành mảnh vỡ chấn bay đài đá lên cao trăm trượng rồi từng mảnh huyết nhục lại hóa thành từng đoàn huyết quang trùng kích khắp nơi.

Nhạc Vũ biết cự thủ này đã đến đường cùng nhưng không hề cảm thấy nhẹ nhõm mà thần sắc chuyển thành vô cùng ngưng trọng vì đến thời khắc mấu chốt!

Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận tiếp tục chuyển động, vẫn bắn ra chín đạo kiếm quang chém xuống ngăn lại hơn phân nửa huyết quang.

Chỉ còn lại một lượng ước chừng một phần tám tụ lại một chỗ cưỡng ép đột phá bích chướng vô hình bên dưới đài đá rồi từ trong xuyên ra, đang muốn tán ra thì lại bị Lưỡng cực hàn diễm kính chiếu vào khiến nó dừng lại trên không.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại quét ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang khiến đoàn huyết quang càng thêm trì trệ, bên trong dần hiện lại ra huyết nhục.

Trận thế của Càn Nguyên kiếm trận cũng đột nhiên biến đổi vây lấy đoàn huyết quang.

Vô số ngưng tơ kiếm khí lập loè không ngớt, tung hoành trong phạm vi mười vạn dặm, lại thêm Bạch Lộc Già Thiên lệnh lẫn Thận Khí bao phủ không cho đoàn huyết quang nửa điểm cơ hội.

Đài đá phía xa cũng bị ép lại xuống dưới lực tín nguyện của Chiến Tuyết ép xuống như cũ.

Nhạc Vũ thấy vậy cuối cùng thở nhẹ một hơi, nếu như những huyết nhục còn lại vẫn còn uy thế của cự thủ lúc vừa xuất hiện thì hắn cũng không cần trấn áp mà đã lựa chọn đào thoát.

Biến số duy nhất là cự thủ này vẫn còn lại một phần bên ngoài, nếu đổi lại là tu sĩ khác, cho dù là Thái Ất Chân Tiên thậm chí Thái Thanh Huyền Tiên thì lúc này cũng không có thượng sách.

Tuy nhiên đối với hắn thì chỉ cần thêm một ít thời gian mà thôi, đã có thể bao vây được vật này thì chỉ cần duy trì là có thể dần tiêu trừ.

Tụ lại một luồng Ngũ Sắc Thần Quang trên đầu ngón tay, đang định quét ra thì khóe mắt của Nhạc Vũ đột nhiên chớp động, chỉ thấy huyết quang lại lần nữa nổ tung. Một luồng linh lực cực lớn chấn động Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận khiến nó tách ra một số khe hở rồi bắn thẳng về Chiến Tuyết đã hoàn toàn hư thoát trên đài đá.

Thần sắc Nhạc Vũ thoáng âm trầm nhưng không hề có ý cố kỵ, vào lúc huyết quang sắp chạm vào mi tâm của Chiến Tuyết thì Diễn Thiên Châu đột nhiên phát động bao trùm lấy phạm vi ngàn dặm bên ngoài bao gồm Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cùng luồng huyết quang và Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ dùng thần niệm nỗ lực thôi động mười hai hình trụ màu vàng. Một lớp quang trạch màu đất vàng ngưng tụ trước người Chiến Tuyết triệt để ngăn cản những huyết điểm chạm vào. Tiếp đó hắn lại dùng quang hoa ngũ sắc từng chút tiêu trừ lạc ấn tinh thần trong luồng huyết quang còn lại.

Bên ngoài hắn cũng không dám chậm trễ nhanh chóng xóa đi toàn bộ dấu vết khôi phục nguyên dạng.

Cuối cùng hắn hóa thành một luồng độn quang ngũ sắc đào thoát khỏi mảnh vỡ này.

Sau khi Nhạc Vũ ly khai khoảng sáu canh giờ thì đột nhiên có ba trăm chiếc chiến xa màu vàng phá không bay tới. Người dẫn đầu mặt triều phục màu vàng, tay cầm ngọc vương, đầu đội kim quan, kéo xe là bốn con Giao Long. Người này nhìn đài đá huyết sắc lộ ra một tia nghi hoặc nhưng rồi cũng không để ý tiếp tục dẫn đoàn chiến xa rời đi.

Cơ hồ cùng lúc, hồn niệm bản thể của Nhạc Vũ lại tiến vào Diễn Thiên Châu cẩn thận nhìn về ngàn trượng trước người.

Vừa rồi hắn không không tiếc pháp lực xuyên qua liên tục hơn mười mảnh vỡ mới dám phân ra tâm thần xem xét tình hình trong Diễn Thiên Châu.

Chỉ thấy đoàn huyết nhục đã dung hợp lại làm một thể nhưng chỉ còn lại chỗ phần cự thủ không khác người thường nhưng vẫn là màu đen không có sinh cơ.

Ngũ sắc quang hoa vẫn không ngừng chụp xuống nhưng không hề tạo ra một chút phản ứng.

Sắc mặt Chiến Tuyết trắng bệch, vẫn còn sợ hãi đứng nhìn bên cạnh, lên tiếng nhắc nhở:

- Thiếu gia vẫn cẩn thận là hơn! Tốt nhất là nghĩ cách chế áp!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, hắn biết nếu như Ngũ Sắc Thần Quang không có tác dụng thì đồng nghĩa với việc hồn niệm bên trong chưa triệt để tiêu vong mà là ẩn vào chỗ sâu.

Bất quá nói đến trấn áp, Nhạc Vũ vẫn cảm thấy bất đắc dĩ. Thật sự hắn không nghĩ ra mình lại có thứ gì trấn áp được vật này. Hiện giờ cũng chỉ có năng lực làm chủ thế giới và Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận mới có thể chế trụ. Những bảo vật trong tay hắn đều không thể, một khi để nó trốn ra ngoài sẽ khiến cho thế giới của Diễn Thiên châu hỗn loạn, khi đó bản thân chưa chắc có thể chế trụ.

Lần này đi về phía tây không hề có chỗ tốt mà còn rước lấy một phiền toái lớn.

Suy tư một lát, Nhạc Vũ cắn răng dùng pháp lực hồn niệm bao lấy cự thủ rồi bỏ vào trong Ngũ Hành Kiếm Trận ở đan điền.

Cự thủ này lại giãy dụa không ngớt, chỉ là Âm Dương nhị khí sở ngưng đại trận đã bắt đầu xoay tròn, ngũ sắc phi kiếm án theo Ngũ Hành cũng đã nổi lên trăm ngàn quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 863: Lục Cực vạn lôi

Vào lúc ngũ sắc kiếm quang xoắn một nhát thì đan điền của Nhạc Vũ lập tức tràn ngập linh lực phong bạo, vô số vu lực thuần khiết và khí hồn sát từ cự chưởng màu đen ầm ầm bộc phát.

Phần bụng Nhạc Vũ như bị sét đánh, bắn ra một luồng máu tươi rồi chỉ thấy tàn chưởng tung hoành trong Ngũ Hành Kiếm Trận nhưng thủy chung không thể thoát thân, khuấy đảo đan điền đến hỗn loạn.

Cũng may phù trận Ngũ Hành trong ngoài tại đan điền của hắn vô cùng ổn định nên dù có bao nhiêu linh lực tràn ra đều có thể cưỡng ép chuyển hóa hấp thu, sát khí cùng vu lực cũng đều bị bài trừ ra ngoài.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong cơ thể mình lúc này như phiên giang đảo hải, ngay cả một thân pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành cũng khó có thể khống chế. Hắn thầm kêu khổ nếu sớm biết như thế thì đã thận trọng cân nhắc không dám tùy tiện vất thứ này vào đan điền.

Cũng may tình hình hỗn loạn chỉ duy trì một lát rồi từ Âm Dương Ngư Đồ Án cũng xuất ra ngàn vạn hoa văn. Khí thế của năm thanh ngũ sắc phi kiếm lại tăng vọt, chỉ một kiếm đã đánh nát chỗ trung ương màu đen, triệt để xóa đi lạc ấn linh hồn bên trong.

Sau khi giải quyết tận gốc nguyên nhân gây ra linh lực phong bạo thì đan điền của hắn lại khôi phục bình lặng với tốc độ nhanh nhất.

Nhạc Vũ nội thì vào bên trong thì thấy vô luận là trận đồ cấu thành từ hai đạo Hồng Mông tử khí hay năm thanh Ngũ Hành Kiếm đều bình yên vô sự, tình hình tựa hồ còn tốt hơn trước mới thở nhẹ một hơi.

Hắn dùng Ngũ Hành Kiếm để triệt để luyện hóa tàn chưởng cũng là bất đắc dĩ, điều hắn lo lắng nhất là Hỗn Độn chí bảo chưa thành hình sẽ bị hao tổn.

Bất quá lúc này lại vượt xa dự kiến của hắn, Ngũ Hành Kiếm không hề bị hao tổn, ngược lại dường như có được không ít chỗ tốt.

Trong lòng vừa có sở động, trước người Nhạc Vũ liền xuất hiện mấy đoàn huyết nhục, một khối cốt cách trắng muốt lơ lửng trên không trung. Mấy đoàn huyết nhục không ngừng rung động nhưng bên trong đã không hề còn lại linh thức và lạc ấn linh hồn .

Khối cốt cách lớn chừng hai bàn tay của Nhạc Vũ, trắng muốt như ngọc, cực kỳ rắn chắc, vừa rồi tiếp nhận một kích Ngũ Hành Kiếm Trận nhưng vẫn bình yên vô sự.

Nhìn qua vật này, Nhạc Vũ toát mồ hôi lạnh, cảm giác vẫn kinh hãi không thôi.

- Nhìn xem tàn thân Đại Vu này còn hơn Ngân Linh Tử gấp trăm lần! Cũng không biết là của vị Đại Vu nào của thời hồng hoang? Chỉ sợ ít nhất cũng là cấp bậc Đại La Kim Tiên. Nghe nói thời thượng cổ khi Xi Vưu chiến bại bỏ mình, thân hình bị phân liệt trấn áp khắp nơi.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ càng thêm hồi hộp. Với tình hình vừa rồi, chỉ cần hắn ứng đối không kịp thì sẽ để tàn chưởng này chạy thoát, khi đó sợ là Đại La Kim Tiên cũng cứu không được!

Ngày sau cần lấy chuyện này làm gương, bất tri bất giác thiếu chút nữa đã bị người tính toán, khi đó cho dù hắn bất tử thì cũng sẽ dính vào tuyệt đại nhân quả.

Hồi lâu sau, Nhạc Vũ hít sâu một hơi gạt đi nỗi lo lắng, trong mắt hiện lên kỳ mang chiêu một giọt máu từ đoàn huyết nhục trước mặt.

Vận khởi mắt Chân Long nhìn qua, Nhạc Vũ bất giác lộ vẻ kinh hỉ, thậm chí có thể cảm giác được Chiến Tuyết trong Diễn Thiên châu cũng đồng dạng.

Thiếu một bước đã tiến vào cảnh giới Thiên Tiên, không ngờ lại gặp được cơ duyên như vậy tại phía tây của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Trong tinh huyết của Thượng Cổ Đại Vu ẩn hàm các loại pháp tắc cùng đại đạo thiên địa có thể trợ giúp hắn đem lạc ấn linh hồn đẩy lên cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, là tầng thứ tư trong thế giới bản nguyên! Chân chính có năng lực tìm hiểu đại đạo trong không gian kia!

Thậm chí Chiến Tuyết cũng có thể nhờ vật này để tăng thần cách. Trong huyết nhục này chẳng những hàm chứa khí chiến sát tối tinh thuần mà tính chất thần lực cũng đồng dạng. Lợi ích mà nàng thu được từ trong đó đoán chừng vượt xa tưởng tượng của hắn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền lấy ra một cái hộp ngọc, phong ấn đoàn huyết nhục tử kim sắc vào trong đó.

Kỳ thật hơn phân nửa huyết nhục tinh nguyên của tàn chưởng này đã bị Ngũ Hành Kiếm Trận trong đan điền của hắn trảm kích, còn lại chỉ một phần nhỏ nhất nhưng đối với hắn đã quá đủ, cũng có thể nói là chí bảo.

Nhìn bốn phía, Nhạc Vũ mới phát hiện bản thân bất tri bất giác đã xâm nhập đến chỗ sâu nhất của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, lúc vừa rồi hoảng sợ đào thoát thì linh lực phong bạo nổ tung đã che giấu hoàn toàn khí tức của hắn.

Qua mấy canh giờ quả thật không có ai đuổi theo đến đây nhưng lại làm cho pháp lực hắn tiêu hao đến khô kiệt.

Nhạc Vũ cười khổ rồi thu hồi ánh mắt, cũng không dám dừng lại ở đây lâu mà dùng Vạn Mộc Phong Thần Bích cùng Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý hộ thân rồi phi độn vòng về hướng đông.

Vượt qua hơn trăm mảnh vỡ thì hắn mới dừng lại, lại đem Sương Thạch kiếm dẫm lên, pháp lực cũng chuyển thành chân khí Dung Vũ Hóa Vân.

Diện tích mảnh vỡ lúc này đã khôi phục đến trăm vạn dặm. Linh lực hỗn loạn cũng dần chuyển yếu, dùng Dung vũ hóa vân quyết và Sương Thạch kiếm có thể dễ dàng vượt qua.

Trị liệu sơ qua thương thế, đổi lại y phục rồi tế Bạch Lộc Già Thiên lệnh lên đỉnh đầu, tiếp đó Nhạc Vũ nhìn quanh tìm nơi phù hợp để độ kiếp.

Sau một lát, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra vài tia thất vọng, phát hiện trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên có thể dễ dàng tìm được nơi tu hành tốt nhưng chỗ phù hợp độ kiếp lại cực ít.

Một đường hắn đi về phía tây đã tìm được hơn mười chỗ có sai biệt thời gian,

chỗ lớn nhất là 16 lần, thấp nhất cũng tới 13 lần.

Bất quá việc độ kiếp lại khác với tu hành, chuyện đầu cần một nơi không gian ổn định!

Khẽ nhíu mày, Nhạc Vũ tiếp tục đi về phía đông. Hắn cũng biết việc này không thể gấp nên một đường đi tìm những mảnh vỡ không gian kiên cố nhất. Cũng may hắn tiến nhập vào Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên mới chỉ vài thập niên nên còn đủ thời gian tìm kiếm.

Lần này lại càng lâu hơn so với lúc hắn đi về phía tây, đến tận cực đông Nhạc Vũ mới tìm được một mảnh vỡ phạm vi gần hai tỷ dặm.

Nơi này gần như là một thế giới độc lập, bên trong còn nhiều mảnh vỡ khác nhưng thời gian lưu chuyển bên trong cực kỳ ổn định, thống nhất là mười hai lần.

Nhạc Vũ nhìn qua lộ vẻ vui mừng rồi hạ xuống tại một cự sơn ngoài trăm vạn dặm.

Đang muốn đi về phía trước, trong lòng Nhạc Vũ chợt động đột nhiên quay đầu lại thì thấy một vị hồng bào đạo nhân từ trong khe nứt không gian xuyên ra, đến khi trông thấy Nhạc Vũ thì ánh mắt lóe lên, phong tư nho nhã đạp không bay tới. Người này có tu vi Thiên Tiên, dưới chân bước đi nhìn như chậm nhưng thực ra dùng phép súc địa, nháy mắt đã qua trăm vạn trượng.

Đồng tử Nhạc Vũ lập tức co rút thành hình châm nhưng lại nhanh chóng khôi phục như thường không để lộ nửa phần dị sắc, chỉ là trong lồng ngực phập phồng bất định.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp một tu sĩ khác từ khi tiến nhập Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Bất quá nếu chỉ là như thế thì còn xa mới khiến hắn kinh dị. Vấn đề là người này chính là hồng bào đạo nhân mà hắn đã gặp qua mấy thập niên trước ở gần Thủy Vân sơn, đã từng gây tổn thương cho hắn ở sơn mạch Huyết Vân!

Lúc này hắn chỉ thay đổi nét mặt không còn vẻ lạnh lùng còn đạo bào vẫn nguyên dạng.

Một thân huyễn pháp cơ hồ hoàn mỹ không tỳ vết, cũng chỉ có Nhạc Vũ trong người có Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch cùng Vô Vọng chân thủy mới không bị vẻ ấm áp kia mê hoặc.

Sát cơ dày đặc khiến da đầu Nhạc Vũ lạnh toát, cơ hồ theo vô thức muốn xuất ra Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô nhưng nỗ lực kìm chế được.

Người nọ chỉ trong chốc lát đã đến trước người Nhạc Vũ, cúi đầu thi lễ rồi cười nói:

- Đạo huynh hữu lễ rồi, tiểu đạo Hỏa Vân! Xin hỏi đạo huynh là tu sĩ của Thủy Vân tông? Lần này tiến vào Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên cũng là vì Lục Cực điện xuất thế mà đến?

Nhạc Vũ thầm giật mình không hiểu rõ ý. Hắn đã nghe nói qua Lục Cực điện, chính là thứ mà Thượng Cổ Yêu tộc xây nên dùng để trấn áp bát phương, ổn định Tam Thập Tam Thiên cảnh.

Theo truyền thuyết thì bên trong cung điện này có không ít trân tàng của Thượng Cổ Yêu tộc, chẳng lẽ qua mấy vạn năm còn chưa bị người khác lấy đi?

Điều khiến Nhạc Vũ nghi hoặc chính là sao người này lại hỏi hắn như vậy.

Hỏa Vân đạo nhân thấy Nhạc Vũ lộ vẻ nghi ngờ thì xấu hổ cười nói:

- Bần đạo lỗ mãng, chuyện đại sự như vậy đạo huynh đúng là không biết. Trước đó vài ngày cũng chẳng biết tại sao phong ấn của Lục Cực điện buông lỏng. Có mấy người đang ở trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên thấy vạn lôi điện xuất thế khiến Hồng Hoang chấn động. Hôm nay Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên cực kỳ náo nhiệt. Có bốn vị Đại La Kim Tiên ra tay, gia cố không gian thiên cảnh. Mấy vạn tu sĩ các tông lần lượt chạy đến. Lục Cực điện vốn trấn áp Tam Thập Tam Thiên nên không thể đơn giản đụng vào, bất quá cũng có thể có cơ duyên tìm các loại Tiên Thiên linh trân chưa thành hình bên trong.

Hỏa Vân đạo nhân nói đến chỗ này lại cười nhẹ:

- Tiểu đệ là một tán tu không tông phái, nếu không phải lần này có vạn lôi điện xuất thế thì cũng vô duyên đi vào. Bản ý muốn kết bạn cùng đi miễn cho thế đơn

lực bạc lại khiến cho đạo hữu chê cười!

Nhạc Vũ càng thêm lạnh toát, người này ăn nói nho nhã nhưng nét mặt sau huyễn tượng không hề biểu lộ, ánh mắt tràn ngập hàn ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 864: Chung tấn Thiên Tiên!

Trong một sát na, vô số ý nghĩ lướt qua đầu Nhạc Vũ, trên mặt cũng lộ ra một tia tò mò:

- Vạn lôi điện?

- Đúng là vạn lôi điện.

Hỏa Vân đạo nhân cười khẽ rồi gật đầu:

- Theo truyền thuyết này thì vạn lôi trì trong điện chính là bảo vật luyện khí cao cấp nhất thế gian, ngoài ra bên trong còn có một cây quả Nguyên Trí và vài loại kỳ trận hi hữu.

Ta cũng không cầu có cơ duyên gặp được hai thứ thiên địa kỳ trân này. Chỉ cầu có thể ở trong Vạn lôi điện tìm được một chút bảo vật yêu tộc thượng cổ lưu lại là được. Ta xem đạo hữu từ vài năm trước đã tiến nhập Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên tu hành đúng không? Dù sao cũng chậm trễ không có bao nhiêu thời gian, không bằng cùng một chỗ đồng hành như thế nào?

Nhạc Vũ nheo mắt, sau đó lắc đầu:

- Cùng đạo hữu đồng hành có thể, ta cũng có chút hứng thú với Vạn Hóa Lôi Trì. Bất quá bây giờ ta đang lúc chuẩn bị độ kiếp sợ là không tiện đi cùng đạo hữu, đợi qua một tháng ta sẽ cùng ngươi cùng đi tìm Vạn lôi điện?

Hỏa Vân đạo nhân khẽ ngẩn ra, đánh giá Nhạc Vũ rồi lộ vẻ cực kỳ hâm mộ nói:

- Ta lại không nhìn ra nguyên đạo huynh đang chuẩn bị đột phá. Như thế cũng tốt, có tu vi Ngọc Tiên thì sau khi tiến nhập Vạn lôi điện cũng không đến mức bị người xem nhẹ. Ta sẽ ở chỗ này đợi đạo huynh mấy ngày.

Hắn nói đến đây thì dừng lại nhưng Nhạc Vũ đối diện đã lấy Thủy Vân kiếm ra

tay, mũi kiếm chếch về bên trái, tư thế lộ ra một tia địch ý.

Lưỡi kiếm chưa từng tế luyện, hắn không cách nào lấy ý niệm thôi sử nhưng nếu cầm trong tay thì vẫn có thể khiến cho uy lực của tám thức Thủy Vân kiếm quyết tăng lên tới cực hạn.

Một lớp hơi nước ngưng mà không tán lập tức tràn ngập trong phạm vi ngàn dặm, Nhạc Vũ cười lạnh:

- Cắn là Hỏa Vân đạo hữu độ kiếp cũng có thể để cho người khác đứng ngoài quan sát hay sao? Kính xin đạo hữu thối lui đến ngoài ức vạn dặm bên ngoài. Nếu không chớ trách Uyên Minh vô tình.

Hỏa Vân đạo nhân biến sắc, thần tình lạnh lẽo trầm xuống như nước.

Ánh mắt sau Chướng Nhãn lập loè bất định tựa hồ như đang chần chừ điều gì, sát cơ chợt thịnh khiến người ta dựng tóc gáy.

Một áp lực khiến cho người khác hít thở không thông tràn ngập trong không gian nhỏ hẹp.

Nhạc Vũ thanh sắc bất động, chỉ đem làn hơi nước thôi phát khiến băng lăng bao phủ trong vòng trăm trượng. Một tia kiếm khí lam sắc lóng lánh bên trong, không hề che giấu ý uy hiếp.

Sau một hồi lâu, Hỏa Vân đạo nhân lại cuối cùng bình thản, cười tự giễu:

- Ta và ngươi bèo nước gặp nhau, quen biết mới bất quá một cái chớp mắt. Đạo hữu không tin ta cũng là lẽ phải. Một tháng sau ta sẽ gặp ngươi ở đây là được.

Nói xong hắn lại thi lễ rồi dứt khoát rời đi.

Đến khi người này xuyên qua khe nứt không gian rời xa, Nhạc Vũ mới nhíu mày, lâm vào trầm ngâm.

Không cần nghĩ nhiều cũng biết người này đến đây vì chuyện vài ngày trước mình đã đã tiến vào phía tây thoát ra khỏi sự khống chế của hắn nên nảy sinh nghi ngờ. Vì thế lúc này mới hiện thân thăm dò.

Bản thân vừa rồi nếu như chỉ cần hơi lộ ra ý e sợ hay ứng đối không đúng thì chắc là sẽ trở mặt thành địch.

Sát ý cảm nhận từ trong mắt đối phương trước khi rời đi tuyệt không nửa phần hư giả

Hắn không sợ Hỏa Vân đạo nhân, bất quá trước mắt chỉ có một phân thân ký thác nguyên thần, không thấy bóng dáng bản thể.

Nếu động thủ cũng chỉ có thể phá hủy phân thân, chưa triệt để đánh chết người này. Hiện giờ hắn chưa định từ bỏ thân phận Uyên Minh, lại càng không nguyện ý bạo lộ Bạch Lộc Già Thiên Lệnh.

Bất quá Vạn Hóa Lôi Trì mà người này nói đến đúng thật khiến hắn cảm thấy hứng thú. Chỉ riêng cây quả Nguyên Trí đã khiến người nghe động tâm, nghe nói cây này ngàn năm thì kết trái, qua vài vạn năm chưa từng hiện thế, trong điện này chắc hẳn tồn trữ không ít.

Tác dụng của vật này đối với hắn không lớn nhưng nếu có được số lượng nhất định thì có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Còn có Vạn Hóa Lôi Trì, đối với hắn đồng dạng là kỳ trân cực kỳ hữu dụng. Vật này tuy là bảo vật luyện khí đỉnh cấp thế gian nhưng lại là hạch tâm của Vạn lôi điện, không thể đơn giản lấy được.

Bất quá thứ Nhạc Vũ xem trọng chính là các loại kiếp lôi từ nhất giai đến lục giai trong lôi trì.

Có Vạn Hóa Lôi Trì trợ giúp, Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp sẽ thuận lợi tiến lên tầng thứ bảy đỉnh phong, miễn cho việc ngày sau tìm kiếm Yêu tộc để bức bách độ kiếp.

- Không muốn đợi lát nữa đến sao?

Nhạc Vũ cười lạnh, trùng hợp với đối phương nôn nóng thì hắn cũng đang định sớm chấm dứt việc này.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ liếc nhìn bốn phía. Nơi đây vốn là chỗ độ kiếp tốt nhất nhưng nếu đã có Hỏa Vân đạo nhân rình mò thì dĩ nhiên không thích hợp để

trùng kích Thiên Tiên, với động tĩnh khổng lồ của hắn khi độ kiếp thì chỉ là tự tìm đường chết mà thôi.

Hắn tìm kiếm một sơn cốc kín đáo, bố trí một ảo trận cỡ lớn, lại dùng Thủy Kính quan ảnh chi pháp của Thủy Vân tông lưu tồn trong ảo trận.

Sau đó hắn lại dùng Thủy Vân Kiếm che hết khí tức bản thân rồi bằng tốc độ cực nhanh xuyên qua mấy mảnh vỡ không gian, tìm đến một mảnh vỡ có kết cấu coi như ổn định.

Đến đây hắn mới chính thức bố trí sát trận, đánh ra mấy trăm thanh tiên kiếm phân theo phương vị Cửu Cung thành một tòa Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, sau đó thêm vào vô số linh thạch tăng lực sát thương lên đến cực hạn.

Nơi đây là chỗ hắn sẽ bạo lộ thân phận của mình nên cũng không muốn mạo hiểm. Có tòa kiếm trận này bảo vệ, lại có hai phân thân và Chiến Tuyết chủ trì, cho dù bản thể Hỏa Vân đạo nhân tìm được cũng khó có thể trong thời gian ngắn phá vỡ được.

Bên ngoài Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận lại có một huyễn trận thủy hệ cỡ lớn, chính là đích truyền của Thủy Vân tông, có Bạch Lộc Già Thiên Lệnh trấn áp. Nếu không phá vỡ được nó thì cho dù là Đại La Kim Tiên đến tận đây cũng khó có thể biết được hư thật.

Nhạc Vũ bố trí hai hóa thân và Chiến Tuyết theo phương vị tam tài. Bản thân ngồi ở chỗ trung ương, tâm niệm vừa động liền lấy ra một điểm tinh huyết Đại Vu.

Ánh mắt lóe lên, Nhạc Vũ không chút do dự triệt để xóa đi lạc ấn linh thức bên trong rồi dung nhập vào bản thân.

Lúc trước nói không sợ Hỏa Vân đạo nhân nhưng áp lực trong lòng không hề nhẹ nhàng, càng muốn nhanh chóng tăng lên thực lực. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Hắn biết nếu không dùng dược vật trung hoà phân giải, trực tiếp hấp thu nói không chừng liền có nguy cơ vẫn lạc tại chỗ, thậm chí cơ hội cao tới sáu thành nhưng vẫn bất chấp phong hiểm.

Sau khi dung nhập chừng mấy nhịp thở thì tinh nguyên to lớn còn sót lại bên trong đột nhiên bạo phát đem tất cả chân khí Ngũ Hành thôi phát đến cực hạn.

Nhạc Vũ sớm có sở liệu, cưỡng ép đè nén, nỗ lực bắt đầu tìm hiểu một số pháp tắc bản nguyên hàm chứa bên trong.

Sở học của chủ nhân tàn chưởng cực kỳ bác tạp. Ngoại trừ một ít đại đạo liên quan đến không gian thời gian thì chủ yếu là đạo sát phạt như Chiến Tuyết, ngoài ra còn có phong hệ và thổ hệ.

Nhạc Vũ trong lúc nhất thời cũng không có nhiều thời gian tìm hiểu toàn bộ. Chỉ đem những đại đạo pháp tắc này ghi nhớ toàn bộ. Sau đó chuyên tâm vào pháp tắc không gian, Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn toàn lực vận chuyển, trợ giúp hắn tiến hành phân tích.

Qua một hồi lâu, Nhạc Vũ dần có sở ngộ, tinh nguyên khổng lồ trong giọt tinh huyết cũng thôi không tạo áp lực.

Sau một khắc, Nhạc Vũ cảm giác những pháp tắc thiên địa bên trong thần hồn ẩn ước liên hệ với những xúc giác hồn thức như một mạng nhện bắt đầu lan tràn mở rộng.

Cơ hồ trong khoảnh khắc, Nhạc Vũ đã tiến vào cảnh giới thiên nhân giao cảm. Một đường thần thức thuận lý thành chương tiến vào hạch tâm của thế giới bản nguyên.

Có nguyên lực khổng lồ trong cơ thể dẫn dắt, kiếm trận trên không được bao phủ bởi một một luồng vân vụ màu đen mang theo rất nhiều quang điểm lam sắc.

- Cửu thần tinh sa lôi?

Nhạc Vũ chỉ nhìn qua rồi không để ý thu hồi ánh mắt. Lần này vận khí không tệ, trong rất nhiều lôi chủng thất kiếp thì Cửu thần tinh sa lôi là loại yếu nhất, chỉ cần Ngọc Tiên tu sĩ hơi mạnh là có thể ứng phó.

Nếu như linh tiên tu sĩ thì chắn chắn phải chết nhưng với hắn thì vượt qua kiếp lôi này cũng là chuyện thường ngày.

Nếu không đem Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện tới đệ tứ trọng đại viên mãn,

lại đem một tia Thiên Nhân linh diệt lôi trong thần hồn luyện hóa thì hắn còn có chút kiêng kị nhưng hiện giờ thì không để trong mắt.

Đệ nhất trọng lôi đánh xuống không hề gây ra chấn động nào, hiệu dụng tôi thể cũng rât nhỏ mà phần lớn đều bị chữ "Đình" trong thần hồn hấp thu khiến nó lại lớn mạnh mấy phần.

Nhạc Vũ dứt khoát đem lực chú ý tập trung vào chỗ sâu trong bản nguyên, tham lam hấp thu cảm ngộ. Cho đến khi cảnh giới thiên nhân cảm ứng dần biến mất thì mới phát lực trùng kích bích lũy thứ tư trong đó.

Ngay lập tức thần hồn của hắn chấn động, tất cả hồn thức như muốn vỡ vụn.

Đợi đến khi cảm giác đau đớn dần dần biến mất thì trong mắt Nhạc Vũ bắn ra một tia kỳ mang, bích lũy cực kỳ kiên cố đã bị hắn đánh ra một khe hở.

Trùng kích thêm mấy lần thì hắn mới có thể triệt để phá vỡ chướng ngại, sau đó một mực xâm nhập vào chỗ sâu đến khi cảm giác lại chạm vào bích lũy mới dừng lại., thoáng lui về sau bắt đầu khắc lục hồn ấn bản mạng.

Lần này cũng không phải là linh trận như Đại Ngũ Hành tụ linh nhị pháp đại trận mà là hoàn toàn mô phỏng Ngũ Hành Kiếm Trận lẫn trận đồ do hai đạo Hồng Mông tử khí cấu thành.

Nhạc Vũ thậm chí còn chưa nhận biết lẫn không biết tác dụng của nhiều loại phù văn bên trong nhưng biết trong đó ẩn hàm đạo Hồng Mông thâm ảo nhất của thế giới.

Trong nháy mắt, hồn ấn bản mạng đã thành hình, thế như chẻ tre phá vỡ hàng loạt chướng ngại bay thẳng đến bích lũy thứ năm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 865: Bất lậu Kim Thân!

Đến lúc đánh tới bích chướng thứ năm thì hồn ấn bản mạng vẫn không ngớt xoay tròn đánh ra một chút khe nứt trên bích chướng rồi mới dừng lại.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra rồi sau đó cảm giác trong thần hồn cực kỳ đau đớn.

Trong trung tâm thần hồn đang dần hình thành Thất Thải Lôi Phù cùng loại với phù trận Ngũ Hành Kiếm. Tất cả phần tử hồn thức của hắn lúc này đang không ngừng tái tạo, đến khi tăng lên đến gấp ba mới có dấu hiệu ngừng lại.

Nhạc Vũ chịu đựng hồi lâu mới dần thanh tỉnh, không nhịn được cười to lến.

Những phù văn trong linh trận tự sinh của Hồng Mông chi bảo thì phần lớn hắn xem không hiểu, cũng không cách nào phục chế.

Vừa rồi hắn cũng chỉ có thể đem những thứ mình xem hiểu khắc lên hồn ấn rồi dùng tạo nghệ trận phù bổ toàn tạo thành hồn ấn nguyên vẹn.

Hắn hoàn toàn không ngờ thứ bản thân không quá tin tưởng lại có hiệu quả kỳ diệu như vậy!

Hồn ấn bản mạng xâm nhập đến tận bích chướng thứ năm có nghĩa là sau này hắn hoàn toàn tự do tìm hiểu tất cả những pháp tắc không gian tầng thứ tư, lại chỉ cần một lần thiên nhân cảm ứng là có thể đột phá bích chướng thứ năm, tạo ra căn cơ vô cùng vững chắc.

Nếu có như vậy thì dùng không có Tử Khuyết Thiên Chương thì hắn cũng chỉ cần ngàn năm là có thể tiến vào tầng thứ năm tìm hiểu bí pháp thời gian trong đó.

Đến khi đó cho dù đối mặt với Thái Ất Chân Tiên thì cũng không bị áp chế bản nguyên.

Thừa dịp trạng thái thiên nhân cảm ứng còn chưa kết thúc, hồn niệm Nhạc Vũ tiếp tục ngao du khắp nơi trong bản nguyên.

Bất quá một tia ý niệm quay lại cơ thể thì cảm giác thần hồn mạnh mẽ lẫn kiên cố chưa từng có! Cảm ứng với hồn ấn trong bản nguyên Hồng Hoang vô cùng rõ ràng!

Nhạc Vũ có một cảm giác minh ngộ là giờ nếu mình vẫn lạc thì chỉ cần tối đa trăm năm bản thân có thể tái sinh. Cho dù là Long Thương Kiếm cũng không thể gây tổn thương cho hồn ấn của hắn.

Sau một khắc, hắn khẽ chấn động, cảm giác biến hóa cực lớn trong cơ thể.

Thân thể không cần tận lực thôi động công quyết đã tiến vào huyền công ngũ chuyển! Màu sắc huyết khí lại một lần nữa biến đổi sang màu tím nhạt, ào ạt như thủy triều.

Ngũ Sắc Thần Quang cùng nhiều loại thần thông dù chưa tái tiến một bước nhưng đột tăng mấy lần, triệt để đột phá bình chướng lực 30 long.

Một luồng pháp lực Ngũ Hành lớn đến cực điểm không bị khống chế bắn lên trời cưỡng ép giải khai kiếp vân khiến cho dương quang bắt đầu chiếu xuống.

Nhạc Vũ đột nhiên mở mắt, trong nhãn cầu hiện lên vô số phù văn nhìn lên không trung thì thấy kiếp lôi tựa hồ đã có biến hóa, từ Cửu thần tinh sa lôi chuyển thành Huyền Hoàng Thái Hạo lôi liền lộ ra một tia vui mừng.

Cùng là thất giai lôi chủng nhưng Huyền Hoàng Thái Hạo lôi mạnh hơn thứ trước mấy lần!

Bất quá lúc này đối với hắn cũng chỉ là thêm một chút khó khăn mà thôi, lại có thể khiến cho Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi tăng thêm uy lực!

Lúc này mỗi lần thêm một lôi chủng cấp cao hơn thì lại khiến cho lực sát thương của Thất Thải Lôi Phù càng mạnh hơn mấy phần!

Sau một lát, trong lòng Nhạc Vũ chợt có sở cảm, phát ra một đạo pháp lực dùng Thủy Kính Quan Ảnh chi pháp ngưng tụ thành một Thủy Kính.

Tiếp đó hắn thấy chỗ ảo trận mà hắn bố trí lúc trước xuất hiện một hồng y nhân ảnh đang lạnh lùng nhìn vào.

Người này cực kỳ cẩn thận, dùng chướng nhãn pháp để che lấp bộ dạng. Tuy nhiên Nhạc Vũ chỉ cần bỏ vào một điểm Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch vào thủy kính là có thể thấy được chân diện mục.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không phải vì nhân ảnh thấy được qua thủy kính mà hiện giờ cảm giác người kia hoàn toàn không chút áp chế được hắn.

Hỏa Vân đạo nhân đứng ngoài nhìn một lúc rồi không có ý định xông vào mà cười lạnh rồi phất tay rời đi.

Sau chừng hai khắc thì hắn lần lượt xuất hiện trong ba chỗ ảo trận Nhạc Vũ bố trí lúc trước, đồng dạng dừng lại chỉ mấy nhịp hô hấp rồi lại biến mất.

Nhạc Vũ khẽ thở dài, biết dù hắn cẩn thận bố trí thế nào thì chỉ sợ người này không quá một canh giờ đã có thể tìm được đến đây.

Bất quá lúc bố trí ảo trận thì hắn cũng không đặt hi vọng gì, chỉ tính toán xem như để báo động mà thôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trong kiếp vân đã xuất hiện vô số lôi quang kim sắc, tối thiểu có thập nhị trọng kiếp lôi hội tụ bên trong.

Chỉ do dự chốc lát, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ kiên quyết đánh ra một ngũ sắc cự chưởng xuyên qua kiếp vân chụp lấy kiếp lôi dẫn vào trong trong cơ thể.

Đến khi tất cả lôi quan kim sắc đều bị cự thủ Hỗn Nguyên quét sạch thì kiếp vân cũng dần tản đi. Tất cả những lỗ chân lông trên người Nhạc Vũ bị lôi lực không ngừng trùng kích liên tục mở ra khép lại, đã lâu không hề có dấu hiệu ngừng lại.

Nhạc Vũ trào máu mũi nhưng vẫn cười ngạo nghễ không thôi.

Hắn thầm nghĩ đây mới thực sự là đạo tôi thể, lần trước chỉ là một chút áp lực có thể dễ dàng tiếp nhận không có bao nhiêu hiệu quả nhưng chỉ qua một khắc này đã khiến cho Cửu Chuyển Huyền Công lại có tiến triển!

Đến khi lôi lực dần tan thì phản ứng đầu tiên là Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly

Hỏa Chân Quyết đã thuận lợi đột phá lên tầng thứ mười sáu.

Còn lại vài loại thần thông, bao gồm cả Ngũ Sắc Thần Quang đều có chút tiến triển, tự phát ngưng kết ra mấy ngàn tổ Ngũ Hành phù văn gia nhập vào phù trận.

- Đây là cảnh giới Thiên Tiên? Hoặc phải nói là Thái Ất Chân Tiên?

Nhạc Vũ bỗng dưng vung tay đem Lưỡng cực hàn diễm kính đến trước người, vận khởi Đại tiên thiên huyền

Băng Ly Hỏa chân khí phá vỡ một tầng phong ấn bên trong.

Chỉ thấy bên trong vật này đột nhiên có quang hoa lưu chuyển, khí tức hoàn toàn bất đồng, mặt ngoài càng hiện thêm nhiều phù văn huyền ảo.

- Tứ phẩm Linh Bảo? Quả nhiên!

Nhạc Vũ nhìn qua đã biết suy đoán của mình không sai, nếu bỏ thêm hai tầng phong ấn bên trong chắc là một kiện chí bảo khó lường.

Hắn tiếp tục dẫn nhập pháp lực tới tầng thứ hai mươi hai của Băng Diễm tuyệt quang đánh thẳng vào hư không, xuyên qua vạn dặm khiến tinh tú cũng chấn động dẫn tới một luồng Thái Dương Chân Hỏa áp xuống.

Nhạc Vũ chợt cảm thấy hơi hối hận, không ngờ Băng Diễm tuyệt quang lại mạnh mẽ như vậy dẫn tới phản kích của thái dương. Hắn đánh ra một luồng ngũ sắc thần quang triệt tiêu hơn nươn nửa Thái Dương Chân Hỏa rồi dùng Lưỡng cực hàn diễm kính chiếu lên nhưng vẫn không thể khiến nó triệt để tiêu tán.

Đến khi cả ba thôi động Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, chém ra chín đạo kiếm quang mới có thể triệt để trảm khai luồng Thái Dương Chân Hỏa.

Nhạc Vũ lúc này mới có thời gian thể ngộ sự bất đồng của Băng Diễm tuyệt quang so với trước.

Hồn ấn bản mạng hiện giờ không chỉ tăng cường thêm gia trì pháp tắc lẫn khống chế linh lực Ngũ Hành của hắn mà còn khiến cho lực khống chế thiên địa tăng

thêm mấy lần, cơ hồ đến mức độ khống chế tùy tâm, ngay cả số lượng cũng bạo tăng!

Khách quan mà nói, Lưỡng cực hàn diễm kính sau khi cởi bỏ phong ấn đã giúp ích cho hắn không nhỏ nhưng sự tăng trưởng thực lực bản thân cũng không thể coi thường.

- Cũng không biết mấy loại thần thông kia thế nào?

Ngẫm lại Hỏa Vân đạo nhân tùy thời có thể đến đây nên giờ cũng không phải là lúc thích hợp thôi diễn, Nhạc Vũ ngần ngừ một lát rồi bỏ đi ý định, chú ý tới bên trong cơ thể.

- Đây cũng là Bất Lậu Kim Thân?

Nếu là trước kia dù pháp lực, khí huyết trong cơ thể hắn cường thịnh thế nào thì cũng có một phần lưu lại bên ngoài không cách nào sử dụng.

Bất quá lần này thì toàn bộ những khiếu huyệt qua các lỗ chân lông đều được phong bế khiến toàn bộ tinh nguyên và chân khí được phong tỏa trong cơ thể, sức đột phá hơn trước mấy lần!

Còn nếu muốn dấu diếm bộ dạng thì dù không cần Ngũ Sắc Thần Quang cùng Bạch Lộc Già Thiên Lệnh và Nhất Khí Hỗn Nguyên châu lẫn các loại Chướng Nhãn pháp, hắn vẫn đủ tự tin qua mắt được những tu sĩ có tu vi dưới cảnh giới Ngọc Tiên.

Được lợi lớn nhất chính là tốc độ tu hành, hiện giờ có thể sử dụng tinh nguyên ở mức độ lớn nhất.

Lực lượng pháp lực đã tới 30 Long, lực lượng thân thể cũng tới 2200 trăm vạn thạch lực! Đáng tiếc, kết hợp cực hạn cả hai vẫn chưa thể đột phá 300 Chân Long!

Thân thể Nhạc Vũ ở vài thập niên trước khi tu hành Cửu Chuyển Huyền Công cũng chỉ mới có lực lượng tám mươi vạn thạch. Lúc này Cửu Chuyển Huyền Công tiến giai, cộng thêm tinh huyết Đại Vu nên bạo tăng hơn hai mươi lần, pháp lực cũng tăng tiến gần đạt tới bình chướng.

Nếu theo lý thuyết thì sau khi kết hợp sẽ đạt tới 350 lực Chân Long, nếu ở hoàn cảnh phù hợp thậm chí còn có thể lên tới 600 Chân Long.

Bất quá lúc Nhạc Vũ sử xuất Vô Cực Đại Thủ Ấn thì vẫn bị giới hạn ở dưới 300 Chân Long!

Thầm lắc đầu, Nhạc Vũ dùng mắt Chân Long nhìn ra ngoài trận thì đã thấy Hỏa Vân đạo nhân đang ở đằng xa đi tới.

Lúc này hắn thậm chí có ảo giác chỉ cần đánh ra một quyền thì đã đủ triệt để đánh nát hóa thân người này!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 866: Tàn chưởng chi uy

Nhạc Vũ hoảng hốt, một lúc sau mới vùng thoát ra khỏi ảo giác.

Hắn nhìn về Hỏa Vân đạo nhân, cảm thấy trong lòng cực kỳ phức tạp.

Mấy ngày trước hắn vẫn còn cảm thấy dè chừng vì sự cường đại của người này, cho dù chỉ là một hóa thân có tám phần thực lực thì cũng khiến hắn vạn phần kiêng kị, bó tay bó chân.

Lúc này hắn lại có thể đứng ở trên cao nhìn xuống người này.

Vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi. Sau khi trùng kích vào cảnh giới Thiên Tiên thì cả toàn bộ mảnh vỡ không gian có phạm vi ức vạn dặm dường như đều ở trong tay hắn, tất cả biến hóa lưu chuyển linh lực, trao đổi chất giữa cỏ cây đều bị hắn cảm giác.

Một khắc này hắn thấy như đã trở thành thần minh, thậm chí cảm giác chỉ cần mình đem hết toàn lực có thể đánh nát thương không.

Bất quá ảo giác tuy là ảo giác nhưng Hỏa Vân đạo nhân hiện giờ đã không đủ để coi là họa trong mắt hắn.

Vô luận là Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô hay Lưỡng cực hàn diễm kính đều đã đủ áp chế người này, thậm chí chỉ tính riêng đạo pháp thần thông thì chưa chắn hắn đã bại bởi vị Thái Ất Chân Tiên này.

- Ngay cả lúc này mà vẫn không dùng bản thể, người này quả thật cẩn thận.

Nhạc Vũ cười lạnh, chỉ thấy hồng bào đạo nhân đi đến cách trận vạn trượng thì dừng lại, trong mắt lóe lên một tia tử sắc.

Nhạc Vũ lập tức nhíu mày, lập tức rút Thủy Vân Kiếm cầm trong tay.

Hắn chỉ dùng lực bốn mươi hai long tụ trên thân kiếm rồi một đạo kiếm khí lam sắc với lực lượng hơn mười Chân Long chém thẳng ra ngoài trận trùng kích đến trước người hồng bào đạo nhân.

Hỏa Vân đạo nhân hơn ngẩn ra một chút rồi từ hồ lô bên hông lập tức phun ra một hỏa nha giao kích với kiếm khí của Dung vũ hóa vân. Trong nháy mắt vô số lực băng diễm tứ tán kèm theo thanh âm vang vọng, cuối cùng hỏa nha bị kiếm khí triệt để chém vỡ.

Giằng co chỉ một lát, Hỏa Vân đạo nhân đã di hình đổi ảnh, thân hình bay ra hơn vạn trượng để mặc kiếm khí thủy lam trùng kích đuổi theo, những nơi đi qua để lại một vết chém cực sâu.

Sau một khắc liền thấy bên trong kiếm trận có một quang hoa lam sắc khuếch tán ra phạm vi hơn trăm dặm.

Đồng tử Hỏa Vân đạo nhân lập tức hơi co rút, nhìn sâu vào trong trận, sát cơ lóe lên rồi không chút do dự yên lặng thối lui, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ thu hồi Thủy Vân Kiếm, thủy linh lực triều động xung quanh cũng dần tán đi.

Sau một khắc, hắn cảm giác được kiếm linh trong thanh kiếm có ý thần phục và hân hoan vô tận.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không để ý mà thu hồi thanh kiếm vào tay áo.

Người chọn kiếm, kiếm cũng nhắm người. Thực lực của hắn còn chưa chính thức đạt tới Thái Ất Chân Tiên nhưng tiềm lực vô cùng, đủ khiến kiếm linh của thanh kiếm bị thuyết phục.

Hắn biết bây giờ chỉ cần bỏ chút thời gian tế luyện đánh vào một chút hồn lực là có thể triệt để thu phục được thanh tiên binh nhị phẩm này.

Bất quá Thủy Vân Kiếm dù sao vẫn là vật của người khác, hắn cũng không có ý tứ chiếm lấy, lại càng không nguyện ý kết thêm nhân quả với Thủy Vân tông.

Đến khi cảm giác được Hỏa Vân đạo nhân đã triệt để thối lui khỏi mảnh vỡ thiên

cảnh thì Nhạc Vũ mới thu hồi hồn niệm, lâm vào trầm tư.

Mới vừa rồi chỉ chứng kiến một phần nhỏ thực lực của Hỏa Vân đạo nhân, thậm chí chưa từng giải trừ chướng nhãn pháp.

Bất quá chỉ bằng Hỏa Nha cũng đã có thể suy tính đại khái thực lực, ước chừng bản thể có thực lực gấp đôi.

Nhưng với mức độ như vậy thì cũng không phải không thể ứng phó. Căn nguyên vẫn là bản thể, vừa rồi chỉ thiếu mười nhịp hô hấp nữa là có thể dựa vào sát na hồn niệm giao phong để suy ra phương vị bản thể.

Cũng không ngờ Hỏa Vân đạo nhân quyết đoán thối lui như vậy, không hề có ý dây dưa.

Trong mắt hiện ra tia phiền muộn, Nhạc Vũ phất tay liền thu hồi Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận lẫn cả hóa thân. Hắn lại lấy ra một giọt tinh huyết Đại Vu nhìn về phía Chiến Tuyết thì thấy nàng đang cau mày nhìn về phía nam.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động liền nắm giọt tinh huyết trong tay yên lặng chờ đợi.

Thời gian dần trôi qua, chỉ thấy mi tâm Chiến Tuyết hiện ra một tia hồng quang tán về phía xa.

Qua đến hồi lâu thì nàng mới thu hồi hồng quang , xoay người nói:

- Vừa rồi ta cảm thấy bản thể người nọ đang ở ngoài bảy ngàn vạn dặm ở phía nam, không biết phương vị cụ thể. Đáng tiếc người này rút lui quá nhanh.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, có thể phân biệt ra phương vị người nọ đã là quá tốt.

Lần đầu tiên không thành nhưng lần thứ hai thứ ba có thể thành công, chỉ là tiếp theo không thể tránh được cùng với Hỏa Vân đạo nhân lại lá mặt lá trái một phen.

Mỉm cười, Nhạc Vũ bắn ra một chỉ đem giọt tinh huyết Đại Vu cho Chiến Tuyết.

Chiến Tuyết cũng không chút khách khí, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống hấp thu giọt tinh huyết này vào cơ thể.

Nàng ở trong Diễn Thiên Châu nhàn rỗi nên thời gian tìm hiểu Tử Khuyết Thiên Chương bản 14 trang lâu hơn Nhạc Vũ một chút nhưng do tạo nghệ trận phù chưa đến cảnh giới hư thất sinh bạch nên cộng thêm cả truyền thừa châu cũng chỉ có thể sử dụng một lần, cũng không có dã tâm đem hồn ấn bản mạng trùng nhập cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Sau khi hấp thu tinh huyết Đại Vu thì nàng lập tức tiến hành trùng kích cảnh giới Thiên Tiên, chân khí Huyền Sát Chiến Ma tầng thứ hai mươi ba, đem một viên ngọc châu huyết sắc không ngừng thôn thổ sát lực. Bát Diệp Sát Liên lại một lần nữa mở ra tựa như đài sen nâng thân hình nàng lên.

Lực chiến sát lan tràn khắp nơi, cũng may thần hồn của Nhạc Vũ đại tiến kiên cố không kém gì của Chiến Tuyết nên có thể chịu được.

Lần này Chiến Tuyết độ kiếp có thêm vô số chân lực hàn phách từ mặt đất lan tràn xuống dưới.

Nhạc Vũ nhìn thấy cũng không để ý. Tu sĩ bình thường độ kiếp lấy lôi kiếp làm chủ còn chư hệ Ngũ Hành thỉnh thoảng có phát sinh cũng là bất thường.

Hàn kiếp lần này tuy cường độ có thể so với lục giai lôi kiếp nhưng với thực lực của Chiến Tuyết lại có thể dễ dàng ứng đối.

Hắn đằng không cách xa Chiến Tuyết ngàn trượng để hộ pháp, cũng không có ý định nhàn rỗi liền lấy ra chưởng cốt trắng muốt kia để xem xét.

Dùng Thủy Vân kiếm gọt một lượt thì chỉ nghe tiếng kêu keng keng rồi thấy thanh tiên binh nhị phẩm này không hề chạm vào nổi.

- Theo truyền thuyết Xi Vưu có thể ăn thiết thạch, sau khi hóa thành pháp tướng thì có thân người móng bò, bốn mắt sáu tay, tai như kiếm kích đao thương, cốt cách toàn thân cứng rắn vô cùng, ngay cả Hiên Viên kiếm cũng không thể trảm được, chỉ có thể dùng mấy ngàn Long mã kéo ra ngũ phương đến mấy chục ngày mới có thể phân khai.

- Bất quá xem chưởng cốt này có thể chịu qua công kích của Ngũ Hành Kiếm

Trận lẫn nhị phẩm huyền binh Thủy Vân Kiếm mà không hề thương tổn chắc là cũng không kém là bao nhiêu.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, trích ra mấy giọt tinh huyết rồi dùng huyết của các loại yêu thú làm mực và dược vật phụ trợ bắt đầu khắc lục ấn phù trên đó.

Lúc cả khối chưởng cốt trắng muốt đã phủ đầy phù văn huyết sắc thì Nhạc Vũ lại lấy ra vài loại dược vật, hỗn hợp thành nước rồi phun lên phía trên.

Sau một khắc liền thấy những huyết văn ở mặt ngoài nhanh chóng dung nhập vào trong cốt cách.

Nhìn qua một màn này, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu, trong nội tâm có chút tiếc nuối.

Phép chế phù rồi khắc lục linh trận thật ra là bất đắc dĩ, trong tay hắn không có bất kỳ vật gì có thể khắc lên chưởng cốt này, càng không khả năng luyện chế.

Biện pháp trước mắt cũng chỉ có thể sử dụng tạm thời mà thôi, chưởng cốt này có tính bài ngoại, loại mực hắn sử dụng cấp bậc lại càng quá thấp.

Cơ hồ mỗi qua một nhịp hô hấp, phù văn sẽ nhạt đi một phần, linh trận hắn khắc lục tối đa cũng chỉ chống đỡ được hai ba tháng.

Nếu như có người biết cách phá giải dùng dược dịch phun lên thì có thể triệt để xóa đi phù văn.

Cũng may hắn không có ý định cầu lâu dài, có thể sử dụng nhất thời đã là không tệ. Nếu có thể tìm được Vạn Hóa Lôi Trì trong Vạn lôi điện thì mới có thể chính thức luyện chế.

Hắn dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn ngưng tụ thành một ngũ sắc cự chưởng rồi đem chưởng cốt nhập vào bên trong ẩn trong quang hoa.

Khi Nhạc Vũ tế lên thủ ấn thì chưởng cốt này đột nhiên lớn lên đến vạn mẫu, kết hợp với ngũ sắc thủ ấn thì uy thế cực lớn, không kém cự thủ che trời lúc trước.

Chỉ một chưởng đã đánh nát cả một cự sơn cao đến hơn hai mươi vạn trượng cách đó hai ngàn dặm thành bụi đất.

Nhạc Vũ nhìn thấy cảnh này thì trợn mắt há hốc mồm.

Hắn vốn đoán vật mà tạm thời gọi là "Xi Vưu chi thủ" tối đa chỉ có lực hai trăm chín mươi chín long, muốn dung nhập vào bên trong thủ ấn là để lợi dụng sự cứng rắn của nó để trảo nhiếp binh khí.

Nhưng sao một kích vừa rồi lại có thể đạt tới lực 300 Chân Long?

-Sao có thể? Một chưởng vừa rồi rõ ràng đã đột phá cực hạn Thiên Tiên, đạt hơn lực 360 Chân Long, vì sao chỉ có chưởng cốt này đạt được còn những huyền binh pháp bảo khác đều bị hạn chế?

Nhạc Vũ nhí mày đánh ra một chỉ, thôi động Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết khiến cự sơn kia nhanh chóng phục hồi, bao gồm cả cỏ cây cũng trở về nguyên dạng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 867: Tiểu Thiên thế giới

Cầm lại chưởng cốt trắng muốt này trong tay, Nhạc Vũ bất giác hiện lên một tia dị sắc!

Sự cứng rắn của vật này thật khiến hắn kinh hãi, có thể khiến hắn đột phá qua cảnh giới Thiên Tiên 300 long càng đủ chứng thực vật này không phải phàm phẩm.

Tuy nói so với Lưỡng cực hàn diễm kính cùng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô thì còn kém xa nhưng nếu có thể khéo dùng thì vẫn có hiệu quả cực lớn.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại cảm thấy cực kỳ khó nghĩ, vật này càng tinh kỳ trân quý thì hắn càng không dám tùy tiện luyện chế. Trong số chư bảo mà hắn có quả thật không có một thứ nào có thể phối hợp tương xứng để luyện chế.

- Chỉ sợ Vạn Hóa Lôi Trì cũng chưa chắc có thể luyện hóa vật này.

Nhạc Vũ thoáng trầm ngâm rồi cười khổ thu hồi. Hiện giờ có thể tìm được Vạn Hóa Lôi Trì hay không còn chưa biết, cũng chỉ có thể một bước xem một bước nói sau.

Nếu là vận khí tốt, nói không chừng thật có thể hi vọng tìm thấy.

Nghĩ đến Hỏa Vân đạo nhân, trong mắt Nhạc Vũ lập tức hiện ra một tia sắc nhọn, ngoảnh đầu nhìn về Chiến Tuyết.

Lúc hắn xử lý chưởng cốt thì kiếp vân đã lui đi phân nửa. Chiến Tuyết dù chưa từng hấp thu truyền thừa châu nhưng trong vòng mười dặm đã có Bạch Lộc Già Thiên lệnh che giấu, lại đã trải qua chín lần thiên nhân cảm ứng, hơn nữa kinh lịch Tử Khuyết Thiên Chương dù không sâu như Nhạc Vũ nhưng không kém ngọc tiên tu sĩ nên thanh thế độ kiếp thực sự không kém hơn Nhạc Vũ.

Vào lúc lôi vân rút đi thì một luồng sát khí cường đại tràn ngập thiên địa, có tới

600 hư ảnh Tham Lang vây quanh.

Nhạc Vũ nhướng mày, biết lợi ích của việc Chiến Tuyết hấp thu tinh huyết Đại Vu vượt qua tưởng tượng của hắn.

Trước lúc hấp thu giọt tinh huyết này thì hắn đã cảm giác được lực chiến sát của chủ nhân tàn thủ này rất phù hợp với nàng.

Kiếp vân sau khi một tia lôi kiếp cực lớn thì triệt để tán đi.

Bất quá Chiến Tuyết vẫn ngồi xếp bằng, từ mi tâm bùng lên một đoàn hồng quang chói mắt. Trong hư không có vô số sợi tơ bay tới, chính là hơn sáu trăm triệu ức sợi tín ngưỡng tới từ Thiên Nguyên giới, trong Diễn Thiên Châu cũng xuất ra mấy chục ức sợi tơ hồng mà mắt thường không thể nhìn thấy, hết thảy mang theo một nguyện lực khổng lồ xuyên vào cơ thể nàng.

Nhạc Vũ lại thêm một lần vui vẻ, biết đây là dấu hiệu đột phá thần giai của Chiến Tuyết. Chỉ cần một thời gian ngắn, ngưng tụ thần cách thì nàng có thể tiến vào thập nhất giai, tương đương với tu sĩ Thiên Tiên đỉnh phong !

Hắn cũng không biết lần này Chiến Tuyết, cần bao nhiêu thời gian mới có thể tỉnh lại liền dứt khoát định tâm toàn lực tìm hiểu một số pháp tắc thời gian và không gian bên trong tinh huyết Đại Vu.

Trong đó đại đa số đều chỉ là đoạn ngắn không đầy đủ nhưng cũng khiến hắn hưởng lợi không ít, thêm vào mấy pháp tắc nguyên vẹn lại càng trân quý.

Những tin tức này cho dù Nhạc Vũ dùng hồn ấn bản mạng có thể nói là biến thái để tìm hiểu cũng cần tối thiểu thời gian mấy trăm năm mới có thể hoàn thành.

Sau hai mươi ngày thì quanh người Nhạc Vũ không ngừng tạo ra vô số bọt khí rồi lại nhanh chóng nổ tung, tuôn ra từng đợt linh lực lực không gian.

Nếu là lúc này có một tu sĩ kiến thức uyên bác thì nhất định sẽ vô cùng kinh dị. Những thứ gọi là bọt khí kia chính là một phiến không gian thế giới, chỉ là cực không ổn định nên vừa mới thành hình đã vỡ ra.

Nhạc Vũ không hề lộ chút thất vọng, nếu như hắn có thể dùng ý niệm tạo ra một tiểu thiên thế giới nguyên vẹn thì đã là Đại La Kim Tiên! Trước mắt thì so dưới

có dư nhưng bên trên thì chưa đủ.

Mặc dù hắn dùng pháp lực ngưng tụ thành những Tiểu Thiên thế giới có hình thức ban đầu cũng là dựa theo một ít đại đạo thời gian tìm hiểu được của Ngân Linh Tử kết hợp với một ít đại đạo không gian tìm hiểu từ tinh huyết Đại Vu mới có thể thành hình.

Nếu là Thái Ất Chân Tiên bình thường cơ hồ là không thể nào làm được!

Cảm giác pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao gần hết, Nhạc Vũ liền phục dụng một viên linh đan rồi vẫn như cũ tạo ra một đám bọt nước không gian.

Ngưng tụ thành Tiểu Thiên thế giới tuy cực kỳ tổn hao pháp lực, cũng không có tác dụng gì nhưng lại có hiệu quả cực lớn đối với việc hắn nắm giữ những pháp tắc.

Qua thời gian hai mươi ngày, dĩ nhiên hắn đã có chút thành tựu về phương diện này.

Cuối cùng hắn điểm ra một chỉ bên ngoài hàng rào không gian của một Tiểu Thiên thế giới đã nhanh chóng hình thành vô số linh phù, đồng thời điên cuồng hấp nạp linh lực ngoại giới. Chẳng qua khi không gian lớn bằng trái bóng thì lại đồng dạng vỡ vụn.

Nhạc Vũ cười tự giễu.

- Quả nhiên! Muốn mở mật cảnh không gian không có đơn giản như vậy. Trách không được phần lớn tu sĩ Hồng Hoang đều tu luyện đến Thái Thanh Huyền Tiên mới chính thức bắt tay vào làm mật cảnh hay tu đến Thái Ất Chân Tiên cảnh đỉnh phong rồi mượn các loại bí bảo trợ giúp.

Tuy hắn chỉ tạo ra một thế giới mật cảnh bằng trái bóng nhưng cũng khiến hắn kiệt sức.

Cũng không phải pháp lực yếu đi mà là khi chính thức khai mở Tiểu Thiên thế giới thì tiêu hao cực lớn. Đặc biệt là thời điểm bắt đầu càng cấp hấp nạp đại lượng pháp lực chân nguyên.

Cho dù là Thái Ất Chân Tiên cũng phải phân ra vài chục lần khai mở, dùng pháp

lực cùng linh trân từng chút một gia cố mở rộng.

Bất quá lúc này khiến hắn tiếc nuối nhất cũng không phải là Tiểu Thiên thế giới mà là chuyện khác.

- Đáng tiếc! Vẫn còn thiếu một ít thì mình có thể triển hiện uy lực của ba thức sau của Quảng Lăng kiếm tại đây.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ nhắm mắt tĩnh tọa qua mấy thời thần mới hồi phục lại khí tức. Sau đó hắn quay sang nhìn Chiến Tuyết thì thấy hồng quang giữa mi tâm của nàng đã triệt để biến mất, thần cách cấp mười một cũng đã ngưng tụ. Thần tinh giấu ở mi tâm cũng đã khuếch trương, chỉ kém một chút là đột phá lên thập nhị giai.

Bất quá Chiến Tuyết vẫn đang ngủ say chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nhạc Vũ chau mày, tính toán thời gian đã gần tới một tháng liền dùng pháp lực đem Chiến Tuyết đưa vào Diễn Thiên Châu.

Thần tinh của nàng lúc này đã thành, cho dù đổi sang hoàn cảnh khác cũng không ngại. Việc khống chế lực lượng mới cũng có thể làm được trong Diễn Thiên Châu.

Thu lại linh thạch bên ngoài ảo trận, Nhạc Vũ lại dùng Sương Thạch kiếm hóa thành độn quang bay đi.

Tu vi pháp lực của hắn lúc này đại tăng, đã có tu vi Ngọc Tiên sơ kỳ.

Với pháp lực bốn mươi hai long thì tốc độ ba của hắn không hề thua kém lúc sử dụng Ngũ Hành nguyên từ độn pháp.

Qua hơn hai canh giờ thì hắn đã đến chỗ ước đinh, từ xa Nhạc Vũ đã thấy hồng bào tu sĩ đứng đó, thần sắc lộ vẻ lo lắng.

Tuy nhiên ngoài mặt vì dùng Chướng Nhãn pháp nên vẫn bảo trì nụ cười.

Nhạc Vũ thầm cười lạnh, hạ độn quang xuống rồi cười nhẹ:

- Uyên Minh đến chậm, làm cho đạo hữu chờ chực rồi!

- Không lâu không lâu! Ta cũng mới chỉ một phút mà thôi. Bên trong thiên giới quả nhiên bất phàm. 30 ngày tu hành lại chỉ tương đương với hơn hai ngày bên ngoài, lần này thật khiến ta mở rộng tầm mắt! Không hổ là Thượng Cổ Tam Thập Tam Thiên.

Hỏa Vân đạo nhân thấy Nhạc Vũ đã đến thì đầu tiên là vui vẻ sau đó lại lắc đầu, thần thái như tán tu chưa từng thấy qua đại tràng diện.

Nhạc Vũ chỉ cười không nói, im lặng nghe. Hỏa Vân đạo nhân nói xong thì đưa mắt đánh giá Nhạc Vũ rồi lộ vẻ cực kỳ hâm mộ nói:

- Đạo huynh xem ra thật sự đột phá Ngọc Tiên! Thực là thật đáng mừng, tu vi như vậy thì dù không có tông phái, một mình tiêu dao cũng có thể đầy đủ. Cũng không biết huynh tu hành đến nay đã qua bao tuế nguyệt?

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức lắc đầu:

- Cái này cũng không nhớ được, đại khái là một vạn bốn ngàn năm.

• - Một vạn bốn ngàn năm?

Hỏa Vân đạo nhân hơi kinh hãi, vẻ ao ước lẫn đố kỵ trong mắt càng dày đặc. Bất quá sau một lát liền khôi phục như thường, kinh dị nói:

- Khó lường! Một vạn bốn ngàn năm, cho dù là những kẻ thiên tư ngút ngàn phi thăng từ hạ giới cũng chỉ thế mà thôi.

Nhạc Vũ nghe vậy thì cực kỳ phản cảm. Những lời này tuy bình thường nhưng hắn biết rõ người này chỉ làm bộ qua Chướng Nhãn, đằng trong căn bản không có gì, ngược lại hàn ý tràn trên nên rất không thoải mái.

Bất quá hắn cũng không lộ ra, trong mắt hiện lên mấy phần tự đắc:

- Chỉ là bậc trung mà thôi, nhờ vận khí tốt, cơ duyên xảo hợp mới có thể có tu vi như hôm nay. Hỏa Vân đạo hữu, hiện giờ quan trọng vẫn là chính sự, không biết Vạn lôi điện ở phương nào!

Hỏa Vân đạo nhân cũng trở lại bình thường, nói vẻ sầu não:

- Cái này ta cũng không rõ lắm, chỉ là vị trí Vạn lôi điện phiêu hốt bất định, áng chừng nằm phía đông của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên. Rất nhiều tu sĩ đang tìm nhưng chưa từng có kết quả. Bất quá đã từng nghe nói, có ít người vận khí tốt đã tiến được vào trong.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, Hỏa Vân thấy thế, mỉm cười:

- Đạo hữu lo lắng những người khác nhanh chân đến trước? Kỳ thật không cần lo lắng. Hỏa Vân ta đã dám bỏ 500 vạn linh thạch, mua một danh ngạch tiến vào đây thì dĩ nhiên có chút nắm chắc. Ngươi nhìn xem vật này!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 868: Cùng tràn vào

Hỏa Vân đạo nhân lấy ra một viên bạch sắc thận châu, bên trong phun ra một chút thủy khí, sau đó ở trước mặt hai người hình thành một đồ hình lập thể.

Bộ bản đồ này được chia làm hai phần. Một phần là một tòa cung điện khổng lồ, có phong cách của Cổ Yêu tộc. Kiến trúc cực kỳ khổng lồ, lại dị thường đơn giản, đều dùng những tảng đá lớn mà cấu thành, cơ hồ không hề có chút điêu khắc trang trí nào khác.

Đổi lại một phần khác, lại có chút tương tự với địa hình phía đông Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên. Nhưng trong bản đồ lại hoàn toàn đầy đủ, mà hiện giờ Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên đã bị phá thành mảnh nhỏ.

Làm Nhạc Vũ phải nhìn chăm chú chính là những hồng sắc tiểu điểm kia, gắn đầy khu vực phía đông Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Nhìn thấy hai phần bản đồ này, trên mặt Hỏa Vân không khỏi hiện lên vẻ đắc ý, khẽ cười nói:

- Trước khi hồng hoang chưa vỡ tan, tiền cổ Yêu tộc chiếm cứ ba mươi ba thiên, đã chế tạo ra sáu tòa cự điện, đặt tại tứ phương tiên cảnh, phân trấn bát hoang lục hợp. Tiểu đệ không khéo mới vài ngày trước vừa lúc tìm được hai phần bản đồ này. Một phần chính là phương vị Vạn Lôi Điện từng xuất hiện trước khi trụ trời sụp đổ. Một phần khác là một vạn năm trước có một vị tiền bối từng đi qua Vạn Lôi Điện lưu lại bản đồ. Hắn kể những nơi hắn đi qua, hết thảy pháp trận cấm chế, còn có phân bố linh trận bên trong. Tuy vị tiền bối này ở bên trong Vạn Lôi Điện chỉ nhìn thấy được một góc băng sơn, không tới hai phần mười, nhưng đối với ngươi và ta mà nói cũng đã mạnh hơn người bên ngoài rất nhiều.

Nhạc Vũ cũng không biết người này lấy ra phần bản đồ kia rốt cục là thật hay giả, nhưng hắn cũng tập trung nhìn xem, cẩn thận ghi nhớ kỹ.

Sự thật giả của bản đồ này chỉ cần đi vào bên trong Vạn Lôi Điện nhìn xem một

chút sau đó tiếp tục suy tính là có thể biết được.

Đợi tới khi nhìn thấy nhiều hãn thế kỳ trân chứa đựng bên trong, mặc dù Nhạc Vũ từ đầu tới cuối chỉ ôm tâm tư lá mặt lá trái cũng không khỏi phải lộ ra vẻ quái lạ.

Hỏa Vân đã đem hơn phân nửa khu vực trong bản đồ che giấu, nhưng mặc dù chỉ lộ ra một bộ phận, cũng đã làm lòng người tâm động.

Sau một lát, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Có được bản đồ này chỉ dẫn, đích xác sẽ đi được nhanh hơn so với người bên ngoài. Nhưng còn những đại tông…

- Chuyện này thỉnh đạo huynh yên tâm, sư môn của vị tiền bối này mấy đời đều là trận đạo tông sư tu luyện tới Hư Thất Sinh Bạch cảnh giới. Nhưng về sau không biết tại nguyên nhân gì, toàn bộ đều vẫn lạc. Phần bản đồ này cũng do bọn hắn trải qua suốt mấy vạn năm mấy trăm đệ tử hợp lực vẽ thành. So với Xiển Tiệt nhị giáo, sợ còn rõ ràng hơn rất nhiều! Cho dù có mạnh mẽ, cũng không sánh bằng phần bản đồ này của ta đâu!

Hỏa Vân có chút tự tin thu hồi bản đồ, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Nhưng khi đi vào Vạn Lôi Điện, lại có một chuyện cần phải nói trước. Vật bên trong nếu đoạt được ta và ngươi nên làm sao phân phối…

Nhạc Vũ nghe hắn nói thật trịnh trọng, khóe môi không khỏi nhếch lên, nhưng lại cảm giác có chút buồn cười, hắn thoáng suy ngẫm liền nói:

- Bản đồ này vốn của Hỏa Vân đạo hữu ngươi tìm thấy, như vậy phàm là những linh trân có ghi lại bên trong bản đồ, ta và ngươi chia đều thế nào? Về phần mặt khác chỉ nhìn xem sức lực của hai chúng ta mới làm tiếp phân phối!

- Chia đều?

Hỏa Vân đạo nhân thoáng do dự chốc lát đã lộ ra ý cười:

- Cũng phải! Tuy bản đồ này do tiểu đệ tìm ra, nhưng phải cần mượn dùng thân phận Thủy Vân Tông của đạo huynh, còn có thực lực Ngọc Tiên, lại nói vẫn là

tiểu đệ chiếm tiện nghi!

Nhạc Vũ mỉm cười, nhưng trong lòng càng cảm thấy thật cổ quái. Ngôn ngữ thần thái của người này đều giống như không có núi dựa, lại tham lam đồ vật trong Vạn Lôi Điện như vậy, nhìn ra vẻ giống như mình chẳng sợ có nửa phần sơ hở.

Nếu không phải hắn có Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch cùng Vô Vọng Chân Thủy trong người, chỉ sợ thật sự bị người này giấu diếm qua mặt.

Đây chẳng lẽ chuẩn bị ở ngay trước mặt hắn giả trư ăn cọp sao?

Bàn bạc thêm một lúc về Vạn Lôi Điện, hai người đều bay lên, hướng phương nam đi tới.

Vị trí của Vạn Lôi Điện mơ hồ không chừng, tùy ý di động bên trong ba mươi ba thiên cảnh. Nhưng kéo dài suốt mười mấy vạn năm, có chút mạch lạc cơ bản có thể nhìn ra, mỗi qua một lát đều sẽ xuất hiện ở vị trí phụ cận.

Vì vậy mới có truyền thuyết về sáu cự điện sẽ mỗi hơn vạn năm xuất hiện một lần. Ở thời gian khác dù là Đại La Kim Tiên tu sĩ cũng không cách nào suy đoán chính xác.

Nếu chỉ biết tin tức Vạn Lôi Điện đã xuất hiện tại Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, Nhạc Vũ tự nhiên cũng khó có thể biết được phương vị cụ thể của Vạn Lôi Điện lần này, nhưng nếu đã có bản đồ, lại có thể suy tính một chút.

Hai người đều có lòng riêng, Hỏa Vân đạo nhân cố nhiên là che giấu hơn phân nửa thực lực. Nhưng ở bên Nhạc Vũ cũng đồng dạng không muốn đối phương biết được hư thật của mình, rõ ràng chỉ dùng nửa canh giờ hắn đã suy ra mấy chỗ có khả năng nhất.

Nhưng khi hắn nói ra được đáp án lại sau mười giờ, mặc dù là vậy vẫn bị Hỏa Vân nhìn hắn với anh mắt vô cùng kinh dị.

Nhưng ngay khi hai người bay tới, Nhạc Vũ dùng kỳ môn độn giáp thuật suy tính địa điểm có khả năng nhất, đều khẽ cau mày.

Rõ ràng hắn nhìn thấy nơi này lại có hơn trăm tu sĩ đang tụ tập, phân bố khắp

bốn phía ngọn núi, đều đang tĩnh tọa.

Hỏa Vân đạo nhân có chút kinh ngạc, trong mắt hiện ra một tia kinh hoảng nhưng lập tức liền khôi phục trấn định. Nhạc Vũ chỉ liếc nhìn, đều thấy rõ ràng từ đầu tới đuôi, dù đạo tâm của hắn đã đạt tới cảnh giới không động tâm vì ngoại vật, nhưng giờ phút này trong lòng hắn cũng thầm mắng, nghĩ ngươi cứ việc tiếp tục giả vờ đi!

Hắn lại nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy nơi này đều là tiên tu cấp thấp, cao nhất cũng chỉ đạt tới tu vi Ngọc Tiên đỉnh phong, thậm chí còn có chút Linh Tiên tu sĩ hỗn hợp bên trong, Ngọc Tiên sơ kỳ như hắn ở bên trong những tu sĩ kia vẫn xem như người nổi trội.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt suy nghĩ lại, liền hiểu được Vạn Lôi Điện nhất định phải có hạn chế nào đó, vì vậy chỉ có Ngọc Tiên tu sĩ tới nơi đây, nhưng hắn thật không hiểu với cảnh giới Thái Ất Chân Tiên của Hỏa Vân, làm sao có thể đi vào Vạn Lôi Điện.

Hắn liếc nhìn qua hồng bào tu sĩ bên cạnh, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quản tới, nhìn khắp bốn phía, phát hiện nơi này có mấy nơi có thời gian chênh lệch đều đã bị người chiếm cứ.

Nhạc Vũ không muốn tranh giành với người khác, liền tuyển một góc có linh lực di chuyển tốc độ chừng mười hai lần rưỡi thời gian ngồi xuống tĩnh tọa.

Ở lại chỗ này tìm hiểm thời không pháp tắc tất nhiên sẽ bị Hỏa Vân nhìn ra manh mối, Nhạc Vũ liền đổi thành Thủy Vân kiếm quyết tiếp tục hoàn thành tám thức kiếm quyết kia.

Trong mấy chục năm nay hắn chưa bao giờ chạm qua bộ kiếm quyết này, chỉ chuyên tâm tìm hiểu quy luật bổn nguyên ghi chép trong Tử Khuyết Thiên Chương. Còn có những đạo điển tồn tại bên trong, khiến trình độ trận đạo của hắn đã dần dần tăng lên tới Hư Thất Sinh Bạch đỉnh phong.

Mà giờ khắc này khi hắn tiếp tục tìm hiểu bộ kiếm quyết kia, tựa như có xu thế mạnh như thác đổ, lấy trình độ trận phù vô cùng hùng hậu thế như chẻ tre, đem những chỗ nghi nan khó giải trước kia toàn bộ đột phá.

Chỉ qua hơn mười ngày, liền đem một thức kiếm quyết hoàn thành.

Lúc này gần ngọn núi lục tục lại có tu sĩ chạy tới, dần dần đạt tới mức năm ngàn người, nhưng Vạn Lôi Điện vẫn chưa thấy bóng dáng.

Hỏa Vân đạo nhân dần dần có chút nóng nảy, thỉnh thoảng bay lên nhìn ra xung quanh.

Nhạc Vũ vẫn vô cùng bình thản, nhưng trong lòng hắn thật sự cảm thấy kỳ quái. Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên này bình thường tối đa chỉ có vài ngàn tu sĩ tiến vào, nhưng thế nào hôm nay lại có thật nhiều người tụ tập nơi đây như vậy?

Trước đó Hỏa Vân đạo nhân cũng từng nói qua bên ngoài có bốn Đại La Kim Tiên cùng đồng thời ra tay gia cố không gian mật cảnh này. Nhưng vấn đề là bốn vị nhân vật đứng đầu Hồng Hoang Giới dựa vào thứ gì cho những tiên tu cấp thấp làm cu ly cho bọn hắn?

Cho dù mỗi người tiến vào đây đều đưa trước năm trăm tiên thạch, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm cho một vị Đại La Kim Tiên nào chịu động tâm.

Hắn thật muốn hỏi thăm, nhưng chỉ e khiến cho người hoài nghi, đành đem việc này giấu sâu trong lòng, chỉ lẳng lặng chờ đợi Vạn Lôi Điện xuất hiện.

Nhưng sau mấy ngày tình hình càng ngày càng không thể khống chế. Nơi đây tu tập tu sĩ càng ngày càng tăng nhiều, không chỉ có người của Xiển Tiệt nhị giáo, ngay cả Tây Phương giáo, cùng gần bốn phần tán tu của hồng hoang, cũng chiếm cứ tới chín thành tu sĩ.

Sắc mặt Hỏa Vân đã dần dần trắng bệch, vẻ mặt đang không ngừng suy tính, lúc này ngay cả Nhạc Vũ cũng không thể đem toàn bộ tâm thần vùi đầu vào nghiên cứu Thủy Vân kiếm quyết.

Hắn cũng không lo lắng Vạn Lôi Điện có thật sự xuất hiện hay không, lại càng không lo lắng linh trân bên trong sẽ bị người phân chia.

Nhưng hắn chỉ lo lắng hạn chế tu vi khi tiến vào Vạn Lôi Điện, nhân số vị tất cũng không có điều gì chế ước.

Khi đó số người muốn tranh nhau nhập điện chỉ sợ lập tức sẽ gợi ra một phen tranh đấu.

Ngay lúc Nhạc Vũ đang tìm hiểu thức thứ năm trong Thủy Vân kiếm quyết, gặp phải một chỗ nghi nan, hắn còn không hiểu được thông suốt, chợt thấy chung quanh thật khác thường, vừa ngẩng đầu liền trông thấy cách đó không xa có hai tu sĩ Ngọc Tiên đang lạnh lùng nhìn qua bên này. Một gã thân mặc cẩm bào, gương mặt có chút phiếm xanh, tràn ngập ý tự phụ, chính là tu vi Ngọc Tiên đỉnh phong. Một người khác tu vi yếu hơn một chút, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, khẽ mỉm cười nhưng lại không tạo cho người ta cảm giá có chút nào ấm áp, ở phía sau hai người còn đi theo mười tên Thiên Tiên, đều không nói một lời, vẻ mặt cung kính.

Nhìn thấy Nhạc Vũ nhìn qua, lão nhân kia mỉm cười mở miệng hỏi:

- Nơi này dùng tu hành xem như không tệ, hai vị đạo hữu chẳng biết có thể đổi địa phương khác không?

Trong lúc hắn nói chuyện tuy dùng giọng nói như hỏi thăm, nhưng lại không có nửa điểm ý tứ muốn hỏi người. Trực tiếp dẫn theo mười Thiên Tiên phía sau đi thẳng tới.

Nhạc Vũ âm thầm cau mày, liếc mắt nhìn xung quanh, tiếp theo liền thấy những nơi tu hành tốt nhất đều đã bị người chiếm cứ, dù là chỗ hắn chọn lựa hiện tại lúc trước chỉ là chỗ bình thường, nhưng bây giờ đã thật không tệ.

Chỉ là trong nội tâm của hắn cũng cảm thấy có chút khó hiểu, vị trí giờ phút này của hắn quả thật có chút không đúng, nếu hắn suy tính không lầm, hắn là một trong những vị trí dễ dàng tiến vào Vạn Lôi Điện nhất, nhưng lại cũng không chắc chắn.

Nhưng chỉ vì chuyện tu hành tiện lợi để tiến vào Vạn Lôi Điện thuận tiện một chút lại đi chuẩn bị đắc tội một gã tu sĩ cùng cấp, hai người này chẳng lẽ bị điên rồi sao?

Mà khi hắn còn đang kinh nghi, trong lòng sinh ý buồn bực, vô luận mục đích của hai người này là như thế nào, nhưng tư thế của họ thật khó làm kẻ khác sinh hảo cảm. Hắn đang định nói chuyện, Hỏa Vân đạo nhân bên cạnh trên mặt hiện vẻ tức giận đứng bật dậy nói:

- Lấy việc đều nói có thứ tự trước và sau, mấy vị vốn là tu chân tiền bối, chẳng

lẽ không biết đạo lý này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 869: Giả trư ăn cọp

Lão giả kia nghe vậy, nhất thời hừ lạnh một tiếng:

- Thứ tự đến trước và sau? Hắc hắc! Nếu mọi chuyện đều cần đến trước và sau, lão hủ còn tu tiên cái gì? Tầm đạo làm gì? Còn cần đi tìm cơ duyên làm chi? Rõ ràng nơi này rất nhiều người, chỉ cần xếp hàng trước Vạn Lôi Điện chẳng phải rất tốt?

Vài câu trước còn có vẻ bình thản, nhưng mặt sau vài câu lão giả kia đều mang theo ý cười lạnh, cơ hồ mỗi khi nói một câu không khí lại càng thêm trở nên âm lãnh. Sắc mặt Hỏa Vân đạo nhân xanh mét, càng thêm tức giận, lão giả kia cũng không cho hắn cơ hội nói tiếp, phẩy tay áo, một cỗ thanh sắc quang hoa thẳng bách mà đến.

Chân khí Hỏa Vân đạo nhân nhất thời cứng lại, vội vàng tránh ra, hóa thành độn quang dời ra xa hơn ngàn trượng, ngay sau đó chỉ thấy thanh sắc quang hoa chợt bùng nổ, vô số phong nhân cuồng quyển tại chỗ.

Cuồng phong cuốn động, lợi hại như đao, dư ba cuốn quanh khắp nơi. Khi đập vào trước người Nhạc Vũ lại bị một cỗ lực lượng đánh văng ra, tạt ra vô số cát bụi chung quanh.

Vẻ mặt Hỏa Vân thu liễm, hiện ra vẻ e ngại. Lúc này thấy thế phảng phất như nhớ tới sự tồn tại của Nhạc Vũ, trên mặt hiện ra vẻ buồn bực, không thuận theo nói:

- Ta cùng các ngươi có oán cừu gì? Chẳng qua tranh chấp vài câu, liền muốn hạ sát thủ như vậy? Hỏa Vân ta tuy không làm gì được các ngươi, nhưng đồng bạn của ta cũng là tu sĩ Ngọc Tiên Thủy Vân Tông. Ta xem bọn ngươi chớ nên làm quá mức…

Ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời nhíu lại, mắt mang theo vẻ rét lạnh liếc mắt nhìn Hỏa Vân đạo nhân, trong con ngươi lóe lên ý vị thâm trường.

Lão giả kia nghe vậy cũng xoay người cẩn thận nhìn Nhạc Vũ từ trên xuống dưới, nhìn thấy vân bào, lại thản nhiên cười:

- Nếu là tông môn khác thì cũng thôi! Lão hủ tuy tự hỏi không phải là người mềm nắn rắn buông, nhưng cũng không muốn đột nhiên trêu chọc cường địch cho tông môn của mình. Thủy Vân bất quá chỉ là một tiểu tông tại tây thùy, còn chưa lên được mặt bàn, vị đạo hữu này xin nhường chỗ thế nào?

Vẻ mặt Nhạc Vũ hờ hững, trong mắt lóe qua một tia lệ ý khó đoán. Hắn thầm nghĩ người này thật đúng là tự tìm xui xẻo, không biết chữ "chết" rốt cục viết như thế nào.

Nếu là ngôn ngữ khác hắn còn có thể thoáng nhường một bước. Nhưng nếu như làm nhục Thủy Vân Tông, như vậy đã không cho hắn nửa điểm thối lui. Đặc biệt việc này xảy ra trước mặt công chúng, nếu hắn đã dùng thân phận Uyên Minh liền không có khả năng đem danh dự Thủy Vân Tông chịu nửa điểm hao tổn!

Thanh diện tu sĩ vẫn đang ngại ngữ khí của đồng bạn mình quá mức ôn hòa, đôi mắt nửa khép nửa mở, hướng bên này liếc qua, ngay sau đó lặng lẽ quát lạnh một tiếng:

- Cút ngay! Hay là còn muốn để ta tới thỉnh hay sao…

Nhạc vũ không khỏi bật cười, lại liếc mắt nhìn Hỏa Vân. Thầm nghĩ nếu như ngươi đã có ý định châm ngòi, tính toán đem những người này tới dò xét, như vậy ta theo như ngươi mong muốn!

Lúc này chung quanh có thật nhiều tu sĩ mắt mang ý cười nhìn qua, hoặc có chút hăng hái, có người chỉ trỏ.

Lão giả kia làm như nhìn thấy ngữ khí thanh diện tu sĩ có chút không đúng, còn đang nhíu mày. Nhạc Vũ đột nhiên rút kiếm ra, một đạo thủy lam sắc kiếm khí bỗng dưng cuốn tới, thủy sắc quang hoa nồng đậm nhất thời tràn lan phạm vi vài dặm.

Thanh diện tu sĩ vẻ mặt vừa kinh hãi vừa tức giận, một cây vũ phiến từ trong tay áo bay ra, nhẹ nhàng phẩy một cái, liền có vài chục đoàn thanh quang bao phủ quanh người, cuồng phong quét tới, đem toàn bộ thủy quang bài xích bên ngoài.

Tiếp đó một thanh sắc phi kiếm nhẹ nhàng bay lên, còn chưa kịp chém ra, thủy lam kiếm hoa bỗng dưng phân hóa thành trăm thanh kiếm khí, bên trong thanh sắc cuồng phong xuyên qua thật nhanh như du ngư, ngưng tụ không tán, xuyên qua khe hở, chỉ trong thoáng chốc đã đánh tới trước người thanh diện tu sĩ.

Ngay sau đó mấy trăm tia kiếm khí tụ tập thành một, vẻ mặt thanh diện tu sĩ chợt biến đổi, một cỗ huyền thanh quang hoa bốc lên quanh người, thanh huyền binh bên cạnh cũng chém ra một đạo kiếm quang.

Nhưng thủy lam kiếm khí lại phảng phất như vừa súc tích đủ lực lượng vừa vặn bùng nổ. Toàn bộ khí kình bên trong bắt đầu xoay tròn, ba mươi thủy sắc long ảnh bỗng dưng bay lên, xoay quanh phẫn nộ gào thét, hiện ra vẻ vô cùng dữ tợn, tốc độ tăng vọt hơn mấy lần. Trực tiếp đem thanh quang quanh người tu sĩ kia phá vỡ, đánh thẳng tới dưới cằm hắn, đem khoang miệng cùng mũi lưỡi hoàn toàn cắn nát!

Gương mặt lão giả bên cạnh tràn đầy vẻ hoảng sợ, vừa đem một pháp bảo hình ngọn núi tế lên đỉnh đầu, Nhạc Vũ dẫn dắt kiếm quyết, vô số thủy khí lam quang bắt đầu quanh chung quanh lão nhân kia, giống như lốc xoáy không ngừng chuyển động, làm lão giả kia chỉ đứng ngay tại chỗ không dám nhúc nhích mảy may.

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười, chậm rãi đứng dậy, cười nói:

- Ta phế đi miệng của vị kia, là vì trừng phạt miệng hắn hạ tiện. Về phần đạo hữu ta thật nghĩ không ra nên xử trí như thế nào…

Hắn vừa nói được một nửa, lại chém ra một kiếm, lần này kiếm quang như du long, vũ điệu xoay quanh trên không trung, đem toàn bộ bảo bối của hơn mười Thiên Tiên tu sĩ sau lưng hai người này đánh vỡ dập nát.

Lão nhân kia thấy thế mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, từ lúc Nhạc Vũ xuất kiếm tới bây giờ chỉ bất quá qua một lần hô hấp, vị sư đệ tu vi còn hơn cả hắn thiếu chút nữa đã vẫn lạc, giờ phút này cũng không biết vị tu sĩ của Thủy Vân Tông đã sử dụng thủ đoạn gì, sau khi sư đệ hắn bị thương lại trực tiếp ngã xuống đất ngất đi, thật không biết tình hình trước mắt ra sao.

Mắt thấy thủy khí lam quang đang cuộn tròn không di chuyển quanh người,

nhưng hắn cũng là người hiểu biết, biết được chỉ cần người kia dẫn dắt chém xuống, liền dễ dàng đoạt đi tính mạng hắn, toàn bộ pháp bảo cùng đạo pháp thần thông trong người hắn hoàn toàn không có vật nào nắm chắc chống đỡ nổi.

Chỉ một người một kiếm, cũng không dùng thêm pháp bảo thần thông, đã đánh cho hai Ngọc Tiên tu sĩ đỉnh phong cùng mười tên Thiên Tiên hoàn toàn bị áp chế thật thoải mái, cả quá trình phảng phất như thật nhẹ nhàng, từ đầu đến cuối cùng chưa dùng hết sức lực.

Thật không biết là dạng kiếm quyết gì lại có được uy lực như vậy, trong đầu lão giả xoay chuyển trăm ngàn ý niệm, nhưng bất kể như thế nào cũng nghĩ không ra bên trong Thủy Vân Tông từ khi nào xuất hiện bậc nhân tài như thế.

Nhạc Vũ cũng không dự định nghe lão nhân kia đáp lời, đưa tay khẽ vẫy, liền đem tụ lý càn khôn trong tay áo của thanh diện tu sĩ phá vỡ, thần niệm quét qua, liền nhiếp ra một viên hồn tinh trong những bảo vật nằm bên trong.

Bên trong đồng dạng có vài phần bản đồ, chính là vẽ địa hình nơi này. Vài chục điểm đỏ được đánh dấu, lớn nhỏ khác nhau, giờ phút này chỗ hắn đang đứng chính là một trong số đó.

- Thì ra là thế!

Nhạc Vũ chợt cười, trực tiếp chấn vỡ hồn tinh trong tay thành bột mịn. Phần bản đồ này so với tin tức mà Hỏa Vân đạo nhân cung cấp về Vạn Lôi Điện càng thêm chi tiết. Một bộ phận bị xác minh bên trong Vạn Lôi Điện, tuy không so được với bản đồ của Hỏa Vân đạo nhân, nhưng cũng có được một phần năm chính xác, vả lại rất ít chỗ bị lặp lại.

Nhưng trên đời này quả nhiên thật có nhiều cao nhân trận đạo, địa điểm thôi diễn bên trong cơ hồ không kém hơn bao nhiêu.

Có mấy tin tức này làm cơ sở, kết cấu bên trong Vạn Lôi Điện đã dần dần hình thành rõ ràng trong đầu hắn.

Nếu như hồn tinh trong tay hắn là thật, như vậy bản đồ Hỏa Vân cho hắn xem khi trước cũng chưa từng làm giả dối.

- Thật sự không nghĩ tới hai người này cũng có chút lai lịch…

Thần sắc hắn khác thường, liếc mắt nhìn lão nhân bị nhốt bên trong lốc xoáy, Nhạc Vũ tùy tay đánh ra một kiếm, kiếm quang mãnh liệt nhưng không có vẻ sắc bén, hung hăng tát lên mặt bên trái người kia, trực tiếp dùng một kiếm đánh bay lão nhân kia.

Tiếp tục đưa mắt nhìn quanh bốn phía thì chỉ thấy nhiều Linh Tiên cùng Thiên Tiên tu sĩ đều tựa như nhìn thấy thứ gì thật khủng bố, vội vàng đưa ánh mắt tránh đi, không ai dám nhìn thẳng hắn. Thậm chí một ít tu sĩ ở gần bên cũng vội vàng phi độn, tránh ra thật xa.

Hơn mười Thiên Tiên tu sĩ trước mặt sắc mặt trắng bệch, sớm đã mang theo thanh diện tu sĩ trọng thương nhanh chóng rời xa.

Mà một ít tu sĩ Ngọc Tiên ở gần đó vẻ mặt đều ngưng trọng, trên mặt hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Trước khi Nhạc Vũ động thủ đã sớm biết sẽ có tình hình này, nhất định sẽ là như thế. Nhưng đây cũng là chuyện tốt, cho những người trước mắt kể cả hai gã tu sĩ Ngọc Tiên cùng cấp đều bị kiêng kỵ, miễn cho người đui mù khác tìm tới tiếp tục khởi phân tranh.

Ngay lập tức hắn cũng không đi để ý, tiếp tục ngồi xuống tại chỗ. Vào lúc này Hỏa Vân đạo nhân đã quay về tại chỗ, trên gương mặt hiện lên vẻ đỏ hồng, hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Lần này thật đa tạ đạo huynh, thay tiểu đệ xuất ngụm ác khí!

Nhạc Vũ vốn không để ý tới, cho đến khi nhìn thấy gương mặt Hỏa Vân đạo nhân sau Chướng Nhãn Pháp đã hiện lên dị sắc, làm như có nghi hoặc, trong lòng hắn không khỏi dao động, tiếp theo thản nhiên lắc đầu nói:

- Không phải trút giận cho ngươi, chính là hai người kia dám làm nhục sư môn của ta, cho nên ra tay trừng trị mà thôi! Nhưng chỉ sợ ngày sau Hỏa Vân đạo hữu sẽ bị liên lụy. Bối cảnh hai người kia đích xác không kém…

- Mặc dù là vậy tiểu đệ cũng thật sự cảm tạ thịnh tình!

Hỏa Vân đạo nhân cũng không thèm để ý chút nào, vẫn thi lễ bái xuống, tiếp

theo trong mắt mang theo ý cười nói:

- Mới vừa rồi ta nhìn thấy kiếm quyết của đạo hữu, quả nhiên tinh diệu linh kỳ! Chính là Thủy Vân kiếm quyết của quý tông? Nếu như tiểu đệ đoán được không sai, chỉ sợ đạo hữu còn chưa xuất toàn lực…

Lần này Nhạc Vũ chỉ cười mà không đáp, trực tiếp nhập định, bắt đầu tìm hiểu kiếm quyết. Vừa rồi đích thật hắn chưa từng toàn lực ra tay, thậm chí ngay cả thực lực của bản thân Uyên Minh thực sự cũng chưa dùng tới một nửa. Không chỉ là Dung Vũ Hóa Vân Quyết thần thông còn chưa từng vận dụng, ngay cả Thủy Vân kiếm quyết tám thức cũng chưa từng xuất ra. Chỉ từ trong mười sáu thức Thủy Vân kiếm quyết trích ra một phần nhỏ, thậm chí cả bốn mươi hai Chân Long lực cũng chỉ dùng ra ước chừng bảy thành.

Lực lượng giữa Thiên Tiên tu sĩ cùng Ngọc Tiên tu sĩ chênh lệch khoảng chừng gấp mười lần, nhưng thực lực chênh lệch với hắn nào chỉ gấp trăm lần?

Nhưng theo ý tưởng của Cực Hoán, đợi đến khi hắn nhập vào Ngọc Tiên cảnh giới nắm giữ được tám thức Thủy Vân kiếm quyết tới một mức độ nào đó mới có thể đối kháng với Thái Ất Chân Tiên tu sĩ.

Bộ thần thông kiếm quyết này mạnh mẽ như thế nào đã không còn cần phải bàn cãi.

Hai gã Ngọc Tiên chứng thật hơi có chút lai lịch, nhưng bên trong những Ngọc Tiên tu sĩ có thực lực cũng chỉ xem như bình thường mà thôi, vẫn chưa tu luyện được thần thông đại pháp gì khác, nếu muốn bằng vào mấy người kia muốn thử chính mình, phần phân lượng này đương nhiên còn kém rất nhiều.

Nhưng nếu như hắn đoán không sai, Hỏa Vân này làm như vậy nhất định không phải là vì dẫn dắt hai gã tu sĩ Ngọc Tiên kia, mà là người đứng phía sau hai người kia mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 870: Sơ nhập Vạn Lôi

Thấy Nhạc Vũ không có phản ứng, Hỏa Vân đạo nhân liền hiểu ý không tiếp tục hỏi lại, hắn cũng làm ra vẻ như hoàn toàn không biết ý lãnh đạm trong lời nói của Nhạc Vũ, chỉ cười hì hì ngồi xuống đối diện, ánh mắt chớp động không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhạc Vũ vẫn tiếp tục nhắm mắt tìm hiểu kiếm quyết, vốn mấy điểm nghi nan bị cản trở suốt mấy mươi ngày thời gian, thậm chí hắn cũng đang bắt đầu hoài nghi, trước khi Thủy Vân đạo nhân vẫn lạc, Thủy Vân kiếm quyết tám thức đến tột cùng đã hoàn thành hay chưa.

Nhưng mới vừa rồi không biết có phải vì trừng trị hai gã tu sĩ Ngọc Tiên kia, nhờ vậy quét sạch những ác khí trong lồng ngực, không ngờ linh cảm đột phát, thức thứ năm trong Thủy Vân kiếm quyết bỗng nhiên hắn lại thông hiểu. Chỉ dùng thời gian mấy ngày đã đem phương pháp vận kiếm thức thứ năm cùng pháp tắc đại đạo, thậm chí phối hợp cùng Dung Vũ Hóa Vân Quyết toàn bộ đều suy diễn đi ra, chân chính đem hai thức kiếm quyết kết hợp thành một thức.

Ở trong đầu thử diễn biến lại, đều lưu loát hòa hợp, không còn nửa phần đình trệ, trong nội tâm Nhạc Vũ không khỏi mừng rỡ, không còn đè nén được nội tâm vui mừng, chợt lớn tiếng huýt to.

Sương Thạch kiếm từ trong tay áo hắn bắn ra, kiếm quyết vừa dẫn, ngay trên không trung vẽ ra mấy đạo kiếm hồ quang ảnh đầy quỷ bí, vô số thủy khí từ bốn phương tám hướng liền tụ tập đến.

Lúc này Nhạc Vũ chợt tỉnh, ý thức được hiện tại không phải trường hợp để diễn luyện kiếm quyết, hắn vội vàng ngừng lại kiếm quyết, Sương Thạch kiếm dừng phắt lại, chui vào bên trong tay áo của hắn. Nhưng cho tới lúc này cũng đã trễ, những tu sĩ ở gần bên đều từ xa xa nhìn lại, trong đó có mấy đạo ánh mắt đều xen lẫn mấy phần chiến ý cùng tò mò.

Mà toàn bộ vật chất quanh người suốt ngàn dặm, cũng đã bị một đợt thủy quang

nhìn qua thật nhẹ nhàng lại chấn thành bột mịn.

Hỏa Vân đạo nhân ngồi ngay đối diện trên gương mặt hiện lên vẻ tái nhợt, tựa hồ như bị thương không nhẹ, nhìn thấy Nhạc Vũ tỉnh lại liền làm như chưa từng phát sinh qua chuyện gì, vui sướng thi lễ nói:

- Chúc mừng đạo huynh, kiếm thuật tiến nhanh! Xem một kiếm vừa rồi, thật làm người khác kinh diễm. Nếu không phải do tự thân nhìn thấy, thật khó thể tưởng tượng trên thế giới này còn có phương pháp ngự kiếm như vậy!

Trong lòng Nhạc Vũ liền âm thầm hối hận, nhưng thực sự có thể tìm hiểu được thức thứ năm trong Thủy Vân kiếm nhanh như thế, quả thật làm người vô cùng mừng rỡ, lúc này nghe vậy lộ ra vài phần ý cười:

- Quả thật có chút tiến triển, mới vừa rồi Uyên Minh không tự chủ được, đạo hữu chớ trách!

- Sao lại trách? Tu sĩ chúng ta lúc ngộ đạo luôn quên mình, đây chỉ là việc tầm thường mà thôi. Dù là Hỏa Vân này cũng như vậy. Thường thường khi ngộ đạo sẽ như si như say, giống như điên khùng. Mấy năm nay kết giao đạo hữu ai cũng như thế. Giống như Uyên Minh đạo huynh đã xem như thật tốt…

Vừa nói tới đây Hỏa Vân lại như ngây ra, dừng lời nhìn về phía xa xa.

Nhạc Vũ cũng nhìn qua, ánh mắt hướng xa xa. Chỉ thấy một đại điện giống như đúc trong hình vẽ thận châu của Hỏa Vân, đang dần dần hiển xuất thân ảnh ngay trước mắt. Khí thế to lớn, rộng rãi tới hai mươi vạn dặm, trôi nổi trên trời cao trăm trượng, liếc mắt nhìn không thấy giới hạn.

Nhưng lúc này cũng chỉ mới như hình chiếu mà thôi, bản thể vẫn còn nằm ngoài hàng rào không gian, đang theo thông đạo không gian vặn vẹo lọt vào trong thế giới này.

Có thể cảm giác được bản thân Vạn Lôi Điện là một tòa đại trận. Còn chưa chân chính tiến vào đã bắt đầu điều tiết trấn áp toàn bộ ngũ hành linh lực nơi này cùng kết cấu quy luật. Khiến cả không gian nơi đây trước đó vốn có chút rối loạn chỉ nháy mắt đã khôi phục lại như thường.

Ngay cả không gian khe hở xa xa cũng đang dần dần biến mất.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt nhìn xem, trong lòng đã âm thầm cười lạnh, Hỏa Vân này mặc dù giả vờ giống thế nào, cuối cùng không khỏi lộ ra sơ hở.

Vừa rồi khi Vạn Lôi Điện xuất hiện hắn đã có cảm giác, nhưng hồng bào đạo nhân kia nhận thấy được đột biến cũng phải nhanh hơn hắn một đường, rõ ràng phương diện hồn thức phải thắng hắn một bậc!

Hỏa Vân giống như cũng hiểu được phản ứng vừa rồi của mình không được ổn thỏa, ánh mắt liếc nhanh qua bên cạnh, thấy Nhạc Vũ không hề có dị trạng, mới thả lỏng tâm tình nhìn lên trên không, phảng phất như nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt vui mừng ha ha cười nói:

- Cuối cùng Vạn Lôi Điện cũng đến đây! Không uổng công ta và ngươi ở nơi này chờ hơn tháng!

Nhạc Vũ giống như không hề nghe thấy, từ đầu đến cuối đều thật cẩn thận nhìn Vạn Lôi Điện. Hắn đã có thể xa xa cảm giác những mảnh nhỏ của khối thiên cảnh kia đang từ từ dung hợp.

Trong lòng hắn chợt nghĩ đúng là chẳng thể trách sáu ngự điện chính là vật của Cổ Yêu tộc xây lên. Tu sĩ hậu thế tuy chưa từng đem phá hủy, nhưng chí bảo như Vạn Hóa Lôi Trì cũng không ai đi lấy. Chỉ từ chuyện trước mắt xem ra, đích thật cần nên lưu lại tồn tại. Nếu muốn làm ba mươi ba thiên cảnh duy trì được đầy đủ, chứng thật không thể thiếu được vật bảo kia.

Thật không biết có phải là trùng hợp hay không, giờ phút này chỗ hắn đang đứng không phải phương vị đại môn Vạn Lôi Điện, lại vừa lúc nằm ngay bên cạnh, chờ sau khi Vạn Lôi Điện hoàn toàn rơi vào thế giới này, cơ hồ chỉ cần hắn nhấc chân liền có thể bước vào bên trong.

Mà những tu sĩ gần bên ai ai cũng đều lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, hướng bên này đi qua, nhưng lại e ngại uy thế của Nhạc Vũ, không dám đến quá gần.

Từ rất xa Nhạc Vũ cảm giác được có hai đạo ánh mắt đang âm trầm nhìn mình. Hắn quay đầu nhìn lại, không ngờ chính là thanh diện tu sĩ mà miệng mũi đã bị đánh vỡ, còn có một đạo nhân vết kiếm còn nguyên trên mặt, cả hai mang theo hận ý khắc cốt cơ hồ không chút nào che giấu, chỉ khi ánh mắt Nhạc Vũ biến thành lệ khí, mắt lạnh trừng qua, lúc này vẻ mặt hai người mới ngẩn ra, thoáng

thu liễm lại.

Nhạc Vũ trầm mặt, không thèm để ý chút nào, nói đến thật buồn cười, hắn cũng không biết rõ tên tuổi lai lịch của hai người này, nhưng chỉ biết người có thể lấy ra bản đồ thần điện nhất định phải có chút bối cảnh.

Ngay sau đó vẻ mặt Nhạc Vũ lại đột nhiên biến đổi, cũng không phải tình hình nơi này có điều gì biến hóa, mà là thế giới bên trong Diễn Thiên Châu, Chiến Tuyết đã ngủ say suốt mấy ngày nay giờ phút này không ngờ đã tỉnh lại.

Một đợt hồn thức truyền ra ngoài Diễn Thiên Châu, liên hệ cùng thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ vốn đang vui vẻ nhưng lại chợt cả kinh. Cơ hồ liền theo bản năng nhìn khắp bốn phía, lần này hắn đem một ít Vô Vọng Chân Thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch truyền lên trong mắt, xuyên thủng vạn dặm không gian nơi này, mọi thứ đều bộc lộ trong ánh mắt hắn, nhưng một lần tinh tế sưu tầm cũng hoàn toàn không có kết quả.

- Nếu theo cảm giác của Tuyết nhi, bản thể người kia phải trong trăm vạn dặm chung quanh đây! Lại không biết người này rốt cục ẩn thân nơi nào, Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch của ta có thể phá tan tám phần huyễn pháp trong thiên hạ, kết hợp cùng Vô Vọng Chân Thủy lại có khả năng chẳng khác gì Kính Chiếu Yêu, lại không ngờ phân biệt không ra…

Nhạc Vũ hơi cau mày, vẻ mặt chợt giật mình. Tuy bản thể Hỏa Vân đạo nhân hắn không tìm được, nhưng hắn lại thấy được vài người quen. Chỉ thấy xa xa hơn bảy trăm dặm, đang có ba người đang đứng ngạo nghễ trên một ngọn núi, người cầm đầu chính là Dương Ất chân nhân đã lâu không thấy, hai gã tu sĩ bên cạnh cũng chính là Vân Đạo cùng Thanh Mặc chân nhân.

Giờ phút này cả ba đều dùng thủ thuật che khắp quanh thân, chẳng những giấu diễm tướng mạo còn giả mạo làm tu sĩ Ngọc Tiên. Ở bên trong vạn tiên tu nơi đây, mặc dù cũng dẫn người chú ý nhưng so sánh mà nói không quá đặc biệt thu hút. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Liếc mắt nhìn thấy ba người này, ánh mắt Nhạc Vũ dâng lên lệ khí, tiếp theo liền quay đầu đi. Hắn thầm nghĩ đây không phải không là kẻ thù không chạm mặt hay sao? Những Thái Ất Chân Tiên tu sĩ này, chẳng lẽ áp chế thực lực, giả tạo

thân phận tiến vào, rốt cục lại có tính toán gì khác?

Ngẫm nghĩ một lát, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục suy nghĩ.

Tình hình thế này lại tốt không thể tốt hơn. Chỉ xem sau khi đi vào rốt cục có gặp gỡ bọn hắn hay không, nếu có thể ở bên trong Vạn Lôi Điện giải quyết được ba người kia đúng là không còn gì hoàn hảo hơn nữa.

Cái nhìn này của hắn cực kỳ bí mật, chỉ thoáng dừng lại đã dời sang chỗ khác, hơn nữa mấy tháng nay tu vi hắn tinh tiến cực nhanh, không hề kinh động tới ba người của Ngũ Đài Tông, chỉ có Dương Ất mang theo chút nghi hoặc quay đầu nhìn quanh, tiếp theo cũng không tiếp tục để ý.

Nhưng Hỏa Vân lại có cảm giác, nghi hoặc nói:

- Đạo huynh đang tìm người nào sao?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trong lòng cũng không có ý giấu diếm hắn, biết chắc hành động của mình không qua mặt được hắn, liền nói:

- Mấy người bên kia tôi cảm giác có điều gì đó không đúng, tựa hồ không phải Ngọc Tiên tu sĩ…

Vẻ mặt Hỏa Vân giật mình, tiếp theo liền hồi phục ý cười:

- Trước đây ta thật ra nghe nói gần đây hồng hoang buông xuống sát kiếp. Vô luận là Xiển Tiệt hai giáo, hay là chư tông, đều đang liều mạng tranh giành đủ loại linh bảo trấn áp vận khí tông môn. Ta xem ba người kia quả thật không giống tu sĩ tầm thương. Nhưng đã tính trước sẽ có chút đại tông tu sĩ tới đây tranh giành bảo vật với chúng ta, chuyện này là đương nhiên, cũng không cần quá mức để ý.

Nhạc Vũ cũng không cho ý kiến, đôi mắt hắn tiếp tục nhìn ra trước người, nhìn vào tòa cung điện khổng lồ bằng đá. Hồn thức đã truyền vào Diễn Thiên Châu, một mặt toàn lực suy tính bản thể của Hỏa Vân giờ phút này ở phương vị nào, một mặt tập hợp lực lượng bên trong Diễn Thiên Châu rót vào trong cơ thể Chiến Tuyết giúp nàng cảm ứng.

Chỉ sau một lát trong mắt Nhạc Vũ chợt sáng ngời.

- Lần này ở mặt đông sao?

Hắn còn đang muốn tinh tế suy tính, Vạn Lôi Điện đã từ bên ngoài hàng rào hư không hoàn toàn trôi vào bên trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Hơn vạn tiên tu nơi đây đã sớm không còn chờ đợi được, đều hóa quang sôi nổi bay lên hướng bên trong Vạn Lôi Điện xông tới.

Mà ngay trước mắt Nhạc Vũ, phạm vi đoạn cung điện bên cạnh có thể thấy được lôi trận cấm chế thật đầy đủ, ngay khi tiến vào không gian thiên cảnh nơi này, bởi vì thời không dị biến mà lay động một trận, sau đó Vạn Lôi Điện vừa ổn định, sơ hở kia liền nhanh chóng biến mất, lại bắt đầu thoáng lóe lên.

Chân mày Nhạc Vũ thoáng cau lại, biết giờ phút này không thể tiếp tục chậm trễ, trong lòng thoáng cảm thấy tiếc nuối, đem việc suy tính tạm thời dừng lại, cùng Hỏa Vân ngự kiếm bay lên hướng bên trong phóng đi.

Vừa đi được nửa đường, sắc mặt Hỏa Vân đạo nhân biến đổi, bên trong có một cỗ sức đẩy cường đại gạt hắn văng ra phía ngoài, bảy Chân Long hư ảnh vũ động quanh người cũng không cách nào kháng cự.

Nhạc Vũ thấy thế trong lòng cười lạnh, nhưng vẫn chém ra một đạo pháp lực đem Hỏa Vân cuốn vào bên trong, trực tiếp chạm vào Vạn Lôi Điện, sau đó lọt vào bên trong tầm mắt là một mảnh không gian vô cùng rộng lớn.

Kiến trúc nơi này cực kỳ bao la hùng vĩ, lại bị tổn hại tràn đầy…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 871: Huyền Thủy Linh Châu

Nhạc Vũ hạ xuống độn quang, liền tùy ý ngắm nhìn xung quanh, bên trong Vạn Lôi đại trận này vốn đã hoàn toàn đầy đủ, vả lại chỉ cần linh bảo trung tâm Vạn Hóa Lôi Trì thúc giục cả lôi trận còn tồn tại, linh trận cấm chế nơi này sẽ có thể chữa trị.

Sở dĩ có thật nhiều gạch ngói đổ nát, không phải vì thời gian kéo dài quá lâu, bị thời gian ăn mòn, cũng không phải bởi vì tòa đại trận xảy ra vấn đề, mà là vì vạn năm trước bị trận Vu Yêu đại chiến liên lụy tới.

Thượng cổ chư thần hợp lực ra tay, dù chưa đem sáu tòa cự điện phá hủy, nhưng cũng khiến cho cự điện bị tổn thương nặng nề. Qua suốt mấy vạn năm thời gian mới dần dần khôi phục, nếu không như thế thiên trụ Bất Chu sơn chưa chắc đã bị vỡ vụn.

Nhạc Vũ kháp ấn quyết, đem Thiên Hà Lam Sa tế lên đỉnh đầu, bảo vệ thân hình của mình, sau đó chăm chú quan sát linh trận cấm chế nơi này.

Chỉ thoáng kinh dị về vẻ thảm liệt bên trong cuộc chiến Vu Yêu thượng cổ, Nhạc Vũ đã nhắm thẳng mặt đông bước vào.

Đối với linh trận cấm chế nơi này hắn phảng phất như cực kỳ quen thuộc, mỗi một bước dưới chân, mỗi một lần thi triển độn pháp đều có ý tứ thâm sâu.

Hỏa Vân đạo nhân có chút không hiểu ra sao, đưa mắt nhìn phía sau đã có hơn mười tu sĩ đều lao vào trong cự điện, thần tình hắn thật bất đắc dĩ đi theo phía sau Nhạc Vũ bước vào bên trong.

Kiến trúc nơi này cũng thật giống như bên trong thận châu của Hỏa Vân, đều cực kỳ khổng lồ, phong cách thô lỗ, cơ hồ không chút mỹ cảm. Bất quá khi đứng bên trong kiến trúc khổng lồ đầy dây leo quấn quanh, lại cho người ta một loại cảm giác tang thương nhỏ bé.

So sánh với hoàn cảnh xung quanh, thân thể của bọn họ quả thật giống như con kiến, chứng thật là quá bé nhỏ không đáng kể.

Nhạc Vũ đi vòng vo bên trong thạch điện hồi lâu, ngay trên đường dù nhìn thấy linh dược kỳ trân cũng không đi quản tới, thẳng đến khi đi được chừng ba khắc thời gian, lúc này mới dừng lại trước cửa một thạch điện.

Vừa mới tiến vào, liền nhìn thấy một không gian khoảng chừng ngàn trượng, chiều cao sáu trăm trượng lớn hiện ra ngay trước mắt, mà ánh mắt đầu tiên của Nhạc Vũ liền nhìn chăm chú vào một hồ nước lớn nằm bên trong không gian này.

Hồ nước có phạm vi ước chừng trăm trượng, lúc ban đầu khi mới kiến tạo có lẽ dùng để cung cấp nước uống cho đại yêu ở lại nơi này. Nhưng vào giờ phút này bên trong lại sinh trưởng đầy linh thảo như Thủy Tiên Hoa, năm tháng sinh trưởng cũng khác nhau, nhiều nhất chính là vạn năm, hoàn toàn bao trùm hồ nước kia.

Hỏa Vân đạo nhân thấy thế, nhất thời một trận mừng rỡ:

- Chính là Nguyên Ma Chẩn Thủy Thảo! Đạo hữu làm sao biết được nơi đây có thứ này?

Hắn vừa nói tới đây, vẻ mặt liền giật mình, câm miệng không nói tiếp. Hắn nhớ tới sau khi Nhạc Vũ làm bị thương hai gã tu sĩ Ngọc Tiên từng đem một viên hồn tinh đoạt lấy, bên trong ghi chép thứ gì cũng không cần nhiều lời, chính là chỉ dẫn kết cấu của Vạn Lôi Điện.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, đem linh thảo trong hồ thu hơn phân nửa. Chỉ để lại chút ít linh thảo còn chưa trưởng thành lưu lại, sau đó lại phân ra một phần bên trong đưa cho hồng bào tu sĩ đang tràn đầy vẻ hâm mộ bên cạnh.

Hỏa Vân đạo nhân cũng cười hì hì thu lấy, không hề có ý bất mãn. Phía trước đã có ước định, những đồ vật tại địa phương khác nếu thu được, lợi tức sẽ được phân phối theo công sức của mỗi người.

Nơi này luôn là Nhạc Vũ dẫn đường, hắn chỉ cần đi theo, không cần ra nửa điểm khí lực có thể phân được một thành xem như là không tệ.

Cẩn thận đánh giá linh thảo trong tay một phen, Hỏa Vân cười cơ hồ toe toét, thật cẩn thận thu hồi nói:

- Nếu là vật này thật cũng đáng được! Còn hơn linh dược trên đường đi đã gặp, không biết mạnh hơn bao nhiêu…

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng nhìn chăm chú vào hồ nước, Nguyên Ma Chẩn Thủy Thảo chính là chủ dược của vài loại tiên đan tam phẩm, cho dù bên trong Hồng Hoang Giới cũng xem là kỳ trân hiếm thế.

Người tu hành thủy hệ công pháp, có thể trực tiếp dùng tăng tiến pháp lực, mà người tu hành hỏa hệ, có thể chế đan, sau khi dùng vào có thể sớm tu luyện tới Dương Cực Âm Sinh cảnh giới.

Nhưng nếu chỉ là vì vật này, vẫn còn xa xa chưa đủ hấp dẫn Nhạc Vũ vội vàng chạy tới đây.

Dùng hồn thức cảm giác trong chốc lát, trong mắt Nhạc Vũ liền chớp lên tinh mang, hắn lấy ra Thủy Vân kiếm, ngay sau đó đâm sâu vào trong lòng đất, mũi kiếm ngập vào trong hồ nước dưới ba trăm trượng, hồn thức Nhạc Vũ liền cảm giác được có loại đồ vật gì đó đang tồn tại.

Vật này đã sinh linh trí, ngay khi một kiếm của Nhạc Vũ đâm vào liền cố gắng chạy trốn. Nhưng thủy lam kiếm quang vừa bay được nửa đường liền bắn ra mấy trăm sợi tơ, rậm rạp bao vây chung quanh, đem vật bên dưới mạnh mẽ từ tận đáy hồ lấy đi ra.

Rõ ràng chính là ba viên tiểu châu thủy lam sắc lớn bằng bàn tay, tản ra quang hoa thâm lam sắc, phiêu phù trên không trung.

Mà giờ khắc này đồng tử của Hỏa Vân đạo nhân cũng co rụt lại:

- Đây là Huyền Thủy Thiên Linh Châu?

Nhạc Vũ mỉm cười không trả lời, chỉ tùy tay thu lại lam châu, vật này cũng giống như Tuyết Hồn Châu, là vật có thể ký thác nguyên thần. Hiệu quả so với Hải Lam Kiền Liên của Hỏa Vân đạo nhân tự nhiên không thể so sánh. Tối đa cũng chỉ mạnh hơn Tuyết Hồn Châu một chút, là một loại tiên thiên kỳ trân ước chừng ngũ phẩm.

Nhưng chỉ cần phối hợp một ít linh thiết linh thạch, tế luyện thêm một chút, vật này có thể liệt vào hàng ngũ tứ phẩm, trở thành thủy hệ hậu thiên linh bảo, chiến lực bất phàm, còn vượt xa cả Tuyết Hồn Châu.

Nhưng đối với Hỏa Vân đạo nhân chỉ sợ cũng không tính là gì, vẻ mặt hắn tuy kinh dị, nhưng gương mặt thật bên dưới Chướng Nhãn Pháp cũng không hề dao động chút nào.

Vật này cùng Dung Vũ Hóa Vân Quyết hiện tại của Nhạc Vũ trời sinh tương hợp. Chỉ cần Nhạc Vũ thêm chút tế luyện liền có thể sai sử, tiếp theo cũng không hề có chút ngừng nghỉ chạy tới một thạch điện khác.

Bố cục nơi này cũng cơ hồ giống như thạch điện vừa rồi như đúc. Nơi góc vách tường có một hồ nước, bên trong sinh trưởng linh dược lại là loại khác, không hề kém hơn Nguyên Ma Chẩn Thủy Thảo.

Nhạc Vũ cũng thu hơn phân nửa, một đạo kiếm khí đánh xuống, nơi này có ba viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu còn đang dựng dục thai nghén, bị Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí của Nhạc Vũ mạnh mẽ hút nhiếp ra ngoài.

Cứ như thế vài lần, đã đi qua hai thạch điện, Huyền Thủy Thiên Linh Châu trong tay Nhạc Vũ đã tăng lên tới mười hai viên! Ở trong tay Nhạc Vũ phân thành mười hai phương vị, quay tròn không ngừng, hô ứng cộng hưởng tự nhiên hình thành một linh trận, đem đẳng cấp của mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu tăng lên một cấp!

Hỏa Vân đạo nhân theo bên cạnh, thần sắc liên tục dao động, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ tràn đầy quang mang kỳ lạ, ngay bên dưới Chướng Nhãn Pháp cũng là vẻ mặt dị sắc, trong con ngươi kinh nghi bất định không ngừng.

Nhạc Vũ đã đoán biết tâm tình của Hỏa Vân đạo nhân, nếu không phải vật này không hợp với công pháp Hỏa Vân tu tập, lại thêm bản thân Hỏa Vân cũng không quen thuộc cách phá giải linh trận cấm chế bằng hắn, tuy tự tin có thể thoải mái đánh thắng được Nhạc Vũ, nhưng lại không nắm chắc bắt giữ được hắn, đoán chừng Hỏa Vân đã sớm ra tay trực tiếp đoạt lấy đồ vật từ trong tay hắn.

Ban đầu có thể hoàn toàn không cần, nhưng chờ khi thu thập Huyền Thủy Linh

Châu đủ để thành tựu linh trận thì đã quá muộn.

Mà mặc dù là giờ phút này Nhạc Vũ cũng phỏng chừng lòng dạ của người kia ước chừng cũng đã càng ngày càng nóng nảy, hơn phân nửa đang ngờ vực câu nói Nhạc Vũ có "đại khí vận" lại thật sự linh nghiệm đến như thế…

Có lẽ hắn đang hối hận lúc trước ở bên ngoài Vạn Lôi Điện thật sự không nên đi châm ngòi hai gã tu sĩ Ngọc Tiên để Nhạc Vũ vô duyên cớ đoạt được cơ duyên này.

Nếu không phải hiện tại Nhạc Vũ sợ làm kích thích Hỏa Vân đạo nhân, nói không chừng hắn đã sớm ngửa đầu cười vang thích thú.

Vật này không chỉ là một kiện chí bảo đối với Uyên Minh, đối với chính hắn mà nói cũng vô cùng hiếm có. Bên người hắn có nhiều loại bảo vật, ngoại trừ Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cùng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, còn chưa có được vật gì có thể so với nó. Mà Bạch Trạch Giác cùng Bạch Già Thiên Lệnh dĩ nhiên trân quý, nhưng so với vật này lại không sánh kịp.

Hai gã Ngọc Tiên tu sĩ kia nhất định muốn cướp chỗ của hắn, chính hơn phân nửa là vì muốn vào đây trước đã thu lấy mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu này.

Cười lặng lẽ, Nhạc Vũ bắt đầu dốc lòng cảm ứng, vừa rồi hắn vì truy đuổi thời gian, chỉ lo tế luyện, chỉ cần thúc giục sử dụng, cho tới lúc này mới chính thức bỏ công sức ra chân chính tế luyện hoàn toàn.

Đem pháp lực chuyển hóa thành Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí, cùng Huyền Thủy Thiên Linh Châu cảm ứng càng thêm gia tăng.

Không qua bao lâu, Nhạc Vũ đã mở mắt ra, những thủ ấn liên tiếp phát tới, đem hồn niệm của mình nhốt đánh vào bên trong mười hai viên thủy lam sắc hạt châu. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ sau mười lần hô hấp, Huyền Thủy Thiên Linh Châu lóe sáng quang hoa, tốc độ chuyển động trên đỉnh đầu hắn càng thêm nhanh chóng.

Nhạc Vũ thử thúc giục một phen, chỉ cảm thấy thật sự như ý, sau đó hắn lại thử sử dụng hiệu dụng tụ linh của linh châu, quả nhiên thấy chung quanh ba trượng

quanh thân là một mảnh hắc lam quang trạch bao phủ, mà trong vòng mười vạn trượng toàn bộ thủy hệ linh lực đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Nhạc Vũ không khỏi nhướng mày, trên mặt hiện lên tia vui vẻ, mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu chính là công thủ đầy đủ, so sánh với tiên thiên linh trận liền có thể tương đương với một phần ba uy lực của hộ sơn đại trận Thủy Vân sơn.

Sau khi thúc giục, có thể làm Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí cùng Thủy Vân kiếm quyết tăng thêm gấp đôi uy lực! Nếu có thêm Thủy Vân kiếm, uy lực kiếm quyết đủ tăng lớn tới mức không sao tưởng tượng nổi!

Nếu không ngại thân phận Uyên Minh chỉ có thể sử dụng bốn mươi hai long lực, nếu không chỉ bằng vào môn kiếm quyết này, đã có thể so sánh tương đương với những môn thần thông hắn tu tập, thậm chí uy lực còn muốn mạnh hơn.

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ thu mười hai viên Huyền Thiên Thủy Linh Châu vào trong tay áo, vật này hắn còn chưa chân chính tế luyện hoàn thành, chỉ cần làm được tùy tâm sai khiến, phát huy hơn phân nửa uy lực là được, nhưng tình hình ngay trước mắt cũng chỉ có thể tạm thời làm tới bước này.

Vẻ mặt Hỏa Vân đạo nhân ở bên cạnh lại cực kỳ phức tạp:

- Đạo huynh thật sự vận khí tốt, có được mười hai viên Huyền Thiên Thủy Linh Châu ở đây, chỉ sợ có thể đối kháng được với Thái Ất Chân Tiên rồi! Tiểu đệ xin chúc mừng…

- Có gì đáng chúc mừng chứ! Vật này là đoạt của người khác, chỉ sợ phải kết xuống thù hận với người…

Nhạc Vũ cười tự giễu, tiếp theo bỗng nhiên giật mình nhìn ra bên ngoài thạch điện, rõ ràng nhìn thấy mười mấy thân ảnh quen thuộc xuất hiện ngay ngoài cửa thạch điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 872: Người bị trời đố kỵ!

Nhìn hai người dẫn đầu, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, lần này thật sự là nói nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo liền đến, những người này tới đúng là tấu xảo.

Nhìn thấy Nhạc Vũ, vẻ mặt thanh diện tu sĩ biến thành xanh mét, trong mắt lộ ra lệ mang có thể giết người. Mà tu sĩ già hơn vẻ mặt vô cùng âm trầm, ánh mắt không ngừng lóe ra, phảng phất như có vô số ác niệm tụ tập bên trong làm kẻ khác cực kỳ không thoải mái.

Nhạc Vũ lười vô nghĩa với những người này, ý niệm chợt động, liền đem Sương Thạch kiếm tế lên bên cạnh, thủy lam sắc kiếm khí liên tục phun ra, kiếm ý sắc bén thẳng bách ra ngoài cửa thạch điện.

Hai tu sĩ Ngọc Tiên còn chưa kịp phản ứng, nhưng mười Thiên Tiên tu sĩ đứng phía sau thần sắc biến đổi, bị ép thối lui ra sau, thần hồn như bị xunh kích, miệng mũi tràn đầy máu tươi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Dù là thanh diện tu sĩ cũng chịu khổ sở, trước đó Nhạc Vũ đánh vỡ miệng mũi của hắn, kiếm ý lại xông thẳng thần hồn, đến hiện tại còn chưa khỏi hắn, lúc này lại bị kiếm khí của Nhạc Vũ đánh vào, lập tức cảm thấy cực kỳ khó chịu, cảm giác trong đầu đau đớn không sao chịu nổi.

Trong mười mấy người chỉ là lão giả kia có thể bình yên vô sự dưới uy áp của Nhạc Vũ. Nhưng ánh mắt hắn quan sát thủy lam kiếm quang trước mặt, đều lộ ra vài phần kiêng kỵ. Ở thoáng chốc do dự nên đi hay lưu lại, vẻ mặt âm lãnh nói:

- Đạo hữu không cảm thấy quá phận sao? Mười hai viên Huyền Thiên Thủy Linh Châu kia chính là vật mà tông môn ta đã phát hiện mấy vạn năm trước, về sau vất vả bảo hộ mấy vạn năm, hiện tại mới xem như dựng dục mà thành. Đạo hữu có như vậy dự định lấy đi vô duyên vô cớ hay sao? Hai người chúng ta không làm gì được đạo hữu, lại tự nhiên sẽ có người tới tìm ngươi. Đương nhiên nếu như ngươi chịu trả lại, hết thảy ân oán giữa đạo hữu với Phong Tượng Tông

đều có thể giải quyết!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, vật đã lấy tới tay hay người này lại nghĩ chỉ dùng một lời nói như vậy là có thể làm cho hắn phải trả đơn giản như thế?

Không nói tới tiên thiên kỳ trân, trời sinh trời dưỡng hoàn toàn không quan hệ tới Phong Tượng Tông, cho dù thật sự là vật của Phong Tượng Tông, đi tới trong tay hắn cũng quả quyết không có chuyện trả trở về.

Kiếm quyết phát ra, mũi Sương Thạch kiếm xoay quanh, lại toát ra một tầng thâm lam quang mang, sắc mặt lão giả đối diện lại biến đổi, vội vàng nói:

- Đạo hữu khoan đã! Nếu như không chịu trả lại, trao đổi cũng được! Chỗ này của ta còn có một bộ Thái Âm Hắc Thủy Châm, tổng cộng chín chín tám mươi mốt mai, giá trị tương đương với mười hai viên Huyền Thiên Thủy Linh Châu kia!

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng khẽ động, dừng lại Sương Thạch kiếm, nếu thật sự là bộ Thái Âm Hắc Thủy Châm, quả thật có thể tương đương với mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu đều là nhất đẳng linh bảo. Thậm chí còn tốt hơn, hơn nữa đồng dạng đều là thủy hệ, có thể giúp hắn phỏng chế Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí thúc đẩy tới uy lực lớn nhất.

Nhưng nếu so sánh mà nói, tác dụng của Huyền Thủy Thiên Linh Châu đối với hắn càng lớn hơn một chút. Trực tiếp tác dụng lên Thủy Vân kiếm quyết, mạnh hơn dùng Thái Âm Hắc Thủy Châm mấy lần.

Vả lại tiên thiên linh trân chỉ cần có hoàn cảnh thích ứng là có thể tự nhiên tiên thiên dựng dục, bên trong tiên giới hắn vẫn còn thật nhiều, cơ hồ mỗi tăng một viên, uy lực sẽ càng thêm cường thịnh hơn một phần.

Nếu có thể tiếp tục thu thập thêm một ít, tụ tập tới ba mươi sáu thiên cương, như vậy phẩm cấp còn có thể tiếp tục gia tăng thêm một tầng.

Nếu như tề tụ đủ số ba trăm sáu mươi lăm viên chu thiên, như vậy bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu càng có thể trực tiếp tăng lên tới nhất phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng loại khả năng này thật sự rất nhỏ.

Nhưng khả năng phát triển vô hạn như vậy, chứng thật là đáng giá chờ mong.

Vì vậy tuy bộ Thái Âm Hắc Thủy Châm có giá trị hơn Huyền Thủy Thiên Linh Châu trong tay hắn hiện tại, nhưng Nhạc Vũ cũng không hề có ý động tâm, chỉ cảm thấy kỳ quái vì thái độ của đối phương.

Cẩn thận nhìn kỹ lại, hắn phát hiện lão giả kia ngoại trừ hận ý trong mắt ngoài ra còn kèm theo vài phần lo lắng.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi hiện lên một đạo linh quang, thầm nghĩ hay là bộ linh châu này còn có mê hoặc gì khác nữa hay sao?

Có duyên cớ gì làm cho hai người này phải lấy cho được nó?

Lão giả nói xong cũng cảm thấy lời của mình thật không ổn, vội vàng mỉm cười thi lễ nói:

- Xem thần sắc đạo hữu chỉ sợ là hơn phân nửa không muốn trao đổi, chúng ta cũng không dám cố chấp bức bách, như vậy xin cáo từ! Nhân quả giữa đạo hữu cùng tông môn ta lần này, ngày sau sẽ kết…

Nói dứt lời hắn cũng không nguyện dừng lại thêm giây phút nào, cùng thanh diện tu sĩ mang theo hơn mười Thiên Tiên tu sĩ nhanh chóng rời đi, chẳng qua bao lâu đã không còn thấy bóng dáng.

Trong mắt Nhạc Vũ cũng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, đứng nguyên tại chỗ lâm vào trầm tư.

Hỏa Vân đạo nhân bên cạnh hắn cũng như có suy nghĩ gì, hồi lâu sau liền mỉm cười:

- Ta xem hai vị kia đến đây lấy Huyền Thủy Thiên Linh Châu là vì có mưu đồ khác. Vật này có khả năng tị thủy, cho dù nằm trong Thái Dương Chân Hỏa cũng có thể hộ được bản thân bình yên vô sự. Theo ta thấy, hơn phân nửa là có địa phương nào còn cần vật này bảo vệ. Thái độ làm người của đạo huynh thật sự quá phúc hậu! Nếu đổi lại là ta, nhất định sẽ lập tức đưa bọn hắn bắt giữ, bức bách cho rõ ràng. Kỳ thật nếu chỉ nói về tám mươi mốt mai Thái Âm Hắc Thủy Châm, liền đã thấy đáng giá…

Nhạc Vũ lạnh lùng cười nhẹ, hắn cũng dự đoán được hai người kia rõ ràng có

tính toán khác, nhưng vô duyên cớ ra tay giết người, đoạt vật hắn thật sự không làm ra được.

Trong lời nói của hai người kia trước đó, đối với hắn cùng Thủy Vân Tông tuy có bất kính, nhưng tội không đáng chết, khiển trách khi trước xem như đã đủ.

Hỏa Vân thấy hắn không hề có ý động tâm, cũng không tiếp tục khuyên, cười nói:

- Hai người này ta không nhận biết, nhưng nếu nhắc tới Phong Tượng Tông thì ta lại nhớ ra một việc. Trước kia có nghe nói qua hai người này. Người trẻ tuổi tên là Xa Linh, vốn là một thiên tài tu sĩ thanh danh lan xa, nhưng sau tu tập đại thần thông phong hệ gặp phải rủi ro, vì thế tu vi nửa vời, chỉ dừng lại ở Ngọc Tiên đỉnh phong. Trước đó vài ngày nghe nói tu vi của hắn lại có tiến triển, có hi vọng độ kiếp, cũng không biết là thật hay giả. Lão giả kia đạo hiệu Như Tâm đạo nhân, chính là người tu hành cũng đã được năm vạn năm. Trải qua mấy lần sát kiếp nhưng không chết, xem như là dị số. Thực lực của Phong Tượng Tông không sai biệt bao nhiêu với Thủy Vân Tông, nhưng đã có năm vị Thái Ất Chân Tiên tu sĩ, trong đó còn có một vị đạt tới Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong. Thế lực không nhỏ, đạo huynh cần nên cẩn thận…

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, ngữ khí của Hỏa Vân nghe ra như thật chân tình, nhưng bên trong mắt vô luận thấy thế nào đều phảng phất như có ý khác.

Phong Tượng Tông, từ sau khi hắn nhập hồng hoang cũng từng nghe nói qua một ít. Vô luận là cao giai tu sĩ hay thế lực mạnh mẽ cũng chứng thật vượt hơn Thủy Vân Tông.

Nhưng Nhạc Vũ chỉ bằng vào thân phận Uyên Minh này cũng không có gì đáng kiêng kỵ. Hai tông một đông một tây, cách xa nhau hàng ức dặm, thật không khả năng bỏ xuống cơ nghiệp của mình chạy tới Thiên Thủy quốc tìm phiền phức cho bọn họ.

Không nói tới Thủy Vân sơn đại trận mạnh mẽ, hợp toàn bộ thực lực Phong Tượng Tông đều chưa hắn có thể công vào được, cho dù là có thể, Thiên Thủy quốc vương thất cũng không thể ngồi yên để xem vận khí của mình bị hao tổn.

Nhưng xem ngữ khí của hai người kia có vẻ cực kỳ chắc chắn là tới tìm hắn gây phiền toái.

Mà ý tứ của Hỏa Vân đạo nhân cũng không phải không có ý muốn cho người của Phong Tượng Tông cùng Nhạc Vũ xung đột.

- Hay là Phong Tượng Tông thực sự có Thái Ất Chân Tiên tu sĩ trà trộn vào Vạn Lôi Điện? Lại nói tới, cự điện này đã ra vào phía đông Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên mấy lần, chưa chắc nhất định tiến vào trước ta…

Nhạc Vũ suy tư thêm chốc lát, cũng không chút nào để ý tới, cho dù Phong Tượng Tông thật tới tìm hắn thì thế nào? Cùng giết chết là được!

Có bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu trong tay, chỉ dùng thực lực Uyên Minh cũng đã không cần phải kiêng kỵ.

Ở ngay phụ cận tìm kiếm hồi lâu, không còn tiếp tục phát hiện ra thêm Huyền Thủy Thiên Linh Châu nào nữa, Nhạc Vũ thoáng tiếc nuối rời khỏi nơi đó. Tự bản thân đành an ủi không còn cũng được, nếu thật sự cho hắn tiếp tục tìm được một viên, e rằng sẽ đột phá điểm mấu chốt trong tâm lý của hồng bào đạo nhân bên cạnh, làm người này sẽ trở mặt với hắn.

Vạn Lôi Điện quả thật rộng lớn, từ bên ngoài nhìn vào chỉ khoảng phạm vi mười hoặc hai mươi vạn dặm, nhưng bên trong lại có vô số không gian chất chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp. Tính cộng lại tổng diện tích sợ là không thua kém một mảnh nhỏ thiên cảnh.

Mà thời không sai biệt bên trong cũng cao lên tới mười tám lần! Linh lực nồng đậm tương đương với tiên mạch nhị phẩm bên ngoài, nếu không lo lắng linh trận cấm chế nơi đây, đây thật sự là một chỗ tu hành rất tốt.

Lúc ban đầu hai người vẫn có thể duy trì tốc độ trước đó, nhưng khi vượt qua bộ phận đã được xác minh trong bản đồ ghi chép trong hồn tinh, đã nửa bước khó đi. Thường thường phải mất thời gian một ngày mới đi không tới trăm dặm.

Cũng may ở nơi này đã cách chỗ ghi chép bên trong thận châu của Hỏa Vân đạo nhân không xa, hơn nữa càng cẩn thận cũng không tới mức xúc động tới linh trận cấm chế nơi đây.

Ước chừng sau hai mươi ngày, Nhạc Vũ đã đứng trước một hồ nước, cau chặt mày, thần tình đầy vẻ buồn rầu.

Đây là một hồ nhỏ chừng mười vạn trượng, chỉ lẻ loi đơn độc không có nguồn nước chảy vào, mà dưới nền đất là một khối hắc thạch thật lớn, đem thủy linh lực chuyển hóa thành nước, không ngừng trào ra, hình thành như một dòng suối nhỏ chảy quanh.

Nếu đổi lại là nơi khác, chỉ cần dùng một đầu ngón tay liền có thể hoàn toàn hủy diệt hồ nhỏ này, tuyệt không có gì trở ngại trong mắt hắn.

Nhưng ở trước mắt Nhạc Vũ linh trận cấm chế nơi này chẳng những dày đặc hơn xa những nơi khác, hơn nữa nước trong hồ còn ẩn chứa cực độc, nhưng nơi này lại là nơi phải đi qua.

Kỳ thật với trình độ trận đạo của hắn, vốn cũng không quá khó khăn, chỉ cần suy diễn là có thể xuyên qua được, nhưng nếu lấy thân phận của Uyên Minh, không thể không giả vờ thêm một phen.

Thật lâu sau, thân hình Nhạc Vũ bay lên, không dùng tới nửa phần pháp lực, chỉ lấy phương pháp phi thân của võ giả phàm gian giẫm lên những lục bình, hướng bờ bên kia bay đi, không toát ra nửa phần linh lực dao động để tránh xúc động cấm chế.

Hỏa Vân đạo nhân cũng làm như thế, nhưng khi hắn vừa đi qua được nửa đường, liền đột nhiên có một đạo tử sắc lôi quang từ trên không trung ngưng tụ lại, tựa như một ngọn roi quét thẳng về phía hồng bào tu sĩ đang đi theo phía sau Nhạc Vũ.

Vẻ mặt Hỏa Vân đạo nhân đại biến, vội vàng đánh ra một tờ đạo phù, ngưng tụ thành một mặt hỏa sắc cự thuẫn ngay bên người, đem lôi quang kia ngăn lại, nhưng thân mình lại bị xung lượng thật lớn đánh xuống bên dưới hồ nước cực độc kia.

Nhạc Vũ ở phía trước nhìn thấy không biết nói gì, vận khí của Hỏa Vân đạo nhân thật sự không xong, con đường hắn đi qua chứng thật là an toàn nhất, có thể xúc động tới cấm chế, nhưng tỉ lệ cực nhỏ như bằng không, cũng không nghĩ tới hắn vừa đi qua thì lôi trận đã nổi lên biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 873: Suy vận quấn thân!

Khi lôi quang đem Hỏa Vân đạo nhân đánh rơi xuống hồ, vẫn tiếp tục tán phát, nhanh chóng lớn mạnh khuếch trương, đại bộ phận đuổi theo Hỏa Vân xuyên vào bên trong đáy hồ, một bộ phận khác lại hướng chỗ Nhạc Vũ lan tràn xoắn tới.

Đồng tử Nhạc Vũ co rút lại, một bước lướt tới giẫm lên sóng nước tiếp tục hướng về phía trước. Hắn vẫn không hề sử dụng chút pháp lực chân khí, tuy lôi quang vẫn di chuyển mãnh liệt nhưng không hề làm thương tổn hắn mảy may.

Cơ hồ mỗi một bước đều hàm chứa trình độ trận phù cao sâu vô cùng, hoàn toàn giẫm lên trung xu mạch lạc linh lực nơi này. Gợi lên linh lực lưu khắp chung quanh, đem lôi quang phía sau dẫn dắt sang một bên.

Nhưng giờ phút này trong mắt người ngoài lại phảng phất như đoàn lôi quang kia đang cố ý tránh né lấy thân thể của hắn.

Chỉ một lát sau Nhạc Vũ đã đi tới bên cạnh bờ bên kia. Sau đó hắn nhìn vào trong hồ, thần sắc lại quái dị vừa bực mình vừa buồn cười nhìn vào Hỏa Vân đang không ngừng giãy dụa bên trong hồ.

Hắn sử dụng Vọng Khí Thuật nhìn khí vận tinh mang, quả nhiên nồng đậm màu tro sắc. Mục đích của Hỏa Vân đạo nhân cũng giống như ngày trước hắn mang theo Hư Nhược Nguyệt cùng nhau tiến vào bên trong Quy Khư Cung mật cảnh, muốn mượn đại khí vận của hắn bảo hộ lẩn tránh nhiều loại cấm chế bên trong Vạn Lôi Điện.

Cũng không biết người này lại sử dụng phương pháp gì lại có thể làm được như Bạch Già Thiên Lệnh, đem khí vận của mình che lấp giấu diếm.

Phía trước lần đầu tiên gặp gỡ bên ngoài Thủy Vân sơn, Nhạc Vũ lại hoàn toàn không thể phát hiện.

Mãi cho tới giờ phút này đủ loại quái dị trước đây đều đã được giải thích. Chẳng thể trách được người này sau khi xảy ra chuyện tại Huyết Vân sơn mạch vẫn luôn đưa ra một khối thân ngoại hóa thân thăm dò bên cạnh hắn.

Nếu là vì việc của Vạn Lôi Điện, thật cũng không đến mức Hỏa Vân đã sinh nghi đối với thân phận của hắn.

Cũng chẳng thể trách trước đó Hỏa Vân vẫn luôn luôn chưa ra tay với hắn.

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, vốn cùng là người bị trời đố kỵ, Hỏa Vân lại đi tìm hắn để nhờ vào vận khí của hắn.

Hỏa Vân đạo nhân phảng phất như e ngại số phận đen đủi của mình còn chưa đầy đủ.

Bất quá khi nghĩ tới điểm này, trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy run sợ. Nhân vật như vậy tuy bị trời ghen ghét nhưng phần lớn đều có thiên tư tuyệt thế. Một khi có thể thoát ra, thường thường đều mạnh mẽ một thời, tung hoành vô địch.

Khi nhìn vào Hỏa Vân đang dần dần chìm sâu trong hồ, trong mắt Nhạc Vũ đã hiện đầy sát khí.

Nếu ở chỗ này ra tay, hắn nắm chắc chín thành có thể diệt bỏ khối thân ngoại hóa thân này, cưỡng đoạt Hải Lam Kiền Liên mà nguyên thần ký thác!

Bất quá chỉ sau một lát, sát ý của hắn lại dần dần biến mất. Chiến Tuyết đã càng ngày càng cảm ứng được bản thể của hắn, nhưng chỉ có thể ước chừng được vị trí, nhưng cụ thể ở nơi nào còn kém một chút thời gian nữa.

Lại nói nơi này lôi trận dày đặc, mặc dù biết được phương vị của người này chỉ sợ cũng không đủ thời gian chạy tới.

Muốn giết Hỏa Vân, vậy chi bằng làm cho người này không còn cơ hội để lộ tin tức!

Vẻ mặt khôi phục lại bình thản, nhưng Nhạc Vũ cũng không có dự định xuất thủ cứu giúp, cũng chỉ đứng bàng quan như xem diễn, nhìn vào động tĩnh trong hồ.

Hồ nước này ngoại trừ có cực độc, cũng có độc chất có khả năng ăn mòn mãnh

liệt, chỉ vài lần hô hấp, đã đem vài món pháp bảo của Hỏa Vân toàn bộ ăn mòn.

Ngay khi hồng bào tu sĩ gần như kiệt sức, lôi trận cấm chế trong hồ lại bị xúc kích lần nữa, hơn mười đầu lôi long xoay quanh oanh kích lên, khiến trong hồ nước truyền ra từng đợt tiếng nổ vang chói tai. Uy lực lớn lao ngay cả Nhạc Vũ cũng phải kinh hãi không thôi, lôi mang chiếu sáng cơ hồ đem đáy hồ hoàn toàn tán phát.

Nhưng ngay sau đó Hỏa Vân đạo nhân ném ra một trương phù lục, chính là Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, mấy chữ triện bên trên rõ ràng có dòng chữ "Thượng Thanh Kim Linh sắc chế", vừa nổ ra, liền làm toàn bộ lôi trận cấm chế trong đáy hồ hoàn toàn phá vỡ.

Ngay sau đó một hỏa hồng sắc kim toa từ trong tay áo hắn xuyên ra, Hỏa Vân đạo nhân chật vật trốn vào bên trong, thúc giục thật nhanh, tử sắc lôi quang không cách nào công kích, chỉ thấy một đạo kim sắc quang mang chớp qua, kim thoi đã xuyên ra khỏi hồ, mạnh mẽ xuyên lên trên mặt hồ, thoát qua nhiều loại cấm chế đi tới bên cạnh Nhạc Vũ.

Đợi đến khi hắn hạ xuống, toàn thân Hỏa Vân đạo nhân đã vô cùng thê thảm. Quần áo trên người đã bị hồ nước ăn mòn hơn phân nửa, da thịt toàn thân cũng không có một địa phương nào còn hoàn hảo, chảy ra chất mủ màu vàng vô cùng tanh hôi.

Nhạc Vũ làm như không thấy, chỉ nhìn chằm chằm phi toa còn chưa kịp thu hồi bên cạnh hắn, nói:

- Đạo hữu quả nhiên thân gia phong hậu, có được hậu thiên linh bảo thì cũng thôi, xem ra Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù do chính Kim Linh Thánh Mẫu sở chế cũng có, đây chính là vạn kim khó cầu…

Hỏa Vân đạo nhân cười ha hả, cũng không hề truy cứu chuyện Nhạc Vũ vừa rồi thấy chết không cứu, khoanh tay đứng nhìn. Hắn chỉ thuận miệng giải thích:

- Xem ra trương phù này trước kia ta may mắn có được đích thực chính là vận khí. Về phần Cửu Cửu Nguyên Dương Thần Toa này, trước đó vài ngày ta cũng đã phí không ít tiền mua được. Vốn còn có chút đau lòng, không ngờ hôm nay cũng nhờ có nó nên mới may mắn thoát được tính mạng.

Nhạc Vũ cũng không phản ứng, vốn không đem những lời nói hươu nói vượn của người này để vào trong lòng. Bất quá tài sản của Thái Ất Chân Tiên quả nhiên sâu dày, Cửu Cửu Nguyên Dương Thần Toa tuy có thể liệt vào tứ phẩm, nhưng có thể xem như là hậu thiên linh bảo chân chính. Mà loại pháp bảo có tính chất phi hành này khiến giá trị càng thêm vô giá.

Cho dù là Nguyên Dương Đao Luân trong tay Nông Dịch Sơn cũng kém hơn vô số lần.

Lúc này Hỏa Vân nhìn hắn từ trên xuống dưới, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ cùng bất đắc dĩ nói:

- Nhưng thật ra vận khí của đạo huynh đúng là quá tốt! Lại không hề tổn thương chút nào, nhưng vừa rồi ngươi làm vậy đúng là không hiền hậu. Tuy ta và ngươi đều có tâm cơ, nhưng bên trong Vạn Lôi Điện từng bước kinh tâm, phải tận lực trông nom nhau nhiều hơn mới thỏa đáng. Nếu đạo huynh có thể hộ ta đoạn đường này an toàn không việc gì, những linh trân kia ta nguyện nhượng thêm một thành…

Nói dứt lời, Hỏa Vân đã nuốt vào một viên đan dược nhắm mắt tĩnh tọa khôi phục thương thế.

Nhạc Vũ lại cười thầm trong lòng, vừa rồi những bước đi của hắn chứa huyền cơ, trừ phi là trình độ trận đạo có tiêu chuẩn không khác với hắn, nếu không thật khó xem ra. Cũng có tác dụng chẳng khác gì vận khí của Hư Nhược Nguyệt lúc trước.

Về phần người này vừa nói nhường ra thêm một thành thu hoạch, Nhạc Vũ cũng hoàn toàn chưa từng để ý. Hắn vốn cũng không phải vì những linh trân kia mới đi vào Vạn Lôi Điện, chân chính làm cho hắn động tâm chính là Vạn Hóa Lôi Trì. Nhưng nếu Hỏa Vân đã nói như vậy, vậy thì sau đó mình có thể ngẫu nhiên giúp đỡ hắn một phen cũng không sao cả.

Hỏa Vân đạo nhân thoạt nhìn thương thế rất nặng, nhưng kỳ thật chỉ là tổn hại da thịt mà thôi. Chỉ nhập định một lát đã khôi phục lại như thường, thay đổi quần áo khác tiếp tục đi theo Nhạc Vũ.

Diện tích của Vạn Lôi Điện thực sự rất lớn, mấy vạn người tiến vào bên trong lại giống như cầm một nắm đậu bỏ vào biển khơi, không kích nổi một bọt sóng, đi

suốt mấy tháng cũng khó phát hiện ra thêm một bóng người.

Đoạn đường này Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận, lúc suy tính linh trận cũng thường thường nhắm vào yếu tố vận khí của Hỏa Vân đạo nhân, cùng nhau gia nhập vào thôi diễn giải toán.

Mặt sau quả nhiên thuận buồm xuôi gió, nhưng khi đi tới chỗ thận châu ghi chép, sắc mặt hai người lại biến thành cực kỳ khó xem.

Những linh dược kỳ trân được thai nghén nơi này hơn phân nửa đều đã bị lấy đi, còn lại chỉ là một ít dư thừa còn chưa kịp thành thục, không có bao nhiêu giá trị.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, hành tung của hắn nằm ngoài thiên cơ, trừ phi đã bị lão thiên nhận thấy được sự hiện hữu của hắn, nếu không thật sự khó thể làm được thủ đoạn gì bên trong.

Nhưng Hỏa Vân đi theo phía sau, không cần tính cũng biết được chính mình rõ ràng bị vận khí xui xẻo của người này liên lụy.

Nếu ở đây có thể tìm được đồ vật ngược lại mới làm người ngạc nhiên.

Vẻ mặt Hỏa Vân sau một lúc xanh mét, ngược lại biến thành xấu hổ. Hắn cũng không biết nên nói gì cho phải, luôn luôn duy trì trầm mặc. Thẳng đến khi đi qua hết toàn bộ những khu vực ghi chép bên trong thận châu, hắn mới cười khổ mở miệng nói:

- Đúng là vận khí Hỏa Vân thật kém, ngàn vạn tiên thạch mua xuống thận châu, cũng hoàn toàn không có thu hoạch gì, cũng không biết là người nào lại chạy tới trước chúng ta, ngược lại đúng là làm phiền hà đạo huynh…

Nhạc Vũ im lặng không nói, trên mặt mang theo chút tức giận, nhưng trong lòng hắn lại âm thầm hứng trí, chuẩn bị xem rốt cục Hỏa Vân tính toán như thế nào làm cho hành trình Vạn Lôi Điện lần này có thể đi tiếp tục.

Theo như lẽ thường mà nói lẽ ra lúc này hắn phải sớm phẩy tay áo rời đi, đổi lại là người tính tình nóng nảy một chút đã sớm đem Hỏa Vân giết chết ngay đương trường cũng không thấy hả giận.

Chỉ thấy Hỏa Vân thoáng do dự chần chờ một chốc lát, tiếp đó làm như nhớ ra

điều gì đó, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng mở miệng nói:

- Những thứ kia mặc dù bị người lấy đi, nhưng ta cũng biết một chỗ nhất định còn chưa có người biết được, cũng tuyệt khó có người lấy được vật kia rời khỏi…

Nhạc Vũ híp mắt mỉm cười, nghĩ thầm cuối cùng ngươi cũng đã diễn tới đây, nhưng hắn vẫn không hề cho ý kiến, chỉ nhìn Hỏa Vân chằm chằm, trong mắt lộ ra vài phần nghi hoặc.

Hỏa Vân nói tới đây, trong mắt cũng lóe lên kỳ quang:

- Vật kia ta không biết nên gọi là tên gì mới tốt. Chỉ biết do tinh hoa của vạn chủng kiếp lôi tụ tập, tuy không phải linh bảo nhưng lại có thể chứa đựng chư thiên lôi lực, thi triển ra uy lực thật lớn. Nếu có thể thu thập được từ tám đến chín kiếp lôi tồn tại, dù gặp Đại La Kim Tiên cũng phải nhượng bộ lui binh. Là do một vị Tán Tiên tìm được vạn năm trước, lại không hữu duyên lấy tới, người này đã vẫn lạc, tin tức này cũng chỉ một mình ta biết, ta gọi nó là Vạn Lôi Châu…

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, hắn cũng không biết lời nói của Hỏa Vân là thật hay giả, nhưng nếu sự thật có vật ấy, có thể thử xem vận khí.

Chỉ trầm ngâm thêm chốc lát, trên mặt Nhạc Vũ lại hiện ra tia mỉm cười:

- Vậy không biết viên Vạn Lôi Châu này ta với ngươi làm sao phân phối?

Hỏa Vân cũng không suy nghĩ, gật đầu nói:

- Tự nhiên là quy đạo huynh! Kỳ thật nơi này ngoại trừ Vạn Lôi Châu, còn có vài bảo vật, toàn bộ ta đều không lấy, chỉ cần một vật bên trong là được!

Nhạc Vũ lại mỉm cười tránh ánh mắt Hỏa Vân, ngữ khí thản nhiên nói:

- Lại không biết là vật gì? Có thể làm Hỏa Vân đạo hữu xem trọng như thế?

Vẻ mặt Hỏa Vân nhất thời tránh né, nghiêng đi ánh mắt đáp:

- Đến lúc đó đạo hữu sẽ tự biết, chỉ cần biết vật ấy đối với ngươi vô dụng là

được!

- Vô dụng sao?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, rõ ràng cảm nhận được sát khí lành lạnh của người kia, lại làm như vô tâm khẽ lắc đầu:

- Nếu như đạo hữu đã không chịu nói lời thật, vậy chờ tới khi đó nói sau thế nào?

Hỏa Vân cau mày, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ làm ra thủ thế chạy về phía trước, ở bên trong cấm chế lôi trận lại giống như thật nhẹ nhàng quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 874: Trở mặt!

Địa phương Hỏa Vân đạo nhân nói tới cách đó không xa, chỉ khoảng chừng vạn trượng, bên trong cung điện bằng đá san sát tiếp nối, đi rẽ phải lại rẽ trái chừng vài lần, sau khi bước vào một cánh cửa liền nhìn thấy không gian trước mắt thật rộng lớn.

Nhạc Vũ nhìn kỹ một lúc, sau đó ánh mắt liền bị một thạch đàn thật lớn hấp dẫn. Trước mắt tuy là một quảng trường bằng cẩm thạch thật lớn, nhưng phù điêu trên mặt đất cũng thật tinh xảo hoa lệ hiếm thấy, so sánh với phong cách kiến trúc thô lỗ đơn giản trước đó hoàn toàn khác xa.

Quảng trường kia rộng chừng mười vạn trượng, thạch đàn được xây ngay trung ương, mà ở địa phương bên kia lại là một tòa điện phủ diện tích cực kỳ khổng lồ.

Tuy còn cách vô số linh trận cấm chế, còn có những khe hở thời không được phân bố vô cùng dày đặc bên trong, nhưng hai người vẫn có thể loáng thoáng cảm giác được bên trong thạch điện truyền ra từng đợt linh lực dao động không ngừng.

Nhạc Vũ cau mày, lại càng tin tưởng ngôn ngữ của Hỏa Vân đạo nhân thêm vài phần. Nơi này rõ ràng là một trung xu linh lực then chốt trọng yếu bên trong Vạn Lôi Điện, cấm chế phụ cận vẫn chưa bị chạm tới, vị trí cũng thật sự bí mật, có tới chín thành chưa bị người phát hiện.

Thật sự Vạn Lôi Điện quá mức khổng lồ, không gian chồng chất cũng thật sự quá nhiều, có đôi khi chỉ một cánh cửa, một đình viện, thậm chí trong một bức họa trên tường đều có được phạm vi không gian từ mấy vạn tới hơn mười vạn trượng.

Có đôi khi chỉ đi ngang qua bên cạnh, đều rất khó phát hiện ngay sát bên có một không gian ẩn giấu thật lớn.

Mà không gian này lại có liên hệ với nhau, đã hình thành một sự chỉnh thể.

Bên trong thần mộ của Ngân Linh Tử cũng có bố trí tương tự, nhưng nếu so sánh với nơi này chính là đệ tử gặp sư phụ, không đáng giá chút nào.

Nhạc Vũ cũng là lần đầu tiên biết được nguyên lai hơn mười vạn năm trước Yêu tộc đã có được trình độ trận đạo cao thâm như vậy, cùng sự nhận thức về thời không pháp tắc cao siêu.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lại âm thầm lắc đầu. Vạn Lôi Điện phức tạp thực sự vượt ra ngoài sự tưởng tượng của hắn rất nhiều. Lúc

trước khi hắn chứng kiến hình ảnh trong thận châu hắn lại nghĩ tới chủ nhân trước của thận châu ít nhất đã xác minh được một hai phần khu vực bên trong.

Hiện giờ nghĩ đến chỉ sợ ngay cả một phần trăm cũng chưa đến!

Giống như mảnh không gian trước mắt hắn cực kỳ bí mật, nếu không phải có Hỏa Vân đạo nhân dẫn đường, cho dù là hắn cũng chưa chắc có thể phát hiện. Càng không ngờ tới không gian bên trong này lại khổng lồ đến như thế.

Trên mặt Hỏa Vân đạo nhân cũng hiện ra nét cười, quay đầu hỏi:

- Đạo huynh, hiện giờ đã chịu tin ta?

Nhạc Vũ cũng không đáp lời, tiếp tục chuyên tâm quan sát. Bên trong thạch điện chỉ sợ có không ít thứ tốt. Nhưng phiêu lưu cũng sẽ cực lớn.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền đánh ra một trương phù lục, phù lục đón gió triển khai, hóa thành một người giấy có tám phần tương tự như hắn hướng phía trước bay đi.

Nhưng mới đi qua được năm mươi trượng, người giấy lập tức bị cắt thành hai nửa, hóa thành một đoàn linh quang trong phút chốc biến mất.

Nhạc Vũ không khỏi hít sâu một hơi, pháp trận cấm chế nơi này kỳ thật không đáng sợ, chân chính đáng sợ là địa phương này hắn phải dùng toàn bộ thần hồn quan sát mới có thể lờ mờ nhìn ra được dấu vết sinh diệt của khe hở không gian.

Sắc mặt biến đổi chốc lát, Nhạc Vũ quay đầu nhìn Hỏa Vân chăm chú, chỉ thấy

Hỏa Vân đạo nhân cũng lắc đầu:

- Ta cũng không biết người nọ dùng phương pháp gì để tiến vào, có lẽ cũng tương tự thủ đoạn Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù, thật không chắc được. Bất quá lại có thể xác định người này không hữu duyên lấy được đồ vật trong đó. Nếu không như thế, chỉ sợ hiện tại Hỏa Vân sớm chết đã lâu. Nếu đạo hữu vẫn không tin, nhìn xem thứ này là biết thật giả…

Trong khi nói chuyện, Hỏa Vân đạo nhân đã tiện tay đem một viên hồn thạch đánh qua. Nhạc Vũ cũng không dùng tay đón mà dùng pháp lực cuốn tới, làm viên hồn thạch di động giữa không trung, hồn niệm tìm tòi chỉ thấy bên trong có hơn mười trương hình ảnh không được đầy đủ trọn vẹn.

- Đúng là Cửu Cực Chiếu Phách Thuật!

Nhạc Vũ thoáng ngây ra, tiếp theo tùy tay đem hồn thạch nhét qua một bên. Cửu Cực Chiếu Phách Thuật cũng giống như Hi Hoàng Quan Tâm Thuật của hắn, đều là pháp môn tìm tòi trí nhớ linh hồn, thậm chí hiệu dụng còn tốt hơn. Mà ghi chép bên trong hồn thạch là những đoạn trí nhớ ngắn ngủi, chính là ghi chép lại tình hình người kia đi vào thạch điện này.

Hỏa Vân có giấu diếm hay không hắn không biết được, nhưng cuối cùng xem ra hình ảnh loáng thoáng về thạch điện quả thật có một ngân sắc tiểu châu đang trôi nổi bên trong điện.

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ đánh ra một thủ ấn, chính là dùng đạo pháp trống rỗng thu hút một đoàn thanh sắc linh thủy, bao phủ bên trong mắt, khiến trong con ngươi chuyển thành một đoàn thanh u quang mang.

Đây là một trong những Linh Nhãn Thuật của Đạo gia, có đoàn thủy dịch trợ giúp, ánh mắt của hắn rõ ràng hơn vài phần, nhưng vẫn không thể thấy rõ những kẽ nứt thời không được dùng huyễn pháp che phủ.

Nhưng Nhạc Vũ sử dụng pháp thuật kia chỉ là che giấu tai mắt người khác, sau thanh sắc linh thủy hắn dùng Vô Vọng Chân Thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch đưa vào trong mắt, lúc này mới dần dần nhìn ra thời không liệt nhận liên tục biến ảo bất định, cơ hồ mỗi một phút một giây đều biến hóa liên tục, chân chính có thể giết người không chút âm thanh nào.

Mặc dù là Thái Ất Chân Tiên nếu không cẩn thận cũng không nhất định có thể bình yên vô sự.

Nhạc Vũ liếc mắt sang bên cạnh, chỉ thấy tuy vẻ mặt Hỏa Vân thật chờ mong nhưng lại không có ý muốn tiến vào. Hắn không khỏi cười nhẹ một tiếng, người này dẫn dắt hắn tới đây, không phải là muốn mượn sức hắn bình yên tiến vào trong thạch điện này sao?

Vô luận hắn nhờ vào vận khí tột cùng hay là trận đạo đều là mục đích như thế.

Diễn Thiên Châu trong đầu Nhạc Vũ giờ phút này đã vận chuyển tới cực hạn, lấy tốc độ điên cuồng nhanh chóng tính toán.

Đứng nguyên tại chỗ suốt hai canh giờ, bên trong mắt hiện lên vẻ sáng bóng.

Phẩy nhẹ tay áo, liền có tám Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù kim sắc phiêu phù ngay trước người, ấn quyết tay phải chỉ ra, thần phù liền bay về phía trước, đi tới chừng bốn trăm trượng liền bị lục tục nổ ra, thu hút chư thiên tinh thần lực lượng tràn đầy khắp mọi nơi.

Ngay khi cấm chế lôi trận bị dẫn phát, vô số tử sắc lôi quang bắt đầu sinh sôi lan tràn trong khuôn viên này, cơ hồ che phủ cả không gian, Nhạc Vũ bỗng nhiên lao nhanh về phía trước.

Đúng là bình yên vô sự xuyên qua tử lôi đầy trời, Sương Thạch kiếm bay bên cạnh, mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu xoay tròn không ngừng trên không trung, một cỗ nước gợn dày đặc ngưng tụ quanh người, dù bị tử lôi lan đến cũng sẽ bị nhanh chóng dẫn xuống bên dưới mặt đất.

Dưới chân cũng phóng thật nhanh, khoảng trách mấy vạn trượng chỉ trong nháy mắt liền đi qua phân nửa.

Đúng ngay trong thời khắc này, Chiến Tuyết bên trong Diễn Thiên Châu lại truyền tới một tia hồn niệm, vừa lúc báo tin tức của bản thể Hỏa Vân.

Ngay sau đó linh giác của chính bản thân hắn liền chợt nhận thấy.

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên, cố nén ý muốn quay đầu lại nhìn xem, tiếp tục đi nhanh về phía trước.

Hỏa Vân đạo nhân đi theo sau người, sắc mặt thật sự cổ quái, lại xen lẫn vài phần kinh nghi bất định, đúng là trong lúc nhất thời hắn cũng không nhìn thấu hư thật của Nhạc Vũ.

Đi theo phía sau Uyên Minh đoạn đường này thật sự bình yên vô sự, nhưng hắn lại nhìn không ra người này rốt cục dựa vào khí vận bản thân hay là trình độ trận đạo vô cùng cao thâm kia.

Lẽ ra một Ngọc Tiên tu sĩ cho dù chiến lực mạnh mẽ bao nhiêu nhưng ở trong phương diện này cũng thật không có khả năng vượt qua trình độ trận đạo của một Thái Ất Chân Tiên.

Ở bên trong vô số thời không loạn nhận bay loạn lại tiến lui tự nhiên, thật làm kẻ khác khó thể tin tưởng.

Có chút không giống như Uyên Minh, lại đồng dạng không hợp với người trong suy đoán của hắn.

Vẻ nghi hoặc trong mắt Hỏa Vân ngày càng thêm nồng hậu, thoáng giật mình, bỗng nhiên hai đạo thời không liệt nhận chợt hiện ra trước người, tử lôi quanh thân cũng chậm rãi cuốn tới.

Chỉ trong chốc lát bản thân cơ hồ nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm cực độ.

Nội tâm Hỏa Vân chấn kinh, vội vàng bỏ qua toàn bộ tạp niệm, đánh ra mấy phù lục đem khe hở không gian trước mặt trừ khử, lại tiếp tục gia tốc đi nhanh tới theo sát phía sau Nhạc Vũ.

Tiếp theo hắn ngưng thần nhìn chăm chú không dám tiếp tục phân tâm. Trước mặt hắn tuy có Nhạc Vũ mở đường, nhưng hắn cũng biết khí vận của mình rất xấu, chỉ cần phân tâm ở ngay nơi này một chút, liền nhận lấy kết quả bỏ mình. Vì vậy hắn tập trung toàn bộ tinh thần cảm nhận linh lực mạch lạc cùng biến hóa của cấm chế chung quanh.

Đi tới được ba ngàn trượng phía trước, tốc độ của Nhạc Vũ đã chậm lại. Thường thường đi một bước xem ba bước, suy tư trầm ngâm thật lâu mới tiếp tục đi tới trước. Thậm chí phần lớn thời điểm đều dùng mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu gượng gạo chống đỡ.

Như vậy thật phù hợp với thân phận Uyên Minh của hắn, hình tượng trong mắt Hỏa Vân đạo nhân.

Đi tới nơi này cảm giác của Nhạc Vũ bên trong thạch điện càng thêm rõ ràng. Chân khí của món đồ vật bên trong điện giờ phút này lại mơ hồ hô ứng với mấy ngàn loại kiếp lôi tụ tập bên trong thần hồn của hắn.

Thậm chí hắn cảm giác Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp của mình nếu có thể cường thịnh thêm một chút, căn bản hắn không cần đi vào, trực tiếp chỉ truyền ra một ý niệm liền có thể thu lấy.

Trong nội tâm Nhạc Vũ cuối cùng đã rõ ràng, vì sao Hỏa Vân lại xưng vật kia là Vạn Lôi Châu, chứng thật là do tinh hoa Vạn Lôi tụ tập.

Nhưng cũng không phải do thiên nhiên tạo thành, mà do Vạn Lôi Điện nhiều năm tháng hấp thu lôi lực cuối cùng mới dựng dục ra.

Nỗi chờ mong trong tâm lý Nhạc Vũ càng thêm mãnh liệt, nhưng hắn vẫn cố đè nén tiếp tục đi tới.

Vừa đi tới bên cạnh bậc thang hắn liền cảm thấy Hỏa Vân chợt bắn người lên, không ngờ dùng Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù đánh ra, cả người bay vào bên trong Cửu Cửu Nguyên Dương Thần Toa tránh né.

Theo một tiếng bạo vang ầm ĩ, ngàn trượng quanh thân toàn bộ linh lực mạch lạc đều bị trương phù lục toàn bộ phá hủy trong chốc lát, toàn bộ thiên địa linh lực đều vô cùng cuồng loạn.

Mà xa ngoài ngàn trượng, lại càng có nhiều tử lôi tạo thành, dần chuyển sang ám kim sắc, uy thế bàng bạc cực lớn.

Nhưng Cửu Cửu Nguyên Dương Thần Toa lại sớm hóa thành kim quang nhảy vào bên trong thạch điện.

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, cũng ngự không bắn lên, tiện tay lấy ra Thủy Vân kiếm, thâm lam sắc kiếm khí chợt xông thẳng lên trời, hướng phía trước đâm thẳng, dẫn dắt theo thân hình Nhạc Vũ bám sát kim sắc phi toa như hình với bóng thẳng nhập vào bên trong thạch điện.

Vừa đi vào cửa, liền thấy Hỏa Vân đạo nhân lao thẳng tới một góc trong thạch điện, tiến tới trước một giá sách điêu khắc ngân sắc.

Cơ hồ không chút nghĩ ngợi, Nhạc Vũ lại tiếp tục chém ra một kiếm, hạo đãng mênh mông như hàng ngàn hàng vạn sông lớn chấn đãng, hướng ngay bóng lưng Hỏa Vân đạo nhân ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 875: Thiên Cương biến hóa!

Hỏa Vân đạo nhân chui vào Cửu Cửu Nguyên Dương Thần Toa bỏ chạy, vốn cự ly cách giá sách kia không tới ngàn trượng, lại bị Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí đuổi theo tới sau lưng, mắt thấy sắp bị đánh trúng, ánh mắt Hỏa Vân thoáng trầm xuống, vỗ hồ lô ngay bên hông mình, trong thoáng chốc có vô số hỏa nha từ trong phun trào ra, giống như những hỏa điểu bắn thẳng về phía sau đánh tới.

Cơ hồ mỗi một đầu hỏa nha đều tạc ra một đoàn hỏa diễm bạch sắc, bên trong điện tràn ngập lam hồng nhị sắc, hàn băng cùng hỏa viêm lực lượng cơ hồ lan tràn khắp nơi trong thạch điện.

Mà kim sắc phi toa cũng nương theo xung lực của kình khí giao kích càng tăng thêm tốc độ.

Nhạc Vũ cười lạnh, mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu trên đỉnh đầu đều sắp xếp theo phương vị, bắt đầu vận chuyển linh trận. Tụ tập thủy linh lực vô cùng tận hóa thành u lam quang hoa giáng xuống sung nhập vào trong cơ thể hắn.

Bên trên thủy lam kiếm quang quấn quanh Chân Long hư ảnh, chỉ một thoáng từ bốn mươi hai đầu tăng lên tới một trăm ba mươi đầu!

Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí vốn vô cùng ôn nhu giờ khắc này lại biến thành vô cùng sắc bén, đem hỏa nha mạnh mẽ chém ra một khe hở, thẳng truy theo điểm kim quang phía trước.

Sắc mặt Hỏa Vân đạo nhân trầm mặc như nước, hừ lạnh một tiếng cũng không thèm để ý chút nào tùy tay phẩy mạnh, mấy chục đạo phù bắn ra, đồng loạt oanh hướng kiếm quang phía sau. Lúc này hắn cự ly cách giá sách kia không tới trăm trượng, cơ hồ chỉ cần đụng tay là chạm đến, trong mắt Hỏa Vân cũng trồi lên một tia mừng rỡ.

Nhưng ngay sau đó sắc mặt hắn liền biến đổi, chuyển sang tái nhợt không chút

huyết sắc, hắn chỉ cảm thấy ngay phía sau, đạo thủy lam kiếm quang vốn còn khí thế kinh người chợt phân hóa ra ngay giữa không trung, chia làm mấy trăm đạo hướng bốn phương tám hướng tán đi.

Nhìn như không có mục đích gì, nhưng mỗi một tia Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí đều xúc động tới hai cấm chế.

Ngay lập tức lôi trận cấm chế dường như thật bình tĩnh bên trong thạch điện cũng như nước sôi dâng trào, lập tức bị hoàn toàn kích phát.

Vô số tử kim sắc lôi quang đem bên trong thạch điện hoàn toàn bao phủ không còn cách nào nhìn thấy, từng đợt lôi quang cuồn cuộn lan tràn tới trước người hắn, đã đem đường đi phía trước hoàn toàn ngăn trở.

- Uyên Minh! Ta xem ngươi chẳng lẽ điên rồi?

Hỏa Vân gầm lên giận dữ, cuối cùng cũng không có đủ dũng khí xuyên thẳng vào bên trong lôi võng dày đặc bao phủ phía trước.

Hắn khống chế phi toa lơ lửng giữa không trung, ngay sau đó một bộ ngân sắc phi châm xuyên ra khỏi tay áo, mấy ngàn mai tựa như cơn mưa lớn xuyên toa quanh người hắn dệt thành một mảnh châm võng.

Phàm là có lôi quang tới gần, sẽ bị ngân châm hấp thu dẫn dắt rời đi, chỉ trong khoảnh khắc quanh người hắn đã tụ tập vô số tử lôi.

Nhạc Vũ nghe vậy liền cười vang, thủy khí quanh người cũng tản ra, phân ra phạm vi năm trăm trượng, đem toàn bộ lôi lực đánh úp tới đều hấp thu vào, chậm rãi dùng thủy khí hóa giải.

Vô số khí thể sau khi bị điện giải lan tràn khắp mọi nơi, còn có thủy khí bị đốt cũng bay lên, trong nháy mắt lại rơi vào sự khống chế của Nhạc Vũ.

Qua hồi lâu, lôi trận cấm chế bên trong thạch điện cuối cùng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, tử lôi tràn đầy trong điện cũng liền tràn ra.

Vẻ mặt Hỏa Vân đạo nhân vô cùng khó xem cực điểm, hắn tùy tay dẫn dắt liền nhờ vào ngân châm còn đang hấp thu tử lôi hướng qua bên cạnh, vừa rời khỏi hắn không tới trăm trượng những ngân châm kia liền nổ tung, nhất thời lại gợi ra

động tĩnh không nhỏ.

Tới giờ phút này Đại Diễn Phá Cấm Thần Phù do Hỏa Vân đạo nhân đánh ra tạo nên dư ba cũng đã hoàn toàn tiêu tán.

Lôi trận cấm chế bị tổn hại bên trong thạch điện đang dùng tốc độ kinh người nhanh chóng chữa trị.

Vẻ mặt Hỏa Vân thật phức tạp liếc mắt nhìn lên giá sách, tiếp theo vô cùng tức giận xoay người, ánh mắt lạnh lẽo tận xương nói:

- Ngươi có biết mới vừa rồi ngươi đã làm chuyện điên rồ thế nào không?

Tay Nhạc Vũ cầm Thủy Vân kiếm, chém ra một kiếm, thủy quang quanh người tán đi, ngưng tụ sang bên cạnh hắn.

Tiếp theo hắn liếc mắt nhìn kỹ giá sách, nói là giá sách, nhưng hoàn toàn trống rỗng, cũng không có đạo điển gì, chỉ có hai ba kiện đồ vật được đặt bên trên.

Xem linh lực thật đặc thù, mấy thứ này đích xác không phải là pháp bảo gì, nhiều lắm chỉ có thể xem như tài liệu khác thường một chút, nhưng cũng không có gì thần kỳ.

Lại nhìn tới phương hướng vừa rồi Hỏa Vân đạo nhân lao tới, chính là một lệnh bài bằng ngọc điêu khắc một Tử Kỳ Lân, đang nuốt mây phun sương, chân giẫm lôi quang.

Đây cũng là vật duy nhất trên giá sách hấp dẫn được Nhạc Vũ, tuy nhìn qua thật bình thường, nhưng lại có một cỗ cảm ứng khó hiểu luôn hấp dẫn lấy tinh thần của hắn.

Nhưng hắn thật sự có thể xác định vật kia không thể nào sử dụng như pháp bảo, chỉ biết tính chất của nó nhất định vô cùng cứng rắn, cùng bàn tay Xi Vưu của hắn có đặc tính tương tự.

Dù dùng Thủy Vân kiếm trong tay hắn cũng chém không vỡ.

Trong lòng Nhạc Vũ kỳ quái, nhất thời hắn cũng không nghĩ thông vì sao một Thái Ất Chân Tiên phải che giấu tu vi pháp lực mạo hiểm chạy tới lấy cho được

vật này, rốt cục là có dụng ý gì.

Thế nhưng lúc này hắn nhận định, phàm là vật mà Hỏa Vân muốn lấy, hắn tuyệt không cho Hỏa Vân chiếm được, phàm là việc người này muốn làm, hắn nhất định phải ngăn cản tuyệt đối.

Mỉm cười, Nhạc Vũ cũng không đáp lời, hắn dời ánh mắt đánh giá bên trong thạch điện.

Vạn Lôi Châu như lời Hỏa Vân trước đó, đang nằm ngay trung ương thạch điện, phiêu phù trôi nổi trong không trung.

Chính là linh lực trung xu then chốt trong Vạn Lôi Điện, suốt mười mấy vạn năm nhờ lôi lực hội tụ cuối cùng ngưng tụ thành một viên ngân sắc lôi châu như thế.

Tuy không phải pháp bảo nhưng lại có khả năng trữ lôi, nếu dùng bí pháp đem lôi lực tồn trữ bên trong lấy ra, sẽ có uy thế hủy diệt, nếu dùng luyện khí, sẽ là một tài liệu tuyệt hảo.

Trong lòng Nhạc Vũ nhảy mạnh, giờ phút này hắn có chút không thể đè nén nỗi vui mừng trong nội tâm, vật mà Hỏa Vân xem trong chính là uy lực sau khi thi triển ra vật ấy.

Mà trong mắt hắn quan tâm nhất chính là vật đang ở bên trong Vạn Lôi Trì, đồng dạng cũng hội tụ ngàn vạn loại kiếp lôi bên trong.

Nếu so sánh mà nói giá trị cơ hồ không thể phân biệt rõ.

Sau đó chỉ một thoáng, lực chú ý của Nhạc Vũ lại chuyển sang bốn vách đá, lần này hắn lại kinh ngạc.

Chỉ thấy quanh bốn vách tường đều có điêu khắc tám bức đồ văn. Mà trên trần thì có bốn bức. Lúc mới nhìn phảng phất như đồ điêu thần thú, bên trong có Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ tứ linh, chia ra đứng đầu bốn phương. Còn lại như Tất Phương, Thao Thiết, Chư Kiền, Hỗn Độn, Bạch Trạch những thần thú khác đều đứng sau tứ linh.

Mà ở trên cùng lại là Côn Bằng, Khổng Tước, Kỳ Lân, Tam Túc Kim Ô tứ đại

siêu giai thần thú, không khỏi vô cùng tinh xảo hoa kệ, trông rất sống động, làm kẻ khác khó thể dời mắt.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, có thể nhận ra được bên trong súc tích vô số tin tức, cảm giác được bên trong đồ văn ai cũng có thể cảm nhận được khí tức của "Đạo" ẩn chứa bên trong.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe ra, tiếp theo hít một hơi lạnh:

- Đây lại là Tứ Cửu Nguyên Công…

Trong chốc lát Nhạc Vũ không khỏi có chút mờ mịt. Hắn chỉ biết Tứ Cửu Nguyên Công là truyền thừa của Tây Phương Giáo, chỉ có rất ít người có thể tu hành được phân nửa bên trong, biến hóa cũng không hoàn chỉnh.

Thật không ngờ môn thần thông đại pháp tuyệt đỉnh này lại có chút quan hệ với Yêu tộc. Ba mươi sáu trương đồ văn này rõ ràng là biến hóa theo Tứ Cửu Nguyên Công bên trong ba mươi sau Thiên Cương.

Nhạc Vũ không biết nguyên do trong đó, nhưng có thể mơ hồ phân biệt được bên trong đồ văn tuy phần lớn không trọn vẹn, tỷ như thân Khổng Tước chỉ có được phân nửa tinh hoa của Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ có được hình dáng nhưng không có được thần vận bên trong.

Nhưng nếu đem ba mươi sáu trương đồ văn kết hợp, lại là một bộ công pháp luyện thể vô cùng cường hãn.

Chỗ thâm sâm khó lường, có thể so sánh với Cửu Chuyển Huyền Công mà hắn luyện tập.

Đột nhiên khẽ động, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong thạch điện này bảo vật trân quý nhất chính là ba mươi sáu trương đồ văn thần thú!

Bên trong ẩn chứa huyền bí của ba mươi sáu Thiên Cương thần thú, đồng dạng cũng có được đại đạo pháp tắc từ khi thiên địa sơ khai.

Chỉ nói về công hiệu luyện thể, ba mươi sáu đồ án này không sánh bằng Cửu Chuyển Huyền Công mà hắn luyện tập, nhưng bên trong súc tích ảo diệu lại hơn xa gấp mười gấp trăm lần.

Trong lúc mơ hồ phương pháp tu hành tầng thứ bảy của Cửu Chuyển Huyền Công đã lại mở ra thêm một cánh cửa.

Còn có đồ án Khổng Tước, trong đó có một bộ phận về Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, dù là bên trong cơ thể Sơ Tam cùng trong Long Tước Phiến cũng chưa từng có.

Còn lại thần thú bốn phương như Thanh Long Bạch Hổ, đồng dạng cũng có ưu đãi lớn lao cho vài môn thần thông hắn từng luyện tập.

So sánh hết thảy còn lại cũng chỉ là tầm thường, ngay cả viên Vạn Lôi Châu kia cũng không thể sánh bằng ba mươi trương đồ án.

Cuối cùng ánh mắt Nhạc Vũ dừng lại trên đồ án Huyền Vũ phía bắc. Tiếp theo hắn cau mày theo bản năng, cũng không biết do mấy ngày nay hắn đều chuyên tâm tìm hiểu về Thủy Vân kiếm hay không, theo bản năng hắn liền cảm giác đồ văn trên mai rùa vô cùng quen thuộc.

Bộ đồ án này liền giống như hắc động, cơ hồ đem toàn bộ tâm thần của hắn đều hấp dẫn đi vào.

Ngay thời khắc này, thanh âm Hỏa Vân đạo nhân cũng vang lên, tiếng nói thanh u, rung động tâm thần, phảng phất như không hề có chút tức giận.

- Năm xưa Đế Tuấn lòng dạ cao thâm, không muốn giống như chư vị Đạo tổ lấy công đức chứng đạo, lại mưu cầu lấy phương pháp dùng lực chứng đạo, tự nghĩ ra Tứ Cửu Huyền Công. Triệu tập thiên hạ Yêu tộc nghiên cứu ra ba mươi sáu Thiên Cương huyễn thân, bảy mươi hai Địa sát biến hóa. Chia làm Bát Cửu Nguyên Công cùng Tứ Cửu Nguyên Công, muốn dùng cơ thể một trăm lẻ tám thần thú súc tích lực lượng, chứng đạo hỗn nguyên. Thật không ngờ cho tới cuối cùng lại tiện nghi cho Tây Phương Giáo. Buồn cười chính là hai loại huyền công đại pháp này thích hợp tu hành nhất lại là thân thể nhân loại. Xem đồ án này có cảm giác hay không? Năm đó khi ta đến cũng là như thế, toàn bộ đồ án nơi này, biến hóa của Tam Túc Kim Ô làm cho ta được lợi không nhỏ! Chỉ tiếc nơi này chỉ là bản sao của Tứ Cửu Huyền Công, vẫn còn kém tinh hoa…

Nói đến nơi này thanh âm Hỏa Vân đạo nhân chợt chuyển lạnh:

- Ngươi đã xem đủ rồi chứ?

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang âm thầm ngạc nhiên, lại thấy quanh thân chợt có vô tận hàn lực tràn đầy trong điện. Nguyên bản hắn mượn Huyền Thủy Thiên Linh Châu trợ giúp điều khiển thủy linh lực cùng thủy khí quanh người, nhưng giờ khắc này đều giống như trở nên vô cùng ngưng trệ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 876: Kiếm quyết diễn biến!

Nhạc Vũ cơ hồ không cần quay đầu lại đều có thể cảm giác được hàn lực kinh người đang tràn tới phía sau mình, Hải Lam Kiền(Càn) Liên là bảo vật thủy hệ, nhưng lại mang theo một chữ "Càn", hiệu dụng đương nhiên không cần hỏi cũng biết.

Đạt tới thượng vị giả là "Càn"! Phàm là thượng vị giả đạt được khí, thiên làm tích khí, cố Càn làm thiên, đồng dạng cũng là vật đại biểu cho Dương.

Hải Lam Kiền Liên chất chứa vô số hàn lực, cũng lại là bảo vật hỏa hệ hàn thật giá thật!

- Tiên Thiên Đinh Hỏa?

Thoáng cau mày, Nhạc Vũ xoay người lại, chỉ thấy trong tay Hỏa Vân rõ ràng là một viên bàn bằng ngọc, từng đóa đóa hàn diễm toát ra thiêu đốt bên trong viên bàn.

Vô số hàn lực tràn lan trên không trung, khiến mặt đất bên trong thạch điện nháy mắt đã bị kết thành một tầng băng thật dày.

Tiếp theo khi viên bàn sáng lên một trận lam sắc quang hoa, hơn mười đầu lam sắc hỏa điểu từ bên trong lam sắc hỏa diễm lục tục bay ra. Quanh quẩn bay múa trên không trung, động tác hình thái lại tương tự Tam Túc Kim Ô tới chín phần. Ngay cả vỗ cánh cũng giống như đúc, những nơi đi qua đều có một tầng huyền băng ngưng kết.

Khi đạt tới ba mươi sáu đầu, hỏa điểu liền kêu lên một tiếng bén nhọn, hóa thành một đoàn lam quang bay tới.

Nhạc Vũ chém ra một kiếm, Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí dung nhập vô số thủy linh lực bên trong tựa như một luồng viên bàn hoành quét qua bầu trời, khi trảm kích lên người hỏa điểu lại không thể tổn hại được mảy may, thủy khí bên trong

lại bị hàn lực đông cứng lại, ba mươi sáu hỏa điểu vẫn chưa từng dừng lại tiếp tục tấn công tới, thanh thế càng tăng cao.

Nhạc Vũ híp mắt, lúc này theo bản năng hắn muốn dùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết dùng mười loại linh thủy cùng linh hỏa chống đỡ với nó, hoặc giả thúc giục Ngũ Sắc Thần Quang đem hỏa điểu tiêu diệt, nhưng cuối cùng hắn miễn cưỡng khắc chế chính mình không vọng động thực hiện.

Hắn đang định thúc giục mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu trên đỉnh đầu, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên khẽ động, không tự chủ được đưa mắt nhìn lên Huyền Quy đồ án.

Bên trong ba mươi sáu bộ đồ án nơi này, ngoại trừ Tam Túc Kim Ô, bên trong đồ án Huyền Quy lợi dụng thân thể biến hóa của tứ phương thần thú đầy đủ nhất, bên trong bao hàm rất nhiều thiên đại đại đạo.

Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ cùng Huyền Vũ tứ linh mặc dù đều là thân Vu Thần, cũng là thánh thú hộ giáo chính thống được Đạo gia thừa nhận. Thần thông chân hình dù các tu sĩ hồng hoang đã nghiên cứu ít nhất hơn mười vạn năm, thậm chí chuyên vì thần thông lưu lại không ít đạo pháp truyền thừa.

Trong số những đạo điển Nhạc Vũ từng xem qua, không có một đồ án nào có thể so sánh. Thậm chí cộng lại toàn bộ những gì có quan hệ tới đạo pháp thần thông của tứ linh cũng không bằng một phần của Huyền Vũ đồ án nơi đây. Nếu có thể đem môn đại pháp luyện thể này tu luyện tới trình độ nhất định, thậm chí có thể trực tiếp phỏng chế ra nhiều loại đại thần thông liên quan tới Huyền Vũ!

Mà giờ phút này trong lúc nguy cấp hắn cũng chẳng biết tại sao vừa rồi những phù triện kỳ dị trên mai rùa lại cứ quanh quẩn xoay quanh trong đầu hắn không cách nào bỏ qua một bên.

Ngay khi Nhạc Vũ lại huy kiếm, vô ý thức đem đại đạo pháp tắc gia trì vào bên trong Thủy Vân kiếm của mình, ngay sau đó thủy quang vốn đã bị lam sắc hỏa diễm đông cứng lại nhưng trong phút chốc lại sống động vận chuyển, quanh người hắn rõ ràng đã hình thành hình dạng của một Huyền Vũ Quy Xà.

Thân giống như quy, đuôi giống như xà, giương nanh múa vuốt, hùng hồn như núi!

Đuôi xà múa may, lại mang theo một cỗ thủy linh tinh hoa tinh thuần nhất không chút tiếng động đánh tới trên người một đầu lam sắc hỏa điểu, ngay sau đó âm cực dương sinh trực tiếp đem hỏa điểu đánh tan.

Mà trên khuôn mặt Huyền Quy rõ ràng hình thành một đoàn lốc xoáy, chuyển động không thôi, mặc cho hỏa điểu tấn công vẫn xoay chuyển không ngừng.

Giờ phút này bên trong hư ảnh Huyền Quy toàn bộ phân tử thủy dịch cùng linh lực thủy hệ lại kịch liệt ma xát lẫn nhau, tự tạo thành từng luồng nhiệt năng tán ra khắp bốn phía.

Khi nhiệt khí bốc lên, bên ngoài mai rùa thủy lam sắc phảng phất như có hỏa diễm thiêu đốt, tiêu hóa băng viêm lực bên trong đầu hỏa điểu.

Thanh Thủy Vân kiếm giờ phút này càng thêm hưng phấn, giống như đang bay múa hoan hô nhảy nhót.

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt giật mình, tiếp theo như có điều ngộ ra cất tiếng cười vang, không còn tiếp tục nhìn Hỏa Vân mà đưa ánh mắt nhìn lại phía hướng bắc, chăm chú nhìn vào Huyền Vũ đồ án bên kia.

Vô số phù triện bên trong giờ phút này ở trong mắt Nhạc Vũ đã biến thành một loại ẩn ý khác. Tựa như hắn vừa chứng kiến một tòa bảo tàng, hết sức đào móc hấp thu những tinh hoa áo nghĩa súc tích bên trong.

Trong tay tiếp tục chém ra một kiếm, thủy sắc Huyền Vũ chân hình lập tức càng thêm vô cùng sinh động, mờ mờ ảo ảo còn thiếp hợp cùng thiên địa đại đạo, cùng với tự tồn tại hạo hãn bên trong minh minh thâm u hình như cũng có tiếng gì đó hô hoán hưởng ứng cộng minh. Thủy linh lực bên trong thạch điện càng thêm phát tán nồng đậm, tản ra lam quang u nhiên.

Sắc mặt Hỏa Vân đạo nhân biến đổi, lửa giận trong mắt như hóa thành thực chất, mạnh mẽ tế ra Hải Lam Kiền Liên bên trong cơ thể, một cỗ lam khí bên trong phun nhập vào trong lam sắc hỏa diễm trong viên bàn.

Chỉ một thoáng lam sắc hỏa điểu liền sáng rực cường thịnh, hình thể bạo tăng, hai cánh vừa triển khai lại rộng tới hai mươi trượng, hàn lực càng mạnh mẽ hơn trước đó gấp bội lần!

Trên mặt Hỏa Vân đạo nhân đã chuyển thành xám trắng, hắn lại đem một Vạn Tự Luân Đao thiêu đốt hàn diễm tế lên cao, bên trong thạch điện hóa thành mười mẫu diện tích từ trên cao nện xuống.

Nhạc Vũ lại đem hồn niệm tán phát ra ngoài, khi cự luân bay ra hắn liền có cảm ứng, ánh mắt híp lại, nhưng vẫn như chưa tỉnh tiếp tục chăm chú quan sát Huyền Vũ đồ án.

Đột nhiên hắn như có điều ngộ ra, trong tay nắm thủy lam huyền binh, chém ra kiếm thứ ba. Khiến mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu lại bùng nổ, càng nhiều huyền minh linh lực thẳng xuyên vào trong cơ thể hắn.

Đuôi rắn phía sau Huyền Vũ chân hình đột nhiên nâng lên quất vào không trung, cùng cự luân giao kích một chỗ, tiếp theo không có chút tiếng động, chỉ xoay chuyển quấn quanh, hóa giải cự lực trên cự luân phát ra.

Cuối cùng khi cự lực va chạm lên mai rùa lại phát ra một tiếng oanh vang, chấn động toàn bộ thạch điện.

Huyền Vũ chân hình do thủy khí ngưng tụ lúc này như có dấu hiệu hỏng mất, mà khi cuồng phong chấn động tán đi, thần thú tựa như quy lại giống như xà vẫn cố chấp chống đỡ chưa từng tiêu tán.

Thất khiếu của Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, toàn thân trên dưới bị cự lực chấn đãng vỡ ra vô số miệng vết thương, nhưng vẫn đứng thẳng không ngã.

- Lại là sáu trăm long lực!

Thái Ất Chân Tiên bình thường cho dù lợi hại cũng chỉ tương đương ba trăm đầu Chân Long. Nhưng Hỏa Vân chỉ đưa ra một thân ngoại hóa thân chỉ có tám phần thực lực của bản thể lại có tới sáu trăm Chân Long lực!

Nhạc Vũ thở sâu một hơi, bỏ qua toàn bộ tạp niệm, khiến đạo tâm của mình bình tĩnh lại, Thủy Vân kiếm trong tay lại phát ra từng tiếng chấn minh vang rền.

Kiếm thứ tư chém ra, thể tích của Huyền Quy chân hình lập tức bạo tăng, mai rùa rộng lớn đạt tới hơn trăm trượng, mà đuôi rắn mở rộng ra đã lên tới ngàn trượng, vô số thủy linh lực ngưng tụ thành lớp vảy hắc sắc, tầng tầng lớp lớp bao

phủ, đem hàn diễm cự luân trói buộc chặt chẽ.

Nhạc Vũ nhíu mày, đem Dung Vũ Hóa Vân chân khí phỏng chế bên trong cơ thể truyền vào bên trong Huyền Quy chân hình, sau đó kiếm thứ năm từ trên không trung lại giống như một đạo quang xà vũ động trên không trung.

Đuôi rắn lập tức duỗi ra, giống như một đầu rắn khổng lồ mở ra chiếc miệng lớn trăm trượng, trực tiếp đem ba đầu lam sắc hỏa điểu nuốt chửng vào, đem băng diễm mạnh mẽ cắn nuốt tiêu tán.

- Cuồng vọng!

Ánh mắt Hỏa Vân đạo nhân hơi co rụt lại, giận dữ thành cười, tiếp tục chấn động tay áo, một đóa băng lam hỏa diễm từ trong bay ra, gia nhập vào trong viên bàn, cùng lam diễm bên trong hòa tan thành một khối, tiếp đó lại lấy ra vài giọt ngọc tủy bắn vào bên trong.

Bên trong bay ra hơn mười đầu hỏa điểu, tăng lên tới bốn mươi chín đầu, hình thể cũng mở rộng ra bốn mươi trượng. Làm bên trong thạch điện nơi nơi đều là huyền băng ngưng kết, vô số lôi trận cấm chế bị xúc phát, tử lôi cuồn cuộn lan tràn khắp chung quanh.

Nhưng ngay trong một khắc, chiêu kiếm thứ sáu của Nhạc Vũ đã gian nan hoàn thành. Không giống như năm chiêu kiếm trước, mặc dù cũng cực kỳ trúc trắc nhưng lại kiếm ý hòa hợp, sau khi phát động vung triển tự nhiên, kiếm thứ sáu sơ hở khắp nơi, làm cho người ta có loại cảm giác như không trọn vẹn, mới đi được nửa đường ngay cả thân thể Nhạc Vũ cũng không cách nào tiếp tục thi triển xuống.

Nhưng ngay khi chiêu kiếm này chém ra, tràn lan bên trong thạch điện, vạn năm huyền băng ngưng kết dưới mặt đất cũng lập tức hòa tan.

Sắc mặt Hỏa Vân đạo nhân biến đổi, không dám tiếp tục đứng trên mặt đất mà bay vút lên cao, trong tay áo bay ra một cự đỉnh, hỏa diễm lượn lờ chung quanh, hắn bắn ra chút tinh huyết biến ảo thành vạn trượng, hướng Nhạc Vũ đè xuống.

- Oanh!

Một tiếng nổ chấn triệt không gian, cự đỉnh đập vào trên mai rùa, ngay sau đó

kích lên một tầng gợn sóng, nhanh chóng khuếch tán, một kích này đã làm Huyền Quy chân hình như nứt vụn, còn đang cố gắng chống đỡ.

Trong mắt Nhạc Vũ chảy ra huyết dịch, tràn hai bên gò má, hắn không chút do dự tiếp tục chém ra một kiếm.

So sánh với quỹ tích kiếm thứ sau cơ hồ hoàn toàn giống nhau như đúc, lại càng thêm lưu loát, kiếm thức có chút trúc trắc, nhưng đã ít đi hơn vài phần, chút sơ hở trước đó càng đã hoàn chỉnh hơn phân nửa.

Một thức này tuy chỉ chém ra một nửa thì ngưng lại, nhưng Huyền Vũ chân ảnh bị cự đỉnh áp bách gần như tan vỡ lại trọng chấn ổn định trở lại như trước.

Hắc quang lóe sáng trên mai rùa, càng thêm thâm thúy, trong đôi mắt Huyền Quy cũng lóe ra linh quang thâm u, đem cự đỉnh bên trên hất lên cao ba trượng.

- Đây là Thủy Vân kiếm quyết?

Hỏa Vân đạo nhân nhất thời cũng đã quên tiếp tục ra tay, chỉ lặng nhìn Huyền Vũ chân hình, thật lâu sau mới phảng phất như nhớ ra điều gì, mạnh mẽ cắn răng phân ra mười hai đầu lam diễm hỏa điểm hướng bức đồ án Huyền Quy phía bắc bay tới.

Nhạc Vũ hừ lạnh, tiếp tục chém ra một đạo Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, lần này thủy lam kiếm quang quay quanh lại phân thành thủy long hư ảnh, Huyền Quy chân hình tổng cộng lại biến thành bốn đầu, thanh thế hiển hách, vô cùng dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 877: Huyền Vũ Thất Tinh!

Kiếm quang xoắn tới, quy long rít gào, chỉ nháy mắt đã đem mười hai đầu lam sắc hỏa điểu hoàn toàn cắn nát.

Khi lam sắc hỏa diễm toàn bộ tán đi, Huyền Vũ chân hình lại triển lộ trước mắt Nhạc Vũ.

Hắn dốc sức thúc giục kiếm khí, khiến sắc mặt hắn hiện tại đã mất đi huyết sắc, nhưng vẫn tiếp tục chém ra một kiếm khiến thủy linh lực không ngừng xoay tròn chung quanh người.

Một kiếm này so với một kiếm trước đó càng thêm hoàn mỹ. Bên trong lân giáp màu đen đã hiện ra hơn mười đạo phù triện huyền ảo, khiến thủy quang ngưng tụ thành Huyền Vũ chân hình càng thêm cuồn cuộn mạnh mẽ.

Hỏa Vân đạo nhân liền kết thủ ấn, lại làm mười hai đầu lam sắc hỏa điểu ba chân từ trong viên bàn băng diễm bắn ra.

Nhưng lúc này sắc mặt hắn đã xanh mét, không còn tiếp tục có thêm động tác nào khác, giữa chân mày càng mơ hồ hiện lên vẻ bất đắc dĩ, giống như đã sắp bó tay hết cách.

Giờ phút này Huyền Vũ chân hình quanh người Nhạc Vũ cũng không đủ lực lượng tấn công kẻ địch, nhưng đã vô cùng cứng rắn, dư dả phòng thân.

Vô luận dùng loại thần thông thủ đoạn nào cũng không làm gì được Huyền Vũ chân hình đã khuếch trương ra tới ngàn trượng.

Rõ ràng pháp lực tu vi của người trước mắt kém hắn không ít, nhưng hắn lại không thể làm được gì, giữa hai người vẫn bất phân thắng bại.

Trên mặt Hỏa Vân hiện lên vẻ tức giận đến phát cười, chỉ cảm thấy có một cỗ oán giận súc tích trong lồng ngực không thể toát ra, hắn khẽ vươn tay, vài giọt tử

kim sắc huyết ứa ra trên đầu ngón tay, hắn còn đang do dự bất định, đôi mắt lại nhìn ra cửa thạch điện.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng chợt nhận thấy, chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác cực kỳ nguy hiểm chợt xông vào tận đáy lòng, máu huyết cũng bỗng nhiên sôi lên không ngừng.

- Không đúng! Ta rõ ràng cảm giác bản thể Hỏa Vân đạo nhân còn đang ở ngoài ngàn dặm!

- Người này rốt cục là ai?

Vài hồn niệm liền truyền tới ngay cửa thạch điện.

Hắn rõ ràng nhìn thấy đi trước là một tử bào đạo nhân, đầu đội thất vân quan, đang bước vào bên trong cửa điện. Người này chỉ khoảng ba mươi tuổi, sắc mặt phát tím, vẻ mặt ngưng trọng. Trên đỉnh đầu hắn đội một khay ngọc, che lấp toàn thân chân khí không toát ra ngoài.

Người này Nhạc Vũ cũng không quen biết, nhưng mười mấy người đi theo sau hắn Nhạc Vũ lại cực kỳ quen thuộc.

Khoảng cách lần trước gặp mặt thậm chí còn chưa qua một tháng.

- Phong Tượng Tông?

Trong đầu vừa hiện lên ba chữ này, trong nội tâm Nhạc Vũ chợt cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Hắn thầm nghĩ mình đi cùng Hỏa Vân đạo nhân này, vận khí thật sự bị hắn liên lụy đến xui xẻo tận cùng.

Hắn thầm nghĩ lẽ ra mười mấy người kia đã đi nơi khác tìm kiếm linh vật mới phải, thật không chắc cố ý đi theo sau mình, nhưng không biết khay ngọc kia lại là loại bảo vật gì, có thể giấu diếm được linh giác của hắn, thậm chí còn che cả khả năng suy tính thiên cơ.

Trông thấy Nhạc Vũ cùng Hỏa Vân, lão giả tên Như Tâm đạo nhân ánh mắt chợt sáng nói:

- Sư thúc, cướp đi mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu chính là hai

người này!

Vẻ mặt tử bào đạo nhân hơi dao động, ánh mắt băng sương hướng Nhạc Vũ quét tới, ánh mắt dừng lại trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, nhìn chằm chằm vào mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Bên kia Hỏa Vân đạo nhân lại giống như phát điên cười to:

- Ha ha, tới tốt lắm! Không ngờ Hỏa Minh tán nhân hôm nay lại có khí vận suy kém thế này! Bổn đạo hỗn thế ba vạn năm, chứng kiến vô số tu sĩ chỉ có Uyên Minh ngươi đứng đầu. Nhưng hôm nay trời không giúp ngươi, lại có thể làm được gì? Thủy Vân kiếm của ngươi lợi hại, lại có tác dụng gì?

Tử bào đạo nhân vốn chưa để ý tới Hỏa Vân, nhưng khi nhìn thấy Huyền Vũ chân hình trong thạch điện cùng bốn mươi chín đầu Tam Túc Kim Ô chân hình liền kinh nghi bất định. Cuối cùng sau khi hắn nghe được hai chữ Hỏa Minh thì vẻ mặt chợt ngẩn ra, hướng một bên nhìn lại.

Chỉ thấy dung mạo hòa thiện của hồng bào tu sĩ trước mắt đã hoàn toàn thối lui, lộ ra gương mặt lạnh lùng như đao tước bên trong, toàn bộ huyễn tượng đã hoàn toàn biến mất.

Đồng tử của tử bào tu sĩ nhất thời co rụt thành châm nhọn, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng hướng Hỏa Vân cúi người nói:

- Phong Tượng Quảng Thái, gặp qua Hỏa Minh chân quân! Mời chân nhân giúp Phong Tượng Tông vấn an tôn sư!

- Vấn an cái rắm! Gần đây Phong Tượng Tông các ngươi có ý đồ gì, chẳng lẽ cho rằng sư phụ ta không biết? Không có nửa phần thành ý, đừng nên giả vờ thì hơn!

Hỏa Minh cười lạnh một tiếng, không thèm để ý chút nào vung tay lên. Hai mắt hắn thủy chung không rời khỏi Nhạc Vũ, vẻ u lãnh trong mắt xuyên đến tận xương, giống như có ngọn lửa đang thiêu đốt:

- Hãy bớt sàm ngôn đi, giúp ta cùng nhau tiêu diệt người này! Mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu các ngươi cứ việc lấy đi. Ta cũng không quản các ngươi rốt cục có tính toán gì, chỉ cần trừ diệt người này là được. Hắc! Cuộc đời

này của Hỏa Minh ta còn chưa từng chịu qua sỉ nhục ngày hôm nay!

Sắc mặt tử bào tu sĩ biến thành xanh trắng, thẳng khi nghe mấy câu sau mới đổi lại vui vẻ, liền cười to một tiếng:

- Nếu là như thế Quảng Thái tự nhiên tuân theo ý nguyện chân quân!

Vừa nói xong liền tế lên một thanh sắc phi kiếm dài chừng ba xích, một đạo thanh sắc che phủ bầu trời, lại hiện lên vạn đạo quang mang tràn đầy bên trong, khi vẻ mặt nhìn về hướng Nhạc Vũ thì chợt giật mình, có chút kiêng kỵ, nhìn vào đuôi rắn đang đối phó cự luân cùng hơn mười đầu lam sắc hỏa điểu liếc mắt.

Đạo thanh quang vừa đi được nửa đường đã hóa thành thần thú Thanh Loan chân hình, đồng dạng là vài đầu Thanh Loan thật lớn quấn quanh thân kiếm hướng Huyền Quy chân hình oanh kích xuống.

Ở phía sau hắn Xa Linh cùng Như Tâm đều hiện lên vẻ mặt vui mừng, đều tự tế lên pháp bảo, trong mắt nhìn Nhạc Vũ đều là vẻ khoái ý oán hận, không chút do dự liền đem bảo quang ném tới.

Khanh!

Bên trong thạch điện vang lên tiếng chấn động, uyển như tiếng sấm, vô số cương phong nổi lên, lại đem thanh sắc kiếm quang ngưng tụ lại khiến cho Thanh Loan chân hình càng thêm ngưng thật.

Thân hình Nhạc Vũ không ngừng lay động, Huyền Quy chân hình cơ hồ đã thực chất hóa bỗng nhiên sinh ra vô số vết rách.

Diễn Thiên Châu bên trong đầu giờ phút này cũng lay động liên tục, chân khí của Chiến Tuyết đang điên cuồng đập vào hàng rào không gian kết giới Diễn Thiên Châu, tùy thời như muốn phá giới bay ra, ý niệm lo lắng thẳng xuyên thần hồn.

- Quay về cho ta!

Ý niệm chợt động, khiến mười hai viên ngọc châu màu vàng chợt bắn lên đem thế giới bên trong Diễn Thiên Châu mạnh mẽ trấn khóa.

Tiếp theo Nhạc Vũ đem toàn bộ hồn niệm truyền vào bên trong bức đồ án Huyền Quy trên vách tường phía bắc.

Chiêu kiếm thứ mười ba, kiếm quang vẽ ra trên không trung từng đạo quỹ tích thật hoa lệ, tựa như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, vẽ ra vô số bóng kiếm, thức thứ sáu trong Thủy Vân kiếm quyết dần dần trở nên lưu loát tới cực điểm, những nơi ngưng trệ cơ hồ đã được sửa chữa hoàn thành.

Mà khi chiêu kiếm huy ra, những vết rách trên mai rùa cũng khép nhanh lại, đôi mắt Huyền Quy tựa như có linh tính, dần dần chuyển động. Chỉ cần cho thêm chút linh tính, đầu Huyền Quy sẽ hoàn toàn sống lại.

Hỏa Minh chân quân thấy thế không thèm để ý chút nào, vẻ mặt âm trầm hừ lạnh nói:

- Quả nhiên ngộ tính tốt! Nhưng ta thật sự muốn xem pháp lực của ngươi có thể chống đỡ được tới lúc nào!

Dứt lời trên mặt hắn đã không còn chút do dự, chín điểm tinh huyết bắn ra, đều tự chui vào trong thân thể một đầu hỏa điểu, khiến hàn diễm quấn quanh hỏa điểu tăng trưởng lên tới mấy trăm trượng dài.

Tử bào tu sĩ khẽ nhíu mày, trên mặt ẩn chứa vẻ tức giận:

- Tên tiểu tử kia! Nếu hôm nay quả thật để một Ngọc Tiên nhỏ bé như ngươi từ trong tay hai chúng ta chạy thoát, Quảng Thái này nhất định sẽ tự tuyệt tại đây!

Kiếm quyết trong tay dẫn xuất, khiến thanh sắc phi kiếm bay múa xoay quanh, đem vảy mai rùa tước loạn tung tóe, lại một lần nước hóa thành thủy dịch.

Tử bào tu sĩ tiếp theo lại phun ra một thanh sắc viên châu, giống như yêu đan tản ra phong linh lực cuồn cuộn, thẳng đánh lên bên phải mai rùa, đánh trúng chân trái nổ ra nát vụn, vô số thủy quang bắn ra khắp nơi.

Trong lòng Nhạc Vũ dâng lên cảm giác vô lực, hắn dùng một người một kiếm có thêm mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu tự tin có thể tương đương với Hỏa Minh chân quân, lại tuyệt đối không thể chống lại sự liên thủ của Quảng Thái cùng Hỏa Minh chân quân.

Chẳng lẽ lần này chỉ đành buông tha thân phận Uyên Minh, lại tiếp tục trốn đông trốn tây trong Hồng Hoang Giới hay sao?

Trong đầu hắn nhất thời tuôn qua vô số ý niệm, pháp lực luôn bị đè nén bên trong cơ thể cũng từ đan điền lại tràn ra lần nữa. Tiên Thiên Hỗn Nguyên Chân Khí tương đương ba mươi đầu Chân Long lực ở trong kinh mạch rít gào tràn ra.

Nhạc Vũ có thể cảm giác được Thủy Vân kiếm trong tay càng thêm khát vọng càng nhiều lực lượng, ngay khi pháp lực cuồn cuộn sắp rót vào trong thân kiếm, trong mắt hắn liền lộ ra vẻ kiên quyết, đem Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực có thể trực thông Thái Ất Chân Tiên phong ấn trở lại bên trong đan điền.

Cũng không quản tới Thủy Vân kiếm trong tay vang lên tiếng chiến minh không cam lòng, Nhạc Vũ tiếp tục huy kiếm, đạo kiếm quang thứ mười bốn lại nhấp nháy trước người hắn, phảng phất như vừa xuyên phá thứ gì, bên trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, thiên địa đại đạo mà hắn từng trải qua hơn sáu mươi năm tìm hiểu, giờ khắc này lại tụ họp cùng nhau, cùng Huyền Vũ đồ án và Thủy Vân kiếm quyết tám thức toàn bộ dung hợp lại.

Ánh mắt Nhạc Vũ trở nên trống rỗng, tùy ý cho Huyền Quy chân ảnh quanh người bị đánh dập nát, dưới trọng áp trên thân thể cùng tứ chi liền vỡ ra hơn mười đạo vết thương.

Mà trong đầu hắn chỉ lặp đi lặp lại tám thức kiếm quyết.

Chỉ sau một lần hô hấp, cuối cùng Nhạc Vũ thở dài một hơi, trong ánh mắt khôi phục lại thần quang trầm tĩnh, khi nhìn về phía lam sắc hỏa điểu tấn công tới, vẻ mặt lại không chút cảm xúc.

- Nhất thập quy vốn là thiên hạ chí cương, xà tập thế gian chi tang, dùng thủy thú thân thể kiên cố Huyền Vũ, nhân gian há có ai phá được sự cứng rắn!

Kiếm quang lóng lánh, khi Nhạc Vũ tiếp tục chém ra kiếm thứ mười lăm, thức thứ sáu trong Thủy Vân kiếm quyết đã hoàn toàn hòa hợp không chút trở ngại, những mảnh nhỏ Huyền Quy bị oanh phá quanh người trong chớp mắt liền ngưng tụ, đem thủy dịch tán ra bốn phía lại trọng tụ trở lại, từ ngàn trượng mãnh liệt va chạm, liền đem thanh sắc phi kiếm oanh ra xa ngoài vạn trượng.

Toàn bộ thân hình khổng lồ cũng vang lên tiếng vang ầm ầm, trong minh minh

cùng sự tồn tại nằm nơi cực bắc hồng hoang cơ hồ liên kết thành một thể.

Vào lúc này, Huyền Vũ chân thân không ngờ đã phủ xuống!

Mà trong tinh không ngoài Vạn Lôi Điện, bảy viên tinh tú phương bắc cũng tụ tập lên vô số tinh quang, ầm ầm xuyên suốt, thẳng vào bên trong thạch điện…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 878: Vạn pháp nan thương!

Trong phạm vi mười vạn trượng chung quanh Huyền Quy lúc này thủy linh lực dày đặc đến cực hạn, thậm chí bài khai tất cả những linh lực còn lại trong Ngũ Hành.

Cự quy ngẩng đầu rít lên một tiếng chấn động, một con hỏa điểu lam sắc có đôi cánh giang ra gần 300 trượng bị nó cắn chặt rồi nuốt chửng vào bụng.

Lực Băng Diễm tuy đem phía trước cự quy đông cứng nhưng chỉ một thoáng sau lại bi tinh lực của nó tan rã toàn bộ.

- Huyền Vũ thần hàng?

Hỏa Minh Chân Quân bất giác hít vào một hơi khí lạnh, trong lòng kinh dị, ngay cả tinh huyết bản thân bị Huyền Quy thôn phệ cũng không có cảm giác. Sát cơ trong mắt càng tăng lên, lại lấy chiếc bình ngọc ra, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng đổ ra hai mươi mấy viên ngọc tủy lam sắc vào ngọc bàn hỏa diễm.

Bốn mươi chín đầu Tam Túc Kim Ô lúc này tuy hình thể không tăng nhưng vũ linh bên ngoài dùng lam diễm thuần khiết ngưng kết cũng hiện ra vô số phù văn như Huyền Quy tấn rông về mai rùa. Khi thủy hỏa giao kích thì thấy vô số bụi băng tứ tán, trong thạch điện vang lên tiếng nổ vang dội.

Đợi đến khi lam quang chói mắt tán đi thì thân hình Huyền Quy đã hoàn toàn vỡ nát chỉ còn lại phần đuôi là nguyên vẹn

Hình thể cự điểu lam diễm bốn mươi chín đầu thì co vào một phần mười.

Sặc mặt Hỏa Minh Chân Quân khó coi đến cực điểm nhìn về cửa:

- Hay cho Quảng Thái chân nhân, lúc này chưa tới lúc liều mạng thì chắc phải đợi cho tám thức Thủy Vân Kiếm sử xong đem Huyền Vũ chân thân đưa tới không thành? Ngươi còn giữ lại thủ đoạn làm gì? Là ở phòng bị Hỏa Minh a?

Chọc giận ta, đợi đến lúc bản thể lão tử cảm giác được thiêu hết toàn bộ Phong Tượng tông các ngươi là xong việc.

Tử bào tu sĩ thần sắc xấu hổ, cũng không tức giận mà nhìn về Nhạc Vũ lộ ra vài phần không tin:

- Cái này đúng là tám thức Thủy Vân Kiếm? Làm sao có thể?

Hơi do dự một chút, trong tay áo của hắn liền có ba viên hoàng châu bên ngoài phủ đầy phù văn tế lên không trung đánh về phía Huyền Quy. Mấy viên hoàng châu vỡ tung rồi một luồng cương phong mãnh liệt có thể thôn phệ thần hồn cuộn ra. Bên trong cũng không biết hàm chứa vật gì nhưng những nơi cương phong đi qua đều bị ăn mòn, mặt đất vốn kiên cố trong nháy mắt bị thủng lỗ chỗ.

Ngay cả thủy dịch trong thân thể Huyền Quy cũng bị phong lực này thôn phệ tan rã từng chút, toàn thân nhìn không ra bộ dạng. Quanh người Nhạc Vũ cũng chỉ còn một tầng lam quang mỏng manh đang giãy dụa không tan.

Lúc này trong thạch điện truyền ra một tràng cười còn điên cuồng hơn Hỏa Minh Chân Quân mấy phần. Xa Linh chẳng biết lúc nào đã đem 81 cây hắc châm trước người rồi phun ra một ngụm thanh khí bên trên. Toàn bộ thân hình lại ngay lập tức trở nên khô gầy, trên mặt nổi lên màu hồng như bị bạo bệnh, mất đi tất cả sinh khí.

Chỉ là ánh mắt Xa Linh lúc này lại vô cùng cuồng ngạo:

- Thủy Vân Uyên Minh, hắc hắc, ngày đó ngươi làm nhục hai sư huynh đệ ta có nghĩ tới ngày hôm nay? Xa Linh ta có thù tất báo, nhục nhã lúc trước hôm nay sẽ trả lại gấp trăm lần. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

81 cây hắc châm được thanh khí trợ giúp nên có khí thế bạo tăng, thôn thổ linh lực thiên địa rồi đột nhiên như bạo vũ đánh tới thủy quang trước người Nhạc Vũ, so với Băng Diễm Tam Túc Kim Ô còn sắc bén hơn. Đến khi cách người Nhạc Vũ 50 trượng thì tốc độ giảm xuống đến mức mắt thường có thể nhìn thấy được nhưng vẫn từng chút nhích tới, phảng phất không gì có thể kháng cự.

Tử bào tu sĩ và Như Tâm đạo nhân đều nhíu mày, có chút ảo não nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Hỏa Minh Chân Quân thấy thế lại cười to:

- Thái Âm Hắc Thủy châm? Huyền Nguyên thổ linh quyết? Quả nhiên là đủ điên cuồng để yên tâm, sau ngày hôm nay ta sẽ bổ sung cho bảy thành linh nguyên hao tổn của ngươi. Nếu như Uyên Minh này có thể sống sót qua Cửu cực chiếu phách thuật thì tặng cho tặng cho ngươi để bào chế?

Xa Linh lộ vẻ cuồng hỉ, ngay cả Như Tâm đạo nhân vốn trầm ổn cũng lộ vẻ động tâm.

Nhạc Vũ dường như không hề phát giác bản thân đang gặp nguy cơ, tất cả tâm thần toàn lực nắm bắt cảm giác mơ hồ đang tạo ra ở trong đầu, thêm cả kiếm lộ phiêu hốt bất định sinh diệt bất tuyệt.

Cuối cùng kiếm quang như cầu vồng hình thành trong ý thức thì kiếm thứ mười bảy của Nhạc Vũ cũng đâm ra như sấm sét lóe sáng chói lòa tầng không nhưng không lưu loát như trước đó mà xu thế kiếm ảnh hoàn toàn bất đồng, kiếm ý thông minh, liền lạc.

Thủy quang còn lại quanh người hắn bỗng như vòi rồng dấy lên hấp dẫn lại thủy khí bị đánh tan trong điện thành, khí tức Nhạc Vũ cũng biến đổi, một thân bạch y nhiễm máu hoàn toàn phảng phất phiêu hốt xuất trần, cả người như vực sâu biển lớn, thâm thúy mênh mông, vô cùng vô tận.

- Thiên hạ vạn thú vạn cầm, Bạch Hổ chưởng kim, vạn vật không chịu nổi sắc bén, Thanh Long chưởng mộc, có thể khu sử sinh khí vạn vật, Chu Tước chưởng hỏa, thế gian không có gì không dung. Duy Huyền Vũ chưởng nước, bao dung vạn vật, có chí bảo nào khó phá thì kiếm này của ta, dù pháp lực suy nhược nhưng dựng ở đây lại khiến vạn pháp khó làm thương tổn.

Tiếng nói vừa dứt, vòng xoáy do cương phong chuyển động theo đó cuộn lên, Huyền Quy phá tán theo đó lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh thế của nó đã không như lúc trước mà cũng mênh mông như biển lớn.

Tám mươi mốt cây Thái Âm Hắc Thủy châm bị cự quy dẫm nát dưới lòng bàn chân, không thể động đậy.

Xa Linh phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc giận dữ đến cực hạn.

Hỏa Minh chân nhân nhìn lại bức bích họa Huyền Vũ, tâm niệm vừa động nhưng cuối cùng không phá hủy. Từ lúc kiếm thứ sáu của Uyên Minh đã gần hoàn thành thì đã không cần liếc nhìn bích hoạ mà chỉ cần theo đồ án này đã có thể tìm hiểu ra tám thức kiếm quyết. Lúc này lại ra tay chỉ là lãng phí pháp lực mà thôi.

Bất quá đến lúc này thì hắn cũng không còn chiến ý trước khi bản thể tìm đến trảm sát người này.

Ngược lại tử bảo tu sĩ lại có mấy phần lo lắng. Một đạo tử quang bắn lên, là một pháp bảo hình núi gặp gió trướng lên đến hơn trăm trượng.

Bất quá vào lúc này thì trong mắt hắn lại hiện ra một tia dị sắc nhìn lại sau lưng thì thấy một luồng hỏa quang đang bắn tới.

Trong lúc mơ hồ, có thể nhìn ra là một con Tam Túc Kim Ô cực lớn, khí thế rừng rực như mặt trời hạ xuống, cưỡng ép xuyên qua cấm chế của lôi trận vẫn chưa hoàn toàn hồi phục đến trước cửa điện.

Lúc pháp tướng tán đi là một nhân ảnh giống hệt hồng bào tu sĩ.

Tất cả cấm chế của lôi trận bên trong thạch điện tựa như không thể khống chế liên tiếp dẫn động. Toàn bộ các linh trận của Vạn lôi điện cũng trào ra từng đợt linh lực mãnh liệt, vô số lôi lực tụ về nơi này.

Vị "Hỏa Minh Chân Quân" mới đến này lại không hề để ý, âm trầm nhìn vào trong điện rồi ném ra một đoàn hỏa viêm bay qua vạn trượng. Chân hình Huyền Quy mà với lực của hai Thái Ất Chân Tiên cũng khó phá lập tức bị bốc hơi hơn phân nưaer.

- Thái Dương Chân Hỏa, Hóa Nhật Dương Viêm quyết

Đồng tử tử bào tu sĩ co rút thành hình trâm, trong mắt lộ vẻ sợ hãi kiêng kị rồi lại cảm thấy nhẹ nhõm. Tu sĩ Thủy Vân tông trước mặt tuy không có bối cảnh như Phong Tượng tông bọn họ nhưng thiên tư quá mức kinh người, nếu hôm nay buông tha thì không biết ngày sau sẽ thế nào.

Thần tình Xa Linh vốn hơi ảm đạm nhưng lúc này thấy thế lại kinh hỉ, biết bản

thể Hỏa Minh Chân Quân khác với hóa thân, tuy hóa thân dùng một đóa Hải Lam càn liên có được tám phần pháp lực bản thể nhưng lại chỉ có thể dùng đạo pháp tầm thường kháng địch.

Bản tôn chỉ bằng một môn Hóa Nhật Dương Viêm quyết thì chiến lực đã hoàn toàn khác biệt với phân thân.

Một vị Hỏa Minh Chân Quân khác đứng trong điện lại cười to không dứt.

Nhạc Vũ vẫn lạnh nhạt, nhìn hồng bào tu sĩ cách đó không xa mang ý thương cảm giống như nhìn mọi người trong Phong Tượng tông, tiếp đó cười giễu lấy ra hồ lô hồng sắc, tay trái vỗ mạnh vào đáy bắn ra một đạo tử quang chụp vào bản tôn Hỏa Minh Chân Quân.

Không đợi hồng bào tu sĩ lần nữa thôi phát Thái Dương Chân Hỏa cùng Hóa Nhật Dương Viêm quyết, tử quang đã trùm lên thân thể hắn. Chỉ một thoáng sắc mặt Hỏa Minh Chân Quân đã chuyển tím xanh, thần hồn cường đại trong nháy mắt cũng theo đó khô héo gấp trăm lần.

Một thân tu vi pháp lực của người này quả thực mênh mông, vẫn sống sót qua một kích của Tán Phách Thần Quang. Bất quá một chút Thái Dương Chân Hỏa còn lại trong người lập tức không khống chế được lộ ra ngoài cơ thể.

Hóa thân Hỏa Minh Chân Quân trước người Nhạc Vũ lập tức vừa sợ vừa giận, càng thêm ẩn hàm vô tận đau đớn gào thét:

- Đây là Cửu Cửu Tán Phách Thần Quang, trong tay ngươi chính là Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô

Nhạc Vũ im lặng không đáp, cũng không áp chế pháp lực hùng hậu trong cơ thể, tùy ý để chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành chân như sông lớn cuồn cuộn trong kinh mạch. Một khí thế ngập trời bắn lên, hồi bảo kính nhị sắc hồng lam theo đó đẳng không. Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ hai mươi mốt giáng xuống nổ nát hơn phân nửa nhân ảnh hồng bào trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 879: Huyền Vũ hàng lâm!

- Lưỡng cực hàn diễm kính! Ngươi không phải là Uyên Minh, là người đã làm loạn cục thế ngày đó trong Huyết Vân sơn! Trân tàng Hồng Vân quả nhiên là ở trong tay ngươi.

Thét lên một tiếng kinh hoàng, phần còn sót lại của nguyên thần Hỏa Minh thu thúc toàn bộ vào trọng Hải Lam càn liên.

Một đạo thần hồn cũng từ trong bản tôn hắn thoát ra hóa thành một điểm hồng quang đào thoát thục mạng, càng bất chấp sử xuất ra sau lưng nhiều loại tiên bảo.

Vẻ vui mừng của Xa Linh như đông cứng trên mặt, không hiểu tại sao bản tôn Hỏa Minh Chân Quân khiến cả hắn và sư thúc đều kiêng kị đột nhiên trọng thương, liều mạng đào thoát.

Tử bào tu sĩ bên cạnh hắn lại cực kỳ cơ cảnh, vừa thấy phân thân Hỏa Minh bị chùm sáng băng hỏa hỗn hợp liền lập tức chuẩn bị đào thoát. Hắn sử ra kiếm quyết khiến phi kiếm thanh sắc hồi chuyển rồi trực tiếp đằng không, cũng không quản tới đệ tử sau lưng theo sát Hỏa Minh.

Nhạc Vũ cười lạnh, vất vả mới dẫn dụ được bản thể Hỏa Minh tới đây là để đoạn tuyệt hậu hoạn, sao còn có thể để cho hai người này thoát đi!

Kiếm khí Dung Vũ Hóa Vân đột nhiên trảm xuất, kiếm quang lam sắc vạn trượng tảo diệt Xa Linh cùng Như Tâm!

Cùng lúc sau lưng hắn bay lên một cự chưởng ngũ thải, bên trong bao gồm Xi Vưu chi thủ chộp về phía xa, vừa ra khỏi thạch điện liền hóa thành trăm mẫu che khuất cả bầu trời, tóm chặt lấy Hải Lam càn liên cùng hồn niệm bản mạng của Hỏa Minh Chân Quân kéo về thạch điện, dù hỏa diễm nhị sắc băng hồng bên trong cuồng phun cũng không làm gì được Xi Vưu chi thủ.

Tử bào tu sĩ thấy thế cơ hồ tròn mắt muốn nứt, trong mắt nhất thời tất cả đều là ý sợ hãi, quanh người đột nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ nhuộm thanh sắc phi kiếm thành huyết sắc, cũng sử tốc độ kiếm quang tăng lên gấp hơn gấp mười lần.

Đầu ngón tay Nhạc Vũ lúc này đã ngưng tụ ra một điểm ngũ sắc quang hoa rồi hơn năm trăm cây ngũ sắc quang châm kích xạ bắn ra.

Vốn tốc độ của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đã quán tuyệt đương thế, lại thêm gia tốc mười bốn lần pháp tắc thời gian nên vừa mới bay ra đã đuổi kịp kiếm quang huyết sắc đã xuyên qua hơn mười nếp gấp không gian.

Chỉ nghe một thanh âm vang vọng rồi toàn bộ thân hình của tử bào tu sĩ bị năm trâm cây quang châm đánh ra vô số lỗ thủng, nổ tung thành huyết vụ.

Chỉ còn lại một đạo nguyên thần bị trọng thương chậm chạp bay ra liền bị Nhạc Vũ xuất ra một đạo pháp lực nhu hòa thu hồi.

Lúc này trong thạch điện bởi vì bản thể Hỏa Minh Chân Quân tụ tập quá nhiều lôi lực nên bắt đầu bộc phát, vô số đạo tử sắc lôi uốn éo lan tràn bốn phía.

Nhạc Vũ nhíu mày rồi cười bất đắc dĩ chém ra một kiếm, chính là thức thứ bảy của Thủy Vân Kiếm.

Lần này toàn bộ lực lượng 299 long đều chuyển thành chân khí Dung Vũ Hóa Vân.

Chân hình Huyền Quy cũng ngay lập tức tăng trưởng vạn trượng gần như lấp đầy thạch điện tống xuất toàn bộ lôi quang ra ngoài.

Nhạc Vũ bước từng bước đến trước Vạn Lôi Châu xuất ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang phá vỡ toàn bộ cấm chế rồi dùng pháp lực chiêu lấy vào tay.

Vào lúc hắn nắm lấy viên ngọc châu thì ngàn đạo tử lôi trong không trung lập tức tụ về nhập vào bên trong, chỉ qua mấy nhịp hô hấp thì trong thạch điện đã khôi phục yên tĩnh.

Nhạc Vũ thoáng hiện vẻ vui mừng, cảm giác thần hồn đang chấn động dường như hân thưởng kiếp lôi.

Suy nghĩ một lúc, Nhạc Vũ cũng không cầm thu vào trong không gian tu di mà để vào Diễn Thiên châu, biến hóa sau đó khiến hắn ngẩn ra.

Hạch tâm bản nguyên của Diễn Thiên châu cưỡng ép hấp nạp lấy Vạn Lôi châu rồi bao lấy trong mười hai viên ngọc châu màu vàng.

- Dây là chuyện gì?

Nhạc Vũ yên lặng hồi lâu mới hồi phục tinh thần, đang muốn cẩn thận nghiên cứu thì trong tâm chợt sinh ra một tia báo động nhìn lại sau lưng. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Chỉ thấy Quy Xà vạn trượng vẫn chưa từng tán đi đang đứng sững ở đó. Một luồng ý niệm cường hoành xuyên qua vô số không gian hạ xuống phía trên Huyền Quy, trong cặp mắt khổng lồ lại lóe lên linh quang.

- Thánh thú Huyền Vũ!

Nhạc Vũ hơi ngạc nhiên, không biết phản ứng thế nào cho đúng. Lúc trước hắn thi triển Thủy Vân Kiếm quả thực đã dẫn động thủy linh lực trong thiên địa và các tinh tú, mượn lực Huyền Vũ kháng cự Hỏa Minh Chân Quân và Quảng Thái.

Tuy nhiên hắn rất rõ ràng, cho dù hoàn thành thức thứ tám thì cũng chưa có khả năng dẫn động nguyên linh của Huyền Vũ tới.

Trừ phi dung hợp tám thức Thủy Vân Kiếm thành bốn thức mới có thể chính thức khiến chân hình Huyền Vũ thành hóa thân, sau khi thi triển thì vạn vật nan thương, càng có thêm nhiều loại thần thông của bản thể Huyền Vũ.

Nguyên linh này đột nhiên hàng lâm thật sự vượt xa dự liệu của hắn, lại càng không biết Thượng Cổ thánh thú vốn sánh vai với mười hai Vu Thần này có mục đích gì?

Chẳng lẽ cũng như Hậu Thổ là vì hắn đến đây hay muốn trừ bỏ khởi nguyên sát kiếp?

Chỉ thấy Cự quy quơ quơ đầu, lại lắc đuôi rắn, tựa hồ rất không hài đối với thân thể này dẫn tới thạch điện hơi lay động.

Tiếp đó nó hướng về Nhạc Vũ nhếch miệng cười rồi gào thét mấy tiếng, Nhạc Vũ nghe không hiểu ý của nó nên chỉ có thể đứng yên.

Cự quy thấy thế bất đắc dĩ, cũng không để ý lắc đầu, đạp mạnh chân giẫm ra một hố sâu rồi Nhạc Vũ liền cảm thấy toàn bộ thủy linh lực của Vạn lôi điện tụ tập về đó, từng luồng lam quang tinh thuần được nó hút vào cơ thể. Trên tinh không của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên cũng lần nữa đánh xuống vô số tinh quang.

Qua hồi lâu, Nhạc Vũ mới thấy quá trình này dừng lại, hóa thân Huyền Vũ mở miệng nhả ra bốn viên linh châu lam sắc dùng pháp lực đẩy đến trước người Nhạc Vũ, trong mắt lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

- Huyền Thủy Thiên Linh Châu!""

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, cũng mặc kệ Cự quy có nghe hiểu hay không, hơi khom người cảm tạ rồi mới cầm bốn viên linh châu trong tay.

Vốn này cũng không phải từ Tiên Thiên ngưng tụ mà do hóa thân nguyên linh của Huyền Vũ dùng pháp lực ngưng tụ mà thành, vì thế kết cấu linh trận bên trong cũng không ổn định như chính phẩm, hơn nữa lực lượng bên trong sẽ dần tiêu hao.

Tuy nhiên Nhạc Vũ vẫn cảm thấy kinh hỉ, bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu mô phỏng này cũng phải ít nhất đến ngàn năm sau mới dần mất đi hiệu lực, đầy đủ thời gian cho hắn sử dụng.

Có thêm Huyền Thủy Thiên Linh Châu, cứ mỗi một viên sẽ khiến chiến lực tăng thêm ít nhất nửa thành. Nếu đủ 16 viên thì chiến lực sẽ tăng thêm một bậc tiến vào Tứ phẩm Tiên Thiên linh bảo trung giai, hình thành nên linh trận, càng ngưng tụ nhiều thêm thủy hệ linh lực để trợ giúp hắn thi triển Dung Vũ Hóa Vân quyết.

Bất quá điều khiến Nhạc Vũ kinh hỉ hơn việc có được bốn viên linh châu mô phỏng này là tư thái của Huyền Vũ.

Cố ý ngưng tụ bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cho hắn, không thể nghi ngờ có ý tốt.

Huyền Vũ Cự quy lại gào lên mấy tiếng, lắc lắc đầu ý bảo không cần cảm ơn rồi

nhìn về bộ bích họa phía bắc vẻ khinh thường. Sau đó trong mắt nó bắn ra từng điêm lam quang không ngừng tu sửa, lại khắc thêm vô số phù văn khiến khí tức bích họa càng thêm tầm ngưng, mỗi nét vẽ đều hợp với thiên đạo, ẩn ước ngang hàng với đồ án Tam Túc Kim Điểu trên không trung.

Đến khi hoàn thành đồ án chân hình Huyền Vũ thì Huyền Vũ vẫn không dừng lại đem sáu bức khác ở mặt bắc tu chỉnh lại rồi mới thỏa mãn huơ đầu nhìn về Nhạc Vũ cười cười. Tiếp đó cả thân hình hóa thành một luồng thủy dịch khổng lồ, một tia nguyên linh cũng phản hồi theo hướng đến.

Nhạc Vũ sửa sang lại y phục, hướng về phía nguyên linh Huyền Vũ rời đi thi lễ thật sâu.

Sau khi đứng lên, Nhạc Vũ nhìn qua mấy bức bích họa hàm chứa vô số pháp tắc thâm ảo rồi nhìn lại thanh kiếm trong tay lộ vẻ tiếc nuối.

Tám thức Thủy Vân Kiếm quyết, kỳ thật đã không thể gọi là Thủy Vân Kiếm quyết mà phải gọi là Huyền Vũ kiếm quyết mới thỏa đáng,

Có tám đồ án của chân hình thần thú thủy hệ cùng với Thủy Vân Kiếm quyết và chân khí Dung Vũ Hóa Vân làm cơ sở, bản thân thực sự có khả năng tự sáng tạo ra một bộ kiếm quyết thủy hệ từ trước đến nay chưa từng có.

Đáng tiếc bản thân đã tu tập Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết. Chân khí Dung Vũ Hóa Vân cũng là mô phỏng nên đã chú định thần thông ngày sau có thể áp chế Hồng Hoang, lực phòng ngự quán tuyệt đương thời lại chỉ có thể phát huy tám phần trong tay hắn.

Tự cười giễu, Nhạc Vũ lấy ra một viên hồn tinh định ghi nhớ toàn bộ ba mươi sáu bức đồ họa.

Bất quá mới vừa tế lên viên hồn tinh định chiếu vào một bức bích họa thì chợt thấy viên hồn tinh có dung lượng lớn nhất trong tay hắn đột nhiên vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 880: Trảm hoạch vô toán

Nhạc Vũ giật mình nhìn vào đám bụi tử sắc trong tay. Viên hồn tinh này là một trong những viên tốt nhất của hắn, phẩm giai lên tới tiên giai nhị phẩm, có thể lưu trữ đạo điển cấp ngọc tiên cả ngàn vạn mục vẫn dư.

Đồng dạng là thần thông công quyết như Cửu Chuyển Huyền Công, Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp cùng Đại phổ độ vân quang thuật thì đều có thể dùng Tiên giai lục phẩm hồn tinh liền có thể khắc lục, phẩm giai của chúng thua xa viên hồn tinh trong tay hắn.

Lúc này chỉ là một bộ, hơn nữa là bộ đơn giản nhất trong ba mươi sáu bộ nhưng vẫn không thể khắc lục.

Thất thần một lát, Nhạc Vũ mới hồi tỉnh, những đồ án này quả thực có chút bất đồng với những thần thông đại pháp mà hắn nắm giữ.

Vô luận Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ đại pháp quyết mua được hay Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm đoạt được cũng thế, đều chỉ có phép tu hành và một chút văn tự mô tả pháp tắc phù văn.

Chỗ liên quan đếu pháp tắc đại đạo thâm ảo đều cần bản thân tìm hiểu mới có thể tăng lên uy lực của những thần thông đến cực điểm.

Trong ba mươi sáu bộ đồ án trước mắt hắn không chỉ là một môn luyện thể mà còn ẩn hàm một ít đại đạo bản nguyên.

Chỉ có thể dùng một chút chữ triện vào thời tối thượng cổ để thuyết minh. Ngoại trừ ngẫu nhiên khắc lục tại một số chỗ chất liệu kim khí đặc dị còn thì những đạo đạo cơ bản này không thể viết lên.

Nếu như khắc lục trên giấy thường hay những đồ vật khác đều khiến chúng vỡ nát vì không chịu nổi lực lượng của nó.

Có chút hiểu ra, Nhạc Vũ phi thân đến trước một đồ án quét ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khai mở cấm chế lôi trận rồi chạm tay vào vách tường phân tích.

Hắn cảm thấy kết cấu vật chất bên trong vật nàydị thường phức tạp, nhìn như không có gì lạ, không khác gì đá nhưng lại như hợp kim cùng xích ngọc thiết làm chủ thể, độ cứng vượt xa Huyền Vũ cương nham gấp trăm lần!

Cũng chỉ có dạng vật liệu này mới có thể khiến cho những đồ án này qua hơn mười vạn năm cũng chưa từng sụp đổ.

- Quả nhiên! Trách không được, Hỏa Minh Chân Quân lần trước đi vào lại chỉ được chút pháp tướng Tam Túc Kim Ô cùng Chu Tước. Đừng nói là nhị phẩm hồn tinh, cho dù là nhất phẩm hồn tinh cũng chưa chắc có thể ghi chép lại những đồ án này. Nếu không có như thế, Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô của mình sợ là còn chưa chế trụ được.

Nhạc Vũ thầm kinh ngạc, lúc này mới giật mình, nguyên linh Huyền Vũ hàng lâm tới đây thao túng những biến hóa của kim loại này là thủ đoạn thần thông bậc nào.

Không nói đến độ cứng của những hợp kim này đến mức thiên hỏa cũng khó nấu chảy, chỉ là sửa chữa những phù lục kia thì đã có không ít khó khăn, chỉ cần có sai sót nhổ là đã khiến chúng nổ tung.

Chỉ do dự một lát, Nhạc Vũ liền đem Thủy Vân Kiếm cùng Long Thương Kiếm ra tay rồi bắt đầu đào bên dưới những bức bích họa này.

Yêu tộc Thượng Cổ tuy là hào phú nhưng linh kim như vậy chắc cũng không có quá nhiều.

Vào lúc kiến tạo thạch điện cũng không khỏi có chút ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu nên không phải toàn bộ màu vàng, chỉ có ba mươi sáu bộ đồ án dùng vật liệu Cửu như xích ngọc thiết.

Điều này coi như cho Nhạc Vũ cơ hội, quả thực hắn không có cách phá vỡ những hợp kim này nhưng dùng hai thanh Thủy Vân Long Thương thì có thể dễ dàng phá vỡ những mặt đá khác.

Về phần cấm chế phức tạp ở nơi này đối với hắn mà nói coi như không tồn tại.

Chỉ qua thời gian một tách trà thì hắn đã đào xong ba mươi sáu bức đồ án đem vào Diễn Thiên Châu.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại nhìn về Xi Vưu chi thủ trắng muốt, phủ đầy phù lục huyết sắc. Qua khoảnh khắc giao lưu với Huyền Vũ nguyên linh rồi đào xuống những đồ án thần thú, nguyên thần Hỏa Minh Chân Quân cùng Hải Lam càn liên thì đã khôi phục non nửa.

Lúc này đang từng chút ý đồ phá hủy huyết phù hắn khắc trên khối chưởng cốt Vu Thần.

Nhạc Vũ cười lạnh, lại tế lên Lưỡng cực hàn diễm kính tế lên không trung chiếu vào trong Xi Vưu chi thủ.

Chỉ một thoáng trong thạch điện lại vang lên tiếng thét kinh hoàng, sau đó là tiếng Hỏa Minh chân nhân điên cuồng gào thét.

- Không có khả năng! Hỏa Minh ta tu trì hơn ba vạn năm, trải qua thiên kiếp vạn nan, thậm chí thiên mệnh đố kỵ để tu tập được Hóa Nhật Dương Viêm Đại Pháp, kiêm thông Tam Túc Kim Ô cùng Chu Tước pháp tướng, sao có thể có thể chết ở chỗ này? Ta có thể nào cam tâm!

Thanh âm phẫn nộ gào thét vang vọng trong điện, mang theo vô tận oán hận không cam lòng. Vô luận là bản thể của Hỏa Minh Chân Quân hay phân thân thì vẫn chịu thiêu đốt dần tiêu tán.

Nhạc Vũ bất giác cười lạnh, thầm nghĩ vô số tu sĩ đã chết trong tay Hỏa Minh, hôm nay ngươi không cam tâm vậy còn bọn họ thì sao?

Cũng không đợi đến lúc Xi Vưu chi thủ bị lỏng ra, Nhạc Vũ lại quét ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt thần hồn của Hỏa Minh rồi dùng pháp lực cầm phân thân Hỏa Minh đến trước người.

Hắn dùng Hi Hoàng quan tâm thuật bắt đầu tra xét ký ức người này. Hỏa Minh mặc dù thụ trọng thương nhưng hồn thức mạnh hơn hắn mấy phần, Nhạc Vũ cũng không quá hy vọng tìm được quá nhiều tin tức trong đó nên chỉ có ý tìm xem tác dụng của Tử Kỳ Lân lệnh bài lẫn mục đích của ba người Dương Ất khi

che giấu tu vi tiến vào Vạn lôi điện.

Chỉ một lát sau, Nhạc Vũ kinh dị nhìn lệnh bài trên giá rồi lộ vẻ vui mừng, tiếp đó lại nhíu mày.

- Thì ra là thế, những Thái Ất Chân Tiên là vì chuyện này mà đến . "Động chiếu Cửu Thiên U Minh/ Kính diễn thiên kiếp vạn thế". Trong Vạn lôi điện lại có kỳ bảo bậc này.

Trong mắt hiện lên một tia dị sắc, Nhạc Vũ liền đem Long Thương Kiếm cưỡng ép thôn phệ nguyên thần phân thân của Hỏa Minh Chân Quân.

Còn những thứ còn lại thì Nhạc Vũ cũng không biết tác dụng, lại lo không biết có kỳ trân gì hay không nên đều đem vào trong không gian tu di.

Hắn lại tụ khởi Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang quét qua bên cạnh thu lấy Tử Kỳ Lân lệnh bài.

Hắn lại nhìn những bảo vật mà Hỏa Minh Quảng Thái cùng những người của Phong Tượng tông lưu lại thì chỉ thấy đao luân của Hỏa Minh và hai ngọn Tiên Thiên Đinh Hỏa trong ngọc bàn là lọt vào mắt. Thứ trước là Tứ phẩm Linh Bảo còn thứ sau có phẩm giai không dưới Tiên Thiên Ba La Thần Diễm.

Đáng tiếc hắn không tu hàn diễm, lại có Tử Kỳ Lân lệnh bài nơi tay, nếu không tác dụng của hai vật này đối với hắn không nhỏ.

Ngoài ra còn có phi kiếm thanh sắc và tám mươi một cây Thái Âm Hắc Thủy châm. Thứ trước là Tam phẩm, đáng tiếc còn kém niên thuế nên không thể liệt vào Hậu Thiên Linh Bảo.

Nhạc Vũ cũng thu hồi hết cả những vật này, tiếp theo thần sắc khẽ động nhìn về phía dưới. Bên trong thạch điện sau khi chân hình Huyền Quy sụp đổ thì thủy dịch cơ hồ đã ngập đến ngang gối.

Có thể là bởi vì mới vừa rồi Huyền Vũ nguyên linh giúp hắn ngưng tụ bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu bên trong có thủy linh dày đặc mà khiến hắn thiếu chút nữa bỏ qua một kỳ trân.

Chỉ thấy chút thủy dịch ở dưới mặt đất bên trái thạch điện có một tầng màu vàng

hơi mỏng trùm lên. Nhìn chúng như tro bụi bùn đất không hề có chút thu hút nhưng cứng rắng còn vượt qua cả Huyền Vũ cương nham, đang chậm rãi trầm xuống.

- Ừ? Thứ này có thể coi là khí độc Tiên Thiên khí!

Lúc trước hắn thấy Quảng Thái sử dụng hoàng phong thì còn tưởng rằng đó là loại lực của thần thông nào. Không ngờ lại là khí độc Tiên Thiên dung hợp với cương phong mới có năng lực ăn mòn cường hãn như vậy, không trách phải phong ấn ở trong tiểu châu này.

Vật này kịch độc, cho dù thoáng tiếp xúc cũng có thể ăn mòn thần hồn pháp lực, xâm nhiễm thân thể.

Nhạc Vũ lại chiêu xuất Cửu Cửu Hồng Vân hồ lô hút vào bên trong.

Nhạc Vũ dùng hồn thức dò xét thì bất giác vui mừng.

- Lại có thể là Tiên Thiên Thái Tố Vân hoàng chướng.

Hoàng vụ này mặc dù chỉ coi như vào loại trung bình trong hơn mười loại độc chướng của Hồng Vân hồ lô nhưng thật sự khiến hắn kinh hỉ, bất giác tăng thêm vài phần chờ mong đối với kí ức của Quảng Thái chân nhân.

Mây độc khí độc như vậy phần lớn đều xen lẫn, thường là mười loại ở cùng một chỗ. Quảng Thái đã có Tiên Thiên Thái Tố Vân hoàng chướng vậy thì biết đâu còn có thu hoạch khác trong tay người này.

Trực tiếp hấp nhiếp thần hồn của Quảng Thái chân nhân tới, Nhạc Vũ cũng mặc kệ người này giãy dụa cầu khẩn, đồng dạng dùng Hi Hoàng quan tâm tìm tòi kí ức người này rồi lại càng vui mừng.

Thái Tố Vân hoàng chướng thì cũng thôi, do người này lấy được ở một vùng linh địa bí ẩn chỗ phía nam Hồng Hoang, bên trong quả thực còn có vài loại độc chướng Tiên Thiên xen lẫn, bất quá lại cần bản thân tốn một phen công phu.

Về phần kí ức trong mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu của người này có thể lập tức đem lại cho hắn chỗ tốt không nhỏ, giá trị còn vượt xa cả bản thân linh châu!

Mắt thấy Long Thương Kiếm lảo đảo, tựa hồ muốn gã vì hấp thu thôn phệ thần hồn Hỏa Minh Chân Quân tiêu hóa có chút bất ổn.

Nhạc Vũ khẽ thở dài, trong lòng bàn tay dấy lên năm đóa linh diễm dung hợp nhất thể rồi triệt để thiêu diệt hồn niệm Quảng Thái chân nhân. Một ít dư diễm còn lại thâm nhập thế giới bản nguyên thiêu nốt nguyên linh cuối cùng của người này.

Hồn ấn bản mạng của hắn hiện giờ đã ở sâu trong tầng thứ tư bản nguyên, thậm chí là sát tầng thứ năm, thậm chí còn vượt qua hồn ấn của Hỏa Minh Chân Quân. Trận đồ bên trong là trực tiếp sao chép từ chí bảo Hỗn Độn bên trong đan điền nên có thể miễn cưỡng trảm sát hồn ấn người này.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại liếc chung quanh, tiện tay tán ra toàn bộ thủy dịch rồi cũng không che giấu tướng mạo trực tiếp phi thân lên hóa thành độn quang năm màu, xuyên thẳng qua vô số nếp gấp không gian bay về phía đông Vạn lôi điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 881: Thái Bạch tinh khí

Không còn Hỏa Minh Chân Quân quấy nhiễu, Nhạc Vũ trên đường cũng không cần cố kỵ gì, chỉ cần quét ra Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười ba là có thể dễ dàng phá giải hết thảy cấm chế.

Tốc độ thậm chí còn lớn hơn phân thân của Hỏa Minh Chân Quân lúc trước gấp mười lần.

Qua hồi lâu đã vượt qua hơn mười vạn dặm đến một góc ở sườn đông Vạn Lôi Điện. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

- Theo như ký ức của Quảng Thái chân nhân thì chắc là nơi này.

Nhạc Vũ nhìn xuống phía dưới thì thấy trong vùng đất có hỏa diễm bay lượn là một chiếc hồ lớn phạm vi trăm vạn trượng, bên trong là dung tương đỏ rực cuồn cuộn.

Cũng không biết Vạn Lôi Điện sử dụng bí pháp không gian nào mà kết nối hỏa mạch dưới lòng đất dẫn hơn mười luồng Địa Tâm Thái Thanh thần diễm vào đây nhưng không khống chế khiến cho phạm vi mấy trăm dặm trở thành hỏa trạch.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, tế lên 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu lên đỉnh đầu rồi dùng thủy linh lực hộ thân bay về giữa hồ, càng tiến vào sâu thì nhiệt độ càng cao tới mức không chịu nổi.

Mặc dù có linh bảo tị thủy hỏa bảo vệ, lại có Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết không ngừng chuyển hóa diễm lực nhưng toàn thân vẫn bén lửa, y phục cháy thành tro tàn.

Cũng may chỗ trong ký ức của Quảng Thái chân nhân cách đây không xa, ước chừng sâu trong ba vạn trượng đã tìm được.

Đến khi hồn thức mở rộng đến trăm trượng quanh thân thì rốt cuộc tiếp xúc với

một khối vật chất vô cùng cứng chắc, cho dù ở trong nhiệt độ cực cao cũng chưa hề hòa tan. Nhạc Vũ lập tức sáng mắt, lại tiếp tục đẩy cao tốc độ.

Đó là một khối đá lớn chừng ngàn trượng, kết cấu giống như tế đàn, ở giữa có ba mươi sáu luồng Tiên Thiên Thái Thanh hỏa diễm.

- Đúng là nơi này rồi!

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lại dùng pháp lực thôi động 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu đến cực hạn rồi áp xuống tế đàn trung ương khiến ba mươi sáu đạo tử diễm quang có chút dừng lại, tiếp đó hắn dùng pháp lực hấp nhiếp tất cả đồ vật trong đó đến tay.

Tiếp theo hắn không chút do dự đằng không bay lên đến ngàn trượng thoát khỏi cự hồ.

Nhìn lại vật hắn dùng chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành vây khốn trong tay thì sau khi xuất ra một luồng bạch quang thì còn lại một đoàn dung dịch linh lực dần dần biến rắn.

- Quả nhiên đây là Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí.

Lúc này hắn đang nắm trong tay tuy chỉ là một đoàn nhỏ nhưng còn nặng hơn Ngũ Hành tinh khí gấp 10 lần. Chính là linh lực canh kim thuần khiết mà yêu tộc thượng cổ dùng đại trận hấp dẫn từ Tam Thập Tam Thiên, lại dùng này ba mươi sáu đạo Tiên Thiên Thái Thanh tử diễm không ngừng chiết xuất mới tạo nên.

Tuy không phải là Tiên Thiên linh trân, lại càng vượt qua những Tiên Thiên linh vật, Bản ý của Yêu tộc là chuẩn bị dùng vật này để luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo nào đó, còn chưa kịp thì dã gặp phải đại kiếp thiên địa, Vu Yêu tranh chấp, quần yêu vẫn lạc.

Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí giấu dưới hỏa diễm này hơn mười vạn năm không có người nhìn thấy.

Không ngừng thiêu đốt luyện hóa một hồi cũng khiến cho thứ này mạnh hơn gấp bốn mươi lần, hơn nữa độ tinh khiết vượt quá mức tưởng tượng, đã đạt đến tầng cấp tiến nhập bản nguyên đại đạo, ngưng luyện ra lực pháp tắc của bản thân.

Đây mới thực sự là tài liệu có thể dùng để luyện chế Linh Bảo cực phẩm, nếu hoàn cảnh bình thường đã sớm tạo thành kiếm phôi hay hình thức sơ khai của bảo vật. Chỉ vì vẫn để trong Tiên Thiên Thái Thanh tử diễm nên bảo tồn nguyên dạng.

Nếu như có thể để cho Phong Tượng tông lấy được thì sợ là sẽ chính thức khiến cho Đạo Môn Trung Nguyên này có xu thế đại hưng.

Nhạc Vũ cơ hồ không cần nghĩ ngợi, đem một phần dẫn vào đan điền. Hắn cũng không biết Ngũ Hành Kiếm Trận rốt cuộc có cần vật này hay không nên không dám tùy tiện dẫn vào trong mà treo ở bên ngoài thăm dò.

Không ngờ Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí mới vừa vào đan điền thì bị Ngũ sắc kiếm trận cưỡng ép hấp nạp vào trong thân kiếm.

Sau một lát, lại phảng phất là vẫn chưa thỏa mãn, từ thần niệm truyền đến ý khát khao mãnh liệt.

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, đem đoàn bạch quang vào trong đan điền, tùy ý để cho năm thanh ngũ sắc kiếm hấp thu. Sau khi hấp thu chừng ba phần năm thì năm lưỡi kiếm đã hoàn toàn no nê.

Ẩn ước có thể thấy được năm kiếm phôi thành hình từ trong thân kiếm, duy chỉ có mũi kiếm là không khai mở. Bất quá một khi được Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí ở bên trong triệt để cố hóa thì có thể lấy ra giao chiến.

Năm lưỡi kiếm lúc này cũng đã tăng lên đến Tiên Thiên nhị phẩm, tiên bảo tầm thường khó làm thương tổn, cộng thêm được Âm Dương nhị khí kiếm đồ gia trì, chỉ cần không đụng phải những cực phẩm Tiên Thiên hay Hậu Thiên Linh Bảo hay vài thứ Hỗn Độn thì dù tình hình nào cũng có thể ứng phó.

Cho Ngũ Hành Kiếm Trận bão hòa, Nhạc Vũ lại đem một phần bạch quang đánh vào trong Diễn Thiên Châu, một phần dành cho Chiến Tuyết, một phần khác cho sáu thanh tiên binh đang thai nghén trong Thiên Ý phủ khiến cho quang hoa đại chấn, trong nháy mắt đã tăng lên hai phẩm giai. Đến khi quang hoa dần ảm đạm thì bên ngoài không khác binh khí bình thường.

Nhạc Vũ nhíu mày lộ vẻ hài lòng, sau khi hắn tiến vào Hồng Hoang giới thì tốc độ tu hành tiến triển cực nhanh.

Vốn trước lúc phi thăng đã luyện chế cải tiến sáu thanh tiên binh một phen nhưng chưa qua mười năm đã không cách nào thỏa mãn được hắn.

Bởi vậy sau khi tiếp nhập Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, lại gia nhập một số linh trân thu được trong sơn mạch Huyết Vân để tăng lên phẩm giai, cuối cùng không ngờ lại có được rất nhiều Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí để làm cho sáu thanh tiên binh này tăng lên tới cấp độ cực cao.

Hiện giờ tuy vẫn yên lặng nhưng Nhạc Vũ hiểu rõ nó đang tích lũy súc thế, một khi bột phát sẽ là điềm báo tăng lên phẩm giai.

Đợi đến lúc triệt để thức tỉnh thì nhất định là sáu thanh tiên binh đủ khiến hắn thoả mãn.

Tinh khí Đại Huyền Đô Thái Bạch cuối cùng còn dư lại ước chừng một phần năm.

Nhạc Vũ hơi do dự, nhớ tới Vô Hình Hàn Phách kiếm đang trấn áp hai người Thương Ngô cùng Lệ Bi Hồi dưới chân Quảng Lăng sơn, lúc trước đã từng hứa hẹn với nó trợ giúp thành đạo nên tách ra một phần bạch quang dùng bí pháp niêm phong cất đi. Một phần lần lượt rót vào trong Thủy Vân Kiếm cùng Long Thương Kiếm.

Thủy Vân kiếm vẫn một lòng nhận hắn làm chủ, từ lúc hắn đem Thủy Vân Kiếm quyết ngưng thành tám thức thì càng có ý lấy lòng, đáng tiếc lại vô duyên với hắn. Thanh thứ hai thì tuy là sợ đầu sợ đuôi, mỗi lần thấy đại chiến thì phần lớn đều đứng ngoài quan sát, bất quá những năm này giúp ích cho hắn không nhỏ, Đại Huyền Đô Thái Bạch tinh khí cũng có thể xem như ban thưởng.

Phẩm giai hai lưỡi kiếm này đều cực cao, khí canh kim còn chưa đủ để chúng đề thăng nhưng ít nhất có thể tiến giai nửa bật nên đều hưng phấn xoay tròn chung quanh.

Nhạc Vũ cũng không để ý, lại lấy ra lệnh bài Tử Kỳ Lân, dùng hồn thức tìm tòi, bên trong linh trận không phải là một linh bảo mà là một thứ giống như tín vật.

- Tiếp theo là được vật này rồi!

Lại phi thân lên, Nhạc Vũ chợt thấy Vạn Lôi Điện chấn động kịch liệt, nhìn về phía chân trời thì đã không thấy Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi co rút, biết tòa cự điện lúc này đã triệt để ra khỏi Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên tiến vào thời không loạn lưu.

- Lưu tốc thời gian Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên chính là mười hai lần bản giới Hồng Hoang. Trong Vạn Lôi Điện còn gấp mười lần thứ trước. Mình tiến vào Vạn Lôi Điện hơn hai mươi ngày chỉ sợ chưa qua một ngày ở Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, cũng không biết hơn vạn tiên tu bên ngoài có mấy ai có thể tiến vào đây.

Chỉ trong chốc lát toàn bộ thiên không đều tối sầm. Trong Vạn Lôi Điện không bố trí mặt trời mặt trăng và các ngôi sao nên nhìn chỉ một màu hắc ám, lại mờ mờ ảo ảo có thể thấy được chỗ hạch tâm của Vạn Lôi Điện đang không ngừng phát ra hào quang bảy màu. Từng đợt linh lực chấn động không ngừng truyền đến.

- Đang có người đấu pháp?

Nhạc Vũ bất giác nheo mắt, chấn động linh lực có thể truyền đến tận đây vậy thì uy lực đạo pháp dĩ nhiên không nhỏ.

Lại nhìn theo phương hướng thì đã xâm nhập vào hạch tâm của Vạn Lôi Điện, theo như ký ức của Hỏa Minh Chân Quân thì cách phương vị kia không xa.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ vẫn tiếp tục bay nhanh về hướng Đông Nam, lần này chỉ qua nửa khắc thì đã đến trước một tòa cung điện cực lớn.

Kiến trúc phòng ốc ở đây đều kì vĩ tráng lệ, phong cách có chút tương tự với tế đàn ở thạch điện trước đây, ngoài vách tường có trang trí vô số phù điêu tẩu thú ưu mỹ.

Nhạc Vũ đứng ngoài cửa cung, cũng không dám ỷ vào Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ xông tới, chỉ đem lệnh bài Tử Kỳ Lân tế tại trước người rồi nhập một giọt tinh huyết vào đó. Tiếp theo tử sắc quang hoa tràn ra dung hợp vào cấm chế linh trận trong điện.

Thấy tình hình như vậy, Nhạc Vũ yên tâm đi vào, quả nhiên có lệnh bài kia bảo

vệ nên hắn một đường bình yên vô sự.

Nơi này hơn mười vạn năm không có người tiến vào, bên ngoài đình viện thai nghén vô số cây cỏ kỳ trân, trong đó lại chừng non nửa đã sinh ra linh trí tu thành yêu tiên, chỉ là bị pháp trận cấm chế nên không thể thoát hình hóa thể.

Nhạc Vũ tạm thời không quản những thứ này, một đường đi vào chính điện, vừa mới tiến vào đại môn thì thấy một thi hài Tử Kỳ Lân cực lớn đang phủ phục chỗ trung ương.

Da lông cốt cách vẫn như lúc còn sống, ngoài thân tản ra linh quang nhàn nhạt dường như vẫn có sinh cơ.

Nhạc Vũ biết thần hồn của con thú này đã sớm không còn ở đây, trên thân thể có vô số ám thương, ngay cả hồn ấn bản mệnh cũng đã phá thành những mảnh nhỏ mà không thể phục sinh.

Thân hình hắn phiêu khởi đến giữa không trung, sau đó nhìn qua thi hài về một đoàn hỏa diễm tử sắc sau lưng nó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 882: Tử Tâm thần diễm

- Tử Tâm thần diễm!

Nhìn qua luồng hỏa diễm màu đỏ tía đang bừng bừng, trong mắt Nhạc Vũ bất giác ánh lên một tia kỳ lạ.

Thiên tư của Hỏa Minh Chân Quân không kém bất kỳ tu sĩ nào mà hắn đã gặp, thần thông Hóa Nhật Dương Viêm quyết khiến ngay cả hắn cũng cảm thấy kiêng kị sâu sắc. Nếu không có Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô tương trợ, mặc dù là toàn lực ứng phó cũng tuyệt không cơ hội thắng.

Chỉ là người này xác thực là người suy vận, mặc dù tu được hỏa hệ đại thần thông nhưng lại chưa từng tìm được hỏa chủng tương xứng để luyện hóa.

Trong tay tuy có Hải Lam càn liên cùng hai đóa Băng Diễm nhưng lại không hợp với thuộc tính của bản thân. Tìm hiểu được pháp tướng Chu Tước cùng Tam Túc Kim Ô từ những bức đồ án kia thì phát huy chưa được đến ba thành uy lực. Dùng Hải Lam càn liên ký thác nguyên thần thì cũng không thể sử dụng đại thần thông, chiến lực chưa bằng hai ba phần của bản thể.

Lần này Hỏa Minh tiến nhập Vạn Lôi Điện tuy là vì chuyện của sư môn nhưng chắc chắn cũng có khát vọng với Tử Tâm thần diễm, chỉ là chưa từng ngờ tới sẽ chết trong tay mình.

Nhạc Vũ ngầm cười khổ, cũng không biết bản thân và hóa thân của Hỏa Minh Chân Quân cùng tiến vào Vạn Lôi Điện rốt cuộc có phải là thiên ý an bài hay không. Hỏa Minh Chân Quân cố nhiên là người bị thiên ý đố kị nhưng Nhạc Vũ cũng đồng dạng.

Dùng pháp lực chiêu lấy đoàn hỏa diễm vào tay, hồn thức Nhạc Vũ cảm ứng một lát rồi thần sắc lộ vẻ vui mừng lẫn tiếc nuối.

Tử Tâm thần diễm này rõ ràng là chân diễm mà Tử Kỳ Lân thổ xuất trước khi

chết để lưu lại cho hậu bối, bên trong ẩn hàm vô số pháp tắc đại đạo hỏa hệ, qua hơn mười vạn năm cũng chưa hề tiêu tán mảy may.

Một đóa thần diễm này cũng là đạo điển truyền thừa của Kỳ Lân nhất mạch .

- Đáng tiếc! Hỏa diễm này chỉ là bàng chi của Kỳ Lân, cũng không phải là nhất mạch đích truyền. Đã lâu không sử dụng nên có chút suy yếu, nếu không thật sự có thể còn hơn Tiên Thiên Đâu Suất khôn viêm chân hỏa vài phần!

Nhạc Vũ cẩn thận đem Thông Thiên Long Ngục Ấn hút lấy đóa đóa hỏa diễm đỏ tía vào rồi để Ngũ Sắc Thần Thạch trấn áp. Sau đó hắn lại nhìn về bốn phía.

Nơi này ngoại trừ đóa Tử Tâm thần diễm thì giá trị nhất chính là thi thể của Tử Kỳ Lân.

Thần thú này cũng đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là được đăng nhập Đại La Kim Tiên. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Giá trị của di thể dĩ nhiên vượt xa linh trân bình thường, đem da lông lân phiến chế tác thành giáp, cũng không cần luyện chế tỉ mỉ thì đã tương đương với Linh Bảo phòng ngự cao cấp nhất, tiên binh dưới tứ phẩm khó có thể làm thương tổn mảy may.

Trảo nha độc giác cũng là bảo vật tuyệt hảo để luyện chế binh khí tiên gia, có thể so sánh với tiên binh nhị, tam phẩm, nếu như do tông sư luyện khí ra tay thì giá trị càng không thể tưởng tượng.

Cuối cùng là yêu đan, giá trị cũng như sừng Bạch Trạch hay Bạch Lộc Già Thiên lệnh, chính là vô giá.

Chỉ cần không sợ Kỳ Lân nhất tộc trả thù thì một thân bảo vật này lập tức có thể khiến cho một ngọc tiên tu sĩ có được lực kháng cự Thái Ất Chân Tiên!

Nhạc Vũ có chút đau đầu vuốt vuốt thái dương, có điểm ăn vào vô vị, vứt đi không cam lòng.

Kỳ Lân nhất mạch sớm đã thối lui khỏi phân tranh Hồng Hoang, những năm này cũng chỉ dùng tư thế thánh thú xuất hiện. Thực lực cho dù là vào thời điểm Vu Yêu cũng không hề bị hao tổn.

Nhìn như không hiển sơn lộ thủy nhưng thực lực kỳ thật khổng lồ, thật sự không phải là thứ hắn có thể chọc vào.

Tử Tâm thần diễm sử dụng không sao nhưng nếu đem thi thể Tử Kỳ Lân rút gân lột da rồi luyện chế thành tiên bảo thì không khỏi quá mức tàn nhẫn, cũng dễ dàng rước lấy thị phi.

Nhưng nếu cứ như vậy bỏ qua lại có chút không cam lòng.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhìn về một góc khác trong chính điện, phát hiện nơi đây tuy kiến túc tinh mỹ nhưng cực kỳ trống trải. Bốn vách tường đều cơ hồ không có vật gì, mặc dù có cũng chỉ là thứ trang trí.

- Thượng Cổ Yêu tộc quả nhiên không thích bảo vật huyền binh như tu sĩ.

Nhạc Vũ khẽ thở dài rồi ánh mắt chợt bị một tờ phù lục bạch sắc hấp dẫn. Tờ phù lục này nhìn qua rất bình thường, dán trên đỉnh chính điện.

Mấy chữ triện viết lên tờ phù khiến hắn không thể rời mắt, cẩn thận nhìn kỹ thì là mấy chữ Thái Thanh khâm chế Cửu Thiên đô lục trấn linh.

Nhạc Vũ cho là mình nhìn lầm, dụi mắt nhìn kỹ hồi lâu mới xác định là chính xác.

- Thật sự là Thái Thanh khâm chế.

Lồng ngực Nhạc Vũ chợt chấn động một hồi.

Lần trước tuy hắn cũng lấy được hai tờ thần phù do Chuẩn Đề khâm chế nhưng một tờ là của đạo thống Tây Phương, không cách nào nghiên cứu sử dụng, một tờ lại là đích truyền Đạo gia của Thái Thanh nhất mạch.

Hơn nữa hai tờ thần phù này hơn phân nửa là do Chuẩn Đề tiện tay chế ra, dùng để đuổi đệ tử, không có hai chữ đô lục.

Tờ Thái Thanh Phù Bảo trước mắt này chế tác tinh tế, chỉ từ chất liệu lẫn thủ bút là có thể nhìn ra lúc chế tác Thái Thanh đạo tổ đã phí hết một phen tâm tư.

Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng mặc kệ nơi này là một trong những chỗ hạch tâm của cấm chế, trực tiếp dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét ra hơn mười lần mới cưỡng nhiếp được tờ phù bảo vào tay.

Ngay vào sát na này, đại trận trong phủ đệ Kỳ Lân đã lập tức sụp đổ, chỉ có non nửa lưu lại.

Nhạc Vũ cũng không để ý, toàn bộ tâm thần dồn vào trong tờ phù bảo. Quả nhiên tờ phù bảo này cường đại hơn tờ Cửu Thiên đô lục Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù của Huyền Đô sắc chế nhiều.

Hồn niệm hắn thăm dò vào trong mới biết màu trắng của tờ phù bảo không phải là nguyên nhân do linh lực hao hết mà linh lực bên trong vẫn còn tới bảy thành, nếu dùng để duy trì pháp trận ở đây thì vẫn có thể qua được trăm vạn năm.

- Phù này tên là trấn linh, chắc cũng không phải vật để đấu pháp mà trấn áp linh lực tứ phương như Thông Thiên Long Ngục Ấn! Đáng tiếc.

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp theo cười nhẹ. Phù bảo do đạo tổ tự tay sở chế vốn thế gian hi hữu. Mình có được một tờ đã coi như đủ khiến người khác ao ước, làm sao phải tiếc nuối?

Huống chi tờ phù bảo này tuy không dùng để đấu pháp nhưng lúc bày trận lại có tác dụng kỳ diệu. Rơi vào tay người khác chắc cũng chỉ để nhìn xem nhưng vào tay hắn lại có chỗ diệu dụng.

Thu hồi tờ phù bảo vào trong không gian tu di, Nhạc Vũ lại tiếp tục đau đầu vì di thể Kỳ Lân. Hắn nhớ tới Tinh Nguyệt cũng là do hỗn huyết của Kỳ Lân cùng Chân Long mà thành, yêu đan Kỳ Lân, thậm chí trảo nha độc giác đối với nàng có chỗ tốt rất lớn.

Vấn đề là nàng lại không được Kỳ Lân nhất tộc thừa nhận nên nếu giao cho yêu đan thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả luyện chế linh bảo.

- Bỏ đi! Kỳ Lân nhất mạch cũng không quá đáng sợ. Cho dù tìm tới cửa thì đã sao? Nhạc Vũ nghịch thiên mà làm, chiến thiên chiến địa dựa vào bản thân. Nếu là thật sự có ngày đó thì cùng lắm là diệt tộc Kỳ Lân.

Hắn xuất ra một đạo pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành định động thủ thì chợt có

cảm ứng, chỉ thấy cách đó không xa đang truyền ra từng đợt dao động linh lực.

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co rút, tâm niệm thay đổi thật nhanh, tiếp theo không chút do dự đột nhiên phát lực hút lấy di thể vào không gian tu di rồi chọn một góc xa dùng Bạch Lộc Già Thiên Lệnh che giấu thân hình.

Vừa lúc đó thì hắn thấy một cánh cửa không gian mở ra ngay trước mặt.

Tiếp theo là ba nhân ảnh lần lượt đi vào. Người đi đầu là một đại hán khôi vĩ tóc đỏ, trong mắt ẩn hàm điện mang.

Sau lưng hắn là một văn nhược tú sĩ, một vị bạch y nữ tử đều tuấn dật xinh đẹp, khí chất tuyệt hảo. Người trước có khí độ trầm ổn, cũng đồng dạng khiến người kính nể.

Nhạc Vũ nhìn qua một hồi, trong mắt lộ vẻ vô cùng quái dị.

- Là yêu tu? Sao yêu loại có thể vào được nơi đây?

Vừa nghĩ vậy thì Nhạc Vũ lập tức dẹp đi, nơi này khác với Thiên Huyền giới Hoàng hôn giới, trong đệ tử của Tiệt Giáo hơn phân nửa đều là yêu loại, chính bản thân mình mới có chút kỳ lạ.

Chính thức mà nói thì chủ nhân chân chính của những thứ trong Vạn Lôi Điện phải là hậu duệ của Yêu tộc tham gia xây dựng mới đúng.

Tu sĩ bọn họ xem như cưỡng đoạt vật của yêu tu.

Nghĩ đến đây thì lại nghe văn nhược tú sĩ lộ vẻ âm trầm nói:

- Được lắm! Những tu sĩ nhân tộc quả thật chỗ nào cũng nhúng tay vào. Chúng ta đã ngàn phòng vạn phòng qua vạn năm nhưng vẫn bị chúng lấy đi di hài tuệ tổ. Vạn Lôi Điện là do Yêu tộc chúng ta xây nên, đâu có quan hệ gì với bọn họ? Thật sự không biết xấu hổ! Ta hận không thể khiến cho những nhân tộc này chết đi mới tốt!

Bạch y nữ tử ngưng mày:

- Sư đệ nói cẩn thận! Nơi này tuy là trong Vạn Lôi điện nhưng với thần thông

mấy vị đạo tổ chưa hẳn không nghe thấy, chớ để cho Yêu tộc nhất mạch trêu chọc tai họa.

Văn nhược tú sĩ nghe vậy im lặng, tiếp theo cười hận nhìn về đỉnh thạch điện, thần sắc lộ vẻ lo lắng.

Tráng hán tóc đỏ dò xét kỹ một phen rồi lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Người này đi thật nhanh! Xem ra là lấy xong Tử Tâm thần diễm cùng trấn linh phù thì rời đi ngay, ngay cả cỏ cây linh trân bên ngoài cũng mặc kệ. Cũng không biết hắn dùng chướng nhãn pháp hay chúng ta đến không kịp. Tóm lại ba người chúng ta đến chậm một bước!

Văn nhược tú sĩ hừ lạnh một tiếng, trong mắt lộ ra vô số mắt kép nhìn ra phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 883: Trí mạng phục kích

Nhạc Vũ nhìn vô số mắt kép lam sắc xuất hiện bên trong văn nhược tu sĩ khiến ngay cả một người kiến thức rộng rãi như hắn cũng bất giác cảm thấy buồn nôn, hận không thể một kiếm chém nát hai mắt của người này.

Trong lòng hắn càng cười lạnh không thôi, bản thể của ba người này đều không phải Kỳ Lân nhất mạch, nói Tử Tâm thần diễm cùng trấn linh phù ở đây là truyền thừa của bọn họ quả thật bừa bãi.

Thật sự nếu nói ra thì trong cơ thể nhân tộc cũng có chút truyền thừa của Kỳ Lân, xem như một trong những chi hậu duệ, bản thân so ra còn danh chính ngôn thuận hơn ba người này.

Văn nhược tu sĩ nhìn chung quanh một lát, nhưng cuối cùng đành hừ lạnh:

- Người này chạy trốn thực nhanh! Ngay cả nửa điểm khí tức cũng không lưu lại!

Tráng hán tóc đỏ thoáng trầm ngâm rồi cũng thở dài xoay sang nói với bạch y nữ tử:

- Bạch Thường, ta xem người này chắc là đã đi xa lại cẩn thận như thế thì chúng ta truy đuổi cũng uổng công. Trong Vạn Lôi Điện ngoại trừ Vạn Hóa Lôi Trì cùng Nguyên Trí linh thụ thì cũng không còn vật gì tốt. Ta xem cũng đến lúc qua bên kia? Ngày mở ra của vật kia vốn bất định, nếu là trễ thì không kịp.

Bạch y nữ tử kia tựa hồ cũng không muốn dây dưa, hơi tiếc nuối nhìn bốn phí rồi tế lên yêu lực khai mở không gian mang theo hai người kia xuyên qua hàng rào không gian.

Nhạc Vũ tán đi Chướng Nhãn pháp, nhìn thấy ba người này biến mất thì không khỏi ngẩn ra.

Hắn chỉ có thể lờ mờ phân biệt tu vi ba người này chừng là Ngọc Tiên. Bất quá lúc bạch y nữ tử thi triển yêu lực thì là Thái Ất Chân Tiên hàng thật giá thật. Cũng không biết đối phương dùng cách gì để xuyên qua hàng rào không gian của Địa Tiên giới.

Cho dù hiện giờ lạc ấn linh hồn của hắn đã tiếp giáp tầng thứ năm nhưng vẫn không thể nắm chắc dùng nhục thân xuyên qua hàng rào không gian huống hồ là ba yêu tu này.

Có lẽ bọn họ là nhờ vào thần thông thiên phú hoặc là nhờ vào lực tiên bảo nào đó.

Đáng tiếc vừa rồi hắn sợ cả ba cảnh giác nên cũng không sử dụng Vô Vọng chân thủy và Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch, nếu không ngược lại có thể phân biệt bản thể cả ba rốt cuộc là loại nào thần thú biến thành, cũng biết cân cước bọn họ.

Đi ra khỏi chính điện, Nhạc Vũ cũng không có ý niệm vào trong phòng khác thăm dò. Có tờ Thái Thanh đạo tổ trấn linh phù thì những chỗ sinh ra dị biến thiên địa sẽ cực ít.

Nhạc Vũ chỉ lấy đi hơn phân nửa cỏ cây linh trân trong hoa viên, một phần di thực vào Diễn Thiên Châu, một phần bỏ vào không gian tu di coi như chuẩn bị tài liệu luyện đan.

Vào lúc hắn hóa thành một đoàn ngũ sắc quang hoa, phi độn ra ngoài điện thì trong tâm chợt sinh báo động, cơ hồ vô thức tế lên Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý sau lưng rồi chỉ trong khoảnh khắc đã vang lên tiếng kim mộc giao kích nặng nề. Vạn Mộc Phong Thần Bích lập tức vỡ nát, ngay cả Linh Lung ngọc hổ như ý dùng Tiên Thiên linh căn chế thành cũng bị một lực lượng sắc bén đâm thủng rồi vỡ nát!

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn qua, vẫy tay lấy ra Thủy Vân Kiếm rồi một luồng kiếm quang lam sắc chém thẳng sau lưng. Lại nghe một tiếng cười quỷ dị rồi một đạo thanh quang vút lên tránh được kiếm khí Dung Vũ Hóa Vân, chính là văn nhược tu sĩ có vô số mắt kép.

Bức lui người này, Nhạc Vũ vẫn không dám chủ quan, tế lên Lưỡng cực hàn diễm kính xuất ra một luồng quang mang lam hồng giao tạp bao phủ quanh thân.

Tiếp theoquả nhiên trước người lại vang lên tiếng nổ lớn, một lực lượng cực lớn đánh thẳng vào bích chướng bích hồng trước người hắn, lai bị bích chướng của Lưỡng cực hàn diễm kính chấn nát, Nhạc Vũ cũng bị đánh bay vạn trượng. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Vào lúc hắn sắp lọt vào phủ đệ Tử Kỳ Lân thì một quang hoa ngân sắc bay lên triệt để phong tỏa vùng không gian này.

Từ một góc truyền ra tiếng kinh dị của tráng hán tóc đỏ:

- Rõ ràng chỉ là cảnh giới Thiên Tiên nhưng pháp lực ngay cả ngọc tiên đỉnh phong cũng không bằng, không trách lấy được di vật tuệ tổ.

Văn nhược tu sĩ cười nhạt:

- Ta xem một thân bảo vật cũng là không tệ! Rõ ràng còn có linh bảo Tiên Thiên bậc này nơi tay, bất quá dù cao minh thế nào thì hôm nay cũng hóa thành một chén đất vàng mà thôi!

Hắn còn chưa nói xong thì chùm ngân quang kia lại hội tụ về Nhạc Vũ nhưng tầng tầng lớp lớp xiềng xích trói chặt hắn rồi nghe tiếng cười lạnh, văn nhược tu sĩ, không ngờ lần nữa biến mất, lực lượng sắc bén lại vô thanh vô tức xuất hiện ở phía trên bên phải.

Ầm!

Vang lên một tiếng chói tai rồi Lưỡng cực hàn diễm kính tuy không bị đánh nát nhưng cũng bị đánh bay ra. Này Băng Diễm huyền quang chướng cũng theo đó vỡ nát, lực đạo sắc bén đến cực điểm xuyên thẳng tới đầu Nhạc Vũ.

Quang hoa ngân sắc càng thêm bó chặt, tráng hán tóc đỏ cũng phi thân đánh tới, hồng mang yêu dị trong mắt lóe lên mang theo dị lực tinh thần mênh mông xuyên thẳng tới.

Nhạc Vũ chiếu vào thì cảm thấy tâm thần hoảng hốt, vô số ảo giác sinh diệt không ngớt trong não nhưng không hề bối rối dẫn Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch lên đầu khiến hồn niệm khôi phục thanh tỉnh, trong mắt hiện ra một đoàn thanh quang rồi cười nhẹ:

- Ta còn hỏi là thứ gì, hóa ra chỉ là một con Cửu Tiết Kim Văn, một con Xích Giác Nguyên Vinh (cá cóc sừng đỏ)!

Ngũ Sắc Thần Quang vô lượng đột nhiên tràn ngập cơ thể đánh tan ngân quang đang quấn quanh, tiếp theo chân khí Dung Vũ Hóa Vân thôi động Huyền Quy tuyệt kiếm. Một kiếm chém ra hội tụ vô số thủy linh lực ngưng thành chân hình Huyền Quy.

Tuy chỉ là thức thứ nhất nhưng lúc sau khi Nhạc Vũ thấy tận mắt hóa thân nguyên linh Huyền Vũ lẫn bích họa Huyền Quy được sửa chữa thì uy lực hoàn toàn bất đồng so với trước. Bốn chân hình Quy Xà Huyền Vũ quấn quanh thân kiếm khiến tất cả linh lực thủy khí chung quanh đều dồn hết vào đây, lực lượng sắc bén kia vừa lọt vào quang hoa thủy lam thì liền bị một luồng lực nhu hòa dẫn đi, cự giác xích hồng vừa chạm vào Huyền Quy thì nát bấy.

Đến lúc văn nhược tú sĩ xuất hiện lần nữa thì trên mặt đã lộ ra vài phần kinh sợ, tráng hán tóc đỏ cũng khẽ biến sắc.

Vừa rồi dù hắn chưa dốc sức ra tay nhưng tự hỏi bản thân nếu nhập vào sát cục này chưa chắc đã có thể đào thoát vậy mà thanh niên thanh tú có tu vi nhìn như chưa đến ngọc tiên này lại dễ dàng hóa giải.

Đặc biệt là lực một kiếm vừa rồi cơ hồ tương đương với lực 300 Chân Long, lại được một thanh tiên binh tăng phúc ngưng thành bốn chân hình Huyền Vũ, dù Thái Ất Chân Tiên bình thường cũng không chịu nổi.

Chắc người này cũng giống như hắn dùng bí pháp nào đó để áp chế cảnh giới tu vi?

Tay phải Nhạc Vũ sử ra một ấn quyết khiến Lưỡng cực hàn diễm kính hồi chuyển, lại tế lên 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu bay lượn quanh thân, sát cơ trong mắt lóe lên.

Trước lúc ra khỏi phủ đệ Tử Kỳ Lân, Nhạc Vũ tuyệt đối không ngờ lại bị những người này đặt bẫy rập.

Hắn quá tự tin vào cảm giác hồn thức của mình, tự nhủ những dao động không gian không thể dối được linh giác của mình.

Mặc dù ba người nàymở miệng lừa hắn nhưng cũng không cần để ý, tuy nhiên hắn không ngờ tới bọn chúng lại có thể vô thanh vô tức xuyên không mà đến bố trí cạm bẫy bên ngoài phủ đệ.

Ứng phó lần tập kích bất ngờ bất ngờ này coi như hắn đã lộ ra một nửa cân cước, không muốn gây nhiều chuyện cũng không được.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bất giác cười lạnh, chuyện hôm nay coi như lấy đó làm gương!

Ánh mắt của văn nhược tú sĩ do Cửu Tiết Kim Văn biến thành càng lúc càng lạnh lẽo. Quang hoa kim sắc chớp động quanh thân, khí tức nguy hiểm đến cực hạn. Tráng hán tóc đỏ cách đó không xa cũng lộ vẻ ngưng trọng, thân hình biến hóa trong lúc mơ hồ phảng phất giống như là hình thú.

Quang trạch trong cặp mắt hồng của gã càng thêm quỷ dị, có một lực hấp dẫn kỳ dị khiến tâm thần người khác không tự giác đắm chìm vào.

Sau một khắc, lại nghe nữ kia lên tiếng cực kỳ êm ái:

- Ta thấy một thân linh bảo thần thông của đạo hữu đều bất phàm, nhất định cũng là người rất có lai lịch! Không phải anh kiệt Xiển Giáo thì cũng là nhân vật đứng đầu trong Tiệt Giáo. Ba người chúng ta cũng không muốn gây thêm chuyện, chỉ cần đạo hữu chịu đem Tử Tâm thần diễm cùng di thân tuệ tổ để lại thì chuyện hôm nay coi như chấm dứt. Về phần tờ linh phù do Thái Thanh khâm chế….

Nữ tử tên gọi Bạch Thường nói đến đây lộ vẻ do dự nhưng cuối cùng trong mắt lộ vẻ tàn khốc:

- vốn là vật Đạo gia các ngươi nên ngươi cầm đi cũng không sao. Bất quá phải để cho chúng ta sử dụng qua ngàn năm rồi mới trả ngươi, Bạch Thường ta dùng thần hồn đảm bảo!

Văn nhược tu sĩ cũng cười âm hiểm:

- Mang thứ đó ra, có thể tha cho ngươi một cái mạng chó. Nếu không thì coi chừng hồn phi phách tan.

Tráng hán tóc đỏ tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn qua Nhạc Vũ như nhìn qua người chết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 884: Nhất kiếm chi uy

- Muốn ta đem Tử Tâm thần diễm trả lại?

Nhạc Vũ không khỏi cười nhạt, nếu như chưa bại lộ Ngũ Sắc Thần Quang cùng Lưỡng cực hàn diễm kính thì cũng không hẳn không thể thương lượng.

Tuy di thể Kỳ Lân quả thực đáng quý nhưng hắn cũng không quá coi trọng, bất quá lúc này sao còn khả năng thương lượng.

Đưa mắt nhìn lại ba người thì thấy tráng hán tóc đỏ vẫn lộ vẻ trầm ngưng, trong mắt lóe lên mấy tia uy hiếp. Trong phiến không gian bị ngân quang bao phủ, hồn thức cường đại của ba người không hề che giấu, yêu lực mênh mông như từng đạo khí trụ xông thẳng lên trời cơ hồ phá vỡ trời xanh.

Lúc này ngoại trừ những linh tử thủy khí còn có một phần hỏa linh lực cực nhỏ, Nhạc Vũ còn có thể mượn nhờ lực của Huyền Thủy Thiên Linh Châu cùng Lưỡng cực hàn diễm kính, bản thân mình còn có thể khống chế bên ngoài.

Những linh lực ngũ hành khác đều bị đối phương dùng ngân quang cách ly.

Tình hình hiện giờ phảng phất khi hắn bị Trấn Linh bi phong tỏa ở Nam Hải trong Thiên Huyền giới.

Đáng tiếc trong trận chiến này thì không gian trong Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô còn chưa khôi phục, nhất định chỉ có thể tạm thời để đó không dùng.

Chẳng lẽ ba người này cho rằng với điểm thủ đoạn ấy là có thể chế trụ hắn hay sao?

- Đúng vậy! Ngoại trừ đó ra còn có di thể tuệ tổ, chính là huyết duệ của Thái Cổ Kỳ Lân nhất mạch, hiệu lực dưới trướng Đế Tuấn, vào thời Thượng Cổ rất có uy danh, đối với chư tộc Hồng Hoang ta đều có trông nom. Bởi vì trong tục danh có

chữ Tuệ nên hậu bối Yêu tộc đều xưng ngài làm tuệ tổ!

Bạch y nữ tử thấy Nhạc Vũ vẫn do dự thì nhu hòa nói:

- Đạo hữu chẳng lẽ không tin được ba người chúng ta? Kỳ thật điều này không tất yếu. Nếu thật sự muốn giết ngươi thì lúc này hợp lực tru sát ngươi lấy mấy thứ đó chẳng phải là đơn giản? Chỉ là không muốn kết nhân quả với sư môn đạo hữu mà thôi. Bạch Thường ta từ lúc xuất thế đến nay còn chưa làm qua chuyện thất tín. Đạo hữu tốt nhất vẫn nên nghĩ thông suốt, chớ để bức ta ra tay.

Văn nhược tú sĩ dường như đã hơi mất kiên nhẫn, nhíu mày nói:

- Trực tiếp ra tay trảm sát là được! Vừa lúc đã lâu chưa hấp thu tinh huyết tu sĩ. Lải nhải dong dài lắm điều làm gì?

Hắn vừa dứt lời thì tinh mang yêu lực quanh thân càng cường hoành to lớn, chấn động trời đêm.

Nhạc Vũ nghe vậy phá lên cười một hồi, vào lúc bạch y nữ tử ngưng mày khó hiểu còn tráng hán tóc đỏ nheo mắt thì hắn khẽ lắc đầu:

- Nguyên lai chỉ là một Thanh Dực Ngân Luyện Xà, không trách có thể vô thanh vô tức bố trí xuống trận này!

Vào lúc Nhạc Vũ vận khởi Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch trong mắt thì bản thể Bạch Thường đã dần lộ rõ.

Trong mắt hắn là một sinh vật cực đẹp, chín cặp cánh trong suốt ngân sắc nhẹ nhàng vỗ sau lưng, đầu rắn không hề có vẻ khủng bố mà tràn đầy mỹ cảm, toàn thân đều là ngân phiến rực rỡ. Nàng dùng thuật thiên địa pháp tướng khiến phần đuôi kéo dài mấy chục vạn trượng bao lấy toàn bộ khu vực, dùng ngân quang tạo ra một không gian cách ly.

Vào lúc ba người đang biến sắc thì Nhạc Vũ đột nhiên bước về bên trái ném ra mười viên linh thạch quanh người khiến phong tỏa không gian chấn động, cơ hồ sụp đổ.

Trong mắt Bạch Thường hiện ra vẻ kinh hãi, đằng không bay lên xuất ra ngân quang mới khiến không gian ổn định lại.

Cơ hồ cùng lúc từ mi tâm Nhạc Vũ bắn ra một thân ảnh màu hồng. Kiếm quang đỏ thẫm mang theo 600 chân hình Tham Lang quấn quanh mang theo sát lực vô biên đánh thẳng vào tráng hán tóc đỏ.

Vào lúc hồn niệm giao kích, trong mắt Chiến Tuyết thoáng chút thất thần rồi nháy mắt đã khôi phục lại. Tráng hán tóc đỏ rên lên một tiếng, từ cặp mắt quỷ dị chảy ra mấy tơ máu, con ngươ bị sát lực trùng kích gần như bị phá hủy.

Tiếp theo là kiếm phôi sát kiếm dung hợp trong Bạch Đế kiếm giao kích với cự giác huyết hồng làm vang lên thanh âm vang vọng, cương phong dật tán tràn ngập trong vùng không gian hẹp.

Chiến Tuyết chân đạp Bát Diệp Huyết Liên, bước đi bình thản trong linh lực phong bạo như không hề bị ảnh hưởng xông tới trước mặt tráng hán. Cánh tay trắng muốt đánh ra một quyền kèm theo gia tốc thời gian mười bốn lần, nhanh đến mức Thái Ất Chân Tiên dùng mắt thường cũng không phân biệt được.

- Pháp tắc thời gian?

Tráng hán tóc đỏ có chút kinh dị rồi cười gắn đồng dạng một quyền nghênh tiếp, từ xương tay nhô ra mấy cốt nhận lập lòe có thể so với Tứ phẩm tiên binh.

Chiến Tuyết bình thản không sợ, dường như không thấy những cốt nhận kia, trên quyền đầu ngưng tụ ra một tầng quang mang Thất Thải lưu ly bọc lên sát lực huyết hồng đánh tới.

- Ầm!

Theo thanh âm vang lên, thiên địa như rúng động, tráng hán tóc đỏ bay ngược trở ra, cánh tay rũ xuống mềm oặt, trong mắt gần như không còn con ngươi màu đỏ, kêu lên thất thanh.

- Đây là thần lực! Ngươi là thân thể Vu Thần?

Cánh tay phải của Chiến Tuyết cũng đồng dạng gãy nát, những chỗ bị cốt nhận đánh vào càng lộ ra đến xương trắng, trên miệng bật ra mấy tia máu.

Nàng cũng không quản đến thương thế, lạnh lùng cầm Bạch Đế kiếm, thân hình

hóa thành quang ảnh đánh tới. Năm trăm chín mươi tám yêu huyết sắc cự lang quay cuồng phẫn nộ gào thét như một đạo cầu vồng chém thẳng khiến tráng hán tóc đỏ tái nhợt.

Quanh thân Nhạc Vũ đã tràn ngập lôi quang bao phủ phạm vi ngàn trượng, Thủy Vân Kiếm chém về phía trước bức văn nhược tú sĩ phải hiện thân.

Cửu Tiết Kim Văn tuy là côn trùng nhưng lại bài danh cực cao, có thể sánh với thần thú trung giai, trời sinh năng lực có thể ẩn đi tất cả hình tích khí tức, ưa thích hút não người, cực kỳ âm độc.

Bất quá thần thông bậc này nếu gặp tu sĩ khác thì có thể khiến cho thúc thủ vô sách, chỉ có thể ngồi chờ chết nhưng với Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch của Nhạc Vũ vốn có năng lực bài trừ đến chín phần huyễn pháp thiên hạ thì vô dụng!

Văn nhược tú sĩ vẫn còn có chút không cam lòng, thân hình lóe lên biến mất tại chỗ.

Nhạc Vũ nhếch miệng, thôi động 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu đến cực hạn. Kiếm khí Dung Vũ Hóa Vân trảm về bên trái dẫn theo một tia thủy lực lại ép văn nhược tú sĩ hiện thân, kiếm quang hóa thành trăm ngàn sợi tơ quấn lấy thân thể người này.

Văn nhược tú sĩ hừ lạnh một tiếng, cũng không hề có ý giãy dụa, toàn thân như kim thiết không sợ kiếm mang xoắn cắt, thân hình vọt tới lộ ra một cây châm nhỏ lóe mắt như vòi muỗi đâm thẳng vào Nhạc Vũ.

Cây châm này sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đã đâm thủng Băng Diễm huyền quang chướng hướng về não bộ Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, một tia thất thải lôi mang quán chú vào Thủy Vân Kiếm khiến kiếm mang thủy lam nhanh chóng bùng lên.

Văn nhược tú sĩ lúc đầu còn chưa để ý nhưng sau một khắc thì đồng tử mãnh liệt co rút.

- Đây là thiên nhân linh diệt lôi, Huyền Hoàng Thái Hạo lôi? Ngươi đáng chết!

Cũng không biết hắn mắng chửi vì Nhạc Vũ trong không gian cách ly vẫn có thể thần thông lôi lực hay kinh dị vì Nhạc Vũ với cảnh giới Thiên Tiên lại có thể nắm giữ bát giai thần lôi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Văn nhược tú sĩ lùi nhanh ra xa, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng chém ra một kiếm, những kiếm khí ngưng tơ hóa thành vô số thủy xà quấn quanh khiến đối phương giãy dụa thế nào đều không thể thoát khỏi.

Thất Thải lôi quang oanh kích trên người hắn lập tức bắn ra quang mang mạnh mẽ.

Đến khi quang hoa dần tan thì đã không thấy văn nhược tú sĩ mà chỉ còn là một con cự văn (muỗi khổng lồ) có chín vòi, mình đầy thương tích.

Chín chiếc vòi đều phát ra lực kim duệ, khí tức cực kỳ nguy hiểm.

Nhạc Vũ nhìn vẻ khinh thường, bỏ qua Thủy Vân Kiếm mà cầm lấy Long Thương Kiếm trong tay.

Lực nguyên từ Ngũ Hành sau khi qua ngũ sắc kiếm trận gia trì thì mãnh liệt quán chú vào mấy trăm cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm hợp thành nhất thể. Kiếm mang ngũ sắc thôn thổ bất định trên mũi kiếm, lực từ cực lớn khiến tất cả linh lực Ngũ Hành đều bị trấn áp.

Vào lúc Cửu Tiết Kim Văn xông tới thì Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt thần châm cũng theo Long Thương Kiếm chém ra.

Kiếm khí kim mang cực nhanh, cũng cực kỳ sắc bén khi chạm vào nhau thì nghe tiếng "phập" nho nhỏ.

Ngay lập tức có thể thấy những chiếc vòi màu vàng đều bị ngũ sắc nguyên từ kiếm khí từ xuyên thủng thấu vào trong thân hình văn nhược tú sĩ rồi nổ tung, vô số giáp phiến màu vàng và huyết thanh bạch sắc bắn ra tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 885: Cầm nã dực xà

Một kiếm xuyên thủng thân hình Cửu Tiết Kim Văn, lực nguyên từ Ngũ Hành cũng nổ nát phân nửa thân thể yêu tu rồi xoắn nát bên trong khiến văn nhược tu sĩ kêu lên thảm thiết.

Bất quá phần còn lại của con Kim Văn vẫn còn vài phần sinh cơ, nhanh chóng hồi phục với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, chỉ là trong những con mắt kép còn sót lại nhìn sang thì lộ vẻ sợ hãi lẫn oán độc.

Nhạc Vũ cười lạnh, trong tay lại có thêm một viên lôi cầu quán chú lực lượng của hơn ngàn loại kiếp lôi hội tụ thành quang mang thất thải.

Bất quá sau một khắc, trên bầu trời đã có ngân quang đánh xuống. Bạch Thường lộ vẻ lo lắng, bất chấp phong tỏa không gian, tụ tập quang hoa ngân sắc triền nhiễu bên này.

Sau lưng nàng càng triển khai chín cặp cánh ngân sắc, mỗi lần vỗ đều sinh ra vô số không gian liệt nhận trùng kích theo ngân quang.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, không chút hoang mang tế lên Lưỡng cực hàn diễm kính tế lên, Băng Diễm tuyệt quang chiếu ngược lên đánh tan hơn phân nửa ngân quang, còn lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét qua đánh tan toàn bộ .

Lôi cầu trong tay ném về tàn thân của Cửu Tiết Kim Văn khi nổ tung hủy diệt nốt tàn thân còn lại.

Sinh mệnh lực của Cửu Tiết Kim Văn cực kỳ cường hãn, vẫn còn lại một viên yêu đan tinh khiết màu trắng yêu đan không hề bị tổn hại, còn có tàn hồn giương mười hai cặp mắt kéo oán độc nhìn vào Nhạc Vũ rồi gào thét định đào thoát.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên sát cơ lăng lệ, liền nghe Bạch Thường hoảng sợ hô lên phía trên:

- Mong đạo hữu dừng tay, chúng ta không cần Tử Tâm thần diễm, ta và ngươi ngưng chiến như thế nào?

Nhạc Vũ nghe vậy hơi ngạc nhiên rồi cũng không quản tới, ném ra Long Thương Kiếm ném ra hóa thành một đoàn huyết sắc kiếm quang đuổi sát.

Long Thương Kiếm cũng không cần chân khí của hắn quán chú thôi sử, vừa đến nửa đường, liền tự phát tạo ra một khí tức cực lớn, tốc độ bay dần vượt qua yêu đan mấy lần. Quang hoa huyết hồng càng thêm diễm lệ, chỉ chớp mắt đã kích nát thần hồn của Cửu Tiết Kim Văn, hấp nạp toàn bộ tinh hoa vào thân kiếm, tán xuất ngàn vạn quang mang huyết hồng.

- Linh lực chấn động, chẳng lẽ là tấn giai?

Nhạc Vũ hơi ngạc nhiên nhìn qua thì thấy vô số linh lực canh kim đang điên cuồng quán chú vào trong thân kiếm.

Từ khi hắn nhặt đượt thanh Long Thương Kiếm trong mật cảnh Quy Khư thì vẫn ẩn giấu chưa bao giờ chính thức triển hiện giai vị trước mặt hắn.

Bình thường thôn thổ linh lực vẫn biểu hiện ra nhị phẩm, bất quá Nhạc Vũ vẫn hoài nghi một thanh tiên binh Hậu Thiên nhị phẩm thì làm sao có thể chấn nhiếp được những linh bảo như Hi Hoàng tàn kính lẫn sừng Bạch Trạch?

Cũng chỉ đến lúc tấn giai, Long Thương Kiếm không thể che giấu chấn động linh lực thì hắn mới có thể xác nhận nó là nhất phẩm, hơn nữa là nhất phẩm trung giai

- Thì ra nhờ vào Đại Huyền Đô Thái Bạch Canh Kim tinh khí, cộng thêm khí canh kim của Cửu Tiết Kim Văn sao?

Nhạc Vũ thất thần một lát rồi cũng không để ý, thanh Long Thương Kiếm tuy chỉ tấn thăng lên Hậu Thiên Linh Bảo nhất phẩm thượng giai nhưng uy lực lại tăng tối thiểu ba thành.

Bất quá kiếm này vì chuyện chủ huyết tế đã chú định trước khi tru sát cừu địch còn chưa biết thân phận sẽ không thể cho hắn sử dụng tự nhiên nên cũng không cần chú ý quá mức.

Bạch Thường lúc này đã triệt để thu hồi pháp tướng phong tỏa không gian, dồn toàn lực quang hoa ngân sắc để đối kháng với quang hoa băng hồng của Lưỡng cực hàn diễm kính. Chín đôi cánh vẫy lên đem lực không gian bố thành năm mươi sáu mươi tầng quanh người Nhạc Vũ, quang hoa ngân sắc còn sót lại hình thành một tầng phù văn ngân sắc như linh trận.

Một lực trói buộc nặng như cự sơn áp lên mặt đất, cơ hồ một bước khó đi.

Nhạc Vũ cầm lại Thủy Vân Kiếm chém ra khiến chân hình Huyền Quy quanh người đột nhiên khuếch trương trăm trượng.

Tráng hán tóc đỏ phía xa cũng hóa thành một đoàn độn quang đào thoát để lại Bạch Thường một mình đang tái nhợt.

- Lúc này mới muốn chạy trốn, không chê quá muộn sao?

Nhạc Vũ cười lạnh, tiện tay quét ra Ngũ Sắc Thần Quang khiến những bích chướng không gian quanh người hiện ra lỗ thủng.

Cự thủ ngũ sắc từ trong xông ra hóa thành vạn mẫu, màu sắc cũng chuyển thành trắng muốt như cự sơn đè ép độn quang kia xuống, lực lượng khổng lồ chấn động cả Vạn Lôi Điện.

Tráng hán tóc đỏ vốn đã bị ép vào lòng đất liền bị Xi Vưu chi thủ tóm chặt, triển hiện ra pháp tướng là một con cá cóc dài đến ngàn trượng mới miễn cưỡng giãy giụa.

Chiến Tuyết đuổi sát, trong tay cầm một cây cự nỏ bắn ra một mũi Đại Thôn Diệt Tiễn trực tiếp thôn phệ hoàn toàn yêu hồn.

Bạch Đế kiếm mang theo gần hư ảnh 600 Tham Lang, lại được vô số thần lực gia trì quán chú chém con yêu thú này thành hai đoạn, sát khí hồng sắc xâm nhập trực tiếp vào thân thể.

Nhạc Vũ biết Chiến Tuyết đã nắm chắc thắng lợi, cho dù không thể thắng cũng có thể áp chế, ngăn cản hắn bỏ trốn.

Quả nhiên sau một khắc, bên kia đã vang lên tiếng gào rú thê lương, Nhạc Vũ không hề có ý thương cảm ngẩng đầu nhìn lên.

Xích Giác Vinh Nguyên kỳ thật coi như là tự làm tự chịu, vừa rồi nếu như chịu liên thủ với Bạch Thường chưa hẳn sẽ không có cơ hội đào thoát. Hắn tuy có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang phá tận thiên hạ vạn pháp vạn trận nhưng cũng hơi có chút khó giải quyết.

Bất quá con thú này cuối cùng lại lựa chọn bỏ rơi Bạch Thường để chạy trốn nên để cho hắn cơ hội.

Chỉ thấy Bạch Thường tràn ngập vẻ tuyệt vọng. Sau đó là không chút do dự thu hồi nhân hình triển khai thiên địa pháp tướng hóa thành một con Ngân Bạch Dực Xà mỹ lệ đến cực điểm, chín đôi cánh lần nữa phá vỡ hàng rào không gian.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, một kiếm chém ra phong tỏa toàn bộ vết nứt không gian vừa tạo ra.

Hắn lại tế lên Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn và Xi Vưu chi thủ triển khai ngàn mẫu chộp tới.

Ngân Bạch Dực Xà chỉ có thể bất đắc dĩ dùng chín cặp cánh đối kháng liền bị cự thủ đánh tan rồi chộp cứng vào đuôi.

Tuy bị bắt, Bạch Thường vẫn kịch liệt giãy dụa, trong mắt càng hiện ra vài tia kiên quyết. Xi Vưu chi thủ bị nàng giãy dụa cũng chấn động không ngớt.

Nhạc Vũ không chút hoang mang, tiện tay chiêu lấy Long Thương Kiếm ném vào Ngân Bạch Dực Xà trên không.

Kiếm này mới vừa vặn tấn giai, đang cảm thấy mỹ mãn nên cũng không kháng cự xuất lực cho Nhạc Vũ, kiếm quang màu đỏ đánh xuống ép chặt thân hình Bạch Thường.

Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vào trong cơ thể nàng khiến yêu đan triệt để yên tĩnh, trong mắt Bạch Thường rốt cục hiện ra một tia tuyệt vọng, toàn bộ thân thể khổng lồ nằm yên không nhúc nhích.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn về Chiến Tuyết cũng đang gần kết thúc cuộc chiến. Đã lâu không động thủ nên nàng rót vào thần lực mênh mông gia trì Bạch Đế kiếm cùng Tru Tiên nỏ.

Chỉ qua một lát thì thân thể Xích Giác Vinh Nguyên đã hoàn toàn phân giải. Nhạc Vũ không muốn kéo dài nên bắn ra một chỉ. Mấy trăm cây Đại Ngũ Hành diệt tuyệt quang châm bay tới đánh nát yêu đan Xích Giác Vinh Nguyên, còn thêm một ý niệm tiến vào bản nguyên thiên địa tru sát mệnh hồn lạc ấn của con thú này.

Chiến Tuyết cũng không thèm để ý, biết được loài cá cóc có năng lực đoạn chi tái sinh, tu vi càng cường hoành thì càng có thể tái sinh nhanh chóng, thậm chí có lúc không cần bản nguyên thần hồn liền toàn lực triển khai thần lực sát khí chấn nát toàn bộ tàn thân của Xích Giác Vinh Nguyên thành bụi đất mới bỏ qua.

Tiếp theo nàng lắc mình tới trước người Nhạc Vũ nhìn Ngân Bạch Dực Xà vẻ tò mò nói:

- Sư huynh, đây là Thanh Dực Ngân Luyện Xà?

Nhạc Vũ nhíu mày không đáp, chỉ nhìn chằm chằm vào quyền đầu tay phải vẫn còn thương tích của Chiến Tuyết, tuy đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhưng vẫn cảm thấy kinh hãi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Hồi lâu Nhạc Vũ mới thở dài một tiếng:

- Tuyết Nhi, ta chỉ muốn ngươi quấn lấy hắn, cần gì phải dốc sức liều mạng như vậy?

Thân hình Chiến Tuyết khẽ run lên, như nhớ ra điều gì đó lườm hắn một cái rồi hóa thành một đoàn bạch quang nhảy vào mi tâm.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ vỗ trán, với tính tình của Tuyết Nhi không ngờ cũng biết tức giận, xem ra vừa rồi hắn mạo hiểm trong điện đã khiến nàng tức giận không ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 886: Tam Linh Khống Hồn

Sau khi hai yêu tu có tu vi Thái Ất Chân Tiên vẫn lạc thì từ thân thể từng người đều rơi xuống một tờ phù lục màu vàng.

Nhạc Vũ tiện tay dùng pháp lực chụp lấy thì thấy quả nhiên vật này chuyên dùng để phong trấn yêu lực, ẩn tàng tu vi.

Kim phù của ba yêu tu này cũng như ba Thái Ất Chân Tiên đã chết trong tay hắn trướckia, một khi số mệnh bản thể suy vận thì cũng không có tác dụng gì. Quảng Thái chân nhân còn phải dựa vào linh bảo có hình ngọc bàn có năng lực đồng dạng với Bạch Lộc Già Thiên lệnh.

Đáng tiếc vật này lúc Quảng Thái bỏ chạy đã bị Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt quang châm đánh hỏng.

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi thu hồi hai phù lục, phi thân đến trước Long Thương Kiếm xem kỹ con Ngân Bạch Dực Xà.

Thanh Dực Ngân Luyện Xà xếp sau Dực Xà, có thể coi là thần thú trung giai, con trước mắt đã có biểu hiện dị biến tiến hóa. Dù tiến giai cũng không thể so với Dực Xà, bất quá trong mắt Nhạc Vũ lại càng thêm có giá trị.

Có được năng lực xuyên toa không gian như vậy thật khiến người khác kinh dị.

Năng lực của Bạch Thường thiên hướng về không gian. Bất quá chiến lực của nàng kỳ thật không kém. Thanh Dực Ngân Luyện Xà cũng có năng lực mượn tinh lực như Lôi Sí Tinh Giác Thú, chỉ là không khoa trương như loài sau mà thôi. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cũng may mắn là Vạn Lôi điện ngăn cách hết thảy lực lượng tinh tú và Thái Dương Chân Hỏa, nếu không hắn nắm chưa đến năm phần thắng trong trận chiến này.

Thân hình bị áp chế không thể động đậy nên Bạch Thường cũng thu hồi pháp tướng thiên địa, hóa thành bản thể là một con tiểu xà ngân bạch rồi lại chuyển hóa nhân hình thành một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Chỉ là trên măt nàng phủ một tầng sương lạnh, con ngươi tràn ngập lửa giận.

Nhạc Vũ coi như không thấy, nhẹ nhàng hỏi vẻ tò mò:

- Làm sao vừa rồi các ngươi biết ta còn trong di phủ Tử Kỳ Lân?

Ánh mắt Bạch Thường lập loè, cuối cùng hừ lạnh một tiếng nói:

- Đồng bọn của ta tên là Tiết Minh chân nhân ngoại trừ trời sinh một đôi linh nhãn có thể nhìn thấy tất cả huyễn thuật còn có một Tiên Thiên linh bảo có thể trợ giúp thể nghiệm và quan sát vạn vật. Trước khi vào đây đã sớm phát giác, chỉ là nhất thời nhìn không thấu hư thật của ngươi, sợ ngươi bỏ chạy nên mới bố trí mai phục mà thôi

Nàng nói đến đây thì đôi mắt thanh tú lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ:

- Vừa rồi ta nói dừng tay, sao ngươi còn phải hạ sát thủ?

Nhạc Vũ mím miệng, cảm giác nữ tử này đúng là còn chưa hiểu tình huống. Tình hình như vậy sớm đã không phải ngươi chết thì ta vong, chỉ có thể nói là ba người này tự tìm đường chết mà thôi.

Hắn cũng lười trả lời, nhìn về chín đôi cánh vẫn chưa hề biến mất sau lưng Bạch Thường.

Chính là nhờ vào chín cặp cánh này mà nàng có thể tự nhiên thao túng không gian, xé rách hàng rào không gian xuyên toa vũ trụ.

Một số Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong nắm giữ đầy đủ pháp tắc không gian cũng có thể làm được điều này nhưng không thể thao túng tự nhiên như Thanh Dực Ngân Luyện Xà, hơn nữa không nắm giữ pháp tắc thời gian càng không thể náu thân trong phong bạo quá lâu.

Nghĩ đến nữ tử này vừa rồi mấy lần xuyên qua hàng rào không gian, lần đầu càng vô thanh vô tức, ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên:

- Với năng lực hiện giờ của ngươi có thể ly khai bản giới Hồng Hoang?

Lúc này lại đến phiên Bạch Thường mím môi, khinh thường nghiêng đầu im lặng không nói.

Nhạc Vũ thấy nàng trả đũa thì cũng không tức giận, đang muốn Hi Hoàng quan tâm thuật dò xét thần hồn thì chợt nhớ mình vẫn còn một vật chưa dùng liền cười nhẹ:

- Ngươi không muốn nói cũng không sao, ta tự nhiên có biện pháp có thể làm ngươi mở miệng.

Nói dứt lời, trong tay của hắn hiện ra ba cây ngân châm cực lớn dài hơn thước. Bạch Thường lúc đầu vẫn cười lạnh nhưng khi nhìn kỹ thì đồng tử co rút:

- Đây là Tam Linh Khống Hồn Châm? Ngươi rốt cuộc là người phương nào?

Nàng còn chưa kịp phản ứng, Nhạc Vũ đã đem ba cây ngân châm đánh vào sâu trong đầu nàng, trấn trụ thần hồn không cho thoát ly khỏi thân thể.

Sắc mặt Bạch Thường tái nhợt nhưng cuối cùng vẫn hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói:

- Có Tam Linh Khống Hồn Châm thì như thế nào? Thứ ta không muốn nói thì dù bức bách thế nào ta cũng sẽ không nói. Ta có thân thể thần thú, lại sắp tiến hóa, để xem Tam Linh Khống Hồn Châm có thể khống chế ta bao lâu.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, ngay sau đó lại xuất ra một đoàn Tiên Thiên Ba La Thần Diễm ra lòng bàn tay rồi cũng mặc kệ Bạch Thường đang biến sắc nhìn hắn vẻ cầu khẩn, trực tiếp đánh đoàn hỏa diễm bạch sắc này vào thần hồn nàng.

Tiếp đó hắn lại đánh ra liên tiếp ấn quyết rồi dung nhập tinh huyết vào Tam Linh Khống Hồn Châm hòa hợp nhất thể với Tiên Thiên Ba La Thần Diễm khiến phong ấn càng thêm kiên cố.

Tiếp theo hắn hơi phất tay hỏi lại:

- Với năng lực hiện giờ của ngươi có thể ly khai Hồng Hoang giới?

Bạch Thường là cắn răng không nói một lời, tức giận trong mắt giống như thực chất. Bất quá sau một khắc khi thần niệm Nhạc Vũ khẽ thôi động Ba La Thần Diễm thì ánh mắt hiện lên vẻ mịt mờ, thần sắc phục tùng nói:

- Bạch Thường làm không được. Bản giới Hồng Hoang vốn do chư vị đạo tổ dùng pháp lực phong tỏa, trừ khi nắm giữ rất nhiều pháp tắc thời không mới có lực phá vỡ phong ấn. Hơn nữa càng ra ngoài thì lực lượng bị áp chế càng lớn. Hiện giờ ta chỉ có thể xuyên toa tron cự ly ngắn, nếu xa hơn phải có linh bảo thời không tương trợ.

Nhạc Vũ ngưng mày, có chút thất vọng. Bất quá hắn cũng sớm đã ngờ tới như thế.

Bất quá Bạch Thường nói có thể xuyên toa trong cự ly ngắn lại khiến hắn hy vọng.

- Linh Bảo thời không sao?

Nhạc Vũ không khỏi thầm cảm thấy khó giải quyết, bảo vật bậc này thường được tất cả các đại tông môn Hồng Hoang xem như chí bảo trấn môn, sợ là khó có thể tìm được.

Hắn cũng đành tạm thời bỏ qua việc này, lại nghĩ tới Bạch Thường nói tới Tiết Minh chân nhân nói có một kiện linh bảo, tên gọi là Tiết Minh chân nhân chắc là Cửu Tiết Kim Văn.

Hắn tản ra hồn niệm thăm dò phía bên kia thì sau một lát đã có sở đắc, tiện tay chiêu lấy thì thấy một vật như viên bi.

Vật này cực nhỏ, cũng không thôn thổ linh lực. Nếu không phải là Bạch Thường nói lên thì thiếu chút nữa đã qua được linh giác của hắn.

Hắn lại dùng thần niệm thăm dò sâu vào trong thì mới phát hiện vật này cũng không phải bị phong ấn như hắn nghĩ mà do trời sinh đã thế.

Hình dạng bên ngoài có là lăng trụ lục giác, trong suốt óng ánh, dù bên trong không hề có dao động linh lực nhưng phảng phất ẩn hàm vô số ảo diệu thiên địa.

Nhạc Vũ thử thăm dò phát ra một tia pháp lực vào bên trong thì quả nhiên không cần Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch cũng có thể nhìn thấu bản thể Bạch Thường.

Hắn bất giác cười lên, vật này tuy không phải chân chính là linh bảo nhưng có thể xem là tàn phiến linh bảo, hơn nữa đẳng cấp rất cao.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ đột nhiên giật mình nhớ ra tàn kính Côn Luân ở trong Côn Bằng biệt phủ.

Vật này cho hắn cảm giác giống hệt như tàn kính trong tay Lan Vô Ưu, chỉ là khí tức hơi có chút bất đồng. Nếu muốn mô tả đại đạo chứa trong tinh thể này càng thêm thâm ảo còn tàn kính trong biệt phủ cũng đem lại cảm giác huyền ảo khó giải thích nhưng không thể sánh bằng.

- Chẳng lẽ nói đây là hạch tâm của Côn Luân Kính?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lấy ra tàn phiến của Hi Hoàng kính rồi đặt tinh thể này vào đó.

Sau đó cả khối Hi Hoàng kính như đột nhiên phục sinh, tán ra một luồng linh quang lam sắc.

Nhạc Vũ lại bất giác cười lên, Côn Luân Kính cùng Hi Hoàng kính tuy có bất đồng nhưng thứ trước ngoại trừ là Tiên Thiên cực phẩm, cơ hồ có thể so với tất cả linh bảo Hồng Mông, còn là chiếc kính Thiên Tiên đầu tiên từ lúc khai thiên, có năng lực khống chế vạn kính.

Dùng hạch tâm của nó thôi động tàn phiến Hi Hoàng kính vừa khéo thích hợp. Ít nhất có thể triển hiện tám phần uy lực.

Cửu Tiết Kim Văn tuy đã hủy đi Thái Ất Linh Lung ngọc hổ như ý của hắn nhưng có thể lấy lại hạch tâm Côn Luân Kính coi như lời lớn, có trong tay một Tam phẩm Tiên Thiên linh bảo đủ để ứng phó mọi tình huống trong Vạn Lôi Điện.

Bạch Thường đã hồi phục xong, nhìn qua tàn kính thiếu đi một góc, sắc mặt chuyển thành lúc xanh lúc trắng, trong mắt hiện ra một tia hối hận.

Nhạc Vũ cực kỳ vui mừng, cảm giác phía xa có vài đạo hồn niệm mang theo ý thăm dò đang bay tới liền dùng Xi Vưu chi thủ cầm lấy Bạch Thường rời đi.

Dọc đường hắn hỏi thêm vài câu thì nàng vẫn một mực không đáp, Nhạc Vũ cũng không giận mà lấy ý niệm thôi động Tiên Thiên Ba La Thần Diễm khống chế tâm thần nàng rồi hỏi tiếp khiến nàng phải trả lời thành thật.

Qua hơn mười câu hỏi thì hắn đã nắm rõ tình hình Vạn Lôi Điện, thậm chí còn vượt qua cả lúc hắn dùng Hi Hoàng quan tâm thuật tìm trong ký ức của Quảng Thái và Hỏa Minh.

Đến khi hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang phi độn ra đến mấy vạn dặm thì Nhạc Vũ lại thử dùng Khôi Lỗi Chi Thuật không ngừng điều khiển hành động của Bạch Thường.

Bạch Thường bất giác rơi lệ, cố tình kháng cự, lại bị Tam Linh Khống Hồn Châm cùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm chế tạo, căn bản không cách nào làm trái ý Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 887: Lôi Trì chi ngoại

Thoáng thi triển một phen Tam Linh Khống Hồn Châm để điều khiển Bạch Thường thì cảm giác rất như ý,

Nhạc Vũ lại đằng không bay về chỗ trung ương của Vạn Lôi Điện. Một đường hắn cũng không trấn áp mà mặc kệ Bạch Thường đi theo sau lưng, hơi chậm chạp một chút liền thôi động Ba La Thần Diễm khiến nàng không thể nghịch ý, dần dà thôi không chống cự mà thần sắc đờ đẫn theo sát, chỉ có trong mắt lộ ra vài tia kinh dị nhìn Nhạc Vũ.

Nàng phát hiện tốc độ bay trong Vạn Lôi Điện của Nhạc Vũ cực nhanh, có cấm chế gì liền quét ra một luồng ngũ sắc quang hoa là có thể phá vỡ toàn bộ, nhanh hơn xuyên toa không gian của nàng chút ít.

Thậm chí lúc này nàng còn hoài nghi thân phận thanh niên trước mắt này kỳ thật là Khổng Tước nhất tộc. Nếu không như thế, tuyệt đối không thể thi triển ra đại thần thông như Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang.

Sau một hồi lâu, Nhạc Vũ dừng lại trước một lối tắt rồi lấy ra một cây trường châm kim sắc.

Đây là vật duy nhất trong thân hình của Cửu Tiết Kim Văn không bị kiếm khí Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt phá nát, tuy bị đánh xuyên qua nhưng vì kiếm khí ngưng súc đến cực điểm nên ảnh hưởng không lớn.

Tiếp đó hắn đột nhiên hóa thành văn nhược tú sĩ rồi cười nói với Bạch Thường:

- Bộ dạng ta như vậy có giống đồng bạn Tiết Minh tán nhân của ngươi?

Bạch Thường khẽ giật mình rồi lập tức hiểu ý, nói vẻ ngạc nhiên:

- Ngươi muốn giả mạo thân phận Tiết Minh tán nhân đi cùng ta tiến vào? Không trách lại lưu cho ta một mạng.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, thầm nghĩ nữ tử này tuy hơi ngây thơ nhưng cũng không ngốc, xem như cực kỳ thông minh. Bất quá hắn dùng Tam Linh Khống Hồn Châm chế trụ nàng dĩ nhiên chủ yếu là vì thần thông không gian có thể so với Đại La Kim Tiên. Nguyên nhân khác là hai người kia khiến hắn cực kỳ khó chịu, khách quan mà nói thì hắn nhìn nàng có chút thuận mắt.

Bạch Thường thấy hắn im lặng thì cười lạnh:

- Giống thì giống rồi nhưng còn thần thông của Cửu Tiết Kim Văn thì sao? Ba người chúng ta tuy phụng mệnh mà đến Vạn Lôi Điện nhưng cũng chưa chắc thuận buồm xuôi gió, cũng chưa chắc có bao nhiêu người sẽ cố kỵ người đứng sau chúng ta.

Nhạc Vũ nghe vậy bật cười rồi thân hình đột nhiên biến mất trước mặt Bạch Thường. Vào lúc nàng đang biến sắc thì hắn lại đột nhiên hiện ra phía sau, cự châm màu vàng mang theo vô số khí canh kim sắc bén kích đến.

Bạch Thường vội vàng thôi động vô số ngân quang hội tụ sau lưng, chín cặp cánh vỗ lên đánh ra tầng tầng liệt nhận nhưng vẫn bị kim châm dễ dàng phá hủy xuyên thấu đến trước cổ.

Bạch Thường bất giác toát mồ hôi lạnh, biết hắn chỉ cần thoáng phát lực là có thể xuyên thủng cổ nàng.

Nàng lại càng kinh dị, cũng không biết đối phương tu luyện công pháp nào mà điều dụng khí canh kim còn mạnh hơn Cửu Tiết Kim Văn vài phần, thôi động pháp tắc thiên địa lại càng vượt lên.

Dị năng tàng hình như thế đã vượt xa nguyên bản Tiết Minh tán nhânn.

Tuy nói vừa rồi nàng không hề tiến hành phòng bị nhưng cho dù chính thức đấu pháp thực sự chưa chắc là đối thủ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ thu hồi kim châm, sau đó thản nhiên nói:

- Chiêu thức này so với Tiết Minh như thế nào?

Bạch Thường hừ nhẹ một tiếng nhưng cuối cùng không lên tiếng phản bác.

Chiến lực của Tiết Minh khẳng định không chỉ như thế, tuy không phải là thân thể thần thú nhưng thực sự có đại thần thông, bất quá như vậy cũng đã quá đủ để giả mạo.

Nàng cũng không nói thêm, đằng không bay lên, chừng một tuần hương thì quay đầu hỏi:

- Sau khi xong chuyện của Vạn Lôi Điện thì đạo hữu ý định xử trí Bạch Thường như thế nào? Chuyện lần này ba người chúng ta không đúng nhưng không đáng chết. Nếu như đạo hữu nhất định muốn đem ta diệt khẩu, vậy thì xin mời . Nhưng nếu muốn thu phục Bạch Thường ta làm tọa kỵ hay hộ viện thì ta cho dù chết cũng không theo.

- Chết cũng khó theo?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng nữ tử này có bốn chữ giết người diệt khẩu thì cũng ý thức được vấn đề là đâu, lắc đầu nói:

- Bạch đạo hữu tự thấy còn có tiền vốn để mặc cả?

Bạch Thường hơi ngẩn ra, hết thảy sinh tử bản than đều nằm trong tay Nhạc Vũ, nếu như đối phương không đồng ý quả thật nàng muốn chết cũng không được.

Một bộ Tam Linh Khống Hồn Châm tự nhiên còn chưa có hiệu quả nhưng nếu thêm vào Tiên Thiên Ba La Thần Diễm thì thật sự nàng không có dư địa phản kháng.

Nhạc Vũ tiếp theo nhìn chín cặp cánh của Bạch Thường vẻ hào hứng:

- Giết ngươi diệt khẩu cũng có thể, ta có chút hứng thú với mấy đôi cánh của ngươi, vừa có thể luyện thành pháp bảo không gian. Bất quá nếu là tiến hóa sắp tới thì chúng ta đợi thế nào?

Bạch Thường trên mặt lúc trắng lúc xanh, trong nội tâm sầu não không ngừng tuôn nước mắt.

Nơi này đã gần với trung tâm Vạn Lôi Điện, Nhạc Vũ lo lắng người khác phát giác nên cũng không dám sử dụng lại Ngũ Sắc Thần Quang. Chỉ cự ly mười vạn trượng nhưng phải qua hồi lâu mới đến một đền thờ cực lớn, mấy chữ triện bên

trên chính là Vạn Hóa Lôi Trì.

Nhìn vào đã có mấy trăm tu sĩ tụ tập ở đây, bất quá phần lớn đều đang chau mày nỗ lực quan sát thể nghiệm biến hóa linh lực.

Nhạc Vũ hạ độn quang xuống từ xa nhìn lại thì thấy nơi này trong vòng ngàn dặm được cự sơn vây quanh, trên đỉnh núi lờ mờ nên cũng không nhìn ra thứ gì.

Bất quá theo như ký ức của Quảng Thái chân nhân thì cái gọi là Vạn Hóa Lôi Trì, còn có chính điện của Vạn Lôi Điện trấn áp Tam Thập Tam Thiên đều nằm trong chỗ trung ương của vòng cung cự sơn kia.

Nguyên Trí linh thụ cũng ở trong đó, do Vạn Hóa Lôi Trì cung cấp năng lượng nuôi dưỡng nên vốn ngàn năm sẽ cho quả nhưng trong đây chỉ cần ba trăm năm.

Ngoài ra còn có rất nhiều tin tức do Bạch Thường cung cấp nên dù hắn chưa đi vào nhưng cũng nắm được rất rõ.

Vấn đề nơi này chính là chỗ cấm chế mạnh nhất của toàn bộ Vạn Lôi Điện, trực tiếp liên kết với Vạn Hóa Lôi Trì thành nhất thể, đầy đủ các chủng lôi kiếp lục giai, thêm vào hơn mười loại lôi kiếp thất giai, vài loại lôi kiếp bát giai nên cho dù là Đại La Kim Tiên chính diện đối chiến cũng là chữ chết.

Bạch Thường có chút hả hê, trong mắt lộ ra ý cười. Nàng biết cấm chế nơi đây không ngăn được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang nhưng nếu Nhạc Vũ đã không có ý định lộ ra cân cước thì cũng không có khả năng sử dụng.

Tiếp đó nàng lại cảm thấy bi ai, coi như tự an ủi mà thôi, vì không cách nào phản kháng nên thấy đối phương gặp khó khăn thì nàng thoáng cao hứng.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền quay đầu hỏi:

- Vị Yêu Thánh đại nhân có nói với ngươi thế nào để có thể tiến nhập Vạn Hóa Lôi Trì?

- Yêu tộc còn có thể có thủ đoạn gì? Hơn phân nửa đều đã đầu nhập vào dưới trướng Tiệt Giáo, còn lại kéo dài hơi tàn, ẩn cư nơi hoang vắng. Cho dù có thứ gì tốt cũng đã bị Tây Phương Giáo cướp đi. Vị đại nhân kia chỉ nói để cho chúng ta chờ ngoài đến ngày mở ra là được. Cấm chế lôi trận ở đây qua sáu năm sẽ mở

một lần, tính ra cũng đã sắp tới.

Bạch Thường biết cho dù mình không muốn đáp thì Nhạc Vũ cũng có thể hỏi lên nên cũng không cần giấu diếm nhưng ngữ điệu cực kỳ lãnh đạm.

Nhạc Vũ quả nhiên hơi nhướng mày rồi cười lạnh:

- Đã như vậy thì để ngươi dẫn ta đi vào. Thần thông không gian của ngươi chẳng phải sở trường nhất là xuyên qua hàng rào không gian sao?

- A?

Bạch Thường ngẩn ra nhưng động tác thân thể của nàng đã không do bản thân làm chủ nên chín đôi cánh lập tức mở ra quạt mạnh xé rách hàng rào không gian.

Tiếp theo là một đôi cánh tay ngọc ôm lấy Nhạc Vũ đầu nhập vào khe hở không gian để lại sau lưng vô số ánh mắt kinh ngạc.

Vừa lọt vào không gian ngoại tầng, Nhạc Vũ đã có cảm giác cố hết sức, mức độ phong bạo thời không ở đây so với Thiên Huyền giới vượt qua cả trăm ngàn.

Dù là hắn hiện giờ nắm giữ không ít pháp tắc thời không đem hết toàn lực trấn áp cũng không cách nào ở phi độn tự nhiên.

- Quả nhiên vẫn chưa được

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, trước khi đem hồn ấn trùng kích tầng thứ năm thì hắn vẫn muốn bản thân trùng kích những phong ấn của đạo tổ.

Bất quá hiện giờ xem ra ngày bản thân tự mình thoát ly Hoàng hôn giới còn rất xa, chỉ mượn lực linh trận chí bảo Hỗn Độn mới có thể trùng kích tầng thứ năm

Cũng may có chín cặp cánh của Bạch Thường bảo vệ, mỗi một lần vỗ đều có thể khiến cho phong bạo thời không yếu bớt mấy phần.

Bất quá Bạch Thường lúc này lại nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói:

- Ta thấy ngươi điên rồi, ngươi cũng biết hàng rào không gian gần Vạn Hóa Lôi Trì khác nơi khác, ngay cả ta cũng không cách nào xé mở? Chỗ đó càng có thêm

lực của mấy ngàn loại kiếp lôi nên tiến vào là chân chính tự tìm đường chết.

Nhạc Vũ không đổi thanh sắc, cười lắc đầu nói:

- Vừa rồi ngươi đã có ý muốn chết thì còn sợ gì? Ngươi xem ta có phải lỗ mãng? Nếu không nắm chắc một chút thì há chịu mạo hiểm như vậy?

Bạch Thường chỉ cảm thấy là trong lồng ngực vô cùng phiền muộn, hận không thể lúc này ném Nhạc Vũ ra xa , mặc kệ tự sanh tự diệt. Nhạc Vũ lại phảng phất như hiểu được ý nghĩ của nàng nên thôi sử hai cánh tay nàng ôm chặt, cả người dán chặt vào hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 888: Vạn Hóa Lôi Trì

Bạch Thường tức giận muốn phát điên, lại không thể khống chế được tay chân của mình, chỉ có thể mang theo Nhạc Vũ bay về hướng Vạn Hóa Lôi Trì.

Cách xa nhau chỉ khoảng ngàn dặm, ước chừng dùng hơn mười lần hô hấp đi tới nơi này, liền nhìn thấy vô số thất thải kiếp lôi nhè nhẹ nhấp nhoáng bên trong không gian loạn lưu.

Bạch Thường theo bản năng cảm giác sợ hãi, lại không chút do dự đi thẳng vào bên trong, nàng thầm nghĩ nếu như ngươi muốn tìm chết ta cùng ngươi chết thì có ngại gì? Bị Tam Linh Khống Hồn Châm chế trụ, dù sao cũng sống không bằng chết.

Ngay khi vọt tới bên trong thất thải kiếp lôi mới phát hiện tình hình bên trong khác hẳn. Lôi quang lại bị hút vào trong cơ thể Nhạc Vũ không ngừng, mà thanh niên thanh tú trên mặt chẳng những không nhìn thấy được vẻ đau đớn, phảng phất như đang vô cùng hưởng thụ.

Trong lòng Bạch Thường khó hiểu, chỉ có thể kiên trì bay tới bên ngoài hàng rào không gian, ý niệm còn chưa động chín đôi vũ dực sau lưng liền trương lên cực lớn, đem hết toàn lực xé rách hàng rào không gian.

Trong lúc pháp lực của nàng sắp hao hết hoàn toàn, nhưng vẫn không cách nào xé mở bức tường không gian kia. Trong lòng nàng lại nhịn không được cảm thấy đắc ý, một khi có sức mà không dùng được, giờ phút này cả hai người không cách nào quay về, chỉ có thể cùng nhau vẫn lạc nơi đây.

Nhưng ngay sau đó trong tay Nhạc Vũ hiện lên một đạo lam sắc hỏa diễm, liên tục nhảy nhót không ngừng, bám vào bức tường không gian không ngừng thiêu đốt.

Đồng tử của Bạch Thường liền co rụt lại:

- Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm?

Lúc Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm còn đang cực thịnh, có thể thiêu đốt cả ba mươi ba thiên giới. Đóa lam diễm này tuy xa xa còn chưa được tế luyện thật hoàn mỹ, nhưng ít nhất đã có được bảy thành uy lực lúc cực thịnh!

Quả nhiên chỉ sau một lần hô hấp, hàng rào không gian vốn thật dày kia đã suy nhược tới cực hạn.

Khi Nhạc Vũ thu lại lam diễm trong tay, Bạch Thường cũng thật dễ dàng thoải mái xé mở hàng rào.

Thân ảnh hai người hóa thành độn quang bay vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy khắp bốn phía đều là núi non, chính là Hoàn Hình sơn. Bạch Thường cũng không biết vì sao lại chợt nhẹ nhàng thở ra, tuy nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhận lấy cái chết, nhưng cảm giác tùy lúc đối mặt tử vong đích thật là có chút khổ sở.

- Đây cũng là Lôi Trì…

Nhạc Vũ cúi người nhìn xuống dưới chân của mình. Nghiêm khắc mà nói nơi này cũng chưa tính là nơi trọng yếu nhất của Vạn Lôi Điện, mà chỉ là giữa sườn núi Hoàn Hình sơn.

Giờ khắc này nhìn thấy một hồ lớn nằm ngay trung ương, nhưng bên trong không phải là "nước", mà là vô số luồng điện đang lưu động xuyên toa bên trong, sáng bóng nhấp nháy.

Địa phương tràn đầy kiếp lôi làm tu sĩ chư giới nhắc đến đều biến sắc, ở bên trong hồ lại trở nên vô cùng ôn hòa thuần hậu.

Mà ngay giữa Lôi Trì, rõ ràng hiện ra một tòa điện phủ cực lớn. Theo truyền thuyết Nguyên Trí Linh Quả đang nằm bên trong chính điện của Vạn Lôi Điện.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng hiện tinh mang, lại nhanh chóng biến mất, Lôi Trì mặc dù thật tốt, nhưng nếu muốn đi vào vẫn cần tốn chút công phu.

Ngay khi hai người họ vừa đột phá không gian hàng rào tiến vào nơi đây, liền có vô số lôi quang tụ tập lại nơi này.

Nhạc Vũ tế lên Ngũ Sắc Thần Quang, hướng bốn phía bắn ra, liền đem cấm chế hoàn toàn phá vỡ. Tiếp theo ném ra mấy chục viên linh thạch, liền đem thất thải kiếp lôi dẫn dắt rời đi hơn phân nửa. Bộ phận còn lại thậm chí cũng không tổn thương được Bạch Thường, với chín đôi cánh chim kia có thể bày ra không gian bích chướng cản trở.

Nơi này không còn người nào khác, hắn cũng không cần kiêng nể, sử dụng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thật thoải mái. Thẳng đến khi đi xuống chân núi mới dừng lại. Trong mắt hắn mang theo vẻ cảnh giác nhìn về xa xa, không tiếp tục sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang mà thành thành thật thật đi từng bước một về phía ven hồ. Ngẫu nhiên hắn lại đánh ra Đô Lục Chu Thiên Huyền Cơ Thần Phù, tuy không thể so sánh với Ngũ Sắc Thần Quang nhưng cũng một đường thông suốt.

Bạch Thường vốn đang khó hiểu, mãi cho đến thật lâu sau vẻ mặt chợt biến đổi, linh thức của nàng liền cảm giác được nơi này đã sớm có tu sĩ khác chạy đến.

Trong nội tâm nàng càng thêm kinh hãi, hồn thức cảm giác của tu sĩ nhân loại sau khi đạt tới Ngọc Tiên cảnh bất diệt kim thân, liền có thể dần dần đuổi kịp Yêu tộc nhất mạch, ngay khi đó dù là siêu giai thần thú cũng không có quá nhiều ưu thế.

Nhưng giống như Nhạc Vũ, hồn thức có thể ở bên trong địa phương lôi kiếp tràn ngập còn có thể tìm hiểu hơn mười dặm, thật sự làm kẻ khác kinh hãi. Đã xa xa vượt qua tu vi của hắn, cũng làm kẻ khác càng thêm tò mò thân phận của người này.

Đợi đến khi đi tới cạnh vẹn hồ thì Nhạc Vũ đã thốt lên tiếng than sợ hãi. Hắn biết được hiện tại mình đang ở bên trong Vạn Hóa Lôi Trì, bắt đầu từ dưới chân Hoàn Hình sơn, chính là lúc đi vào bên trong không gian thật lớn của một pháp bảo khổng lồ.

Vạn Hóa Lôi Trì mặc dù có danh xưng là hồ, nhưng vẫn có thể biến hóa lớn nhỏ, lớn cũng phải phạm vị mười vạn dặm, nhỏ thì như hạt cát mà thôi.

Nhưng cạnh ven hồ làm Nhạc Vũ chú ý nhất cũng không phải thất thải lôi quang bên trong, mà là bảy thân ảnh hoặc đứng hoặc ngồi ngay cạnh hồ.

Mãi tới khi hắn tiếp cận, thần niệm của mấy người kia đều bao phủ tới, giờ phút này khi gặp mặt tại Lôi Trì, đặc biệt khi nhìn thấy Bạch Thường, sắc mặt họ vô cùng kinh ngạc, tựa hồ đối với hai người bọn họ lại cực kỳ hiểu biết.

Ba người Dương Ất cũng có mặt bên trong, gặp mặt chỉ hừ lạnh một tiếng vẫn chưa phản ứng. Đệ tử Xiển Giáo xưa nay khinh thường tiếp xúc cùng Yêu tộc, Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hấp dẫn hắn chú ý chính là hai người mặc bào phục tương tự như áo cà sa, cấp cho Nhạc Vũ cảm giác thật khác lạ. Tuy thần sắc thoáng khác thường, nhưng cũng có vẻ hòa thiện, hướng Nhạc Vũ hai người gật đầu mỉm cười như chào hỏi.

Hai người khác tựa hồ cũng không phải cùng nhóm, một người mặc thanh sắc đạo bào, gương mặt như ngọc, cũng không biết vì sao ánh mắt nhìn Bạch Thường lại có vẻ mừng rỡ nóng bỏng.

Người còn lại mặc trang phục màu trắng, tuấn dật phi thường, phiêu nhiên như tiên. Đợi sau khi hai người đến gần, lập tức cười nói:

- Ta vốn nghĩ phải qua mấy tháng mới có thể gặp mặt Bạch đạo hữu lần nữa. Thật không ngờ đạo hữu lại tới sớm như thế, xem ra những ngày qua Mai sơn nhất mạch các ngươi ngày tháng trôi qua thật sự không tệ…

Tướng mạo người này có vẻ vui vẻ, ngôn ngữ lại tràn đầy ý tứ chê cười. Bạch Thường nghe vậy sắc mặt xanh mét, đang định nói chuyện chợt nhớ ra tình cảnh hiện giờ của mình, đành quay đầu không thèm phản ứng.

Nhạc Vũ cũng không muốn để ý tới, chỉ nhìn chằm chằm vào trong Lôi Dịch bên trong hồ, Vạn Lôi chính điện nằm trên "mặt hồ" ba xích, hơn mười loại kiếp lôi từ thất kiếp tới bát kiếp vờn quanh, ngay cả người tu hành Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp như hắn cũng cảm giác da đầu tê dại.

Nhưng dựa theo trí nhớ của Quảng Thái chân nhân, phong cấm của Vạn Lôi Điện cùng cấm chế lôi trận bên ngoài mỗi qua một đoạn thời gian sẽ rộng mở ra một lần, tính chút thời gian hắn phải là năm mươi ngày sau.

Nếu không dù cộng lại toàn bộ những người ở đây, cũng đừng hòng đột phá được vào trong Vạn Lôi Điện.

Bạch y tu sĩ nhìn thấy hai người không để ý tới lời nói của mình, thần sắc nhất thời phát xanh, cuối cùng nhẫn nhịn không phát tác, chỉ cười lạnh một tiếng cũng không tiếp tục lên tiếng.

Nhưng Dương Ất lại đưa ánh mắt nhìn qua, nói:

- Hai người các ngươi xuất thân yêu loại, không thuộc chính truyền Đạo gia, có tư cách gì tới đây? Còn không cút cho ta!

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bạch Thường lại tái nhợt, nàng cắn chặt môi đứng yên tại chỗ.

Hai đạo nhân Tây Phương Giáo ăn mặc quái dị phảng phất như không hề nghe thấy, vẫn ngồi nhắm mắt xếp bằng, tựa hồ đã nhập định.

Hai tu sĩ khác nghe tới hai chữ "yêu loại" thì sắc mặt đều xanh tím, tuy không lên tiếng vẻ mặt lại thật khó xem, đặc biệt tu sĩ bạch y, trong mắt tràn đầy vẻ hung lệ, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất.

Nhạc Vũ vốn không thèm để ý, nhưng chữ "cút" nghe thật chói tai. Ánh mắt hắn lạnh lùng quét tới, tiếp theo âm trầm cười lạnh:

- Ngươi lại là vật gì? Dám ở trước mặt ta nói chữ cút?

Sát ý trong lòng hắn bạo lên, lúc hắn vừa phi thăng Hồng Hoang Giới, ở Huyết Vân sơn mạch đã bị người này bức tới cực thảm, tuy cuối cùng chưa bị thiệt thòi gì, ngược lại còn chiếm tiện nghi, nhưng cơn tức hiện tại lại vô cùng khó chịu.

Nếu như tên kia còn tiếp tục nói năng lỗ mãng, hắn cũng không chút nào để ý đem người này tru diệt! Dù sao đã kết thù, hắn cũng đã đánh người của bọn họ hồn phi phách tán.

Cũng chỉ thật đáng tiếc nếu làm như vậy thiếu nữ xinh đẹp tên Bạch Thường bên cạnh cũng chú định sẽ không mang theo nhân tình của hắn.

Rốt cục là giết người diệt khẩu hay lưu lại một sủng vật, ẩn giấu thân phận thêm một thời gian, điều này làm hắn cũng phí cân não.

Đồng tử Dương Ất nhất thời co rút thành châm nhọn, sát ý trong mắt cơ hồ hóa

thành thực chất, như muốn vặn xoắn Nhạc Vũ thành mảnh nhỏ, một thanh phi kiếm chói lọi từ trong tay áo hắn phi độn ra, xoay quanh bên cạnh không ngừng, kiếm khí tán ra bốn phía.

Vẻ mặt Nhạc Vũ thật hờ hững, bộ dạng như uể oải đứng yên tại chỗ, khí tức toàn thân lại đạm nhạt tới mức như hư vô, giống như tùy thời sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Cảnh tượng này làm sắc mặt mấy người ven hồ biến đổi liên tục, phảng phất như lần đầu tiên nhận thức, không ngừng tỉ mỉ quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới.

Ngay sắc mặt Dương Ất cũng mang theo vẻ ngưng trọng, thận trọng quan sát.

Trong lòng Nhạc Vũ giờ phút này cũng cảm thấy thật kinh dị, sớm nghe nói Côn Luân Kính chính là một trong thủy tổ thần thông huyễn pháp trong thiên hạ, hôm nay mới biết lời này dĩ nhiên không giả.

Giờ phút này hắn còn chưa dùng tới Bạch Già Thiên Lệnh, chỉ thoáng thúc giục Hi Hoàng Tàn Kính lại đạt tới kỳ hiệu như thế.

Mà Bạch Thường như vừa nghĩ ra điều gì, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Nàng đồng dạng cảm giác hồn thức của mình cơ hồ không tập trung được thân ảnh của Nhạc Vũ. Nhưng nàng cũng biết từ khi tùy tùng người thanh niên tên Nhạc Vũ này, trình độ huyễn pháp của hắn quả thật không kém, nhưng không mạnh mẽ như hôm nay.

Hai người xa xa giằng co chốc lát, bên cạnh lại truyền tới tiếng ho khan của Vân Đạo chân nhân.

Tiếp theo trong hai đạo nhân Tây Phương Giáo đang ngồi xếp bằng nhập định, một tu sĩ tuổi hơi lớn, râu mày bạc trắng cũng đột nhiên mở mắt. Phảng phất như giờ phút này hắn mới phát hiện không khí nơi này không đúng, đứng lên thoáng thở dài nói:

- Hai vị đạo hữu, cần gì làm vậy? Bất quá chỉ là một ít tranh đấu ý khí mà thôi, không cần phải gây binh đao. Nơi này bên cạnh Vạn Hóa Lôi Trì, chúng ta làm việc gì cũng nên chú ý cẩn thận. Nếu bởi vì đấu pháp mà gợi ra phong cấm Lôi Trì bị dị biến, khi đó trái lại không tốt! Xin bán cho lão đạo một nhân tình, hai vị tạm thời dừng tay được không?

Ánh mắt Dương Ất do dự không chừng, cuối cùng hắc một tiếng thu hồi phi kiếm.

- Cũng là Dương Ất lỗ mãng, hôm nay nghe theo ý của Trí Nhiên đạo hữu. Lần này bỏ qua, đợi sau việc này sẽ tính toán với hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 889: Vô Tướng thất kiếp

Bạch Thường nhíu đôi mày liễu, mang theo vẻ khinh thường cười lạnh một tiếng, sắc mặt Dương Ất liền biến thành xanh mét.

Nhạc Vũ đã sớm biết tình hình sẽ như thế, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, chỉ dùng tay mạnh mẽ vỗ vỗ lên mông Bạch Thường xem như khuyến cáo.

Vừa rồi nàng bày tỏ ý khiêu khích cũng thật sự quá mức rõ ràng.

Nếu như Dương Ất đã muốn chịu thua, hắn cũng không có tâm tư dây dưa cùng đối phương. Dù sao lần này hắn vì mấy ngàn loại kiếp lôi bên trong Lôi Trì cùng Nguyên Trí Linh Quả mà đến. Muốn giải quyết ân oán với mấy người kia, đại khái còn phải chờ sau khi giải quyết xong chuyện lần này.

Hắn bay lên trên không, ở đối diện ven hồ tuyển chọn một địa phương đặt chân, vừa lúc cùng bảy người kia phân thành bốn phương.

Trải qua một phen dây dưa vừa rồi, Nhạc Vũ rốt cục có chút hứng thú đối với thân phận của mấy người kia. Hắn hỏi Bạch Thường, quả nhiên trong đó có vài người nàng cũng quen biết.

Ngoại trừ ba người Dương Ất, thanh y tu sĩ gọi là Diệp Thanh, bản thể là một đầu Thanh Dực Xà. Bạch y đạo nhân còn lại được xưng là Xan Huyền pháp sư, bản thể lại không có mấy người biết được, đều là những nhân vật nổi danh dưới tay Tiệt Giáo.

Về phần hai vị của Tây Phương Giáo, một người là Trí Nhiên, một người tên là Bạt Đà La. Dù Bạch Thường còn chưa từng gặp qua, nhưng cũng nghe qua danh hào của bọn hắn. Bọn hắn là Thái Ất Chân Tiên cực kỳ nổi danh ở phía tây hồng hoang, bất quá theo cách nói của Tây Phương Giáo, đã thành tựu kim cương quả nghiệp.

Nhạc Vũ nghe xong lai lịch về mấy người kia, cũng không tiếp tục để ý tới, bắt

đầu bố trí linh trận ngay cạnh ven hồ.

Lôi linh lực nơi này cực thịnh, tuy nói linh trận cấm chế trái lại vì vậy mà suy nhược, nhưng Nhạc Vũ muốn bày trận cũng cực kỳ khó khăn. Chỉ có thể bày ra một Chướng Nhãn Trận nho nhỏ thô sơ đơn giản, sau đó liền đem toàn bộ lực chú ý chuyển sang Vạn Hóa Lôi Trì.

Chỉ thấy mấy ngàn loại kiếp lôi hỗn tạp bên trong, nhất thời thật phân biệt không ra chủng loại trong đó. Nếu như không phân biệt được chủng loại mà đem lôi lực dẫn dắt ra, chuyện này kiên quyết không thể nào. Nếu như muốn đem một trong số đó trích ra ngoài, chỉ sợ phải phí rất nhiều công phu.

Nhạc Vũ trầm ngâm chỉ chốc lát, liền tế lên Hi Hoàng Tàn Kính bao phủ quanh thân, bảo vật này có kỳ năng khống chế quang mang, nếu nói về huyễn thuật thật sự là một kiện chí bảo.

Dựa vào hạch tâm Côn Lôn Kính, không phát huy được mười thành uy lực nhưng về phương diện huyễn thuật có thể tăng cường càng nhiều.

Nhạc Vũ bày ra huyễn tượng hắn cùng Bạch Thường chỉ ngồi yên tĩnh tọa, tiếp theo tế ra từng thanh huyền binh từ trong tay áo. Quanh thân lại bố trí Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, trực tiếp dùng Thủy Vân kiếm cùng Long Thương kiếm cùng mấy thứ tiên binh mới lấy được trấn áp khắp chín phương vị chung quanh. Khiến khí tức kiếm trận nhất thời trở nên cực kỳ sắc bén, sát khí lành lạnh, ngay cả Bạch Thường đang canh giữ bên cạnh cũng cảm thấy thật hoảng sợ.

Những tiên binh kia hơn phân nửa đều đã tự sinh linh trí, biết được đạo pháp biến hóa. Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận còn là thượng cổ kim linh kỳ trận, mặc dù ở nơi đây còn bị Vạn Hóa Lôi Trì khắc chế, ảnh hưởng hơi ít nhưng nếu muốn phòng ngự một hai Thái Ất Chân Tiên vẫn còn dư thừa.

Có phương pháp hộ thân, Nhạc Vũ trực tiếp bay vào trong trung ương kiếm trận, khoanh chân ngồi xuống. Tiếp theo hai tay đánh ra bí quyết liên tiếp, Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực quanh người tuôn ra như thác nước.

Ngay sau đó chỉ thấy bên trong Lôi Trì hiện ra một đoàn lôi cầu cỡ chừng nắm tay, từ xa xa bị Nhạc Vũ hút nhiếp bay lên. Lơ lửng ngay giữa không trung, sau đó liền bóc mở. Cuối cùng khi tách ra một tia thanh sắc lôi quang, trên mặt Nhạc

Vũ hiện lên vẻ mỉm cười, hút nhiếp vào trong tay.

Bạch Thường vừa chứng kiến không khỏi khẽ nhíu mày, đoàn thanh sắc lôi quang ngay trước mắt nàng mặc dù chỉ là tứ trọng kiếp lôi nhưng theo bản năng nàng cảm giác cực kỳ không thoải mái, trong mắt lộ ra vẻ tò mò:

- Ngươi đang dự định làm gì? Luyện khí hay là luyện đan?

Nhạc Vũ khép hờ mắt, cũng không phân tâm giải thích, chỉ chuyên tâm đem thanh sắc lôi quang hấp thu vào bên trong thần hồn của mình.

Toàn thân hắn chỉ thoáng run nhè nhẹ, chút lôi quang kia liền bị chữ "Đình" bên trong nguyên thần của hắn toàn bộ hấp thu, mà kết cấu phù triện bên trong cũng càng thêm phức tạp chặt chẽ.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, từ sau khi hắn đem Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp sửa tới tam chuyển bên trong Hoàng Hôn Giới, môn đại thần thông này đã chưa từng tiếp tục tiến thêm.

Bên trong thế giới này mặc dù cũng có vô số Yêu Tiên, nhưng hắn vẫn không lý do gì đi bắt họ, lợi dụng họ hút nhiếp lôi lực.

Mà ở trận trước tuy hút nhiếp Thiên Nhân Linh Diệt Lôi cùng Huyền Hoàng Thái Hạo Lôi, nhưng chỉ làm cho uy lực của môn đại thần thông này có chút tăng cường, nhưng không có nửa điểm ích lợi cho việc tu hành.

Cho đến giờ phút này Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp của hắn mới có thêm chút tiến triển, dù là hồn thức bản thân cũng tăng lên chút ít.

Mà giờ phút này Vạn Hóa Lôi Trì ở trong mắt hắn không khác gì một tòa bảo tàng!

Tiếp tục nhiếp lên lôi cầu, Nhạc Vũ lại dùng pháp lực tróc ra, chỉ cần chưa từng gặp được hắn đều đưa vào bên trong đan điền của chính mình, không hề lãng phí chút thời gian.

Thời gian chỉ trôi qua hơn một thagns, nơi hạch tâm thần hồn của Nhạc Vũ, chữ "Đình" lóe ra thất thải quang mang đã dần dần tiếp cận như thực chất hóa.

Khí tức cả chữ triện biến thành thâm trầm rộng lớn, so với chữ "Đình" bên trong Tử Khuyết Thiên Chương càng thêm huyền ảo khó hiểu, gần như biến hóa thành chính thiên địa đại đạo.

Nhưng chỗ thiếu hụt bên trong theo tầng tầng phù triện rậm rạp không ngừng bồi đầy, càng ngày càng thêm rõ ràng hơn.

Nhạc Vũ đem chanh sắc lôi quang hấp thu vào trong cơ thể, đưa vào hạch tâm thần hồn, sau đó lại nội thị tận sâu trong thần hồn, sau đó không nhịn được khẽ lắc đầu.

Có thể thấy được hơn trăm chỗ mấu chốt bên trong chữ triện cơ hồ là trống rỗng. Vô luận hắn hấp thu thêm bao nhiêu kiếp lôi cũng không cách nào tiếp tục bổ khuyết. Khiến cho chữ "Đình" kia thủy chung không cách nào đạt tới trọn vẹn. Nhưng đây cũng là chuyện đương nhiên, cũng có thể đoán biết được đại đạo pháp tắc nhất định được ẩn chứa bên trong thất trọng tới cửu trọng kiếp lôi mà thôi!

Ngay sau đó, nguyên thần của hắn bỗng dưng đại phóng quang hoa, phóng xuất ra ngàn điều quang mang, tận sâu trong nguyên thần chữ "Đình" kia giờ khắc này cơ hồ đã biến hóa lớn hơn gấp đôi có thừa.

Chỉ trong chốc lát hồn thức cảm giác của Nhạc Vũ cũng đã đạt tới cực hạn. Lập tức đem phạm vi lôi lực khắp mấy chục dặm lan tràn ra xung quanh, hồn thức không chút tiếng động tìm tới khắp mọi ngõ ngách. Cả bên trong Hoàn Hình sơn toàn bộ biến hóa cho dù chỉ là hạt cát cũng đều nằm trong sự cảm ứng của hắn.

Nhạc Vũ không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng, toàn lực giữ vững tâm thần, khi thần hồn vừa xảy ra kịch biến, sau đó hoàn toàn bình tĩnh, hắn mới thở nhẹ ra một hơi, mở mắt, trong con ngươi nhấp nháy lôi quang.

- Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tầng thứ sáu hoàn chỉnh!

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, sau khi tu thành tầng thứ sáu, không chỉ uy lực của môn thần thông này tiến nhanh, cường độ thần hồn của hắn cũng đột nhiên tăng thêm mấy lần! Hồn thức ngưng thật thông thấu, cơ hồ không còn nửa phần tạp chất. Lôi lực mang theo thất thải quang mang cơ hồ có thể sử dụng như sát lực bình thường của Chiến Tuyết!

Chỉ đáng tiếc chính là vừa rồi trạng thái cảm giác nắm giữ toàn bộ Hoàn Hình sơn trong tay cũng theo sự bình ổn lại dị biến trong thần hồn mà dần dần sút giảm.

Nhưng khi toàn lực tản ra cảm giác cũng có thể truyền ra trong phạm vi ba mươi dặm.

Thật vất vả chờ đợi đến khi nỗi kích động bình ổn trở lại, Nhạc Vũ lại âm thầm tự giễu, Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp liên tục tăng lên ba tầng, thần hồn của hắn có thể lớn mạnh hơn bao nhiêu? Đại khái tính ra chỉ sợ phải tăng lên gần gấp ba đi!

Hiện giờ điểm yếu cuối cùng cũng đã được bổ sung, vô luận thần hồn pháp lực hay thân thể, hoặc khả năng nắm giữ thiên địa đại đạo đều tương đương với Thái Ất Chân Tiên, thậm chí còn có điều vượt qua.

Như vậy giờ phút này chính mình rốt cục xem như là Thiên Tiên tu sĩ hay Thái Ất Chân Tiên?

Dù Nhạc Vũ đã luyện ra được tính tình trầm ổn từ vô số sinh tử chiến cuộc, giờ phút này không khỏi cảm thấy có chút hơi tự đắc.

Nhưng đột nhiên tâm thần Nhạc Vũ sực tỉnh, cảm giác đắc ý kia lại giống như thủy triều thối lui.

Nhìn lên phía trên Vạn Hóa Lôi Trì, tòa điện phủ chỉ có chừng ba dặm vuông, ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, tiếp theo không chút do dự dùng pháp lực vung ra, từ xa xa hút nhiếp đem một luồng hắc sắc kiếp lôi vùng vẫy như giao long mạnh mẽ chộp tới bên cạnh bờ hồ.

Toàn bộ kiếp lôi trên thất trọng nơi này đều quay quanh phụ cận Vạn Lôi chính điện, so sánh mà nói thật dễ dàng phân biệt hơn nhiều.

Nhưng nếu muốn tách rời, khó khăn cũng không nhỏ.

Động tĩnh này làm mấy người bên kia bờ hồ đều đưa mắt chú ý, trong mắt mang theo vẻ quái dị nhìn thoáng qua bên này nhưng lập tức lại thu hồi ánh mắt, cũng không tiếp tục để ý.

Trong gần một tháng nay, mấy người tại đây đều là như thế, chỉ lo làm chuyện của mình.

Trước tiên nơi này vốn mượn dùng lôi lực của Vạn Hóa Lôi Trì hoặc dùng luyện đan, hoặc là luyện khí. Lại có người nào nghĩ ra mượn dùng mấy ngàn loại kiếp lôi rèn luyện thân thể, hoặc tu luyện công pháp nào đó, chỉ là vì thời gian cấp bách, tuy trong lòng có nghi ngờ nhưng cũng không vì chuyện đó phân tâm.

Chỉ có hai người vẫn tiếp tục để ý quan sát bên này. Hai người này chính là hai người xuất hiện sau Nhạc Vũ cùng Bạch Thường, một người được gọi là Thiên Toàn đạo nhân, xuất thân từ Xiển Giáo. Một vị khác cũng quen biết Bạch Thường, đạo hiệu Vạn Linh Tử, là Tiệt Giáo nhất mạch, cùng Xan Huyền pháp sư mặc bạch y có chút kết giao.

Linh giác của Nhạc Vũ cũng truyền ra bên ngoài một ít, hành động của mấy người kia đều nằm trong ý thức của hắn.

Hắn cũng không hề để ý chút nào, đem hắc sắc kiếp lôi cắn nuốt vào trong lòng bàn tay.

Vừa mới dẫn dắt vào kinh mạch hắn liền cảm giác toàn thân đau đớn kịch liệt, đây là vì hắn bắt đầu dùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp cắn nuốt đủ loại kiếp lôi bên trong Vạn Hóa Lôi Trì, vì thế không còn tùy ý thoải mái như lúc trước.

Bên trong thần hồn lại giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn xé, tên của kiếp lôi này là Thái Thượng Châm Đào, tuy cũng là kiếp lôi thứ bảy như Huyền Hoàng Thái Hạo Lôi, Cửu Thần Tinh Sa Lôi, lại chuyên tấn công thần hồn, Nhạc Vũ cũng không chút khách khí muốn theo đuổi hiệu quả lớn nhất, lấy mẫu lôi lực cơ hồ tương đương với thất cửu kiếp trọng lôi cực hạn, khiến uy lực của nó càng thêm cường thịnh.

Nếu không phải giờ phút này Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tầng thứ sáu đã đạt tới mức gần như viên mãn, trung tâm hồn thức còn có một loại kiếp lôi bát cấp trấn áp, cơ hồ hắn cũng không sao chịu nổi.

Nhưng thân hình hắn vẫn bị run lên nhè nhẹ, da thịt toàn thân đều xé rách vết thương.

Bạch Thường đang ngồi ở một góc đại trận tĩnh tu, lúc này cũng vừa tỉnh lại, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ càng thêm phức tạp, trong đầu loáng thoáng hiện lên một ý nghĩ nhưng lại bị Tam Linh Khống Hồn Châm nhanh chóng áp chế.

Ngay sau đó một đạo hồng mang chớp lên, Chiến Tuyết đã xuất hiện ngay bên cạnh Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 890: Nguyên Trí Quả Thụ

Bạch Thường híp mắt nhìn Chiến Tuyết, tiếp theo khẽ hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Một đôi chủ phó này nàng hoàn toàn xem mà không hiểu. Sau mấy chục ngày nàng đã biết thanh niên thanh tú này chỉ có Ngọc Tiên cảnh giới, nhưng rõ ràng hắn đã có thực lực Thái Ất Chân Tiên cảnh giới. Đại thần thông đạo pháp lại còn uy lực mạnh mẽ tuyệt đối, hơn hẳn cả siêu giai thần thú.

Mà nữ tử này tuy thực lực kém hơn một chút, nhưng đã có thể sánh ngang với đồng bạn Xích Giác Vinh Nguyên của nàng, nhân vật như vậy thật không biết vì sao lại cam tâm làm nô bộc cho thanh niên kia.

Đã vậy còn có thực lực như Vu Thần, thật làm người khác sinh nghi.

Ánh mắt nàng lại chuyển qua Nhạc Vũ, theo bản năng chợt có cảm giác e ngại cùng sợ hãi. Cũng không phải tất cả do Tam Linh Khống Hồn Châm, mà là nỗi sợ hãi run rẩy đến từ sâu trong linh hồn.

Mỗi khi Nhạc Vũ đem một loại kiếp lôi hoàn toàn hấp thu, loại cảm giác run rẩy này sẽ càng thêm mạnh mẽ. Ngay cả nữ tử bên cạnh hắn cũng đang toàn lực hấp thu kiếp lôi, đồng dạng đều làm cho nàng có cảm giác như thế.

Mà hôm nay cảm giác kia càng thêm nguy hiểm lại mãnh liệt tràn tới khiến cho nàng đã không cách nào bỏ qua, thật không biết người này tu luyện thần thông đại đạo nào, chỉ nói về khí tức đã làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Hắc sắc điện mang quấn quanh người Nhạc Vũ, thỉnh thoảng lóe ra không ngớt. Thẳng đến nửa ngày sau mới dần dần ảm đạm biến mất. Ngay sau đó toàn thân cơ thể khung xương của Nhạc Vũ đều phát ra những tiếng bạo vang răng rắc, toàn bộ thân hình phảng phất như tăng thêm một tấc, tiếp đó lại hồi phục độ cao như trước.

Nhưng những miệng vết thương trên thân thể đều đã khép lại như lúc ban đầu. Cả người hắn phảng phất như một pho tượng ngọc phật tản ra quang mang sáng bóng.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại dùng pháp lực nhiếp về phương hướng Vạn Lôi Điện, mạnh mẽ hút nhiếp một đạo thất giai kiếp lôi lại gần.

Cứ như thế liên tục mấy lần, hơn mười loại kiếp lôi thất giai toàn bộ được hấp thu vào trong cơ thể, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thần hồn của mình càng thêm lớn mạnh.

Chỉ tiếc trong những loại kiếp lôi thất giai vẫn còn thiếu ba loại, không thể đầy đủ hoàn thành biến chất cho Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp.

Ngay sau đó tận sâu trong Vạn Hóa Lôi Trì, ba loại kiếp lôi bát giai, Thượng Tiêu Thiên Côn Lôi, Thái Hoán Cửu Diệu Lôi, Vô Thượng Pháp Hoa Lôi đều bị bao vây bên trong thất giai trọng lôi, cùng Vạn Lôi chính điện cơ hồ kết thành một khối.

Nhạc Vũ không khỏi cau mày, trong mắt lộ ra vài phần bất đắc dĩ. Nếu có thể hấp thu ba loại kiếp lôi này, cho dù Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp của hắn vẫn dừng lại ở tầng thứ bảy, nhưng uy lực lôi pháp cũng có thể tiếp tục tăng lên gấp bội!

Nhưng nhìn vào phong cấm kiếp lôi rậm rạp, trong lòng hắn chỉ biết cười khổ.

Hiện giờ hắn bắt chước theo yêu lực kim chúc tính của Tiết Hồng sử dụng để hút nhiếp kiếp lôi thất giai, như vậy còn có thể miễn cưỡng làm được, nhưng nếu như đi chạm vào ba loại bát kiếp, tất nhiên sẽ bạo lộ ra tính chất pháp lực của bản thân mình, sẽ làm người ta phải nghi ngờ.

Nhưng ba loại bát giai trọng lôi kia hắn lại nằm trong tình thế bắt buộc phải có!

Chân chính nói tới thật không phải chỉ là thừa dịp mà thôi, xem phong cấm kiếp lôi hôm nay quả nhiên đã suy yếu hơn lúc trước mới đến không ít.

Bởi vì bản thân Vạn Hóa Lôi Trì còn đang tự mình điều chỉnh, nguyên nhân là vì thêm một lần tích tụ lôi lực. Bên trong Vạn Lôi Điện thường cách một đoạn thời gian phong cấm sẽ tự nhiên bị suy yếu, mà trước mắt chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Mấy người tụ tập ven hồ đều đang chờ đợi thêm mười ngày sau phong cấm hoàn toàn tiêu tán.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ vung tay lên ý bảo Chiến Tuyết lui ra. Tiếp theo hắn lấy ra bàn tay Xi Vưu, một lần nữa dùng thu hút thất thải lôi quang bên trong Lôi Trì, bắt đầu khắc phù triện lên trên xương bàn tay của vị thượng cổ Vu Thần kia.

Cho dù lấy vạn lôi lực súc tích bên trong Vạn Hóa Lôi Trì để tu luyện xương bàn tay trắng muốt này, cũng không phải là việc một sớm một chiều, nhưng nếu có thêm Long Thương kiếm lại đơn giản hơn rất nhiều.

Nhạc Vũ không cần đem vật này hoàn toàn luyện chế, chỉ cần khắc lục đầy đủ phù trận bên trên là được, chỉ dùng mấy ngày cũng đã hoàn thành.

Tiếp theo hắn lại lấy ra tài liệu linh kim cướp được từ trong tay mấy người Hỏa Minh chân quân, bỏ thêm tinh huyết bản thân tế luyện, hỗn hợp ra một loại hợp kim thật cứng rắn, bổ túc vào bên trong. Không bao lâu xương bàn tay Xi Vưu đã trở nên càng thêm rực rỡ.

Xương bàn tay vẫn sáng bóng như ngọc, nhưng huyết sắc phù triện đã biến mất không còn nhìn thấy. Trở nên vô cùng tinh mỹ, lại hiện rõ những đồ văn ngân sắc phức tạp đến cực điểm.

Nhạc Vũ vẫn chưa được yên tâm, lại đem một ít Đại Huyền Đô Thái Bạch Tinh Khí đầu nhập bên trong, khiến cho hợp kim khắc ngân kia càng thêm kiên cố, sau đó mới thu hồi xương bàn tay lóng lánh kia.

Từ sau đó, phù trận bên trên bảo vật này sẽ không còn sợ bị người khác phá hư. Cho dù có bị tổn hại cũng có thể nhanh chóng chữa trị, hơn nữa uy lực càng tăng thêm hai thành!

Tiếp theo Nhạc Vũ lại quan sát Vạn Lôi chính điện. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Đã qua nhiều ngày, lôi lực tràn ra từ Vạn Hóa Lôi Trì càng thêm suy yếu nghiêm trọng. Ngay cả phong cấm linh trận gần Hoàn Hình sơn cũng bị ảnh hưởng trên diện rộng.

Cạnh ven hồ vô luận là vài tu sĩ của Xiển Tiệt nhị giáo hay hai vị đạo nhân của Tây Phương Giáo, từ hai ngày trước đã dần dần phân ra thần niệm chú ý biến hóa của Vạn Lôi Điện, tùy thời chờ đợi phong cấm mở ra.

Nhưng với mức độ như hiện giờ không phải Thái Ất Chân Tiên đủ khả năng mạnh mẽ xông vào.

Nhạc Vũ lại "hắc" một tiếng cười lạnh, từ bên trong Diễn Thiên Châu lấy ra hai cỗ hóa thân, đưa vào trong kiếm trận. Tiếp theo đem Chiến Tuyết hóa thành một đoàn hồng quang thu vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Ngay khi thần tình Bạch Thường còn đang mờ mịt, Nhạc Vũ đã đem Bạch Già Thiên Lệnh tế lên đỉnh đầu, cùng Côn Lôn Kính hợp lại thi triển huyễn thuật, cả người lập tức biến mất trong tầm mắt của Bạch Thường, ngay cả khí tức thần niệm cũng hoàn toàn không thể tìm thấy.

Ngay sau đó Bạch Thường phảng phất như ý thức được điều gì, ánh mắt hơi đổi.

Mà bản thể Nhạc Vũ đã đi tới gần bên Vạn Lôi Điện. Hơn mười loại thất trọng kiếp lôi thoáng chốc nổ ra, phảng phất như tìm được một chỗ phát tiết, tràn ngập đến.

Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào, trực tiếp xuyên qua. Thẳng đến khi gặp phải ba loại bát giai kiếp lôi mới đem Vạn Lôi Châu tế lên cao, hấp thu lôi quang làm cho người ta sợ hãi. Lại bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, đem lôi trận phong cấm phá vỡ một khe nhỏ, sau đó cả người liền xâm nhập vào bên trong Vạn Lôi chính điện.

Cả quá trình cũng chỉ trong tích tắc, mà những người bên ven hồ chỉ ngạc nhiên nhìn thoáng qua lại cùng nhau thu hồi ánh mắt.

Sắc mặt Bạch Thường càng thêm trắng bệch, vừa rồi hồn niệm của nàng chỉ cảm thấy được gần bên Vạn Lôi chính điện có một trận dao động quỷ dị, ngay sau đó hơn mười loại lôi quang kiếp lôi đều cùng nhau truyền ra một tiếng nổ vang.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy bản thể Nhạc Vũ biến mất ngay trước mặt nàng, giờ phút này hơn phân nửa nàng sẽ nghĩ đến đây chẳng qua là vì lực lượng của Vạn Hóa Lôi Trì sút giảm mà đưa tới dị biến mà thôi.

Cho dù trong lòng sinh nghi cũng sẽ không đem việc này liên hệ tới vị tu sĩ thanh tú kia.

Theo bản năng nàng thở ra một hơi, Bạch Thường chỉ cảm thấy cổ họng mình phảng phất như bị người đang nắm chặt thật khó thở.

Sau khi thân ảnh Nhạc Vũ biến mất trong mắt nàng, đã không còn thấy được bóng dáng của hắn. Chỉ sợ hơn phân nửa đã xâm nhập vào trong Vạn Lôi chính điện.

Bổn sự vô thanh vô tức đột phá phong cấm ngay trước mặt mọi người ở trong mắt của nàng so với Khổng Dật chân nhân càng thêm đáng sợ.

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, kiếm quyết đứng đầu thủy hệ, kim hệ đại thần thông, còn có lôi pháp thần thông, người này rốt cục là thần thánh phương nào?

Trong lòng lại hiện lên ý nghĩ này, Bạch Thường nhìn về phía hai cỗ thân ngoại hóa thân bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, ánh mắt không khỏi càng thêm quái dị.

Cơ hồ cùng một thời gian, Nhạc Vũ cũng dùng ánh mắt kinh dị đánh giá hoàn cảnh trước mắt.

Vạn Lôi chính điện cũng không lớn, cũng không thi triển phương pháp tu di không gian, bên ngoài chừng ba dặm, bên trong cũng là tam xích vuông.

Chỉ thấy vào lúc này bên trong tất cả đều là pháp trận phù triện thật rậm rạp, cùng hệ thống của Đạo gia có chút bất đồng, một ít nơi huyền ảo thật làm người khác phải than thở sợ hãi, thực lực trận đạo của thượng cổ Yêu tộc chỉ kém hơn Đạo gia nhất mạch một chút mà thôi.

Ngoại trừ phù trận, bên trong điện cơ hồ cũng không có vật gì, chỉ có ngay trung ương sinh trưởng một cây đại thụ tận trời.

Nhưng nếu đem vật này gọi là đại thụ, có lẽ có chút không thích hợp, dùng cách nói thỏa đáng hơn, hẳn phải là một đồ vật có hình dáng như đại thụ.

Thẳng tắp sừng sững, lại có cả hai tay hai chân, chiều cao lên tới trăm trượng, bên trong có vô số cành cây duỗi ra xung quanh, nhìn qua tựa như tán cây. Còn có thật nhiều dây mây leo trèo bám trên thân thể, lại phảng phất giống như xiềng xích đem thân thể thật lớn kia gắt gao khóa cứng.

Chiến Tuyết từ trong Diễn Thiên Châu toát ra, chỉ nhìn thoáng qua đồng tử của nàng cơ hồ co rút thành châm nhọn.

- Đây là di thể của thượng cổ Đại Vu?

Nhạc Vũ khẽ cười, khóe môi mang theo vẻ trào ý.

Đây chính là chân tướng của loại cây Nguyên Trí Linh Quả, chư giới tu sĩ đối với Nguyên Trí Linh Quả cũng không hiểu được rõ ràng. Nhưng có ai có thể nghĩ đến linh quả kỳ dị có thể tăng thêm trí lực kỳ thật cũng là từ trong thân thể thượng cổ Đại Vu sinh trưởng ra?

Chẳng thể trách vài lần hắn sử dụng Nguyên Trí Linh Quả đều có loại cảm giác liên hệ kỳ dị với minh minh hư vô, trực tiếp tiến vào trạng thái thần minh. Nguyên lai là mượn dùng lực lượng thân thể Vu Thần.

Đối với lý giải về đạo pháp thiên đạo, cũng trực tiếp đến từ tri thức mà vị thượng cổ Đại Vu trước mặt nắm giữ.

- Nghe đồn Nguyên Trí Quả Thụ có ba cây, lại không biết trong Vạn Hóa Lôi Trì này rốt cục là đang giam cấm một trong mười hai Tổ Vu Nhục Thu chuyên nắm giữ trí tuệ hay là Thiên Ngô chuyên nắm giữ tri thức truyền thừa?

Nhạc Vũ phi thân lên, đi tới bên cạnh Nguyên Trí Quả Thụ. Gần vạn năm tích lũy, cơ hồ đã tích lũy tới vạn quả. Nhạc Vũ cũng không hề nhìn tới, chỉ yên lặng đánh giá di thể của vị thượng cổ Đại Vu trước mắt.

Hắn càng cẩn thận quan sát càng thêm kính nể thủ đoạn kinh thiên của mấy vị Đạo tổ kia.

Lúc trước mười hai Tổ Vu hợp lực làm Yêu tộc cơ hồ bị tiêu diệt, khi đó làm sao sẽ từng nghĩ tới chính mình sẽ bị chế thành "Quả" thụ, bị trồng bên trong Vạn Lôi Điện như hôm nay?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 891: Huyền Công bản chính

- Không thể chứng Hỗn Nguyên, sẽ thành hậu hoạn khó lường…

Nhạc Vũ nắm chặt tay, móng tay đâm xuyên vào da thịt, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại, đưa mắt nhìn sang bên cạnh lại chỉ thấy vẻ mặt Chiến Tuyết tựa hồ không đúng lắm.

Nhìn vào Nguyên Trí Quả Thụ, trên mặt nàng không có nửa phần sợ hãi, lại lộ ra vài phần thương cảm, trong mắt vừa hỗn loạn vừa ẩn chứa vẻ kiên quyết.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm, liền hiểu được suy nghĩ trong nội tâm của nàng. Hắn không khỏi cười nói:

- Tuyết nhi cần gì lo lắng? Hiện giờ hồng hoang không còn giống như vạn năm trước. Khi đó tu sĩ tổn thất thảm trọng, không chấp nhận được Vu Thần tồn tại trên đời, nhưng hiện tại chư thần không có tại đây, thiên địa linh lực bị mất cân đối, dựa vào tứ linh thánh thú trấn áp, xa xa không đủ để điều hòa thiên địa. Chư giới tu sĩ đều chịu khổ đã lâu, cần được thay đổi. Nói không chừng mấy trăm năm sau, khi Đạo Thần rầm rộ, Tuyết nhi có thể chân chính thành tựu Câu Trần Đại Đế quả vị!

Chiến Tuyết cũng không có ý kiến, chỉ nhìn Nhạc Vũ khẽ lắc đầu nói:

- Tuyết nhi không quan tâm đến, chỉ cần giúp được sư huynh là tốt lắm rồi!

Nhạc Vũ biết được ý tứ của nàng, nàng căn bản không quan tâm tới thành tựu Câu Trần quả vị. Khóe môi hắn thoáng nhếch lên, cũng không tiếp tục khuyên giải an ủi, ngược lại nhìn qua Nguyên Trí Quả Thụ.

Bên ngoài quả thụ lại bị vô số phong cấm rậm rạp, cực kỳ vững chắc, tựa hồ liên tiếp cùng đại trận của Vạn Lôi Điện, lại có vẻ như tồn tại độc lập.

Tóm lại không nhìn thấy được chút dấu hiệu bị suy yếu nửa phần.

Tầng tầng rậm rạp, chỉ cần thoáng bị xúc động, sẽ đưa tới toàn bộ bát giai kiếp lôi bên trong Vạn Hóa Lôi Trì.

Mặc dù là Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc chịu được một kích của kiếp lôi trong này!

Nhạc Vũ khẽ cười, đem Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn tế lên đỉnh đầu, thúc giục pháp lực tới mức độ lớn nhất.

Ngay sau đó kiện Hỗn Độn chí bảo bên trong cơ thể lần đầu tiên bị dẫn dắt ra ngoài đan điền.

Âm Dương Nhị Khí trận đồ bố trí dưới chân, năm thanh tiên binh thanh hồng hoàng bạch hắc hình dáng khác nhau lộ ra phong cách tang thương cổ lão được phân bố ra năm phương vị, quay chung quanh Nhạc Vũ, chậm rãi xoay tròn không thôi.

Nhạc Vũ thở sâu một hơi, tiếp theo đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang.

Quang hoa sáng rực, lại chỉ thấy phong cấm bên ngoài Nguyên Trí Quả Thụ đã bị tiêu hóa một ít, sau đó chỉ trong nháy mắt liền khôi phục một bộ phận.

- Quả nhiên là đại trận do Đạo tổ tự tay bố trí…

Đồng tử Nhạc Vũ thoáng co rút lại, tiếp theo không chút do dự lại đánh ra mười mấy đạo Ngũ Sắt Thần Quang liên tiếp.

Thẳng đến khi pháp lực trong cơ thể cơ hồ bị tiêu hao không còn, mới có thể hoàn toàn phá vỡ phong cấm kia.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền thúc giục Long Thương kiếm, một đạo Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Âm Dương Diệt Tuyệt kiếm khí thúc phát, thẳng xuyên thấu vào trong trận, ngay vị trí mi tâm di thể Vu Thần đánh ra một chỗ trống nho nhỏ, ngay sau đó pháp lực cuốn tới, liền đem tử sắc huyết dịch vừa thẩm thấu ra thổi quét trở về, thậm chí còn mạnh mẽ rút đi một bộ phận ngay vị trí mi tâm.

Khi tất cả chuyện này vừa mới hoàn thành, liền nhìn thấy phong cấm bên ngoài

Nguyên Trí Quả Thụ đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng phục hồi. Mà tốc độ miệng vết thương nho nhỏ ngay vị trí mi tâm cũng khép lại rất nhanh. Chỉ trong chớp mắt đã được lôi lực của Vạn Hóa Lôi Trì tẩm bổ khôi phục như lúc ban đầu. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Cả quá trình cũng chưa tới ba lần hô hấp, từ lúc Nhạc Vũ bắt đầu thúc giục ngũ sắc kiếm trận, đến khi tinh huyết Vu Thần bị hắn thành công bắt vào trong tay, cơ hồ không hề có nửa điểm linh lực dao động tán dật ra ngoài trăm trượng.

Cả Vạn Hóa Lôi Trì cùng phong cấm lôi trận cơ hồ không có nửa phần động tĩnh.

Chí bảo tới tay, Nhạc Vũ không khỏi cười hài lòng. Mặc dù không biết bản thể Nguyên Trí Quả Thụ này là đến từ di thể của vị thượng cổ Đại Vu nào, mà Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Âm Dương Diệt Tuyệt kiếm khí cũng chỉ có thể phá vỡ vào trong di thể kia không tới nửa tấc, không lấy được bổn mạng tinh huyết chân chính, nhưng chỉ nói về chất lượng của tử kim sắc huyết dịch đã không kém hơn tinh huyết Đại Vu trong cánh tay bị ấn tỳ thật lớn trấn áp khi trước.

Đủ giúp cho lực lượng của hắn, cùng sự đốn ngộ về thiên địa pháp tắc bên trong tăng lên thêm một bậc thang, đối với Chiến Tuyết mà nói càng có thêm vô số ưu đãi.

Nhưng thượng cổ Xi Vưu kia khí tức mặc dù mạnh mẽ bá tuyệt, tuy có vẻ như so sánh được với mười hai vị Vu Thần kia, nhưng dù sao cũng còn kém hơn không ít.

Vừa rồi khi hắn hoàn toàn phá vỡ được phong cấm lôi trận, cả người hắn cơ hồ không có nửa điểm dũng khí muốn xuất kiếm.

Cũng may hắn tập luyện chính là Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, bản chất thần hồn đã đề cao, nếu không Nhạc Vũ cũng hoài nghi bản thân mình có thể ngăn cản được ý niệm muốn quỳ bái di thể của thượng cổ Vu Thần trước mặt hay không!

- Toàn bộ người đời biết được Nguyên Trí Quả Thụ có ba gốc, trong đó có một gốc nằm trong Vạn Lôi Điện, chính do di thể của Vu Thần chế thành, tạo ra từ vạn vạn năm trước. Còn lại hai gốc đã tồn tại còn sớm hơn phía trước. Lại không biết hai gốc kia có hình dáng thế nào, hay là di thể của thượng cổ Yêu Thánh?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy da đầu run lên, ý niệm này chỉ thoáng lướt qua trong đầu liền lập tức xóa bỏ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ dùng pháp lực cuốn tới, từ dưới chân mình nhiếp ra ước chừng năm trăm Nguyên Trí Linh Quả, bỏ vào trong tu di không gian của mình.

Chiến Tuyết thoáng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hỏi, sau khi suy ngẫm liền ngộ ra.

Nhưng Nhạc Vũ cũng lại giải thích:

- Thế gian có ba gốc Nguyên Trí Quả Thụ, mỗi vạn năm xuất hiện đều có hạn ngạch. Thiên hạ chư tông tu sĩ còn có nhiều tán tu đều trông mong lấy được. Nếu ta đem toàn bộ Nguyên Trí Linh Quả nơi này lấy hết, sẽ đắc tội toàn bộ hồng hoang, năm trăm quả hai mươi mốt quả đã là vừa đủ…

Trong lòng hắn đã sớm suy tính qua vô số lần, năm trăm hai mươi mốt quả vừa lúc không kích thích chư tông tu sĩ, còn có ý muốn đảo loạn tính toán của Đại La Kim Tiên.

Dùng vật này tu hành là có thể tương đương hai mươi năm khổ tu. Nhưng đối với những tu sĩ đã chứng đạo trường sinh mà nói, mặc dù có nuốt cả hàng trăm hàng ngàn quả, còn không bằng ở trên ba mươi ba thiên hoặc ở không gian mật cảnh có thời gian gia tốc hay trong động tiên tu luyện mấy trăm năm càng thêm thực tế.

Mấu chốt là ở chỗ tăng lên tuệ lực, lấy thần minh cảnh giới đột phá cổ bình. Có chút trở ngại, mặc dù có minh tư khổ tưởng suốt mấy trăm hay ngàn năm, đều chưa hẳn có tác dụng. Nhưng nếu mượn dùng tuệ lực của thượng cổ Vu Thần hoặc là có thể đột phá không còn chướng ngại.

Như vậy mới khiến cho thiên hạ tiên tu cũng đối với vật này ham muốn tìm kiếm.

Nhạc Vũ tuyệt không e ngại chuyện đối địch với toàn thiên hạ, nhưng hắn cũng không muốn trước khi cánh chim mình vững vàng lại đi gây thù kết oán với thiên hạ chư tông, bị rơi vào thế không ai giúp đỡ. Cái gọi là tham thì thâm, chính là đạo lý này.

Nguyên Trí Linh Quả đã lấy được tới tay, bên trong Vạn Lôi Châu cũng hấp nhiếp được ba loại bát trọng kiếp lôi. Nhạc Vũ cũng không còn ý muốn tiếp tục lưu lại nơi này, hắn đem Chiến Tuyết thu về bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Đột nhiên trong lòng hắn hiện lên một ý niệm, đưa mắt nhìn về phía vách tường tận sâu trong đại điện.

Đồng dạng nơi đó cũng có hai tấm bích họa, nhưng không phải giống như đồ án thần thú trước đó. Mặc dù nhìn thật sống động, nhưng cũng không thấy hàm chứa quy luật huyền ảo gì bên trong đồ án.

Chỉ là giống như hai tấm bích họa không có chút gì đặc biệt mà thôi, mà hai nhân vật bên trong nếu không nhìn lầm, hơn phân nửa chính là vị Thiên Đế Đế Tuấn còn có Đông Hoàng Thái Nhất…

Làm Nhạc Vũ thấy ngạc nhiên chính là tấm biển bên trên lại điêu khắc đồ hình của Tam Túc Kim Ô, lại không hề có cấm chế bên ngoài, chất liệu nhìn qua thật bình thường.

Đương nhiên gọi là bình thường là vì so sánh với những chất liệu khác trong Vạn Hóa Lôi Trì mà thôi. Nếu lấy về giao cho một vị luyện khí tông sư ngoài Ngọc Tiên cảnh, ít nhất có thể luyện chế ra một thanh tiên binh trên tứ phẩm.

Nhạc Vũ vốn cũng chưa từng để ý, nhưng vừa rồi khi dùng hồn thức dò xét, lại cảm giác phù triện chữ "Đình" bên trong thần hồn của mình hơi lay động, tựa hồ đã cảm ứng được thứ gì.

- Kỳ quái! Hay là di trân của thượng cổ Yêu tộc còn có cá lọt lưới?

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, liền không chút do dự đem tấm biển nhiếp tới trong tay. Hắn tinh tế cảm ứng chỉ chốc lát, vẻ mặt liền biến đổi, cổ quái tới cực điểm.

Bên trong tấm biển chứng thật là có một linh trận tồn tại, hơn nữa lại giống như giới chỉ, ở bên trong tấm biển cất chứa một không gian tới vạn dặm.

Cả đại trận cũng cực kỳ bí mật, nếu không phải đại trận cũng là thượng cổ lôi trận, hồn thức của hắn vừa vặn cảm giác được, cơ hồ không thể nhận thấy.

Nhưng giờ phút này nội tâm của Nhạc Vũ càng thêm cảm thấy khó hiểu.

- Nếu đem Nguyên Trí Linh Quả trồng ở đây, như vậy năm vạn năm trước hắn trong vài vị Đạo tổ thánh nhân phải có một vị đi qua nơi này. Lấy Hỗn Nguyên cảnh giới, có khả năng nhìn rõ vạn vật, vì sao lại không phát hiện được nó?

- Bên trong này rốt cục đã cất giấu thứ gì? Hắn khinh thường không thèm lấy sao? Hay là muốn đem cơ duyên này lưu cho hậu bối? Hoặc là hắn không dám lấy ra?

Nhạc Vũ bật cười, đánh ra vài đạo Ngũ Sắc Thần Quang vào trong tấm biển. Lần này còn dễ dàng hơn đánh vỡ phong cấm của Nguyên Trí Quả Thụ mấy lần, mà khi hồn thức của Nhạc Vũ thăm dò vào bên trong, cũng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Tay phải chợt chuyển, liền hiện ra một quyển kim sách, đây chính là bảo vật duy nhất hắn tìm được bên trong tấm biển, mà bên trên bìa quyển sách rõ ràng hiện lên bốn chữ Tứ Cửu Huyền Công.

Thật lâu Nhạc Vũ cũng chưa thể phục hồi lại tinh thần, tiếp tục cẩn thận lật xem, quả nhiên nhìn thấy bên trong chính là ba mươi sáu đồ án Thiên Cương thần thú.

Duy nhất khác nhau chính là bên cạnh đồ án còn có chú giải, bên trong ẩn chức đại đạo pháp tắc còn vượt hơn lần trước hắn đã chứng kiến.

Cho dù là bảy thủy hệ thần thú cũng chỉ kém hơn một chút so với đồ án mà Huyền Vũ tự mình khắc ấn.

- Đây chính là Tứ Cửu Huyền Công bản chính mà Hỏa Minh chân quân đã nói sao?

Nhạc Vũ lật qua từng tờ, đợi đến khi lật tới đồ án của Khổng Tước thì đồng tử co rụt lại.

Tiếp theo hắn chợt bật cười, đem quyển Tứ Cửu Huyền Công khép lại.

Hắn thầm nghĩ nếu theo đồ án Khổng Tước bên trong bản chính này tu hành, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn trước khi đạt tới tầng mười chín, đều phải dễ dàng hơn. Bên trong kể lại chi tiết so với thần thông Ngũ Sắc Thần

Quang vốn có trong hậu duệ Khổng Tước chỉ sợ sẽ càng thêm tường tận.

Thậm chí chỉ cần tu hành sơ lược, giờ phút này hắn đã có thể lập tức biến thành pháp thân Khổng Tước!

Hai vị thượng cổ Yêu Thánh này đối với Tứ Cửu Huyền Công thật đúng là vô cùng nhọc lòng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 892: Biển tình nổi sóng

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đem tấm biển đặt lên bên trên hai bức bích họa.

Hiện tại hắn cũng không dám xác định mấy vị Đạo tổ kia vì sao không lấy đi vật này.

Đồ án bên trong kim sách tuy gọi là Tứ Cửu Huyền Công, nhưng cũng đồng dạng bao hàm ba mươi sáu loại thần thông đại đạo. Chẳng thể trách có thể được xưng là công pháp luyện thể đứng đầu trên thế gian tương đương như Cửu Chuyển Huyền Công của Hồng Quân đạo tổ truyền xuống, tiếp cận với vô thượng thần thông.

Bên trong đó tuy có hơn phân nửa vẫn chưa được đầy đủ trọn vẹn, nhưng Tam Túc Kim Ô đồ án cùng ít nhất bốn loại thần thông thiên phú thần thú đều được ghi lại hoàn chỉnh bên trong kim sách.

Nói cách khác, cho dù không tu tập Tứ Cửu Huyền Công, chỉ tu tập đồ án, cũng có thể thành tựu được năm loại thần thông đại đạo!

- Thật không biết bảy mươi hai loại biến hóa của Bát Cửu Huyền Công Địa Sát là tình huống thế nào? Bên trong ghi lại phẩm cấp thần thú tuy còn kém hơn Tứ Cửu Huyền Công một bậc, nhưng với xu thế ngập trời của Đế Tuấn, chỉ sợ đã lấy được thần thông đại đạo đầy đủ rồi. Hiệu dụng luyện thể chỉ sợ còn hơn cả Tứ Cửu Huyền Công.

Nhạc Vũ cẩn thận dùng hồn thức tinh tế thăm dò thêm một lần, thẳng đến khi xác thực chứng minh bên trong Vạn Hóa Lôi Trì không còn lưu lại vật gì khác, mới khe khẽ thở dài thoáng tiếc nuối thu hồi hồn niệm.

Thiên Cương Địa Sát biến hóa hắn phải là một bộ đầy đủ. Mà theo hắn biết, hiện giờ có được hai loại công pháp luyện thể này chỉ có hai vị Đạo tổ bên phương Tây. Nhưng theo như cách nói của Hỏa Minh chân quân, Tây Phương Giáo truyền thừa cũng chỉ là bản sao mà thôi.

Tiếp theo đó là Xiển Tiệt nhị giáo, năm đó khi Yêu tộc diệt vong, cũng đã lấy được rất nhiều chỗ tốt. Bất quá bên trong tiên giới cũng chỉ nghe truyền thuyết Ngọc Đỉnh chân nhân tu luyện Bát Cửu Huyền Công. Lại không biết hắn tu tập là bản chính hay là bản sao.

Mà một vị cuối cùng chính là tại Mai Sơn, năm đó sau khi Yêu tộc tan rã thì còn sót lại riêng nhất mạch. Nhưng Thông Thiên Yêu Thánh truyền thừa Bát Cửu Huyền Công cũng không khả năng là bản chính.

Vốn cho rằng nơi này có thể tìm được bản chính Tứ Cửu Huyền Công, như vậy nói không chừng cũng tìm được Bát Cửu Huyền Công.

Hiện giờ xem ra chỉ là mình đã quá tham lam.

Lặng lẽ cười, Nhạc Vũ hóa thành độn quang bay ra ngoài cửa điện.

Trước khi rời đi hắn liếc mắt nhìn về phía sau, hai mắt mang theo lãnh ý thoáng nheo lại.

Hỏa Minh chân quân cùng Phong Tượng Tông Quảng Thái chân nhân đi tới Vạn Lôi Điện tuy đều có mục đích riêng, nhưng đều không ngoại lệ đều là phụng sư mệnh trang thần làm quỷ. Chính là vì Vạn Lôi chính điện này mà đến.

Nhưng lần này tuy hắn đi vào đầu tiên, nhưng hồn thức lại không cách nào lục soát được vật kia. Lại không biết trong chuyện này có mê hoặc gì khác?

Trong hồn niệm xẹt qua một tia sát khí, nhưng cuối cùng lại đành bất đắc dĩ xuyên ra cửa điện.

Hắn vừa rời khỏi Vạn Lôi chính điện, thân hình vừa xuyên vào bên trong lôi trận phong cấm, Nhạc Vũ đã thấy vị thanh y tu sĩ trong mắt mang theo vẻ do dự đứng bên ngoài huyễn trận mình bố trí.

Mà Bạch Thường vẫn ở trong trận nhắm nghiền hai mắt, tình hình bên ngoài trận vẫn như không biết.

Nhạc Vũ không khỏi âm thầm may mắn, thầm nghĩ cũng may lần này mình đi ra sớm, nếu không trễ thêm một khắc tình hình chỉ sợ thật khó lường. Diệp Thanh

kia hắn vốn đã cảm thấy có chút vấn đề, hiện giờ xem ra cuối cùng vẫn không nhịn được.

Còn có Bạch Thường cũng không biết ngoan ngoãn thành thật.

Đáng tiếc thân ngoại hóa thân mặc dù thật tốt, nhưng dù sao cũng không sánh bằng Tam Thi Nguyên Thần. Không có được trí tuệ tự hỏi, một khi thoát ly liên hệ với hồn niệm bản thể, sẽ chỉ theo mệnh lệnh làm việc, không biết biến báo, trạng huống hơi có chút phức tạp đều không thể ứng đối.

Một tiếng sấm nổ vang lại truyền ra, cả phong cấm lôi trận vào lúc này cơ hồ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Thẳng đến khi thân hình Nhạc Vũ hoàn toàn xuyên qua khỏi phong cấm lôi trận mới khôi phục lại bình tĩnh.

Nhưng lúc này chín người bên ven hồ trong mắt đều lộ ra vẻ nghiêm túc, lại một lần nữa cẩn thận nhìn về Vạn Lôi chính điện.

Lần này khác với lần trước, bọn họ đều mang theo vẻ do dự quan sát thật kỹ. Một lần trước còn có thể giải thích là lôi lực tích tụ bên trong Vạn Hóa Lôi Trì đã hao tổn hết, còn đang trong lúc điều chỉnh.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn lại phát sinh thêm lần thứ hai, lại không thể làm cho kẻ khác không phát sinh lòng nghi ngờ.

Bọn họ đều nhíu chặt mày bình tĩnh quan sát biến hóa bên trong Vạn Hóa Lôi Trì. Đang âm thầm tự suy đoán bên trong Vạn Lôi chính điện đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Vũ cũng đã quay về bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, đợi đến khi hắn giải trừ huyễn thuật, Bạch Thường tĩnh tọa tu hành một bên đã "tỉnh" lại, trong giọng nói mang theo vẻ trào phúng:

- Chín vị Thái Ất Chân Tiên mà cũng không xem vào đâu, không ngờ còn dám lẻn vào Vạn Lôi chính điện. Ta xem ngươi đúng là to gan lớn mật liều lĩnh!

Nhạc Vũ thản nhiên cười, cũng không đi để ý nàng, nhìn ra ngoài trận nói:

- Ta xem thái độ của người này đối với ngươi có chút bất thường, bản thể còn là Thanh Dực Xà. Cùng Thanh Dực Ngân Luyện Xà các ngươi có liên quan lớn. Chẳng lẽ là gian phu trước kia của ngươi đó sao?

- Ngươi mới có gian phu!

Gương mặt Bạch Thường hiện lên vẻ giận dữ, nhưng lại không muốn va chạm trực tiếp với Nhạc Vũ, liền quay đầu nói:

- Chỉ là có nhận thức qua trước kia mà thôi, một tên phản đồ, ta không thèm phản ứng!

Nhạc Vũ dự đoán được cũng là như thế, dáng tươi cười càng thêm ý vị thâm trường:

- Lười phản ứng? Hay là cố ý không để ý? Sợ là đang ngóng trông vị bên ngoài kia phá vỡ huyễn trận của ta đúng không?

Bạch Thường chỉ cười cười, ý tứ tự nhiên không hề có chút vẻ hổ thẹn.

Nhạc Vũ cũng không tức giận, khoanh chân ngồi xuống, hai tay khẽ vẫy, thu hồi Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Lại đem thân ngoại hóa thân triệu hồi trở về bên trong Diễn Thiên Châu.

Tiếp theo hắn chủ động giải trừ huyễn trận, vẻ mặt như uể oải, nhìn Diệp Thanh đứng bên ngoài cười nói:

- Diệp huynh đã bồi hồi bên ngoài thật lâu, lại không biết rốt cục là vì chuyện gì?

Diệp Thanh ngây ra, tiếp theo không tự chủ được đưa mắt liếc nhìn Bạch Thường. Hắn còn đang do dự không biết làm sao mở miệng, Nhạc Vũ lại cười nói:

- Chúng ta mặc dù đều là Yêu tộc, nhưng lẫn nhau thủy hỏa bất dung, Diệp huynh cùng chúng ta thân cận nói chuyện, sẽ không e ngại bị Tiệt giáo môn quy xử trí?

Thần sắc Diệp Thanh biến đổi, cũng không để ý Nhạc Vũ hướng Bạch Thường

thi lễ nói:

- Thường nhi, chẳng lẽ còn giận ta hay sao? Diệp Thanh này bái xuống Tiệt giáo môn hạ, cũng là vì tìm đường ra cho Thanh Dực Xà bộ tộc mà thôi. Hiện giờ khí vận Yêu tộc đã suy, nếu còn tiếp tục bảo thủ chỉ sẽ nhanh chóng diệt vong, cầu lưu lại hậu duệ cũng không cơ hội. Bao năm nay Bạch gia các ngươi tử thủ Mai Sơn, tình hình cũng càng ngày càng lụn bại, lại có từng được sống dễ chịu qua? Sư phụ của ta cực kỳ tán thưởng tư chất của ngươi, có hứa sẽ đào tạo chúng ta trở thành nhất thế nhân tài hiếm thấy đời này. Sao ngươi không sớm gia nhập môn hạ Tiệt giáo?

Khóe môi Nhạc Vũ hơi nhếch lên, thờ ơ lạnh nhạt, vẻ mặt Bạch Thường lại cười lạnh nói:

- Câm miệng! Diệp Thanh ngươi là ai, có tư cách gì làm ta tức giận? Tình cảnh Bạch gia ta lại có quan hệ gì tới ngươi đâu? Cần gì ngươi tới lo lắng?

Diệp Thanh không chút nào tức giận, tiếp tục tiến lên trước một bước than khẽ:

- Hiện giờ hồng hoang sát kiếp nổi lên, chỉ có Tiệt giáo nhất mạch độc thịnh. Đạo tổ Thượng Thanh, pháp lực thông thần, còn có Tru Tiên kiếm trận, trấn áp vận khí, bảo hộ đệ tử trong giáo, môn nhân nhất định được bình yên trường sinh. Chư giáo còn lại đều bất ổn không yên, mà những hạng người như tán tu tính mạng càng thêm khó bảo toàn. Yêu tộc tàn mạch các ngươi cũng đi theo xu hướng vậy thôi. Dù Bạch đạo hữu không vì mình tính toán, chẳng lẽ không muốn suy nghĩ cho tộc nhân một chút?

- Sát kiếp?

Ánh mắt Bạch Thường thoáng hốt hoảng, tiếp theo ảm đạm cười:

- Sát kiếp lại như thế nào? Nếu như Bạch gia nhất định diệt vong, đó chính là số mệnh đã thế! Muốn chúng ta ruồng bỏ Mai Sơn, là không có khả năng!

Trong mắt Diệp Thanh cuối cùng hiện ra một tia âm mai, ngưng trọng nói:

- Thường nhi, vì sao cứ muốn cùng ta đấu khí? Vô luận hiện tại lập trường của hai ta thế nào, hôn ước giữa hai ta vẫn còn tồn tại, ta sẽ hại ngươi hay sao?

Thần tình Nhạc Vũ vốn lạnh nhạt, lúc này nghe vậy cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Hắn vốn nghĩ Diệp Thanh chỉ là theo đuổi Bạch Thường không đạt được nguyện vọng, lại không nghĩ ra nguyên lai hai người này còn có quan hệ như thế.

Giờ phút này ngay cả mấy người đứng phía xa cũng đều nhìn sang, trên mặt mang theo dáng vẻ cười cười.

Đặc biệt Xan Huyền pháp sư càng mang theo vài phần khinh thường và vui sướng khi người gặp họa.

Vẻ mặt Bạch Thường càng thêm băng sương, trong miệng lại cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi còn có mặt mũi nhắc việc hôn ước? Từ lúc ngươi chuyển qua gia nhập Tiệt giáo, ta và ngươi đã ân đoạn nghĩa tuyệt! Lại nói hiện giờ ta đã có song tu đạo lữ. Cút cho ta! Chớ tiếp tục đến dây dưa, làm ta ghê tởm!

Nói tới đây nàng làm như hữu ý vô ý trộm liếc mắt về Nhạc Vũ.

Sắc mặt Diệp Thanh vốn đã thật khó xem, lúc này nghe vậy nhất thời càng thêm xanh mét. Đợi đến khi nhìn thấy vẻ mờ ám của Bạch Thường, sắc mặt liền vặn vẹo, vẻ mặt nổi giận cơ hồ không thể khống chế được nữa.

Hắn không cần tiếp tục nghĩ ngợi điều gì, lạnh lùng nhìn về phía Nhạc Vũ nói:

- Tiết huynh, ngươi cùng nàng đều thuộc Mai Sơn nhất mạch. Không biết lời nói của Thường nhi rốt cục là thật hay giả? Đạo lữ mới của nàng rốt cục lại là nghiệp chướng nào?

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, trong lòng cảm thấy bực mình, vốn muốn ngồi xem náo nhiệt một chút, cũng không ngờ cuối cùng kéo luôn chính mình đi vào.

Xem ra trước đó mình thật sự đối đã quá nhẹ nhàng với Bạch Thường, tốt tới mức khiến cho nàng không hiểu rõ thân phận hiện tại của mình là gì.

Đang định nói chuyện, tâm niệm hắn chợt động, thầm nghĩ không phải ngươi muốn gây phiền toái cho ta sao? Vậy theo ý ngươi lại có ngại gì? Sau đó hắn nhẹ giọng cười nói:

- Chứng thật đã có đạo lữ mới, hơn nữa Diệp đạo hữu cũng nhận thức…

Đồng tử Diệp Thanh co rụt lại thật mạnh, sát khí hiện ra thấu xương, nhưng ngay sau đó đã thấy Nhạc Vũ ngoắc tay với Bạch Thường.

Trong lúc mọi người còn chưa hiểu ý, đã thấy sắc mặt Bạch Thường đột nhiên đỏ bừng đứng lên, phảng phất như vừa sợ hãi vừa kiều mỵ đi chậm tới trước người Nhạc Vũ.

Tiếp theo nàng ngồi lên đùi Nhạc Vũ, hai tay quấn quýt lấy cổ hắn, toàn thân giống như con bạch tuộc cuộn chặt lên người hắn. Cuối cùng còn cực kỳ thân mật liếm liếm vành tai Nhạc Vũ, tràn đầy ý tứ khiêu khích tình dục.

Trông thấy cảnh này, ngay cả vẻ mặt của Xan Huyền pháp sư cũng ngẩn ra, có chút kinh ngạc. Khóe miệng Diệp Thanh càng thêm run rẩy, yêu lực cuộn trào trong thân thể bỗng dưng tràn lan ra. Một đôi mắt màu vàng cũng chuyển thành màu đỏ thẫm.

Mà ở ngay bên cạnh Nhạc Vũ, giờ phút này chính Bạch Thường cũng đang hận muốn lập tức chui xuống đất giấu mặt, thật xấu hổ gặp người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 893: Kim Tổ Nhục Thu

Nhìn thấy thần trí của Diệp Thanh đã sắp sửa không cách nào khống chế, Nhạc Vũ lại đưa tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Bạch Thường, cười thêm sáng lạn:

- Thật có lỗi thật có lỗi, tiểu đệ không muốn để cho Thường muội khuê phòng trống vắng, vì vậy đã cùng nàng kết làm đạo lữ. Hay là Diệp huynh thật muốn tới tìm ta tính nợ hay sao?

Trong lúc nói chuyện, trong mắt Nhạc Vũ lại xuất hiện vô số song đồng, Hi Hoàng Tàn Kính rút vào bên trong, thoáng hiện lên quang mang thật nguy hiểm. Hắn biết loài Cửu Tiết Kim Văn này bản thân còn có một loại đại thần thông, chính là từ song đồng kích phát, dùng Hi Hoàng Tàn Kính thì có thể giả mạo được một phần trong thần thông này.

Nhưng bộ dáng này của hắn ở trong mắt người khác nhìn vào thật sự vô cùng khó xem. Hơn mười song đồng hiện ra, dù là tâm tính tu dưỡng sâu đậm như hai vị tu sĩ Tây Phương Giáo cũng khẽ nhíu mày, trong lòng vô cùng ghê tởm.

Nhưng Bạch Thường lại hoàn toàn không biết, vẫn quấn quýt si mê ôm Nhạc Vũ, bộ ngực nàng không ngừng cọ xát vào cánh tay hắn.

Hình ảnh này khiến người khác không tự chủ được liên hệ lên từ ngữ mỹ nữ cùng dã thú, một cánh hoa tươi cắm lên bãi phân trâu.

Bọn họ lại khó hiểu, Bạch Thường này tốt xấu gì cũng được xưng là tiên nữ diễm lệ, tuy là thần thú, nhưng bên trong Yêu tộc địa vị cũng vô cùng tôn quý, dù là người trong Xiển giáo vốn ghét Yêu tộc cũng không bài xích nàng. Vì sao lại cùng loài côn trùng này chen chúc chung một chỗ? Đây rốt cục là loại phẩm vị thế nào? Thật sự không biết liêm sỉ!

Thiên địa có năm loài, lân, mao, vũ, côn, doanh. Doanh chính là chỉ người, lân là thủy tộc, mao là chỉ thú, vũ là chỉ loài chim bay, côn là thuộc về loài côn trùng.

Trong đó loài sâu trùng là thấp tiện nhất, căn tính thấp nhất, cho dù thần thông mạnh mẽ, pháp lực cao cường nhưng cũng không được chư tộc hồng hoang đối đãi.

Hai nắm tay cùng xương cốt trên người Diệp Thanh đều vang lên những tiếng răng rắc, vô số khí kình đang không ngừng xung kích quanh người.

Toàn thân hắn ẩn hiện thanh sắc phù văn, trên đỉnh đầu cũng có môt viên thanh sắc đan hoàn bay lên.

Nhưng ngay sau đó bạch y tu sĩ Xan Huyền ở xa xa vẻ mặt chợt ngưng trọng nhìn vào ánh mắt Nhạc Vũ, quát lạnh một tiếng nói:

- Diệp sư đệ, còn chưa chịu trở lại! Hay ngươi đã quên lời dặn của sư phụ, chúng ta phải lấy đại cục làm trọng!

Vạn Linh Tử đứng bên cạnh hắn cũng cười khẽ nhắc nhở:

- Vận khí của Tiết đạo hữu thật tốt, không ngờ môn đại thần thông này còn được ngươi tu thành công như vậy. Qua thêm ít ngày có lẽ đã lột xác biến hóa, tăng lên mười hai tiết đi?

Sắc mặt Diệp Thanh lúc xanh lúc hồng, trong mắt nhìn về phía Nhạc Vũ bỗng nhiên lóe ra sát khí, lại trở nên do dự, còn ẩn hàm vài phần kiêng kỵ.

Nhạc Vũ cũng đã đợi tới sốt ruột, trực tiếp cười lạnh một tiếng nói:

- Muốn động thủ cứ tùy tiện! Nếu không dám thì cút cho ta!

Nói dứt lời, Nhạc Vũ cũng không đợi Diệp Thanh phản ứng liền mở ra huyễn trận, sau đó là Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, vô số huyền binh lại rậm rạp phân bố trong huyễn trận.

Tiếp theo liền nhìn thấy Diệp Thanh ở bên ngoài chần chờ chốc lát, mạnh mẽ phẩy tay bỏ đi. Lần này đã đổi lại vẻ mặt trào phúng của ba người Dương Ất.

Nhạc Vũ cũng không quản phản ứng của mấy người bên ngoài, trực tiếp kháp lấy cổ Bạch Thường nhấc lên khỏi người mình nói:

- Tốt lắm, người nhàn rỗi cũng đã giải quyết xong. Hiện giờ ngươi đã hài lòng rồi chứ?

Bạch Thường đã sớm thật sự nổi giận, còn bị Tam Linh Khống Hồn Châm của Nhạc Vũ sai khiến không thể hiện lên trên mặt, lúc này vừa thoát khỏi khống chế liền trợn to đôi mắt, gắt gao nhìn trừng Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ chợt cười ha hả, cố ý lộ ra song đồng trong mắt nhìn nàng trừng lên.

Bạch Thường thấy thế sắc mặt lập tức xanh tái, trong lòng vừa tức vừa giận, ứa nước mắt khổ bức nói:

- Đạo hữu trêu cợt ta như vậy, thật cảm thấy rất có ý tứ sao?

Nhạc Vũ lại làm như không trông thấy, hắn vốn là người lòng dạ ác độc, giờ phút này vốn không hề có chút ý nghĩ thương hương tiếc ngọc, chỉ thản nhiên cười:

- Muốn nói trêu cợt đây là do ngươi tự chuốc lấy! Cũng không nhìn xem mình đang ở trong tình cảnh nào, lại dám theo ta đùa giỡn thủ đoạn…

Sắc mặt Bạch Thường biến đổi, lại không lên tiếng, thân hình vừa chuyển liền biến thành hình dáng ngân xà mười tám cánh, tiếp theo uốn mình giống như một vòng tay màu trắng bạc, thân hình quấn quýt lấy cổ tay phải Nhạc Vũ, phảng phất như tiến nhập ngủ đông.

Nhạc Vũ thấy thế khóe môi lạnh lùng nhếch lên, lúc này lại đến lấy lòng, thật đã có chút chậm. Ý niệm hắn chợt động, một đợt thanh sắc lôi quang đã bắn vào bên trong "thủ trạc" kia, sau đó liền thấy thân thể Bạch Thường rung động một trận, lại bị hồn niệm của Nhạc Vũ ước thúc, không cách nào bay khỏi.

Nhạc Vũ khoanh chân ngồi xuống, bên trong ấn đường bắn ra một đạo hồng quang. Chiến Tuyết vừa hiện thân bên ngoài, tiếp theo mang mấy phần thâm ý nhìn Bạch Thường đang quấn quýt trên cổ tay của hắn, trong mắt mang theo suy nghĩ sâu xa nói:

- Ta nghe nói Thanh Dực Ngân Luyện Xà tuy phẩm cấp không cao, nhưng đại thần thông có hiệu dụng thật lớn. Nhưng ta xem tính cách của nàng quyết liệt,

nhất định không chịu chấp nhận khế ước làm linh sủng. Nếu như sư huynh muốn đem thu phục, còn cần tốn nhiều công phu…

- Lắm miệng!

Trừng mắt liếc Chiến Tuyết, Nhạc Vũ liền đem một chút tử kim huyết dịch cùng vài mai Nguyên Trí Linh Quả bắn tới.

Chiến Tuyết đón vào trong tay nhưng cũng không lập tức hấp thu, vẫn ngồi cạnh ven hồ, Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí nương theo sự che giấu của Hi Hoàng Tàn Kính mạnh mẽ nhiếp lên, đem một ít đoàn ngân sắc lôi quang thất kiếp hút tới trước người.

Vào lúc này Nhạc Vũ cũng lấy ra một giọt tinh huyết Vu Thần, không chút do dự hấp thu vào trong cơ thể. Sau đó lại lấy ra một Nguyên Trí Linh Quả nuốt vào.

Thần hồn tiến vào thần minh chi cảnh, lúc này tình hình lại khác hẳn. Tựa hồ có thêm một ít đồ vật gì đó, sự lý giải đối với vạn vật đều có chút sai biệt đối với dĩ vãng.

Về phần độc tố chứa bên trong, cũng đã có thể hoàn toàn không cần để ý tới.

Nhạc Vũ chỉ thoáng suy ngẫm đã hiểu được một ít đồ vật kia chính là "Đạo" mà mình lĩnh ngộ được. Bộ phận bên trong nhất định là tri thức mà vị thượng cổ Vu Thần cũng chưa thể tìm hiểu ra tới.

Về phần một nguyên nhân khác, chính là nơi phát xuất Nguyên Trí Linh Quả bất đồng. Thực sự không phải phát ra từ một gốc quả thụ, vì thế lý giải bên trong tự nhiên phải có khác nhau.

Nhạc Vũ cũng không biết rốt cục mình nên tự hào hay nên bi ai. Bất quá ngay sau đó toàn bộ lực chú ý của hắn đều chuyển vào bên trong cơ thể.

Huyết dịch kia tuy không phải tinh huyết quý giá nhất của Vu Thần, nhưng khi nguyên khí súc tích bên trong bùng nổ, so với huyết nhục Xi Vưu còn mạnh hơn mấy lần.

Hơn nữa bên trong còn bao gồm pháp tắc, đã đạt tới trình tự của vũ trụ chí lý.

Thượng cổ Vu Thần đã đạt tới gần trình độ của Đạo tổ, đương nhiên vượt qua Xi Vưu mấy lần. Thân thể mạnh mẽ chính Xi Vưu cũng không thể so sánh.

Hai mắt nhắm nghiền, Nhạc Vũ cơ hồ đầu nhập toàn bộ tinh thần lắng lặng tìm hiểu đại đạo pháp tắc. Hắn chỉ phân ra ngoài một đạo thần niệm, sau đó qua mỗi một thời gian lại thấy một lực lượng kiếp lôi kích phát rót vào bên trong ngân sắc thủ trạc trên cổ tay hắn. Có đôi khi là nửa khắc, có đôi khi là thời gian một nén nhang, mạnh yếu vô chừng, có khi lặp lại.

Lúc ban đầu Bạch Thường còn liều mạng giãy dụa, cuối cùng cũng dần dần học ngoan, rõ ràng lợi dụng kiếp lôi để rèn luyện thân thể.

Nhạc Vũ cũng không quản nàng, nhưng qua mỗi một lát cũng ném ra vài viên yêu đan có thể khôi phục khí huyết nguyên lực cấp cho nàng dùng.

Thậm chí có khi hắn còn hấp thu bài trừ độc tố bên trong dược vật sinh ra giúp Bạch Thường.

Ước chừng qua mười ngày Nhạc Vũ bỗng nhiên bay lên thét dài, thanh âm xuyên thấu trời cao, làm chín tên Thái Ất Chân Tiên đều chăm chú nhìn qua. Nhưng bọn hắn bị huyễn thuật cản trở không nhìn thấu được hư thật bên trong, nhưng trong mắt đều hiện ra vẻ kinh nghi, nghe tiếng thét hùng hồn chấn đãng, rõ ràng tu vi đã hiện ra tiến cảnh.

Nhưng bên trong huyễn trận cũng chỉ có một mình Tiết Hồng mà thôi.

Diệp Thanh lại không nhịn được, rót yêu lực vào trong hai mắt xa xa nhìn qua, cuối cùng khi xuyên thủng qua huyễn trận, cơ mặt lại vặn vẹo không ngừng.

Ban đầu Xan Huyền còn có chút khó hiểu, nhưng khi hắn cũng dùng linh nhãn nhìn tới, chỉ thấy sau đoàn sương mù lờ mờ, loáng thoáng còn nhìn thấy có hai bóng người đang ôm nhau dây dưa bên trong.

Đến lúc này cũng không cần tiếp tục suy tư Xan Huyền cũng đã biết là chuyện gì đang xảy ra, không khỏi âm thầm cười nhẹ. Hai người kia ở bên trong huyễn trận rốt cục đang làm chuyện gì không cần hỏi cũng đã biết.

Tiếng thét kia kéo dài không dứt, ước chừng qua thời gian chén trà nhỏ mới dừng lại. Nhạc Vũ mở mắt, chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái tinh thần, trạng thái

thật tốt chưa từng có.

Tuy tu vi không tiến thêm, nhưng lực lượng thân thể tăng lên không ít, nhưng nội tâm Nhạc Vũ cũng hiểu rõ thực lực hiện tại của mình với trước kia rõ ràng đã là hai người.

- Quả nhiên, dùng Nguyên Trí Linh Quả này có thể tìm hiểu được những đạo pháp ẩn chứa trong huyết nhục của hắn. Hiệu quả hơn xa tinh huyết Vu Thần trước kia, thật không thể so sánh!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới trong giờ phút này phảng phất như có vô số khí lực không dùng hết, ngón tay đánh tới trước người, chỉ thấy vô số không gian mảnh nhỏ liên tục sinh diệt ngay trước mắt hắn, cuối cùng đã dần dần hình thành một thế giới đầy đủ, tuy cuối cùng vẫn bị phá nát nhưng trên mặt Nhạc Vũ vẫn mang theo vẻ vui mừng.

Thu hoạch này của hắn chỉ luận về khả năng nắm giữ thời không pháp tắc đã cao hơn trước kia gấp ba lần.

Chân chính tương đương với Thái Ất Chân Tiên trung kỳ!

Tiếp theo hắn mở ra lòng bàn tay, một đạo canh kim kiếm khí tạo dựng bên trong, chính là Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm kết hợp lại, kiếm khí sắc bén phảng phất chém vỡ vạn vật.

Hồi lâu sau Nhạc Vũ mới thu hồi lại, ánh mắt thoáng hiện thần quang.

- Vu Thần di thể tạo ra Nguyên Trí Quả Thụ kia quả nhiên là Nhục Thu…

Nhục Thu vốn là vị thần chưởng trị bốn mùa, đồng dạng cũng nắm giữ trí tuệ cùng kim hệ trong ngũ hành, chính là Kim Tổ trong thiên hạ.

Lần này từ bên trong huyết dịch của Nhục Thu lấy được pháp tắc kim hệ thật nhiều, đủ giúp cho hai môn kim hệ đại thần thông của hắn càng thêm mạnh mẽ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại không chút do dự, hoặc đã không làm, làm thì phải làm tới cùng, hắn đem Vạn Lôi Châu tế ra trước người, đem một tia Vô Thượng Pháp Hoa Lôi rút ra.

Bạch Thường vốn đang quấn trên cổ tay hắn lập tức liền cảnh giác, giãy dụa kịch liệt. Lần này Nhạc Vũ cũng không ngăn cản, tùy ý cho nàng rời khỏi cổ tay mình. Hắn lạnh lùng nhìn Bạch Thường bay ra xa mười trượng, chuyển hóa thân thể, trong mắt mang theo hàn ý mở miệng nói:

- Giáo huấn lần này, ngươi phải nhớ kỹ! Sau này nếu còn tiếp tục như thế, ta sẽ có rất nhiều biện pháp trấn áp ngươi…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 894: Vô Thượng Pháp Hoa

Bạch Thường khẽ hừ một tiếng, im lặng không nói gì. Trong lòng nàng biết tính cách của người này nói được sẽ làm được, giờ phút này dù cãi bướng thế nào cũng chỉ là vô dụng.

Toàn bộ hành động cùng sinh tử của mình, ngoại trừ cảm xúc hết thảy đều nằm trong tay người khác. Chính điều này làm cho nàng cảm giác thật bi ai. Nàng thà rằng tình nguyện mình hiện tại chỉ là cái xác không hồn còn tốt hơn.

Nhạc Vũ chỉ mỉm cười, lấy ra một chút tử kim huyết dịch cùng vài mai Nguyên Trí Linh Quả bắn qua.

Vẻ mặt Bạch Thường ngẩn ra, theo bản năng đón mấy đồ vật kia trong tay, trong lòng vừa dâng lên một tia ý mừng, lập tức liền tỉnh ngộ lại.

Đây là ý gì? Đánh một gậy, cho một quả ngọt sao? Đây là thực sự xem mình như linh sủng thuần dưỡng? Uổng cho mình vừa rồi còn sinh lòng vui mừng.

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, nhưng khi nhìn đồ vật trong tay vẻ mặt nàng liền phức tạp.

Nhạc Vũ đã đem Vô Thượng Pháp Hoa Lôi dẫn nhập vào trong cơ thể mình, men theo kinh mạch bên cánh tay phải xuyên thẳng vào sâu trong thân thể.

Sau đó tử kim sắc lôi điện lan tràn truyền lên, khung xương cánh tay cũng tuôn ra vô số huyết vụ.

Nhạc Vũ nhíu mày, lại giống như không hề cảm nhận được gì, nhìn Bạch Thường cười cười nói:

- Tam Linh Khống Hồn Châm cùng Tiên Thiên Ba La Thần diễm mặc dù có thể khống chế thần hồn của ngươi, nhưng không phải ngươi không có cơ hội giãy thoát. Tam Linh Khống Hồn Châm chỉ có thể khống chế Thái Ất Chân Tiên trở

xuống, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm lại có thể theo tu vi tăng trưởng không ngừng lớn mạnh. Nếu như ngươi muốn thoát khỏi tay ta, như vậy phải tranh thủ trước khi ta đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên thì cảnh giới của ngươi phải tiến thêm hai cấp. Máu huyết kia lấy từ thượng cổ Vu Thần, cùng sự trân quý của Nguyên Trí Linh Quả trong lòng ngươi cũng đã nắm chắc. Là ném hay hấp thu tóm lại tùy ý ngươi thôi…

Ánh mắt Bạch Thường lại biến đổi, mang theo mấy phần mờ mịt nhìn vào tử kim huyết dịch trong tay.

- Không ngờ thực sự là máu của vị thượng cổ Kim Vu Thần!

Trong lòng nàng đã sớm có điều suy đoán đối với lai lịch của vật này, chỉ là vì nàng không dám tin tưởng mà thôi, cho tới lúc này mới có thể xác nhận được lai lịch của vật kia.

Tất nhiên nàng cũng biết tinh huyết Kim Tổ đối với tu sĩ cùng yêu tu quý giá thế nào. Nhưng nếu so sánh mà nói, cũng không rung động bằng việc người thanh niên trước mắt lại có thể có khả năng đột phá cấm chế lấy được tinh huyết của Nhục Thu!

Trữ hàng suốt mấy vạn năm, vô số tu sĩ đã đi vào Vạn Lôi Điện, lại có ai có thể làm được qua?

Trong lúc nhất thời nàng lại có chút thất thần. Chỉ cảm thấy Nhạc Vũ phảng phất giống như Vực Ngoại Thiên Ma biết đùa giỡn lòng người, làm nàng thật khó có thể lựa chọn.

Thần hồn Nhạc Vũ đã tiến vào trong định cảnh. Hắn dốc hết toàn bộ tinh thần dẫn dắt Vô Thượng Pháp Hoa Lôi lưu động trong thân thể, từng tia một đưa vào trung tâm thần hồn, khắc lục vào bên trong chữ "Đình".

Lần này khác với lần trước hấp thu Thiên Nhân Linh Diệt Lôi. Từ bên trong Vạn Lôi Châu lấy ra đoàn Vô Thượng Pháp Hoa Lôi, chỉ là nói về phương diện đã tăng lên gần như gấp bảy, uy lực cũng hơn hẳn Thiên Nhân Linh Diệt Lôi nửa cấp.

Nhưng trước mắt tu vi hắn tiến nhanh, vô luận pháp lực hay thân thể đều tăng lên gấp bội lần, có thể chân chính đối kháng với Thái Ất Chân Tiên.

Muốn ứng phó kiếp lôi bát giai so với lần trước cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Huyết nhục toàn thân không ngừng vỡ tan trùng tố, bên trong thần hồn thường thường truyền tới từng đợt đau đớn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, tử kim sắc lôi quang cũng dần dần được chữ "Đình" trong thần hồn chậm rãi hấp thu.

Ước chừng hai ngày sau Nhạc Vũ mới mở mắt ra, lần này cả người hắn cực kỳ suy yếu.

Ngay lập tức hắn liền lấy ra Tụ Nguyên Châu hấp thu nguyên khí tinh thuần chất chứa bên trong.

Thẳng đến sau một lúc hắn mới dần dần khôi phục lại như thường, nhưng vô luận là tinh khí thần đều không sung túc bằng trước kia.

Nhạc Vũ lại nội thị trong thần hồn, chữ "Đình" lóe ra thất thải lôi quang kia sau khi trải qua kịch biến đã ổn định lại một lần nữa.

Giờ phút này chữ triện thượng cổ kia đã thay đổi thành Vô Thượng Pháp Hoa Lôi, mà Thiên Nhân Linh Diệt Lôi xoay quanh bên ngoài, dựa rất gần.

Bên trong kết cấu phù triện thật nhỏ tạo thành chữ triện có gần trăm chỗ thiếu hụt hiện tại đã có hơn hai mươi chỗ đã được bổ đầy, khiến cho chữ "Đình" càng thêm hoàn chỉnh.

Nhưng bên trong thần hồn cũng loáng thoáng truyền ra cảm giác đau đớn.

Trong lòng Nhạc Vũ tiếc nuối thở dài, hắn biết được đây là vì mấy chục ngày nay thần hồn liên tục tăng lên, tấn giai quá nhanh nên đã xuất hiện căn cơ dao động.

Ngoài ra còn có một nhân tố đó chính là trong nguyên thần của mình chất chứa lôi lực cũng đã đến cực hạn. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ tự suy đoán đây là có quan hệ tới mệnh hồn lạc ấn của mình tận sâu trong bổn nguyên thế giới này.

Hắn lấy nguyên thần bản thân tu luyện Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, cũng không liên hệ tới tu vi cảnh giới của chính mình, nhưng giữa pháp lực cùng thần hồn cũng có liên hệ nhất định.

Có thể hấp thu kiếp lôi cũng là trực tiếp liên quan tới cảnh giới của bản thân hắn.

Với trạng huống hiện tại của hắn, đích thật đã không còn thích hợp đem hai loại kiếp lôi bát giai khác là Thượng Tiêu Thiên Côn Lôi và Thái Hoán Cửu Diệu Lôi hấp thu vào trong cơ thể.

- Đáng tiếc! Nhưng có thêm Vô Thượng Pháp Hoa Lôi cũng đủ làm cho chiến lực của ta tăng lên không ít!

Ý niệm chợt động, bên người Nhạc Vũ chợt ngưng tụ một đoàn thất thải lôi quang, bao vây ở trung ương chính là tử kim sắc lôi quang. Ngoài ra còn Vô Thượng Pháp Hoa Lôi cùng vài loại thất giai kiếp lôi đều toàn bộ bày ra trước mắt.

Ngay sau đó bên trong Vạn Hóa Lôi Trì lại vang lên tiếng ông minh như cảm ứng, cả không trung phảng phất như âm u tối sầm.

Chiến Tuyết cùng Bạch Thường đang nhắm mắt hấp thu tinh huyết Tổ Vu đều bừng tỉnh, trong mắt mang theo dị sắc nhìn vào trong tay Nhạc Vũ.

Vẻ mặt hai người đều khác nhau, trong con ngươi Chiến Tuyết lóe sáng, mà thân hình Bạch Thường lại hơi rùng mình.

Nàng cảm giác đoàn thất thải lôi quang phảng phất như tràn ngập vô số lực lượng hủy diệt, khí tức vô cùng nguy hiểm, ép bức cơ hồ làm nàng không thở được.

Nhưng cảm giác này chỉ thoáng qua trong nháy mắt, sau một lát đoàn thất thải lôi quang do vô số loại kiếp lôi hội tụ đã dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng bị hấp thu vào bên trong cơ thể Nhạc Vũ.

Thật lâu sau, Nhạc Vũ thở sâu một hơi, mở mắt, nơi khóe môi hiện lên vẻ cười khổ, sắc mặt lại vô cùng tái nhợt, phảng phất như bị rút khô máu huyết, cực kỳ suy yếu.

Đây là di chứng khi trong cơ thể hao hết pháp lực huyết nguyên, vừa rồi tụ tập đoàn Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi tuy lực phá hoại thật lớn, nhưng bị tiêu hao pháp lực cũng vô cùng kinh người.

Vừa rồi thật khó khăn khôi phục được Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực khoảng tám phần cơ hồ đã bị rút hết không còn.

Bất quá hiện tại bên trong nội tâm Nhạc Vũ lại vẫn cảm giác mừng rỡ như điên. Có được uy lực như vậy cho dù trả giá lớn hơn nữa cũng là xứng đáng.

- Nói cách khác, đoàn Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi có thể uy hiếp cả Đại La Kim Tiên hiện giờ mình chỉ có thể phát ra được nửa thành mà thôi sao?

Khẽ bật cười, Nhạc Vũ lại phân tâm nhìn qua Chiến Tuyết cùng Bạch Thường, tình hình của Chiến Tuyết hiện tại làm hắn vô cùng hài lòng.

Mặc dù còn chưa đủ để hấp thu Vô Thượng Pháp Hoa Lôi, nhưng toàn bộ thất giai kiếp lôi đều đã được hấp thu trọn vẹn.

Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp của nàng cũng đã đạt tới tầng thứ bảy, mà giờ phút này nàng đang đem hết toàn lực được Nguyên Trí Linh Quả trợ lực tiêu hóa máu huyết của Tổ Vu kia.

Về phần Bạch Thường đã biến ảo ra nguyên hình Thanh Dực Ngân Luyện Xà. Tuy nói lúc trước bộ dáng của nàng không chút tình nguyện nhưng giờ phút này khi hấp thu máu huyết Tổ Vu thì cũng đã toàn lực ứng phó.

Chín đôi cánh sau lưng cũng đã có ba đôi mở ra, sáu cánh giống như tùy lúc sẽ phá thể thoát ra.

Nhạc Vũ phân ra một tia hồn niệm không chút âm thanh thăm dò vào trong cơ thể nàng, men theo kinh mạch toàn thân lưu chuyển một phen, sau đó lại mỉm cười thu hồn niệm trở về.

Quả như hắn sở liệu, huyết mạch của Bạch Thường đang ở bên bờ dị biến tiến giai. Trước đó dùng lôi lực trợ giúp nàng rèn luyện không ngừng, là vì muốn đánh tốt căn cơ, mà giọt máu Tổ Vu là mấu chốt đem dị biến kia khởi phát.

Xem xu thế huyết mạch dị biến hiện tại, mới không uổng công hắn tốn công sức bồi dưỡng.

Đương nhiên lần này hắn nhọc tâm kỳ thật cũng không phải có lòng tốt thật sự.

Khe khẽ cười, Nhạc Vũ phẩy tay áo đem Vạn Lôi Châu ném ra, tùy ý quẳng vào bên trong Vạn Hóa Lôi Trì.

Trước đó luôn lo lắng vật này hấp thu quá nhiều kiếp lôi sẽ làm phong cấm của Vạn Lôi Điện sớm mở ra, vì vậy hắn không sử dụng Vạn Lôi Châu, lúc này thì đã không còn gì băn khoăn.

Ngay khi viên châu chìm vào tận sâu trong đáy hồ, thoát ly cảm giác của chín Thái Ất Chân Tiên, lúc này liền điên cuồng hấp thu thất thải lôi quang quanh thân nó, khiến cho bản thân nó ngày càng mạnh mẽ.

Viên châu so sánh với Vạn Hóa Lôi Trì chẳng khác gì là biển cả, nhưng hiện tại cần chữa trị ba mươi ba thiên, lôi lực chứa đựng bên trong cũng không được nhiều lắm.

Có thêm Vạn Lôi Châu hấp thu lôi lực, lực lượng của Lôi Trì càng thêm sút giảm thật lớn.

Mấy người đứng canh giữ tại ven hồ ai ai cũng có linh giác thật mẫn tuệ, trong mắt mang theo vẻ kinh nghi quan sát phong cấm biến hóa.

Cũng may Nhạc Vũ cũng không quá phận, chỉ dùng thời gian mấy ngày đã đem Vạn Lôi Châu hấp thu lôi lực được tới tám phần thì giảm bớt tốc độ.

Nhưng hắn cũng dùng phương cách tiết kiệm sẽ dùng được lâu, mượn dùng lực lượng Vạn Hóa Lôi Trì không ngừng hấp thu linh lực lôi hệ từ tận sâu trong bổn nguyên chuyển hóa thành kiếp lôi.

Ngay khi phong cấm của Vạn Lôi Điện đã suy yếu tới cực điểm, phía sau Nhạc Vũ đã truyền tới từng trận linh lực dao động thật mạnh mẽ, vô số thời không linh lực đang tụ tập sau người hắn, mấy ngàn tiểu thiên thế giới đang theo thanh âm vỗ cánh liên tục sinh diệt không ngừng.

Cương phong chấn rung đã bị Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận toàn lực áp chế

mới không bị tán tràn ra ngoài, toàn bộ thiên địa dị biến đều bị Hi Hoàng Tàn Kính cùng Bạch Thiên Già Lệnh chặt chẽ trấn áp.

Nhạc Vũ cũng không cần suy đoán đã biết được Bạch Thường đã đem huyết mạch đột phá tới cảnh giới cao giai thần thú.

Hắn cũng không cần quay đầu lại, chỉ bình tĩnh cảm giác viên châu bên trong Vạn Hóa Lôi Trì.

Ngay sau đó đợi khi thời không linh lực sau lưng hoàn toàn sút giảm, một hương thơm chợt xuất hiện ngay bên cạnh hắn, tiếp theo chỉ nghe thanh âm mềm mại của Bạch Thường cất lên:

- Nguyên Trí Linh Quả, tinh huyết Tổ Vu ngươi đều đã chiếm hết ưu đãi, vì sao còn chưa rời đi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 895: Lôi Điện phân tang

- Nếu hiện tại rời đi, đây chẳng phải nói cho những người này ta bây giờ có tật giật mình? Còn nữa, hiện giờ nếu như ngươi đã là linh sủng của ta, vậy sau này nên có bộ dạng của một linh sủng. Chủ nhân, đại lão gia, ngươi muốn gọi thế nào cũng được…

Nhạc Vũ thản nhiên cười, nhìn thấy Chiến Tuyết đã hấp thu xong tinh huyết Tổ Vu, liền thúc giục Vạn Lôi Châu đem tốc độ tụ tập lôi lực thăng nhanh hơn.

Bạch Thường khẽ hừ một tiếng, không khí cũng chợt ngưng lạnh xuống, nhưng tiếp theo nàng lại không nhịn được tò mò hỏi:

- Ngươi ở nơi này rốt cục lấy được bao nhiêu Nguyên Trí Linh Quả?

Lần này Nhạc Vũ chỉ cười cười không đáp, mở ra pháp lực đem toàn bộ huyền binh bên trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận thu hồi.

Chiến Tuyết hiểu ý liền bay vào trong ấn đường Nhạc Vũ. Bởi vì nàng tu luyện Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp nên lúc hấp thu tinh huyết Tổ Vu sẽ chậm hơn Bạch Thường rất nhiều.

Nhưng nàng là một Vu Thần, cuối cùng khi hoàn thành dung hợp ngược lại chỉ chậm hơn Bạch Thường một chút.

Trong đó tự nhiên sẽ không thiếu được chuyện chưa hoàn toàn tìm hiểu xong pháp tắc ẩn nạp bên trong. Nhưng chỉ cần ghi nhớ lại, có thể lưu tới ngày sau tiêu hóa hấp thu.

Sau khoảng một lần hô hấp, cả Vạn Hóa Lôi Trì lại truyền ra tiếng "ông" vang rền.

So với lần trước khi Nhạc Vũ thúc giục Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi tạo ra phản ứng càng thêm kịch liệt hơn nhiều.

Rõ ràng nhìn thấy luồng điện đủ màu sắc bên cạnh Vạn Lôi chính điện đang dùng tốc độ kinh người nhanh chóng tiêu tán.

- Cuối cùng đến giờ!

Nhạc Vũ nhíu mày vươn người đứng lên, Bạch Thường vốn đang bị Nhạc Vũ làm tức giận, lúc này cũng bị biến hóa của Vạn Hóa Lôi Trì hấp dẫn lực chú ý.

Nhưng khi nghĩ tới đồ vật bên trong Vạn Lôi chính điện đã bị thanh niên thanh tú kia cuốn qua một lượt, trong lòng liền không còn hưng phấn.

Bên cạnh bờ hồ, chín Thái Ất Chân Tiên đều bay lên không, toàn bộ thần hồn tập trung Vạn Hóa Lôi Trì.

Ngay lúc ba loại bát kiếp thần lôi ở bên ngoài cơ hồ tiêu tán hơn phân nửa, mấy người lập tức hóa thành độn quang hướng bên trong cửa điện phóng vào.

Nhạc Vũ cũng bay lên không, hiện giờ hắn giả mạo Cửu Tiết Kim Văn, có thần thông bẩm sinh, tốc độ hơi có chút ưu thế bên trong đồng loại.

So với những tu sĩ nhân loại thì mạnh hơn mấy lần, nhưng không có tiên bảo phụ trợ phi hành hỗ trợ, ngược lại rơi sau cùng trong mấy người kia.

Bước vào trong Vạn Lôi chính điện, hết thảy còn lại không có gì biến hóa. Nhưng ở bên trái điện phủ ngay trên ghế ngồi kim sắc thứ bảy không ngờ lại xuất hiện thêm một con thú hình dạng quái dị nhưng lại hết sức uy nghiêm.

Đầu hổ, tai khuyển, thân rồng, đuôi sư tử, chân kỳ lân, đầu có một sừng. Toàn thân nó lóe ra kim mang, khí thế cũng không có vẻ đẹp đẽ quý giá tôn nghiêm, ngược lại cho người ta cảm giác thật độc đáo.

Phảng phất giống như bị bài xích bên ngoài thế giới này, lại phảng phất giống nhưu có cảm giác hòa hợp thật quỷ dị với chung quanh.

- Thần thú Đế Thính!

Đồng tử Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, hắn biết con thú kia cũng không phải huyết mạch đời sau Đế Thính, mà chính là thần thú thủy tổ! Khi hồng hoang sơ khai đã

sinh ra, niên đại không hề thua kém sự tồn tại của mấy vị Đạo tổ thánh nhân.

Mà vô luận là Hỏa Minh chân quân hay Quảng Thái chân nhân hoặc mấy người tại đây, một trong những mục đích của họ chính là gặp mặt Đế Thính này!

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ cố gắng bình phục nỗi lòng, tiếp theo ánh mắt mang theo vẻ ngạc nhiên liếc mắt nhìn xung quanh.

Phía trước bên trong Vạn Lôi chính điện Nhạc Vũ đã dùng hồn niệm điều tra vô số lần, cũng không phát hiện thấy bóng dáng của Đế Thính, cũng không thấy có linh trận hay "cửa sau" gì khác. Mà trong mười ngày nay không có lúc nào hắn không chú ý cửa vào, thật không biết Đế Thính rốt cục làm sao vượt qua được nhóm người này tiến vào bên trong chính điện trước tiên?

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, sắc mặt lập tức khôi phục như thường. Ngược lại thần thú kia ngay khi hắn vừa nhập điện, quay đầu ngắm nhìn, tiếp theo vẻ mặt vô cùng quái dị, một nét quang mang thoáng hiện trong con ngươi chợt lóe rồi biến mất.

Bên trong mọi người trong đại điện, ngoại trừ Bạch Thường luôn luôn chú ý tới Nhạc Vũ nên mới có điều phát hiện, cảm thấy vô cùng kỳ quái, mấy người còn lại sau khi nhập điện chỉ nhíu chặt mày nhìn xuống số lượng Nguyên Trí Linh Quả dưới gốc cây.

Hồi lâu sau, Trí Nhiên pháp sư như có suy nghĩ mở miệng nói:

- Lần này Nguyên Trí Linh Quả đã thiếu chừng năm trăm quả! Lại không biết do người phương nào lấy đi…

Xan Huyền nghe vậy cũng cười khổ một tiếng:

- Người này cũng to gan lớn mật, lại có thể ở dưới mí mắt chúng ta lén chạy vào Vạn Lôi Điện! Nói như vậy mới vừa rồi biến hóa trong Vạn Hóa Lôi Trì quả nhiên là có chút vấn đề. Không ngờ đã mất mặt tới như vậy…

Khi hắn nói chuyện đồng thời như hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Nhạc Vũ cùng Bạch Thường.

Mà những người còn lại cũng là như thế, lộ ra vài phần tìm tòi nghiên cứu. Lúc

trước thấy hắn không ngừng hút lấy kiếp lôi, đã khiến kẻ khác sinh nghi. Nhưng nếu muốn giấu diếm được cảm giác của mọi người, trong hơn mười người cũng chỉ có Cửu Tiết Kim Văn có thiên phú thần thông mới làm được điều này. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ, lại không hề có chút chột dạ, trực tiếp cười lạnh một tiếng nói:

- Phế vật vô dụng như các ngươi nếu ta muốn biến mất đảm bảm không có người có thể phát hiện được bóng dáng của ta. Nhưng bổn chân nhân tự hỏi mình không có bổn sự đột phá được mấy bát giai kiếp lôi này!

Tuy miệng đang mỉa mai, nhưng một câu nói cũng đã đem toàn bộ chín Thái Ất Chân Tiên hoàn toàn đắc tội. Trên mặt mọi người đều xanh mét, trong mắt ẩn thấu sát khí.

Nhưng không ngờ câu nói đó cũng làm lòng ngờ vực giảm đi, ngược lại trong ánh mắt nhìn về những người khác đều xen lẫn thần sắc kinh nghi bất định.

Trong mười một người tại đây, tuy không ai có bổn sự này, nhưng trong họ cũng có những vị sư trưởng đều là nhân vật có đại thần thông bên trong hồng hoang.

- Hoặc có lẽ do lần này Vạn Hóa Lôi Trì cung ứng không đủ, vì thế làm Nguyên Trí Quả Thụ giảm sút sản lượng cũng nói không chừng! Mặc dù có người đem linh quả lấy đi, nhưng chưa hẳn là trong số những người chúng ta.

Dương Ất trầm ngâm chốc lát, tiếp đó nhìn về bên trái, chỗ dị thú kia đang ngồi hỏi:

- Không biết Đế Thính tiền bối có biết lai lịch của người đánh cắp Nguyên Trí Linh Quả hay không?

Trong miệng hắn gọi tiền bối, nhưng trong lời nói không có chút kính ý. Đế Thính cũng không thèm để ý, mở ra chiếc miệng lớn như chậu máu cười nói:

- Năm xưa ta đã từng đáp ứng Thái Thanh Đạo tổ mỗi khi Vạn Lôi chính điện mở ra sẽ xuất hiện ở chỗ này, giải đáp một câu hỏi cho mười hai người vào điện trước tiên. Vô luận là yêu tu hay tu sĩ Đạo gia đều không thể cự tuyệt. Ngươi muốn hỏi lai lịch của người đánh cắp Nguyên Trí Linh Quả, chẳng biết có phải

được xem như là câu hỏi trong danh ngạch đó của ngươi không?

Vẻ mặt Dương Ất ngẩn ra, tiếp theo im lặng không nói, mà mấy người còn lại cũng đều vắng lặng.

Cuối cùng Xan Huyền phá vỡ yên lặng, trực tiếp đánh ra một đạo pháp lực đem hơn bốn ngàn viên Nguyên Trí Linh Quả dưới đất cuốn lại, sau đó mỉm cười nói:

- Tiệt giáo đệ tử đông đảo, bốn ngàn năm trăm Nguyên Trí Linh Quả do ta thay mặt chưởng giáo thu lấy! Chư vị có ý kiến gì khác không?

Nhạc Vũ vẫn nhìn chằm chằm Đế Thính đang ngồi trên ghế, tâm niệm trong đầu thay đổi thật nhanh, trong nháy mắt liền hiện lên ý nghĩ. Hắn đang không ngừng suy tính đem Đế Thính đánh chết ngay đương trường lập tức.

Đế Thính đã được xem như Đại La Kim Tiên, nhưng từ thời thượng cổ đã có lời đồn đãi cũng giống như Bạch Trạch, Đế Thính tuy là thần thú, thông hiểu mọi việc trong thiên địa, có thể nhìn rõ nghe rõ, nhưng chiến lực không mạnh mẽ.

Cũng giống như tình hình của Bạch Thường bên cạnh, nhưng so sánh mà nói Đế Thính càng có thực lực thấp hơn nàng.

Nhưng cho tới giờ phút này Nhạc Vũ cũng không thể nhìn ra hư thật của Đế Thính. Chỉ có thể nhìn ra hồn niệm của dị thú làm cho người ta có cảm giác uy áp còn không bằng một Ngọc Tiên tu sĩ. Khí huyết nguyên lực lưu động trong cơ thể lại càng không bằng Nhạc Vũ một phần mười!

Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể hắn bắt đầu sôi trào lên như nham tương cháy bóng, Ngũ Hành Phù Trận trong ngoài đang cấp tốc chuyển động, mà chữ "Đình" bên trong thần hồn lại lóe ra thất thải lôi quang.

Nhạc Vũ cơ hồ không đè nén được sát khí trong nội tâm!

Mặc dù không biết Đế Thính rốt cục làm sao đi vào Vạn Lôi chính điện, nhưng hắn nhận định mình có bảy thành nắm chắc đem thượng cổ thủy tổ thần thú đánh chết ngay lúc này!

Sau đó cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Nhạc Vũ lại mơ hồ cảm giác thần thú kia lại sinh ra vài phần ý tứ sợ hãi hắn. Tuy thân hình không hề di

động nhưng ánh mắt lại thỉnh thoảng lóe ra quang mang.

Bạch Hà cũng là thần thú, cảm giác càng thêm mẫn tuệ, giờ phút này nàng cơ hồ trợn mắt há hốc mồm. Khả năng suy diễn thiên cơ của Đế Thính không kém hơn các vị Đạo tổ, mà có một ít chỗ độc đáo càng vượt hơn họ, tuy bản thân không có nhiều lực lượng, nhưng trên thế gian ngoại trừ hơn mười vị đại nhân vật ra, chỉ sợ không có ai làm cho nó phải nảy sinh lòng kiêng kỵ.

Người bên cạnh mình rốt cục có lai lịch ra sao lại có thể làm cho một vị thủy tổ thần thú sợ hãi đến như vậy?

Nhạc Vũ cũng không biết Đế Thính rốt cục là làm ra bộ dáng sợ hãi giả vờ hay thật sự đang sợ hãi.

Nhưng suy ngẫm thêm chốc lát, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra ý cười, sát ý thu liễm. Lúc này liền thấy Thiên Toàn đạo nhân cũng dùng pháp lực cuốn lấy, thu ba ngàn Nguyên Trí Linh Quả nói:

- Đệ tử Xiển giáo tuy không nhiều lắm, nhưng phần lớn đều là người có căn tính thâm hậu. Cần mượn linh quả tăng tuệ lực, ba ngàn quả thuộc về Xiển giáo ta…

Bạt Đà La cũng không chút khách khí, trực tiếp lấy ra pháp lực ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ, trảo xuống liền lấy đi ít nhất nhất một nửa linh quả, nói:

- Tây Phương Giáo ta cũng là Đạo gia nhất mạch, một ngàn năm trăm quả này đáng do giáo ta lấy đi!

Ba người này một lần đã chộp đi tới chín ngàn quả, số linh quả còn lại trên mặt đất chỉ có một ngàn chín trăm quả, không còn ai động tới.

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ bộ phận còn lại nhất định lưu cho những tu sĩ tán tu. Thầm nghĩ tu sĩ tam giáo đích xác bá đạo khôn cùng, nếu chân chính luận sự, tu sĩ tam giáo cũng không chiếm tới hai thành tiên tu hồng hoang, không ngờ lại mạnh mẽ đòi lấy tới gần tám phần tài nguyên.

Trong lòng hắn oán thầm, tay phải nhẹ nhàng vung lên, đem hai mươi linh quả cuốn vào trong tay áo.

Bạch Thường ở bên cạnh thoáng chút do dự, cũng cuốn ra một đoàn quang mang

ngân sắc lấy về một trăm quả nói:

- Mai Sơn tu sĩ trăm vạn, chỉ lấy trăm quả!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 896: Thần thú Đế Thính

Chín Thái Ất Chân Tiên thấy thế đều khinh thường tranh giành, nhưng cũng không đưa tay ra ngăn cản, một Mai Sơn nho nhỏ mặc dù không lọt vào trong mắt bọn hắn, nhưng mấy trăm vạn tu sĩ quả thật cũng có tư cách lấy được trăm quả Nguyên Trí Linh Quả. Về phần hành động mờ ám của Nhạc Vũ, mấy người liền xem như không nhìn thấy.

Với tính tình của Tiết Hồng, nếu không làm như thế mới thực sự làm kẻ khác cảm thấy kỳ quái.

Phân chia linh quả xong, Xan Huyền pháp sư lập tức nhìn dị thú đang ngồi trên ghế, cúi người thi lễ thật sâu nói:

- Đệ tử Xan Huyền, ra mắt Đế Thính tiền bối! Lần này ta đến chỉ là xin hỏi người làm rối loạn thiên cơ rốt cục lại là ai?

Tiếng nói của hắn vừa dứt, khí tức bên trong điện lập tức ngưng tụ, cơ hồ mọi người đều nín thở ngưng thần, bình tĩnh nhìn qua.

Ánh mắt Nhạc Vũ cũng liên tục lóe lên không ngừng, vô luận là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm hay Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp đều đã được thúc giục tới cực hạn.

Đế Thính chỉ do dự chốc lát, tiếp theo cũng chưa đáp mà hỏi ngược lại:

- Tuy ta có khả năng suy diễn thiên cơ, nhưng dù sao cũng không bằng mấy vị Đạo tổ thánh nhân. Nếu ngay cả các vị ấy cũng không thể suy tính, Đế Thính này lại có tài cán gì?

Xan Huyền nghe vậy cười lạnh nói:

- Tiền bối vì sao lại thoái thác? Sư phụ ta có nói, thuật thôi toán của tiền bối tuy còn kém vài vị Đạo tổ một chút, nhưng thuật địa thính có thể nghe được vạn

giới, chính là đại thần thông trong thiên hạ. Vô luận là nơi nào, vô luận là đạo pháp gì, cũng không thể ngăn trở. Người làm loạn thiên cơ, cho dù có thể giấu diếm được Đạo tổ, nhưng chưa chắc có thể giấu diếm được ngươi…

Vẻ mặt Đế Thính ngây ngẩn, chờ Xan Huyền nói xong mới hỏi lại:

- Ta lại hỏi ngươi, lần này ngươi tới rốt cục là phụng lệnh của Đạo tổ, hay chịu người khác sai khiến, hoặc tự chủ trương?

Xan Huyền nhất thời ngẩn ra, có chút khó hiểu. Mà trong đám người ngoại trừ Nhạc Vũ, trong mắt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sau một lúc lâu, Đế Thính lại toét ra miệng rộng như chậu máu, nhẹ giọng cười nói:

- Ra là như thế! Nguyên căn rối loạn hồng hoang, ta cố nhiên có biết được vài phần nguyên do. Bất quá các vị chưởng giáo của các ngươi, chưa chắc trong lòng không hiểu rõ. Không báo cho môn hạ đệ tử, tự nhiên là phải có nguyên do khác. Sư phụ các ngươi tùy tiện hỏi việc này, chỉ biết phá hư mưu tính của bọn họ. Vì vậy người làm rối loạn thiên cơ kia, ta không đáp mới thỏa đáng. Câu hỏi này dừng tại đây, kế tiếp…

Sắc mặt Xan Huyền ngưng trọng, dần dần âm trầm xuống. Nhưng hắn cũng không tiếp tục nói, lui ra mấy bước lâm vào trầm tư.

Nhạc Vũ vẫn không chút thoải mái, cả người giống như liệp báo đang vận sức chờ phát động, đem toàn bộ lực lượng đều tích tụ tới cực hạn, trong ánh mắt nhìn về phía Đế Thính càng thêm âm lãnh.

Theo sát phía sau chính là Thiên Toàn đạo nhân, hắn cũng thi lễ với Đế Thính, sau đó hỏi:

- Ta muốn hỏi tiền bối, vừa rồi sở dĩ không đáp rốt cục thực sự vì suy nghĩ cho vài vị Đạo tổ hay là còn có băn khoăn khác?

Nghe được lời này, ngay cả Xan Huyền cũng ngẩn ra. Nhưng khi thấy được khí tức của Đế Thính chợt ngây ngẩn, hắn lập tức hiểu rõ, trong mắt lộ ra vài phần lạnh lùng.

Đế Thính ngây người thật lâu sau, tiếp theo cười khổ một tiếng nói:

- Vì sao tiểu đạo hữu nhất định bức bách tới cùng, tìm tới gốc rễ chi nguyên? Cũng được! Nếu là như thế ta nói thẳng tốt lắm! Đế Thính này không đáp, cố nhiên không chỉ vì sợ phá hủy mưu tính của mấy vị Đạo tổ, nhưng cũng là vì trong lòng có kiêng kỵ, lo lắng tính mạng mình khó bảo toàn, vì vậy tuyệt không dám đem việc này bẩm báo!

- Tính mạng khó bảo toàn?

Thiên Toàn đạo nhân chau mày, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Tiền bối chắc đang nói giỡn, bên trong hồng hoang chư giới còn có người nào mà tam giáo hợp lực cũng không thể bảo hộ được? Ngoại trừ vài vị Đạo tổ thánh nhân, lại có ai dám động tới Đế Thính tiền bối?

Không ngờ Đế Thính nghe vậy cũng thẳng thắn gật đầu nói:

- Chứng thật là không bảo hộ được, nếu giờ phút này ta tùy tiện đem việc này bẩm báo, chỉ sợ ngày vẫn lạc không xa. Trừ phi là Thái Thượng Đạo Tôn tự mình bảo hộ. Nếu không mặc dù là sư trưởng của các ngươi cũng chưa chắc làm gì được hắn…

Bên trong mọi người đều lộ ra vẻ mặt thật hoang đường, Dương Ất lên tiếng giễu cợt:

- Sáu vị Đại La Kim Tiên cũng không ngăn được, chẳng là chính là Oa Hoàng sao?

Trong lời nói của hắn tuy có vài phần bỡn cợt nhưng ngay sau đó vẻ mặt mọi người đều ngưng tụ.

Suy đoán này tuy thật hoang đường, nhưng cũng chưa hẳn không có khả năng, có thể làm Đế Thính băn khoăn như thế, Oa Hoàng chứng thật là một trong số đó.

Lúc này Đế Thính đột nhiên lắc đầu như trống bỏi:

- Các ngươi không cần đoán mò! Mặc dù tu vi người này không mạnh, pháp lực

không cao, nhưng nếu như cố ý có thể làm cho ta không thể suy tính đến, không thể nghe thấy được. Đối với ta mà nói người này thật đáng sợ chỉ kém mấy vị Đạo tổ thánh nhân mà thôi. Mặc dù ta có hứa hẹn với Thái Thượng đạo tôn, mỗi vạn năm khi Vạn Lôi Điện mở ra thì phải đáp mười hai câu hỏi. Nhưng cũng từng có nói qua trước đó, nếu là việc nguy hiểm cho tính mạng của ta, có thể không đáp.

Ánh mắt Thiên Toàn đạo nhân lóe ra, cuối cùng vắng lặng không nói gì. Mặc dù Đế Thính cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng là một nhân vật lớn nhưng nếu bàn về chiến lực trong số mọi người tại đây ngoại trừ Bạch Thường, chỉ sợ tùy tiện chọn ra một người đều có thể chiến thắng hắn.

Đối với Đế Thính dựa vào thần thông kiêm nghe vạn giới, suy diễn thiên cơ náu thân lập mạng trong hồng hoang mà nói, gặp phải người mà suy tính không đến, nghe cũng không được, quả thật còn mạnh hơn cả Đại La Kim Tiên, đúng là càng thêm uy hiếp.

Trong lời nói của Đế Thính tuy đã có vài phần không cần mặt mũi, nhưng câu nói cũng là thực sự.

Nhạc Vũ lại nghiêm mặt, sau đó cười cười tiếp tục nhìn. Hôm nay đúng là cơ duyên xảo hợp cho hắn đi tới nơi đây.

Nếu không chưa chắc Đế Thính bị hỏi mà không đáp, thoái thoác câu hỏi của Xan Huyền.

Người thứ ba là Trí Nhiên pháp sư, hơi chắp tay nói:

- Vãn bối tới đây cũng chỉ hỏi nguyên nhân sát kiếp. Nếu tiền bối có nỗi khổ, vậy thì đổi câu hỏi khác. Sát kiếp lần này chúng ta làm sao mới có thể bảo mệnh?

Lần này Đế Thính cũng đáp thật rõ ràng, cơ hồ không cần suy nghĩ gì mở miệng nói:

- Kỳ thật cũng là đơn giản, chỉ cần tránh khỏi bắt nguồn sát kiếp là được. Tốt nhất bế quan tĩnh tu ngàn năm vạn năm, không dính nhân quả, sát kiếp tự tán!

Khóe mắt Trí Nhiên run rẩy, chăm chú nghe lời này nhưng không đáp. Nếu sớm

biết như thế chi bằng không cần hỏi.

Mọi người còn lại cũng như thế, vẻ mặt đều thật khó xem.

Thứ tư là Vạn Linh Tử, cũng không còn cấp bậc lễ nghĩa như trước đó, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Đệ tử muốn biết hồng hoang tam giáo vận khí hưng suy trong vạn năm, không biết tiền bối có thể nói hay không?

Đế Thính trầm ngâm chốc lát, cuối cùng lại cười khổ một tiếng:

- Chuyện vận khí hưng suy ta cũng không biết. Chỉ cần nhìn theo thủ đoạn mưu đồ của vài vị Đạo tổ ngày sau. Những vị thánh nhân, tuy Đế Thính ta có thủ đoạn thông thiên cũng không dám suy diễn tính toán. Câu hỏi của vị tiểu đạo hữu này đúng là có chút ép buộc rồi.

Tựa hồ cũng nhìn ra mọi người trong điện đã sớm mang lòng bất mãn. Sau khi Đế Thính nói xong lại bỏ thêm một câu:

- Nhưng có thể nói đại khái, chính là kết quả Thần đạo chấn hưng. Phong thần quy vị, điều hòa thiên địa vạn khí, chính là chiều hướng phát triển. Các ngươi có thể nhanh chóng tính toán được rồi…

- Thần đạo chấn hưng sao?

Vạn Linh Tử nghe vậy hơi cau mày, trong mắt lộ ra một tia ưu sắc, trên mặt mấy người còn lại cũng không tốt hơn chút nào.

Chiến Tuyết ở bên trong Diễn Thiên Châu của Nhạc Vũ cũng im lặng lắng nghe, giật mình không nhẹ. Lời nói của Đế Thính cùng phỏng đoán trước đó của Nhạc Vũ cơ hồ thật giống nhau.

Cuối cùng tới phiên Dương Ất, sau khi thi lễ, ánh mắt liền biến thành lạnh thấu xương:

- Tiền bối, không biết người giết sư đệ ta đang ở chỗ nào?

Ánh mắt Đế Thính liếc nhìn Nhạc Vũ thật nhanh không ai nhận ra, lúc này mới

mở miệng nói:

- Sư đệ ngươi chính là Lợi Sư Kỳ phải không? Hiện giờ hung thủ kia vẫn còn ở phía tây Nam Chiêm Bộ Châu. Người này cùng ta có liên lụy, kể lại tình hình chi tiết ta cũng không thể trả lời, nhưng xin khuyên ngươi một câu, với pháp lực hiện giờ của hắn, giết ngươi thật dễ dàng như trở bàn tay, đừng nên đi tìm chết cho thỏa đáng…

Ba người Dương Ất đều kinh ngạc, mà Nhạc Vũ lại mang theo vẻ thưởng thức mỉm cười.

Đế Thính này cũng thật thông minh, biết nếu trực tiếp cự tuyệt không trả lời sẽ làm người ta ngờ vực, trả lời như vậy lại có thể trợ giúp hắn dẫn dắt người khác dời đi ý nghĩ, đối với hắn mà nói là có lợi nhất.

Trong giờ phút này, ý niệm hung ác trong nội tâm Nhạc Vũ mới kiềm chế lại, pháp lực lay động không ngừng trong đan điền cũng dần dần trở nên bình ổn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Về sau câu hỏi của những người khác cũng không còn liên hệ gì với hắn. Đơn giản chỉ là hướng đi của người nào đó, hoặc linh bảo nào đó nằm tại đâu, hay pháp môn nằm chỗ nào.

Đợi sau khi hỏi xong, cả chín người cũng thật dứt khoát bay lên không, tự xé hàng rào không gian xuyên qua rời đi, không hề có chút hứng thú nghe câu hỏi của hai người Nhạc Vũ cùng Bạch Thường.

Chỉ có Diệp Thanh trước khi đi ánh mắt lại cực kỳ âm trầm, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, sát khí trong mắt cơ hồ không chút nào che giấu.

Đợi đến khi Vạn Lôi Điện khôi phục lại yên tĩnh, Đế Thính đầu tiên thở dài một hơi, cả thân thể cơ hồ xụi lơ trên ghế ngồi, nhìn Nhạc Vũ nói:

- Câu trả lời của ta, không biết đạo hữu có hài lòng?

Bạch Thường vốn đang nơm nớp không yên, giờ phút này nghe vậy thân hình chấn động, có chút không dám tin vào lỗ tai của mình.

Đế Thính hỏi như vậy, phảng phất giống như những câu trả lời vừa rồi của hắn

đều là vì nhìn theo sắc mặt Nhạc Vũ mới đáp. Liên tưởng tới cảm giác quái dị trước đó, ba đào trong lòng nàng thật khó thể yên bình.

Nhạc Vũ không hề có chút ngoài ý muốn, gật đầu cười nói:

- Sớm nghe nói Đế Thính tiền bối biết rõ thiên cơ, nghe khắp thiên hạ! Hiện giờ vừa thấy quả nhiên là không giả. Chỉ là ta có một chuyện thật khó hiểu, lúc trước khi ngươi tới đã biết ta có mặt ở nơi này, vì sao còn muốn đi tới đây…

- Ở trước mặt đạo hữu, không dám xưng tiền bối!

Đế Thính khẽ lắc đầu, tiếp theo vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị nói:

- Ta cùng Thái Thượng đạo tôn ước hẹn, thật không dám không đến! Ngoài ra ta cũng muốn trước khi sát kiếp nổi lên, gặp mặt đạo hữu, kết một thiện duyên!

Nhạc Vũ thoáng gật đầu, tiếp theo nhìn Bạch Thường như ra dấu, một lúc sau Bạch Thường mới hiểu ý là Nhạc Vũ mời nàng hỏi trước.

Mạnh mẽ áp chế nội tâm kinh nghi, Bạch Thường thoáng chần chờ chốc lát, bất an hỏi:

- Tiền bối, không biết Yêu tộc nhất mạch làm sao mới có thể chấn hưng lần nữa?

- Chấn hưng? Phải xem ngươi muốn chấn hưng tới mức độ nào…

Đế Thính khẽ bật cười, nhưng lúc trả lời cũng trịnh trọng:

- Thế gian thánh nhân có bảy vị, trước sau vô luận là vị nào cũng đều có liên quan tới nhân tộc. Nhân đạo hưng vượng không thể nghịch chuyển, nhưng nếu như ngươi muốn ngày sau Yêu tộc có thể bình an, náu thân trong hồng hoang, chưa hẳn không có cơ hội, có liên quan lớn tới ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 897: Hắc Tỏa Thiết Phục

Mãi sau thời gian một chén trà trôi qua, Bạch Thường vẫn chưa thể hồi phục lại tinh thần. Trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại, đều là những lời nàng vừa mới nghe được. Mãi đến khi đi ra ngoài Vạn Lôi chính điện, đã có thêm tu sĩ đột phá cấm chế lôi trận còn sót lại tiến gần tới nơi đây, trong nội tâm nàng phát sinh báo động, lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh.

Mà lúc này Đế Thính cũng tế ra một trương đạo phù màu vàng, sau đó toàn bộ thân hình trốn vào bên ngoài hàng rào không gian, bỏ lại hai người đứng ngay gần cửa điện.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, lộ ra vài phần chợt hiểu.

Hắn thầm nghĩ chẳng thể trách Đế Thính có thể tự nhiên ra vào nơi đây, bộ dạng bí mật, làm hắn hoàn toàn không thể nhận thấy.

Có được phù bảo do Thái Thanh chân nhân ban tặng, có thể xuyên qua tự nhiên bên trong Vạn Hóa Lôi Trì, tự nhiên cũng không phải là việc gì khó khăn.

Với tâm tính cẩn thận giữ mình của Đế Thính, trước khi đáp ứng Thái Thanh, làm sao không cầu một con đường thoát thân?

Hắn cũng không ra tay ngăn cản, tuy Thái Thanh đạo phù không sánh qua được Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn, bởi vì thần thông này trời sinh có khả năng phá vạn pháp, mặc dù là phù bảo do đích tay Đạo tổ sở chế cũng không ngoại lệ, nhưng hiện tại chuyện cần hỏi cũng đã hỏi xong, ngoài ra còn chút chuyện cho dù hắn hỏi chỉ e rằng Đế Thính cũng không nói.

Lúc trước cũng như thế, ngoại trừ Đế Thính chịu trả lời về thiên địa linh trân đang ở nơi nào, còn lại hơn phân nửa câu hỏi hắn cũng không đáp được tỉ mỉ.

Tâm niệm chợt động, hắn đem Diễn Thiên Châu chiêu tới trong tay. Hồn niệm liền tinh tế cảm giác mười hai viên hoàng châu đang quay chung quanh bổn

nguyên trung tâm Diễn Thiên Châu không ngừng, Nhạc Vũ không khỏi như có suy nghĩ trầm ngâm, sau một lát bỗng dưng thở nhẹ ra một hơi.

- Không ngờ vật này thật sự là Định Hải Thần Châu. Có thể mở ra được một đại thế giới ngay bên trong sao?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nhìn ra bên ngoài Vạn Hóa Lôi Trì, đã có người chuẩn bị bay vào trong điện. Hắn liền thu hồi viên thất thải ngọc châu, ánh mắt ra dấu với Bạch Thường.

Sắc mặt Bạch Thường ửng đỏ, tuy không tình nguyện nhưng cũng hiểu không thể kháng cự lại Nhạc Vũ, mười hai đôi cánh mở ra lớn nhất, ngay sau đó một tia ngân quang tràn ra, nháy mắt liền xé mở hàng rào không gian.

Vẫn ở phía sau ôm Nhạc Vũ, xuyên qua không gian thời không, kiếp lôi nơi này tràn ra cũng đã tiêu tán hơn phân nửa, dùng cảnh giới của Bạch Thường cũng không cần Nhạc Vũ tương trợ liền có thể rời khỏi nơi này dễ dàng, mười hai cánh vỗ nhẹ, liền xuyên qua vô số thời không liệt nhận, tốc độ phi độn cũng nhanh hơn dĩ vãng gấp mấy lần.

Chỉ nháy mắt đã rời xa Vạn Lôi Điện, hướng phương vị ba mươi ba thiên cảnh bay đi.

Vừa đi tới gần Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, bỗng dưng nhìn thấy mấy chục đạo hắc sắc quang mang đập tới, giống như một mảnh xiềng xích dài hẹp đem không gian quanh hai người chặt chẽ khóa lại, tiếp theo một cỗ lực lượng cực lớn kéo lên đạo hắc quang, đem hai người kéo về hướng không gian nào đó.

Sắc mặt Bạch Thường nhất thời biến sắc, mười hai đôi cánh hoàn toàn không tiếc hao phí pháp lực tán phát, từng đoàn ngân mang tràn ra, đập khắp những hắc sắc xung quanh nhưng không thể dao động được chúng, chỉ có thể chống đỡ phạm vi quanh hai người mười trượng không bị hắc quang khóa chặt lại.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ sát khí nổ bạo, tay phải theo bản năng thúc giục Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhưng ngay khi hắn vừa định đánh ra, nhưng trong lòng đột nhiên khẽ động, không cần thôi diễn liền có cảm ứng, hắn chỉ cười lạnh nhìn hắc quang xiềng xích chung quanh nhưng Ngũ Sắc Thần Quang trong tay chỉ tụ mà không phát.

Ngay sau đó một loạt khí phao xuyên qua, hai người liền cảm thấy hình ảnh trước mắt đột nhiên biến đổi.

Nơi này rõ ràng ánh nắng tươi sáng, xung quanh toàn một màu xanh biếc, khiến người thanh lương.

Nhưng ngay không trung đối diện, ba bóng người mặc tử kim sắc đạo bào, trên mặt đầy vẻ ác lạnh, từ trên cao nhìn xuống. Ánh mắt kia phảng phất như đang nhìn một con mồi đã chết.

Tên còn lại đứng ngay phía sau hai người, chính là Diệp Thanh, sắc mặt hắn thật âm trầm, nhưng vẻ mặt có chút phức tạp, nhưng khi ánh mắt nhìn lên người Nhạc Vũ cũng sát khí tràn trề.

Mà hắc sắc xiềng xích cũng chưa từng rút lại, bố trí rậm rạp xung quanh đem không gian nơi này phong tỏa chặt chẽ.

Nhạc Vũ nhìn thoáng qua bốn phía, cảm giác thời gian chênh lệch, liền biết được nơi này nhất định là nơi cực tây của Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, là một mảnh nhỏ thời không không cần nghi ngờ, mà tốc độ chênh lệch của nơi này lên tới mười sáu lần!

Quét mắt nhìn ba người phía trước, Nhạc Vũ cười lạnh nói:

- Hôm nay chẳng lẽ mặt trời mọc từ hướng tây sao? Đường đường Xiển giáo đệ tử, lại có thể cùng Tiệt giáo yêu loại liên thủ. Sẽ không e ngại bị đồng môn chỉ trích?

Trên không trung Dương Ất nghe vậy lại hờ hững lạnh lùng:

- Xiển Tiệt hai giáo chúng ta, mấy năm nay mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng đều thuộc Tam Thanh tọa hạ, cùng chung nhất mạch. Liên thủ trảm yêu trừ ma chính là việc đương nhiên. Ngày thường Tiết Hồng ngươi làm việc ngang ngược không chút kiêng nể, lúc này đến châm ngòi lại có dụng ý gì?

Dứt lời hắn tế lên một thanh tiên binh, hỏa diễm đỏ đậm quấn quanh thân kiếm, mấy trăm đầu chân long hồng sắc xoay quanh rít gào, đột nhiên chém xuống.

Mà Nguyên Đạo cùng Thanh Mặc cũng không cho Nhạc Vũ và Bạch Thường chút cơ hội nói chuyện, một người lấy ra tám mươi mốt mai viên bàn ngân sắc, từng vòng đan xen, quay chung quanh hắc sắc xiềng xích, khiến không gian cách ly càng thêm củng cố. Người còn lại tay kháp ấn quyết, ở dưới chân mấy người bỗng dưng hé ra một đại trận trận đồ bay lên, mười chín tòa bảo tháp ở bên trong xoay tròn theo quỹ tích bên trong trận đồ, trong đó có chín tòa màu thiên lam sắc, mười tòa còn lại màu thổ hoàng sắc, đều lóe ra thất sắc bảo quang, sáng lạn huy hoàng.

Chỉ nghe Thanh Mặc cười lạnh nói:

- Lúc trước ở bên cạnh Vạn Hóa Lôi Trì, có lôi trận phong cấm nên không tiện chế phục ngươi. Thật nghĩ chúng ta không làm gì được Thiên Độn đại pháp của ngươi sao? Bên trong Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận, bản thân ta thật muốn xem ngươi còn thủ đoạn nào nữa. Chỉ là một con Cửu Tiết Kim Văn mà thôi, rốt cục có tài cán gì dám cuồng vọng như thế!

Diệp Thanh từ đầu đến cuối cũng toàn lực bám vào hắc sắc xiềng xích, lúc này đã biến hóa thành hình người, miệng phun ra thanh khí, nhảy vào bên trong Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận.

Lúc này sắc mặt Bạch Thường đại biến, vô số ngân quang rậm rạp bố trí quanh người chống cự thanh khí chụp xuống.

Trong lúc mơ hồ không khỏi có chút tức giận Nhạc Vũ, phía trước tuy mấy lần nàng nhìn thấy Nhạc Vũ thi triển thần thông, nhưng chiến lực của bốn người trước mắt cũng hoàn toàn khác với ba người các nàng lúc trước, nàng vẫn nghĩ cho dù chiến lực Nhạc Vũ có cao cường cũng chưa chắc là đối thủ của Dương Ất.

Phía trước nhất định đắc tội, cần gì như thế?

Bốn người liên thủ chính là uy thế ngập trời, chẳng khác sấm sét lôi đình, trong chớp mắt cơ hồ phong kín toàn bộ con đường chạy trốn. Bên trong Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận, mười chín tòa bảo tháp đang truyền ra dị lực cuồn cuộn, đem thân hình hai người chặt chẽ khóa lại, làm họ không thể động đậy.

Kiếm quang cực nóng giống nhưu muốn chém xé trời cao, thẳng xuống bên dưới. Cho dù dư ba bé nhỏ cũng khiến cho phạm vi ba ngàn dặm hóa thành tro

bụi, trong lúc mơ hồ còn thấy được nham tương nóng bỏng bốc lên.

Nhạc Vũ cũng không chút kiêng nể cười vang, ngay trong lúc mọi người khẽ nhíu mày tưởng Tiết Hồng đã phát điên, bỗng dưng một bạch sắc đạo phù từ trong tay áo hắn bay ra.

Bạch sắc sáng rực, từ nhạt tới nồng, khiến quang mang muôn màu đang tụ tập dưới chân bỗng dưng khựng lại, ngay sau đó nhanh chóng khuếch tán, cơ hồ đem phạm vi mấy ngàn dặm toàn bộ thiên địa linh lực đều trấn áp, Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận, mười chín tòa bảo tháp tuy đang toàn lực thúc đẩy nhưng giống như bị định trụ, không cách nào nhúc nhích.

- Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Lục Trấn Linh Phù!

Một trương phù bảo trấn áp vạn dặm, ngay khi đồng tử Thanh Mặc chân nhân vừa co rút lại…

Trong tay áo Nhạc Vũ đã bắn ra kim mang, Thái Thanh Huyền Môn Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm cộng thêm chút đại đạo pháp tắc tìm hiểu được từ tinh huyết Kim Tổ Nhục Thu, khiến cho hắn bắt chước theo kim hệ thần thông của Cửu Tiết Kim Văn càng giống như đúc.

Chỉ nghe một tiếng chấn minh, hỏa hồng sắc phi kiếm bị đánh bay, trong miệng Nhạc Vũ cũng tràn ra một ngụm máu tươi, nhưng ngay sau đó pháp lực của hắn cuốn tới, mang theo Bạch Thường cùng khí tức thân hình triệt để biến mất vô tung trong mắt mọi người.

Sắc mặt bốn người chợt trầm xuống, Diệp Thanh hiện ra vẻ mặt kiêng kỵ, mà ba người Ngũ Đài Tông đối diện trên vẻ mặt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó Dương Ất lại hừ lạnh một tiếng:

- Thái Thanh tổ sư lưu lại phù bảo này, không ngờ cũng rơi vào tay ngươi, thật sự phung phí của trời!

Quanh người hắn chợt bốc lên một cỗ hỏa diễm, ngay sau đó không mượn chút linh lực nào đã tán ra khắp ngàn dặm, phân bố bên trong Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận, độ nóng cháy rực liền giống như đưa thân vào trong thái dương nóng cháy thiêu đốt, nhưng cho dù hỏa diễm bốc cao hừng hực có thể so

sánh với Thái Dương Chân Hỏa tinh thuần nhất, nhưng thân hình Nhạc Vũ vẫn không hề xuất hiện.

Hồi lâu sau, mới truyền ra tiếng cười uể oải của Nhạc Vũ:

- Huyễn Nguyệt Ngưng Chân đại pháp quả nhiên lợi hại. Dương đạo hữu có Nghĩ Huyễn Vi Chân Thuật cũng thật lô hỏa thuần thanh. Nhưng giả đến tột cùng là giả, mặc dù huyễn thuật của ngươi giỏi tới đâu, cũng không thể trống rỗng tạo ra vật chân chính!

Thanh âm như truyền đến từ bốn phương tám hướng, ngay sau đó lại biến mất vô tung, nhưng hỏa diễm bên trong Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận trong nháy mắt đã bị một cỗ lực lượng dập tắt hơn phân nửa.

Chân mày Dương Ất cau lại, một đạo hồng sắc kiếm quang chém tới bên phải, chém ngang không trung, ngay khi chân mày hắn đang cau chặt, trong mắt lộ ra ý tứ lo lắng, Diệp Thanh chợt hừ lạnh một tiếng, một viên đan hoàn màu xanh phun ra khỏi miệng, khiến thanh mang trong đại trận càng thêm cường thịnh.

- Thiên Độn đại pháp thì thế nào? Ta thật muốn xem ngươi ở bên trong Thái Ất Nhất Di Trần Chướng của ta có thể kiên trì cho tới lúc nào!

Ba người đối diện hắn thấy thế nhất thời vui mừng, Nguyên Đạo cũng mở miệng nói:

- Ta tới trợ giúp Diệp đạo hữu một tay!

Khi nói chuyện hắn đã tế lên một tử kim sắc ấn tỳ, đón gió liền trướng, Nhạc Vũ lại nhẹ giọng cất tiếng cười.

Đúng lúc này, ở sau lưng Diệp Thanh hiện lên một đạo thất thải lôi quang, bỗng dưng không hề báo trước đánh thẳng vào trong cơ thể Diệp Thanh, ngay trực tiếp đem thân thể của Yêu tiên kia nổ thành nát bấy!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 898: Tán Phách đoạt hồn

Lôi quang lập lòe khiến trong thiên địa tràn ngập quang hoa thất thải chói mắt.

Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi từ trong tay Nhạc Vũ tràn ra truy kích tất cả huyết nhục nguyên thần của Diệp Thanh bị đánh nát.

Khí tức lân cận Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận đều biến đổi, đồng tử ba người Dương Ất mãnh liệt co rút, tràn ngập vẻ hoảng sợ không dám tin.

Cũng không biết Cửu Tiết Kim Văn này làm sao để đột phá Hắc Quang Tỏa Liên và 81 Viên Hoàn Phong Tỏa để thoát ra khỏi Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận.

Diệp Thanh sợ đến vỡ mật, căn bản không rảnh để suy nghĩ, thân hình còn sót lại hóa thành bản thể, điên cuồng đào thoát nhưng thân thể không ngăn được xu thế toái tán. Thất Thải kiếp lôi lan tràn bốn phía khiến tất cả huyết nhục nổ thành bột mịn không còn sinh cơ, toàn thân đau nhức không chịu nổi.

Cuối cùng hắn gào lên kiệt lực, chủ động toái tán thân hình thành ngàn vạn con Thanh Dực tiểu xà ý đồ tránh thoát kiếp lôi.

Nhạc Vũ cũng không quản tới, chụp mạnh về phía trước một trảo nắm lấy những tỏa liên hắc sắc cưỡng ép lấy ra những tàn dư huyết nhục của Diệp Thanh. Ngũ Sắc Thần Quang quét qua phá vỡ toàn bộ cấm chế linh trận, tiện tay ném cho Bạch Thường sau lưng rồi cười nhẹ.

- Trong truyền thuyết lực độc của Thái Ất Nhất Khí Di Trần vượt qua mấy loại Tiên Thiên độc chướng. Tiết Hồng ta tự nhiên không dám khinh suất động tới nhưng chỉ cần đánh chết người này thì mặc kệ lực độc đến đâu cũng không khó dễ được ta. Không biết chư vị nghĩ có đúng không?

Đang lúc nói chuyện, Nhạc Vũ lại lấy ra một cái hồ lô hồng sắc từ xa hút vào viên độc đan thanh sắc.

Bạch Thường cũng không tự chủ được, móng tay bên phải bấm vào mạch ở cổ tay bức ra vô số tiên huyết tử kim sắc nhuộm đỏ tỏa liên rồi đánh ra liên tục mấy chục thủ ấn khiến quang trạch tỏa liên dần bạo tăng.

Thân thể Yêu tộc tuy có yêu lực mênh mông, hơn hẳn tu sĩ cùng giai, bất quá vì tính chất tương đối cuồng bạo nên lực khống chế hồn thức bản thân cũng kém xa tu sĩ, muốn tế luyện bất cứ bảo vật nào đều khó khăn gấp mười lần tu sĩ.

Bất quá Bạch Thường lúc này cảm giác hồn thức yêu lực dưới sự thao túng của Nhạc Vũ tụ tán tự nhiên, ngự sử tùy tâm như chân tay, so với chính nàng tự làm còn nhanh hơn mấy phần.

Với sự trợ giúp của tinh huyết, trong nháy mắt tỏa liên đã có mấy tia liên hệ tinh thần. Mười hai cánh chim sau lưng nàng lại chớp động quán nhập vào tỏa liên. Trong chốc lát đã có vô số hắc liên ngân hắc sắc giao tạp đằng không, thanh thế còn thịnh hơn lúc Diệp Thanh thôi động mấy phần, tựa như vô số xúc tu phô thiên cái địa mở rộng đến phạm vi ngàn dặm phong tỏa toàn bộ tất cả Thanh Dực tiểu xà đang định đào thoát.

Ba người Dương Ất vốn sớm như đã tỉnh mộng khi Nhạc Vũ bắt đầu cười lên. Nguyên Đạo gầm lên một tiếng, đem ấn tỉ hóa thành vạn mẫu áp mạnh xuống, lại thêm vài chục thanh phi kiếm thi triển Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm phân thành tròn trăm kiếm quang, thừa dịp khí tức thần hồn Nhạc Vũ vẫn còn bị phong tỏa từ cao đánh xuống, kiếm quang quấn quýt, lăng lệ ác liệt thảm tuyệt!

Thanh Mặc tuy là toàn lực duy trì đại trận nhưng tay phải cũng sử ra một pháp quyết. Ngón tay bắn ra liền có một sợi dây như cự xà bắn ra từ tay áo hóa thành một đoàn bạch quang trói buộc Nhạc Vũ.

Chỉ có trên mặt Dương Ất lộ ra vẻ suy nghĩ cùng với vài phần kinh nghi bất định, cũng chưa hạ sát thủ mà tế lên ngọc bàn bảo vệ cả ba rồi mới đánh ra một kiếm, lần này viêm lực chuyển thành băng hàn.

Trong mấy ngàn dặm ở đây vẫn cực kỳ nóng bức nhưng sau một khắc lại chuyển thành băng phong ngàn dặm, huyền sương vạn năm bao phủ lấy toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận.

Bất quá vào lúc vừa đánh ra một kiếm thì Dương Ất bỗng dưng cả kinh, trong lòng hiện lên một tia báo động rồi chợt ngộ ra:

- Ngươi không phải Tiết Hồng, đến cùng là người phương nào!

Nguyên Đạo cũng tỉnh ngộ, như liên tưởng đến điều gì, nhìn về cái hồ lô trong tay Nhạc Vũ vẻ sợ hãi, ngay cả chiếc ấn tỉ trong không trung cũng bấn ổn.

Chỉ có Thanh Mặc vẫn bình thường, sát ý càng thêm nồng đậm, cho dù người này có phải là Tiết Hồng hay không thì chỉ cần trảm sát là xong!

Nhạc Vũ nhếch miệng, tay phải kết ấn vỗ vào đáy hồ lô. Một đạo hồng mang thoát ra bay thẳng đến Nguyên Đạo.

Huyễn Nguyệt ngưng chân quyết là thần thông huyễn pháp cao nhất của Hồng Hoang. Bất quá có Hi Hoàng tàn kính hộ thân, Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch trấn áp, lại có Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp cơ hồ tu đến tầng thứ bảy viên mãn thì môn đại thần thông chấn nhiếp Hồng Hoang này trước mặt hắn không là gì!

Uy hiếp lớn nhất lúc này đối với hắn cũng không phải là Dương Ất có chiến lực mạnh nhất mà là Nguyên Đạo chân nhân không !

Hồng quang thoát ra lập tức lao thẳng tới ngàn trượng, quang hoa bạch ngọc của ngọc bàn bỗng dưng bị căng ra rồi bị Tán Phách Thần Quang ăn mòn xuyên thấu.

Trên người Nguyên Đạo tự phát lần lượt sáng lên vài đạo bảo quang, cuối cùng bị đạo hồng quang đột phá từng cái đánh vào trên người, sau đó toàn bộ nguyên thần lập tức bị ăn mòn hơn phân nửa, toàn bộ thân hình cũng nhanh chóng vỡ vụn hóa thành vô số cát mịn tiêu tán.

Nguyên Đạo chỉ cảm thấy mê man, tất cả ý thức gần như biến mất. Cuối cùng một điểm nguyên thần huyết nhục còn sót lại gây dựng lại thành một thân hình chưa đến ba xích gào thét:

- Tán Phách Thần Quang, Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô! Ngươi là người ngày đó giết Lợi sư đệ của ta!

Sắc mặt Dương Ất sớm đã kịch biến, thân hình hóa thành vô số quang ảnh, Huyễn Nguyệt ngưng chân quyết cũng thôi triển đến cực hạn, ý đồ tránh né làn sóng Tán Phách Thần Quang tiếp theo.

Sắc mặt Thanh Mặc biến đổi một hồi xanh trắng, cũng không cần trói buộc Nhạc Vũ mà thu hồi Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận để ở dưới chân. Mười chín tòa bảo tháp bảy tầng quay tròn quanh thân, bất quá thần sắc bất định cũng không biết Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma trận có thể chống cự được Tán Phách Thần Quang hay không.

Về phần Bạch Thường thì đã trợn mắt há hốc mồm, chỉ biết sững sờ nhìn xem một màn này. Nhạc Vũ mượn Hi Hoàng kính cùng Bạch Lộc Già Thiên lệnh, lại dùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm quấy nhiễu hồn thức bốn người này nên vô thanh vô tức đột phá tỏa liên, lại dùng Thất Thải lôi quang tập sát Diệp Thanh đã là có chút ngoài ý muốn.

Lần này Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Thần Quang trực tiếp đem đánh trọng thương Nguyên Đạo. Người thanh niên này lúc đánh với ba người bọn họ vẫn chưa từng vận dụng qua bảo vật này!

Trong nội tâm nàng tuy kinh hãi đến cực điểm, cảm xúc khó định nhưng động tác dưới sự thao túng của thần niệm Nhạc Vũ vẫn không hề dừng lại. Thừa dịp Nguyên Đạo chân nhân trọng thương lại không ngừng mở rộng tỏa liên đem 81 viên hoàn bài xích, triệt để khống chế phiến không gian!

Nhạc Vũ chém ra một kiếm, kiếm khí Dung Vũ Hóa Vân nhu hòa như nước quấn lấy sợi dây kia rồi ngưng thành hình Huyền Quy áp chế ấn tỉ.

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô trong tay hắn chỉ dùng được một lần nên dứt khoát thu về trong tay áo. Hai người đối diện đang khẽ thở phào thì lại thấy một viên kính băng hồng sắc bay lên.

Lưỡng cực hàn diễm kính gia trì, thôi động Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ hai mươi mốt chiếu xuống chân thân trong vô số ảo ảnh của Dương Ất.

Chiếc ngọc bàn gần như lập tức bị chùm tia hàn diễm giao tạp đánh thành nát bấy, thân hình Dương Ất cũng bị xuyên qua một lỗ sâu hoắm.

Dương Ất liên tục độn di ngàn trượng, khí huyết trong lồng ngực sôi trào, nhìn qua đạo kiếm mang lam sắc và hình Huyền Quy của Nhạc Vũ chém ra thì thét lên:

- Dung Vũ Hóa Vân quyết, Thủy Vân tông Uyên Minh, quả nhiên cũng là ngươi!

Cùng lúc hắn bắt lấy thân hình Nguyên Đạo rồi thiêu đốt khí huyết toàn thân đánh ra một quyền xuyên thủng tỏa liên ném ra ngoài hư không rồi quát lớn:

- Mời sư huynh đi trước một bước dẫn bản thể của ta và sư huynh mau đến đây!

Thanh Mặc thấy thế, thần sắc lập tức ảm đạm. Bất quá sau một khắc trong mắt lại hiện lên ý kiên quyết, chiến ý bốc lên rừng rực.

Nhạc Vũ chau mày, biết Dương Ất quả nhiên sớm đã sinh lòng nghi vấn thân phận của hắn.

Tiếp đó hắn cười lạnh dùng hồn niệm điều khiển mười hai cánh của Bạch Thường, có thêm vô số ngân quang tuôn ra khiến tỏa liên mở rộng đuổi tới sau lưng Nguyên Đạo rồi triển khai tầng tầng lớp lớp trói buộc.

Tiếp đó hắn dùng Cửu Thiên Đô Lục trấn linh phù chụp trên đầu Thanh Mặc chân nhân để làm trì trệ vận chuyển Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận.

Cùng lúc từ mi tâm của hắn bắn ra một điểm hồng quang mang theo 600 chân hình Tham Lang thực hình cùng vô số Thất Thải lôi quang xông về Thanh Mặc.

Qua một lần giao kích thì cả hai đều tràn máu tươi. Thần sắc Thanh Mặc chân nhân càng thêm thê thảm, hai mắt vô thần, trên mặt không còn huyết sắc.

Tiếp đó Bạch Đế kiếm lại trùng kích trên Cửu Thiên Thập Địa Trấn Ma đại trận. Lực cương sát gần 300 long theo sau, cuối cùng là thần lực đánh bay mười chín tòa tháp mở ra khe hở. Thần lôi Vô Tướng Cửu Kiếp trùng nhập vào cơ thể nổ tung thân thể Thanh Mặc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 899: Thần Châm diệt thế!

- Mai Sơn tuy lớn mạnh nhưng còn phải che chở trăm vạn đồng tộc. Lấy đâu ra đảm lượng như đạo hữu, ngay cả thánh nhân cũng dám trêu chọc?

Bạch Thường cuối cùng không đè được oán khí, giằn dỗi vài câu mới dịu giọng:

- Đạo hữu dù sao cũng đã dùng thân phận Tiết Hồng, còn có nô gia ở bên, khi đó dù sao Mai Sơn sẽ nhận lấy ngờ vực vô căn cứ. Ta không cầu đạo hữu thay Mai Sơn chúng ta rửa sạch hiềm nghi, chỉ cầu đạo hữu có thể không để Văn Thù đạo nhân tìm được chứng minh thực tế, chắc mấy vị đại nhân này đều có biện pháp ứng phó.

Nàng nói đến đây thì rõ ràng có vài phần khổ sở.

Nhạc Vũ nghe vậy cười nhẹ:

- Chứng minh thực tế sao? Có quan hệ gì đến ta? Đang cầu mà không được!

Bạch Thường biến sắc, cảm thấy tức giận đến cùng cực. Nếu không phải là tự biết bản thân không thể phản kháng thì hận không được một quyền đánh vỡ mũi Nhạc Vũ mới hơi giải hận niệm.

Cái gọi là không có quan hệ tất nhiên là chỉ chuyện của Mai Sơn không quan hệ đến hắn, về phần cầu còn không được, tự nhiên là nói hiện Nhạc Vũ, là ước gì muốn kéo Mai Sơn xuống nước.

Chỉ tiếc là thần hồn nàng bị phong cấm, trong đầu còn cắm ba cây Tam Linh Khống Hồn Châm. Nếu không như thế thì dù liều mạng cũng phải cho Nhạc Vũ một lần đẹp mắt!

Nhạc Vũ vẫn như không cảm thấy ánh mắt lạnh như băng, bình thản nhìn về phương xa, lắc đầu nói:

- Chuyện hôm nay còn xa mới chấm dứt!

Vừa rồi tuy hắn hoàn toàn ngăn cách thần niệm của phân thân Dương Ất truyền lại tin tức. Bất quá nếu không triệt để diệt sát người này thì thân phận Uyên Minh, thậm chí vài tia manh mới lúc vừa đến Địa Tiên giới lưu lại ở sơn mạch Hồng Vân sẽ bị người khác tìm ra.

Một trận chiến này sao có thể bỏ qua như vậy?

Ý niệm khẽ động, Nhạc Vũ đã đằng không nhanh chóng bay về một hướng khác.

Bạch Thường đằng sau đang phẫn nộ lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

- Chuyện hôm nay còn xa mới chấm dứt? Người này kế tiếp còn muốn làm gì?

Chẳng lẽ lại còn ý định tái chiến với những đệ tử của Ngũ Đài Sơn? Thật không sợ Đại La Kim Tiên ra tay?

Dường như ý thức được gì đó, ánh mắt Bạch Thường lại biến đổi, hiện vẻ kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ ngươi điên rồi? Bản tôn Dương Ất sớm đã tu đến Huyễn Nguyệt ngưng chân đến tầng mười tám, dưới Thái Thanh Huyền Tiên gần như vô địch. Ngay cả Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cũng không nhất định một lần lấy được tính mạng của hắn. Ăn hết gan hùm mật gấu, dám đi trêu chọc hắn?

Nhạc Vũ cũng không phản ứng, hóa thành một đạo độn qunag ngũ sắc trong nháy mắt đã xuyên qua mấy chục vạn dặm.

Bạch Thường tuy không muốn nhưng thân thể pháp lực lại không thể do mình điều khiển, chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi theo. Nàng nhờ vào lực của tỏa liên nên mười hai cánh chim vẫy một lần cũng cũng trực tiếp xuyên thẳng qua mấy vạn dặm.

Bất quá tốc độ bay so với Nhạc Vũ vẫn kém mấy trù, qua mấy nhịp thở mới đuổi theo đến một chỗ toái phiến thiên kính có diện tích nhỏ nhất.

Lúc Bạch Thường đến đây thì trông thấy phía dưới một ngọc đài huyết sắc. Nhạc Vũ chắp tay đứng trên không trung, trên mặt lần đầu tiên hiện ra vẻ do dự.

Thần sắc nàng đại biến, đang muốn lên tiếng nhắc nhở thì Chiến Tuyết bên cạnh đã tán xuất một đạo quang hoa huyết hồng chiếu vào ngọc đài khiến khối huyền huyết ngọc thạch cực lớn chậm rãi bay lên trời.

Phía dưới truyền ra một tiếng thét to như có một hung thú tuyệt thế đang muốn lao ra, một chút khí thế tràn ra đã đủ lòng người kinh hãi.

Vào lúc đài đá huyết ngọc bị rút lên không trung đến ngàn trượng thì thấy một cánh tay cực lớn mang theo ánh sáng màu vàng mênh mông từ trong lao ra. Cánh tay chỉ có một nửa, không có xương bàn tay.

Phảng phất cảm ứng được điều gì, khí tức cánh tay sau khi lao ra càng thêm bạo loạn.

Phong sa hoàng quang chung quanh hình thành nên một mặt người cực lớn, âm trầm nhìn vào Nhạc Vũ nói:

- Lại là ngươi!

Trong ngữ khí mang theo sát cơ cùng hận niệm vô tận, lực hồn sát vô biên theo đó áp đến.

Bạch Thường đứng ở đằng xa chỉ thừa nhận chút dư âm nhưng cũng cảm thấy thần hồn choáng váng, đang khó hiểu vì nghe như trong giọng của mặt người này rất hiểu về Nhạc Vũ thì thấy Nhạc Vũ đã cười bình thản, quanh người lại lóe lên ngũ sắc quang hoa.

Năm thanh tiên binh có màu sắc khác nhau đột nhiên từ cơ thể hắn bắn ra phân bố theo ngũ phương vây lấy ngọc đài.

Sau một khắc, một trận đồ Âm Dương nhị khí cũng từ dưới chân hắn mở ra bao phủ phạm vi vạn dặm.

Mặt người cực lớn lập tức đầy vẻ kinh nghi bất định:

- Đây là bảo vật gì? Đúng là hóa sinh của khí Hồng Mông.

Nhạc Vũ không hề để ý, hai tay kết ấn biến ảo không ngớt, thôi động Ngũ Hành

Kiếm Trận tuần hoàn chuyển động.

Sau một khắc, liền có một tia ngũ sắc kiếm khí phá thiên chém ra, càng có vô số ngũ sắc quang hoa bay lên tụ về đài đá áp chế cánh tay cực lớn.

Kiếm khí phi xoắn, không ngừng cắt gọt cánh tay khiến huyết nhục bay tứ tung. Ngũ sắc quang hoa được Âm Dương nhị khí quán chú với tốc độ kinh người không ngừng tiêu trừ thần hồn lạc ấn ẩn trong huyết nhục.

Mặt người cực lớn màu vàng không thể duy trì, gào thét một hồi rồi cả cánh tay nổ tung khiến ngọc đài chấn động. Chỉ thấy là vô số huyết nhục bay ra khắp nơi rồi một đoàn huyết quang nho nhỏ thoát ra khỏi phong trấn đài đá, trong nháy mắt đã bị ngũ sắc quang hoa thôn diệt, hóa thành một đoàn nguyên lực tinh thuần rơi vào trong đại trận.

Bạch Thường chỉ cảm thấy mồm miệng khô khốc, yết hầu như bị bóp chặt không thể thở được.

Nàng biết dưới đài đá chính là cánh tay của Xi Vưu! Ngay cả Hiên Viên thánh kiếm cũng trảm không đứt!

Thậm chí lúc đem thân thể Xi Vưu phân thành năm mảnh thì càng đứng ngoài quan sát thấy thiên địa như sụp đổ lúc Vu Thần này vẫn lạc!

Lúc này Nhạc Vũ lại như muốn đem tay của Thượng Cổ Đại Vu triệt để luyện hóa!

Còn có khí Hồng Mông là ý gì? Kiếm trận còn chưa thành hình trước mắt nàng chắc là do Hồng Mông tử khí ngưng tụ thành?

Bạch Thường cơ hồ không nhịn được muốn quay người rời đi, bằng tốc độ nhanh nhất phản hồi Mai Sơn báo tin. Chỉ là sau một khắc, ba cây Tam Linh Khống Hồn Châm sáng lên khiến thần hồn nàng đau đớn không thể chịu nổi, tất cả ý niệm đều biến mất.

Bị Linh Bảo này khống chế thần hồn, nếu như chưa được hắn cho phép thì nàng không thể làm được gì!

Có Ba La Thần Diễm gia trì càng khiến nàng không thể thoát thân.

Ngũ sắc kiếm quang lưu chuyển, chỉ dùng thời gian hai ấm trà đã tiêu trừ gần nửa cánh tay của Xi Vưu.

Càng nhiều thêm nguyên khí tinh thuần và tàn hồn thần lực bị trận đồ và ngũ sắc tiên binh hấp thu khiến thanh thế càng thêm tuyệt đối bá đạo, hung hoành vô cùng. Cơ hồ một lần chuyển động đều tiêu ma một đoàn huyết nhục.

Chiến Tuyết lại bay lên chừng ba ngàn trượng nhìn về phía xa, tựa hồ toàn lực cảm ứng điều gì.

Sau một chung, vừa lúc cánh tay Xi Vưu được luyện hóa khoảng chứng chín phần thì ánh mắt Chiến Tuyết lóe lên nhìn về bên trái.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng khẽ động, biết hồn thức cảm giác của Chiến Tuyết hơn xa mình nên nhất định đã có chỗ cảm ứng.

Hắn phun ra một ngụm máu tươi lên năm thanh tiên binh khiến kiếm khí của chúng càng phát lăng lệ ác liệt, một phần rót vào trong Âm Dương nhị khí trận đồ.

Uy lực kiếm trận lập tức đại tăng, nhất thời luyện hóa toàn bộ một phần cuối cùng của huyết nhục Xi Vưu.

Toàn bộ tinh nguyên kim sắc và thần lực hồng sắc đều bị hấp thu lưu chuyển trong kiếm trận.

Nhạc Vũ cơ hồ có thể nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ từ trong sâu thẳm của Xi Vưu nhưng cũng không để ý mà bay lên đứng cạnh Chiến Tuyết.

Hắn khai mở mắt Chân Long, lại dẫn Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch vào trong nhìn về bên trái, ánh mắt xuyên qua hơn mười nếp gấp không gian thì thấy hai đạo độn quang đang điên cuồng tìm đến.

Một người trong đó chính là Dương Ất, người còn lại là một người trung niên mặt hồng, tốc độ bay còn vượt qua Dương Ất.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, trong một sát na nảy ra vô số ý niệm. Lúc này sử dụng Thiên Ý tuyệt kiếm hay Nghịch Thiên Đao quyết chính là tốt nhất. Bất quá hắn

cũng không biết vị tổ sư của mình đã sử qua kiếm quyết cùng loại hay không.

Lúc này hắn không thể khinh suất tiết lộ thân phận nhưng có thể dùng được Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm!

Nhạc Vũ hai tay kết ấn đánh ra từng đạo ấn quyết điên cuồng rót pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành vào kiếm trận.

Sau một khắc, từng cây quang châm ngũ sắc ngưng tụ bên cạnh, đến 999 cây mới dừng lại. Ngũ Hành Kiếm Trận cũng toàn lực thôi chuyển khiến pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành tăng cường đến cực hạn.

Thậm chí những tinh nguyên hồng sắc và vu lực của Xi Vưu đang bị vây khốn cũng bị kiếm trận nhanh chóng hấp thu.

Ngũ sắc quang châm không ngừng lớn lên rồi co lại.

Sau lưng Nhạc Vũ cũng xuất hiện ảo ảnh Ngũ Hành phù trận trong ngoài phương viên tới mười trượng. Bên ngoài càng có vô số phù văn không ngừng kéo dài đến trăm trượng!

Lực nguyên từ của Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm dần nhảy lên tới cực hạn.

- Tầng 16!

- Tầng 17!

- Tầng 18!

Vào lúc pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể gần như hoàn toàn bị hút khô thì Nhạc Vũ mới dừng lại ấn quyết, thân hình không chịu nổi áp lực vỡ ra vô số vết thương.

Tiếp đó hắn phất tay một cái bắn 999 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quang Châm xuyên qua mười nếp gấp không gian.

Trong nháy mắt số quang châm đã xuyên qua vạn dặm. Tu sĩ mặt hồng đi đầu gần như không thể phản ứng đã bị quang châm bao phủ, vô số quang châm

xuyên qua các loại pháp bảo phòng thân rồi thấu qua thân thể!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 900: Châm tru Huyền Tiên!

Diễn biến bên ngoài vạn dặm khiến Nhạc Vũ nhíu mày, dị sắc trong mắt chớp lên liên tục.

Bên ngoài của hắn vẫn hiện ra bình thản nhưng bên trong cực kỳ kích động.

Đây mới thực sự là thần thông uy lâm thiên hạ cái thế thần thông! Được Ngũ Hành Kiếm Trận đề thăng lên lên tầng mười tám, mỗi cây Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tuy nhỏ như hạt gạo nhưng bên trong mỗi cây đều có uy lực diệt thế!

Nhạc Vũ lúc này mới hiểu tại sao thần thông diễn sinh từ Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang này lại được tu sĩ Hồng Hoang xưng là thần thông có lực xuyên thấu mạnh nhất và tốc độ nhanh nhất thiên hạ!

Sau khi bắn ra, những ngũ sắc quang châm này cơ hồ bỏ qua hết thảy pháp tắc thời không!

Tất cả những pháp tắc thời không mà hắn nắm giữ đều không thể gia trì, dĩ nhiên cũng không chịu trói buộc nào của pháp tắc thời không thế giới này!

Tốc độ của nó thậm chí còn khiến cả người tạo ra như hắn cũng không kịp phản ứng!

Đạo nhân mặt đỏ gào rú một tiếng, cả người giãy dụa muốn chống cự, cặp mắt đỏ ngầu như có cảm ứng với Nhạc Vũ, ánh mắt xuyên qua vô số bình chướng không gian nhìn qua bên này.

Ánh mắt sắc bén như đao, phảng phất muốn đem Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, xoắn cắt thành mảnh vỡ!

Sau một khắc, những cây Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm xuyên vào thân thể hắn đều nổ bung.

Trong một sát na, giữa không trung như hiện lên một vầng thái dương ngũ sắc. Năng lượng điên cuồng tàn sát bừa bãi, phá hủy hết thảy quanh thân. Khối thiên cảnh chỗ hai người kia cơ hồi sụp đổ toàn bộ. Hàng rào không gian vốn kiên cố khó phá giờ mỏng manh như giấy bị cưỡng ép vỡ ra.

Uy lực tựa như ngàn trái Ất Mộc Thần Lôi, đồng thời bùng nổ, khiến toàn bộ huyết nhục nguyên hồn của tu sĩ mặt hồng thành bột mịn!

Nhạc Vũ lúc này ở quá xa nên không biết lạc ấn linh hồn của người nọ giờ như thế nào, bất quá với Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đã đạt tới cấp độ thế giới bản nguyên nên lực âm dương nguyên từ sau khi nổ cũng xuyên thấu tới đó.

Chỉ sợ dù người này pháp lực thông thiên, đạt tới cảnh giới Thái Thanh Huyền Tiên thì cũng khó có được một tuyến sinh cơ dưới sự oanh kích của thần châm!

Tiếp sau người này là bản thể của Dương Ất chân nhân đang tái nhợt, thân hình chấn động không ngớt, đột nhiên có thêm vô số vết thương, toàn lực giãy dụa muốn thoát khỏi luồng năng lực loạn lưu để trốn vào hư không.

Tuy nhiên hắn bị năng lượng Ngũ Hành quấn lấy, ngay cả ổn định thân hình cũng đã khó khăn.

Luồng tập kích Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm vẫn còn chưa kết thúc!

Từ bên thân Nhạc Vũ liên tiếp kích phát thêm 500 cây ngũ sắc quang châm, thoáng điều chỉnh phương hướng đã nhanh chóng bắn tới người này.

Chỉ trong thời gian chưa tới một phần ngàn của một cái nháy mắt thì quang châm đã tới trước người Dương Ất xuyên thấu mọi thứ pháp bảo và cương khí hộ thân.

Ngay sau đó, một luồng năng lượng phong bạo còn lớn hơn tràn ra, vô số lực âm dương nguyên từ phủ đầy toái phiến thiên cảnh.

Những nơi nó đi qua, vô luận là vật chắc chắn như thế nào đều hóa thành linh tử nhỏ nhất.

Dư ba của linh lực loạn lưu cơ hồ xuyên thấu hơn mười tầng bích chướng không gian ảnh hưởng đến cả chỗ ba người!

Chiến Tuyết trừng mắt nhìn, không nói một lời đem đài đá làm từ huyền huyết ngọc thạch co lại bằng bàn tay rồi không chút do dự thu vào không gian tu di của nàng.

Vật này dù sao Nhạc Vũ cũng không dùng được, chỉ nàng có thể dùng thần lực khu động, vì vậy Chiến Tuyết không chút khách khí.

Bạch Thường từ đầu đến cuối dùng một loại bí pháp yêu tộc truyền thừa quan sát tình hình của toái phiến thiên cảnh phía xa, tuy tu vi nàng không đủ nhưng có thể cảm giác đại khái lực lượng có thể khiến cho thiên địa sụp đổ, ngàn vạn cỏ cây trong đó toái diệt!

Vào lúc năng lượng phong bạo nổ ra thì Bạch Thường hít vào một hơi khí lạnh, yết hầu như bị cái gì đó chặn ngang không nói nên lời. Cho đến hồi lâu sau nàng mới tỉnh hồn nhìn về Ngũ Hành Kiếm Trận, cùng Âm Dương nhị khí trận đồ phía dưới vẻ kinh ngạc, thần sắc lộ ra vài phần mờ mịt.

- Đây là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm?

Nhạc Vũ im lặng không nói, lấy ra một viên tiên đan nhị phẩm từ chỗ di trân của Chúc Long bỏ vào trong miệng, lại đem tụ nguyên châu dùng tốc độ nhanh nhất rút ra tinh nguyên bên trong, thôi vận khí huyết toàn lực khôi phục chân khí Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong cơ thể.

Hắn cũng kinh ngạc nhìn về cảnh mạt thế phía xa.

Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ mười tám là do hắn mượn lực của Ngũ Hành Kiếm Trận và tinh nguyên Xi Vưu cưỡng ép tăng lên mà thành.

Muốn chính thức sử dụng chỉ sợ còn cần qua mấy trăm đến ngàn năm khổ tu.

Bất quá khi chứng kiến uy lực của đại thần thông cái thế này thì trong lòng Nhạc Vũ bất giác tăng thêm vài vài phần khát vọng chính thức nắm giữ lực lượng này.

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm đã có uy lực như thế vậy thì tầng thứ hai mươi mốt sẽ như thế nào?

Nếu mượn lực của Ngũ Hành Kiếm Trận thì ngay cả thánh nhân đạo tổ, hắn cũng có vài phần tin tưởng phân cao thấp!

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ đè ép nỗi chấn động, tận lực duy trì vẻ mặt bình tĩnh nhìn về Ngũ Hành Kiếm Trận dưới chân.

Một kích mới vừa rồi đã tiêu hao gần trọn vẹn hai thành tinh nguyên Xi Vưu, hiện giờ trong trận những nguyên khí tử kim sắc và vu lực hồng sắc còn lại hơn một nửa vẫn đang lưu chuyển.

Cơ hồ cùng lúc, Bạch Lộc Già Thiên lệnh và Diễn Thiên Châu sau đầu Nhạc Vũ đều kịch liệt chấn động.

Trong lòng hắn lại chợt dâng lên cảm giác báo động, tựa như trong hư không vô tận có một tồn tại cường hoành đang bay đến nơi này.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt cơ hồ Nhạc Vũ không nén được muốn lập tức thoát đi.

Ý niệm cường hoành kia vượt qua vô số thời không mà đến, không ngừng quét qua phiến không gian.

- Ngươi là người phương nào, dám giết đệ tử của Văn Thù ta!

- Ngươi làm loạn thiên địa, tu sĩ thiên hạ đều có thể tru!

- Ngay cả mấy vị ái đồ của ta ngươi cũng dám giết, hôm nay ta sẽ cho ngươi thần hồn vĩnh diệt!

- Nhân quả lần này nếu không giải quyết xong thì trong đời này sẽ không cho ngươi một chỗ dung thân!

Nhạc Vũ tâm thầnhoảng hốt chỉ chốc lát, rồi cắn mạnh đầu lưỡi thanh tỉnh lại. Toàn thân toát mồ hôi đầm đìa, chỉ thấy trái tim lạnh toát.

Mới vừa rồi không chỉ thần trí hắn bị mê hoặc mà toàn bộ nguyên thần cũng như

bị lực lượng ý niệm này đập vụn!

Tuy kinh hãi, nhưng trên mặt Nhạc Vũ vẫn không lộ vẻ sợ hãi, cảm giác pháp lực trong cơ thể đã khôi phục đến tám phần.

Hai tay hắn đánh ra liên tiếp chỉ ảnh, có kinh nghiệm lần trước nên hắn cũng không gia trì thêm pháp tắc, tiết kiệm không ít pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành nhập vào kiếm trận.

Sau một hơi ngắn ngủi, sau lưng Nhạc Vũ lại xuất hiện hư ảnh Ngũ Hành rồi dần khuếch tán đến trăm trượng.

Nhạc Vũ vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục phun ra lôi âm, toàn thân sũng máu điên cuồng thiêu đốt.

Tiếp đó trong đan điền khô kiệt lại có vô số pháp lực Ngũ Hành cuồng phun vào trong kiếm trận.

Trận đồ sau lưng Nhạc Vũ cũng điên cuồng khuếch trương, vô số phù văn huyền ảo nổ tung rồi tiếp tục tái sinh, trong nháy mắt đã trải ra ba trăm trượng như một quang hoa chói mắt đến cực điểm gia trì khiến tu vi cảnh giới hắn tăng lên mấy cấp độ. Khí tức cực lớn khiến cả Bạch Thường Chiến Tuyết đều biến sắc lui ra mấy vạn trượng.

Bên trong Ngũ Hành kiếm trận, tinh nguyên Xi Vưu và vu lực đều bị cưỡng ép hấp thu với tốc độ kinh người, sau đó nhanh chóng chuyển hóa thành pháp lực Ngũ Hành tinh thuần.

- Tầng thứ mười tám!

- Tầng thứ mười chín!

- Tầng hai mươi!

Toàn thân Nhạc Vũ cơ hồ đã bị nhuộm đỏ, vô số vết thương sâu hoắm, thậm chí xương cốt cũng hoàn toàn đứt gãy dưới trọng áp, ngũ tạng lục phủ cũng sắp nứt vỡ!

Bất quá trong mắt Nhạc Vũ lại lộ vẻ tiếc nuối.

Trong kiếm trận vẫn còn chừng hai thành tinh nguyên Xi Vưu chưa dùng, bất quá lúc này hắn đã không thể tiếp nhận trọng áp.

- Vẫn còn chênh lệch một bước là tới tầng thứ hai mươi mốt sao?

Sau khi tiếc nuối, Nhạc Vũ lại nhịn không được cười lên!

- Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn? Đại La Kim Tiên sao? Hắc.

Hắn phất tay một cái, tổng cộng có 2400 cây Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt quang châm bắn ra như mưa xuyên về một chỗ trong hư không bên ngoài hàng rào không gian.

Trong nháy mắt, dao động của Bạch Lộc Già Thiên Lệnh và Diễn Thiên Châu đều khôi phục bình tĩnh.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, phất tay đem toàn bộ vu lực còn dư trong kiếm trận vào người Chiến Tuyết rồi thu hồi năm thanh ngũ sắc kiếm cùng Âm Dương nhị khí trận đồ vào trong cơ thể.

Hắn mượn chút tinh nguyên Xi Vưu còn sót lại, thi triển ra Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ độn quang trong nháy mắt đã mang theo Chiến Tuyết cùng Bạch Thường xuyên qua vô số không gian biến mất không thấy tăm tích.

Cùng một thời gian, tại một nơi xa xôi trong không trung có một vị đạo nhân mặt trắng không râu, thần sắc vô cùng âm trầm nhìn về phía trước, sau một khắc đã bị một trận ngũ sắc quang châm bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 901: Tử Vân chân nhân

Liên tục xuyên qua trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên hơn hai canh giờ, đến khi tiêu hao hết tinh nguyên Xi Vưu thì Nhạc Vũ mới dừng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hắn đã đi từ cực đông đến cực tây, vượt qua hơn mấy chục ức vạn dặm, xuyên qua vô số bích chướng thời không.

Vô luận kết quả của Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ hai mươi mà hắn vừa mới tế ra thế nào, có thể đánh trọng thương Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn trọng thương hay không thì trận chiến này chắc chắn sẽ chấn động chư thiên, khiến toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang giới chú mục.

Dù sao cũng là chuyện liên quan đến sinh tử của bốn Thái Ất Chân Tiên cùng Thái Thanh Huyền Tiên!

Cái gọi là đại đạo 3000, bàng môn 800, trong thế giới Hồng Hoang thì tổng số tu sĩ trên Thái Ất Chân Tiên chỉ là 3800 cùng với một số cực ít bên ngoài mà thôi.

Trừ phi là có người thân tử đạo tiêu, nếu không người bên ngoài dù thiên tư trác tuyệt dốc sức tu hành thế nào cũng không thể trùng nhập.

Huống chi trong đó còn liên lụy một vị Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn có đại thần thông uy chấn Tam Giới.

Không chỉ là những Đại La Kim Tiên sẽ ghé mắt mà ngay cả mấy vị đạo tổ thánh nhân cũng sẽ chú ý, dừng lại bên kia thật sự là tự tìm đường chết.

Nhạc Vũ lúc này chỉ hận không thể đi được càng xa càng tốt, càng xa chỗ xảy ra chuyện thì càng có thể nhạt đi quan hệ. quấy nhiễu người khác suy diễn.

Bất quá cũng may mắn là Hồng Mông chí bảo trong đan điền hắn đã dần thành hình nên có thể sơ bộ vận dụng. Nếu không mặc dù có tinh nguyên Xi Vưu thì cũng sẽ không có tốc độ bay như vậy.

Hạ xuống tại một đỉnh núi, Nhạc Vũ lúc này mới cảm giác bên trong cơ thể mình đã ở bờ vực sụp đổ, toàn bộ Bất Lậu Kim Thân hiện tại thủng lỗ chỗ.

Vừa rồi hắn quán chú toàn bộ tinh thần, thôi động Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ độn quang khiến thương thế lại càng chuyển biến xấu.

Nội thị một phen, Nhạc Vũ cũng không để ý, tuy tổn hao một cái giá lớn như vậy nhưng hết thảy đều đáng giá.

Kết đại nhân quả với Văn Thù cố nhiên sau này sẽ khiến hắn đau đầu nhưng một trận chiến này thật sự chấm dứt hoàn toàn hậu hoạn.

Vô luận vị Xiển Giáo Kim Tiên này có pháp lực vô biên như thế nào thì sau mấy trăm năm cũng đừng mơ tưởng tìm được manh mối của hắn.

Nhạc Vũ phất tay lấy ra viên Vạn Lôi Châu tụ đầy kiếp lôi.

Đang muốn đổi qua một loại độn pháp có thể mượn lôi lực tích súc trong đó để tiếp tục phi độn thì hắn đột nhiên có cảm ứng, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía xa cách đó mấy chục vạn dặm.

Mắt Chân Long trực tiếp xuyên thấu không gian thì thấy hướng kia có một đám mây tử sắc đặc biệt bắt mắt trong biển mây bạch sắc.

Trên đám mây là một đình viện cực lớn có đầy đủ hoa cỏ cây cối, phong đình thủy tạ, lộ ra vẻ cực kỳ tú lệ trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên vốn thưa thớt màu xanh.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, kiểu dáng kiến trúc, thậm chí bố cục trước mắt không khác trong Tử Vân Thiên Cung.

Suy ngẫm chỉ chốc lát. Nhạc Vũ liền đằng không vận dụng Vạn Lôi Châu bay về chỗ đám tử vân.

Đến trên tầng mây kia, Nhạc Vũ hạ độn quang đáp xuống một tiểu đình. Trong đó đã có một vị thanh sam tu sĩ ngồi bên cạnh bàn đá, khuôn mặt gầy gò toát ra ý cười. Toàn thân không hề có một chút khí tức, ngồi yên lặng nhưng lại cho Nhạc Vũ cảm giác trầm hùng như núi, cùng đạo tương hợp, không thể lay động.

Khuôn mặt này hắn cũng quen thuộc đến cực điểm vì đã xem qua bức họa người này không biết bao nhiêu lần trong Tử Vân Thiên Cung.

Thần sắc Nhạc Vũ nghiêm trang, không chút do dự cúi người thi hành đại lễ:

- Đệ tử Nhạc Vũ, bái kiến sư tôn.

Nói xong hắn thành kính làm lễ ba quỳ chín khấu, nghi thức nhập môn này hắn đã hoàn thành một lần ở Tử Vân Thiên Cung, nhưng là chỉ với bức họa, không phải chân nhân.

Thanh sam tu sĩ thản nhiên thụ lễ, sau khi Nhạc Vũ hoàn thành mới nhẹ giọng cười cười xuất ra một đạo pháp lực nhu hòa nâng hắn dậy nhìn qua một lượt:

- Ta lưu lại đạo thống truyền thừa trong Tử Vân Thiên Cung vốn chỉ là phòng ngừa vạn nhất, không ngờ qua năm vạn năm sau lại thu được người lương tài mĩ chất như vậy vào tông môn.

- Sư tôn quá khen!

Nhạc Vũ hơi khom người thi lễ lần nữa. Hắn có thể có thành tựu hôm nay chủ yếu vẫn là nhờ vật mà Tử Vân đạo nhân lưu lại. Bất quá Nhạc Vũ tính tình điềm đạm nên lần đầu gặp mặt tuy trong lòng cực kỳ cảm kích nhưng cũng không lộ vẻ nồng nhiệt mà chỉ có thể cung kính.

Do dự chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lần lượt lấy ra Lưỡng cực hàn diễm kính và mấy thứ linh bảo khác rồi cung kính nói:

- Mấy năm trước đệ tử từng tiến nhập sơn mạch Huyết Vân từ chỗ tổ sư lấy được không ít di trân, bất quá hơn phân nửa đều là vật tổ sư lưu lại. Còn có một đạo Hồng Mông tử khí.

Tử Vân giống như cười mà không phải cười, mắt thấy Nhạc Vũ lấy ra Âm Dương nhị khí trận đồ trong đan điền thì thần sắc mới hơi lộ vẻ kinh ngạc, bất quá sau một khắc lại cười điềm đạm vung tay đem trận đồ nhị sắc này trở vào đan điền Nhạc Vũ, cũng đồng dạng không lấy mấy thứ linh bảo.

Thấy vẻ ngạc nhiên của Nhạc Vũ, Tử Vân đứng lên nói:

- Những vật này chắc ở chỗ tàn hồn của sư tôn ta, dĩ nhiên là để ban cho ngươi đúng không?

Nhạc Vũ im lặng một hồi, Hồng Vân tán nhân xác thực là nói qua như vậy. Bất quá hắn có thể được nhiều loại linh trân như vậy cũng là cơ duyên.

Nếu là người bên ngoài thì cũng thôi, với tính của hắn trực tiếp cưỡng chiếm là được . Nhưng hết lần này tới lần khác, những vật này vốn nên để Tử Vân sở hữu tất cả, hắn quyết không thể làm chuyện khi sư diệt tổ.

Cho dù là Hồng Mông tử khí cũng vậy.

Tử Vân đạo nhân không thấy hắn trả lời, lại càng vui vẻ:

- Vũ nhi, ngươi cũng biết từ khi ngươi bái sư trước bức họa thì ta đã luôn chú ý. Người cùng hung cực ác như ngươi, sát nhân cũng không nháy mắt nhưng lại tỉnh táo lý trí, lễ kính thân trường, trọng tình trọng ý, một dạ cửu đỉnh. Tính cách như vậy trong Hồng Hoang cũng là hiếm thấy. Bất quá ta lại ưa thích.

Nhạc Vũ lại khẽ giật mình, lần này càng cảm thấy là mờ mịt. Theo lời Tử Vân thì tựa hồ rất sớm đã quan sát bản thân nhưng hơn trăm năm nay hắn chưa hề có cảm giác.

-Cho nên ngươi có thể tiếp thụ đạo thống sư tôn mà không hề hổ thẹn! Hơn nữa là vật sư tổ ban thưởng, ta làm lão sư sao có thể thu hồi?

Mỉm cười, thần sắc Tử Vân trở nên ảm đạm:

- Hơn nữa đường chết của ta sớm đã xóa đi, có những vật này cũng chẳng để làm gì, tối đa cũng chỉ là thành tựu một kiện Hồng Mông chí bảo mà thôi, tu vi khó có thể tái tiến một bước. Ngược lại Vũ nhi tự nghĩ ra môn công pháp này, kiêm tu Ngũ Hành, chính là đại đạo vô thượng, trực chỉ Hỗn Nguyên! Có những vật này sẽ chân chính có thể Dĩ Lực Chứng Đạo!

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, cảm thấy bây giờ mới có cảm giác ngưỡng mộ vị sư tôn chưa hề gặp mặt này.

Xuất ra nhiều loại linh bảo như vậy, nói không đau lòng là dối trá. Thậm chí còn có một sát na sinh ra một tia bất kính, còn các tạp niệm khác càng không đếm không hết.

Cho dù không nói tới sự quý giá thì những linh bảo này vốn gắn bó với hắn, dù sao cũng có cảm tình.

Chỉ là trong lòng của hắn càng coi trọng hai chữ "Đạo nghĩa"!

Hắn cũng nghĩ Tử Vân tất nhiên sẽ không chút khách khí lấy đi những thứ này, không ngờ kết quả cuối cùng lại là như thế.

Trong ngữ khí cũng lộ ra phong phạm trưởng lão, thật khiến người ta sinh kính ý.

Bất quá trong lòng của hắn lúc này lại không hề có chút vui vẻ mà lại suy nghĩ không biết hàm nghĩa đã xóa đi đường chết trong lời Tử Vân là gì?

Ánh mắt Tử Vân nhạy cảm nên chỉ nhìn thoáng qua đã biết, vui mừng gật đầu:

- Không cần lo lắng, vừa rồi ta nói chỉ là một con đường dẫn tới đại đạo mà thôi, so với người khác cũng không tệ.

Nói xong câu này, thần sắc Tử Vân khẽ động rồi cười thản nhiên:

- Kỳ thật ý ta là đơi cho ngươi chứng nhận chân tiên rồi sẽ tương kiến. Bất quá tình hình hiện giờ có biến nên không thể không cùng người kia cắt đứt nhân quả. Nhất mạch đạo thống truyền thừa của Tử Vân há lại cho người khác nhúng chàm?

Vừa nói xong, Tử Vân tiện tay chiêu lấy Bạch Lộc Già Thiên lệnh rồi nói:

- Mượn vật này dùng một lát!

Sau một khắc, hắn liền thi triển pháp lực quán thông vô số không gian đánh lệnh bài này về một phương vị.

Nhạc Vũ đang cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không tiện hỏi. Sau đó lại chỉ thấy Tử Vân đạo nhân phất tay lấy ra một quang đoàn ngũ sắc, trên mặt lộ ra mấy nét

vui vẻ:

- Vũ nhi thân gia phong hậu, không kém hơn Đại La Kim Tiên! Ta cũng không có thừ gì tốt để cho ngươi làm lễ bái sư. Cũng may trong mấy vạn năm có được vật này liền ban cho ngươi có thể trợ giúp Ngũ Hành Kiếm Trận.

Tử Vân tuy nói hời hợt nhưng đồng tử của Nhạc Vũ lại co rút mãnh liệt. Quang đoàn mà Tử Vân nắm trong tay không hề kém khí Hỗn Độn hắn đoạt được trong hành cung Chúc Long!

Vào lúc Nhạc Vũ vẫn còn kinh hãi không thôi thì bên ngoài mấy ức vạn dặm, trong một mảnh vỡ thiên cảnh nho nhỏ có một đạo nhân mặt trắng không râu đột nhiên xuyên ra bình chướng không gian.

Sắc mặt hắn vô cùng tái nhợt, thần sắc trầm ngưng như nước, lúc nhìn về phù trận phủ đầy phong ấn bên dưới đã trống rỗng thì càng khó coi đến cực điểm.

Nơi này có vô số dấu vết khí tức chứng tỏ qua hai canh giờ đã có vô số tu sĩ tới đây. Hắn là người chủ việc này ngược lại là người chậm nhất!

Trong mắt đang lóe lên sát cơ thì đạo nhân kia chợt nghe một tiếng cười khẽ:

- Văn Thù đạo hữu, chúng ta chờ ngươi đã lâu!

Văn Thù có chút lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại thì thấy cách đó không xa có một vị Tử Y tu sĩ, trên khuôn mặt gầy gò tràn đầy ý cười mà không giống như cười.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 902: Kết thúc nhân quả!

Hô hấp Văn Thù lập tức đông cứng, hai mắt hơi nheo lại:

- Ngươi là Tử Vân đạo nhân?

- Đúng là Tử Vân!

Thanh sam tu sĩ khẽ gật đầu, ngữ khí có vẻ chất vấn:

- Ta tới đây chỉ muốn hỏi đạo hữu một câu, đạo thống sư thừa của lão sư ta có quan hệ với Xiển Giáo nhất mạch các ngươi không?

Lồng ngực Văn Thù đạo nhân lập tức một hồi phập phồng bất định,

trầm ngâm hồi lâu mới tái nhợt nói:

- Không có quan hệ!

- Vậy ta và ngươi trước đây có từng liên lụy nhân quả?

Văn Thù ngưng mày một hồi rồi lắc đầu:

- Ngươi ở nơi này chờ ta chỉ là hỏi mấy câu này? Ta và ngươi quả thực không có nhân quả. Bất quá hiện giờ sát kiếp Hồng Hoang giáng xuống, nhất mạch đệ tử của ta tàn lụi không có người căn cơ thâm hậu, chỉ có thể tìm chí bảo cải mệnh, ta cũng chỉ ý định mượn tạm vật của lão sư ngươi mà thôi!

- Mượn tạm?

Thanh sam tu sĩ cười phá lên:

- Cái gọi là lấy mà không nói chính là giặc! Đệ tử ta bởi vì mưu đồ của ngươi mà suýt nữa thân vẫn tại Huyết Vân! Đạo hữu đã không nói được đạo lý vậy thì ta

tìm ngươi kết thúc nhân quả cũng là chuyện đương nhiên!

Vừa nói dứt lời thì sau lưng hắn đã tế lên hai lệnh bài cổ đồng băng hồng, đến khi hợp lại thì nhất thời khiến cả phiến thiên địa thất sắc, bị bao phủ trong quang hoa lam hồng.

Văn Thù hơi giật mình rồi dưới hân mở ra một đóa Thất Diệp Liên kim sắc.

Một chùm quang hoa băng hồng chụp thẳng xuống, Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ hai mươi bảy lại được lệnh bài cổ đồng gia trì xuyên thấu đài sen thấu qua thân hình Văn Thù.

Tử Vân lại hơi phất tay xuất ra hai thanh huyền binh, gặp gió biến thành hình Ly Long Hỏa Phượng xoay tròn chuẩn bị xoắn về phía trước thì từ xa truyền đến thanh âm vang vọng:

- Kính xin đạo hữu dừng tay! Sư đệ ta dù đắc tội nhưng cũng có thể thương lượng!

Theo thanh âm vừa phát ra thì một cành liễu đột nhiên phá không bay đến đánh vào Tử Vân đạo nhân, dù không sắc bén nhưng không hề kém bất kỳ kiếm khí lăng lệ của huyền binh nào.

Tử Vân cười lên ha hả, bắn ra bên phải một chỉ. Cổ đồng bảo giám lại xuất ra một chùm quang hoa băng hồng đánh bay cành liễu. Kiếm quyết sử ra dẫn động hai thanh huyền binh chém Văn Thù thành hai đoạn!

Huyền băng vạn cổ vừa rơi xuống đất thì bị trực tiếp nấu chảy theo theo gió tán đi.

Trong hư không truyền ra một tiếng than nhẹ rồi cũng không có động tĩnh.

Tử Vân nhìn vào nửa thân hình còn lại của Văn Thù gằn giọng:

- Ngươi tuy là trọng thương không phục nhưng thương thế vốn là vì Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm của đồ đệ ta mà có. Thầy trò liên thủ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không oán được ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hết thảy nhân quả đều vi tham niệm của ngươi mà ra.

Nói đến đây hắn tỏ vẻ tiếc nuối:

- Đáng tiếc! Tu vi Tử Vân ta vẫn kém một bậc nên không hủy đi được lạc ấn linh hồn của ngươi. Với thủ đoạn của vị đạo tổ kia thì chừng ba mươi năm sẽ phục hồi lại nguyên linh của ngươi, cải tạo thân thể. Chỉ là chuyện lần này chưa coi là kết thúc! Sẽ có một ngày ta sẽ chân chính trảm sát ngươi!

Ở trong tiểu đình, Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn vào đoàn khí Hỗn Độn trên tay lộ vẻ không tin.

Hồi lâu sau hắn mới thanh tỉnh lại hút vào trong đan điền, đang khi định lên tiếng thì thần sắc đột nhiên khẽ động vô thức nhìn về cực tây.

Chỉ là dù hắn có mắt Chân Long và các loại linh thủy có thể tăng thị lực, tu vi pháp lực tương đương với Thái Ất Chân Tiên thì lúc này cũng không thể nhìn xuyên qua cự ly ức vạn dặm thấy được chuyện bên kia, chỉ có thể ẩn ước cảm giác, biết chuyện bên kia nhất định có quan hệ đến mình.

Do dự một lát, Nhạc Vũ lại nhìn về phía Tử Vân, hỏi vẻ nghi ngờ:

- Lão sư, không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Mới vừa rồi không phải nói sao? Cùng người nào đó kết thúc một phen nhân quả mà thôi!

Tử Vân khẽ mỉm cười rồi vươn đại thủ vào hư không tìm tòi đem Bạch Thủ Già Thiên Lệnh trả cho Nhạc Vũ, hỏi ngược lại:

- Vũ nhi kế tiếp có tính toán gì không? Nhìn ngươi không tiếc một cái giá lớn cũng muốn đánh chết Dương Ất vậy thì chắc đã quyết định chủ ý muốn mượn thân phận Uyên Minh ẩn thân ở Thủy Vân tông tu hành?

Nghe đến hai chữ nhân quả, Nhạc Vũ liền dĩ nhiên có chút hiểu ra, bất quá Tử Vân không muốn nhắc tới nên cũng biết ý không hỏi, lúc này nghe vậy gật đầu:

- Đệ tử đang có ý này, chuẩn bị tiềm tu ở đây mười năm rồi về lại Thủy Vân Sơn. Bất quá lần này có thể có cơ hội tiến nhập Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên nhận được nhiều cơ duyên của Vạn Lôi Điện nhưng thiếu nợ nhân tình Thủy Vân tông không nhỏ. Nếu có cơ hội, đệ tử sẽ tận lực trong mấy trăm năm này

báo đáp. Bất quá một khi tu luyện đến Thái Ất Chân Tiên, đệ tử sẽly khai.

- Thái Ất Chân Tiên sao? Với tiến cảnh của ngươi hiện giờ thì cũng không còn xa!

Tử Vân vốn là như có điều suy nghĩ, sau đó lại cười nói:

- Nếu như ngươi vô sự thì ở chơi trong Thủy Vân tông nhiều một chút. Trùng hợp hiện giờ Thủy Vân tông đang lúc gặp nạn, Vũ nhi ngươi có thể hết sức thay ta giúp bọn hắn hóa giải. Dù sao đây cũng là đạo thống duy nhất mà sư huynh Thủy Vân của ta lưu lại. Khi hắn còn sống ta không thể ra tay tương trợ thì giúp đệ tử hậu nhân của hắn vậy.

Hắn nói đến câu sau thì thần sắc thẫn thờ, trong mắt không còn ý cười mà tràn đây vẻ thương nhớ, thậm chí oán hận.

Nhạc Vũ ngẩn ra, tuy khó hiểu nhưng vẫn cúi người thi lễ, trịnh trọng đáp ứng.

Cái gọi là có việc đệ tử phải ra sức, lúc này hắn cũng không thể làm gì để báo đáp Tử Vân. Nếu lão sư có chút lo lắng với Thủy Vân tông vậy thì giúp hắn một tay cũng có thể.

Sau một khắc liền Tử Vân thở dài vẻ cô tịch, phất tay một cái rồi cả người lẫn đình đài lâu tạ và đoàn tử vân đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Nhạc Vũ phát giác dưới chân là khoảng không cũng không bối rối, chỉ hơi dẫn xuất pháp lực liền lơ lửng giữa không trung.

Hắn cười khổ một tiếng, vị lão sư này của hắn pháp lực thông thiên triệt địa, lúc đến lúc đi không hề có dấu hiệu, với linh giác của hắn nhưng vẫn không thể cảm giác được hướng đi.

Vừa lúc hắn định trụ lại thân hình thì Chiến Tuyết cũng hóa thành một đoàn hồng quang bay ra, nhìn quanh rồi nói vẻ bí ẩn:

- Sư huynh, ta đoán sư tôn ngươi đã ra tay với Văn Thù. Nói không chừng lúc này đã trảm sát Văn Thù Thiên Tôn.

Nhạc Vũ càng thêm đắng ngắt, vừa rồi hắn cũng suy đoán như vậy nhưng không

dám xác định, trầm ngâm một lát rồi lắc đầu:

- Vẫn còn lưu lại nguyên linh chưa diệt hoặc là mới chỉ trảm sát hóa thân mà thôi. Nói chung những Kim Tiên tu sĩ không có dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Hắn cũng không biết lão sư của mình rút cuộc lấy đâu ra đảm khí như vậy, bất quá nếu đã dám ngang nhiên ra tay thì nhất định đã nắm chắc không sợ đạo tổ trả thù hoặc đã ngờ tới vị thánh nhân kia cũng không cách nào nhúng tay vào việc này.

Đang suy nghĩ thì Bạch Thường cũng đồng dạng là hiện ra thân ảnh, hừ lạnh một tiếng: - Ta xem hơn phân nửa cũng là như thế! Bất quá thầy trò hai người các ngươi đều thật to gan!

Nàng nhìn về Nhạc Vũ lộ vẻ vô cùng phức tạp, ý kiêng kị càng đậm thêm mấy phần.

Nhạc Vũ cũng không phản bác, cười khẽ nhìn lại khiến Bạch Thường lạnh toát không dám nói thêm một câu.

Dù là lúc trước nàng còn có chút không phục nhưng hôm nay trông thấy Nhạc Vũ, thi triển nhiều loại thần thông, liên tục tru sát mấy vị Thái Ất Chân Tiên, lại dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm trực tiếp diệt sát một vị Thái Thanh Huyền Tiên, thậm chí mượn lực tinh nguyên Xi Vưu đánh trọng thương một vị Xiển Giáo Kim Tiên nổi danh.

Thực lực cường hãn như vậy tuyệt không phải là nhân vật nàng có khả năng chống lại, cho dù trong Mai Sơn sợ là cũng không có nhiều người có thể thắng được Nhạc Vũ.

Huống chi sau lưng hắn còn có thêm một Tử Vân đạo nhân pháp lực khó lường.

Lúc này Bạch Thường cảm thấy tâm tình vô cùng u ám, thực lực thanh niên này biểu hiện ra càng mạnh thì cũng có nghĩa là cơ hội nàng thoát khỏi sự khống chế của Tam Linh Khống Hồn Châm ngày càng xa vời.

- Nguyên lai người này tên là Nhạc Vũ, kiêm tu Ngũ Hành, trực chỉ vô thượng đại đạo sao? Cơ duyên mà tiền bối Đế Thính nói chẳng lẽ là chỉ người này.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng khẽ động, trong mắt không khỏi hiện lên một tia dị sắc. Nhạc Vũ cũng không muốn nói thêm với nàng, vung tay khai mở Biểu Lí Càn Khôn Đồ đem nàng phong ấn vào trong cùng với Huyền Nguyên tử làm bạn.

Về phần này tỏa liên và 81 cây ngân hoàn đều là pháp bảo không gian có thể cố tỏa và xuyên toa không gian thì Nhạc Vũ nhìn qua thấy cũng không có khả năng ly khai bản giới Hồng Hoang nên không thấy hứng thú, đồng dạng đánh vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Sau một khắc, lực chú ý của Nhạc Vũ chuyển sang đan điền của mình.

Chỉ thấy đoàn khí Hỗn Độn đã được năm lưỡi phi kiếm tự phát hấp thu, sau khi chia đều thì tăng lên nửa phẩm giai, đạt đến nhị phẩm Linh Bảo đỉnh phong, kém một chút là bước vào hàng nhất phẩm, thậm chí một chút tổn thương lúc trước cũng đã được chữa trị.

Nhưng trận đồ do hai đạo Hồng Mông tử khí cấu thành thì không hề có một chút biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 903: Mịch địa tiềm tu

Trong đan điền Nhạc Vũ ngoài Âm Dương nhị khí trận đồ do hai đạo khí Hồng Mông cấu thành thì còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không như trước mà đã tới cực hạn.

Chỉ thấy trong chỗ nhị khí Âm Dương giao hội đã triệt để chuyển hóa thành một phiến Hỗn Độn, giống như một vực sâu không đáy hấp thu vô số linh lực từ thiên địa và sâu trong bản nguyên thế giới. Tiếp đó chúng chuyển hóa thành linh lực Ngũ Hành thuần nhất quán chú vào năm thanh ngũ sắc phi kiếm

Nhạc Vũ cẩn thận quan sát một lát phát hiện vực xoáy Hỗn Độn này dường như có thể hút có thể xả.

Ngũ Hành phi kiếm lúc này cũng đang cường hóa với tốc độ kinh người.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không biết biến hóa này rốt cuộc là tốt hay là xấu. Bất quá vừa hấp thu một đoàn khí Hỗn Độn như vậy thì phần nhiều là chuyện tốt.

Nếu có thể tiếp tục như hiện giờ thì Hồng Mông chí bảo cuối cùng nhất định hình trong vòng thời gian trăm năm.

Khi đó chỉ cần không đụng với Tru Tiên Tứ Kiếm hay mấy huyền binh Tiên Thiên cực phẩm thì có thể sử dụng kiếm trận này không hề kiêng kị.

Nhạc Vũ bắn ra một chỉ trên tay phải thì thấy trên đầu ngọn tay đột nhiên ngưng tụ ra một điểm đen nho nhỏ điên cuồng thôn hấp mọi thứ xung quanh, đến khi khuếch trương bằng một quả cầu lớn thì hấp lực mới dừng lại.

- Quả nhiên, Ngũ Hành Kiếm Trận đến mức tận cùng có thể hình hành Hỗn Độn, xem trong cấu trúc kiếm trận này so với nhất mạch Hỗn Nguyên châu càng thêm hoàn chỉnh huyền diệu hơn. Tìm hiểu trận đồ này có tới chín thành khả năng bổ cứu Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhạc Vũ khẽ vui mừng, tiếp đó cảm giác kinh mạch toàn thân đau đớn.

Lúc này hắn mới giật mình, bản thân đang trọng thương không thể vận dụng pháp lực, vẫn nên tránh việc này mới phải, chỉ biết làm theo ý mình.

Hắn cười khổ tán đi lỗ đen Hỗn Độn rồi lấy ra Vạn Lôi Châu nhờ lực kiếp lôi phi độn, trong sát na đã ở ngoài ngàn vạn trượng.

Tử Vân đã cố ý chọn chỗ này để nói chuyện với hắn thì nói rõ nơi này về sau có thể bảo đảm tuyệt đối an toàn. Cho dù còn dấu vết gì cũng sẽ thay hắn xử trí, tuyệt không để cho người khác cơ hội.

Bất quá tính cách Nhạc Vũ trời sinh cẩn thận, cũng không phải không tín nhiệm Tử Vân mà hành động theo vô thức mà thôi.

Liên tục xuyên qua mấy mảnh vỡ thiên cảnh rồi Nhạc Vũ mới dừng lại, tìm một chỗ có chênh lệch thời gian gấp mười bốn lần rồi mới hạ độn quang bắt đầu điều dưỡng thương thế.

Trong lòng hắn thầm tiếc nuối, chênh lệch thời gian trong Vạn Lôi điện càng hơn chỗ này gấp mười lần, nếu có thể ở trong đó tìm hiểu đại đạo thì một năm chỉ tương đương với bên ngoài một ngày.

Tìm hiểu qua trăm ngàn năm có thể tiết kiệm cho hắn vô số thời gian.

Bất quá loại địa phương này lại không thể ở lâu, một khi lực lượng của Vạn Hóa Lôi Trì hồi phục thì cấm chế lôi trận lại phục hồi như cũ, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng chưa chắc có thể náu thân ở bên trong.

Cũng may hiện giờ hắn còn có trong tay mấy trăm Nguyên Trí linh quả.

Đợi đến khi thương thế triệt để khôi phục, Nhạc Vũ dồn hết tinh lực vào tham ngộ pháp tắc đại đạo.

Nơi này tuy linh lực dồi dào nhưng tiến cảnh tu luyệnNgũ Sắc Thần Quang mỗi ngày cũng chỉ rất nhỏ.

Đến sau tầng mười ba thì tiền triển của bất kỳ đại thần thông nào cũng cần hơn mấy trăm ngàn năm khổ tu. Thời gian vài thập niên chỉ là như muối bỏ biển, chỉ

có thể đem tinh lực củng cố căn cơ.

Tình hình lúc này hoàn toàn khác lúc Nhạc Vũ độ kiếp, sau khi tu vi tăng lên một cảnh giới thì thị giác mở rộng vô số lần, cộng thêm tiếp cận hồn ấn Thái Thanh Huyền Tiên nên tốc độ tìm hiểu đạo pháp trận phù nhanh hơn trước bốn lần.

Cho dù có chỗ nghi nan nào thì cũng có thể tạm thời bỏ qua, chờ đến khi tích lũy đủ số lượng, phục dụng Nguyên Trí linh quả, mượn lực Tổ Vu tìm hiểu.

Nhạc Vũ cơ hồ một đường thuận lợi tham nghộ mấy trăm vạn đạo điển thượng cổ ghi trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Bất tri bất giác đã qua thời gian mấy chục năm.

Đến một ngày, trong lòng của hắn đột nhiên ý động liền thức tỉnh từ biển phù văn.

Chỉ thấy trên bầu trời bỗng nhiên có một đạo phù lục màu vàng đánh xuống, Nhạc Vũ nheo mắt chiêu vào tay tính toán thời gian thì thấy đã tu hành ở đây gần tám mươi tái, trước sau đã đạt 140 năm.

Cảm thán một phen thời gian như thoi đưa, tuế nguyệt vô tình. Nhạc Vũ tiếc nuối thu hồi Tử Khuyết Thiên Chương vào không gian tu di.

Đạo điển ghi lại trong Thiên Chương hiện giờ có thể nói hạo hãn vô biên, càng thêm tối nghĩa dị thường. Trong vài thập niên này Nhạc Vũ cũng chỉ đọc được chừng ba phần mười trong số hắn chọn, hiểu cũng chỉ một phần nhỏ.

Bất quá tu vi trận đạo của hắn trong những năm này lại tăng trên diện rộng, bản thân tự thấy đã đạt tới cảnh giới hư thất sinh bạch đỉnh phong.

Tác dụng của Nguyên Trí linh quả sau khi dùng chừng bốn mươi năm mươi quả thì cực kỳ nhỏ bé.

Nhạc Vũ liền dứt khoát không phục dụng, một phần giao cho Chiến Tuyết dùng ngưng tụ pháp tắc thần cách giai đoạn tiếp theo, một phần lưu lại chuẩn bị cho mấy người Nhạc Trương thị.

Nhờ vào Nguyên Trí linh quả thì tham ngộ trong tám mươi năm đã có thể bằng với ngàn năm! Đạo cơ hiện giờ của mình đã có thể trùng kích Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ 14. Chỉ là cái này cơ duyên khó kiếm, hắn là chỉ có thể chờ đợi khổ tu qua mấy trăm năm đến ngàn năm sao?

Nhạc Vũ nội thị đan điền, chỉ thấy Ngũ Hành phù trận trong ngoài đều tiến triển rất ít, trong mắt hiện vẻ lo lắng.

Tu sĩ Thiên Tiên nếu tiến được nhất giai trong Hồng Hoang, ngoại trừ những thánh nhân đạo tổ thì ngắn nhất trong ghi chép cũng từ 2000 năm trở lên.

Tu tập Ngũ Hành phù trận trong ngoài tuy được Tử Vân khen là vô thượng đại đạo nhưng tiến triển khó khăn hơn người khác gấp mấy lần. Tiến triển qua tám mươi năm này kỳ thật cực nhanh nhưng so với đột phá lúc trước vẫn cảm thấy hụt hẫng.

Nhạc Vũ cười tự giễu rồi đằng không bay lên, đang muốn tìm khe hở không gian gần nhất tới chỗ cửa ra vào Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên thì chỉ thấy trong thiên không lóe ra một đoàn kim mang.

Sau một khắc, liền chỉ thấy có gần ngàn chiếc chiến xa màu vàng đột nhiên phá không bay ra, tán khai hơn mười vạn trượng rồi dùng đội hình chim nhạn bay về hướng đông.

Nhạc Vũ bất giác nhếch miệng, lúc vừa tới Địa Tiên giới thì những chiến xa gia trì số mệnh này còn cho hắn cảm giác cực độ nguy hiểm nhưng lúc này lại không để ở trong mắt.

Ngay cả nếu hắn sử dụng thân phận Uyên Minh thì chỉ cần một kiếm dùng Dung Vũ Hóa Vân đã có thể đánh bay ít nhất non nửa!

Trong hơn mười năm, hắn đã thấy tình hình này thường ngày. Mỗi ngày đều có chiến xa kéo qua tìm người sử dụng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đánh trọng thương người của Văn Thù.

Qua đến mấy năm nay, cũng không biết là Xiển Giáo đã triệt để buông bỏ hay không nên tần suất giảm dần. Bất quá Nhạc Vũ thỉnh thoảng vẫn thấy những binh tướng thiên đình này.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không lưu luyến rồi hóa thành độn quang thủy lam viễn độn.

Qua mấy ngày sau thì hắn đã từ một lối khác ra khỏi Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên. Bên ngoài nơi này đồng dạng có một tầng mây cực lớn, bên trong ẩn hiện thành trì.

Bất quá chiến xa màu vàng nơi đây lại nhiều hơn gấp mười lần, cũng không biết rốt cuộc nơi này vốn vậy hay dư âm chuyện Dương Ất và vị Thái Thanh Huyền Tiên không biết tính danh vẫn còn.

Hắn ở trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên tám mươi năm thì cũng chỉ tương đương bên ngoài năm sáu năm mà thôi.

Nhạc Vũ dùng bí pháp Đạo gia nghe ngóng thì thấy mấy binh lính đang trấn thủ gần đó tranh cãi sôi nổi.

- Gặp quỷ rồi! Không biết đóng ở địa phương rách nát này đến lúc nào mới xong việc. Trước kia ở trong Diệu Pháp Đại La Thiên thì chưa nói sai lệch thời gian thì tiến cảnh tu hành cũng ta mỗi ngày cũng hơn đây mấy lần.

- Hắc! Chuyện Xiển Giáo Kim Tiên thân vẫn khiến chư giới khiếp sợ, sao có thể đơn giản vài năm là xong? Ta nghe nói trong mấy năm này, Ngọc Thanh đạo tổ liên tục đánh ra 16 phù chiếu, thúc bức Hạo Thiên thượng đế chúng ta. Mãi đến năm nay mới lắng xuông, chắc chúng ta còn ở đây vài năm!

- Hắc! Theo truyền thuyết thì người trảm sát Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn tên là Tử Vân đạo nhân, chính là hậu nhân của Hồng Vân tán nhân. Tự nghĩ ra một môn Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân quyết. Cũng không biết vì sao người này can đảm như vậy, Xiển Giáo Kim Tiên nói giết liền giết. Kỳ lạ chính là Ngọc Thanh đạo tổ cũng tìm không được tung tích. Theo ta thấy thì cảnh giới người này đã đạt đến cấp chuẩn đạo tổ. Một thân tu vi có thể nói là chấn thước cổ kim.

- Ta thì nghe nói chuyện ngày đó Ngọc Thanh đạo tổ có chuyện, đến khi xong xuôi thì Văn Thù đã chết. Thiên Cơ lẫn lộn nên tìm không ra tung tích Tử Vân nên bắt thiên đình chúng ta tìm kiếm trong Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên. Chỉ là với thực lực Tử Vân đạo nhân sợ là sớm đã thoát thân, sao chúng ta có khả năng tìm được?

- Nói loạn! Nói nhiều như vậy làm cái gì? Chuyện những Đại La Kim Tiên thì có quan hệ gì với chúng ta? Hiện giờ ta thực hâm mộ những người sưu tầm trong thiên cảnh, dù vất vả nhưng tu hành lại thuận lợi.

- Từ khi Hồng hoang vỡ nát thì tu sĩ chúng ta càng lúc càng khó, thiên đình chúng ta không thiếu linh dược nhưng sợ sát kiếp nên mới đầu nhập làm binh tướng. Bất quá loạn như vậy thì sợ là thiên đình cũng chưa chắc có thể bảo mạng cho chúng ta.

Nhạc Vũ nghe đến đây thì không tiếp tục hứng thú, vừa lúc thấy viên đại tướng trú thủ ở đây chạy ra đón chào, hắn cũng không để ý cứ thế bay qua.

Vị đại tướng thiên đình vừa khống chế chiến xa thấy vậy thì xám mặt nhưng cũng không dám phản ứng đành coi như không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 904: Hồ lô tiến giai

Thuận lợi tiến ra từ Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, Nhạc Vũ cũng chưa tiến về Thủy Vân sơn mà đi về phía đông chừng trăm vạn dặm mới dừng lại trên một đỉnh núi.

- Khí độc mà Quảng Thái chân nhân sử dụng được lấy ở chỗ này.

Nhạc Vũ khai mở mắt Chân Long nhìn qua chung quanh.

Nơi này đúng là khu vực Nam Chiêm Bộ Châu của Trung Nguyên, Phong Tượng tông cũng ở gần đây trong một một nước chư hầu của hoàng triều Đại Thương, coi như hơi có chút thế lực tại phía nam trung nguyên.

Hai bên coi như đã có liên lụy nhân quả, tuy Nhạc Vũ làm việc cẩn thận, những người liên quan cũng đã diệt khẩu toàn bộ, liệu đến Phong Tượng tông cũng không có khả năng tìm đến hắn.

Bất quá Nhạc Vũ thực sự không muốn gây thêm chuyện nên chỉ muốn nhanh chóng thu được mấy loại độc chướng rồi đi về phía tây.

Đang lúc tìm kiếm bốn phía thì dư quang Nhạc Vũ chợt nhìn thấy từ một địa mạch bốc lên khí canh kim cuồn cuộn như một chân long cực lớn đang gào thét.

- Hướng kia tựa hồ là triều đình?

Nhạc Vũ nhíu mày, dứt khoát dùng vọng khí thuật nhìn kỹ, trong lòng thầm nghĩ không ngờ cự ly từ đây tới triều đình không dưới ức vạn dặm nhưng vẫn có thể trông thấy rõ long khí bốc lên.

Hắn lắc đầu, số mệnh cực thịnh như vậy thì tu sĩ bình thường chưa thành dương thần, chưa trên tiên cảnh thì ngay cả tới gần cũng đã khó khăn.

Cho dù là cảnh giới Thiên Tiên như hắn tới đó cũng bị áp chế, thần thông pháp

lực sẽ suy yếu rất lớn.

Chỗ Nhạc Vũ đang đứng ước chừng bằng một nửa Thiên Thủy Quốc, tuy nhiên đồng dạng khí vận thịnh vượng, tử khí bốc cao, so với mặt bắc quả thật quá khác biệt.

- Quả nhiên khí vận Trung Nguyên cực thịnh! Bất quá thực sự không phải là không có tai hoạ ngầm. Chân chính xương long hẳn là ngưng mà không tán. Hôm nay tử khí đã có bốn phía, chỉ sợ mấy trăm năm sau các nước Trung Nguyên đều có khí tượng đại hưng. Chỉ là không biết khi đó quốc gia nào có thể được số mệnh Nhân Hoàng. Bất quá nếu tiếp tục như vậy thì thời điểm sát kiếp xảy ra lại sớm hơn trăm năm so với mình sở liệu.

Ánh mắt Nhạc Vũ u ám, trong lòng nhất thời cực kỳ phức tạp. Hắn muốn dễ dàng tại Hồng Hoang giới thì cũng chỉ có thể đem nước khuấy đục. Nhưng muốn bình yên thoát khỏi sát kiếp thì trong thời gian ngắn phải khiến hắn an tâm tăng thực lực lên.

Mâu thuẫn này thật sự khó giải quyết.

Sát kiếp Hồng Hoang lần này nhất định liên lụy đến thay đổi Nhân Hoàng, khi đó sẽ có không biết bao nhiêu sinh linh đồ thán.

Bản thân làm nhiễu loạn Thiên Cơ tuy chỉ vì cầu sinh nhưng đồng dạng cũng vì thế mà liên lụy hàng tỉ sinh linh vì vậy mà chết thảm.

Ánh mắt lập loè chỉ chốc lát, Nhạc Vũ cuối cùng khẽ thở dài, thu hồi ánh mắt rồi đi vào một huyệt động bên phải phía dưới chân núi.

Bên trong quả nhiên có vô số các loại độc chướng có màu sắc khác nhau đang bốc lên.

Nhạc Vũ nhíu mày, lấy Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô vỗ vào dưới đáy liền có một hấp lực chụp xuống thu hồi toàn bộ mấy loại độc chướng Tiên Thiên vào trong.

Khi hồn niệm Nhạc Vũ thăm dò vào trong thì vui mừng một hồi rồi lại ưu phiền.

Khí độc thu được ở đây tổng cộng chỉ có bốn loại. Bất quá lại đủ để khiến uy lực

Tán Phách Hồ Lô đề thăng một cấp.

Tu sĩ dưới Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ cần không phải cấp độ như Dương Ất hay Hỏa Vân Chân Quân thì đều có thể một kích giết chết! Cho dù lúc đấu pháp với những Thái Thanh Huyền Tiên cũng hơi có chút uy hiếp.

Bất quá độc chướng bên trong tăng nhiều cũng có ý nghĩa là không gian bên trong sẽ càng bất ổn. Chỉ riêng khống chế hơn mười loại độc chướng bên trong không tiết ra ngoài đã mất ba thành lực lượng của hồ lô.

- Trước kia là chỉ cần ba ngày là phục hồi như cũ, nhưng bây giờ cần một tháng sao? Bất quá cũng may mình còn biện pháp bổ cứu.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền đằng không đạp lấy độn quang thủy lam bay về hướng tây.

Hắn mỗi ngày đều toàn lực khống chế Thủy Vân Kiếm phi độn cũng mất gần một tháng mới tới vùng đất phía tây của Nam Chiêm Bộ Châu.

Lần này hắn đến thẳng chỗ Huyết Vân sơn, tại chỗ bị huyết hà làm ô uế thoáng suy tính một phen rồi tiến vào lòng đất, qua mấy vạn trượng, thậm chí xuyên qua huyết hà đến gần Cửu U mới dừng lại.

Nơi này bởi vì cuộc chiến lần trước mà số lượng tu la trong Huyết Hà giảm đi rất nhiều, mấy vạn dặm cũng chưa chắc có thể một. Hồn niệm Nhạc Vũ không hề kiêng kị sưu tầm cảm giác, qua một lát thì trong mắt lóe lên quang mang.

Thậm chí ngay cả Tử Vân hồ lô cũng không ngừng nhảy lên.

- Đế Thính quả nhiên là chưa từng lừa gạt mình.

Nhạc Vũ lại xuyên qua tầng đất, không bao lâu liền xuất hiện trong đáy một động quật.

Nơi nàycũng đồng dạng có ba dạng Tiên Thiên độc chướng, đều có giai vị Tam phẩm. Bất quá lúc này khiến Nhạc Vũ chú mục một mảnh vỡ hồ lô lơ lửng giữa chỗ trung ương, mảnh vỡ này lớn bằng bàn tay, cũng có màu đỏ.

Nhạc Vũ hơi vui mừng, lấy ra Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô thì có một

hấp lực dẫn mảnh vỡ này bay tới rồi dung nhập nhất thể, tán ra hồng mang chói mắt.

Không gian bên trong vốn hỗn loạn vì hấp thu thêm mấy loại khí độc liền lập tức ổn định lại.

Chỉ là Nhạc Vũ khi thăm dò cẩn thận thì vẫn có thể thấy được những vết nứt cực nhỏ, biết vật này đồng dạng như Hi Hoàng kính, chỉ cần va chạm mạnh sẽ khiến vỡ thêm lần nữa.

Nhạc Vũ bất giác hối hận không lưu lại một phần khí Tiên Thiên Hỗn Độn mà Tử Vân chân nhân cho trước đó.

Chỉ cần một phần mười trong đó là có thể lấp đầy các vết nứt, càng khiến không gian bên trong thêm ổn định.

Bất quá hắn vui mừng vì ý nghĩ của mảnh vỡ này không đơn giản như vậy mà còn khiến linh trận Tiên Thiên càng phát nguyên vẹn.

Tương ứng với đó thì uy lực Cửu Cửu tán phách Thần Quang càng thêm mạnh mẽ!

Nhạc Vũ dùng ấn quyết dẫn dắt khống chế Tử Vân hồ lô thu hồi ba đoàn Tiên Thiên chướng khí trong động rồi bất giác lại nghĩ tới Đế Thính, cảm giác hận đến ngứa răng.

Lúc này hắn có thể khẳng định, với thuật địa thính của Thủy Tổ thần thú này chắc chắn biết không ít về những chỗ hạ lạc của tàn phiến Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, Côn Luân Kính hay Hi Hoàng kính nhưng vẫn luôn nói hàm hồ, mặc dù chịu nói cũng hơn nửa là dấu đầu lộ đuôi.

Ví dụ như Tán Phách Hồ Lô, chỉ nói gần nơi này có một mảnh vỡ rơi xuống còn không chịu nói thêm về những mảnh vỡ khác.

Cũng bởi vì thân phận siêu nhiên của nó, bản thân hắn cũng được không ít chỗ tốt nên không có ý tứ động cường.

- Sớm muộn một ngày phải đem thuần hóa gia hỏa này thành linh sủng mới được.

Nhạc Vũ bất giác nảy sinh ý bất chấp nhưng phần nhiều là bất đắc dĩ.

Chuyện mà ngay cả Thái Thanh đạo tổ cũng không thể làm được thì hắn nhất thời cũng không làm gì được Đế Thính, chỉ có thể mắng chửi phát tiết một hồi mà thôi.

Kỳ thật Đế Thính chịu hồi đáp một số vấn đề coi như đã muốn kết thiện duyên, làm chút đầu tư với hắn. Những thứ này quả thực giúp hắn rất lớn nên Nhạc Vũ cũng không thể dày mặt ra tay.

- Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô tuy nói chỉ rút ngắn đến năm ngày sẽ dùng một lần nhưng uy lực đột phá gấp đôi, cộng thêm Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp thì dưới Thái Thanh Huyền Tiên có mấy ai có thể địch lại. Từ nay Hồng Hoang có thể để mình tung hoành!

Hồng quang bên ngoài Tán Phách Hồ Lô một lúc lâu sau mới tán đi, Nhạc Vũ nhìn xem trong tay dường như mới được tân sinh, ngoài mặt thêm vào vô số vân văn huyền ảo thì bất giác nảy sinh hào khí.

Qua một hồi lâu hắn mới bừng tỉnh, biết tâm cảnh của mình vừa rồi có chút bị kích thích.

Ảnh hưởng của việc sử dụng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm mấy chục năm trước vẫn còn sót lại.

Cảm giác thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn phảng phấtđã mọc rễ trong đầu hắn, thỉnh thoảng lại trùng kích lý trí.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ tính toán thời gian cũng đã gần đến ngày ước hẹn mười năm trở về núi nên lập tức bay ra ngoài.

Nơi này gần với Thiên Thủy Quốc nên chỉ qua mấy ngày đã tới bên ngoài Thủy Vân sơn.

Càng tới gần thì ý lưu luyến của Thủy Vân kiếm càng phát mãnh liệt, giống như cảm giác được lúc chia lìa với hắn không xa.

Nhạc Vũ chỉ có thể thở dài, thỉnh thoảng lấy ý niệm trấn an. Hắn ít nhiều có hảo

cảm với kiếm linh này hơn nữa sau khi mấy phen đại chiến thì nó biết được không ít bí mật của hắn, không thể dễ dàng để vào tay người khác.

Vốn cho là là vô duyên bất quá hôm nay xem ra lại khó không có chuyển cơ.

Thầm nghĩ ý tứ của Tử Vân đạo nhân tựa hồ là muốn sau khi hắn đạt tới Thái Ất Chân Tiên thì tiếp tục thân phận giả mạo này.

Khi đó nếu thật sự có duyên phận thì lấy kiếm này đi cũng không sao.

Cùng lắm ngày sau tìm một thanh tiên kiếm khác trấn áp khí vận Thủy Vân tông là được! Với pháp lực của hắn hiện giờ dễ như trở bàn tay!

Kiếm quang vừa hạ xuống dưới núi thì phân nửa đệ tử Thủy Vân tông ở đây đều nhận ra thân phận hắn, cộng thêm chí bảo Thủy Vân Kiếm trấn tông nên không hề ngăn trở.

Nhạc Vũ đầu tiên trở về Liên Vân Phong. Vừa mới phi đến thì thấy trong đại điện tổ sư đã có mấy chục người bất quá không khí ngưng trọng, hết thảy đều có vẻ u sầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 905: Cực Linh chân nhân

Nhạc Vũ nhíu mày, còn chưa vào trong chính điện đã cảm thấy áp lực đến cực hạn.

Hắn nhìn về chỗ cao nhất thì không thấy Cực Hoán Cực Thiên, chỉ có một người đang khoanh chân ngồi trên đài. Người này tên là Cực Long, là một vị sư bá của Uyên Minh, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, vạt áo trước ngực vẫn còn có thể thấy được rất nhiều vết máu.

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi lóe lên, vừa nhìn đã biết Cực Long bị thương nặng, hô hấp nặng nề, thân thể gần như bị phá hủy cơ hồ không thể khống chế khí huyết nguyên lực bên trong lan tràn ra ngoài.

Mấy vị ngọc tiên tu sĩ chung quanh tuy thỉnh thoảng tương trợ điều trị khí cơ, bất quá hiệu quả lại quá mức bé nhỏ.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ đã ước đoán được chuyện gì xảy ra.

Cực Thiên lúc trước đã nói qua La Linh Tông mấy năm này đang tìm kiếm cao nhân đỉnh cấp về hành vân bố vũ để tương trợ.

Ước chừng chắc cũng không chờ đến lúc hắn trở về mới làm khó dễ Thủy Vân tông.

Xem tình hình này chắc là La Linh Tông đã tìm được giúp đỡ.

Nhìn thương thế Cực Long có vẻ trầm trọng nhưng lại không giống thương tích đấu pháp mà như sử dụng pháp lực quá độ nên khí cơ kinh mạch hỗn loạn.

Nghĩ qua một lúc, Nhạc Vũ liền không chút do dự bước vào trong cửa.

Linh giác mọi người cũng sớm cảm giác được Nhạc Vũ, lúc đầy đều quay đầu nhìn hắn vẻ kỳ lạ.

Trước hết đều cảm nhận được khí tức bất đồng so với mấy năm trước của Nhạc Vũ, thậm chí hơn mười ngọc tiên cũng đã phát hiện hắn đã đạt được Bất Lậu Kim Thân.

Mấy người đã từng chứng kiến cuộc chiến giữa Nhạc Vũ và Cực Mộc càng lộ ra vài phần chờ đợi.

Bất quá sau một khắc, trong điện truyền ra một tiếng hừ lạnh:

- Ngươi là Uyên Minh? Trong vòng mười năm tấn cấp ngọc tiên, quả thật ngươi cũng có chút môn đạo. Bất quá làm người cũng quá mức âm tàn, nghe nói Cực Mộc sư đệ ta là bị ngươi mưu hại, chết dưới kiếm ngươi?

Nhạc Vũ thầm giật mình, nghe ngữ khí người này chẳng những cực kỳ khách khí, thậm chí ẩn hàm vài phần địch ý.

Ngày đó hắn trảm sát Cực Mộc trong Thủy Vân điện rồi nghạnh kháng hơn mười viên Ất Mộc Thần Lôi thì thanh thế trong Thủy Vân tông dù không nói là trùng thiên nhưng cũng là đại chấn.

Đây rốt cuộc là ai mà dám nói chuyện với hắn với ngữ khí như vậy?

Phất tay một cái trả Thủy Vân Kiếm về dưới bức họa tổ sư rồi Nhạc Vũ mới nhìn về hướng vừa phát ra thanh âm.

Chỉ thấy ngồi trên cao bên phải gần với chỗ vốn của Cực Thiên Chân Nhân là một đạo nhân tóc bạc mặt hồng chừng bát tuần, thần sắc cực kỳ âm lãnh đang từ trên cao nhìn xuống, trong mắt ẩn lộ mấy phần sát cơ oán hận, lợi hại vô cùng khiến người nhìn vào cực không thoải mái.

Nhạc Vũ tìm trong trí nhớ liền lập tức nhớ ra, cũng chỉ khẽ gật đầu:

- Nguyên lai là Cực Linh Sư bá!

Hắn nhớ tu vi thần thông người này tựa hồ chỉ dưới Cực Thiên Cực Hoán, là người thứ ba trong Thủy Vân tông có hi vọng nhất trùng kích Thái Ất Chân Tiên.

Quan hệ của hắn và Cực Mộc kỳ thật chỉ có thể coi là bình thường. Hai người trong tông môn thuộc về hai chi, bất quá đối với một số huynh đệ lại cực kỳ chiếu cố. Lần trước cũng không biết là nguyên nhân nào mà không ở đây, nếu không như vậy thì hắn cũng không dám mạo hiểm.

Hôm nay xem tình hình chắc là Cực Linh chân nhân này định ra mặt cho sư đệ rồi.

Nhạc Vũ sớm nghe nói tính tình người này cũng chưa hề chịu thiệt vì toàn cục nên lãnh đạm không muốn phản ứng.

Bất quá thái độ như vậy trong mắt Cực Linh lại là kiệt ngao bất tuần, hừ lạnh một tiếng rồi một luồng khí canh kim xuất ra ngoài cơ thể áp chế trong điện:

- Uyên Minh ngươi không phục?

Vốn mấy vị ngọc tiên ngồi trên cao định mở miệng khuyên bảo để làm giảm căng thẳng nhưng lúc này nghe vậy thì đều im bặt.

Chỉ có số ít mấy người lộ ra vẻ lo lắng nhưng phần nhiều lại có chút hả hê.

Trận chiếu mười năm trước, Nhạc Vũ quật khởi như mặt trời ban trưa, lại nắm phần đạo lý.

Bất quá cái chết của Cực Mộc ít nhiều khiến một số đại đệ tử tông môn đau lòng, càng có một phần nhìn Nhạc Vũ không thuận mắt.

Trong tông môn đã sớm có định luận, chỉ cần Uyên Minh có thể tu đến ngọc tiên thì với chân khí Dung Vũ Hóa Vân chân khí cùng Thủy Vân bát thức hoàn toàn xứng đáng là đệ tam nhân trong tông môn.

Bất quá uy danh Cực Linh thực sự đồng dạng không kém, dù Uyên Minh có đề thăng ngọc tiên thì thời gian chưa dài, căn cơ chưa ổn, trong mắt mọi người mười phần đã thua chín.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không để ý tới phản ứng của mọi người, bình tĩnh nhìn Cực Linh nói:

- Sư bá nói đùa! Mười năm trước Cực Mộc động kiếm trước, lại nhiều lần hạ sát

thủ, trước mặt đồng môn vận dụng Ất Mộc Thần Lôi. Đệ tử bất đắc dĩ mới ra tay phản kích mà thôi. Ở đâu có thể có thể nói là mưu hại? Đệ tử khuyến cáo Cực Linh sư bá chớ để lời đồn hiểu lầm! Việc này trong tông môn đã sớm có kết luận, sư bá cẩn thận điều tra thêm liền có thể biết được.

- Hắc! Hay cho miệng lưỡi sắc nhọn! Ngươi dám nói ngày đó chưa từng dụ dỗ sư đệ ta ra tay?

Cực Linh nghiến răng kèn kẹt, thấy Nhạc Vũ quay đầu nhìn kỹ thương thế của Cực Long chân nhân, không để ý tới hắn nữa thì nổi giận nắm chặt tay bóp lan can hai bên thành nát bấy rồi đứng phắt dậy:

- Bỏ đi! Ta vốn không phục với phán quyết của tông môn ngày đó! Hôm nay đem ngươi bắt giữ tìm Hình Luật điện lý luận!

Vừa nói đến hai chữ "Không phục" thì Cực Long đã tụ khởi một cự thủ lập lòe khí canh kim chụp vào đầu Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ sớm biết hôm nay chỉ sợ tránh không được một trận chiến, lúc này nghe vậy vẫn thở dài một tiếng, bên thân đồng dạng ngưng tụ thành một quang hoa thủy lam sắc rồi tế ra cự chưởng nghênh đón.

Sau khi thanh âm va chạm vang dội qua đi thì cự thủ lam sắc chặn đứng cự thủ bạch quang giữa không trung, tuy ở bên dưới nhưng không hề lùi một phần.

Thần sắc Nhạc Vũ vẫn cực kỳ tự nhiên, dường như vẫn còn dư lực.

Mấy người trong điện nhận định Nhạc Vũ phải thua đều khẽ ngẩn ra, không dám tin vào mắt mình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Bọn họ đều biết khi Uyên Minh đấu với Cực Mộc đã dùng lực chín mươi chân long trảm sát đương trường!

Bất quá bọn họ cũng biết Nhạc Vũ hơn phân nửa là dựa vào 16 thức Thủy Vân kiếm, còn thêm bội kiếm tổ sư tự động dẫn động đại trận hộ sơn gia trì mới có thể khiến pháp lực đại tăng, bản thân hắn cũng chỉ có lực chừng mười hai long.

Cho dù thật sự đột phá ngọc tiên tu thì tối đa cũng chỉ là bốn mươi năm mươi Chân Long, coi như đã không tệ trong ngọc tiên sơ cảnh.

Cực Thiên khổ tu mấy vạn năm, đồng dạng thân có đại thần thông, pháp lực bản thân mạnh chừng gần trăm bốn mươi Long!

Cho dù là Nhạc Vũ lại mượn Thủy Vân Kiếm trợ giúp cũng có thể dễ dàng áp chế, muốn chính thức hơn Cực Linh còn cần từ mấy ngàn đến vạn năm khổ tu.

Về phần Thủy Vân bát kiếm tuy Nhạc Vũ trước đây thi triển qua một lần nhưng trong mắt mọi người còn chưa có khả năng này.

Không ai nghĩ đến kết quả hai đạo cự chưởng giao phong lại bất phân thắng bại!

Sắc mặt Cực Linh biến ảo bất định, khí canh kim sắc bén dường như phá nát cung điện, cự thủ bạch quang càng thêm ngưng thực.

Nhạc Vũ lui ra phía sau nửa bước, sử ra một ấn quyết khiến cự thủ thủy lam sắc biến thành một vực xoáy nhỏ vẫn đứng yên trong không trung, hờ hững nói:

- Uyên Minh cũng không kể ngươi là tiền bối, ta khuyên nữa sư bá chớ để tự lầm! Trong mắt sư bá chẳng lẽ chỉ có tính mạng Cực Mộc sư bá mới cần quan tâm? Mấy vị đệ tử Cực Uyên Phong chúng ta không hợp phải chết?

Ngữ khí của hắn đã mang theo mấy phần hàn ý, hỏa diễm trong mắt Cực Linh lại gần như hóa thành thực chất gầm lên :

- Tốt! Tốt! Tốt! Hôm nay Cực Linh dù liều mạng bị tông môn xử trí cũng muốn tiêu diệt tiểu súc sanh ngươi! Mấy tiểu bối không có ý nghĩa há có thể so với sư đệ ta? Quỳ xuống cho ta!

Vang lên một thanh âm nhẹ nhàng rồi sau lưng Cực Linh đột nhiên bay lên một thanh tiên binh bạch sắc, xoay quanh một vòng đã mang theo vô số kiếm ảnh huyền ảo, kiếm quang canh kim hùng hậu như sấm sét giáng xuống. Trong nháy mắt trên thân kiếm hiện ra gần hai trăm hư ảnh chân long gào thét gia trì, phảng phất trên trời dưới đất không gì có thể ngăn cản.

Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, vừa rồi quả thật hắn có ý mượn xích mích với Cực Linh để ra tay chấn nhiếp người trên chư phong Thủy Vân nhưng tuyệt không nghĩ đến Cực Linh sẽ nói ra hai từ súc sinh.

Sau một khắc, Nhạc Vũ cười lên khanh khách mang theo hàn ý vô tận. Hắn vẫn giữ thái độ chơi đùa với trận chiến này nhưng giờ đã có vài phần chú ý.

Tâm niệm vừa động, thanh Sương Thạch kiếm lập tức bay ra rồi Nhạc Vũ đánh ra một kiếm quyết thi triển Thủy Vân bát thức.

Hắn có chủ ý tốc chiến tốc thắng, không để cho người này chút mặt mũi nên cũng không lưu thủ, gần ba thành pháp lực, chuyển hóa ra chân khí Dung Vũ Hóa Vân quán nhập vào Sương Thạch kiếm. Trong nháy mắt đã thấy lam quang tràn ngập rồi một đạo kiếm hoa thủy lam chém ra khiến thủy khí trong vòng ngàn dặm cơ hồ tụ hết vào thân kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 906: Kiếm lăng Thủy Vân!

Trong điện như có một đạo cầu vồng lam sắc vụt qua, kiếm quang thủy sắc đến nửa đường hóa thành trăm ngàn sợi va chạm dữ dội với kiếm khí canh kim rồi lại sinh ra một luồng nhu lực khai mở sang bên.

Một tia kiếm khí thủy sắc càng như thủy ngân chỗ nào cũng có thể lọt qua xông vào làm tan rã kiếm khí canh kim. Điểm bạch quang cơ hồ gần chạm vào Nhạc Vũ liền triệt để sụp đổ nhạt nhòa.

Cực Linh giật mình, dường như chấn kinh vì ngự kiếm thuật tinh diệu cực điểm của Nhạc Vũ rồi cười lạnh, linh lực kim hệ càng bạo phát mênh mông.

Không ít ngọc tiên tu sĩ lộ vẻ nhẹ nhõm, nhìn ra kiếm thuật Uyên Minh tinh diệu nhưng tu vi pháp lực rốt cuộc còn kém Cực Linh không chỉ một bậc, cho dù có thể miễn cưỡng chống cự nhưng bại cục đã định.

Một số người thậm chí còn cười ra mặt.

Đến cùng vẫn là tuổi trẻ khí thịnh! Cũng đã ẩn nhẫn gần vạn năm nhưng lại không nhịn được mấy trăm năm cuối cùng, thất bại trong gang tấc.

- Tông môn muốn dựa vào Thủy Vân Kiếm của hắn để hưng vân bố vũ, côn án mười năm trước chưa hắn có thể triệt để lật bàn. Lại nhất định đại tổn thể diện! Hừ! Ta xem hắn còn có lực lượng gì mà dám kiêu căng trước mặt chúng ta như thế? Còn có tăng thêm hình phạt cũng là tránh không khỏi!

Tiếng cười lạnh vừa vang lên một khắc thì thần sắc tất cả bao gồm Cực Linh đều trở nên ngưng trọng.

Trên đỉnh đầu Nhạc Vũ bay lên 16 viên ngọc châu thủy lam sắc, vừa khéo hình thành một linh trận.

Trong một sát na, khí tức Nhạc Vũ bạo tăng mấy lần! Thủy linh lực vô tận từ sâu

trong bản nguyên không ngừng gia trì trên người hắn.

Sau lưng Nhạc Vũ càng có thêm một chân hình Huyền Quy khổng lồ.

Trong đại điện, thần sắc của những tu sĩ thủy hệ trở nên quái dị nhất! Bọn họ cảm giác rõ ràng tất cả liên hệ bản thân với thủy linh lực trong thiên địa đều bị cắt đứt!

Ngoại trừ pháp lực bản thân thì không thể nhờ được chút nào ngoại lực!

Thậm chí ngay cả Thủy Vân Kiếm có thể mượn lực đại trận hộ sơn cũng như tỏ vẻ thần phục.

Nhạc Vũ lúc này như đã hóa thân thành Huyền Vũ, là quân vương thủy giới!

Toàn bộ linh tử và thủy khí trong vòng trăm vạn dặm đều nằm trong tay hắn.

Cực Linh khẽ biến sắc, tiếp theo chuyển thành vô cùng ngưng trọng, ẩn hàm kiêng kị, đến cuối cùng lại là tái nhợt.

Nhạc Vũ tay kết kiếm ấn vung lên khiến những thủy khí vừa bị cưỡng ép kích tán lần nữa tụ hợp, phản ứng linh lực cũng tăng gấp mấy lần, vô số khí đông tràn ngập quanh người Nhạc Vũ.

Sau một khắc, một đạo kiếm khí băng lam từ Sương Thạch kiếm ầm ầm kích hạ.

Hai trăm chín mươi chín lực chân long bay múa, trên thân kiếm cũng đồng dạng hiển hiện hình Huyền Vũ mạnh mẽ gào thét.

Cực Linh phản ứng cực nhanh, lại tế lên kiếm khí canh kim nghênh đón nhưng lần này kiếm khí của hắn mềm như giấy bị cưỡng ép bạt ra.

Kiếm mang Sương Thạch kiếm ngưng kết thành băng kiếm vạn trượng, tựa như chính bản thân Sương Thạch kiếm chém thẳng xuống!

Nếu nói lúc trước Cực Linh còn ôm vài phần hi vọng thì lúc này trong mắt đã tựa như tro tàn.

Chỉ là đến cuối cùng hắn cắn răng tế lên mấy tấm thuẫn bài cổ đồng quán chú

pháp lực vô lượng để chống đỡ.

- Ầm!

Trong Thủy Vân điện lại vang lên thanh âm chấn động cả chư phong. Vô số hàn lực cương phong tán ra bốn hướng, phàm những ngọc tiên có lực lượng dưới 50 long đều bị bắn ra một góc, tế lên tiên bảo chống cự.

Dưới chân Cực Linh truyền ra tiếng rạn vỡ răng rắc, vô số khe nứt giống như mạng nhện lan tràn khuếch trương. Nền đá có độ cứng không thấp hơn lục phẩm tiên binh đang vỡ vụn ra dưới áp lực!

Mấy tấm thuẫn bài cổ đồng cũng có nguy cơ vỡ vụn, trước lúc chúng triệt để giải khai thì Cực Linh phun ra một ngụm tinh huyết lên trên mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Từ dưới bệ đá lai vang lên giọng lạnh lẽo của Nhạc Vũ.

- Cực Linh sư bá đã ưa thích lấy thế đè người như vậy thì xin thứ cho Uyên Minh vô lễ cũng sẽ cho sư bá nếm thử tư vi bị người lấy thế ức hiếp!

Giọng điệu hắn tuy cực kỳ bình thản nhưng hàn ý thấu xương.

Vừa dứt lời thì Sương Thạch kiếm đã lại vù vù chấn động, chân hình Huyền Quy càng thêm linh động. Hai trăm chín mươi chín chân long đang gào thét trên thân kiếm cũng đột phá thêm 50 đầu thủy sắc lam long.

Cự lực trực tiếp ấn thân hình Cực Linh trầm xuống nửa quỳ tại mặt đất, những khe nứt trong nháy mắt cũng khuếch trương tới ngàn trượng! Vô số đá vụn bắn tung tứ phía!

Mọi người trong Thủy Vân điện đều như chết sững, thần sắc mờ mịt lộ vẻ không dám tin.

Có hơn mười vị tu sĩ có niên kỷ tu hành lâu năm định mở miệng khuyên giải nhưng lại không biết mở miệng như thế nào, chỉ nhìn vào Nhạc Vũ, biết hắn muốn mượn Cực Linh để lập uy.

Giao phong kiếm đầu tiên đã triển hiện ngự kiếm thuật vượt xa Cực Linh, kiếm

thứ hai không hề hoa xảo, trực tiếp dùng lực để thắng, phá vỡ chỗ dựa lớn nhất của Cực Linh, công khai biểu thị cho mọi người thấy chiến lực cường hoành.

Tất cả mọi người cơ hồ đều không tin vào mắt, một số lúc trước không nhịn được hả hê đều mặt xám như tro.

Trước lúc hai người động thủ, trên dưới Thủy Vân tông đều không thể tưởng tượng đệ tam nhân của tông môn không chịu nổi một kích của Nhạc Vũ!

Nhạc Vũ lại giống như không thấy, vẫn bình thản nói:

- Sư bá, ta nói trong nhất mạch tuy chữ hiếu là nặng nhất. Bất quá thân là trưởng bối, muốn được đệ tử thật sự tôn sùng thì bản thân phải có phẩm hạnh đoan phương g nhân ái. Mọi người đều biết Cực Mộc là người thế nào, ở đâu ra bộ dạng như sư bá? Sư bá vì sao nhất định phải làm khó ta?

Thất khiếu ngũ quan của Cực Linh đều trào máu. Bất quá tính tình người này cực kỳ háo thắng nên nhất quyết không mở miệng chịu thua, nghe vậy càng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt tựa như lưỡi đao đâm thẳng vào Nhạc Vũ. Thần sắc trong mắt biểu hiện chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi thanh niên trước mắt.

Nhạc Vũ chỉ liếc qua đã biết Cực Linh chỉ coi trọng thể diện mà không phải là đạo nghĩa tông môn. Về phần lời của mình càng nghe không vào, bất giác cười nhẹ, trong lồng ngực bốc lên một ý niệm hung lệ vào tới thần hồn.

Hắn không hề để ý, quay sang hỏi mọi người:

- Chuyện Cực Mộc mười năm trước, Hình Luật điện đã có phán định trục xuất toàn bộ Liên Thiên Phong. Hôm nay Cực Linh không phục, không biết chư vị nghĩ như thế nào? Chắc cũng cho rằng phán quyết của Hình Luật điện năm đó không thoả đáng sao?

Toàn bộ trong điện lặng ngắt, sau một nhịp hô hấp thì có người cười mở miệng nói:

- Cực Mộc năm đó ý đồ khó lường, sư điệt bị ép ra tay đánh chết nghiệp chướng này. Chính chúng ta tận mắt nhìn thấy, sao còn suy nghĩ gì khác.

- Đúng vậy! Cực Mộc trước đám đông dám sử dụng Ất Mộc Thần Lôi, thiếu

chút nữa khiến mấy chục Thiên Tiên vẫn lạc. Thực là nên chết!

Thanh âm phụ họa liên tiếp vang lên, phần lớn đều tỏ vẻ căm phẫn, cho dù lúc này trong lòng bất mãn thì đều không dám mở miệng.

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, sau một lát đợi mọi người im lặng mới nói với Cực Linh:

- Nói như vậy là hôm nay Cực Linh sư bá cố tình gây sự? Muốn mượn chuyện vô căn cứ để làm khó tiểu bối? Đệ tử không biết chuyện này theo giới luật tông môn nên xử thế nào?

Cực Linh càng thêm phẫn nộ, bỗng dưng gào lên một tiếng rồi nỗ lực đẩy tấm thuẫn bài cổ đồng đẩy cự kiếm băng lam ra.

Nhạc Vũ thấy vậy hơi lắc đầu, nghị lực như vậy nếu dùng để kháng địch thì còn gì tốt hơn. Hết lần này tới lần khác lại vì một kẻ bại hoại trong tông môn mà đối chọi với hắn. Cũng không biết là do bị người nào châm ngòi.

Trong lòng hắn càng cảm thán, phong khí Thủy Vân tông đi xuống nào phải ngày một ngày hai. Tử Vân đạo nhân tuy nói muốn hắn tương trợ nhưng với tình hình này hắn cũng chỉ có thể giúp được nhất thời. Sau khi hắn rời đi chỉ sợ tối đa cũng chỉ duy trì được mấy trăm năm.

Nhạc Vũ mím miệng, 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu lại càng quay nhanh, lực lượng quán chú vào thân kiếm cũng đột tăng một thành!

Cự lực không chút lưu tình tiếp tục ép Cực Linh xuống thấp! Kiếm khí cương phong trực tiếp ép ra trên nền ngọc thạch một cái hố cạn rộng đến mười trượng.

Cực Linh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lẫn mấy mẩu nội tạng vỡ nát nhưng thân hình vẫn không thể động đậy, ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ càng thêm oán độc:

- Uyên Minh! Cái nhục ngày hôm nay, Cực Linh ta khắc trong tâm khảm, ngày khác nhất định phải trả lại gấp trăm lần! Nếu không khiến ngươi thần hồn câu diệt thì khó tiêu được mối hận! Cực Linh ta dùng thần hồn lập thệ. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sát cơ trong mắt Nhạc Vũ lại lóe lên, 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu tiếp tục phát ra quang hoa thủy lam sắc, tiếp tục quán chú pháp lực vào Sương Thạch kiếm.

Hắn chỉ đợi người này nói xong câu sau cùng là có thể danh chính ngôn thuận trảm sát tại chỗ!

Bất quá sau một khắc, liền nghe được bên ngoài truyền vào hai tiếng hét lớn:

- Cực Linh ngươi im ngay cho ta!

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ hai vị này cuối cùng đã đến, trong lòng bất giác thầm tiếc hận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 907: Khống vũ chi tranh

Từ rất xa, Nhạc Vũ đã cảm giác được từ hơn mười vạn trượng đang có hai khí tức cường hoành nhanh chóng phi độn đến đây, trong hồn niệm càng mang theo ý lo lắng.

Ngầm thở dài , Nhạc Vũ lập tức cảnh giác cảm thấy tình hình bản thân vừa rồi có chút không đúng.

Kỳ thật hắn cũng không cần phải dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, thần trí bản thân vẫn bảo trì thanh tỉnh nhưng lại dễ dàng có thiên hướng sa vào đạo chinh phạt.

Ngẫm lại chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền hiểu ra.

- Nguyên lai là hung niệm còn sót lại của Xi Vưu.

Lúc trước hắn cưỡng ép chuyển hóa tinh nguyên của Xi Vưu nên mới có thể đánh ra Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng thứ hai mươi. Về sau Nhạc Vũ thấy hồn thức của Xi Vưu cũng bị Ngũ Hành Kiếm Trận triệt để gạt bỏ nên không còn chú ý đến chuyện này.

Bất quá hiện giờ xem ra những tinh nguyên Vu Thần này dù được Hồng Mông chí bảo trong đan điền hắn triệt để luyện hóa nhưng cũng chưa hắn có thể tiêu trừ tất cả tác dụng phụ.

Hận ý lệ niệm của Xi Vưu tích lũy vài vạn năm quả nhiên không phải chuyện đùa

Thầm suy diễn chỉ chốc lát, Nhạc Vũ đã triệt để yên lòng. Một tia hung niệm này chỉ sau một một đoạn thời gian sẽ biến mất, nếu chuyên tâm tiến hành luyện hóa tiêu trừ, đoán chừng tối đa cũng chỉ ảnh hưởng hắn trăm năm.

Tiếp đó hắn cười nhẹ một tiếng, dù là bị hung niệm ảnh hưởng tới thì như thế

nào? Vô luận có hậu quả gì thì bản thân cũng không cần sợ hãi.

Tính cách hắn vốn có thù tất báo, ngay cả Tử Vân cũng nói hắn là cùng hung cực ác, cho dù không bị Xi Vưu ảnh hưởng thì nếu cần quyết đoán sẽ không chọn ôn hòa.

Hắn nhìn Cực Linh càng lộ vẻ mong đợi. Hai người kia tuy là đã kịp thời chạy đến nhưng chỉ cần người này nói thêm một câu thì sẽ ra tay trừ họa tận gốc.

Chỉ là Cực Linh bị tiếng quát kia chấn động nên cũng khôi phục vài phần lý trí, trong mắt lộ ra vài phần tỉnh táo, trông thấy sát cơ nhàn nhạt trong mắt Nhạc Vũ thì bừng tỉnh, thức thời ngậm miệng, chỉ có trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ ửng đỏ.

Nhạc Vũ cảm giác thất vọng, triệt để bỏ qua. Hắn sử ra kiếm quyết triệu hồi Sương Thạch Kiếm rồi thu lại 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu vào tay áo.

Cự kiếm băng lam mất đi cung cấp linh lực cũng lập tức hóa thành băng bụi phiêu tán.

Thoát thân khỏi áp lực, thần sắc Cực Linh lập tức buông lỏng, đang muốn đứng lên lại lảo đảo thiếu chút nữa té ngã. Bất quá cả người vẫn mềm nhũn phủ phục như đang quỳ trước mặt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hơi nghiêng thân hình sang bên cạnh, vốn hắn định nói không dám nhận đại lễ sư bá nhưng thần tình xám ngắt của Cực Linh thì trong tâm đột nhiên mềm lòng, đến cùng không muốn quá mức nên quay đầu đi không nói, nhìn về Cực Long vẫn nhắm mắt ngồi xếp bằng ở giữa điện.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, cầm lấy Sương Thạch Kiếm cắm vào mặt đất. Vào lúc mọi người đang ngầm đề phòng thì đã thấy từng luồng thủy khí nhu hòa hội tụ vào Cực Long chân nhân, chỉ qua mười nhịp thở đã khiến trên mặt Cực Long khôi phục vài phần huyết sắc.

Trong một sát na, khí cơ hỗn loạn đã khôi phục non nửa, thương thế cũng có chút khởi sắc.

Mấy ngọc tiên lúc này mới phát giác vừa rồi tuy Cực Long ở vào trung tâm vòng chiến nhưng bản thân không hề bị ảnh hưởng.

Bản thân Cực Long đang ở trạng thái nhập định, những người còn lại cũng không ra tay. Về phần Cực Linh càng không có khả năng. Như vậy tính ra người vẫn xuất lực bảo vệ chỉ có thể là Nhạc Vũ mà thôi.

Trông thấy cảnh này, rất nhiều ngọc tiên tu sĩ trong lòng còn có bất mãn nhìn về Nhạc Vũ bất giác có chút dịu đi.

Cẩn thận suy nghĩ thì cuộc chiến hôm nay quả thực không phải là sai lầm của Uyên Minh.

Sau một khắc, hai thân ảnh bạch bào đã phi độn đến trong điện, nhìn lại Cực Linh đang bị thương trầm trọng rồi lại nhìn về Nhạc Vũ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thần sắc cả hai lộ vẻ vô cùng phức tạp, vừa mừng rõ, lại có phần sầu não kiêng kị.

Hai người tuy đến muộn nhưng hồn thức từ đầu đến cuối đều có cảm giác được tình hình đằng sau.

Tu vi Nhạc Vũ lúc này tuy chỉ là ngọc tiên sơ cảnh nhưng nếu tăng thêm 16 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu thì pháp lực thần thông đủ để chính diện đối kháng hai người bọn họ.

Hai người vốn cũng hết sức hy vọng chuyến đi Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên lần này của Nhạc Vũ nhưng không thể ngờ được sau khi hắn ra khỏi Tam Thập Tam Thiên cảnh lại có thể hình thành thế chân vạc với bọn họ.

Hồi lâu sau, Cực Hoán chân nhân mới nhíu mày trầm giọng:

- Tình thế Thủy Vân tông ta cực kỳ nghiêm trọng, không cẩn thận thì toàn tông tận phúc. Cực Long sư đệ vì thế mà trọng thương. Bọn ngươi không vì tông môn lo giải nạn mà còn có tâm tư nội chiến ?

Cực Linh nghe vậy hừ một tiếng, vẫn im lặng không nói. Nhạc Vũ cúi người thật sâu thi lễ, mặc dù vừa rồi hắn bị ép phản kích nhưng chiếu theo môn quy Thủy Vân tông thì quả thật là sai.

Cực Hoán thấy thế thoáng dịu đi, nhìn sang Cực Linh lúc này cũng đã tĩnh tọa

tràn đầy tức giận. Cuối cùng lại vẫn khẽ thở dài rồi đánh ra một viên tiên đan phát ra quang hoa thất thải vào miệng Cực Linh.

Tiếp đó hắn chuyển thần sắc ngưng trọng nói với chúng nhân:

- Cực Linh hôm nay bị Uyên Minh áp chế là hắn tự rước lấy nhục. Bất quá bọn ngươi chẳng lẽ không từng có sai? Biết rõ Cực Linh tính tình nóng nảy, cũng không chịu tiếp thu nửa phần ủy khuất nhưng không một ai mở miệng khuyên bảo nửa câu, bọn ngươi rốt cuộc có ý gì? Thực sự không biết hài nhi Uyên Minh có trọng trách trên thân, không thể đụng đến? Thật muốn thấy Thủy Vân tông ta sụp đổ mới chịu dừng lại?"

Mấy chục ngọc tiên nghe vậy đều lộ vẻ hổ thẹn im lặng.

Cực Hoán lại càng âm trầm, sau một lát dường như mới bình tâm nhìn Nhạc Vũ vẻ không hiểu:

- Uyên Minh, ngươi biết tột lần này không? Nếu có không phục, ta sẽ để ngươi tự biện hộ!

Nhạc Vũ cười thầm, nghe ra ý trong lời Cực Hoán, lại thi lễ nói:

- Đệ tử biết tội, mời hai vị sư bá xử trí là được. Chắc hẳn có thể cho đệ tử một công đạo.

Thần sắc Cực Hoán Cực Thiên đều lộ vẻ buông lỏng, mọi người còn lại cũng thầm thở phào. Tất cả chỉ lo lắng nhất là Uyên Minh không chịu nhận phạt, hiện giờ thấy hắn không có ý cãi lại mới bình tâm.

Nhạc Vũ nói đến hai từ công đạo tuy lộ ra ý uy hiếp nhưng nào có ai quan tâm.

Tất cả đều hiểu, tình hình hiện giờ nếu làm không tốt sẽ triệt để bức phản nhân vật kiệt xuất nhất trong tông môn, đủ khiến cho căn cơ Thủy Vân tông chính thức lay động

Uy lực một kiếm vừa rồi của Nhạc Vũ cho dù cả Thủy Vân tông cộng lại chỉ sợ cũng không nhất định có thể lưu lại.

Tuy có trấn tông đại trận có thể trợ lực, bất quá Thủy Vân Kiếm rốt cuộc sẽ giúp

bọn hắn hay chuyển sang giúp Nhạc Vũ thì chưa thể xác định.

Cực Hoán trầm ngâm một lát rồi quay sang Cực Thiên hỏi:

- Không biết sư đệ cho rằng nên xử trí như thế nào mới tốt?

Ánh mắt Cực Thiên lập loè chỉ chốc lát, rồi cũng không thoái thác nói:

- Cực Linh sư đệ chính là người đầu tiên động thủ nên phạt diện bích tại Thiên Viêm động. Nghĩ đến lúc tông môn đang cần dùng người nên hoãn thi hành hình phạt trăm năm sẽ đi Hình Luật điện lĩnh phạt. Về phần Uyên Minh tuy là bị ép phản kích, bất quá khiến trưởng bối trọng thương cũng lỗi không nhẹ. Đợi đến qua chuyện này cũng sẽ chịu phạt diện bích.

Cực Hoán nghe vậy bất giác lộ ra vài phần sầu não rồi cuối cùng là thở dài một tiếng nói:

- Xử trí như thế cũng là thỏa đáng

Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, cúi người xem như nhận phạt. Xử trí như vậy cũng là trong dự liệu của hắn.

Tình cảnh Thủy Vân tông hiện giờ đừng nói là chiến lực có thể đánh đồng với Thái Ất Chân Tiên như hắn, ngay cả như Cực Linh, cũng không cách nào tùy ý xử trí.

Đã như vậy thì chi bằng coi như nể mặt tông môn.

Liếc mắt nhìn bức họa Thủy Vân chân nhân , Nhạc Vũ thầm nghĩ trong lòng một tiếng tội quá nhưng không hề hổ thẹn vươn người đứng dậy lui đến vị trí cuối cùng.

Bất quá bối phận tư lịch tư lịch của hắn hiện giờ tuy là thấp nhất nhưng không người nào dám bỏ qua, hai ngọc tiên có chữ lót là Cực bên cạnh lúc này càng không được tự nhiên.

Cực Thiên từ đầu đến cuối vẫn cẩn thận quan sát Nhạc Vũ thấy vậy nhìn sang mọi người dò hỏi:

- Bọn ngươi chẳng phải cho rằng hài tử Uyên Minh này chưa đủ pháp lực để đảm nhiệm chuyện Hưng Vân Bố Vũ của tông ta? Giờ coi như đã thấy thực lực, ta chuẩn bị ba ngày sau sẽ để hắn tọa trấn Khống Vân Phong, chư vị sư huynh đệ nghĩ như thế nào?

Cực Hoán lần này lại nhướng mày, lần đầu tiên không đồng ý với Cực Thiên, khẽ lắc đầu nói:

- Thời gian ba ngày quá nhiều, theo ý ta thì hôm nay cũng được. Hôm nay đúng là lúc hạ chí, chúng ta chậm một ngày là mất đi một phần tiên cơ, sẽ không có cách kéo dài.

Cực Thiên cũng không phản bác, chỉ trầm ngâm nói:

- Vội vàng như thế sợ là có chút không ổn. Uyên Minh tuy là pháp lực tiến nhanh nhưng lần này chưa hẳn có thể thắng

- Thủy Vân tông ta không cầu thắng, chỉ cần trong vòng trăm năm trong nước không bị đại hạn đại úng lụt thì đã cứu vãn được thế cục. Nội tình La Linh tông cũng không có ai có thể dây dưa với chúng ta trăm năm.

Cực Hoán vừa nói vừa nhìn sang:

- Uyên Minh, ý của ngươi như nào?

Nhạc Vũ hơi có chút ngoài ý muốn, nghe ra ý tứ của Cực Hoán Cực Thiên thì dù tu vi hiện giờ của hắn cũng không thể giành phần thắng trong cuộc chiến khống vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 908: Thần thú Ngu Cương

Từ bên trong Thủy Vân Điện đi ra, trên mặt Nhạc Vũ lộ ra vài phần quái dị.

Lần này hắn quay về Thủy Vân sơn tự nhiên không phải vì chuyện tiêu tai giải nạn cho Thủy Vân Tông. Tọa trấn Khống Vân Phong hai trăm năm, Nhạc Vũ phỏng chừng tới khi đó mình cũng đã có thể đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bốn tu hành viên mãn, nhưng thời gian như vậy cũng thật sự quá dài.

Muốn hắn yên ổn ở lại Khống Vân Phong hai trăm năm tuyệt đối không thể nào.

Nhưng không sao ngờ được sau khi trở về lần này, sự tình lại đột nhiên có biến hóa.

- Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, hậu nhân của Ngu Cương sao…

Ngu Cương cũng là siêu giai thần thú thủy hệ, trước kia khi Nhạc Vũ còn ở Nhạc Gia Thành, lật xem tạp thư cũng từng thấy ghi chép lại. Theo truyền thuyết tổ thú này có địa vị ngang hàng với Côn Bằng, cũng độc bá Bắc Hải. Thân hình như cá, nhưng lại có chân như người. Giỏi về khống chế mưa gió, từ thời thượng cổ từng được ngư dân bái làm một trong những Hải thần.

Nhưng sau khi hồng hoang tan vỡ, cũng chẳng biết đã đi đâu, nhưng ở tại Bắc Hải còn lưu lại không ít đời sau.

Hiện giờ La Linh Tông mời được một hậu nhân của Ngu Cương, cho dù ở trong hồng hoang cũng thật có danh vọng.

Thần thú đều sinh ra từ tiên thiên nguyên thai, thuộc về thiên ngoại, cho dù tu thành Đại La Kim Tiên cũng không đạt được tam thiên đại đạo.

Nhưng vị này lại có thể leo lên tới cảnh giới này sau khi các vị trưởng bối trong tộc bị tàn sát, thật sự có chút bất phàm.

Mà thần thú Ngu Cương cũng luôn luôn lấy việc khống chế gió mưa mà nổi tiếng thế gian. Cũng chẳng thể trách Cực Hoán sẽ cho rằng hắn không có kế đối phó.

Nhạc Vũ trầm ngâm chỉ chốc lát, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về bổn mệnh Cửu Minh Linh Thủy của Ngu Cương.

Nguyên bản lấy cảnh giới Thái Thanh Huyền Tiên của Tử Kỳ Lân, bổn mệnh Tử Tâm Thần Diễm vốn phải được linh thủy càng cao tầng đến phối hợp.

Nhưng theo hiện giờ, trải qua mười mấy vạn năm suy yếu, Tử Tâm Thần Diễm đã sớm hạ phẩm cấp, lấy Cửu Minh Linh Thủy phối hợp cũng rất chuẩn xác.

Dù sao thần thú Ngu Cương cũng là một trong những siêu giai thần thú. Cho dù không thuần chủng nhưng cũng xem như có tư cách này.

- Lẽ ra ta còn định nghe theo lời nói của Đế Thính, phải đi Bắc Hải một chuyến tìm kiếm linh thủy. Thật không ngờ ở nơi này vẫn tìm được cơ duyên. Xem ra mặc dù là thần thú Đế Thính cũng không cách nào biết rõ toàn bộ chuyện trên thế gian. Hoặc là đã biết được nhưng lại cố ý giấu diếm ta?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu. Hắn cũng không tiếp tục suy nghĩ, trực tiếp quay về Cực Uyên Phong.

Xa cách mười năm, tình hình nơi này cũng không tốt hơn được bao nhiêu. Vẫn là đệ tử làm theo ý mình, chia rẽ năm bè bảy mảng. Về phần sư phụ của Uyên Minh là Cực Uyên chân nhân vẫn chưa từng có tin tức truyền về.

Nhưng có thể do vừa rồi động tĩnh khi động thủ với Cực Linh lại chấn động các ngọn núi, hơn ngàn đệ tử của Cực Uyên Phong phần lớn đều ngự kiếm bay ra ngoài, nhìn về phương hướng ngọn núi cao nhất.

Ngay khi trông thấy Nhạc Vũ đi tới, trong ánh mắt những người này có đủ loại tư vị xen lẫn, vừa mang theo vài phần khát vọng, còn có vẻ oán hận.

Khát vọng tự nhiên chính là Uyên Minh có thể nâng đỡ bọn họ một phần, mà oán hận cũng vì mấy năm nay Uyên Minh hờ hững đối với bọn họ, hoàn toàn mặc kệ bọn họ sinh tồn.

Nhạc Vũ chỉ chú ý Uyên Tĩnh, ánh mắt hắn lóe ra, không ngừng dao động, thần tình đều có vẻ không dám tin, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Nhạc Vũ.

Chỉ nhìn người kia chốc lát, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi sinh ra vài phần sát khí. Hắn đoán biết biến cố với Cực Linh chỉ sợ có tám phần là quan hệ tới vị sư huynh này của hắn.

Hắn muốn ở lâu bên trong Thủy Vân sơn, tai họa ngầm này phải diệt trừ thật sớm.

Phía trước còn băn khoăn ảnh hưởng nên chưa xuống tay với người này, chẳng qua tình hình hiện tại lại đã có bất đồng.

Phỏng chừng cho dù là Cực Hoán hiện tại giờ phút này cũng chỉ hận không thể đem người này lột da rút xương, nếu người này có thể phản bội Cực Uyên Phong, bán đứng sư huynh đệ, xúi giục đồng môn tương tàn, ngày sau chưa chắc sẽ không vì ích kỷ riêng tư mà bán đứng cả Thủy Vân sơn.

Trong lòng có tính toán, Nhạc Vũ vừa bay trở về phù không đảo của mình, lập tức vẽ ra một đạo phù sau đó đánh vào hư không, nhắm thẳng động phủ của Cực Hoán bắn đi.

Hiện giờ mặc dù Yêu tộc đã dần dần suy tàn, nhưng vùng đất biên hoang tây bắc vẫn có không ít yêu loại làm hoạn mạnh mẽ. Trong đó cũng có mấy chục nơi cơ hồ có thế lực Đại yêu ngang hàng với Mai Sơn. Được xưng là Đại Thánh, muốn so sánh ngang hàng với vị thượng cổ Yêu Thánh hơn mười vạn năm trước.

Mặc dù Thủy Vân Tông chưởng quản bốn mùa của Thiên Thủy quốc, nhưng cũng mang theo trọng trách tiêu diệt yêu thú trong cảnh nội.

Dù sao Uyên Tĩnh cũng là sư huynh đệ trực hệ với hắn, nếu không tìm được bằng chứng xác thực cũng khó thể tự mình xuống tay.

Hắn liền mượn dao giết người, phái đến những nơi hung chiến nguy hiểm, như vậy sẽ dễ dàng lấy đi tính mạng Uyên Tĩnh.

Thái độ làm người của Cực Hoán thật thông minh lanh lợi, cũng không cần Nhạc Vũ nói thật rõ ràng cũng có thể ngầm hiểu rõ.

Ngoại trừ Uyên Tĩnh, bên trong Cực Uyên Phong cũng không còn việc gì khác cần xử lý. Chỉ cần chỉ điểm hai đệ tử tu hành một chút, khôi phục lại nội tức, rạng sáng hôm sau lại ngự kiếm bay tới phía bắc Thủy Vân sơn.

Cực Hoán đã sớm đợi ở nơi này, nhìn thấy Nhạc Vũ đã đến, Cực Thiên vung tay đánh tới một đoàn thanh quang.

Nhạc Vũ nắm trong tay, đó là một thanh ngọc từ bình, bên trong tỏa ra hương đan dược, màu sắc lóng lánh. Nhìn phẩm chất viên tiên đan bên trong, không thua gì tiên đan hắn lấy được bên trong Chúc Long biệt phủ, thậm chí phẩm cấp còn cao hơn một tầng.

- Đây là Cực Linh Nhân Sâm Đan, có công năng cứu sống mạng người, sinh trưởng huyết nhục, cũng có thể dùng phụ trợ tu hành. Mỗi một viên trong đó dùng xong có thể tăng trưởng ba mươi năm tu vi. Vô luận là thương thế ra sao đều có thể phục hồi như lúc ban đầu, chính là thánh phẩm chữa thương, giá trị không thua ngũ phẩm tiên binh…

Cực Thiên chắp tay sau lưng, thản nhiên giải thích:

- Thuốc này dùng Nhân Sâm Quả pha loãng luyện chế mà thành. Là ta cùng Cực Hoán sư huynh hai ngày nay làm mặt dầy đi tới Ngũ Trang Quan cầu tới cho ngươi, tốt nhất đừng làm hai người chúng ta thất vọng.

Nhạc Vũ cau mày, thầm nghĩ thì ra là thế, hôm qua Cực Hoán đi vắng, hơn phân nửa là đi cầu viên đan dược này cứu mạng Cực Long chân nhân.

Bên trong có tới chín viên, xem ra hai vị này làm việc xem như lỗ vốn.

Cũng có thể lý giải hai người này không hề tin tưởng chuyện tranh đấu khống mưa của hắn lần này.

Cực Hoán cũng bắn qua hơn mười bình sứ, vật bên trong tuy không trân quý như Cực Linh Nhân Sâm Đan, nhưng cũng đều là đan dược quý giá, vẻ mặt hắn ngưng trọng nói:

- Những tiên đan này có thể cung cấp cho ngươi hồi phục nguyên khí nội tức. Chính mình tự tính toán, nhưng đừng làm đan dược gây tổn thương thân thể. Lần

này chúng ta không cầu thắng, chỉ cầu không bị bại quá thảm là được. Dù mười mấy năm mưa thiếu hơn một chút, Thiên Thủy quốc vẫn có thể chống đỡ. Thủy Vân Tông ta cũng có thể công đạo.

Nhạc Vũ cũng không giải thích với hắn, thản nhiên thu hồi toàn bộ tiên đan vào trong tay áo.

Nhưng trong lòng hắn lại dị thường vui mừng, thầm nghĩ nếu là tiên đan khác thì cũng thôi, nguyên liệu Cực Linh Nhân Sâm Đan chính là lấy từ Nhân Sâm Quả, thật sự làm hắn mừng rỡ vô cùng.

Theo truyền thuyết Nhân Sâm Quả Thụ là một trong mười đại tiên thiên linh căn. Ba ngàn năm nở hoa, ba ngàn năm kết hỏa, ba ngàn năm mới chín tới.

Mà suốt gần vạn năm, chỉ kết ra ba mươi quả, bộ dáng chẳng khác gì một đứa bé, chân tay đầy đủ, ngũ quan không thiếu. Nếu người nào có duyên ngửi được một lần, có thể sống tới ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một quả, có thể sống tới bốn vạn bảy ngàn năm, thật sự dị thường huyền diệu.

Tuy Cực Linh Nhân Sâm Đan đã bị pha loãng, nhưng dược hiệu vẫn thật bất phàm. Ngũ hành đầy đủ, có thể cung cấp cho hắn nguyên lực tinh thuần tu hành Ngũ Hành công pháp.

Chín viên Nhân Sâm Đan, không cần tới ba mươi năm là hắn có thể đem Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bốn tu hành tới đại viên mãn cũng nói không chừng.

Tuy đan dược này là Thủy Vân Tông đưa cho hắn phòng chữa thương, nếu như còn thừa lại, hơn phân nửa phải trả về cho tông môn.

Nhưng lần này hắn đã quyết định chủ ý, bất kể như thế nào đều phải lấy việc công làm việc tư, đem chín viên linh đan nuốt trước rồi nói sau.

Tuy trong lòng thật vui vẻ, nhưng Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh ngạc, Thủy Vân Tông quả nhiên có giao tình không cạn với Ngũ Trang Quan. Không ngờ linh đan chí bảo bậc này cũng có thể cầu được. Vị kia đối đãi với hậu duệ Hồng Vân chứng thật là vô cùng chiếu cố.

Ba người cũng không nói nhiều lời, bay về hướng đông. Mãi cho tới khi đi tới

một ngọn núi cách Lôi Tuyệt Địa ba ngàn dặm mới dừng lại.

Đỉnh núi nơi này không cao, chỉ khoảng năm mươi vạn trượng. Nhưng thủy linh lực dồi dào, còn vượt qua Thủy Vân sơn mấy lần.

Nhưng Lôi Tuyệt Địa diễn sinh đã đem linh mạch thủy hệ hơn mười vạn lý chung quanh toàn bộ trấn áp.

Mà đỉnh núi này chính là một tế thai cực lớn. Ở nơi này khắc lục Huyền Vũ Chân Hành Đồ, từ trung tâm kéo dài khuếch trương vô số phù triện thủy hệ huyền ảo, vô cùng rậm rạp, chính là một tòa linh trận thủy hệ cỡ lớn.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng lóe ra, có được mười sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu trợ oai, dù chỉ dùng hai phần mười thực lực, ít nhất hắn cũng nắm chắc ba thành chiến thắng.

Nhưng hắn thật sự chưa từng nghĩ ra đại trận nơi này lại là một tòa Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận, cùng Huyền Vũ kiếm của hắn vừa lúc tương hợp.

Lão tặc thiên có từng ưu đãi đến như vậy đối với hắn sao?

Không chút do dự, Nhạc Vũ hạ xuống trung ương tế thai, vừa vào trong trận liền cảm giác ra được nơi này chẳng những kết hợp chặt chẽ với linh mạch thủy hệ chung quanh, lại còn cùng toàn bộ thủy hệ nho nhỏ bên trong quốc nội Thiên Thủy quốc đều có liên hệ.

Chỉ một đại trận này, mặc dù là tu sĩ Ngọc Tiên cũng có thể thoải mái nắm giữ bốn mùa thời tiết của Thiên Thủy quốc hiện tại.

Nơi này ngoại trừ ba người bọn họ, mặt khác còn có hơn mười người đang chờ ở nơi này.

Trong đó có mấy người mặc áo màu vàng, đứng trên tử kim sắc chiến xa, tướng mạo có chút trẻ tuổi.

Đổi thành hai bên lại có ba vị tu sĩ, trang phục khác nhau, vẻ mặt ngưng trọng.

Trong đó có một người cầm đầu đứng bên trái, nhìn thấy Nhạc Vũ đi tới liền hừ lạnh một tiếng nói:

- Ta xem các ngươi điên rồi, người kia chính là hậu duệ thần thú Ngu Cương, mặc dù là Thái Ất Chân Tiên cũng không làm gì được. Các ngươi một mình Cực Long chịu chết chưa đủ, hiện giờ còn đưa tới một tu sĩ Ngọc Tiên, không ngờ còn là Ngọc Tiên sơ kỳ. Bản thân ta muốn hỏi, Thủy Vân Tông các ngươi rốt cục có nắm chắc hay không, nếu thật sự không lấy ra được người nào, Hoa Diễm Tông ta có thể thay thế?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 909: Trên Khống Vân Phong

Cực Hoán nghe vậy vẻ mặt xanh mét, thần sắc tức giận nói:

- Rốt cục cũng là việc của Thủy Vân Tông chúng ta, liên quan gì tới các ngươi? Cần gì Hoa Diễm Tông các ngươi tới quan tâm?

Trong lời nói của hắn chẳng những đầy tức giận, hồn thức bạo ngược cũng tán phát ra ngoài, khiến toàn bộ thiên địa linh lực trong phạm vi ngàn trượng đều dao động mạnh mẽ quỷ dị.

Nhưng đạo nhân cầm đầu Hoa Diễm Tông lại không hề có chút sợ hãi, cười lạnh nói:

- Tại sao không có quan hệ, khí vận cả tam tông chúng ta cùng một nhịp thở với khí vận của hoàng thất Thiên Thủy quốc. Nếu như có hao tổn, sẽ liên lụy tới chúng ta. Cực Hoán ngươi nói ta có nên quan tâm hay không?

Cực Hoán á khẩu, lồng ngực không ngừng phập phồng. Cực Thiên đứng bên cạnh hắn luôn lạnh lùng thờ ơ nhìn qua, không hề có chút động dung, cho đến lúc này mới thản nhiên nói:

- Diễm Linh đạo hữu, nếu như Hoa Diễm Tông các ngươi nhất định muốn ra tay, cũng không phải không được. Nhưng theo ta được biết, nhất mạch tu sĩ các ngươi chí ít có tám phần đệ tử tu hành hỏa hệ đạo quyết. Cho dù giao việc hành vân bố mưa này cho các ngươi, không biết quý tông lại định đưa người nào ra chủ trì?

Diễm Linh nghe vậy cũng trầm mặc một trận, ánh mắt không ngừng lóe ra, tiếp theo hừ lạnh một tiếng, ngược lại nhìn qua người còn lại hỏi:

- Nguyệt Sơn đạo hữu, Cửu Linh Tông các ngươi tuy chuyên tu địa hệ công pháp, chuyên chưởng địa khí của Thiên Thủy quốc, nhưng cũng không tới mức như Hoa Diễm Tông chúng ta chỉ chuyên tu một môn. Bên trong tông môn hắn

phải có đại cao thủ tu luyện thủy hệ đạo pháp, không biết có mời đến hay không, chủ trì việc hành vân bố mưa này?

Trong ba người Cửu Linh Tông, cầm đầu là một vị hoàng bào lão giả nhất thời cười khổ nói:

- Nếu nói việc hành vân bố mưa, bên trong Cửu Linh Tông chúng ta quả thật cũng có mấy người, nhưng chưa hẳn bì kịp vị đạo hữu trên tế thai này. Nếu thật sự không được đổi lại đạo pháp khác cũng tự hỏi có vài phần nắm chắc trong tay. Nhưng trước mắt xin hỏi Diễm Linh đạo hữu một câu, chỉ luận thủy hệ thần thông bên trong Thiên Thủy quốc hôm nay lại có ai có thể so sánh với hai vị đạo hữu Cực Hoán cùng Cực Linh đây? Cho dù có thể thắng được, hiện giờ ta và ngươi làm sao lấy ra chứ?

Diễm Linh nhíu mày, tiếp theo chỉ đành thở dài.

Vẻ mặt Nguyệt Sơn chân nhân càng thêm chua xót nói:

- Trước đó vài ngày cũng do tiên hoàng quá mức gấp gáp khuếch trương, dẫn dắt tai kiếp lần này, hiện giờ ba nước láng giềng đều như hổ rình mồi đối với Thiên Thủy quốc. Mười đại Thái Ất Chân Tiên, đều đang gác kiếm chờ đợi. Hiện giờ ta và ngươi phải ngày đêm phòng bị, làm sao có thể rảnh rỗi ra tay? Theo ý ta, cứ để vị tiểu đạo hữu này thử xem thì ngại gì? Dù sao một năm này hạn hán không mưa, còn chưa đủ dao động căn cơ Thiên Thủy quốc chúng ta. Nếu không thể hóa giải tai họa hiện tại, đến lúc đó chúng ta lại tính toán tiếp, hoặc khi đó Thủy Vân Tông sẽ có biện pháp cũng nói không chừng…

Thần tình Diễm Linh thật bất đắc dĩ, sắc mặt Cực Linh Cực Hoán lại vô cùng khó xem. Cuối cùng nhịn không được hừ nhẹ nói:

- Rốc cục các ngươi xem chúng ta là người thế nào, sao lại tùy ý chê bai? Sư điệt của ta tuy chỉ có Ngọc Tiên cảnh giới, nhưng nếu bàn về pháp lực thần thông cũng có thể kề vai sát cánh với hai người chúng ta, một thân Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí còn truy thắng sư tôn của ta. Bản lĩnh điều khiển thủy khí còn hơn chúng ta mấy lần. Việc bố mưa lần này tuy rằng không thể thắng, cũng đủ giúp cho Thiên Thủy quốc mưa thuận gió hòa, chỉ là không biết hai vị tới lúc đó đủ sức thủ hộ tế thai của sư điệt ta không?

Diễm Linh rõ ràng không tin, hắn nghĩ cử động này của Thủy Vân Tông chỉ là vì

kéo dài thời gian. Sau một tiếng hừ lạnh, cũng không tiếp tục mở miệng, xem như chấp nhận việc này.

Nguyệt Sơn cũng khẽ lắc đầu, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:

- Chỉ cần vị tiểu đạo hữu này thật sự có được bổn sự như lời hai vị đã nói, chúng ta tự nhiên toàn lực ứng phó, hộ pháp cho hắn, không để cho La Linh Tông thừa dịp nguy cơ.

Mấy người nói chuyện Nhạc Vũ cũng làm như không nghe thấy, toàn bộ thần hồn đang dùng hồn thức điều tra kết cấu của tế thai, cùng kết cấu của linh trận.

Tế thai kia điều khiển thủy khí trong phạm vi ngàn vạn dặm, còn có toàn bộ pháp môn thủy hệ lớn nhỏ trong nội cảnh Thiên Thủy quốc.

Nhưng dần dần Nhạc Vũ thoáng cau mày.

Nếu như cần điều khiển tế thai này, thật ra cũng đơn giản, hắn ước chừng mình đã nắm rõ phương pháp hành vân bố mưa.

Nhưng chuyện khống chế khí tượng biến ảo đại quy mô cũng là một việc cực kỳ hung hiểm. Không chỉ là vì tu vi pháp lực, cũng không phải vì tính mạng, mà là nhân quả.

Cho dù chỉ là khô hạn phạm vi vài ngàn dặm, nhưng cũng sẽ làm cả vạn người phải chết. Mà tùy ý làm một con sông khô cạn, cũng sẽ ảnh hưởng tới đời sống của mấy ngàn vạn người.

Vô tận nhân quả liên lụy cùng nghiệp lực khổng lồ dù là người không sợ trời không sợ đất như hắn cũng không khỏi cảm thấy nghiêm túc suy nghĩ. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Hắn cũng thật sự nghĩ không ra vì sao lại có tu sĩ Đạo gia lại nguyện ý tiếp nhận chuyện điều tiết khí hậu bốn mùa thế này?

Hay là bên trong còn có huyền cơ gì khác?

Ngay khi còn chưa biết nên làm sao bắt tay vào làm thì Nhạc Vũ nhìn thấy bên trên có một kim sắc chiến xa bỗng dưng hạ xuống trước mặt hắn. Một thanh niên

mặc áo gấm đưa ra một phong thư, âm trầm giọng nói:

- Ta vốn là nhị vương tử Dương Nghệ của Thiên Thủy quốc, phụng mệnh phụ vương đặc tứ chân nhân thăng đàn vận pháp, nắm quyền chưởng quản bốn mùa Thiên Thủy quốc chúng ta hai trăm năm!

Người này vừa nói xong, chiếu thư đã tự động triển khai, trống rỗng bay vút lên rơi xuống trước mặt Nhạc Vũ. Văn tự bên trong ý tứ cũng giống như lời Dương Nghệ vừa nói, nhưng bên trong vẫn còn một ít chi tiết nhỏ.

Nhạc Vũ cảm thấy khí tức bản thân nhất thời sáng tỏ, phảng phất như đang bị một ngọn núi lớn đè nặng trong người nhưng vừa bỏ xuống, ý niệm trong đầu càng thêm trong sáng, lòng dạ thông thái.

Trong lòng hắn khẽ động, đã hiểu được nguyên do. Quốc vương Thiên Thủy quốc đặc tứ chiếu thư, nói cách khác giờ khắc này hắn cùng khí vận của Thiên Thủy quốc vương thất đã đi tới mức độ như liền thành một thể.

Trong vòng hai trăm năm, bởi vì chưởng quản việc hành vân bố mưa mà sinh ra hết thảy nhân quả nghiệp lực, sẽ do khí vận của quốc gia này triệt tiêu toàn bộ, không trực tiếp liên quan tới người làm phép như hắn.

Ngược lại nhờ như vậy đạt tới thiện công, người làm phép có thể đạt tới không ít ưu đãi.

Đương nhiên đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất, nếu bởi vì hắn vận pháp không đủ mà gây ra đại hạn đại lao tai ương trong cảnh nội, làm tổn thương khí vận Thiên Thủy quốc, bản thân hắn cũng sẽ thừa nhận ảnh hưởng nhất định.

Tỷ như lúc trước vị Cực Long chân nhân của Thủy Vân Tông chưởng quản hành vân bố mưa, giờ phút này tuy chưa chịu ảnh hưởng gì, nhưng nếu lần này hắn đấu pháp mà không chịu nổi, khiến Thiên Thủy quốc liên tục gặp tai họa, khí vật sút giảm, như vậy Cực Long cũng nhất định cần phải gánh vác không ít nhân quả nghiệp lực.

Nhạc Vũ lại nhìn vào phương ấn dưới chân, đây cũng là khí vận chi bảo, không cần tinh tế cảm giác cũng thấy được khí tức lớn như ngọn núi đập thẳng vào mặt, trương chiếu thư tuy dùng tơ vàng chế thành, nhưng chất liệu trong mắt những tiên tu như họ chỉ có mức độ bình thường mà thôi.

Toàn bộ đều nhờ vào đại ấn bên trong mới khiến cho chiếu thư có được hiệu lực tuyệt đại gánh vác khí vận của một quốc gia.

Khẽ lắc đầu không sao tưởng tượng nổi, Nhạc Vũ tiện tay thu hồi chiếu thư, ngược lại càng đem lực chú ý chuyển về hướng tế thai kia.

Sau khi phát hiện khí vận gia thâm, hắn đối với biến ảo linh mạch thủy hệ của Thiên Thủy quốc cùng xu hướng vân khí trên không trung cảm giác càng thêm rõ ràng. Hồn thức không nhờ vào Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận giúp đỡ cũng có thể cảm ứng được linh lực thủy hệ lưu động trong phạm vi ngàn vạn dặm.

Nhưng một khi đi ra khỏi phạm vi Thiên Thủy quốc thì cảm giác vô cùng rõ ràng này sẽ hoàn toàn biến mất.

Ngược lại sẽ bị một cỗ lực lượng ngăn cản, mơ hồ không rõ.

Nhạc Vũ đứng yên trong chốc lát, sau đó trong con ngươi cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không thể ngờ được tình hình của Thiên Thủy quốc lại chuyển biến xấu tới mức độ này.

Trước đó khi hắn ở Huyết Vân sơn mạch quay về, nhìn xem tình hình cũng không tệ lắm, nhưng tình hình chân thật trong toàn bộ lãnh thổ quốc gia đều đang có đại lượng thủy khí không ngừng xói mòn, tạo thành đại hạn.

Nếu còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng trong vòng ba tháng nhất định có đại hạn buông xuống.

Càng làm cho người u sầu là lãnh thổ này mỗi thời mỗi khắc tựa hồ còn có một bộ phận nước ngầm đang không ngừng xói mòn, số lượng cực nhỏ, vô cùng bí mật khó thể phát hiện, nhưng cũng là quá nhiều khiến cho Thiên Thủy quốc không còn đủ sức lực để hồi phục.

Thậm chí thủy mạch hợp lưu trên thượng nguồn cũng như có chút không xong, dù chưa bị cắt đứt nhưng đã gặp phải nguy cơ thay đổi tuyến đường.

Nhạc Vũ không khỏi nhếch môi cười lạnh, mưu đồ của kẻ sau lưng sợ là không

chỉ bộc phát nhất thời.

Xem bố cục này thật sự giống như đang muốn cùng Thiên Thủy quốc không chết không ngừng.

Những biến hóa này đều cực kỳ bí mật, nếu không phải hắn dùng hồn niệm đem Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tu luyện tới tầng thứ bảy là có thể kề vai với Thái Ất Chân Tiên tu sĩ, cơ hồ hoàn toàn không thể nhận thấy.

Nhíu nhíu mày, Nhạc Vũ toàn lực làm cho tâm tình của mình bình phục xuống. Trong lòng của hắn vốn vì Huyền Vũ Thiên Nguyện Trận mà đến nên lập ra bốn thành kế hay, hiện tại lại thấp hơn một thành.

Pháp lực thần thông của đối thủ rốt cục như thế nào, hắn còn chưa hiểu biết. Nhưng chỉ bằng vào những thủ đoạn này, là có thể biết được người này nhất định là cao thủ trong phương diện này.

Nhạc Vũ cũng là nhờ hệ thống trí năng phụ trợ cùng năng lực tính toán mà suy diễn ra nên đạt được kết quả như vậy. Đều nằm trong phạm vi Thiên Thủy quốc, trừ phi có tu sĩ có đại pháp lực ra tay, nếu không trong vòng ngàn năm lãnh thổ này nhất định sẽ hóa thành một mảnh sa mạc.

Hai tay Nhạc Vũ kết ấn, trong mắt lộ ra vài phần tinh mang bắt đầu cố gắng điều khiển Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận.

Nhưng ngay sau đó trong lòng hắn chợt động, nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy Cực Hoán chân nhân trên mặt mang theo vẻ nghiêm lạnh bay xuống, đi tới bên cạnh Nhạc Vũ liền lập tức mang theo vẻ thăm dò hỏi han:

- Uyên Minh, ngươi có nắm chắc không? Nếu thật sự không được, thì không cần miễn cưỡng. Hôm nay Thiên Thủy quốc không được thì đổi sơn môn khác, chỉ cần có ba chúng ta sẽ không lo Thủy Vân Tông vẫn lạc.

Vài câu cuối cùng đã dùng truyền âm mật ngữ, Nhạc Vũ cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng lại âm thầm lắc đầu.

Đổi sơn môn khác? Làm sao đơn giản như vậy? Đệ tử Thủy Vân tông đa số là người Thiên Thủy quốc đưa tới, cùng địa phương căn cơ tương liên, sao có thể nói đoạn liền đoạn? Lại nói các đại tông phái phân bố trên thế gian, hiện giờ đều

đem các địa phương toàn bộ chiếm hết. Linh mạch như Thủy Vân sơn tuy dễ tìm, nhưng phần lớn đều là vật có chủ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 910: Thần bí thủ ấn

- Bị chiếm tiên cơ, lần này chỉ sợ có chút khó giải quyết.

Nhạc Vũ thở ra một hơi, hai tay tiếp tục kết ấn, mười ngón chợt phân chợt hợp, như những hồ điệp tung bay, đánh ra những chỉ ảnh liên tiếp, vô số pháp tắc huyền ảo bị thủ ấn nhất nhất đánh ra.

Ngay sau đó trong tế thai nhất thời sáng lên từng mảnh phù triện lóng lánh, cả linh mạch đều bị dẫn động, vô số thủy linh lực bắt đầu tụ tập trên đỉnh núi.

Cực Hoán nghe vậy trong mắt lộ ra vài phần sầu ý, có chút ảm đạm, nhưng ngay sau đó liền hồi phục lại.

Vừa rồi Nhạc Vũ chỉ nói là khó giải quyết, nhưng không nói là không thể nào, hiển nhiên là có thêm vài phần nắm chắc.

Hắn liếc mắt nhìn Nhạc Vũ thật sâu, lúc này mới bay vút lên, trong lòng không khỏi mang theo vài phần mong đợi.

Vừa rồi tuy trong miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng là vạn bất đắc dĩ, tuyệt không muốn làm ra việc tự đoạn căn cơ tông môn.

Hắn cũng hiểu thật rõ ràng, chỉ cần nhắc tới việc đổi sơn môn, chỉ sợ cả Thủy Vân Tông sẽ lập tức chia năm xẻ bảy.

Nếu như có thể tự nhiên hắn mong mỏi diệt trừ tai kiếp lần này thì tốt nhất.

Theo Nhạc Vũ thúc giục Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận, mọi người giữa không trung đều chăm chú nhìn xuống dưới.

Nhưng khi nhìn thấy những ấn quyết cực kỳ mới lạ của Nhạc Vũ, mọi người đều cau mày suy tư.

Thủ ấn kia tuy thật sự huyền ảo, có chút thủ pháp ngay cả những Thái Ất Chân Tiên kiến thức rộng rãi như họ cũng chưa từng nhìn thấy qua.

Bất quá bọn hắn có thể nhận định, trước kia Nhạc Vũ vốn chưa từng dùng qua bao giờ, bởi vì thủ ấn tạo cho họ cảm giác trúc trắc không thông suốt.

- Những thủ ấn cổ quái kia thật hơi có chút giống thượng cổ đạo ấn, mơ hồ thiếp hợp với đại đạo, chỉ là vì sao ta chưa từng nghe nói qua trước kia?

Đầu tiên Cực Thiên đưa mắt nhìn mấy người trên không trung, mọi người nhìn nhau trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Mấy người còn lại đều chỉ có Ngọc Tiên cảnh giới, vậy thì cũng thôi, nhưng Diễm Linh cùng Nguyệt Sơn chân nhân đều cùng cảnh giới với hắn, tuổi thọ đã bảy tám vạn năm, tuy không thuộc thời thiên địa sơ khai, nhưng kinh nghiệm của họ đều đủ lâu dài. Nhận thức đối với đạo pháp còn vượt qua cả Cực Thiên, mà giờ khắc này trong mắt bọn họ đều hoàn toàn mờ mịt.

Mấy người đến từ vương thất Thiên Thủy quốc tu vi đều thấp, toàn bộ đều nhờ vào tử kim sắc chiến xa mới có thể đạt tới chiến lực như Ngọc Tiên tu sĩ, tự nhiên càng không thể nhìn ra lai lịch của ấn phù kia.

Bọn hắn chỉ lờ mờ từ trong thủ ấn kỳ lạ của Nhạc Vũ cảm giác có chút không ổn, sắc mặt bọn hắn thật khó xem tới cực điểm.

Dương Nghệ chỉ nhẫn nhịn được chốc lát, cuối cùng không còn kiên nhẫn, nhìn Cực Thiên ôm quyền nói:

- Cực Thiên tổ sư, không biết vị đạo huynh này lai lịch ra sao? Thứ cho đệ tử mạo muội, ta xem tình hình này tựa hồ có chút không đúng. Nếu là Thủy Vân Tông tìm không ra nhân công thích hợp xin cứ nói thẳng, đệ tử Thiên Thủy quốc quá mỏng thật sự không thể chịu nổi sức ép…

Cực Thiên không khỏi khẽ lắc đầu, trong lòng cũng không biết rốt cục Uyên Minh đang làm chuyện gì.

Hắn chỉ biết một khi Nhạc Vũ đánh ra Thủy Vân kiếm quyết tám thức, cho dù không cần đại trận gia trì muốn điều khiển biến hóa vân khí của Thiên Thủy quốc đều dễ như trở bàn tay.

Giờ phút này hắn cũng không tiện giải thích, chỉ có thể hàm hồ suy đoán:

- Vương tử có thể yên tâm đừng nóng nảy, thủ đoạn của sư điệt ta từ từ sẽ biết thôi.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Diễm Linh đứng cách đó không xa trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

- Đợi một chút liền biết? Bản thân ta muốn hỏi Cực Thiên đạo hữu một câu, chúng ta rốt cục phải chờ tới khi nào? Người này sử dụng thủ ấn chẳng ra thứ gì cả, cũng không biết học được từ nơi nào, rất nhiều địa phương đều thật mâu thuẫn. Ta xem tùy tiện tìm một Thiên Tiên tu sĩ cũng còn mạnh mẽ hơn hắn…

Trong lòng Dương Nghệ cũng có chút bất mãn, nhíu mày kiếm nói:

- Hai vị tổ sư, xin hãy sớm làm ra quyết đoán cho việc hôm nay, đệ tử nhất định thưa bẩm phụ vương từ đầu chí cuối. Bên trong hồng hoang vũ nội người thiện khống mưa gió đâu phải chỉ một mình Thủy Vân Tông. Nếu thật sự bức bất đắc dĩ buộc Thiên Thủy quốc đổi một Đạo giáo khác chủ trì việc trong quốc nội, khi đó sẽ tổn hại mặt mũi lẫn nhau.

Lần này không chỉ lồng ngực Cực Hoán phập phồng không ngừng, cảm thấy vô cùng biệt khuất, ngay cả Cực Thiên vốn luôn luôn bình tĩnh trên mặt cũng lúc trắng lúc xanh, chỉ cảm thấy có một cỗ ác khí tràn ngập nội tâm.

Dù biết rõ chuyện vương thất Thiên Thủy quốc muốn đoạn tuyệt với Thủy Vân Tông cũng không phải là chuyện đơn giản như lời Dương Nghệ đã nói, mấy vạn năm nương tựa đã sớm như huyết nhục hòa vào nhau, như chân với tay.

Khí vận Thiên Thủy quốc suy vong, đương nhiên Thủy Vân Tông khó có thể tiếp tục tồn tại, ngay cả Thủy Vân Tông xảy ra chuyện gì sai lầm, Thiên Thủy quốc cũng sẽ không dễ qua.

Nhưng lời kia nghe vào trong tai dù là ai cũng cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hai người chỉ hận Nhạc Vũ không lập tức thi triển ra Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí cùng Thủy Vân kiếm quyết tám thức cho mấy người kia toàn bộ đều câm

miệng.

Bọn họ cũng không biết hiện tại Nhạc Vũ đang làm chuyện mê hoặc gì.

Cực Hoán nắm chặt tay không nói được một lời, cũng cảm thấy khí huyết sôi trào trong lồng ngực, sắp phun ra máu. Hắn thầm nghĩ nếu sư tôn hoặc chưởng giáo sư huynh của mình còn tại đây thì có người nào dám nói chuyện như vậy về Thủy Vân Tông?

Lời này xuất ra từ miệng Dương Nghệ, càng làm lòng người tổn thương. Kẻ này mặc dù không có tư cách kế thừa vương vị, nhưng cũng đại biểu cho một bộ phận ý kiến vương thất Thiên Thủy quốc.

Nhưng hôm nay tai ương của Thiên Thủy quốc nói tới cùng cũng do vị tiên vương kia làm việc quá mức kiên cường gây ra mà thôi.

Nguyệt Sơn chân nhân vốn luôn lẳng lặng nhìn xem động tác của Nhạc Vũ bên dưới. Lúc này lại thản nhiên lắc đầu mang theo vẻ thất vọng nói:

- Đạo hạnh của người này còn được, nói vậy chiến lực không kém. Nhưng pháp thuật hành vân khống thủy lại rất bất đồng với đạo thuật bình thường, cho dù là hạng người có thiên tư tuyệt hảo cũng chưa chắc có thể nắm giữ. Nếu Thủy Vân Tông các ngươi thật sự là không được, sao không thay đổi hắn? Ta nhận thức một vị đạo hữu, pháp lực không kém Ngu Cương, tu tập cũng là đại thần thông thủy hệ. Nếu quý tông chịu đem Thủy Vân kiếm tặng qua, có lẽ mời được hắn ra tay, giúp chúng ta một lần…

Đồng tử Cực Thiên co rụt lại mãnh liệt, ánh mắt sắc bén như đao trừng về hướng Nguyệt Sơn chân nhân.

Thủy Vân kiếm không chỉ là một hậu thiên linh bảo nhị phẩm mà thôi, trong chuôi kiếm còn khắc ấn ba mươi hai thức Thủy Vân kiếm quyết truyền thừa của Thủy Vân Tông.

Đối với Thủy Vân Tông mà nói đây tượng trưng cho ý nghĩa cao nhất, trấn áp khí vận nhất tông.

Đem kiếm này giao ra mời người khác ra tay, cũng mệt cho Nguyệt Sơn nói được ra miệng như thế.

Vẻ mặt Nguyệt Sơn chân nhân cũng làm ra vẻ thản nhiên, cho dù bị Cực Thiên nhìn chằm chằm cũng không thèm quan tâm, vô cùng bình thản.

Diễm Linh thấy thế lại mang theo vẻ chê cười nói:

- Đây rõ ràng là hảo tâm còn bị xem là lòng lang dạ thú, dù có đem Thủy Vân kiếm tặng người cũng chưa chắc có ai nhận, khó trách khí vận của Thủy Vân Tông các ngươi lại suy sụp. Nếu căn cơ còn tại, cho dù không có Thủy Vân Kiếm, nhưng còn có thể xoay chuyển, nhưng nếu như tông môn đã tan, lưu lại một vật chết lại có tác dụng gì?

Nội tâm của Cực Hoán như muốn phun máu, còn chưa mở miệng phản bác, lúc này bên trên đỉnh Khống Vân Phong lại truyền ra một thanh âm cười lớn điên cuồng:

- Nói năng khoác lác, trừ phi là Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, bên trong hồng hoang những tu sĩ cùng giai lại có người nào có thể phá được thuật ngự thủy khống phong của ta? Bất quá nếu Thủy Vân Tông các ngươi thật chịu đem Thủy Vân kiếm dâng ra, ta thối lui thì có ngại gì? Thủy Vân chân nhân tự tay sáng chế ra ba mươi sáu chiêu Thủy Vân kiếm quyết, ta cũng muốn xem thử ảo diệu bên trong một phen đây…

Mọi người ở đây không cần nhìn qua đều biết người kia, đó chính là hậu nhân của thần thú Ngu Cương không thể nghi ngờ.

Những Thái Ất Chân Tiên đã bước chân vào đại đạo, âm thanh lan truyền ngàn dặm, đây chẳng qua chỉ là việc bình thường mà thôi.

Ngu Cương vốn là thần thú thủy hệ, dùng pháp kính xem ngoài triệu vạn dặm cũng là chuyện thật bình thường.

Cực Thiên hừ lạnh một tiếng, trong tay áo xuyên ra một thanh bạch sắc phi kiếm, hướng ngay bảy ngàn trượng trên bầu trời chém tới, đem một đoàn linh lực dao động trên tầng mây cùng thủy khí bất thường nháy mắt xoắn thành dập nát.

Nhưng ngay sau đó trên bầu trời càng truyền ra thanh âm tiếng cười càng lớn, phảng phất như nơi nào cũng có, vô cùng điên cuồng rầm rĩ.

Vô luận Cực Thiên chém nát bao nhiêu, đều có thể dùng tốc độ nhanh hơn để ngưng tụ lại, hồi lâu sau, mới nghe tiếng nói:

- Đạo hữu cần gì thẹn quá hóa giận? Nếu quý tông không tình nguyện thì Triều Thác ta không cần lấy nữa!

Nghe được lời này, Nguyệt Sơn chân nhân nhất thời thở dài một tiếng, cũng không tiếp tục khuyên nữa, nhưng trên mặt hắn lại hiện ra vẻ mặt như chê cười.

Trong lồng ngực Cực Hoán càng thêm cuồng giận, hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, nhưng hắn nghĩ tới giờ phút này Thủy Vân Tông kẻ địch bốn phía, tràn đầy nguy cơ, thật sự không thể đem đồng minh cũng đẩy ra ngoài, chỉ đành mạnh mẽ áp chế lòng tức giận.

Nhưng với tình hình hôm nay, Thủy Vân Tông xem như chắc chắn mất mặt tới tận cùng.

Nỗi uất hận trong lồng ngực hắn sôi trào, khóe môi rỉ ra một đường tơ máu.

Ngay sau đó Diễm Linh chân nhân lại kêu lên một tiếng kinh dị, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Từ đầu tới cuối Cực Thiên vẫn luôn lưu ý động tĩnh của Nhạc Vũ. Lúc này lập tức nhìn kỹ, hắn biết bổn sự của Nhạc Vũ tuyệt không chỉ như thế, thậm chí chiến lực cũng không kém hơn mình bao nhiêu, vì vậy phản ứng không kịch liệt như Diễm Linh.

Chỉ thấy nơi tế thai, hai tay Nhạc Vũ kết xuất nhiều loại thủ ấn rõ ràng đã thành thạo hơn không ít.

Trong những chỉ ảnh trùng điệp, so với ban đầu rõ ràng nhìn thấy được thêm nhiều hình ảnh, cũng đã cắt giảm không ít thủ thế.

Hiện ra trong mắt mọi người vẻ đẹp mỹ cảm không nói nên lời, ánh mắt không chút tự chủ nhảy lên theo thủ ấn kia, giống như bên trong có thứ gì hấp dẫn lòng người cực lớn.

Nhạc Vũ cơ hồ tập trung toàn bộ thần hồn, mười ngón tay không ngừng lặp lại

ấn quyết, Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đều đang điên cuồng vận chuyển.

Ngay khi thủ ấn được thử diễn tới lần thứ tám mươi mốt thì trong con ngươi của hắn hiện ra đoàn tinh mang sáng rực.

- Thành!

Nhạc Vũ thúc giục pháp lực, lần đầu tiên bắt đầu chuyển hóa Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí, chân chính rót vào bên trong kinh mạch nơi cánh tay.

Ngay khi hai tay của hắn đem thức thủ ấn đầu tiên kết xuất, trên bầu trời Khống Vân Phong lập tức truyền ra một tiếng ầm ầm nổ vang.

Ngay cả đỉnh núi cũng tán tràn ra một tầng lam sắc quang màn nồng đậm.

Càng khiến người khác thêm kinh dị chính là Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận trên tế thai giờ khắc này dưới ánh mắt mọi người đang dần dần hướng ra bên ngoài khuếch tán…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 911: Huyền Vũ Thiên Nguyên

Ngay trong lúc mọi người còn đang nhìn chăm chú, bên ngoài tế thai trên đỉnh núi, toàn bộ những tảng đá dọc theo vách núi thẳng đứng đều bị một lực lượng nào đó tác dụng, hiện ra từng đạo khắc văn thật sâu. Lam quang tràn đầy, phảng phất như có một dòng suối đang lướt ngang qua, phảng phất giống như đạo phù, lại giống như là một bộ phận đại trận tế thai.

Nhưng càng thần kỳ là những thủy sắc phù triện gây cảm giác thật nhịp nhàng không gì sánh kịp, nhưng lại không thể liên tiếp cùng một khối với linh mạch thủy hệ bên trong Khống Vân Phong, ngược lại tồn tại độc lập, chỉ thu hút thủy linh lực bên trong thiên địa.

- Sư điệt này của ngươi rốt cục đang làm cái quỷ gì?

Diễm Linh chân nhân kinh nghi chốc lát cũng không hiểu chuyện gì ngẩng đầu, thần tình đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng trong ánh mắt hắn đã lộ ra vài phần dị sắc, Nhạc Vũ sử dụng Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí mặc dù không khoa trương như lời Cực Hoán và Cực Thiên đã nói, nhưng trong những Ngọc Tiên tu sĩ đích xác được xưng là nổi bật.

Thủy Vân Tông xem ra cũng không đến nỗi nào.

Nhưng tại sao từng cử động của tu sĩ thanh niên giờ phút này lại làm cho hắn hoàn toàn không cách nào hiểu nổi.

Thần tình Dương Nghệ cũng thật mờ mịt, nhìn Cực Hoán cùng Cực Thiên lại thi lễ nói:

- Đệ tử cũng không hiểu, xin hai vị tổ sư giải thích nghi hoặc cho Dương Nghệ…

Nỗi tức giận trong lòng Cực Hoán đã thối lui, bản thân hắn cũng không hiểu rốt cục Nhạc Vũ đang dự định làm gì, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm phản ứng.

Vẻ mặt Cực Thiên như có điều ngộ ra, nhưng cũng không có ý muốn trả lời, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn xuống bên dưới.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nhạc Vũ đã liên tục đánh ra hơn mười thủ ấn, dao động tới linh lực bốn phương tụ tập quanh người.

Ngay sau đó lại tiếp tục những thủ ấn huyền ảo kết xuất, trên bầu trời Khống Vân Phong lập tức truyền ra tiếng nổ vang ầm ĩ.

Thủy sắc phù triện lại một lần mở rộng bên dưới chân núi, kéo dài hơn mười vạn trượng, cơ hồ đã lan tới giữa sườn núi Khống Vân Phong.

Nhưng cũng đồng dạng như lúc trước, không có nửa phần liên hệ tới linh mạch thủy hệ trong núi.

- Giả thần giả quỷ!

Diễm Linh không tin một Ngọc Tiên nhỏ bé, cho dù có được đại thần thông trong người nhưng ở trong thuật thao túng mây gió mưa bão lại có được tài cán chân chính gì. Trong nội tâm tuy thật nghi hoặc nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng.

Trên bầu trời lại truyền ra thanh âm tiếng cười to của Triều Thác:

- Diễm Linh đạo hữu có nhãn lực thật tốt, kẻ này đúng là đang giả thần giả quỷ. Vô luận bọn ngươi chơi hoa chiêu gì, bổn chân nhân đều tiếp hết. Bất quá loại thủ đoạn này cũng thật quá mức dọa người mất mặt đi!

Nguyệt Sơn tuy không nói lời nào, nhưng cũng lắc đầu bật cười, vẻ mặt đầy thất vọng như trước.

Cực Hoán cơ hồ nhịn không được liền muốn phi thân đi xuống hỏi Nhạc Vũ nguyên nhân, nhưng lại bị Cực Thiên lấy tay mỉm cười kéo lại, dường như có ý ngăn cản. Khi hắn ngạc nhiên quay đầu chỉ thấy khóe môi sư đệ hiện lên vài phần ý cười.

- Chẳng lẽ thật có huyền cơ gì mà ta không nhìn ra được? Hay là sư đệ cùng Uyên Minh đều phát điên rồi?

Lại nhìn chăm chú, ban đầu Cực Hoán vẫn cau chặt mày, dần dần trên mặt lại lộ ra vài phần ngạc nhiên.

Tuy hắn vẫn không biết tính toán cụ thể của Uyên Minh, nhưng lại biết được phù triện thủy hệ bị khắc ấn lên Khống Vân Phong lại không có chút liên tiếp với linh mạch thủy hệ của ngọn núi này, chỉ là điểm này đã cảm thấy có chút bất thường. Thậm chí có thể nói tình hình thật quỷ dị.

Phía trước vì quá giận dữ nên việc rõ ràng như thế hắn lại không thể nhận ra.

Ngoài ra vô luận những phù triện kia sử dụng được hay không, nhưng khả năng nắm giữ linh mạch tinh tế của Nhạc Vũ cũng không phải những tu sĩ tầm thường có thể so sánh.

Đối với việc khống chế linh lực lại vô cùng nắm chắc.

Theo từng đạo thủ ấn Nhạc Vũ đánh ra, thủy khí hội tụ cực dày trên đỉnh Khống Vân Phong lại càng thêm nồng hậu.

Trên không trung giờ phút này mọi người đều phải dùng phương pháp khai khải linh mục tiếp tục quan sát.

Ngay khi tiếng nổ vang truyền ra lần thứ ba, lập tức càng có thêm nhiều phù triện thủy lam tiếp tục mở rộng, quy mô lần này càng nhiều hơn lần trước, cơ hồ chạm tới chân núi mới dừng lại.

Liếc mắt nhìn tới những thủy sắc văn lộ kia phảng phất giống như dòng suối thật dài từ trên đỉnh núi tuôn xuống.

Cho tới giờ khắc này tâm thần buộc chặt của Nhạc Vũ mới nới lỏng được một chút, khóe môi hắn không khỏi hiện ra vài phần ý cười.

Lần này việc mở rộng Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận hắn cũng không quá để trong lòng, quan trọng là vừa rồi bộ thủ ấn mà hắn đã kết xuất.

Hắn học được từ Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn của Tử Vân chân nhân, mặc dù là môn tuyệt học đứng đầu, nhưng hiện giờ cũng đã có chút quá hạn.

Vừa rồi khi hắn đứng trên tế thai lại có cảm giác không biết nên làm thế nào mới phải.

Theo những đạo điển từng duyệt qua trước kia, Nhạc Vũ cũng học được không ít. Bên trong Tử Khuyết Thiên Chương cũng xem được không ít cổ ấn quyết.

Nhưng bên trong lại không có công pháp nào liên quan thích hợp với Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí chân chính. Hoặc là gặp thuộc tính không hợp, hoặc là có chỗ xung đột, còn lại có đại bộ phận là tàn thiên, chưa gom đầy đủ tinh hoa chân chính.

Sáng tạo ra được bộ công pháp này được hắn đặt tên là Dung Vũ Hóa Vân Khống Linh Quyết Ấn Pháp, tuy lâm thời nghĩ ra nhưng kết quả làm Nhạc Vũ vô cùng hài lòng.

Mặc dù chỉ mới được sơ lược đại khái, nhưng uy lực tinh diệu mờ mờ ảo ảo còn hơn cả Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn vài phần.

Nói cách khác trình độ trận phù hiện giờ của hắn cũng đã vượt hơn Tử Vân đạo nhân khi còn ở tu vi Thái Ất Chân Tiên.

- Ta kiêm tu Ngũ Hành đại thần thông, loại ấn pháp này cũng tích súc ngũ hành. Mặc dù Thủy Hỏa Chư Thiên Âm Dương Ngũ Luân Ấn thật tốt, nhưng đã không còn thích hợp với ta. Ngày khác nếu có thời gian, thật phải thử xem sáng tạo một bộ ngũ hành ấn quyết…

Thoáng phân tâm, Nhạc Vũ cũng nghe được tiếng nghị luận trên không trung. Diêm Linh chân nhân đang cười lạnh nói:

- Đây chính là trận pháp do đệ tử Thủy Vân Tông các ngươi bố trí sao? Chớ làm trò cười cho người khác đi!

Dương Nghệ cũng cau mày:

- Nếu hai vị tổ sư nhất định phải khăng khăng như thế, đệ tử cũng không ngăn

trở, nhưng chớ phá hủy tế thai này, cùng Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận…

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt giật mình, tiếp theo hắn đã chú ý tới sắc mặt vô cùng khó xem của Cực Hoán cùng Cực Thiên, xem ra đã bị châm chọc không ít.

Chỉ thoáng suy ngẫm lại, Nhạc Vũ đã đoán biết được nguyên do. Hắn không khỏi đanh mặt lạnh lùng.

- Hạng người có mắt không tròng!

Những phù triện thủy hệ này lại làm sao chỉ đơn giản là khuếch trương Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận…

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ dốc toàn bộ thần hồn rải ra, bên trong hai mắt lộ ra u lam thần quang.

Mười ngón tay tung bay, ngưng tụ thành từng chỉ ảnh hiện ngay trước người khiến kẻ khác hoa cả mắt, tới cuối cùng tản ra thành hình liên hoa, kết ấn ngay trước người thật lâu bất động.

Mọi người trên không trung còn chưa hiểu được ý tứ, ngay sau đó cả Khống Vân sơn liền oanh lắc dữ dội, những tiếng vang liên tục bạo chấn trên không trung. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Cả ngọn núi kể cả địa mạch bên dưới đều bị một cỗ linh lực thật lớn thúc đẩy lên, lan tràn ra tới mười dặm, mà những thủy sắc phù triện bên ngoài ngọn núi cũng đã hoàn toàn lan tràn tới chân núi, đem toàn bộ đỉnh núi cao năm mươi vạn trượng hoàn toàn bao vây bên trong.

Nguyệt Sơn chân nhân lập tức hút một hơi rét lạnh, lại có vẻ mờ mịt không biết phải làm sao.

Cũng không biết cả ngọn núi vì sao lại phát sinh việc mở lớn như thế.

Càng khiến người kinh dị chính là địa mạch lại chưa ngừng việc tràn ngập tăng cường, khiến độ dày linh lực tại ngọn núi này trong nháy mắt tăng lên ba thành.

- Hay chỉ là trùng hợp mà thôi?

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu hắn, liền dứt bỏ sang một bên. Xác suất như vậy thật không đủ một triệu phần vạn, càng không có khả năng lại đúng lúc phát sinh ngay nơi đây.

Diễm Linh vốn đang định tiếp tục trào phúng, nhưng lúc này chợt ngây ra, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Hắn mấp máy môi một lúc cuối cùng cũng không nhả ra được một từ ngữ nào. Mặc dù hắn không tu luyện thần thông thủy hệ nhưng cũng hiểu biết không ít.

Chỉ nói về linh mạch thay đổi là có thể khiến cho Huyền Vũ Thiên Nguyên Trận tăng thêm ít nhất hai thành uy lực.

Đối với việc khống chế tầng mây trong phạm vi ngàn vạn dặm này càng chính xác hơn ba phần.

Trong mắt Cực Thiên mang theo vài phần hàn ý, lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, khóe môi hiện lên vài phần chê cười.

- Một đám ngu xuẩn!

Biến hóa lần này Nhạc Vũ cũng không thèm quản tới, sau khi ngọn núi mở rộng, địa mạch thay đổi, hắn liên tục kết xuất hơn mười thủ ấn dẫn đường cho linh lực trong phạm vi ngàn dặm không ngừng lưu động.

Thẳng đến khi linh lực nơi này vì địa thế mà rối loạn đã hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh, Nhạc Vũ mới thở ra một hơi kết xuất thủ ấn cuối cùng, tựa như đang hư không ôm một bảo bình đưa ra.

Chỉ thoáng chốc trên Khống Vân sơn đã truyền ra thanh âm tiếng núi đá nứt toác liên tục.

Giờ phút này nếu có ánh mắt thấu thị, có thể nhìn vào bên trong lòng núi có từng luồng thủy lam linh lực đang chảy qua ngoài núi, những phù triện có vẻ như không hề tác dụng lại liên kết thành một thể.

Mà trong mắt mọi người trên không trung lại hoàn toàn khác hẳn. Chỉ cảm thấy dòng suối kia cơ hồ thông hướng khắp nơi, linh lực mạch lạc của Khống Vân Phong liền lâm vào kịch biến thêm một lần nữa.

Hơn vạn dòng suối dần dần khơi thông, khí tức của Khống Vân Phong càng lớn mạnh hơn gấp bội lần.

Mà cả quá trình vẫn còn chưa hoàn toàn ngưng hẳn, tới giờ phút này những phù triện trên đỉnh núi chỉ mới được thông suốt mà thôi.

Lại giống như vẽ rồng điểm mắt, theo thủ ấn cuối cùng của Nhạc Vũ, linh trận trong mắt mọi người liền phảng phất như hoàn toàn "sống" lại.

- Điều này sao có thể?

Ánh mắt Nguyệt Sơn mờ mịt, ngây người nhìn xuống dưới, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu. Sắc mặt của Dương Nghệ cũng hơi biến đổi, lại miễn cưỡng nở nụ cười nhìn Cực Thiên hỏi:

- Cực Thiên tổ sư, xin hỏi đây là có chuyện gì?

- Thật không biết điện hạ có từng nghe nói qua công dục thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí chi ngữ?

Cực Thiên liếc mắt nhìn hắn, tiếp theo lạnh lùng nói:

- Nhưng lời nói khi nãy của nhị vương tử làm lão phu thật khó hiểu. Nếu xuất từ miệng của phụ thân vương tử, Thủy Vân Tông ta thật sự cần suy nghĩ kỹ lại chuyện dời dời sơn môn…

Vẻ mặt Dương Nghệ nhất thời kích động thất thố, cũng không biết nên làm sao trả lời mới tốt.

Mà đúng ngay lúc này, Nhạc Vũ bất ngờ chấn rung tay áo, Sương Thạch kiếm lập tức bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 912: Tam giới chấn động

Kiếm sáng lóng lánh, tước bay vô số đá vụn trên tế thai, ngay sau đó bị Nhạc Vũ dùng pháp lực bao vây ném ra xa ngoài mấy ngàn dặm.

Xu thế linh lực cả Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận cũng theo những khắc ngấn vừa tước ra lập tức đại biến.

Lẽ ra mọi người trên không trung hắn càng thêm vô cùng kinh ngạc, ra tay ngăn cản. Nhưng vào lúc này kể cả Diễm Linh bên trong, tất cả mọi người hoàn toàn vắng lặng, sững sờ ngay giữa không trung.

Mặc dù là tu vi thấp như Dương Nghệ cũng có thể lờ mờ phân biệt khí tức tòa đại trận này biến thành nồng dày cực lớn, tuy không phải là tinh trận nhưng mơ hồ hô ứng cùng phương bắt Huyền Vũ Thất Tinh.

Linh trận mạnh mẽ tới mức độ không gì so sánh nổi.

- Điều này sao có thể? Đây không phải phù trận, mà là linh mạch! Người này không ngờ ở ngay trên núi lại chế tạo ra thêm mười linh mạch thủy hệ…

Nguyệt Sơn chân nhân giật nảy mình thì thào tự nói, bộ dạng như điên cuồng. Nhưng khi trong miệng hắn vừa có kết luận thì cũng tự lắc mạnh đầu:

- Không đúng! Không đúng! Đây không phải linh mạch mới đúng! Những phù triện này mặc dù không có kết cấu, nhưng vì sao sau khi liên thông lại cho thấy được thiên địa đại đạo? Chẳng lẽ mượn dùng lực lượng linh mạch duy trì tòa đại trận này. Đáng chết! Đây rốt cuộc là đồ vật quỷ quái gì?

Khống Vân Phong vẫn đang run rẩy dữ dội, bên trong núi đang có những dòng suối đang liên tiếp khai thông.

Ngay sau đó dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ầm ầm cất cao, hướng phía trước dâng lên. Vô số bùn cát núi đá đều không ngừng ngã nhào xuống, trong

chớp mắt đã cất cao hơn mấy vạn trượng, cơ hồ tăng lên tới hơn sáu mươi vạn trượng.

Cực Hoán thấy thế, không khỏi lớn tiếng cười to:

- Triều Thác a Triều Thác! Đây là giả thần giả quỷ mà ngươi nói đó sao? Mù con mắt chó của ngươi! Thủy Vân Tông bí truyền phương pháp làm sao hạng người như ngươi có thể hiểu được?

Trên bầu trời vang lên một tiếng sấm nổ, truyền ra tiếng hừ lạnh buồn bực, Diễm Linh bên kia sắc mặt cũng khó xem tới cực hạn.

Những lời này của Cực Hoán mặc dù là quát mắng Triều Thác, nhưng cũng đồng dạng quét cả hắn đi vào. Nói Triều Thác mù mắt chó, chẳng phải cũng nói Diễm Linh hắn cũng là người có mắt không tròng?

Cực Hoán lại vô cùng sảng khoái, buồn bực trong lồng ngực cơ hồ đã biến mất hư không. Lúc này hắn cũng không cần đắc tội mấy người này, chỉ cười lạnh nhìn Nguyệt Sơn nói:

- Không biết Nguyệt Sơn đạo hữu có nhìn ra được cách thức gì không? Có cần tông môn ta dâng Thủy Vân kiếm cho đạo hữu của ngươi không?

Nguyệt Sơn nghe vậy đầy mặt xấu hổ, sắc mặt trướng thành tím ngắt, nhưng cũng không nguyện yếu thế, chỉ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Ta thừa nhận tiểu tử này xác thực có chút cách thức, phương diện bày trận có chút bản lĩnh. Nhưng còn chưa hành vân khống mưa, sau đó hãy có quyết đoán. Ta và ngươi nhìn kỹ lại hẵng nói!

Cực Hoán cười lạnh, vừa định trào phúng tiếp theo lại nghĩ ra điều gì đó, chỉ liếc mắt lạnh lùng nhìn Nguyệt Sơn liền đem ánh mắt ném lên trên người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cầm Sương Thạch kiếm trong tay, vũ động từng chiêu thức, không phải chiêu thức bên trong Thủy Vân kiếm quyết, nhưng cũng huyền ảo dị thường.

Cơ hồ mỗi một kiếm đều huy động vô số thủy lam linh quang. Toàn bộ vân khí chung quanh Khống Vân Phong đều sai khiến thuần thục trong tay mình, dưới sự thao tác của hắn, càng tăng thêm tốc độ khai thông những tiểu mạch lạc bên

trong ngọn núi. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Khi toàn bộ ngọn núi đều được khai thông, trong lúc nhất thời cả thiên địa rơi vào tĩnh mịch.

Ngay sau đó một cỗ thủy khí lam quang khổng lồ vỡ bờ phía chân trời, trong phạm vi gần mười dặm thẳng hướng ba mươi ba thiên! Oanh kích thẳng lên chín tầng mây!

Cả mặt đất đều đang run rẩy, mà thủy hệ linh lực trong ngàn vạn dặm đều dùng tốc độ điên cuồng nhanh chóng vọt tới.

Độ cao của Khống Vân sơn lại một lần nữa bị một cỗ cự lực sinh sôi đẩy lên bảy vạn trượng, tăng lên tới sáu mươi bốn vạn trượng!

Hơn mười người đang có mặt sắc mặt đều trắng bệch như giấy, nhìn thấy thanh thế mênh mông cuồn cuộn càng thêm hoảng sợ.

Nguyệt Sơn chân nhân chỉ trầm ngâm chốc lát, đồng tử đột nhiên co rụt lại, cơ hồ ngưng tụ thành châm nhọn:

- Hắn lại đem Khống Vân sơn tế luyện như một món tiên bảo!

Nghe được lời này Diễm Linh cũng nhìn kỹ chăm chú, ngay sau đó không khỏi thất thần.

Khống Vân sơn vốn không phải là tài liệu gì, nhưng hiện tại lại tương đương như một món tiên bảo, hơn nữa còn uy lực kinh người.

Khống chế thủy linh lực trong phạm vi ba ngàn vạn dặm, lại giống như điều khiển hoàn toàn trong bàn tay!

Trong ánh mắt hắn nhìn về phía Nhạc Vũ cũng không khỏi mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Người này tựa hồ gọi là Uyên Minh?

Nguyên Đạo là chưởng giáo Thủy Vân Tông, nếu tính cả vài vị Ngọc Tiên tu sĩ thực lực cực mạnh khác trước sau đều mất tích, sự suy sụp của Thủy Vân Tông

đã biến thành xác định. Cũng thật không ngờ tới cuối cùng lại toát ra một hậu bối anh kiệt thiên tư tung hoành như vậy…

Vô luận lần này kết quả khống mưa ra sao, chỉ cần kẻ này còn tồn tại trên thế gian, như vậy lần này Thủy Vân Tông xem như đã vãn hồi được ít mặt mũi, có thể tạm chấn hưng xu hướng suy tàn.

Hắn cảm thấy không khỏi có chút hối hận, mang chút cáu giận trừng mắt nhìn Dương Nghệ cùng Nguyệt Sơn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ búng vào trên Sương Thạch kiếm, một tiếng khinh minh chấn động chư thiên, làm tâm thần người cơ hồ muốn thất thủ. Tiếp theo kiếm quang chợt khởi, xẹt qua một quỹ tích huyền diệu trên không trung, làm toàn bộ thủy khí trên Khống Vân Phong càng thêm chấn động không ngớt, điên cuồng bốc cao.

Mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng tới giờ phút này cho dù là Diễm Linh cũng không dám dễ dàng thốt ra lời, chỉ ngây người nhìn toàn bộ biến hóa của nơi này.

Sau đó nhìn thấy dưới chân núi bởi vì ngọn núi bị cất cao mà xuất hiện trống rỗng, lại có thủy lam phù triện đang không ngừng lan tràn.

Duy nhất khác biệt chính là trước kia Nhạc Vũ chỉ dùng thủ ấn khống chế, mà giờ phút này lại nương theo lực lượng linh mạch xung kích mà thành, không hề thấy chút dấu vết đục đẽo, giống như do thiên nhiên ngưng tụ thành hình.

Ngay khi luồng kiếm quang cuối cùng sáng lóe, vẻ sáng bóng trong mắt Nhạc Vũ chói lọi như ánh sao, ngoảnh nhìn về phương nam.

- Nam phương chi thủy, tụ về núi này!

Theo thanh âm truyền ra, linh lực dao động bên trong Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận cấp tốc co rút lại, sau đó chỉ một lần hô hấp, lại bạo tăng dữ dội, cường độ kịch thăng mấy lần!

Cực Thiên một trận mờ mịt, ngay sau đó trong mắt lộ vẻ mừng như điên. Cực Hoán cũng kịp phản ứng, không dám tin tưởng ngây người nhìn về phía nam:

- Hắn lại muốn đem linh mạch thủy hệ hướng nam của Thiên Thủy quốc tất cả đều đưa tới đây?

Trong lời nói tràn ngập vẻ không xác định. Nhưng những người đang có mặt lại không ai mở miệng phản bác.

Ngay sau đó liền chỉ thấy có hơn mười lam quang dưới mặt đất hướng nơi này tụ tập lại, lan tràn dưới chân núi.

Ngọn núi vốn đã suy giảm bớt thế khuếch tán, liền giống như vừa ăn được vật bổ, lại điên cuồng thăng cao, chỉ hơn mười lần hô hấp đã cao tới bảy mươi bốn vạn trượng.

Mà lam quang xông thẳng cửu tiêu, càng thêm mạnh mẽ đồ sộ.

Trên không trung xa xa bay tới vô số độn quang.

Cực Thiên cũng không cần nhìn tới đều biết được đó là những tu sĩ bị thanh thế nơi này làm kinh động nên tiến đến xem tình hình.

Nhiều nhất chính là đệ tử Thủy Vân Tông cách nơi này gần nhất, nhưng bên trong cũng không tiếu tán tu, dù người còn chưa tới nhưng trong mắt đều mang theo vẻ kinh hãi.

Nhạc Vũ lại ngoảnh sang đông, Sương Thạch kiếm dẫn phát, quát:

- Đông phương thủy linh, làm căn cơ tại đây!

Trong mắt mọi người đều nhìn thấy hơn mười đạo thủy sắc lam hoa từ dưới đất nhanh chóng duỗi thân tràn tới, cùng linh mạch núi này tụ tập một chỗ, bên trong Khống Vân sơn cơ hồ phảng phất giống như những con thần long tùy thời muốn phá núi bay ra.

Nhưng lúc này lại bị những thủy lam phù triện ngoài núi giống như đang giam khống, chặt chẽ trói buộc, chỉ có thể đem ngọn núi này tiếp tục đẩy mạnh lên trời cao.

Ngọn núi không ngừng chớp lên, dưới chân Nhạc Vũ lại giống như mọc rễ, chưa từng di động chút nào.

Khí chất phảng phất như núi cao, trầm hùng phóng túng bàng bạc, lại như tùng trúc cao ngất ngạo nghễ, thanh dật xuất trần.

Cả ngọn núi lại tiếp tục dâng cao tới chín mươi vạn trượng mới dừng lại, mà lam sắc khí mang càng thêm dồi dào nồng hậu.

Cực Thiên híp mắt nhìn lên trên không, chỉ thấy trên vân tầng cửu tiêu bị xuyên thủng một đường nhỏ, Thái Dương Chân Hỏa xuyên qua chiếu xuống, ngay cả Thái Ất Chân Tiên như hắn cũng cảm giác có chút không khỏe.

Nhưng bị lam quang xông lên, thế như chẻ tre, lập tức bị phản xung đẩy ngược trở lên.

Trong lòng của hắn chợt hoảng sợ càng thêm khó thể tự chủ, thật không biết thủ đoạn kinh thiên bực này rốt cục Uyên Minh đã học được từ chỗ nào.

Hắn chỉ lờ mờ nhìn ra vô luận là kiếm thế hay ấn pháp kia đều có mang theo dấu vết Thủy Vân Tông mãnh liệt.

Phảng phất như dựa theo đạo pháp bí truyền của Thủy Vân Tông, còn có ba mươi hai thức Thủy Vân kiếm quyết thôi diễn mà thành.

Phán đoán trong lòng hắn mơ hồ có chút dao động, lại tăng thêm vài phần chờ mong, với tài cán của Uyên Minh chưa chắc sẽ thua trong tay Triều Thác.

Hai mặt đông nam toàn bộ linh mạch thủy hệ đều bị dẫn dắt tới, không chỉ làm độ dày linh lực Khống Vân Phong tăng thêm mười lần, đối với Thiên Thủy quốc hôm nay, toàn bộ sông ngòi khắp nơi cùng lực khống chế vân khí đều tăng lên ước chừng gấp bội lần!

Hơn nữa có thêm mười sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu, thêm hai người hợp lực cũng không chỉ tăng thêm gấp bội thực lực.

Dương Nghệ ngây người thất thần, phảng phất như nghĩ đến chuyện gì thật đáng sợ, vẻ mặt như biến thành tro tàn, trong mắt nhìn Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần hận ý.

Cực Hoán nhìn thấy phản ứng của hắn, trong lòng cười lạnh không hề có chút

thương hại nào.

Hôm nay chỉ cần Uyên Minh vãn hồi xu hướng suy tàn trong cuộc tranh đấu khống mưa, tình hình của Thủy Vân Tông sẽ hoàn toàn khác hẳn.

Lời nói của Dương Nghệ nhất định do trưởng bối của hắn bày mưu đặt kế. Nhưng có thể biết được phụ thân hắn cũng sẽ không thừa nhận điều này. Một khi Thủy Vân Tông hỏi tội, kẻ này nhất định là người đầu tiên bị ném đi ra gánh thay, bình ổn lửa giận của Thủy Vân Tông.

Nhạc Vũ vẫn không ngừng tay, lại nhìn qua phương bắc, vung lên một mảnh kiếm quang, tiếp tục quát:

- Bắc phương chủ thủy, Huyền Vũ chân hình, tọa trấn nơi đây!

Trong miệng quát từng tiếng vang dội, ngay khi hắn vừa thốt ra, trong tinh không vô tận phía bắc lại rõ ràng lóe lên một đoàn hắc lam quang hoa, chiếu xuống trên quy xà đồ án dưới chân Nhạc Vũ.

Xa xa dưới mặt đất cũng đồng dạng xuất hiện mười đạo thủy lam cường quang lan tràn mà đến, cả ngọn núi lại ầm ầm cất cao.

Mọi người trên không trung khiếp sợ chết lặng. Giờ khắc này, tam giới chấn động!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 913: Huyền Vũ trận thành

Bên trên ba mươi ba thiên cảnh, giờ phút này cơ hồ toàn bộ tu sĩ đang tu hành vẻ mặt mang theo hồ nghi mở mắt ra, nhìn khắp xung quanh xa xa.

Vừa rồi thiên cảnh chấn động, tuy thật nhỏ nhưng chỉ cần tu vi trên Ngọc Tiên cảnh đều có thể cảm giác được rõ ràng.

Nhất thời bọn họ đều cùng kinh nghi, cũng không biết bên trong thiên cảnh rốt cục đã xảy ra biến cố gì.

Cùng một thời gian, ở trên tầng cao nhất, nơi Diệu Pháp Đại La Thiên, bên trong tòa thành trì cực kỳ khổng lồ, bên trong một tòa đại điện kim bích huy hoàng, một trung niên đầu đội thập nhị lương lưu miện, mặc áo gấm màu tím, trước ngực thêu đồ án nhật nguyệt tinh thần, vẻ mặt khẽ động, đôi mắt phương nhắm chặt bỗng dưng mở ra, nhìn xuống dưới chân. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Trên kim sắc sàn nhà điểm xuyết vô số ngân bạch tinh sa rõ ràng tự phát tạo ra một đoàn vân khí, xuyên thủng qua hàng rào thiên cảnh, chiếu xuống thế giới bên dưới.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy được một ngọn núi cực lớn đang rõ ràng dâng lên, tựa như một thanh cự thương vô cùng lợi hại sắc bén đang đâm thẳng bầu trời!

Trung niên áo gấm thoáng nhíu mày, sau đó lại lộ ra vài phần tò mò:

- Thủ đoạn thật tinh kỳ, dẫn tứ phương thủy linh tụ vào một ngọn núi. Bên trong thế giới này khi nào toát ra một kỳ tài như thế? Xem tình hình này, chẳng lẽ có người đang chuẩn bị đấu pháp?

Ở bên cạnh hắn là một bạch y lão giả, râu tóc bạc trắng, trong tay cầm phất trần, trên mặt tràn đầy vết sẹo như đao khắc.

Giờ phút này nghe hắn nói vậy, cũng nhìn xuống dưới, lông mày trắng thoáng cau lại:

- Kẻ này sử dụng phương pháp bất quá chỉ là chút trụ cột đạo phụ thủy hệ mà thôi, chỉ thoáng biến đổi. Tiêu chuẩn không cao hơn trận đạo tông sư Ngọc Tiên đỉnh phong, nhưng kết cấu cũng thật đáng ngạc nhiên. Quả nhiên là kỳ tư diệu tưởng, sáng tạo điều mà người khác chưa nghĩ tới, thành một đường riêng, thật làm kẻ khác phải than thở sợ hãi…

Nói tới đây bạch y lão giả lại suy ngẫm chốc lát, mới mở miệng nói tiếp:

- Xem nơi đây xác nhận là Nam Chiêm Bộ Châu, là địa giới Thiên Thủy quốc. Gần đây ta nghe nói La Linh Tông mời đến hậu nhân của Ngu Cương, muốn cùng Thủy Vân Tông tranh tài cao thấp, làm cuộc đấu mây mưa. Xem tình hình này, phải là người của Thủy Vân Tông đăng đàn tế pháp. Nhưng gương mặt của tu sĩ kia có chút xa lạ, ta lại chưa từng nghe nói qua dao hào. Thật không biết Thủy Vân Tông từ khi nào xuất hiện anh tài như thế!

- Thủy Vân Tông? Đó chính là một trong những truyền thừa của Hồng Vân nhất mạch?

Trung niên áo gấm giật mình, làm bức rèm che trên mũ cũng nhẹ nhàng lay động, trong hai mắt hắn thấu hiện tinh mang:

- Là sư huynh của Tử Vân chân nhân vài năm trước dùng một kiếm chém Văn Thù, lưu lại đạo thống?

Bạch y lão giả vẻ mặt biến đổi, trong ánh mắt lộ vẻ bất đắc dĩ, vẫn thoáng gật đầu, trung niên áo gấm thấy thế cũng không thèm để ý chút nào, thản nhiên cười:

- Hồng Vân nhất mạch đích xác là thiên tài lớp lớp xuất hiện. Tử Vân thì cũng thôi, một vị Thủy Vân khác nếu không phải thời vận kém cỏi, cũng có thể chứng đạo Đại La Kim Tiên quả vị. Không ngờ lưu lại hậu nhân cũng bất phàm như thế…

Nói tới đây trong mắt hắn lộ ra vài phần khó hiểu:

- Ngươi nói nếu như ta triệu hắn lên Thiên Đình, nhậm chức Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân thì thế nào?

Bạch y lão giả phảng phất giống như đã biết sớm sẽ như thế, nhẹ nhàng thở dài, đứng lên thận trọng thi lễ nói:

- Thần không dám phụng chỉ! Chức vị Thủy Đức tinh quân chỉ sau ngũ phương đại đế, chưởng quản gần trăm vạn binh tướng phương bắc Diệu Pháp Đại La Thiên chúng ta. Quyền cao chức trọng, chính là chức vụ thực quyền thanh quý của Thiên Đình! Không luận tới người này có tu vi Ngọc Tiên, nhưng vẫn còn kém một chút. Chỉ nói về Tử Vân chân nhân, mấy năm trước từng tự tay chém giết Văn Thù. Thiên Đình cần suy tính kỹ, nếu như chọc giận vị kia, thể diện của bệ hạ chỉ sợ sẽ nhục nhã…

- Chọc giận?

Trung niên áo gấm hừ lạnh một tiếng, đôi môi mỏng tràn đầy ý cười lãnh liệt:

- Hắn không tức giận cũng đã là như thế, nếu nổi giận lên, chẳng lẽ còn có thể lật ngược Thiên Đình của ta hay sao?

Bạch y lão giả cau mày, im lặng không đáp, chỉ thoáng khom người. Trung niên áo gấm lại khẽ thở dài, khóe môi tràn ra ý cười tự giễu:

- Ta và ngươi tranh luận có ích lợi gì? Vở kịch hay này giống như có chút mùi vị, ta và ngươi nhìn kỹ lại rồi hãy nói! Ta đối với tiểu tử kia tuy thưởng thức, nhưng chưa chắc người ta sẽ chịu đáp ứng nhậm chức Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân đâu…

Lão giả thoáng ngây người, tiếp theo lại lắc đầu nhìn xuống mặt đất.

Chỉ sau mười lần hô hấp, ngọn núi đã tăng lên tới chín mươi chín vạn trượng. Cự ly tầng thứ nhất Nguyên Tái Khổng Thăng Thiên của ba mươi ba thiên cảnh cơ hồ chỉ cần với tay là chạm tới.

Khí mang mênh mông cuồn cuộn, giờ phút này không hề nhìn thấy xu thế suy giảm, tiếp tục tràn phía chân trời.

Diệu Pháp Đại La Thiên tuy rằng không giống như ba mươi hai thiên còn lại, lại thật cứng rắn, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm giác lực lượng đập vào.

Giữa chân mày bạch y lão giả không khỏi xẹt qua vẻ buồn rầu, đang do dự có nên xuất thủ hay không.

Khí mang đập vào tuy nhỏ bé, thậm chí cũng không gây thương tổn gì cho một vị Thái Ất Chân Tiên cảnh giới cao thâm, nhưng đối với ba mươi ba thiên cảnh vốn đầy gánh nặng lại giống như thêm một cọng cỏ áp đảo lên mình lạc đà.

Đương nhiên tình hình thực tế cũng không đến nỗi khoa trương như vậy, nhưng cũng đáng lo lắng, nếu như ba mươi ba thiên cảnh bị trấn áp, lại không biết phải phí bao nhiêu công phu mới có thể chữa trị.

Chân chính làm cho kẻ khác phải lo lắng chính là Khống Vân Phong, tứ phương thủy linh hiện tại chỉ mới đem ba linh mạch thủy hệ của ba hướng đông nam bắc tụ tập mà thôi.

Nếu tứ phương linh mạch toàn bộ hội tụ, khi đó tình hình chỉ sợ làm người hoảng hốt.

…

Bên dưới Khống Vân Phong, vẻ mặt Nhạc Vũ cũng ngạc nhiên nhìn lên bầu trời. Khí mang giải khai cửu tiêu, trong lúc mơ hồ liền kết nối với toàn bộ thiên cảnh thế giới, cũng có thể phát giác được một chút dấu vết.

Hắn đã sớm biết ba mươi ba thiên cảnh kể từ sau khi Bất Chu Sơn sụp đổ, đã mất đi cột chống trời chống đỡ, đã vô cùng yếu ớt không sao chịu nổi.

Hắn lại chưa từng dự đoán được không gian bên trên lại không ổn định tới mức độ này.

Khóe môi không khỏi tràn ra tia cười khổ sáp, hắn thật sự không hề nghĩ qua mình vô ý gây ra trường hợp lớn tới như vậy.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về phương tây, bên kia còn có hơn hai mươi linh mạch thủy hệ còn chưa đưa tới.

Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận xem như chưa được hoàn toàn.

Nhưng xem tình hình trước mắt, chỉ sợ khó thể tiếp tục được nữa.

- Hay là đã không làm, nếu làm thì làm tới cùng?

Trong đầu vừa hiện lên ý niệm này, Nhạc Vũ đành khẽ lắc đầu, nếu còn tiếp tục làm như vậy, ai biết được sẽ đưa tới nhân vật yêu nghiệt nào ra tay bảo vệ ba mươi ba thiên cảnh đây?

Khóe mắt của hắn đã có thể thấy được mấy ngàn bảo quang đang lơ lửng gần Khống Vân sơn. Tu vi cao thấp không đồng nhất, toàn bộ đều đang ở cách Lôi Tuyệt Địa không xa, đang nhìn qua nơi này, trong mắt tràn đầy kinh dị cùng khó thể tin.

Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục dẫn dắt linh mạch phương tây, đành đem trường kiếm cắt ngay cổ tay nhỏ ra vài giọt máu tươi rót vào bên trong Huyền Vũ đồ án.

Tâm linh cùng Khống Vân sơn đã phù hợp tới cực hạn, mà tòa linh trận cùng sự hô ứng với phương bắc Huyền Vũ Thất Tinh cơ hồ đã tăng lên tới cảm giác mà hồn thức cũng hoàn toàn hiểu thật rõ ràng.

Thần hồn cùng vị đại năng tồn tại nơi minh minh phương bắc lại liên tiếp lẫn nhau.

Giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn bộ thủy khí linh tử khắp thế giới đều nằm trong lòng bàn tay mình, giống như một vị quân vương thống ngự hết thảy, không gì làm không được.

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ nỗ lực áp chế cảm giác kỳ dị kia, Sương Thạch kiếm trong tay kéo ra một đạo kiếm quang, gọn gàng linh hoạt vạch xuống chỉ thẳng đại trận dưới chân.

- Tam phương linh tụ, Huyền Vũ trận thành! Phong cho ta!

Trên tế đàn, linh trận đã được Nhạc Vũ sửa đổi lập tức lóe sáng ra quang mang muôn màu rực rỡ, thẳng diệu vân thiên.

Tiếp theo thủy lam khí mang xông lên trời phảng phất như bị một tầng lực lượng vô hình ngăn trở mạnh mẽ phong ấn bên trong tế thai trên ngọn núi này, bị Huyền Vũ đại trận dẫn dắt dần dần rót vào quanh thân Nhạc Vũ.

Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí giờ khắc này điên cuồng tăng trưởng, thẳng hướng tới Ngọc Tiên đỉnh phong mới bị một cỗ lực lượng trong minh minh mạnh mẽ áp chế.

Mọi người trên không trung đã hít một hơi lạnh, trong ánh mắt Cực Thiên lại lộ ra tia tiếc nuối mãnh liệt.

- Nếu như đem phương tây thủy linh cùng nhau đưa tới, tạo ra xu thế tứ phương linh tụ, có thể mượn được lực lượng mạnh mẽ nhảy lên Thái Ất Chân Tiên cảnh giới! Chỉ tiếc tứ phương linh mạch thiếu đi một phần duy nhất, uy lực chỉ còn lại ba thành!

Nghĩ tới đây, Cực Thiên không khỏi nhìn lên trên không. Lần đầu tiên hắn chợt cảm giác ba mươi ba thiên cảnh thật sự vô cùng chướng mắt.

Sắc mặt Nguyệt Sơn tái nhợt, nhưng thần sắc cuối cùng lại nhẹ nhàng thở ra.

Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí. Kẻ trước mắt cơ hồ đem điểm này làm được tới cực hạn.

Cả Khống Vân sơn cơ hồ đã biến thành một món linh bảo, thậm chí ở trình độ nào đó còn đáng sợ hơn cả linh bảo.

Nhưng chỉ cần đại trận gia trì vẫn còn dưới tu vi Thái Ất Chân Tiên cảnh, như vậy hắn vẫn còn có thể thừa nhận được.

Cuộc tranh đấu mây mưa tuy Thủy Vân Tông thua chín thành, nhưng bằng vào thủ đoạn này tăng thêm mặt mũi cũng chưa chắc không thể xoay chuyển tình hình.

Trong đầu bỗng dưng hiện lên bóng người, chân mày Nguyệt Sơn không khỏi cau chặt lại, ánh mắt nhìn vào thanh niên tu sĩ dưới tế thai không khỏi càng sắc bén như đao.

Ngay sau đó, liền thấy trường kiếm trong tay Nhạc Vũ lại vung lên, chỉ xuống chân núi:

- Phàm là vạn hồ vạn sông trong Thiên Thủy cảnh nội, nghe ta hiệu lệnh…

Từng tiếng quát vang rền, lan truyền khắp mặt đất.

Sắc mặt Nguyệt Sơn biến đổi, vội dùng hồn thức cảm giác. Chỉ cảm thấy Khống Vân sơn duỗi ra vô số những phù triện li ti hướng ra bên ngoài điên cuồng lan tràn, vào lúc này đây đều duỗi tới toàn bộ lãnh thổ Thiên Thủy quốc, toàn bộ sông ngòi khắp nơi.

Ngay sau đó trên bầu trời nổi lên cuồng phong kịch liệt không chút báo trước, mây mù ngưng tụ trên đỉnh Khống Vân Phong bị phá mở, chỉ thấy mấy ngàn phong trùy như mưa to thẳng giáng xuống, oanh kích lên cả ngọn núi.

Nhạc Vũ lại ngửa đầu nhìn lên trời cao, trong mắt tràn đầy ý trào phúng:

- Cuối cùng không nhịn được sao? Nếu như phân thần của ngươi đã đến đây, vậy không cho phép ngươi trở về!

Dưới chân giẫm mạnh, cả Khống Vân Phong nổi lên một Huyền Vũ Chân Hình cực lớn, Sương Thạch kiếm mang theo kiếm quang xanh thẳm chém thẳng lên không trung, vô cùng kinh diễm, liền giống như đến từ thiên ngoại, thoáng lướt nhanh qua.

Mà trên bầu trời cũng đồng thời truyền ra tiếng hét bi thảm thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 914: Chém chết phân thần!

Phong trùy cực lớn oanh kích lên Huyền Vũ hư ảnh, sức gió bạo cuốn, khuấy động một ít vảy mai rùa tạo ra sóng gợn như màn nước, vô số thủy dịch văng lên tung tóe.

Trong lúc nhất thời ngàn dặm chung quanh Khống Vân Phong thủy khí cuồn cuộn, cuồng phong bắt đầu khởi động.

Nhưng giờ khắc này vô luận là những Thái Ất Chân Tiên hay những tiên tu đang đứng xa xa nhìn tới, vẻ mặt ai cũng nghiêm túc nhìn lên một phương vị trên bầu trời.

Chỉ có một chút tu sĩ tu vi tương đối cao, hồn thức mạnh mẽ mới có thể lờ mờ cảm giác được vừa rồi nơi đó có vô số khí vân tụ tập, tựa như xiềng xích lồng giam đem nơi đó chặt chẽ khóa lại.

Sau đó lại dùng kiếm quang xanh thẳm kia một kiếm chém vỡ!

Mặc dù là những tu sĩ có tu vi thấp hơn một chút cũng có lẽ khi nghe được tiếng kêu thê lương bi thảm kia mới biết được vừa rồi rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

- Đây là tám thức Thủy Vân kiếm quyết…

Vẻ mặt Nguyệt Sơn hốt hoảng, hai mắt cơ hồ hoàn toàn mất đi tiêu cự. Trong não không ngừng lặp đi lặp lại hình ảnh bóng kiếm chợt lóe liền biến mất khiến kẻ khác kinh diễm kia.

Hắn chỉ cảm thấy hô hấp của mình như bị cứng lại, mà ánh mắt nhìn về hướng Nhạc Vũ đứng trên tế thai càng thêm kiêng kỵ.

Từ sau cái chết của Thủy Vân chân nhân, tám thức Thủy Vân kiếm quyết cơ hồ đã tuyệt truyền, lại có thể sau mấy vạn năm lại tái hiện trong tay một Ngọc Tiên tu sĩ tiểu bối!

Chẳng thể trách Cực Thiên cùng Cực Hoán lại tràn đầy tự tin như thế, còn nói thanh niên kia đã có thể cùng hai người họ sóng vai ngang hàng.

Cực Hoán giật mình hồi phục tinh thần, tiếp theo lại cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy trong lồng ngực vô cùng vui sướng sảng khoái, hoàn toàn thả lỏng tâm tình.

Liên tục vài năm thời gian bao nhiêu phẫn uất tích súc trong lồng ngực chung quy đã có thể phát tiết, hắn cảm giác cả người mình giống như vừa nuốt Nhân Sâm Quả, toàn thân trên dưới không có chỗ nào không khoan khoái.

Trên vầng trán Cực Thiên cũng lộ ra vài phần vui vẻ. Triều Thác có thần thông đại pháp, chỉ cần nơi nào có thủy khí đều có thể di hình đổi vị. Chạy trốn bằng thủy độn trừ phi gặp phải siêu giai thần thú, cơ hồ đã là thiên hạ vô song.

Mặc dù chỉ là một đạo phân thần cũng thật khó đối phó, vô luận hắn dùng biện pháp gì cũng không thể đánh chết.

Lúc này nhìn thấy Nhạc Vũ dùng thủy chế thủy, một kiếm đem phân thần của Triều Thác bức tới chết, cảm giác vô cùng vui vẻ thoải mái.

Bên ngoài Khống Vân sơn vô số tiên tu của Thủy Vân Tông đều không tự giác ngẩng cao đầu, cảm thụ được ánh mắt cực kỳ hâm mộ của những tán tu chung quanh, đều có loại cảm giác nở mày nở mặt, vô cùng tự hào.

Giờ phút này người của Cửu Linh Tông cùng Hoa Diễm Tông đều đã tìm tới, trong ánh mắt cơ hồ đều mang theo vẻ kinh nghi bất định, hoặc không dám tin tưởng.

Nhạc Vũ đứng ngạo nghễ trên tế thai, lại nhẹ lắc đầu, trong mắt mang theo vài phần tiếc nuối.

Hậu nhân của Ngu Cương rốt cục vẫn là thượng cổ hồng hoang dị chủng, đúng là thần thông cao minh!

Đạo phân thần của Triều Thác bị kiếm quang của hắn đánh nát, trong chốc lát đã tiêu vong hơn phân nửa. Nhưng cho tới cuối cùng lại có một bộ phận tàn hồn ở trong khắc cuối mạnh mẽ giãy dụa thoát thân. Phân hóa thành hơn trăm đạo thần niệm, dùng phương pháp thủy độn nhanh chóng chạy về hướng tây.

Nhưng truy cứu nguồn gốc vẫn do tứ phương chi linh chỉ hội tụ được ba phương, vì thế uy lực suy yếu hơn phân nửa.

Nếu không như thế, cho dù thần thông của Triều Thác có kinh thiên cũng đừng hòng tránh thoát một kiếm vừa rồi.

- Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng chính mình còn có thể bình yên quay về sao?

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ đem Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí điên cuồng rót vào bên trong Sương Thạch kiếm, tiếp theo lại vung kiếm ra, kiếm quang xanh thẳm lại càn quét phía chân trời.

Vô luận là thủy khí vân khí trên không trung, hoặc là linh lực thủy hệ nhỏ bé, đều bị một kiếm này ngưng tụ cố khóa, trong phương không gian bảy ngàn dặm giờ khắc này phảng phất như bị một cỗ lực lượng hoàn toàn đông cứng!

Ngay sau đó hơn trăm đạo hồn niệm còn sót lại của Triều Thác đều bị một kích tiêu diệt triệt để, càn quét không còn!

Tiếp theo quanh người Nhạc Vũ lại nổi lên một lam quang cự chưởng hướng không trung mạnh mẽ trảo tới.

Ngay sau đó liền đem một viên thủy lam bảo châu chộp vào trong tay. Chỉ cảm thấy linh lực cuồn cuộn bên trong, còn hơn Huyền Thủy Thiên Linh Châu của hắn mấy lần. Nhưng hiện tại bảo châu lại hiện đầy vết rạn, cơ hồ đã sắp vỡ tan.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hắn biết đây cũng là một món tiên thiên linh bảo. Đáng tiếc vừa rồi thủ đoạn của hắn quá mạnh mẽ nên đem vật này cơ hồ chém nát, hiện giờ nếu muốn chữa trị chỉ sợ tốn không ít công phu.

Tiếp theo hắn không thèm để ý tới, ném vào trong tu di không gian, thầm nghĩ lưu lại cũng không sợ sau này Triều Thác không quay lại tìm hắn.

Diễm Linh nhìn một màn này, chỉ cảm thấy trong lòng trỗi lên cảm giác rét lạnh, thấu tới tận xương.

Hắn tu hành chính là hỏa hệ công quyết, ở lại nơi thủy linh hội tụ như Khống Vân Phong quả thật cảm thấy không khỏe chút nào.

Hai kiếm kia của Nhạc Vũ lại càng như đâm vào tận đáy lòng hắn…

Cho dù biết rõ tu sĩ thanh niên đứng trên tế thai đối diện chỉ là đại địch của Triều Thác, nhưng hắn vẫn cảm giác được một loại khí tức vô cùng mãnh liệt trấn áp tới.

Cơ hồ ngay lúc đó rốt cục Diễm Linh có chút hiểu được, vì sao sư phụ của hắn năm xưa vốn tính tình khoan hòa lại luôn như nước với lửa đối với tổ sư Thủy Vân Tông.

Đối mặt với bậc kinh tài tuyệt tục như thế, đủ làm cho mình cảm giác vô cùng nguy hiểm, chỉ sợ cho dù là người nào cũng khó thể bình tĩnh tự nhiên, chân chính thoải mái đối mặt.

Cơ hồ ngay cùng một thời gian bên ngoài ngàn vạn dặm cũng có một tòa tế thai nằm trên một đỉnh núi cao chừng bốn mươi lăm vạn trượng.

Một thanh diện nam tử đứng ngay trung ương tế thai bỗng dưng há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi hoảng sợ, đồng tử tan rã phảng phất như vô cùng khủng hoảng…

Cho đến sau một lúc lâu, nam tử kia mới hồi phục lại, vẻ mặt cũng chuyển thành bạo ngược cuồng nộ, còn mang theo vài phần hận ý khắc cốt.

- Thủy Vân Uyên Minh! Hôm nay ngươi dám trảm phân thần của ta, đoạt nguyên thần bảo vật mà ta ký thác. Ngày khác ta cũng sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Thanh âm u lãnh giống như vọng lên tử cửu u vực sâu, mà lúc này trên không trung có một đạo thanh quang hạ xuống.

Lại là một lão giả mặc thanh sắc đạo bào, trước ngực cùng sau lưng đều thêu lên đồ án bách điểu. Hạ xuống ngay trước mặt thanh diện nam tử, trên mặt lão giả tràn đầy vẻ nghi hoặc khó hiểu:

- Triều đạo hữu, xin hỏi bên kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao linh lực khuấy động lại kịch liệt tới như thế? Ta xem tinh thủy khí mang kia còn chấn động cả ba mươi ba thiên cảnh. Hơn nữa vì sao đang tốt đẹp mà đạo hữu lại bị

trọng thương?

Trong lồng ngực Triều Thác lúc này hận ý vô tận. Ánh mắt hung hăng trừng trừng nhìn người trước mặt. Thầm nghĩ nếu không phải La Linh Tông dùng trân tàng hơn một vạn ba ngàn năm đi dụ dỗ hắn, mình vì sao lại chạy tới nơi đây, chịu phải nhục nhã vô cùng này? Ở lại Bắc Hải tự do tự tại chẳng phải thích thú lắm sao?

Sát niệm trong lồng ngực bùng lên, nhưng ngay sau đó Triều Thác như nghĩ tới điều gì, cưỡng chế ý niệm thô bạo trong lòng, cắn răng lạnh lùng nói:

- Còn có thể như thế nào? Thủy Vân Tông có anh tài mới xuất thế, dẫn dắt tam phương thủy linh tụ tập tới Khống Vân Phong. Đem ngọn núi này chế luyện thành một chí bảo, nhấc cao lên tới chín mươi chín vạn trượng, nắm ngàn vạn lần thủy hệ sông ngòi trong lãnh thổ Thiên Thủy quốc, mạnh mẽ không ai bì nổi. Nguyên thần hóa thân của ta đã bị người này chém chết! Ngay cả hạt châu cũng đã bị người đoạt đi. Hắc hắc! Chỉ một món đồ tiên thiên linh bảo này thôi cơ hồ còn gấp mấy lần cung phụng của La Linh Tông các ngươi! Nguyên Vấn chân nhân, ngươi nói giờ phút này ta nên làm thế nào cho phải?

Thanh bào đạo nhân chợt cảm thấy trong lòng rét lạnh, mơ hồ cảm thấy được sát ý thấu xương trong mắt Triều Thác, trong lòng liền biết nếu giờ phút này xử trí không tốt sẽ lập tức kích thích sát ý của người này, ngược lại dẫn dắt thêm cường địch cho La Linh Tông.

Trong lồng thầm mắng hạng người này quả nhiên là ngỗ ngược khó thuần, tự ngạo thủy độn của mình thế nhân khó phá, nên khinh thường không chịu đi vào lãnh thổ Thiên Thủy quốc, làm hóa thân bị tiêu diệt, có quan hệ gì tới La Linh Tông?

Trong lòng Nguyên Vấn lúc này lại càng thêm kinh nghi, đem cả ngọn núi luyện chế thành bảo vật, nhấc cao lên tới chín mươi chín vạn trượng? Điều này sao có thể?

Nếu không phải chính mắt nhifnt hấy lam quang khí mang kia phóng lên cao, đẩy ra mây mù cửu tiêu. Hắn cơ hồ cho rằng Triều Thác lòng tham không đủ, muốn có ý đồ lừa bịp tống tiền mà thôi.

Thủy Vân Tông từ hai mươi năm trước rõ ràng khí vận đại suy. Làm sao còn có

thể toát ra một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy?

Có thể phá hủy thần thông thủy độn của Ngu Cương thần thú lưu lại, thật sự làm kẻ khác khó thể tin.

Trầm ngâm chỉ chốc lát, nhìn thấy Triều Thác đã có vẻ không chút kiên nhẫn, Nguyên Vấn khẽ thở dài, lại cúi người mở miệng nói:

- Tông môn ta sẽ đưa thêm hai kiện ngũ phẩm tiên bảo do Yêu tộc luyện hóa cung cho đạo hữu. Nếu như có thể hủy diệt Thủy Vân Tông, hết thảy lợi tức đạo hữu có thể lấy ba thành! Nếu như tới cuối cùng vẫn không đủ đền bù lại tổn thất của đạo hữu, sẽ do La Linh Tông hết sức bồi thường. Nói vậy Triều chân nhân cũng nhất định muốn tìm Thủy Vân Tông báo thù hóa thân bị hủy đi…

Triều Thác nghe vậy không khỏi cười ha ha, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng nghiêm nghị:

- Ngươi cũng biết thời cơ! Nhưng thù này ta không báo không được. Nhất thời khinh thường bị một tiểu bối nhỏ bé chém chết phân thần. Ta há cho hắn tiếp tục càn rỡ ngay trước mặt ta?

Trong lúc nói chuyện Triều Thác lại nhìn quanh tế thai, không khỏi khẽ cau mày.

Phía trước còn không cảm thấy được, nhưng từ sau khi nhìn thấy thanh thế vô hạn của Khống Vân Phong, hắn liền cảm thấy nơi này thật sự sơ sài không chịu nổi.

Đồng dạng cũng là đại pháp thủy hệ thần thông, nhưng sử xuất ngay trên Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận trên đỉnh Khống Vân Phong uy lực lớn hơn nơi này gấp hai lần, chênh lệch không thể tính bằng lẽ thường.

Có lòng muốn thay đổi một phen nhưng Triều Thác lại không đủ khả năng. Yêu tộc luôn dựa vào huyết mạch truyền thừa, ngoại trừ một ít dị thú trí tuệ bẩm sinh, đối với trận đạo cơ hồ hoàn toàn mù mịt.

Nếu La Linh Tông cũng có được bổn sự như vậy, cũng không tới mức suốt mấy vạn năm nay lại bị Thủy Linh Tông ép bức không cách nào ngóc đầu lên như thế.

Chỉ suy ngẫm chốc lát, trong mắt Triều Thác chớp lên quang mang kỳ lạ, lại lộ ra vài phần ngang ngược hung ác:

- Muốn ta giúp các ngươi cũng được, nhưng phải phá hủy Khống Vân sơn! Còn nếu không lần này cho dù ta có thể thắng, cũng không gây thương tổn được khí vận Thiên Thủy quốc, dao động không được căn cơ Thủy Vân Tông!

Nguyên Vấn chợt ngây ra, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến Triều Thác xưa nay chỉ làm theo ý mình, bừa bãi rầm rĩ hoành hành lại có lúc không được tự tin như thế.

Tâm niệm chợt động, khóe môi Nguyên Vấn không khỏi hiện lên vẻ mỉm cười:

- Nếu như tiếp tục tăng thêm vài người giúp đỡ thì thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 915: Hành vân bố vũ

Trên đỉnh Khống Vân Phong, Nhạc Vũ đang ngồi xếp bằng bên trong tế thai, linh lực mạch lạc bị trấn áp bên dưới mặt đất vẫn đang nhanh chóng mở rộng.

Chuyển hóa lên toàn bộ sông ngòi trong lãnh thổ Thiên Thủy quốc, vô luận là ao hồ sông lớn, hay dưới mạch nước ngầm, kể cả khe suối giếng nước, toàn bộ đều liên tiếp lẫn nhau thông suốt.

Ngồi bên trong Huyền Vũ Thiên Nguyên trận, Nhạc Vũ liền cảm giác linh thức của mình phảng phất như thủy khí kia mở rộng kéo dài không hề giới hạn.

Khắp toàn bộ thế giới, khắp các ngõ ngách chân trời, chỉ cần có thủy khí tồn tại đều không chạy thoát cảm giác của hắn.

Khi hắn mở mắt thì dao động linh lực nơi này đã dần dần bình ổn. Nhưng nơi này lại có thật nhiều tiên tu của Thiên Thủy quốc vẫn chưa rời đi, ước chừng có hơn mười vạn đạo quang hà đang hội tụ bên ngoài ngàn dặm.

Rất nhiều người đều đang cẩn thận đánh giá Nhạc Vũ, tựa hồ muốn ghi nhớ kỹ dung mạo của nhân tài mới xuất hiện của Thủy Vân Tông. Lại có một bộ phận vốn biết được nhân vật tên Uyên Minh này, đều hiện ra vẻ mặt ngạc nhiên, phảng phất như muốn nhận thức lại hắn kỹ càng thêm lần nữa.

Nhưng tuyệt đại đa số đều chỉ nhìn bộ dáng hoàn toàn thay đổi cao ngất của Khống Vân sơn, phần lớn đều lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa. Một bộ phận cũng đang nghiên cứu hệ thống phù trận khác xa toàn bộ đạo pháp trên thế gian hiện tại mà Nhạc Vũ đã bố trí ra.

Thỉnh thoảng có mấy người lộ ra vẻ chợt hiểu, sau đó vô cùng vui mừng. Nhưng càng nhiều không hiểu được gì, thần sắc nghi hoặc mờ mịt vô cùng.

Nhưng chỉ một lát sau, trên bầu trời liền truyền ra một tiếng hừ lạnh. Chỉ thấy Cực Hoán vung tay lên, liền kéo tới một đoàn mây mù đem toàn bộ Khống Vân

Phong che khuất. Rõ ràng là một huyễn pháp thật lớn đem toàn bộ phù triện bao phủ giấu kín bên trong.

Ngoại trừ đệ tử Thủy Vân Tông, những tán tu cùng tu sĩ Cửu Linh Tông và Hoa Diễm Tông đều ẩn giấu vẻ thất vọng.

Đặc biệt là những tu sĩ tu tập thần thông thủy hệ vì vẫn chưa chân chính tìm hiểu được ảo diệu đại trận của Nhạc Vũ, trong mắt đều mang theo vẻ phẫn hận.

Nhưng cũng không có ai tới chất vấn Cực Hoán, phần lớn đều không nói một lời sôi nổi tán đi. Giữa tu sĩ, đặc biệt sau Ngọc Tiên cảnh, mỗi một giai vị chênh lệch đều khác biệt như trời với đất.

Nếu Cực Hoán nguyện ý phỏng chừng chỉ dùng thời gian nửa chén trà nhỏ là có thể làm toàn bộ những tu sĩ kia phải vẫn lạc nơi này.

Huống chi nơi này là Khống Vân sơn, suốt mấy vạn năm nay đều do Thủy Vân Tông chưởng quản. Xem như một trong những đàn tràng chi nhánh, danh chính ngôn thuận có thể đuổi đi bọn họ.

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ Cực Hoán không muốn cho người khác từ trong tòa Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận đạt được ưu đãi.

Nếu theo bản tâm của hắn mà nói kỳ thật cảm thấy cử động của Cực Hoán cũng không cần thiết. Nếu không tinh thông được thượng cổ phù trận thuật, lại nghiên cứu khắc sâu về Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí cùng ba mươi hai thức Thủy Vân kiếm quyết, người ngoài cho dù có thiên tư trí tuệ thế nào cũng khó mà từ tòa đại trận này ngộ ra được bao nhiêu tinh diệu.

Lấy huyễn thuật che lấp ngọn núi này ngược lại sẽ rước lấy không ít oán hận cho Thủy Vân Tông.

Nhưng cũng không cần vì chuyện này đi tranh luận gì với Cực Hoán. Dù sao hắn cũng không thể có lòng tốt đặc biệt làm ra chuyện trào đạo thụ nghiệp. Bất mãn của những người kia cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Hồn thức của Nhạc Vũ đảo qua đại trận một lần, kiểm tra xem phù trận còn nơi nào không ổn. Nhưng chỉ thoáng chốc môi hắn lại hiện ra ý cười hài lòng.

Cả đại trận do hắn lâm thời tính toán thôi diễn mà thành. Nhưng đại trận khổng lồ, cho dù Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn lợi hại thế nào cũng không thể ở trong thời gian ngắn hoàn toàn lượng thôi diễn suy tính lớn đến như vậy.

Vì vậy ngoại trừ giai đoạn đầu tiên, tuyệt đại đa số phù triện phía sau đều do hắn mượn lực lượng của thiên địa tự nhiên dẫn đường trùng xoát mà thành.

Mới bắt đầu hắn còn có chút lo lắng, nhưng sau khi xem được kết quả, hiệu quả thật sự vượt ngoài dự đoán.

Nếu thật sự dùng Diễn Thiên Châu đến suy diễn đại trận, chỉ sợ phải dùng ba mươi ngày đêm cũng chưa chắc có thể hoàn thành.

Lúc này Dương Nghệ đang ở trên tử kim sắc chiến xa lơ lửng trên không trung, lại đem chiến xa hạ xuống. Mặc dù vẻ mặt vẫn vô cùng xanh mét, nhưng cuối cùng đã có chút huyết sắc. Khi hắn đi tới trước tế thai cũng đã không còn vẻ kiêu ngạo, lại cúi đầu thi lễ thật sâu với Nhạc Vũ, nói:

- Đệ tử trước lúc đến phụ vương đã có dặn dò, trong phạm vi mười vạn dặm Quảng La Nguyên đã bị khô hạn mấy tháng, dân chúng trong cảnh nội tam tỉnh đều đã không chịu nổi khổ sở này, xin Uyên Minh tiên sư sớm bố mưa cứu vạn dân!

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, cũng không nói chuyện, chỉ nhớ lại tên Quảng La Nguyên kia trong đầu.

Tựa hồ đây là một bình nguyên khá lớn, ước chừng tương đương mười lần Bắc Mã Nguyên. Có tổng cộng ba tỉnh, có ba con sông lớn trải qua. Chính là một trong những địa phương sản xuất lương thực trọng yếu bên trong Thiên Thủy quốc.

Nếu nơi này hạn hán thì tình trạng thiếu lương thực sẽ lan tràn trong cả nước. Cũng chẳng thể trách vương thất Thiên Thủy quốc lại sốt ruột như vậy.

Ngồi trên lưng Huyền Vũ Chân Hình trận đồ, hồn niệm Nhạc Vũ xuyên qua ngàn sông vạn hồ, tan thành một khối.

Tâm niệm chợt động, hắn đã điều khiển vô số thủy khí trên không trung hướng

nơi kia tụ tập đến.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ lại cảm nhận được có một cỗ dị lực cường đại từ phía nam truyền tới. Hồn niệm va chạm lại làm thần hồn của hắn thoáng đau đớn, ngay sau đó thủy khí mà hắn đang sai khiến thuần thục lại cùng nhau xa xa tán đi.

- Triều Thác!

Trong ánh mắt Nhạc Vũ lại hiện lên một tia lãnh mang, tiếp theo lại càng nhiều Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí rót vào bên trong Huyền Vũ Thiên Nguyên trận, khiến trên dưới Khống Vân Phong linh quang lưu động, linh lực chấn động biến thành mạnh mẽ.

Cả người Nhạc Vũ lại giống như ngọn núi này, tan ra thành một thể.

Đối với lực khống chế thủy linh lực càng chuyển càng mạnh, thủy khí khắp bốn phía tiếp tục tụ tập.

Tuy vẫn bị cỗ hồn niệm mạnh mẽ kia liên lụy quấy nhiễu, nhưng vẫn tiếp tục hướng bầu trời Quảng La Nguyên hội tụ tới.

Nhạc Vũ ngồi trên tế thai suốt mấy ngày mới mở mắt ra, việc hành vân đã xong, kế tiếp chính là bố mưa.

Quảng La Nguyên hạn hán đã lâu, nếu không giáng mưa to cũng không đủ giải hạn. Nhưng nếu trời mưa quá nhanh sẽ làm cây cối ruộng đồng đã sắp chết héo lập tức bị hao tổn.

Điểm này cũng không cần người khác đặc biệt dặn dò, Nhạc Vũ chỉ dùng hồn thức cảm giác tình hình liền hiểu được.

Tay phải kết ấn, đang định đánh ra vũ quyết. Nhưng trong lòng lại chợt nhận thấy, vẻ mặt có chút âm trầm nhìn về phương hướng Quảng La Nguyên.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được bên kia đột nhiên nổi lên cuồng phong cuồn cuộn, giống như long quyển phong khổng lồ đem tầng mây dày đặc bên trên Quảng La Nguyên toàn bộ thổi tán.

Quả nhiên là siêu giai thần thú, thần thông khống gió lẫn nước đều lợi hại. Ở trình độ nào đó mà nói, so sánh với Dung Vũ Hóa Vân Quyết do Thủy Vân chân nhân sáng chế càng thêm thích hợp với việc khiển mây bố mưa thế này!

Giờ khắc này khóe mắt Nhạc Vũ có thể rõ ràng trông thấy nét cười lạnh trong mắt Dương Nghệ.

Ánh mắt u lãnh phảng phất như muốn nói với Nhạc Vũ, bản thân ta muốn xem ngươi làm sao phá đi tử cục này.

Mà Nguyệt Sơn chân nhân trên không trung tuy vẻ mặt không mảy may biến hóa, nhưng cũng đồng dạng lộ ra vài phần hàn mang.

Sức gió thật kịch liệt, mặc dù có pháp lực như Thái Ất Chân Tiên cũng không nhất định có thể tiến hành khống chế, tùy tiện lâm vào sẽ làm suy giảm tới thân mình.

Lần trước Cực Long chân nhân chỉ sợ hơn phân nửa bị thần thông của Ngu Cương triệu tới cuồng phong vì thế mới bị rối loạn pháp lực trong cơ thể làm chân khí bạo tẩu.

Nhưng ngay sau đó, khóe môi Nhạc Vũ chợt nhếch lên. Trong tay Nhạc Vũ kết xuất ấn quyết, bên ngoài ngàn vạn dặm bên trong tầng mây do hắn khống chế có một bộ phận sôi trào di động, một bộ phận biến thành vô cùng lạnh giá.

Ở thế giới tiền thế của hắn, sở dĩ có gió hình thành đó là bởi vì chênh lệch nhiệt độ trong ngày gây ra. Thế giới này tuy quy luật hoàn toàn khác hắn, nhưng đại khái nguyên nhân hình thành gió vẫn phải có chung quy tắc.

Ngay khi thủy khí hình thành vô số khu vực cực lạnh lẫn cực nhiệt, từng luồng cuồng phong cũng trống rỗng tạo ra.

Mặc dù không thể khống chế ung dung được như Triều Thác, nhưng dưới sức gió thổi ngược áp chế cuồng phong thật lớn kia cũng đã yếu bớt hơn phân nửa.

Tầng mây dày nặng lại tiếp tục áp bách trở xuống.

Nhạc Vũ lại kết xuất một thủ ấn, Quảng La Nguyên ngoài ngàn vạn dặm liền chậm rãi nổi cơn mưa.

- Hảo thủ đoạn! Nguyên ai cũng nói Ngu Cương huyết mạch tạo gió tạo mưa. Dù là Thái Thanh Huyền Tiên cũng không làm gì được hắn. Thật không ngờ hậu bối như ngươi lại còn có diệu pháp như vậy! Xem ra có ngươi ở đây, dù Thiên Thủy quốc có bại trận nhưng thực lực của quốc gia cũng không bị hao tổn bao nhiêu…

Lần này đấu pháp ước chừng kéo dài mấy ngày liên tục. Mãi cho tới lúc này Diễm Linh chân nhân đứng trên bầu trời mới lên tiếng tán thưởng, lại nhìn về hướng Nhạc Vũ, vẻ mặt lẫn ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Mặc dù hắn không cách nào mượn dùng lực lượng của Khống Vân Phong đại trận ngăn cản lần kích đấu ngoài ngàn vặn dặm kia, nhưng từ đầu tới cuối vẫn có thể cảm giác, vì như thế hắn càng thêm kiêng kỵ.

Trên mặt Cực Hoán và Cực Thiên đều lộ ra sắc mặt vui mừng, từ khi Nhạc Vũ bố thành Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận, trong lòng hai người đã tràn đầy ý chờ mong.

Giờ phút này nhìn thấy Nhạc Vũ vẫn chưa cần dùng mười sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu đã thành công bố mưa, lại làm hai người vô cùng ngạc nhiên vui sướng, cho tới giờ khắc này trái tim treo cao mới xem như hạ xuống.

Chỉ riêng Nguyệt Sơn chân nhân vẻ mặt âm trầm, hai mắt nhắm lại cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Dương Nghệ đứng trước tế thai, sắc mặt xám như tro tàn, không nói được một lời.

Toàn bộ thần hồn của Nhạc Vũ vẫn đang ngăn chặn lực lượng thần thông của Triều Thác không ngừng điều khiển cuồng phong quấy phá.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ vẫn chưa thể khinh thường, với khả năng của Triều Thác, mặc dù đã không còn cách nào ảnh hưởng được xu thế hướng đi của vân khí, nhưng nếu dùng sức gió ở bên cạnh quấy rối làm phiền hắn, cũng có thể làm người thật sự đau đầu.

Không cẩn thận sẽ bị hắn xoay chuyển càn khôn thì thất trách.

Cho đến năm ngày sau Nhạc Vũ mới mở mắt ra lộ ra vài phần nhẹ nhàng.

Cả Quảng La Nguyên mưa rơi năm ngày, cơ hồ toàn bộ khu vực đều đạt từ hai tấc tới ba tấc nước dâng, vừa vặn có thể giải quyết tình hình hạn hán nhưng không tới mức tạo thành thủy tai gây họa.

Nhưng sau việc này Nhạc Vũ vẫn còn cần phải điều dưỡng thêm mới có thể làm nơi này hoàn toàn khôi phục.

Trong khoảng thời gian ngắn Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng đau đầu, việc hành vân bố mưa này còn phức tạp hơn trong sự tưởng tượng của hắn.

Mà hiện giờ càng thêm đau đầu chính là hôm nay thủy khí trong Thiên Thủy quốc cũng không còn bao nhiêu, vừa rồi hắn hành động như vậy chẳng qua giống như dùng đao chặt đầu cá vá vào đầu tôm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 916: Cực Linh Tham Đan

Nhạc Vũ càng nghĩ càng thấy đau đầu, đành dứt khoát đem chuyện này bỏ sang một bên. Tâm thần dao cảm tiếp tục cảm giác tình hình ngoài ngàn vạn dặm.

Liên tục sáu ngày mưa lớn đi qua, mấy ức dân chúng tại Quảng La Nguyên đã không còn nhảy nhót mừng vui như lúc ban đầu, nhưng vẫn có thể cảm giác được nội tâm vui sướng của bọn họ.

Nhạc Vũ cũng mỉm cười, nội tâm cũng có vài phần vui vẻ.

Tuy hắn giết người không chớp mắt, nhưng cảm giác giúp người làm niềm vui hắn cũng không bài xích chút nào.

Kể từ khi hắn bắt đầu bố mưa, Triều Thác cũng không thấy có dấu hiệu tiếp tục ra tay. Những khu vực khác tuy thủy khí giảm bớt, nhưng trong một thời gian ngắn phỏng chừng cũng không xuất hiện tai ương đại hạn hoặc lũ lụt.

Nhạc Vũ thu hồi lại thần niệm, liên tục kết xuất mấy thủ ấn, khống chế Huyền Vũ Thiên Nguyên trận dưới chân, đem toàn bộ thủy khí linh lực trong Thiên Thủy quốc trấn khóa.

Sau đó khi hắn mở to mắt, liền nhìn thấy một ít tu sĩ bên ngoài núi cũng đã biến mất không còn nhìn thấy. Chỉ còn hơn hai trăm chiến xa của Thiên Thủy quốc đi vòng quanh, trong đó phần lớn là thanh đồng chiến xa, nhưng cũng có mười ngân sắc chiến xa.

Dưới chân núi còn có một khôi lỗi thật lớn trấn thủ, ngăn trở những tu sĩ khác đến gần núi, Dương Nghệ vốn đang xếp bằng nhắm mắt, lúc này thấy Nhạc Vũ làm phép xong vội đứng lên, hướng Nhạc Vũ mỉm cười thi lễ nói:

- Hiện giờ tình hình hạn hán của Quảng La Nguyên đã được giải quyết. Đệ tử thay mặt phụ vương tạ ơn đại ân của tiên sư! Sau này việc bố mưa của Thiên Thủy quốc còn muốn thỉnh Uyên Minh tiên sư chiếu cố nhiều hơn.

Nhạc Vũ chỉ gật nhẹ đầu không nói lời nào. Dương Nghệ cũng không còn tâm tư đi lấy lòng, sau khi nói xong liền điều khiển tử kim sắc chiến xa rời đi.

Đi theo sát sau lưng hắn, Nguyệt Sơn cũng không nói lời nào dẫn theo đệ tử phi độn chạy nhanh, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Diễm Linh vốn định đuổi theo, nhưng trước khi đi thân hình chợt khựng lại, xoay người nhìn Cực Hoán nói:

- Nguyên nghĩ Thủy Vân Tông các ngươi xu thế đại suy lần này đã định, thật không ngờ cuối cùng lại phát sinh biến cố như vậy. Thật không biết tiểu tử này rốt cục từ chỗ nào xuất hiện lại có tài cán như thế…

Cực Hoán nghe vậy không nhịn được nở nụ cười vui vẻ, tiếp theo lại nói:

- Diễm Linh đạo hữu, đang đố kỵ sao?

Diễm Linh nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của hắn, lại đánh giá Nhạc Vũ một lúc, sau đó không thèm để ý chút nào khẽ lắc đầu:

- Lương tài mỹ chất như vậy nếu nói ta đố kỵ xem như cũng không sai. Nhưng bậc anh tài này xuất thân ở Thủy Vân Tông các ngươi đối với hắn mà nói sợ chỉ là họa mà không phải phúc. Không nói tới việc của Triều Thác lần này vẫn chưa giải quyết. Chỉ là bên trong Thiên Thủy quốc hôm nay Thủy Vân Tông các ngươi ngày sau chỉ sợ từng bước gian nan…

Sắc mặt Cực Hoán từ nghiêm chỉnh chuyển sang xanh mét, Diễm Linh phẩy tay áo ngự kiếm bay lên, đồng thời cười lạnh một tiếng nói:

- Chớ có cho rằng ta nói chuyện giật gân! Gần đây ta nghe nói đệ tử Xiển giáo có nhiều tiếp xúc với Cửu Linh Tông. Thậm chí trong vương thất cũng có mấy người tham gia bên trong. Việc hôm nay mặc dù đã kết thúc, nhưng bọn hắn chưa hẳn chịu dừng tay. Tóm lại các ngươi tự thu xếp ổn thỏa!

Vẻ mặt Cực Hoán cùng Cực Thiên nhất thời đại biến. Sau đó giật nảy mình, hồi phục thần trí, tiến lên một bước nói:

- Diễm Linh đạo hữu, xin hãy chớ quên việc đã ước định lúc trước!

Thân ảnh Diễm Linh kể cả hai đệ tử bên cạnh đã sớm biến mất không còn nhìn thấy, nhưng nghe được Cực Thiên nói như vậy, từ xa xa truyền tới thanh âm:

- Hoa Diễm Tông ta làm việc quang minh, nếu lúc trước đã hứa tam tông hợp lực bảo vệ người bố mưa, tuyệt sẽ không nuốt lời! Chỉ cần người kia còn chủ trì Khống Vân Phong, tông môn ta tự nhiên toàn lực ứng phó, bảo vệ vẹn toàn…

Nhạc Vũ ở bên dưới nghe được thoáng nhíu mày, trong lòng thoáng suy ngẫm liền hiểu được Thủy Vân Tông chỉ sợ hơn phân nửa là bị mình cùng Tử Vân chân nhân liên lụy.

Chẳng thể trách đã nhiều ngày thái độ của Dương Nghệ cùng Nguyệt Sơn chân nhân lại kỳ quái như thế. Thiên Thủy quốc cùng tam tông khắng khít nhiều năm như thế, mặc dù muốn vội vã vứt bỏ Thủy Vân Tông, cũng không nên gấp gáp tới mức độ như vậy.

Ngược lại trước đó tuy thái độ của Diễm Linh cũng tồi tệ, nhưng cách làm người lại sòng phẳng dứt khoát.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm lắc đầu. Hắn nguyện ý giúp Thủy Vân Tông trấn thủ Khống Vân Phong hai trăm năm, vốn xem như báo đáp hai người Cực Thiên đã cho hắn cơ hội tiến vào Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên, đạt được cơ duyên tại Vạn Lôi Điện. Về sau lại có quan hệ với Tử Vân chân nhân nên không thể chối từ.

Nhưng trong bản tâm của hắn lại không đặt chuyện này trong lòng, cũng không nguyện vì chuyện này tiêu hao quá nhiều tinh lực. Nhưng nếu như tai kiếp của Thủy Vân Tông có một bộ phận nguyên nhân do chính hắn dựng lên, vậy hắn không thể không quản tới.

Hiện giờ cho dù chỉ từ nhân quả mà nói hắn cũng có ý muốn trợ giúp Thủy Vân Tông tiêu tai giải nạn.

Huống chi mưu tính của Xiển giáo hắn nhìn thấy rõ, lại không thể không nghiêm túc đi ứng đối.

- Áp bách Thủy Vân Tông, đây là chuẩn bị bức bách sư phụ ta xuất thủ tương trợ sao? Xiển giáo nhất mạch có bàn tính rất khá…

Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư, hai người Cực Thiên cùng Cực Hoán cũng lâm vào trầm ngâm. Sắc mặt cả hai đều vô cùng khó xem, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong con ngươi tràn đầy lo lắng.

Thắng đến hồi lâu sau Cực Thiên đi tới trước mắt Nhạc Vũ nói:

- Lời nói vừa rồi của Diễm Linh ngươi cũng nghe được. Nhớ kỹ đừng nói cho đồng môn, ta cùng Cực Hoán sư bá của ngươi sẽ xử lý chuyện này. Ngươi ở đây quản lý Khống Vân sơn, tự mình nên cẩn thận một chút. Thái độ làm người của Triều Thác ghi thù, đê tiện không thủ tín. Lần này ngươi giết chết hóa thân của hắn, người này sẽ có phản ứng gì thật khó đoán trước. Ngươi phải cẩn thận phòng bị…

Tuy Cực Thiên ân cần dặn dò, nhưng thần sắc có chút phiền muộn. Nhạc Vũ cũng không nói gì, kiên nhẫn nghe một lúc, trong lòng khẽ động, ngược lại hỏi:

- Đệ tử muốn hỏi sư bá một chuyện, không biết trước kia tông môn chúng ta làm sao xuất nhập vào tiên giới này?

- Ngươi muốn rời khỏi tiên giới?

Cực Thiên kinh ngạc, cẩn thận liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, tiếp theo lại lộ ra vui vẻ lắc đầu nói:

- Là vì việc của sư phụ ngươi sao? Muốn đi tìm hành tung của chưởng giáo chân nhân cùng Cực Uyên sư đệ?

Trong lòng Nhạc Vũ cười khổ, sở dĩ hắn muốn ra tiên giới là vì muốn gặp mặt mấy người Nhạc Trương thị mà thôi.

Ở lại trong Thiên Ý Phủ tu hành, hiệu quả kém hơn Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên chừng một nửa. Cùng tầng thứ nhất trong ba mươi ba thiên cảnh Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, Xích Minh Hòa Dương Thiên, Nguyên Tái Khổng Thăng Thiên cùng Hạo Đình Tiêu Độ Thiên bốn đại thiên cảnh cũng có hiệu quả tương đương, thật sự khó thể bỏ qua.

Cũng cần có thêm chuẩn bị sau khi mấy người Nhạc Trương thị phi thăng đem tiểu động tiên đưa tới tiên giới.

Nhưng nếu như Cực Thiên tự mình hiểu lầm cũng không còn gì tốt hơn, giảm bớt phiền phức cho hắn phải nghĩ lý do giải thích.

Ngay sau đó chỉ nghe Cực Uyên khẽ lắc đầu:

- Tuy Uyên Minh ngươi hiếu tâm đáng khen, nhưng dự định ra vào tiên giới bỏ qua đi thì tốt hơn. Quả thật trong tông môn có mấy người biết mấy địa phương thời không phong nhận khá yên tĩnh, ra vào dễ dàng hơn so với nơi khác. Nhưng ngươi cũng phải biết kể cả chưởng giáo chân nhân năm xưa cũng phải dựa vào một bảo vật mà do cơ duyên xảo hợp mới có thể đột phá được vài phong ấn của mấy vị Đạo tổ kia hay không? Giống như ta cùng Cực Hoán sư bá mặc dù cũng có tu vi Thái Ất Chân Tiên, nhưng thật không dám đi mạo hiểm như vậy. Có lẽ là tu sĩ Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới hữu duyên mới có thể thử…

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, chỉ cảm thấy vô cùng thất vọng. Cực Thiên nói chưởng giáo chân nhân dùng bảo vật phi thường mới có thể ra vào. Hiện giờ hành tung của hắn lại không rõ, bảo vật kia giờ này không còn trong Thủy Vân sơn, nhưng có một tin tức còn có chút giá trị. Ngày sau có cơ hội có thể đi xem thử những đạo điển trong Thủy Vân Tông, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Cực Thiên lại dặn dò vài câu, liền cùng Cực Hoán hóa quang rời đi.

Nhạc Vũ tiếp tục trầm tư, sau một lát đánh ra từng viên tiên thạch bố trí bên dưới Khống Vân Phong.

Gần một ngày sau, một đại trận thủy hệ đang dần dần hình thành ngoài núi.

Trước kia Uyên Minh cũng không xuất chúng, trình độ trận đạo chỉ bình thường mà thôi.

Vì vậy hôm nay Nhạc Vũ cũng không dám quá mức thái quá, tuy hắn có được trình độ trận đạo ngang với Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, nhưng lúc này chỉ có thể tùy ý chọn lựa một trận đồ bí truyền của Thủy Vân Tông có uy lực không kém thay đổi một chút, sau đó bố trí bên ngoài Khống Vân Phong.

Hành động này cũng không phải sợ hãi Triều Thác, chỉ là hắn định tu hành, không thích bị người quấy nhiễu.

Khi cả đại trận thành hình, Nhạc Vũ vung tay áo, lợi dụng phương pháp huyễn thuật đem thân hình mình biến mất. Tiếp theo nhắm hai mắt làm ra bộ dáng sắc mặt tím xanh, thương thế trầm trọng, đem một viên Cực Linh Nhân Sâm Đan bỏ vào trong miệng.

Ngay sau đó quả nhiên có một cỗ ngũ hành linh lực tinh thuần tới cực điểm cùng nguyên lực khổng lồ bắt đầu như sóng biển ba đào tràn vào bên trong cơ thể hắn.

Nhưng thực lực chỉnh thể cho dù so với những đan dược hắn đã từng dùng qua lại ôn hòa hơn không ít.

Nhạc Vũ không dám chậm trễ, ngưng tụ ngũ hành phù triện, chỉ cảm thấy khống chế linh lực thật ung dung, thoải mái trước đó chưa từng có.

Từng tổ phù triện ngũ hành ngưng kết, không hao phí nhiều tâm lực của hắn.

Cũng có một bộ phận dược lực cải tạo thân thể hắn. Tuy rất nhỏ nhưng làm toàn thân Nhạc Vũ tràn ngập cảm giác khoan khoái, bởi vì thân thể đã hơn mười lần tiến hóa, lưu lại đủ tai họa ngầm, tựa hồ đã nhờ dược lực của đan dược hoàn toàn tiêu trừ.

- Thứ tốt! Không đám nói có thể làm sinh trưởng huyết nhục, nhưng cơ hồ thương thế gì đều có thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Cực Linh Nhân Sâm Đan này hắn gia nhập thêm nhiều loại dược vật chế thành. Sau khi tăng thêm ngàn lần mới có uy lực như thế. Lại không biết Nhân Sâm Quả chân chính sẽ như thế nào? Nếu ta có được một viên linh quả như vậy, chỉ cần cảnh giới cùng đại đạo pháp tắc được cân đối, là có thể nhảy vào Thái Thanh Huyền Tiên cảnh cùng trình tự Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng hai mươi rồi!

Trong lòng Nhạc Vũ âm thầm ngạc nhiên, tiên thiên linh căn quả nhiên bất phàm, được xưng ăn vào một quả có thể sống thọ tới bốn vạn bảy ngàn năm.

Trước đây hắn tưởng lời nói này chỉ là vô căn cứ, cho dù gặp được thiên nguyên thai cũng phải mỗi ngày tu hành tăng lên tu vi, sao có thể chỉ nhờ vào một linh quả liền có được tuổi thọ lâu như thế?

Hiện giờ xem ra chỉ sợ Nhân Sâm Quả thật sự có được kỳ hiệu này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 917: Lôi Tuyệt Địa

Mượn dùng dược lực của viên Cực Linh Nhân Sâm Đan, Ngũ Sắc Thần Quang đã lâu không có tiến triển chỉ dùng một khắc thời gian đã hoàn thành hơn mười tổ phù triện, gia nhập vào bên trong Ngũ Hành phù trận.

Trong lòng Nhạc Vũ vui sướng, đầu nhập toàn bộ tinh thần, chỉ ngẫu nhiên phân ra tia thần niệm thao túng tòa đại trận bên dưới.

Nhớ rõ lúc trước khi vừa mới bắt đầu tu hành Ngũ Sắc Thần Quang cần có sáu mươi tổ phù triện tổng cộng là ba trăm đạo phù văn đã hoàn thành được tầng thứ nhất.

Nhưng số lượng sau đó cơ hồ đã tăng thành gấp bội. Đến tầng mười bốn đã tăng lên tới hơn bốn vạn tổ phù.

Đặc biệt vài ngày trước đó đạt tới bản chính của Tứ Cửu Huyền Công ba mươi sáu Thiên Cương biến hóa, bên trong Khổng Tướng đồ án ghi chép lại Ngũ Sắc Thần Quang mặc dù so với bản cũ biến dị mà hắn đã tu tập thấp hơn một tầng cấp, nhưng bên trong lại có thật nhiều phù triện bù đắp chỗ thiếu hụt này.

Tổng cộng đã gia tăng lên tới bảy vạn tổ phù triện, vì vậy giờ phút này mặc dù tốc độ ngưng tụ ngũ hành phù triện của hắn thật nhanh, nhưng so sánh với tổng số mà nói lại như cát bỏ xuống biển, không đáng giá nhắc tới.

Dược lực của Cực Linh Nhân Sâm Đan cũng kéo thật dài, Nhạc Vũ tĩnh tọa hơn hai tháng thời gian mới từ trong nhập định tỉnh lại, khi mở mắt ra trong con ngươi Nhạc Vũ tràn đầy ý mừng cùng tiếc nuối.

Hắn vui mừng là vì chỉ dùng một viên Cực Linh Nhân Sâm Đan đã khiến Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bốn của hắn hoàn thành được một phần năm.

Tiếc nuối chính là loại đan dược này không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có chín viên mà thôi, cho dù dùng hết toàn bộ cũng không cách nào hoàn thành tầng

mười bốn trọn vẹn.

Giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ hận không thể cầm tín vật của Hồng Vân lưu lại đi tới Ngũ Trang Quan một chuyến.

Mặc dù không thể xác định giao tình giữa Hồng Vân tán nhân cùng vị Địa Tiên tổ sư kia rốt cục là thế nào, nhưng hắn có tám phần nắm chắc tiếp tục lấy được một ít Cực Linh Nhân Sâm Đan.

Nhưng chỉ đáng tiếc ý nghĩ này chỉ là ngẫm nghĩ mà thôi. Nên có tâm phòng bị người, hắn cũng không dám xác định vị Địa Tiên tổ sư kia nhất định sẽ không động tâm với Hồng Mông Tử Khí bên trong đan điền của hắn.

Đợi tới khi dược lực còn lại đều chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể, Nhạc Vũ truyền ra đại lượng hồn niệm vào trong trận đồ bên dưới.

Hai tháng thời gian Triều Thác lại không hề có thêm động tác. Ngay cả dĩ vãng động tác thường xuyên rút đi thủy khí của Thiên Thủy quốc lại lạ lùng tạm thời ngừng lại không phản ứng.

Tóm lại thời gian mấy chục ngày vừa qua bên trong lãnh thổ Thiên Thủy quốc lại gió êm sóng lặng đến thần kỳ.

Nhạc Vũ cau mày, yên tĩnh thế này ngược lại càng làm người ta khó có thể yên lòng.

- Cực Thiên nói tính cách làm người của hắn cuồng táo, đệ tiện không thủ tín, yên tĩnh như vậy thật không thể nào. Người như vậy sao có thể nhịn được? Chuyện có khác thường tức có vấn đề…

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền thúc giục Diễn Thiên Châu, đang định suy diễn thiên cơ thì ngay lập tức trong đầu hắn lóe qua một từ ngữ.

- Xiển giáo!

Trong con ngươi Nhạc Vũ chợt hiện lên một tia sáng bóng, bỏ qua chuyện thôi diễn, lạnh lùng liếc mắt về phía nam.

Trong lòng hắn thật có chút chờ mong La Linh Tông sẽ tiếp tục sử dụng thủ đoạn thế nào.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại nhìn về không trung. Hắn mở ra Chân Long Nhãn, đôi con ngươi màu vàng xuyên qua tầng mây mù dày đặc, nhìn lên ba mươi ba thiên.

Hai tháng trước vài đạo khí tức từng thăm dò hắn hiện giờ đã không thấy bóng dáng. Mà làm hắn để ý nhất lại đến từ Diệu Pháp Đại La thiên, làm cho bản năng của hắn cảm giác thật không thoải mái.

Cũng may mấy ngày trước người này tựa hồ không còn kiên nhẫn tiếp tục chờ đợi theo dõi, vì thế đã triệt hồi phương pháp thăm dò.

Xác nhận không còn người rình rập, Nhạc Vũ khẽ vung tay lên, liền đem một hóa thân của mình đưa ra, trong mắt hiện ra vẻ suy nghĩ sâu xa, liền cầm một viên Cực Linh Nhân Sâm Đan bỏ vào trong miệng.

Tiếp theo vẫn tiếp tục ngồi bên trong trận đồ, tham ngộ đạo điển ghi chép trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Mấy tháng trôi qua như thế, khi dùng xong ba viên Cực Linh Nhân Sâm Đan cùng một giọt tinh huyết Tổ Vu, khí tức thân ngoại hóa thân của hắn đã chợt tăng vọt.

Mà trên bầu trời lại có kiếp vân nhất trọng hội tụ, bên ngoài vài ngàn dặm, khu vực Lôi Tuyệt Địa lại truyền tới vài luồng Thiên Nhân Linh Diệt Lôi.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới, cơ hồ ở ngay thời gian đầu tiên thiên nhân giao cảm đã đem toàn bộ thần hồn đi vào bổn nguyên thế giới, ở trong tầng thứ tư vui đùa thỏa thích, hấp thu những gì có ích bên trong.

Hắn phân ra vài tia hồn niệm bắt đầu tiếp tục cường hóa hoàn thiện bổn mệnh hồn ấn. Trong cảm giác cơ hồ mỗi một phù triện gia tăng liền khiến lực trùng kích hồn ấn càng tăng thêm vài phần, khiến hàng rào tầng thứ năm xuất hiện càng nhiều vết rách.

Trong lúc mơ hồ còn hiện ra dấu hiệu muốn triệt để nổ nát. Cho tới cuối cùng có một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở, giống như vách tường sắt cản trở hồn ấn tiếp tục đột phá.

Lần này thiên nhân giao cảm đạt tới thời gian chừng nửa ngày, xa xa vượt qua chín lần sử dụng Bạch Trạch Giác.

Nhưng khi hồn niệm của Nhạc Vũ rời khỏi bổn nguyên thế giới, hắn lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Rõ ràng đã cảm giác hồn ấn sắp sửa đột phá, lại không biết còn thiếu thứ gì không thể tiến vào tầng thứ năm kia.

Trầm ngâm chỉ chốc lát, sau đó Nhạc Vũ không chút do dự đem hóa thân của mình đưa tới, đồng dạng cũng tiếp tục luyện chế như trước, qua mấy tháng thời gian khối hóa thân cũng đã đột phá tới Tiên Thiên cảnh giới, Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba cũng đã hoàn toàn hoàn chỉnh trọn vẹn.

Nhưng vào lúc này trạng thái thiên nhân cảm ứng cũng đã kết thúc, vẻ tiếc hận trong mắt Nhạc Vũ càng tăng thêm một tầng.

Cảm giác đã sắp tiếp cận đột phá, cuối cùng vẫn còn thiếu lại một chút.

- Quả nhiên không phải lực lượng bổn mệnh hồn ấn của ta không đủ, mà là thiên đạo trong minh minh đang ngăn trở. Cũng giống như chính bản thân ta bây giờ, nếu không mượn nhờ bàn tay Xi Vưu căn bản không thể đột phá ba trăm Chân Long lực lượng.

Trước đó gặp trận chiến tại Liên Vân Phong, Nhạc Vũ đã mưu lợi bên trong, tuy đại bộ phận lực lượng đều mượn từ Huyền Thủy Thiên Linh Châu, nhưng cũng là dựa vào bàn tay Xi Vưu mới đột phá được hạn chế ba trăm Chân Long lực lượng.

Nhưng phương pháp này cũng có giới hạn.

Thoáng cảm thấy tiếc nuối thở dài, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục rối rắm. Hắn đem Sương Thạch kiếm cùng mười sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cùng tám mươi mốt mai Thái Âm Hắc Thủy Châm đều giao cho một cỗ hóa thân, thậm chí cả Bạch Già Thiên Lệnh cũng lưu lại, thay thế bản thân hắn trấn thủ tòa Huyền Vũ Thiên Nguyên trận.

Bản thể Nhạc Vũ lặng lẽ nhờ vào huyễn pháp che lấp, rời khỏi Khống Vân

Phong. Ngọn núi này thời thời khắc khắc đều có hai trăm chiến xa của Thiên Thủy quốc ngày đêm tuần tra bảo hộ không ngừng. Còn có vài đạo hồn niệm của Thái Ất Chân Tiên như có như không luôn bao phủ nơi đây.

Nhưng Côn Luân Kính cũng đồng dạng là thủy tổ của thiên hạ huyễn pháp, hạch tâm ẩn tàng bên trong Hi Hoàng Tàn Kính tuy phỏng chế thiên cơ không bằng Bạch Trạch Giác, nhưng phương diện huyễn pháp vẫn còn vượt hơn một chút.

Nhạc Vũ thật thoải mái từ dưới lòng đất lặng lẽ phi độn ra ngoài mười vạn dặm.

Tiếp theo hắn quanh quẩn một vòng, đi tới một mặt khác của Lôi Tuyệt Địa.

Đưa mắt nhìn lên không trung, kiếp vân màu đỏ bao phủ cho dù là trong cơ thể Nhạc Vũ đã luyện hóa vài luồng Thiên Nhân Linh Diệt Lôi cũng cảm thấy vạn phần kiêng kỵ.

Ngay sau đó hắn lấy ra Vạn Lôi Châu, nơi này so với Vạn Hóa Lôi Trì còn khủng bố hơn trăm ngàn lần!

Nhạc Vũ không dám dùng hồn niệm thúc giục, chỉ đánh ra một đạo ấn quyết, thao tác lên viên thất thải ngọc châu bỏ vào bên trong tầng mây kia.

Ngay sau đó chỉ sau một lần hô hấp, bên trong tầng mây truyền ra tin tức Vạn Lôi Châu đã hấp thu tới tám phần lôi lực tràn đầy.

Hoặc bởi vì bên trong ẩn chứa quá nhiêu Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, bên trong thất thải ngọc châu cũng lộ ra hồng quang càng nhiều.

Tiếp theo Nhạc Vũ nhìn vào trong Lôi Tuyệt Địa, do dự không thôi.

- Cần đi vào hay không?

Ánh mắt liên tục lóe ra, cuối cùng hắn mạnh mẽ cắn răng bay vào bên trong Lôi Tuyệt Địa.

Ngay sau đó trên bầu trời có một đạo lôi quang cực lớn làm lòng người kinh hãi từ trên không trung đánh xuống, tựa như một con cự mãng đỏ như máu vô cùng dữ tợn.

Nhạc Vũ cơ hồ muốn ngạt thở, tuy hắn tu tập Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, theo lý luận mà nói sau khi luyện hóa đủ chủng loại kiếp lôi, khi hắn bị thương sẽ hạ xuống tới mức tổn hại thấp nhất.

Nhưng trong lòng hắn hiểu được rõ ràng, cho dù với tu vi giờ phút này của chính mình muốn ngạnh kháng đạo kiếp lôi này chỉ sợ không qua bao lâu cũng sẽ bị oanh thành tro bụi, thật sự bởi vì lôi lực quá mức khổng lồ.

Nơi này hội tụ quá nhiều Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, cho dù Đạo tổ đích thân đến chưa chắc có thể hủy diệt được.

Mà giờ khắc này cho dù là một tia bé nhỏ không đáng kể nhưng hắn cũng không đủ khả năng chống cự.

Cũng may hắn dám đến nơi đây cũng không phải hoàn toàn không nắm chắc.

Liên tục thi triển ấn quyết, dùng pháp lực thúc giục Vạn Lôi Châu, sau đó đem lôi quang bên trong kéo ra một tia, rõ ràng là một đạo lôi quang từ trường cực lớn, bao phủ quanh thân thể hắn, chống lại sự oanh kích của Thiên Nhân Linh Diệt Lôi.

Chỉ trong tích tắc, lôi lực chứa đựng bên trong đã tiêu hao không còn, nhưng lại tiếp tục được bổ sung ngay lập tức.

Dưới sự thao túng của Nhạc Vũ, Vạn Lôi Châu không ngừng thu xuất liên tục không nghỉ, không ngừng hấp thu Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, khiến tốc độ tiêu hao cơ hồ ngang hàng với tốc độ bổ sung, thậm chí vẫn còn thừa sức chống đỡ.

Nhờ từ trường bảo vệ, dù ở bên trong vô số diệt lôi bao phủ nhưng hắn vẫn có thể bình yên vô sự.

Trong lòng Nhạc Vũ vui vẻ, thân hình lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng tận sâu trong chạy tới.

Mấy vạn dặm khoảng cách chỉ một lúc đã tới nơi, qua hai lần hô hấp, trước mắt Nhạc Vũ đã xuất hiện một đạo quan nho nhỏ.

Khiến người ta sợ hãi chính là ở xa xa có một đợt hồng quang hạo liệt khổng lồ đang xông lên trời, cơ hồ đem kiếp vân toàn bộ giải khai.

Nhạc Vũ cơ hồ không thể phi độn, cả người bị áp chế trên mặt đất, chỉ có thể đi bộ tới, trong mắt hắn tràn đầy hoảng sợ nhìn thấy một màn đang diễn ra phương xa.

- Là vật gì mà thanh thế lớn như vậy? Xem bộ dáng này phảng phất như đang bị phong ấn…

Từ nơi này nhìn thấy cũng là Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, nhưng tận sâu trong không ngờ lại là một trong ba loại cửu giai kiếp lôi – Vô Lượng Phổ Hóa Lôi! Thế nhưng lúc này lại có vẻ giống như tương dịch hình thành, ở bên trong đang điên cuồng khởi động.

Mặc dù là vậy nhưng hồng quang kia vẫn giãy dụa không ngừng, cố gắng giãy thoát trói buộc.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cảm thấy thần hồn của mình như muốn hôn mê, bị một cỗ lực lượng loáng thoáng gọi về, hướng chỗ sâu trong bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 918: Thần bí hung binh

Bước về trước mấy bước, Nhạc Vũ đột nhiên chợt tỉnh, trên đầu toát đầy mồ hôi.

Hắn nhìn về chỗ giữa của vùng đất lôi tuyệt, trong mắt vẫn còn vẻ sợ hãi.

Cũng không biết là linh bảo dạng gì bị phong ấn bên trong mà có thể dao động ý thức thần hồn của hắn.

Nếu cứ như vậy đi qua thì hoặc là bị cửu giai kiếp lôi oanh kích thành mảnh vụn hoặc bị nó khống chế thành khôi lỗi.

Nhạc Vũ cẩn thận nhìn lại khí mang, lúc này đã có thể xác định chỗ phong ấn này là một thanh hung binh tuyệt thế! Hơn nữa ít nhất cũng là linh trân cực phẩm Tiên Thiên, chỉ kém một cấp so với chí bảo Hồng Mông trong đan điền của hắn.

- Chẳng lẽ là Nguyên Đồ A Tị?

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cũng không còn hiếu kỳ, độn quang lóe lên bay vào trong đạo quan đổ nát.

Tại đây cũng chỉ có mấy gian phòng ốc sơ sài, ngoại trừ chất liệu đặc dị không sợ Thiên nhân linh diệt lôi thì cũng không có gì bất thường.

Trang trí bên trong cũng cực kỳ đơn giản, Nhạc Vũ điều khiển độn quang tiến vào một căn phòng liền chỉ thấy di thể của một tu sĩ chừng bốn mươi tuổi khoanh chân ngồi bên trong, tuy đã qua mấy vạn năm nhưng không hề có dấu hiệu tan rã.

Nhạc Vũ nhíu mày, quét ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười ba phá vỡ toàn bộ cấm chế, tiếp đó dùng một đạo pháp lực hút lấy toàn bộ vật tùy thân của người này.

Trong tay áo của người này cũng không có bao nhiêu bảo vật, bất quá ngoài đạo

quan lại có rất nhiều mảnh vỡ pháp bảo, chắc là vì kháng kích Thiên nhân linh diệt lôi mà bị phá hủy.

Duy nhất khiến cho Nhạc Vũ có chút vui mừng là một bình ngọc nhìn không có chút gì thu hút nhưng khi hồn niệm Nhạc Vũ thăm dò vào bên trong thì còn hơn một trăm viên Thái vi linh lộ thần lôi được chế từ linh thủy Thái vi Thanh Linh cam lộ.

Trải qua thời gian quá lâu nên phong ấn bên ngoài cũng đã yếu đi, một tia hồn niệm của Nhạc Vũ thiếu chút nữa đã tiếp xúc dẫn phát, sau đó phải nhờ vào Ngũ Sắc Thần Quang cưỡng ép áp chế. Hắn tế luyện xong, tiếp tục phong ấn thì mới thôi lo lắng. Nhạc Vũ vốn cũng muốn chế tạo Ngũ Hành động nguyên tiêu lôi nhưng không có tài liệu, mấy trăm viên thần lôi trong tay hắn chẳng những bị phá hủy đi rất nhiều phù văn pháp tắc bên trong mà chất liệu cũng cực kỳ bất phàm, uy lực vượt qua Ất Mộc Thần Lôi gấp trăm lần.

Chỉ cần một quả cũng đã đủ khiến với pháp lực tu vi của hắn hiện giờ cộng thêm các loại thần thông bảo vật mới miễn cưỡng tiếp được mà thôi, thực sự là kinh hỉ ngoài ý muốn.

Thứ cuối cùng hắn xem xét là một chiếc vòng tay dùng làm trữ vật, hồn niệm Nhạc Vũ dò xét bên trong thì lộ ra vẻ mừng rỡ.

Tâm niệm hắn vừa động thì một bản kim sách dày cộp đã nằm trong tay.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền đem Tử Khuyết Thiên Chương của mình hợp thành nhất thể.

Tử Khuyết Thiên Chương có ba mươi sáu trang đã được hắn sưu tầm gần một nửa!

- Bản sự của Đế Thính thần thú tuy ít nhưng thuật địa thính quả thật cao minh. Trong vùng đất lôi tuyệt này chỉ sợ Hồng Quân đạo tổ cũng không thể động tay, cũng nghĩ đến trong này sẽ có mấy tờ Tử Khuyết Thiên Chương! Đáng tiếc không nói linh bảo phong ấn bên trong là vật gì.

Nhạc Vũ vui mừng vô hạn nhìn kỹ Tử Khuyết Thiên Chương vài lần mới mãn nguyện thu vào Tu Di Giới.

Hắn mạo hiểm xâm nhập vào đây, mục đích chủ yếu là vì vật này, giờ đã tới tay thì hy vọng thu hoạch vật khác đã giảm đi mấy phần.

Bất quá sau một lát, thần sắc Nhạc Vũ khẽ động cầm một cái bình ngọc khác xem xét.

- Có vật này không trách người này dám độc thân tiến nhập vào đây.

Trong bình chỉ có hai mươi mốt giọt thủy dịch lam sắc, cả bình nhẹ như lông hồng.

Nhạc Vũ cẩn thận quan sát thì quang mang trong mắt càng thêm sáng chói.

- Thật sự là Thái Huyền phổ hóa lôi dịch.

Lôi dịch cũng là ngưng tụ của tinh hoa vạn lôi giống như Vạn Lôi Châu của hắn, chỉ là lực tụ lôi của Vạn lôi châu mạnh hơn, có thể sử dụng nhiều lần. Thứ trước hiệu quả hơi kém hơn, hơn nữa dùng qua liền báo hỏng.

Nhạc Vũ không cần nghĩ ngợi liền đem một giọt bên trong dẫn vào đến thần hồn. Được hắn tẩm bổ, hạch tâm của thất thải lôi phù lập tức lại lớn lên một vòng, thần hồn cũng nhờ đó mà được lợi.

Hắn lại lấy ra từ trong bình bốn giọt Thái Huyền phổ hóa lôi dịch, một giọt trong đó giao cho Chiến Tuyết trong Diễn Thiên Châu.

Ba giọt còn lại, Nhạc Vũ đem dung nhập vào Vạn Hóa Lôi Trì.

Chỉ thấy Thiên nhân linh diệt lôi cơ hồ bị triệt để nhuộm thành lôi châu huyết hồng sắc, đột nhiên kịch biến trước mắt hắn.

Chỉ thấy bên trong vô số lôi quang lấp lóe, không ngừng xoay quanh trước người Nhạc Vũ, qua chừng mấy chung mới lần nữa hội tụ thành một viên ngọc châu bằng đầu ngón tay, chỉ là khí tức hoàn toàn bất đồng với trước. Lôi lực tràn đầy bên trong lúc trước giờ chỉ chiếm chưa đầy ba thành.

Hắn cười khẽ rồi tế vật này lên không trung, sau đó hướng về phía di thể thi lễ thật sâu.

Hắn không biết thân phận người này, lúc Đế Thính ở Vạn lôi điện cũng không nói, chỉ nói địa điểm vùng đất lôi tuyệt có vật hắn cần, cũng không nói qua người này.

Bất quá nếu như hắn sở liệu không sai thì người này chắc là đến từ hung khí trong đây mà đến.

Hơn nữa còn có chút liên lụy với nhất mạch Hồng Vân bọn hắn vào thời Thượng Cổ.

Khom người cúi đầu xem như tạ ơn, Nhạc Vũ liền ngay lập tức phi độn bay ra. Bất quá lúc vừa bay ra ngoài cửa đạo quan thì biến sắc, cả người lộn ngược trở về bên trong.

Hắn nhìn về xa thì chỉ thấy khí mang hồng sắc trùng thiên tách ra Cửu giai vô lượng phổ hóa lôi.

Tiếp theo là một tia kiếm quang hồng sắc thấu xuất trong nhất thời vượt qua mấy vạn dặm bay thẳng tới nơi này.

Nhạc Vũ chấn động, vội vàng xuất ra Long Thương Kiếm, điên cuồng áp súc mấy trăm cây Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm được Hồng Mông chí bảo gia trì đến tầng 16 vào thân kiếm.

Tiếp sau đó một đạo kiếm khí Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ ngưng súc đến cực điểm bắn ra giao kích với kiếm quang hồng sắc.

Chỉ nghe vang lên một thanh âm nặng nề, hai lực lượng cường hoành va chạm ròi đạo kiếm khí Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ bị cưỡng ép đánh nát!

Nhạc Vũ phun ra một ngụm máu tươi, cả người cũng bay ngược về sau đụng phải một vách tường.

Đạo quan được chế từ một loại linh thạch cực kỳ cứng rắn không ngờ thủng ra một lỗ, ngũ tạng lục phủ của Nhạc Vũ cũng chấn động.

Kiếm quang hồng sắc bị kiếm khí Ngũ Hành Nguyên Từ triệt tiêu, bất quá kiếm ý vẫn đánh thẳng vào thần hồn của hắn khiến trong đầu đau nhức không thể suy nghĩ bình thường.

Đạo khí mang mênh mông đẳng xa vẫn không chịu buông tha hắn, đột nhiên bộc phá thêm một đạo kiếm quang trùng kích tới.

Lần này tuy không lăng lệ ác liệt như vưa rồi nhưng tốc độ lại nhanh hơn gấp đôi.

Nhạc Vũ cắn răng, cố gắng áp chế nỗi đau nhức trong đầu nhưng ngay cả đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Sau một khắc, một đạo hồng quang từ trong mi tâm của hắn bắn ra. Chân hình Tham Lang gào thét va chạm với kiếm quang rồi Chiến Tuyết cũng bắn ngược về sau.

Nhạc Vũ thoáng lo lắng liền nhìn qua, thấy tình hình Chiến Tuyết cơ bản giống hắn liền quay đầu nhìn về phía nam.

Chỉ thấy khí mang hồng sắc sau khi luân phiên bộc phát liền bị cửu giai vô lượng phổ hóa lôi hội tụ áp chế.

Nhạc Vũ thở phào một hơi, bắt đầu đem hết toàn lực khống chế được đạo kiếm ý trong thần hồn.

Hồi lâu sau toàn thân hắn toát mồ hôi, vùng đứng lên.

Lúc này kiếm ý hồng sắc hung hoành vô cùng đã bị hắn hạn chế dưới Thất Thải Lôi Phù.

Bốn loại bát giai kiếp lôi bao gồm Thượng tiêu thiên côn lôi, Thái hoán chín diệu lôi, Vô thượng pháp hoa lôi, Thiên nhân linh diệt lôi đều toàn lực cố tỏa mới có thể khiến đạo kiếm ý hung hoành này không thể lay động.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ vì vừa rồi hắn thử qua, cho dù đem hết toàn lực cũng không thể nào bài xích được luồng kiếm ý ra khỏi thần hồn, phảng phất như đã mọc rễ bên trong.

Lúc này hắn tràn ngập ý sợ, tuy trong Diễn Thiên Châu còn có một hóa thân tương đương với hắn chưa từng vận dụng, an toàn cũng chưa giảm xuống quá thấp nhưng tình tình vừa rồi quả thật cực kỳ hung hiểm.

Chỉ cần tái diễn một đạo kiếm khí tuyệt cường như vậy, áng chừng hắn sẽ đương trường vẫn lạc.

Hắn cũng nổi hiếu kỳ, không biết bên kia là vật gì mà hung hoành như vậy.

Tốc độ Chiến Tuyết chỉ thoáng chậm hơn hắn, thần sắc cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, sau một thoáng cũng vươn người đứng lên, bình tĩnh nhìn về phía nam, trong mắt đầy vẻ không hiểu.

Nhạc Vũ nhìn qua thấy một tia khát vọng trong mắt nàng liền nhíu mày, lắc đầu nói:

- Kiếm này quá hung, Chiến Tuyết vẫn đừng nên đụng tới!

Chiến Tuyết quay người lại, vẻ khát vọng trong mắt không còn, cũng không giải thích mà chiêu xuất một luồng sát lực hồng sắc ngưng tụ thành hình kiếm.

Sau một khắc, Nhạc Vũ biến sắc, lại hít vào một hơi khí lạnh, cảm giác được uy áp cực kỳ tương tự với kiếm ý vẫn trong thần hồn của hắn.

Tuyết Nhi chưa từng áp chế kiếm ý như hắn mà chỉ trong mấy hơi đã triệt để luyện hóa dung hợp!

Điều này lại phù hợp với chân khí Huyền Sát Chiến Ma của nàng nên cực kỳ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 919: Hấp thu kiếm ý

Nhìn thấy thanh sát kiếm ngưng tụ trước người Chiến Tuyết, Nhạc Vũ hít một hơi khí lạnh, kinh nghi bất định, thầm nghĩ vật này có duyên phận với nàng, kiếm ý sát lực tương dung tương sinh đúng là tăng uy lực lên mấy phần.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ nói tiếp:

- Vật này quá tà, Tuyết nhi ngươi khống chế không nổi, hay là đợi sau này hãy nói.

Dựa vào Vạn Lôi Châu tiến hóa trên diện rộng, cộng thêm hơn mười giọt Thái Huyền phổ hóa lôi dịch, Nhạc Vũ cũng chưa hẳn không nắm chắc tới được chỗ trung ương của vùng đất lôi tuyệt.

Bất quá với tu vi của hai người hắn, dù đi qua cũng sẽ bị thanh hung binh này áp chế.

Chiến Tuyết nghe lời khẽ gật đầu, bất quá sau một một khắc thì nàng lại bay ra đạo quan phóng về chỗ trung ương của vùng đất lôi tuyệt.

Nhạc Vũ đang cảm giác khó hiểu thì đột nhiên lại thấy lôi quang bạo phát phía xa, tiếp đó hai đạo kiếm quang hồng sắc chém tới đánh ngược Chiến Tuyết trở về tới tận đạo quan.

Nhạc Vũ cảm giác trong miệng đắng ngắt, lại vẫn không thể không đăng không dùng kiếm khí Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ tiếp được một kiếm đi sau.

Lần này so với lần trước càng thêm hung mãnh, ngũ tạng lục phủ cơ hồ bị lực phản chấn trùng kích lệch khỏi vị trí.

Bên trong thần hồn lại càng như phiên giang đảo hải, hai luồng kiếm ý dung hợp, lực phá hoại tăng gấp đôi, phải mất một phen công phu rất lớn mới trấn áp được. Nhạc Vũ lúc này mới có thể xác định đạo quan không chỉ dùng để tránh né

Thiên nhân linh diệt lôi mà còn có tác dụng ngăn cách thanh hung binh do thám.

Lúc vừa tiến vào có thể bởi vì thanh hung binh vừa cảm ứng được sự hiện hữu của hắn nên mới không có động tác gì.

Song xem lúc này đi ra thì nhất định bị nó tập kích.

Thầm mắng Đế Thính ngay cả chuyện này cũng không nói ra để mình cảnh giá, Nhạc Vũ vừa khống chế xong thì lập tức lấy ra một giọt thủy dịch lam sắc điểm vào thần hồn.

Nguyên thần bị kiếm ý đánh phá khắp nơi lập tức cảm thấy mát lạnh rồi nỗi đau đớn kịch liệt cũng lập tức biến mất.

Đến lúc Nhạc Vũ mở mắt thì thấy Chiến Tuyết nhìn vẻ mong đợi. Vốn định quát tháo một phen nhưng lời đến miệng lại thôi, tế lên Tam Muội Chân Hỏa bức về luồng kiếm ý hung hoành.

Sau một lát, ánh mắt Nhạc Vũ chợt lóe lên.

Kiếm ý này tuy cường hoành bá tuyệt, ngưng thực kiên cố nhưng khắc ấn linh hồn lại không quá mạnh, chỉ cần dùng Tam Muội Chân Hỏa giải khai một chút ý niệm bên ngoài là có thể dung nhập vào trong thần hồn.

- Lại có thể luyện hóa! Kiếm ý hung hoành này có chỗ tương tự với Nghịch Thiên Đao. Bất quá chất lượng lại còn hơn mấy thành, nếu có thể dung hợp cả hai thì tu sĩ cùng giai khó có thể chịu được uy áp kiếm khí của mình.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, đồng dạng dùng pháp lực Ngũ Hành ngưng tụ thành một thanh phi kiếm, dù không hung sát như Chiến Tuyết vừa rồi nhưng cũng là vô cùng cường tuyệt lăng lệ.

Chiến Tuyết lộ ra vẻ vui mừng, lại bay ra khỏi đạo quan.

Kiếp vân hồng sắc lại kịch liệt khởi động, dẫn phát hai đạo kiếm quang, một trước một sau phá không bay đến.

Nhạc Vũ cười bất đắc dĩ, cũng không để ý thương thế chưa lành, lại lấy ra Long Thương Kiếm.

Qua mấy lần như thế, đến khi kiếm ý không thể tiếp tục dung hợp thì Chiến Tuyết mới hơi có chút không cam lòng dừng lại.

Sau đó nàng thử dùng Bạch Đế kiếm chém ra, mặc dù vẫn là năm trăm chín mươi tám đầu Tham Lang chân hình mà chưa thể đột phá hạn chế lực 300 Chân Long nhưng độ sắc bén vượt lên trước mấy lần, kiếm quang thôn thổ bất định càng khiến người ta run sợ.

Nhạc Vũ vừa liếc một cái đã biết uy lực một kiếm của Chiến Tuyết đã tăng lên gấp rưỡi so với trước kia!

Chỗ tốt của hắn tuy không được như nàng nhưng cũng không ít, tuy không có sát lực để phối hợp nhưng tính chất kiếm ý lăng lệ ác liệt tương hợp với Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châmcó thể hỗ trợ tương sinh.

Trong lúc mơ hồ, hắn càng cảm giác rõ ràng về kiện linh bảo chỗ trung ương của vùng đất lôi tuyệt.

Cũng không biết có phải vì luyện hóa kiếm ý này mà thỉnh thoảng trong tâm hắn lại bốc lên sát ý rừng rực.

- Hay cho một thanh hung binh tuyệt thế! Đây mới là chân chính sát phạt chi bảo, sợ là Nguyên Đồ A Tị còn có điều không bằng.

Lệ mang trong mắt Nhạc Vũ lập loè không dứt, đồng tử cơ hồ bị nhuộm thành màu đỏ.

Bất quá một tia lý trí tỉnh táo thủy chung vẫn còn sót lại. Qua một lúc lâu thì dần thích ứng, màu đỏ trong mắt cũng dần biến mất.

Nhìn ra bên ngoài đạo quan, Nhạc Vũ tiếp theo không chút do dự thả Bạch Thường từ bên trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ ra.

Thanh Dực Ngân Luyện Xà đang nhắm mắt tu hành bên trong thì bị thả ra, ánh mắt vẻ ngơ ngác, sau khi trông thấy Nhạc Vũ thì lập tức lóe lên lệ mang nói:

- Vô duyên vô cớ đem ta giam ở bên trong đã nửa năm thời gian, Nhạc Vũ ngươi rốt cuộc là muốn như thế nào?

Nàng lại nói đến một nửa thì cả người đột nhiên run rẩy nhìn về bên ngoài đạo quan.

Đợi đến khi nàng trông thấy kiếp vân hồng sắc quay cuồng trên không thì sắc mặt lập tức trắng bệch, thân thể như như nhũn ra, lạnh run, nỗ lực cường chống mới không xụi lơ trên mặt đất, thầm mắng cũng không biết vì sao Nhạc Vũ đi vào chỗ tuyệt địa này.

Nhạc Vũ thấy thế nhịn không được cười lên, yêu thú vốn là như vậy, cho dù là thần thú đỉnh cấp cũng không cách nào khắc chế nỗi sợ hãi với lôi kiếp.

Đặc biệt là đối với kiếp lôi có giai vị cao hơn một bậc thì hoặc là điên cuồng chạy thục mạng hoặc là không dám động đậy.

Nhân loại tuy cũng đồng dạng kiêng kị nhưng không sợ hãi tới mức độ như vậy.

Bạch Thường có thể đứng vững trong tuyệt địa, lực ý chí đã xem như không tệ. Không trách Diệp Thanh trong Vạn lôi điện đã nói tư chất Bạch Thường trong Yêu tộc là mấy ngàn năm ít thấy.

Bất quá xem bộ dạng lúc này của Bạch Thường thì dù bảo nàng điều gì cũng khó có dư lực để làm. Nhạc Vũ liền trực tiếp phân ra một đạo hồn niệm khống chế thân thể nàng, dang ra mười hai chiếc cánh chim khai mở hàng rào không gian đem cả ba vào bên trong.

Vừa tiến vào thời không loạn lưu thì trong hàng rào lập tức có mấy đạo lôi xà huyết hồng lớn như cột nước đánh thẳng đến.

Trái tim Bạch Thường thiếu chút nữa nhảy lên đến họng, nhìn lại Nhạc Vũ thấy hắn tế lên một ngọc châu hồng sắc lên đỉnh đầu ba người phát ra một lực lượng điện từ bao phủ. Sau một lát liền hấp thu hay tiêu hao toàn bộ những Thiên nhân linh diệt lôi khủng bố này.

Phi độn qua hơn mười nhịp hô hấp, Bạch Thường vẫy mạnh cánh liền xuyên qua hàng rào không gian trở về Địa Tiên giới.

Bạch Thường nhìn kiếp vân phía xa, trên mặt vẫn còn đầy nét hoảng sợ.

Sau một khắc nàng liền chú ý thấy qua nửa năm nhưng lực khống chế của Nhạc Vũ đối với pháp tắc không gian đã khác biệt một trời một vực, tăng lên một cấp độ!Lúc ở trong thời không loạn lưu trợ giúp nàng hết sức ung dung.

Bạch Thường cắn môi, trong mắt lộ vẻ u sầu, tốc độ tiến bộ của kẻ này nhanh như vậy thì qua mấy trăm năm nàng khó có hi vọng thoát thân, thần hồn vĩnh viễn bị Ba La Thần Diễm tỏa định!

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ bình tĩnh nhìn về chỗ trung ương của vùng đất lôi tuyệt.

Mặc dù hắn không sợ kiếp lôi nhưng cảm giác cực kỳ nguy hiểm, đặc biệt là thanh hung binh kia.

Nơi này đã nhìn không tới tinh mang hồng sắc, bất quá vẫn có thể cảm giác sát niệm hung tuyệt.

Chiến Tuyết có chút lưu luyến, quay đầu nói:

- Sư huynh! Chờ ta tu đến Thái Ất Chân Tiên sẽ lại đến.

Nhạc Vũ gật đầu, biết được ý của Chiến Tuyết, với tu vi của nàng sau khi đạt đến Thái Ất Chân Tiên thì nắm chắc thu phục được thanh hung binh.

Bản thân hắn cũng hiếu kỳ không biết vật gì có thể phong ấn thanh kiếm, hoặc là sâu trong đó hắn sẽ có thu hoạch gì khác.

Dừng lại một lát rồi Nhạc Vũ liền chuẩn bị khởi hành, đưa Chiến Tuyết trở về Diễn Thiên Châu rồi khai mở Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Bạch Thường thấy thế biến sắc:

- Ta cũng không hy vọng xa vời ngươi có thể thả ta, chỉ có một chuyện muốn nhờ. Đem cho ta trăm Nguyên Trí linh quả lấy được lần trước đến Mai Sơn. Nếu có thể làm được, Bạch Thường ta tình nguyện làm nô tài cho ngươi.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, tiếp theo không chút do dự đem Bạch Thường vào lại Biểu Lí Càn Khôn Đồ.

Bất quá hắn cũng ghi nhớ chuyện nàng nói. Bản thân hắn tuyệt không thể tự mình đem số Nguyên Trí linh quả kia lên Mai Sơn nhưng có thể nhờ thương gian làm chuyện này.

Việc này cũng không tính là gì. Sau này có thể để nàng cam tâm tình nguyện hiệu lực cho hắn thì vẫn tốt hơn ép buộc.

Nhạc Vũ nhìn lại tình hình thân ngoại hóa thân rôi hóa thành một đoàn ngũ sắc độn quang phi đến trăm vạn trượng phía chân trời.

Khống Vân Phong sau khi được hắn cải tạo thì hiện ra rất nhiều hiệu quả. Thủy linh lực trên đỉnh núi đã thuần khiết gấp mấy lần so với mấy tháng trước.

Hóa thân của hắn ngồi tĩnh tọa trong Huyền Vũ Thiên Nguyên trận, ngoại trừ ngoài núi thỉnh thoảng có vài hồn niệm thăm dò thì hết thảy đều như thường, toàn bộ Thiên Thủy quốc vân mưa thuận gió hoà.

Nhạc Vũ cười lạnh, tính ra đã cuối thu, lập tức cũng không dừng lại, nhanh chóng hóa quang mà đi. Sau một tháng hắn xuất hiện tại một chỗ trên mặt biển.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 920: Dịch Linh Thủy thành

Đứng trên mặt biển, Nhạc Vũ bình tĩnh nhìn về phía dưới, đây chính là Tây Hải nằm giữa phía bắc Tây Ngưu Hạ Châu và phía nam Nam Chiêm Bộ Châu.

Cách không xa nằm về phía bắc là Côn Luân Sơn. Theo truyền thuyết là tuất (ngôi thứ mười một trong 12 Địa chi) địa Tây Hải, hợi (ngôi cuối cùng trong Địa chi) địa Bắc Hải, thậm chí có thể thấy được dãy núi hùng vĩ trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm.

Bất quá chỗ này cũng không có quan hệ với Côn Luân sơn.

Dùng hồn niệm cảm giác chỉ chốc lát, Nhạc Vũ đã có sở đắc liền tiềm nhập vào đáy biển. Lúc này hắn tuy không mang theo Huyền Thủy Thiên Linh Châu nhưng vẫn có khả năng tránh nước, tiềm nhập sâu xuống hơn mười vạn trượng thì thấy được một đại thành phạm vi đến 150 vạn trượng, so với cung điện dưới đáy biển hắn đã từng thấy ở Thiên Nguyên giới lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Cơ hồ cách mỗi ba dặm đều khoảng một viên Bích Ba Thiên Linh Châu có thể so với thất phẩm tiên bảo. Hơn mười vạn viên kết hợp thành một pháp trận khổng lồ bài xích hàng tỉ tấn nước biển ra ngoài.

- Hay cho Tây Hải Long tộc.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra một tia dị sắc, theo truyền thuyết dưới Tây Hải có một trăm đại thành, Tây Hải Long tộc quản hạt hơn ba mươi thành.

Tòa thành trước mắt hắn tên là Dịch Linh thành, có hơn ba mươi tỷ nhân khẩu, xếp thứ hai trong chư thành Tây Hả, chỉ sau Long thành. Bất quá thực lực Long tộc cũng đủ khiến người nhìn vào líu lưỡi, chỉ một chi nhưng thực lực cường hãn không thua tông môn đỉnh cấp của Đạo gia.

Trong chư thành dưới đáy biển ngoại trừ Yêu tộc còn có Nhân tộc. Bất quá bọn

họ cực kỳ bài xích tu sĩ nhân loại nên bên trong chư thành cũng chỉ có vài nơi mở cửa cho tu sĩ, trở thành chốn mua bán.

Dịch Linh Thành chính là một phường thị lớn nhất trong Tây Hải.

Nhạc Vũ tiến vào đến cửa thành thì dừng lại, chỉ thấy trước cửa có mấy trăm hải yêu tay cầm binh khí trấn giữ.

Hắn có thể cảm giác được những binh khí trên tay Yêu tộc có giá trị không kém những chiến xa Nhân tộc.

Bất quá lúc đi vào cửa thành lại rất đơn giản,Nhạc Vũ tùy ý ném ra ba viên tiên thạch cửu phẩm liền dễ dàng đi vào.

Tới nơi này, Nhạc Vũ có cảm giác quái dị như tiến vào thế giới kỳ huyễn. Vẫn có thể tùy ý thấy được tu sĩ nhân loại nhưng nhiều hơn là yêu tu các loại, đủ thứ hình dáng như miệng nhọn tai khỉ hay đầu cá thân người.

Thời gian Nhạc Vũ tiến vào bản giới Hồng Hoang đã không ngắn, cũng biết dù trong Địa Tiên giới thì thành viên huyết hệ thần thú có thực lực mạnh mẽ như long phượng kỳ lân cũng cực kỳ ít ỏi.

Tây Hải Long tộc có huyết mạch chân long cao giai cũng không quá một trăm, chính thức siêu giai cũng chỉ có ba vị.

Tồn tại như Thôn Tinh, tự bản thân khổ tu từ hỗn huyết cấp thấp lên đến siêu giai huyết mạch lại càng hi hữu. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Cũng vì nguyên nhân đó mà tư chất như Bạch Thường mới có thể xưng là thiên tài hiếm thấy trong Yêu tộc.

Đương nhiên có thể như Tử Vân đạo nhân trước kia trảm sát hơn mười Chân Long vẫn có thể bình yên tu hành đến Đại La Kim Tiên thì thật sự độc nhất vô nhị.

Trong Địa Tiên giới tuyệt đại đa số đều là Yêu tộc bình thường, có thể do hoàn cảnh quá ưu việt nên phổ biến là tư chất thấp, rất ít có chuyện chiết xuất huyết mạch tấn giai.

Chính thức tính ra, bọn hắn trong Thiên Nguyên giới thật sự là một ít nhân vật tuyệt đỉnh. Ví như cha mẹ Tinh Nguyệt có địa vị không thấp trong long tộc.

Nhạc Vũ hưng phấn đi dạo một vòng, sau khi có ấn tượng đại khái liền đi về một tòa nhà cực lớn ở thành đông.

Kiến trúc tòa nhà trước mắt này dùng từ cung điện cũng không quá. Bất quá trên tấm biển ngoài cửa có ghi ba chữ "Linh Diệu Các", góc bên dưới có ghi mấy chữ nhỏ " Phân lâu Dịch Linh Thành".

Nhạc Vũ thấy thế cười nhẹ, thầm nhủ quả nhiên Linh Diệu Các có thế lực khổng lồ rồi không chút do dự tiến vào.

Hắn đem tín vật Thất Huyền Thanh linh ngọc đeo ở bên hông rồi mới đi vào đại điện. Bên trong có một vị chấp dịch chủ động nghênh đón, cung kính thi lễ nói:

- Quý khách tới để mua sắm?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu rồi cũng không đợi người này dẫn đường, phảng phất đã quen thuộc tiến vào lầu hai.

Không bao lâu hắn đi vào phòng đánh số ba, không gian nơi này rộng đến ngàn trượng nhưng lại chỉ để rải rác 300 kiện kỳ trân.

- Lúc trước nghe Đế Thính nói là bên trái của phòng số ba trong vòng năm năm sẽ không bán ra.

Nhạc Vũ nhìn về bên trái rồi lộ vẻ vui mừng, thấy trên giá gỗ đặt tám viên linh châu thủy lam sắc.

Hô hấp của hắn hơi dừng lại rồi lại thầm kêu đáng tiếc. Nếu gom đủ ba mươi viên thì cả uy lực cả bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu sẽ tăng lên một giai. Tìm thêm được tám viên tuy có thể làm cho uy lực của bộ tiên bảo này tăng nhiều nhưng không thể đột phá.

- Đáng tiếc vẫn còn chưa đủ! Bất quá đã có tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu thì lần đấu pháp tranh vũ lần này mình chỉ có thắng mà không bại. Vô luận này Xiển Giáo cùng La Linh tông thi triển phép gì thì mình đều có biện pháp ứng phó!

Nhạc Vũ tiến lên trước một bước, đang muốn cầm viên linh châu xem kỹ thì chợt nghe bên cạnh vang lên một thanh âm già nua:

- Vị đạo hữu này muốn mua bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu này?

Nhạc Vũ cũng không thấy kinh ngạc, quay đầu lại thì thấy bên cạnh là một huyền bào lão giả. Người này thấy Tử Kim ngọc bội đeo bên hông Nhạc Vũ thì cảm thán:

- Theo như ghi chép của Linh Diệu Các thì mấy chục năm trước lúc đạo hữu lấy được miếng Thất Huyền Thanh linh ngọc thì mới chỉ có tu vi Đại Thừa, không ngờ chỉ qua mấy chục năm sau đã có thành tựu Thiên Tiên, thiên tư phi phàm như vậy quả thật hiếm thấy.

Nhạc Vũ không đổi sắc mặt, Linh Diệu Các sẽ có ghi chép về tu vi của hắn trước đây cũng là điều dự liệu trước. Vì thế trước khi đến đây hắn đã dùng Hi Hoàng tàn kính che lấp đặc thù của bất lậu kim thân lẫn dao động thần hồn, chỉ là một tu sĩ vừa đạt tới Thiên Tiên, bất quá tình hình thực tế cũng là như thế.

Vài thập niên tiến vào Thiên Tiên tuy có chút kinh thế hãi tục. Bất quá nếu ở động thiên phúc địa hay Tam Thập Tam Thiên cảnh, cộng thêm mười Nguyên Trí linh quả thì chưa hẳn cũng không thể.

Biểu hiện thực lực thiên phú như vậy cũng đủ để khiến Linh Diệu Các coi trọng. Dù sao có vài chỗ tốt cũng không phải có tiên thạch là có thể mua được, tu sĩ bình thường ngay cả cơ hội tiếp xúc cũng không có.

- Tiền bối quá khen! Vãn bối chỉ là may mắn tiến vào một chỗ phúc địa mới có được tu vi hôm nay mà thôi.

Thấy huyền bào lão giả lộ ra sắc mặt quả nhiên, Nhạc Vũ mỉm cười rồi cầm lấy cả tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu vào tay:

- Không biết quý các định giá vật này bao nhiêu tiên thạch?

Huyền bào lão giả nghe vậy liếc qua mấy viên Thủy Linh Châu trong tay hắn rồi lâm vào trầm ngâm. Tuy biết được tu vi Nhạc Vũ tiến triển nhanh như vậylà dựa vào động thiên phúc địa có gia tốc thời gian nhưng trong tâm của hắn vẫn không

hề có chút khinh thị, ngược lại càng thêm mấy phần coi trọng.

Người tu chân ngoại trừ tư chất thì cơ duyên số mệnh cũng cực kỳ quan trọng, đối với Linh Bảo Các mà nói thì điều thứ hai lại càng trọng yếu hơn.

Đôi mắt cơ trí tĩnh mịch lập lòe bất định hồi lâu, Nhạc Vũ cũng không hối thúc, ngược lại nhìn về mấy thứ khác trong phòng.

Trong lòng hắn thầm tán thưởng, trong phòng này đều là kỳ trân hiếm thấy, mấy thứ trong đó có thể liệt vào linh bảo.

Gom hết mấy thứ ở đây sẽ có giá trị vượt qua những bảo vật mà hắn lấy được của mấy vị Thái Ất Chân Tiên.

Đương nhiên ở đây không tính thanh Thương Long kiếm và Lưỡng cực hàn diễm kính, những vật này vốn không thể ước lượng được giá trị.

Bất quá mấy thứ kỳ trân ở đây cũng khiến hắn động tâm.

Một lát sau, huyền bào lão giả lộ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Đạo hữu có được Thất Huyền Thanh linh ngọc, lại là kỳ tài ngút trờii. Theo lý mà nói, lão hủ vốn nên là cho đạo hữu chút thuận tiện mới được. Bất quá Huyền Thủy Thiên Linh Châu bất đồng, sau khi gom đủ mười hai viên sẽ thành một kiện Tiên Thiên linh bảo thủy hệ, không thể tính theo giá trị tiên thạch bình thường. Quy củ Linh Diệu Các chỉ có thể lấy vật đổi vật. Nếu đạo hữu có thể tùy tiện xuất ra một kiện bảo vật đồng giá thì ta sẽ làm chủ trao đổi.

Nhạc Vũ ngẩn ra nhưng sau đó cảm thấy hết sức khó xử, trước khi hắn tới Tây Hải đã chuẩn bị trước không ít.

Chiến lợi phẩm thu được mấy chục năm vừa rồi cũng tới tám ngàn vạn tiên thạch các loại, còn có không ít linh trân. Cho dù mấy viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu quý giá thế nào cũng có thể mua được.

Tuy nhiên hắn cũng không rõ ở đây lại có quy củ lấy vật đổi vật, tám ngàn vạn tiên thạch hoàn toàn vô dụng.

Nhìn lại tàng trân trong không gian tu di của mình, Nhạc Vũ bất giác càng thêm

phiền muộn.

Bên trong quả thật không ít kỳ trân nhưng những thứ có thể đưa ra lại không có món nào.

Những năm này thu hoạch nhìn như phong phú nhưng tính kỹ ra lại không có bao nhiêu.

Lúc hồn thức quét tới Nguyên Trí linh quả thì trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, sau một khắc lại khẽ lắc đầu.

Tính ra chỉ cần ba Nguyên Trí linh quả là có thể đổi được một viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Bất quá số lượng lớn như vậy sẽ dẫn đến sự chú ý của Xiển Giáo nên tuyệt đối không thể. Linh Diệu các tuy không tệ nhưng lại có không ít mập mờ với chư tiên Xiển Giáo.

- Dùng linh thạch để đổi có được hay không?

- Không được!

Huyền bào lão giả đáp dứt khoát đến cực điểm:

- Trừ phi là tiên thạch trên Tam phẩm thì chúng ta mới có thể xem xét.

- Tam phẩm?

Nhạc Vũ khẽ nhắc lại rồi dứt khoát mấy viên linh châu trong tay xuống.

- Đã như thế thì một tháng sau ta lại đến!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 921: Tái dung nguyên thần

Lúc đi xuống tầng thứ nhất của Linh Diệu Các, Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Tuy hắn là người bị trời đố kỵ nhưng trong phong hiểm thường thường ẩn chứa đại cơ duyên. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Từ lúc bắt đầu tu luyện, ngoại trừ đoạn thời gian ban đầu thì cơ hồ chưa bao giờ sầu não vì bảo vật tiền tài các loại.

Hắn tuyệt đối chưa từng nghĩ đến một ngày trong tay có trân tàng giá trị hàng tỉ mà ngay cả tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cũng không mua được.

- Tam phẩm tiên thạch sao?

Nhạc Vũ nhếch miệng, bất giác lộ ra vài phần tự trào.

Linh trân trong biệt phủ Chúc Long phần lớn là linh dược hữu dụng đối với Yêu tộc, Tam phẩm tiên thạch tổng cộng chỉ có hơn mười viên. Tuy nhiên trong vật tùy thân của mấy người Hỏa Minh Chân Quân tổng cộng có bốn mươi viên, bất quá những Tam phẩm tiên thạch còn chưa đủ để đổi một viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

- Xem ra tiên thạch bình thường không thể giao dịch được Tiên Thiên linh bảo này, chỉ có tiên thạch trên Tam phẩm mới hơi có tác dụng, bất quá nhìn ý tứ người này lại thích lấy vật đổi vật hơn.

Nhạc Vũ cảm thấy đau đầu cực điểm, quy định này cũng không ghi chép trong điển tịch.

Đoán chừng những người viết ra tạp ký kỳ văn của Tu Chân Giới còn chưa đạt tới cấp độ này khiến hắn lúc thu được những tiên thạch vẫn cảm thấy hết sức vui mừng.

- Trong thời gian ngắn cũng không thể tìm thấy phương pháp có thể xử lý tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu, trước hết cứ tìm mua một vật khác rồi nói sau.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đi ra ngoài cửa, bất quá lúc đi qua hai bảng hiệu thì thần sắc khẽ động, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Đây là hai biển hiệu cực lớn có diện tích chừng trăm trượng, biển màu đỏ liệt kê tất cả những linh trân trong kho Linh Diệu Các còn biển màu xanh là những thứ mà Linh Diệu Các muốn thu mua, có đầy đủ thông tin bao gồm tên gọi, nơi sản xuất, thậm chí hiệu dụng đặc thù.

Nhạc Vũ đầu tiên nhìn về bên phải, ánh mắt đột nhiên co rút thành hình châm, cảm thấy hô hấp như dừng lại.

- Quả nhân sâm!

- Cửu chuyển kim đan!

Tên hai thứ đứng đầu đều nằm thuộc vào dược trung chi vương hậu thiên!

Càng xem đến cuối cùng, Nhạc Vũ càng kinh hãi, trong một trăm liệt kê đầu không có thứ nào không phải là kỳ trân thế gian, càng có hai thứ là linh bảo nhị phẩm.

Huyền Thủy Thiên Linh Châu mà hắn muốn mua chỉ xếp hàng thứ sáu.

Nhạc Vũ đứng ngẩn ra bên cửa hồi lâu mới tỉnh táo lại.

Hắn thầm khiếp sợ vì sự giàu có của Linh Diệu Các đồng thời cũng không cho là đúng.

Những vật này áng chừng những tiên tu bình thường cũng không có khả năng đổi được, còn những người có đủ thực lực để đổi thì chắc cũng có những biện pháp khác để lấy được.

Sở dĩ muốn liệt kê ra đơn giản là để gây ấn tượng cho ngừng tiên tu tới đây giao dịch về tài lực lớn lao của Linh Diệu Các.

Tiếp tục xem bản liệt kê, đến số thứ 254 thì hắn thấy lại một cái tên quen thuộc.

- Nguyên thần tinh hạch sao? Có thể xếp trước vị trí ba trăm trong Linh Diệu Các vậy thì vật này đã có thể so với một số Tiên Thiên linh trân.

Nhạc Vũ dùng thần thức dò xét một lúc liền ghi nhận hết những tin tức của viên nguyên thần tinh hạch này.

Viên tinh hạch này được luyện hóa từ một thế giới có thể dung nạp sơ giai linh tiên, so với Thiên Huyền giới còn lớn hơn, cũng không biết để luyện hóa nó đã đoạt đi bao nhiêu sinh linh tánh mạng.

Bất quá vật này không yêu cầu lấy vật đổi vật mà ghi giá công khai là 3500 vạn tiên thạch!

Nhìn thêm một lúc, Nhạc Vũ phát hiện thấy trên bảng cũng không chỉ có duy nhất một viên nguyên thần tinh hạch. Bất quá chúng không giống nhau mà dựa theo phẩm chất để định giá, cao nhất là hơn ngàn vạn tinh thạch, thấp chừng hai ba mươi vạn.

Ngoại trừ viên nguyên thần tinh hạch, trên danh sách còn liệt kê hơn mười vạn linh vật, giá trị thấp nhất cũng trên mười vạn tiên thạch!

- Linh Diệu Các quả nhiên không tiến hành giao dịch dưới mười vạn tiên thạch.

Nghĩ đến lời của vị chấp sự Thiên Tiên ở mật cảnh Vân Thiên cung, ánh mắt Nhạc Vũ bất giác lóe lên, kỳ thật giao dịch linh vật càng lớn vẫn thua linh vật cấp thấp vì số lượng cực lớn, hơn nữa ổn định.

Cách làm của Linh Diệu Các như vậy ngoại trừ bản thân tiền nhiều như nước còn phải có đầy đủ lực lượng.

Ngoại trừ nguyên thần tinh hạch, những vật còn lại phần lớn đều khiến hắn không thấy hứng thú.

Chỉ có một số thứ có thể phụ trợ tinh hoa Ngũ Hành cho hắn tu hành mới khiến hắn hơi động tâm.

Hiện giờ hắn đã tiêu hao hầu hết những vật này, thậm chí lúc hai hóa thân trùng kích Thiên Tiên còn cần cực linh nhân sâm đan.

Bất quá nhìn giá cả thì Nhạc Vũ bất giác chán nản.

Những vật này khi hắn ở Thiên Nguyên giới thì giá cả bình thường, thậm chí có thể nói là rẻ tiền . Nhưng tại nơi mà phần lớn dựa vào ngoại lực để tu hành, ít phải suy nghĩ đến công kích của Vực Ngoại Thiên Ma thì lại đắt đến cực điểm.

Giá cả chênh lệch cơ hồ đạt đến gấp 10 lần!

Trong mắt hiện lên một tia khổ não, Nhạc Vũ nhìn sang một tấm biển khác thì thần sắc mới hơi tươi tắn trở lại, Linh Diệu Các tuy bán đắt nhưng giá mua cũng rất công bằng.

Trên tấm biển cũng liệt kê hơn ngàn vạn linh vật, giá trị đồng dạng trên mười vạn tiên thạch.

Nhạc Vũ nhìn một lát rồi khẽ lắc đầu, cuối cùng dừng lại ở một vật liệt kê thứ 392.

- Nhất khí Vân Thanh kiếm, Tam phẩm thủy hệ tiên binh, thế gian còn lại ba thanh do Thượng Cổ Luyện Khí Sư chế tạo.

Điều khiến Nhạc Vũ kinh dị là danh tự Nhất Khí Vân Thanh kiếm, dù sao tiên binh tiên bảo bậc này cũng không thống nhất danh tự, uy năng lực cũng bất đồng, bình thường đều không nói giá cả.

Đến khi hắn đọc xong tư liệu về vật này thì càng kinh dị. Bên trong ngoại trừ danh tự còn bao gồm cả lai lịch và công dụng cụ thể, thậm chí linh trận bên trong và tài liệu luyện kiếm.

Cuối cùng còn thêm một chữ nhỏ"Tự luyện cũng có thể"!

-Tự luyện? Nếu là thật sự có thể như thế vậy thì chuyện lần này có tương lai.

Thần sắc Nhạc Vũ cuối cùng khôi phục vài phần nhẹ nhõm, tuy nói sau một tháng nhưng khi đó hắn có thể kiếm đủ linh trân, nhưng đến lúc này thì đã nhìn thấy hi vọng.

Tuy từ khi tu hành đến nay hắn chưa từng luyện chế qua tiên binh nhưng lại cực kỳ tự tin, dù sao hiện giờ hắn đã có thực lực Thái Ất Chân Tiên, cũng không lo khi luyện chế không đủ pháp lực.

Những tài liệu trên bảng hắn đã có đủ tới bảy thành, chỉ thiếu mấy thứ phụ trợ.

Xem tiếp thì hắn thấy một thứ tên là Hóa long đan.

-Đan dược này tuy chỉ là Ngũ phẩm nhưng lại giá trị hơn rất nhiều kỳ trân tam tứ phẩm, tương đương với Tam phẩm kiếm tiên Nhất Khí Vân Thanh kiếm!

Nhạc Vũ hơi cảm giác hiếu kỳ, lúc hồn thức thăm dò vào trong thì lập tức lộ ra vài phần chợt hiểu.

- Đề thuần huyết mạch Long tộc sao? Không trách quý giá như thế, cần cực linh nguyên Long thảo làm chủ dược. Danh tự này có chút quen thuộc.

Nhạc Vũ tiếp tục nhìn về bên dưới, lúc nhìn đến số 3800 thì thấy tên của Cực linh nguyên Long thảo.

Ghi nhớ đại khái đặc điểm vật này, Nhạc Vũ quét hồn niệm vào không gian tu di của mình.

Sau một lát, hắn đã tìm được ba thứ linh dược nhị sắc huyền hoàng giống nhau như đúc.

- Vật này đồng dạng là Ngũ phẩm nhưng giá cả lại vượt qua rất nhiều Tứ phẩm linh trân.

Nhạc Vũ nhíu mày, thầm nghĩ có chút dị thường. Hóa long đan trân quý như thế vậy thì tài liệu luyện chế chủ yếu là Cực linh nguyên Long thảo cũng phải có giá trị tương đương mới đúng.

Xem đây giá vật này lại chỉ bằng một phần ba Hóa long đan, cũng không biết nguyên nhân vì đâu.

Nhạc Vũ nhìn xuống tiếp thì cũng không phát hiện gì thêm, chỉ cảm thấy những tiên đan có thể tăng lên tu vi trong Địa Tiên giới đắt đến kỳ lạ.

-Nếu thật sự không có cách thì cùng lắm mình thử luyện chế chút linh đan như vậy là được.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền đi vào bên trong Linh Diệu Các rồi sau một lát mới rời đi.

Hắn đi thẳng tới cổng thành, phi độn dưới đáy nước về phía nam.

Chừng ra khỏi Dịch Linh thành trăm vạn dặm, Nhạc Vũ mới dừng lại, tìm một chỗ ẩn nấp rồi lấy ra ba hộp ngọc.

Ba hộp ngọc này đều có bí pháp phong cấm, chất liệu cũng cực kỳ chắc chắn, tiên binh bình thường khó làm thương tổn. Nhạc Vũ trích ra mấy giọt tinh huyết nhỏ vào trong cấm chế rồi liên tục thi triển mấy chục đạo quyết lần lượt mở ra.

Khi phong ấn được mở ra thì có một luồng dao động linh lực cực lớn trào xuất, hô ứng với bản nguyên của Địa Tiên giới, tùy thời có thể dung hợp vào trong.

Nhạc Vũ không dám chần chừ, dùng pháp lực khẽ hút ba "khối đá" màu đen bên trong vào Diễn Thiên Châu.

Chỉ qua khoảnh khắc, trong Diễn Thiên Châu đã có biến hóa di sơn đảo hải.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu điên cuồng chuyển động, trong nháy mắt đã hoàn toàn phân giải ba viên đá màu đen này, sau đó từng chút dung hợp vào Diễn Thiên Châu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 922: Tây Hải Long thành

Biến hóa trong Diễn Thiên Châu diễn ra trong nửa canh giờ thì hoàn tất toàn bộ, khối đá màu đen đã bị Diễn Thiên Châu triệt để hấp thu phân giải.

Thế giới bên trong cũng dần khôi phục lại bình tĩnh, bất quá chỗ biên giới vẫn đang điên cuồng khuếch trương bằng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong khoảng thời gian này, Nhạc Vũ dứt khoát lấy ra mấy cái bình sứ, thăm dò bên trong rồi chiết xuất ra từng giọt dịch thể có màu sắc khác nhau hấp thu vào bên trong cơ thể.

Sau một khắc, nguyên khí cùng Ngũ Hành linh lực trong cơ thể lập tức bạo tăng.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền ngưng tụ trong đan điền ra một tổ Ngũ Hành phù văn nhập vào phù trận rồi khẽ lắc đầu.

- Những tinh hoa Ngũ Hành này tuy tốt nhưng chất lượng so với Cực linh nhân sâm đan vẫn còn kém quá nhiều.

Lần này thu thập đến tám ngàn vạn tiên thạch coi như hoàn toàn vô dụng nên Nhạc Vũ liền dứt khoát dùng trao đổi ít thứ tốt trong Linh Diệu Các.

Ngoại trừ viên nguyên thần tinh hạch giá trị 3500 vạn thì còn hai viên khác có giá trị tổng cộng 2500 trăm vạn tiên thạch.

Ngoài ra hắn còn mua sắc một chút dược liệu và tài liệu có khả năng dùng đến trong luyện khí, còn lại bảy trăm vạn tiên thạch đều dùng để đổi lấy những tinh hoa Ngũ Hành này.

Số lượng nhìn như không nhỏ nhưng tính ra cho dù dùng tám ngàn vạn tiên thạch mua hết những tinh hoa Ngũ Hành này thì cũng chỉ tương đương với hai viên cực linh nhân sâm đan.

Hơn nữa tạp chất rất nhiều, không được tinh khiết như thứ sau, mỗi điểm tinh hoa Ngũ Hành đều phải mất năm ngày mới triệt để bài xuất tạp chất ra bên ngoài cơ thể.

Đây còn là nhờ vào năng lực phân tích của hắn mới có thể bài trừ nhanh như vậy, nếu là những tu sĩ khác chắc phải dùng đến mấy tháng, thậm chí là cả nửa năm mới có thể chiết xuất triệt để.

Hiệu dụng hoàn toàn không thể so sánh với Cực linh nhân sâm đan.

Bất quá tuy dùng vật này có rất nhiều phiền toái nhưng Nhạc Vũ vẫn mơ hồ thấy được hi vọng rất nhanh đột phá Thiên Tiên.

Sử dụng tinh hoa Ngũ Hành xong thì tốc độ tu hành của hắn đủ tăng lên gấp 10 lần so với trước, nếu cung ứng đầy đủ thì áng chừng hai mươi năm sẽ tu hành viên mãn Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười bốn.

Duy chỉ có Linh Bảo tiên thạch khó tìm, nhu cầu số lượng tinh hoa Ngũ Hành của hắn lại quá lớn khiến trong lòng phát sầu.

Thí nghiệm hiệu quả một phen, Nhạc Vũ liền thu hồi Ngũ Hành tinh hoa, thế giới bên trong Diễn Thiên Châu cũng triệt để bình tĩnh lại.

Nhạc Vũ lại lại thử bắt đầu suy diễn linh trận, toàn lực thôi động Diễn Thiên Châu, sau chừng thời gian một ấm trà thì trên mặt lộ ra vẻ suy nghĩ.

- Sau khi hấp thu ba viên nguyên thần tinh hạch này thì tốc độ tính toán của Diễn Thiên Châu tăng gần gấp đôi so với trước! Đợi đến một thời gian sau khi triệt để hấp thu thì chắc sẽ tăng trọn hai lần. Chỉ là tạo nghệ trận đạo của mình hiện giờ sớm đã đạt tới cảnh giới hư thất sinh bạch đỉnh phong, sao còn chưa thấy đột phá? Chắc còn cần nắm giữ thêm pháp tắc thời không kháchay sao?

Nhạc Vũ không khỏi có chút tiếc nuối dừng lại, tính ra sau khi hấp thu nguyên thần tinh hạch thì hắn cũng không phải không có thu hoạch.

Ngoại trừ không gian bên trong mở rộng có thể dung nạp hơn nữa sinh linh bên ngoài thì năng lực tính toán cũng có tăng trưởng, tốc độ bày hay phá trận của hắn tăng gần gấp đôi, nhìn như không nhiều lắm nhưng vào thời điểm đấu pháp thì

sinh tử chỉ quyết định trong chốc lát.

Tiếp tục xem xét biến hóa trong Diễn Thiên Châu thì thấy phạm vi thế giới đã tăng lên bảy ngàn vạn dặm, lúc này Nhạc Vũ mới thỏa mãn đứng dậy tiếp tục phi độn.

Lần này hắn tiến thẳng vào chỗ sâu nhất của Tây Hải, có thể thấy những yêu tộc đi tuần càng thêm dày đặc, tổng số lượng đến mấy trăm vạn rải ra phương viên ngàn vạn trượng hải vực.

Càng tiến sâu càng có thể cảm giác được khí tức của một số hải thú khổng lồ, thậm chí giai vị khong thua Giao Long ngụp lặn phía xa.

Thường thường mỗi khi chúng há miệng đều một lần có thể thôn phệ một hơi hơn mười vạn sinh linh.

Nhạc Vũ thầm líu lưỡi, hoàn toàn không có ý tò mò, lại càng không muốn tới gần.

Những hải thú khổng lồ này nhìn như ngốc nghếch nhưng bản thân đều có tu vi Thiên Tiên thậm chí ngọc tiên, cũng không phải không có năng lực biến hình mà là không muốn.

Đặc biệt dưới đáy biển thì linh giác của chúng càng thêm nhạy cảm, Nhạc Vũ dù có Hi Hoàng kính hộ thân nhưng cũng không dám nắm chắc ẩn giấu được.

Duy chỉ có khi cảm ứng được hai Chân Long là khiến hắn chần chừ, một thân Chân Long đều có thể coi là chí bảo, đặc biệt hai con này đã có tu vi Ngọc Tiên.

Vô luận là Long hồn hay thân thể đều có thể dùng làm tài liệu tuyệt hảo để luyện đan, bất quá nghĩ lại cả Tây Hải Long tộc cũng chỉ có 170 Chân Long nên hắn chỉ nghĩ qua liền dứt khoát gạt bỏ.

Nơi này Hải tộc đông đúc, Nhạc Vũ giảm lại tốc độ, qua mấy ngày mới đến chỗ nhắm tới.

Từ rất xa đã có thể thấy được một đại thành có quy mô còn vượt qua Dịch Linh thành đứng sừng sững.

- Đây là Tây Hải Long thành!

Dùng Hi Hoàng kính che lại thân hình, Nhạc Vũ mở ra mắt Chân Long, dẫn Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch vào trong phá vỡ này trùng trùng điệp điệp ảo trận nhìn sâu vào bên trong.

Chỉ thấy nơi này càng thêm yêu dị so với Dịch Linh thành, trên đường có vô số yêu loại hành tẩu, có một số không hề kiêng kị để nguyên bản tướng, thân hình chiếm hơn nửa đường đi cũng không để ý.

- Đế Thính từng nói với mình Tây Hải Long Hoàng Ngao Nhuận cứ qua trăm năm lại tiến về Đông Hải gặp gỡ với các thủ lĩnh khác của Long tộc. Thường qua một năm mới trở về, tính ra thì hôm nay đúng là ngày hắn khởi hành.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ dứt khoát chọn một chỗ kín đáo rồi tĩnh tọa ngồi chờ. Quả nhiên chỉ nửa canh giờ sau thì từ Long thành có hơn ngàn dao động linh lực cực kỳ cường đại từ chỗ sâu bay lên.

Nhạc Vũ nhìn về phía xa thì thấy hơn một ngàn yêu tiên, từng người lái vân văn chiến xa, bày ra nghi trượng đế vương bay về phía đông.

Ở chính giữa là một ngọc liễn kim sắc cực kỳ xa hoa, trang nghiêm chói mắt. Phía trước có mười sáu con cự tích (thằn lằn khổng lồ) ngân sắc có cánh kéo xe, trong ngọc liễn dù vô thanh vô tức, cũng không nhìn thấy nhân ảnh nhưng Nhạc Vũ cảm giác khủng bố đến cực điểm. Chẳng những hắn không dám dùng hồn thức thăm dò mà ngay cả mắt Chân Long cũng thu hồi, khí tức toàn thân thu liễm đến cực hạn.

Cũng may đoàn xe chỉ trong chốc lát đã xuyên biển bay lên tận tầng mây.

Tốc độ bay không hề thua kém độn quang Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ của hắn hiện giờ, trong phút chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ lúc này mới thở phào, nhìn về Tây Hải Long thành lóe lên một tia dị sắc, bất quá thần sắc vẫn hết sức ngưng trọng, không hề dám có một chút chủ quan.

Ngao Nhuận mặc dù đã đi xa nhưng với tu vi Đại La Kim Tiên của hắn thì điểm cự ly này không tính là gì.

Hơn nữa trong thành cũng không thiếu yêu tiên cảnh giới Thái Thanh Huyền Tiên, trong đó có mấy vị siêu giai huyết mạch cũng chưa chắc kém Kim Tiên bao nhiêu.

- Mấy lần suy tính của Đế Thính lần trước đều ứng nghiệm, cũng không biết tình hình một kiện cuối cùng thế nào.?

Trong mắt hiện ra vài phần chờ mong, Nhạc Vũ sau một khắc liền độn tới một góc trong Vạn Long thành.

Hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét qua bên trong liền phá vỡ cấm chế, sau đó không coi những hải yêu đi tuần vào đâu, tiến vào như chỗ không người. Sau môt lát đã tới vào trong thành, diện tích ở đây lớn hơn gấp hai Dịch Linh thành, Nhạc Vũ không chút do dự tiến vào chỗ sâu nhất.

Qua một lát hắn tới một cung điện cực lớn. Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận, dùng Hi Hoàng kính che lại thân hình và dao động linh lực từ từ tiến vào.

Vừa vào tới nơi, Nhạc Vũ còn chưa kịp thưởng thức cảnh trí tinh mĩ nơi này thì đã hít vào một hơi khí lạnh, cảm giác được hơn trăm đạo long uy cực lớn đang giăng khắp cung điện, khí mang tinh huyết càng không chút nào che lấp.

Trong đó thấp nhất cũng có tu vi Thái Ất Chân Tiên, cao nhất đến Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong có chừng bảy vị phân ra tứ phương.

Hắn nhìn lại thì thấy kiến trúc của cung điện này tương tự với Vạn Lôi Điện nhưng càng thêm hoa mỹ.

Long tộc tứ hải trước kia cũng do Diệu Pháp Đại La Thiên quản hạt, sau khi Yêu tộc diệt vong thì tự lập, hôm nay trên danh nghĩa mặc dù thần phục Hạo Thiên thượng đế nhưng không hề phải nghe lệnh.

Bất quá những hoa văn trang sức trên phòng ốc xem ra có quan hệ sâu sắc với Nhân tộc.

Nhạc Vũ nhìn qua một vòng, chăm chú nhất là phương vị mà Đế Thính nói với hắn.

Tìm bên trong chừng hơn một canh giờ thì Hi Hoàng tàn kính trên đầu liền kịch liệt chấn động, tựa hồ đã cảm ứng được chỉ về hướng đông.

Nhạc Vũ nhíu mày tìm về hướng đông thì sau đó ngạc nhiên dừng lại trước một cửa cung.

- Lương Hà cung? Vật này không ở trong bảo tàng Long Cung mà lại ở đây?

Càng khiến hắn lạnh toát là sau cửa cung chính là một trong bảy chỗ có khí tức tinh mang cường thịnh nhất.

Nói cách khác bên trong cung này ít nhất cũng có một vị Thái Thanh Huyền Tiên tọa trấn!

Đang do dự thì trong lòng Nhạc Vũ chợt cảnh giác lánh qua một bên, thấy phía xa có hai ngọc liễn kim sắc hơi nhỏ một chút được cự tích ngân sắc kéo tới. Không bao lâu thì hai ngọc liễn đã dừng trước Lương Hà cung rồi một xa giá xa hoa chậm rãi tiến vào trong cửa cung.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, cắn răng tiến theo phía sau.

Vừa mới bước vào thì hắn liền nghe một tiếng hừ lạnh cách đó không xa:

- Thật không biết xấu hổ! Cũng không nhìn lại thân phận mà dám cầu hôn với công chúa nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 923: Chân Hoa công chúa

Mấy chữ "đồ vô sỉ" khiến trái tim Nhạc Vũ như ngừng đập, cho rằng bản thân đã bị lộ.

Đến khi nghe được mấy câu sau mới yên lòng, quay đầu nhìn lại thì một vị quy bối lão nhân (lão nhân có mai rùa đằng sau) già nua đến cực điểm, cũng không biết đã qua bao nhiêu tuế nguyệt, thần sắc cực kỳ lạnh lẽo nhìn hai chiếc ngọc liễn.

Đám yêu binh và thị nữ phục dịch gần đó nghe vậy thì đều lộ ra thần sắc vô cùng cổ quái.

Đoàn xe phía trước đột nhiên dừng lại rồi truyền ra tiếng cười lạnh:

- Ngao Phi ta tuy xuất thân thấp hèn nhưng hôm nay cũng là thân thể Chân Long có cảnh giới Thái Ất Chân Tiên! Ngươi là ai cũng dám cáo mượn oai hùm đến nhục ta?

Yến hội của công chúa hôm nay phàm là thuộc Chân Long đều có thể đến, dựa vào cái gì nói Ngao Phi ta không được! Đơn giản là muốn để cho tiểu chủ nhân trước kia của ngươi cầu hôn Chân Hoa công chúa nhưng chớ quên chủ tử của ngươi hôm nay rốt cuộc là ai!

Đến câu cuối cùng, Ngao Phi hừ lạnh một tiếng khiến cả không gian chấn động không ngớt.

Sóng âm mênh mông cuồn cuộn trùng kích lão giả kia, khi tiếng rít sắc nhọn vang lên thì những người gần cửa cung vẫn còn như chưa tỉnh.

Duy chỉ cóNhạc Vũ đứng bên thoáng có cảm ứng nên trước khi sóng âm ập đến đã tránh qua một bên, trong lòng lạnh toát vì lo lắng là sau khi bị phát giác sẽ kinh động vị Long tộc Huyền Tiên ở sâu trong cung.

Trong mắt lão giả kia chớp lên tinh mang ngưng tụ thành một thủy thuẫn mỏng tại trước người, thối lui mấy bước, tuy không bị thương tổn gì nhưng sắc mặt càng thêm âm trầm.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không muốn dính vào tranh chấp của mấy người này, sau khi tiến vào đại môn thì tiến thẳng về hướng nam.

Cảnh trí nơi này tựa hồ có người cẩn thận bố trí qua, so với bên ngoài càng thêm tinh mỹ lại cực kỳ đại khí khiến lòng người thư sướng.

Tiếp đó hắn phát hiện thấy nô bộc ở đây ngoại trừ một số hóa hình dễ coi hơn nhiều so với Yêu tộc bên ngoài còn tuyệt đại đa số là nữ tử nhân tộc, đang lo lắng vì chuyện gì đó, bất quá thần tình cũng không có ý buồn rầu.

Nhạc Vũ tiến vào một lát thì phát hiện thấy Hi Hoàng kính trên đầu dần có chút không hữu dụng, mặt kính quay tròn bốn phía, tuy xác định được vật kia ở đây nhưng không thể nào tập trung được khí tức.

- Chẳng lẽ là có linh trận che đậy?

Nhạc Vũ nhíu mày nhìn thoáng qua bốn phía, tiếp đó tùy ý thi triển một huyễn thuật yên lặng đem một đầu mục nô bộc đến trước người.

Tiếp đó hắn dùng Hi Hoàng quan tâm thuật tiến vào thần hồn người này tìm kiếm kết cấu của Lương Hà cung.

Qua một hồi lâu, Nhạc Vũ thả người này ra, tuy chưa hết vẻ lo lắng nhưng đã có vài phần vui vẻ.

Thân phận người này quá thấp nên chưa có tư cách tiến vào chỗ khẩn yếu, bất quá hắn lại biết được một chuyện không quan hệ với hắn.

- Nguyên âm khí, hắc! Không trách nguyên một đám hậu duệ Long tộc lại theo đuổi Chân Hoa công chúa kia.

Theo như ký ức người này thì Chân Hoa công chúa là con gái của Long Hoàng, có tu vi ngọc tiên, là trong mấy Thần Long của Tây Hải.

Long tộc cao giai có thể xưng là Chân Long, qua tới siêu giai mới dùng tên

"Thần" tên, đến nay đã có tám ngàn năm thọ nguyên, bất quá với thọ mệnh của Long tộc thì chỉ tương đương với tuổi cập kê của nữ tử nhân loại.

Bất quá tuy còn chưa trưởng thành nhưng nguyên âm khí của nàng cũng đã có thể lấy được.

Vấn đề là tác dụng của nguyên âm khí so với Hóa Long đan còn cường hoành hơn gấp trăm lần. Bất luận một Chân Long nào đều có thể có khả năng tái chiết xuất huyết mạch

Thậm chí thần thú chủng tộc thần thú khác hay tu sĩ nhân loại lấy được cũng có hiệu quả. Thần thú có thể đề thăng phẩm giai huyết mạch còn tu sĩ có thể đột phá tu vi rất lớn.

Thậm chí còn có thể mượn thời điểm giao hợp song tu tiến vào trạng thái thần diệu để có được thiên nhân giao cảm, tu hành sau này càng có thêm vô số chỗ tốt.

Bất quá Long tộc nhất mạch có chút kỳ quái, phàm là hùng long đều có dâm tính, chỉ cần có thể giao hợp thì không cự tuyệt.

Phàm là nữ tử lại cực kỳ kiên trinh, xưa nay chưa từng song tu với ngoại tộc, tu sĩ thiên hạ tuy thèm thuồng nhưng lại ít người có được cơ duyên.

Nhạc Vũ trước kia có từng xem qua một số đạo điển cũng đọc về truyền thuyết của Long tộc nhưng chưa từng nghĩ tới.

Bất quá huyết mạch truyền thừa của Chân Hoa công chúa lại đúng là một chữ "Vô", trong Long tộc quả thật hiếm thấy.

Cái gọi "Vô" không phải là không có huyết mạch truyền thừa là yêu lực không có thuộc tính, tựa như một tờ giấy trắng.

Chỉ cần là đối tượng đầu tiên giao hợp với nàng thì sẽ thu được truyền thừa các loại thần thông của Long tộc, chuyển đổi được pháp lực hùng hậu tám trăm năm. Nếu có thể tu hành nắm giữ những đại thần thông đỉnh phong thì sau này sẽ đứng đầu bản tộc.

Điều này dĩ nhiên là một tin mừng với Long tộc, trong tộc ai cũng muốn song tu

với nàng.

Chuyện quan hệ đến tấn giai huyết mạch, đám hậu duệ Long tộc dĩ nhiên không dám lãnh đạm, lhông chỉ là Tây Hải, ngay cả chi mạch Long tộc đều chạy đến.

Nhạc Vũ mạo hiểm dùng Vọng khí thuật nhìn về nơi xa thì thấy hướng Lương Hà cung quả nhiên có vô số khí tức trùng thiên, riêng ngọc tiên đã có tới 400, Thiên Tiên càng có hơn một ngàn.

Nếu hốt trọn một ổ chỉ sợ Long tộc nhất mạch thật muốn tuyệt tử tuyệt tôn.

Nhạc Vũ cười nhẹ, tâm tình khôi phục khoan thai, những người này cũng không tìm cùng vật với hắn.

Chủ nhân Lương Hà cung chính là Chân Hoa công chúa, tu vi cao nhất bên trong cũng chỉ có vị quản sự ở cửa, đạt đến Thái Ất Chân Tiên.

Về phần vị Thái Thanh Huyền Tiên chính là mẹ của Chân Hoa công chúa, chỉ lâm thời đến đây để chủ trì yến hội, sau khi những người dự yến hội kia rời đi thì hắn sẽ xuất nhập tự nhiên.

Nhất thời hắn cũng buông bỏ ý định tìm vật kia, chỉ thưởng thức bố trí trong đình viện. Càng nhìn hắn càng cảm thấy người bố trí nên nơi này có suy nghĩ độc đáo, càng khó được là bố trí sơn thủy hoa cỏ lại có mấy phần hàm ý của "Đạo", tương hợp tăng thêm sức mạnh cho mấy linh trận phong cấm nơi đây.

Cũng không biết người nào bố trí nên, chắc là người có Thất Khiếu Linh Lung, lại thâm sâu trận đạo.

Bất tri bất giác, Nhạc Vũ đã là đi đến bên giữa khuôn viên, cảm thấy nơi đây đẹp hơn ngoại viện mấy phần, đang hưng phấn thì trong lòng chợt động đi về hướng nam.

Chỉ thấy một thiếu nữ tuyệt mỹ chừng mười bốn mười lăm tuổi đang đứng bên cạnh một thủy đường, đôi mày liễu nhíu chặt, da dẻ trắng hồng vô cùng mịn màng.

Trong mắt nàng lộ vẻ buồn rầu, thỉnh thoảng vãi ra mấy hạt gạo cho cá trong thủy đường, thần thái đáng yêu chỉ khiến cho người hận không thể lập tức tiến

lên ôm lấy.

Bất quá Nhạc Vũ hoàn toàn không có ý khinh thị, lúc hắn đến đây đã cảm giác được lực lượng cực lớn trong cơ thể nàng, tuy chỉ là tu vi ngọc tiên nhưng so với tu sĩ phổ thông cường đại hơn mấy lần, thân thể càng mạnh mẽ không kém Thái Ất Chân Tiên.

- Đây là Chân Hoa công chúa?

Nhạc Vũ nhíu mày, dùng hồn niệm dò xét rồi thầm líu lưỡi. Vẫn nghe nói pháp lực của nữ tử này không có thuộc tính nhưng hắn lại thấy nàng đủ cả Ngũ Hành, tương tác với tất cả linh lực đều không tệ.

Vào lúc Nhạc Vũ đang cẩn thận phân tích tính chất pháp lực thì lại chỉ thấy Chân Hoa công chúa khe khẽ thở dài, ngồi xổm xuống nhìn thủy đường nói:

- Cá à! Các ngươi bị vây trong thủy đường này nhưng vẫn có thể tự do tự tại.

Ta tuy ở trong trời đất nhìn như vô câu vô thúc nhưng lại như ở trong lao tù. Ngươi nói có thể cười hay không?

Đang lúc nói thì trong bàn tay Chân Hoa hiện lên một điểm bạch quang, dùng sức ném lên không trung, trên mặt tràn đầy vẻ tự giễu.

Nhạc Vũ chấn động, bên ngoài thân thể bất giác hiện lên một tầng lân phiến tử kim, trong mắt hiện lên khát vọng mãnh liệt muốn thôn phệ, dưới đan điền càng sinh ra một luồng nhiệt lưu.

- Đây là khí nguyên âm của nàng!

Nhạc Vũ gần như đoán biết điểm bạch quang kia là gì, trong lòng cười khổ không thôi, nhất thời cũng quên bản thân đồng dạng có Long thể, sau khi thôn phệ tinh huyết Đại Vu tuy vẫn là nhân thể nhưng nồng độ huyết mạch không thấp hơn Chân Long. Vì thế hắn không thể kháng cự cám dỗ đối với khí nguyên âm, chỉ có thể ra sức áp chế.

- Khổ vậy! Theo truyền thuyết thì tinh hoa nguyên âm của Long tộc cao giai thì lực hấp dẫn với Long tộc nam tính càng mãnh liệt.

Nhạc Vũ cơ hồ đem hết toàn lực đè nén dị biến trong cơ thể, lại dùng Hi Hoàng kính để che lại khí tức bản thân.

Cũng may Chân Hoa công chúa chỉ là ưu sầu một lát rồi thu hồi bạch quang vào thân thể, lại như có cảm giác nhìn về bên phải đúng chỗ

Nhạc Vũ đang đứng hồi lâu rồi không thấy gì khác lạ quay đi.

Vừa lúc này lại có hai nha hoàn phi độn đến với vẻ lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 924: Lầu các chư trận

Đến khi trông thấy Chân Hoa và mấy người hầu rời đi thì Nhạc Vũ mới từ trong một mảnh rừng rậm đi ra, nhìn nữ tử kia cười khẽ một tiếng, thầm nghĩ tiểu cô nương này cũng thật có ý tứ.

Cùng lúc hắn cũng cực kỳ xấu hổ đem Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch lưu chuyển quanh thân mới áp chế được sự kích động trong lòng xuống.

Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch có thể làm người thanh tâm mắt sáng, bất quá lúc bản năng hắn bị tinh hoa nguyên âm của Chân Hoa công chúa làm kích động thì không thấy có tác dụng.

Cũng chỉ có lúc Chân Hoa đi rồi thì mới có thể nhờ sự mát mẻ trong linh dịch này để ngăn chặn huyết mạch sôi trào.

Đạo khí mang Long uy lớn nhất hiện đang ở trong chính điện nên Nhạc Vũ không dám khinh suất tiến vào, kiên nhẫn đi dạo hết trong khuôn viên.

Sau một lát, hắn khẽ kêu một tiếng nhìn về một lầu các bên cạnh hậu điện không xa.

Từ lúc hắn đến đây liền cảm giác được phản ứng của Hi Hoàng kính lại một lần nữa chuyển cường.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ bước nhanh tới quét ra liên tục vài đạo Ngũ Sắc Thần Quang, tận lực vô thanh vô tức phá vỡ phong cấm ở đây.

Lúc Nhạc Vũ bước vào lầu các này thì ánh mắt sáng lên, phát hiện so với nơi này thì chút trân tàng trong Linh Diệu Các không coi vào đâu.

Các loại trân dị linh trân ở đây thứ gì cũng có, tổng cộng hơn trăm kiện linh bảo thủy hệ tùy tiện đặt khắp nơi, còn lại là linh thảo linh dược, thêm vào một số tài liệu xương cốt và kim loại luyện khí chồng chất trong góc.

Tuy nói vẫn chưa so được Linh Diệu Các nhưng đây cũng chỉ là tàng trân của một công chúa Tây Hải mà thôi.

Hơn nữa Linh Diệu Các trong Dịch Linh thành chính là chi nhánh lớn nhất!

- Chỉ một Chân Hoa công chúa đã có thể được sủng ái như thế, hơn nữa những linh vật này sợ là chưa phải những thứ tốt nhất.

Nhớ tới đồ mà Chân Hoa mặc hay đeo đều cực kỳ bất phàm, không có thứ nào mà không phải là linh bảo tiên thiên hậu thiên nhất lưu, Nhạc Vũ bất giác cười nhẹ nhìn bao quát một vòng,

- Quả nhiên ở đây!

Nhạc Vũ dùng pháp lực chiêu đến, sau đó thấy miếng hạch tâm Côn Luân Kính bên trong không ngừng chấn động.

Nhìn lại vật trong tay thì áng chừng tương đương với một phần năm một cái viên kính, tán ra u quang sáng lạnh, cũng đang chấn động không dứt.

Nhạc Vũ gỡ Hi Hoàng kính trên đỉnh đầu xuống thì thấy tuy tàn phiến này không vừa khít với Hi Hoàng kính nhưng không xung đột nên dứt khoát khớp lại với nhau.

Chỉ nghe một tiếng rung nhẹ rồi Nhạc Vũ cảm thấy chiếc kính trong tay chấn động kịch liệt, ẩn ước lại có dấu hiệu vỡ nát.

Bất quá sau một lát thì hạch tâm Côn Luân Kính lại chấn lên điều hòa, tuy chưa khiến tất cả thành nhất thể nhưng cũng không xung đột giảm đi công dụng.

- Theo như Đế Thính nói thì năm đó Vu Yêu nhị tộc vây sát Đông Vương công tại đỉnh Đông Côn Luân dẫn đến Côn Luân Kính vỡ nát, mấy tàn phiến rơi vào Tây Hải, Long tộc có được hai tấm, không biết tấm còn lại hiện ở nơi nào.

Hồn niệm Nhạc Vũ quét quanh lầu các nhưng không tìm được tấm còn lại, bất quá trong con ngươi vẫn hiện thêm nhiều dị trạch.

Tâm niệm hắn vừa động liền lấy ra trong đống bảo vật mấy viên ngọc châu thủy

lam sắc, đây chính là vật hắn cầu mà không được trong Linh Diệu các, tổng cộng có bốn viên.

Cũng không biết là do tập tính của Long tộc do tâm tính của nữ tử mà phần lớn bảo vật chỗ này đều phát sáng lấp lánh, nhìn vào hết sức đẹp mắt.

Huyền Thủy Thiên Linh Châu nhìn qua bình thường, tuy có diệu dụng nhưng lại bị ném lẫn vào một đống tài liệu khiến Nhạc Vũ suýt nữa bỏ qua.

Tàn phiến đã vào tay, lại bất ngờ có được bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu nên Nhạc Vũ càng thêm hứng thú, dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét mở trùng trùng điệp điệp linh trận cấm chế ở đây rồi đi lên lầu hai.

Bất quá trên này lại không có linh bảo cao giai, chỉ thấy mấy chục chiếc bàn vuông cực lớn.

Nhạc Vũ lúc đầu còn chưa để ý, chỉ cảm thấycó chút đáng tiếc. Bất quá sau một khắc thì giật mình, trên mặt lộ vẻ kinh dị.

Hắn bước lại gần thì thấy trên bàn có vô số linh thạch cực nhỏ xếp theo một phương thức huyền diệu.

- Cửu Khúc Hoàng Hà trận! Là đại trận Thượng Cổ.

Nhạc Vũ nhất thời kinh hãi khó tả, trước mắt hắn tuy chỉ là một tàn trận nhưng cũng đã bố trí tương đối hoàn chỉnh, chỉ trừ một số chỗ tàn khuyết còn cơ hồ đã có thể chính thức sử dụng.

Hắn nhìn sang một chiếc bàn khác thì càng thêm kinh dị, cuối cùng gần như chết lặng.

- Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!

- Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

- Hà Đồ Lạc Thư phó bản

- Bản vẽ kim chỉ nam!

- Thái Ất Trường Thanh đại trận!

Trên mười mấy chiếc bàn trong phòng thì hoặc là một số đại trận thượng cổ hoặc là bí truyền đạo gia.

Ngoài ra còn có bản vẽ kim la bàn, phó bản Hà Đồ Lạc Thư, tuy chưa hoàn chỉnh nhưng cũng đã có được năm sáu phần tinh diệu.

Những thứ này dù là trong Tử Khuyết Thiên Chương cũng chưa từng ghi lại.

Trong Diễn Thiên Châu cũng truyền ra một tiếng kinh dị rồi Chiến Tuyết thoát ra từ mi tâm đứng bên cạnh, nhìn mấy chiếc bàn vuông một lượt rồi cảm thán.

:

- Sư huynh, ta thấy Cửu Khúc Hoàng Hà trận cũng không hoàn chỉnh nhưng người bố trận quả thật thông minh tuyệt đỉnh, lại có thể đem đơn giản hóa rất nhiều, một số chỗ gần như hoàn thành, chỉ còn lại hơn mười chỗ là có chút bế tắc, nhất định là thủ bút của một tông sư trận đạo.

Nhạc Vũ "ừ" một tiếng, hắn đã sớm có nhận xét về chỗ kỳ dị của Cửu Khúc Hoàng Hà trận. Trên thực tế tình hình của mười mấy chiếc bàn còn lại cũng đồng dạng.

Ngoài ra như hắn sở liệu không sai thì mấy chục tàn trận trong điện và ngoài đình viện đều là do thủ bút của một người.

- Là nàng sao? Không ngờ nữ tử này lại có lan tâm huệ chất như vậy.

Trong đầu Nhạc Vũ vô thức hiện lên thân ảnh bạch y thiếu nữ vừa rồi, sau đó cười nhẹ, những trận đồ này dù không phải xuất phát từ tay Chân Hoa công chúa thì nhất định cũng có liên quan sâu sắc.

- Được rồi! Ta lấy Côn Luân tàn kính cùng Huyền Thủy Thiên Linh Châu của một tiểu cô nương như ngươi, trong lòng cũng thấy xấu hổ nên bổ khuyết những linh trận này coi như đền bù.

Này Chân Hoa công chúa đã có tám trăm năm thọ nguyên nhưng Nhạc Vũ lại xem nàng như tiểu cô nương, cũng không biết thực sự hổ thẹn hay có ý hân

thưởng.

Bất quá khi trấn định lại thì Nhạc Vũ liền cơ hồ dùng toàn lực đem thôi động Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn, mắt lộ thần quang nhìn mặt bàn nói:

- Tuyết Nhi, lại giúp ta giúp một tay!

Chiến Tuyết lên tiếng, lại hóa thành hồng quang tiến vào Diễn Thiên Châu rồi dùng thần niệm tiếp ứng cho Nhạc Vũ, mấy trăm ức lực tín nguyện hội tụ thôi diễn, cơ hồ không thấp hơn Diễn Thiên Châu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ thần sắc chuyên chú đứng trước bàn, qua chừng hai tuần hương ẩn ước có sở đắc, cũng không vội vàng nhập linh thạch bổ sung ghi nhớ vị trí của một số linh thạch cực nhỏ trong

Cửu Khúc Hoàng Hà trận rồi hơi điều chỉnh một phen rồi mới lấy ra mấy viên tinh thạch cắt ra thành vô số mảnh nhỏ đặt vào mặt bàn.

Không bao lâu thì trận pháp đã hoàn chỉnh, khí tức trên mặt bàn lập tức lạnh lẽo vô cùng, mơ hồ có thêm sát lực bắt đầu khởi động thêm vô số thủy linh lực hội tụ

Nhạc Vũ hơi có chút tiếc nuối nhìn lại mặt bàn rồi mới đi sang một chiếc bàn khác.

- Đáng tiếc! Thời gian của mình không để nên chỉ có thể sửa chữa hoàn thiện một phen. Nếu có thời gian vài năm nghiên cứu thì nhất định có thể tăng uy lực thêm hai thành.

Tiếp theo là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trận pháp này hắn đã sớm có nghiên cứu, lại từng thấy qua trong hành cung Chúc Long.

Vì vậy tuy nó là một trong những thần trận đỉnh cấp Thượng Cổ nhưng Nhạc Vũ lại rất nhanh bổ cứu xong.

Đến khi hắn tiến tới trước Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận thì phải mất qua hai thời thần suy nghĩ mới lấy ra tiên thạch cắt ra hơn ngàn mảnh vùi vào trong trận.

Bất quá đến cuối cùng, Nhạc Vũ vẫn không lộ vẻ hài lòng mà khẽ thở dài quay đi.

- Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận chính là dùng thần lực Vu Thần thôi động, Chân Hoa muốn đổi dùng pháp môn đạo gia là đã lầm đường.

Sau hai đại trận này thì những trận pháp còn lại tuy đều là kỳ trận thượng cổ nhưng lại tương đối đơn giản.

Nhạc Vũ thường cũng chỉ dùng thời gian tối đa hai tuần hương đã có thể bổ khuyết, qua hồi lâu liền hoàn thành toàn bộ.

Nhìn lại một lượt những đại trận đã được bổ khuyết, dù tính hắn vốn trầm ổn nhưng lúc này cũng không khỏi sinh ra vài phần tự đắc.

Cuối cùng khi xem phó bản Hà Đồ Lạc Thư thì hắn không thể kiềm chế được vui mừng, không chút do dự lấy ra một viên hồn tinh tứ phẩm ghi chép lại, bất quá lúc động thủ thì viên hồn tinh lập tức vỡ nát, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng chỉ có thể dùng thần hồn ghi lại.

Đang lúc này thì bên dưới chợt vang lên một tiếng động, tựa hồ đã có người nào tiến vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 925: Bất cáo nhi thủ

- Yến hội bên kia còn chưa chấm dứt sao đã có người phương nào đến đây.

Nơi này linh trận dày đặc, lại có một vị Thái Thanh Huyền Tiên tọa trấn nên hồn niệm Nhạc Vũ cũng không dám thăm dò quá xa, đến khi hai người lần lượt tiến vào dưới lầu thì hắn mới đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng tế Hi Hoàng kính lên đỉnh đầu, nhờ gia nhập thêm một phiến tàn kính nên huyễn thuật lúc này càng thêm cường hoành.

Hắn còn đang do dự có nên tìm một chỗ bên trong lầu các để nấp hay không thì bên dưới đã có một đạo hồn niệm cực lớn quét ngang, xẹt qua đầu Nhạc Vũ nhưng không có cảm giác về lại nhanh chóng rút đi như thủy triều.

Sau đó một pháp chướng mở ra, mượn lực linh trận phong cấm nơi này bao phủ toàn bộ tàng bảo lâu.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, xem tình hình này hai người bên dưới nhất định là có chuyện bí mật chứ không phải đến vì kỳ trân và linh bảo, nếu là như thế lại không cần khẩn trương.

Quả nhiên hai người bên dưới cũng không có ý đi lên lầu, thậm chí còn không chú ý đến sự mất tích của Côn Luân tàn kính cùng Huyền Thủy Thiên Linh Châu mà đứng gần cửa ra vào của tầng thứ nhất.

Sau đó nghe một thanh âm già nua nói:

- Tiểu chủ nhân gần đây có tốt không? Gần đây lão nô ngày ngày đều lo lắng tiểu chủ nhân ở Đông Hải sẽ bị người ăn hiếp.

Nhạc Vũ bất giác nhếch miệng, nhận ra thanh âm người này chính là vị quản sự đã từng gặp qua ở cửa cung.

Có thể nhận thấy ngữ khí của người này cực kỳ kính cẩn với tên còn lại.

Sau một lát lại nghe một thanh âm còn trẻ cười khổ đáp:

- Cô mẫu đối đãi ta không tệ, chưa bao giờ để thiếu ăn mặc, mấ vị biểu huynh cũng đối xử ta tận lực, cần gì đều có. Hơn nữa Linh Bá này, về sau đừng gọi ta là chủ nhân. Ta và ngươi hiện giờ đã không phải là chủ tớ, năm đó phụ vương ta cũng đã muốn dùng lễ thúc bá đối đãi.

- Cái gì cần có đều có sao? Hắc hắc! Chỉ sợ chưa hẳn!

Linh Bá cười lạnh, cũng không hỏi thêm rồi nói:

- Lão chủ nhân có mấy lần đại ân cứu mạng, cũng nhờ lão nhân gia nên ta mới có tu vi hiện giờ. Hiện giờ ta không ở bên cạnh ngài nên chỉ biết thiếu chủ là chủ nhân, chuyện này không cần nói thêm.

Người trẻ tuổi kia than nhẹ nhưng cũng không mở miệng, tiếp đó lại nghe Linh Bá hỏi:

- Chân Hoa công chúa có được huyết mạch phụ mẫu nên là thân thể Thần Long thế gian ít có, đối với thiếu chủ rất có ích. Hôm nay mẫu thân nàng vì chọn rể là tinh anh trong các chi mạch long tộc, vì sao thiếu chủ không nói một lời, lại còn có ý tránh né?

Dưới lầu vẫn yên lặng nhưng Nhạc Vũ ẩn ước cảm giác được ý bất đắc dĩ trên mặt người trẻ tuổi kia.

Sau một lát, thần sắc Linh Bá càng phát âm trầm:

- Là cô mẫu nhắn nhủ Thiếu chủ không thể tranh giành với mấy đường huynh?

Người tuổi trẻ kia nghe vậy thì không trầm mặc nữa mà lên tiếng nói:

- Xác thực là từng có ám chỉ nhưng chưa từng nói rõ! Bất quá cô mẫu nói nếu như chuyện thành thì sẽ cho ta chỗ tốt, còn nói với thiên phú Thái Thượng Diệt Độ Huyền Li Pháp chưa chắc đã được Tây Hải để vào mắt.

- Chưa hẳn để vào mắt? Nhất mạch đại thần thông của lão chủ nhân khống chế đại đạo không gian, chính là thần thông đại đạo tối đỉnh cấp của Long tộc ta!

Vào lúc Thái Thượng Diệt Độ Huyền Li Pháp cực thịnh thì có ai trong Long tộc không ao ước? Tây Hải nhất mạch hắn cũng có tư cách không để vào mắt?

Linh Bá cười nhạo một tiếng rồi nói vẻ âm lãnh:

- Về phần chỗ tốt mà cô mẫu của ngài nói! Thế gian này lại có thứ gì tốt hơn nguyên âm Chân Hoa?

Nếu là có thể để cho Ngao Nhuận lấy được thì có thể dựa vào đó đoạt vị của cha ngươi.

Càng có thể chiết xuất huyết mạch tiến đến siêu giai. Tiểu chủ nhân, ta há không biết ủy khuất oán hận của ngươi những năm qua, sao có thể dấu diếm.

Người trẻ tuổi kia trầm mặc một lát rồi cười tự giễu:

- Oán hận thì như thế nào? Chẳng lẽ còn có thể làm được gì bọn họ, hiện giờ dù ta có cố tình lấy lòng Chân Hoa thì cũng bị mấy vị đường huynh cản trở, nếu là chuyện không thành thì sau này càng thêm khổ sở. Hơn nữa ta thấy Chân Hoa cũng không có tình ý.

Nhạc Vũ nghe vậy cười khẽ, thầm nghĩ nguyên lai không chỉ Nhân tộc mà ngay cả Long tộc cũng là như thế! Cho dù cùng huyết mạch cũng có chỗ xung đột lợi ích.

Không trách từ sau khi Đế Tuấn vẫn lạc thì Yêu tộc nhất mạch liền bị Nhân tộc áp chế, Long tộc tứ hải tuy là tài hùng thế đại nhưng thủy chung không có lực tranh giành với Nhân tộc.

Hắn không muốn nghe thêm nên sau khi Hà Đồ Lạc Thư nhập vào thần hồn thì tiến về một chiếc bàn khác, vừa mới chuẩn bị ghi lại bản vẽ kim chỉ nam thì lại nghe thanh âm già nua kia nói

:

- Tiểu thiếu gia nói cũng phải! Đã không thể đi theo chính đạo thì đi theo tà đạo. Mấy ngày trước Chân Hoa đã từng xin lão nô trợ giúp nàng xuất cung về hướng đông tới Côn Luân chơi một chuyến, nói là để quan lãm Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận ở đó một phen.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, ngữ khí lão giả lúc này vô cùng âm lãnh, cơ hồ không cần suy đoán cũng biết chủ ý của người này.

Hắn nhìn lại chiếc bàn bên trái, trên đó chính là Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận, năm xưa được Đông Vương đứng đầu vạn tiên dùng với Côn Luân kính để kháng độc nhị tộc Vu Yêu qua chín ngày mới không địch nổi thân vẫn.

Chẳng lẽ trên đỉnh Đông Côn Luân vẫn còn bảo tồn tàn trận

Người tuổi trẻ kia nghe vậy cũng hít vào một ngụm hơi lạnh rồi lắc đầu:

- Việc này không ổn, ta và ngươi sao có thể đi làm chuyện xấu xa này, cho dù việc thành thì cũng không tránh khỏi Ngao Nhuận nổi trận lôi đình. Khi đó ta và ngươi đều lành ít dữ nhiều.

- Đại trượng phu làm việc không cần câu nệ tiểu tiết!

Linh Bá vẫn thản nhiên:

- Trận đồ Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận là do một đường huynh của ngươi đưa tới, tựa hồ muốn dẫn Chân Hoa ra ngoài, chắc Ngao Nhuận cũng không trách đến ngươi, tiểu chủ nhân cũng không cần làm ác nhân, ngược lại có thể cứu Chân Hoa một mạng.

Người tuổi trẻ kia chần chừ một lát, Linh Bá rồi lại nói tiếp:

- Hơn nữa dù Ngao Nhuận phát giác thì như thế nào? Lấy được tinh hoa nguyên âm liền thuộc về siêu giai, được tứ linh đứng đầu ủng hộ, Ngao Nhuận dám động thủ không? Ngoại trừ đem Chân Hoa gả cho ngươi thì hắn đâu còn cách gì, cùng lắm thì lão phu chịu khổ da thịt một chút.

Dưới lầu yên lặng một hồi, người tuổi trẻ cũng không bác bỏ mà nói sang chuyện khác.

Linh Bá cũng không hối thúc, hỏi han thêm một hồi rồi chia tay.

Sau một lát, Nhạc Vũ bước xuống nhìn chỗ cửa ra vào không khỏi hơi lắc đầu. Tiếp đó hắn không chút khách khí lấy đi chừng phân nửa linh bảo, cũng không

phải hắn không muốn lấy thêm nhưng trong đó rất nhiều thứ không thể lộ ra, lấy nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Mục đích hắn lấy là để che lấp việc Côn Luân tàn kính cùng Huyền Thủy Thiên Linh Châu mất tích mà thôi, mất nhiều thứ như vậy thì người ngoài cũng khó nghĩ đến chuyện liên quan đến hắn.

Bất quá Nhạc Vũ lại cảm thấy vô cùng hổ thẹn.

- Tội quá! Tội quá! Hôm nay cho ta mượn những tàng trân này dùng một lát, ngày sau Nhạc Vũ nhất định sẽ vì ngươi tiêu tai giải nạn. Những vật này cũng sẽ trả lại gấp ba, coi như thiếu nợ Tây Hải Long tộc ngươi một phần nhân quả.

Tự an ủi một phen nhưng trong lòng Nhạc Vũ cũng thấy xấu hổ. Chuyện hôm nay dù nhìn thế nào cũng không thể coi là mượn, phải nói là cướp đoạt mới đúng. Mới mấy hôm trước hắn còn mắng người ta không nói mà lấy là giặc, nào ngờ hôm nay cũng làm chuyện tương tự.

Bất quá nhất mạch Tây Hải Long tộc đem nhiều linh trân cất trong bảo các như thế rồi lại không dùng đến thật khiến cho người ta sinh oán hận.

Côn Luân Kính quan hệ đến kiện Hồng Mông chí bảo trong cơ thể nên hắn không thể không lấy.

Trên mặt hơi thẹn thùng, Nhạc Vũ bước ra ngoài cửa, trong lòng có tật nên cũng không chờ yến hội kết thúc tiến thẳng ra ngoài điện.

Có thêm một tấm tàn phiến Côn Luân Kính nên chướng nhãn pháp càng thần kỳ, đi ra đến ngoài cung không hề có người phát giác.

Nhạc Vũ lúc này đã thoáng nhẹ nhõm, bên ngoài cũng có ngàn vạn hải tộc nhưng không có mấy kẻ lợi hại nên không cần lo lắng.

Quả nhiên sau đó hắn một đường thuận lợi ra khỏi Tây Hải Long thành.

Suy nghĩ chốc lát rồi , Nhạc Vũ cũng không như vậy rời đi. Tới một chỗ cách thành mười vạn dặm thì đánh ra mấy ngàn viên tiên thạch bố trí ra

Một Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận tàn khuyết rồi đem Hi Hoàng kính đặt ở

mắt trận.

Trận này quả nhiênthần kỳ vô cùng, nếu không phải tự tay Nhạc Vũ bố trí thì ngay bản thân cũng không phát hiện ra điều gì dị thường.

Ngồi nhập định tu hành trong trận chừng bốn canh giờ thì quả nhiên hắn thấy một số xa giá ngọc liễn từ long thành bay ra. Tình hình này chắc yến hội đã hoàn tất nên những hậu bối Long tộc này đang lần lượt trở về.

Đợi thêm hai ngày thì toàn bộ khung cảnh Tây Hải Long thành đều sôi lên sùng sục.

Vô số yêu binh Hải tộc từ trong thành rầm rộ kéo ra tuần xét khắp nơi, thần sắc đằng đằng cơ hồ lật tung cả đáy biển.

- Đến lúc này mới phát giác không chê quá muộn?

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp đó lại cảm giác mấy luồng thần niệm còn vượt xa Linh Bá từ trong thành quét ra đến ngàn vặn dặm.

Hắn hơi lo sợ, nhắm mắt tĩnh tọa không dám có một chút ý niệm, biết bảy vị Thái Ất Chân Tiên trong Long thành đã bắt đầu tầm nã. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Cũng may còn có thêm trận đồ Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận, nếu không chỉ với Hi Hoàng tàn kính sợ là đã bị phát hiện.

Cơ hồ cùng một thời gian, thì một phụ nhân mặt mày tái nhợt tiến vào tàng bảo lâu mà Nhạc Vũ vừa đi ra, bên cạnh bà chính là Chân Hoa công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 926: Thất Khiếu Linh Lung

Nhìn bảo tàng vợi đi non nửa, thần sắc Chân Hoa đồng dạng cổ quái, vừa buồn cười lại vừa tức giận.

Mấy thứ mất đi trong này đối với nàng cũng không phải là quý giá gì, đều do phụ cương tùy ý cấp phát, so với trân tàng hơn mười vạn năm của Long tộc có thể nói là chín trâu mất một sợi lông. Nhưng có thể vô thanh vô tức để người tiến vào cung cấm thâm nghiêm lấy sạch bảo vật mà dù là bảy vị Thái Thanh Huyền Tiên hay những môn vệ đều không phát giác gì.

Hơn nữa trong hai ngày này, mẫu thân mình vẫn ở trong Lương Hà cung chưa từng rời đi.

Nếu là việc này truyền ra, mấy chi Long tộc khác nhất định sẽ chê cười mất hết mặt mũi.

Nhưng như vậy thì mẫu thân nhất thời cũng sẽ không đề cập đến việc kén rể.

Khóe miệng nàng bất giác lộ ra một tia vui vẻ mơ hồ thì cung trang phu nhân bên kia lập tức phát giác, lườm nàng một cái rồi cau mày:

- Có điều gì buồn cười! Vào lúc này mà con còn có công phu để cười? Chắc là thấy lần này mẫu thân mất hết thể diện nên không có thời gian quản con?

Chân Hoa nghe vậy trên mặt lập tức cứng đờ, thầm nghĩ mẫu thân chẳng lẽ là giun đũa trong bụng mình nhưng bên ngoài lại lộ vẻ ngưng trọng:

- Chỉ là hài nhi nghĩ đến lai lịch của tiểu tắc kia, có chút sở đắc nên bật cười, đâu dám có ý bất kính với mẫu thân?

Cung trang phu nhân ra vẻ không tin, nhìn kỹ nàng hồi lâu rồi mỉm cười:

- Quỷ tinh linh này, cho rằng trong đầu ngươi nghĩ gì có thể giấu được mẫu

thân? Niệm tình con còn trẻ nên có thể hoãn được việc tìm rể. Bất quá mẫu thân cũng chỉ cho con thời gian tối đa trăm năm, nếu không tu đại thần thông thì cả đời chỉ có thể dừng lại ở ngọc tiên đỉnh phong. Theo như lời phụ thân con thì hiện giờ con càng sớm bước ra một bước này thì ngày sau càng có thể có cơ hội vấn đỉnh Đại La Kim Tiên.

Trên mặt Chân Hoa lập tức lộ ra một tia cuồng hỉ. Cung trang phu nhân cũng mặc kệ nàng, nhìn về rất nhiều chấp dịch và yêu tướng của Lương Hà cung đang quỳ trước người đầy vẻ âm lạnh, đặc biệt ánh mắt nhìn về quy bối lão nhân đang khom người bên trái thì càng thêm rét lạnh:

- Tổn thất trong tàng bảo các không nhiều lắm, hơn trăm kiện linh bảo cấp thấp cũng không lọt vào mắt ta. Bất quá người này vô thanh vô tức lẻn vào cung không ai có cảm giác? Nếu là người này không đến vì bảo vật mà vì tính mạng Chân Hoa thì như thế nào?

Quy bối lão nhân cũng không giải thích, chỉ càng khom người nói:

- Chuyện lần này là do chúng ta bố trí sơ suất không thể biện giải, chỉ cầu chủ mẫu xử trí!

Lúc hắn nói xong thì người trong điện đều lộ vẻ phẫn hận nhưng không nói một lời khấu đầu xuống đất.

Bảy vị Thái Thanh Huyền Tiên chưa từng phát giác bảo khố nơi này mất trộm còn có thể giải thích là do trong này có trùng trùng điệp điệp phong cấm nên linh giác không thể chiếu cố chu đáo nhưng những thủ vệ trực tiếp ở cổng lầu các thì không thể thoái thác, chỉ có thể nói là chủ quan hoặc có nội ứng.

Cung trang phu nhân thấy thế là thần sắc hơi nguội, bất quá trong mắt vẫn tràn đầy hàn ý, nhìn vào quy bối lão nhân một hồi lâu rồi khẽ thở dài:

- Mà thôi! Tên đạo tặc này pháp lực cường hoành, thâm bất khả trắc. Mặc dù ta ở cách chỉ hơn vạn trượng cũng bị hắn dấu diếm được, chắn bản sự cũng phải là Đại La Kim Tiên nhất lưu, trách không được các ngươi. Bất quá phong cấm linh trận của Tây Hải Long thành ta dù không so được với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhưng cũng là hàng đỉnh phong, cho dù là Côn Bằng cũng tuyệt đối không thể có thể không có nửa điểm động tĩnh. Nếu lúc bọn ngươi tuần thủ không có lơi lỏng thì sao lại như thế? Việc khiển trách vẫn ắt không thể thiếu!

Nhắc tới hai chữ khiển trách, thần sắc cung trang phu nhân trở nên lãnh lệ, mọi người trong điện bao gồm cả Quy Linh đều tái nhợt.

Chân Hoa cũng biến sắc, đôi mắt linh động đảo một vòng cười nhẹ:

- Mẫu thân, con vừa có sở đắc! Con đã xem qua phong cấm trong Tàng Bảo Các thì không hề bị tổn hại. Bất quá vào hai ngày đã từng có hai lần đình trệ.

- Lại có việc này?

Cung trang phu nhân nhíu mày, quay sang nhìn Chân Hoa, lúc trước bà nghe nữ nhi nói có sở đắc còn cho là đánh trống lảng nhưng hiện giờ xem ra không phải.

Hai ngày trước chẳng phải là thời gian yến hội, chẳng lẽ là do đám hậu bối gây nên?

- Đúng vậy! Nếu mẫu thân không tin có thể mời cao nhân trận đạo trong tộc đến xem xét!

Chân Hoa gật đầu lia lịa, cười híp mắt nói:

- Trong thiên hạ có thể vô thanh vô tức, tiến vào Tàng Bảo Các của nữ nhân chỉ có hơn mười loại linh bảo thần thông. Bất quá nếu muốn phong cấm không bị tổn hại cũng chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang cùng Hà Đồ Lạc Thư mới có thể làm được. Khổng Dật chân nhân làm người cao ngạo, chắc sẽ không làm ra chuyện này, chủ nhân của Hà Đồ Lạc Thư cũng tuyệt đối không thể. Vì vậy Chân Hoa suy đoán, người này hẳn là hậu bối của Khổng Dật, nếu không cũng rất có liên quan. Con xem phong cấm này tựa hồ bảy lần bị phá vỡ, tu vi ứng với trên Thái Thanh Huyền Tiên nhưng pháp lực hùng hậu vô cùng.

- Ngũ Sắc Thần Quang?

Cung trang phu nhân giật mình rồi ra vẻ chợt hiểu:

- Ta còn nói là ai có thể có thần thông xuất nhập Tây Hải Long thành ta như vậy? Nguyên lai là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang. Bất quá Khổng Dật cũng không phối ngẫu, vẻn vẹn lưu lại một ít huyết duệ đều là từ thời thiên địa sơ khai thượng cổ vì khí thiên địa giao hợp mà sinh ra một ít tạp chi, cũng không có đích

mạch tồn thế, từ lúc nào có hậu bối kiệt xuất như vậy? Hơn nữa dù người này nếu thực sự có Ngũ Sắc Thần Quang thì vẫn khó có thể giấu diếm được linh giác mọi người , vẫn còn có chút nói không thông!

- Cái này hài nhi sao có thể biết được? Không chừng vị Khổng Dật chân nhân kia đột nhiên động dục, vô tình ý lưu lại huyết duệ không chừng.

Chân Hoa nhếch miệng, thấy thần sắc cung trang phu nhân lại trở nên lạnh lùng thì vội chuyển thành trang nghiêm:

- Về phần người này như thế nào giấu diếm được linh giác của chúng ta thì nữ nhi đồng dạng có chỗ suy đoán. Với thần thông pháp lực của người nọ thì đoán chừng không để mắt đến đồ vật nơi này, hơn nữa với Ngũ Sắc Thần Quang thì dù là bảo khố của phụ vương cũng có thể phá giải dễ như trở bàn tay. Ở chỗ của mẫu thân lại chẳng có vô số linh bảo cao giai? Trân tàng Long tộc hơn phân nửa để ở đó nhưng sao lại chỉ chọn trúng chỗ nữ nhi?

Cung trang phu nhân lúc đầu còn cau mày lắng nghe nhưng dần dần lại thấy khó hiểu.

Bất quá sau một khắc, Chân Hoa đã nhìn về một góc bên phải:

- Mẫu thân, trong số đồ vật bị trộm của nữ nhi có một kiện Côn Luân tàn kính khiến nữ nhi cực kỳ để ý. Vật ấy chính là nguồn gốc của huyễn thuật thiên hạ.

Nàng nói xong thì cung trang phu nhân nhất thời hiểu ngay, hồi lâu sau mới cười khanh khách:

- Thì ra là thế, người này đến vì vật này? Trong tay hắn chắc cũng có một mảnh có thể tương hợp?

Nghe tiếng cười sảng khoái của mẫu thân, Chân Hoa bất giác rùng mình mặc niệm cho tiểu tặc kia nhưng lại không chút do dự gật đầu:

- Nữ nhi suy đoán như thế nhưng thực tế thế nào thì nhưng lại không biết!

- Áng chừng không sai rồi!

Cung trang phu nhân khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Chân Hoa lộ ra mấy

phần trêu chọc:

- Con cũng thông minh đấy! Muốn cầu tình cho đám hạ nhân thì cứ nói thẳng với mẫu thân là được!

Chân Hoa ngây thơ thè lưỡi, cũng không nói thêm mà ra vẻ thân mật ôm lấy tay mẫu thân.

Sau một khắc, ngoài đại môn cũng truyền tới một tiếng cười hùng hồn:

- Theo ta thấy cũng là như thế! Buồn cười ta và ngươi lại không bằng nữ nhi nhà mình.

Tiếng nói vừa dứt thì ngoài cửa tiến vào một trung niên mặt trắng trang phục hoa lệ, hắn vừa tiến vào thì mọi người ở đây đều lộ vẻ sợ hãi khấu đầu thi lễ.

Người trung niên kia không hề để ý, bình tĩnh nhìn qua Chân Hoa rồi than nhẹ:

- Đáng tiếc!

Chân Hoa khó hiểu nhưng trong lòng cung trang phu nhân thì hiểu rõ, vỗ nhẹ tay nữ nhi rồi chau mày:

- Chuyện hôm nay đã liên quan đến Khổng Dật chân nhân vậy thì không thể không cẩn thận. Ngươi định xử trí như thế nào?

Ngao Nhuận cũng không đáp lời, nhìn qua một lượt rồi liếc về phía Chân Hoa.

Quy Linh ngầm hiểu, hơi phất tay liền dẫn mọi người rời khỏi.

Chân Hoa chu miệng, cố tình ở lại để nghe nhưng cuối cùng lại sợ uy phụ mẫu nên đành buồn bực tiến lên lầu hai, vừa tiến vào nhìn qua trên mười mấy chiếc bàn thì lộ ra vài phần vui mừng.

Bất quá lúc nàng đi đến trước một chiếc thì lộ vẻ kinh ngạc:

- Đây là Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận?

Nhìn qua vẫn là đại trận nàng bố trí lúc trước nhưng khí tức lại hoàn toàn bất

đồng.

Bố trí linh thạch chỉ cải biến mấy chục chỗ nhưng lại khiến cả đại trận liền lạc thông suốt.

- Người này chỉ ở trong tàng bảo lâu một lúc đã có thể bổ toàn Cửu Khúc Hoàng Hà trận, làm sao có khả năng?

Nàng nhìn sang những chiếc bàn khác thì thấy cho dù là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng tốt, Thái Ất Trường Thanh đại trận cũng thế, đều đã được bổ toàn.

Đến khi nàng nhìn sang một cái bàn khác thì đồng tử hơi co rút lại.

- Đây là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận? Dùng đạo lực thôi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, làm sao có khả năng?

Thời gian dần trôi qua, thiếu nữ bất giác lộ vẻ trầm mê, ngay cả Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận vốn cực kỳ để ý cũng bị bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 927: Bắc hành Côn Luân

Bên ngoài Tây Hải Long thành mười vạn dặm, Nhạc Vũ đột nhiên nhảy mũi, trong mắt cũng lộ ra vài phần khó hiểu.

- Có chuyện rồi sao? Bỗng dưng lại cảm chút có điềm gở.

Nhạc Vũ nhíu mày, nghĩ kỹ lại cũng không phát hiện thấy có gì sơ hở. Cho dù người Tây Hải Long thành biết mình sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang cũng sẽ không ngờ vực vô căn cứ thân phận Uyên Minh.

Áng chừng cũng chỉ liên hệ tới chuyện đệ tử Tử Vân lẫn lần Văn Thù bị Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đánh trọng thương.

Bất quá cũng may cảm giác điềm gở này cũng không phải rất mãnh liệt, chỉ là một điểm báo hiệu nguy hiểm mà thôi.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền bắt đầu đánh ra linh thạch gia cường Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận.

Vào lúc hoàn thành thì một thần niệm lớn chừng gấp mười so với trước phô thiên cái địa quét tới, lấy Tây Hải Long thành làm trung tâm quét ra phạm vi mấy trăm dặm.

Từng đợt dao động linh lực của Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận liền bị người dò xét biết được, Hi Hoàng tàn kính dốc sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì.

- Đại La Kim Tiên? Thì ra là thế! Là Ngao Nhuận đã trở về.

Tây Hải Long Hoàng trở về nằm trong dự liệu của Nhạc Vũ, trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Ngao Nhuận sao có thể ngồi yên bên Đông Hải.

Bất ngờ là thực lực người này tương đương với Văn Thù, chỉ riêng hồn áp mênh mông đã không thua kém Văn Thù Thiên Tôn lúc gấp rút chạy đến.

Cũng may sóng thần niệm đến nhanh, đi còn nhanh hơn, qua một lát đã thu trở về, tựa hồ cũng không cho rằng cách hai ngày sau nhưng kẻ trộm vẫn còn quanh quẩn xung quanh Tây Hải Long thành.

Mấy ngàn vạn yêu binh Hải tộc sau khi thanh tra toàn bộ đáy biển một lần thì cũng lần lượt rút về.

Nhạc Vũ nhắm mắt tu hành, lẳng lặng chờ qua mấy ngày liên tục chú ý đến động tĩnh của Long thành nhưng cũng không nắm bắt được gì.

Ba ngày sau Ngao Nhuận lại tiền hô hậu ủng lần nữa tiến về Đông Hải.

Về phần Chân Hoa cũng không biết trong Tây Hải Long thành xảy ra chuyện gì mà mãi không thấy bóng dáng hắn.

Nhạc Vũ chờ đến lúc hơi mất kiên nhẫn nhưng trong lòng cũng dần yên lòng.

Lẽ ra những người kia vì tranh giành tinh hoa nguyên âm của tiểu cô nương nên biết rõ đạo lý chậm sẽ sinh biến nên sẽ dốc toàn lực dụ nàng xuất cung.

Bất quá trong đó cũng không phải không có biến số, với trí tuệ của Quy Linh, chỉ cần thoáng chút thông minh áng chừng cũng sẽ đoán biết. Chuyện hai người hắn nói lúc đó dĩ nhiên sẽ bị người nghe thấy, cuối cùng nói không chừng là sẽ hành động.

Nếu quả thật là vậy cũng sẽ giảm đi mệt nhọc cho hắn.

Qua mấy ngày thì hắn tính ra thời gian ước hẹn với Linh Diệu các chỉ còn lại không đầy nửa tháng.

Nhạc Vũ đang định rời đi để tới Dịch Linh thành đổi lấy tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu thì trong lòng chợt có cảm giác liền nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trên Tây Hải Long thành có vài nhân ảnh đằng không bay lên. Trong thành số người xuất nhập đến cả trăm vạn nhưng chỉ có mấy người này vừa mới xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt Nhạc Vũ.

Người cầm đầu chính là Chân Hoa công chúa hắn đã thấy qua, theo sau là bốn

tráng hán có sát khí bức nhân, tu vi đều đạt đến ngọc tiên đỉnh phong.

Bên cạnh Chân Hoa vẫn có Quy Linh tùy tùng, thần sắc kính cẩn như một lão bộc trung thành.

- Vẫn còn dám ra đây?

Nhạc Vũ kinh ngạc, nhìn sững về lão nhân rồi cười lạnh.

Lớn mật như vậy có phải dự liệu bản thân không có khả năng tố cáo với Ngao Nhuận sao? Hoặc tin tưởng không sợ mình nhúng tay vào làm hỏng chuyện tốt của hắn?

Lại nhìn về phía Chân Hoa thì thấy nàng mặc một thân áo bào hoàng sắc, dung mạo thanh lệ bức người.

Trong mắt nàng lộ ra ý vui mừng như một con chim sẻ được bay nhảy, lại lộ ra vài phần chờ mong.

Nhạc Vũ nhếch miệng, trong mắt lộ ra vẻ hân thưởng.

- Nữ tử này rất thông minh, biết việc này hung hiểm nên đem quy bối lão nhân kia đi. Chỉ tiếc trong số chân long thì tu vi cao nhất cũng không quá bốn

vị Thái Ất Chân Tiên. Còn lại mặc dù đều có thân thể Chân Long nhưng nhiều lắm chỉ có tu vi ngọc tiên thậm chí Thiên Tiên.

Mặc dù có hung hiểm gì thì với đại thần thông của Linh Bá cũng có thể ngăn cản một lúc.

Tây Côn Lôn cách Tây Hải Long thành không xa, cho dù xảy ra tình hình gì thì bảy vị Thái Thanh Huyền Tiên đều chỉ cần một lát sẽ đuổi tới.

Lẽ ra an bài này xem như không chút sơ hở, chỉ là điều duy nhất Chân Hoa tính sai là người bên cạnh mình là một con độc xà đã có mưu tính với nàng từ lâu.

Sáu người kia đi về phía bắc, không bao lâu đã không thấy bóng dáng. Nhạc Vũ than khẽ, vung tay thu hồi linh trận quanh người.

Hắn vẫn để Hi Hoàng tàn kính trên đỉnh đầu để ẩn đi toàn bộ hình tích đi cách khá xa sau sáu người.

Mỗi khi cách quá xa thì Nhạc Vũ lại dùng Diễn Thiên Châu suy tính phương vị rồi tiếp tục bám theo, qua vài lần như thế thì tiếu ý trong mắt hắn càng thêm lộ rõ, phát hiện bản thân Chân Hoa cực kỳ cẩn thận, trên đường đều bố trí mê trận, Chướng nhãn pháp và các loại huyễn trận, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, chỉ cần hơi không chú ý sẽ bị mất dấu.

Qua mấy canh giờ, Nhạc Vũ cảm giác được có hơn mười đội ngũ bị nàng thoát được.

Qua hơn 3000 vạn dặm thì cơ hồ tất cả người bám theo đều rớt lại.

Nhạc Vũ cười buồn cười, những người chân chính có ác ý với nàng đều biết được đích đến, thủ đoạn nàng có cao minh hơn nữa thì cũng chẳng để làm gì, chỉ khiến người ta tức cười mà thôi.

Bất quá số lượng người động tâm với hậu bối của Long tộc này cũng thật nhiều, chẳng lẽ thật sự không sợ Ngao Nhuận nổi trận lôi đình? Hay là vì sát kiếp hạ xuống mà dùng cách này để đào thoát?

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ biết suy đoán bản thân cũng không sai, chân chính mà nói thì Chân Hoa tao ngộ tai bay vạ gió cũng vì bản thân hắn.

Lại đi về phía trước chừng tỷ vạn dặm, đảo Côn Luân đã hiện ra đằng xa.

Nói là Côn Luân đảo nhưng chiếu theo tiêu chuẩn kiếp trước của hắn thì tòa cự đảo trước mặt có diện tích gấp mười lần địa cầu.

Ở trên đảo có hai sơn mạch cực lớn xuyên thẳng trời xanh được gọi là Đông Côn Luân và Tây Côn Lôn, đều là một trong các thiên trụ của Hồng Hoang, cho dù không sánh bằng Bất Chu Sơn nhưng cũng không thể nhìn thấy đỉnh, chống đỡ bát thiên cảnh tây phương của Tam Thập Tam Thiên cảnh.

Đến nơi này, Nhạc Vũ kết luận mấy người kia tuyệt sẽ không động thủ tại Côn Luân Sơn nên không bám theo nữa mà trực tiếp xuyên không lên tới đỉnh núi.

Bên trên đỉnh núi bao gồm chín tầng mây để ngăn Thái Dương Chân Hỏa làm

tổn thương sinh linh.

Tam Thập Tam Thiên cảnh phân thành tứ phương, mỗi phương đều có tám thiên kính phân trong chín tầng mây.

Chỉ có Diệu Pháp Đại La Thiên là ở trên các tầng mây.

Trong quần sơn Hồng Hoang thì Côn Luân, Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Hải xuyên qua tám tầng mây đều có thể coi là thiên trụ tứ phương. Duy chỉ có Bất Chu Sơn ở chính giữa là xuyên qua chín tầng mây.

Đỉnh Đông Côn Luân do tu sĩ chiếm cứ, phân cách thành hơn mười động phủ đều đóng chặt sơn môn không thấy có người xuất nhập.

Bất quá Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận mà Đông Vương công bố trí năm xưa vẫn còn sót lại không ít, thậm chí còn được tiên tu nơi đây cải tạo lại thành pháp trận hộ phủ.

Quả nhiên không hổ là thứ xuất từ người đứng đầu quần tiên thượng cổ, Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận dù không thể so với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận nhưng cũng không kém quá nhiều, nếu có thêm Côn Luân Kính thì uy lực càng không thể tưởng tượng.

Nơi này tiên lực mờ mịt, chính là thế gian tuyệt phẩm, Thái Dương Chân Hỏa hừng hực nên dù hắn toàn lực thôi động pháp lực cũng cảm giác khó có thể tiếp nhận.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể đem Lưỡng cực hàn diễm kính tế lên. Nhìn qua một lát ghi nhớ toàn bộ tàn trận, Nhạc Vũ chợt nhớ

- Theo truyền thuyết thì trong Đông Côn Luân còn có một chỗ động thiên phúc địa giờ đã bị Xiển Giáo chiếm cứ xây thành Ngọc Hư Cung nối với Ngọc Thanh Thanh Vi Thiên của Ngọc Thanh đạo tổ, cũng không biết ở đâu?

Tìm hồi lâu cũng không có sở đắc, Nhạc Vũ vốn không định tiếp xúc với Xiển Giáo nên khẽ lắc đầu nhìn về phía dưới mở ra mắt Chân Long xuyên qua tám tầng mây.

Không bao lâu hắn đã nhìn thấy Chân Hoa, tu vi của nàng không đủ, lại không

có thần thông hộ thân nên chỉ tới được tầng thứ bảy đứng ngoài nhìn Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận lộ vẻ hào hứng lẫn vài phần vẻ tiếc nuối.

Qua hồi lâu nàng bay quanh vài vòng Côn Luân Sơn rồi mới hạ xuống, tiếp đó lại ngẩng đầu nhìn lên đầy vẻ khát vọng.

Nhạc Vũ nhíu mày, đang lúc cho rằng nàng không tự lượng sức xông lên đỉnh thì lại thấy Chân Hoa khẽ lắc đầu tiến về phía dưới, cũng không dừng lại lâu rồi xuôi nam phản hồi Tây Hải Long thành.

Trông thấy cảnh này, tiếu ý trong mắt Nhạc Vũ càng đậm. Có thể làm theo khả năng, biết được việc nặng nhẹ, nữ nhi bình thường khó hiểu biết được như vậy.

Hắn vẫn đi theo sau đằng xa, ước chừng qua 2000 vạn dặm thì đột nhiên có cảm giác mãnh liệt, lập tức dẫn động Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch nhìn về dưới đáy biển.

Chỉ thấy một cự trận được bố trí bên dưới, cũng không biết là trận pháp gì khiến hắn không hề có cảm giác, đến lúc phát động mới giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 928: Soán đoạt đại trận

Đại trận dưới đáy biển dài rộng hơn trăm vạn trượng, một khi phát động liền nhấc lên một đợt linh lực ba triều cực lớn. Vô số nước biển nhấc lên cơn sóng gió động trời, dâng lên vô số kim sắc quang mang, vô số phù triện huyền ảo chớp động, đem phạm vi không gian trăm vạn trượng bao phủ lại chặt chẽ như một quả trứng lớn.

Chân Hoa còn chưa kịp phản ứng liền bị vây bên trong cùng vài tên hộ vệ.

Ngay lập tức sắc mặt Quy Linh xanh mét, xé rách không gian phun một thanh phi kiếm màu vàng đánh vào trong hư không, chỉ trong chốc lát liền phá khai ngàn vạn thời không mảnh nhỏ, xuyên qua cực hạn cảm giác hồn thức của Nhạc Vũ.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ liền cảm thấy bên trong hư không hiện lên một đạo chân khí, chỉ chốc lát sau liền có một trung niên tuấn mỹ khoảng chừng ba mươi tuổi, má phải có một vết sẹo dài ở trên mặt biển bắn ra, trên mặt hiện ra ý cười lạnh lẽo, trong tay cầm kim sắc tiểu kiếm.

Kim sắc phù văn quang đái sau khi dựng thành một chiếc lồng lớn, lập tức co rút lại, một cỗ cự lực cuộn trào đem mấy người Chân Hoa kéo xuống dưới đáy biển.

Nhưng bên trong kim sắc phù văn quang đái vẫn có thể cảm giác được tình hình bên ngoài, đồng tử Quy Linh cùng Chân Hoa đều co rụt lại, mà vẻ mặt Quy Linh lại vô cùng âm trầm:

Ngươi là chủ nhân Vô Định Hỏa Hải Ngao Liên!

Trung niên mặt sẹo đanh mặt, hiện ra vẻ vô cùng tham lam, liếc mắt nhìn Chân Hoa công chúa, không hề đáp lời, trực tiếp thúc giục hơn mười ấn quyết khiến cho thanh thế linh trận bên dưới càng thêm nhiều kim sắc quang mang bắn lên.

Mấy người bên trong tuy đều tế ra bảo vật thần thông chống đỡ, nhưng vẫn bị

kéo vào bên dưới đáy biển.

Nhìn thấy mọi người đã bị đại trận hoàn toàn vây khốn, Quy Linh lập tức rít gào một tiếng, sau khi hóa thành bản thể lập tức triển khai thiên địa pháp tướng. Con rùa lớn tới phạm vi trăm vạn trượng lập tức hiện ra trên mặt biển, đang chống đỡ kim sắc quang mang, đem mấy người Chân Hoa bảo hộ bên dưới mai rùa.

Trong lúc mơ hồ cũng tạo được xu thế đẩy mạnh kim sắc quang đái trướng ra ngoài, đồng thời cuồng nộ rống to:

Ngao Liên, ngươi có cẩu đảm thật lớn! Lại dám đem chủ ý đánh lên đầu ta. Niệm tình bây giờ ngươi còn chưa phạm sai lầm lớn, giờ phút này rời khỏi còn có thể tha cho ngươi một mạng! Nếu tiếp tục khăng khăng một mực, Tây Hải Long tộc sẽ đem ngươi lột da rút gân, nhốt đánh vào Hóa Long Trì, mỗi ngày chịu đựng hình phạt hóa thể…

Hóa Long Trì? Ha ha!

Ngao Liên nghe vậy chẳng những không sợ hãi ngược lại còn điên cuồng cười to:

Ba ngàn năm trước, Ngao Liên này không phải không đi qua! Tây Hải Long tộc? Thật buồn cười! Ta nghe nói hiện giờ Thần đạo sắp chấn hưng, uy thế của Thiên Đình đã trở thành xác định. Tứ hải Long tộc các ngươi bằng mặt không bằng lòng, lại âm thầm hỗ trợ cho Yêu tộc. Đã sớm biến thành cây đinh trong mắt Hạo Thiên thượng đế, ngay cả Xiển giáo cũng không đối đãi. Hiện giờ sát kiếp khởi lên, bọn hắn tự lo cho mình còn không xong, làm sao có công phu đi tìm ta phiền phức!

Trong lúc nói chuyện, người này đã liên tục đánh ra hơn mười pháp ấn, cuối cùng là thủ ấn phong khóa, sau đó cười dài một tiếng:

Đây là Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận, chính do ta mua từ tay các vị tông sư trận đạo, được xưng là trận pháp trói buộc đứng thứ bảy trong tam giới! Các ngươi cứ nếm thử đi, mùi vị của nó như thế nào!

Linh trận đáy biển lập tức điên cuồng vận chuyển. Từ bên dưới đáy biển rút ra vô số linh lực, rót vào bên trong linh trận, ngay sau đó mật độ của kim sắc quang đái trong chớp mắt liền đột nhiên gia tăng gần bội lần.

Cả "quả trứng lớn", liền co rút lại, lấy xu thế không thể kháng cự đem con rùa lớn mạnh mẽ kéo xuống dưới đáy biển.

Nhưng tuy bị trận này vây khốn mà từ đầu tới cuối thần tình Chân Hoa đều thật lạnh nhạt, không hề có chút kinh hoàng, chờ tới khi Quy Linh tựa hồ không còn nửa phần hi vọng giãy thoát, đột phá ra khỏi đại trận bên dưới, nàng mới đưa mắt nhìn lên trung niên mặt sẹo kia thở dài:

Liên thúc! Còn nhớ rõ mấy ngàn năm trước ngài còn mang ta xuất cung đi chơi qua. Vì sao hôm nay không hề nhớ nhung chút thân tình cốt nhục? Lại xuống tay đối với cháu gái?

Ngao Liên không chút động dung, theo bản năng vuốt lên vết sẹo trên mặt phải, ánh mắt càng thêm dữ tợn:

Thân tình cốt nhục? Hắc hắc! Ba ngàn năm trước, phụ thân của ngươi cùng Ngao Thuận liên thủ đem ta nhốt đánh vào trong Hóa Long Trì cầm tù ngàn năm. Làm sao từng nhớ qua thứ tình cảm gọi là cốt nhục thân tình? Ngươi chỉ muốn kéo dài thời gian, phá đi Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận này mà thôi, thật nghĩ ta không biết?

Hai tay của hắn tiếp tục kết ấn, phù văn linh trận vận chuyển lại biến đổi. Bắt đầu rút lấy linh lực bên trong linh trận, toàn bộ nước biển cũng bị rút lấy không còn.

Chân Hoa thấy thế sắc mặt thoáng trắng bệch, vẫn trấn định nói:

Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận là thượng cổ kỳ trận, lấy khả năng của Chân Hoa sao dễ dàng tìm hiểu? Ta chỉ tiếc Liên thúc, ngài thông minh một đời vì sao hôm nay lại không lý trí như thế? Cho dù đem chúng ta vây khốn, tối đa chỉ được thời gian nửa ngày. Một khi không thấy ta trở về, mẫu thân cùng vài vị thúc bá của ta sẽ chạy tới. Chúng ta thương lượng lại một chút thế nào?

Ở bên ngoài, Nhạc Vũ nghe được khẽ cau mày, thầm nghĩ Chân Hoa chẳng những vô cùng trí tuệ, lại có vẻ thật lanh lợi môi mép, nhưng chỉ sợ những lời nói kia cũng không có hữu hiệu quá lớn. Nếu Ngao Liên ôm hận mà đến, làm sao lại dễ dàng rút lui? Mặc dù đổi lại là hắn, dưới tình hình này cũng sẽ không lãng phí thời gian, nếu như đã đắc tội, vậy thì đắc tội tới cùng!

Nghĩ tới tiểu chủ nhân trong miệng Quy Linh vẫn chưa từng xuất hiện, Nhạc Vũ cũng không vội vàng hiện thân, chỉ vòng quanh Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận, thỉnh thoảng ném vào mấy viên linh thạch, cũng không làm ảnh hưởng sự vận chuyển của tòa đại trận. Nhưng chỉ chốc lát Nhạc Vũ đã bắt đầu quen thuộc đối với tòa đại trận này.

So sánh với thượng cổ tam đại kỳ trận, tòa đại trận trước mắt không khác gì là chuyện nhỏ nhặt. Chỗ tinh diệu cho dù là gặp phải Côn Lôn Tỏa Liên Xích Tâm đại trận không hoàn chỉnh vẫn còn thua kém thật xa.

Chỉ đáng giá nhất là được bố trí với quy mô khổng lồ, quả nhiên ngay cả Thái Ất Chân Tiên cũng thật khó đột phá.

Tốc độ ném linh thạch vào trong của Nhạc Vũ càng lúc càng nhanh hơn. Chỉ sau một lát hắn đã thay đổi then chốt của linh lực đại trận.

Chỉ qua thời gian mười lần hô hấp, tòa Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận đã hoàn toàn thay đổi.

Ngao Liên hoàn toàn không hề hay biết, quả nhiên không hề để ý tới lời nói của Chân Hoa, vẻ mặt ngưng trọng đem chín viên ngân sắc đan hoàn tế lên quanh người, mở ra phong cấm lập tức hóa thành chín đóa ngân sắc hỏa diễm bay lên, xen lẫn khí tức hủy diệt vô tận.

Tiếp theo mười ngón tay của hắn liên tiếp bắn ra, đem từng đóa hồng diễm đánh vào chín đóa ngân diễm, sau đó cười lạnh nói:

Điều ngươi nói chỉ là Bắc Minh Huyền Quy Chướng của lão nô của ngươi mà thôi. Hãy thử nhìn xem Thái Hoán Chân Viêm ta lấy được từ Thái Hoán Cực Dao Thiên tương hợp cùng Viêm Long lệ Hỏa Quyết của ta tạo ra uy lực như thế nào…

Chín đóa ngân diễm đã biến thành đỏ thẫm đan xen nhau, hóa thành chín đạo hỏa long trông thật sống động bay vào bên trong linh trận.

Mà ánh mắt của Quy Linh lập tức co rụt lại, ngay lập tức thu hồi thiên địa pháp tướng, thân hình lớn cả trăm vạn trượng thu nhỏ tới cỡ đầu ngón tay, cả thân thể lẫn mấy người Chân Hoa đều co rút vào bên trong mai rùa, tầng tầng hắc lam

huyền binh hướng ra bên ngoài khuếch trương, vừa vặn lan tràn tới hai mươi vạn trượng thì chín đầu hỏa long đã quấn quanh bắn tới.

Sau đó huyền băng bao phủ trước mặt lập tức tan thành nước, tan thành vô số thủy khí, khi chỉ còn lại phạm vi ngàn trượng, vô luận chín đầu hỏa long thiêu đốt như thế nào đều không có nửa phần dấu hiệu bị hòa tan.

Ngao Liên cũng không hề để ý tới, cắn mạnh đầu lưỡi, một ngụm long huyết màu vàng phun ra, bắn lên chín đóa ngân diễm biến hóa thành hỏa long.

Ngay sau đó Bắc Minh Huyền Quy Chướng tiếp tục thu nhỏ lại, chỉ còn phạm vi trăm trượng.

Ngao Liên nét mặt thâm trầm nhưng không thấy chút vẻ lo lắng vội vã, hắn đứng trong trận chậm rãi sai khiến chín đầu hỏa long tiếp tục bài trừ huyền binh, tuy tiến triển thong tha nhưng cứ qua mỗi khắc liền tiến một trượng về phía trước.

Nhạc Vũ ở bên ngoài vẫn thờ ơ lạnh nhạt, hồn thức cũng không chút tiếng động lan tràn khắp không gian dưới đáy biển, thậm chí ngay cả hư không vô tận bên ngoài hàng rào không gian cũng thời thời khắc khắc đều chú ý.

Mãi cho tới giờ khắc này hắn cũng không nhìn thấy bóng dáng của thiếu chủ kia, cũng không cảm nhận được có khí tức nào tồn tại.

Hai người này thật sự có thể nhẫn nhịn được…

Nhạc Vũ âm thầm bội phục, đặc biệt là Quy Linh, kỹ xảo biểu diễn có thể nói cao siêu. Nếu không phải ngày đó nghe người này nói qua câu nói kia, giờ phút này e rằng hắn đã bị lừa gạt, cứ tưởng hắn là một vị lão bộc trung tâm liều chết hộ chủ.

Mắt thấy Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận đã sắp rơi vào trong sự khống chế của hắn, thậm chí hắn chỉ cần dùng một ý niệm, một thủ ấn là có thể làm kim sắc quang đái kia toàn bộ theo hắn sử dụng.

Nhạc Vũ vô cùng buồn chán, lại tiếp tục bố trí linh thạch bên ngoài, tận lực không làm kinh động Ngao Liên tiếp tục bổ túc đầy đủ Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận.

Hắn đã cẩn thận nghiên cứu qua Hà Đồ Lạc Thư lấy được từ trong lầu các trong bảo tàng, rất có thành tựu. Giờ phút này ý nghĩ chẳng khác gì thần mã lướt gió tung mây, không chút câu thúc. Vô số ý niệm, vô số linh cảm đang không ngừng cấu tạo trong đầu, cả tòa đại trận trong lúc vô tình đã khuếch trương tới phạm vi vạn trượng.

Ngay trong lúc Nhạc Vũ vừa bĩu môi, thầm than đại trận căn cơ đã kém cỏi không cách nào tiếp tục hoàn thiện, bên trong đại trận, một chút huyền băng còn lại cũng đã bị phá vỡ, cả quá trình còn chưa tới một canh giờ.

Quy Linh bỗng dưng phun ra một ngụm máu, hóa thành một đạo huyết quang mạnh mẽ phá vỡ kim sắc quang đái hướng bên ngoài bay qua.

Vẻ mặt Ngao Liên chợt mừng như điên, cười lớn thành tiếng, nhìn thấy Quy Linh muốn hóa quang bỏ chạy, vẻ mặt khinh thường cười lạnh một tiếng, chín đầu hỏa long lại quấn quanh oanh kích lên lưng rùa.

Mai rùa nhìn qua thật kiên cố như không gì phá vỡ nổi lập tức hiện ra từng phiến vết rách, bản thể của Quy Linh cũng bị đánh bay, thân hình thật lớn bị ném văng, phát ra tiếng ầm vang, thất khiếu tràn đầy máu, không biết sinh tử, không hề nhúc nhích.

Ngao Liên thúc giục yêu lực đem Chân Hoa bắt ra không trung, trong mắt hiện ra vẻ đắc ý tham lam.

Nhạc Vũ vẫn không để ý tới, chỉ bình tĩnh ngoảnh nhìn về một phương vị xa xa phương nam. Người kia cuối cùng đã chịu đến đây, nhưng vì sao trông tình hình lại có chút không đúng?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 929: Hoàng tước phía sau

Thúc động linh trận, dùng kim sắc quang đái đem thân hình Quy Linh trói lại chặt chẽ, lại đem cả người Chân Hoa đang có một tầng thủy lam quang hoa bao phủ nhiếp tới trước người, sắc mặt Ngao Liên không đè nén được nỗi vui mừng. Tiếp đó hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn thủy lam ngọc bội bên hông Chân Hoa.

Thất Xảo Hối Vân Bội? Cha mẹ ngươi đúng là bỏ được!

Trong mắt Ngao Liên lóe tinh mang, chín đầu hỏa long đã về tới trước người, ngân diễm thiêu đốt, thủy lam quang hoa lập tức bị phá vỡ gần phân nửa.

Nhưng chỉ một lúc sau vẻ đắc ý trong mắt Ngao Liên liền chuyển sang kinh hoảng. Chỉ thấy bên trong lam quang, trên gương mặt như ngọc của Chân Hoa lại rõ ràng lộ ra vài phần tử khí, sinh cơ trong mắt cũng đang nhanh chóng ảm đạm với tốc độ kinh người.

Nhạc Vũ vốn đang chú ý tình hình ngoài mấy ngàn dặm, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc nhìn vào bên trong đại trận.

Hắn thầm nghĩ nữ tử này lại không ngờ còn có tính cách cương liệt như thế, tình hình này rõ ràng nàng đang chuẩn bị tự tuyệt sinh cơ của mình.

Ngao Liên vốn đang kích động, tiếp đó lại trở thành cuồng nộ, vẻ mặt dữ tợn cười nói:

Tốt! Tốt! Tốt! Ngươi không nguyện tiếp tục sống trên thế gian này, lại thà rằng hóa tan đi chính thân thể của mình cũng không nguyện cùng ta giao hợp! Ta thành toàn cho ngươi! Nhưng nếu muốn chết ngay lúc này cũng không dễ dàng như vậy!

Lời hắn còn chưa dứt, trong tay áo bay ra vài loại dược thảo, pháp lực vặn xoắn, bài ra toàn bộ dịch thủy, trộn lẫn chung một chỗ, sau đó sái về hướng Chân Hoa.

Chỉ thoáng chốc hương thơm lạ lùng dật tán chung quanh, Nhạc Vũ cũng hít phải một hơi, chỉ cảm thấy bên dưới thân thể bỗng nhiên có một cỗ nhiệt khí bốc lên mạnh mẽ, ngay lập tức hắn liền cảm giác được có một cỗ dục vọng như dã thú trào dâng, cảm giác không sao khống chế nổi. Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, phân tích thành phần bên trong dược thảo kia.

Cửu Nguyên Hương Thảo, còn có Nguyên Đan Châm Quả Kế Dịch, còn có Hủ Tâm Thảo. Thật không biết Ngao Liên từ chỗ nào mua được phương thuốc này.

Thủy lam quang hoa tuy có thể ngăn cản được hỏa long quấn quanh nhưng không ngăn cản được dược dịch màu xanh biếc kia, nhanh chóng bị dược dịch ăn mòn, chỉ chớp mắt đã thẩm thấu vào trong.

Ngay khi cảm xúc của Ngao Liên đang hạ xuống tới thấp nhất, Quy Linh bỗng nhiên tuôn ra một đoàn huyết vụ, mai rùa nổ tung thành vô số mảnh nhỏ, đem kim sắc quang đái nổ ra toàn bộ. Bên trong tuôn ra vô số tử kim sắc phù triện đánh thẳng tới bốn phương tám hướng, làm Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận rung lắc ầm ầm.

Ngay sau đó một chút huyết quang mang theo mấy chục mảnh nhỏ hướng Ngao Liên bắn tới.

Ngao Liên phảng phất như đã có sở liệu, nhưng cũng mang theo vài phần ngạc nhiên vung tay lên, chín đạo hỏa long lại toàn bộ tụ tập một chỗ hướng huyết quang đánh tới. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Theo một tiếng ầm ầm nổ vang, huyết quang hoàn toàn tán loạn, nhưng giờ phút này sắc mặt Ngao Liên cũng đã trắng bệch như giấy.

Ngay khi linh lực bạo loạn bắt đầu khởi động chung quanh, nơi không gian gần chỗ hắn mấy chục thước đột nhiên vỡ ra.

Tiếp theo hơn bốn mươi viên hắc sắc tiểu cầu bị ném vào bên trong không gian này, đồng thời nổ tung.

Vô số hắc quang bắt đầu khởi động, bao phủ phương viên mấy ngàn trượng, hấp thu cắn nuốt mọi thứ. Theo sát phía sau, từng đợt âm ba lộ ra trong khe hở, chấn động đập tới.

Ngao Liên không cách nào tránh né, liền ngự sử ngân hồng sắc hỏa diễm bao phủ khắp toàn thân trên dưới, cả người cũng hóa thành một đầu hỏa long.

Ngay khi hắc quang tiêu tán, long thân dài tới mấy ngàn trượng đã vết thương chồng chất, cơ hồ chỉ còn lại khung xương, từng tiếng thét phẫn nộ chấn rung cả mười vạn dặm vang lên, nhưng không dám ở lâu thêm chút nào, đã nhắm thẳng phía xa bỏ chạy.

Nhạc Vũ thấy thế trong lòng khẽ động, Hi Hoàng Tàn Kính xa xa chiếu đi một điểm tinh thần lạc ấn của Ngao Liên, trực tiếp nhốt đánh vào trong tinh phách.

Trong vòng một năm chỉ cần người này còn chưa chạy thoát khỏi phạm vi bản thể hắn chừng năm ức dặm, hồn niệm của hắn vẫn luôn cảm giác được hành tung của người này.

Lần này Ngao Liên xuống tay với Chân Hoa, xem như đã cùng mấy Long tộc chủ mạch xé toang da mặt.

Tham niệm trong lòng Nhạc Vũ tự nhiên không hề có chút băn khoăn. Thân thể Chân Long có thể nói toàn thân đều là bảo bối, cho dù sau khi trọng thương cũng giá trị kinh người, bất kể như thế nào thân thể này không lấy không được!

Đáng tiếc giờ phút này cũng không phải lúc động thủ.

Đợi đến khi hắn đem lực chú ý chuyển qua trong Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận, chỉ thấy lại thêm một khe không gian bị mạnh mẽ xé mở.

Từ trong hư không bước ra là một hắc y thanh niên, thần sắc vẻ mặt đang cười hì hì.

Trong tay hắn đang nắm thân thể một người, khoảng chừng hai ba mươi tuổi, tướng mạo văn tú, nhưng toàn thân đã biến thành kim tử sắc, ánh mắt lại vô cùng oán độc.

Quy Linh biến thành đoàn huyết quang đã ngưng tụ thành hình người, nhưng khi nhìn thấy hắc y thanh niên kia không thấy có sắc mặt vui mừng, sắc mặt vốn trắng bệch như giấy lại vô cùng khó xem:

Ngao Phi?

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi giật mình, trong lòng không khỏi ngạc nhiên bật cười. Tiết mục như vậy chân chính xem như bọ ngựa bắt ve, hoàng tước rình phía sau. Tiếp theo hắn lại đưa mắt nhìn hắc y thanh niên, thầm nghĩ người này tên Ngao Phi? Nguyên bản ngày ấy gặp mặt ngay cửa Lượng Hà Cung, nghĩ đến người này tu tập đại thần thông âm hệ, cũng không ngờ không gian thần thông của hắn cũng huyền diệu dị thường, cơ hồ đã ngang ngửa với Tần Thường.

Chính là Ngao Phi!

Hắc y thanh niên tiện tay đem người trong tay ném xuống, tiếp theo cười cười nhìn Quy Linh:

Chủ tớ hai ngươi lén lút, thật nghĩ không người nhìn thấy sao? Tại hạ may mắn, trở thành hoàng tước rình theo sau. Tiện chủng bị ngươi mắng, ôm được mỹ nhân về, biết bao nhiêu thất vọng? Lại nói ta còn nên cảm tạ Linh bá, nếu không có ngươi ở trong đây tiếp ứng, Ngao Phi ta chưa chắc thoải mái thắng được vị Liên thúc kia.

Nói tới đây, Ngao Phi cười ha ha, cũng không tiếp tục quan tâm tới gương mặt Quy Linh xám như tro tàn, nhìn về phía Chân Hoa đang giãy dụa thống khổ ngăn cản dược dịch xanh biếc kia.

Sau đó hắn chỉ qua một ngón tay, thủy lam quang hoa nồng đậm nhất thời như bị trọng kích, vô số không gian toái nhận đem bích chướng do Thất Xảo Hải Vân Bội tạo ra đánh thành dập nát!

Dược dịch màu xanh biếc tiếp theo liền như có sinh mệnh, dưới sự ngự sử của hắc y thanh niên hướng Chân Hoa đánh tới, trên gương mặt xinh đẹp của Chân Hoa đều hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Nhưng ngay sau đó, một bàn tay không chút âm thanh lại đột nhiên từ trong hư không đưa ra, đem dược dịch đã tiến gần trong gang tấc toàn bộ nhiếp trụ.

Ngay khi toàn bộ những người đang có mặt đều giật mình, đặc biệt là Ngao Phi, sắc mặt hắn đều hiện lên vẻ ngạc nhiên không dám tin, nhìn về phía bàn tay kia, chỉ thấy một tử y thanh niên nét mặt thanh tú từ trong khe không gian bước ra, vẻ mặt cười cười.

Đưa bàn tay lên mũi, Nhạc Vũ hít nhẹ một hơi, cười nói:

Thất Vị Sinh Hương Dịch, mười hai vạn năm trước là vật trợ hứng của Long tộc các ngươi khi giao hợp. Trong đó có mấy vị thuốc cơ hồ đã bị tuyệt chủng, vì vậy mới bị thất truyền. Mặt khác còn bỏ thêm Ám Linh Phệ Vân Dịch. Chuyên dùng phá vỡ linh quang đạo pháp thủy hệ. Thật mệt cho hắn tìm được vật này a!

Bên trong Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận biến thành yên tĩnh, tất cả mọi người đều yên lặng, Nhạc Vũ lại không hề quản tới, cầm đoàn lục dịch trong tay dùng pháp lực bao vây ném trở lại chỗ hắc y thanh niên, nói:

Ngươi gọi là hoàng tước bắt bọ ngựa, còn ta tính là gì? Chim ưng bắt sẻ?

Sắc mặt Ngao Phi còn đang âm tình bất định, vẫn do dự có nên động thủ hay không, nhưng ngay sau đó trong lòng chợt kinh sợ, chỉ cảm thấy chỗ tổn hại của Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận do Quy Linh đánh vỡ đang dùng tốc độ kinh người nhanh chóng bổ túc lại, kim sắc quang đái nhanh chóng tụ tập đến.

Mà trong tay áo thanh niên này đã trượt ra một thanh huyền binh đỏ như máu, một cỗ khí tức cực lớn nói không nên lời hội tụ trên thanh kiếm, vô số ngũ hành linh lực như xoáy nước từ sâu trong bổn nguyên bị hấp thu lên thanh kiếm kia.

Tiếp theo hắn giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt Ngao Phi đã lộ ra vẻ kinh hãi cùng cực.

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm? Ngươi là người đánh Văn Châu bị thương!

Sau một tiếng thét kinh hãi, Ngao Phi cơ hồ không chút nghĩ ngợi, cả người tuôn ra đoàn huyết vụ thiêu đốt lên, sau đó mạnh mẽ phá khai hàng rào không gian, lao ra khỏi Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận, chỉ để lại tiếng thét dài khổ sáp:

Chân Hoa tiểu muội, thứ cho tiểu huynh đi trước một bước. Hôm nay có chỗ nào đắc tội ngày khác vi huynh tới cửa xin bồi!

Người này chạy trốn dứt khoát tới cực điểm, chỉ không tới một phần ngàn tích tắc thời gian đã từ trong hư không trốn ra khỏi cảm ứng của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ chợt giật mình, tuy có lòng muốn đem người này lưu lại, nhưng lại

không đủ khả năng. Ngao Phi vốn có không gian đại thần thông, còn thúc đẩy gần chín thành tinh nguyên huyết khí, không tiếc trọng thương cũng phải dùng tốc độ cao nhất đào mạng, tốc độ cực nhanh, đừng nói là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười ba, mặc dù là Hồng Mông Tử Khí trong cơ thể hắn gia trì thêm thành tầng mười lăm hay mười sáu cũng chưa chắc có thể đuổi kịp. Sớm biết như thế không bằng từ đầu ra tay đánh lén.

Nói đến thật kỳ quái, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm của mình từ khi nào đã nổi danh tới như vậy? Ngay cả một Thái Ất Chân Tiên tiền đồ vô lượng cũng vô cùng sợ hãi?

Khi hồi phục lại tinh thần, Nhạc Vũ chỉ thấy Chân Hoa vẻ mặt đề phòng tái lập lại ra Thất Xảo Hải Vân Bội bích chướng đưa mắt nhìn hắn.

Nhạc Vũ không khỏi cười khẽ:

Cứ yên tâm đi! Hôm nay cứu ngươi là chỉ vì trả lại phần nhân tình cho ngươi bên trong Tàng Bảo Lâu kia thôi!

Cũng không quản nàng có tin tưởng hay không, Nhạc Vũ trực tiếp vung tay lên nhiếp Quy Linh tới gần, trong lòng thấy hơi đáng tiếc, vừa rồi người này sử dụng chính là phương pháp huyết nhục nguyên thai của Yêu tộc, gọi là Tái Sinh Nguyên Thai. Chỉ tiếc mai rùa mấy vạn năm nếu có thể luyện chế thành tiên bảo, lực lượng của Uyên Minh có thể tăng thêm được mấy thành.

Tâm niệm chợt động, Long Thương kiếm bên cạnh Nhạc Vũ liền đâm vào trong thân thể Quy Linh, đang định lấy mẫu huyết nhục tinh nguyên của hắn, chợt thấy lão nhân kia cười thật quỷ dị, thân hình huyết nhục không chút dự báo vỡ thành bụi phấn, ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng không thể ngăn cản kịp.

Vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi xanh mét, lập tức đem kim sắc quang đái chiêu tới trước người, chặt chẽ bảo vệ bản thân cùng Chân Hoa.

Không ngờ huyết nhục kia lại không hề có lực sát thương, chỉ hóa thành bột phấn tràn ngập vạn dặm, giống như một tầng sương mù.

Bảo vật trong tay Nhạc Vũ không cách nào ngăn trở, bị hắn tế ra Ngũ Sắc Thần Quang chà tới mới khiến tầng sương mù kia sút giảm, nhưng vẫn có một tia dị lực ngoài ngũ hành rót vào bên trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 930: Âm Dương Giao Hợp

Thiên Địa Âm Dương Giao Hợp Khí! Tổ Long tinh huyết!

Khi phát giác ra dị lực rót vào bên trong cơ thể mình rốt cục là vật gì, sắc mặt Nhạc Vũ nhất thời âm trầm như nước.

Âm dương giao hợp chính là thiên địa nhân luân đại đạo. Tiên Thiên Âm Dương Giao Hợp Khí được sinh sản từ lúc hồng hoang sơ khai, vô cùng bá đạo. Dù có cấp bậc Đạo tổ cũng thật khó kháng cự.

Theo truyền thuyết chính Khổng Dật chân nhân bởi vì Phượng Hoàng nhiễm phải Âm Dương Giao Hợp Khí mà sinh, bởi vậy có thể thấy được sự khủng bố của nó. Bên trong hồng hoang càng có vô số thần thú yêu loại đều bởi vì thứ này mà để lại huyết mạch hậu duệ.

Cơ hồ chỉ trong chốc lát dị lực nhập vào cơ thể, Nhạc Vũ liền cảm thấy cả người vô cùng nóng cháy, dục vọng bị đè nén giống như nước thủy triều bắt đầu khởi động sôi trào trong lồng ngực, không còn cách nào áp chế.

Tiếp theo toàn thân hắn trỗi lên từng đợt đau đớn thấu tâm, toàn bộ huyết nhục trong cơ thể, toàn bộ tế bào đều kịch biến. Ngay cả bên trong chuỗi gien cũng đã thay đổi phù triện biến hóa triệt để.

Trước kia khi hắn dùng dược vật luyện thể cũng từng có kinh nghiệm tương tự như thế, nhưng chưa bao giờ gặp phải giống như hôm nay!

Mặc dù vài ngày trước khi hắn hấp thu tinh huyết Tổ Vu cũng xa xa không bằng Tổ Long tinh huyết lần này.

Trong lòng Nhạc Vũ nổi giận, sát ý hung lệ hóa thành trăm ngàn lưỡi dao sắc bén quanh quẩn bên trong lồng ngực như muốn phá thể bay ra.

Ánh mắt nhìn về phía huyết vụ cơ hồ như muốn hóa thành thực chất.

Hắn tự hỏi hai người kia vô luận có dạng thủ đoạn quỷ kế gì cũng thật khó thể thoát khỏi trong tay hắn, nhưng hoàn toàn thật không ngờ trong tay Quy Linh còn có hai "chí bảo" cơ hồ đã tuyệt truyền trên thế gian.

Hắn bạo liệt thân thể thực sự không phải vì đả thương người, mà chỉ vì che giấu Tổ Long tinh huyết cùng Âm Dương Giao Hợp Khí! Chẳng thể trách hắn hoàn toàn không cần làm gì chuẩn bị.

Quy Linh chỉ còn lại nguyên thần, cũng đắc chí hài lòng cười ha hả, nhưng ngay sau đó tiếng cười của hắn lập tức ngừng bặt.

Chỉ thấy toàn thân Nhạc Vũ không ngờ lại nổi lên một làn lân giáp tử kim sắc vô cùng chói lọi, đôi mắt cũng lặng lẽ chuyển thành màu sáng vàng óng. Long uy mênh mông cuồn cuộn thẳng tràn đầy ngàn vạn dặm, ép tới toàn bộ hải yêu thuộc khu vực này đều phủ phục dưới đáy biển run rẩy.

Hai mắt Quy Linh co rút thành châm nhọn:

Chân Long thân thể? Làm sao có thể? Ngươi chỉ là một nhân tộc, vì sao lại có Chân Long tinh huyết?

Trong đôi mắt Nhạc Vũ đã chuyển thành phiếm hồng, trực tiếp đánh ra một quyền kích thẳng nguyên thần Quy Linh hoàn toàn dập nát! Hồn niệm bạo ngược xuyên thẳng vào tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang, đem bổn mệnh hồn ấn giống như quy hình toàn bộ xé rách!

Nhưng sát ý trong lồng ngực vẫn chưa từng sút giảm được nửa phần, hắn đưa mắt nhìn xuống người có khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng nằm trên đất, hung quang trong mắt càng thêm bạo tăng.

Nếu không phải hắn có được Chân Long thân thể, giờ phút này đã sớm bị Tổ Long tinh huyết hoàn toàn dập nát người.

Ước chừng nếu như vậy, tên này cũng có thể cùng Chân Hoa thuận lợi giao hợp…

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ trực tiếp dùng pháp lực đem người kia nhiếp dựng lên, lập tức đem vô số canh kim linh lực rót vào Long Thương kiếm, đem Chân

Long thân thể có cảnh giới Thái Ất Chân Tiên kia từ bụng phá vỡ!

Tiếp theo hắn liền rút gân lột da, rút ra long đan long huyết, lại tiếp tục rút lấy nguyên thần!

Bị Giao Hợp Khí ảnh hưởng, trong lòng Nhạc Vũ càng thêm buồn bực, không còn chút kiên nhẫn nào, động tác lại cực kỳ thô bạo, những nơi kiếm quang rơi xuống, huyết nhục liền bay tán loạn!

Cuối cùng khi hắn đã hoàn toàn xử lý xong tên kia, lại đem huyết nhục cùng Tổ Long tinh huyết trong thân thể tên kia đều đề tụ tới trong tay, cuối cùng không tránh né được đem lực chú ý chuyển về phía Chân Hoa.

Thiếu nữ dung nhan như ngọc, vốn đã cực kỳ mê người. Giờ phút này bởi vì Âm Dương Giao Hợp Khí xâm nhập vào cơ thể, hai gò má lại nhuộm thành một tầng đỏ hồng, trong đôi mắt trong vắt như thu thủy đều hiện lên vẻ mờ mịt mê huyễn.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy ở bụng dưới có một cỗ nhiệt khí bốc lên, nguyên bản hắn còn e ngại tuy dung mạo thiếu nữ này vô cùng xinh đẹp nhưng dù sao nàng vẫn còn chưa hoàn toàn dậy thì, cùng lắm không kém thiếu nữ nhân loại mới mười bốn mười lăm tuổi mà thôi.

Nhưng giờ phút này trong lòng hắn, hình dáng của Chân Hoa đã đẹp tới cực hạn, toàn thân nàng không có chỗ nào mà không mê người.

Tay phải hắn không thể khống chế vuốt lên má Chân Hoa, ngay khi cảm nhận được nhiệt độ khiến lòng người chấn kinh, tâm thần Nhạc Vũ bỗng dưng chợt tỉnh, hắn cắn mạnh đầu lưỡi khôi phục lại vài phần thần trí.

Tâm niệm vừa chuyển, Nhạc Vũ không hề nghĩ ngợi liền lấy ra một cỗ hóa thân trực tiếp hướng xa xa phi độn, thúc giục Vạn Lôi Châu gợi ra lôi lực tụ tập bên trong, thân hình trong nháy mắt đã chạy xa ngoài ngàn vạn dặm, không hề kém hơn lúc Ngao Phi bỏ chạy.

Nếu mới vừa rồi Ngao Phi còn chưa chạy thoát thì cũng thôi, nhưng hôm nay hắn không thể không đề phòng. Tây Hải Long tộc hắn không sợ hãi, bản thân hắn cũng không làm điều gì sai lầm. Chân chính khiến hắn lo lắng là Ngao Phi đã biết được thân phận của hắn, mà chủ nhân Côn Luân sơn cũng đang ở gần trong gang tấc!

Bản thể của Nhạc Vũ lại nhấc lên Chân Hoa, trực tiếp bay vào trong Diễn Thiên Châu, lại xuất hiện bên trên một ngọn núi cao nhất trong thế giới này.

Nơi này chất chứa huyền băng hàn lực, cuối cùng có thể giúp cho tâm thần của hắn lưu lại vài phần lý trí. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Tiếp theo hắn dùng tốc độ nhanh nhất bố trí trung đẳng linh trận ngay trên đỉnh núi, tiếp tục bỏ ra mấy chục hạt giống huyết sắc.

Ngay khi Nhạc Vũ thúc giục ấn quyết, ngay lập tức liền có vô số huyền huyết cự đẳng khổng lồ bay lên, đem tay chân Chân Hoa công chúa chặt chẽ trói lại không thể động đậy.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại nhìn về phương xa, từ sau khi Chiến Tuyết hấp thu Tổ Vu tinh huyết cùng Xi Vưu tinh huyết, suốt mấy chục năm nay hơn phân nửa thời gian nàng đều ngủ say, bồi dưỡng ngưng tụ thần cách tầng kế tiếp.

Trước đó vài ngày sau khi hấp thu kiếm ý, nàng lại thay đổi hắn, tựa hồ chỉ lặng yên tìm hiểu đại đạo pháp tắc.

Nhạc Vũ cũng hoàn toàn bất chấp có quấy rầy linh cảm của Chiến Tuyết hay không, trực tiếp vung tay hút nhiếp, dùng lực lượng chủ nhân một giới trực tiếp đem thân hình Chiến Tuyết nhiếp tới trước mắt.

Vừa xuất hiện trên đỉnh núi, vẻ mặt Chiến Tuyết mờ mịt một mảnh. Vốn cảm giác có một cỗ khí tức nóng cháy lòng người ập đến, tiếp theo liền cảm thấy được vẻ mặt Nhạc Vũ không đúng.

Ngoại trừ hai trăm năm trước khi Đoan Mộc Hàn vẫn lạc, nàng chưa bao giờ thấy lại vẻ điên cuồng không chút lý trí của Nhạc Vũ giống như hiện giờ.

Nhưng còn chưa chờ đợi nàng kịp phản ứng, Nhạc Vũ đã đem một chút huyết dịch kim hoàng sắc, khí tức hạo nhiên thâm trầm lại làm cho người khác có cảm giác vô cùng khát vọng nhốt đánh vào trong cơ thể của nàng.

Đợi khi toàn thân nàng vừa cảm thấy trỗi lên đau đớn, Nhạc Vũ đã ôm lấy đầu Chiến Tuyết vô cùng bá đạo hôn lên môi nàng, đầu lưỡi giống như rắn độc chui

vào miệng nàng, ở trong miệng ngấu nghiến cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng.

Đôi mắt đẹp của Chiến Tuyết trương lên mãnh liệt, tràn đầy vẻ mặt không dám tin. Sau một lúc lâu chết lặng, nàng mới kịp thời phản ứng. Tận sâu trong đôi mắt hiện lên một thoáng thất vọng nho nhỏ, tiếp đó liền biến thành tràn ngập ôn nhu, cũng dùng hai tay ôm chặt Nhạc Vũ. Trong miệng nàng thử nhẹ nhàng đáp lại, lại phảng phất như đem cảm xúc ngỗ ngược của Nhạc Vũ hoàn toàn gợi ra, hắn lập tức xé nát quần áo trên người Chiến Tuyết, lộ ra một thân thể trắng như ngọc lả lướt mềm mại trắng muốt.

Nhạc Vũ gầm lên một tiếng giống như dã thú, tay phải chộp tới trước ngực Chiến Tuyết, vô cùng thô bạo vò nắm, tùy ý xoa nắn khắp thân hình mỹ lệ của nàng. Phảng phất như chỉ làm như thế mới có thể làm cho cỗ dục vọng cuồng liệt trong nội tâm thoáng bình ổn lại.

Tiếp theo sau Nhạc Vũ vốn đã hoàn toàn mất hắn lý trí, lại đột nhiên cảm nhận được đầu lưỡi Chiến Tuyết truyền qua chút chân khí âm hàn, làm đại não hắn thoáng lạnh xuống, chỉ trong chốc lát đã khôi phục được mấy phần lý trí.

Mà pháp lực trong cơ thể hắn cũng đã bắt đầu khởi động. Dị biến trong thân thể càng thêm kịch liệt, loại đau đớn phát ra tận sâu trong xương tủy cũng không ngừng đập vào bên trong thần hồn.

Đôi mắt màu vàng kim càng liên tục chớp lóe vô số phù văn huyền ảo, cơ hồ qua mỗi một khắc càng thêm nồng đậm.

Là nguyên âm tinh hoa của Tuyết nhi!

Trong đầu Nhạc Vũ vừa hiện lên ý niệm này, liền cảm thấy tâm thần không còn hôn mê như trước đó. Nhưng hắn lại không hề có ý dừng lại, dục vọng tràn đầy, phảng phất như vừa đâm phá thứ gì đó, trực tiếp thăm dò vào một vùng đất vô cùng ấm áp, lại mềm mại ẩm ướt ôn nhu đến vô cùng. Ngay sau đó một cỗ khoái cảm mãnh liệt tới cực điểm lan tràn, từ thân dưới của hắn kéo dài khắp toàn thân thần hồn, làm thần trí hắn cơ hồ như bị lạc.

Nguyên âm nguyên dương đối với tu sĩ mà nói vô cùng trọng yếu, trực tiếp làm ảnh hưởng tu hành. Nam nữ tu sĩ mặc dù có thể giao hợp, nhưng cần phải có phương pháp song tu, trao đổi nguyên âm nguyên dương. Cái gọi là cô dương

bất sinh, cô âm bất trưởng, không những vô hại, trái lại càng thêm hữu ích.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ lại không hề có tạp niệm nào khác, trong mắt hắn chỉ còn lại hình ảnh vô cùng thẹn thùng của Chiến Tuyết đang nhắm nghiền đôi mắt.

Da thịt tuyết trắng mềm mại mượt mà, đôi gò ngực cao vút run rẩy không ngừng, gợn sóng cuồn cuộn, kinh tâm đoạt phách, hơn nữa hai điểm đỏ bừng kiều diễm trên bầu ngực càng khiến người huyết mạch sôi sục, hận không thể vò bóp xoa nắn trong tay thỏa thích, muốn làm gì thì làm.

Mặc dù trong đầu hắn có vô số pháp môn song tu, nhưng lại chưa có một phương pháp nào có thể xuất hiện bên trong ý thức của hắn trong giờ phút này.

Cũng may Âm Dương Giao Hợp Khí bản thân thần diệu dị thường, ngay lúc Nhạc Vũ tiến vào bên trong cơ thể Chiến Tuyết, nguyên âm cùng nguyên dương của hai người đã hoàn toàn khai thông lẫn nhau.

Dần dần trong ánh mắt Nhạc Vũ đã khôi phục lại vài phần trong sáng.

Nhưng ngay khi thần trí của hắn chỉ còn chút nữa có thể hoàn toàn giãy dụa thoát khỏi dục hỏa vô tận, phía sau lại có một thân hình như lửa nóng nhanh chóng dán chặt lên. Ngay khi thân thể mềm mại chạm đến thân thể hắn, lại có thêm một tia dị lực mà ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng không thể ngăn cản thẩm thấu vào trong thân thể.

Chân Hoa công chúa? Đáng chết!

Nhạc Vũ không cần nhìn lại cũng đã biết thân phận của người sau lưng, cũng có thể rõ ràng cảm giác được trong thân thể mảnh mai của Chân Hoa cũng đã trỗi lên dục vọng vô cùng nóng cháy.

Vốn thân thể còn chưa hoàn toàn đầy đặn thành thục giờ phút này cũng đã biến thành cực kỳ mê người, gò ngực dán sát bờ lưng trần của hắn, gợi lên hỏa dục tiêu thăng.

Tiếp theo Chân Hoa cất lên tiếng rên rỉ kiều mỵ, phảng phất như có chút bất mãn, lại giống như theo đuổi càng nhiều khát khao ham muốn, ngay sau đó một cỗ hương khí ngào ngạt ngay lập tức phủ trùm lên đôi môi Nhạc Vũ.

Trong nội tâm Nhạc Vũ thầm mắng to một tiếng, ánh mắt đã dần dần tan rả, chỉ cảm thấy vô cùng mờ mịt, cũng không biết rốt cục Chân Hoa đã dùng phương pháp gì thoát khỏi linh trận trói buộc của hắn.

Tiếp theo ngay sau đó, ánh mắt hắn lại vàng rực lên, dục vọng hoàn toàn bao phủ…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 931: Thanh niên thần bí

Bên ngoài tầng mây Côn Luân sơn, một hắc ảnh đang nhanh chóng xuyên qua phía trước, phảng phất giống như một thanh kiếm sắc bén thẳng tắp hướng về phía trước lao đi.

Chính là Ngao Phi vừa chạy thoát khỏi Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận, giờ phút này tuy trong cơ thể hắn vô cùng đau đớn, chân khí của suy yếu tới cực điểm, nhưng bên trong ánh mắt hắn lại tràn đầy vẻ hưng phấn.

Thái Dương Chân Hỏa chiếu tới tầng mây thứ sáu đã cực kỳ mãnh liệt, thế cho nên Ngao Phi bay được chốc lát đã khó thể thừa nhận nổi vết thương trong cơ thể, cũng không đủ pháp lực bảo vệ thân thể, huyết nhục long lân đều bị tổn thương khắp nơi.

Nhưng giờ phút này tâm trạng Ngao Phi mừng rỡ nhiều hơn đau đớn, hắn biết được chỉ cần mình có thể rời khỏi trước khi người kia đuổi kịp, chạy tới cửa vào Ngọc Hư Cung tại Côn Luân sơn, vận khí cuộc đời hắn sẽ hoàn toàn khác hắn.

Ngày sau chưa chắc hắn đã không đạt được thành tựu mà nhưng vị tiền bối Long tộc hay như Hoàng Long chân nhân đạt được.

Ngay khi hắn vừa nhảy vào tầng thứ bảy, huyết nhục toàn thân Ngao Phi đều vô cùng nóng bỏng, đã tản mát ra một trận khói nhẹ.

Ngao Phi cũng không thèm để ý tới tiếp tục bay đi, đợi tới khi rốt cục hắn thích ứng được cường độ chân hỏa nơi này, hắn cũng chợt giật mình.

Chỉ thấy ở trên một vách núi cao có một huyền sam thanh niên đang khoanh tay đứng thẳng. Huyền sam theo kiểu đạo bào, bên hông đeo một thanh trường kiếm dài ba xích. Mặt như chu ngọc, mắt như hàn tinh, trên đầu chỉ cắm một cây trâm cài tóc đơn giản. Trên gương mặt trắng như bạch ngọc, mang theo ý người nhẹ nhàng, một cỗ khí tức mờ ảo tỏa ra xung quanh.

Đạo nhân này từ đâu tới, lại có khí độ phong thái đến như thế?

Mặc dù Ngao Phi có chuyện quan trọng cần làm, nhưng cũng không nhịn được nhìn người kia. Sau đó không hề để ý tới đem độn quang tăng lên mức tận cùng.

Nhưng ngay trong tích tắc hắn lướt ngang qua huyền sam thanh niên, liền nhìn thấy người kia bỗng dưng rút kiếm ra, ngân sắc kiếm quang chợt nhấp nháy.

Ý niệm báo động trong lòng Ngao Phi chợt thăng cao, chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị búa tạ kích trúng, còn chưa kịp phản ứng, trường kiếm trong tay huyền sam thanh niên chỉ vung nhẹ lên thật đơn giản, Ngao Phi lập tức bị một cỗ lực lượng mãnh liệt tràn tới đánh trúng thân thể, đầu rồng thật lớn bị trực tiếp chém vỡ, long huyết hòa lẫn óc não trắng hếu phun ra khắp chung quanh.

Chính là thao khống thiên ý! Đạo nhân này rốt cục lai lịch ra sao?

Trong nguyên thần Ngao Phi vừa hiện lên ý nghĩ này liền bị cảm giác kinh hoàng tràn ngập.

Lực lượng vô hình kia không chỉ muốn trảm liệt thân thể huyết nhục của hắn còn đem thần hồn của hắn hoàn toàn đánh vỡ. Sau khi đầu lâu của hắn vừa vỡ vụn lập tức đánh thẳng vào bên trong nguyên thần của hắn.

Ngay sau đó ý thức Ngao Phi lâm vào tuyệt vọng tận cùng, hoàn toàn rơi vào bóng tối vĩnh viễn.

Tay áo huyền sam thanh niên cuốn lấy thân thể Ngao Phi thu vào bên trong tu di không gian của mình.

Tiếp theo chợt thở dài một tiếng, tay phải vuốt ve lên má trái của mình, nơi đó có một vết thương thật cạn dài chừng một tấc đang chảy ra máu tươi. Nhưng chẳng những không làm ảnh hưởng dung mạo của hắn ngược lại còn cho người khác có cảm giác càng thêm thê mỹ.

Đáng tiếc! Thức tuyệt kiếm này ta nghiên cứu vạn năm rốt cục cũng khó tránh khỏi hại người lẫn hại mình!

Nhìn nhìn máu tươi dính trên đầu ngón tay, đạo nhân tuấn dật không khỏi khẽ lắc đầu. Tiếp đó ánh mắt mang theo thâm ý ngoảnh về phương nam liếc nhìn, lập

tức cả người bước vào trong hư không biến mất trên vách núi.

…

Thân ngoại hóa thân mang theo Diễn Thiên Châu nhắm thẳng mặt đông bay nhanh, Nhạc Vũ ở bên trong Diễn Thiên Châu sắc mặt vô cùng xanh mét.

Ở bên trong Diễn Thiên Châu không biết đã giao hợp với hai thiếu nữ bao nhiêu lần, nhưng giờ phút này hắn chẳng những không cảm thấy mệt mỏi ngược lại tinh lực càng thêm dồi dào, toàn thân trên dưới huyết khí tràn đầy.

Trước khi hắn hoàn toàn thanh tỉnh, Chiến Tuyết đã chẳng biết đi đâu. Nhạc Vũ chỉ có thể mơ hồ cảm giác được giờ phút này nàng giống như con đà điểu rúc vào bên trong thần quốc do nàng xây dựng. Vô luận Nhạc Vũ kêu gọi thế nào cũng không chịu đi ra.

Mà trên gương mặt Chân Hoa vẫn còn triều hồng, toàn thân trần trụi, làn da tuyết trắng dáng người linh lung tản ra khí tức mê người hấp dẫn.

Nhưng vẻ mờ mịt cùng dục vọng trước đó đã sút giảm, ánh mắt của nàng cũng đã khôi phục vẻ trong sáng. Nhưng thật thần kỳ chính là không thấy nàng có vẻ tức giận hay khóc sướt mướt như nữ tử bình thường, ngược lại cực kỳ tò mò nhìn thẳng Nhạc Vũ, khiến cho hắn không chút tự nhiên, vội lấy ra một đạo bào mặc lên người. Ngay sau đó vẻ mặt xanh tái nhìn Chân Hoa hỏi:

Ngươi làm sao có thể phá vỡ được linh trận của ta?

Chân Hoa nghe vậy không thèm để ý chút nào:

Ngươi làm gì mà hung hăng như thế? Hiện tại có hại chính là bổn công chúa! Ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi phát giận cái gì!

Nhạc Vũ á khẩu, sau đó lại thấy Chân Hoa chậm rãi lấy ra một bộ y phục mặc lên người, cũng không biết vì sao động tác này của nàng so với lúc trần trụi càng thêm hấp dẫn mê người, sắc mặt Nhạc Vũ cứng lại vội quay đầu dời đi. Giờ phút này trong lồng ngực hắn vô cùng buồn bực, đủ loại mùi vị giao tạp một chỗ. Nhưng thoáng chốc hắn lại dùng thanh âm nghiêm túc nói:

Việc lần này ta sẽ phụ trách, nếu như ngươi nguyện đi theo ta, có thể làm song tu

đạo lữ. Nếu như không muốn, ta đáp ứng làm cho ngươi mười chuyện không trái với bản tâm của ta.

A?

Lời còn chưa dứt, Chân Hoa liền ngạc nhiên kinh hô, tiếp theo là cười khúc khích:

Ta không có bắt ngươi phụ trách! Tiên Thiên Âm Dương Giao Hợp Khí dù là Tổ Long cũng không chống cự nổi, huống chi ta và ngươi? Lại nói cũng do ta sai lầm, chẳng thể trách ngươi. Nhưng ta thấy đạo hữu ngươi cũng thật thú vị. Dù sao ở bên trong Long cung thật nhàm chán, tạm thời đi theo ngươi cũng không tệ lắm. Gả cho ngươi dù sao vẫn tốt hơn rất nhiều người, cứ như vậy đi.

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, nghe ngữ khí của Chân Hoa liền phảng phất như loại đại sự song tu đạo lữu không hề để nặng trong lòng nàng. Phảng phất giống như hài tử chơi đùa, thật dễ dàng đã quyết định xong. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nếu như nói nàng phóng đãng, nhưng trước đó lúc còn vây khốn bên trong Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận lại chịu vì thanh bạch của mình mà tự tuyệt sinh cơ, nghĩ tới đây vẻ mặt hắn cũng mang theo vài phần bứt rứt, nhưng cũng âm thầm thở phào một hơi.

Chân Hoa thấy thế, lại cười nhẹ một tiếng nói:

Không thật lòng! Nói không đúng tâm! Đã biết được nhiều bí mật của ngươi như vậy kể cả thế giới bên trong này, làm sao ngươi còn chịu thả cho ta rời đi, nếu không phải vừa rồi đã cùng nhau hợp hoan, chỉ sợ ngươi đã đem ta giết người diệt khẩu đi?

Thanh âm Chân Hoa vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất như chỉ đang lầm bầm làu bàu. Nhưng khi truyền tới lại làm gương mặt Nhạc Vũ thoáng đỏ lên, có chút ngại ngùng xấu hổ.

Trong lòng hắn đích thật cũng không có tính toán cho Chân Hoa quay về, nhưng nếu nói tới giết người diệt khẩu cũng có chút quá đáng. Nhiều lắm hắn thi triển bí pháp làm cho Chân Hoa quên mất đoạn trí nhớ này mà thôi.

Trong lòng hắn chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, trên thế gian này sao lại có nữ tử cổ quái như thế?

Lúc này Chân Hoa lấy ra một đạm kim sắc phù hoàng nói:

Vừa rồi ta có thể thoát thân đều dựa vào thứ này! Phụ vương lưu cho ta phòng thân, được xưng có thể phá vỡ bảy tám phần trận pháp trong thiên hạ.

Huy huy trước mặt Nhạc Vũ một chút, Chân Hoa đã thu hồi trở lại tay áo mình.

Nhưng với ánh mắt Nhạc Vũ cũng đã nhìn thấy rõ ràng trên phù hoàng ghi rõ dòng chữ "Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Triện Phá Chướng Phù", cũng là một phù bảo xuất từ tay Thái Thanh đạo tổ.

Vật này có thể xưng phá vỡ bảy tám phần trận pháp trong thiên hạ cũng không hề có chút khoa trương.

So sánh mà nói linh trận do hắn bố trí khi nãy mặc dù cũng cực kỳ huyền diệu nhưng so với phù bảo lại kém hơn rất nhiều.

Vận khí của hắn đúng thật là quá kém!

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhíu mày nói:

Ngươi đã có vật này trong người vì sao lúc đó còn không trốn?

Chạy thoát được sao? Quy Minh đã lộ ý xấu đối với ta, nếu như sớm dùng chưa chắc thoát được, chẳng thà lưu trữ xem có cơ hội chạy thoát hay không thôi!

Nói tới đây, vẻ mặt Chân Hoa trở nên ảm đạm, tựa hồ thương cảm vì chuyện bị Quy Linh phản bội, tiếp theo vẻ mặt mang theo hiếu kỳ nói:

Lại nói ta cũng thật tò mò. Sao đạo hữu có được Chân Long thân thể? Vừa rồi ta còn nghĩ ngươi sẽ chết chắc, người bình thường, thậm chí là Đại La Kim Tiên cũng không chịu được một giọt Tổ Long tinh huyết của Long tộc ta. Đúng rồi! Thiếu chút nữa ta đã quên, chính mình hiện tại còn chưa biết được tên của phu tế mình!

Chân Hoa vỗ tay, trong mắt sáng ngời nhìn Nhạc Vũ, nàng còn chưa mặc xong

quần áo, trên bộ ngực trắng như tuyết hiện đầy dấu hôn đỏ thẫm.

Khóe môi Nhạc Vũ run rẩy, vô cùng quyết đoán phi thân lên độn tới một ngọn núi khác, trong miệng đáp:

Nhớ kỹ đi, ta gọi là Nhạc Vũ!

Nhạc Vũ?

Vẻ sáng bóng trong mắt Chân Hoa lại lóe lên, nhìn chằm chằm thân ảnh Nhạc Vũ, thật lâu sau lại tự giễu:

Thần long thân thể, trận đạo vô song. Lấy tu vi Thiên Tiên lại có chiến lực sánh ngang Thái Ất Chân Tiên. Không ngờ ta tìm được một trượng phu lại là một vị cái thế anh hào. Chỉ tiếc người ta giống như không thèm để ý tới ta chút nào nha…

Khẽ cười khúc khích, Chân Hoa bắt đầu nội thị thân thể mình, sau đó trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi cùng ngơ ngẩn.

Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm! Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm! Thanh Đế Trường Sinh Quyết! Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp! Còn có môn pháp quyết băng hỏa song tu không rõ lai lịch! Nguyên tưởng rằng hắn tu hành chỉ là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mà thôi, thật không ngờ còn có thật nhiều thần thông đại pháp như vậy. Chỉ một công pháp cũng đã đủ chứng đạo hỗn nguyên! Chẳng thể trách với tám ngàn năm tích súc pháp lực chuyển hóa của ta nhưng vẫn bị dừng lại ở trình độ Ngọc Tiên mà thôi.

Qua hồi lâu, vẻ mặt ngơ ngẩn của Chân Hoa mới thoáng khôi phục lại, tiếp đó lại phân ra một tia hồn niệm thăm dò vào bổn nguyên hồng hoang, bổn mệnh hồn ấn của nàng quả nhiên đã tiến vào đỉnh tầng bốn, cơ hồ đột phá tầng thứ năm.

Ngay khi ý mừng trôi qua, vẻ mặt Chân Hoa nổi lên tia lo lắng, Âm Dương Giao Hợp Khí tựa hồ nổi lên biến hóa kỳ diệu, chẳng những làm tâm ý tương thông lại còn có liên hệ thần bí mãnh liệt, giống như hai người họ chỉ là một thể mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 932: Pháp lực kịch tăng

Nội thị bên trong cơ thể, vẻ mặt Chân Hoa đồng thời vừa vui vừa sầu.

Nàng cảm thấy thân thể của mình đã cùng Nhạc Vũ kết nối thành một thể. Một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn. Vô luận là nàng bị thương hay Nhạc Vũ xảy ra chuyện gì, người còn lại cũng không được an lành.

Nhưng cũng không phải là không có lợi, trao đổi nguyên âm nguyên dương khiến pháp lực của nàng tăng thêm ba thành, so với dĩ vãng còn tinh thuần hơn mấy lần. Dù vẫn còn ở Ngọc Tiên đỉnh phong, nhưng pháp lực thần thông so với dĩ vãng càng thêm cường thịnh không biết bao nhiêu lần.

Mấy ngày trước đó vô luận là Quy Linh hay Ngao Phi hoặc Ngao Liên đều chỉ có thể để cho nàng nhìn lên.

Nhưng hôm nay với pháp lực thần thông của nàng, tùy tiện liền có thể đem mấy người kia đánh chết.

Thậm chí cơ hồ chỉ còn thiếu một chút nữa nàng đã có thể đột phá tới Thái Ất Chân Tiên cảnh giới.

Song tu đạo lữ sao? Thật không biết lần này là phúc hay họa? Đây chẳng phải nói ta cùng hắn đã trở thành đồng mệnh uyên ương…

Gương mặt Chân Hoa đột nhiên đỏ lên, lại phi phi một hồi. Tiếp theo vẻ mặt lại biến đổi, nhớ lại cỗ thân ngoại hóa thân của Nhạc Vũ.

Hiện giờ toàn bộ cuộc đời nàng thành công vinh nhục đều phụ thuộc vào Nhạc Vũ, nhưng hắn chưa hắn là như thế, cỗ hóa thân tuy không mạnh mẽ bằng chính bản thể nhưng nếu bị buộc đến đường cùng bất đắc dĩ đổi lại thân hình vẫn không tổn thất bao nhiêu.

Ngược lại là nàng, trời sinh Long tộc vì có cấu tạo thần hồn đặc dị, đã không thể

tu tập phương pháp thân ngoại hóa thân, chỉ sợ phải cột chặt vào trên người thanh niên kia.

Nhạc Vũ cũng đang nội thị biến hóa bên trong cơ thể, liên tục hấp thu nguyên âm của Chiến Tuyết cùng Chân Hoa, biến hóa trực tiếp nhất chính là thân thể của hắn!

Nguyên bản khi vừa mới đột phá tới Thiên Tiên cảnh giới đã đạt hai ngàn hai trăm vạn thạch lực, nhưng hiện tại lại đột nhiên tăng lên gần gấp hai, đã đạt tới gần sáu trăm vạn thạch, tương đương với sáu trăm đầu Chân Long lực lượng!

Mà Cửu Chuyển Huyền Công đã trực tiếp tiến thẳng tới tầng thứ năm đỉnh phong!

Còn có Chân Long thân thể cũng đạt thêm nhiều dị năng của Long tộc, chỉ nói về khả năng cường hãn khôi phục sức khỏe đã vượt xa lúc trước tới mấy lần.

Hơn nữa trời sinh cực kỳ thân thiết với ngũ hành linh lực, hơn nữa bản thân còn là ngũ hành linh thể, lực khống chế đối với thiên địa linh lực càng thêm mạnh mẽ.

Tiếp theo là thần thông pháp lực cũng không cần hắn chuyên tâm tu hành, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đã chân chính đạt tới tầng mười bốn đầy đủ, đột phá lên cảnh giới tầng mười lăm.

Nhiều loại thần thông còn lại ngoại trừ Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, bởi vì còn chưa luyện hóa được linh thủy cùng linh hỏa, lực lượng còn chưa tiến triển, vài loại đại thần thông còn lại đều đã đạt tới cảnh giới tầng mười sáu.

Tu vi pháp lực cũng đã rõ ràng tiến tới Thiên Tiên trung kỳ!

Trước kia là ba mươi đầu Chân Long hư ảnh, hiện tại đã bạo tăng thêm mấy lần, trực tiếp tăng lên tới chín mươi đầu Chân Long! Bên trong huyết nhục toàn thân đều cất chứa lực lượng muốn nổ mạnh.

Vừa rồi tuy hắn chưa từng sử dụng phương pháp song tu gì, nhưng Tiên Thiên Âm Dương Giao Hợp Khí bản thân còn vượt xa các pháp môn song tu, dù không cố ý sa vào, nhưng hiệu quả vẫn vô cùng kỳ diệu.

Trực tiếp câu động toàn bộ phù văn thiên địa, đều tự phát ngưng tụ mà thành, khiến phù trận nguyên bản cũng nhận được hoàn thiện.

Nếu không phải lo lắng lần này sẽ đoạt đi nguyên âm tinh hoa của Chiến Tuyết cùng Chân Hoa quá nhiều, bằng không hắn xem như thu hoạch cực lớn.

Chẳng những giảm cho hắn mấy trăm năm thời gian tu luyện, Tổ Long tinh huyết còn giúp cho hắn trong tương lai lĩnh ngộ vô số thiên địa đại đạo chỉ có Long tộc từng thể ngộ qua khi thiên địa còn sơ khai. Đặc biệt cuối cùng mượn dùng nguyên âm tinh khí của hai thiếu nữ, hắn tiến vào bổn nguyên sâu trong, đã trực tiếp nắm giữ gần nửa không gian pháp tắc, giúp ích to lớn cơ hồ không thể suy tính hết.

Ngay cả Chiến Tuyết trong giao hợp đồng dạng cũng thu hoạch không nhỏ. Cũng giống như hắn, Chân Long huyết mạch cùng Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí đã có đột phá!

Hít sâu một hơi rét lạnh, Nhạc Vũ lại không có chút nào hưng phấn. Tuy tu vi tăng lên là chuyện tốt, nhưng dưới tình hình như thế hắn lại không cao hứng nổi. Ngược lại trong nội tâm lại mang theo cảm giác ấm úc buồn bực, không chỗ phát tiết.

Bình tĩnh tu luyện thêm vài canh giờ, thoáng ổn định lại cảnh giới một phen, Nhạc Vũ lại khó thể trì ổn tâm thần, chỉ đành tỉnh lại.

Hồn niệm lại liên hệ với Chiến Tuyết, sau đó cũng bị cự tuyệt. Nhạc Vũ khẽ thở dài, lắc mình tiến tới chỗ đỉnh cao mười vạn trượng nằm trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Thần quốc của Chiến Tuyết vốn nằm ngoài tiên giới, sau đó phụng lệnh Nhạc Vũ đã xây thêm một nơi trong Diễn Thiên Châu.

Hắn thử thăm dò muốn đi vào trong, nhưng cảm nhận được cấm chế bên trong có xu hướng bài xích hắn.

Nhạc Vũ cau mày, nhất thời cũng không biết nên nói gì mới phải. Những lời nói ngọt ngào dỗ dành của tình nhân yêu nhau, hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu cẩu huyết vô cùng.

Ở kiếp trước khi hắn kết giao với bạn gái cũng chỉ là tìm kiếm an ủi cho tâm linh lẫn thân thể. Xem vừa ý thì ở chung một chỗ, rất ít nói ra những lời tâm tình.

Trong nội tâm hắn giờ phút này càng không thể quên được Đoan Mộc Hàn.

Hít sâu một hơi, Nhạc Vũ mở ra Chân Long Nhãn nhìn thẳng lên thần quốc đang che giấu bên trên tiểu thiên thế giới trong Diễn Thiên Châu, trong lúc mơ hồ có thể thấy được Chiến Tuyết toàn thân vẫn trần trụi, thân thể mềm mại cuộn tròn thành một đoàn, ngay sau đó vẻ mặt hắn thật ngưng trọng nói:

Tuyết nhi, ta cũng không biết nên làm sao giải thích với ngươi mới tốt! Việc lần này tuy bởi vì Âm Dương Giao Hợp Khí dựng lên, không phải do bản tâm của ta. Nhưng khi mất đi lý trí thì người đầu tiên ta nghĩ chính là Tuyết nhi. Cho dù thật sự muốn song tu, ta cũng tình nguyện cùng với ngươi…

Thân hình Chiến Tuyết hơi động, tiếp theo hai tay ôm đầu gối cuộn tròn chặt chẽ. Trong lòng Nhạc Vũ vắng lặng, mặc cho ngày thường hắn miệng lưỡi thế nào, lúc này cũng không biết nên làm sao mới đúng.

Ngay sau đó bên tai Nhạc Vũ truyền tới tiếng giễu cợt của Chân Hoa:

Ngươi là đồ đần sao? Ta xem vị kia không phải thực sự tức giận ngươi, người ta chỉ là thẹn thùng ngượng ngùng mà thôi. Ngươi bức nàng như vậy, chẳng phải càng phản ứng ngược lại…

Trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện lên vẻ tức giận, quay đầu nhìn thấy Chân Hoa đang cười đứng bên cạnh hắn. Vẻ mặt tươi tắn, khí tức thành thục mê người, hoàn toàn bất đồng với thiếu nữ ngày hôm trước. Nhạc Vũ thở dài, đối với Chân Hoa thực sự bất đắc dĩ. Hắn biết được do tác dụng của Âm Dương Giao Hợp Khí, khiến trên người nàng cũng có khí tức của mình, vì vậy ở bên trong Diễn Thiên Châu cũng có được quyền lực nhất định.

Lại nghĩ tới hiện giờ nàng cũng hiểu được thần thông đại pháp của mình hắn càng cảm thấy đau đầu.

Rõ ràng trước đó thấy nàng thật hoàn hảo, như thế nào sau khi tiếp xúc thì biến thành loại tính tình này?

Khẽ lắc đầu, trong lồng ngực Nhạc Vũ cũng cảm thấy an tâm. Lời nói của Chân Hoa cũng thật có vài phần đạo lý. Khi hắn nhìn lại tình hình của Chiến Tuyết, trên làn da trắng như tuyết phiếm lên vẻ hồng nhạt mê người, đôi tay nhỏ bé đang rối rắm siết chặt, vừa nghe được lời nói của Chân Hoa, thân hình càng co rút thật nhanh, phảng phất như đà điểu hận không thể lập tức đem mình chôn xuống.

Còn đang do dự có nên đột phá đi vào để kéo Chiến Tuyết ra hay không, trong lòng hắn chợt nảy sinh báo động, cau mày đem hồn niệm thăm dò ra ngoài Diễn Thiên Châu, xuyên thấu qua hai mắt của cỗ hóa thân, nhìn lên trên không.

Từ sau khi hắn thanh tỉnh cũng đã mệnh lệnh cho hóa thân dừng lại, tuyển một nơi thanh tịnh dưới đáy biển bố trí Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận che phủ khí tức thân hình của chính mình.

Có Diễn Thiên Châu cùng Hi Hoàng Tàn Kính che giấu thiên cơ, bản thân lại nằm ngoài thiên cơ, theo lẽ thường mà nói mặc dù là Ngao Liên hay Ngao Phi có đuổi tới Côn Luân báo tin, cũng không có nửa phần cơ hội tra xét được chỗ ở cụ thể hiện giờ của hắn.

Mà giờ khắc này bên trên bầu trời ước chừng năm mươi vạn trượng đang có một khe hở thời không đang bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ xé mở.

Vô số yêu tu từ trong lao ra, thậm chí có hơn trăm đầu Chân Long hỗn loạn bên trong, trong đó có hai Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, khí tức lớn vô cùng, tựa như hạo nguyệt chấn đãng, đem hơn năm mươi yêu tu Thái Ất Chân Tiên trấn áp như đàn đom đóm bên cạnh tinh tú.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, bắt đầu hồi tưởng lại cả quá trình phi độn còn chỗ nào không ổn, cho đến một lúc vẫn không có thu hoạch nào.

Nhưng chỉ lát sau Nhạc Vũ liền nhớ tới Chân Hoa đứng bên người, sắc mặt hắn liền biến thành vô cùng khó xem, quay đầu nói:

Trên người ngươi có đồ vật gì đó có thể làm cho Long cung cảm ứng được chỗ ở của ngươi…

Chân Hoa trừng mắt nhìn hắn, sau đó tựa hồ như nghĩ tới điều gì, vỗ mạnh vào trán, lấy ra một ngọc bội màu tím bên hông, sau đó ngoan ngoãn giao cho Nhạc

Vũ nói:

Hắn là vật này! Phụ vương dặn ta mang theo trên người. Kỳ thật mẫu thân đến cũng không có gì, ngược lại sẽ vui mừng nữa đó!

Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới lời nói của nàng, cũng không có ý trách móc. Tuy thiếu nữ này có trí tuệ, nhưng tuổi tác còn quá nhỏ, biết rất ít về thế giới hồng hoang.

Ước chừng vài năm trước hắn dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm làm Văn Thù bị thương nặng nàng vẫn không hề hay biết.

Dùng hồn niệm thăm dò ngọc bội, sắc mặt Nhạc Vũ cuối cùng dễ nhìn hơn một chút, nếu hắn suy đoán không lầm, sở dĩ mình bị tiết lộ hành tung hắn là có tám phần liên quan tới ngọc bội.

Nhưng vì có Diễn Thiên Châu cách trở, vì thế đã làm ngọc bội này mất đi hơn phân nửa công dụng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Tây Hải Long tộc mặc dù tìm được tới đây, cũng tuyệt đối không thể nào biết được phương vị náu thân của hắn.

Quả nhiên đám người kia tới nhưng cũng không đi về hướng bên này, ngược lại tản ra khắp nơi tìm tòi phân bố khắp mấy trăm vạn trượng.

Cuối cùng càng đi càng xa, tuy có hai vị Thái Thanh Huyền Tiên trấn thủ nhưng lại không hề phát hiện.

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, pháp lực cuồn cuộn trong cơ thể bỗng dưng bắt đầu khởi động, trực tiếp đem mảnh ngọc tím trong tay chấn thành dập nát.

Ngay sau đó Chân Long Nhãn của hắn liền nhìn thấy cung trang phụ nhân dẫn đầu trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt, quét mắt nhìn xung quanh, trên gương mặt có vài phần tương tự Chân Hoa càng biến thành nôn nóng bất an.

Đây có lẽ là mẫu thân của Chân Hoa, thê tử Ngao Lâm của Ngao Nhuận đi…

Nhạc Vũ lại nhìn qua vị Thái Thanh Huyền Tiên khác, nhưng không nhận ra người này. Hắn cũng đã lướt qua ký ức của phó dịch kia, không có chút ấn tượng

về vị Thái Thanh Huyền Tiên nọ.

Nhìn thấy gần trăm vạn hải yêu càng đi càng xa, ngay cả hai vị Thái Thanh Huyền Tiên cảnh cũng rời đi, trong mắt hắn đồng thời hiện ra một tia thần quang.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 933: Phá vỡ trùng vây

Người của Tây Hải Long thành tựa hồ chỉ tập trung bên trong khu vực ngàn vạn dặm, sau một lần cẩn thận tra xét, lại bắt đầu tìm tòi về hướng ngược lại.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, liền xuất hiện bên ngoài Diễn Thiên Châu. Hắn đem Bạch Thường đưa ra ngoài, lại đem Hi Hoàng Tàn Kính thu lại, tiếp theo mạnh mẽ đem không gian xé rách tiếp tục bay về hướng đông.

Tế lên Vạn Lôi Châu, gợi ra lôi lực tích tụ bên trong, dùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp đem một tia thất thải lôi quang gia trì vào mười hai đôi cánh của Bạch Thường, trong nháy mắt đã phi độn ra ngoài ngàn vạn dặm xa xôi, bay nhanh bên trong không gian loạn lưu, không hề có chút dừng lại.

Nhưng ngay khi độn quang của hắn cơ hồ sắp đào thoát khỏi thời không loạn lưu, hơn mười thân hình Chân Long ít nhất phải dài đến vạn trượng đều phá vỡ thời không hàng rào lao tới.

Phần lớn đều có tu vi Ngọc Tiên, còn lại cũng có Thái Ất Chân Tiên cảnh giới mang theo khí thế bàng bạc sát khí tràn trề lao đến.

Trong đó thân thể khổng lồ nhất có tới bốn vạn trượng, lân giáp như bạch ngọc, lao tới trước tiên. Ngay trực tiếp đem long trảo thật lớn xuyên ra hư không, mang theo vô số băng hàn lực lượng mạnh mẽ chụp xuống Nhạc Vũ. Đồng thời một tiếng quát lạnh mang đầy sát ý truyền tới:

Nghiệp chướng! Còn không thúc thủ chịu trói? Không…

Bên trong Diễn Thiên Châu, chân mày Chân Hoa nhướng cao, có chút vui mừng lại có chút buồn rầu. Đó chính là thất thúc của nàng, đệ nhất nhân bên trong Thái Ất Chân Tiên Tây Hải.

Ở trong mắt nàng, trận thế như vậy căn bản không cách nào chạy trốn.

Ngay cả Bạch Thường cho tới nay còn chưa hiểu rõ tình thế cũng lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng. Nếu Nhạc Vũ bị bắt, như vậy nàng cũng sẽ có vài phần hi vọng thoát thân.

Hai mắt Nhạc Vũ chớp lên hàn mang, tâm tình của hắn vốn đang vô cùng khó chịu, vô luận là chuyện của Chân Hoa hay Chiến Tuyết đều làm cho hắn cực kỳ buồn bực.

Nói tới cũng là chuyện tai bay vạ gió, nếu không phải hắn nhất thời khinh thường, bị Âm Dương Giao Hợp Khí quấn thân, chỉ cần đem Chân Hoa bỏ lại cũng đã có thể tiêu dao rời đi thật sớm, đâu dễ dàng có nhiều phiền toái như hiện tại?

Cảm giác áy náy trong nội tâm càng làm tâm tình của hắn thêm buồn bực.

Hừ lạnh một tiếng, tay áo Nhạc Vũ bắn ra một thanh tiên binh cầm trong tay, không phải thanh Long Thương kiếm mà là thanh Thiên Ý kiếm đã thật lâu không dùng!

Giữa hai loại tiên binh tuy kém tới hai phẩm cấp, nhưng Long Thương kiếm chỉ là mượn lực, Thiên Ý kiếm là huyết luyện, tâm thần tương thông, cầm trong tay sử dụng thật tùy tâm, ngoại trừ uy thế sắc bén còn có tâm linh thuần thục hơn cầm Long Thương kiếm trong tay.

Khí mang cuồn cuộn, Nhạc Vũ vung tay, ngay lập tức chém thẳng xuống long trảo vừa chộp tới.

Theo long huyết văng tung tóe khắp nơi, Chân Long khổng lồ trên đỉnh đầu cũng phát ra tiếng rú tê tâm liệt phế.

Bạch Thường cũng hết hồn, Chân Hoa lại trợn mắt há hốc mồm, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn một màn kia.

Ngay trong lúc đó cơ hồ cũng chưa kịp có tiếp xúc gì, cả long trảo đã bị chặt gãy tận gốc!

Nhạc Vũ không hề có chút dừng lại bên trong huyết quang đầy trời, xuyên thẳng tới phía trước, nhưng hai mắt hắn mang theo vài phần mờ mịt nhẹ vỗ về thanh kiếm trong tay, trong lúc mơ hồ hắn có thể cảm giác được thanh Thiên Ý kiếm

vô cùng hưng phấn, ý vui mừng cùng khát vọng dâng tràn.

Hơn trăm năm thời gian chưa uống máu người, ngay ngươi cũng đã cảm giác đói khát rồi sao?

Từ khi niêm phong cất giữ cũng đã hơn trăm năm thời gian, Thiên Ý kiếm quyết hôm nay xem như đã có thực lực sử xuất ngay trong tiên giới. Trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên nảy sinh cảm giác hưng phấn hòa lẫn cảm giác buồn bực xen lẫn trong nhau tràn ngập tận đáy lòng hắn.

Cũng không để ý tới vết thương nơi cổ tay phải, Nhạc Vũ cười tự giễu, lại nhìn thấy có mấy chục đầu Chân Long đang tụ tập tới, cản lại con đường phía trước của hắn, khóe môi hắn chợt nhếch lên cười lạnh.

Toàn bộ Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể bắt đầu điên cuồng khởi động, Ngũ Hành phù trận bên trong đan điền cũng bắt đầu xoay tròn chuyển động không ngừng.

Dùng Hồng Mông Tử Khí gia trì, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười bảy bỗng dưng rót vào bên trong Thiên Ý kiếm không ngừng ngưng tụ áp súc.

Tiếp theo là Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, Thượng Tiêu Thiên Côn Lôi, Giáp Hoán Cửu Diệu Lôi, Vô Thượng Pháp Hoa Lôi đều hiện ra lôi quang hướng Thiên Ý kiếm tràn tới.

Trước mắt đã có vài đầu Chân Long khổng lồ đang áp bách tới. Những chiếc miệng như bồn máu khổng lồ, còn có long trảo cực lớn lóe lên hơn mười loại đại thần thông Long tộc, cơ hồ giống như long trời lở đất đập thẳng tới, phong kín toàn bộ không gian chung quanh.

Lúc này sắc mặt Chân Hoa đã trắng bệch, một kích thanh thế mênh mông cuồn cuộn, cho dù là những vị chân tiên đứng đầu thanh danh xa gần trong hồng hoang chỉ sợ cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này nàng cơ hồ không thể khắc chế muốn lao ra khỏi Diễn Thiên Châu để ngăn cản, nhưng lại bị hóa thân của Nhạc Vũ áp chế, không cách nào đột phá được bích chướng của Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, thân hình không lùi mà lập tức tiến tới, tốc độ càng tăng thêm ba phần. Ngay khi Bạch Thường còn đang tuyệt vọng…

Nhạc Vũ đột nhiên chém ra một kiếm, một cỗ ngũ sắc khí mang chợt bắn ra, hóa thành mấy trăm vạn khí mang tung hoành nhấp nháy, mang theo vô số thất thải lôi quang quét về phía trước như nước vỡ bờ.

Ngay sau đó mọi người chỉ còn nghe được tiếng bạo vang đinh tai nhức óc, huyết nhục bay tứ tung bên trong thời không loạn lưu, trước mắt là một mảnh máu đen tràn ngập.

Hơn mười đầu Chân Long trước đó còn giương nanh múa vuốt đã bị một kiếm của Nhạc Vũ chém đứt, chỉ còn lại chút ít tàn chi đang bay tán ra chung quanh.

Chân Hoa chỉ cảm thấy nội tâm rét run, một cỗ băng hàn tràn ngập trong lồng ngực thật nhanh, cho dù nàng biết rõ các thúc bá trưởng bối của mình vẫn chưa chết, chỉ cần có được chút huyết nhục là có thể sống lại, chỉ cần tu luyện thêm mấy trăm năm thì có thể khôi phục, nhưng trong lòng nàng không nhịn được kinh hoàng, chưa bao giờ nàng dám nghĩ qua người thanh niên mà nàng thất thân lại bá đạo mạnh mẽ tuyệt đối đến như thế, tựa như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén!

Bỗng dưng nàng chợt hiểu ra, biết được những lá bài tẩy của Nhạc Vũ xa xa vượt khỏi suy đoán của nàng.

Tỷ như thất thải lôi quang, lần song tu này nàng không đạt được từ chỗ Nhạc Vũ. Còn có tiên bảo, cũng không phải nằm trong phạm vi nàng hiểu biết.

Tình hình của Bạch Thường bên ngoài Diễn Thiên Châu cũng không tốt hơn chút nào. Vài chục năm trước nàng từng tận mắt thấy Nhạc Vũ mượn dùng lực lượng tinh huyết Xi Vưu thi triển Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng hai mươi vô cùng uy thế, mà một mặt ngang ngược hung ác như bây giờ nàng cũng chưa từng được nhìn qua.

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tung hoành quét sạch, rốt cục khi dư uy gần tan, cả hư không bên ngoài hàng rào không gian nhất thời biến thành yên tĩnh như cõi chết.

Ngoại trừ Chân Long đạt tới cảnh giới Thái Ất Chân Tiên hãy còn sót lại dũng

khí, những ai dưới Ngọc Tiên đều dừng lại thân hình, chỉ từ xa xa nhìn chằm chằm người thanh niên thanh tú vốn như con kiến trong mắt bọn hắn, không còn ai dám tiến lên ngăn trở.

Nhạc Vũ nương theo lực lôi độn mạnh mẽ xuyên qua huyết vụ đầy trời. Qua thêm khoảng một lần hô hấp, lại có những Chân Long khác phá khai hàng rào không gian, thân hình bảy vạn trượng so với thân hình của Chân Long Ngọc Tiên cảnh càng thêm vô cùng khổng lồ. Khi vừa xuất hiện mang theo hỏa viêm lực rừng rực thẳng hướng lao tới. Tiếng gầm lên giận dữ hùng hồn chấn động vô số thời không:

Hay cho nghiệp chướng lòng dạ độc ác! Hôm nay nếu không trừ ngươi, Tây Hải Long tộc ta còn có mặt mũi nào sống yên tại Tây Hải!

Nghiệp chướng?

Tốc độ của hỏa long cực lớn thật nhanh, nhưng muốn truy tới kịp cũng phải thêm một thời gian, Nhạc Vũ vốn không muốn quản tới hắn nhưng lúc này khóe mắt chợt co giật lên.

Nếu đổi lại thường ngày hắn cũng chẳng thèm ngó tới, nhưng giờ khắc này cỗ khí tức thô bạo trong lồng ngực hắn chợt dâng lên lan tràn!

Trong miệng cười lạnh, bên cạnh Nhạc Vũ đột nhiên ngưng tụ ra một ngũ sắc cự chưởng, bao bọc lấy xương tay Xi Vưu mạnh mẽ hướng hỏa long kia chộp tới.

Pháp lực cùng thân thể khí huyết kết hợp, tăng lên tới chín trăm đầu Chân Long lực toàn bộ đều tụ họp bên trong Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn, mơ hồ hiện ra một thần long chân hình.

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn cứng rắn đem hỏa vân bay đầy trời đánh úp lại, chấn cho nổ nát. Ngay sau đó cự chưởng nắm chặt, đem đầu hỏa long trảo vào trong tay.

Hỏa long tuy bị bắt giữ, nhưng không ngừng giãy dụa, trong miệng điên cuồng mắng to, ngược lại sắc mặt Chân Hoa vô cùng khổ sở, bên trong Diễn Thiên Châu tận lực cầu xin.

Nhạc Vũ nghe được không chút kiên nhẫn, cũng không nghe theo ý cầu xin của

Chân Hoa mà buông tha, chỉ hừ lạnh một tiếng đem thân hình hỏa long đang nắm bên trong ngũ sắc cự chưởng chấn thành dập nát.

Long huyết tung tóe đầy trời, thân thể cự long lớn đến vạn trượng cũng bị Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn của hắn không khoan nhượng chấn vỡ!

Tới giờ phút này hơn mười Chân Long đang lao tới tìm cách ngăn chặn cũng không còn ai tiếp tục tiến lên cản trở. Đại đa số đều đuổi theo phía sau, có vài người phía trước vốn có thể ngăn chặn nhưng ai cũng do dự chần chờ.

Nhạc Vũ bỗng dưng lớn tiếng cười to, mang theo ý tứ ngạo cuồng rầm rĩ hướng xa xa bay đi.

Khởi lên Thiên Nhân Linh Diệt Lôi quấn quanh cơ thể, bao vây lấy mười hai đôi cánh của Bạch Thường giống như một mũi tên xuyên nhanh bên trong thời không loạn lưu.

Qua ba lần hô hấp, đã đem đầu long ảnh cuối cùng xa xa bỏ rơi.

Nhưng ngay khi hắn càng bay càng xa, dần dần bay tới khu vực an toàn, không gian phía sau bỗng nhiên dao động, một cỗ linh lực dao động mạnh mẽ tới cực điểm bỗng dưng tràn đến, từ bên trong thời không loạn lưu bạo lực xuyên toa, một đường liên tục nhấc lên vô số thời không gió lốc.

Là mẫu thân của ta!

Trước hết có cảm ứng chính là Chân Hoa, nàng đem Thiên Lý Chiếu Ảnh Thủ Kính bày trước người chuyển ra phía sau lưng Nhạc Vũ. Hồn niệm xuyên qua Diễn Thiên Châu cảm giác khí tức quen thuộc đang bay nhanh tới.

Sắc mặt Nhạc Vũ không hề biến hóa, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn ra sau, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Hắn mượn dùng Thiên Nhân Linh Diệt Lôi tích tụ bên trong Vạn Lôi Châu phi độn, tốc độ cực nhanh, Thái Thanh Huyền Tiên bình thường cũng sẽ nhanh chóng bị hắn bỏ rơi, nhưng nữ nhân ở phía sau chẳng những có thể nhanh chóng đuổi theo, hơn nữa tốc độ phi độn càng nhanh hơn hắn tới hai thành.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, trong lòng lại không hề có ý niệm chạy trốn, tâm niệm

khẽ động, vẫn tiếp tục thúc giục độn quang vận chuyển Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Lực khiến tốc độ tiếp tục tăng lên, bay về một phương hướng trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 934: Kỳ bảo liên tục xuất hiện

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười bảy cũng có đặc thù của thời không pháp tắc, muốn chuyển thành độn quang cũng vô cùng nhanh chóng.

Nhạc Vũ thúc giục nhanh hơn, liền bỏ rơi linh lực dao động vô cùng cường hãn phía sau. Nhưng pháp lực trong cơ thể hắn cũng đang nhanh chóng hao tổn với tốc độ kinh người.

Chỉ trong chốc lát đã xuyên qua ngàn vạn lần thời không gió lốc, ngay khi ngũ hành phù trận gần như khô kiệt, tâm thần Nhạc Vũ chợt động như có một chút cảm ứng, tiếp theo không chút do dự tiếp tục dùng Ngũ Sắc Thần Quang bao vây toàn thân, mạnh mẽ đập vào bên trong một hàng rào không gian.

Bên trong Diễn Thiên Châu, đôi mày Chân Hoa nhíu lại, trong mắt hiện ra tia kinh ngạc. Không gian mật cảnh đã sắp sửa hỏng mất hẳn xuất từ tay một vị Thái Thanh Huyền Tiên, chính là một tiểu thiên thế giới kề cận tiên giới. Nhưng qua suốt mấy chục vạn năm, mật cảnh đã thu nhỏ lại chỉ còn phạm vi ba ngàn vạn trượng, nơi nơi đều là mảnh đất trống trải, không có sinh linh, giống như tùy thời tùy khắc đều có thể bị phá nát. Nhưng giờ phút này nàng kinh ngạc chính là Nhạc Vũ có vẻ như đã bỏ qua ý niệm bỏ chạy, vừa tiến vào không gian mật cảnh này, hắn liền lập tức nuốt vào một viên đan dược, tiếp theo hai tay liên tục đánh ra vô số tiên thạch bay ra bốn phương tám hướng. Bên trong không gian nhỏ hẹp trong mật cảnh dùng tốc độ vô cùng kinh người bố trí ra một linh trận. Còn có tiên thạch trực tiếp khảm nhập vào bên trong thời không bình chướng, khiến bích chướng vốn sắp tan vỡ đang dần dần được bù đắp.

Hắn đang dự định làm gì?

Ánh mắt Chân Hoa chớp nhanh, tràn ngập vẻ khó hiểu. Tuy nàng có chút tự phụ với khả năng suy tính của mình, nhưng đối với tính cách cùng những con bài

chưa lật của Nhạc Vũ hiểu biết thật sự quá ít. Căn bản không thể đối với phương thức làm việc của Nhạc Vũ đưa ra phỏng đoán chuẩn xác.

Xem hình thức linh trận rõ ràng đang chuẩn bị phong tỏa mật cảnh không gian, che lấp thiên cơ. Nhưng nhất thời nửa khắc làm sao có thể bỏ rơi được mẫu thân của ta?

Ngay sau đó ánh mắt nàng lại nhìn lên trên không, Chiến Tuyết đã rời khỏi thần quốc, dưới chân mở ra bát phiến liên hoa, một tầng quang hoa thất thải lưu ly liền bao phủ, trong tay nàng cầm một thanh cự kiếm màu đỏ như máu, phảng phất như đang tích súc chờ phát động. Chân Hoa cảm thấy kinh hãi, một ý niệm không thể tin được hiện lên trong đầu nàng:

Hay là Nhạc Vũ chuẩn bị ở chỗ này đánh một trận chiến với mẫu thân của ta?

Cả người giật mình, Chân Hoa lại trấn tĩnh dùng phương pháp thủy kính quan ảnh nhìn hành động thanh niên thanh tú bên ngoài.

Chỉ thấy sắc mặt Nhạc Vũ vẫn thật băng sương, đánh ra từng viên tiên thạch, ngược lại nữ tử có mười hai đôi cánh trong suốt đứng phía sau hắn lại có động tác. Vô số xiềng xích hướng bốn phương tám hướng duỗi ra, đâm vào bên trong thời không bình chướng, tiếp theo là tám mươi mốt ngân hoàn đan xen phân bố khắp bốn phương tám hướng.

Liền khiến cho không gian nơi đây cơ hồ được gia cố tới cực hạn!

Ngay một lát sau, một tiếng cực kỳ bén nhọn bỗng dưng vang vọng bên trong không gian mật cảnh.

Hàng rào không gian bỗng dưng sinh ra một khe hở, tiếp theo lan tràn xé rách như mạng nhện.

Không qua được nửa hơi thở, đã ầm ầm phá nát. Một cung trang nữ tử dùng khí thế sắc bén không thể đỡ bỗng dưng đột nhập tiến vào. Ánh mắt sắc bén như đao chỉ quét qua một lượt đã khóa chặt lại Nhạc Vũ.

Sát khí chớp lên trong đôi mắt đẹp, tiếp theo vô số tử kim sắc điện quang ngưng tụ thành hình dạng một long trảo bao trùm trời đất từ trên không mạnh mẽ chụp xuống.

Thái Thanh Huyền Tiên?

Nhạc Vũ lạnh lùng, không chút hoang mang đem một trương bạch sắc phù triện đặt vào trong trung ương linh trận dưới chân.

Đây chính là Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Triện Trấn Linh Phù, là một đại trận có mười một chữ triện lớn.

Ngay sau đó toàn bộ linh lực lưu bên trong linh trận lập tức liên thông, cả khe hở không gian cũng lấy tốc độ nhanh gấp mười lần khôi phục lại, đem mảnh không gian này chặt chẽ phong tỏa.

Ngay sau đó Hi Hoàng Tàn Kính liền được đặt lên trên trấn phù.

Ngay khi long trảo khổng lồ chụp xuống, một đạo bạch quang từ bên trong Hi Hoàng Tàn Kính bỗng dưng bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã đem tử kim sắc lôi quang tràn ngập không trung đánh tán biến mất!

Cung trang nữ tử cũng không chút dao động, độn tốc càng nhanh hơn vài phần, phía sau hiện ra một đầu lôi long lớn hơn trăm vạn trượng mạnh mẽ rít gào, cuối cùng hóa thành một đầu lôi xà màu tím quấn quanh toàn thân nữ tử. Cả người hung hung, trong đôi mắt đẹp bạo phát hung quang:

Một nhân loại tán tu nhỏ bé, lại dám đụng tới con gái của ta, còn tổn thương hơn mười đồng tộc Tây Hải ta! Nếu ngươi còn không biết tội, để ngươi nếm thử trừng phạt!

Bạch Thường hít sâu một hơi rét lạnh, vốn muốn mở miệng nhưng lại bị khí thế vô cùng hung hãn áp bách đến mức nói không ra lời.

Hơn ba ngàn năm trước, nàng cũng từng gặp mặt nữ chủ nhân của Tây Hải Long cung Ngao Lâm này. Nhìn qua thấy nữ tử này thật hòa khí, cực kỳ hiền lành. Thật không ngờ lúc tức giận lại điên cuồng tới như thế, chẳng khác gì một đầu bạo long hình người. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bạch Thường điều khiển tám mươi mốt ngân hoàn trước tiên đứng mũi chịu sào. Thậm chí còn chưa kịp phản ứng, chỉ vừa va chạm liền làm cho hơn mười ngân hoàn hoàn toàn dập nát. Mười hai đôi cánh trong suốt lại tuôn ra máu tươi, cơ hồ

bị bẻ gãy ngay tại chỗ.

Tiếp theo là linh trận kia, lôi quang lướt qua cơ hồ phá hủy hết thảy, toàn bộ tiên thạch đều hoàn toàn vỡ vụn!

Nhạc Vũ híp mắt, tiếp theo lật tay liền đem Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô đưa ra, tay phải kết ấn, vỗ vào đáy hồ lô, liền có chút hồng quang bắn ra giống như một luồng điện thẳng tới cung trang nữ tử trước mặt.

Ngao Lâm vốn không thèm để ý tới, nhưng ngay khi hồn niệm cảm giác được khí tức kịch độc bên trong hồng quang, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô?

Không dám dùng thân thể tiếp xúc hồng quang, lôi quang quanh người Ngao Lâm bỗng dưng lóe sáng, đầu lôi quang đang quấn quanh bỗng dưng tăng vọt thể tích lên tới hơn trăm trượng, mạnh mẽ đem hồng quang nuốt vào.

Một trận sấm rền bạo vang, từng đoàn hồng vụ từ bên trong ầm ầm tản ra. Theo sao dưới lôi lực oanh kích liền hóa thành bột phấn.

Nhưng thân thể Ngao Lâm cũng giống như bị thừa nhận một cỗ cự lực, ầm ầm bật lui ra sau, bay ngược ra ngoài hơn mười vạn trượng.

Trong tay Nhạc Vũ tiếp tục kết ấn, bốn mươi viên lam sắc quang điểm từ trong tay áo bắn ra, hướng trước mặt đánh tới, tốc độ tuy không bằng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm, thậm chí còn không bằng một phần tư của hồng quang, nhưng cũng nhanh chóng cực kỳ.

Chỉ thoáng chốc đã đi tới trước người cung trang nữ tử, bên trong bừng lên cường quang, đã sắp sửa vỡ tan.

Ngao Lâm không một chút kinh hãi, ngược lại hừ lạnh một tiếng.

Chút tài mọn! Một ít thủ đoạn không lên được mặt bàn cũng xứng nhập mắt ta?

Tay áo cuốn lấy, liền đem mảnh nhỏ thời không hàng rào chấn mở gần phân nửa, yêu lực cuốn động dễ dàng đem mấy chục viên lam sắc quang điểm đưa ra ngoài hàng rào không gian.

Ngay khi lôi quang mênh mông cuồn cuộn quanh người nàng ngưng tụ thành long thân trăm vạn trượng, không ngờ lại thấy trong tay Nhạc Vũ hiện ra một chiếc sừng nhỏ bằng bạch ngọc, tay niết pháp quyết, chỉ thoáng thúc giục liền tản mát ra quang mang sáng bóng.

Bạch Trạch Giác? Đều…

Ngao Lâm thấy thế kinh ngạc giật nảy mình, không tự chủ hít sâu một hơi lạnh.

Ngay sau đó chỉ thấy lam sắc quang điểm không chút âm thanh tiếp tục xuất hiện trước mặt nàng, chính là thời gian nghịch chuyển đem trạng huống của những lam sắc quang điểm khôi phục lại mấy hơi trước đó.

Lần này không đợi nàng kịp phản ứng, hơn bốn mươi viên Thái Vi Linh Lộ Thần Lôi đã đồng thời nổ tung, vô số linh lực đầy tính hủy diệt đập vào bốn phía, như cơn bão thổi qua bên trong tiểu thiên thế giới này, cơ hồ lan tràn khắp mọi ngõ ngách.

Nếu không phải có linh trận của Nhạc Vũ bố trí duy trì, còn có Thái Thanh Khâm chế Cửu Thiên Đô Triện Trấn Linh Phù trấn áp, thời không bích chướng không cách nào còn tồn tại, mà cho dù là giờ phút này cũng tổn hại khắp nơi.

Chân Hoa thét ra một tiếng kinh hãi, mãnh liệt giãy dụa nhưng lại bị cỗ hóa thân thao tác lực trói buộc của Diễn Thiên Châu không cho nàng động đậy.

Trong mắt nàng trào ra lệ quang, trong lòng lo lắng sợ hãi, hận không thể lập tức bắt lấy Nhạc Vũ đánh một trận mới có thể giải hận.

Nhạc Vũ vẫn như không nghe thấy, không hề có chút ý niệm lưu tình với cung trang nữ tử, cũng không chút lòng thương hương tiếc ngọc.

Linh trận vận chuyển tới cực hạn, Hi Hoàng Tàn Kính tiếp tục bắn ra một luồng bạch quang, đánh thẳng tới trung ương linh lực gió lốc.

Ngay sau đó chợt nghe một tiếng rên khẽ của Ngao Lâm.

Thân thể Nhạc Vũ đã bay lên, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm vận chuyển tới cực hạn, rót vào

Thiên Ý kiếm cầm trong tay.

Bên trong Vạn Lôi Châu, cơ hồ toàn bộ Thiên Nhân Linh Diệt Lôi được chứa đựng đã dẫn dắt ra, vũ động xung quanh cơ thể, hiện thành một đầu lôi long.

Mặc dù thao tác không được thuần thục như cung trang nữ tử, có một chút lôi quang ngẫu nhiên đánh trúng thân thể Nhạc Vũ tạc ra vết thương tứ tung, nhưng vẫn bị hồn niệm pháp lực của hắn áp bách chặt chẽ.

Khí thế Thiên Ý kiếm bạo tăng lên tới cực điểm.

Thiên Ý vô hồi! Toàn bộ thắng bại một kiếm quyết định!

Từ phía chân trời hiện lên một đạo tử quang, mênh mông cuồn cuộn đánh thẳng tới, rõ ràng đánh trúng ngay trung ương linh lực gió lốc, quả nhiên nửa đường gặp phải một tử kim sắc lôi quang long trảo ầm ầm phá tan.

Hai người giằng co trên không trung một lát, nhưng chỉ trong chớp mắt Thiên Ý kiếm trong tay Nhạc Vũ đã mạnh mẽ xuyên thủng tử kim sắc long trảo, nhanh như tia chớp xuyên thẳng vào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 935: Xong việc chạy xa

Kiếm quang đỏ như máu cuốn theo vô số lôi quang thẳng thấu tới trung tâm linh lực gió lốc.

Tiếp theo hơn mười tiếng vang chấn động nặng nề lẫn cao vút vang vọng bên trong không gian mật cảnh.

Khóe miệng Bạch Thường tràn ra máu tươi, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt. Thần sắc nhất thời cực kỳ phức tạp, có chút chờ mong, lại mơ hồ có chút lo lắng.

Pháp lực Ngao Lâm cao cường, mười Nhạc Vũ cũng không phải là đối thủ. Nhưng hắn lại có nhiều kiện linh bảo trong người, còn tâm tư xảo quyệt, kỳ chiêu liên tục xuất hiện, chưa chắc Ngao Lâm có thể chiến thắng.

Đặc biệt một kiếm Nhạc Vũ vừa chém ra, làm nội tâm Bạch Thường không rét mà run.

Chiêu kiếm uy thế quá lớn, cơ hồ tương đương lúc Nhạc Vũ mượn nhờ lực lượng của tinh huyết Xi Vưu xuất ra Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm!

Khi linh lực gió lốc lui tán, dần dần trở nên bình ổn, đồng tử Bạch Thường co rụt lại, vẻ thất vọng mãnh liệt tràn đầy trong mắt.

Chỉ thấy cung trang nữ tử vẻ mặt xanh mét đứng xa ngoài ngàn vạn trượng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy hung quang đã đổi thành vẻ khuất nhục cùng phẫn hận.

Mà ở ngay trước người của nàng, Nhạc Vũ đang dùng kiếm chỉ thẳng vào vị trí mi tâm nàng, chỉ cần nhích tới là có thể xuyên thẳng vào đầu Ngao Lâm.

Thiên Nhân Linh Diệt Lôi đỏ tươi vẫn còn sót lại thật nhiều, đang bị Nhạc Vũ

cưỡng chế thao tác chung quanh mới không đến mức nổ tung ra.

Mà khí mang Thiên Ý kiếm lại chặt chẽ khóa chặt nguyên thần Ngao Lâm, khiến cho nàng không thể bỏ chạy, cho dù có bí pháp thoát thân cũng phải rơi xuống kết quả bị trọng thương!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp động, tia chiến ý bạo ngược trong mắt cũng dần dần sút giảm, cuối cùng lại nhớ tới con gái của đối phương dù sao cũng đã thất thân với mình.

Vô luận về tình về lý, mình cũng không thể nào hạ thủ độc ác với nữ nhân này.

Thu hồi Bạch Trạch Giác, tiếp theo ngón tay trái của Nhạc Vũ liên tục bắn ra, mấy trăm tiên thạch lục tục bay quanh đem linh trận bổ túc toàn bộ.

Ngay sau đó thời không bích chướng bị tổn hại bởi cuộc chiến liền dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng bù đắp khôi phục lại.

Sau mười lần hô hấp, thế giới mật cảnh đã biến thành hoàn chỉnh phong tỏa, sau đó đột nhiên lắc lư kịch liệt thật lâu còn chưa bình ổn.

Sắc mặt Ngao Lâm càng thêm khó xem, nơi này có thể gọi là cạm bẫy Nhạc Vũ cố ý bố trí, nhưng xa xa lại không đơn giản như vậy.

Hồn niệm của nàng đã có thể cảm giác được mảnh không gian này đang nhanh chóng bay nhanh bên trong thời không loạn lưu.

Dùng Hi Hoàng Tàn Kính cùng Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Triện Trấn Linh Phù trấn áp linh trận, lại hòa lẫn vào bên trong mật cảnh không gian, phong tỏa toàn bộ thiên cơ nơi này.

Ngao Lâm hoàn toàn không ngờ tới Nhạc Vũ lại dùng phương pháp như vậy hoàn toàn thoát khỏi sự đuổi bắt của Long tộc.

Mà toàn bộ hết thảy đều xây dựng trong vòng mấy chục lần hô hấp, đem nàng hoàn toàn chế phục.

Khẽ hừ một tiếng, ánh mắt Ngao Lâm nhìn Nhạc Vũ không khỏi vô cùng phức tạp. Tuy nói lần này thất bại là do nàng quá mức tự phụ mà ra, nhưng thanh niên

này biểu diễn ra được nhiều loại thần thông thủ đoạn cũng thật sự làm kẻ khác líu lưỡi.

Sau khi hoàn thành việc che lấp thiên cơ cùng linh trận phong tỏa mật cảnh, Nhạc Vũ cũng chưa ngừng lại, vẫn đánh ra mấy ngàn viên tiên thạch bố trí dưới chân Ngao Lâm.

Một cỗ lực lượng ngũ hành tương sinh dần dần đem yêu lực thân hình của Ngao Lâm toàn bộ trói buộc. Mũi kiếm Nhạc Vũ rót ra một chút ngũ sắc quang hoa vào trong cơ thể Ngao Lâm, tầng tầng phù triện hình thành, đem yêu đan chặt chẽ cố khóa bên trong khiếu huyệt, không thể động đậy.

Ngao Lâm hít sâu một hơi, cưỡng chế xúc động muốn đem thanh niên trước mắt xé thành mảnh nhỏ, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương hành động.

Nhạc Vũ chứng thật kiêng kỵ nàng, linh trận từ phạm vi trăm trượng ban đầu mở rộng tới ba vạn trượng, yêu đan trong cơ thể Ngao Lâm cũng tầng tầng lớp lớp tăng lên tới bốn mươi chín tầng. Sau đó đem Thiên Nhân Linh Diệt Lôi thu vào trong Vạn Lôi Châu, thu lại Thiên Ý kiếm.

Trong mắt Ngao Lâm lóe ra tinh mang, tiếp theo trong lòng trầm xuống. Toàn bộ pháp lực trong cơ thể đã bị gắt gao áp chế, ngay cả thân thể mạnh mẽ của Long tộc ở bên trong linh trận cũng không cách nào phát lực.

Nàng lập tức bỏ qua việc giãy dụa, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ nói:

- Rốt cục ngươi muốn làm gì?

Toàn bộ thiên cơ nơi này đã bị phong tỏa, thời không tọa độ cũng đã xa xa trệch hướng vị trí nguyên lai. Thay lời khác mà nói, vô luận giờ phút này Nhạc Vũ làm gì nàng Ngao Lâm cũng không hề có lực phản kháng, loại cảm giác này làm nàng vô cùng khó chịu.

Nhạc Vũ không đáp lời, tuyển một địa phương ngoài ba ngàn trượng khoanh chân ngồi xuống, sau đó bắt đầu nhập định nỗ lực trị liệu thương thế bên trong cơ thể. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Cuộc chiến đấu này hắn bị thương thế còn nặng hơn lúc đánh chết đám người Dương Ất.

Đem Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm liên tục đè nén áp súc, áp lực trong kinh mạch thừa nhận có thể nói vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

Sau đó còn mạnh mẽ sử dụng Thiên Nhân Linh Diệt Lôi, chỉ cần vô ý không khống chế được sẽ mang đến vết thương nghiêm trọng trên thân thể hắn.

Nuốt vào liên tục mười viên đan dược, sắc mặt trắng bệch của Nhạc Vũ mới dần dần chuyển biến tốt đẹp. Y phục trên người vết máu loang lổ, nhưng miệng vết thương đã khép lại như ban đầu.

Thản nhiên liếc mắt nhìn Ngao Lâm, Nhạc Vũ vẫy tay thu hồi Bạch Thường vào trong Càn Khôn Đồ.

Tiếp theo hắn cũng thu hồi Trấn Linh Phù cùng Hi Hoàng Tàn Kính.

Ngay khi hắn muốn phá không rời đi, cuối cùng Ngao Lâm không nhịn được hỏi:

- Ngươi dự định đi rồi sao? Hiện giờ con gái của ta đang ở trong tay ngươi đi? Không biết có thể cho ta gặp nó một lần không?

Nhạc Vũ vốn gật đầu, tiếp đó lại không nhìn lại, phá vỡ hàng rào không gian xuyên vào trong hư không, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Thời gian trôi qua chừng chén trà nhỏ, một đạo ngũ sắc quang hoa phá không bay tới, nhốt đánh vào trong cơ thể Ngao Lâm, khiến phù trận trong đan điền liền nới lỏng.

Ngao Lâm nhất thời hừ một tiếng, tiếp đó liền biến thành vô cùng uể oải, hồn niệm đã mất đi khí tức của Nhạc Vũ, không còn cách nào tìm thấy.

Chỉ qua một canh giờ, phù trận bao vây bên ngoài yêu đen đã bị nàng giải khai toàn bộ. Pháp lực chấn động, linh trận trói buộc quanh người toàn bộ bị chấn thành bụi phấn!

Ngao Lâm vẫn còn chưa trút giận, chém ra vài đạo tử lôi, đem một tòa đại trận khác xa xa phá hủy toàn bộ. Ngay sau đó chợt cắn môi, gắt gao nhìn chằm chằm

phương hướng Nhạc Vũ đã rời đi, u quang trong mắt lóe ra, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Lắng lặng đứng yên chừng nửa khắc, hàng rào không gian bên cạnh Ngao Lâm đột nhiên bị xé mở. Một trung niên nhân mặc hoàng y từ trong hư không bước ra. Hắn liếc mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó liền cau mày, dấu vết đại chiến nơi này tuy hơn phân nửa đã bị Nhạc Vũ thuận tay thanh tẩy, nhưng vẫn còn sót lại một ít có thể giúp cho hắn suy đoán được chuyện đã trải qua.

Hơn nữa càng khó mà tin được chính là với khả năng ái thê của hắn thế nhưng lại bại vào tay một hậu bối còn chưa đạt tới Ngọc Tiên cảnh.

Ngao Lâm nhìn thấy hắn cũng tức giận không nén được, trực tiếp đá qua một cước:

- Ngươi là đồ vô dụng! Như thế nào lúc này mới đến? Hiện giờ không biết con gái chúng ta đang ở đâu, lại càng không biết sinh tử. Hiện tại ngươi còn vui vẻ được sao?

Nam tử trung niên cười khổ vội lắc mình né tránh giải thích:

- Khoảng cách giữa hai hải vực không biết xa tới bao nhiêu dặm, ta có thể trong vòng một ngày chạy tới đã đem ra hết toàn lực rồi…

Ngao Lâm hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vẫn buồn bực. Vừa rồi nàng chứng kiến đủ loại đại pháp thần thông của Nhạc Vũ, lại càng khó thể chuẩn xác dự đoán được lai lịch của hắn.

Chỉ biết người này tập được Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật sau Hồng Vân chân nhân, lấy thân thể Thiên Tiên lại có thể đối kháng được Thái Ất Chân Tiên. Trong người hắn còn mang theo nhiều linh bảo, làm cho một Thái Thanh Huyền Tiên như nàng cũng kiêng kỵ không thôi.

Hơn nữa trước đó hắn còn điều khiển được thiên ý vào kiếm chiêu, đem cánh tay của thất đệ chém đứt, làm cho kẻ khác cảm thấy kinh diễm mà không suy đoán được lai lịch.

Hơn nữa cử chỉ của hắn cũng cực kỳ quái dị.

Ngao Nhuận cũng không hề có chút phẫn hận buồn bực, hưng trí nhìn quanh bốn phía, tiếp theo khóe môi hơi nhếch lên nói:

- Phía trước ta có tới nơi phát sinh sự việc quan sát qua, Quy Linh lão cẩu đã chuẩn bị cho con gái chúng ta chính là Tiên Thiên Âm Dương Giao Hợp Khí. Ngoài ra còn có cả Tổ Long tinh huyết…

Ngao Lâm vốn bị vẻ mặt nói chuyện thoải mái của trượng phu làm nổi giận, lúc này nghe vậy cũng không khỏi ngây ra:

- Sao lại như thế? Thế gian sao còn sót lại thứ này?

- Ban đầu ta cũng không thể tin, suy tính mấy lần đều chung một kết quả, vì vậy sẽ không sai lầm! Quy Linh mưu đồ đã lâu, ánh mắt của ta rốt cục vẫn nhìn lầm người. Nguyên tưởng rằng hắn có thể trung thành và tận tâm đối với đường huynh của ta, cũng sẽ tri ân đồ báo với chúng ta mới đúng…

Ngao Nhuận cười tự giễu, sau đó ánh mắt lại bất đắc dĩ nói:

- Tác dụng của đồ vật kia ngươi cũng biết, vô luận ta và ngươi có nguyện ý hay không, từ nay về sau Chân Hoa xem như chỉ có thể cùng tiểu gia hỏa kia vinh nhục một đời, không thể chia lìa. Cũng may bản tính hắn không xấu, hơn phân nửa cũng phải là người nhân hậu!

Ngao Lâm nghe vậy không khỏi cười lạnh trào phúng:

- Bản tính không xấu? Hạng người nhân hậu? Ngao Nhuận, ta xem ngươi chẳng lẽ phát điên rồi? Hắn tổn thương hơn mười tộc nhân Tây Hải Long cung ta, ngay cả ta cũng thiếu chút bị hắn ám toán tử vong, vậy mà cũng gọi là nhân hậu?

- Nhưng hôm nay Lâm nhi ngươi cuối cùng vẫn bình yên đứng ở nơi này! Về phần tộc nhân, chỉ cần bỏ ra thêm thời gian cũng có thể tu luyện lại…

Hắn chợt dừng một chút, lại bất mãn hừ lạnh một tiếng:

- Mấy tên kia ánh mắt thiển cận, mấy vạn năm an cư Tây Hải an nhàn quá rồi, không có chút bản lĩnh lại vô cùng kiêu ngạo. Có người ra tay giáo huấn bọn hắn một phen cũng là một chuyện tốt.

Ngao Lâm vắng lặng, tiếp đó chợt nhăn mày nói:

- Ngươi rõ ràng già mồm át lẽ phải! Không nói tới việc hắn đúng lúc xuất hiện chỗ Ngao Liên mai phục, rốt cục hắn có ý định bất lương hay không. Chỉ là mới vừa rồi hắn còn làm bị thương nặng tộc nhân Long tộc Tây Hải, đã không thể nào nói nổi. Ngao Lâm ta cũng không phải loại người không phân tình lý, chỉ cần đem sự tình nói cho rõ ràng chẳng lẽ ta còn thật sự đem hắn giết chết hay sao? Người này đã chiếm hữu thân thể Chân Hoa, xuống tay không chút dung tình, nói là lòng dạ độc ác cũng còn chưa đủ…

Nói tới đây trên mặt Ngao Lâm càng thêm rối rắm, nghĩ lại hiện tại con gái mình đã thất thân, trong lòng vô cùng khổ sở.

Ngao Nhuận lại ảm đạm lắc đầu:

- Nếu như hắn nương tay, bị Xiển giáo hỏi tội chúng ta, ta và ngươi nên làm sao mới phải?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 936: Lăng Tiêu Tử Vân

- Nếu hắn nương tay, đến khi Xiển giáo hỏi tội, chúng ta nên trả lời như thế nào?

Thanh âm Ngao Nhuận không lớn, lại vang như tiếng chuông rền, chấn động bên tai Ngao Lâm không ngớt. Trong đầu nàng cũng chợt tỉnh lại, lâm vào suy ngẫm.

- Thay vì để chúng ta ngày sau lâm vào tình cảnh xấu hổ, chẳng thà ngay từ đầu không tiếp xúc mới thỏa đáng. Lại nói với tình hình khi đó, hắn làm sao còn khả năng lưu tình? Chẳng lẽ bắt hắn khoanh tay chịu chết, tùy ý cho ngươi bắt hay sao?

Nhìn thấy Ngao Lâm đã hiểu được, Ngao Nhuận chợt nghiêm mặt, mang theo vài phần lãnh ý nói:

- Nhưng tiểu tử này tổn thương huynh đệ con cháu ta, còn trói ngươi, chỉ sợ cũng có vài phần ý tứ thị uy với Tây Hải Long cung ta. Món nợ này ngày sau phải tìm hắn tính toán lại cho rõ ràng…

Trong giọng nói mang theo hàn ý dày đặc, ẩn thấu vài phần sát khí.

Ngao Lâm khẽ hừ một tiếng, gương mặt thoáng dịu xuống, nhưng lại cau mày nói:

- Lời nói vừa rồi của ngươi xác thực có vài phần đạo lý. Nhưng an nguy hiện giờ của Chân Hoa, ta thực sự không thể an lòng.

Ngao Nhuận nghe vậy không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ đành mở miệng giải thích:

- Phu nhân, chuyện này cần gì lo lắng? Nếu như Chân Hoa thực sự xảy ra chuyện gì trong tay hắn, phu nhân sao có thể bình yên vô sự? Lại nói hiện giờ hai người họ đã sớm như đồng mệnh uyên ương, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn. Cho dù hắn thật sự muốn xuống tay với Chân Hoa, cũng không thể

không cố kỵ chút nào. Nhưng chỉ là từ đây trở đi, trừ phi hắn có thể đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, nếu không ta và ngươi thật sự khó gặp lại Chân Hoa…

Tâm niệm Ngao Lâm xoay chuyển, ánh mắt không ngừng lóe ra. Nàng biết rõ lời nói của trượng phu có đạo lý, nhưng vẫn không thể hoàn toàn yên lòng.

Nhưng nếu như song tu đạo lữ của con gái chính là tiểu tử kia, chỉ sợ ngày sau thành tựu còn vượt qua xa xa những tiền bối Long tộc khác. Nhưng hung hiểm ẩn bên trong cũng đồng dạng làm lòng người sợ hãi.

Nghe được một câu cuối cùng, trên mặt Ngao Lâm lại hàn ý như sương. Chân phải đột nhiên bước tới, cự lực giống như sóng gió cuộn trào lan tràn khắp mọi ngõ ngách bên trong không gian mật cảnh. Một tiếng nổ vang ầm ầm, phạm vi không gian ba trăm ngàn trượng đều nổ thành bụi vụn.

Ngao Nhuận cũng không ngăn cản, khóe môi hiện lên vài phần ý tứ bất đắc dĩ. Hắn lại nhìn về một phương vị trong hư không, trong con ngươi tràn ngập hàn ý lãnh liệt.

…

Cơ hồ trong cùng một thời gian, ở phía bắc Tây Hải, khoảng cách mặt nam Côn Luân chừng ba ngàn vạn dặm, một huyền sam thanh niên mang theo vẻ mặt giám định cùng thưởng thức bước vào trong một đại trận nằm bên dưới đáy biển.

Trung ương linh trận nơi này đã bị tổn hại một phần nhỏ, theo lẽ thường mà nói hắn đã hoàn toàn mất đi tác dụng. Nhưng theo tình hình trước mắt mà xem cả đại trận tựa hồ vẫn còn đang vận chuyển.

Phàm là có sinh linh tiến vào bên trong, vô luận cảnh giới yêu lực cao bao nhiêu đều không sai biệt bị những quang mang phù triện kim sắc kéo chặt vây khốn không cách nào thoát thân.

Huyền sam thanh niên vừa mới bước vào trận, lại có vô số kim sắc quang mang đánh úp lại, hắn dùng vài bước chân theo quỹ tích thật huyền diệu giẫm lên những tiết điểm linh lực mạch lạc bức bách quang mang tán ra khắp nơi.

Không bao lâu hắn đã đi vào trung ương đại trận. Sau đó liền thấy có một thanh sam tu sĩ dung mạo chừng ba mươi tuổi, dáng người ung dung tao nhã đang

đứng chờ đợi bên trong.

Thanh niên kia cũng không có vẻ ngoài ý muốn, chân mày nhíu lại hỏi:

- Là Tử Vân đạo nhân đó sao?

- Chính là Tử Vân.

Thanh y tu sĩ mỉm cười xoay người lại đánh giá huyền sam thanh niên vô cùng tuấn dật, xinh đẹp tuyệt trần chẳng khác gì nữ tử đang đứng trước mặt, trong mắt toát ra vài phần tán thán nói:

- Vị đạo hữu này là Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu đó sao? Quả nhiên là nhân vật tuyệt đỉnh nhất lưu. Mười ba thức Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, Tử Vân vô cùng khâm phục. Trong những nhân vật nổi danh sau khi hồng hoang vỡ tan xuất hiện, nếu không tính Nhạc Vũ, ngươi chính là người cầm đầu.

- Không dám nhận lời khen ngợi, tuyệt kiếm mặc dù tốt, nhưng không thể so sánh được với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của ngươi.

Thanh y tu sĩ cũng không phủ nhân, chỉ gật nhẹ đầu, mang theo ý cười nói:

- Ta nghe đồn Ngọc Tiên đạo tổ từng ở bên trong Ngọc Tiên Cung liên tục bế quan bốn mươi chín ngày để suy diễn hành tung của đạo huynh. Đạo huynh thật to gan, không ngờ còn dám hiện thân ngay dưới Côn Luân sơn này.

- Không phải ta gan lớn, chỉ là biết được vị Đạo tổ kia trước mắt còn chưa có thời gian phái nhiều người đi ra tìm ta phiền toái mà thôi. Nếu thật sự muốn tìm ta kết thúc nhân quả lần này, phải chờ xem Xiển giáo của hắn có thể bình yên trải qua lần sát kiếp này hay không đã…

Khẽ mỉm cười, Tử Vân chân nhân xoay chuyển đề tài:

- Nói tới ta và ngươi là bằng hữu tri kỷ cũng đã có mấy trăm năm, nhưng lại thật không có cơ hội gặp nhau một mặt. Ta vốn nghĩ khi nào tới tình trạng bất đắc dĩ lắm thì ngươi mới ra mặt, hôm nay vì sao lại ra tay sớm, nhắn ta cùng tru diệt đầu nghiệt long kia?

- Ta thật sự không thể để đạo huynh mạo hiểm đến Côn Luân sơn, từ trước tới

nay ta vẫn nói mà đạo huynh không chịu đáp ứng. Kỳ thật không phải nguyên do nào khác, chỉ là gần đây tu vi có chút tiến cảnh, không cần tiếp tục ẩn nhẫn nữa mà thôi.

Vừa nói xong liền thấy một đạo kiếm quang thê mỹ chợt sáng lên bên cạnh Ngọc Lăng Tiêu, chợt lóe xẹt qua, thanh tiên binh đã chui vào trong tay áo của hắn.

Ngay sau đó bên trong đáy biển lại không chút âm thanh xuất hiện một vết rách thật lớn vắt ngang giữa hai người, rộng hơn mười vạn trượng, dài không có biên giới. Ngay lập tức đem tòa Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận sinh sôi chém thành hai nửa.

Vô số nước biển dũng mãnh tràn vào, ngay bên trên hình thành mấy trăm lốc xoáy.

Hai mắt Tử Vân không khỏi thoáng nhíu lại, tiếp theo vui mừng cười:

- Tử Vân chúc mừng đạo hữu, lần này tu vi tiến nhanh, trong vòng mười năm là có thể bước vào Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới. Nếu có thêm Tử Khuyết Thiên Chương giúp ngươi một tay, nghĩ tới thành tựu Đại La Kim Tiên cũng chỉ là trong trăm năm mà thôi. Với mười ba thức Quảng Lăng Tuyệt Kiếm do đạo hữu tự nghĩ ra, đích thật là không cần tiếp tục ẩn nhẫn…

- Nếu không phải có Vũ nhi xuất hiện khiến thiên cơ ngày nay rối loạn, ta cũng không có cơ hội đột phá nhanh như thế.

Ngọc Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, tiếp theo vẻ mặt ngưng trọng:

- Nhưng Lăng Tiêu cũng tự biết chỉ bằng chút bổn sự này còn xa xa không đủ đối kháng cùng Xiển Tiệt nhị giáo. Lần này ra tay, kỳ thật chỉ vì muốn nhắn nhủ đạo hữu xuất hiện mà thôi. Ta muốn lấy một vật, muốn thỉnh Tử Vân đạo huynh tương trợ…

- Muốn lấy một vật?

Tử Vân đạo nhân nhướng mày, tiếp theo liền hiểu ý cười nói:

- Nguyên lai là kiện linh vật kia, nếu vật này có thể lấy tới tay đối với đạo hữu mà nói đúng là có thể giúp đỡ thật lớn, chuyện này đúng là Tử Vân không giúp

không được. Nhưng hiện tại Vũ nhi đã lộ tin tức, sau khi đạo huynh phi thăng lên tiên giới tuy hơn vạn năm cũng chưa từng sử dụng qua Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, nhưng với bổn sự của Ngọc Tiên đạo tổ Xiển Giáo, ước chừng chỉ dùng hơn thời gian mười ngày là sẽ biết lai lịch của Vũ nhi, ngươi lại có Quảng Lăng Tông ở hạ giới làm căn cơ, không giống như ta độc thân đi lại, vậy ngươi làm sao ứng đối?

Ngọc Lăng Tiêu cũng không trả lời câu hỏi này, đưa mắt nhìn quanh Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận bị phá nát xung quanh nói:

- Trận đạo tu vi của Nhạc Vũ đã không thua gì ta và ngươi. Nếu không phải vì ta và ngươi đều là sư môn của hắn, cho dù hắn chưa từng lấy được Hồng Mông Tử Khí thì cả hai chúng ta chưa chắc suy tính được hành tung của hắn. Lần này hắn đã dám sử dụng Thiên Ý kiếm, nhất định đã dự đoán được ta cũng đã ra tay. Bị Xiển giáo phát hiện chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi, chênh lệch chỉ vài ngày. Về phần Quảng Lăng Tông, ở tại Thiên Nguyên Giới hiện tại cũng đã củng cố căn cơ vững chắc. Đạo huynh cũng không cần lo lắng, Ngọc Lăng Tiêu tự nhiên có biện pháp ứng đối.

Ánh mắt Tử Vân chớp lên, cũng không hỏi tiếp. Hắn thản nhiên nhìn về phía bắc Côn Luân sơn nói:

- Nếu như vậy ta và ngươi cũng nên khởi hành, nơi đây không thể ở lâu.

…

Nhạc Vũ một mực xuyên qua hư không bay nhanh, thẳng đến vài canh giờ sau mới dừng lại độn quang.

Quay vào trong thời không hàng rào, chỉ thấy nơi này đã đi tới biên giới Tây Hải, cách Tây Hải Long thành chừng mấy ức dặm. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Khoảng cách nơi này không xa chính là Dịch Linh thành.

Nhìn thấy Vạn Lôi Châu đã bị tiêu hao hết lôi lực hồi phục lại vẻ xanh ngọc lóng lánh, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm thở dài, tuyệt đại sát khí này xem ra trước khi quay về Khống Vân Phong đã không còn cách nào tiếp tục sử dụng.

Thu hồi lại, Nhạc Vũ hóa độn quang tiềm vào trong nước, hướng Dịch Linh thành bay đi. Hắn cũng không tiếp tục chế ngự hành động của Chân Hoa, ngay sau đó liền thấy Chân Hoa từ trong Diễn Thiên Châu bay ra sóng vai cùng hắn tiến về phía trước.

Mắt mang sát khí trừng Nhạc Vũ, Chân Hoa tức giận nói:

- Lúc trước ngươi còn hứa lưu ta lại làm đạo lữ, lúc này mới qua không bao lâu ngươi lại đối xử với mẫu thân của ta như vậy sao?

Nhạc Vũ như dự đoán trước, thẳng tắp nhìn phía trước đáp:

- Sao nói như vậy? Có trời chứng giám, ta đã thật sự rất cẩn thận. Ta đã tình nguyện chính mình bị thương cũng không nguyện làm mẫu thân đại nhân bị tổn hại, lại nói lúc đó ta thật sự bị bức bất đắc dĩ…

Chân Hoa trợn mắt há hốc mồm, cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh khi đó. Quả nhiên lúc đó Nhạc Vũ đã cố hết sức ước thúc Thiên Nhân Linh Diệt Lôi quay quanh mình, tuy thân thể hắn bị lôi quang tạc bị thương khắp nơi nhưng cũng không có chút lôi lực nào chạm tới thân thể Ngao Lâm. Nếu nói như vậy Nhạc Vũ cũng thật sự không làm gì bất kính quá mức.

Trong lúc mơ hồ nàng lại cảm thấy có điều gì đó không đúng. Ý niệm trong đầu Chân Hoa hơi đổi, sắc mặt chợt xanh mét hừ lạnh nói:

- Tóm lại động thủ với trưởng bối là không đúng. Bỏ đi, chuyện mẫu thân ta thì cũng thôi. Nhưng những huynh đệ trưởng bối của ta trước đó, ngươi lại làm sao giải thích? Vì sao đang tốt đẹp phải hạ độc thủ?

- Đồng tộc của ngươi cứ đằng đằng sát khí, chẳng lẽ còn bắt ta bó tay chịu trói sao?

Khóe môi Nhạc Vũ hơi nhếch lên, tiếp đó lại nhanh chóng thu hồi, mặt không chút thay đổi nói:

- Tây Hải Chân Long nhất mạch các ngươi bản lĩnh đều không kém. Nhạc Vũ này tự biết mình ra tay không thể lưu thủ, muốn làm được thật sự khó khăn…

Chân Hoa lại im lặng, tiếp đó sực nhớ ra, cười lạnh nói:

- Lưu thủ không được? Ta xem ngươi chính là đem huynh trưởng thúc phụ của ta biến thành bao cát để trút giận mà thôi.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, hiển nhiên làm ra vẻ mặt "vì sao ngươi biết", ngay sau đó liền khôi phục như thường, vô cùng nghiêm túc nói:

- Tuyệt không có việc này, đừng có đoán mò…

Chân Hoa thấy thế uể oải, vung chân đá vào chân Nhạc Vũ mấy cái thật mạnh, sau đó xoay người bay trở vào Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ nhe răng trợn mắt, mơ hồ cảm giác xương ống quyển của mình cũng đã xuất hiện vài tia vết nứt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 937: Bắt giết Ngao Liên

Chân Hoa xuống tay cũng nặng, thẳng tới một lúc sau đau đớn mới dần dần sút giảm.

Nhìn vào bắp chân mình, thấy vết nứt xương cũng đã dần dần liền lại, sắc mặt Nhạc Vũ càng thêm âm trầm, nhưng ánh mắt lại vô cùng phức tạp áy náy.

Cũng không phải vì chuyện của Đoan Mộc Hàn, còn vì chuyện của Ngọc Lăng Tiêu cùng Quảng Lăng Tông. Nhất thời khinh thường khiến cho bản thân hắn trúng phải Âm Dương Giao Hợp Khí, lại đem cả tổ sư của mình kéo luôn xuống nước. Ngay sau đó nếu như Xiển giáo liên tưởng tới lai lịch của mình dính líu tới Quảng Lăng Tông, mọi việc sẽ hoàn toàn lộ ra rõ ràng.

Trong lòng thở dài, Nhạc Vũ lấy ra một viên hồn ngọc sau đó đem phương pháp tu luyện Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đều ghi chép vào bên trong.

Hiện tại Chân Hoa tu luyện những môn đại thần thông đều được phục chế từ lúc song tu với hắn.

Nhưng trong môn thần thông này, bao hàm vài loại linh thủy linh diễm, thật không cách nào phục chế.

Trong khoảng thời gian ngắn tu luyện sẽ không thành vấn đề, nhưng nếu kéo lâu dài tất nhiên sẽ gây ra tình trạng ngũ hành mất cân bằng hoặc ngũ hành phù trận bị hỏng mất.

Ném hồn ngọc vào trong Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ nghĩ nghĩ cũng đưa cả Bạch Thường đi vào.

Chiến Tuyết đã lâm vào ngủ say, ngưng tụ thần cách. Một mình Chân Hoa ở bên trong không khỏi có chút quạnh quẽ, có thêm một bằng hữu Yêu tộc như Bạch Thường làm bạn, ngày tháng ở trong Diễn Thiên Châu có thể thoải mái hơn một

chút.

Xuyên toa dưới đáy biển, chỉ ước chừng ngàn vạn dặm, đã có thể nhìn thấy Dịch Linh thành lờ mờ phía trước.

Nơi này cũng là địa bàn của Tây Hải Long tộc, có vô số hải yêu, trong phạm vi trăm vạn dặm khắp bốn phía đều lộ ra bộ dáng như lâm đại địch.

Nhạc Vũ tế Hi Hoàng Tàn Kính lên đỉnh đầu, thân hình vừa chuyển đã thay đổi bộ dáng bên ngoài, nghênh ngang không hề bị ngăn trở đi thẳng vào bên trong Dịch Linh thành.

Trước tiên hắn đi tới Thần Diệu Các, nhìn thấy tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu còn chưa bị ai mua, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó hắn dùng tiên thạch cướp được từ Quy Linh cùng tiểu chủ nhân của tên kia thu mua tài liệu.

Nhưng Dịch Linh thành tuy nằm trong biển, thủy linh lại quá mức cường thịnh, bên trong không có địa hỏa phẩm cấp cao tồn tại, Nhạc Vũ tìm người thăm dò một phen mới biết nơi đây nếu ai muốn luyện đan luyện khí cũng phải chạy ra tới bốn ngàn vạn dặm bên ngoài, đi tới cạnh một núi lửa.

Ba vạn năm trước, có tu sĩ đại thần thông đã dẫn dắt nhiều loại tiên thiên linh diễm ngầm tới đây, vẫn nằm trong quản hạt của Tây Hải Long tộc.

Nhạc Vũ không chút do dự liền đi ra khỏi thành, lúc này mới phát giác được tình hình bên trong Dịch Linh thành có chút không đúng.

Tuy nơi này đề phòng thật sâm nghiêm, kiểm tra chặt chẽ, nhưng nhân loại tu sĩ chạy tới đây hội tụ cũng liên tục không ngừng.

So với lần trước khi hắn đến, ước chừng tăng thêm gấp ba thành.

Trong lòng hắn đang cảm thấy thật kỳ quái, liền nghe thanh âm Chân Hoa lên tiếng:

- Tây Hải Long tộc mỗi qua một đoạn thời gian sẽ mở hải vực một lần. Cho phép nhân loại tu sĩ tiến vào trao đổi trân tàng với Tây Hải. Xem tình hình này hơn

phân nửa cũng đã sắp tới thời gian.

- Trao đổi?

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc. Sau đó Chân Hoa hừ lạnh một tiếng bên tai hắn:

- Tự nhiên là trao đổi! Mặc dù tiên thạch thật tốt, nhưng trong Tây Hải chúng ta cũng có vô số mạch khoáng. Thường thường khai thác một chỗ là đủ giúp tộc ta vững chắc vạn năm. Đồ mình dùng còn không hết, lấy tới làm gì?

- Thì ra là thế! Như vậy trân tàng dưới đáy biển, là chuẩn bị dùng trao đổi linh vật trên lục địa đúng không?

Chân Hoa nghe vậy thừa nhận:

- Phụ vương bố trí Dịch Linh thành là vì có ý đó. Nhưng mấy năm trước còn tốt đẹp, gần đây có thể đổi được linh trân trên lục địa ngày càng thêm ít. Nhân tộc của các ngươi thật không biết giữ gìn linh mạch, về phần thứ tốt chân chính càng ngày càng thêm hiếm thấy. Nhưng năm gần đây tuy tu sĩ Tây Hải thật nhiều, nhưng lại thật khó gặp được linh bảo trên tứ phẩm xuất hiện…

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng hiểu ra, hắn đối với linh vật tại Tây Hải cũng có chút hứng thú. Theo như cách nói của Chân Hoa, thủy vực đáy biển rộng lớn không bến bờ, linh trân không biết bao nhiêu, còn lại đã được dựng dục từ khi hồng hoang sơ khai.

Nhưng kế tiếp dù Nhạc Vũ hỏi gì Chân Hoa cũng không thèm trả lời một câu.

Cũng không biết là vì còn giận dỗi hắn hay đang lo lắng bảo vật của gia đình mình bị Nhạc Vũ tiếp tục dòm ngó tới.

Khoảng cách mấy ngàn vạn dặm Nhạc Vũ chỉ thoáng chốc đã tới. Nơi này có một ngọn núi lửa thật lớn, sừng sững vững chãi.

Nham tương cuộn trào trên đỉnh núi, nóng bức kinh người. Nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy mấy ngàn gian thạch ốc cấm chế sâm nghiêm xây ngay giữa sườn núi.

Cẩn thận cảm giác diễm lực tinh thuần bên trong núi, trong mắt Nhạc Vũ phát

sáng. Ngay sau đó trực tiếp tìm quản sự nơi này, thuê lại một thạch ốc nằm ở phía tây cực kỳ hẻo lánh.

Cho tới lúc này hắn mới biết làm tán tu đúng thật là không dễ dàng. Nhạc Vũ từ khi bái nhập Quảng Lăng Tông, lại lấy được Tử Vân Tiên Cung tới tay, còn chưa từng sầu não vì chuyện dùng hỏa diễm để luyện khí.

Mà giờ khắc này bên trên tiên giới, chỉ có thể thấy được tiên thiên Địa Tâm Tử Diễm tiêu chuẩn trung đẳng, chỉ dùng một ngày đã phải trả tới ba vạn tiên thạch.

Hắn thầm mắng một tiếng Tây Hải Long tộc đúng là bóc lột thậm tệ, nghiến răng chi ra bốn mươi lăm vạn tiên thạch, đem hỏa mạch bên dưới thuê xuống chừng thời gian nửa tháng.

Ngay khi hắn tiến vào phòng lại nhìn thấy có một cửa đá nhỏ hẹp hướng tận sâu trong núi, đi vào chừng ba mươi vạn trượng mới là hỏa mạch chân chính bên dưới nền đá.

Chỉ thấy nơi này là một không gian rộng chừng hai vạn trượng, vô luận luyện đan luyện khí toàn bộ công cụ thứ gì cần có đều có. Thậm chí cả đan đỉnh cũng là tiên khí thất phẩm, chất liệu tuyệt hảo. Linh trận che chắn phụ cận cũng hoàn toàn đầy đủ, không cần lo lắng bị người khác thăm dò.

Oán khí trong lòng Nhạc Vũ thoáng giảm bớt, nhưng vẫn dời đi đan đỉnh. Suy ngẫm chốc lát liền lấy ra một hỏa hồng sắc tiểu đỉnh trong giới chỉ, rúc lại chỉ chừng một bàn tay còn chưa cao tới ba tấc.

Đợi đến khi hắn thi triển pháp quyết đón gió liền trướng, hóa thành một cự đỉnh chừng hai mươi trượng, đặt lên ngay hộc lửa.

Ngũ phẩm tiên đỉnh này hắn lấy được từ chỗ Hỏa Minh chân quân, được gọi là Vạn Diễm Dung Linh Đỉnh. Bên trong có mười loại hỏa hệ linh kim, mười viên yêu đan yêu thú cấp Ngọc Tiên, uy lực phi phàm. Chỉ cần thoáng thúc giục đã có thể gợi ra được thiên địa vạn hỏa lực. Chính là Hỏa Minh chân quân luyện chế, nhưng khi vật này thay chủ vẫn còn chưa hoàn toàn tế luyện. Chưa dưỡng thành khí hồn, nếu không uy lực càng tăng thêm mấy lần. Nhưng tác dụng trong phương diện luyện đan so với Cửu Long Trầm Kim Đỉnh chỉ tương đương mà thôi.

Cửu Long Trầm Kim Đỉnh có tới chín linh hồn của Chân Long, rốt cục Nhạc Vũ cũng không muốn ở nơi này mạo hiểm lấy ra cự đỉnh kia, đem Tây Hải Long tộc hoàn toàn chọc giận.

Lúc này Chân Hoa cũng mang theo Bạch Thường bay ra khỏi Diễn Thiên Châu, sau đó tò mò nhìn cự đỉnh hỏi:

- Ngươi dự định làm gì?

- Tự nhiên là luyện khí luyện đan!

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày đem hồn niệm đưa vào trong hỏa mạch, sau đó dần dần lan tràn xuống dưới, xuống tới mấy trăm trượng tiếp cận nơi khởi nguyên của hỏa mạch.

Chân Hoa ngạc nhiên:

- Luyện khí luyện đan? Ngươi cũng biết sao?

Dứt lời nàng lại phủi tay:

- Tiên Thiên Địa Tâm Tử Diễm này dùng luyện khí còn miễn cưỡng, nhưng dùng luyện đan còn kém mấy cấp bậc…

Bạch Thường cũng ngạc nhiên, nàng biết trận đạo của Nhạc Vũ cực cao, nhưng bổn sự luyện đan luyện khí chưa từng nhìn thấy qua.

Ở trong mắt nàng, Nhạc Vũ căn bản thuộc hàng đạo tặc trong tu chân giới. Trong tay không có thì mạnh mẽ cướp đoạt, làm sao còn cần tự mình ra tay luyện chế?

Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới phản ứng của hai nàng, chỉ yên lặng cảm ứng tận sâu trong hỏa mạch. Sau đó một lát không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Thật sự là xảo! Không ngờ còn gặp người quen tại nơi này!

Khi nói chuyện, Nhạc Vũ đã mở cửa hộc đá, một đoàn tử diễm liền toát ra.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, tế lên pháp lực hướng dưới nền đất mạnh mẽ hấp nhiếp.

Đang trong lúc hai thiếu nữ còn đang khó hiểu, lại nghe được từ bên dưới rõ ràng truyền ra tiếng gầm lên giận dữ:

- Yêu đạo phương nào dám nhiễu thanh mộng của ta!

Một cỗ long uy bàng bạc từ trong lòng đất lan tràn truyền lên. Vẻ mặt Chân Hoa không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy thanh âm kia vô cùng quen thuộc.

Sau đó một đầu hỏa long rúc lại chừng trăm trượng từ dưới lòng đất chui ra.

Đôi mắt như đèn lồng, giống như đang thiêu đốt gắt gao nhìn chằm chằm ba người.

Ngay sau đó, hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm Chân Hoa nói:

- Ngươi là Chân Hoa?

Đầu hồng long ngũ trảo nháy mắt liền xác định được thân phận của Chân Hoa. Vốn trong mắt vừa lộ vẻ mừng như điên, tiếp theo chuyển sang vẻ thất vọng mãnh liệt:

- Nguyên lai tấm thân xử nữ của ngươi đã phá, thật đáng tiếc! Hắc hắc! Không ngờ Ngao Phi cũng có lúc mềm lòng, lưu lại tính mạng của ngươi. Chẳng lẽ tính toán ở rể Tây Hải?

Chân Hoa nhíu đôi mày liễu, sau đó vẻ mặt băng hàn, vô cùng khó xem, sát khí lóe ra trong mắt:

- Ngươi là Ngao Liên? Vì sao ngươi ở đây?

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, không chờ Ngao Liên trả lời liền tế ra Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, một luồng Băng Diễm Tuyệt Quang mạnh mẽ bắn xuống, đem thân hình Ngao Liên đánh bật lui về phía sau, ầm ầm quay cuồng tới hơn ngàn trượng.

Ngay sau đó lại lấy ra Thiên Ý kiếm, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm bỗng dưng điên cuồng rót vào, trực tiếp đâm ra, thẳng xuyên ngay ấn đường cự long.

Trong mắt Ngao Liên vô cùng kinh hãi, vừa rồi hắn chỉ chú ý Chân Hoa, lại không ngờ được bên cạnh nàng còn có nhân vật mạnh mẽ như vậy.

Hắn vốn đã bị thương nặng trong người, giờ phút này càng không có chiến ý. Liền vội vàng tế ra một chiếc sừng hỏa hồng sắc, kháng cự Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm kiếm khí, sau đó thân hình co rút chui vào trong hộc lửa dưới nền đất.

Gương mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, liền có một ngũ sắc cự chưởng ngưng tụ bên người, bên trong là xương tay của Xi Vưu, mạnh mẽ vung về phía trước liền chụp lấy phần đuôi của Ngao Liên, ngay sau đó lôi ra khỏi hỏa mạch, túm tới trước người mình.

Sắc mặt Chân Hoa nhất thời vô cùng phức tạp, Ngao Liên bị Nhạc Vũ bắt giữ tuy trong nội tâm nàng thật khoái ý, nhưng thấy tình cảnh của trưởng bối như thế lại có chút không đành lòng.

Còn đang do dự có nên khuyên bảo hay không thì thấy Ngao Liên phẫn nộ gào thét, phun ra một viên hỏa hồng sắc yêu đan.

Nhạc Vũ không chút để ý, Thiên Ý kiếm bắn tới ngay ấn đường, lập tức nhìn thấy huyết nhục bay tứ tung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 938: Hóa Long Đan thành

Chân mày Nhạc Vũ máy động, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Lời của Ngao Tuệ không hề có sát ý nhưng hàn khí lãnh liệt khiến người nghe kinh hãi.

Với tính cách của tiểu cô nương này, nếu quả thực hắn không thể luyện ra năm sáu mươi viên Hóa Long đan thì chắc sẽ rút kiếm trở mặt!

Lần thứ nhất luyện chế đan dược này nên hắn cũng không dám đầu nhập quá nhiều dược liệu, nhỏ vào chút tinh huyết Ngao Liên, lại lấy ra một cây Cực Linh Nguyên Long thảo cắt một miếng bằng ngón tay bỏ vào đan đỉnh rồi nhắm mắt tĩnh tọa, đưa tay để lên Vạn Diễm Dung Linh đỉnh yên lặng phân tích biến hóa linh lực bên trong.

Tiên Thiên Đâu Suất Tinh Hạch thần diễm là một trong năm linh diễm gốc của thiên hạ, hỏa lực vượt xa hỏa diễm tầm thường.

Nếu như đổi là Tiên Thiên Địa Tâm Hỏa Diễm bình thường thì khả năng sẽ mất đến nửa năm nhưng lúc này Nhạc Vũ vừa mới dẫn động hỏa diễm được một lát thì đã dung hợp toàn bộ dược liệu bên trong thành dược dịch.

Qua chừng nửa thời thần thì bên trong lại truyền ra tiếng nổ, mở nắp đỉnh ra thì thấy quả nhiên nhiều loại linh dược bên trong đã biến thành bã.

Nhạc Vũ chau mày, lần đầu cảm giác mình có chút thất sách, dược tính cuồng liệt của Hóa Long Đan vượt xa những linh dược hắn thấy trước đây, có mấy loại dược tính xung đột tương hỗ cơ hồ không cách nào dung hợp.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mới có thể triệt để kích phát huyết mạch Long tộc để đề thăng độ tinh khiết huyết mạch.

Với dược vật tối giai như vậy thì phương pháp tốt nhất là dùng lửa nhỏ chậm rãi ngao luyện.

Ngọn tinh hạch thần diễm trước mặt hắn dù tốt nhưng hỏa tính quá gấp, lại không có cách khống chế.

Cẩn thận suy ngẫm chỉ chốc lát, thần sắc Nhạc Vũ dần dần bớt lo lắng, từng chút đầu nhập linh dược thí nghiệm tiếp tục luyện đan.

Qua năm lần liên tục khai đỉnh thì bên trong đều là một ít phế đan hoặc là một đống đen kịt.

Lãnh ý từ Ngao Tuệ càng lúc càng đậm khiến Nhạc Vũ cảm thấy như mình đang ở trong một cái tủ lạnh, rõ ràng trước mặt là một loại linh diễm tối đỉnh cấp nhưng quanh người lại rét lạnh như mùa đông.

Đến lần thí nghiệm thứ sáu thì Chân Hoa dứt khoát lấy ra một thanh tiên kiếm múa may.

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp tục chuyên chú phân tích đám bã thuốc, một lúc sau trong mắt lướt qua một tia hiểu ra.

- Thì ra là thế!

Cười khẽ vài tiếng, Nhạc Vũ không chút do dự trút xuống toàn bộ tài liệu luyện chế Hóa Long Đan, lại đem hơn bảy trăm giọt tinh huyết của Ngao Liên và hai cây Cực Linh Nguyên Long thảo đã cắt vụn vào trong đỉnh.

Ngao Tuệ Bạch Thường đứng sau há hốc mồm miệng, đang định ngăn cản thì Tiên Thiên Đâu Suất Tinh Hạch thần diễm đã bốc lên từ cửa lò dung luyện.

Ngao Tuệ cảm giác trong lòng như nhỏ máu, đôi bàn tay nhỏ bé liên tục nắm chặt rồi lại mở ra, cuối cùng nhịn xuống không lấy những dược liệu kia ra.

Cho dù nàng lớn lên từ nhỏ trong thâm cung cũng biết sự quý giá của những tài liệu này, nếu để Long thành ở ra mặt, mời Tông Sư luyện đan thì có thể luyện ra năm mươi viên Hóa Long Đan.

Bạch Thường vẫn chưa cảm giác đau lòng, dù sao cũng là đồ của Nhạc Vũ, có tiêu hao nhiều hơn nữa cũng không quan hệ tới nàng, thậm chí nàng ẩn ước còn có cảm giác khoan khoái, trong mắt thoáng lộ vẻ hả hê.

Chỉ sau một khắc nàng cảm thấy trong đầu đau nhức, Tam Linh Khống Hồn châm đang quay tít quấy lấy nguyên thần của nàng tựa như lăng trì.

Đến lúc cảm giác đau đớn này thoáng biến mất, Bạch Thường lập tức trừng mắt với Nhạc Vũ, ý phẫn hận trong mắt cơ hồ chuyển thành thực chất. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ sau một khắc, nàng kinh ngạc cảm giác có chút không đúng, ý niệm vừa rồi điều khiển Tam Linh Khống Hồn châm tuyệt không phải đến từ Nhạc Vũ mà ở bên cạnh.

Nàng lộ vẻ không dám tin quay đầu lại nhìn thì thấy ánh mắt lạnh lùng của Ngao Tuệ chiếu thẳng vào như muốn xuyên sâu vào thần hồn, dằn từng tiếng:

- Nhớ kỹ cho ta! Ta không biết hai người các ngươi đã xảy ra chuyện gì, ân oán ra sao nhưng hôm nay chàng là phu quân của ta, là nhất thể với Chân Hoa ta! Cùng chung vinh nhục nên không cho phép ngươi có nửa phần bất kính! Có một số việc, phu quân ta có thể không thèm để ý nhưng ta lại không cho phép.

Đồng tử của Bạch Thường mãnh liệt giãn ra nhìn thiếu nữ có tu vi chưa tới Thái Ất Chân Tiên, thậm chí còn chưa thể coi là trưởng thành nhưng uy áp từ nguyên thần và thực lực cực kỳ cường đại khiến cho nàng ngẹt thở.

Hình ảnh Ngao Tuệ không giận phát uy tựa như tâm ma đánh sâu vào lòng nàng không thể xóa đi.

Nhạc Vũ dường như không biết chuyện xảy ra sau lưng, vẫn chăm chú điều chuyện dược tính linh lực như một đoàn đay rối bên trong đan đỉnh.

Thời gian dần trôi qua nhưng hắn vẫn chưa thể khống chế linh lực bạo ngược, thậm chí còn để tràn ra bên ngoài đỉnh.

Ngao Tuệ cũng có cảm giác, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ căng thẳng, song quyền nắm chặt nghiến nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Nhạc Vũ.

Bạch Thường không dám lên tiếng, yên lặng ngồi bên cạnh, trong lòng cảm giác lạnh toát. Nguyên nàng tưởng rằng mình và Ngao Tuệ đều là nhất mạch Yêu tộc nên dù lập trường có chút bất đồng nhưng hiện giờcàng thêm thân cận.

Lúc này nàng mới biết, Ngao Tuệ không cùng một loại với mình, thậm chí còn khó sống hơn cả vị chủ nhân chính thức.

Qua thời gian chừng uống cạn một chung trà thì linh lực trong đỉnh đã tiếp cận ở mức gần như không thể khống chế.

Ngao Tuệ hoàn toàn tuyệt vọng, Nhạc Vũ lại không chút hoang mang, lấy ra một gốc linh thảo có chín phiến lá có rìa răng cưa màu trắng rồi dùng pháp lực bóp nát bấy, phân ra chừng ba thành bỏ vào đỉnh qua lỗ thông khí trên nắp đỉnh.

- Đây là cửu chuyển bạch tín thảo? Phu quân hắn là điên rồi!

Ngao Tuệ thét lên kinh hãi, nhìn Nhạc Vũ vẻ không dám tin. Tuy nàng không biết luyện đan nhưng lại biết rõ dược lý.

Thuốc này kỳ thật đối với Long tộc cũng là vô cùng hữu ích, bình thường thuồng luồng hay mãng xà chỉ cần nuốt vào một cây là có thể gần như chắc chắn tiến hóa long thể sơ cấp nhưng theo hiểu biết của nàng thì trong rất nhiều đan phương đều không có thành phần này.

Nguyên do trong đó là do dược tính quá mãnh liệt.

Dược tính của Hóa Long Đan vốn đã cực kỳ bạo liệt, cửu chuyển bạch tín thảo đồng dạng cũng có tính cuồng bạo, tuyệt đối không có khả năng điều hòa.

Bên trong đan đỉnh gần như đã sắp nổ bung, thêm vào bột của cửu chuyển bạch tín thảo không khác lửa đổ thêm dầu.

Ngao Tuệ không nhịn được, ngắm nghiền hai mắt chờ thanh âm bùng nổ truyền đến, trong lòng thầm nhủ dù sao cũng chỉ là một ít tài liệu Hóa Long Đan mà thôi, luyện phế bỏ cũng không có gì.

Cũng không biết Nhạc Vũ vì sao cứ muốn luyện chế Hóa Long Đan. Nếu chuyện thật sự quan trọng thì cùng lắm qua vài ngày nữa mình quay về Tây Hải Long thành trộm của phụ thân là được. Nàng nhớ rõ chỗ của cha còn chừng hơn trăm viên.

Qua một hồi lâu vẫn không có tiếng nổ nào vang lên, ngược lại linh lực trong đỉnh đã chuyển thành bình phục.

Cho dù vẫn cuồng liệt như cũ nhưng đã dần ở trong tầm khống chế của Nhạc Vũ.

Ngao Tuệ vô cùng kinh ngạc, lại mở mắt ra thì thấy Nhạc Vũ đang bình thản đứng bên cự đỉnh, trong tay liên tiếp sử ra ấn quyết, mỗi lần như vậy đều khiến tình hình trong đỉnh ổn định thêm mấy phần.

Hắn phát hiện thấy Ngao Tuệ đang nhìn sững vào mình thì quay sang cười lớn nói:

- Thế nhân chỉ biết dược tính cửu chuyển bạch tín thảo cực liệt, cơ hồ không thể điều hòa với chủ dược Cực Linh Nguyên Long thảo của Hóa Long đan nhưng lại không biết nếu như phân lượng thỏa đáng thì lại có thể khiến cho đan dược này liên kết, tụ tập dược lực, hiệu quả tăng lên ba thành

Ngao Tuệ cau mày, lâm vào trầm ngâm. Nhạc Vũ sở dĩ nói là liên kết mà không nói điều hòa thực là thâm ý sâu sắc.

Hóa Long Đan sở dĩ có thể kích phát long huyết là hoàn toàn nhờ vào dược tính bạo liệt, nếu đem trung hòa thì hiệu dụng ngược lại giảm nhiều.

Cẩn thận tự định giá, cách mà Nhạc Vũ nói quả thật có khả năng. Kỳ thật một màn trước mắt cũng đã chứng minh là đúng. Nói đến ổn định dược tính, chỉ sợ những dược vật bên trong còn không thể so với cửu chuyển bạch tín thảo.

Tuy nhiên phương pháp này khó khăn nhất chính là xác định phân lượng của cửu chuyển bạch tín thảo, Nhạc Vũ nói xong liền tiếp tục tập trung tư tưởng ngưng thần kết ấn.

Từ lúc bỏ thêm vào một chút bộ cửu chuyển bạch tín thảo thì một lò Hóa Long Đan coi như đã hoàn thành.

Lúc này là phần việc cuối, cũng đồng dạng cực kỳ quan trọng, trực tiếp quyết định số lượng thành đan trong đỉnh.

Gần kề sáu thời thần sau, dưới nắp đỉnh đã truyền ra dược hương nồng nặc thấm vào tận phế phủ, chỉ tiếc bên trong lại có mấy phần vị tanh hỏa khí.

Nhạc Vũ lộ ra thêm vài phần vui mừng, hương vị này chính là đan dược tối

thuần chính đã ghi lại trong đan phương dược điển, coi như Hóa Long Đan bên trong đã đạt phẩm chất tuyệt giai.

Nhạc Vũ phất tay đóng cửa lò rồi nâng nắp đỉnh lên nhìn vào thì bất giác nhíu mày.

Bên trong đỉnh có vô số hồng quang chớp lên phun ra ngoài như thủy triều dật tán bốn phía.

Sau một khắc hết thảy đều bị pháp lực cưỡng ép tụ lại trước người Nhạc Vũ.

Ngao Tuệ Bạch Thường đứng sau sớm đã hoa mắt, chỉ thấy được một vùng hồng mang cực lớn.

Tính sơ qua thì một lò Hóa Long Đan này đã thành đan trọn vẹn một trăm bảy mươi ba viên!

- Thành đan ba thành! Hơn nữa trong đó ước chừng hầu hết đều là tuyệt phẩm một.

Ngao Tuệ lớn lên trong Tây Hải Long thành, đã từng thấy qua vô số linh trân kỳ dược nên có phản ứng trước tiên. Nàng hít sâu một hơi rồi mới lấy lại tinh thần:

- Phàm tiên dan trên Tứ phẩm đều có thể tự sinh linh trí. Số Hóa Long Đan ít nhất đều là thượng phẩm .

Nàng không thể nói gì hơn, trong kho Long tộc dù cất giữ rất nhiều tiên dan nhưng tiên đan trên Tứ phẩm thì cũng không nhiều lắm.

Nhưng hiện giờ một lò trước mắt nàng khai ra gần một bảy mươi ba viên!

Bạch Thường càng không chịu nổi, Ngao Tuệ chỉ cảm thấy là kinh dị mà thôi, nàng lại thật lâu không cách nào phục hồi tinh thần.

Nàng vốn chỉ nghe thấy Tứ phẩm tiên đan còn chưa bao giờ từng tận mắt thấy qua, một màn trước mắt nàng thật sự quá chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 939: Thần binh xuất thế

Tứ phẩm tiên đan đã có linh trí có thể tương đương với một hài nhi, nhưng vì dược tính quá mạnh nên "tính cách" của

Hóa Long Đan này cũng vô cùng cuồng bạo.

Nhạc Vũ thi pháp bao lại tất cả hồng quang, sau một khắc hắn thành đối tượng công kích của Hóa Long Đan, không ngừng giãy dụa va chạm.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, lấy từ trong không gian tu di ra mấy bình sứ có phẩm chất tốt cưỡng ép nhét vào đám hồng quang kia.

Đến lúc nhét vào viên Hóa Long Đan cuối cùng thì Ngao Tuệ liền chồm tới, hai mắt lấp lánh nhìn chiếc bình ngọc trong tay hắn.

Nhạc Vũ cười một tiếng rồi không do dự đem một chiếc bình sứ hơi lớn trong tay cho Ngao Tuệ.

Không nói quan hệ hai người hiện giờ là đồng đẳng đạo lữ song tu, chỉ với việc đem Tiên Thiên Đâu Suất Tinh Hạch Thần Diễm luyện phế, ít nhiều Nhạc Vũ đã có chút lúng túng.

Hắn thầm tiếc nuối là hỏa lực của tinh hạch thần diễm quá mạnh nên không thể khống chế. Nếu như đổi lại là vài loại linh diễm tương đối ôn hòa thì phẩm chất số Hóa Long Đan này còn có thể tăng lên, tỷ lệ thành đan cũng ít nhất đạt tới bốn thành.

Thậm chí có vài viên có thể đạt đến Hậu Thiên Linh Bảo nhất lưu, nhưng đến lúc đó tất nhiên sẽ dẫn động thiên kiếp khiến người khác nhìn vào.

Trong Địa Tiên giới vốn bao dung rất lớn đối với đan dược nhưng một khi luyện chế vượt ra khỏi giới hạn Hậu Thiên Linh Bảo thì tất nhiên sẽ có đại kiếp nạn tới người.

Ngao Tuệ đổ ra một hạt Hóa Long Đan xem xét, yêu thích không buông tay, một hồi lâu mới nói vẻ khó tin:

- Đúng là phu quân đã luyện thành! Tỷ lệ thành đan đạt ba thành, hầu hết còn là tuyệt phẩm, ngay cả những Đại La Kim Tiên nổi tiếng luyện đan cũng không thể như vậy. Nếu có thể thu thập thêm tài liệu Hóa Long Đan vậy thì chẳng phải kiếm lợi rồi.....

Nhạc Vũ nghe vậy hơi lắc đầu, đem một chút bột cửu chuyển bạch tín thảo ra trước mặt Ngao Tuệ:

- Ngươi có biết giá trị vật này bao nhiêu không?

Ngao Tuệ khẽ mím miệng không biết nói sao. Kiến thức nàng rộng rãi, có thể phân biệt chuẩn xác các loại linh vật trân quý nhưng về phương diện giá cả thì không nắm chắc. Bạch Thường ngược lại rõ ràng về mặt này, chần chừ một lát rồi nói:

-Theo truyền thuyết Cực Linh Nguyên Long thảo chỉ còn trên thế gian chưa đầy ngàn gốc, lại cần chín ngàn năm, trải qua chín lần lột xác mới có thể thu hoạch.

Nhạc Vũ cười tán thưởng, Ngao Tuệ cũng hiểu ra nói vẻ chán nản:

- Thì ra là thế! Nói như vậy cộng thêm chút tinh huyết Ngao Liên thì lô dan này kỳ thật cũng không có lời bao nhiêu.

Nói dứt lời, Ngao Tuệ lại nhìn về số bột cửu chuyển bạch tín thảo trong tay Nhạc Vũ vẻ thèm muốn.

Nhạc Vũ lại vô cùng tàn nhẫn thu hồi số bột này, hắn còn phải dựa vào đấy để sau này luyện chế thêm hai lô Hóa Long Đan.

Một lò vừa rồi quả thực hắn không kiếm được bao nhiêu nhưng nếu đổi lại là linh diễm khác thì tình hình hoàn toàn bất đồng.

Giá trị của một viên tiên đan Hậu Thiên Linh Bảo vượt xa tiên đan tứ phẩm, chính là khác biệt trên trời dưới đất!

Kỳ thật nói đến luyện đan thì về phương diện khống chế tỷ mỉ linh lực của những Thái Thanh Huyền Tiên cùng Đại La Kim Tiên hiện giờ cũng không quá chênh lệch với hắn.

Điều duy nhất Nhạc Vũ dựa vào là nhận thức về dược lý và năng lực phân tích cấu thành dược vật từ đó thông qua việc cải tiến đan phương hay những cách khác để gia tăng tỷ lệ thành đan hay dược hiệu.

Cửu chuyển bạch tín thảo đối với hắn mà nói là thứ không thể thiếu, nếu như thiếu nó thì hắn cũng không khác với những tông sư luyện đan bình thường.

Rửa sạch chút bã còn sót lại trong Vạn Diễm Dung Linh đỉnh rồi Nhạc Vũ ngay sau đó đem phần xương lưng của Ngao Liên lẫn long giác lúc trước bỏ vào cả trong đỉnh.

Cốt cách này tuy dài hơn bảy vạn trượng nhưng trong đỉnh vốn có một không gian tu di nên có thể dung nạp hết thảy lớn nhỏ.

Sau đó hắn lại bỏ vào một số linh kim phụ trợ.

Ý định của hắn là sau khi xong Hóa Long Đan sẽ tự luyện một thanh Vân Thanh kiếm, chỉ vì hiện giờ đã lấy được cả một cốt lâu chân long Thái Ất Chân Tiên nên thuận lợi thay đổi ý định.

Dùng long cốt làm khung thì không cần quá cẩn thận luyện chế cũng dễ dàng đạt đến tứ phẩm, đối với Nhạc Vũ lại càng nắm chắc.

Ngao Tuệ đang vô cùng thỏa mãn thu hồi bình Hóa Long Đan, lúc này thấy thế lại khẽ giật mình:

- Ngươi chuẩn bị luyện kiếm.....

Lần này nàng thực sự kinh ngạc, tu sĩ bình thường về các phương diện trận đạo phù triện luyện khí luyện đan chỉ cần có thể có thành tựu ở một mặt nào đó đã là không dễ. Nhạc Vũ lại dường như không có điểm dừng, hơn nữa mỗi mặt đều đạt đến tiêu chuẩn cực cao.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, nhìn vào Vạn Diễm Dung Linh Đỉnh, trong mắt hiện ra vẻ do dự.

Vừa rồi lúc hắn ném long cốt vào đỉnh thì thấy cốt lâu Ngao Liên quả thật cực kỳ cứng rắn, có thể so được với Thái Thanh Huyền Tiên.

Điều này cũng không biết có phải nguyên nhân vì Hóa Long trì, theo truyền thuyết thì đây là chỗ xử phạt nghiêm khắc nhất của Long tộc. Tuy nhiên nước trong ao cũng có hiệu dụng thuần hóa huyết mạch, tôi rèn thân thể.

Chất liệu xương sống long cốt cũng mạnh hơn nhiều so với hắn tưởng tượng nên cảm giác luyện chế như vậy có chút phí phạm linh vật.

Đáng tiếc trong tay hắn không có linh kim tương xứng để phối hợp luyện chế, bằng không biết đâu sẽ có kinh hỉ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Thấy Nhạc Vũ tập trung vào trong đỉnh mà không hề nghe mình nói gì, Ngao Tuệ hừ nhẹ nhưng cũng không để ý, lộ ra vài phần hiếu kỳ nhìn về phía Bạch Thường nói:

- Phu quân nhà ta còn có thể luyện khí?

Bạch Thường thần sắc mờ mịt lắc đầu, trong lòng hận không được Nhạc Vũ luyện phế đi toàn bộ tài liệu mới tốt.

Bất quá trải qua lần kỳ tích vừa rồi, cho dù lúc trước nàng nhìn Nhạc Vũ không thuận thế nào thì giờ cũng không dám nắm chắc.

Nói không chừng, Nhạc Vũ về phương diện này cũng có cùng cấp tiêu chuẩn với thuật luyện đan của hắn.

Hơn nữa dù lúc này nàng không tin thì cũng tuyệt không dám thể hiện ra mặt.

Ngao Tuệ hơi nhíu mày, biết có hỏi cũng như không, chần chứ một lát rồi nghiến răng lấy ra hai khối linh kim màu đen lớn bằng nắm tay:

- Ta nghe nói vật này có thể tương hợp với hỏa long cốt, phu quân xem có đúng không.

Liếc qua đống long cốt trắng hếu trong đỉnh, Ngao Tuệ bất giác mím môi liên

tưởng bản thân phải chăng có một ngày cũng sẽ bị người rút gân lục da.

Chỉ là lúc trước nàng đã cho phép Nhạc Vũ dùng tinh huyết Ngao Liên luyện đan thì giờ cũng không tiện ngăn hắn thi cốt luyện khí.

Trong lòng nàng càng vô cùng buồn bực, đúng là nữ nhân hướng ngoại, nếu như phụ mẫu biết được chắc sẽ lập tức dùng gia pháp trừng trị.

Nhạc Vũ đưa tay tiếp lấy rồi trong lòng khẽ động, thần trí thanh tỉnh kêu lên một tiếng kinh dị:

- Thất Vạn Tái Lục Dương Môi Thiết.....

Vật này nếu như hợp luyện với long cốt thì càng tăng thêm sức mạnh!

Nhạc Vũ ngoảnh lại cảm kích gật đầu với Ngao Tuệ rồi nói một tiếng đa tạ, tiếp đó lại chú ý vào bên trong đan đỉnh, không chút do dự ném hai khối kim loại vào trong đỉnh rồi mở cửa lò.

Long cốt có thể so với Thái Thanh Huyền Tiên này lại càng khó luyện hóa hơn so với linh đan vừa rồi.

Mặc dù có tinh hạch thần diễm thì áng chừng tối thiểu cũng cần ba tháng. Chưa nói đến Nhạc Vũ không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy mà lượng hỏa diễm còn lại trong hỏa mạch nhiều lắm cũng chỉ đủ dùng hai tháng, cũng may hắn không có ý định hòa tan long cốt, trái lại còn muốn tận lực bảo toàn kết cấu phù văn tự nhiên bên trong, dùng cột sống chân long làm sống kiếm, như vậy sẽ làm cho độ cứng của kiếm cường tuyệt thế gian.

Qua trọn mười ngày khi độ ấm trong đỉnh đạt đến cao nhất thì Nhạc Vũ lại lấy ra hơn mười loại dược thảo, chiết ra ít dược dịch rồi trộn vào nhau rót vào đỉnh qua lỗ thông khí.

Một lát sau hơn mười loại linh kim vốn cứng rắn đã dung luyện toàn bộ.

Thần sắc Nhạc Vũ càng lộ vẻ ngưng trọng từ bên trên thông qua nắp đỉnh điều khiển những linh kim này hoặc bám vào long cốt hoặc hình thành những bộ phận khác, hoặc chỉ để dùng để vẽ linh phù, tất cả dần hình thành mặt kiếm, vô số hỏa linh lực xuyên qua bên trong thân kiếm, về phần long giác thì cố định ở mũi

kiếm.

Trong mắt Ngao Tuệ chớp hiện dị quang, nàng đã chứng kiến không ít người luyện khí, trong đó không thiếu danh gia nhưng không một người nào có thể so với Nhạc Vũ về phương diện khắc vẽ linh phù.

Nàng ẩn ước cảm giác phù trận này vô cùng xảo diệu, dung hợp nhất thể với long cốt nguyên bản, không hề có một chút tỳ vết.

Lúc này thanh kiếm vẫn còn nằm trong đỉnh nhưng đã có một luồng hỏa quang mênh mông phóng thẳng lên trời gần như đánh bay cả nắp đỉnh.

Đến lúc Nhạc Vũ kết thúc nét khắc cuối cùng của phù trận thì thanh kiếm ngân lên một tiếng dữ dội. Sau một khắc, Nhạc Vũ lại đánh ra một viên đan dược màu hồng vào bên trong khảm vào chỗ tiếp giáp chuôi và thân kiếm.

Trong nháy mắt, một luồng liệt dễm bốc lên hừng hực từ thân kiếm.

- Long Viêm lệ hỏa.....

Đồng tử Ngao Tuệ hơi co rút, trên mặt lập tức lộ ra vài phần cuồng hỉ, trên thế giai cũng không hiếm thấy dùng cốt lâu Yêu tộc để luyện chế huyền binh nhưng có thể giữ lại gần như nguyên vẹn thần thông của chủ nhân thi hài lúc còn sống thì hầu như không có.

Nếu có cùng Viêm Long lệ hỏa quyết của nhất mạch chân long thì chiến lực khi cầm kiếm trong tay sẽ tăng lên gần hai thành!

Cho dù là trong tay tu sĩ tu tập hỏa hệ thần thông khác cũng sẽ coi là chí bảo!

Đang lúc hô hấp dồn dập thì Nhạc Vũ lại lấy ra thần hồn Ngao Liên liên tục dùng pháp lực thanh tẩy sạch sẽ kí ức, chỉ để lại một ít bản năng chiến đấu liên quan đến Viêm Long lệ hỏa quyết rồi cưỡng ép đánh vào thân kiếm.

Chỉ một thoáng, một đạo kiếm khí bắn lên đánh bay nắp trượng văng ra mấy trượng rồi một tiếng long ngâm hùng hậu vang vọng chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 940: Viêm Long lệ hỏa

Lúc kiếm quang trùng xuất thì tựa như Ngao Liên phục sinh xuyên ra, thanh thế còn thịnh hơn trước mấy phần.

Ngao Tuệ Bạch Thường vốn đã vô cùng chấn động, sau một khắc lại biến sắc nhìn về phía chân trời, cảm thấy một tầng tầng lôi vân hội tụ, uy áp tinh thần khiến người hít thở không thông.

-Thất cửu trọng lôi? Đây là Hậu Thiên Linh Bảo.....

Ngao Tuệ ngẩn rồi một lúc đã tỉnh lại nhìn về thanh huyền binh hỏa hồng trước người Nhạc Vũ tràn đầy vẻ không dám tin.

Vốn nàng chỉ cho kiếm này tối đa chỉ đạt tới tam phẩm nhưng xem lôi kiếp hàng lâm thì rõ ràng đã có dấu hiệu thành tựu Linh Bảo!

Chỉ qua nửa nhịp hô hấp, một đạo lôi xà màu trắng to như ngón tay đã uốn lượn bay vào trong động.

Bạch Thường lập tức tái nhợt, cơ hồ theo vô thức tránh xa. Thái Ất Chân Tiên tuy đã có thể miễn cưỡng chống được kiếp lôi thất giai nhưng một chùm lôi quang trước mắt tuy không lộ ra uy thế nhưng lại khiến nàng run rẩy, khí canh kim ẩn hàm bên trong càng khiến bên ngoài thân thể nàng theo bản năng nổi lên một tầng bạch lân.

- Thái Bạch vân kim lôi.....

Ngao Tuệ cũng có chút chột dạ nhưng nhìn thấy Nhạc Vũ vẫn quán chú toàn bộ tinh thần vào khắc phù triện trên thân kiếm và mũi kiếm thì cắn răng bay ra ngoài động phủ.

Nàng vừa tiến ra thì trong thạch ốc truyền ra một tiếng cười to:

- Vị đạo hữu nà làm ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ là có tuyệt đỉnh tiên binh tiên bảo xuất thế hay sao? Không biết có thể cho ta mượn xem?

Lời còn chưa dứt thì một cự thủ kình thiên mở ra đến trăm mẫu từ trên không chụp xuống.

Cấm chế linh trận lập tức liên tiếp vỡ nát như bã đậu.

Ngao Tuệ nhướng mày, lập tức tế ra một tiểu kính bạch sắc chụp trên đỉnh đầu, lại thêm hai thanh phi kiếm lấp lánh quang hoa thủy lam sắc xuất ra từ tay áo.

Sau đó tướng mạo biến đổi thành một nữ tu dung mạo tầm thường.

Đến khi gian thạch ốc bị cự thủ nhấc lên thì hai thanh phi kiếm trước người nàng đã từ một sinh hai, hai sinh ba…rồi biến thành tổng cộng 365 thanh, tất cả đều ẩn đi hình tích.

Tiếp đó nàng vung tay, sát cơ hiện lên trong mắt:

-, Không biết sống chết! Đều cút đi cho ta.....

Mấy trăm thanh vô hình kiếm như bạo vũ bắn ra xuyên qua cự thủ rồi vô thanh vô tức bay đến trước mặt một vị đạo nhân mặt trắng.

Sau một khắc, cương khí hộ thân của đạo nhân mặt trắng liền bị đám vô hình kiếm phá vỡ, toàn thân bị đâm thành vô số lỗ thủng rồi bị khí canh kim lưu lại biến thành mảnh vỡ huyết nhục.

Dùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm ngưng tụ thành kiếm ảnh canh kim càng thêm

lợi hại vô cùng.

Sau khi dính nhiễm huyết dịch liền thoáng hiện ra hình tích rồi lại lập tức biến mất vô tung vô ảnh, để lại phía sau vô số huyết nhục.

Cự thủ chỉ cách đỉnh đầu Ngao Tuệ một đốt ngón tay đột nhiên vỡ vụn tiêu tán.

Cho đến lúc này, Ngao Tuệ mới kịp để ý tình hình trên không, chỉ thấy mấy ngàn

tu sĩ có tu vi cao thấp khác nhau đang đứng lơ lửng bên trên.

Ngoại trừ số ít mấy người có thực lực Thái Ất Chân Tiên thì sắc mặt những tu sĩ còn lại đều khó coi đến cực điểm.

Từ lúc tu sĩ mặt trắng động thủ đến lúc vẫn lạc cũng chỉ qua mấy nhịp hô hấp. Đường đường một tu sĩ ngọc tiên đỉnh phong không hề có sức phản kháng liền bị tru sát đương trường.

Càng làm mọi người sợ hãi là mấy trăm thanh vô hình kiếm lại lần nữa biến mất, linh thức của tất cả đều không cảm giác được chúng đi về đâu.

- Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm!

Một đạo nhân vốn đứng cạnh tu sĩ mặt trắng hít sâu một hơi rồi nói giọng lãnh lệ:

- Thủ đoạn yêu phụ thật ác độc! Sư huynh của ta chỉ muốn nhìn xem Linh Bảo xuất thế mà thôi, cần gì hạ thủ độc ác như thế? Hôm nay kính xin chư vị đạo hữu ra tay trợ giúp kiềm chế yêu phụ này! Bính Linh tán nhân ta nhất định cùng ả không chết không ngớt.

Hắn còn chưa dứt lời thì Ngao Tuệ đã cười lạnh phất tay, mấy trăm đạo kiếm quang trong suốt lại vô thanh vô tức lóe lên trường không, từ bốn phương tám hướng trùng kích mà đến chém người này thành trăm mảnh!

Trên hỏa sơn lại lặng ngắt, một số người đã rục rịch lúc trước lại lập tức dừng lại có chút chần chừ.

Thủ đoan ác độc của nữ tử này quả thật vượt xa dự liệu của mọi người. Tuy dung mạo nàng bình thường, gương mặt vàng vọt nhưng lúc này đứng ngạo ngễ trước cả ngàn tu sĩ, tay áo phất phới không hề lộ vẻ sợ hãi, khí tức lăng lệ ác liệt khiến lòng người trầm mê.

Sau một khắc, ở mặt nam lại có một tu sĩ tuấn tú mặc bạch y, dáng vẻ phóng khoáng phong lưu,khẽ cười nói:

- Vị đạo hữu này, tại hạ ở Liên Thiên cung, từng ở qua nơi này….

Ngao Tuệ nhếch miệng, lần này không đợi người kia nói xong thì kiếm mang đã chớp lên.

Tu sĩ tuấn tú có vẻ sợ hãi nhưng đã sớm có chuẩn bị, mấy chục lệnh kỳ cuốn lên bao phủ quanh người ngăn trở luồng thứ nhất gồm 50 đạo kiếm quang.

Cách đó không xa, một vị thanh y đạo nhân có tu vi Thái Ất Chân Tiên cũng hừ lạnh một tiếng rồi một tiểu thuẫn huyền sắc chụp thẳng tới tu sĩ tuấn tú.

Sát cơ trong mắt Ngao Tuệ lại lóe lên, trực tiếp khoát tay, trong không gian đột nhiên có tới hơn ngàn vạn đạo kiếm quang bạo khởi.

Từng đạo kiếm quang cường hoành trùng kích tới thanh y đạo nhân rồi ầm ầm nổ tung.

Mọi người cảm giác từng trận cường quang lấp lánh rồi vang lên một tiếng kêu đau đớn, đợi đến lúc kiếm quang vô hình biến mất thì đã không thấy thanh y đạo nhân. Còn tu sĩ tên là Huống Lệnh kia cũng không ngăn được vô hình kiếm, mấy chục bảo kì đều nát bấy, đầu lâu bị chém bắn lên cao mấy trượng!

- Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, đại tu di chính phản Cửu Cung kiếm trận.....

Mọi người trên không trung lại đồng thời hít vào một hơi khí lạnh.

Một môn Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm đã khiến cho mọi người kiêng kị, lại thêm Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm càng khiến lòng người rét lạnh, trong mấy vạn tu sĩ tuyệt đại đa số đều lặng yên rút đi.

Tất cả cũng biết nếu thực sự động thủ thì nữ tu mặt vàng này tuyệt khó có thể lấy một địch chúng nhưng hiểm nỗi thủ đoạn của nàng quá tàn độc cả quyết, người nào xuất đầu sợ là mười phần chết chín.

Muốn kích sát nàng lại càng không biết tử thương bao nhiêu.

Sắc mặt của mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên cũng khó coi đến cực điểm, tuy vẫn còn tham niệm đối với linh bảo chưa thành hình trong động nhưng chỉ cần chạm phải ánh mắt sắc bén của Ngao Tuệ thì đều chợt tỉnh.

Thần thông pháp lực của nữ tử này thật khiến cho lòng người rét lạnh!

Nhạc Vũ đứng trong đan thất, khóe miệng lộ ra ý cười. Hắn vốn lo lắng Ngao Tuệ sẽ không ứng phó được đám chuột nhắt bên ngoài nhưng hiện giờ xem ra lại có chút quá lo rồi.

-Quả nhiên là nữ nhi Long Hoàng, tuy sinh ra trong thâm cung nhưng trời sinh đã có thể sát phạt quyết đoán.....

Kiềm chế tâm thần, Nhạc Vũ nhìn lại thanh kiếm trước mắt thấy một đường vân kim sắc đang ngưng kết trên thân kiếm.

Mỗi lần ngưng thành một phù triện, thanh huyền binh này lại ngân nhẹ một tiếng, chấn động dữ dội như muốn tuột khỏi tay hắn.

Vạn Lôi Châu đang lơ lửng trên đầu hắn, mỗn một đạo Thái Bạch vân kim lôi giáng xuống đều bị nó hút vào.

Chỉ cần là kiếp lôi thiên phạt thì dù là Hồng Mông chí bảo cũng khó ngăn cản. Vạn Lôi Châu hấp thụ mấy ngàn kiếp lôi mà thành cũng không ngoại lệ, thường một khi lôi quang bạch sắc vừa bị hấp thu thì một tia khác lại lộ ra.

Nhưng như vậy lại có thể hoàn thiện kết cấu lôi châu vì nó còn thiếu tới ba loại lôi kiếp thất giai, Thái Bạch vân kim lôi chính là một trong đó.

Với nhục thân hắn hiện giờ còn chưa đến mức sợ hãi lôi kiếp này!

Nhạc Vũ thôi động pháp lực trong cơ thể đến tận cùng, cương phong gào thét chung quanh càng khiến thân hình hắn bốc cao lên mười trượng.

Vào lúc hoàn thành đạo phù văn cuối cùng thì long ảnh trên thân kiếm lại phát ra một tiếng gào thét.

Vô số hỏa linh lực theo bốn phương tám hướng, lẫn từ trong bản nguyên hồng hoang tuôn trào mà đến.

Thân kiếm hồng sắc tựa như một lỗ đen không đáy điên cuồng hấp nạp.

Bên ngoài cửa động đột nhiên có một đại bạch quang tập kích, đột nhiên trướng

lên như một lôi long giương nanh múa vuốt.

Nhạc Vũ nhếch miệng, hắn cũng không dư pháp lực để xuất ra, cũng không dùng nhục thân chống cự mà chụp một trảo tóm lấy lôi long trong tay hấp thu vào cơ thể.

Qua một hồi lâu khi dị tượng trên thanh huyền binh hỏa hồng triệt để biến mất thì một tia Thái Bạch vân kim lôi cuối cùng cũng được hắn hấp thu.

Nhạc Vũ cầm lấy thanh kiếm búng nhẹ khiến nó ngân lên một kiếm như rồng ngâm. Hắn lộ vẻ hân thưởng rồi rót số dung dich linh kim còn sót lại trong đỉnh ngưng tụ thành năm chữ " Viêm Long lệ Hỏa Kiếm:" trên thân kiếm. Tiếp đó hăn dẫn Tiên Thiên Đâu Suất tinh hạch thần diễm về lại lòng đất, thu hồi Vạn Diễm Dung Linh đỉnh.

Sau khi phá hủy linh trận thì Nhạc Vũ nhìn sang Bạch Thường đang nấp ở một góc rồi chém ra bên ngoài động một kiếm. Thanh huyền binh hỏa hồng đột nhiên bắn ra kiếm quang vạn trượng xuyên thẳng ra ngoài.

Hỏa long bay lượn, Long Viêm lệ hỏa cùng kiếm quang hóa thành nhất thể, uy thế bao trùm vạn dặm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 941: Linh châu đến tay

Dùng Hi Hoàng kính biến ảo dung mạo, hóa thành một vị tu sĩ trung niên đạo mạo, Nhạc Vũ cùng Bạch Thường từ bên trong bay ra. Vừa đến lối ra thì thấy Ngao Tuệ đang giằng co với mấy vị Thái Ất Chân Tiên giữa không trung.

Một người trong đó trông cực kỳ chật vật, Long Viêm lệ hỏa bám vào người vẫn chưa tắt, ngực phải bị chém một vết thương cực lớn, chính là người vừa bị

Nhạc Vũ dùng Viêm Long lệ Hỏa Kiếm chém bị thương, thần sắc tràn đầy oán hận, lại ẩn thấu vẻ kinh dị.

Vào lúc Nhạc Vũ vừa bước ra thì ánh mắt mấy người trên không trung không hẹn mà gặp đều nhìn chằm chằm vào thanh kiếm hỏa hồng sắc trên tay hắn.

Trong Địa Tiên giới, tiên binh trên tứ phẩm dễ luyện nhưng linh bảo khó cầu. Muốn có linh bảo thì hồn thức lạc ấn sâu trong bản nguyên phải nắm giữ một loại đại đạo bản nguyên.

Cho dù không bị số lượng Tam Thiên Đại Đạo, 800 bàng môn hạn chế nhưng tiên binh tiên bảo trên tứ phẩm cần ít nhất vài vạn năm nuôi dưỡng ới có khả năng, hơn nữa cơ hội ít càng thêm ít.

Có thể giống như kiếm này, vừa mới luyện thành đã đạt đến cấp bậc tiên binh Hậu Thiên Linh Bảo, hậu lực sau này càng có thể nói vô cùng.

Uy lực một kiếm vừa rồi của Nhạc Vũ càng khiến người kinh dị hâm mộ.

Thần sắc Nhạc Vũ lạnh lùng, vừa phi độn đến bên cạnh Ngao Tuệ thì cảm nhận được rõ nàng thở phào một hơi, tâm thần vốn căng thẳng gần như sụp đổ, chỉ gắng gượng mới không lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn thoáng cảm thấy ấm áp, dùng một đạo pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành ngầm đánh vào cơ thể Ngao Tuệ giúp nàng khôi phục, sau đó khẽ dùng ngón tay

búng lên thân kiếm.

Một tiếng ngân nhẹ lại vang vọng giữa không gian, tiếp đó Nhạc Vũ bình thản:

- Chư vị nếu còn biết được đạo tiến thối thì đều cút ngay cho ta! Những lời này chớ để để cho ta nói lần thứ hai!

Sắc mặt mấy vị Thái Ất Chân Tiên đều tái nhợt, chỉ cảm thấy thanh âm như chấn thẳng vào thần hồn, trong đó bao gồm cả thần hồn cực lớn.

Tất cả có ý động thủ nhưng trong lòng cực kỳ kiêng kị. Một Ngao Tuệ đã khó giải quyết, giờ lại đến thêm một đạo nhân tay cầm kiếm tiên linh bảo có pháp lực không thua kém thì chỉ sợ bên mình càng khó như ý nguyện.

Cuối cùng một lão giả có chòm râu dê đột nhiên hừ lạnh một tiếng rồi dẫn đầu phi độn rời đi.

Mấy người còn lại ngưng mày rồi lần lượt thối lui, chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng một người.

Đợi đến khi mấy đạo khí tức cường hoành này biến mất vô tung, Ngao Tuệ lập tức mềm nhũn, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Nhạc Vũ không hề cảm thấy bất ngờ, cho dù Ngao Tuệ sở hữu được tất cả thần thông của hắn, thậm chí tại cảnh giới còn cao hơn một trù nhưng trong tay không có lưỡng cực hàn diễm kính và các loại Tiên Thiên linh bảo trợ chiến thì cùng lắm chỉ tương đương với Thái Ất Chân Tiên tu tập đại thần thông.

Nàng vừa đối mắt với mấy vạn tu sĩ và mấy vị Thái Ất Chân Tiên có chiến lực không quá thua kém, quả thực không phải để cho một tiểu nữ hài chưa bao giờ trải qua sát phạt dễ dàng tiếp nhận.

Ngược lại Bạch Thường bên cạnh khiến hắn có chút thất vọng, xem ra tác dụng của nữ tử này nhiều lắm chỉ là công cụ độn hành giữa không gian, những mặt khác không cần hy vọng.

Ngao Tuệ hồi phục lại cũng cau mày, mắt nhìn Bạch Thường rồi như có điều suy nghĩ nói:

- Kỳ quái! Hỏa mạch nơi này tuy thuộc Tây Hải Long tộc ta quản hạt nhưng nếu thật sự luận phẩm chất thật sự lại xem như bình thường, kém xa hơn mười hỏa mạch nổi danh trong Nam Chiêm Bộ Châu, sao lại có quá nhiều Thái Ất Chân Tiên tụ tập?

Nàng vừa nói vừa vừa nhìn về chỗ đỉnh núi, mi tâm càng nhíu chặt.

Nhạc Vũ biết ý nàng muốn hỏi tại sao người của Tây Hải Long tộc trú thủ ở đây sao vẫn chưa từng ra mặt.

Tuy nhiên hắn cũng không có cảm giác gì, Thái Ất Chân Tiên ở Tây Hải Long thành tổng cộng không quá hơn mười vị, còn phải trấn áp mấy chục Long thành dưới đáy biển. Nửa tháng trước còn bị hắn đánh trọng thương một số. Hôm nay chắc còn một số lớn chuyện cần xử lý, đâu thừa tinh lực nhìn đến nơi này?

Yêu tu tầm thường sợ cũng không có can đảm hỏi tới tranh giành giữa Thái Ất Chân Tiên.

Hơn nữa động tĩnh như vậy dù ngu ngốc cũng biết là vì hắn dùng Long Hồn luyện kiếm, không đến gây phiền toái đã là không tệ.

Nhạc Vũ từ đầu đến cuối đều không hi vọng dựa vào lực yêu tu của Tây Hải Long thành.

Lúc này hắn để ý nhất cũng là mấy vị Thái Ất Chân Tiên.

Danh ngạch chân tiên trong Hồng Hoang tổng cộng mới 3800, cộng thêm số lượng bên ngoài và các loại bí pháp cũng không nhiều lắm.

Chỉ riêng trong hỏa mạch này một lần trông thấy bảy người, tình hình quả thực có chút không đúng.

- Ngao Liên nói một vị Phật tổ của Tây Phương Giáo gần đây muốn tới Tây Hải truyện pháp thu đồ đệ. Nếu có cơ hội cũng muốn đi xem thần thông Tây Phương Giáo thế nào.

Nhạc Vũ nghĩ xong rồi khởi lên một trận cuồng phong mang hai nữ nhân viễn độn, xuyên qua mấy chục vạn dặm.

Qua một lát, ba người lại xuất hiện trên Dịch Linh thành. Lúc này bên trong thành cực kỳ náo nhiệt, số lượng tu sĩ nhìn qua đã đến trên ngàn vạn!

Toàn bộ một góc thành đông bày kín các sạp hàng lớn nhỏ bày linh trân thu được bao năm qua của Tây Hải Long thành chờ người trao đổi.

Tuy nhiên cấp bậc đều không cao, có ba vị Thái Ất Chân Tiên trấn thủ, tu sĩ ở đây đều thành thật, không dám nảy sinh ý nghĩ xằng bậy.

Những khí tức cường hoành đều hội tụ trong đại điện của Dịch Linh thành, bên trong ít nhất có hơn mười khí tức Thái Ất Chân Tiên, hội tụ nhất thể bay thẳng trời cao.

Trong đó có một vị còn là Thái Thanh Huyền Tiên.

Tất cả đều là người của Tây Hải Long tộc, phái tới chủ trì việc mở biển của hoàng tộc chân long lần này.

Đồ tốt chân chính phần nhiều được giao dịch ở đây.

Ngao Tuệ cầm Viêm Long lệ Hỏa Kiếm yêu thích không buông tay, cẩn thận đánh giá cảm giác trong tay như có một chân long còn sống.

Hồi lâu sau nàng mới đưa lại cho Nhạc Vũ, có chút tiếc nuối nói:

- Nhanh kiếm này nhất định phải bán đi? Kỳ thật để phòng thân cũng rất không tệ! Không kém với binh khí phụ hoàng ta bao nhiêu.....

Nhạc Vũ hơi nhếch miệng, tu sĩ trong Hồng Hoang cũng không thiếu tông sư luyện khí giao hảo với Long tộc.

Tuy nhiên những năm này chuyên vì Long tộc luyện chế Linh Bảo tiên binh cũng không quá vài thứ.

Thanh Viêm Long lệ Hỏa Kiếm, là huyền binh rất thích hợp cho Long tộc sử dụng, không trách Ngao Tuệ sẽ để ý như thế.

Tiến nhập vào thành, Nhạc Vũ đến thẳng Linh Diệu các. Lần này hắn cũng không ra mặt mà để Bạch Thường đổi lại dung mạo dùng hơn mười viên Hóa

Long đan cò kè mặc cả mua được tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Chấp sự của Linh Diệu các kiên trì hồi lâu mới bằng lòng bán đi, quả nhiên cực kỳ để ý thân phận của hắn nhưng không biết đây chính là người một tháng trước định mua linh châu.

Tiếp đó hắn đi về thành đông đổi dùng hơn hai mươi mấy viên Hóa Long đan có phẩm chất kém nhất đổi được hơn bốn mươi bình Ngũ Hành tinh hoa, tính qua đủ cho hắn tu tới Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười lăm, còn nếu muốn thêm cả Ngao Tuệ thì đúng như muối bỏ biển.

Cuối cùng hắn đi về phủ thành chủ, tới nơi thì hộ vệ nơi này chỉ lờ mờ cảm giác thần hồn pháp lực của Nhạc Vũ vượt qua Thái Ất Chân Tiên một bậc nên để ba người đi thẳng vào đại điện.

Vừa mới bước vào thì đột nhiên cảm giác được hơn mười đạo thần niệm mạnh yếu hoặc công khai hoặc ngấm ngầm quét tới.

Nhạc Vũ điềm nhiên như không có việc gì, nhìn lại thì thấy một vị nữ tử có dung mạo tương tự Ngao Tuệ và Ngao Lâm đang ngồi trên bảo tọa, sắc mặt lạnh như băng sương.

Đợi đến lúc ba người đi vào thì thần sắc mới hơi động nhìn Ngao Tuệ vẻ nghi ngờ, sau một lát biết được lợi hại thu hồi ánh mắt, thủy chung vẫn áp chế nỗi chấn động bên trong, không hề lộ ra vẻ khác thường.

Bên trong điện ngoài một vị Thái Thanh Huyền Tiên thì trong mấy chục tu sĩ còn lại không thiếu người cho hắn cảm giác thâm trầm như Dương Ất cùng Hỏa Minh Chân Quân.

Ngoài ý muốn là trong đó lại có mấy vị vừa bái kiến, lúc này trông thấy Nhạc Vũ đều lộ vẻ cực kỳ xấu hổ. Trên bàn trước mặt mọi người đều bày các thứ linh trân chuẩn bị giao dịch.

Nhạc Vũ nhìn qua, đầu tiên sáng mắt sau đó lại lộ vẻ thất vọng.

Những trân vật nơi đây đều không lọt vào mắt hắn, hoặc là do cấp bậc quá thấp hoặc vô dụng với hắn.

Bất quá lúc này bày ra đây chắc hẳn cũng không phải là thứ trân quý nhất của mọi người.

Nhạc Vũ chọn một chỗ bên phải điện ngồi xuống rồi đem ra mười viên Hóa Long đan dùng pháp lực kiềm giữ trước người.

Dược hương nồng đậm cuồng liệt bốc lên khiến tất cả ánh mắt trong điện đều nhìn vào.

Thậm chí cả nữ tử có dung mạo tương tự Ngao Lâm ngồi trên vị trí chủ tọa cũng nhìn vào vẻ ngưng trọng.

Sau một khắc, một đạo hồng quang xuất hiện trong tay Nhạc Vũ. Thanh Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm vừa xuất hiện đã khiến mọi người trong điện hít sâu một hơi.

Duy chỉ có chỉ có Ngao Tuệ thần sắc buồn bực, trừng mắt nhìn nữ tử ngồi trên cao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 942: Dịch Linh đổi bảo

Qua một lát thì trong mắt nữ tử kia ánh lên vẻ kinh ngạc, sát cơ lóe lên nhìn sững vào Nhạc Vũ nói:

- Đạo hữu thật to gan! Dùng thi cốt Long tộc ta luyện kiếm, lại còn dám xuất hiện trước mặt ta, thật xem Ngao Nhược ta không giết được ngươi.....

Linh thức thần hồn cảm giác như một cự sơn không thể lay động bỗng dưng áp đến lại bị hồn niệm cường hoành mang theo sát ý bạo ngược áp chế lùi về cơ thể.

Nhạc Vũ lkhông thèm để ý, trực tiếp chấn động Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm, một đạo long hồn thoáng hiện trên thân kiếm.

Đồng thời toàn bộ thân kiếm cũng dấy lên nhiệt diễm rừng rực, ánh mắt mọi người trong phòng càng thêm nóng bỏng.

Nữ tử kia thấy thế liền giật mình:

- Đây là thần hồn Ngao Liên.....

Nhìn kỹ bộ dạng long hồn lẫn Long Viêm lệ hỏa, thần sắc Ngao Nhược lộ vẻ phức tạp, giống như thương cảm lại vừa tiếc hận.

Bất quá nàng thu hồi sát ý, hừ lạnh một tiếng nói:

- Không biết đạo hữu định dùng kiếm này đổi lấy vật gì?

Nàng vừa nói ra khiến rất nhiều Thái Ất Chân Tiên còn lại trong phòng đều nhíu mày.

Lúc trước tuy thanh Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm này trong mắt bọn hắn tuy là giá trị vô lượng nhưng lại lo lắng nếu được nó sẽ dẫn tới sự trả thù của Long tộc.

Nhưng theo như Ngao Nhược mới nói thì không thể nghi ngờ là nếu được kiếm này tuyệt sẽ không bị Long tộc truy cứu.

Nhất thời khát vọng trên mặt mọi người càng thêm dày đặc.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, chỉ thôi động pháp lực trên thân kiếm khiến phù triện bên trong triển hiện thôi động Long Viêm lệ hỏa đến cực hạn.

Đến lúc hắn nhìn thấy thần sắc Ngao Nhược lộ vẻ ngưng trọng mới thu hồi pháp lực, tùy ý để thanh kiếm bay xung quang mình rồi nói:

- Linh Bảo bản thân muốn rất nhiều, chỉ cần là kỳ trân linh bảo tương đương với kiếm này đều có thể cân nhắc! Để xem chư vị có thể xuất ra thứ bản chân nhân thỏa mãn hay không.

Ngao Nhược nghe vậy cau mày suy ngẫm, mọi người còn lại cũng lộ vẻ do dự.

Ngao Tuệ tuy sốt ruột nhưng lại không thể hiện ra thân phận thương lượng với Ngao Nhược.

Thần thông của Tây Hải Long tộc tuy đồng dạng dùng thủy hệ làm chủ, bất quá cũng có chút biến dị, có thể khống hỏa chưởng lôi.

Thanh kiếm do Nhạc Vũ luyện chế ngoại trừ uy lực quả thực không kém, có thể đạt đến Tam phẩm Hậu Thiên Linh Bảo trong phi kiếm đỉnh cấp thì cấu tạo linh trận bên trong cũng có chút đặc dị có thể kích phát đặc tính Long tộc. Nếu như có thể để cho Long tộc đem luyện thành pháp bảo bản mạng thì giá trị càng không như bình thường.

Nhạc Vũ vừa rồi biểu hiện ra thứ này không biết nhị di (dì Hai) của nàng có phát hiện ra hay không.

Đang cảm thấy có chút bất đắc dĩ thì trong lòng Ngao Tuệ đột nhiên có sở cảm, quay đầu lại thì thấy trong một góc của đại điện có một thanh sam tu sĩ sắc mặt tái nhợt đang âm trầm nhìn nàng.

Vốn trong đại điện ngoại trừ Ngao Nhược thì phần lớn tu sĩ ít nhiều đều nhìn hai người vẻ ác ý.

Tuy nhiên trong đó thì người này biểu hiện rõ nhất, thần sắc dường như chỉ hận không thể dùng ánh mắt chặt Ngao Tuệ Nhạc Vũ thành hai đoạn.

Chỉ liếc qua thì Ngao Tuệ đã bật cười, người này chính là vị Thái Ất Chân Tiên bị nàng dùng Phân Quan Thác Ảnh kiếm chém bị thương.

Cũng may cho hắn là hai thanh tiên binh trong tay nàng chỉ mới đạt tới tam phẩm, không như các loại linh bảo nên kiếm ảnh tuy nhiều nhưng lực sát thương chưa đủ, đến cùng vạn kiếm trọng kích cũng chỉ thể đánh người này trọng thương bỏ chạy mà thôi.

Không ngờ sau đó người này vẫn còn có thể xuất hiện trong Dịch Linh thành.

Ngao Tuệ nhếch miệng, nhứ quyền đầu mang theo ý khiêu khích trừng mắt ngược lại phía thanh sam tu sĩ, đến khi người này biến sắc xấu hổ tránh sang bên cạnh mới cười thỏa mãn.

Bất quá sau một khắc, trên mặt Ngao Tuệ lại lộ vẻ kinh dị.

Chỉ thấy Ngao Nhược lấy từ trong tay áo ra một ngọc niệm đặt ở trước người. Đến khi mở nắp hộp ra thì có hai thanh huyền binh trong suốt thoát ra, gần như vô vô hình vô ảnh chạy về bên ngoài cửa điện liền bị Ngao Nhược từ xa hút lấy rồi nói với Nhạc Vũ:

- Hai vật này chính là một đôi, tên gọi Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm, do một vị đại tiên thượng cổ chế tạo, đạt tới Tam phẩm kim hệ, trải qua hơn bảy vạn năm đã thành Hậu Thiên Linh Bảo. Cho dù không thể so với vật trong tay ngươi nhưng nếu gom thành một đôi thì có thể. Không biết chân nhân có thỏa mãn.....

Nhạc Vũ bất giác nheo mắt, hai thanh tiên binh này quả thực linh kỳ, nhưng vật mà hắn để ý nhất thì Ngao Nhược lại không đưa ra trao đổi.

Tuy nhiên nếu có một bộ Hậu Thiên Linh Bảo này thì chiến lực của Ngao Tuệ gần như có thể vượt lên tất cả Thái Ất Chân Tiên trên thế gian một bậc.

Lúc thi triển Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm thì ngay cả hắn cũng phải lựa chọn nhượng bộ lui binh.

Ánh mắt lập lòe, Nhạc Vũ suy tư một lát rồi khẽ lắc đầu:

- Hai kiếm này mặc dù tốt nhưng đối với Long tộc thì không thể so với thanh Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm. Nếu Ngao Nhược đạo hữu thật sự muốn trao đổi thì mời xuất thêm vài thứ. Nếu là thượng phẩm Ngũ Hành tinh hoa thì không còn gì tốt hơn.

Những Thái Ất Chân Tiên khi vừa thấy Ngao Nhược xuất ra hai thanh kiếm thì đều lộ vẻ ảm đạm, lúc này nghe vậy đều kinh ngạc.

Thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ quả thật có tiềm lực vô cùng, qua mấy vạn năm bồi dưỡng sẽ có khả năng tiến lên nhất giai.

Bất quá lúc này nếu bàn về giá trị thì nó còn kém xa Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm.

Tất cả bất giác vui vẻ, cho là Nhạc Vũ không muốn giao dịch với Tây Hải Long tộc nên nói tránh ra vậy, nếu thế thì bọn họ còn có cơ hội.

Ngao Tuệ ngớ ra, không ngờ Ngao Nhược lại xuất ra hai thanh kiếm này để trao đổi.

Bộ phi kiếm này rõ ràng để chuẩn bị cho nàng, trong lòng tuy hơi tức giận vì Nhạc Vũ nhưng lại không tiện nói tiếp.

Trong điện yên lặng một hồi rồi Ngao Nhược đột nhiên lấy ra từ trong tay áo năm viên đá tròn có màu sắc khác nhau nói:

- Ngũ Hành tinh hoa thì Tây Hải ta quả thật có chút, bất quá tồn lượng không nhiều lắm. Vật tầm thường có thể mua được chắc chân nhân cũng không để vào mắt. Chỉ có năm viên linh châu này hợp thành một bộ miễn cưỡng có thể xem như Tứ phẩm Tiên Thiên linh bảo. Ta gọi nó là Ngũ Hành uẩn quang thạch, may ra có thể lọt vào mắt đạo hữu.

Màu sắc của năm viên đá tròn này hoặc đen hoặc hồng vừa đối ứng với ngũ hành, sau khi rời khỏi tay áo Ngao Nhược thì tự tạo thành một vòng tuần hoàn trong không trung. Tương sinh Ngũ Hành có chút tương tự với Ngũ Hành phù trận bên ngoài của hắn.

Năm viên hợp lại vừa bước vào cánh cửa Tiên Thiên linh bảo!

- Hay cho Ngũ Hành uẩn quang thạch! Bản chân nhân xem ra là không đáp ứng không được.....

Nhạc Vũ cười ha hả đánh thanh phi kiếm hỏa hồng về phía Ngao Nhược. Ngao Nhược cũng đem Ngũ Hành uẩn quang thạch lẫn Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm ném cho hắn.

Nhạc Vũ không tiếp mà phất tay đem cả hai thứ linh bảo này cho Ngao Tuệ, trong lòng mắng thầm, xem xa là thiệt thòi với nhà ngoại rồi.

Vốn hắn định dùng Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm đổi thứ tốt hơn nhưng không biết vì sao Ngao Nhược rốt cuộc xem thấu thân phận hắn.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lại lấy tiếp ra 50 viên Hóa Long Đan cực phẩm đặt ở trước người.

Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm mặc dù tốt nhưng đối với Long tộc mà nói vẫn không quý giá như Hóa Long Đan.

50 viên cực phẩm coi như tương đương với một thanh Tam phẩm Hậu Thiên tiên binh, thậm chí không thua kém Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm, cũng không biết Ngao Nhược dùng vật gì để đổi, nếu như lại như thứ vừa rồi thì coi chừng hắn lập tức trở mặt.

Thần sắc Ngao Nhược quả nhiên ngưng tụ, trong mắt hiện ra vẻ kinh dị, thân hình đột nhiên thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ.

Mọi người trong điện cũng động dung nhưng vẻ khát vọng trong mắt lại giảm đi một chút.

Dù sao Hóa Long Đan cũng chỉ hữu dụng đối với Long tộc, đối với tu sĩ nhân loại thì tuy có thể tinh luyện chút huyết mạch Long tộc thì tác dụng không lớn.

Ngao Nhược đang định lên tiếng thì một vị đạo nhân ăn mặc quái dị đối diện với Nhạc Vũ đột nhiên đứng lên nói:

- Chân nhân giống như là muốn tìm Ngũ Hành tinh hoa, vừa khéo ta lại có một chút.....

Lời còn chưa dứt thì người này đã đem ra năm bình ngọc đánh về trước người Nhạc Vũ, bên trong có năm loại hương thơm khác nhau bay ra thơm ngát.

Ngao Tuệ hít hà, trong đầu ngây ngất, mơ màng hướng về miệng bình, đến khi Nhạc Vũ ho nhẹ một tiếng mới bừng tỉnh, lộ vẻ xấu hổ.

Cũng không phải trong bình là mê hương, ngược lại đều là nhũ dịch hay linh lộ Ngũ Hành tinh thuần nhất.

Ngao Tuệ tu tập Ngũ Hành phù trận trong ngoài nên theo bản năng bị hấp dẫn.

Thần sắc Ngao Nhược tái nhợt:

- Tân Độ La, nhất mạch Tây Phương Giáo các ngươi vẫn không chịu buông tha tu tập Bát Bộ Thiên Long hay sao? Có Tây Hải Long tộc ta thì bọn ngươi vĩnh viễn đừng mơ thực hiện.....

Trong lời nói của nàng lộ ra vài phần sát ý, bất quá đạo nhân ăn mặc kỳ dị vẫn thản nhiên thi lễ, khẽ cười nói:

- Ngao đạo hữu nói sai rồi, đây là đại hội khai hải của Tây Hải Long tộc các ngươi. Đã giao dịch tự nhiên yêu cầu công bình, đổi hay không đổi còn phải xem ý chân nhân này.

Sau khi nói xong thì hắn quay sang hỏi Nhạc Vũ:

- Không biết đạo nhân có thỏa mãn năm bình Ngũ Hành tinh hoa này.....

Hô hấp Ngao Nhược chợt trở nên dồn dập, do dự một thoáng rồi cắn răng lấy ra một vật. Nhìn lại là một giọt thủy dịch được phong ấn trong một khối hổ phách, lam quang mờ mịt chiếu rọi cả căn phòng.

Nhạc Vũ nhíu mày rồi lộ vẻ vui mừng, cái này gọi là đi mòn giày sắc không tìm được, tìm được lại không tốn chút công phu.

Vật hắn ao ước nhất lần này đang ở trước mặt, có vật này thì không cần nghĩ đến chuyện bản mạng linh thủy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 943: Huyền minh linh lộ

Từ trong phủ thành chủ Dịch Linh thành đi ra, trong tay áo Nhạc Vũ đã có nhiều hơn một giọt linh thủy bị phong ấn trong hổ phách lẫn năm bình Ngũ Hành linh tinh, đồng thời hắn cũng đã tiêu pha toàn bộ một trăm năm mươi viên Hóa Long Đan.

Trước khi rời đi, Nhạc Vũ vẫn có thể cảm giác được thần tình kinh ngạc và giận tái đi của Ngao Nhược.

Nhạc Vũ cũng không để ý, hắn có quan hệ với Ngao Tuệ nhưng còn xa mới đến mức hi sinh lợi ích bản thân vì Tây Hải Long tộc, ngược lại lại để ý chuyện

Tây Phương Giáo đang tụ tập Bát Bộ Thiên Long hộ pháp bộ chúng.

Một đường phi độn ra thành đông, Ngao Tuệ không hề để ý đến ánh mắt hâm mộ của rất nhiều tu sĩ, mê mải vuốt ve thưởng lãm cặp Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm cùng này Ngũ Hành uẩn quang thạch lấy tứ Ngạo Nhược.

Thứ trước có thể phát huy lực sát thương Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm của nàng lên mức tận cùng.

Thứ sau ngoại trừ có thể trợ giúp nàng tu hành thì cũng đồng dạng có thể tăng cường uy lực Vô Sắc Thần Quang.

Nhạc Vũ vốn là không quan tâm nhưng nhìn bộ dạng hí hửng của nàng thì bất giác hơi khó chịu:

- Tiểu di của phụ mẫu ngươi cũng thật ưu ái, đáng tiếc Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm của ta.....

Ngao Tuệ cười một tiếng, thu hồi hai Hậu Thiên Linh Bảo:

- Phu quân cũng không yên lòng? Thanh kiếm này nếu không để cho Long tộc ta sử dụng tất sẽ là lợi khí tàn sát Long tộc, tiểu di ta không mua không được. Về phần nàng làm sao phát giác thân phận hai người chúng ta thì không liên quan đến ta. Ngao Tuệ từ đầu đến cuối chưa nói một câu.....

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời nào. Trong linh trận của thanh kiếm quả thật hắn có giở trò, ngoại trừ có thể được Long tộc tế luyện thành linh bảo bản mạng thì còn có thể hấp thu huyết nhục gân cốt Long tộc để tăng phẩm chất.

Một khi trở thành chủ nhân kiếm này thì tất nhiên sẽ nhiễm máu huyết Long tộc.

Nguyên hắn luyện chế ra cũng là để tính vơ vét tài sản Tây Hải Long tộc, không ngờ cuối cùng lại bị cắn trả.

Ngao Nhược cuối cùng xuất ra bộ Ngũ Hành uẩn quang thạch rõ ràng mang theo vài phần ý chế áp, dù sao đây cũng là Tây Hải, cách Côn Luân không xa, quả thực hắn không thể để lộ thân phận.

Vừa mới chuẩn bị ra khỏi thành thì sau lưng lại có một đạo khí tức quen thuộc phi độn tới.

Nhạc Vũ cau mày, trong mắt xẹt qua mấy tia hàn ý, nhưng sau khi thoáng suy ngẫm thì vẫn dừng chân nhìn về phía sau.

Chỉ thấy xa xa đúng là vị đạo nhân ăn mặc quái dị tên là Tân Độ La vừa trao đổi với hắn 55 viên. Sau khi tìm đến thì rất thức thời đứng xa chừng vạn mễ, cười nhẹ chắp tay nói:

- Bản nhân Tân Độ La bái kiến ba vị đạo hữu! Không biết nên xưng hô ba vị chân nhân như thế nào.....

Tuy hắn hỏi ba người nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ.

Ngao Tuệ nhếch miệng chẳng muốn trả lời Bạch Thường càng không muốn nhiều chuyện.

Nhạc Vũ lại lộ ra thêm vài phần hứng thú: - Bản chân nhân pháp danh Ngọc Dương, đạo tràng tại Nam Chiêm Bộ Châu Trung Nguyên. Tân Độ La đạo hữu,

ngươi đuổi theo tìm ta là có việc muốn thương lượng?

- Nguyên lai là Ngọc Dương chân nhân.....

Trên mặt Tân Độ La lộ ra vài phần kỳ quái, cũng không biết vì trước đây chưa từng nghe qua danh tự này hay vì cái gì khác. Nhưng chỉ sau một lát liền khôi phục như thường, lại chắp tay nói:

- Tại hạ đến đây chỉ vì một chuyện, không biết vừa rồi số Hóa Long Đan kia phải chăng là do chính tay đạo hữu luyện chế.....

Ngao Tuệ nghe vậy không biết nghĩ tới điều gì mà thần sắc khẽ biến, lộ ra ý khẩn trương.

Nhạc Vũ nhếch miệng:

- Thế thì làm sao.....

- Quả nhiên.....

Tân Độ La lập tức hít sâu một hơi, thần sắc càng lộ vẻ cung kính:

- Nếu quả như vậy thì bản lĩnh luyện đan của Ngọc Dương đạo hữu thật khiến người ta cảm thán. Cho dù là mấy vị danh gia luyện chế Hóa Long Đan trong Hồng Hoang cũng còn kém xa.....

Nhạc Vũ nghe người này thổi phồng thì bắt đầu mất kiên nhẫn, ẩn ước cảm giác bên phủ thành chủ đang có một đạo ý niệm cường hoành phủ tới mang theo ý cảnh cáo lẫn vài phần xáo động.

Tân Độ La cũng có cảm giác, liếc ra sau lưng rồi đi vào chính đề:

- Đạo hữu có thể luyện chế hơn trăm viên tuyệt phẩm Hóa Long Đan vậy thì tiêu chuẩn luyện đan chắc cũng thuộc về cấp bậc đại sư, không biết đã nghe qua lục lục chân nguyên đan.....

- Lục lục chân nguyên đan.....

Nhạc Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên, quả thực hắn đã nghe nói qua lục lục chân nguyên

đan. Theo truyền thuyết thì đan dược này cần thu thập ba mươi sáu loại dược thảo hiếm thấy, trong đó giá trị thấp nhất cũng là Tiên giai Tam phẩm.

Tác dụng của nó tuy không trực tiếp dùng để cải tạo thân thể và tăng lên pháp lực nhưng sau khi phục dụng thì dù là

Thái Ất Chân Tiên thì cường độ nhục thân cũng có thể tăng lên mấy lần.

Nếu là người bình thường không có linh căn thì có thể khiến thân thể trở thành linh thể tu chân tuyệt hảo.

Tuy nhiên tài liệu để luyện chế nó quá mức khan hiếm, giá trị cũng vượt qua Hóa Long Đan không biết bao nhiêu lần.

Cũng không biết vì sao Tân Độ La lại muốn đề cập việc này .

Tân Độ La nhìn kỹ thần sắc Nhạc Vũ rồi cười vẻ tự phụ, chắp tay sau lưng nói:

- Xem ra đạo hữu biết vật này. Tân Độ La ta gần đây tìm được một lô tài liệu, muốn mời ngươi ra tay luyện chế. Nếu có thể thành đan thì dùng một nửa tạ lễ.....

Nghe nói không phải vì chuyện Hóa Long Đan, Ngao Tuệ thở phào nhẹ nhõm rồi lại chấn động vì nàng cũng đã từng nghe nói qua tên tuổi của lục lục chân nguyên đan .

Nàng biết sự quý giá của vật này đối với tiêu tu cao giai, chỉ cần một viên cũng tương đương với một thanh Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm!

- Tài liệu đủ để luyện một lò lục lục chân nguyên đan, đạo hữu quả thật là hào phú! Nhưng ta nghe nói vị chấp chưởng Dược Sư Vương Phật của thế giới Đông Phương Thanh Tịnh Lưu Ly của Tây Phương Giáo các ngươi có trình độ gần với mấy vị tông sư luyện đan đạo tổ của Địa Tiên giới, vì sao lại phải bỏ gần cầu xa tới tìm bản chân nhân?

Thấy thần sắc của Tân Độ La bất giác lộ vẻ xấu hổ, Nhạc Vũ cũng có chút hiểu được nên không hỏi thêm, thoáng suy ngẫm rồi gật đầu:

- Dĩ nhiên Ngọc Dương ta không cách nào cự tuyệt nửa lô nguyên đan. Chỉ

mong khi đó sẽ không làm đạo hữu thất vọng mới tốt.....

Tân Độ La vui mừng, lắc đầu nói:

- Tân Độ La ta tự vấn còn có chút ánh mắt, với số Hóa Long Đan kia những luyện đan sư tầm thường sao có thể so sánh? Chuyện này coi như đã định.....

Dứt lời, Tân Độ La lại lấy ra một tờ tử kim thiếp dùng pháp lực đẩy đến trước người Nhạc Vũ nói:

- Tại hạ còn phải lo lắng chuyện Dược Sư Phật đông lai khai đàn. Đợi đến khi xong chuyên sẽ tới tìm chân nhân luyện đan! Nếu như Ngọc Dương đạo hữu có hứng thú với Tây Phương Giáo ta thì cũng có thể đế pháp hội lắng nghe!

Nhạc Vũ không đáp, chỉ nhận tờ thiếp. Tân Độ La rất biết làm người, linh trận trong thiếp không tiết lộ hành tung của hắn, chỉ biết ghi lại vị trí sở tại củ Tân Độ La để hắn thuận tiện liên hệ, thành ý quả thật mười phần, ít nhất hiện giờ không có ý bất lương.

Dùng pháp lực phân tích thấy bên trong không có ẩn hỏa gì, Nhạc Vũ ném vào trong tay áo, thi lễ rồi rời đi.

Vừa mới đi ra khỏi Dịch Linh thành, Ngao Tuệ cau mày, sát cơ ẩn hiện nhìn lại sau lưng:

- Ta xem người kia giống như có chút không thành thật, chỉ muốn kéo phe.....

- Không ai quản hắn.....

Nhạc Vũ biết được người Ngao Tuệ nói cũng không phải là Tân Độ La mà là vị thanh bào tu sĩ mấy lần lộ ra sát cơ.

Người này giống như xuất thân Liên Thiên cung, bất quá hắn lại rất ít nghe nói tới tông phái này, dường như cũng không có quan hệ gì với hai giáo Xiển Tiệt.

Hắn lại thôi động Hi Hoàng kính đổi lại tướng mạo của ba người.

Nguyên hắn đang do dự muốn tới quan lãm một phen pháp hội của chư phật Tây Phương Giáo, lại thêm bị nửa lô Lục Lục Chân Nguyên Đan hấp dẫn nên không

còn tâm tư trở về Thiên Thủy quốc.

Quyết định như vậy, hắn tìm một chỗ trú thân tạm thời ngoài Dịch Linh thành chừng tám trăm vạn dặm.

Sau khi bố trí xong linh trận phòng hộ, Nhạc Vũ liền đem Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn toàn lực thôi toán.

Qua chừng một ngày thì mọi chuyện tương lai của Thiên Thủy quốc mới dần rõ ràng.

- Còn thời gian sáu tháng sao? La Linh tông chắc sẽ làm khó dễ vào ngày đông giá rét. Cũng không biết đến khi đó mình có thể về kịp không.....

Nghĩ đến kì sự mà Tử Vân chân nhân ủy thác, Nhạc Vũ bất giác lắc đầu cười khổ, tính ra thời gian nửa năm coi như đầy đủ, chỉ mong lúc đó đừng xảy ra biến cố gì.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lấy ra ngọn Tử Tâm thần diễm và giọt linh dịch vừa giao dịch được, hắn cầm trong giọt linh dịch bị phong ấn trong tay vẫn cảm giác được gia lực kinh người.

- Bắc Cực huyền minh linh lộ.....

Nhạc Vũ thở sâu một hơi áp chế nỗi kích động, cũng không biết Tây Hải Long tộc lấy giọt linh dịch này từ loại yêu thú nào.

Dùng nó thích hợp hơn bản mạng linh thủy vì nguyên nhân niên đại đã lâu nên phẩm giai hạ xuống vừa với Tử Tâm thần diễm.

Hắn không chút do dự bóp nát lớp vỏ hổ phách dung hợp hai đoàn linh thủy linh hỏa này vào trong cơ thể.

Chỉ một thoáng, Nhạc Vũ cảm thấy pháp lực trong cơ thể chấn động dữ dội, vô số pháp lực mang theo hai tính chất nóng lạnh khác biệt điên cuồng trùng kích kinh mạch.

Hai phù trận thủy hỏa ngưng tụ phù văn với tốc độ cực nhanh, thân thể chia hai

nửa băng hỏa.

Hắn không lấy làm kinh sợ mà còn lấy làm mừng, dường như còn sợ chưa đủ nên lại lấy ra hai bình ngọc nhỏ vài giọt tinh hoa thủy hỏa vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 944: Thần thông đại tiến

Cảm giác cực hàn cực nhiệt tồn tại trong người Nhạc Vũ qua hơn mười ngày mới dần tan đi.

Một đóa tử diễm và một giọt thủy dịch lam sắc đã bị thần phục trong phù trận thủy hỏa.

Sau khi hai luồng linh thủy linh hỏa đã được hoàn toàn luyện hóa thì Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết đã lâu không đề thăng liền tiến vào tầng thứ mười bảy. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Ngũ Hành phù trận trong ngoài vẫn không ngừng bành trướng, hai bình ngọc trước người Nhạc Vũ cứ cách quãng thời gian thfi bay ra một giọt linh dịch tinh hoa hay hỏa tủy hút vào trong cơ thể hắn.

Thời gian dần qua, lúc phù trận tăng trưởng đến mức tận cùng thì phát ra tiếng nổ mãnh liệt rồi không ngừng co rút khuếch trương, tiếp tục sinh ra phù văn thủy hỏa.

Cuối cùng khi phù trận ổn định lại thì trở về độ lớn như trước, tuy nhiên linh quang của ba phù trận cầu hình khác càng mạnh.

Lúc Nhạc Vũ mở mắt ra thì mắt trái như có hỏa diễm còn mắt phải như có một phiến băng lam, toàn thân tràn đầy mị lực tà dị khiến người khác gần như không thể rời mắt, lập tức đánh thức

Ngao Tuệ đang tế luyện Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm.

Nàng kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ rồi thần sắc khẽ động, lâm vào mê mẩn.

Qua một hồi lâu nàng mới chợt tỉnh lại, trên cặp má lúm đồng tiền thoáng ửng đỏ động lòng người, thấy Bạch Thường bên cạnh cũng lộ vẻ si mê thì bất giác có chút ghen ghét ho nhẹ một tiếng khiến Bạch Thường bừng tỉnh.

Sau đó nàng lại điềm nhiên như không có việc gì, nhắm mắt ngồi xếp bằng tiếp tục dùng hồn niệm cảm giác cấu tạo của Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm.

Qua mấy thời thần, quang trạch băng hỏa trong mắt Nhạc Vũ mới dần biến mất.

- Đây là đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ mười tám sao?

Một đạo quang tuyến lam hồng sắc đột nhiên từ đầu ngón tay Nhạc Vũ bắn ra xuyên qua hơn trăm vạn dặm dưới đáy biển mới dần tiêu tán.

Những nơi nó đi qua, dù là những loài thuộc tôm cá hay hải thú đại hình đều bị đánh thành bụi băng hoặc hoàn toàn bị thiêu cháy.

Cả mấy vạn khối nước biển hoặc bị Băng Diễm tuyệt quang đun sôi hoặc bị đóng băng toàn bộ.

Nhìn qua một màn trước mặt, trên mặt Nhạc Vũ lộ vẻ trầm ngưng rồi cuối cùng cười khẽ.

Tiếp đó hắn lấy ra lưỡng cực hàn diễm kính dùng chân khí Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa thôi động thì cảm giác tầng phong ấn thứ hai của Hồng Vân tán nhân lưu lại đang nhanh chóng phá giải.

Khi pháp lực quán thâu đến mức tận cùng thì bảo kính ngân lên một tiếng rồi tự động bay lên lơ lửng giữa không trung chiếu qua cửu thiên thập địa, dường như câu thông với sâu trong bản nguyên thiên địa, vô số linh lực bị hút vào bên trong.

Quá trình này duy trì mấy ngày mới ngừng lại.

Đến khi Lưỡng cực hàn diễm kính rơi lại vào tay thì hình tượng đã đại biến. Bên trong mặt kính có thể loáng thoáng thấy vô số phù văn lưu chuyển.

Phía sau nổi lên hình thần thú Hỏa hoàng Băng Long khiến khí tức của linh bảo Thiên Tiên này càng thâm trầm lớn lao.

Nhạc Vũ thăm dò lại, dùng chân khí Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa thâu nhập vào trong khiến một tầng huỳnh quang hàm chứa khí tức hủy diệt vô tận dần dần

nổi lên mãnh liệt.

Vào lúc một chùm Băng Diễm tuyệt quang chuẩn bị bộc phát thì Nhạc Vũ lại thu hồi tán đi, bỏ bảo kính vào trong tay áo.

- Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ hai mươi ba cộng với Tam phẩm Tiên Thiên linh bảo vẫn chỉ có thể gia trì được năm tầng sao? Nhưng lực sát thương lại tương đương với Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy thất vọng, đồng dạng là tăng lên năm tầng nhưng Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ hai mươi ba không thể đánh đồng với mấy tầng trước đó.

Có thủ đoạn này đã có thể bổ sung chỗ trống sau khi Vạn Lôi Châu tiêu hao hết chiến lực.

Kỳ thật hắn lúc này vẫn có thể mạo hiểm hơi thất hành Ngũ Hành phù trận để tu luyện Băng Diễm tuyệt quang đến tầng thứ mười chín thì uy lực có thể tăng lên gấp đôi.

Bất quá suy nghĩ lại hai luồng linh thủy linh hỏa trong cơ thể vẫn còn chưa từng hoàn toàn luyện hóa, tùy thời đều có mất đi khống chế nên Nhạc Vũ dừng lại.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ lại nhìn về phía Ngao Tuệ, chỉ thấy tiểu cô nương này đang cầm một thanh kiếm lộ vẻ sầu não, tuy nhiên cũng ngoài ý muốn là đã tế luyện được hai thanh kiếm đến mức độ có thể sử dụng.

Nhạc Vũ bất giác thầm gật đầu, tiêu chuẩn trận đạo của nàng quả thật không tầm thường. Hắn thi triển pháp lực dùng một cự thủ ngũ sắc, bất kể Ngao Tuệ có đồng ý hay không, chụp lấy Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm.

Dùng hồn niệm thăm dò, Nhạc Vũ phân tích ước chừng một canh giờ liền dùng một phần ký ức ghi vào trong hồn thạch rồi trả hai thanh kiếm về.

Ngao Tuệ vốn khó hiểu chu miệng hờn dỗi, đến khí tiếp lấy Hồn thạch mới há hốc mồm miệng.

Nàng phân tích qua hơn mười ngày mới chỉ hoàn thành non nửa cấu tạo linh trận trong kiếm nhưng Nhạc Vũ chỉ qua một lát đã hoàn thành.

Hơn nữa trận đồ được phân tích cực kỳ tỉ mỉ, ngay cả những phân chi cực nhỏ cũng được ghi lại trong hồn ngọc, thậm chí còn cả một môn pháp quyết ngự khống bộ phi kiếm này.

- Hắn là phu quân trước kia cũng đã thấy qua bộ phi kiếm này?

Lời vừa ra khỏi miệng, Ngao Tuệ liền cảm giác không đúng. Bộ Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm trước khi vào tay nàng cũng cũng không biết nằm trong bảo khố Tây Hải Long tộc đã bao lâu. Nhạc Vũ quả quyết không có khả năng thấy qua nên nàng lại chuyển giọng hiếu kỳ hỏi:

- Thế nào mà ngươi lại làm được?

Nhạc Vũ cười nhẹ không đáp, Ngao Tuệ thấy vậy cũng không thất vọng, càu nhàu vài câu rồi cười híp mắt bày ra năm viên đá ngũ sắc trước mặt Nhạc Vũ nói:

- Cái này gọi là một chuyện không phiền hai chủ, kính xin phu quân lại hao tâm với bộ Ngũ Hành uẩn quang thạch này.

Nhạc Vũ chán nản nhưng vẫn bất đắc dĩ chộp bộ linh bảo này vào tay.

Vật này cũng thành tựu Tiên Thiên nhưng linh trận bên trong không quá khác biệt với hai thanh phi kiếm, Nhạc Vũ chỉ dùng một canh giờ liền đã phân tích tất cả cấu tạo.

Sau khi Nhạc Vũ đem bộ linh thạch bao gồm cả hồn ngọc ghi cách tế luyện đưa cho Ngao Tuệ thì thấy nàng liên tục lấy ra từ trong không gian tu di hơn ba mươi mấy dạng tiên bảo, trong đó có năm kiện linh bảo, nhìn hắn vẻ mong đợi.

So ra thì những thứ mà hắn liên tục ăn cướp của mấy vị Thái Ất Chân Tiên cũng chưa chưa là gì với đống tiên bảo này.

Nhạc Vũ cảm thấy buồn bực đến sắp thổ huyết, hừ lạnh nói:

- Một kẻ có huyết duệ Long tộc như ngươi coi như thuộc yêu tu, cho dù hồn lực tinh thuần thế nào thì cũng có hạn. Thật sự muốn xem bản thân như tu sĩ nhân tộc có thể ngự sử chư bảo như ta?

Nói xong phất tay, cũng không để ý thái độ của Ngao Tuệ, nhìn về phía tây hỏi:

- Chuyện Bát Bộ Thiên Long mà tiểu di nói là gì?

Ngao Tuệ thần sắc ảm đạm, thức thời thu hồi đống tiên bảo, nghe vậy hơi dừng lại, trầm ngâm một chút rồi lên tiếng:

- Nghe phụ hoàng nói thì Bát Bộ Thiên Long chỉ là một thủ đoạn của Tây Phương Giáo mà thôi, dùng lực thiên phú của tám đại chủng tộc làm cơ sở,xây mật cảnh động thiên, thế giới đại thiên bên ngoài Hồng Hoang. Kỳ thật nếu đúng Long tộc ta thực sự có chỗ tốt thì phụ hoàng cũng sẽ không phản cảm như thế. Địa vị của Bát Bộ Thiên Long trong giáo nghĩa Tây Phương giáo tuy được tôn sùng nhưng thực tế lại như nô bộc. Qua mấy vạn năm, tộc ta đã có mấy trăm đồng tộc bị Tây Phương Giáo cưỡng ép độ hóa, hiện giờ đều bị vây trong cái gọi là thế giới cực lạc Tây Phương, không được tự do. Vì vậy tộc ta vẫn cực kỳ căm hận. Cũng bởi vì Tây Phương Giáo mà nhất mạch chúng ta mới chậm chạp không thể nhất thống Tây Hải Thủy Tộc. Ngươi đem Hóa Long Đan bán cho Tân Độ La chỉ khiến cho đồng tộc ta chịu khổ mà thôi, tiểu di tự nhiên tức giận.

Nhạc Vũ nhíu mày giật mình, ở tiền thế hắn cũng biết chuyên Phật giáo cùng Bát Bộ Thiên Long nhưng không biết thứ sau là bộ chúng hộ pháp Phật giáo, bên trong lại có huyền hư như vậy.

- Dùng thiên phú tám tộc sao? Thì ra hợp nhất thần thông thiên phú của tám tộc này có thể diễn hóa thế giới. Như vậy dược sư Vương phật đến chỗ các ngươi khai đàn lần này sớm đã thôi thăng huyết mạch Long tộc các ngươi lên mức độ cực cao.

Qua mấy ngày, tại chân trời trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một vầng kim quang chói lòa nhưng lại hết sức nhu hòa, từ trên tầng mây vẳng xuống thanh âm ngâm xướng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 945: Dược Sư Vương Phật

Kim quang chiếu khắp trong phương viên ngàn vạn dặm, cho dù là sâu dưới đáy biển hơn mười vạn trượng cũng được chiếu rọi sáng rõ như ngày xuân khiến thân tâm thư thái.

Bên tai càng ngâm xướng từng đợt tiên nhạc du dương khiến nhân tâm bất giác mê say.

Thần hồn của Nhạc Vũ kiên ngưng nên không bị tiếng nhạc sở động, chỉ nhìn chằm chằm lên không trung, có thể cảm giác vô số hải thú du ngư dưới đáy biển đang điên cuồng lao tới hướng kim quang, thể chất đều được nhanh chóng cải thiện với tốc độ kinh người khi được kim quang chiếu rọi.

- Đây là Dược Sư Vương Phật?

Tuy ở cách xa ngàn vạn dặm nhưng có thể thấy biên độ linh lực ở hướng kia gần như đồng đẳng với thái dương trên không trung, lại không lộ ra bạo liệt mà khiến người sinh ra ý thân cận.

Ngao Tuệ tức giận đến tái nhợt, yên lặng nhìn về bên trên, lạnh lùng nói:

- Trước kia vị chủ thế giới thanh tịnh Lưu Ly vẫn sợ phụ vương ta làm rối nên thường đặt đạo trường cách xa ngoài ức vạn dặm, không dám xâm nhập khu vực Tây Hải Long tộc ta quản hạt. Hôm nay càng ngày càng lớn gan, muốn cùng với hai giáo Xiển Tiệt cùng Thiên Đình bức bách. Phụ vương cũng thật đáng giận, chẳng những không quản còn rõ ràng có ý thuận theo.

Nhạc Vũ cười nhẹ:

- Thuận theo sao? Ta thấy ngược lại vị chủ Tây Hải lại có chút thao lược. Đạo gia có thể dung Dược Sư Vương Phật truyền giáo giảng đạo ở đây nhưng chưa hẳn muốn thấy Tây Phương Giáo bao trùm Tây Hải.

Ngao Tuệ khẽ giật mình liếc qua Nhạc Vũ rồi như nghĩ tới điều gì, vui vẻ gật đầu:

- Không hổ là phu quân của ta, nghĩ toàn chuyện xấu. Sao ta lại không nghĩ đến phương pháp này. Nếu có thể chờ đến lúc hai giáo Xiển Tiệt chấm dứt tranh chấp thì tự nhiên không lo bọn họ không đến cầu Tây Hải ta.

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi chăm chú nhìn xem tình hình phía trên.

Kim quang mênh mông che lấp mọi cặp mắt ngoại giới, nếu như là mấy tháng trước thì Nhạc Vũ chưa hẳn có thể nhìn rõ ràng động tĩnh hiện trường bên Dược Sư Vương Phật.

Bất quá hiện giờ huyết mạch Long tộc tiến giai, lại vừa gặp Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tiến nhanh, phẩm chất vài loại linh thủy linh hỏa đều tăng lên không nhỏ khi hắn khai mở mắt Chân Long đến cực đại

, dẫn thêm Vô Vọng chân thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch thì có thể nhìn rõ tất cả động tĩnh trong vòng phạm vi mấy ngàn vạn dặm.

Duy chỉ có một tầng tối hạch tâm bị kim quang dày đặc bao phủ là hắn không thể nhìn thấu, chỉ có thể nhìn thấy một nhân hình trong đó.

Người này tóc quấn hình xoắn ốc, tay trái cầm dược hồ, tay phải kết ấn vô úy, tướng mạo từ thiện, hai tai rủ xuống vai. Hai bên đồng dạng có hai vầng kim quang xán lạn, chỉ kém hơn nhân ảnh Dược Sư Vương Phật một chút, quả nhiên có khí tượng uy thế của một giáo chủ đắc đạo.

Ngao Tuệ rõ ràng cũng có thể trông thấy tình hình bên kia, nhếch miệng nói:

- Hai người kia chính là đệ tử của Dược Sư Vương Phật, tên gọi là Nhật Quang và Nguyệt Quang nhị bồ tát, thống lĩnh mười hai thần tướng của thế giới Thanh Tịnh Lưu Ly. Theo truyền thuyết cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, bất quá ta từng nghe phụ vương nói, hai người này không dựa vào tu hành để đạt đến, không ở vào trong Tam Thiên Đại Đạo, 800 bàng môn mà dựa vào vu lực, chiến lực chân chính chỉ bằng Thái Thanh Huyền Tiên.

Nhạc Vũ khẽ ừ, hắn cũng đã nghe nói hai người này lẫn mười hai Thần Tướng,

nghe nói trong đó bất luận một vị nào cũng có thể vượt qua Thái Ất Chân Tiên.

Tuy nhiên nhìn vào thì hắn phát hiện hai người này có chút không đúng, nắm giữ vu lực cũng chỉ được mã ngoài.

Sau khi kim quang xuất hiện một lát liền có vô số tu sĩ tụ tập đến. Trong hơn mười vị tu sĩ mà Nhạc Vũ đã gặp qua ở Dịch Linh thành không ngờ hơn nửa đã tìm đến đây, còn có thêm gần ngàn vạn tu sĩ Nhân tộc, yêu tu còn nhiều hơn gấp bội, trong không trung càng ngày càng náo nhiệt.

Sau một lát, đột nhiên vang lên vài tiếng chuông vang xa đến ngàn vạn trượng.

Vị Dược Sư Vương Phật ẩn sâu trong kim quang rốt cục mở miệng nói:

- Lần này bổn tọa khai mở đàn sở giảng chính là A Di Đà Kinh, Lăng Già Kinh, Vị Lai Phổ Độ chân kinh, Kim Cương Quan Diễm Chỉ Phong Vũ Đà La Ni Kinh, Thiên Phẩm Diệu Pháp Liên Hoa kinh của Tây Phương Giáo ta. Mặc dù không quan hệ trực tiếp với chư vị tu đạo nhưng bao hàm tám vạn bốn ngàn pháp môn của phật giáo ta, có thể hữu ích với các loại tu hành. Bổn tọa chỉ độ người hữu duyên, nếu có người không muốn nghe thì có thể tự do rời đi.

Ngao Tuệ nghe vậy bất giác nhếch miệng:

- Cái gì chỉ độ người hữu duyên. Nếu thật như thế sao hết lần này tới lần khác chạy đến Tây Hải ta?

Nàng nói xong dứt khoát lấy ra hai viên Định âm châu nhét vào tai, sau đó trừng mắt nghiến răng nhìn lên trên vẻ tức giận.

Nhạc Vũ cũng không quản nàng, chỉ lẳng lặng dự thính. Trong người hắn có dị bảo nên không dám hiện thân trước mặt vị đại năng Hồng Hoang này nhưng có Hi Hoàng kính che lấp nên vẫn có thể dự thính dưới đáy biển.

Giảng đầu tiên là A Di Đà Kinh và Vị Lai Phổ Độ chân kinh, Nhạc Vũ nghe xong một lát thì phì cười:

- Cái gì mà tám vạn bốn ngàn pháp môn, chẳng phải là tương tự với bán hàng đa cấp ở thế giới của mình?

Ngạo Tuệ có chút mơ hồ, lấy ra một viên Định âm châu khỏi tai rồi hỏi:

- Bán hàng đa cấp? Đó là thứ gì?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không giải thích.

Trong mắt hắn, thủ đoạn tu tập vu lực của Phật môn quả thực có cùng thủ pháp bán hàng đa cấp ở tiền thế.

Mỗi lần độ hóa một người thì thu của mỗi tín đồ một ít công đức cùng tín ngưỡng lực. Sau đó dựa vào những đệ tử tín đồ lại phát triển ra vô số tuyến dưới, tiếp tục chuyển hóa tín nguyện lực.

Cuối cùng có thể thu được hải lượng Phật lực khiến dưới kết cấu hạ bạn kim tự tháp cũng có thể xuất hiện vô số Kim Cương La Hán, thậm chí là Bồ Tát quả vị.

Cái này kỳ thật có thể coi là một môn tu pháp bàng môn khác với Đạo gia, cũng đồng dạng tồn cùng thiên địa.

- Không trách những tu sĩ vô pháp nhập Tam Thiên Đại Đạo, 800 bàng môn lại không có bí pháp tiến giai sẽ theo đuổi Tây Phương Giáo như thế.

Chỉ đến khi nghe đến Lăng Già A Bạt Đa La bảo kinh thì thần sắc của Nhạc Vũ mới khẽ chấn động.

Hắn biết đây mới chân chính là truyền thừa vô thượng của Tây Phương Giáo, tường giải các khái niệm Phật gia ngũ pháp, tam tự tính, bát thức, nhị chủng, vô ngã…rất tốt cho việc tu hành hồn thức, ổn định đạo tâm. Đặc biệt phép dụng thể mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý vô cùng tinh diệu.

Theo truyền thuyết Lăng Già Kinh bao hàm hơn ngàn loại pháp môn thần thông, chính là bí truyền Tây Phương Giáo.

Dược Sư Vương Phật tuyệt không có khả năng giảng giải từng cái nhưng chỉ cần nghe được tổng cương cũng đủ ích lợi vô cùng.

Mấy ngàn vạn tu sĩ phần lớn đều vì Lăng Già Kinh mà đến.

Thần sắc Ngao Tuệ cũng lộ vẻ ngưng trọng, nhưng vẫn không chịu gỡ Định âm

châu ra, chuyên chú tế luyện Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm cùng Ngũ Hành ẩn quang thạch.

Nhạc Vũ biết ý nàng không muốn nhận ân huệ của Tây Phương Giáo nên cũng không nhắc nhở, chỉ chiêu xuất Chiến Tuyết và Huyền Nguyên tử đang ở trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ ra.

Bạch Thường dường như cũng biết đây là cơ duyên khó được nên lộ vẻ ngưng trọng ngồi xếp bằng lắng nghe.

Bản thân Nhạc Vũ cũng cảm giác được rất nhiều lợi ích, khi Dược Sư Vương Phật giảng Lăng Già A Bạt Đa La bảo kinh xong thì thần hồn lại càng tinh khiết ngưng thật thêm mấy phần.

Đáng tiếc Dược Sư Vương Phật chỉ giảng bản kinh này một lần, thật khiến người thoáng tiếc nuối.

Tuy nhiên đến bản Kim Cương Quang Diễm Chỉ Phong Vũ Đà La Ni Kinh tiếp theo thì Nhạc Vũ lại càng tập trung.

Nội dung bản kinh này chính là cách hưng vân bố vũ, thao túng quang diễm, đối với hắn thực sự có ích.

Trên thế gian hiện giờ chỉ còn lại bản thiếu còn khoảng hơn mười câu chân ngôn. Một số đệ tử của Tây Phương Giáo cũng nhìn vào đó để đối kháng với truyền thừa của Đạo gia, bình thường tuyệt đối sẽ không dễ dàng giảng cho người ngoài. Hôm nay Dược Sư Vương Phật lại có thể khai đàn giảng thuật kinh này rõ ràng hào phóng ngoài dự liệu. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Nhưng chỉ nghe một lát thì Nhạc Vũ đã nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần tiếu ý.

Ngao Tuệ bên cạnh cười khẽ:

- Người ngoài Tây Phương Giáo như chúng ta sao có thể nhận được chân chính truyền thừa? Cho dù có cũng chỉ là tàn khuyết không đầy đủ. Chỉ cần là người Tây Hải đều biết đây là thủ đoạn của Tây Phương Giáo câu dẫn đệ tử bái nhập môn hạ. Nếu như ngươi muốn hỏi chỗ tinh yếu thì đợi gia nhập vào Tây Phương Giáo nói sau.

Bởi vì có Hi Hoàng kính cùng Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận nên Ngao Tuệ nói chuyện không hề kiêng kị.

Nhạc Vũ cũng đồng dạng thôi không còn tâm tư lắng nge, chỉ chờ Dược Sư Vương Phật ly khai là tìm Tân Độ La luyện đan.

Chỉ có Huyền Nguyên tử cùng Bạch Thường vẫn quý trọng cơ hội, cơ hồ đã là tiến vào trạng thái vật ngã lưỡng vong.

Chiến Tuyết đã đọc qua Tử Khuyết Thiên Chương nên đối với những truyền thừa tàn khuyết của Tây Phương Giáo cũng đồng dạng không hề hứng thú.

Nàng liếc nhìn Ngao Tuệ hàm ý cảnh cáo rồi tiến vào lại bên trong Diễn Thiên Châu .

Ngao Tuệ bất giác nhíu mũi hỏi vẻ hiếu kỳ:

- Vị tỷ tỷ này dường như không thích nói chuyện với người khác? Bình thường rất thích ở tại thế giới trong châu, hơn nữa ta thấy khí tức của nàng thật kỳ quái, có chút tương tự với Vu Thần.

Huyền Nguyên tử cùng Bạch Thường bất giác run lên. Người đầu tiên còn tốt, người sau lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Biết được càng nhiều bí mật của Nhạc Vũ đồng nghĩ với việc bọn họ càng khó ly khai .

Nhạc Vũ cười khẽ không đáp, lại đem một viên Hóa Long đan bỏ vào miệng như ăn kẹo.

Sau một khắc đột nhiên thấy ở phía xa có một đạo khí tức cực lớn bay lên.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, khai mở mắt Chân Long nhìn qua, biết chuyện mà Ngao Liên nói đã phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 946: Nhai Tí Khuy Thiên

Hồng mang hung sát tràn ngập chân trời, gần như đánh tan toàn bộ kim quang, long uy mênh mông chấn áp bốn phương.

Ngao Tuệ khẽ chấn động, vẻ mặt tái nhợt, nhìn về phía khí mang vọt lên vẻ kinh nghi bất định.

Trên bầu trời này rất nhiều yêu tu tu sĩ cũng không còn lòng dạ nghe pháp mà đều nhìn về hướng kia.

Hơn mười vị Thái Ất Chân Tiên kia cũng lộ vẻ hưng phấn, hiển nhiên chờ lúc này đã lâu.

Nhạc Vũ cũng giật mình nhưng chỉ chốc lát liền nhíu mày.

- Đây là Nhai Tí?

Vào thời thượng cổ, tựa như Phượng Hoàng sinh Khổng Tước và Kim Sí Đại Bằng thì Tổ Long cũng đồng dạng từng cảm ứng khí thiên địa mà sinh chín con.

Nhai Tí là một trong đó, tuy thân có huyết mạch Long tộc nhưng hình dạng lại không quá giống.

Bởi vì nó do khí Tiên Thiên hỗn hợp với huyết mạch Tổ Long sinh hóa mà thành nên cân cước gần với những bậc đại năng thượng cổ ra đời từ Tiên Thiên nguyên thai hơn. Vì vậy cũng là siêu giai thần thú nhưng cấp bậc lại thấp hơn Long Phượng Kỳ Lân, thậm chí Tam Túc Kim Ô mấy trù.

Vào thời thượng cổ từng hiệu mệnh tại Yêu tộc Thiên Đình, tung hoành nhất thời nhưng trước khi Vu Yêu đại chiến đã không biết đi đâu, không ngờ hơn mười vạn năm sau lại hiện thân ở Tây Hải.

Nhạc Vũ cũng không dám xác định, chỉ có thể đứng xa nhìn lại. Hắn biết Nhai

Tí từng chưởng quản sát phạt tại thiên đình thượng cổ, hiện giờ thấy khí hung sát lẫn long uy như thế nên rất có khả năng là Nhai Tí

Trên mặt biển dấy lên từng đợt sóng lớn ngập trời cao đến mấy ngàn trượng điên cuồng khởi động.

Dưới mặt biển cũng không yên tĩnh, ngoại trừ chấn động mãnh liệt còn có vô số ám lưu triều dũng không dứt.

Đột nhiên từ một chỗ yên tĩnh sâu trong đáy biển cách xa trăm vạn dặm nứt ra một khe hở cực lớn, tụ lên vô số vòng xoáy.

Một thân ảnh cực lớn hình dạng như lang sói từ trong khe hở giãy dụa đi ra, chỉ thò một chân đã dài hơn bốn mươi vạn trượng, đến khi toàn thân xuất hiện thì đã cao hơn rất nhiều so với mặt biển khiến người nhìn vào hãi hùng.

Trên lưng của hắn có một cự bia như có lực vạn quân ép xuống không thể đứng thẳng lên.

Còn có một thanh kiếm chứa đầy lôi quang treo trên đỉnh đầu của hắn, kiếm ý lạnh thấu xương khiến Nhai Tí phải dùng cự giác chấn trụ.

Vừa mới xuất hiện, Nhai Tí đã điên cuồng cười lên ha hả:

- Dược Tư à Dược Tư, cho dù ngươi hi sinh một hóa thân ngưng tụ mấy vạn năm để trấn áp lão tử thì đã làm sao? Hôm nay chẳng phải lão tử đã ra được sao? Còn có Thanh Đế, hắc hắc, mối hận dùng thất tuyệt phong linh bia trấn áp mười vạn năm này, Nhai Tí ngày sau tất có hậu báo, nếu như không phải ngươi trợ giúp Vu tộc bố trí thiên bảo đại trận thì một Dược Tư sao vây được ta?

Nhai Tí dùng sừng húc mạnh vào thanh kiếm tràn đầy lôi quang khiến nó bay lên một chút, cuối cùng rút được hết chân còn lại mắc dưới khe hở ra.

Tiếp theo là một hồi tiếng nổ chấn động, từ dưới khe hở như có một vật gì đó nứt vỡ rồi vô số bảo quang đột nhiên bay ra, nhìn kỹ lại là gần ngàn linh bảo dật tán bốn hướng.

Mấy ngàn vạn tu sĩ trên không cũng không thể ngồi yên mà nhao nhao tứ tán để cướp đoạt số Linh Bảo.

Nhạc Vũ cũng kinh hãi không thôi, đây là lần đầu tiên hắn thấy nhiều Tiên Thiên linh bảo tụ chung một chỗ như vậy.

Yêu tộc vì để trấn áp Nhai Tí quả thực là cam lòng hạ tiền vốn

Nhạc Vũ khai mở mắt Chân Long nhìn kỹ rồi thở nhẹ. Linh Bảo tuy nhiều nhưng xem phần lớn không phải là thứ sát phạt, cũng chỉ có vài món náu thân bên trong.

-Tiên Thiên linh bảo chính như thế, Tiên Thiên sinh thành nên trời sinh phù hợp thiên địa đại đạo. Nhưng đến cùng có thể ra hình dáng nào lại không như ý nhân tâm, linh bảo đây tuy nhiều nhưng thích hợp tu sĩ lại chỉ có chừng hai ba phần mười mà thôi, để thích hợp đấu pháp lại càng thưa thớt.

Tuy vậy nhưng Nhạc Vũ vẫn dùng mắt Chân Long nhìn kỹ rồi hút tới mười mấy thứ Tiên Thiên linh bảo.

Những tu sĩ yêu tu đang tranh đoạt những linh bảo kia đều chỉ thấy một quang hoa cuộn lên rồi mục tiêu đang truy đuổi đều biến mất không thấy tăm tích.

Nhạc Vũ lúc này đang ở trong Côn Luân cửu liên đại trận xem xét một viên tiểu châu đang phát ra quang hoa u lam. Viên châu này nhìn như không có gì khác biệt nhưng biên độ linh lực không ngờ ở trên Tứ phẩm, còn có một mối liên hệ bí ẩn với đại đạo bản nguyên.

Đây là thứ duy nhất khiến hắn thoáng để ý trong mười mấy món Tiên Thiên linh bảo.

Phân tích kỹ một lát, Nhạc Vũ liền tế hạt châu vào mi tâm. Sau một khắc hắn liền cảm giác giữa trán như khai mở ra một con mắt khác rồi vô số tin tức thông qua đó rót vào trong não.

Cho dù với cả tu vi hiện giờ của hắn thì cũng thiếu chút nữa không chịu nổi, sau khi choáng váng thì cảm thấy kinh dị.

- Thế gian lại còn có dị bảo bậc này?

Lúc này bên trong não hắn là tái tạo của lưu động linh lực trong ngàn vạn dặm.

Cho dù là kim quang quanh người Dược Sư Vương Phật cũng không cách nào ngăn cản, thậm chí có thể cảm giác được lưu động linh lực trong người vị đại năng thượng cổ này. Mấy ngàn vạn tu sĩ yêu tu cũng không cách nào giấu được.

Phối hợp với mắt Chân Long thì hiện giờ hết thảy mọi động thái trong mấy ngàn vạn dặm hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Sau một lát, Nhạc Vũ khống chế được hạt châu, loại bỏ hết tin tức vô dụng nhưng trong nội tâm vẫn cực kỳ kinh dị.

- Kỳ trân đỉnh cấp như vậy dùng để áp chế Nhai Tí chẳng phải là phung phí của trời? Mình đã có được vật này mà không tìm được một pháp môn thiên thị địa thính quả là đáng tiếc.

Có thể cảm giác được lưu động khí tức trong cơ thể của người khác vậy thì lúc đấu pháp sẽ chiếm được vài phần tiên cơ. Nắm vững được lưu động linh lực trong vòng mấy ngàn vạn dặm vậy sẽ có ưu thế tuyệt đối trong việc bày hay phá trận.

Cũng không biết Thanh Đế cùng Dược Tư không phát hiện hay không để vào mắt.

Ngao Tuệ thấy trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng thì bất giác hiếu kỳ, cố chịu uy áp long uy kia lên tiếng hỏi:

- Phu quân, rốt cuộc là vật gì? Ta xem cũng chỉ là tầm thường mà thôi, chẳng lẽ có dị năng?

Nhạc Vũ ừ một tiếng rồi không chút do dự bắt đầu vận dụng khiến cho viên bảo châu này phát ra lam quang chói mắt chiếu về bên ngoài mấy trăm vạn dặm.

Quả nhiên quanh người Nhai Tí tuy là sát khí tung hoành nhưng lại khó ngăn hắn thăm dò, quan sát một lúc thì khẽ chấn động.

Hai người này sao tới đây lúc này? Chẳng lẽ là vì thất tuyệt trấn linh bia mà đến?

Ngao Tuệ cùng Bạch Thường đều khó hiểu:

-Kỳ quái? Không biết viên châu này có công dụng gì?

- Ta gọi nó khuy thiên châu

Nhạc Vũ đã bình ổn tâm tình, đến khi ngự sử viên lam châu này thăm dò khe hở dưới đáy biển lại càng mừng rỡ.

Hắn mỉm cười rồi thu hồi Huyền Nguyên tử vào trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ nội.

Tiếp đó hắn cầm lại Hi Hoàng kính vào tay, yên lặng xem biến hóa thế cục trước mắt.

Ngao Tuệ Bạch Thường lại càng khó hiểu, viên châu này có năng lực gì mà dám xưng "Khuy thiên" (Nhìn trộm cả trời)?

Còn đang nghi hoặc thì Nhai Tí đã dùng cự bia trên lưng cưỡng ép đánh ra một đường.

Dược Sư Vương Phật ẩn trong kim quang lúc này cũng khẽ thở dài, miệng tụng Phật hiệu nói:

- Nhai Tí ngươi hung tính quá liệt, lệ khí quá sâu. Nếu là phá phong mà ra thì nhất định sẽ khiến cho sinh linh Hồng Hoang lâm vào đại kiếp nạn. Nếu là bổn tọa chưa từng nhìn thấy thì cũng thôi nhưng đã nhân duyên tế hội thì không cho phép ngươi ra được.

Vừa dứt lời thì Dược Sư Vương Phật đã hạ xuống thất tuyệt phong linh bia. Chỉ thấy cự bia tựa như đột nhiên tăng nghìn lần ép tới Nhai Tí lần nữa trầm xuống, mắng to:

- Ngươi là người phương nào? Dám đến chọc ta?

Hắn gầm lên giận dữ, chỉ thấy quanh người bộc phát vô số kim quang ngưng tụ thành cự kiếm trùng kích cự bia.

Dược Sư Vương Phật ngồi bất động, chỉ đem dược hồ tế lên rồi quanh người khai mở ra trăm vạn cành hoa lá áp chế thất tuyệt phong linh bia, dù kim quang trùng kích như thế nào vẫn có thể ngăn cản, thản nhiên nói:

- Nhai Tí đạo hữu cần gì phải thế? Vô luận là Thanh Đế đại tông cũng tốt hay Dược Tư cũng thế, hiện giờ đều đã vẫn lạc, người trước thân hóa Thái Sơn, thành tựu một trong Ngũ Nhạc. Người sau càng đã biến thành Thần quốc chẳng biết đi đâu. Đạo hữu có thù tất báo nhưng giờ đâu còn cừu địch.

Nhai Tí sững lại một lúc rồi gầm lên kinh thiên động địa:

- Chết thì đã có sao? Lão tử tự sẽ tìm người khác tính sổ. Nhai Tí ta khoái ý ân cừu, quản gì chuyện của ngươi? Nếu không lăn xuống thì ngày sau lão tử nuốt sống.

Dược Sư Vương Phật thở dài, tay phải kết Tam Giới Ấn nói:

- Thả ngươi đi ra, kỳ thật cũng không phải không thể, chỉ cần đạo hữu thề có thể bỏ quên ý niệm báo thù, quy y Tây Phương Giáo ta thì ta tuyệt có thể thay ngươi cởi bỏ thất tuyệt phong linh bia

Nhai Tí nghe vậy cười lạnh:

- Đại tông đi đâu mà khích lệ ta quy y Tây Phương Giáo? Thì ra là thế, ngươi cũng đơn giản là muốn mưu đồ vật trên lưng ta, ngươi là thứ gì mà dám đánh chủ ý trên người lão tử?

Hắn chợt như nhớ ra gì đó cười to nói:

- Nghĩ ra rồi, nguyên lai ngươi là tiện chủng này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 947: Cường hoành Nhai Tí

Toàn bộ thiên không gần như lặng ngắt, ngay cả những tu sĩ đang tranh đoạt Tiên Thiên cũng ngẩn ra ngạc nhiên.

Lúc Nhai Tí tung hoành Hồng Hoang là mười vạn năm trước, tuy nhiên lúc này thanh thế quá lớn, cường tuyệt cực điểm, thậm chí vượt qua Dược Sư Vương Phật.

Một câu "tiện chủng" của hắn quả thực khiến người giật mình. Vô luận nói như thế nào cả hai đều đồng cấp đại năng thượng cổ, nói như vậy đúng là khinh người quá đáng

Vẻ mặt Dược Sư Vương Phật tái nhợt nhưng vẫn không nói một lời, tế ra một cự tháp Thất Thải Xá Lợi đặt lên thất tuyệt phong linh bia khiến cho thân hình

Nhai Tí khụy xuống nhưng vẫn cười lên ha hả nói:

- Đây là thẹn quá hoá giận sao? Ngươi chính là một đóa thi xú hoa Tiên Thiên đắc đạo, không phải tiện chủng thì là cái gì? Trước kia lúc còn thuộc Yêu tộc xách giày cho lão tử còn không xứng. Không ngờ qua mười vạn năm, tiện chủng ngươi quy y Tây Phương Giáo, lại còn làm giáo chủ một phương, dùng chí nguyện to lớn đắc đạo hắc hắc, lão tử lại nhìn ngươi không thể trấn áp ta. Lại chẳng như Thanh Đế, gặp phải Tiên Thiên của ta liền khắc tận Mộc hệ thần thông?

Nhạc Vũ nhíu mày, khẽ giật mình nhưng cũng không để ý, thi xú hoa vốn có ác danh vang lừng nhưng với tu sĩ bọn họ thì chỉ cần có thể đắc đạo thì cũng không phân sang hèn. Hơn nữa vị chủ nhân của thế giới Thanh Tịnh Lưu Ly này sau khi đắc đạo thì thường phóng dược tế cứu người, qua vài vạn năm đã cứu sống người vô số, cho dù với mục đích gì cũng đáng để kính nể.

Ngao Tuệ bên cạnh hắn lại mặt mày hớn hở, phảng phất giống như nghe được có chút hả giận.

Dược Sư Vương Phật trầm mặt không nói một lời, dưới chân đạp mạnh khiến Nhai Tí rên lên một tiếng rồi lại vọt tới dùng đầu đánh bay cự kiếm lôi quang.

Tiếp đó thân hình bỗng nhiên biến hóa, thu hồi thiên địa pháp tướng biến thành cự nhân vạn trượng trầm vào đáy biển, hai tay nâng Thất Thải phong linh bia nói:

- Nơi này chính là Tây Hải, ta cũng không không tranh chấp với ngươi, chờ ta đổi địa bàn tìm chỗ Kim linh địa rồi nói sau

Nói xong hắn bước về phía đông, mỗi bước vượt qua 3000 khiến nước biển sôi lên ầm ầm.

Dược Sư Vương Phật càng lộ vẻ ngưng trọng, hừ lạnh một tiếng đem hơn trăm tiểu điểm kim sắc vãi khắp bốn phương tám hướng, hai tay kết nguyện ấn, miệng niệm phạm âm.

Sau một khắc liền thấy vô số cành lá từ dưới biển vượn lên quấn lấy thân hình Nhai Tí.

Từ thân thể Nhai Tí bắn ra vô số khí canh kim chém nát toàn bộ cành lá, vẫn cực kỳ kiên định bước từng bước về phía đông Nam Chiêm Bộ Châu.

Dược Sư Vương Phật quát nhẹ một tiếng, Nhật Quang và Nguyệt Quang Bồ Tát và mười hai thần tướng đồng thời phi lên vây quanh Nhai Tí, từng người tế ra pháp khí hô ứng với Thất Thải Xá Lợi tháp, tay kết Di Đà định ấn, miệng niệm phạm ngôn phật gia tụ lên một luồng kim quan nồng đậm đồng dạng quấn quanh Nhai Tí.

Ngao Tuệ thấy vậy nhíu mày nói:

- Dược sư phật cũng quá cũng giảo hoạt, chỉ vây không công, ta thấy là sợ thần thông thiên phú của Nhai Tí.

Bạch Thường cũng thân thuộc Yêu tộc nên cùng cừu địch với Ngao Tuệ:

- Ta xem Nhai Tí Lão tổ dù chưa trảm cắt tam thi nguyên thần nhưng một thân pháp lực đã vượt xa Dược Sư Vương Phật. Tuy nhiên lại chịu thiệt đã bị phong

ấn mười vạn năm nên khó có thể bền bỉ. Nếu còn giằng co thì tình cảnh quả thật lo lắng. Tiếc là Bạch Thường lực còn không đến.

Nhạc Vũ nhếch miệng, thầm nghĩ trong này làm gì có chỗ giảo hoạt? Muốn oán chỉ có thể oán thần thông Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu của Nhai Tí quá nổi danh.

Đổi lại bản thân là dược sư phật cũng chỉ chọn vây khốn không công.

Danh tiếng có thù tất báo của người này đâu phải nói suông? Không chỉ là tính cách như vậy mà thần thông thiên phú của hắn cũng đồng dạng.

Nhai Tí vẫn liên tục giãy dụa dấy lên từng đợt chấn động linh lực, ngay cả kim quang do mười hai Thái Ất Chân Tiên, hai vị Đại La Kim Tiên tụ tập cũng khó vây khốn, bước chậm từng bước về phía đông

Dược sư phật khẽ thở dài, sau đó nhìn về phía trên không, lạnh lùng nói:

- Bọn ngươi vẫn còn muốn ngồi yên không quản đến sao? Đợi đến lúc hắn đi tới kim linh địa thì còn ai có thể vây khốn? Khi đó gặp nạn cũng đâu phải một nhà Tây Phương Giáo ta.

Trên tầng mây yên lặng một hồi rồi có gần mười hai vạn chiếc hoặc thanh đồng hoặc bạch ngân sắc chiến xa đột nhiên đánh xuống. Mười hai chiếc Thất Thải chiến xa cầm đầu, phân bố bốn phương tám hướng quanh Nhai Tí, kết xuất một đại trận như thiên la địa võng, linh quang nồng đậm tụ về chỗ trung ương.

Tiếp đó bốn vị võ tướng thân mặc kim giáp, cầm trong tay binh qua từ phía sau bay lên biến thành pháp tướng kim thân vạn trượng, cầm xiềng xích vây chung quanh Nhai Tí khiến hắn không thể động đậy.

Ngao Tuệ trên mặt tức giận không thôi nhưng cũng không lo lắng gì, chỉ có thần sắc Bạch Thường có chút ảm đạm.

Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần chờ mong, biết hai người chịu chờ đến lúc này thì cuộc chiến này không thể sớm chấm dứt.

Nếu Dược Sư Vương Phật thật sự có thể phong ấn Nhai Tí thì mọi người nơi đây còn cơ hội gì đáng nói?

Tâm niệm vừa động, hắn lệnh cho Bạch Thường mở ra sáu cặp cánh. Sau một khắc đã thấy trên thân Nhai Tí bộc phát một đoàn bạch quang mênh mông, vô số khí canh kim sắc bén vốn đã chém nát cành lá lại tiếp tục chém đứt xiềng xích.

- Đồ ăn hại đâu đến vậy? Với chút bản sự như vậy cũng dám tới bắt ta? Đi chết hết cho ta.

Nhai Tí một tay nâng thất tuyệt trấn linh bia, tay phải vung lên đánh nát võ tướng kim giáp cao vạn trượng trước mặt thành bột phấn.

Tiếp đó hắn phun ra trong miệng một cự tháp thanh sắc đối kháng với thanh cự kiếm lôi quang, đánh bay ra hơn trăm vạn trượng rồi lại đánh tiếp một quyền đánh bay cự bia ra mấy chục vạn trượng va chạm với sóng biển dấy lên thanh âm ầm ầm.

Hai Bồ Tát còn đỡ, mười hai thần tướng và binh tướng trên mười hai vạn chiến xa thiên đình đều mồm miệng hộc đầy máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Bộ phận chiến xa đứng mũi chịu sào trực tiếp bị sóng âm đánh thành bột mịn, mắt thấy đại trận phong cấm thoáng có khe hở thì sau một khắc từ bốn phía chung quanh cự tháp thanh sắc đều xé mở một khe nứt không gian. Mấy đạo bảo quang cường hoành , thêm vào một cự thủ kim quang phi độn mà đến cầm nhiếp cự tháp.

Nhai Tí kinh hãi dùng hai tay khẽ hút nhưng không thể thu hồi cự tháp, thần sắc lộ vẻ nôn nóng đánh ra một quyền trên cự bia khiến nó bay ra mấy chục vạn trượng nhưng vẫn không thể dứt bỏ.

Dược Sư Vương Phật, thủy chung im im lặng lặng ngồi trên thạch bia,tay vẫn kết ấn ngưng giọng nói:

- Nhai Tí ngươi chính là dị thú trời sinh, thiên phú thần thông Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng khó tổn thương. Đáng tiếc ngươi thân là Yêu tộc, không nhìn được số trời, ngày hôm nay đâu chỉ một mình ta sao? Nhìn xem người tranh di vật Thanh Đế có từng ít đi?

Tranh đoạt cự tháp màu xanh càng phát kịch liệt, đều hữu ý vô ý kéo nó dần xa Nhai Tí mấy trăm vạn trượng.

Ngao Tuệ dưới đáy biển nghe vậy hừ nhẹ: - Ai nói Yêu tộc ta không nhìn được số trời? Đợi ta tu thành Đại La Kim Tiên, Dược Sư Vương Phật ngươi chưa hẳn bì kịp. Bản thể ngươi vốn là thi xú hoa đắc đạo, Nhai Tí là Yêu tộc, vậy bản thân hắn là cái gì?

Nàng nhìn về cự tháp màu xanh, nhíu mày nói:

- Đó là cái gì? Ta nghe nói năm đó Thanh Đế từng hái năm phần của năm chủng Tiên Thiên linh căn đúc thành ra Linh Lung Tháp, là Hậu Thiên cực phẩm linh trân, uy lực có thể sánh với Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô của ngươi nhưng rất ít sử dụng. Đây chắc là vật này?

Nhạc Vũ nheo mắt ngưng trọng, ở một hải vực nhỏ lại liên tục xuất hiện mấy vị Đại La Kim Tiên, ngoại trừ ba người hắn sớm phát giác thì hai người còn lại không có cảm giác, đều xuyên toa ngàn vạn dặm sau khi Thái Ất huyền quang Linh Lung Tháp xuất hiện.

Thở dài một hơi, Nhạc Vũ nhìn về phía nam, cự kiếm lôi quang sau khi bị đánh bay cũng chưa thấy trở về, không biết đã xảy ra biến cố gì. Từ xa chỉ thấy một đoàn lôi quang bộc phát, ngay cả khuy thiên châu cũng chỉ có thể cảm giác đại khái.

Hơi chút suy ngẫm, Nhạc Vũ liền lệnh cho Bạch Thường vỗ cánh khai mở một tuyến không gian.

- Cần phải đi rồi.

Không nói thêm nhiều, hắn nhấc Ngao Tuệ lên rồi cả ba xuyên qua hư không tiến vào hàng rào không gian ra ngoài mấy trăm vạn dặm.

Chỉ thấy trước mắt là mấy tên Thái Ất Chân Tiên liên thủ vây khốn thanh cự kiếm lôi quang, vừa thấy mấy người Nhạc Vũ thì đều biến sắc.

Trong đó có vị thanh sam tu sĩ bị Ngao Tuệ đánh thương đang lóe lên sát ý.

Người cầm đầu là một đại hán tóc trắng, đã đạt đến Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong, giật mình chốt lát rồi đánh tới hơn mười điểm bạch quang.

- Vân bảo tông cùng Liên thiên cung làm việc, người vô can cút cho ta

Nhạc Vũ nhíu mày, tùy ý quét ra một luồng Ngũ Sắc Thần Quang toàn diệt số quang điểm, tiếp đó không chút khách khí đánh bay hơn mười viên thái vi linh lộ thần lôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 948: Hoành hành ngang ngược

Từng đợt lam quang nổ tung, nhấc lên tiếng vang ầm ĩ, khí lãng mang theo lực lượng hủy diệt vô tận nháy mắt lan tràn ra ngoài vạn dặm.

Vài vị Thái Ất Chân Tiên tu sĩ cơ hồ ngay lúc Thái Vi Linh Lộ Thần Lôi nổ tung đã trốn ra ngoài hàng rào không gian.

Khi xuất hiện trở lại đã cách xa mấy vạn dặm, sắc mặt đều xanh mét, sát khí lạnh thấu xương tràn ngập đôi mắt.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới mấy người kia, một ngũ sắc cự chưởng chộp ra đem thanh lôi quang cự kiếm đang mất đi khống chế định quay về chỗ Nhai Tí Túng Hoành chặt chẽ bắt lại.

Tiếp theo từ trong ấn đường bay ra một điểm hồng quang, ngay sau đó một bàn tay trắng muốt đã nắm giữ cự kiếm trong tay.

Cự kiếm chiến minh, tựa hồ đang ra sức giãy dụa, nhưng không cách nào giãy thoát ngũ sắc cự chưởng trói buộc.

Chiến Tuyết nhắm chặt đôi mắt, toàn bộ vu lực quanh thân cơ hồ điên cuồng rót vào bên trong lôi quang cự kiếm, thanh tẩy linh hồn lạc ấn còn sót lại bên trong.

Quanh người nàng tràn ra một tia thất thải lôi quang, liên kết thành một khối với thanh cự kiếm.

Tu sĩ tóc bạc lập tức phản ứng, sắc mặt thoáng ngạc nhiên, sau đó hừ lạnh một tiếng, nói:

Không biết sống chết!

Mấy vạn điểm bạch quang từ trong tay áo hắn chen chúc bắn ra, đều là những tiểu điểm cỡ hạt gạo, nhưng lại nặng như hằng tinh, hướng ba người điên cuồng vọt tới. Những người còn lại cũng lập tức động thủ, đều tế ra bảo vật trong tay, trong nháy mắt thanh thế thật mênh mông cuồn cuộn.

Không biết sống chết sao?

Nhạc Vũ nghe vậy cười ha hả, hứng ý cuồng ngạo, trong lồng ngực chưa từng có chút ý khinh địch nào, nhưng so sánh với hơn mười đầu Chân Long Tây Hải chặn đánh lúc trước, những Thái Ất Chân Tiên không có đại thần thông này lại được xem là gì?

Lại thêm một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang sái ra phía trước, đem vài kiện linh bảo tùy ý bắn rơi.

Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cũng bay lên không, nhô lên cao chiếu xuống, một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang tầng hai mươi hai đánh ra, đem thân hình tu sĩ đầu bạc cách đó không xa trực tiếp đánh thành băng bụi.

Nhìn thấy được người cầm đầu vẫn lạc trong nháy mắt, mấy người còn lại vẻ mặt hiện lên dáng kinh hoàng.

Cho dù là Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ ra tay, cũng xa xa không đạt tới sự khoa trương như vậy, Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong ở trước mặt thanh niên tu sĩ này lại không có chút lực hoàn thủ.

Mấy người còn lại đều không nói được một lời, mạnh mẽ xé khai hàng rào không gian hướng xa xa điên cuồng chạy trốn.

Ngao Tuệ đứng phía sau Nhạc Vũ khóe môi lạnh lùng nhếch lên, Ngũ Hành Uẩn Quang Thạch mang theo từng đạo ngũ sắc quang hoa từ đầu ngón tay nàng xoay tròn không ngừng.

Ngay sau đó liền có mấy trăm tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Diệt Tuyệt Thần Châm từ đầu ngón tay bắn ra, trực tiếp xuyên ra hàng rào không gian, đem thân hình thanh sam tu sĩ xuyên thủng vỡ nát, sau đó nổ thành bột mịn.

Ở trên bầu trời, lúc này trong mắt Chiến Tuyết cũng lóe tia sáng bóng, trong tay cầm lôi quang cự kiếm biến ảo thành vạn trượng đột nhiên quét ngang xuống

đất.

Một đạo lôi quang kiếm quang bàng bạc mênh mông quét ngang chân trời, thẳng thấu ra ngoài hư không, đem một Thái Ất Chân Tiên khác chém thành hai đoạn, thân hình còn lại cũng bị lôi quang tạc thành bụi mù.

Ngay cả Bạch Thường cũng mở tung mười hai đôi cánh sái ra vô số ngân quang, thúc giục hắc sắc tỏa liên đem một người chặt chẽ khóa lại, tiếp theo ngay sau đó liền bị Ngao Tuệ đánh ra một chiêu Vô Ảnh Kiếm vung thành hai đoạn.

Nhạc Vũ nhướng mày, nhìn thấy mấy người còn lại vội vàng bỏ chạy, trong hồn thức của hắn cảm giác càng bay càng xa, vẫn không tiếp tục ra tay.

Vừa rồi pháp lực tiêu hao quá kịch liệt, đến hiện tại hắn còn chưa kịp hồi phục trở lại, mặc dù hắn có thể chiến thắng những người kia nhưng không nắm chắc có thể đem họ lưu lại.

Chỉ là trong lòng hắn âm thầm có chút kỳ quái, cho dù hắn không xem trọng chiến lực của mấy Thái Ất Chân Tiên kia, nhưng một màn trước mắt thật sự có chút kỳ lạ.

Ngoại trừ tu sĩ tóc bạc cầm đầu bị hắn đánh chết bất ngờ, kể cả thanh sam tu sĩ cũng đã bị thương nặng từ trước, quá trình hai người khác bị chém giết tại chỗ cũng thật sự quá mức dễ dàng.

Chiến lực bậc này căn bản không thể có tu vi Thái Ất Chân Tiên.

Mà ngay sau đó, khóe mắt hắn liền bị một đạo phù rơi xuống hấp dẫn.

Đây là vật gì? Hình như là phù bảo?

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ đánh ra một đạo pháp lực đem phù lục thu đến trước mặt.

Chỉ thấy trên phù lục có dòng chữ triện tử kim sắc ghi "Vân Bảo Sắc Chế Thái Huyền Cố Linh Phù", toàn thể phù bảo bởi vì một chiêu Băng Diễm Tuyệt Quang vừa rồi của Nhạc Vũ đã bị tổn hại, nhưng vẫn lộ ra vài phần khí tức huyễn hoặc khó hiểu, ẩn hàm đại đạo, thông với bổn nguyên.

Đây là Cố Linh Phù được ghi chép trong đạo điển?

Nhạc Vũ khẽ kêu một tiếng, có chút tò mò cẩn thận quan sát trương phù trong tay, phù bảo hiện tại cũng đã mất đi công hiệu.

Ngao Tuệ cũng đi tới, nhìn thấy liền cười nói:

Chẳng thể trách yếu kém như vậy, nguyên lai Cố Linh Phù của nhân tộc tu sĩ chỉ biết mưu lợi. Rõ ràng tróc lấy bổn mệnh hồn ấn cùng đại đạo pháp tắc hậu thiên linh bảo phong vào bên trong Cố Linh Phù này, lại tiếp tục dung nhập vào thân thể. Như vậy sẽ có thể dễ dàng bước vào hàng ngũ Thái Ất Chân Tiên. Lại không bị ba ngàn đại đạo, tám trăm bàng môn trói buộc. Phương pháp này thật sự thông minh, chỉ là căn cơ không vững. Trừ phi tìm được linh bảo tốt, nếu không ngày sau đừng hòng tiến thêm một bước.

Khóe môi Nhạc Vũ khẽ giật nhẹ, thu hồi đạo phù. Trong lòng không cho là đúng, kỳ thật đây cũng không thể xem là mưu lợi, đối với tư chất hạn chế, không cách nào tiến thêm được một bước, đây cũng là một cách cầu trường sinh.

Nhưng tiên thiên cùng hậu thiên linh bảo thế gian hiếm thấy, từ sau hồng hoang sơ khai, tổng cộng chỉ có được số lượng chừng hơn mười vạn. Mặc dù đi đường tắt, cũng không phải người nào cũng có thể đi.

Ngao Tuệ nhìn qua Chiến Tuyết tay cầm lôi quang cự kiếm, như có suy nghĩ nói:

Thì ra là thế, ta nói vì sao bọn hắn lại trúng ý ác kim linh bảo kia, chỉ sợ là vì nguyên linh hồn ấn của khí linh bên trong thanh kiếm này…

Nhạc Vũ nghe vậy cũng nhìn qua phía Chiến Tuyết. Chỉ thấy thanh cự kiếm vẫn nhảy dựng không ngừng, tựa hồ còn chưa chịu phục tùng. Hắn liền lóe thân đi tới bên cạnh Chiến Tuyết, đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vào bên trong thân kiếm, làm thanh lôi quang cự kiếm lập tức cứng lại, rút ngắn hơn ngàn trượng.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa chuẩn bị đem đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang thứ hai đánh ra, Chiến Tuyết lại khẽ lắc đầu nói:

Sư huynh, Tuyết nhi có biện pháp làm khí linh thanh kiếm này đi theo, Tổ Vu Dược Tư đã tồn tại mấy vạn năm, thông hiểu vô số lôi pháp thần thông cùng việc

thời thượng cổ, nếu cứ gạt bỏ như vậy không khỏi quá đáng tiếc…

Nhạc Vũ thoáng kinh dị nhưng không nói thêm lời nào. Chiến Tuyết chuẩn bị dùng ý chí thuyết phục khí linh trong thanh kiếm, đích thật cũng tốt hơn để hắn dùng Ngũ Sắc Thần Quang chà diệt toàn bộ trí nhớ của khí linh cùng tàn hồn của Dược Tư.

Đối với những bí mật thời thượng cổ, hắn cũng có chút hứng thú.

Trong cơ thể tụ tập Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, theo tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, liền lập tức thay đổi tính chất.

Gần ngàn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm bỗng dưng đánh ra ngoài mười vạn dặm, vào một phương vị trong hư không.

Chỉ thấy bên trong tầng mây vốn không tồn tại vật gì bỗng dưng bạo phát huyết quang, sau một tiếng kêu đau đớn, một đạo thanh quang chợt sáng lên hướng phương xa bỏ chạy.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, ánh mắt lãnh liệt nhìn thoáng qua xung quanh. Tiếp theo bên trong hồn niệm cảm giác có mấy cỗ khí tức mạnh mẽ đang nhanh chóng rời đi, chỉ nháy mắt cả phiến khu vực này đã khôi phục lại thanh tịnh.

Vào lúc này thanh lôi quang cự kiếm trong tay Chiến Tuyết đã rút lại còn ba xích, hóa thành một thanh trường kiếm sáng lạn.

Chiến Tuyết đột nhiên xoay chuôi kiếm, bỗng dưng cắm vào trong ngực phải, làm dòng máu tươi nhiễm ướt cả thân kiếm.

Nhạc Vũ cau mày, không khỏi có chút hối hận. Ngay sau đó không ngờ dáng vẻ hung hăng bạo ngược của khí linh bên trong thanh kiếm lại đột nhiên biến mất, nhu thuận tới cực điểm.

Nhìn lên chuôi kiếm, lôi điện văn lộ được điêu khắc, Chiến Tuyết mỉm cười thu hồi thanh kiếm, trước ngực nàng tuy bị nhiễm đỏ nhưng lại không có vẻ gì bị tổn thương, nàng quay đầu nhìn Nhạc Vũ ôn nhu nói:

Đây chỉ là vết thương nhỏ, Tuyết nhi chỉ dùng một ngày là hồi phục. Tuyết nhi cẩn thận suy nghĩ tới, ngày sau này có thể tiện tay sử dụng Lôi Cức kiếm, nếu

không lấy Ngũ Sắc Thần Quang, chỉ có cách này là nhanh chóng nhất…

Nhạc Vũ khẽ than, đưa mắt nhìn về phương hướng Nhai Tí cùng Dược Sư Vương Phật đang đại chiến.

Hai người kia vẫn còn đang giằng co không ngừng, nhưng năm Đại La Kim Tiên đang tranh đoạt Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp chỉ trong nháy mắt đã giao thủ hơn mười lần. Khiến cho phiến không gian kia đã vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ, vô số lực lượng hủy diệt đang tàn sát bừa bãi bên trong.

Còn có đại đạo pháp tắc cũng đan chéo bên trong, đem phạm vi thế giới gần trăm vạn dặm xoắn thành một đoàn chỉ rối.

Đây chính là lực lượng của Đại La Kim Tiên sao?

Bạch Thường nhìn thấy hít sâu một hơi, mặt hoa thất sắc. Nàng không giống Nhạc Vũ có thể thông qua Diễn Thiên Châu chứng kiến được thật nhiều sự vật.

Phía trước Nhai Tí cùng Dược Sư Vương Phật giao thủ, dù sao cũng có nhiều băn khoăn, không muốn làm ảnh hưởng tới sinh linh Tây Hải quá nhiều, đôi bên đều hỗ trợ kiềm chế lẫn nhau, không để ảnh hưởng khuếch tán.

Nhưng vài vị Đại La Kim Tiên lại không hề cố kỵ, chỉ thấy vô số quang hoa phấp phới, điều khiển bổn nguyên đại đạo va chạm giao phong lẫn nhau, trong khoảng thời gian ngắn liền đem thế giới phạm vi trăm vạn dặm hóa thành vùng đất khô cằn tĩnh mịch. Hơn mười vạn trượng biển sâu toàn bộ bốc hơi, cương phong cuồn cuộn ngăn cản nước biển khắp hải vực chung quanh tràn vào bên trong.

Ngao Tuệ híp mắt, nhìn thấy cũng sợ hãi, thu hồi ánh mắt nói:

Nghe ý tứ của Tuyết nhi tỷ, tựa hồ phu quân còn muốn lấy vật gì sao?

Nhạc Vũ nhìn nàng, sau đó nhàn nhạt cười nói:

Quả thật ta xem trọng một vật, nhưng không quan hệ gì tới Thất Tuyệt Phong Linh Bi cùng Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp. Mặc dù có chút hung hiểm, nhưng cũng không đến nỗi nào…

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Ngao Tuệ vốn lộ ra vài phần bi tráng, nhưng nghe tới một câu cuối cùng mới lộ ra vẻ giật mình.

Ngay sau đó mười hai đôi cánh của Bạch Thường chợt chớp lên, mạnh mẽ dẫn dắt mọi người bay ra ngoài hàng rào không gian, liên tục xuyên qua mấy lần, cuối cùng tiến vào một khe hở tăm tối dưới đáy biển mới dừng lại.

Ngao Tuệ đưa mắt nhìn chung quanh, tiếp theo liền phát hiện nơi này chính là nơi Nhai Tí bị phong ấn khi trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 949: Phong ba dưới lòng đất

Linh bảo nơi này đã bỏ chạy, vì sao lại còn đi tới đây?

Ngao Tuệ nheo mắt, gương mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Nhạc Vũ đưa tay kéo Chiến Tuyết tiếp tục đi xuống.

Ước chừng đi xuống được hơn mười vạn trượng, cơ hồ đã đạt tới tận sâu dưới cửu uyên, mới phát hiện có một không gian thật lớn.

Bốn vách tường nơi này hiện đầy những vết trảo thật lớn, không cần suy nghĩ cũng biết những dấu vết kia hẳn do Nhai Tí gây nên.

Lờ mờ còn có thể thấy được bên trong động còn lưu lại dấu vết của một linh trận phong ấn cực lớn.

Đợi đến khi mấy người đi xuống tận chỗ sâu nhất dưới lòng đất, trong con ngươi Chiến Tuyết chợt lộ ra vài phần sáng bóng.

Ngao Tuệ cùng Bạch Thường cảm thấy toàn thân rét lạnh, bên trong thần hồn giống như bị đao cắt vô cùng đau đớn.

Ngay sau đó liền nhìn thấy phía dưới xuất hiện khí tức màu đỏ khởi động sôi sục như ba đào, trong lòng Ngao Tuệ cả kinh, theo bản năng liền mở ra Vạn Mộc Phong Thần Bích đem mình cùng ba người bên cạnh toàn bộ bảo vệ, cuối cùng mới bình tĩnh quan sát phía dưới.

Nơi này sao có nhiều hung sát khí như vậy?

Khóe môi Nhạc Vũ khẽ nhếch lên, thầm nghĩ quả nhiên là như thế.

Tình hình nơi này lúc trước hắn chưa từng dùng Khuy Thiên Nhãn quan sát, nhưng chỉ thôi diễn suy tính một chút mà thôi.

Bản thân Nhai Tí chính là mãnh thú, từng chấp chưởng việc sát phạt, bản thân có được thể chất dễ dàng hấp dẫn hung sát lực nhất.

Ở chỗ này bị phong ấn hơn mười vạn năm, lại làm sao không có được oán khí?

Lại do mãnh thú kia tu dưỡng, nơi này chuyển thành sát địa có thể nói thật dễ dàng.

Huyệt động nơi này rộng tới mấy trăm vạn trượng, bên dưới đáy động ước chừng phải có hung sát khí cao tới hơn ngàn trượng.

Số lượng tràn đầy, còn nhiều hơn trăm ngàn lần bên dưới mê cung trong lòng đất lần trước, phẩm chất cũng không kém cấp bậc.

Chiến Tuyết rút khỏi tay hắn, sau đó trực tiếp trầm vào nơi sâu nhất. Ngay tức khắc dùng bản thân làm trung tâm, hung sát khí vô cùng tận liền giống như lốc xoáy bị Chiến Tuyết mạnh mẽ hấp thu vào thân thể.

Nhạc Vũ cũng biết trong nhất thời nửa khắc tuyệt đối sẽ không có kết quả, lập tức ngồi xếp bằng phiêu phù giữa hư không nhắm mắt tĩnh tọa.

Tu vi của hắn đã sắp chạm tới cánh cửa của Thái Thanh Huyền Tiên, phía trước chứng kiến trận giao thủ giữa Nhai Tí cùng Dược Sư Vương Phật đối với hắn mà nói thật sự giúp ích rất nhiều.

Đặc biệt có được Diễn Thiên Châu, càng có thể quan sát được thật nhiều huyền bí mà người khác không thể nhìn thấy.

Mà sau đó cộng thêm cuộc chiến của năm vị Đại La Kim Tiên.

Bạch Thường cũng biết công pháp Chiến Tuyết tu luyện, rốt cục là dạng thần thông gì, ánh mắt thật phức tạp liếc nhìn bên dưới, sau đó cũng nhắm lại hai mắt.

Ngao Tuệ lại không hiểu nhiều về Chiến Tuyết, thậm chí ngoại trừ hôm nay thấy nàng nỗ lực điều khiển lôi quang cự kiếm, còn chưa từng thấy qua nàng ra tay. Thần sắc không khỏi có chút cổ quái, nhưng cuối cùng vẫn không nói một lời nào.

Sát lực lốc xoáy từ lúc ban đầu không hề có chút dấu hiệu muốn ngừng lại, ước

chừng qua mấy giờ sau, lốc xoáy cũng không hề có dấu hiệu muốn suy giảm, nhưng nơi này hội tụ sát khí tràn đầy quả thật kinh người.

Mặc dù bị Chiến Tuyết hấp thu suốt mấy giờ nhưng chỉ mới giảm xuống chừng hai thước mà thôi.

Dần dần quanh thân Chiến Tuyết bài xuất ra một tầng hồng quang nồng đậm.

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc kêu khẽ, nhìn xuống bên dưới. Hắn đã có thể cảm giác được sát lực trong cơ thể Chiến Tuyết đã bắt đầu ngưng tụ áp súc, độ tinh thuần đã đạt tới cực hạn.

Lại muốn lên cấp sao?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lâm vào suy ngẫm.

Phía trước bởi vì nhiễm phải Âm Dương Giao Hợp Khí nên phải song tu, Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí của Chiến Tuyết đã đột phá tới tầng hai mươi bốn.

Trước mắt tiếp tục tiến thêm một giai, đó chính là bước vào Ngọc Tiên cảnh giới.

Ngay sau đó Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thu hồi suy nghĩ. Ngược lại trong tay áo bắn ra vô số tiên binh bố trí Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận ngay bên cạnh Chiến Tuyết.

Trong mấy chục năm nay, Chiến Tuyết liên tục hấp thu tinh huyết của Xi Vưu cùng Kim Tổ Nhục Thu, còn cùng Nhạc Vũ tìm hiểu Tử Khuyết Thiên Chương, tích lũy sâu dày, tuy còn chưa theo kịp hắn nhưng đã đạt tới cảnh giới Hư Thất Sinh Bạch, không kém hơn tu sĩ Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong.

Trước mắt đừng nói là Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí tiếp tục tiến thêm một tầng, mặc dù là hai tầng ba tầng cũng sẽ không sợ căn cơ không vững chắc.

Nhưng ngay khi hắn vừa bố trí xong kiếm trận, trên bầu trời lại có một đạo hoa quang màu xanh biếc từ trên không trung hạ xuống thật nhanh.

Nhạc Vũ thoáng ngây ra ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đoàn lục quang kia rõ ràng là một nam tử chừng ba mươi tuổi sắc mặt trắng bệch. Diện mạo xem như anh

tuấn, nhưng hai mắt màu xanh biếc cùng trong tay cầm theo trường phiên thường thường lại có một mặt người hoặc đầu thú vặn vẹo toát ra, làm cho người ta có loại cảm giác vô cùng âm trầm khủng bố, cả người đều lộ ra khí tức âm lãnh.

Người này trông thấy ba người Nhạc Vũ cũng ngây người, tiếp theo ánh mắt chợt trầm xuống. Nhưng sau thoáng do dự, vẫn tuyển một nơi khác hạ xuống cách ngoài trăm vạn trượng.

Tiếp theo hắn ném ra bảy bình nhỏ xanh ngọc, dùng pháp quyết thúc giục liền bắt đầu như kình ngư hấp thủy thu đi sát lực chung quanh.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày nhưng cũng không đi quản hắn. Nơi này có quá nhiều hung sát khí, cũng không phải chỉ một người có thể hấp thu được hoàn toàn. Mặc dù Chiến Tuyết có đem Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí tiến thẳng tầng hai mươi sáu cũng không dùng được tới một phần trăm sát lực nơi này.

Trong tay hắn cũng không có đồ vật để chứa sát lực, dù sao cuối cùng cũng sẽ bị người khác lấy đi, rốt cục lại nằm trong tay ai là chính hay tà, Nhạc Vũ căn bản cũng không đi để ý.

Khóe môi Ngao Tuệ nhếch lên cười lạnh, trong tay áo hiện ra một chiếc túi da màu đỏ thẫm, đồng dạng bắt đầu điên cuồng hấp thu sát lực, tốc độ còn nhanh hơn bảy bình ngọc kia mấy lần.

Hai người đồng thời phát ra pháp lực, chỉ gần nửa canh giờ đã đem sát lực trong lòng đất hấp thu đi một phần ba.

Nhưng vô luận là bảy bình ngọc hay túi da của Ngao Tuệ cũng đã dần dần đạt tới cực hạn cất chứa.

Đến cuối cùng hậu thiên linh bảo trong tay Ngao Tuệ vẫn mạnh hơn được mấy thành.

Cho dù dùng tốc độ hấp thu nhanh hơn nhưng vẫn có thể chống đỡ cho tới lúc bảy bình ngọc kia dừng lại hấp thu.

Thanh niên mắt xanh lục kia thu hồi toàn bộ bình ngọc, tiếp theo lại nhìn vào túi da đỏ thẫm trong tay Ngao Tuệ, trên mặt loáng thoáng hiện ra vẻ tham lam.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn mạnh mẽ khắc chế lòng tham, bắt đầu quấy lên sát khí chung quanh tẩy luyện trường phiên trong tay mình, cơ hồ mỗi một lần tẩy luyện đều làm cho những âm hồn bên trong lá cờ phát ra từng đợt tiếng tru thật chói tai.

Tiếng tru phảng phất như vô cùng sảng khoái, lại tựa hồ như vô cùng thống khổ.

Ngao Tuệ nghe được thật phiền lòng, ấn đường cau chặt lại, tiếp đó quay đầu nói:

Phu quân, ngươi không có cảm giác gì sao? Người này dùng hàng ức âm hồn luyện chế thành lá cờ kia, thật không biết đã lây dính bao nhiêu nhân quả sát nghiệt. Càng không biết đã có bao nhiêu người từng chết trong tay hắn…

Nhạc Vũ nhíu mày khẽ lắc đầu, nếu người này thật sự là hạng người cùng hung cực ác, cho dù hắn không thích xen vào việc của người khác, nhưng nếu có đầy đủ năng lực hắn vẫn sẽ ra tay.

Nhưng âm hồn trong lá cờ kia lại không phải chết trong tay người nọ, mà là có duyên cớ khác, hoặc chết trong chiến trường hay bệnh hoạn ốm đau.

Chỉ riêng có xương sống lưng được dùng làm cán cờ kia quả nhiên có chút liên lụy nhân quả với thanh niên mắt xanh lục nọ.

Đem xương máu của Thái Thanh Huyền Tiên công khai luyện chế thành cờ, hành vi của người này còn to gan lớn mật hơn cả Tử Vân chân nhân năm xưa.

Nhìn tình hình của lá cờ, rõ ràng đã được luyện chế một đoạn thời gian, nhưng đến nay vẫn còn bình yên vô sự, chỉ sợ thân phận của hắn cũng không hề tầm thường.

Lúc này đang là lúc Chiến Tuyết độ kiếp thăng cấp mấu chốt, lại còn ân oán với Xiển Tiệt nhị giáo chưa được giải quyết, nếu không cần thiết hắn thật không muốn sản sinh thêm nhiều chuyện.

Chỉ một lúc sau Nhạc Vũ cũng không tiếp tục để ý tới người kia, ngược lại mở ra Chân Long Nhãn quan sát bên dưới.

Trong mơ mơ hồ hồ hồn niệm của hắn cảm giác bên dưới có đồ vật gì đó. Hơn

nữa hơn phân nửa không phải linh vật, loại khí tức kia lại cũng giống như mấy chục năm trước khi hắn nhìn thấy gốc Nguyên Trí Quả Thụ, thiếp hợp cùng bổn nguyên đại đạo.

Bên trong vật kia cũng không có sinh khí lưu động, vì vậy Diễn Thiên Châu cũng đã bỏ qua, hơn nữa bởi vì có sát lực cách trở nên hồn niệm của hắn cũng chưa tìm được đến tận sâu trong không gian chứa hung sát lực này.

Cho tới giờ khắc này, bị Ngao Tuệ cùng tu sĩ quỷ dị kia hấp thu đi một bộ phận sát lực hắn mới chợt phát giác.

Chính là thần tinh của Dược Tư!

Trong mắt lóe tinh mang, Nhạc Vũ trực tiếp ngưng tụ một ngũ sắc cự chưởng chộp thẳng xuống dưới.

Ngay khi cự chưởng sắp chạm tới viên tinh phiến thần cách giống như một bảo thạch cỡ nắm tay kia…

Ngay đối diện, cũng có một cự chưởng màu xanh biếc do âm hồn ngưng tụ chộp theo xuống dưới.

Hai người chạm vào nhau, ngay lập tức một tiếng nổ vang ầm ầm, hung sát khí nhấc lên kịch liệt.

Thân hình Nhạc Vũ không khỏi lay động, tu sĩ mắt xanh lục lại lộ ra vài phần kinh dị ngưng trọng.

Vốn hắn nghĩ tu vi của mình thật dễ dàng thắng thanh niên tu sĩ thanh tú kia một bậc, kết quả đôi bên lại ngang nhau.

Chỉ thoáng kinh ngạc, hắn liền phẩy trường phiên trong tay, tay phải chỉ tới hướng đối diện. Quang mang trong trường phiên bắt đầu khởi động, ngay sau đó một đoàn lục sắc quang hoa phun mạnh ra.

Nguyên Sát Âm Hồn Chỉ!

Nhạc Vũ không khỏi hút một hơi lạnh, hắn sớm đoán lai lịch của tu sĩ này thật bất phàm, nhưng theo trước mắt xem ra, thân phận của người này không sai biệt

với suy đoán trước đó của hắn bao nhiêu.

Ngay sau đó tạp niệm trong đầu Nhạc Vũ liền ném ra, chỉ còn lại chiến ý sát niệm tràn lên.

Thần tinh của Dược Tư hắn nhất định phải lấy, đồng dạng tu sĩ kia hắn cũng nhất định phải lập tức giết chết.

Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính lại bay lên, vừa chiếu xuống, liền đem chùm tia sáng màu xanh biếc toàn bộ đánh tan.

Mà trong tay Nhạc Vũ cũng đã xuất hiện Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, ngay khi tu sĩ mắt xanh vừa huy động trường phiên, tay phải Nhạc Vũ đã kết ấn đặt dưới đáy hồ lô.

Một đoàn hồng quang từ trong miệng hồ lô phun ra, thẳng qua bờ đối diện, tu sĩ mắt xanh lục thấy thế sắc mặt liền đại biến. Thân hình hắn điên cuồng thuấn di xuyên toa, âm hồn màu xanh biếc tầng tầng che phủ phía sau hắn, nhưng không cách nào ngăn cản được hồng quang bắn tới.

Cuối cùng bất đắc dĩ hắn đành lấy ra một trương Minh Hoàng phù lục, nhanh nhẹn tế lên trước người. Nhưng chỉ phút chốc liền bị đoàn Cửu Cửu Tán Phách Thần Quang bắn trúng thân hình, ngay sau đó cả thân thể lập tức hóa thành một đoàn máu loãng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 950: Vô thượng đại đạo

Ngay khi hồng quang vừa tiêu tán thì thi thể của thanh niên mắt xanh lục đã hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Trong mắt Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần ngưng trọng, hắn nhìn thấy một trương phù triện quang mang ảm đạm đang bay xuống.

Mà trên trương phù kia có dòng chữ "Lục Dương Thế Mệnh Phù"!

Tuy hiện tại trước mắt đã mất đi tung tích người nọ, nhưng thần niệm của hắn vẫn có thể mơ hồ bắt giữ được hành tung của đối phương, Diễn Thiên Châu ngay ấn đường cũng bị thúc giục lên tới cực hạn, có thể rõ ràng phát hiện ra được toàn bộ khí tức lưu động trong phạm vi ngàn vạn dặm!

Nhướng cao mày, Nhạc Vũ cầm Thiên Ý kiếm trong tay, bỗng dưng bước một bước về phía trước, tiếp theo chém ra một kiếm.

Hơn trăm vạn trượng bên ngoài, nhất thời máu tươi cuồng phun, thanh niên mắt xanh lục tràn đầy vẻ mặt không dám tin hiện ra thân hình, mà nơi tay trái đã bị chém đứt tận gốc!

Lúc này Ngao Tuệ cũng đã lập tức tế lên Ngũ Hành Uẩn Quang Thạch, hơn trăm đạo Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm như cơn mưa to đánh ra, cơ hồ không cho thanh niên kia một chút cơ hội phản kháng, liền đem thân hình hắn đánh dập nát.

Ngay khi huyết vũ sái ra đầy trời, giữa không trung không ngờ lại xuất hiện thêm một trương "Lục Dương Thế Mệnh Phù" bay xuống.

Ngao Tuệ thấy thế không khỏi nhíu mày, tiếp theo cắn mạnh răng:

Bản thân ta thật muốn nhìn xem ngươi có được bao nhiêu Lục Dương Thế Mệnh Phù sử dụng…

Vừa nói tới đó Ngao Tuệ đã đem đôi Thư Hùng Thừa Ảnh Kiếm tế lên giữa không trung, ngay sau đó lấy một hóa hai, hai thành ba, phân hóa thành vô số bóng kiếm, tan ra khắp không gian dưới lòng đất, ước chừng vạn đạo kiếm quang đan chéo lẫn nhau như mắt lưới.

Nhạc Vũ vẫn lẳng lặng nhìn xuống bên dưới, ánh mắt theo âm hồn khí lưu động đổi vị trí sang nơi khác.

Nếu là một chọi một công bình giao thủ, người này nói không chừng có thể đánh ngang hàng với hắn. Nhưng trước mắt có được chiến lực như Ngao Tuệ trợ lực cho mình, cơ hồ có thể đem người kia áp chế gắt gao!

Tu sĩ mắt xanh lục phi độn thêm một lát, đã bay tới bên cạnh Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận ngay chỗ Chiến Tuyết. Rồi sau đó bỗng dưng trong miệng phun ra một thanh phi kiếm màu xanh biếc, bắn vào trong trận. Hóa thành một đoàn lục quang không hề bị ngăn trở xuyên qua trong Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Trong mắt Nhạc Vũ nhất thời bạo phát lệ mang, sát ý trong lồng ngực cũng tăng lên tới cực hạn, lập tức tế ra "Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Triện Trấn Linh Phù" tiện tay nhốt đánh vào bên trong trận, khiến khí tức của kiếm trận nhất thời bạo tăng, vô số kiếm hoa cùng kiếm quang màu xanh biếc va chạm oanh kích lẫn nhau, chỉ sau một lần hô hấp đã hoàn toàn bị văng ra ngoài trận.

Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính trên đỉnh đầu Nhạc Vũ bỗng dưng chiếu xuống một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang tầng hai mươi hai, lại bị tu sĩ mắt xanh lục huy âm hồn trường phiên trong tay phát ra một đạo lục quang triệt tiêu hóa giải.

Nhạc Vũ đã sớm dự đoán được, không hề để ý tới, tiếp tục phun ra một ngụm huyết hồng phi kiếm.

Nhất thời chỉ nghe trên không trung vang lên tiếng chấn minh như long ngâm, thanh huyền binh nhìn bề ngoài không chút bắt mắt bắn thẳng về hướng trường phiên, giống như hóa thành một đầu giao long một đường cắn nuốt vô số âm hồn, chuyển thành hồn lực tinh thuần nhất hấp thu vào bên trong thân kiếm.

Sắc mặt tu sĩ mắt xanh lục không khỏi biến đổi, những mặt người cùng yêu thú vặn vẹo trong âm hồn trường phiên trong tay hắn cũng toát ra một tia sợ hãi.

Thanh kiếm này tựa hồ chính là khắc tinh của trường phiên, cơ hồ không chút úy kỵ hồn sát lực, còn có thể cắn nuốt chuyển hóa cho bản thân mình dùng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Giờ phút này vừa thấy Ngao Tuệ đang điều khiển Phân Quang Thác Ảnh Thuật huyễn hóa thành Đại Tu Di Chính Phản Cửu Cung kiếm trận, đem mấy vạn đạo kiếm quang từ khắp bốn phương tám hướng chém tới.

Tu sĩ kia nhìn thấy không thể trốn tránh, liền tế lên Lục Dương Thế Mệnh Phù, cả người hóa thành một đạo độn quang vô ảnh vô hình hướng một mặt vách tường phi độn bay đi.

Nhạc Vũ không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, thoáng nâng tay lên nói:

Thoát được hay sao…

Thiên Ý kiếm trong tay bỗng dưng vung lên, chỉ thấy hơn ngàn đạo ngũ sắc quang mang hội tụ thành Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí mang theo vô số thất thải lôi quang từ xa xa nhô cao chém xuống!

Sắc mặt tu sĩ kia hiện lên vẻ kinh hoảng, đem trường phiên đỡ lên đỉnh đầu, lại bị ngũ thải kiếm mang mênh mông cuồn cuộn một kiếm chém vỡ! Thất thải lôi quang trực tiếp rót vào trong cơ thể hắn, đem toàn bộ huyết nhục tạc thành phấn vụn.

Người này lại không hề có nửa phần hoảng sợ, cười lạnh liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, không ngờ tiếp tục tế ra thêm một đạo lục sắc phù triện.

Tiếp theo cả người hắn lại tự bốc cháy, còn chưa để Nhạc Vũ kịp phản ứng, thân hình hắn đã hoàn toàn hóa thành bụi phấn theo gió phiêu tán.

Sắc mặt Ngao Tuệ nhất thời vô cùng khó xem, tìm tòi hồn niệm người kia khắp chung quanh nhưng không hề có thu hoạch.

Lại muốn truy tung mệnh hồn lạc ấn của hắn tận sâu trong bổn nguyên, cũng không hề tìm được nửa phần tung tích.

Nhạc Vũ cũng cau chặt mày, tiện tay đem di vật của người kia hấp nhiếp tới

trong tay.

Tu di không gian của người kia đã sớm dập nát khi thân hình tự bốc cháy, những đồ vật bên trong đã bị phá hủy hơn phân nửa.

Chỉ còn lại vài món bảo vật bởi vì quá cứng rắn nên chưa bị phá hủy, bảy bình ngọc hấp nhiếp cất chứa vô số sát lực cũng nằm bên trong.

Nhưng đối với hắn mà nói có được chút tác dụng cũng chỉ có bảy bình ngọc này mà thôi. Những kiện đồ vật còn lại nếu không nhốt đầy âm hồn thì cũng oán sát tận trời, hoặc là chung cổ độc vật.

Chỉ xem liền biết được những bảo vật kia không có lai lịch gì chính đạo, tuy uy lực vô cùng mạnh mẽ nhưng Nhạc Vũ cũng không khởi lên được chút hứng thú.

Ngao Tuệ nhìn những bảo vật kia, sắc mặt không khỏi biến thành vô cùng cổ quái. Hồi lâu sau, nàng mới phát ra một tiếng thở dài thật khẽ:

Phu quân, người này quả nhiên có chút lai lịch! Lần này không thể đem hắn thần hồn câu diệt, mấy trăm năm sau chỉ sợ sẽ biến thành đại phiền toái. Vì sao Lục Dương Thế Mệnh Phù trong tay hắn lại nhiều đến như vậy? Như thế nào còn muốn giàu có hơn cả ta…

Nhạc Vũ cười một tiếng, cũng không cảm thấy có gì là phiền toái. Hiện giờ tình cảnh của hắn giống như bị rận nhiều nên không còn cảm thấy ngứa, nhiều nợ hơn cũng không cần lo. Có đại phiền toái như Xiển giáo tồn tại, những người khác căn bản cũng không tính là gì.

Trong lòng hắn thầm cảm thấy may mắn, nếu không phải ngay từ đầu người kia đã bị hắn cùng Ngao Tuệ liên thủ gắt gao áp chế, đợi đến khi tên kia dùng ra những bảo vật nham hiểm này, kết quả cuộc chiến chỉ sợ khó thể đoán trước.

Thu lại bảy bình ngọc, Nhạc Vũ lấy Long Thương kiếm đánh nát những món bảo vật âm tà còn lại.

Trong đó hơn phân nửa âm hồn đều bị Long Thương kiếm mạnh mẽ cắn nuốt, còn lại gần phân nửa Nhạc Vũ cũng không dám tùy ý bồi dưỡng thêm cho nơi tuyệt sát này, chỉ có thể dùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp đem toàn bộ âm hồn càn quét sạch sẽ.

Lại đồng thời chém ra một đạo pháp lực, đem thần tinh của Dược Tư ném tới bên cạnh Chiến Tuyết. Xu thế sát khí hội tụ nhất thời thoáng đông lại, tiếp theo sau trong hư không lại có vô số lôi quang ngũ thải từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Mà thần tinh của Dược Tư cũng nhanh chóng bị dung nhập vào trong cơ thể Chiến Tuyết.

Lúc trước Nhạc Vũ từng nghe Nhai Tí nói qua, Dược Tư hi sinh một khối phân thân đã luyện chế hàng ức năm làm đại giá thành công phong ấn hắn tại nơi này.

Nguyên bản nghĩ rằng Nhai Tí đã phá phong ấn đi ra, cỗ hóa thân của Dược Tư cũng đã bị tiêu vong.

Thật không ngờ dưới lòng đất phong ấn còn có thể tìm được một viên tinh phiến thần cách như vậy!

Nhạc Vũ dùng Diễn Thiên Châu quan sát, chỉ thấy viên tinh phiến nhỏ cỡ nắm tay đang được Chiến Tuyết dùng tốc độ kinh người chuyển sang trong thần tinh của chính mình.

Dược Tư chính là Điện Thần, là Tổ Vu nắm giữ Vạn Lôi lực lượng. Mà giờ khắc này kết hợp cùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp trong cơ thể Chiến Tuyết liền phảng phất giống như hổ thêm cánh.

Cả phạm vi trăm vạn dặm toàn bộ lôi điện đều đang nhanh chóng tụ tập, bên cạnh Chiến Tuyết cũng vọt lên một cột sáng điện quang lấp lánh.

Khí thế cương phong bức người, đem Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ đẩy mạnh ra sau hơn mười bước. Bạch Thường càng không chịu nổi cố gắng vẫy mạnh cánh giữ thăng bằng mới miễn cưỡng duy trì được thân hình.

Ngay sau đó cơ hồ một thần cách thần chức hoàn toàn mới đã ngưng tụ thành trong thần tinh của Chiến Tuyết.

Cấp thứ hai, thứ ba, thứ năm, cơ hồ không hề cản trở liền tiến thẳng vào cấp mười hai cảnh giới.

Trên không trung tụ tập vô số kiếp lôi, nhưng khi đánh xuống bát giai lôi quang cũng không thể tổn thương được Chiến Tuyết mảy may. Ngược lại còn bị nhanh chóng hấp thu chuyển hóa, trở thành một bộ phận của cột sáng lôi quang.

Dù vậy mãi cho tới lúc này thần cách ngưng tụ còn chưa hoàn toàn kết thúc, cơ hồ lấy xu thế như chẻ tre nhảy lên tới tầng mười ba!

Có thể cảm giác được trong minh minh có vô số sợi tơ tín ngưỡng đang hướng nơi này hội tụ đến. Tổng cộng lại có gần vạn ức phân bố khắp bốn phương tám hướng. Hoặc phân bố bên trong tiên giới, hoặc ở trong những mảnh nhỏ khác của hồng hoang, đều cung cấp thật nhiều tín ngưỡng lực trợ Chiến Tuyết cô đọng thần cách.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi rét lạnh, hắn biết đây là vì sau khi Dược Tư vẫn lạc vẫn còn lưu lại nguồn tín ngưỡng khổng lồ, hiện tại đã bị Chiến Tuyết toàn diện hấp thu.

Vị thượng cổ Tổ Vu kia mặc dù đã vẫn lạc mấy vạn năm, nhưng tín đồ lưu lại cũng nhiều tới mức khiến người khác khó thể tưởng tượng.

Có được ức vạn tín đồ, chỉ cần tích lũy thêm thời gian, đã có thể đem thần cách của Chiến Tuyết tăng lên tới tầng mười bảy!

Lôi Cức kiếm cũng từ trong tay áo nàng tự bay ra, bay vút tới trước ấn đường Chiến Tuyết, thân kiếm lúc trước nhiễm lên tầng huyết quang cũng không biết biến mất khi nào, nhưng khí linh lại vô cùng phục tùng, thao tác lên lôi quang bàng bạc hộ quanh người Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ đồng thời cũng chợt hiểu ra, tuy Chiến Tuyết không thể tu luyện được Ngũ Sắc Thần Quang của hắn, nhưng bằng vào lôi pháp thần thông, chiến lực nàng đã xa xa vượt qua khỏi hắn.

Kết hợp toàn bộ tinh phiến thần cách của Dược Tư, môn Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp đã có thể đạt tới trình tự gần với vô thượng đại đạo!

Trong lúc mơ hồ đã có thể cảm nhận được bổn mệnh hồn ấn của Chiến Tuyết đã nhảy lên trình tự của Thái Ất Chân Tiên, đồng dạng cũng tiếp cận hàng rào thứ năm vẫn chưa đột phá.

Ngay khi thần tinh trong đầu Chiến Tuyết đột phá tới tầng mười bốn, Chiến Tuyết cũng ngưng lại không tiếp tục đẩy lên, cố gắng áp chế tín ngưỡng lực vừa nhận thích ứng với thần chức hoàn toàn mới hiện tại.

Cùng lúc lốc xoáy huyết sát lại cuồn cuộn nổi lên lần nữa, lấy tốc độ nhanh hơn lúc trước gấp mười tiếp tục hút lấy sát lực.

Theo một tiếng ầm vang, khí tức quanh người Chiến Tuyết cũng lại biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 951: Lôi pháp tối cao

Huyền Sát Chiến Ma tầng hai mươi lăm!

Mắt Nhạc Vũ không khỏi thoáng nhíu lại, dùng Diễn Thiên Châu quan sát, có thể thấy được sát lực bên trong cơ thể Chiến Tuyết đã ngưng tụ thành hạt châu như thực chất hóa. Tổng cộng có hơn ngàn viên, đang ngưng kết khắp yếu huyệt trong thân thể nàng.

Những hạt châu không ngừng áp súc xoay tròn, sau đó dần dần bị bám theo vòng xoáy khổng lồ, lấy tốc độ càng thêm điên cuồng tiếp tục hấp thu sát lực.

Hai canh giờ sau, sát lực bên trong lòng đất dưới đáy biển đã bị hấp thu ước chừng một phần mười.

Cương lực mênh mông cuồn cuộn khiến Nhạc Vũ phải tiếp tục lui về phía sau.

Nhưng trong mắt của hắn càng lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng.

Thật sự không chỉ vui mừng vì Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí của Chiến Tuyết tăng cường, mà là cảm giác được bổn mệnh hồn ấn của Chiến Tuyết đang tiến vào bức tường thứ năm tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang.

Loáng thoáng có thể cảm giác đó là một phù triện tương tự như tia chớp, cùng một thanh vũ khí vừa không giống đao lại chẳng giống kiếm, lại tựa hồ như có thể biến ảo thành vô số hình dạng binh khí, đang đan chéo nhau hình thành linh trận kỳ dị.

Bên trong ẩn chứa vô số thượng cổ triện phù vô cùng huyền bí. Tuy ở phía trên bổn nguyên, so với ngũ hành phù trận của hắn kém hơn không ít, nhưng có thể cung cấp lực lượng cho chủ nhân càng thêm sung túc.

Mà bức tường cản trở tầng thứ năm cũng đã bị xung kích tràn ngập vết rách, thậm chí chỉ còn kém nửa bước là có thể tiến thẳng vào trình tự Thái Thanh

Huyền Tiên.

Chỉ tiếc cho dù Huyền Sát Chiến Ma Chân Khí rõ ràng đã tiến được thêm một tầng, đạt tới tầng hai mươi sáu, nhưng vẫn không thể đem hồn ấn xuyên vào bên trong.

Còn kém nửa bước sao? Thật đáng tiếc, bức tường cản trở tầng năm này vì sao lại khó xuyên như vậy?

Nhạc Vũ vốn đang căng thẳng tới cực hạn, thúc giục Hi Hoàng Tàn Kính chặt chẽ bao vây trên không, bổn ý che lấp lôi trụ khí mang, nhưng sau lại cố gắng giúp Chiến Tuyết ngăn trở linh lực chấn động tràn ra bên ngoài huyệt động, cho tới lúc này lốc xoáy cuối cùng quanh người Chiến Tuyết cũng dần dần bình ổn, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may mắn chính là nơi này vẫn còn tàn trận phong ấn tồn tại, nếu không động tĩnh kinh thiên như vậy cho dù là dùng Hi Hoàng Tàn Kính cũng hơn phân nửa sẽ bị bại lộ tung tích. Tất nhiên khi đó sẽ làm kinh động mấy vị Đại La Kim Tiên kia, còn có những thượng cổ đại năng đang từ xa xa quan sát động tĩnh nơi này.

Nhưng hiện tại thời điểm mấu chốt cũng đã trôi qua, không cần phải tiếp tục lo lắng.

Trong lòng rốt cục cảm thấy vô cùng tiếc nuối, bổn nguyên đại đạo tầng thứ năm mặc dù ở trong mắt một ít Thái Ất Chân Tiên cũng đã là xa không thể chạm.

Ở trong mắt Chiến Tuyết mà nói cũng cực kỳ dễ dàng, nhưng nếu lần này không thể mượn dư lực của thần tinh Dược Tư đột phá, thành tựu ngày sau nhất định phải thấp hơn một ít so với dự đoán của hắn.

Ngay khi hắn dự định thu hồi Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, Ngao Tuệ đứng bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng kinh dị, hai mắt trợn lên nhìn chằm chằm Chiến Tuyết.

Hồn thức của Nhạc Vũ cũng đồng dạng cảm giác được khác thường. Cơ hồ lập tức thúc giục Diễn Thiên Châu cẩn thận quan sát khí huyết lưu thông trong cơ thể Chiến Tuyết. Ngay sau đó trong mắt hắn toát ra một tia dị sắc.

Lần này làm cho hắn kinh ngạc cũng là máu huyết trong cơ thể Chiến Tuyết, ở bên trong mạch máu lại đang không ngừng chấn đãng sôi trào.

Mặc dù không thể tới gần phân tích, lại có thể tưởng tượng ra được tế bào huyết dịch của Chiến Tuyết đang biến chất tái sinh trở lại.

Ngay sau đó huyết dịch lại chậm rãi lưu chuyển khắp toàn thân nàng, cơ hồ toàn bộ tế bào cũng gien đều đang biến hóa.

Mặt ngoài thân thể rõ ràng hiện lên từng phiến long lân, nhất là đôi mắt cũng chuyển thành kim hoàng sắc thụ đồng.

Càng làm cho người ta giật mình chính là bộ ngực của Chiến Tuyết, bộ vị Thiên Trung trong đan điền có một đan hoàn màu vàng đang cấu tạo thật nhanh, chung quanh lại quấn quýt vô số lôi quang.

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi nhíu lại, trong lòng cảm thấy thật sự không thể tưởng tượng nổi, Ngao Tuệ cũng đã kinh hô trước tiên:

Đây là long đan? Làm sao có thể?

Lời còn đang vang vọng dưới huyệt động trong lòng đất, đồng tử Ngao Tuệ chợt co rút thành châm nhọn:

Là Nguyên Đô Ngự Lôi Diệt Độ đại pháp của mẫu thân ta…

Trong lòng Nhạc Vũ giật mình, từ lúc mới bắt đầu liền cảm giác biến hóa trong cơ thể Chiến Tuyết có chút bất thường.

Nguyên lai ngoại trừ long đan, còn thức tỉnh cả thiên phú thần thông của Long tộc.

Thật không biết có phải bị thần cách cùng tu vi pháp lực tăng trưởng nên kích thích trên phạm vi lớn hay không, mà gợi ra huyết mạch biến dị.

Nguyên Đô Ngự Lôi Diệt Độ đại pháp?

Trong đầu Nhạc Vũ theo bản năng hiện ra lôi quang Ngao Lâm từng sử dụng trước đó, uy thế như vô địch, tiếp theo khóe môi hắn chợt lộ ra vẻ mỉm cười.

Nếu có loại thiên phú thần thông này của Long tộc, như vậy vô thượng đại đạo của Chiến Tuyết thật ra càng có thêm cơ hội được hoàn thiện. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Một tia hồn niệm chặt chẽ liên hệ Định Minh Châu, ngay sau đó trực tiếp theo thần hồn Chiến Tuyết tiến vào tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang.

Có thể cảm giác được lôi điện cùng binh qua đan chéo lẫn nhau hình thành bổn mệnh hồn ấn của Chiến Tuyết đang bắt đầu biến hóa.

Đặc biệt đạo điện văn kia, phù triện bên trong đúng là chỉ trong chớp mắt đã đột nhiên tăng lên ba thành, ngay sau đó cả phù trận lại điên cuồng xoay tròn, theo một tiếng ầm ầm nổ vang, mạnh mẽ va chạm vào bức tường bổn nguyên, bức tường cản trở tầng thứ năm bị xuyên thủng vào tận sâu bên trong.

Hồn thức của Nhạc Vũ bị một cỗ lực lượng vô hình trở ngại không thể cùng theo tiến vào, tình hình lúc sau hắn cũng không thể cảm giác, chỉ đành mang theo tiếc nuối đem hồn thức thu hồi.

Nhưng trước mắt có thể thấy được quanh người Chiến Tuyết đang bị bám theo vô số thời gian loạn lưu, đã gia tốc từ mười tới ba mươi lần, hoặc rõ ràng đã làm chậm thời gian chảy ngược, biến ảo vô chừng.

Tình hình như vậy kéo dài sau một lúc lâu, sau đó mới ngừng lại. Khi thần trí Chiến Tuyết dần dần khôi phục từ trong nhập định, cặp long mâu thụ đồng cũng dần dần khôi phục lại như thường.

Nhưng trong ánh mắt nàng lại hiện lên phù triện điện văn cùng binh qua đan xen nhau, tay phải bỗng dưng đưa ra nắm lấy Lôi Cức kiếm trong tay, tiếp theo tay trái lại lấy ra Bạch Đế kiếm.

Ngay sau đó liền chỉ thấy thanh cự kiếm đã đi theo Chiến Tuyết hai trăm năm thời gian bỗng dưng vỡ vụn tan ra, lộ ra thanh hồng sắc sát kiếm.

Tiếp theo lại giống như hắc động, cắn nuốt lấy sát lực bên trong huyệt động dưới lòng đất này.

Như vậy cũng giống như đồng thời dấy lên tương tự Tam Muội Chân Hỏa, hỏa

diễm được hình thành từ toàn bộ sát lực tự bốc cháy, chỉ dùng vài lần hô hấp, liền đem xác ngoài vỡ vụn của Bạch Đế kiếm đều hòa tan, chất liệu còn hữu dụng đều được hấp thu trở vào trong thanh kiếm, bộ phận còn lại đều bài trừ ra bên ngoài.

Đợi đến khi từ trong thần quốc của Ngân Linh Tử đoạt được toàn bộ ác kim cùng binh khí đều được dung hợp, tan vào bên trong thanh kiếm này, hung sát khí tức mơ hồ có thể đối kháng cùng Lôi Cức kiếm.

Theo vô số thần lực từ trong cơ thể Chiến Tuyết tán phát ra, gia cố rèn luyện thêm cho thanh kiếm, dần dần đã khôi phục lại bộ dáng Bạch Đế kiếm trước kia.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy khí tức trên thân Chiến Tuyết càng thêm khủng bố khó lường, thật không biết giờ phút này thực lực của nàng rốt cục đã tăng lên tới trình độ nào, so sánh với Thái Thanh Huyền Tiên chân chính lại còn bao nhiêu chênh lệch?

Gian nan nuốt một ngụm nước bọt, Nhạc Vũ vẫy tay thu lại Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận vào trong tu di không gian.

Giờ phút này mặc dù Chiến Tuyết còn đang luyện chế lại Bạch Đế kiếm, nhưng thực lực của nàng chỉ cần không gặp phải Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong, những tu sĩ khác cũng đều phải e ngại nàng.

Nếu thật gặp phải cấp bậc cao hơn, cho dù có Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận cũng không cách nào ngăn cản.

Ngao Tuệ vẫn còn đang suy nghĩ xuất thần, không dám tin tưởng thì thào lẩm bẩm:

Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Lại có thể là một môn vô thượng thần thông, trước kia nàng tu luyện loại thần thông công pháp nào…

Nhạc Vũ nghe vậy thản nhiên cười, Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tuy do một vị tu sĩ thượng cổ vô danh sáng chế, nhưng ở trong tay hắn xem như mới chính thức xuất hiện, cũng tuyệt đối là lôi hệ công pháp cao nhất trên thế gian.

Nhưng hắn đồng dạng cũng thật không ngờ Chiến Tuyết lại lấy môn công pháp này làm cơ sở diễn biến thành một môn vô thượng đại đạo.

Ngao Tuệ lẩm bẩm chốc lát, tiếp theo quay phắt đầu nói:

Tuyết nhi tỷ là Vu Thần sao?

Nhạc Vũ cũng không phủ nhận, gật nhẹ đầu.

Ngao Tuệ thấy thế hít sâu một hơi nói:

Cha ta nói sắp tới Thần đạo sẽ chấn hưng trên thế gian. Nhưng phu quân thật sự quá to gan lớn mật, mới vừa rồi hấp thu thần tinh của Dược Tư, như thế có thể nói Hỗn Nguyên Thiên Cức Bất Diệt Thần Lôi Pháp của Dược Tư, Tuyết nhi tỷ đã hơn phân nửa luyện tập được. Chẳng thể trách lại thành tựu được một môn vô thượng đại đạo…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không quản đến nàng, đem toàn bộ bảo vật đánh ra khi nãy nhất nhất thu hồi.

Nhưng ngay khi hắn dự định đem Long Thương kiếm thu vào trong tay áo, nhưng lúc này lưỡi kiếm lại phát ra một cỗ cự lực mạnh mẽ kháng cự tu di không gian của hắn, không cho hắn thu lấy.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy thật kinh dị, liền cảm giác được trên Long Thương kiếm truyền tới một tia ý niệm, muốn tiến vào trong thần hồn của hắn.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy cực kỳ quái dị, khí linh của thanh hậu thiên nhất phẩm tiên binh vốn là hồn phách của một Chân Long, còn có thêm tàn hồn ý niệm của cung chủ Quy Khư Cung thêm vào, tự nhiên có thể thông linh trí tuệ.

Nhưng dùng ý niệm trao đổi cũng chính là lần đầu tiên.

Đợi đến khi Nhạc Vũ đem tia ý niệm hoàn toàn phân tích xong, không khỏi càng cảm thấy ngạc nhiên, nhìn xuống dưới chân của mình.

Thanh Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết vẫn đang hấp thu sát lực còn lại, nhưng số lượng sát lực vẫn còn chừng ba phần năm.

Mặc dù lấy tốc độ hiện tại muốn hấp thu thêm vài ngày đêm chăng nữa thì hung sát lực nơi đây cũng sẽ còn lại rất nhiều.

Long Thương ngươi thật muốn như thế? Cho dù liều mạng thần hồn bản thân bị câu diệt sao?

Nhíu mày, Nhạc Vũ đưa tay vuốt nhẹ lên thanh hậu thiên linh bảo, ngay sau đó bên trong thanh kiếm lại có tia ý niệm truyền vào đầu hắn.

Vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm phức tạp, tiếp theo khe khẽ thở dài, lấy ra thật nhiều tiên thạch toàn bộ đánh ra, bố trí một linh trận cực lớn ngay dưới đáy huyệt động.

Ngao Tuệ còn đang kỳ quái thì Nhạc Vũ lại từ trong tu di không gian lấy ra một cỗ thi thể mỹ nữ dung mạo tuyệt thế, đặt vào bên trong kiếm trận, lại cầm Long Thương kiếm cắm ngay trước người nữ tử này.

Theo sát phía sau, khi Nhạc Vũ dùng một trương Trấn Linh Phù đem trận pháp trấn áp, trong tay liền hiện lên một đoàn hồng sắc quang hoa.

Tuyệt phẩm chiến hồn?

Ngao Tuệ không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc, nội tâm vô cùng ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 952: Huyền Sát Chân Tiên

Trên mặt biển, một nơi không có một bóng người, vẻ mặt Tử Vân tán nhân thật sâu kín nhìn về hướng xa xa.

Cuộc tranh đoạt Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp vẫn đang khí thế hừng hực, vô số đại đạo lực lượng đem phạm vi không gian trăm vạn dặm hoàn toàn đánh vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Vài loại đại thần thông đều súc tích lực lượng diệt thế ở bên trong không ngừng va chạm khuấy động, vô số binh khí quang ảnh luôn nhấp nháy không ngớt.

Ngược lại bên phía Nhai Tí đã yên tĩnh trở lại, Dược Sư Vương Phật vẫn tiếp tục trấn áp Thất Tuyệt Trấn Linh Bi, Nhai Tí cũng đã hoàn toàn bỏ qua tòa mộc tháp đi thẳng tới bờ bên kia.

Liên tục mấy ngày trôi qua, đã đi ra ba trăm vạn dặm, cách bờ Nam Chiêm Bộ Châu không biết còn mấy ngàn vạn dặm.

Thật khó giải quyết!

Thở sâu một hơi, Tử Vân tán nhân cau mày, nhìn lên bầu trời sau đó khẽ lắc đầu nói:

Vài vị Đạo tổ đều tự che đậy thiên cơ, tình hình nơi này như thế nào chỉ sợ ngay chính bọn họ cũng không cách nào biết được. Căm tức chính là Hạo Thiên thượng đế, nếu không cách nào che đậy được thuật pháp này, lần này chỉ sợ cả ta và ngươi đều có chút phiền phức…

Chuyện này Lăng Tiêu tự nhiên cũng hiểu được, nhưng nếu như ta không có chút nào chuẩn bị, làm sao dám dễ dàng đi cầu đạo hữu giúp đỡ đây?

Bên cạnh Tử Vân là vị huyền sam tu sĩ đang cười cười nói, sau đó lại nhìn xuống đáy biển, quan sát một khe hở cực lớn.

Linh trận phong ấn vẫn còn chút tác dụng, có thể kháng cự được nước biển chảy ngược trở vào, nhưng cũng đồng dạng đem toàn bộ linh lực dao động bên trong hoàn toàn cách trở.

Nhưng vào lúc này lại có thể lờ mờ cảm giác được bên trong có linh lực chấn động mỏng manh, làm hắn có chút tò mò.

Ngọc Lăng Tiêu quan sát một lúc lâu, tiếp theo như có suy nghĩ nói:

Nơi phong ấn Nhai Tí hẳn phải có không ít sát lực tụ tập. Nhưng cho tới bây giờ đệ tử kia của ta và ngươi đi vào đã hơn bảy ngày, rốt cục là chuyện gì gây ra động tĩnh như vậy?

Nơi này cảm ứng biên độ dao động của linh lực tuy yếu ớt không thể thấy, nhưng nghĩ tới trong tay của Nhạc Vũ còn có thêm Hi Hoàng Tàn Kính che giấu thêm, như vậy độ dao động thực tế lớn đến cỡ nào cũng đủ làm lòng người kinh hãi.

Tử Vân cũng cảm thấy khác thường, tay kháp ấn quyết, yên lặng thôi diễn một lúc lâu, tiếp theo lại cười nói:

Hắn là còn có có thu hoạch khác, hơn nữa còn được lợi không nhỏ. Nhưng với thể chất không nằm trong ngũ hành của hắn, lần này chắc cũng gặp phải phiền hà…

Ngọc Lăng Tiêu cũng đang nhắm mắt suy diễn, chậm hơn Tử Vân chỉ một chút, sau đó gật nhẹ đầu cười khổ nói:

So với ta và ngươi bị trời đố kỵ còn đỡ hơn, tuy nói hiện tại tu vi pháp lực của chúng ta chỉ còn kém nửa bước đã nhảy ra khỏi thiên ý chưởng khống, nhưng muốn tiến triển vẫn còn chút không thuận…

Nói tới đây, Ngọc Lăng Tiêu có chút dừng lại, sau đó mắt lóe tinh mang nhìn ra xa xa, nhìn chăm chú vào tòa Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp đang nằm trong không gian bị vô số lực lượng hủy diệt đan xen tàn phá nhưng vẫn không hề bị tổn hại chút nào.

Ngay sau đó cả thiên địa ngàn vạn dặm bị một tầng màn trời màu đen chặt chẽ bao phủ không chút báo trước.

Khóe môi Ngọc Lăng Tiêu cũng hiện ra ý cười nhàn nhạt.

Người nọ quả nhiên không nhịn được ra tay. Ta và ngươi cũng nên tới lúc động thủ!

Thương…

Từng tiếng kiếm minh vang rền phía chân trời, tiếp theo bên trong màn đen vô biên vô hạn, một đạo kiếm quang xẹt qua phía chân trời bỗng dưng quét ngang xuống.

Bên ngoài mấy trăm vạn dặm, Thất Bảo Xá Lợi Tháp trong tay Dược Sư Vương Phật lập tức gãy tan.

Ngay sau đó trong không gian chợt yên tĩnh, chỉ nghe một tiếng thở dài sâu kín của Tử Vân tán nhân vang lên:

Nhai Tí xuất thế, lại không biết trên thế gian này còn có người nào có thể chế phục? Đối với ngươi ta mà nói, rốt cục lại là phúc hay họa đây?

…

Trong huyệt động dưới đáy biển, Nhạc Vũ cũng mơ hồ cảm giác được biến cố bên trên mặt biển. Thoáng ngạc nhiên nhìn lên cửa vào huyệt động, sau đó không chút nào để ý tới tiếp tục quan sát biến hóa linh trận ngay trước mắt.

Chỉ thấy cỗ nữ thi xinh đẹp tuyệt trần vẫn đang bình tĩnh ngồi yên trong đại trận, vô số sát lực đang bị đại trận hấp thu áp súc, không ngừng rót vào bên trong thi thể nữ thi kia.

Nhạc Vũ nhớ rõ trước kia khi luyện chế Chiến Tuyết, chính là dựa theo công pháp Huyền Sát Luyện Thi sử dụng vô số dược vật, chậm rãi khôi phục sinh khí lớn mạnh cho Chiến Tuyết, thần hồn thân thể mới có thể chậm rãi thừa nhận được hung sát lực.

Mà giờ khắc này cỗ nữ thi lại được sát khí nồng đậm tẩy lễ, thân thể lại chưa từng có dấu hiệu muốn hỏng mất.

Thiên Tiên thi thể dù sao cũng có sức thừa nhận vượt qua Chiến Tuyết ngày ấy gấp trăm lần, nhưng nguyên nhân chính là có Long Thương kiếm cắm trước người nàng.

Một chút huyết khí tinh nguyên do linh trận dẫn dắt từ trong Long Thương kiếm truyền vào bên trong thân thể của nữ thi xinh đẹp kia, đều vô cùng tinh thuần, còn ẩn chứa hương thơm ngát, không hề có chút mùi vị huyết tinh.

Ngay sau đó da thịt càng thêm oánh bạch như ngọc chất, thân thể có thể làm vô số tu sĩ lâm vào khát vọng đã tự tạo thành bên trong nữ thi này.

Bên trong kinh mạch của nữ thi lưu chuyển khí tức đỏ như máu, đang tầng tầng tăng lên nhanh chóng, thanh thế còn siêu việt cả lúc Chiến Tuyết tiến giai.

Huyền Sát Chiến Ma công pháp tầng hai mươi bảy!

Trong con ngươi Nhạc Vũ không khỏi hiện lên quang mang khác thường.

Tầng hai mươi bảy đã là Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, mà giờ khắc này pháp lực tăng trưởng trong thi thể nữ thi vẫn còn cực kỳ mạnh mẽ, không hề có nửa phần dấu hiệu như muốn suy thoái.

Nhưng đại giới chính là khí tức khí linh bên trong Long Thương kiếm giờ phút này đã suy kiệt tới cực điểm.

Một tầng hồng quang vốn luôn bao phủ quanh thân kiếm cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Vị Thái Thanh Huyền Tiên chủ nhân Quy Khư Cung sau khi dùng thân tế kiếm, lưu lại toàn bộ huyết khí tinh nguyên cùng hồn niệm còn sót lại đều đã truyền nhập vào trong thân thể nữ thi xinh đẹp kia.

Vô số lĩnh ngộ thiên địa đại đạo, nắm giữ các loại đạo pháp thần thông, thậm chí tận sâu trong tầng năm bổn nguyên, bổn mệnh hồn ấn tiếp cận Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong cũng đã dần dần được thiếu nữ trước mắt kế thừa.

Tuyệt phẩm chiến sát thần hồn đang dùng tốc độ kinh người không ngừng lớn mạnh, gần như vô cùng tham lam hấp thu hết thảy nắm giữ của khí linh Long Thương kiếm cất chứa.

Ngao Tuệ thấy thế tiếc hận thở dài nói:

Đáng tiếc một thanh nhất phẩm hậu thiên linh bảo, vật này dù nằm trong tay phụ vương ta cũng sẽ dị thường quý trọng, ngươi thật đúng là còn bỏ được…

Nhạc Vũ lặng lẽ cười không đáp. Linh bảo do khí linh hình thành, Long Thương kiếm mất đi khí linh cũng mất đi khả năng nắm giữ đại đạo pháp tắc. Chất liệu bản thân mặc dù không bị hạ thấp, nhưng uy lực không sánh kịp một hai phần so với Long Thương kiếm trước kia.

Đổi lại bất luận kẻ nào hơn phân nửa sẽ vô cùng đau lòng, nhưng quyền sở hữu thanh kiếm này cũng không phải là hắn, tự nhiên hắn cũng không đến nỗi phải đau lòng như mọi người đã nghĩ.

Tới hiện tại thanh Long Thương kiếm này nằm trong tay hắn còn không bằng khi hắn sử dụng Thiên Ý kiếm vô cùng thuần thục thuận tay hơn nhiều. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Chỉ là trong nội tâm cũng chỉ có một tia cảm khái mà thôi, kiếm hồn của Long Thương kiếm không ngờ lại chịu vì chủ nhân Quy Khư Cung làm ra được tới tình trạng hi sinh như thế.

Chiến Tuyết đứng một bên vẻ mặt ngơ ngẩn nhìn tới, vô cùng phức tạp, tựa hồ như đang hồi tưởng điều gì, quang mang trong mắt có chút tan rả.

Nhạc Vũ hiểu rõ trong lòng nhưng cũng không hỏi thăm nàng, chỉ chậm rãi đánh ra ấn quyết điều dưỡng linh lực mạch lạc khi đại trận vận chuyển khó khăn, khiến cho cỗ nữ thi có thể hấp thu huyết khí của Long Thương kiếm càng nhiều hơn.

Nội tâm hắn cũng đang có chút chờ mong sẽ thu được một vị Thái Thanh Huyền Tiên cùng một mệnh hồn lạc ấn hậu thiên linh bảo vào trong tay, cùng toàn bộ hung sát khí còn sót lại dưới đáy huyệt động.

Thiếu nữ trước mắt rốt cục có thể trưởng thành tới mức độ nào, hắn thật sự cũng không biết.

Cho dù không so sánh được với vô thượng lôi pháp thần thông của Chiến Tuyết

tu hành, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu.

Qua thêm nửa ngày sau, một tầng hồng quang cuối cùng cũng đều bị hấp thu vào bên trong linh trận.

Bên trong thân thể nữ thi diễm lệ đồng thời bộc phát ra cương phong cuồn cuộn. Linh lực giống như sóng gió ngập trời, chấn động không ngừng, ba đào dữ dội, vô số ám lưu liên tục thay đổi quấn quýt không tan.

Ước chừng một chốc lát, không gian bên trong huyệt động mới khôi phục lại như thường.

Bên trong linh trận, sắc mặt nữ tử mỹ mạo đã khôi phục vẻ hồng nhuận, lúc này đã mở mắt. Nàng ngạc nhiên quét mắt nhìn quanh huyệt động, trên mặt mang theo vẻ mờ mịt tràn đầy:

Vì sao ta còn chưa chết? Vì sao ta lại ở đây?

Cuối cùng tiêu cự trong mắt chặt chẽ tập trung vào Nhạc Vũ, trong mắt chớp lên một tia lệ mang, lập tức có một đạo hồng quang đánh tới.

Thân hình Chiến Tuyết chợt lóe, liền chắn ngay trước người Nhạc Vũ, tay áo phất ra, thật nhẹ nhàng đánh tan đạo hồng quang kia.

Nữ tử trong linh trận càng có vẻ kinh ngạc, làm như đang kinh dị pháp lực huyền bí của Chiến Tuyết, lại tựa hồ đang kinh dị hồng mang xa lạ mình vừa thúc giục đánh ra vừa rồi.

Nhạc Vũ khe khẽ thở dài, sau đó bắn ra ngón tay, liền thấy một tử sắc hồn ngọc không chút tỳ vết bay tới bên cạnh thiếu nữ, nói:

Toàn bộ nhân quả đều bên trong hồn ngọc này, sau khi ngươi xem qua tự nhiên sẽ hiểu.

Vẻ mặt nàng kia thật nghi hoặc, nhưng vẫn do dự cầm hồn ngọc, sau đó một lát liền chảy nước mắt, trực tiếp cúi đầu hành đại lễ với Nhạc Vũ:

Tử Hàm tạ ân tái tạo của đạo hữu…

Ngươi tên là Tử Hàm?

Nhạc Vũ cau mày, tiếp theo khẽ lắc đầu nói:

Không cần cảm tạ ta, sư tôn của ngươi dùng Hi Hoàng Tàn Kính cùng mười hai viên Định Hải Thần Châu để đổi một tính mạng cho ngươi. Kết thúc nhiều nhân quả ta thiếu hắn trước kia, lần này xem như là giao dịch mà thôi. Chân chính nói tới vẫn là ta thấy hổ thẹn mới đúng. Hiện giờ mặc dù ta dùng Huyền Sát Luyện Thi công pháp đem ngươi luyện chế thành Thái Ất Chân Tiên thân thể, nhưng vẫn chưa xem là chân chính sống lại. Ngươi muốn chân chính sống lại, còn phải do chính mình vất vả tu luyện, tóm lại tự ngươi thu xếp cho ổn thỏa…

Nói dứt lời, Nhạc Vũ đã phi thân lên nắm tay Chiến Tuyết chuẩn bị phi độn rời đi.

Long Thương kiếm cấp cho hắn điều kiện chính là không thể dùng Thông U Định Minh Châu khống chế thần hồn của nữ tử này. Chính là vì như thế, từ nay về sau nữ tử này xem như không hề liên hệ gì với hắn.

Về phần trí nhớ của khí linh Long Thương kiếm cũng đã do hắn tự tay hủy diệt.

Còn lại chỉ là nhân quả của chủ nhân Quy Khư Cảnh bị giết mà thôi. Vì mười hai viên Định Hải Thần Châu mà người kia có thể bức giết chủ nhân Quy Khư Cung, chưa chắc sẽ không tìm được tới đầu hắn, vì vậy hắn cũng còn chút nhân quả cần phải xử lý về sau.

Bất quá ngay sau đó, liền thấy nữ tử kia bái lạy nói:

- Tử Hàm nguyện làm nô tỳ cho chủ nhân, chỉ cầu chủ nhân có thể giúp ta giết chết một người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 953: Bồi hoàn ân huệ

- Làm nô tỳ cho ta?

Nhạc Vũ nghe vậy quay đầu, không khỏi vô cùng hứng thú:

- Ngươi cũng biết cừu gia ngươi là ai sao? Ngươi muốn ta tru diệt người chẳng lẽ là hắn?

- Đúng vậy!

Tử Hàm gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng Nhạc Vũ nói:

- Tử Hàm chính là bị Côn Luân Tâm Kính Thuật cắn trả mà chết, tự nhiên phải hiểu được thân phận của người nọ.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt giật mình, cuối cùng đã hiểu được nguyên nhân cái chết của thiếu nữ này, chẳng thể trách trên người nàng không hề có chút vết thương. Sau đó hắn lại khẽ cười nói:

- Như vậy ngươi cũng biết giờ phút này ta ở trước mặt người khác chẳng khác gì như một con kiến mà thôi đúng không? Thậm chí nếu không nhờ vào linh bảo trợ giúp, thần thông pháp lực còn không bằng ngươi.

Tử Hàm nghe vậy nhưng không hề bộc lộ ra nửa điểm dao động:

- Người kia đạo pháp mạnh mẽ, vì Định Hải Thần Châu, chủ nhân thật khó tránh khỏi sẽ phải dây dưa với hắn đi? Nếu nhận lấy ta thì có thêm phiền phức gì nữa? Trên thế gian này, nếu ngay cả ba người nắm lấy vô thượng đại đạo còn không thể giúp ta, lại còn có người nào có thể giúp ta tru diệt người nọ? Hiện giờ tuy cảnh giới của chủ nhân còn thấp, nhưng cánh chim đã thành, tùy thời tùy khắc có thể vỗ cánh bay cao. Khi đó ngược gió mà lên, thẳng xuyên cửu tiêu, cho dù dùng lời nói có sức thuyết phục hơn chẳng hạn như thành tựu hỗn nguyên cũng không phải là không thể nào.

Khi vừa nói xong, Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ nghe được cũng không cảm thấy có gì kinh ngạc. Mà đôi mắt Bạch Thường cũng co rụt mạnh, thần tình đều là hoảng sợ hối hận, nàng có cảm giác như nghe được tiếng chuông cảnh tỉnh buổi sáng sớm, giật mình bừng tỉnh hiểu ra.

- Ngược gió mà lên, cách nói này có sức thuyết phục sao?

Nhạc Vũ cười một tiếng, lại hỏi:

- Không luận tới việc ta và Tuyết nhi có thực sự đạt tới như lời ngươi nói hay không. Trước mắt ngươi lại lấy điều gì đến tín nhiệm ta đây? Ta có rất nhiều việc cần đi làm, thật sự không yên lòng thu nhận người mà ta không thể nắm giữ. Hơn nữa ngươi cũng đã biết sư phụ của ngươi chính là buông tha vạn năm chấp niệm thay đổi ngươi sống lại là vì hi vọng ngươi ngày sau vĩnh viễn được bình an? Vì hận ý nhân quả kia khuất thân làm nô tỳ cho người khác, có đáng giá hay không?

- Sư tôn có thể buông tha cho chấp niệm, Tử Hàm lại không thể bỏ xuống, hiện tại trên đời này chỉ còn lại một mình ta côi cút, cho dù còn tiếp tục sống thì như thế nào? Có thể trường sinh lại ra sao? Nếu không phải không bỏ xuống được cừu hận, trên đời này đâu còn điều gì đáng cho ta lưu luyến, bởi vì mối thù kia không đội chung trời…

Tử Hàm cười sầu thảm, tiếp theo cắn mạnh răng, đem một tia hồn niệm tử sắc giống như hỏa diễm nhảy nhót mạnh mẽ bứt ra từ bên trong thần hồn chính mình, dâng tới trước người Nhạc Vũ nói:

- Đây là bổn mạng nguyên hồn, liên quan tới sinh tử của Tử Hàm, nói vậy đủ cho ngài tín nhiệm. Xin chủ nhân hãy thành toàn.

Ngao Tuệ trừng mắt nhìn, cảm giác có chút khó tin. Nhạc Vũ thoáng trầm ngâm chốc lát không nói một lời, phi độn ra hướng cửa huyệt động, nhưng trong tay lại dùng phù pháp phong cấm tia hồn niệm thu vào trong tay áo của mình.

Tử Hàm thấy thế, gương mặt mang theo ý mừng rỡ, vội vàng lấy ra Long Thương kiếm theo sát phía sau Nhạc Vũ.

…

Thoát khỏi khe nứt thật lớn dưới đáy biển, mấy người Chiến Tuyết liền kinh ngạc nhìn lên bầu trời, xung quanh là một mảnh tử tịch. Không còn chút ánh sáng tồn tại, chẳng những là nhật nguyệt tinh tú bị che lấp toàn bộ, càng phảng phất như tự hình thành một giới, tự có thiên địa pháp tắc của riêng mình.

Nhạc Vũ có Diễn Thiên Châu nên tuy ở bên dưới lòng đất tới mười vạn trượng, nhưng đối với tình hình bên ngoài vẫn có chút cảm giác, vì vậy cho dù nhìn thấy dị trạng cũng không thấy có gì kinh dị.

Nhưng lúc này trên mặt hắn mang theo vẻ nghiêm túc quét mắt nhìn quanh bốn phía:

- Theo truyền thuyết Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận ở thời thượng cổ hung danh cực lớn. Chẳng những có thể đảo lộn thế giới, càng có thể che đậy thiên cơ. Dù chưa từng dùng nửa điểm huyễn thuật, nhưng cũng là một trong những huyễn trận đứng đầu trên thế gian. Hôm nay Nhạc Vũ này mới biết được lời kia quả nhiên không giả.

Ánh mắt Ngao Tuệ chợt sáng, đồng dạng tò mò nhìn chung quanh nói:

- Đây là Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận? Chẳng thể trách xung quanh một mảnh tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, không phân biệt được đông tây nam bắc, ngay cả hồn niệm cũng không cách thăm dò được xa. Không gian nơi này còn bị vặn vẹo, nam không phải nam, bắc không phải bắc…

Khóe môi Nhạc Vũ nhíu lên, hắn không biết rốt cục là ai bố trí đại trận này, nhưng cũng biết một khi đại trận này mở ra, tất nhiên sẽ làm rất nhiều người mừng rỡ vì đã tìm được thời cơ đục nước béo cò tuyệt hảo. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nguyên bản hắn còn đang lo lắng cho Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu, nhưng trước mắt xem ra cũng có thể được yên lòng.

Hồn niệm của Chiến Tuyết xoay quanh bốn phía, trong lúc mơ hồ còn có thể thấy được tia lôi quang đang lóe sáng lan tràn xa xa.

Sau một lúc lâu lại không đạt được thu hoạch gì, nàng nhíu mày nói:

- Đại trận này thật xem không ra, sư huynh có biện pháp đi ra ngoài không?

Từ khi tự thành vô thượng lôi pháp, khí chất của Chiến Tuyết lại đại biến. Có thêm vài phần lạnh lẽo cùng sắc bén, chẳng khác gì tiên tử xuất trần, phiêu nhiên thoát tục. Vừa đưa tay lại có vẻ thật hòa hợp cùng thiên địa, ẩn chứa đạo ý dày đặc, lại cảm giác ra một cỗ phong tình khác lạ.

Nhạc Vũ thấy thế thoáng sửng sốt nhìn nàng, mãi tới khi gương mặt Chiến Tuyết hiện ra vài phần ửng đỏ mới thanh tỉnh lại, ho nhẹ một tiếng nói:

- Trận này tuy rất có hung danh, nhưng nhiều nhất chỉ có thể vây khốn một ít người không rành trận đạo. Có Diễn Thiên Châu đi ra ngoài không khó, nhưng ở bên trong đại trận này ta còn có chuyện phải làm.

Vừa nói xong, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục giải thích, liền hướng phương nam bước tới, Diễn Thiên Châu cùng Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cơ hồ đang toàn lực thôi diễn.

Chỉ sau một lát trong mắt Nhạc Vũ liền lộ ra vẻ buồn rầu.

Hắn còn chưa dám tự đại tới mức mình có thể đục nước béo cò, tham dự vào cuộc tranh đấu cướp đoạt Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp hoặc là Thất Tuyệt Phong Linh Bi.

Hắn chỉ muốn trợ giúp hai vị sư tôn kia một tay, trả lại ân tình trước đó mà thôi.

Nhưng đáng tiếc tin tức hắn thôi diễn được thực sự quá ít, cho dù có được chí bảo như Diễn Thiên Châu suy diễn cũng không có được đầu mối để bắt tay vào.

Nhưng ngay khi hắn hướng mặt đông phi độn chừng ba ngàn dặm, bên trong trời đêm liền truyền ra một thanh âm cười vang:

- Lão tử như đã đi ra, trên thế gian này lại có người nào có thể vây ta? Nơi đây có người nào có thể làm kẻ địch? Nếu bọn ngươi thức thời đều cút cho ta.

Tiếng cười kia không biết truyền đến từ chỗ nào, mang theo vẻ đắc ý, phóng đãng cùng phóng túng vô cùng, tiếng vọng vang khắp bốn phương tám hướng, thật lâu không dứt.

Phạm vi thế giới trong ngàn vạn dặm lại không có tiếng nào đáp lại.

Ngao Tuệ lại hoảng sợ thất sắc nói:

- Nhai Tí có thể thoát khốn sao? Dược Sư Vương Phật kia nói ra thật hay, vì sao lại thật sự cho hắn thoát khốn? Lấy Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu thần thông của hắn, có thể bắn ngược toàn bộ thần thông đại pháp trên thế gian, thế gian này còn có ai có thể chế ngự hắn?

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, thái độ giờ phút này của Ngao Tuệ hoàn toàn khác hắn với lúc trước.

Ước chừng cũng hiểu được thật cho mãnh thú tuyệt thế như Nhai Tí thoát khốn mà ra vô luận là đối với Tây Hải Long tộc hay tu sĩ thế gian mà nói đều không phải là chuyện may mắn.

Phía trước sở dĩ nàng châm chọc Dược Sư Vương Phật hơn phân nửa là bởi vì chuyện của Bát Bộ Thiên Long, vì thế nhìn Tây Phương Giáo cảm thấy không vừa mắt.

Tuy Nhai Tí do Tổ Long sở sinh, nhưng hắn lại không chút lưu tình đối với Long tộc nhất mạch chút nào, từ thời thượng cổ cũng không biết đã từng cắn nuốt bao nhiêu đầu Chân Long, hung danh hiển hách.

Nếu không như thế, Tây Hải Long tộc cũng sẽ không khoanh tay ngồi nhìn Nhai Tí bị phong ấn trong hải vực của mình mà không đưa tay viện thủ.

Về phần nói không ai có thể chế ngự, vậy thì chưa chắc.

Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu thần thông tuy khó lường vô cùng, nhưng hết thảy đại thần thông có được uy lực gần tới vô thượng thần thông cũng đều có nhược điểm rõ ràng.

Tỷ như giờ phút này Côn Luân Tâm Kính mà Tử Hàm đã tu luyện, hoặc tỷ như hiện giờ hắn nắm giữ Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, nếu tiến hóa tới cực hạn cũng có đủ lực lượng đánh với Nhai Tí.

Thậm chí là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm cũng không cần tu luyện tới cực hạn, chỉ cần đạt tới tầng hai mươi, còn lợi hại hơn

Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu thần thông rất nhiều, còn có thể đem phá vỡ.

Thần thông đại pháp ngoài ngũ hành còn có Khống Hồn Mê Hồn Thuật, đơn thuần lấy lực lượng cùng lấy tốc độ phá vỡ, những thần thông này cũng có thể lựa chọn.

Nhưng những nhược điểm này bởi vì Nhai Tí là kim hệ siêu giai thần thú, ngoại trừ Huyền Vũ cơ hồ chỉ có hắn là có khả năng phòng ngự vô song, tu sĩ trên thế gian tuyệt đại đa số cũng thật sự khó thể xử lý hắn mà thôi.

Lần này tuy hắn phá phong đi ra, nhưng chưa chắc sẽ biến thành tai họa chân chính.

Nhưng trong tiếng gầm của mãnh thú kia, làm hắn nghe được một tia tin tức trọng yếu nhất trong số nhiều manh mối…

Lấy Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn cầm trong tay, phun ra một ngụm máu tươi, Diễn Thiên Châu cũng nhanh chóng thôi diễn, suy diễn thiên cơ đã bị giấu kín sau sương mù trùng điệp.

Hắn chỉ cảm thấy trong minh minh tối tăm, có vô số chướng ngại cản trở, thiên cơ đã bị khuấy loạn thành một đoàn chỉ rối, làm cho người ta khó thể xem rõ.

Nhưng ngay sau đso hai tia hồn niệm vừa truyền tới, chính là Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ, ba người cơ hồ hòa lẫn chung một chỗ, vầng sương mù trùng điệp trong tương lai cũng đã bị hắn phá vỡ một khe hở.

- Thì ra là thế, chính là điểm này lại không cách nào xác định. Có hơn mười phương hướng khác nhau, xác suất cơ hồ đều giống nhau. Nói cách khác lần này chỉ xem như nhìn vận khí…

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, liền đem Tử Hàm cùng Bạch Thường thu vào tu di không gian.

Sau đó trực tiếp phi độn về hướng tây, vượt xa ngoài hai mươi vạn dặm mới dừng lại.

Phiến thiên địa nơi này đã hoàn toàn bị đảo lộn, vốn là một ngọn núi thật lớn

nhưng hiện tại lại bị treo ngược giữa không trung.

Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết và Ngao Tuệ khoanh chân ngồi trên đỉnh núi lẳng lặng chờ đợi.

Tiếp theo thêm mấy ngày trôi qua, màn trời tối đen trên không trung cũng không thấy sút giảm, bốn phía cũng không có bóng người đi qua.

Ngay ở ngày thứ bảy, hồn niệm của Nhạc Vũ cảm giác được bên ngoài mười vạn dặm nơi không gian tối đen xa xa, tựa hồ lại có một đạo khí tức quen thuộc lại như xa lạ vừa xẹt qua.

- Đến rồi!

Cơ hồ Nhạc Vũ lập tức mở mắt, ngay sau đó một đạo Ngũ Sắc Thần Quang vô cùng tinh thuần tụ tập trong tay hắn.

Hai thiếu nữ bên cạnh cũng có thể cảm giác được tâm ý của hắn, không cần dặn dò liền tế lên thần thông của chính mình.

Trong tay Ngao Tuệ cũng là một đoàn ngũ sắc quang hoa đang nhanh chóng hội tụ. Chiến Tuyết lấy ra Lôi Cức kiếm trực tiếp chém ra, dùng lôi quang vạn trượng đem hàng rào không gian xuyên thủng. Hình thành một thông đạo, bắn thẳng ra ngoài mười vạn dặm.

Ngay khi Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ đem ngũ sắc quang mang cùng nhau đánh vào trong thông đạo không gian, cơ hồ cùng phi thân lên bám theo Lôi Cức kiếm, ba người một kiếm hóa thành lam quang nhanh chóng bay đi.

Bên ngoài mười vạn dặm, một đạo nhân gương mặt thanh tú còn đang cười dài, cầm thanh quang bảo tháp trong tay nghênh đón hai luồng ngũ sắc quang hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 954: Cái chết của Đại La Kim Tiên

Tốc độ nhanh tới cực điểm, bên trong hư không hắc ám xuyên toa phi độn rất nhanh.

Ngay sau đó chỉ qua vài lần hô hấp, tia quang hoa xẹt qua trời đêm, bỗng dưng lại có một đạo kiếm quang sáng chói bay lên.

Nhạc Vũ chỉ nghe "thương" một tiếng kêu vang, tiếp theo liền thấy màn trời tối đen bị mạnh mẽ xé mở, lộ ra nhật nguyệt tinh tú trên bầu trời.

Nhưng trong giờ phút này cho dù là mặt trời trên không trung cao cao cũng không cách nào áp chế được vẻ chói lọi của đạo kiếm quang kia.

Tinh quang huy hoàng sáng lạn, lại thê mỹ tới cực điểm, tiếp theo ngay sau đó trên bầu trời xanh lam bỗng nhiên rực lên ánh sáng lóng lánh, một viên tinh tú bỗng dưng từ trên không trung rơi xuống dưới.

Sau đó thế giới mù mịt tăm tối lại khôi phục như bình thường, màn trời tối đen chữa trị tụ tập lần nữa, đem nhật nguyệt tinh tú trên thiên không chặt chẽ che phủ.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi rét lạnh, lập tức thu hồi toàn bộ tạp niệm, Vô Tướng Cửu Kiếp Lôi Lực cất chứa trong nguyên hồn lập tức rót vào trong cơ thể Chiến Tuyết, khiến Lôi Cức kiếm lại gia tốc nhanh hơn ba thành.

Trong hai mắt Ngao Tuệ cơ hồ tan rả mất hẳn tiêu cự.

- Thần hồn vẫn lạc, một Đại La Kim Tiên cứ vậy mà chết sao? Làm sao có thể? Sao lại như thế? Cho dù ở thời kỳ Nhai Tí toàn thịnh còn chưa khả năng hủy diệt hồn ấn của Đại La Kim Tiên…

Nhạc Vũ im lặng không đáp, dù nàng có được ngũ hành thần thông nhưng ở thời khắc này cũng không thể giúp được gì.

Hắn lập tức vỗ lên vai Ngao Tuệ, đem nàng đuổi về thế giới Diễn Thiên Châu, nhưng khóe miệng lại nổi lên vẻ cười khổ.

Bên trong hồng hoang thế giới, nói chung nhân vật nhất lưu như Đại La Kim Tiên hoặc những đại năng đã sinh ra từ khi hồng hoang sơ khai, bổn mạng đều có thể tương ứng với chư thiên tinh tú, ở bên trong hiện tượng thiên văn đều có riêng vị trí của mình.

Mà một màn mới vừa rồi, rõ ràng là dấu hiệu của một vị Đại La Kim Tiên vẫn lạc hiện ra.

Hiện tượng thiên văn dị biến, lưu tinh rơi xuống quả thật từng được ghi chép trong đạo điển, còn được gọi là nhân vong tinh vẫn.

Cơ hồ trong nháy mắt chiêu kiếm quang sáng ngời kia tiêu tán, hồn niệm của Nhạc Vũ đã cảm giác được có vô số ý niệm mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng ập đến, liên tục thôi diễn truy tung tìm tòi càn quét khắp mọi nơi.

Cả thế giới hắc ám cũng bị nứt thành khe hở, tựa hồ tùy thời đều sẽ bị hỏng mất.

Trong đó cũng có hồn thức thăm dò tới chỗ hắn, hắn dùng Diễn Thiên Châu bày ra mê chướng thiên cơ trùng điệp, khiến hồn niệm kia giống như tuyết băng gặp mặt trời nóng cháy, bị hòa tan biến mất với tốc độ kinh người.

Một kiếm kia vốn không phải hắn đánh ra, vì thế người khác cũng đừng mong ở bên trong thế giới bị Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận bao phủ dọ thám được sự tồn tại ngoài ngũ hành của hắn.

Nhưng vấn đề là giờ phút này hắn cũng đã bị dính vào nhân quả, cái chết của vị Đại La Kim Tiên kia cũng có quan hệ lớn lao tới hắn.

Trong tích tắc Nhạc Vũ đã lấy ra hơn mười ngân châm, liên tục cắm khắp đại huyệt trên thân thể mình, sau đó một tia huyết dịch súc tích trong huyệt vị bị bức bách ra, hướng trong đầu tràn đi, đem Diễn Thiên Châu tử kim sắc nhuộm thành diễm hồng sắc.

Mặt kính của Hi Hoàng Tàn Kính đồng thời cũng sản sinh hơn mười vết rách, trước đó tuy bị mạnh mẽ hợp lại, nhưng giờ phút này vì bị thúc giục tới tận cùng nên cuối cùng cũng hiện ra vết rạn.

Tiếp theo hắn liền cảm giác được hồn niệm truy kích đang giảm dần tốc độ.

Ngay sau đó bên trong hồng hoang thế giới toàn bộ những phương pháp thi triển về kỳ môn độn giáp, tử vi đẩu số, thôi toán thuật số đều bị Diễn Thiên Châu ngăn chặn, khí thế liền biến thành đông cứng lại.

Một tia tơ máu tràn ra từ trong miệng Nhạc Vũ, chỉ cảm thấy cả người cực kỳ suy yếu. Cũng may chỉ sau một lát Chiến Tuyết đã theo ý niệm của hắn chỉ dẫn từ bên trong Đảo Điên Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận phá trận bay ra.

Ngay sau đó độn quang bẻ ngang, phá vỡ xuyên vào bên trong lòng đất, trong khoảnh khắc đã chạy ra xa mười vạn dặm, cuối cùng dừng lại trong phạm vi hải vực gần Dịch Linh thành. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Ẩn núp ở chỗ này thêm chốc lát, cảm giác không còn ai truy đuổi tới, Nhạc Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, tùy ý cho Chiến Tuyết mang theo chính mình xuyên ra mặt đất, đi lên mặt biển.

Lại nhìn về thế giới tối đen xa xa, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi vô cùng phức tạp.

Khi nãy ra tay đánh tới hai luồng Ngũ Sắc Thần Quang gạt đi hồn thức ấn ký còn sót lại bên trong Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp, Nhạc Vũ quả quyết không thể ngờ tới, hắn luôn cho rằng vị kia trí tuệ tuyệt luân, lại hết sức lý trí không ngờ lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Không ngờ dưới mí mắt của chư thiên đại năng ngang nhiên xuất kiếm, hơn nữa chỉ dùng một kiếm liền đem một vị Đại La Kim Tiên hoàn toàn giết chết.

- Mới vừa rồi là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Vẻ mặt Nhạc Vũ vô cùng cổ quái, đồng dạng là một bộ kiếm quyết, cùng sở học của hắn tại Thiên Nguyên Giới lại giống như đúc nhưng cũng không giống chút nào.

Chẳng những càng thêm hoàn thiện, còn gia nhập vô số đại đạo pháp tắc.

Chính hắn dù trải qua thời gian mấy chục năm thay đổi Thiên Ý kiếm, nhưng so sánh mà nói lại giống như tiểu hài tử trêu đùa trước mắt gia gia mà thôi.

Chính là loại kiếm quyết này cũng có nhược điểm chính là giết đối phương nhưng cũng tự tổn thương chính mình, thực lực của vị kia mặc dù có bao nhiêu cường thịnh cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, cho dù sau đó giết chết được Đại La Kim Tiên khác nhưng cũng không khả năng không có sự trả giá thật lớn.

Thật không biết hiện tại hắn gặp phải tình hình thế nào?

Là đồng quy vu tận hay chỉ bị thương nặng, duy nhất có thể đoán được chính là hiện tại Tử Vân đạo nhân cũng đang có mặt nơi đó.

- Sư huynh đang lo lắng cho tổ sư sao?

Chiến Tuyết ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo vẻ lo lắng nhìn về Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận nói:

- Hay là Tuyết nhi vào xem thử thế nào? Với thần thông của ta hắn là đủ bảo vệ cho mình.

Ngữ khí tuy hờ hững thản nhiên, nhưng trong lời nói mơ hồ mang theo vài phần tự tin, Nhạc Vũ lại lắc đầu:

- Trong tình hình này mặc dù chúng ta biết được tin tức thì thế nào? Cuối cùng chúng ta không cách nào nhúng tay vào, cũng không giúp được họ. Ngược lại còn làm tăng thêm biến cố phiêu lưu…

Nói tới đây, Nhạc Vũ chợt khựng lại, trong lòng khẽ động liền đưa mắt nhìn về hướng Dịch Linh thành xa xa.

Chỉ thấy trên bầu trời đại thành dưới đáy biển, một nữ tử khí chất hoa lệ lãnh liệt đang lạnh lùng nhìn sang bên này.

- Ngao Nhược?

Nhạc Vũ cau mày, tiếp theo lại khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn mấy người bên cạnh

nàng, sau đó mang theo vẻ kinh ngạc dời ánh mắt sang nơi khác.

Lần này Dược Sư Vương Phật mở đàn giảng đạo, Nhai Tí phá phong ấn đi ra, Tây Hải Long tộc từ đầu tới cuối cũng chưa từng thấy nhúng tay.

Với sự thông minh của Tây Hải Long Vương Ngao Thuận, tự nhiên sẽ không để cho tộc nhân bị cuốn vào trận phong ba, trở thành mục tiêu công kích.

Nhưng cũng phải tập hợp hảo thủ phòng ngừa vạn nhất, đây là việc cần thiết nên làm, đổi lại hắn là Ngao Nhuận cũng sẽ đem hết toàn lực dự phòng tình thế bị mở rộng.

Nếu vài vị Đại La Kim Tiên kia chỉ có một người lỡ tay thất thủ, bị tai ương sẽ chính là Tây Hải hải vực.

Nhưng giờ phút này những thanh y tu sĩ đứng quanh người Ngao Nhược lại không thuộc Long tộc nhất mạch. Khí tức lại giống như tu sĩ nhân tộc, chỉ là khí tức có chút âm trầm quỷ dị, lại có chút tương tự như tu sĩ mắt xanh lục bị hắn chém giết trước đó.

Hơn nữa trong đầu hắn gần như theo bản năng cảm giác được có cỗ nguy hiểm đến gần, sóng lòng bắt đầu khởi động, thần hồn như bị kim châm.

Trong những người này phần lớn là Thái Ất Chân Tiên tu sĩ. Nhưng người cầm đầu là một lão giả khuôn mặt khô héo lạnh lùng, tinh mang hưng thịnh còn hơn Ngao Nhược, ánh mắt sắc bén tựa như đao kiếm, lạnh lùng xuyên tới làm da thịt kẻ khác như bị kim đâm đau nhức.

Nhạc Vũ theo bản năng cau mày, lúc sau làm như không có chuyện gì, nuốt vào một viên tiên đan nói:

- Tuyết nhi, có thể đi rồi!

Chiến Tuyết nghe vậy hiểu ý, lập tức xuất ra độn quang mang theo Nhạc Vũ nhanh chóng rời xa.

Lôi Cức kiếm chính là ác binh, không thể xuất hiện trước mặt người khác công khai, Chiến Tuyết cũng không dùng tới, chỉ dùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp tụ tập thất thải cuồng lôi hướng xa xa bay đi.

Tốc độ mặc dù không nhanh như trước đó, nhưng viễn siêu Thái Ất Chân Tiên bình thường, nhưng ngay sau đó khóe mắt Nhạc Vũ liền nhìn thấy Ngao Nhược mở miệng, tựa hồ nói lời gì đó.

Tiếp theo chỉ thấy lãnh diện lão giả lộ ra vài phần ý cười âm lãnh, bỗng dưng đánh ra mười thanh sắc đạo phù, xuyên qua thời không thẳng chỗ hai người mà đến, chỉ nháy mắt đã truy tới phía sau thất thải độn quang.

Chiến Tuyết thấy thế nhướng cao mày, một đạo sát khí màu đỏ từ trước người nàng ngưng tụ thành kiếm, tùy tay chém ra liền đem mười đạo phù toàn bộ chém thành bột mịn.

Ngay sau đó thất thải lôi quang lại tăng tốc, trực tiếp phá vỡ hàng rào không gian, nhanh chóng phi độn bên trong vô số mảnh nhỏ thời không, dần dần thần hồn cũng không còn cảm giác được khí tức của Ngao Nhược cùng lãnh diện lão giả ở phía sau.

Tiếp theo ngay sau đó ánh mắt Chiến Tuyết co rụt lại thành châm nhọn, chỉ thấy hư không xa xa bỗng dưng hiện ra một chiếc chuông lớn phảng phất giống như bạch cốt luyện thành, đón gió liền trướng, từ mười trượng biến thành phạm vi ngàn trượng.

Ngay lập tức nhô lên cao áp chế, không cấp cho hai người kịp thời phản ứng, trực tiếp bị chụp lên trên người.

Ngay sau đó thế giới trước mắt nhất thời biến đổi, chỉ thấy vô số âm hồn quay quanh, chỉ nhìn thấy bạch cốt dày đặc, vô cùng thê lương. Âm hồn sát lực cùng ngũ hành linh lực đều bị phong tỏa.

Phía chân trời biến thành một mảnh âm u, so với thế giới bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận cũng không khá hơn được bao nhiêu.

Trong lòng Nhạc Vũ trầm xuống, lạnh lùng đánh giá chung quanh, sau đó hai mắt híp lại:

- Đây là tiểu thiên thế giới?

Thái Thanh Huyền Tiên nắm giữ thời không pháp tắc đầy đủ là có thể mở được

không gian mật cảnh. Đem tiểu thiên thế giới phong ấn bên trong bảo vật sử dụng, bên trong hồng hoang hắn chỉ nghe qua có vài món bảo vật mà thôi, đều được truyền lại từ thời thượng cổ.

Trong mắt Chiến Tuyết lộ ra vài phần buồn bực, hừ lạnh một tiếng, cầm Bạch Đế kiếm trong tay. Chỉ trong chốc lát, liền ngưng tụ ra vô số sát lực truyền trong thân kiếm, cũng không biết có bao nhiêu Tham Lang chân hình quay quanh, cuối cùng tụ thành một khối hòa thành ba đầu cự thú nhìn qua giống như hổ như lang, lại có hai cánh, chính là Cùng Kỳ chân hình, hung uy cuồn cuộn.

Tiếp theo liền trực tiếp chém thẳng xuống mặt đất một kiếm, sát lực đập vào, cả mặt đất ầm ầm vỡ vụn. Vô số vết rách như mạng nhện lan tràn khắp xung quanh, toàn bộ thế giới đều giống như muốn hỏng mất.

Ngay khi khe hở thời không mơ hồ tạo ra, trong hư không truyền ra một tiếng hừ lạnh, sau đó cả thế giới đầy bạch cốt không chút âm thanh tự động khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 955: Biến cố Long tộc

Ánh mắt Chiến Tuyết ngưng đọng, nhìn thấy thế giới bạch cốt nhanh chóng phục hồi nhưng vẫn chưa tiếp tục ra tay, ngược lại bắt đầu cẩn thận quan sát sự biến hóa của không gian chung quanh.

Diễn Thiên Châu bên trong ấn đường của Nhạc Vũ đang phát ra từng trận lam quang.

Bên trong phiến không gian này, toàn bộ "khí" lưu động, vô luận là linh lực hay là âm hồn lực đều nhanh chóng hiện ra trong đầu, sau đó được hệ thống trí năng phụ trợ sửa sang lại, hình thành một trận đồ lớn thật đầy đủ.

Trong nội tâm hắn nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng cảm giác kinh hãi.

Chiếc chuông lớn bằng bạch cốt này chẳng những là hậu thiên linh bảo cao giai, còn chứa đựng cả tiểu thiên thế giới. Sau khi mở ra, liền tương đương như mở ra một không gian rộng lớn.

Bên ngoài chuông còn có một đại trận do Đại La Kim Tiên tu sĩ tự thân bố trí, càng khiến cho Hi Hoàng Tàn Kính của hắn không hề có tác dụng, cơ hồ không thể phản kháng đã bị chụp vào thế giới bên trong chuông này.

Duy nhất có thể làm cho hắn an tâm một chút chính là thế giới này cũng không hoàn chỉnh, tòa đại trận không phải không có sơ hở, hai người chưa chắc sẽ không có cơ hội chạy thoát.

Không chút để ý tới xung quanh, Diễn Thiên Châu tiếp tục thôi diễn tới cực hạn.

Lúc này Diễn Thiên Châu cùng viên châu khảm trong ấn đường đã loáng thoáng sinh ra chút liên hệ nào đó.

Không gian bên trong chuông bạch cốt đã bị hồn niệm của hắn chậm rãi phân hóa giải tích dần dần.

Một thoáng sau Nhạc Vũ chợt động tâm, nhìn lên phía trên. Chỉ thấy lãnh diện lão giả mắt lóe lục quang từ trong hư không bước ra, tay áo phiêu phiêu, nhìn qua làm ra vẻ như tiên gia nhưng khí tức trên thân lại biến hóa kỳ lạ khó lường, âm lãnh như độc xà.

Tiếp theo là Ngao Nhược cùng vài Thái Ất Chân Tiên giống như xuất thân cùng một môn phái xuất hiện, trên mặt đều lạnh như băng, vây quanh bốn phía, trong con ngươi mang theo vẻ tàn khốc lạnh lùng.

Trong đó có bốn người đều tự mang theo một tòa cự tháp bằng bạch cốt, chỉ riêng lãnh diện lão giả cầm một mặt cờ lớn âm hồn quấn quanh, có chút tương tự như bảo vật của thanh niên mắt xanh lục lần trước.

Nhưng cán cờ bạch cốt lại dùng từ xương cốt của siêu giai Hắc Kỳ Lân, so với xương sống lưng của Chân Hoàng càng tốt hơn nhiều. Chẳng những điêu khắc hoa lệ, khắc lục lên vô số phù triện huyền ảo. Vô số mặt người mặt thú hiện lên trên mặt cờ, phần lớn đều là âm hồn của tu sĩ yêu thú, đều tự thống lĩnh không biết bao nhiêu hồn phách người lẫn thú, tổng số lên tới mười ức, uy thế vô cùng mạnh mẽ.

- U Minh Bạch Cốt Phiên!

Trong lòng Nhạc Vũ lạnh lẽo, đây cũng là linh bảo đồng dạng với bảo vật của người thanh niên mắt xanh lục mà họ đã tru diệt trong huyệt động trước đó.

Hai mắt lãnh diện lão giả nhìn hai người, sau đó trầm mặc quay đầu nhìn Ngạo Nhược nói:

- Chứng thật không thể suy tính ra lai lịch gốc rễ của hai người này, tương lai cùng quá khứ cũng là một mảnh hỗn độn, hẳn là có cao nhân đứng phía sau thay bọn hắn che giấu thiên cơ. Ngao Nhược, ngươi xác định hai người này giết sư đệ của ta sao?

Ngao Nhược nghe vậy, lạnh lùng nhíu mày nói:

- Buồn cười, chuyện này ta làm sao biết được? Nhưng bên trong Tây Hải nếu còn có người nào mà Biện Linh Thượng Sư còn suy tính không ra, ngoại trừ vài vị Đại La Kim Tiên đang ở bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận,

ta nghĩ chỉ còn hai người họ. Rốt cục có phải là họ hay không, còn phải xem bản lĩnh của Âm Linh Đảo các ngươi…

Lãnh diện lão giả nghe vậy liếc mắt nhìn Ngao Nhược thật sâu, tiếp theo thoáng phẩy tay áo hừ lạnh nói:

- Mặc kệ có phải là hắn hay không, tóm lại trước bắt rồi nói sau. Lấy bí thuật của tông ta tự nhiên có thể biết được thật giả. Ngao Nhược ngươi nên biết nếu như Tây Hải dám lừa ta, rốt cục sẽ gặp hậu quả như thế nào.

Vừa nói xong lại có bốn thanh bào đạo nhân thần sắc nghiêm túc khom người lĩnh mệnh.

Tiếp theo ngay sau đó cốt tháp trong tay mấy người đều sáng lên một trận lục quang u lãnh, dùng tay chỉ tới, tổng cộng có bốn đạo quang mang xanh đậm do hồn lực ngưng tụ mà thành bỗng dưng chiếu xuống.

Chiến Tuyết lạnh lùng cau mày, đang định mang theo Nhạc Vũ bị trọng thương hướng xa xa né tránh, nhưng ngay khi ý niệm vừa dâng lên trong đầu, liền cảm giác được thiên địa pháp tắc trong phiến không gian bạch cốt này chợt thay đổi.

Ngũ hành tuần hoàn, thời không hình thành chỉ trong chốc lát đã đổi lại quy luật kết cấu, có một bộ phận tương tự như tiên giới, lại có một chút bất đồng.

Chiến Tuyết chỉ có thể bất đắc dĩ đứng yên tại chỗ, bên dưới chân hiện ra mười phiến hồng liên, một tầng thất thải lưu ly bích đồng thời mở ra, đem nàng cùng Nhạc Vũ chặt chẽ bảo vệ.

Bốn đạo âm hồn đánh trúng Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích, nhất thời khơi lên tầng tầng sóng gợn, thẳng đến khi lục sắc quang thúc cơ hồ tiêu hao hầu như không còn, mới bị phá vỡ ra một đường, ngay sau đó vừa va chạm tới hồng liên lập tức tan rã biến mất.

Trông thấy cảnh này, không chỉ là bốn tu sĩ của Âm Linh Đảo kinh ngạc, ngay cả lãnh diện lão giả cùng Ngao Nhược đứng trên không trung cũng kinh dị, sau đó lãnh diện lão giả cười ra tiếng:

- Hắc hắc, một Ngọc Tiên nhỏ bé lại có năng lực đối kháng bốn Thái Ất Chân Tiên. Lý Thanh Y ta từ ngày thành tựu tiên đạo tới nay mấy vạn năm cũng là lần

đầu tiên nhìn thấy nàng này tu tập chính là sát lực, quả thật có chút khả nghi.

Ánh mắt hắn đánh giá Chiến Tuyết từ trên xuống dưới, tiếp theo liền đem U Minh Bạch Cốt Phiên trong tay lay động.

Sau đó có một cỗ cự lực khó hiểu hướng Nhạc Vũ hút nhiếp tới. Quang mang Hi Hoàng Kính chợt lóe, liền không còn tiếng động. Âm hồn sát lực khôn cùng cơ hồ đem nguyên thần của Nhạc Vũ từ trong thân thể mạnh mẽ hút nhiếp ra bên ngoài.

Hắn lại tung ra một viên bạch sắc phi hoàn bay tới trên đầu Chiến Tuyết, đồng dạng lại chiếu xuống một đoàn lục sắc quang hoa, hợp lực cùng cốt tháp trong tay bốn Thái Ất Chân Tiên, trấn áp Chiến Tuyết sử dụng Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích cùng hồng liên dưới chân.

Khí cơ rối loạn trong cơ thể Nhạc Vũ vốn đã điều dưỡng hồi phục trở lại, nhưng vừa rồi ở bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận tiêu hao thật nhiều tinh huyết cũng làm khí huyết hắn thật sự suy yếu.

Bị cự phiên nhiếp hồn, thần hồn cơ thể lập tức không thể giữ lại được, nguyên thần liên tục dao động, nhận lấy cực hạn tới tận cùng, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không thoát ly thân thể. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thoáng cau mày, Nhạc Vũ còn đang do dự có nên đem Tử Hàm thả ra khỏi Diễn Thiên Châu hay không, vào lúc này đột nhiên bên trong thế giới Diễn Thiên Châu đã đánh ra một đoàn ngũ sắc quang hoa đem lực hút nhiếp của U Minh Bạch Cốt Phiên toàn bộ hóa giải.

Theo sau một đạo bạch quang thoát ra, ở bên cạnh hắn hiện rõ thân hình, chính là Ngao Tuệ.

Vẻ mặt nàng ngưng trọng điều khiển Ngũ Hành Uẩn Quang Thạch, ngũ sắc linh quang tán dật khắp nơi, khiến Nhạc Vũ cảm thấy toàn thân vô cùng thư thái.

Nhìn thấy được tình thế này, sắc mặt Ngao Nhược trên không trung không khỏi âm trầm, Lý Thanh Y lại ngửi ngửi, tiếp đó liền cười hắc hắc nói:

- Lần này lại là Tây Hải thuần huyết Long mạch, chẳng lẽ là con gái của Long Vương Ngao Nhuận? Tại sao ba người này lại ở chung một chỗ, còn mời Tây

Hải các ngươi cho ta một lời giải thích!

Ngao Nhược khẽ thở dài, thân hình đột nhiên giáng xuống ngàn trượng đi tới trước mặt ba người, nhìn Ngao Tuệ vẫy tay nói:

- Tuệ nhi lại đây, người này hôm nay hắn phải chết không thể nghi ngờ, ngươi còn giúp hắn làm chi?

Nhạc Vũ nghe vậy khóe môi không khỏi lạnh lùng nhếch lên, cảm thấy có chút tò mò. Lẽ ra hắn cùng Tây Hải Long tộc cũng phải có chút quan hệ âm thầm tự hiểu lẫn nhau mới phải, vì sao chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi thế cục lại có biến hóa, làm nữ tử này còn tự mình đem hắn bán đứng?

Tiếp theo chỉ thấy Ngao Tuệ cau mày không đáp lời, thúc giục Băng Diễm Huyền Quang Chướng cùng Vạn Mộc Phong Thần Bích bố trí bên trong thất thải quang bích của Chiến Tuyết.

Hành động này làm vẻ mặt lãnh ngạo của Ngao Nhược nổi lên vẻ buồn bực, không kiên nhẫn vung tay nói:

- Nếu là do Âm Dương Giao Hợp Khí, Tuệ nhi có thể yên tâm, Ngọc Hư Cung đã có đáp ứng, sẽ ban thưởng chín viên Cửu Chuyển Kim Đan giúp ngươi khôi phục. Đạo tổ cũng đã đồng ý đến lúc đó sẽ thu nhận ngươi vào trong Xiển giáo, mau tới đây cho ta…

Trên mặt Nhạc Vũ nổi lên vẻ cười cười, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc. Thầm nghĩ thì ra không có gì quái lạ, chín viên Cửu Chuyển Kim Đan, nhị đại đệ tử thứ mười bốn của Ngọc Hư Cung, vị Đạo tổ kia của Xiển giáo thật đúng là bỏ được tiền vốn.

Đừng nói là Tây Hải Long tộc, dù là chính hắn cũng mơ hồ động tâm. Có Đạo tổ bảo hộ, vô luận sát kiếp hồng hoang tàn phá thế nào, Tây Hải Long tộc đều có được cơ sở củng cố căn cơ.

Chỉ là không biết rốt cục Ngao Tuệ sẽ lựa chọn như thế nào?

Ý niệm trong lòng hắn vừa nảy sinh, liền thấy Ngao Tuệ cắn mạnh đầu lưỡi, bỗng dưng phun ra một ngụm máu bắn thẳng lên Vạn Mộc Phong Thần Bích.

Ngay sau đó có vô số huyết điểm sái ra xung quanh, thật nhẹ nhàng không nửa phần lực đạo, nhưng lại lộ ra khí tức nguy hiểm. Ngạo Nhược nhìn thấy vẻ mặt chợt biến, cơ hồ lập tức bỏ chạy thật nhanh.

- Long Huyết Nhâm Sinh Lôi? Tuệ nhi, ngươi điên rồi!

Ngay trong ánh mắt kinh dị của mọi người, huyết điểm ầm ầm chấn bạo, vô số cương phong linh lực thổi quét khắp nơi, còn có một cỗ viêm lực nóng cháy tràn lan khắp nơi.

Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích của Chiến Tuyết lập tức thừa nhận đầu tiên, bạo vỡ trước nhất. Nhưng bạch cốt thế giới bị cự lực xung kích vỡ bờ, ầm ầm đánh rách tả tơi, không gian quanh thân lập tức hiện ra vô số khe hở.

Chiến Tuyết đã sớm hiểu ý, từng vòng thất thải lôi quang sáng rực lên, bao bọc lấy thân ảnh hai người xuyên qua một khe hở không gian thoát đi.

Từ rất xa đã nghe lãnh diện lão giả hét lên điên cuồng, tiểu thiên thế giới liền dùng tốc độ cực nhanh khép lại.

Bạch Đế kiếm trong tay Chiến Tuyết lại chém thẳng ra, hồng sắc kiếm quang thẳng hướng vạn trượng, ba đầu mãnh thú Cùng Kỳ chân hình rít gào đập lên trên khe không gian, lập tức đánh vỡ ra hơn trăm trượng.

Chỉ trong nháy mắt ba người chỉ còn một bước sẽ thoát khỏi bạch cốt thế giới.

Ngay khi Chiến Tuyết vừa áp sát, trên bầu trời truyền ra tiếng hừ lạnh của một nữ tử trẻ tuổi.

Chỉ một thoáng một kim sắc long trảo thật lớn bỗng dưng thò vào bên trong bạch cốt không gian.

Vẻ mặt Chiến Tuyết nhất thời khẽ biến, nỗ lực tế Bạch Đế kiếm lên trước người, tiếp theo một tiếng "khanh" vang rền, cự lực bàng bạc đem thân hình Chiến Tuyết oanh bay hơn mười vạn trượng.

Tiếp theo ngay sau đó liền thấy hơn mười long thân khổng lồ chui vào trong bạch cốt thế giới.

Đầu long cầm đầu là một tử kim sắc long thân, thân hình lớn tới hai mươi vạn trượng, đôi mắt phảng phất như có hỏa diễm thiêu đốt bên trong nhìn chằm chằm Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 956: Trước khi bùng nổ

Bên trong bạch cốt thế giới, Chiến Tuyết bị đánh bay hơn mười vạn trượng mới có thể dừng lại.

Nhưng Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ lại được nàng bảo hộ chặt chẽ, không hề bị nửa điểm thương tổn.

Thật khó khăn ổn định thân hình, Chiến Tuyết lập tức tế lên Thất Thải Lưu Ly Đăng, mấy viên thần tinh trắng nõn trong suốt ném vào trong đèn, lập tức thiêu đốt thật nhanh, khiến Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích lại mở ra, thất thải quang hoa nồng đậm càng tăng thêm vài phần so với lúc trước.

Ngay trong nháy mắt Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích thành hình, vô số âm hồn lực liền giống như nước lũ oanh kích lên trên lưu ly bích.

- Bùng!

Một tiếng vang nhỏ trầm đục, tầng quang bích thất thải kể cả Vạn Mộc Phong Thần Bích bên trong vô thanh vô tức bị âm hồn lực ăn mòn hơn phân nửa.

Nhạc Vũ vẫn đứng bên trong huyết liên của Chiến Tuyết, nhìn thấy âm hồn lực bị Băng Diễm Huyền Quang Chướng của Ngao Tuệ ngăn cản, nhưng vẫn cảm giác được có một luồng âm lực xâm nhập, cả người rét run, chỉ cảm thấy hàn khí dày đặc đến xương.

Linh lực phong bạo bên trong bạch cốt thế giới hoàn toàn tiêu tán, chỉ thấy trên mặt đất hiện rõ vết ngấn màu đen thật lớn rộng chừng ngàn trượng. Bắt đầu kéo dài từ chỗ Lý Thanh Y đến chỗ ba người mới ngưng hẳn. Những nơi đi qua, toàn bộ cát bụi xương trắng đều chuyển sang tĩnh mịch, toàn bộ không một chút sinh cơ, đều hóa thành bụi phấn màu đen nhanh chóng tiêu tán.

Đó là những vật chất linh tử đã chân chính "chết", cơ hồ đã mất đi toàn bộ sức sống.

Tiếp theo Nhạc Vũ lại nhìn về phía xa xa, chỗ tử kim sắc cự long đang đứng.

Tu vi trên Thái Ất Chân Tiên của Long tộc có thân hình lớn hơn vạn trượng. Mà Thái Thanh Huyền Tiên còn đạt trên mười vạn trượng.

Trước mắt đầu cự long tử kím sắc dài hơn hai mươi vạn trượng tuy không có thuần máu như Ngao Lâm ngày đó, nhưng cũng có được Chân Long thân thể chân chính.

Cũng không cần làm ra vẻ đầu cự long kia đã khiến kẻ khác có cảm giác rét lạnh, dáng vóc của hắn thật uy nghiêm túc mục, uy thế khôn cùng bao phủ cả bạch cốt không gian.

Đôi mắt cự long nhìn vào Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ, tiếp theo hừ lạnh một tiếng, thân hình co rụt biến hóa thành một trung niên chừng ba mươi tuổi, sắc mặt đỏ hồng, vô cùng tuấn mỹ, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ lạnh lùng túc mục.

Sau khi Ngao Tuệ trông thấy người này, trên mặt không tự chủ được biến thành xanh trắng, có chút không dám tin thấp giọng kêu lên:

- Thanh Hải Ngạo Tĩnh? Như thế nào lại là hắn?

Thanh Hải?

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày, Long tộc trước mắt này không phải đến từ Tây Hải sao?

Hắn vừa định hỏi chợt thấy Lý Thanh Y đem U Minh Bạch Cốt Phiên vẫy lên, thu hồi đoàn âm hồn, tiếp theo kiệt kiệt cười nói:

- Hèn chi ta luôn nghĩ vì sao Tây Hải nhất mạch các ngươi lại có lòng tốt đáp ứng giúp ta tìm kiếm người tổn thương sư đệ của ta. Nguyên lai là có chủ ý muốn mượn lực của ta bắt giữ người này. Miễn cho các ngươi bị Tử Vân đến đòi nhân quả. Hắc! Nếu như ta đoán không lầm, tiểu tử đối diện là người ngày trước đánh bị thương Văn Thù có đúng không?

Ngao Nhược vẫn thản nhiên, thân hình bay trở về yên lặng đứng sau ba người. Một ngân bạch trường tiên từ trong tay áo bay ra, cũng lạnh lùng nói:

- Đúng thì thế nào? Vài vị Đại La Kim Tiên kia tuyệt đối không thể ra tay với sư đệ của ngươi. Ở gần Dịch Linh thành hiện tại còn có ai khả nghi hơn so với hắn?

Ngay trong lúc nói chuyện, mấy chục đầu cự long Ngọc Tiên cảnh đều đem phạm vi không gian trăm vạn trượng phong tỏa, những đôi mắt nhìn sang, hung quang không ngừng lóe sáng.

Ngao Nhược nói tới đây dừng một thoáng, tiếp theo lại nhìn Ngao Tuệ, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng nói:

- Ngao Tuệ, ngươi có biết sáu ngày trước Ngọc Hư Cung đã đưa xuống phù chiếu hay không? Trong Tây Hải này, tổng cộng đã có sáu vị Yêu thần chuẩn bị phụng chiếu, Tây Hải làm sao đối địch? Hơn nữa từ nay về sau, bên trong Dịch Linh thành chỉ sợ không có tu sĩ nào dám bước vào. Chẳng lẽ ngươi thật vì tư tình bản thân làm ra tai ương diệt vong cho Tây Hải Long tộc? Nếu như ngươi còn nghe lời tiểu di, còn tưởng niệm tồn vong của tộc nhân, thì mau nhanh lại đây cho ta…

Sắc mặt Ngao Tuệ biến thành xám ngắt như tro tàn, ánh mắt quét nhìn Nhạc Vũ, tiếp theo lại lắc đầu nói:

- Tuệ nhi bất hiếu, thật khó thể tòng mệnh. Ta chỉ muốn biết hành động hôm nay của tiểu di có phải là phụng lệnh của phụ mẫu ta hay không?

Ngao Nhược thoáng khựng lại, tiếp theo liền lớn tiếng cười lạnh:

- Nếu không có cha mẹ ngươi ngầm đồng ý, Ngao Nhược ta sao dám đi động tới Chân Hoa công chúa ngươi đây? Cũng được, nếu như ngươi đã không chịu nghe lệnh, muốn liều lĩnh, cũng đừng trách tiểu di ngươi ra tay vô tình.

Bạch sắc trường tiên trong tay nàng quét ra, vừa đi được nửa đường liền hóa thành mấy ngàn đầu ngân sắc cự long nhấp nháy vô số ngân lôi đập vào trên Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích.

Lần này lại vang lên vô số âm thanh lôi bạo vang vọng khắp không gian, Chiến Tuyết khởi động thất thải quang bích, lập tức chấn đãng không ngừng, sau đó lại liên tục bổ sung thêm mấy thần tinh mới xem như ổn định.

Tử kim sắc cự long biến hóa thành trung niên nhân vẻ mặt lạnh lùng tế ra Viêm Long Lệ Hỏa kiếm, kiếm quang phun ra, vô số long viêm lệ hỏa hội tụ hóa thành một hỏa long lớn hơn mười vạn trượng quanh quẩn vũ động trên không trung.

Ngay sau đó long đầu cực lớn bỗng dưng mở to chiếc miệng khổng lồ cắn lấy lưu ly quang bích phía trước.

Chiến Tuyết lại ném thêm mấy viên thần tinh vào bên trong Thất Thải Lưu Ly Đăng, khiến quang bích lập tức ổn định lại.

Nhưng bên trong ánh mắt nàng lại lướt qua vẻ suy yếu, Nhạc Vũ thoáng cau mày, giờ phút này cũng chỉ có hắn mới hiểu được thần tinh mà Chiến Tuyết bỏ vào trong đèn chính do bản thể nàng ngưng kết.

Lý Thanh Y thấy vậy cũng hít sâu một hơi:

- Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích đúng là lợi hại, cũng hay cho các ngươi có thể tìm được nhiều năng lượng để thắp như vậy…

- Ha ha…năng lượng nhiều hơn nữa thì thế nào?

Ngao Nhược nghe vậy cười thất thanh, phẩy tay liền khiến mấy ngàn ngân lôi xà vây quanh thất thải quang bích. Sau đó một ngân bạch cự giác đột nhiên bay lên tới ba vạn trượng trời cao, liền bắt đầu tụ tập vô số ngân sắc lôi điện, sáng rực lấp lánh, tựa hồ như một ngân sắc thái dương, sau đó lại giống nhưu lưu tinh hướng ba người ầm ầm rơi xuống.

Giờ khắc này chiến ý trong mắt Ngao Nhược tăng trưởng tới mức tận cùng:

- Xác ô quy cho dù cường thịnh bao nhiêu ta cũng có thể tự tay đập nát!

Chỉ thấy cự giác còn chưa chân chính oanh kích lên thất thải quang bích, điện xà quấn quanh cuồn cuộn bên ngoài đã đem Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích tạc thành vết thương loang lổ khắp nơi.

Lúc này Ngao Tuệ lại đem tầng Băng Diễm Huyền Quang Chướng đẩy về phía trước, tuy bị cự lực oanh kích miệng đầy máu tươi nhưng tầng lam hồng sắc quang hoa vẫn chặt chẽ ngăn chặn ngân sắc cự giác.

Ngao Nhược thấy thế nhất thời giận dữ trợn mắt, ánh mắt không ngừng lóe lên hồng sắc quang mang mãnh liệt.

Tiếp theo sau đó trung niên lạnh lùng lại phun ra một đoàn hỏa diễm thật lớn, thanh thế áp bách từ trên không chụp xuống.

Lần này hai thiếu nữ hợp lực cũng không cách nào chống đỡ, hơn mười đầu Chân Long xa xa đều phun ra long đan, kim quang sáng rực mang theo uy lực thần thông khôn cùng, trong đó long đan của ba đầu Chân Long Ngọc Tiên đỉnh phong dốc một kích toàn lực đã có thể tương đương với Thái Ất Chân Tiên.

Nhạc Vũ cơ hồ đã rõ ràng trông thấy vẻ mừng rỡ lẫn khinh rẻ của Ngao Nhược, trong lòng hắn hiện lên tia sát khí, tiếp theo trong tay kết xuất một ấn quyết, ngay sau đó một nữ tử diễm lệ từ trong Diễn Thiên Châu bay ra.

Nàng thản nhiên quét mắt nhìn quanh bốn phía, Tử Hàm lập tức chém ra một kiếm, đánh thẳng lên hỏa diễm. Bốn đầu Cùng Kỳ chân hình quấn quanh trên Long Thương kiếm thẳng chém vào, trực tiếp đem hỏa diễm bắn ngược trở về.

Hồng sắc kiếm quang bị Tử Hàm điều khiển bỗng dưng chém tới, ầm ầm đụng vào ngân sắc cự kiếm.

Thanh âm rào rào chiến minh lại vang vọng khắp không gian, bạch cốt thế giới tiếp tục xuất hiện khe hở, chỉ thoáng lóe lên, trong phạm vi trăm vạn trượng toàn bộ cát bụi đều bị trận gió mênh mông cuồn cuộn oanh thành bột mịn. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Sắc mặt Ngao Nhược không khỏi biến đổi, theo bản năng liếc mắt nhìn kỹ Tử Hàm. Cộng thêm Chiến Tuyết, đây đã là người thứ hai sắp đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới. Thậm chí nếu có được tiên bảo tuyệt hảo xứng tay, chưa chắc đã kém hơn Thái Thanh Huyền Tiên chân chính.

Thật không biết người này đã tìm được họ từ chỗ nào tới giúp đỡ.

Còn nhớ trước kia có thêm một đầu Ngân Luyện Dực Xà mười hai cánh, tựa hồ cũng bị người này thao túng, trong tay nàng kia còn nắm giữ không gian dị năng, thật không biết như thế nào giờ phút này còn chưa thấy ra tay.

Lý Thanh Y cũng trở nên âm tình bất định, ánh mắt lóe ra như có suy nghĩ. Còn

lại bốn gã Thái Ất Chân Tiên của Âm Linh Đảo đều không động thủ, chỉ lẳng lặng đứng một bên chờ đợi quan sát dị mang liên tục lóe sáng trên tầng lưu ly quang bích.

Lúc này Ngao Nhược như mới nhớ ra mấy người kia, ngẩng đầu nói:

- Lý Thanh Y ngươi chẳng lẽ thật sự sợ hãi Tử Vân tán nhân sao? Nếu kẻ này chạy thoát, ở phía Ngọc Hư Cung ta xem ngươi làm sao giải thích?

- Hắc hắc, Ngao Nhược ngươi không cần kích ta, Âm Linh Đảo ta mặc dù không được liệt vào trong Tiệt giáo, nhưng sư tôn lại có giao hảo với chư tiên Tiệt giáo. Một Tử Vân mà thôi làm sao cần kiêng kỵ? Nhưng nếu như thật sự người này là hung thủ thì cũng thôi, không cần ngươi nói ta cũng sẽ ra tay. Nhưng nếu hắn không phải là hung phạm, đệ tử Âm Linh Đảo cũng không muốn đứng ra làm chuyện cho người khác lợi dụng, cũng không cần phải để ý tới mặt mũi của Ngọc Hư Cung.

Nói dứt lời, Lý Thanh Y lại đem U Minh Bạch Cốt Phiên phẩy mạnh về phía Nhạc Vũ, vẻ mặt tự phụ nói:

- Tiểu tử kia, hôm nay trước tiên lấy thần hồn của ngươi kiểm tra đã, nếu thật không phải ngươi, ngày sau Lý Thanh Y này nhất định đến tạ tội…

Ngay lập tức có một cỗ cự lực xuyên qua cả lưu ly quang bích cùng Băng Diễm Huyền Quang Chướng trùm tới. Mạnh mẽ muốn lôi kéo nguyên thần của Nhạc Vũ về phương hướng U Minh Bạch Cốt Phiên. Cảm giác đau đớn không khỏe trước đó lại xuất hiện, càng ngày càng thêm nghiêm trọng.

Một bộ phận nguyên thần của Nhạc Vũ đã dần dần thoát ra ngoài cơ thể. Hồn niệm của hắn rõ ràng cảm giác được thần hồn cuồng nộ của Chiến Tuyết, lôi pháp thần thông đang không ngừng hội tụ trong đan điền nàng, tử phù chữ Đình đang rừng rực lóe sáng.

Một tia tử lôi cứ thế súc tích thành hình, mà bên trong thần tinh đang rút lấy vô số thần lực.

Không ngờ lại bị Nhạc Vũ mạnh mẽ áp chế nên vẫn chưa thể ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 957: Côn Luân Tâm Kính

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy hồn niệm của mình tựa như bị đao cắt vụn, đau đớn chẳng khác gì đang bị lăng trì.

Một tia âm lực rót vào, tuy lập tức bị thất thải kiếp lôi lực trong thần hồn của hắn đánh tan, nhưng vẫn đau đớn chẳng khác gì bị kim châm.

Miễn cưỡng thở ra một hơi, Nhạc Vũ nỗ lực áp chế xúc động bạo ngược của Chiến Tuyết, sau đó cơ hồ đưa toàn bộ lực chú ý vào trong Khuy Thiên Châu, đối với nỗi đau đớn tê tâm liệt phế trong thần hồn làm như không chút cảm giác.

Bên trong tiểu thiên thế giới này, toàn bộ "khí" lưu động đều đã hình thành pháp tắc kế tiếp của nó, có được tình hình trước đó làm cơ sở, hơn phân nửa phía sau chỉ cần suy diễn liền có thể biết được.

Ở bên trong Diễn Thiên Châu, cơ hồ toàn bộ linh lực đều dồn vào việc thôi diễn phân tích, Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đã đi theo hắn trăm năm cũng đã xuất hiện vết nứt rạn nho nhỏ, đang sắp biến thành hỏng mất.

Chỉ cần thêm mười lần hô hấp, toàn bộ cấu trúc của tiểu thiên thế giới này đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Lý Thanh Y thấy U Minh Bạch Cốt Phiên trong tay cũng không nhiếp ra được thần hồn của Nhạc Vũ, chân mày không khỏi cau chặt lại, tiếp theo lấy ra một chiếc chuông, hướng ba người lay động một trận, sau đó lại hướng bốn người còn lại ra hiệu bằng mắt.

Mấy vị Thái Ất Chân Tiên kia lập tức tế lên bạch cốt cự tháp, cùng U Minh Bạch Cốt Phiên hợp lực hút nhiếp nguyên thần của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ nghe được một trận tiếng chuông thật quỷ dị, giờ phút này không chỉ là hắn mà cả mấy người Chiến Tuyết cũng muốn hôn mê. Ngay sau đó hắn cảm thấy có một cỗ hút nhiếp càng cường đại hơn trước đó tiếp tục đem thần hồn của

hắn lôi kéo ra ngoài!

Trong mắt Ngao Nhược vốn đang âm trầm tức giận, tiếp theo không biết nghĩ tới điều gì, khóe môi lộ ra tia cười, có vẻ hăng hái chờ mong chuyện xảy ra trước mắt.

Trung niên lạnh lùng rõ ràng liếm liếm khóe môi, trong mắt lộ ra vài phần sát ý thị huyết, nhìn hồi lâu thấy nguyên thần của Nhạc Vũ vẫn ở yên trong cơ thể lù lù bất động, không khỏi lên tiếng cười khẩy nói:

- Lý Thanh Y, ta nghe nói U Minh Nhiếp Hồn Pháp của Âm Linh Đảo các ngươi hút nhiếp thần hồn là thiên hạ vô song, không kém gì đại thần thông, lẽ nào hôm nay chỉ có chút bổn sự ấy? Người này lấy thân thể Chân Tiên lại có được lực lượng của Thái Ất Chân Tiên! Nhưng nguyên hồn cũng chỉ mới là Thiên Tiên cảnh giới. Hợp lực năm người vẫn không nhiếp ra được nguyên thần của một Thiên Tiên, thật sự buồn cười!

Trên mặt Lý Thanh Y nhất thời có chút không nhịn được, tiếp theo hắn cắn mạnh răng, lấy ra một bình ngọc, có vẻ vô cùng đau lòng từ trong xuất ra thủy dịch đen như mực, bắn lên U Minh Bạch Cốt Phiên.

Theo một trận hắc sắc quang mang lóe lên, nhiễm vào lá cờ, thú hồn trên lá cờ phảng phất như vừa ăn được đại bổ vật, điên cuồng kêu gào. Còn có vô số âm hồn từ bên trong toát ra, lục tục xoay quanh U Minh Bạch Cốt Phiên, rõ ràng đã hình thành một long quyển phong cực lớn.

Khóe mắt Nhạc Vũ nhất thời như muốn nứt ra, lưu lại hai hàng vết máu, gân xanh nổi lên toàn thân, cơ nhục cũng căng cứng tới cực hạn!

Lực hút nhiếp vẫn chưa gia tăng nhưng hắn lại cảm giác bên trong thần hồn như bị đao cắt kim châm, đau đớn chẳng khác gì bị lăng trì càng tăng thêm mấy lần.

Cơ hồ làm cho hắn không tự chủ được muốn kêu lên đau đớn.

Chiến Tuyết cùng hắn tâm huyết tương liên, còn liên kết với Âm Dương Giao Hợp Khí. Đối với nỗi đau đớn Nhạc Vũ thừa nhận giờ phút này cơ hồ cũng cảm nhận được. Trên mặt nàng không còn vẻ lo lắng trước đó, còn lại chỉ là lạnh lùng, trong con ngươi đều tràn ngập vẻ băng sương hàn khí, tựa như trước khi núi lửa bùng nổ, yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngao Tuệ cũng có thể cảm nhận được, khuôn mặt cũng dao động, thật không biết là đang kinh dị vì U Minh Nhiếp Hồn Pháp đáng sợ hay bội phục sự cứng cỏi của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ vẫn không hề tỉnh lại, trong nội tâm giờ phút này chỉ còn lại một ý niệm, phải dốc hết toàn lực đi thôi diễn điên cuồng!

Lam mang của Khuy Thiên Châu đã tắt đi, chỉ còn lại hệ thống trí năng phụ trợ cùng Diễn Thiên Châu đang không ngừng lặp đi lặp lại thôi diễn, bên trong thân thể bức ra vài giọt tinh huyết, truyền vào trong Diễn Thiên Châu, ngay cả bạch cốt thế giới cũng nằm trong ý thức của hắn, dần dần sắp thành hình!

- Hắc! Vẻ thảnh thơi này thật không tệ! Nếu người giết sư đệ ta không phải là ngươi thì thôi, nếu thật có liên quan tới ngươi, bên trong U Minh Phiên của ta vẫn còn thiếu một âm hồn!

Lý Thanh Y lại hừ lạnh một tiếng, nhìn thấy thủy dịch kia chưa đủ, liền bắn ra tinh huyết truyền vào trong lá cờ. Tiếp theo vũ động U Minh Bạch Cốt Phiên, chỉ xa xa lắc lư liên tục, đã thấy hơn phân nửa nguyên thần của Nhạc Vũ đã thoát ly thân thể, chỉ cần thoáng tăng lực là có thể hút nhiếp vào trong U Minh Phiên.

Lý Thanh Y nhếch lên khóe môi, mặt lộ vẻ tự đắc vui mừng, mấy tu sĩ Âm Linh Đảo cũng hiện ra ý cười.

Ngao Nhược cùng Ngao Tĩnh lại bước lên vài bước, trên cao nhìn xuống, ánh mắt sắc bén như ưng, xa xa quan sát bốn người bên dưới.

Tiếp theo mọi người chỉ nghe một tiếng "phốc" vang lên, viên bàn tràn đầy phù triện huyền ảo trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng nổ ra, biến thành bột phấn xanh biếc.

Tiếp theo chỉ thấy Nhạc Vũ khép hai mắt lại, rõ ràng nguyên thần đã sắp ly thể, khí huyết tinh nguyên của thân thể cũng đang rối loạn suy yếu, nhưng trong tích tắc phảng phất như có một đầu viễn cổ mãnh thú đột nhiên thức tỉnh!

Chỉ chớp mắt khóe môi Nhạc Vũ vừa hiện tia mỉm cười, thân ảnh Bạch Thường từ trong Diễn Thiên Châu toát ra, trong tích tắc đã có ngàn vạn những xiềng xích màu đen bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Nhưng cũng không phải xuyên qua Thất Thải Lưu Ly Quang Bích mà trực tiếp tiến qua hàng rào không gian, ở bên ngoài tiểu thiên thế giới điên cuồng lan tràn mở rộng!

Ngay sau đó một đám linh lực trung xu bị chiếm cứ, từng đạo thiên địa pháp tắc liền bị nắm giữ trong tay.

Chỉ gần nửa hơi hô hấp, bạch cốt thế giới khổng lồ đã bị một tầng hắc sắc nhàn nhạt xâm nhiễm!

Sau đó vô luận là ánh mắt của Lý Thanh Y đang trực tiếp thao túng mảnh không gian này hay là Ngao Nhược cùng Ngao Tĩnh đều co rút lại mãnh liệt như cây châm, tràn đầy vẻ kinh hãi khó tin.

Phân ra một tia hồn niệm thao túng Bạch Thường, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, bên trong thần hồn vẫn còn cảm thấy thật đau đớn không sao chịu nổi.

Khi Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn nứt vụn, việc thôi diễn chấm dứt, không còn cách tiếp tục phân tâm làm chuyện khác, nỗi đau đớn cực hạn cũng nhanh chóng đánh úp lại cơ hồ làm cho hắn muốn hoàn toàn mất đi ý thức.

Ngay sau đó cảm giác đau đớn sinh ra lại mang theo một tia khoái ý vô hạn, tuy hắn chưa nhìn thấy nhưng có thể cảm ứng được nỗi kích động của vài Thái Thanh Huyền Tiên có mặt tại đây.

Khuy Thiên Châu có thể rõ ràng quan sát được khí tức lưu động trong cơ thể Lý Thanh Y, người này đang không ngừng nhỏ hắc sắc thủy dịch vào trong U Minh Bạch Cốt Phiên, liên tục lay động không ngừng.

Hắn lại lấy ra một chuông nhỏ bằng bạch cốt cỡ bàn tay, không ngừng đánh ra thủ ấn, đem pháp lực điên cuồng rót vào bên trong, cố gắng đẩy lui hắc quang đang xâm nhiễm tiểu thiên thế giới.

Thậm chí Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích của Chiến Tuyết cùng mấy ngàn ngân sắc lôi xà đang đối kháng với Viêm Long Lệ Hỏa kiếm sinh ra khe hở không gian hắn cũng không còn cách nào tiếp tục bận tâm.

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên, trong tiếng cười châm chọc đã không

tự giác mang theo vài phần tàn khốc.

Hắn liều mạng dùng chính nguyên thần của mình gặp phải nguy hiểm bị Bạch Cốt Phiên hút nhiếp, còn thừa nhận nỗi đau đớn khắc cốt minh tâm, há chỉ vì muốn chạy trốn đơn giản thôi sao?

Tay niết kiếm quyết, đem Hi Hoàng Tàn Kính đưa vào trong tay Tử Hàm.

Tiếp theo lại giẫm tới một bước, tay cầm Thiên Ý kiếm hướng hư không chém ra một quỹ tích thật huyền ảo.

Sau đó toàn bộ pháp tắc thế giới đều đang kịch liệt thay đổi, hắc quang trên không trung càng thêm nồng đậm, chuông bạch cốt trong tay Lý Thanh Y truyền ra một tiếng trầm đục, sản sinh vết rách.

Sau đó toàn bộ khe không gian liền khép lại!

Tử Hàm tiếp nhận Phục Hi Kính, chỉ thoáng giật mình liền tế lên cao.

Ngay sau đó một luồng thanh quang trực tiếp chiếu thẳng về hướng Ngao Tĩnh. Khiến tử kim sắc cự long đã phun ra bổn mạng long đan lập tức bị định trụ ngay tại chỗ, trong mắt hiện ra vẻ mờ mịt, ngay cả Viêm Long Lệ Hỏa kiếm cùng hỏa diễm thật lớn cũng không còn cách nào phân tâm thao tác, quang mang liền biến thành ảm đạm.

Chỉ thất thần một thoáng Ngao Tĩnh đã lấy lại tinh thần, nhưng trước mắt lại hiện ra lôi quang cự kiếm chém thẳng tới!

Chiêu kiếm mở rộng tới vạn trượng, thân kiếm rộng hai ngàn trượng, trên thân kiếm quấn quanh ngân bạch sắc lôi quang, càng làm Ngao Tĩnh thêm chấn kinh, trái tim cơ hồ muốn ngừng đập, hắn vội vàng lách người tránh né.

- Đinh!

Một tiếng vang nhỏ tựa như kim chúc va chạm, Lôi Cức kiếm trảm lên trên long giác của Ngao Tĩnh, chỉ giằng co một lát liền đem tử kim sắc cự giác đứt rời ra, tiếp theo như chém gỗ mục chỉ một kiếm đã đem thân thể của hắn chém thành hai mảnh!

Ngay sau đó ngân sắc lôi điện uốn lượn khắp bốn phía, đem toàn bộ huyết nhục cự long nổ thành tro bụi.

Chiến Tuyết dốc hết toàn lực chém ra một kiếm, lúc này mới cảm giác sát ý trong lồng ngực thoáng giảm bớt. Nhưng ngay khi khóe mắt nhìn thấy mấy chục đầu Chân Long ở xa xa đều đang đập phá hàng rào không gian muốn bỏ chạy, hận ý của nàng lại rực lên, Lôi Cức kiếm liền quét ngang, mang theo vô thượng chân lôi trong cơ thể cùng thần lực thật lớn trực tiếp cắt ngang trời cao.

Chỉ thấy huyết nhục bay tứ tung, hơn mười đầu cự long bị chém thành mảnh nhỏ. Toàn bộ huyết nhục cũng bị ngân sắc lôi quang trực tiếp nổ thành bụi trần!

Bên trong còn có một Thái Ất Chân Tiên của Âm Linh Đảo cũng bị một kiếm càn quét, cơ hồ không có nửa điểm phản kháng!

Giờ phút này Tử Hàm đã thúc giục Hi Hoàng Tàn Kính bay lên, lại đánh ra một đạo Côn Luân Tâm Kính, lập tức chụp về hướng hai thanh sam tu sĩ còn lại.

Trong mắt Ngao Tuệ hiện lên vẻ không đành lòng, tiếp theo lại thở dài sâu kín. Thư Hùng Thác Ảnh kiếm biến ảo thành ngàn đạo kiếm quang, không chút âm thanh đem hai gã Thái Ất Chân Tiên chém thành mảnh nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 958: Soán đoạt thế giới

Nhìn hơn mười vị đồng tộc trước mắt bị một kiếm của Chiến Tuyết trảm sát như con sâu cái kiến, sắc mặt Ngao Nhược bất giác tái nhợt như giấy.

Vào một khắc trước, nàng vẫn còn hứng thú nhìn người đối diện, trong mắt nàng thanh niên thanh tú kia chắn chắn phải chết nhưng sau một khắc nàng như rơi vào địa ngục.

Cho dù không muốn thì mấy ngàn sợi ngân sắc lôi tiên trong tay nàng liền quay lại quấn quanh thân thể.

Vào lúc quang mang càng lúc càng mạnh mẽ thì những sợi lôi xà ngân bạch đột nhiên nổ tung xé mở một khe hở cực lớn trên hàng rào của thế giới bạch cốt.

Vào lúc nàng đang định độn xuất thì thấy trong tay Nhạc Vũ chẳng biết từ khi nào xuất hiện một cái hồ lô màu đỏ, từ trong miệng hồ lô phun ra một đoàn Cửu Cửu tán phách Thần Quang nhìn như chậm nhưng lại cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước người.

Ngao Nhược vô thức gào rú một tiếng kinh sợ, sau đó cũng bất chấp việc đào thoát, thân hình chớp động khắp nơi trong thế giới bạch cốt, đem ngân sắc lôi tiên bố trí tầng tầng lớp lớp trước người ngăn cản hồng quang đoạt mệnh này.

Lí Thanh Y cũng toát mồ hôi ròng ròng, giọt lớn giọt nhỏ không ngừng nhỏ từ trên trán.

Hắn tự vấn có thuật đào sinh nên không hề lo lắng cho tính mạng nhưng thấy thế giới Tiểu Thiên đang bị Bạch Thường điều khiển tỏa liên và ngân quang không ngừng xâm nhập thì trong lòng gấp như lửa đốt, gần như mất đi khống chế với phiến thế giới này liền không chút do dự cầm kiếm rạch ngang uyển mạch nhỏ ra vô số huyết dịch vào tiểu chung bạch cốt.

Bằng mắt thường có thể những khe hở rất nhỏ đang nhanh chóng lấp đầy.

Không gian bạch cốt tựa hồ lại rơi vào quyền khống chế của hắn. Còn chưa kịp thở phào thì thanh niên thanh tú trước mắt mà hắn coi như dê béo chờ làm thịt đã thu hồi chiếc hồ lô màu đỏ rồi lấy ra một thanh Tam phẩm tiên binh, tựa hồ hời hợt chém vào hư không một kiếm không hề mang theo một tia khói lửa nhưng khí tức đại đạo vô cùng huyền ảo.

Sau đó toàn bộ thế giới Tiểu Thiên lại lần nữa chấn động.

Quyền khống chế vừa đoạt lại không lâu lại lập tức đổi chủ, những vết rạn trên tiểu chuông bạch cốt lại lần nữa mở rộng lan tràn.

Nghe những tiếng rạn vỡ không ngừng vang lên răng rắc, thần sắc Lí Thanh Y càng thêm âm trầm khó coi đến cực hạn

Song nhãn vốn lộ tinh quang chói mắt giờ hiện ra thần sắc còn khó coi hơn cả khóc.

Trong thần hồn Nhạc Vũ vẫn cảm giác đau đớn không chịu nổi, ba vị Thái Ất Chân Tiên bị Ngao Tuệ Chiến Tuyết trảm sát cũng khiến cho ba cự chung bạch cốt triệt để im tiếng, cự lực hấp nhiếp thần hồn cũng lập tức suy giảm ba thành.

Điều này không chỉ khiến Nhạc Vũ thoáng bớt đi đau đớn mà thần trí cũng thanh tỉnh không ít, nét cười trên mặt càng thêm âm lãnh, bất quá trong con ngươi vẫn lộ ra vẻ tỉnh táo lẫn vài phần tự tin kiêu ngạo.

Hiện giờ tuy nguên khí hắn đại thương, hao tổn huyết khí, gần như vô lực. Nếu không phải bên cạnh có mấy nữ tử hộ vệ thì ngay cả một tu sĩ linh tiên bình thường cũng có thể kích sát nhưng cuộc chiến trong thế giới Tiểu Thiên đều do hắn khống chế, thậm chí chỉ cần một ý niệm là có thể quyết định sinh tử của người khác.

Thiên Ý Kiếm vẽ lên một quỹ đạo tuyệt đẹp trong hư không, đem chút pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành còn lại của Nhạc Vũ thông qua pháp tắc thiên địa rót vào sâu trông thế giới bản nguyên của thế giới Tiểu Thiên.

Sau đó lực lượng khắp thiên địa đều bị Thiên Ý Kiếm đem ra sử dụng điều động. Nếu không phải thần hồn của hắn vẫn bị thanh U Minh bạch cốt phiên hấp nhiếp thì đã hòa hợp nhất thể với phiến thiên địa này.

Hắn tiếp tục chém ra một kiếm thao túng lực lượng của thế giới Tiểu Thiên vây khốn lại mười chân long đã gần như thoát khỏi thế giới bạch cốt rồi cưỡng ép nắm lấy xếp lấy như cá chạch trước người.

Chiến Tuyết bên cạnh đã sớm vận sức chờ phát động, cũng không để ý sắc mặt tái nhợt của Ngao Tuệ, chỉ một kiếm đã chém hơn mười chân long thành hai đoạn.

Huyết nhục phun trào khiến thế giới trắng bệch này gần như bị thành kim sắc. Phàm những chỗ long huyết kim sắc bắn vào thì vùng thổ địa vốn chỉ là một mảnh bạch cốt đều khôi phục sinh cơ.

Ngao Tuệ cũng không có tâm tư quan sát cảnh tượng mỹ lệ này, đem một vị thanh sam tu sĩ cuối cùng trảm sát. Tử Hàm liền theo một kiếm một kính truy kích đuổi đến.

Phục Hy tàn kính trong tay nàng chớp lên từng đạo quang trạch chói mắt, ngàn vạn phù văn thượng cổ nhanh chóng lưu động trong mặt kính, trong lúc vô ý khống chế thần hồn dấy lên địa thủy hỏa phong khiến cho

Long Thương Kiếm càng thêm lăng lệ ác liệt, mang theo vô số sát lực hội tụ mấy đầu chân hình Cùng Kỳ trảm đến.

- Keng.

Trong hư không vang lên tiếng kim loại giao kích chói tai, thanh Long Thương Kiếm va chạm với ngân bạch cự giác khiến vật thứ hai lập tức ẩn hiện vô số vết rách. Thân hình Tử Hàm cũng bay ngược trở ra đến vạn trượng mới cưỡng ép đứng vững, cũng không để ý huyết khí đang sôi trào , tiếp tục một kiếm chém tới.

Đôi mắt nàng lóe lên quang trạch hồng sắc như hỏa diễm, tràn đầy chiến ý cuồng liệt. Tuyệt phẩm chiến sát thần hồn lúc này được thôi triển đến tận cùng, chiến ý oán hận tích lũy vài vạn năm dường như chuẩn bị tận tiết.

Nhạc Vũ liếc qua Ngao Nhược rồi thu hồi ánh mắt, biết với năng lực của Tử Hàm tuy không thể nào chiến thắng nhưng để quấn lấy nhất thời nửa khắc thì lại rất dễ dàng nên cũng không để ý, cười nhạt nhìn Lí Thanh Y đang nỗ lực khống

chế tiểu chung bạch cốt.

Chiến Tuyết phía sau đã quán chú tất cả thần lực sát khí vào Lôi Cức kiếm, vô số lôi quang ngân bạch xoáy tròn quanh thanh cự kiếm dài đến vạn trượng.

Thần sắc nàng trầm tĩnh đến đáng sợ, sát ý trong con ngươi ngưng tụ thành thực chất đâm về Lí Thanh Y.

Tru sát Ngao Tĩnh và những chân long ngu xuẩn kia chỉ khiến hận ý của nàng hơi giải, tuy nhiên lão nhân lãnh diện trước mắt mới là người thực sự khiến Nhạc Vũ thừa nhận vô tận đau đớn.

Sắc mặt Lí Thanh Y dần trở nên tái nhợt, nhìn thanh Lôi Cức kiếm trong tay Chiến Tuyết vẻ sợ hãi kiêng kị rồi rên lên một tiếng, bỏ mặc tiểu chung bạch cốt vỡ vụn.

Tiếp đó hắn đánh ra một tờ Tử Kim đạo phù, cả người hóa thành hồng quang, trực tiếp xuyên qua hàng rào không gian chạy ra không gian ngoại tầng bỏ chạy về chỗ sâu.

Nhạc Vũ không hề để ý, cười nhìn sang Ngao Tuệ bên cạnh.

Cũng không cần Nhạc Vũ mở miệng phân phó, Ngũ Hành uẩn quang thạch từ đầu ngón tay của Ngao Tuệ bắn ra mấy trăm cây Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm đồng dạng vô cùng nhanh chóng, đuổi theo tung tích Lí Thanh Y. Trong nháy mắt phát sau mà đến trước xuyên thấu qua tầng tầng âm hồn do bạch cốt U Minh phiến bố trí khiến độn quang u lục sắc chấn động không ngớt.

Ngay sau đó, Chiến Tuyết đã chém ra Lôi Cức kiếm xuyên qua bích chướng thời không hóa thành một đoàn bạch quang kích tới xuyên qua độn quang của Lí Thanh Y.

Sau một khắc, chân lôi ngân bạch sắ đột nhiên nổ tung phá đi hơn nửa huyết nhục của Lí Thanh Y, còn lại vô số huyết điểm chạy trốn tứ tán.

Trong không gian bạch cốt, Nhạc Vũ lại tiện tay chém về hư không một kiếm đồng thời điều khiển Bạch Thường bao vây toàn bộ bản nguyên của thế giới Tiểu Thiên.

Tiếp đó cự chung bạch cốt bên ngoài thế giới lại tiếp tục khuếch trương lến đến mấy trăm vạn trượng chụp lấy toàn bộ huyết nhục còn lại của Lí Thanh Y bên ngoài thời không loạn lưu đem vào giam trong thế giới.

Nhìn từ xa ngoài vạn trượng thấy hóa thân huyết nhục của lãnh diện lão nhân đang chuẩn bị ngưng tụ lại, Nhạc Vũ cười ha hả rồi bước một bước đến trước mặt.

Lí Thanh Y lộ vẻ kinh hoảng thối lui hơn ngàn trượng, tiếp tục múa bạch cốt U Minh phiên nhưng không dám hấp nhiếp thần thồn Nhạc Vũ mà chỉ bố trí tầng tầng lực âm hồn hộ thân, nghiêm nghị quát:

- Nhạc Vũ ngươi hôm nay nếu dám đụng đến ta mảy may thì sư tôn ta nhất định diệt toàn bộ Hồng Vân nhất mạch. Nếu lúc này để ta rời đi thì ân oán nhân quả giữa ta và ngươi coi như xóa bỏ.

- Thả ngươi rời đi? Sau đó chờ một ngày nào đó lại bị Lí Thanh Y ngươi rút ra nguyên thần luyện thành phó hồn cho bạch cốt U Minh phiến?

Nhạc Vũ cười nhạt, thần sắc âm lãnh đến cực điểm:

- Nếu là thật sự sợ hãi thế nhân, Nhạc Vũ ta còn nói gì Dĩ Lực Chứng Đạo? Kim Tiên trên thế gian này trong mắt ta hầu hết đều là sô cẩu hành thi. Ngươi đã nói sư tôn muốn diệt cả nhà ta vậy thì Nhạc Vũ cũng thề trong vòng trăm năm nhất định đến môn tru sát

Lí Thanh Y chấn động mãnh liệt, sau một khắc Chiến Tuyết đã cầm Lôi Cức kiếm chém tới.

Được thần lực gia trì nên chân hình Cùng Kỳ tăng lên đến năm đầu, hỗn hợp vô thượng chân lôi, ngân hồng nhị sắc hợp thành một hòa thành một cự thú chưa từng xuất hiện trong hồng hoang, khí thế tựa như Tổ Long cổ hoàng phục sinh lâm thế.

Kiếm quang lóe lên cắt ngang U Minh bạch cốt phiến trong tay Lí Thanh Y, sát khí còn lại cũng không chấn nát thân hình hắn mà trói chặt thân thể, một bộ phận tách ra tham nhập vào trong, chảy xuôi theo kinh mạch đánh nát toàn bộ pháp lực.

Nhạc Vũ lạnh lùng bước tới trước mặt đâm ra một kiếm vào mi tâm, đến khi rút ra thì trên mũi kiếm đã mang theo nguyên thần.

Nhìn xem sắc diện nguyên thần của Lí Thanh Y lộ ra vẻ khủng bố, Nhạc Vũ cười nhẹ:

- Ngươi cũng biết mới vừa rồi ta thật sự rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 959: Long Hồn khí linh

Vào lúc Nhạc Vũ dứt lời thì sát lực ngân lôi do Chiến Tuyết không chế đều nổ tung khiến thân thể Lí Thanh Y nát bấy

Lí Thanh Y không khỏi vừa sợ vừa giận, lại bị một tia Ngũ Sắc Thần Quang trong Thiên Ý Kiếm vây khốn không thể động đậy.

Đang lúc hắn vừa sợ vừa hận thì Nhạc Vũ đã cười hắc hắc rồi một điểm hỏa quang bạch sắc từ trên thân kiếm lan tràn tới.

- Đây là Tiên Thiên Ba La Thần Diễm?

Đồng tử Lí Thanh Y bỗng nhiên co lại thành hình châm, vào lúc hỏa diễm bạch sắc kia tiến vào thần hồn của hắn thì một cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế đồng thời truyền đến thiêu đốt sâu bên trong. Nguyên thần vặn vẹo méo mó, ngay cả hình dáng bình thường cũng không giữ được.

Nhạc Vũ không hề có ý thương cảm , hút tới tinh huyết chân long phía xa, dùng pháp lực còn sót lại liên tục vẽ nên hơn trăm tờ phù lục phong ấn nguyên thần của Lí Thanh Y thành một hình cầu nho nhỏ rồi tiện tay ném vào trong tay áo.

Hắn nhìn lại trong không gian bạch cốt thấy ngoại trừ Ngao Nhược còn có thần hồn Ngao Tĩnh.

Người đầu tiên mặt xám như tro tàn, người thứ hai đang giương nanh múa vuốt định thoát ly không gian này, lại bị Bạch Thường dùng ngân quang hắc tỏa gián tiếp thao túng thế giới Tiểu Thiên khiến không thể thoát thân.

Nhìn thấy vẻ tuyệt vọng trong long hồn cực lớn này, Nhạc Vũ cười lạnh rồi không hề để ý, nhìn về phía Ngao Nhược.

Nữ tử này đang cắn răng, dốc sức liều mạng ngăn cản Long Thương Kiếm của Tử Hàm, bất quá khi Ngao Tuệ than khẽ, xuất hiện tại phía sau nàng còn Chiến

Tuyết cũng đồng dạng cầm trong tay Lôi Cức Kiếm lăng không áp đến thì thần sắc Ngao Nhược càng lúc càng khó coi, cuối cùng hít sâu một hơi dứt khoát thôi không tùy ý để Long Thương Kiếm kề vào cổ nói:

- Nhạc Vũ, ta và ngươi sao không hảo hảo nói chuyện?

- Ha ha, ta và ngươi còn có chuyện gì để nói? Chắc là còn cần đến người Ngọc Hư Cung chạy đến? Lần này vô luận là ngươi tự chủ trương hay ý của Tây Hải Long Hoàng thì ta có gì phải sợ?

Châm chọc một câu, sát ý trong mắt Nhạc Vũ lóe lên rồi kiếm quang từ Thiên Ý kiếm bắt đầu thôn thổ bất bất định.

Bất quá dư quang của hắn liếc thấy vẻ mờ mịt thất thố lẫn vài phần cầu khẩn trong ánh mắt của Ngao Tuệ thì thầm thở dài rồi lệnh cho

Chiến Tuyết cưỡng ép rút ra nguyên thần Ngao Nhược từ thân thể rồi đồng dạng dùng mấy trăm đạo phù lục phong ấn thành hình tròn nắm vào tay còn thân thể thì trực tiếp ném vào Diễn Thiên Châu.

Ngao Tuệ vừa thở dài một hơi, Nhạc Vũ liền lại tiện tay chiêu lấy Long Thương Kiếm, nhìn kỹ rồi khẽ lắc đầu:

- Liếm này đã tên Long Thương sao không thể thành Long Linh trấn kiếm?

Hắn vừa nói xong thì bên Bạch Thường đã điều khiển lực của thế giới Tiểu Thiên đem long hồn hơn mười vạn trượng của Ngao Tĩnh dẫn đến trước người Nhạc Vũ.

Long hồn Ngao Tĩnh gầm gào thét giãy dụa, lúc bị Bạch Thường dẫn đến bên cạnh Nhạc Vũ thì bốc lên một điểm Tử Kim hỏa diễm khai mở toàn bộ lực ước thúc của thế giới Tiểu Thiên há miệng cắn tới Nhạc Vũ.

Bất quá sau một khắc đã nghe Chiến Tuyết hừ nhẹ rồi Lôi Cức Kiếm hoành không mang theo âm lôi cuồn cuộn đánh tới.

Long Hồn Ngao Tĩnh dường như gặp phải vật gì cực kỳ khủng bố mãnh liệt thối lui, lại bị Bạch Thường vây khốn.

Nhạc Vũ lại phát ra một đoàn bạch sắc hỏa diễm đánh vào Long Hồn Ngao Tĩnh, Ngũ Sắc Thần Quang cũng từ mi tâm rót vào trong nguyên hồn.

Cơ hồ qua từng khắc, ánh mắt Ngao Tĩnh càng thêm mờ mịt mấy phần, qua mấy nhịp hô hấp thì đã không còn hồn trí, chỉ theo bản năng duy trì thân hình Long Hồn khổng lồ.

Ngao Nhược bị nhốt trong lòng bàn tay của Nhạc Vũ nên thấy rõ tình hình, không khỏi quát lên:

- Nhạc Vũ, Ngao Tĩnh chính là huynh của Tây Hải Long Hoàng, ngươi dám trói buộc khí linh của hắn, ngày sau tỷ phu biết được chắc chắn bầm thây ngươi vạn đoạn

Nhạc Vũ không chút nào để ý, phảng phất giống như không nghe thấy, cưỡng ép thần hồn Ngao Tĩnh vào trong Long Thương Kiếm.

Sau một khắc, thanh kiếm mà hắn đem Tử Hàm luyện chế thành huyền sát tiên thi nên quang hoa đã ảm đạm lại sáng lên, kích phát bên trong một đoàn phù văn huyền ảo giống như long mà lại không phải. Toàn bộ thân kiếm như vừa khôi phục tinh khí, lần nữa phục sinh.

Long Hồn gào thét, khí thế bức người, Nhạc Vũ cầm trong tay không trụ được, bị cương khí bên trong bạo phát bắn đi mấy bước.

Nhạc Vũ thấy vậy không hề lộ vẻ buồn bực, ngược lại lộ ra vài tia vui vẻ, tiện tay phất một cái đem thanh Long Thương Kiếm đánh về phía Tử Hàm nói:

- Kiếm này ngày sau nếu có thể tế luyện nuôi dưỡng thì tuyệt không kém hơn lúc trước. Đến cùng ngày sau còn có thể tiến thêm một bước đều phải xem thủ đoạn của ngươi.

Tử Hàm lộ vẻ vui mừng, tiếp lấy vào tay rồi trong mắt càng hiện tinh mang.

Đâu chỉ là không kém hơn lúc trước mà thôi? Chỉ cần thêm chút ôn dưỡng thì có thể khiến cho khí linh Thái Thanh Huyền Tiên thêm phần vững chắcm uy lực có thể liệt vào nhất phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, tiền cảnh vượt xa lúc trước.

Ngao Nhược thất thần, trong nội tâm đau nhức như vô số con kiến cắn xé, cảm

thấy hối hận đến cùng cực.

Vào lúc ra tay hợp lực của ba vị Thái Thanh Huyền Tiên đã đủ để dễ dàng bắt giết Nhạc Vũ, không ngờ lại có một Chiến Tuyết đã có chiến lực sánh với Huyền Tiên tu sĩ có đại thần thông, ngự sử ngân lôi càng thêm khắc tinh với yêu loại, chỉ nhìn qua đã đủ chấn kinh lòng người, khí tức thậm chí đủ sánh với cửu giai kiếp lôi.

Cộng thêm át chủ bài tầng tầng lớp lớp, cũng không biết từ đâu kẻ này có được thiên tư ngút trời này.

Sau một khắc, Ngao Nhược liền lại cảm thấy Nhạc Vũ đang nhìn vào mình thì bất giác lạnh run:

- Nhạc Vũ, nếu ngươi dám đem nguyên thần ta làm khí linh, Ngao Nhược ta dù liều mạng cũng phải cùng ngươi đồng quy vu tận

Quát mắng như vậy nhưng trong mắt nàng đã lộ ra vài phần vô lự. Lúc trước câu thúc Long Hồn Ngao Tĩnh đã không uy hiếp được Nhạc Vũ thì hiện giờ càng khó có khả năng khiến hắn dao động.

Nhạc Vũ nhếch miệng, đang lúc chần chừ bất định thì thấy ánh mắt hàm chứa vài phần oán hận não ý của Ngao Tuệ liền thở dài, thầm nghĩ đáng tiếc rồi đem thần hồn Ngao Nhược bỏ vào tay áo, cũng không để ý đến mười đầu đầu Long Hồn phía xa.

Tiếp đó nghe Ngao Tuệ hừ lạnh một tiếng nói:

- Nhạc Vũ ngươi từ đầu đến cuối đều không tin ta đúng không? Rõ ràng có thể dễ dàng giải quyết sự tình nhưng không chịu vận dụng hóa thân, chắc là vẫn đề phòng ta?

Nhạc Vũ bất giác nheo mắt, lộ ra vẻ khổ sở. Tâm tư của hắn quả thực đúng như Ngao Tuệ nói, vẫn luôn đề phòng nàng rời bỏ mình nên không vận dụng thân ngoại hóa thân, mới đến nỗi dây dưa như vậy.

Hắn cũng không mở miệng phân giải, chỉ tiện tay chiêu lấy liền đem những mảnh vỡ của tiểu chung bạch cốt vào tay khôi phục lại nguyên dạng.

Hắn phân tích thêm một chút liền biết bảo vật vốn dùng để điều khiển toàn bộ không gian bạch cốt này là của chủ nhân thế giới Tiểu Thiên nhưng quyền hạn ít đến thương cảm, chỉ có thể điều khiển đại khái mà thôi. Nếu không cũng không để cho hắn dễ dàng thay đổi cục diện, càng không có cơ hội cướp lấy quyền khống chế.

Sau khi hắn tán đi pháp lực thì tiểu chung bạch cốt cũng không thể duy trì, tiếp đó lại lấy từ trong không gian tu di ra một chút tài liệu rồi tụ lại toàn bộ long huyết long cốt còn lại đến trước người, dẫn động nhiều loại hỏa diễm trong cơ thể bắt đầu luyện chế, vì không phải dùng để đấu pháp nên hắn cũng không cầu kiên cố, không cần năng lực kháng thủy hỏa phong lôi.

Chỉ trong chốc lát đã thành hình nên một tiểu chung long cốt ẩn ước hô ứng với bản nguyên của phiến thiên địa này.

Nhạc Vũ cầm cái long cốt chung này ném cho Bạch Thường thì thế giới bạch cốt liền co rút lại, sau khi "nhả" mấy người Nhạc Vũ ra thì hóa thành một cự chung bạch cốt rơi xuống phía trước, trên thân chung có ghi hai chữ "Trấn hồn".

Bất quá sau một khắc, trấn hồn chung chấn động lắc lư không ngớt rồi bị một lực lượng bí ẩn hút về phía xa.

Bạch Thường biến sắc, cũng không cần Nhạc Vũ phân phó liền thôi động long cốt chung khiến cho tốc độ trấn hồn chung lập tức giảm lại rồi dừng hắn.

Nhạc Vũ nhếch miệng nhìn về một hướng trong hư không:

- Nếu để cho ngươi đơn giản gọi được linh bảo này trở về vậy thì chẳng phải ta uổng công chịu nỗi đau phệ hồn vừa rồi?

Từ mi tâm hắn bắn ra một đạo ngũ sắc độn quang hóa thành một "Nhạc Vũ" khác trực tiếp áp trụ trấn hồn chung khiến cho không thể động đậy rồi liên tục rót vào hơn mười đạo ngũ sắc quang hoa.

Chỉ trong chốc lát hắn đã xóa sạch nguyên linh Đại La Kim Tiên trong đó.
Nguồn: http://Ebook Full.Net

Trong lúc mơ hồ, có thể cảm giác được một tồn tại cường hoành tại một chỗ sâu trong phía xa Đông Hải đang nổi giận phi độn đến, Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu,

sau đó quay lại nhìn thẳng Ngao Tuệ nói:

- Ta và ngươi tuy là một đêm vợ chồng, nhưng dù sao cũng chỉ quen biết mấy tháng. Nhạc Vũ cũng tuyệt đối không có khả năng, đem sinh tử để trong tay người khác. Bất quá hôm nay không sử dụng hóa thân, thực sự cũng không chỉ cần chỉ vì phòng ngươi mà thôi, mưu đồ trấn hồn chung mới là trọng yếu.

Ngao Tuệ nhíu mày, sắc mặt tái nhợt trốn vào trong Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ thấy thế chỉ có thể cười bất đắc dĩ, đem hai nữ nhân và cả trấn hồn chung toàn bộ thu hồi.

Ngay sau đó, Chiến Tuyết lại dùng ngân sắc lôi quang mang theo hai người phi độn vào không trung.

Qua hơn bốn canh giờ thì mấy người lại tiến vào hàng rào thời không, nơi này cách Dịch Linh thành không xa, có thể thấy được ngàn vạn quần sơn ẩn trong bờ biển.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 960: Tái vẫn Kim Tiên

Đến cạnh bờ biển Nam Chiêm Bộ Châu, Nhạc Vũ không tiếp tục phi độn mà nhanh chóng bố trí một Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận, dùng Hi Hoàng kính trấn áp phong tỏa khí tức.

Thần hồn hắn nhất thời cũng không dám thăm dò ra xa nhưng có khuy thiên châu nên có thể thấy được tất cả khí tức lưu động trong vòng mấy ngàn vạn dặm.

Chỉ một lát sau, hắn đã cảm giác được hai người một trước một sau tìm đến. Người trước khí tức vững vàng, chính đại ôn hòa không hề dưới Văn Thù, người sau pháp lực lộ ra vài phần âm lãnh, qua hơn một khắc sau mới đến.

Hai người này sau khi đối mặt thì đều coi như đối phương không tồn tại, bắt đầu tìm kiếm dấu vết chiến đấu bên ngoài hàng rào không gian. Sau một hồi lâu không có sở đắc thì cả hai triển xuất từng lớp sóng hồn niệm cực lớn tìm kiếm vùng phụ cận Tây Hải, trải dài hơn ức vạn dặm, không hề bỏ sót một góc, tất cả yêu thú hải thú đều bị ép tới không dám ngẩng đầu.

Qua một hồi lâu, cả hai mới tức giận rời đi.

Nhạc Vũ khoanh chân ngồi trong trận, nhắm mắt dưỡng thương không để ý. Quả nhiên sau một lát có hai đạo hồn niệm cường hoành quét tới qua mấy thời thần rồi lại rút đi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hắn biết đã đến lúc thoát thân nhưng vẫn bình thản tiếp tục ngồi xếp bằng tĩnh dưỡng.

Đến lúc thấy màn sáng màu đen bao phủ phương viên ngàn vạn dặm trên Dịch Linh thành phía xa ầm ầm vỡ nát thì hắn mới mở mắt ra.

Sau đó hắn thấy một ngôi sao cực lớn rơi từ trên bầu trời xuống.

Chiến Tuyết ở bên hộ pháp cũng khẽ nhướng mày khai mở long nhãn rồi khẽ lắc

đầu:

- Ngôi sao này vẫn lạc từ phía tây, không phải ứng với Tử Vân tổ sư từ Tây Hạ Ngưu Châu.

Nhạc Vũ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, đang chuẩn bị thôi diễn mới chợt nhớ ra Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đã vỡ vụn, cảm thấy rất không quen, dùng Diễn Thiên Châu tính toán một lát rồi thở phào.

Theo như quẻ tượng thì Tử Vân tán nhân cùng Ngọc Lăng Tiêu đều không việc gì. Chỉ là tình cảnh ngày sau sẽ phải lo lắng, không biết hai người sẽ ứng phó ra sao.

- Hồng Hoang sát kiếp bắt đầu từ hôm nay.

Nhạc Vũ than khẽ rồi không có ý ở thêm, tuy khí huyết vẫn hết sức mệt mỏi nhưng lại vẫn tiếp tục phi độn mang theo Chiến Tuyết về xa.

Lúc này hắn lại có lại thanh Viêm Long Lệ Hỏa Kiếm, vỗ nhẹ thân kiếm, trong mắt lộ vẻ phức tạpý.

Thanh kiếm này vốn luyện chế vì Long tộc, nào ngờ lại trở thành lợi khí cho Ngao Nhược đối phó hắn, qua một vòng lại trở về tay hắn.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, hắn thấy người bên cạnh ngoại trừ Đằng Huyền thì cũng không ai dùng được nên dứt khoát bỏ vào Diễn Thiên Châu.

Nghĩ đến Đằng Huyền, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, theo ý định của hắn thì muốn qua ngàn năm mới có thể triệt để khống chế trứng Chúc Long nhưng không biết tình hình hiện giờ thế nào?

Diễn Thiên Châu sau khi nuốt mấy viên nguyên thần tinh hạch thì đã mở rộng ra mấy lần, lực lượng có thể cung cấp cũng vượt xa lúc trước.

Đem một tia thần niệm thăm dò vào bên trong trứng Chúc Long, thấy Đằng Huyền, vẫn đang không nhanh không chậm khuếch trương xâm phệ bên trong, cảm giác được ý niệm của hắn đến thì bất giác kinh hỉ.

Nhạc Vũ mỉm cười, cảm giác tốc độ quả nhiên nhanh hơn không ít. Nếu có thể

tùy ở và một trong Tam Thập Tam Thiên trăm năm thì áng chừng Đằng Huyền sẽ triệt để thôn phệ.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền đem tất cả long huyết còn lại trong thế giới bạch cốt xối lên cự trứng, lại chiêu thân thể Ngao Nhược cắt một nhát trên yết hầu rồi tiếp tục xối tinh huyết chân long Thái Thanh huyền tiên lên khiến cho khí tức Đằng Huyền lập tức bạo tăng, trực tiếp xâm nhập hơn một nửa cự trứng.

Ước chừng rót chừng một nửa huyết dịch Chân Long, Nhạc Vũ liền thôi không thúc bức, tùy ý ném ra một góc để nó tự liền lại vết thương sau đó thần niệm bất giác dò xét qua ngọn núi Ngao Tuệ đang ở.

Ngao Tuệ như có cảm giác, bĩu môi phi độn về một ngọn núi khác tránh khỏi thần thức của hắn.

Nhạc Vũ xấu hổ, thu hồi ý niệm, cảm thấy trong miệng đắng ngắt.

Chiến Tuyết từ đầu đến cuối đều có sở cảm, lúc này xoay người nói:

- Sư huynh, những lời ngươi vừa nói cũng thật khiến người ta lạnh lòng.

- Thật không?

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Chiến Tuyết, thầm nghĩ ngay cả nàng cũng nói vậy thì chắc không sai, liền ngưng mày buồn bã:

- Việc này ta không muốn lừa gạt nàng.

Ở chung lâu như vậy, dù hắn vẫn còn áy náy với Đoan Mộc Hàn cùng Ngọc Lăng Tiêu, càng giận mình vì sự chủ quan trước đó nhưng hiện giờ vẫn không thể không nảy sinh hảo cảm với Ngao Tuệ.

Bất quá nếu như bình thường còn có thể, còn nếu như gặp phải nguy hiểm vẫn không thể nào phó thác tính mạng.

Bản năng dong binh từ kiếp trước khiến hắn tuyệt sẽ không đơn giản để ai sau lưng.

Ánh mắt Chiến Tuyết lóe lên rồi lại nhìn đi chỗ khác:

- Sư huynh, kỳ thật có đôi khi ta lại thích ngươi lừa gạt ta.

Nhạc Vũ khẽ giật mình rồi nhịn không được cười lên, cầm lấy cự chung bạch cốt.

Bên trong chung còn vây khốn hơn mười Long Hồn gào thét xông loạn khắp nơi. Nhạc Vũ đối cũng không để vào mắt, cũng không có ý tế luyện thành khí linh, nhưng bên trong vẫn có mấy thứ tốt.

Hắn bỏ qua bốn tòa bạch cốt âm hồn tháp cùng U Minh bạch cốt phiên, chỉ lấy ra vật tùy thân của Lí Thanh Y, ngoại trừ linh thạch thì số bảo vật còn lại đều lộ ra tà khí, ngay cả số phù lục cũng tạo thành từ vô số tinh huyết nhân loại.

Nhạc Vũ tìm một lát rồi không bao lâu liền lấy ra hai cái bình ngọc.

Một cái trong đó cùng loại với bình ngọc chứa linh dịch màu đen mà Lí Thanh Y đã từng lấy ra.

Nhạc Vũ nguyên lai tưởng rằng nhất định đây là vật bàng môn tà đạo gì nhưng sau khi nhỏ ra một giọt hít một hơi thì thấy thơm ngát.

- Đây là linh uẩn mặc dịch? Thế gian còn có kì vật như vậy.

Nhận biết ra lai lịch linh dịch này, Nhạc Vũ nghĩ đến hai giọt mà Lí Thanh Y đã từng sử dụng thì cảm thấy đau lòng cực điểm.

Hắn nhớ vật này có rất nhiều tác dụng, ngoại trừ điểm hóa linh bảo làm tăng cường uy lực thì còn có tác dụng là thuần hóa sát lực.

Những tu sĩ luyện sát thi rất ưa thích vật này, thường một giọt cũng đủ để sát thi thoát thai hoán cốt.

Trong bình lúc này cũng chỉ có mười ba giọt mà thôi.

Nhạc Vũ lấy ra ba giọt, trực tiếp đưa cho Chiến Tuyết rồi lại lấy ra hai giọt đưa cho Tử Hàm trong Diễn Thiên Châu, cũng không phải hắn keo kiệt mà vật này nhiều hơn cũng vô dụng.

Chiến Tuyết lộ vẻ vui mừng, chỉ đem một giọt hút vào cơ thể, một phút sau sát lực trong cơ thể nàng đã tinh thuần thêm vài phần.

Nàng điểm hai giọt còn lại vào Bạch Đế kiếm và Lôi Cức kiếm, sau một thoáng thì cả hai đều lóe lên u quang.

Đặc biệt là Bạch Đế kiếm, vốn đã được Chiến Tuyết trọng luyện qua, mặc dù dùng Hiên Viên bí pháp hội tụ tín ngưỡng vạn dân nhưng vì không có khí linh nên còn kém Hậu Thiên Linh Bảo cùng giai mấy trù.

Song khi điểm nhập giọt linh uẩn mặc dịch này thì lập tức hàm chưa một chút khí tức đại đạo.

Tình hình Lôi Cức kiếm cũng tương tự, vốn là vu binh nhất phẩm Hậu Thiên Linh Bảo cấp vu binh, chỉ vì mười vạn năm không thấy mặt trời nên có chút suy yếu, sau khi nhỏ vào một giọt thì khôi phục không ít.

Nhạc Vũ tiếp tục nhìn xem chiếc bình còn lại. Đến khi mở ra thì hắn cũng không thất vọng gì dù không vui bằng lúc trước. Bên trong là một không gian tu di chứa chừng một ngàn giọt linh thủy lam sắc.

- Đây là thanh lộ linh tuyền trên đỉnh Bồng Lai, theo truyền thuyết mỗi năm chỉ có chừng ba vạn giọt, đều thuộc về Tiệt Giáo. Chỉ cần một giọt đã có thể khiến cho pháp lực Thái Ất Chân Tiên lập tức khôi phục tám phần. Âm Linh Đảo quả nhiên có quan hệ thâm hậu với Tiệt Giáo.

Điều khiến Nhạc Vũ vui mừng là có được thanh lộ linh tuyền dịch thì sau này đấu pháp đấu kiếm càng có hậu lực.

Điều khiến hắn thất vọng là lợi ích kỳ thật cũng không phải rất lớn, có thể lập tức khôi phục tám phần pháp lực tuy hơn xa nhiều linh đan khác nhưng độc tố bên trong đồng dạng rất nhiều, mỗi lần tối đa chỉ có thể sử dụng một giọt mà thôi.

Thu lại hai bình ngọc, Nhạc Vũ nhìn lại cây ngân tiên bản mạng của Ngao Nhược. Cây ngân tiên này làm từ lông đầu của nàng, trừ khi bản thân vẫn lạc còn thì người khác cầm cũng vô dụng, Nhạc Vũ liền không để ý mà bắt đầu cẩn thận nghiên cứu trấn hồn chung.

Hồi lâu sau, mới lắc đầu bật cười.

- Quả nhiên là tà đạo chí bảo, chỉ tính cái bạch cốt chuông khổng lồ này đã sử dụng không biết bao nhiêu hài cốt thần thú. Tiêu hao âm hồn cũng đạt tới con số hàng tỉ, còn dùng thêm mười viên nguyên thần tinh hạch có cấp bậc ngoài Thiên Nguyên giới. Sư tôn của Lí Thanh Y thật đúng là không sợ nhân quả nghiệt lực.

--- Bất quá bảo vật này nếu có thể triệt để luyện hóa thì ngoại trừ thế giới bên trong còn có thể trấn áp thời không, giúp mình xuyên qua hàng rào không gian.

Trấn hồn chung tuy là dùng tà pháp luyện chế nhưng bản thân lại không chứa bao nhiêu âm hồn tà lực, vì bản thân không tự luyện chế nên sử dụng cũng an tâm, cùng lắm ngày sau tới Âm Linh Đảo trảm sát người luyện chế coi như an ủi những sinh hồn tàn linh này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 961: Tái hồi Thiên Thủy

Linh bảo khiến Nhạc Vũ thoáng để mắt trong trấn hồn chung còn có một hỏa hoàn dùng 30 vạn Long Lân hợp lại và một linh đang thuộc cấp Tiên Thiên linh bảo tứ phẩm tên gọi là nhiếp tâm.

Vật đầu tiên là linh bảo hỏa hệ, vật thứ hai cho dù là Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao của Nhạc Vũ cũng không dùng được.

Vốn Nhạc Vũ cũng không để ý tới hai thứ này nên để mặc kệ trong không gian bạch cốt.

Nhưng sau mấy ngày khi hắn tiến vào Diễn Thiên Châu thì nhận được một tia ý niệm của Tử Hàm yêu cầu nhiếp tâm linh.

Lúc này hắn mới nhớ ra nữ hài này khi còn sống cũng tinh thông thuật Âm Công, bản thân còn có một thanh dao cầm lấy được trong nội cung Quy Khư vẫn để trong không gian tu di chưa bao giờ sử dụng.

Cũng không do dự, Nhạc Vũ liền đem kim linh của Lí Thanh Y và cây dao cầm tên là Bát âm trấn tâm"giao cho Tử Hàm.

Thậm chí hắn còn hưng phấn lĩnh hội thuật âm công của nàng, kết quả không ngờ nàng cao cường ngoài ý liệu, mỗi khi ngự sử bát âm trấn tâm cầm thì mỗi âm phù đều khiến thần hồn chấn động, không hề vì khi còn sống chỉ có tu vi Thiên Tiên mà có chỗ thua kém.

Đặc biệt là lúc ngự sử nhiếp tâm linh dù không có pháp lực cao cường như Lí Thanh Y nhưng khi thôi động âm công thì hiệu quả càng hơn mấy phần. Tốc độ nhanh chẩm, chuyển nhịp ngừng ngắt đều hết sức có kết cấu khiến cho thần hồn của Nhạc Vũ gần như không thể thừa nhận, thật khiến cho người cảm thán bảo vật này quả thật châu về hợp phố.

Trước đây dưới tay Lí Thanh Y tối đa cũng chỉ có thể sử ra ba thành uy lực.

Về sau hắn hỏi ra mới biết, âm luật của nàng học được từ một sư thừa khác, là một vị Đại La Kim Tiên dùng Âm Công thần thông uy chấn một phương.

Người này cũng không gọi là Tử Hàm mà phía trước còn có một chữ Lí, bất quá kiếp trước tu sĩ đồng đạo đều dùng danh tự Tử Hàm Tiên Tử để gọi.

Về phần sư thừa có danh hào Thủ Chân của nàng trước khi vẫn lạc rất có thanh danh trong giới luyện khí ở Đông Hải.

Nhạc Vũ xem qua vô số đạo điển , Chiến Tuyết lại đem khí linh trong Lôi Cức Kiếm hàng phục nên cũng biết không ít bí mật trong Hồng Hoang giới, loáng thoáng nhớ Thủ Chân tán nhân năm xưa hình như có bái làm môn hạ của Đông Vương công.

Từ trong Diễn Thiên Châu đi ra, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, ẩn ước biết được người đứng sau màn thao túng khiến cho ngay cả kim tiên đắc đạo cũng không thể nào tránh khỏi.

- Đông Vương công, Nhiên Đăng pháp sư sao? Hắc.

Sau ngày hôm đó, thương thế của Nhạc Vũ toàn phục nên cũng không chậm trễ Chiến Tuyết đi theo tín đồ của vị Thượng Cổ Đại Vu, tự mình ngự kiếm phi độn về Thiên Thủy quốc.

Phi độn chừng qua hơn ngàn vạn dặm thì hắn thấy một ngọn cự sơn chọc trời chỉ kém hơn Côn Luân Sơn một trù.

Nhạc Vũ bất giác dừng chân nhìn về nơi xa trông lên đỉnh núi đang phát ra quang trạch ngũ thải, trong mắt lóe lên dị mang. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

-- Đây là Vạn thọ sơn, một nhánh của Côn Luân Sơn. Trên đỉnh núi có Ngũ Trang Quan, là nơi tĩnh tu của một vị đại năng có thể sánh với chư vị đạo tổ.

Nghe nói quả này chỉ cần ngửi một cái đã có thể sống 360 tuổi, ăn một quả có thể sống tới bốn vạn bảy ngàn năm.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện ra mấy phần khát vọng, hồi lâu mới cảm thán thở dài

rồi viễn độn về xa.

Chỉ cần một quả nhân sâm đã có thể khiến hắn trùng kích lên Thái Ất Chân Tiên, thậm chí Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong, bất quá linh vật bậc này thì hiện giờ vượt qua khả năng của hắn.

Qua mấy ngày thì hắn về tới Thiên Thủy quốc, dọc đường tuy thấy thủy khí so với lúc hắn rời đi thì ít hơn một chút nhưng tính ra vẫn mưa thuận gió hoà.

Lúc hắn về tới Khống Vân Phong thì thấy thân ngoại hóa thân vẫn thuận lợi ngồi trên tế đàn thao túng.

Chung quanh cũng không có gì khác thường, chỉ có hai mươi mấy đạo thần niệm cấp Thái Ất Chân Tiên quan chiếu từ xa, so với lúc hắn rời đi thì nhiều hơn gấp mấy lần.

Trong đó mười mấy người đến từ Thiên Thủy quốc, mấy người còn lại đến từ bên ngoài, dùng bí pháp nhìn qua ngàn dặm, cũng không phải chỉ có riêng La Linh tông mà những nước còn lại cũng có. Phần lớn Nhạc Vũ đều không quen, càng ẩn hàm vài phần địch ý.

Nhạc Vũ thầm than, biết Xiển Giáo nhất định đã lần nữa phát lực, cũng không biết có phải vì nguyên do từ Tây Hải Long thành.

Bản thân chịu ủy thác của Tử Vân chân nhân, dồn sức phát triển Thủy Vân tông, tình hình như vậy thì đừng nói là bảo toàn cơ nghiệp, dù muốn ổn định căn cơ cũng đã khó khăn.

Trong đó có một tia hồn niệm đến từ Diệu Pháp Đại La Thiên cao nhất trong Tam Thập Tam Thiên cảnh khiến Nhạc Vũ nhíu mày.

Trong các thế lực quan chú chỉ có thiên đình là khiến hắn cảm giác khó giải quyết.

Dùng Hi Hoàng kính che lấp tế đàn, Nhạc Vũ trực tiếp trốn vào trong đó hoán đổi với thân ngoại hóa thân.

Đến khi tiếp nhận tế đàn thì Nhạc Vũ mới cảm giác cục diện bên trong còn gian nan hơn trong tưởng tượng mấy phần.

Lúc này tham gia tranh đoạt thủy khí của Thiên Thủy quốc không chỉ có một mình Ngu Cương ở phía nam mà mấy nước còn lại cũng có người tham gia.

Chỉ qua ngắn ngủi mấy tháng thì thủy khí trong nước đã bị hấp thu tới ba thành.

Thân ngoại hóa thân lại không biết cách biến báo, chỉ có thể sử dụng chân khí dung vũ hóa vân cấp ngọc tiên khiến tình thế càng thêm ác liệt.

Dùng vọng khí thuật quan sát thì thấy khí mang trên bầu trời kinh thành đã mờ đi mấy phần, Nhạc Vũ cười nhẹ, không trách hơn mười vị Thái Ất Chân Tiên trong nước lại đột nhiên chú ý tới bên này.

Đoán chừng cục diện nếu tiếp tục như vậy thì người cầm quyền trong thực tế của Thiên Thủy quốc sẽ đứng ngồi không yên.

Nếu đợi đến lúc thủy khí trong nước tiêu giảm thêm ba thành thì cũng là lúc chư tông làm khó dễ, khi đó bản thân dù pháp lực thông thiên cũng khó duy trì cung ứng vũ thủy trong nước.

Nhạc Vũ không hề bối rối, lần này hắn đi Tây Hải mua mấy viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu chính là để làm việc này.

Hắn khoanh chân ngồi xuống trong trận, tiếp đó đem mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu vừa mua vừa trộm ra tế luyện.

Sau đó hắn tế ra tổng cộng 24 viên phân bố vào Huyền Vũ Thiên Nguyên trên tế đàn.

Sau một khắc, Khống Vân Phong lại có chấn động rất nhỏ, linh mạch thủy hệ bên dưới tăng lên 24 đầu chủ mạch, lan tràn ra ngàn vạn dặm, phân bố gần như trọn vẹn khắp Thiên Thủy quốc.

Qua một hồi lâu đã có một tia thủy khí bị cưỡng ép rút ra từ mặt nam của Kim Thành quốc.

Tuy là không nhiều lắm nhưng lại vừa đủ bù vào thủy khí mà Thiên Thủy quốc mỗi thời mỗi khắc tổn thất, còn dư lại để bổ sung hao tổn lúc trước.

Biến hóa này phát sinh hết sức kín đáo khiến hơn mười vị Thái Ất Chân Tiên đều chưa phát giác. Cho đến mấy ngày sau thì Ngu Cương ở phía nam mới phát giác đầu tiên.

Từ rất xa truyền đến một tiếng hừ lạnh rồi một đạo ý niệm triệt để biến mất khỏi Khống Vân Phong.

Những Thái Ất Chân Tiên còn lại cũng lần lượt phát giác, hồn lực đều chấn động hoặc là không tin, hoặc là kinh hỉ rồi hầu hết rút về.

Nhạc Vũ cười lên ha hả. Nếu không thức thời rút lui thì dù là một đạo phân thần cũng đừng mong chạy trốn.

Bất quá sau một khắc, Nhạc Vũ im bặt, cảm giác trên thiên đình có một luồng thần niệm càng cường hoành hơn hạ xuống quan sát động tĩnh của Khống Vân Phong, cũng không biết rốt cuộc có mục đích gì.

- Chắc là Tử Vân sư tôn đã đắc tội với Thiên Đình?

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, lạnh lùng nhìn lên, bên tai lại truyền đến thanh âm Ngao Tuệ cười nói:

- Nguyên lai ngươi còn có thân phận này, chắc đây mới chính là thân phận vốn có của ngươi? Hừ, khó trách dấu đầu lộ đuôi. Đây là đang cùng người đấu pháp sao? Trách không được muốn trộm Huyền Thủy Thiên Linh Châu của ta.

- Sao nói khó nghe như vậy, chỉ là tạm mượn mà thôi. Ngày sau sẽ hoàn lại.

Sắc mặt Nhạc Vũ ửng đỏ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi hỏi vẻ hiếu kỳ:

- Chẳng phải ngươi đang tức giận sao? Sao lại chịu lên tiếng rồi?

- Phu quân, Ngao Tuệ nào có tư cách tức giận? Đúng như phu quân nói, ta và ngươi ở chung mới bất quá mười ngày, tự nhiên không có khả năng hoàn toàn tín nhiệm. Cái gọi là nên có tâm phòng người, ngày đó đổi là ta chắc cũng sẽ hành động như phu quân. Chỉ là Ngao Tuệ còn có chút thương tâm. Đúng rồi, còn chưa tạ ơn phu quân lưu thủ. Với những gì mà tiểu di của ta gây nên thì dù một kiếm giết, Tuệ Nhi cũng không có nửa câu oán hận.

Ngao Tuệ tuy nói vậy nhưng trong ngữ khí vẫn có vài phần thương tâm oán hận lẫn ý hối tiếc. Nhạc Vũ ca mày, bất giác có vài phần áy náy.

Ngay sau đó, Ngao Tuệ lại đổi giọng cười khẽ:

- Phu quân, chuyện thao vân khống vũ này cần phải hỗ trợ? Đừng nói ta quá lời, bản sự này chỉ sợ ngươi còn lâu mới theo kịp ta. Trên thiên đình càng có chút nhân mạch của ta, mấy ngàn năm trước còn thiếu nợ nhân tình, cứ để cho bọn họ ám trợ cho phu quân một tay lại càng nắm chắc.

Nhạc Vũ hơi nhướng mày, biết Ngao Tuệ không nói chơi, Long tộc vô luận là loại huyết mạch nào đều có thiên sinh thao vân khống vũ.

Nếu không luận Thủy Vân Kiếm, bản sự về phương diện này của Ngao Tuệ chắc sẽ vượt xa hắn.

Rất nhiều đồng tộc của nàng hiện giờ cũng đang hiệu lực cho Thiên Đình, nắm giữ thời tiết bốn mùa, chỉ là các nước dưới nhân gian xưa nay tự mình điều tiết lại không có thực quyền.

Hắn cũng không biết Ngao Tuệ lúc này nghĩ gì, rốt cuộc vẫn còn tức giận hay không, chỉ có thể lắc đầu nói:

- Ngươi không trách ta là được rồi, chuyện đấu pháp này ta còn ứng phó được. Nếu thật sự không được thì khi đó lại đến tìm ngươi

Trong Diễn Thiên Châu cũng không có thêm thanh âm. Hồi lâu Ngao Tuệ dùng một tia hồn niệm thăm dò bên ngoài,sau một khắc liền thét lên kinh hãi, gần như dùng toàn bộ hồn thức quan sát rồi nói:

- Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận này rốt cuộc là thủ bút của ai? Thật là thần hồ kỳ kỹ.

Nhạc Vũ vốn muốn quát lớn, lúc này nghe vậy bất giác lộ ra vài phần đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 962: Hà Đồ Lạc Thư

Tại một tế đàn cách xa hơn ngàn vạn dặm, Triều Thác thần tình cương lãnh nhìn về phía xa, trong mắt đầy vẻ âm u.

Cảm giác bị mặt bắc cưỡng ép hấp thu càng lúc càng rõ, số lượng từ chỗ không có ý nghĩa đã như nước lũ dâng trào, nếu còn tiếp tục như vậy thì chưa cần đến hạn hán xuất hiện thì Kim Thành quốc cũng đã xảy ra tai họa liên tiếp.

Cho dù là lúc bị trảm phân thần thì hắn cũng không cảm giác xấu hổ lẫn tức giận như vậy.

Nắm trong tay đại thần thông thao phong lộng vũ lại bị một tu sĩ Ngọc tiên Nhân tộc không hề biết gì về thuật này đánh bại khiến da mặt hắn tím tái, từ khi tiến vào Thái Ất Chân Tiên chưa bao giờ nhục nhã đến thế.

Cách tế đàn không xa, Nguyên Vấn Đạo Nhân cũng ngưng mày, trong tay cầm một bảo kính chiếu vào ngàn vạn dặm, cảm giác lúc này Khống Vân Phong phía xa tựa như một đại trụ kình thiên, còn những linh mạch thủy hệ như rễ cây tỏa khắp bốn phương tám hướng của Thiên Thủy quốc khống chế toàn bộ thủy khí, thậm chí còn rút ra những thủy linh lực dư thừa các nơi phân phối lại.

Một phần trong đó còn thăm dò vào trong Kim Thành quốc. Biết rõ đối phương đánh cắp thủy khí nhưng lại không có biện pháp ngăn cản, chuyện này vốn do

Kim Thành quốc làm ra đầu tiên nên cũng không thể trách được người khác, trừ phi truy sát đến cửa.

Nguyên Vấn ẩn ước có ý hối hận, tuyệt đối không ngờ Thủy Vân tông lại có

Nhân tài kiệt xuất như thế xuất hiện, thậm chí ngay cả Vũ cương thân là yêu tu đỉnh cấp yêu tu cũng chưa chắc có thể địch lại.

Ngẫm lại tờ phi phù truyền tin nhận được mấy ngày trước, Nguyên Vấn không

khỏi than khẽ, phi thân đến bên cạnh Hoảng Thác dò hỏi:

- Hoảng Thác chân nhân, tình thế này nếu tiếp tục nữa, sợ cục diện có chút không ổn. Không biết còn có thượng sách khác? Ngài là Vũ cương, chắc không đến mức để một ngọc tiên của Thủy Vân tông làm khó.

- Thượng sách?

Nghe ra ý ép buộc trong lời của Nguyên Vấn, Triều Thác cười lạnh:

- Ta còn có thượng sách gì? Ngươi muốn nói hôm nay ta thua xa hắn cũng được. Nhân tộc không có căn tính mạnh mẽ nhưng không thiếu người có thiên phú, bản sự khống vân ta không kịp hắn

Nguyên Vấn biến sắc, không ngờ người vốn coi trọng thể diện trước mắt lại dứt khoát thừa nhận như thế.

Đang không biết nói sao thì Triều Thác lại lạnh lùng nhìn về hướng bắc:

- Chẳng qua hiện giờ để dừng tay thì Triều Thác ta cũng không cam lòng. Để ta thử một lần, không tin một ngọc tiên có thể chống lại mấy vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ

Nguyên Vấn nghe vậy thì lộ ra vài phần mừng rỡ, người này nếu chịu bỏ thể diện liên thủ thì không còn gì tốt hơn,

Ánh mắt Triều Thác lại lóe lên, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ngẫu nhiên nhìn qua có mấy tia hung mang.

Ghi nhớ xong Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận, hồn niệm Ngao Tuệ liền lui lại về trong Diễn Thiên Châu.

Nàng vốn có si mê đặc biệt với trận đạo. Bất luận đại trận gì, chỉ cần có chỗ thần kỳ sẽ khiến nàng chìm đắm, nếu không như vậy thì sẽ không đến nỗi bị Ngao Liên và Quy Linh liên thủ lừa gạt.

Nhạc Vũ nghĩ ngợi rồi đem tất cả điển tịch đại trận thượng cổ của mình đưa cho nàng, sau một khắc liền cảm giác Ngao Tuệ hét lên kinh hỉ.

Nữ hài này cũng biết đạo lý có đào trả mận nên đồng dạng đưa lại không ít đạo điển.

Những thứ khác như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì Nhạc Vũ đều đã thấy qua ở tầng hai tàng bảo khố, cũng không quá khác biệt so với đạo điển,

Duy chỉ có bản sao Hà Đồ Lạc Thư là khiến hắn cực kỳ kinh hỉ.

Long tộc trước kia trên danh nghĩa đã từng hiệu lực vì Thiên Đình nên mới có truyền thừa hai bản sao bao hàm hơn một nửa Hỗn Nguyên Tiên Thiên này.

Chính thức mà nói thì đại đạo truyền thừa trong Hà Đồ Lạc Thư còn hơn Tử Khuyết Thiên Chương trong tay hắn mấy lần.

Bất quá tương ứng thì hai vật này lại càng huyền ảo nan giải, thường nhân không cách nào nắm giữ.

Hai bản hiện giờ mặc dù cũng là thủ bút của một vị Đại La Kim Tiên nhưng cũng chỉ truyền lại được hai ba thành của Hà Đồ Lạc Thư.

Về phần Ngao Tuệ vẽ lại trong Tàng Bảo Các càng chưa đủ nửa thành.

Cũng không biếtNgao Nhuận vì sao yên tâm đem chí bảo bậc này đặt vào tay nữ nhi.

Nhạc Vũ yêu thích không buông tay, cũng không quản việc thao vân khống vũ nữa mà để cho một hóa thân một lần nữa tiếp chưởng, bản thân vùi đầu vào tham ngộ hai bản sao của Tiên Thiên đạo điển.

Vật này nếu rơi vào trong tay Thiên Tiên tu sĩ khác thì dù biết là chí bảo cũng sẽ vô dụng, kí tự bên trong quả thật quá mức thâm ảo, không cách nào tìm hiểu.

Nhạc Vũ về phương diện tạo nghệ trận pháp cũng đã có đầy đủ căn cơ, càng lĩnh ngộ không ít thời không đại đạo, cho dù Thái Thanh Huyền Tiên cũng chưa chắc có thể bì kịp được hắn. Có được hai vật này vừa khéo giúp hắn chỉnh hợp những tri thức trận pháp khổng lồ thu thập những năm qua.

Tham ngộ trên Khống Vân Phong mấy tháng, bất tri bất giá cđến cuối năm,

Nhạc Vũ mới bỏ xuống hai bản sao.

Sau đó hắn cau mày dùng Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực xuất ra tay ngưng tụ thành hai đồ án đầy những điểm nhỏ đen trắng.

Hầu hết những huyền ảo của Hà Đồ Lạc Thư đều ở trong đồ án này. Bất quá theo truyền thuyết thượng cổ thì dù là vị Thượng Cổ Thiên Đế chấp chưởng hai kiện Tiên Thiên linh bảo này cũng không ngộ được quá nhiều huyền ảo từ đó, huống chi hiện giờ đã sai lệch đi rất nhiều.

Đầu ngón tay phải của hắn ngưng tụ lấy Hỗn Nguyên chân khí tiếp tục vẽ phác thảo, từng đường cong hiện lên nhìn qua cực kỳ huyền diệu, dường như bao trùm cả thiên địa.

Bất quá sắc mặt Nhạc Vũ lại càng cảm thấy buồn rầu, cảm giác nhiều hơn một phần lĩnh ngộ thì sự nghi hoặc trong nội tâm càng nhiều hơn mấy phần.

Hai bức đồ án trước mắt này nếu tùy ý để một vị tông sư trận đạo cấp Thái Ất Chân Tiên nào nhìn thấy sẽ đều giật nảy mình, tôn sùng là chí bảo.

Nhưng trong mắt Nhạc Vũ thì những chỗ sơ hở bất thông lại quá nhiều, hồi lâu sau mới thở dài.

- Nguyên lai Nhạc Vũ ta vẫn như cũ là ếch ngồi đáy giếng.

Tình cảnh của hắn hiện giờ quả thật không khác ếch ngồi đáy giếng, chỉ có thể nhìn một mảnh không gian rồi tưởng tượng ra bầu trời.

Chỉ khi bản thân đã đạt tới độ cao nhất định thì mới có thể chân chính triệt để lĩnh ngộ hai đồ án này.

Lúc này trong Diễn Thiên Châu vẳng ra tiếng cười nhạo của Ngao Tuệ:

- Năm đó cha ta phong mệnh hiệu lực Thiên Đình từng có duyên tìm hiểu Hà Đồ Lạc Thư mấy tháng nhưng cũng không có sở đắc gì đành ghi lại. Cho tới hôm nay, cũng chỉ hơi có đoạt được lĩnh ngộ non nửa huyền ảo bên trong. Ngươi hôm nay mới bất quá Thiên Tiên mà thôi chẳng lẽ muốn lập tức tham ngộ?

Tuy nàng nói vẻ chê cười nhưng hồn niệm cũng cảm giác được hai đồ án lúc

trước khó có thể lĩnh hội đã bắt đầu dễ hiểu hơn dưới sự suy diễn của Nhạc Vũ.

Tử Hàm và Bạch Thường cũng cực kỳ chuyên chú quan sát, thậm chí Chiến Tuyết đang thu nhập tín đồ cũng phân ra một phần hồn niệm để xem.

Qua một hồi lâu, Nhạc Vũ mới lại phát ra một tiếng thở dài, khẽ vung tay tán đi hai đồ án.

- Quả nhiên không hổ là khởi nguyên của hết thảy trận đạo, hiện giờ ta mới biết năm đó Hi Hoàng suy diễn Tiên Thiên bát quái khó khăn như thế nào.

Tiên Thiên bát quái có thể xem thành là phiên bản đơn giản hóa của Hà Đồ.

Nhạc Vũ trước kia vẫn cho là Hi Hoàng sở dĩ một mực chỉ đem Tiên Thiên bát quái truyền thụ thế nhân vì không muốn người khác biết được bí mật của Hà Đồ, giờ mới biết để thôi toán cho thế nhân tu tập được bát quái sợ là đã hao hết tâm tư của Hi Hoàng.

Chính mình ngược lại là có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Hi Hoàng tuy không phải người Đạo gia nhưng là Nhân tộc Thánh Hoàng, chỉ với công tích này đã có được sự kính trọng của chư mạch Hồng Hoang Đạo gia.

Nói ngắn gọn, cho dù có được chân đồ cũng không mấy ai hiểu được, không bằng đọc bản đơn giản hóa sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đang hứng thú xem lại bị Nhạc Vũ tán đi, Ngao Tuệ lộ ra vài phần tiếc nuối chi ý, nói vẻ uể oải:

- Như thế nào không tiếp tục? Phu quân, ta sai rồi, kỳ thật ngươi thắng qua phụ thân ta rất nhiều.

Nhạc Vũ bật cười, kỳ thật xác thực như Ngao Tuệ nói. Ngao Nhuận mấy vạn năm tìm hiểu không thông, bản thân chỉ qua mấy tháng đã có lĩnh hội như vậy đã là không tệ.

Hơn nữa thứ hắn muốn cũng không phải tham thấu hai bản Tiên Thiên đạo điển này mà là muốn chỉnh lý sở học, qua ba tháng đã khiến cho tạo nghệ trận đạo của hắn tiến thêm một tầng, thậm chí chỉ kém mấy bước đạt được cảnh giới thần minh.

- Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn của mình đã vỡ, hiện giờ cần trọng luyện một kiện Linh Bảo trấn áp Thiên Cơ. Những năm này vẫn luôn dùng bảo vật của người khác tế luyện, hiện giờ đầy đủ tài liệu sao không tự luyện chế một kiện để ấn chứng sở học?

Nhạc Vũ nghĩ đến liền làm, vươn người đứng lên, cảm giác tình hình các nước chung quanh rồi cười lạnh.

Hết thảy cũng như mấy tháng trước, bất quá phối hợp giữa các Chân Tiêncũng đã càng ngày càng ăn ý, gần như liên thủ thủy linh lực mấy nước.

Ngẫm lại tới mùa xuân còn hai tháng, Nhạc Vũ cũng không muốn xen vào liền chuyển thân, sau khi xuất hiện đã ở vào vùng đất lôi tuyệt, thôi động Vạn Lôi Châu tiến thẳng vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 963: Vô thượng chân lôi

Vừa tiến vào vùng đất lôi tuyệt , cũng không biết có phải vì nguyên nhân gần đây pháp lực đại thăng mà Thiên Nhân Linh Diệt Lôi trong mắt Nhạc Vũ đã không có uy thế như lúc trước.

Bất quá thanh sát kiếm kia đã ghi nhớ khí tức của hắn cùng Chiến Tuyết, vừa đến gần đã có một đạo kiếm quang trảm thẳng đến.

Nhạc Vũ liều mạng bị thương, trực tiếp chém vỡ rồi hấp thu kiếm ý dung nhập vào đao ý Nghịch Thiên.

Một đạo khác được Chiến Tuyết phá không bay ra từ Diễn Thiên Châu hấp thu vào kiếm của mình.

Sau khi hai người trùng nhập vào đạo quan thì thanh sát kiếm phía xa cũng không còn phản ứng, giống như biết được dù lúc này công kích cũng đã vô dụng.

Chiến Tuyết có chút bất mãn, cũng không để ý Nhạc Vũ ngăn trở, càng trực tiếp nhảy sâu vào vẻ khiêu khích.

Bên trong là vô số lôi quang chớp động, sát khí tung hoành, chấn động linh khí cực lớn. Qua ba canh giờ Chiến Tuyết mới cầm theo Bạch Đế kiếm phát ra kiếm ý vô cùng lăng lệ ác liệt lao ra.

Toàn thân nàng phủ đầy thương tích, nhưng tinh thần phấn chấn, con ngươi chiếu sáng rạng rỡ, mơ hồ hiện ra một chữ Vạn màu trắng bạc.

Đến khi trở về đạo quan thì nàng mới thu hồi kiếm ý, sau đó tụ khởi một đoàn ngân bạch lôi quang, khí tức hoàn toàn bất đồng so với trước.

Hồn thức của Nhạc Vũ cảm giác được uy áp khủng bố, muốn tới gần nhưng không thể nào.

Nhạc Vũ hít vào một ngụm hơi lạnh, biết Chiến Tuyết vừa tiến vào trong hạch tâm ở đây để hấp thu kiếm ý của sát kiếm để dung hợp vào bản thân, lại càng thành công lấy được một chút vô lượng phổ hóa lôi cửu giai.

Tuy mấy tháng trước nàng cũng đã dung hợp ra một môn lôi pháp vô thượng nhưng đoàn ngân lôi trước mặt Nhạc Vũ hiện giờ mới càng không thẹn với danh xưng vô thượng chân lôi.

Ngẫm nghĩ một lát, Nhạc Vũ cười nói:

- Đã hợp ba loại đại thần thông lôi pháp, lại tụ vạn chủng kiếp lôi dành dụm mà thành. Ngân lôi của Tuyết nhi sau này đổi thành tam nguyên vô thượng hóa chân lôi như thế nào?

Chiến Tuyết ừ một tiếng, cười tủm tỉm gật đầu rồi không nói thêm ngồi xuống bên cạnh Nhạc Vũ, tiếp tục ngưng tụ ra đoàn ngân lôi ra vuốt ve, cũng không phải chơi đùa mà đang không ngừng điều chỉnh tìm hiểu kết cấu để hoàn thiện và tăng cường uy lực.

Nhạc Vũ không khỏi hâm mộ, bất quá cũng biết với tình thế hiện giờ thì Chiến Tuyết mạnh hơn một phần thì hắn được bảo đảm nhiều hơn một chút trong Hồng Hoang.

Dưỡng tốt thương thế, Nhạc Vũ liền lại chui ra khỏi cửa miếu, sau một khắc lại có một tia thiên nhân linh diệt lôi giáng xuống.

Nhạc Vũ không hề sợ hãi, tế lên Vạn Lôi Châu rồi đem Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, đặt trước người, lấy ra rất nhiều tài liệu đầu nhập trong đó.

Một bước cuối cùng này lại càng dẫn khởi thêm nhiều thiên nhân linh diệt lôi giáng xuống, sau đó hắn cưỡng ép thao túng bắt đầu dung luyện.

Phàm linh lực địa thủy hỏa phong nếu có thể xảo diệu vận dụng đều có thể luyện khí luyện đan, Lôi Lực cũng đồng dạng như thế.

Chỉ là so với hỏa linh lực khác thì những phương pháp khác dù có có tất cả đặc điểm nhưng cũng có chỗ không đủ, trong đó dùng Lôi Lực là cuồng bạo nhất, dùng kiếp lôi luyện khí lại càng gian nan.

Nhạc Vũ không biết trước kia đã có tu sĩ nào thử qua hay chưa, nhưng chính hắn cũng rõ hành động lần này chưa chắc không phải là ảo tưởng.

Bất quá hiện giờ trong Thiên Thủy quốc cũng chỉ có nơi có bát giai kiếp lôi như vậy mới có thể sánh với Tiên Thiên Đâu Suất tinh hạch thần diễm mà hắn đã dùng trước đây.

Chẳng qua khi Thiên Nhân linh diệt lôi vừa vào trong đỉnh, Nhạc Vũ đã ngưng mày cảm giác vô cùng cường bạo, khó có thể điều khiển. Dùng để hòa tan tài liệu cứng rắn đem dung hợp thì rất nhanh nhưng để tạo hình thì chưa biết ra sao.

Chiến Tuyết cũng thôi không tìm hiểu đoàn ngân lôi mà nhìn về cự đỉnh vẻ hiểu kỳ:

- Sư huynh chuẩn bị luyện khí?

Sau một khắc, tựa hồ lại nghĩ tới gì nên chợt nói:

- Là vì Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn đã hỏng rồi hả?

Nhạc Vũ chau mày, im lặng không đáp, trong lòng thầm tính nhờ trận đạo phải chăng có thể giải quyết việc này.

Để thuần phục loại bát giai kiếp lôi này nếu chỉ dựa vào Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp tựa hồ còn có chút chưa đủ.

Chiến Tuyết nhíu mũi rồi lại bước vào sâu trong vùng đất lôi tuyệt. Lần này nàng đi lâu hơn, lúc đi ra lại càng thêm chật vật, toàn thân cháy xém.

Tuy nhiên trên mặt nàng lại càng lộ vẻ vui mừng, phi thân đến bên cạnh Nhạc Vũ lấy ra một khối đá lớn chừng mười trượng.

Nhạc Vũ lúc đầu còn không để ý nhưng đến khi cảm giác được lôi lực ẩn hàm bên trong mới nhướng mày nhìn qua.

Khối đá này màu đen, không hề phát sáng nhưng độ cứng có thể so với linh kim trên tam phẩm.

Nhạc Vũ chiêu xuất Thiên Ý Kiếm chém vào nhưng bị bắn ngược trở ra, không

hề lưu lại một điểm xây xát.

Nhìn lại bên trong khối đá có những đừng vân kim sắc tựa như những linh mạch nhỏ hấp thu lôi lực.

Trong mắt Nhạc Vũ thoáng hiện lên một tia sáng, hắn chưa từng thấy qua loại tài liệu này, trong đạo điển cũng không ghi lại.

Sau một khắc hắn hiểu khối đá này nhất định là do chỗ hạch tâm của vùng đất lôi tuyệt ngưng tụ mà thành, ngày ngày được Vô lượng phổ hóa lôi rèn luyện loại bỏ tạp chất, liên tục qua mấy vạn năm có được thuộc tính tụ lôi cực mạnh.

Chỉ là linh vật như vậy muốn lấy được cũng phải trải qua phong hiểm tột độ.

Nghĩ đến thương thế trên người Chiến Tuyết, Nhạc Vũ bất giác nhíu mày:

- Khối đá này là tìm để cho ta luyện khí?

Chiến Tuyết ừ một tiếng rồi đi đến bên cạnh cự đỉnh, tay phải lăng không ấn xuống khiến cho thiên nhân linh diệt lôi triệt để phục tùng, không ngừng chuyển động như nước bên trong.

Nhạc Vũ cảm giác ấm áp, cũng không chút khách khí vứt bảo số tài liệu bị hỏng trong đỉnh rồi cầm lấy khối đá kia, tuy chỉ có phạm vi chưa đến hai mươi trượng nhưng sức nặng có thể so với một phần mười Không Vân sơn.

Sau khi thoáng phân tích, Nhạc Vũ lại càng kinh hỉ, ánh mắt Chiến Tuyết đích thật là không tệ.

Loại đá này nếu có thể làm như chủ tài thì nhất định có thể khiến cho uy lực linh bảo hắn chuẩn bị luyện chế tăng thêm mấy thành, tính chất dẫn điện có thể như hắn mong muốn.

Mượn thanh Long Thương Kiếm của Tử Hàm loại bỏ tạp chất rồi hắn vùi khối đá này vào cự đỉnh, tiếp đó tùy ý để Chiến Tuyết thao túng Thiên Nhân Linh Diệt Lôi dung luyện.

Loại tài liệu này mặc dù tốt nhưng vì quanh năm tiếp nhận cửu giai kiếp lôi rèn luyện nên kháng tính cũng cường, phải qua đủ bốn chín ngày mới có thể triệt để

hòa tan.

Nhạc Vũ không chút để ý, trong khoảng thời gian này hắn lại có thể hoàn thiện phương án luyện khí, về sau lại thêm vào linh trân khác nên mất thêm ba ngày.

Sau khi triệt để dung hóa tài liệu thì thần sắc Nhạc Vũ lộ vẻ ngưng trọng, điều khiển những "dịch thể" bên trong bắt đầu ngưng khí, gần một vạn kiện lần lượt cô đọng.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm ngưng tụ những kiện này thành hình dạng sơ bộ, sau khi làm lạnh qua thì để cho Chiến Tuyết dùng thiên nhân linh diệt lôi tinh tế tạo hình. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Trong đó có hơn một nửa vì khống chế không đủ mà báo hỏng, cũng may trước đó Nhạc Vũ đã sớm chuẩn bị dư tài liệu, lại có Chiến Tuyết phụ trợ nên dần khống chế thuận lợi bát giai kiếp lôi.

Đợi đến lúc hơn phân nửa đã luyện thành thì Ngao Tuệ trong Diễn Thiên Châu đã không nhịn được lao ra.

Nàng thoáng run rẩy nhìn kiếp lôi màu đỏ nhưng cố nén sợ hãi chiêu lấy từng kiện vuốt ve, hỏi vẻ cổ quái:

- Những vật này rốt cuộc là có chỗ lợi gì? Thật sự là khí cụ thôi toán?

Tiếp đó nàng nhìn về chín nguyên hồn chân long bị câu thúc ngoài Cửu Long Trầm Kim Đỉnh thì hiện vẻ bất nhẫn quay đi.

Những Long Hồn này đã qua vạn năm, cũng không thể nào là do Nhạc Vũ tự tay làm, bất quá từ lâu nàng đã có giác ngộ, phu quân của mình chỉ sợ là Long tộc không thể đối phó.

Chiến Tuyết cười nhạt không đáp, tuy tạo nghệ trận đạo của nàng không bằng Ngao Tuệ nhưng lại mơ hồ có thể đoán được một chút ý định của Nhạc Vũ.

Vật mà Nhạc Vũ luyện chế hiện giờ có chỗ tương tự với những thứ gọi là quang não lúc còn tu vi Kim Đan, chỉ có phù văn là phức tạp hơn gấp trăm lần, càng bổ sung vào đó Đại Diễn linh trận đã được hoàn thiện mấy trăm năm qua.

Một lát sau,hai kiện cuối cùng trong đỉnh cũng đã được hoàn thành, đến khi mở nắp đỉnh là hai cái bàn tròn hình mai rùa có khắc vô số dị văn nhưng lấy màu đen làm chủ có phát tán tử kim quang.

Ngao Tuệ vừa liếc qua liền biến sắc:

- Đây là Hà Đồ Lạc Thư?

Nhạc Vũ thần sắc chuyên chú, phảng phất như không nghe thấy, bắt đầu tổ hợp những kiện lúc trước. Dùng Hà Đồ Lạc Thư làm hạch tâm, qua thời gian hình thành một pháp bảo hình cầu.

Đến khi tổ hợp xong, Ngao Tuệ sáng mắt hận không thể ôm lấy viên cầu này vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 964: Thông Thiên chi toán

- Thứ này rốt cuộc là dùng như thế nào ?

Đứng trước tiểu đạo nơi cửa vào, Ngao Tuệ nhìn sững vào pháp khí đã thành hình trong tay.

Sau khi hoàn toàn thành hình thì pháp khí lại thay đổi bộ dạng, vẫn có hình viên cầu nhưng bên ngoài có gần ngàn vòng tròn vờn quanh bao phủ Tử Kim cầu bên trong.

Phạm vi ban đầu chừng một trượng cuối cùng co lại bằng quyền đầu của nữ hài, đã không còn quang hoa chói mắt như trước nhưng sắc trạch tử kim vẫn khiến người hân thưởng.

Vấn đề là nàng không thể tìm ra cách thôi động bảo vật. Nếu không phải nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của Nhạc Vũ thì nàng còn cho rằng pháp khí này đã bị hỏng. Nhạc Vũ lại không để ý đến nàng, vẫn tiếp tục luyện chế, trong Cửu Long Trầm Kim Đỉnh vẫn còn rất nhiều tài liệu, đủ để luyện chế đến ba cái Tử Kim cầu.

Hơn nữa lúc này bên trong hắc thạch đều đã bị thiên nhân linh diệt lôi hòa tan, không nhân đó luyện thêm hai cái thì thực là lãng phí.

Qua mấy ngày, hắn mới ngưng thành hơn hai bộ rồi dưới ánh mắt háo hức của Ngao Tuệ tổ hợp lại.

Đợi đến khi một cái Tử Kim cầu thành hình, Nhạc Vũ tiện tay chiêu một cái kéo từ trên không một tia lôi quang hồng sắc rót vào bên trong.

Sau đó cũng không cần dùng pháp lực thôi động, những phù văn trên Tử Kim cầu lập tức bừng lên đủ các quang hoa khác nhau bao phủ phạm vi hơn một trượng, sau đó từ bên trong bắn ra hai chùm sáng tạo thành hình Hà Đồ Lạc Thư.

Trong mắt Ngao Tuệ hiện kỳ quang, biết bản thân không biết cách vận dụng nên

cố nén ý muốn sở hữu yên lặng quan sát.

Đợi đến lúc đồ án Hà Đồ Lạc Thư dần dần thành hình, Nhạc Vũ lại nhỏ ra mấy giọt huyết dịch trên những triện văn Thượng Cổ.

Tiếp đó những vòng tròn bên ngoài cũng đồng loạt bắt đầu chuyển động, vô số quang văn xẹt qua trước mắt ba người, ẩn ước có một tia khí tức bản nguyên đại đạo.

Thấy vẻ kinh hãi trên mặt Chiến Tuyết Ngao Tuệ, Nhạc Vũ cười nhẹ:

- Ta gọi thứ này là Thông Thiên Nghi! Bất quá đến cùng hiệu dụng như thế nào thì chưa biết. Hiện giờ cũng chưa có gì để tính toán, để thử xem những chỗ nghi nan trong Hà Lạc Đồ Thư có giải quyết được không!

Sau khi dứt lời, Nhạc Vũ liên tục đánh ra mấy ấn quyết khiến cho vòng tròn của tử kim cầu chuyển động càng nhanh, hình thành một quang quyển chói mắt.

Sau một khắc, một phù trận do linh lực hình thành từ bên trong Thông Thiên nghi mở rộng ra, đầu tiên là ba thước rồi dần diễn sinh lên đến mười trượng.

Ngoại trừ bên trong có vô số linh phù huyền ảo không ngừng sinh diệt thì khiến người ta ngạc nhiên nhất là còn có vô số ký tự quái dị 0 và 1 cũng không ngừng lưu động.

Chiến Tuyết trước đây có thấy qua mấy lần nên cũng không lấy làm lạ, Ngao Tuệ thì tràn đầy vẻ khó hiểu mở to mắt nhìn biến hóa, hận không thể đem đầu mình nhét vào Tử Kim viên cầu.

Tâm trạng Nhạc Vũ hiện giờ rất tốt nên chỉ cảm thấy buồn cười, , thuận miệng giải thích:

-. Đại biểu âm, đại biểu dương tuy là đơn giản nhưng đã bao hàm bản nguyên thế giới. Mọi vật trên thế gian này đều có thể dùng phép Âm Dương phân tích miêu tả.

Cặp mắt Ngao Tuệ lập tức sáng bừng như ngộ ra điều gì nhưng chỉ sau một lát đã lại bận tâm mặt khác.

Chỉ thấy hai hình chiếu của Hà Đồ Lạc Thư đã có chút biến hóa, thêm vào hơn một đường, những điểm nhỏ đen trắng đã có sự dịch chuyển.

Biến hóa này cực kỳ nhỏ bé, thậm chí nếu không chú ý sẽ không thể phát giác nhưng cảm giác cả đồ án đã khác so với trước khiến cho người theo vô thức thăng khởi, cảm giác xếp đặt như vậy mới hợp lý.

Bất quá Tử Kim cầu trong khoảnh khắc tựa hồ như không chịu nổi phụ trọng bắt đầu dao động bắn ra một điểm tử lôi, dù không có gì đáng ngại nhưng lại khiến người nhìn vào lo lắng.

Thần sắc Ngao Tuệ biến ảo, mang theo vài phần sợ hãi, dù biến hóa mới chỉ ở mức độ như vậy cũng đủ khiến lòng người kinh hãi.

Có thể tự động suy diễn Hà Đồ Lạc Thư, nói cách khác chỉ cần có đủ thời gian thì Tử Kim viên cầu có thể chân chính thôi diễn được Hà Đồ Lạc Thư.

- Không trách ngươi đặt tên nó là Thông Thiên nghi, vật này quả thực có năng lực Thông Thiên.

Nhạc Vũ lại thở dài một tiếng, tay niết một ấn quyết khiến Tử Kim cầu đình chỉ tính toán, sau đó chiêu đến trong tay.

May mắn là tài liệu Chiến Tuyết tìm về tuyệt hảo nên bên trong cũng không hề hư hại, bất quá qua đó cũng biết được năng lượng tính toán cực hạn của Thông Thiên nghi.

May mắn hơn là bên ngoài hắn còn lưu lại phép tiếp dẫn nên nếu cần có thể kết nối nhất thể với Đại Diễn linh trận hoặc luyện chế thêm một bộ khác nối vào, tối đa có thể tăng thêm bảy thành năng lực tính toán.

Ngao Tuệ nhìn chằm chằm vào Thông Thiên nghi rồi lại lộ vẻ kỳ quái:

- Đây mới chỉ là năng lực suy diễn trận đạo, không biết có năng lực thôi diễn thiên cơ hay không?

Nhạc Vũ cũng cảm thấy hiếu kỳ, khẽ gật đầu đánh ra mấy ấn quyết thôi động Thông Thiên nghi.

Những người bên cạnh đều ở trong cảm ứng của hắn, bất luận hung hiểm gì đều có thể sớm tra biết, lúc này không có mục đích nên chỉ thử thôi diễn tương lai của Thiên Thủy quốc.

Điều này đơn giản là đem những gì mình biết về người khác, bao gồm thực lực tính cách, còn có những chuyện phát sinh bây giờ và quá khứ và các yếu tố khác để tiến hành tính toán chuyện tương lai.

Sau một hồi lâu, Nhạc Vũ nhíu mày:

- Ngày bảy tháng bảy, Nhị vương tử Dương Nghệ chết.....

Chiến Tuyết nheo mắt rồi nhanh chóng bình tĩnh, Ngao Tuệ không biết Dương Nghệ là ai nhưng nàng cũng dùng thuật thôi diễn một lúc rồi cười nói

:

- Phu quân thật không chút khách khí, tràn đầy tự tin như vậy? Có thể cho là người này hẳn phải chết?

Nhạc Vũ mỉm cười, không muốn tranh cãi với nàng, thu hồi Thông Thiên nghi nói:

- Ta suy tính ra ba loại tương lai, loại khả năng này tính là lớn nhất. Hiện giờ còn chưa biết kết quả cuối cùng thế nào. Đợi đến năm tháng sau tự nhiên có thể biết được tính toán hiện giờ của ta ứng nghiệm hay không.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ thuận tay phất một cái Tử Kim cầu khác về phía Chiến Tuyết nói: - Vật này có thể kết hợp với Đại Diễn linh trận, giúp ngươi chăm sóc ngàn tỷ tín đồ. Về phép ngự sử thì ngươi cũng đã hiểu!

Thấy Chiến Tuyết vui mừng thu hồi Thông Thiên nghi, Nhạc Vũ nhìn sang Tử Kim cầu còn lại.

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp nhìn đến thì đã thấy Ngao Tuệ ôm biến vào ngực rồi nhìn sang vẻ đáng thương.

Nhạc Vũ lắc đầu cười cười, cũng bỏ ý định thu hồi, chỉ đem một tia thần niệm thăm dò vào bên trong Diễn Thiên Châu rồi tiện tay chiêu lấy đem mấy ngàn

kiện còn lại ghép nối.

Chỉ một lúc sau trên tay hắn lại thành hình một Thông Thiên được đơn giản hóa rồi đánh vào trong

Diễn Thiên Châu, thần sắc thản nhiên nói:

- Ngày xưa ta có được Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn từ ngươi, được nó giúp ích rất nhiều. Hôm nay trả lại ngươi vật này để hoàn nhân quả. Ngày sau tự nhiên còn có hậu báo.

Lý Tử Hàm ở cạnh một hồ nước bên trong tiếp lấy, nghe thấy nói giống như Âm Dương Ngũ Luân Vân Tượng Bàn thì bất giác rưng rưng.

Bạch Thường đứng cách đó không xa lộ vẻ hâm mộ. Quyền hạn Nhạc Vũ cho nàng gần đây cũng có chỗ phóng khoáng nên vừa rồi cũng trông thấy năng lực vật này nên rất có ý với bản rút gọn.

Nàng không thể so với Ngao Tuệ Chiến Tuyết, đều đã đạt hư thất sinh bạch, có tạo nghệ trận đạo cực cao sâu. Với linh trí của nàng dù dốc lòng khổ học nhưng vẫn ở trong thiên tư Yêu tộc, thủy chung không có thành tựu quá lớn,nếu có bản đầy đủ đoán chừng cũng không cách nào sử dụng.

Còn nếu là có thể có một bản rút gọn thì sẽ nhất định khiến lực tính toán đại tăng, làm được chuyện xu cát tị hung.

Chỉ là nghĩ đến những nhân quả trước đây, Bạch Thường thầm ảm đạm, biết bản thân không đủ tư cách yêu cầu vật này.

Nhạc Vũ thu hồi Cửu Long Trầm Kim Đỉnh, lại tụ đầy Vạn Lôi Châu rồi nhìn thoáng qua chỗ hạch tâm của vùng đất lôi tuyệt thì thấy thanh sát kiếm vẫn lượn lờ, tiếp theo không chút lưu luyến đi ra.

Ngao Tuệ còn cho là Nhạc Vũ sẽ quay lại Khống Vân Phong nên chuẩn bị trở về Diễn Thiên Châu nhưng sau một khắc đã thấy hắn ngự kiếm bay về mặt nam.

Ước chừng qua ba trăm vạn dặm thì đến một hồ lớn, Nhạc Vũ dừng lại dùng Hi Hoàng kính che lấp thân hình khí tức rồi tiềm hành phía dưới.

Nơi này có một linh mạch thủy hệ khổng lồ, Chiến Tuyết thậm chí có thể cảm giác bên trong có mấy khí tức đồng tộc cấp thấp, đầu tiên còn cảm thấy khó hiểu nhưng dần lộ vẻ ngưng trọng.

Nàng cảm giác sâu bên trong có mấy thân ảnh ngọc tiên bố trí một linh trận.

Mặc dù không biết được lai lịch nhưng Ngao Tuệ chỉ xem trận đồ đã hiểu ra.

- Mấy vị này chẳng lẽ là ý định phá linh mạch ở đây?

Ngao Tuệ lộ vẻ quái dị rồi khẽ lắc đầu:

- Linh mạch thiên hạ vì địa thế mà sinh. Địa hình nơi đây thấp trũng nên tự nhiên là chỗ tụ thủy. Cho dù có thể tạm thời phá vỡ nhưng đoán chừng cũng chỉ cần hai ngày sẽ có linh mạch mới tạo ra

- Thứ bọn chúng cần chính là hai ngày này! , Nhạc Vũ cười lạnh, không hề cố kỵ dùng phép độn thổ đến gần mấy người kia không hề để bị phát hiện, nhìn quanh cười tự giễu:

- May mắn lần này mới luyện Thông Thiên nghi nếu không Nhạc Vũ ta thiếu chút nữa sẽ bị chúng tính toán. Hay cho một Đại La Kim Tiên

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 965: Ngoại ưu nội hoạn

Ngao Tuệ nhìn thoáng qua bốn phía, trầm mặc một lát, mới lắc đầu nói:

- Ta xem những người này tựa hồ không phải đệ tử của La Linh tông.

Nhạc Vũ nhếch miệng, đâu chỉ không phải là đệ tử của La Linh tông mà thôi, những tu sĩ này căn bản xuất từ trong Thiên Thủy quốc.

Tuy không phải là đệ tử của Hoa Diễm Tông cùng Cửu Linh tông nhưng lại rất có liên quan đến vương thất.

Huống chi linh mạch bậc này theo lệ cũ sẽ do đệ tử tam tông trông giữ nhưng xem bộ dạng những người này không hề kiêng nể, hơn nữa thần niệm của hắn quét tới 500 vạn trượng cũng không phát giác ra bóng dáng của đệ tử Cửu Linh tông.

Nhạc Vũ phất tay, liên tục đánh ra mấy ngàn viên tiên thạch vùi sâu vào tầng đất liên kết nhất thể với pháp trận dưới đáy hồ nhưng hết sức kín đáo.

Ngao Tuệ hiểu ý cười cười, tất nhiên biết Nhạc Vũ động tay động chân như vậy chẳng những khiến cho đại trận này không có tác dụng mà khi đấu pháp sẽ có hiệu quả ngược lại.

Trong lòng nàng thất kinh, Nhạc Vũ có được bản chép tay Hà Đồ Lạc Thư mới chỉ mấy tháng nhưng lực tính toán đã đại tăng.

Một tòa linh trận quy mô trung đẳng chỉ cần dùng một lát đã có thể tìm được cách phá giải.

Bố trí thỏa đáng, Nhạc Vũ cũng không để ý tới mấy kẻ bày trận mà phi độn tới một linh mạch thủy hệ khác.

Qua hơn mười linh mạch, ánh mắt Ngao Tuệ càng phát quái dị:

- Hoạn bên ngoài, lo bên trong, phu quân thật rất không dễ dàng . Trong Thiên Thủy quốc ngoại trừ Hoa Diễm Tông còn có chút rụt rè, đám người còn lại ai cũng mong Thủy Vân tông ngã xuống. Chỉ sợ ngày sau còn có dây dưa, duy trì thân phận này phiền toái như thế thì cần gì phải lưu luyến?

Nhạc Vũ khẽ thở dài, hắn đã sớm hối hận. Nếu không phải là còn thiếu nợ nhân quả Thủy Vân tông, hơn nữa ngọn nguồn tai họa là do mình thì đã sớm bứt ra rời đi.

Còn thêm lời ủy thác của Tử Vân đạo nhân nên hắn càng không muốn làm trái.

Tuy hắn vẫn không muốn quan hệ với Thủy Vân tông nhưng bất tri bất giác đã cột vào cùng một chỗ.

Cục diện trước mắt dù khó khăn nhưng cũng chỉ biết ngênh đón.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ tiện tay vung thanh Sương Thạch Kiếm trong tay, trên mặt thoáng vẻ trêu chọc hiếm thấy rồi cười nói: - Thật có chút phiền toái, bất quá chuyện vẫn có tương lai, Thủy Vân tông cũng không phải không có sinh cơ. Nương tử, để xem phu quân ta phúc vũ phiên vân.

Ngao Tuệ sững sờ, yên lặng nhìn phía Nhạc Vũ thấy thần thái hắn tràn ngập vẻ tự tin.

Kỳ thật nếu không dùng thân phận Uyên Minh thì với thực lực mấy người đủ để đem trảm sát sạch sẽ tu sĩ cả vài quốc gia.

Nhưng vấn đề là Nhạc Vũ hết lần này tới lần khác không muốn dùng thân phận thực, chỉ muốn dừng lại ở tu vi ngọc tiên.

Bất quá khí thế kia khiến trong mắt nàng lóe dị trạch, rõ ràng vẫn là dung mạo thanh tú cũ nhưng khí chất chợt biến đổi trầm ổn lại có thêm vài phần lăng lệ ác liệt như cự sơn, phảng phất trên thế gian không gì ngăn cản được kiếm trong tay hắn.

Khuôn mặt bất giác đỏ lên, Ngao Tuệ vội vàng quay đầu nói:

- Ta sẽ chờ thủ đoạn của phu quân, dù sao lần này ta cùng với Tuyết Nhi tỷ chỉ

sợ không thể giúp ngươi.

Dứt lời nàng liền chui tọt vào trong Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ thấy thế hơi kỳ quái nhưng cũng không để ý, chỉ một mạch xử lý thỏa đáng chuyện linh mạch rồi trở về Khống Vân Phong thay thế thân ngoại hóa thân.

Dùng hồn niệm xuyên thấu qua Huyền Vũ Thiên Nguyên trận rồi lan tràn khắp nơi dò xét đầu cuối những linh mạch thủy hệ kia thì đều không hề thấy bóng dáng linh trận, Nhạc Vũ không khỏi thở dài một tiếng.

Điều này cũng không phải không thể nào do thám mà có cao nhân thay bọn họ che lấp.

Hắn cười lạnh rồi nhắm mắt tĩnh tu, lấy từ trong tay áo ra một chút Ngũ Hành tinh hoa hút vào đến trong cơ thể chuyển hóa thành Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực.

Không thể không bội phục vị Tân Độ La của Tây Phương Giáo kia, Ngũ Hành tinh hoa của hắn quả thực vô cùng tinh thuần. Sau khi hắn trở về Thiên Thủy quốc thì dùng số linh tinh trong mấy bình ngọc chỉ mấy tháng đã có đột phá trong Ngũ Hành phù trận.

Mặc dù không cách nào hiệu quả như lần đầu song tu với Ngao Tuệ Chiến Tuyết nhưng cũng đã ngưng luyện ra ba thành phù lục Ngũ Hành tầng thứ mười lăm.

Đoán chừng tối đa chỉ cần một năm nữa hắn sẽ có đột phá, đến khi tầng thứ mười lăm viên mãn thì hắn cũng chân chính tiến vào Ngọc Tiên.

Nhạc Vũ ít nhiều mong chờ chuyện này nhưng vẫn không nắm chắc một lần đem bản mạng hồn ấn đột phá lên Thái Thanh Huyền Tiên.

Vốn hắn rất tự tin nhưng khi trông thấy Chiến Tuyết gian nan như vậy thì không khỏi chột dạ.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ lại đem bạch cốt chuông cầm trong tay, bắt đầu dốc lòng cảm ứng pháp tắc thời không bên trong.

Luận phẩm giai vật này kỳ thật thua xa Diễn Thiên Châu, chỉ dựa vào mười hai viên Định Hải Thần Châu xây nên thế giới trung tiên, pháp tắc cấu thành tương đối thô lậu.

Nhưng cũng vi đơn giản nên mới dễ dàng phân tích hơn, kết cấu Diễn Thiên Châu dần càng trở nên phức tạp, tuy hắn là chủ nhân nhưng cũng không thể nào hiểu rõ từng thứ.

Hắn cướp đoạt trấn hồn chung có tới một nửa nguyên nhân là muốn nhờ nó một lần trùng kích hồn ấn Thái Thanh Huyền Tiên.

Quả chuông này tụ từ ức vạn cốt cách yêu thú, lại dùng âm hồn huyết tế mà thành, nhiễm vô số nhân quả sát khí.

Chẳng qua hiện giờ nó đã đổi chủ, Nhạc Vũ cũng không phải là người tế luyện nên không cần để ý, hồn niệm càng không sợ sát khí trùng kích, trực tiếp đem thần niệm thăm dò vào hạch tâm.

Vốn lần trước hắn cướp được chỉ thăm dò giản lược nhưng lần này hắn cẩn thận phân tích hấp thu từng pháp tắc một.

Hắn trầm nhập vào bên trong hoàn toàn không biết thời gian trôi qua, đến một ngày chợt cảm giác được từ xa có một đạo thần niệm cường hoành đang nhanh chóng phi độn tới Khống Vân Phong.

Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, phân ra một đạo thần niệm chiếu xem phương xa.

- Là Cực Hoán?

Nhạc Vũ mở mắt kinh ngạc nhìn về phía xa, thấy đúng là Cực Hoán chân nhân đang ngự không đi tới.

Cũng không biết là vì tình thế Thủy Vân tông không ổn hay không mà khí sắc Cực Hoán càng thêm khó coi so với một năm trước.

Nhạc Vũ định đứng dậy hành lễ nhưng Cực Hoán phất tay ý bảo hắn ngồi yên:

- Hôm nay ngươi còn gánh vác trọng trách nên không thể sơ suất, cũng không cần đa lễ. Sư bá tới vì một chuyện.

Cực Hoán nói đến đây thì xuất ra từ tay áo bốn điểm lam quang đánh về Nhạc Vũ nói: - Ba trong bốn viên này vốn cất trong tàng khố tông ta, một viên khác là tông môn tìm kiếm trong hai năm qua có được, chắc là có thể giúp ngươi một tay!

Nhạc Vũ cau mày tiếp vào tay, chỉ thấy bốn điểm sáng tán đi lam quang , trông lại chính là Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Còn chưa kịp kinh ngạc thì hắn đã nghe Cực Hoán thở dài:

- Hiện giờ cũng chỉ có thể tận nhân lực nghe thiên mệnh mà thôi, ta cũng biết bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu chắc không có trợ lực quá lớn với ngươi. Chuyện đấu pháp mấy ngày sau ngươi chỉ cần hết sức chú ý là được. Nếu không thành, ta cũng sẽ không trách ngươi! Chỉ trách Thủy Vân tông ta thời vận bất lực.

Nói xong những lời này, Cực Hoán si ngốc nhìn phía Thủy Vân Phong, cũng không biết suy nghĩ cái gì hồi lâu mới cười thảm:

- Năm đó lúc sư tôn vẫn lạc thì Cực Hoán ta từng có huyết thệ sẽ làm vinh dự đạo thống của lão nhân gia. Không ngờ đến cuối cùng lại gần như rơi vào cảnh diệt tông, cả đời xấu hổ khi gặp lại ngài. Uyên Minh ngươi là hảo hài tử, không cần chôn cùng Thủy Vân tông ta. Nếu là thật sự không cách nào hãy tự mình đào thoát đến Vạn Thọ sơn tìm Trấn Nguyên Đại Tiên phù hộ. Coi như là lưu lại cho Thủy Vân nhất mạch một tuyến sinh cơ!

Lão nhân kia phảng phất giống như giao phó cho Nhạc Vũ một phen rồi cũng không để hắn lên tiếng vội vàng phi độn ly khai.

Nhạc Vũ đứng sững một hồi rồi cũng không lên tiếng gọi Cực Hoán lại, nếu nói hắn có tự tin lấy thực lực ngọc tiên vượt qua mấy vị Thái Ất Chân Tiên hợp lực thì dù sao Cực Hoán cũng không tin.

- Vạn Thọ sơn, Trấn Nguyên Đại Tiên sao?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, tiếp đó lại khẽ lắc đầu, mượn cơ hội này tiến vào đó quả thậ có cơ hội lấy được quả nhân sâm nhưng lại không hợp với tính cách của hắn.

Bản thân gây phiền toái, tự mình giải quyết, vào kiếp trước hắn vốn ghét cay ghét đắng chuyện vứt bỏ đồng đội, kiếp này cũng đồng dạng.

Tiếp đó hắn nhìn sang bốn viên lam châu trong tay, không chút do dự đem tế luyện rồi đánh vào Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận nhưng không thôi động sinh ra linh mạch thủy hệ mà chỉ định ở trong trận.

- Đáng tiếc, chỉ có hai mươi tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Nếu đủ ba mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu thì sẽ tiến nhất giai, thành Tam phẩm Tiên Thiên linh bảo nhưng hiện giờ còn thiếu tám viên.

Bất quá Nhạc Vũ cũng không có hi vọng, linh vật như vậy không phải cứ muốn là tìm được.

Bị Cực Hoán không lý do quấy nhiễu một phen, Nhạc Vũ nhất thời cũng không còn tâm tư tìm hiểu pháp tắc thời không, mượn thủy linh lực nơi đây tham ngộ Thủy Vân tứ kiếm nhưng chưa kịp bắt đầu thì đằng xa đã có một đạo phi phù truyền tin bay đến.

Nhạc Vũ nhướng mày tiếp lấy thì là mấy lời thăm hỏi của hai đồ đệ mà hắn cơ hồ quên lãng.

Nhạc Vũ cười nhẹ, từ đây có thể thấy bên trong Thủy Vân tông lúc này loạn ra sao, hắn cũng không để ý hủy đi hai đạo phù.

Sau một khắc, bên dưới Huyền Vũ Thiên Nguyên trận phát ra một tiếng ngân nhẹ.

Nhạc Vũ nheo mắt, biết Triều Thác cuối cùng đã động thủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 966: Đấu pháp bắt đầu

Lần này La Linh tông ở mặt phía nam tựa hồ lại có động tác. Ta phụng mệnh phụ hoàng mà đến để nhắn nhủ tiên trưởng một câu. Thiên Thủy quốc mấy năm liên tục gặp tai hoạ, tuy năm trước tình hình còn tốt nhưng lại chỉ giữ được vạn dân ấm no. Hiện giờ lương thực trong nước còn không nhiều lắm, năm nay dù thế nào cũng phải giữ cho Thiên Thủy quốc mưa thuận gió hoà, không bị tai ương.....

Nhạc Vũ trừng mí mắt, im lặng không đáp. Dương Nghệ cũng không có ý chờ đợi, mỉm cười, chuyển qua chiến xa nói:

- Uyên Minh tiên trưởng pháp lực Thông Thiên, chắc có thể làm được. Ta cũng không nói thêm nhiều. Dương Nghệ hôm nay phụng mệnh tiếp quản chuyện phòng vệ Khống Vân Phong, tiên trưởng nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm ta,. Hi vọng lúc đấu pháp không để tặc tử lẻn vào Khống Vân Phong.

Sau khi nói xong, Dương Nghệ cười to ba tiếng rồi khống chế tám long mã chạy về xa, nhanh chóng biến mất.

Thần sắc Nhạc Vũ trầm ngưng, đem hồn niệm tản ra thì cảm giác trong vòng trăm vạn dặm mấy trăm chiến xa dù tuần tra bảo vệ ở đây nhưng không biết vô tình hay hữu ý mà luôn để lộ ra mấy chỗ trống.

Cũng may hắn từ lúc bắt đầu đã không ôm hi vọng gì với chiến xa binh giáp của Thiên Thủy quốc nên lúc này cười nhạt không hề để ý.

Trong Diễn Thiên Châu, Ngao Tuệ không an phận, lại xuất thần niệm, ngữ khí mang vàiphần lãnh ý nói:

- Đây vị Nhị hoàng tử Dương Nghệ của Thiên Thủy quốc? Quả nhiên là người đáng chết! Thực là bực mình, loại ánh mắt này vô cùng chán ghét, như chú định phu quân phải thua.

Một lát sau nàng lại chuyển giọng:

- Phu quân, ta và ngươi không bằng rời đi như thế nào?Lúc đấu pháp tối kị là phân tâm, với tính tình của tên kia không chừng dám mở cửa cho địch vào.

Nhạc Vũ nheo mắt, cũng không lên tiếng mà chỉ khẽ búng vào Sương thạch kiếm khiến nó ngân lên lanh lảnh.

Chỉ một thoáng một tia kiếm ý lăng lệ ác liệt đến cực điểm từ cơ thể trùng kích mang theo vài phần sát khí bao phủ cả tế đàn.

Ngao Tuệ thấy thế cười khanh khách, cũng không nhiều lời lại lui hồn niệm vào Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ cũng mỉm cười, nhìn về phía phương xa, thầm nghĩ trong Thủy Vân sơn hiện giờ cũng không biết tâm trạng của Cực Hoán Cực Thiên như thế nào? Bất quá chắc chắn còn căm tức hơn hắn nhiều.

Trong lòng hắn bất giác thêm vài phần nóng nảy, trông ngóng những kẻ xấu xa kia sớm chút nhảy ra để một kiếm toàn diệt!

Sau một khắc, Nhạc Vũ thấy từ ba hướng tây nam bắc đều có hai đạo lam sắc tinh mang đồng dạng phóng lên trời quấn lấy linh lực thủy hệ một phương.

Cơ hồ hắn cũng cảm giác được lại có mấy chục đạo hồn niệm lại phóng đến Khống Vân Phong quan chiếu.

Nhạc Vũ cau mày, cầm kiếm vung lên, chiến ý dạt dào. Chỉ một kiếm chém ra đã khiến cho ngàn dặm chung quanh tạo ra một màn thủy quang ngăn hết bí pháp quan chiếu rồi nhìn sững về mặt nam.

Tuy là gần mười vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ hợp lực nhưng người đầu tiên động thủ chắc chắn là Triều Sai.

Sau nửa nhịp hô hấp, Nhạc Vũ liền cảm giác được tốc độ cướp đoạt thủy khí từ hướng của Kim Thành quốc đột nhiên tăng lên hơn mười lần!

Cùng thời khắc đó, trong đại điện Liên Vân Phong, Cực Hoán Cực Thiên đều có vẻ âm trầm, người trước càng lộ vẻ tuyệt vọng.

Dưới hai người còn có hơn mười vị ngọc tiên, thần sắc cũng đồng dạng đờ đẫn, đầy vẻ âm u.

Không khí trong phòng căng thẳng đến cực độ.

Hồi lâu sau, mới có một người bỗng nhiên mở miệng nói:

- Uyên Minh sư chất thiên tư tuyệt diễm, là người vạn năm có một. Nhân vật như vậy xưa nay đều có đại khí vận hộ thân, chưa hẳn chắc chắn bại bảo Triều Thác, Thủy Vân tông vẫn còn có cơ hội

Cực Thiên hờ hững liếc người vừa mở miệng, rồi cũng như những người khác quay mặt đi.

Nếu như chỉ là một Triều Thác dĩ nhiên không cần lo lắng, nhưng hôm nay nhưng lại có tới bảy vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ, đừng nói là một kẻ ngọc tiên tu sĩ, cho dù là Thái Thanh Huyền Tiên giá lâm muốn thắng cũng gian nan, người này nói cũng chỉ để an ủi mình mà thôi.

- Từ hôm nay, Thủy Vân núi phong sơn nửa tháng, để xem tai kiếp lần này còn có chuyển cơ hay không, nếu thật sự không thành…

Cực Hoán hơi dừng lại rồi cười khổ:

- Chư vị sư huynh đệ có thể nhanh chóng rời đi, mưu cầu sinh lộ, nỗ lực lưu lại cho Thủy Vân tông ta một tuyến truyền thừa không dứt!

Nói xong câu này, Cực Hoán như mất hết sinh khí, mờ mịt nhìn về ngoài cửa điện.

Cực Thiên nghe vậy ngưng mày nhưng cuối cùng vẫn thở dài không mở miệng phản bác, ánh mắt lóe lên không biết suy nghĩ cái gì.

Sau một khắc, Cực Thiên lại khẽ ngẩng đầu, trong nội tâm hình như có sở cảm.

- Triều Thác đã động thủ rồi.

Cùng một thời gian, trên Diệu Pháp Đại La Thiên cao nhất của tầng cao nhất

Tam Thập Tam Thiên, người trung niên râu dài đội mũ miện có mười hai tua mềm, mặc kim bào nhật nguyệt tinh thần đang phát ra một tiếng cười khẽ.

- Xiển Giáo thật đúng là tâm ngoan thủ lạt, bên ngoài e ngại mặt mũi Vạn Thọ Sơn không dám động Nhạc Vũ nhưng lại sử ra thủ đoạn âm ngoan như vậy. Gây xích mích hơn mười tông môn, hơn mười vị Thái Ất Chân Tiên lại không chê chuyện bé xé ra to? Cũng không biết là thủ bút của vị Kim Tiên nào từ Ngọc Hư Cung?

- Nếu là lão thần đoán không lầm thì phân nửa là do Từ Hàng! Trong mười ba đệ tử đích truyền của Ngọc Hư Cung, chỉ có người này thông minh nhất. Thủ đoạn độc! Làm việc thường thường đều là dốc sức mà làm, xưa nay chưa lưu lại dư địa cho ai!

Lão giả bên cạnh suy ngẫm chỉ chốc lát, liền đã là đã có đáp án, tiếp đó lại khẽ lắc đầu:

- nếu thật là hắn, tuồng vui Thiên Thủy quốc hôm nay chắc sẽ kết thúc. Chỉ tiếc Uyên Minh nhất định phải gãy.

- kết thúc sao.....

Người trung niên đưa tay vuốt chòm râu đẹp nhưng vẻ mặt lại cười giễu:

- Ngọc Hư Cung ra tay ám toán Thủy Vân tông, đơn giản là muốn dẫn Tử Vân lộ mặt. Hôm nay mục đích không đạt, há chịu bỏ qua như vậy .....

Ánh mắt lão giả chớp động, sau đó là cúi người:

- Bệ Hạ anh minh, tình hình thật là như thế! Bất quá tình hình sau này đơn giản là một phen mèo vờn chuột mà thôi!

- Ha ha! Nhưng ta vẫn cảm thấy hứng thú với Uyên Minh. Ngươi nói nếu là ta khi đó trợ hắn giúp một tay thì như thế nào?

Thấy ánh mắt người trung niên lộ ra vẻ hưng phấn, lão giả ngưng mày rồi nhìn sững xuống bên dưới, sau hồi lâu, người trung niên cũng thở dài nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 967: Phúc vũ phiên vân!

Sau khi Triều Thác bắt đầu thì từ bảy phương hướng gần như cùng lúc thôn hấp thủy vân của Thiên Thủy quốc.

Nhạc Vũ dùng phép hồn chiếu vạn dặm phản chiếu thế giới trong phạm vi 3000 vạn dặm vào trong đầu, thấy vân khí đang nhanh chóng bị rút lấy bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được.

Hắn nhìn về nơi xa thì cách đó không xa Dương Nghệ đang lộ vẻ hưng phấn, trong mắt không có vẻ thương cảm, cũng không chê cười mà giống như đang đùa giỡn.

Nhạc Vũ cười nhạt, tay cầm Thủy Vân Kiếm bắt đầu múa lên như tằm xuân nhả tơ, kiếm quang chớp động liên tục, hoặc như mây ly hợp tụ tán triền miên vô định, hoặc như mưa dày đặc mau lẹ, vô cùng vô tận. Thời gian dần trôi qua, thủy linh thiên địa đều bị dẫn động.

Những huyền văn trong Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận đều bừng lên cường quang, bắt đầu vận chuyển dưới sự thôi động của kiếm quyết.

Sau một lát, giữa kiếm quang chớp động đã bắt đầu thao túng thủy vân trong ngàn vạn dặm.

Mỗi thức kiếm đánh ra đều khiến cho một chỗ đổ mưa lớn không ngớt, mỗi thức kiếm thu về đều khiến cho mưa tạnh mây tan, quấy động mây mưa tụ hợp trong ức vạn dặm, thiên tượng biến huyễn.

Sắc mặt Dương Nghệ bên kia dần biến hóa, ánh mắt như nhớ lại kinh lịch chật vật thối lui lần trước.

Cuối cùng thần sắc hắn lại khôi phục kiên định, tuy kiếm thức vị đạo nhân tuấn tú trước mặt huyền bí tinh diệu thế nào cũng khó động đến tâm thần.

-- Mặc kiếm thuật ngươi thông thần thế nào cũng không thể chống đỡ bảy vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ

Nghĩ đến điểm này, trong mắt Dương Nghệ lại thêm vài phần lăng lệ ác liệt.

Đã thành tử địch, liền nên chém tuyệt hậu hoạn, nhân vật kinh tài tuyệt diễm như Uyên Minh càng không nên để sống trên đời.

Trên tầng mây ngoài trăm vạn dặm lúc này đồng dạng có hai người đang xem một màn đấu pháp, sắc mặt mang theo vài phần vẻ tiếc hận.

- Hay cho Thủy Vân tám thức, nhất mạch Hồng Vân đúng là vẫn còn có chút số mệnh chiếu cố. Sau Tử Vân lại còn có một vị tuyệt thế anh tài ngang trời xuất thế. Chỉ tiếc, Uyên Minh sinh quá muộn. Dù là chỉ tu đến Thái Ất Chân Tiên thì Thủy Vân tông lần này cũng có thể biến nguy thành an

Người lên tiếng là một vị hồng bào trung niên, mang theo ý tiếc nuối mãnh liệt, cuối cùng lại lắc đầu:

- Đáng tiếc đáng tiếc kẻ này thật là sinh không gặp thời.

Người bên cạnh hắn chính là Diễm Linh Chân Nhân nghe vậy hừ lạnh:

- Ta lại có chút xem thường Xiển Giáo, không muốn ngoài sáng ra tay liền âm thầm làm những thủ đoạn không giống đại trượng phu gây. Triều Thác đấu pháp với một vị ngọc tiên tu sĩ cũng muốn liên thủ với người, càng làm người vô sỉ là vương thất Thiên Thủy quốc. Thủy Vân tông bảo vệ Thiên Thủy quốc mấy vạn năm, mặc dù chọc phải Ngọc Hư Cung nhưng cũng không nên ra tay ám toán sau lưng. Ngày khách Hoa Diễm tông ta nếu có cái gì sai lầm thì người ngồi tại ngai vàng chẳng phải cũng sẽ với Hoa Diễm tông ta như vậy sao?

Hồng bào trung niên yên lặng không nói nhưng trong con ngươi lộ ra vài phần âm hàn lạnh lùng.

Ngữ khí Diễm Linh càng lúc càng cao, cuối cùng lắc đầu nói:

- Tông chủ, không biết chúng ta còn có biện pháp giúp đỡ?

- Sư đệ, nếu có khả năng, ta đương nhiên cũng muốn trợ giúp. Đồng khí liên chi

nhiều năm như vậy, giúp bọn hắn cũng là giúp chính mình.

Hồng bào trung niên nói đến đây dừng lại cười khổ:

- Nhưng ngươi bảo ta nên giúp thế nào? Không nói Xiển Giáo thế lớn, chỉ riêng bảy vị Thái Ất Chân Tiên liên thủ thì ta và ngươi hợp lực cũng khó khăn phá giải. Đoán chừng cũng không cần vương thất làm chút thủ đoạn kia, chỉ cần bảy người này hợp lực đã đủ khiến Uyên Minh kháng cự không được.

Trên tế đàn Khống Vân Phong, kiếm quang sương thạch kiếm vẫn biến ảo ngàn vạn, chỉ là bị vài lực lượng bí ẩn áp vào trong tế điện.

Nhạc Vũ ẩn ước trên không trung đã có vài đạo hồn niệm dường như mất kiên nhẫn rút khỏi, giống như đã định hắn tất bại.

Chỉ là bản thân mình lúc này làm sao cần ngạnh kháng?

Mang theo mấy phần vui vẻ khó hiểu, kiếm thức Nhạc Vũ lại biến đổi. Vẫn là này tám thức Thủy Vân Kiếm nhưng đã không còn một tia lăng lệ mà chuyển thành chí nhu như nước. Kiếm khí như tơ, triền miên uyển chuyển xoay quanh chuyển hướng trong một tấc vuông. Thời gian dần trôi qua lại tản ra bên ngoài xâm nhập mọi chỗ, tận dụng mọi thứ, tìm kiếm từng khe hở xuyên thấu chân khí dung vũ hóa vân ra ngoài.

Vân khí trong Thiên Thủy quốc hiện giờ lại lần nữa biến đổi, sáu vị Thái Ất Chân Tiên phía tây bắc vẫn điên cuồng hấp thu thủy linh lực của Thiên Thủy quốc nhưng về phía

Kim Thành quốc đã đồng dạng mở ra một cái miệng lớn cưỡng ép rút ra vô số thủy vân tiến nhập vào Thiên Thủy quốc không những đủ bù vào những phần vừa mới rút đi mà còn đủ cung ứng những chỗ tiêu hao.

Sau một khắc, vài đạo hồn niệm vừa rời đi lại một lần nữa đánh xuống lộ vẻ kinh ý.

Lúc này vô luận là trên Tam Thập Tam Thiên hay trong sơn môn trọng địa của chư tông Tây Vực đều lặng ngắt.

Phàm là người dùng phép thiên lí chiếu ảnh quan chiến đều không ngoại lệ lộ vẻ

kinh hãi.

- Là tá lực đả lực, không ngờ Thủy Vân tông Uyên Minh có thể làm được.

- Dùng siêu tuyệt kiếm thuật, đem lực sáu vị Chân Tiên hoán chuyển sang Kim Thành quốc, ngự kiếm thuật của kẻ này quả thật đại thành.

- Xem ra trận chiến này lại có biến số.

Giống như cũng biết tình hình không ổn, mấy phương đều đồng loạt tăng lực. Nhạc Vũ thần tình lạnh nhạt, chỉ tiếp tục thao túng thủy vân trên không trung, thời gian dần trôi hình thành nên hai vòng xoáy khổng lồ ở hai đầu Thiên Thủy quốc nhìn từ bên trên xuống giống như một đồ án Lưỡng Nghi âm dương, một nam một bắc bài xích lẫn nhau, cũng hấp dẫn lẫn nhau khiến cho vân khí xoáy quanh tạo thành một vòng tròn cực lớn đem toàn bộ hấp lực chuyển sang Kim Thành quốc.

Vô luận mấy vị Thái Ất Chân Tiên phát lực bao nhiêu đều có thể hóa giải chuyển di.

Toàn bộ thế giới thủy vân phạm vi 3000 vạn đều như món đồ chơi trong tay Nhạc Vũ, mặc hắn chơi đùa, sau một lát từ bảy phương hướng đầu không một tiếng động, ngay cả hấp lực cũng hoàn toàn biến mất.

Sau gần một canh giờ, toàn bộ cục diện lại nổi lên biến hóa.

Lần này là một số lượng lớn thủy khí cưỡng ép quán nhập rót vào Thiên Thủy quốc, chỉ trong nháy mắt đã khiến cho gần nửa Thiên Thủy quốc ngập trong mây mưa.

- Đại hạn không thành, liền muốn chuyển thành tai ương ngập lụt sao? Những người này thật đúng là có vài phần thông minh.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, kiếm thế lại biến, vân quang kiếm ảnh nhìn không hề góc cạnh nhưng lại lộ ra sát ý thấu xương.

Hai vòng xoáy trên không trung lại chuyển động càng nhanh đem linh lực thủy khí cưỡng ép đổ vào bên trong Linh Vũ quốc phía tây.

Hai tông môn của nước này mỗi nơi đều có một vị Thái Ất Chân Tiên thăng đàn thi pháp, xuất thủ vừa rồi vô cùng tàn nhẫn không để lại dư địa nên khiến Nhạc Vũ căm tức nhất.

- Thủy Vân tông ta xưa nay thu liễm, không muốn kết thù kết oán cùng người, không hề có nhân quả với chư tông các ngươi. Nếu mấy vị đã muốn là địch vậy thì chớ trách tông ta vô tình. Uyên Minh bất tài, hôm nay muốn gậy ông đập lưng ông.

Hắn vừa dứt lời thì khí mang kiếm hoa thủy lam trên tế đàn càng thịnh, kiếm khí dung vũ hóa vân kiếm khí xông tràn đến vạn dặm .

Hai vòng xoáy cũng đột nhiên khuếch đại lên gấp đôi, những thủy khí vừa rồi bị cường hành hấp thu đều đổ cả vào Linh Vũ quốc.

Toàn bộ thiên địa kêu lên thất thanh, chỉ có trên Khống Vân Phong có một phiến kiếm hoa lam sắc lấp lánh xông lên tận trời.

Trên sơn môn của La Linh tông, sắc mặt Triều Thác trắng bệch, không còn huyết sắc, không cần dùng thần niệm cũng có thể biết trữ lượng vân khí của Kim Thành quốc chỉ còn chưa đến một nửa so với trước, phần còn lại cũng bị vòng xoáy khổng lồ phía bắc cường lực rút ra.

Rõ ràng biết được lực lượng phát ra nơi vòng xoáy này chính là từ bản thân hắn và sáu vị Thái Ất Chân Tiên nhưng lại không thể làm sao, cho dù là hắn sử dụng hợp pháp thế nào đều không thể khiến cho dừng lại.

Thuật tá lực đả lực này của đối phương đã đến mức xuất thần nhập hóa, thần hồ kỳ kỹ.

Nguyên Vấn đứng một bên xem đã sớm không cách nào duy trì trấn tĩnh. Tình hình này chỉ cần duy trì hai mươi mấy ngày thì sẽ dẫn tới đại hạn, khi đó dù có thể dẫn mưa lớn tới thì cũng không cách nào đền bù tổn thất.

Khách quan mà nói, phía Tây Linh Vũ quốc sợ là còn thảm hại hơn, tai ương úng lụt gần như không có khả năng vãn hồi.

Thấy Triều Thác dứt khoát dừng lại động tác, im im lặng lặng nhìn về Thiên Thủy quốc, Nguyên Vấn trực tiếp bay lên tế đàn, nhíu mày hỏi:

- Triều đạo hữu sở trường về hai hệ đại thần thông phong thuỷ, thủy pháp bất thành sao không dùng phong pháp thử xem?

- Lưỡng nghi vân khí đồ đại thế đã thành, thần thông phong pháp của ta cũng khó khiến cho dao động

Triều Thác hít sâu một hơi, quay đầu nhìn sang Nguyên Vấn, trong mắt lóe lên duệ mang:

- Như hiện giờ thì ta và ngươi chỉ còn cách dốc sức liều mạng

Nguyên Vấn khẽ giật mình, thấy Triều Thác dùng kiếm trích vào uyển mạch nhỏ máu vào đại trận.

Cùng một thời gian, tại điện Kim Loan nằm phía bắc kinh thành của Thiên Thủy, một vị lão nhân mặc hoàng phục đang ngồi phê tấu chương chậm rãi ngẩng đầu.

Kim bút trong tay đột nhiên bị một cự lực bóp nát.

Toàn bộ cung nga thái giám trong điện đều là câm như hến, không dám động đậy.

Hoàng bào lão giả cũng không để ý đi thẳng ra bên ngoài, ánh mắt nhìn lên mây đen ngập trời lóe lên sát cơ.

- Thằng nhãi này thực là nên giết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 968: Huyền Vũ hàng lâm

Trên đỉnh Khống Vân Phong, ngay trung ương âm dương ngư đồ án cực lớn, giờ phút này gió mây cuồn cuộn, từng đợt cương phong khí lưu quét ra ngoài mấy vạn dặm, chiến xa binh qua của Thiên Thủy quốc cơ hồ không chỗ náu thân.

Mặc dù là Dương Nghệ đang đứng trên tử kim sắc chiến xa cũng xanh mặt, toàn lực trấn áp mới không bị dao động trong cơn gió lốc.

Mặc dù Nhạc Vũ cũng không có tâm tư đùa giỡn, nhưng hôm nay hắn cũng không quá để ý người của vương thất Thiên Thủy quốc. Hắn cũng lười phân ra tâm thần đi khống chế gió lốc, tùy ý cho những chiếc thanh đồng chiến xa quay cuồng như món đồ chơi ngay trước mắt.

Hắn chỉ đem hết toàn lực thao tác lốc xoáy vân khí đang càng ngày càng trở nên khổng lồ.

Khuy Thiên Châu có thể nhìn rõ toàn bộ linh lực lưu cùng mạch lạc trong ba ngàn vạn dặm, nói cách khác bên trong Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ, dù có một chút biến hóa nào cũng nằm trong tâm niệm cảm ứng của Nhạc Vũ.

Trong phạm vi này, mỗi một đoàn thủy khí, mỗi một điểm linh lực phân tử đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, có thể nói khống chế vô cùng tự nhiên.

Hồn ý của Nhạc Vũ thả ra, ý niệm tùy ý rong chơi ngao du trong vùng trời này, cảm ứng được vân khí biến hóa, cơ hồ qua mỗi một khắc lý giải đối với Thủy Vân kiếm quyết càng thâm sâu hơn một tầng.

Lần này tuy không may mắn bị bảy tên Thái Ất Chân Tiên liên thủ vây công, nhưng dưới trọng áp hắn cũng gặp được cơ hội đột phá hiếm có.

Đặc biệt sau khi Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ được thành hình, cảm giác được vô số đạo lý trước kia không cách nào thông hiểu đều trở nên thông suốt.

Mơ hồ Thủy Vân kiếm quyết chiêu thứ tư còn chưa chính thức hoàn thành cũng ngày càng thêm rõ ràng. Đang dùng một tốc độ chính Nhạc Vũ cũng thấy giật mình nhanh chóng tu bổ hoàn chỉnh hơn.

Nhưng ngay sau đó chân mày Nhạc Vũ khẽ nhíu lại, nhìn về phương nam.

Chỉ thấy ở phương hướng kia có một thân ảnh thật lớn đang bay lên, phiêu phù ngang thiên địa, thân thể giống như loài cá, nhưng lại có tay chân như người, còn có một đôi cánh. Thân hình kia bành trướng tới ba trăm vạn trượng, cho đến tận ngoài tầng trời thứ hai. Trong miệng cắn nuốt vân vụ, mỗi một lần hô hấp đều quấy lên mây gió suốt trăm vạn dặm.

- Thần thú Ngu Cương? Pháp Tướng Thiên Địa?

Nhạc Vũ nhíu mày nhìn lên bên trên.

Hắn nhìn thấy con mắt cực lớn đang mở, nhìn xuống tế thai trên Khống Vân Phong. Trong con ngươi mang theo vẻ băng sương vô tận đang nhìn thẳng xuống.

- Triều Thác ta tung hoành hơn bốn vạn năm hồng hoang, thấy qua nhiều nhân vật, chỉ có Uyên Minh ngươi thật đúng là không làm cho người ta nghĩ đến, với thân thể Ngọc Tiên của ngươi có thể đối kháng được thực lực của bảy tông hay sao? Hôm nay Triều Thác này thề nhất định cùng ngươi không chết không ngừng, làm cho Uyên Minh ngươi phải vẫn lạc trên đỉnh Khống Vân Phong.

Thanh âm cuồn cuộn mà đến, mang theo sát khí lạnh thấu xương, còn ẩn chứa vài phần ý tứ tự phụ mãnh liệt.

Mà theo thanh âm này hạ xuống, phương hướng bên Kim Thành quốc cũng có hai đạo khí mang bay lên.

Đồng dạng cũng là thủy lam quang hoa, so với ban đầu nhỏ hơn thật nhiều, còn hàm chứa thật nhiều tạp chất.

Nhưng khi ba cỗ khí mang tụ lại cùng một chỗ lập tức khí thế bạo tăng, lại khiến cho Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ mà Nhạc Vũ thao tác bên dưới không còn cách nào tiếp tục rút ra nửa phần thủy khí của Kim Thành quốc.

Chỉ một lát sau ba phương hướng còn lại cũng đều có ba đạo thủy lam quang hoa thẳng chấn trời cao, đồng dạng cũng hội tụ thành một khối đối kháng Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ.

Mà Ngu Cương hư ảnh thật lớn trên bầu trời lại dùng một cự chưởng hướng phía bắc hút nhiếp, lại nhiếp lên tảng lớn thủy vân hướng phương nam dời đi.

Ngay sau đó mấy nơi khác cũng liên tiếp phát lực, khiến hai vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời lại xuất hiện vẻ băng tán.

- Huyết Hóa Chân Hình, còn có mười bảy Thái Ất Chân Tiên, đây là chuẩn bị liều mạng sao?

Nhạc Vũ bật cười, đánh ra một ấn quyết, sau đó ba mươi hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu đều bay lên, treo lơ lửng giữa không trung, xoay tròn không ngừng.

Kiếm thức biến đổi, vẫn là Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, vẫn bóng kiếm trùng điệp, khí hướng ngàn dặm, nhưng hàm ý bên trong đã hoàn toàn bất đồng so với lúc trước.

Kiếm quang thiếu đi vài phần cảm giác phiêu dật, lại mang theo vài phần nặng nề hậu trọng.

Tế thai bên dưới Nhạc Vũ, đồ án Huyền Vũ bên trong Huyền Vũ Thiên Nguyên trận cũng bắn lên từng đợt hắc lam quang hoa. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Ngay khi thức kiếm quyết chậm rãi được Nhạc Vũ thúc giục đến cùng, bỗng nhiên vẻ mặt hắn giật mình, cảm giác được chung cực linh mạch mà đại trận liên tiếp sản sinh ra từng đợt cảm giác như linh lực bạo chấn.

Đồng thời hắn còn vô cùng rõ ràng nhìn thấy ý cười sâm lãnh làm kẻ khác âm hàn tận xương từ trên mặt Dương Nghệ xuất hiện.

Nhạc Vũ bình tĩnh nhìn hắn một lúc lâu, tiếp theo lạnh lùng nghiêm mặt, Sương Thạch kiếm huy một vòng, đem bộ phận cuối cùng trong chiêu kiếm thức diễn luyện hoàn thành.

Sau đó thiên địa chớp lên, cả Khống Vân Phong lại lắc lư dữ dội không ngớt.

Tuy đang ở buổi trưa, nhưng chư tinh phương bắc lại chớp động ra quang hoa mãnh liệt dưới ánh nắng hè chói chang.

Một luồng tinh quang chiếu xuống, hội tụ lên đồ án Huyền Vũ trên tế thai. Sau đó một đoàn hắc lam thủy quang ngưng tụ thành, biến ảo thành hình thú như Quy Xà giao nhau, bên trên có mai rùa thật lớn, thân thể lại gắn đầy lân vảy màu đen.

Còn chưa thành hình đã có một cỗ uy áp bàng bạc buông xuống nơi đây, làm mấy trăm giáp sĩ cơ hồ nghẹt thở.

Dương Nghệ giật nảy mình thất thần, ngay lập tức cảm ứng được Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận vẫn đang vận chuyển, chẳng những không hề trở ngại, thủy linh lực vẫn dồi dào như trước.

- Làm sao có thể?

Trong lòng có chút không biết phải làm sao, ngay sau đó Dương Nghệ liền trông thấy trong mắt Huyền Vũ hư ảnh lóe ra linh quang thâm u, đồng tử hắn co rút mãnh liệt, kinh hãi tới mức trái tim cũng ngừng đập.

- Đây là Huyền Vũ nguyên linh hóa thân? Không đúng, đây là nguyên thần pháp tướng, Uyên Minh làm sao có thể nhấc lên được quan hệ với Huyền Vũ?

Ngay khi ánh mắt Dương Nghệ vô cùng mờ mịt, Nhạc Vũ đã bay lên trời, phi thân giẫm lên lưng Quy Xà.

Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn thân hình vô cùng khổng lồ của Ngu Cương phía chân trời, tiếp theo hừ lạnh một tiếng, đem Sương Thạch kiếm nắm trong tay, tiếp theo chém ra một kiếm xuyên thẳng tận cao xa vân tiêu.

Đem ba mươi hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu kể cả pháp thân nguyên thần lực Huyền Vũ bên dưới tan ra thành một thể với Dung Vũ Hóa Vân chân khí trong người hắn.

Từ bên trong lốc xoáy cưỡng chế bức ra một đoàn thủy khí tinh hoa, đông cứng lại, ngưng kết thành một băng kiếm khổng lồ, mang theo Huyền Vũ chân hình

vô cùng khổng lồ hướng Ngu Cương chém thẳng tới.

Sau đó huyết quang chợt lóe, một thanh âm kêu rên chợt vang lên, sau khi băng kiếm hoàn toàn vỡ vụn, Ngu Cương hư ảnh vặn vẹo một trận, tiếp theo tiêu tán vô tung.

Nhạc Vũ cười vang, tâm niệm thông sướng, tiếp theo kiếm quang trong tay chợt lóe, Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ đang muốn tiêu tán chợt ổn định lại.

Tiếp theo kiếm thứ hai xuất ra, hai lốc xoáy cực lớn lại khôi phục như thường, sau đó khi Nhạc Vũ chém ra kiếm thứ ba, toàn bộ âm dương đồ án do vân khí hình thành càng thêm bành trướng.

Đem toàn bộ thủy linh lực bên trong các nước chung quanh hấp thu thổi quét bao trùm lãnh thổ Thiên Thủy quốc.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy bốn phương đông tây nam bắc đều có thủy lam quang hoa bay lên, pha tạp không chút tinh thuần, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ bị Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ thổi quét xâm nhập.

Nhạc Vũ cau mày, khóe môi không khỏi lộ ra vài phần cười khổ.

- Hai mươi mốt vị sao? Lần này thật đúng có chút phiền toái…

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ giẫm nhẹ lên mai rùa nói:

- Huyền Vũ đạo huynh, có thể tiếp tục giúp ta một tay, giúp ta tiếp tục cô đọng bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu hay không?

Cơ hồ ngay lập tức hóa thân Huyền Vũ liền phát ra một tiếng rít vang, ngay sau đó huyền ảo đồ văn bên ngoài thân thể lần lượt nhấp nháy, từng đợt thủy lam quang hoa giống như cơn lốc xoáy mạnh mẽ hút tới, hội tụ bên trong cơ thể Huyền Vũ, sau đó một viên tiểu châu màu lam vô cùng sáng ngời dần dần thành hình trong miệng nó, vô số phù văn xuyên toa truyền vào bên trong.

Giờ phút này bên trên ba mươi ba tầng trời, bên trong Thông Minh Cung tại Diệu Pháp Đại La Thiên, vẫn là tòa điện phủ khí thế rộng lớn kia.

Ở bên trong có hai người đang ngồi, đã sớm không lên tiếng, chỉ là trong mắt

mang theo vẻ kinh hãi nhè nhẹ, nhìn xuống huyễn tượng bên dưới.

- Lấy lực lượng một người đơn độc đối kháng hai mươi mốt Thái Ất Chân Tiên liên thủ sao? Tuy trong đó chỉ có bảy người tu tập thủy hệ công pháp, nhưng chỉ là một Ngọc Tiên nhỏ bé lại có thần thông như vậy, đúng thật là kinh thế hãi tục. Như thế xem ra lão phu đã đánh giá tiểu tử này có chút quá thấp. Đúng là anh tài vạn năm mới gặp, kể từ sau hồng hoang sơ khai, bất quá chỉ ra chừng mười người mà thôi…

Nhìn thấy bên dưới tầng mây, cục diện tựa hồ dần dần ổn định lại, đôi mắt lão giả râu tóc bạc trắng không khỏi lóe tinh mang, thu hồi ánh mắt.

- Xem hắn điều khiển kiếm quyết đã không chỉ thuần túy là Thủy Vân kiếm quyết, mà còn có xen lẫn yếu quyết khác. Cùng Huyền Vũ tinh tượng có vài phần tương hợp.

Trung niên nhân mặc cẩm bào nhất thời cười nhẹ, cũng không thấy lão giả có vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo, đã ở chung với nhau mấy vạn năm, tán thưởng một người như vậy hắn cũng là lần đầu tiên nghe được.

Hắn lắc lắc đầu, nhìn xuống bên dưới nói:

- Ngươi cũng không cần quá xem trọng, mặc dù ta không biết hắn làm sao làm được, bên trong đấu pháp có thể mượn lực đả lực đúng là phải có phương pháp mưu lợi nào đó. Nhưng lần này đúng thật làm người ta sảng khoái. Từ Hàng kia xưa nay dáng vẻ ngang ngạnh ngập trời, hùng hổ dọa người. Lần này chỉ sợ cũng không thể ngờ tới một Thủy Vân Tông nho nhỏ làm hắn phải nghiến răng…

Lão giả tóc bạc nghe vậy thoáng cau mày, nhưng cũng không tiếp tục nhắc nhở, chỉ khẽ thở dài, sau đó trầm ngâm nói:

- Nhưng Thủy Vân kiếm quyết biến hóa thay đổi như vậy mặc dù cũng vô cùng tinh kỳ, nhưng cũng thật khó thể nhấc lên quan hệ được với Huyền Vũ. Thật không biết nguyên do nào khiến cho Huyền Vũ lại chịu hao phí pháp lực vì hắn tiếp tục ngưng tụ Huyền Thủy Thiên Linh Châu. Nếu đầy đủ ba mươi sáu hạt châu tụ họp, trừ phi Từ Hàng bỏ mặc bố cục sát kiếp mấy trăm năm sau, chọc giận địa tiên tán tu của Ngũ Trang Quan. Người này cũng có được chút tài năng, nếu thật sự làm được như vậy, kẻ này xác thực đảm nhiệm nổi Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức Tinh Quân quả vị…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 969: Ma uy ngập trời!

- Thủy Đức tinh quân?

Trung niên nhân mang theo vẻ kinh ngạc thu hồi ánh mắt, nhìn qua lão giả, sắc mặt tràn đầy quái dị nói:

- Ngươi nói để cho hắn nhậm chức Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân sao?

Lão giả tóc bạc thấy thế không khỏi bật cười nói:

- Bệ hạ không cần kinh dị như thế, trước đó cựu thần không đồng ý là vì băn khoăn Xiển giáo. Cho dù hắn có nhậm chức này cũng không được lâu dài. Chẳng qua hiện nay Uyên Minh đã có Huyền Vũ giúp đỡ, như vậy tình hình đương nhiên là khác hẳn!

Trung niên nhân nghe vậy giật mình, tiếp theo liền cười nói:

- Xác thực là thế! Nhưng phải chờ hắn vượt qua kiếp số lần này rồi nói sau. Ta biết thủ đoạn của Từ Hàng, tiểu tử này càng kinh tài tuyệt diễm, tên kia sẽ càng không thể dung tha cho hắn tiếp tục tồn tại. Đấu pháp không được, tiếp theo chỉ sợ sẽ giở trò cứng rắn.

Lão giả gật đầu, yên lặng nhìn xuống bên dưới, trong mắt mang theo vài phần tiếc hận. Người này đấu pháp thắng lợi đã làm người bất ngờ, nhưng bị vây giết chỉ sợ không dễ dàng đào thoát.

Trên đỉnh Liên Vân Phong Thủy Vân sơn, tụ tập hơn mười Ngọc Tiên, thân hình rung động, không thể tự chủ chính mình.

Đấu pháp tới nay đã qua thật lâu, vân tượng trên không cơ hồ mỗi điểm biến hóa đều chiếu vào trong mắt bọn họ.

Lúc trước bọn họ làm sao từng nghĩ đến, nguyên tưởng rằng gặp phải kết quả

thất bại, lại có biến hóa đến như thế?

Vị kia quật khởi như vầng tinh tú sáng ngời trong tông môn, chỉ là hậu bối đệ tử ương ngạnh tột đỉnh, nhưng lại dùng tư thái cường thế như vậy, lấy lực lượng Ngọc Tiên độc kháng hơn hai mươi Thái Ất Chân Tiên, tựa hồ vẫn còn thừa sức.

Ở trong mắt mọi người xem ra, quả thực là phương pháp mượn lực đánh lực không thể tưởng tượng nổi, không chút khoan nhượng đem ván cục hoàn toàn xoay chuyển.

Bên trong Thiên Thủy quốc chẳng những không bị tai ương chút nào, ngược lại một ít quốc gia liên thủ tấn công đều gặp phải tình trạng đáng lo!

Tay Cực Thiên không ngừng vuốt râu, ánh mắt nhất thời vô cùng phức tạp, tuy có vài phần vui mừng, nhưng càng nhiều chính là lo lắng.

Cảm giác nôn nóng khó nói nên lời tràn ngập đáy lòng.

Hắn đưa mắt nhìn ra phương xa ngoài cửa điện, chỉ thấy ngoài trăm vạn dặm rõ ràng có mấy ngàn độn quang đang lục tục hướng Khống Vân Phong bay đi. Tay hắn không tự chủ được kéo đứt chòm râu, sau đó hắn không cách nào trấn áp được nỗi xúc động cấp bách trong nội tâm, hóa thành độn quang bay ra khỏi đại điện, bay thẳng về hướng mặt đông. Nhưng vừa bay ra khỏi phạm vi Thủy Vân sơn, rất xa liền nhìn thấy một đạo nhân đang khoanh tay đứng thẳng.

Đồng tử của Cực Thiên co rụt thật mạnh:

- Cửu Linh Tông, Nguyệt Sơn?

Đạo nhân kia nghe vậy cười khẽ quay đầu lại, làm đủ cấp bậc lễ nghĩa hơi chắp tay nói:

- Đạo huynh chuẩn bị đi đâu? Chẳng lẽ muốn đến Khống Vân Phong hay sao?

Cực Thiên hít sâu một hơi, tiếp theo cười lạnh nói:

- Cực Thiên này muốn làm gì, ngươi biết rõ còn cố hỏi!

Vừa nói xong liền nghe một tiếng kiếm minh, một thanh bạch sắc tiên binh từ

trong tay áo bắn ra, canh kim kiếm ý vô cùng sắc bén bắn tới.

Mí mắt Nguyệt Sơn co giật nhảy lên, nhưng cũng không hề để ý tới, liền lấy ra một trương kim sắc đạo phù tế lên đỉnh đầu, tiên phù chớp lên, hiện rõ dòng chữ "Ngọc Thanh Từ Hàng Cứu Chế Đô Triện Kim Quang Hộ Thể Thần Phù", đem cả người bao phủ bên trong một tầng kim sắc quang mang, lắc đầu than khẽ nói:

- Uyên Minh sư chất nhất mạch vẫn lạc, ta cũng thấy thật đáng tiếc! Nhưng hài tử kia thần thông thiên tư, thực sự quá mức xuất chúng. Có câu cây mọc thành rừng vẫn bị gió thổi bật rễ. Lần này nếu hắn không chết, chúng ta khó thể tâm an!

Cực Thiên nghiến răng cơ hồ muốn hộc máu, tiếp theo trong lòng chợt động, nhìn lên trên không. Chỉ thấy trên đỉnh Tiếp Vân Phong Thủy Vân sơn bỗng dưng lóe sáng thủy sắc kiếm quang, đang hướng Khống Vân Không bắn tới.

Khí thế hạo hãn, phát ra tiếng kiếm rít kinh người, chỉ nháy mắt đã đi xa hơn mười vạn dặm.

Trong con ngươi Cực Thiên nhất thời chớp lên vẻ sáng ngời, lộ ra vài phần vui mừng, mà đối diện hắn Nguyệt Sơn kinh ngạc:

- Đó là Thủy Vân kiếm quyết? Hay là Thủy Vân Tông các ngươi hoàn toàn không cần để ý tới cơ nghiệp tông môn?

- Cơ nghiệp tông môn?

Cực Thiên cười trào phúng:

- Cục diện hiện giờ đã rõ ràng, Thủy Vân Tông đạo thống truyền thừa phải nhờ Uyên Minh, nếu Uyên Minh vong, Thủy Vân Tông sớm muộn cũng bị diệt môn. Nếu là như vậy, còn nói gì tới căn cơ? Sư huynh của ta cả đời làm việc hồ đồ, thật khó được một lần hành sự khiến Cực Thiên ta bội phục!

Nguyệt Sơn á khẩu, tiếp theo cau mày nhìn về phía đông, mặc dù có chút lo lắng nhưng trong mắt vẫn hàm chứa vài phần lạnh lùng khinh thường.

…

Trên đỉnh Khống Vân Phong, lại một viên thủy lam sắc tiểu châu từ trong miệng Huyền Vũ bay lên, gia nhập vào giữa không trung, tuần hoàn chuyển động bên trong tầng lam quang.

Lúc này số lượng Huyền Thủy Thiên Linh Châu đã gia tăng tới ba mươi ba viên.

Uy thế kiếm thức trong tay Nhạc Vũ càng thêm cuồn cuộn mạnh mẽ, dao động đến Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ, chậm rãi khuếch trương hướng các nước láng giềng xâm nhập tới.

Trên mặt Nhạc Vũ thật hờ hững, không có chút cảm xúc. Hắn lạnh lùng nhìn phía xa xa, chỉ thấy hơn mười vạn kiếm khí độn quang đang cấp tốc bay tới. Phần lớn đều phiêu phù trên hư không ngoài mười vạn dặm, một ít người có gan lớn cũng tiếp tục bay tới Khống Vân Phong. Từng dãy quang hoa muôn màu tựa như đoàn thất thải quang hoa đang khởi động, tạo cho người ta áp lực thật lớn lao.

Dương Nghệ vẫn còn đang giãy dụa trong cơn gió lốc, thần sắc đã biến thành dữ tợn. Hắn biết được mưu đồ đã lộ, liền rõ ràng xé toang da mặt, cười ha ha nói:

- Phụ hoàng ta cuối cùng đã coi thường ngươi! Lực lượng một người có thể độc kháng hai mươi mốt vị Thái Ất Chân Tiên, dù là Thủy Vân chân nhân còn trên đời cũng xa xa không bằng ngươi! Chỉ cần đấu pháp lần này, đã đủ Uyên Minh ngươi danh truyền hồng hoang! Nhưng hôm nay mặc cho ngươi pháp lực thông thiên, cũng phải thân tử đạo tiêu nơi này! Bản thân ta thật muốn nhìn xem, Uyên Minh ngươi làm sao chạy thoát lòng bàn tay của vị Đại La Kim Tiên kia…

Vừa nói được tới đây, đã có mấy trăm đạo kiếm quang từ trên không chém xuống, tựa như kiếm vũ đem trọn tế thai bao phủ bên trong.

Người động thủ trước tiên không ngờ lại chính là những tán tu hoặc tu sĩ Thiên Tiên cảnh giới, hoặc có thực lực Ngọc Tiên, tu vi hoàn toàn chênh lệch lẫn nhau.

Dương Nghệ lại tiếp tục cười to không ngừng:

- Cảm thấy ngạc nhiên chứ? Đệ tử ký danh đời thứ ba của mười vị đệ tử Xiển giáo, đủ hấp dẫn mấy vạn tán tu Tây Vực này. Ai có thể lấy được đầu ngươi trước tiên, sẽ được ưu đãi lớn lao. Ba mươi ba viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu của ngươi đều sẽ được chia ra. Uyên Minh ngươi hôm nay hắn phải chết

không thể nghi ngờ!

Nhạc Vũ nhướng mày, trên mặt lộ vẻ như cười như không.

Từ lúc hắn dùng Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ lực áp tứ phương, đối với một màn trước mắt hắn đã sớm có sở liệu.

Nhưng trước mắt xem ra những người này chuẩn bị còn muốn đầy đủ hơn sự tưởng tượng của hắn.

- Hắn phải chết không thể nghi ngờ sao?

Nhạc Vũ nhìn nhìn Sương Thạch kiếm trong tay, trong mắt thoáng hiện quang hoa vô cùng sắc bén.

Một cỗ kiếm ý như sóng trào biển cả từ trên người hắn bay lên, mang theo vài phần phiêu dật, tụ tán vô thường, biến hóa ngàn vạn.

- Vốn không muốn tạo nhiều sát nghiệt, nhưng trời không như người nguyện! Hắc, xem ra cả đời này của Nhạc Vũ ta đã chú định tay đầy huyết tinh, không thể đào thoát!

Bỗng nhiên chém ra một kiếm, vô số thủy khí trên đỉnh Khống Vân Phong đều hóa thành băng sương cự kiếm thẳng xuyên chân trời.

Mấy trăm đạo kiếm quang bị quét sạch không còn, tiên tu đang lao tới giữa không trung cũng có hơn phân nửa bị một kiếm chém thành tro bụi, từ trên bầu trời bay lả tả xuống dưới.

Những tu sĩ còn lại vẻ mặt ngạc nhiên, cơ hồ đều dừng phắt độn quang, trong mắt mang theo vẻ ngạc nhiên kinh hãi nhìn vào bóng người cô độc phiêu nhiên bên trong tế thai trên đỉnh núi.

Tự mình kháng cự hai mươi mốt vị Thái Ất Chân Tiên đã là quá nhiều, chẳng lẽ người này vẫn còn dư lực tiếp tục kháng cự mấy vạn tu sĩ hay sao?

Nhạc Vũ hờ hững, ánh mắt băng sương quét nhìn thiên không.

- Thủy Vân Uyên Minh hôm nay cần đấu pháp tại Khống Vân Phong. Cảnh cáo

các ngươi, nơi này người nhàn rỗi đừng tới quấy rầy. Giờ phút này ai tới gần Khống Vân Phong mười vạn dặm, giết! Trong ba mươi vạn dặm, lưu lại trong vòng ba mươi lần hô hấp không đi, giết! Nếu vô sự, các ngươi có thể cút, nếu không đừng trách Uyên Minh ta, không báo mà hạ độc thủ…

Trên bầu trời nhất thời vô cùng yên tĩnh, ước chừng qua sau một lúc lâu, không ai rời đi nửa bước.

Thẳng đến khi thời hạn ba mươi lần hô hấp đến gần sát, mới có một chút tán tu tu vi khá thấp lặng yên rút lui. Lúc này đã có thật nhiều người tế lên tiên binh bảo vật, kiếm khí lạnh thấu xương, bảo quang sáng chói.

Nhạc Vũ thấy thế nhưng không hề lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại cười lạnh. Tay trái vươn ra, hướng tầng mây trên không tùy ý kéo xuống, lập tức dẫn dắt một đoàn vân khí khổng lồ bên trong lốc xoáy vân khí, ngay tức khắc liền bao phủ phương viên mấy chục vạn dặm!

Sương Thạch kiếm trong tay chợt lóe kiếm quang, vẽ ra một đường kiếm thức vô cùng huyền ảo, so với Thủy Vân kiếm quyết tám thức càng thêm tinh giản, ý vận tương hợp cùng thiên địa đại đạo càng thêm tràn đầy rõ ràng.

Nhìn như tùy ý vung tay đã làm khu vực này hoàn toàn khác hẳn. Vân khí bao phủ, vô số thận quang huyễn ảnh tràn ngập bên trong. Hơn mười vạn tiên bảo tiên binh lập tức có hơn phân nửa tự đánh lẫn nhau, kích khởi cuồng phong đầy trời.

Trong tế thai trên đỉnh núi, Huyền Vũ pháp thân càng bành trướng thêm mấy lần, dùng ôn nhu của thủy chống lấy kiếm quang đánh xuống.

Nhạc Vũ náu thân bên trong cơ thể của Huyền Vũ, thân hình giống như bị trúng đòn nghiêm trọng, ho nhẹ một tiếng, đem ngực áo trước người nhuộm thành đỏ tươi, nhưng trên mặt vẫn mang theo vài phần cười lạnh.

- Hôm nay tán tu Nguyên Anh Thiên Thủy quốc tổng số bất quá khoảng mười vạn. Trên Linh Tiên cảnh cũng không nhiều, nhưng không ngờ hôm nay bởi Uyên Minh này mà tuyệt!

Phát ra tiếng cười dài, Sương Thạch kiếm trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng bay vút lên giữa không trung, đâm ra vạn trượng bóng kiếm, tựa như xu thế tuyết lở, rơi

thẳng xuống dưới, bao phủ trong phạm vi mấy chục vạn dặm, cơ hồ toàn bộ vân khí đều có thể chuyển hóa thành kiếm quang sắc bén.

Trong hồn niệm của Nhạc Vũ, những Thiên Tiên Linh Tiên đều đang rơi xuống với tốc độ kinh người. Đều bị mê thất bên trong thận khí huyễn cảnh, ngay sau đó bị vân khí ngưng tụ thành kiếm khí xuyên qua cơ thể, xoắn thành dập nát!

Không chút lưu tình trực tiếp diệt sát nguyên thần!

Đột nhiên trong lòng Nhạc Vũ có điều cảm thấy, chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức còn mạnh hơn Ngọc Tiên cảnh gấp trăm lần đang lặng yên tới gần.

- Thái Ất Chân Tiên?

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, vung tay lên. Tiếp theo vô số thủy khí ngưng kết trong tay hắn, hóa thành một đạo huyền băng cự kiếm dài tới mười vạn trượng chém thẳng vào tận sâu trong tầng mây!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 970: Huyết nhiễm thanh không

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ cự lực nhanh chóng từ trên thân kiếm truyền đến, đồng thời bên trong tầng mây cũng truyền ra tiếng kêu rên đau đớn.

Hắn không khỏi cười nhạt, thừa dịp cỗ cự lực chưa tiếp xúc thân thể, liền chủ động đánh gãy huyền băng cự kiếm trong tay, từng mảnh băng vụn hướng xa xa kích tán.

Hồn niệm của Nhạc Vũ lại cảm giác khí tức của Thái Ất Chân Tiên đang vọt tới Khống Vân Phong càng tiếp tục tăng lên vài lần, ước chừng phải là năm người.

Mấy người kia ẩn núp bên trong đám tu sĩ tán tu, tự nghĩ rằng đã thật bí mật. Nhưng không hay biết dưới sự quan sát của Khuy Thiên Châu đã bị Nhạc Vũ thấy rõ hoàn toàn.

Thoáng híp mắt, Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, nhưng trong con ngươi lại lộ ra vẻ thị huyết tràn đầy. Máu tươi giống như đang thiêu đốt bên trong thân thể, một cỗ hưng phấn thẳng xuyên tâm hồn.

Thái Ất Chân Tiên thì như thế nào? Hôm nay trên đỉnh Khống Vân Phong, chỉ bằng vào Ngọc Tiên tu vi cùng một bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu tất phải cho các ngươi rơi rụng một lần.

Trong miệng Huyền Vũ lại phun ra chút lam quang, khiến Huyền Thủy Thiên Linh Châu trên đỉnh đầu Nhạc Vũ lại tăng lên ba mươi bốn viên.

Trong lúc mơ hồ đã có dấu hiệu muốn đột phá. Mà thủy linh lực tinh thuần được hấp thu vào trong cơ thể Nhạc Vũ lại tăng thêm một thành, vô số tinh hoa thủy linh đang chậm rãi chữa trị thương thế trong cơ thể hắn.

Khóe miệng Nhạc Vũ nhếch lên, bàn tay khẽ vẫy, vô số thủy khí ngưng tụ trong

tay hắn. Ngay khi một thanh huyền băng cự kiếm sắp ngưng kết trong tay hắn, Nhạc Vũ chợt nhíu mày, có vẻ kinh ngạc nhìn về phía tây.

- Khí tức kia giống như có chút quen thuộc, là Thủy Vân kiếm sao?

Trong con ngươi lộ ra vài phần sáng bóng, Nhạc Vũ niết lên kiếm quyết chỉ lên hư không, liền có một đạo thủy lam quang hoa xuyên không mà đến.

Tựa hồ cũng vì trở lại bên người Nhạc Vũ mà cảm thấy hưng phấn vui sướng, vừa về tới bên cạnh Nhạc Vũ vật kia liền phát ra từng tiếng chấn minh.

Nhạc Vũ cầm vào trong tay, sau đó liền cảm giác được linh trận bên trong thanh tiên binh đã biến hóa, phù văn được khắc lục bên trong càng thêm phức tạp vô số.

Khẩu tiên binh từng hấp thu không ít Đại Huyền Đô Thái Bạch Tinh Khí này của hắn trải qua mấy chục năm thời gian uẩn dưỡng, linh trận bên trong đã biến hóa tới mức ổn định, đã chân chính nhảy vào hàng ngũ linh bảo nhị phẩm.

Sau đó khi Huyền Thủy Thiên Linh Châu cùng Huyền Vũ pháp tướng hút tới thủy linh lực toàn bộ rót vào bên trong, một cỗ Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí lớn tới ba mươi vạn trượng lập tức dâng lên bay ra, cuồn cuộn không ngừng.

Tùy tay run lên, thanh kiếm vang lên một trận chiến minh, phát ra từng tiếng vang giống như tiếng loài phương tê minh.

Nhạc Vũ nhìn tới trước mắt, tuy có hơn mười vạn tu sĩ, ước chừng bảy Thái Ất Chân Tiên, khí thế ngút trời nhưng giờ phút này trong mắt hắn ngay cả những Linh Tiên Thiên Tiên gần vạn người cũng chẳng khác gì như những con kiến, mà hai trăm Ngọc Tiên bất quá chỉ tốt hơn con kiến chút ít.

Nhân số tuy nhiều nhưng chỉ bất quá là những hạng người mặc người chém giết mà thôi.

Nhất thời hào hùng khuấy động, chiến ý tràn trề cơ hồ khó thể khắc chế, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lồng ngực bị áp bách tới mức khó chịu, chợt cao giọng cười to:

- Tới tốt lắm, hôm nay có ngươi ở đây, ta quyết định gọi ngày hôm nay là vạn

tiên vẫn lạc, máu nhiễm thanh không, lấy khí huyết thần hồn của mười vạn tu sĩ đến tế Huyền Vũ!

Huyền Vũ pháp tướng bảo vệ bên ngoài cơ thể hắn tựa hồ cũng hiểu được, liền phát ra một tiếng cười âm trắc trắc, tựa hồ có chút vui vẻ.

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, Huyền Vũ quả nhiên đúng như lời ghi chép bên trong đạo điển, tính thích thị huyết ăn thịt.

- Các ngươi chỉ biết Huyền Vũ Thiên Nguyên trận chỉ thích hợp kháo vân khống mưa mà thôi, lại có từng biết trận này ở thời kỳ thái cổ, chính là dùng hiến tế Huyền Vũ chi linh?

Vừa nói xong Thủy Vân kiếm cũng đã bị hắn vung lên, Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí cao tới ba mươi vạn trượng đột nhiên bao tăng lên hơn mười lần, kiếm quang mênh mông cuồn cuộn đánh thẳng lên bầu trời, hồn niệm của hắn giống như cường hoành mạnh mẽ chém ra, đem hơn ngàn tu sĩ đánh thành huyết vũ, vô luận tu vi ra sao, đều hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó lại là một kiếm trùng điệp, cùng khí tức mạnh mẽ giao kích.

Trong thiên địa nhất thời vang lên một tiếng "thương", cả người Nhạc Vũ bị ném về phía sau ngàn trượng, lại được đuôi rắn của Huyền Vũ quấn lấy thân thể, quay một vòng đã hóa giải xung lượng đặt trở ngược lại trong trung ương tế thai, chỉ có tay áo bên phải bị vỡ tan thành bụi bặm.

Mà bên trong tầng mây mù truyền ra một thanh âm đau đớn thê thảm, mới kêu được nửa chừng liền dừng bặt, mơ hồ cảm giác được ở khu vực kia có một đoàn huyết khí nguyên lực cùng huyết vụ đang bạo tán.

Ngay sau đó đoàn huyết nhục liền hóa thành những điểm nho nhỏ ý đồ muốn hội tụ trở lại.

Nhạc Vũ cười khan, cắm kiếm xuống ngay vị trí trung tâm tế thai, khiến cả Huyền Vũ Thiên Nguyên trận lại phát ra một đoàn lam mang mãnh liệt.

Đoàn thủy lam phù văn tán khắp đỉnh núi lập tức sáng lên liên tục, sau đó liền lan tràn ra khắp chân núi.

Vô số phù văn do linh lực tinh thuần cấu tạo điên cuồng khuếch trương tràn lan ra bên ngoài, thổi quét toàn bộ mặt đất lẫn khe rãnh đồi núi.

Chỉ thoáng chốc cả đại trận đã khuếch trương hơn mười lần, giống như gốc rễ đại thụ, đem những khí huyết cùng hồn thức phân tử tu sĩ vẫn lạc cùng sinh hồn của những tu sĩ chưa kịp bỏ chạy toàn bộ hấp thu, sau đó giống như đạt được chất dinh dưỡng từng phần từng phần rót vào bên trong tế thai trên đỉnh núi.

Chỉ một thoáng đã làm cho nguyên thần pháp tướng của Huyền Vũ tăng thêm gấp năm lần, bên trong mắt thần thú thoáng hiện lên tia thị huyết bạo ngược, gào thét lên một tiếng nộ hào, liền kích đãng cả Thủy Vân sơn, khiến mấy ngàn tu sĩ trong phạm vi mười vạn dặm khí huyết quay cuồng, không chút điềm báo bị chấn thành dập nát.

Toàn bộ huyễn cảnh bên trong mây mù trùng điệp cùng tiên bảo đánh tới đều bị văng trở về, thậm chí có vài thanh tiên binh đã tiến tới cấp linh bảo oanh kích trúng mai rùa cũng chỉ có thể làm cho nó thoáng rung động thật nhỏ mà thôi.

Nhạc Vũ cũng không chút do dự cầm Thủy Vân kiếm chém ra thêm một kiếm, trong tiếng kinh hô, liền chém vỡ trở chướng trùng điệp, chặn lại những tiên binh tiên bảo đánh tới, ngay sau đó Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí trực tiếp đem Thái Ất Chân Tiên còn chưa kịp tụ họp thân hình kể cả nguyên thần đều vặn xoắn thành dập nát.

Vào lúc này người kia cũng không còn cách nào tiếp tục hội tụ thân hình, liền bị Huyền Vũ Thiên Nguyên trận khổng lồ trực tiếp hút nhiếp vào bên trong, khiến thanh thế đại trận tiếp tục tăng thêm mấy thành.

Có được khí huyết của một vị Thái Ất Chân Tiên bổ dưỡng, còn có huyết khí nguyên hồn của mấy ngàn tu sĩ, thân thể của Huyền Vũ đã càng lớn hơn, so với trong truyền thuyết thân hình viễn cổ mãnh thú bá tuyệt cường hoành tung hoành phương bắc cũng đã dần dần sánh ngang hàng.

Bên trong tầng mây cũng đồng thời truyền ra tiếng bi thiết oán hận:

- Thủy Vân Uyên Minh, ngươi dám giết sư đệ ta, đánh vỡ nguyên thần của hắn. Lăng Chân ta hôm nay nếu không đem ngươi bằm thây vạn đoạn, thề không sống trên đời!

- Lăng Chân?

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Thủy Vân kiếm trong tay nhẹ nhàng chấn động, liền đem hồn mệnh lạc ấn của Thái Ất Chân Tiên vừa rồi toàn bộ phá hủy.

Tiếp theo lại tiện tay chém ra, một kiếm lần này càng hội tụ thật nhiều thủy linh lực, hướng ngay chỗ Lăng Chân quét ngang chém tới.

Lăng Chân cũng phát ra tiếng gầm lên giận dữ, pháp lực linh lực trong cơ thể bỗng nhiên bạo tuôn như núi lửa cuồng phun, vung kiếm nghênh đón. Kiếm khí giao kích, từng tiếng kình liệt bạo vang kích thích lên cuồng phong vần vũ. Đem mây mù chung quanh toàn bộ thổi tan, mấy trăm tu sĩ ở gần bên trực tiếp bị kình khí đập vào, chấn thành mảnh nhỏ.

Kiếm quang khuấy động, trong lúc nhất thời lại bất phân thắng bại với Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, tiếp theo lại hiện lên ý cười. Thủy Vân kiếm vung lên, thủy sắc kiếm quang mênh mông cuồn cuộn bỗng dưng tản ra, hóa thành hơn vạn lam sắc ti tuyến, tránh né giao kích với thanh kiếm kia, lại ập thẳng tới người Lăng Chân, chỉ trong nháy mắt đã đem thân hình người này chấn thành phấn vụn bạo tán.

Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận liền trực tiếp đem huyết nhục nguyên thần của người kia hấp thu, khí huyết mênh mông cuồn cuộn của vị Thái Ất Chân Tiên thứ hai khiến Huyền Vũ pháp tướng quanh người Nhạc Vũ càng thêm ngưng thật khổng lồ, linh bảo thật khó thể thương tổn. Huyền Vũ hé miệng, lại một viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu ngưng tụ thành.

Ba mươi lăm viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu ầm ầm hội tụ, mấy chục viên linh bảo giống nhau như đúc tụ tập thành một khối, trực tiếp ngưng tụ thành linh bảo hồn ấn, chỉ còn kém một chút nữa là có thể nhảy vào trong hàng rào thứ năm bên trong bổn nguyên hồng hoang.

Một đợt lam quang tràn khắp mọi nơi, không chỉ là Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ đã ổn định trở lại, mây mù trong phạm vi mấy chục vạn dặm cũng càng thêm dày đặc, thậm chí huyễn ảnh liên tục sinh diệt không ngớt bên trong.

Dần dần cả những Thiên Tiên tu sĩ tu vi cao cường cũng bị vây trong tầng mây khí huyễn ảnh không cách nào thoát thân.

Ngay khi Nhạc Vũ tiếp tục vung trường kiếm muốn đem mệnh hồn lạc ấn của Lăng Chân trong bổn nguyên chấn thành phấn vụn, bên trong tầng mây lại truyền ra thanh âm một lão giả than nhẹ:

- Uyên Minh đạo hữu cần gì phải đến mức không chừa đường lui như thế? Nay ngươi mượn Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận trợ giúp, quả thật đã dựng uy thế. Nhưng hiện tại dù sao tu vi của ngươi cũng chỉ tới Ngọc Tiên, làm gì nhất định phải diệt sạch? Kết thù kết oán chư tông, lại tăng thêm sát nghiệt nhân quả cho mình? Nếu chịu thả đệ tử tông ta rút lui, tông ta nhất định vô cùng cảm kích, sẽ không tiếp tục hỏi tới việc của Thủy Vân Tông. Phải biết thương thiên có đức hiếu sinh…

- Thương thiên có đức hiếu sinh?

Nhạc Vũ nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo làm như nghe được điều gì vô cùng buồn cười, lớn tiếng cười to:

- Ngươi cũng xứng nói thương thiên có đức hiếu sinh? Nếu hôm nay ta không có Huyền Thủy Thiên Linh Châu, đủ khả năng gọi về Huyền Vũ pháp tướng, bọn ngươi sẽ đối đãi ta như thế nào? Chỉ sợ là thần hồn câu diệt có đúng không? Thủy Vân Tông như vậy cuối cùng còn lại được mấy người?

Thủy Vân kiếm khinh minh một trận, đã đem mệnh hồn lạc ấn của Lăng Chân lập tức gạt bỏ.

Mà thanh âm của lão giả kia chuyển sang phẫn nộ rống to:

- Ngươi thật chém tận giết tuyệt, vậy chớ trách ta cùng ngươi liều mạng. Hôm nay cho dù chết nhất định cũng phải cho Uyên Minh ngươi chôn cùng chúng ta!

- Ồn ào!

Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục tranh miệng lưỡi với người này, thủy lam kiếm hoa trực tiếp chém ra, ba đầu Huyền Vũ quy ảnh xoay quanh, trực tiếp dùng một kiếm đem thân hình lão giả kia chém vỡ.

Kiếm quang mênh mông cuồn cuộn không ngừng, quét ngang ba trăm vạn trượng, chỉ trong nháy mắt đã đem mấy ngàn tu sĩ đốt thành tro bụi.

Khi kiếm quang rốt cục tan đi, không trung cũng biến thành tĩnh mịch, vô số máu tươi khiến khu vực này hoàn toàn bị một tầng huyết sắc đỏ thẫm bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 971: Kiếm đãng vân tiêu!

Thủy lam kiếm hoa đâm thẳng tận trời, mặc dù ngoài trăm vạn dặm cũng có thể rõ ràng nhìn thấy. Uy lực không hề sút giảm, những nơi đi qua đều mạnh mẽ khai tán mây mù bao phủ dày đặc.

Dưới Thủy Vân sơn, Cực Thiên nhìn thấy một màn này cũng giật nảy mình. Ngay sau đó không chút kiêng nể phát ra tiếng cười to điên điên khùng khùng:

- Nguyệt Sơn a Nguyệt Sơn, không biết ngày sau Cửu Linh Tông các ngươi có hối hận vì việc hôm nay? Bên kia tựa hồ lại có thêm một vị Thái Ất Chân Tiên vẫn lạc, lại không biết là vị đạo hữu nào đây? Hôm nay sư điệt ta đã thực sự danh chấn bát hoang. Sớm hay muộn có một ngày bước lên Đại La Kim Tiên cảnh giới, thật không biết vị sau lưng ngươi có dám tự mình ra tay giết sư điệt ta ngay trên Khống Vân Phong?

Vẻ mặt Nguyệt Sơn đạo nhân xanh mét, lạnh lùng nhìn lên đỉnh Khống Vân Phong ngoài trăm vạn dặm, không còn lời nào để phản bác. Hắn có lòng muốn bay qua nhảy vào bên trong tầng mây mù dày đặc kia xem rõ tình hình, xem đến tột cùng nhưng lại không giấu được vẻ kiêng kỵ sợ hãi.

Hắn biết rõ nơi đó chỉ có một Ngọc Tiên tu sĩ, nhưng lại không biết vì sao hắn cảm giác bất an run rẩy tận đáy lòng.

Ánh mắt chớp động, Nguyệt Sơn chỉ do dự chốc lát đã cắn chặt răng không chút do dự bay về hướng bắc.

Cực Thiên lạnh lùng nhìn theo, cũng không đi truy đuổi, khóe môi hiện lên vài phần ý cười, lại bay trở về đỉnh Thủy Vân sơn.

Giờ phút này trên không trung cách nơi này không xa, vị hồng bào trung niên vẫn đang yên tĩnh quan sát cơ hồ đồng thời bỗng dưng thở dài:

- Kẻ này đúng thật có thể đem Thủy Vân kiếm quyết kết hợp thành bốn thức,

đúng là không sao tưởng tượng nổi. Trận chiến này đại thế đã định, thật đáng tiếc năm đó ta cùng Thủy Vân đạo nhân ước đầu chừng ba vạn năm, thẳng đến sau khi vị kia vẫn lạc mới ngừng nghỉ. Nguyên lai ta cứ nghĩ đã thắng Thủy Vân Tông một bậc, nhưng xem ra lại chưa chắc. Chỉ bằng vào hậu bối đệ tử này của hắn, hắn đã thắng ta rất nhiều…

Sắc mặt Diễm Linh trướng hồng, có chút không phục nhưng lại không dám phản bác, chỉ hậm hực nói:

- Ta xem Uyên Minh kia đại sát tứ phương, hơn phân nửa không còn đáng ngại. Vậy thì Hoa Diễm Tông phải tự xử thế nào? Uyên Minh lại có tài cán như thế, tự giết ra một con đường sống. Trước kia ta cũng không tưởng tượng được, cũng không nghĩ có mưu đồ gì. Thủy Vân Hoa Diễm dù sao cũng là đồng khí liên chi, có cần viện thủ một phen, xem như tròn đạo nghĩa?

Hồng bào trung niên lộ vẻ suy tư, tiếp theo thoáng chần chờ, liền kiên quyết lắc đầu:

- Bố trí phía trước có thể dừng lại. Các ngươi âm thầm bảo vệ Thủy Vân sơn là được, cũng không cần quá mức. Thủy Vân Tông có Vạn Thọ sơn bảo hộ, mặc dù có thực sự đắc tội Xiển giáo, Ngọc Hư Cung cũng sẽ không làm quá mức. Diễm Linh Tông cũng không cần xen vào, cẩn thận mà làm. Không cần đắc tội, cũng không cần lấy lòng.

Nói tới đây trung niên đạo nhân ngừng một chút, nhìn về hướng đông thật lâu, trong mắt lóe lên một tia diễm quang, xuyên thấu mây mù trùng điệp, nhìn vào thân ảnh Nhạc Vũ. Hồi lâu sau hắn lại cười:

- Nhớ rõ mấy vạn năm trước, vẫn nghe đồn mười ba Kim Tiên của Xiển giáo đều căn tính thâm hậu, vài nhị đại đệ tử của Tiệt giáo cũng thiên tư tuyệt đại. Dù ta chưa từng tận mắt thấy qua, nhưng nhìn vào tài cán người này, nhất định không kém hơn Kim Tiên thời hồng hoang. Nhưng thiên tư người này chỉ sợ cũng phải làm thương thiên đố kỵ. Thật không biết ngày sau lại có bộ dáng thế nào? Là thuận gió mà lên, hay như lưu tinh vẫn lạc. Dễ hưng thịnh cũng dễ tiêu vong? Ta và ngươi tĩnh quan xem kỳ biến, tóm lại vô luận thành bại đều là một vở kịch hay!

Sau khi nói xong cũng không còn hưng trí tiếp tục lưu lại nơi đây, phẩy tay bỏ đi. Dưới chân nhìn chậm nhưng thật nhanh, chỉ vài bước đã biến mất không còn

thấy bóng dáng tăm hơi.

Diễm Linh chân nhân cũng lâm vào trầm ngâm, trong mắt lộ ra vẻ đăm chiêu.

…

Phụ cận Khống Vân Phong, không gian như ngừng lại tích tắc, khi Thủy Vân kiếm trong tay Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra một đạo Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí bàng bạc mênh mông, theo mũi kiếm bắn lên, thẳng ra ngoài trăm vạn trượng, nhiều tiên tu trên không trung đều không hẹn mà cùng ào ra điên cuồng bỏ chạy.

Chỉ có những tu sĩ bị huyễn cảnh vây khốn vẻ mặt mờ mịt đứng nguyên tại chỗ.

Dương Nghệ ngây người đứng trên chiến xa, sắc mặt trắng bệch. Nhất thời cũng quên cả việc bỏ chạy, trong miệng chỉ lầm bầm si ngốc:

- Sao lại như thế? Sao lại như thế? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ? Bảy vị Thái Ất Chân Tiên, lại không làm gì được một Ngọc Tiên nhỏ bé? Nhất định ta đã nhìn lầm rồi, đúng rồi đây là huyễn cảnh, huyễn thuật của người này thật giống như thật sự…

Lời còn chưa dứt liền thấy phương hướng Khống Vân Phong tuôn ra một đạo thủy lam kiếm quang cuồn cuộn quét ngang thiên không, đem hơn trăm Ngọc Tiên tu sĩ một kiếm chém chết.

Thủy sắc kiếm quang vừa đảo qua bên cạnh hắn, liền đem tử kim sắc chiến xa có thể so sánh được với pháp lực một kích Thái Ất Chân Tiên trực tiếp vung thành hai đoạn.

Người điều khiển chiến xa cùng võ sĩ toàn bộ bị chém thành tro bụi trong nháy mắt.

Dư ba kiếm khí vẽ ra một vết máu dài chừng ba tấc trên mặt hắn.

Dương Nghệ đột nhiên bừng tỉnh, tiếp theo còn chưa kịp phản ứng, thủy lam kiếm quang đã quét qua sát bên người hắn.

Tiếp theo hắn chợt cảm giác trên mặt mình nhói đau, đưa tay run rẩy sờ soạng, bàn tay nhuộm đầy máu tươi.

Giờ khắc này Dương Nghệ chỉ còn cảm giác vừa hận vừa sợ, đối với bóng người trên tế thai vừa hận không thể ăn thịt uống máu, nhưng trong lòng lại sợ hãi, cảm thấy người kia giống như ma thần giáng phàm, thần uy lẫm lẫm tột đỉnh, không ai bì nổi.

Trên đỉnh Khống Vân Phong, Nhạc Vũ tiếp tục đánh ra kiếm quyết, khiến cho vân khí trên đỉnh núi lại hình thành một lốc xoáy nho nhỏ.

Hắn cũng không tiếp tục vung kiếm giết chết hơn mười vạn tu sĩ kia, chỉ thao tác Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận nhất nhất đoạt lấy thủy khí trong thân thể những người này.

Bên trong những tu sĩ kia, vô luận là Thiên Tiên Linh Tiên đều lọt vào bên trong thận khí huyễn ảnh, lục tục bị biến thành thây khô không ngừng rớt xuống.

Toàn bộ khí huyết tinh nguyên, thậm chí thần hồn nguyên linh đều bị xem thành chất dinh dưỡng mạnh mẽ hấp thu rót vào bên trên tế thai trên đỉnh Khống Vân Phong.

Thân thể Huyền Vũ bành trướng tới vạn trượng cũng không tiếp tục tăng lớn, nhưng trên lớp vảy màu đen càng hiện ra thêm nhiều phù văn huyền ảo, không ngừng ngưng tụ thành, khí tức càng lúc càng cuồn cuộn khủng bố, hậu trọng trầm hùng.

Bốn vị Thái Ất Chân Tiên còn lại đã sớm hóa thành ngũ sắc độn quang phân nhau bỏ chạy.

Nhìn thấy thân ảnh mấy người kia xa xa đào tẩu, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, không thèm tiếp tục quản tới.

Nhưng Huyền Vũ có chút khó chịu, hướng theo phương hướng bốn Thái Ất Chân Tiên bỏ chạy phát ra một tiếng gào thét, mang theo vẻ đói khát không cam mãnh liệt, thanh chấn khắp nơi.

Nhạc Vũ bật cười, chân phải bước lên mai rùa nói:

- Huyền Vũ đạo huynh lần này còn chưa hấp thu đủ sao? Mấy người kia đều có tông môn liên lụy, nằm trong tính toán của ta. Mặc cho bọn hắn trốn tới chân trời

góc biển cũng có thể tìm được. Trước mắt chính sự quan trọng hơn, đợi đến khi ta kết thúc xong việc tại Khống Vân Phong lần này, sẽ cùng Huyền Vũ đạo huynh cùng nhau giết tới cửa, đem bọn hắn chém chết không tha!

Huyền Vũ lập tức vui mừng ngẩng đầu lên, trong miệng phun ra viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cuối cùng. Ba mươi sáu viên lam châu hội tụ, lập tức chấn vang mãnh liệt, thâm lam quang hoa khiến thần hồn cùng thể xác sảng khoái tản dật khắp xung quanh.

Nhạc Vũ lớn tiếng cười dài, lại nhìn lên trên không.

Chỉ thoáng chốc Lưỡng Nghi Âm Dương Vân Khí Đồ đã bị những Thái Ất Chân Tiên quấy nhiễu không còn hình dạng ban đầu, hai vòng xoáy vân khí khổng lồ bắt đầu vặn vẹo, cơ hồ bất thăng băng.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, tiện tay chém ra Thủy Vân kiếm, Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ liền khôi phục lại bộ dáng lúc trước, khi chém ra kiếm thứ hai đoàn vân khí ngưng tụ trên không trung lại bạo tăng quy mô, bao phủ tới phạm vi sáu ngàn vạn dặm.

Mây mù quay cuồng, thanh thế bức người cuồn cuộn áp bách khắp bốn phương tám hướng, giống như tận thế buông xuống.

Ngay khi kiếm thứ ba phát ra, Nhạc Vũ phảng phất như nắm vật thể nặng ngàn cân, kiếm thế ngưng trọng trên tế thai, phác thảo ra một đám phù văn huyền ảo, khí thế đại khí, đạo vận du nhiên.

Cơ hồ ngay lúc đó ở trên một đỉnh núi cách vài ngàn vạn dặm, Triều Thác bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, cả người té sụp dưới đất, sắc mặt xám như tro tàn, trong mắt tràn đầy vẻ không tin. Mà tế thai bên dưới chỗ ngồi của hắn, cũng bị một cỗ cự lực đập vào, dập nát thành từng mảnh.

Tiếp theo ngay sau đó đồng tử của hắn ngây ra, hơn hai mươi thủy lam khí trụ khắp bốn phương tám hướng chấn minh thành từng tiếng, lục tục tiêu tán vô tung. Loáng thoáng có thể nhìn thấy bên ngoài mười vạn dặm đồng dạng cũng đang mở đàn đấu pháp, Nguyên Vấn đang phun máu, bị Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ trên không trung sinh sôi áp vỡ, thừa nhận lực lượng linh trận cắn trả.

- Sao lại như thế? Rốt cục Thiên Thủy quốc đã xảy ra biến cố gì? Bảy người liên

thủ vẫn không thể giết chết được Uyên Minh sao?

Giống như phát điên thì thào tự nhủ chốc lát, Triều Thác cơ hồ không chút do dự bay lên trời, biến hóa thành thú hình, phía sau triển động hai cánh, chỉ vẫy một lần đã bay ra ngoài mấy chục vạn dặm.

Nguyên Vấn ở xa xa còn đang mờ mịt luống cuống, mất đi lam quang khí trụ chống đỡ, những Thái Ất Chân Tiên lục tục vẫn lạc, vân khí giữa không trung không còn chút kiêng nể điên cuồng lan tràn, thổi quét khắp xung quanh, nơi nơi đi qua cơ hồ toàn bộ linh mạch thủy hệ đều sinh sôi gãy vỡ.

Chỉ gần nửa ngày thời gian liền khiến cho lãnh thổ Kim Thành quốc không còn nửa đoạn thủy mạch tồn lưu.

Tình hình giống như vậy, mặc dù sau đó có chữa trị lại tế thai, cũng không còn cách nào sửa chữa. Trừ phi đợi sau mấy tháng cho những linh mạch kia khôi phục lại…

Hay là kẻ kia nhất định muốn chém tận giết tuyệt?

Lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ cũng đang giãy dụa do dự, hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài.

- Bọn ngươi tự dưng xâm phạm Thủy Vân ta, thực là tội ác tày trời. Nhưng dù sao sinh linh vô tội, cũng không đáng chịu tai bay vạ gió. Thương thiên rốt cục có đức hiếu sinh hay không, Uyên Minh này mặc kệ, lại thật không muốn để muôn dân bị giày vò…

Thủy Vân kiếm lại vung ra, lại đem Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ cực lớn trên không trung mạnh mẽ đánh xơ xác, hai lốc xoáy vân khí khổng lồ trong khoảnh khắc bỗng nhiên ngừng lại.

Nhưng ngay khi Nhạc Vũ định dẫn động kiếm quyết chuẩn bị đem vân khí đánh tan, trên mặt hắn đột nhiên lộ ra vài phần cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 972: Tự tìm đường chết!

Ngay trong hồn niệm cảm giác của Nhạc Vũ, mỗi đầu linh mạch bên trong Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận đang lần lượt bạo vỡ, phảng phất như những sợi dây mây vừa duỗi thân ra ngoài bị chém đứt, khiến cho sự khống chế thủy khí của hắn bên trong phương viên ba ngàn vạn dặm trong nháy mắt liền bị suy yếu tới chín thành.

Cả đại trận linh quang giảm mạnh, thủy linh lực tụ tập tới liền lục tục tiêu tán.

Dương Nghệ ở cách tế thai thật xa, vân khí thận quang bao quanh người cũng tán đi trước nhất. Mắt hắn sáng như đuốc, liếc mắt nhìn xung quanh, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng:

- Phá! Thật sự là phá, ha ha ha…Uyên Minh a Uyên Minh, đã không có Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận, ta xem ngươi còn có tài cán gì nữa?

Cười to mấy tiếng, Dương Nghệ nhìn lên không trung hô:

- Chư vị tiên trưởng, còn nhìn làm gì? Không có tòa đại trận này trợ giúp, Uyên Minh cũng chỉ có tu vi Ngọc Tiên mà thôi. Lúc này nếu không đem hắn chém giết, chẳng lẽ còn định đợi đến khi hắn đột phá Thái Ất Chân Tiên cảnh giới rồi bị hắn tùy ý lăng nhục?

Hơn mười đạo thần niệm mạnh mẽ trên không thoáng dao động chốc lát, liền khôi phục lại bình tĩnh. Trong đó có mười mấy người lại dứt khoát rút lui, đem ý niệm xa xa triệu hồi.

Chỉ để lại vẻ mặt ngạc nhiên khó hiểu của Dương Nghệ, hắn không hiểu vì sao những Thái Ất Chân Tiên kia không có chút chiến ý nào, ngược lại càng như vô cùng sợ hãi.

Nhạc Vũ cũng đã hồi phục lại tinh thần, ban đầu cũng cảm thấy kinh ngạc, cuối cùng còn bật cười.

- Cái gọi là trời gây nghiệp chướng còn có thể chịu, tự gây nghiệt không thể sống. Thiên Thủy vương thất của các ngươi nếu cần tự tìm đường chết, vậy cũng chẳng thể trách người khác.

Vẻ mặt hắn mang theo vài thành khác thường, đưa mắt nhìn về phương hướng Thiên Thủy kinh thành. Ngay sau đó Nhạc Vũ dẫn dắt ấn quyết, quần tinh phương bắc nhất thời hiện lên một đoàn tinh quang mênh mông cuồn cuộn, chiếu xuống ngay đỉnh đầu, ba mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu liền hình thành bên trong linh trận.

Chỉ trong khoảnh khắc lam quang ngập trời bên người Nhạc Vũ liền khôi phục như lúc ban đầu. Ngược lại khí thế càng tăng lên, Thủy Vân kiếm trong tay cũng lóe ra kiếm quang lạnh thấu xương.

Thủy khí linh tử bên ngoài ngàn vạn dặm vẫn chưa thể điều khiển tự nhiên, Nhạc Vũ cũng thu hồi việc tiếp tục thao tác trừ khử hạn hán thủy nạn, chỉ lẳng lặng nhìn tới phía trước.

Hắn phẩy tay áo, liền khiến vân khí tan rã biến mất, ngay giữa không trung giờ phút này chỉ còn lại ít ỏi vài chục người. Mấy Ngọc Tiên cùng Thiên Tiên vẫn đang tận lực chống đỡ cho tới bây giờ, còn lại hơn mười vạn tu sĩ tất cả đều đã rơi xuống.

Những người kia vẻ mặt mờ mịt, chậm rãi lấy lại tinh thần, ngay lập tức trong mắt mang theo vẻ kinh hoàng nhìn về phía Nhạc Vũ, ngay tiếp theo liền hóa thành độn quang chạy trốn tứ tán.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lãnh đạm, liền vung Thủy Vân kiếm, thúc giục Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, lam quang mênh mông cuồn cuộn nháy mắt liền đem mấy chục người kia toàn bộ càn quét, vẫn dùng Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận đem máu huyết của mấy chục tiên tu kia toàn bộ hấp thu.

Hắn lại lạnh lùng nhìn Dương Nghệ, trong mắt chớp động sát khí. Chuyện khác thì còn thôi, câu nói vừa rồi cũng thật đặc biệt chói tai.

Nhưng trước đó hắn đã cùng Ngao Tuệ nói qua, hứa hẹn tuyệt không ra tay với những người này. Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, thu hồi ánh mắt bước lên mai rùa phía trước nói:

- Huyền Vũ đạo huynh, nơi này đã xong, ta và ngươi cùng đi tìm đám người vừa rồi xử lý!

Huyền Vũ kêu gào một tiếng xem như đáp lại, bên trong con ngươi tràn đầy vẻ hưng trí bừng bừng. Thân hình lập tức mở ra hai cánh bằng nước, hóa thành một mảnh độn quang màu lam hướng xa xa bay đi. Mặc dù không bằng thần thú cầm điểu, nhưng vẫy cánh liền vượt qua mấy chục vạn dặm, chỉ trong nháy mắt đã vượt xa ngoài trăm vạn dặm.

Nhạc Vũ cười vang, thu Sương Thạch kiếm vào trong tay áo. Huyền Thủy Thiên Linh Châu vẫn nhô cao, cầm Thủy Vân kiếm trong tay, sát khí cháy rực trong mắt.

Dương Nghệ tuôn đầy mồ hôi lạnh, không biết phải làm sao, nhìn theo Nhạc Vũ đứng trên Huyền Vũ pháp tướng bay lướt qua bên cạnh.

Tiếp theo không biết hắn nghĩ tới điều gì, sắc mặt khẽ biến quay đầu nhìn về phía tây.

Tu vi của hắn chỉ tới Đại Thừa cảnh giới, nhưng cũng biết được chút Vọng Khí Pháp. Không ngờ nhìn thấy ở hướng kinh thành, nguyên bản tử khí tinh mang dày đặc bên trên bầu trời, hiện tại đã mỏng manh còn lại chỉ một tia nhàn nhạt, còn có sí hồng khí mang mênh mông cuồn cuộn quấn nhiễu, khí thế chiến tranh sát phạt bao phủ trên không nồng đậm.

- Sao lại như thế? Sao lại như thế?

Vẻ mặt Dương Nghệ nhất thời biến thành mờ mịt, tiếp theo ngay sau đó liền thấy hơn trăm chiến xa còn sót lại quanh người vô duyên vô cớ hướng mặt đất rơi xuống, linh quang ảm đạm.

Trong lòng Dương Nghệ đã biết đây là vận khí đại suy, khiến chiến xa mất đi gia trì. Hắn thật khó thể tin, thầm nghĩ vốn không thể sơ hở mới đúng. Theo mưu tính ban đầu, cho dù không trừ được Thủy Vân Tông nhưng cũng có thể toàn thân trở ra, vẫn sẽ không làm tổn hại căn cơ của Thiên Thủy quốc.

Nhưng theo tình hình trước mắt rõ ràng đã có chiến sự liên tục nổi lên, chiến tranh cùng tai họa liên miên phát sinh, khí vận của Thiên Thủy quốc vương thất

không còn cách nào trấn áp được tai họa ập đến này.

- Không ngờ là dấu hiệu vong quốc hiện ra, chẳng lẽ trời muốn vong vương thất ta? Ta không tin, tuyệt không tin! Đây chính là huyễn cảnh mà thôi, đây là huyễn thuật của Uyên Minh. Chờ khi giết được Uyên Minh, ta sẽ trở thành đệ tử ký danh của Xiển giáo. Mặc dù không hưởng ngai vàng quốc vương, làm người trên người, nhưng có thể trường sinh tiêu diêu trên Ngọc Hư thiên cảnh…

Cơ hồ đồng thời, bên trong Thiên Thủy kinh thành, tòa cung điện kim bích huy hoàng. Vị hoàng bào lão nhân bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm lên tấu chương trước mặt, làm án thư trước người nhuộm thành màu đỏ tươi.

Cả người hắn phảng phất như già đi mấy chục tuổi, suy sụp ngồi trên ngai vàng, trong miệng cũng thì thào lẩm bẩm.

- Làm sao có thể? Liệt tổ liệt tông tại thượng, quả nhân rốt cục đã làm gì? Lại làm thương thiên ghét bỏ Dương gia ta? Vạn năm cơ nghiệp Thiên Thủy quốc hôm nay, chẳng lẽ thật sự mất đi trong tay quả nhân sao? Chỉ là một Thủy Vân Tông nho nhỏ mà thôi…

Mắt nhìn ra ngoài cửa lớn, hồng sắc sát quang xoay quanh trên bầu trời không tan, trong mắt hoàng bào lão nhân không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

…

Nhạc Vũ giẫm trên lưng Huyền Vũ pháp tướng, trực tiếp bay qua trên bầu trời kinh thành Thiên Thủy quốc. Bên trong thành đại loạn khí tượng, cơ hồ có thể thấy rõ, hắn hoàn toàn không có nửa phần để ý.

Sau ngày hôm nay, các quốc gia sẽ rơi vào thời kỳ khô hạn lâu dài. Mà bên trong Thiên Thủy quốc đồng dạng linh mạch vỡ tan, mặc dù có hắn điều dưỡng vân khí, nhưng không tránh khỏi sẽ gặp mưa bão không ngừng.

Mấy vạn ức sinh linh kề bên cái chết, nhất định dẫn lên chiến tranh liên miên, vì vậy mới có khí thế chiến tranh sát phạt quấn quanh.

Cuối cùng hoàn toàn không khéo chính là hôm nay tán tu phụng dưỡng của Thiên Thủy quốc ngàn vạn không nên đem linh mạch thủy hệ toàn bộ phá hủy ngay khi hắn đang bắt tay vào điều tiết vân khí các nước.

Vì thế khiến cho toàn bộ nghiệp lực nhân quả lại đổ ập lên vương thất họ Dương kia, vận khí giảm đi cũng là việc tất nhiên.

Lạnh giọng cười khan, Nhạc Vũ thúc giục Huyền Vũ tăng nhanh tốc độ, chỉ thoáng chốc đã đi xa ngoài trăm vạn dặm.

Từ rất xa hắn đã nhìn thấy một dãy núi lớn quy mô không thua kém Thủy Vân sơn.

- Đây chính là Cửu Linh sơn?

Nhạc Vũ cau mày, liếc mắt nhìn kỹ. Chỉ thấy mấy vạn đệ tử bên trong núi đều đang hết sức đề phòng, một ít tuần sơn đệ tử trong mắt mang theo ý cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên.

Khóe miệng Nhạc Vũ nhếch lên, ngay sau đó trong miệng Huyền Vũ rống lên một tiếng kinh thiên, một đạo huyền hắc sắc quang hoa phun ra thẳng đánh xuống dưới.

Một tầng thổ hoàng sắc quang hoa bay lên, cùng Tiên Thiên Huyền Minh Thần Quang giằng co chỉ trong chốc lát liền bị ầm ầm đánh nát. Chỉ nháy mắt liền đem phạm vi mấy ngàn dặm toàn bộ đông cứng lại.

Nhạc Vũ tay cầm Thủy Vân kiếm nhanh như lưu tinh xẹt xuống, mạnh mẽ xuyên vào trong núi. Sau đó chỉ cảm thấy vô số bão cát vờn quanh, từng nhóm sa thạch lốc xoáy quấn quanh người hắn, lại có vô số cát đá đánh tới từ phía trước, phảng phất như núi lớn, cơ hồ mỗi một tảng đá cũng giống như một kích của Ngọc Tiên tu sĩ.

Nhạc Vũ không có chút để ý tới, hắn chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú lên ngọn núi cao nhất. Thanh kiếm vung ra, một đạo thủy lam kiếm hoa bắn đi. Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí dài tới trăm vạn trượng dẫn dắt lên vô số thủy khí tụ tập, được Huyền Thủy Thiên Linh Châu gia trì, biến thành băng kiếm khổng lồ lớn tới mấy vạn trượng, nặng nề chém xuống.

Từng đợt kình khí nứt toác vang lên, cả Cửu Linh sơn ầm ầm chấn động, hộ sơn linh trận cơ hồ nổ tung, mà thanh cự kiếm trong tay Nhạc Vũ đã dập nát thành từng đoạn.

Khóe môi hắn tràn ra đường tơ máu, Nhạc Vũ không chút do dự nhảy vào trên đỉnh núi.

Ngay trước mắt hắn hiện lên một tấm biển ghi dòng chữ Cửu Linh thật lớn.

Chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng gầm lên vừa giận dữ vừa kinh sợ:

- Uyên Minh, ngươi ở Khống Vân Phong giết bảy ngàn đệ tử Cửu Linh Tông ta, rốt cục còn muốn làm tận cùng? Cửu Linh ta tuy chịu gian nhân mê hoặc, thành kẻ địch của các ngươi, nhưng cho tới nay còn chưa dính nửa tính mạng của Thủy Vân Tông, bao nhiêu ân oán cũng đã nên giải quyết…

Nhạc Vũ nghe vậy chợt nhớ tới lời nói của lão nhân kia khi trước, thật làm kẻ khác bật cười. Khóe môi hắn lại nhếch lên:

- Nếu lúc ấy bản thân ta vẫn lạc, thật không biết các ngươi có chịu buông tha trên dưới Thủy Vân Tông? Uyên Minh này hiểu được không nhiều đạo lý, chỉ biết hai tông đã thành kẻ thù một mất một còn. Tiện tay chém tận giết tuyệt, không lưu hậu hoạn rồi hãy tính sau. Uyên Minh này muốn giết người, vì sao còn cần tìm lý do?

Trên không vọt tới một trận cương phong, cơ hồ không cần quay đầu lại nhìn Nhạc Vũ cũng biết chính là Huyền Vũ theo sát phía sau hắn giáng xuống.

Sau đó hắn không chút do dự vung trường kiếm, thủy sắc kiếm quang mênh mông cuồn cuộn trực tiếp đem tòa đại điện trước mắt chém vỡ.

Hai bóng người bên trong hoảng sợ bay ra, một là Nguyệt Sơn mà một người khác là hoàng bào đạo nhân, tuy Nhạc Vũ chưa thấy qua nhưng không lâu lúc đấu pháp trên đỉnh Khống Vân Phong hắn đã quen thuộc với khí tức của người kia.

Cười khẽ một tiếng, trong mắt mang theo hàn ý vô tận, Nhạc Vũ đánh ra một ấn quyết. Thân hình Huyền Vũ tản ra, hóa thành một hắc thủy lốc xoáy khổng lồ, một cỗ hấp lực khổng lồ đem hai Thái Ất Chân Tiên trên không toàn bộ hút nhiếp chặt chẽ.

Ngay khi trong mắt hoàng bào đạo nhân lộ vẻ kinh hoàng, cả người Nhạc Vũ đã

dựng lên, đồng dạng một chiêu Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí dài mấy trăm vạn trượng chém xuống, lấy xu thế tràn trề trực tiếp đem người này chém thành bột mịn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 973: Dư ba vị liễu

Bên trong tầng mây dày chín trăm vạn trượng, một vầng thủy kính đang trôi nổi trong hư không, tuy chỉ cỡ bảy thước, nhưng lại có thể chiếu rọi cả đại thế giới.

Mà giờ khắc này hình ảnh bên trong kính là một biển máu giàn giụa. Vô số thi hài nằm trên mặt đất, mà ngay trung ương mặt kính là một thanh niên tuấn tú cao lớn gầy gò.

Dưới chân hắn là một mảnh thủy quang đang lan tràn tản ra khắp mọi nơi, hình thành một đám phù văn huyền ảo, mờ mờ ảo ảo kết thành đại trận. Đem khí huyết tinh nguyên khắp xung quanh rót vào trong cơ thể một cự thú màu đen vừa giống rắn vừa giống loài rùa.

Mà thanh niên kia đang ngửa đầu nhìn lên, mang theo vài phần sát ý, lại lộ ra vài phần cương quyết, vô cùng trương dương ngạo cuồng.

Phảng phất như hắn đã biết được có người dùng thủy kính quan sát hắn, ngạo nghễ nhìn thẳng tới, ánh mắt như đao mang theo vài phần khiêu khích.

- Thú vị!

Một bàn tay trắng như ngọc vuốt nhẹ lên mặt thủy kính, liền làm mặt kính tán ra biến mất.

Chủ nhân bàn tay hơi nhổm người lên, nhìn xuống bên dưới tầng mây trùng điệp. Nhìn qua thần tình thật lạnh nhạt, nhưng trên gương mặt vô cùng mịn màng tuyệt mỹ vô song lại mang theo vài phần ý cười giống như bệnh thần kinh, hai gò má đỏ bừng, tay phải thoáng rung, giống như tùy thời muốn rút kiếm phát ra.

- Hay cho một tên tiểu tử cuồng vọng, chẳng lẽ là muốn giết cho ta xem sao? Một con kiến nhỏ bé mà thôi, còn dám làm như thế? Thật nghĩ ta không làm gì được ngươi?

Thở sâu một hơi, thanh niên đạo nhân có gương mặt xinh đẹp tuyệt trần chẳng khác gì nữ tử dần dần cưỡng chế ác khí dồn tích trong lồng ngực, ánh mắt chớp động phảng phất như đang suy tư chuyện gì đó.

Ngay sau đó tay áo hắn run lên, một trương tử kim sắc đạo phù hiện ra trong tay.

Còn đang chần chờ có nên đánh ra trương đạo phù hay không, trong không trung bỗng nhiên truyền ra một tiếng thở dài:

- Thủ đoạn quá mức!

Vẻ mặt đạo nhân kia nhất thời ngẩn ra, trong mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc:

- Sư tôn?

Thanh âm vừa rồi phảng phất như chưa từng xuất hiện qua, đạo nhân có gương mặt như ngọc không khỏi hiện lên vẻ mặt âm tình bất định hồi lâu, cuối cùng hừ lên một tiếng tức giận, vung mạnh tay áo, xoay người biến mất trong phiến không gian kia.

Đồng dạng bên ngoài cửu tiêu trọng vân, bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, trung niên hoàng giả mặc tử kim bào thêu nhật nguyệt tinh tú cũng đang cười lên ha ha, cơ hồ cười ra nước mắt.

- Xiển giáo tự lập giáo thủy, mười ba Kim Tiên bên trong hồng hoang luôn lấy xu thế cường ngạnh nổi danh. Thật chưa từng nghĩ đến những người kia có một ngày gặp phải chuyện thế này. Văn Thù bị Tử Vân giết chết thì thôi, Tử Vân đạo nhân dù sao cũng đồng dạng là Đại La Kim Tiên, thậm chí một thân tài nghệ còn thắng truy Nhiên Đăng. Nhưng hôm nay với thủ đoạn của Từ Hàng cũng không làm gì được một Ngọc Tiên nho nhỏ, thật sự làm kẻ khác phải bật cười…

Lão nhân tóc bạc khẽ thở dài một tiếng, phất tay tán đi sương mù dưới mặt đất, thu hồi ánh mắt nói:

- Ta cũng không cảm thấy Từ Hàng đạo nhân có chỗ nào đáng buồn cười. Phong cách của người kia dù là sư tử vồ thỏ cũng sẽ dùng toàn lực. Ra tay không theo quy tắc, một khi động thủ sẽ làm cho người ta không còn đường phản kháng. Hôm nay nói tới cùng không phải mưu đồ của hắn xảy ra sai lầm, mà là Uyên

Minh thực sự hành sự ngoài dự đoán mọi người. Một bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu, một thanh Thủy Vân kiếm, lại được Huyền Vũ bảo hộ, thực lực có mấy Thái Ất Chân Tiên có thể so đo. Nhưng kẻ này thật không biết thu liễm, trong một ngày liên tục di chuyển chiến đấu khắp vạn dặm chiến trường, liên tục giết chết bảy Thái Ất Chân Tiên. Giáp mặt khiêu khích trả thù kiểu như vậy, khó nói người kia sẽ không thẹn quá hóa giận!

- Thẹn quá hóa giận?

Hoàng bào trung niên hơi nghiêm mặt:

- Đổi lại là Kim Tiên khác trong Xiển giáo, hoặc là có thể xảy ra chuyện như vậy. Nhưng Từ Hàng đa mưu túc trí, làm sao có thể vì hận thù cá nhân của mình mà phá hư đại sự của giáo môn? Hiện giờ Xiển Tiệt hai giáo tranh chấp, vốn sát kiếp sắp nổi lên. Tổ sư Địa tiên Vạn Thọ sơn, tuy không phải thánh nhân nhưng luôn trung lập không đảo theo phương nào, chỉ cần thế lực của họ đã đủ quyết định đại thế. Hắn làm sao dám?

Lạnh lùng châm biếm một tiếng, hoàng bào trung niên vẻ mặt ngưng tụ:

- Hiện giờ đại loạn các nước Tây Vực đã định, Thiên Thủy Dương thị vận mệnh quốc gia đã suy, chỉ sợ không vượt được ba năm sẽ mất nước. Đây là có cơ hội…

Sau khi dứt lời hoàng bào trung niên quay đầu bình tĩnh nhìn người bên cạnh. Thật lâu sau mới thấy lão nhân đầu bạc vẻ mặt vô cùng ngưng trọng lắc đầu:

- Cử động lần này quá gấp gáp, vẫn chưa tới thời cơ, chỉ biết trận chiến tranh đại tai họa này sẽ khiến cho vạn dân chịu khổ, nhưng có thể nghĩ biện pháp bố thí ngũ cốc để tăng thêm hương khói cho Thiên Đình ta…

Vẻ mặt hoàng bào trung niên hiện lên thất vọng, ảm đạm ngồi dựa vào lưng ghế nói:

- Như vậy nói tới chúng ta cũng không kiếm được nửa điểm ưu đãi. Ngược lại còn tiện nghi cho đám người Xiển giáo nhân họa được phúc sao? Phương Tây đại loạn, chỉ sợ đám người bên dưới. Hôm nay người của Thiên Thủy Dương gia cũng thật quá mức vô năng. Rõ ràng có thể dựa thế dựng lên, nhưng lại đi làm chuyện điên rồ như vậy, tự hủy căn cơ. Thật là vô cùng ngu xuẩn, không một

nhân tài…

Khi nhắc tới chữ "Dương", hoàng bào trung niên như nghĩ tới điều gì, dần dần có chút nghiến răng nghiến lợi.

Lão nhân đầu bạc nghe vậy cũng không nhịn được thoáng lộ ra ý cười:

- Bệ hạ muốn nhắc tới người em rể kia sao? Người nọ thật sự nhân phẩm quá kém. Nhưng đứa cháu trai của ngài trời sinh cái thế hào hùng, nếu luận thiên tư ngộ tính, chỉ sợ còn hơn cả Uyên Minh…

Sắc mặt hoàng bào trung niên thay đổi, tiếp theo khẽ hừ một tiếng, tựa hồ không muốn nhắc tới việc này, nhưng tận sâu trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ phức tạp.

…

Trên đỉnh núi vô danh, Nhạc Vũ đã thu hồi Thủy Vân kiếm. Từ khi hai cỗ ý niệm mạnh mẽ làm hắn kiêng kỵ lần lượt thối lui, tâm thần căng thẳng của Nhạc Vũ giống như trút được gánh nặng buông lỏng xuống.

Nhưng giờ phút này khi hắn nhìn về phương bắc cũng còn mang theo vài phần hậm hực. La Linh Tông chính là tông môn thứ hai mà hắn tìm tới, chưởng giáo Nguyên Vấn tính cả một Thái Ất Chân Tiên khác cũng đều bị hắn tự tay chém chết dưới kiếm.

Chỉ riêng Triều Thác cũng chạy trốn thật nhanh, mà tốc độ bỏ chạy cơ hồ ngang hàng với Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới. Chỉ đến trễ một ngày thời gian đã không tìm được bóng dáng người kia.

Thật không biết người kia sử dụng phương pháp gì ngay cả thuật suy diễn của hắn cũng không tìm ra tung tích.

- Chẳng lẽ muốn ta truy tới tận Bắc Hải hay sao?

Hơi suy ngẫm, Nhạc Vũ cười khổ một tiếng. Tuy hắn cáu giận đối với người kia, nhưng còn chưa tới mức độ chịu lãng phí thời gian một mình giết tới Bắc Hải.

Lắc lắc đầu, Nhạc Vũ nhảy xuống khỏi mai rùa, hạ xuống trước người Huyền Vũ, thoáng chắp tay nói:

- Lần này Huyền Vũ đạo huynh trợ giúp, thật đã kết thúc. Ân đức bảo hộ của đạo huynh, Nhạc Vũ nhất định ghi nhớ trong lòng!

Huyền Vũ toét ra miệng rộng mang theo vui vẻ kêu lên một tiếng. Thân hình rút lui lại mười trượng, dùng cự chưởng vỗ vỗ lên vai Nhạc Vũ, tựa hồ đang nói không cần đa tạ. Tiếp theo trong mắt lộ ra vài phần thỏa mãn, nguyên linh hóa thành một đạo hồng quang đem khí huyết tinh nguyên thu thập được toàn bộ bao bọc lại mang theo, bay về phía chân trời phương bắc.

Sau đó thân hình khổng lồ cũng hóa thành nước rơi rụng tan ra.

Nhìn thấy Huyền Vũ rời khỏi, Nhạc Vũ thoáng cau mày, cảm giác có một cỗ tử tinh khí bỗng dưng bị rút ra khỏi cơ thể, một bộ phận thủy linh lực tinh thuần đồng thời tán đi.

Đây là pháp lực gia trì của Huyền Vũ khiến cho thực lực của hắn tăng trưởng lên ba thành. Nếu không phải lấy Huyền Vũ kiếm quyết đưa tới vị thần thú trong tứ linh buông xuống hóa thân, chỉ sợ cuộc chiến hôm nay tuyệt không thoải mái như thế.

Ngay sau đó Nhạc Vũ liền cảm giác được có vài cỗ ý niệm địch ý mơ hồ gần bên, đều là Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, còn đang nóng lòng muốn tìm đến hắn, nhưng chung quy chưa dám động thủ.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười nhẹ, cũng không quá để ý tới. Nhưng nơi này đã là phương bắc địa giới Thành Vũ quốc, hắn cũng không nghĩ tiếp tục lưu lại.

Nhưng khi khóe mắt hắn xẹt qua dưới chân núi, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra.

Chỉ thấy bên dưới chân núi đều biến thành khô vàng đen thui, không còn thấy bao nhiêu thảm cỏ xanh biếc. Nơi bình nguyên phì nhiêu đều biến thành khô héo rạn nứt, có một con sông lớn cách đó không xa đã khô cạn tới đáy sông.

- Đây là đại hạn sao? Sao lại nhanh tới như vậy?

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ biến, hắn nhớ rõ khi lấy Lưỡng Nghi Vân Khí Đồ đoạt lấy thủy khí các nước, chỉ mới mười mấy ngày thời gian mà thôi. Đại hạn thế này nhanh lắm cũng phải hơn mười ngày nữa mới có thể xuất hiện.

Lấy ra Thông Thiên Nghi, cũng lấy ra Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ dốc lòng suy diễn. Hồi lâu sau hắn cắn răng cười lạnh:

- Hay cho Xiển giáo Kim Tiên!

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn những cư dân đang vội vàng chạy đi cứu ruộng đồng, Nhạc Vũ lại không tự chủ được cảm thấy có vài phần cảm giác bó tay vô lực.

Mặc dù hắn có năng lực làm phép, cho dù không thể hoàn toàn giải được hạn hán, nhưng cũng có thể triệu được mưa đến. Nhưng mấy tông môn nơi này chưa hắn đã chịu đáp ứng.

Trầm ngâm một lúc lâu hắn cũng không có cách khác, cuối cùng cười khổ một tiếng, phi thân lên. Hắn cũng không có ý niệm cứu thế gì lớn lao, sở dĩ không bỏ xuống được chỉ vì việc này hắn có một phần trách nhiệm mà thôi. Nhưng nếu một khi thực sự không còn cách giúp, hắn cũng không quá mức quản tới. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Nếu thật sự không được chỉ đành tìm thời gian đến trung nguyên đổi lấy lương thực…

Còn đang suy nghĩ như vậy, Chiến Tuyết đã hóa thành bạch quang từ trong mi tâm của hắn bỗng dưng xuyên ra. Nàng nhíu mày nhìn xuống phía dưới, sau đó quay đầu mang theo vẻ cầu khẩn nói:

- Sư huynh, chẳng biết có thể cho ta mượn Diễn Thiên Châu dùng một chút hay không?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, nhưng chỉ nháy mắt đã hiểu ra, trên mặt hiện lên vài phần hờn giận. Hắn vốn cũng đang có ý này, nhưng lời này từ trong miệng Chiến Tuyết nói ra cũng làm cho hắn không khỏi nảy sinh lòng buồn bực.

- Cho nàng mượn cũng được, nhưng Tuyết nhi, hiện giờ nên nhớ nàng đang chưởng quản sát phạt chiến tranh!

- Tuyết nhi hiểu được!

Chiến Tuyết vẫn đạm nhiên, tiện tay triệu tay một đoàn vân khí. Sau đó dùng thiên làm giấy, dùng vân làm mực, ngưng tụ ra một chữ "Chiến", một chữ "Vũ". Sau đó đem hai chữ này chia ra hai nửa nói:

- Cái gọi là chiến, là bởi vì ích lợi tranh giành, chính là tâm ý chiếm đoạt hoặc tham lam đồ vật của người khác mới xảy ra chiến tranh sát phạt. Cái gọi là vũ, chính là dùng vũ lực điều khiển việc đánh trận sát phạt. Mặc dù ta chưởng quản việc sát phạt, cũng chưa chắc không có nhân tâm…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 974: Nhất ngữ thành sấm!

- Thần chức của ta tuy chưởng quản việc sát phạt nhưng cũng còn nhân tâm…

Lời của Chiến Tuyết vang lên bên tai, phảng phất như tiếng vọng không ngừng. Nhạc Vũ đứng trên đỉnh núi, giật mình một lúc lâu mới khe khẽ thở dài. Mùi vị trong lòng thật phức tạp khó nói rõ, tuy không quá đồng ý với cách nói của nàng, nhưng vẫn thầm nghĩ:

- Tuyết nhi cũng đã trưởng thành!

Hắn nhớ rõ vài chục năm về trước, Chiến Tuyết đã không còn hoàn toàn phục tùng theo mệnh lệnh của hắn. Tuy lòng ngưỡng mộ yêu thương đối với hắn không giảm, nhưng nàng đã có thể có chủ kiến của mình, dùng quan niệm của mình để phân biệt đúng sai.

Hắn cười tự giễu, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quay về hồi ức trước kia. Chia tay với Chiến Tuyết, sau đó hắn hóa thành một đạo thủy lam kiếm hoa thẳng xuyên vạn dặm, bay thẳng về phương nam hướng Thiên Thủy quốc. Đã không còn Diễn Thiên Châu, khả năng suy tính giảm đi, có chút không thoải mái nhưng cho tới lúc này phỏng chừng cũng không ai dám tiếp tục ra tay đối với hắn. Cho dù còn có mưu đồ gì, cũng phải chờ thêm một thời gian, khi đó Chiến Tuyết hắn đã quay trở về.

Khi trở lại Thủy Vân sơn hắn chỉ thấy dưới chân núi có khoảng hơn mười tu sĩ thần tình tái nhợt đứng dưới chân núi phía đông. Gương mặt đại khái tương tự như nhau, mặc đạo bào Thủy Vân Tông, nhưng sắc mặt như người chết, hai mắt vô thần.

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy kỳ quái, hạ xuống dưới chân núi.

Không giống như những năm trước lúc hắn vừa đến Thủy Vân Tông, đệ tử tuần sơn nơi này vừa nhìn thấy hắn bay đến đều có vẻ mặt nghiêm túc, kính sợ vô cùng, cung kính lễ độ.

Mà những tu sĩ kia giống như nhìn thấy cứu tinh, sụp người bái lạy.

Cũng không cần Nhạc Vũ mở miệng hỏi, liền có một đệ tử đời thứ hai mở miệng giải thích:

- Những người này đều thuộc vương thất Thiên Thủy quốc, Cực Thiên sư bá cùng Cực Hoán sư bá có lệnh đem trục xuất sơn môn…

Nói được một nửa, vị tu sĩ Thiên Tiên có thể xem như sư huynh của Uyên Minh đã lộ ra vẻ khinh thường nói tiếp:

- Những người này ở trong tông môn an hưởng trường sinh, khi tông môn gặp nạn thì không thấy bóng dáng kẻ nào, không chịu ra nửa điểm khí lực. Trong đó còn có mấy người trực tiếp bái nhập vào Cửu Linh Tông. Hiện giờ xem tình thế không ổn mới quay trở về. Hai vị sư bá vì nhớ tới tình nghĩa xưa kia với khai quốc thái tổ nên mới không giết bọn họ. Lần này xem như tiện nghi cho bọn hắn! Bên phía Diễm Linh Tông còn trực tiếp đem người của vương thất Thiên Thủy quốc chém giết, đem đầu người đưa tới tận kinh thành Thiên Thủy quốc!

Ngữ khí của người này nhiều ít có chút tức giận. Nhạc Vũ nghe vậy cũng thoáng gật nhẹ đầu, xác nhận lời nói của hắn. Cực Hoán cuối cùng chỉ đem những người này trục xuất tông môn thật sự đã xem như nhân hậu.

Nếu đổi lại là chính hắn phỏng chừng cũng đã một kiếm xử lý cho qua chuyện, sạch sẽ sảng khoái.

Nhưng bên phía Diễm Linh Tông động tác lại kịch liệt như vậy, thật làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng sau khi hắn ngẫm lại cũng không còn thấy ngạc nhiên. Phải nhanh chóng thoát khỏi việc bị vương thất Thiên Thủy quốc liên lụy, hướng Thủy Vân Tông lấy lòng, loại phương pháp này là hiệu quả nhất. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Phỏng chừng bên kia đối với Thiên Thủy Dương gia từ lâu còn bất mãn trong lòng.

Cười nhẹ một tiếng, Nhạc Vũ đi thẳng đến đỉnh Liên Vân Phong. Chỉ thấy bên

trong Thủy Vân Điện, nhiều Ngọc Tiên tu sĩ đều tụ tập, kể cả Cực Hoán bên trong, ai cũng kích động dị thường.

Nhạc Vũ thi lễ đầy đủ cấp bậc lễ nghi xong, bên trong đại điện đều trở nên vắng lặng quỷ dị. Vẫn là Cực Hoán có tu dưỡng sâu nhất, hồi phục tinh thần nhìn Nhạc Vũ cười nói:

- Ban đầu ta cho ngươi trấn thủ Khống Vân Phong, cũng chưa từng nghĩ tới cục diện của tông môn sẽ gian nan như thế. Càng không ngờ được Uyên Minh ngươi cuối cùng có thể vượt qua, ngăn cơn sóng dữ. Tông môn có được hậu bối anh kiệt như ngươi thật sự vạn hạnh. Chỉ tiếc chúng ta từ đầu đến cuối chưa giúp được ngươi bao nhiêu…

- Sư bá quá khen, có Thủy Vân kiếm cũng đủ rồi!

Nhạc Vũ nói thật đơn giản, cũng không khiêm tốn, cũng không có nửa phần tự đắc.

Lần này Thủy Vân Tông có thể bình yên vượt qua tai nạn, cơ hồ chỉ dựa vào một mình hắn. Nói những lời khiêm tốn thoái thác gì ngược lại càng có vẻ không thật lòng.

Về phần nói những người này chưa giúp đỡ được hắn kỳ thật cũng không đến nỗi. Trong lúc khẩn yếu nguy cơ lại chịu đưa Thủy Vân kiếm tới, xem như đã biểu lộ tình cảm của tông môn, đối với hắn càng giúp ích được rất nhiều.

Nhưng vẻ mặt thản nhiên này của hắn làm trong ánh mắt hơn mười vị đại đệ tử đời thứ nhất đều lộ ra quang mang.

Tiếp theo Cực Hoán lại nhìn Thủy Vân kiếm trong tay Nhạc Vũ, vẻ mặt phức tạp, thoáng do dự chốc lát liền kiên quyết mở miệng nói:

- Sao gọi là quá khen? Lần này nếu không có Uyên Minh ngươi, trong vòng vài năm Thủy Vân Tông nhất định tan thành mây khói, điểm này không cần chối cãi. Tông môn xưa nay thưởng phạt phân minh, trước đó phạt ngươi trấn thủ Khống Vân Phong trăm năm, chính là vì phòng bị La Linh Tông, hiện giờ đã không cần thiết, có thể miễn. Ngoài ra thanh Thủy Vân kiếm cho dù để lại trong sơn môn chỉ là vô dụng. Kiếm này có thể giao cho ngươi, xem như chúc mừng vậy!

Trong điện thoáng xôn xao, toàn bộ Ngọc Tiên tu sĩ đều đưa mắt nhìn nhau, hiển lộ vẻ kinh dị, nhưng ai cũng trầm tĩnh, không có người nào mở miệng phản bác.

Trong mắt Cực Thiên hiện lên vẻ khen ngợi.

Nhạc Vũ cũng im lặng, không cần tiếp tục đến trấn thủ Khống Vân Phong, tất nhiên là chuyện mà hắn thích nghe nhất trong lúc này.

Nhưng đem thanh nhị phẩm hậu thiên linh bảo Thủy Vân kiếm cấp cho hắn cũng làm hắn có chút giật mình.

Nói thế nào đây cũng là trấn tông bảo vật, trung tâm của hộ sơn đại trận, cứ như vậy thật đơn giản đưa cho hắn, quả thật có chút vượt ngoài dự kiến.

Vẻ mặt thoáng do dự, Cực Thiên mở miệng nói:

- Uyên Minh, tổ sư ngươi dùng lực lượng cả đời bất quá chỉ có thể đem Thủy Vân kiếm quyết rút lại thành tám thức, từ sau đó cũng không thể tiến thêm, đây là chuyện ăn năn suốt đời. Ta xem trận chiến vừa rồi của ngươi, đã ẩn hiện nguyên mẫu của bốn kiếm, nghĩ tới ngày hoàn thành chân chính sẽ không còn xa. Tông môn ban thưởng Thủy Vân kiếm cho ngươi thật sự là chờ mong ngươi rất nhiều. Nếu có một ngày ngươi cầm kiếm này, ngạo lăng cửu tiêu, mới xem như không phụ lòng của tông môn…

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy đắng chát, hắn cùng Thủy Vân Tông kỳ thật cũng không có quan hệ. Thậm chí cho tới giờ khắc này cũng không muốn có quan hệ quá nhiều. Nhân quả liên lụy bên trong, theo hắn xem ra ít dính đến mới là tốt nhất.

Nhưng trong nháy mắt Thủy Vân kiếm lại phát ra một tiếng chiến minh, lộ ra vài phần ý tứ như vui mừng.

Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát, trong lòng thoáng thở dài, cũng không tiếp tục do dự, vẻ mặt ngưng trọng cúi người cảm tạ, thu hồi kiếm vào trong tay áo.

Thân phận Uyên Minh hắn vẫn còn cần dùng tới, có thanh kiếm này có thể giúp ích cho hắn thật lớn.

Một bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu chính là tam phẩm tiên thiên linh bảo, cùng thanh Thủy Vân Kiếm là nhị phẩm hậu thiên linh bảo, không sai biệt lắm cũng cùng một đẳng cấp. Nhưng bảo vật này dù sao cũng không phải binh khí sát phạt, tác dụng lớn nhất chính là tụ tập linh khí, gia tăng thêm uy lực cho Dung Vũ Hóa Vân chân khí mà thôi.

Về phần Sương Thạch kiếm, trước đó hắn vốn đã có cảm giác thanh kiếm này không gánh nổi linh lực khổng lồ sau khi hắn tụ tập.

Mà trận chiến này tuy hắn đại thắng, nhưng cũng đã cùng hơn mười Thái Ất Chân Tiên kết thù kết oán. Trước khi "Uyên Minh" tăng thêm tu vi, cũng đang cần thanh kiếm này hộ thân.

Cực Hoán thấy hắn thu nhận, trên mặt hiện lên ý cười. Sau đó lại hỏi han một phen, những người đang tụ tập trong đại điện đều tâm tình khuấy động, vẻ mặt vô cùng phấn chấn, ai cũng hỏi han chi tiết mới cảm thấy thật yên lòng.

Nhạc Vũ cũng sớm có chuẩn bị đối với chuyện này, nhưng qua nửa ngày hắn cũng cảm giác có chút không thoải mái, cũng may Cực Thiên hiểu ý, thấy hắn lộ vẻ mệt mỏi mới nhắc nhở mọi người.

Quay trở về Cực Uyên Phong, hơn ngàn tu sĩ cũng đều đi ra nghênh đón. Tựa hồ ai cũng mang theo vẻ mặt vui mừng, trong mắt sáng ngời, mang theo vài phần phấn chấn.

Nhạc Vũ vốn không lòng dạ giao tiếp, nhưng ngẫm lại làm như vậy có chút không ổn. Chỉ đành nhẫn nại tính khí cười nói vài câu, đơn giản an ủi khuyến khích các đồng môn.

Nếu là ngày xưa, cho dù là sau khi hắn tự tay chém giết Cực Lâm hơn phân nửa cũng không có gì hiệu quả.

Nhưng là hôm nay mỗi người đều vẻ mặt nghiêm túc, vô cùng thận trọng, đều chăm chú lắng nghe.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe quang mang, Tử Vân đạo nhân muốn hắn chấn hưng Thủy Vân Tông, nhưng dù sao ngày sau hắn cũng phải rời đi. Thủy Vân Tông không thể cả đời đều giao cho hắn bảo hộ. Hưng vượng của một tông môn không nằm ở chỗ có bao nhiêu thế lực, bao nhiêu tài nguyên, mà là phải xem đệ tử

trong tông môn có bao nhiêu thực lực.

Nhạc Vũ cũng không phải không muốn dạy dỗ ra mấy đệ tử, giữ thể diện cho Thủy Vân Tông. Chỉ là trước kia nhìn thấy Cực Uyên Phong chia năm xẻ bảy nên không muốn nhúng tay vào chỉnh đốn.

Nếu như là ngày hôm này, nhiều ít lại làm cho hắn có chút hứng trí.

Ánh mắt chớp động chốc lát, Nhạc Vũ cười khẽ đầy hàm súc:

- Ba ngày sau ta khai đàn giảng pháp! Dung Vũ Hóa Vân chân khí, Thủy Vân kiếm quyết còn có luyện thể thuật, phù triện pháp. Nếu các ngươi có hứng thú, có thể chuẩn bị tốt công khóa đến chỗ ta nghe giảng.

Lời vừa thốt ra hơn ngàn tu sĩ đều kinh ngạc. Hồi lâu sau khi lấy lại tinh thần, những người tu hành công pháp thủy hệ ai ai cũng mừng như điên. Cho dù là người không tu hành công pháp thủy hệ cũng lộ vẻ vui mừng. Đạo hạnh như Nhạc Vũ hiện tại đã có thể xem như thông thiên. Trong đó còn có luyện thể thuật cùng phù triện, vừa nghe đã biết vô cùng lợi hại.

Nhưng đợi tới khi mọi người lấy lại tinh thần đã không còn thấy bóng dáng Nhạc Vũ.

Sang ngày thứ ba, Nhạc Vũ quả nhiên giữ lời khai đàn giảng pháp bên trong Cực Uyên Phong. Những người tới nghe giảng không chỉ là người của Cực Uyên Phong, ngay cả các ngọn núi khác cũng có không ít người tìm đến.

Ban đầu chỉ giới hạn trong Dung Vũ Hóa Vân chân khí cùng Thủy Vân kiếm quyết, về sau nhiều thần thông thủy hệ đều có lướt qua. Phù triện, trận đạo, luyện khí cùng luyện đan những tạp học này cũng có nhắc tới. Bất kể huyền ảo khó hiểu như thế nào đều có thể giảng được rõ ràng, đến cuối cùng ngay cả Cực Hoán cũng tiến đến dự thính.

Kéo dài liên tục mấy tháng Nhạc Vũ mới dừng lại.

Lần này không phải hắn hào phóng như thế, chỉ là cuộc chiến ở mấy tháng trước hắn thật sự lĩnh ngộ ra không ít thủy pháp huyền ảo.

Mở đàn giảng pháp xem như là ban ân cho đệ tử, đối với hắn mà nói cũng là

kiên cố căn cơ. Mỗi lần hắn bắt đầu giảng về Dung Vũ Hóa Vân chân khí cùng Thủy Vân kiếm quyết, liền cảm giác lĩnh ngộ về hai môn thần thông này càng sâu hơn một tầng.

Thủy Vân tứ kiếm càng thêm hiện rõ trong đầu. Mà ngay ngày hắn chấm dứt, đại đệ tử Minh Đạo vẻ mặt cổ quái đem một hộp ngọc đưa tới phù không đảo.

Nhạc Vũ không cần nhìn xem, chỉ dùng thần niệm cảm giác là biết được bên trong có vật gì. Chính là đầu của Dương Nghệ!

Tiếp theo tính lại thời gian, hôm nay là ngày tám tháng bảy. Theo bản năng, Nhạc Vũ nhớ lại lúc trước mình từng nói qua một câu.

- Ngày bảy tháng bảy, nhị vương tử Thiên Thủy quốc Dương Nghệ kết liễu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 975: Phương Bắc Đại Đế

Mở ra hộp ngọc, đầu của Dương Nghệ quả nhiên nằm bên trong hộp, hai mắt trợn ngược, phảng phất như chết không nhắm mắt.

Nhạc Vũ cau mày, bắn ra một tia hỏa diễm đem cả hộp ngọc lẫn đầu lâu bên trong hóa thành tro tàn. Sau đó tiện tay phất qua, đem tro tàn ném khỏi phù không đảo, tùy ý cho gió núi thổi tan.

Tiếp đó hắn lại đem tâm thần chuyên chú vào Thủy Vân kiếm trong tay, kiếm quang chợt sáng lên, bao phủ trong phạm vi mười trượng.

Tổng cộng ba mươi hai chiêu Thủy Vân kiếm thức bị hắn chia thành vô số đoạn, sau đó phân chia tổ hợp. Sắc bén cường ngạnh, hóa thành từng phiến băng lăng, lại bỗng nhiên chuyển sang chí nhu, kiếm khí như tơ, vô số thủy khí lượn lờ.

Tuy kiếm khí tràn trề nhưng tòa trúc lâu của Nhạc Vũ lại không hề bị nửa điểm tổn thương.

Mỗi khi hoàn thành một kiếm thức, khóe môi Nhạc Vũ lại thoáng nhếch lên, lộ ra sắc mặt vui mừng. Vẻ sáng bóng trong mắt chớp động, làm như có điều ngộ ra.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, kiếm thức dần dần từ ba mươi hai thức lui thành mười sáu thức, sau đó lui thành tám thức. Ngay khi cuối cùng lui thành bốn thức, cuối cùng không còn cách nào khống chế được kình lực, khiến tòa trúc lâu ầm ầm nổ tung, kiếm quang tràn đầy, đánh xa ngàn dặm.

Nhưng trên mặt Nhạc Vũ lại không hề có chút ý uể oải, ngược lại bên trong ánh mắt ẩn hàm một tia mừng rỡ như điên.

Bốn chiêu kiếm thức đến lúc này đã xem như chân chính hoàn thành, khống chế không nổi kình lực chỉ là vì tu vi chưa đủ.

Lấy Ngọc Tiên tu vi của Uyên Minh biểu lộ, làm như vậy là chuyện hết sức bình thường.

Sau đó khi hắn thu kiếm lại, từ xa hơn trăm trượng truyền tới thanh âm tiếng vỗ tay. Vừa đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Cực Thiên đang cười nhẹ đứng xa xa, sắc mặt vui vẻ nói:

- Chúc mừng sư điệt, đúng là ta đã không nhìn lầm. Bộ Thủy Vân kiếm tứ thức này quả nhiên đã được ngươi hoàn thành. Ít nhất Cực Thiên này tìm không được chút sơ hở, một khi ra chiêu chưa chắc đã là kẻ địch của ngươi.

- Sư bá nói đùa, bộ Thủy Vân kiếm tứ thức tuy uy lực mạnh mẽ tuyệt đối nhưng vẫn còn chưa làm được thu phát tự nhiên, không thể đối kháng Thái Ất Chân Tiên tu luyện đại thần thông.

Nhạc Vũ cười tự giễu, đứng lên mỉm cười hành lễ, tiếp theo trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ nói:

- Sư bá đến đây chẳng lẽ vì chuyện của vương thất Thiên Thủy quốc? Vì sao đang êm đẹp lại đưa tới đầu của Dương Nghệ?

- Đó là do Thiên Thủy Dương thị gây nên, không quan hệ gì tới Thủy Vân Tông ta. Gia tộc này còn đang vùng vẫy giãy chết, hoặc là lo sợ bị Thủy Vân Tông bỏ đá xuống giếng, mới đem đầu người đưa tới để bình ổn cơn giận của tông môn ta. Đặc biệt là vì ngươi…

Nói tới đây Cực Thiên lại cười nhẹ, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ nói:

- Ngươi có biết hiện giờ ở Tây Vực ngươi đã có bao nhiêu danh vọng? Thiên hạ đệ nhất nhân dưới Thái Thanh Huyền Tiên cảnh, được xưng là Thủy Kiếm Tiên. Lấy một người một kiếm độc kháng tuyệt thế anh tài của hơn mười tông môn. Nhờ phúc của ngươi, tiểu tông đạo giáo không có bao nhiêu danh tiếng như tông môn ta hiện giờ đã thanh danh đại chấn. Đệ tử bái sơn tăng thêm bảy thành, cũng có tán tu nổi tiếng tư chất không tệ nghe danh mà đến, có tâm ý bái nhập Thủy Vân môn hạ, hiện giờ bên trong Thủy Vân Tông, lại càng không biết có bao nhiêu đệ tử sùng kính ngươi. Kỳ thật ta cùng Cực Hoán vẫn từng cẩn thận suy nghĩ, do ngươi nhậm chức Thủy Vân tông chủ, so với hai người chúng ta càng thích hợp hơn…

Nhạc Vũ càng nghe càng cảm thấy không ổn, một thanh Thủy Vân kiếm thì cũng thôi, nhị phẩm hậu thiên tiên binh, tuy trân quý nhưng ngày sau vẫn còn cơ hội bồi hoàn. Nếu hắn đảm nhiệm chức Thủy Vân tông chủ, hắn đừng tiếp tục mong thoát thân từ vũng bùn này, lập tức mở miệng ngắt lời hỏi:

- Sư bá đến đây chỉ vì việc này thôi sao?

Trong ánh mắt Cực Thiên nhất thời hiện lên tia tiếc nuối, tiếp theo vẻ mặt chuyển sang ngưng trọng, đem một trương ngọc sắc đạo phù xa xa bắn tới.

Nhạc Vũ âm thầm khó hiểu, nhưng vẫn cầm vào trong tay, khi hồn niệm thăm dò vào bên trong đạo phù, vẻ mặt liền biến thành cực kỳ cổ quái:

- Thiên Đình? Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức chân quân?

Trong lòng hắn chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, trước đây khi bị hai đạo hồn niệm cường đại từ trên Diệu Pháp Đại La Thiên quan sát, hắn còn tưởng rằng chỉ là vì mình tạo ra động tĩnh quá lớn tại Khống Vân Phong gây ra sự chú ý mà thôi.

Cho tới bây giờ hắn cũng không nghĩ qua chính mình sẽ nhấc lên quan hệ gì với Thiên Đình.

Lấy lại tinh thần, Nhạc Vũ nhìn về phía Cực Thiên, chỉ thấy hắn cũng đang cười khổ, hiển nhiên việc này hắn cũng hoàn toàn không dự đoán tới.

Nhạc Vũ suy ngẫm trong chốc lát, mới mở miệng hỏi:

- Ta chỉ là một Ngọc Tiên tu sĩ mà thôi, cho dù có hai kiện linh bảo tương trợ, thực lực bất quá chỉ tương đương Thái Ất Chân Tiên. Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức chân quân, nghe nói là thống soái hơn mười vạn Thiên Đình binh tướng, chấp chưởng việc binh đao của hồng hoang chư giới. Thực quyền đã gần bằng các vị đại đế các phương. Hạo Thiên thượng đế chẳng lẽ phát điên sao? Lại đem chức vị trọng yếu này giao cho ta? Còn nữa, vì sao không phải là chiếu thư của Thiên Đình, ngược lại dùng phi phù hỏi ý?

- Ta sao biết được? Hoặc là trận chiến ở mấy tháng trước, Uyên Minh ngươi đã nhập vào pháp nhãn của hắn. Bất quá lấy khả năng thao tác của ngươi ngày đó, chức vị Thủy Đức chân quân này xác thực cũng đủ khả năng của ngươi.

Cực Thiên khẽ lắc đầu, sắc mặt thật quái dị nói:

- Về phần phi phù, ta cũng hiểu được một phần. Mấy vạn năm nay Thiên Đình tuy đưa lời mời thật nhiều tu sĩ gia nhập Thiên Đình đảm nhiệm chức vụ. Chỉ là tu sĩ chúng ta chỉ cầu tự tại tiêu diêu, trường sinh trong thiên địa. Ngoại trừ những Thiên Tiên Linh Tiên thật sự không còn hi vọng tiến thêm một bước, có ai lại nhàn tản đi Thiên Đình nhậm chức, lao tâm lao lực? Lại còn không bằng thời thượng cổ Yêu tộc, cả một Diệu Pháp Đại La Thiên lớn như vậy, thế lực yếu nhược, thậm chí còn không sánh bằng một ít phàm gian đại tông, cũng không có bao nhiêu thực quyền. Vì vậy liên tiếp hạ chiếu, nhưng đều bị cự tuyệt. Vì thế sau mấy vạn năm nay họ liền cẩn thận hơn nhiều. Phần lớn dùng phi phù hỏi ý, miễn cho bị từ chối thì mất mặt mũi…

Trong lòng Nhạc Vũ giật mình hiểu ý, tiếp theo trầm ngâm chốc lát, liền đem trương ngọc phù thu vào trong tu di không gian, vẻ mặt nghiêm túc.

Kiếp trước hắn làm lính đánh thuê, cũng đã dần dần có thói quen không thích bị người khác quản thúc, kiếp này càng thêm như thế.

Lại nói chức vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức chân quân đối với hắn mà nói cũng không giúp ích được bao nhiêu.

Hiện giờ tầm mắt của hắn đã không giống như lúc trước. Hắn biết được phàm là dựa vào tín ngưỡng lực tu hành Thần đạo, trừ phi có được đại công đức tương đương khai thiên tích địa, nếu không thật khó tiếp tục tiến thêm một bước, đạt tới quả vị thánh nhân.

Thậm chí Chiến Tuyết nếu ngay từ đầu không do hắn chủ trì tu hành, từ đầu tới cuối chỉ dùng Huyền Sát Chiến Ma công pháp làm căn cơ, lúc sau lại cơ duyên xảo hợp dung hợp ra một môn vô thượng lôi pháp, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có cơ hội vấn đỉnh đại đạo.

Hiện giờ Ngũ Hành phù trận của Nhạc Vũ cũng là vô thượng đại đạo, tiếp xúc vu lực cũng không có chỗ hỏng, nhưng cũng không giúp ích được gì, thật sự không có gì hứng thú.

Cực Thiên nhìn vẻ mặt của hắn, đã hiểu được tính toán của Nhạc Vũ, chần chờ một lúc vẫn mở miệng nói:

- Trương phi phù kia chỉ sợ sư điệt chưa xem xong đi? Lần này vị Thiên Đế của Thiên Đình kia, kỳ thật xem như rất có thành ý. Ngoại trừ chức vị ra, còn có một trương phù bảo của Đạo tổ, có thể hộ ngươi không bị vu lực ăn mòn. Ngoài ra mỗi mười năm thời gian, sư điệt có thể mượn Chu Thiên Tinh Đấu đại trận sử dụng ba ngày.

Khóe môi Nhạc Vũ hơi nhíu lại, xem ra trong số những ưu đãi bên trong phi phù, chỉ có điều kiện này làm hắn tâm động. Nếu có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chân chính tương trợ, hắn cũng có thể trong ba ngày thời gian là nhảy qua Ngọc Tiên cảnh giới.

Trong lòng khẽ động, trên mặt Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần ý cười:

- Ý của sư bá chẳng lẽ muốn ta đáp ứng?

- Chỉ là muốn thuyết phục sư điệt cẩn thận suy nghĩ mà thôi.

Cực Thiên khẽ lắc đầu nói:

- Nếu đặt ở lúc bình thường, chức vị này ta cũng chẳng muốn quản tới. Nhưng lần này mặc dù nguy cơ của Thủy Vân Tông được giải, nhưng tình thế vẫn gian nan, tứ phía thụ địch. Tuy có Vạn Thọ sơn bảo hộ, nhưng cũng không quá bảo hiểm. Nếu có thêm Thiên Đình, xem như có thể chân chính thiết lập căn cơ. Nhưng nếu sư điệt không muốn cũng không sao cả…

Nhạc Vũ cũng không nói ra ý kiến, lại lâm vào trầm tư. Chu Thiên Tinh Đấu đại trận hắn xác thực có vài phần để ý, thật ra cũng không phải vì chính hắn, mà còn vì mấy người Nhiễm Lực.

Nhưng chức vụ Thủy Đức chân quân này chỉ sợ cũng là một phiền toái không nhỏ. Nguồn: http://Ebook Full.Net

- Nếu là như thế ta sẽ suy nghĩ kỹ lại, hai tháng sau sẽ cấp cho sư bá một câu trả lời thuyết phục…

Khi đó Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ hắn đã trở về, có Diễn Thiên Châu có thể thôi diễn hung cát một phen.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa nói được một nửa, vẻ mặt hai người cùng rùng mình nhìn lên trên không.

Chỉ thấy một đạo tử sắc đạo phù dài chừng một thước huy hoàng sáng chói phá không bay đến. Thanh thế khôn cùng, gợi lên vạn đạo thụy hà, kim quang sáng ngời, hồng nghê cuồn cuộn, hướng đỉnh núi giáng xuống.

Nhạc Vũ theo bản năng vận chuyển Chân Long Nhãn nhìn vào đoàn quang hoa. Tiếp theo hai mắt chợt híp lại, chỉ thấy bên trên ghi rõ dòng chữ "Ngọc Hư cáo mệnh", mang theo đạo lực vô cùng xuyên thẳng tâm thần.

- Là Ngọc Hư phù chiếu?

Cực Thiên kinh hô kêu lên, trên mặt sầm xuống kinh nghi bất định. Hắn còn chưa kịp phản ứng, tử sắc phù chiếu đã bay tới trước người Nhạc Vũ, hư không trôi nổi. Mang theo lực lượng kinh sợ vô cùng, cùng uy áp vô tận.

Ánh mắt Nhạc Vũ thâm u nhìn vào tử sắc phù chiếu trước mặt, hận không thể lập tức ném vung ra ngoài hư không. Cơ hồ theo bản năng hắn đã biết được, bên trong phù chiếu này đối với hắn mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

Trầm mặc hồi lâu, Nhạc Vũ khe khẽ thở dài, vẫn đưa tay cầm tử sắc phù chiếu vào trong tay.

Dần dần, vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm âm trầm. Hồi lâu sau mới buông ra phù chiếu, ánh mắt lóe lệ mang nói:

- Đạo tổ có lệnh, muốn ta chấp chưởng phương bắc trăm vạn binh tướng, Lĩnh An Thiên Huyền Thánh Đại Đế thần vị…

Vẻ mặt Cực Thiên ngẩn ra, sắc mặt tràn đầy vẻ không dám tin:

- Một trong năm phương đại đế Thiên Đình? Làm sao có thể?

Nhạc Vũ có chút vô lực gật đầu xem như xác nhận. Lúc trước sau khi Đế Tuấn vẫn lạc Thiên Đình xây dựng lại, Thiên Đế bố trí thần chức, ban chiếu Ngũ Đế cầm đầu. An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, thống lĩnh cả phương bắc, thậm chí ở mức độ nào đó địa vị còn vượt hơn bốn đại đế khác.

Bất quá đế vị này thật sự cũng không phải dễ làm.

Cực Thiên lặng người một thoáng, liền phục hồi lại tinh thần, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ phẫn nộ:

- Hay cho một kế mượn dao giết người! Xiển giáo không ngờ còn chưa chịu từ bỏ ý định. Phương bắc Yêu tộc hoành hành, hơn mười Yêu Thánh, ai cũng đều là đại năng mạnh mẽ tuyệt đối, đây là buộc ngươi đi chịu chết!

Nhạc Vũ nghe vậy sắc mặt tối sầm, trong con ngươi lộ ra lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 976: Cửu tiêu vân thượng!

Hai người ngồi đối diện nhau, ước chừng nửa khắc cũng không động đậy. Hồi lâu sau, Cực Thiên khe khẽ thở dài, xanh mặt, không nói được một lời rời đi.

Lúc này vô luận nói gì, lo lắng điều gì cũng không cần thiết nữa.

Không giống như phù chiếu của Thiên Đình, có thể chống đẩy thoái thác. Phù chiếu của Đạo tổ, với Thủy Vân Tông mà nói tuyệt không còn đường chọn lựa.

Cũng may vị Ngọc Hư đạo tổ kia cũng không tới mức hoàn toàn không giảng đạo lý, cho hắn ba tháng thời gian chuẩn bị.

Nhạc Vũ vẫn ngồi yên trên phù không đảo, ngồi xem nhật nguyệt sinh diệt bên trong dãy Thủy Vân sơn.

Bất quá thật sự thần kỳ, hắn lại không hề có chút ý gì uể oải, ngược lại còn ẩn chứa vài phần ý cười.

Nếu quả thật mình là Uyên Minh, lần này đi phương bắc đoán chừng hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng vấn đề là hắn che giấu thực lực ở tu vi Ngọc Tiên, lại có thêm tiên bảo trợ giúp, có thể so sánh được chiến lực của Thái Ất Chân Tiên.

Hắn lại mơ hồ sinh ra vài phần chờ mong, cũng không biết vị Đại La Kim Tiên chưa từng lộ mặt kia sẽ an bài cho mình những điều ngạc nhiên thế nào.

Chỉ một ngón tay, liền có vô số thanh trúc bay vút lên phù không đảo. Bị một tia kiếm khí của Nhạc Vũ phá vỡ thành một mảnh phiến trúc dài, sau đó trong nháy mắt một trúc lâu hoàn toàn mới đã được hình thành.

Bất quá chỉ sau một lát, bên ngoài trúc lâu đã truyền vào tiếng kêu bi ai không ra nước mắt của Minh Đạo:

- Tại sao lại như thế này? Sư tôn đại lão gia a, sao ngài nói chuyện lại không giữ lời gì hết, không phải đã nói sẽ không luyện kiếm ở đây sao…

Gương mặt Nhạc Vũ ửng đỏ, chỉ xem mình giống như đà điểu, không nghe thấy được gì.

Mới vừa rồi khi luyện tới tứ kiếm cuối cùng thì kiếm khí đã quét ra ngàn dặm, hắn không cẩn thận đem một dược viên phía nam phù không đảo toàn bộ càn quét.

Đạo gia có thể cứu sống người, làm vạn vật chết héo, có diệu pháp vô cùng, nhưng không thể trống rỗng biến hóa. Nếu là loài cây cảnh bình thường, hắn chỉ cần thúc giục pháp lực trong nháy mắt liền có thể tạo thành.

Khổ nỗi lại là linh dược, cần phải có thời gian tích lũy, vô số linh lực thai nghén. Cũng không phải chuyện một sớm một chiều liền có thể thành tựu, cho dù đạo lực có đề cao cũng chỉ là vô dụng.

Trong khoảng thời gian này, cũng không ít lần khiến hai người Minh Đạo Minh Tu oán hận. Mới vừa rồi hắn cũng không dự định thôi diễn bốn thức Thủy Vân kiếm quyết, nhưng khi hắn đem tám thức vận dụng tới cực hạn thì có chút không thể kìm lòng.

Lấy ra Trấn Hồn Chung, Nhạc Vũ liền đem hồn niệm đầu nhập vào bên trong, theo thời gian trôi qua, ý cười trên mặt hắn càng thêm rõ ràng.

Chỉ thấy có vô số tiểu thiên thế giới không ngừng sinh diệt bên người Nhạc Vũ. Không gian không lớn, nhỏ nhất chỉ có ba xích, lớn nhất chỉ đạt ba trượng.

Nhưng qua mỗi một lần cấu tạo, thời không hình thành bên trong cùng pháp tắc kết cấu liền hoàn mỹ thêm vài phần.

Thường thường sau khi tiêu tan, cũng sẽ bộc phát ra thời gian gió lốc uy lực khủng bố. Tuy nhiên còn chưa kịp tàn sát bừa bãi cũng đã bị Nhạc Vũ ném ra ngoài hàng rào không gian.

Nhạc Vũ lại lấy ra Nghịch Thiên Đao, truyền một tia không gian pháp tắc vào thân đao, xuyên qua trong hư không không chút cản trở.

Tuy hồn ấn tiến vào Thái Ất Chân Tiên cảnh giới đã vài chục năm, nhưng chân chính có thể đem không gian đại đạo vận dụng vào trong chiến đấu cũng chỉ bắt đầu từ bây giờ.

Ngay sau đó trên thanh đạo phun ra hắc sắc đao mang, phá hủy toàn bộ pháp tắc, phát tán ra tia khí tức hủy diệt.

Ngay khi chân mày hắn vừa xẹt qua tia vui vẻ, trong lòng chợt động nhìn về phương xa. Chỉ thấy có một viên tiểu châu màu vàng cỡ đầu ngón tay đang từ phương xa bay tới.

Đi vào bên trong, đầu tiên có một đạo bạch quang thoát ra, tiếp theo thân ảnh Ngao Tuệ cùng Bạch Thường và Tử Hàm cũng bay ra khỏi Diễn Thiên Châu, hiện ra thân hình trong tòa trúc lâu.

Trong bốn thiếu nữ ngoại từ Bạch Thường, sắc mặt mọi người đều khó xem. Nhưng ánh mắt Chiến Tuyết so với mấy tháng trước hiện ra vài phần thần thái.

Nhưng vẻ mặt Ngao Tuệ lại tái nhợt:

- Thật thê thảm, thây ngang khắp đồng. Mấy tháng thời gian đã có mấy ức sinh linh đói khát mà chết. Phu quân, đạo tông nhân tộc các ngươi sao lại mất nhân tính tới như vậy? Tùy ý cho những người đó đói khát chết thì thôi, còn cố tình không cho phép người khác giúp đỡ, giúp nạn dân hô mây gọi mưa. Ta chỉ là không đành lòng, muốn từ trong Thiên Thủy quốc triệu chút mưa tới, đã rước lấy bọn hắn chặn đánh, còn không bằng Yêu loại chúng ta…

Nhạc Vũ thu hồi Diễn Thiên Châu, nghe vậy thoáng dừng tay lại, đạo tông các nước sở dĩ làm tuyệt tình đến như thế, hắn tất nhiên đã hiểu rõ ràng lý do.

Thủy hạn tai họa, chính do vương thất Thiên Thủy quốc gợi ra, hết thảy nhân quả nghiệt lực cũng sẽ đổ vào Dương thị nhất tộc. Người chết càng nhiều, vận khí Thiên Thủy quốc càng thêm suy giảm.

Khi đó vô luận là chia cắt hay ngầm chiếm đều là ý tứ của các nước.

Ngoài ra sau lưng chưa chắc không có Xiển giáo sai khiến.

Nhưng dù nguyên nhân này hắn có biết được, cũng chỉ đành bất đắc dĩ. Trong lòng khẽ than, Nhạc Vũ lại quay đầu hỏi:

- Có bị thương tổn không?

Trong lòng Ngao Tuệ không khỏi ấm áp, lại nghĩ tới mấy tháng trước bên trên Khống Vân Phong, tư thế oai hùng của Nhạc Vũ khi độc chiến mười vạn tu sĩ. Gò má nàng không khỏi đỏ lên, quay đầu đi quanh co nói:

- Ta dầu gì cũng đã tu luyện vô thượng đại đạo của ngươi, Thái Ất Chân Tiên bình thường cũng không vào mắt ta. Những tu sĩ kia há có thể tổn thương ta?

Nhạc Vũ khẽ cười, thu hồi Diễn Thiên Châu, dùng hồn niệm thăm dò. Tiếp theo lại nghe Tử Hàm lắc đầu:

- Tu sĩ đạo môn phần lớn đều tự xưng tài trí hơn người, không chỉ kỳ thị Yêu tộc, đồng dạng cũng xem phàm nhân như cỏ rác, đâu dễ dàng lưu ý tới tính mạng của bọn họ?

Trong lầu trúc hoàn toàn yên tĩnh, sau đó chỉ chớp mắt Nhạc Vũ liền kinh ngạc:

- Lại có tới một ngàn hai trăm ức?

Chỉ thấy hiện tại bên trong thế giới Diễn Thiên Châu vừa mở rộng gần gấp mười đã bị nhồi vào thêm lần nữa. Trừ bỏ nhân tộc còn có vô số thảo mộc yêu thú, đủ loại sinh linh, hoàn toàn không thiếu.

Nhân khẩu nhiều hơn kỳ thật cũng là một chuyện tốt, có thể cung cấp càng nhiều tín ngưỡng nguyên lực, khiến Chiến Tuyết tăng lên thần giai.

Nhưng khi hồn niệm hắn đảo qua số lượng dân cư đông đúc trong Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ chợt cười khổ một tiếng:

- Có từng kinh động những đạo tông kia không? Lương thực cung cấp nuôi dưỡng bọn họ từ đâu mà đến?

Chiến Tuyết khẽ lắc đầu, cũng không đáp lời, chỉ vào Bạch Thường. Nhạc Vũ giật mình, khả năng về không gian pháp tắc của thiếu nữ này đích thật là thích hợp làm loại chuyện như vậy, vô luận là tu di dân cư hay trộm lương thực đều

không thể thất bại.

Tiếp theo nhìn qua Bạch Thường, giữa chân mày nàng đã không còn oán khí như ban đầu, vẻ buồn bực cũng giảm đi thật nhiều. Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ cười cười nói:

- Mấy ngày nay ngươi có nghĩ thông suốt chưa?

Bạch Thường nghe vậy nhất thời vui mừng, liền bái xuống nói:

- Là Bạch Thường có mắt không tròng, xin chủ nhân thứ tội!

Nhạc Vũ khẽ cười, đem long đan cùng long thân Thái Ất Chân Tiên thu được trong Cửu Cửu Tu Di Kim Quang đại trận tại Tây Hải năm trước lấy ra, tiện tay ném tới cho nàng.

Chân Long này Nhạc Vũ cũng không biết được tính danh, nhưng Chân Long kia tu tập Thái Thượng Diệt Độ Huyền Ly Pháp cũng là Long tộc truyền thừa, thích hợp cho người am hiểu không gian pháp tắc.

Nguyên bản Nhạc Vũ dự định luyện chế thành binh khí, giờ phút này thấy Bạch Thường đã hoàn toàn thần phục, mới bỏ qua ý niệm này trong đầu.

Đồng dạng là thiên phú không gian thần thông, yêu đan long huyết đối với Bạch Thường mà nói nhất định có ưu đãi lớn lao, thậm chí trực tiếp đột phá tới Thái Ất Chân Tiên cảnh giới cũng không phải là không thể được.

Cũng không quản tới vẻ giật mình của Bạch Thường, Nhạc Vũ chuyển mắt nhìn Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ nói:

- Mọi người có thể bình yên trở về thì tốt, vừa lúc có thể theo ta đi Diệu Pháp Đại La Thiên…

- Diệu Pháp Đại La Thiên?

Vẻ mặt Ngao Tuệ ngẩn ra, tiếp theo còn chưa kịp hỏi liền thấy Nhạc Vũ mở tay ra, dùng phương pháp tu di không gian trực tiếp đem bọn họ chuyển vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Ngay sau đó Nhạc Vũ dùng Diễn Thiên Châu cùng Thông Thiên Nghi hợp lực, lại dùng Tử Vi Đẩu Số Pháp thôi diễn hung cát một phen.

Chỉ thấy tương lai là một mảnh sương mù, thấy không được rõ. Hiển nhiên đã có đại năng tu sĩ đem thiên cơ che lấp.

Hắn chỉ có thể mơ hồ thăm dò được việc này tuy vô cùng hung hiểm nhưng không phải không có sinh cơ.

- Thật không biết trong suy tính của vị kia, tương lai rốt cục lại có tình hình gì? Chẳng lẽ Uyên Minh ta theo suy tính của hắn là hắn phải chết không thể nghi ngờ?

Vô luận là Tử Vi Đẩu Số hay kỳ môn độn giáp, vô luận là cách thôi diễn nào, đều khó có khả năng chính xác hoàn toàn. Đều phải trải qua thật nhiều yếu tố, gia nhập vào bên trong, mới có thể thăm dò tương lai. Càng thêm tường tận thì kết quả mới càng được chính xác.

Nhưng nếu không có gia nhập vào thân phận gốc rễ của hắn, như vậy khi vị kia suy tính tương lai của hắn, thật sự là không thể đáng tin.

Khẽ cười, Nhạc Vũ bay lên không, nhưng ngay khi hắn còn chưa kịp bay đi, chợt có vài đạo lam quang từ bên trong Thủy Vân Điện bắn ra đuổi theo chỗ hắn đang đứng.

Nhạc Vũ cau mày, đưa tay đón lấy, chỉ thấy mấy đạo lam sắc quang hoa không ngờ là bốn viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu. Trong lòng hắn không khỏi ấm áp, biết được mấy tháng nay Cực Hoán giúp hắn thu thập vật này, dù sao cũng thật hao hết tâm tư.

Hắn nhìn về phương hướng kia, gật đầu thi lễ. Sau đó trực tiếp hóa thành lam quang bay thẳng về chân trời.

Thẳng đến tầng trời thứ bảy, hắn mới cảm giác Thái Dương Chân Hỏa nóng bức mãnh liệt, liền thuận tay lấy ra Sương Thạch kiếm, mượn dùng hàn lực hộ thể nhảy vào tầng thứ chín.

Nơi này là nơi cửa vào Diệu Pháp Đại La Thiên, cũng dễ dàng tìm kiếm. Chỉ thấy bên ngoài ức vạn dặm, rõ ràng là một tòa thành khổng lồ đứng sừng sững

trong hư không. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Mười hai binh tướng mặc kim giáp đang đứng gác cửa thành, nhân số tuy ít nhưng khí thế thật lớn, còn nhiều hơn thành trì đại quân ở tầng trời thứ hai.

Ngang hông họ đều đeo yêu bài, khí tức mạnh mẽ, cũng ngang hàng với Thái Ất Chân Tiên cảnh giới.

Ánh mắt thoáng chớp động, Nhạc Vũ bay về hướng tòa thành. Bên trong Diễn Thiên Châu, Ngao Tuệ lại vô cùng lo lắng:

- Nhạc Vũ, ngươi điên rồi sao, đang tốt đẹp đi lên Diệu Pháp Đại La Thiên làm gì? Nhân tộc tu sĩ chẳng phải trốn tránh Thiên Đình này còn không kịp hay sao?

Nhạc Vũ bất đắc dĩ cười, hắn cũng lười giải thích. Diệu Pháp Đại La Thiên này hắn cũng không nguyện trêu chọc, nhưng hắn không thể không đi.

Ngay khi hắn vừa bay tới cửa thành, đã thấy trong cửa bay ra một tướng lãnh gầy gò mặc tử sắc chiến bào, đôi kim đồng lóe sáng nhìn qua. Trên mặt hắn chợt hiện vẻ kinh ngạc, tiếp theo liền hỏi:

- Người tới là ai? Ứng theo Chinh Hiền Lệnh của Thiên Đình mà tới?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 977: Bên trong Đại La Thiên!

- Chinh Hiền Lệnh? Không phải!

Nhạc Vũ có chút hăng hái đánh giá cửa thành thật lớn trước mắt. Ẩn bên trong Chướng Nhãn Pháp, người thường không thể nhận thấy. Nhưng nếu như có được tu vi ngoài Linh Hư cảnh đều có thể rõ ràng phát hiện được sự tồn tại của nó. Điều kiện tiên quyết là những tu sĩ kia có thể đi tới được phía trên cửu tiêu trọng vân.

Cao lớn uy nghiêm, bên trong cánh cửa phảng phất như không có gì, nhưng lại ẩn chứa vẻ thâm thúy vô cùng.

Tử bào nhân nghe vậy cũng không hề có chút ngoài ý muốn, nhưng trên mặt lộ ra vài phần lãnh lệ:

- Nếu không phải đến hưởng ứng lệnh triệu tập, chính là đến Diệu Pháp Đại La Thiên tu hành giao dịch có đúng không? Giao nộp hai trăm vạn tiên thạch, cùng phù chiếu của một vị Kim Tiên là có thể đi vào mười ngày. Nếu như không có thì cút cho ta…

Vừa nói xong hơn mười kim giáp đại hán đứng ngay cửa thành cũng liền cất tiếng cười vang. Ánh mắt nhìn Nhạc Vũ mang theo vài phần địch ý. Cũng có người âm dương quái khí nói:

- Nếu lấy ra không được thì rõ ràng bắt cho xong chuyện. Thiên Đình đang cần nhân công, một Ngọc Tiên cũng xem như không tệ.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đã sớm hiểu biết binh mã Thiên Đình không được, nhưng thật không nghĩ ra lại tới mức độ này.

Tính cách những người này cũng không đến mức tồi tệ như thế, mà là chỉ vì oán

hận tu sĩ gây nên. Những người dựa dẫm đi nhờ vả Thiên Đình, phần lớn thiên tư không đủ, hoặc là tán tu tài nguyên bần cùng. Sau khi bị lây nhiễm vu lực, cả đời xem như không còn cách tiến thêm. Đối với Đạo gia nhất mạch tu sĩ tình cảm tự nhiên là mâu thuẫn ác cảm phức tạp.

Nếu ở trước mặt Thái Ất Chân Tiên cảnh hoặc tu sĩ danh môn đại phái thì còn hoàn hảo một chút, tuyệt không dám thất lễ. Nhưng nếu gặp người có tu vi thấp, hoặc người không có bối cảnh quá sâu, bọn hắn cũng sẽ không lộ ra sắc mặt gì tốt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ lười vô nghĩa với bọn họ, khoát tay, liền đem Ngọc Hư phù chiếu tử kim sắc lấy ra khỏi tay áo, sau đó trực tiếp để phiêu phù ngay trước người.

Tử bào nhân vốn nghĩ Nhạc Vũ muốn động thủ, sát khí thoáng hiện trong mắt. Sau đó lại nhìn thấy dòng chữ trên phù chiếu trước người Nhạc Vũ, sắc mặt nhất thời biến đổi, lúc trắng lúc xanh.

- Chính là Đạo tổ phù chiếu!

Thanh niên trước mắt vẫn nhẹ nhàng tiêu sái, lộ ra vài phần văn nhã nho khí. Thân hình không quá cao lớn, phảng phất không hề có chút nguy hiểm. Nhưng trong ánh mắt hắn đã lóe lên vẻ sâu xa khó hiểu.

Vẻ mặt hắn lại thản nhiên vô cùng, không hề có chút khinh miệt chê cười nào, nhưng chính là vì như thế mới làm cho kẻ khác bực mình nhiều hơn.

Giấu đi cảm giác uất ức trong nội tâm, tử bào nhân vội cúi người hành lễ nói:

- Thành môn lệnh Tuyên Nguyên, gặp qua tiên trưởng. Xin tiên trưởng đợi một chút, ta lập tức mời người đến đây tiếp đãi tiên trưởng!

Nói dứt lời, tử bào nhân đã lóe thân đi vào bên trong, mà mấy người đứng ngoài cửa sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

Nhạc Vũ thản nhiên cười khoanh tay lẳng lặng đợi. Nhưng bên trong Diễn Thiên Châu, Ngao Tuệ kinh hãi kêu thành tiếng:

- Ngọc Hư phù chiếu, tại sao ngươi lại có thứ này?

Giờ phút này không chỉ là Ngao Tuệ, ngay cả ba thiếu nữ kể cả Chiến Tuyết đều vô cùng kinh ngạc.

Nhân quả ân oán giữa Nhạc Vũ cùng Ngọc Hư nhất mạch trong lòng mấy thiếu nữ đều biết rõ ràng. Mặc dù là thân phận Uyên Minh cũng đã có nhiều lần đắc tội.

Bất kể như thế nào, Ngọc Hư phù chiếu cũng không nên nhấc lên quan hệ với Nhạc Vũ.

Tử bào nhân Tuyên Nguyên chỉ đi một lúc đã xoay người trở về. Nhưng bên cạnh hắn lại có thêm một lão giả râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành, hồng quang đầy mặt. Nhìn qua có vẻ thu liễm, phảng phất giống như một lão nhân bảy mươi tuổi bình thường.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng kinh hãi, lão giả này ở trong mắt hắn xem ra còn đáng sợ hơn cả thượng cổ đại yêu Nhai Tí.

Lão giả tóc bạc vừa bước ra khỏi cửa thành, ánh mắt đã đặt lên trên người Nhạc Vũ, ánh mắt nhất thời lóe sáng, hơi chắp tay nói:

- Nguyên lai là phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế giá lâm, phù chiếu của Đạo tổ ta cùng Thiên Đế bệ hạ đều đã hay biết. Lão hủ Lý Trường Canh, thẹn nhậm Thiên Đình Thái Bạch, gặp qua đại đế!

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, cũng lễ độ cung kính đáp lễ. Không nói tới thân phận Thiên Đình Thái Bạch thân phận, đứng sau tứ ngự cùng ngũ đế, chỉ nói về thực lực Đại La Kim Tiên cũng đã đủ làm cho kẻ khác thật sự kính ý.

Lý Trường Canh này Nhạc Vũ cũng từng nghe nhắc tới, từ thời thượng cổ cũng đã nổi danh hồng hoang. Nhưng lại không rõ lai lịch người này, một thân kim hệ đại thần thông gần như vô địch, giết chóc vô số. Động phủ của hắn được thiết lập bên trong vô tận tinh không, đem Trung Cung Kim Tinh mạnh mẽ bá chiếm làm nơi tu hành. Ngay cả Đế Tuấn Thái Nhất cũng không làm được gì.

Nhưng từ sau khi người này tiến lên tu vi Đại La Kim Tiên cảnh giới, tiến thêm được một tầng, lại ngoài dự đoán mọi người thu liễm tinh mang, ẩn tại Thiên Đình đảm nhiệm chức vị.

Mà giờ khắc này những người đang có mặt đã sớm trợn mắt há hốc mồm, cơ hồ không thể khép miệng lại. Phía trước nhìn thấy Ngọc Hư phù chiếu tối đa chỉ cho rằng thanh niên tu sĩ trước mắt có chút quan hệ với Xiển giáo mà thôi, đến Diệu Pháp Đại La Thiên chỉ sợ vì có công việc cần làm.

Làm sao có thể nghĩ đến theo trong miệng của Lý Trường Canh, lại là chức vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế?

Năm phương đại đế trống vị đã lâu, nhưng địa vị trong Thiên Đình cũng không khác chư hầu một phương. Cái gọi là vào triều không quỳ, đeo kiếm lên điện, yết tán bất danh. Độc chưởng phương bắc trăm vạn binh mã, tự thành nhất hệ.

Không giống như những chức vị khác trong Thiên Đình, vị trí này mặc dù là một ít Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới cũng phải dòm ngó.

Nhưng điều làm bọn hắn không tin là người trước mắt tối đa chỉ có tu vi Ngọc Tiên cảnh mà thôi, có tài đức gì lại chấp hưởng chức vị đại đế phương bắc?

Trong mắt Thành Môn Lệnh Tuyên Nguyên giống như sắp phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Theo trong mắt hắn xem ra, cho dù chỉ luận tu vi chân thật thanh niên đối diện chỉ bất quá tương đương với hắn, thậm chí hắn còn cao hơn thanh niên kia một bậc. Nhưng vì sao mình chỉ là một Thành Môn Lệnh nho nhỏ, còn đối phương lại là đại đế nhất phương?

Lý Trường Canh hơi gật đầu, ý tứ hàm súc nhìn mấy người đang vây quanh liếc mắt, sau đó nhẹ giọng cười nói:

- Đại đế không cần đa lễ, lão hủ chỉ bất quá lớn hơn ngươi vài tuổi mà thôi. So với thiên tư cái thế của đại đế, tu đạo vạn năm liền có danh xưng Thủy Kiếm Tiên, ngày sau chỉ sợ còn mạnh hơn lão hủ mấy lần…

Tiếp theo cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, lại đưa tay ra dấu mời nói:

- Mời đại đế đi theo ta!

Dứt lời, lão giả tóc bạc liền đi thẳng vào trong cửa thành, biến mất vô ảnh vô tung.

Nhạc Vũ cũng không do dự đi theo phía sau lão giả, nhưng ngay khi sắp bước

vào cửa thành lại nghe được tiếng hừ lạnh của Tuyên Nguyên truyền đến cách đó không xa, mang theo lực lượng chấn động thần hồn đập thẳng tới.

Nhạc Vũ cau mày, chỉ cảm thấy thật buồn cười, tình hình này hắn vốn đã có chuẩn bị từ sớm.

Cho dù không có gian nguy phương bắc đại yêu hoành hành, chức vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng chẳng khác gì đem hắn đặt lên lửa nóng.

Nhạc Vũ không thèm để ý tới bước chân đi vào, sau đó trước mắt càn khôn biến ảo, tiến vào bên trong một không gian vô cùng khổng lồ. Trên không trung thái dương chiếu sáng, mây mù lượn lờ. Linh lực dày đặc, đã hoàn toàn biến thành thực chất. Áng mây muôn màu phân bố khắp cả thế giới, lóe ra quang mang đồ sộ tới cực hạn.

- Đây mới thực sự là tiên cảnh!

Nhạc Vũ ngạc nhiên nhìn quanh bốn phía, có chút hương vị như người nhà quê tiến vào đại quan viên. Hắn dùng ý niệm thoáng dọ thám thời không pháp tắc nơi này, chân mày đột nhiên nhíu lại.

- Thời gian được khống chế sáu mươi lần chính phản hay sao?

Mặc dù không giống như trong lời đồn đãi, Thiên Đình một năm nhân gian một ngày, hoặc Thiên Đình một ngày nhân gian trăm năm khoa trương như vậy, nhưng cũng đủ làm người ta sợ hãi.

Mà giờ khắc này Ngao Tuệ ở trong Diễn Thiên Châu đã không nhịn được hỏi:

- Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế? Phu quân, sao ngươi lại trở thành Thiên Đình phương bắc đại đế? Chẳng lẽ là do phù chiếu…

Bỗng nhiên giống như vừa nghĩ tới điều gì, trong giọng nói của Ngao Tuệ đã lộ ra vài phần âm hàn:

- Âm mưu ám toán không được, lại muốn mượn đao giết người sao? Xiển giáo kia vì sao nhất định không chịu buông tha?

Nhạc Vũ trầm mặc không trả lời, chỉ đi theo phía sau Lý Trường Canh. Đi thêm một lát đã nhìn thấy một cung điện thật lớn.

Hắn đi theo lão giả tóc bạc trực tiếp đi tới trước một điện phủ dựa lưng hướng bắc mặt hướng nam nằm gần chính cung, Nhạc Vũ không khỏi cau mày nói:

- Xin hỏi Lý Thái Bạch, Uyên Minh chẳng lẽ không cần yết kiến Thiên Đế?

- Nếu đặt ở bình thường tự nhiên là cần đi tham kiến, nhưng là…

Nói tới đây, Lý Trường Canh ý vị thâm trường cười:

- Hiện giờ Thiên Đế đang bế quan tu hành, không thể gặp khách. Huống chi hiện giờ ngươi cùng hắn không nên gặp mới thỏa đáng.

Nhạc Vũ thoáng ngạc nhiên, Đại La Kim Tiên tu sĩ làm sao có chuyện trùng hợp như thế, lại đúng ngay lúc này nói là bế quan tu hành. Nói đến cùng là vì không nguyện gặp hắn mà thôi. Hơn phân nửa là vì không hề xem trong vị tân nhậm đại đế như hắn.

Tấm biển trước điện phủ được ghi Huyền Thánh Điện. Mới vừa vào trong điện, Lý Trường Canh đã chỉ vào trong nói:

- Nơi nhậm chức của đại đế nằm ở phương bắc. Điện phủ này là nơi làm việc của đại đế tại Diệu Pháp Đại La Thiên. Chung quanh nơi này là An Thiên Cung, đó là hành cung của đại điện. Hiện giờ tình thế tại phương bắc nguy cấp, xin đại đế hãy sớm quen thuộc chức vụ, mau chóng đến phương bắc…

Nói dứt lời xoay người liền rời đi, bước ra khỏi cửa điện. Nhạc Vũ cũng không hề tức giận, chỉ hơi nghiêng người ngăn ngay cửa điện nói:

- Lý Thái Bạch, ta nghe nói năm phương đại đế hàng năm đều có thể tùy ý điều động Chu Thiên Tinh Đấu đại trận thời gian nửa tháng. Không biết có việc này hay không? Ta muốn trước khi đến nhậm chức, sử dụng trận này ba ngày, chẳng biết có được không?

Vẻ mặt Lý Trường Canh thoáng giật mình, bình tĩnh liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, tiếp theo lộ ra vài phần ý cười:

- Thật có việc này, nhưng hiện tại Chu Thiên Tinh Đấu đại trận còn chưa thể sử dụng. Đại đế có thể chờ thêm vài ngày, bốn ngày sau nhất định cấp đại đế câu trả lời thuyết phục.

Trong lòng Nhạc Vũ đã có quyết định, tránh sang một bên, tùy ý cho Lý Trường Canh hóa quang rời đi.

Tiếp đó hắn nhìn vào án thư bên trong điện, chỉ thấy bên trên đặt một bộ hoàng phục cùng mũ miện.

Hoàng phục màu đen, thêu băng long trong cửu long bát trảo, mây mù vờn quanh. Mũ miện chính là thập nhất lương lưu miện, có bức rèm lay động, đội lên đầu có thể che phủ gương mặt hơn phân nửa.

Hấp dẫn ánh mắt Nhạc Vũ chính là Ngọc Khuê được đặt ở giữa. Bên trên còn khắc lục Thái Thanh Ngọc Thanh Thượng Thanh, cửu long triền quấn, đồ án sơn hà tinh tú đều đầy đủ, tản ra thần lực mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 978: Vạn Tượng Tham Huyền

Nhạc Vũ bất giác hít sâu một hơi, biết vật này là ngọn nguồn thực lực của An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc.

Không giống với những tướng lãnh kia là dựa vào trợ lực của yêu bà, nắm giữ vu lực còn Đại Đế phương bắc lại dựa vào mặt Ngọc Khuê này.

Hắn chiêu vào tay, thoáng phân tích một lúc rồi hơi biến sắc.

Bên trong Ngọc Khuê quả thật có thần lực to lớn, phẩm chất tương đương với thập thất giai Vu Thần.

Linh trận bên trong ngoại trừ kết cấu giộng như thần tinh Vu Thần cùng loại thì còn có tồn trữ lực hấp nạp, hấp thu thần lực của Thiên Đình.

Bất quá khiến người kinh dị nhất vẫn là chất liệu, giống như ngọc mà không phải ngọc, nếu bàn về độ cứng có thể so với Long Thương Kiếm.

Cơ hồ theo vô thức, Nhạc Vũ nghĩ tới Xi Vưu, còn có Nguyên Trí quả thụ đã từng thấy trong Vạn Lôi điện.

Nơi này có tới mấy vị Đại La Kim Tiên, cho dù có Hi Hoàng kính cùng Bạch Lộc Già Thiên Lệnh cùng che đậy cũng khó bảo đảm vạn toàn, Chiến Tuyết không dám tùy tiện ra khỏi Diễn Thiên Châu, bất quá khi Nhạc Vũ cầm khối Ngọc Khuê này vào tay thì vẫn kêu lên kinh dị:

- Cái này giống như là chế tạo từ di thể Tổ Vu?

Nhạc Vũ cười lạnh, trở mặt sau của Ngọc Khuê thì thấy có khắc bốn chữ Huyền Minh An Thiên, hắn nhìn sững hồi lâu rồi mới trấn tĩnh lại.

Lại nghe Chiến Tuyết hỏi vẻ ngạc nhiên:

- Huyền Minh An Thiên, ngọc khuê này là từ Huyền Minh?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, không muốn nghĩ thêm, trích ra một giọt tinh huyết nhỏ lên rồi ngồi xuống trong điện bắt đầu tế luyện.

Dưới Ngọc Khuê có khắc mấy chữ triện chính là khẩu quyết tế luyện bảo vật này, vì vậy Nhạc Vũ cũng không cần phân tích, chỉ qua mấy thời thần đã tương thông tâm thần với vật này.

Bất quá muốn đem vu lực bên trong ngự sử tùy tâm thì còn cần chút thời gian, dù sao tính chất thần lực này vẫn có khác biệt với thần lực mà tu sĩ sở tập.

Đổi lại là người bên ngoài nhất định sẽ không hiểu ra sao nhưng vì Nhạc Vũ đã từng chứng kiến Chiến Tuyết từng bước đề thăng thần cách nên ít nhiều hiểu rõ loại lực lượng này.

Thần niệm hắn khẽ động liền bắt đầu thôi sử một tia thần lực bên trong Ngọc Khuê vãi ra một bồn hoa bên ngoài cửa điện.

Sau đó liền thấy một cây Thất Diệp linh thảo trong bồn đang nhanh chóng phát triển với tốc độ mắt thường có thể thấy được, bảy phiến ngân diệp dần dần tăng lên tám phiến.

Tuy nhìn qua không khác với thủ đoạn thúc đẩy sinh trưởng của Đạo gia nhưng Nhạc Vũ biết rõ chỗ khác biệt trong đó. Đạo gia thúc đẩy sinh trưởng dù cũng thần kỳ nhưng sẽ tổn hại sinh khí, còn gốc Thất Diệp Thảo trước mắt này lại hàng thật giá thật tăng lên hai trăm năm.

- Thuật Vu Thần quả nhiên có chút thần diệu.

Nhạc Vũ thầm tán thưởng, chỉ chốc lát sau đã cảm giác trong đó đa phần là ý niệm hỗn loạn, tuôn ra ăn mòn thần hồn.

Từng chút vu lực cũng bắt đầu rót vào cơ thể hắn.

Thứ trước bị một đạo thất thải lôi quang trong thần hồn hắn quét sạch, thứ sau lại bị Ngũ Hành phù trận trong ngoài thoáng chuyển đã biến thành linh lực tinh

khiết.

Nhạc Vũ bất giác cả kinh, nghĩ đến lúc trước để cho Chiến Tuyết ngưng tụ thần cách. Cũng may mắn là nàng tu tập Huyền Sát Chiến Ma nên thần hồn kiên ngưng hơn xa tu sĩ bình thường mấy lần. Bản thân hắn tu luyện Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp, dùng kiếp lôi tôi rèn thần hồn, nếu không chỉ sợ đã sớm bị tín nguyện lực này xâm nhiễm.

Tụ tín ngưỡng lực dùng thành thần vị, bản thân cũng đồng dạng dễ dàng hòa với ý niệm vạn dân.

Thiên Đình hiện giờ là chỗ thống nhất tụ tập tín nguyện hương khói dân gian rồi sau đó lại làm phân phối, bản thân đã thuần hóa qua một lần.

Bất quá khi Nhạc Vũ sử dụng vẫn có cảm giác phiền toái, nếu thật sự là Uyên Minh thì chỉ sợ chưa qua mười năm sẽ bị lay động thần trí, dù không đến mức biến thành khôi lỗi nhưng cũng không còn là Uyên Minh.

- Vị Thiên Đế kia từng nói có phù lục đạo tổ có thể tương trợ nhưng giờ cũng không thấy bóng dáng.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ lại thử thi triển một phen, tự vấn thấy đã sơ bộ khống chế mới thu hồi lại.

Vật này tuy không phải Linh Bảo nhưng tác dụng không hề kém, bất quá cũng phải xem phải ở trong tay ai.

Nếu như chân chính rơi vào tay Đại La Kim Tiên hay Thái Thanh Huyền Tiên thì tự nhiên như hổ thêm cánh.

Đối với hắn mà nói dù có thần lực bên trong gia trì thì tối đa cũng chỉ có thể có được thực lực thập thất giai Vu Thần mà thôi, hơn nữa về sau còn co lại trên diện rộng.

Tiếp đó Nhạc Vũ không chút khách khí mặc vào hoàng bào cùng lưu miện. Chiếc lưu miện mười một tia dao động che lại khuôn mặt của Nhạc Vũ khiến người nhìn vào có vài phần cảm giác thần bí.

Hoàng bào màu đen có thể sánh với một kiện bảo y Tứ phẩm Linh Bảo, lưu miện

mười một tia cũng không biết có quán chú long huyết hay không nhưng khi đội lên thì sinh ra uy thế, bản thân còn có hiệu quả Chướng Nhãn pháp nên khiến cho Bạch Lộc Già Thiên lệnh càng hoàn mỹ.

Nhạc Vũ cầm lấy một thủy kính nhìn vào rồi cười nhẹ bước ra ngoài cửa.

Bên trong An Thiên Cung rộng lớn ngoại trừ cung nữ ở cảnh giới Linh tiên thì không còn một ai. Mười mấy người đang lau dọn trước Huyền Thánh điện lúc này trông thấy Nhạc Vũ đề hoảng sợ, kinh ngạc nhìn bào phục trên người Nhạc Vũ.

Sau khi lấy lại tinh thần thì ngẩn ra không biết làm gì, một số lấy ra phi phù truyền tin, do dự có nên truyền tin hay không.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, bước ra khỏi cửa cung. Theo lẽ thường thì sắc phong Đại Đế phải có điển nghi tương ứng dùng chiêu cáo Hồng Hoang.

Lý Trường Canh không hề đề cập, thậm chí cũng chưa từng thông cáo, quy chế nên có cũng không hề thấy, hiển nhiên chưa từng đối đãi hắn như Bắc phươn Đại Đế chính thức.

Cho dù hắn đã sớm có sở liệu thì cũng không khỏi cảm thấy đắng chát, trong mắt lão đầu này chắc hắn lần này hắn đi phương bắc chỉ có kết cục tử vong.

Liếc nhìn chung quanh cửa điện, Nhạc Vũ liền trực tiếp giá khởi một đoàn vân khí bay lên, nhìn qua thành thị cực lớn rồi trong lòng khẽ động đi về phía đông.

Trên đường đi có vô số người ngẩng đầu nhìn lên, hoặc là kinh dị, hoặc là khó hiểu, cuối cùng vẫn cố kỵ hoàng bào lưu miện trên thân Nhạc Vũ, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không có động tĩnh nên không dám chính thức ra tay.

Hướng thành đông có một tòa tháp cao 99 tầng, cao tới chín vạn chín ngàn trượng, xếp thứ ba trong những kiến trúc cao nhất của thành.

Nhạc Vũ chưa đến nơi đã thấy trước cự tháp có một thạch bia cực lớn, trên đó có khắc mấy chữ triện"Vạn Tượng Tham Huyền tháp".

- Vạn Tượng Tham Huyền tháp? Là tự xưng Bao La Vạn Tượng sao?

Nhạc Vũ khẽ dẫn pháp quyết hạ xuống trước cửa tháp. Đang muốn cất bước đi vào thì thấy có hai trung niên đều mặc quan bào màu xanh theo văn vân một trái một phải đứng trên bậc thềm ngăn lại nhìn vẻ soi mói.

- Ừ?

Ánh mắt Nhạc Vũ ngưng tụ giống như đao bắn tới, chẳng những thôi động uy áp của lưu miện hoàng bào mà gia trì thêm một ít vu lực Ngọc Khuê.

Hai trung niên mặc đạo bào xanh lập tức lộ vẻ mê man, vô thức lùi về phía sau mấy bước, hơn mười tên kim giáp Hiệu úy phía sau cũng lộ vẻ sợ hãi.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, hơi phất tay rồi bước vào, tiếp đó một cung điện vô cùng rộng lớn xuất hiện trước mắt hắn.

Bên trong bày ra vô số giá sách, vô số điển tịch, liếc nhìn qua áng chừng mấy trăm vạn.

- Chính xác là như sâu như biển.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra dị sắc, hưng phấn bước lên trên lầu.

Thiên Đình thu thập đạo điển tạp thư bắt đầu từ Đế Tuấn để tham khảo Dĩ Lực Chứng Đạo. Sau đó chưa từng bị hủy đi nên mới nhiều như vậy. Dưới sự chủ trì của Hạo Thiên thượng đế đã dần dần vang danh vũ nội. Rất nhiều sách quý chỉ có độc bản, cho dù nhị giáo Xiển Tiệt hay Tây Phương Giáo cũng có nhiều đệ tử tới đây mượn đọc.

Điển tịch trong này phần lớn đều thuộc cấp Nguyên Anh Đại Thừa, nếu có đầy đủ thời gian thì hắn còn có hứng thú để xem nhưng với căn cơ vững chắc hiện giờ thì không hề cảm thấy hứng thú.

Lúc tới tầng thứ bốn mươi, đạo điển ở đây đều dùng tiên pháp để phong cấm nhưng với Huyền Minh An Thiên khuê trong tay thì đại bộ phận cấm chế trong Diệu Pháp Đại La Thiên đều không đáng ngại.

Bất quá vào lúc hắn đang hưng phấn rút một điển tịch thậm chí không ghi lại trong Tử Khuyết Thiên Chương lật xem thì sau lưng chợt có một đạo khí tức đến gần rồi ho nhẹ một tiếng nhắc nhở.

Nhạc Vũ cười nhẹ, quay đầu lại thì thấy một nam tử mặc triều phục màu tím, mặt trắng môi đỏ nhưng ánh mắt lại lăng lệ:

- Nơi này chính là trọng địa Thiên Đình, người rảnh rỗi không được đi vào

Nhạc Vũ biết Thiên Đình cũng phân phẩm cấp quan giai, ngoài nhất phẩm là huyền bào, ngoài Tam phẩm là tử bào, ngoài Ngũ phẩm là lam bào, còn lục bào thì từ thất phẩm đến cửu phẩm tưng ứng với Thái Thanh Huyền Tiên, Thái Ất Chân Tiên, ngọc tiên cùng Thiên Tiên.

Người này hai mắt thần quang lóng lánh, khó thấy chính là trên người không hề có chút khí tức vu lực, hiển thị thực lực bản thân là Thái Ất Chân Tiên, chắc có địa vị không thấp trong thiên đình, thậm chí rất có thể là chủ sự của Vạn Tượng Tham Huyền tháp.

Bất quá Nhạc Vũ cũng chỉ thoáng kinh ngạc rồi không để ý bình thản tiếp tục lật sách:

- Người rảnh rỗi? An Thiên Huyền Thánh Đại Đế trong mắt ngươi cũng là người rảnh rỗi hay sao?

Người nọ nhíu mày, chộp lấy tay Nhạc Vũ quát lớn:

- Từ tầng bốn mươi trở lên chỉ có đệ tử Kim Tiên hai giáo Xiển Tiệt và Đế Quân mới có thể đi vào. Thân phận Đại Đế mặc dù tôn quý nhưng theo ta thấy vẫn nên đi ra.

Hắn còn chưa dứt lời thì trên má đã nghe chát một tiếng rồi thân hình bắn ra ngoài ngàn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 979: Xao trá lặc tác!

Tử bào nam tử vừa sợ vừa giận, gò má vỡ nát, hoàn toàn không ngờ một ngọc tiên lại dám cả gan như vậy.

Trong lòng hắn càng kinh nghi bất định, vào lúc đối phương ra tay hắn đã có phản ứng nhưng không thể chống cự.

Lúc này những thanh y quan viên cùng kim giáp lực sĩ theo tới phía sau cũng nghẹn họng nhìn trân trối một màn này.

Nhạc Vũ cười lạnh, tiến lên trước một bước nói:

- Ngươi là người phương nào? Dám nói với ta như thế? Trong Thiên Đình chẳng lẽ không còn phân biệt tôn ti?

Khuôn mặt tử bào nam tử vặn vẹo, trong mắt vô cùng oán độc, thầm nghĩ ngươi bất quá chỉ mà một ngọc tiên tu sĩ mà thôi, ta chân chân chính chính là Thái Ất Chân Tiên! Một thân phận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế bỏ đi cũng dám đến sỉ nhục ta?

Thần sắc đám kim giáp lực sĩ cùng thanh bào quan viên khẽ biến, hơi cúi đầu, cũng không biết là sợ uy thế hoàng bào lưu miện hay thật sự kiêng kị nên tránh đối mặt với Nhạc Vũ. Nhạc Vũ cũng không để ý, chậm rãi thu hồi thần lực mượn của Huyền Minh An Thiên Khuê, lại nhìn bản đạo điển trên tay thản nhiên nói:

- Không có chuyện gì, bọn ngươi đi đi, đừng đến quấy nhiễu ta.

Lật xem vài tờ, Nhạc Vũ liền thất vọng lắc đầu thả lại vào giá sách rồi tiếp tục đi lên tầng cao hơn.

Đạo điển trong những tầng này quả thực không ghi lại trong Tử Khuyết Thiên Chương nhưng cấp bậc vẫn quá thấp nên không có giá trị tham ngộ.

Bước thêm vài bước thì phía sau truyền ra tiếng hừ lạnh:

- Đứng lại cho ta!

Nhạc Vũ nghe vậy quay đầu nhìn lại thì thấy tử bào tu sĩ kia đang đằng không bay lên, pháp lực toàn thân như nham thạch bộc phát, khí thế cuồng bạo như tên, ánh mắt như đao quát lớn:

- Ta tên Dịch Linh, đệ tử ký danh đời thứ ba Xiển Giáo! Tới Thiên Đình đảm nhiệm ngự sử, chấp chưởng Vạn Sự Tham Huyền tháp, ngươi là ai dám đến lăng nhục ta?

Nhạc Vũ cười nhạt, cũng không nói chuyện, hai mắt nhíu lại khiến một tia kiếm ý mơ hồ bay lên:

- Ta nghe nói trong Thiên Đình chỉ luận thân phận tôn ti. Xuất thân đệ tử ký danh Xiển Giáo có thể khác hay sao?

Dịch Linh không hề để ý, tay áo khẽ phất liền có mười hai miếng phi lăng hình lăng vút lên vô cùng linh động, phảng phất giống như phi điểu xoay tròn quanh người.

Trong tay hắn hiện thêm một điểm lam quang, nhìn ra là một ấn tỉ chỉ lớn bằng quyền đầu nhưng ẩn chứa dao động linh lực khủng bố, sát niệm bao trùm chụp xuống:

- Ta không quản ngươi là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế gì! Hoặc là quỳ xuống tự mình tát cho ta rồi cút ra ngoài! Hoặc là để ta tự mình động thủ ném ngươi ra khỏi Vạn Tượng Tham Huyền tháp cũng giống như nhau.

Nhạc Vũ hơi trầm ngâm, vào lúc mọi người đang dần nhẹ nhõm, trên mặt Dịch Linh mơ hồ lộ vẻ vui mừng thì một đạo kiếm quang sáng như tuyết đột nhiên bay lên.

Kiếm ý vô tận trong nháy mắt tụ khởi, cơ hồ chuyển hóa tất cả chân khí dung vũ hóa vân chân khí lẫn bốn thành thần lực trong Huyền Minh An Thiên Khuê khiến cho trong tầng tháp thứ bốn mươi biến thành thế giới của băng tuyết! Tất cả thủy khí tụ trên mũi kiếm hóa thành kiếm phong huyền băng, khí thế vô lượng xẹt qua như cầu vồng xa đến ngàn trượng.

Phản ứng Dịch Linh cũng cực kỳ nhanh chóng, thần quang trong mắt chớp lên rồi mười hai miếng phi lăng hình lăng như đạn pháo oanh kích mà đi, trong khoảnh khắc đều bị kiếm quang phá vỡ, chỗ huyền băng bị đánh trúng kia thoáng tổn hại rồi trong nháy mắt đã khôi phục.

Dịch Linh lúc này mới cảm giác kinh hãi, đồng tử co rút lại thành hình châm. Người trước mắt tuyệt không phải hơi cường hoành hơn ngọc tiên như trong tưởng tượng của hắn mà đối với khống chế vu lực cũng vượt xa mức độ của người vừa tiếp xúc.

Hắn tế lên ngọc tỉ áp về Nhạc Vũ lại bị làm thành tấm chắn ngăn cản trước người, tuy không phải là pháp bảo chuyên phòng ngự nhưng kiên cố tới cực điểm.

Nhạc Vũ lại hiện lên một tia chê cười, sau lưng đột nhiên hiện ra vô số thần lực bạch sắc ngưng kết từ phù văn rồi hình thành một pháp trận có phạm vi mười trượng. Uy lực kiếm khí dung vũ hóa vân trong nháy mắt tăng lên gần gấp ba, đâm xuyên qua ngọc tỷ lẫn tử y rồi găm Dịch Linh thẳng vào tường!

Toàn bộ quá trình liền lạc mau chóng, không cho mọi người trong phòng kịp phản ứng, toàn thân Dịch Linh bị găm cứng vào tường, lại bị một lực lượng cực lớn trấn trụ không thể động đậy.

Nhạc Vũ đứng trước người Dịch Linh, không hề lây một giọt máu, liếc quanh mọi người rồi cười nói:

- Ta nghe nói trong Thiên Đình phàm gây hấn với thượng ti hay muốn mưu hại đồng liêu thì có thể trảm sát đương đình, không biết còn có việc này?

Ánh mắt Dịch Linh vẫn còn mờ mịt, cũng không cảm thấy đau đớn mà vì không thể tin hắn lại bởi chỉ một kiếm, chưa kịp xuất ra hai thành bản sự.

Dù hắn biết Nhạc Vũ nhờ vào vu lực của Huyền Minh An Thiên Khuê mà tấn thẳng lên Thái Thanh Huyền Tiên nhưng vẫn kinh hồn táng đảm.

Dịch Linh không nói lời nào, mọi người còn lại cũng đều mặt xám như tro, câm như hến. Nhạc Vũ cũng không định đợi những người này trả lời, đang muốn một kiếm chém bay đầu người này thì cách ngoài năm mươi trượng đột nhiên truyền

ra một tiếng thở dài.

Sau đó một thân ảnh màu trắng gần như vô thanh vô tức bước ra từ hư không, chính là Lý Trường Canh sau khi dẫn hắn tới lại vội vàng bỏ đi, lúc nà trên mặt đang lộ vẻ khổ sở.

Thần sắc Nhạc Vũ khẽ động nhưng vẫn quét ngang một kiếm, coi như không thấy Lý Trường Canh. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Bất quá sau một khắc, Lý Trường Canh đã vung tay xuất ra một cự lực đánh tới mũi kiếm Nhạc Vũ khiến hắn lùi lại mấy bước.

Cũng may Lý Trường Canh không dám quá mức, chỉ bức lui Nhạc Vũ rồi coi như bỏ qua, chắp tay với hắn vẻ khổ sở:

- Bắc đế sao có sát khí lớn như thế? Một ngự sử tam phẩm nho nhỏ mà thôi, không biết cấp bậc lễ nghĩa, kính xin Đại Đế chớ so đo!

Nhạc Vũ vẫn bất động thanh sắc thu hồi lại Thủy Vân kiếm, trong lòng thầm mắng Lý Trường Canh sợ là từ đầu đến cuối ẩn mình xem động tĩnh, đến lúc này mới ra mặt chắc không có ý tốt gì.

Nhưng có thể bức người này ra mặt coi như đã đạt được một nửa mục đích của hắn nên cười nhẹ:

- Nguyên lai Thái Tể đã ở đây, vừa lúc ta có một chuyện khó hiểu. Ta phụng phù chiếu đạo tổ tiếp vị Bắc phương An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, sao ngay cả tư cách vào Vạn Tượng Tham Huyền tháp cũng không có? Vị Ngự sử đại nhân coi giữ lại nói ta cút ra ngoài.

- Lại có việc này?

Lý Trường Canh bất giác nhíu mày:

- Theo như quy chế của Thiên Đình ta thì Ngũ Phương Đại Đế có thể tùy ý ra vào chín mươi tầng tháp Vạn Tượng Tham Huyền. Dịch Linh mới tới chắc là không biết, kính xin Đại Đế thứ tội!

- Nguyên lai thực không biết cấp bậc lễ nghĩa.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu liếc nhìn Dịch Linh Tử thấy ý oán độc trong mắt hắn càng thêm âm u mấy phần.

Nhạc Vũ ngầm cười lạnh, cũng không hề để ý, đã cầm trong tay Huyền Minh An Thiên Khuê coi như có danh phận đại nghĩa, hôm nay nếu không phải là Lý Trường Canh xuất hiện thì dù một kiếm chém chết Xiển giáo cũng không dám nói gì. Thiên Đình tuy thế yếu nhưng do Hồng Quân khâm định, hai giáo Xiển Tiệt dù kiêu hoành nhưng cũng không dám quá mức.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ lại tiện tay chiêu lấy một bản sách dày cộp trong Vạn Tượng Tham Huyền tháp tầng thứ nhất. Đây cũng không phải đạo điển mà ngoài bìa có hai chữ Thiên luật. Nhạc Vũ lật ra, bình thản nói:

- Tuy là vi phạm lần đầu, bất quá khiêu khích thượng ti, nói ra lời bất kính thì không thể không có phạt. Nếu không làm sao cảnh cáo người khác? Người này thân là Ngự sử trông sách, lại không thông pháp quy thiên đình, tội thêm nhất đẳng. Kính xin Thái Tể xử trí.....

Lý Trường Canh càng khổ sở, suy ngẫm chỉ chốc lát, liền thử thăm dò nói:

- Vậy đi, trước hết cho vào Thiên Lao, việc này ta sẽ lệnh cho Đại Lý Tự mau chóng xử trí. Qua ít ngày, nhất định sẽ cho Đại Đế một câu trả lời thỏa đáng!

Nhạc Vũ cười nhẹ không cho ý kiến, thầm nghĩ đến qua ít ngày nữa đến lúc mình đi phương bắc chết trong tay đám Yêu Thánh vậy thì chuyện này coi như xong.

Lý Trường Canh nhíu mày, trên mặt lộ ra vài phần ngưng trọng nhưng Nhạc Vũ lại thôi không giở sách ngẩng đầu hỏi vẻ hiếu kỳ:

- Trong này có viết quy chế Thiên Đình, nghi thức Ngũ Phương Đại Đế có Hoàng Cân lực sĩ tám người, kim giáp lực sĩ ba mươi hai người, còn lại Ngân Giáp lực sĩ, thị nữ gần ngàn. Còn có Long liễn la tán, không biết đã chuẩn bị chu toàn?

Lý Trường Canh khẽ biến sắc, trên mặt càng thêm khổ sở, Nhạc Vũ lại vẫn lạnh nhạt.

Người kia của Xiển Giáo muốn hắn đi phương bắc chịu chết, nhưng nếu hắn đã ngồi lên vị trí Đại Đế thì những đồ này Thiên Đình vẫn phải cấp cho hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 980: Tái kiến Tử Khuyết

Lý Trường Canh lúng túng hồi lâu rồi mới buồn bực ho nhẹ:

- Bởi vì phù chiếu đạo tổ đến vội vàng, Thiên Đình ta còn chưa kịp chuẩn bị. Kính xin Đại Đế đi trước phương bắc tiền nhiệm, chờ qua chút thời gian ta nhất định sẽ đem nghi thức và lực sĩ đến Đại Đế.

- Sao có thể như thế?

Nhạc Vũ vờ kinh ngạc rồi khẽ lắc đầu:

- Nếu như không hiển lộ rõ ràng nghi thức, uy nghiêm thiên đình ta ở đâu? Làm sao khuất phục được lũ yêu phương bắc? Lúc nào chuẩn bị chu toàn, ta lại đi tiền nhiệm. Miễn để cho tu sĩ thiên hạ chư tông và phần đông Yêu tộc coi thường.

Nói dứt lời, trong lòng Nhạc Vũ rất thoải mái, có bản thiên luật này không sợ chọc giận Lý Trường Canh hay hoặc bị đối phương cự tuyệt.

Nếu Xiển Giáo muốn hắn đi chịu chết vậy thì cũng phải công khai làm những việc này để không người nào có thể bắt bẻ.

Những vật này nếu như hắn không yêu cầu thì tất nhiên Thiên Đình sẽ giả bộ như không biết, nhưng nếu mở miệng thì không thể từ chối.

Nếu như đối phương thực không chịu đáp ứng vậy thì hắn cũng có thể đường đường phẩy tay bỏ đi, không cần quản đến phù chiếu đạo tổ.

Quả nhiên chỉ chần chờ một lát, Lý Trường Canh cười khổ:

- Được rồi, được rồi, hết thảy theo ý Đại Đế là được, cho lão hủ mười ngày nhất định an bài thỏa đáng.

Nhạc Vũ được đà chỉ vào một trang khác trong thiên luật:

- Quy chế Thiên Đình trong mục Ngũ Phương Đại Đế tiếp vị thì sắc phong đại điển, dùng chiêu cáo tứ phương. Không biết Thái Tể chuẩn bị khi nào tổ chức?

Thần sắc Lý Trường Canh càng thêm khổ sở:

- Đại Đế cũng biết được thời gian này Thiên Đình ta rất gian nan. Một lần sắc phong đại điển cần hao phí cực lớn, lại cần thỉnh đạo tràng chân tiên tứ phương mới biểu thị long trọng. Hiện giờ Thiên Đình ta thật sự vô lực trù bị. Không bằng như vậy như thế nào? Ba ngày sau, chuyện đạo hữu tiếp vị Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh Đại Đế ta sẽ thỉnh Thiên Đế minh chiếu thiên hạ. Sắc phong đại điển thì tạm thời ghi nhớ, đợi đến lúc ngày sau bổ khuyết thêm?

Sau khi nói xong, Lý Trường Canh không dám dừng lại cầm lấy Dịch Linh rồi lắc mình phá không rời đi.

Nhạc Vũ thấy thế bất giác cười lên ha hả, trong lòng hơi có chút khoái ý.

Nói nhiều như vậy chỉ tập trung vào một điều cuối, những cái khác chỉ là che mắt.

Nếu không chỉ rõ thiên hạ, cho dù hắn phụng mệnh phù triệu đạo tổ đảm nhiệm Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng là hữu danh vô thực.

Nếu gặp phải những kẻ lớn gan trực tiếp động thủ sát nhân, sau đó giả bộ như không biết thì Thiên Đình Xiển Giáo chắc sẽ không vì mình mà đại động can qua.

Còn nếu là có Thiên Đình minh chiếu, tình hình lại bất đồng. Trên người có thân phận này dù sao cũng đại biểu cho mặt mũi Thiên Đình. Nếu là Đại Đế một phương có gì ngoài ý muốn vậy danh vọng vốn không nhiều lắm của Thiên Đình sợ là sẽ lập tức chìm xuống đáy cốc.

Vô luận là người phương nào, đối với cái gọi là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng phải có vài phần cố kỵ.

Cười một hồi thì những thanh bào tiểu quan và kim giáp lực sĩ đều đã là không thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, tiếp tục đi lên tầng trên của Vạn Tượng Tham Huyền tháp.

Từ tầng 50 đến tầng 50 đều dùng hồn tinh thay cho điển sách. Chất liệu giấy bình thường cũng không thể chứa đựng được đạo ý bao hàm trong điển tịch.

Tùy tiện một chữ đều có uy năng và pháp tắc vô cùng, giấy bình thường chỉ sợ vừa mới viết ra đã lập tức nát bấy.

Tổng số ước chừng có 3000 vạn hồn tin, Nhạc Vũ không có khả năng xem từng cái, may mắn bên cạnh mỗi hồn tinh đều có ghi tên sách.

Nếu như Nhạc Vũ cảm thấy hứng thú liền hấp nhiếp tới, dùng hồn niệm ghi nhớ, còn không thì trực tiếp đi qua.

Từ tầng 71 đến tầng 90 lại bất đồng, đều là đạo điển dày cộp, thường một tầng chỉ có hơn mấy trăm ngàn bản.

Kiểu dáng nội dung của chúng đều có phần tương tự với Tứ Cửu Huyền Công trong Vạn Lôi Điện, mỗi một trang đều chế từ linh mộc linh kim tối đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Cái này cũng đồng dạng là bởi vì hồn tinh không đủ tầng cấp để ghi lại "Đạo" trong này.

Nhạc Vũ sáng mắt, cảm giác tiến vào môt bảo khố, nếu tìm hiểu xong toàn bộ lập tức có thể đem hắn tiến vào cảnh giới thần minh.

Bất quá với trí nhớ của hắn hiện giờ thì chỉ cần ghi nhớ một đạo điển cũng cần tới một ngày, chỉ có thể xem qua mà thôi, chờ ngày sau có cơ hội lại tiến vào đây.

Hắn một mực như nhàn nhã dạo chơi trong tháp, tới tầng thứ tám ba thì ánh mắt lộ vẻ ngưng tụ.

Trước mắt không xa là một bản sách kim sắc lớn bằng viên gạch đặt ở một góc.

- Tử Khuyết Thiên Chương.

Cơ hồ ngay vào lúc tiến vào, bản Tử Khuyết Thiên Chương trong không gian tu di của Nhạc Vũ đã không ngừng nhảy lên, xác thực đạo điển trong đó chính là một bản khác của Tử Khuyết Thiên Chương , hơn nữa bên trong cao tới bốn trang.

Vật này tựa hồ cũng có phản ứng với bản trong tay của Nhạc Vũ, tán ra ánh xanh rực rỡ nhưng vì bị cấm chế phong cấm nên không thể động đậy.

Đồng tử hơi co lại, ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua vật này rồi chuyển đi chỗ khác, quét qua toàn bộ tầng lâu, tay áo khẽ run đánh ra một điểm lam quang rồi tiếp tục đi lên.

Sau một hồi lâu hắn mới ra khỏi Vạn Tượng Tham Huyền tháp. Khi ra cửa thì thần sắc thủ vệ nơi đây đã hoàn toàn đổi khác, nhất loạt biến thành cung kính.

Nhạc Vũ nhìn về mặt phải, hướng về một chỗ trong thiên không lộ vẻ âm lãnh, lộ ra ý khiêu khích trắng trợn.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại một chỗ trong Ngọc Hư Cung Thiên Cảnh, một bàn tay trắng muốn đánh mạnh vào mặt thủy kính khiến nó chấn động rồi nát bấy.

Đợi đến lúc khuôn mặt Nhạc Vũ hoàn toàn biến mất thì chủ nhân của bàn tay mới rên lên mộ tiếng, khôi phục vẻ lạnh lùng.

Vẻ âm lãnh trong mắt lại càng nguy hiểm, tất cả sát ý như thu tận vào sâu bên trong, cơ hồ gần như không thể nhận ra.

Sau một thoáng trầm ngâm, tu sĩ không thể phân rõ là nam hay nữ này liền xuất ra mấy đạo phù rồi thân hình triệt để tiêu thất vào hư không.

Khi Nhạc Vũ quay trở lại đến An Thiên Cung thì thấy số lượng thiên nữ đã tăng lên gấp bốn lần

, có Nhân tộc tu sĩ, cũng có yêu tu, nếu ở nhân gian đều là khuynh thành quốc sắc.

Bất quá tu vi đã đến Đại Thừa Cảnh thì đều có thể dịch hình đổi thể nên Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ thầm nghĩ

Lý Trường Canh coi như là thức thời.

Ngoài ra còn có mười mấy Ngân Giáp lực sĩ trị thủ trong cung, đều ra vẻ vô tình làm như xa cách với chủ nhân.

Lúc trở vào Huyền Thánh điện, Nhạc Vũ liền trực tiếp nhập định, tiếp tục tham ngộ cách vận dụng Huyền Minh An Thiên khuê.

Vừa rồi lúc hắn ra tay với Dịch Linh thì một số phù văn nổi lên sau lưng gọi là thần thuật gia trì.

Đạo gia là dựa vào lợi dụng pháp tắc để thu hoạch được thần thông pháp lực còn phần lớn thời gian của Vu Thần là ở trong phạm vi thiên địa bổn nguyên cho phép, sáng tạo pháp tắc của chính mình, biểu hiện tầm thường nhất chính là thần thuật.

Thần lực mà Nhạc Vũ thôn phệ qua Xi Vưu, Dược Tư, thậm chí qua Nhục Thu từ Nguyên Trí quả thụ lẫn tinh huyết Ngân Linh Tử, có được truyền thừa Vu tộc vượt xa tưởng tượng của người khác.

Lúc trước sở dụng thần thuật là trực tiếp sao chép, dùng thần lực sáng tạo pháp tắc, gia trì bản thân khiến cho uy lực của kiếm tăng vọt mấy lần.

Chiến Tuyết tuy cũng thường dùng thuật này nhưng lại không hiển lộ hình tích, bản thân Nhạc Vũ không có thần tinh nên mới xuất hiện các loại dị tướng.

Bất quá thập thất giai thần lực thì ngay cả Chiến Tuyết cũng thua xa hắn, dù Nhạc Vũ không thế nào thuần thục thì uy lực cũng vượt lên nàng mấy lần.

Đầu tiên hắm đem hơn mười loại thần thuật hiệu chỉnh rồi phân chia đẳng cấp theo tính thực dụng, bắt đầu nghiên cứu đào sâu.

Bất tri bất giác, đã qua gần một ngày. Diệu Pháp Đại La Thiên không phân ngày đêm, bất quá lại có đủ mặt trời mặt trăng và ngôi sao.

Vào lúc Ngân Nguyệt bay lên thì một đoàn ngũ sắc quang hoa bao lấy một điểm lam quang phi độn vào trong điện. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ chiêu lấy rồi thu vào cơ thể, qua không bao lâu trong tay liền thêm một điển sách kim sắc.

Bên tai cũng đồng thời truyền đến thanh âm của Ngao Tuệ:

- Phu quân, ngươi muốn vật này làm gì?

Tại Thiên Đình, không coi mấy vị Kim Tiên vào đâu, đem Tử Khuyết Thiên Chương ra không khác dạo một vòng qua Quỷ Môn.

Cũng chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang của Ngao Tuệ, ôn Luân tâm kính của Lý Tử Hàm, năng lực không gian của Bạch Thường, Vô thượng lôi pháp của Chiến Tuyết thì Nhạc Vũ mới có vài phần tin tưởng dù không trộm được, mấy người mới có thể bình yên thoát thân.

Bất quá Ngao Tuệ cũng không để ý, chỉ tò mò với vật mà Nhạc Vũ lấy trộm.

Nhạc Vũ lắc đầu không đáp, chỉ đem bản Tử Khuyết Thiên Chương của mình trọng hợp, tổng cộng gom thành hai mươi ba trang, sau đó trên bìa sách liền ẩn hiện vân văn.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên kì mang, để tay lên trên bản sách. Nguyên vốn ý thức sẽ tiến vào huyễn cảnh nhưng khi thần hồn của hắn vừa bị hút vào thì trước mắt lại xuất hiện một vị lão nhân gầy gò không rõ diện mục cầm kiếm thôi diễn các loại đạo quyết kiếm pháp tinh diệu, càng ẩn hàm ý xuất trần.

Khiến người chú mục nhất là các loại pháp tắc đại đạo gia trì trên kiếm, dù chỉ là những đạo pháp của Linh Hư cảnh nhưng trong tay lão giả này lại có uy lực kinh thiên động địa, làm cho người hãi hùng khiếp vía.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 981: Tàn khuyết kiếm quyết

Đây là đang biểu thị như thế để dùng bổn nguyên đại đạo?

Cơ hồ sau từng đạo pháp, từng kiếm quyết, đạo nhân kia sẽ biểu diễn từng pháp tắc đại đạo gia trì trên đó.

Tiếp đó đều có một tia tin tức được thần hồn hắn hấp thu, bao gồm những chỗ thiết thực, đặc tính và chỗ kiêng kị.

Có một số pháp tắc đại đạo tổ hợp lại với nhau thì uy lực tăng gấp đôi, nhưng nếu sử dụng không phù hợp thì ngược lại sẽ có suy yếu.

Tình hình lúc trước khi mô phỏng sơ khai Hồng Hoang, dù cũng có thể tìm hiểu đại đạo bản nguyên nhưng cần phải có thời gian lâu mới có thể chân chính hấp thu.

Lúc này có lão nhân biểu diễn, những tin tức vừa vào trong đầu hắn liền chẳng những có thể nhanh chóng mà còn có thể trực tiếp vận dụng.

Thần hồn Nhạc Vũ dứt khoát ngồi xếp bằng bên cạnh, chuyên chú quan đổ lão nhân diễn pháp, không hề cảm thấy thời gian trôi qua. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Cũng không biết qua bao lâu, thân ảnh lão nhân kia bỗng nhiên biến mất, trước mắt hắn lại xuất hiện hư không mờ mịt.

Từng trải qua kinh lịch mấy lần trước, Nhạc Vũ lập tức biết thần niệm của mình nhất định đã đi vào trong chỗ Hồng Mông khai mở.

Bất quá thân ảnh lão nhân múa kiếm vừa rồi vẫn quanh quẩn trong đầu hắn.

- Đây hình như là một bộ phù pháp, một bộ thủ ấn, một bộ kiếm quyết, chỉ tiếc đều tàn khuyết.

Nhạc Vũ bất giác tiếc nuối, lúc trước còn không để ý nhưng đến cuối cùng thì những kiếm thức phù pháp nhìn như bình thường lại cảm giác huyền bí khó dò trong mắt hắn, đáng tiếc Tử Khuyết Thiên Chương vẫn chỉ mới có hai mươi ba trang không thể nhìn trộm toàn cảnh.

Bộ phù pháp, thủ ấn thì cũng thôi, thứ trước không khác đạo pháp bình thường bao nhiêu, thứ sau thì vô luận là luyện khí luyện đan hay thôi động đạo pháp linh trận đều cực kỳ huyền diệu, tuy nhiên so với bí truyền của nhị giáo Xiển Tiệt cũng chỉ tương đương.

Duy chỉ có kiếm quyết thật khiến cho người kinh hãi, tuy chỉ có hơn mười thức nhưng huyền ảo hiếm thấy.

Trong đó kết hợp ba thức bất kỳ đều có thể sánh với Quảng Lăng tuyệt kiếm cùng tứ thức Thủy Vân Kiếm mà hắn tu tập, thậm chí còn mạnh hơn một tuyến, nếu trọn vẹn uy lực chỉ sợ càng khó lường.

Hoặc chỉ khi hắn thôi diễn Thiên Ý tuyệt kiếm cùng Nghịch Thiên Đao quyết đến cực điểm, hay đem Thủy Vân Kiếm ngưng lại thành một thức mới có thể miễn cưỡng có được tư cách chống lại.

Chỗ đại đạo pháp tắc lão giả phân tích cũng chỉ có tác dụng phụ trợ.

Nhạc Vũ thoáng thất thần rồi mới hồi phục quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Chỉ gia tăng lên bốn trang nhưng đại đạo bản nguyên ẩn chứa trong huyễn cảnh Hồng Hoang sơ thành lại tăng lên gần như gấp đôi!

Nhạc Vũ cảm giác kích động, tận lực áp chế kinh hỉ, chuyên chú ghi nhớ những đại đạo này.

Hắn biết lần này không có thời gian lĩnh hội hết hoàn toàn những đại đạo pháp tắc này nhưng cũng có mười phần nắm chắc đem lạc ấn linh hồn vào sâu trong tầng thứ năm!

Toàn bộ quá trình Hồng Hoang sơ khai thoáng cái đã qua, tâm thầm Nhạc Vũ còn chìm đắm trong biển đại đạo thì đã bị đá ra khỏi Tử Khuyết Thiên Chương.

Hắn sầu não nhưng không có ý tiến lại, đến cảnh giới này thì hồn niệm đã có thể chiếu rọi vào đại thiên, nội dung trong Tử Khuyết Thiên Chương tuy huyền bí phức tạp nhưng cũng có thể ghi nhớ, tiến lại vào cũng không có quá nhiều tác dụng.

Hắn nhìn sắc trời, bất tri bất giác đã ở trong Tử Khuyết Thiên Chương bốn ngày, trong Huyền Thánh điện tựa hồ không có ai đến, cũng không có đạo phù nào tới.

Nhạc Vũ cũng không để trong lòng, chỉ yên lặng nhìn xem điển tịch kim sắc nổi đầy văn vân trong tay.

Không cần mở ra, hắn cũng biết bên trong đạo điển đã gia tăng tồn lượng gần gấp ba.

Mỗi lần Tử Khuyết Thiên Chương thu thập sáu trang thì sẽ có một công dụng mới, lần đầu tiên đã mở ra thế giới có phạm vi ngàn trượng, hiện giờ đã là trăm vạn trượng, lẽ ra không tệ nhưng so với trấn hồn chung vẫn kém rất nhiều.

Lần thứ ba lại có thể dùng kim quang hộ thư công kích, uy lực không hề thua kém phù sách đạo tổ sở chế.

Bất quá những loại thần thông hộ thân Mộc hệ của Nhạc Vũ tuy có năng lực không tệ nhưng khi sử dụng thành Hậu Thiên Linh Bảo thì đối với hắn tạm thời lại thành bỏ thì thương, vương thì tội.

Hiện giờ chỉ cần một tờ nữa sẽ gom đủ 24 trang, không biết sẽ sinh ra loại năng lực nào?

[Đang lúc thất thần thì Ngao Tuệ đã hóa thành độn quang chạy ra khỏi Diễn Thiên Châu. Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, đến khi phát giác trên người nàng được bao phủ bởi một tầng Côn Luân tâm cảnh thuật, thêm vào mười hai viên thận châu mười vạn năm che kín thì mới thở phào.

Nếu như nàng không thêm chút che giấu cứ thế xông ra thì cũng quá không biết phân nặng nhẹ!

Hắn thầm hâm mộ, số thận châu này cực kỳ xa xưa, thậm chí có thể so với Hậu Thiên Linh Bảo, hơn nữa không cần tạo hình là có thể trực tiếp sử dụng.

Nếu vào tay hắn luyện chế, ít nhất cũng có thể thành tựu một kiện Tam phẩm Hậu Thiên Linh Bảo. Không gian tu di của nàng giống như một bách bảo nang, thỉnh thoảng lại cho hắn một kinh hỉ.

Đến trước người Nhạc Vũ, Ngao Tuệ nhìn sững vào bản sách màu vàng nói:

- Thứ này rốt cuộc là vật gì? Đạo tâm thông minh như phu quân cũng cần phải tìm hiểu bốn ngày? Tử Khuyết Thiên Chương, danh tự này tựa hồ ta đã nghe qua nhưng lại không nhớ.

Nhạc Vũ biến sắc, dùng hồn niệm thăm dò vào Diễn Thiên Châu thì không khỏi lắc đầu bật cười. Chiến Tuyết trốn vào Thần quốc, dường như đang ngủ say, không trách Ngao Tuệ lại thắc mắc.

Tiếp đó hắn vung tay mặc kệ Ngao Tuệ giãy dụa, dùng Dịch Chuyển Càn Khôn ném nàng vào trong Diễn Thiên Châu.

Vừa nghe tiếng Ngao Tuệ tiếng hừ lạnh, Nhạc Vũ đem Tử Khuyết Thiên Chương ném vào, ngay lập tức lại nghe tiếng Ngao Tuệ kêu đau.

Vốn một bản đạo điển nặng đến mấy đập vào thân thể thần long cấp ngọc tiên cũng không có ý nghĩa, chỉ là lúc này xuất kì bất ý lại đánh vào sau gáy.

Biết Nhạc Vũ đang lợi dụng quyền chủ nhân để tự tác, Ngao Tuệ thở phì phì nhặt bản đạo điển kim sắc lên.

Đang muốn lần nữa bay ra ngoài tìm Nhạc Vũ tính sổ thì sau một khắc liền có một hấp lực cường hoành cưỡng ép rút ra thần hồn của nàng vào trong đạo điển, cả người đứng yên bên cạnh một hồ nước.

Qua hơn mười ngày trong Diễn Thiên Châu, Ngao Tuệ mới tỉnh táo lại.

Trong con ngươi của nàng vẫn tràn ngập các đạo văn hình loại khác nhau lưu chuyển bất định, trên mặt lộ vẻ trầm tĩnh sâu xa.

- Một Tử Khuyết Thiên Chương! Nguyên lai là vật này, đệ nhất truyền thừa đạo điển của Đạo gia dưới Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng Hà Đồ Lạc Thư. Không trách phu quân cam chịu phong hiểm. Đem vật này cho ta coi như thông qua khảo nghiệm sao.

Ngao Tuệ cười khẽ rồi ném Tử Khuyết Thiên Chương ra hóa thành một đạo kim quang, bay thẳng đến chân trời.

Sau một khắc, trong hư không lại có một vầng hồng quang cuốn lấy kim quang rồi biến mất vô tung.

Ngao Tuệ nhếch miệng, không sớm không muộn tức lúc trở về từ Vạn Tượng Tham Huyền tháp liền bắt đầu ngủ say khiến nàng hiếu kỳ không công bốn ngày, điều này cũng không khỏi quá trùng hợp. Nàng hừ nhẹ một tiếng rồi đi vào lầu các trong hồ. Yêu tộc bởi vì nguyên nhân thần hồn mà lĩnh ngộ đại đạo thua xa Nhân tộc. Bất quá qua mười ngày cũng đủ để cho nàng nhớ kỹ hơn nửa nội dung trong đó. Cảm giác tu tập cả đời lại không bằng sở đắc mười ngày này, Ngao Tuệ sớm đã không thể chờ đợi tiến hành tham thấu.

Trong Huyền Thánh điện, một kiếm trận cỡ nhỏ đang lơ lửng trong bàn tay Nhạc Vũ.

Phía dưới là Âm Dương nhị khí trận đồ, phía trên là Ngũ Hành Kiếm Trận, khí tức lành lạnh, phảng phất ẩn hàm vô cùng ảo diệu, ngưng tụ từ pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành.

Từng khắc một, Nhạc Vũ đều tham chiếu bộ kiếm trận trong đan điền tiến hành sửa chữa, mỗi lần thỏa mãn sẽ tiến hành nhập định tĩnh ngộ.

Nhiều lần như thế, không ngừng gia nhập thêm phù văn mới và những đại đạo thời không vừa tham ngộ khiến kiếm trận càng thêm ngưng thực, trong lúc mơ hồ hô ứng với kiếm trận chân thật trong đan điền.

Song khi Ngũ Hành Kiếm Trận này dần tán xuất một tầng huy quang thì bỗng nhiên chấn động, hiện ra bất ổn.

Nhạc Vũ bất giác thở dài, vung tay tán đi.

Tuy hắn gắng đạt tới hoàn mỹ, lợi dụng bản nguyên đại đạo sở đắc từ Tử Khuyết Thiên Chương và ngũ sắc kiếm trận được đơn giản hóa trong đan điền nhưng tối đa cũng chỉ tới mức độ này mà thôi.

Vừa rồi Ngũ Hành Kiếm Trận bỏ đi có thể tương đương với một kích toàn lực

của Thái Ất Chân Tiên.

Bất quá lúc kiếm trận xuất hiện hỗn loạn thì không phải hắn đã đến cực hạn mà trong lòng báo động không thể tiếp tục quán chú toàn bộ tinh thần.

Hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa thì thấy một đạo phi phù lọt vào, đưa tay chộp lấy rồi bước ra khỏi điện đẳng không qua chừng trăm vạn trượng thì thấy Lý Trường Canh đang đứng ngoài vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 982: Tiến giai chi tiền!

Trông thấy Nhạc Vũ đã đến, vẻ mặt Lý Trường Canh vẫn ấm áp vui vẻ, không hề vì chuyện Vạn Tượng Tham Huyền tháp mà lãnh đạm, vung tay phá ra khe hở không gian rồi nói:

- Đại Đế, xin mời đi theo ta!

Vừa dứt lời, Lý Trường Canh dẫn đầu bước vào bên trong, Nhạc Vũ theo sát phía sau, liền tấy một trận pháp ngưng tụ trong Diệu Pháp Đại La Thiên.

Treo cao trên trung ương trăm vạn trượng là một thiên đàn khổng lồ.

Lúc Nhạc Vũ tiến vào thì vừa thấy một người từ thiên đàn hạ xuống, cặp mắt âm lãnh mang theo ý oán độc vô tận nhìn sang bên này.

Nhạc Vũ vốn không để ý, lúc này nhìn sang mới thấy người này rất quen với hắn.

- Dịch Linh Tử?

Nhạc Vũ chau mày rồi cười mỉm, kẻ này tựa hồ vừa sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trên người tinh lực tràn trề, đạo lực dường như có đột phá.

Lúc này hắn đã không còn mặc tử bào mà đổi thành huyền bào, trước ngực thêu đồ án Kỳ Lân, trong tay cầm một ngọc khuê có kiểu dáng bất đồng.

Nhạc Vũ nhìn thấy bên hông hắn còn có một cổ ngọc hình tròn, bên trên dán một tờ phù lục, ẩn ước đối kháng thần lực bên trong ngọc khuê xâm nhập.

Khí tức người này cũng đã đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong.

Nhạc Vũ im lặng nhếch miệng, thầm nghĩ đệ tử Xiển Giáo quả nhiên người khác không thể so sánh, kỳ thật cổ ngọc vẫn chưa đủ mà đối kháng thần lực xâm nhập

chủ yếu dựa vào tờ đạo phù.

Lại không biết phải chăng này Hạo Thiên thượng đế, đã từng hứa hẹn qua cái kia một trương,

Dịch Linh Tử ánh mắt u lãnh nhìn chằm chằm Nhạc Vũ sau nửa ngày, lộ ra tí ti sát cơ, làm cho người là hàn ' cọng lông ' lóe sáng. Sau nửa ngày về sau, mới hừ lạnh một tiếng, từ nơi này phiến không gian trung xuyên ra.

Lý Trường Canh cười nhẹ, phảng phất tự nói nhưng lại như thuận miệng giải thích cho Nhạc Vũ:

- Dịch Linh Tử dù chưa tu được thần thông gì nhưng lại được mấy vị Kim Tiên trong Xiển Giáo coi trọng. Tốc độ tu tập cực nhanh, là người có cơ hội trong vạn năm đến nay thăng đến Đại La Kim Tiên.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, trong lòng cũng không cho là lạ.

Không tu tập đại thần thông, ngược lại tốc độ tu hành lại nhanh hơn vài phần, chuyện này cũng không là bình thường. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Người như hắn, bản thân có thần thông vô thượng muốn có được lực lượng vượt xa tu sĩ cùng giai dĩ nhiên phải chịu trả cái giá lớn.

Đồng dạng đại đạo bản nguyên bài xích hắn vượt qua người khác mấy lần, bản mạng hồn ấn mô phỏng kết cấu của Ngũ Hành Kiếm Trận theo bình thường thì Đại La Kim Tiên cũng không có khả năng nhưng hiện giờ vẫn ở ngoài tầng bích chướng thứ năm.

Người trên thế gian tu hành đại thần thông có vô số nhưng tiến vào Thái Ất Chân Tiên ít càng thêm ít, đến Đại La Kim Tiên lại càng như quả to cuối cùng trên cây.

Hai người phi thăng đến thiên đàn thì thấy giống như trên Khống Vân Phong, đều cấu thành từ một tòa đại trận, bất đồng duy nhất chính là kết cấu linh trận ứng với chư thiên tinh thần.

Lý Trường Canh tiện tay đánh tới một viên hòn tinh, giải thích nói:

- Trận này chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong hồn tinh chính là pháp quyết khống chế, có thể dùngHuyền Minh An Thiên khuê thôi động. Đại Đế tối đa chỉ có thể sử dụng Chu Thiên Tinh đấu đại trận ba ngày, trong Diệu Pháp Đại La Thiên chính là 180 ngày. Kính xin Đại Đế chớ để lãng phí tinh lực chu thiên.

Nói dứt lời, Lý Trường Canh gật đầu thi lễ rồi thân ảnh lóe lên biến mất vô tung.

Nhạc Vũ hưng phấn nhìn khắp nơi rồi nhếch miệng bắn ra từng viên tiên thạch, lúc bố trí đến ba vạn viên vây quanh tế đàn mới dừng lại.

Tiếp đó hắn lấy ra tờ Thái Thanh khâm chế Cửu Thiên Đô Lục trấn linh phù dán lên chỗ trung ương tế đàn, lập tức cảm thấy khống chế linh trận tế đàn càng thêm tùy tâm như ý, ngay cả tòa đại trận bên ngoài cũng tăng lên mấy phẩm giai. Nhạc Vũ lại thôi sử chướng nhãn pháp che lấp toàn bộ tế đàn.

Lúc này hắn mới cảm giác thỏa mãn, dùng một tia hồn niệm thăm dò vào hồn tin ghi nhớ toàn bộ pháp quyết.

Hắn thử thăm dò thôi động Huyền Minh An Thiên khuê thì quả nhiên sau một lát trong tinh không liền có một chùm tinh lực chụp xuống rồi bị vây trong tế đàn, biến thành tinh lực nồng đầm thuần khiết.

Lần lượt Ngao Tuệ, Chiến Tuyết, Bạch Thường, Lí Tử Hàm từ trong Diễn Thiên châu chui ra, lộ vẻ khiếp sợ đánh giá tế đàn vào tinh không bên trên.

Ngao Tuệ thử thăm dò đem tinh lực Chư Thiên tinh lực dẫn vào trong cơ thể rồi bất giác hít sâu một hơi nói:

- Lúc trước cha ta mượn lực Thiên Tinh đấu đại trận mới đột phá Đại La Kim Tiên. Từng nói nếu ta hữu duyên sử dụng trận này thì với thiên tư trong vạn năm tu thành Kim Tiên không khó khăn gì. Nguyên lai tưởng rằng phụ thân khoa trương, giờ mới biết không sai. Đáng tiếc Đế Tuấn Đông Hoàng hao hết tâm tư bố trận lại không sử dụng được bao lâu, tiện nghi cho Hạo Thiên.

Chiến Tuyết không nói một lời, trực tiếp ngồi xuống tại một góc tế đàn, nàng vừa mới đột phá ngọc tiên đỉnh phong không lâu nên không có ý đột phá tiếp, chỉ điên cuồng thu nạp tinh lực rèn luyện thân thể, củng cố cảnh giới.

Hai nữ còn lại đều biết cơ hội khó được nên cũng nhanh chóng chọn một góc

ngồi xuống. Bạch Thường vốn đã đến Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong nên lúc này mưu cầu tiến gia. Lí Tử Hàm thì ngoài tu hành còn mượn cơ hội chăm sóc Long Thương Kiếm, dùng tinh lực nồng đậm tẩy rửa bên trong thanh Hậu Thiên nhất phẩm tiên binh khiến cho khí linh Long Hồn triệt để dung hợp với Long Thương Kiếm.

Ttrong Diệu Pháp Đại La Thiên sử dụng Thiên Tinh đấu đại trận chẳng khác đem tinh lực chu thiên phân thành 60 đều nhau.

Bất quá cũng may như thế nếu không tinh lực hội tụ đến đều phần lớn phung phí.

Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng không nóng lòng tu hành, đầu tiên đem khối ngũ sắc thần thần thạch trong Thông Thiên Long Ngục Ấn đặt vào chỗ trung tâm rồi lại tiếp tục bố trí mấy ngàn tiên thạch.

Ngao Tuệ đang cảm giác khó hiểu thì thấy Ngũ Sắc Thần Thạch đột nhiên phát ra một hấp lực quỷ dị khiến cho tinh lực từ tinh không chiếu xuống bỗng nhiên gia tăng gấp trăm lần!

Theo từng viên tiên thạch mà Nhạc Vũ đánh xuống thì hấp lực lại mạnh hơn một phần.

Trong đó tuyệt đại bộ phận đều bị Ngũ Sắc Thần Thạch hấp thu, bất quá một phần tràn ra đã đủ cho nồng độ tinh lực trong tế đàn tăng gấp 10 lần!

Ngao Tuệ nhìn về chỗ trung ương tế đàn vẻ kỳ lạ:

- Đây là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, trong tay ngươi còn có vật này?

Nhạc Vũ nhìn Ngao Tuệ mỉm cười, tiếp tục bày trận. Lần này hắn lại bố trí tiên thạch ngoài trận khiến thời gian bắt đầu biến dạng đến khi gấp đôi ngoại giới mới kết thúc.

Nếu như bên ngoài Tam Thập Tam Thiên cảnh thì với thủ đoạn bày trận của hắn dù hơn mười lần cũng không phải việc khó gì. Bất quá tại Diệu Pháp Đại La Thiên thì gấp hai lần đã là cực hạn của hắn, nếu nhiều hơn chỉ sợ không gian này sẽ lập tức sụp đổ.

Lá bài tẩy của hắn chính là Ngũ Sắc Thần Thạch, đủ để tăng hiệu dụng của Chu

Thiên Tinh Đấu đại trận lên mấy lần!

Chư Thiên tinh thần chính là do linh lực tinh khiết các hệ ngưng kết vào lúc Hồng Hoang, dùng tinh hoa thổ linh làm cơ sở, rất tương tự với Ngũ Sắc Thần Thạch nên có thể hưởng ứng câu thông tinh lực.

Ngao Tuệ đảo mắt rồi khẽ cắn răng lấy ra một khối đá màu đen ném cho Nhạc Vũ, tiếp đó cũng tìm một góc khoanh chân nhập định.

- Đây là Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh!

Khối đá màu đen lóe lên một tia tinh điểm, nhẹ bẫng trong tay Nhạc Vũ, bên trong ẩn hàm thổ linh tinh hoa và một tia linh lực không gian.

Nhạc Vũ nhìn Ngao Tuệ vẻ kinh ngạc rồi tiếp đó đặt khối đá này cùng một chỗ với Ngũ Sắc Thần Thạch.

Lúc trước Đại Vũ trị thủy, điều động rất nhiều Long tộc tương trợ từng dùng thổ hệ chí bảo Cửu Thiên Tức Nhưỡng cảm tạ, xem ra truyền thuyết này không giả. Chỉ là không ngờ trong tay Ngao Tuệ lại có một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh lớn như vậy.

Nếu có vật này thì ý định mượn lực của Chư Thiên Tinh đấu đại trận để luyện vật lại càng có hi vọng, thậm chí bản thân hắn cũng sinh ra vài phần chờ mong!

Ngồi xuống bên cạnh khối Ngũ Sắc Thần Thạch, Nhạc Vũ đem một Nguyên Trí linh quả nuốt vào rồi mới bắt đầu hấp tụ tinh lực, trong khoảnh khắc quanh thân đã nổi lên cương phong.

Trong đan điền Nhạc Vũ cũng nhanh chóng ngưng tụ một tổ phù văn với tốc độ nhanh hơn trước gấp ngàn lần.

Cái gọi là tinh lực, vốn là Ngũ Hành tinh hoa tinh thuần nhất ngưng tụ mà thành. Đối với Nhạc Vũ mà nói, chỉ cần đem bài trừ thổ hệ linh lực bên trong hơi dư thừa bài xuất là được.

Cảnh giới thần minh khiến hắn ngưng tụ Ngũ Hành phù văn không gặp bất cứ khó khăn nào!

Nhạc Vũ trước đó đã ngưng tụ Ngũ Hành phù trận tầng thứ mười lăm bên trong chừng bảy thành, lúc này lại có tinh hoa tinh lực hỗ trợ nên cơ hồ nước chảy thành sông, nhanh chóng hoàn thiện với tốc độ bằng mắt thường có thể nhìn thấy được, chỉ qua bốn ngày là đã hình thành toàn bộ.

Đến khi hình thành xong tổ phù văn cuối cùng thì trong mắt Nhạc Vũ bắn ra một luồng cường quang.

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười sáu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 983: Ngọc tiên chi cảnh

Vào lúc Ngũ Hành phù trận tầng thứ mười lăm viên mãn thì trong đan điền Nhạc Vũ cũng ầm ầm đổ vỡ.

Vô số pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành từ trong cơ thể Nhạc Vũ điên cuồng trào xuất, Ngũ Hành phù trận bên ngoài cũng không ngừng nở ra co lại giống như hai mâm tròn ngũ sắc chuyển động, quang hoa càng thêm chói mắt.

Tất cả pháp lực Ngũ Hành trong một sát na co rút mấy lần, dưới sự quán chú của tinh lực nhanh chóng tăng trưởng tán vào kinh mạch Nhạc Vũ nhưng đến một khắc cuối cùng vẫn không thể đột phá cảnh giới ngọc tiên.

Nhạc Vũ biết đây là do còn thiếu một ít phù văn, đặc biệt là khi thôn phệ tinh huyết Nhục Thu rồi cùng song tu với Chiến Tuyết Ngao Tuệ thì huyết mạch thân thể tiến hóa đến thân thể Thần Long, dung lượng trong đan điền càng thêm khổng lồ.

Từng tổ phù văn tiếp tục ngưng tụ gia nhập vào trong Ngũ Hành phù trận. Qua năm ngày thì ngưng tụ thành 3000 tổ phù văn của tầng thứ mười sáu, trong lòng Nhạc Vũ cảm giác có một tia cảnh báo, cảm thấy vô số linh lực từ bản nguyên thiên địa không ngừng rót vào thân thể, dưới thân tụ tập một tia diễm lực.

- Chính là hỏa kiếp sao?

Nhạc Vũ nhướng mày, cầm sừng Bạch Trạch trong tay rồi không chút do dự đem thần niệm ngao du vào trong tầng thứ bốn của bản nguyên, thần thức mở ra như một mạng lưới khổng lồ hút lấy những pháp tắc đại đạo.

Sau khi diễm lực dưới chân ngưng tụ thành thực chất thì đột nhiên đem tinh lực mênh mông và cả pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành rót vào sừng Bạch Trạch.

Chỉ một thoáng, thời gian nghịch chuyển, trong phạm vi hai trượng thời gian đã khôi phục vào lúc trước khi hắn dẫn động hỏa kiếp, diễm lực quanh thân ngưng

tụ bùng cháu cũng biến mất vô tung.

Bất quá khi Nhạc Vũ mở mắt vẻ vui mừng thì lôi quang đột nhiên hội tụ cách đó không xa, thấy Ngao Tuệ pháp tướng trang nghiêm, hai tay thủ ấn, quanh người quang hoa ngũ sắc lưu chuyển không ngớt.

Thần hồn của nàng tựa hồ cũng giống như hắn vừa mới dạo chơi trong thái hư, lôi vân trong không trung càng lúc càng thêm dày đặc, có dấu hiệu đột phá đến Thái Thanh Huyền Tiên.

Nhạc Vũ mỉm cười, vừa ngộ đạo vừa yên lặng chờ đợi, vào lúc kiếp lôi định giáng xuống thì cầm sưng Bạch Trạch nhẹ nhàng quét về phía Ngao Tuệ một cái.

Sau đó thời gian quanh người Ngao Tuệ cũng nhanh chóng đảo ngược, chỉ qua một lát lôi vân đã biến mất toàn bộ.

Ngao Tuệ khó hiểu mở mắt nghi hoặc nhìn quanh, cuối cùng nhìn sững vào sừng thú bằng ngọc trên tay Nhạc Vũ, không dám tin vào mắt mình rồi nhảy dựng lên:

- Đây là sừng Bạch Trạch, đã có thứ này sao phu quân không nói sớm?

Nhạc Vũ nghe vậy bật cười, tiến vào nhập định, tiếp tục ngưng tụ phù văn trong đan điền rồi lại dẫn khởi thiên kiếp, tiến vào cảnh giới thiên nhân giao cảm.

Ánh mắt Ngao Tuệ vô cùng phức tạp, thì thào:

-- Tử Khuyết Thiên Chương, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, còn có sừng Bạch Trạch. Phu quân còn đem lại bao nhiêu kinh hỉ nữa mới thôi? Còn bao nhiêu át chủ bài chưa từng hiện lộ?

Tại nội cung trên Thiên Đình, trung niên mặc hoàng phục nhìn về không trung vẻ kinh ngạc, trong mắt lóe ra kim quang dường như có thể hiểu thấu thiên địa.

Bất quá sau một lát lại lộ vẻ thất vọng thu hồi ánh mắt:

- Động tĩnh của Chu Thiên Tinh đàn dường như có chút bất thường. Mặc dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trợ giúp nhưng tinh lực hội tụ hình như cũng quá nhiều, động tĩnh quỷ dị như có người nhiều lần độ kiếp. Thái Tể, ngươi có nắm được tình hình bên trong?

Lý Trường Canh cũng đang thất thần nhìn ra phía xa, đến khi trung niên hỏi mới hồi phục nói vẻ quái dị:

- Lão thần cũng không biết, người này dùng thủy hệ ảo trận phong tỏa, mượn lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. Nếu dưới thánh nhân, trừ khi bẩm sinh đã có năng lực thiên thị địa thính còn lại sợ đều khó có thể rõ. Ta nghe nói năm đó Hồng Vân, ngoại trừ đạo quyết thủy hệ cũng sở trường huyễn thuật, trong quần tiên thượng cổ ngang với Đông Vương công. Xem ra Uyên Minh đã có được vài phần chân truyền của tổ sư hắn.

Trung niên có chút thất vọng, cũng không đáp câu hỏi của Lý Trường Canh mà như có điều suy nghĩ nói:

- Ngươi nói Uyên Minh có khả năng đột phá đến Thái Ất Chân Tiên hay không?

- Thái Ất Chân Tiên?

Lý Trường Canh nhướng mày rồi lắc đầu nói:

- Lấy đâu ra khả năng? Theo ta được biết, Uyên Minh đột phá đến ngọc tiên cũng chỉ mới mấy năm, cho dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tương trợ thì cũng không nhanh như vậy, ta thấy dù có tăng lên thì cũng có hạn, chắc dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là để cải mệnh.

Trung niên cũng không để ý, khẽ mĩm cười nói:

- Chỉ là giả thiết mà thôi, nếu hắn đột phá Thái Ất Chân Tiên thì làm sao?

- Vậy thì khi hắn về phương bắc còn có chút sinh cơ. Thậm chí thật sự có thể ngồi vững vàng ở vị trí Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng không chừng.

Lý Trường Canh trầm ngâm một lát rồi như suy nghĩ đến điều gì, sắc mặt lộ vẻ ngưng trong:

- Hoặc là cũng có khả năng kẻ này lòng dạ quá sâu nên che dấu được, ta nhìn hắn không thấu. Trước lúc ta dẫn hắn vào Chu Thiên Tinh đàn, hắn trông thấy Dịch Linh Tử đáng ra phải vào thiên lao nhưng không hề có chút phản ứng, có

thể thấy được hắn rất ẩn nhẫn. Hôm nay nghĩ lại đáng ra không nên đáp ứng Từ Hàng đạo nhân.

Trung niên nghe vậy cười thản nhiên, thu hồi ánh mắt. Lòng dạ sâu hơn thì như thế nào? Tu vi không đủ vẫn chỉ có thể bị người thao túng trong tay.

Về phần phỏng đoán đột phá Thái Ất Chân Tiên thì ngay cả hắn cũng không tin.

Số phận Uyên Minh từ lúc người kia bất chấp mọi giá, thậm chí chủ động đẩy tới vị trí Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh Đại Đế thì coi như chắc chắn phải chết.

Hiện giờ hắn chỉ cần kiếm chỗ tốt từ Xiển Giáo là được, tránh xa kẻ này để khỏi đối địch với Xiển Giáo.

Cũng tại Diệu Pháp Đại La Thiên, trong một đóa tường vân ngũ sắc cũng có một người đang chăm chú nhìn lên tế đàn.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vài phần do dự, tay phải thò ra mang theo lực phong lôi vô tận, chỉ cần nhẹ nhàng bắn ra một chỉ là có thể cưỡng ép vạch trần huyễn trận.

Sau một lát, ngón tay như bạch ngọc lại thu hồi, khóe môi mỏng dính khẽ nhếch lên rồi đánh ra một tờ đạo phù xuống dưới thành trì cực lớn, hừ lạnh một tiếng rồi biến mất, chỉ để lại một đạo hồn niệm tiếp tục quan chiếu thiên đàn phía xa.

Trong Chu Thiên Tinh đàn, tinh lực vẫn đang điên cường rót xuống. Nhạc Vũ ngồi bên Ngũ Sắc Thần Thạch, toan thân ở trong liệt diễm lam sắc.

Cũng không biết là trùng hợp hay không, hỏa kiếp lần này chính là Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa.

Dù trong người đã có mười hai loại linh hỏa linh diễm, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đã đến tầng thứ mười chín nhưng Nhạc Vũ khi ở trong Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa vẫn cảm giác cật lực.

Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa chẳng những cực nóng mà còn khiến tâm thần lay động. Vô luận là chất hay lượng thì một tia hỏa chủng cùng loại trong cơ thể hắn vẫn không thể so sánh, nhưng trong hỏa diễm thiêu đốt, thân thể

Nhạc Vũ lại bắt đầu sinh ra dị biến kịch liệt.

Tinh lực mênh mông không ngừng cọ rửa, cộng thêm Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa nên một chút tạp chất còn lại trong cơ thể cũng bị triệt để bài xuất.

Tế bào huyết nhục không ngừng phá vỡ rồi phục sinh, thân thể bất giác hiện ra long lân.

Nhạc Vũ cắn răng chống chọi nỗi đau đớn, dùng ý niệm điều khiển từng đải pháp tắc đại đạo dung nhập vào thân thể.

Dù chưa hoàn thành độ kiếp nhưng Cửu Chuyển Huyền Công gần như đã hoàn thành phân nửa trong hỏa kiếp tôi luyện, gần như tiếp cận đến cảnh giới đỉnh phong.

Đại bộ phận thần niệm vẫn chuyên chú trong bản nguyên đại đạo, lạc ấn mệnh hồn dừng lại ở hàng rào tầng thứ năm, từng chút biến hóa dưới sự khống chế của hắn, gần như tương tự với Ngũ Hành kiếm trận dùng pháp lực mô phỏng ra lúc ở Huyền Thánh điện.

Nhưng đã đến lúc này thì Nhạc Vũ không chịu bỏ qua, liên tục chín lần dẫn động thiên nhân cảm ứng, việc nắm giữ đại đạo bản nguyên còn hơn xa trước lúc tiến vào thiên đàn, việc phân tích Ngũ Hành Kiếm Trận trong đan điền cũng tiến thêm một tầng.

Bên ngoài hồn ấn ngũ sắc đồng dạng lóe ra từng tia linh quang càng ngày càng thịnh, phù lục trong hạch tâm cũng gần đến mức hoàn thiện, tự sinh ra xung lượng khiến cho hàng rào thứ năm sinh ra càng nhiều vết rạn.

Nhạc Vũ hít một hơi thật sâu, cảm giác cực kỳ bất định.

Sau một khắc, gần như tạp niệm đều bị bài trừ ra khỏi đầu, tất cả cảm xúc đều bị áp chế, chỉ còn lại một ý niệm.

- Phá cho ta.

Hồn thức trong chốc lát toàn lực được thôi động rót vào hồn ấn. Sau đó bên tai Nhạc Vũ truyền đến một thanh âm như thủy tinh rạn vỡ, toàn bộ Ngũ Hành

Kiếm Trận đã cưỡng ép phá vỡ hàng rào thứ năm, vô số đại đạo thời gian chảy vào trong thần hồn.

Tất cả tinh huyết trong cơ thể Nhạc Vũ điên cuồng chống đỡ hồn ấn tiếp tục xâm nhập sâu vào trong tầng thứ năm, đến đoạn giữa của tầng này mới hết dư lực chậm rãi dừng lại.

Gần như đồng thời một tia Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa cuối cùng cũng dần dần biến mất, Nhạc Vũ cười lên ha hả, biết bản thân đã chân chính bước vào cảnh giới Ngọc Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 984: Đại đạo chi môn!

Lúc Nhạc Vũ mở mắt ra thì thấy trên thiên đàn vẫn có vô số kiếp lôi bao phủ.

Ngao Tuệ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, quanh người lôi quang lấp lóe, thỉnh thoảng lại bắn ra một tia huyết nhục.

- Thái Hoán Cửu Diệu Lôi?

Nhạc Vũ nhíu mày, Ngao Tuệ tuy là ngọc tiên đỉnh phong, thần hồn của nàng cũng đã ở bên ngoài hàng rào tầng thứ năm của Thái Thanh Huyền Tiên nhưng đáng tiếc nàng có thể chất yêu tộc, long đan chỉ có thể dung nạp Ngũ Hành phù trận trong ngoài còn

Cửu Chuyển Huyền Công cùng Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp đều không cách nào tu tập, cho dù hợp thể song tu thì cũng không thể nào thu hoạch như hắn.

Bất quá như vậy cũng có được có mất, tuy không thể nào tu tập được thần thông đại đạo như hắn nhưng bài xích của thiên địa cũng vì thế giảm bớt không ít.

Đọc qua một bản Tử Khuyết Thiên Chương, chín lần nghịch chuyển thời gian, bỏ dở lần thiên nhân giao cảm cuối cùng cũng đã đủ cho lạc ấn mệnh hồn của Ngao Tuệ đột nhập đến Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ có trọng lôi này là khiến hắn lo lắng.

Không có Cửu Chuyển Huyền Công rèn luyện ra thân thể cường hoành, cũng không có lôi lực của Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp, sự gian nan trong độ kiếp của Ngao Tuệ vượt xa hắn.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ bỗng dưng lấy ra một giọt linh dịch màu đen.

Vốn tùy tiện nhúng tay vào chuyện độ kiếp của người khác thì bản thân cũng phải trả giá rất lớn, dù vượt qua lôi kiếp đánh xuống thì số mệnh nhất định đại

suy.

Nhưng lúc này nhìn cảnh toàn thân Ngao Tuệ huyết nhục bay tứ tung, Nhạc Vũ lại khó có thể ngồi yên.

Vào lúc hắn đang định đánh ra một chỉ thì một thân ảnh trắng như tuyết bỗng dưng bay đến bên cạnh ngăn lại.

Nhạc Vũ nhíu mày nhìn lại thì thấy là Chiến Tuyết đang khẽ lắc đầu, tiếp đó nàng lắc mình tới trước cách Ngao Tuệ trăm trượng, yên lặng quan sát.

Nhạc Vũ lúc đầu còn khó hiểu, qua một lúc lại phát hiện một chút huyền diệu. Trong phạm vi trăm trượng mà Chiến Tuyết lăng không bay đến đã gia tăng vài loại pháp tắc lôi hệ, tuy uy lực lôi hệ chưa giáng xuống nhưng đã khiến .

Tốc độ Thái Hoán Cửu Diệu Lôi thoáng giảm xuống.

Trì hoãn như vậy được một lúc, thân thể Ngao Tuệ liền thoáng hồi phục, trên mặt lộ ra vài phần huyết sắc.

- Dùng lực pháp tắc tương trợ rõ ràng không bị thiên địa cắn trả, hay cho vô thượng thần thông lôi pháp.

Nhạc Vũ mím môi, biết có Chiến Tuyết hộ pháp, Ngao Tuệ nhất định bình yên vô sự nên dứt khoát thu hồi ánh mắt nhìn vào bên trong cơ thể.

- Pháp lực 300 Long, thêm vào 34 long lực của cơ thể, hợp lại có 2999 lực Chân Long.

Hai tay Nhạc Vũ khẽ căng lên, cơ bắp toàn thân trương đến cực hạn, vô số hư ảnh chân long bay quanh thân thể, cuối cùng hóa thành chân hình ba đầu Tử Kim Cự Long.

Lực lượng 1000 vạn thạch có thể tương đương với một chân long linh tiên cảnh, còn lực lượng một ngàn chân long thì ước chừng tương đương với lực của một thần long Thái Ất Chân Tiên cảnh.

Nhạc Vũ cảm giác pháp lực toàn thân sung mãn, ẩn chứa lực lượng vô cùng,

dường như chỉ cần giơ tay là có thể đánh sập thiên địa.

Hắn cười nhẹ, thu hồi pháp lực, tán đi chân hình chân long, rồi trong tay xuất hiện một cây ngũ sắc quang châm.

Pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành tụ tập lần lượt qua tầng thứ mười sáu, mười bảy rồi dưới sự gia trì của ngũ sắc kiếm trận lên đến tầng thứ 18 mới kết thúc.

Nhạc Vũ bất giác nhìn lên một phía ngoài thiên đàn.

Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm tầng thứ mười tám chính là lực lượng mạnh nhất mà bản thể của hắn hiện giờ có thể vận dụng.

Bất quá nếu có Chu Thiên Tinh đấu đại trận trợ giúp thì có thể đột phá lên tầng 20 như mấy thập niên trước tại Thái Minh Ngọc Hoàn thiên cũng không phải không có khả năng.

-- Nếu có thể xuất kỳ bất ý hoặc là có thể đánh cho người kia nhất kích trí mạng.

Sắc mặt âm tình bất định, Nhạc Vũ cuối cùng hừ lạnh một tiếng, tán đi ngũ sắc quang châm.

Lúc này dù có thể giết chết vị Kim Tiên kia thì cũng không có hữu dụng gì? Nếu không thể phá huỷ mệnh hồn lạc ấn thì vẫn lưu lại mối họa, ngược lại còn bại lộ sớm thân phận Uyên Minh.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền đem thần hồn liên lạc với mệnh hồn lạc ấn trong bản nguyên Hồng Hoang, cảm ngộ những pháp tắc thời gian có thể tiếp xúc, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Thu hoạch lớn nhất của lần độ kiếp này cũng không phải tăng lên tu vi mà trong lúc mơ hồ đã nhìn thấy cánh cửa Dĩ Lực Chứng Đạo.

-- Trên Đại Thừa là sáu cảnh giới Tán Tiên, Linh Tiên, Thiên Tiên, Ngọc Tiên, Thái Ất Chân Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên, Đại La Kim Tiên.

Bất quá cảnh giới bản thân chủ yếu phân chia theo số lần thiên nhân giao cảm cùng với tầng cấp mệnh hồn lạc ấn. Thứ trước là chủ, thứ hai là phụ, nhưng cũng không đại biểu cho thực lực chân thật, một số tu sĩ có đại thần thông xuất chúng

như

Quảng Lăng tán nhân có thể dễ dàng hoàn thành khiêu chiến vượt cấp.

Mọi người đều biết, trong bản nguyên cũng chia thành chín tầng cấp, sáu tầng trước đối ứng với sáu tầng cấp từ Linh Tiên đến Đại La Kim Tiên.

Cái gọi là chuẩn đạo tổ, hoặc là thông qua trảm thiết tam thi, hoặc là đại công quả, đại hoành chí nguyện đem hồn ấn tiến vào tầng thứ bảy và thứ tám của bản nguyên.

Về phần đạo tổ Thánh Nhân thì dĩ nhiên mệnh hồn lạc ấn chiếm giữ tại tầng hạch tâm thứ chín.

Nhưng vào lúc hắn dùng Ngũ Hành Kiếm Trận đột phá hàng rào thứ năm thì lại mơ hồ biết được bản nguyên đại đạo còn thâm thúy hơn nhiều so với hiểu biết của hắn, chỉ sợ mấy vị thánh nhân cũng chưa từng đạt đến.

-- Nếu là người trong thế gian thật sự chỉ có chín lần cơ hội thiên nhân cảm ứng thì dù là trảm tam thi hay các loại pháp để chứng công đức hoành nguyện kỳ thật vẫn là tầng dưới.

Chỉ có sau Đại La Kim Tiên, trực tiếp tiến vào sâu trong tầng thứ chín mới xem như pháp môn chứng đạo tối thượng thừa, chính là Dĩ Lực Chứng Đạo

Nhưng loại phương pháp này cũng thường thường là gian nan nhất, số lần cảm ứng dĩ nhiên cũng không cần bằng với cảnh giới tiên tu.

Hồn ấn Ngọc tiên chưa hắn không thể tiến nhập vào tầng thứ bốn đối ứng với Thái Ất Chân Tiên, cũng như hồn ấn Thái Ất Chân Tiên lại vẫn có thể tiến vào tầng thứ năm.

Trước đó hắn nửa hiểu nửa không đã đem hồn ấn bản mạng tu đến trình độ tương đương với Thái Ất Chân Tiên, không ngờ lại đi vào con đường đại đạo trôi chảy mà gập ghềnh nhất.

Người bên cạnh hắn cũng chỉ có Chiến Tuyết là có thể miễn cưỡng đánh đồng. Ngao Tuệ dù cũng tu tập đại đạo vô thượng nhưng kém không chỉ một tầng

- Mấy vị đạo tổ thì ra là thế, đúng là hảo tâm cơ.

Nhạc Vũ cười lạnh rồi rút hồn niệm ra khỏi bản nguyên, những bí mật đại đạo này không hề có trong đạo điển thế gian, cùng lắm thì chỉ coi số chín là số huyền diệu.

Cũng may lần này Nhạc Vũ dựa vào Hồng Mông chí bảo trong đan điền mới có thể thấy được diện mạo chân thực của bản nguyên, nếu không chỉ sợ vẫn còn u mê không biết con đường đại đạo.

Đến khí Nhạc Vũ mở mắt thì Ngao Tuệ đã bình yên độ kiếp, vẫn còn đang nhập định. Sở đắc của lần thiên nhân cảm ứng này lẫn trong Tử Khuyết Thiên Chương, dù với thiên tư của Ngao Tuệ cũng cần ít nhất mấy trăm ngàn năm mới có thể tiêu hóa hấp thu toàn bộ.

Về phần Chiến Tuyết sớm đã quay lại chỗ cũ, tiếp tục tu tập Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu.

- Dĩ Lực Chứng Đạo, nói cách khác vậy thì lúc mình đạt đến Thái Ất Chân Tiên cần đột phá qua hàng rào thứ sáu sao?

Nghĩ đến việc lần này mệnh hồn lạc ấn khó khăn lắm mới đột nhập đến tầng thứ năm trung đoạn, Nhạc Vũ không khỏi cau mày hồi lâu.

Tiếp đó theo tâm niệm vừa động, hắn chiêu xuất hai hóa thân, đồng dạng trùng kích Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười sáu và bốn loại thần thông của Ngũ Hành phù trận trong ngoài, bản thể tiếp tục dùng tinh lực vô tận tẩy rửa.

Sau Cửu Chuyển Huyền Công đỉnh phong tầng thứ sáu thì đã không thể đề thăng, hiện giờ cũng chỉ có thể nỗ lực mượn tinh lực thuần khiết bài xích tạp chấp ra khỏi cơ thể.

- Nghe đồn sau Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ sáu thì có thể hóa ra ba đầu sáu tay, để thử xem sao.

Trong lòng vừa xuất ra ý niệm thì toàn thân Nhạc Vũ đã hiện long lân, cốt cách huyết nhục toàn thân cũng phát ra từng đợt rạn vỡ rồi bốn cánh tay từ bên trong mọc ra, trên vai cũng mọc lên hai đầu.

- Ừ? Sau khi hiện ra pháp tướng ba đầu sáu tay thì có lực 5000 Chân Long, bích chướng lực lượng chắc đã biến mất.

Kinh hỉ một lát rồi lập tức Nhạc Vũ nhíu mày, phát hiện tầng bích chướng kia vẫn tồn tại, chẳng qua khi hắn hiện ra pháp tướng thì áp chế của thế giới Hồng Hoang bị bản thân cưỡng ép khai ra một tuyến, sau lực 5000 Chân Long thì không thể gia tăng.

Hắn dùng pháp lực thủy hệ ngưng tụ ra một thủy kính soi vào rồi lắc đầu.

-Thân thể ba đầu sáu tay tuy có uy lực tuyệt đối nhưng cũng quá mức ghê tởm, muốn dọa chết người

Cười khổ một tiếng, Nhạc Vũ tán đi pháp tướng Cửu Chuyển Huyền Công, khí tức cường hoành của hắn cũng dần hạ xuống tới Thái Ất Chân Tiên mới kết thúc.

Lúc hắn ở cảnh giới Linh Tiên, ở thân phận Uyên Minh là cảnh giới Thiên Tiên, sau khi ra khỏi Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên tăng lên đến lên tới ngọc tiên.

Lúc này có Chu Thiên Tinh đấu đại trận che giấu, dù thể hiện ra tu vi Thái Ất Chân Tiên cũng không dẫn tới quá nhiều ngờ vực.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhìn về khối Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch và Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh, đưa tay chụp lấy thì cảm giác ngũ sắc thạch vốn kiên cố vô cùng đã mềm đi không ít, còn

Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh cũng đồng dạng hiện ra vết rạn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 985: Hồng Mông chí bảo?

Tại Thiên Ý Phủ, Động Thiên Phúc Địa lúc trước còn đang phát triển hiện giờ đã thành hình.

Nhạc Băng Thiến đứng trên không trung xé rách hàng rào không gian trước người rồi nhíu mày nhìn sâu vào hư không.

Trên một đài đá màu đen dưới nàng, mấy người Nhiễm Lực đang khoanh chân tĩnh tọa, sừng sững bất động như một gốc cây già, duy chỉ có

Nhạc Trương thị không cách nào an tâm tham huyền, mắt nhìn lên trên rồi khẽ thở dài, đằng không bay lên cạnh Băng Thiến cười nói:

- Băng Thiến, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Cho dù nghĩ cho huynh trưởng cũng không cần như thế. Tiên Giới Chi Môn sâu trong hư không, với tu vi hiện giờ của ngươi không thể cảm ứng. Động Thiên Phúc Địa đang lúc cần tụ linh, cứ như ngươi thì khi nào mới hoàn thành.

Nhạc Băng Thiến nhìn linh lực đang không ngừng chảy vào thời không loạn lưu, hừ lạnh thu hồi pháp lực để khe hở phục hồi như cũ nói:

- Mẫu thân! Thiên Ý Phủ mặc dù tốt nhưng ta thấy như một lồng giam. Ta đến linh tiên đỉnh phong thì không thể tu thêm. Trừ phi là có Tử Khuyết Thiên Chương cùng sừng Bạch Trạch, nếu không tuyệt khó có thể tiến thêm một bước. Huynh trưởng đi Địa Tiên giới đã có gần ba mươi năm, chẳng biết lúc nào có thể trở về. Theo như ta thấy chẳng bằng sớm ngày phi thăng, nói không chừng còn có khả năng giúp đỡ huynh trưởng

Nhạc Trương thị nhíu mày, Thiên Ý Phủ có sự bố trí của Nhạc Vũ nên đã tăng lên chênh lệch thời gian bốn lần. Thời gian hai mươi năm ở ngoài thì sẽ là 80 năm trong Thiên Ý Phủ. Mọi người ngoại trừ lúc Đại Thừa đỉnh phong đi du lãm mật cảnh để tăng trưởng lịch duyệt, rèn luyện đạo tâm thì thời gian còn lại đều ở đây tu luyện, đừng nói là Nhạc Băng Thiến, ngay cả bà cũng cảm thấy cực kỳ

buồn chán.

Trầm mặc một lát, Nhạc Trương thị lại lắc đầu bật cười:

- Trước khi đi, huynh trưởng ngươi đã thận trọng nhắn nhủ, tự nhiên có nguyên do, há lại có thể khinh thường hay sao? Không có Tử Khuyết Thiên Chương, mấy người chúng ta muốn hồn ấn tiến thêm một bước thật vô cùng khó khăn. Chỉ có thể nỗ lực tham ngộ đạo quyết ổn định căn cơ để ngày sau tiến lên Địa Tiên Giới mới không vướng víu huynh trưởng ngươi! Giống như Nhiễm Lực Trác nhi, những năm này đều tự mình đem hồn ấn đột phá Thiên Tiên. Nếu như có huynh trưởng trợ giúp lập tức sẽ tiến mấy giai.

Nhạc Trương thị vừa nói xong lại như có điều suy nghĩ nói:

- Trong năm này ta ẩn ước có cảm ứng, mấy người chúng ta chỉ sợ không còn ở lại trọng Thiên Ý Phủ không được bao lâu. Tối đa vài năm liền có biến cố!

Nhạc Băng Thiến nhíu mày, sắc mặt hơi lộ vẻ vui mừng, trong mấy người thì tốc độ tu hành của Lâm Trác nhanh nhất, nàng và Nhiễm Lực chậm hơn một chút, còn Sơ Tam và Tinh Nguyệt thì càng chậm hơn một tầng vì là thân Yêu tộc.

Nhạc Trương thị chỉ mạnh hơn Sơ Tam Tinh Nguyệt mấy tuyến, bất quá bàn về tạo nghệ trận đạo thì lại vượt xa mọi người, nói cảm ứng nhất định là có khả năng.

Chần chừ một lát, Nhạc Băng Thiến lắc mình một cái hạ xuống đài đá, cũng học mấy người Nhiễm Lực, nhắm mắt nhập định.

Nhạc Trương thị bật cười, nhưng trong mắt bà hiện ra một tia lo lắng, bà nói trong mấy năm sẽ xảy ra biến cố nhưng rốt cuộc là hung cát khó dò.

Đang suy nghĩ sâu xa thì trong lòng Nhạc Trương thị khẽ động nhìn về phía trước thấy hàng rào thời không rung động, sau một lát thì có một tờ phù triện xuyên qua không gian tiến vào.

- Quảng Lăng bản sơn, phù chiếu Chưởng giáo?

Nhạc Trương thị nhíu mày tiếp lấy phù chiếu trong tay, sắc mặt hơi trầm xuống.

- Có Thiên Tiên của Xiển giáo hàng lâm Thiên Nguyên giới, chẳng lẽ Vũ nhi ở tại Địa Tiên giới có biến cố gì?

Tinh quang đầy trời không ngừng cọ rửa Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, cơ hồ qua mỗi khắc hai thổ hệ chí bảo càng mềm hoá một phần.

Nhạc Vũ thoáng tính ra thời gian rồi lộ vẻ vui mừng, vẫn đủ cho hắn dung luyện hai vật này. Hắn tiếp tục ngồi xếp bằng bên cạnh Ngũ Sắc Thần Thạch, tâm niệm chìm vào đan điền bắt đầu thử thăm dò Âm Dương nhị khí trận đồ, một tia hồn niệm không ngừng thâm nhập vào bên trong, phát hiện thấy hai đoàn Hồng Mông tử khí cũng không biết có phải vì tu vi của hắn tiến nhanh hay những năm này liên tục tế luyện mà không hề có ý phản kích. Nhạc Vũ bất giác cuồng hỉ, sau đó gần như điên cuồng phân tích kết cấu.

Rất nhiều kết cấu phù văn ở tầng sâu nhanh chóng tuôn vào đầu hắn, nhiều thứ khiến Nhạc Vũ không thể biết được ý nghĩa xác thực, nhưng lúc này hắn cũng chỉ cần ghi nhớ toàn bộ.

Theo thời gian dần trôi qua, một kết cấu trận đồ của Hồng Mông tử khí dần thành hình trong đầu hắn, tuyệt đại bộ phận đều là một mảnh trống không, chỉ có mười phần trăm diện tích là có kết cấu phù văn dày đặc.

Trong đó hắn chỉ lý giải được khoảng ba phần trăm, bảy phần trăm còn lại trên cơ sở diễn sinh liên quan mới phân tích ra.

- Hồng Mông tử khí quả thật không hổ đại đạo chi nguyên. Sở học nhiều năm của mình lại không bao quát được nửa phần đại đạo của tử khí sao?

Nhạc Vũ cười khổ rồi tinh mang trong mắt lóe lên, dùng Huyền Minh an thiên khuê dẫn lên không trung khiến tinh lực tiếp tục trùng kích xuống.

Tiếp đó hắn tiện tay chiêu lấy một đoàn tinh lực đậm đặc gần như thực chất, nghiến răng đem những tinh hòa ngũ hành tinh thuần đến cực điểm này phân giải rồi án theo kết cấu trong đầu sắp xếp lại linh tử.

Hắn dồn toàn bộ lực chú ý, không hề để ý chuyện bên ngoài để ngưng tụ thành phù văn, không dám hơi có sai lầm.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu thì quang trạch ngũ sắc dần chuyển màu

tím nhạt, tiếp đó có một khí tức bản nguyên như có như không sinh ra khiến Chiến Tuyết, Bạch Thường, Tử Hàm đều kinh ngạc đình chỉ tu hành nhìn sang.

- Đây là Hồng Mông tử khí?

Đồng tử Ngao Tuệ hơi co rút rồi lập tức biết vật trong tay Nhạc Vũ tuyệt không thể là cơ hội đại đạo nhưng lại khiến nàng cực kỳ khao khát, dù không phải như vậy thì nó cũng có liên hệ cực kỳ sâu xa với nàng.

Lúc nàng nhìn sang Nhạc Vũ đang chuyên tâm điều khiển linh tử thì thần sắc càng lộ vẻ hoảng sợ.

- Đây là cảnh giới nhập vi? Điều khiển được từng linh tử, sợ là đạo tổ mới có thể làm được, khí tức này hẳn là muốn phỏng chế Hồng Mông tử khí?

Trong đầu Ngao Tuệ trống rỗng, muốn lên tiếng trách cứ Nhạc Vũ suy nghĩ hoang đường nhưng nhìn thấy quang hoa tím nhạt lại khó có thể mở miệng.

Lí Tử Hàm và Bạch Thường đối diện cũng đều đang kinh hãi ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có Chiến Tuyết miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh.

Nhạc Vũ không hề phát giác, lại càng không biết đến thời gian, đến khí tấm bản đồ trong đầu hắn hoàn thành chừng ba thành thì đoàn tử quang trong tay hắn mới lộ ra bất ổn, tốc độ hình thành càng ngày càng chậm, bản đồ trong đầu cũng không tránh khỏi sửa chữa nhiều lần.

Cuối cùng Nhạc Vũ chỉ có thể khẽ thở dài dừng lại, nhìn đoàn tử khí trong tay vẻ tiếc nuối.

Hắn vốn sớm đã có ý định dùng năng lực phân tích để mô phỏng Hồng Mông tử khí cùng Tiên Thiên Hỗn Độn khí, nhưng lúc này mới bắt đầu mới thực sự bắt tay vào làm. Nhìn lại tác phẩm vừa rồi thì sợ là chưa xong được một phần trăm, hơn nữa kết cấu bất ổn, chỉ cần tán đi pháp lực thì lập tức muốn tan rã.

- 1% uy năng sao? Mặc dù chỉ là 1% nhưng vậy cũng đã đủ rồi!

Nhạc Vũ mở mắt, vò nát hai thổ hệ chí bảo.

Tiếp đó hắn lại sử ra ấn quyết khiến những tinh quang được Ngũ Sắc Thần

Thạch thu hút hội tụ thành một đoàn, dẫn lên một tia hỏa diễm ngân sắc dung luyện hai thổ hệ chí bảo.

- Đại chu thiên tinh diễm?

Ngao Tuệ ở xa lại lần nữa kinh ngạc, nàng có nghe nói qua vật này giống như Thái Dương Chân, không có hỏa căn lẫn linh diễm căn, trong Hồng Hoang không có quá bốn đóa, cũng không thể dùng cách ngưng tụ đại lượng tinh lực để sinh ra.

Sau một khắc, lại thấy Nhạc Vũ không ngờ lấy ra trấn hồn chung rồi đem tất cả tiên binh pháp bảo đoạt được từ cuộc chiến Khống Vân phong lần trước dung luyện thành chất lỏng, lọc lấy phần tinh hoa nhất rót vào trấn hồn chung.

- Quả nhiên là muốn luyện chế lại vật này! , Ngao Tuệ sáng mắt, dừng lại tất cả tu hành chăm chú quan sát Nhạc Vũ, lại càng nhìn đoàn tử quang bên cạnh hắn vẻ chờ mong.

Những tiên binh pháp bảo được dung hóa cùng với Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh đầu tiên được rót vào trong tối hạch tâm của trấn hồn chung, từng chút đúc lại rồi lại từ đó lan tràn khiến toàn bộ thế giới trong chuông cấp tốc biến hóa, phát ra quang trạch kim sắc vì linh kim rót vào.

Qua thời gian bốn chín ngày thì hắn rót vào giọt Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cuối cùng.

Trấn hồn chung đã hoàn toàn hóa thành một cự chung ngũ sắc, chữ trên thân chuông cũng đổi thành "Trấn thế chung".

Nhạc Vũ mỉm cười, ngay sau đó đầu nhập khí tức tử kim bên cạnh vào trong, chỉ một thoáng cự chung đã ngân lên vang vọng, chấn động cả Tam Thập Tam Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 986: Tứ Cửu biến hóa

- Đ-A-N-G...G!

Tiếng chuông vang vọng khắp Diệu Pháp Đại La Thiên, tuy không có lực lượng chấn triệt tinh thần nhưng lại khiến người kinh hãi. Thế giới thiên cảnh vốn đang vững chắc bỗng rung lên không ngớt, vô số sóng thời không tán ra cả thế giới.

Trong Vạn Tượng Tham Huyền tháp, Dịch Linh Tử đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía thiên đàn, trên mặt lộ vẻ quái lạ phi thân lên ngoài tháp, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng nhìn một lát rồi hư lạnh vẻ coi thường tiếp tục quay xuống.

Thế gian có vô số pháp bảo, hiệu dụng cũng khác nhau. Tiếng chuông này tuy là quỷ dị nhưng cũng không quá hiếm hoi, hoặc chỉ là một kiện bảo vật chuyên dụng để thế giới thiên cảnh mới có dị năng như vậy, dù là Hậu Thiên Linh Bảo thì cũng không có gì để hắn phải sợ.

Trong thông minh cung, hoàng bào trung niên nhíu mày rồi sau một lát không áp chế nổi hiếu kỳ, hội tụ một đạo thần lực mênh mông bay thẳng qua trăm vạn trượng cưỡng ép đã phá vỡ một tuyến ảo trận trên thiên đàn.

Sau một khắc, liền thấy Uyên Minh thần sắc tự nhiên đang khoanh chân ngồi giữa thiên đàn, trước người là một cự chung lấp lóe quang hoa tím nhạt, trên không có vô số kiếp lôi đánh xuống khiến nó ngân lên vang vọng.

- Thái Ất Chân Tiên! Trấn thế chung?

Cẩn thận quan sát thiên đàn rồi trung niên nhìn vào những phù văn trên thân chuông, thấy cực kỳ huyền ảo phức tạp, đến khi chú ý tới khí tức Nhạc Vũ thoáng lộ ra thì lại càng hít một hơi khí lạnh.

- Từ lúc vào đó đến nay chưa quá một trăm ngày sao đã đột phá Thái Ất Chân Tiên? Còn thêm trấn thế chung, rõ ràng chỉ là Hậu Thiên nhị phẩm Linh Bảo nhưng sao lại có vài phần khí tức tiên thiên, mơ hồ lại càng thêm khí tức Hồng

Mông?

Trong mắt hoàng bào trung niên bất giác hiện lên vài phần mờ mịt, nhưng sau một khắc đã khôi phục như thường.

Lúc này trước điện có một vị lão giả râu tóc bạc phơ nhíu mày tiến vào.

Vừa mới đến cửa, Lý Trường Canh đã cười khổ, hướng phía về chỗ sâu trong điện thi lễ nói:

- Chuyện Uyên Minh lần này là lão thần phán đoán sai, kính xin bệ sớm thứ tội!

Hoàng bào trung niên bất động thanh sắc, hơi lắc đầu nói:

- Người này đột phá Thái Ất Chân Tiên, lại luyện thành trấn thế chung, thật sự có chút ngoài dự đoán mọi người. Bất quá lúc thương lượng với Từ Hàng thì ta cũng chưa từng tính qua biến cố này, không trách được ngươi.

Nói đến đây, trong mắt trung niên lóe lên dị sắc:

- Việc này còn chưa đủ để Thái Tể cố ý tạ tội, hẳn là trong đó còn có biến hóa khác?

Lý Trường Canh đứng thẳng dậy, bất đắc dĩ cười nói:

- Cái này lão thần cũng không biết! Chỉ là mới suy diễn thì thấy trong quẻ tượng mờ mịt. Đáng lẽ kết quả phải chết thì lại có biến số, tương lai đã sinh ra càng nhiều khả năng. Người này thân có đại khí vận, thực là đáng sợ. Có thể trong lúc này đột phá Thái Ất Chân Tiên! Còn có trấn thế chung, thật sự là quá mức kỳ quái. Cũng không biết hắn sử dụng pháp môn nào để luyện chế khiến ngay cả ta cũng không cách nào thấy rõ. Hiện giờ xem ra chúng ta đặt cược quá sớm.

- Thái Tể cũng không biết?

Hoàng bào trung niên nhẹ nhàng hỏi rồi cười nhẹ:

- Thú vị! Thú vị! Tiếc là vị Kim Tiên kia sớm đã rời đi, nếu hắn có thể thấy trấn thế chung này thì tâm tình nhất định là cực kỳ ngoạn mục. Về phần đặt cược quá sớm thì chưa hẳn! Bất quá kẻ này đến cùng có thể trốn được sát cục hay không

thì còn phải xem.

Lý Trường Canh lại đi ra, lần này không phản bác mà lâm vào trầm tư.

Trong đầu phản nhiều lần phục, đều là mới dùng hồn niệm, quan trắc đến cái kia khẩu chuông khổng lồ.

Hồng Mông chí bảo? Không có khả năng! Bất quá vật này quả thật ẩn ước có một tia khí tức Hồng Mông, tuy chỉ thành tựu Hậu Thiên nhưng uy lực không dưới Tiên Thiên, thậm chí càng tốt hơn!

Với uy lực của bảo vật này thì chỉ sợ linh bảo phía bắc khó có thể địch lại, hơn nữa cách luyện chế cũng thật khiến người khác hiếu kỳ. Chẳng lẽ là chỉ bằng Chu Thiên Tinh đấu đại trận?

Đến khi một tia thiên nhân linh diệt lôi bát giai cuối cùng tán đi thì linh quang trên cự chung cũng dần biến mất, hóa thành một cái chuông bình thường rơi vào tay Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hợp ý cười nhẹ yêu thích không nỡ rời tay, quan sát Linh Bảo mới luyện chế.

Tài liệu sở chế vật này đều là cực kỳ quý giá, có thể coi là thành tựu luyện khí tối cao của hắn trong Hồng Hoang giới đến nay, thêm vào một tia Hồng Mông tử khí phục chế lại càng khiến hắn đắc ý.

Bởi vì nó có thể dung nạp thế giới nên dù không có khí linh nhưng vẫn có thể xếp vào hàng Hậu Thiên nhị phẩm Linh Bảo, thậm chí nếu đối kháng chính diện thì không một bảo vật cùng giai nào có thể chống đỡ.

Dùng pháp lực xuyên vào trong thì rất tự nhiên dấy lên một đoàn ngũ sắc quang hoa, tuy nhiên đề thăng không nhiều lắm.

Năng lực của Ngũ Sắc Thần Thạch quả nhiên là kém Hồng Mông chí bảo trong đan điền không chỉ một bậc.

Hồn niệm Nhạc Vũ tiến vào thế giới tiểu thiên thì thấy bên trong đã mở rộng đến ức vạn dặm, khắp nơi bừng bừng sinh cơ không còn tĩnh mịch như lúc trước, nếu có khí linh phù hợp thì uy lực không thể đo lường.

Hồn niệm cảm giác được mấy đạo khí tức cưỡng ép phá vỡ ảo trận đã dần thối lui, Nhạc Vũ thoáng buông lỏng tâm tình, rồi quay vào Diễn Thiên Châu đem mấy người Chiến Tuyết vào trong trấn hồn chung.

Hắn mượn lực Ngũ Sắc Thần Thạch, tiếp tục hút xuống tinh lực cọ rửa mạch lạc cung cấp cho mấy người Chiến Tuyết tu hành. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Ngao Tuệ vẫn như cũ vô tâm tu hành, hồn niệm dò xét bốn phía rồi:

- Tiếc hận rồi! Nếu có thể chính thức phỏng chế Hồng Mông tử khí thì chỉ cần mỗi kiện tiên binh Linh Bảo gia nhập một tia thì chẳng phải có thể lập tức tăng lên nửa phẩm giai?

Nhạc Vũ mím môi, khẽ lắc đầu, hắn sao có thể không nghĩ ra chuyện tốt như vậy? Bất quá chỗ thiếu hụt nhất của Hồng Mông tử khí mà hắn phục chế là không cách nào cố hình. Một khi hắn dừng lại pháp lực thì lập tức vỡ vụn

Nếu không có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch có lực di thiên, Cửu Thiên Cửu Nhưỡng kết tinh có lực ngưng kết thì hắn cũng không có ý niệm như vậy.

Kỳ thật lúc đầu hắn cũng chỉ có ý định luyện chế cho Uyên Minh một kiện Tam phẩm Hậu Thiên Linh Bảo phòng thân có thể đưa ra ánh sáng mà thôi, đến khi Ngao Tuệ lấy ra này khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh mới nhất thời có ý.

Còn lại Linh Bảo tiên binh rót vào Hồng Mông tử khí phục chế này chẳng những vô ích, ngược lại có hại, trừ phi một ngày nào đó, hắn có thể chính thức phục chế ra Hồng Mông chi khí ổn định

Nhạc Vũ cười nhẹ, lắc đầu gạt đi vọng niệm.

Ngẫm lại lúc này đã sắp hết thời gian nên hắn dứt khoát tĩnh hạ tâm tư dốc lòng tu tập Ngũ Sắc Thần Quang, một phần phân ra tu tập Tứ Cửu Huyền Công.

Phương pháp này vốn sáng chế vì Tam Túc Kim Ô nhất tộc, bất quá rơi vào tay hắn mấy thập niên nên đã được lọc ra thành một bộ tu hành cho nhân tộc.

Luyện Thể công quyết này đồng dạng phân ra chín tầng, có tu vi cấp độ ngọc

tiên đặt nền tảng cho Thái Ất Chân Tiên, dưới sự quán chú của tinh lực, hắn dễ dàng tu đến tầng thứ tư.

Đến tầng thứ năm cần dịch cốt hoán huyết, mặc dù không xung đột với Cửu Chuyển Huyền Công nhưng đau tận xương cốt đến trăm ngày. Cho dù với sự kiên cường của Nhạc Vũ thì lúc tu thành cũng không khỏi tái nhợt.

Tầng thứ sáu lại càng khó khăn, từ bản gốc là một bộ đồ án thần thú chuyển thành phương thức linh trận phù văn để có thể dung nhập vào cơ thể.

Vào thời điểm thống khổ nhất, Nhạc Vũ cơ hồ hận không thể lập tức hôn mê.

Luyện Thể công quyết này có thể nói là cực kỳ thần dị, về phạm vi tăng cường lực lượng nhục thân thua xa Cửu Chuyển Huyền Công nhưng lại có thể biến đổi thành ba mươi sáu loại thần thú, chỉ cần tu thành một loại biến hóa là có thể có được thân thể của thần thú hay dị lực của nó.

-Trong ba mươi sáu đồ án thần thú thì toàn diện nhất chính là Tam Túc Kim Ô và Huyền Vũ, nhưng bản thân có Long thể, lại có Thanh Đế Trường Sinh Quyết nên biến ra Thanh Long mớ có uy lực nhất.....

Dung nhập toàn bộ ba mươi sáu đồ án, Nhạc Vũ sử ra một ý niệm khiến thân thể biến thành Thanh Long.

Sau đó trong đan điền lập tức sáng lên phù trận màu xanh rồi huyết mạch long tộc trong thân thể cũng nhanh chóng sôi trào, nháy mắt đã thấ tờ đồ phổ thần thú dung nhập trong cơ thể đang nhanh chóng bổ toàn.

Càng khiến người kinh hãi là từ trên cao có một tia thần lực còn tinh thuần hơn cả trong Huyền Minh an thiên khuê quán chú xuống.

Hắn thi triển lại lực lượng thì thấy đột nhiên thăng lên đến 7000 long, hơn cả lần biến thành ba đầu sáu tay lúc trước!

Nhạc Vũ hơi kinh hãi rồi cười lên ha hả, duỗi thân biến thành Huyền Vũ thì thấy linh lực thủy hệ trong mấy ngàn vạn dặm đều có thể khống chế tự nhiên.

Đang muốn thử lại thử một lần những biến hóa khác của Tứ Cửu Huyền Công thì tâm niệm Nhạc Vũ thoáng động, thu hồi thân Huyền Vũ, biến lại thành Uyên

Minh. Quả nhiên một lát sau thì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đột nhiên dừng lại, thu hồi tất cả tinh lực.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 987: Khí vận ấn tỉ

- Đã hết thời gian?

Nhạc Vũ nhìn xem trên không nhíu mày, tiếp theo không chút do dự thu hồi toàn bộ linh thạch quanh Chu Thiên Tinh đàn.

Trong khoảnh khắc đại trận bị phá đi thì chênh lệch thời gian quanh đàn đã trở lại bình thường, biến hóa thời không loạn lưu khiến Nhạc Vũ hơi không thích ứng

Cầm trong tay trấn thế chung đã bị che khuất tất cả linh quang, Nhạc Vũ phi thân từ trên đàn xuống. liền thấy Lý Trường Canh đã sớm chờ sẵn, thần sắc lạnh lùng hơn vài phần so với trước khi hắn sử dụng

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

, trông thấy Nhạc Vũ liền cúi đầu cười nói: - Chúc mừng Đại Đế, tu vi lại tiến, càng luyện được dị bảo hiếm thấy. Nghĩ đến Đại Đế lần này đi phương bắc nhất định hàng phục rất nhiều Yêu Thánh phản nghịch, bình định chư thiên bắc phương như trở bàn tay.

- Như trở bàn tay?

Nhạc Vũ không đáp cười nhẹ, tiếp theo nhìn thẳng Lý Trường Canh nói:

- Đa tạ Thái Tể cát ngôn, lúc này ta chỉ muốn biết mấy vật ta yêu cầu chuẩn bị đã xong chưa? Còn nhớ Thái Tể đã từng nói sẽ đem Dịch Linh Tử tống vào Thiên Lao, cho ta một cái công đạo nhưng vì sao mấy ngày trước lại có thể bình yên tu hành trong Chu Thiên Tinh đàn? Việc này ta không so đo với Thái Tể, cũng mặc kệ ngươi có khổ tâm gì trong đó, tóm lại phải cho ta một lý do, lại có phải đền bù tổn thất gì.

Lý Trường Canh kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ rồi khẽ vui vẻ:

- Đại Đế quả thật thẳng thắn, nhưng lão hủ đã chuẩn bị xong nhiều loại nghi thức, mời Đại Đế đi theo ta.

Sau khi dứt lời thì vung tay phá xuất không gian bay lên một đóa tường vân tiến về thiên cung rồi dừng lại ở trung đình

.

Nơi này có hơn ngàn người xếp thành hàng, một ngàn đồng giáp lực sĩ lái trăm chiếc Hoàng Đồng chiến xa, hai trăm Ngân Giáp lực sĩ lái hai mươi ngân sắc chiến xa, còn có bốn mươi kim giáp lực sĩ lái bốn kim xa. Mười tên lực sĩ hợp với một cỗ chiến xa đã có thực lực tương đương với ngọc tiên tu sĩ.

Ngoài ra còn có 16 vị Hoàng Cân lực sĩ, đầu đội hoàng cân, trên người mặc văn giáp, đều uy vũ bất phàm phân ra trên hai Tử Kim chiến xa. Tám Hoàng Cân lực sĩ hợp lực với một chiến xa có thể tương đương với một Thái Ất Chân Tiên.

Chỉ là chiến xa vương triều dân gian đều dùng số mệnh gia trì còn chiến xa Thiên Đình lại dựa vào tín ngưỡng lực.

Tiên nữ tiên đồng tùy tùng cũng đã đầy đủ, long liễn cũng chuẩn bị thỏa đáng do bốn linh long kéo theo, quy mô tuy kém hơn một chút so với định số của thiên đình nhưng ra ngoài cũng xứng với khí phái đại đế một phương.

Trong Diễn Thiên Châui, Ngao Tuệ than nhẹ một tiếng, mang theo ý nản lòng thoái chí.

Trong long tộc, siêu cấp huyết mạch xưng là Thần Long, cao giai huyết mạch xưng là Chân Long, trung giai huyết mạch là Huyền Long. Về phần đẳng cấp thấp nhất chính là Linh Long trước mắt.

Bốn đầu Linh Long này tuy giai vị thất nhưng cũng có đủ tư cách xếp vào Long tộc nhất mạch, nhưng nhìn thần tình ôn hòa hiển nhiên đã bị triệt để thuần hóa, không thấy nửa phần khí tức ngạo thiên địa của Long tộc thời thượng cổ, không trách Ngao Tuệ lại than thở.

Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng không để ý tới, cẩn thận nhìn qua ngàn người rồi thoả mãn gật đầu, quay sang nhìn về phía Lý Trường Canh nói:

- Thái Tể lao tâm rồi, Uyên Minh thật sự đa tạ nhưng chuyện của Dịch Linh Tử…

Lý Trường Canh cười khổ rồi dùng một đạo pháp lực đưa cả hai tới một chỗ vắng lấy ra một cái ngọc tỷ, đưa tới nói:

- Chuyện của Dịch Linh Tử, ta cùng với Thiên Đế chính là bất đắc dĩ, đưa vật này coi như đền bù tổn thất như thế nào?

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động tiếp lấy ngọc tỷ, thấy ngọc tỷ này có Long Phượng quay quanh, đúng là chế từ Tiên Thiên Nguyên Thủy thạch. Phong ấn bên trong là chín chân long còn sống, đều có cảnh giới ngọc tiên.

Linh trận bên trong lại cực kỳ đơn giản, dưới đáy có khắc "An Thiên Huyền Thánh, ký thọ Vĩnh Xương", vừa cầm vào tay đã có cảm giác dị lực gia thân khiến áp chế của Hồng Hoang với hắn cũng giảm đi mấy phần.

Ý niệm khẽ chuyển, Nhạc Vũ liền biết lai lịch vật này, bất giác khẽ giật mình nói:

- Đây là bảo vật số mệnh?

- Vật này chế thành từ hương hỏa tín nguyện của vạn dân, thực sự cùng tu số mệnh công đức, đồng dạng với ấn tỉ của Hạo Thiên thượng đế. Số mệnh cường hoành có lực áp Đại La Kim Tiên.

Lý Trường Canh cười híp mắt giải thích, thấy Nhạc Vũ nhìn chằm chằm vào Chân Hoàng Chân Long bên trong thì lộ vẻ do dự rồi lắc đầu nói:

- Đại Đế không cần vì thế ưu phiền, đây là tùy tùng của Đế Tuấn Thái Hạo lúc Hồng Hoang chưa vỡ, sau khi xảy ra kiếp nạn thì phản nghịch nên bị Thiên Đế bắt giữ giam ở Thiên Lao, ngay cả hai tộc Long Hoàng cũng không nhận. Lần này chế tạo bảo vật số mệnh mới lấy ra. Ngươi có thể thấy trên trán có chúng có ấn kí.

Nhạc Vũ cúi đầu nhìn kỹ thì thấy quả nhiên trên trán những Chân Long Chân Hoàng này đều có một ấn phù, chắc là tiêu ký tù nhân, trong tiêu ký mơ hồ lộ ra khí tức hai tộc Long Hoàng, khôn chừng là do hai tộc tự tay khắc lục.

Ngao Tuệ lại lần nữa thở dài, lần này còn thương cảm hơn lần trước. Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không thể cười lại. Cái gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, lúc trước đã từng xưng bá Hồng Hoang Long tộc, hôm nay cơ hồ biến thành súc vật mặc người chém giết. Mà hôm nay Nhân tộc nhìn như số mệnh tràn đầy, tương lai cũng chưa chắc không có một ngày rơi xuống tình cảnh như vậy.

Biết vật này không gây tai họa, Nhạc Vũ liền an tâm thu hồi rồi nghe Lý Trường Canh lại tiếp tục nói:

- Kỳ thật có thể đi theo Đại Đế cũng có thể tính là phúc phần của bọn chúng, nếu một ngày tích lũy đủ công đức thì có thể thoát thân tù tội. Lần này Đại Đế đi phương bắc cần nhớ, Thiên Đình tối đa chỉ có thể cung cấp cho ngươi tối đa thập thất giai vu lực. Nếu muốn tăng cường thực lực phải cần thu thập tín ngưỡng vạn dân. Số mệnh công đức vật này cũng không thể bỏ qua. Kỳ thật Đại Đế nếu có thể đứng vững căn cơ ở phương bắc thì coi như Thiên Đình cùng Đại Đế cùng vinh cùng nhục.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, biết Lý Trường Canh đang ám chỉ chính mình nếu muốn đem thiên đình cột vào một chỗ trợ giúp đối kháng chèn ép của Xiển giáo thì tăng tín nguyện lực và công đức số mệnh của phương bắc chính là biện pháp tốt nhất, còn lại hết thảy thủ đoạn chỉ là hư ảo, cho dù thắng được nhất thời nhưng cũng khó lâu dài.

- Đại Đế quả nhiên thông minh

Lý Trường Canh mỉm cười, tiếp theo lại lấy ra một tập chiếu thư có đóng dấu ngọc tỷ thiên đế:

-Ngọc tỉ dù tốt nhưng lại cần Đại Đế chính mình tụ tập số mệnh. Trong lúc nhất thời sợ cũng khó dùng đến. Hôm nay Thiên Đình ta ở phương bắc, ngoại trừ trăm vạn binh mã thì gần như để trống. Sau này Đại Đế có thể tự nhiệm quan lại, tự lập đế đình phương bắc, nhưng vật này có thể cần dùng đến

Nhạc Vũ tiếp nhận, ngẫm lại ở lại thiên đình cũng không còn chuyện gì muốn làm, có muốn nhiều hơn cũng khó đào được của lão hồ ly, ở thêm cũng vô ích, ngược lại biết đâu sinh biến.

Cáo từ Lý Trường Canh, Nhạc Vũ liền trực tiếp bước lên Long liễn, vừa muốn đi vào thì trong lòng chợt động, xoay người nói:

- Thái Tể, Uyên Minh còn có một chuyện cuối cùng muốn nhờ. Nghe nói trong thiên đình có chứa pháp quyết Tứ Cửu Huyền Công, chẳng biết có thể để cho Uyên Minh mượn để xem?

Lý Trường Canh nhướng mày, lộ ra dị sắc rồi chiêu lấy từ trong Vạn Tượng Tham Huyền tháp ra một đạo hào quang chuyển cho Nhạc Vũ nói:

- Bản Tứ Cửu Huyền Công này là sao chép, Đại Đế lấy xem cũng không cần trả lại.

Nhạc Vũ cười ha hả, hơi chắp tay với Lý Trường Canh rồi ngồi xuống trong Long liễn, dẫm chân một cái khiến bốn đầu Linh Long phát lực kéo ra cửa bắc.

Chỉ trong chốc lát Long liễn đã ra khỏi Diệu Pháp Đại La Thiên. Lần này vừa thấy nghi trượng của Nhạc Vũ chạy tới thì tướng sĩ coi thành đều cúi người bái lạy đến khi xa giá biến mất mới đứng lên.

Nhạc Vũ lúc bắt đầu còn có chút không quen, tốc độ của bốn đầu Linh Long tuy không chậm nhưng vẫn kém hắn lúc ngự không phi hành không chỉ một bậc, huống chi còn ngàn tên đồng giáp, hai trăm Ngân Giáp đi theo.

Tuy nhiên qua nửa canh giờ thì hắn dần biết chỗ tốt của Long liễn mà Lý Trường Canh tặng cho.

Long liễn này giống như một động thiên phúc địa di động, bên trong chẳng những có năng lực điều tiết thời gian, mà còn luon duy trì linh lực tương đương linh mạch nhị phẩm. Lực phòng ngự cũng có thể so với Tứ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, thêm vào có Chướng Nhãn pháp che hết mọi thứ bên trong.

Mui xe cũng có hiệu dụng đồng dạng, về phương diện phòng ngự lại càng mạnh hơn mấy tuyến, cùng loại với khí cụ Vu Thần, tổng hợp từ số mệnh và tín ngưỡng. Chỉ cần đầy đủ số mệnh cùng tín ngưỡng lực gia trì thì dù là Đại La Kim Tiên ra tay, cũng có thể ngăn cản một lát.

Toàn bộ long liễn lộ ra uy phong lẫm lẫm, khí phái trang nghiêm, lại cực kỳ thực dụng. Nhạc Vũ ở bên trong có thể tu luyện như trong động phủ, cũng không hề

cảm giác bất tiện.

Tìm tòi một lát, Nhạc Vũ cười tự giễu, đem bản sao Tứ Cửu Huyền Công nhìn thoáng qua rồi nhét vào không gian tu di. Vừa rồi hắn yêu cầu vật này cũng chỉ vì muốn để Tứ Cửu Huyền Công có thể được Uyên Minh sử xuất mà thôi.

Tiếp theo là ngọc tỷ, vật này hiển nhiên được luyện chế vội vàng tuy nhiên phẩm giai Tiên Thiên Nguyên Thủy thạch không dưới Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lại là bảo vật số mệnh tuyệt hảo, thêm vào chín Chân Long Chân Hoàng phong ấn bên trong nên khí tức không kém Tứ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, linh trận đơn giản nhưng cũng tụ tập đầy đủ số mệnh.

Đang lúc Nhạc Vũ tính toán hoàn thiện vật này thì đột nhiên ngọc liễn lắc lư một hồi rồi ngừng lại, Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn ra xa phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 988: Sơ lộ thần uy

Khi Nhạc Vũ mở ra Chân Long Nhãn, chỉ thấy ở ba ngàn vạn dặm phía trước ẩn ước có một luồng tụ quang đang phóng lên cao.

Ngay khi long văn kim đồng hiện lên trong mắt, đưa vào bên trong một chút linh thủy, xuyên thấu qua huyễn thuật kia, có một vân bào lão nhân ngự không phi hành bay tới cạnh long liễn nói:

- Ngự Thiên Giám giám chính Vi Minh Tử, gặp qua đại đế! Phía trước có hung sát sát phạt khí, chính là tiểu hung hiện ra! Chắc chắn có người ở gần đây. Không biết chúng ta nên làm thế nào…

Nhạc Vũ không để ý tới hắn, vẫn nhờ Chướng Nhãn Pháp của long liễn che giấu từ xa xa quan sát phía trước.

Ánh mắt xuyên thấu qua ba ngàn vạn dặm, xa xa chỉ thấy mười mấy yêu thú đang ẩn trên không trung.

Cầm đầu là một vị có hình dáng giống như sư tử lại không phải sư tử, giống hổ lại không phải hổ, chân giẫm vân vụ hỏa diễm, thân hình cực lớn, đôi cự nhãn tràn đầy hung quang.

Mà toàn bộ yêu thú khác đều có tu vi trên Ngọc Tiên, cũng không thiếu Thái Ất Chân Tiên.

- Là Hỏa Nghê sao…

Nhạc Vũ cười lạnh, thu hồi Chân Long Nhãn, quét mắt nhìn qua Vi Minh Tử bên cạnh.

Những yêu thú ngu xuẩn phía trước tuy mang thân yêu thú, nhưng huyễn thuật dùng thật không tệ.

Ngay cả một Khâm Thiên Giám giám chính, tuy nói chỉ có tu vi Ngọc Tiên nhưng có thể nhanh chóng nhìn xuyên huyễn thuật, lại quyết đoán kêu ngừng xa giá, bổn sự quan pháp vọng khí quả thật không giống bình thường.

Lý Trường Canh tìm những người này cho mình, quả nhiên cũng không ít công phu.

Vi Minh Tử cũng không biết rõ tình hình bên trong long liễn, nhíu mày liếc mắt nhìn về phía trước:

- Đại đế, ta xem đầu Hỏa Nghê phía trước tựa hồ có lai lịch lớn. Chỉ sợ có quan hệ không nhỏ với một vị Yêu Thánh ở phía bắc. Hơn mười đầu thần thú này chẳng qua thực lực tương đương với chúng ta, nếu va chạm xa giá của đại đế thật sự bất lợi. Hay là đi đường vòng…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, sắc mặt không chút diễn cảm nhìn tới phía trước, trong lòng thầm nhủ nếu thật nghe theo ý kiến của ngươi đi đường vòng, chỉ sợ còn chưa chờ ta đến phương bắc, thanh thế đã bị hạ thấp không ít.

Khi đó Yêu Thánh khắp phương bắc chẳng phải là ai cũng có thể tìm tới cửa sao?

Hữu ý vô ý hắn liếc mắt nhìn qua phía nam, Nhạc Vũ không khỏi lạnh giọng cười.

Chút thủ đoạn tính kế nho nhỏ này, thật sự bọn hắn không biết chỉ là làm cho hắn cảm thấy buồn cười mà thôi sao?

Nhưng cũng có bàn tính tốt lắm, ý đồ một lần thành công. Nhưng ở trên thế gian này, làm gì có những chuyện được dễ dàng như thế?

Chỗ tốt dưng không chạy tới đưa tận cửa, nếu còn không lấy, đúng là tội lỗi!

Không chút do dự dùng chân giẫm nhẹ lên ngọc liễn dưới chân, ý bảo bốn đầu Linh Long tiếp tục đi tới, Nhạc Vũ cười nhẹ nói:

- Sợ cái gì? Cứ đi lên phía trước là được! Chẳng lẽ Thiên Đình nhiều binh xa như vậy, còn không làm gì được một đầu Hỏa Nghê sao?

Vi Minh Tử ngẩng đầu, thần tình khó hiểu cùng lo lắng, khi trông thấy long liễn vẫn tiếp tục đi tới, chỉ đành than nhẹ một tiếng, quay trở về xa giá của mình, chỉ cảm thấy trong miệng tràn đầy mùi vị khổ sáp.

Mà nhiều lực sĩ chung quanh cũng biết được tình hình xa xa, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đều có chút sợ hãi e ngại.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, vẫn thản nhiên ngồi dựa vào trên xa liễn, tiếp tục vuốt vuốt khối ấn trong tay, được hắn gọi là Long Hoàng An Thiên Tỳ. Đặc tính của vật này là tụ tập vận khí càng dày, uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Lý Trường Canh từng nhắc tới Thiên Đế ấn tỳ, có thể trấn áp Đại La Kim Tiên, cũng không phải là lời nói khoa trương. Với vận khí Thiên Đình gia trì, Đại La Kim Tiên bình thường quả thật không cần để vào trong mắt.

Nhưng khối ấn tỳ trong tay hắn, vận khí như có như không, uy lực chỉ hơn được tứ phẩm hậu thiên linh bảo một chút. Đừng nói là trấn áp Đại La Kim Tiên, dù là Thái Ất Chân Tiên cũng chưa chắc có thể áp chế.

Hơn nữa cũng không biết Lý Trường Canh hữu ý hay vô ý, linh trận vô luận là dùng thu thập vận khí hay khả năng khắc địch đều xa xa chưa từng đạt được tới cực điểm.

Nhẹ giọng cười, Nhạc Vũ đem vài loại linh diễm hòa tan vào nhau hiện lên trên bàn tay, sau đó rót vào bên trong ngọc tỳ, chậm rãi đem linh trận bên trong sửa chữa càng thêm hoàn thiện.

Ngay khi tâm thần hắn đang chuyên chú vào vật trong tay, bên trong tầng mây phía nam mà hắn liếc mắt nhìn vừa rồi, một tử bào nam tử thần tình thấp thỏm nói:

- Dịch Linh tiên trưởng! Vị kia vừa rồi chỉ sợ đã biết ta và ngươi đang ở đây. Việc hôm nay chúng ta có nên cân nhắc lại một chút hay không…

- Phát hiện thì đã có sao? Chẳng lẽ hắn còn làm gì được chúng ta?

Một huyền sam thanh niên hừ lạnh một tiếng, sau đó ánh mắt sâu kín nhìn xuống dưới:

- Mệt cho Tuyên Nguyên ngươi cũng là quan lớn trên Thiên Đình, pháp lực thắng bức Thái Ất Chân Tiên, sao lại nhát như chuột vậy? Một Ngọc Tiên nho nhỏ, cũng đáng cho ngươi sợ hãi như thế?

- Nhưng dù sao hắn cũng là nhất phương đại đế! Nếu bị lộ dấu vết, bị người tra xét ra, ta và ngươi phạm tội không nhỏ…

Trên mặt Tuyên Nguyên tuôn mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng thầm oán, một Ngọc Tiên nho nhỏ sao? Vị đại đế tu vi Ngọc Tiên trước mắt kia, chỉ một kiếm là đem ngươi đinh cứng ngắc, ngươi còn không phải không làm gì được đối phương?

- Buồn cười! Có phiền toái gì đều có sư tôn của ta, đều có Lan Giáo bảo hộ, ngươi lo lắng cái gì? Chỉ cần trừ bỏ tính mạng kẻ này, vô luận là Thiên Đế hay là sư trưởng nhà ta đều vui vẻ nhìn thấy!

Dịch Linh Tử hừ một tiếng, nhìn vào long liễn phương xa, hiện lên vẻ âm tàn độc lệ. Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào đám yêu thú phương xa, lại cau chặt mày:

- Ngươi không phải nói ngươi ở trong Yêu tộc phương bắc giao du rộng lớn, kết quả lại chỉ gọi được chút người vậy sao?

Tuyên Nguyên nghe vậy liền cười đắc ý nói:

- Dịch Linh tiên trưởng đã xem thường ta, đừng nhìn người ít nhưng những người này đều có bối cảnh bất phàm trong Yêu tộc. Trưởng bối bọn hắn đều là nhân vật có lai lịch lớn. Nếu như bọn hắn thắng, đủ làm mặt mũi người kia mất hết, nếu bị thua, vô luận làm bị thương kẻ nào, vị phương bắc đại đế xem như phiền toái không nhỏ. Đặc biệt là phụ thân của đầu Hỏa Nghê kia, chính là nhất phương Yêu Thánh, ngạo tiếu phương bắc! Xúi giục đầu Hỏa Nghê ngu xuẩn này ra tay, ta phải mất không ít công phu.

- Nga?

Dịch Linh Tử co rụt con ngươi, nhìn vào Hỏa Nghê phía xa, tiếp theo khóe môi hơi nhếch lên nói:

- Ngươi thật ra cũng thông minh! Như thế rất tốt. Chẳng qua Yêu tộc hiện nay

cũng chứng thật là xuống dốc. Mới đăng lên Đại La Kim Tiên cảnh giới sơ kỳ, nhưng căn cơ còn chưa ổn, còn dám xưng thánh, thật là buồn cười! Thượng cổ yêu thánh, người nào không phải là nhân vật nhất lưu chuẩn đạo tổ?

Bên trong long liễn, Nhạc Vũ vẫn không để ý tới bên ngoài, chỉ dùng linh diễm khắc lục một đám phù văn lên trên Tiên Thiên Nguyên Thủy Thạch.

Hắn cũng không có hứng thú đem linh trận biến hóa quá phức tạp, bảo vật vận khí dùng ngưng tự, cất chứa, cuối cùng là chế địch. Không cần mượn nhờ linh lực, chỉ cần đem tác dụng của vận khí phát huy ra tới lớn nhất là được.

Chỉ dùng thời gian hơn mười lần hô hấp bảo vật đã được hắn trùng tu xong. Sau đó trong thần hồn cảm nhận được có tia tử khí đang ngưng tụ vào trong ấn tỳ. So với trước lúc sửa chữa có thêm ước chừng hai thành, vả lại ngưng mà không tán.

Ngay khi ấn tỳ vừa mới thành tựu, khoảng cách ba ngàn vạn dặm chỉ chớp mắt đã tới.

Lực sĩ trên chiến xa không khỏi âm thầm nghiêm túc, vô cùng cẩn thận. Biết rõ nơi này có đại địch bên cạnh, nhưng bởi vì có huyễn thuật cùng Chướng Nhãn Pháp che mắt, nên nhìn không ra thân ảnh địch nhân, chỉ có thể toàn thân đề phòng. Trong đó còn có một bộ phận trong ánh mắt nhìn về phía long liễn đã mang theo vài phần nén giận.

Cuối cùng lại ngoài dự đoán mọi người, thật bình yên vô sự đi qua khu vực kia.

Nhưng ngay khi một hàng xa giá đi ra xa ngoài ngàn vạn dặm, đại bộ phận mọi người vừa âm thầm buông lỏng tâm thần…

Ngay giữa không trung lại không chút dấu hiệu vang lên một tiếng rống to, hơn mười đầu cự thú thân hình khổng lồ tới mấy vạn trượng thậm chí hơn mười vạn trượng bỗng dưng hiện ra thân hình, hướng long liễn lao thẳng tới, một đường đấu đá lung tung. Toàn bộ chiến xa vô luận là thanh đồng chiến xa hay ngân kim chiến xa đều va chạm liền bị đánh bay.

Ngay khi vừa đập vào trước long liễn của Nhạc Vũ, mười sáu danh hoàng cân lực sĩ cũng gầm lên một tiếng, thúc giục chiến xa, sau đó hơn mười tử kim binh qua cùng bay vút lên, đem hơn mười đầu yêu thú tạm thời ngăn chặn.

Mà những hoàng cân lực sĩ còn lại cũng liền phát lực, đem binh qua thuẫn giáp toàn bộ tế lên, tận lực chống đỡ.

Ngay sau đó trên không trung một đầu yêu thú giống sư không phải sư, giống hổ lại không phải hổ, có sừng hươu, toàn thân thiêu đốt lên xích tụ hỏa diễm cũng giáng thẳng xuống.

Khí thế ngập trời, diễm lực vô tận phấp phới. Những thanh đồng chiến xa va chạm tới liền có dấu hiệu muốn hòa tan, dù có thêm vào tín ngưỡng lực cũng không cách nào bảo vệ.

Vẻ mặt mọi người đều tái nhợt, chỉ cần bị hỏa diễm tiếp tục thiêu đốt thêm một lát chỉ còn kết quả thân tử đạo tiêu.

Cũng may đầu Hỏa Nghê kia chỉ hướng thẳng long liễn lao tới, giờ khắc này toàn bộ lực sĩ cũng giống như đã quên lãng Nhạc Vũ, đem hết toàn lực rời xa long liễn.

Thậm chí bốn đầu Linh Long kéo ngọc liễn trên mặt cũng hiện lên vẻ sợ hãi, giãy mạnh giây cương thoát ra xung quanh.

Chỉ có Nhạc Vũ vẫn ngồi yên trên xa giá, làm như không hề hay biết tình hình nguy cấp, lạnh lùng nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy trong con ngươi Hỏa Nghê tuy không có sát ý, nhưng lộ ra vẻ đắc ý cùng trêu tức, mang theo ý trào phúng lạnh lùng nhìn lại hắn.

- Ngu xuẩn!

Nhạc Vũ nhẹ nhàng mắng khẽ, thẳng đến khi đầu Hỏa Nghê kia đánh tới gần bên, vẻ mặt hắn thật thản nhiên đem Trấn Thế Chung trong tay ném nhẹ về phía trước.

Đón gió liền trướng, rõ ràng chỉ trong tích tắc đã khuếch tán ra phạm vi ngàn vạn dặm, bỗng dưng thẳng áp xuống.

Giờ khắc này toàn bộ Yêu tộc cùng lực sĩ, tính cả Hỏa Nghê, trong mắt mang theo vẻ giật mình, ngây người nhìn lên đỉnh đầu. Có chút khó hiểu, nhưng đa số là không sao tưởng tượng nổi.

Còn chưa kịp có điều gì phản ứng, Trấn Thế Chung đã ầm ầm áp chế, Thiên Đình lực sĩ chỉ cảm thấy trước mắt chợt tối sầm thoáng chốc, thân hình giống như trải qua vô số thời không loạn lưu. Sau đó một lát, trước mắt đã khôi phục lại phiến thiên không trước kia, hơn mười đầu yêu thú khổng lồ đều không thấy bóng dáng.

Nếu như không phải dấu vết chiến đấu còn lưu lại, có mấy chiếc thanh đồng chiến xa đã báo hỏng, cơ hồ ai cũng nghĩ vừa rồi chuyện bị yêu thú tập kích chỉ là vừa nằm mơ.

Lại nhìn tới long liễn, trong mắt mọi người trước đó đều dị thường khinh thị vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế kia, vẫn ngồi lẳng lặng bên trong long liễn, giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Mà giờ khắc này Dịch Linh cùng Tuyên Nguyên ở xa xa đều trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt ngây ngốc nhìn một màn vừa xảy ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 989: Cùng nhau phong ấn

- Trấn Thế Chung?

Ánh mắt Dịch Linh Tử vô cùng mê mang, nhìn lên trên không, chiếc chuông kia đã thu nhỏ lại phạm vi chừng mười vạn trượng.

Chữ triện trên chuông chỉ cỡ vạn trượng, mặc dù đứng ngoài trăm vạn dặm vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy.

Khác với những Thiên Đình lực sĩ, quá trình xảy ra vừa rồi từ đầu tới cuối đều bị hắn nhìn thấy trong mắt.

Khi chiếc chuông lớn lắng xuống, hơn mười đầu yêu thú kể cả Hỏa Nghê, không có chút phản kháng đều bị phong ấn vào trong, không hề có chút cơ hội giãy dụa nào.

- Đây là hậu thiên nhị phẩm linh bảo? Tại sao lại có một tia Hồng Mông Tử Khí? Người kia rốt cục được đến từ đâu? Vì sao chưa từng nghe sư tôn nói về vật này?

Dịch Linh Tử ngơ ngẩn thất thần, trong mắt không tự chủ được lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Tuyên Nguyên ở bên cạnh hắn thì lại kích động, trên mặt tràn đầy hối hận, cơ hồ theo bản năng liền tế ra một đoàn kiếm quang.

Ngay sau đó ở trên long liễn xa xa, một ánh mắt đang lạnh lùng nhìn qua, tràn đầy vẻ băng sương trào phúng.

Trong lòng Tuyên Nguyên cả kinh, vừa muốn xuyên không bỏ chạy, lại nghe bên trong Trấn Thế Chung nổ vang một trận, tiếp theo hàng rào không gian quanh thân bỗng nhiên biến thành vô cùng cứng rắn, với thực lực Thái Ất Chân Tiên cảnh giới của hắn lại không cách nào xuyên qua.

- Vật này còn có thể phong tỏa không gian?

Dịch Linh Tử cũng cảm giác có chút không đúng, đồng tử nhất thời co rụt lại, càng hiện ra vài phần kinh hãi.

Chỉ thấy xa xa Uyên Minh đã vươn người đứng lên trên long liễn, chỉ ra một ngón tay, liền đem Chướng Nhãn Pháp của hai người toàn bộ phá vỡ, Trấn Thế Chung lại đón gió trướng lên, hướng bên này thẳng áp tới.

Mà một tia thời không linh lực cũng quấn quanh triền tới, áp bức thời gian cùng không gian trên cơ thể hai người.

Tuyên Nguyên đã hoàn toàn không cách nào động đậy, cuối cùng đã biết rõ ràng phía trước vì sao Hỏa Nghê lấy thân thể cao giai thần thú cùng tu vi Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong nhưng khi bị Trấn Thế Chung áp chế lại không hề có nửa điểm phản kháng.

Dịch Linh Tử hừ lạnh một tiếng, toàn thân thần lực chấn đãng, từ ngọc khuê trong tay dẫn dắt ra từng đoàn nhũ bạch sắc quang hoa, cùng pháp lực trong người tan ra thành một thể. Khí tức dần dần xuyên thẳng Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới.

- Bất quá chỉ là một Ngọc Tiên như con kiến, may mắn đạt được chức vị phương bắc đại đế. Chỉ bằng pháp bảo rách nát này, còn dám đến phong trấn ta?

Một cỗ khí mang cuộn trào bay thẳng tới chân trời, đem thời không trói buộc đánh ra một đường.

Ngay khi hắn còn chưa để ý tới, Tuyên Nguyên đã hóa thành độn quang phóng lên cao, chợt thấy Uyên Minh ở đối diện lạnh lùng hừ lên một tiếng.

Tay phải vừa lật ra, liền xuất hiện Thủy Vân kiếm trong tay. Hắn vừa vung lên, trên không trung một đạo thủy sắc kiếm hoa thẳng xuyên trời cao, kiếm quang mênh mông cuồn cuộn quét ngang phía chân trời.

Vẻ mặt Dịch Linh Tử khẽ biến, vội vàng đem một mặt kim thuẫn chắn ngay trước người.

- Khanh…

Một tiếng kim chúc thanh thúy nổ vang, thẳng chấn ngàn vạn dặm trời cao. Thân hình Dịch Linh Tử chấn động, tiếp theo liền bị một cỗ cự lực khổng lồ trực tiếp quét bay.

Mà Trấn Thế Chung cũng đang thẳng áp xuống.

Dịch Linh Tử tuy đúng lúc đem một mặt ngọc châu tế lên đỉnh đầu, nhưng lại hoàn toàn vô dung. Thế giới trước mắt hắn đã lập tức biến đổi, biến thành một thế giới hoang nguyên vô cùng vô tận.

Khi hắn đem hồn thức truyền ra tìm tòi chung quanh, thì sắc mặt Dịch Linh Tử liền biến đổi thành tái nhợt hoàn toàn.

- Đây là không gian linh bảo? Tiểu thiên thế giới đầy đủ sao…

Khi xác định được pháp tắc thế giới này, cơ hồ đã gần như đầy đủ, giờ khắc này Dịch Linh Tử chỉ cảm thấy trái tim bị người hung hăng siết chặt.

Có thể có một tia Hồng Mông Tử Khí vượt cấp đối kháng nhất phẩm hậu thiên cùng nhị phẩm tiên thiên linh bảo, đã là bất phàm. Mà bảo vật có thể cất chứa tiểu thiên thế giới, vô luận là uy lực hay giá trị đều là vô giá.

Nhìn thấy hai người xa xa đều bị thu vào trong Trấn Thế Chung, Nhạc Vũ cười nhẹ, cũng không quản tới vẻ mặt của những lực sĩ tiên nữ theo hầu chung quanh, trực tiếp thu lại Trấn Thế Chung vào trong tay.

Vẫn chỉ là một chiếc chuông nho nhỏ nằm yên tĩnh trên lòng bàn tay, ngay sau đó hắn liền cảm giác vô luận là đầu Hỏa Nghê không biết sống chết kia, hay là Dịch Linh Tử đều đang điên cuồng giãy dụa cố gắng thoát ly phiến thế giới bên trong chuông.

Nhạc Vũ không khỏi nghiêm mặt, chính mình lấy ngàn vạn loại linh kim khác nhau chế tạo thân chuông, còn lấy Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh gia cố tiểu thiên thế giới, còn có pháp lực của mình gia trì, lại làm sao có thể thoát thân?

Nhưng nếu cứ bị mấy tên ngu xuẩn trong chuông giãy dụa như vậy, cũng thật

phiền toái.

Nhạc Vũ lại mỉm cười lay nhẹ Trấn Thế Chung, chỉ nghe một tiếng ầm ầm chấn vang, bên trong Trấn Thế Chung vài đầu yêu tu Thái Ất Chân Tiên cảnh không cách nào động đậy, chỉ có Dịch Linh Tử còn đang giãy dụa.

Nhưng bên trong tiểu thiên thế giới này, Nhạc Vũ không khác gì nhất giới chi chủ, điều khiển toàn bộ pháp tắc. Chỉ cần lọt vào nơi đây, mặc dù là Thái Thanh Huyền Tiên chân chính cũng không nhất định có được thực lực chống đỡ với chính thân phận Uyên Minh này.

Huống chi bên trong chuông đang nhốt hai tên có tu vi cao nhất chỉ là Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong mà thôi?

Nhạc Vũ trực tiếp thò tay trảo ra phía trước, vặn vẹo thời không mạnh mẽ thăm dò vào bên trong tiểu thiên thế giới. Tựa như một cự chưởng kình thiên, trực tiếp giật lấy ngọc khuê trong tay Dịch Linh Tử, khiến người kia nhất thời không còn cách nào nhúc nhích.

Về phần đầu Hỏa Nghê kia, hắn vẫn biến ảo thành cự chưởng khổng lồ trực tiếp tát mạnh tới. Cũng không sợ hỏa diễm rực cháy quanh người nó, trực tiếp tát ngất đầu yêu thú khổng lồ kia. Đem hắn dời qua một ngọn núi lớn, chỉ dùng ý niệm liền có một tòa thiên nhiên đại trận hình thành, đem đầu Hỏa Nghê khổng lồ trực tiếp phong ấn ngay dưới chân núi.

Kết thúc xong việc bên trong chuông, xử lý hoàn toàn thỏa đáng, Nhạc Vũ tiếp tục đưa mắt quét nhìn chung quanh, chỉ thấy ánh mắt mọi người vẫn hoàn toàn ngơ ngẩn đang nhìn hắn, tràn đầy vẻ không dám tin.

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp theo lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp ngồi vào bên trong ngọc liễn.

Mà toàn bộ lực sĩ tiên nữ đi theo cùng những quan chức Thiên Đình đều giật nảy mình tỉnh lại, lập tức bận rộn thu thập xa giá một lần nữa xếp thành hàng.

Đám yêu thú thế công hung hung, nhưng còn chưa kịp đả thương người, chỉ có hai thanh đồng chiến xa hoàn toàn tổn hại, mấy chục chiến xa khác đều chỉ có chút tổn thương.

Nhưng bảo vật khí vận này, chế tạo cực kỳ đơn giản, cũng không cần dùng tài liệu gì tốt nhất. Những quan chức hoàng cân lực sĩ tùy tùng đều mang theo vài chiếc như thế.

Chỉ chốc lát cả đoàn xe đã biến thành rực rỡ hẳn lên, vô cùng chỉnh tề tiếp tục hướng về phía bắc. Chỉ là trong ánh mắt ngẫu nhiên liếc nhìn về chiếc ngọc liễn đều hoàn toàn khác xa lúc trước.

Nhạc Vũ lại không quản tới vẻ biến hóa của những người này, hoàn toàn phong trấn xong đám yêu thú cùng Dịch Linh Tử bên trong chuông, liền đem lực chú ý chuyển về Long Hoàng An Thiên Tỳ.

Hắn phát hiện chỉ qua chốc lát bên trong ngọc tỳ lại hiện thêm một ít tử khí. Ước chừng gia tăng một thành, chỉ là có chút không ổn định, tựa hồ tùy thời đều muốn tán đi, làm cho hắn cảm thấy thoáng ngạc nhiên.

- Ta từng xem trong đạo điển, cái gọi là vận khí, nhất là từ thương thiên, hai là từ uy thế, ba là từ lòng người. Từ điều thứ nhất, đồng thời chính là thiên cơ mờ ảo cùng hiện tượng thiên văn biến ảo. Nếu gặp đại hạn, động đất không ngừng, mặc cho ngươi anh minh thế nào cũng khí vận đại suy. Về phần uy thế, không cần nói nhiều lời, chính là từ uy danh thanh danh, bằng hữu trưởng bối, thậm chí thủ hạ thượng cấp đều có thể làm thế. Cuối cùng lòng người thì càng thêm đơn giản, lòng người ủng hộ hay phản đối đều có thể ảnh hưởng khí vận biến hóa.

- Ta chỉ mới làm ra một phen thủ đoạn, liền khiến vận khí An Thiên Huyền Thánh Đại Đế gia tăng, điều này không quan hệ với thương thiên, có thể nghĩ đến từ thế cùng lòng người biến hóa. Sở dĩ còn chưa ổn định, đoán chừng là bởi vì lo sợ từ phụ thân của đầu Hỏa Nghê kia. Nếu không đem việc này xử lý thỏa đáng, vận khí vừa có được này cũng sẽ tán đi…

Nhạc Vũ vừa có điều ngộ ra, thu hồi ngọc tỳ, sau đó lẳng lặng ngồi yên trong ngọc liễn, ngược lại tìm hiểu trong trí nhớ về vu trận đã bị hắn cơ hồ quên lãng.

Hiện giờ hắn cần gấp thực lực, mà Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang trong cơ thể tuy được Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận gia tôc cơ hồ sắp kề bên đột phá, nhưng cần tu luyện tới tầng mười bảy ít nhất phải dùng hai mươi năm thời gian.

Nhưng trước mắt hắn lại cần tăng trưởng thực lực thật gấp gáp, chẳng thà cẩn thận nghiên cứu vu thuật một phen. Dù sao thần lực tầng mười bảy cũng đã

tương đương Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong cảnh giới.

Dù sao bên trong tinh huyết của Xi Vưu cùng Nhục Thu lấy được truyền thừa đã có không ít vu thuật thủy hệ, Huyền Minh An Thiên Khuê trong tay cũng còn sót lại một ít tồn tại bên trong.

Chỉ cần thoáng sửa chữa, là có thể chế định pháp tắc thuộc về mình.

Cứ thế bước thẳng về phương bắc, cũng thuận buồm xuôi gió vô cùng. Đi tới hướng bắc ước chừng hơn mười ức dặm, thời tiết đã dần dần chuyển sang cực lạnh.

Cho đến bên cạnh một hồ lớn, đoàn xe dừng lại. Vẫn là vị Khâm Thiên Giám giám chính chạy tới bên cạnh hắn nói:

- Đại đế, xin dung bẩm, cách hành cung phương bắc đế đình khoảng bốn ức dặm là Bắc Hải. Nếu tiếp tục đi thêm về cực bắc, chính là Bắc Câu Lô Châu, cùng Bắc Minh…

Nhạc Vũ cau mày, từ trong nhập định thức tỉnh. Hắn biết được đã đến địa bàn phương bắc đại đế, ngoại trừ khu vực bắc bộ của Nam Chiêm Bộ Châu, còn lại là Bắc Câu Lô Châu, cùng Bắc Minh.

Nhưng khu vực này đều do Yêu tộc hoành hành, càng có không ít vu thần đang ở bên trong kéo dài hơi tàn.

Mà gọi là đế đình hành cung chính là nơi làm việc của hắn. Đây cũng là việc bất đắc dĩ, trong vạn binh giáp phương bắc nơi này nếu thật sự không nắm chắc trong tay, không có cơ sở, sẽ khó khăn xâm nhập sâu vào bên trong.

Than nhẹ một tiếng, Nhạc Vũ từ trong ngọc liễn bay lên không, nhìn lướt qua xung quanh, sau đó chỉ cảm thấy một ngụm uất khí đè nén tận đáy lòng.

Quy mô của đế đình hành cung vẫn còn xem như khí thế đại khí khá lớn. Phiêu phù giữa không trung, tựa như một tòa đại thành ẩn trong mây. Nhưng tựa hồ liên tục trải qua mấy trận đại chiến, cả hành cung rách nát không chịu nổi, hơn nữa đã thật nhiều năm chưa được nghỉ ngơi chỉnh đốn, linh trận đã sớm mất hiệu lực.

Ước chừng bên trong chỗ đóng quân ba mươi vạn binh giáp, phần lớn hoàn toàn không còn chút sĩ khí. Binh khí chiến xa phần lớn đều là thanh đồng làm chủ, ngân kim chiến xa càng thêm ít, mà hoàng cân lực sĩ cũng không bao nhiêu.

Về phần tử cân lực sĩ cùng huyền cân lực sĩ thì càng không thấy bóng dáng.

Im lặng hồi lâu, Nhạc Vũ cười tự giễu, hướng phương vị cung điện kia bay đi, chỉ thấy một đường hoang vắng lạc bại, thật khiến kẻ khác không đành lòng nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 990: Lập nghiệp gian nan

Trong hành cung chủ điện, cũng được treo biển Huyền Thánh Điện. Nhưng cũng giống như những địa phương khác, cực kỳ rách nát. Hai động quật cực lớn khiến đại điện cơ hồ nghiêng đổ. Thật không biết do yêu tu nào ra tay, đem Huyền Thánh Điện oanh thành bộ dáng như vậy.

Trong điện một chỗ duy nhất xem như còn hoàn hảo chính là tòa kim ỷ, tạo hình có chút hoa lệ. Chiếc ngai vàng này xem như là trung tâm tòa đại thành, khống chế toàn bộ linh trận, liên tục không ngừng, lấy toàn bộ tín ngưỡng lực phía bắc bộ hồng hoang.

Nhưng số lượng tín đồ so với Chiến Tuyết hiện tại cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Có thể cung cấp tín ngưỡng lực thật sự ít tới thương cảm. Còn có một bộ phận còn bị chia sẻ cho bên Thiên Đình.

Nhạc Vũ ngồi xuống kim ỷ, lập tức lắc đầu. Nói là chấp chưởng phương bắc trăm vạn binh mã, bất quá chỉ là một thùng rỗng mà thôi.

Như vậy nơi làm việc của Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân ở phương bắc phỏng chừng tình hình cũng không khá hơn được bao nhiêu.

- Binh giáp nơi này thật không gánh chịu nổi trọng dụng. Để xem những tướng lĩnh kia lại thế nào?

Nhạc Vũ nhìn lướt qua xung quanh, sau đó ngón tay bắn vào một mặt trống lớn giắt bên ngoài điện.

Tiếng trống nổ vang, chỉ một thoáng chấn động cả hành cung không thành, liên tục vang lên chín tiếng, đều thanh chấn khắp nơi.

Nhưng sau khi tiếng trống ngừng lại, xung quanh cũng hoàn toàn không có phản ứng. Qua thời gian nửa nén nhang, mới có một ít người mặc tử sắc hoặc lam sắc chiến bào lục tục đi tới.

Qua thêm hai canh giờ, bên trong đại điện trống trải mới lấp đầy được gần phân nửa.

Nhạc Vũ cau mày, bên trong đại điện ngoại trừ mấy Ngọc Tiên tu sĩ mà Lý Trường Canh phân phối cho hắn, không có một chức quan văn nào. Tất cả đều chỉ là võ tướng binh sĩ, hơn nữa phần lớn đều vô cùng bình thường.

Một ít tử bào võ tướng được thần lực gia trì vào lẽ ra phải có thực lực Thái Ất Chân Tiên.

Nhưng theo trong mắt Nhạc Vũ xem ra, chiến lực của mấy người kia nhiều nhất chỉ tương đương tu sĩ Ngọc Tiên. So với Tuyên Nguyên thật sự kém không chỉ một bậc.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy ngụm trọc khí trong lồng ngực càng thêm nồng nặc, nhưng khi hắn cẩn thận ngẫm lại cũng biết là chuyện đương nhiên.

Phương bắc đế đình rách nát đến như vậy, làm sao còn có nhân tài chân chính chịu đến nhờ vả?

Thở ra một hơi, khiến tâm tình hắn miễn cưỡng bình phục lại. Ngay sau đó ánh mắt quét qua phía trước những võ tướng bên phải, lại hoàn toàn trống vắng, trong mắt không khỏi lóe lên hàn ý:

- Kim trống mệnh lệnh tụ họp đánh xuống đã hai canh giờ, vì sao phương bắc Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, phương bắc Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng, phương bắc Cực Linh Phá Quân Thần Tướng vì sao chậm chạp không tới?

Theo như quy chế Thiên Đình, phương bắc đế đình có thể chấp chưởng ba ngàn vạn binh giáp, ba mươi sáu lộ thần tướng.

Nhưng điều này cũng chỉ tồn tại trên giấy, dọa nạt người mà thôi. Đừng nói là phương bắc, dù là Thiên Đình cũng chỉ không tới được ngàn vạn.

Duy nhất tốt hơn một chút là phương đông, vô luận là hướng đông Nam Chiêm Bộ Châu, còn có Đông Thắng Thần Châu, đều nhân khẩu đông đúc, Yêu tộc vô cùng thưa thớt. Vì vậy trong năm phương đại đế, luôn lấy phía đông làm chủ.

Mà trong ba mươi sáu lộ thần tướng phương bắc, chỉ có Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng, Cực Linh Phá Quân Thần Tướng là đảm nhiệm chức vụ. Nghe nói thực lực bản thân đều sánh được với Thái Thanh Huyền Tiên. Đều tự chấp chưởng hai mươi lăm vạn binh giáp, chính là nhân vật thực quyền của đế đình phương bắc.

Bên trong điện yên lặng thật lâu, sau một lúc mới có một tử bào võ tướng bước ra khỏi hàng nói:

- Hồi bẩm đại đế, ba vị thần tướng có trách nhiệm chống đỡ Yêu tộc Bắc Câu Lô Châu, hoặc là hiện giờ đang có chuyện quan trọng xử lý, không kịp tới rồi…

- Không kịp tới đây?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, nơi đóng quân của ba gã thần tướng khoảng cách hành cung đế đình không xa. Gần nhất có năm trăm vạn dặm, xa nhất chỉ ngàn vạn dặm mà thôi.

Hắn có Khuy Thiên Châu, toàn bộ linh lực cùng biến hóa khí cơ trong ba ngàn vạn dặm đều xem được rõ ràng. Vì thế tình hình ra sao hắn dĩ nhiên hiểu rất rõ.

Một người đang tĩnh tọa tu hành, hoàn toàn không để ý tới việc bên ngoài. Hai người khác rõ ràng nhàn tản không việc gì, đang ở trong tĩnh thất cùng mấy nữ tiên tu luyện song tu công pháp, hoan hỉ thiện công.

Mà bộ hạ ba người này đều không có một ai tìm tới nơi này yết kiến.

Bất quá loại sự tình này tuy làm lòng người buồn bực, nhưng nếu hiện tại đi tìm bọn hắn phát tiết chỉ là vô dụng.

Lạnh giọng cười, Nhạc Vũ cũng chẳng thèm đi tính toán, càng không lòng dạ nào đi quan tâm đám phế vật không chút triển vọng kia. Hắn chỉ phất tay áo nói:

- Đế đình rách nát như vậy, thật tổn hại mặt mũi Thiên Đình. Hiện giờ trẫm đã nhậm chức An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, tự nhiên chăm lo việc nước, quét sạch rác rưởi. Cái gọi là ngàn kiến tha lâu cũng đầy tổ, cần hưng thịnh phương bắc đế đình, lúc này lấy việc trọng chỉnh hành cung làm chủ. Từ hôm nay trở đi, các ngươi phải hết sức thu thập các loại linh vật, chữa trị hành cung. Hạn kỳ nửa

tháng…

- Nửa tháng?

Mọi người trong điện nhất thời ồ lên một trận, nghị luận sôi nổi, phảng phất như đều xúc động hô hào.

Nhạc Vũ nghe được không kiên nhẫn, hai mắt bỗng dưng mở ra, trong miệng hừ một tiếng, thần quang như điện quét tới xung quanh. Phàm là người nào dám đón ánh mắt hắn, trong lòng liền chấn động, theo bản năng thối lui về phía sau.

Chỉ nháy mắt, bên trong Huyền Thánh Điện liền không một tiếng động. Nhưng hơn phân nửa đám người, ánh mắt đều lóe ra, dao động không ngừng.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, dầu gì hắn cũng từng đảm nhiệm nhất phái đứng đầu, tâm tư những người này hắn dĩ nhiên hiểu thật rõ. Hắn liền trực tiếp chỉ định người quản lý, bất quá cũng không biết năng lực như thế nào, đem toàn bộ tài liệu chữa trị hành cung phân chia ra, tiếp tục phân công chi tiết.

Cuối cùng dùng một kiếm đem thư án trước mặt chém rụng một góc, vẻ mặt âm lãnh nhìn mọi người dưới điện cười lạnh nói:

- Trẫm biết được các ngươi ở tại phương bắc nhàn tản quen rồi, chẳng qua hiện tại đang ở dưới tay trẫm, lại không có chuyện tốt như vậy. Sau nửa tháng nếu như trẫm còn nhìn không thấy tài liệu, đầu của các ngươi sẽ như thư án này. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Dứt lời Nhạc Vũ phẩy tay áo rời đi, bỏ xuống đám người còn đang tranh luận, rời khỏi Huyền Thánh Điện.

Phía sau đại điện hành cung, địa bàn lớn như vậy đều là tẩm cung của hắn. Nhạc Vũ tuyển chọn một điện phủ xem như còn xem được một chút, linh lực còn chút cường thịnh đi vào, trực tiếp xem như tĩnh thất tu hành hàng ngày của mình.

Hồn niệm càn quét bên trong hành cung, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy thật bất đắc dĩ. Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế nhìn qua như thật tôn quý, có thể nắm giữ được thực lực còn không bằng nhị lưu tông môn, dù là so sánh với Thủy Vân Tông còn xa xa không bằng.

Mà được gọi là đế đình hành cung, không chỉ linh lực chỉ đạt tới tứ phẩm, hỏa mạch dùng luyện khí luyện đan cũng không có, bên trong kho hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn rác rưởi đổ nát.

Ngay khi trong lòng hắn còn đang than nhỏ, bên tai cơ hồ liền nghe thấy được tiếng cười khẽ trêu chọc khi người gặp họa của Ngao Tuệ, Nhạc Vũ không khỏi đau đầu nhu nhu thái dương, thầm nghĩ trước mắt đành vậy, chỉ đành chờ từ từ sẽ đến.

Nhưng vừa rồi trách mắng chúng tướng trong đại điện, bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ lại có thêm vài tia vận khí. Nhưng tử khí bên trong vẫn không ổn định, ngược lại càng nhiều xao động, đồng dạng cũng như sắp tán đi. Hắn phải đợi đến khi chữa trị xong hành cung, hoàn toàn giải quyết xong mới có thể chân chính ổn định lại.

Lấy Khuy Thiên Châu đem toàn bộ khí cơ linh lực của không thành lớn ngàn vạn trượng đều xem rõ trong đầu, Nhạc Vũ nhắm mắt suy ngẫm chừng một lát, không khỏi lắc đầu.

- Kim Quang Diễn Đấu đại trận này vẫn còn xem như bố trí không tệ. Tiêu chuẩn của người bày trận hắn là nhất lưu đứng đầu. Nhưng đặt tại phương bắc thật sự vô dụng…

Tòa không thành hắn cũng giống như ba tòa khác đều được xây dựng mặt nhìn phương nam, phòng hộ trận ở tại trung nguyên lãnh thổ còn có áp dụng, nhưng ở phương bắc thủy linh cực thịnh thật giảm đi uy lực tới ba thành.

Vẫy tay vào tu di không gian, liền lấy ra hơn mười vạn tiên thạch, Nhạc Vũ liên tục bắn ra ngón tay, đánh về bốn phương tám hướng.

Chỉ chốc lát linh trận bên trong cung thành đã khác hắn lúc trước. Trừ bỏ linh trận bên dưới không thành, còn lại đều thay hình đổi dạng.

Một cuộc đại chiến tại Khống Vân Phong, Nhạc Vũ ít nhất thu hoạch được một ức hai ngàn vạn tiên thạch. Có thể xem là một bút cự phú, sau cuộc chiến còn phải đem gần phân nửa phân cho Thủy Vân Tông. Còn chừng một phần ba số lượng là chuẩn bị lưu lại cho Quảng Lăng Tông sử dụng ngày sau.

Chính bản thân hắn chỉ lưu lại bốn ngàn vạn tiên thạch sử dụng, nhưng xem như

là một số lượng cực kỳ khoa trương.

Nhưng ở bên trong không thành này, xa xa không đủ sử dụng. Nhạc Vũ dùng ba ngày thời gian liền đem linh trận thật khó khăn bố trí khắp cung điện, cuối cùng cũng hết sạch.

Hắn cũng không dám sử dụng toàn bộ, nhìn vào tu di không gian chỉ còn lại chừng năm trăm vạn, liền quyết đoán ngừng lại.

Mà lúc này Ngao Tuệ lại mở miệng cười nói:

- Phu quân, ta còn hai ức tiên thạch, có cần mượn trước hay không?

Nhạc Vũ cau mày, trong lòng đối với tài phú của Long cung thật vô cùng hâm mộ. Tài sản của hơn mười vạn tiên tu không ngờ còn không sánh bằng một nửa của Ngao Tuệ.

Trong lòng tính toán chốc lát, cuối cùng Nhạc Vũ quyết đoán lắc đầu. Cũng không phải hắn không tâm động, nhưng quy mô của không thành thật sự quá lớn, số lượng hai ức tiên thạch bất quá chỉ trám được một nửa mà thôi.

Đợi tới khi viên tiên thạch cuối cùng vào chỗ, đưa xuống dưới cung thành, hai tay Nhạc Vũ chợt kết ấn, tiếp theo ngay sau đó thủy linh lực trên không trung ầm ầm tưới xuống.

Trong tinh không phương bắc, vô số tinh quang lắng xuống.

Cơ hồ cũng dùng thủ đoạn trên Khống Vân Phong, thu hút linh lực tẩy rửa, lấy phương pháp thiên nhiên tạo hình khắc lực phù triện.

Bất quá chỉ sau một lát, bên trong Huyền Thánh Điện rõ ràng lấy kim ỷ làm trung tâm, đã hình thành một đồ án Huyền Vũ cực lớn.

Ngay sau đó từng đám phù triện kỳ dị ẩn hợp đại đạo được linh lực mênh mông cuồn cuộn tưới vào, lục tục tạo thành dưới cung điện, lan tràn chung quanh, bao phủ cả cung điện.

Khác với lần trước nắm lấy thủy mạch của Thiên Thủy quốc, lần này Nhạc Vũ bố trí phòng hộ linh trận, vì vậy dùng linh lực tẩy rửa chỉ chung quanh tòa hành

cung của hắn là chính.

Nếu như không có điều bất ngờ gì xảy ra, hắn phỏng chừng ít nhất phải ở lại đây trăm năm thời gian, thậm chí thẳng đến khi sát kiếp khởi lên. Hành cung này xem như chỗ ở lâm thời của hắn, Nhạc Vũ không khỏi dùng thêm vài phần tâm tư, có được Khuy Thiên Châu, cũng đủ cho hắn đem linh trận bố trí càng thêm tinh tế tỉ mỉ, đem uy lực trận pháp phát huy tới mức lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 991: Dịch Linh bí tàng

Ngay khi Nhạc Vũ rời khỏi Huyền Thánh Điện, cả tòa không thành không khí vốn nặng nề lại giống như bị nổ tung oa, trong tiếng ầm vang náo loạn, vô số binh giáp chiến xa giống như kiến thợ xuất tổ kiếm thức ăn, liên tục được phái ra ngoài.

Nhưng hơn mười vạn Thiên Đình binh mã còn chưa kịp rời xa, đều mang theo vẻ ngạc nhiên quay nhìn về phương hướng trung cung bên trong không thành. Một đoàn thủy lam quang mang phạm vi ngàn trượng như một quang trụ thật lớn đứng sừng sững ở phương hướng kia, đem toàn bộ tầng mây cửu tiêu giải khai xuyên qua, vô số thủy linh lực toàn bộ hội tụ đến.

Kéo dài suốt mấy giờ cũng không ngưng hẳn, mỗi một khắc liên tục buông xuống bên trong không thành, thần sắc bọn họ cũng càng thêm ngưng trọng.

- Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận!

Bên ngoài năm trăm vạn dặm, bên trong một tòa không thành quy mô ước chừng một phần ba đế đình hành cung.

Một nam tử cường tráng tướng mạo hung ác rắn chắc giống như ác hổ, trên trán có đường vân văn tựa như chữ Vương đang hừ lạnh một tiếng, đem nữ tiên mỹ mạo trên mặt đang phiếm lên vẻ động tình không ngừng vặn vẹo thân hình mềm mại hất văng ra ngoài. Sau khi hắn vươn người đứng lên, lạnh lùng nhìn về phương hướng kia:

- Hắn bố trận này, đây là chuẩn bị thị uy với chúng ta sao?

Một bên đại điện, đồng dạng cũng có một nam tử thân hình gầy gò, bên cạnh có mấy tiên nữ đang bồi tiếp, mỗi người không ngừng phun ra chiếc lưỡi thơm tho liếm láp lên da thịt màu đồng cổ, vẻ mặt động tác xinh đẹp tới cực hạn, cực kỳ mê người. Mà trên người hắn còn có một tuyệt mỹ nữ tiên không ngừng vặn vẹo vòng eo nhún lên nhún xuống, bộ ngực lay động không ngừng, uyển chuyển rên

rỉ, khí tức dâm mỵ cuồng dã.

Nhưng nam tử gầy gò lại bộ dạng uể oải không chút biểu tình:

- Hắn chính là nhất phương đại đế, nghỉ ngơi chỉnh đốn chính hành cung của mình, chính là lẽ phải, không ai nói được gì. Nhưng kẻ này có danh xưng Thủy Kiếm Tiên, quả nhiên là không giả. Theo lời đồn mấy năm trước người này cũng bố Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận liên tiếp toàn bộ thủy mạch của một quốc gia, chỉ bằng một trận một mình độc kháng hai mươi mốt vị Thái Ất Chân Tiên, ngay cả vài Thái Thanh Huyền Tiên gần bên Thiên Thủy quốc cũng không dám dễ dàng va chạm phong mang. Ta xem trận thế hôm nay cho dù không bằng, cũng không kém được bao xa, ta và ngươi còn cần cẩn thận hơn mới phải.

- Thủy Kiếm Tiên?

Đại hán cường tráng cười lạnh, nhưng trong mắt vẫn mang theo vài phần kiêng kỵ:

- Ta nghe nói kẻ này có vị sư thúc tổ đắc tội Xiển giáo, Nguyên Thủy đem hắn đẩy tới phương bắc vốn không có lòng tốt gì. Còn chưa nhậm chức đã đắc tội một vị Yêu Thánh. Có thể đoán chức đại đế này cũng không làm được quá lâu. Tóm lại ta và ngươi không cần để ý tới hắn, cứ việc mặc cho hắn gây sức ép đi. Nếu thật sự không biết điều, chọc tới trên đầu huynh đệ chúng ta, Nguyên Hổ này nhất định phải cho hắn thân tử đạo tiêu!

Nam tử gầy gò cũng cười nhẹ một tiếng, trong mắt hiện lên tia tàn khốc. Mà lúc này Nguyên Hổ tựa hồ nghĩ tới điều gì:

- Lang Hiểu, Cái Văn bế quan tới nay còn chưa có ý xuất quan sao? Người này cũng thật kỳ quái, dầu gì cũng là Phá Quân Thần Tướng một phương, chi bằng cứ hành lạc hưởng thụ. Lại mỗi ngày bắt chước đám Tây Phương Giáo tu hành khổ hạnh, thực có ý tứ sao?

- Người ta còn muốn tiếp tục tiến thêm một bước, ai giống như ngươi không biết tiến tới.

Nam tử tên Lang Hiểu lắc đầu, tiếp theo vẻ mặt như kính nể thật hiếm thấy:

- Ta biết huynh trưởng đã có ý định tiến vào Đại La Kim Tiên cảnh giới. Nhưng

chuyện tu hành không tiến thì lui, hưởng lạc quá nhiều cũng cần rút ra thời gian yên tĩnh thể nghiệm đại đạo mới tốt!

Nguyên Hổ nghe vậy cười ha ha:

- Tu hành? Giống như Cái Văn đơn điệu bế quan sao? Thái bổ song tu pháp này thật sảng khoái, trong mỗi ngày đều có được tiến cảnh! Đây chính là năm xưa Đạo tổ đã nói, một trong ba ngàn đại đạo…

Nói dứt lời Nguyên Hổ trực tiếp trảo tới đem một nữ tiên dung nhan xinh đẹp kéo vào trong lòng. Sau đó trực tiếp hôn nàng, mút lấy chiếc lưỡi thơm tho. Sau một tiếng rên rỉ, lại vang lên tiếng động cùng tiếng rên uyển chuyển động lòng người.

Lang Hiểu khẽ cau mày, tiếp theo chợt bật cười, thản nhiên nhìn về phương nam, trong mắt mơ hồ lộ ra vài phần tò mò.

…

Linh khí tưới xuống ước chừng qua mấy giờ mới dần dần ngưng hẳn lại. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ dừng ấn quyết, hồn niệm thăm dò, tiếp theo thoáng hài lòng thu tay.

Nơi này không giống như ở Thiên Thủy quốc, có thể mượn lực lượng thủy mạch của một quốc gia, nhưng có tiên thạch đầu nhập, cho dù không lớn bằng khi đó nhưng uy lực cũng ngang nhau, đồng dạng tùy thời đều có thể mời tới Huyền Vũ pháp tướng buông xuống không thành.

Nếu như đợi đến khi đại trận trong không thành được liền mạch, phối hợp đủ loại thủ đoạn của hắn, ở trong hồng hoang liền có được một nơi sống yên ổn chân chính yên tâm.

Ngay khi hồn niệm của hắn tìm hiểu ra ngoài cung điện, Nhạc Vũ không khỏi lại cảm thấy đau đầu.

Cả Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận đã độc lập với hệ thống đại trận không thành, có vẻ dị thường đáng chú ý.

Nhưng bên trong hệ thống trận pháp, ngoại trừ phù không trận xem như hoàn hảo, còn lại đã bị tổn hại hơn phân nửa, có cũng như không, không hề có chút tác dụng.

Làm Nhạc Vũ xót ruột chính là trận cơ linh thạch phần lớn không thể tiếp tục sử dụng, thật sự phiền toái.

Thu thập tài liệu chữa trị không thành thật ra cũng dễ dàng tìm được, nhưng tiên thạch thì quả quyết không dễ thu thập tới.

Hơn mười vạn tu sĩ bị giết tại Khống Vân Phong cũng mấy vạn năm tích lũy chỉ lấy được khoảng một ức hai ngàn vạn tiên thạch mà thôi.

Với khả năng của hắn hiện giờ miễn cưỡng nắm giữ hai mươi vạn binh giáp có thể trong vòng ba trăm năm cung cấp năm ức tiên thạch mà linh trận cần dùng đã xem như là không tệ.

Trừ phi ở bên ngoài có thể tái phát một số tiền của phi nghĩa.

Còn đang âm thầm tính toán, Nhạc Vũ chợt cảm giác bên trong Trấn Thế Chung bỗng dưng dị động.

Nhíu nhíu mày, thân hình Nhạc Vũ lóe lên, liền xuất hiện bên trong tiểu thiên thế giới Trấn Thế Chung.

Toàn bộ yêu thú bị phong trấn bên trong không gian cũng không có gì dị thường, chỉ riêng chỗ Dịch Linh Tử linh lực dao động vô cùng cường thịnh.

Vừa lắc mình đã đi tới bên trên ngọn núi, nhìn thấy được ngọn núi đang rạn nứt, thiên nhiên đại trận do hắn bố trí bị mạnh mẽ phá vỡ.

Ngay sau đó một thân ảnh màu đen từ trong bắn ra, trong tay cầm một đạo phù kim mang mãnh liệt, không nhìn thấy rõ bộ dáng, nhưng toàn bộ linh trận cấm chế cơ hồ vừa tiếp xúc liền phá vỡ.

Đợi đến khi nhìn thấy Nhạc Vũ đang đứng trên không trung nhìn xuống, trong mắt Dịch Linh Tử biến thành cuồng nộ:

- Uyên Minh! Ngươi cho rằng chỉ một tiểu thiên thế giới có thể vây khốn được ta

sao!

Ngữ khí thanh sắc câu lệ, vừa nói liền có hơn mười kim quang đạo phù cơ hồ cùng lúc từ trong thân thể hắn đánh ra, đồng thời cùng nổ tung, đem hàng rào tiểu thiên thế giới phá vỡ một đường, tiếp đó xuất ra mười hai loại vũ khí giống như phi yến lăng không bay lên.

Nhạc Vũ nhất thời thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, Dịch Linh Tử mang theo đồ vật cùng tu di không gian đã bị hắn lục soát lấy đi, thật không ngờ người này còn giấu được rất nhiều cao giai đạo phù cùng bộ tiên bảo kia.

Hắn cười lạnh, ngay khi Dịch Linh Tử cơ hồ muốn xuyên không rời đi, trốn vào trong hàng rào hư không, Nhạc Vũ bỗng dưng chỉ ra ngón tay, mấy trăm ngàn pháp tắc bên trong tiểu thiên thế giới lập tức bị hắn sửa đổi.

Vô số thủy linh lực bắn qua, đem Dịch Linh Tử gắt gao bám chặt, cho dù bị mười hai lăng nhận đan xen cắt xé nhưng cũng không sao trảm đứt.

Đợi đến khi Nhạc Vũ xuất ra Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí kết hợp cùng thần lực đánh ra, đã hoàn toàn không chừa cho Dịch Linh Tử một cơ hội giãy thoát, trực tiếp bắt lấy hắn nhiếp tới trước người.

Cho đến lúc này Dịch Linh Tử mới phảng phất như nhận ra điều gì, đồng tử nhất thời co rụt lại:

- Ngươi đã đạt tới Thái Ất Chân Tiên?

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười, trong lòng nghĩ chẳng lẽ tới bây giờ Dịch Linh Tử này mới phát giác ra được thực lực chênh lệch giữa hai người hay sao?

Cũng không trách được, một kiếm mấy ngày trước hắn đánh ra chứng thật chỉ dùng ba phần thực lực.

Nhạc Vũ cũng chẳng muốn trả lời, chỉ dùng hồn niệm càn quét thân hình Dịch Linh Tử từ trên xuống dưới, tìm tòi chỗ giấu đồ vật. Dịch Linh Tử phun ngụm nước bọt về hướng Nhạc Vũ, nói:

- Thái Ất Chân Tiên thì thế nào? Chỉ bằng ngươi cũng muốn tìm không gian bí

tàng của ta, nằm mơ! Có dũng khí hôm nay cứ giết ta, nếu không chung quy có một ngày Dịch Linh Tử này phải cho ngươi thần hồn câu diệt!

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, cương khí tràn ra, đem ngụm nước bọt kia bắn ngược trở về, sau đó vung một bạt tai đánh bay hắn ra ngàn trượng.

Đúng lúc này Khuy Linh Châu liền có dao động, Nhạc Vũ trực tiếp đưa tay mạnh mẽ cắm vào trong cơ thể Dịch Linh Tử, đem một chút lam quang bên trong khí huyết tinh nguyên giấu trong khung xương rút ra.

Dịch Linh Tử trợn mắt há hốc mồm, không còn cảm thấy đau đớn, trong mắt lộ ra vẻ kích động, lại cố gắng trấn định nói:

- Hắc! Tìm được thì đã sao? Vật này do sư tôn ta dùng bí pháp gia trì, chẳng lẽ ngươi còn có thể đem nó phá vỡ?

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, dùng năng lực phân tích phân biệt chốc lát, sau đó vung tay lên liền bố trí Ngũ Hành Di Pháp đại trận, lại rút ít tinh huyết của Dịch Linh Tử nhỏ vào bên trong.

Liên tục đánh ra mấy trăm đạo pháp quyết, chỉ qua thời gian mười lần hô hấp, điểm lam quang kia liền mở ra thành một quang quyển lam sắc.

Ngay trong ánh mắt giật nảy không sao tưởng tượng nổi của Dịch Linh Tử, Nhạc Vũ thi triển Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí hướng vào trong vẫy, không quan tâm bên trong có thứ gì, toàn bộ rút ra.

Chỉ một thoáng, bí tàng khổng lồ bên trong đã đổ ra thành một tòa núi nhỏ bên cạnh Nhạc Vũ. Vô số tiên thạch chồng chất, lóe lên vẻ sáng bóng chói mắt, còn có vô số bảo vật đan dược. Trong đó tuy chỉ có hai kiện tứ phẩm hậu thiên linh bảo, nhưng trên tứ phẩm lại đạt tới hai mươi kiện.

- Năm ngàn vạn tiên thạch?

Nhạc Vũ chỉ thoáng nhìn qua, cảm thấy khiếp hãi. Hắn phát hiện thế giới hồng hoang này nếu bàn về tích lũy sâu dày, tứ hải Long cung chỉ sợ còn không được xếp vào, Xiển Tiệt hai giáo mới chân chính giàu có.

Một đệ tử ký danh hơi có chút thân phận trong Ngọc Hư Cung đã có được tài

phú như vậy, những kẻ có tư cách chân chính bái nhập vào trong Ngọc Hư Cung, lại hào phú tới bậc nào?

Sau thoáng ngạc nhiên, hắn cũng chợt vui mừng. Tiện tay đem tiên thạch thu hồi vào trong tay áo mình, Nhạc Vũ quét mắt nhìn đồ vật khác, linh dược linh đan đều là vật quý báu. Ngay cả hắn cũng âm thầm líu lưỡi, bất quá khi nhìn thấy được một vật bên trong, ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời nhíu lại:

- Ngươi đang thu thập tài liệu Cửu Chuyển Kim Đan? Hơn nữa không lâu phía trước còn dùng qua vật này!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 992: Bố cục độc ác

- Làm sao ngươi biết?

Dịch Linh Tử nghe vậy liền thất thần, trong mắt tràn đầy vẻ quái dị, hắn thật không biết Uyên Minh kia làm sao đoán được.

Biết được hắn dùng qua Cửu Chuyển Kim Đan cũng không kỳ quái, dù sao trên người hắn còn chút dược lực tản ra, nhưng ngay cả việc hắn thu thập tài liệu Cửu Chuyển Kim Đan cũng có thể biết được, đúng là làm kẻ khác giật mình.

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Những dược liệu này có lẽ người khác nhận không ra, thế nhưng hắn lại lập tức liên tưởng đến Cửu Chuyển Kim Đan.

Bên trong Tử Khuyết Thiên Chương có ghi chép về đan phương này. Nghe đồn vô luận là người nào dùng qua, đều có thể tiến tới chín cấp, thành tựu trường sinh tiên quả.

Dược hiệu chân thật tự nhiên không khoa trương tới như vậy, nhưng cũng là hậu thiên linh dược đỉnh cấp trên thế gian.

Đan phương cụ thể thực sự không phải là bí mật, những thái cổ đại năng đều biết rõ. Nhưng cho đến tận hôm nay có thể thành công luyện chế loại thuốc này, cũng chỉ có vị Thái Thượng Đạo Tổ kia mà thôi.

Mà không gian bí tàng của Dịch Linh Tử còn có hơn phân nửa linh dược đều là phụ tài luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Liếc mắt nhìn tử bào tu sĩ bị một tát bay xa chật vật không còn chút nhân dạng, ngay khi trông thấy vẻ mặt tỏ vẻ bất khuất của hắn, Nhạc Vũ trực tiếp rút ra thần hồn của hắn từ trong thân thể, dùng Hi Hoàng Quan Tâm Thuật chiếu vào trong thần hồn Dịch Linh Tử, trong miệng lạnh nhạt nói:

- Cho ta xem tình hình lúc ngươi dùng Cửu Chuyển Kim Đan, nếu không muốn bị hồn phi phách tán thì ngươi cứ việc phản kháng!

Bên trong thần hồn Dịch Linh Tử nhất thời vang lên từng đợt gào thét phẫn nộ, lúc đầu còn cực kỳ kiên cường, nhưng ngay khi Nhạc Vũ chuyển thành mạnh mẽ áp chế, tìm tòi chung quanh, thần hồn của hắn không khỏi đau đớn điên cuồng.

Cuối cùng cũng không biết do nhận thức đoạn trí nhớ này không quan trọng hay là cảm thấy nếu bởi vì vậy mà chết cũng có chút không đáng, cuối cùng hắn mới đem đoạn trí nhớ kia toàn bộ mở rộng.

Nhạc Vũ cũng thật giữ lời hứa, chỉ lấy tin tức về Cửu Chuyển Kim Đan, sau đó rút hồn thức ra khỏi nguyên thần hắn.

- Thì ra là thế, chẳng thể trách lúc trước chỉ một ngày không gặp pháp lực của người này đã tăng nhanh như vậy.

Dịch Linh Tử cũng không phải chân chính uống vào Cửu Chuyển Kim Đan đầy đủ, ở trong trí nhớ của hắn có một đạo nhân vô cùng xinh đẹp thật cẩn thận đem một viên đan hoàn màu vàng lóng lánh quang mang giống như long nhãn bỏ vào trong một chén thuốc ngâm lấy, ước chừng sau nửa canh giờ đã vội vàng lấy ra.

Mà Dịch Linh Tử uống chính là loại nước thuốc được ngâm Cửu Chuyển Kim Đan này. Vì thế khiến cho hắn trong vòng một đêm pháp lực tăng lớn, cơ hồ đột phá Thái Ất Chân Tiên cảnh giới.

Nhưng Nhạc Vũ cần chính là mùi vị của Cửu Chuyển Kim Đan, phản ứng linh lực mà thôi.

Sau khi ghi nhớ toàn bộ, hắn ném Dịch Linh Tử sang một bên, lại dùng ý niệm thúc giục tiểu thiên thế giới đem đất đai nơi này thay đổi.

Sau đó liền nghe thanh âm tức giận mắng to của Dịch Linh Tử:

- Uyên Minh, tên tiểu tử ngươi chứ chờ khi sư tôn ta tìm đến nhất định sẽ cho ngươi biết tay. Ngươi đắc tội Nghê Vân yêu thánh, xem ngươi ở phương bắc còn sống thêm được mấy ngày…

Cho dù lấy tu dưỡng của Nhạc Vũ nghe được cũng cảm thấy không kiên nhẫn, trực tiếp đưa một ít bùn đất nhét vào trong miệng Dịch Linh Tử bịt miệng hắn cứng ngắc.

Tiếp theo hắn kháp pháp quyết đem Dịch Linh Tử áp vào dưới núi, có được kinh nghiệm lần trước, hắn sử dụng một thiên nhiên linh trận càng lớn hơn, đem Dịch Linh Tử chặt chẽ phong trấn bên dưới núi.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại lâm vào trầm tư. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Cuối cùng hắn chợt cười quỷ dị, từ trong những dược liệu kia rút ra một ít linh dược, lại từ trong tu di không gian của mình lấy ra thêm một ít.

Sau đó hắn trực tiếp dẫn dắt sáu loại linh diễm bên trong đan điền mình luyện chế linh dược. Hắn có hai tiểu thiên thế giới, cung cấp diễm linh cũng không cần dùng bao nhiêu pháp lực, có thể làm cho sáu loại linh diễm không ngừng thiêu đốt trên bàn tay mình.

Sau đó chỉ qua ước chừng ba canh giờ tài liệu dược thảo cũng đã bị hòa tan thành linh dịch, từng mùi thơm ngát tản ra khắp nơi.

Ngao Tuệ vô cùng tò mò, từ trong Diễn Thiên Châu xuyên ra nhìn chằm chằm vào bàn tay Nhạc Vũ nói:

- Nghê Vân yêu thánh kia phỏng chừng nhiều nhất chỉ mười ngày nửa tháng sẽ tìm đến. Người kia mặc dù không bằng cha ta, thành tựu Đại La Kim Tiên chưa tới bảy trăm năm thời gian, nhưng cũng là yêu thánh một phương thực lực cường hãn. Tính tình hắn lại hung ác ngang ngược, lúc còn ở Thái Thanh Huyền Tiên cảnh còn cắn nuốt vô số nhân tộc, gạt bỏ hơn mười người cùng giai. Ngươi không thèm nghĩ biện pháp chống cự, không ngờ còn tâm tư đi luyện đan? Lại nói đây là linh đan gì? Hương dược thật nồng a…

Nhạc Vũ cũng không đáp lời, liên tục đánh ra mấy ấn quyết, thao tác dịch thủy thành một bộ dáng đan hoàn, mới mở miệng cười nói:

- Nếu ta nói nó chính là Cửu Chuyển Kim Đan, ngươi tin không?

- Cửu Chuyển Kim Đan?

Ngao Tuệ theo bản năng giễu cợt, đừng nói là loại linh đan đỉnh cấp tột cùng trên thế gian, không phải Đạo tổ không ai có thể luyện chế. Như Nhạc Vũ không cần đan đỉnh, cũng không cần địa hỏa ngao luyện, chỉ bỏ trong tay luyện chế qua loa liền đủ làm người nghi ngờ.

Cho dù thực sự là linh đan gì, phỏng chừng phẩm cấp cũng không cao được bao nhiêu.

Bất quá dần dần vẻ mặt Ngao Tuệ từ châm chọc cũng biến thành cứng đờ. Khi viên đan hoàn trong tay Nhạc Vũ thành hình, rõ ràng là một đan hoàn màu vàng cỡ long nhãn, nhấp nháy thất thải quang mang, mùi hương bay xa vạn dặm. Biên độ linh lực chấn động bên trong cùng linh khí cuồn cuộn phập phồng cũng là hàng thật giá thật, ít nhất có thể đạt tới tam phẩm hậu thiên linh bảo.

Nếu không phải chính mắt trông thấy quá trình luyện chế của Nhạc Vũ, cơ hồ nàng đã cho rằng trước mắt đúng thật là linh đan đỉnh cấp trong truyền thuyết hồng hoang.

Nhìn kỹ một lát, Ngao Tuệ có điều ngộ ra, cuối cùng lại lắc đầu nói:

- Không thể thực hiện được đâu, vật này chỉ có thể lừa được một ít tu sĩ cùng tiểu yêu bình thường mà thôi, nếu đổi lại là trên Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ cần liếc mắt liền có thể xem thấu.

Nhạc Vũ không nói, tiếp đó lấy ra ba huyết dịch nhỏ vào trong linh đan, sau đó lại cười nói:

- Như vậy thế nào?

Hô hấp của Ngao Tuệ biến thành dồn dập, chỉ liếc mắt nàng liền nhận ra chính là tinh huyết của Ngân Linh Tử, Xi Vưu cùng Nhục Thu.

Mặc dù trước kia Nhạc Vũ từng cho nàng hấp thu qua tinh huyết của ba vị Vu Thần này để tăng cường thân thể, nhưng giờ khắc này theo bản năng nàng vẫn dâng lên một tia khát vọng muốn chiếm lấy, dùng lấy viên "Cửu Chuyển Kim Đan" ở trong tay Nhạc Vũ hiện tại. Thân thể có siêu giai huyết mạch, lại có tu vi Thái Ất Chân Tiên mà nàng còn có ý niệm như thế, những yêu tu khác chỉ sợ càng thêm thèm muốn.

Thoáng thất thần một lát, Ngao Tuệ thanh tỉnh lại, trong mắt lộ ra dị sắc nhè nhẹ:

- Thật đúng là giống, nếu có vấn đề người ta cũng chỉ hoài nghi Cửu Chuyển Kim Đan này do để thời gian quá lâu nên giảm bớt dược hiệu. Ít nhất Yêu tộc nhất mạch không ai có thể nhận thức ra…

Nhạc Vũ cười ha ha, hạ tiền vốn lớn như vậy chính là vì chờ nghe những lời này của Ngao Tuệ. Tiếp theo hắn vung tay áo, đưa Chiến Tuyết tới, tiện tay cầm viên "Cửu Chuyển Kim Đan" bắn qua cho nàng.

Chiến Tuyết đồng dạng cũng băng tuyết thông minh, trong mắt hiện ra vẻ bội phục. Nàng cũng không hỏi, trực tiếp cầm kim đan vào trong tay, suy ngẫm chốc lát liền do dự nói:

- Nghe nói năm xưa Đế Tuấn tưng fowr chỗ Thái Thượng đạo quân cầu được hai viên Cửu Chuyển Kim Đan. Sau khi Thiên Đình bị công kích, đã không rõ tung tích. Còn có Tử Hàm, lần này có thể phải dùng tới Côn Luân Tâm Cảnh Thuật…

Nhạc Vũ hiểu ý cười, đem Tử Hàm dời ra khỏi Diễn Thiên Châu, tiếp theo tay phải lật ra, lấy Hi Hoàng Tàn Kính đưa cho Tử Hàm nói:

- Lai lịch này không có sơ hở gì, hai người tận lực cẩn thận một chút.

Chiến Tuyết gật nhẹ đầu, tiếp theo cuốn theo Tử Hàm trực tiếp hóa quang rời đi, lao ra khỏi tiểu thiên thế giới bên trong Trấn Thế Chung.

Kỳ quang trong mắt Ngao Tuệ lấp loáng, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ hồi lâu, cuối cùng xì một tiếng cười nói:

- Phu quân ngươi đúng là gian hoạt, nếu như vị Kim Tiên kia của Xiển giáo biết được nhất định sẽ tức chết…

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, phương pháp này mặc dù có thể giải được nguy cơ nhất thời của hắn, nhưng cũng không thể kéo dài. Nếu muốn chân chính đứng vững gót chân, ngồi yên trên chức vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc, sợ còn xa xa chưa đủ.

Ngao Tuệ khen ngợi vài câu, sắc mặt lại chuyển thành vẻ nghiêm túc:

- Phương pháp này muốn có tác dụng ít nhất phải sau một tháng. Chuyện Nghê Vân yêu thánh lại sắp đến gần, ngươi tính toán ứng phó như thế nào?

Nhạc Vũ cũng không yên lòng, dùng Long Nhãn nhìn xuống Dịch Linh Tử đang giãy dụa dưới ngọn núi lớn, hồi lâu sau mới hờ hững nói:

- Tuệ nhi, không phải nàng hay nói mình giao du rộng lớn, tin tức linh thông, đối với thiên hạ Yêu tộc rõ như lòng bàn tay? Chuyện này giao cho nàng cùng Bạch Thường đi làm, nghĩ đến không còn gì tốt hơn…

Vẻ mặt Ngao Tuệ giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì trong mắt Nhạc Vũ đã thấu ra vẻ lạnh lẽo:

- Ta nghe nói Nghê Vân yêu thánh có ba đứa con trai, nàng cùng Bạch Thường đi đem hai đứa con trai còn lại của hắn đều giết cho ta.

Nếu gặp phải đối thủ tầm thường hắn còn có chút băn khoăn, nhưng vị yêu thánh kia đồng dạng cũng từng giết người như ngóe, vì thế hắn cũng không hề mang chút gánh nặng tâm lý.

Giờ phút này không chỉ là Ngao Tuệ, ngay cả Bạch Thường bên trong Diễn Thiên Châu cũng biến thành nghiêm túc. Chỉ cảm thấy có cỗ sát ý lạnh thấu xương đang ập vào mặt, làm hai người cơ hồ nghẹt thở.

Ngao Tuệ chỉ thoáng do dự liền gật đầu, mà Bạch Thường sắc mặt chợt tái nhợt cuối cùng lại khôi phục như thường.

Hai người đều có chiến lực Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, cho dù dưới mắt Nghê Vân muốn giết hai Hỏa Nghê Ngọc Tiên cảnh cũng thực sự không phải không thể làm được.

Ngay khi lời của Nhạc Vũ vừa hạ xuống, Long Hoàng An Thiên Tỳ nằm trong tu di không gian lập tức rung lên một trận.

Nhạc Vũ cau mày, lấy ra ngọc tỳ trong tay áo, chỉ thấy tử khí khí vận còn nồng đậm hơn trước gấp hai lần.

Nhưng toàn bộ tử khí trong ấn tỳ đều lay động, chập chờn không ổn định.

Nhạc Vũ lớn tiếng cười dài, không thèm để ý nói:

- Còn có một chuyện, sau khi hai người rời đi, tận lực nghĩ biện pháp đem chuyện con trai của Nghê Vân đang ở trong tay ta truyền được càng xa càng tốt.

Lần này Ngao Tuệ hơi có chút khó hiểu, đang định hỏi thì thân ảnh Nhạc Vũ đã rời khỏi Trấn Thế Chung. Trong lòng than nhẹ một tiếng, đem mấy ức tiên thạch của mình đổ ra khỏi tu di không gian, cùng Bạch Thường phá khai hàng rào không gian tiểu thiên thế giới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 993: Hữu tướng Cự Linh

Đi ra khỏi Trấn Thế Chung, Nhạc Vũ lập tức đem số tiên thạch của Dịch Linh Tử dùng bày trận trong thành.

Năm ngàn vạn tiên thạch giúp Huyền Vũ Thiên Nguyên trận bố trí trong đế đình hành cung mở rộng thêm nửa vòng.

Về phần hai ức tiên thạch Ngao Tuệ đặt lại bên trong tiểu thiên thế giới, Nhạc Vũ cẩn thận nghĩ nghĩ, cuối cùng bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, đem tiên thạch lấy ra toàn bộ, tiếp tục khuếch trương linh trận, cho đến khi hơn phân nửa khu vực trong không thành đều được bao trùm bên trong, lại đem không thành đẩy tới trên một hồ lớn, lúc này mới dừng lại.

Trước đây mặc dù hắn có biện pháp ứng phó Nghê Vân yêu thánh, nhưng chỉ nắm chắc được khoảng ba thành.

Nếu có được linh trận mạnh mẽ tương trợ, hắn có năm thành bình yên đánh lui người kia.

Nhưng nội tâm hắn không khỏi ngầm cười khổ. Hắn lấy hai ức tiên thạch này, với năng lực của hắn cũng không phải không thể trả lại.

Nhưng lần này sử dụng, hắn đã thiếu Ngao Tuệ càng ngày càng nhiều, nhân quả liên lụy giữa hai người đã thật khó thể dứt bỏ.

Chuyện song tu tuy không phải tình nguyện, nhưng suốt hai năm qua Ngao Tuệ luôn ngoan ngoãn phục tùng hắn, dù là người có lòng dạ sắt đá, cũng không cưỡng được nảy sinh tơ tình.

Nếu hắn thật sự khờ tới mức đem kiếm tiên thạch trả lại cho nàng, chỉ sợ sẽ làm Ngao Tuệ vô cùng thương tâm.

Đợi sau khi bố trí xong linh trận, Nhạc Vũ lại bắt đầu đi nghiên cứu thần thuật.

Bản thân Dịch Linh Tử có tu vi Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong, ngày ấy bị hắn đánh một kiếm, lại được thần lực mười sáu giai của Thiên Đình bảo hộ, nếu dùng thật tốt, Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong bình thường cũng không phải kẻ địch.

Nhưng người kia trong phương diện vận dụng thần lực cũng hoàn toàn dốt đặc, không thể lấy được pháp lực tương đương Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong cảnh giới, vì thế mới bị hắn trêu đùa như một hài tử.

Mà Nhạc Vũ hiện giờ cũng là tình hình thật bình thường, sau khi tu vi hắn tiến giai, thực lực tăng lên gấp mười, hơn nữa có được thần cách tín ngưỡng lực mười bảy giai, chỉnh thể thực lực còn vượt xa Dịch Linh Tử gấp mấy lần.

Nhưng nếu như không cách nào hoàn toàn nắm giữ cỗ lực lượng này, cũng tương đương như là không có. Có tấm gương của Dịch Linh Tử trước đó, Nhạc Vũ thật sự không dám khinh thường.

Qua mười mấy ngày sau, tài liệu chữa trị hành cung không thành đã được thu thập trở về.

Những tướng lãnh lãnh binh tuy nói phần lớn đều là phế vật không tài năng, nhưng có thể leo lên vị trí cao, đều là hạng người cực kỳ thông minh.

Huyện quan không bằng hiện quản, biết được Nhạc Vũ thật sự cần dùng đều không có ai dám có nửa điểm đùn đẩy kéo dài. Bọn hắn đều đem ánh mắt nhìn tới trước, đem nhiệm vụ hoàn thành ngoài định mức, thật sự sợ hãi bị Nhạc Vũ giết gà dọa khỉ.

Trong đó ngoại trừ tài liệu chữa trị không thành, còn có mười mấy người mang theo ý tứ cố ý lấy lòng, lục tục đưa tới ước chừng hai ngàn vạn tiên thạch, cũng làm cho Nhạc Vũ cảm thấy thật ngoài ý muốn, khi lấy Diễn Thiên Châu suy tính, hắn cũng không ngừng cười khổ.

Những người này từng đánh theo cờ hiệu phương bắc đế đình đi cướp bóc vơ vét tài san tại phương bắc Nam Chiêm Bộ Châu, ngoại trừ phần dâng hiến lên cho hắn, còn lại cũng giữ riêng không ít, bị bọn họ bỏ túi khá nhiều.

Cũng may những người này còn biết đúng mực, chưa từng làm hại tới mạng

người, lại càng không dám đi trêu chọc đệ tử đại phái, chỉ dám tìm những tán tu thanh danh tồi tệ để xuống tay.

Đây cũng là thủ đoạn thường dùng của phương bắc đế đình trước kia. Một là không làm tổn hại uy nghiêm của đế đình, hai là không cần gánh vác quá nhiều nhân quả.

Nhạc Vũ đau đầu cả nửa ngày, sau cùng vung tay đem chức quan của mười mấy người kia nhấc lên nửa cấp.

Cái gọi là trước phát tài sau lập phẩm, nếu muốn lập vững căn cơ thật nhanh, biện pháp duy nhất chính là chạy quanh đoạt lấy.

Cách thực hiện của những người này chính hợp tâm ý hắn. Hiện giờ là lúc cần ân uy cùng dùng, không có cơ hội giết người lập uy, lấy ân thưởng lung lạc lòng người cũng giống như nhau.

Bất quá sau đó cũng không thiếu được một phen răn dạy cùng quở mắng, miễn cho đám người này ngày sau vênh váo hoành hành gây ra tai họa gì cho hắn.

Sau mấy ngày, mọi người bỏ công sức bắt đầu đầu nhập vào việc chữa trị hành cung.

Nhạc Vũ trực tiếp đem tòa thành phân chia thành mười khu vực chia cho từng nhóm phụ trách. Người hoàn thành trước được thưởng, người làm trễ thì phạt, rồi sau đó lại ra lệnh cho mấy công tào giám sát thiết kế, cuối cùng buông tay mặc kệ.

Về sau qua mỗi một ngày, bộ dáng của không thành liền dần dần chuyển biến. Dần dần đã nghiêm chỉnh, đã không có vẻ đồi bại như lúc mới đến, rõ ràng có được vài phần khí tượng của đế đình.

Long Hoàng An Thiên Tỳ trong tay Nhạc Vũ mỗi qua một ngày liền tăng thêm tử khí. Tử khí bên trong đã dần dần nồng đậm tới cực hạn, tràn đầy bên trong. Mặc dù còn chưa ổn định, nhưng ấn tỳ đã có thể áp đảo được Thái Ất Chân Tiên bình thường.

Thậm chí chỉ cần có thêm cơ hội là có thể biến chất.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng biết chỉ cần lần biến chất hoàn thành, có được đầy đủ khí vận, phương bắc đế đình của hắn tạm thời sẽ yên ổn được một thời gian. Bất quá việc này cũng không thể nóng vội, thậm chí Nhạc Vũ tình nguyện cơ hội này kéo dài thêm mới tốt nhất.

- Nghê Vân yêu thánh sao? Không biết vị này rốt cục là hạng người ra sao?

Nghe trong lời đồn đãi, miêu tả về vị tân tấn yêu thánh này, tính tình thô bạo, thị sát hung ác lại ngang ngược. Nhạc Vũ không khỏi híp mắt, dốc lòng nhập định, tiếp tục phân tích tìm hiểu về thủy hệ thần thuật.

Chỉ tiếc trong tinh huyết Vu Thần mà hắn luyện hóa lại không có tinh huyết của Cộng Công Huyền Minh. Trí nhớ trong tinh huyết ba vị Vu Thần kia về thủy hệ thần thuật thật sự cực nhỏ. Hơn nữa cấp bậc còn khá thấp, thần lực mười bảy giai phỏng chừng nhiều nhất chỉ đủ phát huy ra bảy thành uy lực.

Ngay khi thần thuật toàn bộ bị hắn nắm giữ, trong hư không bỗng dưng bay ra một đạo phù mang theo khí tức của Ngao Tuệ.

Nhạc Vũ cầm đạo phù trong tay, hồn niệm đảo qua, trên mặt liền hiện lên vài phần tươi cười. Không hổ là Tây Hải Long Vương nhất mạch, quả nhiên tàn nhẫn quả quyết. Hai chuyện mình dặn dò Ngao Tuệ đều làm thật sạch sẽ xinh đẹp.

Bố cục cuối cùng này đã hoàn thành, trước mắt chỉ cần chờ đợi vị Nghê Vân yêu thánh kia đến là xong. Thật không biết vị kia hiện tại rốt cục đang thương tâm thống khổ, hay đang nổi trận lôi đình?

Đại khái là điều sau đi, yêu loại mặc dù cũng nặng thân tình, nhưng những hạng người kiêu hùng cũng sẽ không quá mức xem trong thân nhân đời sau của chính mình. Người này tuy có ba con trai, cực kỳ yêu thương, nhưng mấy ngàn năm trước hắn cũng ở trước mặt cừu gia tự tay đem con mình đánh chết.

Tĩnh tọa bên trong hậu cung ước chừng nửa ngày thời gian, Nhạc Vũ bỗng dưng mở mắt, chỉ cảm thấy ngoài mấy trăm vạn dặm ba tòa không thành nhỏ hơn đều đồng loạt lay động hướng phía bắc bay đi.

Bên trong phạm vi ba ngàn vạn dặm, chỉ trong chốc lát không còn chút tiếng động. Toàn bộ phi cầm điểu thú giờ khắc này đều cảm giác được một tia khí tức

áp bách phi thường. Toàn bộ đều rút lui vào trong sào huyệt của mình, hoặc phủ phục ngay trên mặt đất. Ngay cả nhân tộc cũng phát hiện được không khí không đúng, vẻ mặt đều lo sợ bất an, liên tục sụp lạy bái thiên, vẻ mặt vô cùng thành kính.

Mà ba mươi vạn lực sĩ trên không thành cũng không tiếp tục quan tâm tới việc chữa trị hành cung, phảng phất như vô cùng có kinh nghiệm, đều tự điều khiển chiến xa điên cuồng bỏ chạy tứ tán khắp nơi.

- Cuối cùng đã đến sao?

Chân mày Nhạc Vũ lạnh lùng cau lại, tiếp theo vung tay lên. Một tiếng vang nhỏ, Thủy Vân kiếm đã xuyên ra tay áo, bám theo thủy lam quang hoa chói mắt bay thẳng lên, dừng lại bên trong Huyền Thánh Điện.

Nơi này cũng hoàn toàn trống rỗng, cơ hồ toàn bộ không có bóng người. Ngay cả hơn mười tướng lãnh từng được hắn phong thưởng thăng nửa cấp cũng không thấy bóng dáng. Trong hồn niệm cảm giác những nhân tài lương đống của đế đình đều đang điều khiển tử kim sắc chiến xa hướng mặt nam bỏ chạy, chỉ trong chốc lát đã chạy ra ngoài mấy trăm vạn dặm.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không thèm để ý. Nhưng khóe mắt hắn quét qua một góc đại điện, vẻ mặt chợt ngây ra.

Không chỉ là vài vị tiên quan mà Lý Trường Canh chuẩn bị cho hắn đều tìm đến bên trong Huyền Thánh Điện, ở một góc đối diện cũng có một nam tử khôi ngô khổng lồ thân cao bốn trượng đang đứng thẳng.

Trên người hắn mặc phù giáp, khoác chiến bào màu lam. Trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn, râu tóc nồng đậm, phảng phất như một tuyệt thế hung nhân. Nhưng vẻ quang mang trong mắt lại cực kỳ trong sáng, lộ ra vài phần thật thà phúc hậu.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt liền nhận ra người này, chính là một nhân tộc thuần túy. Nhưng trời sinh dị bẩm, một thân thần lực hơn người thường gấp trăm lần. Bản thể tuy có tu vi Ngọc Tiên, nhưng một thân chiến lực lại chỉ có Thiên Tiên. Nếu có thể thần lực cửu giai gia trì, cũng có lực đánh với Thái Ất Chân Tiên một trận.

Quang mang kỳ lạ chớp lên trong mắt Nhạc Vũ:

- Ngươi là người phương nào? Hiện giờ lĩnh chức vụ gì? Vì sao lần trước khi tụ họp không thấy ngươi tham kiến?

Cự hán kia nghe vậy liền bước tới một bước, nửa quỳ đáp:

- Ty chức xuất thân sơn dã, cũng không tính danh. Người khác gọi ta là Cự Linh Thần. Hiện giờ bái lĩnh Tả Long Vũ Quân Trung Lang Tướng chức vị, thống lĩnh một vạn binh mã Tả Long Vũ Quân, lần trước bởi vì Kỳ Thủy quốc bị Yêu tộc tấn công, ty chức dẫn quân đi tương trợ, vì vậy chưa đến tham kiến.

- Cự Linh Thần? Một vạn binh mã?

Nhạc Vũ triển khai hồn niệm, trong vòng cảm ứng thần thức quả nhiên nhìn thấy một vạn binh tướng, đang điều khiển ngàn chiến xa, vẫn đang canh giữ bên trong đế đình. Mặc dù vẻ mặt lo sợ không yên, nhưng vẫn miễn cưỡng duy trì trật tự nghiêm chỉnh, chưa từng theo người khác bỏ chạy.

Hắn không khỏi âm thầm kinh dị, nguyên lai thương thiên đãi hắn cũng không tệ, trong tay lại còn có được một chi tinh nhuệ như thế.

Tâm niệm chợt chuyển, Nhạc Vũ lại cười nói:

- Như thế nói tới một vạn binh mã bên ngoài đều là bộ hạ của ngươi sao? Hiện giờ đại địch của ta đến, những người khác đều bỏ chạy thật xa, vì sao chỉ có ngươi là muốn lưu lại, không sợ chết sao?

Cự hán nghe vậy vung tay lên, bên trong đôi mắt gắn đầy chiến ý nóng cháy:

- Không dối gạt bệ hạ, nếu có thể ty chức cũng muốn chạy trốn, nhưng hôm nay còn có thể chạy trốn tới nơi nào đây? Thọ nguyên của chúng ta sắp hết, mới đi nhờ vả Thiên Đình, kiếm đường sinh tồn. Nhưng hôm nay phương bắc đế đình đã suy bại đến tận đây, lại có biến cố, chúng ta sớm hay muộn đều phải vẫn lạc, chẳng thà ra sức một trận, liều chết tới cùng.

- Hay cho câu ra sức một trận, liều chết tới cùng!

Nhạc Vũ cười ha ha, đối với Cự Linh Thần càng thêm thưởng thức. Không chỉ thiên phú không tồi, càng khó được chính là đủ gan nói thẳng. Thiên Đình trăm vạn binh mã, chỉ riêng người này có thể làm cho hắn cảm thấy có chút vừa lòng.

- Như vậy từ hôm nay, ngươi là Hữu Đức tướng quân dưới trướng của ta, nhậm chức Tả Long Vũ Quân Đô Úy, mặt khác truyền ý chỉ của ta, mệnh lệnh Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng, Cực Linh Phá Quân Thần Tướng ba người dẫn quân viện thủ!

Sau khi nói xong, cũng không để ý vẻ mặt kinh ngạc của mọi người trong điện, Nhạc Vũ trực tiếp khống chế linh trận bên dưới làm cả tòa không thành cất cao bảy ngàn trượng, xuyên thấu qua cửa điện hướng về phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 994: Hỏa Nghê hàng lâm

Cự thành lớn tới ngàn vạn trượng lơ lửng trên không trung, nhanh chóng di chuyển, kéo theo vô số khí lưu. Sau đó vô số thủy lam quang hoa từ trong trung cung tản ra, đem hơn phân nửa tòa thành bao phủ bên trong.

Hồ lớn khổng lồ bên dưới mặt đất cũng sôi trào cuồn cuộn, hút nhiếp lên giữa không trung. Tựa như một thủy lam quang màng cực lớn tầng tầng lớp lớp bao bọc bên ngoài không thành.

Sau đó là vô số thủy khí tràn ngập ra, khúc xạ lên ánh sáng, chiếu lấp lánh khắp nơi, như thật như ảo.

- Vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này thật đúng là bỏ được tiền vốn.

Bên ngoài ngàn vạn dặm, bên trong không thành đang nhanh chóng dời về hướng bắc, Nguyên Hổ bộ dạng uể oải nhìn về hướng nam.

Giờ phút này đại chiến sắp tới, bên trong cự điện nguy nga tăng thêm vài phần khí thế túc sát. Vài vị nữ tiên lần trước đã không còn thấy bóng dáng. Ngược lại là một đám tướng lãnh mặc giáp trụ hoàn chỉnh đang tụ tập. Vẻ mặt đều nghiêm túc thu liễm, thân hình đứng thẳng vững vàng.

Ở dưới bậc thang kim hoàng sắc, là một tráng hán trang phục như một hiệu úy, khoác chiến bào xanh biếc, hai tay cầm một hổ phù bằng vàng, đang đứng thẳng, trong mắt ẩn hiện duệ quang, mơ hồ lộ ra vài phần ý tứ như bất bình.

Lang Hiểu vẫn ngồi một bên, nghe vậy cười nhẹ nói:

- Chuyện liên quan tính mạng, người này tự nhiên bỏ được tiền vốn. Bất quá linh trận lớn như vậy, chỉ sợ phải cần tới mấy ức tiên thạch. Nhìn không ra người này lại hào phú như thế, thật đáng tiếc số tiên thạch này chỉ sợ phải tiện nghi cho vị yêu thánh kia. Thật có chút hâm mộ những tên đang đóng quân tại hành cung, tuy giao không ít tiên thạch lên trên, nhưng cũng nhờ phúc của vị đại đế này,

tăng được nửa cấp. Buồn cười cho Uyên Minh, thật cho rằng mình thưởng phạt phân minh thì có thể lung lạc được lòng của ba mươi vạn người sao, bị người đùa bỡn cũng không biết…

Nguyên Hổ lặng lẽ không đáp, cũng lộ ra vài phần không cho là đúng. Tiếp theo nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy giữa chân mày vị hiệu úy áo lục hiện lên tia bất mãn, lạnh nhạt nói:

- Ngươi là bộ hạ của Cực Linh Thần? Lặp lại lần nữa, tới đây làm gì?

Hai mắt vị hiệu úy trợn tròn, cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng:

- Phụng mệnh An Thiên Huyền Thánh đại đế, cho đòi Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng cùng binh mã dưới trướng, tiếp viện hành cung!

- Tiếp viện hành cung?

Nguyên Hổ điên cuồng cười to, thanh chấn trời cao, thật lâu không dứt. Sau một lúc lâu sau mới lạnh lùng cười nói:

- Vị đại đế kia tự mình gây ra phiền phức hôm nay, còn muốn chúng ta cùng nhau bồi hắn chịu chết sao? Đúng là hạng người không biết sống chết…

Đồng tử hiệu úy áo lục co rụt lại, vẫn ngẩng cao đầu, tiếp tục nói:

- Đại đế có nói, cấp cho hai vị nửa canh giờ, nếu quá hạn không tới, trảm thủ cấp các ngươi!

- Ân?

Nguyên Hổ hừ một tiếng tức giận, bỗng vươn người đứng lên, đôi mắt hổ trợn to, nhìn chăm chú phía dưới:

- Vừa rồi ngươi nói gì?

Sắc mặt hiệu úy áo lực không chút nào thay đổi, thở sâu một hơi, thanh âm bỗng dưng cất cao mấy lần, tiếp tục thuật lại:

- Trong vòng nửa canh giờ, nếu quá hạn không tới, đại đế trảm thủ cấp các ngươi!

Bên trong điện đường nhất thời vô cùng yên tĩnh. Sắc mặt Nguyên Hổ âm tình bất định, lại cười ha ha nói:

- Có đảm lượng! Nghe đồn bộ hạ Cự Linh Thần, tất cả đều là hạng người không biết sống chết, lời này quả nhiên không giả, bội phục!

Ngay khi hiệu úy áo lục vừa nhẹ nhàng thở ra, Nguyên Hổ bỗng dưng phẩy tay áo, một đạo kình khí như dời non lấp bể thẳng áp xuống, đem thân hình hắn đánh bay ra trăm trượng, rớt mạnh xuống đất.

Theo một tiếng nổ vang ầm ĩ, hiệu úy cũng đồng thời phát ra tiếng bi hào. Tứ chi của hắn đều gãy, huyết nhục dập nát tựa như bùn lầy, ngồi phịch trong hố, chỉ còn đầu ngực bụng còn duy trì đầy đủ.

Mọi người trong điện đều câm như hến. Mà Nguyên Hổ lại âm trầm sắc mặt, phi thân tới cạnh hố, cười lạnh nói:

- Lời nói vừa rồi, ngươi dám nói lại lần nữa xem?

Hiệu úy áo lực khẽ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy tức giận, nhưng không cách nào động đậy, vừa mới mở miệng máu liền tràn ra. Chỉ giận trừng nhìn Nguyên Hổ, trong miệng gian nan nói:

- Bệ hạ lệnh chỉ, cho đòi Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng cùng binh mã dưới trướng tiếp viện hành cung, người nào quá hạn không tới, trảm thủ…

Lời còn chưa dứt, trên mặt Nguyên Hổ liền hiện lên một tia âm lệ, chân phải bỗng dưng tăng lớn, hóa thành một hổ trảo cực đại, trực tiếp giẫm vào người trong hố, đem người bên trong giẫm thành vũng máu.

Bất quá ngay sau đó, ánh mắt của hắn liền biến đổi:

- Lại có người bảo vệ nguyên hồn lạc ấn của hắn, hắc hắc, chẳng thể trách ở trước mặt ta còn dám kiên cường như vậy, An Thiên Huyền Thánh đại đế thật sự có vài phần bổn sự!

- Nếu không có chút cân lượng, Xiển giáo há lại chịu tống xuất chức vụ phương bắc đại đế?

Lang Hiểu lạnh giọng cười, cũng phi thân tới bên cạnh Nguyên Hổ, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Chính là hiện tại người kia như trứng sắp vỡ, tình cảnh kham ưu. Không ngờ còn dám trêu chọc huynh đệ chúng ta, thật khiến người ngoài ý muốn. Cũng không biết người này rốt cục thực sự ngu xuẩn, hay thật đoán ra huynh đệ chúng ta sẽ…

- Quản hắn thế nào, người này chết chắc rồi!

Nguyên Hổ lạnh giọng cười, bình tĩnh nhìn về phương nam, liếc mắt vào tòa đại thành thủy quang lượn lờ, trong con người đều là khí tức hung lệ:

- Nguyên vốn có chút bất bình cho hắn, thủ đoạn của Xiển giáo thật quá mức âm tàn. Chẳng qua hiện nay cho dù Nghê Vân yêu thánh tha cho hắn một mạng, ta cũng cần trảm đầu hắn trút hận của ta!

…

- Hay cho một tòa Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận!

Không phải chỉ có mỗi hai người kia nhận ra điều này, ở trên bầu trời đại thành lóe sáng thủy lam quang mang, cũng có người đang hừ lạnh một tiếng.

Người này chừng bốn mươi tuổi, mặt vuông, giờ phút này lại vô cùng ác liệt. Thân hình thẳng tắp, đứng thẳng trên không trung.

Người ngoài đồn đãi cực bắc Diễm Tiêu sơn Hỏa Nghê yêu thánh, tính tình nóng nảy. Bất quá giờ phút này trong mắt Nghê Vân không hề có vẻ tức giận oán hận, ngược lại vô cùng âm lãnh, tựa như độc xà, xem xét kỹ lưỡng tòa đại thành bên dưới, vẻ mặt tràn ngập phức tạp khó nói nên lời.

- Thủy Kiếm Tiên sao? Một Ngọc Tiên nhỏ bé lại có thể đảm nhiệm chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc?

Giễu cợt một tiếng, vẻ mặt Nghê Vân lại chuyển sang âm lãnh:

- Xiển giáo ngươi cần mượn dao giết người thì cũng thôi! Lại làm gì cố tình kéo cả bản tôn tiến vào…

Tựa hồ nghĩ tới điều gì, hai tay Nghê Vân nắm chặt gắt gao, trên mặt hiện ra vài phần hận ý, mà trong đôi mắt lại tràn đầy vẻ đau lòng.

Hồi lâu sau, Nghê Vân thở sâu một hơi, cảm xúc dần dần bình phục. Nhưng trong mắt hắn lại nổi lên chiến ý nóng hổi như ngọn lửa.

- Cũng thế, các ngươi bày ra bố cục này, làm cho ta không thể không nhúng tay. Vậy thì đi gặp vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia, lại có ngại gì?

Đang nói thì cả thân hình hắn đã trướng rộng ra, hóa thành một đầu cự thú, thân ảnh giống như sư lại giống hổ, đầu có sừng hươu, cả người rừng rực hỏa diễm, ngay sau đó ngửa đầu, bỗng dưng rít gào một tiếng rung trời.

Từng đợt âm ba mênh mông cuồn cuộn chấn động vân không, ngoài ngàn vạn dặm trên ba tòa đại thành đã dời về hướng bắc bỗng dưng lắc lư thật mạnh, trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm vô số nhân tộc tu sĩ cùng yêu tu đều sắc mặt tái nhợt hiện ra nguyên hình.

Vạn Lý Chiếu Ảnh, Thiên Thị Địa Thính Thuật cũng dưới âm ba chấn động toàn bộ hỏng mất.

Xa xa ba mươi vạn đại quân đế đình bỏ chạy đều có vô số thanh đồng chiến xa đều rơi xuống.

Nhạc Vũ ngồi trên kim ỷ, cũng lắc lư một trận, Huyền Thánh Điện còn chưa kịp chữa trị hoàn toàn lại có vô số bụi bặm rơi xuống.

Tầng thủy lam quang màng bên ngoài sinh ra từng đợt gợn sóng, vài vị Ngọc Tiên tiên quan trong điện vẻ mặt trắng bệch, chỉ có Cự Linh Thần thần sắc vẫn như thường, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ thương cảm.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, chỉ lẳng lặng nhìn hai phù lục trong tay, trong đó có một phù lục đã chuyển thành màu trắng, mà đổi lại một phù lục khác, kim quang vẫn lưu chuyển bình thường.

- Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng!

Trong tay dấy lên đóa lam diễm, đem đạo phù màu trắng trong tay toàn bộ đốt thành tro bụi.

Nhạc Vũ cắn răng khanh khách cười lạnh một tiếng, tiếp theo ngửa đầu nhìn lên không trung, tiếng thú rống vẫn chưa dừng lại, ngay cả tầng tầng thủy màng bên ngoài Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận cũng không cách nào ngăn trở.

Cuối cúng cự điện ầm ầm sụp xuống, nhưng bụi gạch ngói vụn còn chưa nổ bung lên bị Nhạc Vũ phất nhẹ tay áo, một cỗ pháp lực liền bao bọc lấy ném tung ra xa.

Ngay sau đó Nhạc Vũ dùng chân giẫm mạnh mặt đất, cả Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận liền tái khởi biến hóa.

Vô số thủy lam phù văn từ dưới mặt đất tràn lên, bên trên "di chỉ" Huyền Thánh Điện, hình thành một tầng hình tròn, tầng tầng lớp lớp, lan tràn mấy trăm vạn trượng, mà ngay trung ương chính là đồ án Huyền Vũ.

Cơ hồ hoàn toàn dựa theo Tứ Cửu Huyền Công, khắc lục theo đồ án Huyền Vũ bên trong, ngay khi phù văn vừa hoàn toàn hoàn thành, trên bầu trời phương bắc liền có vô số tinh tú hiện thân ngay giữa không trung ban ngày, liên tiếp lẫn nhau tạo thành một tầng quang mang sáng chói, siêu việt cả vầng sáng của mặt trời.

Tiếp theo ngay khi tinh quang chiếu thẳng xuống đại thành, đồ án Huyền Vũ đang phiêu phù bên trên tòa thành liền vặn vẹo uốn lượn, cuối cùng mạnh mẽ bung ra, hóa thành một hắc sắc huyền quy lớn hơn ngàn trượng.

Tiếp theo thân hình tăng vọt, từ ngàn trượng ban đầu rõ ràng tăng lên tới ba mươi vạn trượng, phiêu phù ngay phía sau Nhạc Vũ, bỗng dưng ngửa đầu rống to một tiếng, bắn thẳng lên chân trời. Hai tầng âm ba đập vào, từng đợt cương phong bạo vang xung kích, tràn lan khắp nơi, tiếp đó lại hòa vào nhau tạo thành một đợt thanh âm cực kỳ bén nhọn chói ta, hướng xa xa khuếch trương.

Bên ngoài ngàn vạn dặm, toàn bộ tiên tu ai ai cũng khí huyết cuồn cuộn, sắc mặt tái nhợt hoảng sợ thối lui về phía sau. Trên mặt đều hiện vẻ kinh nghi bất định,

Huyền Vũ cự thú tuy đang ở hạ phong, nhưng đã có thể miễn cưỡng ngang hàng cùng âm ba của đầu Hỏa Nghê kia.

Mà giờ khắc này bên trong không thành khổng lồ lại hoàn toàn gió êm sóng lặng, so với vừa rồi càng yên tĩnh thêm vài phần.

Tính cả Cự Linh Thần bên trong, mấy người trong đại điện vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ, cùng nguyên thần hóa thân Huyền Vũ khổng lồ sau lưng hắn.

Nhạc Vũ từ đầu đến cuối đều giữ nguyên sắc mặt hờ hững, hồn niệm kéo dài bốn phương tám hướng khắp đại trận bên dưới tòa thành, ý niệm chợt động, liền khiến tòa phù không thành tiếp tục cất cao ba vạn trượng, vừa lúc có thể đối diện ngay mặt với đầu Hỏa Nghê khổng lồ phía trước.

Tiếp theo phất nhẹ tay áo, liền đem một đầu hỏa thú cũng có hình dạng như sư lại như hổ, rúc lại thành mười trượng đưa tới trước người Cự Linh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 995: Thủy Vân tứ kiếm

Cơ hồ khi đầu hỏa nghê nhỏ kia bị Nhạc Vũ vừa ném ra, mấy người trong đại điện liền rõ ràng cảm giác được đầu Hỏa Nghê khổng lồ trước mắt đang tràn đầy phẫn nộ.

Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào, liếc mắt nhìn cự thú kia, tiếp theo lạnh giọng:

- Cự Linh! Thay ta xử trí súc sinh này. Hôm nay nếu có người dám phạm đế đình của ta, thì chém lên một đao cho ta!

Cự Linh Thần ngây người, tràn đầy kinh ngạc. Hắn cảm giác diễm lực nóng cháy trước mắt chợt bạo tăng, mang theo vô tận thô bạo, bên trong đôi mắt toàn bộ đều là vẻ băng sương sát ý.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt Nhạc Vũ đã quét tới, cười cười nói:

- Ngươi không dám?

Sắc mặt Cự Linh Thần nhất thời trướng thành đỏ bừng, cả giận hừ một tiếng nói:

- Làm sao có chuyện gì mà Cự Linh này không dám làm!

Hắn liền bước lên nắm lấy cổ yêu thú Hỏa Nghê nhỏ kia, lôi tới trước người, "khanh" một tiếng liền rút đao, đồng dạng mắt trợn ngược nghiêm túc nhìn thẳng trước người.

Nghê Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không giận, chỉ trợn mắt nhìn Nhạc Vũ nói:

- Ngươi là Uyên Minh? Thiên Thủy quốc Thủy Kiếm Tiên? Tân nhậm phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế? Ta biết ân oán giữa ngươi cùng Lan giáo, cũng biết việc con ta là bị người châm ngòi! Chỉ cần ngươi chịu thả người, hôm

nay lưu ngươi toàn thây. Ngày sau Thủy Vân Tông của ngươi, ta cũng nhất định bảo vệ chu đáo!

Nhạc Vũ nghe vậy, chợt cười ha ha, sóng âm cuồn cuộn thẳng truyền xa ngoài ngàn vạn dặm, thanh thế không hề thua kém. Hồi lâu sau tiếng cười ngừng lại, hắn bắn nhẹ vào Thủy Vân kiếm, thanh âm chiến minh chấn động trời cao, thần sắc thản nhiên nói:

- Uyên Minh ta cả đời này, còn chưa bao giờ hướng người nào cúi đầu qua. Chỉ cần trong tay có kiếm, vô luận đầy trời thần phật, chỉ tử chiến không ngừng! Yêu thánh nhiều lời ích lợi gì? Hôm nay hoặc là ta ngươi nhất quyết thắng bại, phân ra sinh tử, hoặc là ngươi cút cho ta!

Đồng tử Nghê Vân kịch liệt co rút lại, bỗng dưng thân hình lại bành trướng, mười vạn trượng thân hình rõ ràng đột nhiên tăng mấy lần, tới bốn mươi vạn trượng, đầu đỉnh tận trời, chân đạp hư không, cả người hỏa diễm bừng cháy, đốt cháy hồ nước bên dưới, thủy khí ngập tràn.

- Hay cho câu tử chiến không ngừng! Bằng ngươi cũng xứng? Đã không biết phân biệt, hôm nay ta nhất định đem ngươi bắt giữ, làm nô làm cẩu cho ta, tra tấn muôn đời!

Vừa nói xong, hai sườn Nghê Vân bỗng dưng duỗi ra mười phiến hỏa dực, bay lên trời, nháy mắt đã nhảy ra ngoài cửu tiêu vân tầng, lại rơi thẳng xuống, kích động cương phong bốn phía, còn ở ngoài bảy tầng trời đã khiến hồ lớn bên dưới ba đào không ngừng, sóng lớn ngập trời.

Nhạc Vũ lạnh lùng, thân hình lù lù bất động, Dung Vũ Hóa Vân chân khí liên tục truyền nhập xuống linh trận dưới chân, bốn mươi viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu lục tục bay lên không, xoay tròn không ngớt.

Huyền Vũ hóa thân pháp tướng cũng ngửa đầu lên rống to, hồ lớn bên dưới nháy mắt bị rút ra vô số thủy dịch, lẫn vào bên trong hắc sắc huyền quy kia.

Khoảng trăm vạn thạch thủy dịch sắc lại còn một giọt nước, đem hồ nước lớn tới ngàn vạn trượng phạm vi rút lên trống rỗng, nhưng cũng chỉ làm cho Huyền Vũ pháp tướng tăng lên được nửa lần, đồng dạng cùng bay lên không, hướng hỏa cầu khổng lồ đang rơi xuống nghênh tới.

Hai cự thú ở trên năm trăm vạn trượng trời cao ầm ầm va chạm, một tiếng bạo vang đinh tai nhức óc, trên bầu trời lại hiện ra một vầng sáng chói chang như mặt trời, ngay sau đó vô số cương phong khí lãng tựa như bão tố long quyển phong cuồn cuộn khuếch tán phá hủy toàn bộ sự vật chung quanh.

Huyền Vũ pháp tướng cơ hồ không chút dấu hiệu lập tức bị oanh tán ra triệt để, hóa thành vô số thủy dịch rơi thẳng xuống, lại bị Huyền Vũ Thiên Nguyên trận hấp thu, không bao lâu sau lưng Nhạc Vũ lại hiện ra một xà quy khổng lồ.

Nghê Vân cũng kêu lên một tiếng đau đớn, thiên địa pháp tướng cũng tán loạn băng diệt, trầm hừ một tiếng, bắn ngược lên trên không chừng vạn trượng, tiếp theo thân hình lại bành trướng, hóa thành một hỏa đoàn khổng lồ tiếp tục đập xuống.

Toàn thân Nhạc Vũ hiện tại đẫm ướt máu tươi, cả người cơ hồ hóa thành huyết nhân, nhưng sắc mặt vẫn hờ hững tự nhiên, Thủy Vân kiếm trong tay chấn động, vô số thủy linh lực tụ tập trên thân kiếm.

Phía sau vô số thần lực duỗi thân tuôn ra, hội tụ thành một hắc lam phù trận.

Tựa như linh quang cự luân, trôi nổi ngay sau đầu Nhạc Vũ, tiếp theo là cự luân thứ hai, thứ ba, tầng tầng chồng chất lên nhau.

Cơ hồ mỗi khi tăng thêm một cự luân, khí thế quanh người Nhạc Vũ liền tăng thêm vài phần, mà trong cặp mắt đen nhánh kia, lại băng sương không giống như nhân loại.

- Cự Linh, hay là đã quên lời dặn vừa rồi của ta?

Cự Linh Thần vốn đang nhìn Nhạc Vũ ngẩn người, giờ phút này nghe vậy bỗng dưng chợt tỉnh, không chút do dự trực tiếp vung đao chém xuống, ngay trên lưng đầu Hỏa Nghê nhỏ kia chém ra một vết máu cực lớn.

Hỏa Nghê khổng lồ trên không trung nhìn thấy, lại giận dữ, thân hình liền rơi xuống xuyên ra tận trời không, khuấy động cuồng phong cực lớn, liền đem hai tầng thủy mang trên tòa phù không đại thành ầm ầm đánh nát.

Nhạc Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, Huyền Vũ pháp tướng sau lưng đã khôi phục lại hai mươi vạn trượng bỗng dưng hóa thành một đạo lam hắc thủy lưu, hội tụ

trên thân kiếm của Nhạc Vũ.

Kiếm chưa chém ra, khí mang mênh mông cuồn cuộn đã bốc lên trên tầng trời cao, cả tòa đại thành chấn động dữ dội.

Mà phía sau Nhạc Vũ, linh quang cự luân đã tăng lên tới mười tầng!

Ngay sau đó, hắc lam kiếm hoa đã vỡ tung phía chân trời, bóng kiếm quang mang theo quỹ tích huyền diệu thần bí trong khoảnh khắc gợi ra vô số thiên địa pháp tắc, lại có vô số đại đạo bổn nguyên gia trì lên kiếm quang bàng bạc, trực tiếp xuyên phá hư không bắn thẳng về phía Hỏa Nghê trên bầu trời.

Chỉ trong chốc lát hắc lam kiếm quang cùng Hỏa Nghê va chạm giao kích hơn trăm lần, vô số pháp tắc quấn quýt giao kích, liên tục sinh diệt lẫn nhau.

Ngay sau đó cả thiên không biến thành không gian tĩnh mịch, tiếp theo phảng phất như phiến thiên địa nơi này bị sụp đổ xuống, dưới lực hủy diệt tập kích, hóa thành vô số thời không mảnh nhỏ băng tan bắn ra mọi nơi, Hỏa Nghê trên bầu trời điên cuồng thét lên, nhưng cũng vẫn chưa rớt xuống, hắn hóa thành một đoàn hỏa diễm độn quang thối lui ra ngoài ngàn vạn trượng, bên phía chân phải máu tươi cuồng phun, rơi tí tách xuống mặt hồ, làm vô số thủy thú còn sống sót bên dưới tranh nhau cướp đoạt.

Mà sườn nam tòa phù không đại thành cũng sụp xuống một góc, cự thạch lớn chừng trăm vạn trượng rơi xuống dưới mặt hồ phía dưới.

Nhạc Vũ ngồi vững vàng trên ngai vàng, vẫn lù lù bất động, tay phải cầm kiếm cơ hồ đã gãy, xụi lơ đặt trên tay vịn.

Toàn thân trên dưới đều bị xé nứt đẫm máu, thân hình hắn vẫn ngồi thẳng tắp, chẳng khác gì ngọn núi lớn không hề sứt mẻ.

Mà vài vị Ngọc Tiên bên trong Huyền Thánh Điện đều vô cùng khiếp sợ, hoảng sợ nhìn lên phía trên ngai vàng. Giờ phút này tuy nhìn Nhạc Vũ thảm thiết tới cực hạn, nhưng chiếu vào trong mắt mọi người lại bá tuyệt vô song, hào khí kinh thiên!

- Không ngờ vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế lại có được lực lượng sống mái cùng một phương yêu thánh!

Cự Linh Thần cũng thất thần, trong mắt tràn đầy vẻ không tin. Trước đó khi hắn chém xuống một đao, vốn nghĩ mình lập tức sẽ chết không thể nghi ngờ. Nói không chừng còn bị dùng đủ cách tra tấn, liền quyết định chủ ý sẽ cùng con cự thú đang nắm trong tay đồng quy vu tận, nhưng hoàn toàn không nghĩ ra lại có kết quả như hiện tại!

Cho dù Hỏa Nghê kia đánh thêm một kích, lại cũng bị một kiếm của vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc kia làm bị thương thối lui!

Ngay sau đó, tâm thần Cự Linh Thần khuấy động không ngừng, hắn rống lớn một tiếng, tay đè lên cổ Hỏa Nghê nhỏ kia, liền chém xuống một đao! Vết thương thứ hai thẳng đâm vào ngay ngực bụng.

Hỏa thú kia tuy bị phù triện của Nhạc Vũ áp chế, nhưng lúc này vẫn đang kịch liệt giãy dụa, không ngờ lại bị Cự Linh Thần dùng thực lực tương đương Thái Ất Chân Tiên đè xuống, cơ hồ không cách nào cử động, chỉ có thể ngửa mặt lên trời thét lên thê thảm.

Nhạc Vũ lại bình tĩnh nhìn về phía trước, nhìn vào thân hình hừng hực hỏa diễm, khóe môi hiện lên vài phần lãnh ý:

- Hôm nay Uyên Minh ta có vẫn lạc, cũng nhất định khiến cho Nghê Vân yêu thánh ngươi vạn kiếp bất phục!

Hỏa Nghê cự thú co rụt đôi mắt, thân hình phủ phục, phảng phất như vận sức chuẩn bị phát động, nhưng trong ánh mắt ngoại trừ vẻ giận dữ, còn hiện lên vài phần kiêng kỵ!

Đợi đến khi phía sau Nhạc Vũ linh quang cự luân tiếp tục tăng lên tới tầng mười hai, trong miệng Hỏa Nghê lại phun ra một ngụm hàn khí!

…

- Dù hôm nay Uyên Minh ta vẫn lạc nơi này, cũng nhất định khiến cho Nghê Vân yêu thánh ngươi vạn kiếp bất phục!

Ngữ khí thật thản nhiên, phảng phất như chỉ là một lời nói nhỏ nhẹ. Nhưng âm ba xuyên thấu lại tốc hành ra ngoài ngàn vạn dặm.

Đứng bên trong đại điện nguy nga, trước hố lớn, Nguyên Hổ hít sâu một hơi, ngây người nhìn về xa xa. Vẻ mặt hắn không còn rầm rĩ cuồng lệ như trước, lại tăng thêm vài phần tái nhợt, cùng kinh hoàng khó tin:

- Sao lại như thế? Không phải nói hắn chỉ mới có tu vi Ngọc Tiên? Dù hắn có mười bảy giai thần lực gia trì, cũng không đến mức mạnh mẽ như thế!

- Sợ là người này đã sớm tấn giai đạt tới Thái Ất Chân Tiên!

Ánh mắt Lang Hiểu sâu kín, vô cùng âm trầm, nhìn về thủy quang hỏa diễm đan xen nhau phía phương nam, hồi lâu sau trên mặt hiện vẻ không cam lòng thở dài nói:

- Cũng là huynh đệ chúng ta suy đoán sai lầm về người này! Mười hai thần luân cũng chính là mười hai loại thần thuật, mười hai thiên địa pháp tắc! Người này chỉ sợ thực lực đủ cùng Nghê Vân kia một trận chiến. Nếu trận này hắn bại thì cũng thôi, nếu thật sự đem Nghê Vân bức lui, ta và ngươi lần này giết sứ giả của hắn, chỉ sợ là không xong…

Khóe mắt Nguyên Hổ co giật lên, trong tay hắn cũng nắm giữ thần lực gia trì, tất nhiên hiểu được. Dù cho nhân sĩ tu đạo, nắm giữ ngàn vạn pháp tắc, cũng không nhất định có thể so sánh với một thiên địa pháp tắc của Vu Thần lĩnh ngộ!

Tiếp theo hắn lại hừ một tiếng:

- Thái Ất Chân Tiên thì thế nào? Ta và ngươi chẳng qua chạy tới chỗ mấy đạo hữu trước kia trốn tránh là được. Hoặc là phản lại đế đình, mấy năm nay tại phương bắc kết giao hào hùng, quảng kết thiện duyên, cũng nên đến lúc dùng đến! Kẻ này bị Lan giáo ghen ghét, nhất định không tránh khỏi cái chết!

Nói tới đây, Nguyên Hổ quét mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy mấy trăm tướng lĩnh đứng bên cạnh sắc mặt đều trắng bệch, không khỏi nổi giận:

- Hay là các ngươi thật nghĩ lần này lão tử hắn phải chết không thể nghi ngờ?

Sắc mặt mọi người không khỏi biến đổi, đều câm như hến không lên tiếng. Chỉ có Lang Hiểu cau mày nhìn về phương nam.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 996: Thần uy như ngục!

Bên ngoài ngàn vạn dặm phía phương nam, giờ phút này có vài chục vạn người vẻ mặt chật vật trợn mắt há hốc mồm xa xa nhìn về phiến thiên địa đang sụp đổ.

Khoảng cách quá xa nên không nghe được lời nói của Nhạc Vũ, nhưng vẫn có thể rõ ràng trông thấy kỳ cảnh kinh người kia.

- Năm xưa Chúc Dung cùng Cộng Công đại chiến, cũng là thiên không sụp đổ…

Người mở lời trên người mặt tử sắc chiến bào, một thân phù giáp. Quanh người hắn chúng tướng hội tụ, mơ hồ lấy hắn cầm đầu, thế nhưng lúc này trong miệng hắn lại lẩm bẩm:

- Vì sao lại có động tĩnh tới như vậy? Phảng phất giống như có hai vị Kim Tiên đang đại chiến bên kia?

- Sợ là có cao nhân ra tay, cũng là cấp bậc Kim Tiên…

Bên cạnh cũng có một người mặc đồng sắc phù giáp, thân khoác tử bào đang dõi mắt nhìn về nơi xa, chỉ tiếc xa ngàn vạn dặm nên khó thể nhìn thấy rõ tình hình tại không thành. Mà Vạn Lý Chiếu Ảnh Thuật ngay khi cự lực hủy diệt thiên địa khuếch tán đã bị hỏng mất tan rã, căn bản không chịu đựng nổi, những người còn lại cũng là như thế, vẻ mặt đều hiện lên bất an, chỉ nhớ rõ hình ảnh cuối cùng khi Nhạc Vũ vẫn ngồi vững trên ngai vàng.

Hơn mười vạn người trên không trung nhất thời vẻ mặt lo sợ không yên, đều mang theo vẻ bất an xao động, nhanh chóng khuếch tán.

Hồi lâu sau mới có người hét lên một tiếng:

- Kích động cái gì! Uyên Minh kia bị Lan giáo ghen ghét, thế gian này còn ai dám trợ hắn? Cấp bậc Kim Tiên đại chiến, dưới Thái Ất Chân Tiên hắn phải chết không thể nghi ngờ! Ta xem hắn hiện giờ chỉ sợ không sống nổi quá nửa khắc!

Lại nói với khả năng của Nghê Vân yêu thánh, cho dù thực sự có Kim Tiên tương trợ, muốn giết hắn cũng là dễ như trở bàn tay!

Vẻ mặt mọi người đều run lên, lộ ra vài phần nhẹ nhàng. Lão giả nhìn chúng tướng chung quanh, cũng đều khôi phục lại vài phần ý cười.

- Vậy phải chúc mừng Lưu huynh! Một trăm hai mươi vạn tiên thạch từ quan giai dưới tứ phẩm liền trướng tới chính tứ phẩm. Thăng liền hai cấp! Hàng năm nhận được hương khói nguyện lực cũng gia tăng mấy lần! Nói vậy qua thêm vài năm, là có thể chữa trị được hồn ấn như ban đầu!

- Ha ha! Đừng nói ta, lão đệ cũng không như thế? Bảy mươi vạn tiên thạch đồng dạng cũng tăng hai cấp, lên tới gần tứ phẩm! Lại nói lần này so ra buôn bán còn lời, vị Thủy Kiếm Tiên kia còn hào phóng hơn vị đại đế lần trước rất nhiều. Nếu không phải sớm biết hắn hắn phải chết không thể nghi ngờ, nói không chừng ta thật sự có lòng nguyện trung thành!

- Buồn cười nhất là tên kia đã sớm biết tính mạng mình nguy trong sớm tối, còn dám đi trêu chọc Diễm Tiêu sơn Hỏa Nghê yêu thánh, thật ngu ngốc! Chút xíu ân huệ đó, hay là còn nghĩ muốn chúng ta bán mạng cho hắn hay sao?

- Bậc ngu xuẩn này bản thân ta chỉ hận bên Thiên Đình không phái tới thêm nhiều người một chút! Nếu như hàng năm đều đến một vị, chúng ta chỉ cần chờ thêm trăm năm, thăng tới nhất phương thần tướng chức vị hay sao?

Tên trung niên họ Lưu nhất thời cười to, mọi người đều lộ vẻ trào phúng, vẻ mặt nhìn tới phương xa đều hiện rõ ý khinh thường.

Ngay tử bào lão nhân trong chúng tướng đều hơi ngửa đầu, cười khẽ một tiếng.

…

Trên không thành giờ phút này khí tức đã dồn nén tới cực hạn. Bên trong Huyền Thánh Điện hoang tàn, tâm thần vài vị Ngọc Tiên đều căng thẳng, toàn bộ tinh thần đều cẩn thận đề phòng.

Nhạc Vũ vẫn ngạo nghễ lạnh lẽo nhìn về phía trước, trong mắt hiện rõ chiến ý dày đặc, dưới mặt đất mười vạn trượng vô số thủy dịch vẫn liên tục thăng lên, không ngừng rút lên không trung.

Vẫn là trăm vạn thạch thủy dịch rút lại còn một giọt tinh hoa, truyền vào trong Thủy Vân kiếm, khiến quy xà thật lớn xoay quanh thân kiếm mỗi qua một khắc liền ngưng tụ thêm vài phần, khiến cả mặt hồ ba trăm vạn dặm phạm vi đều hạ thấp hơn trăm trượng.

Mà thần lực duỗi ra sau lưng cũng liên tục ngưng kết ra một đám phù sách.

Linh quang cự luận thứ mười ba đã bắt đầu xuất hiện sau lưng Nhạc Vũ, chồng lên phía ngoài cùng.

Mười ba loại thiên địa pháp tắc gia trì lên thân kiếm, tuy chỉ tạo ra một tia kiếm khí như có như không, ở tên mũi kiếm liên tục cuồn cuộn, thủy linh lực bàng bạc mơ hồ bộc phát cũng khiến cho Hỏa Nghê cự thú ngoài ngàn trượng cảm thấy kinh tâm.

Mắt thấy linh quang cự luân thứ mười ba đã dần dần thành hình, trong mắt Hỏa Nghê cự thú liền hiện lên tinh quang.

Một cự trùy bằng cốt chất quấn quanh hỏa diễm bỗng dưng được tế ra trước người, sau đó liền hóa thành một chuỗi hồng ảnh hướng ngay trung tâm đại thành đánh thẳng tới.

Ánh mắt Cự Linh Thần nhíu lại, chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức sát khí vô cùng sắc bén không sao chịu nổi đang lao thẳng tới, trong nháy mắt liền xuyên thấu qua mười tầng thủy màng!

Lần này cũng không cần ai nhắc nhở, Cự Linh Thần lập tức chém ra một đao, đem trọn chân phải hỏa thú bên cạnh chém đứt tận gốc!

Giữa chân mày Nhạc Vũ hiện ra một chút lam quang, hắn dùng tay trái cầm Thủy Vân kiếm mạnh mẽ chém ra, hóa thành hắc lam quang mang bay đi được nửa đường, Huyền Vũ hóa thân quấn quanh thân kiếm liền bành trướng mạnh mẽ, đồng dạng cũng là hai mươi vạn trượng khổng lồ, cùng hồng quang kia ầm ầm đụng vào một chỗ, mà Thủy Vân kiếm tựa như Huyền Vũ hóa thân tạo thành móng vuốt, kiếm quang sắc bén, khí mang bộc phát.

Giữa nhị thú cương kình nổ tung, mang theo lực lượng pháp tắc khôn cùng cùng hỏa diễm cự trùy va chạm trăm ngàn lần, kình mang mênh mông cuồn cuộn đem

tòa đại thành ngàn vạn trượng áp chế xuống tới mấy vạn trượng bên dưới, dừng lại ngay chín vạn trượng trời cao cũng không tiếp tục rơi xuống.

Từng đạo kình thiên thủy trụ từ mặt nước rút lên, đem trọn tòa đại thành chặt chẽ đính giữa không trung.

Hỏa Nghê gầm lên giận dữ, đem quy xà khổng lồ trước mặt chụp tan mấy lần, nhưng chỉ thoáng chốc lại ngưng tụ thành hình, cả Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận lưu quang bốn phía, chiếu rọi lên phù trận giữa không trung, bành trướng thêm khổng lồ. Mà tinh quang từ trên những tinh tú thiên không chiếu xuống truyền nhập thêm lực lượng càng tăng trưởng cấp tốc, phảng phất như không hề có cực hạn, khiến Huyền Vũ hóa thân không ngừng khuếch trương, móng vuốt cùng đuôi rắn vốn là thủy dịch chí nhu bỗng nhiên chuyển hóa thành cứng rắn kiên cố không gì phá vỡ nổi.

Vừa tử chiến không lùi, Nhạc Vũ đem Thủy Vân kiếm thúc đẩy lên tới cực hạn, hàng vạn hàng ngàn bóng kiếm, kiếm ý cuồn cuộn khuấy động trời cao!

Ngàn vạn đại đạo pháp tắc giao kích va chạm, làm người ta không cách nào nhìn rõ, rốt cục là do Huyền Vũ hóa thân tương trợ hay do Uyên Minh ở trên đại đạo pháp tắc đã thẳng truy Đại La Kim Tiên cảnh giới. Một lam một hồng quang hoa tràn ngập khắp chung quanh, trong thiên địa mỗi thời mỗi khắc đều có vô số không gian sụp đổ dập nát.

Nghê Vân càng đấu càng mất kiên nhẫn, hai mắt bốc lửa nhìn thẳng vào cự hán cao tới bốn trượng đang đứng một bên đại điện bên dưới Nhạc Vũ!

Cơ hồ mỗi một lần giao kích, Cự Linh Thần lại nhăn răng cười hung hãn, lại cắt lấy một khối thịt trên người hỏa thú bên cạnh hắn, mỗi một đao chém xuống liền phảng phất như cắm thẳng vào tận đáy lòng hắn!

Mà phía sau Nhạc Vũ, linh quang cự luân thứ mười bốn đang ngưng tụ thành hình. Tổng số mười bốn cự luân ở phía sau Nhạc Vũ thay đổi liên tục chính phản, lộ ra vô tận huyền ảo. Kiếm quang trên Thủy Vân kiếm cũng càng thêm chói sáng không sao chịu nổi, kiếm quang vạn trượng, như sóng lớn vỗ bờ, sinh diệt không ngớt, chấn đến toàn thân hắn nhói đau.

Dần dần trong mắt Nghê Vân đã biến thành thô bạo điên cuồng, trong cự nhãn đều là điên cuồng sát ý!

- Vân Diễm Phần Thiên! Phá cho ta! Con kiến hôi đều đi chết đi!

Thân hình hơn mười vạn trượng rõ ràng nổ tung, hóa thành vô số hỏa diễm đem toàn bộ đại thành bao phủ.

Diễm lực thiêu đốt, đem thủy lam quang màng đốt tới tầng thứ tư, thẳng bức bên trong thành.

Trong con ngươi Nhạc Vũ chớp động quang mang kỳ lạ, tiếp theo thần lực của hắn đã bắt đầu ngưng kết thành linh quang cự luân thứ mười lăm.

Sau đó hai mắt hắn trợn trừng, hỏa diễm chiến ý cơ hồ hóa thành thực chất. Tay phải chỉ ra phía trước, Huyền Vũ pháp thân liền quay trở về, ngưng tụ lại ngay đầu ngón tay, một cầu trận phù văn thủy lam mạnh mẽ mở rộng, đem phạm vi ba trăm ngàn trượng toàn bộ bao vây bên trong.

- Chỗ ta ở, chính là thủy quốc!

Tầng tầng hắc lam quang hoa khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, trong chớp mắt liền tràn ngập cả không thành, hỏa diễm cháy rực cơ hồ vừa chạm liền tắt, trên không thành chỉ còn vài chục đóa hỏa diễm, ngưng tụ không tán, giằng co không ngừng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thanh âm Nghê Vân yêu thánh lại vang lên.

- Thủy quốc lĩnh vực? Hắc hắc, đúng là xem thường ngươi! Nhưng hôm nay lại càng không thể buông tha cho ngươi! Thời không pháp tắc, bạo cho ta! Thái Ất Chân Tiên nho nhỏ, ta xem ngươi làm sao mà chắn ta!

Trong chốc lát trong phạm vi vạn dặm vô số thời không pháp tắc đều tán ra, vặn vẹo thời không, xé rách hết thảy.

Trên không thành, vô số thời không loạn lưu sinh ra, cả Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận khanh khách rung động, phảng phất như sắp hỏng mất.

Mà Nghê Vân yêu thánh điên cuồng cười to, hiện ra thân hình ngoài trăm trượng bên cạnh không thành, thân hình chỉ chừng trăm trượng, khí tức lại nguy hiểm cuồng bạo. Đôi mắt giống như đang đánh giá con mồi, quét nhìn Nhạc Vũ cùng

Cự Linh Thần, tràn đầy khoái ý mong đợi. Chỉ chờ khi linh trận bị phá nát là có thể trút ra ác khí trong lồng ngực!

Vẻ mặt Nhạc Vũ lãnh đạm, giống như chưa hề hay biết, chỉ lấy ra một chiếc chuông nhỏ tế lên bầu trời.

- Trấn Thế Chung, trấn thế vô song!

Chuông nhỏ đón gió liền trướng, hóa thành mấy ngàn vạn trượng, bao trùm trời đất chụp xuống.

Nháy mắt liền đem cả không thành bao phủ bên trong, mà thời không loạn lưu bạo ngược nháy mắt dừng lại, trong mắt Hỏa Nghê cự thú tràn đầy vẻ kinh hãi khó tin!

- Một tiểu thiên thế giới? Làm sao có thể…

Lời còn chưa dứt, Nhạc Vũ vẫy tay, đem Thủy Vân kiếm thu về.

Huyền Vũ cự thú xoay quanh thân kiếm, trên mấy vạn thủy hệ pháp tắc được tăng cường tới mức tận cùng, còn có lực lượng tiểu thiên thế giới cùng mười lăm linh quang cự luân gia trì, một kiếm chém ra, thiên địa thất sắc!

Hắc lam kiếm hoa hóa thành một kiếm kinh thế, lại cùng cự trùy trước người Hỏa Nghê ầm ầm giao kích.

Chỉ một thoáng thiên địa như mai một, Nghê Vân chỉ cảm thấy trước ngực mình dập nát, một cỗ Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí tinh thuần đến cực điểm xuyên vào thân thể hắn, càn quét đập phá chung quanh, cực kỳ khó chịu.

Đợi đến khi hắn thừa dịp không gian hỏng mất chạy ra khỏi thời không hàng rào, xoay người nhìn lại, chỉ thấy Nhạc Vũ đã thu hồi Trấn Thế Chung, vẫn lù lù bất động, ánh mắt lạnh lẽo như đao, ngồi thẳng trên ngai vàng tráng lệ.

Hai tay Nhạc Vũ đã gãy, xuôi theo tay ghế, hình dạng vô cùng thê thảm, nhưng giờ phút này trong đầu Nghê Vân chỉ còn bốn từ tồn tại: Thần uy như ngục!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 997: Đế khí trùng tiêu!

Phía chân trời, vô số tu sĩ đang quan sát cuộc chiến đều hoàn toàn ngây ngốc. Trong lúc nhất thời cả phiến thiên địa đều giống như chỉ còn lại những tiếng kinh hô không dám tin tưởng vang lên.

- Làm sao có thể? Bất quá chỉ là một nhị phẩm hậu thiên linh bảo mà thôi, dù có được tia Hồng Mông Tử Khí cũng quả quyết không khả năng thắng được Nghê Vân có tu vi tương đương Đại La Kim Tiên, không ngờ còn có thể làm cho hắn chật vật như thế…

- Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận, còn có tín ngưỡng lực của Vu Thần, thật sự thần kỳ như thế? Thái Ất Chân Tiên nho nhỏ lại có thể ngăn cản công kích của Đại La Kim Tiên…

- Nếu là như thế, chức quan của Thiên Đình cũng không phải không thực tài…

- Hay cho một Thủy Kiếm Tiên, hay cho một An Thiên Huyền Thánh đại đế, lần này may mắn xem được cuộc chiến này, không uổng một phen ta đến đây…

- Thương thế của Nghê Vân, không dùng mấy tháng không thể lành lại nguyên vẹn như trước. Vốn nghe nói Uyên Minh ngang ngược cứng đầu, hiện giờ xem ra thật sự có vài phần thực tài. Chỉ cần thương thế của hắn nặng thêm một chút, chư hùng phương bắc sẽ có vô số người muốn lấy mạng của hắn!

- Vậy cũng chưa chắc, nếu như Nghê Vân thực sự liều mạng, hai người tự nhiên sẽ cùng kết quả vẫn lạc. Nhưng ta nghe nói Nghê Vân kia lòng dạ sâu đậm…

- Hắc, ta xem bên trong chiếc chuông kia sợ còn mê hoặc khác. Hơn phân nửa là một kỳ bảo đỉnh cấp, nếu không như thế làm sao làm bị thương Hỏa Nghê yêu thánh. Nhìn vẻ mặt hắn đang vô cùng kiêng kỵ kia!

Trong hư không cách không thành bốn trăm vạn trượng, Nghê Vân lơ lửng đứng yên, lạnh lùng quan sát vào trung ương không thành đã hóa thành một mảnh

hoang tàn.

Vô số kiến trúc đã biến thành đổ nát, chỉ riêng chín mươi chín điêu long bậc thang ngay Huyền Thánh Điện vẫn vô cùng hoàn hảo, cũng chỉ có người đang ngồi trên bảo tọa phía trên bậc thang làm cho hắn cảm thấy vô cùng chói mắt.

Giờ phút này khung xương trước ngực Nghê Vân đều đã dập nát, lộ ra lỗ thủng làm người ta sợ hãi, cơ hồ cả xương sống cũng bị thủy sắc kiếm quang đánh gãy. Một tia Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí vẫn xoay chuyển trong cơ thể hắn, dọc theo kinh mạch chạy khắp thân hình hắn, phá hư mọi thứ, phá hư pháp tắc kết cấu huyết nhục linh lực qua suốt mười vạn năm.

Nhưng so sánh với vết thương này, Nghê Vân càng thêm để ý là người trước mắt. Thân hình người kia không có vẻ gì cao lớn, giống như chỉ bị gió thổi qua liền bẻ gãy. Khi nói chuyện lại nhỏ nhẹ chẳng khác gì một nữ tử.

Nhưng giờ phút này trong mắt hắn, người kia dù so với mấy đại địch của hắn còn nguy hiểm hơn nhiều.

- Hôm nay Uyên Minh này có vẫn lạc, cũng nhất định làm cho Nghê Vân yêu thánh ngươi vạn kiếp bất phục!

Cơ hồ theo bản năng trong đầu Nghê Vân nhớ lại câu nói này, nguyên bản chỉ nghĩ người kia cứng miệng, nhưng giờ phút này hồi tưởng lại cảm thấy vô cùng chân thực.

Ít nhất hiện tại người kia đủ khả năng cùng hắn đồng quy vu tận.

Trong miệng Nghê Vân hộc ra vài ngụm bạch khí, hỗ trợ đem Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí trong cơ thể bức ra ngoài, vết thương trước ngực cũng dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng phục hồi như lúc ban đầu.

Ít nhất theo mặt ngoài xem ra không còn vết thương, tiếp theo thân hình biến ảo hóa thành một người trung niên chừng bốn mươi tuổi.

Ánh mắt hắn vô cùng âm trầm, quét mắt nhìn Hỏa Nghê nhỏ đầy vết thương đẫm máu đang hấp hối bên cạnh Cự Linh Thần, sắc mặt Nghê Vân càng thêm khó xem. Hắn bay tới trước không thành chừng trăm vạn trượng, lại không có ý động thủ, chỉ lẳng lặng đánh giá Nhạc Vũ nói:

- Cuộc chiến hôm nay là ta thua, nhưng ngươi có thể cùng ta đồng quy vu tận cũng chỉ giới hạn trong hành cung này của ngươi. Thật sự không sợ Nghê Vân ta xuôi nam, tìm Thủy Vân Tông ngươi chém giết diệt môn?

Nhạc Vũ không chút dao động, chỉ trừng mắt đáp:

- Nếu như đại thánh thật sự có ý đó, cứ việc đi thử xem!

Nghê Vân chỉ cảm thấy có một cỗ ác khí giấu trong lồng ngực, Vạn Thọ sơn có lẽ kiêng kỵ Xiển giáo vài phần, nhưng lại không sợ yêu thánh nho nhỏ như hắn. Chân mày hắn nhíu lại, Nghê Vân nhìn qua hướng bắc quan sát ba tòa đại thành lơ lửng:

- Ta lấy phương bắc đế đình trăm vạn binh giáp kia, đến đổi một mạng của tiểu nhi ta thế nào?

Lần này cả mí mắt Nhạc Vũ cũng lười nâng lên, nhắm mắt tĩnh tọa khôi phục thương thế trong người:

- Nếu đại thánh có nhàn rỗi, cũng có thể giúp dùm ta một tay diệt trừ đi trăm vạn phản nghịch kia!

Nghê Vân híp mắt hừ lạnh một tiếng, khoanh tay suy ngẫm một lúc lâu, sát ý trong mắt lãnh liệt, bỗng nhiên dần dần bình ổn, sau một lúc lâu mới hoàn toàn tán đi, nói:

- Nếu hôm nay ngươi chịu trả lại con ta, trong vòng trăm năm Nghê Vân ta tuyệt không cùng ngươi là địch. Chỉ cần là người của đế đình, Nghê Vân ta nhất định nhượng bộ lui binh, nếu vi phạm lời thề, hồn ấn của ta sẽ vỡ vụn, bị vạn lôi hủy diệt!

Tiếng nói vừa dứt, phía chân trời mơ hồ truyền đến vài tiếc than nhẹ như tiếc nuối. Nghê Vân cười lạnh, chỉ bình tĩnh nhìn qua phía trên kim ỷ.

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong tu di không gian của Nhạc Vũ, tử khí trong Long Hoàng An Thiên Tỳ lập tức tăng vọt điên cuồng, ban đầu co rút ngưng tụ, tựa như chất lỏng lưu động bên trong ấn tỳ.

Hiện tại không ngừng sôi trào không hề dừng lại, cả ấn tỳ đều lóe lên kim mang mãnh liệt, cơ hồ muốn lao ra khỏi tu di không gian.

Tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, đem động tĩnh trong Long Hoàng An Thiên Tỳ áp chế xuống, tiếp theo khẽ lắc đầu, dùng hồn ấn làm thệ, chính là phương pháp thề độc ác nhất trên thế gian này. Trừ phi là dùng Cửu Chuyển Kim Đan hoặc Nhân Sâm Quả là những kỳ bảo đỉnh cấp, nếu không sẽ không cách nào hóa giải.

Nhưng hắn bày cục vất vả đưa tới vị Hỏa Nghê yêu thánh này, như thế nào chỉ đòi hỏi trăm năm không bị làm phiền?

- Lần này hành cung đế đình của ta bị toàn bộ tổn hại, hay là đại thánh nghĩ chỉ dùng một lời là có thể giải quyết? Nếu đại thánh thật sự có thành ý, trong vòng ba tháng có thể bồi thường cho ta năm ức tiên thạch, ngoài ra trong vòng mười năm tăng cho đế đình ta ba ngàn vạn ức tín đồ!

Bên dưới Diễm Tiêu sơn của Hỏa Nghê yêu thánh cũng có các nước cung phụng, chưởng quản mấy ức dặm, cảnh nội có hơn mười đại quốc, tiểu quốc tới trăm. Vô luận tín đồ hay tiên thạch đều có thể thoải mái hoàn thành.

Trên mặt Nghê Vân chớp lên thanh khí, ánh mắt liên tục lóe ra. Tiếp theo hừ nhẹ một tiếng, hơi chấn tay áo, liền đem một đạo lam quang đánh vào trong không thành nói:

- Trong bảo nang này có ba ức tiên thạch. Còn lại hai ức ta trở về núi sẽ sai người mang tới cho ngươi. Còn ba ngàn vạn ức tín đồ, trong mười năm ta tất nhiên làm được.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, hai tay hắn đã gãy, chỉ dùng pháp lực cuốn lấy lam quang kia, dùng thủy nhu lực quấn quanh đem cự lực bảo nang hòa hoãn hóa giải.

Tiếp theo dùng mắt ra dấu, Cự Linh Thần lặng lẽ bắt lấy chân sau còn hoàn hảo của Hỏa Nghê thú mạnh mẽ phát lực trực tiếp ném ra ngoài không thành.

Nghê Vân chụp lấy, ánh mắt nhìn Cự Linh Thần càng thêm âm trầm:

- Sau trăm năm, chính con ta sẽ tự tay lấy tính mạng của ngươi!

Cự Linh Thần sờ sờ mũi, cười cười, không thèm để ý. Chỉ có ánh mắt hung lệ của hỏa thú đã được cởi bỏ phù lục cấm chế làm cho hắn có chút không thoải mái, hai mắt hắn lập tức trợn lên trừng ngược trở về.

Ánh mắt Nghê Vân dời qua Nhạc Vũ:

- Hôm nay lĩnh giáo, hay cho một Thủy Kiếm Tiên. Sau trăm năm, Nghê Vân ta chờ gặp lại ngươi. Chỉ mong tới khi đó, ngươi chưa vẫn lạc!

Dứt lời, Nghê Vân cười dài một tiếng, mang theo hỏa thú bên cạnh hóa thành hỏa quang hướng nơi xa bay đi.

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, hồn niệm đảo qua bảo nang, xác định bên trong đủ ba ức tiên thạch, lúc này mới lạnh lùng nhìn ra phương xa chỗ ba tòa đại thành phiêu phù, mơ hồ lộ ra vài phần sát ý.

Đại địch đã lui, còn lại chính là gạt bỏ nội hoạn.

- Định Nguyên Tả Phụ Thần Tướng Nguyên Hổ, Huyền Vân Hữu Bật Thần Tướng Lang Hiểu sao? Hai người các ngươi thật sự đủ can đảm!

Ngay khi sát ý trong mát Nhạc Vũ cơ hồ hóa thành thực chất, Long Hoàng An Thiên Tỳ trong tay áo cuối cùng không còn cách áp chế, tử khí mênh mông cuồn cuộn như vỡ bờ, từ trong tu di không gian bắn vụt ra.

Sau đó một chùm tinh quang tử khí thẳng thấu trời xanh, chín đầu Chân Long, chín đầu Chân Hoàng xoay quanh quấn quýt nhất thời tạo nên thanh thế rung trời.

Mà bên trong ấn tỳ, tử khí khổng lồ còn đang điên cuồng tụ tập, gia nhập vào không gian bên trong ấn tỳ.

…

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong đại điện nguy nga phù không thành phía phương bắc, sắc mặt Nguyên Hổ trắng bệch ngồi liệt trên ghế, hai mắt vô thần, cơ hồ không còn tiêu cự:

- Làm sao có thể? Sao lại như thế? Nghê Vân yêu thánh tung hoành Bắc Câu Lô

Châu mấy vạn năm, dưới Kim Tiên được xưng vô địch. Sao lại không làm gì được Uyên Minh? Một con kiến vừa nhập Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, có thể bức lui Đại La Kim Tiên? Chẳng lẽ ta đang nằm mơ?

- Nghê Vân đã lui dù không tin cũng không được!

Sắc mặt Lang Hiểu cũng trắng bệch, không cần nhìn qua cũng biết mấy trăm người trong điện đang mang ánh mắt oán hận nhìn qua. Hắn nỗ lực khống chế cơn giận, cùng tia sợ hãi, Lang Hiểu trợn mắt lạnh lẽo quét nhìn trong điện, đem toàn bộ tướng lãnh áp đảo, lúc này tiếp tục mở lời nói:

- Hiện giờ chỉ còn một kế, chỉ theo lời của huynh trưởng. Huynh đệ chúng ta có thể đi cầu mấy vị đạo hữu kia bao che, đợi ngày sau Thiên Đình chiêu an. Có thể nghĩ Uyên Minh cũng không dám vội vàng truy đuổi, nhưng tốc độ của phù không thành này quá chậm, chỉ sợ đành phải bỏ qua…

Nguyên Hổ bừng tỉnh, trên mặt nổi lên vẻ âm tàn. Trong mắt Lang Hiểu cũng ẩn hàm vài phần sợ hãi.

Thủ đoạn của vị đại đế kia như thế, thật vượt xa ngoài ý liệu của hắn.

Đồng dạng cũng lo sợ thất sắc còn có bên ngoài ba ngàn vạn dặm phương nam, là đám binh tướng đứng trên chiến xa.

Xa xa cảnh tượng thiên địa sụp đổ đã sớm bình ổn. Linh lực chấn động cũng dần dần biến mất. Trước mặt mọi người, liên thủ dùng Vạn Lý Chiếu Ảnh Thuật quan sát tới, chứng kiến được cảnh tượng vừa rồi, một đám binh tướng đều cảm giác trái tim mình bị người trảo tới, run rẩy không ngừng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Trên bầu trời hồ lớn, đã gió êm sóng lặng. Tòa đại thành lẽ ra đã bị đánh chìm nhưng vẫn hoàn toàn bình an không việc gì, đang huyền phù giữa không trung.

Nhìn tới phương hướng Huyền Thánh Điện, nhưng tâm tình càng thêm bất an. Ngay sau đó vị lão giả đứng ngay giữa đã lên tiếng kinh hô, trong mắt tràn đầy hối hận tuyệt vọng.

- Khí vận tinh mang kia vì sao lại lớn đến như thế? Long hoàng làm bạn, đế khí trùng thiên, điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 998: Thưởng phạt phân minh!

- Đế khí tràn đầy, khí thế của người này đã xuất hiện dấu hiệu chấn hưng.

- Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế ít nhất trong vòng trăm năm có thể ngồi được vững vàng!

Bên trên chín tầng mây, một lão đạo nhân tay cầm phất trần đang cười, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa:

- Lần này ngươi vất vả mưu đồ, thậm chí không tiếc đem vị trí một trong Ngũ Đế tống xuất, cuối cùng lại đổi lấy kết quả như vậy?

Đối diện lão nhân, trên gương mặt tú lệ tuyệt mỹ của bạch y đạo nhân hiện ra vài phần đỏ hồng, có vẻ càng thêm xinh đẹp.

Hắn khẽ hừ một tiếng, sau đó tay ngọc khẽ vẫy, liền có một đồng tử thân hình cao chừng ba tấc, khoảng mười tuổi xuất hiện trước mặt hai người. Đồng tử vốn mang vẻ mặt kinh ngạc, tiếp theo khi nhìn thấy rõ gương mặt hai người trước mắt, liền mừng như điên vội vàng khúm núm hành lễ.

Tuyệt mỹ đạo nhân lại có chút không kiên nhẫn, trực tiếp đưa tay ngăn cản, mở miệng hỏi:

- Những ngày gần đây trong phương bắc có từng xảy ra biến cố gì không?

Mí mắt đồng tử nhất thời nhảy dựng, nhìn ra được vẻ bực dọc của tuyệt mỹ đạo nhân, thần sắc càng thêm cung kính, chỉ thoáng suy ngẫm chốc lát liền mở miệng đáp:

- Gần đây chuyện con trai Nghê Vân bị bắt đã truyền khắp phương bắc rất nhanh. Mười tám núi ba mươi sáu động tại phương bắc đều toàn bộ biết được.

Mọi người đều cười hắn mang danh yêu thánh ngay cả con trai ruột thịt của mình cũng không thể bảo hộ.

- Thì ra là thế! Chẳng thể trách với tính tình của Nghê Vân, lại có thể không kịp làm ra chuẩn bị vẹn toàn điều tra rõ nội tình của Uyên Minh lại sớm chạy tới động thủ! Nếu suy đoán không sai, chỉ sợ vị kia đã hơn phân nửa cho rằng Xiển giáo chúng ta ở trong bóng tối truyền bá tin tức, buộc hắn ra tay…

Lão nhân cầm phất trần trong tay khẽ nhíu mày, làm như có chút nghi hoặc khó giải thích. Mà tuyệt mỹ đạo nhân nheo lại đôi mắt nguy hiểm:

- Còn gì nữa không?

Trong lòng đồng tử sợ hãi, tiếp tục nói:

- Còn có mấy ngày trước nghe nói đứa con thứ tư cùng thứ bảy của Nghê Vân đã bị người đánh lén giết chết, ngay cả hồn ấn cũng không được lưu lại!

Hai tay tuyệt mỹ đạo nhân nhất thời siết chặt, phát ra tiếng răng rắc tức giận, lồng ngực phập phồng như muốn hộc máu. Lão nhân kia khẽ chau mày, đầy vẻ kinh nghi:

- Cuối cùng là người nào gây nên?

Nhìn thấy trong mắt đồng tử tràn đầy vẻ mờ mịt, lão nhân phất nhẹ phất trần, vẻ mặt trầm ngưng:

- Thế nhân tương truyền Hỏa Nghê yêu thánh huyết mạch có thể tiến giai. Hiện giờ xem ra là không giả. Toan Nghê vốn không phân sống mái, trừ phi có Tiên Thiên Âm Dương Giao Hợp Khí, nếu không thật khó lưu lại đời sau. Toan Nghê nhất mạch vì vậy mà tuyệt. Hỏa Nghê yêu thánh có thể không thèm để ý con mình, nhưng không thể không để ý tới huyết mạch truyền thừa. Ngươi nói có khi nào vị kia cũng cho rằng hai đứa con trai của hắn là do Xiển giáo ta giết chết?

Tuyệt mỹ đạo nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phù không thành lơ lửng tận chân trời, lão nhân nhìn mặt hiểu ý, khẽ lắc đầu:

- Ngươi hoài nghi do Uyên Minh làm sao? Việc này đích xác quá xảo! Nhưng hiện tại thiên cơ mù mịt che chắn, ngay cả sư tôn cũng không xem thấu, huống

chi ta và ngươi? Nghê Vân kia càng không tin tưởng! Trừ bỏ Lan giáo chúng ta, chỉ sợ phương bắc chư vị yêu thánh đều bị hắn ngờ vực. Cuộc chiến hôm nay nếu không phải hắn còn có lòng kiêng kỵ, ít nhất có thêm hai thành thắng lợi. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Sắc mặt tuyệt mỹ đạo nhân cũng đã khôi phục lại bình tĩnh, trong mắt lộ ra vài phần cười lạnh:

- Con kiến có cường thịnh bao nhiêu cũng chỉ là con kiến, nhiều nhất chỉ có thể đắc ý nhất thời, chẳng lẽ còn có thể càn rỡ một đời hay sao? Nếu hắn thành thật ở lại trong hành cung đế thành, còn có thể được yên ổn trăm năm. Nếu dám có cử động gì, giải quyết hắn là được!

…

Cả tòa phù không thành đều là một mảnh tĩnh mịch, chỉ có khí mang tử sắc xung thiên làm cả phiến thiên không như nhuộm thêm một tầng màu tím.

Nhạc Vũ dùng pháp lực đem xương hai cánh tay bị gãy nối lại lần nữa. Nhưng thương thế trầm trọng, nếu muốn hoàn toàn khỏi hắn ít nhất phải tìm mười ngày. Sau đó phải dùng Cửu Chuyển Huyền Công và Tứ Cửu Huyền Công rèn luyện mỗi ngày. Sau hai tháng sẽ lại hồi phục như lúc ban đầu.

Nhưng thương thế trên tay cũng không gây trở ngại hắn bày trận, đánh ra từng viên tiên thạch, đem Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận từng bước hoàn thiện.

Hai tay không thể kết ấn nhưng hắn có thể dùng hồn lực chạm khắc, sử dụng linh lực. Chỉ là hơi có chút phiền toái, Nhạc Vũ xem như đang rèn luyện hồn lực. Khiến cho đại trận lan tràn mở rộng hơn, đem toàn bộ phù không thành bao phủ bên trong.

Mà mỗi khi Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận mở rộng thêm một vòng, tử khí bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ càng tăng thêm nhiều hơn, khí vận tinh mang càng thêm lớn mạnh.

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, hắn biết được do căn cơ củng cố nên khí vận mới lớn mạnh. Giờ phút này cho dù Nghê Vân quay trở lại cùng hắn liều mạng hắn cũng có ba thành nắm chắc đánh lui người này.

Ý niệm chợt động, hắn đem một góc bị tổn hại rơi xuống hồ nhiếp lên, niêm hợp cùng phù không thành, lại đem linh trận chữa trị, lúc này Nhạc Vũ mới nhìn xuống trước mắt.

Cuộc chiến cùng Nghê Vân khiến toàn bộ kiến trúc tòa thành đều biến thành một đống hoang tàn, liếc mắt nhìn lại đều là gạch ngói đổ nát.

Tình cảnh này lẽ ra tràn đầy không khí cô tịch thê lương, nhưng ở trước mắt Nhạc Vũ không ngờ còn có vài chục vạn người đang rậm rạp phủ phục dưới chân hắn.

Phía trước nhất là một hắc giáp thanh niên quỳ ngay vị trí đầu tiên ngoài cửa Huyền Thánh Điện. Trên vẻ mặt lạnh lùng thần tình vô cùng trầm ngưng, phía sau người này là vài vị tử bào tướng lãnh, trên trán tuôn đầy mồ hôi lạnh ướt đẫm cả mặt mày.

Nhạc Vũ làm như không thấy, tiếp tục nhìn về xa xa. Ba tòa phù không thành nhỏ hơn chỉ có một tòa quay về, hai tòa khác đã bị phá hủy rơi xuống.

Xa xa có thể thấy được chút kim quang từ nơi xa quay về, nhìn chăm chú tới, chính là Cự Linh Thần gương mặt xanh mét, điều khiển một kim sắc chiến xa bay tới. Hắn dừng lại trước đống gạch ngói hoang tàn ngay cửa Huyền Thánh Điện, sắc mặt tràn đầy giận dữ nói:

- Bẩm bệ hạ! Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu hiện giờ đã được Các Linh sơn thu nhận giúp đỡ! Yêu hoàng Xa Linh không chịu giao người!

- Yêu hoàng Xa Linh?

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, cấp bậc này không giống như tại Thiên Nguyên Giới trước khi hắn phi thăng, một Yêu tộc mười lăm cấp được xưng hô là Yêu đế.

Bên trong hồng hoang, chỉ có cấp bậc Thái Ất Chân Tiên mới miễn cưỡng có tư cách xưng vương, hùng bá một phương. Mà yêu tu Thái Thanh Huyền Tiên mới có thể xưng hoàng, chấp chưởng ức dặm.

Yêu hoàng Xa Linh hắn cũng từng nghe Ngao Tuệ nói qua, cũng là một vị Thái Thanh Huyền Tiên.

Ngay sau đó khóe môi Nhạc Vũ liền lộ ra vài phần cười lạnh:

- Có từng xuất ra chỉ lệnh của ta? Ai dám thu nhận giúp đỡ hai người kia diệt môn bọn hắn!

- Chỉ lệnh đã bị đích tay Xa Linh xé nát!

Sắc mặt Cự Linh Thần đỏ lên, trên mặt hiện ra ba vết roi, càng thêm tức giận:

- Xa Linh kia nói hắn đã quyết định bảo hộ Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu! Người của đế đình chúng ta muốn tiếp tục giương oai tác phúc ở phương nam thế nào hắn cũng không quản, nhưng đừng đến chỗ của hắn ra lệnh! Hắn còn nói nếu đại đế có can đảm rời khỏi đế đình đi về phía bắc, nhất định lấy đầu người của ngài dâng cho Hỏa Nghê đại thánh!

- Lấy đầu ta?

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe ra dừng trên gương mặt Cự Linh Thần, sau đó chuyển qua hắc giáp thanh niên đang quỳ, thản nhiên hỏi:

- Ngươi là đế đình Cực Linh Phá Quân Thần Tướng Cái Văn?

Hắc giáp thanh niên vẻ mặt kính cẩn cúi đầu ứng tiếng, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần tò mò:

- Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu ở phương bắc giao du rộng lớn, thực lực của Cái Văn ngươi hơn xa hai người bọn hắn, lẽ ra giao du càng không kém mới phải! Vì sao ngươi không cùng hai người bọn hắn chạy trốn?

Cái Văn im lặng không đáp, chỉ lẳng lặng quỳ yên tại chỗ. Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không tiếp tục truy vấn, lại nói:

- Còn nhớ trước khi đại chiến cùng Hỏa Nghê yêu thánh, ta từng sai người lệnh ngươi quay về tiếp viện, quá hạn không tới sẽ trảm, mệnh lệnh này ngươi có từng nhận được?

Cái Văn vẫn không trả lời, cả người vô cùng trầm tĩnh. Nhạc Vũ lộ ra vài phần cười lạnh, đang định mở miệng lần nữa, Cự Linh Thần lại đột nhiên chen lời nói:

- Bệ hạ! Cái Văn cùng phương bắc chư yêu có thâm cừu đại hận. Trước khi gia nhập đế đình chính là đệ tử Quảng Vân Tông. Mấy vạn tu sĩ trong tông môn đều bị Yêu tộc tàn sát diệt sạch. Hắn không chịu quay về cứu viện, chỉ là muốn giữ mạng cho tướng sĩ dưới trướng của hắn. Người này ánh mắt vụng về, không biết rõ thần uy của bệ hạ…

Nhạc Vũ không khỏi hung hăng trừng mắt liếc nhìn Cự Linh Thần, làm vị cự hán khổng lồ hoảng sợ co rụt cổ.

Nhưng chuyện Cái Văn có thâm thù với Yêu tộc thật sự chưa có ai nhắc qua với hắn, chẳng thể trách người này tình nguyên quay về chịu trảm thủ cũng không nguyện đi nhờ vả Yêu tộc.

Hắn vốn dự định đem người này bêu đầu làm kinh sợ Thiên Đình chư quân, nhưng giờ phút này có Cự Linh Thần mở miệng cầu tình, tâm ý lại hơi có chút dao động.

Trầm ngâm chốc lát, sát ý trong mắt Nhạc Vũ thoáng sút giảm:

- Hôm nay tha cho ngươi một mạng! Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Mang xuống cho ta, đánh nặng tám trăm roi! Nếu như chưa chết có thể tạm thời đảm nhiệm chức Cực Linh Phá Quân Thần Tướng, lập công chuộc tội!

Thần sắc Cái Văn khẽ động, trên mặt lộ ra vài phần cảm kích. Nhạc Vũ lại lấy hồn niệm điều khiển Thủy Vân kiếm bắn ra một tia lưu quang, khắc trên trán Cái Văn một chữ "Tội", âm thanh lạnh lùng nói:

- Khi nào danh hào Phá Quân của ngươi giết địch tới ức vạn thì có thể đánh tan chữ này!

Cái Văn chắp tay khấu đầu thật mạnh, sau đó tùy ý mấy hiệu úy dưới trướng Cự Linh Thần đưa hắn đi xuống.

Nhạc Vũ lại nhìn hơn mười vị tử bào võ tướng phía sau, cùng hơn mười vạn binh giáp xa xa:

- Các ngươi thật sự làm người buồn bực. Nhưng có Phá Quân Thần Tướng làm gương, thật không tốt quá mức hà khắc với các ngươi!

Ngay khi mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, Nhạc Vũ thần tình lạnh nhạt nói tiếp:

- Vậy xử trí như Cái Văn! Bốn trăm roi đánh nhẹ! Người nào may mắn còn sống, có thể tiếp tục giữ chức vụ ban đầu. Những người còn lại hạ xuống một cấp, giảm bốn mươi roi!

Bên trong phù không thành lại ồ lên một trận, Thiên Đình phạt roi không giống nhưu phàm gian. Mặc dù là đánh nhẹ cũng là thất phẩm tiên binh hàng thật giá thật. Dưới trướng Cái Văn, những tướng lãnh thì cũng không có gì, nhiều ít còn chút thực lực chịu đựng. Nhưng ba mươi vạn binh giáp đóng quân đế đình, vẻ mặt đều tái nhợt, đặc biệt những người trước đó mới tấn chức sắc mặt xám ngoét.

Sau một lúc lâu trong những tử bào tướng lãnh có một lão giả chừng bảy mươi tuổi bái xuống nói:

- Xin đại đế tiếp tục cân nhắc một chút! Nếu không có chúng ta, còn người nào đến làm việc cho đại đế? Đừng làm lạnh lẽo lòng người…

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi nhướng mày, cười cười hỏi:

- Ngươi đang tính toán uy hiếp ta?

Lão giả thốt lên:

- Sao dám?

Tuy hắn nói vậy nhưng không hề có vẻ lo lắng bất an, cũng không đứng dậy, mà hơn mười vạn người sau lưng hắn cũng đều bái xuống, liên tục khẩn cầu.

Ý cười của Nhạc Vũ cũng không giảm, nhưng hàn ý dần dần tăng lên, ngay khi chính Cự Linh Thần cũng không tự chủ được run rẩy, Nhạc Vũ bỗng dưng giẫm mạnh một cước, cả tòa đại thành ầm ầm chấn động.

Tử bào lão giả cùng mấy người phía sau lập tức bạo thành huyết vụ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 999: Thủy mạn Các Linh!

Huyết vụ phiêu tán, lại bị Thiên Nguyên Huyền Vũ đại trận lập tức hấp thu vào.

Huyền Vũ cự thú đang phiêu phù sau lưng Nhạc Vũ chợt bĩu môi, vẻ mặt hiện lên dáng khinh thường.

Tu vi đích thực của đám người kia mới đạt tới Ngọc Tiên, hơn nữa còn là hạ đẳng, ở trong mắt hắn thật sự không chút đáng giá.

Nhưng bên trong đại thành tất cả mọi người đều giữ vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi cúi đầu thật sâu dưới đất.

Chỉ giậm chân một cái liền tru diệt mấy tên tam phẩm võ tướng, oai lực lôi đình này đã làm hơn mười vạn người có mặt không còn nửa điểm ý niệm phản kháng trong đầu, chỉ cảm thấy kinh hoàng run rẩy toàn thân.

- Nếu không muốn lĩnh phạt thì bỏ lại bài vị, cút ra khỏi phương bắc đế đình cho ta. Nơi này không cần phế vật, cũng không cần hạng người bất trung thành!

Thanh âm không lớn lại vang vọng trời xanh, qua hồi lâu mới có người sắc mặt như tro tàn lo sợ bất an rời đi, nhưng hơn phân nửa bên trong vẫn cắn chặt răng quỳ ngay tại chỗ.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, quay đầu nhìn Cự Linh Thần:

- Ta nghe nói phương bắc đế đình lúc toàn thịnh từng có tới một triệu năm ngàn ức tín đồ, quản hạt gần trăm đại quốc, hơn một ngàn tiểu quốc. Chỉ là một ngàn hai trăm năm trước sau khi vị đại đế tiền nhiệm vẫn lạc, đã bị chậm rãi chiếm đoạt, không biết có việc này hay không?

Cự Linh Thần ngây ra, có chút mờ mịt. Bên cạnh có một lam bào quan viên tiến lên một bước nói:

- Xác thực là như thế, bên trong phạm vi quản hạt của đế đình từng có mười bảy triệu dân cư. Nhưng phương bắc yêu ma hoành hành, nhiều đại đế vẫn lạc, tín đồ ở thời kỳ toàn thịnh cũng chỉ có một triệu năm ngàn ức. Từ sau khi đại đế tiền nhiệm vẫn lạc, bị nhiều đại yêu xâm phạm, hiện giờ tình hình càng thêm tồi tệ, chỉ còn một triệu tín đồ.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn qua, nhận ra người kia chính là Ngự Thiên Giám giám chính Vi Minh Tử. Gọi là Ngự Thiên Giám kỳ thật tương đương như Khâm Thiên Giám của nhân gian, quan sát hiện tượng thiên văn, suy tính việc thời tiết khí hậu.

Nhưng Thiên Đình đương nhiên không giống như phàm gian, đặt tên là Ngự Thiên danh như ý nghĩa, đó là điều khiển thiên ý, tạm thời không nói tới có làm được như vậy hay không, nhưng nghe tên cũng vô cùng khí phách, hơn nữa lại rất có thực quyền.

Thế gian biến ảo, tinh tú vận chuyển, đều nằm trong chức quyền của chức vụ này.

Thản nhiên liếc mắt nhìn người kia, Nhạc Vũ cười lạnh nhìn về phương bắc:

- Nghe nói Yêu hoàng Xa Linh là một trong những đại yêu đó.

Vẻ mặt Vi Minh Tử sợ hãi cả kinh, kinh ngạc nhìn lên Nhạc Vũ, trong mắt hiện ra vẻ khó hiểu. Hắn chần chờ chốc lát, mới mở miệng đáp:

- Thật có việc này, Yêu hoàng Xa Linh bản thể chính là một đầu Hắc Thủy Cự Xà. Sau khi Bắc Minh đại yêu xuôi nam, đã chiếm đoạt hai mươi nước trong phạm vi quản hạt của đế đình, gần triệu dân cư, hơn ngày năm trước còn ra lệnh cho những nước cung phụng giết ngàn ức tín đồ của chúng ta…

Nói tới đây, Vi Minh Tử như nghĩ ra điều gì, thân hình chấn động, trên mặt hoảng sợ ngẩng phắt đầu:

- Xin đại đế hãy nghĩ lại, Xa Linh dưới cấp bậc Đại La Kim Tiên chính là nhân vật đứng đầu đương thời. Vả lại hắn còn có liên hệ sâu đậm với cực bắc Phục Hải đại thánh, theo ý kiến của thần, hiện giờ đại đế cần chăm lo việc nước, lấy việc tăng tín đồ làm chủ yếu.

Cự Linh Thần gãi gãi đầu, không hiểu lời nói của Vi Minh Tử. Đang tốt đẹp dưng không nhắc tới Phục Hải đại thánh làm gì? Nhưng mấy tên Ngọc Tiên quan viên bên cạnh sắc mặt đều đại biến.

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, làm như không nghe thấy lời nói của Vi Minh Tử.

- Hai mươi hai nước, gần triệu dân cư?

Thì thầm một tiếng, Thủy Vân kiếm bên cạnh bỗng dưng phát ra một tiếng khinh minh. Nhạc Vũ vươn người đứng lên, vẫn nhìn về phương bắc nói:

- Huyền Vũ đạo huynh, có hứng thú cùng ta đi tranh tài thêm một lần? Lấy ngàn vạn yêu tu kia tế tinh hồn của ngươi!

Huyền Vũ nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, tiếp theo không đợi Nhạc Vũ nói tiếp, toàn bộ thân hình từ trong đại trận mạnh mẽ thoát ly ra, sau đó hóa thành một đoàn thủy lam quang hoa, đem thân hình Nhạc Vũ cuốn lấy hướng phương bắc lao đi.

Mọi người còn ở lại trong Huyền Thánh Điện hoang tàn đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ lo sợ bất an.

Hai mắt Vi Minh Tử lại thất thần, thì thào nói:

- Sao lại như thế? Nguyên nghĩ đại đế là người có thể phụ trợ, sao lại lỗ mãng như vậy? Thật vất vả mới bức lui một vị đại thánh, vốn phải nhờ vào dịp thanh thế phục chấn củng cố căn cơ mới đúng, hiện giờ lại đi gây thêm Phục Hải đại thánh, đế đình ta làm sao có thể ngăn cản?

Cự Linh Thần gãi gãi đầu, suy tư chỉ chốc lát, tiếp theo không chút do dự liền mạnh mẽ đoạt lấy một tử kim sắc chiến xa hướng theo Nhạc Vũ bay nhanh đi.

Có Huyền Vũ làm bạn khoảng cách vài ngàn vạn dặm chỉ thoáng chốc đã vượt qua. Nhạc Vũ chỉ biết nơi ở của Yêu hoàng Xa Linh thuộc Các Linh sơn, trước đây là sơn môn của một đại tông tu chân phương bắc, nhưng không biết vị trí của ngọn núi kia nằm ở nơi nào.

Nhưng chuyện này cũng không vượt qua được Mục Vọng Khí của hắn. Chỉ một

lúc sau hắn đã trông thấy trên một ngọn núi cao chừng bảy mươi vạn trượng có một cỗ yêu khí xông lên tận trời, mơ hồ còn mang theo khí thế chiến trang hung sát.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa trông thấy ngọn núi kia, bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ lại phát sinh biến hóa.

Khí mang nội liễm, nhưng tử khí nồng đặc như chất lỏng bên trong không những chưa từng sút giảm, ngược lại hương thơm càng nồng, một tia tử khí từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ dồn đến.

- Khí vận của ta không hàng mà còn tăng lên, bên Tuyết nhi cũng đã động thủ sao?

Trong lòng ngực chợt hiểu ra, Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười. Ý niệm tương thông cùng thần hồn của Huyền Vũ, khiến hắc lam thủy quang nâng lên thân hình hắn đáp xuống dưới ngọn núi lớn.

Vừa nhấc đầu nhìn lên đánh giá ngọn núi lớn trước mắt, lấy Khuy Thiên Châu thăm dò linh trận phòng hộ bên trong.

Lúc này Cự Linh Thần đã từ phía sau bay tới, trong tay cầm một Tuyên Hoa cự phủ lớn chừng ba cánh cửa, điều khiển tử kim sắc chiến xa lao nhanh, dừng ngay bên cạnh Nhạc Vũ nói:

- Đại đế, Xa Linh này hung ác ngang ngược, ta tới trợ trận cho ngài.

Theo sát phía sau chính là Cái Văn, hắn cũng giẫm trên một phi toa, chỉ nháy mắt đã đáp xuống bên cạnh Nhạc Vũ, phía sau lưng máu tươi đầm đìa, xương cốt vỡ vụn, nhưng trên mặt lại chiến ý ngập trời, hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Tám trăm roi nặng Cái Văn đã vượt qua, hôm nay chạy tới trợ giúp đại đế một tay, lấy công chuộc tội.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, cũng không ý kiến. Hắn dùng Khuy Thiên Châu nơi ấn đường tiếp tục quan sát linh lực lưu động quanh ngọn núi, cùng trung xu đầu mối linh mạch.

- Hắc Thủy Huyền Linh đại trận sao? Nguyên lai trong Yêu tộc cũng có cao

nhân!

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt cười khinh thường, thân hình bay lên tới hai ngàn trượng, hơi ngửa đầu. Bên kia Cự Linh Thần đã hiểu ý, cao giọng nói:

- Chủ nhân Các Linh sơn Xa Linh có đây không?

Thanh âm vô cùng hùng hồn, quanh quẩn bên trong dãy núi không tan. Ngay khi thanh âm vừa thốt ra, trên đỉnh núi đã truyền ra một tiếng hừ lạnh:

- Cái gì? Đều cút hết cho ta, hôm nay tâm tình ta không tốt, không muốn gặp khách, các ngươi dám chạy tới làm phiền, chẳng lẽ ngại ba roi kia còn chưa đủ?

Trong lúc mơ hồ trên đỉnh núi truyền ra thanh âm chê cười giễu cợt của Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu.

Đôi mắt Cự Linh Thần trợn ngược, hiện lên vài phần tức giận, nhìn thấy sắc mặt Nhạc Vũ không hề biến hóa, chỉ có thể cố nén giận đáp:

- Hôm nay An Thiên Huyền Thánh đại đế đến bái sơn, mời ra gặp mặt!

Trên đỉnh núi thoáng yên lặng, ngay sau đó một tiếng tức giận lại truyền đến:

- Quản ngươi là đại đế gì, hôm nay cũng phải cút cho ta!

Theo tiếng quát, một đạo roi dài màu đen cực lớn phảng phất mang theo toàn bộ thế giới từ không trung quất xuống.

Lệ mang trong mắt Cái Văn chớp lên, trong tay hiện ra một cây thương. Một thương đâm ra, chỉ một thoáng ngân bạch thương mang đột nhiên bắn lên trên không trung.

Ngân bạch sắc quang mang giống như u linh lặng yên không tiếng động xẹt qua trên không trung, cũng không hề mang theo chút gợn sóng, nhưng lại làm kẻ khác cảm nhận được một tia ngạt thở. Thật giống như thời gian cùng không gian pháp tắc đều khóa kín bên trong đạo ngân mang xuyên qua không gian nhỏ hẹp kia. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Sắc mặt Nhạc Vũ nhất thời thoáng động dung, Cái Văn lấy tu vi Thái Ất Chân

Tiên lại nắm giữ thời không pháp tắc đúng là không hề thua kém hắn. Đáng tiếc bản thân đang bị thương tích, nếu không một thương này còn có thể cường thịnh thêm ba phần.

Thương tiên giao kích vang lên vô số âm thanh trầm đục, hai người sử dụng thời không đại đạo lần lượt giao nhau, khiến cả phiến không gian gần như sụp đổ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt vết thương chồng chất trên lưng Cái Văn đã bắn ra vô số máu tươi, hừ lạnh một tiếng, cả người bị đánh bay ra ngoài ngàn trượng.

Mà cự tiên kia thoáng khựng lại, tiếp tục quất xuống, ngay khi sắp quất trúng người Nhạc Vũ, mười lăm linh quang cự luân sau lưng hắn bỗng dưng chuyển đổi chính phản không ngừng, một cỗ cự lực chặt chẽ đem cự tiên trói chặt lại, không cách nào tiến thêm, từng vòng linh quang tràn lan khắp mọi nơi.

Ánh mắt Nhạc Vũ xẹt qua cự tiên, không chút diễn cảm, nhìn lên đỉnh núi lóe ra lệ khí, tiếp theo sau cả Các Linh sơn liền biến thành thủy quốc.

Vô số thủy dịch từ dưới lòng đất phun mạnh ra, trên bầu trời vô số vân khí hội tụ, bầu trời đang quang đãng không mây trong chớp mắt biến thành mưa to như trút nước.

Sóng nước ngập trời như muốn đem Các Linh sơn hoàn toàn bao phủ, từng cơn sóng lớn lan tràn dâng lên, trong nháy mắt đã dâng cao tới hơn hai ngàn trượng, phảng phất như vô cùng vô tận.

Trên đỉnh núi lại truyền đến một tiếng cười to điên cuồng:

- Hay hay hay! Xa Linh ta tại Bắc Minh, tung hoành bao nhiêu năm, nhờ vào thủy thuật kinh sợ bát phương. Dưới Đại La Kim Tiên tự hỏi không có địch thủ. Không ngờ trên thế gian này không ngờ còn có người dám theo ta đấu thủy!

Trên đỉnh núi bắn ra một đoàn lam quang, không những không xua tan đi vân khí, ngược lại còn dẫn dắt thêm càng nhiều tầng mây đen.

Cả ngọn núi lớn đồng thời dao động, một linh trận lập thể khổng lồ mở ra, phảng phất như chổng ngược xuống, mũi nhọn cắm thẳng bên dưới.

Chỉ nháy mắt liền nhìn thấy từng cơn sóng lũ trùng xoát lên, va chạm cùng ngọn

núi lớn, nhấc lên sóng lớn đầy trời.

Vô số yêu tu từ trong núi bay lên không, gần ba mươi Thái Ất Chân Tiên, số lượng Ngọc Tiên lại có tới gần ngàn người.

Thật chậm rãi dùng xu thế bao trùm cả trời đất lao thẳng xuống ba người bên dưới.

Sắc mặt Cự Linh Thần tái nhợt nhưng vẫn cầm chặt cự phủ đứng ngay trước người Nhạc Vũ, Cái Văn khẽ nhíu mày, thần sắc có chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1000: Thủy yêm hùng sơn!

- Uyên Minh này thật sự ngu xuẩn, vào lúc này còn đi trêu chọc Yêu hoàng Xa Linh?

Trên chín tầng trời, lão nhân tay vung phất trần, có chút khó tin nhìn một màn bên dưới.

- Hắn phải có điều gì dựa vào, hay là không biết sau lưng Xa Linh chính là Phục Hải đại thánh nhất mạch? Phục Hải giận dữ, thủy trầm vạn dặm. So với tân tấn Hỏa Nghê đại thánh còn mạnh mẽ hơn một bậc, hắn làm sao có khả năng đối kháng?

Tuyệt diễm đạo nhân ánh mắt lóe ra, bình tĩnh nhìn xuống phía dưới, không nói được một lời. Trên mặt hiện lên vài phần do dự, hành động giờ phút này của Uyên Minh ngay cả hắn cũng không hiểu ra sao, hoàn toàn mù mịt.

Hắn chỉ lờ mờ cảm giác vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế này vừa đi tới dưới chân Các Linh sơn, đã có những cỗ hồn niệm lục tục truyền đến, quan sát toàn bộ phiến khu vực này.

Trong đó còn có mấy hồn niệm vô luận là pháp lực thần hồn còn ngang hàng với hắn, thậm chí bên trong còn có một đạo hồn niệm đến từ khoảng cách hơn mấy chục ức dặm, thuộc về cực tây Nam Chiêm Bộ Châu.

Đột nhiên đồng tử của lão nhân kia co rút lại thật nhanh:

- Hay là hắn có điều gì dựa vào?

Tuyệt mỹ đạo nhân nhẹ giọng hừ lạnh, thu hồi hồn niệm, khẽ lắc đầu nói:

- Sư huynh, người này cũng không phải là kẻ ngu dốt, nếu như không có điều dựa vào, làm sao dám xâm phạm Các Linh sơn? Nhưng Phục Hải đại thánh tuyệt không giống như Nghê Vân kia, có thể dễ dàng ứng phó. Hơn nữa cũng không

có yếu hại nằm trong tay Uyên Minh. Vô luận kết quả như thế nào, ta và ngươi cứ quan sát đã, nhìn xem người này rốt cục có con bài nào chưa lật. Bản thân ta thật mong đợi Uyên Minh này lộ ra được càng nhiều càng tốt…

- Nói cũng phải!

Lão nhân cười xấu hổ, tiếp đó đôi mày trắng nhíu lại:

- Sư đệ, ngươi nói trận chiến này kết quả thế nào? Nói đến Uyên Minh kia quả thật có chút kỳ quái. Vài chục năm trước hãy còn tu vi Thiên Tiên. Chỉ nháy mắt đã tới Thái Ất Chân Tiên cảnh giới. Nắm giữ nhiều thời không đại đạo, còn có mười lăm thần thuật pháp tắc, chẳng lẽ đạt được tinh huyết Huyền Minh…

- Tinh huyết Huyền Minh? Người này có thể đưa tới Huyền Vũ nguyên linh, trong vài chục năm hoàn thành Thủy Vân kiếm quyết, cũng không phải không có khả năng.

Đồng tử tuyệt mỹ đạo nhân co rút lại, sau đó khôi phục như thường:

- Kẻ này sâu không lường được, mặc dù không có Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận trợ giúp, cũng đã có thể so sánh được với Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh cấp! Nhưng Xa Linh lại nhờ địa lợi, Hắc Thủy Huyền Linh đại trận cũng là linh trận đứng đầu thủy hệ, có trận này hỗ trợ, có lẽ đạt kết quả mỗi bên một nửa.

Vừa nói tới đây, trên mặt tuyệt mỹ đạo nhân hiện lên tia sát khí sắc bén:

- Chỉ cần qua hai canh giờ, Bắc Hải Phục Hải đại thánh sẽ tìm đến. Đó chính là lúc đầu người của Uyên Minh sẽ rơi xuống. Nếu hắn không có thủ đoạn ứng phó, nhất định vẫn lạc tại chỗ. Bản thân ta muốn nhìn xem Tử Vân làm sao còn có thể ngồi yên!

…

Dưới Các Linh sơn, Nhạc Vũ vẫn không hề cử động, lạnh lùng nhìn cơn sóng lũ đang bất ngờ thổi quét xuống, mười lăm linh quang cự luân vẫn đang chuyển động không ngừng, tuần hoàn không ngớt.

Ngay khi sóng lũ tràn tới, phía sau Nhạc Vũ nổ lên cự sóng đầy trời, ầm ầm đánh về phía Các Linh sơn. Đem nước lũ đang ập xuống cuốn ngược trở về. Từng tia

dòng nước tràn ra khắp bốn phương tám hướng, tận dụng địa thế nghịch chuyển tràn lên, giống như xúc tua của Nhạc Vũ, một chút tiến lên trên núi, duỗi thân nhập vào bên trong linh trận.

Huyền Vũ cự thú cũng hiện ra thân ảnh, bỗng dưng mở ra mồm to như chậu máu, hướng trên núi hấp nhiếp. Ngay tức khắc hút xuống vô số thủy dịch, toàn bộ thân hình mở rộng tới hai mươi vạn trượng, bảo hộ ngay trước ba người Nhạc Vũ. Tùy ý cho nhiều yêu tu trên đỉnh núi oanh kích cũng không cách nào xuyên qua tầng hắc lam lân giáp bên ngoài.

Cự Linh Thần vừa nhẹ nhàng thở ra, liền thấy được thủy linh lực dao động bên cạnh tăng lên một cấp bậc, xoay người nhìn lại liền thấy trong con ngươi Nhạc Vũ thoáng hiện ra vô số thủy lam phù văn thật nhỏ, lưu chuyển không ngớt.

- Thủy trong thiên hạ, Huyền Vũ vi tôn!

Toàn bộ linh quang cự luân bỗng dưng khựng lại, ngay sau đó một đợt lam quang thật lớn lấy Nhạc Vũ làm trung tâm, lan tràn khắp nơi. Suốt ba mươi vạn dặm phạm vi tính cả Các Linh sơn mạch đều bị bao trùm bên trong.

Hai tay hắn bị gãy còn chưa lành lại, chỉ có thể buông xuôi theo người mà không thể kết ấn. Chỉ dùng thần niệm kéo theo hàng ngàn hàng vạn linh lực, trong mắt lam quang trầm tĩnh, phát ra vẻ băng lạnh thấu xương.

- Tại nơi ta ở, tức là thủy quốc!

Mười lăm linh quang cự luân tiếp tục xoay tròn, chính phản lần lượt thay đổi, tựa như chư thiên liên tục chuyển biến.

Cơn mưa to như trút nước nhất thời càng phát ra thêm kịch liệt. Cuối cùng từng đoàn mưa đá từ trên không trung nện xuống mạnh mẽ.

Từng đợt dòng nước cực lớn từ khắp bốn phương tám hướng hội tụ đến, khiến mặt nước dưới chân Các Linh sơn tăng lên tới vạn trượng.

Ngay sau đó từng đợt sóng nước cao cao nhấc lên, nâng lên ba người Nhạc Vũ, Cự Linh cùng Cái Văn, hướng trên không thăng đi, theo sát ngay sau Huyền Vũ.

Cự thú trước người mỗi lần bước lên trên một bước, sóng nước ngập trời liền

trướng cao ba ngàn trượng.

Chỉ cần bước ra bốn mươi bước đã dâng cao lên tới sườn núi, khí thế ngập trời, cơ hồ đem trọn tòa núi lớn bao phủ hoàn toàn.

Mà giờ khắc này trên đỉnh núi, Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đều song song hít sâu hơi rét lạnh. Trong lòng hai người vốn đang có một nữ tiên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đang ngồi, thế nhưng lúc này cả hai cũng không còn tâm tư đùa giỡn, Nguyên Hổ không tự giác niết chặt bộ ngực nữ tiên trong tay không cách nào khống chế cự lực, khiến nữ tiên nhíu đôi mày liễu, nhưng không dám thốt một lời.

- Uyên Minh này thật không thẹn danh Thủy Kiếm Tiên, xem bộ dáng của hắn chẳng lẽ dự định dùng nước trầm Các Linh sơn?

- Nước trầm Các Linh sơn? Hắn có bổn sự này sao?

Bên trên bậc thang truyền ra một tiếng hừ lạnh. Một nam tử làn da ngăm đen mặt tròn đang khoanh tay đứng ngạo nghễ. Khuôn mặt tròn trịa, dưới miệng lồi ra, hình dạng cực kỳ xấu xí, lại quái dị nói không nên lời. Giờ phút này càng hiện lên vẻ âm lệ, hung hăng dữ tợn:

- Tên tiểu này quả thật có chút bổn sự, khó trách hắn có thể đánh lui Nghê Vân. Nhưng tính tình này lại có chút không biết trời cao đất dày!

Ánh mắt Lang Hiểu hơi đổi, tiếp theo mang theo ý áy náy rút tay khỏi áo nữ tiên, ôm quyền bái dài nói:

- Nói đến còn do huynh đệ chúng ta làm phiền hà Yêu hoàng. Không nghĩ tới tính tình vị đại đế này lại hung hãn đến như thế. Nếu làm Yêu hoàng khó xử, có thể giao ra huynh đệ chúng ta, trừ khử tai họa lần này vậy?

- Đem hai người các ngươi giao ra, trừ khử tai họa lần này? Hắc! Ngươi không cần khích ta, đừng nói đại thánh đã nhận được tin tức chớp mắt sẽ tới ngay, chỉ một mình Linh Xa này cũng không sợ hắn, tiểu tử này thật nghĩ ta không dám giết hắn sao?

Xa Linh cười ha ha, một roi trong tay lập tức quất xuống, hóa thành hơn mấy chục vạn trượng dài, cùng đuôi rắn của Huyền Vũ bên dưới oanh kích vào một

chỗ.

Hai bên quấn lấy nhau, cự tiên màu đen vội vàng rút về, đuôi rắn sau lưng Huyền Vũ cũng lập tức nứt vụn.

Xa Linh giẫm mạnh xuống mặt đất, linh trận trùy hình thật lớn bỗng dưng khuếch trương ra phạm vi mười vạn trượng.

Sóng nước dưới chân núi bỗng dưng nổi lên cỗ lốc xoáy cuồn cuộn, từ khắp bốn phương tám hướng ập tới chỗ Huyền Vũ, hấp lực cuồn cuộn phảng phất như muốn đem Huyền Vũ xé rách vỡ vụn.

Nhưng ngay khi lốc xoáy vừa dựng đứng, Xa Linh chợt cảm thấy trong lòng nhảy mạnh, vô cùng kinh hãi.

Hắn hơi cúi người nhìn xuống bên dưới, vừa lúc nhìn thấy nam tử mặc trường bào băng long màu đen thêu cửu long bát trảo, đầu đội thập nhi lương lưu miện đang xoay chuyển ánh mắt, chỉ cảm thấy sau bức rèm đung đưa, ánh mắt kia tràn đầy vẻ khinh thường mỉa mai.

Ngay sau đó liền nhìn thấy Uyên Minh kia bay lên, đứng ngay trước người Huyền Vũ bước về trước một bước, huyền diệu khó lường.

Ngay sau đó vô số lốc xoáy lập tức dừng phắt lại, cả Hắc Thủy Huyền Linh đại trận bỗng dưng phảng phất giống như bị mắc kẹt lại, dâng cao tới cực điểm đứng im lìm.

Ngay khi trong mắt Xa Linh tràn ngập vẻ khó tin, Nhạc Vũ lần thứ hai đạp xuống hư không, đồng dạng cũng không có gì đặc biệt, tựa hồ giống như đang lững thững dạo chơi, nhưng lại làm người ta có cảm giác vô cùng huyền bí.

Phảng phất như vài bước đó ẩn chứa vô số thiên địa ảo diệu.

- Hồng hoang thủy trận, vô ngã bất phá!

Trong thiên địa lại nhấp nháy lên một trận lam mang kịch liệt. Hắc Thủy Huyền Linh đại trận trong một thoáng ầm ầm nghịch chuyển, từ trên không trung nện xuống mưa đá còn mạnh hơn lúc trước gấp bội lần.

Bên dưới sườn núi Các Linh sơn, vốn đã thành biển nước mênh mông, giờ khắc này càng nhiều sóng lớn nhấc lên, dâng cao tận trời.

Sắc mặt Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu trắng bệch một mảnh, trong lòng Xa Linh co rút lại, hồn niệm điên cuồng tản ra, cuối cùng phát giác vô số tia thủy dịch đang từ tận sâu trong chân núi liên tục tràn vào.

Rõ ràng đã đem trọn trận cơ đại trận hoàn toàn thẩm thấu.

Xa Linh chỉ cảm thấy vô cùng kinh hoàng, thần tình không sao tưởng tượng nổi. Trận này do hắn thỉnh tông sư trận đạo bố trí, tuy bản thân hắn không tinh thông linh trận, nhưng hắn biết được phương pháp điều khiển thật hoàn toàn.

Cho dù là Đại La Kim Tiên đích thân đến hắn cũng có thể ngăn cản được một thời gian.

Nhưng trận chiến hôm nay trong bất tri bất giác đã bị đối phương thoải mái phá vỡ, ngược lại còn chiếm đoạt quyền khống chế trận pháp, trình độ trận đạo bậc này cho dù là vị tông sư kia cũng xa xa không sánh bằng.

Sau một thoáng sợ hãi, hắn lại nổi giận, toàn bộ thân hình chợt vặn vẹo, lập tức hóa thành thân hình cự xà dài mười lăm vạn trượng, quay vòng trên đỉnh núi, phẫn nộ quát:

- Ngu xuẩn, bọn ngươi chẳng lẽ sợ tới mức choáng váng? Còn không làm thịt tên tiểu tử này cho ta!

Mấy vạn yêu tu thần tình mờ mịt trên không trung bỗng dưng bừng tỉnh lại, toàn bộ biến hóa nguyên hình, vô số bổn mạng tiên bảo lại oanh kích xuống.

Nhạc Vũ không chút quan tâm, lần thứ ba đạp tới phía trước, đã dâng lên sáu mươi vạn trượng độ cao, Hắc Thủy Huyền Linh đại trận nghịch chuyển thăng lên không ngừng nghỉ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Một mặt thủy thuẫn khổng lồ ba quang gợn sóng bỗng dưng bay lên trước người Nhạc Vũ, trong chốc lát phía trên thủy thuẫn hiện ra vô số gợn sóng, đem vô số tiên bảo chặt chẽ cuốn lấy.

Huyền Vũ lại ngang ngược cười to, thân hình bành trướng tới hai mươi lăm vạn

trượng, vỗ mạnh xuống, liền đem mấy trăm Ngọc Tiên yêu tu chụp thành thịt nát, sau đó mở miệng khẽ hấp, đem huyết vụ tinh khí vừa nổ tung ra toàn bộ hút vào trong bụng.

Thân hình nhất thời liền che kín một tầng huyết vụ, vẻ mặt lại dị thường thỏa mãn, đôi mắt hướng lên trên không, càng thêm hung lệ.

Hai tay Nhạc Vũ vẫn buông xuôi, không thể thi triển kiếm quyết, chỉ có thể dùng ý niệm điều khiển Thủy Vân kiếm mang theo từng đạo quang mang vô cùng huyến lệ.

Ngay sau đó thanh kiếm hóa thành vô số thủy khí như mưa phùn buông xuống không trung, những nơi đi qua chỉ thấy vô số yêu tu liền rơi xuống, hoặc thân hình bị xuyên thủng, hoặc cả người bị hút sạch thủy khí hóa thành thây khô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1001: Kiếm giết Huyền Xà!

Chỉ trong khoảnh khắc mấy vạn yêu tu trên không trung bị những vũ ti xuyên thấu quét rơi gần phân nửa. Chỉ còn lại trên Ngọc Tiên cảnh đang khổ sở chống đỡ.

Huyền Vũ cự thú lại phát ra tiếng gầm vang điên cuồng như sấm rền, thanh chấn phạm vi trăm vạn dặm. Tiếp đó há miệng hấp mạnh, vô số khí huyết bị Thủy Vân kiếm xét nát liền bay vào trong miệng hắn.

Theo huyết khí tràn đầy rót vào bên trong thân thể, thân hình Huyền Vũ lại tăng vọt bành trướng lên ba mươi vạn trượng, mở ra chiếc miệng khổng lồ như bồn máu, hướng bầu trời mạnh mẽ táp tới!

Lại có mấy trăm Ngọc Tiên, thậm chí yêu tu cấp Thái Ất Chân Tiên đều bị một cỗ hấp lực nhiếp lấy, không cách nào động đậy, rơi vào trong miệng Huyền Vũ, chân rùa cực lớn đánh ra, từng đợt tiếng vang thanh thúy rền rĩ, sau đó không còn chút tiếng động.

Chỉ cần một tầng huyết quang lưu động ngoài lân giáp của Huyền Vũ, khiến phù văn trên mai rùa càng thêm huyền ảo phức tạp lại dầy trọng. Đuôi rắn vung lên, giao kích cùng cự tiên trên bầu trời đánh xuống, lần này không bị hỏng mất mà đem cự tiên hơn mười vạn trượng gắt gao cuốn lấy.

Giữa không trung vốn chỉ còn lại một ít Ngọc Tiên tu sĩ cùng Thái Ất Chân Tiên đang cố gắng chống cự.

Nhưng giờ phút này nhìn xem tình hình, đã biết bên phía Các Linh sơn không ổn chút nào, cơ hồ không chút do dự đều hóa độn quang điên cuồng bỏ chạy.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, sát ý trong mắt lạnh thấu xương, một tia khí tức thô bạo tràn lan khuếch tán, ngay cả Cự Linh cùng Cái Văn đang hộ vệ bên cạnh cũng cảm nhận được hàn ý băng sương.

Khi bước ra bước thứ tư, giẫm lên trên sườn núi, bão lũ đầy trời lại ầm ầm tăng vọt lên sáu mươi lăm vạn trượng, khoảng cách với đỉnh núi chỉ còn lại một bước!

Xa Linh bỗng dưng quát lớn một tiếng, thân thể cuộn chặt đem trọn đỉnh núi chặt chẽ cuốn lấy.

Hiện tại hắn đã không còn cách nào hoàn toàn nắm giữ Hắc Thủy Huyền Linh đại trận trong tay, trong miệng phun ra một ngụm hắc quang, một khắc sau liền có một viên đan hoàn cực đại như lưu tinh oanh kích xuống, những nơi đi qua thời không băng diệt, một cỗ ý niệm lẫm nhiên như muốn đồng quy vu tận xông thẳng xuống.

Thần sắc Cự Linh vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đồng tử Cái Văn co rút lại, nhìn chằm chằm ngân thương trong tay không làm được chút phản ứng, mà Huyền Vũ cự thú khổng lồ chỉ có thể hét lên điên cuồng trong lúc điểm hắc quang kia đã ập tới trước người Nhạc Vũ.

Nhưng ngay khi hai người một thú bàng hoàng kinh hãi, thủy thuẫn trước người Nhạc Vũ đã cấp tốc xoay tròn.

Từ lúc ban đầu còn chưa đủ trăm thước cuối cùng tăng lên phạm vi vạn trượng, thủy thuẫn khổng lồ tựa như lốc xoáy cực lớn cuốn động ngay trước người Nhạc Vũ.

Hắc sắc đan hoàn cực đại oanh kích xuống dưới không hề có chút kích động nào, một tia lực lượng chí nhu đem lực lượng hủy diệt trên hắc sắc đan hoàn tầng tầng hóa giải.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, thả lỏng hai tay bị gãy sau lưng, ánh mắt dừng lại chốc lát trên hắc sắc đan hoàn, liền đi ra bước thứ năm!

Đồng dạng cũng là ẩn chứa vô tận ảo diệu đồng thời gợi ra vô số linh lực lưu, ngay lúc này liền dị biến.

Ngay sau đó linh trận trùy hình cực lớn trên không trung mạnh mẽ khuếch trương, một cỗ cự lực cuồn cuộn đem thân thể Xa Linh mạnh mẽ kích băng!

Lập tức khiến thủy linh lực trên đỉnh Các Linh sơn lập tức tăng vọt hơn mấy lần,

ngay sườn núi cao sáu mươi lăm vạn trượng, lốc xoáy thật lớn cũng đồng thời bành trướng tăng lên tới mười vạn trượng, đem hắc sắc đan hoàn thật lớn nằm ở trung ương vây khốn chặt chẽ!

Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đứng trên đỉnh núi gương mặt đã sớm không còn chút máu. Giờ phút này Nhạc Vũ đang ở gần trong gang tấc, băng sương sát ý đập thẳng vào mặt khiến bọn hắn giá lạnh tới tận xương tủy.

Đưa mắt liếc nhìn nhau, cơ hồ lập tức cả hai bỏ lại cự xà tế ra tiên bảo, hướng phía đông bắc điên cuồng bỏ chạy.

Cái Văn theo bản năng liền cầm ngân thương trong tay đâm ra, Nhạc Vũ đứng phía trước phất nhẹ tay áo, ý bảo hắn không cần truy kích.

Cái Văn thấy thế vẻ mặt không khỏi ngạc nhiên, mặc dù có chút khó hiểu nhưng vẫn buông ra binh khí trong tay.

Xa Linh căm tức quay lại đầu rắn nhìn theo phương hướng hai người kia bỏ chạy, phun ra một đoàn thủy khí.

Tiếp theo thân thể giãy dụa vọt lên dự định bôn đào.

Thân thể thật lớn vươn ra thủy dực thật lớn bay lên mười vạn trượng, Hắc Thủy Huyền Linh đại trận bên dưới liền dâng lên hàng ngàn bàn tay thủy quang đem Hắc Thủy Huyền Xà thật lớn chặt chẽ bắt lấy, sau đó mạnh mẽ từ trên không trung kéo xuống.

Xa Linh gào lên một tiếng phẫn nộ, thân hình vặn vẹo tránh né những bàn tay kia, hình như cũng biết chính mình hôm nay không còn cơ hội bỏ chạy, quay đầu nói:

- Uyên Minh! Giữa ta và ngươi không oán không cừu, cuộc chiến hôm nay chỉ vì hai nghiệp chướng kia dựng lên. Từ nay về sau hai ta không còn ân oán! Vì sao không dừng tay ngưng chiến? Xa Linh này dùng hồn lực đảm bảo tuyệt không ghi thù chuyện hôm nay!

Nhạc Vũ không nói lời nào, đi ra bước thứ bảy, cả Hắc Thủy Huyền Linh đại trận đã hoàn toàn thao tác trong tay hắn.

Vòng xoáy khổng lồ bên dưới trong cùng một thời gian đang cấp tốc co rút lại, vô số thủy quang hóa thành một đám phù triện thủy lam, tầng tầng trùng điệp, đem hắc sắc yêu đan hoàn toàn phong ấn bên trong.

Yêu đan hóa thành một tiểu cầu lơ lửng trước người Nhạc Vũ, đồng tử Xa Linh co rụt lại, trong mắt hiện lên vẻ oán hận.

Cự Linh Thần cũng cực kỳ hả giận, sờ sờ lên vết roi trên mặt. Sau đó hắn trực tiếp vọt tới huy búa nện lên trên đầu cự xà, hung hăng mắng:

- Đến lúc này mới biết cầu xin tha thứ! Lúc trước ngươi không phải thật hung hăng càn quấy? Đánh lão tử thì thôi, còn muốn trảm đầu người của bệ hạ?

Hắn hung hăng đập lên đầu cự xà vài cái, vẫn chưa chịu bỏ qua, còn lấy ra hơn mười hồng sắc quang điểm ném tới, thật không biết là loại thần lôi nào tạc nổ đầu cự xà huyết nhục mơ hồ, sau đó cười vang vô cùng khoái ý.

Xa Linh nổi giận muốn phát điên, hận không thể lập tức nuốt chừng cự hán trước mặt. Nhưng Thủy Vân kiếm còn đang đăm đăm chực sẵn, một cỗ kiếm ý sắc bén thẳng bách thần hồn, làm hắn không dám vọng động chút nào.

Cuối cùng hắn cố gắng dằn nén phẫn nộ, đem đầu rắn phủ phục xuống trước mặt Nhạc Vũ:

- Trước đây Xa Linh ta mắt kém, không nhìn ra được thần uy của đại đế! Vì thế thốt lời nói bậy, thật đáng tội chết! Xin bệ hạ hãy tha thứ tội vô tri, ngày sau Các Linh sơn nhất định nghe theo mệnh lệnh của đại đế làm bất cứ chuyện gì, nếu như có mệnh lệnh, tuyệt không dám trái lời!

- Lời này của ngươi có hỏi qua ý của Phục Hải đại thánh?

Ánh mắt Nhạc Vũ xuyên thấu qua bức rèm che, lạnh lùng nhìn xuống dưới, thấy vẻ mặt giật mình của Xa Linh, khóe môi hừ lạnh:

- Đây là Yêu hoàng phương bắc đó sao? Hắc Thủy Huyền Xà từng tung hoành Bắc Minh Bắc Hải?

Thủy Vân kiếm phiêu phù giữa không trung đột nhiên bắn ra một tia lam quang xuyên thẳng xương sọ đầu rắn.

Mấy vạn đại đạo ẩn chứa bên trong cộng thêm mười lăm loại pháp tắc gia trì, không chút ngăn trở xuyên thấu qua xương sọ huyền xà.

Mang theo máu tươi lẫn dịch não, Thủy Vân kiếm lại kích bắn ra mấy đạo quang mang, bên trong phương bắc Huyền Vũ quần tinh rõ ràng lắng xuống một đạo tinh quang, xuyên thấu qua thân hình cự xà, ý niệm mạnh mẽ hùng hồn trực tiếp càn quét lướt qua.

Nhạc Vũ cũng không dám chạm vào, chỉ lờ mờ cảm giác hồn thức trí nhớ của cự xà đã bị ý niệm mạnh mẽ của Huyền Vũ trực tiếp càn quét phá hủy, ngay tiếp theo sau kể cả mệnh hồn lạc ấn đã biến thành ảm đạm.

Huyền Vũ chợt cười to, leo trèo đi thẳng lên đỉnh núi. Sau đó hai cự trảo chụp lấy xác rắn há miệng nhai răng rắc, lập tức chung quanh chỉ còn lại tiếng vang điếc tai két băng âm sâm.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thao tác Hắc Thủy Huyền Linh đại trận dưới chân đem thần hồn Hắc Thủy Huyền Xà bảo vệ chặt chẽ, tiếp đó hồn niệm dẫn dắt thao tác Thủy Vân kiếm xuyên vào trong bụng cự xà, không bao lâu một đoàn huyết quang bao bọc túi mật khổng lồ màu xanh từ trong bị cuốn ra.

Nhìn thấy vật này, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên một tia dị sắc. Túi mật kia đều là tinh hoa thủy hệ, nếu có thể đem đi luyện đan, cấp bậc dưới Thái Ất Chân Tiên dễ dàng đột phá hai người cùng cấp bậc. Đáng tiếc hắn tu luyện ngũ hành đại đạo, lấy vật này cũng chỉ vô dụng.

Tiện tay thu hồi vào trong tu di không gian, đến phiên thần hồn cự xà tuy đã bị Huyền Vũ hủy diệt thần hồn trí nhớ nhưng vẫn còn không ngừng giãy dụa.

Nhạc Vũ thấy thế khóe môi nhếch lên:

- Nếu không giết ngươi ta làm sao kinh sợ được bắc phương chư yêu? Còn có gần triệu tín đồ trong phạm vi ức dặm này?

Hắn trực tiếp dùng tinh huyết bản thân khắc họa mấy tấm phù triện rồi đem phong ấn hoàn toàn, ném vào bên trong tu di không gian.

Sau đó hắn lại đưa mắt nhìn cự xà, lệ mang lóe lên trong mắt, lại có thêm vài

đoàn huyết dịch hút nhiếp tới trước người hắn.

Huyền Vũ có chút không tình nguyện gầm nhẹ một tiếng, sau đó mới tiếp tục cắn nuốt xà thi khổng lồ.

Nhạc Vũ bay lên không, xa xa nhìn về hướng đông bắc, phương hướng Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đã bỏ chạy.

Chỉ thấy phương hướng hai đạo độn quang bỏ chạy đồng dạng cũng có một cỗ yêu khí mênh mông cuồn cuộn xông thẳng lên trời.

Trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, Nhạc Vũ quay đầu nhìn Cự Linh Thần hỏi:

- Ngoài một ức hai ngàn vạn dặm hướng đông bắc là chỗ nào?

Cự Linh Thần gãi gãi đầu, vẻ mặt lúng túng nói:

- Ta còn chưa từng đi qua nơi xa như vậy, chỉ nghe nói bên kia có một vị Yêu hoàng Thanh Không còn cường đại hơn cả Xa Linh…

Nội tâm Cái Văn nhấc lên trận phong ba ngập trời, bức lui Yêu thánh Vân Nghê đã làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn, mà dùng nước trầm Các Linh sơn chỉ trong vài bước đi, chém giết Xa Linh dễ dàng càng làm cho hắn chấn kinh bàng hoàng.

Mà giờ khắc này lại nghe trong ý tứ lời nói của hắn vị đại đế trước mặt dường như còn chưa chịu bỏ qua, chẳng lẽ hắn hoàn toàn không hề sợ hãi bị Yêu thánh trả thù?

Tâm niệm chợt động, Cái Văn cắn răng tiến lên một bước nói:

- Ngoài một ức hai ngàn vạn dặm chính là Thượng Vân sơn, là lãnh địa của Thanh Không yêu hoàng Dịch Thanh, có giao tình không cạn với Nguyên Hổ và Lang Hiểu, nơi đó có hơn mấy chục tiểu quốc, đều do hai người này nhường ra cho hắn!

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, lạnh lùng cười, bay lên không nói:

- Huyền Vũ đạo huynh, có thể đi rồi!

Huyền Vũ chỉ ăn được một nửa, nghe vậy tiếc nuối nhìn thi xà, sau đó cũng không để ý tới vẻ sợ hãi của Cự Linh Thần cùng Cái Văn, há mồm nuốt vào một khối thịt rắn lớn, sau đó mạnh mẽ hấp vào toàn bộ máu huyết, không chút do dự bay lên cao.

Chỉ trong chốc lát này, trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên có điều cảm giác, chỉ cảm thấy ấn tỳ bên trong tay áo mình đã tiếp tục nảy sinh dị biến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1002: Vận khí tăng nhiều!

- Làm sao có thể? Lấy pháp lực của Phúc Hải yêu thánh từ Bắc Hải tới đây nhiều nhất chỉ hai canh giờ, vì sao nửa đường quay về?

Ngay trong thoáng chốc đầu của Hắc Thủy Huyền Xà bị một kiếm xuyên thấu, lão nhân cầm phất trần đứng trên chín tầng trời cũng quay phắt người nhìn về phương bắc xa xa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nghi.

- Yêu hoàng Xa Linh dù sao cũng là cánh tay đắc lực của hắn, vì sao hắn lại không thèm quan tâm? Hay hắn còn điều gì kiêng kỵ Uyên Minh sao? Tai kiếp lần này chẳng lẽ cứ như vậy cho hắn dễ dàng tránh thoát?

Tuyệt mỹ đạo nhân nắm chặt đôi tay, cảm thấy lồng ngực đầy uất ức buồn bực. Lửa giận trong mắt cơ hồ đã hóa thành thực chất. Hắn thoáng suy ngẫm, bàn tay khẽ vẫy, tên đồng tử vừa rồi lại xuất hiện ngay trước người hắn, vẻ mặt hắn lạnh như băng nói:

- Phương bắc ngoại trừ chuyện con trai của Hỏa Nghê bị giết chết, còn có đại sự gì phát sinh hay không? Chớ có giấu diếm!

Khí tức Thập Linh đồng tử chợt ngưng đọng lại, hồi lâu sau giống như đã nhớ ra điều gì, chần chờ nói:

- Trước đó vài ngày có nghe nói qua một tin đồn. Nói là bên trong Bắc Minh năm xưa Đế Tuấn có lưu lại một viên Cửu Chuyển Kim Đan đã sắp xuất thế. Nhưng lời này thật quá khó tin, ta xem hơn phân nửa là giả dối nên chưa từng báo lên.

- Cửu Chuyển Kim Đan?

Đồng tử lão nhân co rụt lại, trong lòng kinh nghi nhìn qua đạo nhân tuyệt mỹ:

- Năm xưa Đế Tuấn đúng là cầu được hai viên Cửu Chuyển Kim Đan ở chỗ sư

bá. Hai viên tiên đan này một dành cho con trai thứ mười của Đế Tuấn sử dụng, một viên khác không rõ nơi nào. Nhưng theo ta được biết, mặc dù viên Cửu Chuyển Kim Đan kia chẳng biết đi đâu, nhưng quả quyết không thể xuất hiện ngay tại Bắc Minh!

Đạo nhân tuyệt mỹ nhắm mắt không đáp, lẳng lặng suy diễn, hồi lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng:

- Hảo thao lược! Ta tự hỏi tính toán vô song, nhưng vẫn còn kém hơn người này một bậc. Một viên Cửu Chuyển Kim Đan làm phương bắc chư yêu đều không dám vọng động. Thật không biết xuất từ bút tích của người nào? Là Tử Vân tán nhân hay là từ vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc kia?

Lời vừa rơi xuống cả ba người đều chợt nhận thấy, xa xa nhìn xuống dưới, chỉ thấy phương hướng Các Linh sơn không ngờ có một đạo tử sắc khí trụ khổng lồ đang xông thẳng lên trời.

Khác với trước đó, trong tử sắc kia ẩn chứa thêm một tia kim sắc. Chín đầu Chân Hoàng cùng chín đầu Chân Long hư ảnh quay chung quanh khí trụ tử sắc xoay quanh vũ động.

- Cửu Long Cửu Hoàng? Thái Ất Chân Tiên cảnh giới…

Lão nhân kêu lên một tiếng kinh dị, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, trong mắt hiện đầy vẻ âm sâm:

- Đây là Đế Hoàng Tử Khí! Vận khí của Uyên Minh không ngờ lại hưng thịnh đến như thế! Mười tám đầu Ngọc Tiên cảnh giới Chân Hoàng Chân Long không ngờ được gia trì thúc đẩy lên cảnh giới Thái Ất Chân Tiên!

Thở sâu một hơi, lão nhân cố gắng làm khí tức của mình bình phục lại, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ cười khổ nói:

- Sư đệ, ta và ngươi mưu tính xem ra lần này đã thất bại! Khối Long Hoàng An Thiên Tỳ kia hôm nay đã có được An Thiên Lực chân chính, trấn áp khí vận đế đình! Ít nhất trong vòng trăm năm, thật khó thể làm gì được hắn.

Hàm răng đạo nhân tuyệt mỹ nghiến lại, gương mặt trướng lên đỏ bừng. Tầng mây mù bị một cỗ lực lượng khó hiểu không ngừng xé rách nứt toác phát tiết ra

cơn giận tràn đầy trong lòng hắn.

- Tử Vân, Uyên Minh, Lý Trường Canh!

Khi mấy chữ này phun ra từ miệng đạo nhân xinh đẹp kia, phảng phất như đến từ tận sâu trong cửu u, làm kẻ khác vô cùng âm hàn.

…

Trên Các Linh sơn, Nhạc Vũ đã lấy ra Long Hoàng An Thiên Tỳ hấp thu vận khí tụ tập.

Tử sắc khí trụ mênh mông cuồn cuộn ước chừng duy trì được chốc lát mới biến mất. Mà Cửu Hoàng Cửu Long vẫn chưa ẩn vào bên trong ấn tỳ, lại hóa thành những điêu khắc quấn quanh trên An Thiên Tỳ.

Cự Linh Thần tươi cười hớn hở nhìn xem, mà vẻ mặt Cái Văn càng thêm cung kính, trong con ngươi mơ hồ lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng, ngay cả vẻ sầu não trước kia cũng đã giảm sút vài phần.

Vận khí nhiều như vậy đã không còn gì kiêng kỵ!

- Chỉ gần ba ngày thời gian đã thăng lên tới nhị phẩm hậu thiên linh bảo sao? Bảo vật khí vận quả nhiên có chút linh kỳ! Nhưng khí vận vô duyên vô cớ bùng cháy mạnh mẽ như vậy, nghĩ đến cùng là nhờ tru diệt Xa Linh mà ra, mà kết quả về Cửu Chuyển Kim Đan bên Tuyết nhi cũng đã bắt đầu khuếch tán.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, đợi khi động tĩnh trong Long Hoàng An Thiên Tỷ thoáng dừng lại, lúc này mới phẩy tay áo thu hồi vào trong tu di không gian.

Giẫm lên mai rùa, Huyền Vũ liền hiểu ý hưng phấn gào lên, vung mạnh đuôi vẫy thủy dực hướng đông bắc hóa quang bay đi.

Mặc dù độn quang cực nhanh, nhưng đợi đến khi ba người một thú đi tới ngoài một ức hai ngàn vạn dặm, Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đã sớm chui vào trong núi không còn thấy bóng dáng, Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới, thúc giục Khuy Thiên Châu xem xét Thượng Vân sơn. Chỉ sau một lúc lâu ngạc nhiên nói:

- Thanh Phong Hóa Vật trận? Linh trận nơi này lại đơn giản như vậy?

Nếu đem so sánh với Các Linh sơn, Xa Linh tỉ mỉ bố trí Hắc Thủy Huyền Linh đại trận chứng thật hơn xa đại trận nơi này vô số lần. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Cái Văn nghe vậy liền giải thích:

- Thanh Không yêu hoàng Dịch Thanh Không bản thể chính là một đầu Thanh Dực Ưng. Tốc độ di chuyển vô song, Kim Tiên bình thường cũng thật khó đuổi kịp. Vì vậy đối với sơn môn của chính mình hắn cũng không dụng tâm bố trí. Vô luận gặp đại địch nào, có thể đánh thắng được liền đánh, không được thì chạy trốn. Nếu thực lực không chênh lệch quá nhiều, hắn sẽ gắt gao dây dưa, âm thầm đánh lén, thẳng đến khi đối phương mệt chết mới thôi. Phương bắc Thái Thanh Huyền Tiên cảnh vô luận thực lực mạnh mẽ ra sao, đều không muốn dễ dàng trêu chọc hắn.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe tinh mang, trong lòng thầm nhủ người này đúng là hiểu được phương pháp đánh du kích là quan trọng, hắn cũng không để trong lòng, hạ xuống ngay dưới chân núi.

Cự Linh Thần cũng không đợi Nhạc Vũ lên tiếng, đã hét to:

- Thanh Không yêu hoàng có đây không? An Thiên Huyền Thánh đại đế tiến đến bái sơn!

Mới trải qua việc chém giết Xa Linh, vào lúc này giọng nói của Cự Linh Thần mười phần hùng hồn, âm ba cuồn cuộn thẳng chấn ngoài mười vạn dặm.

Chỉ một lát sau trên đỉnh núi thanh quang chợt lóe, hạ xuống dưới chân núi. Một thanh bào đạo nhân có chiếc mỏ nhọn hoắc xuất hiện, cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nhạc Vũ. Tiếp theo xa xa lại có một bạch một hắc độn quang đã tìm đến. Sau khi hạ xuống đồng dạng cũng hiện ra hai thân ảnh. Một người mặt trắng không râu, thân mặc đạo bào. Người kia tướng mạo tuấn lãng, toàn thân giáp trụ, một thật khí tức phù giáp mạnh mẽ, so sánh với Thanh Không yêu hoàng cơ hồ ngang nhau.

Sắc mặt Cự Linh Thần khẽ biến, Cái Văn cũng nhíu mày. Ba người này đều phân chia chiếm lĩnh một phương, tạo ra xu thế như vây kín xung quanh. Ba cỗ sát ý không chút che giấu lôi cuốn yêu lực mênh mông cuồn cuộn thẳng bách mà đến.

Ép tới mức hai người không thể mở lời, chỉ cảm thấy vô cùng biệt khuất!

Bạch diện đạo nhân trước tiên mỉm cười, hướng Nhạc Vũ chắp tay thi lễ nói:

- Ý tứ của đại đế đến đây, chúng ta đã biết được! Chỉ là trước kia chúng ta đã thiếu nhân quả không nhỏ với Nguyên Hổ và Lang Hiểu, không thể không cứu. Xin đại đế hãy cho chút mặt mũi, buông tha cho hai người bọn hắn!

Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đang phiêu phù ngay giữa sườn núi phía xa xa. Trên mặt ngoại trừ vài phần đắc ý, cũng chỉ còn lại vẻ cười lạnh mỉa mai, lộ ra ý tứ ngươi làm sao khó dễ được chúng ta?

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ thản nhiên quét mắt nhìn ba người trước mặt:

- Nếu như ta nói không thì sao?

Sắc mặt Dịch Thanh Không nhất thời càng lộ vẻ âm trầm, hắc giáp nam tử lộ ra sát khí, khóe môi khẽ giật lên.

Mà bạch diện đạo nhân lại cười ha hả, ngữ khí trầm nặng thêm vài phần:

- Nếu thật như thế, chúng ta tự nhiên khó tránh khỏi một cuộc chiến. Nói không chừng hôm nay An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc như ngươi sẽ phải vẫn lạc ngay nơi này!

Lời của hắn vừa dứt, chỉ thấy Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong tay áo bay vút ra một quả chuông màu tím nhạt, thấy gió liền trướng, hóa thành trăm vạn trượng, hướng ba người chụp xuống.

Tốc độ của Dịch Thanh Không nhanh nhất, nháy mắt đã ra ngoài vạn dặm, nhưng vẫn bị chuông lớn chụp vào bên trong, mà hắc giáp nam tử tuy chậm hơn một đường, nhưng lại dùng thổ độn pháp chui vào trong lòng đất, chỉ tích tắc tránh né được Trấn Thế Chung bao phủ.

Chỉ có bạch diện đạo nhân vừa hóa thành bạch quang đã bị trói buộc chặt chẽ!

Mà hai người trong chuông cơ hồ đều kinh hoảng, phát ra tiếng kinh ngạc kêu to.

- Đây là tiểu thiên thế giới!

Bạch diện đạo nhân còn đang kinh ngạc, trên bầu trời đã có một khối ấn tỳ lớn chừng mười vạn trượng thẳng áp xuống, Cửu Long Cửu Hoàng giao nhau triền nhiễu, ở bên trong tiểu thiên thế giới càng thêm thanh thế bá tuyệt.

Bạch diện đạo nhân vội vàng phun ra một tòa kim tháp kháng cự lại ấn tỳ. Một tiếng ầm ầm nổ vang, phía trên ấn tỳ được gia trì pháp tắc tiểu thiên thế giới, lại gia tăng thêm vạn đầu Chân Long lực, ép kim tháp trầm xuống, làm bạch diện đạo nhân gần như muốn hộc máu. Toàn thân cơ thể cơ hồ vỡ vụn, lại hộc ra một viên yêu đan mới ngăn được xu thế ấn tỳ rơi xuống.

Khó khăn lắm mới thoáng cản trở, vừa hóa thành bản thể, lại có một đạo lam quang từ hư không xuyên đến.

Không cho hắn chút cơ hội phản ứng, đạo lam quang đã hoàn toàn xuyên thủng mi tâm của hắn…

Ngay sau đó một tia Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí tàn sát va chạm bừa bãi trong thân thể hắn, xé rách hoàn toàn.

Bạch diện đạo nhân phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó từ xa xa bốn mươi viên châu màu lam toàn bộ đánh tới, một bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu đem nhục thể của hắn hoàn toàn oanh tán.

Tiếp theo Long Hoàng An Thiên Tỳ bỗng dưng áp xuống, đem tia huyết nhục cuối cùng trực tiếp áp thành bụi phấn, không còn khả năng dùng máu sống lại!

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong tiểu thiên thế giới, Nhạc Vũ chắp tay lẳng lặng nhìn Huyền Vũ cự thú đang dây dưa với Thanh Không yêu hoàng không ngớt.

Đợi đến khi hồn niệm cảm giác được khí tức của bạch diện đạo nhân đã hoàn toàn biến mất vô tung, trên mặt Nhạc Vũ mới hiện lên vẻ cười lạnh.

Ba hồn niệm khẽ động, Thủy Vân kiếm cùng Huyền Thủy Thiên Linh Châu nháy mắt bay trở về, Long Hoàng An Thiên Tỳ trong nháy mắt rơi vào tay hắn, Nhạc Vũ liền cảm giác được khí vận bên trong lại bạo tăng! Hắn lạnh lùng nhìn thoáng qua Thanh Dực yêu cầm khổng lồ lớn tới mười vạn trượng đang điên cuồng giãy dụa, cố gắng thoát ly khỏi tiểu thiên thế giới ở xa xa.

Tay áo Nhạc Vũ phất lên, Long Hoàng An Thiên Tỳ liền hóa thành phạm vi trăm vạn trượng, ầm ầm áp chế.

Ngay khi thân hình của Thanh Không yêu hoàng vừa trầm xuống, một đạo thủy lam kiếm hoa lạnh thấu xương bỗng dưng từ trong tay Nhạc Vũ bắn lên, trực tiếp đem thân hình Thanh Không yêu hoàng vung thành hai đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1003: An Thiên Huyền Thánh!

Thanh Không yêu hoàng bị một kiếm chém làm đôi, nhưng sinh cơ vẫn chưa đoạn tuyệt, đôi mắt thật lớn nhìn trừng trừng hắn, Nhạc Vũ chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt sợ hãi, oán hận, hối hận còn có tia cầu xin như vậy. Đủ loại cảm xúc hỗn hợp chung một chỗ, khóe môi hắn nhếch lên, làm như không nhìn thấy, thủy lam kiếm hoa lại nhấp nháy bay lên, đem đầu yêu cầm khổng lồ chém đứt ngang, cộng thêm một kiếm trước đó, thân thể khổng lồ liền chia ra làm bốn!

Huyết vũ bay tung đầy trời, Long Hoàng An Thiên Tỳ giữa không trung cũng mạnh mẽ áp xuống, đem Thanh Không yêu hoàng chấn thành dập nát!

Huyền Vũ hưng phấn gầm lên, mở to miệng mạnh mẽ hấp thu khí huyết tinh nguyên. Thân hình mặc dù còn chưa bành trướng, nhưng giáp xác đã vô cùng ngưng thật, hiện lên tia sáng bóng rạng rỡ.

Nhạc Vũ lắc mình rời khỏi tiểu thiên thế giới, Trấn Thế Chung cùng Long Hoàng An Thiên Tỳ phiêu phù bên cạnh, lạnh lùng nhìn về phía Thượng Vân sơn, những Yêu tộc sống nương nhờ dưới sự bao che của Thanh Không yêu hoàng đã sớm bỏ chạy tứ tán bốn phía. Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu vừa thấy tình hình không ổn, đã chạy trốn về phía bắc, trong mắt đều là vẻ kinh hoàng, kinh hãi với sự tàn nhẫn quả quyết của Nhạc Vũ, cũng kinh ngạc với thủ đoạn của vị An Thiên Huyền Thánh đại đế mới nhậm chức kia. Tam đại yêu hoàng liên thủ nói giết liền giết, không hề do dự! Pháp lực thần thông đã xa xa vượt khỏi Thái Thanh Huyền Tiên bình thường!

Trong khoảnh khắc hai người đều vô cùng hối hận, là lần đầu sinh lòng hối hận, sớm biết như thế lúc trước cần gì làm vậy? Tận tâm tận lực đi theo vị đại đế này, hoặc còn có cơ hội xưng hùng phương bắc. Ít nhất không cần phải lo lắng về tính mạng!

Lang Hiểu bay sau cùng, nhìn Nguyên Hổ đang chạy nhanh trước mặt, lần đầu

tiên trong mắt hiện lên vẻ oán giận, nếu không phải hắn ngu xuẩn lỗ mãng, chính mình làm sao rơi xuống hoàn cảnh thảm như vậy?

Nhạc Vũ vẫn đứng yên dưới chân núi, dùng pháp lực truyền vào hai mắt chuyên chú nhìn hai yêu tu đang bỏ chạy, cũng không hề có hứng thú đuổi theo. Chỉ riêng hắc giáp nam tử còn chưa kịp chạy trốn lại làm cho hắn có chút để ý tới. Ngay khi hắn vừa xuyên ra khỏi tiểu thiên thế giới, người này đã dùng phương pháp độn thổ bỏ trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tốc độ cực nhanh, không thấp hơn Thái Thanh Huyền Tiên phi độn, quả nhiên vô cùng thần diệu.

- Người kia là ai? Độn Thổ Pháp tuyệt hảo!

Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt, tò mò nhìn Cái Văn cùng Cự Linh Thần. Mới vừa rồi do Cái Văn ra tay dùng ngân thương cùng Cự Linh Thần hợp lực ngăn trở hắc giáp nam tử được chốc lát để hắn tru diệt bạch diện đạo nhân kia. Nhưng vết thương sau lưng Cái Văn không khỏi nứt toác, máu tươi đầm đìa. Cái Văn cũng không thèm để ý tới, giải thích:

- Người này tên là Giáp Thiên Không, cũng là yêu hoàng một phương. Bản thể là một đầu Tê Tê, chỉ có huyết mạch trung giai thần thú, nhưng một thân độn thổ kỳ thuật thiên hạ ít người làm gì được hắn! Nhưng sơn môn của hắn không phải ở đây, cũng không ở Nam Chiêm Bộ Châu, mà là thuộc cực bắc Bắc Hải, Bắc Câu Lô Châu! Thật không biết vì sao người này lại ở nơi đây!

- Một con Tê Tê?

Nhạc Vũ híp mắt, tiếp theo liền bay lên trời, dùng Súc Địa Pháp không nhanh không chậm đi về hướng Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đã bỏ chạy.

Ngay sau đó Huyền Vũ cự thú đã lao ra khỏi Trấn Thế Chung, hóa thành vô số thủy lam quang hoa đánh về phía những yêu tu đang bỏ chạy, những nơi đi qua, vô luận là Ngọc Tiên Thiên Tiên hay Thái Ất Chân Tiên cảnh đều trong khoảnh khắc bị hút đi toàn bộ máu huyết, hóa thành thây khô.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, thẳng đến khi phát giác Huyền Vũ cũng không cần hắn cung cấp pháp lực đã có thể chính mình duy trì hình thể, nên không còn tiếp tục lo lắng, bay tiếp về hướng bắc.

Nửa canh giờ sau đã đi theo Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu cách xa chừng vài ngàn

vạn dặm. Từ rất xa đã có thể nhìn thấy mấy tòa núi cao, từng dãy núi liên miên trùng điệp. Nhạc Vũ dùng Vọng Khí Pháp nhìn vận khí tinh quang, không khỏi nhướng mày:

- Đây là nơi nào?

Cái Văn còn đang cau mày, Cự Linh Thần đã giành đáp trước:

- Nơi này ta nhận được! Núi này gọi là Thương Mộc sơn, có hai vị yêu hoàng chiếm cứ. Chính là một đôi tỷ muội, xưng là Song Liên đạo nhân. Nghe nói bản thể là một gốc Tiên Thiên Tịnh Đế Liên biến thành, đã tu hành mười mấy vạn năm…

- Song Liên đạo nhân?

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, đang định đi tới, đã thấy trên đỉnh Thương Mộc sơn xa xa bay ra một đạo thanh quang đánh thẳng về hướng độn quang do Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu biến thành, đem hai người đánh văng ngược ra xa. Tiếp theo một thanh âm nữ tử trong vắt xa xa truyền đến:

- Tỷ muội ta đang bế quan tu hành, không tiện đãi khách, xin mời hai vị khách quý quay về! Nếu có chuyện quan trọng xin chọn ngày khác hãy đến!

Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu kinh sợ, mắt thấy Nhạc Vũ từ phía sau đi tới, đã càng đuổi càng gần, chỉ đành miễn cưỡng cắn răng chuyển đổi phương hướng phi độn về hướng đông. Nhạc Vũ híp mắt liếc nhìn xuống Thương Mộc sơn, chỉ thấy hai nữ tử đang hướng tới bên này khom người hành lễ, vẻ mặt ngưng trọng cung kính. Hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, xoay người tiếp tục đuổi theo độn quang của hai người kia.

Vẫn như trước không nhanh không chậm, truy ở phía sau chừng mười vạn dặm, khiến cho Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu phải cắm đầu toàn lực bỏ chạy như bay.

Theo hướng đông chừng bảy ngàn vạn dặm, chợt nhìn thấy phía trước có một tòa núi lớn cao tới tám mươi bảy vạn trượng, dựng thẳng xuyên mây.

Đường dày phi độn, Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đã sớm kiệt lực, nhất thời trong mắt lộ ra vẻ thả lỏng. Nhưng còn chưa kịp chạy tới gần, liền có một người hiển lộ thân hình ngay trên không trung.

Người này khoảng chừng bốn mươi tuổi, mái tóc đã hoa râm, phất nhẹ tay áo đã xuất ra một cỗ cự lực trực tiếp gạt bay hai người ra ngoài mấy ngàn vạn dặm, thoáng thở dài nói:

- Hai vị đạo hữu, tuy ta và các ngươi còn chút giao tình, nhưng vẫn còn chưa đủ để Thác Bạt Vân Hạo này chết vì các ngươi! Chẳng lẽ cho tới giờ khắc này mà hai vị còn chưa chịu hiểu, vị đại đế kia chỉ là muốn mượn hai ngươi làm lý do, giết chết chúng ta? Nơi này không phải nơi có thể bảo mệnh cho hai vị, xin hãy thay nhà khác! Ở phía nam Bắc Hải này, chỉ sợ không có người nào đủ khả năng bảo hộ hai vị đạo hữu!

Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu đều rã rời toàn thân, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng. Trong lòng bọn hắn cũng đã hiểu được, nhưng ngay khi sắp nắm bắt được hi vọng thoát chết nhưng lại bị Thác Bạt Vân Hạo chính miệng vạch thẳng, lại làm cho bọn hắn cảm giác được thực tế vô cùng tàn khốc. Bọn hắn nhìn ra xung quanh, chỉ cảm thấy vô luận trốn về phương nào cũng chỉ còn một chữ chết mà thôi. Lên trời không đường, xuống đất không cửa…

Mười vạn dặm xa xa, Nhạc Vũ cũng chẳng thèm tiếp tục chờ đợi, từng bước một đi tới, chỉ vài lần hô hấp đã đi tới trên bầu trời. Hắn đưa mắt nhìn nhìn trung niên tóc hoa râm kia một thoáng, tiếp theo chấn mạnh tay áo, Thủy Vân kiếm đã bắn ra một đạo kiếm quang mênh mông cuồn cuộn, mặc dù không dùng lực lượng của tiểu thiên thế giới nhưng đó có Huyền Thủy Thiên Linh Châu rót vào vô số thủy linh lực, mấy vạn đại đạo pháp tắc cùng mười lăm thần lực pháp tắc hợp thành một kiếm, thế không thể đỡ, trực tiếp đem bảo vật hộ thân của hai người kia chấn thành dập nát. Tiếp theo kiếm quang quét ngang, làm bắp chân hai người đứt ngay tận gốc!

- Triệu tập không tới, một kiếm này trừng phạt tội bất kính của hai ngươi!

Dứt lời bỗng dưng tiếp tục bắn ra một đạo lam sắc kiếm quang, nhấp nháy thanh không, đem phần eo hai người mạnh mẽ chém đoạn.

- Chỉ lệnh của ta, nhắm mắt làm ngơ, kiếm thứ hai, trừng phạt tội chống lệnh của các ngươi!

- Tội đáng thiên đao vạn quả!

Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí đánh vào thân thể, tựa như lăng trì đem thân hình hai người chém nát thành ngàn mảnh! Ngay sau đó, kiếm thứ ba chém ra, kiếm hoa chói mắt huy hoàng, lôi cuốn bất thế oai vũ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Dám giết sứ giả truyền tin, tội đại nghịch bất đạo! Kiếm thứ ba, cho thần hồn các ngươi câu diệt!

Kiếm quang mênh mông cuồn cuộn thẳng chém xuống, đem thân thể còn lại của Nguyên Hổ và Lang Hiểu cùng nguyên hồn lạc ấn toàn bộ hết thảy còn lưu trên thế gian, đều càn quét sạch sẽ!

Tiếp theo Thủy Vân kiếm hóa thành lam quang, thu vào trong tay áo hắn.

Giết xong hai người này, Nhạc Vũ lại nhìn về phía trung niên tóc hoa râm kia nói:

- Ngươi cùng hai vị Song Liên đạo nhân kia thật sự thông minh. Nhưng ngày sau hãy tự thu xếp ổn thỏa!

Trung niên cười khổ, chắp tay nói:

- Thác Bạt Vân Hạo gặp qua đại đế! Không biết bệ hạ có thể nghe ta một lời? Kỳ thật yêu tu chúng ta, cũng không phải ai ai đều như Xa Linh cùng Thanh Không, vô cùng hung ác, khăng khăng muốn làm kẻ địch của đế đình. Mặc dù là Thanh Không yêu hoàng cũng không phải không thể thuyết phục. Nếu đại đế muốn xưng hùng phương bắc, tốt nhất đừng dùng thủ đoạn cực đoan như vậy…

Nhạc Vũ cũng không trả lời, đưa tay phải vỗ nhẹ lên Long Hoàng An Thiên Tỳ, thản nhiên nói:

- Nếu yêu tu các ngươi có thể chính mình thu liễm, đó không còn gì tốt hơn! Nhưng hành vi ngày trước của các ngươi, trẫm có chút không tin được. Sau ngày hôm nay, đế đình hành cung, trong vòng bảy triệu dặm, vô luận nhân tộc yêu tu, phàm ai dám lấy nhân tộc phàm nhân làm thực vật, trảm! Lấy Thanh Không Xa Linh làm gương, yêu tu các ngươi khi đó đừng nói ta không cảnh cáo trước!

Vừa nói xong, bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ lại có chùm tử khí xông lên bầu trời. Mặc dù không kinh động như lúc trước, nhưng kim mang nồng đậm

trong tử khí càng tăng thêm thật rõ ràng. Trên mặt Cát Văn liên tục lóe lên quang mang, kích động không cách tự kìm chế bản thể, trong ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ, tràn ngập quang mang hưng phấn chưa từng có.

Nhạc Vũ cười dài, tụ bào phất nhẹ, liền đem Long Hoàng An Thiên Tỳ thu vào tay áo, xoay người nghênh ngang rời đi. Chỉ lưu lại Thác Bạt Vân Hạo sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt thâm u, nhìn theo ba người.

Hướng đế đình hành cung trở về, đoạn đường này không chỉ Cự Linh Thần vô cùng hưng phấn, ngay cả Cái Văn cũng tinh thần chấn hưng lồng ngực phập phồng. Bay chưa tới ngàn vạn dặm, liền thấy Huyền Vũ cự thú chợt ợ lên một hơi, hướng nơi này bay tới. Vừa bay tới trước mặt Nhạc Vũ, đã hộc ra mười sáu viên lam quang hạt châu.

- Huyền Thủy Thiên Linh Châu?

Nhạc Vũ ngạc nhiên cầm vào trong tay, thật không biết lần này Huyền Vũ đã có thể điều động càng nhiều lực lượng hay do thủ pháp đã trở nên thành thạo, mười sáu viên lam châu rất sáng, rõ ràng chất lượng vượt xa hai lần trước, uy lực càng mạnh mẽ. Có thể sử dụng được ít nhất là hơn năm ngàn năm. Huyền Vũ đắc ý gật gật đầu, tiếp theo thân hình khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, tán đi thủy dịch, chỉ còn lại chừng lòng bàn tay, bay tới trước người Nhạc Vũ, đáp lên vai trái của hắn, sau đó bộ dạng uể oải xoải người rụt đầu như nằm ngủ.

- Mượn khí huyết của ba Thái Thanh Huyền Tiên, đã ngưng tụ ra thực thể chân chính rồi sao?

Nhạc Vũ còn đang cảm thấy tò mò chuẩn bị nghiên cứu, bỗng dưng lòng có nhận thấy, lạnh lùng nhìn lên phía trên chín tầng trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1004: Hậu Thổ đến

Một cỗ ý niệm như nước cuộn trào từ trên tầng mây dày đặc thẳng tràn xuống, Cái Văn cùng Cự Linh hoàn toàn không chút cảm giác.

Chỉ có Nhạc Vũ có thể cảm giác được hồn thức mạnh mẽ ẩn chứa sát ý như ngọn núi lớn áp bách đè ép thẳng tới hắn.

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, chắp tay nhìn lên trên không, thân hình lẫn thần hồn đều lù lù bất động. Bên trong con ngươi lộ ra hàn ý nhè nhẹ, không chút lui nhường đối diện thẳng thừng ánh mắt bên trên tầng mây nhìn xuống.

Phảng phất như có hai cỗ điện lưu va chạm lẫn nhau, giữa không trung nổi lên tiếng vang nổ tung.

Ngay sau đó trên vai Nhạc Vũ, Huyền Vũ vốn đã hóa thành bộ dáng của một tiểu quy cũng ngẩng đầu lên, như uể oải nhìn lên trên không.

Bỗng dưng một tiếng hừ lạnh truyền đến, mây mù trùng điệp lập tức bị phá vỡ, một đạo nhân dung mạo tú lệ tới cực điểm không cách nào phân biệt được là nam hay nữ từ trên tầng mây chậm rãi đi từng bước tới trước người Nhạc Vũ.

Hắn đánh giá Nhạc Vũ từ trên xuống dưới, trong mắt đạo nhân tú lệ có vẻ dị thường phức tạp:

- Đệ tử ký danh Dịch Linh Tử của ta ở chỗ của ngươi? Trả lại cho ta…

- Từ Hàng đạo tôn?

Nhạc Vũ nhíu mày, hàn ý trong mắt càng lạnh thấu xương. Tuy là Đại La Kim Tiên nhưng ngữ khí của người này vô cùng bá đạo, thật làm người khác vô cùng khó chịu.

Dời ánh mắt sang nơi khác, Nhạc Vũ thản nhiên đáp:

- Tuy Dịch Linh Tử là đệ tử ký danh của Xiển giáo các ngươi, nhưng cũng là người lệ thuộc Thiên Đình chúng ta. Lần này phạm thượng, bố cục mưu hại bổn quân, không thể không trừng phạt…

Ánh mắt Từ Hàng nhất thời lộ ra tia lệ mang, vô cùng sắc bén. Hồn niệm vốn đang bảo trì thản nhiên uy áp lại bỗng nhiên chuyển sang vô cùng cuồng bạo, một khắc trước vẫn còn uyển nhược như núi, lù lù trầm hùng, ngay sau đó lại phảng phất như hỏa diễm đánh ập tới, khí thế hừng hực, vô cùng thô bạo.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, dù hiện tại thần hồn của hắn đã ngang hàng với Thái Thanh Huyền Tiên chân chính, nhưng giờ phút này cũng cảm giác được vài tia áp lực. Nhưng ngay sau đó trong tay áo hắn truyền ra thanh âm chấn vang kịch liệt, Long Hoàng An Thiên Tỳ tự động thoát ra khỏi tay áo của hắn, một cỗ tử khí mênh mông cuồn cuộn bao bọc quanh thân, giống như không hề để ý tới hồn áp bàng bạc đang tràn tới.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên quang mang, nhìn nhìn ấn tỳ ngay trước người. Đây là bảo vật vận khí, nhân gian đế vương chỉ cần có hoàng khí hộ thân, như vậy mặc dù là Đại La Kim Tiên cũng không nguyện động tới họ chút nào.

Huống chi giờ phút này tử kim khí mang bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ chỉ kém hơn trung nguyên nhân hoàng chút ít.

Hành trình Thiên Đình, Thiên Đế cùng Lý Trường Canh tuy không hảo cảm với hắn, nhưng chỉ đưa vật này cho hắn cũng đã giúp ích rất nhiều.

Vẻ mặt Từ Hàng đạo nhân càng thêm âm trầm, đồng dạng cũng đưa mắt nhìn ấn tỳ, ánh mắt lóe lên chốc lát, mới hừ lạnh một tiếng:

- Rốt cục ngươi muốn cái gì, cứ mở miệng đi. Đừng lòng tham không đáy…

Nhạc Vũ nhẹ nhàng cười, vẻ mặt ngược lại liền trầm tĩnh, khẽ lắc đầu nói:

- Ta cũng không muốn cái gì của ngươi, nếu đạo tôn nhất định đòi lấy Dịch Linh Tử, có thể thỉnh Thiên Đế hạ chỉ, nhưng ta có câu nói phía trước, bất kể như thế nào vị đệ tử ký danh này của ngươi cũng phải bị phong ấn trăm năm ở chỗ ta. Ta làm An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc, có quyền lực từ chối thừa nhận ý chỉ của Thiên Đế.

Sắc mặt Từ Hàng nhất thời hơi đổi, trên mặt lộ ra vài phần do dự, trong mắt không ngừng chớp động quang mang.

Trăm năm thời gian rốt cục lại có mê hoặc gì? Đế khí của kẻ này cũng thịnh vượng cực hạn trong vòng trăm năm!

Đang định mở miệng, đột nhiên từ phương nam xa xa có một nữ tử đang chậm rãi bay tới. Một thân hoàng sam, xinh đẹp diễm lệ, tướng mạo mặc dù không bằng Từ Hàng nhưng bởi vì khí chất ôn hòa hơn vẻ âm lệ kia, vì thế càng làm lòng người nảy sinh hảo cảm.

Nhìn thấy nữ tử, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi giật mình. Mà Từ Hàng lại nhíu mày, có chút kinh nghi bất định.

Nhưng chỉ chốc lát nữ tử kia đã đi tới gần, hướng về Nhạc Vũ thoáng khom người thi lễ nói:

- Gặp qua Huyền Vũ đạo huynh, phương bắc đại đế!

Huyền Vũ khẽ kêu một tiếng gật gật đầu, nữ tử lại cười khẽ, quay đầu hướng Từ Hàng gật đầu như thi lễ:

- Từ Hàng đạo tôn, đã lâu không thấy!

Ấn đường Từ Hàng càng thêm cau chặt lại:

- Hậu Thổ nương nương, đây là ân oán nhân quả giữa Xiển giáo cùng Hồng Vân nhất mạch. Ngươi đến chỗ này chẳng lẽ cũng tính toán nhúng tay vào hay sao?

- Sao dám?

Hậu Thổ cười ngọt ngào, đối với ngữ khí của Từ Hàng lại thản nhiên đáp:

- Ở phương bắc này có tới trăm triệu nhân khẩu, nhưng lại là nơi định cư của Yêu tộc khắp nơi, biến thành hoang dã. Ta chỉ là có chút hứng thú đối với nơi này, vì vậy đến đây muốn gieo chút giao tình với phương bắc đại đế tân nhậm mà thôi. Thủy Kiếm Tiên nhậm chức mới một tháng, đã làm bầy yêu tránh lui, thật có thủ đoạn lật trời. Hậu Thổ có chút xem trọng, không được sao?

Từ Hàng lạnh lùng nhìn chăm chú Hậu Thổ, có chút không vui. Trong mắt Hậu Thổ cũng lộ ra vài phần lãnh liệt. Trong lòng Từ Hàng hơi trầm xuống, trực tiếp phẩy tay áo nói:

- Ta không quản ngươi làm gì, sau trăm năm ngươi đừng hối hận mới tốt!

Nói xong, đạo nhân tú lệ trực tiếp phá không rời đi. Hậu Thổ che miệng cười khúc khích, chậm rãi đi tới bên cạnh Nhạc Vũ chỉ còn cách nửa thước, vẫn tươi cười yên nhiên nói:

- Lần này Nhạc đạo hữu lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa, quả nhiên thủ đoạn lợi hại. Hậu Thổ may mắn chứng kiến, thật vô cùng cảm phục. Một viên Cửu Chuyển Kim Đan lại dễ dàng biến nguy thành an. Có thể làm mưu kế của Từ Hàng liên tục thất bại thối lui, đạo hữu đúng là đệ nhất nhân. Đúng là trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, tặng không cho ngươi chức vị phương bắc đại đế…

Nhạc Vũ chợt cảm thấy đau đầu, sắc mặt lại không chút thay đổi nói:

- Nhạc đạo hữu? Cửu Chuyển Kim Đan? Thứ cho Uyên Minh ngu dại, không hiểu lời nói của Hậu Thổ nương nương chính là ý gì?

Hậu Thổ bĩu môi, sắc mặt có chút khinh thường nói:

- Nhạc Vũ, ngươi thật nghĩ thiên hạ anh kiệt đều là kẻ ngu? Nếu là người khác thì cũng thôi, không hay biết, không nhìn xuyên thân phận Uyên Minh của ngươi, nhưng ngươi làm sao giấu diếm được ta. Nếu không phải ngươi tu luyện Ngũ Hành đại đạo, Huyền Vũ đạo huynh cũng sẽ không dễ dàng đi theo ngươi!

Ánh mắt Nhạc Vũ làm ra vẻ mờ mịt, cũng không nói chuyện. Chỉ là trong mắt ẩn chứa vẻ quái dị, đánh giá Hậu Thổ từ trên xuống dưới, phảng phất như đang nhìn một người điên.

Hậu Thổ sâu kín thở dài, phẩy tay áo nói:

- Ngươi không thừa nhận cũng không sao cả. Lần này ta dùng phân thân hồn niệm đến phương bắc, chỉ là có chuyện xin giúp đỡ. Địa phủ của ta đã sắp mở, nhiều nhất chỉ trăm năm thời gian là có thể kiến thành lục đạo luân hồi. Việc này

mặc dù có công đức lớn, được thương thiên phù hộ, nhưng đồng dạng cũng hung hiểm khó lường. Khi đó thật cần đạo hữu ra tay trợ giúp một lần…

- Lục đạo luân hồi?

Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi híp lại, có chút ngoài ý muốn. Trong lòng không cho là đúng, Hậu Thổ thật sự quá gấp gáp, đồng thời trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó khăn.

- Ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ!

Hậu Thổ thở dài một tiếng, tiếp đó cười lạnh nói:

- Chớ giả vờ, hiện giờ mặc dù ngươi chỉ là Ngọc Tiên cảnh giới, nhưng Thái Thanh Huyền Tiên bình thường đã không là đối thủ của ngươi. Chỉ cần tiếp tục tiến thêm một cấp, đã có lực kháng cự cùng Đại La Kim Tiên. Hiện tại khí vận của An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc đã tụ tập được mười tám triệu tín ngưỡng lực. Sau trăm năm, đủ chen chân lên ván cờ hồng hoang. Nếu Nhạc Vũ ngươi còn nhớ tình ngày xưa, còn chút hoài niệm, khi đó xin đừng khoanh tay đứng nhìn!

Nói xong Hậu Thổ thở phì phì giậm chân như giận dỗi, phẩy tay áo rời đi, chỉ nháy mắt đã không thấy tung tích.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi lắc đầu, không phải hắn không muốn ra tay, chỉ là không muốn bị bại lộ bí mật ngay trước mặt Hậu Thổ mà thôi.

Cũng không biết vị Tổ Vu hồng hoang này có phải quá cường thế đối với hắn hay không, vì thế mặc dù nàng nhiều lần lấy lòng hắn, nhưng trong tâm Nhạc Vũ từ đầu tới cuối vẫn mang theo ý phòng bị.

- Trăm năm sao?

Khóe môi Nhạc Vũ lộ ra vài phần nghiêm túc, tiếp đó liếc mắt nhìn, đợi đến khi mấy đạo ý niệm chung quanh lần lượt rời đi, lúc này hắn mới hừ lạnh một tiếng tiếp tục đi về hướng nam.

Trong lòng Cự Linh Thần cùng Cái Văn càng thêm kinh hãi lẫn hưng phấn.

Vô luận là Từ Hàng đạo tôn hay Hậu Thổ nương nương ở trong mắt những tu sĩ khác đều là nhân vật chỉ có thể để họ nhìn lên. Thế nhưng vừa rồi ở trước mắt hai người lại lục tục xuất hiện, mặc dù mang theo địch ý nhưng cũng là ngang hàng trao đổi với Nhạc Vũ, thật làm hai người vô cùng kinh dị.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, thừa dịp này yên lặng suy tính hướng đi của đại cục hồng hoang.

Nhưng hồi lâu sau hắn vẫn nhíu mày.

Hôm nay thiên cơ đã hoàn toàn không rõ, toàn bộ việc trong tương lai đều không ai còn cách nào suy đoán.

- Thật không biết mấy vị Đạo tổ kia còn có thể tính toán được chuyện tương lai?

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ không khỏi hừ lạnh. Thiên cơ lẫn lộn, cũng không chỉ do bản thân hắn gây ra. Trong hồng hoang còn có những vị đại năng thái cổ nhất định có người ra tay che lấp thiên cơ.

Chính là vì gây ra loạn cục, sợ mấy vị kia cũng đồng dạng gặp phải trường hợp này.

Tuy cách xa mấy ức dặm, nhưng với tốc độ phi độn của ba người, chỉ trong một ngày đã quay về hành cung đế đình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Chỉ thấy nhân số nơi này đã tăng thêm rất nhiều, có tới mấy chục vạn người đang quỳ bên ngoài phù không đại thành, vẻ mặt đều lo lắng bất an.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn qua, liền biết được những người kia là bộ hạ của Nguyên Hổ cùng Lang Hiểu, sau khi hai người kia bỏ chạy họ cũng không rời khỏi Các Linh sơn mà ẩn núp gần phụ cận.

Hơn phân nửa là vì thấy hắn dùng nước trầm Các Linh sơn, chém giết Xa Linh nên mới quay về hành cung đế đình.

Nhạc Vũ nhất thời cũng chẳng muốn đi quản, trực tiếp giáng xuống ngay trung ương không thành.

Hắn phát hiện mình rời khỏi hai ngày thời gian, đống hoang tàn đổ nát nơi này đã thu thập sạch sẽ. Hành cung cũng đã khôi phục chút khí tượng trang nghiêm. Tuy đại bộ phận vẫn còn hoang tàn, nhưng kiến trúc chủ yếu cùng tẩm cung đã được khôi phục.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên một tia dị sắc, tiếp theo hóa thành một đạo hắc quang, bay vào bên trong Huyền Thánh Điện, ngồi xuống trên kim ỷ.

Hiện tại tiên tu đã tụ tập dưới điện đầy đủ, đang chờ đợi hắn. Vị Ngự Thiên Giám giám chính Vi Minh Tử thấy hắn trở về, lập tức vui mừng dẫn theo đông đảo tiên quan, cúi đầu hô:

- Tham kiến bệ hạ, chúc đại đế vĩnh trấn thiên bắc, ân huệ tỏa khắp chúng sinh!

Mọi người phía sau cùng các võ tướng đều bái xuống, hướng Nhạc Vũ ba quỳ chín lạy, trong miệng đều cao giọng nói:

- Chúc đại đế vĩnh trấn thiên bắc, ân huệ tỏa khắp chúng sinh!

Thanh âm nhanh chóng lan tràn ra ngoài điện, mấy chục vạn người cùng hô to, tựa như núi lở sóng thần.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong cơ thể có một cỗ khí tức trùng xông, không chút báo trước liền cùng bổn nguyên thiên địa sâu trong tạo thành một loại cảm ứng vô hình!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1005: Thiên địa danh vị

Nhạc Vũ yên lặng dùng hồn niệm cảm ứng, chỉ cảm thấy một bộ phận thần hồn của mình đang cùng bổn nguyên linh địa gắt gao kết hợp thành một khối.

Đồng dạng ở tầng thứ năm bổn nguyên sâu trong, tuy không phải hồn ấn nhưng cũng có công hiệu tương tự.

- Đây chính là thiên địa danh vị đi!

Hạo Thiên thượng đế là Thiên Đế vị, địa vị sau vài vị Đạo tổ. Tam Hoàng Ngũ Đế, từ sau khi Nhân Hoàng vị lui ra, Tam Hoàng có thể được đánh đồng với Thiên Đế. Ngũ Đế có thể so với Đại La Kim Tiên. Đều có đại khí vận bảo hộ, tu sĩ bình thường đều không dám dễ dàng tổn thương.

Hôm nay trên danh nghĩa hắn cũng đã cùng một trình tự với Ngũ Đế. Nhưng địa vực dân cư quản hạt thật sự quá ít, tín ngưỡng lực tích súc cũng không đủ, không thể phá được chướng ngại tầng thứ năm kia.

Trước đây tuy bởi vì phù chiếu của Đạo tổ nhậm chức phương bắc đại đế, nhưng chưa được liệt vào giữa thiên địa danh vị.

Cho tới giờ khắc này, khi thừa nhận thân phận Uyên Minh, như vậy xem như đã chân chính được chính danh thừa nhận.

Mà từ sau khi hắn nguyện ý gánh vác hết thảy nhân quả nguyện vọng của Uyên Minh, Uyên Minh lẫn Nhạc Vũ đã hòa thành một người.

Vì vậy hồn niệm cũng có thể cảm ứng.

- Đáng tiếc! Danh vị này tuy là phương pháp cấp tốc, nhưng đến tột cùng cũng giống như tín ngưỡng lực, chỉ là lực lượng ngoài thân, không thể so sánh với lực lượng do chính mình tu hành!

Cảm giác khí vận bao bọc quanh thân, tẩy rửa toàn thân trên dưới, làm cho thương thế giống như đã khỏi hẳn. Tu hành Cửu Chuyển Nguyên Công cùng Tứ Cửu Huyền Công lưu lại một ít tai họa ngầm xung đột cũng đều được bù đắp. Trong mắt Nhạc Vũ cuối cùng đã hiện ra một tia vui mừng.

Chỉ nháy mắt sau hắn liền thu lại.

Nhạc Vũ phất phất tay, ý bảo mọi người đứng dậy, tiếp theo quét mắt quan sát mọi người bên dưới:

- Hai ngày nay là người phương nào chủ trì chữa trị An Thiên hành cung?

Ngự Thiên Giám giám chính Vi Minh Tử chợt dao động, từ trong đông đảo tiên quan đi ra nói:

- Là vi thần, thần thấy đại thành quá hoang tàn không ra thể thống gì, vì vậy đã phái đi bộ hạ của Tả Long Vũ Quân đô úy đem hành cung chữa trị. Có chỗ vượt quyền xin đại đế hãy thứ tội!

- Khó được ngươi tận tâm như thế!

Nhạc Vũ tán thưởng gật đầu, tiếp theo suy ngẫm chốc lát liền kiên quyết nói:

- Nếu là như vậy ngươi tạm thời tiếp nhận chức vị đế đình Hữu Thừa! Kiêm lĩnh Ngự Thiên Giám giám chính phụ trách việc chữa trị hành cung!

Vi Minh Tử mừng rỡ như điên, lại cúi người bái xuống. Chức vị Hữu Thừa cùng Ngự Thiên Giám giám chính kết hợp ở bên trong đế đình có thể xem là quyền thế ngập trời. Giờ phút này còn chưa có Tả Thừa, có thể nói là dưới một người mà trên vạn người!

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, đế đình không giống như nhân gian, cần phải đề phòng thủ hạ phản bội. Hết thảy đều lấy thực lực làm chủ, chỉ cần tu vi pháp lực mạnh mẽ liền có thể trấn áp được, không sợ lòng người nảy sinh hiểm độc. Khi đó chỉ cần tùy tiện một đạo ý chỉ liền có thể giải quyết người này.

Tiếp theo hắn lại nhìn qua Cự Linh Thần:

- Cự Linh Thần, hôm nay ngươi theo ta xuất chiến có công. Tiếp tục thăng ngươi

nhất giai chức quan, thăng thành chính nhị phẩm Quảng Vũ tướng quân, đảm nhiệm Long Vũ Quân. Có thể nhanh chóng chọn lựa hai mươi vạn tướng sĩ tinh nhuệ làm thân vệ cho ta!

Đang nói hắn bỗng nhiên chuyển sang nhìn Cái Văn nói tiếp:

- Cực Linh Phá Quân Thần Tướng Cái Văn, hôm nay theo ta mở màn trận chiến, xem như tận lực! Chính là trước đó phạm tội, ngươi còn cần thêm cố gắng. Có thể chọn lựa tinh nhuệ thay ta đóng quân tại Thượng Vân sơn. Nếu như có ai không phù hợp quy tắc, vi phạm mệnh lệnh của ta, ngươi phải xuất binh thảo phạt!

Cự Linh Thần cùng Cái Văn đều vui vẻ, đều tự khom người tuân lệnh. Đám người còn lại trong điện đều hâm mộ cùng đố kỵ.

Cái Văn thì cũng thôi, chỉ có thêm được một tòa nhất phẩm tiên sơn, chức vị bản thân cũng chưa có biến động.

Nhưng Cự Linh Thần lấy thân thể Thiên Tiên nhỏ bé, mới vài ngày thời gian đã thăng tới mấy cấp, lên tới nhị phẩm Quảng Vũ tướng quân, thật sự làm kẻ khác cực kỳ hâm mộ.

Chỉ cách với chức vị của ba mươi sáu lộ thần tướng một đường ranh nhỏ, mà thực quyền trong tay cũng đã không kém gì các thần tướng.

Chỉ tiếc người này chỉ có Thiên Tiên tu vi, nếu không như thế bằng vào khả năng liền có thể đạt được thêm nhiều tín ngưỡng lực. Chỉ cần bước vào Thái Ất Chân Tiên cảnh giới thực lực đã đủ so sánh với Thái Thanh Huyền Tiên.

Cũng không đợi mọi người kịp tỉnh hồn, Nhạc Vũ vẫn chuyên quyền độc đoán liên tục đưa ra hai đạo chỉ lệnh:

- Đế đình nhân tài thiếu thốn, có thể chiêu cáo Chinh Hiền Lệnh! Vô luận nhân tộc yêu tu, trên Đại Thừa cảnh, chỉ cần có chút bổn sự đều có thể hưởng ứng lệnh triệu tập! Nhất định sẽ không đối xử lạnh nhạt! Ngoài ra bên trên hồ lớn này, vận khí quá nhỏ, ngày mai đế đình hành cung sẽ dời qua Các Linh sơn.

Chinh Hiền Lệnh đã được quảng bá từ lâu, nhưng hiệu quả không mạnh, mọi người đều không quan tâm nhiều tới nó. Về phần đế đình hành cung dời qua Các

Linh sơn, mặc dù thấy kỳ quái nhưng không có người nào phản đối.

Chỉ có Cái Văn hiểu được một phần nguyên do, Hắc Thủy Huyền Linh đại trận cùng Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận trong phù không đại thành nếu kết hợp sẽ càng tăng thêm uy lực, có thể giúp uy lực của linh trận nhân đôi. So với thủy mạch hồ lớn bên dưới càng thêm thích hợp. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Bàn giao dặn dò công việc thêm một lúc, liền đem toàn bộ sự việc trong đế đình an bài thỏa đáng. Về phần những việc nhỏ không đáng kể, đều sẽ có tiên quan xử trí. Nhạc Vũ không muốn đi quản, chỉ tùy tiện giao phó vài câu liền nhìn xuống phía sau đông đảo tiên quan cùng thiên tướng.

Chỉ thấy phía sau có hơn một ngàn người vẻ mặt nghiêm túc đứng yên, mỗi người đều thần sắc kính cẩn. Có chút người mặc đạo bào, có chút người mặc quan phục, đủ loại đủ kiểu, thứ gì cũng có. Phần lớn có tu vi, nhưng cũng có một ít không hề có chút pháp lực.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ trêu chọc:

- Những người đứng phía sau trong điện lai lịch ra sao? Vì sao đến tận đây?

Hơn ngàn người đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nên làm sao trả lời. Đúng lúc này bên trong tiên quan đi ra một người nói:

- Đây là đặc sứ các nước bên dưới phương bắc đế đình quản hạt, còn có sứ giả các tông phái tới đây tham kiến đại đế!

Nhạc Vũ gật gật đầu, biết được người kia là Lễ Bộ Thị Lang dưới quyền đế đình, tựa hồ tên là Ngụy Thanh, một trong những tử bào quan văn dưới trướng của hắn.

Về phần lai lịch của những người kia, trong lòng hắn cũng hiểu rõ. Giờ phút này bên ngoài phù không thành bày đầy những cỗ xe do thiên mã kéo xe, bên trong xe có vô số tiên thạch cùng cống phẩm, chính do những người này mang đến.

Tính tổng số cũng phải có tám ngàn vạn tiên thạch, chữa trị phù không đại thành cũng dư dả.

Càng có thêm nhiều xe giờ phút này đang trên đường chạy tới.

Chỉ cần thêm vài lần liền có thể chữa trị cả hai tòa phù không thành còn lại.

Mà giờ khắc này thời gian hắn bức lui Hỏa Nghê đại thánh cùng chém giết Xa Linh và Thanh Không chỉ hơn một ngày thời gian.

Tin tức của những người này quả thật xem như khá linh thông.

- Thì ra là thế, cũng xem như bọn hắn có tâm!

Mặc dù Nhạc Vũ khá vừa lòng, nhưng cũng không nguyện cấp cho những kẻ a dua kia sắc mặt tốt. Hắn thuận miệng khen một câu, sau đó lại nói:

- Ngươi là Lễ Bộ Thị Lang, việc này toàn bộ giao cho ngươi xử trí! Quyết định năm cung cấp, định thân sơ các nước, đều do ngươi tới thương định với họ. Trong vòng mười năm, nếu có thể tụ tập được cho ta mười triệu tín ngưỡng lực, có thể thăng cho ngươi siêu phẩm quan chức! Ngoài ra chư tông bên dưới, các tông môn tu chân, hàng năm cũng cần phái nhân thủ gia nhập đế đình đảm nhiệm chức vụ!

Hắn cũng không tiếp tục để ý tới sắc mặt khó xem của những người đứng phía sau, Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng nói:

- Ta biết được trong dĩ vãng các ngươi chỉ bằng mặt không bằng lòng đối với đế đình. Hiện giờ do ta trị vì, trong mắt ta cũng không chấp nhận được nửa điểm cát bụi. Chuyện khác ta không quản, nợ cũ còn thiếu phải giao ra, người nào cản trở đế đình thu nhận tín đồ, diệt trừ nước đó, hủy diệt tông môn!

Nói xong Nhạc Vũ cũng không tiếp tục ở lại, trực tiếp rời đi, quay về trong tẩm cung đã chữa trị của hắn.

Tâm niệm chợt động, hắn lấy ra Long Hoàng An Thiên Tỳ.

Trước kia khi nhận mọi người lạy chầu, hắn đã cảm giác ngọc tỳ có biến hóa. Khí vận cũng chưa gia tăng thêm bao nhiêu, nhưng lại càng thêm củng cố ổn định.

Mà cách xử trí mới vừa rồi, chỉ khiến cho tử kim sắc hoàng đế khí bên trong ấn tỳ gia thăng thêm một ít mà thôi.

Phía trước đó luân phiên tăng mạnh nhìn qua như thật nhanh, kỳ thật chỉ giúp địa vị củng cố. Khí tượng như vậy vốn là bản thân hắn nên đạt được.

Về sau còn muốn tăng trưởng, cũng phải tận tâm hành sự mới có thể đạt tới.

Hậu Thổ nói nếu hắn có thể tụ tập khí vận nguyện lực của phương bắc đế đình, đủ chống cự Đại La Kim Tiên, lời này cũng không phải giả dối. Nhưng nếu muốn làm được tới bậc này, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đặt qua một bên, Nhạc Vũ bắt đầu chuyên tâm điều trị thương thế của mình. Chỉ phân ra một đạo hồn niệm thao tác hành cung đại thành, hướng Các Linh sơn di chuyển.

Sau nửa tháng, cả tòa thành truyền ra tiếng ầm ầm nổ vang, tòa đại thành phạm vi ngàn vạn trượng đã đi tới đỉnh Các Linh sơn.

Nhạc Vũ mở mắt, đem hai linh trận thoáng sửa chữa, lúc này mới thi triển ra pháp lực khiến tòa thành chậm rãi rớt xuống.

Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận cùng Hắc Thủy Huyền Linh đại trận bên dưới đã kết nối, một đợt thủy linh lực triều tịch làm lòng người sợ hãi rung chuyển cuối chân trời.

Ngay sau đó liền chặt chẽ hòa lẫn vào cùng một chỗ.

Nhạc Vũ vẫn chưa bỏ qua, một đạo Dung Vũ Hóa Vân chân khí hướng dưới đất đánh xuống, chỉ một lát liền có một đạo hỏa diễm băng lam từ trong lòng đất bị hắn mạnh mẽ nhiếp ra.

Đem hỏa môn bố trí xong, lại lấy Vạn Diễm Dung Linh Đỉnh đặt lên trên cửa, lúc này hắn mới phân ra tâm thần quan sát băng lam hỏa diễm.

Tiên Thiên Băng Tâm Linh Diễm ở trong thiên hạ được xếp trước hai mươi. Mặc dù không sánh bằng Du Suất, nhưng cũng là hỏa chủng đỉnh cấp trong thiên hạ, nhất là dùng luyện chế linh bảo thủy hệ vô cùng tuyệt hảo.

Hắn đem hành cung của mình dời qua nơi này ngoại trừ vừa ý Hắc Thủy Huyền Linh trận, còn vì Tiên Thiên hỏa diễm kia có thể trợ giúp hắn luyện khí.

Lấy hắc tiên cướp được từ tay Xa Linh, tiếp theo là máu rắn da rắn, nửa xương rắn, cùng yêu đan thần hồn Xa Linh toàn bộ bỏ vào Vạn Diễm Dung Linh Đỉnh.

Cự tiên là do Xa Linh lấy da rắn bản thân khi lột xác luyện chế thành bổn mạng tiên bảo. Chỉ thiếu chút nữa bước vào hậu thiên nhị phẩm. Mà giờ phút này điều Nhạc Vũ cần làm là đem yêu đan thần hồn dung nhập vào bên trong đề thăng phẩm chất.

Đánh ra ấn quyết, trông chừng hỏa lực, qua gần ba mươi ngày bên trong Dung Linh Đỉnh chấn động, một ngày cao hơn một ngày.

Tiếp theo khống chế hồn niệm gợi lên Tiên Thiên Băng Tâm Linh Diễm ở trên cự tiên khắc lục một ít phù văn mới, lần này dùng chừng nửa tháng, khi mở đỉnh bên trong vang lên tiếng rít chói tai như tiếng rắn tê minh.

Đợi đến khi Nhạc Vũ lấy ra cầm trong tay, chỉ thấy một hắc tiên cực lớn giống như rắn du động xoay quanh trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1006: Suy thần Cự Linh

- Một chuôi hậu thiên tiên binh thật tốt!

Cầm chuôi cự tiên, Nhạc Vũ tiện tay quất lên. Tiên ảnh đầy trời, tiếng vang khí bạo truyền khắp chung quanh, vô số lam quang khuấy động, qua hồi lâu linh lực dao động bạo ngược mới bình ổn lại.

- Hậu thiên nhị phẩm còn thiếu chút nữa là có thể tiến giai…

Nhạc Vũ thoáng tiếc nuối, hắn cũng biết miễn cưỡng cũng không được. Cho dù thật sự đem huyết nhục mà Huyền Vũ từng cắn nuốt để tế luyện bảo vật này cũng chưa chắc có thể vượt qua được cửa ải kia.

Uy lực của bảo vật này kỳ thật không kém, nếu ngày đó Xa Linh có được nó, cũng chưa thể nói có cơ hội xoay chuyển trận chiến, nhưng nhất định có thể làm cho hắn tốn một phen công phu.

- Tài liệu vật này toàn bộ lấy từ chỗ Xa Linh, vậy cứ gọi là Hắc Thủy Xà Linh Tiên.

Đem bốn chữ Hắc Thủy Xà Linh khắc lên chuôi roi, tiếp theo Nhạc Vũ lại lấy ra thêm vài thứ.

Ngày đó giết chết Thanh Không yêu hoàng cùng bạch diện đạo nhân, tuy khí huyết thân thể đều bị Huyền Vũ cắn nuốt, nhưng cũng may Huyền Vũ không quá tham lam, ngoại trừ yêu đan thần hồn, còn lưu trữ cho hắn một bộ phận tinh hoa thân thể.

Chính là hai cự trảo của Thanh Không, hai đôi phong cánh, còn có mỏ ưng. Ngoài ra còn lưu lại xương cột sống dài tới mười lăm trượng của bạch diện đạo nhân, cùng hai răng nanh lớn hình dáng như loan đao, tương tự như ngà voi nhưng còn nặng hơn vài phần.

Nhạc Vũ cũng không phí nhiều công phu, chỉ dùng hơn thời gian mười ngày lặp lại chuyện tế luyện dung hợp.

Ngay sau đó đã có hai kiện hậu thiên linh bảo trước sau xuất thế.

Răng nanh cùng xương cột sống được chế thành một cự phủ Tuyên Hoa, đáng tiếc là tiên binh kim hệ. Tuy phẩm cấp là hậu thiên nhị phẩm, nhưng miễn cưỡng đạt được tiêu chuẩn, được Nhạc Vũ đặt tên là Tuyên Thiên Phủ.

Mà mỏ ưng cùng móng vuốt được luyện thành một bộ phi kiếm. Thanh kiếm dùng mỏ ưng làm chủ yếu, một đôi phong dực cũng dung nhập vào bên trong, còn lại tám vuốt nhọn luyện thành phụ kiếm.

Bên trong đồng dạng dung hợp yêu đan yêu hồn, làm ra bộ vũ khí này xem như thần thông của Thanh Không yêu hoàng lúc còn sống có thể nắm giữ được ít nhất tám phần.

Kiếm này Nhạc Vũ dùng tâm tư cố ý khống chế phẩm cấp, cũng giống như trước kia hắn luyện chế Tam Diệu Như Ý Lôi Châm, thực hiện theo cách bình thường. Chín lưỡi kiếm phân ra, liền chỉ có được uy lực của tam tứ phẩm hậu thiên tiên binh, nhưng nếu kết hợp cùng một chỗ, có thể nhảy vào hàng ngũ nhị phẩm linh bảo.

Một bộ Thanh Không kiếm mặc dù là Thiên Tiên tu sĩ cũng có thể sử dụng.

Ba kiện tiên binh lần lượt hoàn thành, nhưng thật thần kỳ không thấy có lôi kiếp giáng xuống.

Lúc đầu Nhạc Vũ còn có chút khó hiểu, trong lòng bất an, dần dần hắn mới nghĩ ra nguyên nhân.

- Đây cũng nhờ danh vị hay sao? Chỉ cần sau này ta làm những việc không vượt qua quyền hạn danh vị cho phép, sẽ không còn thiên kiếp giáng xuống. Không ngờ còn có diệu dụng như vậy, chẳng thể trách trước kia Tam Hoàng Ngũ Đế thành đạo, cũng chưa từng có lôi kiếp buông xuống, ngược lại còn đưa tới chúng tiên vân tụ…

Nói ra thì phức tạp, trong lối suy nghĩ của Nhạc Vũ lại thật đơn giản. Đồng dạng có thể cho rằng hệ thống cấp ra quyền hạn, những tu sĩ khác nhau đều có quyền

hạn khác nhau. Mà danh vị chính là bên chính phủ trao quyền. Chỉ cần phía chính phủ cho phép, sẽ không bị thiên kiếp tai ương.

Cũng không tiếp tục để ý tới việc này, Nhạc Vũ tiềm tu thêm mấy ngày. Đợi đến khi hai cánh tay hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, hắn mới đi ra khỏi tẩm cung của mình.

Giờ phút này bên trong phù không đại thành đã hoàn toàn thay đổi. Toàn bộ kiến trúc hoang tàn đã không còn thấy bóng dáng.

Chỉ gần mấy tháng thời gian, một tòa hùng thành đã đứng sừng sững trên phù không đảo cao ngàn vạn trượng.

Liếc mắt nhìn lại, tất cả xung quanh đều kim bích huy hoàng, kiến trúc san sát.

Thậm chí còn trồng thêm thật nhiều thảo mộc, khiến cả tòa thành trở thành xanh biếc sinh cơ, cảnh trí các nơi cũng cực kỳ tinh mỹ.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, trong mắt hiện lên vài phần thưởng thức. Chữa trị hành cung không khó, khó khăn chính là tốc độ lại kinh người như vậy, bố cục kiến trúc cũng càng thêm tinh xảo tỉ mỉ.

Như vậy có thể thấy ra những nơi ở của binh giáp, cấm quân tuần tra trên đường đều được an bài gọn gàng ngăn nắp, trật tự tỉnh nhiên. Kiến trúc các nơi được dùng nguyên liệu đơn giản, nhưng không biểu hiện vẻ bủn xỉn, đại khí đẹp đẽ quý giá.

Xem ra mình đã tìm được một người quản lý không tệ.

- Vi Minh Tử sao? Không nghĩ ra Lý Trường Canh lại chịu đưa nhân tài như vậy cho mình. Đây là do ý của Thiên Đế hay là do chính bản thân hắn nghĩ…

Khóe môi thoáng cười nhẹ, Nhạc Vũ bay lên hướng giáo trường phía tây bay đi. Sau đó nhân tiện phân ra một tia hồn niệm hướng kim ỷ của mình tìm kiếm, ánh mắt chợt hiện tinh mang.

Hắn bế quan bảy tháng tu dưỡng thương thế, tế luyện tiên bảo. Bất tri bất giác nơi này tụ tập tín ngưỡng lực đã tăng lên tới hai triệu tám ngàn vạn nhân khẩu.
Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ bàn về số lượng mà nói đã vượt xa những thời đại phương bắc đại đế. Nhưng đã xem như miễn cưỡng gom đủ cho bài vị mười bảy giai của hắn cùng tiêu hao của cả phương bắc đế đình, không còn cần bên Thiên Đình chia sẻ thêm dòng tín ngưỡng.

Thân hình chợt khựng lại, Nhạc Vũ thuận tay lấy ra một tấm phù chiếu trống. Dùng long huyết làm mực, ở trên phù chiếu trống viết ra một mạch lưu loát, bên trên phù chiếu hiện ra những dòng chữ triện thượng cổ:

- Trẫm nghe thấy Lễ Bộ Thị Lang Ngụy Thanh chuyên làm việc công, cần chính chưởng quản công việc trong Lễ Bộ, có công trạng trong thần chức trẫm chỉ lệnh, là trụ cột của đế đình. Đặc ý đề bạt làm chính nhị phẩm Lễ Bộ thượng thư, dĩ hiệp ý trẫm…

Viết liền một mạch, cả trương phù chiếu đã lộ ra phần hạo nhiên chi khí, cùng thiên địa hô ứng, khí tức hùng hồn.

Đồng dạng lấy long huyết thay mực đóng dấu, Nhạc Vũ đem Long Hoàng An Thiên Tỳ ấn lên bên dưới. Nhất thời phía chân trời xẹt qua một đạo thanh quang, hướng phía bắc giáng xuống.

Cơ hồ cùng một thời gian, Ngụy Thanh đang cùng một vị quan chức mặc triều phục nhưng không giống như quan chức của đế đình tranh luận công việc gì đó, đột nhiên thân hình kích động, gương mặt đỏ hồng. Hắn vươn người đứng lên, hướng phương vị Nhạc Vũ đang đứng, xa xa quỳ bái cúi đầu nói:

- Lễ Bộ Ngụy Thanh, khấu tạ đại đế long ân!

Nhạc Vũ đem toàn bộ đồ vật thu hồi, mỉm cười hướng giáo trường giáng xuống độn quang.

Chỉ thấy nơi này đang có hơn mười vạn binh giáp thao diễn, diễn luyện phương pháp điều khiển chiến xa cùng chiến mâu.

Nhạc Vũ híp mắt nhìn quanh, những người này từng bị hắn mắng qua hiện tại đã thay đổi làm hắn cũng bất ngờ. Ngoại trừ thủ hạ dưới trướng Cái Văn, tổng cộng chín mươi vạn binh tướng có hơn mười vạn người rời đi, còn lại bảy mươi lăm vạn ở lại chịu hình phạt.

Trước đó bế quan, Nhạc Vũ đã có phân phó đem cấm quân dưới trướng phân chia. Tổng cộng chia thành Vũ Lâm quân, Long Vũ quân, Thần Vũ quân, Thần Sách quân, Thần Uy quân. Nếu danh sách đầy đủ, mỗi nơi suất lĩnh hai mươi vạn binh giáp, mỗi quân phân thành tứ bộ, mỗi bộ sẽ do một vị đô úy quản hạt.

Nhưng trong năm quân chỉ có Long Vũ quân còn đủ quân số. Còn lại tứ quân đều chỉ có hơn mười vạn người, tướng lĩnh trong quân vẫn còn bỏ trống. Chỉ có thể giao cho Cự Linh Thần thay mặt làm thống lĩnh.

Tu vi người này tuy hơi thấp, nhưng bổn sự mang binh cũng không kém. Mấy tháng thời gian tinh thần khí chất của binh sĩ đã có bộ dáng như tinh binh, cũng không còn vẻ tản mạn như trước kia hắn nhìn thấy.

Nhạc Vũ chỉ nghỉ chân bên sân chốc lát, Cự Linh Thần đã điều khiển chiến xa chạy tới. Hắn vô cùng vui sướng thi lễ với Nhạc Vũ, sau đó tò mò dò hỏi:

- Bệ hạ tới đây chính là vì xét duyệt binh tướng đế đình sao?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, vẫn nhìn vào giáo trường nói:

- Nhân số nơi này tựa hồ đã nhiều hơn không ít đi?

Kỳ thật không chỉ là nhân số, kim cùng ngân chiến xa bên trong giáo trường cũng đã tăng cao hơn nhiều. Chẳng qua hiện nay tín đồ đế đình tăng nhiều hơn, vũ khí thăng cấp cũng là chuyện đương nhiên. Vô luận là chiến mâu chiến xa cũng không cần sử dụng linh kim trân quý, cho dù là kim sắc chiến xa, Linh Tiên bình thường cũng chỉ cần mười ngày là có thể hoàn thành.

Cự Linh Thần nghe vậy nhất thời cười:

- Xác thực là như thế, gần bảy tháng thời gian đã có hai mươi vạn tán tu đến nhờ vả đế đình. Chư tông trong cảnh nội năm nay cũng đã phái ra năm vạn đệ tử đến hành cung đảm nhiệm chức vị. Hiện giờ không chỉ là cấm quân, ngay cả bên Phá Quân thần tướng binh mã cũng đã điền vào đầy đủ quân số.

Vừa dứt lời, Cự Linh Thần lại lộ ra vài phần tiếc nuối:

- Đáng tiếc phần lớn đều là tu sĩ Đại Thừa đã sắp hết thọ nguyên, phía trên Linh

Tiên Thiên Tiên ít càng thêm ít.

Nhạc Vũ ân nhẹ một tiếng, cũng không để ý tới. Kỳ thật nơi sản xuất tu sĩ vẫn là đạo giáo chư tông. Nhưng những nhân sĩ tu đạo này phần lớn tình nguyện cho đệ tử mình chuyển sang kiếp khác mông muội nguyên linh cũng không nguyện đi nhờ vả Thiên Đình.

Lần này hắn cưỡng bức chư tông trong địa vực quản hạt giao ra đệ tử Đại Thừa cảnh, còn muốn đòi Linh Tiên Thiên Tiên sẽ làm những tông giáo kia bị bức ép làm phản.

Hiện tại căn cơ của hắn chưa ổn, việc này chỉ phải chờ ngày sau hẵng nói.

Nhìn xem chốc lát, trong mắt Nhạc Vũ dần dần lộ ra vài phần ý cười, tiện tay lấy Tuyên Thiên Phủ ném qua, thản nhiên nói:

- Binh mã huấn luyện không tệ, vật này xem như ta ban cho ngươi phòng thân. Ngươi là thống lĩnh Long Vũ quân đế đình, cũng không thể không có món binh khí thích hợp trong tay.

Cự Linh Thần theo bản năng đón lấy, bỗng dưng tay trầm xuống, không cách cầm vững liền rơi xuống chiến xa dưới chân. Lưỡi búa sắc bén trực tiếp phá vỡ tử kim sắc chiến xa, ầm ầm rơi xuống. Nếu không có Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận nâng đỡ, cơ hồ đã xuyên thấu cả phù không đảo.

- Hậu thiên nhị phẩm tiên binh!

Quang mang trong mắt Cự Linh Thần bạo phát, tiếp theo vẻ mặt lại ảm đạm nói:

- Mạt tướng tạ ân bệ hạ ưu ái, nhưng vật này xin bệ hạ hãy thu hồi. Mạt tướng chỉ là một Thiên Tiên tu sĩ, ngày sau thật khó có cơ hội tiến bước, không nên làm mai một bảo vật này!

Nhạc Vũ cũng không đáp lời hắn, ngược lại dò hỏi:

- Cự Linh ngươi cũng có tu vi Thiên Tiên, một thân căn cốt tuyệt hảo, chính là nhân tuyển tốt nhất để tu tiên. Đại La Kim Tiên có lẽ không dám hi vọng, nhưng Thái Thanh Huyền Tiên thì không cần phải nói. Lúc trước vì chuyện gì mà phải đi nhờ vả Thiên Đình?

- Vận khí của ta thật không tốt!

Cự Linh Thần suy sụp nói:

- Lúc trước muốn đi Côn Luân bái sư, lại gặp phải chuyện Vu tộc cùng Yêu tộc liên thủ muốn tru diệt Đông Vương Công, bị một vị Huyền Tiên tiện tay đánh chết. Lúc sau trọng ngưng hình thể, tu hành tại phụ cận Bất Chu sơn, kết quả chưa được vạn năm, Cộng Công cùng Chúc Dung lại xảy ra một trận đại chiến, đánh gãy Bất Chu sơn. Hai người này cùng Chuyên Húc hợp mưu muốn diệt Thiên Thông, bẻ gãy thang trời. Lại làm phiền hà tới chúng ta, vô cùng âm hiểm. Tuy ta là Thiên Tiên có thể hưởng trăm vạn năm thọ nguyên, nhưng vì hai lần ngưng tụ hình thể đã bị giảm còn bốn vạn năm. Nhưng đã không còn khả năng tiếp tục tiến thêm một bước. Cuối cùng vì bất đắc dĩ mới đến Thiên Đình thử thời vận, mượn tín ngưỡng lực náu thân. Kỳ thật Ngọc Tiên Thiên Tiên trong Thiên Đình đều là như thế…

Cho dù tính tình Nhạc Vũ trầm ổn, nhưng nghe được cũng phải bật cười. Nếu thật là như thế, Cự Linh Thần quả thật xui xẻo tới tận cùng.

Hắn cũng không hỏi thêm, khẽ vẫy tay, liền đem thân thể cao bốn trượng của Cự Linh Thần nhiếp tới bên người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1007: Hậu Thổ báo tin!

- Căn cốt thật mạnh! Thần lực kinh người, thiếu chút nữa đã thành tựu Kim Linh Thể…

Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí xuyên vào cổ tay Cự Linh Thần, thăm dò toàn thân hắn.

Kết cấu thân thể hắn còn chưa thành hình, trong mắt Nhạc Vũ đã hiện lên tia tinh mang.

Người này ngoại trừ thân hình lớn hơn người thường gấp hai, hồn lực trời sinh đã vô cùng mạnh mẽ, chưa tu tập công pháp gì cũng đã mạnh hơn người thường gấp năm lần.

Pháp lực thần hồn mặc dù cũng bị tín ngưỡng lực xâm nhiễm, nhưng không đến nỗi không thể cứu vãn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt cau mày, đứng yên tại chỗ. Nguyên bản hắn tính toán dùng đan dược đem đạo lực cảnh giới của Cự Linh Thần xông thẳng Thái Ất Chân Tiên. Khi đó cho dù tiếp lĩnh chức vụ nhất phương thần tướng xem như cũng đã đủ. Hiện giờ nhìn thấy tư chất căn cơ tốt như vậy, nếu làm như thế thật quá đáng tiếc. Đây chính là chân chính làm tuyệt đường thành tựu đại đạo của Cự Linh Thần.

Thân thể người này trời sinh vô cùng mạnh mẽ, nếu không hạ công phu về phương diện này, đồng dạng sẽ làm minh châu long đong.

Nhưng hiện giờ Nhạc Vũ tu luyện dù là Cửu Chuyển Nguyên Công hay Tứ Cửu Huyền Công, tuy đều là phương pháp luyện thể tuyệt đỉnh, nhưng lại cần có lĩnh ngộ cực mạnh, mà đây lại chính là khuyết điểm lớn nhất của Cự Linh Thần.

Nhắm mắt suy nghĩ, lẳng lặng đứng yên tại chỗ chừng nửa canh giờ, thẳng đến khi Cự Linh Thần vừa tò mò vừa sốt ruột, Nhạc Vũ mới mở mắt tiện tay lấy ra

ba viên hồn tinh, đem vài tin tức ý thức truyền vào bên trong, sau đó trực tiếp đưa cho Cự Linh Thần:

- Công pháp ngươi tu hành trước kia không cần tiếp tục luyện nữa, sau này tu hành theo ba loại công pháp này. Một là Thiên Đoán Kim Quang Quyết, có thể tăng lên tu vi pháp lực. Một là Vô Tướng Luyện Hồn Quyết, có thể tu luyện hồn lực. Hai bên kết hợp có thể bài trừ vu lực xâm nhập. Trong hồn tinh còn lại là phương pháp mà ta tự nghĩ ra, tên là Tác Tinh Quang Diễn Thể Thuật, là dẫn dắt tinh lực rèn thể. Nếu có thể luyện tới cực đỉnh, uy lực còn mạnh hơn Cửu Chuyển Nguyên Công. Nhưng ba môn pháp quyết này chỉ có thể tu luyện tới Thái Ất Chân Tiên, phần phía sau ta còn chưa chân chính hoàn thành. Ngày sau ta sẽ dành chút thời gian suy tính, có lẽ có thể làm tu vi của ngươi trực tiến Kim Tiên.

Cự Linh Thần trừng mắt nhìn hắn, trong lòng có chút không tin. Đặc biệt là Tác Tinh Quang Diễn Thể Thuật gì đó, uy lực còn hơn Cửu Chuyển Nguyên Công, hắn cảm thấy vị đại đế này của mình nói chuyện cũng thật quá khoa trương.

Cửu Chuyển Nguyên Công chính là công pháp luyện thể tối cao do chính Hồng Quân đạo tổ lưu truyền xuống, gần như là vô thượng đại đạo. Suốt bao nhiêu vạn năm tồn tại, đều là công quyết luyện thể bí truyền chính thống của Đạo gia.

Tác Tinh Quang Diễn Thể Thuật cho dù có bao nhiêu cường thịnh cũng không thể so sánh với Cửu Chuyển Nguyên Công. Nhưng khi nghe được luyện tới đỉnh cấp có thể bước lên Đại La Kim Tiên, sắc mặt hắn vẫn hiển lộ vẻ vui mừng.

Dù sao đi nữa giờ phút này hắn cũng đã hoàn toàn bỏ qua hi vọng, vậy thử luyện tập pháp môn do đại đế truyền thụ cũng không sao, nếu không thành công cũng chẳng có gì đáng thất vọng, nhưng nếu thành tựu đương nhiên quá tốt. Chính mình trung thành và tận tâm, đại đế cũng không đến nỗi có lòng muốn hại hắn.

Ngay sau đó tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, đem một vật lấy ra khỏi tu di không gian.

Hắn lấy ra tử kim sắc đạo phù, bên trên ghi dòng chữ "Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Triện Trấn Hồn Phù", tiện tay ném cho Cự Linh Thần:

- Vật này ngươi cầm sử dụng, đợi đến khi nào đem Thiên Đoán Kim Quang Quyết cùng Vô Tướng Luyện Hồn Quyết ta truyền thụ tiến bước, thì trả lại ta!

Đây là phù bảo hắn cướp được từ tay Dịch Linh Tử nhưng bản thân hắn không cần dùng, vì vậy tạm cấp cho Cự Linh Thần cũng vừa vặn thích hợp.

- Đây là Thái Thanh phù bảo?

Cự Linh Thần trợn mắt hổ, tâm tình khuấy động nổi sóng, yết hầu chợt nghẹn ngào cơ hồ nói không ra lời.

Cho đến lúc này hắn mới thật sự tin tưởng lời nói của Nhạc Vũ là sự thật. Ba môn công quyết có chín thành là phương pháp thành tựu Kim Tiên mà Nhạc Vũ sáng chế ra cho hắn.

Cắn chặt răng, Cự Linh Thần quỳ xuống nói:

- Ân trọng của đại đế, Cự Linh dù tan xương nát thịt khó thể báo đáp! Tất dùng cả đời này, dốc sức dưới trướng bệ hạ, thảo phạt tứ phương, muôn chết không chối từ! Nếu trái lời thề, hãy để thần hồn của Cự Linh Thần này câu diệt!

Nhạc Vũ mỉm cười, phất ra đạo pháp lực nâng hắn đứng dậy, tiếp theo lấy ra một tử sắc đạo phù, đạo quyết đánh ra, liền dẫn dắt mấy đạo tinh quang lắng xuống, trong lúc mơ hồ lại giống như câu thông thiên địa bổn nguyên.

Chỉ chốc lát liền có một hư ảnh hình người ngưng tụ ngay trước mặt Nhạc Vũ. Lúc ban đầu không ngừng chao đảo lay động, như mây như khói muốn tán đi bất cứ lúc nào.

Cho đến vài khắc sau, hư ảnh mới dần dần chuyển thành thực chất, hiện ra bộ dáng của một đại hán khí vũ hiên ngang, chính khí ngang tàng.

Nhìn thấy một màn này, trên mặt Cự Linh Thần vô cùng mừng rỡ.

Nhạc Vũ liên tục đánh ra pháp quyết, đến cuối cùng bắn ra vài giọt linh thủy, nhập vào trong nguyên hồn Linh Tiên trước mặt.

Nguyên hồn Linh Tiên kia nhất thời tràn ra thanh quang, cả nguyên hồn tựa hồ hóa thành thực chất, hướng Nhạc Vũ thi lễ thật sâu:

- Tả Long Vũ quân hiệu úy Mạnh Nguyên, tạ ân đại đế giúp ta ngưng hồn!

Nhạc Vũ thoáng gật đầu, tiếp tục ban thưởng mấy viên đan dược nói:

- Đan dược này có thể giúp ngươi cô đọng hồn thể, tu dưỡng một thời gian là có thể trọng luyện thân thể. Ngày sau theo Cự Linh Thần luyện tập Thiên Đoán Kim Quang Quyết cùng Vô Tướng Luyện Hồn Quyết. Khi nào tu luyện tới tu vi Thiên Tiên thì có thể nhậm chức Tả Long Vũ quân đô úy đế đình!

Trên mặt Mạnh Nguyên nhất thời hiện lên vẻ vui mừng, Nhạc Vũ cũng không còn tâm tư lưu lại quan sát binh sĩ thao diễn, liền bay lên không rời đi. Hồn niệm càn quét khắp đại thành, phát hiện cả đế đình gọn gàng ngăn nắp, cũng không còn chuyện gì cần hắn quan tâm.

- Đáng tiếc Vi Minh Tử chỉ là Ngọc Tiên…

Trong lòng Nhạc Vũ thấy tiếc nuối, chỉ cần tu vi người này tiếp tục tiến thêm một giai, hắn có thể đem đề bạt làm Tả Thừa, thậm chí siêu phẩm thái sư, thái phó, thái bảo tam công vị trí cũng không phải không thể nào. Có thể vì đế đình của hắn tiếp tục tăng cường chiến lực cường hãn.

Đáng tiếc bài vị có hạn, người này chiếm cứ vị trí Hữu Thừa đã là có chút đặc thù.

Ngay sau đó hắn lại nghĩ tới Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ các nàng. Kết quả về Cửu Chuyển Kim Đan chỉ mới bắt đầu, còn cần thêm một đoạn thời gian bố trí, chuyện này càng thêm kéo dài. Khiến cho những yêu thánh Bắc Minh Bắc Hải, cùng Bắc Câu Lô Châu trong vòng trăm năm không còn dư lực đi chú ý phía nam. Nhưng an nguy của họ Nhạc Vũ không thể không lo lắng.

- Thật không biết Tuyết nhi các nàng có thể bình yên thoát thân được hay không…

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt mê ly, đang định quay về tẩm cung tiếp tục tu luyện, trong lòng chợt động, nhìn thẳng về phương xa.

Một lát sau từ trên không trung có một đạo phi phù đánh tới, Nhạc Vũ vẫy tay đón lấy, ý niệm vừa thăm dò vào, chân mày liền nhướng lên.

- Là Hậu Thổ sao? Ngũ Trang Quan Trấn Nguyên đại tiên sau ba mươi năm nữa

sẽ là thọ kỳ, cần chuẩn bị lễ vật mừng thọ ư…

Ý tứ bên trong chính là trước đó gặp mặt vì nàng tức giận nên quên nhắc nhở. Sau ba mươi năm nữa, Trấn Nguyên đại tiên Tam Nguyên Hội đại thọ, đây là chuyện lớn trong tiên giới. An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc thân phận tôn quý, nhất định cần phải xuất hiện. Ý tứ của nàng là dặn hắn nên chuẩn bị sớm mới tốt.

Trong lòng Nhạc Vũ thật tò mò, Nhất Nguyên Hội là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, Tam Nguyên Hội chín là ba mươi tám vạn tám ngàn tám trăm năm.

Mà bốn mươi vạn năm trước là lúc thiên địa sơ khai, hồng hoang sơ định, thật không biết thọ nguyên như vậy có phải là thực sự hay không.

Hồn niệm tiếp tục lướt xuống, chân mày Nhạc Vũ lại càng cau chặt lại, sắc mặt âm trầm như nước. Tay phải hắn siết chặt, cầm trương phi phù trong tay chấn thành dập nát!

Nửa năm trước tại Thiên Nguyên Giới lại có Thiên Tiên tu sĩ đã lấy chính bản thể tu vi hàng lâm!

Nếu không nhờ hiện tại Hậu Thổ có được ngàn ức tín đồ tại Thiên Nguyên Giới, nàng cũng không sớm dọ thám biết được tin tức này.

Chỉ sợ cho tới khi Quảng Lăng Tông của hắn bị người diệt môn, hắn cũng hoàn toàn không hề hay biết!

- Giỏi cho Lan giáo! Lần này đúng thật là chân chính thiếu đại nhân tình của vị Hậu Thổ nương nương kia!

Nhạc Vũ thở ra một hơi, cố gắng bình phục tâm tình nổi sóng, lấy ra Diễn Thiên Châu cùng Thông Thiên Nghi bắt đầu thôi diễn.

Chỉ trong chốc lát thời gian, trong lồng ngực hắn dâng lên cảm giác sôi trào cơ hồ làm hắn ngạt thở, máu huyết trong người dâng trào như lời non lấp bể!

Những hình ảnh thôi diễn tương lai đang liên tục hiện ra trong đầu hắn, Nhạc Vũ không khỏi kinh hoàng, sắc mặt hoàn toàn tái nhợt.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền vội vàng xoay người quay về tẩm cung. Lấy ra một thân ngoại hóa thân thay thế An Thiên Huyền Thánh đại đế, bản thể đổi lại tướng mạo khác, một đóa lam diễm bốc cao, đốt cháy không gian. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

- Trước đây không thể đi ra khỏi thế giới này là vì chưa lĩnh ngộ đầy đủ thời không pháp tắc! Hiện giờ tuy ta chỉ có Ngọc Tiên cảnh giới, nhưng hồn ấn đã ngang ngửa Thái Thanh Huyền Tiên. Lại có được Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm có thể đốt xuyên ba mươi ba thiên giới tương trợ, nhất định có thể thành công!

Cũng không mang ra Trấn Thế Chung, Nhạc Vũ trực tiếp hóa thành độn quang nhảy ra ngoài hàng rào không gian.

Chỉ một thoáng vô số thời không gió lốc cuốn tới. Nhạc Vũ cũng không quan tâm, lam diễm bốc cháy toàn thân, một tầng ngũ sắc quang hoa lan tràn, lập tức đem vô số loạn lưu toàn bộ trấn áp, tiếp tục hướng phương xa bay đi.

Ước chừng bay được nửa khắc, thời không gió lốc liền tăng mạnh, xé rách toàn bộ mọi thứ.

Ngay cả đoàn ngũ sắc quang hoa bên người Nhạc Vũ cũng không ngừng bị thời không gió lốc xé rách đè ép, khiến ngũ sắc quang đoàn không ngừng biến dạng, lam diễm trên người lấp lóe không dứt.

- Quả nhiên tiên giới đi tới dễ dàng, rời đi muôn ngàn khó khăn, thậm chí còn siêu việt cả khó khăn độ kiếp!

Sau nửa canh giờ, pháp lực trên người Nhạc Vũ cơ hồ cạn kiệt, nhưng tới giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần nhẹ nhàng.

Năm thanh tiên binh phi kiếm ngũ sắc từ trong đan điền Nhạc Vũ đều tự bay ra.

Không cần tới Âm Dương Lưỡng Nghi kiếm trận đồ, Nhạc Vũ chỉ điều khiển bộ Tiên Thiên nhất phẩm tiên binh kia mạnh mẽ chém thẳng tới hư không một kích, ngay lập tức liền phát ra từng trận tiếng vang bạo liệt.

Nhưng ngay sau đó khu vực thời không gió lốc trước mặt đã biến mất, một đường thẳng tắp không còn vật gì ngăn cản.

Mà ngũ hành kiếm khí vẫn còn dư thừa uy lực, đánh thẳng tới hư không phía trước.

Nhạc Vũ nhân cơ hội phi độn tới trước không hề bị ngăn trở, chỉ một lát sau liền cảm giác cả người buông lỏng, phảng phất như vừa thoát ra khỏi bùn lầy ao đầm.

Tới nơi đây, hồn niệm của Nhạc Vũ liền toàn lực khuếch trương, chỉ sau một lát liền tập trung vào phương vị Thiên Nguyên Giới, xa xa bay đi như tia chớp…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1008: Huyết lưu phiêu xử

Cơ hồ không hề tiếc nuối chân nguyên, bên trong hư không Nhạc Vũ xuyên qua vô số mảnh nhỏ thời không, trong một mảnh hỗn độn lại càng không biết bay mất bao lâu.

Thẳng đến khi Nhạc Vũ dùng Thanh Lộ Linh Tuyền của Bồng Lai Đảo lần thứ ba, hồn niệm mới lờ mờ bắt giữ được hồn thức ấn ký hắn lưu lại tại Quảng Lăng Tông trong Thiên Nguyên Giới.

Nhưng khi hồn niệm xa xa tìm kiếm trong lòng Nhạc Vũ càng thêm kinh hoàng, không hề ngừng lại, hắn tiếp tục điên cuồng bay nhanh.

Lại càng thêm cẩn thận liên tục đánh ra vài trương đạo phù che giấu hành tung, hắn đã giao Hi Hoàng Tàn Kính Cho Tử Hàm, về Bạch Già Thiên Lệnh đã để lại cho hóa thân của hắn.

Cũng may mấy năm nay hắn mạo hiểm dùng thân phận của Uyên Minh, huyễn thuật thủy hệ đã dùng thuận buồm xuôi gió. Dùng để che lấp hành tung cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không dễ dàng phát hiện.

Càng đến gần Thiên Nguyên Giới, Nhạc Vũ càng có thể cảm giác được tia khí tức quen thuộc. Nhưng hắn cũng chưa trực tiếp tiến vào, thân hình biến hóa nhỏ như hạt bụi, ẩn vào trong một bọt khí thời không tùy thời có thể vỡ tan, lạnh lùng nhìn về hướng Thiên Nguyên Giới thật chăm chú.

Mở ra hoàng kim long nhãn, Vô Vọng Chân Thủy cùng Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch đều được truyền vào trong mắt.

Ngay sau đó không gian bích lũy liền bị thần nhãn xuyên thấu, trực tiếp chiếu thẳng về Thiên Nguyên Giới, ngay phương vị Quảng Lăng Tông.

Ngọn núi lớn quen thuộc đến cực điểm hiện ra trong mắt hắn, đồng tử trong mắt Nhạc Vũ co rút lại, nắm chặt hai tay!

Bên ngoài Quảng Lăng Tông đang có mấy trăm vạn tu sĩ chặt chẽ bao vây, một tòa đại trận khổng lồ đem trọn Quảng Lăng sơn vây kín như nêm cối.

Mà bên trong Quảng Lăng sơn, chỉ thấy bên trên Thủy Hàn Phong, Quan Vân Điện đã bị tổn hại, chỉ còn lại một tòa đại đại bị tàn phá vỡ nát.

Thần sắc Liễu Nguyệt Như đạm nhiên ngồi ngay ngắn bên trong điện, mà bên trong Quảng Lăng Tông biến thành một tòa kiếm trận vô cùng khổng lồ.

Ngay trung ương chính là Thập Ngự Phục Ma kiếm trận, mười thanh kiếm tiên màu sắc khác nhau không ngừng xoay quanh chuyển động bên ngoài đại điện.

Mười phương vị đều có một tu sĩ Đại Thừa chủ trì, trận đồ kiếm trận nằm dưới ghế ngồi của Liễu Nguyệt Như.

Ở bên ngoài còn có vô số linh binh, phân ra phương vị cửu cung, ngoại trừ Thập Ngự Phục Ma kiếm trận ngay trung ương, còn lại tám phương hướng đều có hai vị tu sĩ Đại Thừa chủ trì, trấn áp một phương, tiên binh gần trăm, siêu giai gần ngàn.

Hàng vạn hàng ngàn binh khí xoay quanh vũ động, kiếm khí quang mang cùng đại trận vây ngoài núi không ngừng va chạm xung kích. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Lấy Quảng Lăng sơn phiêu phù làm cơ sở, cả Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận do ba mươi vạn Quảng Lăng tu sĩ điều khiển lù lù bất động!

Bỗng dưng phía chân trời hiện ra một chùm hồng quang kích tới, từ rất xa chỉ thấy ba cây phượng linh phi lên trên không Quảng Lăng sơn, hóa thành ba hỏa phượng thật lớn xoay quanh giáng xuống.

Cơ hồ bóng kiếm vừa tiếp xúc tới ba hỏa phượng liền vỡ, những tu sĩ Linh Hư cảnh không chịu nổi áp lực liền nứt toác mà chết, ngay khi phượng ảnh hướng bên sườn Quảng Lăng sơn ngay Vân Thiên Cung mạnh mẽ đập xuống, bên trong Quan Vân Điện Liễu Nguyệt Như chợt mở mắt ra, trong con ngươi thanh lệ tinh mang sáng lên, tinh quang rạng rỡ.

Ngay sau đó một bộ phi kiếm ngũ sắc liền theo trong tay áo xuyên ra, sau đó

nháy mắt hợp lại thành một.

Liễu Nguyệt Như trên tay cầm kiếm, mạnh mẽ chém lên bầu trời, ngay lập tức ngũ sắc kiếm quang ngưng tụ tới mức tận cùng, từ trong ngón tay nàng bắn mạnh ra.

Ngũ sắc kiếm mang nhỏ như châm nhọn nhưng phảng phất mang theo oai lực diệt thế, ngũ hành lực khuấy động không ngớt. Chỉ một kiếm liền đem một cây phượng linh chém vỡ, ngay sau đó ngũ sắc kiếm quang tiếp tục càn quét phía chân trời, đem hai hỏa hoàng còn lại toàn bộ càn quét, sau đó hiện thành hai cây phượng linh không trọn vẹn xa xa bỏ chạy, lúc này mới xem như biến mất.

Nhưng bên trong Quan Vân Điện, toàn thân Liễu Nguyệt Như cũng đẫm máu, vô số vết thương vỡ ra.

Liễu Nguyệt Như lại không chút nào để ý lau đi máu tươi tràn ra khóe miệng, thần sắc bình tĩnh tự nhiên ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Mà xa xa phía chân trời, truyền ra một tiếng hừ lạnh:

- Lấy thân Đại Thừa kháng cự Thiên Tiên lực! Quảng Lăng nhất mạch các ngươi xác thực được lắm. Thú vị! Bản thân ta thực muốn nhìn ngươi dưới đạo pháp của ta rốt cục còn có thể chịu đựng tới lúc nào!

Lời tuy như thế nhưng bên kia vẫn tạm thời chưa có cử động. Chỉ có bên ngoài Quảng Lăng sơn gần ba trăm vạn tu sĩ đang thay phiên nhau, cả tòa đại trận vẫn vận chuyển không ngừng, vô số quang hoa không ngừng đập thẳng vào Quảng Lăng sơn.

- Nhất đồng giáo Thiên Tiên!

Nhạc Vũ vận chuyển long nhãn hướng thanh âm kia nhìn lại. Chỉ thấy nơi trận nhãn kia có một trung niên mặt trắng với chòm râu dài ba tấc chừng ba mươi tuổi đang phiêu phù giữa hư không, trong mắt lộ ra vẻ lãnh lệ.

Quanh người hắn còn có hơn mười tu sĩ Đại Thừa đều là nhất tông chưởng giáo. Lúc Nhạc Vũ phi thăng đều từng gặp qua, lúc này thần sắc vô cùng kính cẩn, đứng ngay bên cạnh trung niên kia. Một người bên trong còn lên tiếng:

- Quảng Lăng từ sau khi Nhạc Vũ đạt tới Đại Thừa xưng hùng Thiên Nguyên Giới, cũng hơn trăm năm. Vốn nói sau khi người này phi thăng chúng ta còn có thể đỡ hơn một chút. Thật không ngờ sau Nhạc Vũ còn có Liễu Nguyệt Như, quả nhiên là thiên tư mạnh mẽ tuyệt đối. Gần trăm năm cũng đã tu luyện tới Đại Thừa đỉnh phong! Nếu không có thượng giới tiên trưởng buông xuống, chúng ta thật sự không có người nào có thể chế phục!

Trung niên mặt trắng kia trên mặt tuy hờ hững, trong mắt lộ ra vài phần ngưng trọng. Nhưng những tu sĩ Đại Thừa khác lại sôi nổi phụ họa:

- Mấy năm nay Quảng Lăng Tông uy thế quá thịnh, chư tông mấy năm nay ai không bị ức hiếp? Nên tiêu diệt, không để bọn hắn làm hại Thiên Nguyên Giới!

- Tông ta cùng Quảng Lăng Tông có mối hận diệt môn, thậm chí còn bị bức rời khỏi thế giới này! Lần này diệt vong Quảng Lang, xin thượng tiên làm chủ, đem Nhạc thị hậu nhân ban cho chúng ta xử trí! Trăm năm thời gian chúng ta thật sự chỉ hận không được ăn thịt uống máu bọn hắn. Phải làm cho hậu nhân của hắn, nam tử chết hết, nữ tử làm xướng, đời đời kiếp kiếp đều là kỹ nữ!

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, sát ý trong con ngươi vô cùng thâm trầm, ẩn sâu tận đáy mắt, giống như u đàm, vô cùng thâm thúy, một tia lệ khí ẩn chứa cháy rực.

- Hay cho câu nam tử chết hết, nữ tử làm xướng! Tốt! Tốt! Tốt! Hạo Dương Môn, Bắc Hải tán tiên, Đông Dương Tông, Tử Nghiễn Tông, Thiên Đạo Minh, cư nhiên còn Thanh Châu Vân gia! Lúc trước một niệm nhân từ, không muốn vô cớ giết người, chỉ mong Quảng Lăng cùng các ngươi đồng tâm hiệp lực bảo vệ vận khí Thiên Nguyên Giới. Lưu lại mạng chó cho các ngươi, cũng không ngờ hôm nay lại làm cho Quảng Lăng Tông trêu chọc tai vạ như thế! Sớm biết hôm nay, trước khi phi thăng nên đem các ngươi diệt sạch mới phải!

- Muốn tiêu diệt tông ta dựa vào Lan giáo, nghĩ ta không làm gì được các ngươi?

Lạnh giọng cười, Nhạc Vũ đè nén nỗi hận trong lồng ngực, dùng Khuy Thiên Châu phụ trợ đem long nhãn thúc giục lên tới mức tận cùng, tra xét chung quanh Thiên Nguyên Giới, thần hồn xa xa tản ra, thật cẩn thận dò tìm chung quanh.

Hắn chỉ cảm thấy vô số thời không loạn lưu chợt sinh chợt diệt, chỉ trong chốc lát sản sinh vô số tiểu thiên thế giới, lại lập tức hỏng mất tan rã.

Dần dần, cả ngoại tầng Thiên Nguyên Giới đều nằm bên trong sự thôi diễn suy tính của Thông Thiên Nghi.

- Quả nhiên! Là cạm bẫy sao?

Cảm giác được không gian vũ trụ vây quanh mấy tòa đại trận mơ hồ đem cả Thiên Nguyên Giới bao phủ bên trong.

Chung quanh nhất phương thế giới này rõ ràng có tới mấy vạn Thiên Tiên, gần ngàn Ngọc Tiên đều đang náu thân bên trong bọt khí thời không, không hề hiện thân. Do vài Thái Ất Chân Tiên chủ trì, lại không biết sử dụng pháp môn gì lấy thân Chân Tiên còn có thể náu thân bên ngoài chư giới.

Tận sâu trong hư không xa xôi, cũng có mấy đạo thần thức Đại La Kim Tiên đang bao phủ nơi đây.

Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, tiếp theo không chút do dự xoay người phi độn rời đi.

Dùng thanh y của Âm Linh Đảo, lưu lại Thanh Lộ Linh Tuyền chống đỡ, chỉ nửa ngày thời gian đã xuyên qua vô số thời không, rời xa Thiên Nguyên Giới.

Đợi đến khi Nhạc Vũ dừng lại thân hình, hiện thân ngay bên ngoài một tiểu thiên thế giới có quy mô như Thiên Nguyên Giới.

Thần Long Nhãn tra xét chung quanh, không bao lâu chân mày thoáng nhíu lại, chặt chẽ nhìn xuống phía tây thế giới kia.

Phương vị kia là một tòa hùng sơn cao tới ngoài ba mươi vạn trượng, đứng sừng sững phía tây, vô số tu sĩ ra vào bên trong.

- Long Toàn Giới, Đạo Diễn Tông sao?

Hai mắt Nhạc Vũ nhẹ nhàng híp lại, sau một lát bỗng dưng mở ra. Bên trong đồng tử màu vàng chỉ còn lại một mảnh băng sương không chút nhân tính, cùng sát khí vô tận, lệ khí khôn cùng!

- Cái gọi là long có nghịch lân, không thể va chạm! Các ngươi muốn diệt truyền thừa đạo thống Quảng Lăng Tông ta, Nhạc Vũ này cũng phải làm chư tông Lan

giáo các ngươi, máu nhuộm thế gian!

Tay trái triệu ra Nghịch Thiên Đao, bay vút lên trong tay Nhạc Vũ. Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể cơ hồ thúc giục tới mức tận cùng, ngay sau đó tiên tay chém ra một đao xuyên thẳng tiểu thiên thế giới trước mắt!

Đao ý lạnh thấu xương, nháy mắt phá khai trở chướng trùng điệp, đem hàng rào không gian của Long Toàn Giới phá vỡ vết rách thật lớn, tựa như thiên nhãn xuất hiện ngay trên bầu trời Long Toàn Giới.

Hắc sắc đao mang đen nhánh không chút âm thanh từ ngay vết rách không gian thẳng hàng xuống dưới, sau đó thoáng chốc nứt toác, một đao diệt thế phá hủy toàn bộ thiên địa pháp tắc, hộ sơn đại trận nháy mắt hỏng mất.

Mà cả tòa hùng sơn, hơn mười vạn tu sĩ cơ hồ không hề có chút đường phản kháng, hắc sắc đao mang đập xuống, thần hồn câu diệt!

Chỉ có những Tán Tiên Đại Thừa tập trung trên đỉnh núi đều tự tế ra tiên bảo, chống đỡ chốc lát bỏ chạy tứ tán.

Tu sĩ Đại Thừa cầm đầu thần hồn thân thể đã tổn hại hơn phân nửa, trong miệng phun ra ngụm máu bầm, ngửa mặt lên trời quát to:

- Là đại tiên phương nào ra tay? Muốn diệt Đạo Diễn Tông ta? Hay là không biết tổ sư tông ta chính là Từ Hàng đạo tôn? Lan giáo chính thống truyền thừa?

- Từ Hàng chính thống truyền thừa?

Nhạc Vũ cười lạnh, Nghịch Thiên Đao trong tay lại tụ tập hắc quang, vô số thời không toái nhận tầng tầng bao vây.

Thanh thế không hiện nhưng bên trong Long Toàn Giới cũng đã theo hắc quang thành hình, phát ra trận trận gào thét.

Vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng giật mình, tiếp theo ngay sau đó liền cầm thanh đao trong tay ném vào trong khe hở không gian.

Trên thanh đao vang lên một tiếng long ngâm, một cự long dài năm vạn trượng xoay quanh trên thân đao.

Toàn bộ pháp tắc nháy mắt băng diệt, cả nhất phương thế giới đều đang tiêu vong tan rã.

Một đạo hắc quang thế như chẻ tre xuyên toa bên trong, chỉ một lần lượn vòng đã đem vài tên Tán Tiên Đại Thừa toàn bộ chém giết, thời không toái nhận từ khắp bốn phương tám hướng đập vào, đem những đệ tử còn lại của Đạo Diễn Tông toàn bộ chém rụng đầu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1009: Tuyệt ngươi đạo thống!

Tuy là ngày đông giá rét, nhưng bên trong động thiên Ngọc Hư Cung khí hậu như xuân. Chung quanh xanh biếc dạt dào, toàn bộ thảo mộc hoa tươi tôn vinh rực rỡ.

Ngay trung ương có một tòa cung điện khổng lồ phiêu phù, trang nghiêm đẹp đẽ quý giá, liếc mắt nhìn lại, phi kim lưu bích, lộng lẫy huy hoàng, vô biên vô tế.

Mà bên trong thánh điện, mây khói muôn màu tràn ngập xung quanh, hương thơm ngan ngát làm lòng người say mê, phấn chấn tinh thần.

Nhưng giờ phút này bên trong điện phủ phạm vi vạn trượng lớn như vậy, cũng chỉ có ba bóng người.

Một lão giả tay cầm phất trần, một tu sĩ dung mạo tú lệ, còn có một đạo nhân tướng mạo kỳ vĩ, làn da nổi lên quang hoa vàng óng ánh.

- Có thể làm cho Từ Hàng sư đệ tính kế đủ mọi cách, cuối cùng phải buồn bực mà về, ta xem vị Uyên Minh kia cũng là thế gian đệ nhất nhân.

Đạo nhân có làn da màu vàng cười khẽ một tiếng, hưng trí dạt dào cẩn thận quan sát đối diện, nhìn vào vị sư đệ Từ Hàng đạo nhân kia, trong mắt mang theo vẻ trêu tức nhè nhẹ.

Sắc mặt Từ Hàng xanh mét, ậm ừ không để ý tới, chỉ yên lặng uống quỳnh tương trên bàn trước người.

Chỉ có lão giả kia khe khẽ thở dài nói:

- Ta cũng không biết Uyên Minh kia rốt cục là vận khí thâm hậu, hay là đa mưu túc trí. Tóm lại Cửu Chuyển Kim Đan kia có thể xác định là vật giả. Theo ta suy

đoán, hơn phân nửa xuất từ thủ đoạn của Tử Vân đạo nhân, tự nhiên Uyên Minh cũng có thể làm được. Một phen bố trí của sư đệ tuy cuối cùng không công mà lui, dù sao vẫn dẫn dụ được hai người này phải lộ dấu vết…

Nói tới đây thấy đạo nhân da vàng vẫn cười cười, lão giả chợt khựng lại, sắc mặt khổ sáp nói:

- Bỏ đi, việc này nói tới còn ích lợi gì?

Từ Hàng nắm chặt chén rượu, nếu không phải vật trong tay cũng là kỳ bảo, cự lực kinh khủng của hắn cơ hồ đã niết vỡ.

Đạo nhân da vàng không thèm để ý chút nào, nói:

- Trước đó ta xem vận khí của Uyên Minh, đế khí xung thiên, từ từ tràn đầy, có khí tượng chấn hưng. Trong vòng trăm năm, chỉ cần hắn không dính nhân quả, đủ an tọa phương bắc đế đình. Như vậy chúng ta động hắn không được. Sau trăm năm, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước…

Nghe được một nửa, sắc mặt Từ Hàng ngược lại khôi phục vẻ bình tĩnh, không còn chút vui buồn. Bên đạo nhân da vàng lại cảm giác không chút thú vị, ngữ khí chợt chuyển:

- Nhưng chỉ nho nhỏ một Uyên Minh, vận khí có cường thịnh thế nào, cũng không đáng giá cho chúng ta lo lắng. Sư đệ có thể làm cho hắn bị vu lực xâm nhiễm, xem như đã gạt bỏ tương lai của hắn. Ngày sau cho dù thật sự thu được mười ức tín ngưỡng, tối đa chỉ có thể xưng bá tại phương bắc mà thôi. Không đi quản hắn, cũng không đáng ngại. Chỉ riêng Nhạc Vũ, vốn là uyên nguyên thiên địa nổi loạn, khởi nguyên sát kiếp, lại là họa lớn chân chính của chúng ta, nửa điểm không thể qua loa. Còn có Tử Vân Quảng Lăng, cũng là nhất thời anh kiệt, Xiển giáo kết thù một trong hai, đều đủ tạo thành họa lớn.

Nói tới đây, đạo nhân da vàng bỗng dưng nghiêng về phía trước, mở đồng tử vàng óng nhìn lên hai người đối diện:

- Văn Thù sư đệ ham muốn Hồng Vân di trân, tùy tiện cùng Hồng Vân nhất mạch kết xuống nhân quả, rốt cục có thỏa đáng hay không? Ta biết Phổ Hiền sư huynh, Từ Hàng sư đệ cùng Văn Thù giao tình thâm hậu. Nhưng lúc sát kiếp buông xuống, tiêu phí khí lực như vậy trêu chọc cường địch khó lường cho bổn

giáo, khiến nhân quả dây dưa, thật khó khăn hóa giải, là một chuyện không chút sáng suốt.

- Sư huynh cũng nói Nhạc Vũ là khởi nguyên loạn tượng, nếu không diệt trừ, ta khó tâm an.

Vẻ mặt Từ Hàng thản nhiên, buông chén rượu trong tay, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Lại nói lần này ta bố cục chính là không chút sơ hở. Có thể chế trụ Quảng Lăng Tông, nhất định có thể dẫn dụ Nhạc Vũ. Có thể chế trụ kẻ này, nhất định có thể làm cho Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu thúc thủ. Hoàng Long sư huynh cần gì phải lo lắng?

- Không sơ hở?

Hoàng Long đạo nhân trợn mắt, lại chuyển giọng nói:

- Nữ tử kia có Ngũ Hành kiếm khí thật mạnh mẽ, chỉ một Thiên Tiên đệ tử chỉ sợ xa xa không đủ. Tiếp tục kéo dài sẽ phát sinh càng nhiều biến cố.

Từ Hàng im lặng không đáp, nhưng Phổ Hiền chân nhân lại ngưng mày nói:

- Cũng phải, nhưng tiên bảo để Thiên Tiên tu sĩ sử dụng tự nhiên xuất nhập hạ phàm cho dù trong Xiển giáo cũng chỉ có vài kiện mà thôi. Những người còn lại cho dù có đi vào cũng sẽ bị thiên địa pháp tắc hạn chế. Ta cũng chưa từng dự đoán được Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu trước khi phi thăng còn bày ra chuẩn bị sau lưng như vậy. Cũng không biết có phải vì phòng bị Vân Bảo Tông luyện chế nguyên thần tinh hạch mà ở trong bổn nguyên nhất giới lại bày ra thế trận lớn đến như thế. Khiến do vạn năm tích lũy linh lực làm cho lực áp chế của tiểu thiên thế giới xa xa còn mạnh mẽ hơn những thế giới khác. Đường đường Thái Ất Chân Tiên sau khi đi vào pháp lực chỉ còn tương đương với Linh Tiên. Không phải là địch thủ của nữ tử kia, cũng đồng dạng không chịu nổi Nguyên Dương Đao Luân, còn không bằng ở lại bên ngoài chờ đợi.

Nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt Phổ Hiền chân nhân càng thêm cổ quái:

- Cũng không biết có phải do vận khí, Quảng Lăng Tông chỉ bất quá là một tông môn phàm giới mà thôi, sao lợi hại như thế? Đáng tiếc tổ sư cùng sáu vị Đạo tổ đã định ra quy củ, chúng ta không thể làm trái.

Từ Hàng hơi cau mày, tiếp theo vẻ mặt khẽ biến. Hồn niệm trầm tĩnh chợt chuyển sang vô cùng cuồng bạo, ngay cả thất thải yên hà cũng không cách nào áp chế.

Hai người còn lại cũng lập tức có cảm nhận, Phổ Hiền chân nhân hiện ra một tia kinh dị trong mắt:

- Hay cho một tiểu tử lại có đảm lượng như vậy…

Hoàng Long đạo nhân suy diễn chốc lát, tiếp theo vung tay áo, trước mặt ba người vân quang liền biến ảo.

Một thế giới cơ hồ đã hoàn toàn băng diệt xuất hiện trước mặt, chỉ thấy ngay trung ương hiện rõ chút hắc quang.

Lực lượng của tiểu thiên thế giới đang đối kháng cùng chữa trị vết nứt không gian, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ vô số pháp tắc đang diệt vong tan rã.

Mà bên dưới mặt đất của thế giới kia, máu huyết của toàn bộ tu sĩ đã biến thành một chữ thật lớn đạt tới ngàn trượng, nét bút vô cùng đơn giản – Giết!

Mặc dù bản thân đang ở bên trong động thiên Côn Luân Ngọc Hư Cung, cách xa vô số thế giới, khí tức hung lệ lạnh thấu xương vẫn đập thẳng vào mặt mà đến.

Làm khí tức ba người trong điện nhất thời lâm vào cứng ngắc.

- Long Toàn Giới, Đạo Diễn Tông!

Hoàng Long hơi nâng mắt nhìn Từ Hàng, hắn nhớ rõ Đạo Diễn Tông đã cung phụng vị sư đệ này làm tổ sư.

Từ Hàng đem chén rượu trong tay niết thành mảnh nhỏ, sắc mặt âm trầm như nước, gân xanh trên cổ hiện ra, trong miệng gằn lên từng chữ:

- Hay cho nghiệp chướng, ngươi dám làm như thế!

Hoàng Long chân nhân nghe vậy trong lòng cười lạnh một tiếng:

- Ngươi muốn hủy diệt căn cơ của người ta, lại không cho người ta tuyệt truyền thừa đạo thống của ngươi sao?

Nhưng tuy trong lòng hắn âm thầm trào phúng, nhưng lại không sao cười nổi, chỉ cảm thấy có một cỗ hàn ý lạnh thấu xương ập đến, quét khắp toàn thân trên dưới. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bên trong Khải Thánh Điện hoàn toàn yên lặng, suốt một canh giờ cũng không ai lên tiếng, ba người trong điện đều yên lặng không nói.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài cửa điện chợt có một người đi vào, thanh y giày bố, mặt trắng không râu. Vẻ mặt vốn hơi tái nhợt, giờ phút này cũng không biết vì duyên cớ nào càng thêm khó xem.

- Chư vị sư huynh đệ, đạo thống của ta tại Vân Hoa Giới đã bị người tiêu diệt. Văn Thù hổ thẹn, không tính ra được người động thủ, tương lai chỉ là một mảnh sương mù. Không biết ba vị có biết nguyên do?

- Vân Hoa Giới?

Sắc mặt Phổ Hiền chân nhân lại sầm xuống, tiếp tục vung tay áo, chỉ thấy ngay trung ương trong điện, bên trong huyễn ảnh vân quang cảnh trí tiếp tục biến hóa.

Lúc này đổi lại là một tòa núi lớn kỳ vĩ cao tới hai mươi vạn trượng. Vốn cao ngất xuyên mây, là tiên sơn linh mạch nhất đẳng phàm giới, nhưng giờ phút này đã bị người chém ngang một đoạn, lòng núi bị một kiếm từ giữa chém ngang, khiến linh mạch hoàn toàn hủy diệt.

Nhưng giờ phút này càng làm người ta kinh sợ chính là huyết sắc bên trong hình ảnh, hơn mười vạn người phơi thây khắp nơi, máu tươi hóa thành dòng suối ồ ồ tuôn xuống.

Mà trên đỉnh núi bị san bằng, rõ ràng hiện ra một chữ lớn bằng huyết sắc – Giết!

Chữ viết lớn chừng ngàn trượng, dựng thẳng ngàn trượng, phảng phất như có một cỗ kiếm ý tuyệt thế dung hợp bên trong, vô cùng ngang ngược hung ác.

Chỉ cần liếc mắt nhìn xuống, liền có thể cảm giác được huyết sắc cuồn cuộn, sát khí lạnh lẽo thẳng tràn tới.

Từ Hàng đứng lên, chỉ một ngón tay, hình ảnh tiếp tục biến hóa, lần này là bên ngoài hàng rào vô tận hư không.

Mấy người trong điện cũng hiểu ý, đều tự đánh ra đạo quyết, khiến một chùm thanh quang chụp xuống trên người Từ Hàng.

Sau đó hình ảnh liền phảng phất như thả chậm, bắt đầu nghịch chuyển thời gian.

Chỉ một lát sau, liền có một thanh niên vẻ mặt thanh tú, tóc đen mắt sâu, tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm đang ngạo nghễ đứng giữa hư không. Phảng phất như đã cảm ứng được mấy người đang thăm dò, hướng bên này lạnh lùng nhìn tới.

Ánh mắt băng hàn, không giống nhân loại. Trên gương mặt hắn không chút diễn cảm, lộ ra lạnh lẽo vô tận.

- Nhạc Vũ? Là hắn?

Văn Thù hơi nhíu mày, trong lời nói mang theo vẻ nghiến răng oán hận. Thanh âm như phát ra từ cửu u vực sâu, âm lãnh cùng cực.

Hoàng Long lặng lẽ chau mày, nhìn qua bên cạnh:

- Sư đệ có thể tính ra phương vị đại khái của người này? Đây là Vân Hoa Giới, Nhạc Vũ hắn mới rời đi không lâu…

Từ Hàng nhắm chặt hai mắt, có thể nhìn thấy mí mắt hắn khẽ nhúc nhích, cuối cùng lắc đầu không nói.

Phổ Hiền cũng không ngừng bấm đốt ngón tay, sau một lúc lâu bất đắc dĩ buông tha:

- Người này đã nhảy ra ngũ hành, không còn trong thiên cơ. Hơn nữa hiện nay thiên cơ rối loạn, càng khó thăm dò, lại thêm hắn có Ngũ Sắc Thần Quang hộ thân, có thể che giấu được hồn thức cảm ứng.

Hoàng Long khẽ rùng mình, suy ngẫm chốc lát cuối cùng vươn người đứng lên:

- Ta đi tìm sư tôn xử trí!

Ba người trong điện không khỏi im lặng, đưa mắt nhìn nhau lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nhưng lại không ai mở miệng ngăn cản.

Cũng trong lúc này, Từ Hàng chợt nhận thấy, bỗng dưng nghiến răng, một tia máu tươi từ trong môi tràn ra.

- Quảng Lăng Nhạc Vũ!

Cơ hồ cùng một thời gian, Nhạc Vũ đã đem Thiên Ý kiếm hóa thành ba mươi vạn trượng, từ trong thiên nhãn vừa mạnh mẽ xé rách đánh xuống.

Mà bên trong tiểu thiên thế giới, một tòa Thiên Cung khổng lồ đang chậm rãi rơi xuống đất.

Máu lưu như suối, tràn đầy không gian, mà bên trong cung điện, cũng đồng dạng là một chữ "Giết" bằng máu hiện rõ, ước chừng ngàn trượng, dựng thẳng thật cao.

Hơn mười tu sĩ Đại Thừa nằm một bên, trên người cũng không có miệng vết thương rõ ràng, chỉ có lỗ chân lông rướm đầy máu. Phảng phất như bị cự lực đánh ngã, hai mắt vô thần, như chết không nhắm mắt, nhìn thẳng trừng trừng lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1010: Thiên Ý dương uy!

Cơ hồ trong thoáng chốc đem Thiên Ý kiếm thu hồi vào trong tay, Nhạc Vũ đã mơ hồ cảm giác tận sâu trong hư không xa xôi có một đạo hồn niệm cuồn cuộn đang mang theo nỗi tức giận mênh mông bức phá không gian xuyên đến.

Cảm giác kia vô cùng quen thuộc, chính là Từ Hàng đạo tôn từng gặp qua mấy tháng trước kia!

Lạnh lùng đưa mắt nhìn về hướng kia, Nhạc Vũ thuận tay chém ra một kiếm xé mở hàng rào không gian, ngũ sắc kiếm mang hơn mười vạn trượng mạnh mẽ xuyên vào.

Lập tức đem một hải đảo nằm ở phía nam tiểu thiên thế giới bên trong xoắn thành dập nát!

Tiếp theo không hề có nửa phần lưu luyến, hắn trực tiếp hóa thành một đạo thất thải độn quang biến mất.

Trong lúc mơ hồ hắn có thể cảm giác được trong cỗ hồn niệm phía sau ẩn súc cơn giận tràn ngập.

Lạnh lùng cười, Nhạc Vũ tiếp tục đi tới, bên trong hư không vô tận không ngừng thay đổi phương hướng.

Sau đó chỉ dùng khoảng nửa canh giờ hồn thức của Nhạc Vũ đã chặt chẽ tập trung trong một mảnh nhỏ hồng hoang.

- Oa Thần Giới, Từ Vân Tông!

Hồn niệm càn quét tin tức Từ Vân Tông, không ngừng truyền vào trong đầu.

Thế giới này ước chừng lớn hơn Thiên Nguyên Giới gấp ba lần, nhiều nhất có thể dung nạp được Linh Tiên tu sĩ.

Mà Từ Vân Tông cũng là đệ nhất đại tông trong Oa Thần Giới. Truyền thừa Từ Hàng đạo tôn, ba trăm vạn đệ tử, hơn mười Linh Tiên, thanh thế vô cùng. Bên trong sơn môn còn là một động tiên!

Thở ra một hơi thật sâu, Nhạc Vũ đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính tế lên cao, đem pháp lực toàn thân thúc giục tới cực hạn.

Có thể cảm giác được vô cùng rõ ràng, pháp tắc đến từ lực lượng bổn nguyên trong hồng hoang đang áp chế suy yếu pháp lực của hắn, thậm chí ngay cả tầng thứ năm ngũ hành hồn ấn khai thông cũng phong phanh hơn không ít.

Loại cảm giác này từ khi hắn hoàn toàn thoát ly tiên giới đã bắt đầu hình thành.

Đó là lực lượng trình tự tận sâu trong bổn nguyên, mà bản thân pháp lực của hắn tương đương Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới đã bị áp chế xuống Thái Ất Chân Tiên cảnh giới!

Tựa như tơ nhện, càng giãy dụa đột phá càng bị vây thúc gắt gao. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

May mắn cảnh giới của hắn chỉ là Ngọc Tiên, cũng may mắn hắn bắt chước Ngũ Hành kiếm trận, cấu trúc ra được hồn ấn, vì thế có thể tránh thoát được một bộ phận trói buộc.

Khiến cho pháp tắc kia áp chế hắn cơ hồ suy giảm rất nhiều, nguyên bản nơi này hắn không cần dùng tới Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính, chỉ là một Từ Vân Tông hắn có thể tiêu diệt trong nháy mắt, cho dù có vài chục Linh Tiên trấn thủ tồn vong cũng chỉ nằm trong một ý niệm của hắn.

Nhưng tính tình Nhạc Vũ xưa nay cẩn thận đã quen. Bản năng được xây dựng từ chiến trường thị huyết tu la chém giết ra tới, cũng khiến cho hắn không thể khinh thị bất luận đối thủ nào. Dù là nhỏ nhặt như một con kiến, thường thường lại càng có thể gặp nguy hiểm, càng có được lực lượng chống cự ngoại giới. Nếu là Thiên Nguyên Giới có thể đổi lại cấp bậc như Oa Thần Giới, thường thường có thể cho phép tiên tu ngoại giới thực lực hạ xuống mấy tầng cấp, khiến cho hắn càng không thể không thận trọng!

Tâm niệm vừa động, hắn chỉ cảm thấy bên trong động thiên Từ Vân Tông có vô

số tu sĩ chen chúc bay ra, vội vàng kết trận.

Mà xa xa hư không bỗng nhiên có một đạo thanh quang xuyên qua vô số thế giới, phi độn bay tới.

Khí tức mạnh mẽ đã tiếp cận Thái Ất Chân Tiên. Nhưng bị pháp tắc hồng hoang áp chế, tu vi đích thực hẳn ở Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong cảnh giới! Cơ hồ trực tiếp tập trung Oa Thần Giới lao nhanh tới.

- Canh phòng nghiêm ngặt tử thủ sao? Đường đường Lan giáo, chỉ có thủ đoạn như vậy? Cơ nghiệp thế này cũng đích xác thừa nhận được một vị Thái Ất Chân Tiên tự mình bảo hộ.

Khóe môi cười lạnh, Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính trên đỉnh đầu Nhạc Vũ trực tiếp mạnh mẽ xuyên thủng hàng rào không gian, băng diễm quấn lấy lam hồng quang mang cường hãn xuyên vào, oanh kích lên bên trên động thiên Từ Vân Tông. Đại trận do ba trăm vạn tu sĩ bố trí lập tức vận chuyển, một cỗ thanh quang bay lên, hơn hai mươi kiện tiên binh tiên bảo xoay quanh chuyển đổi, chống cự Băng Diễm Tuyệt Quang xâm nhập.

Trong đó có bốn kiện cơ hồ bị oanh thành bột phấn ngay đương trường. Bên trong ba trăm vạn tu sĩ cũng có mấy ngàn người bị linh lực lưu cuộn trào xung kích hóa thành bọt máu.

Rốt cục chống đỡ được lam hồng quang mang bên ngoài động thiên, bất phân thắng bại.

Ngay trung ương đại trận, hơn mười Linh Tiên đã nhướng cao mày, lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng.

Bên ngoài hư không, Nhạc Vũ lạnh lùng cười, cầm Thiên Ý kiếm vuốt nhẹ thân kiếm.

- Lúc ban đầu ta có lời hứa muốn giúp các ngươi thành đạo! Nhưng luôn luôn chưa thể thực hiện được ước hẹn này. Hôm nay ta dùng trăm vạn máu huyết của đệ tử Lan giáo, tế nguyên thần các ngươi, thành tựu sát đạo! Sau trận chiến hôm nay, cho khắp chư thiên thế giới biết được Quảng Lăng tuyệt học, Thiên Ý oai!

Khí linh Thiên Ý kiếm lập tức cảm ứng, long hồn ẩn hiện trên thân kiếm, từng

tiếng chiến minh vang lên không ngớt, phảng phất như tiếng rồng ngâm trầm thấp.

Mà Nhạc Vũ cũng tiện tay chém ra hư không một kiếm, thu lại toàn bộ hoa mỹ, chỉ còn lại bóng kiếm đơn thuần giản luyện tới cực hạn, vẽ ra một quỹ tích huyền ảo ngay trong hư không.

Không chút âm thanh ở bên trong hư không vô tận gợn lên cơn sóng, giờ phút này bên trong Oa Thần Giới, động thiên Từ Vân Tông, hơn mười Linh Tiên tính cả mấy trăm Đại Thừa chung quanh đều đưa tay ôm cổ họng, thần tình không dám tin, tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Sau đó chỉ một thoáng, vô số huyết quang phun ra, đem những đầu lâu cả già lẫn trẻ cao cao bắn lên!

Cả đại trận cũng lập tức hỏng mất. Băng Diễm Tuyệt Quang thẳng xuyên vào, ba trăm vạn tu sĩ lập tức có gần phân nửa bị đánh thành băng trần.

Nơi cổ Nhạc Vũ chỉ chảy ra một miệng vết thương chừng nửa ly, mơ hồ hiện ra huyết sắc, ngay cả lớp da cũng chưa từng bị phá vỡ.

Thiên Ý kiếm vốn là chiêu thức cũng tự tổn hại mình, nhưng so sánh với sự tổn thất ba mươi Linh Tiên, bốn trăm Đại Thừa với hắn mà nói nhẹ như lông hồng!

Hắn tiếp tục giậm chân, khiến hư không thế giới phạm vi hơn mười vạn trượng chớp lên không ngớt, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông tràn vào bên trong động thiên Từ Vân Tông.

Lực hút cao tới mấy vạn thạch lực trực tiếp đem hơn trăm vạn tu sĩ Từ Vân Tông chấn thành bọt máu!

Sau đó vô số thần hồn tu sĩ bị mạnh mẽ rút ra, xuyên vào trong Thiên Ý kiếm. Khiến long hồn màu vàng nhiễm lên một tầng lệ ý đỏ đậm, cả long thân bành trướng thêm gấp bội!

Lúc này tận sâu trong hư không, truyền ra một tiếng kinh sợ gào thét:

- Ngươi là người phương nào? Thật to gan, còn không dừng tay cho ta!

- Dừng tay? Lúc này mới đến còn không thấy quá muộn?

Thiên Ý kiếm tiếp tục vung lên, bộ ngực Nhạc Vũ lại vỡ ra vết thương, dài chừng hai tấc, máu tươi đầm đìa.

Nhưng phía thanh âm kia lại vang lên một trận kêu rên. Thân hình người kia bị trực tiếp chém thành hai đoạn, thần hồn câu diệt! Huyết nhục thân thể trong khoảnh khắc bị thời không loạn lưu xé rách thành dập nát.

Nhạc Vũ thậm chí cũng không hề liếc mắt nhìn tới, chỉ dùng hồn niệm làm bút, lấy huyết nhục bên trong động thiên Từ Vân Tông làm mực, ở ngay trung ương động thiên viết lại một chữ "Giết"! Dài ngàn trượng, rộng ngàn trượng, kiếm ý sắc bén, sát khí xung thiên!

Cuối cùng hắn trực tiếp hóa quang rời đi, cơ hồ cùng ý niệm cuồn cuộn vừa ập tới một trước một sau ly khai phiến hư không này.

Nhạc Vũ cười lạnh, trong lòng mang theo ý chê cười không ngừng.

Ngươi muốn diệt căn cơ của ta, ta liền tuyệt ngươi đạo thống! Trong hồng hoang, mấy vạn tiểu thiên thế giới, đệ tử gần ức, đủ để tế khí hồn tiên binh của ta!

Bỗng nhiên trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy sóng lòng cuồn cuộn sôi trào, đồng tử hơi co rụt lại, cơ hồ không chút do dự liền biến ảo thân hình, co rúc lại thành hạt bụi bặm ẩn thân vào trong một tiểu thiên thế giới.

Sau đó hắn cảm thấy một cỗ áp lực đủ làm thần hồn của hắn bị đè ép vỡ nát thẳng bách lao tới, ý thức của hắn trong lúc mơ hồ có thể cảm giác được trước mặt chao đảo.

Sau đó hình ảnh kia càng ngày càng thêm rõ ràng, một lão nhân tay cầm trường phiên, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị từ tận sâu trong minh minh thâm u nhìn chăm chú đến.

Ngay khi hình ảnh dần dần rõ ràng, bên trong đan điền Nhạc Vũ, Âm Dương Ngư trận đồ lại đột nhiên chuyển động, tràn ra kim mang nhè nhẹ, cơ hồ đem toàn bộ Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực của hắn mạnh mẽ rút ra.

Đúng lúc này ngũ sắc kiếm quang liền nhảy vào bên trong thần hồn của hắn, đem hình ảnh lão nhân cùng trường phiên toàn bộ xoắn thành dập nát!

Ngay sau đó khi Ngũ Hành kiếm trận khôi phục lại bình ổn, áp lực khó hiểu kia cũng đồng thời biến mất vô tung.

Loáng thoáng nhìn qua phiên ảnh cũng không còn thấy tung tích.

Trong miệng Nhạc Vũ hộc ra một chút máu tươi, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, không hề có chút ngoài ý muốn. Tiếp theo tiện tay phất tới, một cỗ hóa thân liền hiện ra trước người hắn.

Hắn đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cùng Nhất Khí Hỗn Nguyên Châu đánh qua, hóa thân đón vào trong tay, nhìn Nhạc Vũ mỉm cười thi lễ nói:

- Đạo hữu, ta đi đây!

Thân hình hóa thân liền hóa quang, bay vào trong hư không, chỉ nháy mắt đã biến mất vô tung.

Vẻ mặt Nhạc Vũ bình tĩnh nhìn về phía trước, cách nơi này không xa là một mật cảnh thế giới do Thái Thanh Huyền Tiên sáng tạo.

Thật không biết bên trong rốt cục có thương gia tiên giới? Còn có nguyên thần tinh hạch hay không?

- Hàn nhi, Nguyệt Như, chưởng giáo sư tổ, chỉ cần kéo thêm hai ngày, ta có thể trở về! Khi đó ngàn vạn lần chớ để ta thất vọng!

…

Cơ hồ trong cùng một thời gian, bên trong Ngọc Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên, trong một gian tĩnh thất sơ sài tới cực điểm, một huyền sam lão nhân tay phải cầm trường phiên, hơi hơi phất lên. Phiên ảnh lay động, khiến cho toàn bộ ngũ hành linh lực trong thiên địa đều lay động không ngớt.

Chỉ một lát sau động tác của lão nhân chợt dừng lại, đôi mày trắng nhăn lại, tựa hồ đang suy ngẫm điều gì.

Trước mặt hắn là Hoàng Long chân nhân, vẻ mặt cũng đang nghiêm túc, giờ phút này thấy thế chợt rùng mình nhìn chằm chằm lão nhân.

Lại thấy lão nhân thu hồi trường phiên, nói:

- Kẻ này thật có chút quỷ dị, ngay cả Bàn Cổ Phiên của ta cũng không trấn áp được hắn!

Hoàng Long chân nhân nhất thời ngẩn ra, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. Đạo tổ ra tay, Hồng Mông chí bảo, còn không trấn áp được một Ngọc Tiên nho nhỏ?

Huyền sam lão nhân lại không hề để ý tới vẻ kinh dị trong mắt Hoàng Long chân nhân, chỉ lạnh lùng nhìn về phương xa nói:

- Cổ quái! Xiển giáo vận khí hình như có chút dao động!

Tâm tình Hoàng Long chân nhân chợt chấn động, còn chưa kịp hỏi liền nghe xa xa truyền đến tiếng cười khẽ:

- Nguyên Thủy sư huynh có đây không? Lần này sư đệ rảnh rỗi đến đây, có chút nghi nan đạo pháp muốn thỉnh giáo sư huynh!

Thanh âm kia tựa như chuông lớn, lại lộ ra vài phần từ tính. Hoàng Long nghe vậy lập tức chau mày:

- Tây Phương giáo chủ, hiện tại hắn tới đây làm chi?

Ánh mắt Nguyên Thủy chớp lên, tiếp theo không chút do dự đem bình chướng thiên cảnh buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1011: Ly Hợp Nguyên Từ!

rên bầu trời Quảng Lăng sơn, quang hoa vẫn nhấp nháy.

Hai tòa đại trận giằng co lẫn nhau, vô số kiếm quang chớp động trong mây.

Nhưng giờ phút này vô luận là hai phương công hoặc thủ đều lộ ra vài phần mệt mỏi.

Trong đại trận bên ngoài núi, nhân số đã tăng lên tới bốn trăm vạn. Tuy luân phiên thay nhau, cũng đã có hơn phân nửa tu sĩ sắc mặt xanh trắng, hai mắt vô thần, pháp lực chân nguyên đều tiêu hao tới cực hạn.

Bên trong Quảng Lăng sơn càng không chịu đựng nổi. Nhờ vào Quảng Lăng sơn đại trận hỗ trợ, chiếm cứ được địa lợi, bốn mươi lăm vạn người kháng cự mấy trăm vạn tu sĩ, lúc đầu còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng theo thời gian trôi qua bốn mươi lăm vạn đệ tử chỉ còn ba mươi vạn. Ngoài ra pháp lực khô cạn, cạn kiệt tinh lực mà chết, không thì chết vì công kích liên tục không ngừng từ bên ngoài.

Cơ hồ mọi người chỉ còn làm ra những động tác như máy móc, không ngừng thúc đẩy pháp lực, không khí trong cả ngọn núi nặng nề tới cực hạn, mọi người đều chỉ còn chờ đợi đến giây phút hủy diệt.

Liễu Nguyệt Như ngồi thẳng trên bảo tọa trong Quan Vân Điện, gương mặt đạm nhiên, vẫn như mấy ngày trước cơ hồ không hề biến hóa, chỉ từ làn da không chút huyết sắc cùng hai tay run rẩy mới nhìn ra được pháp lực của nàng cơ hồ tiêu hao gần hết.

Nàng khẽ thở dài, mày liễu cau nhẹ, nhìn lên chân trời xa xa. Ánh mắt liên tục chớp động như đang suy tư chuyện gì.

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, bên trong thạch điện truyền ra thanh âm của một lão nhân:

- Những người kia giống như đã có chút không kiên nhẫn. Hôm nay Linh Tiên hạ trần tựa hồ đã tăng lên tới năm ngàn người…

Liễu Nguyệt Như mặt không đổi sắc, trong mắt hiện lên tia bi ai. Năm ngàn Linh Tiên ở trong Thiên Nguyên Giới dù bị áp chế pháp lực cũng đã đồng đẳng với ba ngàn Nguyên Anh.

Tuy Đại Thừa tu sĩ trong thế giới này có thể dễ dàng đánh chết họ, nhưng khi số lượng tăng lên tới năm ngàn thì đã có thể dễ dàng phá hủy Thiên Nguyên Giới, phá hủy bất cứ đại tông nào.

- Tuy lúc Vũ nhi phi thăng đã đem Quảng Lăng sơn luyện chế thành tiên khí, trấn áp vận khí. Lại có Nguyệt Như ngươi bày Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Nhưng nếu không xoay chuyển được tình thế, bị công phá chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi! Phỏng chừng tối đã chỉ kéo thêm được một ngày thời gian nữa!

Thanh âm Nông Dịch Sơn thoáng dừng lại, tiếp theo ngữ khí bao hàm khổ sáp nói:

- Nếu như thật sự đến lúc đó, Nguyệt Như ngươi hãy nghĩ biện pháp đào thoát. Chỉ cần ngươi còn tồn tại, Quảng Lăng chúng ta sẽ còn cơ hội tái khởi trong Thiên Nguyên Giới.

- Đào thoát?

Liễu Nguyệt Như khẽ lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiên quyết:

- Nguyệt Như nhận được đại ân của sư tôn, muôn đời khó thể hoàn trả! Nếu đã được sư tôn giao phó, trấn thủ Quảng Lăng sơn hai trăm năm, quả quyết không thể bỏ đi. Nếu như tới khi đó thực sự không thể chống đỡ, Nguyệt Như lựa chọn binh giải, tự biết còn có lực đánh thêm một trận. Người nọ tuy là Thiên Tiên nhưng chưa chắc đã là đối thủ của ta!

Nông Dịch Sơn khẽ thở dài, hồn niệm lại như dòng nước thối lui khỏi Quan Vân Điện.

Liễu Nguyệt Như vẫn bình tĩnh nhìn lên trên bầu trời, trong mắt lộ ra vài phần cổ quái:

- Thật kỳ lạ! Trong hai ngày ngắn ngủi Ngọc Tiên Thiên Tiên bên ngoài hư không đều thiếu đi thật nhiều. Là bởi nguyên nhân nào? Sư tôn, chính là ngài sao? Quảng Lăng sắp phải diệt vong, hiện giờ sư tôn có biết được…

Trên mặt vừa lóe lên tia hi vọng, trong lòng Liễu Nguyệt Như chợt nảy sinh báo động, xuyên thấu qua đại điện bị tàn phá, nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy xa xa lại thêm vài đầu hỏa phượng bay lên trời, vẫy lên hỏa dực nóng cháy hướng đỉnh Quảng Lăng sơn công tới.

…

Ngay khi Liễu Nguyệt Như còn đang than thở, Nhạc Vũ đứng tận sâu trong hư không xa xa, đem Khuy Thiên Châu mở ra tới mức tận cùng. Hắn chiếu xuống nhìn tiểu thiên thế giới liên tục sinh diệt, vô số không gian bọt khí cùng thời không gió lốc vận chuyển, còn có linh lực mạch lạc ẩn chứa bên trong.

Giờ phút này nếu dùng tốc độ cao nhất phi độn, lấy Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Độn Pháp của Nhạc Vũ chỉ ước chừng nửa khắc thời gian là có thể xuyên vào Thiên Nguyên Giới, xé mở hàng rào không gian tiến tới phụ cận Quảng Lăng sơn.

Nhưng càng tới gần Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận. Diễn Thiên Châu cùng Thông Thiên Nghi trong tay đang điên cuồng vận chuyển không ngừng.

- Ti…Là Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận sao? Từ Hàng đúng thật là bỏ được. Nhân số lại bớt một chút, chỉ còn lại bảy trăm danh Ngọc Tiên, ba gã Thái Ất Chân Tiên. Đại La Kim Tiên lại chỉ có một người…

Nhạc Vũ cau mày, sau đó lại giãn ra, ngay khi hóa thân của hắn đang liên tục di chuyển giết chóc các giới, hắn cũng không tin vị Xiển giáo Kim Tiên kia còn có thể tiếp tục ngồi yên như trước.

Hắn khẽ lắc đầu tiếp tục thôi diễn, sau đó qua mỗi một lát lại xuyên vào bên trong một tiểu thiên thế giới xem như còn ổn định bố trí linh trận nho nhỏ.

Lấy ra đủ loại tiên thạch, dùng long huyết khắc lục những phù văn liên tiếp nhau, ngẫu nhiên suy diễn trong đầu, khi có chút thành quả cũng dốc lòng ở trong một không gian ổn định bố trí những đại trận phức tạp khác nhau.

Thường thường nếu không đạt được hiệu quả hắn lại ẩn núp, sau đó đổi qua một nơi khác tiếp tục bố trí đại trận.

Vờn quanh một vòng, toàn bộ bên ngoài hư không Thiên Nguyên Giới đã bị hắn tìm tòi thật rõ. Mà ngay khi hắn bắt đầu bắt tay vào bố trí linh trận cuối cùng trong kế hoạch, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, mở long nhãn nhìn vào trong Thiên Nguyên Giới.

Chỉ thấy trên Thủy Hàn Phong hoang tàn, Liễu Nguyệt Như đang gắng gượng lảo đảo đứng lên khỏi bảo tọa chưởng giáo.

Một tia máu tươi từ cổ tay chảy xuống mặt đất, vẽ ra những phù triện huyết sắc. Máu huyết phảng phất như có sinh mệnh lan tràn khắp bốn phía, nhanh chóng khuếch tán khắp đỉnh Thủy Hàn Phong.

- Binh giải tán tiên, lấy huyết nhục tế kiếm? Hài tử ngốc nghếch này…

Khóe mắt Nhạc Vũ run rẩy, lửa giận thô bạo trong mắt cơ hồ không thể áp chế.

Tiếp đó hắn lại nhìn thấy bên trong Thiên Cung Quảng Lăng sơn, Nông Dịch Sơn đã vẽ xong một tòa huyết trận.

Sắc mặt lão nhân vô cùng bình thản ngồi xếp bằng bên trong nhà thủy tạ. Hai mắt nhìn qua đục ngầu vô thần, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ lại phảng phất như có hỏa diễm đang thiêu đốt tận sâu trong.

Nhạc Vũ siết chặt nắm tay, móng tay đâm sâu trong da thịt xuyên tới xương cốt, dùng cảm giác đau đớn khắc cốt để dằn nén lửa giận.

Qua một lần hô hấp, hắn mới có thể áp chế được cảm giác muốn hôn mê cùng sát niệm trong lòng.

Ngay lập tức hắn đánh ra tiên thạch, từng viên sắp xếp theo Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, lại tiếp tục dùng long huyết khắc lục vô số phù triện phức tạp vào bên trong.

Đợi đến khi phù triện cuối cùng được hoàn thành, Nhạc Vũ thở mạnh một hơi, hồn niệm liền toát ra thật xa.

Hồn niệm của Đại La Kim Tiên kia vẫn chưa từng rời đi, chặt chẽ bao phủ Thiên Nguyên Giới.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cũng không hề coi khinh thiên hạ anh hùng, đặc biệt nhân tài xuất hiện lớp lớp, Lan giáo nhất mạch xưng hùng hồng hoang.

Cho dù là Từ Hàng liên tiếp tính kế vẫn bị thua trong tay hắn, cũng là vì quá khinh địch mà ra. Đợi đến khi người này thanh tỉnh, nhất định sẽ trở thành tâm phúc đại họa.

- Đại La Kim Tiên sao? Bỏ đi! Đã nằm trong sự dự liệu của ta. Trong tiên giới ta không đánh thắng được các ngươi, nhưng bên ngoài tiên giới, chưa hắn không đủ lực đánh một trận.

Tay hắn khẽ vẫy, đem Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao nhiếp tới trước người. Ý niệm chưa động, hai tiên binh đã hiện ra hai đạo huyết sắc long hồn, hai mắt phun lửa. Xa xa nhìn vô số tiên tu ẩn thân nơi xa, lộ ra quang mang thị huyết, trong miệng không ngừng vang lên từng tiếng long ngâm lệ ý điên cuồng vô tận.

Mà lúc này Nhạc Vũ đã mở ra đồng tử màu hoàng kim, mắt nhìn vào Thiên Nguyên Giới, phương hướng Quảng Lăng sơn, trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ thê lương bi ai!

- Khổ tâm bồi đắp trăm năm! Bốn mươi lăm vạn đệ tử, hôm nay điêu linh mười lăm vạn! Đáng thương cho Nhạc Vũ ta, lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn! Ta hận!

- Toàn bộ Xiển giáo! Từ Hàng! Thù này hận này, dù dốc hết tam giang ngũ hồ, cũng khó thể thỏa hận!

- Hôm nay môn nhân đệ tử của ngươi, cũng đừng hòng tiếp tục còn sống rời khỏi nơi này!

Dư quang khóe mắt hắn quét tới bên ngoài Quảng Lăng sơn, chỉ thấy tên Thiên Tiên kia đã phi thân lên đứng trên chỗ cao mười vạn trượng, mà bên cạnh hắn nhiều Thiên Nguyên Giới tu sĩ cũng lộ ra vẻ hưng phấn, hoặc trên mặt lộ vẻ

tham lam, hoặc mang theo hận ý khắc cốt, như hổ lang thèm thuồng nhìn vào Quảng Lăng sơn.

Nhạc Vũ cười lạnh lẽo, hai tay cầm đao kiếm bắn lên, xuyên ra khỏi tiểu thiên thế giới, thân hình cao ngất vời vợi, xuất hiện ngay trong hư không vô tận.

Đúng ngay lúc này, xa xa hư không hiện lên một đạo thanh sắc kiếm quang, không chút âm thanh, chớp nhoáng như điện, chỉ một kiếm đã đem hồn niệm của Đại La Kim Tiên kia hoàn toàn ngăn cách.

- Lăng Tiêu tổ sư…

Đồng tử Nhạc Vũ co rút, tiếp theo lớn tiếng cười to.

Loại cảm giác một mình chiến đấu thê lương tức thì biến mất, chỉ còn lại chiến ý rực cuồng, cơ hồ đã hòa toàn toàn bộ lệ khí phẫn nộ tràn đầy trong tim hắn.

- Bốn vạn Linh Tiên! Một vạn Thiên Tiên! Bảy trăm Ngọc Tiên! Hôm nay lúc này lấy tu vi của mấy vạn tiên tu tế điện, thành tự vô thượng hung binh của ta!

Thân hình hóa quang, bám theo một đạo ngũ sắc quang hoa thẳng hướng tận sân trong đại trận bao vây bên ngoài Thiên Nguyên Giới.

Những Linh Tiên Thiên Tiên đang ẩn núp ở các tiểu thiên thế giới chung quanh lúc này mới chợt nhận ra, sắc mặt ngưng trọng sôi nổi bay ra.

Nhạc Vũ trực tiếp vung ra một kiếm!

- Giết!

Khi kiếm quang chém xuống, cánh tay phải Nhạc Vũ đã tuôn ra một đoàn huyết quang. Xa xa hơn ngàn Linh Tiên, thân hình không chút dự báo bị vung thành hai đoạn!

Tiếp theo vô số tàn hồn bị hắn điên cuồng ngưng tụ lại, tiếp tục rót vào trong Thiên Ý kiếm.

Nhưng cả đại trận trước mắt cũng bắt đầu chuyển động, tầng tầng hồng sắc quang hoa trói buộc tới, tựa như xiềng xích tầng tầng vờn quanh.

Đem không gian cố khóa, đem linh lực ngăn cách, đi từng bước trấn áp không gian hô hấp của hắn.

Nhạc Vũ không chút nào sợ hãi, thân hình càng gia tốc, tốc độ cực nhanh hướng thẳng sâu trong đại trận.

Ngay khi thân hình của hắn gần như bị hoàn toàn cố khóa, trong mắt Nhạc Vũ đồng thời hiện lên một tia tinh mang.

- Huyền Quang Thiên Tỏa? Phá cho ta!

Chỉ thoáng chốc bên ngoài truyền vào vô số tiếng vang bạo liệt, trải qua một ngày thời gian bố trí chuỗi linh trận kết nối, cơ hồ đồng loạt hiện lên quang hoa chói mắt, vô số linh lực loạn lưu vỡ bờ khắp chung quanh.

Mấy vạn Linh Tiên đang thúc giục đại trận sắc mặt tái nhợt, bên trong linh lực gió lốc thân hình liên tục chớp lên, đều đem hết toàn lực trấn áp tòa Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận.

Lúc này trong con ngươi Nhạc Vũ đã hoàn toàn đỏ rực huyết sắc, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ rót vào trong chân phải, giẫm mạnh một bước! Ba mươi vạn trọng lực chính phản thoáng chốc khuếch tán, bao phủ cả phiến hư không thế giới.

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng đều là huyết nhục vụn vỡ xé nứt tan hoang!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1012: Quét ngang hết thảy!

- Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ?

Trong hư không vô tận, tận sâu trong đại trận, bốn thanh bào tu sĩ sắc mặt không còn chút huyết sắc, hai mắt thất thần nhìn chằm chằm một màn trước mắt, trong đó có hai người hai tay khẽ run, vẻ mặt sợ hãi lẫn phẫn nộ.

- Chỉ trong nháy mắt đã phá vỡ Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận. Người này quả nhiên như lời đồn đãi, sở trường về trận đạo!

- Ta xem hắn thật đáng bị thiên đao vạn quả! Lại dám tàn sát mấy vạn đệ tử của chúng ta, đây là vạn Linh Tiên, bốn ngàn Thiên Tiên! Xiển giáo ta tích lũy mấy vạn năm…

- Bây giờ nói chuyện này còn có tác dụng gì? Nếu như chúng ta không thể chiến thắng, không cho hắn có cơ hội phá hủy hồn ấn, những đệ tử kia còn có thể sống lại. Nếu như bị thua, không còn một cơ hội nào! Cũng may đạo tôn đã sớm có sở liệu đến, lệnh cho bốn vị sư huynh Thái Thanh Huyền Tiên cảnh mai phục ở gần đây. Chúng ta chỉ cần chống đỡ đến khi bọn họ tìm đến là được!

- Hắc! Nhạc Vũ đúng là điên cuồng rầm rĩ! Ta tiêu diêu thế gian gần bảy vạn năm, người này hung ác ngang ngược quả thật là ít thấy. Vì an nguy của Xiển giáo chúng ta, xác thực không thể chấp nhận cho hắn tiếp tục càn rỡ. Bốn vị đạo huynh liên thủ nhất định giải quyết được hắn!

Ngay lúc này có một người chợt co rụt đồng tử:

- Hắn đang định làm gì?

Ba người còn lại đang chủ trì đại trận, nghe vậy liền nhìn qua, sau đó liền hoảng sợ biến sắc.

Ngay phía trước đại trận, vô số huyết nhục tàn chi của tiên tu đang hướng Nhạc

Vũ tụ tập tới.

Trong tay cầm một đao một kiếm điên cuồng cắn nuốt những khí huyết tinh nguyên kia.

Thân hình Nhạc Vũ không hề dừng lại chút nào, biến ảo ra ngũ thải hồng quang đánh thẳng về phía mấy tên Thái Ất Chân Tiên đang náu thân.

Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận bị phá, mấy vạn Linh Tiên Thiên Tiên bị chính phản nguyên từ lực lượng chấn giết, còn có chút Thiên Tiên ở khoảng cách hơi xa may mắn chạy trốn.

Mà đại trận trước mắt Nhạc Vũ cũng biến đổi, dâng lên tam quang thải hoa đem trăm vạn dặm không gian chặt chẽ bảo vệ.

Bảy trăm Ngọc Tiên, năm ngàn Thiên Tiên gia nhập các phương vị, thanh thế không kém hơn Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận lúc ban đầu!

- Tam Tài Thanh Trữ trận?

Nhạc Vũ hơi nhíu mày hừ lạnh một tiếng, tâm niệm chợt động, trong hư không vô tận phụ cận nhất thời có vô số tiên thạch linh thạch đồng loạt nứt toác, thoáng chốc lại thêm từng trận linh lực phong bạo nổi lên, khiến tầng tam quang thải qua vặn vẹo kịch liệt.

Mà Nghịch Thiên đao trong tay Nhạc Vũ vừa cắn nuốt được vô số huyết nhục hiện tại đã tràn ra huyết sắc quang mang đỏ thẫm, mạnh mẽ chém về phía trước, đao ý sắc bén đối nghịch thương thiên thẳng xuyên vào tận sâu trong hư không!

- Còn dám nghĩ bảy trăm Ngọc Tiên là có thể ngăn ta! Nghịch Thiên đao, giết!

Chỉ một thoáng vô số thời không loạn nhận bao vây lấy nghịch thiên đao mang, hướng tam quang thải hoa thẳng quét tới!

Loạn nhận tầng bên ngoài nổ tung, xé rách toàn bộ mọi thứ chung quanh, khiến thời không phong bạo càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Tiếp theo nghịch thiên đao mang phá hủy toàn bộ pháp tắc, khiến hư không hỗn loạn hoàn toàn hỏng mất tan rã.

Tam Tài Thanh Trữ trận cơ hồ lập tức phá vỡ, bảy trăm Ngọc Tiên đều phun máu tươi, sắc mặt xanh mét. Bốn Thái Ất Chân Tiên ở trung ương đồng dạng thần sắc suy bại, bị đao ý xuyên thẳng thần hồn, trong mắt hiện ra tia sợ hãi kinh hoàng.

- Làm sao có thể? Tây Hải Long tộc không phải nói người này chỉ có Thiên Tiên tu vi? Chỉ mang theo bên mình vài món tiên bảo có chút khó giải quyết mà thôi. Thực lực cao nhất chỉ là vượt hơn Thái Ất Chân Tiên một chút. Vì sao lại có chiến lực mạnh đến như thế? Mới vài năm thời gian làm sao có phương pháp tăng nhanh tới như vậy?

- Cho dù hắn thật sự tiến được một giai, trở thành Ngọc Tiên cũng không thể nào mạnh mẽ tới mức có thể so sánh Thái Thanh Huyền Tiên mới đúng! Sao có thể không bị pháp tắc Đạo tổ chế định áp chế? Tam Tài Thanh Trữ trận tuy không hoàn chỉnh, nhưng không có đạo lý chỉ dùng một kích liền vỡ…

- Hay là pháp lực của người này kỳ thật đã đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới? Điều này sao có thể?

- - Đúng rồi! Người này có lẽ dùng pháp môn tạm thời thúc đẩy pháp lực, ta xem hắn có thể chống đỡ được đến khi nào!

- Tóm lại chư vị nên dụng tâm, chỉ cần chống được tới lúc bốn vị đạo huynh kia tới là được!

Trên mặt bốn người vừa khôi phục lại vẻ trấn định, thân ảnh Nhạc Vũ lại giống như ma thần giáng lâm, từ vết rách mạnh mẽ xuyên phá vào bên trong.

Cả đại trận vẫn lay động chao đảo không ngớt, cơ hồ không chút cản trở mặc cho Nhạc Vũ xuyên qua bên trong, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ chấn động, dưới chân bỗng dưng lại giẫm lên hư không một bước!

Chính phản nguyên từ lực lượng tăng lên gấp bội, lập tức liền tăng năm vạn thạch!

Mấy ngàn tiên tu còn sót lại đã tạm thời mất đi tiên trận bảo hộ, lập tức thân hình nứt toác, huyết nhục bay tứ tung. Mấy trăm Ngọc Tiên thân hình gãy đoạn, bị ba mươi lăm vạn thạch chính phản nguyên từ lực xé thành hai đoạn!

Nhạc Vũ vung tay lên, huyết nhục tinh hồn chung quanh liền tụ tập tới, mà giờ khắc này trong mắt của hắn chỉ còn bốn người ở xa xa trong linh trận, bên trong hồn ý chỉ còn lại một chữ - Giết!

Chỉ có vô tận giết chóc, nhiễm đầy máu kẻ thù mới có thể làm nỗi cuồng lệ trong lòng hắn được giải thoát!

Huyết nhục của vài trăm Thiên Tiên bị Nghịch Thiên Thiên Ý trong tay hắn mạnh mẽ cắn nuốt không ngừng.

Hai tiên binh đã dần dần chấn minh không ngớt, hai khí linh long hồn cũng đang không ngừng rít gào, thân hình tiếp tục trướng lên tới hơn mười vạn trượng!

Khoảng cách với đại trận chỉ gần trong gang tấc, Chân Long Nhãn thậm chí không cần hai loại linh dịch trợ giúp đã có thể xuyên thủng bức tường thời không cản trở trùng điệp, nhìn thấy thân ảnh của bốn người còn đang miễn cưỡng tự trấn định bản thân mình.

Lạnh lùng hừ lên một tiếng, Nhạc Vũ mạnh mẽ vung tay lên, Thiên Ý cùng Nghịch Thiên trong tay hướng bốn người kia chém tới, Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực được truyền vào liền ầm ầm nổ tung, vô số thời không loạn nhận bao vây lấy một đạo hắc sắc đao mang chém thẳng xuống.

Cũng ngay lúc này bốn người kia tiếp tục kết lấy linh trận, một pháp bảo hình tròn bay lên, một tầng thanh quang tản ra, bảo vệ bốn người, cùng Nghịch Thiên đao bất phân thắng bại.

Nhưng bốn gã Thái Ất Chân Tiên kia lúc này thần tình tuôn đầy mồ hôi lạnh cùng sợ hãi, tế lên bảo vật này đã là cực hạn của bọn hắn.

Mà Nhạc Vũ từ xa xa không chút cảm xúc nhìn qua, ngũ thải độn quang tiếp tục xông tới!

Giờ khắc này bốn người không cách nào trấn áp được nhịp tim dồn dập trong lồng ngực, mấy vạn năm thời gian tu luyện không bằng một khắc hiện tại, bọn hắn đã hoàn toàn sợ hãi kinh hoàng, đạo tâm muốn sụp đổ!

Tốc độ của Nhạc Vũ càng tăng cao, vô số Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm được mạnh mẽ rót vào Thiên Ý kiếm, lôi cuốn theo lệ khí

khôn cùng cắn nuốt không ngừng tích súc dung hợp!

Một kiếm đâm thẳng lên thanh quang quang quyển, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí theo mũi kiếm bắn tới, cơ hồ thế như chẻ tre, liền đem quang bích màu xanh hoàn toàn nổ nát!

Quang bích màu xanh hoàn toàn ảm đạm rơi xuống dưới, mà bốn người kia thần tình tuyệt vọng.

Ngay sau đó một chùm ngũ sắc quang hoa đã vung phá trời cao, trực tiếp đem thân hình bốn người này toàn bộ càn quét!

Giờ khắc này cả hư không tĩnh mịch như cõi chết, toàn bộ tiên tu may mắn còn sống sót đều nhìn chằm chằm thanh niên tay cầm đao kiếm xa xa, thậm chí đã quên bỏ chạy.

Liên tục phá hủy Huyền Quang Thiên Tỏa đại trận, Tam Tài Thanh Trữ đại trận, tru diệt mấy vạn tiên tu chỉ dùng thời gian nháy mắt!

Chỉ trong nháy mắt, đội hình khổng lồ của Xiển giáo cho dù ở tại Hồng Hoang Giới đều có thể hoành hành một phương kia, lại bị một đao một kiếm của người này quét ngang không còn!

Đây cũng là lời nói của đạo tôn, hết thảy căn nguyên loạn tượng đều từ Quảng Lăng Nhạc Vũ sao?

Đồng thời chấn kinh giật mình còn có người bên trong Thiên Nguyên Giới.

Trên đỉnh Thủy Hàn Phong, Liễu Nguyệt Như ngây người đưa ánh mắt xuyên thấu qua hàng rào không gian, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, lóe lên vẻ mờ mịt, tiếp theo là hai dòng nước mắt tràn xuống.

- Sư tôn, thật là sư tôn! Sư tôn chưa quên ta…

Quảng Lăng Thiên Cung, bên trong nhà thủy tạ, Nông Dịch Sơn cũng đang đứng thẳng khoanh tay trước ngực nhìn lên hư không. Sắc mặt tuy mệt mỏi, nhưng đã lộ ra vài phần ý cười thoải mái. Nhưng trong mắt hắn cũng vô cùng cổ quái:

- Hài tử này, chẳng lẽ thực sự là yêu nghiệt? Hoặc giả hắn là một vị thái cổ đại

năng chuyển kiếp? Nhập Hồng Hoang Giới chỉ bất quá ba mươi năm thời gian, đã mạnh mẽ tới trình độ như vậy? Lần này xem ra Quảng Lăng không cần lo sợ nữa. Chỉ đáng tiếc…

Tựa hồ nhớ ra điều gì đó, sắc mặt Nông Dịch Sơn vô cùng ảm đạm, trong mắt hiện ra vẻ đau thương.

Trên đỉnh Minh Trụ Phong, một thiếu nữ dung nhan tú lệ, vẻ mặt mỏi mệt, hai mắt lại vô cùng rạng rỡ thở phào một hơi:

- Tựa hồ là sư huynh đã tới? Nguy hiểm thật, hôm nay chỉ còn kém chút nữa…

Vừa nói chuyện thiếu nữ vừa tùy ý đá đá chân, đem huyết sắc linh trận bên dưới toàn bộ đá tan, tiếp theo khẽ cười nói:

- Sư huynh đã đến kịp thời, đám vai hề nhảy nhót kia xem ra đã không đủ khả năng làm loạn. Sư tổ, Huyết Hồn trận không cần dùng nữa phải không?

Bên cạnh nàng là một vị trung niên tuấn dật, trong miệng ân nhẹ một tiếng, xem như đáp lời. Trên mặt tuy hoàn toàn không có diễn cảm, nhưng trong mắt lóe ra u quang vô cùng phức tạp.

Ngoài Quảng Lăng sơn, bốn trăm vạn tu sĩ cũng hoàn toàn yên tĩnh, linh trận khổng lồ đã sớm dừng lại.

Trên Nguyên Anh cảnh, hồn niệm có thể cảm giác được tu sĩ ngoại giới, hiện tại trên mặt bọn họ đã không còn chút máu. Dưới Nguyên Anh vẻ mặt mờ mịt, trong mắt mang đầy dấu hỏi, nhìn quanh bốn phía, đều đang cố gắng tìm hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Mà trên bầu trời đại trận, mấy chục người vốn đang chờ đợi Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận của Quảng Lăng sơn bị oanh nát toàn bộ đều trầm mặc, trên mặt kinh nghi.

Chỉ có trung niên Thiên Tiên vốn thần thái trang nghiêm đang đứng ngay trung ương, giờ phút này lại hoàn toàn ngơ ngẩn:

- Làm sao có thể? Bảy trăm Ngọc Tiên, bốn Thái Ất Chân Tiên, năm vạn Thiên Tiên, còn hai tòa đại trận! Làm sao có thể sẽ thua bởi hắn? Thậm chí tàn sát

không còn? Từ Hàng tiên tôn, sao có thể tính sai lầm?

Mấy người bên cạnh nghe vậy trong mắt đều hiện lên vẻ hoảng sợ. Tuy là Đại Thừa, mặc dù có thể đem hồn niệm thăm dò vào hư không, nhưng xa xa không được rõ ràng như Thiên Tiên tu sĩ trước mặt.

Bọn hắn đưa mắt nhìn nhau, đều lộ ra tia hối hận. Càng có chút không dám tin, yêu nghiệt kia chỉ đi tiên giới hồng hoang mới mấy chục mà thôi, sao có thể mạnh mẽ tới mức độ như thế?

Ngay cả Lan giáo cũng phải kiêng kỵ đến như vậy? Nghe vị Thiên Tiên này nói như thế, tựa hồ dù là Thái Ất Chân Tiên cũng không phải là kẻ địch của hắn?

Sớm biết như thế, phải nên cẩn thận ẩn giấu quan sát trước mới phải!

Nhạc Vũ bỗng dưng thét dài một tiếng, âm ba mênh mông cuồn cuộn chấn động hơn vạn ức dặm, vô chấn đãng vô số tiểu thiên thế giới! Trong tiếng thét dài ẩn hàm bi thương vô tận, mặc dù tàn sát hết mấy vạn tiên tu nhưng cảm xúc thô bạo trong lòng vẫn không hề giải thoát mảy may.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1013: Toàn bộ cắn nuốt!

- Mười lăm vạn đệ tử Quảng Lăng Tông ta, thần hồn câu diệt!

Tiếng thét dài hàm chứa bi ý vô tận của Nhạc Vũ đột nhiên ngừng lại, tiếp theo hắn hít sâu một hơi, một đao một kiếm lại hóa long hình, đem bốn thi thể Thái Ất Chân Tiên cắn nuốt.

Long thân càng thêm tăng vọt, tăng lên tới mười hai vạn trượng. Chỉ là trong hai đôi mắt thật lớn lại lộ ra tia cuồng loạn. Thân hình giãy dụa kịch liệt, sát lực hung ác ngang ngược hội tụ oán hận tử vong của vô số tiên tu bị giết chết cũng từ trong thân kiếm toát ra.

Lưỡi đao cùng thân kiếm đều đâm về hướng Nhạc Vũ.

- Chỉ bằng các ngươi cũng dám đòi khống chế khí linh tiên binh của ta? Cẩu đảm thật lớn, đừng nói hôm nay ta chỉ tru diệt mấy vạn người, cho dù cắn nuốt hàng ức tiên nhân Xiển giáo các ngươi thì tính sao? Đều cút trở về cho ta!

Hắn lạnh giọng cười, Nhạc Vũ tùy tay phất mạnh, tay áo đánh vào trên lưng đao lưng kiếm, hai tiên binh nhất thời phát ra một trận gào thét, sau một trận chấn động kịch liệt bên trong hai đôi mắt long hồn đều khôi phục lại vẻ trong sáng. Miệng khẽ há ra liền đem huyết nhục tinh hồn của bốn Thái Ất Chân Tiên cắn nuốt hút vào, thân hình lại tăng lên vạn trượng!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm oán hận, lại vô cùng nóng nảy âm úc, phảng phất như muốn đem thân thể hắn phát trướng nổ tung, muốn tìm người phát tiết.

Một là vì Hậu Thổ còn chưa tạo dựng xong lục đạo luân hồi, hơn nữa phần lớn đệ tử Quảng Lăng Tông đã chết tu vi còn chưa đạt tới Nguyên Anh, như vậy cho dù có muốn chuyển kiếp cũng không làm được.

Tu sĩ có tín niệm của chính mình, không thể phá đạo tâm. Cho dù có người đi tín

ngưỡng Hậu Thổ số lượng cũng ít càng thêm ít. Duy nhất kết cục chính là thần hồn câu diệt, dù là cơ hội chuyển sang kiếp khác cũng không có.

- Lan giáo, Từ Hàng…

Trong miệng thì thầm, đôi mắt Nhạc Vũ càng đỏ rực hung hãn. Hắn nhìn lướt qua bốn phía, sau đó tiện tay chém ra một đao, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ bỗng dưng bùng nổ trên thân đao, chính phản trọng lực ba mươi lăm vạn bội đem hơn ngàn tiên tu còn sống sót một đao càn quét!

Sát khí trên mặt Nhạc Vũ càng thêm nồng đậm.

- Từ Hàng, Văn Thù, giữa ta và các ngươi vốn không có nhân quả. Hết thảy ân oán chỉ vì tham niệm của các ngươi, muốn chiếm đoạt trân tàng của Hồng Vân nhất mạch chúng ta mà dựng nên. Lan giáo các ngươi nhất định không chịu buông tha chúng ta, Nhạc Vũ này phụng bồi là được! Hôm nay lợi dụng mấy vạn tiên tu tế mười lăm vạn vong hồn đệ tử Quảng Lăng Tông ta!

Hồn lực hạo đãng thẳng quét hư không, nghịch thiên đao ý trực tiếp xuyên thủng sâu trong bổn nguyên, bắt đầu càn quét hồn ấn của những tiên tu bị giết chết.

Trong hai thanh đao kiếm vang lên từng tiếng thảm hào bi thiết, vô số mặt người hiện lên trên lớp long lân long hồn, sau đó nhanh chóng tan biến tiêu tán.

Tiếp đó hắn lại dùng đôi long nhãn vàng óng xuyên qua hàng rào không trung nhìn thẳng xuống Quảng Lăng Tông. Uy áp thâm trầm xuyên thấu truyền vào. Phủ xuống bên trên Phượng Hà sơn mạch Bắc Hoang, ngoài Quảng Lăng sơn hơn trăm vạn Linh Hư cảnh đệ tử lập tức miệng mũi tràn đầy máu tươi, vẻ mặt kinh hoàng đau đớn.

Mà ba mươi vạn đệ tử Quảng Lăng Tông bên trong núi cũng đều sôi nổi đứng phắt lên, có chút không dám tin nhìn thẳng lên đôi mắt vàng óng tĩnh mịch trên thiên không, lại lộ ra vài phần kích động cùng sắc mặt vui mừng.

Mấy chục tu sĩ Đại Thừa phiêu phù giữa hư không mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng toát ra trên trán.

Thiên Tiên tu sĩ vẻ mặt trắng bệch, miễn cưỡng trấn định an ủi:

- Chư vị cần gì sợ hãi? Hắn chỉ bất quá là Ngọc Tiên mà thôi, đặt trong tiên giới chẳng qua chỉ là nhân vật như con kiến. Thiên kiếp đáng sợ, nghiệp hỏa gian nan, xem hắn cũng không dám lây dính quá nhiều nhân quả ác nghiệt…

Mới nói tới đây, hắn chợt nhớ Nhạc Vũ đã dùng một đao một kiếm mạnh mẽ cắn nuốt mấy vạn tiên tu bên ngoài hư không, sắc mặt không khỏi biến đổi, lại tiếp tục nói:

- Lại nói Lan giáo Từ Hàng đạo tôn còn có chuẩn bị phía sau. Chỉ cần thêm chút thời gian đã tới, làm gì cần phải e ngại hắn…

Lời còn chưa dứt trên mặt những tu sĩ kia liền toát ra vài phần sắc mặt vui mừng, lại nhìn ra ngoài hàng rào không gian, trong mắt ẩn chứa tia hung mang, tất cả đều âm lệ oán độc.

Cũng ngay lúc này, xa xa hư không lục tục hiện ra bốn nhân ảnh, trên thân cũng mặc thanh sắc đạo bào, thân hóa thanh quang, đạp không mà đến, sắc mặt đều xanh mét vô cùng khó xem.

Ba người cầm kiếm, người cầm đầu là một trung niên râu dài, còn lại là người cầm ngọc khuê, xa xa trông thấy Nhạc Vũ đều rùng mình, sát khí tràn đầy trên mặt.

- Dám diệt nguyên hồn lạc ấn của đệ tử Lan giáo ta, Nhạc Vũ ngươi thật to gan! Ba vị sư đệ, đồng loạt ra tay giết chết nghiệp chướng này cho ta!

Lời còn chưa dứt, một đạo thanh sắc kiếm quang đã chém tới. Từ bốn phương tám hướng biến ảo thành trăm ngàn đạo bóng kiếm, chém thẳng về phía thân hình Nhạc Vũ.

Trung niên râu dài hừ lạnh một tiếng, ném ra ngọc khuê hóa thành trăm vạn trượng dài, giống như ngọn núi lớn từ bên trên áp xuống.

- Cửu Khung Minh Ngọc Khuê? Tam Tài Thanh Không kiếm trận?

Nhạc Vũ nhướng mày, xa xa quét mắt nhìn bốn gã Thái Thanh Huyền Tiên.

Kiếm trận này cũng cùng một bộ với Tam Tài Thanh Trữ trận, mới vừa rồi chỉ cần thoáng chậm một đường, giờ phút này chỉ sợ cho dù hắn có được thực lực

của Đại La Kim Tiên cũng phải bị khốn trụ, hoặc bị phong ấn.

Trong mắt hiện lên tia trào phúng, tiếp đó liền lập tức chuyển sang hung lệ vô tận. Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền bỗng dưng điên cuồng chuyển động, một cỗ Ngũ Hành kiếm khí bàng bạc rõ ràng từ trong cơ thể Nhạc Vũ dựng lên, dưới chân ba trăm sáu mươi lăm vạn trưởng, đỉnh đầu cũng là ba trăm sáu mươi lăm vạn trượng! Vắt ngang trong hư không vô tận, vô cùng sắc bén, xuyên qua những mảnh nhỏ thời không, tiểu thiên thế giới, đè ép ngọc khuê trở xuống.

Thiên Ý kiếm trong tay Nhạc Vũ mang theo khí thế kiên quyết cùng sát khí vô tận, lại chém ra!

Kiếm khí vẽ thành một đường vòng cung huyền ảo thần bí, lại thê mỹ tuyệt luân, mơ hồ điều khiển thiên ý cuồn cuộn mênh mông.

Chỉ dùng một kiếm, ba Thái Thanh Huyền Tiên lập tức bị chém thành hai đoạn, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt khó tin.

Nhạc Vũ cũng phun ra một ngụm máu tươi, tay phải cầm kiếm gãy đoạn, vết thương xuyên thấu tận xương. Lục phủ ngũ tạng đều ứ máu, dù có dùng máu trọng ngưng thân thể cũng phải điều dưỡng thật lâu, chỉ còn kém một đường đã hoàn toàn tiêu vong. Toàn thân hắn đau đớn thấu tim, Nhạc Vũ lại không thèm để ý chút nào, nhìn ba nguyên thần Thái Thanh Huyền Tiên bay ra khỏi ba bộ thi thể, trong mắt cười lạnh nhìn qua tên cuối cùng bên trái.

Trung niên râu dài vừa tế ra Cửu Khung Minh Ngọc Khuê, liền tiếp tục tế lên một tiên bảo như hồ lô.

Lúc này nhìn thấy cảnh tượng kia, nhất thời giật nảy mình, chỉ tích tắc liền phản ứng lại, bất chấp thu hồi Cửu Khung Minh Ngọc Khuê, xoay người bỏ chạy, thân hình hóa thành một đạo huyết quang, tốc độ chạy trốn nhanh gấp mấy lần.

Nhạc Vũ cũng khinh thường đuổi theo, Nghịch Thiên đao chém ra, nghịch thiên đao mang xuyên qua vô số thời không toái nhận giáng thẳng xuống, làm tốc độ của gã Huyền Tiên kia không khỏi giảm mạnh.

Tiếp theo một cỗ Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm từ trong Ngũ Hành kiếm trận đan điền truyền ra.

Lấy tay trái cầm kiếm, chỉ một kiếm quét ngang vô cùng đơn giản, Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí liền bắn thẳng vào hư không, đem thân hình tên Huyền Tiên râu dài kia vung thành hai đoạn.

Kiếm mang vẫn chấn động, chỉ trong chốc lát đã hóa thành ngàn vạn lần kiếm khí, đem toàn bộ huyết nhục người kia xoắn thành dập nát!

- Đây cũng là một kiện Hồng Mông chí bảo!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe ra, đây là lần đầu tiên hắn không chút nào sợ hãi kiêng kỵ sử dụng uy lực của Ngũ Hành kiếm trận!

Cho dù bộ kiếm trận này xa xa còn chưa hoàn toàn thành hình, nhưng thiên uy khó lường cũng không phải một Thái Thanh Huyền Tiên có thể kháng cự!

Pháp lực trong cơ thể giờ phút này đã gần như khô can, nhưng ngay khi Nhạc Vũ đang hấp khí, Ngũ Hành kiếm trận lại xoay tròn, Lưỡng Nghi Âm Dương Ngư trận đồ từ sâu trong bổn nguyên bỗng dưng truyền ra một tia Ngũ Hành tinh hoa chuyển hóa xuyên vào trong đan điền của hắn.

Trong khoảnh khắc làm cho pháp lực của hắn liền khôi phục gần phân nửa!

Tinh mang trong mắt thu liễm, ngay sau đó Nhạc Vũ lại trảo ra bốn đạo ngũ sắc cự chưởng khắp bốn phương tám hướng.

Đem nguyên thần của bốn Thái Thanh Huyền Tiên đang bỏ chạy chặt chẽ bắt lấy, mạnh mẽ niết chặt chấn thành dập nát.

Nghịch Thiên đao, Thiên Ý kiếm đều hiện ra một tầng huyết sắc sáng lạn. Long hồn rít gào, đem khí huyết tinh nguyên trong hư không tán lạc cùng tinh hồn băng tán toàn bộ cắn nuốt.

Pháp lực tuôn ra, đem toàn bộ di vật nhiếp tới bên cạnh.

- Nguyên thần tinh hạch…

Hồn niệm tùy ý quét ra, vừa chạm tới di vật trong tu di thủ trạc của Huyền Tiên râu dài, Nhạc Vũ lập tức nhíu mày, hiện ra một tia dị sắc.

Tay khẽ vẫy, một hộp ngọc dày đã bay tới trước người. Không cần dùng hồn niệm thăm dò liền cảm ứng được bên trong có được linh lực chấn động giống như tinh tú trên không trung.

Nhạc Vũ nhướng mày, gương mặt hiện lên vẻ lạnh lùng. Tiếp theo khóe mắt liền nhìn thấy ngọc khuê có phẩm chất tương tự như Hắc Thủy Xà Linh Tiên trong tay hắn bỗng dưng bay lên, hóa thành một đạo bạch quang bỏ chạy. Nhạc Vũ cũng không quản tới, thậm chí cũng không nhìn qua, chỉ bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang liền làm Cửu Khung Minh Ngọc Khuê tiêu tán quang hoa, chui vào trong tay áo hắn.

Đôi mắt vàng óng vẫn lạnh lùng nhìn vào bên trong Thiên Nguyên Giới.

Mà giờ khắc này Thiên Tiên tu sĩ kia sắc mặt đã đại biến, không còn nửa phần huyết sắc, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng:

- Làm sao có thể? Hắn sao có thể thắng được mấy vị sư thúc kia của ta, Tam Tài Thanh Không kiếm trận vốn là kiếm trận tuyệt đỉnh bí truyền của Phổ Đà sơn chúng ta. Cửu Khung Minh Ngọc Khuê cũng là chí bạo do đạo tôn ban thưởng, sao có thể thua cho một Ngọc Tiên nhỏ bé? Một kiếm vừa rồi của hắn lại dùng thần thông gì?

Vẻ mặt ngây ra thì thào chốc lát, khiến mấy chục tu sĩ Đại Thừa đều ngây người chấn kinh. Nhưng sau một lát Thiên Tiên tu sĩ kia dường như nhớ ra điều gì đó, liền lộ ra vài tia hi vọng, khôi phục chiến ý:

- Bản thân ta lại quên! Đây là Thiên Nguyên Giới, có lực lượng tiểu thiên thế giới áp chế, chúng ta cần gì sợ hãi? Dù cho hắn pháp lực thông thiên, đi vào trong Thiên Nguyên Giới cũng chỉ còn lại hai phần mười thực lực. Chúng ta chỉ cần xoay chuyển đại trận liền có thể ngăn cản. Đợi đạo tôn buông xuống nhất định có thể chém chết…

Lời còn chưa dứt trên bầu trời thiên nhãn chợt mở ra, một ngũ sắc cự chưởng khổng lồ bỗng dưng chộp thẳng xuống, đem Thiên Tiên tu sĩ kia chặt chẽ bắt lấy, nắm chặt lại, nứt toác thành vô số huyết nhục.

Một cỗ chính phản trọng lực bàng bạc lan tràn khắp phạm vi ngàn vạn trượng, chỉ trong chốc lát bốn trăm vạn tu sĩ đều hóa thành bột phấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1014: Xiển giáo chư tiên!

- Hạng người không biết sống chết!

Lạnh lùng nhìn vào Thiên Nguyên Giới, Nhạc Vũ thậm chí cũng không thèm dùng Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm đi cắn nuốt tinh nguyên máu huyết của bọn họ.

Khí huyết nguyên hồn của bốn trăm vạn tu sĩ phẩm chất quá thấp, thật không nhập được pháp nhãn của hắn.

Lại nhìn lên đỉnh Quảng Lăng sơn, xa xa đối diện cùng mấy người Nông Dịch Sơn, tuy không nói lời nào, chỉ bằng ánh mắt trao đổi đã hơn ngàn lời vạn tiếng.

Nhưng khi Nhạc Vũ quét mắt nhìn khắp Quảng Lăng sơn, nội tâm bỗng dưng nhảy dựng. Trong cảm giác hồn niệm của hắn, tìm khắp toàn bộ trên dưới núi cũng không có thân ảnh Đoan Mộc Hàn! Hắn lập tức dùng Diễn Thiên Châu suy tính, ngay sau đó khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không biết nguyên do như thế nào, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm như hắn đã lo lắng.

- Hay là có cơ duyên khác?

Hắn mơ hồ cảm giác hiện tại Đoan Mộc Hàn cũng đã ở trên tiên giới, tựa hồ tu vi cảnh giới cũng đã không kém. Nhạc Vũ nhất thời cau mày, lộ ra vài phần kỳ dị.

Có lòng muốn hỏi thăm Nông Dịch Sơn, nhưng thời gian đã không còn đủ dùng, Nhạc Vũ chỉ nhìn mọi người bên dưới Quảng Lăng sơn gật đầu như chào hỏi, tiếp theo ném ra xương bàn tay Xi Vưu, mở ra thành trăm vạn trượng bỏ vào trong Thiên Nguyên Giới, thẳng vào Tây Hải, mạnh mẽ trảo xuống đem hành cung Chúc Long bên trong hải nhãn Tây Hải cưỡng ép nhiếp lên, ném vào trong tiểu thiên thế giới của mình. Tiếp theo lại cầm ba nguyên thần tinh hạch đoạt

được ném trở vào trong Thiên Nguyên Giới.

Chỉ nháy mắt đã sinh ra cộng hưởng, mấy viên tinh hạch đã bắt đầu dung nhập vào trong thiên địa bổn nguyên.

Toàn bộ thế giới đều đang thăng hoa, thiên địa pháp tắc dần dần thêm đầy đủ. Một tầng quang màng hiện ra, bao phủ bên trong hàng rào không gian, ngay cả hồn niệm của Nhạc Vũ cũng thoáng bị bài xích vài phần.

Ánh mắt Nhạc Vũ thâm u, với pháp lực hiện giờ của hắn cho dù còn chưa thể đem cả Thiên Nguyên Giới nhiếp lên, nhưng muốn đem Quảng Lăng sơn dời vào trong Diễn Thiên Châu vẫn còn đủ sức làm được.

Nhưng tu sĩ trong tông môn nếu trưởng thành bên trong Diễn Thiên Châu của hắn, được hắn luôn luôn chiếu cố, hoặc có lẽ không cần tiếp tục lo lắng về tính mạng, nhưng chỉ sợ cho tới cuối cùng ngay cả tu sĩ bình thường trong tiên giới cũng không thể so sánh.

Biện pháp duy nhất là đem Thiên Nguyên Giới tăng lên cấp bậc. Thế giới được tăng lên thường thường sẽ kèm theo lực bài xích tuyệt đại, bài trừ hết thảy ngoại giới. Chỉ cần mấy người Nông Dịch Sơn tiếp tục thăng lên Linh Tiên cảnh giới, trừ phi Đạo tổ ra tay đem thế giới này đánh nát, nếu không trong vòng trăm năm thế gian sẽ khó có người làm gì được Quảng Lăng Tông.

Khi đó chính hắn nếu còn chưa có đủ lực lượng bảo hộ Quảng Lăng Tông, cũng nên thân tử đạo tiêu!

Hồn niệm đã cảm giác được có vài cỗ khí tức bàng bạc đang tràn tới. Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn mấy người Nông Dịch Sơn thật sâu, liền trực tiếp thúc giục Chu Thiên Tinh Đấu đại trận mà hắn đã bố trí sẵn lúc trước.

Mượn dùng tinh quang lực lượng toàn thân liền biến mất vô tung. Ngũ sắc độn quang xuyên qua vô số thời không, tốc độ nhanh hơn bình thường gấp năm lần! Chỉ nửa ngày ngắn ngủi đã rời xa Thiên Nguyên Giới.

Hắn đã xa xa bỏ rơi mấy cỗ thần niệm đang cố gắng truy tung kia.

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong động thiên Ngọc Hư Cung, Từ Hàng hừ lạnh một tiếng, mang theo lực lượng tâm thần lệnh cho đạo đồng hầu hạ phụ cận

sắc mặt tái nhợt vội vàng quỳ sụp xuống. Thất thải yên vụ đều bị chấn động mở ra, Hoàng Long chân nhân cũng thu hồi lại hồn niệm, khẽ vẫy tay, một thanh kim hoàng sắc tiểu kiếm quay về trong tay, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm trọng:

- Kẻ này thật gian xảo, ta đã không cách nào tiếp tục truy tung. Có Đạo tổ khác đang che đậy thiên cơ. Trừ phi nghĩ biện pháp bức kẻ này tự mình lộ diện, nếu không dù tiếp tục tìm kiếm cũng chỉ là vô dụng.

Nói tới đây, Hoàng Long nhìn qua bên trái, liếc mắt nhìn lão nhân tóc bạc:

- Không biết Phổ Hiền sư huynh có tìm được tung tích của Ngọc Lăng Tiêu hay không?

Vẻ mặt Phổ Hiền chân nhân cũng vô cùng khó xem:

- Người này thần thông quỷ dị, ngự kiếm thuật lại thật tinh kỳ. Sau khi phi thăng vạn năm trước, ta từng nghe nói qua người này dùng thân thể Linh Tiên chém giết một vị Ngọc Tiên. Hiện giờ hắn có tu vi Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong, lại lấy được Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp, càng thêm khó ứng phó!

Vừa nói chuyện Phổ Hiền chân nhân vừa lấy ra một cây phất trần từ trong hư không, liền thấy hơn ngàn ngân tuyến đã bị đứt đoạn.

Hoàng Long chân nhân cau mày, quay nhìn Văn Thù cùng Từ Hàng nói:

- Văn Thù, Từ Hàng sư đệ, bên Tử Vân kia còn chưa có kết quả đúng không…

Sắc mặt Văn Thù chân nhân vô cùng âm lãnh, khẽ nâng mắt nhìn Hoàng Long lắc nhẹ đầu:

- Hiện tại Tử Vân pháp lực thông thần, chỉ một mình hắn dù cho ta cùng sư huynh liên thủ cũng chỉ có thể áp chế mà không thể chiến thắng. Huống chi hiện giờ ta còn trọng thương chưa lành!

Hoàng Long nghe vậy không khỏi bật cười:

- Nói cách khác lần này xem như chúng ta không thu hoạch được gì rồi? Năm vạn Ngọc Tiên, bốn Chân Tiên, bốn Huyền Tiên, ngoài ra còn mấy trăm vạn đệ tử hạ phàm, thậm chí mất một bộ Tiên Thiên kiếm trận, cuối cùng lại là kết quả

như vậy sao?

Gân xanh trên cổ Từ Hàng đạo nhân lại hiện ra, hắn nhếch môi không nói lời nào. Hai tay siết chặt run rẩy, chỉ có người quen thuộc mới có thể biết được giờ phút này hắn đã giận dữ tới cực hạn.

Văn Thù không nói được lời nào, thi triển Vân Quang Huyễn Pháp xem hư không bên ngoài Thiên Nguyên Giới.

Hắn đánh ra một pháp quyết nghịch chuyển thời gian.

Khi trông thấy Nhạc Vũ dùng một kiếm chém đầu ba gã Huyền Tiên, không khỏi thật giật mình:

- Đây là chiêu kiếm gì? Quỷ dị đến như thế? Lại có thể thao tác thiên ý cho mình dùng…

- Đây là do Ngọc Lăng Tiêu tự nghĩ ra, mười ba thức trong Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Trước kia ta từng thấy Ngọc Lăng Tiêu dùng qua, nhưng người này sử dụng có chút khác mà thôi.

Phổ Hiển tự giễu, nhìn vào phất trần bị đứt trong tay:

- Khó trách Huyền Đô sư huynh đều muốn đem Ngọc Lăng Tiêu dẫn dắt vào môn hạ của sư bá. Người này đích thực là yêu nghiệt!

Còn đang nói chuyện, Phổ Hiền lại nhìn vào trong Vân Quang Huyễn Ảnh nói:

- Nhưng tu vi của người này thật làm người khác khó tin. Đi ra ngoài tiên giới mà vẫn không bị áp chế. Đây rõ ràng có thể kề vai cùng chúng ta rồi còn gì! Tây Hải Long tộc không phải nói Nhạc Vũ chỉ mới có Thiên Tiên tu vi thôi sao? Vì sao chênh lệch lại to lớn như thế? Rốt cục do người của Tây Hải Long tộc nói dối hay do người này ẩn giấu thực lực?

Từ Hàng đạo nhân nghe vậy bỗng nhiên cười:

- Bản thân ta đang nhớ lại một chuyện! Nhớ rõ mấy năm trước khi Nhai Tí đột phá phong ấn, Tây Hải Long tộc từng có một vị Chân Long Huyền Tiên Ngao Nhược mất tích ở gần phụ cận phương tây. Đồng thời cùng mất tích còn có Âm

Linh Đảo Huyền Tiên Lý Thanh Y, Thanh Hải Long Vương Ngao Tĩnh. Khi đó thiên cơ hồng mông cũng không ai biết được hung phạm là ai. Vô luận là Tây Hải hay là Âm Linh Đảo cũng không bên nào chịu lộ ra nửa câu. Chỉ nói ba người này bị chết trong cuộc tranh đoạt vài món linh bảo. Mà nay nghĩ đến chỉ sợ có liên hệ lớn lao tới Nhạc Vũ này.

Trong đồng tử Hoàng Long chân nhân hiện lên vẻ sáng bóng, tiếp đó chợt sầm xuống:

- Nói chuyện này lại có ích lợi gì? Tu sĩ Âm Linh Đảo tu tập pháp môn quá mức ngoan độc, ngay cả người của Tiệt giáo cũng phải trốn tránh họ. Về phần Tây Hải Long tộc, chỉ sợ cũng không có dự định ra mặt cho Ngao Nhược kia đâu. Trước mắt Lan giáo tổn thương thảm trọng, mặt mũi quét rác, sau này rốt cục nên làm sao cho phải đây?

Phổ Hiền lắc đầu:

- Nếu muốn bức ép ra Nhạc Vũ, cũng phải nghĩ biện pháp từ chỗ Quảng Lăng Tông. Hiện giờ Thiên Nguyên Giới đã thăng cấp, mặc dù chúng ta có sai người đi vào cũng như muối bỏ biển, không thể gây thương tổn được căn cơ của Quảng Lăng Tông, chỉ có thể chậm rãi mà mưu đồ, trừ phi là sư tôn ra tay!

- Sư tôn? Khi đó chỉ là kết quả cá chết lưới rách mà thôi! Lấy tính tình ngoan độc của Nhạc Vũ, chẳng lẽ sẽ chịu ngoan ngoãn bó tay chịu trói theo lời chúng ta sao? Phải biết mặc dù là sư tôn cũng không điều tra được hành tung của hắn!

Vẻ mặt Phổ Hiền chân nhân ngẩn ra, tiếp theo lộ ra vẻ cười khổ. Từ Hàng cũng đã vươn người đứng lên, phẩy tay áo nói:

- Việc hôm nay là do ta khinh địch. Tính kế Uyên Minh cũng không được, tính kế Nhạc Vũ cũng gặp phải chật vật…

Trên gương mặt tú lệ hiện lên vẻ cười tự giễu, Từ Hàng lại sâu kín nhìn về phía tây:

- Mặc dù ta có dự định trước khi xảy ra đại kiếp nạn gạt bỏ toàn bộ điểm xấu, hiện giờ nghĩ đến đúng là có chút quá sốt ruột. Việc này tạm thời tới đây, ném chuột cũng sợ vỡ bình, nếu đem ba người kia bức tới tuyệt lộ, đối với chúng ta mà nói cũng không có gì ưu đãi. Trước mắt Xiển giáo gặp loạn trong giặc ngoài,

đại địch của chúng ta vẫn đang ở ngay trung nguyên thôi.

Mấy người trong điện đều hiện ra vẻ mặt giật mình, tiếp theo lại hiện lên vẻ bội phục, Hoàng Long chân nhân cũng gật nhẹ đầu, trong mắt hiện vẻ vui mừng.

Trong cùng một thời gian, một đạo nhân tướng mạo uy nghiêm cũng cất tiếng cười vang, từ ngoài điện bước vào:

- Từ Hàng sư đệ thật giỏi! Biết sai mà sửa mới là bổn sắc trí giả!

Bốn người trong điện đều hiện lên vẻ mặt nghiêm nghị, hơi chắp tay nói:

- Gặp qua Quảng Thành sư huynh!

Quảng Thành Tử đồng dạng thi lễ, đi thẳng lên ngồi xuống chủ vị, tiếp theo mỉm cười nói:

- Mới vừa rồi sư tôn đã có phù chiếu lệnh cho ta thỉnh Nhiên Đăng sư tôn tạm thời chủ trì việc trong Ngọc Hư Cung!

Trên mặt bốn vị Đại La Kim Tiên lại ngẩn ra, tiếp theo không hẹn mà cùng lộ ra vẻ vui mừng.

…

Liên tục xuyên toa trong hư không hai ngày mới hội họp với cỗ hóa thân còn lại của mình, giờ phút này Nhạc Vũ đã cảm giác được tia báo động bất an cuối cùng trong thần hồn của mình cũng đã được tiêu trừ.

Hắn xác định không còn người theo dõi thiên cơ, lúc này mới dừng lại thân hình.

Tiếp theo ngay sau đó Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm đã không thể tiếp tục khống chế từ trong tu di không gian mạnh mẽ xuyên ra.

Hai tiên binh đều hóa thành long hồn khổng lồ dài hai mươi vạn trượng, giương nanh múa vuốt trong hư không, từng luồng lệ khí mạnh mẽ cắn lại, xâm nhiễm lên thần hồn của hai khí linh tiên binh.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bắn ra ngón tay, hai tia Hỗn Nguyên Ngũ

Hành pháp lực bắn vào bên trong. Chỉ trong nháy mắt đã áp chế lệ khí, tiếp theo phất tay áo, đem hai tiên binh đưa vào trong Diễn Thiên Châu.

Cơ hồ vừa cảm giác được bên trong có khí tức của sinh linh, hai đầu long hồn liền muốn hướng chỗ có nhân khí dày đặc bay tới.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi âm thầm lắc đầu, phẩm cấp của hai khí linh thật quá thấp, từ Long Thương kiếm suy diễn ra phương pháp tế kiếm càng thêm không xong.

Cắn nuốt tinh nguyên hồn lực của Linh Tiên Thiên Tiên vẫn còn hoàn hảo, Thái Ất Chân Tiên cùng Thái Thanh Huyền Tiên thật sự quá mạnh mẽ, hai đầu khí linh khi còn sống tu vi chỉ mới đạt tới Linh Tiên cảnh nên hiện tại đã thực sự khó khăn khống chế áp lực.

Tâm niệm chợt động, đưa tới hóa thân tạm thời trấn áp hai thanh tiên binh. Bản thể Nhạc Vũ lại lấy chiếc ngọc hộp mở ra, bên trong là một viên nguyên thần tinh hạch cực lớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1015: Tam Tài Thanh Quang

Viên tinh hạch tựa như một trái tim vẫn còn đập, từng đợt linh lực chấn động không ngừng, khiến Hỗn Nguyên pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ cũng tùy theo nhảy lên không ngớt.

- Vị Xiển giáo Huyền Tiên này thật sự có thể xem như hào phú…

Nhạc Vũ chỉ nhìn xem phẩm chất liền biết được viên tinh hạch này nhất định phải đến từ một tiểu thiên thế giới có tầng cấp ít nhất là Thiên Tiên.

Nếu có thể phối hợp với tài liệu thượng giai, muốn luyện chế nhị phẩm hậu thiên tiên binh là chuyện dễ như trở bàn tay. Thậm chí muốn nhảy vào nhất phẩm cũng là chuyện đơn giản.

Khẽ hừ lạnh, Nhạc Vũ đem viên tinh hạch cũng không biết từng dính bao nhiêu nhân quả ác nghiệt lực ném vào bên trong bổn nguyên Diễn Thiên Châu. Ngay lập tức liền cùng phù trận trọng yếu nhất hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu hưng phấn xoay tròn, hướng xa xa kéo ra. Sau đó cả thế giới trong Diễn Thiên Châu lại mở rộng thêm một vòng mới. Vô số thiên địa linh lực dồi dào từ trong bổn nguyên sinh ra rót vào bên trong thế giới.

Chỉ sau một lát, độ dày linh lực quanh người Nhạc Vũ đã tăng vọt lên gấp ba.

Nhạc Vũ không khỏi liếc mắt nhìn lên quả trứng lớn xa xa trên đỉnh núi. Với tốc độ như vậy đợi đến khi toàn bộ thế giới hoàn thành mở rộng, biên độ linh lực tăng trưởng ít nhất phải gấp ba mươi lần.

Hơn một lần khuếch trương sẽ đem thời gian xuất thế của Đằng Huyền tăng nhanh gấp mười lần, mà giờ khắc này sau khi dung hợp tinh hạch, lại đem thời gian rút lại chỉ còn trong vài năm.

- Còn ba năm sao?

Trên mặt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên vài phần chờ mong. Trứng nở ra Đằng Huyền không chỉ bản thân Nhạc Vũ sẽ có được thủ hạ tuyệt hảo giúp đỡ, lực lượng của thế giới Diễn Thiên Châu đồng dạng cũng có thể giảm đi sự chia sẻ.

Một tia hồn niệm ngưng tụ thành hình châm thăm dò vào bên trong quả trứng. Hồn niệm của hậu duệ Chúc Long đã biến mất, chỉ còn lại Đằng Huyền đang cuộn tròn bên trong, mượn dùng hỗn độn nguyên thai tẩy sạch trọng hình lại thân thể.

Hồn niệm giao cảm, hắn chỉ cảm thấy bên trong ý thức của Đằng Huyền tràn đầy vẻ hưng phấn, trong lúc mơ hồ còn hàm chứa vài phần khẩn cấp.

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, quang mang trong mắt chợt lóe, đem đồ án của cửu đầu thần thú bên thuộc hỏa hệ nhất mạch phương nam bên trong Tứ Cửu Huyền Công đưa vào trong thần thức của Đằng Huyền, sau đó mới rời khỏi.

- Chúc Long vì hậu duệ của chính mình bổ túc lại huyết mạch không đủ đã không biết hao phí bao nhiêu công phu, thu thập bao nhiêu linh trân mới chế ra được hỗn độn nguyên thai. Thật không ngờ cuối cùng lại tiện nghi cho Đằng Huyền.

Nhớ tới lúc mới khai thiên lập địa, nhóm thần thú đầu tiên kia, Nhạc Vũ lại lắc đầu cười, bắt đầu khắc lục linh trận.

Dùng Thông Thiên Nghi tính toán chốc lát, Nhạc Vũ không chút do dự dùng máu huyết bản thân hỗn hợp cùng tiên thạch vẽ ra hai linh trận Hoành Vạn Bộ cùng Thụ Vạn Bộ ngay trên đỉnh núi.

Mãi đến khi huyết khí bản thân gần như kiệt lực, trên mặt trắng bệch hắn mới dừng lại.

Sau đó Nhạc Vũ vung tay lên liền đem Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm đưa vào bên trong hai tòa linh trận. Chỉ xuất ra một ấn quyết liền khiến cho huyết sắc phù triện lóe lên quang hoa màu đỏ đậm.

Hai thanh đao kiếm nhất thời giãy dụa kịch liệt, phảng phất như đã cảm ứng được vận mệnh của chính mình. Mấy vạn nguyên hồn tiên tu bị khí linh cắn nuốt

đều sợ hãi tru lên, một đám mặt người liên tục hiện lên trong hai đôi mắt của hai long hồn.

Trong đó cường đại nhất chính là bốn Thái Thanh Huyền Tiên, cơ hồ đã sắp xâm nhiễm được ý chí của khí linh.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, bắn ra vài giọt tinh huyết lên thân kiếm. Một nhóm huyết sắc phù văn vô cùng huyền bí lan tràn khắp thân đao kiếm, mạnh mẽ áp chế nguyên thần cắn trả của những tiên tu kia, trong đôi mắt của long hồn cuối cùng đã khôi phục vẻ trong sáng, những gương mặt người ghê tởm đã toàn bộ thu liễm.

Chỉ là nguyên thần của bốn vị Huyền Tiên vẫn đang giãy dụa không ngớt, tranh đoạt ý thức của khí linh.

- Một đám hỗn trướng, đã rơi xuống hoàn cảnh như vậy mà còn giãy dụa liều mạng, cút trở về cho ta!

Nhạc Vũ đánh ra hai đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang vào trong đao kiếm, khiến nguyên thần huyền tiên đang quấy loạn bên trong lập tức biến thành uể oải ảm đạm.

Cuối cùng hai tòa huyết sắc đại trận đã vận chuyển tới cực hạn, một đoàn quang hoa đỏ tươi chiếu thẳng lên Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm ngay trung ương linh trận, ngay sau đó chỉ nghe được tiếng tê hào thê thảm khiến lông tóc người khác dựng đứng lên, vang vong khắp đỉnh núi. Sau đó một tia khói nhẹ từ bên trong hai thanh tiên binh tràn ra, hóa thành vô ssoo những sợi tơ nhỏ hướng Nhạc Vũ không ngừng rít gào, cuối cùng mới tiêu tán vô tung.

Hung sát khí trên thân đao kiếm cũng càng trở nên hung ác sắc bén.

Nhạc Vũ đứng ngay trung ương hai tòa linh trận, hai tay dùng Hỗn Nguyên pháp lực kết xuất một nhóm thủ ấn, liên tục đánh vào bên trong hai thanh đao kiếm.

Cơ hồ mỗi khi đánh vào một ấn quyết, ý niệm của mỗi tiên tu đã chết liền tiêu tán vài phần, trong mắt hai long hồn cũng sẽ hiện ra thêm một phù triện.

Sau đó đến huyết nhục nguyên thần của bốn Thái Ất Chân Tiên được triệt để luyện hóa. Bên tai Nhạc Vũ chỉ nghe một tiếng nổ vang ầm ầm, nguyên thần lại

theo khí linh tiến vào tận sâu trong bổn nguyên.

- Đây là khí hồn tiến giai?

Trong con ngươi Nhạc Vũ thoáng hiện qua một tia sáng bóng, tiếp theo lại thu liễm tâm thần trợ giúp hai khí linh khắc lục phù trận.

Tuy thiên nhân giao cảm mà thời gian khí hồn có thể duy trì, cho dù là Yêu tộc tu sĩ cũng ngắn hơn Nhân tộc, nhưng cũng làm cho lĩnh ngộ của họ trở nên huyền bí hơn rất nhiều.

Một nhóm phù triện ngưng kết, đem toàn bộ bí quyết áo nghĩa của Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm đưa vào trong hồn ấn, hỗn hợp cùng Chiến Tuyết ngộ ra một ít đạo sát phạt.

Xuyên thẳng vào tận sâu trong, thẳng phá mấy bức tường cản trở, cho đến tầng thứ năm mới bị cản lại.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, không chút do dự đem hai thanh đao kiếm cầm trên tay, Ngũ Hành pháp lực điên cuồng rót vào, chấn mạnh một kích, liền đem bốn Thái Thanh Huyền Tiên hoàn toàn luyện hóa.

Ngay lập tức một cỗ lực lượng thúc đẩy cực mạnh đem khí linh hồn ấn mạnh mẽ phá vỡ đi thẳng vào tầng thứ năm. Tiếp theo là bốn đạo hồn ấn đều tự tập đến, sau khi dung hợp vững vàng dừng ngay trung ương tầng thứ năm.

Bên trong ẩn chứa thiên đạo khó lường, lại tán phát ra một tầng huyết sắc quang hoa.

Nhạc Vũ nhân cơ hội đem ý niệm của mình tiếp tục tản ra, ở bên trong bay nhanh hấp thu hết thảy.

Chỉ tiếc qua gần một canh giờ, cảm giác thiên nhân giao cảm đã hoàn toàn thối lui.

- Vẫn không có thiên kiếp sao?

Nhạc Vũ nhìn lên không trung, không thấy lôi vân hội tụ. Hắn chính là chủ nhân của thế giới này, tự nhiên không thể nào có kiếp lôi buông xuống nơi đây. Nhưng

bên ngoài Diễn Thiên Châu cũng không nghe được động tĩnh gì.

Chỉ có hắc sắc nghiệp hỏa vô tận từ dưới chân hắn lan tràn lên, vô số đầu người xuất hiện bên trong, giương nanh múa vuốt, phảng phất như oán hận không thể từ trên người hắn cắn xuống miếng thịt, uống máu của hắn, nhưng lại bị Hỗn Nguyên pháp lực cố định bên ngoài thân thể hắn, không thể tiến lên được chút nào.

- Nghiệp hỏa nghiệt lực?

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, giẫm mạnh một cước khiến đỉnh núi cũng lay động không ngừng.

- Nhạc Vũ này cũng không dùng công đức tam thi chứng đạo, chỉ là sát nghiệt nghiệp lực có thể làm khó dễ được ta sao? Quản ngươi là chư thiên tiên thần, chỉ cần ngăn đón ta thành đạo tất chịu tru diệt!

Nghiệp hỏa nhất thời tắt lịm, bị một cước của Nhạc Vũ đem hắc sắc hỏa diễm mạnh mẽ đánh ngược trở về cửu u vực sâu, không còn thấy bóng dáng.

Hai đầu long hồn lúc này cũng phát ra tiếng rít gào vui mừng, đều tự thao túng Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm xoay tròn không ngừng quanh người Nhạc Vũ, hiển lộ ra ý hưng phấn.

Nhạc Vũ cũng vui mừng, hai tiên binh này trước đây mặc dù đạt tam phẩm lại có khí linh nhưng còn chưa được xem là hậu thiên linh bảo.

Cũng chỉ có giờ phút này khí linh tại bổn nguyên sâu trong hình thành được hồn ấn của mình mới xem như chân chính bước vào hàng ngũ linh bảo. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Đáng tiếc trong tay hắn không còn Tiên Thiên Hỗn Độn Khí hay Thái Bạch Tinh Khí, thậm chí chỉ cần có được vài tia là có thể làm hai thanh đạo kiếm mang theo bên mình bước lên tới hậu thiên nhị phẩm thậm chí là hàng ngũ nhất phẩm.

Hồn ấn tầng thứ năm có ý nghĩa vô hạn tiềm lực. Trước mắt mặc dù còn chưa bằng Hắc Thủy Xà Linh Tiên, nhưng ngày sau nhất định sẽ vượt qua.

Tiện tay thu hồi hai thanh đao kiếm, Nhạc Vũ tán ra hồn niệm kiểm kê thu hoạch

lần này. Rất nhiều di vật Linh Tiên đều bị hắn dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ chấn bạo, hoặc tiêu tán bên trong thời không phong bạo, hoặc bị hút vào Thiên Nguyên Giới, thật sự đáng tiếc.

Nhưng trên Ngọc Tiên lại có số tài phú rất khá. Đã đủ bù đắp lại đại giới hắn tìm mua nguyên thần tinh hạch mà còn dư dả, chỉ nói về số lượng tiên thạch bên trong đã có tới hai ức.

Cuối cùng hắn lại đem một thanh sắc quang quyển cùng ba thanh sắc bảo kiếm cầm vào trong tay.

- Tam Tài Thanh Quang kiếm, Thái Ất Thanh Trữ Quyển!

Ba kiện tiên bảo đều làm từ mộc chất, phẩm cấp tam phẩm, chính là tiên thiên. Hắn là cùng một gốc mà sinh, tương tự như Huyền Thủy Thiên Linh Châu của hắn. Sau khi tụ lại thành một bộ, bốn kiện tiên bảo này đều có thể so sánh tương đương như nhị phẩm tiên thiên.

Nhạc Vũ đem Thái Ất Thanh Trữ tế lên đỉnh đầu, ba thanh kiếm bay chung quanh người. Lại rót vào Thanh Đế Trường sinh chân khí, chỉ một thoáng đã hiện ra ngàn vạn đạo thanh sắc ảnh kiếm.

Uy lực mặc dù không bằng ba vị Thái Thanh Huyền Tiên sử dụng, nhưng kiếm khí càng thêm tinh thuần, thiên biến vạn hóa, ba thanh kiếm tiên phối hợp hết sức tự nhiên.

Lại dùng Thái Ất Thanh Trữ Quyển đem Vạn Mộc Phong Thần Bích hộ chung quanh người, vẻ mặt Nhạc Vũ nhất thời động dung.

- Một bộ kiếm trận công phòng đầy đủ, linh bảo quá tốt…

Ngẫm nghĩ một lát, Nhạc Vũ lại đem Cửu Khung Minh Ngọc Khuê cầm trong tay Tuy là ngọc khuê, nhưng cũng là linh bảo thủy hệ, đặt dưới chân nhất thời uy lực của Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí tăng lên gấp bội lần.

- Tuy là hậu thiên nhưng vật này phảng phất như vì bổ túc toàn bộ kiếm trận mà chế ra, không phải là thủy sinh mộc hay sao…

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra lãnh ý nhè nhẹ, lấy uy lực của bộ tiên bảo

này đích xác có thể đem hắn trấn áp.

Có được bộ tiên bảo, những bảo vật khác Nhạc Vũ cũng không còn hứng thú. Tùy ý nhìn qua, ngoại trừ hai kiện tam phẩm tiên thiên linh bảo, những đồ vật khác đối với hắn cũng không có gì xuất sắc.

Hắn lại lấy ra hành cung Chúc Long cầm trong tay, động thiên biệt phủ mấy trăm vạn dặm cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cơ hồ suýt lấy mạng hắn ngày trước giờ phút này đều rúc nhỏ trong tay hắn không tới nửa tấc.

Nhạc Vũ vung tay lên, lấy ra Côn Luân Tâm Kính tàn phiến, khóe môi hơi nhếch lên, có vật này lại cộng thêm mấy khối tàn phiến cùng hạch tâm, đã có thể xem như là linh bảo vượt qua uy lực siêu phẩm linh bảo tiên thiên ít nhất phải ba bốn lần.

Mặc dù là trực diện với Đạo tổ, hắn cũng có được biện pháp che giấu Hồng Mông chí bảo bên trong đan điền.

Khi hắn dự định tiếp tục quan sát Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, cùng pháp bảo phỏng chế Chúc Long nhãn, tâm niệm bỗng dưng có cảm ứng, nhìn ra bên ngoài Diễn Thiên Châu. Chỉ thấy có hai vị đạo nhân đang đi tới, Nhạc Vũ không khỏi chợt cau mày.

- Lăng Tiêu tổ sư, Tử Vân sư tôn…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1016: Trở về Hoàng Hôn Giới

Tốc độ của hai vị đạo nhân kia nhìn chậm nhưng lại thật nhanh, Nhạc Vũ vừa nhìn còn thấy họ đang xuyên qua vô số thời không mảnh nhỏ, đợi khi hắn đi ra khỏi Diễn Thiên Châu hai người kia đã đến trước người.

Trước đây hắn đã gặp qua Tử Vân tán nhân một lần, Ngọc Lăng Tiêu thì lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn lập tức làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, hướng hai vị trưởng bối hành lễ.

Nhạc Vũ cũng không khỏi có chút xấu hổ, gọi Quảng Lăng tán nhân là tổ sư, lại gọi Tử Vân tán nhân là sư tôn. Lẽ ra thọ nguyên của Tử Vân tán nhân vượt xa Ngọc Lăng Tiêu, vai vế lại kém hơn vài bậc.

Nhưng hai vị này cũng không để ý tới, sảng khoái nhận Nhạc Vũ thi lễ, trên mặt cười không ngớt.

Nhạc Vũ vô cùng hâm mộ nhìn lên Thái Ất Huyền Quang Lung Linh Tháp trên đỉnh đầu Ngọc Lăng Tiêu.

Trên thân tháp có thể thấy được mấy dấu vết tổn thương đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy dần dần khép lại.

Dùng năm loại tiên thiên linh căn tàn chi chế luyện, xem như là mộc hệ linh bảo đỉnh cấp. Nhưng vật này đối với Ngọc Lăng Tiêu mà nói chỉ là vật thay thế, xem như để chịu thay vết thương cắn trả khi sử dụng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, bậc linh bảo này cả hồng hoang cũng chỉ có vài món.

- Vũ nhi ngươi có Ngũ Hành kiếm trận, cần gì phải hâm mộ ta?

Ngọc Lăng Tiêu phảng phất như nhìn thấu tâm tư của Nhạc Vũ, nhìn lên cánh tay gãy của hắn, sau đó thoáng cau mày nói:

- Đúng là làm khổ ngươi! Ta cũng chưa từng dự đoán được Từ Hàng lại bỏ ra vốn liếng lớn như vậy. Nếu không phải do ngươi mượn dùng Chu Thiên Tinh Đẩu đại trận, tu vi tiến nhanh, kết quả trận chiến này quả thực khó đoán trước.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới, vết thương trên cánh tay nhìn qua tuy nặng nhưng nhiều nhất chỉ dùng thời gian nửa năm là có thể chữa lành.

Chỉ cần đợi lực cắn trả tan hết, với khả năng dùng máu sống lại của hắn hiện tại chỉ cần thời gian ngắn liền có thể khôi phục cánh tay này.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng hiểu được mục đích đến đây của Ngọc Lăng Tiêu, cũng không cần chờ đợi đối phương mở miệng hỏi, đã phẩy tay áo lấy ra Tử Khuyết Thiên Chương dùng pháp lực bao bọc đưa về hướng Ngọc Lăng Tiêu.

Ngọc Lăng Tiêu đón lấy, hồn niệm trực tiếp thăm dò vào trong Tử Khuyết Thiên Chương, nhìn thấy huyễn ảnh sơ khai thời hồng hoang.

Hắn nhắm mắt đứng yên một lúc lâu, chỉ dùng hai canh giờ đã mở mắt ra hồi tỉnh lại.

- Không ngờ bên trong Tử Khuyết Thiên Chương còn một bộ kiếm quyết đứng đầu như thế! Đáng tiếc vẫn không được trọn vẹn đầy đủ…

Trong mắt Ngọc Lăng Tiêu toát ra vài phần tiếc nuối. Tiếp theo tiện tay phất tới, đem Tử Khuyết Thiên Chương đưa trở về, lại hướng Tử Vân đạo nhân thi lễ nói:

- Đạo hữu, vật này đối với ta giúp ích thật lớn, viễn siêu sự tưởng tượng của ta! Ngọc Lăng Tiêu cần trở về bế quan, chuẩn bị độ qua Huyền Tiên thiên kiếp. Sau một trăm hai mươi năm, sẽ cùng đạo hữu tái kiến!

Tử Vân đạo nhân mỉm cười gật nhẹ đầu, đợi khi Ngọc Lăng Tiêu hóa quang rời đi mới quay đầu nhìn Nhạc Vũ cười nói:

- Thiên tư của vị tổ sư này của ngươi thật sự đáng sợ! Nếu bàn về đạo tâm căn cốt ta còn có thể ngang ngửa được với hắn. Nhưng nếu bàn về nhận thức thật sự kém quá xa. Tuy thọ nguyên nhiều hơn hắn mấy vạn năm, lại chỉ có thể tương xưng đạo hữu! Nếu theo ta thấy, hắn hiểu được bộ Tử Khuyết Thiên Chương thành thục, một trăm hai mươi năm sau Lăng Tiêu đạo hữu nhất định có thể trở

thành nhân vật đứng đầu, ta thật sự vô cùng chờ mong.

Nhạc Vũ im lặng, thầm nghĩ người có thể sáng chế ra bộ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mười ba thức há lại có thể là người bình thường? Nhưng Tử Vân nói mình nhận thức không bằng Ngọc Lăng Tiêu, cũng chỉ là lời nói khiêm tốn. Sau khi Hồng Vân nhất mạch vẫn lạc, từ hai tay trắng một thân một mình tự nghĩ ra được Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tương tự như vô thượng đại đạo, bậc thiên tư này cũng đồng dạng kinh người.

Hiện giờ Nhạc Vũ càng tu luyện càng thấy môn pháp quyết này vô cùng tinh kỳ, chỉ cần dung nhập linh diễm linh thủy phẩm chất thượng giai, uy lực cuối cùng có thể đạt tới cảnh giới không sao tưởng tượng nổi, xa xa vượt qua những môn đại thần thông nổi tiếng thời hồng hoang.

Nói xong về Ngọc Lăng Tiêu, vẻ mặt Tử Vân đạo nhân chợt nghiêm nghị nói:

- Việc lần này đã làm Xiển giáo ném chuột sợ vỡ bình, việc tại Thiên Nguyên Giới xem như tạm thời được giải quyết. Lăng Tiêu cần bế quan đột phá, ta cũng cần tĩnh tụ một đoạn thời gian. Phỏng chừng gần trăm năm mới có thể hiện thân, Thủy Vân Tông trong tiên giới cần nhờ Vũ nhi tới chăm sóc! Hưng vong thịnh suy của chúng ta, hiện giờ đều dồn trên một mình ngươi!

Nhạc Vũ nghiêm túc đáp ứng, nhưng trong lòng lại tò mò, không biết Tử Vân đạo nhân vì chuyện gì lại muốn bế quan?

Ngay sau đó hắn lại nhớ tới một cỗ hóa thân khác của mình đang đảm nhiệm chức vụ đại đế, không khỏi nhướng mày nói:

- Những việc này thì cũng thôi, Nhạc Vũ tự nhiên nhận được! Nhưng bên Uyên Minh…

- Ta biết ý của ngươi, Từ Hàng hơn phân nửa vẫn sẽ tìm An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc xuống tay trước. Nhưng thân phận kia của ngươi hiện giờ phỏng chừng không còn dễ dàng thoát khỏi.

Tử Vân lại cười cắt đứt lời phía sau của Nhạc Vũ, hai mắt híp lại nói:

- Tóm lại hết sức chu toàn cẩn thận là được, nếu như có thể thì giữ, không thì vứt bỏ. Ngoài ra sau hai mươi năm nữa, đại thọ Trấn Nguyên Tử Vạn Thọ Sơn ngươi

còn có cơ duyên.

- Trấn Nguyên Tử đại thọ?

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, đây là lần thứ hai có người đề cập với hắn về chuyện này. Lần trước là do Hậu Thổ cố ý dùng phi phù gởi đến, báo cho biết việt kia. Lại không biết cơ duyên gì khiến cho hai người này xem trọng như thế?

Trong lòng như có điều hiểu ra, Nhạc Vũ gật gật đầu, tiếp theo lại nghe Tử Vân cau mày nói:

- Còn có một chuyện, chưởng giáo Thủy Vân Tông Cực Lan chân nhân mấy năm trước tựa hồ đi tìm linh bảo, tiến đến Huyền Linh Giới. Người này vẫn còn chưa chết mà bị nhốt bên trong Tiên Thiên sát trận. Đáng tiếc hôm nay thiên cơ lẫn lộn, ta cũng không suy đoán được rõ tình hình. Nếu ngươi có thời gian thì đi xem thử, có bộ Tam Tài Thanh Quang trận kia, tiên thiên linh bảo nơi đó có lẽ ngươi sẽ chướng mắt, nhưng ta nghe nói ngoại trừ linh bảo còn có một chút Tiên Thiên Hỗn Độn Khí, dựng dục ra một loại Cực Linh chân thủy, đối với ngươi có chút giúp ích!

- Cực Linh chân thủy? Tiên Thiên Hỗn Độn Khí? Lời của sư tôn là thật sao?

Nhạc Vũ nhíu mày, chỉ nói về Tiên Thiên Hỗn Độn Khí đã đủ gây hứng thú cho hắn. Lại thêm một loại Cực Linh chân thủy, như vậy hắn không thể không đi Huyền Linh Giới, trong số những hỏa chủng đỉnh cấp trên thế gian đã có Đâu Suất, mà trong linh thủy đỉnh cấp, tu sĩ hồng hoang cũng dùng từ Cực Linh để tôn xưng, linh bảo Huyền Linh Giới xuất thế hắn đã được nghe qua tin tức này từ khi còn ở Đại Thừa cảnh giới.

Chẳng lẽ đã qua hơn trăm năm thời gian, nhưng vẫn chưa có kết quả? Hơn mười đại tông hồng hoang xuất động vô số tinh anh, không ngờ Tiên Thiên sát trận kia lại lợi hại đến như thế?

Nhìn thấy đã kích thích được hứng thú của Nhạc Vũ, Tử Vân đạo nhân nhất thời mỉm cười:

- Ta lừa ngươi làm gì đây? Nếu không phải ta đang có chuyện quan trọng khác, lại không muốn mạo hiểm phiêu lưu khó lường, ta đã sớm tự mình đi từ lâu. Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của vi sư tuy được trọn vẹn, nhưng

đối với Hỗn Độn Khí cũng rất hứng thú.

Nói dứt lời Tử Vân đạo nhân xoay người định rời đi, chợt nói:

- Còn có một chuyện nên ghi nhớ! Trong mấy năm nay mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, vô luận là sử dụng thân phận Uyên Minh hay dùng tín ngưỡng lực khí vận của đại đế phương bắc cũng tốt, hay tự mình tu luyện cũng thế. Tóm lại sau trăm năm nhất định phải có sức đánh một trận với Đại La Kim Tiên. Nếu không tình trạng của chúng ta thật sự đáng lo lắng. Có lẽ phải lập tức vẫn lạc cũng không có gì đáng quái lạ đâu.

Trong lòng Nhạc Vũ tối sầm, nghe ra được vẻ nghiêm túc trong lời nói của Tử Vân đạo nhân.

Đợi khi Tử Vân đạo nhân hóa thành độn quang rời đi xa, Nhạc Vũ vẫn đứng yên tại chỗ suy ngẫm.

Hồi lâu sau hắn mới thở ra một hơi, tiếp theo lật tay phải, trong tay hiện ra một khối lệnh bài.

Lệnh bài phù triện tinh mỹ, kết cấu đơn giản, ngay mặt có hai chữ triện, chính là "Phá Giới", mặt trái vẽ đồ án sơn hà tinh tú.

Lệnh bài này đoạt được từ trên Thiên Tiên tu sĩ buông xuống Thiên Nguyên Giới.

Cơ hồ có thể giữ lại tu vi của Thiên Tiên tu sĩ thật đầy đủ nguyên vẹn khi tiến vào một tiểu thiên thế giới khác.

Nguyên bản Nhạc Vũ không cần lưu ý đến lệnh bài này, nhưng nếu cần đến Huyền Linh Giới một chuyến, vật này thật ra cũng có tác dụng.

Vật này tuy tinh kỳ nhưng phương pháp khống chế cũng vô cùng đơn giản. Nhạc Vũ chỉ động chút tâm niệm đưa vào hồn niệm một chút, liền đem vật này hoàn toàn nắm giữ trong tay tùy tâm. Cũng không có tác dụng gì khác ngoài khả năng phá giới.

Tiếp theo hắn đem bộ Tam Tài Thanh Trữ kiếm trận, năm loại tiên bảo cùng nhau tế luyện. Theo lẽ thường vẫn đánh vào Ngũ Sắc Thần Quang, hủy diệt

nguyên linh lạc ấn của chủ nhân cũ, sau đó rót vào hồn lực.

Bên trong hư không vô cùng vô tận, dùng ước chừng hơn mười ngày thời gian đã khống chế trọn bộ kiếm trận thật tự nhiên.

Đến tháng thứ hai ở bên trong hư không, bỗng dưng nhấp nháy vạn trượng kiếm ảnh. Dài tới trăm vạn trượng, đâm phá hư không thế giới trùng điệp, đem thời không loạn lưu ép tới mức giảm chậm thật nhiều.

Sau đó lập tức thu liễm, vạn trượng kiếm quang xanh thẫm toàn bộ tiêu tán.

Trong kiếm trận, hai mắt Nhạc Vũ thần quang rạng rỡ, bên cạnh hắn tuy có nhiều linh bảo, nhưng sau khi phân ra cho hai hóa thân rõ ràng không còn đủ sử dụng.

Thậm chí một trận chiến trước đó chỉ có thể sử dụng Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm, nếu không như thế cũng không đến nỗi phải tự tổn hại cánh tay để đánh thương địch thủ.

Được bộ kiếm trận này xem như giải quyết được một phen khó xử của hắn.

Một bộ Tam Tài Thanh Trữ kiếm trận, một môn Thanh Đế Trường Sinh Quyết, ít nhất dưới Đại La Kim Tiên khó tìm được ai làm đối thủ của hắn.

Lẽ ra hắn phải nên vui sướng, nhưng khi nhớ tới tính mạng mười lăm vạn đệ tử, dù làm gì hắn cũng không thể buông thả được tâm tình thoải mái như trước kia.

Ngọc Lăng Tiêu có thể không cần để ý tới tính mạng những đệ tử kia, nhưng hắn tuyệt đối không thể dễ dàng lãng quên, dù sao những đệ tử đã bỏ mình trong đó hầu hết là đệ tử mới gia nhập thời kỳ hắn còn ở trong tông môn.

Thân là trưởng bối không thể bảo hộ hậu bối, đúng là hổ thẹn.

- Lan giáo! Từ Hàng!

Nắm chặt tay, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, lại đem hồn niệm tập trung Hoàng Hôn Giới bay nhanh rời đi.

Hoàng Hôn Giới ngày trước vốn đã sắp hỏng mất, hiện tại đã được chữa trị lại

hoàn toàn, chỉ hơn trăm năm thời gian, sinh linh bên trong đã sinh sản nhiều hơn không ít.

Có Chiến Tuyết bảo vệ, số lượng nhân tộc sinh sản đã tăng lên gấp ba so với trước đây! Nhân khẩu phải hơn ba ngàn ức, hiện giờ hầu hết đều là tín đồ của Chiến Tuyết. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng ngay khi Nhạc Vũ đi gần tới Hoàng Hôn Giới, sắc mặt dần dần biến thành một mảnh xanh mét.

Tốc độ độn quang tăng gấp mấy lần, chỉ một lát sau hắn đã mạnh mẽ xuyên vào bên trong hàng rào không gian.

Hắn trực tiếp hướng tới phương vị Thiên Ý Phủ bay đi, thoáng chốc đã xuất hiện bên trong biệt phủ.

Lại chỉ thấy bên trong động thiên không có bóng người nào, chỉ có một ít dấu vết từng ở lại tu hành của mấy người Nhạc Trương thị.

- Là Lan giáo?

Vẻ mặt Nhạc Vũ lạnh lùng, nhưng lại bỏ qua ý nghĩ này. Nếu thật sự rơi vào tay Xiển giáo, hoặc vẫn lạc, với tính tình của Từ Hàng sao có thể không đem ra lợi dụng?

Nhưng mấy người vốn nên náu thân trong động thiên tu luyện bây giờ lại đang ở chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1017: Hành tung thân nhân!

Nhạc Vũ lạnh lùng quét mắt khắp bốn phía, bên trong động thiên không có

bóng người, chín lưỡi kiếm phôi cùng Thiên Tinh kiếm hắn để lại nơi này cũng không có người động qua.

Linh dược sinh trưởng bên cạnh động thiên vẫn còn hơn phân nửa.

Khẽ nhíu mày, Nhạc Vũ vung lên tay áo, liền đem động thiên còn chưa hoàn toàn thành hình thu vào trong Diễn Thiên Châu.

Hắn đặt động thiên ngay trên tám trăm vạn trượng cao bên trong thế giới Diễn Thiên Châu, dung hợp thành một thể với Chúc Long biệt phủ.

Khi hai nơi động thiên hoàn toàn dung hợp lại, phạm vi vạn dặm bên trong rõ ràng sai biệt thời gian hơn kém nhau gấp năm lần, cơ hồ không kém hơn tầng thứ nhất thiên cảnh trong ba mươi ba thiên.

Nhạc Vũ lại không hề có chút ý hưng phấn, cũng không tâm tình đi quan sát. Hắn đem trứng Chúc Long đưa vào trong động thiên thế giới, sau đó trực tiếp phá không rời đi, ly khai khỏi Hoàng Hôn Giới.

Đứng sừng sững trong hư không, dùng Diễn Thiên Châu thôi diễn một lúc lâu nhưng vẫn không đạt được kết quả.

Thoáng cau mày, hai mắt Nhạc Vũ bỗng dưng sầm xuống, xa xa nhìn vào sâu trong hư không. Chỉ thấy một đạo khí tức đang xuyên toa nơi đó, như ẩn như hiện.

- Ân?

Một tiếng hừ lạnh, Nhạc Vũ bỗng dưng tế lên xương tay Xi Vưu, hướng tận sâu trong hư không trảo mạnh tới. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Phá vỡ thời không loạn lưu trùng điệp, tiếp theo là từng đợt linh lực nứt toác, ngay sau đó một tu sĩ khoảng chừng ba mươi tuổi đã bị hắn nhiếp tới trước mắt.

Người này mặc trang phục trên người Nhạc Vũ cũng thấy có chút quen thuộc, hắn cẩn thận hồi tưởng, liền nhớ ra từng gặp qua trên người Xích Minh Thiên Tôn.

- Thiên Ly Tông, Thiên Tiên tu sĩ? Vì sao ở đây?

Sắc mặt tu sĩ kia tái nhợt, từ khi bị Nhạc Vũ dùng Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn bắt lấy, hắn đã không nói được một lời.

Nhưng sau khi nhìn rõ mặt Nhạc Vũ, sắc mặt hắn liền đại biến, lộ ra vài phần sợ hãi, còn có một tia ý tứ như không dám tin.

- Ngươi nhận được ta?

Nhạc Vũ cau mày, tiếp theo lại hỏi:

- Ngươi ở nơi này bao lâu rồi, có từng nhìn thấy tu sĩ nào khác hay không?

Người kia vừa nghe, ánh mắt thoáng co giật nhưng không trả lời.

Trong lòng Nhạc Vũ đột nhiên có vài phần nhẹ nhõm, nhìn thấy người kia vẫn xanh mặt nhưng không chịu lên tiếng, hắn cũng chẳng thèm hỏi tiếp, chụp lấy đầu người kia, dùng Hi Hoàng Quan Tâm Thuật tìm tòi trí nhớ của hắn.

Chỉ một lát sau chân mày hắn nhướng lên, trong mắt hiện ra vài phần sát khí.

- Thiên Huyền Giới, Vân Diệt Tông, Chung Ly Ý…

Theo như trí nhớ người này, hắn ở lại đây để tra xét nguyên nhân cái chết của Xích Minh Thiên Tôn. Vừa nhìn thấy mấy người Nhạc Trương thị đi ra ngoài thì xa xa xa bám theo. Nhưng vừa đi được nửa đường đã bị người của Vân Diệt Tông chặn đứng.

Hắn không muốn bị đại chiến liên lụy, liền bỏ chạy xa xa, chuyện sau đó hắn hoàn toàn không biết gì nữa.

- Chung Ly Ý, Vân Diệt Tông! Tên này nghe thật quen thuộc, là hắn sao?

Tìm tòi lại trí nhớ trong đầu, hai mắt Nhạc Vũ bỗng dưng trợn lên, chợt nhớ lại hơn trăm năm trước tình hình ở Vân Thiên Cung mật cảnh từng mua nguyên thần tinh hạch.

Vì tranh đoạt Tru Tiên Nỗ, vì thế hắn đã tranh chấp với người này. Từ đó về sau người kia còn sai khiến hơn mười tiên tu truy sát cướp đoạt, cho đến khi bị Nhạc Vũ giết sạch gần Vân Thiên Cung mật cảnh.

Nguyên bản việc này Nhạc Vũ cũng đã sớm quên, một ít ân oán hắn cũng không từng bỏ vào trong lòng.

Thật không ngờ lần này lại chạm mặt.

- Đây xem như tình cờ gặp phải thù xưa đi?

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, tiếp đó khẽ nhíu mày:

- Cũng không biết mẫu thân bọn họ hiện nay an nguy thế nào?

Không còn lòng dạ tiếp tục lưu lại chỗ này, hắn trực tiếp vặn mạnh bàn tay, liền đem thân thể cùng thần hồn Thiên Tiên của người kia toàn bộ bóp nát!

Tiếp theo hắn hóa thành ngũ sắc độn quang hướng chỗ đại chiến của Nhạc Trương thị bọn họ ngày đó bay đi.

Cũng không biết là may mắn hay bất hạnh, phương hướng rời đi của mấy người Nhạc Trương thị lại là Thiên Nguyên Giới.

Nếu suy tính theo ngày tháng, thực sự bị họ đi tới, chỉ sợ trên đường sẽ rơi vào bẫy của Xiển giáo.

Tuy không hiểu vì sao lại xung đột với Vân Diệt Tông, nhưng cũng nhờ vậy tránh được đại họa chân chính.

Địa phương trong nhớ của tiên tu kia chỉ chớp mắt là tới.

Nhạc Vũ dừng lại trong hư không, mở ra hồn niệm tìm tòi mọi nơi. Qua một lúc lâu khóe môi không khỏi lộ ra vài phần cười khổ.

Thời không phong bạo nơi này thực sự quá mức cuồng liệt, dấu vết đại chiến thật khó khả năng còn tồn tại đến hôm nay.

Thời gian mấy người Nhạc Trương thị gặp phải người của Vân Diệt Tông đã phát sinh từ ba tháng trước.

Cho dù còn đầu mối gì lưu lại cũng đã tiêu tán hầu như không còn.

Chỉ có thể suy tính ra đại khái mấy người Nhạc Trương thị vẫn chưa bị nguy hiểm tính mạng. Tuy Vân Diệt Tông có tới hơn mười vị Thiên Tiên, ba mươi Linh Tiên nhưng chưa hẳn là đối thủ của bọn họ.

Chuyện xấu duy nhất phải phát sinh từ chỗ Chung Ly Ý!

Vẻ mặt thoáng trầm xuống, thân hình Nhạc Vũ chợt lóe hóa thành độn quang bay đi. Chuyện cũng có điều may mắn, lần trước đi Quy Khư Cung mật cảnh vừa khéo đã dò tìm trí nhớ của mười tu sĩ Thiên Huyền Giới. Hắn đã biết được tọa độ của Thiên Huyền Giới, không cần chạy khắp nơi hỏi thăm.

Hoàng Hôn Giới, Thiên Nguyên Giới, Thiên Huyền Giới còn có Vân Thiên Cung mật cảnh, mấy tiểu thiên thế giới cùng mật cảnh động thiên đều dựa gần một chỗ, cách nhau không xa.

Pháp lực của Nhạc Vũ đã tương đương Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ dùng ước chừng ba canh giờ đã đi tới ngoài hàng rào không gian Thiên Huyền Giới.

Sau khi dùng hồn niệm thăm dò, Nhạc Vũ không khỏi âm thầm cau mày, thế giới này thực sự quá rộng lớn, dù là Nhạc Vũ chứng kiến cũng cảm thấy chỉ kém hơn tiên giới.

Nam bắc cách nhau tới hơn mười ức dặm, đông nam cũng là như thế. Cơ hồ tương đương phương bắc Nam Chiêm Bộ Châu hắn đang cai trị hiện tại trên tiên giới. Được chia thành bảy đại lục, có vô số dân cư, vô só tiên tu đạo tông.

- Chẳng thể trách thế giới này có thể giữ được Thái Ất Chân Tiên…

Thần niệm Nhạc Vũ thăm dò càn quét bên trong, chỉ cảm thấy thật sự vô lực, thế giới này quá lớn, mặc dù hồn niệm của hắn cực mạnh cũng như biển rộng tìm kim.

Ý nghĩ của hắn cũng vô cùng đơn giản, nếu tìm không được hành tung của mấy người Nhạc Trương thị, cũng suy tính không ra, vậy thì trực tiếp đi tìm Chung Ly Ý, còn có những tu sĩ của Vân Diệt Tông để hỏi là được.

Nếu ngay cả trong sơn môn Vân Diệt Tông cũng không tìm được, hết thảy không cần nói thêm nữa.

Mở ra long nhãn vàng óng, đưa mắt nhìn xuống dưới, không bao lâu hắn trông thấy vài tên tu sĩ đang xuyên ra hàng rào hư không.

Người cầm đầu có tu vi Ngọc Tiên, mặt mày hồng hào, đang hướng theo phương xa chạy đi.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, trực tiếp dùng ngũ sắc cự chưởng xa xa trảo tới, liền đem mấy người kia nhiếp tới trước người.

Ngọc Tiên cầm đầu vừa sợ vừa giận, hắn cực lực giãy dụa, thao túng một thanh kiếm tiên cố gắng chém vỡ xương tay Xi Vưu, miệng quát:

- Các hạ là vị tiền bối nào? Vì sao phải khó xử chúng ta? Bản nhân Ngọc Tức Tử, vốn là tu sĩ Đình Minh Tông, chính là Xiển giáo môn hạ nhất mạch. Hôm nay tiền bối xuống tay đối với chúng ta, không e ngại bị Xiển giáo trả thù?

Nhạc Vũ cười lạnh, mấy trăm vạn tiên tu của Xiển giáo mà hắn còn diệt tuyệt, chỉ một tu sĩ Ngọc Tiên mà thôi, giết thì cũng giết. Chẳng lẽ Xiển giáo còn dám hưng sư động chúng tiếp tục đi tìm hắn trả thù hay sao?

Hắn cũng lười hỏi thêm, trực tiếp dùng Hi Hoàng Quan Tâm Thuật lục lọi trí nhớ của mấy người này.

Chỉ qua một lát, vẻ mặt Nhạc Vũ biến thành thật cổ quái, cuối cùng hắn khẽ cười nhạt, một cỗ sát ý hung lệ tràn đầy bốc cao trong hồn niệm.

- Băng Thiến, Vân Diệt Tông, Chung Ly Thương! Ngày đại hôn, song tu lô đỉnh. Hắc! Bản thân ta thật xem thường các ngươi, một lão vương bát hơn mười vạn

tuổi lại dám mơ tưởng tới tiểu muội của ta, còn muốn nàng làm song tu lô đỉnh…

Sát ý hung hoành dâng trào không cách nào kìm chế, mấy tên tiên tu bị hồn niệm của Nhạc Vũ thăm dò lập tức thất khiếu tràn đầy máu tươi, trong đó mấy tên tiên tu tu vi kém nhất vẻ mặt càng thêm mờ mịt, hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, tiện tay bắn ra mấy viên đan hoàn vào trong cơ thể bọn hắn, ném qua một bên. Hắn không phải loại người giết người loạn bậy, tuy giận dữ nhưng cũng không tới mức đi tìm người vô tội trút giận.

Dù cho những người này thuộc Xiển giáo, nhưng vô duyên vô cớ hắn cũng sẽ không dễ dàng giết người.

Nhưng trong lòng hắn thật sự giận dữ, sớm biết những nữ tu thiên tư tuyệt hảo rất dễ bị cao giai tu sĩ xem trọng đem về làm song tu lô đỉnh. Chẳng hạn như Ngao Tuệ, nàng có Hỗn Độn Thể, có thể giúp cho tu sĩ pháp lực đại tăng. Hoặc như Nhạc Băng Thiến, Thủy Linh Thể, sẽ bị những tiên tu pháp môn thủy hệ xem là chí bảo song tu.

Nhưng loại chuyện này khi xảy ra trên người tiểu muội ruột thịt của hắn, thật sự làm cho hắn không cách nào khống chế được phẫn nộ.

Nhớ rõ loại chuyện tương tự như vậy tại Thiên Nguyên Giới cũng từng phát sinh qua một lần. Chỉ là trước đó đã giải trừ hôn ước với biểu muội, tuy có quan hệ nhưng hắn cũng không có cảm tình. Một người lại là tiểu muội ruột thịt của mình, so sánh cảm thụ dĩ nhiên phải bất đồng.

Trong lúc tìm tòi trí nhớ của mấy người kia, hắn đã hiểu được điều này nên thiếu chút nữa đã làm cho hắn mất đi lý trí.

Híp mắt lại cười lạnh, hắn tiếp tục nhìn vào Thiên Huyền Giới. Trong mắt Nhạc Vũ thoáng qua một tia rét lạnh, thần niệm cảm ứng tập trung bên dưới, ở bên ngoài tầng trời phi độn thêm chốc lát liền phát ra pháp lực mạnh mẽ xé mở hàng rào không gian, sau đó trực tiếp xuyên vào bên trong.

Cơ hồ trong tích tắc thân thể đi vào thế giới này, Nhạc Vũ liền có thể rõ ràng cảm giác thế giới hồng hoang mảnh nhỏ nơi đây phát sinh ý bài xích mãnh liệt đối với hắn.

Liên hệ với hồn ấn bên trong bổn nguyên hồng hoang cũng gần như bị cách trở, lực khống chế đối với thiên địa linh lực nơi này liền bị suy yếu gấp trăm lần!

Đột nhiên Nhạc Vũ đối với ngày đó Xích Minh Thiên Tôn có thực lực Ngọc Tiên đỉnh phong lại bị hắn tru diệt tại Hoàng Hôn Giới biệt khuất như thế nào, trong lòng cũng cảm thấy thật cổ quái.

Ngay lúc này, Phá Giới Lệnh chớp động linh quang, khiến nguyên hồn thân thể hắn dung nhập vài phần vào Thiên Huyền Giới.

Tiếp theo nguyên hồn lạc ấn trong bổn nguyên hồng hoang đột nhiên bắn ra tia kiếm khí lành lạnh khắp bốn phía. Đem lực cách trở của Thiên Huyền Giới mạnh mẽ đánh ra một khe hở, cùng hồn niệm của Nhạc Vũ trở thành cộng hưởng.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, thân hình xuất hiện trên một đồi núi. Sau đó liền thấy trên thiên không hội tụ vô số hồng vân, thiên địa uy áp cuồn cuộn giáng xuống.

- Thất cửu kiếp lôi?

Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, đem Cửu Khung Minh Ngọc Khuê đạp dưới chân, lấy ra Thái Ất Thanh Trữ Quyển tế lên đỉnh đầu, ba thanh tiên binh màu xanh hộ quanh người, tiếp theo một đạo thanh quang bắn lên, trực tiếp hướng một hồ lớn bay đi.

Chỉ một lát sau đã đi tới trên hồ lớn, chỉ thấy trên không trung thật trống rỗng, nhưng khi Nhạc Vũ dùng long nhãn quan sát, lại thấy được một ngọn núi lớn sừng sững nơi này, ẩn trong mây mù trùng điệp, mắt thường hoàn toàn không thể nhìn thấy.

- Đây là sơn môn Vân Diệt Tông? Một tòa linh sơn a…

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy vô số tu sĩ đang lục tục phi độn lên núi. Nhạc Vũ cũng hạ thanh quang, người còn chưa tới, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Tán tu từ nơi nào tới? Cút trở về cho ta!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1018: Độc sấm Vân Diệt!

Một cỗ lực lượng tràn trề ập thẳng tới, thân hình Nhạc Vũ cũng không hề nhúc nhích, hai mắt trừng lên liền khiến cỗ cự lực kia cuốn văng trở về.

Tiếp theo chỉ nghe hai tiếng kêu đau đớn, hai tu sĩ Linh Tiên Vân Diệt Tông chợt hiện ra thân hình, đưa mắt nhìn Nhạc Vũ, vẻ mặt hoảng sợ.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, chỉ khoanh tay đứng nhìn lên đỉnh núi. Chỉ thấy nơi này có hàng vạn hàng ngàn tu sĩ tập hợp, khiến tòa tiên linh vô cùng náo nhiệt, cảnh tượng huyên náo ồn ào tới cực điểm.

Dùng Khuy Thiên Châu tìm kiếm, tình hình trên đỉnh núi hoàn toàn hiện ra trong hồn niệm của hắn.

- Mười ba Thái Ất Chân Tiên, bốn trăm Ngọc Tiên. Đúng là một đại tông phái. Ân? Khí tức này chính là Côn Luân Tâm Kính Thuật cùng Huyền Minh Thần Quang, quả nhiên là Băng Thiến…

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ trực tiếp bay lên, hướng trên đỉnh núi bay đi. Hai gã Thiên Tiên tu sĩ ngăn ngay trước người hắn vẻ mặt cổ quái, tuy có ý chặn đường nhưng lại ẩn hàm kiêng kỵ, nhìn khí độ thần thông của Nhạc Vũ lại vô cùng bất phàm, ba thanh phi kiếm màu xanh uốn lượn vũ động quanh thân, tuy linh quang nội liễm lại mơ hồ có thể cảm giác được kiếm ý sắc bén súc tích bên trong, vì thế bọn hắn có chút không dám vội vàng.

Chần chờ trong chốc lát, một người chớp động thân hình ngăn trước người Nhạc Vũ nói:

- Vị đạo hữu này hãy khoan, hôm nay là đại hôn của tổ sư trưởng thượng Vân Diệt Tông chúng ta, mở tiệc chiêu đãi thiên hạ đồng đạo. Không biết đạo hữu có nhận được thiệp mời của Vân Diệt Tông…

Nhạc Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người này, hoàn toàn không để ý tới, tiếp

tục đứng trên Cửu Khung Minh Ngọc Khuê bay lên.

Hai tu sĩ Vân Diệt Tông nhất thời biến sắc, đều đánh ra đạo phù thẳng hướng đỉnh núi, tiếp đó lại tế lên một thanh tiên binh, chém mạnh xuống nói:

- Chỉ một Thiên Tiên tán tu nhỏ bé khốn kiếp cũng dám gây chuyện tại bổn sơn Vân Diệt Tông sao? Cũng không nhìn xem là địa phương nào?

Hai đạo kiếm quang đều nhấp nháy quang hoa, lại chỉ tiến tới trước người Nhạc Vũ chừng ngàn trượng liền bị một cỗ cự lực mạnh mẽ ngăn giữa không trung, hoàn toàn không thể đến gần.

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, kiếm quang lại bị cuốn trở về, mạnh mẽ đính ngay trên búi tóc của hai người, chỉ suýt chút nữa đã xuyên thủng đầu.

Hắn vẫn khoanh tay ngự không, cước giẫm ngọc khuê tiếp tục bay lên, cũng không biết có phải do tu sĩ Vân Diệt Tông quá bận rộn hay không, động tĩnh của ba người tuy lớn nhưng nhất thời lại không có người đến quản.

Nhưng chỉ vừa bay tới chân núi ước chừng mười vạn trượng, trên sườn núi lại truyền ra một tiếng quát lớn:

- Thân mang binh khí xông vào Vân Diệt sơn, ngươi đúng là cẩu đảm thật lớn!

Vừa nói xong liền có một đoàn kiếm quang mênh mông cuồn cuộn thẳng chém xuống, một vòng ngân quang tựa như thiên hà đổi chiều, trút thẳng bên dưới.

Nơi đây đã có mấy ngàn tiên tu đều trông thấy cảnh tượng này, vô cùng kinh dị. Cũng không nhìn theo chỗ Nhạc Vũ bị kiếm quang đánh tới, đều chỉ nhìn theo quỹ tích kiếm quang bay đi, thần tình tán thán.

- Đây nhất định là Vân Diệt Tông Thiên Cương Diệt Vân kiếm, nghe đồn sau khi đánh ra toàn bộ vân khí thủy khí đều có thể chuyển sang chí cương kiếm khí…

- Bậc kiếm ý này nhất định là tam đại đệ tử Vân Diệt Tông, là Vân Tố chân nhân. Vị này tu hành đến nay tuy chỉ mới hai ngàn năm, cũng đã có tu vi Thiên Tiên. Thật sự không thể tưởng tượng nổi trong tu sĩ vãn bối Thiên Huyền Giới lại lấy người này làm đệ nhất.

- Ta cũng có nghe nói, đồn đãi người này trong vòng trăm năm có thể thành tựu Ngọc Tiên. Còn có mười phần nắm chắc đập vào Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, chỉ là ba ngàn đại đạo hắn lại khó tìm. Tư chất như hắn trừ phi tìm được một món đồ vật thượng giai linh bảo, nếu không vô luận thế nào cũng là một chuyện đáng tiếc.

- Hắc! Cũng không biết là người nào lại dám đến khiêu khích Vân Diệt Tông. Có thể dùng thủ pháp như vậy nhục nhã đệ tử Vân Diệt Tông, xác thực là có chút thủ đoạn. Nhưng thật sự không biết…

Một câu cuối cùng đột nhiên ngừng bặt, cả không trung phụ cận sườn núi Vân Diệt sơn đều biến thành tĩnh mịch.

Ngân sắc kiếm quang lắng xuống, nhưng vẫn ngưng ngay trước người Nhạc Vũ chừng bảy trăm trượng, đồng dạng không cách nào tiến thêm.

Chỉ thấy thanh bào tu sĩ mỗi khi phi độn lên không một trượng, ngân sắc kiếm quang trước mặt hắn lại lùi về sau một trượng.

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười đạo Thiên Cương Diệt Vân kiếm khí kém hơn một chút lại chém thẳng xuống, đan xen lẫn nhau, hướng Nhạc Vũ chém tới, so với lúc trước càng khó chịu nổi, chỉ tới được cách tám trăm trượng đã bị ngăn lại hoàn toàn.

Khi Nhạc Vũ bay lên tới hai mươi lăm vạn trượng, hơn mười tia kiếm khí đều vỡ vụn tung tóe, Nhạc Vũ cũng không hề dừng lại, tiếp tục bay lên đỉnh núi.

Ngay khi hắn rời đi không lâu, bên trong một lầu các ngay sườn núi liền toát ra hơn mười tu sĩ mặc ngân sắc đạo bào, nhìn lên Nhạc Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

- Người này thật sự là Thiên Tiên cảnh giới? Có thể nhẹ nhàng đến như vậy ngăn cản một kích hợp lực của chúng ta, chỉ sợ dù là sư huynh Ngọc Tiên cảnh cũng khó mà làm được.

- Theo ta thấy hắn không phải Thiên Tiên, hơn phân nửa là dùng bí pháp che giấu tu vi. Nếu không làm sao có được thần thông như vậy?

- Bỏ đi, bất luận người này có tu vi thế nào, chúng ta chỉ cố hết sức. Người này dám xông vào Vân Diệt Tông, nhất định có chút bổn sự. Hơn mười Chân Tiên lão tổ đều tề tụ, vô luận là ai đến chỉ còn con đường chết…

Trong đó một vị tu sĩ còn trẻ tuổi khí chất xuất chúng cũng cau mày, liếc mắt nhìn lên không.

Chỉ thấy phía chân trời có một tầng mây đỏ tươi hình tròn đang hướng nơi này tụ tập đến, vẻ mặt không khỏi vô cùng quái dị.

- Đây là thất cửu kiếp lôi? Chẳng lẽ có vị Ngọc Tiên tu sĩ nào trong tông môn đang độ kiếp? Sao lại đặc biệt tuyển ngay ngày đại hôn của lão tổ, chẳng lẽ trong ba ngàn đại đạo lại không có chỗ trống, gấp gáp đến như thế?

Tiên tu chung quanh cũng đều nhìn lên, nhất thời đều quên Nhạc Vũ, chỉ nhìn chằm chằm kiếp vân trên bầu trời, trong mắt nhất thời hiện ra vẻ kiêng kỵ lẫn hâm mộ.

Thân hình Nhạc Vũ thăng lên tới năm mươi vạn trượng, cũng đã có năm Vân Diệt Tông nhị đại đệ tử Ngọc Tiên tu vi sắc mặt lạnh lẽo hư không chặn đứng, lạnh lùng nhìn xuống nói:

- Vị đạo hữu này, mặc kệ hôm nay ngươi tới Vân Diệt sơn là vì mục đích gì, Vân Diệt Tông ta đều không truy cứu, chỉ thỉnh đạo hữu tự mình thức thời xoay người lại. Hôm nay là đại hôn của lão tổ, tuyên cáo thiên địa, đã thành đạo lữ. Không nên nhìn thấy huyết quang, nếu không như thế chúng ta đã lấy cẩu mạng của ngươi!

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên cười lạnh, Cửu Khung Minh Ngọc Khuê dưới chân càng tăng nhanh tốc độ.

Những tu sĩ đang quan sát gần đó đều thoáng kinh hãi.

- Người này chẳng lẽ điên rồi? Chẳng lẽ thật không e ngại Vân Diệt Tông hay sao? Đây chính là đại tông, trong một tông phái có tới tám vị Chân Tiên, xưng là đệ nhất tông môn Thiên Huyền Giới cũng còn chưa đủ!

- Thật sự là liều lĩnh, khó được Vân Diệt Tông khoan dung như thế!

- Rộng lượng? Hắc! Ta xem bọn hắn chỉ sợ là lo lắng chuyện bị vỡ lỡ ra, mặt mũi trưởng bối nhục nhã ngay trong ngày đại hôn lại xảy ra chuyện xấu này mà thôi…

Năm tu sĩ Ngọc Tiên sắc mặt vô cùng khó xem, ngay sau đó liền nhìn thấy bảo quang chớp động.

Hai tiên thằng màu vàng giáng xuống, vây quanh tới. Từ trên không xuất hiện một hắc tráo do chín đầu ly long vây quanh, thấy gió liền trướng, hóa thành vạn trượng trực tiếp chụp xuống, hai người còn lại từ xa xa chỉ ra, một đạo thủy lam quang hoa thẳng bắn tới.

Ngay lập tức làm các tu sĩ khác đều hít sâu một hơi.

- Phỏng chế linh bảo nhất cấp Cửu Long Băng Trần Tráo cùng Khổn Tiên Thằng, Vân Diệt Tông đúng là nội tình sâu dày…

- Đây chính là Tiên Thiên Băng Phách Thần Quang? Lại là hai vị tu sĩ đại thần thông…

Trong mắt Nhạc Vũ cũng nổi lên một tia kinh ngạc, nhưng chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi, trên mặt không bao nhiêu biến hóa.

Ba thanh sắc mộc kiếm bỗng dưng vừa chuyển, thoáng chốc hơn mười đạo thanh sắc kiếm quang nhấp nháy phía chân trời. Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí vừa chuyển liền đem Khổn Tiên Thằng đánh bay, bắn ngược vào sâu trong núi, quang hoa ảm đạm, linh khí điêu linh.

Hai đạo Tiên Thiên Băng Phách Thần Quang xông tới trước người Nhạc Vũ chừng năm trăm trượng, dù lam quang giống như vỡ bờ, đem quanh thân toàn bộ đông cứng lại, nhưng chẳng khác gì những tia Thiên Cương Diệt Vân kiếm khí lúc đầu, khó thể tiếp tục tiến thêm chút nào.

Cửu Long Băng Trần Tráo trôi nổi dừng ngay trên đỉnh đầu Nhạc Vũ chừng bảy trăm trượng, không cách nào chụp xuống.

Trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, một đạo thanh quang từ trong Thái Ất Thanh Trữ Quyển bắn lên, ngay lập tức bay vút lên không hơn mười vạn trượng, không thấy tung tích.

Năm Ngọc Tiên tu sĩ đều giật nảy mình, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu kinh ngạc. Những tiên tu chung quanh đều kinh dị, nhìn Nhạc Vũ chằm chằm ngây người.

- Người này rốt cục là ai? Lại có thần thông như vậy?

- Tiên Thiên Băng Phách Thần Quang, ba kiện tứ phẩm hậu thiên linh bảo, lại không thể tới gần hắn. Chẳng lẽ là Thái Ất Chân Tiên?

- Người này diễn xuất như vậy, quả nhiên là có chút bổn sự. Chẳng lẽ thực sự tới tìm Vân Diệt Tông phiền phức?

Cơ hồ trong cùng một thời gian, trên đỉnh núi cao tám mươi vạn trượng, bên trong đại điện Vân Diệt Tông đang có vô số tiên tu hội tụ nơi này, trang phục khác nhau nhưng không có một người nào tu vi dưới Ngọc Tiên.

Bên trên chỗ bậc thang trên cao, là mười hai chỗ ngồi phân chia hai bên, tận sâu trong điện trên kim ỷ lưng hướng bắc mặt hướng nam là một lão nhân chừng sáu mươi tuổi, không xa bên cạnh vẻ mặt Nhạc Băng Thiên ngây ngốc ngồi một bên.

Giờ khắc này mười ba Thái Ất Chân Tiên phần lớn vẻ mặt khẽ biến, trong đó có năm người vẻ mặt quái dị, bảy người khác đều đang cau mày.

Chung Ly Thương vẫn ngồi yên trên kim ỷ, không hề nhúc nhích, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Ngay sau đó vẻ mặt mười ba người đều đã khôi phục như thường. Chỉ có một người bên phải trên cùng bắn ra ngón tay, dưới chân sáng lên linh quang, hiện ra một phù trận hình tròn.

Ngay sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của nhiều tiên tu, cả đỉnh núi đều hiện ra từng vòng linh lực phù trận ngưng kết, đem thủy khí hội tụ hình thành một tầng tầng vân quang bích chướng.

Nhạc Vũ đã bay lên tới bảy mươi lăm vạn trượng, vô số tu sĩ Ngọc Tiên Vân Diệt Tông đang vội vàng hướng bên này truy kích đến.

Nhưng hắn cũng lập tức cảm nhận được ngọn núi này chỉ bắn ra lực bài xích đối với một mình hắn.

- Ngũ Khí Vân Quang trận? Đã muốn dùng hộ sơn đại trận sao?

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn đỉnh núi, trong lòng cũng không thèm để ý. Không hề có chút dừng lại, vẫn thẳng tắp bay lên trên đỉnh núi.

Tuy có từng luồng bài xích mạnh mẽ đẩy ra như dời non lấp bể đánh thẳng tới, nhưng tốc độ phi độn của hắn không hề giảm xuống. Cửu Khung Minh Ngọc Khuê dưới chân hóa thành một đạo lam quang, chỉ biến chuyển nhẹ nhàng đã nhảy vào trong Vân Quang Bích Chướng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1019: Tự sát diệt môn!

Trông thấy Nhạc Vũ tiến vào trong Vân Quang Bích Chướng, trên Vân Diệt sơn vẫn có thể tự do xuất nhập, không hề bị linh trận ảnh hưởng, đông đảo tiên tu Thiên Huyền Giới còn chưa nhận ra được điều gì, nhưng những đệ tử Vân Diệt Tông lại có chút phát hiện, giật mình ngây ra tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ rung động cùng khó tin.

Những tu sĩ Ngọc Tiên kia bái nhập vào Vân Diệt Tông ít nhất cũng đã ngoài năm ngàn năm, Ngũ Khí Vân Quang đại trận hộ sơn lợi hại thế nào họ đều hiểu rất rõ ràng.

Dùng cả tòa đại trận nhằm vào một người cũng không tác dụng, ngược lại còn bị đối phương dễ dàng đột phá vào trong Vân Quang Bích Chướng.

Thanh niên bị gãy tay này rốt cục có lai lịch ra sao?

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, tiến thẳng vào trong Ngũ Khí Vân Quang trận, tổng cộng có năm bích chướng cản trở, đợi tới khi hắn xông tới tầng thứ tư trên đỉnh núi bắn ra linh quang phù trận, lập tức khuếch trương ra bên ngoài.

Trước mắt độ dày vân chướng cùng lực bài xích trong núi áp bách ập tới cũng tăng cường thêm gấp mấy lần.

- Múa rìu qua mắt thợ!

Nhạc Vũ híp mắt, hai ngón tay trái vung lên, tiện tay kết xuất ra một đạo kiếm quyết, trong ánh mắt kinh dị của mọi người, vẽ vào hư không, liền đem đoàn vân chướng phá vỡ hoàn toàn.

Thân thể hắn hóa thành độn quang liền đi ra bên ngoài tầng vân chướng thứ năm.

Giờ phút này những tu sĩ Ngọc Tiên đuổi theo đều nhất tề biến sắc, cũng không

còn tiếp tục chiếu cố tới mặt mũi, từng đạo thanh sắc kiếm quang khí thế bàng bạc khôn cùng từ khắp bốn phương tám hướng chém thẳng xuống, khiến cả chân trời đều biến thành một mảnh thanh sắc lóng lánh.

Đông đảo tu sĩ Thiên Huyền Giới phụ cận vốn chỉ cảm thấy linh lực khuấy động kịch liệt, trong mắt chỉ toàn là lam sắc kiếm ảnh, vừa hít sâu một hơi ngay tức khắc tình cảnh trước mắt khiến cho họ ngây người.

Chỉ thấy chung quanh thanh niên tu sĩ năm trăm trượng hiện ra một tầng thanh sắc linh quang, mấy chục đạo Thiên Cương Diệt Vân kiếm khí vô cùng cuồn cuộn xông tới nhưng lại vị ngăn cản ngay ngoài năm trăm trượng, không một tia kiếm khí nào có thể xuyên được vào bên trong.

Cuối cùng cũng có người chú ý tới trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, quang quyển mộc chất thanh sắc không ngừng chớp động phù văn, sáng bóng thanh nhuận vô cùng, tuy linh quang nội liễm nhưng xa xa nhìn lại cũng cảm giác đôi mắt mình bị hấp dẫn, chỉ nhìn qua một lần liền cảm thấy thần trí trong sáng, tâm thần thư thái.

- Đây là tiên thiên linh bảo? Chỉ sợ ít nhất cũng phải tam phẩm, chẳng thể trách có thể ngăn cản được đông đảo Ngọc Tiên vây đánh…

- Ba thanh kiếm tiên kia chỉ sợ cũng bất phàm, ta xem hình như là một bộ…

- Ngọc Tiên tu sĩ kia quả nhiên vận khí thật tốt quá, nhưng thật sự không biết trời cao đất dày…

Những tu sĩ Ngọc Tiên Vân Diệt Tông nghe được đều phảng phất như nhẹ nhõm, cảm giác của bọn hắn mặc dù cũng âm thầm kỳ quái, thầm nghĩ cho dù có linh bảo hỗ trợ nhưng thanh niên kia cũng không thể nào đủ khả năng thoải mái ngăn trở một kích hợp lực của nhiều người như vậy, cơ hồ một kích hợp lực kia cũng hơn một kích của Thái Ất Chân Tiên đánh ra, nhưng lại không cách nào tới được gần thanh niên kia. Nhưng bọn hắn cũng không nghĩ sâu về chuyện này, chỉ ngây người nhìn vào quang quyển thanh sắc kia, thầm nghĩ bảo vật đúng thật là vô cùng thần diệu huyền bí.

Đông đảo tiên tu Thiên Huyền Giới ánh mắt đều như tỉnh ngộ, khi nhìn về hướng Nhạc Vũ đều hiện ra vài phần tham lam.

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái tiếp tục kết kiếm quyết, đang định chỉ vào hư không trước mặt, bên trong đại điện đỉnh núi không ngờ lại toát ra một đạo thanh sắc kiếm ảnh phân thành trăm vạn đạo ảnh kiếm từ trên chém thẳng xuống.

Đồng thời một thanh âm trung khí mười phần hùng hồn truyền tới:

- Thiên Tiên, có chút trình độ trận đạo cũng dám sinh sự trong Vân Diệt Tông ta? Chỉ cần ngươi đón ta ba kiếm, lưu lại mấy món linh bảo kia, liền có thể cút cho ta!

Bóng kiếm vạn trượng, phảng phất như hoàn toàn bao phủ Nhạc Vũ, kiếm khí thẳng hàng cuồn cuộn đánh xuống như muốn đem hết thảy bên dưới chém thành bột mịn.

Vô số tiên tu trong ánh mắt đều lộ ra vẻ thương hại lẫn tiếc nuối, mà những tu sĩ Vân Diệt Tông đều lộ ra ý cười.

Nhưng chỉ thoáng chốc những vẻ mặt kia chợt cương cứng lại.

Nhạc Vũ vẫn thản nhiên chỉ vào hư không, quỹ tích cũng không có gì thần kỳ nhưng thiên địa linh lực khu vực này lại không biết vì sao hoàn toàn rối loạn.

Vân Quang Bích Chướng nhìn qua như thật dày lại bị một chỉ kia "chém" vỡ.

Tiếp đó hắn lại búng ra ngón tay, sau đó vang lên một tiếng "ông" kiếm minh sắc bén, thẳng chấn trời cao.

- Ở trước mặt ta, ngươi cũng xứng sử kiếm?

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì thì thấy đạo thanh sắc kiếm quang kia rung mạnh một trận, khí linh gào thét bị sinh sôi bắn bay hơn mười vạn trượng.

Bọn hắn chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, tưởng như trước mắt đã xuất hiện ảo giác, khi cẩn thận nhìn kỹ lại trên mặt đều hiện vẻ kinh nghi bất định.

Ở trước mặt ta, ngươi cũng xứng sử kiếm?

Câu nói này bất luận từ trong miệng kẻ nào nói ra đều cho người ta cảm giác vô

cùng cuồng vọng, tuyệt không ai dám ở trước mặt hơn mười Thái Ất Chân Tiên mà nói ra lời ấy!

Nhưng vị tu sĩ thanh tú này lại nói ra thật bình tĩnh, vô cùng đương nhiên.

Nhưng phối hợp với một chỉ tay lại đánh bay thanh sắc tiên binh kia, lại làm cho kẻ khác phải tin vài phần.

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong đại điện Vân Diệt Tông, trung niên gương mặt uy nghiêm ngồi bên tay trái trên cùng thế nhưng lúc này khóe miệng bỗng dưng tràn ra một ngụm máu tươi, chỉ nháy mắt hắn đã lập tức biến mất xông ra bên ngoài, cơ hồ không ai kịp nhìn rõ.

Bên trong điện phủ, đông đảo Ngọc Tiên tu sĩ cũng hoàn toàn không cảm giác, không hề biết được việc đang xảy ra bên ngoài điện.

Chỉ có mười ba Thái Ất Chân Tiên đều nhíu mày, trong mắt hiện ra vài phần kinh ngạc, ngay cả Chung Ly Thương sắc mặt đều ngưng trọng.

Xuyên qua tầng bích chướng thứ năm đã đặt chân lên đỉnh Vân Diệt sơn. Trên quảng trường khổng lồ lúc này trái phải bày ra vô số bàn ghế, quỳnh tương tiên yến, thứ gì cần có đều có, vô số tiên tu đang tự mình rót rượu cười nói, không ngừng ồn ào cười vang náo nhiệt.

Nhạc Vũ không hề quản tới, trực tiếp đi thẳng tới đại điện, mới đi được nửa đường, vẻ mặt hắn chợt ngẩn ra.

Khuy Thiên Châu của hắn xuyên thấu qua linh trận trùng điệp cách trở, cảm giác được một vật nằm bên trong Ngũ Khí Vân Quang trận.

- Ân? Đây là mảnh nhỏ Phục Hi Kính? Nguyên lai bên trong Vân Diệt Tông lại có được một mảnh, không ngờ hôm nay còn có nỗi vui mừng ngoài ý muốn như vậy!

Thoáng cảm thấy ngoài dự liệu, Nhạc Vũ lại tiếp tục thao túng Cửu Khung Minh Ngọc Khuê tiếp tục tiến thẳng tới đại điện, vừa rồi hơi thoáng khựng lại đã có vài chục Ngọc Tiên tụ tập chạy đến.

- Kết trận!

Trên bầu trời truyền ra tiếng quát nhẹ, một trận vân vụ thận khí nồng đậm tản ra, đem quanh Nhạc Vũ bao phủ che lại, toàn bộ tiên tu cũng không nhìn thấy được vật gì.

Sau đó ba mươi bốn Ngọc Tiên tụ tập trên bầu trời đỉnh đầu Nhạc Vũ, bên trong đại điện cũng có hai đạo nguyên thần Thái Ất Chân Tiên đều tự ngự kiếm đầu nhập vào trong trận, vừa đủ số lượng ba mươi sáu thiên cương.

Khi kiếm trận vừa chuyển, lại rõ ràng có chừng một trăm lẻ tám đạo cơ hồ so sánh được với Thiên Cương Diệt Vân kiếm khí quét xuống, phảng phất như muốn đem người trong trận phân thây vạn đoạn.

Mà giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ đã lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

- Cút cho ta!

Tam Tài Thanh Quang kiếm chung quanh đồng loạt chuyển động, thoáng chốc trăm ngàn đạo thanh sắc kiếm quang phá không bay lên, một tia Thanh Đế Trường Sinh kiếm khí đem hơn trăm đạo thủy lam kiếm quang toàn bộ trộn nát ngay sau đó bắn ngược lại, binh khí tiên bảo của ba mươi bốn Ngọc Tiên tu sĩ đều hoàn toàn nát vỡ, thân hình bị bắn ngược trở ra, ngay cả nguyên thần hai Thái Ất Chân Tiên cũng kêu lên một tiếng đau đớn, bắn ngược trở về trong đại điện.

Linh lực cương phong khuấy động, cũng đem thận quang ảo ảnh toàn bộ phá tan, dư ba còn chưa dừng lại, bên trên quảng trường bạch ngọc thổi quét bàn ghế đồ vật, kể cả mấy vạn Linh Tiên Thiên Tiên đều bị kình khí vỡ bờ đánh bay ra hơn mấy vạn trượng mới có thể ổn trụ thân hình, sắc mặt đều hoàn toàn tái nhợt.

Những người này đã sớm ngồi trên đỉnh núi từ lâu, chuyện xảy ra bên ngoài Ngũ Khí Vân Quang trận cơ hồ hoàn toàn không hay biết, giờ phút này mới giật mình, hơn mười vạn ánh mắt đều tập trung trên người Nhạc Vũ, cùng trên người những tu sĩ Ngọc Tiên bị một kiếm quét bay.

Trong mắt họ phần lớn hiện lên vẻ mờ mịt khó hiểu, cũng có vài người mắt hiện vẻ hoảng sợ.

Lúc này đã có người nhìn thấy dị thường trên không trung, lớn tiếng thét kinh

hãi:

- Đó là thất cửu kiếp vân, bên trong Vân Diệt Tông là người phương nào cần độ kiếp?

Chỉ riêng tu sĩ Vân Diệt Tông đều không dám phân tâm, mồ hôi tuôn tràn nhìn Nhạc Vũ chăm chú.

Đi thẳng tới trước điện, Nhạc Vũ nhìn thấy tấm biển trên cửa, ghi chữ Trấn Huyền, là hai chữ triện thượng cổ.

- Trấn Huyền? Trấn áp thiên huyền sao? Vân Diệt Tông quả nhiên phô trương rầm rĩ!

Trong lúc mơ hồ hắn cảm giác được bên trong Trấn Huyền Điện có hơn mười hồn thức của Thái Ất Chân Tiên như thái sơn áp đỉnh cưỡng bức ập tới, đều ẩn thấu sát khí tràn đầy.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, chấn rung tay áo, một thanh sắc mộc kiếm trước người phun ra một đạo kiếm quang, đem tấm biển Trấn Huyền Điện chém thành mảnh nhỏ sau đó đi thẳng vào, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn những người bên trong.

Đông đảo Ngọc Tiên bên trong vẻ mặt ngẩn ra, trong đó có mấy người nhìn Nhạc Vũ, vẻ mặt vốn đang nổi giận định mở miệng trách mắng, lại đột nhiên nhìn thấy phía trên chỗ mười ba vị Thái Ất Chân Tiên lại tuôn ra tia sát ý thâm trầm hạo liệt tràn ngập trong điện, không khỏi do dự, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc nhìn lên trên.

Chỉ có Nhạc Băng Thiến vừa trông thấy Nhạc Vũ, trên gương mặt ngây ngốc không chút diễn cảm lập tức hiện ra vẻ mừng như điên, nhưng khi cảm giác được linh lực dao động trên người Nhạc Vũ, sắc mặt nàng chợt cứng lại.

Gần bên cạnh nàng còn có một thanh niên diện mạo tuấn mỹ, lại lộ ra vài phần khinh ngạo, vừa nhìn thấy Nhạc Vũ chợt suy ngẫm một thoáng, tiếp theo ánh mắt chợt sáng:

- Là ngươi? Lúc trước người cùng ta tranh đoạt Tru Tiên Nỗ, Vân sư đệ cũng bị tổn thương trong tay ngươi!

Nhạc Vũ cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn thẳng lão nhân ngồi sâu trong điện:

- Ngươi là Chung Ly Thương?

Hắn cũng không đợi trả lời, liền phất tay áo, Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao đồng loạt bay lên, phiêu phù quanh người, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Dám cướp đoạt thân muội của ta, ngươi thật to gan! Hôm nay hoặc là ngươi cùng Chung Ly Ý tự sát tạ tội, hoặc do ta ra tay, diệt ngươi

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1020: Miểu sát Chung Ly Ý!

Bên trong Trấn Huyền Điện, nhất thời yên tĩnh tới mức châm rơi vẫn có thể nghe thấy, tất cả mọi người đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ra cửa điện, nhìn chằm chằm vào tu sĩ tướng mạo thanh tú đang đứng.

Ánh mắt hắn trong sáng, cũng không giống như người đang nổi điên, nhưng lại mở miệng nói ra những lời khiến người ta cảm thấy thật buồn cười.

Vân Diệt Tông Chung Ly lão tổ có thân phận địa vị tại Thiên Huyền Giới tôn quý tới bậc nào, nếu tông môn có trù hoạch, sẽ có thể thành tựu Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới.

Trong tiên giới càng có những vị nhân vật nhất lưu địa vị gần Đạo tổ muốn đưa vào môn hạ.

Tu sĩ trẻ tuổi này rốt cục có khả năng gì dám nói muốn Chung Ly lão tổ tự sát tạ tội trước mặt hắn.

Về phần câu nói muốn giết sạch cả Vân Diệt Tông kia, lại càng làm cho người ta cảm thấy muốn cười.

Vân Diệt Tông có tám vị Thái Ất Chân Tiên, mấy trăm Ngọc Tiên, dù là Thái Thanh Huyền Tiên buông xuống thế giới này, cũng không dám thốt ra lời nói như thế.

Yên tĩnh chỉ chốc lát, liền có không ít người lớn tiếng cười to, tràn đầy ý tứ chê cười. Cho dù có người nhìn thấy tình hình bên ngoài Trấn Huyền Điện, có chút cổ quái nhưng cũng không có người chân chính lưu ý tới.

- Tên hậu bối như ngươi hay là thật sự điên rồi? Lại dám thốt lời cuồng ngôn như thế?

- Thật là phát rồ…

- Ngô, vài món bảo vật kia hình như không tệ, lại giống như đều là linh bảo. Hắc, đáng tiếc lại lưu tại Vân Diệt sơn đây. Hắc, Vân Diệt Tông đúng là vận khí tốt…

- Hay hắn nghĩ bằng vào lực của linh bảo kia liền có thể thắng được Chân Tiên? Thiên đạo cuồn cuộn, há có thể nhờ vào đồ vật lại bù đắp được…

Chung Ly Ý cũng thấy buồn cười, quét mắt nhìn Nhạc Băng Thiến cách đó không xa, tiếp theo cười hắc hắc nói:

- Nguyên lai tên ngu xuẩn này lại là huynh trưởng của phu nhân, muốn ta cùng phụ thân tự sát, hủy Vân Diệt Tông ta, khẩu khí thật lớn!

Trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, Chung Ly Ý lại dùng chiết phiến nhu nhu thái dương của mình, giống như đau đầu nói:

- Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Còn không bắt giữ người này, hắn dù sao cũng là huynh muội của phu nhân, tóm lại lưu hắn một mạng cũng được. Người chủ sự bên ngoài thật không biết đang làm gì, lại để cho kẻ ngu xuẩn như vậy đi vào nơi đây…

Hai bên điện phủ nhất thời đứng lên hơn mười Ngọc Tiên, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Bên ngoài Trấn Huyền Điện đồng thời có vài chục Ngọc Tiên mang theo mấy trăm Thiên Tiên đệ tử nhảy vào. Nhưng trên mặt lại không hề có nửa ý mảy may khinh thị, đều là thần tình sát ý ngưng trọng.

Nhạc Vũ nắm Thiên Ý kiếm, hướng hư không vẽ ra một chiêu, thân kiếm khẽ run, một đợt trọng lực mười lăm vạn thạch lập tức bao phủ trong điện.

Bên trong đại điện những tiên tu Thiên Huyền Giới còn chưa cảm nhận được điều gì, nhưng những đệ tử Vân Diệt Tông vừa bay lên thân hình lập tức bị áp rơi xuống đất, một cỗ cự lực như núi áp chế trói buộc không cách nào động đậy. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Chỉ có hơn trăm Ngọc Tiên vẫn còn có thể đứng lại, nhưng trong mắt tràn đầy hoảng sợ nhìn Nhạc Vũ.

Trong điện phủ đông đảo tiên tu đều ngây người yên tĩnh. Mặc dù có bao nhiêu

ngu xuẩn nhưng đều biết tình hình trước mắt có chút không đúng. Trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ đều thu lại vẻ chê cười, tăng thêm vài phần ngưng trọng. Ngay cả những tiên tu vốn có ý muốn lấy lòng cũng ngậm chặt miệng, sụp mắt không lên tiếng, lẳng lặng quan sát.

Toàn bộ tiên tu Vân Diệt Tông tựa hồ đều bị thanh niên tu sĩ kia lấy sức một mình áp chế không thể nhúc nhích.

Xem những Thiên Tiên khác phảng phất như muốn nói chuyện cũng gặp khó khăn, chỉ có thể tế lên tiên bảo gian nan khổ sở chống cự.

Nhưng những người không có quan hệ với Vân Diệt Tông không hề cảm giác gì về chuyện này.

Vẻ mặt Chung Ly Thương âm lãnh, cơ hồ phun ra thanh âm từ trong kẽ răng:

- Là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông?

Nhạc Vũ cũng không đáp, mắt nhìn Nhạc Băng Thiến ra dấu bằng ánh mắt như an ủi nàng an tâm, tiếp theo nhìn lên tận sâu trong điện, cười lạnh:

- Như thế nào? Có nghĩ thông suốt chưa?

Chung Ly Thương nắm chặt tay, gân xanh nổi rõ. Vài vị Thái Ất Chân Tiên còn lại cũng vô cùng kinh sợ, trong mắt mang theo lệ ý nhìn xuống Nhạc Vũ.

Chung Ly Ý đứng bên cạnh mấy Chân Tiên, không cần chịu áp lực ảnh hưởng, lúc này lên tiếng giễu cợt:

- Ngươi là tên ngu xuẩn, lại còn có chút bổn sự. Đơn giản chỉ là một đại thần thông mà thôi, thật nghĩ Vân Diệt Tông không làm gì được ngươi? Cái gì vậy, cũng dám bức cha ta tự sát? Phụ thân nhân hậu, không ngờ còn để lại tiểu muội ngươi một mạng. Hắc, chẳng thà theo ý ta, hoàn toàn luyện hóa thành khôi lỗi mới tốt…

Lời còn chưa dứt, Chung Ly Thương đã nhíu mày, mà Nhạc Vũ trừng mắt.

- Đáng chết!

Hắn phẩy tay áo, vỗ lên Nghịch Thiên đao đang phiêu phù bên cạnh, thanh tiên binh lập tức phá không bay lên, hóa thành một đầu huyết long lao thẳng tới chỗ Chung Ly Thương.

Hơn mười Thái Ất Chân Tiên sắc mặt đều khẽ biến, cơ hồ cùng lúc đánh ra một đạo bảo quang, ngăn trở đạo huyết quang. Trong mắt Chung Ly Thương bắn ra lãnh mang, một đoàn vân quang đại thủ đồng thời bắn ra.

Nhưng thanh huyết sắc tiên binh vừa bay tới nửa đường liền hộc ra một điểm hắc sắc đao mang, vô số thời không toái nhận bao vây bên ngoài!

Huyết sắt cự long thân hình mạnh mẽ bành trướng gấp trăm lần, vô cùng hung lệ. Thế như chẻ tre liền đem hơn mười đạo bảo quang toàn bộ xuyên thấu đánh tan.

Cuối cùng vẽ ra một đạo quỹ tích huyền ảo, dùng một đường cong cực kỳ quỷ dị thoát khỏi trói buộc của thời không pháp tắc, đem vân quang cự thủ nhiễu qua, sinh sôi xuyên thẳng mi tâm của Chung Ly Ý đang dự định phá vỡ hư không bỏ chạy!

Chỉ chớp mắt thân hình Chung Ly Ý toàn bộ vỡ vụn, bị nghịch thiên đao mang phá hủy phát tắc, không còn lưu lại chút huyết nhục nào.

Mười hai Thái Ất Chân Tiên thân hình run rẩy, vô cùng xấu hổ lại vô cùng giận dữ.

Bên trong đại điện, mấy trăm Ngọc Tiên nín thở ngây người, vẻ mặt không còn chút vẻ bất kính.

Phía trước mấy chục người từng thốt ra lời trào phúng đều tuôn mồ hôi lạnh ròng ròng.

Hơn mười Thái Ất Chân Tiên ra tay vẫn không bảo hộ được con trai trưởng của Chung Ly lão tổ, chẳng lẽ hôm nay Vân Diệt Tông thật giáng tai họa hay sao?

Tu sĩ thanh niên kia rốt cục lại là nhân vật phương nào?

Chung Ly Thương râu tóc dựng đứng, vẻ mặt giận dữ. Hắn hừ lạnh một tiếng, hồn niệm lập tức kết thành một khối cùng Ngũ Khí Vân Quang trận, từng trận

linh lực lưu mênh mông cuồn cuộn lập tức càn quét chung quanh. Khí tức cũng lập tức bạo tăng, mơ hồ còn hơn những Thái Thanh Huyền Tiên mà Nhạc Vũ từng gặp trước kia, đồng dạng cũng là một cỗ hồn niệm có thể so sánh với Huyền Tiên áp bách tới.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, tay cầm Thiên Ý kiếm chấn động thân kiếm thật mạnh.

Trọng lực mười lăm vạn thạch lập tức tăng thêm năm vạn, không chỉ là những Thiên Tiên tu sĩ trong điện chỉ có thể hộc máu quỳ xuống, ngay cả Ngọc Tiên tu sĩ cũng xanh mét, khung xương không ngừng vang lên răng rắc bạo liệt.

Nhạc Vũ vẫn chưa chịu bỏ qua, tiếp tục chấn rung thân kiếm, trọng lực lập tức khuếch tán, bao phủ trên dưới Vân Diệt sơn.

Ngay sau đó chân mày nhướng cao, nhìn Chung Ly Thương lại hỏi:

- Muốn cùng ta động thủ, có chân chính nghĩ kỹ?

Chỉ trong chốc lát, hơn trăm vạn đệ tử Vân Diệt Tông đều bị một cỗ trọng áp đè lên người, ép tới mức phải quỳ rạp xuống đất, không ai nhúc nhích, lại còn có người bị trọng áp thân hình liền nứt toác.

Toàn bộ tu sĩ Thiên Huyền Giới ở bên ngoài điện ai ai cũng kinh ngạc hoảng sợ, nhìn trừng trừng một màn trước mắt.

Chung Ly Thương cắn chặt răng, hai tay siết chặt tới mức tràn ra máu tươi, trong đôi mắt phảng phất như muốn phun ra lửa:

- Ngươi dám?

Nhạc Vũ tiếp tục chấn mạnh trường kiếm, trọng lực lại tăng cao, đã tăng lên tới ba mươi vạn thạch, ngay cả những tu sĩ Ngọc Tiên đã không còn cách nào chống đỡ, một ít người hai chân gãy đoạn, bị cự lực áp bách nằm dài dưới đất.

Hắn cười lạnh nói:

- Cần hộ đệ tử của ngươi cũng thật đơn giản. Đem Ngũ Khí Vân Quang trận mở ra, cho dù ta có Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, cũng không làm gì

được đệ tử của ngươi. Hỏi lại ngươi một câu, rốt cục chính mình tự sát hay là ta diệt ngươi mãn môn?

Vẻ mặt Chung Ly Thương xanh mét, hơi thở nặng nề, cũng không dám lên tiếng. Chỉ đem Ngũ Khí Vân Quang trận vận chuyển tới cực hạn bảo vệ toàn thân.

Trầm mặc hồi lâu, hắn gian nan mở miệng nói:

- Rốt cục ngươi là người nào? Tuyệt không thể nào chỉ là Thiên Tiên…

Tựa hồ bỗng nhiên sực tỉnh điều gì, hắn giương mắt nhìn ra ngoài cửa điện, chợt hiểu ra:

- Thất cửu kiếp lôi, ngươi là người ngoài giới, thì ra là thế, chẳng thể trách lại có thần thông thông thiên, còn cố tình sử dụng loại thủ đoạn này. Ở bên trong Thiên Huyền Giới, ngươi không dám giết người, ảnh hưởng thế giới này càng nhiều, ngươi càng bị bài xích!

Trên mặt Chung Ly Thương đột nhiên buông lỏng, trong mắt lộ ra vài phần hài hước.

Mà nhiều tiên tu trong điện vẻ mặt kinh hãi nhìn Nhạc Vũ chăm chú.

Thần thông như vậy không ngờ là người ngoại giới? Thất cửu kiếp lôi, nói cách khác tu sĩ thanh niên này ít nhất cũng là một Huyền Tiên?

Nhạc Vũ không hề có chút ngoài ý muốn, Chung Ly Thương dù sao cũng là kiêu hùng một phương, không có khả năng không biết người ngoại giới không có khả năng cũng sẽ không xuyên giới.

Nếu không phải hôm nay lực bài xích của Thiên Huyền Giới quá mạnh mẽ, Chung Ly Thương lại cùng Phục Hi Tàn Kính trong Ngũ Khí Vân Quang trận kết hợp, muốn giải quyết thật hao phí thời gian, hắn cũng không cần nhiều lời phiền toái đến như thế.

Nhìn vẻ mặt chê cười của Chung Ly Thương, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi hừ lạnh.

Thiên Ý kiếm trong tay lại vẽ ra một chiêu, mà mười ba Thái Ất Chân Tiên trên

bậc thang lập tức có một người rơi đầu, máu tươi cuồng phun, đem mấy trượng quanh thân nhuộm thành đỏ thẫm.

Trong mắt hắn lại không chút cảm xúc:

- Mấy người các ngươi ai có thể giết Chung Ly Thương, ta bỏ qua cho các ngươi một mạng. Có thể đánh cuộc thử một phen, trước khi ta bị thế giới này bài xích, ta có thể giết tuyệt bọn ngươi hay không!

Trên bầu trời một đạo hồng sắc lôi quang nhảy vào trong Trấn Huyền Điện, khiến cả điện phủ đều nhấp nháy hồng quang chói mắt, giã lên thân hình Nhạc Vũ.

Hơn mười Thái Ất Chân Tiên ánh mắt chợt co rút lại, ngây người nhìn một màn này, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin.

Trong lòng kinh hãi cơ hồ không thể kiềm chế. Còn có thất cửu kiếp lôi giã lên trên người Nhạc Vũ lại không hề tổn thương tới hắn chút nào, lại bị hắn hút vào trong thân thể, trong khi hắn đứng sừng sững bên trong hồng lôi tựa như ma thần.

Mà bên trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, cơ hồ trong lòng mọi người chỉ còn lại một ý niệm – đây là kiếm thuật bậc nào? Vì sao giết chết một Thái Ất Chân Tiên lại dễ dàng như người ta giết một con chó?

Đột nhiên trung niên tu sĩ đứng bên trái phía trên khóe mắt chợt co giật, tiếp theo mạnh mẽ bắn ra một đạo pháp lực hướng Nhạc Băng Thiến trảo tới.

Trong khi hắn sắp chạm tới người nàng, hai mắt Nhạc Vũ nhíu lại, trường kiếm vung ra, lại thêm một đầu người bắn lên cao!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1021: Bứt sát lão tổ!

Nhạc Băng Thiến vốn đang nhắm chặt đôi mắt, xem như đành chịu phận bất hạnh. Pháp lực thần hồn của nàng đều bị phong tỏa, muốn giãy dụa cũng không thể nào. Chỉ đành chờ đợi mình bị trung niên kia bắt giữ, chỉ hi vọng huynh trưởng của mình khi đó đừng vì quá đau lòng mà đánh mất cả tính mạng bản thân.

Nhưng sau một lát quanh người nàng lại không hề có nửa điểm động tĩnh, ngược lại cách đó không xa khí huyết mạnh mẽ của vị Thái Ất Chân Tiên kia đã nhanh chóng biến mất.

Ngay khi nàng kinh ngạc mở to mắt liền rõ ràng nhìn thấy trung niên đang định ra tay với nàng đã biến thành đầu thân hai đoạn, khí huyết tinh nguyên khổng lồ đang không ngừng phun mạnh khỏi cổ.

Ngay sau đó khí linh long hồn của Nghịch Thiên đao mở to mồm như chậu máu nuốt vào, toàn bộ huyết nhục nguyên hồn đều dung nhập vào trong thân đao.

Trong mắt Nhạc Băng Thiến không khỏi rạng rỡ phát sáng, nàng nhìn chằm chằm thân ảnh bên trong hồng sắc lôi quang đứng thẳng ngay trong đại điện.

Tay trái cầm kiếm, vẻ mặt đạm nhiên, thân hình cao ráo nhưng lại có vẻ gầy ốm, phảng phất như thật yếu đuối. Nhưng hiện tại thân ảnh kia đứng ngay trong Trấn Huyền Điện phảng phất như trở thành chúa tể của tất cả sự vật, không giận tự uy, đều có một cỗ khí phách mạnh mẽ khí nuốt sơn hà, làm kẻ khác thật sự không dám nhìn thẳng.

Đôi môi thoáng mấp máy, trong mắt Nhạc Băng Thiến từ vẻ không dám tin tưởng dần dần đã chuyển thành điên cuồng sùng bái.

Lúc trước dùng một đao chém giết Chung Ly Ý đã làm trong nội tâm nàng vô cùng sung sướng. Giờ phút này tàn sát hai gã Thái Ất Chân Tiên dễ dàng như giết cẩu, thoải mái tự nhiên, lại cảm giác sung sướng đầm đìa, trong lòng nàng

như trút được ác khí, ngay tia lo lắng cuối cùng cũng đã buông xuống.

Lại nói tới huynh trưởng của nàng, từ ngày còn bé sau lần bị thương kia, liền chưa từng có lần nào làm cho nàng thất vọng qua bao giờ.

Lấy tuổi tác hơn mười tuổi, đã một mình chống đỡ gia nghiệp, vì nàng một mình cầm kiếm giết chết bao nhiêu võ sư, còn dùng thân võ sư vượt cấp khiêu chiến Tiên Thiên, chưa từng để nàng chịu nửa phần ủy khuất, từ đó về sau triệt để cải biến, quật khởi Thiên Nguyên, uy áp một giới.

Hôm nay cũng là như thế, ngay khi nàng cơ hồ hoàn toàn tuyệt vọng, đã dùng phương thức vô cùng bá đạo cuồng tuyệt buông xuống bên trong Vân Diệt Tông.

Làm mấy trăm vạn đệ tử Vân Diệt Tông tất cả đều cúi đầu!

Nhạc Băng Thiến chỉ hận giờ phút này mình không thốt được nên lời, nếu không nàng đã vui mừng tới bật khóc thành tiếng.

Trong điện vẫn một mảnh tĩnh mịch, còn lại mười một gã Thái Ất Chân Tiên, ngay cả Chung Ly Thương đều vẻ mặt vặn vẹo âm trầm, ánh mắt gần như tuyệt vọng.

Tu sĩ thanh niên trước mắt làm như cố ý bỏ qua Nhạc Băng Thiến, nguyên ai cũng tưởng rằng hắn vô lực không đủ khả năng cứu viện.

Giờ phút này bọn hắn mới biết được, đối phương căn bản khinh thường làm chuyện đó!

Bên trong đôi mắt sáng bừng kia, rõ ràng hiện ra vẻ khinh thường.

Phảng phất như đang nói, các ngươi bắt được nàng thì thế nào? Ở trước mặt hắn, cho dù là Thái Ất Chân Tiên cũng không có khả năng thương tổn nữ tử kia.

Cuồng vọng bá đạo như thế làm kẻ khác giận sôi!

Trên bầu trời, lại đánh xuống một đạo cuồng lôi, từ ngoài điện oanh kích đi vào, Nhạc Vũ làm như không cảm giác, tùy ý cho đạo hồng sắc lôi quang có thể khiến cho Thái Ất Chân Tiên vô cùng kiêng kỵ kia đánh thẳng lên người, tùy ý tán loạn khắp chung quanh mà vẫn thản nhiên không mang tới.

Sau một lát thấy không ai trả lời, không khỏi cau mày, hắn lại chém ra một kiếm, đem vị Thái Ất Chân Tiên ngồi bên trái thứ hai bên trên chém đứt ngang eo, khiến máu tươi văng khắp nơi, lúc này thần sắc thật thản nhiên mở miệng nói lần nữa:

- Các ngươi cho rằng ta không làm được? Cũng được, hiện tại mỗi mười lần hô hấp ta giết một người, thẳng đến khi tàn sát sạch sẽ các ngươi mới thôi!

Những Thái Ất Chân Tiên còn lại sắc mặt đều tái nhợt, trong đó có năm người đã hiện ra vẻ do dự, ánh mắt nhìn Chung Ly Thương lộ ra vài phần bất thiện.

Chỉ có bốn Thái Ất Chân Tiên còn lại của Vân Diệt Tông vẫn vẻ mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Mà lúc này bên trong điện không có một tiếng hô hấp, mấy trăm Ngọc Tiên thở mạnh cũng không dám. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Đến lúc này đã có ba Thái Ất Chân Tiên chết trong tay thanh niên tu sĩ kia, ngay cả nửa phần phản kháng cũng không có.

Hung nhân bực này không biết từ chỗ nào toát ra?

Thượng giới Thái Ất Chân Tiên đều có danh tiếng, trong Thiên Huyền Giới đều được nghe nói. Nhưng chưa bao giờ nghe nói qua gần đây có vị Thái Ất Chân Tiên họ Nhạc nào nổi danh.

Nhưng trên bậc thang, trong chỗ mười vị Thái Ất Chân Tiên lại đột nhiên có một tu sĩ thần sắc hốc hác bỗng dưng nghĩ tới điều gì, đồng tử co rút lại, trong ánh mắt lại là kinh hãi:

- Ngươi là Nhạc Vũ? Mấy ngày trước đây ngươi đã chém giết mấy trăm vạn tu sĩ của Xiển giáo, đã giết chết cả Chân Tiên lẫn Huyền Tiên?

Nhạc Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sát ý trong mắt hiển lộ, tiếp theo thần sắc lại thản nhiên thu hồi ánh mắt.

Mấy vạn Ngọc Tiên bị tàn sát, ba gã Thái Thanh Huyền Tiên bị giết, bậc đại sự này dù cho Xiển giáo toàn lực che giấu cũng tuyệt đối khó thể giấu diếm thế

nhân. Nhưng người này có thể sớm biết được việc kia, tin tức xem như cũng linh thông. Nói không chừng hắn có liên quan tới Xiển Tiệt hai giáo.

Nhưng Nhạc Vũ cũng không đi truy cứu, chỉ cần người này hôm nay ở trong đại điện không làm bậy, thuận hắn thì sống, nghịch hắn thì chết.

Cả Vân Diệt sơn, hắn chỉ để ý tới tính mạng của Chung Ly Thương, lão cẩu này không chết, hắn thật sự không trút được ác khí.

Mà ngay khi người kia nói xong, toàn bộ tu sĩ đều vẻ mặt tái nhợt. Có thể ngang nhiên chém giết mấy trăm vạn tu sĩ của Xiển giáo, ở trong mắt bọn họ đã thật sự quá vô pháp vô thiên, tuyệt đỉnh hung ác ngang ngược. Cuối cùng lại vẫn có thể bình yên vô sự, thật không sao tưởng tượng nổi. Chung Ly Thương nghe người kia kêu lên, cuối cùng như nghĩ tới điều gì, nhìn lên tay phải Nhạc Vũ bị gãy, vẻ mặt càng thêm khó xem.

Khi hắn liếc mắt nhìn về phía Nhạc Băng Thiến không khỏi có chút nghiến răng nghiến lợi, đáng tiếc Chung Ly Ý đã bị giết chết, nếu không giờ phút này hắn cũng không biết chính mình có thể dùng một chưởng giết chết đứa con trai gây họa hay không.

Lúc trước ai có thể nghĩ đến con mình chỉ bắt một nữ tu Linh Tiên không có bối cảnh gì đem về, thế nhưng lại rước lấy tai ương diệt môn hôm nay, khiến hắn phải chịu nỗi nhục nhã bực này!

Một cỗ cảm giác kinh sợ khiến hắn run rẩy toàn thân, Chung Ly Thương cũng lần đầu tiên cảm nhận được nguy cơ thân tử đạo tiêu cách mình gần đến như thế.

Năm vị Thái Ất Chân Tiên đến từ môn phái khác đã sớm toát ra sát khí, ngay cả trong tông môn còn lại bốn vị Thái Ất Chân Tiên trên mặt dù không có động tĩnh gì nhưng chỉ sợ cũng đã âm thầm có chút bất mãn.

Cuối cùng hắn bỗng dưng cắn răng, một đạo bạch ngọc sa đái từ trong tay áo bắn ra hướng Nhạc Băng Thiến quét tới.

Hai thủy sắc kiếm tiên bay lên không, biến ảo thành kiếm quang ngàn trượng hội tụ thành hai đạo Thiên Cương Vân Diệt kiếm khí, một trái một phải hướng phía trước chém tới.

Thế như lôi đình, nhanh chóng cực điểm!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, chém ra một kiếm, đai ngọc liền đứt đoạn. Ba thanh sắc kiếm quang bỗng dưng vừa chuyển biến thành vạn đạo kiếm quang, bắn thẳng vào trong điện. Hội tụ thành một, hướng hai đạo kiếm khí trên không trung đón tới, liền đem hai thủy sắc phi kiếm trảm bay ngàn trượng.

Có Ngũ Khí Vân Quang trận trợ giúp, xem như Chung Ly Thương có được thực lực của Thái Thanh Huyền Tiên, đặc biệt là Vân Quang Chướng do Hi Hoàng Tàn Kính gia trì lại vô cùng chắc chắn. Nhưng nếu muốn bày ra động tác gì trước mặt hắn, chính là si tâm vọng tưởng!

Hắn cũng không nhìn tới gương mặt trắng bệch của Chung Ly Thương, Thiên Ý kiếm lại vẽ ra một hình vòng cung, mạnh mẽ điều khiển thiên ý cuồn cuộn trong thế giới này.

Chỉ một kiếm liền làm thân hình của một người đứng trên bậc thang chém thành hai đoạn. Lúc này không phải là tu sĩ của Vân Diệt Tông mà là một Thái Ất Chân Tiên mặc thanh sắc đạo bào đến dự lễ!

Không hề có chút âm thanh, như vậy đã thân tử đạo tiêu!

Lần này ngay cả tu sĩ võ vàng vừa lên tiếng cũng nhìn Chung Ly Thương với ánh mắt đầy sát khí, những người còn lại đều dao động, không cách nào ngồi yên được nữa.

Kiếp vân trên thiên không đã chuyển thành thanh sắc, còn đang hội tụ.

Mà giờ khắc này Chung Ly Thương lại có cảm giác như muốn cười to điên cuồng, khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, ánh trong mắt Chung Ly Thương lại vô cùng chói mắt.

Ngươi có Ngũ Khí Vân Quang trận hộ thân, ta cũng có thể sử dụng tiên tu trong điện này, thật nghĩ ta không làm gì được ngươi?

Phun ra một hơi ác khí, Chung Ly Thương quét mắt nhìn khắp toàn đại điện. Giờ phút này Ngọc Tiên tu sĩ lại có vẻ vui sướng khi người gặp họa, những đệ tử khác tuy phần lớn vẻ mặt giận dữ, như muốn nuốt sống huyết nhục của Nhạc Vũ, nhưng đều bị trọng lực áp chế trên mặt đất không thể động đậy.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng cô tịch, tuyệt vọng vô tận tràn ngập nội tâm. Nơi này tuy có trăm vạn đệ tử, tiên tu vô số, nhưng không ai có thể giúp đỡ hắn một tay, ngược lại hắn chỉ cảm thấy có sát khí mai phục khắp nơi, tuyệt không đường sống.

- Hắc! Chung Ly Thương này tung hoành một đời, giết người vô số. Tự hỏi mặc dù không khả năng chứng hỗn nguyên, nhưng cũng có thể trường sinh tiêu diêu thế gian. Không ngờ hôm nay lại rơi xuống kết cục như vậy…

Thanh âm bi thương vang vọng trong điện, tu sĩ võ vàng kia ánh mắt chợt lóe không chút để ý, một đạo kiếm quang bắn ra hướng thẳng đầu Chung Ly Thương chém tới.

Người bên cạnh hắn cũng lập tức tế ra một tiên bảo quang hoa sáng lạn, hướng đầu Chung Ly Thương giáng xuống, ai cũng toàn lực ra tay, không chút dung tình. Lại bị một tầng Vân Quang Bích Chướng quanh người Chung Ly Thương ngăn trở, gợn lên từng vầng sóng nước, kình khí cương phong thổi tung khắp nơi.

Bốn người khác mặc dù chưa ra tay, nhưng cũng không đứng yên, trong tay áo kiếm quang lấp loáng, trên mặt tràn ngập vẻ giãy dụa.

Nhạc Vũ cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ đợi, đếm hô hấp của mình. Khuy Thiên Châu lại chiếu khắp cả núi, quan sát toàn bộ mạch lạc linh lực nơi đây.

Bốn Thái Ất Chân Tiên hợp lực, tòa Ngũ Khí Vân Quang trận đã dần dần ảm đạm.

Nhưng còn chưa chờ mười lần hô hấp trôi qua, Chung Ly Thương đã lộ vẻ sầu thảm cười:

- Cần gì làm như thế? Thượng tiên muốn lấy tính mạng ta, Chung Ly Thương này dâng là được!

Vẻ mặt mọi người đều giật mình, có chút không dám tin, nhìn vào sâu trong điện.

Nhạc Vũ nhíu mày, người tiếc mạng như thế nguyên theo hắn nghĩ còn chưa tới đường cùng sẽ chưa từ bỏ ý định, làm cho hắn còn phải phí công phu một phen, cũng không ngờ người kia lại đột nhiên khuất phục.

Sau thoáng kinh dị, vẻ mặt Nhạc Vũ liền khôi phục hờ hững, người này chết chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cũng không cần hắn quản tới, đây không thể tốt hơn!

Đông đảo tu sĩ Vân Diệt Tông vẻ mặt khuất nhục bi phẫn, đều muốn mở miệng nhưng không thốt thành tiếng. Chung Ly Thương nắm chặt tay phải, một hàng tu sĩ Thiên Tiên bên ngoài điện lập tức nổ bạo thành một đoàn huyết nhục, nói:

- Ngày đó người tham dự bắt giữ lệnh muội ta đã thay mặt thượng tiên xử trí. Còn lại đều là người vô tội, mong thượng tiên có thể thủ hạ lưu tình bỏ qua tính mạng cho bọn họ!

Vừa dứt lời, cả người Chung Ly Thương bỗng nhiên nổ tung. Một tiếng nổ vang, thân hình biến thành huyết vụ, không còn nửa phần sinh cơ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1022: Nghênh ngang rời đi

Huyết quang bộc phát, sau khi bạo vỡ trong vòng phạm vi trăm trượng mấy vị Thái Ất Chân Tiên đều bị máu tươi phun nhiễm, nhưng không cách nào chống đỡ, toàn thân trên dưới đều đỏ bừng một mảnh.

Chỉ có Nhạc Băng Thiến ngồi một bên vì có Nhạc Vũ bảo vệ nên vẫn bình yên như trước.

Bên trong Trấn Huyền Điện biến thành một mảnh tĩnh mịch, một cỗ khí tức bi tráng tràn ngập trong điện, mấy trăm tiên tu vẻ mặt cảm khái, hoặc như thỏ tử hồ bi, hoặc âm thầm may mắn.

Nhưng trong ánh mắt đều không ngoại lệ, có một tia thẫn thờ, còn có một tia ngoài ý muốn.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, một tuyệt đại kiêu hùng từng bá tuyệt một giới, tiền đồ vô lượng không ngờ lại rơi xuống kết cục như vậy.

Nguyên nhân cái chết cũng vô cùng buồn cười, chỉ vì một nữ tử đã rơi xuống kết cục bị buộc tự sát.

Ánh mắt nhiều người nhìn về phía Nhạc Vũ, trong mắt đều lộ ra dị sắc, mạnh mẽ bá đạo như thế, chẳng thể trách lại dám can đảm giết chết mấy trăm vạn tu sĩ của Lan giáo.

Có người biết được lai lịch của Nhạc Vũ, chẳng hạn như vị tu sĩ võ vàng bên trên, sắc mặt đang vô cùng phức tạp.

Nghe đồn đãi người này chỉ mới bắt đầu tu hành hơn trăm năm trước, nhưng cho đến hiện nay vẫn còn chưa tới hai trăm năm, thật không biết có phải là sự thực hay không?

Tu vi chân chính tựa hồ chỉ mới tới Ngọc Tiên cảnh, nhưng đã có thể lấy lực

lượng một người độc kháng Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ thiếu chút nữa đã có thể bước chân vài hàng đại nhân vật trong hồng hoang, liên tục chiến đấu giết hàng trăm vạn tu sĩ, lại chạy đi tàn sát bao tông môn các giới của Lan giáo.

Liên tục giết chóc, vô số tu sĩ đều vẫn lạc trong tay người này.

Nói tới người này vô luận là thực lực hay là tính tình điên cuồng đều có thể làm người sợ hãi.

Nhưng cuối cùng Xiển giáo lại không làm gì được hắn, tóm lại tu sĩ võ vàng kia đã quyết định chủ ý không nguyện tiếp tục đi trêu chọc thanh niên kia, cũng không nguyện có liên lụy gì tới hắn.

Ánh mắt Nhạc Vũ băng sương, dùng Khuy Thiên Châu cẩn thận quan sát khắp núi, thẳng đến khi không còn tìm được một tia tàn hồn nào của Chung Ly Thương, mệnh hồn lạc ấn xác thực đã vỡ tan mới khẽ chau mày thu lại hồn niệm.

- Người này chết cũng thật sạch sẽ!

Vừa nhìn thấy thanh sắc lôi quang trên không trung từ ngoài điện bắn xuống, nhìn qua như nhỏ bé yếu ớt nhưng làm toàn bộ tu sĩ trong điện đều tái mặt, bát giai kiếp lôi, mấy vạn năm trong Thiên Huyền Giới cũng không người nào từng nhìn thấy.

Chỉ nói về khí tức hủy diệt súc tích bên trong, đủ làm cho người khác sợ hãi. Oai lực bàng bạc của thiên địa làm nguyên hồn nhiều Ngọc Tiên cũng bị ép bức không cách nào nhúc nhích.

Một số người âm thầm đáng tiếc, chỉ cần đợi thêm chút thời gian e rằng kết cục đã hoàn toàn khác hẳn.

Nhạc Vũ lại hừ lạnh một tiếng, đem Thiên Ý kiếm thu vào tu di không gian, tiếp theo tiện tay phất ra, giống như thật nhẹ nhàng, liền đem thanh sắc lôi quang hoàn toàn đánh tan, sau đó lại khẽ vẫy liền đem Thanh Nguyên Thái Hạo Lôi bát giai mà bao tiên tu đều sợ hãi mạnh mẽ kéo xuống, hội tụ vào giữa lòng bàn tay của hắn.

Trong nháy mắt vẻ mặt toàn bộ tu sĩ đều ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào bàn tay

Nhạc Vũ.

Ngay cả bát giai kiếp lôi ở trước mặt người này cũng phục tùng như vậy, thần thông pháp lực của hắn lại đạt tới mức nào?

Hay là Chung Ly Thương đã biết được điều gì cho nên mới sớm lựa chọn tự bạo thân thể?

Trong mọi người chỉ có tu sĩ võ vàng cùng vài người biết được lai lịch của Nhạc Vũ, đều thầm cười lạnh trong lòng.

Người này có thể làm cho Lan giáo bó tay hết cách, thủ đoạn thần thông sao có thể tầm thường?

Tuyệt không nên lấy tiêu chuẩn người thường mà so sánh với hắn.

Kiếp vân trên không trung vẫn liên tục quay cuồng không ngớt, nhưng chỉ chuyển hóa được giới hạn cao nhất trong thế giới này, bát giai kiếp lôi cũng là cực hạn, tuy màu sắc đã thay đổi nhưng khí tức cũng chỉ ở bát giai mà thôi.

Nhạc Vũ cũng đã có chút không kiên nhẫn, bỗng dưng quay đầu lại hai mắt sắc bén như đao nhìn lên kiếp vân, đem Nghịch Thiên đao cầm trong tay, một cỗ nghịch thiên đao ý sắc bén bá tuyệt thẳng hướng kiếp vân quay cuồng, bị ý niệm xông lên đã có vẻ như muốn tán loạn.

Ngay sau đó một chút hắc sắc đao mang liền tụ tập trên Nghịch Thiên đao.

- Cút cho ta, đừng đến phiền ta! Có tin hôm nay ta liều mạng mang theo nghiệt lực vô cùng đem Thiên Huyền Giới của ngươi luyện thành nguyên thần tinh hạch hay không?

Lúc này ngay cả tu sĩ võ vàng kia ánh mắt cũng co rụt lại, hiện ra vẻ kinh ngạc.

Đem Thiên Huyền Giới luyện thành nguyên thần tinh hạch? Nhạc Vũ này chẳng lẽ phát điên rồi? Đây không giống như đơn giản hạ phàm trần, nơi này nhân số hơn mấy chục triệu ức, tiên tu vô số, người này hoàn toàn không cần để ý tới hậu quả hay sao?

Từ dĩ vãng cho tới hiện tại chỉ có tu sĩ Thiên Huyền Giới đem tiểu thiên thế giới

khác luyện chế thành tinh hạch, làm gì có người nào dám đến luyện hóa Thiên Huyền Giới?

Nhưng trên người thanh niên tu sĩ này mơ hồ lộ ra bá ý cuồng tuyệt, còn có thủ đoạn thông thiên, làm cho bất cứ người nào đều có thể tin tưởng hắn thật sự có biện pháp nói được sẽ làm được.

Khiến cho người khác sợ hãi chính là kiếp vân trên bầu trời sau một thoáng sôi trào, lại không còn kiếp lôi giáng xuống, cũng không có kiếp vân tiếp tục hội tụ, biến thành thuần hậu ôn hòa yên tĩnh.

Cả đỉnh núi những người nhìn thấy được một màn này đều hít sâu một hơi rét lạnh.

Ánh mắt khi nhìn về phía Nhạc Vũ cũng vô cùng kính sợ, vô luận là Thái Ất Chân Tiên hay là tu sĩ Ngọc Tiên đều như nín thở tĩnh khí, bộ dạng phục tùng sụp mắt, không dám bộc phát chút sát niệm hay tức giận nào.

Nhạc Vũ hừ lạnh, vẻ mặt phức tạp nhìn vào trong điện.

Cuối cùng hắn cưỡng chế ý niệm muốn dùng Nghịch Thiên đao cắn nuốt huyết khí tinh nguyên kia, bỗng dưng chém ra một đao.

Nghịch thiên đao mang xuyên thẳng tận sâu trong điện phủ, đem kim y phá vỡ, lại xuyên thẳng vào sâu trong lòng đất.

Đem trung tâm của Ngũ Khí Vân Quang trận chém ra, tiếp theo một ngũ sắc cự chưởng xuyên vào lòng núi, mạnh mẽ đem một điểm thanh lam quang hoa kéo ra ngoài.

Khi xuất hiện trước mặt mọi người chính là một mảnh tàn kính tràn đầy phù văn nhấp nháy.

So với mảnh kính mà Nhạc Vũ đoạt được trong Quy Khư Cung mật cảnh chỉ nhỏ hơn một chút.

Đáng tiếc Chung Ly Thương dù sao chỉ là Thái Ất Chân Tiên của thế giới này, không sử dụng được oai lực của tàn kính tới năm thành.

Nếu gặp phải đại trận như trong Quy Khư Cung, ngay cả Nhạc Vũ hôm nay cũng phải kiêng kỵ hắn vài phần.

Bốn Thái Ất Chân Tiên còn lại của Vân Diệt Tông vẻ mặt biến đổi, mắt hiện vẻ không cam lòng nhưng cuối cùng đều trầm mặc không dám lên tiếng.

Nhạc Vũ thu tàn kính vào trong tu di không gian, tiếp theo nhìn lướt qua bốn phía, phẩy nhẹ tay áo giải trừ trọng lực, nếu như Chung Ly Thương đã tự sát tạ tội trước mặt hắn, như vậy Nhạc Vũ cũng sẽ giữ lời đã hứa.

Kiếp trước khiến cho tính tình hắn thích giết chóc sát phạt, nhưng không khát máu, giết người cho tới bây giờ đều có mục đích cũng không đến mức vô duyên vô cớ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Mặc dù là huyết hải thâm cừu cùng Xiển giáo, nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không có ý nghĩ chân chính đem toàn bộ đệ tử của giáo phái này giết tuyệt tận gốc.

Chỉ có Từ Hàng cùng Văn Thù thì hắn nhất định sẽ không bỏ qua, phải diệt sạch thân thể lẫn nguyên linh.

Về phần những đệ tử bên dưới của Lan giao, cũng giống như năm xưa tại Thiên Nguyên Giới, lúc đối phó với Linh Đài Tông, nếu không uy hiếp người nhà hắn thì thôi, nếu uy hiếp thì hắn diệt sạch cũng đâu có gì?

Mà tu sĩ Vân Diệt Tông ở trong mắt hắn từ trên xuống dưới cũng chẳng khác gì những con kiến.

Cho dù họ thật sự muốn tìm hắn trả thù, hắn cũng hoàn toàn không sợ hãi, chỉ xem như gặp thêm một Lan giáo, tiếp tục đến Vân Diệt Tông xử trí cũng không có gì đáng ngại.

Nếu còn dám làm kẻ địch với hắn, tự nhiên hắn sẽ tới diệt truyền thừa, phá hủy mãn môn.

Khẽ vẫy tay, đem Nhạc Băng Thiến nhiếp tới bên cạnh đưa vào trong Diễn Thiên Châu, tiếp theo pháp lực cuốn ra ngoài đem vài tên tu sĩ Linh Tiên cùng đưa vào trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ tiện tay đem vài món linh bảo của Chung Ly Thương còn lưu lại cuốn lấy, một ngũ sắc cự chưởng mạnh mẽ chụp vào trong kho của Vân Diệt Tông, đem những trân bảo cất giữ nhiều năm toàn bộ thu vào trong Diễn Thiên Châu.

Sau đó hừ nhẹ một tiếng, xé rách hàng rào hư không, những tu sĩ Vân Diệt Tông không nói được một lời, hơn trăm Ngọc Tiên hai mắt đỏ tươi, vẻ mặt vặn vẹo tuy cũng cố gắng khắc chế nhưng không dám nhúc nhích chút nào.

Mặc dù bên trong có vài người tính tình xúc động đều bị bốn Thái Ất Chân Tiên dùng pháp lực mạnh mẽ ngăn cản, điều này làm Nhạc Vũ cũng thoáng có chút tiếc nuối.

Chỉ cần những người này có nửa điểm phản kháng, hắn cũng sẽ không để ý hôm nay cho máu nhiễm Vân Diệt sơn.

Cho đến khi Nhạc Vũ bước ra ngoài không gian, bên trong đại điện biến thành vô cùng yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn chằm chằm phía trước, nơi đó giống như vẫn còn tồn tại hình ảnh của một thanh niên vô cùng bá đạo tuyệt thế đã cưỡng bức Chung Ly Thương tự sát, khiến cho cả thiên địa thế giới này đều sợ hãi kiêng kỵ.

Cho đến một lúc sau hơn thập vạn tiếng hô hoán cô tịch thê lương vang vọng khắp núi, khiến người khác nghe thấy trong lòng thật khó chịu vô cùng.

Mà giờ khắc này bên ngoài Thiên Huyền Giới, Nhạc Vũ lại mang theo vài phần ý cười trào phúng nhìn thẳng trước mắt.

Chỉ thấy trong hư không có hơn mười vạn tu sĩ giống như lâm đại địch, gần mười Thái Ất Chân Tiên chủ trì một tòa đại trận hùng hồn vây quanh hư không.

Xa xa trông lại, ai ai cũng mang theo vẻ hưng phấn.

- Lan giáo?

Cơ hồ lập tức trong đầu Nhạc Vũ lại nhớ tới vài tên tu sĩ Xiển giáo mà hắn từng buông tha khi nãy, sau đó khẽ lắc đầu.

- Ngu xuẩn!

Ngay sau đó liền nghe người đứng trước mặt quát lạnh một tiếng:

- Ta biết ngươi là Nhạc Vũ, ngươi cũng biết Lan giáo thượng giới Kim Tiên chỉ cần dùng một chút thời gian đã có thể tìm đến? Nếu ngươi thông minh thì hãy bó tay chịu trói…

Nhạc Vũ dùng Khuy Thiên Châu quan sát tòa đại trận trước mặt, cuối cùng chỉ lắc đầu, ngay cả ý chê cười cũng không thèm thốt ra.

Huyền Thiên Trung Nguyên đại trận, chính là linh trận đứng đầu trong thổ hệ, xác thực có thể kháng cự Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông của hắn.

Nhưng những người này chẳng lẽ cho rằng mình chỉ có một loại thủ đoạn đó thôi sao? Cho dù thật sự khắc chế được nhiều loại thần thông của hắn, nhưng lấy sức mười Thái Ất Chân Tiên cùng một vạn Linh Tiên tu sĩ mà cho rằng có thể chống đỡ được mình?

Hay có người nào tính toán đem đại trận này ngăn trở mình một thời gian mà thôi?

Cũng không nhiều lời vô nghĩa, hắn cầm Nghịch Thiên đao trong tay, đao âm chấn động, mang theo một cỗ âm ba hận niệm vô tận bi thương quét ngang hư không.

Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao trong nháy mắt tăng lên ngũ chuyển, bốn mươi ba vạn tu sĩ liền nổ tung thành huyết nhục vỡ vụn.

Thu đao cầm kiếm, Thiên Ý kiếm chém ra, mười tên Thái Ất Chân Tiên cùng Ngọc Tiên còn sót lại đều bị thiên ý cuồn cuộn toàn bộ chém giết.

Sau đó là một tiếng cười vang vọng, thân ảnh hóa độn quang hướng xa xa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1023: Trọng du cố địa

- Ngu xuẩn!

Sau khi Nhạc Vũ rời đi được hai khắc thì tại phiến không trung vừa chôn vùi hơn mười vạn tu sĩ bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người.

Một vị quần áo xộc xệch, sắc mặt tái nhợt. Một vị chừng lục tuần, cầm trong tay phất trần, dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Hai người nhìn qua quang cảnh, dánh vẻ nhìn như đã liệu trước, thần sắc thương cảm mà bất lực.

Văn Thù đạo nhân rên lên một tiếng, áp chế nỗi giận dữ trong lồng ngực:

- Chuyện quận chủ thật đáng chết! Ngay cả chúng ta cũng không làm được gì Nhạc Vũ. Với mười tên Thái Ất Chân Tiên, mấy trăm ngọc tiên thì làm gì được hắn? Không duyên cớ lại khiến cho mấy chục vạn đệ tử Xiển Giáo ta vẫn lạc, chỉ sợ truyền thừa tại Thiên Huyền giới sẽ đoạn tuyệt từ đây! Nhạc Vũ lại có thể có lòng tốt bỏ qua?

- Sư đệ bớt giận đã, nói nhiều cũng vô dụng! Chỉ có thể trách chúng ta đến quá muộn!

Phổ Hiền nhẹ giọng than nhỏ, tiếp theo nói vẻ ngưng trọng:

- Việc cấp bách trước mắt vẫn là bố cáo cho chư giới! Trước kia vì quá coi trọng thể diên nên rước lấy tai vạ bất ngờ, nghĩ lại quả nhiên không ổn. Có một số việc vẫn phải sớm nói với đệ tử giáo ta dưới hạ giới mới tốt.

Văn Thù đạo nhân bất giác đỏ mặt, biết ngụ ý trong câu nói của Phổ Hiền, nếu không có chiến hậu ngày ấy thì mấy người vẫn tận lực che giấu chân tướng, vì cố kỵ thể diện nên chưa từng triệt hồi truy sát Nhạc Vũ dẫn đến đám Chân Tiên của Xiển giáo tự cao tự đại tìm đến kẻ này gây phiền toái. Trong một số tu sĩ hạ

giới chỉ sợ vẫn xem Nhạc Vũ như Thái Thanh Huyền Tiên bình thường.

Rốt cuộc một vài tên Chân Tiên Huyền Tiên như thế nào chiến vong vẫn lạc, nói ra thật sự quá cũng mất mặt, cũng không có khả năng công bố rất nhiều Huyền Tiên hợp lực nhưng ngay cả một chiêu của Nhạc Vũ cũng không thể ngăn trở?

Đối với chiến lực chính thức của Nhạc Vũ dĩ nhiên cũng mơ hồ không rõ.

Văn Thù cảm thấy nỗi uất ức thật lâu vẫn không tiêu tan trong lồng ngực, dùng hồn niệm tản ra hồi lâu sau mới ngưng mày:

- Kẻ này quả nhiên đi thật nhanh! Chỉ qua hai khắc đã không thấy bóng dáng.

Phổ Hiền vốn không có bao nhiêu hy vọng, lúc này nghe vậy cũng là trong dự liệu, bình tĩnh nhìn về Thiên Huyền Giới:

- Chuyện Nhạc Vũ tạm thời chúng ta bỏ qua, việc cấp bách hiện hiện giờ vẫn là hậu sự của Thiên Huyền Giới, cũng không thể ngồi nhìn đạo thống của Xiển Giáo ta bị diệt sạch ở thế giới này.

Văn Thù nghe vậy cũng cảm giác đau đầu, nhíu chặt mày dùng hồn niệm xuyên qua hàng rào thời không càn quét khắp nơi.

Trận chiến vừa rồi, Nhạc Vũ dường như đã tiêu diệt toàn bộ tiên tu Xiển giáo ở Thiên Huyền giới, dưới cái nhìn chăm chăm của cường địch, muốn khôi phục đạo thống đâu có dễ dàng.

Khi một tia hồn niệm chạm vào một ngọn hùng sơn trong hàng rào thời không, ánh mắt Văn Thù bỗng lóe lên tức giận.

Một đại thủ kình thiên bỗng nhiên xuyên qua hàng rào thời không, đập nát Diệt Vân Sơn thành tro bụi!

Hôm nay nếu không phải Vân Diệt tông trêu chọc phải Nhạc Vũ thì những đệ tử của hắn sao gặp phải kiếp nạn?

Lúc này trong Ngọc Hư Cung, một vị bạch bào tu sĩ vô cùng tuấn mỹ cũng vừa tiến hành dò xét, tiện tay thu lại huyễn kính trước mặt, song quyền nắm chặt lâm vào suy nghĩ trầm tư.

Cùng thời khắc đó, tại một chỗ trong hư không vô tận, một nhân ảnh đang khoanh chân tĩnh tọa giữa vô số phong bạo thời không.

Xung quanh hắn ba trượng tuyệt đối an tĩnh, cho dù năng lượng thời không vô cùng cuồng bạo hay loạn lưu linh lực cũng đều không thể tiến gần.

Nhắm mắt tĩnh tọa hồi lâu, Nhạc Vũ khẽ mở mắt, qua hai cuộc chiến ở Vân Diệt Sơn và Thiên Huyền giới, hắn cũng không thể nào bình an vô sự.

Thiên Ý Kiếm bá đạo vô cùng nhưng vẫn là kiếm pháp tự thương hại, lúc ở bên ngoài thế giới trảm sát mười Chân Tiên thì cũng thôi nhưng khi trong Diệt Vân tông thì cũng chịu lực cắn trả của pháp tắc thiên địa không nhẹ.

May mắn là hắn kiêm tu hai môn thần thông luyện thể tuyệt thế là Cửu chuyển nguyên công cùng Tứ Cửu Huyền Công, nếu không tại thời điểm ngoàiThiên Nguyên giới dùng Thiên Ý Kiếm trảm sát ba Thái Thanh Huyền Tiên thì bản thân sớm đã vẫn lạc.

Điều lúc này có khả năng làm là tận lực khơi thông lại kinh mạch.

- Hiện giờ cũng chỉ có thể xử lý thương thế như thế! Nếu không mất mấy tháng điều dưỡng thì chắc khó có thể trở lại bình thường.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiếp đó tâm niệm vừa động tiến vào trong Diễn Thiên Châu.

Lúc hắn hạ xuống động thiên phúc địa Thiên Ý Phủ thì thấy Nhạc Trương thị đang đứng quan sát thế giới, mấy người Nhiễm Lực Lâm Trác đều tách ra chọn chỗ linh lực dồi dào để tu hành.

Vừa thấy Nhạc Vũ xuất hiện thì Sơ Tam lập tức cười hi hi ôm cứng lấy tay hắn, sau khi độ qua tiên kiếp thì bộ dạng nàng trưởng thành hơn một chút nhưng vẫn còn vẻ trẻ con.

Nhạc Băng Thiến rốt cuộc đã trưởng thành, không tới mức quá si mê, tuy trong lòng cực kỳ kích động nhưng vẫn đứng yên một chỗ với Tinh Nguyệt e lệ nhìn qua.

Nhạc Vũ khẽ vuốt trán nàng rồi tiếp đó nhíu mày, qua hai mươi năm không gặp, tiềm lực mà hắn kích phát cho nàng tựa hồ lại có xu thế hạ thấp.

Tình hình bên chỗ Tinh Nguyệt áng chừng cũng tương tự, ngày sau chắc phải tốn chút công phu điều dưỡng.

Sau đó hắn nhìn về Nhạc Băng Thiến nói:

- Sao muội lại để Chung Ly Ý bắt? Lão cẩu này đối với muội như thế nào?

Nếu không phải nhìn lại muội muội mình vẫn là thân xử nữ thì dù trước đó không định nhưng hắn vẫn sẽ tru tuyệt cả Vân Diệt tông.

Nhạc Băng Thiến vốn không cách nào thổ lộ, lúc này nghe vậy thì ấm ức:

- Đáng ra lúc đó có thể thắng nhưng Chung Ly Ý cuối cùng lại xuất ra hơn mười viên Quý Thủy thần lôi. Thương thế của muội nhẹ nhất nên đem mấy người mẫu thân chạy trốn, lại dùng Côn Luân tâm kính thuật đoạn hậu nên mới bị bắt, mấy tháng rồi muội chỉ dưỡng thương, chỉ gặp qua Chung Ly Thương hai lần.

Nhạc Vũ lộ vẻ tán thưởng, thần sắc Nhạc Băng Thiến uể oải giờ thấy thế lại được an ủi rất nhiều.

Nhạc Vũ ngầm cười khổ, tiếp đó nhìn qua Nhiễm Lực Lâm Trác:

- Biết rõ lần này chính là Vân Diệt Tông bố trí cạm bẫy vẫn muốn xông vào? Người tu chân lấy nữ tu làm lô đỉnh cần gì làm hôn sự? Mấy người các ngươi hoặc là tu sĩ đại thần thông hoặc là thân thể thần thú, tiền đồ vô lượng. Nếu Chung Ly Thương không thể tận tuyệt hậu hoạn, không thể tận hiểu căn cơ các ngươi nên còn có chút cố kỵ. Hắn là bọn ngươi không biết?

Nhiễm Lực Lâm Trác đồng dạng đều có lời muốn nói nghe vậy đều lộ vẻ xấu hổ, bất quá Nhạc Vũ trách cứ vậy cũng quá mức vô tình, nếu như đổi lại là hắn thì dù biết rõ là cạm bẫy cũng sẽ một mực xông vào.

Xa cách gần ba mươi năm, Nhạc Vũ cũng cảm giác nhớ mong, đang muốn trò chuyện thì lại bị Nhạc Trương thị gọi ra.

Tu hành hai đại thần thông Thanh Đế Trường Sinh Quyết cùng Đại Phách Phong

Thần Quyết nên dung mạo Nhạc Trương thị hôm nay không hề thấy vẻ già nua, khuôn mặt như ngọc, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa như Dao Trì Tiên Tử, thanh lệ xuất trần. Đi ra khỏi Thiên Ý phủ, Nhạc Trương thị vẫn đứng đó quan sát lộ ra vài phần kinh dị:

- Diễn Thiên Châu của ngươi quả thật thần kỳ, nhân khẩu dường như còn nhiều hơn Thiên Nguyên giới, nhưng nếu giao hết cho Chiến Tuyết, làm tín đồ, phải chăng có chút không ổn?

Nhạc Vũ cười nhẹ, trước đó vài ngày khi hắn tru diệt mấy tông môn của xiển giáo cũng đã thu nhập thêm không ít nhân khẩu.

Bên trong thế giới hôm nay có chừng bốn ngàn ức nhân khẩu, cộng thêm cỏ cây yêu thú chừng mấy trăm triệu ức, quả thật đã vượt gấp mười lần Thiên Nguyên giới.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Ta tin nàng giống như tin vào bản thân!

Nhạc Trương thị nhìn Nhạc Vũ thật sâu, cũng không nhiều lời, bà cũng biết tính tình Chiến Tuyết, hỏi như vậy chỉ là theo vô thức có chút không yên lòng mà thôi.

Sau một khắc bà lại lộ vẻ ngưng trọng:

- Tình thế hiện giờ của Địa Tiên giới có chút không ổn?

Nhạc Vũ im lặng một hồi rồi khẽ gật đầu:

- Thật sự có chút khó giải quyết, hôm nay ta chỉ còn tối đa thời gian trăm năm. Nếu trong vòng trăm năm không đột phá được Thái Ất Chân Tiên thì sợ chỉ có đường thân tử đạo tiêu. Sau đó là đại kiếp nạn Hồng Hoang, nếu ta không có lực như những bậc đại năng thượng cổ cũng đồng dạng khó có thể thoát thân

Nhạc Trương thị bất giác nhíu mày nhưng không có quá nhiều lo lắng, bình tĩnh nhìn về bên dưới. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ cũng lâm vào trầm tư, bản thân hắn không nói làm gì, hiện giờ trong

hồng hoang muốn đi là đi, không ai có thể ngăn cản, duy chỉ có thân phận

An Thiên Huyền Thánh Đại Đế là không thể vứt bỏ.

Ở chung với người nhà mấy ngày, tâm thần căng cứng của Nhạc Vũ thả lỏng không ít, sau mấy ngày thấy thương thế hơi khôi phục thì lại tiến về Huyền Linh giới.

Hắn nhớ thế giới này ở trong mật cảnh Quy Khư cung, bất quá lúc trước tu vi quá thấp nên không muốn kinh động, lúc này dứt khoát phi độn về hướng mật cảnh.

Với độn thuật của hắn hiện giờ thì chỉ qua mấy ngày đã tới bên ngoài mật cảnh, dùng Phục Hy tàn kính biến đổi qua hình dáng tướng mạo rồi mới xông vào mật cảnh.

Vừa đến nửa đường, hắn ẩn ước cảm giác được hồn niệm của mấy Thiên Tiên tu sĩ đang từ xa phủ đến, dường như có ý cản trở.

Lần trước Nhạc Vũ đến đây cảm thấy mấy vị tu sĩ này đều thâm bất khả trắc, hiện giờ trong mắt lại xem bọn họ như đom đóm soa với sao trời, thật sự không đáng.

Hắn hừ lạnh một tiếng khiến mấy Thiên Tiên tu sĩ đều nhất loạt rút lui, hồn niệm đều co lại trên diện rộng, không dám ngăn trở mảy may để Nhạc Vũ tùy ý tiến vào.

Đứng tại lối vào, nhìn mấy chữ huyết sắc trên biển hiệu, Nhạc Vũ bất giác sinh ra mấy phần cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1024: Đằng Huyền xuất thế

Trên tấm bảng hiệu bằng ngọc vẫn là mấy chữ triện huyết sắc.

- Đoạt tài vật của người, giết! Hại tính mệnh người, giếtt! Giả danh lừa bịp người, giết. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Trong hàng chữ vẫn hàm chứa kiếm ý huyền diệu nhưng hiện giờ nhìn xem cũng tầm thường. Ngẫm lại hơn trăm năm trước khi hắn vừa đọc mấy chữ này liền bị ép tới ngay cả hô hấp cũng khó khăn, bất giác cười lên. Hắn một đường tiến vào trong đại thành, thẳng tới Lăng Lan trai. Nếu muốn hỏi rõ tình hình Tiên Thiên sát trận trong Huyền Thiên giới thì không ai có thể biết hơn Luyện Khí Sư Lâm Đan.

Khi hắn tới nơi thì bất giác giật mình, trước cửa đóng chặt, dùng hồn niệm thăm dò bên trong thì không thấy bóng dáng một người nhưng bảng hiệu trước cửa vẫn là Lăng Lan trai, chưa hề đổi chủ.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, dùng tử vi đẩu số bắt đầu suy tính, qua một lát thì cười khổ.

- Nguyên lai là ta đã liên lụy vị lão ca này, nhưng dù sao Chung Ly Ý khi chết cũng chưa từng nói qua hắn, chắc là đã bình yên thoát thân nhưng lại tính không ra nơi hạ lạc.

Nếu vào lúc thiên cơ chưa hỗn loạn thì còn dễ dàng, lúc này không biết được cân cước của Lâm Đan thì quả thực khó dò.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cũng không nghĩ thêm, tùy ý chọn một bảo lâu mua một miếng hồn ngọc, trong đó không chỉ ghi lại vị trí sát trận Tiên Thiên trong Huyền Linh giới mà ngay trận đồ bên trong cũng có.

Chỉ là độ thật giả của cái thứ hai thì Nhạc Vũ cũng khó biết, bất quá nếu như trận đồ này hữu dụng thì thương gia cũng không bán với giá mười viên tiên

thạch.

Tâm niệm hắn vừa động liền ly khai mật cảnh, từ xa cảm thấy một đạo khí tức cực kỳ to lớn náu trong hư không, rất giống với kiếm ý trên biển hiệu.

Nhạc Vũ nhìn qua vô số mảnh vỡ thời không thì thấy một thân ảnh hồng sắc đừng sững trong không trung, lập tức biết được đó chính là chủ nhân mật cảnh.

Hắn thoáng suy nghĩ liền hiểu người này tới đây vì mấy Thiên Tiên dưới trướng. Không ngờ người này lại ngạo khí như thế, hôm trước hắn chỉ bức lui mấy hồn niệm Thiên Tiên tu sĩ, cũng không tiến hành đả thương nhưng chỉ sợ trong mắt vị chủ nhân này là vô vô cùng nhục nhã.

Nhạc Vũ nhíu mày cảm giác vô cùng đau đầu, thật sự không có ý tranh giành, hắn vẫn có chút hảo cảm với người này, nếu không có quy củ sâm nghiêm của mật cảnh thì vào trăm năm trước đã chết bởi tay Chung Ly Ý.

Nghĩ lại thì điều này quả thật cũng do mình hơi nóng vội, chịu sự kiểm tra của mấy Thiên Tiên cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Chỉ là tâm tính của hắn qua vài thập niên này đã có biến hóa, từ sau khi phi thăng thì những Thiên Tiên tầm thường đã không phải là đối thủ. Hôm nay trong mắt xem Ngọc Tiên Thiên Tiên không khác con sâu cái kiến, sao mất công dây dưa với bọn họ, tựa hồ hơi có chút đắc ý.

Nhạc Vũ nghĩ vậy nên chuyển hướng độn quang lách qua một bên.

Chỉ là vừa mới vút lên thì thân ảnh hồng sắc phía xa đã hừ lạnh một tiếng.

Một đạo kiếm quang như lụa xuyên qua vô số không gian chém thẳng đến hắn.

Kiếm ý lăng lệ ác liệt, trong nháy mắt đã đến trước người, so với kiếm ý trong hàng chữ kia càng mạnh hơn gấp trăm lần!

Nhạc Vũ nhíu mày, chiến ý thoáng qua trong mắt rồi biến mất, tiện tay phất qua đẩy lui kiếm quang rồi cao giọng:

- Đạo hữu thứ tội, mới vừa rồi là ta không đúng! Ngày khác có rảnh sẽ đến tạ lỗi.

Lúc còn nói chuyện thì thân hình vẫn hóa quang phi độn chưa từng dừng lại, nháy mắt đã không còn tung tích.

Thân ảnh hồng sắc kia cũng nhíu mày ngạc nhiên nhìn về hướng Nhạc Vũ, lâm vào trầm tư.

Vừa rồi cố nhiên hắn không xuất toàn lực, nhưng người kia cũng là ứng phó hời hợt, chắc là không phải tu sĩ cùng giai.

Chỉ là nhân vật bậc này sẽ bị áp chế rất lớn ở ngoài hàng rào thời không, không thể dễ dàng đi ra. Ngay cả hắn có dị bảo trong tay nến mới có thể xuyên qua nhưng cũng không cách nào náu thân quá lâu, vì sao người này lại có thể xuyên toa như thường ngoài thời không loạn lưu.

Người này tuy có một thân thần thông tuyệt đối mạnh mẽ nhưng lại không có ngạo khí khinh người, sau khi biết mình sai liền trực tiếp thừa nhận, dường như là một người đáng để giao kết.

Thân ảnh hồng sắc khẽ lắc đầu, chiến ý bất giác biến mất, sau một khắc liền trở về mật cảnh.

Nhạc Vũ dùng độn quang Đại Ngũ Hành nguyên từ chỉ qua khoảnh khắc đã ở ngoài Huyền Linh giới.

Đây cũng là một thế giới Tiểu Thiên khổng lồ, chỉ hơi kém hơn Thiên Huyền Giới, có thể dung nạp được Thiên Tiên tu sĩ vậy cũng có ít nhất mấy tỷ nhân khẩu.

Lúc Nhạc Vũ đến thì đã thấy mấy trăm vạn tiên tu tụ tập, cho dù hắn vừa đồ sát mấy trăm vạn tu sĩ cũng thấy choáng ngợp.

Trong đó nhân số Tiệt Giáo đông nhất chừng trăm vạn, bao gồm cả các môn các phái. Tiếp theo là Xiển Giáo chừng 60 vạn người, tất cả đều có tu vi trên linh tiên, trận hình nghiêm chỉnh, còn lại là người của Tây Phương Giáo mặc trang phục kỳ dị, chừng bốn mươi vạn.

Những môn phái còn lại và tán tu thì có tu vi bất đồng, bất quá tụ cùng một chỗ cũng có thanh thế hùng tráng.

Nhạc Vũ vốn đã cải trang thành một tán tu ngọc tiên nên lúc này an tâm trà trộn vào trong, liếc nhìn quan sát bốn phía.

Hắn cảm giác tuy ba đại giáo phái thế lớn nhưng chư tông đạo gia còn lại cũng không phải không có lực tranh giành, có mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên ẩn tàng, đều được khuy thiên châu thấy rõ.

Đã hiểu rõ cục diện bên ngoài Huyền Linh giới, Nhạc Vũ liền khai mở chân long nhãn nhìn về bên trong thế giới này.

Tìm kiếm hồi lâu thì hắn thấy trong một thâm cốc cũng đồng dạng đang hội tụ vô số tu sĩ, tu vi trên linh tiên chừng mấy ngàn, nhìn thanh thế thua xa chỗ bên ngoài hàng rào. Nhạc Vũ biết đây là chiến lực chân chính của tu sĩ bản thổ Huyền Linh giới.

Người bên ngoài giới khi tiến vào nếu như không có dị pháp kỳ bảo thì tu vi cũng sẽ lập tức bị đè xuống mấy tầng cấp.

Nhiều người hội tụ như vậy kỳ thật chỉ để biểu dương thanh thế, đến khi đoạt bảo không có một điểm tác dụng, tiến vào bên trong liền bị tu sĩ Huyền Linh giới có tu vi thấp hơn dễ dàng đánh chết.

Bất quá bên ngoài giới cũng không thiếu người có đại thần thông không sợ hơn mười vị Thiên Tiên bên trong, chư môn chư phái, cũng đều có thủ đoạn của mình.

Hết thảy đều đứng bên ngoài hàng rào quan sát, chưa từng sai người tiến vào. Nếu có ai tiến gần đều bị mấy trăm vạn người nhìn chằm chằm xem động tác để tìm cách suy nghĩ.

Những người bên trong cũng không cách nào phá giải sát trận, chỉ có thể đồng dạng đứng ngoài quan sát.

Nhạc Vũ buồn cười, đây chẳng phải nói ba vị hoàng thượng đi cùng sẽ không có nước uống sao?

Chư môn chư phái chắc giằng co ở đây cũng đã qua thời gian trăm năm?

Hắn dùng hồn niệm nghe ngóng mấy tiên tu trò chuyện thì biết không phải như

thế, chư môn phái đã ba lần điều động người tiến vào nhưng mỗi lần đều bị giết sạch, hao tổn vô số tiên tu, tuy nhiên cũng đã xác định được một nửa trận đồ sát trận.

Tình trạng giằng co hiện giờ là do các bên đang chờ thời cơ để tốt nhất để tranh đoạt linh bảo.

Nhạc Vũ lại dùng tử vi đấu số tính toán rồi cười nhẹ:

- Thì ra là thế, đang chờ hai linh bảo triệt để hình thành?

Nếu hắn suy tính không sai thì khi hai linh bảo thành hình sẽ hấp thu đại lượng linh lực khiến uy năng sát trận sẽ giảm đi ít nhất ba thành, đó là cơ hội cuối cùng để chư môn phái đoạt được linh bảo. Thời gian tính ra áng chừng cũng chỉ còn bốn năm năm.

Nhạc Vũ dứt khoát đem hóa thân trà trộn còn bản thể tiến vào Thiên Ý Phủ, lợi dụng chênh lệch thời gian để tu hành.

Lần trước hắn đã nhờ lực tinh thần chu thiên tu thanh Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười lăm nên còn thừa lại rất nhiều tinh hoa ngũ hành thu thập ở Tây Hải, đủ cho hắn tu đến tầng thứ mười sáu.

Thời gian bốn năm trong Diễn Thiên Châu tương đương với hai mươi năm bên ngoài, dù không có khả năng đột phá lên tầng mười bảy nhưng thực sự tin tưởng nhờ vào ngộ lực của cảnh giới thần minh hoàn thành hơn nửa phù trận tầng thứ mười sáu.

Tiếp đó là Tứ Cửu Huyền Công, tuy hắn đã đột phá tới tầng thứ sáu ở Địa Tiên giới nhưng vẫn chưa vận dụng thuần thục.

Lúc rảnh rỗi hắn diễn giải cho mấy người Nhạc Trương thị, đặc biệt là phép ngưng kết thủ ấn, dựa vào Nguyên Trí linh quả, cùng Tử Khuyết Thiên Chương nên tạo nghệ trận đạo của mấy người đều đại tăng.

Nhạc Vũ thậm chí vì thế mà chọn một chỗ mật cảnh xa Huyền Linh giới để cho mấy người độ kiếp.

Mấy người đều đã đạt đến cảnh giới Thiên Tiên, chỉ cần tu luyện một thời gian

sẽ trùng kích đỉnh phong.

Khó khăn lắm mới trải qua năm thứ năm ở Diễn Thiên Châu thì tại một ngọn núi chỗ hạ giới đột nhiên có một đạo hồng quang vọt lên, toàn bộ thế giới đều chấn động không ngớt.

Nhạc Vũ dừng tu hành, lộ ra vài phần hỉ sắc, biết chắc là Đằng Huyền xuất thế.

Hắn khai mở long nhãn nhìn ra ngoài phủ thì quả nhiên thấy một hỏa xà cực lớn có mười tám cánh đang nhanh chóng bay đến, hóa thành một điểm hồng quang nhảy vào trong động thiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1025: Thái Hạo Chúc Chiếu

Điểm hồng quang vừa tiến vào trong động thiên thì hóa thành một nữ tử hồng y hạ xuống trước người Nhạc Vũ, thần sắc kích động không nói một lời quỳ xuống khấu đầu.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, vẫy tay về phía Đằng Huyền, nàng cũng không kháng cự biến thành một tiểu xà hồng sắc dài chừng một thước rơi vào tay hắn, sau khi tiến hành phân tích thì lộ vẻ vui mừng.

Đằng Huyền sau khi thôn phệ Chúc Long quả thực đã có sở trường của cả hai. Thái Hạo Chân Viêm Thần Quang cùng Chúc Long Chúc Dương Thần chiếu khi hoàn toàn dung hợp đã tạo thành một môn đại thần thông mới, nếu chỉ luận về uy năng gần như không thua vô thượng lôi pháp của Chiến Tuyết và thần thông Ngũ Hành của hắn.

Chẳng qua khi Nhạc Vũ cẩn thận phân tích lại thì vẫn thoáng tiếc nuối.

- Đáng tiếc cuối cùng không phải chân chánh Hỗn Độn nguyên thai, chỉ thiếu một chút đã có thể thành tựu thần thông vô thượng.

Thở dài một tiếng, Nhạc Vũ ném điểm hồng quang ra không trung lại biến thành nữ tử hồng y, dịu dàng bái hạ:

- Chủ nhân cần gì tiếc nuối, Đằng Huyền có thể gặp được chủ nhân đạt được như hôm nay đã là thiên sinh hữu hạnh, vượt qua đồng tộc rất nhiều. Nếu thật một bước lên trời chưa hẳn là việc vui, hôm nay chưa thành vô thượng thần thông nhưng ngày khác chưa hẳn. Huyền nhi tự tin, tất có một ngày có thể đề thăng huyết mạch lên đến cảnh giới tổ thú.

- Ngươi có thể nghĩ vậy thì không còn gì tốt hơn

Nhạc Vũ mỉm cười, trong mắt lộ ra ý tán thưởng, ngoài Chiến Tuyết thì hắn coi trọng nhất chính là Đằng Huyền, nàng đã trải qua vô số chém giết khốc liệt

trong.

Tử Vân Tiên cung, về sau lại lăn lộn mấy ngàn năm, đạo tâm vững chắc, tâm tính vô cùng kiên định, không bị ảnh hưởng bởi ngoại vật.

Hôm nay cắn nuốt huyết mạch Chúc Long nên hầu như không thua kém bất luận thần thú nào trên thế gian, ngày sau nhất định sẽ có thể trùng thiên.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền lấy ra mười Nguyên Trí linh quả, hai quyển đạo điển, một là Tứ Cửu Huyền Công, một là Tử Khuyết Thiên Chương đánh qua rồi tiện tay thu hồi hồn ấn trong đầu Đằng Huyền, khẽ cười nói:

- Cân cước thần thông của ngươi hiện giờ đã không kém đại năng thượng cổ, ngày sau nhất định là Yêu Thánh một phương, nếu vẫn giữ làm nô bộc sẽ không tốt, sau ngày hôm nay sẽ không còn thân phận chủ tớ.

Đằng Huyền biến sắc, đến khi phản ứng tiếp lấy hai quyển đạo điển cùng linh quả thì trên mặt không hề vui mừng, ngược lịa nhìn Nhạc Vũ vẻ bất an, lại thấy hắn mỉm cười

:

- Với huyết mạch của ngươi có thể tu thành Kim Tiên, dựa vào ta cũng không học được quá nhiều. Nhưng ta vẫn muốn hỏi từ nay về sau có nguyện làm đệ tử hiệu lực cho ta?

Đằng Huyền nghe vậy lập tức vui vẻ nhìn hắn không dám tin, hồi lâu sau tỉnh ngộ mới lần nữa cúi người ba quỳ chín khấu, trịnh trọng làm lễ bái sư, miệng nói:

- Đằng Huyền bái kiến lão sư, một thân tu vi của Đằng Huyền đều do lão sư mà có, phấn thân toái cốt cũng khó báo đáp. Duy nguyện ngày sau có thể hiệu lực cho lão sư, tận lực bảo vệ tông môn, không làm chuyện khi sư diệt tổ, nếu trái lời thề sẽ thần hồn câu diệt

Nhạc Vũ lần này cũng không ngăn trở, thản nhiên thụ đại lễ của Đằng Huyền rồi gật đầu nói:

- Hôm nay ngươi phá trứng đi ra, cảnh giới chưa ổn, tuy tu hành Tứ Cửu Huyền

Công cùng Tử Khuyết Thiên Chương không có quá nhiều tác dụng với yêu tộc nhưng lại rất có ích, cần cẩn thận tìm hiểu.

Đằng Huyền ừ khẽ, trong mắt lộ ra mấy phần không cam lòng, phảng phất có vô số lời muốn thổ lộ.

Nhạc Vũ bật cười, lúc trước Sơ Tam cũng là như thế, lập tức bất đắc dĩ phất tay nói:

- Có lời gì đợi ngày sau hãy nói. Lần này nhập Tiên Thiên sát trận, nói không chừng, sẽ phải mượn lực ngươi.

Đằng Huyền lại dập đầu một lần nữa rồi mới quay đầu hóa thành hồng quang tiến vào một gian tĩnh thất.

Vừa rời đi không xa, Đằng Huyền liền gặp một đạo ngũ sắc quang hoa tiến tới, bên tai vang lên một giọng nữ ngọt ngào đến cực điểm:

- Tỷ tỷ đã ra rồi.

Ánh mắt Đằng Huyền sáng lên, ôm lấy ngũ sắc quang hoa thì thấy là một nữ tử có dung mạo không khác vài thập niên trước, bất giác vui vẻ, lộ ra mấy phần sủng ái.

Tiếp đó nàng nhìn sang một phía khác, ẩn ước một khí tức ôn nhuận, tuy nói lão sư đã lệnh cho nàng bế quan nhưng cũng không thể không đi bái kiến chủ mẫu đại nhân.

Sau khi bảo Đằng Huyền đi ra, Nhạc Vũ lại tiếp tục nhắm mắt nhập định, không tìm hiểu đại đạo thiên địa mà cẩn thận hồi tưởng kết quả phân tích vừa rồi, bao gồm phương hướng yêu lực, kết cấu yêu đan và tính chất đặc biệt của thân thể.

Qua gần hai tháng thì hắn lấy ra từ trong không gian tu di hơn mười trang giấy màu bạc rất đặc biệt, bên trên có những vết đỏ như huyết dịch, chính là một trong mười loại phù chỉ do Nguyên Thiên Huyết Ngân sở chế, thu được từ lần tru sát ba Thái Thanh Huyền Tiên.

Bất quá lần này Nhạc Vũ không dùng để chế phù mà đem Ngao Nhược đến, dùng long huyết Thái Thanh Huyền Tiên làm mực để vẽ lên một loạt đồ án và

chữ triện thời thượng cổ.

Sau khi hoàn thành hơn mười tờ thì hắn đóng lại thành một cuốn sách, bừng lên hào quang thất thải.

Đáng tiếc hắn dùng danh vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế viết thành nhưng lại không có kiếp lôi đánh xuống khiến hắn có chút tiếc nuối, nếu không có thể bổ toàn một loại kiếp lôi cho Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp.

Bìa ngoài cuốn sách vẫn còn để trống, Nhạc Vũ thoáng suy nghẫm rồi nghĩ tới một cái tên.

- Cơ sở của thần thông Đằng Huyền là Thái Hạo Chân Ngôn Thần Quang dung hợp với một số tinh hoa thần thông của Chúc Long, đã vậy thì gọi là Thái Hạo Chân Ngôn Chúc Chiếu Thần Quang.

Viết xong tám chữ lên mặt bìa, Nhạc Vũ cười thỏa mãn phất tay ném cho Nhiễm Lực.

Hắn viết cuốn sách này để chuẩn bị cho Nhiễm Lực, trên cơ sở hơi cải tiến thần thông của Đằng Huyền để thích hợp cho Nhân tộc tu hành, có thể làm cho chiến lực của Nhiễm Lực tăng lên nửa lần, vì hồn ngọc không thể nào dung nạp nên chỉ đành lãng phí hơn mười phù chỉ tuyệt đỉnh dùng long huyết viết ra.

Đợi đến lúc bên Nhiễm Lực truyền ra tiếng kinh hỉ thì Nhạc Vũ mới quay đầu chú ý tới Ngao Nhược đang không ngừng dãy dụa, lửa giận trong mắt như biến thành thực chất, phảng phất có lời muốn nói.

Tâm trạng lúc này của Nhạc Vũ rất tốt nên phất tay giải khai một phần cấm chế trên người Ngao Nhược.

Sau một khắc liền nghe Ngao Nhược tức giận hừ nói:

- Lấy máu ta để làm mực, chi bằng ngươi cứ giết ta cho xong, Ngao Nhược dù chết cũng không muốn nhận nhục nhã này.

Nhạc Vũ nhướng mày:

- Ngươi định tính toán những thứ này với ta?

Hắn lại phất tay định khôi phục cấm chế, trong lòng thầm nghĩ nếu như chân long Thái Thanh Huyền Tiên này không liên quan đến Ngao Tuệ thì đã sớm trảm rồi, sao còn cần nói nhảm với nàng, vừa khéo để luyện chế một thanh tiên binh.

Ngao Nhược thấy thế lập tức đổi giọng ôn nhu:

- Thân phận ngươi hôm nay đã sớm bạo lộ phân nửa, cũng không còn nhiều bí mật, chi bằng đem ta thả ra?

Nhạc Vũ cười không đáp, nữ tử này vẫn hận hắn tận xương, nếu thả ra chẳng phải vô duyên cớ rước thêm một địch nhân hay sao? Hơn nữa phân thân

Đang làm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế người khác có thể nhìn không thấu nhưng nàng có thể đoán biết.

Ngao Nhược nhìn thần sắc Nhạc Vũ biết đối phương tuyệt sẽ không đáp ứng nên phẫn nộ quát:

- Đồ nhãi ranh nhà ngươi dám đồ sát mấy trăm vạn đệ tử Xiển Giáo, rốt cuộc là muốn đem Tây Hải Long tộc ta liên lụy đến mức nào?

Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn, trong Diễn Thiên Châu tuy có thể ngăn hồn thức nhưng thỉnh thoảng hắn lại cố ý buông lỏng để Ngao Nhược có thể chứng kiến chuyện ngoại giới để mong nàng thay đổi tính tình.

Dù sao nàng cũng là tộc nhân của Ngao Tuệ nên hắn không muốn làm quá căng, lúc này nghe vậy cười lạnh:

- Liên lụy? Ngươi có chắc là ta sẽ mất mạng bởi Xiển Giáo?

Ngao Nhược lập tức cứng họng, cố tình phản bác, bất quá khi nghĩ đến uy thế như tuyệt đại ma thần ngày ấy của Nhạc Vũ, lẫn hoàn cảnh bình yên vô sự hiện giờ của hắn lại không nói không nên lời.

Trong lòng nàng thầm dao động, với thiên tư của Nhạc Vũ nếu như có kỳ ngộ không chừng có một ngày có thể trùng thiên.

Với tư cách của tỷ phu cũng chưa chắc ở mãi Tây Hải Long tộc, dù chỉ có một

tuyến khả năng mà hy sinh Ngao Tuệ cũng là đáng giá.

Ngao Nhược bất giác có biến hóa trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn không cam lòng yếu thế, đang định nói tiếp thì Nhạc Vũ đã khôi phục cấm chế, không khỏi cuồng nộ

ra sức giãy dụa nhưng chỉ sau một khắc Nhạc Vũ đã lấy ra ba cây trường châm quơ quơ trước mặt, ý vị thâm trường nói:

- Ngươi nói nếu ta dùng vật này thì Tuệ Nhi có thể trách ta hay không?

- Tam linh khống hồn châm?

Đồng tử Ngao Nhược lập tức co rút, vật này chính là dị bảo chỉ có thể chế trụ Thái Ất Chân Tiên, bất quá với pháp lực của Nhạc Vũ chắc chắn có thể áp chế nàng nên lập tức ngoan ngoãn.

Nhạc Vũ mỉm cười, khai mở long nhãn nhìn vào Huyền Linh giới, không lâu sau đã thấy sát trận bên trong nổi lên biến hóa, biên độ linh lực hơi có chút suy yếu, mấy trăm vạn tu sĩ bên ngoài hàng rào thời không đều xao động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1026: Cường nhập sát trận

Biên độ linh lực tuy hạ thấp rất nhỏ nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng, cửa vào sát trận cũng đã hoàn toàn rộng mở.

- Bắt đầu rồi sao?

Nhạc Vũ nheo mắt, dùng khuy thiên châu chiếu vào Tiên Thiên sát trận. Trước đây bên trong đó vẫn có một lực lượng Hỗn Độn ngăn cách, ngay cả bảo vật này cũng không thể thăm dò hư thực bên trong, đến giờ khi một phần trụ cột linh lực bên trong suy yếu thì mới có thể tiến vào.

-Kết cấu này có chút tương tự với Hà Đồ Lạc Thư, như vậy sư tôn nói nơi này có tồn tại khí Tiên Thiên Hỗn Độn xác thực không giả

Nhạc Vũ huy xuất pháp lực, ngưng tụ trước người thành từng tuyến lam điểm chính là trận đồ bên trong sát trận mà khuy thiên châu thăm dò được.

Sau khi hoàn thành hắn dùng Diễn Thiên Châu bắt đầu suy tính, bổ sung thêm từng phù văn mà khuy thiên châu từng lúc thăm dò được.

Về sau cơ hồ là cứ cách một ngày thì chấn động linh lực bên trong Tiên Thiên sát trận lại càng hạ thấp mấy phần, khuy thiên châu lại có thể thăm dò nhiều hơn, các tu sĩ bên ngoài hàng rào vẫn chưa hề có động tác gì, lặng lẽ chờ đến khi sát trận suy yếu đến điểm cực hạn.

Tới tháng thứ ba thì trận đồ sát trận trước người Nhạc Vũ đã hình thành được bảy thành nhưng lúc này hắn lại ngưng mày lộ vẻ quái dị.

- Tòa Tiên Thiên đại trận này giống như là có chút không đúng. Nếu thật là hoàn toàn Tiên Thiên ngưng tụ thành thì tuyệt không phải thế.

Hắn vẫn không thể giải đáp vì sao suy tính như thế nào thì đều không thể tính ra chuẩn xác phần kết cấu cuối cùng, khuy thiên châu cũng không thể chiếu tận chỗ

sâu bên trong, đành dứt khoát bỏ qua, trong lòng nổi lên mấy phần hy vọng.

- Trận này cổ quái như vậy, không trách chư tông Hồng Hoang tụ tập nhiều tông sư trận đạo như vậy nhưng đều bị giết sạch.

--Nguyên lai mình xem nơi này ngoại trừ Cực Linh Chân thủy và khí Hỗn Độn còn có hai kiện Linh Bảo thì cũng không còn vật đáng giá. Hiện giờ xem ra bên trong còn có kinh hỉ khác, người của hai giáo Xiển Tiệt tới đây chắc cũng không chỉ là vài tên Huyền Tiên.

Sau khi thôi không tính toán thì Nhạc Vũ toàn lực nghiên cứu Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết.

Trong tay hắn đã có Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa, nếu thêm một loại Cực Linh chân thủy thì có thể đột phá tầng hai mươi, chịu được Ngũ Hành thất hành, thậm chí có thể dễ dàng đột phá lên tầng hai mươi mốt đỉnh phong, chiến lực sẽ đại tăng, vì thế nhất định phải chuẩn bị trước.

Khoảng đến giờ tý của ngày thứ bảy, trong chỗ sơn cốc của Huyền Linh giới vang lên tiếng nổ ầm ầm, bên ngoài hàng rào cũng xôn xao một trận.

Nhạc Vũ nhíu mày đứng dậy, bình tĩnh nhìn sâu vào bên trong thì cảm giác thấy khí tức cực kỳ nguy hiểm đang dần thành hình.

-Rốt cuộc bên trong là linh bảo bậc gì mà khí sát phạt nặng nề như thế?

Trong mắt vừa lộ ra vẻ khó hiểu thì Đằng Huyền đã hóa thành một điểm hồng quang từ xa độn đến, sau một khắc đã xuất hiện bên cạnh:

- Lão sư chuẩn bị vào trận rồi hả?

Nhạc Vũ xoay người, nhìn kỹ Đằng Huyền thì thấy khí tức yêu lực toàn thân quả nhiên vững vàng hơn mấy tháng trước không ít.

Trong mỗi con mắt của nàng đều có một phù trận kỳ dị, vô số phù văn huyền ảo xếp thành một hình tròn khiến người nhìn vào cảm giác vô cùng thâm thủy lại cực kỳ nguy hiểm.

Nhạc Vũ biết đây là thần thông chúc chiếu mà Đằng Huyền có được sau khi thôn

phệ Chúc Long.

Tại quốc gia thượng cổ Bắc Hải U Minh, Chúc Long trợn mắt có thể là ban ngày, nhắm mắt có thể làm ban đêm, lúc này Đằng Huyền lại nội liễm toàn bộ thần thông này vào mắt, khi nhìn vào thật sự khiến người giác đau đớn, ngay cả tu vi mạnh mẽ như hắn cũng không muốn đối mặt quá lâu, thu hồi ánh mắt nói:

- Đoán chừng qua 300 nhịp hô hấp nữa thì sát trận này sẽ khai mở toàn bộ, khi vào trận ngươi cần cẩn thận. Thân phận của ta sẽ có rất nhiều thủ đoạn không tiện sử ra, phần lớn chắc sẽ dựa vào ngươi.

Nói dứt lời, Nhạc Vũ liền đem hơn mười giọt thanh lộ linh tuyền và một số tiên đan đạo phù đẩy tới rồi lại lâm vào trầm tư.

Đằng Huyền ừ một tiếng, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng, tiếp lấy đồ vật, những thứ quen thuộc đều để vào không gian tu di, tới thanh lộ linh tuyền thì trong mắt lóe lên.

Cuối cùng là hai mươi mấy tờ đạo phù Nguyên Thiên Huyết Ngân, phù văn bên trong ảo diệu khó dò, phảng phất bóng dáng của Phá Giới lệnh.

Đằng Huyền liếc qua đã biết thứ này là để lúc nàng vào trong Huyền Linh giới thì thực lực sẽ tăng lên đến tu vi Thiên Tiên, chỉ tiếc mỗi tờ chỉ có hiệu dụng trong mười nhịp thở, tổng cộng lại chưa đến ba trăm, cũng không biết hao tổn bao nhiêu linh tài của Nhạc Vũ.

Lúc này Nhạc Vũ bên kia dường như cũng có sở ngộ.

--- Thì ra sát kiếp Hồng Hoang là thế, trong vòng hai trăm năm thì sẽ giáng xuống sát khí Tiên Thiên, khó trách hai linh bảo này lại có khí sát phạt hung lệ đến thế.

Nhạc Vũ gạt bỏ tạp niệm rồi cùng tiến ra khỏi Diễn Thiên Châu cùng với Đằng Huyền.

Hắn nhìn chuẩn Huyền Linh giới, qua chừng hai trăm nhịp thở thì đã tiến sát hàng rào thời không, trùng kích vào bên trong.

Lúc đầu mấy trăm vạn tu sĩ trong không trung còn chưa để ý, đến khi Nhạc Vũ

cùng Đằng Huyền sắp sửa tới gần bích chướng thì mới sợ hãi kịp phản ứng ra tay, trong chốc lát đã có vô số đạo pháp tiên bảo ầm ầm đánh tới.

Đằng Huyền lạnh lùng hừ khẽ, thân hình bỗng dưng biến hóa hóa thành một hỏa xà dài chừng một thước, toàn thân như hồng ngọc, khi phù trận trong mắt bắt đầu xoay tròn thì lập tức tạo ra một tầng diễm chướng hình tròn bao phủ quanh hai người.

Vô luận là tiên bảo cấp gì chỉ cần đâm vào thì quang hoa đều trở nên ảm đạm, linh tính đại tổn, vô luận đạo pháp này một khi chạm vào đều bị thiêu đốt biến mất.

Chỉ duy nhất một tầng hỏa chướng nhưng có thể vững vàng chống lại hơn mười vạn tu sĩ liên thủ, trong mắt Đằng Huyền không hề lộ vẻ đau đớn, kim quang càng lúc càng thịnh.

Thân hình Nhạc Vũ cũng nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt biến thành một cự long dài đến bốn mươi lăm vạn trượng, khí tức trầm hùng, chỉ một kích đã phá vỡ hàng rào không gian cùng Đằng Huyền tiến vào đến Huyền Linh giới.

Phần đông tu sĩ đều giật mình, ngay cả hơn mười vị Huyền Tiên tu sĩ cũng lần lượt dừng tay, trong mắt hiện vẻ kinh nghi bất định.

Nếu yêu tu bình thường thì giết cũng đã giết, nhưng nếu là một yêu tu huyền tiên có siêu giai huyết mạch thì dù rất nhiều người cộng lại cũng chưa chắc có thể ngăn trở, ngược lại không duyên cớ đắc tội.

--- Siêu giai yêu thú, Thái Thanh Huyền Tiên này từ đâu xuất hiện?

- Hỏa xà kia dường như cũng bất phàm, dường như là đằng xà? Từ lúc nào hậu duệ của đằng xà cũng có thể đề thăng huyết mạch tiến vào siêu giai? Hỏa chướng này rốt cuộc là thần thông gì mà lợi hại như vậy.

- Cảnh giới bậc này lại mạo hiểm tiến vào Huyền Linh giới, chẳng lẽ không lo lắng bị người rút gân lột da?

- Hắc Long có thân thể bốn mươi lăm vạn trượng, chỉ sợ một bước nữa sẽ thành Đại La Kim Tiên.

Cơ hồ cùng một thời gian trong mấy chục vạn tu sĩ Xiển Giáo có hai người nheo mắt đồng giá.

- Người này dấu đầu lộ đuôi, cực kỳ kỳ quái. Với chướng nhãn pháp mà tu vi của ta và ngươi xem không thấu, tựa hồ tương tự người kia. Theo lời đồn thì trước kia hắn có thu phục được một đằng xà ở Thiên Nguyên giới sau khi phi thăng thì không biết đi đâu.

Một người trong đó khẽ chau mày, trong mắt ánh lên lệ sắc, nhưng chỉ một thoáng sau khi nhìn thấy tình hình phía xa liền kinh ngạc.

Người còn lại khẽ lắc đầu:

- Chắc không phải người kia, có lẽ là một vị Huyền Tiên trong long tộc. Yêu thân và siêu giai huyết mạch không thể giả vờ, chỉ không biết là nhất mạch hậu duệ của ai, ta thấy cũng đến vì vật kia, nếu không cũng không cần che giấu thân phận.

Sau một khắc liền chỉ nghe một tiếng rồng ngâm, xuyên thấu vô số thế giới. Chỉ thấy thần long dài bốn mươi lăm vạn trượng cưỡng ép tiến vào Huyền Linh giới, còn chưa để tu sĩ trong cốc kịp phản ứng đã gạt toàn bộ vào sâu bên trong.

Hai người kia cũng không thể kiên nhẫn, lộ vẻ lo lắng rồi đều hóa thành thanh quang bay ra ngoài trận.

Cũng không biết là trùng hợp hay không nhưng từ bốn phương tám hướng đều có Thái Thanh Huyền Tiên tụ cùng một chỗ.

Sau một lát liền có mấy vạn tu sĩ trong hư không ào ào tiến vào.

Cùng một thời gian, Nhạc Vũ ở trong sát trận đã thu hồi Tứ Cửu Huyền Công, hiển hóa ra hình người, cảm giác trói buộc của Huyền Linh giới nhỏ hơn so với Thiên Huyền Giới rất nhiều.

Có Phá Giới Lệnh trợ giúp nên bảo lưu được hơn nửa pháp lực, duy chỉ có tình hình Đằng Huyền có chút không ổn, cảnh giới bị áp xuống linh tiên.

Bất quá với Thái Hạo Chân Ngôn Chúc Chiếu Thần Quang của nàng thì ngọc tiên tu sĩ trong thế giới này cũng không nhất định có thể thắng.

Lúc này nàng đang nhíu mày có chút không khỏe, khi Nhạc Vũ ân cần nhìn sang thì đã hoàn toàn khôi phục như thường, đôi đồng tử màu hồng dò xét khắp nơi.

- Lão sư, đây chẳng lẽ cửa vào sát trận Tiên Thiên?

Nhạc Vũ mỉm cười, lộ vẻ vẻ tán thưởng, tiếp đó dùng pháp lực mang Đằng Huyền đánh vào mặt bắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1027: Hoá Sinh Toàn Cơ

Bên trong sát trận Tiên Thiên ở đây có chỗ bất đồng với sát trận trong sơn mạch Huyết Vân của Địa Tiên giới.

Sát trận thứ hai phần nhiều dựa vào lực Ngũ Hành còn sát trận ở đây tuy có chút tương tự với Hà Đồ Lạc Thư nhưng bên trong lại có một luồng khí âm tuyệt hung sát lưu động.

Chung quanh là trận trận gió lạnh, càng đi vào càng cảm giác huyễn tượng trùng trùng điệp điệp, sát khí lạnh thấu xương!

Nhạc Vũ không hề dừng lại, liên tục xâm nhập vào bên trong chừng mấy vạn trượng vẫn chưa trông thấy đáy.

Đằng Huyền hơi nhíu mày, cảnh giới của nàng đều đạt thành nhanh chóng nên cảnh giới tuy vượt trên Nhạc Vũ nhưng thần hồn không ổn định, hơn một nửa hồn lực phải dành để đối kháng áp chế của pháp tắc thiên địa nên đã có chút không chống đỡ nổi trùng kích của huyễn lực hung sát.

Nhạc Vũ sớm có chuẩn bị nên trích ra một giọt máu vẽ vào mi tâm nàng một huyết phù khiến sắc mặt dễ chịu đi không ít, lại tiếp tục hóa thành long thân, hội tụ trong mắt hai môn thần thông Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh kiếm ngưng thành một cự kiếm bạch kim lao tới với thế như chẻ tre xuyên thấu qua vô số động bích vào sâu bên trong.

Đằng Huyền biến sắc, chỗ này đã ở sát phạm vi hung hiểm nhất của sát trận, nàng vốn tin tưởng tu vi trận đạo của Nhạc Vũ nhưng không ngờ hắn dùng phương pháp phá trận bạo lực như thế!

Cự kiếm liên tục xuyên qua mười bảy tầng đất ngưng tụ từ Huyền Vũ cương nham, qua vô số đường ngầm đều bình yên vô sự nhưng đến tầng thứ mười tám thì khó khăn lắm mới xuyên qua, liền thấy trước mặt là một đạo kiếm quang hắc

sắc cuốn theo sát khí hung lệ tuyệt sát chém tới.

Tốc độ Nhạc Vũ không hề suy giảm, khí thế còn tăng thêm mấy phần, hóa thành một đạo kim quang mắt thường không nhìn thấy xông về phía trước.

Vào khoảnh khắc va chạm, con mắt màu vàng trên mi tâm Nhạc Vũ chợt sáng lên rồi một luồng đao ý dường như có thể trảm sát vạn vật đằng không bay lên.

- Phá cho ta!

Cơ hồ cùng một thời gian, cự kiếm bạch kim cũng hóa thành bạch đao trực tiếp chém vỡ kiếm kia, tiếp tục xuyên thẳng qua tầng cương nham thứ mười tám!

Đằng Huyền tâm thần bất định, chỉ thấy sau tầng cương nham vẫn là một đường hầm, còn khí thế của Nhạc Vũ cũng dần trở nên lăng lệ ác liệt thì nhịn không được mở miệng:

- Lão sư, sát trận này bất phàm. Phá trận như thế coi chừng cắn trả! Địa hình biến hóa quá lớn, cũng dễ dàng dẫn phát chuyện xấu.

Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu, thao túng cự đao bạch kim phía trước dần co lại chừng trăm trượng, càng thêm sắc bén vô bì, chỉ một kích đã xuyên thủng tầng cương nham dày đến 3000 trượng.

Trước khi nhập trận hắn đã nghiên cứu tới bảy thành, tất cả biến hóa đều trong dự kiến nên có thể tự tin phá trận, mỗi lần đột phá đều nhằm vào chỗ yếu nhất nên dù linh trận cắn trả cũng có thể áp chế!

Về phần biến số thì kỳ thật trong lòng hắn ẩn ước chờ mong để xem Tiên Thiên sát trận cuối cùng sẽ có phản ứng như thế nào, từ đó suy ra được phần trọng yếu nhất mà hắn vẫn không thể tính toán.

Phương pháp của hắn tuy có hiểm thô bạo nhưng lại có thâm ý sâu sắc, chỉ mong nhờ vậy dẫn phát ra biến cố, từ đó phỏng đoán kết cấu bên trong.

Sau khi cưỡng ép xuyên thấu đến tầng bích chướng thứ hai mươi bốn thì trước mắt hai người đột nhiên hiện ra một không gian rộng rãi.

Phía trước là một hồ nước rộng mênh mông khôn cùng, thần niệm của Nhạc Vũ tản ra bốn phương tám hướng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chạm được giới hạn.

Bất quá nước hồ dường như lại chứa kịch độc, bên trong hoàn toàn là tử địa, khuy thiên châu thăm dò không hề thấy bất cứ sinh linh nào tồn tại.

Thân hình Đằng Huyền theo vô thức co rụt lại, trong mắt lộ vẻ ghê tởm, nàng là thần thú hỏa hệ tối đỉnh cấp, dù không sợ linh mạch thủy hệ đỉnh giai nơi này nhưng theo bản năng vẫn ghê tởm.

Nhạc Vũ nhướng mày, ném một thanh cửu phẩm tiên binh đoạt được vào trong hồ thì thấy tan rã rất nhanh.

Hắn ngoài kinh dị lại có vài phần vui mừng, chất nước trong hồ càng linh dị thì linh vật trong đó càng bất phàm.

Hắn triệt hồi lại hai thần thông kim hệ, đổi lại thành Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết khắc nước, dùng lực từ bao phủ toàn thân rồi chụp Đằng Huyền vào bàn tay, nhảy vào lòng hồ.

Chỉ trong nháy mắt, khuy thiên châu đã cảm ứng được một chỗ có dị động bên dưới.

Tâm thần căng thẳng của Nhạc Vũ bất giác hơi buông lỏng. Sư tôn Tử Vân đã nghe được nơi này có Cực Linh chân thủy vậy thì trước đó nhất định có người đã tận mắt nhìn thấy hồ nước, thậm chí tiếp xúc qua linh thủy ở đây. Điều hắn lo lắng nhất trước đây là đã có người nhanh chân đến trước, cách phá trận trực tiếp vừa rồi cũng là để phòng ngừa tông môn khác đến nhanh hơn.

Hắn tiến nhanh vào đáy hồ, cự trảo xuất ra, lực canh kim rót vào đầu ngón tay, bên ngoài dùng Ngũ Sắc Thần Quang bao lấy, chỉ một kích đã khai mở trùng trùng điệp điệp cấm chế Tiên Thiên, lọt vào động quật dưới đáy hồ.

Trước mắt hắn là một giọt thủy dịch màu trắng tinh khiết treo lơ lửng.

- Tiên Thiên cực linh hoá sinh toàn cơ chân dịch!

Tuy nó xếp gần như sau cùng trong hai mươi loại Cực Linh chân thủy nhưng Nhạc Vũ không hề thất vọng, ngược lại cảm giác mừng rỡ.

Vật này có cùng cấp bậc với Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa, nếu phẩm chất quá cao lại khiến hắn khó xử.

Hơn nữa dị năng của vật này còn trợ giúp hắn lớn hơn rất nhiều so với mười chủng linh thủy phía trên, hắn cầm giọt linh dịch trong tay, cảm giác một lực lượng tinh khiết cực lớn truyền vào cơ thể.

Một chút nội thương còn sót lại trong cơ thể Nhạc Vũ mấy năm trước trong trận chiến bên ngoài Thiên Nguyên giới dưới sự trùng kích của dị lực này nhanh chóng được chữa trị.

Hắn không hề cảm giác kinh dị, cầm giọt chân thủy trong tay phá không bay lên khỏi hồ, lựa chọn tùy ý một chỗ bí mật, bắt đầu phân tích thủy tính.

Đằng Huyền thấy thế cảm giác hơi thẹn thùng, vốn cho bản thân sẽ giúp được sư phụ nhưng từ khi nhập trận đến giờ đều do một mình Nhạc Vũ hành động, bản thân còn cần hắn hỗ trợ.

Chỉ một lát sau, trên mặt Nhạc Vũ đã lộ ra nét cười, không chút do dự đem giọt linh thủy và đóa Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm chân hỏa hút vào cơ thể.

Chỉ một nhịp thở, hai luồng linh thủy linh hỏa đã được hắn hút vào trong phù trận đan điền, tiếp đó vận chuyển từng phù trận thủy hỏa.

Một luồng sóng tinh hoa thủy hỏa cực kỳ thuần tịnh vọt lên từ hai phù trận, Nhạc Vũ lặng yên vận công, nhanh chóng đột phá Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng thứ hai mươi.

Tiếp đó hắn lấy ra mấy bình nhỏ, dung nhập hết số hỏa diễm và linh dịch trong đó khiến phù trận thủy hỏa bên trong lại điên cuồng vận chuyển.

Vào lúc khó khăn tiếp cận được điểm đột phá, Nhạc Vũ quát nhẹ một tiếng rồi tán đi phần tinh hoa Ngũ Hành còn sót lại, dừng lại ở ngưỡng cửa Đại Tiên Thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ hai mươi mốt.

Hắn mở mắt ra thì con ngươi màu hoàng kim đã chuyển thành vừa màu thiên lam vừa màu đỏ thẫm, pháp lực hai hệ thủy hỏa bạo tăng, cơ hồ không thể áp chế, một hồi lâu sau mới dần yên lặng.

Đằng Huyền cũng cảm giác khí tức Nhạc Vũ mạnh hơn trước vài phần, cũng càng cường bạo thì vừa mừng rỡ vừa lo lắng, quay đầu nhìn lại thì thấy Nhạc Vũ chợt động:

- Đến rồi!

Hồn niệm Đằng Huyền vẫn bị thế giới này áp chế, đang cảm thấy khó hiểu thì đã thấy hai đạo quang hoa đột nhập vào hồ.

Quang hoa người đi đầu cuồn cuộn mênh mông, ẩn ước có lôi mang, khí tức cường liệt, người đi sau kém hơn nhưng cũng cực kỳ khí thế.

Sau khi đi vào cả hai đều nhíu mày nhìn vào chỗ sâu trong đáy hồ.

- Thái Thanh Huyền Tiên!

Đằng Huyền vừa liếc qua đã đoán được tu vi người đi đầu, xem tướng mạo thì chắc là một tu sĩ của Xiển Giáo. Người này vừa nhìn qua đã tái nhợt gầm khẽ:

- Quả nhiên là đã bị người vượt trước một bước,

Hắn dừng lại, quay đầu nhìn về chỗ thành động bị cự đao canh kim của Nhạc Vũ chém ra lộ vẻ nghi hoặc:

- Người này rốt cuộc là ai? Dám lớn mật đem sát trận phá đến tận đây khiến trận đồ mà chúng ta xác định vất vả trăm năm mất đi tác dụng!

Dường như phẫn nộ đến cùng cực, hắn rên lên một tiếng rồi lấy ra một tấm gương đồng tế lên chiếu chung quanh, Đằng Huyền lập tức nhắm mắt tụ khởi một đạo Thái Hạo Chân Ngôn Chúc Chiếu thần quang nhưng hồi lâu vẫn không thấy đối phương có động tĩnh gì, mở mắt ra đã thấy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1028: Thời gian dị năng

Tổng cộng vài lần, trước sau đều tìm đến, cũng giống như hai tu sĩ của Xiển giáo trước đó, trên mặt đều mang theo vẻ tiếc nuối thống hận, đều tự lấy ra tiên bảo chiếu xuống quan sát hang động dưới lòng đất.

Mỗi khi Đăng Huyền đều cho rằng hai người bọn họ sẽ không còn cơ hội tiếp tục ẩn thân, nhưng mấy người kia đều không nhìn thấy được họ, sau đó liền rời đi.

Nhạc Vũ từ đầu tới cuối luôn nhắm mắt tĩnh tọa, hỗ trợ vận chuyển Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Khí trong cơ thể.

Dần dần, tuy còn chưa hoàn toàn hòa hợp thông suốt, nhưng miễn cưỡng khống chế đã không thành vấn đề.

Tiếp theo ngay sau đó, trong lòng bàn tay Nhạc Vũ hiện lên một đóa bạch sắc hỏa diễm.

- Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa này sau khi luyện hóa, quả nhiên có thể khống chế lòng người…

Ánh mắt Đăng Huyền sáng lên, biết chỉ bằng vào Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa tự nhiên không có kỳ hiệu giấu diếm mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ, nhưng nếu có thêm Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, hai loại hỏa diễm có khả năng huyễn pháp cùng kết hợp, thực sự có thể khống chế được lối suy nghĩ của người khác. Nếu nằm trong tay Nhạc Vũ, chỉ sợ cho dù là Đại La Kim Tiên cũng phải bị ảnh hưởng trong trình độ nhất định.

Đem Tiên Thiên Ba La Thần Diễm phát ra trong tay, hai loại bạch sắc linh diễm thử thăm dò dung hợp cùng một chỗ, dần dần sinh ra một loại hỏa diễm màu trắng xen lẫn vàng, lấy Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa làm chủ yếu, Tiên Thiên Ba La Thần Diễm làm phụ, vô số hình tượng hão huyền liền do hỏa diễm làm trung tâm khuếch tán lan tràn ra ngoài.

Đằng Huyền chỉ liếc mắt nhìn liền cảm thấy tâm thần hỗn loạn, liền nghiêng đầu nhìn sang nơi khác.

Nhạc Vũ lớn tiếng cười to, thu hồi lại linh diễm tiếp theo từ trong Khuy Thiên Châu lại truyền ra một đạo khí tức bắn ra xa, sau đó khóe môi hắn không khỏi gợn lên.

- Quả nhiên!

Ngay sau đó liền nhìn thấy hai đạo quang ảnh nhảy vào trong khu vực này, chính là hai tiên tu của Xiển giáo mới rời đi không lâu.

Đằng Huyền vừa cau mày, khí tức của Nhạc Vũ đã âm âm bạo phát.

Hắn tiện tay trảo tới, đem Thiên Ý kiếm cầm trong tay, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, hai môn kim hệ thần thông trong nháy mắt đã được thúc giục tới mức tận cùng.

Nhân kiếm hợp nhất mang theo kiếm ý vô tận bỗng dưng lấy xu thế trước nay chưa từng có nổ bắn ra thành trăm ngàn đạo kiếm quang, giăng lưới trong phạm vi ngàn vạn dặm, toàn bộ linh lực giờ phút này đều nén trong kiếm quang, đều trở thành lôi lực cương kình.

Đằng Huyền vốn đã chuẩn bị thúc giục Thái Hạo Chân Ngôn Chúc Chiếu Thần Quang, lúc này trong lòng chợt động, đem yêu lực tụ tập trong cơ thể toàn bộ thu trở về.

Trong mắt phát sáng, nhận ra đây chính là một thức kiếm quyết không được trọn vẹn ghi chép trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Lúc này Nhạc Vũ đã bổ túc đầy đủ toàn bộ, so sánh với phong cách của lão giả kia khi biểu thị ôn hòa, trong vẻ nhẹ nhàng cuốn động thiên địa kiếm thế, hoàn toàn khác xa với vẻ cuồng liệt bá tuyệt, kết hợp cùng kiếm ý sắc bén như hủy núi diệt sông, không gì không phá được.

Vị Thái Thanh Huyền Tiên cảnh kia phản ứng cũng cực nhanh, cơ hồ lập tức tế ra mặt gương đồng ngăn đón ngay trước người.

Tay hắn niết ấn quyết, thúc giục đạo pháp liên tục tạo ra mấy tầng bạch sắc bích chướng cản trở mở ra trước người.

Sau đó khi màn kiếm quang bao phủ, bạch quang bích chướng trùng điệp lại biến thành yếu ớt như giấy, chỉ trong nháy mắt đã vỡ tan.

Chỉ có mặt gương đồng lóe ra một tầng thanh sắc linh quang, ngăn trở huyết sắc kiếm quang giằng co thêm chốc lát, cuối cùng thanh quang cùng màn kiếm quang đã không cách nào phân biệt rõ ràng. Ngay sau đó Nhạc Vũ bỗng dưng quát to một tiếng, "oanh", âm ba nứt toác chấn triệt hồ lớn sâu mấy ngàn vạn trượng, làm mặt nước nổi cơn sóng gió cuồn cuộn không dứt.

Ngàn vạn tia kiếm quang bị Nhạc Vũ thao túng đồng thời nhấc lên cơn sóng gió động trời như mưa rền gió dữ, đánh mạnh lên gương đồng, bị hất văng trở về, làm hai Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ liền bật lùi lại hơn mười vạn trượng.

Tiếp theo nghịch thiên kiếm quang mạnh mẽ chớp lên, chỉ một kiếm liền xuyên thủng gương đồng, kiếm thứ hai liền đem vị tu sĩ Huyền Tiên của Xiển giáo chém thành hai đoạn, kiếm thứ ba cũng trực tiếp phá vỡ bổn nguyên, chém nát tàn hồn lạc ấn.

Theo kiếm quang chợt khởi, vị Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ còn lại cũng bị Nhạc Vũ trảm dưới kiếm chỉ qua thời gian chừng nửa lần hô hấp.

Trên mặt Đằng Huyền vừa hiện lên tia mỉm cười, mà vị Chân Tiên vừa từ phía sau tìm đến mới nhảy xuống đáy hồ, vẻ mặt đầy giật mình mang theo kinh ngạc khôn cùng.

Nhạc Vũ thu lại kiếm quang, tiếp tục nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo bạch quang chém thẳng tới, canh kim linh lực bị thúc đẩy tới mức tận cùng, bao trùm trên đầu mũi kiếm. Chỉ nghe một tiếng vang "phốc" thật nhỏ, đã xuyên thủng hai kiện bảo vật phòng thân của vị Thái Ất Chân Tiên kia, xuyên qua cơ thể, bám theo huyết vụ đầy trời, canh kim kiếm khí lưu lại bên trong bỗng dưng nổ bạo, toàn bộ thân thể đều hóa thành bột mịn không còn chút sinh cơ.

Nhạc Vũ cười lạnh, trảo tới, liền đem hai giới chỉ cùng một lệnh bài thu lại, một trương đạo phù tính cả gương đồng bị xuyên thủng kia nắm vào trong tay.

- Tiên Thiên tam phẩm huyễn thuật bảo vật không ngờ còn khả năng phòng thân

mạnh mẽ bực này, thật sự là đáng tiếc.

Sớm biết được vật này tốt như vậy, khi nãy cho dù phiền toái thêm một chút, kéo thêm một chút thời gian hắn cũng muốn dùng Ngũ Sắc Thần Quang bắt lấy vật này.

Giờ phút này tuy chém giết hai người kia thật nhanh, nhưng linh bảo hiếm có cũng đồng thời phải hủy bỏ.

Lắc nhẹ đầu, thu hồi gương đồng, Nhạc Vũ lại nhìn lệnh bài cùng đạo phù trong tay.

Lệnh bài có hình thức giống như Phá Giới Lệnh, cũng giống như Phá Giới Phù hắn dùng vài ngày trước, nhưng lại có thêm chữ "Ngọc Thanh", công hiệu vượt hơn Phá Giới Phù, có thể kéo dài gần một canh giờ.

Xem xong trương phù Nhạc Vũ liền thu vào tu di không gian, sau đó vung tay đem Phá Giới Phù đưa cho Đằng Huyền. Đằng Huyền vô cùng vui mừng đón vào trong tay, ở trong thế giới này phân nửa thực lực đều bị thiên địa chặt chẽ áp chế, vốn luôn cảm thấy vô cùng biệt khuất.

Có được Phá Giới Phù, một thân thông thiên pháp lực hiện giờ ít nhất có thể sử dụng được bảy thành.

- Đáng tiếc, người này cũng thông minh, còn đoán ra ta ở lại đây chờ người khác rời đi mới quay lại tìm, chỉ là đáng tiếc hắn quá mức tự tin nên bỏ luôn tính mạng mình.

Nhạc Vũ nhìn nhìn thân thể tàn phá của Thái Thanh Huyền Tiên còn đang cố gắng khôi phục lại, khẽ lắc đầu liếc nhìn lên vách động bị kiếm khí của hắn lan đến biến thành hoang tàn khắp nơi.

Ngay lập tức lại đánh ra mấy đạo hỏa diễm, đem dấu vết chiến đấu còn sót lại cùng thân thể tàn phá của Huyền Tiên kia toàn bộ thiêu hủy, thúc giục ấn quyết thi triển kỳ môn độn giáp thuật đem thiên cơ nơi này che phủ.

Không tiếp tục dây dưa, liền cùng Đằng Huyền theo một phương hướng khác phi độn rời khỏi lòng đất.

Ngay khi hai người vừa rời đi không lâu, liền lục tục xuất hiện thêm mấy đạo quang hoa đáp xuống, liếc mắt nhìn chung quanh một lúc, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị, lại tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng không thu hoạch được gì.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền đã phi độn tới phía tây Tiên Thiên sát trận, mạnh mẽ phá trận, liên tiếp xuyên qua bốn mươi tầng Huyền Vũ Cương Tham, gần trăm hang động hoàn toàn đả thông mới thu liễm lại.

- Xu thế linh lực của Tiên Thiên sát trận quả nhiên thay đổi không ít.

Hạ xuống trên một tảng đá lớn, trong mắt Nhạc Vũ tràn đầy suy tư.

Đem Huyền Vũ Cương Nham đánh xuyên, linh trận biến hóa càng nhiều, cùng kết quả hắn suy diễn ra sai biệt càng lớn.

Tới giờ phút này ngay cả hắn cũng không thể không tạm thời dừng lại, dùng Khuy Thiên Châu cẩn thận quan sát linh lực mạch lạc cùng trung xu then chốt biến hóa của Tiên Thiên sát trận, phải tìm hiểu rõ ràng vấn đề bên trong.

Càng suy diễn hắn càng cảm thấy bên trong ẩn chứa thật nhiều huyền cơ.

- Tới đây đúng thật là phiền toái, khí cơ trong linh trận đã hỗn loạn, nếu không mấy ngày sau cũng không khó khăn củng cố.

Đằng Huyền nghe được cảm thấy biệt khuất, thầm nghĩ trên thế gian này nào có ai phá trận giống như Nhạc Vũ? Người ta đều hận pháp trận đừng biến hóa quá nhiều mà phải càng ít mới càng tốt hơn.

Nhạc Vũ chợt mỉm cười nói tiếp:

- Không gì hơn cái này, ít nhất hai kiện linh bảo kia cũng không sợ bị người nhanh chân đến trước, chờ hai chúng ta trở về có lẽ còn có thể nhảy vô giúp vui một chút.

Đằng Huyền nghe vậy sực tỉnh, liền hiểu ra mới vừa rồi Nhạc Vũ không phải là quá tự tin kiêu ngạo, chỉ sợ là do hắn cố ý làm như thế.

Kết cấu của Tiên Thiên sát trận đại biến, cảm giác khó khăn không chỉ có Nhạc Vũ cùng mình, e rằng chư tông chư phái giờ phút này chỉ sợ đã đem thủ phạm

Nhạc Vũ căm thù tới tận xương tủy.

Đằng Huyền bật cười, tiếp theo chỉ thấy Nhạc Vũ quay đầu nói:

- Đồ nhi, lần này sợ rằng cần nhờ vào ngươi…

Đằng Huyền thoáng gật đầu, điểm vào mi tâm, toàn bộ thân hình hóa thành một hỏa xà gần một xích, lại triển khai thiên địa pháp tướng, thân hình liền bành trướng tới trăm trượng mới mở ra mười tám đôi hỏa dực.

Đợi đến khi Nhạc Vũ hạ xuống đỉnh đầu, Đằng Huyền lập tức mở ra hỏa dực, trong mắt hiện ra phù trận huyền ảo, đồng thời xoay tròn thân hình, hóa thành một đạo kim sắc ti tuyến dựa theo Nhạc Vũ chỉ thị lưu động xuyên qua bên trong những hang động.

Thân ảnh như thật phi thật, như hư phi hư!

Chúc Long thần thông có một bộ phận chính là độn pháp dị năng thời gian, tuy không thể so với Côn Bằng cùng Tam Túc Kim Ô, nhưng trong Yêu tộc cũng được xem là nhân tài kiệt xuất.

Giờ phút này sau khi bị Đằng Huyền cắn nuốt, cũng thật mạnh mẽ, tuy xuyên toa bên trong Tiên Thiên sát trận lại hoàn toàn không gặp việc gì, cũng không bị ảnh hưởng.

Cho dù xúc động cấm chế thường thường nhờ vào thời gian sai biệt nên khi nổ bạo thì hai người cũng đã sớm bình yên rời đi.

Luôn luôn hướng theo phía tây phi độn ước chừng chín canh giờ Đằng Huyền mới hao hết yêu lực, hóa thành hình người, trên mặt hiện ra vài phần mệt mỏi. Tuy độn pháp này thật huyền diệu, nhưng tiêu hao thật to lớn, ngay cả thân thể yêu thú cũng không sao chịu nổi.

Nhạc Vũ thấy thế mỉm cười, không hề dừng lại, lấy pháp lực mang theo Đằng Huyền tiếp tục xông vào.

Ngũ Sắc Thần Quang liên tục bắn ra, phá vỡ toàn bộ Tiên Thiên cấm chế, không bao lâu đã nhảy vào một cửa hang thật lớn, sau đó xuất hiện trước mặt hắn là một hang động thiên nhiên vô cùng khổng lồ.

Ngay trung ương chính là ngũ sắc quang hoa mà hắn vô cùng quen thuộc, lúc này Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền lập tức dao động

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1029: Tiên thiên kỳ kinh

gũ sắc quang hoa lẳng lặng phiêu phù cách ba ngàn trượng, vừa vặn bị Tiên Thiên sát trận mạnh mẽ hạn chế hội tụ ngay địa phương này.

Nhưng bởi vì linh trận biến đổi quá lớn, đoàn ngũ sắc quang hoa không còn bị ràng buộc như trước đó.

Có thể dùng mắt thường nhìn thấy được tia Hỗn Độn Khí đang từ từ xói mòn. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

- Quả nhiên là Tiên Thiên Hỗn Độn Khí!

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn đoàn Hỗn Độn Khí, liền thu hồi ánh mắt nhìn sang địa phương mà hồn niệm của hắn cảm giác được còn có mấy cỗ khí tức thật mạnh mẽ.

Chỉ thấy một lão ẩu mặc trang phục dài màu đen như mực tay cầm long đầu trượng, một huyền sam lão giả đang phân hai bên trái phải đoàn Hỗn Độn Khí, từ xa xa giằng co lẫn nhau, khi thấy Nhạc Vũ tiến vào đều giật mình nhìn sang.

Vừa thấy tướng mạo Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền, thần sắc cả hai liền biến đổi, lộ ra vẻ cảnh giác.

Mỗi người đều tự tế ra tiên bảo, phảng phất như cực kỳ kiêng kỵ đối với hai người vừa xuất hiện.

Nhạc Vũ cũng không dây dưa với họ, đang đau lòng vì Hỗn Độn Khí bị xói mòn, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn lên một chỗ phía trên, liền đem một bàn tay biến hóa thành kim sắc long trảo, lớn chừng mấy vạn trượng, hướng đoàn ngũ sắc quang hoa chộp tới.

Hai người trong hang vừa nhìn thấy nhất thời vừa sợ hãi vừa tức giận, lão ẩu trực tiếp ném ra một kim trâm, hóa thành trâm kiếm hướng Nhạc Vũ đâm thẳng tới.

Huyền sam lão giả tế ra hai thanh đồng binh qua, một trái một phải, cương khí sắc bén hướng long trảo của Nhạc Vũ đánh tới.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không né tránh, ngược lại long trảo còn bành trướng hơn mấy lần.

Chỉ trong chốc lát vô số hoa lửa sáng rực bên trong hang động, trên lớp long lân long trảo bị hai thanh đồng binh qua xẹt ngang qua, chỉ tạo ra chút dấu vết, mà trâm kiếm lại bị trực tiếp đánh bay.

Nhạc Vũ cười vang, một tay chộp lấy đoàn Hỗn Độn Khí trên không trung, dùng pháp lực nhiếp hút khiến đoàn Hỗn Độn Khí đình chỉ xói mòn.

Tâm niệm chợt động, vừa định đem đoàn Hỗn Độn Khí thu về liền thấy lão ẩu vẫn chưa chịu buông tha, đang dùng long đầu trượng đánh tới, vừa đi được nửa đường liền hóa thành một cự long dài chừng ba mươi lăm vạn trượng, thanh thế hùng hồn mở ra miệng lớn như chậu máu hướng chỗ hai người Nhạc Vũ đang đứng phun ra kim viêm hỏa diễm.

Lão giả cũng không chịu bỏ qua, tế ra một kim sắc phù bàn nhô lên cao, phiêu phù cách đỉnh đầu chừng ba trượng, vô số phù văn màu vàng giống như suối nước chảy tràn xuống dưới.

Miệng hắn niệm chân ngôn, tay niết ấn quyết, chỉ một thoáng vô số kim phù huyền ảo hội tụ, ngưng tụ ra một kim sắc cự kiếm, trong miệng hắn cũng đồng thời quát lớn.

- Thái Vi Thiên Phủ Huyền Xu Pháp Kiếm, trảm cho ta!

Kim sắc cự kiếm bay vút lên không trung, bành trướng lên tới hơn mười vạn trượng, mạnh mẽ đánh xuyên tiên thiên cấm chế trùng điệp nơi này, mang theo vô số ngũ hành phù pháp thẳng chém xuống.

Đều là thanh thế huy hoàng, phảng phất như muốn nổ tung thiên địa, Nhạc Vũ thấy thế cũng hừ lạnh một tiếng, hai người này mặc dù đều là Thái Thanh Huyền Tiên cảnh, nhưng rõ ràng cho thấy dùng phương pháp bàng môn chứng đạo, thực lực so với người trước kia còn không bằng.

Nếu giờ phút này hắn toàn lực ra tay cũng không cần dùng bổn sự nào khác, chỉ dùng Thiên Ý kiếm chỉ một chiêu liền có thể chém giết hai người bọn hắn.

Tiếp theo ngay sau đó, hắn lại nghĩ tới "thân phận" giờ phút này của mình, bỗng dưng trừng hai mắt, sát ý mênh mông cuồn cuộn tràn đầy, long nhãn chợt lóe, đồng thời một tiếng long ngâm chấn động thiên không.

- Ngươi dám lấy long hồn luyện khí, thật lớn cẩu đảm!

Thân hình hắn liền bành trướng, lập tức hóa thành một long thân bốn mươi lăm vạn trượng khổng lồ, chỉ một trảo liền đem kim viêm mà cự long hư ảnh vừa bắn ra một chưởng đánh bay.

Sau đó chân phải phía trước ngưng tụ thành một đoàn cửu sắc linh quang từ từ khuếch tán ra ngàn trượng, thanh thế cùng đạo pháp tầm thường cũng tương đương, nhưng khi xuất hiện liền khiến hai người kia đều hít sâu một hơi rét lạnh.

Bên trong cửu sắc linh quang trong lúc mơ hồ rõ ràng lộ ra lực lượng diệt thế thời hỗn độn sơ khai, một tia khí tức phát tán uy hiếp hết thảy, làm cho kẻ khác cơ hồ không thể nhúc nhích.

- Tổ Long thần thông, chết cho ta!

Cửu sắc linh quang bành trướng đến mức tận cùng, trong mắt lão ẩu tràn đầy vẻ lo sợ bất an, mơ hồ còn lộ ra ý cầu khẩn.

Nhạc Vũ không hề có chút ý thương hại, ánh mắt lãnh khốc tới cực điểm chụp tới, trực tiếp đem toàn bộ thân hình lão ẩu phong ấn bên trong cửu sắc linh quang, tiếp theo liền dùng lực lượng diệt thế bên trong trực tiếp xoắn nát.

Ngay sau đó trên bầu trời truyền ra một tiếng ầm ầm nổ vang, bên trong mắt trái của Đăng Huyền bắn ra một đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang, chỉ một kích oanh ra liền đem phù kiếm trên không trung hoàn toàn tán vỡ.

Thân hình hóa thành một đạo kim sắc lưu quang vượt qua khoảng cách phạm vi hơn mười vạn trượng, liền xuất hiện sau lưng huyền sam lão giả, trong mắt lại lộ ra kim sắc quang hoa, trong mắt phải hiện lên một đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang đem kim sắc phù bàn oanh vỡ.

Tiếp theo sau một bàn tay trảo tới, lãnh khốc xuyên vào trong cơ thể lão giả kia thẳng qua lồng ngực.

Còn chưa đợi huyền sam lão giả kịp phản ứng, Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang không biết đã tăng thêm bao nhiêu lần uy lực đã hừng hực dấy lên hỏa diễm, đem thân thể của lão giả đốt thành tro tàn.

Nhạc Vũ vẫy tay đem long hồn pháp trượng chiêu tới trong tay, tiếp theo lạnh lùng nhìn lên phía trên, chỉ cảm thấy cỗ khí tức khi nãy đang nóng lòng muốn thử giờ phút này lại đang điên cuồng thối lui.

Chỉ trong nháy mắt hồn thức của hắn đã không còn cảm ứng tới.

- Người này thật biết thời cơ!

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ khẽ nhíu mày:

- Người này có Hành Thổ độn pháp cao minh, tuy chỉ có Thái Ất Chân Tiên cảnh giới nhưng một thân thực lực chỉ sợ còn mạnh hơn hai Thái Thanh Huyền Tiên liên thủ, lại không biết có lai lịch ra sao?

Độn pháp của người này thật thần dị, ngay chính Nhạc Vũ giờ phút này cũng không nắm chắc có thể lưu lại hắn, lấy Diễn Thiên Châu suy diễn, chỉ đạt được chút ít tin tức, mơ hồ tính ra được người này cũng có quan hệ với Xiển giáo.

- Xem thổ hệ thần thông kia, chẳng lẽ là đệ tử nhập thất của Cụ Lưu chân nhân?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, bỏ qua tạp niệm, lại dùng hồn thức cảm giác chung quanh, chỉ cảm thấy bốn bề đã vắng lặng liền dùng miệng khẽ hấp, nuốt đoàn ngũ sắc quang hoa vào trong bụng.

Đoàn Hỗn Độn Khí vừa vào trong đan điền lập tức bị Ngũ Hành kiếm trận mạnh mẽ dung hợp, từng thanh phi kiếm lóe ra linh quang sáng lạn, Âm Dương Ngư trận đồ cũng không ngừng biến hóa, ở bên ngoài càng thêm mở rộng vô số phù triện.

Ban đầu Nhạc Vũ còn chưa để ý tới, thẳng đến khi phù triện dần dần thành hình mới kinh ngạc ngây người.

- Đồ án này chính là Tiên Thiên Bát Quái…

- Bên ngoài đồ án Âm Dương Ngư lại là Càn, Khôn, Tốn, Đoái, Cấn, Chấn, Ly, Khảm tám quẻ tượng đồ văn đều do ngũ hành phù triện hình thành, chất chứa thiên địa ảo diệu vô tận!

Trong lòng Nhạc Vũ chợt cả kinh, tiếp đó liền vui mừng, biết trận đồ hình thành có nghĩa là kiện Hồng Mông chí bảo đã thành hình được hơn phân nửa.

Chỉ tiếc Hỗn Độn Khí thật sự quá ít, tám quẻ tượng chỉ vừa thành hình, còn chưa củng cố, ngũ sắc quang hoa vừa dung hợp vào đã tan biến hết.

Linh quang năm thanh Ngũ Hành phi kiếm lại trở nên ảm đạm, khôi phục lại bộ dáng ngày thường, vẫn chưa thể đột phá được phẩm cấp.

Nhạc Vũ lắc đầu cười khổ, nguyên lai hắn đã nghĩ còn có thể lưu lại được một ít để chữa trị những tiên thiên linh bảo như Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cùng Côn Luân Kính, nhưng hôm nay chỉ là Ngũ Hành kiếm trận thôi đã giống như động không đáy, làm sao mà đủ?

Long hồn cự trượng kia hắn cũng không có hứng thú, bốn phía đã không người hắn cũng không cần tỏ ý tứ bảo vệ "đồng tộc", liền dùng Ngũ Sắc Thần Quang đem hồn thức ấn ký bên trong toàn bộ hủy diệt, liền tiện tay ném vào trong Diễn Thiên Châu.

Nhưng Đẳng Huyền đưa tới kim sắc phù bàn lại làm hắn kinh ngạc, không cần phân tích đã biết vật này thật bất phàm.

- Vận khí thật tốt, là Tiên Thiên Đạo Kinh…

Phù triện trên phù bàn rõ ràng đều là tiên thiên sinh ra, khi vũ trụ mới sơ khai, cũng giống như Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng Hà Đồ Lạc Thư, cũng đã là vật tiên thiên được ghi chép trong đạo điển.

Lẽ ra chất liệu là tiên thiên nhất phẩm nhưng không có khí linh, không khả năng đả thương người nên cũng không thể luyện hóa hay suy tính thôi diễn thiên cơ như Hà Đồ Lạc Thư.

Nhưng giá trị lớn nhất là khắc lục phù triện, cũng như huyền sam lão nhân vừa

rồi, mượn lực của nó sử dụng phù pháp, tuy hạ xuống tiểu thừa nhưng đồng dạng cũng uy lực phi phàm.

- Thái Vi Huyền Xu Cảm Ứng Chân Kinh sao?

Nhạc Vũ vỗ về phù bàn một lát, đột nhiên trong lòng khẽ động, tiến vào một loại cảm giác như thiên nhân cảm ứng, mơ hồ có thể hiểu được tương lai khó lường.

- Tiên Thiên Đạo Kinh này có thể hậu đại giáo kinh giảng nghĩa đi…

Trong miệng không nhịn được thốt ra lời này, lại rõ ràng dẫn dắt được thiên địa giao cảm, một tia bát kiếp lôi mang liền đánh lên kim sắc phù bàn trên tay Nhạc Vũ, nhấp náy ra một vầng sáng lạn chui vào trong cơ thể hắn, lưu lại trên Ngũ Hành kiếm trận.

Nhạc Vũ chợt bừng tỉnh, trước tiên dùng thuật nội thị nhìn vào bên trong đan điền của mình.

Chỉ thấy kim sắc phù bàn yên tĩnh phiêu phù cùng thần hồn của hắn loáng thoáng như có chút liên hệ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ cũng có điều ngộ ra.

- Nguyên lai vật này thực sự không phải hoàn toàn không có linh trí, đây là muốn mượn lực của ta tuyên dương tín niệm đạo kinh, ngưng tụ khí linh sao?

Nhạc Vũ cũng vui vẻ làm việc này, nếu như thật sự có thể tụ ra được khí linh, nói không chừng trong tay hắn cũng có thêm được một món tiên thiên linh bảo.

Một bản ghi chép về tiên thiên đại đạo đối với hắn mà nói giống như giúp người trong cơn hoạn nạn.

Nhưng thật không biết trong tương lai hắn có thể tu thành hỗn nguyên, chứng đạo được hay không!

Khẽ mỉm cười, Nhạc Vũ nhìn khắp xung quanh tiếp theo vẫn chưa có ý rời đi mà phi thân lên vị trí khi nãy Hỗn Nguyên Khí bị phong tỏa.

Ngay sau đó hồn niệm của hắn truyền khắp bốn phía, đem Khuy Thiên Châu

thúc đẩy tới cực hạn.

Nơi đây vốn là nơi đông đảo linh mạch hội tụ bên trong Tiên Thiên sát trận, nếu không như thế cũng không khả năng tụ tập được đoàn Hỗn Độn Khí.

Mà mượn dùng linh xu trận pháp, chỉ một thoáng đã tính ra được mấy trận đồ. Ngay khi vừa thành hình trong đầu Nhạc Vũ, khóe môi hắn cũng hiện lên tia cười sáng lạn.

- Trong trận có trận sao? Thì ra là thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1030: Giận chiến tam tiên

Tìm hiểu rõ linh lực trung xu trong linh trận, trước đó những bộ phận bên trong Tiên Thiên sát trận còn chưa cách nào tính ra hiện tại chỉ dùng hai khắc thời gian Nhạc Vũ đã thăm dò được rõ ràng.

Còn lại chỉ có hai vị trí hạch tâm nhất của Tiên Thiên sát trận, phải quan sát kỹ tại hiện trường mới có thể biết được toàn bộ liên kết của sát trận, như vậy đối với hắn mà nói không còn gì khó khăn.

Từ giữa không trung hạ xuống, Nhạc Vũ có chút tiếc nuối liếc mắt nhìn về chỗ cũ.

Đáng tiếc nơi này hiện thế quá sớm, nếu đợi thêm một thời gian nói không chừng sẽ có thể ngưng tụ thành một tiên binh nhị phẩm thậm chí là nhất phẩm linh bảo, uy lực còn cao hơn hai hung trận tận sâu bên trong.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt tiếp tục dùng Khuy Thiên Châu cảm giác khắp xung quanh, tuy không thiếu linh vật nhưng không có thứ gì làm cho hắn hứng thú, ngược lại ở xa xa lại có một cỗ khí tức quen thuộc đang tiến tới làm hắn thoáng cau mày.

- Là người vừa rời đi sao? Khí tức này lưu động lại có chút không đúng, hắn là hắn gọi người tới giúp đỡ đi?

Khẽ cười lạnh, Nhạc Vũ cũng không chút do dự, thân hình hóa thành một đạo kim quang cùng Đẳng Huyền bay qua sát trận hướng ngay trung ương phi độn tới, nhưng thuật độn thổ của người kia cũng không hề kém hơn tốc độ của hắn.

Tựa hồ cũng có thứ gì đó tương tự như Khuy Thiên Châu nên có thể cảm giác được mạch động linh lực bảo vật, vì thế xa xa đuổi theo hai người không bị bỏ rơi.

Lúc bắt đầu, Nhạc Vũ vẫn duy trì thái độ bình thường, tùy tiện cho bọn hắn đi

theo, nhưng nếu như bọn hắn cảm thấy không có cơ hội thừa dịp công kích, cũng sẽ chán nản thối lui, nhưng khi bị dây dưa mãi hắn cũng cảm thấy vô cùng phiền toái bực mình.

Mỗi khi gặp phải tiên thiên cấm chế nguy hiểm bên trong sát trận thì mấy người kia sẽ hữu ý vô ý tiến sát hai người họ, nhưng khi họ bình yên xuyên qua sát trận lại cố ý tách ra xa thật nhanh.

Nhạc Vũ không khỏi giận quá thành cười, nếu cứ tiếp tục như vậy chẳng phải hắn biến thành người dẫn đường cho bọn hắn?

Hắn liền chọn một địa phương rộng rãi giáng xuống độn quang, gương mặt lạnh lùng nhìn theo phương hướng ba người kia đi tới, trong mắt tràn đầy sát khí.

- Ba vị đạo hữu sao không hiện thân gặp mặt? Các ngươi đi theo bổn vương đã mấy ngày, có chuyện gì cần tìm ta?

Trong vách đá đối diện cũng hoàn toàn yên tĩnh, nhưng cũng không thấy đối phương rời đi, không thấy hiện thân, Đằng Huyền vô cùng tức giận, hai mắt lộ ra kim sắc quang hoa, cuối cùng lại thu liễm, ba tên kia cứ ẩn núp trong vách đá trùng điệp, ngay vị trí cụ thể cũng không tìm hiểu rõ, dù Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang mạnh mẽ như thế nào nhưng đánh không trúng chỉ là vô dụng.

Nhạc Vũ cũng tức giận đến xanh mặt, ngược lại cười lạnh, ánh mắt vô cùng âm u.

- Độn Thổ Thuật của chư vị tuy là thần kỳ nhưng chẳng lẽ cho rằng ta không có cách nào với các ngươi sao?

Bên trong vách đá vẫn không hề có phản ứng, khóe môi Nhạc Vũ âm trầm cười lạnh, sát khí trong lòng nồng đậm dâng tràn nhưng vẫn không nói chuyện, chỉ lâm vào trầm tư.

Chỉ trong chốc lát trong lòng hiện lên thật nhiều ý niệm, tiếp theo một đạo hồn thức càn quét bên trong tu di không gian, khi lướt qua hạt giống của Huyền Huyết Thiên Đằng liền thoáng dừng lại, tiếp đó lại dời đi. Vật này mặc dù tốt nhưng đã theo hắn thời gian thật lâu, thật dễ dàng bị nhận ra lai lịch, nhưng ngay

sau đó trong tay Nhạc Vũ lại hiện ra mấy chục hạt giống màu xanh ném tới trước người.

Tay phải hóa long trảo thật lớn, bên trong trảo tụ tập cửu sắc linh quang, đồng dạng tích súc lên tia khí tức hủy diệt.

Bên trong Tứ Cửu Huyền Công ghi lại đồ án thần long chỉ có đông phương Thanh Long, nhưng khi hắn dựa theo huyền công thúc giục yêu lực biến hóa ra tới lại là một hoàng kim cự long.

Cuối cùng sử dụng thần thông cũng không phải Vạn Tượng Sâm La Quyết Thanh Long mà là Hồng Hoang Tổ Long trong truyền thuyết, đồng dạng cũng đã tiếp cận vô thượng đại đạo, cuối cùng có thể phân tách thành hơn mười loại truyền thừa huyết mạch khác nhau, cũng có thể bước chân vào hàng ngũ đại thần thông như Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp.

Tuy không trọn vẹn cũng không được đầy đủ, đồng dạng uy lực cực thịnh, ngay cả lão ẩu kia có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh cũng có thể nhẹ nhàng giết chết.

Nhạc Vũ cũng tự suy đoán hắn có quan hệ tới Ngũ Hành phù trận trong cơ thể hắn hiện tại, mượn dùng huyết mạch thần long bản thân, có thể tái hiện một bộ phận thần thông diệt thế của Tổ Long năm xưa.

Phía trước nhìn thấy uy lực vượt xa Vạn Tượng Sâm La Quyết, nên hắn muốn thử dùng xem thế nào, nhưng lần này mượn dùng thần thông Thanh Long, cũng phải cẩn thận nghiên cứu một lần mới tốt.

Dùng Khuy Thiên Châu quan sát bên trong cơ thể, pháp lực lưu động biến hóa dù nhỏ nhặt nhất hắn cũng cẩn thận tỉ mỉ, sau đó tiến hành từng bước sửa chữa, chỉ một lát sau cửu sắc linh quang trong tay Nhạc Vũ đã nhanh chóng chuyển hóa, thanh quang u thâm chuyển đổi, hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn về phía vách đá, không chút do dự liền đem thanh quang rót xuống bên dưới chân mình.

Hơn mười thanh sắc đằng mộc thoáng chốc giống như cự long bên trong nền đất lan tràn hướng chỗ ba người kia duỗi tới, mỗi một gốc thanh đằng vừa đi được nửa đường liền nhô ra vô số chi nhánh, phân bố trong phạm vi trăm ngàn vạn trượng, khắp vách đá chung quanh đều nằm trong phạm vi thanh đằng bao phủ.

Bên trong nền đất, ba đạo khí tức cũng không còn cách nào tiếp tục ẩn núp, lập tức giống như thi chạy cùng thanh đằng, vội vàng bỏ chạy về phương nam, Đằng Huyền lắc mình đã thoát ra ngoài bốn mươi vạn trượng, trong mắt bắn ra một đạo kim mang đem phương hướng ba người bỏ chạy toàn bộ cắt đứt.

Trong tầm quan sát của Khuy Thiên Châu, Nhạc Vũ thấy rõ khí tức của ba người kia di động lập tức đổi phương hướng, ngược lại phi độn xuống bên dưới, tiếp tục điên cuồng xuyên toa bên trong khu vực huyền vũ cương nham chung quanh.

Nhưng giờ phút này khóe môi Nhạc Vũ đã khẽ nhếch lên lạnh lùng quát:

- Bọn chuột nhắt không dám gặp người, đi ra cho ta!

Sau một tiếng quát nhẹ, bên trong động quật chấn động lắc lư không ngừng, vô số bùn cát cuồn cuộn tuôn xuống, thanh đằng xuyên toa trong cương nham càng thêm mạnh mẽ, chỉ trong chốc lát đã lan tràn tới khắp bốn phương tám hướng, kéo dài trong phạm vi trăm ngàn vạn trượng, đem ba người kia chặt chẽ vây khốn, mắt thấy sắp bị trói buộc bên trong thanh đằng, một người đánh ra một đạo phù triện, cả ba hóa thành hoàng quang từ bên trong lòng đất phi độn đi ra.

Hai hoàng sam đạo nhân đứng phía trước, người đứng phía sau cùng lại là một người chỉ cao chừng hơn ba tấc, cũng là một hoàng sam tu sĩ, cả ba sắc mặt tái nhợt, trong mắt đều hiện lên vẻ kiêng kỵ.

Trong đó một người lớn tuổi gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, trong mắt nén giận:

- Vạn Vật Sâm La, ngươi là hậu duệ Thanh Long? Có biết lai lịch ba người chúng ta thế nào không? Không e ngại rước lấy tai ương diệt môn cho Long tộc các ngươi?

Nhạc Vũ không thèm phản ứng, trực tiếp thao tác ngàn vạn thanh đằng phân bố khắp nơi không gian, một bộ phận lại xuyên thấu lòng đất, giương nanh múa vuốt biến hóa đủ loại hình dáng nhìn thật khủng bố như muốn cắn nuốt bất cứ ai đến gần.

Khí tức tu sĩ lớn tuổi chợt cứng lại, ngữ khí phóng mềm nói:

- Vật trên thế gian đều do thiên định, người có phúc duyên thâm hậu có thể nuốt

được Hỗn Độn Khí, ứng sát kiếp mà sinh, rõ là thiên định do sư đệ của ta nên lấy được, đạo hữu mạnh mẽ chiếm lấy có ích lợi gì? Lại tự nhiên trêu chọc nhân quả, cuốn vào sát kiếp làm chi, nếu có thể trả về, Giáp Long sơn nhất mạch sẽ vô cùng cảm kích!

- Nhân quả?

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, ngàn vạn thanh đằng bỗng dưng giống như thương đao sắc bén đồng loạt nổ bắn công tới.

Ngay khi hai hoàng sam tu sĩ sắc mặt đại biến, đúng lúc này lại có hai đạo kim sắc quang hoa từ xa xa đồng loạt bắn qua, hai người biến sắc cùng tế ra linh bảo vội vàng chống đỡ.

Giữa không trung ầm ầm nổ vang, linh bảo vỡ vụn thành mảnh nhỏ bao phủ khắp mười vạn trượng xung quanh, đem toàn bộ thanh đằng cắt thành dập nát.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, bản thân hóa thành một đạo kim mang, chỉ trong nháy mắt đã bay tới trước người tu sĩ chỉ cao ba tấc kia, trong tay hắn ngưng tụ ra một tia cửu sắc linh quang chộp tới, vừa lúc đánh tan một mặt thanh thuẫn thành nứt rạn, ngay sau đó thanh thuẫn liền hóa thành vô số mảnh nhỏ nổ bắn tung tóe ra xa.

Đồng thời kình khí mang theo tràn trề cự lực bao phủ khắp phạm vi mười vạn trượng, long thân của Nhạc Vũ sao có thể so sánh với linh bảo, lân giáp vỡ vụn hiện ra vô số vết thương.

Nhạc Vũ vẫn không bỏ qua, một đôi hoàng kim long nhãn vẫn nhìn chằm chằm vào tu sĩ ba tấc kia, sát ý lóe ra trong mắt không ngừng.

Thân hình hắn lại lóe lên, thanh đằng điên cuồng duỗi thẳng bắn tới, gắt gao vây kín tu sĩ kia, khiến cho hắn không cách nào trốn xuống dưới lòng đất.

Móng vuốt của Nhạc Vũ lóe ra cửu sắc linh quang, nháy mắt đã đi tới trước mặt người này, hắn đã có thể rõ ràng trông thấy vẻ tuyệt vọng trong mắt tu sĩ ba tấc kia.

- Người này cũng là ứng kiếp mà sinh?

Trí nhớ thoáng lướt qua ý nghĩ này, sát ý chợt rực lên, không còn nửa phần do dự Nhạc Vũ liền trảo tới, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp thẳng táp xuống, tiếp theo sau trong hư không một thanh thương nhận màu xanh bỗng dưng xuyên phá bay ra, ngàn vạn thương ảnh không chút âm thanh, như nước thổi quét cơ hồ đem trọn long thân của Nhạc Vũ bao phủ bên trong.

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, cửu sắc linh quang lập tức thu hồi chuyển thành bắn ra, móng vuốt vô cùng sắc bén đón lấy thương ảnh, giao kích va chạm không biết bao nhiêu lần, cương phong bắn ra khắp bốn phía, đá vụn bay đầy trời.

Cuối cùng thân hình hắn bay ngược ra, trong miệng phun ngụm máu tươi, vuốt phải cũng ẩn hiện vết rách, nội tâm lại chiến ý dạt dào, chiến lực của người kia ngang hàng với hắn, hiện giờ thân thể hắn cũng đã bị thương nặng, nhưng đối phương chưa chắc dễ chịu hơn hắn.

Nhưng khi Nhạc Vũ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì giận dữ xung thiên, người kia đã lôi cuốn theo tu sĩ ba tấc bỏ chạy vô tung, hai Thái Thanh Huyền Tiên cảnh cũng đã không còn dấu vết.

- Ở bên trong Tiên Thiên sát trận có thể xuyên toa không gian, quả nhiên hảo thần thông, nhưng chẳng lẽ các ngươi nghĩ đến chỉ như vậy thì có thể đào thoát?

Nhạc Vũ khẽ hừ một tiếng, kim sắc cự trảo bỗng dưng xuyên vào hư không phía trước, mở rộng thành ngàn vạn trượng hướng mấy người đang bỏ chạy chụp tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1031: Mạnh mẽ tru diệt

Bên trong hư không vô số kình khí giao phong, long trảo khổng lồ bỗng dưng bắn ra cửu sắc linh quang đem thương ảnh mạnh mẽ xé mở.

Sau đó móng vuốt khổng lồ trực tiếp đem thân hình tu sĩ ba tấc mạnh mẽ xuyên thấu qua!

Hắn đang thúc giục định thúc giục thần thông Tổ Long Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp đem người này hoàn toàn diệt sát, bên trong hư không lại truyền ra một tiếng hừ lạnh tức giận:

- Lớn mật!

Thanh âm kia cũng không biết truyền tới từ nơi nào, nhưng không thể xuyên thấu qua khí chướng trùng điệp mà Nhạc Vũ bố trí, chỉ có thể nổ vang bên trong thời không gió lốc, vô cùng uy nghiêm.

Chỉ một thoáng toàn bộ không gian, toàn bộ thời không loạn lưu đều có bạch quang bắn tới giã lên móng vuốt của Nhạc Vũ, một cỗ canh kim cự lực đâm xuyên qua long trảo của hắn.

Chỉ kém một chút nữa lại bị ngăn trở khiến Nhạc Vũ chưa thể đem tu sĩ ba tấc kia hoàn toàn diệt sát.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ sát khí vô cùng sắc bén, hắn hoàn toàn không cần biết người kia là ai, có phải vì ứng kiếp mà sinh hay không, chỉ bằng Thổ Độn Pháp không kém hơn thần thông độn thổ của tuyệt đỉnh yêu cầm, hôm nay hắn liền tuyệt đối không dung tha người này còn cơ hội sống sót.

Thân hình Đằng Huyền lúc này hóa thành một đầu xà chỉ có ba tấc, chui vào trong hư không, trong mắt hiện ra kim mang, hai đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang bắn tới.

Một đạo đánh tan thương ảnh, một đạo đánh bay hai gã hoàng sam tu sĩ, cả người họ dấy lên bạch sắc hỏa diễm nhất thời không cách nào dập tắt.

Cự trảo của Nhạc Vũ tiếp tục chộp tới, lần này toàn bộ cửu sắc linh quang chỉ hội tụ vào vuốt giữ dài nhất cũng sắc bén nhất, thật dễ dàng đem linh bảo do tu sĩ ba tấc tế lên ngăn cản đánh thành phấn vụn.

Ngay sau đó dư thế không giảm lại thẳng xuyên thân thể tu sĩ ba tấc kia.

Bên trong hư không lại vang lên tiếng hét điên cuồng, tiếp theo một đạo bạch quang xuyên qua hư không, khí thế vô cùng mạnh mẽ sắc bén bắn tới.

Nhạc Vũ lại cười hăng hắc, cố ý vươn móng vuốt kia lên giao kích cùng bạch quang, ngay khi canh kim linh cùng cửu sắc linh quang giằng co lẫn nhau khiến cương kình bạo tuôn, xé mở cả phiến hư không kia, Nhạc Vũ bỗng dưng lại đem đầu móng vuốt dẫn dắt một tia cửu sắc linh quang cùng canh kim khí điểm lên mi tâm tu sĩ ba tấc, chỉ một thoáng toàn bộ thân hình của hắn liền nứt toác thành bột phấn!

Nhạc Vũ lập tức đem một tia ý niệm men theo nguyên hồn của người này thẳng thấu tận sâu trong bổn nguyên, tiến tới tầng thứ năm bị cản trở, tuy chỉ là tầng đơn giản nhất nhưng lại cách lạc ấn của Ngũ Hành kiếm trận của hắn không chỉ một bậc nhưng đã đủ làm Nhạc Vũ kinh hãi, người này tuy chỉ là Thái Ất Chân Tiên nhưng có thể tích lũy sâu dày như vậy, thật sự là vô cùng bất phàm.

Đang muốn hoàn toàn gạt bỏ nguyên hồn của hắn, ngay lúc này có một cỗ hồn niệm tuyệt không kém hơn hắn cũng đồng dạng tràn vào bổn nguyên sâu trong.

Nhạc Vũ đã sớm có sở liệu, cũng không sợ hãi dùng ý niệm bản thân va chạm cùng đạo hồn niệm kia quấy động hư không bổn nguyên hồng hoang, lạc ấn của tu sĩ kia vốn nằm gần trong gang tấc, đã bị hồn niệm của Nhạc Vũ mạnh mẽ công kích tổn hại một bộ phận, hiện tại lại bị hai đạo hồn niệm công kích lan tới càng tổn hại không cách nào chịu nổi, khiến cho đạo hồn niệm kia càng thêm thô bạo, mang theo sát niệm điên cuồng công tới, Nhạc Vũ cũng đã cười vang, thu hồi lại hồn niệm tiếp theo cũng đem kim sắc cự trảo thu hồi.

Đăng Huyền cũng hừ một tiếng, hóa thành một đạo kim mang quay về Huyền Linh Giới, thần tình lạnh như sương hiện ra thân hình bên cạnh Nhạc Vũ.

Tiếp theo vô số thanh sắc thương ảnh cũng phá giới truy kích, Nhạc Vũ không thèm để ý tới vung tay lên, liền có vô số linh đẳng xoay quanh dựng lên, cùng thương ảnh không ngừng giao kích dây dưa, cơ hồ đem thương ảnh vây khốn, khiến cho nó không cách nào di chuyển mảy may, ngược lại còn bị một cỗ cự lực đem thân thương túm vào hàng rào hư không bất phân thắng bại.

Cuối cùng từng phiến thanh sắc đao nhận từ đầu mũi thương tràn ra, đem linh đẳng đánh nát liền vội vàng thối lui trở về.

Ngay sau đó một đạo bạch sắc quang mang thấu xuyên qua giới đánh tới, lần này Nhạc Vũ cũng chưa ra tay, mắt trái Đẳng Huyền bắn ra một đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang, dùng hỏa khắc kim lại đem đạo bạch quang kia hoàn toàn đánh tan.

Tiếp đó phù trận trong mắt thoáng hiện kim mang đánh trả ngược lại chỗ phát ra bạch quang.

Sau đó bên trong hư không xa xa nhất thời biến thành một mảnh tĩnh mịch, hồi lâu sau mới truyền ra thanh âm uy nghiêm của một nam tử:

- Giỏi cho Thanh Long nhất mạch, lần này nếu sư đệ của ta không có gì thì thôi, nếu xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ tới tìm vị tổ tông kia của ngươi giải quyết nhân quả lần này!

Nhạc Vũ cũng không đáp lời, khinh thường hừ một tiếng kéo Đẳng Huyền xoay người rời đi, thanh âm người kia lại tiếp tục truyền đến:

- Hiện giờ ta có việc trong người, cũng không dây dưa với ngươi, đợi có thời gian Dương Hạo này nhất định sẽ tìm các hạ thống khoái một trận chiến, mong rằng khi đó đạo hữu đừng tiếp tục giấu đầu lòi đuôi như hôm nay!

Giờ phút này thanh âm nam tử kia đã bình phục lại trầm ổn, nhưng chiến ý trong lời nói cũng mãnh liệt dâng trào, Nhạc Vũ hơi nhíu mày, chờ khi hồn niệm của người kia hoàn toàn thối lui, lúc này gương mặt hắn mới lộ ra vài phần ngưng trọng.

Đẳng Huyền thấy thế trong mắt lộ ra vài phần khó hiểu, đưa mắt dò hỏi, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, lộ ra ý cười phức tạp:

- Người này cũng là Ngọc Tiên cảnh giới, hơn nữa cũng tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, chiến lực cũng tương đương như ta!

Đồng tử Đằng Huyền lập tức co rụt lại, tu vi của nàng cũng đã tới Ngọc Tiên cảnh, kỳ thật cũng chỉ vừa bước qua được vài tháng thời gian.

Nhưng có Nhạc Vũ chỉ điểm, rất nhiều thường thức trong tiên giới nàng đã dần dần có chút hiểu rõ.

Tự nhiên nàng cũng biết được lấy thân thể Ngọc Tiên lại có chiến lực Thái Thanh Huyền Tiên mang theo ý nghĩa gì.

- Sư tôn, hay là người này cũng có cơ hội dùng lực chứng đạo?

- Dùng lực chứng đạo?

Nhạc Vũ nhàn nhạt cười, bỗng dưng nhớ lại ngày đó lời chú giải của Chúc Long về Cửu Chuyển Huyền Công, khẽ lắc đầu:

- Ta cũng không biết, nhưng người này xác thực có vài phần hi vọng. Nếu bàn về cơ hội, ta tự tin bản thân mình mạnh hơn hắn, thậm chí hai vị tổ sư của ngươi cũng mạnh hơn hắn, chỉ là nếu người này bước qua được Đại La Kim Tiên, hai vị tổ sư của ngươi chưa chắc có thể thắng hắn.

Đằng Huyền lập tức thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hòa hoãn vài phần, lại nói:

- Kỳ thật bản thân đệ tử cảm thấy được tu sĩ ba tấc kia có Độn Thổ Pháp làm cho người ta đau đầu mà thôi, với pháp lực của sư tôn cùng Tuyết nhi sư cô thì không khó khăn đối phó, nhưng đổi lại là đệ tử đối phó mấy người kia đúng là có chút phiền phức, nhiều nhất chỉ có thể thoát thân, nhưng không làm gì được hắn, chỉ sợ như sư tổ mẫu bọn họ thật khó thể phòng bị người kia.

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, thần thông độn thổ của người kia thật sự đủ làm người ta đau đầu.

Một kích không trúng là có thể làm cho hắn chạy xa vạn dặm, nếu hắn có được linh bảo thích hợp, trên thế gian ít có ai có thể khắc chế.

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ nhíu chặt mày nói:

- Vừa rồi ta đã hủy đi sinh cơ của người này, mặc dù Lan giáo có bỏ ra đại giới làm người này sống lại, phỏng chừng cũng phải dùng tới ngàn năm sau sát kiếp giải quyết mới có thể hồi phục lại nguyên hồn của hắn, bất quá nhân vật như vậy Lan giáo có thể dạy dỗ ra một người cũng không thể tạo ra thêm người thứ hai, ngày sau chỉ cần chú ý một chút là được, từ từ nghĩ biện pháp xử lý!

Có chút đau đầu nhu nhu thái dương, nhưng khi nghĩ tới hai loại kim hệ thần thông của Lâm Trác, Côn Luân Tâm Kính Thuật của Băng Thiến, cùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ của Nhiễm Lực ngày sau may ra có thể khắc chế hoặc phòng bị, tâm tình của Nhạc Vũ mới trở nên thoải mái vài phần.

Tiếp theo sau Nhạc Vũ nhìn vào ngón tay phải của mình đã hoàn toàn bị đánh gãy, trước đó khi đánh chết tu sĩ ba tấc kia, hắn phải dùng ngón tay này làm đại giá.

Đồng thời thương thế trong cơ thể cũng khá nặng, dù sao hắn tu luyện hai loại luyện thể thuật tiếp cận vô thượng thần thông, còn đạt tới tầng thứ sáu viên mãn cảnh giới. Nhạc Vũ tuy có Hồng Mông Tử Khí trợ lực tôi rèn thân thể, nhưng người kia cũng xuất thân Xiển giáo, có vô số pháp môn cùng tài nguyên để tăng cường căn cơ.

Nhưng kết quả cuối cùng cả hai bên đều thiệt thòi, giờ phút này tuy trạng huống của Nhạc Vũ nhìn qua như không tệ, nhưng kinh mạch trong cơ thể đã sớm rối loạn, cơ hồ vỡ đoạn từng khúc, vết thương chồng chất, không thể dùng tiên đan dược liệu tầm thường trị thương, may ra chỉ có Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy có thể khôi phục lại.

- Dương Hạo sao?

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, hiện ra vài phần chiến ý mãnh liệt, chỉ nháy mắt sau đã lập tức thu liễm.

Tiếp theo ngay sau đó lại nghĩ tới Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Tuyền Cơ Chân Dịch mà hắn vừa mới luyện hóa không lâu.

Tâm niệm chợt động, hắn liền đem phù trận thủy hệ dị lực truyền khắp trên dưới toàn thân. Ngay sau đó những thương thế liền dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng hồi phục như lúc ban đầu, chỉ sau một lát ngón giữa

bị gãy đoạn cũng hoàn toàn lành lại.

Thể nghiệm cùng quan sát kỳ hiệu dị lực, Nhạc Vũ cảm nhận được hiệu năng đúng là tiên đan bình thường không thể sánh bằng, với cường độ nhục thể của hắn mặc dù là hậu thiên tiên đan tam phẩm chưa chắc giúp được thương thế của hắn lành lặn nhanh đến như vậy.

Đáng tiếc dị lực trong linh thủy này chỉ có giới hạn, một ngày tối đa chỉ có thể chữa trị được một lần.

Mà nếu như bên trong Tiên Thiên sát trận còn gặp được đối thủ có chiến lực như Dương Hạo, vừa nghĩ tới điều này sắc mặt Nhạc Vũ không khỏi thêm ngưng trọng vài phần.

Trên đường đi, vừa suy tư vừa thôi diễn tính toán, cùng Đằng Huyền hướng trung ương linh trận chạy đi, dần dần đã đi tới gần trung tâm tiên thiên đại trận, nơi này đã có thể nhìn thấy được tung tích của một ít tu sĩ, mà có thể vào được tới nơi đây ai cũng là Thái Thanh Huyền Tiên nhất lưu, ít nhất Thái Ất Chân Tiên thì bản thân đều có được pháp lực đại thần thông.

Cũng không nguyện ý tiếp xúc cùng người khác, sau khi cảm ứng xung quanh, trừ phi thật sự là bằng hữu tri giao, nếu không đều cực kỳ ăn ý tránh né lẫn nhau.

Mà Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền còn chưa thật sự đi tới gần, đã cảm giác được sát khí trùng thiên của hai tiên thiên linh bảo…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1032: Phương Trượng Tiên Minh

- Đúng là hung binh!

Nhạc Vũ phiêu phù trên hư không, đem Thái Vi Thanh Lương Chân Dịch cùng Vô Vọng Chân Thủy truyền vào trong mắt bình tĩnh nhìn vào bên trong.

Nơi này cự ly trung ương sát trận ước chừng ba ngàn vạn dặm, ở giữa khoảng cách có vô số hung lệ khí sát phạt, kết hợp canh kim lực tinh thuần, ngưng kết thành loạn nhận, không ngừng quay cuồn cuộn chung quanh.

Thiên Tiên tu sĩ bình thường chỉ cần đến nơi này sẽ bị loạn nhận xuyên thấu.

Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền náu thân nơi này cũng không dùng tiên bảo, nhưng quanh cơ thể hai người ước chừng phạm vi ngàn trượng có một đợt cương khí vô hình khởi động, cho dù loạn nhận va đập thế nào cũng không thể lướt qua được vòng giới hạn kia.

Đằng Huyền đứng sau lưng Nhạc Vũ không xa, lại âm thầm có chút kỳ quái lần này hai kiện linh bảo xuất thế tại Huyền Linh Giới, vì sao sư tôn lại gọi là hung binh? Chẳng lẽ là nói sai lời hay sao?

Hay là hai kiện linh bảo ngay trung ương sát trận thật ra là một linh binh, một tiên bảo?

Có chút khó hiểu nhưng Đằng Huyền cũng không nghĩ sâu xa, thiên tư của nàng vốn không lấy trí tuệ làm sở trường, đại bộ phận trí nhớ hiện giờ đều là trí nhớ hấp thu huyết mạch, có chút không đủ sử dụng.

Dù sao sư tôn nói thế nào thì thế nào, dù nói thế giới là màu đen chăng nữa, nàng nhất định cũng chỉ đi giúp sư tôn, đem toàn bộ màu sắc khác trên thế giới hoàn toàn hủy diệt.

Thật lâu sau, Nhạc Vũ hăng hắc cười, thu hồi ánh mắt, có thể nhìn thấy rõ bên dưới thâm uyên vô tận có một thanh tuyệt thế tiên binh đang vô cùng an bình náu thân ở một nơi cực độ yên ắng, cũng cực độ nguy hiểm, khí tức trầm tĩnh lại làm cho người ta có loại cảm giác như có ngọn núi lửa đang bị đè nén sôi sục bên trong.

So sánh mà nói hai thanh hung binh linh bảo nhị phẩm mặc dù cũng mạnh mẽ hung lệ, nhưng ở trước mặt thanh tiên binh kia phảng phất giống như chỉ là món đồ chơi, không đáng giá chút nào.

Chỉ tiếc dùng long nhãn lực của hắn cho dù hỗn hợp thêm hai loại linh thủy cũng không cách nào hoàn toàn xuyên qua được bích chướng trùng điệp ngăn trở để nhìn thấy rõ bộ dáng của thanh tiên binh kia.

- Xiển Tiệt hai giáo chẳng lẽ vì thanh tiên binh này mà đến?

Trong lòng vừa hiện ra ý niệm này, tiếp theo ánh mắt Nhạc Vũ lại nhìn qua phía đối diện.

Vị kia cũng dùng phương pháp ẩn nấp, nhưng hắn cơ hồ theo bản năng liền có loại cảm giác người vừa rồi cũng nhất định nhìn theo phương vị mà hắn vừa nhìn thấy.

Giữa hai người tuy cách xa không tới sáu vạn dặm, nhưng với pháp lực thần thông của bọn họ mặc dù náu thân trong sát trận cũng có thể vươn tay chạm đến, cũng có thể đánh một trận sinh tử.

Trong lúc mơ hồ hắn cảm giác bên kia có một đạo ánh mắt sắc bén như đao đang nhìn chăm chú, phảng phất như đang đối diện cùng viễn cổ mãnh thú, Nhạc Vũ chỉ cảm giác trong lồng ngực trầm muộn, thân hình bị một cỗ cự lực vô hình thúc đẩy phải rời khỏi hơn mười trượng mới có thể đứng vững.

Mà dưới mặt đất cũng vô duyên vô cớ truyền ra vài tiếng nứt toác nổ vang như sấm rền, vô số cương phong tán khắp bốn phía, cực kỳ đột ngột, làm những Thái Thanh Huyền Tiên khác đều ngạc nhiên.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng dời đi tầm mắt, hắn cảm giác người ở đối diện cũng thu liễm ánh mắt, dù sao trước khi thấy được linh bảo, hắn tuyệt không có dự

tính tái chiến một trận với người kia.

- Xiển giáo có vị Dương Hạo này, lại không biết Tiệt giáo lại tìm người phương nào tới đây? So sánh với Dương Hạo ai cao ai thấp?

Đưa mắt nhìn quanh, ngoại trừ vài vị Thái Thanh Huyền Tiên thực lực bình thường còn chưa vào trong mắt Nhạc Vũ, cũng không thấy được thân ảnh đệ tử nào khác của Tiệt giáo.

Nhạc Vũ liệu định Tiệt giáo phải có đệ tử tinh anh tìm đến, nhưng còn chưa biết đối phương đang ẩn thân ở nơi nào.

Cũng không phải thuật ẩn nấp của người nọ có thể vượt qua được Dương Hạo, nhưng bởi vì đối phương mới cùng hắn đại chiến một trận, vì thế hai bên quen thuộc khí tức lẫn nhau mà thôi.

Không tìm được tung tích của bên Tiệt giáo, Nhạc Vũ bắt đầu chăm chú quan sát những đối thủ cạnh tranh còn lại.

Chỉ thấy trong hơn hai mươi vị Huyền Tiên Chân Tiên, đều có khí tức hai người mạnh yếu không đồng nhất, ngay cả hắn cũng cảm giác thoáng kiêng kỵ, ngoài ra âm thầm cũng không biết có thêm bao nhiêu nhân vật khác mạnh mẽ như hắn cùng Dương Hạo đang âm thầm tiềm phục nơi nào đó.

Ngay khi ánh mắt của hắn xuyên thấu qua lớp Huyền Vũ Cương Nham dày nặng, nhìn thấy một nơi, trong mắt cũng không nhịn được co rụt lại, lộ ra vài phần kinh ngạc.

- Không ngờ là Lâm Đan lão ca?

Ước chừng ngoài vạn dặm, trong một hang động có một huyền sam tiên nhân đang phiêu phù giữa không trung, đồng dạng cũng đang ẩn thân bên trong vô số hung lệ khí sát phạt cùng canh kim linh ngưng kết thành loạn nhận.

Chung quanh trăm trượng quanh người hắn, không hề có chút loạn nhận xâm nhập vào, bình yên phiêu phù nơi đó không nhúc nhích.

Phía sau người này còn có hai Thái Ất Chân Tiên mặc huyền sam, tựa hồ là thân phận đệ tử, sắc mặt vô cùng kính cẩn.

Nhạc Vũ chú ý bên dưới chân người này đang dùng phương pháp Đình Hộ Nạp Thiên ngưng đọng tạo thành trận bàn.

Tổng cộng chia làm thượng trung hạ ba tầng, kim quang lóe sáng, chỉ thấy có mấy ngàn tiên tu đang náu thân bên trong.

Ít nhất cũng là Ngọc Tiên tu sĩ, ngay trung ương chủ trì đại trận là Thái Ất Chân Tiên cảnh giới.

Lâm Đan náu thân bên trong, nhưng sắc mặt lại vô cùng thống khổ, gân xanh không ngừng co giật liên tục không ngớt.

Kỳ thật trừ bỏ mấy người cùng mặc trang phục giống huyền sam tiên nhân kia, những người còn lại đều vẻ mặt vặn vẹo, trong hai mắt vô số phù văn lưu động, phảng phất như đang phải toàn lực tính toán gì đó, một thân pháp lực đều bị đại trận rút ra cung cấp cho huyền sam tiên nhân kia tiêu xài sử dụng.

- Thú vị!

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, lộ ra vài phần cười lạnh, tiếp theo nhìn Đằng Huyền hỏi:

- Huyền nhi, ngươi nói hai người chúng ta nếu ở trong sát trận này ra vào tự nhiên, có thể làm cho người ta nghi ngờ hay không a?

Giờ phút này Đằng Huyền còn đang thật rối rắm, trong tay nàng không có được một linh bảo nào hợp ý có thể sử dụng, thời gian nàng thành tựu Thái Ất Chân Tiên quá ngắn, căn bản không có thời gian tế luyện ra một món linh bảo bổn mạng, nếu không như thế cuộc chiến vừa rồi không chỉ là tu sĩ ba tấc kia tuyệt không có khả năng còn giữ được sinh cơ, ngay cả hai gã hoàng sam Huyền Tiên cũng tuyệt đối khó thể thoát được tính mạng trong tay nàng.

Lúc này nàng nghe vậy không khỏi theo bản năng ngẩn ra, ánh mắt mờ mịt hỏi:

- Sư tôn, ngài vừa hỏi gì?

Nhạc Vũ không khỏi thở dài, cũng chẳng thèm hỏi tiếp, dùng pháp lực cuốn theo Đằng Huyền, ngay sau đó hoàn toàn xem thường loạn nhận chung quanh, tế lên

Vạn Tượng Sâm La Pháp, xuất ra một mảnh thanh đẳng thật lớn, đem Huyền Vũ Cương Nham dày nặng tầng tầng mạnh mẽ xuyên thủng.

Hắn rõ ràng đang kích thích Tiên Thiên sát trận tiếp tục biến hóa, mấy trăm kiếm sát mạnh mẽ lợi hại hơn gấp trăm lần từ trong trung tâm sát trận phun bắn ra ngoài.

Khiến cho mấy chục Huyền Tiên chung quanh đều nổi giận đưa mắt quét nhìn sang, cuối cùng lại không làm được gì đành phải đem thân hình rút ra phía sau tới năm vạn dặm tạm lánh phong hiểm.

Nhạc Vũ cũng không chút kiêng nể, xuyên toa một lát đã đi tới trước người huyền sam tiên nhân kia.

Ngay khi người kia vừa giật mình, ánh mắt của Nhạc Vũ ở góc độ không cách nào tra xét liếc mắt qua thân thể Lâm Đan, trước đó ở phía xa nên còn chưa cảm giác được rõ ràng, hiện tại mới nhìn thấy hết thảy trí nhớ cùng tiên lực trong cơ thể Lâm Đan đều bị rút lấy tới cực hạn, thậm chí chỉ cần thoáng tăng lực là thân hình sẽ bị chấn nứt vỡ.

Nhướng mày, trong mắt Nhạc Vũ cơ hồ lập tức ẩn thấu hung quang.

Hắn cùng Lâm Đan kỳ thật cũng không có bất luận giao tình gì, vô luận là chữa trị Tru Tiên Nỗ hay Vân Quang kiếm, nói đến hết thảy cũng chỉ là giao dịch mà thôi.

Nhưng trong lòng hắn cũng có sự so sánh, hắn biết từ trong cuộc giao dịch kia rốt cục mình đã chiếm tiện nghi chỗ tốt thật lớn.

Nếu không phải nhờ có Lâm Đan giúp đỡ, bên trong Tru Tiên Nỗ lại gia nhập thêm vài bảo vật, thậm chí giờ phút này hắn đã có thể thân tử đạo tiêu trong tay Chung Ly Ý.

Nếu bên trong trận bàn kia chỉ có ba ngàn Ngọc Tiên xa lạ thì cũng thôi, hắn không thèm để ý chút nào, chỉ riêng có Lâm Đan, chỉ cần hắn nhìn thấy được thì nhất định không thể để cho Lâm Đan bị người hiếp bức thống khổ như thế.

Huyền sam tiên nhân kia cũng kịp phản ứng, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ cùng Đẳng Huyền, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc:

- Bản tôn vốn là Hạo Nguyên Giới Cửu Thiên Tiên Thành chủ nhân danh xưng Nguyên Kỳ, một trong những chấp sự Phương Trượng Tiên Minh, hai vị là ai, tới đây có ý tứ gì?

Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng, nhìn xuống trận bàn của hắn một thoáng chợt cười nhạt:

- Bảo bối tốt, Tam Giới Tập Linh đại trận, Nguyên Thủy Hàm Nguyên đại trận, Tuệ Nhất Nguyên đại trận ba tòa đại trận luyện thành một thể, người luyện chế ra thứ này có thể nói hết sức tinh xảo, toàn bộ trí tuệ pháp lực của ba ngàn Ngọc Tiên hợp vào cho một thân thể, cho dù là một tu sĩ Linh Tiên bình thường mà có vật này trợ giúp, pháp lực cũng thẳng truy Huyền Tiên, trí tuệ có thể sánh bằng trận đạo tông sư!

Trong mắt huyền sam tiên nhân kia hiện vẻ kinh ngạc, nhưng trên mặt không thấy biến hóa, chỉ đem một mặt tử kim sắc kỳ cầm trong tay, thúc giục trận bàn bên dưới đến mức tận cùng, ẩn lộ ra ý uy hiếp.

Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào, trong miệng vừa nói ra lời bình, liền nhẹ nhàng ngẩng đầu nói:

- Vật này ta cực thích, không bằng nhường cho ta thế nào?

Khí tức huyền sam tiên nhân lập tức cứng lại, trên gương mặt trắng nõn hiện lên đỏ hồng, vẻ mặt âm tình bất định, một gã đệ tử phía sau hắn lại quát lạnh một tiếng:

- Đồ khốn từ nơi nào đến, ngươi có biết thanh danh Cửu Thiên Tiên Thành? Lại có biết thế lực Phương Trượng Tiên Minh? Dám xuất lời cuồng ngôn!

Nhạc Vũ cũng không thèm trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn huyền sam tiên nhân, hai tay chắp sau lưng, một chút cửu sắc linh quang hội tụ trên đầu ngón tay, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Rốt cục có nhường cho hay không, Nguyên đạo hữu nói một lời là được!

Sắc mặt Nguyên Kỳ đã khôi phục lại bình tĩnh, nhắm chặt hai mắt, tựa hồ đang cân nhắc lợi hại, áo bào tuy không gió nhưng lại phần phật bay lên, tử kim sắc kỳ cũng lóe ra nhè nhẹ kim mang.

Nhạc Vũ chỉ cười cười đứng thẳng đối diện, cũng không đi thúc giục hắn, trong mắt lãnh ý càng lúc càng nồng đậm sắc bén, giống như có thể xuyên thủng vạn vật.

Phù trận trong mắt Đằng Huyền cũng cấp tốc xoay chuyển, hai điểm kim quang súc tích vô số phù triện chớp động, khiến người nhìn vào liền choáng váng.

Dần dần, vẻ mặt Nguyên Kỳ lại biến thành tro tàn, thở dài một tiếng nặng nề, mở hai mắt, vẻ mặt khuất nhục đang định mở miệng, đột nhiên khuôn mặt khẽ động lộ ra vài phần ý mừng.

Nhạc Vũ nhướng mày, trong hồn niệm mơ hồ cảm giác xa xa có vài đạo linh lực mạnh mẽ dao động đang hướng nơi này phi tới, sát khí dâng trào.

Trong mắt Nguyên Kỳ đồng thời nổ bắn ra một đoàn tinh mang lạnh thấu xương:

- Dám phạm người của Phương Trượng Tiên Minh, giết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1033: Tam Linh Trấn Tiên

Tử kim sắc kỳ khẽ huy vũ, liền có vô số tử kim sắc kiếm quang bay lên không, giống như thác nước trút xuống dưới.

Bên dưới trận bàn cũng có vô số phù triện khuếch tán tan ra. Khuếch trương cho đến ngoài ngàn vạn trượng hiện thành ba trận đồ, thay đổi liên tục không ngớt, từ trong cơ thể của ba ngàn Ngọc Tiên tu sĩ mạnh mẽ rút ra pháp lực thêm vào thân thể Nguyên Kỳ, một tầng phù triện ngưng thành quầng sáng đem ba người chặt chẽ bảo vệ.

Hai gã Thái Ất Chân Tiên đệ tử phía sau Nguyên Kỳ vẻ mặt lại mừng như điên, sát khí lóe ra trong mắt:

- Thanh Long hậu duệ nghiệp chướng, cũng dám phạm Phương Trượng Tiên Minh của Cửu Thiên Tiên Thành chúng ta, thật là muốn chết!

Trong lúc nói chuyện hai người ném ra một thanh kiếm tiên lăng không giữa không trung, cùng Nguyên Kỳ đưa mắt nhìn qua đầy vẻ tham lam.

Vẻ mặt Đằng Huyền lạnh như sương, vung tay lên, một tầng hỏa quang bích chướng dựng lên ngay trước mặt hai người.

Diễm quang bắn lên, toàn bộ tử kim sắc kiếm quang vừa mới tới gần liền bị Thái Hạo Chân Viêm bạch sắc thiêu đốt tan vỡ.

Nguyên Kỳ cũng không quản tới, tử kim sắc kỳ tiếp tục phất qua, hàng ngàn hàng vạn tử kim sắc kiếm quang mang theo hàn sương bắn tới, đồng thời lại ném ra một ô kim cự xích lên không trung hướng đỉnh đầu Nhạc Vũ bắn tới, nhe răng cười nói:

- Hắc, hôm nay ta cũng không đi cầu hai tiên thiên linh binh kia, chỉ giết hai ngươi đã lợi ích rất nhiều, có thể đem pháp bảo mà các ngươi từng cướp đoạt thu vào trong tay!

Lời của hắn vừa dứt, xa xa lại truyền tới một tiếng cười dài, một đạo thanh lam độn quang bay tới, lớn tiếng cười nói:

- Đạo huynh tính toán độc chiếm hay sao? Phương Trượng Tiên Minh đồng khí liên chi, bất quá đây là Thái Ất Chân Tiên cảnh địa giai thần thú, thế gian chính là hiếm thấy, ta cũng muốn chia lãi một phần…

Ô kim cự xích còn chưa rớt xuống, liền bị một đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang của Đằng Huyền đánh ra, lại đánh bay lên giữa không trung vang ra chấn âm, phảng phất giống như đang gào thét.

Trong mắt Nguyên Kỳ lóe ra kỳ quang, mắt sáng như đuốc gắt gao nhìn Đằng Huyền nói:

- Cũng thế, chư vị hôm nay đến giúp ta đại ân, Nguyên Kỳ này cảm kích vô cùng, sau khi thắng lợi hậu duệ Thanh Long ta tùy các ngươi xử trí, ta chỉ cần đôi mắt của Đằng Xà này…

Vừa mới nói được một nửa, liền dừng phắt lại, chỉ thấy Nhạc Vũ vẻ mặt bình thản từ đầu tới cuối không hề lên tiếng bỗng dưng nắm chặt quyền phải, một trận kình phong khuấy động, một tiếng vang chấn bạo chói tai truyền ra.

Sau đó chỉ cảm thấy ngoài mấy trăm vạn trượng, vô số thanh đằng thật lớn bỗng dưng đột ngột từ dưới mặt đất phun lên, duỗi thân bành trướng ra những đóa hoa khổng lồ phạm vi vạn trượng, lại mở ra cánh hoa như chiếc miệng máu khổng lồ hướng thanh lam độn quang táp tới.

Hình như trong đóa hoa có một cỗ lực lượng hút nhiếp khiến cho thanh lam độn quang không cách nào né tránh, tuy có vô số kiếm quang từ trong nổ bắn ra, đem thanh đằng cự hoa vặn thành phấn vụn nhưng lại lập tức có thật nhiều thanh đằng vững vàng cuốn tới, những đóa hoa tầng tầng triển khai liên miên không dứt.

Cuối cùng độn quang tán đi, hiện ra một thanh sam tu sĩ bỗng dưng gầm lên giận dữ, triển khai thiên địa pháp tướng bành trướng ra hơn mười vạn trượng.

Lại có từng luồng lực lượng không gian bao phủ tới khiến thân hình hắn cấp tốc co rút, cuối cùng chỉ còn lại chừng hơn trượng liền đúng lúc có đóa hoa nở rộ đạt

hơn bảy vạn trượng mạnh mẽ táp tới một ngụm, sinh sôi nuốt thân hình hắn vào trong.

Sau đó đóa hoa co rút lại, tầng tầng lớp lớp bao vây hắn bên trong, rút thành hình thái nụ hoa hơn trượng phạm vi, thanh đằng bên ngoài tầng tầng quấn quanh, không ngừng gia cố quấn chặt.

Trong lòng mơ hồ có thể nhìn thấy được từ bên trong tựa hồ có cương kình va chạm, khiến đóa hoa run run nhưng rốt cục vẫn không cách nào từ trong lao ra.

- Vạn Vật Sâm La, nhất hoa nhất thế giới!

Nguyên Kỳ hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ.

Vì sao hắn lại quên Thanh Long Vạn Vật Sâm La Pháp không ngờ còn có bậc thần thông thế này, có thể không đơn giản chỉ là pháp môn mộc hệ, mà còn là đệ nhất không gian diệu pháp.

Đầu Thanh Long huyết mạch không ngờ lại có thể tu luyện tới trình độ như vậy?

Lúc này đã có vài đạo độn quang đang bay đến đột nhiên dừng lại, hiện ra vài bóng người.

Trong mắt bọn hắn đều hiện lên vẻ kiêng kỵ nhìn về phương hướng nụ hoa kia.

Ngay khi ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lại mấy tu sĩ Thái Thanh Huyền Tiên cảnh kia, bọn hắn lập tức hóa quang bỏ chạy, tốc độ so với lúc đến còn nhanh hơn mấy lần.

Giờ phút này sắc mặt Nguyên Kỳ đã biến thành như tro tàn, trong mắt ảm đạm, ngay cả tử kim sắc kỳ cùng ô kim cự xích cũng không còn lòng dạ thao túng.

Hai Thái Ất Chân Tiên cảnh phía sau hắn cũng lộ ra vẻ mặt ngơ ngẩn thất thần, còn kích động thất thố.

- Phương Trượng Tiên Minh? Đồng khí liên chi?

Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng, thu hồi ánh mắt, nhìn lên trận bàn, trên mặt lộ ra vẻ trêu tức:

- Vừa rồi ngươi đã nói ta bóc lột tàn khốc?

Sắc mặt Nguyên Kỳ thật khó xem, lại cố gắng tự trấn định nói:

- Ta có Tam Linh Trấn Thiên Bàn bảo vệ, nhất thời nửa khắc các hạ cũng khó làm gì được ta. Nếu đạo hữu vì hai hung binh kia mà đến, nói vậy cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian tại chỗ này đi.

Nhạc Vũ từ chối cho ý kiến, Nguyên Kỳ thấy thế trong lòng nhất thời ổn định nói:

- Đem vật này nhường cho đạo hữu kỳ thật cũng có thể, chỉ cần đạo hữu có thể thề để cho ta cùng đệ tử bình an rời đi, Nguyên Kỳ nhất định dâng lên hai tay.

Hai Thái Ất Chân Tiên phía sau hắn vốn đã tuyệt vọng, lúc này nghe vậy lại lộ ra vài phần hưng phấn.

Ngay khi trong mắt Nguyên Kỳ vừa lộ ra vẻ hi vọng, lẳng lặng chờ câu trả lời của Nhạc Vũ, Đằng Huyền bỗng dưng trợn mắt, trong con ngươi hiện lên kim mang sáng chói, phù trận bỗng dưng khuếch tán, tận sâu trong đồng tử của nàng trào ra vô số kim hoàng sắc phù triện, tổ hợp thành một trận phù huyền ảo, vô cùng phức tạp.

Chỉ một thoáng thời gian trong phạm vi vạn trượng phảng phất như bị đông cứng ngắc, vô luận là Nguyên Kỳ hay là hai vị Thái Ất Chân Tiên hoặc phù trận do Tam Linh Trấn Tiên Bàn tạo ra, đều bị định trụ, thậm chí toàn bộ cương phong loạn nhận cũng tiến vào trạng thái bất động tuyệt đối.

Ngay lúc này cánh tay Nhạc Vũ lại biến thành long trảo, triển khai vạn trượng, một điểm cửu sắc linh quang hội tụ trên đầu ngón tay, đem phù triện bích chướng một kích phá vỡ.

Chỉ một thoáng thời gian lưu tốc trong vòng vạn trượng không gian lại khôi phục như thường, Nguyên Kỳ thấy thế cả kinh, trong mắt không khỏi hoảng sợ vội vàng đem tử kim sắc kỳ chắn ngay trước người.

Nhưng lại bị Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp phát ra lực hủy diệt trực tiếp xé thành dập nát.

Cả người Nguyên Kỳ cũng bị cỗ cự lực oanh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, chẳng những cảm thấy kinh mạch đứt vỡ, trước ngực bị cửu sắc linh quang "lấy" đi hơn phân nửa huyết nhục.

Nhạc Vũ cũng không muốn truy kích, chỉ thay thế Nguyên Kỳ đứng lên trên Tam Linh Trấn Tiên Bàn, tầng tầng pháp lực thanh sắc tràn đầy xuống bên dưới, đem toàn bộ hồn niệm của Nguyên Kỳ bao vây chung quanh Tam Linh Trấn Tiên Bàn cùng lạc ấn giữa trận bàn với Nguyên Kỳ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Đằng Huyền cũng không chịu bỏ qua, thân hình chớp lên liền đi tới trước người Nguyên Kỳ, hai đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang bắn ra, đem ô kim cự xích mạnh mẽ đánh bay, hai ngón tay phải tách ra, dấy lên Thái Hạo Chân Viêm biến dị sinh sôi đâm thẳng vào trong đôi mắt Nguyên Kỳ, ngay sau đó bạch sắc hỏa diễm bỗng dưng nổ tung, đem thân hình người kia hoàn toàn đốt thành tro tàn.

Lúc này dung nhan của nàng mới hòa hoãn xuống, hơi chấn tay áo, tuy đem Nguyên Kỳ đốt thành tro bụi nhưng lòng nàng còn oán hận không dứt, trước đây nàng cùng người này vốn không oán không thù, nhưng người này dám mở miệng đòi rút gân lột da sư tôn chính điều này làm nàng phẫn nộ.

Dù cho tên này đòi móc mắt nàng cũng chưa làm nàng phẫn nộ tới mức như thế.

Hai gã Thái Ất Chân Tiên lập tức tế lên pháp bảo, xa xa bỏ chạy.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, mở ra long trảo duỗi tới, từ xa ba vạn trượng trảo qua, liền đem hai người kia nắm lại, phát cấm chế liền nhốt đánh vào trong Tam Linh Trấn Tiên Bàn.

Sau đó truyền ra một tia hồn niệm, tiến vào trong thế giới nụ hoa ngoài trăm vạn trượng xa.

Chỉ thấy thanh sam tu sĩ vẫn đang liên tục gầm lên giận dữ, tả xung hữu đột, trên mặt hiện lên vẻ nôn nóng, đạo phù tiên bảo cơ hồ ném ra ngoài muốn phá vỡ không gian bên trong.

Mà khi đó thời không hàng rào cũng đã có vết tích rạn nứt, Nhạc Vũ khẽ thở dài, Vạn Vật Sâm La thần thông rốt cục cũng không bằng Trấn Thế Chung, nếu dùng

Trấn Thế Chung dù là Đại La Kim Tiên cũng nhất thời khó thể phá vỡ.

Mà giờ khắc này mặc dù lấy phân nửa pháp lực cũng khó thể chân chính phong ấn thanh sam tu sĩ kia.

Hồn niệm tiếp tục thăm dò thế giới bên trong đóa hoa, lát sau Nhạc Vũ khẽ cau mày.

- Lại là bàng môn Huyền Tiên sao?

Chỉ xem thủ đoạn của người này liền biết tham sam tu sĩ này cũng không tu hành ba ngàn đại đạo, Nhạc Vũ thoáng thất vọng, cũng đã bỏ qua dự tính sử dụng Tam Linh Khống Hồn Châm.

Một tia cửu sắc linh quang xâm nhập vào trong thế giới, đợi một thoáng, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp toát ra lực diệt thế, khi đạt tới độ dày nhất định Nhạc Vũ bỗng dưng phẩy tay áo, sau đó thanh đằng lẫn hoa đều mở tung ra, vô số huyết nhục từ trong bạo tán khắp bốn phía.

Tiếp theo sau tàn hồn của thanh sam tu sĩ bị Nhạc Vũ dùng không gian pháp thu hồi, gia nhập vào trong Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm bồi dưỡng hai thanh tiên binh.

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy hơn mười tiên tu nơi này đều phảng phất như vội vàng né tránh thật xa, đi ra tới ngoàn vạn dặm, trong mắt đều ẩn hàm lên ý đề phòng.

Nhạc Vũ không thèm quan tâm, tình hình như thế hắn đã sớm đoán trước, cũng hợp ý của hắn, hắn khẽ vẫy, đem ô kim cự xích cầm trong tay, sau đó khẽ lắc đầu ném bỏ, tuy vật này là nhất phẩm, nhưng cách hậu thiên linh bảo rất xa.

Thanh sam tu sĩ cũng như vậy, trên người không có thứ gì làm cho hắn vừa mắt.

Hắn dò xét một chút, thúc giục Tam Linh Trấn Tiên Bàn bên dưới.

Hiện tại khả năng thôi diễn của vật này đối với hắn mà nói chỉ bình thường, còn không bằng Thông Thiên Nghi nhưng không phải không có bổ túc.

Nhưng khả năng phòng thân làm kẻ khác phải sáng mắt, có ba loại đại trận kết

làm một, lại có ba ngàn Ngọc Tiên trấn thủ, nếu không phải Đằng Huyền sử dụng Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang phát ra thời gian dị năng, hắn thật sự khó có thể trong vòng nhất thời nửa khắc công phá được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1034: Tuyệt thế tiên binh

- Đồ vật này thật sự không tệ!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng có chút kinh dị, Tam Linh Trấn Tiên Bàn tuy không phải linh bảo, nhưng nếu biết dùng vào thực chiến lại tốt, tác dụng chưa chắc đã thua kém tam phẩm hay nhị phẩm tiên thiên linh bảo.

Hơn nữa những tiên tu bị phong ấn trong trận bàn càng mạnh mẽ, uy lực cũng cường đại, trước mắt chỉ có ba ngàn tu sĩ Ngọc Tiên lại thêm mấy Thái Ất Chân Tiên, nếu như có thể toàn bộ đổi lại là ba ngàn Thái Ất Chân Tiên, như vậy nếu dùng trận bàn này cho dù là Đại La Kim Tiên cũng thật khó thể làm được gì.

Cũng không cần phải lo lắng Tam Tinh Trấn Tiên Bàn sẽ không chịu đựng nổi, tài liệu của vật này đều tinh kỳ, nếu tháo gỡ ra, có thể luyện chế được tám đến mười thanh hậu thiên tiên binh nhị phẩm.

Nhưng Chân Tiên trên thế gian này tổng số cũng không nhiều như vậy, cho dù là Chân Tiên dưới trướng Hạo Thiên thượng đế cũng chưa đủ tám trăm, vì thế loại ý niệm này chỉ có thể suy ngẫm mà thôi.

Nhưng bên trong hồn niệm có thể cảm nhận được những tiên tu trước đó tuy đã rời xa, nhưng lại có vài chục ý niệm mạnh mẽ đang xa xa quan sát nơi đây, còn mang theo vẻ kiêng kỵ cảnh giác.

Trong lòng Nhạc Vũ bất đắc dĩ, cũng không tiện ngay lúc này thả Lâm Đan ra ngoài, đành đứng yên tại chỗ tế luyện Tam Linh Trấn Tiên Bàn.

Vật này không phải linh bảo, hẳn có thể xem như là pháp bảo, phương pháp tế luyện cũng cực kỳ đơn giản, chỉ cần đem hồn thức lạc ấn khắc vào bên trong là được.

Chỉ một thoáng Nhạc Vũ đã có thể tùy ý thuyên chuyển trận bàn, rút lấy pháp lực của ba ngàn Ngọc Tiên ra ngoài, cũng không nhập vào trong cơ thể mình,

hắn chỉ dùng ý niệm lưu bên ngoài cơ thể.

Nhưng hắn lại cảm giác pháp lực của mình giống như chỉ trong nháy mắt đã tăng lên tới Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Hắn không tự chủ được sinh ra một cảm giác thiên địa như nắm trong tay mình, phảng phất như mình là chúa tể của thế giới.

- Nguyên Kỳ kia đúng thật là phế vật!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trong lòng biết được cảm giác vừa rồi chỉ là không căn cứ, nhưng có được vật này đích xác có thể giúp cho chiến lực đại tăng.

Nguyên Kỳ có được vật này trong người nhưng chiến lực cũng yếu tới trình độ như vậy, thật sự làm cho người khác không biết nói gì.

Rốt cục phương pháp thành đạo bàng môn thật sự không cách nào so sánh được với ba ngàn đại đạo.

Dưới chân khẽ giẫm lên Tam Linh Trấn Tiên Bàn, khiến mấy ngàn tiên tu trong trận bàn đều cảm thấy tâm thần đại chấn, Nhạc Vũ hừ nhẹ một tiếng, đem thanh âm truyền vào bên tai những tiên tu nói:

- Ta không phải Nguyên Kỳ, vật này đối với ta mà nói có cũng như không. Ta không muốn gây khó xử cho các ngươi, chỉ cần các ngươi hỗ trợ cho ta, sau khi chuyện tại Huyền Linh Giới kết thúc, ta sẽ thả các ngươi rời đi.

Những tu sĩ Ngọc Tiên vốn đã chuẩn bị tâm lý chờ chết, cho dù Tam Linh Trấn Tiên Bàn có đổi chủ nhân cũng chỉ thoáng sinh ra chút hi vọng, nhưng khi Nhạc Vũ tiếp nhận trận bàn lại đem đi luyện hóa, bọn hắn cũng đã hoàn toàn mất hết hi vọng thoát thân.

Giờ phút này nghe vậy vẻ mặt đều rung động, lộ ra vài tia hi vọng sáng bóng, ngay sau đó liền cảm giác cả người chợt buông lỏng, quả nhiên Tam Linh Trấn Tiên Bàn đã giảm đi việc rút pháp lực của họ bớt hai thành.

Lâm Đan ở bên trong trận vẻ mặt căng thẳng cũng đã dịu bớt, chỉ cảm thấy pháp lực bị rút lấy giảm bớt năm thành, pháp lực gần như khô kiệt trong cơ thể cuối

cùng đã dần dần khôi phục được một ít.

Tiếp theo trên mặt hắn lộ ra vài phần nghi hoặc, vị hậu duệ Thanh Long này thật sự có hảo tâm đến như vậy hay sao? Hắn nhìn chung quanh, đợi khi thấy những tu sĩ khác đều hòa hoãn vẻ mặt, lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Ngược lại bọn họ lại điên cuồng đem pháp lực bản thân truyền vào trong trận, trong đầu cũng điên cuồng suy diễn tính toán, phân phối những gì mình đã tính ra.

Trong lòng đều thầm nhủ người này đã hứa nếu họ trợ lực cho hắn mới bằng lòng thả người, như vậy họ không thể cho cơ hội vị Yêu tộc Long Hoàng này có lý do để đổi ý.

Nhạc Vũ cũng cười thầm, nhưng không quản tới, chỉ cần cứu được Lâm Đan để giải thoát tai ương cho hắn là được.

Đối với Tam Linh Trấn Tiên Bàn hắn thật sự không quan tâm tới, trừ phi thay đổi những tiên tu bên trong bằng sinh vật nào đó, nếu không hắn cũng không hứng thú làm chuyện tàn nhẫn như vậy, Nhạc Vũ lại quay nhìn Đằng Huyền hỏi:

- Huyền nhi, thương thế của ngươi như thế nào?

Giờ phút này sắc mặt Đằng Huyền xanh trắng, đang nhắm mắt hành công, khóe miệng còn lưu lại vết máu.

Nàng nghe vậy khẽ hé mắt, trên mặt tuy vẫn như thường ngày, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần suy yếu, không còn vẻ uy phong khí phách như trước.

Nàng nhìn Nhạc Vũ hơi mấp máy môi nhưng nói không ra lời.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, thoáng suy tư, đã qua một ngày thời gian, lập tức vận pháp quyết đem Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Toàn Cơ Chân Dịch sinh trưởng ra dị lực toàn bộ biến hóa thành bạch quang truyền vào trong cơ thể Đằng Huyền.

Chỉ sau đó một lát, trên gương mặt tái nhợt của Đằng Huyền đã khôi phục vài phần huyết sắc.

Khuy Thiên Châu nơi mi tâm cũng có thể quan sát được khí cơ rối loạn trong thân thể Đằng Huyền đang nhanh chóng khôi phục như ban đầu.

Tuy kinh mạch các nơi còn có chút vết thương nhẹ nhưng đại khái đã không còn gì đáng ngại.

Đợi đến khi dị lực hao hết, Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu:

- Huyền nhi, tuy thời gian dị năng cố tỏa thật tốt, nhưng ngày sau nên ít dùng thì tốt hơn.

Mới vừa rồi tuy dựa vào thần thông của Đằng Huyền đem thời gian cố định, nhưng loại dị năng nghịch thiên này cắn trả cũng thật lớn, xem ra còn lớn hơn sự tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Nói chung phương pháp thao tác thời gian này đều là gia trì cùng thả chậm thời gian cũng thật dễ dàng, tu sĩ Đại Thừa cũng có thể làm được đến.

Nhưng muốn cố tỏa thời gian, cũng là một bậc thang rất cao, với tu vi cảnh giới hiện tại của Đằng Huyền chỉ cố tỏa một vị Thái Thanh Huyền Tiên còn chưa được bao lâu đã bị trọng thương đến như vậy.

Hiện tại khi hồi tưởng lại, cảm thấy khó càng thêm khó, có thể chỉ có mấy vị Đạo tổ mới có thần thông như thế.

Vẻ mặt Đằng Huyền thoáng hậm hực, nhưng cũng không phản bác, trong lòng thoáng có chút không phục, lời của sư tôn nói chỉ là cố tỏa Thái Thanh Huyền Tiên cùng ba ngàn Ngọc Tiên bên trong Tam Linh Trấn Tiên Bàn, nếu đổi lại là dưới Thái Thanh Huyền Tiên hoặc Chân Tiên, có lẽ sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Nhưng khi nhớ lại yêu lực tiêu hao điên cuồng như vừa rồi, cơ hồ đem pháp lực của nàng hoàn toàn cạn kiệt, trong lòng nàng không khỏi có chút sợ hãi.

Đợi đến khi thương thế trong người đã xử lý thỏa đáng, Đằng Huyền lập tức bay lên đứng phía sau Nhạc Vũ.

Gương mặt nàng vẫn lạnh như băng nhìn ra xa xa, phù trận chuyển động trong mắt giống như có thể xuyên qua bích chướng trùng điệp.

Tiếp theo mấy chục đạo hồn niệm thăm dò lập tức có hơn phân nửa thối lui rời khỏi.

Lúc này Đằng Huyền mới hừ lạnh một tiếng, khoanh tay đứng thẳng, hồn niệm mở ra xa xa không hề buông tha chút trạng huống dị thường nào.

Hồn niệm của Nhạc Vũ cũng đã sớm có cảm ứng, không khỏi mỉm cười, những Huyền Tiên kia muốn thăm dò tình hình hắn cũng đã sớm có phát hiện, nhưng từ đầu đến cuối cũng không hề để ý tới.

Hành động của Đằng Huyền lần này hơi có vẻ quá quan tâm, nhưng lại làm trong lòng hắn cảm thấy thật an ủi.

Khẽ lắc đầu cười, Nhạc Vũ lại dùng Khuy Thiên Châu cùng Diễn Thiên Châu vận chuyển tới cực hạn, tính toán những biến hóa chi tiết nhất trong Tiên Thiên sát trận. Điểm tựa cũng không phải ở ngay trung ương sát trận mà là ở bên dưới thâm uyên.

Trong lúc mơ hồ đã có thể thăm dò ra có mấy chục đường hầm hang động thật lớn nằm bên dưới, sát khí ẩn núp, có vô số biến hóa, ngay cả Diễn Thiên Châu cũng khó thể hoàn toàn thôi diễn tính toán.

- Thật kỳ quái, hai thanh tiên thiên linh bảo tại sao lâu như vậy còn chưa thành hình?

Thoáng chau mày, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần dị sắc.

Lẽ ra khi hắn dùng Khuy Thiên Châu quan sát, hai tiên thiên hung binh đã sớm chân chính thành hình ở một canh giờ trước, kiếm phôi phải thoái hóa chân chính hình thành tiên thiên kiếm khí mới đúng.

Nhưng mãi cho tới giờ phút này vẫn không hề thấy ở trung ương có chút động tĩnh gì.

Nhìn thấy tình hình quái dị này, hơn mười Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ cũng giống như cảm nhận được, đều thối lui ra ngoài vạn dặm từ thật xa quan sát.

Đằng Huyền cũng cau đôi mày liễu nói:

- Sư tôn, hai kiện linh bảo xảy ra biến cố gì sao?

Nhạc Vũ hơi gật đầu, nhưng không đáp, vẫn lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, không thu hoạch được kết quả, hắn do dự thêm chốc lát nhưng không thối lui giống như những Huyền Tiên khác mà lại đứng sừng sững tại chỗ tiếp tục quan sát tòa sát trận.

Tử Vân đạo nhân nói chưởng giáo Thủy Vân Tông Cực Lan chân nhân còn có sư tôn của Uyên Minh đều bị nhốt bên trong sát trận, vẫn chưa từng vẫn lạc, nhưng từ sau khi hắn tiến vào, đã tìm kiếm thôi diễn nhiều lần nhưng chưa phát hiện ra tung tích của mấy người Thủy Vân Tông.

Nếu không vượt ngoài dự kiến, mấy người kia nhất định đã bị vây trong trung ương sát trận, tuy Cực Lan là Thái Ất Chân Tiên, có đại thần thông, nhưng chỉ miễn cưỡng có chút tư cách đi vào đây mà thôi.

Nếu gặp được cơ duyên đặc thù gì thì may ra mới có cơ hội còn sống sót.

Lấy phương pháp kỳ môn độn giáp tìm tòi chút manh mối thiên cơ thì còn có thể, nhưng muốn chính xác thì không thể nào.

Dần dần Nhạc Vũ đem ánh mắt đặt ở phía phương nam, mà ngay khi hắn dùng long nhãn linh dịch đánh giá nơi đó, trong lòng chợt chấn động mãnh liệt, nhìn vào linh lực ba triều ngay phương hướng trung ương sát trận liên tục không ngừng lan tràn, tiếp theo lại mạnh mẽ co rụt lại, toàn bộ linh lực đều bị thổi quét không còn, xông thẳng tới chỗ hai tiên thiên linh bảo, sau đó hai cỗ sát khí sát lực vô cùng tàn khốc tụ tập lại xông thẳng lên trời.

Đằng Huyền không tự chủ được bay cao hơn mười trượng xa xa nhìn qua, trong mắt ẩn thấu hiếu kỳ nói:

- Sư tôn, phẩm chất của hai tiên binh này cũng thật quá cao, nhưng khí linh náu thân tại nơi này, vì sao lại có nhiều oán khí đến như vậy?

Vẻ mặt Nhạc Vũ nghiêm túc cũng không trả lời nàng, chuyên tâm nhìn chằm chằm phương hướng hai thanh tiên binh.

Ngay sau đó khi bên trong lần lượt truyền ra hai tiếng ông minh, chấn động khắp

nơi, nơi trung ương cuối cùng cũng có động tĩnh, một cỗ bạch quang mạnh mẽ từ dưới lòng đất thẳng xông ra.

Cùng hai tiên binh sắp thành hình giằng co một lát, liền mạnh mẽ phun trào, đem sát lực cường đại toàn bộ đánh tan, đem hai linh bảo tiên binh sắp thành hình đánh lại trạng thái nguyên hình kiếm phôi.

- Linh bảo cắn nuốt!

Trong mắt Nhạc Vũ chợt sáng, tiếp theo đã nhìn ra được thanh tuyệt thế tiên binh dưới lòng đất bên dưới chính là một thanh đao tam xoa, hai mặt thân đao có lưỡi, từng tia khí mang sắc bén đâm thẳng vào hai mắt hắn vô cùng đau đớn.

- Đây là Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1035: Nhất tuyến cơ duyên!

- Đây là Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao!

Chỉ duy trì gần nửa hơi hô hấp, Nhạc Vũ đã cảm thấy trước mắt chấn động, hình ảnh long nhãn nhìn qua liền tan vỡ vô hình.

Tuy đã sớm có chuẩn bị, biết được bên dưới lòng đất còn một linh bảo phẩm cấp rất cao, nhưng lúc này khi nhìn thấy rõ hình dáng, hắn vẫn không khỏi hít sâu một hơi.

- Thì ra là thế! Chẳng thể trách thanh tiên thiên linh binh này lại có lệ khí lớn như vậy!

Nhạc Vũ bật cười, trong lòng lại giật mình. Tình cảnh trước mắt chính là linh bảo cắn nuốt thường thấy nhất.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao muốn cắn nuốt hai thanh nhị phẩm tiên thiên linh binh. Nhưng giờ phút này lại không có thừa lực lượng làm được chuyện đó, vì thế chỉ phải dùng phương pháp như vậy để ngăn trở hai thanh linh bảo chân chính thành hình.

Phỏng chừng giữa hai bên tranh đấu không chỉ một lần, hai thanh tiên binh liên thủ cũng không phải là địch thủ của thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, liên tiếp bị đánh quay về trạng thái kiếm phôi, khí tức hung lệ như thế cũng là chuyện thật bình thường.

Giờ phút này vẻ mặt của hơn mười Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ đều có vẻ ngưng trọng lẫn khó chịu.

Lực chú ý của hắn chuyển hướng bên dưới trung tâm sát trận, hơn mười cỗ hồn niệm mạnh mẽ đồng loạt thăm dò xuống bên dưới.

Mặc dù nhìn không thấy rõ tình hình, nhưng Nhạc Vũ có thể đoán được vẻ mặt

tham lam của bọn họ.

Nhất phẩm tiên thiên linh binh, nếu nằm trong tay đám người Dương Hạo, dù gặp Đại La Kim Tiên cũng có thể đối kháng được một phần, mà mặc dù Thái Thanh Huyền Tiên như Nguyên Kỳ có được, cũng đủ làm thực lực của hắn bạo tăng thêm mấy lần!

Xiển Tiệt hai giáo tuy thế lực khổng lồ khiến người sợ hãi, nhưng nếu như có được bảo vật này, xem như có căn cơ hộ thân, không cần tiếp tục sợ hãi bọn họ.

Về phần hai vị Đạo tổ kia, chỉ cần không gây nhiệt náo quá mức nghĩ tới cũng không thể tự mình ra tay.

Dù sao cũng là Đạo gia nhất mạch, cùng cung phụng một tổ sư, phải băn khoăn thân phận, hơn nữa cùng thiên địa này cũng có vô số nhân quả liên lụy.

Mà căn nguyên chính là Đạo gia Tam Thanh chính là dùng công đức chứng đạo. Nếu như trảm chém tam thi cùng dùng lực chứng đạo, có cần gì băn khoăn nhiều như vậy?

Nếu chỉ là hai thanh nhị phẩm tiên binh thì cũng thôi, đổi lại là Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, trái lại sẽ khơi gợi lòng tham của mọi người.

Nhưng bậc linh bảo như vậy làm sao dễ dàng lấy được tới tay?

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, không tiếp tục để ý tới vật kia. Huyền diệu bên trong Tiên Thiên sát trận những người này đương nhiên không hiểu được rõ ràng.

Nhưng những Đại La Kim Tiên cùng Đạo tổ nhất định hiểu rõ trong lòng, vì chuyện này đã mưu đồ không biết bao lâu thời gian, làm ra vô số chuẩn bị, làm sao trong lúc vội vàng có thể tranh giành được tới tay.

Lực chú ý trước mắt của hắn càng nhiều chính là đặt lên hai thanh tiên thiên kiếm phôi.

Bị bạch sắc quang mang đánh tán, sau khi trở lại nguyên hình, hai thanh kiếm phôi kia đã không còn tiếng động.

Người bên ngoài có lẽ đang nghĩ hai thanh kiếm này đã đại thương nguyên khí,

nhưng Nhạc Vũ dùng Khuy Thiên Châu quan sát, lúc này sở dĩ lặng yên không một tiếng động chỉ là tạm thời ngủ đông mà thôi, tựa hồ đang tiếp tục tích súc lực lượng chuẩn bị đột phá.

Hơn nữa thời gian kế tiếp nhất định chỉ trong vòng một ngày.

- Tình hình này có lẽ có thể lợi dụng một phần…

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ bỗng dưng triển khai huyễn pháp, đem Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa cùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm lặng yên khởi động.

Sau đó hắn vẫy tay, đem Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm triệu ra trước người, bình tĩnh nhìn một lúc lâu, trong mắt cuối cùng lộ ra một tia quyết định.

Ngón tay bứt ra vài giọt tinh huyết, vẽ lên một nhóm huyết phù vô cùng tinh tế trên thân đao. Dùng khoảng nửa ngày thời gian dần dần đem hai phù trận cực kỳ huyền bí khắc lục lên hai thanh đao kiếm, sau đó đưa tay vỗ, đem khí linh long hồn triệu hoán, thản nhiên nói:

- Phía trước tuy trợ các ngươi ngưng tụ bổn mệnh hồn ấn, nhưng đến tột cùng còn chưa xem là trợ các ngươi thành đạo. Hiện tại cơ hội nằm ngay trước mắt, các ngươi tự thu xếp ổn thỏa, chớ bỏ qua cơ duyên tốt lần này! Nếu việc hôm nay thành công, ngàn vạn năm sau thành tựu của các ngươi chưa chắc sẽ kém cỏi khi còn sống!

Hai long hồn đều hiểu ý, hướng Nhạc Vũ cảm kích gật đầu.

Nhạc Vũ cũng không nhiều lời, trực tiếp đem cả hai đánh vào trong lòng đất, liền hóa thành ngàn vạn tia canh kim linh tản mạn khắp mọi nơi, chỉ thoáng chốc đã không còn nhìn thấy tung tích.

Đằng Huyền không biết huyễn thuật ảnh tượng, cảm thấy có chút kỳ quái, suy ngẫm một lát mới có điều ngộ ra, hơi nhíu mày kinh ngạc liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, nhưng vẫn chưa mở miệng hỏi.

Đợi đến khi Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao đều tự vào vị trí, lúc này cũng chưa hề lộ sơ hở gì, Nhạc Vũ liền thu hồi huyễn pháp thúc giục Tam Linh Trấn

Tiên Bàn hướng phương nam Tiên Thiên sát trận bay đi.

Khoảng cách vạn dặm nếu đổi lại là nơi bình thường với tốc độ của Nhạc Vũ chỉ cần hai lần hô hấp đã có thể đến nơi.

Nhưng ở bên trong Tiên Thiên sát trận lại không thể không giảm tốc độ, thậm chí còn phải vô cùng thận trọng, giờ phút này sát trận đang kịch biến liên tục, cũng không thể giống như lúc trước không cần quan tâm xuyên qua Huyền Vũ Cương Nham mà tiến về phía trước, chỉ có thể đi theo đường hầm từng bước tiến qua.

Cũng may hắn đã nắm giữ sát trận này tới chín thành, di chuyển như vậy chỉ dùng vài khắc thời gian đã tìm tới địa phương hắn thôi diễn ra trước đó.

Cũng là một hồ lớn thiên nhiên dưới lòng đất, trên mặt hồ có vô số tiên thiên cấm chế thật rậm rạp.

Nơi này cơ hồ đem hồn thức của mọi người hoàn toàn ngăn cách. Mà ở góc sườn nam hồ lớn trên một đảo nhỏ phạm vi chưa đầy trăm trượng đang có hơn mấy chục tu sĩ hội tụ nơi này.

Kém cỏi nhất cũng là Ngọc Tiên tu sĩ, hơn phân nửa đều là Thái Ất Chân Tiên, trong đó lại có một người có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh.

Nhưng sắc mặt của họ kia lại cực kỳ khó xem, tựa hồ đã bị trọng thương, thần hồn suy yếu, khí huyết dao động xung đột rối loạn, ngũ tạng lục phủ đã bị hủy bảy thành, xem như không còn nửa điểm tác dụng.

Trong lòng Nhạc Vũ giật mình, lẽ ra một vị Huyền Tiên cho dù thân thể hỏng mất cũng không đến nỗi trở thành như thế, tu hành tới trình độ này đều có khả năng lấy máu sống lại, chỉ cần còn sót lại một giọt máu là có thể trùng tố thân hình.

Dùng Khuy Thiên Châu cẩn thận quan sát, khóe môi Nhạc Vũ nhíu lại, trong mắt liền lộ vẻ hiểu ra.

Mấy chục người này không biết tại sao lại xâm nhập vào nơi có tiên thiên cấm chế dày đặc kia, cuối cùng không chịu nổi bị sát trận công phạt nên mới trốn lên trên hòn đảo nọ.

Nhưng tiểu đảo nhỏ kia tuy là nơi an toàn duy nhất trong hồ, không có bất kỳ cấm chế nhưng đồng dạng cũng là một nơi tuyệt địa, hoàn toàn ngăn cách ngũ hành linh lực, càng khó khai thông thiên địa bổn nguyên.

Vì thế làm cho cả Thái Thanh Huyền Tiên cơ hồ bị thương nặng mà không khả năng chữa trị.

Nhưng những người này hẳn còn mang theo đan dược, nhưng chẳng biết tại sao lại chưa từng sử dụng.

- Người này lại là một người được liệt vào ba ngàn đại đạo…

Trong lòng Nhạc Vũ kinh ngạc, cũng có chút ý chờ mong. Tuy người này mới bước vào Huyền Tiên cảnh chưa lâu, thậm chí cảnh giới còn chưa củng cố, nguyên hồn pháp lực chân chân chính chính liệt vào ba ngàn đại đạo, so với Nguyên Kỳ đã tu luyện tới Huyền Tiên trung kỳ cảnh giới còn mạnh hơn không ít.

Hiện tại hắn đang lâm vào hoàn cảnh không người giúp đỡ, nếu như có được một Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ trợ giúp, lần này nhất định tăng thêm vài phần nắm chắc!

Tiếp tục chuyển nhìn tu sĩ khác, ánh mắt lướt qua trên mặt những người kia, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Trong hơn mấy chục người này, ngoại trừ bạch y lão nhân Ngọc Tiên tu vi đã bị khí huyết suy kiệt, những tu sĩ còn lại không có người nào quan hệ tới Thủy Vân Tông.

Ánh mắt Nhạc Vũ quay nhìn trên người vị Thái Thanh Huyền Tiên kia, trong mắt liền lộ vẻ ngạc nhiên. Hắn dùng Diễn Thiên Châu tinh tế quan sát, rõ ràng nhìn thấy trong cơ thể người này lưu chuyển chính là Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí!

Trong lòng hắn vô cùng kỳ lạ, lập tức hiển lộ thân hình, phi thân tới bên cạnh bờ hồ, đi tới gần tiểu đảo, khí tức cũng không hề có chút che lấp, long uy hoàn toàn bộc phát.

Lúc này mới thấy những tiên tu trên đảo tuy bị nhốt vài chục năm nhưng cũng chưa thể đồng tâm hiệp lực.

Nhìn thấy Nhạc Vũ đến, trong mắt đều lộ vẻ đề phòng, lại tổng cộng chia làm mấy nhóm tự tụ tập cùng một chỗ.

Chỉ có vị bạch y lão nhân cùng Huyền Tiên tu sĩ trọng thương đang đứng chung một chỗ.

- Hay là hai người này chính là Cực Lan và Cực Uyên?

Liếc mắt nhìn hai người kia thật sâu, sau đó chỉ thoáng chốc Nhạc Vũ đã suy tính ra được tiền căn hậu quả.

Hơn phân nửa sư huynh đệ hai người này bởi vì duyên cớ nào đó đã mạo hiểm độ kiếp bên trong sát trận, vì thế đã dùng hết đan dược. Mà những tiên tu kia lại lo lắng sau khi Cực Lan lành lại vết thương sẽ sinh ý đồ xấu xa đối với bọn họ, cho nên rõ ràng trên thân có đan dược nhưng không chịu xuất ra.

Giữa mấy nhóm người lại luôn phòng bị lẫn nhau, giằng co nhiều năm nên bị vây chỗ này không cách nào thoát thân.

Nhạc Vũ không khỏi cười thầm, cũng chẳng muốn đi quản. Hắn trực tiếp vươn long trảo mở ra thành vạn trượng, mạnh mẽ phá vỡ tiên thiên cấm chế trùng điệp hướng người trên đảo chộp tới, trong miệng cười dài nói:

- Vận khí tốt! Tam Linh Trấn Tiên Bàn của ta còn hơn mấy chục chỗ trống, không ngờ ở chỗ này còn có thể gặp được nhiều Thái Ất Chân Tiên như vậy…

Thực lực của hắn còn vượt hơn Thái Ất Chân Tiên gấp mấy lần, lúc này lại là lúc Tiên Thiên sát trận suy yếu nhất, liền dễ dàng đột phá cấm chế trùng điệp, long trảo chộp tới đem mấy chục tiên tu mặt không còn chút máu toàn bộ nắm bắt.

Nhưng những Thái Ất Chân Tiên kia đều tự ngự sử linh bảo giãy dụa không ngừng, mắt thấy sắp thoát khỏi long trảo của hắn, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, tế lên Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, đem hai người phản kháng kịch liệt nhất trực tiếp diệt thành bột mịn.

Đợi khi hủy diệt lực của Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp tuôn ra khắp

bốn phía, toàn bộ tiên tu đều ngoan ngoãn tùy ý cho Nhạc Vũ bắt lấy, nhất nhất bị đánh nhập cấm chế ném vào trong Tam Linh Trấn Tiên Bàn.

Hơn mười Ngọc Tiên tu sĩ, hơn hai mươi Thái Ất Chân Tiên, lực suy diễn của Tam Linh Trấn Tiên Bàn lập tức tăng vọt gần gấp đôi! Có thể rút ra pháp lực cũng gia tăng mãnh liệt bảy thành!

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, giả vờ ra vài phần sắc mặt vui mừng, lại tiếp tục trảo tới, hướng hai người cuối cùng trên đảo.

Chỉ thấy trên mặt Cực Lan không chút dao động, nhưng bên trong cơ thể Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí lại cuồn cuộn không dứt, pháp lực bên trong nguyên anh đan điền cũng thúc đẩy lên tới mức tận cùng, tùy thời đều sắp sửa nứt toác.

Nhạc Vũ trực tiếp đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đem pháp lực kiếm khí vừa tụ tập trong cơ thể Cực Lan toàn bộ đánh tán, tiếp đó lại đem Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Toàn Cơ Chân Dịch tụ tập dị lực đánh vào trong cơ thể hắn, chỉ một thoáng đã làm thương thế của hắn giảm hắn hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1036: Tiên Thiên Âm Loa!

Vẻ mặt Cực Lan giật mình nhưng cũng không có cảm giác vui sướng, theo cỗ dị lực tràn đến làm thương thế của hắn nháy mắt khôi phục hơn phân nửa, còn có một cỗ pháp lực mộc hệ tinh thuần lại cứng rắn vô cùng xen lẫn bên trong, xây dựng một nhóm phù văn màu xanh bên trong đan điền của hắn, sau đó rót vào trong nguyên hồn, đem cả nguyên anh chặt chẽ trói buộc lại!

- Vạn Vật Sâm La Quyết?

Vừa nhận ra thần thông mộc hệ này, Cực Lan theo bản năng liền cả kinh, theo sát phía sau là một trận cuồng nộ.

Phù văn màu xanh kia không thể hoàn toàn chế phục hắn, dưới sự trùng kích toàn lực của hắn, nhiều nhất chỉ có thể duy trì được phong ấn khoảng bảy ngày thời gian.

Nhưng cho dù chính là bảy ngày, cũng ý nghĩa trong đoạn thời gian này tất cả sinh tử đều nằm trong tay người khác.

Ngay sau đó pháp lực bên trong đan điền Cực Lan lại liên tục sôi trào lên, từ yếu chuyển thành mạnh mẽ, dần dần bạo ngược, đã mang theo tâm chí nhất định muốn chết.

Hắn là một nhân sĩ hùng kiệt một phương, bản thân đạt tới Huyền Tiên cảnh giới, há có thể chịu đựng nỗi nhục này? Mặc dù là chết cũng không nguyện bị người khống chế!

Nhạc Vũ lập tức liền có cảm giác, cười khổ thở dài, chỉ dùng một ý niệm liền đem pháp lực bạo ngược của Cực Lan mạnh mẽ áp chế.

Hắn không muốn bại lộ thân phận Uyên Minh cho người này biết quá sớm. Cho nên cũng lười giải thích, chỉ đem Cực Lan nhốt vào trong Tam Linh Trấn Tiên Bàn, ngồi vào vị trí trung ương.

Ngay sau đó hắn đem thanh âm ngưng tụ thành một đường truyền vào bên tai người kia:

- Sư huynh chớ giận! Không quản hôm nay chuyện mấy thanh hung binh kia thế nào, đợi bảy ngày sau ta nhất định thả ngươi rời đi là được!

Trong mắt Cực Lan tuôn ra lửa giận, nhưng lại cảm thấy có vài phần kỳ quái, vì sao người này lại xưng hắn là sư huynh?

Bên trong Thủy Vân Tông cũng không có người này, mặc dù Hồng Vân chân nhân lưu lại truyền thừa cũng chưa từng nghe nói qua có siêu giai huyết mạch Long Hoàng tồn tại.

Nhưng rốt cục hắn vẫn cố gắng kiềm chế lửa giận của mình, hai mắt phun lửa, nhìn lên trên nói:

- Bảy ngày? Mong rằng đạo hữu đến lúc đó hãy giữ lời!

Nhạc Vũ cũng đã không có tâm tình đi giải thích với hắn, có một vị Thái Thanh Huyền Tiên gia nhập, khả năng thôi diễn của Tam Linh Trấn Tiên Bàn lập tức tăng lên gấp bội lần, pháp lực thao tác cũng gia tăng bốn thành!

Tuy pháp lực gia tăng là một chuyện tốt, nhưng dù sao cũng không hòa hợp, pháp lực hỗn tạp càng ngày càng khó khống chế, không thể tiếp tục điều khiển tự nhiên như trước.

Nhưng giờ phút này Tam Linh Trấn Tiên Bàn đối với Nhạc Vũ mà nói vẫn còn có chút tác dụng.

Hắn thử đem trận bàn gia nhập vào thôi diễn, phối hợp cùng Diễn Thiên Châu và Thông Thiên Nghi.

Hắn thật dễ dàng tiến vào thần minh cảnh giới, sau đó nhanh chóng thăng lên.

Chỉ một thoáng thời gian, trong lòng Nhạc Vũ bỗng dưng dâng lên cảm giác hiểu ra. Cả Huyền Linh Giới kể từ khi tách khỏi hồng hoang bản giới cùng lý do hình thành Tiên Thiên sát trận, thậm chí vài thanh tiên binh kia thành hình như thế nào, toàn bộ tiền căn hậu quả đều hoàn toàn hiện ra rõ ràng trong lòng hắn.

Thậm chí cả việc giao dịch đánh cờ sau màn của mấy vị Đạo tổ cùng Kim Tiên cũng đều xem hiểu.

- Thì ra là thế!

Nhạc Vũ khẽ cười, trong nội tâm chẳng những không có cảm giác uể oải chán nản, ngược lại còn dạt dào chiến ý.

Nếu hắn đã đến tận nơi này, như vậy Xiển Tiệt hai giáo muốn dễ dàng lấy được vật bên dưới Tiên Thiên sát trận thì đừng mơ!

Tâm niệm chợt động, tay phải Nhạc Vũ liền biến thành long trảo, tiếp tục trảo vào trong hồ lớn.

Trực tiếp xuyên vào sâu trong đáy hồ, bỗng dưng đem một khối ngọc hình dáng như một cự loa mạnh mẽ nắm lên, nhiếp ra khỏi đáy hồ.

Vừa nhấc lên, bên ngoài hồ lớn vô số ngũ hành linh lực liền ngưng kết. Sát lực sát khí hội tụ tạo thành từng thanh sát kiếm vô cùng sắc bén đâm thẳng tới, phảng phất như có hơn mười vị tu sĩ Thái Thanh Huyền Tiên đang liên thủ hợp công.

Bên trong đáy hồ bỗng dưng sinh ra một cỗ lực lượng hút nhiếp vô cùng mạnh mẽ, đem khối ngọc kia kéo ngược trở xuống.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, đem Tam Linh Trấn Tiên Bàn khởi động toàn lực, từng tầng phù văn bao phủ quanh thân, tiếp theo liền phát lực, ba ngàn Chân Long lực cộng thêm trận bàn gia trì, chỉ trong chốc lát đã tăng lên tới vạn đầu Chân Long!

Ngay sau đó chỉ nghe dưới đáy hồ vang lên từng trận bạo liệt, vô số sóng nước dâng cao cuồn cuộn đầy trời.

Sau một tiếng nổ vang ầm ầm, cuối cùng lực lượng của Nhạc Vũ vẫn thắng hơn một bậc, liền đem khối ngọc kia lấy ra khỏi đáy hồ.

Mười mấy đạo sát kiếm cũng xuyên tới, va chạm cùng bích chướng phù văn, kích thích từng đợt kim sắc gợn sóng, ngăn cản cách Nhạc Vũ chừng bảy trăm

trượng, giằng co cùng bích chướng phù văn chung quanh.

Khiến cho mấy ngàn tu sĩ Ngọc Tiên bên trong Tam Linh Trấn Tiên Bàn thống khổ không sao chịu nổi.

Vào lúc này những đạo sát kiếm liền bị Đằng Huyền dùng Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang phân hình, một bộ phận còn lại đợi đến khi Nhạc Vũ rút được tay ra liền trực tiếp trảo tới bóp nát!

Trên hồ lớn tuôn mạnh cương phong, linh lực hỗn loạn thổi tung không ngớt nhưng vẫn không cách nào tổn thương được Nhạc Vũ.

Nhưng pháp lực hai người đứng trên Tam Linh Trấn Tiên Bàn không ngừng chấn đãng, khí thế ngập trời, long uy bộc phát thẳng áp ra ngoài vạn dặm.

Nhạc Vũ đem khối ngọc cầm trong tay, tiếp theo cười lạnh nhìn ra xa.

Bên ngoài vạn dặm, khí tức bảo quang đang cấp tốc lao tới nhất thời chợt cứng lại, dưới sát ý lãnh liệt của Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền bao phủ vội vàng rút lui trở về.

Lúc này Nhạc Vũ mới đưa ánh mắt chuyển nhìn vào khối ngọc thạch.

- Tiên thiên cấm chế nơi này dày đặc như thế, chính là vì vật này sao?

Hắn dùng năng lực phân tích một phen, lại không phải là linh bảo, cũng không có khí linh tồn tại.

Chỉ riêng chất liệu của ngọc thạch có chút huyền bí, ẩn chứa vài tia Hỗn Độn Khí, còn có kết cấu bên trong cực kỳ phức tạp tinh diệu.

Nhạc Vũ thử thăm dò, lại đem một tia pháp lực rót vào bên trong, tiếp theo liền nghe ngọc thạch phát ra một tiếng kêu khẽ, hắn đột ngột không kịp chuẩn bị, tâm thần thoáng chấn động.

Chân mày không khỏi nhíu lại, hắn nhìn qua Đằng Huyền, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

- Lại là một món tiên thiên âm bảo!

Sau thoáng kinh dị trong lòng cũng vui mừng, Nhạc Vũ đặt trong tay thưởng thức chốc lát, thoáng có chút không cam lòng thu hồi.

Ngay sau đó hắn lại mở ra huyễn pháp, chậm rãi hướng một hang động phụ cận chạy tới.

Vừa tìm được một địa thế xem như bằng phẳng, Nhạc Vũ liền nghe được một tiếng hừ lạnh nói:

- Tuy đạo hữu ngươi là hậu duệ Thanh Long, thân phận cao quý nhưng làm việc cũng không nên không chút kiêng nể gì như thế! Thật nghĩ nhân tộc tu sĩ chúng ta không có hào kiệt hay sao? Mà tình cảnh Long tộc của ngươi hiện tại vốn nguy cơ, đạo hữu cuồng vọng như vậy chẳng lẽ không e ngại làm cho Long tộc vì ngươi rước lấy tai họa bất ngờ?

Nhạc Vũ nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ dị sắc, nhìn xuống bên dưới, Cực Lan chân nhân đúng là có chút đạo hạnh, chỉ một thoáng thời gian thương thế đã khôi phục, đã có thể mở miệng nói chuyện.

Hắn trực tiếp cười lớn một tiếng, phất tay áo, đem Tam Linh Trấn Tiên Bàn hoàn toàn phong bế, khiến thanh âm mấy ngàn tiên tu bên dưới không cách nào truyền đến bên tai.

Thân phận Long tộc Yêu Hoàng không giống như Uyên Minh, không có Bạch Già Thiên Lệnh che phủ thiên cơ, hắn tự hỏi không cách nào qua mặt được mấy vị Đạo tổ.

Chẳng thà hắn làm việc bừa bãi một chút bớt đi được rất nhiều phiền toái. Mặc dù có người nào thực sự nhìn hắn khó chịu, muốn tìm Thanh Long nhất mạch phiền phức, đó cũng do người khác gánh trách nhiệm, vị thần thú đứng đầu tứ phương linh thú cũng không phải người dễ chọc.

Ổn định tâm thần, Nhạc Vũ chậm rãi đem Diễn Thiên Châu thúc giục tới mức tận cùng.

Sau đó đem long huyết còn tồn kho lấy ra, bắt đầu khắc lục một nhóm huyết phù ngay trong hang động.

Thỉnh thoảng hắn lại đánh ra một ít tiên thạch vào bên trong.

Đằng Huyền biết Nhạc Vũ đang bày trận nên cũng yên lặng không đi quấy rầy. Nàng đem hồn niệm khuếch trương tới lớn nhất, cảnh giác những người nào đến gần, đôi mắt lóe kim mang yên lặng nhìn về phương hướng trung tâm pháp trận.

Một ngày thời gian chỉ thoáng chốc đã qua, đúng giờ hôm qua hai thanh kiếm phôi hung binh lại phát ra tiếng chấn minh.

Ngay sau đó cả Tiên Thiên sát trận đều ầm ầm chớp lên, so với ngày trước càng tăng lớn linh lực ba triều tới gấp mười lần, hướng trung ương sát trận ập tới.

Toàn bộ tiên thiên cấm chế nơi đây đều mất hết hiệu lực.

Đằng Huyền đối với hai đôi Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao sớm có chú ý, linh thức dao cảm, rõ ràng nhìn thấy trăm ngàn đạo canh kim linh đang lặng yên không chút tiếng động xen lẫn trong linh lực cuồng triều tiếp cận hai thanh tiên thiên kiếm phôi, sau đó rót vào bên trong.

Long hồn ý niệm cũng tùy theo chậm chạm rót vào trong kiếm phôi.

Khóe môi Đằng Huyền nhếch lên ý cười, chỉ thấy tận sâu trong lòng đất phun mạnh bạch quang, xông thẳng lên trời, đánh lên hai thanh kiếm phôi đang ngưng tụ thành hình giữa không trung.

Ba món tiên binh giao kích, trong phạm vi vạn dặm đều lóe sáng kim mang nhấp nháy.

Lần này cũng không dễ dàng bị đánh lại nguyên hình như lúc trước, hai thanh nhị phẩm tiên thiên kiếm phôi tự xuất ra một đạo huyết hồng kiếm quang giao kích quấn quanh cùng bạch quang, chỉ trong chốc lát va chạm trăm ngàn lần, hai kiếm liên thủ không chút hạ phong.

Trong lòng Đằng Huyền thoáng hiểu được, đây là do Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao đã lặng yên rót ý niệm vào bên trong hai kiếm phôi nên khiến cho thanh thế gia tăng mãnh liệt như vậy.

Trong lúc nhất thời kiếm cương bốn phía, đem toàn bộ Huyền Vũ Cương Nham chung quanh đều hủy diệt, trong phạm vi mấy vạn dặm toàn bộ hang động đều

dần dần bị đánh thông, biến thành bằng phẳng, ngay cả Đằng Huyền cũng không thể không thu liễm bớt Vạn Lý Quan Ảnh Thuật.

Giờ phút này bạch quang giống như cây chùy, cơ hồ mỗi khi va chạm một lần liền khiến khí linh long hồn dung nhập vào kiếm phôi thêm vài phần.

Lẽ ra giờ phút này là lúc mấu chốt nhất, nhưng thần hồn Nhạc Vũ lại không chút dao động, hắn vẫn chuyên chú tiếp tục bố trí linh trận.

Nhưng một ít Thái Thanh Huyền Tiên chung quanh đã không còn kiềm nén được nữa, một đạo kim sắc quang mang liền bắn thẳng tới hai thanh tiên thiên linh binh.

Sau đó phảng phất giống như có tín hiệu, đem hơn mười khí tức toàn bộ gợi lên, từng đạo độn quang đủ màu sắc lục tục xông lên trời.

Nhạc Vũ cũng không đi quan tâm, Đằng Huyền thấy thế cũng không để ý, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn qua, lộ ra vẻ trào phúng.

- Hữu dụng sao?

Trong lòng nàng thầm nghĩ thủ đoạn mấy Huyền Tiên kia kém sư tôn của mình không chỉ một bậc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1037: Tiến giai nhất phẩm!

- Ngu xuẩn!

Đồng dạng bên ngoài mấy vạn dặm, một tu sĩ thân mặc đạo bào màu vàng sáng vẻ mặt lạnh lùng cất tiếng hừ lạnh, nhìn hơn mười Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ đang lao về phía phương vị trung tâm sát trận.

- Nếu mấy món linh bảo nơi này dễ dàng lấy được như vậy, mấy vị sư trưởng trong giáo cần gì phải vất vả mưu đồ?

Nói tới đây, người này lại nhìn lên không trung, nơi đó có hai cỗ huyết hồng sắc quang hoa đang cùng cỗ bạch sắc quang mang giao kích chết sống, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Lẽ ra hai thanh kiếm phôi kia trước khi chân chính tố hình bất kể như thế nào đều không đủ sức đối kháng với Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao kia.

Nhưng xem tình hình này lại mờ mờ ảo ảo chỉ kém hơn một chút là có thể nhảy vào cảnh giới nhất phẩm.

Chuyện này trước khi tiến vào đúng là chưa từng dự liệu qua.

Nhíu mày suy ngẫm chốc lát, tu sĩ kia xoay người nhìn sang bên đồng bạn đứng xa xa ngoài ba ngàn trượng:

- Thú Bác Già tôn giả, ngươi nghĩ như thế nào?

- Thật có chút cổ quái! Nhưng kể từ trăm năm trước những tu sĩ vẫn lạc bên trong Tiên Thiên sát trận này đã có tới bảy mươi vạn người. Phía trước sát trận lại có biến hóa, hoặc là hung binh đã hấp thu khí huyết tinh nguyên của họ, chuyện này cũng thật khó nói!

Thú Bác Già đứng xa xa trên hư không khác với đồng bạn nghiêm túc lãnh khốc

của mình, từ đầu tới cuối trên mặt đều hiện ra nụ cười nhẹ, nhưng khi nhắc tới chuyện ngay chính hắn cũng nghĩ không thông, ngữ khí chợt khựng lại, sau đó mang theo lãnh ý nói:

- Lần này biến số nhiều lắm, tóm lại chúng ta cứ hành sự theo hoàn cảnh là được, có phù lục của sư tôn chuẩn bị cũng không tới mức làm cho hai thanh binh khí vô duyên cớ bị người đoạt được đâu!

- Biến số sao?

Tu sĩ mặt lạnh thì thào tự nhủ, ngược lại nhìn về xa xa, chỗ Nhạc Vũ đang đứng, ngay phương vị hồ lớn:

- Ta xem chuyện biến số lớn nhất hắn là người này! Lại có thể đối chiến với Dương Hạo, chẳng phân biệt được cao thấp. Cũng không biết Thanh Long bộ tộc từ khi nào xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ như vậy. Có người kia ở đây, lòng ta thật sự khó thể an tâm.

- Người này huyễn pháp cao minh, cũng không biết hiện tại đang làm gì. Mấy ngàn năm nay ta luôn luôn chuyên tâm tu luyện Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh, tự hỏi có thể xem thấu hết bảy thành huyễn pháp trên thế gian, lại cũng không thể xem ra! Tuy nói Vạn Vân Sâm La Pháp tu luyện tới đỉnh cấp cũng có thể dùng nhất niệm là có thể tạo ra hàng vạn hàng ngàn huyễn tưởng, nhưng Thanh Long nhất tộc có người sử dụng huyễn thuật cường đại như vậy cũng thật hiếm thấy…

Thú Bác Già mỉm cười, vẻ mặt vẫn ôn hòa ấm áp, nhưng trong hai mắt lại lộ ra lãnh ý âm hàn khắc cốt:

- Bên trong sát trận có bốn kiện tiên thiên linh bảo, ba giáo chúng ta đã sớm có ăn ý lấy theo nhu cầu. Nếu người này hiểu được thời thế, lấy được Thiên Âm Loa thì rút lui cũng không nói gì, nếu còn không thức thời vụ, giết hắn lại có ngại gì? Phương tây thế giới cực lạc, đang cần siêu giai huyết mạch thiên long như vậy để canh gác, người này đích thật là thích hợp…

Khi nói những lời này Thú Bác Già sử dụng ngữ khí thật thoải mái, nhưng đạo nhân lạnh lùng cũng không cảm thấy có gì không ổn, ngược lại còn khẽ gật đầu.

Dám nhúng chàm vật của phương tây, tự nhiên phải trừng phạt nặng để cảnh cáo

thế nhân!

Ngay sau đó Thú Bác Già nhìn qua bên phải, trong mắt lộ ra lệ mang nhè nhẹ:

- Nặc Cự La Tôn Giả, nói tới ta lo lắng nhất chính là hai vị kia. Chúng ta chuẩn bị làm theo ước hẹn, nhưng chưa hẳn bọn họ chịu giữ lời. Đặc biệt thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, nếu có thể cắn nuốt hai thanh tiên thiên kiếm phôi uy lực càng mạnh thêm gấp mấy lần. Dương Hạo đang cần gấp cao phẩm tiên binh, chỉ sợ sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, đến lúc đó e rằng còn có biến cố!

Nặc Cự La khẽ nhíu mày, đồng dạng lộ ra thần sắc lo lắng. Hắn ở Tây Phương Giáo tĩnh tọa La Hán vị, mà Thú Bác Già bên cạnh có danh xưng là Hào Thiện Vô Úy La Hán. Địa vị chỉ dưới mấy vị Kim Tiên Bồ Tát, đều đã tu luyện đại thần thông viên mãn cảnh giới, chính là người nổi bật bên trong nhiều Thái Ất Chân Tiên.

Nhưng nếu so sánh cùng hai người kia, thật sự không có nửa phần nắm chắc có thể chiến thắng.

Nhưng nếu đem hai người kia so sánh với vị Thanh Long hậu duệ Long Hoàng, hắn lại cảm thấy lo lắng nhiều hơn, nghĩ tới tim không ngừng đập mạnh.

…

Đằng Huyền vẫn nhìn chằm chằm vào trung ương sát trận, ngay khi một đạo kim hồng sắc độn quang cầm đầu vừa lao tới trung ương, liền nhìn thấy hai tiên thiên hung binh giữa không trung bỗng dưng vừa chuyển, xa xa tránh né. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Sau đó liền lượn qua hai đạo đường cong xinh đẹp rực rỡ, hai đạo huyết sắc kiếm hoa vô cùng sáng lạn hướng kim hồng sắc kiếm quang đâm thẳng tới, mà ngay bên dưới bạch quang cũng xông thẳng lên.

Ba thanh tiên binh ngược lại biến thành liên thủ, tu sĩ ngự độn quang kia nhất thời trở tay không kịp, vội vàng tế ra một quy xác giáp thuẫn chắn ngay trước người!

Lại bị canh kim khí mang xông lên xuyên thẳng, nhanh chóng tan rã hỏng mất, ngay sau đó hai thanh tiên binh một trái một phải như lưu tinh rơi thẳng xuống,

xuyên nhập qua cơ thể hắn, bám theo một chùm huyết vũ.

Đằng Huyền khinh thường bĩu môi, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

- Người này vận khí còn tốt, cuối cùng có thể bảo trụ bổn mệnh lạc ấn!

Hai hung binh mới sinh ra không lâu, còn chưa đủ sức gạt bỏ hồn ấn của người khác. Mà khí linh long hồn Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm trước mắt vẫn còn vây trong trạng thái đang ẩn núp nên cũng không cách nào làm được.

Nhưng đặc tính của hai thanh hung binh của Nhạc Vũ đều đã chuyển dời lên hai thanh tiên thiên kiếm phôi.

Sau khi xuyên thấu, liền đem khí huyết nguyên lực toàn bộ cắn nuốt, không cho tu sĩ Huyền Tiên kia nửa điểm cơ hội có thể sống lại.

Huyết quang trên hai thanh kiếm phôi tăng vọt, thanh thế càng hơn lúc trước mấy lần!

Trước sau đã có hơn mười Thái Thanh Huyền Tiên tìm đến, đều lộ ra vẻ cẩn thận, cũng không còn vẻ cuồng nhiệt như trước đó.

Bọn họ trở nên dè chừng cùng sợ hãi, cẩn thận đến cực điểm, đứng ngoài xa xa ngàn dặm dùng đủ loại linh bảo bảo vật khắp toàn thân. Sau đó thật ăn ý cùng đánh ra pháp lực hướng hai hung binh nhiếp hút kéo ra bên ngoài.

Bọn họ đều biết chỉ cần đem hai thanh hung binh lôi ra khỏi trung tâm sát trận, hai vật này xem như không còn gốc rễ, không mượn được linh lực sử dụng, tự nhiên sẽ không như vừa rồi có thể đủ uy thế chống đỡ được Thái Thanh Huyền Tiên, khi đó liền có thể tùy ý cướp đoạt.

Cuồng phong bạo tuôn, hai thanh hung binh kiếm phôi điên cuồng giãy dụa, một tia huyết sắc kiếm quang không ngừng chém đứt khí kình của những Huyền Tiên.

Dần dần vẫn không địch lại bốn mươi Huyền Tiên tu sĩ hút nhiếp, đang từ từ bị lôi ra ngoài trận.

Mà ngay khi Huyền Tiên ở bên ngoài đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, quang mang

chớp động trong mắt, đang nóng lòng muốn đoạt lấy, chỉ thấy không gian dưới lòng đất bỗng nhiên lay động kịch liệt, đất bùn bên trên tuôn xuống ồ ạt, mà mọi người bên dưới đều bị dư ba đập vào, đất đá không ngừng đổ sụp xuống.

Một vực sâu không đáy đường kính chừng hơn hai ngàn vạn dặm bỗng dưng hiện ra ngay trước mắt mọi người. Bên trong khí tức sâm u, cơ hồ không có bất kỳ linh lực tồn tại, nhưng lại cho người khác bản năng vô cùng khủng bố, giống như bên trong đang dựng dục ra một tuyệt thế yêu ma.

Tiếp theo một đạo canh kim bạch quang làm lòng người sợ hãi từ trong vực sâu bỗng dưng lao ra, so với lúc trước ước chừng còn mạnh mẽ hơn mấy lần, lại càng thêm ngưng thật. Chỉ cỡ một cánh tay, lại mang theo thiên địa pháp tắc cuồn cuộn, chỉ một kích liền đem một Huyền Tiên tu sĩ trên không trung trực tiếp xuyên thủng, gạt bỏ thần hồn!

Sắc mặt những Huyền Tiên đều biến đổi, cơ hồ liền biết không ổn, pháp lực đánh ra thối lui ra ngoài thật nhanh.

Hai hung binh thanh thế phục chấn, huyết quang phụt lên hợp lực vặn xoắn, liền đem hai Huyền Tiên tu sĩ gần nhất chém thành bột mịn, lại mạnh mẽ cắn nuốt!

Sau đó thân kiếm chấn rung, lại thêm một đạo canh kim linh tinh thuần từ khắp bốn phương tám hướng sát trận hội tụ đến. Còn có một tia đang mạnh mẽ hút lấy Hỗn Độn Khí khắp nơi trong sát trận còn sót lại, rót vào trong hai hung binh, dần dần huyết quang đã hóa thành thực chất, khí tức hai thanh kiếm phôi cũng đã hoàn toàn khác hẳn.

So với lúc trước đã tăng lên gấp mười lần, trong mơ hồ còn có thể đối kháng với Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao!

Đánh lui mấy chục tu sĩ, kiếm quang trực tiếp quay về, lại một lần nữa cùng canh kim bạch mang giao đấu một chỗ, nhưng vẫn không hề rơi xuống hạ phong.

Đằng Huyền vẫn thờ ơ nhìn theo, trên miệng vẫn mang theo vẻ chê cười, lúc này lại không nhịn được siết chặt nắm tay.

- Đây là tiên thiên nhất phẩm!

Hai tiên binh kiếm phôi xa xa trên không trung giờ phút này khí tức rõ ràng đã

bước vào cánh cửa kia, bước lên hàng ngũ nhất phẩm!

Những tu sĩ Huyền Tiên trên không trung đều kinh dị, tiếp theo trong mắt bắn ra kỳ quang, tham lam cuồng nhiệt.

Nhưng giờ phút này không ai có dũng khí tiếp tục tiến lên tranh đoạt.

Tiên thiên nhất phẩm tiên binh đều có sát trận tương trợ, cơ hồ có thể chống đỡ với Đại La Kim Tiên, đã siêu thoát tầng cấp Thái Thanh Huyền Tiên.

Ba thanh tiên binh liên thủ càng vô cùng khó khăn chiếm lấy, lúc này xông lên phía trước chẳng khác gì là chịu chết!

Đúng ngay lúc này Nhạc Vũ đã ngừng khắc lục phù trận, như có suy nghĩ nhìn xuống dưới vực sâu.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao phun ra canh kim bạch quang đã dần dần tăng mạnh tới cực hạn, bản thể vẫn náu thân bên dưới đáy vực sâu, bên dưới dĩ nhiên có vật gì trấn áp nó chặt chẽ, hiện tại cũng thoáng lộ ra một tia khí tức.

Một tia linh lực tinh thuần từ trong tràn ra, ngay cả Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ cũng lâm vào từng đợt xao động không ngớt.

Nhưng khi hắn dùng long nhãn quan sát từ xa xa lại không nhìn thấy được hình dáng của bảo vật kia, chỉ biết vật kia kém hơn Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao một bậc mà thôi, muốn lấy được phải toàn lực ứng phó, đồng thời phải kết hợp với sát trận bên dưới vực sâu mới có thể vững vàng chiếm giữ.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhíu mày, cũng không quản tới, tiếp tục khắc lục huyết phù, long huyết đã sớm không đủ, liền dùng tinh huyết của Ngao Nhược đem ra tiếp tục khắc lục thật nhanh.

Khi huyết phù cuối cùng hoàn thành, linh trận trong phạm vi ngàn trượng hình thành, Nhạc Vũ mỉm cười, đúng lúc này chợt nghe trên không trung vang lên một tiếng chói tai!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1038: Linh Bảo quy túc

Đưa mắt nhìn lên thì thấy hai thanh hung binh và bạch quang đã triệt để quấn vào một chỗ, kiếm quang hồng sắc và khí mang canh kim va chạm vào nhau làm bắn lên quang hoa chói mắt.

Nhạc Vũ nheo mắt, đánh ra mấy viên tiên thạch nhập vào trong trận, thân hình lóe lên trở lại Tam linh Trấn Tiên bàn rồi yên lặng chờ kết quả tranh chấp của ba thanh tiên binh.

Đằng Huyền liếc nhìn huyết sắc đại trận, cuối cùng lộ vẻ mờ mịt, tư chất trận đạo của nàng có hạn nên khi tham khảo Tử Khuyết Thiên Chương mới chỉ được chừng một phần mười.

Nàng chỉ nhìn ra trong đại trận do Nhạc Vũ dùng long huyết tạo nên có quan hệ với không gian, ngoài ra còn có năng lực bảo vệ tâm linh. Tác dụng cụ thể thế nào thì nàng không biết được, tóm lại chỉ biết lão sư bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy chắc có dụng ý sâu xa.

Dư âm của từng đợt cương kình phía xa dần lan đến ngoài mấy vạn dặm, ngay cả chỗ Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền đứng cũng bị sóng linh lực trùng kích khiến hai người đứng không vững. Sắc mặt Đằng Huyền dần có chút xanh trắng, lại thấy khí mang canh bạch từ lòng đất xông lên dần bị hai đạo kiếm quang hồng sắc từng bước áp chế trở lại.

Kiếm phôi Tiên Thiên bên trong cũng dần thành hình, là một trường đao huyết hồng sắc và một thanh trường kiếm dài bốn xích. Bên ngoài thân đao kiếm dần ngưng tụ một đám phù văn long hình, xoay tròn giữa không trung bắn ra khí mang bốn phía.

Song quyền của Đằng Huyền nắm chặt, trong lòng càng thêm khẩn trương, biết nếu để hai thanh linh binh Tiên Thiên thành công tố hình thì khả năng để hai long hồn thôn phệ khí linh ít càng thêm ít, ngược lại còn bị khí linh Tiên Thiên thôn phệ áp đảo!

Nàng nhìn sang bên cạnh thì thấy Nhạc Vũ vẫn thản nhiên, khóe môi hiện ra tiếu ý như có như không.

Sau một khắc quả nhiên phát sinh dị biến, từ dưới vực sâu đột nhiên có một đạo bạch quang lao ra, trong lúc mơ hồ có thể thấy dưới vực sâu một khai nhận hai mặt, có ba mũi đang tỏa ra quang hoa chiếu sáng cả thế giới dưới lòng đất. Khí mang canh kim như vô tận đột nhiên từ dưới lòng đất trùng kích lên tận chân trời chém về hai thanh hung binh màu đỏ!

- CHOANG...!", một thanh âm chói tai vang lên, khi Nhạc Vũ còn chưa kịp phản ứng thì ba thanh binh khí Tiên Thiên đã giao kích cùng một chỗ.

Cường quang chói mắt chẳng những bức lui hồn niệm của mọi người mà còn khiến cho hai mắt tất cả đều đau nhức nhắm lại, một số tu sĩ Chân Tiên có tu vi thấp đã ứa máu tươi.

Ngay sau đó hơn mười thanh âm còn chấn động hơn lúc trước khiến khí huyết rất nhiều chư tiên chấn động, sau một lát chỉ còn lại rải rác chừng hơn mười vị Huyền Tiên tu sĩ, những người còn lại đều biết khó lui xa đến mười vạn dặm mới dừng lại, nhìn vào vẻ không cam lòng vì với khoảng cách này cơ bản đã bước ra khỏi vòng tranh đoạt.

Nhạc Vũ cũng đem Tam linh Trấn Tiên bàn thôi động, dùng bích chướng phù văn bảo vệ bản thân và Đằng Huyền, an ổn trong cương phong nhìn về quang hoa trong chỗ sâu vẻ mong đợi. Sau một khắc trong không trung lại vang lên một tiếng nổ mạnh, cường độ gấp mấy chục lần trước đó!

Bích chướng phù văn trước người Nhạc Vũ vặn vẹo mãnh liệt, gần như sụp đổ, mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên còn lại trong vòng ba vạn dặm cũng đều hộc máu nhưng đều không kinh sợ mà còn mừng rỡ nhìn về hướng truyền ra thanh âm, khi bạch quang tán đi thì thấy hai thanh hung binh hồng sắc đều lui về. Phù văn vừa ngưng tụ trên thân kiếm đều đã tán đi, kiếm phôi chấn động không ngớt, thanh âm ngân lên mang theo ý tiếc hận.

Thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao nhanh chóng thối lui vào đến sâu trong lòng đất, vừa đến nửa đường lại thấy linh quang bùng lên từ dưới vực sâu vô tận.

Vô số khe nứt như mạng nhện từ bên dưới lan tràn ra, từ khe hở lộ ra từng tia

kim sắc rồi một ấn tỉ hỏa sắc bay thẳng lên va chạm với Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao khiến linh lực thiên địa đang co rút lại ầm ầm tán ra. Trong phạm vi mấy chục vạn dặm, những động quật được chống đỡ do linh mạch đều sụp đổ hơn phân nửa.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao bị đánh trúng lại vọt lên không trung còn ấn tỉ lại bị đánh sâu vào lòng đất.

- Quả nhiên là Cửu Dương chiếu thiên ấn!

Nhạc Vũ nheo mắt chú ý tới ấn tỉ bên dưới, chỉ thấy dưới thân nó là một đoàn khí Hỗn Độn chưa từng khai mở.

Cửu Dương chiếu thiên ấn rõ ràng cho thấy có ý thôn phệ đoàn khí này nhưng lại bị một tia bạch quang ngăn cản nên vẫn treo lơ lửng bên dưới.

Một lát sau, những Thái Thanh Huyền Tiên gần nhất vẫn không dám chọc vào Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao và Cửu Dương chiếu thiên ấn đều lần lượt sử ra thần thông chụp về hai kiếm phôi rớt xuống nhị phẩm Tiên Thiên. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Trong một không gian hẹp lập tức có vô số pháp lực bạo tuôn, khí kình va chạm phát ra thanh âm vang dội.

Hơn mười đạo bảo quang đằng không bay lên, trong nháy mắt đã giao phong hơn mấy trăm lần, sắc mặt hai Thái Thanh Huyền Tiên trong đó đã biến thành tái nhợt.

Nhạc Vũ vẫn chưa từng ra tay, thôi động Tam Linh Trấn Tiên bàn đến cực điểm bảo hộ luôn cả huyết sắc linh trận dưới chân.

Đằng Huyền bên cạnh tuy khó hiểu nhưng vẫn luôn tin tưởng lão sư, chỉ nhìn sắc mặt Nhạc Vũ đã biết tình thế sẽ có biến số hơn nữa rất có thể là nguy hiểm đã đến!

Phù trận kim sắc trong mắt nàng lại lập tức vận chuyển thôi động Thái Hạo chân viêm chúc chiếu, tăng cường thêm một tầng diễm quang màu đỏ sau bích chướng phù văn, cùng lúc phía chân trời ẩn ước truyền ra một tiếng cười trong trẻo.

Sau một khắc, vô số hắc triều từ sâu trong lòng đất bắt đầu điên cuồng bắt đầu khởi động đi ra. Hắc triều này đen kịt như dầu, mênh mang như biển, nhuộm thẫm những nơi tràn qua, trong nháy mắt đã tràn qua vạn dặm.

- Đây là nghiệt lực oán sát?

Nhìn xem luồng hắc triều đang trào lên như nước lũ, Đằng Huyền cả kinh, không dám tưởng tượng hậu quả nếu như không phòng bị, cho dù với thần thông Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu thần quang gần với thần thông vô thượng của nàng cũng không dám nói chống đỡ.

Trong một sát na, nàng chợt hiểu luồng hắc triều này là oan hồn của những sinh linh và tu sĩ vẫn lạc trong Huyền Linh giới.

- Sinh linh tích lũy vài tỷ năm ở Huyền Linh giới, thêm vào nghiệt lực oán hận của bảy mươi vạn tu sĩ, không trách có hung uy như vậy.

Đại trận dưới chân xuất ra từng tia linh quang bảo vệ thần hồn của nàng và Nhạc Vũ. Bích chướng phù văn của Tam Linh Trấn Tiên bàn cũng phình ra không để hắc triều tiến vào trong vòng vạn trượng.

Đằng Huyền đột nhiên nghĩ tới mấy Thái Thanh Huyền Tiên đang tranh đoạt hai thanh hung binh, nhìn lại thì đều thấy đã hóa thành độn quang bỏ chạy, hai Huyền Tiên bị thương lúc trước đã bị hắc triều tràn tới, trong khoảnh khắc đã bị thôn phệ khiến uy lực càng tăng thêm mấy phần.

Đằng Huyền hít vào một hơi khí lạnh, những tu sĩ đứng xa xem càng khiếp hãi, tế lên bảo quang điên cuồng bỏ chạy ra ngoài.

Trong nháy mắt ở thế giới dưới lòng đất này chỉ còn hai người bọn họ, tựa như đang náu thân trên đảo hoang giữa bốn bề hắc triều cuồn cuộn.

Từ phía chân trời lại truyền đến tiếng cười trong trẻo, một nam tử mặt vuong mặc bào phục hoàng sắc đột nhiên từ không trung bước ra.

Trên đỉnh đầu y có treo lơ lửng một tờ phù triện tán ra một tầng quang hoa kim sắc khiến nghiệt lực hắc sắc vội vàng tháo lui.

Y ở trên không nhìn xuống, mỉm cười:

- Hai kiện Linh Bảo nên quy Tây Phương ta! Hai vị đạo hữu, kiếm này để Thú Bác Già ta chiếm lấy!.....

Nói vừa dứt lời thì y đã tế ra một đạo kim quang cự võng trùm xuống, sau thân có thêm một tu sĩ tướng mạo lạnh lùng không nói một lời giơ trảo chụp về kiếm phôi Tiên Thiên vào tay.

Cơ hồ cùng lúc phía chân trời lại xuất hiện thêm hai nhân ảnh. Người đi trước mặc Toan Nghê Tử Kim giáp, trong tay cầm một thanh trường thương, dưới chân là một đoàn hỏa châu thiêu đốt sát lực. Trong tay người này còn có thêm một tờ đạo phù kim sắc, dẫn động nhiếp lấy Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Một người khác chừng năm mươi tuổi, sắc mặt màu hồng, trong mắt linh diễm lấp lánh, sau khi hiện thân thì đánh ra một đạo hỏa diễm thiêu đốt Cửu Thiên chiếu thiên ấn

Bên kia Thú Bác Già đã thu lại hai kiếm phôi vào tay áo, nhìn về đoàn khí Hỗn Độn dưới Chiến thiên ấn lại cười nhẹ:

- Đoàn khí Hỗn Độn này cũng có một phần của giáo ta!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1039: Ngang nhiên ra tay!

Kim sắc cự võng lại lần nữa vung ra chộp lấy đoàn khí Hỗn Độn.

Cánh tay của Nặc Cự La sau lưng Thú Bác Già cũng xuất ra lam quang, bành trướng đến hơn mười vạn trượng, từ xa chộp tới.

Cả hai hợp lực cưỡng ép xé rách chừng một phần ba đoàn ngũ sắc linh quang, vừa muốn kéo về thì hỏa quang quấn quanh ấn tỉ đột nhiên xuất ra mấy trăm đầu Tam Túc Hỏa Nha đánh tới, chạm vào cự thủ lam quang bắn ra từng đoàn hoa lửa khiến nó rụt lại.

Tiếp đó một cường nhận thanh sắc phá không đánh vào kim sắc cự võng, ngàn vạn thương ảnh múa lên, vô số nhận quang thanh sắc xé tan cự võng. Thần sắc Thú Bác Già hơi trầm xuống, cự thủ chiêu lấy thu hồi cự võng, trong chốc lát khôi phục như cũ rồi cau mày nhìn về bên trên:

- Không biết hành động của nhị vị có ý gì? Lúc trước chúng ta đã có ước định mấy linh vật nơi đây sẽ phân theo như nhu cầu của tam giáo. Tây Phương Giáo ta lấy hai thanh kiếm phôi nhị phẩm Tiên Thiên đã chịu thiệt hại không nhỏ, giờ các ngươi lại muốn độc chiếm khí Hỗn Độn này hay sao?

Dương Hạo thu hồi trường thương, đứng chắp tay sau lưng không nói một lời, ánh mắt lóe lên không biết suy nghĩ điều gì, sát khí lành lạnh bao phủ vạn dặm.

Từ trên Cửu Dương chiếu thiên ấn lại dâng lên một đạo hỏa quang, chính là đạo nhân ngũ tuần, đồng dạng thần sắc âm trầm lạnh lùng nhìn về bên dưới:

- Tiệt Giáo có ba thành số mệnh trong Hồng Hoang, Cửu Dương chiếu thiên ấn vốn là vật ta nên được. Hai thanh tiên binh tuy là nhị phẩm nhưng đệ tử Tây Phương Giáo cũng chỉ chừng năm mươi tỷ, có được hai thứ này coi như đã được đạo tổ quý phái phù hộ. Nói bọn ngươi có hại chịu thiệt, chẳng phải làm trò cười cho người khác!

Thú Bác Già nhếch miệng vẻ trào phúng, cũng không tranh biện nhìn về đoàn khí Hỗn Độn hỏi:

- Vậy chia vật này như thế nào?

- Vốn chúng ta thương lượng nên để cho bọn ngươi một ít!

Đạo nhân trong luồng hỏa quang nói đến đây thì nhíu mày nhìn về tay áo của Thú Bác Già rồi lạnh lẽo:

- Chỉ là hai kiếm phôi Tiên Thiên tuy kém khí Hỗn Độn môt chút nhưng khi ngưng tụ sẽ thành nhất phẩm tiên binh! Sau khi thành hình cũng chỉ thua Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao một bậc. Không biết nhị vị nên nhượng xuất vật gì để đền bù tổn thất hai giáo Xiển Tiệt ta?

Thú Bác Già sớm có sở liệu nên cũng không bất ngờ, nhíu mày lâm vào trầm tư, Nặc Cự La cũng thoáng do dự.

Mấy người qua một phen giao thủ rồi cò kè hoàn toàn cho là bên trong như không có ai, dù có cũng không để ý.

Vào lúc Thú Bác Già cùng Nặc Cự La, đang cân nhắc bất định thì chừng vạn dặm ngoài hắc triều đột nhiên lại dao động.

Bốn người chợt biến sắc, đảo mắt nhìn qua thì thấy một quang hoa thất thải xé hắc triều bay lên, bên trong lộ ra một nam một nữ đứng trên một kim sắc trận bàn, bích chướng phù văn bao quanh không để hắc triều xâm nhập.

Khóe mắt Dương Hạo bất giác nhảy lên, nhìn kỹ xuống phía dưới, gần như lập tức nhận ra nam tử trên trận bàn chính là Yêu Hoàng Long tộc, hậu duệ của Thanh Long vừa giao thủ qua với y. Tuy vừa rồi đã giao thủ nhưng lần này mới xem như chân chính gặp mặt.

Cùng lúc Nhạc Vũ cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, cương lực vô hình giao thủ bắn ra vô số thanh âm vang dội, trong lúc mơ hồ sinh ra điện mang.

Nhạc Vũ cảm giác lồng ngực đau nhức nhưng không hề để ý, cặp long nhãn thôi động đến cực hạn quét qua mấy thứ linh bảo rồi dừng lại ở đoàn khí Hỗn Độn,

cười nhẹ:

- Tam giáo các ngươi đã chiếm bảy thành số mệnh thiên hạ, Hồng Hoang chư tông cùng tán tu Yêu tộc chúng ta cũng nên có ba thành! Bốn kiện Tiên Thiên linh bảo đã bị bọn ngươi chiếm cứ vậy thì đoàn khí Hỗn Độn này cũng nên để ta thay mặt tán tu thiên hạ tán tu lấy đi!

Lời vừa nói ra, Thú Bác Già cùng Nặc Cự La đều cười nhạt. Dương Hạo nhướng mày, hơi lộ ra ý tiếc nuối, hỏa quang quanh người lão nhân ngũ tuần tăng vọt, sát cơ tràn ngập mang theo vài phần mỉa mai. Ánh mắt bốn người nhìn vào Nhạc Vũ đều như một người chết, đồng tử Đẳng Huyền hơi co lại, cảm giác khí tức của bốn người trước mặt đều cường hoành to lớn, vô biên vô hạn không dưới sư phụ của mình.

Hai tu sĩ mặc đạo bào minh hoàng tuy hơi kém hơn một chút, chỉ vượt qua nàng chừng hai trù nhưng lão nhân trong hỏa quang chẳng những có thân thể hỏa linh mà pháp lực đại thần thông chỉ kém Đại La Kim Tiên một tuyến, chỉ cần vượt qua sẽ chứng nhân đại đạo Kim Tiên, trong lúc mơ hồ còn cảm nhận được huyết mạch Tam Túc Kim Ô khiến nàng cực kỳ kiêng kị!

Còn Dương Hạo mới vừa rồi tuy cách xa hơn mười vạn dặm ra tay nhưng vẫn có thể tương đương với Nhạc Vũ, nếu cả bốn người liên thủ thì nàng và Nhạc Vũ dường như không có nửa phần sinh cơ.

Nhạc Vũ không để ý, trực tiếp vươn cánh tay đã hóa long thân chộp lên đoàn khí Hỗn Độn, dùng khí thế thần tốc khai mở Cửu Dương chiếu thiên ấn hấp nhiếp trở về.

Lão giả đang ở trong hỏa quang cười lạnh không ngăn cản, một đoàn hỏa quang hồng sắc lan tràn theo khí Hỗn Độn bám vào cánh tay phải của Nhạc Vũ thiêu đốt.

Thú Bác Già hơi lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Thế gian này vẫn có thứ không biết sống chết như vậy! Kính xin chư vị hợp lực đánh chết người này miễn cho phiền hà!

Hắn đánh ra một cự bát tử kim bay vút lên chụp xuống Nhạc Vũ, Nặc Cự La cũng đồng dạng thò ra cự trảo lam sắc chộp vào tay phải Nhạc Vũ.

Dương Hạo phía xa lại đâm ra vô số thương ảnh, hội tụ thành một điểm dùng thế nghiêng trời lệch đất đâm về đỉnh đầu Nhạc Vũ, thương ảnh chưa đến thì khí mang sắc bén đã xuyên qua bích chướng phù văn!

Đằng Huyền kinh hoảng, vội vàng thôi động diễm quang hình cầu đến cực điểm chuẩn bị chống đỡ thương nhận trùng kích.

Còn đang lo lắng thì Nhạc Vũ đã cười lên ha hả, trên cánh tay phải hiện lên sáu loại hỏa diễm bao gồm Tiên Thiên Càn Ly Chân Diễm! Huyền Thiên Tịnh Hỏa! Đại Hóa Chư Thiên Chân Viêm! Tiên Thiên Ba La Thần Diễm! Tử Tâm Thần Diễm! Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa!, trong khoảnh khắc dung hợp nhất thể phân ra như một bảo tháp sáu tầng, khí tức kinh khủng khiến ngay cả Đằng Huyền cũng biến sắc, chỉ trong chốc lát đã thôn phệ hoàn toàn hỏa diễm hồng sắc, tiếp đó lan tràn thành long trảo ba vạn trượng nắm lấy cự thủ lam quang thiêu đốt.

Nặc Cự La đằng xa hét thảm một tiếng, vội vàng thu cự thủ trở về. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngay sau đó, ngón trỏ đã biến thành long trảo của Nhạc Vũ co lại bắn ra môt chỉ nhằm vào mũi thương!

- Keng!

Một thanh âm vang dội gần như không thua kém lúc ba thanh Tiên Thiên linh binh giao phong lan tràn ra bốn phía.

Lợi trảo sắc bén của Nhạc Vũ ẩn ước lộ ra vết rách, trường thương lam sắc cũng gào thét bay ngược trở về.

Qua hai lần giao phong toàn lực với Nhạc Vũ đã khiến thanh Hậu Thiên nhị phẩm Linh Bảo tiên binh tổn hao khá nhiều nguyên khí.

Nhạc Vũ thổ ra một búng máu nhưng vẫn cười nhạt thôi động Tiên Thiên cực linh hoá sinh toàn cơ chân dịch khiến thương thế trong nháy mắt khôi phục, bình yên vô sự kéo lấy đoàn khí ngũ sắc Hỗn Độn tới trước người. Còn lại cự bát của Thú Bác Già thì bị bích chướng phù văn và Thái Hạo diễm quang chặn lại. Nhạc Vũ há miệng nuốt hơn phân nửa đoàn khí Hỗn Độn rồi quét ra Ngũ Sắc Thần

Quang chộp lấy cự bát.

Lúc này linh lực trong đan điền của hắn đang bắt đầu khởi động như nước thủy triều, toàn bộ Ngũ Hành Kiếm Trận đều đang kịch biến.

Trận đồ Tiên Thiên Bát Quái đang nhanh chóng hoàn thiện với tốc độ kinh người, dần hình thành tám quẻ tượng Tiên Thiên.

Bên trên Ngũ Hành kiếm trận có một tia quang hoa dung nhập vào bên trong, hiện ra cảnh tượng lúc hình thành hai kiếm phôi Tiên Thiên vừa rồi, một đám phù văn dần ngưng tụ trên thân kiếm, pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành trong đan điền cũng được đề thăng đến cực hạn!

Bốn người trong động đều ẩn ước có sở cảm, nhíu mày lộ vẻ khó hiểu.

Lão giả ẩn mình kia nổi giận, thân hình bành trướng đến hơn ngàn trượng, mấy trăm đầu Tam Túc Hỏa Nha từ trong cơ thể bay ra xoay tròn chung quanh.

Thú Bác Già cùng Nặc Cự La cũng lộ sát cơ, người trước ném ra cự võng rồi niệm chân ngôn, dần hình thành một chữ "Vạn" cực lớn trước người.

Người sau lấy ra một cự kiếm kim quang bên trên có vẽ nhiều đồ án thần thú thời Hồng Hoang, hóa thành dài mười vạn trượng chém xuống Nhạc Vũ!

Chỉ có Dương Hạo trên không trung lại lóe lên một tia kinh dị:

- Ngũ Sắc Thần Quang, ngươi không phải là hậu duệ Thanh Long, ngươi là Nhạc Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1040: Nhất vô sở hoạch!

- Ngũ Sắc Thần Quang, ngươi không phải là hậu duệ Thanh Long, ngươi là Nhạc Vũ!

Thanh âm kinh dị vang vọng dưới lòng đất.

Ánh mắt Dương Hạo lập tức chuyển thành sắc bén như đao, thân hình xuyên không bay lên đến ba mươi vạn trượng trên đỉnh động, trường thương thanh sắc rung lên xuất lên thương hoa đầy trời như thác nước đổ xuống, từ mi tâm mở ra một con mắt thứ ba, khí canh kim từ đó giao tạp với thương ảnh khiến khí thế càng thêm kinh hãi.

Thú Bác Già nghe vậy thì rùng mình:

- Hắn là Nhạc Vũ?

Hỏi xong không chút do dự đột nhiên cắn vào đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết vào cự võng kim sắc khiến quang hoa đại phóng, trong nháy mắt đã trương ra đến phạm vi ngàn vạn trượng, chụp thẳng đến Nhạc Vũ với khí thế long trời lở đất.

Lão giả vẫn quấn quanh Cửu Dương chiếu thiên ấn cũng trợn hai mắt khiến những Tam Túc Hỏa Nha ngưng tụ từ hỏa diễm đột nhiên lớn lên gấp đôi.

Đằng Huyền lại khẩn trương, trong nháy mắt bên mình đã lọt vào sát cục cơ hồ không nghĩ ra phương pháp gì có thể hóa giải. Ánh mắt bốn người bên kia đều lộ vẻ tiếc hận nhìn hai người bên mình như sắp chết.

Tiếng cười Nhạc Vũ vẫn chưa dứt thì một tờ Cửu Thiên Đô Lục Trấn Linh Phù do Thái Thanh khâm chế đột nhiên hiện ra dưới huyết sắc đại trận. Chỉ một thoáng linh quang đã bùng lên lấp lánh, từng đợt sóng triều linh lực khuếch tán ra đến vạn dặm khiến hàng rào không gian kiên cố đến cực điểm của sát trận Tiên Thiên kêu lên răng rắc rồi lần lượt vỡ vụn.

Dương Hạo trên không trung lập tức nhướng mày, có chút nghi hoặc không rõ ý đồ thực sự của Nhạc Vũ. Nói hắn muốn mượn lực trận này để đào thoát thì không giống vì nếu như thế thì vừa rồi đã có thể đơn giản xé rách hàng rào không gian!

Ý niệm vừa hơi thoáng qua lập tức bị Dương Hạo dứt bỏ, thương ảnh lam sắc càng phát rừng rực như lửa, quang ảnh chiếu ra ngàn trượng bao trùm lấy chỗ Nhạc Vũ!

Hỏa quang kim võng, thương ảnh cự kiếm lúc này đều mang theo khí thế vô biên như muốn đè sập hai người trên trận bàn.

Nhạc Vũ vẫn bình thản không sợ, khóe môi nhếch lên giễu cợt, cánh tay phải vẫn giữ nguyên trạng thái long hóa, sáu tầng hỏa diễm tạo thành hỏa quang bao phủ quanh người.

Hắn dùng pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành hội tụ trong đan điền không ngừng thôi động ngũ sắc kiếm trận.

Tầng 16!

Tầng 17!

Tầng 18!

Sau khi đề thăng kiếm trận lên ba cấp, Nhạc Vũ lập tức đánh ra một đạo Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm tầng thứ mười tám, chấn vỡ thương ảnh trùng điệp và khí canh kim.

Thân hình Dương Hạo bắn ngược trở lại mấy chục vạn trượng, thương nhận lam sắc vỡ vụn từng mảnh.

Nhạc Vũ cười dài, thân hình bành trướng tựa như hỏa nhân tùy ý để những Tam Túc Hỏa Nha nhào vào trong cơ thể rồi dùng sáu tầng hỏa diễm đối kháng dung nhập.

Chỉ qua một thoáng ngưng trệ này, kim võng và cự kiếm đã đến sát đỉnh đầu Nhạc Vũ, hai đạo Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang do Đằng

Huyền đánh ra đều bị cự kiếm chém vỡ! Trên mặt Thú Bác Già cùng Nặc Cự La đều lộ vẻ vui mừng, lúc này Nhạc Vũ dù có dư lực hay chống cự thế nào cũng chỉ có một kết quả phải chết.

Lão nhân trên không trung cũng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đem mấy trăm đầu Hỏa Nha tụ lại trước người.

Dương Hạo bị mấy cây ngũ sắc quang châm xuyên thủng bụng nổ bung ra mấy lỗ máu, tiếp tục lấy ra một thanh trường thương thanh sắc nhưng quang trạch đã ảm đạm đi vài phần, con mắt thứ ba lại mở ra ngưng tụ thương thế tùy thời trùng kích!

Đằng Huyền biết rõ lúc này hai người đã không còn một chút cơ hội sống sót, dù có thể tạm thời ngăn trở Thú Bác Già cùng Nặc Cự La thì cũng không thể nào chống cự lão giả ẩn hình và Dương Hạo liên thủ!

Mạnh mẽ cắn răng, thân hình Đằng Huyền hóa thành một luồng hỏa quang dài ba xích quấn quanh lấy người Nhạc Vũ rồi bành trướng như một hỏa thuẫn. Lão nhân ẩn hình hiện vẻ tham lam, một khi đánh chết Nhạc Vũ thì có thể chiếm được đằng xà quái dị này!

Sau một khắc, lão lại thấy thanh niên bên dưới đánh ra một ấn quyết huyền ảo.

--- Kẻ này có ý gì?

Gần như cả bốn người đồng thời toát ra ý nghĩ này. Nặc Cự La lộ ra vẻ ngạc nhiên nhưng cự kiếm trảm đến Nhạc Vũ lại nhanh hơn mấy phần!

-- Chỉ cần chém bay đầu ngươi thì vô dụng có át chủ bài hay quỷ kế âm mưu gì đều vô dụng!

Tuy nhiên không hiểu vì sao trong lòng Nặc Cự La hiện giờ lại bất an tới cực điểm, vào lúc kiếm quang chém vỡ bích chướng phù văn thì một cảm giác đau đớn đột nhiên từ cánh tay hắn truyền đến.

Một đạo đao quang vô cùng lăng lệ ác liệt không hề có dấu hiệu gì bắn ra chém bay cánh tay phải hắn, cắn nuốt một mảng lớn huyết nhục rồi mới hóa thành cự long hơn bốn mươi vạn trượng bay lên.

Thú Bác Già cũng cơ hồ đồng dạng, chỉ đổi thành kiếm quang huyết sắc đột nhiên bộc phát chém ngang lưng!

--- Là Tiên Thiên kiếm phôi!

Chỉ trong nháy mắt, hai người đều tỉnh ngộ, pháp lực trong cơ thể thoáng đình trệ, tràn đầy nghi vấn tại sao hai kiếm phôi Tiên Thiên đã bị pháp lực áp chế nhưng lại đột nhiên bị sát trận của Nhạc Vũ hút lấy bắn vào hàng rào không gian.

Ngay sau đó hàng rào không gian vốn kiên cố liên tiếp vỡ vụn liên thông với ngoại giới.

Điều khiến cho lão nhân ẩn hình hoảng sợ nhất là những năng lượng không gian cuồng bạo vừa mới thoát ra không hiểu sao lại hội tụ cuốn tới Cửu Dương chiếu thiên ấn đang bị lão áp chế, kéo nó thoát ly khỏi khống chế rồi viễn độn hư không.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cách đó không xa cũng không ngừng dãy giụa ý đồ tránh thoát khỏi phù lục, lúc này mượn lực thoát thân, hóa quang viễn độn không thấy tăm tíc. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Từ sát trận lần lượt thoát ra hơn mười đạo quang hoa, chính là những linh bảo của những Huyền Tiên vừa vẫn lạc.

Mấy trăm vạn tu sĩ bên ngoài hàng rào không gian thấy thế đều xôn xao. Những tu sĩ của hai giáo Xiển Tiệt và Tây Phương Giáo còn có thể trấn tĩnh chuẩn bị trợ giúp Dương Hạo và lão nhân ẩn hình, còn lại tán tu đều tản ra đuổi theo đám quang hoa kia. Về sau ngay cả tu sĩ tam giáo cũng không giữ được bình tĩnh.

Nhạc Vũ cười ha hả, vung lên thanh Thiên Ý Kiếm cùng Nghịch Thiên Đao đã tấn thăng nhất phẩm Tiên Thiên chém mấy trăm Hỏa Nha nát bấy rồi giao kích với trường thương lam sắc, bên tai vang lên một tiếng thét điên cuồng:

- Nhãi ranh! Ngươi dám ngăn ta thành đạo!

Chỉ thấy lão giả ẩn hình nổi trận lôi đình, liếc nhìn Nhạc Vũ rồi lại nhìn về hướng Chiếu thiên ấn bay đi, tiếp đó dẫm mạnh chân truy đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1041: Huyết Lục Thiên quân!

Lúc lão giả kia rời đi thì khí sắc đã tái mét, chỉ hừ lạnh:

-Nhân quả hôm nay ngày khác La Tuyên ta sẽ tìm Nhạc Vũ ngươi tính sổ, nếu để mất Cửu Dương Chiếu Thiên Ấn thì ta và ngươi không chết không ngớt.

Lời còn chưa dứt, thân hình lão đã mất dạng xuyên qua vô số thời không.

Nhạc Vũ nhíu mày, khẽ giật mình, hóa ra người này là Xiển Giáo La Tuyên, không trách lại có huyết mạch thần thú Tam Túc Kim Ô tùy ý thu phóng hỏa nha. Lão già này đúng là đang cần Cửu Dương chiếu thiên ấn để độ kiếp Kim Tiên, lúc này chắc đã hận hắnđến tận xương tuỷ.

Cười khẽ, Nhạc Vũ cũng không để ý, nhìn qua Thú Bác Già cùng Nặc Cự La, còn cả Dương Hạo trên không trung:

- Hiện giờ Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đã bỏ chạy, không biết Dương đạo hữu chuẩn bị làm gì!

Vào lúc này ba người kia cũng đứng sững trong không trung nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ lộ vẻ âm lạnh. Nguyên bốn người liên thủ, vô luận Nhạc Vũ có thủ đoạn gì đều có thể đánh chết, không ngờ thoáng cái La Tuyên bỏ chạy, Thú Bác Già cùng Nặc Cự La thân bị trọng thương. Mặc dù cục diện còn chưa triệt để đảo ngược nhưng đã triệt để thoát ly khỏi sự khống chế của ba người!

Sắc mặt Dương Hạo trầm ngưng như nước, thân hình biến hóa ẩn hiện hình tất phương (tên một ngôi sao trong nhị thập bát tú), sát cơ lập loè bất định.

Nhạc Vũ chỉ liếc qua đã nhận ra bảy mươi hai loại biến hóa Địa Sát này nên không hề để ý, chiêu xuất thêm một hóa thân trong Diễn Thiên Châu ra, tay cầm Lưỡng cực hàn diễm kính, khí tức gần bằng bản thể tràn ngập hư không.

Thú Bác Già cùng Nặc Cự La nhất loạt biến sắc! Nếu chỉ là một người Nhạc Vũ cộng thêm với đẳng xà quái dị kia thì ba người bọn họ liên thủ vẫn có bảy thành nắm chắc đánh thắng, nhưng nếu thêm một hóa thân nữa thì không có tới nửa phần nắm chắc, tối đa cũng chỉ ngang tay.

Cả hai nhìn về phía Dương Hạo lại càng thêm nặng nề, chỉ thấy hắn hừ lạnh rồi thu hồi tất phương hình, trực tiếp hóa quang viễn độn, lưu lại một câu:

- Dương Hạo hôm nay lĩnh giáo thủ đoạn của Huyết Lục Thiên quân! Hôm nay liền dừng ở đây, ngày khác Dương Hạo ta nhất định cùng đạo hữu chấm dứt nhân quả lần này!

Thanh âm vang vọng trong không trung một hồi lâu không dứt, trăm vạn tu sĩ tam giáo nghe thấy đều kinh ngạc nhìn về phía Nhạc Vũ, đầu tiên là khiếp sợ rồi tiếp đó giật mình.

Vốn bọn họ có chút kỳ quái, vì sao tu sĩ có dung mạo thanh tú lạ lẫm này lại có thể độc chiến La Tuyên, Dương Hạo lẫn Tĩnh tọa La Hán cùng Thiện Vô Úy La Hán của Tây Phương Giáo, lại ép cho người được xưng tụng đệ nhất nhân dưới Kim Tiên trong Hồng Hoang là La Tuyên phải bỏ đi, lúc này mới hiểu nguyên nhân, thì ra là.

Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ! Nếu là người này thì xác thực có thể chống đỡ với mấy người có thực lực mạnh nhất dưới Kim Tiên!

- Huyết Lục Thiên quân?

Nhạc Vũ ngẩn ra, thầm nghĩ người này chẳng lẽ là đang nói hắn? Đến khi lấy lại tinh thần thì đã không còn thấy bóng dáng Dương Hạo, khẽ lắc đầu quay sang hai người còn lại cười nhẹ:

- Hiện giờ La Tuyên đã đi, vị Dương đạo hữu kia cũng đã thối lui. Nhị vị vẫn muốn chiến với ta một trận sao?

Thú Bác Già cùng Nặc Cự La thầm kêu khổ, La Tuyên Dương Hạo rời đi thì chỉ tổn thất một ít khí Hỗn Độn chi khí, nếu tìm lại được Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cùng Cửu Dương chiếu thiên ấn thì cũng không quá thiệt thòi, nhưng hai người hắn mới chân chính không thu hoạch được gì.

Trầm mặc hồi lâu, mắt thấy thần sắc Nhạc Vũ càng ngày càng lạnh lùng, Thú Bác Già cười thiểu não chắp tay thi lễ nói:

- Nghe nói Huyết Lục Thiên quân vào trận chiến bên ngoài Thiên Nguyên giới đã liên tục xuyên qua các chiến trường tứ phương chư giới, tàn sát mấy trăm vạn tu sĩ Xiển Giáo. Về sau lại dùng nhiều loại thần thông tận tru mấy vạn tiên tu! Hung uy cái thế, chấn nhiếp Tam Giới. Chỉ sợ hôm nay nếu ta nói một chữ chiến thì chỉ sợ mấy chục vạn đệ tử trong giáo cũng khó bảo toàn.

Nhạc Vũ nheo mắt, khẽ lắc đầu:

- Thiện Vô Úy Tôn giả nói đùa! Nhạc Vũ ta cũng đâu phải cùng hung cực ác, sát nhân chắc chắn sẽ có nguyên do.

Hắn cũng không phát rồ, đem hơn mười vạn đệ tử Tây Phương Giáo tru sát. Bất quá nếu như đối phương thật sự không buông tha muốn động thủ thì coi như sẽ cho đẹp mặt.

Thú Bác Già oán thầm, người trước mặt giết người không chớp mắt, không quan tâm nhân quả, cũng không quan tâm nghiệt lực, còn nói không phải là cùng hung cực ác, thật khiến người khác tức lộn ruột. Bất quá nghĩ đến thủ đoạn người này quả thật phát lạnh, trầm mặc một lát rồi cố gắng nhẫn nhịn, khẽ thi lễ rồi cùng với Nặc Cự La rời đi.

Trông thấy hai người này cùng trăm vạn tu sĩ lần lượt rời đi, Nhạc Vũ khẽ mỉm cười lấy ra hơn trăm bình sứ hút hết toàn bộ nghiệt lực oán sát.

Đẳng Huyền lúc này đã hoàn toàn an tâm, thấy vậy lại khó hiểu hỏi:

- Lão sư định làm gì?

Nhạc Vũ đợi đến lúc rót đầy toàn bộ bình sứ lại đổi qua lượt khác, sau đó thuận miệng giải thích nói:

- Chỉ cần tu vi ta và ngươi tiến thêm một bước thì cũng không sợ nghiệt lực này, tu sĩ khác thì cũng chưa hẳn, lúc đó đem luyện lấy vài món kì bảo. Còn nếu bỏ mặc thì sợ là người Huyền Linh giới sẽ bị tru diệt. Huống chi trong này cũng không chỉ có bốn kiện Tiên Thiên linh bảo mà thôi.

Dứt lời, Nhạc Vũ mạnh mẽ tế ra ngũ sắc cự thủ thọc sâu vào trong địa tâm Huyền Linh giới nội, hấp nhiếp lấy hai luồng hỏa diễm đến gần hai người.

Chỉ thấy trong hỏa quang cũng là hai phôi khí, nhìn vào hình dạng thì là hai thanh hỏa diễm trường đao còn chưa hoàn chỉnh!

Nhạc Vũ cau mày, sở dĩ bức ép hai vị tôn giả của Tây Phương Giáo rời đi, ngoài chuyện muốn hấp thụ nghiệt lực thì còn vị Tiên Thiên linh bảo chôn phía dưới!

- Tiên Thiên nhị phẩm, đáng tiếc còn chưa thành hình.

Khẽ lắc đầu tiếc nuối, Nhạc Vũ hất hai luồng hỏa quang cho Đằng Huyền nói:

- Cặp Thư Hùng Sí Diễm đao này cho ngươi. Ngày ngày dùng Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu tế luyện, lại dùng tinh huyết nuôi dưỡng yêu đan thì sau ngàn năm khi ngươi lên đến Kim Tiên thì có thể đề thăng vật này lên siêu phẩm Hậu Thiên, không kém bảo vật bản mệnh!

Đằng Huyền kinh hỉ, vội vàng đem hai phần đao phôi nào vào ngực.

Lúc này những bình sứ cũng đã hấp thu phân nửa nghiệt lực trong Huyền Linh giới, thần niệm của Nhạc Vũ chợt có sở cảm, liếc về phía xa cười lạnh.

- Mấy Kim Tiên Bồ Tát này đến thật nhanh.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ liền đem hơn trăm bình sứ thu hồi rồi chiêu hồi Đằng Huyền cùng thân ngoại hóa thân vào Diễn Thiên Châu, thân hình hóa thành độn quang ngũ sắc xuyên về phía xa.

Hắn dùng Đại Ngũ Hành âm dương nguyên từ để phi độn nên gần như bỏ qua pháp tắc thời không của thế giới này, chỉ một lát đã cắt đứt những độn quang truy đuổi. Qua hồi lâu, Nhạc Vũ chợt ngưng mày chọn một thế giới Tiểu Thiên hoang vắng chừng mười vạn trượng trốn vào rồi bắt đầu bày trận. Hắn dứt khoát đánh ra vô số tiên thạch, không ngại trả một cái giá lớn.

Sau khi đại trận đã bao trùm lên toàn bộ thế giới thì hắn ngồi xuống nhập định, tất cả pháp lực gần như tập trung áp chế biến hóa bên trong đan điền.

Cũng không biết qua bao lâu, từ tay áo Nhạc Vũ thoát ra một đạo thanh quang, chính là Cực Lan chân nhân, thần sắc âm trầm nhìn vào Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ lúc này mới "Tỉnh", phân ra một đạo tâm thần. Lúc trước Cực Lan chân nhân nói cần tới bảy ngày để giải cấm chế nhưng chỉ qua ba ngày đã làm xong, Nhạc Vũ cũng không bất ngờ, mỉm cười:

- Tiểu đệ thực không đành lòng buông tha đoàn khí Hỗn Độn này, làm phiền đến sư huynh.

- ngươi là đệ tử Tử Vân!

Sắc mặt Cực Lan vẫn khó coi, cũng không hỏi vẻ thăm dò mà khẽ lắc đầu nói:

- Cũng chưa nói tới liên lụy, nếu không có ngươi thì ta giờ đã thân tử đạo tiêu, thân phận hậu duệ Thanh Long cũng không lừa được bọn họ lâu. Chỉ là vừa rồi sư đệ quả thực quá mức cuồng ngạo, đắc tội Xiển Giáo đắc tội thì cũng thôi đi, sao ngay cả La Tuyên cùng Tây Phương Giáo cũng đắc tội?

Nhạc Vũ cười ha hả, thản nhiên hoàn thiện linh trận.

- Chưa nói tới đắc tội! Chỉ sợ mấy vị đạo tổ lại vui vẻ! Ngươi cho rằng hai vị giáo chủ Tây Phương giáo phái Thú Bác Già cùng Nặc Cự La tới là để đoạt hai thanh tiên binh?

Cực Lan nhướng mày, dằn cơn giận để lắng nghe.

Nhạc Vũ nhướng mày:

- Sư huynh cũng là hậu duệ Hồng Vân, nên biết khiến tổ sư ta vẫn lạc còn có sáu vị đạo tổ.

Cực Lan giật mình, cẩn thận nhìn Nhạc Vũ rồi nhẫn nại:

- Việc này mỗi người trong Địa Tiên giới đều biết rõ! Theo truyền thuyết thì Oa Hoàng dùng đất vàng tạo ra hình người, kỳ thực là dùng bùn thần hỗn hợp rất nhiều tinh huyết thần thú tạo ra Nhân tộc. Được thiên địa đại công đức nên thành tựu thánh vị. Về sau năm vị đạo tổ lần lượt lập giáo, mượn lực công đức số mệnh cũng chứng nhận Hỗn Nguyên! Về phần tổ sư chúng ta.

Cực Lan nói đến tận thì bất giác do dự.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1042: Hồng Hoang chấn động!

Không đợi Cực Lan mở miệng, Nhạc Vũ đã nói luôn:

- Tổ sư chúng ta đơn giản là muốn Dĩ Lực Chứng Đạo không thành, bị người ám toán tử vong, ta và ngươi đều hiểu rõ người bố cục.

Cực Lan kinh hãi, vô thức nhìn ra bốn phía, sau đó lại nghe Nhạc Vũ nói tiếp:

- Còn có Tam Thanh đạo tổ, nghe đồn chính là Bàn Cổ Nguyên Hồn biến thành, vào thời thái cổ ngoại trừ người kia thì là đại năng tối đỉnh cấp của thế gian. Không biết sư huynh cho rằng, ba người bọn họ đã từng nhìn qua Dĩ Lực Chứng Đạo?

Cực Lan trong lúc mơ hồ đoán được ý của Nhạc Vũ, nhìn lại đại trận quả thực mờ ảo che đi khí tức của thế giới tiểu thiên này, ngăn cách với Hồng Hoang, bất giác càng cảm thấy kỳ quái, cũng không suy nghĩ sâu xa, trầm ngâm:

- Ba vị đạo tổ là đệ nhất kinh tài tuyệt diễm thời thái cổ, Dĩ Lực Chứng Đạo có thể có chút khó khăn nhưng thiết trảm tam thi chứng nhận Hỗn Nguyên chưa hẳn không thể

- Đúng là như thế!

Nhạc Vũ giống như cười mà không phải cười, khẽ gật đầu:

- Mặc dù ta không biết lúc ấy ba vị đạo tổ như thế nào, bất quá có hi vọng khác chứng nhận Hỗn Nguyên chắc sẽ không đơn giản là dùng đường tắt công đức số mệnh chứng đạo! kết cục ba vị này tốt hơn tổ sư rất nhiều, thực sự khiến người suy nghĩ, không biết ý sư huynh thế nào?

Cực Lan lần này im lặng không nói nhưng trong lòng hiểu rõ, khi đó vào lúc hai

tộc Vu Yêu thịnh nhất, Oa Hoàng chứng đạo thì mấy vị đại năng tối đỉnh cấp này đã không còn đường để đi, hoặc là chứng đạo hoặc là vẫn lạc.

Tam Thanh như thế, nhị thánh Tây Phương cũng đồng dạng, còn về phần Oa Hoàng tại sao lại đột nhiên trùng tạo Nhân tộc, đem huyết mạch thần thú tam giới hòa tan vào đó thì cũng khiến người kỳ quái, thần bùn tạo hóa lại càng thêm kỳ quái.

Kỳ thật chân tướng của việc chư vị đạo tổ thành tựu Hỗn Nguyên sớm đã được rất nhiều tiên tu trong Hồng Hoang suy đoán, chỉ có không dám nói ra miệng mà thôi.

Cực Lan đồng dạng cũng vậy, đổi qua chủ đề nói:

- Vậy nhị thánh Tây Phương phái Thiện Vô Úy Tôn giả cùng Tĩnh Tọa Tôn giả tới đây vì sao?

- Chỉ muốn làm rối một phen mà thôi, nếu trong tương lai thì ta cũng thôi nhưng đã đến đây thì muốn thiếu họ một phần nhân quả

Cực Lan nghe được lại nhíu mày, thầm nghĩ Nhạc Vũ ngươi tuy dùng thân Ngọc Tiên có được pháp lực Huyền Tiên quả thật bất phàm nhưng thiên tài như vậy trong Hồng Hoang cũng không phải chưa từng có, tựa như Dương Hạo cũng đồng dạng thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, vậy hắn có tư cách gì để khiến mấy vị đạo tổ tính toán?

Đang lúc muốn lên tiếng thì thấy ánh mắt Nhạc Vũ ngưng tụ, lẩm bẩm:

- Áp chế không nổi sao? Cũng không thể chậm trễ được nữa.

Tiếng nói vừa dứt, Nhạc Vũ đánh ra viên tiên thạch cuối cùng rồi dùng một đạo pháp lực bao lấy Cực Lan đem lại hắn vào Diễn Thiên Châu. Cực Lan cả kinh, còn chưa kịp nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh đã thấy Nhạc Vũ nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, cùng lúc có hai thân ảnh một hồng một bạch phi tới, chính là Đằng Huyền và hóa thân của Nhạc Vũ.

Sau một khắc, trong đan điền Nhạc Vũ chợt vọt lên một vật treo giữa không trung, bên dưới là một trận đồ hình Âm Dương bát quái, bên trên là năm kiếm phôi nhất phẩm Tiên Thiên đang dựa vào kiếm đồ xoay tròn.

Kiếm phôi cơ bản đều đã ngưng tụ thành hình kiếm, phù văn huyền ảo đã nhập vào thân kiếm, chỉ vì bị một áp lực Ngũ Hành đều đủ áp chế nên chưa hoàn thành bước cuối cùng.

Khi pháp lực vừa tản ra thì chỉ sau một thoáng đã khiến long hổ giao hối, khí tức năm thanh phi kiếm tiếp nối nhất thể, một tia tử mang lập lòe bên trong, năm đạo kiếm quang màu sắc khác nhau xông lên tận trời.

Sau một khắc đã có vô số lôi quang thanh tử sắc xuyên qua thế giới đánh vào năm thanh tiên binh khiến chúng lắc lư không ngớt, Nhạc Vũ cũng phun ra một ngụm máu tươi hấp thu cửu giai kiếp lôi vào cơ thể:

- Cửu giai thanh tiêu vân triện lôi! Đây rõ ràng là Tiên Thiên kiếm khí, sao lại dẫn tới kiếp lôi?

Cực Lan chấn động, đang muốn nhìn về phía Nhạc Vũ thì không ngờ thấy trên trận đồ xuất ra một chùm linh quang ngưng tụ thành vô số phù văn ngũ sắc gia trì trên năm thanh tiên binh khiến khí thế tăng vọt, kiếm quang thôn thổ càng thêm lăng lệ ác liệt, cắt vụn từng tia lôi quang tử thanh sắc rồi toàn diệt!

- Siêu phẩm Tiên Thiên kiếm khí!

Cực Lan kinh hãi thốt lên, cũng không lo lắng Nhạc Vũ mà nhìn sững vào Tiên Thiên Bát Quái Đồ trận đồ, dần lộ vẻ khiếp sợ!

- Đúng là bảo vật Hồng Mông! Hơn nữa là hai đạo Hồng Mông tử khí. Điều này sao có thể. Làm sao có thể, không trách sư đệ ta nói nhị thánh Tây Phương muốn sư đệ chịu ơn nhất mạch bọn họ. Quả nhiên là như thế!

- Có Hồng Mông tử khí, sư đệ đã là người ở ngoài thiên cơ, không ai có thể tính ra, cũng là nguyên nhân của hết thảy sát kiếp. Chỉ sợ cái này Hồng Hoang càng loạn, sư đệ càng làm xằng làm bậy, đảo loạn Thiên Cơ, mấy vị đạo tổ càng thêm mừng rỡ. Nếu không như thế thì sao có cơ hội thi triển thủ đoạn đào thoát khỏi sự khống chế của người nọ.

- Nguyên lai sư đệ bố trí đại trận này là muốn ngăn cách người khác chứng kiến Hồng Mông chí bảo thành hình!

Vô số ý niệm lướt qua đầu Cực Lan, nhìn lại Nhạc Vũ vẻ không dám tin rồi lại lộ vẻ vui mừng như điên.

Đây là trời xanh có mắt, không, phải nói là tổ sư phù hộ để nhất mạch Hồng Vân bọn họ có một cơ hội chuyển mình!

Ngao Nhược ở đằng xa cũng thất thần, đôi mắt lộ vẻ mê man, oán hận bị Nhạc Vũ rút máu đã không còn lại chút gì, trong mắt chỉ nhìn thấy trận đồ bát quái kia, trong đầu chỉ có một ý niệm.

- Chí bảo Hồng Mông, cái này đúng là chí bảo Hồng Mông! Không trách người tộc mình không tính toán được hắn, sao hắn có thể có vật này!

Bất giác nàng nhớ lại câu nói của Nhạc Vũ lúc trước.

Ngươi có tin một ngày ta sẽ diệt Xiển Giáo?

Căn khí như thế, thân lại có vô thượng thần thông, thêm vào Hồng Mông chí bảo tùy thân, nói không chừng kẻ này thật sự sẽ có hi vọng chứng đạo?

Một tia đố kỵ lóe lên trong mắt, Ngao Nhược lại im lặng, lâm vào trầm tư.

Lúc này Ngao Nhược cùng Cực Lan không biết gần như đồng thời trong rất nhiều động thiên mật, bên trong Hồng Hoang, ngàn vạn thế giới, tất cả những tu sĩ đại năng đều lộ vẻ sợ hãi!

Cơ hồ cùng lúc cửu giai kiếp lôi đánh xuống thì tại Bích Hà cung trên Kiệt Thạch sơn tiên âm trận trận, khí mây tràn ngập.

Mấy chục nữ tử dung mạo tuyệt mỹ đang phất tay ca múa, bên trên có bốn người ngồi ngay ngắn, chỉ nghe choang một tiếng vang vọng trong điện rồi trong phòng tối mịt, hết thảy đều dừng lại nhìn về bốn người vẻ lo sợ.

Nam tử tuấn tú bên trái thở dài nhìn về trong tay, thấy chiếc chén ngọc cứng rắn đã nát bấy.

Nữ tử ngồi sâu bên trong thấy vậy nhíu mày, phất tay lệnh cho những nữ tử kia lui xuống, nghi hoặc nhìn về bên trái:

- Công Minh, ngươi cũng có cảm ứng?

- Đúng vậy!

Nam tử kia như có điều suy nghĩ, nhất những mảnh vụn ra ngoài Bích Hà cung, nói vẻ kỳ dị:

- Kỳ quái, vừa rồi không biết tại sao có cảm giác khiếp hãi, trên người rất nhiều Linh Bảo nhưng đều bị áp chế, cảm giác liên quan đến ta. Bất quá thực sự cũng không có điềm xấu gì, Vân Tiêu, ngươi hỏi như thế chẳng lẽ cũng có cảm ứng?

Vân Tiêu trầm mặc một lát rồi thở dài:

- Vừa rồi Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta cũn bị áp chế. Sau này Hồng Hoang có thêm một linh bảo có thể áp chế chư giới.

Trung niên nam tử lập tức thất thần, hắn biết Hỗn Nguyên Kim Đấu là vật gì. Ngay cả vật này cũng bị áp chế vậy thì vật vừa xuất hiện chính là Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo, hoặc là chí bảo Hậu Thiên công đức chí bảo hay sao? Hay là bảo vật Hồng Mông?

Hắn suy tính một hồi nhưng lại thấy thiên cơ bị che đậy, đang kinh ngạc thì lại thấy Vân Tiêu nhìn sang hai nữ tử tuyệt sắc bên phải:

- Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, không biết nhị vị muội muội phải chăng cũng có cảm ứng?

Quỳnh Tiêu Bích Tiêu cũng nhíu chặt mi tâm, người sau khẽ gật đầu:

- Chư bảo của ta cũng bị áp chế nhưng cũng không phải là điềm xấu, chỉ biết sau này thiên cơ hồng mông sẽ có biến hóa lớn, về phần hung cát tương lại thì không biết!

- Nói vậy đã có chí bảo xuất thế thế gian, hơn nữa cũng không nằm trong dự liệu của chúng ta.

Vân Tiêu lẩm bẩm rồi đột nhiên đứng dậy lộ vẻ kiên quyết:

- Việc này không phải chuyện đùa, đã có quan hệ tới Công Minh vậy không thể

khinh thường. Ta và ngươi đi Kim Ngao Đảo một chuyến có thể lão sư sẽ có kiến giải!

Cùng một thời gian, tại động thiên trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Một vị thiếu niên dung nhan tuấn tú dị thường nhìn vào một chiếc bình ngọc đang phát ra hương thơm làm lòng người say mê, lúc này lại đang dao động không ngớt, thỉnh thoảng sinh ra linh quang rồi tắt đi.

Thiếu niên tuấn mỹ này nhìn thật lâu rồi trầm ngâm ngẩng đầu vẻ lo âu.

- Đây là người phương nào thành tựu chí bảo? Vì sao ta lại cảm giác nguy hiểm đến sinh tử?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1043: Linh Bảo thành

Đến khi Tiên Thiên kiếm khí ngưng tụ thành năm thanh tiên nhận trảm diệt toàn bộ cửu giai thanh tiêu vân triện lôi thì nội thương của Nhạc Vũ đã khôi phục toàn bộ, hao tổn khí huyết nguyên lực cũng đã bổ sung một chút.

Lúc Nhạc Vũ lại vươn người đứng lên, không hiểu sao Cực Lan đột nhiên cảm thấy thanh niên trước mắt này bất đồng so với trước.

Sự bất đồng này không phải dựa vào chí bảo hồng mông mà do sự biến hóa lớn của bản thân hắn, thần hồn càng thêm ngưng thực, cũng càng thêm cường đại. Sâu trong nguyên thần của hắn như thai nghén một loại lực lượng cực kỳ khủng bố, tuy chỉ là Ngọc Tiên nhưng lại tạo cho Cực Lan cảm giác uy áp.

Nhạc Vũ đạp vào hư không đến cạnh Ngũ Hành Kiếm Trận nhìn vào năm thanh tiên binh đã nội liễm quang hoa lẫn trận đồ kiếm trận, cười nhẹ:

- Bảo vật này tuy chưa từng thành hình nhưng năm thanh tiên binh sau này đã có thể dùng.

Thần sắc Cực Lan và Ngao Nhược ở xa đều vô cùng phức tạp. Trận đồ kiếm trận còn chưa thành hình nhưng bảo vật này nếu lọt vào tay những Kim Tiên đạo tổ thì dù là Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo cũng có thể áp chế, là đệ nhất linh bảo dưới mấy thứ chí bảo hồng mông.

Nhạc Vũ nếu dùng vật này toàn lực thôi động thì ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể đánh ngang tay.

Tâm trạng hai người lại hoàn toàn bất đồng, Cực Lan sinh lòng cảm khái, năm đó tổ sư cũng có một đạo khí hồng mông đáng tiếc lại vô duyên với đạo đạo, chưa đầy mười vạn năm sau thì khí hồng mông lại quay về trong tay nhất mạch bọn họ, thành tựu được chí bảo hồng mông coi như đã căn cơ lập thân.

Ngao Nhược lại vô cùng sầu não, với thực lực hiện giờ của Nhạc Vũ thì trong

Long tộc trừ phi Thanh Long ra tay còn e là khó có người nào làm gì được kẻ này, trừ phi Nhạc Vũ thân tử đạo tiêu nếu không chắc cả đời nàng sẽ chịu kiếp nô dịch.

Thu hồi chí bảo hồng mông vào trong đan điền, Nhạc Vũ quay lại cười nói với Cực Lan:

- Hiện giờ chuyện Huyền Linh tông đã xong, không biết sư huynh có ý định gì?

Cực Lan vốn đang đau đầu vì việc này, nghe vậy lại càng rầu rĩ:

- Lẽ ra hiện giờ ta ở lại động thiên của ngươi tu hành tránh xuất đầu mới là tốt nhất.

Liếc mắt nhìn quanh, Cực Lan lộ vẻ kinh dị, một thế giới tiểu thiên khổng lồ như vậy lại có thể di chuyển theo một người, chênh lệch thời gian gấp bốn lần so với bên ngoài lại càng khiến người ta sinh lòng đố kỵ, không biết sư đệ hắn như thế nào làm được.

Thế giới Tiểu Thiên xưa nay vẫn được tu sĩ coi trọng, không chỉ vì có ưu thế cực lớn khi đấu pháp mà còn có thể giúp ích cho việc tìm hiểu pháp tắc thời không. Tu hành trong động thiên tại đây bằng bốn năm ở ngoại giới, gần như không kém Tam Thập Tam Thiên cảnh, chỉ cần qua ba ngàn năm thì tu vi của hắn lại có cơ hội tiến thêm một tầng.

Nhưng chỉ do dự một lát rồi Cực Lan vẫn khẽ lắc đầu:

- Ta vẫn không yên lòng chuyện của Thủy Vân tông! Nếu không có ta tọa trấn chỉ sợ ngày không xa suy sụp!

Nhạc Vũ lập tức lắc đầu:

- Điều này không cần lo lắng, sư tôn đã để ta tới cứu ngươi chẳng lẽ không có an bài với chuyện Thủy Vân tông? Theo ý ta sư huynh cứ ở lại chỗ của ta tu hành một thời gian đi.

Tâm niệm Cực Lan vừa động, thoáng tính toán liền biết một số chuyện của quá khứ, nhìn hóa thân đứng sau Nhạc Vũ thì lộ ra vài phần chia sẻ, cúi người thi lễ nói:

- Đa tạ sư đệ đã giữ gìn đạo thống của Thủy Vân ta! Cực Lan cung kính không bằng tuân mệnh, sẽ ở lại đây một thời gian.

Nhạc Vũ nhướng mày vui vẻ, tâm niệm vừa động thì phóng xuất Cực Uyên.

Lão giả này tuy kinh dị nhưng vẫn trầm mặc không nóii, yên lặng đứng sau lưng Cực Lan, Nhạc Vũ nhìn lão rồi thầm thở dài.

Lão nhân này tuy đã tiến giai vào Ngọc Tiên nhưng chắc đã sử dụng loại bí pháp nào đó nên bản thân tuy không có gì thiếu hụt nhưng hồn ấn bản mạng lại cực kỳ ảm đạm, hiện giờ thọ mệnh chỉ tối đa khoảng ngàn năm.

Việc này hắn cũng không có cách nào, mặc dù có thể nói để Hậu Thổ để cho lão chuyển thế nhưng khi tu vi đến Linh Tiên thì ngay cả thần lực của Hậu Thổ thần lực cũng khó hoàn toàn bảo vệ, muốn tu đến Ngọc Tiên thì không biết phải chờ tới ngày nào.

Không giống như dưới Nguyên Anh, hồn niệm căn bản không thể nào tồn tại dưới uy áp mênh mông của thiên địa, trên Linh Tiên coi như đã chịu hạn chế pháp tắc của thiên địa. Có thể đem lĩnh ngộ của bản thân đối với đại đạo thiên địa giữ lại nguyên vẹn từ lúc khai thiên Hồng Hoang Khai Thiên đến nay đều không có thành lệ, chỉ có một số thành công còn phần lớn là dừng lại ở Linh Tiên, thậm chí nếu như vận khí không tốt sẽ tiêu biến nguyên linh.

Nếu không có như thế, tu sĩ trên thế gian chỉ cần mấy lần chuyển thế trùng tu thì dù là Dĩ Lực Chứng Đạo cũng không phải không thể làm được. Hiện giờ cũng chỉ có thể mượn lực tín nguyện của Địa Tiên giới giúp lão kéo dài thọ mệnh, sau đó sẽ nghĩ cách khác.

Tuy nhiên chưa chắc Cực Uyên đã chịu đồng ý, Nhạc Vũ nhìn lại rồi khẽ lắc đầu, nhận ra lão là tu sĩ tối truyền thống, chắc sẽ không chịu gia nhập Thiên Đình.

Xử trí xong chuyện Cực Uyên, Nhạc Vũ quay lại ngoài Diễn Thiên Châu. Linh trận trước mắt đã bị phân hủy hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng che đậy mấy tuyến khí cơ. Nhạc Vũ cũng không để ý, đưa tay chiêu xuất Nghịch Thiên Kiếm và Nghịch Thiên Đao.

Hai vật này cũng đồng dạng như Ngũ Hành Kiếm, đều chỉ thiếu một bước cuối cùng nên chưa chính thức tố hình, khác biệt là thứ sau bị hắn dùng pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành áp chế còn thứ trước là vì khí linh bên trong.

Vỗ nhẹ vào hai thanh tiên binh, Nhạc Vũ cảm giác rõ ràng khí linh Tiên Thiên bên trong vẫn ương ngạnh kháng cự huyết sắc long hồn thôn phệ, hai đầu long hồn cũng chỉ miễn cưỡng chiếm được một chút ưu thế mà thôi.

- Vừa khéo!

Nhạc Vũ hơi động niệm liền đem Tiên Thiên âm loa thu được trong Huyền Linh giới rồi dùng pháp lực đánh vào trong Nghịch Thiên Đao, tiếp đó cười lạnh nắm lấy đôi đao kiếm vừa hơi chấn động khiến cho khí linh lập tức trọng thương.

Hai thanh đao kiếm này lập tức lại nổi lên long hồn dài hơn mười vạn trượng gào thét, một phần phù văn cuối cùng ngưng kết trên thân rồi dần biến mất..

Sau khi hoàn thành thì đao kiếm lại ngân lên một tiếng lảnh lót, không có uy thế ngập trời như lúc Ngũ Hành Kiếm thành tựu nhưng khí mang đồng dạng sắc bén bức người khiến Nhạc Vũ không thể áp chế xé nát cả thế giới Tiểu Thiên rộng mười vạn trượng.

Nhạc Vũ thử thôi động thì thấy ngoại trừ việc khí linh nguyên sinh thỉnh thoảng phản kháng nên hơi miễn cưỡng so với vật huyết luyện còn thì coi như không ngại. Hắn thầm lắc đầu, đây là di chứng từ lúc thôn phệ linh bảo trước đó nên dù có dự liệu vẫn không thể tránh được, nếu muốn sử dụng hoàn toàn thì vẫn còn cần thêm thời gian dụng tâm tế luyện.

Hắn lại dùng Nghịch Thiên Đao thôi động Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao thì nghe trận trận đao âm xuyên thẳng ra không gian, Tiên Thiên âm loa bên trong mạnh hơn hầu cốt chân long không biết bao nhiêu lần, cũng chỉ có nó mới có thể thi triển hết uy năng của Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao đã nhiều lần cải tiến.

Hiện giờ cho dù gặp lại mấy người La Tuyên Dương Hạo thì với mấy thứ linh bảo trong tay dù hắn không thể thắng vẫn có thể toàn thân trở ra!

Nhạc Vũ cười hắc hắc, cuối cùng cũng bớt đi ý tiếc nuối, lại nghĩ tới một chuyện thì trong mắt hiện lên mấy tia sầu não.

- Chuyện Huyền Linh giới đã xong! Chuyện Tử Vân sư tôn lần trước giao đãi cũng đã làm được nhưng hai mươi năm sau là tới đại thọ của Trấn Vân đại tiên. Nghe ý của Tử Vân Hậu Thổ thì việc này nhất định phải đi, nhưng nếu với thân phận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế mà đi tay không thì mất hết mặt mũi.

Nhạc Vũ xoa nhẹ thái dương, rầu rĩ dùng hồn niệm lướt qua từng bảo vật trong không gian tu di.

Thu hoạch lần này ở trong Tiên Thiên sát trận không ít, có giá trị nhất là vài tia khí Hỗn Nguyên mà hắn tận lực lưu lại nhưng lại muốn dùng vào việc chữa trị Hi Hoàng kính, Côn Luân Kính cùng Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô, bản thân còn ngại không đủ sao còn có thể đưa cho người khác.

Ngoài ra còn có kim võng, cự bát, kim kiếm đoạt được của hai vị La Hán Tôn giả nhưng loại pháp bảo này lại phần lớn dựa vào lực tín nguyện, ở trong tay hai người kia thì có thể chống đỡ với nhị phẩm Tiên Thiên linh bảo nhưng nếu là do Nhạc Vũ thôi sử thì không khác tiên binh bình thường, chính vì thế mà Thú Bác Già sảng khoái bỏ đi, thậm chí không hề hỏi đến.

Những thứ còn lại phần lớn đều không thể lấy ra tặng cho người khác.

- Khổ vậy! Mình đi đây tìm lễ vật bây giờ đây?

Nhạc Vũ thở dài rồi thân hình lóe lên phi hành ra khỏi thế giới tiểu thiên, không phản hồi về Địa Tiên giới mà lại tiến về Thiên Nguyên Giới.

Ngũ sắc kiếm trận đã thành hình khiến tốc độ của hắn lại tăng thêm một tầng, dù chưa thể so được với thái cổ yêu thánh nhưng cũng không thua kém quá nhiều, chỉ sau một lát đã tới gần Thiên Nguyên Giới.

Liếc qua một cái, Nhạc Vũ liền ném Tử Khuyết Thiên Chương cùng vô số Linh Bảo đan dược vào chỗ xa trong Thiên Nguyên Giới, tiếp đó khai linh nhãn nhìn xuyên qua vô số thế giới hư không tập trung vào một chỗ. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Thế giới Thần quốc vẫn như trước kia!

Nhạc Vũ than thở rồi không chút do dự vươn đại thủ hấp nhiếp Thần quốc.

Chỉ một thoáng sau, vô số thời không loạn nhận đã đánh tới nhưng hắn không hề để ý, cứ thế cưỡng ép kéo thế giới này đến trước người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1044: Phản hồi Tiên Giới

- Hay cho chênh lệch thời không."

Sau khi kéo thế giới Thần quốc của Ngân Linh Tử vào lòng bàn tay, Nhạc Vũ liền dùng hồn niệm tìm kiếm khu vực gia tốc thời quang trước đó. Hơn trăm năm trước hắn đã thấy thần kỳ, hiện giờ vẫn thấy vô cùng huyền diệu.

Dò xét một hồi trong vu trận, Nhạc Vũ bất giác do dự, lẽ ra đem vật này thu nhập vào Diễn Thiên châu cũng không sao, tuy vô dụng nhưng có thể trợ giúp cho việc tìm hiểu đại đạo thời không, bất quá bên trong lại phong ấn rất nhiều yêu tu, thậm chí có cả mấy vị Thái Ất Chân Tiên. Qua một lát, Nhạc Vũ mới quyết đoán đem nó bỏ vào Diễn Thiên Châu.

Thái Ất Chân Tiên cũng không thể dấy lên nổi sóng gió gì tại Diễn Thiên Châu, với tu vi hiện giờ của hắn thì chỉ cần một ý niệm đã có thể đem xóa bỏ.

Tiếp đó hắn nhắm mắt tĩnh tọa tại chỗ, chừng qua mấy ngày thì mới vẫy tay thu hồi Tử Khuyết Thiên Chương. Bạch Trạch chi giác và mấy đạo linh quang đến trước người rồi mỉm cười rời đi.

Sau khi hắn rời khỏi chưa đến ba canh giờ thì đột nhiên có một đạo quang hoa từ xa hạ xuống, nhìn lại là một đạo nhân xinh đẹp tuyệt trần, thần sắc âm trầm quan sát bốn phía, lạnh lùng nhìn Thiên Nguyên Giới phía xa rồi hừ lạnh phất tay rời đi.

Cùng một thời gian, tại một thế giới Tiểu Thiên cách đó không xa, Nhạc Vũ đem Tam Linh Trấn Tiên bàn để trước người, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối. Vật này trợ giúp cho hắn rất nhiều, nhờ nó mà sau khi có được cảnh giới thần minh đã xuyên qua được tất cả nhân quả của sát trận Tiên Thiên, thậm chí còn tính ra mấy tuyến của quá khứ vị lai về liên quan đến mình và hai đoàn tử khí Hồng Mông.

Cũng nhờ nó mà có thể giấu diếm được Xiển Giáo ba ngày, đem Tử Khuyết Thiên Chương và những linh bảo đan dược tống vào Diễn Thiên Châu, tuy chỉ là

ngoại lực nhưng vẫn khiến hắn tiếc nuối. Tuy nhiên Nhạc Vũ vẫn dứt khoát đem mấy ngàn Ngọc Tiên bị phong ấn bên trong vung ra xa, vốn hắn xưa nay giữ tín nên việc gì đã đáp ứng tuyệt sẽ không nuốt lời. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Vừa làm xong thì cảm giác nắm rõ vạn vật thế gian cũng rời khỏi, Nhạc Vũ lại đem vật này thu hồi, cũng không đợi những Ngọc Tiên kia tỉnh lại đã quay người rời đi.

Chỗ tốt nhất trong việc sử dụng Tam linh Trấn Tiên bàn là con đường phía trước của hắn đã không còn mịt mờ. Trước đây đắc tội Xiển Giáo, lại cùng với Tây Phương giáo và Tiệt Giáo có chút xích mích, dù đạo tâm hắn cứng cỏi thế nào cũng không thể bỏ qua. Chỉ sau khi thấy rõ việc quá khứ của Hồng Hoang mới hoàn toàn bỏ đi gánh nặng, chỉ còn lại ý niệm kiên quyết nếu đã muốn dĩ lực chứng đạo thì coi như đối địch với toàn bộ Hồng Hoang.

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày rồi cười lạnh, hào khí phát ra vạn trượng. Đã đối địch với chúng sinh thì chỉ sợ ngày sau sát lực không nhỏ, cũng không oan uổng tu sĩ Hồng Hoang gọi hắn là Huyết Lục thiên quân.

Con đường phía trước nếu có trở ngại thì mở ra một đường máu là được! Cười lên ha hả, thân hình Nhạc Vũ hóa thành quang hoa ngũ sắc rồi trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

Bảy ngày sau, trong Địa Tiên giới, phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu,cách phía nam Bắc Hải ba mươi tỷ dặm.

Không gian trống rỗng tại một khe núi đột nhiên vặn vẹo rồi một đóa lam diễm xuyên qua, điên cuồng thiêu đốt, trong khoảnh khắc đã tạo ra một lỗ hổng ở hàng rào thời không.

Một đạo ngũ sắc quang hoa xuyên qua rồi hóa thành một thanh niên thanh tú, thở sâu một hơi rồi nhìn về mặt bắc.

- Cũng không biết chuyện Tuyết Nhi bên kia thế nào? ừ? Khí tức này thì dường như tu vi Tuyết Nhi lại có chut tinh tiến

Nhạc Vũ nhìn thật sâu về hướng kia rồi thu hồi ánh mắt, lại kinh ngạc nhìn về hành cung đế đình của mình ở mặt nam, không chút do dự hóa quang bay về

hướng này. Trên đường bay tới, hắn đột nhiên nhướng mày, thấy một chỗ hội tụ yêu khí cường hoành cách hành cung đế đình chừng chín trăm triệu dặm.

- Mười một vị Thái Thanh Huyền Tiên, bảy trăm vạn yêu tu, những yêu tộc này rốt cuộc bị thứ gì mê hoặc.?

Dừng lại tại một chỗ trên tầng mây, Nhạc Vũ liếc xuống phía dưới thấy bốn bề yêu khí tràn ngập, vô số yêu tộc đang ở biên cảnh bắt giết, thôn phệ nhân loại.

Cách đó không xa là một tòa thành trôi nổi trên không trung, bên trong có 60 vạn Thiên Đình vũ khí binh giáp nhưng đều bất lực, vô số binh xa ngược xuôi chỉ có thể phòng ngừa yêu tộc xâm nhập.

Nhạc Vũ vận khởi long nhãn nhìn thấy Cực Linh Phá Quân Thần Tướng Cái Văn đang ngồi trong thành, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm.

- Chẳng lẽ là mấy vị Bắc Hải Yêu Thánh đã xuất thủ?

Trong đầu thoáng qua ý nghĩ này, Nhạc Vũ lập tức lắc đầu, hắn xưa nay vẫn an tâm về Chiến Tuyết, nếu nàng đã nói sẽ bố cục giam chân những Kim Tiên này trăm năm thì nhất định có thể làm được. Bản thân hắn rất rõ ràng sự hấp dẫn của Cửu chuyển kim đan đối với yêu tộc.

Hắn cũng không cần tận lực thôi diễn mà chỉ suy nghĩ thoáng qua đã mơ hồ hiểu được, cười nhẹ một tiếng.

- Thử một lần dò xét sao? Thú vị!

Hắn tạm thời không để ý việc này, chỉ nhìn thật sâu mấy chỗ yêu lực vọt lên, phất tay tế lên Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa cùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, mở ra huyễn pháp che lại bản thân, đầu nhập vào trong đế đình.

Lúc vào đến trung đình thì Nhạc Vũ thấy hóa thân của mình vẫn ngồi yên lặng xếp bằng như cũ, bên cạnh là Long Hoàng Viêm Thiên ấn,

Huyền Minh an thiên khuê, Hắc Thủy xà linh tiên.

Nhìn kỹ lại thì thấy lực tín nguyện hội tụ trong Huyền Minh an thiên khuê nội cũng không tăng quá nhiều, qua hơn một năm vẫn duy trì chỉ ba trăm triệu còn

số mệnh của Long Hoàng An Thiên Tỉ lại có chút hạ thấp.

- Số mệnh tín nguyện không tăng mà còn hạ! Xem ra nguyên nhân là do chuyện Yêu tộc!

Nhạc Vũ thở dài một tiếng, hóa thân của mình tuy tốt nhưng không thể nào rời xa bản thể, sau khi hắn rời đi thì không biết biến báo, giống như khôi lỗi không có linh trí, không thể xử lý được chuyện phức tạp.

Thu hồi hóa thân, cầm lại ngọc ấn và ngọc khuê, Nhạc Vũ khoanh chân ngồi xuống trong điện rồi lấy từ trong thần quốc ra ba đoàn linh quang.

Hắn nhìn lại màu sắc thì thấy có chút biến hóa so với trăm năm trước, chuyển thành màu đen thẫm, phong ấn cũng dần mỏng đi, nhưng nhìn xu thế thì ba vị

Thái Thanh Huyền Tiên vẫn cần tới mấy vạn năm sau mới có thể phá được.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, lại chiêu xuất Ngao Nhược, mặc kệ đối phương kháng cự trực tiếp vung đao cắt uyển mạch của nàng bức ra một lượng lớn long huyết.

Hiện giờ hắn lại cảm giác may mắn, nếu như trước kia trảm sát nữ nhân này thì hiện giờ đã không có tài liệu chế phù.

Hắn bỏ vào trong long huyết hơn mười loại dược dịch, không ngừng dùng linh hỏa chiết xuất, cuối cùng hóa thành một loại mực ngân sắc thơm ngát, dùng hồn niệm làm bút vẽ phù văn lên ba đoàn linh quang.

Ba người bên trong chỉ bị phong ấn, ít nhiều vẫn còn sức phản kháng, nhưng khi Nhạc Vũ tăng cường thêm phong ấn thì rốt cuộc sụp đổ, để mặc hồn niệm khắc lục khống tâm phù vào sâu trong hồn niệm.

Ba vị Thái Thanh Huyền Tiên này không giống với Cực Lan, mặc dù cũng có ngạo cốt nhưng đã bị nhốt vào quang đoàn mấy vạn năm không thể làm gì nên đã mất sạch ngạo khí, giờ khát vọng nhất chỉ là tự do, thậm chí không tiếc giá nào.

Nhạc Vũ cẩn thận vẽ lên ba khống tâm phù gần như hoàn mỹ, ứng dụng sở học cả một đời, qua chín ngày mới hoàn thành. Hắn kiểm tra nhiều lần, đến khi đảm bảo chỉ cần một ý niệm là có thể khiến bọn họ tiêu vong mới ngưng tụ ra ba

điểm hắc quang phân biệt bắn ra phá giải phong ấn.

Ba người bên trong đều thuận thế trùng kích, chỉ một thoáng sau đã phá giải cấm chế bay ra. Hai người trong đó trạc tuổi trung niên mặc huyền sam, một người còn lại là lão nhân mặc hoàng bào, đứng trong điện lộ vẻ phức tạp không nói một lời nhìn Nhạc Vũ. Ánh mắt mơ hồ lóe lên sát cơ, lại có chút do dự bất định.

Nhạc Vũ không để ý, lấy ra mấy tờ giấy da làm từ da chân long Thái Thanh Huyền Tiên rồi tiếp tục vẽ phù triện lên đó. Qua chừng ba canh giờ thì hoàn thành chín phù triện kim sắc, cũng đã tiêu hao toàn bộ mực.

Sau đó Nhạc Vũ đem Long Hoàng An Thiên Tỉ triện lên rồi đem để trước mặt ba người nói:

- Ta tự tin phù trận này tinh diệu nhưng chỉ có thể vây khốn các ngươi ba ngàn năm, trong thời gian này các ngươi có thể nguyện hiệu lực cho ta để báo ân thoát khốn?

Ngữ điệu của hắn không cho phép đối phương phản bác, sắc mặt ba người biến ảo rồi cuối cùng là lão nhân hoàng sam như có suy nghĩ nhìn xuống ấn chương ở góc bên trái.

- An Thiên Huyền thánh! Đạo hữu chắc là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế tân nhiệm?

- Đúng vậy!

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn thẳng vào ba người:

- Hiện giờ dưới trướng ta còn trống không, đang cần người hiệu lực. Ba vị đều là đại tài, nhất định giúp được ta một tay!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1045: Khí vận tái trướng!

Ý đạo hữu là muốn chúng ta gia nhập Thiên Đình?

Ánh mắt người đứng ngoài cùng bên trái chợt run rẩy, bất quá khi nhìn qua tờ phù triện thì tỉnh ngộ, lại buột miệng tán thưởng:

-, Tu vi phù pháp của đạo hữu thật cao sâu! Với cảnh giới Ngọc Tiên nhưng còn vượt qua một số lão hữu của ta, thiên tư như vậy có thể vấn đỉnh đại đạo, nhưng sao đến giờ lại khuất thân làm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế?

Với tạo nghệ trận phù của người này hiểu rất rõ trận pháp khống hồn trên linh phù gần như hoàn hảo. Tuy nói là ba ngàn năm sẽ mất đi hiệu lực nhưng là do tu vi của bọn họ tương đối cao, dựa vào hồn lực cường hoành ngày đêm gột rửa để ấn phù phai mờ, đổi lại là Thái Ất Chân Tiên thì dù cho qua mấy ngàn năm cũng khó thoát thân.

- Việc này không quan hệ tới bọn ngươi, dĩ nhiên ta có nỗi khổ tiêng!

Nhạc Vũ cười hắc hắc, trong lòng sớm có sở liệu, ba người này bị phong ấn đã lâu, ấn tượng với thiên đình chắc là còn dừng lại lúc Thiên Ma tập kích, Hồng Hoang nứt vỡ, chức vụ thiên đình thậm chí đến giờ cũng không được chào đón, nói chi là thời thượng cổ.

Tiếp đó hắn rút ra mấy quyển trục đồng dạng làm từ da rồng nhưng đổi lại máu rồng thuần khiết nói:

- Ba tờ phù triện này có thể đảm bảo cho các ngươi thời gian ba mươi năm không bị vu lực xâm nhập. Ta cũng hứa hẹn sau 3000 sẽ để các ngươi đi, nếu ba vị chịu đáp ứng thì mời báo danh.

Ba người vẫn im lặng, hồi lâu vẫn là lão giả kia mở miệng hỏi:

- Trong ba ngàn năm này chúng ta có thể hiệu lực nhưng không biết sau đó thế

nào, chẳng lẽ đạo hữu không sợ chúng ta thoát thân trả thù?

Nhạc Vũ nghe vậy cười ha hả:

- Nếu sau 3000 mà ta vẫn không thể khiến cho các ngươi chân tâm hiệu lực thì dĩ nhiên để các ngươi tùy ý rời đi! Uyên Minh ta ngay cả Đại La Kim Tiên còn không sợ vậy thì sợ gì Thái Thanh Huyền Tiên? Nếu thật sự chết trong tay các ngươi cũng là do mệnh ta nên thế!

Tuy là dùng ngữ khí của Uyên Minh nhưng trong lời của Nhạc Vũ cũng lộ ra vài phần chân tâm thật ý.

Thời cơ chứng đạo tốt nhất của hắn là trong ba ngàn năm tới, nếu khi đó chưa thể chứng nhận tựu đại đạo thì chắc chắn sẽ có kết quả vẫn lạc, tuyệt không có bất luận đường lui nào có thể đi.

Lão nhân kia lộ vẻ kinh ngạc, tiếp đó không chút do dự quỳ gối:

, - Nếu như thế, bản thân Ất Khổ bái kiến Đại Đế! Trong 3000 nhất định tận tâm tận lực để báo ân phóng thích của Đại Đế.

Nhạc Vũ mỉm cười, điền vào trong một quyển trục đã viết đầy chữ thêm một dòng Ất Khổ Thái Sư như rồng bay phượng múa rồi dùng Long Hoàng An Thiên Tỉ triện xuống.

Sau đó hắn thấy lực tín nguyện của chừng ba trăm tỷ người trong Huyền Minh an thiên khuê đều phân lưu mà đi, hướng về Ất Khổ chân nhân, những tử khí trong ấn tỉ vốn có chút lay động lại tăng thêm rất nhiều.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, đem đại bộ phận lực tín nguyện thu vào ngọc khuê, còn lại số lượng chừng trăm vạn đều tuôn vào Ất Khổ.

Ba người này đều là Thái Thanh Huyền Tiên hàng thật giá thật, lực tín nguyện của ba trăm tỷ người dù sao đối với hắn cũng vô dụng, để cho bọn họ sẽ giúp ích rất nhiều.

Ất Khổ cũng không dị nghị, lại hướng Nhạc Vũ thi lễ lộ vẻ cảm kích.

Nhạc Vũ bất giác cười nhẹ, biết hành động vừa rồi của mình trong mắt Ất Khổ là

cố ý miễn đi nỗi khổ bị thần lực xâm nhiễm cho lão, cũng không giải thích mà quay sang hai người còn lại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Hai người trung niên thấy thế vẫn chần chừ rồi rốt cuộc lần lượt quỳ xuống tham bái.

- Bần đạo Vương Long, bái kiến An Thiên Huyền Thánh Đại Đế!

- Bần đạo Nam Cát nguyện hiệu lực cho Đại Đế 3000 năm!

Nhạc Vũ cười ha hả, lần lượt viết ra trong hai quyển trục hai dòng là Vương Long - Thái Phó, Nam Cát - Thái Úy rồi triện ngọc ấn lên.

Sau một khắc, trong ấn ngọc lại chấn động rồi tử khí cuồn cuộn cơ hồ phá tan đỉnh điện vọt lên trời xanh, vào khắc cuối cùng mới bị Nhạc Vũ áp chế.

Trong Long Hoàng An Thiên Tỉ đột nhiên hiện ra tiểu long tử sắc hai sừng, móng có năm vuốt, dài chưa đến nửa tấc và một đầu Phượng Hoàng tử sắc trên đầu có ba màu lưu chuyển bên trong.

Nhạc Vũ biết đây là khí vận hiển hóa, tuy chưa phải là Chân Long Chân Hoàng nhưng cũng vô cùng mừng rỡ.

Đã có ba vị Thái Thanh Huyền Tiên trợ giúp, căn cơ đế đình và khí vận bản than quả nhiên càng thêm vững chắc. Đang lúc muốn lên tiếng thì Nhạc Vũ lại nhíu mày, trầm mặc lại, qua một lát thì ngoài đại môn có hai người đi vào.

Một người trong đó đúng là Cự Linh Thần, mặt mũi tràn đầy khuất nhục oán hận, một người khác chính là Hữu Thừa Vi Minh Tử của Đế Đình.

Cả hai đi vào cửa điện thì đứng lại thi lễ rồi Vi Minh Tử cung kính:

, - Bệ Hạ! Phía bắc có rất nhiều đại binh Yêu Hoàng tiếp cận từ hôm qua đến nay đã tiến vào ngàn dặm, Cực Linh Phá Quân Thần Tướng mặc dù nắm 60 vạn đại quân nhưng vô lực chống cự. Hiện giờ lòng người ở các nước do đế đình ta quản lý đều hoang mang,

Tín đồ sợ thanh thế Yêu tộc nên ngày càng tiêu giảm! Kính xin Đại Đế sớm

quyết định.

Ba người trong điện nghe vậy đều lặng ngắt nhìn về phía trên vẻ cổ quái.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý:

- Đế đình ta làm việc đường đường chính chính. Cứ tiên lễ hậu binh, do ngươi lựa chọn sứ giả thương lượng với yêu hoàng để bọn họ rời khỏi biên cảnh đế đình, bồi thường tổn thất.

Thần sắc Vi Minh Tử ngoài đình ảm đạm, há miệng muốn nói rồi lại im lặng, cẩn thận ngẫm lại ngoại trừ An Thiên Huyền Thánh Đại Đế tự mình xuất chiến thì không còn cách nào khác, Cự Linh Thần thì không nhịn được quát lớn:

- Bệ Hạ! Những Yêu Hoàng, rõ ràng là bị người sai sử dám to gan lớn mật như vậy xâm phạm đế đình ta, khiến sứ giả đi chỉ rước lấy nhục, chi bằng dốc sức chiến một trận!

- Hồ đồ!

Nhạc Vũ không chút nào động dung, chỉ lạnh lùng nói:

- Dám đứng trong cung đình gào thét, ngươi thật to gan! Còn không lui ra cho ta!

Cự Linh Thần cứng miệng, cũng không biết nói gì cho phải, cuối cùng đành ảm đạm cung kính dập đầu quay người rời đi.

Vi Minh Tử cũng đồng dạng thi lễ rồi thở dài quay ra, thầm hỏi Đại Đế trì hoãn chậm chạp không chịu xuất chiến, chẳng lẽ là thương thế cách đây ít năm chưa lành?

Đang suy nghĩ mông lung thì chợt trong lòng khẽ động nhìn về tẩm cung, dùng độc môn bí truyền vọng khí pháp quan sát thì thấy rõ ràng trên điện có một long một phượng đay bay lượn.

Hắn vô cùng kinh hãi, mấy ngày trước hắn còn từng nhìn qua một lần thấy khí vận đế đình có phần tiêu giảm, sao lúc này lại có khí tượng đại hưng?

Xem khí tượng Long Phượng ngoại trừ vẻ trầm ổn còn ẩn ước khí sát phạt, loáng

thoáng có thể nghe thấy tiếng long ngâm phượng hót, giương nanh múa vuốt, rõ ràng là xu thế khí thôn sơn hà! Theo như sở học Huyền Tinh xu đấu pháp của hắn thì chủ về đao binh, tiềm long thăng khởi.

- Sao có thể như thế? Chắc trong mấy ngày qua đã có biến cố?

Vi Minh Tử trăm mối vẫn không có cách giải, hơi lắc đầu, quay người rời đi, việc này cũng không cần nghĩ thêm, ít nhất không đến nỗi quá mức lo lắng.

Những Yêu Hoàng kia hung hăng ngang ngược đã quen, lại có chỗ dựa Yêu Thánh nên tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ nhưng khí tượng đế đình không giảm mà thăng, kết cục thế nào bản thân hắn cũng không thể rõ ràng.

Cự Linh Thần cùng Vi Minh Tử vừa đi, ba người trong điện đồng thời thu hồi dị sắc. Họ đều trông thấy biến hóa khí vận của Long Hoàng An Thiên Tỉ nên cũng không cho rằng Nhạc Vũ bại vong, ngược lại là vận thế cực thịnh.

Nhạc Vũ giống như chưa tỉnh, trực tiếp đem ba đoàn hỏa diễm bạch sắc hai tầng đến trước ba người nói:

- Ba người các ngươi đều do ta cứu từ thần quốc của Ngân Linh Tử nên dễ bị người nhận ra cân cước, cần đổi lại thân phận! Cái Ba đoàn linh diễm này chính là Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa cùng Tiên Thiên Ba La Thần Diễm có thể giúp các ngươi sử dụng huyễn thuật đến 3000 năm!

Ba người cả kinh, cẩn thận từng li từng tí nắm lấy đoàn bạch diễm vào tay lại càng khiếp sợ, trong hai chủng Tiên Thiên thần diễm này người khác muốn tìm một thứ cũng không được nhưng trong tay người này lại có tới hai, thân gia cũng quá mức phong hậu.

Nhạc Vũ nói xong lại ném ra một số linh đan đạo p hù, thêm một số tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, thản nhiên nói:

- Ta biết các ngươi đã bị nhốt mấy vạn năm, trọng thương chưa lành, trong tay chắc cũng không có linh bảo phù hợp, những thứ này chuẩn bị cho cuộc chiến ngày sau, bên dưới linh sơn này có Tiên Thiên băng tâm linh diễm có thể luyện khí. Tóm lại sau ba năm ta muốn thấy các ngươi có thể chinh chiến tứ phương!

Ất Khổ lộ vẻ kỳ lạ, tuy biết ý của Nhạc Vũ trong vòng ba năm không muốn bọn

họ trợ trận nhưng vẫn vui vẻ tuân mệnh thu hồi toàn bộ các thứ kia, cũng bớt đi lắng là dùng những lực tín nguyện này dễ dàng tổn hại tu vi, hiệu lực cho thiên đình càng dính thêm sát nghiệt nhưng hiện giờ hiệu lực cho vị Đại Đế này coi như không tệ.

Vẫy tay bảo ba người thối lui, Nhạc Vũ nội thị vào trong đan điền thì thấy

Phù trận Ngũ Sắc Thần Quang đang phát sáng rạng rỡ, trong lòng vui vẻ vì từ trước khi tiến vào sát trận Tiên Thiên thì trận phù này đã hoàn thành một nửa, chỉ cần đợi đến khi kiếm trận ngũ sắc này thành hình thì Ngũ Sắc Thần Quang đã tới biên giới đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1046: Pháp lực tiến nhanh!

Cách đế đình chừng chín trăm triệu dặm lúc này đang có ba người nghênh gió tiến tới, hai người lưng hùm vai gấu, tướng mạo hung hoành, người còn lại gầy khô như que củi, tuổi tầm ba mươi, sắc mặt xanh lét lộ ra vài phần lệ khí âm lãnh, lúc này như có điều suy nghĩ nói:

- Nói như vậy, tai mắt của Âm Cửu Lệ ngươi ở đế đình xác thực đã trông thấy Uyên Minh răn dạy vị thống quân Long Vũ quân là Quảng Vũ tướng quân? Còn muốn sai sứ giả tới? Không có sai?

- Đúng là như thế!

Âm Cửu Lệ là trung niên bên trái, thân cao chín xích, tướng đi khệnh khạng nhưng khi lên tiếng lại có phần tao nhã:

- Không sợ hai vị hiền đệ chê cười, ta mưu tính địa bàn này đã lâu, cũng đã chờ đợi một số năm nên bố trí không ít nhân thủ ở hành cung kia, lại không ngờ Uyên Minh kia mạnh mẽ như thế. Bất quá hắn tuy đã chỉnh lý hành cung và quân tướng nhưng vẫn còn tai mắt của ta.

Thanh niên mặt xanh khẽ gật đầu, cười khẽ: - Trước mặt đại tướng còn nói như thế, nói như vậy thì thương thế của An Thiên Huyền Thánh Đại Đế mấy năm trước vẫn chưa hề phục hồi như cũ nên lúc này mới đóng cửa không ra, chuyện này có thể tin tưởng!

Lời còn chưa dứt thì bên cạnh đã nghe một thanh âm hùng hồn:

- Xa Xương nói vậy có ý gì? Uyên Minh dù cường thịnh đến mấy cũng không có khả năng chống cự mười một người chúng ta liên thủ hợp công! Lần trước chúng ta có cố kỵ nên mới để người này cuồng ngạo ở Bắc Cương như thế. Hôm nay có chư vị Yêu Thánh thủ lệnh liền có thể tề tâm hợp lực trảm sát!

Xa Xương cười hắc hắc, tuy không nói thêm nhưng trong mắt lộ vẻ tán đồng, bất

quá vẫn nói dè dặt:

- Mấy vị đại nhân đã nói! Nếu như khí vận người này trong vòng trăm năm chưa suy giảm mà chúng ta tùy tiện ra tay sẽ nhiễm nghiệt lực vô tận. Dùng phương pháp tằm ăn rỗi, từ từ áp tới đủ đem khí vận người này co lại trong vòng hai mươi năm, khi đó mới là cơ hội tru sát.

Đại hán hùng tráng hừ lạnh rồi cũng không nói thêm, chỉ nhìn một chỗ yêu khí trùng thiên khác phía xa lộ vẻ mỉa mai:

- Vị Thác Bạt Vân Hạo kia lần này thực sự là dũng mãnh cấp tiến! So với ta và ba người các ngươi lại càng dụng tâm hơn.

- Không như thế thì làm cách nào? Lần trước hắn vì bảo vệ tính mạng mà cúi đầu trước An Thiên Huyền Thánh Đại Đế khiến mặt mũi mất hết, nghe đồn người sau lưng hắn vài ngày trước đó đã từng giận dữ muốn đem hắn trục xuất môn hạ! May sao lần này mười người chúng ta liên thủ nên không sợ Uyên Minh, sao có thể không dụng tâm dụng lực rửa huyết nhục?

Xa Xương cũng không có ý mỉa mai mà ngược lại như có điều suy nghĩ:

- Nhưng cặp Song Liên Yêu Hoàng lần này chưa đến lại có chút cổ quái!Tỷ muội này tự nhận lấy đạo gia nhất mạch, ý muốn nhập Xiển Giáo nhưng vói đại sự như vậy đã được mấy vị Yêu Thánh đồng thời chỉ lệnh lại dám bất tuân.

Hai người còn lại đều trầm ngâm, sau một khắc, thần sắc Âm Cửu Lệ đột nhiên lộ ra vài phần vui vẻ:

- Sứ giả đã chạy đến! Hai vị hiền đệ, nên xử lý việc này như thế nào?

- Dĩ nhiên là đem chém phân thây rồi đưa về đình!

Đại hán hùng tráng bên phải lóe lên sát khí:

- Uyên Minh này thật ngây thơ, hắn là còn tưởng rằng chuyện đến nước này mà hắn vẫn có thể an ổn trên ngôi vị Đại Đế hay sao?

- Tính tình Xa Lôi hiền đệ vẫn nóng nảy như vậy!

Âm Cửu Lệ cười khổ khẽ lắc đầu, sau đó bình tĩnh nhìn về phía phương xa thấy cách đó chừng mười vạn dặm có một tu sĩ mặc triều phục thanh sắc đang cầm một quyển chiếu thư đứng trên chiến xa rồi lộ vẻ quái dị:

- Nếu là người ngoài thì tùy ý để hiền đệ chém giết nhưng người này là quân cờ ta bố trí đã từng đáp ứng bảo vệ tính mạng. Tính cách của Âm Cửu Lệ ta nhị vị cũng biết rõ, xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh!

- Đã như vậy thì xử trí theo lời mấy đại nhân là được!

Sắc mặt Xa Xương vẫn âm lãnh, nói đến chỗ này mới hơi lộ ra ý cười:

- Trong Nhân Tộc vẫn nói hai nước giao tranh không chém sứ giả. Ta và ngươi đi gặp một lần miễn cho người của đế đình bảo yêu tộc phương bắc không biết lễ nghĩa!

Trong hành cung của Các Linh sơn.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền chiêu ra một bình ngọc trước người, mở nắp bình thì bên trong là một đoàn tinh hoa Ngũ Hành thuần khiết. Hắn hít mạnh một hơi liền hút tất cả vào mũi, dẫn vào đan điền, dùng ý niệm ngưng tụ thành một đám phù văn Ngũ Hành.

Nếu như thường ngày, Nhạc Vũ tuyệt không dám lỗ mãng như vậy mà sẽ chiết xuất rồi mới thu nhập vào đan điền hóa thành pháp lực Hỗn Nguyên Ngũ Hành, nhưng hôm nay Ngũ Hành Kiếm Trận Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đã tiến một tầng nên thần thông phụ tu càng thêm thế như chẻ tre.

Chỉ trong chốc lát, Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết đã tăng lên đến tầng thứ hai mươi mốt viên mãn, những thứ còn lại cũng đạt đến tầng mười tám.

Sau đó hắn đem Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm nhất nhất hoàn thành thời điểm.

Cuối cùng Nhạc Vũ không nhịn được kêu nhẹ một tiếng, cố ý áp chế chỉ vang vọng trong tẩm cung, lộ ra sát cơ âm trầm như dã thú gào thét!

Hắn nội thị đan điền thì thấy Ngũ Hành lần trước thoáng thất hành đã trở lại bình hành, phù trận trong chỗ hạch tâm xoay tròn không ngớt dường như có thể cung

cấp cho hắn pháp lực vô tận. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang tầng thứ mười bảy!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, ngưng tụ một điểm ngũ sắc quang hoa vào đầu ngón tay rồi thôi động ngũ sắc kiếm trận trong đan điền.

Tầng 17!

Tầng 18!

Tầng 19!

Điểm ngũ sắc quang hoa trên đầu ngón tay Nhạc Vũ càng lúc càng sáng song sau một lúc hắn lại thở dài thu hồi lại.

Sau khi Ngũ Sắc Thần Quang tiến thêm một tầng thì dù hắn đem hết toàn lực cũng chỉ có thể đạt tới tầng mười chín đỉnh phong, thậm chí không cách nào viên mãn, chưa nói đến tầng hai mươi.

Uể oải một hồi, Nhạc Vũ lại cười cười, nếu như lúc ở Huyền Linh giới có được tu vi như vậy thì Dương Hạo đã không bị thương nhẹ như vậy!

Nhạc Vũ lại lấy ra Thủy Vân Kiếm dùng chân khí thuộc băng hệ mô phỏng chân khí dung vũ hóa vân, từng luồng tuyết sắc kiếm khí phun ra tại mũi kiếm khiến hàn ý tràn ngập trong điện.

- Gấp ba!

Sau khi Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết lại tiến một tầng thì hiện giờ chân khí dung vũ hóa vân mà Nhạc Vũ có thể mô phỏng đã tăng hơn gấp ba lần khiến Uyên Minh đủ đối kháng với Thái Thanh Huyền Tiên, dù là gặp La Tuyên Dương Hạo vẫn có thể đánh một trận!

Đem kiếm thu hồi, Nhạc Vũ khôi phục bình tĩnh. Kỳ thật lúc này có Ngũ Hành Kiếm Trận phụ trợ tu hành nên hắn cũng không còn quá vui mừng với việc đẩy nhanh tốc độ đề thăng của pháp lực bảo vật pháp môn, muốn đem.

Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười bảy tu đến viên mãn dù không có dược vật thì

tối đa cũng chỉ mất khoảng hơn trăm năm.

Vấn đề là hắn tự hỏi đối với cảm ngộ thiên địa lại không nắm chắc tiến thêm một tầng!

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ lại nghĩ tới kinh văn Tiên Thiên trong đan điền, gạt đi suy nghĩ này rồi lấy ra một tờ phù chỉ ngân sắc có thêm những huyết điểm, vẽ lên trên đó một đường cong và vô số điểm nhỏ lam sắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1047: Thai tàng kiếm trận

Lúc bắt đầu vẽ thì ngòi bút của Nhạc Vũ như nước chảy mây trôi nhưng về sau càng lúc càng chậm, có lúc còn dừng lại nghiên cứu rồi mới vẽ tiếp.

Bất quá mỗi khi một ít đường cong màu sắc khác nhau và những điểm nhỏ được vẽ lên trên phù chỉ thì cảm ứng linh lực thiên địa của Nguyên Thiên Huyết Ngân phù lại càng mạnh mẽ, dường như có một lực lượng muốn đột phá mà ra.

Ước chừng qua ba ngày, Nhạc Vũ mới dừng lại nhìn về phía trước, lúc này trên lá phù đã hình thành một trận đồ cực lớn.

Lúc này Nhạc Vũ lại càng hối hận việc đã thả ra hơn phân nửa tiên tu trong Tam Linh Trấn Tiên bàn, nếu có nó thì trận đồ càng thêm hoàn mỹ cường đại mấy phần.

- Mà thôi! Nếu linh trận quá phức tạp thì những người kia áng chừng cũng diễn luyện không đến

Nhạc Vũ cười chế giễu rồi lại lộ vẻ chờ mong.

Trận đồ này chính là hắn dựa theo Tam Linh Trấn Tiên bàn chế thành, đồng dạng kết hợp ba loại linh trận, tụ lực chúng tiên, gọi là Tam Huyền Thủy vân trận, chỉ là trước mắt không có công phu luyện chế trận bàn, cũng may người dưới trướng hắn hiện giờ cũng chưa cần trận bàn làm cơ sở, trực tiếp sử người thao luyện là được.

- Với uy năng đại trận này chắc hai mươi vạn linh tiên tu sĩ sẽ có thể kháng cự một vị Thái Thanh Huyền Tiên Yêu Hoàng! Với thực lực hiện giờ đủ đối phó những yêu tu kia, bất quá với đám Yêu Thánh sau lưng lại có chút phiền phức.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bất giác đau đầu khẽ xoa thái dương, trong lòng chợt động lấy ra một đồ quyển, mở ra là một trận đồ kiếm trận bốc lên sát khí âm lạnh.

Nhạc Vũ nhìn lướt qua có chút vui vẻ, năm đó hắn trao đổi với Luyện Huyền tán nhân ở mật cảnh Quy Khư cung được một trận đồ kiếm trận vẫn niêm phong trong không gian tu di, không ngờ lúc này lại có chỗ dùng.

Nhìn vào thấy sự huyền ảo của nó không dưới Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận, uy năng cũng kém không xa, càng khó được là kiếm khí cần thiết của nó lại cực kỳ đơn giản, chỉ cần ba mươi sáu thanh tiên binh là được, dĩ nhiên phẩm giai kiếm khí càng cường thì uy năng kiếm trận càng mạnh mẽ tuyệt đối!

- Ba mươi sáu thiên cương Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận sao?

Nhạc Vũ nhếch miệng, đem ý niệm quét vào trong không gian tu di mở tàng khố, chỉ chốc lát sau liền có hai trăm thanh phi kiếm bay ra trước người.

Từ sau khi hắn tiến nhập Hồng Hoang giới, liên tục chiến đấu ở các chiến trường tứ phương, đã tàn sát đến mấy trăm vạn nhân mạng, riêng trên linh tiên đã trên mười vạn, bảo vật lấy được nhiều không đếm hết, dù lần trước đánh một phần nhỏ vào Thiên Nguyên giới thì vẫn là hào phú, kiếm tiên cao giai bên trong có chừng hơn vạn thanh, số lấy ra hiện giờ đều trên tứ phẩm, cấp hậu thiên linh bảo đã có mười chín thanh.

Nhạc Vũ chọn kỹ lựa ra ba mươi sáu thanh tiên, trong đó có mười chín thanh tiên binh linh bảo và mười bảy thanh trên tam phẩm!

Đáng tiếc là tiên binh Hậu Thiên Linh Bảo tứ phẩm lại chỉ có ba thanh, phân ra phương vị Tứ Tượng không đều, nếu không uy lực kiếm trận lại càng tăng thêm.

Hắn lại còn phải đem những binh khí này thay hình đổi dạng sao cho người ngoài nếu muốn nhận ra lai lịch cũng phải mất thời gian.

Nhạc Vũ cũng không muốn dùng Tiên Thiên băng tâm linh diễm nơi đây, một vì không đủ thời gian, hai vì cũng không thích hợp để luyện chế linh bảo thủy hệ.

Tâm niệm hắn vừa động, liền quay trở lại động thiên trong Thiên Ý Phủ.

Toàn bộ thế giới ở đây đều do hắn khống chế, chỉ cần một ý niệm đã tùy ý điều khiển bành trướng ra không gian mấy tỷ dặm. Lúc này dường như tất cả linh lực thiên địa ở đây đều đang quán thâu về động thiên, duy trì chênh lệch thời gian

khiến nồng độ tương đương với linh mạch tiên giai nhất phẩm.

Dùng linh lực mênh mông làm than, sáu chủng linh diễm làm vật dẫn, chỉ một thoáng trước người Nhạc Vũ đã hình thành nên một tháp linh diễm sáu tầng hừng hực thiêu đốt trận đồ kiếm trận.

Thời gian trong động thiên chênh lệch gấp bốn lần bên ngoài, qua ngày thứ hai mươi thì trận đồ tán xuất linh quang bốn phía rồi hóa thành ngàn trượng bay lên, thôn thổ linh lực thiên địa hồi lâu mới hoàn thành, thu nhỏ lại rồi rơi vào lòng bàn tay Nhạc Vũ.

Đang lúc định tiến hành luyện chế ba mươi sáu thanh tiên binh thì trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, thần hồn nhập vào hóa thân xuất ra bên ngoài, vừa lúc Cự Linh Thần và Vi Minh Tử cùng đến ngoài cửa khom người

:

- Bẩm Bệ Hạ, sứ giả đế đình ta đã phản hồi! Mười một vị Yêu Hoàng đều không đáp ứng lui binh, còn mắng chửi nhục nhã.

Nhạc Vũ sớm có sở liệu, tuy nhiên mục đích sai người đi cũng chỉ kéo dài thêm chút thời gian mà thôi. Hắn khai mở long nhãn thì thấy sắc mặt Cự Linh thần tái nhợt, trong mắt ẩn hàm giận dữ, Vi Minh tử cũng đồng dạng.

Nhạc Vũ bất giác nhướng mày:

- Những Yêu Hoàng đó nói gì?

Vi Minh Tử do dự một hồi rồi cười khổ:

- Mấy vị khác chỉ đem sứ giả đuổi đi không nói gì, duy chỉ có Cửu Sơn Yêu Hoàng Xa Lôi, Hư Thiên Yêu Hoàng Âm Cửu Lệ, Liên Sơn Yêu Hoàng Xa Xương bảo bệ hạ phải tự mình đến chỗ sơn môn chư vị Yêu Hoàng chịu nhận lỗi mới bằng lòng bỏ qua. Còn có Thác Bạt Vân Hạo…

Nói đến đây thì Vi Minh Tử sẵng giọng:

- Nói là Bệ Hạ nếu không đến Dương Đà sơn của hắn dập đầu bồi tội thì sẽ không bỏ qua. Ngày trước hắn chịu nhục nhã nhất nên lần này muốn hoàn trả!

Dưới tọa hạ của Nhạc Vũ bỗng rắc một cái, nhất thời không thể khống chế nổi pháp lực khiến gạch lát làm từ huyền kim vỡ nát, một thoáng sau lại khôi phục như thường cười giễu, bản thân hiện giờ dù thế nào cũng là một Đại Đế, sao phải so đo với đám không biết sống chết này nhưng lệ khí trong mắt vẫn bốc lên cuồn cuộn.

Hít một hơi thật sâu, Nhạc Vũ nỗ lực bình thản:

- Như vậy gần đây, những Yêu Hoàng kia còn có động tác gì?

- Chỉ ngừng mấy ngày, sáu ngày trước lại có động tác, mỗi ngày tiến vào từ phía nam chừng tám mươi vạn dặm! Thác Bạt Vân Hạo vô cùng hung hăng, trong đế đình đã có hơn hai ngàn người chết vì yêu tu dưới trướng hắn!

Trong mắt Vi Minh Tử xẹt qua một tia bất đắc dĩ, tiếp theo trầm giọng:

- Ba ngày trước, vương tộc Hắc hàn quốc bị mấy tu sĩ tàn sát hiện giờ đã quốc vong tộc diệt đổi sang vương thất khác, chỉ có cháu hắn ở trong đế đình ta thì còn giữ được tính mạng.

Nhạc Vũ thần sắc không đổi, trầm ngâm suy nghĩ. Hắc hàn quốc nằm trong khu vực đế đình quản lý, khí vận vương thất không suy, Yêu tộc tình nguyện xâm nhiễm nghiệp lực cũng muốn tàn sát, dĩ nhiên là thủ đoạn giết gà dọa khỉ.

Chỉ là hiện giờ hắn vẫn chưa thể vọng động, thản nhiên nói:

- Lại phái sứ giả nói với đám Yêu Hoàng kia là điều kiện quá mất mặt, thương lượng tìm cách khác đi.

Cự Linh Thần vốn cố nén không nói một lời lúc này nghe vậy ngẩng phắt đầu:

- Bệ Hạ! Cự Linh Thần tình nguyện tử chiến cũng không nguyện để cho bệ hạ chịu nhục này!

Nhạc Vũ không chút nào để ý, tiếp tục nhắn nhủ nói:

- Việc này Vi Minh Tử ngươi toàn quyền phụ trách là được, trong vòng ba mươi ngày phải ngừng binh qua!

Vi Minh Tử chau mày rồi sau một lát đã nghe ra ý thực của Nhạc Vũ, tuy có chút khó xử nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng.

Nhạc Vũ ngay sau đó lại bắn ra một tờ phù chỉ ngân sắc ra ngoài cửa điện:

- Chuyện lần này chủ hòa nhưng để phòng ngừa vạn nhất thì lấy trận đồ này cho binh tướng thiên đình thao diễn, chuẩn bị đại chiến! Do Cự Linh Thần ngươi tới chủ trì, chỗ nào không hiểu có thể thỉnh giáo Vi Minh Tử.

Nói xong mấy lời này thì thần hồn Nhạc Vũ lại độn nhập vào Diễn Thiên Châu.

Cự Linh Thần bên ngoài tiếp lấy trận đồ, lúc đầu còn có chút giận dữ nhưng sau khi nhìn kỹ lại thì lộ vẻ vui mừng. Sau một khắc, thân hình hóa quang bay khỏi hành cung.

Vi Minh Tử cũng như có điều suy nghĩ, dùng vọng khí thuật nhìn lên mái nhà lại sáng mắt.

- Khí vận lại mạnh hơn lúc trước mấy phần.

Cùng một thời gian trong Thiên Ý Phủ, sắc mặt Nhạc Vũ âm lãnh nhìn về phía xa. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

- Chịu nhận lỗi? Dập đầu bồi tội sao?

Hắn tiện tay chiêu lấy một thanh huyền binh toàn thân trong suốt tràn ngập hàn khí vào tay, sử ra pháp quyết dẫn một đoàn bạch quang từ không gian vào thân kiếm.

Vào lúc đoàn Đại Huyền Đô Thái Bạch Canh Kim tinh khí dẫn nhập vào thân kiếm thì phẩm chất bắt đầu điên cuồng tăng lên, chỉ lát sau thanh Vô Hình Hàn Phách kiếm đã tăng lên đến tam phẩm.

Nhạc Vũ vẫn chưa dừng lại, bắn ra một tia ngũ sắc quang hoa vào trong đó khiến thân kiếm rung mạnh, hồn niệm Nhạc Vũ cũng theo khí linh tiến vào sâu trong bản nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1048: Ngọc Hư mưu đồ

Giữa không trung cao chín mươi vạn dặm, hơn mười chiếc chiến xa hướng phía nam điên cuồng chạy trốn, ở trên bầu trời lóe ra từng tia kim ngân nhị sắc quang hoa. Xa xa trong mây mù, có thể nhìn thấy được một tòa phù không thành, mà ngay khi sĩ tốt trên chiến xa giống như mơ hồ tìm được đường sống trong chỗ chết, trên mặt vừa lộ ra ý mừng…

Phía sau truyền đến một tiếng kêu lớn, một đoàn tử sắc bảo quang từ phía xa giáng xuống. Một thanh tử sắc phi kiếm đem một chiếc kim sắc chiến xa kể cả giáp sĩ trên xe trực tiếp xé thành dập nát. Xa xa lập tức truyền đến tiếng cười to chấn động trời cao, mà mấy bóng người trên chiến xa phía trước lập tức bi phẫn gầm nhẹ một tiếng, ngay lúc này lại có mấy đạo bảo quang giáng xuống.

Ngay khi lại thêm một chiếc chiến xa bị đánh vỡ triệt để, ở phù không thành xa xa đồng thời cũng truyền ra một tiếng hừ lạnh tức giận:

- Lớn mật!

Trong chốc lát vô số ngân sắc thương nhận ở giữa không trung hóa thành trăm vạn trượng, đâm thẳng xuống chẳng khác gì long trời lở đất.

Thương thứ nhất đâm thẳng vào tử sắc phi kiếm, tiên lực mênh mông cuồn cuộn trong nháy mắt liền đem tử sắc phi kiếm chấn thành bột phấn! Nhưng ngay sau đó xa xa cũng truyền ra tiếng hừ lạnh, một cự trượng đánh tới, xuyên ngang thiên địa giao kích cùng ngân sắc thương ảnh tuôn ra vô số cuồng phong khí lãng, tiếng vang nặng nề chấn động chư thiên.

Yêu tu truy theo hậu phương nhất thời không còn gì băn khoăn, bởi vì vừa rồi thương ảnh đánh úp tới làm gương mặt bọn hắn có chút tái nhợt, hiện tại tiếp tục hiện lên ý cười.

Cơ hồ không chút kiêng nể đem hơn mười chiến xa xoắn thành dập nát, huyết nhục tung bay!

- Đại đế chó má gì! Còn có mặt mũi tự xưng An Thiên Huyền Thánh?

- Nghe nói vị đại đế kia mấy năm trước từng có lời nói trong bảy triệu dặm vô luận nhân tộc yêu tu phàm ai dám lấy nhân tộc làm thực vật thì chém, vơ vét tài sản các nước chém. Hắc hắc! Ta cũng đã giết người qua, ngay cả bộ hạ của hắn cũng chém qua, vị đại đế kia có năng lực gì làm khó dễ được ta?

- Phải dạy cho người của đế đình này biết phương bắc Nam Chiêm Bộ Châu vẫn là Yêu tộc vi tôn! Không chấp nhận cho bọn hắn cuồng vọng!

- Nghe nói gần đây đế đình lại khiến sứ giả tiến tới cầu hòa, ngươi nói vị đại đế kia có phải thực sự muốn hướng chư vị đại nhân bồi tội thỉnh phạt hay không?

- Ha ha ha! Nếu không muốn chết, hắn không làm như thế thì phải làm thế nào?

Tiếng cười càng lúc càng trương cuồng rầm rĩ, trên không trung lại truyền ra tiếng hừ lạnh tức giận. Ngân sắc thương ảnh bỗng dưng nổ tung, vô số quang hoa đập vào, đem cự trượng kia đánh ra một đường, sau đó ngân quang thẳng giáng xuống, đem mười mấy Yêu tộc toàn bộ chém nát! Tiếp theo toàn bộ ngân sắc thương nhận đều nhanh chóng co rút lại, trong nháy mắt đã biến mất vô tung trong thiên địa, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Mà cự trượng kia sau thoáng dừng lại cũng biến mất không thấy.

Mà giờ khắc này trong cùng một thời gian, bên trên Phá Quân thiên thành, Cực Linh thần tướng Cái Văn vừa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Ánh mắt của hắn vẫn như thanh kiếm sắc bén nhìn ra xa xa, xuyên thấu qua tầng mây trùng điệp có thể thấy được bên ngoài ngàn vạn dặm có một nam tử mặc bạch bào, tóc hoa râm khoảng bốn mươi tuổi đang lạnh lùng nhìn qua bên này, trong mắt tràn đầy vẻ mỉa mai khoái ý.

- Thác Bạt Vân Hạo!

Cái Văn cắn chặt răng, trong miệng bỗng dưng hộc ra tên gọi này. Thanh âm phảng phất như phát ra từ cửu u vực sâu, lộ ra âm lãnh oán hận vô tận.

Bạch bào nam tử kia cũng phát ra tiếng cười nhẹ, phất tay áo xoay người rời đi.

Mà giờ khắc này bên trong Cực Linh Điện, một nam tử chừng ba mươi tuổi mặc lam bào cũng sâu kín thở dài nói:

- Sư đệ tội tình gì làm vậy? Ta biết ngươi hận Bắc Cương Yêu tộc tận xương! Nhưng ngươi cũng phải hiểu đạo lý một cánh tay cũng khó thể kéo nổi xe. Lúc này nên giữ tròn thực lực ngày sau mưu đồ mới tốt, hà tất phải liều mạng đến như vậy?

Sắc mặt Cái Văn âm trầm, đem ngân thương thu vào trong tay áo. Vẻ sáng bóng trong mắt vẫn nguyên vẹn như trước:

- Nếu ta đã nhận thức người kia là chủ tử, dù tan xương nát thịt cũng không hối hận. Không chấp nhận cho bọn đạo chích này khi nhục hắn như thế! Nhưng sư huynh, ngươi có nguyện đáp ứng tiểu đệ gia nhập đế đình đảm nhiệm chức vụ? Với tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh sơ kỳ của ngươi, nếu nhập đế đình, cho dù không nhận tam công chức vị, cũng phải là thừa tướng xu mật sử!

Lam bào đạo nhân không khỏi lộ vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Trước kia ta chỉ đáp ứng sư đệ đi qua xem thử thôi. Nhưng tình hình đế đình hôm nay ta làm sao có thể đáp ứng? Lần này phương bắc đế đình các ngươi có thể giữ thân mình đã là không tệ. Cho dù ta tới lại có tác dụng gì?

- Bệ hạ là ngút trời kỳ tài, tất nhiên sẽ có biện pháp ứng đối…

Cái Văn nhíu mày nhìn lam bào tu sĩ đang thất thần giống như không nghe được lời hắn, trong lòng thở dài, cũng không nói tiếp, xa xa nhìn về phương nam, ngay phương hướng Các Linh sơn. Trong mắt lộ ra vài tia mong đợi lẫn vài phần lo lắng.

- Không biết hiện giờ bệ hạ đang làm gì? Lần này nếu không đánh lui Yêu tộc, chỉ sợ phương bắc đế đình sớm hay muộn mất hết lòng người. Hay là bệ hạ thật sự trọng thương chưa lành?

…

Ngay khi Cái Văn còn đang nhìn về phương hướng Các Linh sơn, bên cạnh một bờ hồ trên Côn Luân sơn Ngọc Hư Cung.

Từ Hàng đạo nhân cũng yên lặng nhìn xuống dưới chân. Trước mặt hắn là một mặt hồ phạm vi trăm vạn trượng, đem toàn bộ phạm vi vài ức dặm quanh Các Linh sơn đều quan sát rõ ràng.

- Xem ra thật không là nơi này! Uyên Minh tuy biết đem khí vận nội liễm, nhưng cũng không khả năng tìm được mấy món chí bảo kia. Nhưng cảm giác kinh hãi trước đó của ta vẫn hiện ra, lại là từ nơi nào? Là Nhạc Vũ sao? Đáng tiếc người này ta không cách nào xem tới.

Thì thào tự nhủ chốc lát, Từ Hàng đành buông bỏ việc này, tiếp tục quan sát, khóe môi hiện ra ý cười.

Đột nhiên bên cạnh hắn hiện ra một thân ảnh, chính là Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn, hắn đưa mắt nhìn xuống hồ, trên mặt ẩn thấu ý cười:

- Vài vị yêu thánh liên thủ chèn ép, vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế xem ra tình trạng nguy rồi. Nói hắn có khí vận trăm năm, nhưng chỉ mới qua vài năm thời gian! Ta sớm biết những người kia tuyệt sẽ không dung cho Uyên Minh củng cố căn cơ.

Từ Hàng đạo nhân nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Làm sao dễ dàng như vậy? Ta nói hắn có khí vận trăm năm tuyệt sẽ không sai. Ta muốn mượn người này dẫn dụ Tử Vân những yêu thánh kia lòng dạ đều biết rõ. Có Hậu Thổ cùng Tử Vân đứng phía sau, những kẻ dối trá kia tuyệt sẽ không dám làm quá mức đem người này chém giết! Lần này mười vị yêu hoàng xuôi nam, tối đa chỉ tính là phá hủy căn cơ của Uyên Minh, cho hắn mấy cái tát, mượn chuyện này kinh sợ các nước Bắc Cảnh mà thôi!

Văn Thù thoáng cau mày, lại biết sư đệ xưa nay trí kế sở trưởng, dụng tâm suy tính chốc lát tình hình quả là như thế, không khỏi cười tự giễu:

- Là do sư huynh suy đoán nhầm, nhưng nhìn thấy Uyên Minh hung hăng ngang ngược như thế nhưng lại không thể làm gì, thật sự làm kẻ khác không được khoan khoái!

- Không thể làm gì sao? Vậy thì chưa chắc đi?

Thấy ánh mắt Văn Thù nhìn qua, trên mặt Từ Hàng lộ ra vẻ như cười như không:

- Không làm cho Hậu Thổ cùng Tử Vân buồn bực tức giận chỉ là đám yêu thánh tính toán! Nhưng nếu bọn hắn đã muốn động thủ, bên ta há lại không có an bài? Kết quả chưa chắc được như ý tứ của bọn yêu thánh kia. Uyên Minh đã làm nhục ta quá đáng, cho dù lần này không thể trảm hắn, ta cũng muốn làm cho người này trong vòng trăm năm sống không bằng chết rửa hận của ta.

Ánh mắt Văn Thù nhất thời sáng ngời, tiếp đó lại lộ ra vài phần do dự:

- Quảng Thành sư huynh đã nói rõ không được tiếp tục chọc giận Vạn Thọ sơn. Sư đệ làm việc như thế chỉ sợ có chút không ổn!

- Chỉ là thuận thế làm mà thôi! Cũng không tính là ra tay đối với Uyên Minh, lại càng không vi phạm chỉ lệnh của sư tôn. Thành thì diệt tâm phúc đại họa của ta, có bại cũng không ảnh hưởng gì.

Từ Hàng phẩy tay, hình ảnh trên mặt hồ liền thay đổi thành một khu chợ phồn hoa.

Một bóng người sắc mặt vàng võ đang đứng trước một lầu các, trên biển có chữ "Thiên Bảo Lâu", vô số tiên tu đang ra vào bên trong.

Văn Thù hơi có chút khó hiểu liếc mắt nhìn người kia, chỉ một lát sau trong lòng khẽ động:

- Là Giáp Thiên Không?

Từ Hàng hơi gật đầu, quát nhẹ một tiếng, chỉ một lát sau có một đạo đồng tu vi Ngọc Tiên cảnh hóa quang bay tới, quỳ xuống trước mặt hai người.

Lúc này Từ Hàng lấy ra một đôi Phân Thủy Thứ tản ra cửu thải quang mang sáng ngời, vật này vừa xuất hiện thảo mộc chung quanh đều trở nên khô héo, ngay cả đạo đồng kia sắc mặt cũng trắng bệch, phảng phất như mơ màng muốn ngã.

- Cửu U Âm La Dịch?

Đồng tử Văn Thù co rụt lại, trên mặt lại trồi lên ý cười:

- Nếu là vật này đích xác có thể làm cho Uyên Minh sống không bằng chết. Sau lần này bản thân ta chưa chắc cần giết chết hắn, chỉ cần để hắn gánh chịu ngàn năm thân thể bị ăn mòn thối rữa, chẳng phải càng hay!

Từ Hàng cười một tiếng, đem đôi Phân Thủy Thứ bỏ vào trong một hộp ngọc, dùng phù triện phong ấn. Ngay sau đó lấy ra kim phù giao cho đạo đồng nói:

- Ngươi sử dụng Độ Hư Phù đem vật này đưa tới Bắc Cương Linh Thành Thiên Bảo Lâu, nhất định phải làm cho Giáp Thiên Không mua xuống vật này. Nhưng phải cẩn thận không để người khác biết được! Cũng không được trực tiếp làm việc, chỉ có thể dụ dỗ, miễn cho người khác nghi ngờ.

Đạo đồng kia thoáng do dự liền nghiêm túc tuân lệnh, tế lên kim phù, hóa thành một đạo thanh quang xuyên qua hư không, trong thời gian ngắn đã đi qua hơn mười vạn dặm, không còn thấy bóng dáng.

Từ Hàng vung tay lên, hình ảnh trên mặt hồ lại hiện ra, chính là hình ảnh chung quanh Các Linh sơn.

Nhìn tòa phù không đại thành, khóe môi Từ Hàng nhếch lên, trên mặt ẩn lộ vài phần chờ mong.

Tu hành bao nhiêu năm tháng tới nay, còn chưa từng có người nào dám cuồng vọng như vậy trước mặt hắn!

Nhưng khi nhìn vào tòa đại thành, ngay phương hướng cung đình, trên mặt Từ Hàng lại lộ ra vài phần nghi hoặc.

Uyên Minh cố ý che lấp khí vận không cho hiện thân, làm trong lòng hắn luôn có cảm giác bất an. Những đệ tử các tông môn phương bắc bị đế đình bức đi nhậm chức thật ra cũng có không ít đại tông có xã giao âm thầm với Lan giáo.

Chính do những đệ tử các tông phái này phần lớn đều có tu vi thấp, nên thật khó khả năng đi tới gần tẩm cung của Uyên Minh.

Lại không thể tự bản thân đi qua xem kỹ vận thế của Uyên Minh, biến số duy nhất này cũng làm cho hắn luôn luôn khó thể được bình an!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1049: Bạo phong vũ tiền

Bên trong động thiên Thiên Ý Phủ, đảo mắt đã là một trăm ba mươi ngày thời gian.

Bên trong tĩnh thất của Nhạc Vũ, bỗng dưng một đạo kiếm hoa vọt lên, ngay cả hàng rào không gian của động thiên đều không thể ngăn cản, xuyên thẳng qua nhập vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Càn quét tới mấy ngàn vạn dặm, vắt ngang phía chân trời, cả tiểu thiên thế giới, mấy ngàn ức người đều có thể nhìn thấy.

Bên trong động thiên, Nhạc Băng Thiến cùng Lâm Trác và Nhiễm Lực đều rời khỏi nơi tu hành, đưa mắt nhìn về hướng tĩnh thất của Nhạc Vũ, sau đó đưa mắt nhìn nhau tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Mà giờ khắc này bên trong tĩnh thất, đang có ba mươi sáu thanh tiên binh tầng tầng vờn quanh phía sau Nhạc Vũ.

Tầng bên trong cùng tự nhiên là bốn thanh tam phẩm hậu thiên linh bảo tiên binh Vô Hình Hàn Phách kiếm. Đều đã thay hình đổi dạng, chẳng những hình dáng thật bất đồng, màu sắc khác xa, thậm chí phù trận bên trong cũng đã sửa chữa thật lớn, cơ hồ nhìn không ra bộ dáng trước kia.

Tầng thứ hai chính là mười hai thanh tứ phẩm hậu thiên tiên binh, cơ hồ hình dáng thống nhất. Chia làm bốn màu sắc, xanh trắng hồng đen, mỗi màu một phương. Trên thân kiếm đều có đặc tính đặc biệt, cùng đồ án hai mươi tám tinh tú.

Tầng thứ ba là hai mươi thanh tiên binh, mười sáu thanh tam phẩm tiên binh có được khí linh, do bốn thanh hậu thiên tiên binh dẫn dắt bố trí ở tầng ngoài cùng.

Màu sắc cùng hình dáng cũng giống như tầng thứ hai, chia làm xanh trắng hồng đen bốn màu, đồng dạng cũng có đồ án hai mươi tám tinh tú.

Nhạc Vũ lại đem trận đồ đã luyện chế xong ném ra, đặt ngay trung ương, chỉ một thoáng kiếm quang tiếp tục trướng lớn, vô số kiếm quang bắt đầu khởi động. Không chỉ là động thiên Thiên Ý Phủ bị đâm vỡ, ngay cả thế giới Diễn Thiên Châu cơ hồ cũng bị xuyên thủng!

- Ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận!

Ba tầng kiếm đồng thời xoay tròn theo trận đồ, ba mươi sáu thanh kiếm đồng thời ngưng tụ lại toàn bộ biến mất vô tung.

Lúc này ở phía sau Nhạc Vũ lại xuất hiện một thế giới hư không giống như vô ảnh vô hình, lại giống như vô cùng vô tận.

Hư không thai tàng, đây là nơi huyền diệu của kiếm trận!

Nhạc Vũ tiếp tục lấy ra Thủy Vân kiếm, trường kiếm chỉ về phía trước, vô số không gian năng lượng cùng ba mươi sáu thanh Thiên Cương kiếm khí toàn bộ đều hội tụ trên mũi kiếm, bốn màu kiếm khí giao xoa phun lên, ngưng mà không phát.

Làm bên ngoài tĩnh thất, mấy người đang quan sát xa xa, kể cả Cực Lan dù đã thăng lên Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới đỉnh phong sắc mặt đều khẽ biến, chỉ cảm thấy có một cỗ năng lượng mênh mông cuồn cuộn cơ hồ có thể xé nát động thiên thế giới đang phun lên trong kiếm thế đang tích súc không ngừng.

- Thai Tàng Hư Không kiếm trận thật tốt, chỉ tiếc ta chưa tu luyện thần thông không gian. Phối hợp cùng Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí, đúng là có chút tài lớn nhưng không được trọng dụng.

Trong lòng thầm khen một tiếng, trên mặt Nhạc Vũ hiện lên tia tiếc nuối.

Bộ kiếm trận này uy lực kiên cố bất phàm, có thể sóng vai cùng Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận. Nhưng so sánh với Tam Tài Thanh Quang kiếm trận chỉ ngang ngửa không bao nhiêu.

Nếu muốn mượn dùng trận này đối kháng Đại La Kim Tiên vẫn còn chút kém cỏi!

Tâm niệm chợt động, hắn đem Chu Thiên Tinh Đấu đại trận phỏng chế bên trong Chúc Long biệt phủ toàn bộ đầu nhập vào trong Trấn Thế Chung, diễn biến thành tinh không thế giới. Tiếp theo lại đem năm mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cùng Trấn Thế Chung bỏ vào bên trong Thai Tàng thế giới.

Huyền Thủy Thiên Linh Châu có thể tụ tập dẫn dắt thủy linh lực, đem thiên trì thủy linh vô tận rót vào trong cơ thể hắn. Lại có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng Trấn Thế Chung trấn áp, Thai Tàng Hư Không kiếm trận khiến cho thế giới hư không càng thêm khuếch trương củng cố. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ba mươi sáu thanh kiếm tuy không cùng một khối, nhưng giờ khắc này cũng phối hợp hoàn mỹ nhịp nhàng, khiến cho uy lực của kiếm trận ước chừng phải cất cao ba thành.

Mà trình độ này vẫn còn chưa đủ!

Khe khẽ thở dài, Nhạc Vũ vung kiếm, đem toàn bộ kiếm mang thu lại, ngay sau đó lại lâm vào ưu sầu.

Kỳ thật nếu đổi lại chính thân phận bản thân hắn có thể dùng Ngũ Hành kiếm trận cùng Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính và nhiều linh bảo khác, căn bản không cần vì loại chuyện này phiền não.

Chỉ bằng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm tầng mười chín, đủ toàn thân thoát khỏi Đại La Kim Tiên.

Nhưng thân phận Uyên Minh lại có vô số băn khoăn, tuy có thể sử dụng được nhiều bảo vật nhưng không khả năng giống như Hồng Mông chí bảo bên trong đan điền hắn, có được khả năng nghịch thiên!

- Kim Tiên yêu thánh sao? Lại không biết lần này phương bắc yêu thánh ra tay đầu tiên lại là ai đây!

Nhạc Vũ yên lặng nhìn Thủy Vân kiếm trong tay, Diễn Thiên Châu cùng Thông Thiên Nghi chỉ thoáng chốc đã thôi diễn trăm ngàn vạn lần, không ngừng đẩy ngã lặp lại, truy tìm cơ hội chiến thắng dù xa vời.

Hắn chỉ cảm thấy cho dù hắn ứng chiến như thế nào lần này cũng thật khó tìm

được mưu kế thật hay. Trừ phi bản thân hắn chịu cúi đầu với phương bắc chư vị yêu thánh.

- Tín ngưỡng, pháp lực, vận khí! Khí vận cũng có thể lợi dụng một phần.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe tinh mang, tiếp theo không chút do dự lại đem sáu loại linh diễm dẫn dắt, hừng hực thiêu đốt bên người.

Ngay sau đó lấy ra hơn mười loại linh kim chế luyện thành một khối, dùng hồn lực dẫn dắt tố hình, ngay sau đó tiện tay khắc lục hai phù trận vô cùng đơn giản nhưng linh lực tuần hoàn thật hoàn mỹ, sau đó mới ngưng đọng lại.

Cuối cùng khi bảo vật thành hình lại không có vẻ gì đặc biệt, hình dạng cùng loại với vỏ kiếm, cũng chỉ có nửa đoạn. Cả vật thể màu bạc, trang trí hoa lệ, bao bọc bên ngoài Thủy Vân kiếm, chỉ lộ ra phân nửa mũi kiếm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ động ý niệm, nội khí vận lực bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ liền mạnh mẽ khởi động.

Một tia tử kim sắc khí tức liền tụ tập đến, gia trì lên Thủy Vân kiếm, khiến cả thanh phi kiếm thủy sắc che kín một tầng tử khí nhàn nhạt. Ngay sau đó khí thế càng mạnh, chỉ một lát liền khiến thanh nhất phẩm hạ giai hậu thiên tiên binh kéo lên nhất phẩm đỉnh phong cảnh giới. Chỉ còn kém một chút đã vượt qua siêu phẩm cảnh giới!

Nhạc Vũ lại thoáng chau mày:

- Đáng tiếc, nếu có thể đạt tới siêu giai phẩm cấp, thật còn vài phần cơ hội thắng!

Thần tình âu lo, cơ hồ lật ra toàn bộ tài liệu, nhưng vẫn không có kết quả, trong lòng Nhạc Vũ lại nảy sinh cảm giác thật uể oải.

Kỳ thật hắn cũng không cầu thắng, chỉ cần giống như lúc gặp Hỏa Nghê yêu thánh, đánh được ngang tay, nhưng mặc dù là vậy cũng không thể được.

- Chẳng lẽ ta phải đem đế đình hành cung dời vào đây hay sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu liền bị hắn trực tiếp ném ra ngoài.

Phù không đại thành tuy có thể di động nhưng tốc độ thực sự quá chậm.

Đại trận nơi này tuy làm hắn bỏ hết tài nguyên bố trí, cũng bởi vì cùng thiên địa khí cơ hưởng ứng, mới có thể làm Hỏa Nghê yêu thánh kiêng kỵ uy lực vô cùng của nó. Nếu bỏ vào tiểu thiên thế giới, chỉ sợ mười phần uy lực không còn bao nhiêu.

Ý niệm lướt qua tu di không gian, sau một lát trong lòng Nhạc Vũ chợt động, đem một đoàn ngũ sắc chân khí chỉ cỡ đầu ngón tay lấy ra bên ngoài.

Trầm ngâm một lúc, cuối cùng hắn đành cười khổ.

- Xem ra Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô chỉ đành đợi ngày sau tiếp tục tìm thêm cơ duyên chữa trị vậy!

Thu lại ý niệm, Nhạc Vũ dùng hồn thức điều khiển đoàn ngũ sắc khí tức, sau đó một đoàn linh phân tử lần lượt sắp hàng.

Dần dần hắn tập trung toàn bộ tinh thần, không còn biết thời gian trôi qua.

Mãi cho tới mấy ngày sau, đoàn ngũ sắc khí tức trong tay hắn lại chuyển hóa thành một đoàn tử sắc quang hoa.

Khí tức bên trong mơ hồ cùng hai Hồng Mông Khí trong đan điền Nhạc Vũ tương tự nhau đến cực điểm. Giữa hai bên rõ ràng cộng minh hưởng ứng.

Vẻ mặt Nhạc Vũ cũng vô cùng mệt mỏi, hắn nhắm mắt ngồi xếp bằng hồi lâu tinh thần mới khôi phục được một ít.

Nhưng ngay khi mở mắt ra tuy trong mắt mang theo vài phần ý mừng nhưng vẫn còn có ý khổ sáp.

- Lấy Tiên Thiên Hỗn Độn Khí phỏng chế thành Hồng Mông Tử Khí, quả nhiên so với chư thiên tinh lực mạnh hơn rất nhiều.

Tử sắc quang hoa trong tay thỉnh thoảng tụ tán, bị Hỗn Nguyên pháp lực của hắn gom thành một đoàn. Tuy so với lần trước củng cố hơn mười lần, trong lúc mơ hồ đã có vài phần uy thế như Hồng Mông Khí chân chính, nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị tiêu tán hỏng mất.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục do dự, trực tiếp đem đoàn tử sắc bỏ vào trong Trấn Thế Chung bên trong Thai Tàng thế giới.

Chỉ một thoáng, tiếng chuông nổ vang, kịch liệt chấn chiến, cơ hồ khiến Thai Tàng thế giới gần như hỏng mất.

Đợi đến khi tiếng chấn minh tiêu tán, Trấn Thế Chung khôi phục lại ổn định, toàn thân chuông lại biến thành màu tím.

- Hậu thiên nhất phẩm!

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, cuối cùng lộ ra vài phần thoải mái.

Hiện giờ trong tay hắn có hai tia Tiên Thiên Hỗn Độn Khí, đáng tiếc có thể chứa được tử khí phỏng chế này chỉ có Trấn Thế Chung. Nếu không hắn cũng không ngại cầm đem phẩm cấp linh bảo trong tay tăng thêm một phần!

Dùng vật này trấn áp, uy lực kiếm trận đã đề thăng mấy thành!

Kiếm quang tiếp tục phun ra, phía sau Nhạc Vũ bỗng dưng trồi lên mười lăm cự luân linh quang.

Cả ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận, năm mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, toàn bộ hội tụ một chỗ, tử sắc kiếm quang vừa phun ra, đã khẽ kêu lên, thế giới nơi này bắt đầu vỡ vụn!

Nhạc Vũ khẽ cười, lúc này mới thu hồi kiếm mang, hồn niệm khẽ động, bản thể đi ra ngoài Diễn Thiên Châu.

Chỉ thấy bên trong điện, Cự Linh Thần cùng Vi Minh Tử vẫn đang đứng đợi bên ngoài, Vi Minh Tử còn hoàn hảo, vẫn còn có thể trấn định tự nhiên.

Cự Linh Thần lại vô cùng nôn nóng, không ngừng đi tới đi lui.

Nhạc Vũ xem xét lại trí nhớ của thân ngoại hóa thân, mới phát hiện hai người đã đứng chờ ngoài cửa suốt năm ngày thời gian.

Hắn chế luyện Hồng Mông Tử Khí phỏng chế có chút bất tri bất giác dùng hết hai mươi ngày thời gian bên trong Thiên Ý Phủ.

Khẽ nhíu mày, Nhạc Vũ ngưng thần suy tính chốc lát, thẳng đến khi xác định sẽ không ảnh hưởng tới đại cục, lúc này mới yên lòng. Vẫn ngồi yên trong điện, mở miệng hỏi:

- Việc Yêu tộc đã có kết quả chưa?

Vi Minh Tử vốn luôn đứng thẳng ngoài điện nhắm mắt trang nghiêm suốt năm ngày, không hề nghe được âm thanh gì bên trong tẩm cung. Trong nội tâm sớm đã không thể kìm hãm, có chút bất an. Lúc này nghe vậy liền hướng đỉnh điện nhìn thoáng qua, chỉ lấy long phượng đang liên tục xoay quanh, phảng phất như muốn đằng không bay lên.

Vẻ mặt căng thẳng của Vi Minh Tử nhất thời thả lỏng, liền cúi người:

- Thần vô năng, không thể giúp đại đế được như nguyện. Nhưng Yêu tộc phía bắc đã phái vài tên sứ giả lại đây.

- Sứ giả?

Nhạc Vũ nhíu mày, đã sớm dự đoán được đám Yêu tộc không đưa mặt hắn quét sạch tuyệt sẽ không bỏ qua.

Nhẹ vỗ về Thủy Vân kiếm trong tay, khóe môi Nhạc Vũ lộ ra ý cười khó hiểu:

- Cũng được! Nếu đã đến đây, gặp qua cũng không ngại. Sau canh ba, an bài những người kia đến Huyền Thánh Điện gặp ta!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1050: Thân chinh Hắc Hàn

Hai người ngoài điện nghe vậy đều cả kinh, trong mắt tràn đầy kinh dị nhìn vào trong điện. Ở Huyền Thánh Điện tiếp kiến Yêu tộc sứ giả, vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bệ hạ từ mấy năm trước sau cuộc đại chiến chỉ xuất hiện trước mặt người khác một lần chẳng lẽ cuối cùng đã chịu rời khỏi tẩm cung rồi hay sao?

Ánh mắt Vi Minh Tử biến thành vô cùng phức tạp, nhìn lên long phượng xoay quanh trên điện, rõ ràng đang có vẻ như vận sức chờ phát động!

Gọi hai người rời đi, Nhạc Vũ cũng không vội vã khởi hành đi ra Huyền Thánh Điện. Tâm niệm hắn chợt động, đem hàng rào không gian mạnh mẽ xé mở.

Ngay sau đó một đoàn lam quang từ hư không đánh úp tới, nhảy vào trong khe nứt, dừng trước người Nhạc Vũ. Dung mạo nàng như thiên tiên, dáng người uyển chuyển, nhưng gương mặt giống như phủ một tầng băng, lộ ra lãnh ý cự người xa ngoài ngàn dặm.

Nếu không phải trong mắt nàng còn lóe ra một tia u quang, cơ hồ sẽ làm người khác tưởng rằng là một người chết.

Trên đỉnh đầu nàng lơ lửng một mặt kính tròn màu hắc lam, sau khi tiến vào Huyền Thánh Điện mới thu hồi.

Sau đó vẫn thật yên lặng nàng đem ra mấy loại đồ vật đặt ngay trước người Nhạc Vũ.

Ngoại trừ Côn Luân Kính, còn có vài mảnh kính khác, còn thêm một viên tinh thể màu hắc lam ẩn chứa vô số tín ngưỡng lực.

- Tàn phiến Hi Hoàng Kính, thần tinh mười sáu cấp thủy hệ?

Nhạc Vũ cau mày, đem tàn phiến cầm trong tay, cẩn thận quan sát. Tính cả mấy mảnh tàn phiến hắn cướp được tại Thiên Huyền Giới, Hi Hoàng Kính xem như

đã gom lại đầy đủ.

Ngay sau đó trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe dị sắc, yên lặng nhìn qua Lý Tử Hàm:

- Mấy thứ này tìm được ở nơi nào?

Vẻ mặt Lý Tử Hàm cơ hồ không chút biến hóa, thản nhiên đáp:

- Khi sư tôn còn sống, đã sớm thăm dò được hơn phân nửa địa phương mà tàn phiến rơi xuống, nhưng chưa từng có thời gian đi lấy mà thôi. Tuyết nhi tỷ nói lần này cần dụ dỗ những yêu thánh kia tiếp tục tranh đấu cướp đoạt Cửu Chuyển Kim Đan, những tàn kính này cũng không đủ dùng, vì thế ta mang tới…

Mới nói tới đây, ánh mắt Lý Tử Hàm nhìn vào viên thần tinh:

- Tuyết nhi tỷ cơ duyên xảo hợp được một vị thượng cổ Thủy Thần truyền thừa. Vật này lấy được trong thi hài của vị Thủy Thần kia…

Không đợi Lý Tử Hàm nói xong, Nhạc Vũ chợt bật cười. Xem thần hạch của vị thượng cổ Thủy Thần, rõ ràng còn một chút tín ngưỡng lực chống đỡ, tín đồ còn sót lại không nhiều lắm, chỉ khoảng chừng ba ngàn ức tín đồ, nhưng đối với Chiến Tuyết cần gấp tín ngưỡng lực để ngưng tụ nâng cao thần cách mà nói cũng không phải là không có lợi.

Càng khó được chính là pháp tắc kết cấu trong ngoài của thần cách cho dù là Đại La Kim Tiên có được cũng đạt được ích lợi không nhỏ.

Không ngờ nàng lại tình nguyện đem vật này tới cho hắn cũng không lấy đi hấp thu, hiển nhiên Chiến Tuyết đang vô cùng lo lắng cho cảnh giới của hắn.

Nhưng thần tinh Thủy Thần này đối với hắn mà nói đúng là có tác dụng…

Vẫy tay thu tàn kính vào lòng bàn tay, lấy pháp lực chấn nát, liền khiến Côn Luân Kính cùng Hi Hoàng Tàn Kính lập tức vỡ vụn.

Đợi đến khi trong tay áo Nhạc Vũ liên tục bay ra thêm mấy mảnh tàn kính, cơ hồ toàn bộ tàn phiến đều khẽ chấn động cộng hưởng, sau đó tự phát cùng ngưng tụ chung một chỗ.

Mặt trái là Côn Luân Kính, mặt phải là Hi Hoàng Kính, quang hoa bắn ra bốn phía, hào quang sáng chói, linh lực ba triều chấn động cuốn quanh mạnh mẽ.

Lại bị Nhạc Vũ dùng pháp lực cưỡng chế chỉ có thể lan tràn trong phạm vi vuông vức nơi đây.

Côn Luân Kính vẫn chưa trọn vẹn, linh lực cùng uy thế phun trào chỉ kém hơn một chút. Về Hi Hoàng Kính cũng đã hoàn toàn bổ túc đầy đủ toàn bộ, chỉ có trên mặt kính vẫn còn vết rạn nứt.

Nhạc Vũ đem một chút ngũ sắc quang hoa bắn vào bên trong Hi Hoàng Kính, chỉ trong chốc lát vết nứt đã toàn bộ khép lại, không còn chút tỳ vết. Trên mặt kính vô số phù văn chợt lóe lướt qua, ngẫu nhiên còn hiện lên hình dáng tiên thiên bát quái.

Nhìn kỹ một lát, khóe môi Nhạc Vũ bỗng dưng nhíu lại, vung tay đem Hi Hoàng Kính đánh về hướng Lý Tử Hàm nói:

- Mặt kính này năm xưa do Hi Hoàng thân tạo, chính là chí bảo mang theo bên mình, hậu thiên chí thánh! Chỉ vì bảo vật này bị thương nặng mới hạ xuống hậu thiên siêu phẩm. Sở học của Tử Hàm ngươi là Côn Luân Tâm Kính Thuật, có thể đem oai lực của vật ấy thúc đẩy lên chín thành. Vậy ngày sau ngươi giữ lấy kính này, nhưng mỗi ngày cần nên tế luyện bồi dưỡng, khiến cho nó có thể phục hồi như trước, đừng làm thẹn uy danh của bảo vật này…

Lý Tử Hàm tiếp nhận Hi Hoàng Kính, cơ hồ trong ánh mắt tĩnh mịch chợt tuôn ra một đoàn sáng bóng. Nàng không nói một lời hướng Nhạc Vũ cúi đầu bái thật sâu, ngay sau đó tế lên Hi Hoàng Kính bao phủ toàn thân, hóa thành một đạo thâm lam quang hoa chui vào bên trong hư không.

Nhạc Vũ nhìn theo nàng rời đi, sau đó lại nhìn sang Côn Luân Kính. Về phần linh kính này, hắn đã tụ tập được bảy thành mảnh nhỏ.

Hi Hoàng Kính là hậu thiên chí thánh, mà Côn Luân Kính là tiên thiên chí thánh linh bảo. Cùng Hà Đồ Lạc Thư, Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là ngang nhau. Chỉ kém hơn vài món linh vật Hồng Mông chí bảo hay công đức chí bảo mà thôi!

Lòng chờ mong của hắn đối với vật này còn nhiều hơn cả Hi Hoàng Kính.

Thu mặt kính vào trong tay, Nhạc Vũ thoáng cau mày, trong lúc mơ hồ đã có thể thông qua vật này cảm giác được mấy mảnh nhỏ còn lại đang ở địa phương nào.

Nhưng ngoại trừ một mảnh hắn có mười phần nắm chắc lấy được tới tay, còn lại đều rất khó giải quyết.

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục nghĩ tới việc này, đem thần tinh Thủy Thần mười sáu cấp thu vào trong tay áo, liền hóa quang bay lên, dừng bên trong Huyền Thánh Điện.

Ngồi xuống bảo tọa, nhìn thấy bên dưới đã có hơn phân nửa tướng lãnh quan văn đều đã hội tụ.

Ngay trung ương đại điện có ba nam tử mặc trang phục hoa lệ nhưng dung mạo xấu xí cực kỳ, thần sắc hờ hững, cằm nhếch lên, ẩn lộ vẻ kiêu ngạo.

Nhạc Vũ thấy thế nhưng không hề có ý khinh thị. Ba người này đều có tu vi Thái Ất Chân Tiên, mà thuộc loại yêu thú, huyết mạch càng mạnh mẽ càng khó khăn biến hóa hình người. Phương bắc Yêu tộc cũng không biết phân biệt chuyện dung mạo đẹp hay xấu.

Đưa mắt nhìn Vi Minh Tử như ra dấu, còn chưa chờ vị hữu thừa dưới trướng bước ra khỏi hàng, một người cầm đầu trong ba người kia khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người mập mạp đã lạnh lùng nhìn lên trên bảo tọa.

- Ngươi là An Thiên Huyền Thánh đại đế?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, chỉ ngồi yên trên bảo tọa, vẻ mặt ẩn sau bức rèm phủ xuống từ trên mũ miện.

Bên trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Cự Linh Thần cùng hơn mười vị võ tướng đứng phía sau hai tay nắm chặt, trong ánh mắt nhìn ba Yêu tộc tràn đầy tức giận, như oán hận không thể lập tức đem bọn hắn xé nát!

Nam tử mập mạp cười lạnh, làm như không thấy mấy ánh mắt tức giận nhìn tới, tiếp tục nhìn Nhạc Vũ nói:

- Cửu Sơn Yêu Hoàng nhà ta có dặn ta chuyển cáo, muốn ngươi đừng tiếp tục dây dưa, đừng tiếp tục phái sứ giả tới! Lần này hoặc là ngươi tự mình đến tận

nơi tạ lỗi, hoặc là ngươi bỏ xuống chức vụ phương bắc đại đế, có bao xa liền lăn bao xa! Tiếp tục dây dưa không còn đường nào để đi đâu!

Vi Minh Tử nghe được cau chặt mày, bỗng dưng bước tới một bước, quát lạnh một tiếng:

- Vô lễ! Nơi đây là phương bắc đế đình! Phụng phù chiếu Hồng Quân đạo tổ, chưởng khống thiên địa…

Lời của hắn còn chưa dứt, Yêu tộc mập mạp kia bỗng dưng hừ lạnh một tiếng, thanh như tiếng sấm chấn vang, Vi Minh Tử lập tức cảm thấy trong lòng ngực uất nghẹn, khí tức vu lực không chống đỡ nổi cơ hồ muốn phun máu, thân hình cũng ngã về phía sau.

Nhưng chỉ thoáng chốc một cỗ pháp lực thật ôn nhu liền bao phủ hắn, chỉ thoáng chốc đã đem khí tức hỗn loạn của hắn bình phục lại như cũ.

Mọi người trong điện cũng cảm giác như nhau, mà trên bảo tọa, truyền ra thanh âm lạnh lùng của Nhạc Vũ:

- Điều kiện không sai, nhưng nếu ta nói không đi?

Nam tử mập mạp vốn bị thủ đoạn nhẹ nhàng của Nhạc Vũ bảo vệ mọi người trong điện làm kinh dị, lúc này nghe vậy ánh mắt liền nheo lại, lộ ra hung quang tàn khốc:

- Vậy thì cứ chờ Bắc Cương Yêu tộc san bằng Các Linh sơn các ngươi!

Một thanh niên gầy yếu đứng bên cạnh hắn cũng hơi ngửa đầu, mắt lộ vẻ lạnh lùng nói:

- Không biết bệ hạ có biết mấy vị tiền nhiệm trước ngươi chết kiểu nào hay không? Ta sinh ra quá muộn, mấy vị khác cũng không biết tình hình cụ thể tỉ mỉ. Chỉ biết vị An Thiên Huyền Thánh đại đế trước bệ hạ cũng là bị Liên Sơn Yêu Hoàng nhà ta nuốt sống tâm phổi, lấy Cửu U Chi Hỏa thiêu đốt mười ngày mười đêm mà chết…

Khí tức bên trong dại điện như đông cứng lại, chỉ nghe mấy chục tiết hô hấp hổn hển, thậm chí cả Vi Minh Tử vẻ mặt cũng tái nhợt, đứng yên tại chỗ không nói

nên lời.

Thanh niên gầy yếu lại tiếp tục cười lạnh nói:

- Một khi chiến lên, song phương nhất định tử thương vô số. Cho dù bệ hạ không lo lắng chính mình, cũng nên suy nghĩ cho bộ hạ mới phải! Chỉ cần bỏ qua chút mặt mũi mà thôi, lại có thể giữ được ngàn năm bình an. Xin bệ hạ hãy nghĩ lại…

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn quanh trong đại điện, chỉ thấy cả điện văn võ hơn phân nửa đều là im lặng, cúi thấp đầu, trốn tránh không dám nhìn thẳng hắn. Bên trong võ tướng cũng có gần phân nửa sắc mặt trắng bệch như giấy.

Trong lòng Nhạc Vũ hừ lạnh, chợt nhớ lại kiếp trước vị cái thế hào hùng từng dẫn con cháu mình chinh phục hơn nửa thế giới có một câu danh ngôn bất hủ đời sau, chợt bật cười hăng hắc:

- Giỏi cho một tên nghiệp chướng vô lễ! Cút trở về cho ta, nói lại cho chủ tử các ngươi biết, Uyên Minh này chiều theo ý muốn của bọn hắn! Ngươi muốn chiến, vậy liền chiến! Sáu ngày sau, nhất định cùng chư vị Yêu Hoàng gặp mặt tại Hắc Hàn quốc!

Ba người trong điện đều ngẩn ra, có chút không dám tin nhìn Nhạc Vũ, mọi người trong điện ngoại trừ Vi Minh Tử, ai ai cũng cả kinh, hoặc lo lắng, hoặc sợ hãi.

Vẫn là thanh niên gầy yếu nhíu mày nói:

- Đại đế không suy nghĩ kỹ một lần? Theo ta được biết, Đà Sơn Yêu Hoàng căm thù bệ hạ ngươi tới tận xương tủy…

Nhạc Vũ cũng chẳng muốn tiếp tục dây dưa, khẽ chau mày trực tiếp hừ lạnh:

- Cút cho ta!

Khi một chữ cuối cùng phun ra, phảng phất như sấm sét mùa xuân, trong phạm vi trăm vạn trượng cơ hồ toàn bộ thiên địa linh lực đều tràn đến, vô số pháp tắc liền bị kích động lên.

Âm ba cuồn cuộn xuyên thành một đường, vỡ tung tứ tán. Ba yêu tu Thái Ất

Chân Tiên cảnh sắc mặt đồng loạt biến đổi, vô cùng tái nhợt. Ban đầu còn muốn chống cự, linh quang lóng lánh quanh người, nhưng chỉ thoáng chốc liền bị âm ba đập vào lảo đảo, chỉ trong nháy mắt liền bị đánh bay ra cửa điện, văng ra ngàn vạn trượng xa xôi, không còn thấy bóng dáng.

Trong lúc mơ hồ còn nghe được xa xa vang lên tiếng gầm thét giận dữ. Người trong điện đều biến sắc, Nhạc Vũ không hề để ý tới, cười lạnh nhìn Vi Minh Tử:

- Ta muốn thân chinh, mời hữu thừa chuẩn bị xa giá, tập kết binh tướng, hạn trong hai khắc thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1051: Hấp thu thần tinh

Năng lực của Vi Minh Tử vượt ngoài suy đoán của Nhạc Vũ rất nhiều.

Chỉ gần nửa khắc thời gian, bốn Chân Long Thiên Tiên cảnh đã kéo lấy ngọc liễn xa giá đứng ngay cửa điện.

Mà binh tướng trong đế đình cũng chỉ dùng gần một khắc thời gian đã ăn mặc chỉnh tề, tập kết ở bên ngoài giáo trường.

Toàn bộ cung nỏ, khôi lỗi thậm chí trận bàn cùng đan dược vật dụng trong chiến đấu đều được chuẩn bị thỏa đáng.

Thậm chí bốn phía còn có trống trận, ổn định trên bốn tử kim sắc chiến xa, mỗi xe có sáu gã hoàng cân lực sĩ chưởng quản.

Nhạc Vũ ngồi trên ngọc liễn, tùy ý cho bốn Chân Long kéo xe bay tới trên giáo trường.

Liếc mắt nhìn xuống bên dưới, Nhạc Vũ nhướng mày. Binh tướng đế đình vốn có chín mươi vạn, sau này tuy đã thanh lý lại, bỏ ra mấy vạn người, nhưng mấy năm nay đệ tử chư tông cùng một số tán tu bổ sung vào đã tăng lên một trăm chín mươi vạn, cấm quân lục bộ toàn bộ đủ quân số.

Ngoại trừ một bộ phận của Cực Linh thần tướng Cái Văn đến tiếp viện, cùng lưu thủ ba mươi vạn binh giáp, bên trong đế đình phải còn một trăm hai mươi vạn binh sĩ.

Nhưng ở trước mắt Nhạc Vũ chỉ còn hơn sáu mươi vạn, chỉ có Long Vũ quân của Cực Linh Thần chưởng quản vẫn còn duy trì đầy đủ.

Hai mắt thoáng nheo lại, Nhạc Vũ nhìn qua Vi Minh Tử đang đứng trên tử kim sắc chiến xa do bốn gã hoàng cân lực sĩ hộ vệ, trầm giọng hỏi:

- Vì sao còn thiếu nhiều như vậy?

Vẻ mặt Vi Minh Tử run sợ, hơi cúi người nói:

- Bởi vì phương bắc Yêu tộc hung hăng ngang ngược, từ một tháng trước những binh sĩ kia đã lục tục chạy trốn. Những tán tu còn hoàn hảo, chúng ta còn có thể khống chế. Nhưng những đệ tử của các đại tông phương bắc phái tới đã sớm chạy tứ tán vô tung, còn thừa không đủ hai phần mười.

- Chạy tứ tán sao? Ta xem là cố ý sai khiến mới đúng!

Vẻ mặt Nhạc Vũ buông lỏng, trong hơn một tháng nay hắn bế quan luyện khí không biết tình hình bên ngoài. Hóa thân lại không có ý niệm của hắn điều khiển, chỉ còn hành sự theo bản năng, đối với chuyện này quả thật chưa từng chú ý.

Thấy vẻ mặt xấu hổ của Vi Minh Tử không dám nói lời nào, Nhạc Vũ khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó ánh mắt lướt qua bốn trống lớn, chợt khựng lại quan sát.

Vi Minh Tử hiểu ý, cũng không đợi Nhạc Vũ hỏi liền mở miệng giải thích:

- Năm xưa Hiên Viên hoàng đế dùng da Quỳ Ngưu làm trống, có được bốn mươi chín mặt trống. Sau khi thoái vị, liền toàn bộ giao lại cho Thiên Đình. Phương bắc đế đình cũng chia được bốn trống, nhưng vẫn chưa từng vận dụng.

- Không ngờ còn kỳ bảo như thế!

Quang mang chớp lên trong mắt Nhạc Vũ, liền biến mất lập tức. Hắn cũng không muốn nói thêm gì nữa, cũng không có ý định phát biểu khích lệ sĩ khí, chỉ phất tay ý bảo chư tướng tản ra khởi hành bắc thượng.

Một đoàn binh giáp, vô số chiến xa chậm rãi từ bên trong phù không đại thành lục tục bay vút lên, hướng phía bắc bay đi.

Lấy tốc độ của Nhạc Vũ, bảy ức dặm không cần dùng tới nửa ngày thời gian là có thể tìm đến.

Nhưng tốc độ của thanh đồng chiến xa kém cỏi hơn rất nhiều, chỉ có thể chậm

rãi di chuyển trên bầu trời.

Nhạc Vũ cũng không nóng nảy, tốc độ như vậy cũng nằm trong tính toán của hắn. Một mình hắn ngồi trong ngọc liễn, lấy ra viên thần tinh thượng cổ Thủy Thần do Lý Tử Hàm mang tới cầm trong tay.

Vừa cầm vào trong tay, trong mắt Nhạc Vũ chợt sáng ngời.

- Thứ tốt!

Thần lực của vị Thủy Thần này rõ ràng vô cùng tinh thuần, hơn nữa cực kỳ toàn diện. Cơ hồ thông hiểu toàn bộ thiên địa pháp tắc thủy hệ, lấy thần lực bản thân ngưng tự ra pháp tắc giả thuyết, tổng cộng có tới năm mươi bảy pháp tắc!

Mà khó được nhất chính là bên trong thần tinh còn có một pháp tắc giả thuyết tầng mười bảy.

Dù còn chưa thành hình, nhưng đã hoàn thành xong hơn phân nửa. Hắn là do lúc muốn tăng thần cấp lên tầng mười bảy mà bị ngừng lại, đột nhiên rơi xuống, sắp thành lại bại.

Vật này đối với người bên ngoài mà nói cũng chỉ có thể dùng để luyện chế linh bảo, hoặc là tìm hiểu đại đạo thủy hệ.

Đối với phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế như hắn mà nói, chính là chí bảo, ngay cả đối với Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí cũng rất có ích lợi.

Nhạc Vũ lấy ra một Nguyên Trí Linh Quả nuốt vào, đem bản thân điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất. Lúc này mới lấy một tia hồn niệm thăm dò vào bên trong thần tinh.

Người bên ngoài nếu muốn tìm hiểu vật này, cần phải làm vô số chuẩn bị để phòng ngừa bị vu lực xâm nhập. Thế nhưng hắn trực tiếp lấy ngũ sắc quang hoa hộ thân, hồn niệm tự nhiên không cần sợ ngoại tà xâm lấn.

Di chuyển khắp bên trong thần tinh, quan sát kết cấu của nó.

Dần dần, tâm thần Nhạc Vũ hoàn toàn đắm chìm vào bên trong, thẳng đến mấy ngày sau mới bỗng dưng tỉnh lại.

Mà viên thần tinh vốn lớn bằng nắm tay hiện tại chỉ còn lại chừng đầu ngón cái.

Nhạc Vũ vận chuyển ý niệm, ngay sau đó sau não lại có vu lực ngưng tụ, thủy lam sắc phù văn quang luân không ngừng hiện lên, quanh người Nhạc Vũ toát ra khí tức bàng bạc.

Tầng mười ba, mười lăm, mười sáu vừa đến tầng mười bảy thì chỉ ngưng tụ được hơn phân nửa, quang luân không trọn vẹn, chỉ xoay tròn được chốc lát thì vỡ vụn tiêu tán.

Nhạc Vũ nhíu mày, cảm thấy có chút đáng tiếc. Nếu có thể cho hắn thêm một tháng thời gian, lợi dụng động thiên Thiên Ý Phủ, hắn có mười phần nắm chắc đem đạo pháp tắc giả thuyết này hoàn toàn hoàn thành.

Nhưng có được pháp tắc giả thuyết tầng mười sáu, đã có thể đem thần lực bản thân hắn vận dụng ra ít nhất bảy thành.

Như vậy cuộc chiến lần này cũng gia tăng thêm khả năng thắng lợi mấy lần!

Mỉm cười, Nhạc Vũ phục hồi lại tinh thần nhìn về phương xa, tính chút thời gian đã là ngày thứ nam, cự ly với địa vực Hắc Hàn quốc không tới nửa ngày đường.

Hồn niệm của Nhạc Vũ thậm chí đã có thể cảm giác được bên phương bắc, nơi Phá Quân Thiên Thành cùng hơn mười đạo yêu khí xung thiên.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt của hắn chợt ngưng tụ lại, khóe mắt trông thấy hai bên chân trời đang có vô số tu sĩ đứng trên hư không, xa xa nhìn tới. Chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua, đã có thể thấy hơn ngàn vạn thân ảnh, nhân cùng yêu xen lẫn gần nhau.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, đế đình cùng phương bắc Yêu tộc, cuộc đại chiến quy mô như vậy, làm sao có thể ngăn cấm không cho người khác đến nhìn?

Chỉ là trong nhóm người kia còn có cả tu sĩ cấp thấp, làm cho hắn thoáng tức giận.

Thân thể của hắn cơ hồ đã đạt tới Kim Tiên cảnh giới, pháp lực ngang hàng Huyền Tiên, có thể gặp qua liền không quên được. Chỉ cần liếc mắt có thể ghi

nhớ kỹ trong lòng.

Trong những tu sĩ này, bên trong cơ thể phần lớn đều có vu lực, chưa hiện rõ ràng nhưng có một ít gương mặt hắn từng gặp qua khi đến giáo trường gặp Cự Linh Thần lần trước.

Trong lòng hắn không khỏi cười lạnh, đám người này ngang nhiên tự bỏ trốn thì cũng thôi, không ngờ còn dám nghênh ngang ra lệnh cho đám người cấp thấp này xuất hiện ngay trước mắt hắn, không khỏi có chút quá mức!

Ánh mắt lướt qua, sau một lát ánh mắt Nhạc Vũ đã dừng lại phía bên phải trên không. Chỉ thấy có ba người đang cầm phất trần, trước ngực thêu đồ án bát quái đang đứng ngạo nghễ bên trong tầng trời thứ ba.

Cả ba đều lạnh lùng nhìn xuống, trong mắt ẩn chứa vẻ mỉa mai.

Nơi này tu sĩ tuy nhiều, phần lớn đều là Thái Ất Chân Tiên cảnh giới. Mặc dù cũng có Huyền Tiên tu sĩ, nhưng hơn phân nửa đều tự đứng riêng một chỗ, chỉ riêng ba người này đều là Huyền Tiên cảnh giới lại tụ tập cùng một chỗ.

Ngón tay Nhạc Vũ như có ý thức gõ nhẹ tay ghế, vang lên một trận dồn dập, như hư không, vang vọng, phảng phất giống như cuồng phong bạo vũ, lại đột nhiên khựng lại, thản nhiên nói:

- Ba vị kia, chính là ba Huyền Tiên của Vân Linh Tông?

Thanh âm tự nhiên cất lên, vang ra ngoài ngọc liễn. Vi Minh Tử ngây người, tiếp theo nhìn lại phương hướng ba người kia, sau đó khom người đáp:

- Theo lẽ không sai! Ba vị Huyền Tiên của Vân Linh Tông, mười hai Chân Tiên. Vốn là nằm dưới đế đình quản hạt, là đệ nhất đại tông. Năm trước từng phái ba vạn Đại Thừa đệ tử nhập đế đình ta. Chẳng qua hiện nay đã sớm trốn về!

Nhạc Vũ lại không tự chủ được bật tiếng cười khẽ, hắn nhớ rõ Vân Linh Tông tổng cộng có hơn ba trăm vạn tu sĩ.

Chỉ là hàng năm số đệ tử ngoại môn bị đuổi ra cũng có tới ba mươi vạn người.

Mấy năm trước khi hắn hạ chỉ lệnh, cần nhận những đệ tử Nguyên Anh hoặc Đại

Thừa không có hi vọng đăng tiên.

Mà Vân Linh Tông, đệ nhất đại tông dưới quyền quản hạt của hắn lại phái tới ba vạn Đại Thừa đệ tử.

- Giỏi cho một đại phái hiển hách huy hoàng!

Nhạc Vũ đưa mắt liếc nhìn về phương hướng kia, sau nháy mắt liền thu hồi, thản nhiên nói:

- Hôm nay những người đến xem cuộc chiến, đều ghi nhớ toàn bộ cho ta!

Vi Minh Tử vốn đã có chút bất an, lúc này nghe vậy liền cảm thấy đau đầu. Nơi này có tới ngàn vạn tu sĩ, khuôn mặt khác nhau, lai lịch cũng khác nhau. Mặc dù hắn tự hỏi mình trí tuệ xuất chúng, nhưng quá nhiều gương mặt lại làm sao rõ ràng nhớ kỹ.

Nhưng hắn lại không dám có nửa phần ý tứ chống lệnh, trầm mặt lệnh cho chiến xa bay lên, tuyển một góc cao có tầm nhìn trống trải, lạnh lùng quét nhìn bốn phía.

Bên dưới hơn vạn chiến xa vẫn không nhanh không chậm hướng phía bắc tiến tới.

Mà giờ khác này trên tầng trời thứ ba, một trung niên tu sĩ tay cầm phất trần đang nhìn xuống dưới bỗng dưng cảm thấy nhịp tim chợt đập thật nhanh.

Ánh mắt băng sương sát khí tràn đầy từ trong ngọc liễn nhìn qua, chỉ thoáng chạm vào mắt họ đã lập tức thu hồi.

Nhưng trong thần hồn của họ liền cảm giác đau nhức như đao cắt, cảm giác bất tường vô tận tràn ngập trong lòng.

Thầm hít sâu một hơi, áp chế nỗi kích động trong lồng ngực, trung niên tu sĩ cau mày nói:

- Linh Vấn sư huynh, Vân Linh Tông chúng ta không cấp mặt mũi cho vị đại đế kia như vậy, có phải có chút không ổn hay không?

- Một người sắp chết thôi, có gì không ổn? Bất quá người này đích xác là có chút đạo hạnh! Khác với tiền nhiệm trước kia của hắn.

Người nói chuyện đứng trước hai người khác, mặt trắng không râu, vẻ mặt cũng ngưng trọng, ánh mắt vừa rồi của đối phương hắn cũng có cảm giác. Nhưng chỉ trầm ngâm chốc lát, hắn lại lạnh lùng:

- Nhưng cho dù người này cường thịnh bao nhiêu, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn chư vị yêu thánh phía bắc hay sao? Mười một yêu hoàng liên thủ, dù cho vị La Tuyên kia có đến tận đây cũng chưa chắc có thể chiến thắng!

Lão nhân râu bạc đứng bên phải cũng cười nói:

- Vân Linh Tông chúng ta đã sớm đắc tội vị đại đế này rồi, hiện giờ chẳng lẽ còn có thể cứu vãn lại được mối quan hệ hay sao? Linh Hiểu ngươi thay vì đi suy nghĩ việc này, chẳng thà ngẫm lại làm sao chuẩn bị cống phẩm cho mấy yêu vương kia ăn no còn hơn. Đừng làm cho bọn hắn làm bậy quá mức trong lãnh địa của chúng ta.

Trung niên tu sĩ nghe vậy chỉ suy tư chốc lát, tiếp theo chợt bật cười, tia bất an trong lòng cũng tán đi, khổ sáp nói:

- Là do sư đệ nghĩ quá nhiều!

Hắn đưa mắt nhìn theo quân trận khổng lồ đã sớm biến mất trước mắt, đi xa ngoài trăm dặm.

Nhưng nội tâm Linh Hiểu cũng không biết vì sao vẫn mơ hồ cảm giác có chút không ổn. Một người sắp chết chắc, sao có thể có ánh mắt sắc bén đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1052: Vân không kiếm trảm!

Chỉ qua gần hai canh giờ, toàn bộ sáu mươi vạn binh giáp đã bước vào biên giới Hắc Hàn quốc.

Đi tới nơi này, từ xa xa khí tức yêu lực cuồng bạo đã có thể dễ dàng cảm nhận được. Không chỉ những nữ tiên đi theo hầu hạ hai bên ngọc liễn xa giá sắc mặt đều tái nhợt, dù là những tướng sĩ trong mắt cùng tràn ngập sợ hãi.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lại vô cùng bình thản, hắn dùng Vọng Khí Pháp thản nhiên đưa mắt nhìn về phương bắc. Tiếp theo trực tiếp lướt qua hơn mười cỗ yêu khí xung thiên, nhìn về phía mặt bắc.

Ước chừng khoảng bốn mươi ức dặm chính là Bắc Hải. Từ ven biển phía mặt bắc mới là hải vực bầy yêu hoành hành chân chính.

Mặc dù Vu Thần chiến bại, nhưng vẫn còn hưng thịnh ở phía nam. Mà phía mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu cơ hồ toàn bộ đều là lãnh địa của Yêu tộc.

Cho dù là Bắc Hải Long tộc ở bên trong cũng chỉ bé nhỏ không đáng kể.

Phàm là yêu thánh Kim Tiên, khí tức thu liễm cũng không kém hơn nhân tộc tu sĩ. Nhạc Vũ vọng khí cũng không nhìn thấy được thứ gì, chỉ lờ mờ cảm giác được ở phương hướng kia có vài đạo ý niệm mạnh mẽ đang xa xa buông xuống nơi này, bao phủ cả phương viên thế giới nam bắc ba ngàn vạn dặm.

Nhạc Vũ hừ lạnh, không thèm để ý, tiếp tục dùng ngón tay gõ lên tay ghế.

Dần dần Phá Quân Thiên Thành đã hiện ra trước mắt. Do Cực Linh Phá Quân thần tướng Cái Văn dẫn đầu, ước chừng hơn tám mươi vạn người cũng đều bay vút lên, cùng nhau tụ tập tới, toàn bộ binh tướng lục tục gia nhập vào trong đoàn xa giá.

Cái Văn tự mình điều khiển chiến xa đi tới trước tứ long ngọc liễn dừng lại. Sau đó thần tình xấu hổ hướng vào trong ngọc liễn, ôm quyền thi lễ:

- Mạt tướng vô năng, không thể cự địch ngoài ngoại cảnh. Lại làm cho đế đình phải tổn binh hao tướng, chịu sỉ nhục này!

- Đây không phải tội!

Nhạc Vũ khắc lắc đầu, Cái Văn dùng lực lượng một người muốn ngăn chặn mười một yêu hoàng, tuy có Yêu tộc từ đầu tới cuối cũng không dùng hết sức tổn thương hắn, nhưng chỉ bằng vào lực lượng bản thân đã có thể miễn cưỡng duy trì cục diện không biến thành ác hóa, đã làm Nhạc Vũ không chút hối hận lúc trước bỏ qua cho người này một mạng.

Tiếp theo một đạo ánh mắt kỳ dị lướt qua Cái Văn, hướng ra phía sau nhìn vào một lam bào tu sĩ vẻ mặt lãnh đạm đứng sau lưng hắn.

Người này không ngờ lại là Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, chẳng biết tại sao lại ở chung một chỗ với Cái Văn.

- Là sư huynh đệ sao?

Nhớ lại sư thừa của Cái Văn, Nhạc Vũ có điều ngộ ra, sau một lát liền bỏ qua việc này, nhìn về phía đối diện:

- Phía trước là Thác Bạt Vân Hạo?

Nhắc tới tên người này, Cái Văn không khỏi nghiến răng nghiến lợi cố nén tức giận đáp:

- Chính là Đà Sơn yêu hoàng, người này ở cách Cửu Sơn yêu hoàng Xa Lôi, Hư Thiên yêu hoàng Âm Cửu Lệ, Liên Sơn yêu hoàng Xa Xương chừng trăm vạn dặm, dưới trướng có hơn hai trăm vạn yêu tu…

Nhạc Vũ cẩn thận nhìn ra phía trước, thấy vài đạo khí trụ khí tức cuồng loạn, khẽ cười cười, tiếp đó phẩy tay áo, vài vị hoàng cân lực sĩ điều khiển xa giá lập tức hiểu ý, tiếp tục thúc giục ngọc liễn đi tới.

Mà cả quân trận đều theo xa giá của Nhạc Vũ chậm rãi chuyển động.

Nhưng lúc này đi được chừng ba trăm vạn dặm, xa xa vô số mây đen quay cuồng, đông nam tây bắc vô số vân khí vọt tới.

Cho dù không cần dùng long nhãn quan sát, lấy cảm giác cũng biết có vô số yêu lực mạnh mẽ cuốn theo vân khí hướng nơi này tấn công tới.

Khí thế thật lớn, phảng phất như có xu thế thôn thiên tràn ngập khắp ngàn vạn dặm.

Một trăm bốn mươi vạn binh tướng đều lâm vào hoảng sợ bất an. Cự Linh Thần cùng Cái Văn đều nhíu mày, tự điều khiển chiến xa tuần tra chung quanh quân trận, mạnh mẽ trấn áp mới làm cho các binh tướng miễn cưỡng duy trì trấn tĩnh, nhanh chóng kết trận trên không trung.

Một khắc sau khi vân khí trên không toàn bộ tan hết, xuất hiện ngay trước mắt Nhạc Vũ vô cùng vô tận bóng người.

Mấy ngàn vạn yêu tu, có yêu tu còn chưa kịp biến hóa, rậm rạp dàn trận khắp bốn phía, liếc mắt nhìn lại cơ hồ không thấy giới hạn.

Những yêu hoàng này ở phương bắc đều có thế lực, dưới trướng yêu thú trăm vạn, thậm chí tới mấy trăm vạn, tụ tập một chỗ thanh thế còn hơn đế đình vô số lần.

Nhạc Vũ lại cười hăng hắc, nhân số trước mắt tuy nhiều, nhưng chân chính trên Linh Tiên chỉ mới hơn hai mươi vạn. So với đội hình Xiển giáo bố cục vây giết hắn thoáng vượt hơn một chút, nhưng trong mắt hắn còn chưa đủ nhìn tới.

Ngay sau đó hơn mười đạo quang hoa từ phía chân trời xa xa bay tới hạ xuống trước mặt chư yêu.

Đối diện ngọc liễn của Nhạc Vũ ngay phía trước nhất chính là một trung niên tóc hoa râm, hoàn toàn khác hắn vẻ ôn văn nho nhã lần trước, giờ phút này ánh mắt hắn thật âm sâm nhìn chăm chú trước mặt.

Ánh mắt kia phảng phất như muốn đem Nhạc Vũ cắt thành thiên đao vạn quả.

Theo sát phía sau lại là ba đạo quang hoa màu sắc khác nhau, rơi xuống độn

quang hiện ra thân hình. Hai người có thân hình dũng mãnh, một người lại vô cùng xấu xí.

Nhạc Vũ không cần suy đoán cũng biết ba người này chính là ba yêu hoàng theo lời nói của Cái Văn, lần này trong mười một yêu hoàng Yêu tộc xuôi nam, là ba nhân vật đầu não chân chính!

Xa Lôi là người đầu tiên bước tới, mang theo sát khí hàn ý vô tận từ xa xa nhìn qua, âm thanh như sấm sét chấn động vân thiên:

- Ngươi là Uyên Minh? Theo lời hai vị huynh trưởng của ta nói, cho ngươi thêm một lần cơ hội! Nếu lúc này ngươi nhận lỗi với chúng ta, hôm nay chúng ta có thể tha cho ngươi một tính mạng…

Thác Bạt Vân Hạo đứng bên cạnh nghe nói như vậy, không khỏi khẽ nhíu mày, cuối cùng không nói một lời.

Sắc mặt Nhạc Vũ âm hàn, trong mắt thoáng hiện lãnh mang. Ngay sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh, lúc này cũng chẳng cần nói lời vô nghĩa với đám người kia, vẻ mặt lãnh đạm nhìn qua đối diện:

- Hôm nay ta cũng có lời nói rõ với các ngươi! Đám nghiệp chướng các ngươi, phàm kẻ nào là đầu đảng gây ác giết! Ai dính líu tới tính mạng binh tướng đế đình giết! Tàn sát phàm nhân dưới địa vực cai quản của đế đình giết! Những kẻ nào đầu hàng thì miễn tội chết…

Vừa nói xong, Xa Lôi giật nảy mình, ba người sau lưng hắn cũng không dám tin tưởng, nhìn vào trong tứ long ngọc liễn trước mặt.

Mấy ngàn vạn yêu tu chợt yên tĩnh, tiếp theo bỗng dưng ồn ào cười to, thật lâu không dứt.

Ngay cả lam bào tu sĩ đứng cùng Cái Văn cũng bật cười:

- Vị bệ hạ này của ngươi đúng là không biết sợ hãi là gì! Trận trận như vậy, ta xem hắn muốn thoát thân cũng khó khăn, còn cãi bướng như vậy, sư đệ, hay hiện tại ta dẫn ngươi rời đi được không? Thù lớn của ngươi còn chưa trả, nên tiếc lấy thân mình…

Sắc mặt Cái Văn thật âm trầm, không nói một lời, chỉ lẳng lặng đứng thật trang nghiêm, trong hai mắt lộ ra vài phần lấp lánh.

Chỉ có hắn nghe ra được ý tự tin trong lời nói của Nhạc Vũ. Mấy năm trước cũng là như thế, một người một kiếm quét ngang chư sơn yêu hoàng, khiến chư yêu lui tránh, nhìn thấy sợ hãi.

Mà giờ khắc này ngoài ba tầng trời, đồng dạng vang lên tiếng châm biếm trào phúng.

- Kẻ thủ ác giết, hắc! Hay là vị này tự cho hắn là Đại La Kim Tiên? Một An Thiên Huyền Thánh đại đế dù lấy hết gần ba triệu tín ngưỡng lực lại có tác dụng gì?

- Thật làm người buồn cười! Cũng làm người có chút khó hiểu, cho dù nổi điên tới mức muốn tìm đường chết cũng không cần đến mức ngông cuồng như thế…

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong động thiên Côn Luân sơn Ngọc Hư Cung, trong tay Từ Hàng cầm liên diệp, chợt bật cười lại mang theo vẻ kinh hãi. Bên trên chín tầng trời, tại Diệu Pháp Đại La Thiên, vị hoàng giả áo gấm chợt thở dài một tiếng, nhẹ xoa thái dương nhưng cũng mang theo vài phần chờ mong.

Phía trước hai quân, Xa Lôi mới giật mình chợt tỉnh ngộ lại, lập tức giận dữ điên cuồng, thân thể bắt đầu hóa thú, sau lưng hiện ra hai cánh màu đỏ, mở rộng ra hơn ngàn trượng, mang theo phong lôi.

Đôi mắt khổng lồ như xa luân, gắt gao nhìn chăm chú vào tứ long ngọc liễn, ngọn lửa trong mắt cơ hồ hóa thành thực chất, mạnh mẽ quát lớn:

- Còn dám ngông cuồng? Giết cho ta, đám người đế đình này giết sạch chó gà không tha, chém sạch giết tuyệt!

Một chữ "tuyệt" cuối cùng phát ra, giữa không trung mấy ngàn vạn yêu tu sắc mặt chợt ngưng tụ, trên mặt dần dần hiện ra vẻ khát máu cuồng bạo.

- Chém tận giết tuyệt!

- Giết! Giết! Giết!

Tiếng gào thét phẫn nộ tựa như núi lở sóng thần, hơn mười chữ giết làm khí thế toàn bộ Yêu tộc cơ hồ thăng lên tới đỉnh!

Hơn trăm vạn người của đế đình bị vây ở trung tâm, lúc này trận hình không tự chủ được hướng vào bên trong co rút lại.

Nhạc Vũ vẫn làm như không thấy, đem vô số yêu tu trước mắt làm như vô hình, vẫn ngồi yên bên trong ngọc liễn, thản nhiên nói một tiếng:

- Kích trống!

Vi Minh Tử cúi mình hành lễ, tiếp theo tay áo phất một cái, hoàng cân lực sĩ trên bốn chiếc chiến xa lớn lập tức có một người đứng trước một chiếc trống, tay cầm chùy mãnh liệt đánh.

Từng tiếng trống chấn động tâm thần vang vọng phía chân trời, cơ hồ đem toàn bộ thanh âm đều bao phủ, khiến khí thế mấy ngàn vạn yêu tu hoàn toàn đông cứng ngắc.

Hơn trăm vạn binh tướng đế đình tinh thần chợt rung lên, sắc mặt sợ hãi biến mất, trái lại còn lộ ra vài phần chiến ý cuồng nhiệt.

Ngay cả Nhạc Vũ ngồi bên trong xa giá cũng cảm giác huyết mạch như sôi sục lên, khí tức trong cơ thể theo tiếng trống chấn đãng, toàn bộ tiềm lực trong thân thể đều giống như bị tiếng trống kích phát, Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực rõ ràng tăng vọt lên ba thành trong nháy mắt!

- Quả nhiên là kỳ bảo, chẳng thể trách lúc trước từng có lời đồn đãi, Hiên Viên thắng Xi Vưu, đều bởi vì có được Quỳ Ngưu cự trống…

Hơi lộ dị sắc, vẻ mặt Nhạc Vũ khôi phục lại như thường, thản nhiên nói:

- Bày trận!

Cự Linh Thần lĩnh mạng đi tới trước trận, cờ lệnh mở ra. Hơn mười vạn người của Long Vũ quân liền xếp vào vị trí. Chỉ trong chốc lát liền có một đại trận bàng bạc vắt ngang bầu trời. Tuy mới lạ nhưng lại lẫm nhiên, khiến người không dám dễ dàng xâm phạm.

- Đây là trận gì?

Lam bào tu sĩ thoáng kinh dị, ngây người nhìn phía trước một thoáng, tiếp theo khẽ lắc đầu:

- Hay cho một tam trận hợp nhất, nghe nói Uyên Minh tinh thông trận đạo, quả nhiên không giả. Nhưng nếu muốn dùng trận này ngăn cản những yêu tu kia, không khỏi như người si nói mộng!

Cửu Sơn yêu hoàng đối diện vẻ mặt chợt cuồng bạo.

- Trống rách nát gì, còn gõ gì mà gõ? Thật huyên náo!

Thân hình hắn chợt vặn vẹo, hóa thành ba mươi vạn trượng, một bàn tay khổng lồ mang theo vô số hồng sắc lôi quang hướng tứ long xa giá chộp tới, làm hơn mười hoàng cân lực sĩ trên xa giá sắc mặt đều trắng bệch.

Nhạc Vũ híp mắt, chậm rãi thi triển một pháp quyết, bên trong Tam Huyền Thủy Vân trận, lực lượng của hơn mười vạn tu sĩ toàn bộ đều truyền tới.

Ngay sau đó Thủy Vân kiếm xuyên tay áo bay ra, cầm vào trong tay. Thâm tử kiếm mang từ trong ngọc liễn bắn tới, chỉ chợt lóe, liền đem bàn tay khổng lồ kia chém đứt tận gốc, lại tiếp tục một kiếm quét ngang trời, duỗi ra trăm vạn trượng hướng Xa Lôi chém thẳng tới.

Giữa không trung, hơn mười yêu hoàng đồng loạt biến sắc, vội vàng mở ra cự cánh ý đồ tránh né, yêu hoàng còn lại đều tự lộ ra thần thông, vô số quang hoa đánh tới giữa không trung.

Tử sắc kiếm khí mênh mông cuồn cuộn chỉ thoáng ngưng lại giữa không trung, tiếp theo thế như chẻ tre đem những quang hoa đủ màu sắc kia quét ngang mở ra, tử quang lóe sáng, liền đem thân hình Xa Lôi chém vỡ!

Chỉ một thoáng, cả ngàn vạn lý vân không đều biến thành tĩnh mịch!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1053: Tồi khô lạp hủ!

Một đoàn kiếm quang rơi xuống, trực tiếp đem thân hình yêu thú khổng lồ hơn ba mươi vạn trượng từ giữa chém thành hai nửa, Xa Lôi vẫn muốn giãy dụa, lại bị tử sắc kiếm quang xoắn qua, chỉ trong chốc lát cả thân hình lẫn thần hồn đều bị chấn thành dập nát!

Ngay sau đó vô số tinh quang từ phía chân trời phương bắc bắn xuống, chiếu lên trên đoàn huyết khí tinh nguyên, gắt gao trói buộc cứng ngắc.

Giờ khắc này, dù là lam bào tu sĩ đang đứng bên trong quân trận đế đình cũng ngừng thở, hai mắt ngây ngẩn thất thần, trong miệng thì thào lẩm bẩm:

- Đây là kiếm quyết gì? Chẳng lẽ là Thủy Vân kiếm quyết sao? Phảng phất còn tụ tập khí vận tín ngưỡng lực. Ta nghe nói Uyên Minh chỉ mới đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, mới vừa rồi nhìn thấy cũng không có gì bất đồng, nhưng vì sao lại có thể mạnh mẽ đến như thế?

Cái Văn siết chặt nắm tay, cầm chặt ngân thương, nỗ lực áp chế nội tâm đang kích động.

Hắn chẳng muốn suy nghĩ vị đại đế kia rốt cục đã dùng thủ đoạn gì, chỉ biết rằng dù mười một gã yêu hoàng có cùng hợp lực nhưng cũng không chống đỡ nổi một kiếm của bệ hạ!

Giờ phút này toàn bộ yêu tu cùng binh tướng đế đình, kể cả mấy ngàn vạn tu sĩ đang ở xa xa quan sát cuộc chiến đều ngây người vắng lặng. Trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt kinh ngạc, phảng phất như còn đang chìm trong giấc mộng chưa kịp tỉnh lại.

Chỉ trong chốc lát tình thế liền nghịch chuyển, mạnh yếu đổi chỗ, cảm giác kích thích cực lớn như vậy cơ hồ khiến cho mọi người chỉ biết kinh hãi im bặt.

Dần dần toàn bộ tướng sĩ đế đình trong mắt đều phát ra ánh sáng, nỗi sợ hãi

cũng dần dần tán đi.

Chiến ý trong lồng ngực bị trống Quỳ Ngưu khuấy động càng thêm mãnh liệt, họ chỉ hận không thể lập tức tiến lên đem đám nghiệt súc kia toàn bộ giết chết!

Mà bên phía yêu tu đông đúc lại biến thành kinh hoàng.

Mười một vị yêu hoàng liên thủ vẫn không địch nổi oai lực một chiêu kiếm của vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia.

Chỉ vừa mới giao phong, vị Cửu Sơn yêu hoàng danh chấn phương bắc đã bị chém giết ngay đương trường.

Đổi lại mà nói, mấy ngàn vạn yêu tu trên không trung ở trong mắt vị đại đế kia chỉ sợ chẳng khác gì những con kiến!

Thật buồn cười khi trước bọn hắn còn dám chê cười vị An Thiên Huyền Thánh đại đế trước mắt chỉ là phế vật ngu xuẩn.

Tử sắc kiếm quang vừa tiêu tán, thân hình Xa Lôi liền tán loạn. Chỉ trong chốc lát đã biến thành một đoàn huyết nhục cuốn về phía ngọc liễn của Nhạc Vũ.

Hư Thiên yêu hoàng Âm Cửu Lệ vừa sợ vừa giận, trong lồng ngực mơ hồ nảy sinh vài phần e ngại. Ngay sau đó một cỗ chiến ý điên cuồng lại tràn ngập trong đầu. Hai mắt hắn đỏ đậm, hai cự cánh sau lưng mở tung ra, duỗi ra thân hình khổng lồ hai mươi vạn trượng, hình dáng dữ tợn, hướng đoàn khí huyết giữa không trung chộp tới, gầm lên giận dữ:

- Đều giết cho ta! Bất quá chỉ là bí pháp Đạo gia tăng lên pháp lực, bản thân ta muốn xem rốt cục hắn dùng được mấy kiếm!

Mấy ngàn vạn yêu tu lúc này tâm thần chợt rung lên, nỗi sợ hãi cuối cùng chợt giảm xuống.

Những Yêu tộc còn lại vẫn đang do dự, mấy trăm vạn yêu tu dưới trướng Âm Cửu Lệ cùng Xa Lôi cũng đã điên cuồng hét lên, hóa thành thú hình, mãnh liệt chạy chồm mang theo kình phong sắc bén hướng ngọc liễn của Nhạc Vũ xông tới.

Thanh thế ngập trời, tựa như sóng to gió lớn dâng tràn, làm vẻ mặt binh tướng đế đình đều trở nên ngưng trọng.

Mà ngay sau đó những yêu tu còn lại đều lập tức phản ứng, vô số quang hoa nhấp nháy trời cao, bao trùm thiên không đánh tới!

Lam bào tu sĩ chợt tỉnh hồn, âm thầm đề phòng, trong mắt lộ ra vài phần thương hại.

Chiến lực của vị đại đế này vượt xa dự liệu của hắn, nhưng chưa hẳn có đủ năng lực bảo vệ được trăm vạn binh tướng.

Dù cho cuối cùng có thể chiến thắng, nhưng thế lực đế đình cũng phải tổn thương thảm trọng.

Bên trong ngọc liễn, Thủy Vân kiếm phát ra tiếng kiếm minh đợt này cao hơn đợt trước, liên miên không dứt.

Nhạc Vũ hừ lạnh, từ trong ngọc liễn bay lên, đứng ngạo nghễ trên cao. Ý niệm chợt động, ba mươi sáu thanh tiên binh ở sau lưng ẩn trong hư không đã bắt đầu mở rộng.

Chỉ trong thoáng chốc giống như có một Thai Tàng Hư Không thế giới vô cùng vô tận đã từ sau lưng hắn kéo dài mở tung ra. Xa giá cũng tấc tấc trùng trùng mở rộng, đem phạm vi trăm vạn trượng chung quanh đều bao phủ, toàn bộ binh tướng trên chiến xa đều được hộ vệ bên trong.

Bên trong đám người, tu vi của lam bào tu sĩ cùng Cái Văn mạnh mẽ nhất, lập tức liền có cảm ứng, trong mắt mang theo vẻ kinh dị nhìn lên Nhạc Vũ đang đứng thẳng giữa không trung.

Họ chỉ cảm thấy quanh người mình hoàn cảnh vẫn y nguyên như trước, tầm mắt cũng không bị ảnh hưởng, chỉ có không gian linh lực chợt biến thành sinh động, phảng phất như có hai thế giới đang trùng điệp chồng chất lên nhau ngay nơi này, nhưng hàng rào không gian lại hoàn toàn không có chút động tĩnh.

Ngay sau đó chỉ trong thoáng chốc, vẻ mặt của mọi người trong phiến thiên địa nơi này đều biến thành kinh hoàng sợ hãi.

Chỉ thấy vô số quang hoa toàn bộ biến mất trên không trung, phảng phất như chưa từng tồn tại qua bao giờ!

Trăm vạn yêu tu bay đến vừa đi tới trước đoàn chiến xa liền biến mất không còn thấy bóng dáng, tựa như trâu đất xuống biển, không còn chút âm thanh tin tức.

Cơ hồ cùng một thời gian, một đạo tử sắc kiếm khí quét ngang thiên không, ngay khi cự trảo của Âm Cửu Lệ sắp chộp trúng đoàn huyết khí của Xa Lôi, đoàn tử sắc kiếm khí liền đem ưng trảo cứng cỏi tới mức có thể so sánh với nhị phẩm tiên binh hoàn toàn chém đứt.

Tiếp theo kiếm quang chợt lóe, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai liền đem đầu ưng của Âm Cửu Lệ chém xuống, lại xoắn mạnh tới giống như Xa Lôi, khiến cho hình thần của hắn hoàn toàn câu diệt!

Chư vị yêu hoàng còn lại giờ phút này đều toàn lực ra tay, mấy đạo quang hoa màu sắc khác nhau, vô cùng mạnh mẽ cùng đập tới.

Cả phiến thiên địa đã không còn dung chứa được lực lượng hủy thiên diệt địa của họ, dần dần đã có vẻ như muốn vỡ vụn.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, cầm Thủy Vân kiếm chém tới, tử sắc kiếm mang bỗng dưng quét ngang, chỉ một kiếm liền đem toàn bộ yêu lực quang hoa từ xa xa đánh tới đều vung diệt!

Giờ khắc này cả phiến thiên địa đều lâm vào sự yên tĩnh giống như cõi chết.

Toàn bộ động thiên thế giới, tam giới cửu tiêu, vô số người đang quan sát cuộc chiến này đều ngây người yên lặng.

Nhạc Vũ từ đầu tới cuối đều thật tiêu sái nhẹ nhàng, làm gì có nửa phần hình dạng như cố sức?

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, không chỉ là vị hoàng giả áo gấm thoáng thất thần, ngay cả Lý Trường Canh cũng bỗng dưng đứng phắt dậy, cẩn thận nhìn đoàn vân khí bên dưới.

- Đây là ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận!

Lam bào tu sĩ thẳng đến một lúc lâu mới dần dần lấy lại tinh thần. Trong đầu bỗng dưng hiện lên một đạo linh quang, trên gương mặt ôn văn nho nhã đều đầy vẻ kinh hãi:

- Quy mô như vậy ít nhất cũng là ba mươi sáu thanh tam phẩm tiên binh, thậm chí còn có thể là hậu thiên linh bảo trấn áp. Chẳng thể trách bệ hạ lại có tự tin đến như vậy!

Trong lời nói đã không còn dám gọi là "vị kia" để thay thế, mà lại ẩn hàm theo vài phần kính cẩn. Thực lực như thế, mặc dù là mười người như hắn cũng đồng dạng bị An Thiên Huyền Thánh đại đế trước mắt chém rụng không lầm.

Hắn có tự tin mang theo Cái Văn chạy thoát khỏi tay mười một vị yêu hoàng liên thủ, nhưng tự hỏi mình vốn ngăn không được một kiếm của Nhạc Vũ.

Cái Văn cười hăng hắc, sát ý trong đôi mắt đã bạo rực, mấy tháng thời gian bao nhiêu buồn giận phẫn hận tích súc giờ khắc này đều hóa thành sát khí thâm trầm, chôn giấu trong lồng ngực.

Bên ngoài ba tầng trời, ba tu sĩ đang đứng cạnh nhau trên mặt đã không còn nửa phần huyết sắc. Trong mắt hoàn toàn trống rỗng không còn tiêu cự, mờ mịt nhìn một màn trước mắt.

- Uyên Minh này sao có thể mạnh mẽ đến như thế? Ta nhớ được vài năm trước, khi người này chém giết Xa Linh, tuy thật gọn gàng nhưng cũng chịu trọng thương. Vì sao chỉ mới vài năm thời gian, đã có năng lực như vậy? Đây là mười một vị yêu hoàng, mười một Thái Thanh Huyền Tiên cảnh!

Trên mặt Linh Vấn đều hiện lên vẻ khó hiểu nghi hoặc, xen lẫn vài phần hối hận, cơ hồ đã nói năng có chút lộn xộn:

- Nhân vật tuyệt đỉnh như vậy ở phương bắc hoành không xuất thế. Nhưng chúng ta có mắt lại không nhìn thấy, chẳng lẽ đã chú định Vân Linh Tông phải gặp đại kiếp nạn hay sao?

Lão nhân râu bạc bên cạnh sắc mặt biến thành âm trầm vô cùng:

- Có lẽ người này lúc trước chiến đấu cùng Hỏa Nghê yêu thánh, bản thân vốn

đã bị trọng thương! Nguyên tưởng rằng Nghê Vân kia mới bước vào Kim Tiên, tu vi còn chưa được củng cố nên mới bị người kia mượn lực lượng linh trận mà đánh hòa. Hiện giờ nghĩ tới chỉ sợ phải xem xét lại! Chỉ sợ trận chiến ấy không phải là may mắn…

Linh Vấn nhướng mày, cuối cùng khôi phục vài phần thanh tỉnh:

- Đổi cách khác mà nói, lúc trước người này giết lên Các Linh sơn, chém giết Xa Linh thì đã bị trọng thương trong người sao?

Càng nghĩ càng hồ đồ, vô số bí ẩn như bị che phủ trong màn sương mù, thiên cơ đã bị che lấp không thể tháo gỡ. Cuối cùng Linh Vấn cười khổ nói:

- Ba người chúng ta thật sự đáng buồn! Tự cho là nắm đại cục trong tay, còn cho rằng mình là người thực sự thức thời. Cũng không ngờ chỉ là làm ra vẻ khôn ngoan, đem vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế kia đắc tội tới chết. Buồn cười, buồn cười!

Trong ba người, ngược lại sắc mặt Linh Hiểu lại có vẻ trầm ngưng suy nghĩ:

- Nhưng không phải không còn cơ hội xoay chuyển. Phương bắc tuy nghe nói có Cửu Chuyển Kim Đan xuất thế, nhưng hiện giờ còn chưa xác định được địa phương. Bên trong những yêu thánh chưa chắc ai cũng tận tâm đi lo chuyện này. Vài vị thì cũng thôi, vị ở tại Bắc Hải nhất định sẽ không chịu ngồi yên mà nhìn người kia phát triển căn cơ.

Ánh mắt Linh Vấn cùng lão nhân râu bạc chợt sáng ngời, lộ ra vài phần mong chờ.

Mà giờ khắc này bên ngoài ngàn vạn dặm trời cao, những yêu tu trên không trung đã bừng tỉnh lại, nhìn về bên phải, lập tức liền có một đạo hồng quang bay lên ngoài tầng trời thứ bảy, chỉ một lần hô hấp đã bay ra ngoài sáu vạn dặm, hóa thành một con tích dịch khổng lồ sáu mươi vạn trượng điên cuồng bay nhanh trong mây.

Nhạc Vũ cũng không hề nhìn theo, Thủy Vân kiếm tiếp tục chém ra, đem tầng mây dày đặc chém tan, ngay sau đó liền đem con tích dịch khổng lồ kia xoắn thành huyết vũ, thu hồi kiếm quang cười lạnh:

- Toàn bộ những kẻ bỏ chạy, nhất định trảm không buông tha!

Phảng phất như có ma lực vô cùng, uy nghiêm vô tận. Mặc dù thanh âm vừa ra, nhưng những yêu loại vừa có ý định lén lút bỏ trốn còn chưa kịp phản ứng thân hình đã nứt toác, hóa thành huyết nhục nát vụn!

Ngay cả vài yêu hoàng chuẩn bị hóa quang rời đi khí tức cũng cứng lại, dừng thân hình lẳng lặng đứng yên, ngây người chẳng khác những yêu tu đê cấp dưới trướng, ngay thở mạnh cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1054: Thiên Đế khí tượng

Nhạc Vũ lạnh lùng đưa mắt quét nhìn xung quanh, thấy mấy ngàn vạn yêu tu ngoại trừ một bộ phận ánh mắt còn lóe ra quang mang, tựa hồ đang chờ cơ hội bỏ chạy, còn lại đều câm như hến.

Lúc này Nhạc Vũ mới hài lòng thu hồi ánh mắt nhìn về hướng đối diện xa xa.

Tiếp đó một cỗ kiếm khí trấn áp vô cùng sắc bén từ trong cơ thể Nhạc Vũ phát tán ra bốn phía, mở rộng ra phạm vi ngàn vạn trượng, Thác Bạc Vân Hạo đứng mũi chịu sào, sắc mặt trắng bệch bị định ngay tại chỗ không cách nào động đậy.

Liên Sơn yêu hoàng Xa Cương bên cạnh tình hình tốt hơn được một chút, nhưng mồ hôi lạnh ròng ròng, chỉ có thể đứng ngây ra tại chỗ.

Nhạc Vũ lạnh lùng dùng pháp lực bao vây thành một đoàn khí huyết tinh nguyên thu vào tay áo, dùng bình ngọc chuyên dụng chứa đựng lại.

Tiếp theo ánh mắt hắn lại dừng trên Đà Sơn yêu hoàng, khóe môi thoáng nhếch lên:

- Ngươi muốn tìm trẫm đòi trả lại sỉ nhục trước kia, để cho trẫm phục lạy bồi tội với ngươi?

Trong mắt Thác Bạt Vân Hạo liên tục chớp động, mang theo vài tia lo lắng sợ hãi, có lòng muốn bỏ chạy nhưng lại bị tia kiếm khí cuồn cuộn trấn áp không thể nhúc nhích chút nào, hắn cố gắng liều mạng giãy dụa, toàn thân trên dưới bị kiếm ý sắc bén như thực chất của Nhạc Vũ cắt xé đầy vết thương, lúc này hắn mới thấy hối hận, cho dù thật sự bị vị yêu thánh kia đuổi ra sơn môn, không thể tiếp tục náu thân tại phương bắc nhưng còn tốt hơn tính mạng lại phải chôn vùi tại nơi này.

Nhạc Vũ cũng không dự định nghe người này đáp lời, trực tiếp ném ra Hắc Thủy Xà Linh Tiên trói chặt Thác Bạt Vân Hạo, lại ném tới cho Cự Linh Thần nói:

- Đem người này mang về, hình phạt lăng trì trừng trị tội bất kính!

Cự Linh Thần lập tức lĩnh mạng, có Hắc Thủy Xà Linh Tiên trói buộc cũng không cần hắn phí công làm gì khác, liền đem vu lực rót vào trong thân thể Thác Bạt Vân Hạo, cắt đứt toàn bộ kinh mạch, lại không chút khoan nhượng vung tay xuyên vào bụng Thác Bạt Vân Hạo mạnh mẽ lấy ra yêu đan.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại nhìn về phía Liên Sơn yêu hoàng Xa Cương, đồng dạng lạnh lùng cười:

- Trẫm từng nghe nói vị đại đế tiền nhiệm trước ta là bị Liên Sơn yêu hoàng ngươi nuốt sống tâm phổi, lấy Cửu U Chi Hỏa đốt mười ngày đêm mà chết đúng không?

Trong đôi mắt hắn lóe ra sát ý lạnh thấu xương, xuyên bắn ra ngoài, hồn niệm mênh mông cuồn cuộn thoáng chốc trở nên vô cùng cuồng bạo, kiếm áp chấn đãng có chút không thể khống chế làm trong lòng toàn bộ yêu tu trên không trung như uất nghẹn, hồn niệm đau đớn như đao cắt, cũng có yêu tu cảnh giới thấp liền lục tục rơi xuống mặt đất.

Trong mắt Xa Cương lộ ra vẻ sợ hãi mãnh liệt, thân hình giãy dụa thật mạnh, không chút khoan nhượng giãy ra khỏi tia kiếm áp hóa thú, lại là một đầu cự xà, chiều dài sáu mươi vạn trượng, cả người thiêu đốt u lam hỏa diễm, thân hình lắc lư đã áp chết vô số yêu tu không kịp tránh né.

Nhưng đầu cự xà vừa bay lên trời thì Nhạc Vũ chợt hừ nhẹ một tiếng, tử sắc kiếm quang lại nhấp nháy, một kiếm liền xuyên thủng ngay chỗ bảy tấc trên thân cự xà.

Tiếp theo vô số Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí ngưng tụ thành một thủy lam cự chưởng, hướng vết thương của cự xà nhiếp mạnh.

Tiếp theo sau trong tay Nhạc Vũ liền xuất hiện một trái tim nhảy lên mãnh liệt, cùng một viên u lam yêu đan.

Trong tay hắn mạnh mẽ phát lực bóp nát trái tim, khiến Xa Cương liền rú lên thê thảm.

Nhạc Vũ vung tay lên, đem Liên Sơn yêu hoàng Xa Cương, dùng Tu Di Giới Tử Pháp rút lại thành mười trượng, giống như một con rắn chết ném tới trước người Vi Minh Tử nói:

- Đem vị Liên Sơn yêu hoàng này mang về, do ngươi tự mình giám hình. Dẫn Cửu U Chi Hỏa thiêu đốt trăm ngày. Một ngày không thiếu, không nhiều một ngày!

Bên trong không trung, ngay đế đình binh tướng dưới trướng Nhạc Vũ đều hít sâu một hơi rét lạnh. Vị đại đế này thật đúng là lòng dạ ngoan độc, phạm hắn một lần liền trả lại gấp mười lần!

Sự lợi hại của Cửu U Chi Hỏa ai ai cũng biết rõ. Đừng nói là bị thiêu đốt trăm ngày, ngay cả một ngày cũng đã khiến người đau đớn muốn chết cho xong. Thà rằng chết sớm cho thống khoái còn dễ chịu hơn nhiều. Nhưng ngay sau đó họ sực tỉnh, chỉ cảm thấy nội tâm vô cùng hưng phấn. Đế đình binh tướng như bọn hắn, xưa nay chỉ bị Yêu tộc lăng nhục chèn ép, từ khi nào có được ngày nở mày nở mặt như hôm nay?

Những yêu hoàng này ngày thường cao cao tại thượng, uy thế ngập trời vị đại đế kia nói giết liền giết, nói chém liền chém.

Phương bắc đế đình cho đến hôm nay mới chân chính xem như đầy đủ uy nghiêm khí phái.

Đặc biệt dưới trướng Cái Văn, thống soái mấy chục vạn người, trong mắt đều lộ ra vẻ khoái ý.

Đà Sơn yêu hoàng Thác Bạc Vân Hạo làm việc là càn rỡ nhất, suốt mấy tháng thời gian đế đình hao tổn hơn mười vạn người, cũng có hơn phân nửa chết vào tay người này, thật làm cho họ căm hận tột đỉnh!

Còn có Liên Sơn yêu hoàng Xa Cương, càng khiến cho đế đình phải chịu đựng nỗi nhục nhã vô cùng. Những tán tu mới gia nhập đế đình thời gian gần đây thì cũng thôi, những binh tướng đã dốc sức cho đến đình mấy ngàn năm thời gian ai ai cũng thở ra một khẩu ác khí.

Mặc cho các ngươi ngang ngược hoành hành thế nào, ở ngay trước mặt bệ hạ chúng ta cũng xem như đền tội thích đáng!

Nhưng tận sâu trong lòng họ còn hơi có chút bất an. Nhạc Vũ làm việc như vậy thật không biết có đưa tới sự trả thù của những vị yêu thánh phía bắc này hay không.

Xa Cương vẫn còn giãy dụa không ngớt, thân thể đang run rẩy kịch liệt, nhưng bị Vi Minh Tử cầm lấy trong tay, trong đôi mắt Vi Minh Tử nhất thời hiện lên một tia kinh dị.

Lúc này hắn mới giật mình nhận ra Nhạc Vũ đã sớm đoạn tuyệt toàn bộ cơ hội chạy trốn của vị Liên Sơn yêu hoàng này. Toàn bộ kinh mạch của hắn đều đã bị phá hủy, yêu đan cũng bị mạnh mẽ chiếm đoạt, mà thần hồn lại bị thương nặng chỉ có thể bám vào trong thân thể, còn có vài chục tia kiếm khí ẩn náu bên trong cơ thể, mỗi khi yêu lực có dấu hiệu muốn tụ tập đều bị kích thích, căn bản không cần Vi Minh Tử hắn phải lo lắng.

Giải quyết xong Thác Bạt Vân Hạo cùng Xa Cương, sắc mặt âm trầm của Nhạc Vũ mới thoáng dịu đi. Ánh mắt lại quét sang bốn phía, mười một vị Thái Thanh Huyền Tiên cảnh yêu hoàng cường giả hiện giờ chỉ còn lại sáu người, sắc mặt đều vô cùng khó xem, yên lặng đứng yên tại chỗ.

Làm như họ đều biết được giờ phút này có ra tay chỉ là vô dụng, ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận ẩn trong Hư Không Thai Tàng thế giới, có thể hấp thu toàn bộ công kích, mà tử sắc kiếm khí không ai ở đây chịu được một kích!

Trước đó mười một người cùng liên thủ đều không thể ngăn trở, giờ phút này chỉ còn sáu người, tuyệt không còn khả năng!

Chỉ cần bị kiếm áp của Nhạc Vũ đè xuống, đều không còn ý niệm phản kháng.

Trong mắt Nhạc Vũ chớp động quang mang, biến ảo không chừng. Sau một thoáng hắn thu lại sát ý, trầm giọng nói:

- Các ngươi chuẩn bị tính toán thế nào? Là muốn chết, thân vẫn đạo tiêu hay hàng trẫm, dốc sức đế đình? Cho các ngươi ba mươi lần hô hấp suy nghĩ, một lời giải quyết!

Trên mặt sáu người đều trắng bệch, hiện lên vẻ giãy dụa. Trong đó có một nam

tử năm mươi tuổi trong mắt dần hiện lên vẻ kiên định. Ngay khi yêu lực trong cơ thể hắn vừa mới tụ tập, Nhạc Vũ chợt hừ lạnh một tiếng, tử quang chớp lên, liền đem người này vung thành hai đoạn. Thủy Vân kiếm nhẹ nhàng chấn động, kiếm khí run lên, liền đem thân hình hắn nổ thành huyết nhục mảnh vỡ, lấy Huyền Vũ tinh lực tụ tập lại khí huyết tinh nguyên chặt chẽ bao vây.

Năm người còn lại đồng tử chợt co rút, cơ hồ ngưng tụ thành châm nhọn, vẫn trầm mặc cho đến hai mươi lăm lần hô hấp sau đó…

Một nam tử đầu bạc trên đầu có sừng nhọn bỗng nhiên thở dài một hơi, hướng Nhạc Vũ khom người bái xuống:

- Hoành Sơn Tùng Vô Bệnh nguyện hàng, bái kiến bệ hạ!

Thấy vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn âm trầm như trước, ánh mắt nhìn qua băng sương hờ hững, ngoại trừ sát khí lạnh lẽo cơ hồ không chút biểu tình nào. Tùng Vô Bệnh theo bản năng liền cả kinh, làm ra bộ dạng phục tùng sụp mắt nói:

- Tùng Vô Bệnh nguyện lấy nguyên hồn thề, cuộc đời này xin dốc sức dưới trướng đế đình, muôn chết không chối từ, suốt đời không hối hận. Nếu vi lời thề, xin để cho Tùng Vô Bệnh ta thần hồn câu diệt!

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, những Yêu tộc này luôn tôn thờ đạo lý cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn. Tiết tháo linh tinh gì đó toàn bộ không hề để ý tới, ngược lại còn dễ thu phục hơn những nhân tộc tu sĩ khác.

Về phần dùng nguyên hồn thề thốt, thế gian mặc dù có không ít phương pháp có thể tránh né lời thề, nhưng hôm nay đối với Nhạc Vũ xem như đã đăng lên đỉnh cấp nhân vật trên thế gian này, là người có thể nắm giữ được một phần pháp tắc của thiên địa mà nói, tuyệt đại đa số pháp môn tránh né đã không còn hiệu quả, mà những pháp môn đặc thù khác cũng cần phải trả giá tuyệt đại!

Ngay khi Tùng Vô Bệnh vừa lập lời thề, bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ đột nhiên có một cỗ tử khí phun trào thật mạnh, giống như lốc xoáy hướng bên trong ấn tỳ thổi quét, tử long tử phượng bên trong ấn tỳ thân hình đột nhiên tăng vọt.

Khí vận tích tụ cấp tộc ngay cả Nhạc Vũ hiện tại cũng không thể áp chế!

Chỉ một lát sau, lại có một nữ tử khoảng hai mươi tuổi cúi người nói:

- Thính Đào Sơn Yến Nhiên, nguyện vì bệ hạ dốc sức! Ngày sau nếu có nửa điểm phản tâm, xin làm Yến Nhiên chịu hình phạt vạn lôi!

Ba người còn lại đều đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng không tiếp tục kiên trì, theo sau nhất tề cúi đầu đưa ra hồn thệ.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy Long Hoàng An Thiên Tỳ run lên điên cuồng trong tay áo. Khí tức nồng đặc bên trong đã toàn bộ chuyển sang tử kim, ngay cả hai long hoàng nho nhỏ đã nhiễm lên một màu tử kim cực đậm.

Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể cơ hồ toàn lực ứng phó, miễn cưỡng khống chế ấn tỳ không đến nỗi phá tay áo bay ra.

Mà giờ khắc này bên trong quân trận, vẻ mặt lam bào tu sĩ lại vô cùng ảm đạm, đưa mắt nhìn lên Nhạc Vũ, im lặng hồi lâu chợt sâu kín thở dài:

- Nhân vật yêu hoàng phương bắc ai cũng nổi tiếng một thời. Lại tùy cho vị đại đế đây nắm chặt trong tay chà xát an bài, tựa như giết cẩu. Như vậy tu sĩ có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh như ta làm sao chịu nổi đây?

Cái Văn cười hăng hắc, cũng không đáp lời, bỗng dưng tiến lên phía trước như muốn súc thế lao ra.

Lúc này Nhạc Vũ đột nhiên nhìn ra xa xa. Trong hồn niệm cảm nhận có một cỗ khí tức như có như không đang dâng trào tràn tới, ở bên trong tầng mây bắt đầu khuấy động, một hơi đã vượt qua mười vạn dặm, quả nhiên đã đến!

Khóe môi lạnh lùng nhếch lên, Nhạc Vũ lại nhìn xuống mặt đất, trong mắt thoáng hiện u lam quang hoa, xuyên thủng vô số thổ tầng, Thủy Vân kiếm phụt ra tử sắc kiếm quang, liên tục cuộn trào không ngừng.

Ngay tích tắc một thân ảnh thổ hoàng sắc bỗng dưng dưới nền đất toát ra, trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh quỳ sụp xuống nói:

- Giáp Thiên Không cũng nguyện dốc sức cho bệ hạ!

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời lớn tiếng cười vang, Long Hoàng An Thiên Tỳ đã không còn cách nào tiếp tục áp chế, một cỗ khí mang màu tím từ trong cơ thể

bốc lên tràn ra, thăng lên giữa không trung liền hóa thành tử kim khí, mặt trái là thất trảo cự long, mặt phải là tử kim phượng hoàng, trên đầu còn có ngũ thải quan miện.

Thân hình Vi Minh Tử nhất thời ngã ngửa ra sau, hô hấp cơ hồ ngừng lại.

- Thất trảo thần long, ngũ miện tử hoàng. Thiên Đế khí tượng tuyệt diệu a!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1055: An cảm tiểu thứ!

Khí vận tinh mang tử kim sắc xuyên thấu đến chín tầng trời, mạnh mẽ mở ra một đường, thanh thế chấn đãng.

Thất trảo thần long, ngũ miện tử hoàng xoay quanh khí trụ, biến hóa thành thân hình dài trăm vạn trượng. Cùng nhau long ngâm phượng minh, thanh chấn mấy ngàn vạn dặm thiên không.

Thẳng đến khi phiến thiên địa có vô số tường vân bay đến tụ tập, hàng vạn hàng ngàn hào quang chiếu xuống quanh người Nhạc Vũ.

Giờ phút này không chỉ là Vi Minh Tử, đế đình binh tướng bên trong quân trận cùng mấy ngàn vạn yêu tu, thậm chí là lam bào tu sĩ vẻ mặt đều kinh dị.

Đại đa số người tu vi quá thấp đều không nhìn thấy được đế khí bàng bạc này, chỉ có thể loáng thoáng thông qua thiên địa dị biến có chút phát hiện.

Nhưng ở trên Ngọc Tiên cảnh ai ai cũng biến thành sắc mặt trắng bệch. Kiếm áp tràn ngập quanh người Nhạc Vũ giống như càng thêm lạnh lùng bá tuyệt.

Ở xa xa ngàn vạn dặm, mấy ngàn vạn tiên tu đang xem cuộc chiến thừa nhận uy áp tuy không nặng nề, nhưng cũng bị tử kim đế khí làm chấn kinh, đều kinh dị thất thần lâm vào yên lặng.

Trong đó có bộ phận trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn hối hận. Sớm biết như thế, mặc dù làm trái lệnh sư môn, chống lệnh sư trưởng cũng muốn ở lại trong đế đình.

- Tinh mang khí vận thật mạnh, còn là tử kim sắc. Nhân gian hoàng đế, ngoại trừ Trung Nguyên Nhân Hoàng còn ai có thể so sánh? Đây rõ ràng là Thiên Đế Khí!

- Nói như vậy người này không chỉ có khí vận trăm năm. Đế khí thật quá lớn, trong vòng vạn năm chỉ sợ khó lật đổ được căn cơ của hắn.

- Đâu chỉ như thế? Phía mặt nam Bắc Hải tuy có bảy mươi yêu hoàng, nhưng tinh hoa bên trong phần lớn đều hội tụ tại đây. Chém giết Xa Lôi Xa Cương, trừ phi là yêu thánh ra tay, nếu không khó tiếp tục có người có thể chống đỡ được hắn. Sau cuộc chiến hôm nay, chỉ sợ phương bắc đế đình lập tức có thể khuếch trương ra ức dặm. Cho dù toàn bộ mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu cũng không phải không thể làm được!

- Yêu thánh ra tay? Hắc! Nào có dễ dàng như vậy! Thiên Đình nhận Hồng Quân phù chiếu nắm giữ tam giới trong tay, vốn là tương đương thiên ý chân chính quy túc, được thiên địa thừa nhận. Nếu Uyên Minh chưa đạt được khí vận thì cũng thôi, giết thì cứ giết, nhiều nhất chỉ gánh vác ác nghiệt lực, ngày sau có thể tìm cơ hội tiêu trừ. Nhưng hôm nay khí vận Thiên Đế đã thành, nếu không có nhân quả, tùy tiện chém giết, ngay cả nhân vật yêu thánh chỉ sợ cũng khó thể thừa nhận.

- Cũng không đến nỗi không gánh vác được nhân quả, nhưng hiện giờ Cửu Chuyển Kim Đan sắp xuất thế, vài vị yêu thánh chỉ sợ hơn phân nửa không có tâm tư đi tuyển chọn con đường làm cho thiên địa đố kỵ như vậy!

- Ta nhớ được ở phía mặt nam Bắc Hải, ở mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu có trăm triệu nhân khẩu, nếu có thể tích lũy tín ngưỡng ngàn năm, muốn ngưng tụ thần cách tầng thứ mười cũng đã rất đủ! Đế đình mạnh mẽ, nhân tộc cũng sẽ có phúc. Không cần phải bị Yêu tộc luôn luôn quấy rầy…

Bên trên tầng trời thứ chín Diệu Pháp Đại La Thiên, hoàng giả trung niên giờ khắc này vẻ mặt vô cùng phức tạp, vừa vui sướng lại kiêng kỵ còn có cảm giác may mắn xen lẫn.

- Thật không ngờ có thể làm cho hắn thực sự đạt thành khí số!

Lý Trường Canh vẫn chưa thu hồi ánh mắt, cẩn thận quan sát Nhạc Vũ đứng bên trong đoàn vân khí, khác với trung niên hoàng giả, hắn chú ý chính là thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ!

Từ khi hồng hoang sơ khai tới nay hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy qua có người vận kiếm giống như thế.

Không gian lực, quần tinh lực, thủy linh lực, khí vận lực, tín ngưỡng lực…nhiều

loại lực lượng mạnh mẽ hội tụ cùng một chỗ.

Lẽ ra phương pháp này mặc dù có thể giúp kiếm thế tăng thêm nhiều uy lực nhưng sẽ tạo sự xung đột khiến cho kiếm quang bị pha tạp không còn tinh thuần.

Nhưng nhìn tử sắc kiếm quang rõ ràng đã đem nhiều loại lực lượng cơ hồ hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

Vừa có loại lực lượng khó hiểu nhịp nhàng chỉnh hợp, lại mơ hồ lộ ra vài phần tử khí Hồng Mông khí tức mạnh mẽ trấn áp.

Hồi lâu sau, trên mặt Lý Trường Canh hiện lên vẻ cười khổ:

- Vẫn là bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, cựu thần có mắt không tròng. Cũng may mắn trước đó còn tặng đi ấn tỳ, chưa đem sự tình làm tuyệt!

Trung niên hoàng giả mỉm cười, trên mặt hiện lên vài phần đắc ý:

- Ta xem vận khí Uyên Minh đúng là cực thịnh, lần này có thể tự bảo vệ mình bình yên vô sự. Vị ở Bắc Hải tuy đã tới, nhiều nhất chỉ có thể làm Uyên Minh bị trọng thương làm nhục một phen, nhưng đã khó cứu vãn đại cục! Sau trận chiến này, ta muốn phái bốn vị thần tướng cùng hai trăm vạn binh tướng đến phương bắc, không biết Thái Tể nghĩ thế nào?

- Cũng nên như thế! Từ bây giờ trở đi, khí vận của người này đã kết thành một khối với Thiên Đình chúng ta. Nhất vinh cùng vinh, nhất tổn cùng tổn, phải nên dùng thế chân vạc tương trợ lẫn nhau.

Lý Trường Canh chỉ suy ngẫm chốc lát liền hiểu được ý của hoàng giả trung niên, lập tức chấp nhận gật đầu:

- Tuy phương bắc đế đình đã mở ra cục diện, nhưng căn cơ chưa ổn, nhân thủ khan hiếm. Nghĩ tới vị An Thiên Huyền Thánh bệ hạ cũng sẽ không cự tuyệt. Nếu không phải do Thiên Đình nhân thủ không đủ, năm trăm vạn binh tướng cũng là nên!

Trung niên hoàng giả nghe vậy không khỏi cười ha hả, mà Lý Trường Canh lại nhìn chăm chú vào đoàn vân khí, chỉ trong vài lời nói hai người đã quyết định xong chuyện này!

Tử kim sắc khí trụ xung thiên rõ ràng có thêm biến hóa, bên trong khí vận tinh mang lại có thêm một tia khí tức màu đỏ, khiến màu sắc của tử kim khí trụ thoáng có chút hỗn độn.

Nhưng thanh thế lại đột nhiên tăng vọt, hướng ra bên ngoài mở rộng thêm một vòng, thẳng đem tầng trời thứ chín hoàn toàn xé mở nhảy vào trong Diệu Pháp Đại La Thiên. Thất trảo thần long, ngũ miện tử hoàng thân hình bành trướng, tiếp tục tăng lên hai mươi vạn trượng. Dưới bụng thần long lại có thêm hai long trảo, mà đầu tử hoàng lại có thêm hai tầng thải mễ quan miện. Tuy là hư ảnh nhưng cũng khiến cho khí vận tinh mang ngưng đọng lại khá kiên cố.

Giờ khắc này chư thiên thế giới, toàn bộ những người đang quan sát cuộc chiến tại Hắc Hàn quốc lại không có người nào khắc sâu cảm thụ như Giáp Thiên Không đang phủ phục trên mặt đất.

Không chỉ là kiếm ý bá tuyệt sắc bén vô biên áp chế toàn bộ yêu lực hồn thức toàn thân hắn chỉ có thể nhốt kín bên trong cơ thể để tránh đi phong mang. Ngay lúc Long Hoàng An Thiên Tỳ bay lên bầu trời, hắn càng cảm thấy giống như có một cỗ lực lượng khổng lồ như ngọn núi nguy nga chặt chẽ áp hắn sụp dưới mặt đất!

Phảng phất như có trăm ngàn vạn ngọn núi lớn áp bách lên vai lưng, hắn miễn cưỡng ngẩng đầu, rõ ràng chỉ thấy thân ảnh ngạo nghễ đứng lăng không trên trời cao, ẩn bên trong thất thải hào quang sáng ngời, chỉ một đôi ánh mắt lãnh liệt giống như có thể xuyên thấu hết thảy, đâm vào nội tâm rét lạnh.

Hắn cũng không chút nào do dự, Giáp Thiên Không liền lấy ra một hộp ngọc giơ cao trên đỉnh đầu nói:

- Bệ hạ minh giám! Giáp Thiên Không thật sự từng lời thành tâm thành ý, đặc biệt dùng vật này dâng lên bày tỏ cõi lòng! Nếu ngày sau Giáp Thiên Không nảy sinh phản ý, xin cho ta vạn kiếp bất phục!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp động, hồn niệm truyền ra liền có một đạo thủy lam thanh quang bay tới, hút nhiếp hộp ngọc cuốn ngược trở về.

Chưa đến trước người đã cảm thấy được có một cỗ tanh tưởi làm người choáng váng đánh úp tới.

- Cực Quang Phân Thủy Thứ, Cửu U Âm La Dịch?

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, thúc giục Diễn Thiên Châu, chỉ suy tính một chút liền hiểu rõ nguyên nhân.

Nhất thời hừ lạnh một tiếng, liền thu hộp ngọc vào trong tay áo. Sau đó nhìn về hướng tây, bên ngoài mấy trăm ức dặm, trong mắt mang theo vẻ mỉa mai khiêu khích nồng đậm:

- Ngươi thật dám giở thủ đoạn hèn hạ đến tận đây!

Giáp Thiên Không thần tình mờ mịt, không hiểu được ý tứ trong câu nói của Nhạc Vũ. Hắn chỉ làm theo bản năng, cảm giác đem vật này dâng ra có thể cầu cho mình giữ lại một tính mạng. Nhưng hoàn toàn không hề hay biết lai lịch về Cực Quang Phân Thủy Thứ cùng Cửu U Âm La Dịch kia.

Bên trong Côn Luân sơn Ngọc Hư Cung, Từ Hàng đạo nhân bỗng dưng cắn chặt răng, bất tri bất giác một tia máu tươi tràn ra từ khóe môi hắn:

- Giỏi cho câu mắng chửi! Mười một yêu hoàng ngươi có thể chém giết dễ dàng trong lòng bàn tay, đúng là bản tôn đánh giá ngươi quá thấp! Vậy để cho ta nhìn xem, vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế như ngươi còn thủ đoạn nào nữa mà dám bừa bãi vô lễ như thế!

Hình ảnh bên trong mặt hồ, Nhạc Vũ đã thu hồi ánh mắt cười hăng hắc, lại bay lên bầu trời, bay ra ngoài tầng trời thứ nhất mới dừng lại.

Xa xa nhìn ra, trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Phía sau đỉnh đầu hắn chợt mở ra mười bốn linh quang cự luân, tăng lên mười lăm, lại đến mười sáu!

Sau khi gia tăng không ngừng, tầng mười sáu pháp tắc giả thuyết được gia trì vào Thủy Vân kiếm.

Ba mươi sáu thanh tiên binh chuyển động thật nhanh, tốc độ tăng nhanh gấp bội lần.

Tam Huyền Thủy Vân trận, Chu Thiên Tinh Đấu trận, Thai Tàng Hư Không kiếm trận, năm mươi viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu kết hợp cùng Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí rót vào bên trong kiếm, do Trấn Thế Chung cùng trấn áp, hóa thành một tia kiếm khí sắc bén.

Bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ hội tụ khí vận toàn bộ dẫn dắt gia trì thêm vào thân kiếm bên ngoài.

Khí tức Thủy Vân kiếm bùng nổ bạo phát.

Nhất phẩm trung giai, nhất phẩm đỉnh phong, hậu thiên siêu phẩm, hậu thiên siêu phẩm đỉnh phong!

Cho tới khi khí mang tử kim sắc trong kiếm nồng đậm tới mức tận cùng hắn mới dừng lại. Tuy lực lượng khí vận vẫn luôn có thể tuôn ra, nhưng Nhạc Vũ bỗng dưng dùng kiếm cắt lấy cổ tay, một dòng máu tươi sái ra tưới ướt thân kiếm, tản mạn khắp nơi, chỉ một thoáng liền khiến thanh thủy lam tiên binh nhuộm thành màu đỏ thắm.

Ngay sau đó thanh kiếm chợt kịch chấn, khí tức thoáng ngưng trệ, lập tức điên cuồng bùng nổ, cuối cùng đem trọng chướng phá vỡ!

Hậu thiên chí thánh!

Linh lực phun trào cuồn cuộn, tựa như một hắc động muốn đem toàn thiên địa cắn nuốt.

Cùng kiếm ý sắc bén của Nhạc Vũ kết hợp thành một khối, xuyên ngang chân trời. Khiến ba mươi ba thiên cảnh đều bị chấn động. Toàn bộ tu sĩ dưới Chân Tiên đều cảm thấy hai mắt đau đớn, theo bản năng phải dời ánh mắt tránh né.

Nhạc Vũ thở mạnh một hơi, chiến ý nồng đậm dâng cao.

Vô luận là mười một yêu hoàng hay là những tu chân đạo tông dưới quyền quản hạt của đế đình đều chỉ là vai hề nhảy nhót không đáng giá cho hắn quan tâm tới…

Đại địch chân chính của hắn chính là vị Kim Tiên yêu thánh đang bay nhanh tìm đến cách đây đã rất gần!

Mấy tháng thời gian hao hết tâm lực trù tính hết thảy, cùng bao nhiêu mưu kế tính toán, đều là vì chuẩn bị cho trận chiến này.

Chỉ riêng một lần bái lạy của Giáp Thiên Không đã giúp khí vận của hắn rõ ràng đột phá tới khí vận Thiên Đế, làm hắn thật sự có chút bất ngờ.

Mà trạng thái giờ phút này của hắn cơ hồ còn hơn cả lúc sử dụng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang!

Bỗng dưng cười lớn, Nhạc Vũ chém ra một kiếm. Vô số thủy khí ngưng kết bên ngoài Thủy Vân kiếm, hóa thành huyền băng cự kiếm dài mấy trăm vạn trượng, bỗng dưng chém về một nơi trong không trung.

Theo một tiếng nổ vang, thế giới trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm giống như bị đổ sụp xuống, chấn động không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1056: Huyền Vũ biến hóa

Thiên địa chấn động, thiên địa linh lực trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm cũng bị quấy đến rung chuyển bất an, càn quét khắp xung quanh.

Ngay khi băng kiếm khổng lồ hoàn toàn nứt vụn, bên ngoài mấy trăm vạn trượng phát ra một cỗ khí tức không chút dấu hiệu báo trước lan tràn đến tận nơi này, rốt cục làm cho đông đảo yêu tu cùng Thiên Đình binh tướng đều kinh hãi.

Một thân ảnh ngang tàng cao chừng sáu thước hiện ra, dáng vẻ hoành phách cường tuyệt, khí thế sâu trầm như biển liền ập thẳng vào mặt mọi người.

Giống như sóng biển ba đào tuôn thẳng đến, thổi quét qua khắp bốn phương tám hướng. Cơ hồ toàn bộ tu sĩ đều bị khí thế này ép tới mức cảm thấy ngạt thở hơn cả khí thế kiếm áp bạo ngược của Nhạc Vũ.

Ngay sau đó một cỗ cuồng phong cuồn cuộn kèm theo một đợt linh lực ba triều kịch liệt thổi tới đem toàn bộ tu sĩ dưới Ngọc Tiên đánh bay tứ tán.

Tu sĩ dưới Linh Tiên lại chẳng khác gì bị trúng một kích nặng nề, hơn mười vạn yêu tu trực tiếp bị chấn nát thân thể.

Chỉ riêng mấy vị tu sĩ Thái Thanh Huyền Tiên cảnh vẫn bình yên vô sự.

Năm vị phương bắc yêu hoàng giờ khắc này vẫn còn có thể miễn cưỡng duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng trong nét mặt lại mang theo thần sắc lo lắng cùng chờ mong nhìn lên trên không.

Giáp Thiên Không cũng bắt đầu hối hận vì đã đến, vài vị Yêu tộc hoàng giả kia Nhạc Vũ chỉ cho chút thời gian để lựa chọn, không hàng thì phải chết.

Nhưng hắn chỉ cần kéo dài thêm chút thời gian kết quả sẽ hoàn toàn khác hẳn. Có lẽ không ám toán được vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế này, nhưng lại có đủ cơ hội toàn thân trở ra, không cần phải mất đi một thân tự do.

Ánh mắt lóe ra, vô số ý niệm vừa xoay chuyển trong đầu, trên không trung lại truyền tới tiếng nổ vang.

Tiếng chấn động còn mạnh hơn lúc trước, linh lực cuồn cuộn chấn bạo khiến khí huyết trong cơ thể hắn không ngừng chấn đãng, yêu lực toàn thân cơ hồ không cách nào khống chế.

Vừa gắng gượng hoàn hồn, cẩn thận hướng lên trên không nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh cô lập đang đứng đối diện với thân ảnh cao to kia, thân ảnh cô lập lại vừa vung thêm một kiếm.

Đồng tử Giáp Thiên Không nhất thời co rụt lại, kinh sợ toàn thân.

- Chẳng lẽ hắn còn muốn đánh một trận chiến với vị Kim Tiên yêu thánh kia hay sao? Uyên Minh này không ngờ lại hung hãn tới như vậy…

Lúc này trên bầu trời vốn xem như khá bình tĩnh đã bị tử sắc kiếm quang tràn ngập khắp nơi.

Ngoài mấy trăm vạn trượng xa xa, thân ảnh cường tráng đang dùng một thanh loan đao màu trắng bạc âm sâm vung ra hơn trăm vạn trượng, tụ tập vô số vân đoàn tiện tay chém tới, liền đem băng kiếm khổng lồ chấn vỡ tung.

Ngay sau đó thận khí huyễn cảnh trùng điệp mở ra khắp bốn phía, phân chia khắp bốn phương tám hướng làm người khác mê loạn.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ lại vung tiếp kiếm thứ ba, thứ tư, thứ năm, hoàn toàn không bị huyễn thuật kia quấy nhiễu, trực tiếp đem đoàn đoàn vân khí xé rách, truy tìm thân ảnh của hắn.

Trong chốc lát, ở phía chân trời quét ngang trăm ngàn đạo băng tử sắc cự kiếm, không ngừng chớp động.

Một kiếm so với một kiếm càng thêm cương liệt, một kiếm so với một kiếm càng mạnh mẽ nặng nề, cơ hồ chỉ công không thủ, tựa như thiết chùy rèn sắt, một kiếm tiếp một kiếm, liên miên không dứt, trận trận bão tố chém tới, mạnh mẽ như thần long, lôi cuốn vô số thiên địa đại đạo, không ngừng va chạm giao kích cùng loan đao trắng toát.

Chỉ trong chốc lát trên không trung vang lên vô số tiếng sấm vang, kình cương hạo liệt thổi tung khiến cả tu sĩ Chân Tiên cũng không cách nào bình yên ở lại.

Giằng co chốc lát thế kiếm dần dần biến thành cực thịnh, băng tử cự kiếm vừa chạm liền vỡ nhưng lại lôi cuốn lên cự lực cơ hồ có thể so sánh với Kim Tiên.

Kiếm quang vạn trượng xung thiên, đem vị cường giả phương bắc không rõ diện mạo ở bên ngoài mấy trăm vạn trượng cơ hồ hoàn toàn bao phủ.

Ép bức tới mức thân ảnh cường tráng kia không cách đi vào, trái lại phải liên tục thối lui, chỉ qua hơn mười lần hô hấp cả người hắn đã lui ra mấy trăm vạn trượng.

Sâm bạch loan đao rõ ràng không còn lưu được uy thế lúc trước, chỉ có thể chống đỡ liên tục, phảng phất như đang cố sức cực điểm.

Mà giờ khắc này chư thiên thế giới những ai vẫn có thể xuyên thủng qua huyễn thuật trùng điệp quan sát cuộc chiến này đều phải hít sâu một hơi rét lạnh.

Đại La Kim Tiên lại bị một tu sĩ Chân Tiên bức bách tới trình độ như vậy, không tránh khỏi làm người thật sự khó tin.

Uyên Minh kia rốt cục còn muốn gây ra bao nhiêu nỗi khiếp sợ cho người khác mới chịu buông tay!

Thân ảnh cường tráng kia tựa hồ bị những chiêu kiếm bức bách tới mức thẹn quá hóa giận, bỗng dưng gầm lên điên cuồng, không tiếp tục dùng huyễn pháp, thân hình trực tiếp biến hóa, biến thành một cự thú long đầu sừng hươu, lưng hổ vảy rắn, cả người màu trắng, triển khai thiên địa pháp tướng thân hình tăng lên tám mươi vạn trượng đứng ngạo nghễ ngay giữa thiên địa.

Loan đao bay múa trên không trung, không ngừng ngăn cản băng tử kiếm quang, chỉ thoáng một chút đã bị đánh trúng bật lui, cơ hồ giống như bị tan rã, ném ngược ra sau.

Nhưng thoáng chốc một cự trảo bỗng dưng đánh tới, rõ ràng chỉ dùng một kích liền đem kiếm quang trùng điệp mãnh liệt cứng rắn chụp vỡ.

- Chính là loan đao của Vân Lân yêu thánh, hơn phân nửa là Bảo Trảm Vân Đao bổn mệnh…

Ngoài mấy ngàn vạn dặm, ở khoảng cách xa xăm, những tu sĩ còn chưa bị cương kình làm ảnh hưởng ánh mắt chợt sáng lên chăm chú!

- Người này có lẽ còn chưa so được với Hỏa Nghê kia, nhưng lại lấy thân thể lộc yêu giao tranh mười hai vạn năm, cuối cùng thành tựu cao giai huyết mạch. Lấy thân Vân Lân chứng đạo Kim Tiên, tuy từ khi thành đạo đến nay chỉ chín ngàn năm, nhưng đã có thể cùng xưng yêu thánh bên trong Bắc Hải chư yêu. Nhất định có thể hung hăng trấn áp dáng vẻ ngang ngược của Uyên Minh, xưa nay có thù tất báo. Lần này cho dù không thể chém giết Uyên Minh nhưng cũng nhất định cho hắn biết khổ thật nhiều!

- Cái gọi là quá cứng sẽ gãy, Uyên Minh làm việc mãnh liệt bá đạo, toàn bộ không hề biết thỏa hiệp chút nào. Cũng nên chịu kỳ nhục lần này, có thể dự đoán sau cuộc chiến khí mệnh của hắn sẽ bị hao tổn, khí vận Thiên Đế tất nhiên tan biến!

- Nhưng Uyên Minh lại có thể không sợ huyễn pháp thần thông bẩm sinh của Vân Lân, thật làm kẻ khác ngoài ý muốn. Sau cuộc chiến này mặc dù có bại nhưng lại vinh, với tình hình vừa rồi chúng ta thật sự cũng nhìn không rõ lắm…

Bên dưới trăm vạn Thiên Đình binh tướng bị yêu lực kiếm khí quấy tung hỗn loạn không chịu nổi, đều tự chặt chẽ kết trận, lại có chiến xa bảo vệ nên không đến nỗi gặp nguy cơ bị cuồng phong cuốn bay.

Vô luận là binh sĩ bình thường hay là đế đình đại tướng như Cự Linh Thần cùng Cái Văn, sắc mặt vô cùng ngưng trọng lắng lặng chờ đợi giao phong trên không chấm dứt.

Mà ngàn vạn yêu tu trước đó khí thế vốn đang vô cùng uể oải, lại thay đổi bộ dáng, vẻ mặt vui mừng, cho dù có trăm vạn đồng loại bị linh lực phong bạo cùng cương kình chấn áp khiến hóa thành phấn bụi, nhưng bọn hắn vẫn không cách nào đè nén được nỗi hưng phấn.

Cũng có những yêu thú hóa hình bản thể, ngửa mặt lên trời rít gào, vô số thú rống bị cương bạo phủ đầy trời nhưng thanh âm vẫn truyền ra trăm vạn dặm.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ ở trên không trung sắc mặt lại không hề biến hóa, trong mắt lóe ra u lam quang hoa, chiến ý vô tận tràn ngập toàn thân.

Ngay trong thoáng chốc kiếm quang hỏng mất, thân hình Nhạc Vũ cũng đồng thời biến hóa, lập tức triển khai thiên địa pháp tướng. Thân hình biến hóa cao hơn mười vạn trượng, lập tức dẫn dắt mấy ngàn đạo tinh quang bầu trời phương bắc đồng loạt chiếu xuống. Tay phải hóa thành hắc sắc cự tí, gắn đầy quy lân. Năm ngón tay khổng lồ duỗi ra chụp kiếm, cầm lấy Thủy Vân kiếm đã tăng trưởng tới sáu vạn trượng bỗng dưng tiếp tục chém ra.

Vô số thủy khí lại thêm một lần ngưng tụ, thủy linh lực phảng phất như triều bái quân vương, sôi nổi tụ tập tới. Sự khống chế đối với thủy linh lực rõ ràng còn vượt hơn Vân Lân, thanh thế cũng càng vượt hơn lúc trước, Thủy Vân kiếm hóa thành bảy trăm vạn trượng, rộng chừng bảy mươi vạn trượng, nổi giận chém xuống, cùng một trảo của Vân Lân mạnh mẽ giao kích.

- Khanh…

Một tiếng chấn vang sắc bén chói tai, vô số yêu tu lập tức hôn mê tại chỗ, ngay ngoài mấy ngàn dặm trong tai các tu sĩ đều tràn ra máu tươi.

Mà bên trên thiên không, không gian cơ hồ sụt hỏng mất, có thể mơ hồ nhìn thấy mười vạn trượng nơi kiếm trảo giao kích hiện ra vô tận hư không bên ngoài hàng rào không gian.

Cả vòm trời phảng phất như thủy tinh bị tan vỡ, vô số vết rách lan tràn khắp bốn phương tám hướng, không trung trong sáng chợt biến thành ảm đạm, thái dương chân hỏa chói lọi lại bị chặn đứng, tựa như ngày tận thế phủ xuống.

Thế nhưng lúc này lại có vô số người âm thầm may mắn, không gian kết cấu tuy rằng hỏng mất, nhưng nguyên nhân chính vì như thế nên kình bạo cuồng phong hủy diệt không đến nỗi thổi quét xuống mặt đất toàn bộ, trong đó có hơn phân nửa đều đã xuyên vào bên trong hư không loạn lưu ngoại giới.

Băng kiếm thật lớn vẫn một kích liền vỡ, Vân Lân lại nhíu mày, kêu lên một tiếng đau đớn, bật lui ra sau một bước.

Oai lực một kiếm này còn hơn lần trước gấp bội.

Ngay sau đó từng đạo kiếm quang mạnh mẽ tuyệt đối liên tiếp chém thẳng tới, chỉ trong chốc lát đã vẽ ra băng tử kiếm quang liên tục không dứt, như ba đào cuồng phong ập tới, đem thân hình cự thú tám mươi vạn trượng bao phủ bên trong.

Giờ khắc này vô số đại năng nhân vật đang ẩn bên trong chư thiên mật cảnh dùng bí pháp xa xa quan sát đều thoáng cau mày, vẻ rung động trong mắt không còn cách nào áp chế.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Từ Hàng đạo nhân lại ngơ ngẩn thất thần, tràn đầy nghi hoặc.

- Tứ Cửu Huyền Công, ba mươi sáu biến hóa. Tại sao lại là Tứ Cửu Huyền Công? Uyên Minh sao có thể được chân truyền của Tứ Cửu Huyền Công?

Bấm tay tính toán, trong con ngươi Từ Hàng vô số phù văn chớp động:

- Hạo Thiên, Lý Trường Canh, Huyền Vũ…Đáng chết!

Trên gương mặt mịn màng như ngọc lộ ra vài phần ngoan lệ, ngay sau đó Từ Hàng lại nhìn vào thân ảnh thật lớn bên trong mặt hồ, vẻ mặt biến thành lạnh lùng nghiêm nghị.

- Nghiệp chướng ngươi dầu gì cũng là nhất phương yêu thánh. Đã là nhân vật thành tựu Kim Tiên, đừng làm ta thất vọng…

Vân Lân yêu thánh tựa hồ cũng không chịu đựng được sỉ nhục, hai mắt phẫn nộ, bỗng dưng phun ra một đoàn thanh quang.

Một sợi dây tơ mạnh xuyên qua kiếm ảnh trùng điệp, lôi cuốn lên bạch sắc lôi quang hướng đối diện đánh tới.

Thần sắc Từ Hàng lúc này mới thoáng dịu xuống, khóe môi nhếch lên, lộ ra vẻ nhạo báng:

- Cố che giấu thực lực, hay là nghĩ thân thể mới sơ tấn Kim Tiên của ngươi thật có tư cách tranh đoạt Cửu Chuyển Kim Đan hay sao…

Thì thào tự nói, lời còn chưa dứt sắc mặt Từ Hàng lại thay đổi.

Nhạc Vũ đứng trong mây, bỗng nhiên hút một hơi thật dài, sau đó bật ra thanh âm, quát lên một tiếng chói tai.

- Trảm!

Kiếm quang như tơ lụa thẳng chém tới, lần này không giống như dùng thủy khí hóa băng kiếm, mà là Thủy Vân kiếm trực tiếp hóa thành trăm vạn trượng.

Trực tiếp đem bạch sắc ti mang kia một kiếm chém vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1057: Phá hết vạn pháp!

Bạch sắc ti mang bị vỡ ra, giống như hằng tinh bị phá nát, vô số cương kình lập tức nứt toác, vô số bạch sắc lôi quang tán dật khắp nơi, trong đó có một tia dọc theo Thủy Vân kiếm lan tràn đến.

Lại bị Nhạc Vũ huy kiếm toàn bộ vung diệt, thân kiếm tiếp tục vung lên, khí kình bị khuấy động ra cuồng phong, đều bị một cỗ thủy nhu lực ngăn cách ngoài mười vạn trượng!

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ là những người đang xem cuộc chiến, ngay cả Vân Lân yêu thánh cũng ngây người, mắt phiếm hồng quang. Bên ngoài mấy ngàn dặm những tu sĩ đứng giữa không trung đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau, thật lâu không còn tiếng động.

Thẳng đến tích tắc sau, lại đột nhiên sôi trào, vô số âm thanh bàn tán ong ong vang lên khắp nơi.

- Làm sao có thể! Ti mang kia rõ ràng đã được tế luyện tới nhị phẩm cảnh giới, chỉ kém một chút đã nhảy vào hậu thiên nhất phẩm! Không ngờ lại bị một kiếm của Uyên Minh chém vỡ?

- Uyên Minh cũng thật cường hãn! Lại có thể một người một kiếm cùng yêu thánh chiến đến trình độ này!

- Đây chính là Tiên Thiên Huyền Âm Thần Lôi, không ngờ thật dễ dàng đã bị đánh diệt. Chẳng lẽ những thần thông của Vân Lân yêu thánh vừa lúc bị hắn khắc chế?

- Thanh tiên binh kia chỉ dùng bí pháp cùng khí vận lực mạnh mẽ gia trì lên chí thánh cảnh giới. Hậu thiên chí thánh kiếm khí oai lực lại mạnh tới như vậy!

- Đáng tiếc linh bảo kia, tuy là không sánh bằng bổn mạng chi bảo của Vân Lân yêu thánh nhưng lại có thể làm cho một người đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên

cảnh giới!

Hai người trên không trung chỉ bị linh lực lưu khi ti mang nổ tung nứt toác ra cản trở được chốc lát liền tiếp tục giao kích cùng một chỗ.

Hai mắt Vân Lân phun lửa, liền đem biến hóa giải trừ. Cánh tay phải đưa ra, đem Trảm Vân Đao cầm trong tay. Tay trái tiếp tục hư không trảo tới, lại hiện ra một thanh loan đao bạch sắc âm sâm cầm trong tay, mở rộng ra chừng trăm vạn trượng.

Thanh thế toàn thân nhất thời tăng vọt thêm mấy lần, bành trướng không giới hạn.

Yêu khí cuồng loạn phóng lên cao, đem mấy ngàn vạn yêu tu kể cả những đế đình binh tướng áp rơi xuống đất!

- Dám hủy linh bảo của ta, Uyên Minh ngươi thật to gan!

Trảm Vân Đao chỉ ngừng chốc lát liền bỗng dưng bộc phát ra, đem băng tử kiếm ảnh bao phủ đầy trời mạnh mẽ xé nát vỡ tan, ngay sau đó hướng Nhạc Vũ bay đi, song đao vũ động, chỉ thấy vô số sâm bạch đao ảnh bao phủ đầy trời.

Phía chân trời chỉ thoáng chốc tử băng quang hoa đã hoàn toàn tiêu tán, bị vô số sâm bạch đao ảnh hoàn toàn thay thế.

Hiện tại mọi người có mặt đã không còn cách nào thấy rõ tình hình phía trên. Chỉ thấy nơi đó có vô số quang mang sáng chói chớp động, từng đợt tiếng vang thanh thúy không ngừng vang vọng khắp thế giới. Thường thường chỉ trong thoáng chốc đã có mấy trăm tiếng kim chúc giao kích chói tai, cũng không biết giao kích bao nhiêu lần, linh lực lưu đã rối loạn tới cực điểm khiến người khác hoàn toàn hỗn loạn không còn cách nào phân biệt.

Lam bào tu sĩ thoáng hí mắt, ngoại trừ dùng pháp lực hộ thân, cơ hồ toàn bộ pháp lực đều truyền vào hai mắt cố gắng phân biệt ra vô số đao ảnh kiếm ảnh đang chợt lóe đan xen trên không trung.

Vẻ mặt hắn ngày càng ngưng trọng lẫn kinh ngạc.

Cái Văn đã hoàn toàn không cách nào nhìn rõ, chỉ có thể nhìn ra được thân ảnh

vị đại đế đang không ngừng phiêu động chớp nhoáng bên trong vô số sâm bạch đao ảnh.

Phảng phất như một chiếc thuyền nhỏ tùy thời đều có thể bị hủy diệt bên trong cuồng phong bạo vũ.

Thủy Vân kiếm tuy vẫn chặn trước người Nhạc Vũ, triển động ra bóng kiếm trùng điệp nhưng bị sâm bạch đao ảnh đập vào, nhìn qua yếu ớt không chịu nổi, phảng phất như sắp vỡ.

Chỉ trong khoảnh khắc hắc sắc long bào đã vỡ vụn ra vô số miệng vết thương, toàn thân cao thấp cơ hồ bị máu tươi nhuộm thành đỏ bừng.

Trong lòng Cái Văn nôn nóng, liền quay lại trong quân trận, hỏi lam bào đạo nhân:

- Sư huynh, hiện giờ tình hình bệ hạ thế nào? Có nguy hiểm tính mạng hay không?

- Ta cũng xem không rõ ràng lắm!

Hai mắt lam bào đạo nhân cố gắng trấn tĩnh không hề di chuyển, chỉ cười khổ một tiếng, trình tự giao phong cấp bậc này đã không nằm trong khả năng của hắn thừa nhận. Có thể may mắn quan sát cuộc chiến chính là thiên đại duyên pháp. Ngày sau vô luận là tu hành hay độ kiếp, đều sẽ có vô số ưu đãi.

Nhưng giờ phút này tuy không nhìn qua, nhưng hắn vẫn cảm giác được ý tứ lo lắng của Cái Văn, trong lòng suy tư chợt lắc đầu:

- Nhưng theo ta thấy, đại đế tuy thân ở hoàn cảnh xấu, nhưng không nguy hiểm. Tựa hồ đang mưu tính chuyện gì! Vị bệ hạ này của ngươi, thật sự bất phàm. Hiên Viên Thu này không phục thiên, không kính địa. Đầy trời tiên phật ta đều tự hỏi ngày sau đều có thể kề vai. Nhưng chỉ riêng vị phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế kia lại không thể không nói một chữ phục. Cả đời của ta cũng thật khó có được khí phách như hắn, thành tựu đương nhiên là nhất định!

Ánh mắt Cái Văn nhất thời sáng ngời, biết được sư huynh xưa nay cũng không bao giờ nói ra lời không khẳng định.

Giờ phút này chịu nói ra lời ấy, hơn phân nửa là tình hình của bệ hạ không có gì đáng ngại, trong lòng càng thêm kính nể Nhạc Vũ.

Nhưng rốt cục hắn vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, lại ngẩng đầu nhìn lên, cố gắng suy đoán xu thế chiến cục.

Thân ảnh Nhạc Vũ giống như một mảnh lá cây, theo gió mà động, mặc cho ánh đao tàn sát bừa bãi vẫn có thể bình yên tránh né.

Toàn thân trên dưới chỉ thoáng chốc đã tăng thêm ngàn vết thương nho nhỏ, nhìn thật ghê người nhưng chỉ là thương tích do dư ba đao kiếm gây ra, không gì đáng ngại.

Mà giờ phút này Diễn Thiên Châu đang hiện lên vô số kim sắc văn lộ, bên trong Thông Thiên Nghi cũng thúc giục tới mức tận cùng, phát ra trận trận chấn minh.

Chỉ một lát sau trong mắt Nhạc Vũ lóe ra một đạo thần quang, đao quang phủ đầy trời hóa thành từng đạo quỹ tích đơn giản đến cực điểm lộ ra trong đầu hắn, cùng giao cảm xúc động với thiên địa pháp tắc, cùng toàn bộ đại đạo huyền ảo súc tích trong đao đã dần dần rõ ràng.

Ngay sau đó thần quang trong phút chốc chuyển hóa thành chiến ý như lửa!

- Dung Vũ Hóa Vân, như nước chí nhu! Ta hủy linh bảo của ngươi thì sao? Ngươi có thể làm khó dễ được ta?

Thủy Vân kiếm liền huy động, như nhẹ như nặng, mang theo vô số thủy linh lực cùng va chạm giao kích với sâm bạch đao ảnh, từng đạo tử sắc kiếm quang đâm thẳng vào trong sâm bạch đao võng.

Lúc trước băng tử cự kiếm mặc dù cũng thật súc tích huyền diệu, lại càng có khuynh hướng mở ra một cánh cửa, hoàn toàn chỉ là cứng rắn làm bừa, đi thẳng đánh thẳng.

Như vậy giờ phút này Nhạc Vũ vận chuyển kiếm thức mới là chân chính kiếm pháp thông huyền! Mỗi một kiếm chém ra đều men theo một quỹ tích vô cùng huyền diệu đánh ra, không chút âm thanh liền đem thiên địa dị tượng do ánh đao gợi ra phá nát, hủy đi pháp tắc đại đạo bên trong, hoặc hồi phục lại ban đầu, hoặc đánh nhỏ chia lìa. Mỗi một lần va chạm mang theo vô số thủy linh lực, thủy

quang chớp động từng đợt không dứt, thân kiếm chấn rung, ngay trong lúc giao kích lấy lực lượng chí nhu đem cự lực như núi đánh tan biến mất.

Giống như có một cơn lốc xoáy vũ động quanh người Nhạc Vũ.

Ngay từ đầu chỉ là miễn cưỡng ngăn cản ánh đao, dần dần kiếm thế phục thịnh, ở trên không trung lại tản ra tử sắc kiếm ảnh lan tràn.

Bên trong thiên không, đối diện sâm bạch đao ảnh cơ hồ ngang nhau, mỗi bên một nửa!

Mặc dù vẫn ở hoàn cảnh xấu chỉ có thể phòng thủ, nhưng kiếm ảnh như vách sắt, cứng cỏi không thể phá!

Lam bào tu sĩ lập tức cảm nhận được thế kiếm biến hóa của Nhạc Vũ, cho dù bởi vì việc lần trước nghe được danh xưng Thủy Kiếm Tiên của vị đại đế này hắn còn chưa được tận mắt thấy, hiện tại liền có vài phần chờ mong.

Quả thật khi tận mắt chứng kiến, đồng tử co rút nhanh chấn động.

- Thật không thể tưởng tượng nổi! Thật không thể tưởng tượng nổi! Trên thế gian lại có Chân Tiên tu sĩ có được kiếm thuật tuyệt thế như vậy. Dung Vũ Hóa Vân đại pháp, Thủy Vân tứ thức kiếm sao?

Dần dần ngay khi tử sắc kiếm ảnh cùng sâm bạch song đao đều đang giằng co trên bầu trời.

Những đế đình binh tướng vốn thần sắc đang lo lắng lại biến thành sáng ngời, vẻ vui sướng càng gia tăng trong ánh mắt!

Vô số yêu tu đều trở nên mờ mịt thất thố, ngay cả những Yêu tộc đang ngửa mặt lên trời rít gào cũng lặng yên trở lại, dần dần hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng nổ vang trên bầu trời.

Cự Linh Thần cơ hồ không đè nén được nỗi hưng phấn trong lòng, chém mạnh một búa xuống tay vịn, cự lực khủng bố khiến tử sắc chiến xa muốn vỡ tan. Tiếp theo hắn cười hăng hắc, trong mắt mang theo vẻ miệt thị nhìn lướt qua bốn phía, tràn đầy vẻ trào phúng khinh thường.

- Đây là Yêu tộc đại thánh của các ngươi sao? Cũng không gì hơn cái này!

Cái Văn cùng lam bào tu sĩ ánh mắt không dời, nhìn chằm chằm lên không trung.

Phía trước có vô số linh lực phong bạo cùng thời không vết rách ngăn cản nên không thấy rõ tình hình phía trên. Lúc này bầu trời dị biến đã bị Nhạc Vũ chặt chẽ áp chế, tuy hai người giao phong kịch liệt nhưng lại có thể nhìn thấy rõ được phần nào.

Cái Văn chỉ cảm thấy tâm thần khuấy động, kinh tâm động phách, khó thể kềm chế. Mặc dù hắn không dùng kiếm, binh khí mang theo bên mình chỉ có cây ngân thương. Nhưng kiếm pháp tuyệt thế trước mắt cho dù chỉ lĩnh ngộ được hai phần tham khảo vào trong thương thuật của chính mình, đồng dạng cũng có thể làm chiến lực của hắn đại tiến!

Cơ hồ cùng thời khắc đó, bên trong Ngọc Hư Cung cạnh bờ hồ, trên mặt Từ Hàng tối sầm xuống.

Nhìn vào hình ảnh bên trong mặt hồ, bóng kiếm quỹ tích, vẻ tức giận trong mắt lại dần dần bình phục như thường, lóe ra thần quang.

- Lại có được kiếm thuật như vậy, cũng không thẹn với tên Thủy Kiếm Tiên! Lần này ta lại thật sự khinh thường ngươi. Mưu mẹo nham hiểm không lên được mặt bàn kia đúng là không nên dùng trên người ngươi. Nhưng lần này Lan giáo của ta cũng không đến nỗi hoàn toàn không đạt được!

Lạnh lùng cười, Từ Hàng phất tay áo, đem hình ảnh trong mặt hồ toàn bộ tán đi, cũng không còn hứng thú xem thêm một lát.

Trong lòng hắn đã liệu định một trận chiến này tuy Vân Lân không bại nhưng cũng không thể thắng. Kiếm thuật khiếp quỷ thần, khí vận lại mạnh mẽ cường đại, trừ phi Vân Lân hoàn toàn không còn chút băn khoăn, bỏ qua ý niệm cướp Cửu Chuyển Kim Đan, không còn gì lo sợ, nếu không tuyệt không thể chiến thắng!

Còn nữa, chiến cuộc đến tận đây, cho dù vị yêu thánh kia có thắng thì đã sao?

Tam giới chư thiên, những Kim Tiên tu sĩ ẩn tu khắp nơi giờ phút này cơ hồ đều

khẽ lắc đầu, trong mắt mang theo vẻ dị sắc cùng than khẽ.

Mà giữa không trung, Vân Lân còn chưa thông suốt, nỗi tức giận cuồng liệt trong mắt đã tích tụ tới cực điểm.

- Càn rỡ! Thật nghĩ bằng vào kiếm thuật rách nát này ta liền không làm gì được ngươi sao!

Một tiếng quát lớn, thanh chấn cửu tiêu. Vô số bạch sắc quang lôi tụ tập quanh bầu trời, tụ thành một lôi long mười vạn trượng, xoay quanh đập xuống.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, miệng niệm pháp quyết.

- Ta có một kiếm, có thể phá hết vạn pháp! Phá cho ta!

Toàn bộ Dung Vũ Hóa Vân chân lực đều rót vào trong kiếm, thân kiếm nghiêng tới, mãnh mẽ đâm ra!

Tử sắc cự kiếm dài trăm vạn trượng đâm thẳng vào lôi long, chỉ chốc lát, vô số kiếm cương tuôn ra, trực tiếp đem lôi long chấn thành dập nát!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1058: Trảm diệt vạn vật

Sau khi lôi quang bị một kiếm trảm diệt thì kiếm ảnh tử sắc vẽ lên một vòng tròn quấn lấy đao mang.

Lần này Vân Lân lại chỉ rên lên một tiếng, từ mi tâm bắn ra một đạo phi toa dồng dạng mang theo ngàn vạn lôi quang đâm về Nhạc Vũ, cả người bay vút lên tay cầm hai thanh loan đao bạch sắc đầu nhập vào ngàn vạn kiếm ảnh.

Đao ảnh vũ động, ngạnh kháng kiếm quang như nước của Nhạc Vũ, không hề sợ hãi kiếm phong của Thủy Vân Kiếm phong phi tốc tới gần, phi toa nhanh hơn mấy bước trong nháy mắt đã tới trước người Nhạc Vũ mười vạn trượng.

Tiên Thiên Huyền Âm thần lôi rừng rực khiến cả thiên địa bị bạch quang chói mắt bao trùm, Nhạc Vũ nheo mắt hít sâu một hơi,

ba mươi sáu thiên cương Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận lại gia tốc thay đổi liên tục

Mười bảy đạo thần lực quang luân chưa hoàn chỉnh sau lưng cũng trôi qua, càng thêm nhiều lực lượng tụ vào trong Thủy Vân Kiếm, miệng vẫn ngâm ngợi kiếm quyết nhẹ nhành nhưng chấn động chư thiên

- Một kiếm của ta có thể trảm sát vạn vật.

Vân Lân cả kinh, trợn mắt nhìn lại thấy kiếm quang như một dải lụa tử sắc vắt ngang bầu trời, mang theo toàn bộ pháp lực của Nhạc Vũ, không để lại đường lùi, chém vỡ hết thảy.

Chỉ nghe trong thiên địa vang lên thanh âm va chạm chói tai, kiếm quang giao kích với phi toa chất sừng dẫn động vô số linh lực cương kình, ngay sau đó phi toa vang lên tiếng đứt gãy bắn ngược trở ra dưới ánh mắt tuyệt vong của Vân Lân, một tia nứt bắt đầu hiện ra trên thân rồi nổ vỡ tan tành.

Vân Lân buồn bực đến thổ huyết, lửa giận trong mắt như muốn bốc ra ngoài, nếu có thể sát nhân đã đốt cháy người trước mặt đến trăm ngàn lần.

Kiếm quyết của Nhạc Vũ vẫn tiếp tục nhẹ nhàng vang lên:

- Một kiếm của ta có thể tru chư thiên thần thánh, sát.

Vào lúc tiếng sát vừa dứt thì một đạo kiếm ảnh tử sắc không hề báo trước, bỏ qua mọi pháp tắc không gian đột nhiên vắt qua trong mắt Vân Lân, kiếm thế đồng dạng toái diệt hết thảy.

Yêu Thánh Vân Lân theo bản năng dùng song đao chống đỡ, một lực lượng cực lớn từ mũi kiếm thấu đến khiến hắn bắn ra mấy trăm vạn trượng, hai thanh hậu thiên nhất phẩm Trảm Vân Đao gào thét, trên thân đao hiện ra vô số vết nứt, mái tóc bạc trắng bị dư kình kiếm khí cắt rụng lả tả.

Vân Lân kinh hoàng nhìn sang Nhạc Vũ, ngoài lửa giận đã lộ ra vài phần kiêng kị.

Kiếm của kẻ này quả thực có thể kinh thiên địa, động quỷ thần.

Lúc này tất cả mọi người bên dưới mấy ngàn dặm dường như vẫn bị vật gì chặn ngang cổ, hô hấp khó khăn mới thở phào một hơi.

Từ một kiếm kinh thiên đầu tiên chém vỡ Tiên Thiên Huyền Âm thần lôi, mọi người đã không tin vào mắt, về sau hai kiếm liên tục dùng thế lôi đình trảm diệt phi toa, khiến Vân Lân chật vật thối lui càng khiến vô số tiên tu kinh hãi.

Trong khoảnh khắc có vô số người sinh lòng tuyệt vọng lại có vô số người thầm tiếc nuối.

--- Thế gian này lại còn có một kiếm lăng lệ sắc bén như vậy, dưới Kim Tiên còn ai có thể ngăn chăn phong mang của hắn?

- Ai có thể nghĩ đến, Thủy Kiếm tiên có thể mạnh đến mức ấy.

- Phi toa này rõ ràng đã tế luyện đến nhất phẩm, chỉ cần ổn định sẽ là một kiện nhất phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, liên tục hai kiện linh bảo bản mạng lại cứ thế bị chém vỡ.

- Vài năm trước chúng ta còn cười nhạo Xa Linh có mắt không tròng, hôm nay nào ngờ chúng ta cũng thế.

- Buồn cười cho Yêu Thánh Vân Lân chỉ muốn ẩn giấu, chắc chưa từng nghĩ qua kết cục như vậy.

Thanh âm nghị luận nhao nhao không dứt, với pháp lực của Vân Lân dù cách xa mấy ngàn dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, sắc mặt tái nhợt, lửa giận và chiến ý trong mắt lại dần biến mất, khôi phục tỉnh táo lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ:

- Kiếm thuật ngươi xác thực tinh tuyệt nhưng có thể sử ra mấy kiếm? Có thể trụ được bao lâu?

Nhạc Vũ bình thản, tay phải cầm Thủy Vân Kiếm, mí mắt hơi liễm:

- Với lực của ta chỉ có thể xuất mười kiếm mà thôi, hôm nay đã tới bốn kiếm, pháp lực thân thể có thể đối chọi với đại thánh hai ngày. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Mười kiếm? Hai ngày?

Vân Lân Yêu Thánh cười lạnh, hàm chứa vài phần khinh thường:

- Hư trương thanh thế mà thôi, ta không tin với pháp lực hiện giờ của ngươi có thể qua được hai ngày bình yên, ý định thật sự của ngươi hiện giờ là muốn hủy hết tu vi thân thể hay sao?

- Hủy hết thì như thế nào?

Nhạc Vũ bỗng dưng trợn mắt, thần quang như lợi kiếm đâm thẳng đến khiến người ta vô thức muốn né tránh:

- Chỉ cần Đại Thánh biết được, Uyên Minh ta tuyệt không phải có thể để đại thánh dày xéo. Nếu như đại thánh muốn trẫm thân vẫn thì trẫm cũng khiến đại thánh trọng thương.

Khí tức Vân Lân Yêu Thánh lập tức cứng lại, cuối cùng hiểu được cảm giác Hỏa Nghê Yêu Thánh Nghê Vân ấm ức lùi đi. Tình thế hôm nay không khác lúc

Uyên Minh chiến một trận với Nghê Vân vài năm trước, rõ ràng đều hận không thể xé nát đối phương nhưng lại có vô số cố kỵ đành buông tay.

Vân Lân nghĩ đến hai kiện linh bảo bản mạng đã âm thầm tế luyện đạt đến nhất phẩm lại càng đau đớn, nhưng cũng vì thế mà lệ khí lập tức biến mất, hiểu rõ dù tái chiến cũng vô ích, dù rằng Nhạc Vũ chỉ sử xuất ra thêm được sáu kiếm, chỉ có thể chống đỡ qua hai ngày.

Lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, Vân Lân thu lại hai thanh Trảm Vân Đao rồi xem xét thương thế, vô thức nhìn sang thanh trường kiếm tử sắc được Nhạc Vũ gia trì lực khí vận, khóe mắt bất giác run rẩy, nỗ lực gắng bình tĩnh

- Trận chiến này có thể chấm dứt như vậy, bất quá ngươi cũng biết nếu như ta toàn lực thì dù kiếm thuật ngươi cường hoành thế nào cũng chỉ có chết.

Nhạc Vũ yên lặng không nói, cũng không muốn tranh luận vì những gì Vân Lân Yêu Thánh nói là sự thật.

Do dù hắn có rất nhiều át chủ bài đối phó Đại La Kim Tiên cũng chỉ miễn cưỡng đối kháng, chân chính đánh một trận tuyệt không phải là đối thủ, bất quá có Ngũ Sắc Thần Quang muốn thoát thân thực sự rất dễ.

Vân Lân Yêu Thánh thấy hắn mặc nhận thì thanh khí trên mặt mới thoáng hòa hoãn:

- Lần này bản tôn không công mà lui, cũng không kể mặt mũi. Chuyện Nam Chiêm Bộ Châu ta đều không quản nhưng ngươi cũng phải đáp ứng người của đế đình không được xuất hiện tại phía nam bắc hải trong vòng mười tỷ dặm, đối xử tử tế với Yêu tộc ta.

- Năm tỷ dăm.

Nhạc Vũ không chút do dự, chém đinh chặt sắt nói:

- Nếu như mạo phạm uy nghiêm đế đình ta thì trẫm sẽ ra lệnh tru sát, lúc đó đại thánh tuyệt không được ngăn cản.

Lồng ngực Vân Lân Yêu Thánh uất nghẹn, một hòi lâu mới áp chế được.

- Năm tỷ dặm thì năm tỷ dặm.

Hừ một tiếng, Vân Lân Yêu Thánh nhìn vẻ sâu xa:

- Trong vòng trăm năm, Độc Cô Già Thiên ta nhất định không đặt chân tới bờ nam Bắc Hải một bước. Sau trăm năm sẽ kết thúc ân oán với bệ hạ, chỉ mong khi đó bệ hạ còn chưa chết bởi tay Nghê Vân.

Tiếng nói vừa dứt thì thân ảnh cường tráng phía chân trời đã xoay người rời đi, nháy mắt không thấy tung tích, chỉ ẩn ước cảm giác một tia khí tức đang nhanh chóng phi độn về phía Bắc Hải, linh lực phong bạo cũng dần tan đi, thế giới không gian phá toái dần được chữa trị.

Mấy ngàn vạn yêu tu, trăm vạn binh tướng phía dưới cũng thoáng buông lỏng, giãy dụa thoát ra khỏi uy áp lớn lao.

Kiếm thế của Nhạc Vũ dù cũng đồng dạng mênh mông nhưng chỉ khiến thần hồn đau như đao cắt, vẫn không bằng cảm giác hít thở không thông dưới uy áp Kim Tiên Yêu Thánh.

Sau đó một số chuyển thành cực kỳ mừng rõ còn một phần thì tuyệt vọng không cam lòng.

- Vân Lân Yêu Thánh, Độc Cô Già Thiên sao?

Nhắc khẽ một câu, Nhạc Vũ phất tay chuyển mình tiến vào ngọc liễn tứ long. Vừa tiến vào thì huyết dịch toàn thân đã tràn ngập, trong miệng cũng phun ra một bụng máu trộn với nội tạng vỡ nát nhưng cũng không hề để ý trầm giọng:

- Truyền lệnh ta, phàm kẻ đầu đảng tội ác tru sát binh tướng đế đình và dân chúng đều tru sát, người còn lại nếu đầu hàng thì miễn cho khỏi chết.

Toàn bộ phạm vi mấy chục vạn dặm đều lặng ngắt, nếu vào nửa ngày trước thì lời này nghe thấy có chút gây cười nhưng hiện giờ mọi người đều cảm thấy sát cơ ẩn chứa lẫn uy nghiêm vô tận.

Chỉ một lát sau, Cực Linh Phá Quân Thần Tướng Cái Văn đã hô lên "Giết" rồi khu động chiến xa, dẫn mấy chục vạn binh tướng trùng nhập vào hàng ngũ yêu tộc tàn sát.

Cự Linh Thần cũng vung tay lệnh cho Long Vũ quân theo sát, bản thân đứng cạnh ngọc liễn cầm tuyên hoa cự phủ hộ vệ.

Cùng một thời gian, Vân Lân Yêu Thánh đang phi độn trong tầng may khẽ lảo đảo, khí giận bốc lên nhưng vẫn không quay người, quang trạch trong mắt càng lạnh hơn mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1059: Các phương phản ứng

- Sảng khoái lâm li, kinh tâm động phách.

Sau khi ngàn vạn đao quang kiếm ảnh xuất hiện trong khí mây rốt cục nhạt đi thì Lý Trường Canh vẫn đứng chắp tay trong cự điện xa hoa, hai mắt nhắm nghiền dường như muốn ghi lại ba kiếm kinh thế vào đầu, hồi sau mới than nhẹ, thi lễ bồi tội hướng trên cao:

- Lão thần lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua ngự kiếm thuật tinh tuyệt như vậy nên thất thố, kính mong bệ hạ thứ lỗi.

- Không sao! Thái Tể vào thời thượng cổ dựa vào Trường Canh kiếm nổi tiếng hậu thế, kiếm thuật Uyên Minh khiến ta cũng không không nhịn được muốn vỗ án tán dương, Thái Tể say mê cũng là chuyện đương nhiên.

Hạo Thiên mỉm cười, không chút nào để ý rồi lạnh lùng nhìn về phía dưới:

- Xiển giáo áp chế Thiên Đình ta đã lâu, trẫm không ngờ lại đưa tới người này.

Dứt lời hắn phất tay khiến toàn bộ hình ảnh trong mây tan đi, sau đó lại trải ra một bản đồ địa vực nam bắc của Nam Chiêm Bộ Châu.

- Chấp chưởng trong vòng năm tỷ dặm Bắc Hả.

Tâm niệm vừa động, Hạo Thiên phân ra một nửa bản địa đồ, ánh mắt lộ vẻ cuồng nhiệt.

- Một ngàn bảy trăm quốc gia, 120 tỷ nhân tộc.

Lý Trường Canh thấy thế lắc đầu nhắc nhở: - Bệ Hạ chớ để quá mức lạc quan, hôm nay tạm thời bắt tay giảng hòa với đế đình phương bắc cũng chỉ có Vân Lân và Hỏa Nghê, phương bắc còn có mấy chục vị Yêu Hoàng, phía sau còn có Yêu Thánh chống lưng, đế đình nếu muốn triệt để nắm giữ sợ là còn phải khổ tâm

một phen.

- Trẫm hiểu được! Nhưng chỉ cần một nửa trong đó chuyển thành tín đồ thì Thiên Đình ta cũng đã có uy danh chấn động.

Hạo Thiên bật cười lớn, nhìn về Các Linh sơn trong bản đồ lộ dị sắc:

- Ta nhớ trong Vạn Tượng Tham Huyền tháp còn mấy môn đại thần thông thủy hệ, ngoài ra còn có bản sao Cửu Chuyển Huyền Công, đều cấp cho hắn đi! Ngoài ra tăng cường cho đế đình phương bắc mười thần tướng, bốn trăm vạn thiên binh.

Lý Trường Canh khẽ nhíu mày, nhìn về phía trên thì từ ánh mắt tràn đầy hưng phấn đã lộ ra một tia kiêng kị nhưng vẫn không nói một lời cúi đầu nhận lệnh.

Cùng một thời gian, tại một đám mây cách chỗ vừa đại chiến chưa đầy ba trăm triệu dặm.

Một nữ tử có dung mạo hiền hòa đoan trang, khí độ ung dung đang nhắm mắt tĩnh tọa.

- Quả nhiên là hảo kiếm! Đổi lại vào bảy vạn năm trước, khi ta vừa vừa lên đỉnh Đại La thì chưa hẳn có thể tiếp được.

Tán thưởng mấy tiếng rồi nữ tử lại nhẹ nhàng mở mắt, không còn thấy dị sắc:

- Lần này lại nhờ đồng bào các ngươi nếu không ta khong biết vị Thủy Kiếm tiên, tân nhiệm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế lại là anh hùng hào kiệt như vậy! Ánh mắt hai người các ngươi quả thực không kém.

Một cặp nữ tu dung mạo xinh đẹp đứng sau nàng nghe vậy đều cúi người hành lễ nói:

- Thánh mẫu quá khen, chỉ vì trong thân thể người này dường như cũng có một đôi tịnh đế liên này nên có chút cảm ứng với khí vận của hắn!

, - Tịnh đế liên?

Nữ tử kia không nói gì thêm, yên lặng nhìn ra xa vẻ ý vị thâm trường:

-, Ta xem kẻ này quả thật là anh hùng! Chỉ không biết thân thể có tính gì, hai người các ngươi lại có cảm ứng với hắn thật khéo để xem hắn với Tiệt Giáo ta là địch hay là bạn.

Lúc ngoài liễn xa vang lên vô số tiếng gào khóc thì sáu Yêu Hoàng vừa hàng phục còn không muốn động thủ, muốn che chở cho thuộc hạ. Song khi trong liễn xa truyền ra tiếng hừ lạnh bất mãn chấn động thần hồn thì biến sắc không dám ngăn trở, ngược lại dùng pháp lực cưỡng ép khống chế Yêu tộc không thể nào thoát đi.

- Sát tính Cái Văn cũng thật lớn.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn ra bên ngoài thấy trong khoảnh khắc đã có gần trăm vạn yêu tu bị tru sát tại chỗ. Mặt đất bị cày xới qua trận đại chiến với Yêu Thánh Độc Cô Già Thiên giờ lại nhuộm đỏ máu của yêu tộc.

Nhạc Vũ cũng không để ý, đợi đến lúc khí tức của Độc Cô Già Thiên triệt để biến mất về phía bắc thì thu hồi hồn niệm nội thị vào cơ thể, thấy ngoại trừ hơn ngàn vết ngoại thương không đáng lo thì bên trong có vô số ám thương, lục phủ ngũ tạng đều lệch khỏi vị trí, cơ bắp tứ chi cũng nhiều chỗ đứt gãy.

Cho dù có Thủy Vân Kiếm tăng lên đến siêu phẩm trợ giúp, lại đã dùng đến rất nhiều át chủ bài nhưng lực lượng của Độc Cô Già Thiên cũng vượt lên gấp đôi hắn, thương thế như vậy thật ra đã rất nhẹ!

Nhạc Vũ than khẽ rồi dồn sức điều trị khí cơ, dẫn động Tiên Thiên cực linh hóa chân dịch từ đan điền quán chú toàn thân, chỉ một lát sau thương thế đã bắt đầu giảm. Ưu tiên phục nguyên của hắn là ngoài kinh mạch còn có nội tạng, không để dị lực chạm vào thương thế bên ngoài, cũng không biết có phải lần này bởi vì thương thế quá nặng hay không mà nội thương chỉ giảm non nửa.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, mở mắt, vẫn giữ Thủy Vân Kiếm đã khôi phục thủy lam sắc trong tay, khiến người ta chú ý chính là Long Hoàng An Thiên Tỉ vào lúc Yêu Thánh Độc Cô Già Thiên bị đánh lui thì lực khí vận lại tăng vọt, dù không sinh ra biến đổi về chất như lúc Giáp Thiên Không hàng phục nhưng khí tức tử kim bên trong càng thêm vững chắc, chân chính là khí vận trầm ngưng, căn cơ thâm hậu, người ngoài khó lay động mảy may, dù phù chiếu đạo tổ cũng có lực khạng cự.

Nhạc Vũ đem một ấn một kiếm thu hồi rồi đổi qua một bộ bào phục hắc sắc, sau đó liền thấy tu sĩ lam bào ngoài xa liễn lộ vẻ cung kính tiến đến hành lễ:

- Hiên Viên Thu bái kiến Bệ Hạ!

- Hiên Viên Thu?

Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn lại người này, từ thời điểm Thượng Cổ Hoàng Đế Hiên Viên, đánh chết Xi Vưu thì có địa vị cực cao trong nhân tộc. Họ Hiên Viên chỉ có huyết mạch đích hệ mới có thể sử dụng, nghe nói hiện giờ cũng không còn nhiều lắm.

Bất quá trong mắt người khác thì dòng họ này cao quý nhưng hắn đến từ dị thế nên biết nguyên nhân chân chính của đại chiến nên không hề có cảm giác, chỉ thản nhiên hỏi:

- Ngươi là sư huynh Cái Văn? Sao lại tới đây?

Hiên Viên Thu vẫn cúi đầu, trầm giọng đáp: - Hồi Bệ Hạ, ta cùng với sư đệ Cái Văn xác thực chính là sư huynh đệ, được hắn mời tới hiệu lực cho đế đình, mong Bệ Hạ ân chuẩn.

Nhạc Vũ từ chối cho ý kiến, lâm vào trầm ngâm. Một vị Thái Thanh Huyền Tiên, lại là Nhân tộc tu sĩ, nếu có thể nhập vào dưới trướng sẽ là trợ giúp không nhỏ với căn cơ còn bất ổn, nhưng thân phận người này lại khác, ngay cả hắn cũng không nhìn rõ thiên cơ che đậy bên sau.

Bên kia Cái Văn dẫn mấy vạn chiến xa trảm sát gần như toàn bộ số yêu tộc không phục, riêng đối với bộ hạ của bốn người Thác Bạt Vân Hạo, Xa Lôi Âm, Âm Cửu Lệ và Xa Xương thì đều đồ tuyệt. Sau khi hoàn thành thì thở dài một hơi, ác khí uất ức tích lũy mấy tháng nay coi như đã hết. Đưa mắt nhìn bốn phía nhìn chư yêu bốn phía đang câm lặng, hừ lạnh một tiếng cuối cùng đè lại sát niệm. Hắn quay sang thấy Hiên Viên Thu đang đứng cung kính trước liễn xa thì khu động chiến xa chạy lại:

- Bệ hạ, vị sư huynh này có huyết hải thâm cừu với Yêu tộc, chỉ là pháp lực không bằng người nên không thể hoàn thành tâm nguyện, suốt đời chỉ cầu có thể đánh với người kia một trận, tận tay tru sát. Sư huynh có dị bảo không sợ vu lực,

tu luyện Huyễn Nguyệt Ngưng Chân đại pháp đã tới tầng hai mươi mốt sắp viên mãn, là nhân tài khó được mong bệ hạ hoàn thành.

- Huyễn Nguyệt ngưng chân pháp? Nghe qua mấy câu trước là nói về cân cước của Hiên Viên Thu, mấy câu sau là đề cập đến tài năng.

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, địch nhân của đế đình là yêu loại nhưng trong lòng hắn cũng không đến nỗi mù quáng ghét bỏ tất cả. Trong Nhân tộc đồng dạng cũng có kẻ cùng hung cực ác, dù là Yêu tộc cũng không thiếu kẻ thiện tâm, Cái Văn không lên tiếng thì thôi, nói ra càng khiến hắn chần chừ.

Hiên Viên Thu thấy trong xe yên lặng một hồi thì lập tức biết được ý của Nhạc Vũ nên thần sắc ảm đạm, đang muốn thi lễ cáo lui thì lại nghe Nhạc Vũ mở miệng:

- Cũng thế! Đồng ý thỉnh cầu của ngươi, với tu vi của ngươi thì ngay cả Tể Chấp cũng có thể làm được, chẳng qua hiện nay Tam công đều người khác mà ngươi chưa có công nên khó có thể phục chúng, vậy tạm thời đảm nhiệm Binh bộ Thượng thư tham gia chính sự.

Tiếng nói vừa dứt, trong thiên địa liền có một dị lực bao phủ mà đến. Quanh người Hiên Viên Thu hiện ra ngàn vạn ngân quang, tiếp đó là phân lực từ Huyền Minh an thiên khuê cũng dũng mãnh lao tới.

Hiên Viên Thu không khỏi nhíu mày, Binh bộ Thượng thư dưới tả hữu thừ tướng cũng là chức vụ quan trọng, tuy thấp hơn kỳ vọng nhưng cũng không có ý bất mãn cúi đầu thi lễ thật sâu.

Hôm nay đế đình phương bắc đã không còn suy tàn như trước mà đã lộ ra thế đại hưng, với tu vi Huyền Tiên như hắn thì với năng lực của vị bệ hạ này cũng không phải không thể mời chào, có muốn oán cũng chỉ có thể oán bản thân đầu nhập muộn, chỉ hiếu kỳ không biết Tam công là người nào.

Sau một khắc, trong liễn xa lại truyền ra thanh âm lạnh lùng:

- Đã ở dưới trướng thì phải giải ưu cho ta, cho ngươi mười vạn binh tướng tới thủ đô Bắc Hàn quốc thay ta bắt giữ vương thất phản bộ, do ngươi tự mình động thủ tận tru toàn tộc.

Trong vòng mấy trăm trượng quanh xe đều tĩnh mịch, kể cả Cự Linh Cái Văn đều rét lạnh, còn tứ long liễn xa đã đằng không bay vút lên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1060: Binh phạt Linh Vân!

Tứ long ngọc liễn vừa bay vút lên thì Cự Linh Thần lập tức dẫn theo Long Vũ quân theo kịp bảo vệ.

Vi Minh Tử nhìn thật sâu vào Hiên Viên Thu, trong mắt lóe lên dị sắc, không hề có ý ghen ghét. Lần này đế đình đại thắng, Nhạc Vũ không phân cao thấp với Kỳ Lân Yêu Thánh , danh tiếng An Thiên Huyền Thánh Đại Đế chấn động phương bắc, nếu như dốc lòng mở rộng sẽ dễ dàng thu được hơn trăm tỷ tín đồ, không còn điêu tàn như trước kia, chiêu lãm

Thái Thanh Huyền tiên thì còn có chút khó khăn nhưng Thái Ất Chân Tiên thì muốn bao nhiêu được bấy nhiêu, chức vụ còn trống trong Đế Đình chẳng bao lâu sẽ được bổ toàn. Mấy chức Tam công Tả thừa sớm muộn sẽ có người chiếm cứ, cũng không còn xu thế một người độc đại. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lúc này hắn chỉ ngạc nhiên tại sao vị đại đế này tuy thủ đoạn đối với địch nhân không chút nào khoan dung nhưng cũng không phải là người lạm sát, đổi lại là hắn thì phải đem tru cửu tộc của kẻ bội phản mới bỏ qua.

Không biết có phải hắn ảo giác hay không nhưng lại loáng thoáng cảm giác được ý đề phòng lãnh đạm của bệ hạ với Hiên Viên Thu, lệnh cho một vị Thái Thanh Huyền Tiên tự mình ra tay tru diệt phản nghịch trong Hắc hàn quốc dường như là hơi đại tài tiểu dụng.

- Thăm dò sao?

Ánh mắt khẽ lóe lên, Vi Minh Tử thoáng hiểu ra rồi mỉm cười quay người rời đi theo liễn xa. Hành động lần này chỉ có thể giải thích là để xem người này có thể chịu được nhân quả sát nghiệp với đế đình hay không, có thể nói là tuy còn nghi ngờ nhưng đã coi trọng.

Hiên Viên Thu cũng biết vậy nên không tỏ vẻ gì bất mãn, thần sắc bình thản thi lễ thật sâu về hướng Nhạc Vũ rời đi, lúc ngẩng đầu lên lộ ra vài phần vui vẻ.

Sáu vị Yêu Hoàng đứng ngẩn ra, đúng ra Nhạc Vũ phải có xử trí với bọn họ nhưng vị đại đế này lại chưa hề để ý lại cứ thế rời đi. Cả đám hai mặt nhìn nhau, không dám nói nửa câu bất mãn, lồng ngực tràn đầy ủy khuất nhưng lại càng nhiều hơn hàn ý, cũng không nói thêm dẫn hơn trăm vạn thuộc hạ theo sau liễn xa.

Đi về hướng nam chừng bốn ngày, áng chừng qua bảy trăm triệu dặm thì Nhạc Vũ lại lệnh dừng liễn xa nhìn về sườn đông.

Phía đó có một linh mạch không thua Các Linh sơn đứng sừng sững, dài chừng một ngàn bảy trăm vạn trượng, cao tới hơn trăm vạn trượng, xuyên thẳng tới tầng mây thứ nhất.

- Đây là Vân Linh sơn? Sơn môn của Vân Linh tông?

Chỉ thấy trên ngọn hùng sơn này có vô số kiếm quang thủy vụ xoay quanh, hơn trăm vạn tu sĩ đang như lâm đại địch, bố trí dày đặc trên núi các loại linh trận lớn nhỏ, cả núi lấp loáng linh quang thủy lam sắc.

Nhạc Vũ liếc qua liền nheo mắt, cảnh tượng như vậy không phải phòng ai khác mà chính là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế hắn, trong lòng bất giác cười lạnh. Ý đinh của hắn vốn cũng không muốn lập tức tìm Vân Linh sơn tính sổ, chờ qua chút thời gian mới chậm rãi khiển trách nhưng nhìn bộ dạng như vậy thật khiến người ta phẫn nộ.

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Nhạc Vũ chợt lạnh, dẫm mạnh chân:

- qQuay đầu, đi tới Vân Linh sơn.

Hoàng Cân lực sĩ lái xe phía trước lập tức hiểu ý, lập tức khống chế bốn chân long chuyển hướng về ngọn hùng sơn phía xa.

Cự Linh Thần cũng đang cảm thấy cực kỳ bất mãn, lúc này nghe vậy cũng cười hắc hắc, chỉ huy thủ hạ binh tướng toàn bộ chuyển hướng về phía Vân Linh sơn. Chỉ một thoáng hơn trăm vạn binh tướng và hơn ngàn vạn yêu tu đã rầm rộ dũng mãnh lao tới cự sơn.

Một lát sau đại quân đã tới trước Vân Linh sơn, tu sĩ trong núi càng thêm dè

chừng lẫn sợ hãi kiêng kị.

Đợi đến khi xa giá dừng lại cách núi chừng ngàn vạn trượng, Nhạc Vũ cũng không nói chuyện chỉ lạnh lùng nhìn lên phía đỉnh núi.

Trên đỉnh núi chừng ba ngàn trượng cũng đang có ba nhân ảnh lơ lửng trong hư không đang nhìn lại ngọc liễn vẻ chần chừ, nhưng chỉ sau một lát đã khôi phục vẻ kiên định, từng người điều khiển linh quyết, điều tiết khống chế chỉnh hợp pháp lực mấy trăm vạn tu sĩ hòa tan nhất thể vào đại trận hộ sơn.

- Ngũ khí vân quang trận

Dùng khuy thiên châu cảm giác một phen xu thế linh mạch trong núi, Nhạc Vũ lộ ra vài phần ý cười. Cũng không biết Vân Linh tông có quan hệ gì với Vân Diệt tông nhưng lại có cùng ngũ khí vân quang trận. Bất quá nơi đây cũng có hơn hai trăm vạn tu sĩ, linh tiên có trên mười vạn, được xưng là đệ nhất tông môn dưới quyền cai quản của hắn. Dù không có Hi Hoàng tàn kính trấn áp nhưng khí tượng vượt xa Vân Diệt tông.

Nhạc Vũ, cười lạnh, trong mắt lộ ra vài phần sát cơ âm trầm, bờ môi hơi động truyền thanh ra ngoài.

Vi Minh Tử nghiêng tai lắng nghe chỉ chốc lát rồi sau đó lĩnh mệnh thúc xa giá lên trước, cao giọng lạnh lùng:

- Bệ Hạ chúng ta giá lâm nơi này, bọn ngươi sao còn chưa khai sơn môn nghênh đón ngự giá? Thật muốn đối địch với đế đình để mãn môn diệt tuyệt, thân tử đạo tiêu sao!

Ba người trên đỉnh núi lại nhìn nhau lộ ra mấy phần chần chừ sợ hãi rồi cuối cùng vẫn lộ vẻ kiên quyết, vị tu sĩ trung niên mặt trắng không râu mở miệng nói:

- Đệ tử Vân Linh tông từ hôm nay phong sơn hai trăm năm. Kính xin Bệ Hạ thứ tội, không thể đón chào! Sau hai trăm năm, ba người chúng ta sẽ tự thân tới Các Linh sơn, hướng Đại Đế bồi tội!

Sắc mặt Vi Minh Tử tái mét, hai trăm năm sau chính là đợi đến lúc phân định thắng thua giữa đế đình và chư vị yêu thánh phương bắc?

Cự Linh Thần cũng đồng dạng giận đến phát điên, vào lúc đế đình bức lui yêu thánh, đại thắng chư yêu, thanh thế cường thịnh nhưng một đạo tông không lớn không nhỏ trong phạm vi quản hạt lại dám không nể mặt.

Nhưng nhìn lại trận này, sắc mặt Vi Minh Tử cũng thêm vài phần ngưng trọng kiêng kị, Vân Linh tông có thể tồn tại trong đám quần yêu loạn vũ không hề suy sụp, lại phát triển mạnh mẽ đến ngày nay tất có chỗ bất phàm. Ngũ khí vân quang trận kết hợp với mười vạn tiên tu theo truyền thuyết có thể chống chọi với mấy yêu thánh. Cách đây mấy vạn năm sơn môn đã từng bị mấy Yêu Hoàng tiến đánh nhưng đều đến nửa đường thì bất đắc dĩ dừng lại.

Cách nhìn của hắn kỳ thật cũng giống như Nhạc Vũ lúc trước, tốt nhất là tạm thời bỏ qua Vân Linh tông, đến khi căn cơ vững chắc, tụ khởi mấy trăm tỷ tín đồ thì sẽ tính sổ, miễn cho việc đánh không được làm giảm uy nghiêm đế đình.

Sắc mặt Nhạc Vũ trong ngọc liễn cũng âm lãnh, lấy ra một ít long huyết từ trong cơ thể Ngao Nhược làm mức viết ra một tờ phù chiếu đánh về mặt nam, sau đó không nói một lời ngồi ngay ngắn trong liễn xa, cũng không hạ lệnh cho bộ hạ thối lui, chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ. Chỉ có từ khuy thiên châu lóe lên linh quang tiếp tục quan chiếu vào xem biến hóa khí cơ trong Vân Linh sơn, trong mắt cũng lóe lên vô số phù văn rồi biến mất.

Cự ly Các Linh sơn cách đây không xa, với tốc độ của phù chiếu thì một canh giờ đã tới nơi. Quả nhiên qua hai canh giờ liền có ba đạo quang hoa phi độn tới bên này. Những binh tướng đều lộ vẻ đề phòng, đợi đến khi Nhạc Vũ dùng hồn niệm trấn an mới thu hồi binh qua, để ba đạo quang hoa kia tùy ý đến bên xa giá. Quang hoa tán đi lộ ra ba vị Thái Thanh Huyền Tiên, tuy nhiên đều đeo mặt nạ, không lộ ra dung mạo, đều ngay ngắn thi lễ với Nhạc Vũ.

- Đế đình Thái Sư sư Thanh Thông.

- Thái Phó Thanh Tiêu.

- Thái Úy Thanh Hạo, yết kiến bệ hạ!

Đồng tử Vi Minh Tử lập tức co rút, vị trí Tam công thật sự đã có, hơn nữa đều là Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ là không biết chân dung, danh tự chắc cũng là giả.

Tiếp đó hắn lo lắng nhìn về bốn phía, dừng lại một lát ở chỗ gần Các Linh sơn

thấy rất nhiều Chân Tiên Huyền Tiên dùng thuật chiếu ảnh quan sát.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, xuất ra một đạo pháp lực đỡ ba người dậy, lại dung chân khí dung vũ hóa vân ngưng tụ thành cự thủ nhiếp sáu Yêu Hoàng đến trước người mới thản nhiên nói:

- Vốn các ngươi phạm đế đình ta, tội không thể tha thứ. Bất quá niệm các ngươi một đường xuôi nam cũng không tạo quá nhiều sát nghiệt, hôm nay nguyện hàng ta vậy thì cho một cơ hội giúp ta hạ Vân Linh sơn sẽ tận thứ tội trước kia.

Sáu người kia vốn tâm thần bất định, lúc này nghe nói vậy mới thoáng buông lỏng, nhưng tiếp đó lại nhíu mày.

Mấy người còn lại đều yên lặng không nói, chỉ có Tùng Vô Bệnh trầm tư một lát rồi bước lên khom người nói:

- Chúng ta tự nhiên nguyện sẽ hiệu lực cho Đại Đế, chỉ là hợp sức mấy người chúng ta cũng khó phá ngũ khí vân quang trận. Kính xin Đại Đế bàn bạc kỹ hơn

Nhạc Vũ lạnh lùng không nói, lấy ra Thủy Vân Kiếm, lại dùng lực số mệnh gia trì. Lúc trước hắn thêm vào một phần tinh huyết vẫn còn tàn dư, cộng thêm vừa đánh lui Độc Cô Già Thiên khiến đế khí lại tăng, qua nửa nhịp hô hấp đã đột phá đến Hậu Thiên Chí Thánh, kiếm uy thâm trầm tràn ngập bốn phía.

Lúc này ba người trên đỉnh núi cũng thầm hít một hơi khí lạnh.

- Chín vị Thái Thanh Huyền Tiên! Ba người kia rốt cuộc đã đầu nhập dưới trướng hắn khi nào.

Linh Hiểu cảm giác hãi hùng:

, - Nếu chúng ta lúc này chịu hàng thì may ra còn có một tuyến sinh cơ.

Linh Vấn lại lạnh lùng --:

- Hàng? Đại trận Vân Linh tông ta là do hai vị Kim Tiên Xiển Giáo bố trí, mấy vạn năm qua đã ngăn cản bao nhiêu đại tai, ngay cả Yêu Thánh cũng khó phá, đừng nói Uyên Minh còn không phải Kim Tiên.

Từ xa lại thấy một nhân ảnh hắc sắc cao lớn bay lên từ liễn xa, tay cầm Thủy Vân kiếm nhìn sang đỉnh núi vẻ cảnh cáo, kiếm áp vô tận giáng thẳng xuống khiến ngay cả Linh Vấn cũng do dự.

Một hồi lâu vẫn chưa thấy có câu trả lời thuyết phục, Nhạc Vũ cuối cùng không kiên nhẫn, kiếm quang tử sắc lại một lần nữa chói sáng không trung.

- Một kiếm của ta có thể trảm vạn vật!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1061: Nhất kiếm đoạn sơn

Ca quyết vừa vang vọng tầng mây, một đạo kiếm ảnh tử sắc bỗng dưng ngập tràn thiên địa đâm thẳng tới Vân Linh sơn.

Linh Vấn lúc đầu còn cười lạnh dốc sức thôi động ngũ khí vân quang trận dấy lên một tầng thủy khí bao phủ Vân Linh sơn chuẩn bị chống cự kiếm quang nhưng sau một khắc sắc mặt cả ba người trên núi đều trắng bệch.

Kiếm ảnh tử sắc lại đâm thẳng vào sườn núi bên trái, mũi kiếm không gặp bất kỳ kháng cự nào, xung lượng có thể sánh với Kim Tiên xuyên thấu một chỗ có vô số linh lực giao tụ! Tiếp đó từng đạo kiếm khí dung vũ hóa vân thế như chẻ tre men theo mạch lạc tán đi, trong nháy mắt xoắn loạn toàn bộ đầu mối linh lực then chốt khiến ngũ khí vận quang trận hiện ra xu thế sụp đổ.

Trong mắt Linh Vấn lộ vẻ tuyệt vọng, lúc này mới tỉnh ngộ vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế kia không chỉ có ngự kiếm thuật tinh tuyệt mà còn là tông sư trận đạo tuyệt đỉnh, lúc chưa đảm nhiệm đại đế đã dùng một tòa Huyền Vũ Thiên Nguyên tru tận mấy chục vạn tu sĩ, hung uy chấn nhiếp tây phương!

Về sau trong trận chiến với Hỏa Nghê Yêu Thánh càng đồng dạng dùng trận đạo làm phụ, dùng Chân Tiên làm tướng khiến Yêu Thánh một đời phải dừng tay giảng hòa!

Chỗ sơ hở vừa rồi chỉ là chỗ biến hóa tự nhiên của linh lực tuần hoàn, chỉ thoáng lộ ra liền bị Uyên Minh nắm chuẩn thời cơ, tạo nghệ trận đạo quả thật đáng sợ!

Cả một tòa ngũ khí vân quang trận như trường thành chỉ sợ không lọt vào mắt vị đại đế kia! Nhưng lúc này có hối hận cũng đã vô dụng, kiếm khí như nước vỡ bờ chém nát bích chướng vân quang trùng điệp, hoành ngang lưng núi rồi cắt qua như đậu hũ.

Chỉ trong một sát na, tất cả tu sĩ trên linh tiên đều lặng ngắt, còn phần đông tu sĩ dưới linh tiên chỉ thấy trên bầu trời có một đạo tử quang lóe lên trên bầu trời rồi

đỉnh núi khổng lồ cao trên năm mươi vạn trượng chao đảo muốn sụp đổ.

Lại nghe keng một tiếng, thanh âm ngân lên chặn lại ngọn núi đang chuẩn bị sụp đổ, mọi người chưa kịp phản ứng thì kiếm hoa tử sắc đã tiêu tán vô tung, Nhạc Vũ lạnh lùng thu hồi Thủy Vân kiếm vào tay áo, lạnh lùng nhìn ba người Linh Vấn rồi mới quang lại ngọc liễn.

Chung quanh liễn xa lúc này, vô luận là Cự Linh Thần, Vi Minh Tử hay hay sáu vị Yêu Hoàng, ba vị Thái Thanh Huyền Tiên đều chấn động. Mấy Yêu Hoàng còn may mắn vì đã chứng kiến trận chiến của Nhạc Vũ và Vân Lân Yêu Thánh, ba người sau lại càng kinh hãi, bị một kiếm kinh thế này chấn động đến tâm can, trong mắt đều lộ vẻ mờ mịt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Lúc trước bị Nhạc Vũ lợi dụng lúc gặp khó khăn, tạm thời thu phục nên còn có chút không cam lòng, tới bây giờ mới biết hậu bối cách họ mấy vạn năm có thực lực so với Kim Tiên, chỉ một kiếm đã phá hủy một tòa đại trận do mười vạn tiên tu hợp lực tọa trấn, dù là kiếm thuật hay trận đạo đều đã tới mức hóa cảnh, cho dù bọn họ liên thủ đánh một trận công bình cũng không phải là đối thủ!

Im lặng không nói chừng một khắc, Tùng Vô Bệnh mới thở dài, lần nữa khẽ khom mình:

- Bệ Hạ thần uy cái thế, Tùng Vô Bệnh bội phục! Có thể bái làm môn hạ của Đại Đế là may mắn của mấy người chúng ta!

Năm người phía sau hắn bao gồm cả Giáp Thiên Không dù mặt không đổi sắc nhưng trong mắt đều lộ vẻ chấp nhận sâu sắc, hiện giờ người trước mặt mới ở cảnh giới Chân Tiên đã mạnh mẽ như thế, đợi sau khi thu nạp một trăm hai mươi tỷ tín nguyện sinh dân ngưng tụ ra thần cách cấp mười tám, thậm chí mười chín hoặc lên đỉnh Kim Tiên thì còn thế nào?

Ở trong liễn xa, sắc mặt Nhạc Vũ lúc này lại lộ ra vài phần do dự. Từ đầu đến cuối vốn hắn không để Vân Linh sơn vào mắt, chính thức khó xử lại là việc giải quyết ba trăm vạn tu sĩ. Hắn không kỳ thị yêu loại nhưng bản thân dẫu sau vẫn là Nhân tộc mà tu sĩ Nhân tộc ở phương bắc này lại chỉ chừng một phần mười, tuy nhiên một đám kiệt ngạo bất tuần này nếu không thu phục sẽ khó chấn nhiếp chư tông.

Xa xa đoạn núi gãy mấy chục vạn trượng vẫn đang ầm ầm đổ xuống, mấy người Linh Vấn đứng trên tầng mây vẫn đang thất hồn lạc phách, ánh mắt mê man.

Nhạc Vũ đã thu hồi Thủy Vân Kiếm nhưng kiếm thế vẫn đang bao phủ phạm vi mấy ngàn vạn dặm, khóa cứng hết thảy khí cơ, lên trời xuống đất đều không có lối để đi.

Sau một lát, Linh Vấn lộ vẻ bi ai, cúi đầu nói:

- Vân Linh tông Linh Vấn, bái kiến An Thiên Huyền Thánh Đại Đế! Lúc trước vô lễ là tội của ba người chúng ta, kính xin Đại Đế khai ân, tha cho tính mạng của mấy trăm vạn đệ tử Vân Linh tông, ngày sau Vân Linh tông tất nhiên sẽ hiệu lực cho Đại Đế

- Trước ngạo mạn sau cung kính, còn muốn sống không.

Cự Linh Thần hừ nhẹ, cười lạnh.

Nhạc Vũ coi như không nghe thấy, dứt khoát nhắm mắt, gõ ngón tay vào thành xe, trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên mở mắt:

- Tội của Vân Linh tông đều bởi vì Chưởng giáo ngông cuồng, lệnh cho Linh Vấn tự sát tạ tội, dùng thân tế khí để thêm khí vận cho một vật của đế đình.

Dứt lời, hồn niệm của Nhạc Vũ đảo qua tu di giới rồi lấy ra một cây lệnh kỳ ném cho Vi Minh Tử.

Lệnh kỳ này là hắn đoạt được của Chung Ly Thương, tên gọi là Vân Diệt Li Quang Kỳ, tuy chỉ tế luyện đến hậu thiên tam phẩm nhưng dã tâm của Chung Ly Thương rất lớn, tài liệu tế luyện đều trên nhất phẩm. Trong tay Nhạc Vũ có vô số Linh Bảo nên chưa từng để ý tới cây lệnh kỳ này, lúc này mới chợt nhớ ra.

Hắn cũng không đợi Vi Minh Tử đáp lời, phân phó cho mấy người còn lại:

- Xử tử toàn bộ những người phản bội đế đình ta! Những tu sĩ còn lại đều bắt về đế đình sung quân, mỗi khi lâm trận dùng làm tiên phong, nếu không phục trảm sát toàn bộ!

Mấy người Cự Linh Thần, Tùng Vô Bệnh đều nghiêm nghị tuân mệnh, mắt lóe

sát cơ,

Nhạc Vũ lại đạp mạnh liễn xa, lệnh bay trở lại về đế đình, nơi này dù có mấy trăm vạn tu sĩ và ba vị Thái Thanh Huyền Tiên nhưng cũng không để trong lòng. Ngũ khí vân quang trận đã bị phá, Vân Linh tông không khác dê non chờ xẻ thịt, chín vị Thái Thanh Huyền Tiên liên thủ cùng với trăm vạn binh tướng và ngàn vạn yêu tu hợp lực, nếu như không giải quyết xong vậy thì coi như quá vô năng.

Sau khi rẽ ra rất nhiều binh tướng, tốc độ của bốn chân long đột nhiên tăng mấy lần, chỉ chưa đầy ba canh giờ đã tới gần phụ cận của Các Linh sơn.

Còn chưa tới gần tòa thành trong không trung này đã thấy người đi lại tấp nập, khác hẳn khung cảnh tiêu điều mấy năm trước, không chỉ có các nước trong phạm vi quản hạt mà ngay cả trong vòng chín trăm triệu dặm cũng có nước cử sứ giả tới.

Tất cả các tông môn trong tu chân giới lớn nhỏ đều có mặt, ngay cả yêu tu vốn không để đế đình vào mắt cũng có không ít, thấy ngọc liễn của Nhạc Vũ chạy tới đều lộ thần sắc nghiêm trang quỳ gối từ xa.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới những sứ thần này, trực tiếp tiến vào trong thành. Điều duy nhất khiến hắn chú ý là mấy trăm vạn binh tướng khôi giáp chỉnh tề đang đứng ở thành nam.

Khẽ nhíu mày, sau một khắc Nhạc Vũ thấy một đạo quang hoa hắc sắc từ xa lao đến, sau khi nhảy vào liễn xa thì nằm sấp trên vai hắn, chính là Huyền Vũ đang gừ nhẹ tỏ ý bất mãn.

Nhạc Vũ mỉm cười, tay trái vừa lật thì hiện rra mấy hồng sắc cầu đầy lực huyết nguyên dùng tinh lực trói buộc ném vào miêng Huyền Vũ.

Quy Xà chỉ dài một tấc lúc này mới lộ vẻ hài lòng, thân hình bành trướng lên ba xích rồi một lát sau lại phun ra ba mươi sáu viên huyền thiên Thủy Linh Châu, số lượng gấp đôi với trước, chất lượng cũng tốt hơn, cộng thêm với năm mươi sáu viên lúc trước thì bây giờ tổng cộng đã có chín mươi hai viên, sau đó cảm thấy thỏa mãn, ợ một cái nằm phưỡn bụng trên vai Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, cũng không để ý vẫn tiếp tục tiến xe về phía trước. Vừa chạy tới cổng thành đã thấy

lễ bộ Thượng thư Ngụy Thanh đang dẫn quần thần lưu thủ chào đón.

Lúc Nhạc Vũ xuất chinh thì những người này đều lộ vẻ tuyệt vọng, khi hắn trở về thì đều hân hoan mừng rỡ. Nhạc Vũ lệnh cho lực sĩ đánh xe dừng lại, cũng không xuống xe mà hỏi vọng ra bên ngoài:

- Sau khi trẫm xuất chinh thì trong đế đình có xảy ra biến cố ?

Ngụy Thanh vội vàng tiến lên một bước, khom người đáp:

- Có Huyền Vũ tọa trấn, khống chế Huyền Vũ Thiên Nguyên trận, không người nào dám tới mạo phạm.

- Những binh tướng thiên đình kia tới làm gì?

Ngụy Thanh trầm mặc, bên cạnh đã có một người bước ra, dung nhan lạ lẫm, cất cao giọng nói:

- Mấy người chúng ta là thần tướng thiên đình, phụng mệnh thiên địa đóng đế đình, chịu sự tiết chế của Bệ Hạ!

Nhạc Vũ liếc qua thấy mấy vị sau lưng người này đều là Thái Ất Chân Tiên lộ vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, người mặc ngân bạch phù giáp, cười ha hả không để ý tới thúc bốn chân long chạy về cung điện!!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1062: Tam Viên Chân Kinh

Quay trở lại đến trong tẩm cung, cả người Nhạc Vũ như triệt để sụp đổ, tinh khí thần đều tiêu tán vô tung, mãi đến hồi lâu mới hơi chút hồi phục.

Sau khi phi thăng, thần kinh hắn vẫn luôn căng thẳng, mỗi khi có được một tuyến cơ duyên đều không từ thủ đoạn tăng tiến tu vi. Cho tới giờ khắc này, mới chân chính có cơ đứng thẳng.

Có thân phận Uyên Minh, thần cách khí vận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, ít nhất trước mặt một số Đại La Kim Tiên cũng có thể hiên ngang nói chuyện, nguy cơ thân vẫn đạo tiêu dường như tạm thời biến mất.

Sau một khắc, Nhạc Vũ lại giống như tự giễu dùng tay gõ đầu như cảnh tỉnh. Nếu như không thành đại đạo thì cũng chỉ là chó rơm

, thần cách An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cuối cùng chính là vật ngoài thân, nếu như căn cơ bản thân quá yếu thì nếu gặp phải nguy cơ sinh tử tồn vong sợ cũng không có quá nhiều tác dụng.

Hắn chiêu xuất Long Hoàng An Thiên Tỉ, vào tay, nhìn kỹ vào đó thì thấy trong đó ngoài đế khí Tử Kim còn có một tia khí tức hồng sắc. Theo như thuật quan khí trong sách Hi Hoàng thì cái này ngoại khí lâm thân, nếu không để ý cũng không sao, còn không nếu đem dung hợp có thể khiến số mệnh hắn càng tăng tiến nhưng nếu một ngày chủ nhân hồng khí này muốn đối địch thì lại là họa hoạn chí mạng, đủ dao động căn cơ hắn.

- Mười Thần Tướng, 400 vạn quân binh sao? Một lần hành động này tính ra vị Thiên Đế này cũng tinh thông thuật quyền mưu.

Nhạc Vũ thần sắc lạnh lùng, khẽ lắc đầu.

400 vạn binh tướng vừa có thể mượn lực tín nguyện của đế đình phương bắc nuôi dưỡng, vừa có thể thăm dò tâm ý của hắn. Nếu hắn có thể vui vẻ dùng

những binh tướng này thì tự nhiên vị Thiên Đế kia sẽ vui vẻ, nếu như có ý đề phòng thì có thể xác định hắn có nhị tâm, vị Thiên Đế kia dĩ nhiên sẽ có cách làm khác.

Nhạc Vũ cười nhẹ, đem tia khí tức màu đỏ kia trấn áp ở một góc, cũng không để ý đến chuyện này.

Vốn khi hắn nhận chức vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế tuy không mong một ngày được thiên đình chào đón nhưng quả thực chức vị này nhưng Long Hoàng An Thiên Tỉ lại giúp ích hắn không nhỏ. Tuy hắn có thể dễ dàng luyện chế vật này nhưng lại không thể như Cửu Long Cửu Hoàng trấn tỏa khí vận, thay thiên đình nuôi dưỡng 400 vạn binh giáp coi như trả lại nhân tình cho đối phương.

Bất quá cũng chỉ dừng lại ở giới hạn này mà thôi, Nhạc Vũ cũng không có ý định dựa lực thiên đình, với tính tình thủ đoạn của Hạo Thiên thì muốn dựa vào hắn để đối kháng Xiển Giáo là chuyện ảo tưởng. Nếu quá thân cận còn phải cẩn thận không để vị Thiên Đế này biến làm vũ khí.

Vì thế ngay từ lúc bắt đầu, Nhạc Vũ đã khôn có ý chờ mong với thiên đình. Kể từ lúc bắt đầu bắc hành, cho dù không biết có phải Từ Hàng bày mưu đặt kế hay không nhưng việc bớt xén khí cụ và nghi trượng tùy thân của hắn là sự thật.

Lần này bình định phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu thu nhận được 120 tỷ sinh dân, những chỗ tốt trong đó đều phải chia cho thiên đình ba thành, cũng không thể nói ai thiếu nợ ai.

Trước mắt hắn còn có vài chuyện đại sự cần làm, không hơi đâu đi quản chuyện 400 vạn binh tướng.

Đại sự thứ nhất dĩ nhiên là phải để hồn ấn đột phá Kim Tiên. Việc này khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó khăn, lẽ ra với lĩnh ngộ thiên địa đại đạo hiện giờ của hắn thì nếu làm từng bước có thể dễ dàng đạt tới Kim Tiên đỉnh phong nhưng vẫn mãi dừng ở Chân Tiên, không thể đột phá tầng bích chướng thứ sáu, trừ khi thu thập toàn bộ

ba mươi sáu trang Tử Khuyết Thiên Chương hoặc là có cơ duyên khác. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Đại sự thứ hai là kỳ đại thọ của Trấn Nguyên Đại Tiên, cần phải chuẩn bị thọ lễ,

việc này cũng khiến hắn phiền não lâu nay nhưng chưa tìm được lễ vật phù hợp.

Đại sự thứ ba là chuyện Hậu Thổ kiến tạo lục đạo luân hồi, đến lúc đó cũng không biết có bao vị Hồng Hoang tìm đến, thậm chí mấy vị đạo tổ cũng nhất định nhúng tay.

Còn có những Yêu Thánh phương bắc, thậm chí còn ở Thiên Nguyên giới, vô số hung hiểm đều ở trong trăm năm này, nếu không qua được chỉ có kết quả thân vẫn.

Than thở một tiếng, Nhạc Vũ miễn cưỡng đề khởi tinh thần, chiêu xuất chân kinh trong đan điền ra.

Cầm quyển chân kinh Tiên Thiên trong tay, Nhạc Vũ vừa muốn đem hồn niệm thăm dò thì trong lòng chợt động, qua một lát thì thấy

Vi Minh Tử đang giá ngự một đạo độn quang hạ xuống trước cửa điện, trong tay nâng Vân Diệt Li Quang kì

, nghiêm nghị khom người nói:

- Bẩm Bệ Hạ, sau kh chúng ta sát nhập Vân Linh tông thì đồ sát 30 vạn tu sĩ Vân Linh tông. Linh Vấn cuối cùng cũng đáp ứng dùng thân té khí, Linh Hiểu Linh Năng và những đệ tử còn lại của Vân Linh tông đệ tử cũng đều đã bắt hàng phục
--

Nhạc Vũ xuất ra một đạo pháp lực chiêu lấy cây lệnh kỳ hắc sắc vào tay dùng hồn niệm thăm dò thì biết vật này đã tiến vào hậu thiên nhất phẩm. Dùng vật nhất phẩm hậu luyện chế linh bảo tam phẩm thì bất kỳ một tu sĩ Chân Tiên nào cũng có thể làm được nhưng

Thái Thanh Huyền Tiên có thể cam tâm tình nguyện dùng thân tế kiếm lại chính thức khó được. Một thân khí huyết tinh nguyên, thêm cả hồn ấn dung nhập vào trong đó, đừng nói là Vân Diệt Li Quang Kỳ mà bất kỳ linh bảo nào cũng đột phá phẩm chất.

Nhạc Vũ cơ hồ nhịn không được muốn đánh một đoàn khí Hỗn Độn còn dư lại vào trong đó, biết đâu lại có thể khiến cho bảo vật này tiến vào cảnh giới Chí Thánh, bất quá ngẫm lại vẫn chưa từng động thủ, dù sao hồn ấn Huyền Tiên vẫn

còn kém Kim Tiên một đoạn.

Cảm giác oán hận nồng đậm của khí linh bên trong, Nhạc Vũ lạnh lùng mỉm cười rồi trực tiếp quét vào một đạo Ngũ Sắc Thần Quang khiến linh trí trong đó mông muội, oán khí ngập trời cũng tiêu tán rồi tùy ý đánh vào đó một chút hồn ấn coi như sơ luyện.

Đang muốn nói chuyện thì Vi Minh Tử lại lấy ra một vật màu tròn toàn thân màu vàng, đường kính ước chừng ba xích, bên trong có vô số phù văn, chân king trong tay Nhạc Vũ lập tức có cảm ứng, ngân lên một hồi rồi dao động dữ dội.

Nhạc Vũ thầm kinh dị, sau đó thấy mâm vàng ngoài điện cũng chấn động không ngớt, bị Vi Minh Tử cưỡng ép áp chế, nắm trong tay.

- Trong Vân Linh sơn thu được rất nhiều linh bảo trân vật, ngoài hai thành đã phân thưởng cho binh sĩ thì phần lớn đều đã nhập kho. Chỉ có vật này có thể hữu dụng với Bệ Hạ nên Vi Minh Tử liền tự chủ trương mang tới.

Nhạc Vũ hơi lộ ra vui vẻ, cũng dùng pháp lực nhiếp lấy đến trước người, dùng hồn thức cẩn thận dò xét rồi trong mắt lóe lên dị quang.

- Tử Vi Động Huyền diệu hóa chân kinh.-

Không ngờ hai tiên thiên kinh bàn này lại có liên hệ, khi hợp với nhau vừa hấp dẫn lại vừa bài xích lẫn nhau

Nhạc Vũ vừa tính toán liền có sở đắc.

- Đúng là một bộ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ lâm vào trầm ngâm, sau một lát lấy ra tam linh Trấn Tiên bàn đã không còn một ai, ý cười thoáng qua mặt rồi biến mất, phi thân tiến vào Thiên Ý phủ đem hỏa diễm sáu tầng dấy lên dung luyện vô số linh kim, lại đầu nhập tiên thạch tố hình.

Qua đúng trăm ngày, một trận bàn cực lớn đã thành hình trước người Nhạc Vũ, bọc bên ngoài là

tam linh Trấn Tiên bàn, trong ngoài nhất thể, tuần hoàn chuyển động, bên trong

là kết hợp ba trận mượn lực tiên tu kháng địch.

Sau khi luyện thành, Nhạc Vũ lại vẫn nhíu mày, có chút nghi nan.

- Nếu muốn lấy những quỷ vật kia phong ấn thì chỉ bằng một trận bên ngoài sợ là vẫn không đủ.

Trầm ngâm một lát, hắn lại lấy từ không gian tu di ra hơn mười viên cự thạch có màu sắc khác nhau, dung luyện rồi tưới lên trận bàn, bắt đầu khắc lục linh trận lên trên.

Lần này thời gian lại càng lâu hơn, qua đúng 120 ngày mới hoàn thành, tam linh Trấn Tiên bàn được bao bởi một tầng đá ngân sắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1063: Tam Linh phong ma

- Đây là ám giới?

Đứng trong hư không vô tận, Nhạc Băng Thiến nhìn chằm chằm vào thế giới cách đó không xa, trong mắt đầy vẻ kích động, cự ly chỉ trong gang tấc, thậm chí chỉ cần thò tay là có thể chạm vào, xuyên qua hàng rào không gian chính là nơi vô số thiên ma hoành hành.

Mấy người Nhiễm Lực Lâm Trác lẫn Sơ Tam Tinh Nguyệt đều lộ vẻ khẩn trương, ngay cả Nhạc Trương thị cũng lộ vẻ ngưng trọng, duy chỉ có Đằng Huyền im lặng đứng trên vai Nhạc Vũ, đưa mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

Nhạc Vũ nhắm mắt suy tính hồi lâu rồi đem mấy người tiến về hướng xa. Vốn Chiến Tuyết lúc khi vừa lên thần vị tại thần quốc thì ở gần đây nên dễ dàng tìm được vị trí ám giới nhưng lối vào tốt nhất thì cần phải xác định.

Sau một lát mấy người đã tìm được một chỗ phong bạo thời không cực kỳ mãnh liệt, Nhạc Vũ lại không kinh sợ mà còn cười khẽ vẻ đắc ý, trực tiếp thôi động

Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận, gia trì thêm vô số lực hư không, lại dùng pháp lực ngưng tụ ra cự thủ ngũ sắc xé rách hàng rào hư không. Chỉ một thoáng liền có một luồng âm khí sát lực dày đặc từ bên trong tràn ra, ngoại trừ Nhạc Vũ và Đằng Huyền, mấy người còn lại đều chau mày, bất giác rùng mình một cái. Tiếp đó vô số

Vực Ngoại Thiên Ma theo đó điên cuồng thoát khỏi kẽ nứt.

Nhạc Vũ hừ nhẹ một tiếng, hồn áp mênh mông ngưng tụ như đao chém ngược vào kẽ nứt nghiền nát tất cả Thiên Ma, bảo vệ mấy người xông vào bên trong.

Mấy người hạ xuống một ngọn núi nhỏ, đưa mắt nhìn bốn phía thì thấy là một vùng tựa như hoang mạc, không hề có cỏ cây lẫn sinh linh, tràn ngập sương đỏ, chỉ có tràn ngập Vực Ngoại Thiên Ma.

- Quả nhiên là ám vô thiên địa, không hổ là ám giới.

Nhìn lên không trung tuy thấy quần tinh lấp lánh, nhưng không hề thấy hai vì sao Khải Minh Trường Canh và vầng thái dương, án theo thời gian lúc này là ban ngày nhưng lại bị một lực lượng nào đó che khuất khiến quần tinh không đầy đủ.

Mấy người Nhạc Băng Thiến cùng Nhiễm Lực không cần phân phó liền từng người lựa chọn một chỗ rời đi, khoanh chân nhắm mắt nhập định, qua một lát đều lộ vẻ đau đớn trải nghiệm đối kháng huyễn tượng ma kiếp.

Nhạc Vũ nhìn xem một lúc thấy mấy người tuy tận lực nhưng vẫn có thể bảo vệ linh trí tinh tường, đạo tâm vững chắc mới thỏa mãn gật đầu, phân ra tâm thần đánh ra từng viên tiên thạch., dùng Ngũ Sắc Thần Quang che lại khí tức bảo trụ mấy người bình yên vô sự, lại dùng tiên thạch bày trận, áng chừng nửa ngày thì bố xong một đại trận có phạm vi chừng ngàn vạn trượng.

Tiếp đó Nhạc Vũ cười hắc hắc, lấy ra tam linh Trấn Tiên bàn, dẫn động khí huyết, cố ý khai mở một kẽ hở từ ngũ sắc quang hoa.

Trong chốc lát, không gian lập tức sôi sục, vô số ma ảnh hình dung dữ tợn từ bốn phương tám hướng men theo khí tức của Nhạc Vũ điên cuồng tràn đến, lại có thêm nhiều ma ảnh vô hình vô tướng trùng kích thần hồn.

Nhạc Vũ không hề để ý, hồn niệm vững chãi như một cự sơn không hề dao động, qua mấy chục nhịp hô hấp thì hắn chợt mỉm cười, thần quang trong mắt lóe lên nhìn ra ngoài vạn dặm.

- Hỗn Độn Chân Ma?

Ở trên sát ma tương đương với Tán Tiên chính là Vô Tướng Linh Ma, Vô Tướng Thiên Ma, Vô Tướng ngọc ma, có thể đối kháng với linh tiên, thiên tiên và ngọc tiên.

Sau đó là Hỗn Độn Chân Ma, Hỗn Độn huyền ma cùng Hỗn Độn ám ma đều thống suất hàng tỉ ma loại hoành hành ám giới, về phần Thiên Ma thì sau hàng tỉ năm chưa từng nhắc tới.

Trên Hỗn Độn Chân Ma đều không cần phụ thuộc nhân thân, chỉ bằng bản thể đã có thể thi triển nhiều loại thần thông thiên ma, tùy ý một vị chạy ra từ ám giới đã có thể khiến cho ngàn vạn sinh linh vẫn mệnh, gây thành ma tai, thậm chí đủ khiến cho thế giới diệt vong, mặc dù vẫn còn xa mới so được tu sĩ hai tộc Nhân Yêu nhưng cực kỳ khủng bố.

Nhạc Vũ cười lạnh, dùng pháp lực ngưng tụ ra cự thủ ngũ sắc ép tới, sau một lát đã hấp nhiếp một thiên ma cự đại đến trước người.

Cùng trong thời gian, thần sắc mấy người Nhiễm Lực Lâm Trác đều vặn vẹo, ánh mắt mờ mịt. Nhạc Vũ nhíu mày, biết Hỗn Độn Chân Ma có thể so với Thái Ất Chân Tiên vẫn là quá mức cường đại với mấy người liền gia tăng ấn quyết đem Chân Ma vừa nhiếp tới đánh vào tiên bàn, lại dùng hai kinh bàn phía trong dựng lên sau lưng, miệng niệm chân ngôn có hiệu dụng thanh tâm dấy lên vô số phù văn kim sắc từ hai kinh bàn nhập vào mấy người.

Tuy những kinh văn này không đầy đủ nhưng vẫn có hiệu dụng an bình tâm thần, chỉ qua một lát đã khiến thần sắc mấy người Nhạc Trương thị khôi phục bình tĩnh.

Bên ngoài đại trận, tấ cả ma loại dưới Vô Tướng Thiên Ma đều nhao nhao tránh xa, tận lực không tiếp xúc với chú âm của Nhạc Vũ, những con nào không tránh kịp đều bị hóa thánh linh tử tiêu tán, toàn bộ mấy vạn dặm đều bị quét sạch không.

Tòa đại trận dưới chân Nhạc Vũ cũng thình lình khởi động hấp thu hồn niệm tinh thuần còn lại, qua một hồi biến hóa dần dần gia trì từng điểm linh quang tới mấy người trong trận.

Hiệu quả của những điểm linh quang này đối với Nhạc Vũ cực kỳ bé nhỏ nhưng lại khiến cho hồn lực mấy người Nhiễm Lực tăng vọt, sau đó đại trận tụ tập linh quang này lại đổi thành trực tiếp trùng kích, không ngừng trợ giúp mấy người chiết xuất lấy hồn niệm.

Nhạc Vũ vẫn không ngừng niệm chân ngôn, lấy khí huyết bản thân dụ dỗ vô số Thiên Ma hội tụ, cũng không để ý tới, chỉ có khi không đi quản.

Hỗn Độn Chân Ma tìm tới mới ra tay dùng Ngũ Sắc Thần Quang kết hợp này Hỗn Nguyên Vô Cực Đại Thủ Ấn trực tiếp nhiếp lấy.

Đến ngày thứ mười hắn thấy một nữ tử thân hình yểu điệu tìm đến, tuy không tuyệt mĩ nhưng lại có khí phách kiên cường, trong mắt lộ ra vẻ trí tuệ. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ nhíu mày:

- Hỗn Độn huyền ma? Phiền toái rồi.

Trên chân ma ngoại trừ vô hình vô tướng thì còn có dị năng ngưng tụ hình thể, trước mắt Nhạc Vũ chính là bạn gái kiếp trước.

Hắn dùng Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm bắn ra như mưa sa, thân ảnh nữ tử kia lập tức toái diệt, từ phía xa truyền đến một trận cười như chuông bạc.

Nhạc Vũ cười lạnh, càng thêm nhiều phù văn kim sắc tuôn ra từ hai kinh bàn ngưng thành cự kiếm kết nối nhất thể với thần hồn.

- Tuệ kiếm của ta có thể trảm vạn ma!

Kim kiếm bỗng hóa quang bắn tới màn sương đỏ, tiếng cười phía xa lập tức biến thành tiếng thét kinh hãi. Tiếp đó Nhạc Vũ lại dùng cự thủ ngũ sắc nhiếp lấy thiên ma vô hình vô tướng vào tay, thanh âm gào thét ghê tởm không ngừng truyền ra khiến thần hồn chấn động.

Nhạc Vũ không chút lưu tình chút đem phong ấn tại này tam linh Trấn Tiên bàn. Sau mấy chục ngày đã phong ấn được bốn trăm Hỗn Độn Chân Ma, trong đó có tới mười vị Hỗn Độn Huyền Ma.

Lúc đầu hết thảy đều giãy dụa ý đồ muốn phá phong ấn, bất quá khi Nhạc Vũ tế lên Ngũ Sắc Thần Quang, lại được tam viên huyền xu diệu hóa thanh tâm an thần chú cọ rửa thì đều yên tĩnh trở lại.

Nhờ lực của 400 Hỗn Độn Chân Ma, mười Hỗn Độn huyền ma, kinh bàn lộ ra một vầng quang hoa đỏ thẫm có lực lay động thần hồn, lại ngưng thực đến cực điểm.

Nhạc Vũ đã từng thử dùng Thiên Ý Kiếm chém vào với bốn thành lực lượng

nhưng đúng là khó có thể lay động. Điều khiển mấy trăm ma vật này không thể dùng quá nhiều pháp lực nhưng dựa vào

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa lại càng huyền diệu, chỉ cần khoát tay đã có thể khiến lòng người mê hoặc.

Cũng ngay tại tháng thứ hai lúc, từ ngoài mấy vạn dặm cuối cùng có một ý niệm cường hoành khổng lồ hạ xuống, mấy người Nhiễm Lực Lâm Trác không thể chống đỡ, ý niệm tan rã gần như thất thủ.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, đem mấy người Nhiễm Lực thu nhập vào Diễn Thiên Châu rồi bình tĩnh chịu đựng.

Hỗn Độn ám ma tuy cùng cấp bậc với Đại La Kim Tiên nhưng đến tột cùng vẫn không bằng Kim Tiên.

Thần thông pháp lực của nó thiện về công kích tâm thần, vừa khéo Nhạc Vũ lại có sáu loại chân hỏa, sáu loại linh thủy, mấy ngàn lôi kiếp hộ thân nên không cần sợ hãi, còn nếu luận về chiến lực thì mười hai Hỗn Độn ám ma liên thủ vẫn chưa thể so với một Kim Tiên.

Nếu không phải băn khoăn tam linh Trấn Tiên bàn khó có thể áp chế thì Nhạc Vũ đã nhảy ra trảm sát Hỗn Độn ám ma.

Nhạc Vũ lộ vẻ tiếc nuối, hơi vung tay bắt hết mấy ngàn Vô Tướng ngọc ma rồi ra khỏi ám giới, lúc này trong tam linh trấn tiên bàn đã có tới 16 Hỗn Độn huyền ma, 600 Hỗn Độn Chân Ma.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1064: Hồng Mông chi ma

Lúc khai mở hàng rào không gian ra khỏi ám giới, Nhạc Vũ đau đầu day mi tâm, tình hình lúc bắt thiên ma cũng không sai khác quá xa so với dự liệu. Trước mắt cũng chỉ có thể như thế, đợi ngày sau tìm được linh vật thổ hệ đỉnh cấp sẽ gia cố thêm phong ấn.

Vật tốt nhất chính là thần bùn Bát Bảo công đức của Tây Phương Giáo, vừa vặn khắc chế Thiên Ma, tuy nhiên có thể lấy ngũ sắc Bổ Thiên Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng thay thế nhưng giá trị của hai thứ này lại vượt xa thần bùn.

Vừa nghĩ đến đây, trong nội tâm của Nhạc Vũ như có một tia điện xẹt qua, sau lưng lạnh buốt. Hắn nhìn vào một chỗ trong hư không thì thấy một thiếu niên có tướng mạo giống hắn như đúc đang bước tới.

- Là Hỗn Độn ám ma

Cảm giác được khí tức khó lường của người này, trong đầu Nhạc Vũ theo vô thức hiện lên từ này, sau một khắc lại cảm thấy không đúng. Khí tức người này dù cũng ngang với Hỗn Độn ám ma nhưng lực hồn sát tinh thuần vượt xa ám ma.

Tam linh Trấn Ma bàn trong tay hắn lập tức vận chuyển, khu động cảnh giới thần hồn thần minh suy diễn vạn vật, nhưng chỉ qua một lát đã cả kinh, trong mắt càng thêm lăng lệ.

- Hồng Mông tổ ma? Không đúng là Hồng Mông Thánh Ma?

- Làm sao có thể?

Người nọ khẽ lắc đầu, khuôn mặt giống Nhạc Vũ như tạc cười lạnh chế giễu:

- Hoặc là 300 năm sau thì ta còn có hi vọng lên tới cảnh giới chuẩn thánh nhưng hiện giờ chỉ mạnh hơn Hỗn Độn ám ma kia một tuyến, hoặc là…

Nói đến đây, người nọ đột nhiên dừng lời, một tia linh quang lóe lên trong mắt, kích thẳng vào sâu trong mắt Nhạc Vũ:

- Nếu có thể cắn nuốt sạch hồn niệm khí huyết đạo hữu thì cũng có thể giảm bớt 200 năm.

Thần sắc Nhạc Vũ hơi hiện vẻ mờ mịt, trong nháy mắt, sáu đoàn linh hỏa liền tự phát ầm ầm dâng lên khu trục tất cả tà niệm, sáu giọt chân thủy cũng men theo kinh mạch tuần hoàn bình phục an bình tâm cảnh thần hồn Nhạc Vũ.

Phù triện chữ Đình ở sâu trong hồn niệm càng phát ra vô số lôi quang đánh nát bấy khí tức màu xanh thâm nhập. Tâm thần Nhạc Vũ vừa tỉnh thì lập tức hừ lạnh,

Thiên Ý Kiếm từ tay phải bay vút lên, mấy ngàn cây Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm tầng thứ mười chín đỉnh phong toàn bộ áp súc trong kiếm. Kiếm khí ngũ sắc đột nhiên quét ngang, lại nghe một tiếng lảnh lót rồi một đạo kiếm khí

Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt cũng hoành không xông tới.

Kiếm quang giao kích khiến vô số phong bạo hủy diệt tràn ngập, vô số mảnh vỡ thời không, thế giới tiểu thiên đều bị chém nát bấy!

- Huyễn Nguyệt ngưng chân?

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi co lại, biết đây là thần thông thiên phú của người này, lấy lực ý niệm ngưng tụ chân hình trong thế giới.

Có thể chống đỡ một kiếm này của hắn, coi như mạnh hơn Dương Ất chân nhân lúc trước không biết bao nhiêu lần!

Nhạc Vũ cười lạnh, tay áo khẽ rung khiến Tam Tài diệt tuyệt kiếm cùng Thái Ất thanh ninh quyển vút ra, hình thành Tam Tài thanh Ninh Kiếm trận. Một tia kiếm khí màu xanh bao phủ thân kiếm, một kiếm quét ngang, thanh thế còn hơn lúc trước.

Người nọ lúc này mới khẽ nhướng mày, lộ ra vài phần kinh ý, trên đỉnh đầu và

dưới chân cũng ngưng xuất ra ba kiếm tiên thanh sắc, một quyển hoàn thanh sắc, đồng dạng đánh ra một kiếm.

Trong hư không lại truyền ra vô số tiếng nổ, vô số cương kình tứ tán khiến phong bạo thời không lập tức yên lặng.

Đến khi kiếm quang tiêu tán thì người nọ đã lách mình, lúc xuất hiện đã cách xa thời không loạn lưu, cười lạnh:

- Quả nhiên là có chút bổn sự, không trách dám đến ám giới ta bắt Hỗn Độn huyền ma.

Nhạc Vũ hừ lạnh, không hề dừng tay, sát cơ ẩn thấu trong mắt, thân hình lóe lên liền hóa thành hai người. Một người cầm trong tay lưỡng cực hàn diễm kính,

Đại tiên thiên huyền băng Ly Hỏa chân quyết tầng thứ hai mươi mốt trùng kích lập tức phá vỡ tầng tầng phong cấm rồi khí tức tăng vọt đánh ra Băng Diễm tuyệt quang tầng thứ hai mươi bốn.

Bản thể Nhạc Vũ lại một lần nữa thôi động ngũ sắc kiếm quang trảm vào hư không.

Ánh mắt người nọ mạnh mẽ co rút, thân hình lùi lại, trong chớp mắt xuyên qua mấy ngàn thế giới Tiểu Thiên, dùng huyễn pháp ngưng chân tụ ra một cự thuẫn che chắn Băng Diễm tuyệt quang cùng kiếm khí đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ.

Đến khi quang hoa chói mắt dần tản đi thì chỉ thấy nam tử tự xưng là Hỗn Độn ám ma này không hề bị tổn thương, chỉ có mặt cự thuẫn bị cưỡng ép chém vỡ.

Nhạc Vũ mặt không đổi sắc, chiến ý trong lòng càng bốc lên rừng rực, ý niệm vừa động liền chiêu xuất Đăng Huyền

Thần sắc ám ma vẫn bình thản nhưng hồn niệm lại cảm thấy một luồng sát niệm như có như không bao phủ lấy hắn.

Ba mươi sáu thiên cương Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận sau lưng Nhạc Vũ cũng bắt đầu vận chuyển, dẫn động tất cả lực khí vận và lực tín nguyện rót vào thân kiếm, con ngươi như dấy lên một đoàn hỏa diễm.

Bất quá Nhạc Vũ còn chưa chém ra một kiếm thì sắc mặt người nọ đã lần nữa trở nên ngưng trọng, trong nháy mắt ngưng tụ một cự thuẫn, lạnh lùng nói:

- Một Ngọc Tiên lại có thể khó giải quyết như thế. Ta và ngươi đều không làm gì được lẫn nhau,vậy tạm dừng tay như thế nào?

Nhạc Vũ vẫn cầm Thiên Ý Kiếm, kiếm quang thôn thổ bất định. Người nọ cũng không dám đem cự thuẫn triệt hồi, bất đắc dĩ nói:

- Đã coi thường ngươi rồi! Những thiên ma ngươi bắt được cứ việc đem đi, nhưng ngày sau không thể đến! Đáng tiếc, nếu là ba trăm năm sau khi ta thành tựu chuẩn thánh, Hồng Mông tổ ma thì gặp đạo hữu có thể một bước lên trời

Nhạc Vũ cười lạnh không nói, nếu như là ba trăm năm sau thì tu vi pháp lực của mình cũng đâu chỉ như hôm nay. Hắn không muốn nói thêm với người này, trong tay vẫn cầm Thiên Ý kiếm cùng với phân thân và Đẳng Huyền chạm rãi rời đi, vào lúc chuẩn bị thoát thân thì thanh âm người nọ lại truyền đến:

- Nhớ kỹ, ta tên La Hầu!

Đồng tử Nhạc Vũ lập tức co rút, hắn rất quen thuộc với cái tên này, chính là ma thần thái cổ, theo truyền thuyết một thân thần thông còn trên mấy vị đạo tổ, đúng ra phải đã vẫn lạc thần hồn câu diệt. Đang còn suy nghĩ thì nghe người kia nói tiếp:

- Không quan hệ với vị thái cổ kia, chỉ là mượn tên để biểu lộ chí ta. Không biết đạo hữu có thể báo tính danh? Nhân kiệt như đạo hữu chắc thanh danh cường thịnh ở Địa Tiên giới!

Nhạc Vũ ngưng mày nhưng vẫn mở lời đáp:

- Bản thân Nhạc Vũ, trong Hồng Hoang chỉ là một tiểu bối vô danh.

- Nhạc Vũ sao?

La Hầu lẩm bẩm rồi lại xuyên qua vô số thời không mà đến:

- Đạo hữu mới nhận lầm, hơn phân nửa đã cảm ứng được khí tức Hồng Mông

của ta, nói ra tình hình giữa ta và ngươi cũng không sai biệt lắm, từng người đều hiểu rõ.

La Hầu cũng không cần phải nhiều lời nữa. Chỉ mong đạo hữu tự giải quyết cho tốt!

Thanh âm vừa dứt thì hồn niệm vẫn một mực khóa chặt Nhạc Vũ liền triệt để thối lui. Nhạc Vũ lại ngừng chân hư không, nhìn về phía ám giới lâm vào suy ngẫm. Sau một lát, hóa làm một đạo ngũ sắc linh quang, thu lại linh bàn rồi xuyên qua loạn lưu. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lúc này thanh niên có tướng mạo giống hệt Nhạc Vũ đang đứng bên hàng rào không gian ngạc nhiên tự hỏi:

- Hồng Mông tử khí sao? Không ngờ trên thế gian vẫn còn tồn tại khí Hồng Mông.

Sau một khắc hắn cười nhẹ:

- Dùng thân Ngọc Tiên lại có lực Huyền Tiên, thậm chí vừa rồi mình lại cảm thấy một kiếm chưa phát kia cực kỳ hung hiểm. Người này thực là thú vị! !~!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1065: Tuệ lực đại tăng

Quay trở lại tẩm cung trong Các Linh sơn, sắc mặt của Nhạc Vũ lộ vẻ âm trầm, sát ý dâng đầy trong ngực, cơ hồ không thể áp chế, nỗi vui mừng sau khi hoàn thành Tam Linh Trấn Ma bàn đã sớm tiêu tán vô tung.

- Hồng Mông chi ma, La Hầu sao?

Quả nhiên trong người này có tiềm tàng vật kia, không trách bản thân không thể nào tính ra sự tồn tại, mãi đến khi La Hầu đến gần mới có cảm ứng, tâm cảnh lúc vừa tỉnh táo thì lập tức có cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Hắn đối với vật trong thân thể La Hầu nhất định phải có, đoán chừng người kia cũng là như thế. Hồng Mông chi ma đã có hình thể chính thức, tự sinh khí huyết, một khi lên đến Hồng Mông tổ ma thì chiến lực gia tăng đâu chỉ gấp mười lần, mà có thể tới trăm ngàn lần, thần thông cũng không phải đơn giản là huyễn pháp ngưng chân như hôm nay, khi đó nếu như tu vi của mình không tiến thêm thì nhất định sẽ vẫn lạc trong tay hắn.

Nhạc Vũ nhíu mày phân ra một đường thần niệm bắt đầu cảm ứng tình hình của tòa thành trên không này.

Hiên Viên Thu đã xử lý xong chuyện Hắc Hàn quốc dẫn binh trở về, toàn bộ chuyện của đế đình đều do hắn và Vi Minh tử quản lý, tình hình rất tốt.

400 vạn binh giáp của thiên đình thì một nửa nhập vào thiên thành, nửa còn lại phân công đóng chung quanh Các Linh sơn.

Ngoài ra trong đế đình còn hơn 600 vạn binh tướng, đều trên đại thừa, cấp ngọc tiên cũng có 3000 khiến cho chiến lực thiên thành tăng lên gấp nhiều lần, đã có thể tương đương với các đại phái đỉnh cấp trong hồng hoang. Nếu như hắn đoán không lầm thì đây nhất định là những chư tông phương bắc chủ động đưa tới để tránh cơn dận giữ của hắn. Ngoài ra mấy tháng này tuy hắn không hỏi chuyện bên ngoài nhưng tín dân mà đế đình thu nhập cũng đã bạo tăng đến năm tỷ.

Xu thế tăng trưởng này mới chỉ là vừa vặn bắt đầu, có mười vị Thái Thanh Huyền Tiên chèo chống, dù hắn không hỏi đến nhưng căn cơ quyền uy của đế đình chắc chắn ngày một vững chắc.

Trong nội tâm thoả mãn, Nhạc Vũ liến tiến vào Thiên Ý Phủ. Một chuyến đi ám giới lần này tuy hắn thu hoạch không nhỏ nhưng mấy người Nhiễm Lực cũng thu được chỗ tốt không nhỏ, hồn lực qua một tháng đã tăng tới mấy lần, lại trải qua trùng trùng điệp điệp chỗ tốt nên đạo tâm càng thêm ngưng luyện vững chắc, sau khi được Nhạc Vũ đem về lại Diễn Thiên Châu thì mỗi người đều bế quan cầu đột phá, toàn bộ động thiên vắng lặng.

Nhạc Vũ cũng đồng dạng nhanh chóng tiến vào tĩnh thất của mình, tế lên tam viên chân kinh bắt đầu tham ngộ huyền ảo bên trong, như lão phật nhập tịch, khí tức toàn thân dần biến mất, quy về hư vô, chỉ có Khuy Thiên Châu và Trấn Ma Bàn vẫn không ngừng chuyển động dấy lên vô số phù văn.

Ngoại trừ ra thỉnh thoảng lại có một thân ảnh hồng sắc phi độn đến tĩnh thất, đứng yên lặng hồi lâu rồi lại yên lặng rời đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chỉ trong chớp mắt đã bảy mươi năm trong động thiên.

Ngày hôm đó trong phòng truyền ra một tiếng vang động, thân hình Nhạc Vũ phồng ra như khí cầu, tứ chi bạo liệt lách cách đến khi cao hơn mười trượng, gần như làm nứt nóc nhà mới kết thúc.

Sau một lát, cả người Nhạc Vũ lại thu nhỏ, thời gian lần này lại càng lâu hơn. Khi thân hình vừa trở lại như cũ thì Nhạc Vũ quát nhẹ một tiếng rồi mở mắt, quang trạch trong mắt càng thêm rạng rỡ, thấy xuất một tia vui mừng.

Sau một khắc, một quang luân bắt đầu ngưng tụ sau lưng rồi trong sát na đã biến thành mười sáu vòng. Tới vòng thứ mười bảy thì được nửa chừng liền vỡ, mấy lần như vậy rồi được Nhạc Vũ dùng ý chí ổn định lại, cuối cùng hình thành một thần uy không bị Nhạc Vũ khống chế đè sập tĩnh thất.

Nhạc Vũ lộ ra vài phần vui mừng, biết pháp tắc hư nghĩ tầng mười bảy đã thành. Đem quang luân sau lưng tán đi toàn bộ, Nhạc Vũ cử động lại tay chân liền truyền ra một hồi thanh âm khí kình trầm đục, một lực lượng cực đại cơ hồ phá

nát hàng rào không gian, so với trước khi bế quan thì mạnh hơn mấy thành.

Lần tĩnh ngộ này tuy không thể tham thấu toàn bộ tam viên chân kinh nhưng cũng đã thấy được mấy phần hi vọng trùng kích hồn ấn Kim Tiên hồn ấn, còn Cửu Chuyển Huyền Công sau khi đạt tới tầng thứ sáu viên mãn thì không thể nào tu tập thêm.

Hiện giờ khi tìm hiểu tam viên chân kinh, tuệ lực bản thân lại đại tăng, nhiều loại pháp môn cũng có chút thu hoạch, nếu điều chỉnh căn cơ lại có thể tu đến tầng thứ bảy đỉnh phong.

Thậm chí pháp tắc hư nghĩ tầng thứ mười bảy có tạo nghệ trận phù làm cơ sở cũng là nước chảy thành sông, không tốn chút khí lực nào đã hoàn thành.

Nhạc Vũ cười ha hả một hồi mới đề khởi tinh thần chú ý biến hóa trong Huyền Minh an thiên khuê. Vào lúc hắn vừa ngưng tụ pháp tắc hư nghĩ tầng thứ mười bảy đã cảm thấy thần lực bên trong cực lớn, vừa lơ đãng đã rơi vào trạng thái không thể khống chế, thậm chí đánh nát tĩnh thất. Đến bây giờ Nhạc Vũ đem một tia hồn niệm vào thăm dò vẫn cảm giác kinh ngạc.

- Bảy mươi năm ở đây cũng chỉ bằng mười bảy năm ở ngoại giới, thời gian ngắn như vậy chẳng lẽ đã có ba mươi chín tỷ tín dân sao?

Thần vị cấp mười bảy chỉ cần một tỷ tín dân đã có thể chống đỡ thần cách, còn thần vị cấp mười tám lại cần mười tỷ tín dân, tăng vọt gấp 10 lần, bất quá chỉ là duy trì, muốn ngưng tụ ra thần cách cao giai còn cần thời gian tích tụ rất lâu, hoặc là tụ tập càng nhiều tín dân thì thời gian tự nhiên sẽ rút xuống.

Trước khi bế quan, vốn Nhạc Vũ tính toán đến hiện trạng của đế đình trong vòng hai mươi năm có thể thu nạp từ hai mươi đến ba mươi tín dân đã là không tệ, không nghĩ đến lúc xuất quan thì nguyện lực trong

Huyền Minh an thiên khuê đã tăng gấp mười lần so với trước, không trách ngay cả pháp lực của hắn cũng không thể khống chế nổi.

Ngoại trừ hai thành nguyện lực phải trả cho tín đồ để tăng hương hỏa, ba thành quy về Thiên Đình phân phối, còn chừng hai thành chia cho Tam công lục tiết của đế đình và mấy người Hiên Viên Thu, tính ra mấy người đều có chừng một tỷ nguyện lực. Những người này nhận chức tại đế đình, kỳ thật xem như tòng

thần, còn lại hai thành gia trì vào xa giáp khí cụ của binh tướng, còn lại một thành tích tụ vào Huyền Minh an thiên khuê, nhìn như cực nhỏ nhưng đã tiếp cận con số bốn tỷ khiến khí tức bên trong càng ngày càng thịnh.

Hơn nữa tín đồ đang ngày một tăng nhanh, với nhân khẩu 120 tỷ Nhân tộc thì hắn tự tin có thể cầm được một nửa, còn hơn hai mươi tỷ thì chỉ cần động tay một chút cũng nắm chắc tới bảy thành.

- Nếu như vậy chỉ cần chừng hai mươi năm thì ta sẽ ngưng tụ ra thần cách cấp mười tám?

Nhạc Vũ cảm giác hiếu kỳ liền đem hồn niệm phân thành vô số xâu lấy từng tia tín ngưỡng từ bốn phương tám hướng đang tìm đến, cảm giác ngoại trừ ba mươi tỷ tín đồ đến từ ngoài địa hạt của đế đình, còn lại chín tỷ phân bố trong những mảnh vỡ hồng hoang và thế giới tiểu thiên liền bất giác nhíu mày.

Hắn thân là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc, tất cả sự vụ của thiên đình tại phương bắc, thậm chí là quyền chinh phạt đều thuộc hắn quản lý. Ngoại trừ ra thì rất nhiều thế giới tiểu thiên nằm trong phương bắc cũng do hắn tổng quản, bất quá đến nay chưa từng nghĩ qua muốn thu nạp tín đồ ở hạ giới cũng không phải không muốn mà là không thể. Thiên đình thành lập đã được sáu vạn năm nhưng tổng cộng cũng chỉ được chừng hai mươi tỷ tín đồ, có thể thấy được khó khăn ra sao.

- Đây là cớ gì ??

Nhạc Vũ nhíu mày, suy tính chỉ chốc lát. Với cảnh giới thần minh của hắn hiện giờ thì tương lai Hồng Hoang vẫn là khó dò nhưng chuyện quá khứ chỉ cần biết chút đầu mối lại có thể dễ dàng suy tính, chỉ qua một lát đã có sở đắc.

- Là Hiên Viên Thu sao? Hắn là mượn lực bí bảo có thể xuất nhập thế giới khác như Phá Giới Lệnh. Người này quả nhiên có thể khiến cho khí vận đế đình thịnh vượng nhưng cũng ẩn hàm tai họa ngầm, thực là khó giải quyết.

Mặc dù đến nay trong tâm Nhạc Vũ vẫn không ngừng sinh kinh ý, nhiều lần lộ ra báo động nhưng cũng không biết cừu gia người này rốt cuộc là ai, rõ ràng tạm thời chưa có điềm xấu nhưng vẫn khiến hắn kinh hãi như thế, thậm chí ngay cả khí tức tử kim của Long Hoàng An Thiên tỷ cũng quay cuồng di động, dường như không thể ép xuống.

Chính tâm một hồi trầm ngâm lúc, xa xa lại một đạo hỏa hồng vầng sáng vọt tới, đã cắt đứt suy nghĩ của hắn, lại đúng là Đằng Huyền thân ảnh.

Đang trầm ngâm suy nghĩ thì Đằng Huyền đã hạ xuống trước mặt, cung kính hô một tiếng sư tôn rồi vui vẻ đem hai thanh hỏa diễm trường đao tế lên trước người.

- Thư Hùng Sí Diễm đao? Không ngờ đã triệt để luyện hóa!

Lúc đầu Nhạc Vũ còn chưa phát giác ra điều gì, đến khi trông thấy Đằng Huyền lấy ý niệm dẫn động hỏa diễm trường đao xoay quanh, vô số diễm lực hội tụ hóa thành hai đằng xà mới hơi chấn kinh.

Hai vật này không ngờ đã được Đằng Huyền triệt để luyện hóa thành linh bảo bản mạng, vận dụng tùy tâm không như lúc còn phôi thai khiến chiến lực tăng gấp đôi!

Nhạc Vũ đang tán thưởng thì Đằng Huyền hơi nhíu mày, thần sắc trọng nói:

- Sư tôn, ngươi cũng biết Cực Lạc thiên Bắc Hải?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1066: Trí giả Từ Hàng

- Bắc Hải Cực Lạc Thiên?

Nhạc Vũ tràn đầy vẻ nghi hoặc, hắn chỉ đã từng nghe nói qua thế giới Tây Phương có một thế giới cực lạc nhưng chưa từng nghe nói qua Bắc Hải Cực Lạc Thiên, nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, nghiên cứu kỹ trong đó cũng không có sở đắc đành khẽ lắc đầu:

- Đẳng Huyền hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ là huyết mạch Chúc Long ?

Nói xong mấy lời cuối cùng, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra một tia tinh mang, trong một sát na liền tỉnh ngộ, đạo thức tuệ lực lập tức mở ra tầng mê chướng, ẩn ước đoán biết lai lịch của Bắc Hải Cực Lạc Thiên.

Đẳng Huyền cũng khẽ gật đầu:

- Đúng là trước đó vài ngày đệ tử có nghiên cứu sâu huyết mạch truyền thừa của Chúc Long lưu lại thì biết có Bắc Hải Cực Lạc Thiên. Đệ tử không biết là địa phương nào, lại càng không biết bên trong rốt cuộc thế nào, chỉ biết Bắc Hải Cực Lạc Thiên cực kỳ quan trọng, gần đây cảm giác tâm thần không tập trung.

Nhạc Vũ mím môi, không cần nghĩ cũng có thể biết Cực Lạc Thiên chắc chắn là một trong những hậu thủ của Chúc Long, hoặc là chỗ hắn tàng vật hoặc là nơi chính thức vẫn lạc, giấu sâu trong huyết mạch truyền thừa, chỉ đến khi thực lực hậu duệ đến trình độ nhất định mới có thể biết được.

Hắn vươn tay điểm vào mi tâm Đẳng Huyền, nàng cũng không phản kháng để cho hồn niệm Nhạc Vũ tùy ý tiến vào trong não.

Chỉ một thoáng, Nhạc Vũ đã cảm thấy khí huyết toàn thân sôi sục, trong đầu hiện ra tầng tầng ảo giác, sau đó hiện ra một đảo nhỏ phạm vi chừng ba ngàn trượng, trên đảo có một cự sơn hình chùy thẳng tới trời xanh.

Tâm thần Đẳng Huyền hơi tỉnh, cũng biết được lai lịch và hạ lạc của Bắc Hải Cực Lạc Thiên, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

Nhạc Vũ thu ngón tay về, như có điều suy nghĩ, sau một lát liền cười khẽ:

- Việc này có chút phiền toái, đợi trăm năm sau hãy tính, ẩn nấp ở đây trăm năm cũng không sợ người khác biết được, khi đó hợp lực mấy người chúng ta có thể xông vào.

Đẳng Huyền tuy không nói lời nào nhưng trên mặt lộ vẻ chấp nhận sâu sắc, theo kí ức trong huyết mạch thì nàng cũng biết nơi đó cực kỳ hung hiểm, mấu chốt còn ở chỗ nàng không phải huyết duệ của Chúc Long.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại cẩn thận thôi diễn một phen, xác thực chứng nhận có Bắc Hải Cực Lạc Thiên, dù hiện giờ thiên cơ diễn biến thế nào thì trong vòng trăm năm vẫn bình an vô sự nên tạm thời bỏ qua việc này ra khỏi động thiên.

Bản thể vừa xuyên ra liền đem trấn thế chung nhẹ nhàng gõ một cái, thanh âm hùng hồn vang lên chấn động toàn bộ hành cung. Chỉ một thoáng đã có vô số độn quang từ bốn phương tám hướng bay vút lên tụ đến.

Nhạc Vũ đợi qua nửa khắc mới chuyển hướng bay qua Huyền Thánh Điện, lúc vào trong điện đã thấy mấy ngàn người tụ tập, so với tình hình vắng vẻ mấy năm trước đã nhiều hơn gấp mấy lần.

Trong điện phủ, ít nhất cũng là Ngọc Tiên tu sĩ. Ba Thái Thanh Huyền Tiên đều mang mặt nạ đứng sừng sững ở mặt trái, hai mắt nhắm nghiền như tượng gỗ, còn có Hiên Viên Thu đứng lặng lẽ phía sau.

Ngoại trừ bốn vị Huyền Tiên thì bên trong điện còn có hai mươi vị Thái Ất Chân Tiên, trong đó ngoại trừ năm vị thần tướng tới từ thiên đình thì còn lại đều lạ mặt, hết thảy đều lộ vẻ cung kính, ngẫu nhiên nhìn lên đều lộ ra ý kiêng kị kính sợ.

Cuộc chiến Hắc Hàn quốc mới chỉ qua chừng hai mươi năm, người trong điện phần lớn đều thuộc chư tông phương bắc, còn nhớ rõ dư uy ba kiếm đó nên không dám có một điểm càn rỡ trước mặt Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ liếc qua Cự Linh Thần, thấy ái tướng tâm phúc hôm nay đã hàng thật

giá thật lên đến Ngọc Tiên, luyện thể công quyết cũng đã có chút thành tựu, cười nhẹ thoả mãn, nhìn sang Vi Minh Tử nói:

- Sắp tới kỳ đại thọ của đại tiên Vạn Thọ Sơn, đế đình phương bắc ta không thể thiếu cấp bậc lễ nghĩa. Trẫm còn nhớ trước khi bế quan đã có nhắn nhủ muốn ngươi thu thập linh vật cho lễ chúc thọ, qua mấy chục năm có được vật gì không?

Vi Minh Tử bất giác lộ ra vài phần xấu hổ, lấy ra một tờ giấy trắng sáng bóng như ngọc:

- Vi Minh Tử hổ thẹn, những tiên vật ngũ phẩm mà đế đình ta có được trong vài chục năm qua đều ghi chép ở đây nhưng lại không thể có vật hiếu kính được Trấn Nguyên Đại Tiên.

Nhạc Vũ chiêu lấy xem qua rồi nhíu mày bỏ qua bên cạnh. Linh vật bên trong không ít, hiển nhiên là Vi Minh Tử đã hao phí không ít tâm tư, nếu chỉ là tu sĩ bình thường thì một kiện trong đó cũng đủ nhưng với thân phận đại đế lại có chút chênh lệch.

- Thời gian vội vàng, việc này cũng chẳng trách ngươi.

Phất tay ý bảo Vi Minh Tử lui ra, Nhạc Vũ lại nhìn sang Ngụy Thanh nói:

- Chưa đến hai mươi năm, Ngụy khanh đã thay trẫm tụ tập ba mươi chín tỷ tín ngưỡng sinh dân, thủ đoạn thực là bất phàm. Khí tượng đế đình hôm nay hơn phân nửa là công lao Ngụy khanh, từ hôm nay tham gia thêm chức tham tri chính sự.

Ngụy Thanh nghe vậy lại kinh sợ, từ trong đám quần thần bước ra thi lễ thật sâu nói:

- Thần không dám kể công, nếu không có danh tiếng bệ hạ chấn nhiếp hàng tỉ yêu tu phương bắc thì dù thần có chút năng lực cũng khó thi triển, hơn nữa phân nửa tín đồ trong đó đều do thượng thư Hiên Viên Thượng trợ giúp.

- Vậy cũng nên thưởng Hiên Viên Thu.

Ngắt lời Ngụy Thanh, Nhạc Vũ lộ vẻ phức tạp nhìn Hiên Viên Thu đứng yên bên

cạnh.

-- Thái Thanh Huyền Tiên đỉnh phong

Hắn nhớ mười mấy năm trước khi vừa gặp Hiên Viên Thu mới chỉ vừa bước vào đỉnh phong, hiện giờ đã tới chí đỉnh phong, gần như viên mãn, chỉ cần tích lũy đầy đủ liền có thể trèo lên Đại La Kim Tiên

-- Quả nhiên không hổ là hậu duệ Hiên Viên.

Vào thời thượng cổ, Xi Vưu cùng tu sát lực cùng thần lực, vì vậy có thể tung hoành vô địch, Hiên Viên Hoàng Đế lại có thể đem tín nguyện bản thân chuyển hóa làm tu vi pháp lực.

Chỉ tiếc bí pháp này là bí truyền của Hiên Viên, ngay cả lão sư trên danh nghĩa Quảng Thành tử của Hoàng Đế cũng chưa từng biết được.

Nhạc Vũ cười hắc hắc, quang trạch trong mắt dần khôi phục bình thản, mang theo ý tán thưởng nhẹ gật đầu:

- Như Ngụy khanh nói, Hiên Viên ái khanh cũng càng vất vả công lao càng lớn, có thể nhậm chức tả thừa cùng Vi Minh Tử chưởng quản chính sự đế đình.

Hiên Viên Thu lập tức khẽ giật mình, có chút không dám tin nhìn Nhạc Vũ, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế này thật sự khoan dung độ lượng như vậy?

Nhạc Vũ cười lạnh, dù không phải đã tìm hiểu tam viên chân kinh thì hắn cũng tuyệt không đố kị người tài, huống chi hôm nay đã tìm được một tuyến cơ hội đột phá hồn ấn Kim Tiên.

Về phần nhân quả ân oán ẩn phía sau người này thì lại càng không đủ để hắn phải sợ hãi.

Xử lý xong hai sự vụ này, chỉ còn một số việc vặt để cho Hiên Viên Thu cùng Vi Minh Tử giải quyết. Ngoài ra còn có việc điều chỉnh chức vụ mấy người, phân tranh giữa sáu vị tiết độ, xung đột thế lực các loại đều được Nhạc Vũ xử lý sạch sẽ, xong đó phất tay:

- Đại thọ Trấn Nguyên Đại Tiên sắp tới, trẫm phải thân chinh tới Vạn Thọ sơn một chuyến. Hai năm tới mọi chuyện của đế đình sẽ tận lực thu lại, không được tự ý khai mở binh qua, nếu như vi phạm sẽ trừng phạt thật nặng.

Mọi người trong điện đều nghiêm nghị cúi người tuân mệnh, Vi Minh Tử định bảo Nhạc Vũ mang theo nhiều người một chút nhưng lại nghĩ đến ba kiếm có lực ngang Đại La Kim Tiên lúc trước thì những người đi theo chỉ sợ là vướng chân vướng tay nên dứt khoát im lặng không nói.

Sắp đặt mọi việc thỏa đáng, Nhạc Vũ hóa thành độn quang tiến vào tầng mây, trước khi đi chiêu một cái liền lấy đi hơn nửa tiên thạch linh vật trong bảo khố đế đình.

Vân Linh tông trước khi bị diệt đã có bao năm tích lũy, tiên thạch trong tay cũng có tới năm tỷ, linh vật còn lại cũng đều bất phàm, ước lượng sơ qua cũng có tới gần bảy tỷ tiên thạch nhưng như vậy cũng không đủ để mua linh vật đỉnh cấp.

Nếu thật sự không được, chỉ có cầm vân diệt li quang kỳ thay thế, nhất phẩm Hậu Thiên Linh Bảo đủ để ngang với thân phận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, chỉ là vật này do Linh Vấn dùng thân tế luyện mà thành, đem đi chúc thọ có chút không ổn.

Bay về phía nam chừng mấy chục tỷ dặm, Nhạc Vũ đột nhiên dừng lại nheo mắt nhìn về một tòa thành thị cực lớn phía xa, chỉ thấy một đạo khí tử kim từ bên trong đó bốc lên, chỉ kém hơn đế khí nửa trù, đồng dạng là khí vận cực thịnh lâu dài.

Hắn lại vận khởi chân long nhãn nhìn về trung nguyên thì thấy khí vận Ân Thương dù cũng cực vượng nhưng ẩn hiện xung đột với long khí nơi này.

Vào lúc thần sắc Nhạc Vũ đang âm tình bất định thì trong Diễn Thiên Châu cũng truyền ra tiếng thở dài của Cực Lan.

- Thế gian đều cho Từ Hàng đạo nhân là trí giả vô song gần với Nhiên Đăng Quảng Thành trong Xiển Giáo. Nhưng theo ta thấy mưu tính của Từ Hàng sợ là hơn xa sư huynh hắn, ta và ngươi lúc này mới biết hắn lợi hại.

Một đạo nhân trung niên đột nhiên hiện ra bên cạnh Nhạc Vũ, đồng dạng nhìn về hướng đại thành:

- Có đế đình ngăn cản quần yêu xuôi nam, Bắc Địch quốc đã không còn nỗi lo về sau, một khi phương bắc dấy lên chiến loạn thì nhất định có thể khiến cho căn cơ hoàng triều trung nguyên dao động, tiến tới dao động khí vận Tiệt Giáo, đây mới thực sự là trí giả, cho dù ngươi khiến hắn thất bại thì vẫn có thể đắc lợi

Nhạc Vũ im lặng, trong mắt lộ vẻ âm u.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1067: Thập di kiểm lậu

Cực Lan nói vài câu liền khẽ lắc đầu rồi lại trốn vào Diễn Thiên Châu. Nhạc Vũ cẩn thận nhìn lại phía xa rồi đột nhiên tăng tốc tiếp tục tiến về hướng nam. Chỉ qua mấy thời thần liền trông thấy một tòa cự sơn, hắn liền xuyên qua tầng mây nhìn xuống dưới rồi dùng chân khí dung vũ hóa vân cưỡng ép xé mở một vết rách không gian tiến vào.

Vừa tiến vào hắn cũng không tiến vào không gian ngoại tầng mà trực tiếp hạ xuống một không gian chừng mười vạn trượng.

Đây cũng là một mật cảnh động thiên tương đồng với mật cảnh Quy Khư cung, tuy tọa độ thời không có khác nhau nhưng lại chưa hề thoát ly Địa Tiên giới, hơn nữa phụ thuộc vào bản giới Hồng Hoang để tồn tại.

Bên trong không gian cũng có một cung điện lơ lửng như chỗ Vân Thiên Cung, bên dưới tiên tu như mây, khí thế càng phồn hoa hơn mật cảnh Vân Thiên cung vài phần. Theo như Nhạc Vũ biết, mật cảnh Lan Hoa này là do một vị Thái Ất Chân Tiên mượn lực linh bảo để mở, tuy diện tích nhỏ hơn nhưng lại được chân tiên và tiên tu đỉnh giai ưu ái, cho dù có bất trắc gì thì khả năng ảnh hưởng đến mật cảnh là cực nhỏ. Ngoài ra người có thể chỉ với tu vi Thái At Chân Tiên mở ra không gian như vậy thì lai lịch bản thân cũng bất phàm, đủ bảo vệ tu sĩ cấp thấp, vì thế chỉ một không gian nho nhỏ mười vạn trượng lại dễ dàng trở thành dịch bảo lớn nhất Nam Chiêm Bộ Châu.

Bên trong không chỉ có tiên tu của vô số thế giới Tiểu Thiên thường lựa chọn nơi này giao dịch, hồn niệm Nhạc Vũ cảm giác bên trong có hơn mười vị Thái Thanh Huyền Tiên, một vị Đại La Kim Tiên đang náu thân tại mật cảnh. Nhạc Vũ thầm ước tính mỗi ngày tại mật cảnh thu nhập không dưới ngàn vạn tiên thạch, tuy hắn cố tình dùng Các Linh sơn thay thế nhưng hiện giờ căn cơ đế đình vừa ổn định, uy nghiêm vừa tạo lập nên chưa kịp bắt tay vào làm.

Hồn niệm phân hoá ra mấy ngàn luồng càn quét trong mật cảnh, qua một lát đã khiến vị Kim Tiên kia chú ý, hồn niệm vừa va chạm liền nghe một tiếng kinh dị:

- Khó trách! Nguyên lai là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế hàng lâm nơi đây!

Thoại âm vừa dứt thì hồn niệm từng người đều co rút lại không quan tâm hắn. Hiển nhiên cũng đã đồng ý với thân phận và thực lực của Nhạc Vũ đủ hoành hành tại mật cảnh.

Bất quá khi hồn niệm Nhạc Vũ quét qua quét lại vài lần trong mật cảnh thì lại lộ vẻ thất vọng, cũng may hắn tới đây chỉ là tiện đường thử thời vận, cũng không có quá nhiều hy vọng. Lúc này quét qua bên trong phố, cũng chưa đánh giá kỹ hơn trăm nhà thương gia cỡ lớn nên chưa thể nói là tuyệt vọng.

Nhạc Vũ mỉm cười, thân hình chớp lên liền bước vào một tòa lầu tên là Danh Trân Các.

Bên trong các có bày hai kiện Hậu Thiên nhị phẩm Linh Bảo nhưng khi nhìn qua giá cả lại lặng ngắt, không ngờ lại là con số ba tỷ tiên thạch.

Nhạc Vũ nhớ được tứ phẩm linh bảo cũng chỉ mới vài vạn, chỉ tăng lên hai phẩm giai thì giá cả đã tăng lên mấy chục đến gấp trăm lần, dù với tất cả vật có thể đưa ra ngoài sáng trong tay hắn cũng còn chưa đủ.

Hắn quay người đi sang một lầu các khác rồi lại đồng dạng thất vọng quay về, cứ thế qua hơn mười lần thì Nhạc Vũ dần tuyệt vọng.

Vào lúc hắn đang định rời đi thì Đằng Huyền trong Diễn Thiên Châu đột nhiên xao động bất an, truyền ra một tia ý niệm.

Nhạc Vũ cau mày, không cần Đằng Huyền nhắc nhở liền đem hồn niệm tán ra tập trung vào một thanh sam tu sĩ vừa tiến vào từ mặt nam. Người này áng chừng ba mươi tuổi, chỉ có tu vi Thiên Tiên, mặt mày lộ vẻ tinh minh lão luyện, cũng không đi tới những lầu bảo để giao dịch mà trực tiếp chọn một chỗ trống để bày hàng.

Phần lớn trong đó đều là tiên khí tiên bảo ngũ lục phẩm, giá trị tổng cộng ngàn vạn tiên thạch, với tu vi như thế quả thật có chút bất phàm, ngoài ra cũng không thiếu thứ cổ quái.

Nhạc Vũ có chút kinh ngạc, thân hình lóe lên đã vượt qua mấy vạn trượng tới

trước mặt người này. Hắn cũng không để ý tới những tiên bảo kia mà nhìn vào đống đồ nhìn như bỏ đi bày bên cạnh. Phần lớn trong đó đều có hình thù kỳ quái, đều là mảnh vỡ, cho dù có nguyên vẹn thì quang trạch đều ảm đạm, bảy phần trong đó đều không có linh lực dao động, còn lại chừng ba phần tuy có chút linh lực thôn thổ nhưng còn không bằng huyền binh cấp thấp.

Nhạc Vũ xem kỹ chỉ chốc lát rồi sau đó khẽ chiêu lấy một tiểu cầu hồng sắc vào tay. Bên trong tiểu cầu này có một viên đan dược màu đỏ, bên ngoài có rất nhiều phù văn hỏa hồng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Trong Diễn Thiên Châu, Đằng Huyền sớm đã hưng phấn đến cực điểm, Nhạc Vũ lại không nóng vội cầm trong tay vuốt vuốt, dùng một tia hồn niệm thăm dò, không ngừng phân tích, qua một lát liền mỉm cười.

- Nguyên lai là vật này! Xác thực là thứ tốt.

Tán thưởng một tiếng, Nhạc Vũ nhìn sang tu sĩ kia hỏi:

- Vật này giá trị bao nhiêu? Kính xin đạo hữu khai giá.

Ánh mắt tu sĩ kia lập tức hơi lóe lên, với khí độ của Nhạc Vũ dù tận lực kiềm chế nhưng cũng cảm giác được thì tiểu cầu này quả thật bất phàm.

Do dự qua mấy nhịp thở, tu sĩ kia thử thăm dò:

- Vật này do vãn bối hao hết tâm tư mới đến tay. Nếu như tiền bối muốn mua thì ngàn vạn tiên thạch có thể lấy đi!

- Ngàn vạn tiên thạch?

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi bật cười:

- Đảm lượng thật lớn, ngươi không sợ người ngoài mưu tài đoạt mệnh sao.

Đang lúc đồng tử người kia co rút lại thì Nhạc Vũ đã ném tiểu cầu vào Thiên Ý phủ. Đằng Huyền đã sớm không kiên nhẫn bay vọt lên trời hóa thành thiên địa pháp tướng, thân thể dài ra đến hai trượng mạnh mẽ nuốt tiểu cầu kia vào.

Chỉ một thoáng vô số diễm lực từ trong cơ thể Đằng Huyền trào lên, Thái Hạo

chân viêm tinh khiết càng lộ ra nóng rực, cười khẽ một tiếng, cảm giác khoan khoái đến cực điểm.

Nhạc Vũ cũng mỉm cười, vật này không phải là linh bảo mà là pháp khí, dù còn chưa rõ ràng lai lịch nhưng đủ khiến cho uy lực của Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang tăng lên ít nhất gấp đôi, Đằng Huyền đã có thể có cảm ứng vậy thì chắc phải có trong ký ức huyết mạch truyền thừa, nếu so về giá trị thì ngàn vạn tiên thạch cũng hết sức có lời.

Nhạc Vũ cũng không muốn so đo với người này, ném ra một Tu Di Giới bên trong có ngàn vạn tiên thạch cho hắn. Sau đó hắn vẫn chưa từng rời đi mà quan sát thêm đống đồ kỳ quái kia, lại kêu lên kinh dị chiêu lấy một hộp nhỏ màu đen.

Chiếc hộp này làm từ kim loại, không có khe hở cũng chỗ để mở, chất liệu cực kỳ cứng rắn. Nhạc Vũ dùng hồn niệm dò xét chỉ có thể phân tích tầng ngoài. Tiếp đó hắn lại dùng đạn chỉ búng vào thì có một lực phản chấn cực lớn khiến ngón tay rung lên, trong lòng lại càng hiếu kỳ ngưng tụ một cây Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm bắn ra vào thành hộp thì chỉ gây ra một vết xước nhẹ, sau một lát đã khôi phục như thường, bất giác trầm mặc rồi một lúc lâu mới hỏi:

- Cái hộp này giá bao nhiêu?

Tu sĩ kia lại định ra giá thật cao nhưng nghĩ tới lời của Nhạc Vũ vừa rồi thì cũng không dám quá phận, nhìn cách đó không xa lại càng có mấy ánh mắt bất thiện liền chép miệng:

- Nếu tiền bối muốn vật này thì chỉ cần lấy đi là được, coi như là tặng kèm quả cầu.

Nhạc Vũ cười nhẹ, kỳ thật hắn càng có hy vọng hơn đối với tiểu cầu, đừng nói là ngàn vạn tiên thạch, dù là mấy tỷ cũng phải lấy bằng được, nhưng nếu đã nói tặng kèm thì dĩ nhiên hắn cũng vui lòng.

Sau khi bỏ cái hộp vào không gian tu di, Nhạc Vũ lại cảm thấy có hứng thú với người trước mặt:

- Sao ngươi lại thu thập nhiều thứ cổ quái như vậy?

Tu sĩ kia nghe vậy lập tức lắc đầu:

- Tiền bối, sao có thứ cổ quái ở đây? Những vật này xuất xứ đều là bất phàm, chỉ là người bình thường không nhìn được hàng mà thôi…

Hắn vừa nói đến đây thì ánh mắt Nhạc Vũ đã lóe lên nguy hiểm khiến cho im bặt, sau đó chuyển giọng:

- Không dối gạt tiền bối, thần thông của vãn bối tu tập có năng lực phân biệt đồ vật. Những vật này, vãn bối không nhìn được lai lịch nhưng biết chất liệu bất phàm nên mới thu thập để thử thời vận. Dù sao khi mua cũng không đáng bao tiền!

Nhạc Vũ lúc này mới khẽ gật đầu, những thứ trước mắt nhìn như bỏ đi nhưng cơ bản đều có chất liệu thượng giai.

Hắn suy nghĩ chỉ chốc lát rồi lấy ra một phù chỉ, dùng máu một loại yêu thú viết lên rồi ném cho tu sĩ kia nói:

- Nếu ngươi có ngày không thể lăn lộn bên ngoài thì có thể đi tới đế đình phương bắc, chỉ cần có phù chỉ này thì binh tướng đế đình sẽ bảo vệ ngươi vạn toàn

Tu sĩ kia theo vô thức tiếp lấy nhưng trong lòng ngầm khinh thường, người trước mặt tuy bất phàm nhưng tối đa cũng chỉ là Chân Tiên, khẩu khí lại thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1068: Tiên thiên nhị phẩm!

Tiện tay đem phù chiếu ném sang một bên, tu sĩ khoảng ba mươi tuổi kia còn đang suy đoán người thanh niên tuấn mỹ trước mắt rốt cục có quan hệ gì với đế đình, ngay sau đó liền thấy một đạo kim quang bỗng dưng phá không bay đến.

Sau khi giáng xuống, lại thêm một vị lão giả mặc tử kim bào phục uy thế lẫm lẫm không hề che giấu chút nào, thân hình lại cao lớn bộc phát ra một cỗ uy áp thật lớn khiến kẻ khác luôn có cảm giác ngạt thở đang lan tràn ra khắp nơi.

Tu sĩ khoảng ba mươi tuổi kia nhất thời mồ hôi lạnh ròng ròng, cơ hồ bị cỗ khí thế đè ép đến quỳ sát xuống mặt đất.

- Đại La Kim Tiên!

Trong lòng thất kinh, ngay sau một thoáng trong con ngươi của hắn đã co rụt lại thành châm nhọn.

Chỉ thấy vị Đại La Kim Tiên mặc tử kim bào phục kia lại khẽ mỉm cười hướng thanh niên tuấn tú kia chắp tay thi lễ.

Tuy không nghe được ngôn ngữ của hai người, nhưng có thể thấy được vẻ ngưng trọng trong ánh mắt của vị lão giả kia.

Sau đó tu sĩ khoảng ba mươi tuổi kia cơ hồ không chút do dự liền đưa tay chộp lấy phù chiếu khi nãy nắm trong tay, thật cẩn thận giấu kỹ.

Nhạc Vũ đã sớm biết trước, không khỏi bật cười. Mặc kệ người kia, vẻ mặt biến thành ngưng trọng hướng vị lão giả kia cúi người thi lễ:

- Uyên Minh ra mắt Quý tiền bối, thanh danh Cửu Huyền Pháp Vương của ngài khi ta còn ở phương bắc cũng thường được nghe thấy…

Lão giả họ Quý nghe vậy không khỏi cười vang:

- Cửu Huyền Pháp Vương gì chứ? Danh hào của ta không so được với đại đế Thủy Kiếm Tiên, danh chấn chư giới. Vân Lân yêu thánh ta cũng thật thấy đau đầu. Đại đế lại có thể lấy thân thể Chân Tiên đánh lui hắn, thành tựu ngày sau của đại đế nhất định hơn xa lão phu.

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, cũng không nói gì, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nghi. Vị bên cạnh hắn tên gọi Quý Nguyên, chính là quốc sư Bắc Địch.

Tuy hắn không hiểu người này đã là một Đại La Kim Tiên vì sao phải nhậm chức quốc sư tại phàm gian, không có đạt được chỗ tốt gì còn phải gánh theo nhân quả, nhưng hắn cũng không tò mò hiếu kỳ đi hỏi han.

Hắn chỉ là ngạc nhiên vì sao người này lại đột nhiên chạy đến tìm hắn.

Quý Nguyên cũng nhìn ra ý tứ lãnh đạm của Nhạc Vũ, cũng chỉ nói:

- Có lẽ đại đế đang nghi hoặc vì sao lần này bản tôn đến tìm đại đế, cũng chỉ là lâm thời nảy sinh ý tưởng này mà thôi. Vừa rồi có hơn mười vị Huyền Tiên đạo hữu đến đây, hơn nữa ở gần nơi này cũng có hơn mười vị đạo hữu đang tu hành, vừa vặn đạt tới nhân số ba mươi người. Cho nên tính toán gọi thêm vài vị bù đắp lẫn nhau, cùng đến Dịch Bảo Hội. Nghĩ tới bệ hạ cũng là vì chuyện đại thọ của vị kia ở Vạn Thọ sơn mà sầu muộn đúng không? Mấy chục Nhân Sâm Quả của Vạn Thọ sơn hiện giờ đều đã thành thục. Trước đây cũng chỉ có bảy người mang theo lễ vật trân quý nhất mới có thể đạt được tư cách được tặng Nhân Sâm Quả, hiện giờ bản tôn cũng đang đau đầu…

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi động tâm, tuy hắn khẳng định vật cất giấu trong hộp đen nhất định phi phàm, nhưng rốt cục có thể đem làm lễ vật đại thọ hay không hắn cũng không hề nắm chắc.

Dịch Bảo Hội này thật sự có thể đến xem xét một chút.

Hắn cũng không dây dưa làm gì, lại thi lễ, xem như hướng Quý Nguyên cảm ơn. Tiếp theo liền hóa quang bay lên, theo Quý Nguyên bay về phía xa xa, không bao lâu đã hạ xuống một tòa lầu bảy tầng.

Nơi này quả nhiên đã có hơn mười vị Thái Thanh Huyền Tiên đang chờ đợi từ lâu. Quý Nguyên nghiêng người tay hướng bên trong ý mời Nhạc Vũ đi trước.

Nhạc Vũ cũng không chút khách khí, đi thẳng tới chỗ ngồi lưng hướng bắc mặt hướng nam bước nhanh tới.

Còn chưa ngồi xuống, bên cạnh đã có một vị Huyền Tiên tu sĩ bỗng dưng hừ lạnh một tiếng:

- Một Chân Tiên tu sĩ nhỏ bé lại dám vọng tưởng ngồi lên thượng tịch, thật cuồng vọng…

Lời còn chưa dứt, một đạo thanh quang đã đánh úp lại, Quý Nguyên thấy thế chỉ khẽ cười, cũng không ngăn cản.

Nhạc Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, tay áo phất nhanh, đem thanh quang kia trực tiếp chấn quay về, tốc độ còn hơn xa gấp mấy lần, đánh thẳng tới thân thể Huyền Tiên tu sĩ còn chưa biết tên tuổi kia.

Thoáng chốc một cỗ lực lượng thời không bàng bạc bỗng dưng bùng nổ. Lập tức đem hư không hàng rào hoàn toàn xé rách, đem vị Huyền Tiên còn chưa kịp trở tay mạnh mẽ nhốt đánh vào trong hư không.

Bên trong lầu các nhất thời đều sợ hãi.

Nhạc Vũ cũng công khai ngồi thẳng xuống chủ vị ngay trung ương.

Nếu nói về pháp lực, Quý Nguyên tự nhiên cao hơn hắn mười lần. Nhưng nếu nói về chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế, người có thiên địa danh vị, thân phận tôn sự, thân phận một quốc sư phàm trần như Quý Nguyên không sao sánh bằng, không có đạo lý để Quý Nguyên ngồi vị trí cao hơn cả hắn.

Nếu như ở lễ pháp không biết xử lý, không chỉ khí vận bản thân hắn sẽ bị tiêu giảm, đối với Quý Nguyên mà nói đồng dạng cũng không lấy được ưu đãi.

Quý Nguyên quả nhiên chỉ cười, tuyển chọn ghế bên tay trái Nhạc Vũ ngồi xuống, mà hơn mười Huyền Tiên bên trong lầu các đều chợt kinh dị.

Ngay sau đó không gian dao động, đột nhiên lại chấn động, một thời không hàng rào ở phương hướng khác bị người mạnh mẽ xé mở.

Một thanh diện lão giả từ bên trong xuyên ra, chính là vị Thái Thanh Huyền Tiên

vừa rồi bị Nhạc Vũ đánh văng ra thời không hàng rào. Mái tóc hoa râm dựng thẳng đứng, trong mắt lộ ra ngọn lửa, ánh mắt như đao nhìn trừng Nhạc Vũ, giận dữ tới cực hạn!

Ngay khi thanh diện lão giả đang tụ tập chân khí càng lúc càng đáng sợ, Quý Nguyên đột nhiên quát nhẹ:

- Lãnh Sam đạo hữu, không được vô lễ với vị này, đây chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc. Thân phận tôn quý, một thân pháp lực thần thông không dưới bản tôn. Ngươi làm sao có thể mạo phạm?

- Thủy Kiếm Tiên?

Vẻ mặt Lãnh Sam giật mình, cẩn thận liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, trong mắt xẹt qua một tia kinh dị. Tiếp theo hừ lạnh một tiếng ngồi trở xuống, không liếc qua Nhạc Vũ thêm lần nào.

Mọi người còn lại đều chợt giật mình. Nếu là người kia cũng chẳng thể trách lấy thân Chân Tiên lại thật nhẹ nhàng đánh lui Lãnh Sam. Cũng khó trách Quý Nguyên lấy Kim Tiên cảnh giới lại tình nguyện ngồi phía dưới người này.

Bọn họ đều mang theo chút tò mò nhìn qua Nhạc Vũ. Như muốn tìm hiểu xem vị hậu bối tu tiên giới này rốt cục lại có tài cán gì có thể ở lại phương bắc hung hiểm đứng vững gót chân, còn khuất phục cả hai vị Hỏa Nghê yêu thánh cùng Vân Lân yêu thánh.

Ước chừng đợi thêm vài khắc lục tục có thêm mười mấy đạo độn quang tìm đến. Nhìn lại đã được khoảng ba mươi người, Quý Nguyên mới mở miệng thẳng vào chính đề:

- Xin chư vị hãy đem vật muốn đổi lấy ra cho mọi người nhìn xem, sau đó hãy tự do trao đổi. Danh dự của Quý Nguyên này nghĩ tới chư vị cũng tin được. Cướp đoạt đồ vật của người khác hay lừa gạt người, Quý Nguyên ta nhất định không cho phép hắn ra khỏi cửa…

Một câu cuối cùng lộ ra sát ý, mọi người đều giữ vẻ mặt nghiêm túc tự lấy ra một ít bảo vật, khiến bên trong lầu các bảo quang vờn quanh lượn lờ.

Nhạc Vũ tùy ý nhìn thoáng qua, cũng hơi lộ ra vẻ thất vọng, những người này

lấy ra linh vật tuy bất phàm nhưng lại chỉ cùng tiêu chuẩn bới Vi Minh Tử thu thập.

Hắn suy ngẫm chốc lát lấy ra mười mấy món linh trân đặt trước người, tiếp theo là vài món bổn mạng chí bảo của mấy vị yêu hoàng đã đoạt được.

Cuối cùng sau thoáng do dự, hắn lại đem Hắc Thủy Xà Linh Tiên đặt trước người, cũng mang theo tâm ý thả con tép bắt con tôm, muốn xem thử mấy vị Huyền Tiên tu sĩ kia đến tột cùng có được vật gì mà hắn muốn hay không.

Ban đầu Nhạc Vũ lấy ra linh trân cũng đã làm mọi người chú ý, tiếp tục lấy ra Hắc Thủy Xà Linh Tiên, bên trong lầu các mọi người không khỏi ngây người, liền đưa mắt nhìn sang.

Quý Nguyên cũng cả kinh, nhìn kỹ xà tiên một thoáng, tiếp theo cười vang:

- Vật tốt như vậy ngay cả bản tôn cũng hơi có chút động tâm rồi, hồn ấn đầy đủ, có thể lập tức thành tựu một vị Huyền Tiên…còn có thể hộ thân, đồng dạng có uy lực lớn lao. Còn lại mười mấy món linh trân đều là bất phàm. Lại không biết chư vị có vật nào có thể trao đổi với bảo vật này?

Quý Nguyên dứt lời, mọi người bên trong lầu các yên lặng một lúc, sau một lúc lâu mới có một trung niên đạo nhân rời ghế đứng lên đi tới trước người Nhạc Vũ, dùng đạo pháp huyễn thuật bao phủ quanh hai người.

Lúc này hắn mới lấy ra một vật nói:

- Không biết bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu này có phù hợp tâm ý của đại đế hay không?

Hai mắt Nhạc Vũ nhíu lại, nhìn vào trong tay người kia. Chính là mười tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu gom thành một bộ, vừa lúc thành tựu một món tứ phẩm tiên thiên linh bảo.

Hắn không khỏi gật đầu, hiện giờ hắn lấy ra đồ vật đều khoảng tam phẩm, nhưng đều là hậu thiên, giá trị cũng không sai biệt bao nhiêu với bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu mười tám viên kia.

Nhưng trong mắt trung niên đạo nhân lại lộ ra vài phần giảo hoạt, thần sắc mang

theo ý tứ hàm xúc bất minh.

Nhạc Vũ chỉ thoáng suy ngẫm, liền hiểu được ý của người này, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Ngoại trừ Hắc Thủy Xà Linh Tiên, vật trên bàn ngươi lấy bốn kiện.

Trung niên đạo nhân nhất thời cười dài, nhìn kỹ một lát tuyển chọn bốn kiện hậu thiên linh bảo liền xoay người rời đi.

Nhạc Vũ cũng đem bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu ném vào bên trong Hư Không Thai Tàng kiếm trận.

Cùng chín mươi hai viên bên trong hợp lại một chỗ, vừa đúng một trăm mười viên.

Cả Linh Châu đại trận rõ ràng chấn động, một cỗ lực lượng mạnh mẽ thẳng xuyên vào tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang, bên trong bức tường cản trở tầng thứ năm, hợp lực một trăm lẻ tám viên linh châu hình thành một lạc ấn đối ứng.

Vô số thủy linh lực tinh thuần bàng bạc ầm ầm chiếu xuống.

Mười hai viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu có thể thành tựu tứ phẩm tiên thiên linh bảo. Ba mươi sáu viên là tiên thiên tam phẩm, một trăm lẻ tám viên đã tiến vào tiên thiên nhị phẩm hàng ngũ.

Hắn dùng bảo vật này nổi danh hậu thế, càng nổi danh là nhờ vào Huyền Thủy Thiên Linh Châu, chư tiên khắp nơi đều biết rõ.

Lần này bị người kia nắm được nhược điểm, lấy một bộ tứ phẩm tiên thiên linh bảo đổi đi bốn kiện, xem như gấp bốn lần giá trị.

Nhưng có thể làm bộ linh bảo này nhảy lên tiên thiên nhị phẩm cảnh giới, đây cũng không thể nói hắn hoàn toàn có hại.

Tiên thiên nhị phẩm cùng tam phẩm giá trị khác nhau trăm ngàn lần, không chỉ dùng tiên thạch là có thể định ra được rõ ràng giá trị thực sự của nó.

Bên cạnh Quý Nguyên linh giác mẫn tuệ nhất, lập tức ánh mắt chuyển sang kinh hãi, nhìn sang Nhạc Vũ. Hắn không hiểu vì sao đột nhiên trong lòng có cảm giác vị đại đế thanh tú này chiến lực tựa hồ cường đại thêm vài phần.

Nguyên bản hắn tự tin có thể đem vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia chặt chẽ áp chế, mà giờ khắc này lại gia tăng thêm vài phần biến số khó lường.

Thật không biết hai người kia rốt cục đã trao đổi vật gì lại khiến cho vị đại đế này có biến hóa lớn đến như thế?

Ngay sau khi vị trung niên tu sĩ rời đi, tiếp đó lại thêm một người đứng lên, chính là vị Linh Sam vừa rồi, hắn cũng dùng huyễn pháp che giấu, lúc sau lấy ra một thanh ngọc từ bình, lóe ra thanh u quang mang sáng bóng.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt nhìn vẻ mặt liền biến thành nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1069: Hồng Mông kiếm điển!

Đưa mắt nhìn thanh ngọc từ bình, Nhạc Vũ như lâm vào suy tư.

Thanh ngọc từ bình trong tay Lãnh Sam kỳ thật cũng không phải là linh bảo gì, nhưng linh lực dao động thật sự làm lòng người kinh hãi.

Trong mơ hồ hắn lại có loại cảm giác vật này có tác dụng chỉ sợ không bình thường, nhưng lại nhìn không ra lai lịch.

Vẻ mặt khẽ động, Nhạc Vũ chợt khẽ lắc đầu:

- Lãnh Sam đạo hữu, không biết vật này có tác dụng gì?

Lãnh Sam cũng không nói chuyện, tiện tay đổ ra một đoàn thủy dịch bỏ vào bên trong, sau đó chỉ qua một lát từng đợt mộc linh lực tinh thuần hóa thành lục sắc quang hoa hướng bên ngoài trào ra khỏi bình.

Đợi sau một lát, Lãnh Sam lại đổ thủy dịch ra ngoài, liền nhìn thấy đã hóa thành màu xanh biếc.

Tựa hồ rất ngại Nhạc Vũ còn chưa hiểu được vật này thần diệu thế nào, Lãnh Sam lại lấy ra một tiên mộc linh loại cửu phẩm đổ chất dịch màu xanh biếc vào, chỉ một thoáng đã sinh trưởng ra một gốc cây dài ba trượng mọc ra vô số cành lá, thậm chí còn nở hoa kết quả, hương thơm ngào ngạt động lòng người.

Nhạc Vũ khẽ vẫy tay đem linh quả màu đỏ chụp vào trong tay, chỉ cảm thấy quả cây thật tươi, linh lực dồi dào, hơn xa linh vật dùng đạo pháp tạo ra, cơ hồ không khác gì được sinh trưởng tự nhiên.

Trong lòng hắn đã động tâm, cảm giác vật này thần diệu không chỉ đơn giản như vậy, trên mặt lại không chút biến hóa nói:

- Chỉ có như vậy thôi sao? Lãnh Sam đạo hữu, không biết bảo vật này của ngươi

có thể đề cao ra tiên căn mấy phẩm chất?

Trên mặt Lãnh Sam nhất thời đỏ lên, thẹn quá hóa giận nói:

- Lục phẩm! Chỉ bằng bình ngọc này là có thể thúc giục nuôi dưỡng vạn mẫu dược viên, thứ gì cần có đều có! Xà tiên này của ngươi cũng chỉ là hậu thiên nhị phẩm mà thôi. Còn muốn như thế nào? Phải biết vật này ở trước kia có lai lịch lớn, nghe nói thời thượng cổ là Thanh Tịnh Lưu Ly Bình của Từ Hàng đạo tôn! Nếu không phải bị tổn thương, lại bị người dùng đại pháp lực phong ấn, ta làm sao chịu lấy ra bán cho ngươi?

Vẻ mặt Nhạc Vũ vốn thản nhiên, nghe được mấy câu sau trong lòng khẽ động, vẫy tay, một cỗ pháp lực cực lớn hướng thanh bình mạnh mẽ chộp tới.

Lãnh Sam bất ngờ không kịp phòng ngự, đợi khi kịp phản ứng còn muốn đoạt trở lại liền bị một cỗ cự lực đẩy ra, thanh bình lập tức rời tay bị Nhạc Vũ cầm lấy.

Trên mặt Lãnh Sam nhất thời lộ ra vẻ căm giận bất bình, nhưng cuối cùng chỉ hừ lạnh một tiếng yên tĩnh không nói.

Nhạc Vũ đem một tia ý niệm thăm dò vào trong, sau đó nội tâm chợt cả kinh, may mắn lòng dạ hắn thâm hậu không hề lộ ra trên mặt chút cảm xúc nào.

Nhưng bên trong nội tâm hắn đang sóng gió ngất trời. Hắn vốn tưởng rằng Lãnh Sam chỉ là nói chuyện quá khoa trương mà thôi, giờ phút này tự mình phân tích mới biết được thanh bình chỉ sợ đúng như lời nói của Lãnh Sam, là vật có lai lịch lớn.

Ngay sau đó hắn lạnh lùng cười, biết được hơn phân nửa Lãnh Sam không hiểu rõ giá trị lai lịch của vật này, nếu không thật sự không có khả năng xuất ra kỳ vật như vậy trao đổi cùng hắn.

Nếu như có vật này, vậy lễ vật mừng thọ cho hành trình đến Vạn Thọ sơn sẽ không cần phiền não.

Trong nội tâm thật vui mừng nhưng trong mắt Nhạc Vũ vẫn bình thản như trước. Hắn cầm thanh bình trong tay đẩy trả trở về, vẻ mặt như tùy ý nói:

- Vật này đúng là có chút thần diệu! Nhưng nếu như muốn đổi Hắc Thủy Xà Linh Tiên của ta vẫn còn kém một chút!

Lãnh Sam khẽ hừ một tiếng, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần vui mừng. Hắn giả vờ như đang do dự, suy ngẫm chốc lát, ngay sau đó lấy ra một quyển ngân sắc đạo điển sáng ngời, cũng không dùng tay cầm mà dùng pháp lực bao bọc đưa tới:

- Quyển đạo điển này chính là do một vị thái cổ đại năng lưu lại. Trong truyền thuyết có thần thông có khả năng càn quét cả ba mươi ba thiên. Thanh bình cộng thêm vật này giá trị đã vượt qua xà tiên của ngươi rồi.

Trong lòng Nhạc Vũ cười thầm, cầm đạo điển trong tay, vừa chạm vào liền cả kinh, chỉ cảm thấy bên trong có một cỗ hồn niệm cực kỳ sắc bén tới cực hạn nhảy vào trong thần hồn của hắn.

So với nghịch thiên đao ý còn ngạo cuồng bá đạo gấp ngàn lần! So với sát kiếm của Chiến Tuyết còn sắc bén mạnh mẽ vô hạn!

- Hảo kiếm ý!

Nhạc Vũ quát nhẹ một tiếng, hồn niệm lập tức ngưng tụ thành châm va chạm với hồn niệm kia, ngay sau đó kim ỷ hắn đang ngồi lập tức phát ra thanh âm rạn vỡ, cơ hồ nổ tung ra.

Sắc mặt hắn vô cùng tái nhợt, tuy đánh lui được tia kiếm ý kia nhưng thần hồn của hắn cũng bị trúng đòn nghiêm trọng, vô cùng khó chịu.

Trong lúc nhất thời hắn không dám tiếp tục chạm vào ngân sắc đạo điển, buông tay ra cho nó tùy tiện trôi nổi giữa không trung.

Nhạc Vũ lại quét mắt nhìn lên bìa đạo điển, chỉ thấy dòng chữ "Hồng Mông kiếm điển" bên trên!

Tuy chỉ có bốn chữ nhưng vừa xem đã cảm nhận được có cỗ khí thế khinh người hoành trảm ngang trời, đâm thẳng tận sâu trong thần hồn người khác.

Hai chữ "Hồng Mông" đại khí bàng bạc, có được đại đạo áo nghĩa. Khi thấy hai chữ "kiếm điển" lại chuyển sang mênh mông cuồn cuộn huy hoàng, hùng hồn

sắc bén cùng cực!

Lại nhìn sang Lãnh Sam, người này đang khoanh tay mà đứng, trên mặt ẩn lộ vẻ mỉm cười.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi hừ lạnh, bỏ mặc cho hắn đắc ý, lại hỏi:

- Xin hỏi Lãnh đạo hữu, không biết quyển kiếm điển này trước kia từng có người nào tìm hiểu được thông thấu hay chưa?

Lãnh Sam nghe vậy cũng không hề lộ ra vẻ xấu hổ nói:

- Không dối gạt bệ hạ! Vật này truyền lưu hậu thế đã hơn mười vạn năm, đã đổi tổng cộng mười chủ nhân, trong đó kể cả Huyền Tiên tu sĩ như ta. Nhưng không có một người nào có thể cởi bỏ được phong ấn của đạo điển này, đừng nói tới chuyện tìm hiểu! Nhưng người khác không thể chưa hẳn bệ hạ lại không cách nào làm được. Bệ hạ lấy thân Chân Tiên đánh lui Vân Lân yêu thánh cùng Hỏa Nghê yêu thánh, đạt được vinh dự là người có thiên tư trác tuyệt mà bao vạn năm nay trong hồng hoang chưa thấy! Nghĩ đến ảo diệu bên trong đạo điển thật thích hợp cho bệ hạ mở ra!

Nếu như nói trước đó Nhạc Vũ còn tồn tại vài phần khinh thị đối với người này, lúc này nghe được lời nói của hắn, trong lòng cũng mơ hồ sinh ra ý bội phục.

Mỉm cười, Nhạc Vũ cũng không cần nhiều lời, trực tiếp cầm Hắc Thủy Xà Tiên đánh qua, sau đó lại hút nhiếp thanh bình lấy về.

Nhìn thấy sắc mặt Lãnh Sam hiện lên vẻ vui mừng tay cầm xà tiên, vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng nghiêm nghị nói:

- Sau lần giao dịch này, hi vọng đạo hữu đừng nên hối hận!

Lãnh Sam nhất thời giật mình, có chút kinh nghi bất định liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, lại quét mắt nhìn thanh bình cùng kiếm điển. Cuối cùng nghĩ nghĩ, lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Tự nhiên sẽ không hối hận! Tốt nhất ngày sau bệ hạ cũng đừng nên hối hận mới phải!

Nói xong hắn không còn chút kiên nhẫn phất tay áo rời đi.

Nhạc Vũ không khỏi cao giọng cười lớn, thu thập đồ vật vào trong tay áo khiến Lãnh Sam càng thêm có vẻ bực dọc nóng nảy.

Đợi sau khi huyễn pháp quanh hai người hoàn toàn tiêu tán, mọi người bên trong lầu các thấy Hắc Thủy Xà Linh Tiên đã bị Lãnh Sam đổi đi, vẻ mặt đều thất vọng, không cần nói cũng hiểu được nguyên nhân, tiếp theo lại có vài người đi tới cũng trao đổi vài món linh trân còn lại.

Thanh bình cầm tới tay, mục đích của Nhạc Vũ đã đạt được. Nhưng tâm tình hắn cũng thật sự sảng khoái, vì vậy nhẫn nại tính tình cùng mấy Huyền Tiên tu sĩ cò kè mặc cả.

Qua vài canh giờ, hơn mười Huyền Tiên còn lại trên lầu các mới lục tục rời khỏi.

Đợi khi trong lầu các chỉ còn lại vài người thì Nhạc Vũ cũng đứng dậy, còn chưa kịp thốt lời cáo từ, Quý Nguyên đã đi tới cười nói:

- Xem vẻ mặt bệ hạ lần này đổi vật nhất định có đại thu hoạch. Ân, đến Hội Nguyên đại thọ của Trấn Nguyên đại tiên, không còn gì đáng lo ngại nữa chứ?

Nhạc Vũ chỉ hận không thể nhanh chóng rời đi nơi này, cẩn thận nghiên cứu ảo diệu của thanh bình. Nhưng thu hoạch lần này tốt như vậy cũng có hơn phân nửa là nhờ Quý Nguyên giới thiệu. Hắn đành nhẫn nại tính khí, trên mặt lộ ra vài phần vui vẻ nói:

- Không dối gạt Quý đạo hữu, lần này ta có chút đoạt được, ít nhất không đến nỗi làm mất mặt An Thiên Huyền Thánh đại đế. Nhắc tới thật sự bất đắc dĩ, mặc dù ta mới nhậm chức, nhưng lại không có nửa điểm căn cơ. Lần này thật sự đa tạ Quý đạo hữu, xem như ta thiếu đạo hữu một nhân tình…

- Chỗ này của ta chỉ bất quá làm người môi giới mà thôi, làm gì cần nặng lời như thế?

Quý Nguyên bật cười, tiếp đó mang theo chút hiếu kỳ nói:

- Không biết vừa rồi bệ hạ đã đổi vật gì với Lãnh Sam lại vui vẻ như thế? Chẳng lẽ là bộ Hồng Mông kiếm điển?

Nhạc Vũ cười mà không đáp, chỉ im lặng.

Quý Nguyên thấy thế lập tức hiểu ý, vội vàng xin lỗi:

- Cũng do bản tôn lỗ mãng rồi! Kỳ thật ta cũng không ác ý, chỉ muốn báo cho bệ hạ biết được Lãnh Sam ở bên trong Bắc Địch quốc xưa nay thanh danh rất rối loạn, thích nhất là làm việc mua đi bán lại, tính tình lại không thủ tín. Vô số tu sĩ phương bắc từng bị hắn lừa gạt qua. Trong tay người này nổi danh nhất là bộ Hồng Mông kiếm điển, xác thực là vật phi phàm. Đã mấy vạn năm đổi qua mười hai người mua, nhưng trong vòng một ngàn năm đều chết, kiếm điển lại rơi vào tay hắn. Bản tôn cũng từng mượn xem, nhưng thật hổ thẹn suýt nữa lại bị kiếm ý bên trong đánh bại nguyên thần! Tựa hồ gặp mạnh sẽ càng mạnh, khó thể bài trừ! Ngoài ra theo truyền thuyết Xiển Tiệt hai giáo cũng thật hứng thú đối với bộ kiếm điển này. Nhưng cuối cùng không biết vì sao lại bỏ qua. Nếu bệ hạ thật sự lấy được vật ấy, nên vạn phần cẩn thận!

Nghe tới đây, trong lòng Nhạc Vũ chợt cả kinh. Hắn vốn xem trong bộ Hồng Mông kiếm điển, nhưng xa xa không bằng thanh bình kia.

Nhưng giờ phút này nghe được lời nói của Quý Nguyên, thừa nhận chính hắn cũng không xem được kiếm điển thì Nhạc Vũ mới ý thức được giá trị của bộ kiếm điển, chỉ sợ chưa chắc kém hơn Tử Khuyết Thiên Chương.

Tử Khuyết Thiên Chương tuy không so được với Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng Hà Đồ Lạc Thư là những tiên thiên kỳ kinh, nhưng lại là đạo điển truyền thừa thứ nhất của Đạo gia. Đối với những Đại La Kim Tiên mà nói tác dụng cũng đã cực kỳ bé nhỏ.

Mà Hồng Mông kiếm điển lại có thể trực tiếp làm nguyên thần Đại La Kim Tiên bị thương nặng! Vật chết nhỏ bé lại có khả năng lớn như thế!

Suy ngẫm thêm chốc lát, Nhạc Vũ liền phục hồi lại tinh thần, sau đó vô cùng cảm kích hướng Quý Nguyên thi lễ:

- Đa tạ Pháp Vương chỉ điểm, lời này Uyên Minh nhất định ghi nhớ trong tâm!

Vừa nói xong Nhạc Vũ cũng hiếu kỳ nhìn Quý Nguyên. Hắn biết được người này năm lần bảy lượt hướng hắn lấy lòng, cũng không chỉ đơn giản là quan ái

hậu bối mà thôi, nhất định phải có mục đích gì đó.

Quả nhiên sau một thoáng, Quý Nguyên lại cười vang:

- Ta và ngươi vừa gặp như cố nhân, làm sao cần khách sáo như thế. Nói tới ta còn một chuyện cần nhờ bệ hạ giúp đỡ!

Nhạc Vũ mở to mắt nhìn hắn, cũng không hề có chút ngoài ý muốn. Mà ánh mắt Quý Nguyên cũng thật rõ ràng sáng tỏ:

- Ta nghe nói mấy năm gần đây bệ hạ liên tục bị Từ Hàng tính kế. Ân, ta cũng đã biết được chút xu thế về thiên ý, Bắc Địch quốc của ta nhất định khó tránh khỏi sát kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1070: Thanh Ngọc Chân Nguyên!

Khi Nhạc Vũ rời khỏi Lan Hoa mật cảnh, Quý Nguyên đứng xa xa nhìn theo, trên mặt hiện lên ý vị sâu xa.

Thẳng đến khi thân ảnh của Nhạc Vũ đã biến mất khỏi tầm nhìn, thần niệm cũng đã không còn cảm giác được bóng dáng, lúc này Quý Nguyên mới quay về bên trong mật cảnh.

Ngay khi Nhạc Vũ bay khỏi mật cảnh không gian chừng ngàn vạn dặm, độn quang bỗng dưng hạ xuống.

Hắn tùy ý tuyển chọn một chỗ bí mật, tiếp tục lấy ra Côn Luân tàn kính bày ra Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận.

Tiếp theo sau hắn lâm vào trầm tư lời nói vừa rồi của Quý Nguyên, đề nghị hai bên cùng liên thủ.

Vô luận đối với phương bắc Yêu tộc hay là Lan giáo, hai bên đều có thể hợp tác.

Hiện giờ khí vận Bắc Địch chấn hưng, mơ hồ có xu thế tranh đoạt Trung Nguyên Nhân Hoàng. Quý Nguyên là quốc sư, cũng vô cùng thanh tỉnh. Hắn nhìn ra sát khí trùng điệp bên trong, cùng mưu kế toan tính của Lan giáo.

Chỉ là thật sự không biết người này rõ ràng biết là hung hiểm trùng điệp, vì sao vẫn còn lưu luyến nhân gian quyền vị?

Theo truyền thuyết hoàng thất Bắc Địch cũng họ Quý, phụng thờ cháu của Hiên Viên hoàng đế làm Thủy Quân làm tổ tiên, lấy thần thú Cùng Kỳ làm đồ đằng. Hay là Quý Nguyên là cùng hoàng thất Bắc Địch hoặc là thần thú Cùng Kỳ hay Thủy Quân có quan hệ gì hay sao?

Trong lòng Nhạc Vũ cũng không đồng ý với ý nghĩ của người này, nhưng cũng không muốn đi nghiên cứu. Nhưng hiện giờ hắn đơn cô thế cô, có thể có được một vị đồng minh như vậy cũng là chuyện không tệ lắm.

Bắc Địch bị cuốn vào trong sát kiếp đã là đại thế định số. Bắc Địch quốc cho dù không phản, Trung Nguyên Ân Thương cũng sẽ bắc phạt để san bằng tai họa ngầm. Hắn cùng Quý Nguyên cũng không làm được gì, chỉ có thể ngồi xem. Nhưng nếu theo lời của Quý Nguyên, chỉ cần hộ được Bắc Địch quốc, có thể bảo tồn xã tắc, vậy vẫn có thể làm được.

Đưa tay tìm kiếm, thanh ngọc từ bình liền hiện ra trong tay. Không có người khác quan sát, Nhạc Vũ cũng không cần kiêng nể đem hồn niệm thăm dò vào, bắt đầu tìm kiếm bên trong.

Chỉ sau một lát đã làm bình ngọc lóe ra thanh quang không ngừng.

Cuối cùng ý niệm của Nhạc Vũ đã khóa chặt tận sâu trong thanh bình.

Rõ ràng bên trong có một cỗ tinh nguyên đạo lực cực kỳ hùng hậu cùng một trương Huyền Kim Phù Sách đã đem một bộ phận linh trận trong bình hoàn toàn áp chế, khiến thanh bình không thể vận chuyển lưu sướng, thậm chí cả hồn ấn cũng bị cỗ lực lượng này hoàn toàn cách trở.

- Quả nhiên!

Nhạc Vũ không khỏi thở ra một hơi, trên mặt hiện lên vài phần vui mừng.

Cỗ lực lượng kia khiến linh bảo rơi xuống hàng ngũ bảo vật tầm thường, công dụng cũng bị hạ thấp tới chín thành!

Phỏng chừng Lãnh Sam cũng từng hướng nhiều người chào hàng vật này, nhưng cũng chỉ có Nhạc Vũ có được cảnh giới nhập vi có năng lực phân tích nhìn rõ vạn vật như cấp bậc Đạo tổ nên mới hiểu được ảo diệu bên trong.

Mà có thể cởi bỏ phong ấn bên trong, tiên tu trên thế gian này cũng chỉ khoảng sáu người!

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng vui mừng, nhưng chưa lập tức bắt tay hành động đem đoàn tinh nguyên đạo lực kia phá vỡ.

Hắn bỗng dưng chấn tay áo bay lên, dung mạo dáng vóc cả người đại biến. Ngược lại quay về Lan Hoa mật cảnh bay đi.

Tiếp theo qua hai canh giờ, hắn lại phản hồi Cửu Liên Tỏa Tâm trận, bản thể tiến vào động thiên Thiên Ý Phủ.

Dùng nhiều loại tinh huyết thần thú trộn lẫn, thoa lên trên thanh bình. Nhạc Vũ tế lên Ngũ Sắc Thần Quang, liền đem đạo lực tinh nguyên kia từ từ hao mòn.

Thoáng chốc lại bị cỗ lực lượng kia phản chấn ngược lại, cơ hồ đem pháp lực của hắn chấn ngược làm tổn hại kinh mạch toàn thân. Cũng may đoàn hạo lực không có căn cơ, tuy tinh thuần bàng bạc nhưng sau một thoáng giằng co đã dần dần không còn lực lượng, bị Ngũ Sắc Thần Quang của hắn áp chế.

Qua thêm mấy ngày, đạo lực tiêu giảm được một nửa, bên trong thanh bình liền bộc phát ra một cỗ lực lượng, đem Huyền Kim Sách Phù bỗng dưng mạnh mẽ giải khai.

Linh lực trong thanh bình cuộn trào, tiến thẳng lên tiên thiên nhất phẩm đỉnh cấp! Ngay bộ dáng cũng đại biến, chẳng những chuyển sang thanh lam sắc, mặt ngoài còn chớp động vô số lưu quang điện văn, trước đó cỡ chừng một thước, thế nhưng lúc này lại kéo tới một thước rưỡi.

Khí tức cùng lúc trước hoàn toàn khác xa.

Nhưng khí linh bên trong tựa hồ vì nhờ có Nhạc Vũ giải phong ấn, vì vậy lại vô cùng thân cận với hắn.

Nhạc Vũ không phí bao nhiêu công phu đã đem thanh bình hoàn toàn luyện hóa. Tiếp theo cầm Huyền Kim Phù Sách trong tay, chỉ thấy dòng chữ triện bên trên ghi là "Thanh Đề Xá Chế Phong Linh Phù".

- Thanh Đề? Là Thanh Đề đế quân, vị thượng cổ đông phương Thanh Đề?

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không đặt trong lòng, vô luận vật này có bí mật gì, lai lịch ra sao, đã không còn quan hệ gì tới hắn.

Cầm thanh sắc ngọc bình trong tay, yên lặng cảm ứng chốc lát, ngay sau đó

Nhạc Vũ liền không chút do dự đem ra một tia Hỗn Độn Khí cuối cùng dung nhập vào bên trong.

Khí linh vốn đã bị suy yếu tới cực điểm, nhất thời chấn rung, cơ hồ lập tức đem tia Hỗn Độn Khí cắn nuốt. Chỉ sau một lát, linh lực chấn động đã gia tăng lên mãnh liệt gấp mười lần!

- Tiên thiên siêu phẩm!

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tinh mang, trong lồng ngực mừng như điên, sau một lát mới có thể bình phục xuống.

Vật này vượt qua siêu phẩm linh bảo, tuy là thấp nhất đẳng cấp trong trình độ này, nhưng cũng là đồ vật phẩm cấp cao nhất trong số những chí bảo của hắn hiện tại.

Nhưng nếu như hắn suy đoán không sai, vật này cũng không có khả năng đả thương người quá nhiều, bản thân cũng không phải là vũ khí sát phạt.

Hắn lại lấy ra mấy chục giọt thủy dịch tràn đầy linh lực trong tu di không gian.

Trước đó hắn đã sử dụng hết Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy, mặc dù đã lục soát hơn mười nơi buôn bán trong Lan Hoa mật cảnh, nhưng hắn cũng chỉ mua được hơn bốn mươi giọt linh dịch này mà thôi.

Đổ vào bên trong thanh sắc bình ngọc, chỉ sau một lát, liền có vô số mộc linh tinh thuần từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Nhạc Vũ thao tác một giọt Thanh Lộ Linh Tuyền, bắt đầu chậm rãi chuyển hóa, quá trình chuyển hóa xảy ra cực chậm.

Nhạc Vũ tính toán sơ lược, phát giác tùy tiện chuyển hóa một giọt chỉ sợ cũng phải cần tới bốn trăm năm.

Cũng may hắn đối với việc này cũng đã sớm có chuẩn bị, lật tay liền lấy ra mười viên tiên thạch màu xanh, phẩm chất tuyệt hảo, là siêu phẩm mộc hệ tiên thạch thuần tịnh.

Dùng pháp lực bóp nát đổ vào bên trong bình, nháy mắt liền bị thanh bình hấp

thu.

Chỉ trong nháy mắt, bên trong bình liền có năm giọt Thanh Lộ Linh Tuyền chuyển thành màu sắc xanh đậm.

Nhạc Vũ không khỏi hít sâu một hơi, vô cùng đau lòng xót ruột.

- Năm giọt linh dịch lại chỉ tương đương hai ngàn năm thời gian!

Mười viên siêu phẩm mộc hệ tiên thạch mỗi viên ít nhất có giá trị ba trăm ngàn tiên thạch!

Cũng là vừa rồi hắn đã mua được bên trong Lan Hoa mật cảnh. Ngay lập tức đã đem toàn bộ tiêu xài hầu như sạch sẽ.

Trong lòng vẫn còn xót xa, Nhạc Vũ vẫn không chút do dự lại đem bốn viên tiên thạch mộc hệ còn lại bóp nát bỏ vào trong thanh bình, lại đổi được hai giọt Thanh Lộ Linh Tuyền, ngay sau đó hắn lại lấy ra một hạt quả cây cỡ đầu ngón cái bỏ vào trung ương động thiên Thiên Ý Phủ, vùi lấp vào mặt đất.

Hạt quả cây này nghe theo lời nói của người bán, chính là tiên hạnh, một trong mười loại đại tiên thiên linh căn, kết thành hạt quả. Mỗi vạn năm thời gian mới được hai quả, thiên hạ tu sĩ thèm muốn như điên.

Nhạc Vũ cũng không biết là thật hay giả, chỉ biết bên trong hạt quả hạnh thực sự thâm hàm huyền ảo, chỉ thoáng luyện chế là có thể làm ra tứ phẩm linh bảo, còn là tiên thiên.

Về câu nói thiên hạ tu sĩ đều vô cùng thèm muốn, hắn lại không tin. Nếu thật sự là quả tiên hạnh, thế gian này không người nào có thể thành công đào tạo. Về phần tứ phẩm thiên tiên bảo vật, lại có vị Thái Thanh Huyền Tiên nào thèm xem vào trong mắt?

Hắn mua lại hạt quả này chẳng qua chỉ muốn thí nghiệm công dụng của thanh bình mà thôi.

Thật cẩn thận lấy ra một giọt linh dịch nhỏ lên hạt tiên hạnh, chỉ một thoáng một mầm cây đã nhú ra khỏi mặt đất, bỗng dưng đột ngột mọc thẳng lên, chỉ trong thời gian nháy mắt đã lớn dần thành kình thiên đại thụ, tán xòe như mây. Tuy

chưa kết thành quả, không ngờ lại có thể cùng động thiên Thiên Ý Phủ của hắn tan thành một khối.

Nhạc Vũ kinh ngạc không kịp trở tay, hồi lâu sau mới phản ứng, ánh mắt híp lại đánh giá đại thụ trước mặt, tiếp theo liền phát hiện, nếu thật sự cây tiên hạnh này có thể trưởng thành, không phải hoàn toàn không có ưu đãi.

Hôm nay động thiên Thiên Ý Phủ lại lặng lẽ mở rộng ra thêm một vòng, tốc độ thời gian bên trong đã tăng lên tới sáu lần!

- Tiên Hạnh thật tốt!

Nhạc Vũ còn đang giật mình suy tư, bên cạnh truyền ra một tiếng than nhẹ, quay đầu vừa nhìn chính là Cực Lan.

Đám người đang bế quan bên trong động phủ cũng chỉ có tu vi của Cực Lan là cao nhất, vì thế hắn mới có thể phát hiện được động thiên biến hóa.

Lúc này hai mắt của hắn thật chăm chú quan sát đại thụ kình thiên trước mặt, cuối cùng ánh mắt rơi vào thanh bình trong tay Nhạc Vũ, vẻ mặt chợt khẽ động.

- Hảo bảo bối!

- Đúng là bảo bối tốt! Vật này quả nhiên không tầm thường!

Nhạc Vũ mỉm cười, tia tiếc nuối cuối cùng trong nội tâm cũng hoàn toàn đánh tan. Vô luận là đoàn Hỗn Độn Khí hay tiên thạch, bỏ ra đều là đáng giá.

Tuy vật này không thể dùng để đấu pháp, cũng chỉ có thể tụ tập mộc linh lực.

Nhưng nguyên nhân chính là vì sự kỳ diệu cùng độc đáo duy nhất của nó, mới lộ ra nó trân quý thế nào!

Theo truyền thuyết Lưu Ly Thanh Tịnh Bình của Từ Hàng đạo tôn sinh ra Tịnh Thủy, có vô số thần diệu. Có khả năng hồi sinh vạn vật, tẩy rửa toàn bộ ô uế dơ bẩn trên thế gian.

Nhưng Thanh Lộ Linh Tuyền trong tay hắn hiện tại diệu dụng chỉ sợ còn hơn cả Tịnh Thủy!

Đặc biệt đối với thảo mộc sinh linh mà nói càng thêm kỳ hiệu.

Cúi người thi lễ với Cực Lan, Nhạc Vũ xin lỗi một tiếng lại quay về trong tĩnh thất của mình.

Cầm thanh bình trong tay, Nhạc Vũ định lại tâm thần, cùng khí linh khai thông liên hệ.

- Nguyên lai thanh bình ở mười vạn năm trước được gọi là Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình!

Hắn lại yêu thích không buông tay thưởng thức thêm chốc lát mới thu hồi vào trong.

Lại lấy ra hộp đen cầm ngay trước người xem xét.

Vật này ngay cả tiên binh bình thường cũng không thể tạo ra được dấu vết, kể cả Thiên Ý kiếm nhất phẩm hậu thiên cũng không gây được chút tổn thương mảy may.

Cũng may trong người hắn còn có Ngũ Hành kiếm đã thành hình.

Đem năm thanh tiên bình bên trong đan điền toàn bộ triệu hoán, lại cho trận đồ gia trì, nhất phẩm tiên thiên nhất thời nhảy lên tới siêu phẩm! Năm thanh tiên binh vừa chuyển, liền đem hộp đen cắt hơn phân nửa.

Bộ phận sau cùng vô cùng cứng cỏi, kiếm thế ngưng trệ không cách nào chém sâu vào.

Nhạc Vũ cau mày, ngay sau đó không chút do dự liền đem Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm rót vào bên trong.

Lại gia trì thêm toàn bộ khí vận tín ngưỡng lực, kiếm thế lập tức trướng lên, dù cho nhảy vào tiên thiên chí thánh nhưng cũng tăng lên được nửa phẩm giai, Ngũ Hành kiếm trận chỉ xoay tròn liền đem loại kim chúc chế thành hộp đen không biết tên kia hoàn toàn cắt vỡ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1071: Liên tục vui mừng!

Không gian bên trong hộp đen có diện tích khoảng vài xích, nhưng chỉ được đặt một bạch sắc ngọc phiến cỡ chừng móng tay mà thôi.

Ngọc phiến trôi nổi giữa không trung, lộ ra linh quang nhàn nhạt. Nhìn qua không có gì nổi bật, nhưng lập tức khiến cho ngũ sắc kiếm trận bên trong đan điền Nhạc Vũ lập tức rung lên dữ dội.

- Là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến!

Quang mang trong mắt Nhạc Vũ rực sáng, dù phía trước hắn đã cảm giác hộp đen này nhất định bất phàm, nhưng hoàn toàn không thể ngờ tới mở ra hộp đen lại cho hắn nỗi vui mừng lớn như vậy!

Dùng tay chụp tới, liền nắm phiến bạch ngọc vào trong tay.

Ngay lập tức vô số pháp tắc đại đạo mạnh mẽ tràn vào bên trong đầu hắn, cơ hồ muốn ép tới thần hồn hắn nổ tung.

Nhạc Vũ không chút kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười ha ha một trận, thanh âm chấn thiên. Tâm niệm hắn chợt động, liền đem tàn phiến thu nhiếp vào trong đan điền của mình.

Cơ hồ ngay lập tức liền dung nhập vào trong Âm Dương Bát Quái trận đồ. Ngay sau đó mảnh bạch ngọc lập tức hóa thành vô số bạch sắc phù văn, dung nhập vào trong trận đồ.

Không bổ khuyết vào chỗ còn trống, mà là rót vào mỗi một góc bên trong trận đồ kiếm trận, khiến cho kết cấu trận đồ càng thêm hoàn mỹ phức tạp, mơ hồ lộ ra vài phần khí tức đại đạo.

Ngay sau đó từng đạo bạch sắc phù văn bắt đầu rót lên chỗ năm thanh Ngũ Hành kiếm.

Nhạc Vũ rõ ràng cảm giác được năm thanh kiếm này tuy phẩm chất chưa tăng lên bao nhiêu, nhưng uy lực so với lúc trước hoàn toàn khác xa. Phù trận khuếch trương, áo nghĩa đại đạo súc tích trong kiếm ít nhất đã tăng lên tới bảy thành!

Nhạc Vũ hít một hơi thật sâu, theo sau hào khí tản ra, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong hưng phấn.

Có được mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, bộ kiếm trận chân chính có được căn cơ chống đỡ vài món Hồng Mông chí bảo kia.

- Vận khí tốt! Chỉ cần năm thanh kiếm này có thể đề thăng phẩm chất nhất giai, trong thiên hạ ngoại trừ mấy thiên cảnh động thiên ra, nơi nào không thể đi được?

Hắn lại nghĩ tới Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cùng Côn Luân Kính còn chưa chữa trị xong, lúc này thần trí Nhạc Vũ mới thoáng hồi phục lại bình tĩnh.

Hỗn Độn Khí từ thời thái cổ Hồng Mông sơ khai, đã là hiếm thấy. Huống chi hiện tại những thượng cổ linh vật ngày càng thêm thưa thớt.

Thật chẳng biết đến lúc nào mới có cơ duyên tiếp tục đạt được?

Ném hết suy nghĩ trong đầu, Nhạc Vũ lại tiếp tục quan sát hộp đen trong tay.

Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là khởi nguyên hết thảy đại đạo, đặt song song cùng Hồng Mông Tử Khí đều là vật trân quý nhất trên thế gian này.

Nhưng hộp đen trong tay hắn cũng là vật phi phàm.

Có thể chịu đựng được năm thanh tiên thiên siêu phẩm tiên binh cắt xé, có năng lực hoàn toàn phong ấn Tạo Hóa Ngọc Điệp, chất liệu bản thân tự nhiên là tuyệt hảo, là tài liệu luyện kiếm đứng đầu.

Một khi chế thành tiên binh, nhất định phải vượt qua hậu thiên siêu phẩm!

Đáng tiếc giờ phút này hắn còn chưa có được tài liệu phối hợp, chỉ có thể tạm thời cất giữ trong tu di không gian.

Liên tục lấy được hai kiện dị bảo, tâm tình Nhạc Vũ cũng đã hai lần liên tục thay đổi trạng thái, hiện tại hắn cảm thấy vừa mê mang vừa mệt mỏi.

Nhưng đối với bộ Hồng Mông kiếm điển hắn vẫn còn tồn tại vài phần tò mò.

Tâm niệm chợt động, ngân sắc đạo điển đã bay tới trước người.

- Hồng Mông kiếm điển? Người tạo ra bản kiếm điển này thật sự khẩu khí thật lớn! Bên trong ghi chép rốt cục lại là kiếm quyết gì? Dám xưng danh Hồng Mông?

Nhớ rõ giáo huấn trước đó, lần này Nhạc Vũ cũng không dùng tay đi động chạm, chỉ để trôi nổi giữa không trung, bắn ra một đạo ngũ sắc quang hoa phá giải phong ấn trùng điệp bên trên.

Nhưng còn chưa kịp bắt đầu, kiếm ý cường liệt sắc bén kia đã từ trong đạo điển lao ra, sắc bén vô song, giống như không gì không phá, liền đem đoàn Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ mạnh mẽ đánh vỡ!

Vẻ mặt Nhạc Vũ nhất thời ngẩn ra, từ ngày hắn học được Ngũ Sắc Thần Quang từ chỗ Sơ Tam, xưa nay đều chưa từng thất bại, vô luận là đạo pháp linh trận hay là vô số pháp bảo, thường thường tiếp xúc liền có được hiệu lực.

Cho dù một lần không thể phá vỡ nhưng chỉ cần dùng vài lần liền có được tác dụng.

Nhưng giống tình hình hôm nay, còn chưa bắt đầu chạm tới cấm chế trong kiếm điển đã bị kiếm ý mạnh mẽ phá vỡ, chính là lần đầu tiên nhìn thấy.

Kiếm ý kiên cố, uy áp mênh mông cuồn cuộn, sau khi đánh vỡ Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang lại không hề có chút ảnh hưởng.

Giống như làm ra thị uy, từ bên trong kiếm điển dâng lên tràn ra, quét ngang không gian này, đem phạm vi ngàn trượng toàn bộ mọi thứ đều san bằng phẳng, sau đó mới rút về bên trong Hồng Mông kiếm điển.

Nhạc Vũ chịu áp bức đầu tiên, bị kiếm ý mạnh mẽ công kích chỉ có thể tử thủ tâm linh, toàn bộ hồn niệm đều rúc sâu vào trong thân thể, dựa vào thân thể huyết nhục gắt gao đối kháng kiếm ý uy áp.

Thật lâu sau, đợi khi kiếm ý tán đi, hắn mới thở ra một hơi, trong lòng còn sợ hãi nhìn về phía kiếm điển, khóe môi chảy ra tơ máu!

- Chỉ bằng vào kiếm ý trên thế gian đã không còn mấy người có thể chống đỡ. Hoặc là kiếm điển này thật có tư cách xưng danh Hồng Mông. Cũng không biết là vị đại năng thái cổ nào lưu lại? Lãnh Sam nói vật này đã lưu lại hậu thế hơn mười vạn năm, đây chẳng phải còn trước cả cuộc đại chiến Vu Yêu? Sau mười vạn năm, vẫn còn hung uy tới như thế!

Sau thoáng kinh dị, ngay sau đó Nhạc Vũ lại cảm thấy bất đắc dĩ. Kiếm điển này chẳng khác gì một con nhím, đụng vào liền dựng gai xương, thật sự không có biện pháp.

Diễn Thiên Châu cùng Tam Linh Trấn Ma Bàn suy tính vô số lần đều không cách nào đem cấm chế trong kiếm điển bài trừ.

- Thật sự cổ quái! Người này nếu đã chịu lưu lại bộ Hồng Mông kiếm điển, tự nhiên là muốn truyền thừa đại đạo của mình. Nhưng lại nhét thêm cỗ kiếm ý này vào, thử hỏi thế gian này còn có ai có tư cách có thể lấy được ảo diệu trong kiếm điển, đi riêng một đạo thống? Chẳng phải làm vậy là tự mâu thuẫn sao?

Nhạc Vũ nhắm mắt suy nghĩ, chân mày cau chặt lại, trong lòng chợt động, một đạo linh quang hiện lên trong đầu, trên mặt hắn đồng thời hiện lên vài phần kiên quyết.

Ngay sau đó liền trảo ra, không chút quan tâm lo lắng cầm kiếm điển vào trong tay, kiếm ý cuồn cuộn lập tức tràn vào thần hồn.

Sau đó hắn cố nén đau đớn tê tâm liệt phế, đem hồn niệm bản thân hóa thành nghịch thiên đao ý cùng kiếm ý kia dung hợp.

- Nhạc Vũ này bất tài, muốn dùng một đao một kiếm này chứng đạo Hồng Mông! Thề chém phá hết thảy, chết không hối hận! Tiền bối nếu linh thiêng, xin giúp ta một tay!

Miệng phun lôi âm, chấn động khắp phạm vi ngàn trượng, trúc lâu bị kiếm ý phá tan, còn lại bộ phận liền bị chấn thành bộ phấn.

Phía chân trời sấm sét vang dội, vô số cuồng phong cuồn cuộn thổi tung càn quét, xoay chuyển chung quanh Nhạc Vũ không ngừng nổ tung.

Kiếm ý thẳng xuyên tận sâu trong thần hồn Nhạc Vũ, cơ hồ đem phù triện chữ "Đình" trong trung tâm hoàn toàn đánh nát.

Ngay khi thanh âm Nhạc Vũ vừa dứt, bỗng dưng dừng lại, cùng nghịch thiên đao ý của hắn mơ hồ cộng hưởng.

Sau một lát bỗng dưng như nước thủy triều toàn bộ thối lui, ngân sắc Hồng Mông kiếm điển khôi phục lại như lúc ban đầu, chỉ tràn ra linh quang nhàn nhạt.

Giờ phút này mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng trên người Nhạc Vũ, khiến cho hắn hầu như muốn vẫn lạc ngay tại chỗ.

Hắn cũng không biết vừa rồi vì sao mình lại xúc động đến như vậy, nhưng chỉ là thuận theo bản tâm, tự nhiên cứ làm như thế.

May mắn suy đoán của hắn về ý niệm của chủ nhân kiếm điển cũng không sai lầm, cuối cùng hung hiểm nhưng hắn vẫn còn sống!

Nội tâm đối với bộ Hồng Mông kiếm điển càng thêm tò mò, Nhạc Vũ đợi đến khi thần hồn thoáng hồi phục lập tức đem một tia hồn niệm xuyên vào bên trong kiếm điển.

Quả nhiên đạo kiếm ý kia không còn phản kích, tùy ý cho hồn niệm của hắn rót vào, sau đó một nhóm thanh sắc trường kiếm hình thành thượng cổ chữ triện chảy tràn vào trong đầu hắn.

- Ta vốn là một tán tu Đông Hải, cơ duyên xảo hợp ngộ được một môn công pháp hợp nhất cùng kiếm. Lại xem đây là cơ hội diễn biến thần thông kiếm đạo. Ba vạn năm khổ tu, cuối cùng dùng bàng môn mà tiếp cận đại đạo. Nhưng chỉ vì lòng quá tham lam, muốn dùng kiếm chứng đạo Hồng Mông, nghịch ý thương thiên, cuối cùng rơi xuống tai ương. Không muốn một thân công pháp thất truyền, vì vậy phân ra một phần lực lượng tạo ra Hồng Mông kiếm điển. Nếu có hậu bối có thể nhận được bộ công pháp này, thừa kế di chí của ta, trảm phá thương thiên!

Nhạc Vũ dùng ý niệm đọc lấy, nhưng không nhìn thấy tính danh chủ nhân kiếm

điển. Chỉ đành lắc đầu bỏ qua, ngược lại bắt đầu xem chính văn của kiếm điển.

Tổng cộng chỉ có một ngàn lẻ tám mươi chữ, chữ chữ như châu ngọc, ngôn ngữ tinh tế, ý nghĩa sâu xa. Nhưng bản ghi chép bên trong chỉ là một môn công pháp tu hành.

Từ Nguyên Anh sơ kỳ đến Đại La Kim Tiên, chủ nhân kiếm điển ghi lại toàn bộ quá trình, toàn bộ kinh nghiệm ở bên trong. Nhưng hoàn toàn không có nửa thức kiếm quyết.

- Đã đặt là kiếm điển, vì sao không có phương pháp ngự kiếm?

Nhạc Vũ nghi hoặc, ngay sau đó liền tỉnh ngộ lại, chợt bật cười.

Toàn bộ ảo diệu đương nhiên đều nằm trong đạo kiếm ý mãnh liệt kia.

Nghĩ đến liền hành động, Nhạc Vũ trực tiếp dùng hồn niệm đem kiếm ý cường hãn kia bao vây, sau đó dần dần thẩm thấu phân tích, cuối cùng trên mặt lộ ra ý cười.

Vị thái cổ đại năng kia quả nhiên đều cất chứa kinh nghiệm về kiếm đạo bên trong đạo kiếm ý kia. Chỉ cần luyện hóa toàn bộ tự nhiên sẽ có thể đạt tới đạo thống cho riêng mình.

Giá trị thật to lớn chỉ sợ còn hơn cả Tam Viên Chân Kinh. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Ngẫm lại giờ phút này khoảng cách thời hạn đại thọ của Trấn Nguyên đại tiên còn hơn hai năm. Thời gian còn sớm, hắn liền tĩnh tâm ngưng thần toàn lực đem kiếm ý luyện hóa.

Bên ngoài hai năm, bên trong Thiên Ý Phủ là mười hai năm. Có chút bất tri bất giác thời gian đã nhanh chóng trôi qua. Ngay trong lúc bên trong động thiên gốc Tiên Hạnh vừa nở ra một đóa hoa.

Trong miệng Nhạc Vũ bỗng dưng vang lên một tiếng long ngâm, vươn người đứng lên. Chỉ qua thời gian mười hai năm, khí chất cả người hắn đã hoàn toàn đại biến.

Mặc dù bề ngoài vẫn nho nhã ổn trọng, khí chất uy nghiêm, nhưng lại gia tăng thêm vài phần sắc bén, thần quang lóe ra trong mắt, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

- Mười hai năm thời gian, chỉ luyện hóa được một tia như vậy sao?

Nội thị bên trong thần hồn, chỉ thấy ngoại trừ phù văn chữ "Đình" còn có một tia kiếm ý tinh thuần kiên cố, còn hơn thần hồn của hắn gấp trăm lần đang tồn tại bên trong.

Tuy chỉ có một phần trăm trong đạo kiếm ý Hồng Mông kiếm điển, nhưng lại khiến cho hắn phải tiêu thao hết sức mới có thể hoàn toàn luyện hóa. Xa xa Cực Lan chân nhân hai mắt không hề chuyển động quan sát hắn.

Nhạc Vũ nhìn hắn gật đầu cười, tiếp tục nhìn quanh người, mười hai năm trước mặt đất xung quanh đã biến thành một mảnh hỗn độn.

Vung nhẹ tay áo, muốn triển khai pháp lực đem trúc lâu chữa trị, nhưng tay áo hắn đột nhiên vang lên một tiếng, liền vỡ ra.

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc, phát giác giờ phút này mình không cách nào khống chế được hồn niệm của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1072: Ngưu đao tiểu thí!

Liên tục sử dụng mấy đạo pháp đều là thất bại, đến sau cùng Nhạc Vũ đã dần dần khôi phục được một ít khống chế đối với thần hồn của mình. Khi thử tới lần thứ bảy, cuối cùng cũng đem được đống hoang tàn xử lý sạch sẽ. Mà việc khống chế hồn niệm mặc dù còn chưa mượt mà như ý giống lúc trước, nhưng đã có thể sử dụng, thần hồn so với dĩ vãng cũng mạnh mẽ hơn mấy lần.

Nhạc Vũ cũng không biết chuyện này nên vui hay buồn, luyện hóa được một tia kiếm ý không chỉ hồn niệm tăng cường, còn dung hợp được kinh nghiệm kiếm đạo của vị chủ nhân kiếm điển, từ Nguyên Anh cảnh giới lĩnh ngộ được phương pháp nhân kiếm hợp nhất, cùng việc tu luyện kiếm tu. Sau đó uy thế không cách nào ngăn trở, trảm phá hết thảy khó khăn. Trong ba vạn năm sau đó, đã chứng được hỗn nguyên chuẩn thánh.

Vô số phương pháp ngự kiếm, vô số trận chém giết đại chiến, thậm chí khi người này muốn dùng kiếm chứng đạo, một ít lĩnh ngộ đối với Hồng Mông đều nằm hết bên trong. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bên trong ý niệm dung hợp Hồng Mông kiếm điển, tuy lấy kiếm làm chủ yếu, nhưng bên trong bao hàm đại đạo thật sự nhiều không kể xiết!

Nhưng giờ phút này cả người hắn lại giống như một thanh kiếm sắc bén rời khỏi vỏ, bộc lộ phong mang, không cách nào che giấu.

- Chúc mừng sư đệ, xem ra lại có thu hoạch không nhỏ!

Ở phía xa Cực Lan lên tiếng cảm khái:

- Thật sự tò mò rốt cục ngươi đã chiếm được cơ duyên tốt thế nào? Trong vòng mười hai năm, mỗi lần ta nhìn ngươi cảm giác đều khác hẳn. Tu vi cảnh giới mặc dù chưa tiến triển, nhưng hồn niệm sắc bén đã giống như một thanh binh khí, còn sắc bén hơn cả tiên binh.

Nhạc Vũ nhàn nhạt cười, đem Hồng Mông kiếm điển phiêu phù trước người Cực Lan nói:

- Không biết Cực Lan sư huynh có từng nghe nói qua hơn mười vạn năm trước từng có một vị thái cổ đại năng dùng kiếm nổi danh thiên hạ?

Nhìn dòng chữ Hồng Mông kiếm điển, Cực Lan hơi tò mò, vươn tay định chạm vào, nhưng kiếm điển lại chợt thối lui ra xa. Trong lòng hắn cảm thấy thoáng hờn giận, hai người tuy không cùng sư phụ, nhưng cũng thuộc nhất mạch truyền thừa, vì sao cần phòng bị đến như thế?

Nhưng ngay sau đó hắn bỗng nhiên giật mình, bên trong kiếm điển súc tích ra một cỗ ý niệm thật mạnh mẽ, dù hắn chưa từng đụng chạm nhưng cũng cảm nhận được thần hồn bị công kích vô cùng đau đớn.

Hắn vội thối lui ra sau ba bước, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, quay nhìn Nhạc Vũ nói:

- Kiếm ý thật cường hãn, cho dù là Đạo tổ thánh nhân phỏng chừng cũng là như thế! Không ngờ sư đệ ngươi dám đem nó luyện hóa!

Nhạc Vũ cười cười không nói, tiếp theo lại thấy Cực Lan như lâm vào suy tư nói:

- Ở thời thái cổ, những đại năng như sư tổ chúng ta thật sự là nhiều lắm. Mặc dù là hiện giờ cũng có vô số, ẩn tu giữa thiên địa này. Không nghe kỳ danh, nhưng cũng đã có khả năng kề vai với chư vị Đạo tổ. Nhưng lấy kiếm nổi tiếng chỉ vài vị ít ỏi mà thôi. Một vị tự nhiên là Thiên Đình Lý Trường Canh. Một vị khác ta chỉ một là có nhưng không biết tính danh. Nhưng biết người này lấy tên Cô Kiếm lão nhân tự xưng, được hồng hoang chư tiên tôn làm phương tây Bạch Đế, ngang hàng cùng Thanh Đế. Mười vạn năm trước đã không còn nghe tung tích. Cũng không biết Hồng Mông kiếm điển có phải xuất từ bút tích của người này hay không.

- Phương tây Bạch Đế? Nguyên lai là hắn sao?

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, tuy không có bằng chứng nhưng theo bản năng hắn cảm giác bộ kiếm điển này đúng là xuất từ tay người kia!

Phẩy nhẹ tay áo, thu Hồng Mông kiếm điển quay về, trong miệng liền thốt lời đa tạ, sau đó nghị luận một lúc với Cực Lan. Cuối cùng Nhạc Vũ mới rời khỏi Thiên Ý Phủ quay trở về trong tiên giới. Lại thu hồi Côn Luân Kính cùng Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận, Nhạc Vũ hóa độn quang bay về phía đông.

Chân mày cau chặt lại, Nhạc Vũ nghĩ tới lời dặn vừa rồi của Cực Lan, thoáng có chút đau đầu:

- Cả tông môn toàn bộ dời về phương bắc sao?

Nhạc Vũ thật ra đủ tự tin với thực lực hiện tại của hắn có thể quan tâm thỏa đáng cho Thủy Vân Tông. Các nước tại phương bắc cũng có nơi ổn định đầy đủ tư nguyên, vấn đề là mấy vạn đệ tử của Thủy Vân Tông đều đến từ Thiên Thủy quốc, quan hệ lại rắc rối khó gỡ, đã sớm đâm sâu căn cơ. Bỗng nhiên hiện tại dời về phương bắc, lại có mấy người nguyện ý?

Xử lý sự tình thế này là phiền toái lớn nhất, hắn thà tình nguyện đại chiến một trận với mấy vạn tiên tu còn hơn.

Còn đang suy ngẫm, hồn niệm của Nhạc Vũ chợt có cảm ứng, nhìn về phía bắc xa xa. Hắn chợt nghe được một tiếng quát khẽ:

- Tên tiểu tử kia ở trong này! Thanh bình hiện giờ nằm trên tay hắn! Hắc! Ta đã biết hắn còn ẩn núp gần đây thôi mà!

Từ rất xa đã thấy có mấy người ở khắp bốn phía bay đến, đều có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh, người cầm đầu chính là Lãnh Sam.

Tổng cộng là năm người, bao vây quanh người Nhạc Vũ. Ngoại trừ Lãnh Sam, bốn người còn lại đều mặc đạo phục màu lam, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Nhưng khi bốn người nhìn thấy Nhạc Vũ, đều chợt do dự chần chờ. Lãnh Sam cười hăng hắc, bỗng nhiên hai tay kết ấn xuất pháp quyết.

Ngay sau đó Hồng Mông kiếm điển giấu trong tu di không gian chợt xao động, kiếm ý bên trong cơ hồ muốn lao ra khỏi kiếm điển, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị Nhạc Vũ dùng hồn niệm cưỡng chế trấn áp.

Ánh mắt hắn híp lại, nhìn qua Lãnh Sam:

- Ngươi dám ám toán ta?

Lãnh Sam liên tục kháp ấn quyết, không hề có chút hiệu lực nào, trên mặt hắn dần dần hiện ra vẻ mờ mịt, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu. Trước người Nhạc Vũ đột nhiên vang lên một tiếng kiếm minh bén nhọn, Thủy Vân kiếm từ trong tay áo bắn xuyên ra.

Cầm kiếm trong tay, ngay lập tức vô số huyền băng ngưng tụ, biến thành cự kiếm dài trăm vạn trượng, kiếm ý mạnh mẽ mênh mông cuồn cuộn vắt ngang thiên không.

Một người một kiếm hóa thành một đạo hắc lam kiếm hoa, xuyên thẳng tới trước, sắc mặt Lãnh Sam đại biến, đem Hắc Thủy Xà Linh Tiên tế lên, hóa thành một cự xà xoay quanh vũ động.

Sau đó hắn lại lấy ra hơn mười tử sắc đan hoàn đánh thẳng lên không, mỗi một viên đều phong ấn Ngũ Hành Động Nguyên Thần Tiêu Lôi Pháp, vừa đánh ra được nửa đường đã dẫn dắt thiên địa chấn đãng, cỗ năng lượng hủy diệt vừa mở ra, cùng cương kình cuồn cuộn đem thân ảnh Nhạc Vũ hoàn toàn bao phủ. Lãnh Sam cười hăng hắc, lại đem một ngân sắc viên bàn tế lên bên người, vừa nhẹ nhàng thở ra liền thấy hắc lam kiếm quang bỗng dưng lộ ra ngoài cỗ năng lượng phong bạo, không hề có chút tổn thương nào, kiếm thế rung lên liền đem Hắc Thủy Xà Linh Tiên xoắn đứt hơn mười đoạn. Sau đó liền dùng xu thế lôi đình chém thẳng tới, ngân sắc viên bàn phẩm cấp không kém Xà Linh Tiên chút nào cũng bị một kích liền vỡ! Kiếm quang mênh mông cuồn cuộn chói mắt – "phốc" – một tiếng liền bắn lên hàng vạn hàng ngàn huyết vũ. Toàn bộ thân hình Lãnh Sam đều hóa thành huyết nhục tinh nguyên văng đầy trên mặt đất.

Lập tức trên không trung phía bắc giáng xuống một đoàn tinh quang chặt chẽ trói buộc đoàn mộc linh nguyên lực tươi nguyên kia.

Từ lúc Nhạc Vũ xuất kiếm đến lúc chém giết Lãnh Sam, chỉ trong một tích tắc. Mà lúc này bốn người kia mới kịp phản ứng lại. Trước tiên đều theo bản năng tế lên linh bảo bảo vệ thân mình. Chỉ có một thanh diện tu sĩ khoảng ba mươi tuổi ném ra một thanh tử hồng sắc tiên binh đánh tới sau lưng Nhạc Vũ như muốn cứu Lãnh Sam.

Nhưng ngay sau đó kiếm ý hùng hồn cuồn cuộn như nước vỡ bờ tràn đến, trên

mặt thanh diện tu sĩ phiếm hồng, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà thanh âm lạnh lùng của Nhạc Vũ cho đến lúc này mới truyền vào trong tai hắn.

- Ở trước mặt ta ngươi cũng xứng sử kiếm?

Lời vừa dứt, một đạo hắc lam kiếm quang chém thẳng tới. Trực tiếp đem thanh tử hồng sắc nhị phẩm hậu thiên tiên binh chém vỡ! Sau đó phá không chém thẳng xuống thân hình của thanh diện tu sĩ, cơ hồ không hề có chút phản kháng liền bị kiếm quang xoắn thành mảnh nhỏ. Nhưng ngay sau đó thân thể của hắn lại đột nhiên xuất hiện ngoài mười vạn trượng, thân hình tràn đầy vết sẹo, sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc.

- Thế thân mộc phù?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, Thủy Vân kiếm trong tay cuồn cuộn kiếm quang, sát ý cháy rực.

Nhạc Vũ đang định đem người này chém giết, ở một bên truyền ra thanh âm lo sợ bất an nói:

- Bệ hạ khoan đã! Chúng ta chính là bộ hạ của phương bắc Phục Hải yêu thánh, vừa rồi người bằng hữu này của ta nóng lòng ra tay, thật không phải có lòng dạ xúc phạm tới bệ hạ!

Người nói chuyện là một nữ tử dung mạo tú lệ, trong địa vực chư yêu hoành hành như phương bắc không hề có quan niệm xấu đẹp, có gương mặt như vậy cũng là khó được.

Lúc này nàng cung kính thi lễ, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Chúng ta tới tìm bệ hạ chính là vì cần thu mua một vật, thật sự không phải có lòng mạo phạm. Xin bệ hạ hãy tha cho hắn một mạng!

Nhạc Vũ cười lạnh, đã biết thanh bình nằm trong tay hắn thì không nên tới tìm! Lãnh Sam dám bừa bãi như thế, ngang nhiên động thủ, chẳng lẽ còn không phải không có chỗ dựa vào?

Thanh diện tu sĩ vừa rồi nếu thật sự đối với hắn có nửa điểm kính trọng cũng sẽ không động thủ với hắn trong lúc này. Người to gan lớn mật như vậy, nếu không cho chút khiển trách, phương bắc đại đế còn có uy nghiêm gì đáng nói? Người khác chỉ sợ sẽ nghĩ Nhạc Vũ hắn sợ hãi vị Phục Hải yêu thánh kia!

Một đạo thủy lam kiếm quang xuyên qua không gian trăm vạn trượng, thanh diện tu sĩ chỉ vừa định chống cự liền bị Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí diệt sát!

Sau đó Nhạc Vũ lại đem Thủy Vân kiếm thu hồi vào trong tay áo, thản nhiên nhìn về phía ba người còn lại:

- Rốt cục các ngươi đi tìm ta thu mua vật gì?

Ba Thái Thanh Huyền Tiên cảnh thân hình run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận lẫn sát ý cơ hồ không cách áp chế, nhưng lại ẩn hàm vài phần kiêng kỵ.

Hồi lâu sau, người bên phải mới mở miệng lần nữa:

- Việc hôm nay bệ hạ không e ngại chúng ta sẽ báo lại cho yêu thánh?

Nhạc Vũ chợt bật cười khan, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng, việc lần trước xảy ra tại Bắc Hải, Phục Hải yêu thánh đồng dạng cũng có nhúng tay.

Bên Bắc Minh cùng Bắc Câu Lô Châu còn có thể, nhưng hắn cùng vài vị yêu thánh trong Bắc Hải quả quyết không có cơ hội giải hòa, vì thế hắn cũng không cần giở trò lá mặt lá trái.

Một đợt kiếm áp thâm trầm bộc phát ra cơ thể, tràn đầy trong thiên địa. Nhạc Vũ khẽ hừ một tiếng, người vừa lên tiếng liền giống như bị sấm đánh bay ngược về phía sau hơn ngàn trượng, xem như trừng phạt tội bất kính của hắn, Nhạc Vũ vẫn khoanh tay lạnh lùng hỏi:

- Rốt cục có việc gì?

Ba người trên không trung tuôn đầy mồ hôi lạnh, đều im lặng không nói.

Nhạc Vũ chờ chốc lát đã hiện vẻ mặt không kiên nhẫn, hắn trực tiếp phẩy tay áo rời đi, thu hồi hai luồng huyết khí tinh nguyên, hóa thành thủy lam kiếm hoa bay nhanh về phương xa.

Thẳng đến khi thân ảnh Nhạc Vũ hoàn toàn biến mất không còn nhìn thấy, ba người mới đứng thẳng lên, đưa mắt nhìn nhau, nỗi khiếp sợ còn chưa tiêu tan. Nữ tử trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Không cần vận dụng nửa điểm tín ngưỡng lực cùng vận khí, phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế lại mạnh mẽ tới như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1073: Kiếm tu công pháp!

Bỏ lại ba người phía sau, Nhạc Vũ vẫn đi về hướng tây, vượt qua mấy trăm ức dặm. Thẳng đến khi nhìn thấy một ngọn núi xuyên mây cuối chân trời mới dừng lại.

Lấy ra Hồng Mông kiếm điển cầm trong tay, dùng hồn niệm cẩn thận quan sát, chỉ một lúc sau hắn liền cảm giác được tận sâu bên trong cấm chế có che giấu hồn thức ấn ký.

Bởi vì che giấu bên trong kiếm ý mạnh mẽ cường đại nên trước đó hắn chưa từng phát hiện.

Cũng không biết Lãnh Sam rốt cục làm sao làm được chuyện này, lại nhờ vào phương pháp thủ đoạn như vậy hãm hại bao nhiêu tiên tu.

Nhạc Vũ cười lạnh, tâm niệm chợt động, liền bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang xuyên vào, cũng không hề bị chút bài xích đã đem ấn ký kia mạnh mẽ tiêu trừ.

Tiếp đó hắn lại lấy ra khí huyết tinh nguyên của Lãnh Sam, qua hơn mười ngày thời gian, đoàn tinh nguyên này đã hóa thành mộc linh nguyên khí tinh thuần cùng một yêu đan thanh thúy sắc.

Người này là một gốc thượng cổ Tiên Sam biến thành, bản thân cũng là linh căn. Giờ phút này sau khi bị giết chết tự nhiên biến hóa nguyên hình thành Ất Mộc linh khí.

Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự liền đem gốc linh căn lẫn yêu đan bỏ vào bên trong Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình.

Chỉ nháy mắt đã bị hấp thu, bên trong có một ít tạp chất đều bị bài xích ra ngoài.

Ngay sau đó Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy bên trong cũng bắt đầu biến hóa. Chỉ

một lúc sau đã ngưng kết ra tám giọt thanh sắc linh dịch. Hơn nữa trước đó còn dư lại năm giọt, tổng cộng đã có mười ba giọt.

- Có mười giọt linh dịch này, xem như đã đủ làm lễ vật mừng thọ…

Nhạc Vũ lại lấy ra một bình ngọc, đổ mười giọt thanh sắc linh dịch vào bên trong, sau đó dán lên dòng chữ Thanh Nguyên Chân Dịch, còn lại ba giọt hắn dự tính lưu lại cho mình dùng.

Nhưng số lượng không nhiều lắm, nhưng nếu không truyền vào linh lực, với khả năng siêu phẩm linh bảo của Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình, mỗi một giọt ít nhất phải cần tới bốn trăm năm thời gian mới có thể ngưng tụ thành, còn phải dùng Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy làm tài liệu càng thêm trân quý.

Lúc này khoảng cách đại thọ còn mấy ngày, nhưng trên bầu trời đã có vô số độn quang không ngừng từ bốn phương tám hướng bay tới, cơ hồ chưa hề thiếu vắng.

Nhưng lúc này phần lớn là một ít Ngọc Tiên cùng Chân Tiên, những nhân vật đỉnh cấp hồng hoang đa số đều tự chủ thân phận, tuyệt sẽ không đến sớm.

Nhạc Vũ đối với chuyện này cũng không hề để ý tới, nhưng hắn cũng không muốn lên núi quá sớm. Vì thế dứt khoát ngồi lại nơi này, tĩnh tọa nhắm mắt nhập định, bản thể lại đi vào Diễn Thiên Châu.

Chỉ còn lại mấy ngày thời gian, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục đi tìm hiểu Hồng Mông kiếm điển cùng Tam Viên Chân Kinh, chỉ chuyên chú tập luyện khống chế hồn niệm của mình.

Có được thời gian gia tốc trong Thiên Ý Phủ, liên tục hơn mười ngày rèn luyện dần dần Nhạc Vũ đã khôi phục được vài phần khống chế hồn niệm.

Ở ngày thứ mười hai phía tây Thiên Ý Phủ bỗng dưng truyền ra tiếng cười dài, một đạo canh kim kiếm mang xông thẳng lên trời, từng đợt linh lực ba triều chấn động không ngớt.

Duy trì suốt một khoảnh khắc mới dần dần ngừng lại.

Rồi sau đó một đạo bạch quang từ trong trúc lâu lao ra, chính là Lâm Trác, hai

mắt hắn rạng rỡ ngời sáng, tinh thần phấn chấn.

Khi nhìn thấy gốc Tiên Hạnh thật lớn xum xuê cành lá ở trên đỉnh đầu, vẻ mặt hắn vô cùng giật mình.

Tiếp theo sau hắn lập tức cảm ứng được kiếm ý tràn lan quanh người Nhạc Vũ đang dật tán chung quanh, liền quay đầu nhìn lại xa xa.

- Sư huynh?

Trong giọng nói cùng ánh mắt hắn tràn đầy vẻ nghi hoặc, trước kia hồn niệm của Nhạc Vũ mặc dù cũng mạnh mẽ nhưng xa xa không giống như hiện giờ, gây cho hắn cảm giác vô cùng áp bách.

- Thiên Tiên đỉnh phong? Sắp độ kiếp rồi sao?

Nhạc Vũ cũng không giải thích, liếc mắt nhìn qua Lâm Trác. Sau đó pháp lực tuôn ra hút nhiếp thân hình Lâm Trác tới trước người, nói:

- Giờ phút này ngươi xuất quan cũng vừa xảo, việc độ lôi kiếp Ngọc Tiên hãy hoãn chậm lại, gần đây ta mới tìm hiểu được pháp môn kiếm tu, có lẽ có thể giúp ngươi thành tựu đại đạo!

Lâm Trác nhíu mày, cảm thấy thật tò mò. Lúc này Nhạc Vũ đã đưa ngón tay điểm vào vị trí mi tâm của Lâm Trác.

Chỉ một thoáng vô số tin tức mạnh mẽ rót vào trong đầu hắn, nhưng cũng vừa lúc hắn có thể thừa nhận được.

Một pháp môn tu hành kiếm tu cực nhanh, vô số ngự kiếm thuật, pháp tắc đại đạo điên cuồng dũng mãnh tràn vào.

Kéo dài liên tục gần mười canh giờ, cảm giác như đầu óc sắp bị nổ tung mới dần dần biến mất.

Lâm Trác ngồi bệch dưới mặt đất, vẻ mặt tràn đầy mờ mịt.

- Kiếm tu chi đạo…

Vô số tin tức được hắn cố gắng ghi nhớ lại, nếu muốn hoàn toàn chuyển hóa cho chính mình, ít nhất phải dùng tới trăm năm.

Lâm Trác chỉ có thể tận lực tìm tòi trong trí nhớ, tìm kiếm lên phương pháp nhập môn, trong ánh mắt dần dần phát sáng.

- Pháp môn kiếm tu thật quá tốt!

Cơ hồ không chút do dự, hắn liền dựa theo pháp môn kia vận công, nguyên anh bên trong đan điền cũng dần dần bắt đầu chuyển hóa. Chỉ qua hơn mười lần hô hấp, đã ngưng tụ thành một kiếm hình, hấp thu canh kim linh rót vào trong kiếm phôi kia!

Hồn niệm của Nhạc Vũ cũng tiêu hao thật lớn, liền ngồi xếp bằng tại chỗ điều tức vài canh giờ mới tỉnh lại.

Nhìn thấy Lâm Trác nhắm mắt nhập định, hắn không khỏi mỉm cười.

Pháp môn kiếm tu này không phải đến từ Hồng Mông kiếm điển. Mà là lấy kiếm điển làm căn bản, kết hợp sở học trong dĩ vãng của hắn, tự hắn nghĩ ra.

Tới cảnh giới hiện tại của hắn, học tập đạo pháp thần thông hay trận đạo pháp môn cũng sẽ không toàn bộ bắt chước. Hắn chỉ lấy đi tinh hoa, quên bỏ tạp chất, sau đó từ trên cơ sở tiến hành thay đổi.

Mặc dù bên trong kiếm điển đạo kiếm ý cũng là như thế, khi luyện hóa cũng gia nhập thêm tri thức của mình.

Mà hắn sáng chế pháp môn kiếm tu này, chính là nghiên cứu cho chính Kim Linh Thể của Lâm Trác!

Bố trí một linh trận nhỏ quanh người Lâm Trác, miễn cho hắn bị quấy nhiễu, sau đó Nhạc Vũ lui ra khỏi Thiên Ý Phủ.

Xa xa nhìn về phương hướng Vạn Thọ sơn, chỉ thấy vô số tiên tu đang hội tụ cùng một chỗ. Khiến linh lực ba triều trong núi nồng đậm tới cực hạn. Mấy trăm vạn ý niệm mạnh mẽ tụ tập, khiến cửu trọng vân tiêu cũng bị gạt mở ra.

- Bảy ngàn Thái Ất Chân Tiên, chín trăm Huyền Tiên tu sĩ. Không ngờ trong tiên

giới lại có nhiều tiên tu cao cấp như vậy…

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thật không tưởng tượng nổi, trên thế giới có ba ngàn đại đạo, bàng môn tám trăm.

Tuy nói bàng môn dù nhiều nhưng không trọng chất lượng, tỷ như đoạt linh bảo hồn ấn, mượn dùng lực lượng huyết nguyên, đều là tà pháp.

Nhưng số lượng như vậy thật sự là rất nhiều, ngoại trừ Vạn Thọ sơn, còn không biết có bao nhiêu tiên tu lánh đời không ra, hồng hoang chư tông cũng không thể dốc hết môn phái chạy đến.

Nhân số tụ tập tại Vạn Thọ sơn chỉ sợ còn chưa được một thành trong cả hồng hoang thế giới.

- Quả nhiên không hổ là tôn chủ Địa tiên, giao du rộng lớn!

Nhạc Vũ mở ra long nhãn nhìn bên dưới Vạn Thọ sơn. Chỉ thấy có vô số những nhánh cây rễ cây từ trên đỉnh núi đâm sâu tận lòng đất, nối thẳng xuống thâm uyên cửu u, cùng cả địa mạch hồng hoang giới chặt chẽ kết nối thành một thể.

Hắn cũng không khỏi mỉm cười, biết đây cũng là thủ đoạn an thân lập mệnh của vị Trấn Nguyên đại tiên kia.

Lấy thân thể Chuẩn Thánh tạo địa mạch nguyên đầu Nam Chiêm Bộ Châu cùng Tây Ngưu Hạ Châu, như tích lũy công đức, bản thân cũng trở thành một thể cùng địa mạch nơi này.

Nếu như hắn vẫn lạc, nhất định sẽ làm địa mạch nơi này bị tổn thương cực lớn, vô luận là vị Đạo tổ nào đều sợ ném chuột vỡ bình, miễn cho lây dính ác nghiệt lực, thương tổn công đức.

Phương pháp như vậy nếu nói trắng ra, chính là đem bản thân mình cùng toàn bộ chung quanh chu vi Vạn Thọ sơn, sinh tử của mấy ức triệu sinh linh, thậm chí cả khí vận của Nam Chiêm Bộ Châu cùng Tây Ngưu Hạ Châu đều kết nối cùng một chỗ.

So với Tu La tán nhân trước kia cũng cao minh hơn không bao nhiêu, nhưng người bất đồng làm ra thì hiệu quả cũng hoàn toàn khác hẳn.

Thủ đoạn của Trấn Nguyên Tử, một vị thượng cổ đại năng, thì người như Tu La tán nhân làm sao có thể so sánh bằng?

Lấy cảnh giới Chuẩn Thánh, tụ tập một đám tán tu tự xưng Địa tiên. Không bị Thiên Đình quản thúc, cũng không e ngại bị những Đạo tổ hãm hại, tiêu diêu thế gian hơn mười vạn năm, được tôn xưng là tổ sư Địa tiên.

Trí tuệ của vị Trấn Nguyên đại tiên này kể cả vị tổ sư kia của hắn cũng không thể so sánh.

Thủ đoạn như vậy có chút vô lại, nhưng không quan hệ gì tới Nhạc Vũ, tổ sư của Nhạc Vũ cùng Trấn Nguyên Tử kết giao tâm đầu ý hợp, đúng là nơi hắn có thể mượn lực. Thanh thế của vị Trấn Nguyên đại tiên càng cường thịnh, đối với Nhạc Vũ mà nói sẽ càng thêm có lợi.

Hiện tại thiên không đã khôi phục lại như thường, chỉ có độn quang của vài vị Đại La Kim Tiên đang chậm rãi từ xa bay tới.

Nhạc Vũ cũng biết thời điểm đã đến, đồng dạng ngự không bay lên, xuyên ra ngoài bảy tầng trời, hướng Vạn Thọ sơn bay đi.

Có thể ở tầng trời này không e ngại Thái Dương Chân Hỏa, tự nhiên người phi hành ít nhất cũng là Thái Thanh Huyền Tiên.

Bên trong Vạn Thọ sơn, lập tức có một đạo độn quang nghênh đón, ngăn ngay trước người Nhạc Vũ. Là một đạo đồng phấn điêu ngọc mài chừng mười hai mười ba tuổi, tướng mạo tuy non nớt nhưng thần thái tư nghi đoan trang ổn trọng, hướng Nhạc Vũ chắp tay thi lễ nói:

- Thứ cho đệ tử tai mắt vụng về, không biết tục danh của tiên trưởng. Xin tiên trưởng hãy cho biết…

- Thủy Vân Tông, Uyên Minh!

Nhạc Vũ thản nhiên đáp một câu, liền thẳng nhìn lên đỉnh Vạn Thọ sơn.

Vạn Thọ sơn cao tám trăm chín mươi chín vạn trượng, xuyên thẳng qua tám tầng

trời, mà Ngũ Trang Quan nằm trên đỉnh núi.

Nhưng xem ra, mặc dù là Thái Thanh Huyền Tiên cảnh cũng không tư cách đi vào, chỉ có thể ở bên dưới tầng trời thứ tám, tầng trời thứ sáu là Thái Ất Chân Tiên.

Mà giờ khắc này bên trong Ngũ Trang Quan, chí ít có sáu khí tức của Đại La Kim Tiên đang tụ tập.

Mà đạo đồng kia vừa nghe vậy, vẻ mặt chợt cả kinh, vốn biết rõ thanh danh của Nhạc Vũ, lập tức cúi người cung kính nói:

- Nguyên lai là phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế giá lâm! Tổ sư đã sớm có phân phó, nếu bệ hạ đã đến mời đi thẳng vào trong quan. Mấy ngày gần đây tổ sư gia cũng đang trông ngóng gặp mặt ngài…

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, Hồng Vân cùng Trấn Nguyên Tử quan hệ sâu đậm, có thái độ như vậy cũng chẳng có gì lạ. Nhưng câu nói phía sau lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Hắn mỉm cười gật đầu với đạo đồng, liền bay lên không hướng thẳng lên đỉnh núi. Vừa đi vào tầng trời thứ tám, bên dưới tầng mây lại bỗng dưng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

- Chỉ là một Thái Ất Chân Tiên cảnh mà thôi, có bổn sự gì dám xưng dưới Kim Tiên là thiên hạ đệ nhất! Xuống dưới cho ta!

Nhạc Vũ híp mắt lại, tiếp theo liền thấy bên trong Vạn Thọ sơn bỗng dưng có vô số hỏa nha bay lên, lại từ trên cao ập xuống người hắn.

Diễm quang so với Thái Dương Chân Viêm còn nóng cháy gấp trăm lần, bị liệt dương trên cao chiếu xuống, thân hình khổng lồ hóa thành ngàn ảnh, bao trùm bầu trời giáng thẳng bên dưới.

Mà ánh mắt Nhạc Vũ rốt cục đã khóa chặt một người trong núi, chính là La Tuyên từng truy đuổi theo Cửu Dương Chiếu Thiên Ấn mà tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1074: Chư tiên tập hợp!

- Diễm Trung Tiên La Tuyên!

Nhạc Vũ khẽ nhếch môi, trong lòng thầm nói không ngờ lại xảo đến như thế.

So sánh với hai mươi năm trước, khả năng Khống Hỏa Thuật của người kia lại tinh tiến không ít. Xem tình hình hơn phân nửa đã đem Cửu Dương Chiếu Thiên Ấn hàng phục xong.

Khoảng cách với Đại La Kim Tiên chỉ còn khoảng nửa bước.

Ánh mắt hắn lạnh như băng liếc qua La Tuyên, một tia hồn niệm cực kỳ sắc bén theo ánh mắt xuyên thẳng tới. Tiếp theo chỉ nghe một tiếng vang trầm đục, thân ảnh hai người thoáng chấn động, La Tuyên bật lui ra sau mấy bước, sắc mặt bỗng dưng đại biến.

Mà Nhạc Vũ chỉ hừ khẽ một tiếng, một đạo thủy lam kiếm hoa đồng thời từ trong tay áo xuyên ra.

Tay nắm chặt chuôi kiếm, miệng niệm khẩu quyết, kiếm ý kiếm thế chỉ trong thoáng chốc đã tăng lên tới cực điểm.

Ngay khi Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí truyền vào Thủy Vân kiếm cuồn cuộn muốn bắn ra, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, liền tán đi pháp lực toàn thân.

Vô số Tam Túc Kim Ô vẫn tràn xuống, Nhạc Vũ cũng không thèm để ý chút nào, thu Thủy Vân kiếm vào trong tay áo.

Ngay khi đàn hỏa điểu sắp bắn trúng thân thể hắn, trên đỉnh Vạn Thọ sơn bỗng dưng truyền ra một tiếng hừ nhẹ.

Chỉ một thoáng, toàn bộ liệt viêm nóng cháy trên không trung đều biến mất, tiêu tán vô tung.

Bầu trời khôi phục lại sáng sủa, giống như đàn hỏa điểu chưa từng tồn tại bao giờ.

Nhạc Vũ đưa tay phủi phủi tay áo, nhìn La Tuyên mỉm cười, tiếp tục hướng đỉnh núi bay đi.

Khóe mắt hắn chỉ thấy vị Diễm Trung Tiên kia sắc mặt xanh mét, không thèm quản tới, hắn xuyên qua tầng trời thứ tám.

Thái Dương Chân Viêm nơi này còn nóng cháy gấp mười so với tầng thứ bảy. Nếu đổi lại trong dĩ vãng, không dùng linh bảo cùng Ngũ Sắc Thần Quang, Nhạc Vũ phải nhờ vào tín ngưỡng lực cùng khí vận lực đến hộ thân.

Thế nhưng lúc này hắn chỉ nhờ vào việc tìm hiểu kiếm ý ngưng tụ bên trong Hồng Mông kiếm điển là có thể chống cự lại Thái Dương Chân Hỏa.

Ngũ Trang Quan cũng đã hiện ra trước mắt hắn. Chỉ là một tòa đạo quan cực kỳ bình thường, không hề có nửa phần khí thế xa hoa, kiến trúc đơn giản cổ xưa, hoàn toàn thanh tịnh u viễn.

Nhưng làm cho người ta chú ý nhất là bên trong hậu viện có một gốc đại thụ kình thiên, cao tới mấy chục vạn trượng, xuyên qua tầng trời thứ chín, không hề e ngại bị chân viêm thiêu đốt.

- Gốc Nhân Sâm Quả thật quá tốt! Đây là một trong mười tiên thiên linh căn sao? Ta nghe nói từ thời Hồng Mông sơ khai linh căn đầu tiên trên thế gian là Kiến Mộc! Chiều cao chín trăm vạn trượng, thông suốt ba mươi ba thiên thế giới, đứng trên mười đại linh căn, nhưng Cáp Cảnh muốn tuyệt con đường đi thông lên trời, đã chém gãy thần mộc kia. Không thể gặp qua phong thái đó thật quá đáng tiếc!

Ánh mắt trầm tĩnh nhìn Nhân Sâm Thụ một lát, Nhạc Vũ chậm rãi bước vào bên trong Ngũ Trang Quan.

Bên ngoài cửa vẫn còn cảm giác nóng cháy khó chịu nổi, nhưng bên trong cửa lại vô cùng mát mẻ. Nhạc Vũ thu hồi pháp lực, đi thẳng vào trong tiền điện.

Đi chừng trăm trượng liền nhìn thấy tấm biển có bốn chữ "Trấn Nguyên Cổ

Điện".

Vẫn theo phong cách đơn giản cổ xưa, hoa văn trang trí giản dị. Đừng nói so với Huyền Thánh Điện của hành cung đế đình, dù là Quan Vân Điện của Quảng Lăng Tông cũng kém khá xa.

Nhưng Nhạc Vũ lại không hề có chút ý khinh thị, vẻ mặt kính nể bước vào bên trong cửa lớn. Chỉ thấy bên trong có vài vị Đại La Kim Tiên hình dáng khác nhau đang phân ra ngồi hai bên trái phải.

Ai cũng nhắm mắt tĩnh tọa, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ khi hắn đi vào mới có hai người hơi hé mắt.

Một người chính là Từ Hàng đạo nhân, đã lâu không gặp tướng mạo càng thêm diễm lệ. Mà người còn lại là một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi có làn da màu vàng, có thể nhìn lấy được hơi lấp lánh.

Dung mạo kia mặc dù xa lạ đối với Nhạc Vũ, nhưng hắn cũng có thể đại khái đoán ra được thân phận của người này.

Trong mắt Từ Hàng lộ ra lãnh mang, tia sắc bén cơ hồ muốn xuyên thấu thân hình Nhạc Vũ.

Trên mặt người trung niên da vàng lộ ra vẻ tò mò, quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới thật kỹ lưỡng. Tuy vẻ mặt như tường hòa, nhưng Nhạc Vũ lại có thể cảm giác thần hồn người này ẩn chứa địch ý.

Hắn không nhìn thẳng hai người này, chỉ hướng chư tiên trong đại điện thi lễ, rồi sau đó trực tiếp bước vào bên trái tìm một vị trí ngồi xuống.

Hội Nguyên đại thọ của Trấn Nguyên Tử, bên trong hồng hoang sẽ có ít nhất hai thành Đại La Kim Tiên đến chúc mừng, còn có vài vị Chuẩn Thánh cũng sẽ tìm đến nơi đây.

Nhạc Vũ cũng không đến mức ở loại trường hợp này còn giữ vẻ tự cao tự đại như trước. Vì thế hắn chọn lựa vị trí không làm giảm đi chức vị phương bắc đại đế, lại không đến mức trêu chọc người chú ý, làm cho người bất mãn.

Trên mặt vài người trong điện đều lộ ra vài phần dị sắc, nhưng không ai nói một lời, tiếp tục tĩnh tọa bất động.

Kể cả Từ Hàng đạo nhân cũng thu liễm ánh mắt, chỉ thoáng chốc từng đạo quang hoa lục tục đáp xuống trước cửa Ngũ Trang Quan.

Lần lượt có người đi vào, cũng mang theo chút ý cười, đều tự tuyển một chỗ ngồi. Liền đem vài chỗ phía trên lộ ra trống trải.

Đa số đều tìm đạo hữu quen biết quây quần nói chuyện hàn huyên. Dần dần, bên trong điện không khí trở nên náo nhiệt vui vẻ, không còn vẻ yên tĩnh như trước đó.

Có tới mấy chục vị Kim Tiên cùng tụ tập một chỗ, trong đó Yêu tiên cũng có hơn mười người, cơ hồ đã toàn bộ ngồi đầy hai bên.

Lại không biết có phải là trùng hợp hay không, chỉ riêng mình Nhạc Vũ ngồi một mình, bị mấy chục người trong điện phủ giống như hữu ý vô ý bài xích bên ngoài.

Quanh người hắn có vài vị Kim Tiên lại đem từng đợt hồn niệm hữu ý vô ý nghiền áp tới.

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ tuy Thiên Đình phụng phù chiếu của Hồng Quân chưởng quản thiên địa, nhưng địa vị bên trong tiên giới lại vô cùng xấu hổ.

Toàn bộ tiên tu lệ thuộc Thiên Đình vô luận đi tới đâu cũng không được đối đãi. Trường hợp như vậy thường luôn cực kỳ biết điều, tìm cách trốn tránh. Chẳng hạn như phương tây Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế, dù đang ở gần trong gang tấc nhưng giờ phút này lại không thấy có mặt, chỉ phái sứ giả đến.

Mà giờ phút này sở dĩ vị trí của Nhạc Vũ có vẻ xấu hổ, thứ nhất là bị thân phận liên lụy, thứ hai là vì bản thân hắn có tu vi Thái Ất Chân Tiên, ngồi lẫn một đám Kim Tiên thật có chút chướng mắt. Đổi lại vài năm trước Nhạc Vũ có lẽ còn cảm thấy xấu mặt, nhưng lúc này hắn lại an nhàn ngồi ngay ngắn, vẻ mặt bình tĩnh, tự rót rượu tự uống một mình.

Kiếm ý trong tâm niệm của hắn bị vài luồng hồn áp mạnh mẽ áp bách tẩy luyện, ngược lại càng thêm ngưng tụ, bộc lộ tài năng.

Dần dần, vài Đại La Kim Tiên ngồi cạnh đều hiện ra vẻ mặt kinh ngạc. Trong mắt mang theo vẻ kinh dị nhìn sang, giữa chân mày đều lộ ra vài phần ngưng trọng cùng kính trọng.

Trong đó có mấy người lặng lẽ thu hồi hồn niệm, nhìn Nhạc Vũ cười hòa nhã.

Nhân sĩ tu hành trong hồng hoang, tuy đa số vì cầu trường sinh mà tu đạo, nhưng bên trong tu tiên giới, lấy việc luôn dùng thực lực nói chuyện, thực lực cường hãn thì thắng.

Nếu có thực lực đầy đủ tự nhiên nên được người tôn trọng.

Nhạc Vũ nhìn mấy người kia thoáng nâng chén xem như đáp lễ, lại vẫn một mình ngồi yên không nói chuyện.

Những người này hắn thật sự không quen biết, tùy tiện chen miệng vào người ta chưa chắc trả lời hắn, cho nên hắn cũng không cần tự rước lấy nhục nhã.

Đột nhiên hắn lại cảm thấy có một đạo ánh mắt băng sương từ bên phải nhìn chăm chú qua bên này.

Nhạc Vũ khẽ chau mày quay đầu nhìn xem, chỉ thấy một nam tử tuấn tú đầu đội tử kim quan, khoác thanh phi hoàng kim chiến giáp vẻ mặt âm lãnh nhìn qua, tuy bị Nhạc Vũ phát hiện nhưng lại không hề có ý tứ muốn tránh né.

Ngược lại hắn còn lộ ra vài phần trào phúng, ẩn hàm vài phần sát khí.

Nhạc Vũ thoáng híp mắt, trong lòng thoáng suy tư, liền biết người kia nhất định là Phục Hải đại thánh không thể nghi ngờ.

Người này cũng là truyền kỳ hồng hoang, tuy bản thân có Long tộc huyết mạch nhưng bởi vì chuyện của cha mẹ hắn, oán hận Long tộc tận xương, cũng không nguyện quy về Long tộc quản hạt.

Hắn dùng đại pháp lực đem toàn bộ Long tộc huyết mạch trong thân thể tiêu trừ hoàn toàn, tự mình cô đọng thành thân thể Ma Giao, khiến trên thế gian xuất hiện thêm một chủng loại thần thú.

Việc này Nhạc Vũ cũng không cho là đúng, nhưng lại sinh lòng bội phục. Tuy là yêu loại nhưng tính cách ngông nghênh, dù trong Nhân tộc cũng thật hiếm thấy.

Ngay cả chính hắn nếu đổi lại thân phận đó cũng chưa chắc có thể làm được như vậy.

Hắn biết được vị yêu thánh kia hơn phân nửa đã biết bộ hạ mình bị Nhạc Vũ chém giết. Nhạc Vũ lại không thèm để ý chút nào, chỉ cầm chén rượu hướng người kia nâng lên mỉm cười, sau đó quay đầu đi. Khiến cho vị Phục Hải yêu thánh vẻ mặt tràn đầy mờ mịt.

Vài khắc sau, bên trong điện phủ đã khôi phục yên tĩnh. Hồn niệm Nhạc Vũ chợt có điều cảm giác, liền nhìn ra ngoài cửa.

Tổng cộng có sáu đạo quang hoa cơ hồ không phân biệt trước sau lục tục bay xuống. Người đầu tiên là Dược Sư Vương Phật từng gặp qua tại Tây Hải, mang theo hai vị Bồ Tác hạ xuống trước cửa Ngũ Trang Quan.

Vị thứ hai là một trung niên đạo nhân thân hình hơi mập mạp, cầm một cây bạch sắc lưu ly đăng, trên mặt mang theo vài phần ý cười tường hòa cùng nhau bước vào Ngũ Trang Quan.

- Đó chính là Nhiên Đăng sao?

Nhạc Vũ không khỏi híp mắt, tuy nói trước đó đã đáp ứng chủ nhân Quy Khư Cung Thủ Chân đạo nhân giải quyết nhân quả, nhưng đối với Nhiên Đăng hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Vị thứ ba là một trung niên nhân, khí tức nho nhã, khuôn mặt chữ điền, ôn lương tự chủ, chỉ trong đôi mắt ẩn lộ vài phần ngạo ý.

Nguyên bản Nhạc Vũ không nhận ra vị này, nhưng sau khi trông thấy ở phía sau có La Tuyên đi theo hắn liền lộ ra vài phần hiểu rõ. Mà mười hai viên Định Hải Thần Châu bên trong Diễn Thiên Châu bỗng dưng nhảy lên, trong lòng hắn chợt có điều ngộ ra.

Cầm hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu còn lại nên tạo ra cộng minh, như vậy nhất định trung niên nhân kia chính là Triệu Công Minh.

Cơ hồ Nhạc Vũ lập tức áp chế mười hai viên thần châu đang xao động yên tĩnh xuống.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại nhìn về người thứ tư. Đó là một nữ tử, thân mặc tử bào, mơ hồ dẫn dắt trước mấy người, đi phía đầu tiên. Khí tức hạo đãng cơ hồ áp chế toàn bộ bốn người còn lại.

Nhạc Vũ mỉm cười thu hồi ánh mắt. Có thể làm cho tam giáo đại tiên đều phải cúi thấp hơn một đầu, ngoại trừ Tây Côn Luân, vị Tây Vương Mẫu kia, còn có người nào?

Mà vị thứ năm căn bản không cần suy đoán, chính là Thiên Đình tể chấp Lý Trường Canh. Hạo Thiên thượng đế trấn thủ trung thiên, không thể tự mình đến chúc thọ, phái tể chấp của mình đến đây, cũng không tính là mất cấp bậc lễ nghĩa.

Về phần vị thứ sáu, chính là Tây Hải Long Vương Ngao Khuê. Tuy là Đại La Kim Tiên, cũng thay mặt Long tộc mà đến, xem như thân phận cũng đầy đủ. Lại cực kỳ tự giác rơi lại phía sau mấy người kia mấy bước.

Nhạc Vũ uống cạn chén rượu, đang định rót tiếp, bỗng dưng tâm sinh cảnh báo, quay đầu nhìn lại, rõ ràng nhìn thấy Nhiên Đăng đạo nhân đi vào trong điện, nhíu mày nhìn qua nói:

- Ngươi là người phương nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1075: Kiếm kinh bốn tòa!

- Ngươi là người phương nào?

Trong lòng Nhạc Vũ lập tức trầm xuống, nghe ra được ngữ khí trong miệng Nhiên Đăng tràn đầy rét lạnh. Mà cả Trấn Nguyên cổ điện theo ngữ khí của Nhiên Đăng biến thành một mảnh tĩnh mịch.

Lý Trường Canh đứng bên cạnh cười khổ, đang định mở miệng liền nghe Nhiên Đăng lại hừ lạnh một tiếng.

- Trấn Nguyên cổ điện là nơi thần thánh thế nào, ngươi bất quá chỉ là một tiểu tiên, có tư cách gì ngồi ở đây, ngang hàng được với chư vị đạo hữu?

Ống tay áo phất qua, một cỗ lực lượng cuồn cuộn không cản nổi trực tiếp ập tới. Muốn đem thân hình Nhạc Vũ nhiếp lôi ném ra ngoài cửa điện.

Toàn bộ Kim Tiên trong điện nhất thời đều nhìn sang, thần sắc khác nhau, hoặc vui sướng khi người gặp họa, hoặc ẩn thấu vẻ chê cười.

Phía trước có vài vị Đại La Kim Tiên từng có giao phong hồn niệm ngắn ngủi với Nhạc Vũ thì chợt thở dài, tuy cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng không có ý niệm xuất thủ giúp đỡ.

Mà Từ Hàng đạo nhân khóe môi nhếch lên, hơi lộ ra ý cười. La Tuyên ngồi sau Triệu Công Minh cũng cười hăng hắc, bình tĩnh nhìn vào, im lặng không nói.

Chỉ có Phúc Hải đại thánh xa xa lạnh lùng đưa mắt nhìn Nhiên Đăng đạo nhân, bất mãn hừ lạnh một tiếng.

Sắc mặt Nhạc Vũ lạnh lùng, ngẩng phắt đầu, ánh mắt sắc bén như đao liếc nhìn Nhiên Đăng, khiến cho Nhiên Đăng phải chau mày.

Ngay sau đó Thủy Vân kiếm trong tay áo Nhạc Vũ liền phá không bắn ra, cầm

vào trong tay. Mười bảy tầng thủy lam phù văn quang luân ẩn hiện sau đầu, khí thế toàn thân thoáng chốc trào dâng tới cực hạn!

Tiếp theo không chút do dự, một đạo hắc lam kiếm quang chói sáng bỗng dưng lấp loáng khắp điện phủ!

Lấy Hồng Mông kiếm ý làm căn cơ, gợi lên vô số khí vận lực, tín ngưỡng lực, Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng một trăm lẻ tám Huyền Thủy Thiên Linh Châu đồng loạt gia trì vào.

Cơ hồ tất cả lực lượng toàn bộ đều hợp vào trong một chiêu kiếm này.

Chân chính không chút giữ lại, chỉ công không thủ, mang theo khí thế bất phá bất hoàn, trảm phá hết thảy, xé trời bắn đi!

Ngay sau đó bên trong điện phủ vang lên một tiếng xé rách, khí kình nứt toác, thổi quét khắp chung quanh.

Các vị Kim Tiên gương mặt chợt ngưng trọng, đều tự thi triển pháp lực mới giữ được tiên quả tiên tửu trên bàn nguyên vẹn.

Ngay sau đó khi cơn gió lốc ngừng lại, vẻ mặt mọi người đều ngây ra, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin tưởng. Bên trong điện chỉ còn tiếng hít sâu không ngừng.

Chỉ thấy ống tay áo bên phải của Nhiên Đăng đạo nhân bị một vết kiếm xé rách.

Mà phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế kia vẫn ngồi yên tại chỗ, thủy lam tiên binh phiêu phù một bên. Hắn vẫn đang thản nhiên rót rượu uống, tuy sắc mặt tái nhợt, khóe môi loáng thoáng tia máu nhưng sắc mặt vô cùng bình tĩnh, không hề thấy nửa phần chật vật.

Một thân khí thế trong lúc mơ hồ lại có xu thế đối kháng với nhiều Kim Tiên đang có mặt trong điện!

Mà tuy mọi người đều biết rõ Uyên Minh hiện tại đã bị thương không nhẹ, nhưng vẻ mặt của họ không còn chút vẻ khinh thị nào.

Nhiên Đăng đạo nhân tuy không so được với những vị thái cổ đại năng như Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu, nhưng cũng là nhân vật viễn siêu Đại La Kim Tiên bình thường.

Mọi người ở đây chỉ cần có thể đối kháng được với hắn một lát dù bại cũng xem như quang vinh. Huống chi là chỉ dùng một kiếm liền đem ống tay áo của vị Kim Tiên tiếp cận Chuẩn Thánh kia xuyên thủng?

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, cơ hồ ai cũng nghĩ chuyện vừa rồi chỉ là thiên phương dạ đàm! Dù cho đã tận mắt thấy rõ, chỉ sợ vừa rồi chỉ là chuyện thật khó tin.

Chỉ bằng một kiếm kia, bên trong Ngũ Trang Quan liền có chỗ ngồi cho Uyên Minh nọ!

Trên mặt Nhiên Đăng đạo nhân cũng hiện ra vài phần kinh ngạc. Gương mặt hắn càng thêm âm trầm, nhìn nhìn Triệu Công Minh đang ngồi bên cạnh, cùng Lý Trường Canh đang cười khổ.

Hai người này hiện tại thần tình như vô tội, nhưng vừa rồi nếu không có họ thoáng ra tay, cùng thi triển thần thông cản trở một chút, nếu không phải hai người này hữu ý vô ý nhúng tay vào, hắn làm sao đến nông nỗi mất mặt như vậy?

Tiếp theo sát khí lóe ra trên mặt hắn, nhìn chăm chú qua Nhạc Vũ. Trong mắt lóe lên tinh mang không ngừng, ngay khi cỗ sát ý trên mặt dần dần thêm mãnh liệt, bên trong điện phủ lập tức có một cỗ ý niệm bàng bạc buông phủ xuống.

Nhiên Đăng không khỏi chau mày, tiếp theo chợt cười lạnh nói:

- Hậu bối thật giỏi! Cũng là Nhiên Đăng ta khinh thường ngươi. Tuy chỉ có Chân Tiên cảnh, nhưng bậc kiếm thuật như vậy cũng xác thực có tư cách cùng chúng ta ngồi ngang hàng. Ta xem từ sau khi hồng hoang tan vỡ, toàn bộ nhân vật tiểu bối trong hồng hoang phải lấy ngươi dẫn đầu!

Khi nói chuyện ống tay áo của hắn đã phục hồi lại như lúc ban đầu. Hắn cũng không tiếp tục để ý tới Nhạc Vũ, ánh mắt có chút xấu hổ chuyển sang nơi khác.

Mà bên trong Trấn Nguyên cổ điện sau một lúc tĩnh mịch, tiếp theo lại vang lên

những tiếng thở dài liên tục, phần lớn là mang theo ý tán thưởng!

- Danh xưng Thủy Kiếm Tiên quả nhiên là xứng với thực! Đúng là nổi danh tuyệt không hư sĩ…

- Nghe nói hắn dùng tam kiếm bức lui Vân Lân yêu thánh Độc Cô Già Thiên, ta vốn là không tin. Hiện giờ xem ra không chừng đủ sức đánh một trận với Kim Tiên! Bậc kiếm thuật này thật là nhất tuyệt!

- Khó được chính là một thân đạo lực phảng phất không bị vu lực xâm nhiễm, tựa hồ còn có thể tiếp tục tiến triển. Nhân vật như vậy không ngờ chỉ mới là Thái Ất Chân Tiên nhỏ bé…

- Chắc chắn là thiên tư tuyệt đại! Ít nhất trước khi người này vẫn lạc, không thể đắc tội. Ai mà nghĩ ra được ngày sau sẽ có thành tựu như thế nào?

- Còn có kiếm ý, bản thân ta lại nhớ tới một người. Từ thời thái cổ, vị phương tây đại đế dùng kiếm nổi danh. Tuyệt thế kiếm thuật như vậy, chẳng lẽ thực sự truyền thừa từ phương tây đại đế…

- Hắc! Xiển giáo muốn bức bách Tử Vân ra tay, cũng không ngờ được đến cuối cùng lại bức bách ra một hùng kiệt như thế. Thật sự buồn cười!

Những Kim Tiên này cho dù nói chuyện với người bên cạnh cũng dùng pháp lực bố trí âm chướng ngăn cách.

Nhạc Vũ đại khái có thể đoán ra bọn họ đang bàn tán chuyện gì. Trong lòng hắn chợt bật cười, Xiển giáo tuy mạnh mẽ, Nhiên Đăng đạo nhân cũng thật có uy vọng trong hồng hoang, nhưng rốt cục còn chưa đạt tới mức một tay che trời.

Trong điện này có nhiều Kim Tiên mặc dù có chút kiêng kỵ nhưng lại không hề sợ hãi.

Về phần những người không phục tam giáo là vì sau lưng còn có kỳ nhân dựa vào.

Thu lại quang luân cùng Thủy Vân kiếm, Nhạc Vũ lấy một chiếc khăn che miệng, sau đó lồng ngực không áp chế được phập phồng kịch liệt, phát ra vài tiếng ho nhẹ.

Hắn thản nhiên đưa mắt nhìn vết máu đỏ sậm cùng chút mảnh nhỏ nội tạng trên khăn, sau đó không thèm để ý tới đem chiếc khăn nhuốm máu thu vào tu di không gian.

Lần này thật sự bị thương không nhẹ, bên trong cơ thể cùng ngũ tạng lục phủ cơ hồ đều tổn thương.

Cho dù sử dụng Cực Linh Hóa Sinh Tuyền Cơ Chân Dịch sinh ra dị lực, chỉ sợ cũng phải cần thời gian một tháng mới có thể hoàn toàn chữa trị.

Nhưng đại giới như vậy cũng thật đáng giá. Chỉ cần nhìn bao nhiêu ánh mắt bên trong điện phủ nhìn sang hắn là đã hiểu được.

Giờ phút này không chỉ có mấy vị Kim Tiên ngồi gần, ngoài ra phần lớn ánh mắt của những vị ngồi ở nơi khác đều mang theo vẻ tán thưởng.

Vẻ mặt Từ Hàng tuy vẫn bình thản, nhưng trong mắt mơ hồ lộ ra vài phần kinh ngạc. Từ Hàng đưa mắt quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới thật kỹ càng, làm như thật kinh dị với thực lực của hắn so với hai mươi năm trước tựa hồ lại có tinh tiến.

Ngay cả La Tuyên cũng giữ vẻ mặt kinh dị, nhìn qua Nhạc Vũ không còn vẻ khinh thị, ngược lại thêm vài phần kính trọng, ngay cả địch ý cũng đã biến mất không ít.

Đại khái hắn đã xác nhận bản thân mình quả thật không có lực đối kháng với Thủy Kiếm Tiên kia, vì vậy đã bỏ qua lòng hiếu thắng của mình hoàn toàn.

Xiển Tiệt nhị giáo tranh chấp, có thể làm cho phó giáo chủ Xiển giáo mất hết mặt mũi, ở trong mắt La Tuyên vốn có chút bất mãn vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc kia, hiện tại đột nhiên lại cảm thấy Nhạc Vũ thuận mắt hơn không ít.

Về phần Phục Hải yêu thánh còn đang cau mày, lại nhìn Nhạc Vũ vẫn đang mỉm cười gật đầu trả lễ với mấy vị Kim Tiên đang mỉm cười với hắn, sau đó Nhạc Vũ lại nhìn qua Phục Hải nâng chén như mời, Phục Hải chợt ngẩn ra cũng nâng chén.

Chỉ thoáng chốc các vị Kim Tiên trong điện liền dời ánh mắt nhìn về phía hậu điện, liền thấy năm người từ bên trong đi ra.

Hai người đi cuối cùng mặc trang phục đạo đồng, là nhân vật nổi tiếng trong hồng hoang, được gọi là Thanh Phong cùng Minh Nguyệt.

Người đi đầu khí độ trầm hùng, râu dài tới ngực. Diện mạo ước chừng sáu mươi tuổi, tóc bạc nhưng gương mặt hồng hào, tiên phong đạo cốt, tiên ý yên nhiên.

Cả người hắn tựa hồ liên kết thành một với mặt đất bên dưới, mỗi một bước đều tương hợp cùng địa mạch. Đang hướng về phía Tây Vương Mẫu, trên mặt hiện lên dáng tươi cười.

- Người này là Trấn Nguyên đại tiên sao? Là bằng hữu thân thiết của sư tổ?

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn người kia một thoáng liền thu hồi ánh mắt. Ngược lại nhìn về hướng hai người khác, lần này hắn thật sự cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Chỉ cảm thấy khí tức hai người này cũng không kém hơn Nhiên Đăng cùng Triệu Công Minh, chỉ là kém hơn Trấn Nguyên Tử.

- Nghe đồn đãi Trấn Nguyên đại tiên có vài bằng hữu thân thiết, đều là thượng cổ đại năng lánh đời, giao tình tâm đầu ý hợp, nếu cùng nhau hợp lực cho dù là vài vị Đạo tổ cũng cảm thấy kiêng kỵ. Hai người này hắn là như thế…

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy tò mò, nhưng cũng không nghĩ đi truy tìm thân phận hai người kia, chỉ liếc mắt nhìn cũng không tiếp tục để ý.

Trấn Nguyên đại tiên vốn đang mời Tây Vương Mẫu nhập tọa, tiếp theo một mình đi ra cửa điện, xa xa nhìn phía chân trời.

Mà bên trong quần tiên cũng có không ít người đứng dậy đi theo ra ngoài. Ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân cùng Triệu Công Minh cũng không ngoại lệ.

Trong lòng Nhạc Vũ khó hiểu, bấm tay suy tính một phen liền có kết quả.

- Nguyên lai là mấy vị này…

Ngay lập tức hắn cũng đứng lên đi ra ngoài, thần sắc nghiêm túc đứng lẫn bên

trong đông đảo các Đại La Kim Tiên.

Ước chừng sau một lát, ba đạo quang hoa từ xa phi độn tới, hạ xuống trên đỉnh núi.

Hiện ra ba bóng người, đầu đội mười hai lương lưu miện, trên người mặc tử kim sắc hoàng bào thêu cửu long thập nhị trảo.

Nhưng trang phục lại thoáng khác nhau, người dẫn đầu trước ngực thêu tiên thiên bát quái, mà người đi giữa lại thêu đồ án bách thảo. Người cuối cùng thắt lưng đeo kiếm, hoa văn nhật nguyệt sơn hà.

Ba cỗ uy áp hoành nhiên đồng thời ập tới, vô số Huyền Tiên Chân Tiên dưới chân núi đều lần lượt khom mình cúi đầu.

Nhạc Vũ ngẩng nhẹ đầu, dùng Vọng Khí Pháp quan sát, chỉ cảm thấy trong mắt mơ hồ nhói đau.

Chỉ thấy trước mắt có ba đạo kim sắc long khí bốc lên, khí thế thật lớn. Còn hơn khí vận mà hắn thiên tân vạn khổ tích góp từng tí một gấp trăm ngàn lần!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1076: Chư tiên hiến bảo!

- Hi Hoàng, Thần Nông, Hiên Viên, quả nhiên là ba vị Nhân Hoàng Hỏa Vân Động!

Đồng tử Nhạc Vũ co rút thật nhanh, thoáng cúi thấp đầu.

Trong đầu hắn đang thầm nghĩ về ba vị Nhân Hoàng này. Sau khi hồng hoang vỡ nát, phân tách thành nhiều thế giới, khiến cho nơi nào cũng gặp phải tai họa ngập đầu.

Những sinh linh còn sống sót về sau đều trọng diễn nhân đạo, đều có nhân vật tương tự như ba vị Nhân Hoàng này xuất hiện.

Giống như tại Thiên Nguyên Giới, có một vị Linh Đế thường đi tìm bách thảo truyền thụ cho phàm nhân tri thức về trồng trọt chăn nuôi.

Còn có một vị tên La Nghệ chế ra cung tên mà săn bắn chim thú.

Trước kia hắn luôn cảm thấy thật kỳ quái, hiện giờ suy nghĩ lại hơn phân nửa những nhân vật có được đại công đức kia là hình chiếu ở những mảnh nhỏ khác của hồng hoang, dẫn dắt chư giới diễn biến nhân đạo.

Linh Đế đối ứng tự nhiên là Thần Nông Viêm Đế. Mà La Nghê tất nhiên là hóa thân của Hậu Nghệ.

Rất nhanh Nhạc Vũ liền thu hồi tạp niệm, vẻ mặt nghiêm túc thi lễ, thật tâm cung nghênh.

Ba vị Nhân Hoàng trước mắt vô luận là khí vận hay công đức đều vô cùng nồng hậu, pháp lực đã đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới.

Trong hồng hoang thế giới, thân phận được xác nhận sau vài vị Đạo tổ, đồng dạng đã nhận được trường sinh tiêu diêu, cùng thiên địa đồng thọ.

Nhạc Vũ kính ngưỡng là thành tựu của họ, không phải vì thần thông hay pháp lực, dù là Trấn Nguyên đại tiên cũng hơn họ vài phần. Chỉ là công lao giáo hóa Nhân tộc, khiến cho Nhân đạo rầm rộ chấn hưng, đã đáng giá cho người tôn kính.

Trấn Nguyên Tử liền đi trước một bước chào hỏi ba người, lúc này mới cùng sóng vai đi vào bên trong điện.

Nhạc Vũ cũng quay trở về chỗ ngồi xuống, giờ phút này không khí bên trong điện lại biến đổi. Đồng dạng lại náo nhiệt vui mừng, trọng tâm đều quay về mấy người Trấn Nguyên Tử.

Đa số đều khẽ mỉm cười, nghe mấy vị ngồi bên trên nói chuyện. Thỉnh thoảng có người ngắt lời, nhưng đều là những lời khen tặng. Khiến tam hoàng cùng Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu đều vui vẻ vô cùng.

Ngoài ra còn có trận giao phong trong lời nói giữa Xiển Tiệt nhị giáo, thỉnh thoảng còn có khói chiến căng thẳng, chỉ dâu mắng hòe. Mấy người Tây Phương Giáo ngẫu nhiên cũng ngắt lời xen vào, có đôi khi cùng Xiển giáo đồng khí liên chi, có đôi khi lại liên thủ cùng Tiệt giáo. Ngẫu nhiên còn đem vài vị Kim Tiên thuộc Xiển Tiệt nhị giáo đồng thời bực bội không thôi.

Khiến ai ai cũng cảm thấy vô cùng phấn khích, Nhạc Vũ ban đầu cũng có chút hăng hái lắng nghe, nhưng sau chốc lát lại cảm giác không còn gì thú vị.

Việc của mấy vị đứng đầu hồng hoang còn chưa tới phiên hắn xen miệng vào, vì thế hắn cũng không nông cạn tới mức sính miệng lưỡi lợi hại, đi tìm Xiển giáo để tiết oán khí.

Hắn đắm chìm trong thế giới riêng của mình, hồi tưởng lại lúc giao phong một kiếm cùng Nhiên Đăng vừa rồi.

Pháp lực hùng hồn vượt xa hắn gấp trăm lần, làm Nhạc Vũ càng khắc sâu ấn tượng, lực lượng mạnh mẽ cơ hồ làm cho hắn không thể kháng cự.

- Nhân quả sao?

Khẽ than một tiếng, trong mắt Nhạc Vũ lại lóe quang mang.

Bên trong bổn nguyên hồng hoang, ở ba tầng đầu là diễn sinh hạch tâm pháp tắc, là nơi hỗn loạn nhất. Đến tầng thứ tư mới chính thức đề cập đến không gian đại đạo là bản chất của hồng hoang, mà tầng thứ năm chính là thời gian.

Về phần những Đại La Kim Tiên, hồn ấn nằm trong tầng thứ sáu chính là pháp tắc nhân quả.

Chính là nơi dựa vào lớn nhất của hệ thống tiên đạo giúp cho các vị Kim Tiên có thể đứng vững trong thế giới hồng hoang.

Vô luận là ở thế giới nào, tình hình bình thường đều luôn phải có "nhân" mới có "quả".

Nhưng những Kim Tiên lại có thể lấy lực lượng pháp tắc chế định ra "quả" sau đó mới tiếp tục thành tựu ra "nhân", thậm chí không cần xem trọng "nhân".

Giải thích đơn giản một chút, đó là trước tiên nhận định cần thi triển ra một môn đạo pháp, khi đánh trúng tới nơi nào cũng sẽ đạt tới hiệu quả nhất định.

Chế định ra loại "quả" này, sau đó mới diễn sinh ra "nhân".

Những Kim Tiên cường đại hơn một chút chẳng hạn như Nhiên Đăng hay những thượng cổ đại năng như Trấn Nguyên đại tiên, thậm chí có thể đem quá trình "nhân" này hoàn toàn không để vào trong mắt.

Giống như trước đó ở tầng trời thứ bảy, La Tuyên đánh ra mấy ngàn hỏa điểu, đã bị phương pháp nhân quả toàn bộ càn quét.

Pháp môn như vậy kỳ thật là vận dụng thô thiển nhất. Mà nhân quả lực so với thời gian cùng không gian đại đạo càng thêm khủng bố, cũng càng khó khăn ngăn cản.

Mà mới vừa rồi một ít giao phong nếu uy lực một kiếm của Nhạc Vũ kém hơn nửa phần, trảm không hủy được nhân quả do Nhiên Đăng đạo nhân chế định, giờ khắc này nhất định hắn đã bị ném ra ngoài ngàn vạn dặm không còn chút mặt mũi.

Cũng may vô luận là không gian hay thời gian hoặc đề cập tới pháp tắc đại đạo nhân quả, đều cần phải có tu vi pháp lực cao hơn nhất giai mới có thể tự nhiên sử dụng trong lúc đấu pháp.

Nếu Hỏa Nghê cùng Vân Lân có được thần thông như Nhiên Đăng, hai lần đại chiến tại phương bắc trước đó Nhạc Vũ đã bị thất bại.

Còn đang chuyên tâm suy ngẫm biến hóa nhân quả trong một kích của Nhiên Đăng để tìm hiểu pháp tắc nhân quả bên trong, Nhạc Vũ chợt nghe bên ghế trên Tây Vương Mẫu mở miệng nói:

- Đại thọ của Trấn Nguyên đạo huynh tiểu muội không biết tặng lễ gì, đành dâng ba quả Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý xem như chúc thọ cho đạo huynh vậy!

Vừa nói xong đạo đồng đứng sau lưng Tây Vương Mẫu đã đưa ra ba kim hoàng sắc quả cây.

Chính là quang chiếu cửu ảnh, từng luồng hương thơm ngào ngạt nồng đậm tràn đầy trong điện phủ.

Lúc này Nhạc Vũ mới lấy lại tinh thần liếc mắt nhìn ba kim quả. Cho dù tính tình hắn ổn trọng thế nào giờ phút này trong mắt cũng không khỏi hiện ra vài phần ngạc nhiên.

Tiên thiên linh quả đỉnh cấp hồng hoang, có thể nhìn thấy một lần cũng đã là phúc duyên không nhỏ.

Nhạc Vũ khẽ hít nhẹ một hơi, thoáng chốc liền cảm thấy pháp lực trong người tựa hồ như có tiến cảnh.

Hắn không khỏi thở ra một hơi, cưỡng chế khát vọng trong nội tâm. Nếu đổi lại là người thường, mới khẽ ngửi sẽ có thể tăng thêm bốn trăm năm thời gian thọ nguyên.

Nhớ lại tại Thiên Nguyên Giới, vô số tu sĩ vì cầu tăng tiến thọ nguyên linh bảo mà không thể được, làm hắn càng thêm cảm khái.

Trấn Nguyên đại tiên không khỏi cười thành tiếng, hướng Tây Vương Mẫu tạ ơn. Về phần lễ vật đã có hai vị đạo đồng tiến lên thu hồi.

Kế tiếp Hi Hoàng cũng lấy ra một vật, khẽ mỉm cười nói:

- Vật ta mang bên mình khi còn ở chức vị Nhân Hoàng đã đánh rơi. Mấy năm nay ở bên trong Hỏa Vân Đông cũng chưa từng ra ngoài, xem như nghèo rớt mùng tơi. Hôm nay chỉ đành dùng vật này tính làm quà mừng, xin Trấn Nguyên đạo hữu đừng trách…

Nhạc Vũ chăm chú nhìn qua, chỉ thấy Hi Hoàng lấy ra một quyển đạo điển, dầy chừng ba tấc, tràn ra thất thải bảo quang.

Bìa mặt đạo điển chỉ bình thường, còn mơ hồ hiện ra vết rạn. Nhưng hình như loại chất liệu kia tựa hồ có được khả năng tự chữa trị, vết rạn kia có thể tự động khép lại.

Vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi ngưng trọng, hắn biết quyển điển tịch kia không tải nổi nội dung "đạo" ẩn chứa bên trong nên mới bị rạn nứt.

Chất liệu của quyển đạo điển phi phàm, không biết bên trong Hi Hoàng rốt cục đã ghi chép bao nhiêu đại đạo mới biểu hiện ra dị trạng như thế.

Các tu sĩ đang có mặt ai cũng dời ánh mắt từ Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý nhìn sang kim hoàng sắc đạo điển.

Tuy linh quả có thể tăng tu vi, nhưng nếu đạt tới Kim Tiên cảnh giới càng khao khát chính là khả năng nắm giữ thiên địa đại đạo.

Chỉ có tìm hiểu càng nhiều "đạo" mới có khả năng siêu việt hồng hoang, đạt tới thiên địa sinh cơ.

Vẻ mặt Trấn Nguyên Tử vui mừng, đồng dạng thi lễ nói:

- Ngày sau nếu đệ tử của ta có thể chứng Kim Tiên, đều nhờ Hi Hoàng ban thưởng…

Sau Phục Hi lại tới Thần Nông. Chỉ thấy vị Nhân Hoàng này không nói một lời lấy ra một cành cây khô vàng đặt ngay trước người.

Nhìn qua không có gì nổi bật, nhưng lại có chỗ không chút tầm thường, khiến

cho trong điện phủ đều vang lên tiếng kêu thất thanh.

Nhạc Vũ cũng lập tức nhìn ra đó là vật công đức. Trong năm loại ngũ cốc của Thần Nông, là một trong những loại đầu tiên, chịu tải công đức vô cùng vô tận.

Nếu mang vật này theo bên mình, có thể miễn được thiên tai. Nếu luyện nhập vào trong linh bảo, đều có thể làm cho bảo vật tiên thiên siêu phẩm tăng lên một phẩm giai.

Hoàng Trung Lý cùng quyển kim hoàng sắc đạo điển tuy trân quý, nhưng so với vật này lại hơi kém hơn một chút.

Vẻ mặt Trấn Nguyên Tử biến đổi, lộ ra vài phần cảm động mở lời từ chối, nhưng còn chưa kịp nói ra nguyên câu đã bị Thần Nông xua tay ngăn cản.

Sau Thần Nông lại đến Hiên Viên cười nói:

- Quà tặng của hai vị huynh trưởng cùng Vương Mẫu đều là tuyệt đỉnh linh trân. Thật sự làm cho tiểu đệ không biết nên xuất ra vật gì mới tốt…

Suy ngẫm chốc lát, Hiên Viên lại lấy ra một vật lóe sáng linh quang.

Có ba vật trước đó, mọi người cũng thật chờ mong nhìn xem lễ vật của Hiên Viên nhân hoàng. Lúc này nhìn thấy một đoàn kim sắc quang mang lóng lánh, không hề kém ba vật kia chút nào.

Ngay khi vừa nhìn thấy rõ, các vị Kim Tiên đều vẻ mặt giật mình. Lại chỉ thấy trong tay Hiên Viên là một phương bàn, bốn phương tám hướng đều khắc lục vô số phù văn.

Ở giữa là một kim vàng đang không ngừng chuyển động.

- Bảo bối thật tốt, Hiên Viên đạo hữu không ngờ lại bỏ được!

Tây Vương Mẫu ngồi đối diện lập tức cất tiếng than sợ hãi. Mà Hiên Viên không khỏi cười to nói:

- Mấy vạn năm thời gian ta ở trong Hỏa Vân Động cùng hai vị huynh trưởng, cùng nhau suy diễn trận đạo. Tự cảm thấy hơi có chút thành tựu, liền bắt tay

luyện chế La Bàn Nghi, nghĩ tới xác minh khả năng. Nếu nói hiệu quả phá trận vật này tụ tập thành tựu trận đạo suốt đời của ta, còn vượt xa Chỉ Nam Xa năm xưa gấp mấy lần. Chỉ là Chỉ Nam Xa giúp ta đại phá Xi Vưu, lại chịu tải công đức vô cùng vô tận, đã thành công đức chí bảo. Tiểu đệ đến tột cùng thật luyến tiếc, vì vậy chỉ đành dâng lên vật này…

Nhạc Vũ nghe được trong lòng hâm mộ, Hiên Viên nói bảo vật ở phương diện trận đạo còn hơn Chỉ Nam Xa, như vậy nhất định sẽ không sai.

Nếu có thể tìm hiểu thông thấu, giúp ích đối với hắn chỉ sợ không kém hơn Tam Viên Chân Kinh.

Bốn kiện bảo vật đều là một món giá trị hơn một món, thật làm người ghen tỵ.

Bốn vị thượng cổ đại năng tặng xong lễ vật, mới đến tam giáo chúng tiên lấy ra linh trân, đồng dạng đều là vật phi phàm.

Triệu Công Minh chuẩn bị lễ vật mừng thọ chính là một đóa Thập Phẩm Thanh Liên, tiên thiên nhất phẩm linh bảo, cũng không biết tìm được từ nơi nào.

Xiển giáo cũng không chút nhường nhịn, Nhiên Đăng lấy ra một đóa tiên thiên Đâu Suất Thiên Linh Chân Viêm, lập tức làm chúng tiên lại kêu lên thất thanh.

So sánh mà nói lễ vật mừng thọ của Dược Sư Vương Phật lại thoáng kém cỏi, chỉ là một Bát Bảo Công Đức Thần Nê, nhưng cũng làm Trấn Nguyên Tử vui vẻ ra mặt.

Nhưng qua những vật này, sau đó liền trở nên bình thản. Những Đại La Kim Tiên còn lại hiến vật mặc dù cũng quý hiếm, cơ hồ không có vật nào dưới hậu thiên nhị phẩm, nhưng so sánh với bảy loại linh trân ban đầu kém cỏi hơn rất nhiều.

Nhạc Vũ cũng là như thế, hắn từng lấy được nhiều linh bảo vì thế khẩu vị cũng tăng thật cao, sau đó cũng không còn bao nhiêu hứng thú.

Một mình tĩnh tọa thẳng đến khi Minh Nguyệt đồng tử đi tới trước người mới chậm rãi đưa ra bình ngọc.

Lập tức nghe bên trong chúng tiên có tiếng châm biếm truyền đến:

- Thiên Đình các ngươi chẳng lẽ nghèo rớt đến nông nỗi như vậy hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1077: Thanh Nguyên Chân Dịch!

- Thanh Nguyên Chân Dịch! Thiên Đình các ngươi lại nghèo rớt tới nông nỗi này sao?

Thanh âm kia dù nhỏ nhưng ai cũng nghe được thật rõ ràng. Vốn các vị Đại La Kim Tiên nói chuyện hàn huyên đều có pháp lực bích chướng, phần lớn thời điểm cũng sẽ không ai nghe được thanh âm.

Nhưng câu nói mỉa mai kia lại rõ ràng cố ý thốt ra không chút nào che lấp, không chỉ là Nhạc Vũ, ngay cả chư tiên trong điện cũng đều nghe được rõ ràng. Mọi người đều buông chén rượu xuống ngạc nhiên nhìn sang.

Nhạc Vũ quay đầu nhìn theo hướng thanh âm vừa truyền ra, lại chỉ thấy một đạo nhân ngũ quan xấu xí, gương mặt rộng nhưng cằm nhọn đang cười nhẹ nhìn về phía bình ngọc.

Nhạc Vũ lại dùng linh thủy dẫn vào trong mắt quan sát, chỉ chốc lát đã phân biệt được nguyên hình của người kia.

Ngay sau đó trong nội tâm hắn thoáng kinh hãi.

- Không ngờ là Lục Sí Đường Lang!

Lấy thân côn trùng tu thành Kim Tiên thể, thành tựu bậc này đúng là khó được. Người này chính là tiên thiên dị chủng, nếu bàn về huyết mạch dị năng truyền thừa thần thông không hề thua kém siêu giai thần thú, chẳng thể trách có tư cách đi vào Ngũ Trang Quan.

Nhạc Vũ lại tiếp tục dùng Kỳ Môn Độn Giáp Thuật suy diễn thêm chốc lát, sau đó thoáng chau mày quay đầu nhìn về phía mấy vị Kim Tiên trong Xiển giáo.

Chỉ thấy Từ Hàng đạo nhân đang cười cười, trên mặt lộ ra ý vị thâm trường cùng vài phần quỷ quyệt.

Nhạc Vũ cũng không đến mức mỗi khi nhìn thấy người nào gây khó xử cho mình đều cho rằng có quan hệ với Lan giáo. Nhưng nhìn tình hình của vị Yêu tiên đắc đạo kia rõ ràng là bị người châm ngòi.

Nhưng người giật dây hắn lại tính không được, bởi vì đã bị che đậy thiên cơ.

Mà sau người này lại có người cười nói:

- Thanh Nguyên Chân Dịch? Lại không biết trên thế gian này từ khi nào có thêm loại linh thủy như vậy? Rốt cục là tiên thiên hay hậu thiên, hay là chỉ bịa đặt ra thôi?

Người này cũng thuộc yêu tu nhất mạch, sau khi nói xong nhất thời lại làm cả điện phủ cười vang, chẳng những những Nhân tộc tu sĩ không nói lời nào, còn lắc đầu cười khẽ một tiếng.

Ngay cả trên mặt đồng tử Minh Nguyệt tuy không lộ ra chút biểu tình, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần xem thường.

Nhạc Vũ xuất ra ngọc bình bất quá chỉ là loại bình ngọc bình thường, nhiều nhất phẩm chất tương đối cao, có thể bảo tồn tứ phẩm tiên đan được thời gian dài hơn một chút mà thôi.

Bên ngoài bình ngọc lại chỉ ghi bốn chữ triện Thanh Nguyên Chân Dịch thật bình thường, không hề nhìn ra được chút điểm hiếm quý.

Mà tiếng chê cười vẫn vang lên không dứt:

- Đại thọ của Trấn Nguyên đại tiên, theo như lệ thường đều được chia ra một ít Nhân Sâm Quả. Không có lễ vật mừng thọ lên được mặt bàn chúng ta còn không dám tới cửa. Nếu ta là hắn lúc này đã sớm hổ thẹn rời đi, làm sao còn bình yên ngồi ở chỗ này?

- Tuy thiên tư tuyệt đại nhưng quả thật còn quá trẻ tuổi. Lần này mặt mũi Thiên Đình chỉ sợ bị hắn làm mất hết. Hạo Thiên kia vốn xem trọng nhất là uy nghiêm Thiên Đình, sau ngày hôm nay không biết còn căm tức ra sao!

Nhạc Vũ vẫn bình thản cười tự giễu, hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh như trước.

Có bảy kiện linh trân xuất hiện trước đó, trong lòng hắn đã sớm không còn ôm ý niệm hiếu thắng, đối với Nhân Sâm Quả hắn hoàn toàn không hề trông cậy lấy tới tay.

Nếu không phải vì danh dự của An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc có quan hệ tới khí vận của mình, không thể xem thường, thái độ của những người kia hắn căn bản cũng không thèm để ý.

Hắn tự tiêu diêu thế gian, ánh mắt những người khác có quan hệ gì tới hắn?

Sau yến hội sẽ đến việc bình luận linh bảo, khi đó tự nhiên ai cũng sẽ nhận xét rõ ràng. Những vị thái cổ đại năng kia tuyệt đối sẽ không thể không có một ai không biết xem hàng.

Lúc này nếu còn đi gây cãi giải thích với đám người kia chỉ làm mất phong độ.

Hắn vẫn đưa bình ngọc giao cho đạo đồng Minh Nguyệt, Nhạc Vũ đang muốn cúi đầu tiếp tục uống rượu, nhưng ở ghế trên lại truyền ra tiếng kêu kinh dị của Tây Vương Mẫu.

- Vật này tựa hồ có chút thần dị, đưa cho ta xem!

Chỉ thấy thanh quang cuốn tới, Minh Nguyệt cơ hồ không kịp phản ứng, bình ngọc cầm trong tay liền rời tay bị hút nhiếp lên phía trên điện phủ.

Nhưng bình ngọc còn chưa tới tay Tây Vương Mẫu, liền thấy ánh mắt Trấn Nguyên Tử sáng lên, đồng thời cũng lên tiếng:

- Quả nhiên là thứ tốt! Tiểu muội, vật này là quà mừng thọ hôm nay của ta. Để ta xem trước mới là lẽ phải!

Vừa dứt lời liền phất ra một đạo pháp lực hùng hồn thẳng chụp xuống, không ngờ là công khai tranh đoạt cùng Tây Vương Mẫu, đem bình ngọc nhiếp về hướng bản thân Trấn Nguyên Tử.

Mà trong ba vị Nhân Hoàng, Thần Nông luôn luôn trầm mặc như kim trên mặt

bỗng dưng run rẩy, hắn như muốn vươn người đứng dậy nhưng cuối cùng nhẫn nhịn ngồi xuống, chỉ ngây người nhìn bình ngọc bay trên không trung, trên mặt lộ ra vài phần khát vọng.

Mà lúc này chư tiên trong điện cũng trở nên vắng lặng, đều tự đưa mắt nhìn nhau vẻ mặt kinh nghi bất định.

Một vật khiến cho hai vị thượng cổ đại năng hồng hoang xưng hùng một phương phải ra tay tranh đoạt, chẳng lẽ trong bình ngọc thật sự có dị bảo gì hay sao?

Ngay cả Từ Hàng đạo nhân cùng Nhiên Đăng trong ánh mắt cũng lóe ra không ngừng, mặc dù hai người không thể phân biện được bên trong bình ngọc rốt cục có gì thần dị, nhưng giờ phút này theo bản năng cảm giác vật bên trong chỉ sợ phải thật sự bất phàm!

Từ Hàng cảm giác rõ ràng nhất, một bình ngọc màu trắng trong tay áo hắn rõ ràng nhảy lên không ngừng, phảng phất như có cảm ứng nhưng hắn lại không biết được nguyên do.

Tiếp theo mọi người lại nghe Tây Vương Mẫu hừ nhẹ một tiếng nói:

- Thần dị của vật này chính do ta sớm phát giác trước tiên, sư huynh đúng là không hiền hậu. Chẳng lẽ còn sợ ta tham lam lễ vật mừng thọ của ngươi hay sao!

Lời tuy như thế nhưng cũng không tiếp tục tranh đoạt, thu lại pháp lực tùy ý cho bình ngọc rơi vào trong tay Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử mỉm cười, hướng Tây Vương Mẫu xin lỗi một tiếng, tiếp theo thật cẩn thận mở nắp bình, dùng pháp lực chặt chẽ trấn áp, tựa hồ rất sợ bị tán đi linh khí.

Ngay sau đó một giọt linh dịch màu xanh đã nhỏ ra trong lòng bàn tay Trấn Nguyên Tử.

Chỉ thấy giọt linh dịch xanh tươi ướt át, màu sắc giống như phỉ thúy. Nhưng ngoại trừ mộc linh lực tinh thuần nồng nặc quấn quanh, còn có một ít linh quang màu xanh, cũng không nhận ra có gì đặc biệt.

Mà bên trong những Kim Tiên lại có hai loại phản ứng hoàn toàn khác hẳn.

Tuyệt đại đa số Kim Tiên đều lộ ra vẻ thất vọng, trên mặt chỉ là lộ ra "quả nhiên là thế", một Thái Ất Chân Tiên chỉ mới tiếp chưởng phương bắc đế đình được hơn hai mươi năm lại làm sao có thể lấy ra được linh bảo gì thật tốt?

Mà giờ phút này mấy người ngồi trên ghế cao trong điện lại vô cùng yên tĩnh, hai mắt nhìn chằm chằm giọt linh dịch trong tay Trấn Nguyên Tử.

Ngay cả ba người của Xiển giáo vẻ mặt cũng ngây dại, thất hồn lạc phách.

- Trên thế gian không ngờ còn có bậc kỳ bảo này! Lại có thể tới hiện nay mới xuất hiện trên thế gian!

Một vị thanh bào đạo nhân ngồi đối diện Nhiên Đăng bỗng dưng hít sâu một hơi nói:

- Trấn Nguyên Tử sư thúc, ta nguyện lấy một viên Cửu Chuyển Kim Đan đổi tám giọt Thanh Nguyên Chân Dịch trong tay ngươi, không biết ý của sư thúc như thế nào?

Lúc này Tây Vương Mẫu cũng cười khẽ một tiếng:

- Huyền Đô, Cửu Chuyển Kim Đan của nhà ngươi tuy thật trân quý, nhưng nếu đem Thanh Nguyên Chân Dịch này đều đưa cho ngươi, ta lại thế nào? Huynh trưởng, Nhân Sâm Quả của ngươi ta vẫn còn nhiều, lần này ta không cần lấy thêm, chỉ cần mười giọt linh dịch trong tay ngươi, xem như đáp lễ được chứ?

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, thanh bào đạo nhân là một trong hai người theo sau lưng Trấn Nguyên Tử từ trong nội điện đi ra khi trước.

Nhạc Vũ nguyên chỉ đoán là thế giao của Trấn Nguyên Tử, không ngờ được người này là đệ tử nhập thất của Thái Thanh đạo tổ tên là Huyền Đô, chính người này đã luyện chế ra Hồn Thiên Thái Hạo Thần Phù năm xưa đã giúp cho hắn rất nhiều sau khi hắn bước lên Nguyên Anh cảnh giới. Nói tới Nhạc Vũ vẫn còn thiếu người này một phần nhân quả, một phần nhân tình.

Thật không biết người còn lại lại có thân phận thế nào?

Trong mấy người chỉ có Thần Nông yên lặng không nói lời nào, lại lấy ra một

viên Mạch Cán đặt ngay trước người.

Ngay sau đó lại trầm tĩnh nhìn Trấn Nguyên Tử, ý tứ không cần nói ra cũng hiểu được.

Thậm chí cả Nhiên Đăng cùng Dược Sư Vương Phật đều dao động, cau chặt mày suy nghĩ do dự.

Triệu Công Minh quét mắt nhìn hai người, tiếp theo hăng hắc cười, lấy ra một hộp ngọc nói:

- Vãn bối phụng sư mệnh mà đến, cũng không ngờ lại hữu duyên thấy được kỳ trân xuất thế! May mắn vãn bối có chút chuẩn bị, vãn bối không dám cầu nhiều, chỉ muốn dùng đoàn Huyền Hoàng Khí đổi năm giọt Thanh Nguyên Chân Dịch mà thôi.

Ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi híp lại, đoàn Huyền Hoàng Khí không tới ba phần tư đoàn Hỗn Độn Khí hắn lấy được tại Huyền Linh Giới, chỉ có hai màu hồng hoàng nhị sắc, xoay quanh không ngừng.

Nhưng đã đủ làm cho hắn cảm thấy thật khát vọng, không chỉ là Côn Luân Kính còn có Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ lô đang cần tìm Hỗn Độn Khí chữa trị.

Bên trong đan điền của hắn còn cần thật nhiều Hồng Mông khai thiên khí tức để tiếp tục tiến thêm một tầng.

Đoàn Huyền Hoàng Khí mặc dù kém cỏi hơn Hỗn Độn Khí, nhưng cũng cực kỳ bất phàm.

Trấn Nguyên Tử chỉ cười không đáp, quét mắt nhìn vẻ kinh ngạc của mọi người, cất cao giọng nói:

- Có thể có được vật này, ta thật sự vui sướng. Theo ta nhìn hôm nay trong toàn bộ linh trân chỉ có vật này là dẫn đầu. Nhưng có thể nghĩ chư vị đang ngồi ở đây, còn đang thật ngạc nhiên vật này rốt cục lại có công hiệu gì phải không?

Nhiều Kim Tiên có mặt trong điện phủ đã có một bộ phận tu vi cao thâm, lờ mờ nhận ra được công dụng của linh dịch màu xanh, thần sắc đều khiếp sợ nhìn sang

Nhạc Vũ.

Mà đại đa số Kim Tiên thần tình vẫn khó hiểu, sau đó lại nghe Trấn Nguyên Tử mỉm cười:

- Vừa khéo ta cũng muốn thử xem một lần khả năng của Thanh Nguyên Chân Dịch. Chư vị đi theo ta trước xem thử một lần tạo hóa thần kỳ của linh dịch này ra sao đi?

Nói dứt lời cũng không chờ đợi người trong điện lên tiếng, một đoàn pháp lực khổng lồ chụp xuống bao phủ mọi người trong điện.

Nhạc Vũ cũng chưa kịp phản kháng liền cảm thấy trời đất quay cuồng, khi mở mắt ra thì trước mắt đã thay đổi một mảnh thiên địa.

Hiện tại đã không còn ở trong Trấn Nguyên cổ điện mà là cạnh một kình thiên cổ thụ có đường kính tới mấy vạn trượng.

Trong lòng hắn cảm thấy thật kinh hãi, gần trăm Đại La Kim Tiên lại bị Trấn Nguyên Tử dễ dàng dùng phương pháp càn khôn na di chuyển qua tận đây. Thần thông mạnh mẽ thật sự xứng danh nhân vật đồng thọ cùng thiên địa, chênh lệch với hắn đúng thật vô cùng rõ ràng.

Trấn Nguyên Tử đã như thế, thần thông của mấy vị Đạo tổ khác lại như thế nào?

Tiếp theo chỉ thấy quang hoa chớp lên, tam hoàng cùng Huyền Đô và Tây Vương Mẫu mấy người đều lục tục xuất hiện, lẳng lặng quan sát Nhân Sâm Thụ trước mắt.

Chỉ thấy Trấn Nguyên Tử vẻ mặt ngưng trọng đi tới trước đại thụ, sau đó búng ra ngón tay đem một giọt linh dịch màu xanh bắn vào trong bộ rễ của Nhân Sâm Thụ trước mặt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1078: Tuyệt đỉnh linh trận!

Số linh thủy vừa mới rót xuống thì mọi người liền ngửi thấy một luồng hương thơm thảo mộc nồng đậm truyền ra xung quanh, mộc linh tinh thuần ẩn chứa trong thủy dịch trong nháy mắt bao bọc lấy gốc quả nhân sâm, chúng tiên trong hậu viện đồng thời hít một hơi khí lạnh.

- Mộc Linh tối tinh thuần, lại dường như xen lẫn vài khí Hỗn Độn, Thanh Nguyên Chân Dịch thật sự là tuyệt đỉnh kỳ trân.

- Phẩm chất rất cao! Tuy không so được với Tiên Thiên Hậu Thiên Đâu Suất Chân Thủy nhưng cũng không kém bao nhiêu!

- Không trách mấy vị kia tranh đoạt như vậy! Nếu dùng nó để luyện đan thì tỷ lệ thành đan sẽ tăng thêm hai thành! Nếu dùng để nuôi cây sẽ dễ dàng thai nghén Tiên Thiên linh căn! Nếu ta có được vật này thì tông môn trong Tương Vân quốc chỉ cần thời gian mấy ngày là thành tựu!

- Vẫn còn có chút kỳ quái, giá trị của Thanh Nguyên Chân Dịch này tuy bằng nhị phẩm kỳ trân nhưng chưa đến mức để mấy vị kia dùng Cửu Ảnh Hoàng Trung Lí, thậm chí khí Huyền Hoàng chi khí để đổi.

Bên tai Nhạc Vũ nhất thời tràn đầy tiếng nghị luận, mấy chục Kim Tiên phần lớn đều đã là khiếp sợ thất thố, cũng bất chấp việc dùng pháp lực che lấp.

Nhạc Vũ chỉ nghe chỉ chốc lát liền nhíu mày, dĩ nhiên hắn rất tinh tường linh hiệu của Thanh Nguyên Chân Dịch, phản ứng của những người này như vậy cũng không lạ, chỉ là xem ý của mấy người Trấn Nguyên Tử thì dường như còn có năng lực khác mà hắn không biết.

Chỉ thấy một đạo quang hoa thanh sắc chớp lên rồi đại thụ kình thiên kia bắt đầu sinh trưởng với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, qua một hồi lâu mới dừng lại. Mọi người nhìn lại thì thấy gốc nhân sâm đã lớn thêm nửa trượng.

Trấn Nguyên Tử cũng mặc kệ sắc mặt khó coi của Tây Vương Mẫu bên cạnh, lại nhỏ thêm một giọt Thanh Nguyên Chân Dịch vào bộ rễ bên dưới. Liên tục năm giọt như vậy khiến đường kính của cây đại thụ lớn thêm lên hai trượng, lúc này Trấn Nguyên Tử mới dừng lại quay sang Nhiên Đăng cười hỏi:

- Nhiên Đăng đạo hữu, ngươi cũng biết ảo diệu trong đó?

Thần sắc Nhiên Đăng âm tình bất định, liếc nhìn Nhạc Vũ rồi gật đầu:

- Một giọt Thanh Nguyên Chân Dịch có thể giảm bớt thời gian tạo quả nhân sâm đến trăm năm, xác thực đáng được xưng là thánh vật Mộc hệ, năng lực chữa trị nội thương điều trị linh căn khí cơ càng thêm khó được.

- Không chỉ như vậy!

Trấn Nguyên Tử khẽ lắc đầu, tiếp theo phất tay xuất ra một luồng pháp lực Canh Kim hái xuống một quả nhân sâm đã trưởng thành xuống, giữ trong tay áo rồi lại hỏi:

- Nhiên Đăng đạo hữu, ngươi lại nhìn xem!

Nhiên Đăng nhíu mày vẻ ngoài ý muốn, nhưng rồi cũng nhẫn nại nghe theo Trấn Nguyên Tử quan sát cẩn thận lại quả nhân sâm. Lúc này không chỉ hắn mà Triệu Công Minh bên cạnh cũng lộ vẻ ngưng trọng, hơn mười vị Đại La Kim Tiên sau lưng cũng nín thở. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cả hậu viện bỗng chốc lặng ngắt, qua chừng mười nhịp hô hấp thì thần sắc Nhiên Đăng lại lần nữa kịch biến, tiến lên một bước mở to mắt nói:

- Có thể tăng cái thọ nguyên Tiên Thiên linh căn, sao có thể như thế?

Sắc mặt Triệu Công Minh cũng hơi tái đi:

- Không chỉ là tăng thọ nguyên, ngay cả phẩm chất quả nhân sâm cũng tăng lên vài phần, không trách mấy vị sư thúc lại muốn tranh đoạt, nguyên lai còn có huyền cơ như vậy!

Trấn Nguyên Tử nhịn không được cười lên, cẩn thận đem cất chiếc bình ngọc nhìn không hề bắt mắt vào trong tay áo, thản nhiên nói:

- Một giọt Thanh Nguyên Chân Dịch có thể tăng thêm ngàn năm thọ nguyên, cho cây nhân sâm, mười giọt là được vạn năm! Đối với tu sĩ chúng ta thì cửu chuyển kim đan cùng quả nhân sâm là quý giá nhưng đối vói mấy Tiên Thiên linh căn mà nói thì Thanh Nguyên Chân Dịch chính là cửu chuyển kim đan cùng quả nhân sâm của chúng! Vật này nếu như ở trong tu sĩ bình thường thì không hề có tác dụng nhưng ở trong tay ta thì còn hơn cả một linh bảo siêu phẩm. Lẽ ra ta đã thất vọng với lễ chúc thọ này nhưng không ngờ bệ hạ An Thiên Huyền Thánh lại cho ta một kinh hỉ như thế. Hôm nay có được vật này coi như ta đã được an ủi, tiếc là Thanh Nguyên Chân Dịch quá ít, nếu có thể có mười vạn giọt thì qua một ngày đêm có thể khiến cho cây nhân sâm này tiến vào Hồng Mông.

Phần đông Kim Tiên vốn đã thần sắc quái dị, nghe xong câu nói cuối cùng của Trấn Nguyên Tử lại càng kinh ngạc. Bảo vật Hồng Mông mà thế gian biết đến chỉ chừng vài kiện, tử khí Hồng Mông lại càng không rõ hạ lạc. Tuyệt đỉnh kỳ trân như vậy chỉ cần có được một kiện đã có thể có hi vọng chứng đạo Hồng Mông, nghe như trong lời của Trấn Nguyên Đại Tiên thì chỉ cần có mười vạn giọt Thanh Nguyên Chân Dịch là có thể thành tựu Hồng Mông, cho dù không biết có thực hay không thì vẫn cảm thấy chấn động.

Nhạc Vũ cảm thấy mồm miệng đắng ngắt, trước đây đúng là chưa bao giờ hắn chú ý tới năng lực kéo dài thọ nguyên của Thanh Nguyên Chân Dịch. Nếu như chỉ thúc đẩy sinh trưởng gấp rút, chữa trị thương thế linh mộc thì cũng không nói, thêm vào năng lực kéo dài thọ nguyên thì hoàn toàn bất đồng.

Loại linh căn chí thánh tiên thiên như cây nhân sâm và hoàng trung lí tuy là tạo ra lúc khai thiên nhưng cũng vì căn cơ quá dày nên không thể tu hành, càng bị hạn chế bởi thọ nguyên nên tột cùng cũng không thể như tu sĩ dùng hồn ấn đồng thọ với thiên địa, Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu có được chỉ một gốc linh căn Tiên Thiên như vậy nên phản ứng cũng không kỳ quái.

Tóm lại lần này dùng mười giọt Thanh Nguyên Chân Dịch lễ thọ tính ra lại có chút không khôn ngoan, lại càng không biết là phúc là họa.

Kỳ thật cũng trách không được hắn, dấu hiệu tăng trưởng thọ nguyên bên trong những linh căn này ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng phải cẩn thận phân biệt mới có thể phát giác, lúc hắn cắt mở chiếc hộp đen và Hồng Mông kiếm điển cũng sơ suất bỏ qua.

Lúc này ánh mắt của những Đại La Kim Tiên nhìn tới đã hoàn toàn bất đồng, có vẻ xấu hổ lẫn ý tham lam, tất cả đều rực lên trong mắt. Đặc biệt là số mới mở miệng trào phúng đều lộ vẻ xấu hổ, bất quá sắc mặt lại thấu xuất lãnh ý.

Trấn Nguyên Tử vẫn không sợ lòng người kinh động, tiếp tục mở lời nói:

- Cây nhân sâm của ta đã là vật chí thánh, khó có thể đề thăng, bất quá nếu có linh căn Tiên Thiên nhị phẩm linh căn thì chỉ cần số lượng Thanh Nguyên Chân Dịch theo số lượng thiên cương sẽ có thể tăng lên nhất phẩm. Cho dù là siêu phẩm nhưng nếu có vạn giọt vẫn có thể tiến lên Chí Thánh! Bất quá liệu tới Thanh Nguyên Chân Dịch tồn thế không nhiều lắm. Nếu không có như thế, vì sao đến giờ mới hiện thế? Tựa hồ là vật hậu thiên nhưng lại có một chút khí tức linh tuyền thanh lu của Bồng Lai sơn.

Hắn vừa nói xong thì mọi người bên cạnh như cũng nghĩ ra điều gì.

Nhạc Vũ bất giác thầm mắng không biết Trấn Nguyên Tử có phải thật sự là bạn tri kỷ của tổ sư không, chẳng lẽ còn không ngại hắn thiếu phiền toái?

Sau một khắc, lại thấy Trấn Nguyên Đại Tiên đang bị hắn oán thầm quay sang cười nhẹ:

- Lúc đầu ta có nói, trong tất cả thọ lễ lần này ta ưng ý nhất là bảy kiện linh trân, đều có thể đủ để tặng lại quả nhâm sâm. Thanh Nguyên Chân Dịch của bệ hạ đối với ta mà nói chính là linh bảo tuyệt đỉnh, đứng đầu trong số linh trân, tặng lại quả nhân sâm chắc chư vị cũng không dị nghị

Đang khi nói chuyện, Trấn Nguyên Đại Tiên liền phất tay áo đem quả như hài nhi bảy tấc đi qua.

Nhiên Đăng thấy thế lập tức nhướng mày, tiến lên trước nửa bước khẽ mấp máy miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói một lời.

Thần sắc Từ Hàng đạo nhân bên cạnh hắn càng thêm tái nhợt, ngay cả Hoàng Long chân nhân cũng lộ vẻ cực kỳ ngưng trọng.

Nhạc Vũ hơi chấn động, cũng bất chấp Thanh Nguyên Chân Dịch có khả năng đưa tới tai hoạ, lập tức lấy ra từ trong không gian tu di một hộp ngọc có lót khăn gấm do tơ nhện vạn năm dệt thành rồi mới gói lại quả nhâm sâm trong đó.

Ánh mắt phần đông Kim Tiên lúc này càng thêm hâm mộ, trong đó không ít là ghen ghét giao tạp.

Nhạc Vũ lại khôi phục bình tĩnh, thản nhiên đem chiếc hộp cất vào không gian tu di. Việc đã đến nước này có hối hận cũng vô dụng, đã phiền toái thì chỉ cần một đao một kiếm chém ra là được.

Thấy thần sắc trấn định của Nhạc Vũ, ánh mắt Trấn Nguyên Tử lộ ra vài phần tán thưởng:

- Vừa rồi tiểu muội ta dùng ba miếng Cửu Ảnh Hoàng Trung Lí đổi mười giọt Thanh Nguyên Chân Dịch nhưng vẫn là ta chiếm tiện nghi. Vậy trong số rất nhiều linh trân ở đây tùy ý ngươi lựa chọn, coi như ta trả lễ.

Chúng tiên trong đại viện lại đồng thời hít một hơi khí lạnh, một kiện tùy ý chẳng phải là kể cả Hi Hoàng đạo điển, La Bàn Nghi, Cửu Ảnh Hoàng Trung Lí?

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm, liền không chút do dự, hơi cúi người nói:

- Ta nguyện lấy La Bàn Nghi!

La Bàn Nghi có thể tìm hiểu đại đạo như Hi Hoàng đạo điển nhưng lại có thêm năng lực phá trận. Còn Cửu Ảnh Hoàng Trung Lí cùng công đức thần bùn các loại dù tốt nhưng lại không có căn cơ vững chắc như hai vật này, về phần công đức lại càng không cần để ý nên Nhạc Vũ lựa chọn không chút do dự.

Trấn Nguyên Tử không khỏi thoả mãn khẽ gật đầu, ra hiệu cho Minh Nguyệt đạo đồng đem La Bàn Nghi đưa cho Nhạc Vũ.

Ngay sau đó thần sắc Trấn Nguyên Tử lại chuyển thành vô cùng ngưng trọng:

- Ta cùng với tổ sư Hồng Vân của bệ hạ là chỗ tâm giao. Vào lúc ta sinh ra thì Hồng Mông vẫn còn hỗn độn, khí thiên địa chưa phân. Nếu không phải là Hồng Vân huynh trưởng tạo ra chuyện hưng vân bố vũ thì Trấn Nguyên Tử ta sớm cũng đã chết khát. Từ lúc huynh trưởng vẫn lạc vẫn tiếc nuối chưa báo được long ân. Ngươi là nhất mạch của hắn, thiên tự lại tuyệt đỉnh, theo lý ta cũng cần bảo vệ. Hôm nay ngươi còn có sở cầu gì, nếu là cầu vật có thể tăng lên tu vi thì ta còn có thể cho thêm một quả nhân sâm. Nghe nói Thủy Vân tông gần đây năm

lần bảy lượt bị người khi dễ, dù ta không thích nhiễm sát nghiệt nhưng vẫn có thể thay ngươi tru diệt.-

Nhiên Đăng lập tức hừ lạnh một tiếng, định lên tiếng thì lại bị ánh mắt lạnh như băng của Trấn Nguyên Tử quét tới đứng sững lại.

Nhạc Vũ lại lâm vào suy ngẫm, qua mấy nhịp thở lại khom người nói:

- Đệ tử không cầu gì khác, chỉ cầu có thể mượn địa thư trong tay sư thúc tổ xem một lần, thời gian trăm năm làm hạn định!

Trấn Nguyên Tử nghe vậy vốn là khẽ giật mình, tiếp theo là cười ha hả rung trời!.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1079: Chư tiên dịch bảo

Thanh âm trận cười của Trấn Nguyên Tử chấn động cả chư thiên khiến phần đông Kim Tiên kinh hãi, Nhạc Vũ cũng cảm giác khí huyết trong ngực trào lên, có xu thế thoát ly khỏi sự khống chế của hắn, cũng may tiếng cười kia chỉ chốc lát liền dừng lại.

- Không hổ là đệ tử của nhất mạch lão hữu ta, Địa Thư này cho ngươi mượn nào có ngại gì? Thời gian tựa như ngươi nói, dùng trăm năm làm hạn định!

Nhạc Vũ bất giác vui vẻ còn hơn cả lúc nhận được quả nhân sâm, những người còn lại trong hậu viện Ngũ Trang Quan đều lộ ra thần sắc quái dị. Thần sắc của Nhiên Đăng Từ Hàng càng âm tình bất định. Người trước thở dài một hơi, mấp máy miệng nhưng cũng không lên tiếng còn Từ Hàng lại nhíu mày, lạnh giọng:

- Việc này sợ có chút không ổn!

Trấn Nguyên Đại Tiên lập tức nhíu mày, lạnh lùng quay đầu nhìn sang.

Từ Hàng lập tức như bị trọng kích, thân hình đột nhiên bị bắn ra phía sau mấy bước mới đứng vững nhưng vẫn gắng gượng kiên trì:

-Địa thư của sư thúc chính là Chí Thánh Linh Bảo, cũng là đạo truyền thổ hệ không kém Tiên Thiên đạo điển Hà Đồ Lạc Thư! Có liên lụy tới vô số nhân quả thế gian, mấy vị lão sư của chúng ta năm lần bảy lượt cầu lấy, mọi cách nịnh nọt sư thúc, đều không có duyên để xem. Hôm nay tiểu tiên hậu bối này chỉ có mười giọt linh thủy đã có thể mượn được, không khỏi làm cho người có chút không phục.

Cả Tam Hoàng cùng Tây Vương Mẫu nghe vậy thì lập tức hơi nhíu mày, còn Dược sư Vương phật cùng Triệu Công Minh đều lộ ra ý cười.

Trấn Nguyên Tử cười nhẹ, bình tĩnh nhìn Từ Hàng, sau đó lạnh giọng:

- Nguyên Thủy sư huynh có thể có đồ đệ như ngưng ươi là phúc khí. Chỉ là Địa Thư này là vật của ta, dĩ nhiên cho ai mượn là ý của ta, ngươi là thứ gì mà dám quản?

Sắc mặt Từ Hàng xanh trắng một hồi, Trấn Nguyên Tử lại lạnh nhạt nói:

- Chuyện Địa Thư nếu như mấy vị sư huynh có bất mãn thì cứ tìm tới ta để so đo! Tội bất kính của ngươi lại không thể không trừng phạt! Ngươi ngoan ngoãn ở dưới núi này cho ta ngàn năm để suy ngẫm! Mọi người có gì muốn nói không?

Lão phất tay sử ra một đạo pháp lực mênh mông bao lấy Từ Hàng, không để cho hắn kháng cự đã chuyển ra khỏi hậu viện không thấy bóng dáng. Mọi người trong hậu viện đều câm như hến không dám nói nửa câu. Nhiên Đăng Hoàng Long dù sắc mặt âm tình bất định nhưng cũng không lên tiếng.

Nhạc Vũ cũng kinh hãi, lờ mờ có cảm giác tựa hồ Từ Hàng đã bị áp dưới chân Vạn Thọ Sơn không thể đi lại.

Từ Hàng nói thế nào cũng là Đại La Kim Tiên có đại thần thông đỉnh cấp thế gian, pháp lực hơn hắn không biết gấp bao nhiêu lần nhưng trước mặt Trấn Nguyên Tử lại bị tùy ý chà xát như tiểu hài tử, không hề có lực phản kháng. Chỉ là chuẩn thánh dưới đạo tổ đã có thần thông như thế?

Lặng chờ chỉ chốc lát, nghe được trong nội viện hoàn toàn yên tĩnh, Trấn Nguyên Tử cười thỏa mãn, tươi tỉnh lại:

- Việc này đã xong, chư vị nếu như không có dị nghị xin mời trở lại Trấn Nguyên Cổ Điện dự yến hội!

Sau khi dứt lời cũng không chờ mọi người kịp phản ứng liền xuất ra một đạo pháp lực di chuyển càn khôn đem gần hết mọi người chuyển đi.

Ba vị Nhân Hoàng Hi Hoàng, Thần Nông cùng Hiên Viên và Tây Vương Mẫu vẫn đứng yên tại chỗ, còn có thêm Huyền Đô và Triệu Công Minh, thần sắc đều lộ vẻ trang trọng thêm vài phần quái dị.

- Trấn Nguyên đạo huynh thật giỏi tính toán!

Yên tĩnh trọn vẹn một lát, Tây Vương Mẫu mở miệng đầu tiên, đôi mắt đẹp liếc

qua Trấn Nguyên Tử rồi mới quay sang Nhạc Vũ cười hỏi:

- Linh Bảo của bệ hạ trong vạn năm có thể sản xuất ra bao nhiêu Thanh Nguyên Chân Dịch?

Nhạc Vũ thầm kêu khổ, bất quá bực đại năng Hồng Hoang như vậy có thể đoán ra lai lịch linh dịch này cũng là trong dự liệu.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, hắn quyết định không dấu diếm:

- Bốn trăm năm, dùng thanh lộ Linh Tuyền làm tài liệu có thể sinh ra một giọt!

Mấy người Trấn Nguyên Tử bên cạnh đang cảm giác hơi thất vọng thì lại nghe Nhạc Vũ nói tiếp:

- Nếu có siêu phẩm tiên thạch Mộc hệ thì có thể rút ngắn thêm hai trăm năm! Hay yêu đan khí huyết của một Thái Thanh Huyền Tiên trung kỳ có bản thể là thảo mộc cũng có thể chống đỡ được 1600 năm,

Thần Nông Hi Hoàng đều hít vào một hơi khí lạnh, Thái Thanh Huyền Tiên lại chỉ có thể chống đỡ được một ngàn sáu trăm năm, siêu phẩm tiên thạch Mộc hệ trên thế gian còn lại được bao nhiêu?

Nhạc Vũ im lặng không nói, Thanh Ngọc chân nguyên bình trong tay hắn dù cũng có năng lực bài trừ tạp chấp nhưng nếu không đủ tinh khiết, tạp chất quá nhiều vượt qua phạm vi năng lực của hắn thì đầu nhập vào đó cũng là tổn thất không công, nếu như không vì hạn chế đó thì giá trị vật này đã có thể ngang với Chí Thánh Linh Bảo. Lúc này mấy vị đại năng Hồng Hoang trước mặt hắn tuy kinh dị nhưng cuối cùng lại lộ ra vài phần hi vọng.

Tây Vương Mẫu thoáng suy ngẫm liền lấy ra 60 viên tiên thạch siêu phẩm mộc hệ, thêm vào một số bình thanh lộ Linh Tuyền , cười hỏi:

- Có khả năng giúp ta tạo thành Thanh Nguyên Chân Dịch?

Nhạc Vũ không nói một lời đưa tay tiếp nhận rồi lấy ra Thanh Ngọc chân nguyên bình đánh cả tiên thạch cùng thanh lộ Linh Tuyền vào trong đó khiến sắc mặt mọi người đều lộ vẻ ngưng trọng.

Chỉ cần có đầy đủ mộc linh tinh khiết, Thanh Ngọc chân nguyên bình chuyển hóa cực nhanh, chỉ một lát sau đã lấy được hơn ba mươi giọt Thanh Nguyên Chân Dịch, cũng đồng dạng bốc lên hương thơm thảo mộc nồng đậm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Trong mắt Tây Vương Mẫu bất giác hơi sáng lên, đem hơn mười giọt Thanh Nguyên Chân Dịch thu vào tay, nhìn Nhạc Vũ vẻ hiếu kỳ nói:

- Bệ Hạ thật sảng khoái! Bổn cung cũng không nhận không, dùng một viên Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý trao đổi như thế nào?

Nhạc Vũ mỉm cười, nhìn Tây Vương Mẫu, cũng không đáp lời, quả nhân sâm qua chín ngàn năm có ba mươi sáu quả, còn ba viên Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý cũng cùng thời gian nhưng lại có tới bảy hai viên, công hiệu hơi kém hơn. Lẽ ra với hắn cũng không khó nhọc gì, chỉ dùng

Thanh Ngọc chân nguyên bình chuyển hóa một phen, trao đổi như vậy đã là chiếm tiện nghi rất lớn nhưng linh quả này cũng không phải là thứ mà hắn cần thiết, Tây Vương Mẫu chỉ nhìn thần sắc của hắn đã biết ý liền cười khổ não:

- Tiểu tử này cũng thật xảo trá, chắc là không để Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý của ta vào mắt sao?

Mặc dù nói vậy nhưng Tây Vương Mẫu nhíu mày một lát rồi lấy ra một bình ngọc đưa tới:

- Trong bình này là một giọt Tiên Thiên Cực Linh chân thủy trước kia ta đoạt được. Ngươi tu hành dung vũ hóa vân quyết có thể chống đỡ thay cho

Thanh Nguyên Chân Dịch! Ngoài ra sư huynh ta vô năng chỉ có thể bảo hộ cho ngươi thời gian trăm năm, tu vi bản cung không bằng hắn, cũng khó giúp ngươi. Bất quá sư môn Thủy Vân tông thì vẫn có thể trông nom, coi như bù lại ân huệ của Hồng Vân đạo hữu năm đó!

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp lấy bình ngọc rồi hơi ngẩn ra, trong chiếc bình ngọc ngoại trừ Cực Linh chân thủy còn có thêm mấy mảnh vỡ của Côn Luân Kính!

Chỗ Đông Vương công vẫn lạc gần chỗ đông Côn Luân, hắn cũng tính ra là Tây Vương Mẫu đoạt được vài mảnh, duy chỉ không biết

Vị chủ nhân của Tây Côn Lôn đem mảnh vỡ của Côn Luân Kính cho hắn là có ý gì, là tính toán đến phần Côn Luân kính trong tay hắn hay đã đoán được thân phận Uyên Minh là dựa vào Bạch Lộc Già Thiên Lệnh mà thành.

Lần này hắn tới Vạn Thọ Sơn vì lo lắng sẽ bị bại lộ thân phận nên ngoại trừ Bạch Lộc Già Thiên Lệnh còn dùng thêm Côn Luân tàn kính giấu kín Thiên Cơ nên cũng không lạ .

Tây Vương Mẫu cầm trong tay mảnh vỡ của Côn Luân Kính có cảm ứng, duy chỉ yên tâm là vị chủ nhân Tây Côn Lôn đã đem vật này để tặng là có ý lấy lòng.

Nhạc Vũ thở sâu một hơi, thi lễ với Tây Vương Mẫu, hắn cũng không dám quá mức mà chỉ khẽ khom người biểu lộ ý tứ.

Tiếp đó là Huyền Đô cũng tiến lên vài bước, đồng dạng lấy ra trăm viên tiên thạch Mộc hệ, một lọ thanh lộ Linh Tuyền nhẹ giọng cười nói:

- Tính sư tôn ta thích luyện đan, lại có một linh căn Tiên Thiên phải nuôi sống, muốn nhiều chút ít, làm phiền Bệ Hạ giúp ta đổi lấy Thanh Nguyên Chân Dịch!

Nhạc Vũ vẫn như cũ im lặng không nói, lại đầu nhập tiên thạch và linh tuyền vào Thanh Ngọc chân nguyên bình. Vào lúc lấy ra Thanh Nguyên Chân Dịch lại nghe Huyền Đô cười nhẹ:

- Lẽ ra kỳ trân kỳ trân bậc này dù lấy cửu chuyển kim đan của sư tôn trao đổi cũng đủ, bất quá liệu đến bệ hạ không để vào mắt nên ta lấy tờ phù bảo của sư tôn ta thêm vào để tỏ lòng biết ơn!

Sau khi nói xong cũng không đợi Nhạc Vũ đáp ứng liền nhét một tờ đạo phù tử kim vào tay hắn, sau đó thân hình nhẹ lướt đi vào Trấn Nguyên Cổ Điện.

Nhạc Vũ ngẩn ra, tuy hắn không coi Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý vào đâu nhưng cửu chuyển kim đan lại khác, cho dù bản thân không cần, mấy người Nhiễm Lực cũng không có quá nhiều chỗ tốt nhưng lại cực kỳ cần thiết cho Sơ Tam Đẳng Huyền, vô luận là chiết xuất huyết mạch hay tăng lên cảnh giới đều rất có tác dụng.

Chỉ là Huyền Đô pháp sư lại đi rất tiêu sái, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng

dáng, đúng là ép mua ép bán, không để cho hắn dư địa để thương lượng.

Sau Huyền Đô là Thần Nông, vẫn cực kỳ kiệm lời, yên lặng tiến lên nhưng lại keo kiệt hơn hai vị trước rất nhiều, chỉ lấy ra ba mươi viên tiên thạch mộc hệ.

Nhạc Vũ biết tính hắn, đổi Thanh Nguyên Chân Dịch cũng không phải để luyện đan hay dưỡng linh căn Tiên Thiên mà vì là tò mò tác dụng của nó.

Thần Nông tuy đã lui vị mấy vạn năm nhưng có rất nhiều chủng loại dược thảo và thu hoạch là truyền từ Hỏa Vân Động của hắn, có thể nói là công đức vô lượng.

Nhạc Vũ không chút do dự, đem ba giọt Thanh Nguyên Chân Dịch còn lại bên trong đưa nốt.

Ánh mắt Thần Nông hơi sáng lên, cũng không từ chối mà lấy ra lễ vật tặng lại, là hơi mười tiên chủng linh căn đều trên Tiên Thiên Tam phẩm.

Lửa giận của Nhiên Đăng lúc này đã tích lũy đến cực hạn, trong mắt đầy vẻ âm lãnh, Triệu Công Minh bên cạnh không hề để ý cười lên ha hả, lấy ra mười viên tiên thạch tiến đến trước Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1080: Trấn Nguyên Đại Tiên

- Rốt cuộc cũng là người phá đi bố cục của thiên ý!

Sau khi vị Hi Hoàng cuối cùng rời đi, Trấn Nguyên Tử khoanh tay nhìn chăm chăm vào Nhạc Vũ.

Nếu đổi lại là hai mươi năm trước, Nhạc Vũ sẽ sinh lòng nghi hoặc, bản thân từ khi tiến nhập Hồng Hoang thì mỗi bước đều tràn ngập sát cơ, lấy đâu ra là bố cục của thiên ý?

Chỉ có hôm nay khi tâm cảnh đã ở cảnh giới thần minh, có thể thấy rõ việc quá khứ, tính toán biến hóa thiên cơ thì cũng lờ mờ biết được nguyên do việc hắn bị thiên đố kỵ đúng là bố cục của thiên ý.

Hồng Quân muốn dùng thân hợp đạo, bổ toàn thiên đạo tàn khuyết chưa hắn đã là thiên ý Hồng Mông. Trấn Nguyên Tử nói ra mấy chữ phá đi bố cục là đúng ngay chỗ yếu hại.

Hồi tưởng mấy trăm năm qua, tuy là hắn may mắn dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang, cùng một đao một kiếm trảm phá trùng trùng điệp điệp trở ngại, bình yên đi qua vô số sát cục nhưng cẩn thận nghĩ lại thực sự luôn có một tia thiên ý chiếu cố, vận may bên người.

- Lần này cũng may mắn là ngươi đã tìm được Thanh Ngọc chân nguyên bình, chế ra Thanh Nguyên Chân Dịch nên áp chế rất nhiều linh trân. Nếu không có như thế, mặc dù là ta cũng là khó xử. Đừng nói là Địa Thư, ngay cả quả nhân sâm cũng chưa chắc có thể cho ngươi.

Trấn Nguyên Tử cũng chú ý tới thần sắc của Nhạc Vũ nhưng không có phản ứng gì, ngẩng đầu nhìn về cây nhân sâm bên cạnh nói:

- Người bên ngoài xưng ta là tổ của Địa Tiên, nhìn như là phong quang vô hạn! Kỳ thật tình cảnh hôm nay so với tổ sư của ngươi năm đó không tốt hơn bao

nhiêu, chỉ có thể cột vào địa mạch Nam Chiêm Bộ Châu khiến cho mấy vị kia không dám vọng động mà thôi. Thậm chí cả cây nhân sâm này tuy là vật của Vạn Thọ sơn nhưng số lượng hàng năm ba mươi sáu quả đều đã bị mấy vị đạo tổ, tính cả Bồng Lai Côn Luân sớm chia ra thỏa đáng. Mỗi vạn năm số quả nhân sâm ta có thể tự do phân phối còn chưa tới bốn quả! Ban đầu ở Tử Tiêu Cung nghe đạo có rất nhiều đạo hữu, trừ Đế Tuấn Thái Nhất thì chỉ có ta và Hồng Vân là tình cảnh gian nan nhất, thậm chí ngay cả đạo thống cũng không thể truyền thừa, chỉ lo sơ sẩy sẽ có kết quả vẫn lạc.

Nhạc Vũ im lặng, đứng tại chỗ trang nghiêm lắng nghe. Giọng của Trấn Nguyên Tử tuy lộ ra vài phần bất đắc dĩ nhưng không hề thấy nửa điểm sa sút, sau một lát lại tràn ngập chiến ý:

- Cho dù mấy vị kia không muốn nhìn thấy Trấn Nguyên Tử ta chứng đạo thì ta cũng muốn nhìn xem bọn họ có dám tổn hao công đức đánh một trận với ta để hạ vị Thánh Nhân? Ta không đi theo đường dùng công đức để chứng đạo, mấy vị kia há lại có thể khó dễ được ta? Mối thù Hồng Vân đạo hữu vẫn lạc rồi sẽ có ngày tính toán!

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên kỳ quang rồi lại khôi phục lại bình tĩnh, Trấn Nguyên Tử ngay sau đó cũng cười tự giễu:

- Nỗi uất ức đè nén trong ngực ta mười vạn năm không tìm được ai thổ lộ, nếu có chút thất thố thì ngươi đừng cười.

Nhạc Vũ đang định mở miệng thì Trấn Nguyên Tử đã khoát tay hỏi ngược lại:

- Ngươi có trách ta chuyện hôm nay vạch trần Thanh Ngọc chân nguyên bình?

Nhạc Vũ nghe vậy lắc đầu, biết ý của Trấn Nguyên Tử, đã không thể che giấu chi bằng cứ công khai, suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Ba đạo sĩ ở chung không có nước uống!

Trên thế giới ở đây tuy có Tây Phương Giáo nhưng lại không có hòa thượng, trên danh nghĩa vẫn chỉ có nhất mạch đạo gia, dùng câu ví von này có chút không ổn nhưng lại rất đúng.

Trấn Nguyên Tử thoáng lộ vẻ khó hiểu rồi sau một lát cười vang:

- Hay cho ba đạo sĩ ở chung không có nước uống, đúng là như thế! Tam giáo kiềm chế lẫn nhau, Thanh Ngọc chân nguyên bình của ngươi nếu như rơi vào một giáo phái nào đó thì hai giáo kia càng khó lấy Thanh Nguyên Chân Dịch, chi bằng cứ ở trong tay ngươi khi cần đến trao đổi. Cho dù là ba vị Nhân Hoàng sẽ chưa chắc chịu để cho Xiển giáo đoạt được.

Nhạc Vũ mỉm cười, lộ vẻ cảm kích cúi người hành lễ:

- Việc này còn phải tạ ơn sư thúc tổ mưu đồ!

Hắn gọi thẳng sư thúc tổ, Trấn Nguyên Tử lại không để ý phất tay:

- Tiện tay mà thôi! Ngược lại cái bình của ngươi đúng là có chút phiền phức. Mấy vị đạo tổ sẽ không dễ dàng ra tay để nhiễm nhân quả, còn lại như Nhiên Đăng Triệu Công Minh thì ta và sư muội có thể kiềm chế, vấn đề là những tán tu Kim Tiên lại không quá nhiều cố kỵ. Tam giáo không cách nào minh đoạt, âm thầm đã có vô số thủ đoạn. Mặc dù là ta cũng khó bảo hộ ngươi.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, sau một khắc nhướng mày lắc mạnh đầu:

- Có thể nào toàn do sư thúc tổ che gió che mưa cho ta? Chút phiền toái nhỏ đó, Nhạc Vũ tự tin, còn có thể ứng phó!

Trấn Nguyên Tử giống như cười mà không phải cười, trong mắt nổi lên mấy tia vui mừng:

- Tử Vân từng truyền tin ta, nói ngươi đạo tâm cứng cỏi, thân có sát tính, gan phách cường hùng, không sợ hết thảy. Hôm nay xem ra, quả là như thế! Với tu vi của ta và sư muội cũng chỉ có thể bảo hộ ngươi trong thời gian trăm năm! Sau đó cần ngươi tự mình ứng phó hết thảy, Địa Thư này ngươi có thể cầm đi, bản thân ta là vật trấn áp địa mạch nên không thể tùy tiện rời đi Vạn Thọ sơn trong vòng trăm vạn dặm.

Dứt lời, Trấn Nguyên tử liền xuất ra một bản sách màu vàng dày cộp, bên trong có một khí tức vô cùng hùng hồn trầm trọng.

Nhạc Vũ tiếp trong tay, chỉ cảm thấy vật này nặng như núi, dường như bao hàm cả một thế giới trong đó, hắn phải thôi động pháp lực toàn thân mới có thể nâng

lấy.

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ cúi người thật sâu thi lễ, Trấn Nguyên Tử cũng thoải mái nhận lễ rồi cười nói:

- Ta với sư tổ của ngươi có giao tình sinh tử, có thể giúp ngươi một tay sẽ không cự tuyệt. Bất quá cũng chỉ là trước mắt mà thôi, ngươi là người ngoài cục, cũng là người phá cục, ngày sau nói không chừng còn cần nhờ ngươi tới giúp ta bỏ đi tai kiếp. Cửa ải này của ngươi tuy hung hiểm nhưng cũng không phải không có hi vọng. Nếu bàn về thành tựu, lúc này ngươi hơn xa chúng ta năm đó. Dùng thân Ngọc Tiên trèo đến tầng thứ năm bản nguyên đỉnh phong, ngay cả ta cũng hiếu kỳ vào trăm năm sau khi ngươi ở cảnh giới Chân Tiên có đủ sức phá được bích chướng tầng thứ sáu không.

Trấn Nguyên Tử nói đến đây dừng lại như nhớ tới điều gì:

- Ta quên mất, sau yến hội chính là pháp hội Vạn Thọ sơn lần thứ nhất. Nếu không có chuyện Thanh Ngọc chân nguyên bình thì chắc cũng sẽ không quan hệ tới ngươi, còn giờ tất nhiên sẽ có người mời ngươi khai đàn. Ngươi có thân phận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, việc này tuyệt khó tránh, cứ chuẩn bị trước tránh cho người ta chê cười!

Nhạc Vũ giật mình, hắn cũng đã nghe nói qua pháp hội Vạn Thọ sơn, rất nhiều Kim Tiên sẽ qua đây để trao đổi tâm đắc, tất cả các tông các phái đều nghĩ cách thu nạp linh trân lễ vật để đưa đệ tử tới nghe giảng pháp, chỉ là pháp hội này chưa nói tới

Những nhân vật chuẩn đạo tổ nhất lưu như Tam Hoàng cùng Phong nguyên tử Nhiên Đăng, Đại La Kim Tiên cũng đã tới vài chục, sao tới phiên một Thái Ất Chân Tiên như hắn?

Đang muốn hỏi thăm, Trấn Nguyên Tử đã lắc mình biến mất ngay tại chỗ, sau một khắc khí tức hiện ra trong Cổ Điện.

Nhạc Vũ nhíu mày rồi cười nhẹ, không chút nào để ý, ngẫm kỹ lại tình thế này tuy có chút khó xử nhưng cũng không làm khó được hắn.

Thấy khung cảnh xung quanh vắng lặng, lại là cấm địa của Trấn Nguyên Tử không ai dám tự tiện tiến vào nên hắn dứt khoát ngồi xuống kiểm kê thu hoạch

lần này.

Đầu tiên hắn lấy ra bình ngọc mà Tây Vương Mẫu cho, trực tiếp cầm mấy mảnh vỡ của Côn Luân Kính hợp lại với Côn Luân tàn kính. Những mảnh vỡ này vốn trong suy diễn của hắn là khó lấy được nhất giờ lại sớm đến tay, sau khi dung hợp với tàn kính thì càng triển lộ uy năng của

Thượng Cổ Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1081: Thôi sinh linh quả

Tiếp đó Nhạc Vũ thử qua số hạt giống mà Thần Nông đưa cho. Hắn tiến vào động thiên lấy ra một hạt giống màu đen vùi vào đất rồi tưới một giọt linh dịch khiến hạt giống trong chốc lát đã bắt đầu mọc rễ nẩy mầm, tốc độ sinh trưởng cực kỳ nhanh chóng.

Qua chừng mười hơi thở, trước người Nhạc Vũ đã hình thành một cái chừng trăm trượng, hắn không chút do dự nhỏ vào liên tục hai mươi giọt Thanh Nguyên Chân Dịch khiến cây nhanh chóng ra hoa kết quả hình màu nâu đen.

- Quả cây Bồ Đề!

Cái cây trước mặt hắn hiện giờ tuy không chính thức là cây Bồ Đề của một trong mười đại Tiên Thiên linh căn nhưng cũng là hậu duệ trực hệ của nó, sau khi phát triển cũng có thể liệt vào nhất phẩm! Cũng chỉ có Thần Nông Viêm Đế mới có thể lấy được hạt giống này từ thánh thụ của Tây Phương Giáo.

Áp chế nỗi vui mừng trong nội tâm, Nhạc Vũ dùng pháp lực hái xuống một trái Bồ Đề, cảm giác bên ngoài cực kỳ cứng rắn, hình tròn màu đen như đá cẩm thạch, tổng cộng cũng chỉ có bốn mươi tám quả. Vật này có thể ăn trực tiếp, sẽ lập tức tăng gấp đôi tuệ lực, cũng có thể làm linh bảo gia trì bên thân.

Nhạc Vũ đem bốn mươi tám quả bồ đề xâu thành một chuỗi, cũng không luyện chế mà đeo luôn trên người. Hắn lập tức cảm giác tâm thần không minh, vô luận là suy diễn trận phù hay tham ngộ huyền diệu đại đạo đều tăng thêm ba thành so với trước.

Hiệu quả của nó lại khác hẳn với việc phục dụng Nguyên Trí linh quả, vật thứ hai là mượn tuệ lực của mấy vị đại năng Thượng Cổ Hồng Hoang dùng cho mình để tiến vào cảnh giới thần minh, vật trước lại khiến cho người đeo có tâm thần thanh minh, càng tiếp cận trạng thái thiên nhân hợp nhất, kết nối với bản nguyên đại đạo, hết thảy nghi nan đều thông suốt rất nhanh.

- Đáng tiếc, cũng không phải chính thức là hạt bồ đề của linh căn Tiên Thiên Chí Thánh chính thức sinh ra.

Nhạc Vũ thoáng tiếc nuối, tiếp tục đánh ra hơn hai mươi giọt Thanh Nguyên Chân Dịch. Chỉ sau một lát cây bồ đề đã lớn vọt cùng chống đỡ thế giới động thiên cùng với cây tiên hạnh trước kia của hắn. Lần này nó cũng sinh ra bốn mươi tám quả bồ đề, Nhạc Vũ không xâu thành vòng mà bỏ cả vào tu di giới.

Có được vật này hắn lại càng thêm vài phần tin tưởng trong vòng trăm năm sẽ đột phá hồn ấn Kim Tiên tầng thứ sáu, bất quá nếu chỉ dựa vào vật này và ba trăm quả Nguyên Trí còn lại trong tu di giới thì vẫn có chút không đủ.

- Bên trong đạo điển có nói sau cảnh giới thần minh chính là cảnh giới Chí Thánh Chí Minh. Chỉ có nhân vật như Trấn Nguyên Tử và mấy vị đạo tổ mới có thể có được! Mình mượn lực của hai loại linh quả này sợ là khó có thể đạt đến. Hôm nay đã được Địa Thư, cũng chỉ có thời gian trăm năm tìm hiểu dù là bản thân ở trong động thiên cũng chỉ có sáu trăm năm. Cơ duyên như thế, ngày sau trừ phi có thể trèo lên đến cảnh giới chuẩn thánh còn không khó có thể cầu, không thể để lãng phí. Thời gian không thể gia tăng thì lại có thể nỗ lực tăng tuệ lực.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm, sau một khắc lại lấy ra bảy hạt giống nhưng không phải là Thần Nông tặng cho mà có sắc thất thải, dường như là xác quả. Hắn cũng vùi vào tầng đất rồi tiếp tục pha loãng hai mươi giọt linh dịch tưới vào.

Sau khi số hạt giống này nảy mầm thì mỗi thân cây đều có bảy phiến lá không ngừng mở rộn, sử dụng hết sáu giọt Thanh Nguyên Chân Dịch thì kết xuất bốn mươi chín linh quả có màu sắc khác nhau.

Nhạc Vũ mỉm cười, số hạt này được hắn bảo tồn từ gốc Thất Linh Thiên Thông Thảo cướp được của Lan Vô Ưu, quả nhiên có một ngày hữu dụng. Hắn tiếp tục lặp lại một lần nữa thì thu được một trăm bốn bảy quả, đều thu cả vào không gian tu di.

Đến lúc này tuy hắn cố tình dứt bỏ mọi việc để toàn lực tìm hiểu Địa Thư cùng tam viên chân kinh nhưng khi nghĩ đến chuyện thọ yến vẫn chưa chấm dứt thì bất giác thở dài, có phần không cam lòng lui ra khỏi Diễn Thiên Châu.

Lúc hắn bước vào Trấn Nguyên Cổ Điện thì tiệc rượu đang hồi náo nhiệt, chẳng

qua khi trống thấy Nhạc Vũ tiến vào thì trong điện lặng ngắt, mấy chục Kim Tiên đều nhìn cả sang, thần sắc phần lớn đều lộ vẻ phức tạp.

Nhạc Vũ cười nhẹ, coi như không thấy trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó phát hiện thấy bản thân lúc này lại bị cô lập. Mấy vị Đại La Kim Tiên bên cạnh lúc trước vừa thoáng có ý giải hòa lại một lần nữa chuyển thành lãnh đạm, dù chưa từng dùng hồn khí áp bức nhưng lại cương lạnh đến cực điểm.

Nhạc Vũ cũng không để ý, biết những người này cũng chưa hẳn nổi lòng tham với Thanh Ngọc chân nguyên bình mà phần lớn là khó chịu mà thôi, lại càng không coi được hắn có thể bình yên thoát thân. Tuy nhiên bên trái có ba ánh mắt nhìn nghiêng tới khiến toàn thân hắn như bị vạn kiếm đâm vào, khó chịu đến cực điểm.

Hơi nhướng mày, ánh mắt Nhạc Vũ như đao lạnh lùng nhìn lại thì thấy đúng là Nhiên Đăng Từ Hàng đang âm hàn nhìn tới. Còn có một vị Hoàng Long chân nhân nhưng thần sắc lại lộ vẻ bình thản, ánh mắt mấy người chạm nhau dường như muốn tóe lửa, cuối cùng vẫn nhớ được đây là Trấn Nguyên Cổ Điện nên kiềm chế không thi triển pháp lực.

Nhạc Vũ cười lạnh rồi dứt khoát lấy ra linh bảo lấy được từ Nhiên Đăng là một ấn tỉ nhỏ vuốt ve trong tay.

Dạng thức của ấn tỉ này giống như đài đá phong ấn cánh tay của Xi Vưu nhưng lại là vật Tiên Thiên sinh ra. Nhạc Vũ thầm đáng tiếc thân phận chân chính không thể sử dụng nó, nếu không có thể phối hợp với

Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết thì dù là Thái Ất Chân Tiên cũng có thể dùng chính phản trọng lực trực tiếp giảo sát!

Biện pháp duy nhất hắn có thể nghĩ ra là gia tăng thêm một lớp vỏ ngoài giống như đã từng che giấu Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch trước kia.

Nhạc Vũ lạnh nhạt cầm linh bảo có tên là Thiên Nguyên cổ ấn không ngừng vẽ lên đầu ngón tay, cảm giác rõ ràng sát ý những người kia càng xuyên thấu rừng rực, bất giác nhếch miệng lộ ra tiếu ý.

Trên mặt Nhiên Đăng lúc này đang ngồi trên vị trí cao bên trái điện đã méo mó mấy phần:

- Hay cho một đồ nhãi nhép! Ta tu hành mấy vạn năm nhưng lần đầu tiên mới thấy một kẻ điên cuồng bậc này.

Hoàng Long chân nhân lại có chút không cho là đúng, đã thành tử địch không cách nào hóa giải, chẳng lẽ còn hy vọng đối thủ nể mặt? Đổi lại là hắn, hắn cũng là như thế, nhưng dĩ nhiên không thể nói thẳng, chỉ thản nhiên:

- Người này đã có thành tựu! Thanh thế đế đình phương bắc cường thịnh, cánh chim đã thành. Sau trăm năm e là càng cao mình. Thanh Ngọc chân nguyên bình đã không cách nào cướp đoạt, vậy theo ý ta chi bằng tạm thời sửa đổi hóa giải ân oán tránh để hỏng mất đại kế của giáo ta!

- Đã có thành tựu?

Từ Hàng đạo nhân cười lạnh:

- Sau khi hắn giao chiến với Hỏa Lân Yêu Thánh thì sát kiếp đã khó lay động, không ngờ hắn lại lấy được Thanh Đế thanh bình dẫn tới mọi người đều biết. Sau trăm năm sẽ là tử kiếp của người này, nếu có thể thoát thân thì mọi việc đều dễ nói, hóa giải ân oán với hắn cũng có thể. Nếu không thể thoát khỏi thì đó là lúc hắn vẫn lạc.

Nói đến đây, Từ Hàng đạo nhân thu hồi ánh mắt:

- Theo ta suy tính, người này nếu như trong vòng trăm năm không thể đột phá Kim Tiên thì sẽ mất đi chín phần sinh cơ. Kỳ thật hiện giờ ta rất hiếu kỳ hắn sẽ ứng phó thế nào với pháp hội Vạn Thọ sơn?

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy lập tức cười khẩy, ngay cả Hoàng Long cũng khẽ lắc đầu:

- Kẻ này thiên tư tuyệt hảo, tạo nghệ trận đạo cơ hồ có thể so với Kim Tiên, chỉ là cảnh giới vẫn kém một bậc. Trong pháp hội Kim Tiên này, ngay cả một số Kim Tiên có huyết mạch Yêu tộc cũng không dám khinh suất giảng bài, thậm chí ta và ngươi cũng tâm thần bất định, sao hắn có khả năng tham dự. Sợ là không tránh khỏi phải lộ chỗ dốt, ta và ngươi chỉ nhìn chê cười là được.

Lúc này lại có một vị áo bào xanh trung niên đối diện ba người đang cười nhẹ

nhìn về hướng Nhạc Vũ. Người bên ngoài không có cảm giác nhưng Triệu Công Minh bên dưới lại thấy kỳ quái nên quay người hỏi:

- Huyền Đô sư huynh, sao lại coi trọng người này thế? Uyên Minh này tuy bất phàm, nhưng hôm nay chưa thành Kim Tiên, vẫn chỉ là chó rơm trong thiên đạo?

- Chó rơm? Sư đệ, nói đến chó rơm thì ta và ngươi có khác gì? Chỉ mạnh hơn người khác chút ít thôi, sư đệ hãy tự vấn bản thân, đừng để lầm lẫn mới tốt.

Thấy người bên cạnh không cho là đúng, Huyền Đô cũng không khỏi hơi lắc đầu, chỉ thản nhiên nói:

- Người này có uyên nguyên với ta nên có chút tò mò mà thôi!

- Uyên nguyên?

Triệu Công Minh nhíu mày, lộ vẻ hiếu kỳ:

- Ta xem kẻ này sợ là không tránh khỏi bị chúng tiên chế nhạo. Nếu sư huynh có ý vậy thì chúng ta giúp hắn một tay trừ đi tai kiếp này.

- Vậy thì không cần! Bị người chê cười chắc gì đã không phải là chuyện tốt, dù sao cũng không có gì đau khổ. Kẻ này từ lúc đánh một trận ở Thiên Thủy quốc thì hoàn toàn thuận buồm xuôi gió. Hôm nay hơi gặp ngăn trở rất có ích để tôi luyện đạo tâm, kẻ này tuy là hậu duệ của cố nhân nhưng chuyện như vậy lại không thể nhúng tay.

Huyền Đô khẽ lắc đầu rồi lại nhìn xuống dưới, chỉ thấy Nhạc Vũ thu hồi cổ ấn rồi đột nhiên biến sắc.

Huyền Đô cười hắc hắc, chắc kẻ này đến giờ mới phát hiện, quả thật quá muộn.

Triệu Công Minh lại càng thêm hiếu kỳ, trước kia vẫn nghe nói Huyền Đô có giao tình với Hồng Vân nhưng chưa tới mức độ này, sau một khắc cười tự giễu rồi không nói thêm.

Nhạc Vũ lúc này lại gần như không thể áp chế nổi cảm xúc, sau khi thu hồi cổ ấn, hồn niệm hắn đảo qua phù bảo mà Huyền Đô bắt nhận, vốn chỉ cho là vật tầm thường nhưng không ngờ lại kinh hỉ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1082: Nhất ngữ kinh thế!

Mấy chữ đầu tiên trên phù lục tử kim chính là Thái Thanh khâm chế Cửu Thiên Đô Lục nhưng đối với hắn thì hiện giờ dù là phù bảo do đạo tổ sở chế cũng không có gì kỳ lạ quý hiếm, chỉ là mấy chữ

Thanh Tĩnh Thần Minh Phù là khiến hắn hơi kinh ngạc.

--- Thái Thanh khâm chế Cửu Thiên Đô Lục Thanh Tĩnh Thần Minh Phù

Nhạc Vũ vô thức nhìn lên trên, thấy Huyền Đô đang cười khẽ gật đầu với hắn rồi nhìn sang chỗ khác, bất giác sinh lòng cảm kích. Thực sự mấy vị đại năng Hồng Hoang này chiếu cố rất nhiều cho hắn,

hạt giống Tiên Thiên linh căn mà Thần Nông cho đều là những loại quý hiếm nhất thế gian, nếu chăm sóc trưởng thành đều có hiệu dụng vô cùng.

Hiên Viên Phục Hy tuy không cho hắn linh bảo gì nhưng mỗi người lại đưa cho hắn mười viên tiên thạch siêu phẩm mộc linh, là thứ mà hắn cần thiết nhất, nếu không như thế thì hắn không thể sẵn thanh nguyên chân dịch như thế, còn thêm cả một vị không biết thân phận kia.

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi nheo lại, người này dù chưa từng nói chuyện với hắn nhưng ra tay lại càng hào phóng hơn Hiên Viên Phục Hy, chỉ cần mười giọt thanh nguyên chân dịch đã đưa cho mình sáu mươi tiên thạch siêu phẩm mộc linh. Cũng không biết mấy vị này là coi trọng mặt mũi Trấn Nguyên Tử hay có ý chiếu cố hắn.

Thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ không chút do dự đem tờ Thái Thanh khâm chế Thanh Tĩnh Thần Minh Phù bỏ vào trong Nê Hoàn cung, lập tức cảm giác thần hồn tăng trưởng, giống như chuỗi hạt Bồ Đề nhưng lại không ảnh hưởng tới nhau. Hồn ý và bản nguyên đại đạo lại tiến thêm một tầng, cảm giác chỉ kém một tầng mỏng là tiến vào trạng thái thiên nhân cảm ứng, chỉ là khoảng cách này vừa mỏng mảnh nhưng lại như thiên nhai kiên cố không thể phá, ngăn cản hồn

niệm hắn tiếp tục xâm nhập.

Có vật này tương hợp với chuỗi hạt Bồ Đề có thể khiến cho tuệ lực của hắn tăng thêm hai thành. Nhạc Vũ thở sâu một hơi, dứt khoát không quan tâm đến chung quanh, hồn niệm chìm đắm vào Hồng Mông kiếm điển trong không gian tu di. Có hai linh vật này tương trợ, cộng thêm một kiện Cửu cực la bàn nghi để tính toán, nhiều loại kiếm quyết áo nghĩa, thậm chí là pháp tắc đại đạo trong Hồng Mông kiếm ý đều được hắn lý giải dễ dàng.

Hắn càng tham ngộ càng cảm thấy kinh hỉ, nếu như trước đây muốn làm như vậy cần tới mười ngày liên tục, hiện giờ chỉ một canh giờ đã hiểu thấu toàn bộ. Quả nhiên muốn tìm hiểu đại đạo thì tăng lên tuệ lực mới chính là đường tắt.

Toàn bộ tinh thần chú nhập vào kiếm ý, thần hồn của Nhạc Vũ cũng mơ hồ không biết qua bao lâu, bỗng dưng khi nghe vang lên một tiếng chuông bên tai mới bừng tỉnh, nhìn lại thì thấy linh quả tiên nhưỡng trên bàn chung quanh đều đã được lấy đi, phần đông Kim Tiên đều đang chăm chú tĩnh tọa.

Hắn nhìn lên chỗ Trấn Nguyên Tử đang ngồi ở vị trí thủ tọa thì thấy thần sắc lão cũng ngưng trọng, trước người đặt một cái chuông nhỏ, tuy không phải linh bảo nhưng lại có thể chấn nhiếp tâm thần, không chỉ ở trong Vạn Thọ sơn mà bao trùm lên tám trăm vạn trượng, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng có thể lờ mờ nghe thấy.

Ba tiếng chuông liên tục khiến cả Vạn Thọ Sơn lặng ngắt, sau đó Trấn Nguyên Tử mở miệng nói:

- Cái gọi là công chính là sinh, sinh chính là đạo. Sinh, đạo có khác thể . Chư vị cầu đạo, đơn giản là vì hai chữ trường sinh. Ta vẫn còn nhớ hơn mười vạn năm trước vì để cầu trường sinh, cầu đạo thiên địa mà khổ sở tìm kiếm, trải qua gian nan. Vì vậy lập nhiều chí nguyện to lớn, cứ cách ngàn năm thì khai đàn giảng đạo thiên địa để cho tu sĩ thiên hạ nghe được pháp trường sinh của ta. Hôm nay là lễ đại thọ của ta, cũng là kỳ hạn pháp hội ngàn năm của Vạn Thọ sơn, các ngươi hãy chăm chú nghe giảng, đừng ai bỏ lỡ cơ duyên.

Thanh âm hùng hồn truyền ra ngàn dặm, Trấn Nguyên Tử vung tay áo thì cổ điện biến mất rồi lại vỗ vào mặt đất khiến địa thế Vạn Thọ sơn bỗng dưng kịch biến.

Đỉnh núi nhanh chóng trầm xuống, lòng núi bỗng dưng bạt khởi thành hình vòng cung.

Phần đông Kim Tiên đứng ở chỗ trung ương nên ở tầng cuối nhất, vòng bên ngoài bao gồm các tu sĩ Đại Thừa, đều từ xa có thể trông thấy thân ảnh hơn mười vị Đại La Kim Tiên.

Mấy người bên cạnh Nhạc Vũ đều lơ đãng, lộ vẻ đã quen thuộc thủ đoạn của Trấn Nguyên Tử nhưng Nhạc Vũ không khỏi nheo mắt hít vào một hơi khí lạnh. Hắn biết Trấn Nguyên Tử thực sự cũng không phải cải biến địa thế của Vạn Thọ sơn mà bóp méo không gian để tạo thành kỳ cảnh, không dựa vào bất cứ linh trận nào đã có thể thi triển thần thông như vậy, thật làm người khác líu lưỡi.

Ở bên ngoài cũng không thiếu tu sĩ lần đầu tiên nhìn thấy, đồng dạng ồ lên một tiếng, lộ vẻ kinh dị , xì xào bàn tán.

Trấn Nguyên Tử lại gõ thêm một tiếng chuông khiến mọi người im lặng rồi nói tiếp:

- Đạo có mà vô hình, vô hình mà hữu tình, biến hóa bất trắc thông thần quần sinh, trong thân thể có thần minh gọi là tâm cho nên người tu đạo ắt tu tâm. Dạy người tu tắc thì tu đạo, đạo không thể nhìn thấy nên nhân sinh không thể sáng tỏ; Sinh không thể thường nên dùng đạo thể giữ, nếu như sinh vong thì đạo phế, đạo phế tất sinh vong. Sinh đạo hợp nhất thì trường sinh bất tử. Ta là chủ nhân của Vạn Thọ sơn, hôm nay trước hết thả con tép, bắt con tôm, giảng một chút về pháp hợp nhất sinh đạo.

- Cái gọi là đạo vô sinh tử mà hình có sinh tử, cho nên nói người vốn có sinh tử thuộc hình không thuộc đạo. Vì thế mà người sống đi trên con đường riêng, người mất thì đạo vong. Người có thể tồn tại thì trường sinh bất tử.

- Nhưng người thường thất đạo chứ không phải đạo thất người, nên sinh cùng đạo tương hợp.

Trấn Nguyên Tử vừa mới mở miệng thì khiến mấy trăm vạn tiên tu, mấy ngàn vạn Đại Thừa đều chăm chú lắng nghe, chỉ sợ bỏ lọt một chữ.

Nhạc Vũ ngưng thần, hắn sớm đã biết những đạo lý trong đó nhưng lúc này tham chiếu với lời của Trấn Nguyên Tử với những gì bản thân lĩnh ngộ rất có sở

đắc.

Trấn Nguyên Tử diễn giải không như người thường, dùng từ đơn giản minh bạch, rất nhiều chỗ tinh diệu cao thâm nhưng những tu sĩ có cảnh giới thấp kém vẫn có thể lĩnh ngộ.

Mặt trời dần đổ về tây, Trấn Nguyên Tử đột nhiên dừng lại:

- Ta biết chư vị đều ao ước Địa Thư bí pháp, đây là nhất mạch trấn sơn chi bảo của Ngũ Trang Quan ta, vốn là bí truyền. Nhưng hôm nay là kỳ đại thọ của ta nên sẽ giảng qua một chút tinh yếu thô thiển trong đó, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu phải xem căn tính tư chất các ngươi.

Lời vừa nói ra, ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng mừng rỡm Nhạc Vũ chấn động tâm thần, càng tập trung suy nghĩ, trong lòng mơ hồ biết Trấn Nguyên Tử đột nhiên muốn giảng Địa Thư là muốn ám trợ cho mình.

Nếu như có được sự chỉ điểm của lão thì sau này hắn có thể dễ dàng tìm hiểu đạo điển cao cấp nhất trong Mộc hệ này.

Lần này xác thực khác trước, cực kỳ tối nghĩa huyền ảo, phần lớn tiên tu trong Vạn Thọ sơn, ngay cả Kim Tiên cũng cau mày, chỉ có thể nỗ lực ghi nhớ, vô số tiên tu bên ngoài đều mơ mơ hồ hồ, chỉ còn lại mấy người vẫn giữ được thần trí thanh minh, chuyên chú lắng nghe.

Nhạc Vũ cũng thầm cảm thấy may mắn vì nếu không phải trước đó có được Thanh Tĩnh Thần Minh Phù cùng La Bàn Nghi, dùng Thanh Nguyên chân dịch làm ra một chuỗi hạt Bồ Đề tiến vào cảnh giới thần minh đỉnh phong thì lúc này đừng nói nghe hiểu, ngay cả ghi nhớ cũng đã khó khăn.

Hắn nhìn quanh thấy Phúc Hải đại thánh cũng đồng dạng trong mắt quang trạch lập lòe, như có điều suy nghĩ, không khỏi cả kinh, vị yêu thánh này quả nhiên không tầm thường.

Trấn Nguyên Tử trọn vẹn nói bốn canh giờ mới xong phần tinh yếu của Địa Thư, lại rung chuông nhìn qua Hi Hoàng ra hiệu, Hi Hoàng mỉm cười, cũng không chối từ đi thẳng lên ngồi chỗ trung ương.

Tuy nhiên hắn mới mở miệng đã khiến Nhạc Vũ thất vọng không thôi. Hi Hoàng

giảng về Tiên Thiên bát quái, lại chỉ là một phần cực thô thiển chưa bằng một phần sở học của hắn.

Về sau Thần Nông Hiên Viên, thậm chí Tây Vương Mẫu cũng đồng dạng như thế, khiến rất nhiều tiên tu ngồi nghe như si ngốc, không hề có lợi gì cho hắn.

Ngược lại Dược sư Vương phật cùng Nhiên Đăng, một giảng kinh Phật cùng phép luyện đan, một giảng về thuật khống hỏa, tinh yếu trong đó khiến Nhạc Vũ có cảm giác rất mới mẻ.

Hắn kiên trì ngồi nghe tới bảy ngày, ngày cuối cùng sau khi Nhiên Đăng giảng chính là Huyền Đô, người mà hắn vốn bội phục về thuật chế phù nên lại càng chấn động.

Nhưng lần này còn chưa để Huyền Đô pháp sư đứng lên thì đã nghe một người bên cạnh cười nhẹ:

- Huyền Đô pháp sư chậm đã, nếu bàn về bối phận thì nơi đây ngoại trừ Tam Hoàng và mấy vị tiền bối thái cổ thì dĩ nhiên sẽ sẽ đến lượt ngươi. Chỉ là nếu bàn về thân phận thì phải do An Thiên Huyền thánh Đại Đế cầm đầu. Tứ ngự Ngũ Đế đều thụ phù chiếu Hồng Quân, ở trên Kim Tiên, sao pháp sư không đợi cho đại đến diễn giảng đã?

Lời còn chưa dứt, trong chư tiên đã vang lên một tiếng cười:

- Đúng là như thế, dưới Giáo chủ thì An Thiên Huyền Thánh Đại Đế là tôn sư chư tiên. Cũng không biết chúng ta có phúc nghe hắn giảng huyền pháp đại đạo?

Huyền Đô giống như sớm có sở liệu, cũng không giận dữ mà cười cười liếc nhìn rồi lại ngồi xuống.

Nhạc Vũ được Trấn Nguyên Tử nhắc nhở nên cũng không bất ngờ, lạnh lùng nhìn qua rất nhiều Kim Tiên đang thầm thì chế giễu, đứng thẳng dậy bay lên đài rồi ngồi xuống.

Lúc này ngoài Vạn Thọ sơn sớm đã ồn ào nhưng Nhạc Vũ không hề để ý, lâm vào trầm ngâm, trong đầu lần lượt xẹt qua bao gồm

Thủy Vân Kiếm, Tử Khuyết Thiên Chương, tam viên chân kinh, sau một lát thì

khóe môi nhếch lên lộ ra nét cười lạnh.

Nếu là đã chú định sau trăm năm sẽ bộc lộ tài năng với thân phận ở Thủy Vân tông vậy thì hôm nay điên cuồng có gì phải sợ hãi?

Hắn đánh mạnh vào chuông khiến thanh âm vang lên đè xuống thanh âm ồn ào rồi ngưng giọng:

- Hôm nay pháp ta giảng là muốn ngoài 800 bàng môn Hồng Quân mở ra một bàng môn gọi là kiếm tu. Nếu như không phải người có tâm tính cứng cỏi thì không thể tu tập, không có gan nghịch thiên thì không thể tu tập.

Hắn đánh ra một pháp quyết khiến trước người tụ tập vô số linh lực canh kim rồi ngưng tụ thành hình kiếm, lại vẽ ra trong hư không lần lượt mười phù văn.

Toàn bộ đồ án còn chưa thành hình thì đã nghe một tiếng vỗ án rồi Nhiên Đăng đứng bật dậy lộ vẻ hoảng sợ:

- Im ngay cho ta, pháp đại nghịch thiên đạo như vậy mà ngươi cũng dám truyền bá?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1083: Kiếm tiên chi tổ!

Thần sắc hơn mười vị Kim Tiên đều lộ vẻ ngưng trọng, còn lại đa số đều không hiểu huyền ảo trong đó, chỉ cảm giác được không khí trên đỉnh Vạn Thọ Sơn đột nhiên trở thành giương cung bạt kiếm, chỉ số ít trong đó là phần nào biết được ảo diệu trong đám phù văn Nhạc Vũ vừa ngưng tụ, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ phức tạp, đặc biệt mấy người vừa mở miệng ép buộc hắn thì đều lộ vẻ hối hận.

Hồi lâu sau mới nghe Dược sư Vương phật thở dài một tiếng nói:

- Theo như ý ta cũng đồng ý với Nhiên Đăng đạo hữu! Pháp nghịch thiên như vậy vẫn đừng để lọt ra ngoài mới đúng! Thời điểm kiếm tu đại hưng còn ở vào ba vạn năm sau!

- Lại chính là pháp đại nghịch thiên đạo!

Triệu Công Minh nhíu mày, lộ ra vài phần kiêng kị, chẳng qua khi liếc mắt qua Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật thì lại đổi giọng:

- Bất quá phương pháp này nếu đem ra thế gian thì ta thấy không sao!

Sau khi dứt lời lại nhìn về phía Huyền Đô thì thấy người này chỉ cười không nói, ra bộ không quan hệ.

Ánh mắt của mọi người lại chuyển nhìn về phía Tây Vương Mẫu cùng Tam Hoàng lẫn vị đạo nhân áo vàng ngồi cạnh Trấn Nguyên Tử, không qua bao lâu thì thấy thần sắc Tây Vương Mẫu lộ vẻ xúc động:

- Phép kiếm tu của Bệ Hạ khiến bản cung nhớ tới một vị đạo hữu mười vạn năm trước, đồng dạng cũng tu kiếm nhưng lại không truyền lại cho hậu nhân. Bản cung có thể cảm giác pháp tu hành này của bệ hạ dù thoáng thua kém nhưng lại khiến cho tu sĩ thiên hạ đều có thể tu tập. Nếu có thể truyền ra thì ta tin có thể khiến cho đạo môn hưng thịnh!

Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật khẽ biến sắc vẻ âm trầm, Hi Hoàng cũng tiếp lời:

- Như dược sư đạo hữu nói, lúc kiếm tu hưng thịnh là vào ba vạn năm sau, nhưng ta vừa suy diễn lại cảm giác có biến hóa.

Thần sắc của mấy người ngồi trên lại bất giác biến hóa, còn đang suy tính thì trên không trung chợt ầm ầm chấn động. Chỉ thấy vô số tầng mây tụ hội mà đến, phủ kín cả Vạn Thọ sơn, một đạo lôi xà tử sắc khổng lồ đột nhiên xuyên tới đánh vào sau lưng Nhạc Vũ nhưng sau một khắc đã có một đạo lôi xà hồng sắc bay tới quấn lấy.

Tử Lôi thế yếu, lại càng linh động, hồng lôi thế cường, hơi có vẻ cứng nhắc, cả hai vần vũ giữa không trung phát ra vô số thanh âm chấn động cả tam giới.

Thần sắc Hi Hoàng khẽ động nhìn lên không trung, rồi thấp giọng:

- Thế như vậy đã không thể đảo ngược! Kiếm tu đại hưng chỉ trong vòng trăm năm, Hồng Quân đại thiên lại không phải Thiên Đạo. Tóm lại ta và ngươi, hôm nay vô luận như thế nào đều đã đắc tội với thiên. Ta biết bọn ngươi lo lắng cái gì, chỉ là hôm nay đã chú định Huyền Nguyên Đại Đế là tổ sư kiếm tiên thiên hạ.

Lúc này Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật mà trong cả những Đại La Kim Tiên cũng có mấy người thất hồn lạc phách.

Sắc mặt Triệu Công Minh tái nhợt một hồi rồi chỉ một lát sau đã khôi phục như thường, không chút nào để ý.

Nhạc Vũ cười nhẹ, trong lòng có chút khoái ý. Bọn ngươi không phải muốn chê cười ta sao? Ta giảng pháp kiếm tu này có khiến bọn ngươi thỏa mãn?

Trấn Nguyên Tử vẫn không phát một lời, cũng không có động tác, lúc này phất tay xuất ra một luồng pháp lực mênh mông áp chế Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật rồi cười lạnh:

- Tại pháp hội Vạn Thọ sơn vô luận là người phương nào, chỉ cần thật có đạo hạnh sẽ được nói. Quả quyết không có đạo lý ngăn người truyền đạo! Hôm nay kiếm tiên đại đạo có thể dựa vào ta để truyền ra chính là quang vinh của Vạn Thọ sơn. Nhị vị đạo hữu đừng để ta khó xử!

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn hai người này thì thấy đúng là chỉ có thể ngồi yên , cơ hồ không thể động đậy, không khỏi thầm lắc đầu, cho dù Trấn Nguyên Tử mượn lực địa đẳng bên dưới, thêm cả lực của cả tòa núi, thậm chí cả Địa Thư trong lòng hắn nhưng thật khiến lòng người kinh hãi.

Hắn kìm chế tâm thần nhìn về bốn phía thấy vẻ khinh thường trong mắt những Kim Tiên kia đều đã biến mất mà thay vào đó là vẻ hiếu kỳ chờ mong. Trong gần ba trăm vạn tiên tu, bốn ngàn vạn Đại Thừa đều lộ vẻ chuyên chú chờ nghe. Toàn bộ Vạn Thọ sơn ngoại trừ lôi âm còn lại có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp tục dẫn động ấn quyết hội tụ linh lực canh kim trước người rồi ngưng tụ thành phù văn, lên tiếng:

- Bước đầu tiên của phép kiếm tu chính là uẩn kiếm, có thể tương đương với tu sĩ Trúc Cơ!

Vào lúc phù văn ngưng tụ thành theo số lượng địa chi, liền thấy kiếm hình do linh lực canh kim tụ ra đột nhiên có một hấp lực hút toàn bộ phù văn vào thân kiếm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhập một tia hồn niệm vào trong đó, tiếp tục nói:

- Bước thứ hai chính là hồn kiếm hợp nhất! Dùng kiếm rèn hồn, tương đương với cảnh giới Linh Hư! Bước thứ ba là dùng kiếm làm đan, có thể tương đương với cảnh giới Kim Đan.

Khi hắn nói tới hồn kiếm hợp nhất thì toàn bộ tu sĩ Vạn Thọ sơn đều kinh ngạc, đến khi tới dùng kiếm làm đan thì không nhịn được nhao nhao nghị luận.

- Làm sao có thể?

- Dùng kiếm làm đan, quả thật hoang đường!

- Đem kiếm khí thay chân khí, ở cấp thấp có thể không việc gì nhưng một khi tới Kim Đan sẽ lăng lệ ác liệt gấp trăm lần, không sợ kinh mạch bị hao tổn?

- Người chẳng lẽ là điên rồi? Hoặc là có huyền cơ khác? Có thể khiến cho Nhiên Đăng Đạo Tôn sợ hãi như thế, phép tu hành này chắc sẽ làm được, chỉ là pháp

môn hiện giờ vẫn chưa thông, dùng nó tu hành chẳng phải là tự tìm đường chết?

Nhạc Vũ coi như mắt điếc tai ngơ, tiếp tục ngưng tụ phù văn tới số lượng thiên cương thì lại bị kiếm hút vào, kiếm thế tăng vọt, tràn ra một tầng linh quang, dù cũng là do linh lực canh kim ngưng tụ nhưng lại có vài phần mượt mà.

Bốn tám phù văn bên trong thân kiếm kết thành linh trận chuyển động không ngừng, trong sát na này những thanh âm nghị luận lập tức lắng xuống, tất cả đều nhìn vào chằm chằm sợ bỏ sót biến hóa, dù có thanh âm cũng là kinh hỉ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Thì ra là thế! Mượn nhờ lực linh trận sao? Quả thực có thể kiềm chế kiếm khí, thậm chí khả thi lúc tôi luyện kiếm ý sẽ săn sóc kiếm sát!

- Hay cho dùng kiếm làm đan, đan điền kiếm hoàn nếu thành thì trong tu sĩ cùng giai có mấy ai địch nổi? Chỉ tiếc dùng cách này tu hành có thể vận dụng đạo pháp sợ là ít càng thêm ít!

- Sao mà buồn cười! Có kiếm hoàn này đủ sánh với tất cả thần thông , còn tập đạo pháp làm chi?

Nhạc Vũ vẫn như cũ chuyên tâm ngưng tụ phù văn lên số lượng Địa Sát, lạnh lùng nói: - Bước thứ tư chính là thành tựu Kiếm Anh! Anh cùng kiếm hợp, không vong bất diệt. Lực luân hồi cũng khó tiêu vong.

Thanh canh kim kiếm lại dài lên đến ba tấc, trong lúc mơ hồ đã có anh nhân biến hóa.

Pháp lực của Nhạc Vũ lại dẫn khởi vô số linh lực canh kim tụ đến.

- Bước thứ năm là nhân kiếm hợp nhất! Kiếm phôi sơ thành có thể phá tận vạn pháp!

Dứt lời, cả một trăm lẻ tám đạo phù văn đồng thời đánh vào thân kiếm, thanh kiếm bỗng ngân lên lảnh lót chấn động tâm thần tất cả các tiên tu, một luồng kiếm khí bạch sắc đột khởi trùng thiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1084: Dĩ kiếm phá đạo!

- Tổ sư kiếm tiên sao?

Bên dưới pháp đàn, Phúc Hải đại thánh Tiêu Ma kinh ngạc nhìn kiếm quang canh kim trước người Nhạc Vũ, hồi lâu sau mới khẽ thở dài nhìn về người vừa lên tiếng..

Hắn nhận ra người này là một con Đường Lang Lục Sí thành đạo, xưng là Lục Sí Đại Thánh, tên là Đường Phương, xưa nay xưng hùng ở Đông Hải nhưng lúc này lại tái mét, trong mắt lộ vẻ bất an.

Tiêu Ma không khỏi cười lạnh, hắn nhìn ra sự huyền diệu của kiếm tu kia cũng chỉ sau mấy người Nhiên Đăng, cũng đã suy tính ra đại khái nhân quả.

Hôm nay vị Đại Đế này truyền lại đạo kiếm tiên cũng không biết đã phá hỏng tính toán bao nhiêu người. Hết thảy nhân quả cũng vì người này mà lên,sau ngày hôm nay không biết bao nhiêu người hận hắn tận xương.

Thoáng cười lạnh rồi Tiêu Ma lại có chút thương cảm, pháp kiếm tiên thịnh hành hậu thế sẽ khiến cho đạo môn đại hưng nhưng lại là tai kiếp cho Yêu tộc, không cách nào phá giải.

Còn đang trầm tư suy nghĩ thì một người bên cạnh cũng cười khổ:

- Tiêu huynh, Uyên Minh này thật sự lợi hại, không hổ danh tiếng Thủy Kiếm tiên, pháp nghịch thiên như vậy cũng có thể nghĩ ra.

Người nói chuyện nhìn tướng mạo bình thường nhưng thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, đột nhiên bùng phát hận ý lẫn đau buồn:

- Người này đề xướng pháp kiếm tu tuy đắc tội với nhiều người nhưng lại rất được thiên tâm, thân là tổ kiếm tiên còn có khí số nhân đạo. Kiếm tu thiên hạ ngày sau đều tôn hắn làm tổ sư, chỉ vì một lời hôm nay đã kết giao với tiên tu

thiên hạ. Nói đến mất mặt, hiện giờ ta cũng thấy sợ hãi với vị Đại Đế này, cửu chuyển kim đan cuối cùng chính là ngoại vật, ta và ngươi vứt bỏ có gì đáng tiếc? Sao không liên thủ trảm sát kẻ này? Kẻ này chưa trừ diệt, ta thực khó an tâm

- Vị Đại Đế này chắc là được truyền thừa đạo thống của Đại Đế tây phương, bất quá có thể chỉnh hợp ra pháp kiếm tu Nhân Kiếm Hợp Nhất thật là lợi hại

Tiêu Ma có chút tán thưởng rồi quay sang, vị bên cạnh hắn cũng là đại thánh phương bắc, được xưng thất giác Yêu Thánh, bản thể là kỳ thú thượng cổ thất giác kim hống, tên là Lôi Hoảng, lúc này hiện vẻ lo lắng thực sự chứ không làm bộ.

Tiêu Ma nhíu mày, có chút ngoài ý muốn, thoáng trầm ngâm rồi lắc đầu:

- Người này được Địa Thư tìm hiểu trăm năm, nhất định sẽ không ra khỏi Vạn Thọ Sơn. Ta và ngươi mặc dù có thể bỏ qua khúc mắc liên thủ, cũng nên là trăm năm về sau. Khi đó, còn phải xem tình hình hẵng nói. Ma Giao nhất mạch ta vừa mới sinh ra không lâu, thật sự không thể nào vứt bỏ hết thảy, hơn nữa nếu như trừ hắn rồi sao? Đạo kiếm tiên đã truyền ra, yêu tộc tứ phương cũng sẽ không cảm kích người này, nếu ta và ngươi vì thế mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chư vị phương bắc còn làm thêm chuyện bỏ đá xuống giếng, xin Lôi huynh thứ lỗi.

Lôi Hoảng nghệt ra rồi giận dữ:

- Chớ quên ngươi chính là Bắc Hải Yêu Thánh, đế đình khuếch trương thì sẽ nhằm vào ngươi.

- Nhằm vào ta?

Tiêu Ma cười hắc hắc, sắc mặt không hề biến hóa:

- Ta quản lý là mấy ngàn vạn yêu tu Bắc Hải, chỉ cần bỏ quên góc nam Bắc Hải thì có thể thảnh thơi, sao cần phải liều mạng vì người khác? Cái gọi là Yêu tộc, chỉ là gọi chung, chẳng lẽ lại Lôi đạo hữu còn xem mình là một chi của Yêu tộc?

Nói xong câu này, cũng mặc kệ Lôi Hoảng đang tái nhợt, Tiêu Ma nhìn lại trên đài lộ vẻ phức tạp, đồng dạng có thêm vài phần kiêng kị lẫn mấy phần bội phục.

Cùng một thời gian, phía bên phải thượng tịch, Hoàng Long chân nhân đang khai mở long nhãn nhìn trên đỉnh đầuNhạc Vũ thấy vẫn là một cột khí tử kim xông thẳng lên trời, tử kim long cửu trảo và thất quan tử hoàng bay múa chung quanh. Tuy nhiên lúc này lại có thêm một ấn tỉ bên trong, có dạng Long Hoàng An Thiên tỉ, hoàn toàn do khí vận tử kim ngưng tụ, dù còn bất ổn nhưng đã có hình thức ban đầu.

Bên ngoài ấn tỉ còn có một thanh kiếm treo bên cạnh, sắc trạch tử kim còn thịnh hơn vài phần, khí tức vô cùng lăng lệ ác liệt.

Hoàng Long không khỏi là hít vào một ngụm hơi lạnh, thu hồi Long nhãn, kinh ngạc nói:

- Khí vận thành ấn tỉ, đây là điềm danh vị đã ổn định, có cái này trấn áp, chẳng những không thể cướp đoạt được phù chiếu đạo tổ mà làm vậy còn tổn thương công đức. Còn có kiếm kia…

Nhìn Nhiên Đăng ngồi bất động bên cạnh, Hoàng Long do dự một lát, mới tiếp tục nói:

- Từ nay về sau vạn năm là kiếm tiên thịnh thế. Nhân đạo cường thịnh, Đạo Môn đại hưng, kẻ này làm tổ kiếm tiên đã được khí số nhân đạo, sợ là càng khó trừ.

Nhiên Đăng kêu rên một tiếng, hai mắt trợn lên, bên trong chớp động một tia hỏa diễm bạch sắc, lúc mở miệng lại cực kỳ bình tĩnh:

- Ta cùng với Từ Hàng đã xem thường hắn, Uyên Minh rõ ràng đã thông hiểu đạo kiếm tu. Kỳ quái ở chỗ truyền thừa của Tây Phương Đại Đế đáng ra phải ba vạn năm sau mới hiện thế, lúc đó mới là thời điểm kiếm tiên hoành hành, đột nhiên sao lại tới trước? Hắn là cũng là bởi vì Nhạc Vũ này dẫn phát Thiên Cơ biến ảo?

Hoàng Long lần này không đáp, ánh mắt u nhưng, lại lâm vào trầm tư. Thành tựu Uyên Minh từ lúc này đã là bất phàm, nếu sau vạn năm có vô số tiên tu dùng pháp này thành đạo vậy chẳng phải là khai sáng đại giáo, xưng tôn làm tổ?

Thiên cơ hiện giờ biến hóa càng phát khó lường, từ pháp hội Vạn Thọ Sơn hôm nay sợ là càng khó đoán tương lai.

Toàn bộ phạm vi ngàn vạn trượng lúc này đều lặng ngắt như tờ, tất cả tu sĩ đều tận lực tĩnh khí , không dám phát ra nửa điểm tiếng động.

Nhạc Vũ bỗng dưng lại vỗ kiếm anh canh kim khiến kiếm quang mênh mông thu liễm, ngay sau đó không dùng pháp lực ngưng tụ phù văn mà điểm vào chuôi kiếm.

- Bước thứ sáu, chính là dùng kiếm dung đạo, sau khi thành tựu có thể so sánh linh tiên.

Trong chốc lát, vô số đại đạo bản nguyên bắt đầu hòa tan vào trong kiếm. Nếu nói trước kia thanh kiếm canh kim vẫn chỉ là thanh thế kinh nhân thì hiện giờ đã chân chính khiến lòng người sợ hãi.

Sau một khắc, thân kiếm lại hiện ra quang hoa bạch sắc cọ rửa khiến kim thân càng thêm ngưng thực.

- Bước thứ bảy, tên là tẩy kiếm, dùng nhiều loại pháp tắc thiên địa tẩy luyện thân kiếm, sau khi tu thành có thể so sánh Thiên Tiên

Pháp quyết tái dẫn, thân kiếm đột nhiên truyền ra tiếng kim loại giao kích như tiếng nổ thanh thúy, dường như có cự chùy không ngừng đánh vào thân kiếm khiến nó bị áp súc co lại một tấc.

- Bước thứ tám, chính là rèn kiếm, dùng đại đạo làm chùy rèn thân kiếm, chính là tương đương Ngọc Tiên, bước thứ chín, thì là dưỡng kiếm

Ánh mắt Nhạc Vũ lập lòe, khí tức thanh kiếm trước người đã có chút bất đồng.

- Lấy khí hạo nhiên để phá kiềm tỏa thiên đạo. Kiếm ý tạo ra, ý chí kiên cường, không gì không phá…

Lần này mới nói đến một nửa, Dược sư Vương phật thở dài một tiếng:

- Bệ Hạ, hôm nay đạo kiếm tu nói đến đây không sợ Thiên Phạt?

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp tục diễn giảng, sau một khắc Nhiên Đăng giãy ra được khỏi sự khống chế của Trấn Nguyên Tử, đứng lên nói:

- Uyên Minh im ngay cho ta, Thiên Uy khó dò, kính xin nói cẩn thận. Tiên tu nơi đây tốt xấu lẫn lộn, mặc dù ngươi có thể dùng kiếm phá đạo nhưng cũng nên giữ kín, chọn người lương thiện để truyền, chẳng lẽ không biết đạo lý đạo không truyền qua tai?

Nhạc Vũ nhìn lên không trung quả nhiên thấy lôi xà tử sắc đang điên cuồng bành trướng, hồng lôi tuy thế lớn nhưng bị bức đến chật vật không chịu nổi, lập tức biết thời thế cười nhẹ:

- Nhiên Đăng Đạo Tôn nói có lý, đã như thế thì bước thứ chín dưỡng kiếm phá đạo cũng không truyền xuống. Kính xin chư vị đạo hữu tự tìm đường đi.

Hắn cũng không sợ thiên đạo khiển trách, cảnh cáo của Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật chưa bao giờ để vào mắt nhưng pháp kiếm tu này thì bước cuối cùng thành tựu Đại La Kim Tiên vốn chưa thể thôi diễn. Hắn vốn chỉ có ý định chỉ ra con đường mà thôi, nếu như hai người kia không nói thì cũng sẽ dừng lại.

Mấy ngàn vạn Đại Thừa, 300 vạn tiên tu nghe vậy thì nhao nhao cả lên, lửa giận ngập trờ nhìn về Dược sư Vương phật cùng Nhiên Đăng khiến hai người khó coi tới cực điểm.

- Cái này rõ ràng là một bàng môn lại có thể tiếp cận đại đạo, có thể làm đạo gia ta cường thịnh, sao hai người này lại ngăn trở?

- Chỉ thiếu chút nữa đã có thể nghe được, tuy ngoài 800 bàng môn nhưng Thái Ất Chân Tiên nếu tu thành thì không kém tu sĩ có đại thần thông.

- Chẳng lẽ pháp này, đối với hắn hai người, là đại bất lợi?

- Ngăn người thành đạo, thực là thù sinh tử , hai vị đạo tôn chắc là biết điều này, uổng cho trước kia ta tôn kính.

- Dưỡng kiếm phá đạo quả thực có thể phá vỡ thiên tỏa, chỉ là mới nghe được một nửa, nửa còn lại không biết bao giờ mới có thể tìm ra.

Nhạc Vũ không hề để ý, gõ cái chuông nhỏ đè xuống thanh âm nghị luận rồi cao giọng nói tiếp:

- Pháp kiếm tu này không chỉ là kim hệ mà còn có thể diễn sinh vô số pháp môn,

Ngũ Hành đều có thể . Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Hắn vẽ lên một đường trước người, đột nhiên hóa thành bốn thanh tiểu kiếm cộng với kiếm canh kim ứng đối ngũ hành, sau đó vươn người đứng lên cầm lấy Thủy Vân kiếm, kiếm khí đột khởi khiến thiên địa thất sắc.

- Ta có kiếm này, có thể chứng nhận đại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1085: Chuyển tu chi pháp!

Ta có kiếm này có thể chứng nhận đại đạo!!

Kiếm hoa thủy lam vút lên trời cao quanh quẩn thật lâu không tán, nhất thời áp chế cả hai luồng lôi quang hồng tử sắc. Đến khi kiếm quang mênh mông tán đi thì mấy ngàn vạn tu sĩ lại lần nữa chấn động:

-, làm sao có thể? Pháp kiếm tu này lại có thể đủ cảNgũ Hành! Vô luận là hành thổ hành mộc đều có thể ngưng tụ kiếm hoàn. Chẳng phải là nói ta cũng có thể tu tập thuật Nhân Kiếm Hợp Nhất, dùng kiếm chứng đạo?

-, An Thiên Huyền Thánh Đại Đế trước kia dùng danh tiếng Thủy Kiếm tiên nổi tiếng hậu thế, chính là hào kiệt tuyệt đỉnh của Tây Vực ta. Một thân chân khí dung vũ hóa vân chân khí đạt tới đăng phong tạo cực, lại sở trường về kiếm thuật trận pháp, nói tới pháp kiếm tu Ngũ Hành chắc chắn không sai!

-, Trời có mắt rồi! Bên ngoài Tam Thiên Đại Đạo 800 bàng môn lại có thể có một pháp môn vấn đạo. Tuy là bàng môn, nhưng có thể đột phá Thiên Tỏa! Xác thực như Đại Đế nói, dùng bàng môn mà chứng nhận đại đạo!

-, Ta có thể cảm giác được, một kiếm vừa rồi có lực chứng đạo! Dù là Tam Thiên Đại Đạo cũng không thua kém, nếu như chúng ta tu thành cảnh giới như vậy sẽ có ngày trảm phá thiên tỏa!

- Thuật tu hành kiếm tiên này chẳng những có thể một kiếm phá vạn pháp mà chỉ sợ trời sinh đã có lực kháng Vực Ngoại Thiên Ma!

Nhạc Vũ lúc này mỉm cười lại phất tay một cái khiến năm thanh tiểu kiếm biến đổi , co lại trở thành một đoàn như một tu sĩ Nguyên Anh, từng người ngồi xếp bằng trong hư không.

Tiếp đó hai tay Nhạc Vũ chụp vào hư không ngưng tụ thành vô số phù văn, tạo ra năm tòa đại trận dẫn khởi Nguyên Anh không ngừng bắt đầu biến hóa.

Vào lúc mọi người đang lộ vẻ ngạc nhiên thì Nhạc Vũ thản nhiên nói:

- Phương pháp này chẳng những là dưới Thiên Tiên có thể tu hành mà ngay cả Đại La Kim Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên cũng có thể sửa đổi cho phù hợp. Tuy là căn cơ đã cố định nhưng pháp kiếm tu này vẫn có thể lần nữa thu hoạch đại đạo, chân chính chứng nhận Đại La Kim Tiên. Thậm chí nếu Yêu tộc bỏ đi bản xác, hóa ra hình người thì cũng có thể tu tập pháp này để kiêu ngạo giữa thiên địa không bị liên lụy huyết mạch.

Lúc đầu rất nhiều Chân Tiên Huyền Tiên trên núi không thèm để ý nhưng nghe tới mấy lời cuối cùng của Nhạc Vũ thì bất giác hơi động dung. Thậm chí trong hơn mười vị Đại La Kim Tiên cũng không ít người khẽ biến sắc, chú mục nhìn kỹ.

Chỉ thấy này năm Nguyên Anh này không ngừng được tôi rèn trong trận pháp mà Nhạc Vũ bố trí, theo thời gian dần ngưng súc thành kiếm hình, khí thế lại từ từ tăng lên đến đỉnh phong. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lúc này mấy trăm Huyền Tiên, còn có cả hơn mười vị Kim Tiên đều thở gấp, chẳng qua khi năm đoàn linh lực thành tựu Nguyên Anh dần chuyển thành hình kiếm thì đôi mắt của Nguyên Đăng đã triệt để biến thành hỏa diễm bạch sắc, nhảy dựng lên:

- Đã đủ rồi! Pháp chuyển tu này của ngươi lại càng hại hơn Ngũ Hành Kiếm tu! Ta sẽ tấu thỉnh ba vị đạo tổ đem thuật này liệt vào cấm thuật!

Dược sư Vương phật cũng lần nữa thở dài vẻ bất đắc dĩ, sau đó yên lặng nhìn về Lý Trường Canh từ đầu vẫn yên lặng nói:

-, Lý đạo hữu! An Thiên Huyền Thánh Đại Đế dù sao cũng là người thiên đình các ngươi. Ngươi thân là Thái Tể đế đình, cũng biết chỗ lợi hại trong đó, nếu như kiếm tiên đại hưng quá sớm thì không chỉ là tam giáo chúng ta mà cả Thiên Đình cũng không có quá nhiều chỗ tốt!

Triệu Công Minh nghe vậy hừ lạnh một tiếng phất tay áo nói:

-, Đừng nhắc tới Tiệt Giáo ta! Bên ta mới thôi diễn Thiên Cơ, pháp kiếm tu này với Tiệt Giáo ta mà nói tuy không có chỗ tốt gì nhưng cũng không có tổn hao!

Huyền Đô khẽ cười nói:

- Làm gì như thế? Kiếm tiên đại hưng vẫn là nhất mạch Đạo môn, kỳ thật đâu tổn hao gì căn cơ tam giáo. Nhân đạo cường thịnh đối với sư tôn ta lại có chút chỗ tốt!

Vào lúc sắc mặt Dược sư Vương phật cùng Nhiên Đăng khẽ biến thì Lý Trường Canh trầm ngâm một hồi rồi thần sắc như già đi mười tuổi, thi lễ với Nhạc Vũ:

- Lúc này xác thực chưa phải thời điểm kiếm tiên đại hưng, kính xin Bệ Hạ lùi lại thời gian công bố 2000 năm!

Nhạc Vũ cũng không để ý, cười nhạt nhìn Lý Trường Canh nói:

- Lý Thái Tể nói thật không? Nên biết phép cải tu dĩ nhiên là ta lộ thiên cơ nhưng trong Hồng Hoang có vô số tài trí kiệt xuất không kém ta, chưa hẳn có thể lùi lại 2000 năm.

Ánh mắt Lý Trường Canh chuyển thành buồn bã, một hồi lâu sau ngưng trọng nói:

- Còn nhớ Đại Đế còn thiếu nợ ta một cái nhân tình!

Nhạc Vũ nhíu mày biết đây là nhân quả của việc đưa tặng Long Hoàng An Thiên Tỉ, đến ngày nay tính ra đã chấm dứt không thiếu nợ Thiên Đình cái gì.

Kỳ thật yếu quyết của việc cải biến tu nhân kiếm hợp nhất thì hắn cũng đồng dạng chưa thôi diễn ra, chỉ là mấy năm trước lúc tham ngộ hồng mông kiếm điển có thôi diễn qua với Chiến Tuyết và Lý Tử Hàm vì hai người này lại rất thích hợp với kiếm tiên cải tu.

Bất quá cNhiên Đăng cùng Dược sư Vương phật lại ngăn cản đúng lúc, tiếp theo chính là chỗ mấu chốt, khi đó đừng nói là 2000 năm, dù trăm năm cũng không thể kéo dài. Nhìn lên không trung thấy lôi quang hồng sắc đã chỉ có thể ở thế thủ, Nhạc Vũ cười lạnh, tuy vẫn chưa thỏa mãn nhưng cũng biết đạo lý thu liễm là tốt, suy ngẫm một lát rồi nói:

- Đã như thế vậy thì theo lời Thái Tể, ta không tuyên bố phép chuyển tu!

Hắn nói xong vươn người đứng dậy, tán đi năm luồng linh quang trước người rồi ôm quyền thi lễ với bốn phía:

- Chư vị đạo hữu! Đạo kiếm tu ta cũng chỉ vừa nghĩ ra, chưa chính thức hoàn thiện, hôm nay liền dừng ở đây. Nếu như chư vị có tâm thì ngày sau tự lực nghiên cứu!

Vừa dứt lời thì trong 300 vạn tiên tu, mấy ngàn vạn Đại Thừa lại một trận xôn xao. Lúc này không chỉ tiên tu cấp thấp mà ngay cả Thái Thanh Huyền Tiên cũng trầm mặt nhìn về bên trái đài.

Hơn mười vị Đại La Kim Tiên cũng nhíu mày, càng có mấy người nắm chặt song quyền lộ ra vẻ không cam lòng. Nếu như bàng môn đại đạo không nghe được thì cũng thôi, nhưng rõ ràng cơ hội nhìn thấy đại đạo trước mắt nhưng lại bị ngăn trở giữa đường thì thật khiến người ta căm phẫn. Nhiên Đăng và Dược sư vương phật ngồi ngay ngắn bất động, coi như không thấy vô số ánh mắt như đao nhận bắn tới.

Nhạc Vũ cũng không để ý, quay về ghế của mình, thần tình lạnh nhạt. Vào lúc hắn vừa ngồi xuống thì trên không trung bỗng vang lên tiếng nổ, tử sắc lôi xà đột nhiên nổ tung đánh tan hồng sắc lôi quang rồi biến mất vô tung.

Nhạc Vũ sớm đoán được tình hình sẽ là như thế, chỉ lạnh lùng cười nhẹ, ngược lại một vị đạo nhân mặc y phục quan hoa bên cạnh lại lộ vẻ phức tạp:

- Cần gì phải thế? Ta xem Bệ Hạ mới diễn pháp, rõ ràng căn cơ trận đạo đã không kém những Đại La Kim Tiên chúng ta, đâu chỉ một môn kiếm tu này có thể so sánh, không duyên cớ đắc tội với thiên, bản thân lại không có bao nhiêu chỗ tốt.

Nhạc Vũ nghe vậy nhìn sang có chút buồn cười, nói không có chỗ tốt cũng chưa hẳn, hôm nay nếu như không có khí phách tranh giành thì cũng là một phen khảo nghiệm.

Có hai đạo hồng mông tử khí nơi tay, sớm đã bị thiên đố kỵ, thêm một thứ nữa cũng không nhiều hơn, chẳng lẽ còn hy vọng xa vời là vị nào đó sẽ nương tay.

Tuy không cho là đúng nhưng Nhạc Vũ vẫn khẽ thi lễ với người này rồi lại nhắm

mắt ngồi xếp bằng, đem tâm thần ngưng tụ.

Sau An Thiên Huyền Thánh Đại Đế là Huyền Đô lên giảng pháp, chính là thuật chế phù và nhiều loại đạo thuật khác.

Nhạc Vũ nghe đến nhập thần nhưng phần lớn tiên tu trong Vạn Thọ Sơn lại thất hồn lạc phách, phần lớn vẫn đắm chìm trong bài giảng vừa rồi của hắn.

Huyền Đô một tay xuất hồn ấn, một tay xuất thanh tâm ấn nói qua mấy thời thần thấy không hiệu quả thì bất đắc dĩ nói với Trấn Nguyên Tử:

- Trấn Nguyên sư thúc, ta xem hôm nay pháp hội nên dừng ở đây. Có lời châu ngọc của bệ hạ phía trước, tiểu đạo của chúng ta e là khó lọt tai!

Trấn Nguyên Tử nhìn chung quanh cảm giác tức cười:

- Chắc chắn như thế! Một môn pháp kiếm tu lại khiến cho mấy ngàn vạn tiên tu chìm đắm, nếu cứ tiếp tục cũng là vô ích! Chư vị có thể tự đi, pháp hội năm nay đến đây là dừng!

Nhiên Đăng cùng Dược sư Vương phật sớm đã không nhịn được, sau khi nghe vậy thì lập tức đứng dậy, thần sắc khó coi thi lễ với Trấn Nguyên Tử cùng mọi người rồi lần lượt hóa quang bay đi một bắc một nam.

Mấy người Triệu Công Minh cùng Huyền Đô cũng lần lượt đứng dậy, cười cáo lỗi với Trấn Nguyên Tử rồi nhìn sang Nhạc Vũ đầy thâm ý rồi mới lục tục rời đi.

Trên chỗ thượng tịch đảo mắt đã trống không. Nhạc Vũ cảm giác tiếc nuối, đạo mà mấy vị đại năng này sở giảng tuy không chân chính vượt qua thần thông ảo diệu của hắn nhưng đều có chỗ độc đáo, cơ hội như vậy lại giữa đường dừng lại.

Sau khi mấy đạo độn quang đều biến mất ở chân trời thì bên tai Nhạc Vũ chợt vang lên tiếng cười khẽ:

- Huyền thánh Bệ Hạ, ngày sau rảnh rỗi mời tới Tây Côn Lôn ta chơi. Bản cung cảm thấy rất hiếu kỳ đối với bệ hạ, nhìn qua có thể nói chuyện một phen.

Nhạc Vũ kinh ngạc, biết đây là Tây Vương Mẫu dùng bí ngữ truyền âm, thanh âm nhu hòa uyển chuyển, trong lời lại mang theo vài phần ý khiêu khích câu dẫn

khiến hắn không khỏi rùng mình một cái. Trong miệng hắn càng cảm thấy đắng chát, nếu như thành tựu hồn ấn Kim Tiên thì hắn đâu cũng có thể đi, duy chỉ có mấy chỗ không dám tới gần, một trong đó là Côn Luân sơn. Sau một khắc đột nhiên có một thân ảnh cao lớn bước đến trước mặt, ngẩng đầu lên thì chính là Phúc Hải đại thánh, thần sắc lộ vẻ phức tạp rồi thở dài:

- Từ nay về sau, ngươi chính là tổ sư của kiếm tiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1086: Pháp hội kết thúc

Nhạc Vũ nghe xong càng cảm thấy khó hiểu, cũng không biết vì sao Phúc Hải đại thánh lại nói vậy.

Tiêu Ma bình tĩnh nhìn hắn một lát, cuối cùng lại tự giễu --:

- Một khi pháp kiếm tiên này truyền ra thì nhất định bệ hạ sẽ có một tỷ tu sĩ trong Hồng Hoang kính ngưỡng, vô số tông môn tôn làm tổ sư, ngày ngày tế bái, khí vận như lửa gặp dầu, đúng là thời điểm cường thịnh, lực tín ngưỡng có thể đại tăng, trong vòng ba vạn năm có thể đạt tới khí vận gia thân. Nguyên ta muốn tranh cao thấp với ngươi nhưng giờ làm sao có thể đấu?

Nhạc Vũ lại càng ngạc nhiên, trong lòng chưa từng nghĩ tới người vốn hoành hành phương bắc này, lại bi hắn xem là tử địch sẽ nói như vậy. Tiêu Ma dừng lại một thoáng rồi nói tiếp:

- Bệ Hạ mượn được Địa Thư, chắc là sẽ tu hành trong Vạn Thọ sơn trăm năm. Ta sẽ thay ngươi chiếu cố đế đình trong thời gian này, nhưng sau trăm năm vẫn là cửa ải sinh tử của ngươi. Nếu có thể lại tiến nhất giai, đột phá đến Kim Tiên hồn ấn sẽ ngao du cửu thiên, dù là mấy vị đạo tổ cũng sẽ khó làm gì được. Nếu là chưa thành sẽ gặp gian nan, khi đó ta cũng sẽ tìm ngươi thanh toán mối thù cho mấy bộ hạ bỏ mình.

Nhạc Vũ lúc này mới hiểu, không khỏi cười lên ha hả, vị Phúc Hải đại thánh này nói chuyện đúng thật hào sảng, đang muốn hỏi mặt nam vốn thuộc phạm vi quản hạt của Bắc Hải phải chăng sẽ bỏ mặc thì trong lòng khẽ động, tâm thần chợt tỉnh, hai mắt lộ ra tinh mang nhìn chăm chú người này.

Tiêu Ma cũng nhìn ra tâm ý của hắn, lạnh giọng cười cười:

- Ta muốn kết giao với bệ hạ, cho rằng ngày sau có thể che chở vậy sao còn tiếc địa phương vài tỷ dặm? Ta cũng không phải đó mới tấn thăng Yêu Thánh như Hỏa Nghê Vân Lân để coi trọng vùng đất đó như thế. Trong Bắc Hải có cương

vực trăm tỷ dặm, yêu tu bộ hạ vô số, linh mạch không đếm được, sao cần phải quan tâm miếng đất cằn cỗi như vậy, nếu như ngươi muốn mười mấy đại đảo ta quản hạt thì cũng thể cho ngươi.!

Miếng đất cằn cỗi? Nhạc Vũ bất giác cảm thấy đắng ngắt, miếng đất trong mắt Yêu tộc là cằn cỗi thì trong mắt Nhân tộc lại là phì nhiêu. Tuy hắn đã biết ý của Tiêu Ma nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút hiếu kỳ nên hỏi:

- Nếu có được Phúc Hải đại thánh chi viện, đối với đế đình mà nói cũng là chuyện tốt. Chỉ là Uyên Minh vẫn có chút hoài nghi, mấy bộ hạ của Đại Thánh đều đã chết tại tay ta, tuy không phải thù sinh tử nhưng cũng là bị ta làm mất mặt mũi, sao Đại Thánh không quan tâm?

- Mặt mũi sao? Yêu loại chúng ta nếu muốn náu thân trong Hồng Hoang thì mặt mũi này đáng giá bao tiền?

Tiêu Ma cười phì một tiếng vẻ khinh thường:

- Tuy là có chút căm tức không giả nhưng nếu ngay cả tính mệnh cũng không thể bảo trụ vậy thì tính mạng có gì dùng? Ngoài ra nếu có được một viên cửu chuyển kim đan thì ta cũng không cần liên thủ với ngươi.

Nói đến đây thì trong lòng hai người đều sinh báo động, nhìn sang bên trái thấy một vị nam tử đang lạnh lùng nhìn lại, lúc nhìn qua Nhạc Vũ còn coi như thản nhiên, chuyển sang Tiêu Ma thì lộ vẻ oán hận âm độc.

Nhạc Vũ không biết nguyên do, im lặng không nói, Tiêu Ma lại hừ lạnh một tiếng, thần sắc đồng dạng âm trầm liếc qua một cái rồi mới cáo từ rời đi.

Người này vừa đi, Lý Trường Canh đi đến bên cạnh nhìn theo thân ảnh Tiêu Ma nói:

- Vị Phúc Hải đại thánh này trong yêu tộc có thể nói là dị số, sở trường xem xét thời thế để làm việc thuận lợi! Bất quá người này thực sự rất trọng nghĩa khí, có thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh. Có lời hứa vừa rồi thì đế đình trong vòng trăm năm có thể an bình, hơn nữa còn thêm mười lăm tỷ sinh dân trong địa vực của hắn.

Nhạc Vũ mỉm cười, có thể được vị Phúc Hải đại thánh này lấy lòng xác thực là

thu hoạch ngoài ý muốn, cũng không biết vừa rồi có phải thêm được một chút khí vận nhân đạo hay không?

Thấy thân ảnh Tiêu Ma đã hóa quang bay đi, Nhạc Vũ quay sang hỏi Lý Trường Canh:

- Thái Tể cố ý dừng lại là có chuyện muốn thương lượng với Uyên Minh?

Sắc mặt Lý Trường Canh lộ vẻ ngưng trọng, khẽ gật đầu:

-Vốn ta cho là Bệ Hạ khi đủ lông cánh sẽ giúp đỡ cho Thiên Đình nhưng không ngờ lại đến tình trạng này! Hạo Thiên thượng đế vốn là đạo đồng của vị kia, bệ hạ đã đắc tội với thiên vậy thì khúc mắc giữa các ngươi sợ là không nhỏ.

Thấy thần sắc Nhạc Vũ không hề biến hóa, Lý Trường Canh nhướng mày nói:

- Ta cũng không cầu ngươi hoàn toàn nghe lệnh Thiên Đình, chỉ cầu Bệ Hạ nếu như ngày sau Hạo Thiên có chỗ đắc tội thì ngài có thể niệm tình thiên đình từng giúp ích đối với bệ hạ mà có thể nhẫn nhịn một chút!

Nhạc Vũ cảm giác khó chịu, trước kia thiên đình cũng không giúp gì cho hắn đáng nói, nếu có thì hôm nay cũng đã trả xong, nếu như đáp ứng người này chẳng phải là tự trói tay trói chân.

Cuối cùng hắn nhớ đến tình nghĩa chuyện Long Hoàng An Thiên Tỉ nên mở miệng đáp:

- Trẫm không có ý là địch với thiên đình, hơn nữa Đại Đế phương bắc cũng thuộc phạm vi thiên đình, dĩ nhiên cũng nghe lệnh Thiên Đình. Chỉ cần Hạo Thiên Bệ Hạ không có chỉ ý làm ta khó xử thì cũng không có ý mạo phạm!

Lý Trường Canh vẫn nhíu mày nhìn sững vào Nhạc Vũ, cuối cùng thở dài:

- Tóm lại kính xin Bệ Hạ tự giải quyết cho tốt!

Sau khi dứt lời thì lão hóa quang bay đi khuất vào chín tầng mây tầng, không thấy bóng dáng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lúc này trên đỉnh Vạn Thọ sơn đã hoàn toàn vắng lặng, Trấn Nguyên Tử cũng

giải khai pháp gấp không gian khiến ngọn núi trở về hình dáng cũ. Nhạc Vũ lại đứng trong cổ điện trở lại như xưa không một chút biến hóa, bất quá dưới núi vẫn còn lại 300 vạn tiên tu, mấy vạn Đại Thừa chưa rời đi.

Nhạc Vũ cũng không để ý tiến ra cửa trang nhìn ra dưới núi, thấy gần trăm tu sĩ Thủy Vân tông đang đứng đó, trước khi hắn nhìn thấy đã lên tiếng hô hoán.

Người dẫn đầu chính là Cực Thiên, Nhạc Vũ thấy hắn thì mỉm cười gật đầu, đang muốn hóa quang độn xuống nói chuyện Thủy Vân tông dời bắc thì thấy dưới chân núi đột nhiên có hơn ngàn người lần lượt quỳ xuống.

- Sáng sớm nghe đạo buổi chiều có thể chết đi! Vất vả tu hơn ngàn năm hôm nay mới được Đại Đế chỉ điểm cho chút cơ hội vấn đạo!

- ngày khác ta tu hành nếu có thể thành công, Bệ Hạ hôm nay truyền lại cái này kiếm tu chi pháp, giống như tại tái tạo chi ân!

- Tán tu chúng ta đã không còn lo lắng, hôm nay cải tập thuật kiếm tu, ngày sau truyền thừa nhất định sẽ tôn Huyền thánh Đại Đế làm tổ sư!

……..

Mấy ngàn vạn tu sĩ đều liên tiếp tỉnh ngộ, bái phục đầy đất, đầu tiên còn lên tiếng lộn xộn nhưng sau đó do mấy trăm vị Thái Thanh Huyền Tiên dẫn dắt, đồng thanh lên tiếng:

- Đa tạ An Thiên Huyền Thánh Bệ Hạ! đã khiến cho chúng ta thấy được cơ hội chứng đạo!

Vô số thanh âm hội tụ cùng một chỗ, thanh thế mênh mông hạo hãn bay xông đến tận trời.

Bản thân Nhạc Vũ cũng cảm giác được có một lực lượng lớn lao theo thanh âm này quán không bay đến, đế khí tử kim quanh thân được tẩy luyện một trận càng thêm ngưng thực.

Còn có một phần nhảy vào Huyền Minh an thiên khuê nhưng không có phần của thiên đình mà kích thích thần lực hắn vất vả tích lũy, mờ ảo ngưng kết thần tinh cấp mười tám.

Tiếp đó là một ý niệm cường đại do mấy ngàn vạn tu sĩ hợp thành bay thẳng vào thần hồn của hắn, lập tức cảm giác trong não hải nghe phốc một tiếng rồi dường như cửa ải bích chướng bị triệt để giải khai.

Nhạc Vũ cứ như vậy ngây người trên Vạn Thọ sơn nhìn qua vô số tiên tu phủ phục dưới núi, thật lâu không nói gì.

Qua một hồi lâu, toàn bộ tu sĩ dưới Vạn Thọ sơn mới rời đi.

Nhạc Vũ vẫn chưa thể tỉnh táo, vốn muốn nói vài câu với Cực Thiên nhưng rồi chỉ kinh ngạc quay lại cổ điện.

Trấn Nguyên Tử cũng hiểu việc này, cười nhẹ ngồi trên thủ tọa cười giễu:

- Lúc trước ta hao hết sức chín trâu hai hổ mới có thể kéo được một tỷ lực tín ngưỡng cho Vạn Thọ sơn , không bị Đế Tuấn Thiên Đình quản hạt, lại truyền xuống vô số địa thư chứa đựng đại đạo mới được xưng là tổ địa tiên. Hôm nay ngươi dễ dàng một phen đã có thể xưng là tổ sư kiếm tiên, về sau còn vô số chỗ tốt.

Nhạc Vũ bị cắt đứt suy nghĩ, lúc này nghe vậy không khỏi một hồi nghiêm nghị nói:

- Cũng không phải tất cả đều là chỗ tốt! Vừa lúc diễn giải ta có tính toán thiên cơ biết pháp kiếm tu vốn nên sau ba vạn năm nữa sẽ do một vị tên là Lữ Thuần Dương truyền cho chư tiên. Ta thiếu nợ nhân quả của hắn lần này vậy thì ngày sau không thể không bù đắp!

Kỳ thật lúc này hắn nói đến nhân quả chỉ là nghĩ một đằng nói một nẻo. Đã lập chí không dùng công đức chứng đạo, Nhạc Vũ dĩ nhiên không thèm quan tâm liên lụy nhân quả.

Duy chỉ có người này vốn đã được Thái Thượng đạo tôn sớm dự định cho làm đệ tử nhập thất nên có chút phiền toái.

Trấn Nguyên Tử giật mình, thử suy diễn một phen, không khỏi là mở miệng khen:

- Không ngờ sau khi có được La bàn nghi thì thuật thôi diễn của ngươi lại đến trình độ này. Việc này xác thực khó giải quyết, bất quá xem tình hình Huyền Đô thì cũng không sao,có thể gác lại ngày sau xử lý, hôm nay cứ tìm hiểu Địa Thư.

Nhạc Vũ vội vàng đứng lên, hướng Trấn Nguyên Tử thi lễ thật sâu:

- Không biết sư thúc tổ có động thiên nhàn rỗi cho ta mượn?

Trấn Nguyên Tử nghe vậy lập tức cười dài một tiếng, vung tay áo quấn cả người Nhạc Vũ đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1087: Chí thánh chí minh

Nhạc Vũ đứng lơ lửng trên không trung trên một mảnh đất có phạm vi chưa đầy mười trượng. Đây là một nơi trong thế giới động thiên của Ngũ Trang Quan, có chênh lệch thời không gấp trăm lần so với bên ngoài, có nghĩa thời gian ở đây một ngày sẽ là trăm ngày bên ngoài, thậm chí còn hơn cả Diệu Pháp Đại La Thiên.

Đây chính là chỗ cao nhất của Vạn Thọ sơn, cũng chính là chỗ trọng yếu nhất trong mật cảnh của Ngũ Trang Quan, cho dù là Trấn Nguyên Tử cũng không khinh suất vận dụng để tránh tổn hại nguyên khí động thiên.

Trong thần quốc của Ngân Linh tử ở Diễn Thiên Châu tuy cũng có chênh lệch thời gian gấp trăm lần nhưng thứ nhất là linh lực đơn bạc, thứ hai là hoàn toàn bị cách trở cảm ứng với bản nguyên thiên địa. Quan trọng nhất là với gia tốc thời gian như vậy hoàn toàn không cách nào dung nạp tồn tại cơ hồ có thể so với Đại La Kim Tiên như hắn, thậm chí chỉ cần tiến vào chỗ chênh lệch gấp mười lần đã có thể khiến cho không gian sụp đổ.

Nếu như Ngân Linh Tử còn chưa vẫn lạc thì dựa vào thần lực của hắn có thể duy trì nhưng hiện giờ chỉ dựa vào một vu trận tàn khuyết thì tuyệt khó có thể làm.

- Không trách Ngũ Trang Quan được liệt vào hạng bảy trong ba mươi sáu động thiên Hồng Hoang.

Nhạc Vũ thoáng cảm giác một phen, phát giác mặc dù thời gian ở đây chênh lệch gấp trăm lần nhưng linh lực vẫn dồi dào, tương xứng với tiên sơn nhất phẩm, không khỏi ao ước. Động thiên trong Diễn Thiên Châu của hắn tuy được thế giới trong châu chi trì, lại có lực lôi đình của tiên hạnh chống đỡ nhưng cũng không chênh lệch quá sáu lần, chẳng biết khi nào mới được như động thiên của Ngũ Trang Quan.

Thoáng thất thần, Nhạc Vũ liền đem Địa Thư cùng hồng mông kiếm điển, tam viên chân kinh cho trôi nổi quanh người. Hắn cũng không lập tức tìm hiểu mà

vung tay xuất ra Cửu Cực Ti Nam Nghi, Tam Linh Trấn Ma Bàn và Thông Thiên Nghi rồi dùng thần niệm liên lạc khiến lực tính toán gia tăng mấy lần, sau đó chiêu lấy một quả bồ đề, một quả Nguyên Trí và một quả Thất linh thiên thông, dùng pháp lực bao lấy xoắn thành nát bấy rồi gia nhập vào một gốc linh dược chế thành huyết thanh, dẫn động sáu loại linh diễm chế luyện, cuối cùng trong tay là một đoàn huyết thanh lục sắc.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ trực tiếp há miệng nuốt đoàn huyết thanh này vào trong miệng. Lúc này thời gian cấp bách, dược liệu cũng thiếu thốn nên hắn cũng không kịp đem những linh quả có thể tăng lên tuệ lực này luyện chế thành đan, cũng may dùng phương pháp phục dụng trực tiếp này hiệu quả cũng không thua kém quá nhiều, chỉ mất đi khoảng ba phần công hiệu.

Vào sát na uống dược dịch vào bụng thì Nhạc Vũ cảm giác trong bụng như lửa đốt, một dị lực thanh sắc tiến thẳng vào thần hồn của hắn.

Sau một khắc, bên tai hắn vang lên một tiếng nổ rồi tâm thần thoáng hoảng hốt, lúc thanh tỉnh lại dường như đã tiến vào hư không vô tận.

Trước mắt núi không phải là núi, nước không phải là nước mà do vô số pháp tắc đại đạo xây thành, gió mây cây cỏ cũng đều là lực lượng Ngũ Hành hiển hiện, đồng dạng là lực pháp tắc tạo ra. Mắt của hắn lúc này có thể nhìn thấu thế giới bản nguyên, trực chỉ huyền diệu của tạo hóa.

- Đây là cảnh giới chí thánh chí minh cao nhất của Đạo gia?

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên hào quang, sau một khắc biết trạng thái thần hồn này cũng chưa phải chân chính là chí thánh chí minh mà chỉ là lực tính toán đạt đến trình độ cực cao dẫn phát dị tượng, hắn thử thôi diễn thiên cơ một phen rồi lại thầm lắc đầu.

Cái này do vô số đại năng Hồng Hoang ra tay nên với cảnh giới hiện giờ của hắn cũng khó hiểu thấu tương lai, thậm chí cả quá khứ cũng khó ngược dòng tìm hiểu, chỉ là trạng thái so với trước kia mạnh hơn gấp nhiều lần.

Thoáng vui mừng, Nhạc Vũ đưa tay thăm dò Địa Thư, sau một lát liền có vô số chữ triện ảo diệu nhảy vào não hắn, bao phủ toàn bộ thần hồn khiến hắn mừng rỡ. Nếu như cách đây vài ngày đọc những chữ triện này thì hắn còn cho là thiên thư nhưng giờ lại có thể lý giải ảo diệu trong đó.

Vào lúc tâm thần Nhạc Vũ đang dần chìm đắm thì cách ba vạn trượng ngoài đỉnh núi, Trấn Nguyên Tử cũng đang chắp tay vui vẻ:

- Cảnh giới chí thánh chí minh? Tuy chỉ thiếu chút nữa nhưng quả nhiên không hổ là hậu duệ của lão hữu ta, lúc trước đúng là lo lắng không đâu. Nếu là như thế cũng có chín thành nắm chắc.

Sau đó lão nhìn vào đan điền Nhạc Vũ rồi cảm khái:

-, Việc này nếu nói ra có ai sẽ tin tưởng? Một tiểu tử không sư trưởng chỉ điểm, lại không có sư môn dựa vào, bằng vào thực lực dùng thân Ngọc Tiên tố thành hồn ấn Huyền Tiên?

Cơ hồ cùng một thời gian, tại phía bắc Bắc Câu Lô Châu, Chiến Tuyết đang đứng trên một thiên nhai nhìn xuống dưới là một vực sâu vô tận, thỉnh thoảng truyền ra tiếng gió núi gào thét như có một yêu ma trong đó.

Nhìn hồi lâu, Chiến Tuyết ngưng mày ngẩng đầu lên, sau một lúc lại thấy nàng nhìn vào vài đạo quang hoa đột nhiên xuyên không tới bên người, khi hạ xuống đều là những nữ tử xinh đẹp tuyệt mỹ. Đi sau cùng là Bạch Thường mở ra sáu cặp cánh trong suốt rộng chừng trăm trượng, mỗi lần vỗ đều khiến hư không hỗn loạn, lúc này cũng đã thu lại sau lưng.

Trước nàng chính là Lí Tử Hàm cùng Ngao Tuệ, người đầu tiên lộ vẻ ngưng trọng còn người thứ hai lại tràn đầy vui vẻ.

Chiến Tuyết thản nhiên nhìn ba người rồi thu hồi ánh mắt nói:

- Chuyện cửu chuyển kim đan đã làm thỏa đáng ?

Thần sắc nàng vẫn lạnh lùng, khiến người ta lùi xa cả ngàn dặm, Ngao Tuệ quen tính nên cũng không thèm để ý, liếc Lí Tử Hàm , khẽ cười nói:

- May nhờ Hi Hoàng kính, tăng thêm huyễn thuật tâm cảnh của Tử Hàm tỷ nên đã bố trí chu đáo ở động phủ tiên tu thượng cổ, có thể ngăn chặn hơn mười vị Kim Tiên Đại Thánh bảy mươi năm, hôm nay chúng ta cũng có thể bình yên thoát thân.

Chiến Tuyết nhẹ giọng ừ một tiếng giống như đã sớm định liệu, chỉ là sắc mặt vẫn trầm tư nhìn xuống dưới vực sâu.

Ngao Tuệ thấy thế thì thu liễm vui vẻ, thần sắc lộ ra vài phần ngưng trọng:

, - Ngươi thật muốn thâm nhập vào vực sâu này một chuyến? Lúc trước Tử Hàm tỷ đã từng thôi diễn qua, trong này nhất định có đại hung hiểm!

Chiến Tuyết im lặng không đáp, xòe bàn tay ra thấy một chiếc đỉnh vuông hồng sắc trong đó, linh quang chiếu rọi cả một vùng, không ngừng nhảy lên như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt.

Ngao Tuệ thở dài, có chút đau đầu day mi tâm rồi khẽ cười nói:

- Tuyết Nhi muội muội, không bằng chờ sư huynh ngươi về rồi đi vào như thế nào? Vừa rồi ta tới chỗ những lão hữu có thăm dò được chút tin tức của phu quân. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Chiến Tuyết lúc này mới có chút phản ứng, trong mắt hơi sáng lên.

- Nghe nói phu quân tại Vạn Thọ sơn dùng mười giọt Thanh Nguyên chân dịch đổi được một quả nhân sâm quả, lại mượn được địa thư của Trấn Nguyên Tử trong trăm năm. Với năng lực của phu quân thì sau trăm năm nhất định có thể thành tựu hồn ấn Kim Tiên! Sau đó tại pháp hội Vạn Thọ sơn cũng đã gây chấn động.

Ngao Tuệ nói đến đây lộ vẻ hoan hỉ nhưng lại hồ nghi:

- Cũng không biết phu quân tại sao có thể sáng chế ra pháp kiếm tu. Nghe đồn lúc ấy diễn giải khiến Nhiên Đăng cùng dược sư Vương phật nhiều lần mở miệng ngăn trở, không thể không nửa đường mà dừng. Pháp môn tu hành Nhân Kiếm Hợp Nhất hiện giờ được toàn Tu Chân Giới, vô số tu sĩ coi là đệ nhất bàng môn Đạo gia thành đạo! Rất nhiều tu sĩ, cùng không ít tứ ngũ lưu tiểu tông môn đều xem hắn là tổ sư.

Nàng càng nói càng lộ vẻ bất an.

Chiến Tuyết cũng lộ vẻ vui mừng, sau khi nghe câu cuối cùng thì thần sắc dần khôi phục lạnh lùng.

Lí Tử Hàm lấy ra Hi Hoàng kính, rưới lên vài giọt tinh huyết thôi động ra hình Tiên Thiên bát quái, suy diễn chỉ chốc lát liền có sở đắc, thần sắc không có quá nhiều biến hóa:

- Chủ nhân pháp kiếm tu liên quan quá lớn. Mặc dù thành tổ sư kiếm tiên nhưng đã đắc tội với thiên. Bất quá thân phận chủ nhân vốn đã không ở trong Ngũ Hành nên tuy có hung hiểm cũng không lo ngại.

Chiến Tuyết nhíu mày, trong mắt lộ vẻ kiên quyết:

- Ta nhớ sau trăm năm là ngày nữ nhân kia lập lục đạo luân hồi!

Ngao Tuệ nghe vậy ngẩn ra một lát, mới ý thức tới người mà Chiến Tuyết nói chính là Hậu Thổ, sau khi lấy lại tinh thần thì thân ảnh Chiến Tuyết đã hóa quang tiến vào vực sâu, nói vọng lại:

-, Ta đi rồi sẽ về, các ngươi ở đây chờ ta!

Ngao Tuệ theo vô thức ném ra viên hoàn ngũ sắc nhưng đã không kịp ngăn trở, bất giác thở dài rồi không chút do dự bám sát.

Chiến Tuyết một mình phi độn phía trước, qua mấy nhịp thở thì đã xuyên qua ngàn vạn trượng mới thấy địa thế chợt dừng lại, là một không gian khổng lồ dưới lòng đất.

- Tiên Thiên sát trận!

Chiến Tuyết không hề để ý, kiếm sát hồng sắc bao phủ lên trên, sau một thoáng đã cưỡng ép phá vỡ vô số cấm chế Tiên Thiên. Vào lúc nàng cảm ứng được khí tức triệu hoán mình càng lúc càng gần thì lồng ngực đột nhiên đau buốt, trong lúc mơ hồ có thể thấy một đầu lâu cực lớn từ xa nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1088: Hung triệu chi nguyên!

Cự đầu kia lớn vạn trượng, cao cũng vạn trượng. Sắc mặt tím ngắt ửng vàng, vẻ mặt hung ác dữ tợn, nhất là ánh mắt như xà huyết làm lòng người kinh hãi.

Còn có vô số kim sắc lôi quang bao phủ cự đầu kia, thỉnh thoảng còn nổ tung ra một ít huyết nhục lại nhanh chóng phục hồi như lúc ban đầu.

Theo ảnh tượng của cự đầu kia hiện ra, một đợt hồn niệm cực kỳ hung ác dữ tợn đồng thời ập tới.

Chiến Tuyết chỉ cảm thấy thần hồn của mình tựa như va chạm cùng một vách sắt, tuôn ra một tiếng nổ vang. Hồn ý ngưng tụ vô số sát lực kiên cố không cách nào phá vỡ nổi chấn động dữ dội, thân hình muốn rơi xuống giữa không trung.

Hai tai gần như không còn nghe được gì, choáng váng mù mịt một khoảnh khắc thời gian.

Chỉ một khoảnh khắc này Ngao Tuệ cũng đã truy tới, trong mắt mang theo vẻ hoảng sợ, nhìn vào tận sâu trong hang động kia.

- Đây là đầu của thượng cổ Vu Thần! Không ngờ là hắn ẩn giấu tại nơi này!

Theo sát phía sau là Lý Tử Hàm cùng Bạch Thường, vẻ mặt hai người đều trắng bệch.

- Cự đầu kia chẳng lẽ là Hình Thiên sao? Lại không nằm ở phía nam Nam Chiêm Bộ Châu lại nằm ở Bắc Minh?

Chiến Tuyến như không hề nghe thấy, khí tức chỉ thoáng chậm lại liền bay lên không, trong mắt không hề có nửa phần sợ hãi, ngược lại càng nhiều ý hưng phấn.

Tâm niệm chợt động, trong tay áo bay ra một đạo hồng sắc kiếm hoa.

Chiến Tuyết thở sâu một hơi cầm vào trong tay, dần dần một cỗ hồn niệm súc tích đầy chiến ý hung ác bá tuyệt bao phủ sâu trong lòng đất cùng cỗ hồn niệm bao trùm ập tới kia lại va chạm giao kích, dẫn dắt lên tiếng nổ vang thanh thúy liên tiếp như tiếng sấm. Thân ảnh Chiến Tuyết dần dần tiến lên phía trước, Bạch Đế kiếm trong tay chứa đầy Huyền Sát Chiến Ma chân khí cùng sát lực vu lực dần dần tích tụ đến mức tận cùng.

Ngao Tuệ biết tâm ý của nàng, cũng không tiếp tục khuyên nhủ, chỉ nhìn lên phương hướng đầu lâu kia cười khổ nói:

- Tuyết nhi muội, nơi này là nơi ẩn giấu đầu của Hình Thiên, hung hiểm trong đó phải nhiều hơn trong thôi diễn của Tử Hàm tỷ, như vậy mà ngươi vẫn khư khư cố chấp miễn cưỡng đi vào sao? Kỳ thật chỉ cần phu quân thành tựu Kim Tiên hồn ấn, ta và ngươi chỉ cần đợi thêm chút thời gian cũng được rồi đi, lấy tư chất của chúng ta, ngàn năm sau nhất định sẽ có cơ duyên tiến thêm một bước…

Chiến Tuyết vẫn lắc đầu, đem toàn bộ lực lượng rót vào trong thân kiếm.

Ngoại trừ kiếm quang đỏ như máu muốn nứt toác, một tia lôi quang màu đỏ cũng bao phủ cả Bạch Đế kiếm.

- Cho dù sư huynh có được Kim Tiên chiến lực nhưng tình trạng thật sự hung hiểm. Ta vốn là chiến bộc của sư huynh, vốn nên vì sư huynh ra sức, cố gắng giúp đỡ cho hắn mới phải, có thể nào luôn luôn ẩn dưới cánh chim của hắn, thừa nhận sự che chở của hắn?

Nói tới đây thân ảnh Chiến Tuyết bỗng dưng bùng nổ, nàng cầm cự kiếm màu đỏ trong tay lao vào trong được mười vạn trượng, nghẹn giọng nói:

- Ta chỉ biết sau trăm năm nếu ta có thể đột phá tới Thái Ất Chân Tiên cảnh, ngưng tụ ra thần cách mười tám giai, nhất định có đủ khả năng giúp đỡ được sư huynh đối kháng thiên đạo!

Hai chữ thiên đạo vừa dứt, kiếm quang màu đỏ cuồn cuộn lập tức chấn bạo, mang theo vô thượng lôi pháp đem vô số tiên thiên cấm chế xóa sạch thành hư không.

Ngay sau đó giữa không trung hiện lên một đạo hồng quang chói mắt nghĩa vô

phản cố xuyên vào bên trong tầng sâu nhất của hang động.

Trong thoáng chốc thân ảnh Chiến Tuyết xuyên vào bên trong, ở bên trên bỗng dưng hiện lên một tia tử lôi xuyên qua phía chân trời, cùng thủy khí giao kích dẫn phát liên tiếp tiếng sấm rền vang.

Theo sát phía sau là một tia hồng lôi cũng theo sát tới, đồng dạng hình dáng vừa như cự xà vừa như giao long xoay quanh bên trong tầng mây dầy nặng.

Ngoài ngàn ức dặm, bên trên đỉnh Vạn Thọ sơn ngoài tám tầng trời, Nhạc Vũ bất chợt thanh tỉnh từ trong nhập định.

- Địa Thư thật quá tốt! Không hổ là tiên thiên đạo điển có thể sánh ngang Hà Đồ Lạc Thư! Cho dù chỉ là một phần trăm bên trong cũng có số lượng nhiều đến như thế.

Trong mắt xẹt qua một tia khó tin, theo truyền thuyết vật này từ sau khi hồng hoang sơ khai thiên địa bị trảm phá biến thành, chia làm Thiên Thư Địa Thư. Kỳ thật càng giống như linh bảo hơn đạo điển, ghi chép lại Hồng Mông đại đạo, thật sự vô hạn vô biên.

Sau thoáng than thở sợ hãi, hắn lại cảm thấy nghi hoặc. Lúc này hắn hắn phải đang nhập định tìm hiểu mới phải, như thế nào đột nhiên tỉnh lại?

Ngay sau đó hắn cảm thấy sóng lòng dâng trào cuồn cuộn, nỗi bất an cùng dây thần kinh liên tục co thắt làm hắn cảm giác vô cùng đau đớn.

- Kỳ quái! Vì sao không có lý do lòng ta lại sinh ra báo động? Hay đang ở bên trong Vạn Thọ sơn nhưng cũng gặp phải hung hiểm hay sao? Chẳng lẽ mấy vị Đạo tổ buông xuống, làm sao có thể?

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ rút ra tuyệt đại bộ phận lực phân tích bắt đầu âm thầm thôi diễn thiên cơ. Không qua bao lâu trong mắt hắn liền lộ vẻ hiểu rõ, lại hiện thêm vẻ vô cùng lo lắng.

- Nguyên lai không phải ứng trên thân thể của ta, mà là ở bên Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ các nàng sao? Có Hi Hoàng Kính, việc tại phương bắc không thể sơ hở. Hay lại xuất hiện thêm chuyện gì ngoài ý muốn?

Tiếp tục suy diễn, trước người Nhạc Vũ ngưng tụ pháp lực, rõ ràng tụ tập thành Tiên Thiên Bát Quái đồ án.

Lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ đã dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

- Hung hiểm này ở bên ngoài mà không phải bên trong sao?

Nếu như là tình hình như vậy, hắn thật cũng không có cách nào giúp đỡ.

Thoáng suy ngẫm, Nhạc Vũ liền có điều quyết đoán. Một đợt hồn niệm mênh mông cuồn cuộn xuyên lên trên, thăm dò lên tận chín tầng mây, xuyên trên tinh không, bắt đầu thu hút lên lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tưới xuống dưới.

Nhưng tinh lực lại ngưng tụ trên không trung, không cách nào dẫn động. Đã bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ khác ngăn trở, cơ hồ hoàn toàn cách trở hắn dẫn dắt.

- Là Hạo Thiên?

Nhạc Vũ cũng không cần suy nghĩ liền đoán biết thân phận người ra tay ngăn cản kia. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn lên bầu trời, hừ lạnh một tiếng:

- Ta vốn là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc! Trong vòng một năm có thể sử dụng lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận được nửa tháng, đây là giới luật của thương thiên! Hồng Quân phù chiếu, thiên địa sở quy! Bản thân ta cũng muốn nhìn xem ngươi làm sao cản trở ta!

Khí vận lực bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ lập tức chấn đãng, trên đỉnh đầu Nhạc Vũ một đạo khí trụ tử kim sắc xuyên thẳng trời cao, một quả ấn tỳ bên trong lập tức cùng thiên địa tương hợp.

Ngay khi vừa xuất hiện, liền vang lên thanh âm long ngâm phượng minh, vạn đạo hào quang, vô số linh quang liền nở rộ.

Lập tức đem thân ảnh Nhạc Vũ bao trùm giống như thần nhân giáng xuống nhân gian.

Ngay sau đó hướng lên trên không trảo mạnh, ngay lập tức vô số tinh lực bị thu hút xuống, bao phủ Nhạc Vũ bên trong.

Cả Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lập tức điên cuồng vận chuyển.

…

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, đại điện kim bích huy hoàng vang lên từng tiếng kim chúc nứt vụn, chấn triệt trong đại điện.

- Cuồng vọng!

Vẻ mặt Hạo Thiên âm trầm, ngồi yên trên bảo tọa. Nhưng tay ghế lúc này lại thiếu mất một góc, mà trong tay hắn lại cầm vô số mảnh vỡ kim chúc.

Chính là trước đó hắn dùng một trảo liền đem hoàng ỷ có thể xếp vào tam phẩm một trảo dập nát!

Nhưng cơn giận trong lòng hắn vẫn còn sót lại chưa tan, lồng ngực không ngừng phập phồng.

Lý Trường Canh như có suy nghĩ gì, nhìn nhìn Vạn Thọ sơn đang được quần tinh lực lượng bao phủ, mỉm cười hành lễ nói:

- Bệ hạ nguôi giận! An Thiên Huyền Thánh đại đế hàng năm có quyền lợi có thể tự nhiên điều động Chu Thiên Tinh Đấu đại trận được nửa tháng. Trước đó chúng ta chỉ lo lắng hắn ở phương bắc đứng không vững gót chân, nên luôn luôn ngăn trở. Hiện giờ hắn muốn sử dụng, chúng ta cũng không có cách nào…

- Chuyện này ta tự nhiên hiểu được! Nhưng hiện tại đang mượn lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận suy tính nguy cơ trước mắt sắp tới! Lại bị hắn quấy nhiễu phải bỏ dở giữa chừng, thật sự làm lòng ta buồn bực!

Nhớ lại cảm giác hoảng sợ trong lòng khi nãy, Hạo Thiên không khỏi tức giận oán hận, vẻ mặt miễn cưỡng duy trì bình tĩnh nói:

- Nghe nói năm xưa thái tể náu thân trong Kim Tinh, dù là Đế Tuấn muốn bức bách thế nào cũng không làm gì được ngươi. Lại không biết hiện giờ ngươi có biện pháp đem tinh lực trong đại trận đoạt trở lại hay không?

- Năm xưa ta có thể bình yên náu thân, là bởi vì Đế Tuấn chưa từng nảy sinh sát

tâm mà thôi!

Lý Trường Canh lắc lắc đầu, ánh mắt lại nhìn vào trong hình ảnh vân vụ bên dưới chân, chăm chú quan sát khí trụ tử kim sắc.

- Nếu là vài năm trước, dù cho đế vị của hắn đã củng cố, nhưng tinh lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng chưa chắc tùy theo hắn. Nhưng hiện giờ chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc của hắn đã được thiên địa thừa nhận, được thương thiên bảo hộ. Chân chính mà nói, thân phận hiện giờ của hắn so với bệ hạ còn muốn chính thống! Thậm chí cũng không bị Đạo tổ chưởng quản…

Liếc mắt nhìn qua hoàng ỷ, chỉ thấy sắc mặt trung niên hoàng giả chợt ửng đỏ, tiếp đó lại biến thành tím xanh, Lý Trường Canh cười khổ nói tiếp:

- Hiện giờ tình cảnh của chúng ta làm sao có thể ngăn trở được hắn? Trừ phi có thể thay đổi giới luật của thương thiên…

Hạo Thiên đang nổi giận đột nhiên lại trở nên uể oải xụi lơ cả người. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Trẫm vốn mong đợi mượn lực lượng tín ngưỡng tại phương bắc triển khai hoành đồ! Vì sao người này cũng không niệm tình trẫm từng quan tâm lại đòi truyền xuống pháp môn kiếm tu kia cùng ta đối địch? Uyên Minh này thật sự đáng giận!

Bỗng dưng đứng lên, Hạo Thiên phất tay áo đi thẳng vào hậu điện, đột nhiên dừng lại khe khẽ thở dài nói:

- Thôi! Năm xưa sư tôn từng nói Thần đạo rầm rộ chấn hưng, là lúc Thiên Đình ta cường thịnh sau sát kiếp lần này. Hi vọng chớ để xảy ra biến cố gì mới tốt! Hơn nữa ba trăm năm sau cũng là Hội Nguyên đại thọ của trẫm. Xin thái tể vì trẫm hao tâm xử lý việc này cho tốt! Chớ để mất uy danh của Thiên Đình!

Nói dứt lời thân ảnh Hạo Thiên đã biến mất vô tung. Lý Trường Canh vẫn đứng yên tại chỗ, sắc mặt thoáng lộ ra vài phần nghi hoặc.

Uyên Minh kia không sớm không muộn, vì sao muốn chọn lựa ngay lúc này chiêu dẫn lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận?

Chẳng lẽ trong chuyện này có điều gì liên hệ?

Cơ hồ trong cùng một thời gian, trên đỉnh Côn Luân sơn, động thiên Ngọc Hư Cung. Một lão giả thần tình nghiêm trang râu dài tới ngực đang ngồi xếp bằng bên trong một điện phủ vân vụ lượn lờ, cầm một trường phiên tế lên giữa không trung.

Trường phiên lắc nhẹ, bám theo vô số huyền quang, ngàn vạn phù văn tựa như quang bích bao phủ quanh thân hình, lại chẳng khác gì long quyển phong không ngừng xoay chuyển trên không trung.

Tình hình luôn duy trì ước chừng hơn mười lần hô hấp mới đem phù văn hoàn toàn tán đi, mà trên gương mặt khô vàng kia lại hiện lên vài phần dị sắc.

Bên trong điện phủ có năm người phân ra ngồi hai bên. Người ngồi đầu tiên bên trái chính là Nhiên Đăng, giờ phút này thấy thế trong mắt không khỏi lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Không biết sư tôn có suy tính được căn nguyên hung triệu…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1089: Soán đoạt tinh huyết

- Hung sát khí thật mạnh, cơ hồ có thể sánh vai với Xi Vưu năm xưa, tuy còn chưa thành khí, nhưng lại mờ mờ ảo ảo có thiên địa họa loạn hiện ra…

Đem trường phiên thu hồi, lão giả đạo phục vẻ mặt thản nhiên nói tiếp:

- Về phần ở nơi nào, ta cũng không tính toán được thiên cơ hôm nay, toàn bộ đều bị che phủ, ta cũng chỉ có thể từ bên trong xem thấy được hung triệu kia xuất từ cực bắc!

- Ở cực bắc? Chẳng lẽ chỗ phong ấn đầu Xi Vưu lại xảy ra biến cố?

Nhiên Đăng nhíu mày, vẫn cảm thấy mơ hồ khó hiểu vạn phần, lại có thêm vài phần cảm giác bất an.

Lúc hung triệu hiện ra, chỉ riêng có bản thân hắn cảm ứng mãnh liệt nhất.

Lão giả kia lại nhàn nhạt cười:

- Nhưng mới vừa rồi, vị An Thiên Huyền Thánh đại đế đã cưỡng đoạt quyền chưởng khống Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Hạo Thiên, thật sự là thú vị!

- Huyền Thánh đại đế? Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh?

Ngồi bên dưới Nhiên Đăng, Phổ Hiền chân nhân giờ phút này nghe vậy không khỏi trầm ngâm nói:

- Nếu ở ngay lúc này xác thực là có chút kỳ quặc, dù Hạo Thiên được thương thiên giúp đỡ, có dùng tinh lực của đại trận cũng khó khăn suy diễn ra hung triệu nơi nào, ta nghe nói lúc Uyên Minh nhậm chức thì tại Bắc Câu Lô Châu truyền ra tin tức Cửu Chuyển Kim Đan xuất thế, hay là hung triệu có quan hệ tới Uyên Minh?

- Hơn phân nửa là như thế. Kẻ này không ra tay che thiên cơ, lại trực tiếp đoạt đi quyền chưởng khống Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, xem như có vài phần tâm cơ quang minh chính đại, dù ai cũng cảm thấy là không ổn, nhưng lại không thể nói hắn phạm tội gì!

Nhiên Đăng híp mắt, nhìn lên trên nói:

- Không biết phương pháp kiếm tu của Uyên Minh cùng việc của Từ Hàng sư điệt, sư tôn chuẩn bị xử trí như thế nào?

- Việc kiếm tu, ta cũng đã tính toán quả thật cũng không trở ngại gì lớn đối với Xiển giáo chúng ta, trong Xiển giáo đa số là Nhân tộc, có thể mượn được vài phần khí vận, nếu không phải không muốn gia tăng thêm hung triệu trong sát kiếp sắp tới, ở phía sau đẩy lên một phen thì có gì đáng e ngại? Việc này cũng không cần đi quản…

Nhìn thấy trên mặt Nhiên Đăng hiện ra vẻ xanh tái, lão giả lạnh giọng cười, nhắm mắt lại:

- Về phần Từ Hàng, chuyện lần đó tuy là vì muốn tốt cho Xiển giáo chúng ta, nhưng quả thật làm tổn hại mặt mũi Trấn Nguyên Tử, cứ để hắn bị phong trấn trăm năm đi, sau trăm năm Hoàng Long ngươi có thể mang theo phù chiếu của ta vào dược viên hái bốn đóa Lưu Hỏa Tử Kim Hoa đem đi đưa cho Trấn Nguyên Tử, chuyện này nên làm động tĩnh càng lớn càng tốt, phải cho mọi người đều biết được ngươi là đi xin tội với Trấn Nguyên Tử, đơn giản là vì cấp mặt mũi cho hắn mà thôi…

Vừa dứt lời một đóa tử kim quang hoa bỗng dưng rơi vào trong tay Hoàng Long chân nhân, chính là một trương phù chiếu.

Ngay sau đó trong tay áo lão giả lại bắn ra một đoàn kim quang, rơi lên người một người ngồi bên tay phải, là một tu sĩ thân mặc huyền sam, râu dài tới ngực, phong thái tuấn nhã, tu sĩ kia tiếp nhận đoàn kim quang, chính là một kim sắc phù lục. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

- Quảng Thành Tử, ngươi cầm đạo phù này đi tới nơi phong ấn đầu của Xi Vưu, gia cố phong ấn cho chắc chắn, việc này trọng đại, phải do ngươi đi, nếu không ta lo lắng!

Quảng Thành Tử nghiêm túc ứng tiếng, đem kim phù cẩn thận thu vào.

Mà lão giả cũng vươn người đứng dậy như muốn rời đi.

Nhiên Đăng không khỏi nhíu mày, nhưng không nói một lời lâm vào trầm tư. Văn Thù chân nhân lại không nhịn được hỏi:

- Sư tôn, Uyên Minh liên tục phá hư đại sự của Xiển giáo ta, lần này có thể một bước lên trời, chẳng lẽ cứ mặc kệ hắn như vậy hay sao?

Thân hình lão giả thoáng dừng lại, tiếp theo quay đầu lạnh lùng nhìn Văn Thù:

- Vậy ngươi muốn thế nào? Người này khí vận cường thịnh, trong vòng trăm năm đã không thể chạm tới. Từ Hàng tính kế hắn là vì muốn dẫn dụ Tử Vân cùng Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ ra mặt, nhưng hôm nay còn chưa dẫn dụ được người xuất hiện ngược lại còn làm cho cánh chim của Uyên Minh càng thêm mạnh mẽ, hiện tại hắn đã cứng cáp, hiện giờ ta thật ra lại muốn biết được rốt cục là ai khuyến khích ngươi đi tìm di vật của Hồng Vân mới phải…

Văn Thù chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cứng, miệng mấp máy muốn nói nhưng lại nói không ra lời.

Ngược lại lão giả khe khẽ thở dài, sắc mặt chợt nhu hòa xuống:

- Khi đó có thể giấu diếm được ta không thể chỉ có ít ỏi vài vị mà thôi, vô luận là ai ngươi cũng nên tự hiểu chính mình đã bị người tính kế, ngày sau nên tỉnh lại là vừa.

Sau khi dứt lời, lão giả bước ra liền rời khỏi động thiên Ngọc Hư Cung, ngay sau đó khi xuất hiện đã là ở trên vân tiêu trùng điệp.

Nhìn lên trên không, ánh mắt của hắn vô cùng phức tạp, vừa có chút khoái ý lại có chút bất an, trong lúc mơ hồ còn lộ ra vài phần chờ mong.

- Thời kỳ kiếm tiên đại thịnh, sau ba vạn năm tận thế sắp đến, xa xa không hẹn. Sư tôn a sư tôn, hiện giờ ngươi nên làm thế nào cho phải? Bàng môn đệ nhất tu pháp truyền lại hậu thế, thật không biết sẽ có bao nhiêu tiên tu có thể chứng đạo Kim Tiên? Thiên tỏa của ngươi có đủ năng lực ngăn trở hay không đây?

Đứng yên trên vân tiêu trong chốc lát, lão giả nhìn về phía đông, chỉ thấy một ánh mắt cũng thâm thúy thương tang xa xa nhìn ngược lại, lão giả cùng ánh mắt kia thoáng đối diện nhau, tiếp theo lạnh lùng cười bước tới, cả người liền biến mất vô tung.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Nhiên Đăng cùng mấy người Quảng Thành Tử lúc này sắc mặt vô cùng khó coi, lạnh lùng nhìn Văn Thù chằm chằm.

- Mới vừa rồi vì sao lại hỏi như vậy?

Vẻ mặt Văn Thù hối hận, ảm đạm nói:

- Thật sự bởi vì việc của Từ Hàng sư đệ làm lòng ta quá mức khó chịu, mới vừa rồi cũng chẳng biết tại sao lại hỏi tới việc đó. Hiện giờ nghĩ lại hắn do trong lòng mất bình tĩnh, khiến đạo tâm mông muội. Ta nhờ sư tôn trợ giúp, một thân Kim Tiên đạo lực đâu dễ dàng thành tựu, đến hiện giờ chỉ một lần thân vẫn liền làm căn cơ dao động, thật sự là hổ thẹn!

Thần sắc Quảng Thành Tử thoáng hòa dịu lại, nói:

- Ngươi biết sai là tốt rồi!

Hắn chuyển mắt nhìn Nhiên Đăng:

- Xưa nay sư tôn đều xem trọng ngài, thậm chí còn ra lệnh cho sư huynh đệ chúng ta dùng sư lễ đối đãi, hơn nữa Văn Thù sư đệ cũng đối đãi ngài tôn trọng không ít, xin ngài hãy vui lòng giúp sư đệ ta nói ngọt một tiếng, để sư tôn bớt giận…

- Chuyện này đương nhiên!

Nhiên Đăng phẩy tay áo, ngăn lại lời nói của Quảng Thành Tử, nhìn qua Văn Thù thở dài nói:

- Ta biết ngươi bất bình chuyện Từ Hàng bị phong ấn, nhưng Trấn Nguyên Tử là tổ sư Địa tiên, một thân pháp lực cơ hồ có thể xem là đệ nhất thiên hạ dưới Đạo tổ, chúng ta nhất thời cũng không động được đến hắn. Về phần Uyên Minh kia cũng phải đợi sau trăm năm, việc này cần nên bàn bạc kỹ hơn, tính toán lại một phen. Nói tóm lại sau này sẽ không để cho hắn sống yên thân là được. Sư tôn để

cho ta xuất quan cũng chính vì muốn đối phó Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ cùng Tiệt giáo, hiện giờ giải quyết sát kiếp mới là chuyện trọng yếu nhất…

Nói tới đây, trong mắt Nhiên Đăng hiện lên vẻ hồ nghi, chuyện về Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ tựa hồ vị "sư tôn" này của hắn cũng không hề để trong lòng chút nào.

…

Kiếm quang chợt lóe, mang theo vô thượng thần lôi đem một đầu hỏa giao lao đang xông tới trảm thành phấn vụn.

Độn quang của Chiến Tuyết hạ xuống trên một địa thế tương đối cao, khí tức của nàng hơi có chút tán loạn dao động.

Liếc mắt nhìn lại bốn phía nơi này rõ ràng là những yêu thú thái cổ vô cùng mạnh mẽ nhưng thần trí lại mỏng manh, cao nhất chỉ có Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, thấp nhấp là Thiên Tiên cảnh. Lấy hỏa tủy dưới lòng đất làm thực vật, ở dưới nham tương trong lòng đất ra vào dễ dàng, toàn thân đều dạt dào chiến ý.

Vô số yêu thú nhưng Chiến Tuyết chỉ một mình một kiếm trong nháy mắt đã phá hủy vô số tiên thiên cấm chế, khó ứng phó nhất chính là hỏa triều vô tận.

Phía sau ba người Ngao Tuệ cũng theo sát đến, ba người liên thủ đi theo sau Chiến Tuyết nhưng cũng có chút chật vật.

Sau khi hạ xuống, Ngao Tuệ lại nén giận một tiếng:

- Tuyết nhi muội, sau không chịu hoãn chậm một chút đã? Những tiên thiên cấm chế này để cho ta dùng Ngũ Sắc Thần Quang đi phá mở trước, chẳng phải tốt hơn sao? Cần gì phải vất vả đến như thế…

Nhìn ra bên ngoài trăm vạn trượng, thấy một đầu người cực lớn đang phiêu phù trên đỉnh đầu, bên trên còn dán vào một trương phù lục, vô số sát lực đỏ tươi không ngừng thổi quét bên dưới, cảm giác áp bách cực lớn xông thẳng tới, giống như khôn cùng vô tận.

- Quả nhiên là đầu của Hình Thiên, không phải trong truyền thuyết đầu của hắn bị phong ấn tại Thường Dương sơn sao? Vừa rồi chúng ta thiếu chút nữa là

tưởng của Xi Vưu…

Chiến Tuyết chống kiếm, bắt đầu điều hòa hơi thở, dần dần khi khí tức trong cơ thể ổn định lại, pháp lực khôi phục như sóng triều lại ngẩng đầu lên, nhìn lên trên bầu trời, ánh mắt như có thể xuyên thủng qua lớp đất tầng trăm vạn trượng nhìn thấy thiên không bao la rộng lớn bên trên.

- Không còn thời gian nữa…

Nói ra một câu không đầu không đuôi, quanh người Chiến Tuyết lại bay lên kiếm quang đỏ tươi, rộng hơn trăm trượng, kiếm ý hung ác dữ tợn được thúc giục tới mức tận cùng đem cỗ ý niệm hung dữ kia toàn bộ phá vỡ.

Những thượng cổ yêu thú chặn đường đều bị một kiếm chém nát, xuyên thẳng mi tâm đầu lâu trên không trung.

Chỉ một thoáng vô số lôi quang quấn quanh đầu Hình Thiên nhất thời bạo dũng tràn đến.

Chiến Tuyết không chút sợ hãi, kiếm quang chợt lóe, khí tức mạnh mẽ, vô số kim sắc lôi quang bỗng dưng lan tràn khắp mọi nơi.

- Ta danh Câu Trần, hữu vô thượng lôi pháp, có thể ngự vạn lôi!

Không tới nửa hơi thời gian, liền đem toàn bộ lôi lực trấn áp thần phục, một kiếm liền xuyên phá mi tâm đầu lâu, xuyên thẳng vào Nê Hoàn Cung nơi ấn đường.

Tiếp theo vô số sát lực tuôn ra, kim sắc lôi quang quanh người lan tràn, đem toàn bộ huyết nhục chung quanh đánh thành bụi phấn, sau đó không chút do dự dung nhập vào trong thân thể Chiến Tuyết.

Chân khí dần dần cuồng bạo, trong hai mắt lại lộ ra đỏ rực, mạnh mẽ huy kiếm chém vào đùi của mình.

- Ta là chiến bộc của sư huynh, há có thể cho phép ngươi khống chế!

Nỗi đau đớn làm thần trí người cuồng loạn làm Chiến Tuyết cơ hồ muốn ngất xỉu, nhưng cũng nhanh chóng làm nàng tỉnh lại.

Đợi đến khi nàng rút kiếm, nhìn vào vết thương thật ghê người, nhưng nhờ vào khí huyết của Hình Thiên bồi dưỡng, lập tức khép lại.

Nhưng còn chưa chờ cho vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, Chiến Tuyết lại đâm thêm một kiếm, khóe môi tràn tơ máu, vẻ mặt nàng đau đớn nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh.

Quanh người tràn lan Tam Nguyên Vô Thượng Vạn Hóa Chân Lôi, cùng lôi quang bao vây quanh đầu lâu cơ hồ tan thành một khối.

Mà ngay khi Chiến Tuyết đem huyết nhục tinh nguyên trong phạm vi ngàn trượng quanh người cơ hồ hoàn toàn hấp thu, một cỗ ý niệm từ trong hư không trực tiếp truyền vào trong thần hồn Chiến Tuyết, cỗ ý niệm bàng bạc cơ hồ đem thần hồn Chiến Tuyết như muốn nghiền nát!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1090: Thoáng chốc trăm năm

Thời gian thấm thoắt trôi qua cực nhanh. Vạn Thọ sơn diện tích một vạn tám ngàn dặm lại tiến vào đầu mùa xuân.

Nơi này là nơi hội tụ địa mạch Nam Chiêm Bộ Châu, trong phạm vi trăm vạn dặm linh mạch vô số, lại có thượng cổ đại năng trấn thủ, vì vậy cũng là nơi tiên tu tập hợp. Mấy trăm vạn tiên tu ở nơi này khai sơn lập phái, hoặc mở động phủ.

Khu thị dành cho mấy trăm vạn tiên tu cũng vì vậy được sinh ra. Không chỉ phụ cận Vạn Thọ sơn, ngay cả hướng tây Nam Chiêm Bộ Châu, thậm chí là một bộ phận tu sĩ Tây Ngưu Hạ Châu cũng tới nơi này giao dịch.

Nhưng nơi phồn hoa nhất vẫn là Địa Tiên Vân Thành nằm bên trong phạm vi một vạn ba ngàn tám trăm dặm gần Vạn Thọ sơn.

Tuy là khu thị, nhưng lại là đại thành chân chính. Từ nam tới bắc có tới mấy ngàn dặm, phiêu phù bên trong tầng trời thứ nhất. Nơi phồn hoa nhất tu sĩ vô số, tấp nập náo nhiệt vô cùng.

Vào đúng giờ ngọ, một đạo kim sắc độn quang bỗng dưng từ xa giáng xuống, lập tức hòa vào vô số quang hoa chói mắt ra vào Vân Thành, không có chút nào thu hút.

Khi hiện ra thân hình lại là một thanh niên lưng đeo song kiếm, khoảng chừng hai mươi tuổi, dung mạo tuấn tú, khí thế như một thanh kiếm xuất khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Thanh niên đứng ngay cửa thành, ánh mắt lại nhìn lên đỉnh Vạn Thọ sơn. Chỉ thấy được mây mù bao phủ, phân nửa ngọn núi bên trên ẩn bên trong vân tiêu trùng điệp, khó xem rõ hình dáng thực sự của nó.

- Đây cũng là một kiếm tu!

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu? Hiện giờ người chuyển sang kiếm tu cũng không biết có bao nhiêu. Đặc biệt hướng tây Nam Chiêm Bộ Châu, trong mười phần tu sĩ chí ít có ba thành chuyển sang kiếm tu!

- Pháp môn nhân kiếm hợp nhất này, cả thân thể cùng kiếm tu luyện thật sự thần kỳ đến như thế sao?

- Kiếm tu rốt cục như thế nào ta cũng không biết. Chỉ biết khi những người này đấu pháp, thật sự lợi hại. Sau Đại Thừa cảnh chỉ bằng một thanh kiếm là phá hết vạn pháp. Sắc bén không sao chịu nổi, nếu cùng giai cơ hồ là vô địch.

- Bản thân ta nghe nói, gần đây đã có mấy người bằng vào thuật kiếm tu chứng được Thái Ất Chân Tiên. Nhưng mấy người kia đều là đệ tử đại tông, có tông môn trưởng bối dẫn dắt. Phương pháp chứng đạo kia cũng được giữ kín không nói ra, thật sự đáng buồn bực. Tán tu chúng ta nếu muốn dùng bàng môn này chứng đạo, chỉ sợ phải chờ sau mấy ngàn năm đi…

Trong mơ hồ nghe thấy người khác nghị luận, thanh niên kia quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là mấy tu sĩ kết bạn cùng đến, trong lòng chợt cảm thấy thổn thức. Bị thanh niên tu sĩ nhìn chăm chú, mấy người kia đều cười như xin lỗi, im lặng không nói, lục tục đi vào trong cửa thành. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thanh niên tiếp tục nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trong vô số tu sĩ ra vào nơi đây quả thật chí ít có ba thành cũng giống như hắn, hồn ý như kiếm, pháp lực ngưng tụ.

Thanh niên tu sĩ không khỏi bật cười, cũng hướng cửa thành bước vào. Nhưng khi đi tới bảng chiêu cáo, thần tình phức tạp, nhìn lên bên trái.

Bên trên hiện rõ tướng mạo của một tu sĩ thanh tú nhã nhặn, còn có dấu ấn của Thiên Đình. Phía dưới còn có văn tự, cũng ghi rõ tên những tiên bảo thần thông mà người kia dùng qua. Ngoài ra còn treo giải thưởng, chính là một viên Cửu Chuyển Kim Đan.

- Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ sao? Lúc trước gặp mặt vừa mới đến Nguyên Anh cảnh giới, không ngờ hiện tại đã danh chấn tam giới, gọi Đông Hoa ta làm sao chịu nổi đây…

Than khẽ một tiếng, tu sĩ trẻ tuổi trực tiếp đi sang hướng khác. Chỉ một lúc sau đã đi tới bên trong một dãy phố xá phồn hoa. Nếu nói ngoài cổng thành có tầm ba thành tu sĩ là kiếm tu, như vậy nơi này đã đạt tới chín thành. Các tu sĩ không ngừng lưu luyến tới lui giữa các quầy hàng, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này giao dịch phần lớn là một ít ngũ hành khí tinh thuần có thể luyện chế kiếm phôi. Ngoài ra còn có hồn tinh, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nghị luận khắc khẩu, tiếng vang cò kè mặc cả.

Một đường đi dạo chung quanh ngắm nhìn, cuối cùng thanh niên tu sĩ dừng lại trước một quầy hàng. Hắn tùy ý mua vài hồn tinh, đợi khi dùng hồn niệm thăm dò bên trong chân mày chợt cau lại, tràn đầy vẻ thất vọng.

Nhưng thật ra hắn cũng không hề trông cậy vào việc có thể mua được bộ kiếm tu đầy đủ ở những nơi như vậy. Chân chính làm hắn thất vọng chính là bên trong ghi chép quá lộn xộn, chẳng những liên tục xung đột, bên trong mấy khối hồn tinh ghi lại phương pháp kiếm tu còn hoàn toàn bất đồng.

Than chủ bán hàng cũng là một tu sĩ chừng bốn mươi tuổi, có được Thiên Tiên cảnh giới, nhìn thấy thế lại mỉm cười:

- Tôn khách chớ sầu, ban đầu khi ta mua lại cũng là như thế. Đồng dạng một môn đạo pháp nhưng mỗi người tu luyện đều có chút khác nhau. Huống chi Thủy Kiếm Tiên lúc trước thôi diễn ra kiếm tu đại đạo tinh thâm ảo diệu tới bậc nào? Cho dù là Ngọc Tiên tu sĩ cũng chưa chắc có thể một lần ghi nhớ được toàn bộ. Chúng ta là những tán tu vô duyên không tới được pháp hội tại Vạn Thọ sơn, có thể chính mắt chứng kiến chiêu kiếm lúc đó để chuyển sang kiếm tu thuật. Tiên tu ở các môn phái tuy có lý giải khác nhau đối với pháp môn kiếm tu này, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không tu luyện được…

Thanh niên tu sĩ thoáng gật nhẹ đầu, vẻ mặt cũng không có gì buồn bực. Nhưng lời nói của tu sĩ bốn mươi tuổi kia lại khởi lên những lời nén giận khắp xung quanh.

- Nhiên Đăng cùng Dược Sư Vương Phật mới là đáng ghét, nếu không phải bọn hắn luôn cản trở chúng ta cần gì phải tìm kiếm khổ sở pháp môn kiếm tu hoàn chỉnh làm gì? Rõ ràng chúng ta đã tu thành bước thứ tám Đoán Kiếm nhưng tới bước thứ chín Dưỡng Kiếm lại không cách nào lấy được toàn bộ…

- Nói chuyện cho cẩn thận, hai vị kia là nhân vật bậc nào, há là người như chúng ta có thể trách móc?

- Trách móc thì đã sao? Mặc dù là nhân vật Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên cũng không phải chuyện gì cũng biết được đi. Bản thân ta còn ước gì bọn hắn có thể nghe thấy!

- Theo truyền thuyết ngày ấy sau khi An Thiên Huyền Thánh bệ hạ giảng đạo, đã bế quan trên đỉnh Vạn Thọ sơn. Trước mắt hạn kỳ trăm năm gần đến, thật không biết có duyên gặp mặt ngài hay không, nếu có thể thì chúng ta thỉnh giáo được đầy đủ kiếm tu thuật…

- Làm sao có thể? Nhân vật như vậy xuất nhập trên chín tầng mây, một hơi đã toát ra xa mười vạn dặm. Há dễ dàng gặp được đây? Thay vì chờ mong như thế, chẳng thà đến thẳng phương bắc đế đình tìm vận khí. Hay là bái nhập vào đại tông…

- Hắn là còn có cơ hội, nhớ kỹ hai trăm năm sau chính là đại thọ của Thiên Đế. Khi đó có lẽ sẽ có cơ hội nghe được đại đạo…

- Làm sao có thể? Dược Sư Vương Phật cùng Nhiên Đăng ngăn trở được một lần, chưa chắc không ngăn trở được lần thứ hai, cho dù thật sự có giảng đạo kiếm tu thuật, chúng ta lại có tư cách gì đến nghe giảng?

Thanh niên tu sĩ nghe vậy không khỏi cảm thấy ảm đạm, khẽ lắc đầu rời đi.

Nhưng vừa bước ra được chừng trăm bước, phía chân trời bỗng nhiên truyền ra một tiếng long ngâm chấn thiên. Một đạo kim mang bỗng dưng từ hướng tây bắc bắn thẳng lên không, hướng dưới chân Vạn Thọ sơn giống như lưu tinh giáng xuống.

Mọi người còn đang giật mình, bên tai liền nghe được tiếng nói hùng hồn:

- Xiển giáo Hoàng Long phụng sư mệnh mà đến, vì Từ Hàng sư đệ bồi tội, xin Trấn Nguyên Tử sư thúc vui lòng cho phép gặp mặt…

Bên trong Địa Tiên Vân Thành liền vang lên ầm ĩ, vô số độn quang sôi nổi bay vút lên trời cao, thanh niên tu sĩ cũng chợt nhíu mày.

- Hoàng Long chân nhân?

Hắn cũng không có tâm tư xem náo nhiệt, nhưng đúng ngay lúc này, chỉ thấy trên đỉnh Vạn Thọ sơn truyền ra thanh âm trầm đục.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vô số mây mù cuồn cuộn bốc lên, trên đỉnh núi liền có một cỗ lực lượng kéo dài biến mây mù thành kiếm hình, dài hơn mười vạn trượng ở trên bầu trời xoay quanh vũ động.

Kiếm hình quấy mạnh thiên địa linh lực rung chuyển không ngớt, kiếm áp khôn cùng từ trên giáng xuống.

Những quang hoa phi độn bay lên đều bị cỗ kiếm ý mạnh mẽ áp trở về, từ giữa không trung rơi ngược trở xuống.

- Lợi hại!

- Hay là Trấn Nguyên đại tiên?

Tu sĩ khắp bốn phía ai ai cũng vô cùng chật vật, thanh niên tu sĩ tận lực chống cự lực áp, nhưng trong đôi mắt chợt lóe tinh mang.

- Kiếm ý thật mạnh mẽ, phương pháp ngự kiếm thật tinh diệu. Đây chính là Thủy Kiếm Tiên, là Thủy Vân kiếm quyết sao? Một chuyến đi này đúng là không uổng phí!

Giờ khắc này bên trong Ngũ Trang Quan, Trấn Nguyên Tử đang ngồi tĩnh tọa trong Trấn Nguyên cổ điện cũng vươn người đứng lên.

Chợt lóe thân đã đi tới bên cạnh Nhân Sâm Thụ, từ rất xa hắn ngước nhìn lên chỗ cao nhất trên đỉnh núi.

Chỉ thấy trên đỉnh vân khí cuốn động, kiếm khí bắn ra bốn phía. Phía trước chỉ bao phủ phạm vi mấy ngàn dặm quanh Vạn Thọ sơn, giờ khắc này đã bắt đầu lan tràn ra phạm vi ức vạn dặm, toàn bộ vân vụ đều tùy theo kiếm ý khiêu vũ.

- Thủy Vân kiếm quyết? Môn ngự kiếm thuật này không ngờ thật sự bị hắn lĩnh ngộ thành công, rút lại còn Thủy Vân nhị thức. Trăm năm thời gian đã đạt tới

trình độ bậc này…

Trong miệng thì thầm, vẻ mặt Trấn Nguyên Tử tràn đầy vẻ khó tin.

Ở bên cạnh hắn một vị đạo đồng phấn điêu ngọc mài đang đi tới, giờ phút này nghe vậy không khỏi chợt ngẩn ra:

- Thủy Vân kiếm quyết? Sư tôn, trước kia ngài không phải đã nói Thủy Vân chân nhân nghĩ ra ba mươi hai chiêu Thủy Vân kiếm quyết, chỉ là có dáng không hình. Đừng nói hòa hợp thành một chiêu kiếm, chỉ là tứ kiếm hay bát kiếm cũng đừng mơ tưởng sao?

- Vô tri hài nhi, Thủy Vân kiếm quyết này sao có thể đánh đồng với Thủy Vân kiếm quyết của tiểu tử Thủy Vân kia? Tuy thoát thai từ Thủy Vân kiếm quyết của Thủy Vân Tông, nhưng đã không còn nguyên vẹn bản chính ban đầu, đã gia tăng thêm vô số biến hóa. Đã sớm khác xa hoàn toàn!

Hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt Trấn Nguyên Tử tràn đầy vẻ chờ mong:

- Thật muốn xem thử ngày sau thành tựu của hài tử này đến tột cùng sẽ như thế nào. Ba mươi hai thức Thủy Vân kiếm quyết kết hợp lại thành một thức, sẽ có uy lực ra sao?

Đạo đồng hướng bóng người trên đỉnh núi nhìn thoáng qua, vẻ mặt biến thành ngưng trọng, cuối cùng thần tình uể oải nói:

- Đừng nói là hợp thành Thủy Vân tuyệt kiếm nhất thức, chỉ nói một kiếm trước mắt, nếu hắn có tu vi Kim Tiên, ta cùng Thanh Phong đều không đón tiếp nổi. Đồng dạng tu hành, ta có sư tôn chỉ điểm, lại khổ tu hơn mười vạn năm, làm sao lại kém nhiều như vậy?

- Hắn là người được thiên ý chọn lựa để phá cục, há có người nào có tư cách đánh đồng với hắn đây?

Trấn Nguyên Tử lắc đầu, vẻ mặt bối rối:

- Người này hắn có phương pháp gia tăng toán lực. Nếu không cho dù mượn nhờ La Bàn Nghi cùng linh quả giúp đỡ, cũng không thể xông tới cảnh giới chí thánh minh cảnh. Thật không biết là bảo bối nào đây? Lại nói hai người các ngươi là

thảo mộc thành đạo, vốn ngộ tính không thể so với Nhân tộc. Cái gọi là thiên đạo thù cần, cũng không cần nản chí!

- Sư tôn!

Minh Nguyệt bất mãn bĩu môi, tiếp đó lại nhớ dưới chân núi, liền mỉm cười hành lễ nói:

- Hoàng Long chân nhân dưới chân núi mang theo Ngọc Thanh phù chiếu bái sơn, nói là vì việc của Từ Hàng chân nhân, bồi tội tạ lỗi. Việc này không biết nên xử trí như thế nào?

- Vừa rồi ta đã nghe thấy được!

Trấn Nguyên Tử lạnh lùng cười, mang theo chút cười nhạt nói:

- Đơn giản là vì muốn ta phóng thích Từ Hàng, Ngọc Thanh sư huynh thật nghĩ ta vì mặt mũi thôi sao? Thôi, nếu hắn đã nghĩ như vậy thì cứ thuận theo ý hắn, đem Từ Hàng thả ra thì có ngại gì?

Phất nhẹ tay áo, một cỗ pháp lực truyền thẳng xuống chân núi, ngay lúc này trên đỉnh núi chợt truyền ra tiếng cười vang lồng lộng chấn động thiên không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1091: Trước khi độ kiếp

Theo thanh âm tiếng cười, một đợt trọng lực chính phản bỗng dưng từ trung tâm đỉnh núi tràn ngập khắp chung quanh.

Bốn phía mặt đất tầng tầng sụp xuống, trên không trung toàn bộ bụi bặm đều vỡ vụn thành linh lực cơ hồ muốn nổ tung ra.

Trấn Nguyên Tử theo bản năng phát ra một đạo pháp lực bảo vệ Nhân Sâm Thụ cùng Ngũ Trang Quan của mình.

Những nơi không được pháp lực bảo hộ, toàn bộ vật chất thảo mộc đều bị trọng lực nặng mười vạn lần xé thành dập nát.

- Là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông!

Trong mắt Trấn Nguyên Tử lóe ra tinh mang, tiếp tục thi triển pháp lực đẹp toàn bộ ngọn núi bao phủ. Hắn toàn lực phong tỏa trọng lực khuếch tán, thao túng địa khí trừ khử trọng lực đè ép xuống.

Chỉ một thoáng liền giúp Vạn Thọ sơn khôi phục lại yên tĩnh.

Minh Nguyệt hít sâu một hơi lạnh:

- Uy lực như vậy cũng chỉ là tầng mười tám cảnh giới mà thôi, ta cũng tu luyện Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, cũng tìm hiểu trong đạo điển, nhưng tầng hai mươi chẳng qua uy lực cũng là thế này. Quả thật làm người ta cảm thấy vô cùng xấu hổ…

Trấn Nguyên Tử bật cười, lực lượng thần thông thứ nhất xem khả năng của môn thần thông có tinh diệu hay không, thứ hai phải xem người tu tập thần thông hiểu được bao nhiêu về thiên địa đại đạo.

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông tuy chỉ có cảnh giới tầng mười tám,

nhưng bên trong gia tăng pháp tắc đại đạo cũng càng bàng bạc phức tạp, mặc dù là Đại La Kim Tiên cũng xa xa kém cỏi.

Vỗ vỗ đầu Minh Nguyệt, vẻ mặt Trấn Nguyên Tử ngược lại ngưng trọng nói:

- Người này tu tập chính là Ngũ Hành vô thượng thần thông. Có ngũ hành gia trì, môn đại thần thông thổ hệ này tự nhiên phải mạnh mẽ hơn ngươi nhiều…

Khí tức của Minh Nguyệt cũng bình phục trở lại, thần sắc cũng không hiện vẻ đố kỵ, chỉ lắc đầu kinh dị nói:

- Người này lĩnh ngộ đại đạo đã tới bực trình độ này, còn hơn phân nửa Kim Tiên trong hồng hoang thế giới, thẳng truy Chuẩn Thánh. Ta xem cũng không cần quá lo lắng cho hắn. Cảnh giới như vậy nếu như còn chưa thành tựu được Kim Tiên hồn ấn, vậy còn người nào có thể thành tựu đây? Ta xem kiếp lôi kia cũng không nhất định làm gì được hắn.

- Kim Tiên hồn ấn tự nhiên không làm khó được hắn, nhưng làm sao trảm phá được thiên tỏa của Hồng Quân, nhập vào hàng ngũ đại đạo mới là vấn đề.

Cũng không để ý tới vẻ kinh ngạc của Minh Nguyệt, Trấn Nguyên Tử mỉm cười:

- Nếu không qua được cửa ải này, ngày sau thành tựu của hắn cũng chỉ là có hạn…

Cơ hồ Trấn Nguyên Tử vừa nói tới đây, bên dưới núi Từ Hàng vừa thoát khỏi phong ấn cũng hừ lạnh một tiếng:

- Thủy Vân nhị thức đúng là lợi hại, suốt trăm năm thời gian người này đúng là không bỏ uổng phí. Tiếp tục tiến một bước, thành tựu Kim Tiên hồn ấn hắn cũng không khó khăn. Nhưng hồn ấn của Uyên Minh này nếu không cách nào gia nhập hàng ngũ đại đạo cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Tuy bị phong ấn trăm năm thời gian, nhưng Từ Hàng cũng không hề lộ ra nửa phần chật vật, vẫn dung nhan như ngọc, áo trắng như tuyết.

Hoàng Long chân nhân bên cạnh hắn đang nhìn lên đỉnh núi, lại bị Trấn Nguyên Tử dùng pháp lực che lấp nên không cách nào xem rõ hư thực.

Lúc này nghe vậy không khỏi nghi ngờ nói:

- Uyên Minh này hơn trăm năm trước đã là Thái Ất Chân Tiên. Lấy thân Chân Tiên có thể kháng cự yêu thánh, thần thông bản lĩnh như vậy người này chỉ sợ đã sớm đi vào hàng ngũ ba ngàn đại đạo…

- Đó là dĩ vãng!

Từ Hàng lạnh giọng cười, thần tình lạnh nhạt khoanh tay đứng thẳng:

- Kẻ này từ khi bắt đầu tu tập kiếm tu đã phạm tội với thương thiên. Há có thể vô sự như vậy? Thiên ý dĩ nhiên sẽ khiển trách, trước mắt chính là tới lúc!

Hoàng Long chợt giật mình, hơi gật đầu:

- Chắc chắn như thế, mặc dù Uyên Minh thành tựu Địa tiên chi tổ, nhưng cũng đã chôn xuống mầm tai vạ. Lấy khả năng của tổ sư cũng không cần tự mình ra tay, chỉ cần dùng ý niệm đã làm Uyên Minh vạn kiếp bất phục.

- Vạn kiếp bất phục thì chưa chắc, nhưng người này đạt được khí số Nhân đạo, trước mắt có thể nói còn chưa gặp trở ngại.

Từ Hàng lắc đầu, tiếp theo chợt nhớ tới một chuyện, dò hỏi:

- Trăm năm trước ta từng có cảm giác hoảng sợ, ở phương bắc sát khí xung thiên, tổ sư có điều tra được là duyên cớ nào không?

Hoàng Long chân nhân nghe vậy vẻ mặt nhất thời ngưng tụ:

- Lúc trước chưa từng suy tính ra, sau hơn hai mươi năm mới biết được. Đầu của Hình Thiên hình như đã bị người hoàn toàn luyện hóa, lúc ấy tổ sư có nói trong vòng ngàn năm hồng hoang nhất định có hung thần xuất thế, ứng với sát kiếp!

- Đầu của Hình Thiên?

Từ Hàng trợn mắt, hít sâu một hơi lạnh:

- Thân thể của Xi Vưu có từng an bài thỏa đáng? Còn có kết quả của Cửu Chuyển Kim Đan tại phương bắc có từng điều tra rõ rốt cục do người nào gây

nên hay không?

- Sư đệ xác thực không hổ là đệ nhất trí giả trong số những sư huynh đệ của Xiển giáo!

Hoàng Long tán thưởng, trong mắt lộ ra vẻ kính nể, sau đó ảm đạm đáp:

- Thân thể của Xi Vưu sư tôn đã giải quyết. Về phần kết quả của Cửu Chuyển Kim Đan tại Bắc Câu Lô Châu hiện giờ đã vạch trần chỉ là trò lừa bịp. Nhưng vài vị yêu thánh phương bắc vẫn đang liều chết tranh đoạt. Việc này do Phổ Hiền sư huynh phụ trách, bắt đầu chỉ phái vài tên đệ tử đi đến đó, sau biết được lợi hại, nên tự mình đi qua. Nhưng tới lúc đó thì đã trễ, không còn tìm được tung tích những người đó.

- Hồ đồ!

Từ Hàng nhíu mày, cũng ngẩng đầu lên nhìn lên đỉnh núi. Lệ mang trong mắt lóe ra, phảng phất như muốn đem tầng tầng mây mù trên Vạn Thọ sơn xuyên thấu toàn bộ.

Nhớ rõ ngày ấy lúc Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chiếu xuống, việc này thật sự chỉ là trùng hợp sao? Chỉ sợ chưa chắc!

…

Tiếng cười chỉ kéo dài một khắc thời gian đã ngừng lại. Khí tức Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông bạo tán cũng duy trì được mấy ngày mới tán đi.

Trên đỉnh núi Nhạc Vũ thở phào một hơi, dời tay phải khỏi đạo điển. Chữ triện huyền ảo dũng mãnh tràn vào trong đầu hắn lập tức dừng lại. Làm Nhạc Vũ cảm thấy thần hồn chợt buông lỏng, trong đầu trống trơn, ngược lại cảm giác có chút không khỏe.

Ngay khi hắn tiếp tục nội thị đan điền, chỉ thấy cầu trận phù văn thổ hệ vẫn giống như ngày thường cùng bốn cầu trận khác kết thành một khối, ngũ hành tuần hoàn.

Nhưng thể tích so với dĩ vãng thoáng rút nhỏ hơn một ít, nhưng có thể điều động được Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ chân khí gia tăng thêm ước chừng hai

thành.

Mượn dùng lực lượng Địa Thư cấu tạo lại phù trận, khiến từ phức tạp biến thành tinh giản, ước chừng sau ba ngày thời gian đã hình thành đầy đủ.

Sau khi ưu hóa Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, uy lực càng thêm mạnh mẽ, nguyên từ lực cũng càng thêm dễ dàng nắm giữ trong tay.

Đáng tiếc thiếu sót duy nhất là Địa Thư, cho đến tận hôm nay hắn chỉ mới lĩnh ngộ ước chừng được hai thành, thật sự là quá ít.

Tiếp tục đưa mắt nhìn Tam Viên Chân Kinh trước người đã được hắn hoàn toàn tìm hiểu thông thấu. Tử Khuyết Thiên Chương toàn bộ pháp tắc đại đạo bên trong cũng đã dung hợp thành một khối, thậm chí cả bộ kiếm thuật không trọn vẹn cũng đã toàn bộ hiểu thông suốt.

Còn có Hồng Mông kiếm điển, kiếm ý lưu lại suốt mười vạn năm bên trong chỉ còn tồn tại gần phân nửa. Trong đó hơn phân nửa đã bị hắn dung nhập vào trong thần hồn.

Nhưng phần còn lại chính là bộ phận tinh hoa nhất cũng là thuần túy nhất. Nhưng với cảnh giới của hắn hiện tại đã không có khả năng luyện tập tiếp tục nữa.

Địa Thư tuy chỉ ghi chép lại thổ hệ đại đạo, mấy năm nay Nhạc Vũ liên tục nghiên cứu suy giảm, biến hóa thôi diễn, còn lại pháp tắc tứ hệ đều chưa giải quyết.

Đối với việc phân tích ngũ hành kiếm trận hắn cũng chưa bao giờ đình chỉ qua.

- Tính toán thời gian đã hơn một vạn một ngàn năm, như thế nào cảm giác chỉ là trong nháy mắt?

Thời gian nơi đây tăng cao hơn bên ngoài gấp trăm lần, ở bên trong động thiên trăm năm thời gian chính là hơn một vạn năm.

Nhạc Vũ còn mượn Chu Thiên Tinh Đấu đại trận gia tăng thêm tỉ lệ chênh lệch thời gian, từ khi bế quan đến nay vừa lúc hơn một vạn một ngàn năm.

Có chút lưu luyến nhìn Địa Thư, hắn biết được ngày sau mình muốn tiếp tục mượn bảo vật này cũng không biết phải chờ cho tới khi nào.

Nhạc Vũ thầm than một tiếng, kiềm chế tâm thần nội thị trong cơ thể. Toàn bộ ngũ hành tuần hoàn, toàn bộ phù trận cũng đã qua hơn vạn năm biến hóa, giờ phút này đã đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất.

Toàn bộ cơ thể, trong mỗi một tế bào đều chất chứa vô số phù văn ảo diệu. Không cần pháp lực, chỉ chém ra một quyền, đại đạo pháp tắc chồng lên nhau là có được ngàn đầu Chân Long lực.

Vạn năm thời gian cũng không cần tu hành, phù trận tầng mười bảy cũng tự nhiên tiếp cận trọn vẹn.

Một thân đạo cơ dầy trọng chưa từng có, củng cố vững chãi vô cùng.

Nhạc Vũ chợt cảm thấy trong lồng ngực dâng lên cảm giác bất an, liền nhìn lên trên bầu trời.

Rõ ràng không có vật gì, nhưng lại cảm nhận được một đạo ánh mắt âm lãnh đang ở tận sâu trong minh minh nhìn chăm chú xuống chỗ hắn.

Khiến cả người rét run cơ hồ không thể kiềm chế.

- Thiên tỏa đại đạo, ta thật sự có năng lực chém vỡ nó?

Tự hỏi một tiếng, thoáng lộ ra chút vẻ chần chờ, ngay sau đó Nhạc Vũ bỗng dưng cười to, biết được thần hồn của mình đã bị người dùng pháp lực làm dao động.

Người kia dù chưa ra tay, nhưng lại không có lúc nào không cố gắng gây ảnh hưởng đối với hắn.

Tiếp theo một cỗ hào khí hào hùng tận trời từ trong lồng ngực trào ra. Kiếm ý hấp thu bên trong thần hồn bỗng dưng bùng nổ, đem một tia do dự sợ hãi cuối cùng toàn bộ đánh nát.

Nhạc Vũ hừ lạnh, không chút do dự hướng trước mặt vẫy tay, trên bầu trời rõ ràng hiện ra vô số tinh tú, từng đạo tinh lực từ trên tinh không hạ xuống.

Lần này cũng không gia tốc thời gian chênh lệch mà chỉ đem ngũ hành lực tinh thuần hội tụ vào trong cơ thể hắn.

Khi tổ phù văn cuối cùng ngưng tụ xong, phù trận tầng mười bảy đã tiếp cận viên mãn, chân chính tiến vào cảnh giới kế tiếp.

- Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười tám!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể nổ tung, điên cuồng tăng trưởng. Tiếp theo tiếp tục thúc giục pháp lực đem ngũ hành tinh lực phân chia vào trong ngũ hành phù trận.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa chân Quyết đã tăng lên tầng hai mươi mốt, chỉ có thể hết sức tích súc cô đọng, không còn biện pháp tăng trưởng. Nhưng ba cầu trận phù văn còn lại giống như mãnh thú hỗn độn luôn điên cuồng cắn nuốt tinh lực của hắn.

Sau đó một nhóm phù trận lục tục hoàn thành.

- Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng mười chín!

- Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm tầng mười chín!

- Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm tầng mười chín!

- Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ tầng mười chín!

Khi ngũ hành phù trận hoàn toàn hoàn thành, bên trong đan điền Nhạc Vũ phảng phất giống như có một hắc động trống rỗng sinh ra.

Vô số thiên địa linh lực mạnh mẽ tụ tập tới, rót vào bên trong ngũ hành tuần hòa, trên bầu trời một đóa kiếp vân thanh hồng đan xen mơ hồ tụ tập.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, cũng không chút nào ngừng nghỉ đem mấy chục tổ ngũ hành phù văn lục tục ngưng tụ lại.

Một thoáng sau, thần hồn của hắn chợt giật mình, cuối cùng liền tiến vào thiên nhân cảm ứng cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1092: Ngũ tai thất kiếp

Trên bầu trời vô số lôi vân tuôn tràn, nhưng không có kiếp lôi lắng xuống, ngược lại địa mạch dưới chân núi lại dâng lên từng đợt sóng triều.

- Bắt đầu rồi!

Ngoài ba vạn trượng, Trấn Nguyên Tử chợt híp mắt, cảm giác được động tĩnh dưới chân núi.

Đạo đồng Minh Nguyệt hít sâu một hơi lạnh, nhìn chằm chằm lên kiếp vân trên không trung.

- Lại là ngũ tai thất kiếp! Hơn nữa ngay từ đầu còn là bát giai kiếp lôi. Thương thiên nhất định là hận hắn tận xương!

Trấn Nguyên Tử bật cười, bỗng dưng chỉ nghe trên đỉnh núi Nhạc Vũ chợt hừ nhẹ một tiếng, dưới chân giẫm một cước, nhất thời một tầng nguyên từ lực hướng chân núi lan tràn.

Nháy mắt liền đem địa mạch xao động toàn bộ mạnh mẽ trấn áp xuống.

Trấn Nguyên Tử không khỏi nhíu mày, vạn năm thời gian tìm hiểu Địa Thư, ngộ tính của người này thật sự vượt xa dự liệu của hắn.

Dù sao cũng là thiên kiếp, không ngờ có thể thoải mái đã che phủ.

Sau địa mạch dao động, một đoàn hỏa mạch từ khắp bốn phương tám hướng rơi xuống dưới.

Cơ hồ đem toàn bộ thân hình Nhạc Vũ bao phủ bên trong.

Sâm bạch hỏa diễm hừng hực nhảy lên, đem phạm vi ngàn trượng đông cứng lại với tốc độ nhanh nhất. Nhưng đa số hàn diễm lực đều tập trung thẳng vào Nhạc

Vũ.

Nhưng chỉ thiêu đốt được một thoáng chốc, một đoàn thâm lam thủy dịch liền từ quanh người Nhạc Vũ tản ra mọi nơi, đem bạch sắc băng diễm dập tắc toàn bộ.

Mà giờ khắc này dưới gốc Nhân Sâm Thụ lại xuất hiện thêm một vị đạo đồng. Khuôn mặt còn tuyệt mỹ hơn Minh Nguyệt, da thịt trắng muốt như thủy đào, đang ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, vẻ mặt kinh ngạc.

- Sư tôn, Uyên Minh không phải bị người gọi là Thủy Kiếm Tiên sao? Hắn tu luyện công pháp gì mà lại hung ác ngang ngược như thế?

Vẻ mặt Trấn Nguyên Tử thản nhiên, yên lặng không đáp, trong mắt lộ ra vài phần dị sắc.

Thanh Phong bất đắc dĩ nhìn qua Minh Nguyệt, Minh Nguyệt đành lắc đầu nói:

- Đừng hỏi ta, ta cũng không biết! Sư tôn chỉ nói hắn tu luyện Ngũ Hành đại đạo, vô thượng thần thông…

- Ngũ Hành đại đạo, vô thượng thần thông?

Chân mày Thanh Phong nhíu lại như đang suy nghĩ:

- Hay Uyên Minh cũng chính là Huyết Lục thiên quân?

Hỏa diễm bị phá diệt, ngay sau đó lại là thủy khí vô cùng vô tận tràn ngập xông đến.

Vẻ mặt Trấn Nguyên Tử chợt thay đổi, chỉ dùng một ý niệm, địa mạch dưới Vạn Thọ sơn liền có vô số địa khí bị rút ra, đem Nhân Sâm Thụ bao vây bảo vệ.

Sau đó chỉ thấy quanh người Nhạc Vũ phàm là những nơi bị thủy khí tiếp xúc đều nhanh chóng bị ăn mòn, hóa thành hắc thủy, hướng Nhạc Vũ tràn tới.

Lúc này ở dưới chân có một đoàn hắc sắc hỏa diễm cũng cùng lúc bay lên tràn tới chỗ hắn.

- Độc Thủy Nghiệt Hỏa! Trận trận như vậy, cho dù là đệ tử độ Kim Tiên kiếp cũng không bằng. Hắc! Người này bị thương thiên đố kỵ nặng nề tới như vậy…

Minh Nguyệt khẽ thở dài, nhưng mới nói tới đây đã két một tiếng dừng lại, sau đó lại hít sâu một hơi lạnh.

Chỉ thấy quanh thân ảnh trên đỉnh núi bỗng dưng dấy lên một tầng linh diễm hình tháp bảy tầng cùng bảy màu sắc hoàn toàn khác nhau, chỉ thoáng chốc đã đem hắc sắc nghiệp hỏa dưới chân toàn bộ khu trừ tiêu tán.

Một thanh thủy lam kiếm quang từ trong tay áo xuyên ra, cầm trong tay, kiếm quyết vừa dẫn, mạnh mẽ đem toàn bộ độc vụ quanh thân tụ tập một bên, rót thành một bóng khí hắc sắc chừng hơn trượng, không cách nào động đậy.

- Bất Diệt Niết Bàn Đâu Suất Chân Diễm, Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa, Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Toàn Cơ Chân Dịch, Bắc Cực Hàn Phách Cực Linh Chân Dịch, lại có thể đồng thời luyện hóa hai loại Đâu Suất linh hỏa cùng Cực Linh chân thủy, nghiệt lực cũng có thể mạnh mẽ trấn áp, Uyên Minh này còn là người sao?

Minh Nguyệt mở to mắt không dám tin tưởng.

Đạo đồng Thanh Phong cũng đầy vẻ hoảng sợ nhìn lên Nhạc Vũ trên đỉnh núi đang vũ động trường kiếm, mặc dù độc vụ khởi động không ngừng, nhưng không mảy may tổn thương được hắn. Thật nhẹ nhàng tiêu sái, phảng phất như chỉ tiện tay mà làm, thoải mái liền đem ngũ tai thất kiếp hóa giải hầu hết.

Giữa bầu trời, bát giai Thiên Nhân Linh Diệt Lôi lặng yên tán đi, thay vào cửu giai Vô Lượng Phổ Hóa Lôi.

Mặc dù chỉ là một tia nhỏ chưa bằng ngón trỏ, mơ hồ có thể cảm giác bên trong súc tích uy lực bàng bạc mang theo thiên địa oai trấn áp xuống, tràn ngập khí tức hủy diệt.

Giờ phút này hơn phân nửa hồn niệm của Nhạc Vũ vẫn còn lưu lại bên trong tầng thứ năm tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang.

Một nhóm phù văn không ngừng được khắc lục, lấy nguyên bản ngũ hành kiếm trận làm cơ sở, xây dựng lên hồn ấn. Một phù trận kết cấu khổng lồ nhưng lại

tinh giản đang dần dần thành hình.

Vẫn dùng ngũ hành kiếm trận làm chủ yếu, năm cỗ kiếm ý vô cùng hung hoành sắc bén bao trùm trên năm thanh tiên binh, ngay trung ương hiện ra chữ "Đình", dựa vào Lưỡng Nghi Âm Dương Thái Cực trận đồ bên dưới, bên trong là năm ngũ hành phù trận uốn lượn bên trong kiếm trận!

Ngoài ra còn một tầng quang quyển bao vây quanh hồn ấn, chính là hắn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, dung hợp toàn bộ thiên địa pháp tắc bên trong.

Trong hồn ấn bao hàm toàn bộ thần thông đại đại của hắn hiện tại.

Vừa hoàn thành trong thoáng chốc, lập tức có một cỗ cự lực bàng bạc thúc đẩy hồn ấn hướng tầng bên trong đập vào.

Cùng hàng rào tầng thứ sáu ầm ầm va chạm, vô số vết rách giống mạng nhện hiện ra, tiếp theo liền ầm ầm phá nát.

Vừa phá được hàng rào, ngay tức khắc liền nhảy vào trong tầng thứ sáu bổn nguyên, chính là căn nguyên toàn bộ nhân quả.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt vui mừng, đi qua cửa ải này hồn ấn Kim Tiên đã thành tựu, tuy còn chưa tới Kim Tiên nhưng đã có chiến lực Kim Tiên!

Nhưng ngay sau đó thần hồn Nhạc Vũ chợt ngưng trọng, hắn cảm giác hồn ấn của mình cùng bổn nguyên nơi này đột nhiên có một tầng ngăn cách.

Chẳng những cảm giác đối với pháp tắc đại đạo không còn rõ ràng như trước đó, đối với việc thuyên chuyển thiên địa linh lực chỉ trong chớp mắt đã suy yếu mất ba thành!

- Đây là thiên tỏa đại đạo?

Hồng hoang giới vốn không có thiên tỏa, nhưng sau đó Hồng Quân lại định ra ba ngàn đại đạo.

Chỉ có trong danh ngạch này mới có thể tương hợp cùng Đạo. Khiến phương pháp tu luyện của mình trở thành một trong đại đạo, có chân chính pháp lực thần thông, nếu không cho dù tu sĩ tu luyện thần thông đại pháp đỉnh cấp chứng đạo

cũng sẽ kém hơn tu sĩ chứng được hàng ngũ ba ngàn đại đạo.

Ba lần trước thiên nhân cảm ứng cũng không hề cảm giác được thiên tỏa đại đạo tồn tại. Chỉ riêng giờ phút này có thể rõ ràng cảm ứng bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ cách trở bên ngoài, không thể chân chính tiếp xúc bổn nguyên đại đạo.

Đồng tử Nhạc Vũ co rụt lại, tiếp theo bỗng nhiên nổi giận, long nhãn vàng óng rõ ràng xuất hiện, toàn thân trên dưới đều bị một tầng long lân bao trùm.

Cơ hồ toàn bộ ngũ hành pháp lực đều dâng tràn ra, không hề giữ lại, đem ra hết toàn lực.

- Mười vạn năm trước vị phương tây đại đế kia có thể lấy thân tán tu dùng bàng môn luyện kiếm tu, mà đã chứng đạo Chuẩn Thánh cảnh giới! Hôm nay ta lấy vô thượng thần thông, chẳng lẽ ngay cả thiên tỏa đại đạo tầng thứ nhất cũng không trảm phá được hay sao?

Tâm niệm chợt động, kiếm ý hung hoành dung nhập trong năm thanh tiên binh bỗng dưng đột nhiên bộc phát, trùng điệp oanh thẳng lên tầng màng ngăn cách kia!

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, cuồng thanh cười to, khí thế ngập trời. Kiếm ý lạnh thấu xương giống như có thể trảm phá hết thảy xông thẳng thiên không!

Vừa nhìn thấy phía chân trời vô số canh kim linh ngưng tụ thành châm nhọn, phảng phất như mưa rền gió dữ, lôi cuốn lên tinh lực khôn cùng vô tận từ tầng mây chiếu thẳng xuống.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không hề liếc mắt nhìn, Thủy Vân kiếm trong tay vung mạnh, thao tác vô số thủy khí ngưng tụ thành kiếm, mấy vạn canh kim châm bị quét ngang không còn!

…

Ngay khi sư đồ Trấn Nguyên Tử đang chằm chằm nhìn biến hóa quanh người Nhạc Vũ.

Bên trong Bắc Hải, trong một động phủ cũng có mấy người đang nhìn động tĩnh

trên đỉnh Vạn Thọ sơn bên trong hình chiếu.

Tuy cách xa nhau ngàn ức vạn dặm, vài vị Kim Tiên liên thủ vẫn có thể thoải mái quan sát vượt qua vô số thời không cách trở.

Nhưng bên trong thủy kính chỉ nhìn thấy cả Vạn Thọ sơn đều bị mây mù bao phủ kín mít, không nhìn thấu được hoàn cảnh hư thật bên trong.

Chỉ lờ mờ có thể nhìn thấy kiếp vân biến ảo trên không trung.

Rốt cục phải thối lui lại, bên trong thủy kính chỉ có thể chiếu ra ngoài mấy ngàn dặm chung quanh, nhìn thấy toàn cảnh từ xa.

- Lại là cửu giai kiếp lôi! Vô Lượng Phổ Hóa Lôi này cho dù là ta và ngươi cũng khó thể ngăn cản!

- Không chỉ là như vậy mà thôi! Ngũ Hành lực tựa hồ có chút cường thịnh. Hắn là ngũ tai thất kiếp!

- Uyên Minh kia không biết hắn truyền ra phương pháp kiếm tu này đã đắc tội Hồng Quân. Khiến cho hắn không thể thành tựu Đại La Kim Tiên, còn gợi lại kiếp số như vậy!

Bên trong động thất dưới đáy biển, tổng cộng có chín người. Chỉ có vẻ mặt Phục Hải yêu thánh vẫn thản nhiên lại nhàm chán chống cằm ngồi nghiêng một bên ghế.

Đối diện hắn lại có hai người đang nhìn hắn chằm chằm, một là Hỏa Nghê yêu thánh Nghê Vân, một là Vân Lân yêu thánh Độc Cô Già Thiên, trong mắt họ tràn đầy vẻ tức giận.

Bên cạnh còn có một người khác, ước chừng ba mươi tuổi, giữa mi tâm khảm một viên bạch ngọc, lúc này đang lạnh giọng cười nói:

- Ngũ tai thất kiếp! Nếu không phải nói người này khí vận dày trọng, thiên đạo khó giết, nói không chừng giờ phút này đã sớm vẫn lạc! Lại không biết người nào đó ngày xưa có hối hận những gì mình đã gây nên?

Mà bên cạnh người này là Thất Giác yêu thánh Lôi Hoảng, hắn cũng nhìn Phục

Hải yêu thánh Tiêu Ma, trong mắt mang theo vẻ chê cười, trong lời nói lại không chút e ngại:

- Tiêu huynh tự xưng có thể xem xét thời thế, vậy trước mắt lại như thế nào? Ngũ tai thất kiếp, ta xem hắn còn có lực lượng gì đi đánh bại thiên tỏa đại đạo. Một tiểu bối Nhân tộc còn làm ngươi kiêng kỵ đến như vậy. Lại liều mạng bảo hộ đế đình dưới trướng Uyên Minh. Mệt cho ngươi còn là Yêu tộc nhất phương đại thánh! Sau việc lần này, xin Tiêu huynh phải cho chúng ta một lời công đạo!

Bên trong động ngoại trừ một lão nhân hơi mập mạp đang ngồi lưng bắc mặt hướng nam trong mắt mang theo ý cười, ngoài ra còn mang theo vẻ châm chọc, Tiêu Ma vẫn thản nhiên tiêu sái thưởng thức tiên tửu trong tay, cười nhạt không nói.

Thất Giác yêu thánh Lôi Hoảng thấy vậy càng thêm tức giận mãnh liệt, đang định mở miệng lần nữa, bên trong động lại bỗng dưng truyền ra một tiếng kinh dị.

- Kỳ quái! Vì sao ngũ hành lực lại tiêu tan! Ngũ tai thất kiếp hắn chỉ mới tới kim tai mới đúng!

Chân mày mọi người không khỏi cau lại, nhìn vào trong thủy kính, sau đó thần sắc ai cũng vô cùng quái dị.

Đừng nói tới ngũ hành lực, mà ngay cả kiếp vân trên không trung cũng đang dần dần tán đi. Vô Thượng Phổ Hóa Lôi trên tầng mây đang từ mạnh chuyển dần sang yếu nhược.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1093: Kim Tiên hồn ấn!

Bên trong động phủ cơ hồ tất cả mọi người vẻ mặt chợt giật mình, đưa mắt nhìn qua Tiêu Ma, cùng nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

- Như thế nào đang êm đẹp kiếp lôi tự dưng lại sút giảm?

- Chẳng lẽ vì phương bắc đại đế kia có thể miễn được lôi kiếp? Hoặc bởi vì ngươi nói khí vận phù hộ…

- Không có khả năng, cho dù có được thiên địa danh vị cũng không thể làm ra đặc thù cho người này tiến thêm nhất giai, chứng đạo Kim Tiên hồn ấn tất nhiên phải chịu thiên tai khiển trách!

- Hay là người kia đã vẫn lạc?

Tiếng nghị luận còn chưa ngừng lại, kiếp vân trên đỉnh Vạn Thọ sơn cũng đã trôi đi hơn phân nửa.

Mà trong mắt mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc.

- Uyên Minh này chẳng lẽ đã thành công độ kiếp? Rốt cục còn sống hay đã chết? Hắn có chứng được Kim Tiên hồn ấn, trảm phá được thiên tỏa đại đạo hay không?

Họ chỉ hận không thể lập tức đem mây mù bao phủ Vạn Thọ sơn vạch ra xem thấu tất cả, nhưng họ cũng biết không thể làm gì được pháp lực thần thông của Trấn Nguyên Tử.

Động thiên Ngũ Trang Quan dù là mấy vị Đạo tổ cũng không cách xem được bên trong chứ không cần phải nói tới Đại La Kim Tiên.

Tiêu Ma chỉ suy ngẫm chốc lát, liền cười thành tiếng đứng dậy, hướng mọi người ôm quyền nói:

- Hiện giờ tình hình của Uyên Minh thế nào, chúng ta cũng không biết rõ. Vậy chỉ đành chờ vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia trở về đế đình rồi hãy bàn lại. Huống chi Độc Cô huynh cùng Nghê huynh đều có ước chiến với hắn, hư thật của hắn sau cuộc chiến mọi người sẽ rõ mà thôi. Vậy Tiêu Ma xin cáo từ trước một bước, xin đợi tin tức sau.

Vừa nói xong cả người liền biến thành hắc sắc cự giao từ dưới đáy nước bay thẳng ra ngoài.

Vẻ mặt Độc Cô Già Thiên cùng Nghê Vân đều xanh mét, ngay cả Thất Giác yêu thánh Lôi Hoảng cũng vắng lặng không biết nói gì.

Theo sát sau lưng Tiêu Ma, chính là vị trung niên ba mươi tuổi nơi ấn đường khảm một viên bạch ngọc vừa thốt lời trào phúng khi nãy, lúc này hắn lại có chút xấu hổ cười nói:

- Chư vị, Câu Lương có việc trong người, xin đi trước một bước, không thời gian phụng bồi. Về việc vây giết Uyên Minh, dù sao người này cũng có khí vận trong người, cũng không nên vội trong nhất thời. Hãy để từ từ xem tình hình cũng tốt, tiểu đệ đến lúc đó sẽ cố gắng tương trợ…

Vẻ mặt Lôi Hoảng càng thêm khó xem, chén rượu trong tay đã bóp thành dập nát, Câu Lương lại làm như không hay biết, hóa quang rời đi.

Lúc này phía bên phải động phủ truyền ra tiếng cười khẽ:

- Cảnh tượng độ kiếp khác thường như vậy kể từ sau khi Hồng Quân hợp đạo chưa từng thấy qua. Thật không biết Uyên Minh kia có độ kiếp thành công hay không, nhưng nghĩ đến vẫn còn có chút bổn sự. Kỳ thật Tiêu huynh nói không sai, mặt nam Nam Chiêm Bộ Châu cuối cùng cũng chỉ là nơi không quan trọng, chỉ cần bỏ qua là được. Để cho phương bắc đế đình cùng mấy yêu thánh bên Bắc Câu Lô Châu đau đầu còn hơn. Chúng ta cần phòng bị ngược lại chính là Bắc Hải Ngao Thuận mới phải, qua thêm vài năm Bắc Hải Long tộc sẽ có thêm một vị Đại La Kim Tiên nữa kia…

Vẻ mặt Độc Cô Già Thiên cùng Nghê Vân lại biến đổi, lửa giận cháy rực trong mắt, nhưng cuối cùng vẫn im lặng không nói chuyện.

Bọn hắn nhìn chằm chằm vào trong thủy kính, trong mắt tràn ngập vẻ kinh nghi.

Mà giờ khắc này cùng cảm thấy nghi hoặc còn có hai người đang đứng dưới Vạn Thọ sơn.

- Như thế nào ngũ tai thất kiếp mới được một nửa lại thối lui toàn bộ? Thật mới thấy lần đầu, toàn là những chuyện chưa từng gặp qua.

Ở dưới chân núi quan sát hồi lâu Hoàng Long chân nhân không nhẫn nhịn được liền bay lên trời, thẳng ra ngoài tầng trời thứ tám nhìn chằm chằm đỉnh Vạn Thọ sơn, nhưng ngoại trừ thấy lôi vân lại không thấy được tình hình đỉnh núi chút nào.

Thoáng cau mày, Hoàng Long nhìn sang bên cạnh, Từ Hàng đã đi tới phía sau hắn:

- Từ Hàng sư đệ, ngươi có kết quả gì không? Không biết là chuyện gì xảy ra?

Trong đôi mắt Từ Hàng mơ hồ xẹt qua một tia bất an, nhưng vẫn miễn cưỡng tự trấn tĩnh mình:

- Ta cũng không biết, nhưng tình hình giống như vậy đơn giản chỉ có hai loại nguyên do. Một là thiên đạo tác dụng không đủ, nên không cách nào…

Hoàng Long lắc đầu, thậm chí không cần suy nghĩ cũng biết được việc này là không thể, đừng nói tới những tiểu thiên thế giới lực lượng bạc nhược thì không nói gì, nhưng đây chính là hồng hoang thế giới, còn đang trong lúc cường thịnh, làm sao có thể xuất hiện tình hình như vậy?

- Ngoài ra còn có nguyên nhân thứ hai…

Từ Hàng đang nói chợt dừng một chút, khoanh tay nhìn về nơi xa, vẻ mặt vô cùng âm ế:

- Đó chính là ý chí của thiên đạo này đang cho rằng không cần tiếp tục giáng ngũ tai thất kiếp, bởi vì chưa chắc có thể làm Uyên Minh tổn thương.

Hoàng Long chân nhân hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Ngay cả thiên đạo cũng né tránh, Uyên Minh thực sự mạnh mẽ như vậy? Như vậy thiên tỏa đại đạo chỉ sợ cũng không gây được khó khăn cho hắn.

Từ Hàng khe khẽ thở dài, cũng lắc lắc đầu:

- Chuyện này ta cũng không biết, thiên tỏa đại đạo rốt cục bất đồng với độ kiếp, chỉ giảng cường độ hồn ý, vì vậy pháp môn kiếm tu lại là hồn kiếm hợp nhất, là bàng môn tiếp cận đại đạo, huống chi người này lại là người bị thương thiên đố kỵ, tóm lại phải đợi cuộc chiến giữa người này cùng Hỏa Nghê yêu thánh mới biết rõ hư thật…

Dù nói như thế nhưng trong mắt Từ Hàng cũng xẹt qua thần sắc lo lắng. Trong lòng hắn biết rõ nếu như Uyên Minh đã nhận được phương tây đại đế truyền thừa, truyền xuống pháp môn kiếm tu, ý kiếm cực mạnh, chỉ sợ đã ngang hàng với tuyệt đại đa số Kim Tiên, kiếm áp bàng bạc uy thế vừa rồi chính hắn cũng đã tự mình lĩnh hội.

Chuyện hôm nay đối với người khác mà nói có thể rất khó, nhưng đối với Uyên Minh mà nói chỉ cần không bị thiên kiếp quấy nhiễu thì sẽ vượt qua dễ dàng.

Người này đã thực sự thành tựu, cánh chim cứng rắn, đối với Xiển giáo mà nói thật không biết là phúc hay họa?

Thần sắc hắn không khỏi âm u, trong nụ cười lộ ra vẻ khổ sáp.

…

Trên đỉnh Vạn Thọ sơn, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đã sớm cười tươi tắn, từ lúc nhìn thấy Đâu Suất linh diễm cùng Cực Linh chân thủy, Minh Nguyệt vốn cho rằng mình đã bị làm hoảng sợ đến chết lặng.

Giờ phút này nhìn thấy kiếp lôi thối lui, ngũ hành lực tán phát, nỗi lo lắng trong lòng đã bị phá nát thành vô số mảnh nhỏ.

- Ngay cả thiên đạo cũng không thể làm gì sao? Cửu giai kiếp lôi lại chịu thối lui, hắn chỉ cần dùng một thanh kiếm, lại không hề mượn lực lượng tiên bảo, người này thật sự chỉ có Thái Ất Chân Tiên cảnh giới thôi sao? Nếu hắn như vậy thì ta và ngươi lại là gì đây?

Thanh Phong thầm hít sâu một hơi, vừa thoáng bình tĩnh liền nghe được lời này, hừ lạnh một tiếng nói:

- Hắn tu luyện là ngũ hành đại đạo, còn lấy Cửu Chuyển Huyền Công, Tứ Cửu Huyền Công luyện thể. Thần hồn kiếm ý còn dung hợp tới mấy ngàn loại kiếp lôi, ngũ tai thất kiếp tuy thật mạnh mẽ nhưng quả thật không thể làm gì được hắn. Hắn không hổ là từng dùng sức một mình tàn sát mấy trăm vạn đệ tử Xiển giáo, danh xưng Huyết Lục thiên quân đúng là có tư cách đảm đương được nổi.

Trong mắt Minh Nguyệt lập tức hiện lên quang mang, nhớ lại lời nói của Trấn Nguyên Tử, không khỏi thốt lên:

- Hắn chính là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ? Chẳng thể trách…

Trên đỉnh núi Nhạc Vũ chợt mở mắt, lúc này long lân toàn thân đã biến mất, long nhãn kim sắc cũng tiêu tán vô tung, khí tức quanh người từ cuồng bạo chuyển sang nội liễm.

Lại lần nữa nhìn về phía chân trời, trên mặt hắn hiện lên vẻ cười lạnh:

- Không cho ta độ lôi kiếp này, chẳng lẽ muốn cản trở ta thành đạo hay sao?

Tiếng nói vừa dứt, quanh người hắn liền ngưng tụ ra một thủy sắc cự chưởng, hướng trên bầu trời xa xa trảo tới, đem Vô Lượng Phổ Hóa Lôi sắp tiêu tán mạnh mẽ nhiếp lấy, sau đó hấp thu vào trong thân thể.

Lôi quang chợt lóe, lập tức tạc trên ngực bụng hắn một vết thương kinh người, trong nháy mắt lại tự khôi phục như cũ.

Mà lúc này trên không trung đã hoàn toàn khôi phục lại như thường.

Minh Nguyệt thấy thế không khỏi nuốt ngụm nước bọt, gian nan thốt lên:

- Lại có thể hút nhiếp cả cửu giai kiếp lôi, Nhạc Vũ này vẫn còn là người sao? Cho dù là ta hiện tại cũng sợ hãi Vô Lượng Phổ Hóa Lôi tới tận xương…

Thanh Phong nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Hai chúng ta là thảo mộc thành đạo, tự nhiên so với Nhân tộc phải sợ hãi lôi kiếp hơn nhiều, chỉ sợ đại tai họa của người này còn lưu lại ngày sau…

Trấn Nguyên Tử nghe được không khỏi mỉm cười lắc đầu, mặc cho hai đạo đồng tranh cãi.

Minh Nguyệt bĩu môi, có chút không cho là đúng. Mặc dù Đại La Kim Tiên bình thường cũng sẽ không đem cửu giai kiếp lôi để vào trong mắt, nhưng người kia ở lại Ngũ Trang Quan tu hành khoảng hơn vạn năm thời gian, bản thân chỉ mới đạt tới cảnh giới thiên nhân cảm ứng lần thứ tư cùng tu vi Thái Ất Chân Tiên cảnh mà thôi.

Không dựa vào sư môn bảo hộ, chỉ nhờ vào lực lượng bản thân đã tu luyện thành một môn vô thượng thần thông, thành tựu bậc này thật quá bất phàm, hơn nữa Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang kia đã làm cho không biết bao nhiêu tu sĩ thèm muốn, hi vọng tìm kiếm được ảo diệu bên trong…

Nhạc Vũ lẳng lặng đứng tại chỗ, đem cửu giai kiếp lôi trong cơ thể hoàn toàn luyện hóa dung nhập vào trong chữ "Đình" nằm trong thần hồn, sau đó khẽ cười bay tới trước người Trấn Nguyên Tử, cúi thấp đầu nói:

- Đa tạ sư thúc tổ thành toàn đệ tử, ngày sau đệ tử chắc chắn xin hậu báo, nếu có việc gì cần tới xin sư thúc tổ cứ gọi, dù chết đệ tử không chối từ.

- Không cần như thế!

Trấn Nguyên Tử phẩy tay áo, pháp lực hùng hồn đỡ Nhạc Vũ đứng thẳng lên, nói:

- Năm xưa Hồng Vân gọi mây tạo mưa, tạo nhiều ân huệ cho thảo mộc bộ tộc chúng ta, Trấn Nguyên Tử này cũng nhờ hắn quan tâm nên mới có thành tựu như hiện tại, bây giờ hồi báo cho hậu nhân của hắn là chuyện đương nhiên mà thôi.

Sau đó hắn bình tĩnh đánh giá Nhạc Vũ:

- Quả nhiên đã thành tựu Đại La Kim Thân, Kim Tiên hồn ấn, từ nay về sau ngươi có thể trường sinh tiêu diêu, cùng thiên địa tồn tại, so với Kim Tiên chân chính đã không hề khác biệt gì…

Nhạc Vũ lại thi lễ, dâng trả Địa Thư, nói:

- Nếu không được sư thúc tổ cho mượn tiên thiên đạo điển này, đệ tử cũng khó đạt được thành tựu như thế!

- Nếu không phải bản thân tư chất cùng ngộ tính của ngươi là thượng giai, cho dù ta có cho ngươi mượn Địa Thư cũng vô dụng.

Trấn Nguyên Tử thu hồi Địa Thư, vẫn không đè nén được ý mừng cười ha hả, lại ngưng trọng nói:

- Đệ tử của ta vừa nói, tai họa lớn của ngươi còn lưu ở ngày sau, lần này ngũ tai thất kiếp không gây được thương tổn cho ngươi, thiên đạo lại rút lui súc thế. Vì vậy sau khi đạt Kim Tiên còn lại ba tầng cảnh giới, từng tầng càng thêm khó khăn hơn nữa, con đường ngày sau ngươi định đi như thế nào?

Nhạc Vũ chau mày, ánh mắt mờ mịt, sau khi lập được Kim Tiên hồn ấn hắn thật sự cũng chưa có ý định gì.

Trấn Nguyên Tử thấy thế chợt thở dài:

- Hồng Vân huynh năm xưa giao du rộng lớn, lại đạt được Hồng Mông Tử Khí, đối với Hồng Mông chi đạo nghiên cứu sâu dày nhất, vì vậy bị người kia ghen ghét đố kỵ. Ta xem ngươi hiện giờ so với Hồng Vân cũng không kém bao nhiêu, tóm lại ngươi nên tự thu xếp ổn thỏa.

Lời vừa dứt, Nhạc Vũ liền cảm thấy địa khí bao trùm lên thân thể, trời đất chợt quay cuồng, vừa mở mắt đã nhận ra mình đang ở dưới chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1094: Tái kiến Đông Hoa!

Nhạc Vũ vừa giật mình, tiếp theo chỉ mỉm cười. Lúc này bên trên không trung lại có mấy đạo quang hoa lắng xuống, chỉ nghe thanh âm Trấn Nguyên Tử nói:

- Hiện giờ ngươi đã thành tựu Kim Tiên hồn ấn, trong hồng hoang đã có chỗ cho ngươi, ta không cần lưu ngươi nữa. Ngày sau tự mình cẩn thận! ta biết ngươi còn cần một đóa Đâu Suất chân diễm, chỗ này của ta tuy có nhưng không cách nào đưa ngươi. Nhưng ở phương tây nơi năm xưa Khoa Phụ vẫn lạc có lẽ có thể đoạt được. Còn mấy thứ này là vật năm xưa của sư tổ Hồng Vân của ngươi, hiện tại giao lại cho ngươi cũng là danh chính ngôn thuận.

Nhạc Vũ cau mày đón mấy đạo quang hoa trong tay, bên trong tu di không gian lập tức có một đồ vật liên tục chấn động không ngớt.

- Là mảnh nhỏ của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô?

Trong lòng Nhạc Vũ chấn động, đem đoàn quang hoa trong tay thu vào tay áo, sau đó trịnh trọng hướng lên đỉnh núi mỉm cười hành lễ.

Tiếp theo chỉ nghe một tiếng cười dài, Ngũ Trang Quan cùng Nhân Sâm Thụ đều biến mất vô hình.

Nhạc Vũ đứng thẳng người nhìn lên trên núi, không khỏi cười khẽ một tiếng.

- Sư tổ Hồng Vân có được người bằng hữu tri giao thế này thật sự là chuyện may mắn! Chỉ tiếc…

Nhớ tới lời nói trước đó của Trấn Nguyên Tử, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi trở nên ngưng trọng.

- Bị thương thiên đố kỵ không kém hơn sư tổ của ta sao?

Hừ lạnh, Nhạc Vũ thoáng nội thị một phen. Chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể

chấn động, vượt qua dĩ vãng tới gấp mười lần. Cửu Chuyển Huyền Công cũng đã tiến vào cảnh giới tầng thứ bảy.

Mà sau khi cởi bỏ được cảnh giới Chân Tiên, lực lượng triển khai ngay cả Nhạc Vũ cũng không thể tính toán được chuẩn xác.

Tâm niệm chợt động, hắn lấy ra Huyền Minh An Thiên Khuê trong tay áo, thoáng cảm giác một chút, không khỏi hít sâu một hơi lạnh lẽo.

- Không ngờ lại tăng lên tới một trăm mười triệu tín đồ! Phục Hải yêu thánh Tiêu Ma nói chuyện cũng thật có tín dự, cho dù tín ngưỡng lực bị Thiên Đình phân đi ba thành cũng đã cực kỳ khổng lồ. Phỏng chừng chỉ cần tích lũy thêm mấy năm đã đủ cung cấp cho hắn ngưng tụ ra Thủy thần thần cách mười tám giai.

Số lượng này thậm chí đủ duy trì thần cách mười chín giai. Bài vị xem như tương đương với Xi Vưu trước khi vẫn lạc.

Nhớ rõ trước khi hắn rời khỏi đế đình, từng dặn dò trước khi hắn trở về không được khinh thị khuếch trương thêm tín đồ.

Nghĩ đến Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh chắc sẽ không trái lệnh của hắn. Cho dù có thêm Hiên Viên Thu ở dưới hạ giới thu thập hương khói cho đế đình, cũng không khả năng mở rộng tín đồ nhanh đến như vậy.

Duy nhất có thể chính là Phục Hải yêu thánh đã chủ động lui nhường.

- Người này một lời nói một gói vàng!

Có lẽ đúng như lời nói của Lý Trường Canh, người này là một người có thể kết giao.

Nhạc Vũ điều khiển thần lực trong cơ thể thăm dò ngọc khuê, cả khối ngọc khuê thông thể hỗn nguyên không hề có khe hở, nhưng vẫn có vài lỗ hổng cực kỳ bí mật đang truyền tín ngưỡng lực về bên hướng Thiên Đình.

- Quả nhiên!

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, trong mắt lộ ra vài phần khinh thường.

Lúc này khí vận của hắn tăng nhiều, danh vị mệnh cách đã được thiên địa chứng nhận. Mặc dù hắn bổ túc lại toàn bộ những lỗ hổng bên trong Huyền Minh An Thiên Khuê cũng không phải không được, nhưng cũng không cần thiết phải làm, nếu không phải cùng Thiên Đình trở mặt.

Ánh mắt thoáng chớp động, Nhạc Vũ vận chuyển pháp lực cuốn lên vân không, đem thủy khí vụ khí toàn bộ cuốn đi, tiếp theo nhìn lên trên trăm vạn trượng trời cao, lạnh lùng cười:

- Không biết hai vị chuẩn bị quan sát tới lúc nào nữa đây?

Trên bầu trời chợt yên tĩnh, qua thêm chừng nửa hơi hô hấp, hai bóng người xuất hiện. Trong đó có một vị tuy thân nam tử nhưng lại xinh đẹp tuyệt trần, chính là Từ Hàng. Người còn lại là Hoàng Long chân nhân mà hắn từng gặp qua trọng thọ yến của Trấn Nguyên Tử. Giờ phút này vẻ mặt hai người đều xấu hổ lẫn nổi giận, sắc mặt đều trướng hồng.

Từ Hàng chân nhân lại không quan tâm việc bị Nhạc Vũ phát hiện, mặt mang theo ý cười:

- Chúc mừng bệ hạ đã bình yên qua nạn kiếp này. Ân, đã độ xong Huyền Tiên kiếp thành tựu Kim Tiên hồn ấn. Mới vừa rồi gặp ngũ tai thất kiếp ta cũng vì bệ hạ lo lắng không thôi. Có thể thoải mái đem lôi kiếp đánh lui, pháp lực thần thông của bệ hạ đúng là lợi hại!

Nhạc Vũ chắp tay sau lưng cũng không cho ý kiến, vẻ mặt thản nhiên cười hỏi:

- Nhị vị chờ ta ở đây, chẳng lẽ tìm ta có việc?

Từ Hàng chân nhân chợt khựng lại, tiếp đó lại thản nhiên cười:

- Nói đến bệ hạ cũng thật hữu duyên với Xiển giáo của chúng ta! Lúc trước sư tôn xem trọng bệ hạ để ngươi làm phương bắc đại đế. Hiện giờ bệ hạ đảm nhiệm vẻ vang, lại chẳng biết lúc nào bệ hạ có thời gian đến Côn Luân Ngọc Hư Cung tham quan một chuyến? Chưởng giáo sư tôn thật muốn gặp ngươi một mặt, nói tới hai nhà chúng ta mặc dù có chút ân oán, có chút nhân quả nhưng cũng không tới mức không thể hóa giải. Sao không thẳng thắn thành khẩn nói chuyện cởi bỏ hiểu lầm?

Nhạc Vũ nhất thời thoáng nheo mắt, tiếp theo khẽ lắc đầu:

- Có thể hóa giải được ân oán đương nhiên cũng là chuyện mà Uyên Minh mong muốn. Nhưng Huyết Lục thiên quân cũng thuộc Hồng Vân nhất mạch. Xiển giáo các vị chẳng lẽ không cần hỏi về cái chết của mấy trăm vạn đệ tử sao?

Nhìn vẻ mặt cứng đờ của hai người trên không trung, Nhạc Vũ cũng chẳng muốn tiếp tục dây dưa, trực tiếp chắp tay thi lễ nói:

- Nhị vị đạo hữu, cáo từ!

Nói xong liền trực tiếp rời xa vạn dặm, rời khỏi chân núi Vạn Thọ sơn.

Hắn lại vung tay lên, thay đổi một thân quần áo, thu hồi long bào cùng lương lưu miện, đổi thành thanh sam. Thu liễm toàn thân pháp lực, biến thành một thanh sam đạo nhân vô cùng bình thường.

Hắn đi vào Địa Tiên Vân Thành, thân hình vừa vào cửa thành liền không còn thấy bóng dáng.

Mà giờ khắc này trên bầu trời, sắc mặt Từ Hàng cùng Hoàng Long đều vô cùng khó xem. Hoàng Long vẻ mặt đột nhiên nghi hoặc nhìn qua bên cạnh.

Còn chưa kịp mở miệng hỏi, Từ Hàng đã lắc đầu giải thích:

- Ta không phải muốn tỏ vẻ yếu thế với hắn, hay thật muốn buông xuống nhân quả ân oán. Ta chỉ là muốn để sư tôn gặp mặt hắn một lần mà thôi!

- Chưởng giáo sư tôn?

Hoàng Long kinh ngạc nhướng mày, vẻ mặt kinh dị:

- Như thế nói đến người nọ có thành tựu Kim Tiên hồn ấn hay không kể cả sư đệ cũng không phân biệt được?

- Đúng là như thế! Nói ra thật xấu hổ, từ trăm năm trước ta nảy sinh ý nghĩ dùng người này dẫn dụ Tử Vân xuất hiện thì đã không cách nào xem thấu hắn. Có đôi khi tự cho rằng mình đã xem hắn rõ như lòng bàn tay, nhưng đến giờ phút cuối cùng vẫn cứ tính sai. Hiện giờ lại càng như vậy, người này cấp cho ta cảm giác

như cực mạnh lại như cực yếu. Vì vậy ta mới nảy sinh ý nghĩ muốn đưa hắn tới cho sư tôn quan sát.

Trên mặt Từ Hàng hiện ra vẻ mờ mịt, tiếp đó lại cười khổ một tiếng:

- Thôi! Nơi đây còn lưu lại cũng chỉ là vô dụng. Trước tạm quay về Côn Luân sơn hồi báo sư tôn hãy làm tiếp định đoạt. Lần này Từ Hàng vô năng, bị Trấn Nguyên Tử trấn áp trăm năm, sư tôn nhất định vô cùng tức giận. Thật không biết làm sao hướng sư tôn xin tội đây nữa!

Hoàng Long gật nhẹ đầu, búng tay tụ ra một đoàn hoàng sắc quang hoa, mang theo hai người bay về hướng Côn Luân sơn. Nguồn: http://EbookFull.Net

Trước khi rời đi, Từ Hàng chân nhân đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, xa xa nhìn xuống Địa Tiên Vân Thành bên dưới, gương mặt hiện lên vẻ suy tư.

Hắn cảm giác phảng phất như mình đã bỏ qua điều gì đó cực kỳ trọng yếu, nhưng lại không hiểu được rõ ràng, cho dù là suy tính cũng không có kết quả.

Hay là cũng có quan hệ tới Uyên Minh? Suy ngẫm chốc lát Từ Hàng vẫn khó giải thích, chỉ đành than nhẹ một tiếng tạm thời gạt bỏ suy nghĩ kia.

…

Nhạc Vũ đứng bên trong Địa Tiên Vân Thành cũng đang nhíu mày lâm vào suy ngẫm.

Cảnh giới giờ phút này của hắn so sánh với Kim Tiên chân chính cũng không thua kém, trình độ trận phù cơ hồ thẳng truy đại năng thời thượng cổ.

Hỗn độn thiên cơ tuy không cách điều tra, nhưng với sự việc quanh người lại vẫn có điều cảm ứng, vô cùng linh nghiệm.

- Khí tức này rất quen thuộc! Chẳng lẽ trước kia ta từng gặp qua sao!

Cơ hồ không chút do dự dưới chân chợt gia tốc, ở bên trong thành đi thêm vài vòng, không bao lâu hắn đã đi tới một nơi đông người.

Nơi này có tới mấy vạn tiên tu tập hợp, nhưng ánh mắt Nhạc Vũ trước tiên liền

dừng trên bóng lưng trầm hùng như núi của một người.

- Đông Hoa tán nhân? Nguyên lai là hắn!

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, chỉ một thoáng toàn bộ nhân quả từng xảy ra giữa hai người xẹt qua trong đầu Nhạc Vũ.

Dần dần xuất hiện trước mặt Nhạc Vũ không phải hình dáng hiện tại của Đông Hoa, mà là một đạo nhân áo trắng râu dài tới ngực, dung nhan như ngọc, dưới chân giẫm trên một thanh hỏa hồng tiên binh.

Kiếm ý khinh người, va chạm cùng hồn niệm của Nhạc Vũ, khuấy động không ngớt.

Ngay sau đó đạo nhân áo trắng tồn tại trong ý niệm của Nhạc Vũ cũng hướng tới hắn mỉm cười thi lễ thật sâu, chính là hành lễ đệ tử, tiếp đó lại biến mất vô hình.

- Nguyên lai là hắn sao?

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt sáng, lộ ra vài phần sực tỉnh, lại mang theo vẻ nghi hoặc khó hiểu. Tiếp theo hắn chợt thì thầm:

- Nguyên tưởng rằng nhân quả giữa ta và ngươi ở phàm gian đã xong, chỉ còn lại tình nghĩa bằng hữu. Thật không ngờ sau mấy trăm năm, lại có thêm một phen liên lụy!

- Cảnh giới thần minh quả nhiên khác hắn bình thường. Chỉ trong ngẫu nhiên đã nhìn thấy được cảnh tượng năm vạn năm sau. Chỉ là vì sao Đông Hoa lại dùng lễ tiết như vậy với ta? Lẽ ra người này phải là đệ tử nhập thất của vị nào mới đúng!

Nhìn thấy Đông Hoa đang tìm khắp chung quanh đường phố, Nhạc Vũ thoáng do dự chốc lát nhưng chưa lập tức tiến lên, chỉ lắc mình đã rời khỏi nơi đó.

Hắn không phải không muốn gặp lại người này, nhưng vừa rồi thiên nhân cảm ứng thăm dò được ít việc tương lai, hắn không muốn vô duyên vô cớ xen lẫn vào một phen phúc duyên gặp gỡ của người kia.

Ngay khi Nhạc Vũ vừa rời đi không lâu, trong lòng Đông Hoa tán nhân cũng có nhận thấy, hắn nhìn lại phía sau không thấy bóng người nào. Trong mắt mang

theo vẻ nghi hoặc thu hồi ánh mắt, lắc nhẹ đầu tiếp tục đi dạo các quầy hàng. Nhưng trong đầu vẫn không tự chủ được nghĩ tới cảm giác vừa rồi.

- Ngũ tai thất kiếp, thật không biết người độ kiếp trên Vạn Thọ sơn đến tột cùng là vị nào? Hay thật sự là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc đã truyền xuống pháp môn kiếm tu? Chỉ có thủ đoạn như vậy mới có thể xưng là đại năng! Nếu có duyên bái nhập môn hạ của vị đại đế này, nhất định giúp ta lấy pháp môn kiếm tu chứng được đại đạo.

Nhất thời tâm trí hướng về, nhưng đột nhiên tiêu cự trong mắt lại tan rã, chỉ một lát sau liền tự giễu, đại nhân vật như vậy làm sao có thể có sự xuất hiện gì với một tán tu Thiên Tiên nhỏ bé như hắn đây?

Ánh mắt lại quét nhìn mọi nơi, ánh mắt của Đông Hoa tán nhân bỗng dưng dừng lại trên một cửa hàng, yên lặng nhìn chăm chú vào một thanh hắc sắc tiên binh, hơi thở như ngưng đọng lại!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1095: Côn Ngô Côn Bằng

Từ nam tới bắc Địa Tiên Vân Thành ước chừng ngàn dặm, rộng lớn không tưởng tượng nổi, xem như là khu thị tu chân lớn nhất trong phạm vi ức dặm của Vạn Thọ sơn.

So với Tây Hải Long thành cùng Dịch Linh thành, còn lớn hơn gấp mười lần. Số lượng tu sĩ lên tới ngàn vạn, tu sĩ xuất nhập mỗi ngày cũng đạt tới mấy trăm vạn.

Có tới mấy ngàn con đường, vô số cửa hàng quầy hàng khiến người vô cùng hỗn loạn hoa mắt. Nhạc Vũ chậm rãi đi dạo bên trong các con đường, men theo một ít linh giác hướng thành nam rời đi.

Chỉ một lát sau hắn dừng lại trước một lầu các sáu tầng hoa lệ có chút khí thế ở một nơi hẻo lánh.

- Công Khí Các?

Ngửa đầu liếc mắt nhìn qua, Nhạc Vũ đi thẳng vào bên trong.

Đồ vật trong này phần lớn đều là sản phẩm cơ quan, chẳng hạn như Phong Nhận Xa, Thiên Hỏa Xa, Chỉ Nam Xa, thậm chí cơ quan khôi lỗi, thứ gì cũng có.

Có chút đồ vật đã được luyện chế thành pháp bảo, uy lực mạnh mẽ.

Nhạc Vũ nhìn lướt qua khắp nơi, sau đó ánh mắt dừng trên một mặt viên bàn bằng kim chúc.

- Ngũ Cực Nhận Khúc!

Quét mắt nhìn qua tên gọi, ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe ánh sáng.

Vật này tuy được dùng Cơ Quan Thuật luyện chế, không ngờ cũng là một kiện tam phẩm hậu thiên linh bảo.

Hắn là vật trấn điếm, ý đặc biệt bày ra nơi này để triển lãm với mọi người.

Chế tạo có thể nói hết sức tinh xảo, còn cất chứa Ngũ Hành lực bên trong. Cũng không tuân thủ theo phương pháp tuần hoàn mà là điên đảo ngũ hành, lấy lực xung đột làm năng lượng cho cơ quan sử dụng.

Phát ra ngũ hành nhận, đích thị là vô cùng đặc sắc. Thậm chí không cần dùng pháp lực là có thể tự động di chuyển.

Trong cửa hàng này bày sản phẩm phần lớn từ cửu phẩm đến ngũ phẩm. Chỉ có vật kia chẳng những thành tựu linh bảo, còn đạt tới hàng ngũ tam phẩm.

Nhạc Vũ cũng không mấy hứng thú đối với Ngũ Cực Nhận Bàn kia, nhưng nhìn vật này cũng biết được tiêu chuẩn cao thấp của Công Khí Các.

Không chỉ nhận bàn, những vật còn lại cũng có thể xem như thật tinh kỳ.

- Không biết Công Khí Các do vị tông sư Cơ Quan Thuật nào trấn thủ? Nếu đều có được tiêu chuẩn như vậy, thật sự xem như là nhân tài…

Nhạc Vũ thoáng gật nhẹ đầu, ngay sau đó đi thẳng lên tầng chót. Ven đường cũng có hơn mười Ngọc Tiên tu sĩ của Công Khí Các, thậm chí cả Thái Ất Chân Tiên hoảng hốt muốn cản trở hắn. Nhưng lại bị hắn trực tiếp tràn ra một tia kiếm khí ngăn chặn, làm đám người kia phải đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy.

Mà đợi đến khi Nhạc Vũ đi tới tầng cao nhất, tâm thần liền bị hai cỗ khôi lỗi đặt nơi trung ương hấp dẫn.

Bên ngoài khôi lỗi đều do minh hoàng tinh ngọc chế thành, trong hai mắt là hồng sắc bảo thạch, hoa văn trang trí vô số phù văn đồ triện, hoa lệ tôn quý, lại lộ ra vài phần khí tức nguy hiểm.

Bản thân Nhạc Vũ cũng tinh thông cơ quan khôi lỗi, thế nhưng lúc này cũng không khỏi tán thưởng một tiếng.

Trên tầng lầu này tuy có tới bảy khôi lỗi, nhưng chỉ có hai cỗ khôi lỗi này là tinh diệu nhất. Thậm chí còn hơn cả Ngũ Cực Nhận Bàn bên dưới, toàn bộ chất liệu đều nằm trong hàng ngũ nhị phẩm.

Nếu không phải linh trận tuần hoàn bên trong còn có chút thiếu hụt, cơ hồ có thể xem là thành tựu cao nhất của Cơ Quan Thuật hiện giờ.

Bước nhanh tới phía trước, nhẹ nhàng đặt tay lên khôi lỗi phân tích kết cấu bên trong.

Nhạc Vũ dần dần lâm vào trầm tư. Chỗ thiếu hụt kia thật sự không phải không thể bù lại, chất liệu cũng không tệ lắm. Duy nhất thiếu sót đáng tiếc là Ngũ Hành Thuật của hai cỗ khôi lỗi không được thông suốt, có chút xung đột, đặc biệt khi thi triển đạo pháp thủy hỏa cơ hồ không có bao nhiêu uy lực.

Nhưng trên thế gian này làm gì có được chuyện thập toàn thập mỹ?

Đợi đến ngày sau khi hắn có thời gian rảnh rỗi, có lẽ tự tay luyện chế lại hai cỗ khôi lỗi khác thay thế là được.

Cũng có thể đem cải tạo lại một phen cũng không phải là không thể nào.

Trong lòng đã có quyết đoán, vẻ mặt Nhạc Vũ khôi phục lại bình thản như trước, mang theo vẻ thưởng thức quan sát sản phẩm cơ quan khác. Đều giống như Ngũ Cực Linh Bàn, cùng một tiêu chuẩn, thậm chí còn vượt hơn một chút.

Lúc này người chủ sự Công Khí Các cũng đã vội vàng chạy tới. Là một lão giả ước chừng sáu mươi tuổi, Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới. Khi vừa nhìn thấy Nhạc Vũ sắc mặt lập tức biến đổi, hiện ra vài phần kinh ngạc.

Nhạc Vũ cũng có chút ngoài ý muốn, quay đầu cười hỏi:

- Ngươi từng gặp qua ta sao?

- Trăm năm trước tại Vạn Thọ sơn pháp hội, Âu Dương Tầm được may mắn nghe bệ hạ diễn giải kiếm tu chi đạo. Thật sự đạt được ích lợi không nhỏ!

Lão giả tên Âu Dương Tầm thi lễ thật sâu, tiếp theo nhìn trước người Nhạc Vũ nói:

- Bệ hạ cũng có hứng thú đối với cơ quan khôi lỗi sao?

- Ta định mua xuống hai kiện xem như đạo đồng sử dụng.

Nhạc Vũ thuận miệng giải thích một câu, tiếp theo khẽ mỉm cười nói:

- Không biết hai cỗ khôi lỗi này cần bao nhiêu tiên thạch?

- Hai cỗ khôi lỗi này?

Âu Dương Tầm nhìn thoáng qua, có chút chần chờ nói:

- Nói thật hai cỗ khôi lỗi này do một vị cơ quan thuật tông sư của Công Khí Các tốn một trăm bảy mươi năm thời gian mới chế thành, toàn bộ bảo vật đều đầy đủ. Chiến lực có thể so với Thái Ất Chân Tiên, thậm chí là tu sĩ Huyền Tiên. Nhưng bởi vì có một ít chỗ thiếu hụt để bị để qua một bên, đã thay đổi hồn tinh. Nếu bệ hạ muốn mua, bốn ức tiên thạch là được giá. Nhưng khôi lỗi chiến hồn chỉ có thể tự mình đào tạo hoặc tìm mua nơi khác. Công Khí Các chỉ có hai khôi lỗi chiến hồn Ngọc Tiên cảnh phụ tặng mà thôi!

Nhạc Vũ hài lòng cười, cũng không lộ vẻ ngoài ý muốn. Khôi lỗi chiến hồn càng cao giai dĩ nhiên càng thêm khó được.

Nếu muốn đào tạo khôi lỗi chiến hồn, cần phải có thời gian tôi luyện, cùng khả năng nắm giữ đại đạo thiên địa. Cũng không thể trong một ngày là có thể thành tựu. Vả lại lời nói của Âu Dương Tầm cũng hợp lòng hắn.

Nhưng về phần bốn ức tiên thạch đúng là làm cho hắn có chút khó xử. Lần trước bên trong Lan Hoa mật cảnh hắn đã thu mua siêu phẩm mộc hệ tiên thạch, cơ hồ đã đem toàn bộ tiên thạch tích tụ tiêu xài hết không còn.

Về sau tru diệt hai gã yêu tiên Huyền Tiên cảnh có chút bổ sung, nhưng hiện tại vẫn biết là không đủ, còn đang tính toán linh bảo trong tu di không gian có vật nào có thể đem ra trao đổi.

Âu Dương Tầm lại đột nhiên cúi người nói:

- Nếu hiện tại bệ hạ không có phương tiện, có thể đợi sau khi trở về đế đình tiếp tục trả lại bên phân lâu của Công Khí Các là được. Bệ hạ là đại đế một phương, dĩ nhiên không cần lấy đi đồ vật của Công Khí Các chúng ta…

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, hắn cũng đã quên mất hiện tại mình đang có chiêu bài An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc.

Nếu đổi lại là trăm năm trước, tự nhiên sẽ không ai thèm để ý tới thanh danh của hắn. Nhưng hiện giờ hắn đã có hơn trăm triệu tín đồ, chín vị Huyền Tiên thủ hạ, ngàn vạn thiên binh thiên tướng, chấp chưởng địa vực mấy trăm ức dặm, thế lực mạnh mẽ đã không phải ngày xưa có thể sánh bằng.

Tiếp đó hắn lại nghe được lời của Âu Dương Tầm:

- Kỳ thật nếu như bệ hạ tình nguyện chiếm hai thành cổ phần của Công Khí Các, hai cỗ khôi lỗi này cho dù dâng tặng bệ hạ cũng không phải là không được!

Nhạc Vũ kinh ngạc nhíu mày nhìn Âu Dương Tầm, lần này thật sự cảm thấy kinh dị nên chưa trực tiếp cự tuyệt. Hắn chỉ cười hỏi lại:

- Ngươi biết ta bị thương thiên đố kỵ, cùng Xiển giáo có ân oán khó giải. Vậy mà cũng dám để ta chiếm hai thành cổ phần danh nghĩa, ngươi không ngại bị người của Xiển giáo làm khó dễ…

Âu Dương Tầm cười khổ đáp:

- Không dối gạt bệ hạ, cho dù không bị người của Xiển giáo gây khó dễ, Công Khí Các cũng đang trong tình cảnh gian nan. Không có một vị Đại La Kim Tiên trấn thủ, mặc cho ai cũng có thể giẫm lên một cước. Nếu bệ hạ có thể giúp đỡ một tay, vẫn xem như còn có một tuyến hi vọng. Nếu như không thể xem như một tuyến hi vọng cũng không có. Nhưng hiện tại thu nhập của Công Khí Các cũng xem như không tệ, có tới ba ngàn phân lâu, trải rộng khắp hồng hoang chư giới, nếu như bệ hạ chịu đáp ứng, hàng năm Công Khí Các có thể dâng lên ba ức tiên thạch. Nếu bệ hạ cần thu mua vật gì, Công Khí Các cũng có thể cống hiến sức lực.

Nhạc Vũ cũng không thèm để ý tới ba ức tiên thạch kia, tuy cũng có thể làm hắn tâm động. Có lẽ đế đình của hắn thu nhập hàng năm cũng không thấp hơn số lượng này. Nhưng điều kiện cuối cùng lại làm cho hắn thoáng động tâm. Bởi vì có chút linh vật kỳ trận cấp thấp nhưng lại bắt buộc cần dùng, nếu chính bản thân hắn đi thu thập đúng thật là vô cùng phiền toái.

- Việc này ta cần phải suy nghĩ lại một phen…

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ thoáng lắc đầu. Hiện tại đã đến thời hạn Hậu Thổ xây dựng lục đạo luân hồi, việc này nếu còn chưa hoàn toàn giải quyết xong, hắn thật sự không có lòng dạ nào tìm thêm phiền toái khác cho mình.

Lại nói Công Khí Các lai lịch thế nào chính hắn còn chưa hiểu biết rõ, càng không khả năng tùy tiện đáp ứng.

Trực tiếp thu lại hai cỗ khôi lỗi, Nhạc Vũ gật đầu chào Âu Dương Tầm, cũng không để ý vẻ mặt tiếc nuối của đối phương, liền xoay người rời đi.

Hắn trở ra ngoài thành, tùy ý chọn một nơi yên tĩnh, hắn lấy ra hai viên hồn tinh được tặng kèm theo, tuy đã mở linh trí nhưng thần thức bạc nhược, cực kỳ khô khan, thậm chí còn không linh động bằng Côn Bằng lúc mới sinh ra.

Hắn biết được hồn tinh này hắn đã thi triển bí pháp thúc giục mới hình thành linh trí, hơn nữa bên trong dù sao cũng để lại ấn ký của người khác, rất dễ có tai họa ngầm.

Nhạc Vũ tiện tay bóp nát, sau đó lấy ra hồn tinh của Côn Bằng cùng Côn Ngô, bỏ vào trong hai khôi lỗi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ một lát sau, trong mắt khôi lỗi đã lóe ra hồng quang, sau đó toàn thân nhấp nháy vô số quang hoa. Thẳng đến nửa khắc sau, Côn Ngô chợt có động tĩnh, vô cùng gian nan hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Côn Ngô đa tạ chủ nhân thành toàn!

Sau Côn Ngô chừng mười lần hô hấp, Côn Bằng cũng trúc trắc di chuyển hướng Nhạc Vũ hành đại lễ tham kiến:

- Côn Bằng gặp qua chủ nhân!

Nhạc Vũ thấy vậy khẽ thở dài, Côn Bằng cùng Côn Ngô kỳ thật cũng xem như siêng năng, sau khi hắn rời khỏi Thiên Nguyên Giới, gần trăm năm thời gian cả hai cũng đã tiến triển đến Linh Tiên cảnh giới.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nhân tạo, thân khôi lỗi dĩ nhiên không so sánh được với thiên phú Yêu tộc hoặc Nhân tộc.

Thần hồn cảnh giới Linh Tiên, điều khiển thân thể khôi lỗi Huyền Tiên, rốt cục có chút miễn cưỡng.

Cũng may hắn vốn cũng không hề có ý nghĩ trông cậy vào hai cỗ khôi lỗi trợ giúp hắn.

Đánh ra một đạo pháp lực, nâng hai người tới bên cạnh, tiếp theo hắn lấy ra Tử Khuyết Thiên Chương đưa cho cả hai nói:

- Hai người các ngươi cố gắng tìm hiểu thiên chương, sau khi thông thấu thì cố gắng để thể xác nắm giữ. Ngày sau đều có tác dụng cho các ngươi.

Dứt lời Nhạc Vũ lại hút nhiếp đem hai người đưa vào trong Diễn Thiên Châu.

Còn chưa kịp nhìn kỹ tình hình bên trong động thiên Thiên Ý Phủ, tâm thần Nhạc Vũ chợt sinh ra cảm ứng.

Rõ ràng hắn nhìn thấy ngay phương hướng cửa thành Địa Tiên Vân Thành có một đạo thanh quang nhảy lên không xuyên qua cửa thành, đang bay lượn xoay quanh cuối chân trời.

- Cuối cùng đã ra rồi sao…

Thanh quang kia chính là Đông Hoa tán nhân, luôn luôn bay thẳng theo hướng bắc, rõ ràng đi tới phương hướng của phương bắc đế đình.

Nhưng ở sau lưng hắn còn có vài thân ảnh đuổi theo sau. Không nhanh không chậm, chỉ cách Đông Hoa chừng trăm vạn trượng. Là một nhóm người dùng thanh lam tiểu tán bao phủ, vẻ mặt đều lén la lén lút.

Nếu không phải hiện tại Nhạc Vũ đối với huyễn thuật cơ hồ đã có tinh túy, đã không cách nào nhận ra được người bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1096: Kiếm phù oai!

Nhạc Vũ cười nhẹ một tiếng giễu cợt, cũng phi thân bay theo phía sau mấy người kia.

Hắn nhìn thấy Đông Hoa tán nhân chậm rãi bay ra ngoài trăm vạn dặm, bỗng dưng độn quang biến đổi, một thân hóa thành chín đạo quang hoa, từ bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Vài tên tu sĩ trốn dưới tiểu tán lập tức vô cùng kích động, chỉ đành chia ra bốn phương tám hướng đuổi theo.

Ước chừng đuổi theo ra ngoài ba mươi vặn dặm, chín đạo quang hoa đã biến mất vô tung.

Nhưng Đông Hoa tán nhân vẫn chưa xuất hiện, thân ảnh chợt lóe lại phân ra chín đạo độn quang.

Cứ lặp lại mấy lần như thế, chỉ dùng thời gian gần một khắc đã bỏ xa những người kia.

Nhạc Vũ cười lớn, Đông Hoa tán nhân cũng không giống như những tiên tu khác trong tiên giới này. Bên trong Thiên Nguyên Giới trải qua vô số mưa gió, đã là một nhân vật thành tinh. Trước khi độ kiếp phi thăng nằm trong hiểm cảnh bốn bề đầy thù địch, vẫn có thể giữ lại hậu chiêu, cầu tìm một con đường sống, lại há có thể bị một ít đạo chích tính kế?

Nhìn tình hình chật vật của mấy tu sĩ kia, Nhạc Vũ cũng đã bỏ qua ý niệm giết người.

Hắn phát ra một tia kiếm khí, chỉ một thoáng đã xuyên ra ngoài trăm vạn dặm, đem thân hình vài tên Ngọc Tiên tu sĩ xuyên thủng, phế bỏ nguyên anh!

Giẫm mạnh chân, đã trực tiếp bước ra ngoài bảy vạn dặm, Súc Địa Thành Thốn,

chỉ trong một thoáng hô hấp đã đi tới phía sau Đông Hoa tán nhân.

Linh giác của Đông Hoa quả thật mẫn tuệ, lập tức liền cảm giác, quay phắt trở lại nhìn về phía Nhạc Vũ.

Nhìn thấy gương mặt tuấn tú xa lạ, vẻ mặt Đông Hoa thoáng trầm xuống, tiếp đó cảm giác được một tia khí tức quen thuộc, không khỏi ngẩn ra nghi ngờ hỏi:

- Các hạ là ai? Vì sao phải theo dõi tại hạ?

Nhạc Vũ cười cười, đi tới trước mặt Đông Hoa chừng trăm trượng, quan sát hắn từ trên xuống dưới, trong lòng thoáng than thở.

Đông Hoa tán nhân đã sửa lại pháp môn kiếm tu, ngưng tụ kiếm đan. Nhưng tu luyện lại không được trọn vẹn. Đông Hoa lại lấy cơ bản sửa đổi thêm, không ngờ có thể bù lại toàn bộ những chỗ thiếu hụt kia. Cũng không hề thấp hơn nhân kiếm hợp nhất chi đạo mà Nhạc Vũ truyền xuống ngay tại Vạn Thọ sơn.

Một thân kiếm ý pháp lực đều vô cùng tinh thuần, căn cơ thật dầy, thực sự tột đỉnh.

Nhạc Vũ âm thầm tán thưởng, nhìn lên gương mặt Đông Hoa tán nhân đang tràn đầy vẻ cảnh giác, không khỏi cười nói:

- Ta cùng với ngươi có chút nhân quả liên lụy, lần này đến chỉ là vì muốn giúp cho ngươi một tay.

Đông Hoa rõ ràng không tin, ý phòng bị càng thêm nồng hậu. Nhạc Vũ cũng không quản hắn, trực tiếp lấy ra hai phù chiếu nói:

- Đây là tín vật của ta, ngươi cầm phù chiếu này có thể đến Bát Cảnh sơn hoặc Vạn Thọ sơn đều có thể có được một lần cơ duyên. Tiên giới không giống phàm trần, làm tán tu thật sự vất vả hơn nhiều lắm. Nếu có được minh sư chỉ điểm, sẽ đạt được lợi ích không nhỏ. Trấn Nguyên Tử cùng Huyền Đô đại pháp sư tuy không phải sư tôn của ngươi, nhưng đều là người có thể giúp ngươi thành đạo!

Đông Hoa đón hai phù chiếu trong tay, lại có chút nửa tin nửa ngờ. Nhưng khí tức người trước mặt lúc thì lớn mạnh như vực sâu, lúc lại bình ổn như người phàm, thật sự làm cho hắn nhìn không thấu.

Suy ngẫm chốc lát, hắn chợt lắc đầu trả lại hai phù chiếu:

- Tiền bối, không phải ta không tin! Nhưng trong lòng ta đã sớm có kế hoạch, muốn đến phương bắc Các Linh sơn bái An Thiên Huyền Thánh đại đế làm sư tôn. Bát Cảnh sơn hoặc Vạn Thọ sơn mặc dù thật tốt nhưng không phải nơi đệ tử sở cầu. Đa tạ hảo ý của tiền bối!

Nhạc Vũ không khỏi ngẩn người, có chút trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày nói không ra lời.

Vị Đông Hoa này ngày sau lấy thân Huyền Tiên chuyển sang kiếp khác trùng tu. Đứng trong môn tường của Thái Thanh đạo tổ, làm đệ tử nhập thất đời thứ ba, thành tựu Chuẩn Thánh vị nghiệp, là Thuần Dương Kim Tiên tiền đồ vô lượng. Làm sao có thể đột nhiên nghĩ tới đi tìm mình bái sư?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, cho dù không có mối liên hệ với Thái Thanh đạo tổ, quan hệ năm xưa giữa Nhạc Vũ cùng Đông Hoa, cũng tuyệt không thể nào thành sư đồ.

Im lặng chốc lát, Nhạc Vũ chợt bật cười, cũng không lấy lại hai phù chiếu. Ngược lại lấy ra một đạo phù kim sắc, dùng pháp lực đưa tới trước người Đông Hoa nói:

- Ngươi muốn đến Các Linh sơn ta cũng không ngăn cản ngươi. Cầm lấy tín vật này, bên trong phương bắc đế đình sẽ tiếp đãi ngươi như khách quý. Nhưng thứ cho ta nói thẳng, An Thiên Huyền Thánh đại đế cùng Xiển giáo có rất nhiều ân oán, lại kết thù kết oán vô số, mặc dù truyền xuống kiếm tu chi đạo, nhưng cũng không phải là lương sư của Đông Hoa tán nhân ngươi đâu.

- Đông Hoa tán nhân? Ngươi làm sao biết tên của ta?

Đồng tử Đông Hoa co rụt lại, ngây người nhìn Nhạc Vũ. Hắn từ sau khi phi thăng, liền mai danh ẩn tích, người trước mắt rốt cục từ chỗ nào biết được?

Nhạc Vũ cười không đáp, lại khẽ vẫy tay lấy ra một đạo phù còn trống, cầm trong tay.

Hắn dùng Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy trộn cùng máu huyết của yêu thú Huyền

Tiên làm mực, chỉ trong nháy mắt đã vẽ ra một chuỗi phù văn trên đạo phù.

Tiếp theo phất qua đưa tới trước người Đông Hoa nói:

- Ta biết ngươi không tin ta nói, nhưng cũng không có gì. Phù chiếu này thật hay giả ngày sau ngươi sẽ tự hiểu. Nhưng ta đã tính ra, trong nửa canh giờ sau ngươi có một phen kiếp số. Tuy không đến nỗi gặp họa sát thân nhưng vẫn gặp phiền toái. Khi đó dùng đạo phù này có thể giúp ngươi thoát thân!

Đông Hoa tán nhân nhíu mày nhìn kỹ đạo phù trước mắt. Ngoại trừ chất liệu bất phàm, tựa hồ trên tam phẩm, không còn chỗ nào thần kỳ, không lộ ra chút khí tức, phù văn sử dụng chỉ bình thường không có gì lạ lẫm.

Chỉ là ngay trong trung ương đạo phù, thượng cổ chữ triện làm cho hắn cực kỳ chú ý. Đặc biệt kiếm ý ẩn thấu, cơ hồ áp chế phong ấn muốn xông ra. Lộ ra ý kiếm cường hoành mà ôn nhu, lại giống như ẩn chứa vô số áo nghĩa, làm kẻ khác vô cùng bàng hoàng.

- Kiếm phù sao?

Khi hắn ngẩng đầu lên thì thanh sam đạo nhân đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng, hắn không khỏi vô cùng kinh hãi, lại càng thêm kinh ngạc.

- Đạo nhân kỳ quái, thật không hiểu xảy ra chuyện gì! Nhưng thực lực người này quả thật sâu không lường được, muốn giết ta chỉ như trở bàn tay thôi. Hắn không giống như có ác ý.

Thoáng do dự một chút, Đông Hoa vẫn đem phù chiếu toàn bộ thu hồi.

Lại nhớ tới lời nói của đạo nhân vừa rồi, trong vòng nửa canh giờ bản thân mình sẽ gặp phải kiếp số, nội tâm không khỏi trầm xuống, trong lòng có chút không tin, nhưng theo bản năng lại có chút cảm giác bất an, còn hoảng hốt thấp thỏm.

Cơ hồ ngay lập tức hắn hóa thành một đạo độn quang bay đi, bay một mạch ra ngoài trăm vạn dặm mới thoáng buông lỏng tâm thần.

Nhưng ngay lúc này, trên không trung chợt truyền ra tiếng nổ vang như sấm rền, vừa ngẩng đầu lên, trên không trung đã hiện ra một vết rạn màu đen, ngay sau đó

một thân ảnh hắc y bỗng dưng xuyên không bay ra.

Gương mặt người kia đều bị hắc vụ che khuất, chỉ một đôi ánh mắt băng sương đến cực điểm nhìn thẳng xuống dưới.

- Thanh kiếm kia chính là bị ngươi mua xuống?

Đông Hoa cảm thấy tay chân cứng ngắc, toàn thân rét run, dưới hồn áp cơ hồ không thể nhúc nhích.

Người này lại là Thái Ất Chân Tiên!

Chỉ nửa hơi, miệng mũi Đông Hoa đã tràn đầy máu, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Chỉ có thể dùng thần hồn kháng cự, âm thầm đem một viên đan hoàn màu bạc cầm trong tay.

Đây là vật cứu mạng của hắn, dưới cơ duyên xảo hợp mới đạt được một viên, nghe nói có uy lực vô cùng, trước mắt chỉ có thể trông cậy vào vật này cứu lấy tính mạng của mình.

Không ngờ lúc này trong đầu hắn xẹt qua kiếm phù mà thanh sam đạo nhân kỳ quái đã tặng cho, trong lòng không khỏi có chút do dự.

Người kia có thể tính ra hắn sẽ gặp tai kiếp sau nửa canh giờ, một thân pháp lực thần thông thật sự bí hiểm, tặng cho kiếm phù nhất định là bất phàm.

Duy nhất không xác định chính là không biết người kia rốt cục có ý định lừa gạt hắn hay không.

Hắc y nhân nhìn Đông Hoa một thoáng, ánh mắt tập trung trong tay áo hắn. Ngay sau đó chợt vui vẻ, đưa tay vẫy ra, một thanh tiên binh màu đen không có gì nổi bật bỗng dưng từ trong tu di không gian của Đông Hoa bị hút nhiếp ra, bay lượn giữa không trung.

Hắc y nhân hăng hắc cười, cầm lấy tiên binh, trong mắt lộ ra vui mừng vô tận, tiếp đó sát khí lành lạnh nhìn xuống Đông Hoa.

- Làm phiền ta bôn ba tìm kiếm mấy trăm vạn dặm, ngươi đúng là đáng chết!

Vừa nói xong liền bắn ra một đạo hắc quang xuyên không bay xuống, đồng tử Đông Hoa lập tức co rụt lại, biết không thể tiếp tục chậm trễ. Một mặt cầm chặt đan hoàn màu bạc, một mặt ném ra trương kiếm phù, dùng hồn ý mở tung ra.

Hắn vốn nghĩ nếu tình hình không ổn sẽ mượn lực viên ngân hoàn kia bỏ chạy, nhưng ngay sau đó liền thấy thiên địa chung quanh thất sắc.

Một đạo thủy lam kiếm quang như ngân hà đổ ngược bỗng dưng bay lên, vỡ bờ phía chân trời. Tung hoành trăm vạn trượng, đem toàn bộ vạn vật trước người chém nát hủy diệt!

Đạo hắc quang vừa giáng xuống, giờ phút này hoàn toàn không cách nào so sánh.

Thủy lam kiếm quang vừa tới, liền quét tan, mà hắc y nhân kia, đồng tử co rút lại, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi vô hạn hét to.

- Thủy Vân kiếm quyết! Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh đại đế!

Cơ hồ ngay lập tức hắn muốn né tránh xa xa bỏ chạy, nhưng lại bị một cỗ kiếm áp bức người trói bược ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích. Chờ khi kiếm quang trảm tới, cả người cơ hồ không có chút phản kháng, lập tức hóa thành bụi phấn bay tung bốn phía!

Đông Hoa tán nhân đã sớm trợn mắt há hốc mồm, ngây người quan sát tình hình trước mắt. Vừa lấy lại tinh thần chỉ thấy thân ảnh hắc y nhân đã hoàn toàn không còn bóng dáng. Chỉ còn lại hắc sắc tiên binh vẫn hoàn hảo không chút tổn hao từ trên rơi xuống.

Đông Hoa lập tức hít sâu một hơi:

- Người kia rốt cục là ai? Tùy ý chế tạo một trương kiếm phù đã có uy lực như thế?

Lại nhớ tới tiếng kinh hô của hắc y nhân, trong mắt hắn chợt lóe tia thần quang.

- Thủy Vân kiếm quyết, thật sự là Thủy Vân kiếm quyết! Người kia chính là Bắc Phương An Thiên Huyền Thánh đại đế!

- Nhưng vì sao hắn lại nói hắn không phải là minh sư của ta?

Nhớ lại chuyện nửa canh giờ trước, trên mặt Đông Hoa dần dần hiện ra vẻ lo lắng, còn có vài phần kiên quyết.

Cùng thời khắc đó, ước chừng ngoài ngàn vạn dặm, Nhạc Vũ chợt cười khẽ một tiếng, nhìn theo phương hướng Đông Hoa rời đi.

Tuy cách xa ngàn vạn dặm, nhưng lấy long nhãn của hắn vẫn có thể thấy rõ đạo kiếm quang kia.

Gặp qua uy lực của kiếm phù, Đông Hoa sẽ hiểu thân phận của hắn, cũng sẽ nghe lời đi tới Vạn Thọ sơn.

Kỳ thật việc này dùng thân phận của hắn thực hiện mới là thích hợp nhất.

Nhưng bởi vì Hồng Mông kiếm điển, hắn đành phải thua thiệt Đông Hoa, cũng chỉ chọn Thủy Vân. Hai thân phận không thể đồng thời cùng xuất hiện, tránh cho việc trêu chọc người hồ nghi suy đoán. Vì vậy hắn buộc phải hành sự theo phương pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1097: Côn Luân Kính tạo thành!

Việc của Đông Hoa tán nhân tạm thời giải quyết, Nhạc Vũ vẫn ở nguyên tại chỗ.

Tâm niệm chợt động, liền lấy ra Côn Luân Kính, lấy mấy mảnh nhỏ lần trước Tây Vương Mẫu đưa tới hội hợp lại.

Cả mặt kính xem như đã gom lại toàn bộ, chỉ còn thiếu một chút ở mấy cạnh góc.

Nhạc Vũ mỉm cười, toàn thân dấy lên hỏa diễm nhàn nhạt, đem hàng rào không gian mạnh mẽ thiêu đốt.

Ngay sau đó hai ngũ sắc cự chưởng xuyên vào hư không bên ngoài, chộp vào tận sâu trong.

Nhắm mắt đứng yên chừng ba canh giờ, hồn niệm của Nhạc Vũ đã thông qua ngũ sắc cự chưởng cảm giác được một tiểu thiên thế giới tương đương Thiên Nguyên Giới trước kia.

- Lúc trước ta suy tính nơi bị thất lạc hẳn là nơi này!

Trong con ngươi chớp lên một tia sáng bóng, Nhạc Vũ thở mạnh một hơi, ngũ sắc cự chưởng chợt trảo tới, đem hàng rào không gian của tiểu thiên thế giới kia xé mở một đường, mạnh mẽ thăm dò vào.

Tiếp đó ba canh giờ trôi qua, khi ngũ sắc cự chưởng rút trở về, trong cự chưởng hiện ra một khối mảnh nhỏ trong suốt, dung nhập vào trong Côn Luân Kính.

Một ngũ sắc cự chưởng còn lại thời gian chậm hơn một chút, ước chừng phải hai ngày sau mới triệu hồi, trong lòng bàn tay cầm hai mảnh nhỏ.

Côn Luân Kính càng thêm đầy đủ, trôi nổi trước người Nhạc Vũ. Hào quang vạn vạn nhàn nhạt, chiếu sáng cả sơn cốc bừng lên thất thải quang mang.

Cũng may vật này là huyễn pháp linh bảo đỉnh cấp trong hồng hoang. Nhạc Vũ chỉ cần dùng ý niệm điều khiển đã có thể đem địa phương hắn đang đứng che lấp toàn bộ.

- Vẫn còn thiếu ba mảnh nhỏ mới được đầy đủ…

Nhìn chỗ tổn hại, Nhạc Vũ thoáng cau mày, tiếp theo hắn dùng Côn Luân Kính cảm giác hay dùng Cửu Cực La Bàn Nghi tác động đều không có kết quả.

Thoáng buồn bực, nhưng Nhạc Vũ đột nhiên lại bật cười. Cho dù chưa trọn vẹn, nhưng Côn Luân Kính vốn cũng không phải vật tầm thường.

Tiên thiên chí thánh linh bảo này khôi phục tới cấp bậc như vậy, bản thân hắn lẽ ra phải xem là may mắn.

Trước mắt bởi vì pháp lực hơi yếu mới không thể thăm dò, đợi đến ngày sau tu vi tiến thêm nhất giai, như vậy có thể tìm hiểu nơi mấy mảnh nhỏ kia thất lạc.

Tiện tay lấy ra một đoàn Huyền Hoàng Khí, phân ra tám phần đánh vào trong tàn kính.

Vật này tuy so với Hỗn Độn Khí còn kém cỏi, nhưng sau thượng cổ hỗn độn, Hỗn Độn Mẫu Khí đã bị Bàn Cổ chém ra mà biến thành, cũng là vạn vật mẫu khí, linh vật khởi nguyên.

Quả nhiên chỉ sau một lúc lâu vết rách đã dần dần phục hồi, liên tiếp cùng một chỗ.

Cả mặt linh kính quang hoa đại phóng, vô số linh lực ngưng thành phù văn, từ trong mở rộng, rõ ràng là một tòa linh trận vô cùng khổng lồ, bao phủ phạm vi vạn trượng.

Tuy vẫn còn chưa được trọn vẹn, nhưng đã có thể vận chuyển không ngại. Mà trung ương Côn Luân Kính dần dần quang hoa nội liễm, nhưng khí tức càng lúc càng thêm cường thịnh.

Ước chừng qua mấy canh giờ, hào quang mới tản đi, linh trận dần dần thu hồi lại.

Nhạc Vũ đưa tay trảo tới, cầm Côn Luân Kính trong tay. Trong lòng chợt mừng như điên, nhất thời không cách nào đè nén. Hắn mạnh mẽ nắm chặt tay, ba vạn đầu Chân Long lực đồng thời nổ tung trong lòng bàn tay, khiến mười vạn dặm chung quanh đều lay động không ngớt.

- Quả nhiên là tiên thiên siêu phẩm!

Tính ra đây là kiện tiên thiên siêu phẩm linh bảo thứ hai trong tay hắn.

Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình cũng không phải là vũ khí sát phạt, trừ việc bốn trăm năm ngưng tụ thành một giọt Thanh Nguyên Chân Dịch ra, cũng không còn trọng dụng nào khác.

Chỉ có Côn Luân Kính mới dùng sử dụng cho đấu pháp chân chính. Từ thời thượng cổ, hung uy hiển hách, bị Đông Vương Công nắm giữ, trấn áp quần tiên.

Trước mắt mặc dù còn chưa phục hồi, chỉ có được trình độ tiên thiên siêu phẩm hạ cấp, nhưng khi thi triển ra, uy lực mạnh tới mức những linh bảo cùng giai cũng không thể so sánh.

Cơ hồ thật khẩn cấp, Nhạc Vũ liền ném vào trong ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận, vừa lúc trấn áp ngay trung ương một trăm lẻ tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Đến tận lúc này vật kia mới xem như là con bài chưa lật chân chính trong tay hắn. Linh bảo tuyệt đỉnh thủy hệ, mặc dù không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng cũng có thể đem uy lực bộ linh châu tăng lên gấp ba lần.

Tiếp tục dùng vật này mỗi ngày tẩy lễ tôi luyện, do Huyền Vũ luyện chế ra giả châu, chung quanh sẽ có một ngày thành tựu ra Huyền Thủy Thiên Linh Châu chân chính.

Nhìn thấy hai kiện linh bảo thủy hệ quả nhiên phối hợp không ngại, Nhạc Vũ không khỏi hài lòng cười, có Kim Tiên pháp lực lại có được bảo vật hỗ trợ, mới xem như chân chính có được thực lực sống yên trong tiên giới.

Long Hoàng An Thiên Tỳ tựa hồ cũng có cảm ứng, ở trong tay áo dị động một trận, tiếp tục chiếu xem đỉnh đầu của mình, chỉ thấy tử kim sắc đế khí trong ấn tỳ càng ngưng thật hơn vài phần.

Có con bài chưa lật này, ở bên trong Bắc Câu Lô Châu tuy có vô số cường giả, nhưng hắn có thể không cần sợ hãi. Vị trí An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc xem như vững vàng nắm trong tay!

Nhưng nếu chân chính so với Từ Hàng vẫn còn kém hơn không ít.

Nghĩ tới tình hình gặp mặt mấy ngày trước, vẻ vui mừng trên mặt Nhạc Vũ thoáng giảm đi, hiện ra vài phần lo lắng.

Tiếp đó hắn vung nhẹ tay áo, trước mắt liền xuất hiện vài bóng người. Là Nhạc Trương thị cùng ba người Nhạc Băng Thiến, còn có Sơ Tam cùng Tinh Nguyệt đều bị hắn mạnh mẽ triệu ra từ trong Thiên Ý Phủ.

Trăm năm thời gian, mấy người này lại không giống như hắn, ở bên trong Ngũ Trang Quan gia tốc thời gian tu hành gấp trăm lần.

Nhưng ở bên trong Thiên Ý Phủ sáu trăm năm, đều thăng lên tới Ngọc Tiên cảnh giới, trong đó Lâm Trác đã chuyển sang kiếm đan.

Vốn tu tập hai môn canh kim công pháp, giờ phút này toàn thân càng thêm bộc lộ sắc bén.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ cau mày, tu vi của mấy người tuy tiến triển cực nhanh nhưng căn cơ lại suy yếu, đạo tâm không ổn định, chỉ cần có chuyện ngoài ý muốn sẽ gặp phải nguy cơ diệt vong.

Tiếp theo ngẫm lại tai họa ngầm có thể lập tức được giải quyết, lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ mới hòa hoãn, khôi phục lại như thường.

Mọi người mới từ trong Thiên Ý Phủ đi ra, trước tiên vẻ mặt mờ mịt, cuối cùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Nhạc Vũ.

Nhạc Trương thị vốn là người lanh lợi thông minh, sau khi tu luyện đạo pháp trong lòng càng như thủy kính, hết thảy sự vật chung quanh đều có thể xem hiểu thấu rõ.

Lúc này chỉ thoáng suy tư liền đoán biết nguyên nhân, nhìn Nhạc Vũ nói:

- Hài nhi, ngươi đang lo căn cơ của chúng ta không ổn định phải không? Kỳ thật từ trăm năm trước ta đã cảm thấy không ổn. Tu vi chẳng những không cách nào tiến triển, tâm tình lại nóng nảy không cách tĩnh tâm. Cũng may trước kia từng cùng ngươi đi qua ám giới một chuyến, tôi luyện tâm tình một phen. Nếu không như thế lúc trước khi độ Ngọc Tiên kiếp đã bị thân vẫn…

Nhiễm Lực nghe vậy cũng u sầu nói:

- Sư huynh, nếu cứ tu hành như vậy chung quy sẽ có ngày xảy ra chuyện. Đạo tâm của chúng ta cũng không trải qua ma luyện, một thân pháp lực tuy không kém nhưng chẳng khác gì bị nhốt mãi trong nhà, không chịu nổi trọng dụng. Mỗi ngày ở bên trong Thiên Ý Phủ cũng có chút nặng nề, thật sự khó thể lĩnh ngộ.

Sơ Tam cùng Tinh Nguyệt nghe vậy cũng gật đầu, Nhạc Băng Thiến cùng Lâm Trác mặc dù không nói chuyện nhưng chân mày đều chau lại, hiện lên thần sắc lo lắng.

Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng, tâm niệm chợt động, đem Côn Luân Kính triệu ra, nói:

- Việc này ta cũng hiểu rõ, trước kia chỉ vì lo lắng mọi người bị Xiển giáo tra xét mới cẩn thận như vậy. Nhưng hiện nay ta đã chữa trị xong Côn Luân Kính, tình hình sẽ khác.

Nhìn thấy vẻ mặt của mọi người đều run rẩy lên, lặng người nhìn vào Côn Luân Kính, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Nhạc Vũ cũng mỉm cười:

- Trước mắt có hai phương pháp giải quyết, có thể giúp mọi người củng cố đạo cơ. Một là ta dùng kính này huyễn chiếu ra đại thế giới, đem thần hồn của mọi người đầu nhập vào, lịch lãm tình đời, ma luyện đạo cơ. Hai là mọi người tự mình rời đi, tự do du lãm trong tiên giới này. Có Côn Luân Kính trấn áp, mặc dù là Đạo tổ nếu không tự mình suy diễn cũng khó thể biết thân phận mọi người. Nhưng con đường này hung hiểm khó lường, ta cũng thật khó bảo đảm vẹn toàn.

Nhạc Trương thị chỉ suy nghĩ thoáng chốc, liền cười nhẹ nói:

- Ta cũng muốn đi chung quanh nhìn xem một chút, nhìn phong cảnh của tiên giới này.

Nhạc Vũ không nói một lời, dùng Côn Luân Kính chiếu xuống, liền khiến Nhạc Trương thị thay đổi dung mạo. Vẫn còn khí chất tươi mát, lại là một nữ tiên chừng hai mươi tuổi, nhưng ngũ quan lại hoàn toàn bất đồng.

Theo sát phía sau Nhạc Băng Thiến cùng Lâm Trác và Nhiễm Lực đều hiện lên vẻ kiên quyết, Nhiễm Lực chợt cười lớn nói:

- Thường nói trong huyễn cảnh cho dù gặp được chuyện khủng bố sinh tử cũng không so được với tôi luyện sinh tử trong đại thế giới chính thức a!

Nhạc Vũ cũng hiểu được tâm ý ba người, tuyệt không nguyện tiếp tục sống dưới sự che chở của hắn. Tâm niệm chợt động, Côn Luân Kính chiếu xuống thay đổi dung mạo của ba người.

Sau đó mấy người thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng.

Ngay cả Sơ Tam và Tinh Nguyệt đều rời đi, không muốn tiến vào trong huyễn cảnh thế giới.

Nhìn mấy đạo độn quang đi xa, Nhạc Vũ cảm thấy có chút mất mát. Hắn biết được lần này ly biệt, thật không biết phải bao nhiêu năm mới có thể gặp lại.

Ngoại trừ Nhạc Băng Thiến cùng Sơ Tam đối với hắn cực kỳ quyến luyến nên sẽ không chịu rời đi quá lâu, với tính tình của mấy người còn lại nếu không xông ra một phen thành tựu tuyệt sẽ không dễ dàng quay trở về gặp hắn.

Khe khẽ thở dài, Nhạc Vũ lại nhìn qua Cực Lan cùng Cực Uyên hỏi:

- Nhị vị sư huynh, hai vị lại có tính toán thế nào? Nếu muốn rời đi, Nhạc Vũ cũng có thể dùng Côn Luân Kính trợ nhị vị che lấp thân phận.

Cực Uyên đã sớm biết vị sư đệ này hiện giờ đang dùng thân phận đệ tử Uyên Minh của hắn, nhìn nhìn Nhạc Vũ tâm tình chợt cảm thấy vô cùng phức tạp.

Hồi lâu sau, hắn hồi phục lại tinh thần, nói:

- Thời gian của ta không còn nhiều lắm, có thể gia nhập dưới trướng của sư đệ, đảm nhiệm một chức quan hay không? Hoặc có thể mượn nhờ thần lực để kéo dài tính mạng…

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười:

- Đúng là muốn cầu còn không được!

Cực Uyên tuy chỉ có tu vi Ngọc Tiên, nhưng là người có đại thần thông, cho dù đảm đương chức thần tướng cũng có thể được, như vậy trong tay Nhạc Vũ cũng có thêm một người có thể trọng dụng.

Kỳ thật tai họa ngầm của Dung Vũ Hóa Vân chân khí chưa chắc không thể chữa trị, tu vi cảnh giới của Cực Uyên chỉ cần tiến thêm được một bước cũng không phải là việc gì khó.

Nhạc Vũ nhìn qua Cực Lan, vị chưởng giáo Thủy Vân Tông cũng lắc đầu nói:

- Thủy Vân Tông có ngươi thay mặt chiếu ứng, hiện tại ta ngoại trừ mong chờ bước lên Kim Tiên cảnh giới, chuyện khác cũng không còn gì vướng bận. Cũng không cần đi tìm thêm cơ duyên, chỉ cần đi theo ngươi phỏng chừng chung quy có một ngày có thể thành tựu Đại La Kim Tiên thân thể!

Nhạc Vũ cười vang, thu hai người vào trong Thiên Ý Phủ, tiếp theo hóa quang bay lên hướng về chân trời phương tây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1098: Địa phủ chi thủy

Người thượng cổ không biết thiên văn, vì thế cho là mặt trời mỗi ngày đều mọc tại Thang cốc và lặn xuống ở Ngu cốc, kỳ thật mặt trời đều ở vùng đất của tộc Tam Túc Kim Ô.

Trong truyền thuyết Khoa Phụ trục nhật từng đến Ngu cốc nhưng chỗ vẫn lạc lại ở gần chỗ khởi nguyên của Hoàng Hà cùng Vị Thủy.

Khoa Phụ chính là thủy thần Thượng Cổ thuộc Hậu Thổ cùng với đánh ngang với Tam Túc Kim Ô nên mượn lực hai con sông lớn này làm trợ lực, thậm chí muốn mượn nước của hồ lớn phương bắc nhưng không thể đuổi tới, sau đó mạch vong.

Ngu cốc cách Vạn Thọ sơn không xa, Nhạc Vũ một đường đi về phía tây không xa, áng chừng tỷ dặm liền trông thấy một tòa núi lửa cực lớn, trên đỉnh núi là một sơn cốc ngàn vạn trượng, chỗ trung ương là một hồ dung nham, cách hai bên không xa lại là tầng tầng tuyết trắng, vô số Phù Tang Thần Thụ cực lớn cao tới mấy chục vạn trượng mọc chung quanh.

Chỉ là tuy có thần thụ này nhưng nhất mạch Tam Túc Kim Ô từng hoành hành Hồng Hoang không hề thấy bóng dáng, linh mạch đã bị rút đi phân nửa, chỉ là một linh sơn bình thường, thậm chí không có tu sĩ tu hành.

Nhạc Vũ nhìn một lát, trong nội tâm nhất thời cảm khái, ai có thể ngờ tới nhất tộc Kim Ô từng cơ hồ trán áp cả Hồng Hoang chỉ qua nháy mắt gần như tuyệt diệt?

Sau một khắc, bên tai hắn vang lên một tiếng thét kinh hãi.

- Đây là Ngu cốc? Chỗ mặt trời lặn xuống?

Một đạo hồng quang vụt ra, là Đằng Huyền phi độn ra từ Diễn Thiên Châu. Nàng hoan hô một tiếng rồi nhảy vào trong hồ dung nham, hóa thành hình xà bơi

lội tứ phía cực kỳ thoải mái, sau một lát thì chui vào đến chỗ sâu nhất.

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, cũng không quản đến nàng, nhìn lên đỉnh núi trong hồ.

- Đâu Suất chân diễm chắc không ở đây.

Lắc đầu, Nhạc Vũ liền thu hồi ánh mắt, Ngu cốc từ sau khi chín mặt trời vẫn lạc, Đế Tuấn Đông Hoàng lần lượt bỏ mình thì đã là nơi vô chủ, chỉ cần người có chút đạo hạnh, không sợ hỏa lực nơi đây là có thể đến. Có linh trân gì chắc cũng không đến lượt hắn.

Trấn Nguyên Tử nói là Khoa Phụ thân mạch khả năng có Đâu Suất chân diễm thích hợp với hắn nhưng lại không chỉ rõ chỗ.

Theo như truyền thuyết thượng cổ nói Khoa Phụ truy đuổi đến cực tây của Nam Chiêm Bộ Châu thì cuối cùng vong tại Ngu Uyên nhưng không biết vị trí cụ thể.

Nhạc Vũ chỉ biếtNgu Uyên chính là một con sông lớn thời Thượng Cổ, nằm cách Ngu cốc không xa, không đến trăm vạn dặm. Nam Chiêm Bộ Châu chính là một trong những nơi khởi nguyên của Hoàng Hà Vị Thủy, hiện giờ vì hồng hoang vỡ nát mà đã thay đổi lộ tuyến, tuyệt đại địa vực của con sông ngày đó đã phân liệt thành cả ngàn thế giới, dù còn lại một phần cũng dài đến hơn mười tỷ dặm, muốn tìm được nơi hắn chính thức vẫn lạc quả là mò kim đáy bể. Đoán chừng ngoài mấy vị đại năng thượng cổ biết được việc này và Tam Túc Kim Ô thì không còn ai có thể biết được việc này.

Hắn cũng muốn hỏi thăm Hậu Thổ vì Khoa Phụ vốn là tòng thần của nàng nhưng nghĩ lại vẫn tạm thời bỏ qua ý nghĩ này, ngược lại toàn lực thôi động Cửu Cực Ti Nam Nghi và Tam Linh Trấn Ma Bàn suy diễn nhưng lại không có sở đắc, lại suy tính ra vị Vu thần thượng cổ này gần đây đã trọng tụ nguyên linh.

Dù cũng là Vu Thần nhưng Khoa Phụ lại có công đức tại thân, trục chim xua thú, bảo vệ nông canh nên người tu chân cũng không dám quá phận, dân gian lại càng lập miếu tế tự, vị trí chỉ dưới Hậu Nghệ, những năm này tích lũy nguyện lực, đoàn tụ nguyên linh cũng là thuận lý thành chương.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ, dùng ý niệm bảo Đằng Huyền quay về rồi vươn người đứng dậy, hướng mặt phía bắc bay đi, tìm được một tuyến sông cũ của

Ngu Uyên, bắt đầu cùng với Đằng Huyền tìm kiếm tung tích.

Thời gian dần trôi qua, sắc mặt hắn càng lúc càng rầu rĩ, thậm chí hơi hoài nghi địa phương này phải chăng cũng đã lưu lạc đến thế giới nào đó như Tử Vân Tiên Phủ hay biệt viện của Chúc Long. Hắn truy tìm theo hướng bắc chừng mấy tỉ dặm thì Huyền Minh an thiên khuê trong tay đột nhiên lóe lên linh quang.

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, vật này là do một phần thần tinh của Thượng Cổ Hải Thần Huyền Minh chế tạo, đối với này thủy hệ linh vật đều có cảm ứng, đặc biệt là nhất hệ thủy thần lại càng mãnh liệt, phản ứng như vậy rõ ràng đang cộng hưởng với một vật khác.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền dựa theo cảm ứng của Huyền Minh an thiên khuê tìm kiếm, phi độn theo hướng bắc chừng hai tỷ dặm thì tới một vùng rừng rậm.

- Nguyên lai là ở chỗ này

Nhìn vào vùng rừng kia như không có gì nhưng khi Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính chiếu vào thì phá đi toàn bộ huyễn thuật, trước mắt hiện ra một hồ lớn chừng một ngàn bốn trăm vạn trượng, bốn bề đều là cỏ cây, hơn nửa trong đó đều là tiên phẩm.

Nhạc Vũ biết cái hồ lớn này nhất định là do Khoa Phụ biến thành, bất giác thở dài một tiếng, cách phía bắc chừng bảy trăm triệu dặm cũng là một hồ lớn có phạm vi chừng mười dặm, nếu Khoa Phụ có thể tìm đến mượn lực thì cuộc chiến với Kim Ô đã có kết quả khác.

Phi thân lên trên mặt hồ, Nhạc Vũ mở chân long nhãn nhìn xuống dưới, quả nhiên thần tinh đã bị người khác lấy đi. Trong lòng hắn sớm có sở liệu nên cũng không để ý, chỉ tìm đóa Tiên Thiên linh diễm mà Trấn Nguyên Tử đã nói tới.

Chỉ một lát sau, ánh mắt hắn liền tập trung vào một chiếc hồ lớn đầy cát vàng bên cạnh, nếu không phải Khoa Phụ dùng huyễn pháp che lại thì đặc biệt bắt mắt.

Hắn dùng pháp lực thấu vào trong tầng đất chừng vạn trượng, lúc thu hồi thì trong tay có thêm một đóa linh diễm kim bạch sắc, không khỏi nhíu mày vui mừng quá đỗi.

- Là Hậu Thiên Đâu Suất Thái Dương chân viêm!

Hiện giờ trong tay hắn cũng không có căn diễm nào, Đâu Suất chân diễm này do nhất tộc Tam Túc Kim Ô vừa sinh ra trong mặt trời đã là hậu thiên đỉnh cấp!

Đông Hoàng Thái Nhất cùng Đế Tuấn lúc vừa sinh chính là Tiên Thiên, hậu duệ của hai người đã rơi xuống hậu thiên, thực sự đồng dạng là chân diễm tuyệt đỉnh.

Hắn hơi suy ngẫm một chút liền biết chân diễm này là do tinh huyết của Tam Túc Kim Ô sau khi bị thương biến thành, tích lũy lực chân viêm thái dương để thành tựu Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của hắn càng gần đến tầng cuối càng khó luyện, nhất là khó tìm được chân thủy linh diễm đỉnh cấp, không ngờ linh chủng thủy hỏa của sau tầng hai mốt hiện giờ lại dễ dàng tìm được.

Trước có Côn Luân Kính, sau có Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm, dù trầm ổn như Nhạc Vũ nhưng lúc này cũng không thể kiềm chế, không chút do dự đem hỏa diễm này cùng với

Tiên Thiên cực linh vô lượng Huyền Nguyên chân dịch luyện hóa nhập vào cơ thể.

, tiếp đó Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết lập tức dưới sự thôi động của linh lực thủy hỏa tiến vào tầng hai hai, phải ra sức cưỡng chế mới không tiến vào tầng hai ba!

Nhạc Vũ duỗi tay phải xuất ra nhiều hỏa diễm có màu sắc khác nhau, ngoại trừ Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm mới luyện hóa chưa thể nào khống chế còn lại bảy loại hỏa diễm đều hiện thân hợp thành tháp diễm bảy tầng.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết chính là tâm huyết của Tử Vân, mỗi khi tiến thêm một tầng sẽ khiến cho uy lực của linh thủy linh hỏa do bản thân luyện hóa càng thêm mấy thành.

Uy năng của tháp diễm bảy tầng trong tay Nhạc Vũ vào trăm năm trước đã cực lớn, nếu thêm vào Hậu Thiên Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm thì tháp diễm tám tầng cũng không biết sẽ ra sao. Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, trong tay trái

có thêm một giọt linh dịch lam sắc, cũng là một trong bảy chủng chân thủy, bổ sung chỗ thiếu của Cực linh vô lượng Huyền Nguyên chân dịch.

Lúc này một đạo hồng quang từ xa bay lại, chính là Đằng Huyền chia ra tìm kiếm linh diễm với hắn, nàng cũng không hiện thân mà chui vào tháp diễm bảy tầng rên rỉ:

- Thật thoải mái! Thật muốn ở mãi chỗ này.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy là dở khóc dở cười, nhưng cũng biết Đằng Huyền ở trong tháp diễm rèn luyện thân thể rất tốt, cũng không lập tức tán đi hỏa diễm mà hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi tìm ở hướng đông có sở đắc gì không?

Đằng Huyền nghe vậy lập tức nghiêm túc, hóa thành hình người cao một tấc rồi đứng trong hỏa diễm thi lễ:

- Đệ tử không tìm được linh hỏa chân diễm nào nhưng có một chuyện chắc sư tôn sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không chậm trễ theo hướng Đằng Huyền, không bao lâu thì tới một đại thành vắng vẻ, nhân khẩu chừng bốn mươi vạn, cũng không có chỗ nào thần kỳ, bất quá vừa bước vào thì lộ vẻ ngưng trọng.

Đằng Huyền trong lòng bàn tay cũng chỉ vào một chỗ bên dưới:

- Sư tôn, ngươi nhìn ở bên trong!

Không cần Đằng Huyền chỉ điểm, Nhạc Vũ đã dùng long nhãn nhìn vào bên trong thấy một người chết ở tại một căn nhà, tuy nhiên thần hồn hắn không bị tịch diệt mà bị đẩy vào Cửu Uyên, thật lâu không tiêu tán, đứng nguyên một chỗ rồi sau đó mới bị một lực lượng dẫn dắt vào lòng đất.

Nhạc Vũ thấy thế im lặng, hồi lâu mới thở dài biết Hậu Thổ đã chuẩn bị xây dựng lục đạo luân hồi

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1099: Hoàng Tuyền Chân Nhân

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính chiếu sâu vào trong lòng đất, có thể trông thấy một linh kén cực lớn đang trong quá trình sinh trưởng.

Thiên có Cửu Tiêu, địa có Cửu Uyên, đồng dạng là chín tầng, ba mươi ba thế giới Cửu U Minh Hà dưới lòng đất, lúc này đã có mấy tầng bị linh kén này xâm nhiễm.

Trong Địa Tiên giới, lúc này vô số âm hồn người chết đều bị một lực lượng cực lớn dẫn dắt hội tụ về linh kén.

Nhạc Vũ khẽ ngưng mày, sau đó lâm vào trầm ngâm.

Cực Lan cũng bay ra từ trong Diễn Thiên Châu nhìn xem hình ảnh mà Côn Luân Kính chiếu vào trong lòng đất, sợ hãi than nói:

- Hậu Thổ Tổ Vu thật sự có khí phách to lớn, một hơi chiếm cứ mười tám thế giới Cửu U, không sợ chọc tức mấy vị đại năng Cửu U?

Đằng Huyền không khỏi cười cười, nhìn trộmNhạc Vũ:

- Ta nghe sư tôn nói sau khi sát kiếp lần này qua đi chính là lúc thần đạo đại hưng, Hậu Thổ Tổ Vu xây dựng lục đạo luân hồi vào lúc này thật không sia, tất nhiên có thâm ý.

Cực Lan khẽ giật mình, sau một lát, cũng khẽ gật đầu:

- Hồng Quân đạo tổ mệnh Hạo Thiên kế tục Đế Tuấn trùng kiến Thiên Đình cũng không thể nào hưng thịnh, sau này chính là lúc thần đạo đại hưng. Nói đến Hậu Thổ chọn vào lúc này xây lục đạo luân hồi đúng là lúc phát triển, không chỉ là chư vị đạo tổ sẽ không ngăn cản, cho dù Hồng Quân cũng không để nàng thất

bại. Mấy vị trong lòng đất kia đều đã thành đạo vào thời thái cổ, đều biết thời thế , phân biệt hung cát, lấy đâu ra khả năng ngăn cản? Chỉ là hành động lần này của Hậu Thổ xây mười tám tầng địa ngục muốn một lần cắt đứt hơn phân nửa thế giới Cửu U sẽ nhất định chọc tức mấy vị này, nếm chút đau khổ là không thể tránh khỏi.

Cực Lan nói đến đây lại nhìn sang Nhạc Vũ:

- Nghe nói sư đệ quan hệ với Hậu Thổ không cạn?

- Được nàng mấy lần tương trợ, thiếu đại nhân quả, nếu không cũng không cần vội vã thành tựu Kim Tiên hồn ấn đến thế, vì không thể chờ đợi được, muốn chữa trị Côn Luân Kính nên tìm đóa Đâu Suất Chân Diễm này.

Thần sắc Nhạc Vũ nhàn nhạt, tiếp tục thôi động Côn Luân Kính chiếu vào linh kén, thấy trong tầng sâu nhất là một nữ tử hoàng y pháp tướng trang nghiêm, đoan trang tú lệ khoanh chân ngồi trên hư không, hai mắt nhắm nghiền nhưng linh lực toàn thân dấy lên từng đợt, mỗi lần chấn động đều khiến linh kén mười tám tầng như nhảy lên, dù Nhạc Vũ dùng Côn Luân kính quan chiếu nhưng cũng như không biết.

Chiếu xuống thêm nữa lại thấy hàng tỉ huyết sắc Tu La bắt đầu vọng động trong Huyết Hà, hướng về Hậu Thổ trong không trung gào thét đe dọa, thần sắc dữ tợn pha lẫn sợ hãi.

Mấy tầng trên lại có mấy trăm tỷ sát lực oán linh, thêm vào vô số nghiệp lực mãnh liệt trùng kích.

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính chiếu trọn một vòng mới thu hồi Tiên Thiên siêu phẩm Linh Bảo vào trong thế giới thai tàng, cười tự giễu:

- Lúc quần ma loạn vũ này chỉ sợ là thực sự một phen khổ chiến.

Đẳng Huyềnim lặng một hồi, từ lúc Nhạc Vũ thu phục nàng ở Tử Vân Tiên Phủ thì trong ấn tượng của nàng hắn chưa bao giờ biểu hiện cảm xúc ra nét mặt dù tình thế gian nan đến đâu. Bộ dạng như vậy vẫn là thấy lần đầu, chắc hẳn cuộc chiến này phải là nguy hiểm đến cùng cực.

Cực Lan cũng biết lợi hại, thở dài một tiếng nói:

- Cũng là không cần quá mức lo lắng, hiện giờ sát kiếp chưa phát động thì những nhân vật thái cổ kia có pháp lực càng cường hoành càng không dễ dàng vọng động để tránh bị cuốn vào. Còn lại một vài Đại La Kim Tiên với năng lực của sư đệ chưa hẳn không thể ứng phó. Chỉ cần không gây động mấy lão ma thái cổ như Minh Hà lão tổ, Hoàng Tuyền chân nhân thì lần này chắc không việc gì.

Nhạc Vũ cười khẽ, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, đang muốn nói sang chuyện khác thì trong lòng đất đã vang lên tiếng hừ nhẹ.

- Người phương nào dám to gan xem trộm Cửu U, không phải coi thường bổn tọa?

Vừa dứt lời thì một quang điểm hắc sắc bắn vọt ra từ lòng đất như lưu tinh đánh vào Cực Lan, đồng thời một dao động hồn lực vô cùng khủng bố áp đến.

Cực Lan cùng Đằng Huyền đều biến sắc, chỉ một thoáng đã thấy toàn thân lạnh buốt.

Tinh quang lóe lên trong mắt Nhạc Vũ, một tia lãnh ý xẹt qua, kiếm quang trong tay bắn ra tạo thành quang hoa thủy lam trăm vạn trượng như đến từ thiên ngoại, kiếm ý lăng lệ ác liệt, trong nháy mắt đã chém nát quang điểm tán ra âm khí nồng đậm.

Nhạc Vũ lo lắng âm khí ảnh hưởng đến hơn mười vạn sinh linh trong đại thành liền phất tay một cái dùng pháp lực toàn thân cuốn lấy đoàn âm khí này ném vào bên ngoài hàng rào hư không, nhập vào thời không loạn lưu trung.

Cực Lan Đằng Huyền lúc này mới lấy lại tinh thần, chỉ thấy trước mắt hiện lên một quang hoa thủy lam rồi quang điểm hắc sắc khiến người ta sinh lòng sợ hãi đã triệt để tiêu tán.

Đằng Huyền chỉ cảm thấy mừng rỡ, Cực Lan lại kinh dị nhìn sang Nhạc Vũ.

Ban đầu ở Huyền Linh giới đi theo Nhạc Vũ thì hắn đã cảm giác người này bất phàm, ngày sau tất có đại thành tựu, không ngờ qua hơn trăm năm đã có thành tựu này.

Sâu trong lòng đất lại vang lên tiếng cười lạnh:

- Ta còn nói là ai, nguyên lai là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế. Một kiếm này của ngươi đã có bốn thành công lực của Tây Phương Đại Đế trước đây, quả thực rất cao minh.

Nhạc Vũ cười cười, thần sắc âm lãnh nhìn thẳng lòng đất:

- Uyên Minh bất tài, không so được tiền bối Hỗn Độn Kim Tiên như vậy, nhưng nếu tiền bối muốn dùng hóa thân để lấy tính mạng chúng ta thì sợ là còn thiếu.

Giọng nam âm trầm nghe vậy không chút nào giận dẽ mà cười to nói:

- Quả nhiên là nửa điểm cũng không chịu thiệt, chuyện hôm nay ta cũng so đo với ngươi, chỉ cần rời đi là được. Nói không chừng trong vòng ba mươi năm nữa ta và ngươi sẽ gặp lại nhau.

Nhạc Vũ nhắm mắt, cũng không đáp lời, hồn niệm cực lớn kia cũng thối lui như thủy triều, nháy mắt đã biến mất vô tung.

Tâm thần Cực Lan khẽ buông lỏng, lại thấp thỏm:

- Vị vừa rồi dường như đã biết ta cùng với Đẳng Huyền, làm thế nào cho tốt?

- Hung uy của Côn Luân Kính vào thời thái cổ như thế nào? Dù hôm nay nguyên khí đại thương, giảm nhất giai cũng không phải thứ để Hoàng Tuyền chân nhân có khả năng dòm phá. Hơn nữa vừa rồi ngươi cũng mới chỉ để lão sinh ra cảm ứng mà thôi.

Nhạc Vũ cười lạnh, thu hồi Thủy Vân Kiếm rồi dùng không gian pháp đem mười vạn người cùng sinh linh trong vòng vạn dặm dời ra đến trăm vạn dặm, thấy sắc mặt Cực Lan đã bớt lo lắng thì giải thích:

- Hôm nay không như trước kia, dù biết được thì đã có sao? Xiển Giáo hiện nay cũng không làm gì được ta.

Cực Lan nghe vậy bán tín bán nghi, Nhạc Vũ bất đắc dĩ, cũng chẳng muốn giải thích thêm, đoán chừng hiện giờ hắn tiết lộ thân phận Uyên Minh thì Ngọc Thanh đạo tổ chắc cũng sẽ làm bộ không biết, nguyên do trong đó Cực Lan ngày sau tự nghĩ sẽ biết.

Đằng Huyền lại triệt để yên lòng, hiếu kỳ hỏi:

- Sư tôn đã tìm được Đâu Suất Chân Viêm, vậy tiếp theo sẽ quay lại đế đình?

Nhạc Vũ lắc đầu, chuyện lần này lập lục đạo luân hồi thực ra là nắm chắc, Hậu Thổ cũng chưa bao giờ để ý mấy vị đại năng thái cổ dưới U Minh, chân chính sợ hãi là người khác, một điểm chuẩn bị ấy còn xa mới đủ.

Sau khi ba người ly khai không lâu, có hai nhân ảnh đột nhiên không hề báo hiệu, xuất hiện tại chỗ vừa rồi.

Một vị mặc áo vàng, tướng mạo thanh tú, cười nhẹ nhìn hướng Nhạc Vũ rời đi nhưng toàn thân lại phát ra khí tức khiến người ta rét lạnh.

Vị còn lại cao chín xích, thân hình kiện tráng, đầu trọc lốc đầy vẻ dữ tợn, đang hầm hừ:

- Hay cho một kiếm vừa rồi của Thủy Kiếm tiên, thực đáng được xưng là tuyệt diễm. Từ lúc Tây Phương Đại Đế vẫn lạc thì đã bao lâu không thấy, chỉ kém hơn Đại La Kim Tiên một chút đã không tiếp nổi, hóa thân của ngươi nếu đấu thật sự không phải là đối thủ của hắn.

- Đâu chỉ thế? Xem kiếm thế hắn thành thạo, còn không biết đã ẩn tàng bao nhiêu thực lực, chỉ một thành pháp lực của Cô Kiếm lão nhân lúc trước nhưng đã có được bảy thành tinh yếu, cũng không biết khi toàn lực ra tay sẽ thế nào?

Hoàng Tuyền tán thưởng rồi cười nhẹ:

- Xiển Giáo hao tổn tâm cơ muốn bóp chết kẻ này, ngược lại khiến hắn có thành tựu, có đại địch như vậy ở bên, trong sát kiếp lần này chỉ sợ không tránh khỏi họa diệt vong.

Tráng hán kia lại không cho là đúng, chỉ cười lên hắc hắc.

Hoàng Tuyền chân nhân thấy thế lạnh lùng, lại khôi phục như thường nói:

- Nghe đồn Hậu Thổ vào trăm năm trước đã từng trợ giúp Uyên Minh, vị đại đế này chắc là muốn trả lại nhân quả cho nữ nhân kia. Chỉ là người này đã là đại

địch với Xiển Giáo nên cũng không cần để ý, duy chỉ không rõ hai người vừa rồi đứng cạnh Uyên Minh là ai.

Đại hán khẽ giật mình:

- Chẳng lẽ là đạo hữu có cảm ứng sai? Hắn cũng vừa thành tựu Kim Tiên hồn ấn, còn chưa kịp hiểu nhân quả, sao có thể che đậy cảm giác ngươi? Thế giới này nếu bàn về huyễn pháp thần thông thì đạo hữu ngươi xưng tôn đạo tổ. Thế gian này có huyễn pháp gì mà dấu diếm được ngươi?

Hoàng Tuyền chân nhân nghi hoặc, lại lắc đầu:

- Cũng chẳng cần quản đến, người này có chút khó giải quyết, lại không cần chúng ta đau đầu, đã có Xiển Giáo phiền não, vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Nói dứt lời, Hoàng Tuyền lại nhìn về sâu trong Cửu Uyên, trên mặt thoáng vẻ dữ tợn, hừ lạnh một tiếng:

- Tiện nhân này.

Một sóng âm lực lập tức tràn ngập quanh người hắn, mọi thứ trong vòng vạn dặm, bao gồm cả thành trì đều lập tức mục nát tịch diệt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1100: Ngu côc luyện kiếm

Phía trên Ngu cốc, Nhạc Vũ hóa thành một đạo độn quang thủy sắc, đáng lẽ hạ xuống chỗ đỉnh dung nham nhưng vừa đến nửa đường lại dừng lại nhìn về một chỗ trống trải bên cạnh rừng Phù Tang, thấy một vị đạo nhân mặc áo bào xanh đang đứng chắp tay đứng bên dưới.

Bên hông hắn treo một hồ lô màu đỏ, sau lưng là một thanh kiếm dài ba xích, tuy lưỡi kiếm vẫn ở trong vỏ kiếm nhưng dường như cho người ta có cảm giác tất lộ phong mang, bộ râu dài phiêu dật dưới hàm, môi hồng răng trắng, phong thần tuấn tú, sắc mặt hơi hồng, trong mắt lộ ra vài phần thương cảm nhớ mong.

Nhạc Vũ khẽ giật mình, trong lúc nhất thời càng nhìn không thấu hư thật người này, cảm giác một thân pháp lực của hắn nội liễm không biết cảnh giới, lúc mới độn đến càng không biết đến tồn tại, khí chất đặc dị phiêu dật nhàn nhã nhưng đột nhiên lại như mặt trời nhô cao khiến cho người ta cảm giác đau đớn.

Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm mới luyện hóa trong cơ thể lẫn Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô càng ẩn ước dao động.

Bị ánh mắt của Nhạc Vũ nhìn chăm chú, đạo nhân này cũng có cảm ứng, vẫn bình thản nhìn vào gốc Phù Tang, sau một lát vẻ thương cảm trong mắt mới dần dần nhạt đi, quay đầu hỏi:

- Ngươi là người phương nào?

Ánh mắt hắn lợi hại như đao đâm thẳng tới mang theo sát ý nghiêm nghị, Nhạc Vũ nhíu mày, trong đầu còn chưa kịp động niệm thì hồn ý đã tự sinh phản ứng, kiếm ý sâu trong bản nguyên tự phát lộ ra trong mắt, đồng dạng sắc bén vô song, cường hoành bá tuyệt giao kích với ánh mắt kia.

Trong Ngu cốc lập tức vang lên một tiếng nổ vang dội, giữa hai người đột nhiên dấy lên từng trận khí lãng cương phong quay cuồng thật lâu không dứt.

Nhạc Vũ kêu rên một tiếng, lui ra mấy bước, phong mang trong mắt đã ẩn đi.

Sắc mặt đạo nhân áo xanh kia chút xanh trắng, qua mấy nhịp thở lại khôi phục như thường, vẫn đứng tại chỗ, lộ vẻ kinh ngạc:

- Rốt cuộc ngươi có lai lịch ra sao? Vì sao có một tia khí tức của tộc ta?

Nhạc Vũ lúc này cũng đã lờ mờ đoán biết lai lịch người này, biết thứ đối phương nói chính là Hậu Thiên Đâu Suất Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể mình, vốn do tinh huyết của Tam Túc Kim Ô thời thượng cổ biến thành nên còn sót lại một tia khí tức Kim Ô, vì có huyễn pháp của Côn Luân kính nên vừa rồi hắn không ngại giao thủ, lúc này nghe vậy không chút do dự nói:

- Đạo hữu nói đùa, lúc trước Oa Hoàng trùng tạo Nhân tộc thì cũng có huyết mạch . Tam Túc Kim Ô hỗn tạp, có một tia khí tức cũng là không lạ.

Đạo nhân áo xanh lộ rõ vẻ không tin tưởng, nhìn sững Nhạc Vũ hồi lâu rồi nhếch miệng:

- Nguyên lai là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế ở trước mặt, Thủy Kiếm tiên trên người bệ hạ danh tiếng lẫy lừng, một thân dung vũ hóa vân quyết xưng hùng đương thời nhưng lại có huyết mạch của nhất tộc Kim Ô, thật sự kỳ lạ, vốn ta cũng chỉ mới thấy qua một người có thần thông thủy hỏa tương dung mà thôi. Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết có thể theo đuổi thần thông vô thượng, chắc chắn rất cao minh.

Cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, hắn cười hỏi:

- Đây là một trong những nơi ở cũ của ta, hôm nay đã linh mạch đều không có, hỏa lực tận tán, cũng không có quá nhiều chỗ thần kỳ, không biết Bệ Hạ đến vậy cần làm chuyện gì?

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, tình hình người này khác với Hoàng Tuyền. Hắn nhìn chiếc hồ lô màu đỏ cùng kiểu với Tán Phách Hồ Lô bên hông đối phương vẻ kiêng kị, trầm ngâm một lát mới nhàn nhạt đáp:

- Hỏa lực nơi đây dù đã tán đi nhưng lại lại hợp chiếu với lực nhật nguyệt tinh thần, vì thế muốn mượn nơi đây luyện chế vài thứ khí giới.

- Lực nhật nguyệt tinh thần sao?

Đạo nhân áo xanh ngẩng đầu nhìn lên rồi khẽ gật đầu:

- Nếu như muốn luyện khí thì xác thực nơi đây chính là thánh địa, dù linh mạch đã mất nhưng vẫn là số một thế gian, bất quá nếu như dưới Kim Tiên lại không pháp mượn lực, dù có chân hỏa thượng thừa nhưng lại không thể sử dụng. Bất quá nghĩ đến Bệ Hạ chắc có thủ đoạn khác, ngươi thân có thần thông thủy hỏa, dường như có chút bất phàm, hơn nữa truyền thừa của Tây Phương Đại Đế cũng có uyên nguyên với ta, cho ngươi mượn nơi đây cũng không sao. Chỉ mong Bệ Hạ không được tổn thương nơi tộc ta từng sống là được.

Lời còn chưa dứt, đạo nhân áo xanh đã chắp tay thi lễ với Nhạc Vũ rồi hóa thành độn quang bay đi, lúc xuất hiện đột nhiên, lúc đi cũng cực kỳ đột ngột.

Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát rồi mới bay đến phía trên hồ dung nham, hắn vung tay bố trí một Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận rồi đem Đằng Huyền từ trong Diễn Thiên Châu ra nói:

- Lúc luyện khí ta e không có ai bên cạnh chú ý, giờ do ngươi tới thay ta khống hỏa

Thần sắc Đằng Huyền vui vẻ, ngồi ngay ngắn bên cạnh Nhạc Vũ, lại nghĩ tới đạo nhân áo xanh bên cạnh không khỏi lo lắng: - Người vừa rồi là ai? Rõ ràng cũng biết Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết,

- Không cần lo lắng, người này đạo hiệu Lục Áp cũng là tinh linh hỏa hành tối thuần túy như ngươi, cân cước không dưới ngươi, dù có biết cũng không ngại.

Nhạc Vũ thuận miệng giải thích, toàn thần quán chú tế lên Côn Luân Kính giữa không trung rồi dần hình thành từng mặt thủy kính, đem tinh hoa nhật nguyệt tinh thần tụ lại chiếu vào một chỗ trước người Nhạc Vũ mười trượng rồi đột nhiên có một ngọn hỏa diễm bạch sắc bay lên.

Đằng Huyền lập tức kinh dị, nhìn những Thủy Kính, nhất thời quên tiếp tục truy vấn Lục Áp rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nhạc Vũ ngay sau đó khẽ vẫy tay, pháp lực xuyên vào lòng đất cưỡng ép dẫn xuất một đóa linh diễm thanh lam sắc từ dung nham.

Hai đóa hỏa diễm kết làm nhất thể khiến hỏa quang đại thịnh bốc lên cao bảy thước, diễm lực rừng rực khiến những nham tương trong hồ càng sôi trào.

Nhạc Vũ nhìn Đằng Huyền, nàng lập tức hiểu ý hóa thành một hỏa xà hơn một xích, toàn thân như hồng ngọc nhúng mình vào ngọn lửa khiến sau một lát nó lại biến thành sắc trạch hỏa hồng thuần túy nhất, tất cả tạp chất đã bị bài trừ.

Nhạc Vũ lúc này mới đem những tài liệu kia ra, bao gồm mấy ngàn thanh tiên binh, vô số xương cốt linh kim, chất đầy quanh người, nhất nhất ném vào trong hỏa diễm không ngừng chiết xuất dung luyện lấy phần tinh hoa nhất.

Hỏa diễm này vốn do lực nhật nguyệt tinh thần hội tụ mà thành, bao gồm cả Chu Thiên Tinh viêm, Thái Dương Chân Hỏa còn có nguyệt hi linh viêm, lẫn một ngọn Tiên Thiên khôn hỏa từ lòng đất. Bốn thứ linh hỏa hợp thành không kém Đâu Suất linh diễm đỉnh phong, thường chỉ cần một khắc đã có thể dung luyện một tiên binh tứ phẩm, qua nửa canh giờ đã có thể lấy được tinh hoa canh kim của nó.

Sau mỗi lần tụ ra phân lượng chừng đủ một thanh tiên binh, Nhạc Vũ sẽ tạm thời dừng lại, dùng hồn lực ngưng tụ hình kiếm rồi nhỏ vào một giọt tinh huyết, khắc nên một đám phù văn linh trận. Sau khi thành hình thì tất cả đều là tiên binh tam phẩm, đặt ở bên cạnh. Sau chừng ba mươi ngày thì bên cạnh Nhạc Vũ đã cắm đầy kiếm tiên hai màu xanh và trắng, không chỉ là kiếm quang tương tự, ngay cả kiểu dáng cũng giống nhau, trên thân kiếm càng khắc chữ Đại tu di kiếm, số ở chuôi thì khác, vừa đến một trăm hai bảy,

Đằng Huyền lúc bắt đầu còn quán chú tinh thần chú ý thủ đoạn luyện khí của Nhạc Vũ, trong lòng ẩn ước tự hào, thế gian này lại có thể có mấy người như sư tôn luyện chế tiên binh đơn giản như uống trà ăn cơm? Tùy tiện luyện chế đã đạt tới tam phẩm, nếu như hơn trăm khẩu tiên binh này lưu truyền ra ngoài thì nhất định dấy lên một trận phong ba ở Địa Tiên giới, nhưng rồi lại dần khó hiểu, dường như đã nhìn ra những tiên binh này là một bộ binh khí, ngay cả linh trận bên trong cũng là nhất thể. Vấn đề là dù một trăm hai mươi bảy thanh Đại tu di kiếm này hợp lực thì cũng chưa chắc có thể chống đỡ được một thanh tam phẩm hậu thiên linh bảo, luyện chế ra thì có ích gì?

Hơn nữa trước sau thủ pháp luyện chế đều giống nhau như đúc, dù trong lòng hâm mộ nhưng cũng không tránh khỏi buồn chán.

Nhạc Vũ vừa liếc qua thì đã thấu hiểu tâm tư của nàng, khẽ cười nói:

- Bộ đại tu di kiếm này hiện giờ tuy chưa phải Linh Bảo nhưng qua chút thời gian thì được rồi.

Đằng Huyền lộ vẻ hồ nghi, dù Nhạc Vũ có thể tìm được huyền anh linh dịch đủ cho mấy trăm người nhưng tuyệt không thể điểm tỉnh toàn bộ khí linh của kiếm, tam phẩm tiên binh tuyệt không đơn giản như Ngũ Hành hàn phách kiếm trước kia, chỉ là sư tôn đã nói như vậy thì cứ nỗ lực là được.

Nhạc Vũ thấy thế cười cười, cũng không giải thích, tiếp tục luyện chế, qua gần một tháng thì gom đủ 360 thanh xếp quanh người trong vòng ngàn trượng.

Sau khi hoàn thành xong thanh đại tu di kiếm cuối cùng thì sau lưng hắn đột nhiên tạo ra một kết giới thai tàng hư không, Đằng Huyền lúc này mới nhìn ra huyền hư trong đó, thét lên kinh hãi:

- Là ba mươi sáu thiên cương Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận

Tuy nhiên nàng vẫn thấy khó hiểu, bộ đại tu di kiếm này tuy nguyên vẹn, lại chế ra vì kiếm trận này nhưng nếu không đủ linh bảo có phân lượng trấn áp thì uy năng sẽ kém đi bộ kia của Nhạc Vũ không chỉ mấy lần, thật sự không nghĩ ra vì sao Nhạc Vũ lại bỏ ra thời gian hai tháng để luyện chế.

Còn đang khó hiểu thì Nhạc Vũ đã lấy ra một ít khí Huyền Hoàng, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng. Bộ kiếm khí này vẫn còn lâu mới hình thành, ba trăm sáu mươi thanh tiên binh tam phẩm chỉ là phụ kiếm, luyện chế tiếp theo mới là vật trọng yếu nhất.

Đột nhiên, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhìn xa về phương bắc, cười lạnh kìm chế tâm thần đem một đầu chân long nguyên vẹn cốt cách ném vào hỏa diễm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1101: Hỏa Nghê ước chiến

Trong một lầu thủy tạ trên Các Linh sơn tại hành cung Huyền Thánh của đế đinh phương bắc.

Vi Minh Tử đang đứng trên hành lang, trên mặt lộ vẻ sầu não, trong tay cầm một tờ thiếp chế từ một loại tơ trắng không biết tên. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

--- Sau ba tháng, đích thân ta sẽ tới Các Linh sơn chấm dứt ước hẹn trăm năm với Đại Đế, mong một trận chiến công bình.

Chữ triện trên chiến thiếp cứng cáp có lực, lộ ra chiến ý cùng sát niệm, tu vi của Vi Minh Tử chỉ tới Ngọc Tiên, tuy có thần lực gia thân nhưng chỉ thoáng nhìn qua đã hãi hùng khiếp vía.

Thở phào một hơi, Vi Minh Tử bỏ tờ thiếp xuống rồi nhìn vào hai người trong thủy tạ.

- Nghê Vân muốn kết thúc ước hẹn trăm năm, không biết bệ hạ hiện giờ được bao nhiêu phần thắng?

Ngụy Thanh nhíu mày không nói, Hiên Viên Thu cười nói:

- Hơn mười ngày trước, nghe đồn có người độ ngũ tai thất kiếp trên Vạn Thọ sơn, tuy nửa đường dừng lại nhưng nếu bệ hạ đã bình yên vô sự thì chắc đã thành tựu Kim Tiên hồn ấn. Năm đó Bệ Hạ còn là Thái Ất Chân Tiên đã từng mượn lực Huyền Vũ Thiên Nguyên trận khuất nhục Nghê Vân. Sau hai mươi năm dùng lực lượng một người bức lui Thác Bạt Già Thiên, hiện giờ cảnh giới pháp lực càng thêm một tầng, lại tăng trăm tỷ tín nguyện, quả quyết không bại bởi Nghê Vân.

Vẻ lo lắng trên mặt Vi Minh Tử thoáng lui, thở phào:

- Nói như vậy, lần này đế đình ta có thể bình yên không lo?

- Điều này chưa hẳn!

Hiên Viên Thu khẽ lắc đầu, cũng mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của hai người nhìn ra phía xa.

Hôm nay hành cung đế đình đã hoàn toàn không giống với trăm năm trước, thiên thành trên không trung Các Linh sơn đã rộng thêm hơn ba ngàn dặm về mỗi mặt nam bắc, bên trong cũng cực kỳ phồn hoa.

Trong thành đồn trú hơn ngàn vạn binh tướng, tổng cộng hai mươi đường Thần Tướng, ngoài thành là nơi được vô số tu sĩ phương bắc coi là nơi buôn bán trao đổi.

Dáng vẻ hành cung cũng đã đại biến, mấy chủ điện đã chuyển dời đến chỗ đỉnh núi trung ương cao chừng mười vạn trượng, từ trên cao nhìn xuống thiên thành.

Đình thủy tạ này nằm bên cạnh thiên điện, tuy nhiên lúc này nhìn ra ngoài thành thì thấy trống trơn, bên trong thành đằng đằng sát khí, giới bị thâm nghiêm, không khí trầm trọng.

Khẽ thở dài, Hiên Viên Thu lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Tu sĩ yêu tộc phương bắc đều biết rõ Nghê Vân không phải là đối thủ của bệ hạ, chẳng qua hiện nay Bắc Câu Lô Châu có rất nhiều Yêu Thánh đều nhìn chằm chằm vào đế đình. Nghê Vân khiêu chiến theo ước hẹn cũng chỉ là thăm dò mà thôi. Bệ Hạ nếu chỉ chứng nhận Kim Tiên hồn ấn, chưa từng hợp đạo thì sẽ dẫn đến chư yêu xuôi nam. Nếu là tốn thời gian quá lâu, mặc dù có thể chiến thắng nhưng cũng là gian nan. Hơn nữa thế gian còn có rất nhiều thứ có thể tăng lên chiến lực, Nghê Vân lần trước không phòng bị, lần này sao có thể giẫm vào vết xe đổ?

Nói đến đây, Hiên Viên Thu hơi do dự rồi vẫn tiếp tục:

- Hơn nữa ta có nghe thấy tin tức dường như có mấy vị thái cổ mặt bắc muốn nhúng tay, chỉ cần hơi trợ giúp có thể khiến cho chiến lực Nghê Vân tăng gấp đôi.

Ngụy Thanh hơi tái mặt:

- Nhân vật thái cổ? Không biết là yêu sư Côn Bằng hay là Li châu Bắc Hải?

- Ta cũng không biết! Bất quá vô luận là ai ra tay thì một trận chiến này của bệ hạ cũng vạn phần hung hiểm, hơn nữa lúc này cũng chưa phải là lúc phiền não mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Hiên Viên Thu khẽ lắc đầu, nhìn về tấm thiếp:

- Ước hẹn ba tháng hiện giờ đã qua mười lăm ngày, cũng không biết hiện giờ bệ hạ ở đâu, có thể về đúng hẹn hay không?

Vi Minh Tử cũng nhướng mày, cảm thấy thái dương đau nhức, sau khi nhận được chiến thiếp thì đế đình đã phái người về mặt nam tìm kiếm nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức, chỉ nghe nói vị đại đế kia sau khi rời khỏi Vạn Thọ sơn thì không rõ tung tích.

-- Nếu như bị người cho rằng lần này đế đình khiếp sợ thì chỉ sợ uy nghiêm cực khổ tích lũy qua trăm năm qua một đêm sẽ sụp đổ.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại một chỗ kín đáo cách Các Linh sơn ước chừng ngàn vạn dặm có hai người đang ngồi đối diện, đây là một chỗ động thiên rộng chưa đầy mười trượng ở trong Địa Tiên giới.

Một người trong đó tóc đỏ da hồng, hai mắt hơi khép dĩ nhiên là Hỏa Nghê Yêu Thánh Nghê Vân, trong tay nâng một tiểu đăng có mười cánh sen, bên trong có ba luồng linh diễm tử thanh sắc, thỉnh thoảng lay động. Một tay lại như hỏa diễm phát ra quang trạch kim loại, bên trên có vô số phù văn huyền diệu.

Người còn lại là một nam tử có gương mặt xanh tái, khí chất lại trầm tĩnh như nước, đang nhìn Các Linh sơn phía xa.

- Nghe đồn An Thiên Huyền Thánh Đại Đế tuy rất cao minh nhưng vào trăm năm trước cũng chỉ ở cảnh giới Chân Tiên mà thôi. Cũng không biết ngươi cùng Thác Bạt Già Thiên như thế nào mà bại, với thân Kim Tiên lại bại trong tay một kẻ hậu sinh, khiến nhất mạch yêu tu phương bắc thành trò cười cho tu chân giới, coi là miệng cọp gan thỏ, càng làm cho Uyên Minh ổn định cân cước, đã có thành tựu --

Nghê Vân vẫn nhắm mắt không nói, thần sắc vẻ méo mó rồi lại khôi phục như thường, lời vừa rồi tuy khó nghe nhưng lại là sự thật.

Không chỉ là phương bắc, hôm nay ngay cả chư yêu hồng hoang cũng lòng đầy căm phẫn, đế đình phương bắc sau trận chiến này càng quật khởi, tín đồ lên tới một trăm ba mươi tỷ, thanh thế cực thịnh.

Vô luận trận chiến này kết quả như thế nào thì cũng khó quay lại tình hình trăm năm trước.

Nam tử mặt xanh vẫn nói sắc bén:

- Mấy vị này đều xem Uyên Minh đã khiến cho phương bắc ta vô cùng nhục nhã. Lần này đem thập liên đăng lẫn ba đóa Tiên Thiên Tử Thanh thần diễm ban xuống, thậm chí Li Chu thượng nhân cũng đem Hỏa Vân kì kinh cho ngươi mượn tìm hiểu. Thâm ý trong đó, Nghê Vân ngươi chắc hiểu!

Nghê Vân nghe vậy nhíu mày rồi lại giãn ra:

- Không cần nhắc nhở! Nếu là trận chiến này lại bại, Nghê Vân cũng không mặt mũi ở trên thế gian, sẽ phải tử chiến.

Nam tử mặt xanh lúc này mới cười cười, tiếp theo bắn ra mấy viên đan dược màu đỏ vào tay Nghê Vân:

- Nghê huynh minh bạch thì tốt! Mấy viên Vô sinh vân hỏa đan này là thượng nhân cố ý luyện chế cho ngươi, vào lúc giao tranh phục dụng có thể tăng lên chín thành hỏa lực. Nhân thể bảo ta nhắn với ngươi, năm đó hai ngươi vì lo hậu thủ mà không cách nào đem hết toàn lực, điều này chẳng trách các ngươi nhưng lần này không thể lưu lực, dù sau đó thương thế nặng thế nào thì cũng có thể đảm bảo ngươi vạn toàn!

Nghê Vân nghe vậy vốn là vui vẻ, đến khi cầm mấy viên đan dược vào tay lại thoáng chần chừ.

Nam tử mặt xanh thấy thế cười lạnh:

- Ngươi cũng biết hơn mười ngày trước, vị Đại Đế kia từng giao thủ với một hóa

thân của Hoàng Tuyền chân nhân, được người sau tán thưởng đã thành chân truyền của Tây Phương Đại Đế? Nghe nói khi đó còn chưa dùng toàn lực!

Nghê Vân lập tức tái mặt, nhìn người bên cạnh vẻ không dám tin.

Người kia quay đầu nói:

- Có Trấn Nguyên Tử tương trợ trăm năm, ngoại trừ Địa Thư và động thiên của Ngũ Trang Quan, thêm một quả nhân sâm nên Li Chu thượng nhân luyện chế mấy viên đan dược này cho ngươi cũng coi như không trái với quy củ.

Nghê Vân yên lặng không nói, thu hồi mấy viên đan dược vào tay áo.

Nam tử mặt xanh cười khẽ, nhìn về Các Linh sơn, ánh mắt bỗng nhiên có chút mê ly.

- Thế nhân không có anh hùng để nhãi nhép thành danh! Cũng không biết vào thái cổ còn rất nhiều anh hào vùng vẫy, Uyên Minh thực sự có thể tính được là thiên tư ngút trời nhưng đáng tiếc không nên làm quân cờ cho Xiển Giáo.

Bên trong Ngu cốc, bên cạnh Nhạc Vũ đã có thêm bốn thanh tiên binh, tất cả đều là nhị phẩm, vẫn là hình kiếm nhưng lại khác biệt rất lớn với 360 thanh trước đó, linh trận bên trong lại càng phức tạp ảo diệu, được đặt tên là hư không kiếm, đồng dạng vẫn là một bộ.

Ba trăm sáu mươi từ thanh tiên binh dường như đã hao hết tất cả trân tàng của Nhạc Vũ, thậm chí ngay cả mấy thi cốt của Thái Thanh Huyền Tiên cũng lấy ra luyện chế.

Hiện giờ trước người Nhạc Vũ đang trôi nổi một thanh tiên binh thanh hắc sắc chưa luyện chế xong nhưng khí thế đã bức người, tài liệu là một số linh kim tinh hoa nhất của hắn và mấy trảo nha sắc bén nhất của yêu tu Huyền Tiên.

Nhạc Vũ cực kỳ cẩn thận khắc lục linh trận bên trong, càng phức tạp hơn bốn thanh đại hư không kiếm.

Cực Lan lúc này cũng bay ra Diễn Thiên Châu ở bên quan sát, lúc này mới lộ vẻ thấu hiểu, tán thán:

- Thì ra là thế! Hùng tâm sư đệ thật không nhỏ, một bộ tiên binh nếu như muốn thành tiên bảo tuy không phải là chuyện dễ nhưng một khi thành hình thì nhất định sẽ danh chấn Hồng Hoang, đứng đầu trong mấy thứ linh bảo không gian.

Đăng Huyền đang tận lực chăm chú ngự hỏa nghe vậy ngạc nhiên nhìn Cực Lanm nàng đang tự hỏi không biết Nhạc Vũ dùng cách gì để khiến bộ kiếm này thành linh bảo, lại nghe thấy Cực Lan nói vài câu không đầu không đuôi liền im lặng thì không khỏi tức tối.

Sau một khắc, thanh tiên binh trước người Nhạc Vũ đột nhiên ngân nhẹ rồi phát ra linh quang hắc sắc, tiếp đó toàn bộ ba trăm sáu tư thanh kiếm kia đều chấn lên ông ông như triều bái vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1102: Thai Tàng Vô Không

Thanh âm kiếm ngân liên tục mấy khắc không hề dừng lại, Nhạc Vũ dùng linh diễm thanh sắc tiếp tục nung luyện hồi lâu để thân kiếm triệt để vững chắc rồi mới nhỏ một giọt tinh huyết lên thân kiếm rồi khắc lên bốn chữ Đại thai tàng kiếm lên sống kiếm.

Đợi đến khi hỏa diễm trong lòng đất và lực nhật nguyệt tinh thần đều tán đi, thân kiếm đã nguội lại thì Nhạc Vũ vẫy tay tụ lại toàn bộ ba trăm sáu mươi bốn thanh tiên binh hợp một thể với thanh đại thai tàng kiếm thành một thanh đại kiếm bảy xích, chữ trên sống kiếm cũng chuyển thành Thai Tàng Vô Không kiếm.

Nhạc Vũ mỉm cười, lại vỗ vào thân kiếm khiến 360 thanh đại tu di kiếm phân ra tứ phương do bốn thanh đại hư không kiếm thống soái, tạo thành một tòa Thai Tàng Hư Không kiếm trận, chỉ là so với trận gốc lại có chút bất đồng, thế giới hư không bên trong cũng chỉ nhỏ bằng một nửa.

Cực Lan bên cạnh lại lần nữa sợ hãi thán phục nhìn sững vào diễn biến của kiếm trận:

, - Hay cho một bộ thai tàng kiếm trận, chỉ cần bốn thanh đại hư không kiếm bên trong thì không cần một thanh nào chuyển thành linh bảo đã không dưới thai tàng kiếm trận của ngươi đang sử dụng. Chẳng qua hiện nay lục đạo luân hồi của Hậu Thổ đang lúc thành hình, sợ là không có thời gian thu thập kiếm hồn, sư đệ định làm gì?

Nhạc Vũ mỉm cười, kỳ thật hắn đã sớm chuẩn bị kiếm linh được một nửa cho ba trăm sáu mươi thanh đại tu di kiếm, bất quá việc này tốn thời gian quá lâu, hiện giờ phía bắc có biến nên chưa phải là thời cơ.

Thu hồi lại bộ tiên binh lại vào một chỗ, Nhạc Vũ nhìn xa về phương bắc nói:

, - Cần gì lo lắng? Mặt bắc chẳng phải đã có sẵn hai Kiếm Linh?

Lúc này ngay cả Đằng Huyền cũng đã đoán biết ý nghĩa, ánh mắt hơi sáng nói:

- Sư tôn, hắn kiếm linh thứ nhất là Nghê Vân?

Nàng vừa hỏi thì Nhạc Vũ đã phất tay đem Đằng Huyền cùng Cực Lan thu vào Diễn Thiên Châu, lại nhìn Thai Tàng Vô Không kiếm trong tay, thần quang trong mắt lập lòe, có thêm vài phần tin tưởng.

Hắn cẩn thân thu thanh kiếm vào tay áo rồi rời khỏi Ngu cốc bay về hướng Các Linh sơn, trên đường trở về thấy bên trong Thiên Thủy quốc tuy đã qua trăm năm nhưng khí hung sát vẫn chưa hề tiêu giảm. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Thần sắc Nhạc Vũ bất giác trầm lại nhìn về Thủy Vân sơn, chần chừ một chút, nhưng sau một khắc lại nghe tiếng của Cực Lan truyền ra từ Diễn Thiên Châu:

- Sư đệ không cần khó xử, hôm nay quả thực chưa rảnh, tạm để qua mấy ngày, sau khi sư đệ giải quyết xong chuyện phương bắc và Hậu Thổ thì sẽ xử lý tiếp.

Nhạc Vũ vốn cũng không thể phân thân lo chuyện Thủy Vân tông dời đi phương bắc, lúc này nghe vậy không chút do dự, tiếp tục bay về phương bắc.

Với pháp lực của hắn thì bay từ nam chí bắc chỉ qua mấy ngày thì đã thấy hành cung đế đình của Các Linh sơn phía xa. Nhạc Vũ dừng lại tại một chỗ cách hành cung ngàn vạn dặm nhìn vào Các Linh sơn thì thấy một luồng khí sát phạt dày đặc tựa như một đại trụ xông thẳng lên trời, chỉ là đế đình vẫn ngay ngắn trật tự, không hề lộ ra rối loạn, tinh thần những binh tướng kia vẫn hết sức đầy đủ. Trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ, đây mới thực sự là khí tượng đại hưng, dù tao ngộ kịch biến vẫn có lực đối kháng, không phải như lúc trước mới chỉ bị Yêu tộc thoáng áp bức đã cực kỳ chật vật muốn sụp đổ. Khẽ cười vui vẻ, Nhạc Vũ mặc lại long bào, đội lưu miện rồi thân hình lóe lên biến mất, sau chừng nửa khắc đã xuất hiện tại cửa hành cung, từ xa đã nghe ngao một tiếng kinh hỉ rồi một điểm đen từ sâu bên trong phóng ra, nhảy lên vai hắn ghé miệng lẩm bẩm vài tiếng, trong miệng nhỏ ra vài tia rãi.

- Huyền Vũ đạo huynh

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, biết được ý liền vất ra hai đoàn tinh huyết Thái Thanh Huyền Tiên của Bắc Địch quốc mang tới, Huyền Vũ nuốt vào lần này

không nhả ra

Huyền Thủy Thiên Linh Châu mà lộ vẻ hài lòng, sắc mặt giống như buồn ngủ bay về sâu trong nội cung, trên đường lảo đảo mấy lần suýt ngã khiến người khác lo lắng.

Nhạc Vũ lại không hề cảm thấy thất vọng, ngược lại trong mắt ẩn hiện vui mừng.

Tứ thú Thanh Long Huyền Vũ Chu Tước Bạch Hổ dù được liệt vào thánh vị trấn thủ bốn phương thiên địa nhưng địa vị đặc thù không thấp hơn ba vị thánh hoàng của động Hỏa Vân.

Tuy nhiên bản thân hắn cũng bị cố tỏa tại tinh không, không thể tự do, tối đa chỉ có thể dùng hóa thân hàng lâm, duy trì không được bao lâu. Lúc trước hắn dùng huyết tế thượng cổ khiến cho Huyền Vũ ngưng tụ phân thân nguyên thần, kỳ thật cũng không được quá lâu, tối đa cũng chỉ được ba trăm năm, lần này hấp thụ hai đoàn tinh huyết Huyền Tiên thì phân thân dường như lại có dấu hiệu tiến thêm một bước, chẳng những có thể kéo dài thời gian mà chiến lực cũng có đột phá, vào lúc kiến tạo lục đạo luân hồi sẽ có trợ giúp đắc lực.

Nhạc Vũ cười khẽ rồi bước vào hành cung, những cung vệ đang há hố mồm miệng đều bừng tỉnh, chỉ một thoáng đã có chín tiếng chuông liên tục vang lên chấn động thiên thành, toàn bộ hành cung náo nhiệt, vô số độn quang từ các nơi vút lên tụ hội.

Đầu tiên tìm đến chính là Cự Linh Thần, sau đó là mấy người Hiên Viên Thu cùng Vi Minh Tử, ba tam công dùng tên giả cũng theo sát phía sau.

Bước lên ngọc liễn tứ long do bộ hạ Cự Linh Thần mang tới, Nhạc Vũ nhìn qua đại thành đã khuếch trương gấp mười lần, không khỏi tán thán:

- Huyền Vũ Thiên Nguyên trận cải biến không tệ, thời gian trăm năm đã khuếch trương thiên thành lên mấy chục lần, có thể biến hóa linh hoạt, uy lực đại trận đột phá, cũng không biết là thủ bút của tông sư trận đạo nào?

Vi Minh Tử sớm biết Nhạc Vũ sẽ hỏi như thế nên tiến lên trước một bước nói:

- Là Song Liên đạo nhân, đệ tử ký danh của Tiệt Giáo Kim Linh thánh mẫu, vào

tám mươi năm trước mấy người chúng ta treo biển chiêu hiền mời tông sư trận đạo trọng thiết lại đại trận thiên đình ta thì sau đó không lâu Song Liên đạo nhân dùng một bức trận đồ nghe nói chính là Kim Linh thánh mẫu tự tay vẽ ra, hiện giờ mới chỉ hoàn thành một phần sáu nhưng đã có thể bao phủ vạn dặm.

- Song Liên đạo nhân, Kim Linh thánh mẫu?

Nhạc Vũ nhíu mày tiếp lấy tờ trận đồ, trong lòng thầm kinh ngạc nhưng vẫn thản nhiên:

- Việc này ta hiểu rồi, qua một thời gian sẽ mời Song Liên đạo nhân tới cho ta gặp mặt. Ngày sau Kim Linh thánh mẫu có việc mừng cần chuẩn bị lễ trọng!

Hắn nói xong lại nhìn Hiên Viên Thu nói:

- Nghe nói này Hỏa Nghê Yêu Thánh Nghê Vân trước đó vài ngày đã đưa chiến thư cho ta?

Hiên Viên Thu hơi cúi người, đem hai tờ chiến thiếp trước người nói:

- Không chỉ là Nghê Vân, ngay cả Thác Bạt Già Thiên cũng có chiến thư đến! Trước sau chỉ kém nửa tuần.

Nhạc Vũ vẫy tay hút lấy hai tờ thiếp chế từ vật liệu đặc thù tới trước người, vừa mới cầm vào thì thấy tờ thiếp này đột nhiên bộc phát, một đoàn bạch lôi bùng nổ, khí tức cuồng liệt khiến tim người đập mạnh.

Nhạc Vũ nheo mắt hừ lạnh, còn chưa để cho lôi kiếp bộc phát thì đại thủ đã miết lên ép cả tờ thiếp lẫn bạch lôi trở về như cũ là hai tờ chiến thiếp.

Một màn quỷ dị như vậy cũng chỉ có mấy người bên cạnh Nhạc Vũ nhìn thấy. Đồng tử Hiên Viên Thu co rút lại, lộ vẻ kinh ngạc, thần sắc ba người Ất Khổ ẩn sau mặt nạ cũng khẽ biến, ý kính nể càng dày đặc, vô thức nhớ lại lời Nhạc Vũ trước kia, thần thông như thế thật xứng là chủ nhân của bọn họ.

- Chút tài mọn mà thôi, cũng dám đến dò hư thật!

Cười khẽ một tiếng, Nhạc Vũ nhìn lại thời gian trên hai tờ thiếp tuy cách xa nửa tháng nhưng thời gian giao chiến lại chỉ chênh lệch ba ngày, thời hạn ba tháng

cũng chỉ còn lại hơn mười ngày mà thôi.

- Định xa luân chiến sao?

Nhạc Vũ lại càng xem thường, cảm giác nét chữ trên thiếp như long xà uốn lượn nhưng đã mất đi khí phách..

Hắn tiện tay ném cho Đoan Mộc Thu nói:

- Hồi âm cho Nghê Vân, mười ngày sau ta sẽ chờ hắn cách bắc Các Linh sơn tỷ dặm, sẽ là một trận không mượn lực linh trận như hắn mong muốn!

Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh sớm đã vui mừng quá đỗi, mặc dù tu vi hơi thấp hơn mọi người nhưng cũng biết thủ đoạn vừa rồi của Nhạc Vũ cao siêu như thế nào, lúc này nghe vậy chấn động khom người lĩnh mệnh, Vi Minh Tử lại càng hơi cúi người nói:

- Tả thừa Hiên Viên vài ngày trước có từng nhắc qua mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên thái cổ phương bắc lần này tựa hồ muốn nhúng tay, bệ hạ cần coi chừng!

Đoan Mộc Thu cũng vui vẻ, thấy ánh mắt Nhạc Vũ thì vội vàng nghiêm mặt:

- Thật có việc này! Ly Hạ thần thông thâm bất khả trắc, cần nhất là coi chừng Yêu tộc ám toán. Ngoài ra qua thời gian trăm năm, hai người kia có Hỗn Độn Kim Tiên tương trợ, chỉ sợ pháp lực cũng tăng lên không ít, không thể khinh thị, càng có khả năng mượn được siêu phẩm Linh Bảo, không thể khinh thị

Hắn vừa dứt lời mới cảm giác xung quanh bình tĩnh đáng sợ, nhìn ra mới thấy mấy người bọn họ ở gần, còn lại đều bị huyễn thuật che mắt không thấy gì khác thường!

Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ ngược lại chưa phát giác ra Đoan Mộc Thu có chút gì không ổn, nếu như thật có mấy vị thái cổ nhúng tay vậy thì trận chiến này quả nhiên có chút khó giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1103: Liên Đăng Tinh Châu

Nhìn lại lần nữa hai tờ chiến thư đã quay trở lại trong tayHiên Viên Thu, trong mắt Nhạc Vũ bất giác xẹt qua vào tia ngưng trọng, vừa rồi quả thật đoàn Tiên Thiên Huyền Âm thần lôi cùng Cửu Huyền Vân diễm đã mạnh hơn trước rất nhiều, thời gian trăm năm trôi qua đối với hai người kia cũng không phải vô ích, thần thông thiên phú có tiến cảnh rất lớn.

Hơn nữa trong chiến thư cũng chưa hẳn là thực lực chân chính của cả hai, càng không biết trong tay Nghê Vân cùng Thác Bạt Già Thiên có bao nhiêu át chủ bài, đây cũng là di chứng của việc giảng đạo năm xưa ở Vạn Thọ sơn, thật sự quá mức náo động khiến những người kia trực tiếp nhúng tay.

Nếu chỉ là được chút ít khí vận, này mấy vị tổ sư Yêu tộc còn có thể không để ý, không ảnh hưởng toàn cục . Nhưng hôm nay hắn đã thành tổ sư kiếm tiên, được một phần khí số của nhân đạo, mấy người kia lại không cách nào ngồi nhìn.

Trong lòng hắn bất giác cảm thấy may mắn là hiện giờ Côn Luân Kính đã khôi phục gần xong, nếu không như thế thì trận chiến với Nghê Vân và Thác Bạt Già Thiên lần này chưa hẳn có thể thắng.

-Là Li Chu thượng nhân?

Thuận miệng hỏi thăm một câu, thấy Hiên Viên Thu lộ vẻ bất đắc dĩ, Nhạc Vũ liền biết người này là phương nào mà ngay cả Hiên Viên Thu cũng không biết. Hắn cũng không hỏi thêm, lệnh cho Hoàng Cân lực sĩ đánh ngọc liễn vào sâu trong nội cung.

Liễn xa vừa tiến lên phía trước thì Vi Minh Tử lại thi lễ nói:

- Còn có một chuyện, vài ngày trước có người cầm phù chiếu Bệ Hạ ban tặng đến đế đình, nói là muốn bái Bệ Hạ làm thầy, không biết nên xử trí thế nào?

- Bái sư?

Nhạc Vũ giật mình rồi lập tức hiểu ra, sắc mặt lộ vẻ quái dị:

- Là Đông Hoa tán nhân?

Trong lúc nhất thời, Nhạc Vũ cảm giác cực kỳ đau đầu, còn hơn cả chuyện ước chiến với Nghê Vân cùng Độc Cô Già Thiên. Người này lại không đi Bát Cảnh Sơn tìm Huyền Đô, cũng không đi Vạn Thọ sơn tìm Trấn Nguyên Tử mà sao lại chạy tới Bắc Cương?

Đang lúc Nhạc Vũ phiền não thì tại một động thiên cách đó ngàn vạn dặm, một khối ngọc thạch bày giữa trung ương đang phát ra tiếng nổ lách cách rồi vỡ nát.

Nghê Vân cùng nam tử mặt xanh, một trái một phải ngồi xếp bằng giật bắn mình, kẻ thứ hai nhìn về Nghê Vân vẻ chờ mong:

- Người nọ đã tiếp chiến thư, vậy có biết được thực lực của hắn không?

Nghê Vân nhắm mắt nhập định, tựa hồ cảm ứng từ xa điều gì đó rồi mới nghi hoặc mở mắt:

- Kỳ quái là ta không phát giác gì, tờ chiến thiếp vẫn hoàn hảo, không có tổn thương.

- Hoàn hảo không tổn hao gì?

Nam tử mặt xanh nghe vậy càng là kinh dị: - Chẳng lẽ còn chưa rơi đến tay người nọ?

Hắn nhìn khối ngọc thạch nát bấy trước mặt lại cảm giác không đúng, suy ngẫm chốc lát lại không có manh mối, bất đắc dĩ nói:

- Chắc đã có biến cố gì đó hoặc là đã bị người này phát giác. Tóm lại việc này ta sẽ bẩm báo thượng nhân. Vị này Đại Đế phương bắc này rốt cuộc có trảm phá thiên tỏa hay không vẫn không biết. Bất quá với chiến lực qua trận chiến với Thác Bạt Già Thiên năm đó tính lên gấp bảy lần sẽ không sai khác quá nhiều. Ngươi có thập diệp tâm đăng với lực đan dược cũng có chín thành phần thắng, cũng không cần để ý quá mức.

Nghê Vân nhíu mày, trong lòng bất giác dâng lên một dự cảm bất tường, không thể đánh với Uyên Minh một trận thì vĩnh viễn không thể biết chỗ đáng sợ của người này, át chủ bài của hắn dường như vô cùng vô tận, tiềm lực vô hạn. Hắn cũng tán thành lời của nam tử đối diện nhưng vẫn không thể nén được lo lắng những thủ đoạn khác của Uyên Minh.

Thoáng trầm ngâm, Nghê Vân lại mở miệng hỏi:

- Trận chiến này dĩ nhiên phải cẩn thận, nếu như ta bại thì cố nhiên thân vẫn nhưng thượng nhân cũng mất mặt, không biết Thanh Linh Tử đạo hữu có thể cho ta mượn một viên Định Ba châu?

Thanh Linh Tử ngẩn ra rồi tiếp đó cười lạnh, phất tay ngưng tụ một con Thanh Điểu dài ba tấc từ phong linh đột nhiên xuyên ra khỏi động thiên, vẫy cánh một cái liền bay xa mười vạn dặm, trong nháy mắt không thấy tung tích.

Sau đó ước chừng hai canh giờ thì thấy một điểm hỏa quang từ phía chân trời rơi vào trong tay Thanh Linh Tử, đợi đến khi hỏa quang tan đi thì thấy trong tay hắn là một viên tiểu châu màu hoàng thổ, một tờ đạo phù màu đỏ, pháp lực thôn thổ bên dưới thập diệp tâm đăng.

Thanh Linh Tử thấy thế không khỏi lại cười lạnh, ném viên hoàng châu về phía người đối diện:

- Thượng nhân đối với ngươi hào phóng như vậy, nếu vẫn không thể thắng thì ta thấy Nghê Vân ngươi còn không bằng phế vật.

Trong lòng Nghê Vân cũng đại định, mặc dù Thanh Linh Tử nói khó nghe nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười tự tin:

- Dung vũ hóa vân quyết của Uyên Minh dù khó đối phó, lại nắm giữ một phần Huyền Minh thần tinh, được thần lực thủy thần, có vật này vừa khéo khắc chế, cho dù có chứng nhận Kim Tiên hồn ấn thì như thế nào? Đến cùng không phải chân chính Kim Tiên, đánh bại không khó. Lúc trước nếu không có Huyền Vũ thì ta đã trảm sát.

Thanh Linh Tử khẽ gật đầu, cầm lấy tờ đạo phù màu đỏ trong tay hồi lâu rồi nheo mắt: - Thượng nhân còn nhắn nhủ một chuyện, nếu có cơ hội, Nghê huynh tốt nhất trảm sát Uyên Minh đương trường.

Nghê Vân thuận tay cầm lấy Định Ba châu để tìm hiểu pháp ứng dụng nghe vậy lập tức động tác cứng đờ, lộ vẻ do dự.

- Không tình nguyện?

Sắc mặt Thanh Linh Tử âm trầm, qua nửa nhịp thở liền khôi phục như thường nói:

- Lúc trước Uyên Minh làm nhục ngươi, Nghê huynh không hề oán hận? Người này được Trấn Nguyên Đại Tiên phù hộ, bất quá nếu là quang minh chính đại chết ở trong tay ngươi thì hắn cũng không thể nói gì hơn. Mặc dù nói bị khí vận cắn trả thì đã có thượng nhân chiếu cố, có gì phải sợ? Người này hoạch tội với thiên, nếu ngươi phải trảm thì có chỗ tốt vô cùng,

Nghê Vân biết không thể từ chối, hơn nữa nghe Thanh Linh Tử nói cũng không phải không có lý, thoáng do dự liền kiên quyết nói:

- Tóm lại ta nhất định đem hết toàn lực lấy tính mạng người này, muốn đánh bại hắn không khó, cũng có thể sỉ nhục nhưng muốn lấy tính mạng hắn thì chưa hắn như chúng ta mong muốn.

Thanh Linh Tử lúc này mới thoả mãn cười cười, cũng biết này Uyên Minh có khí vận gia thân, muốn lấy tính mạng hắn không đơn giản như vậy, chỉ là đạo của khí vận thì bớt một phần sẽ yếu đi một phần, thử một lần cũng không tốt xấu.

Đang muốn nhắn nhủ vài câu thì phía chân trời lại có một quang hoa kim sắc bay đến xoáy tròn quanh động thiên nhưng không tìm được cửa để vào.

Thanh Linh Tử nhíu mày, dùng một đạo pháp lực hút lấy vào trong động thì cũng là một tờ chiến thiếp, nhìn qua liền lộ vẻ vui mừng:

- Bên chỗ đế đình đã hồi âm, mười ngày sau An Thiên Huyền Thánh Đại Đế sẽ chờ ngươi ở một chỗ không người cách phía bắc Các Linh sơn tỷ dặm đánh một trận với ngươi.

Trong mắt Nghê Vân lập tức lóe lên một đạo duệ mang ác liệt, Thanh Linh Tử cũng mỉm cười vò nát tờ chiến thiếp.

Mãi cho đến lúc quay lại tẩm cung, Nhạc Vũ vẫn cảm giác đau đầu, hắn tuyệt đối không ngờ bản thân đã cự tuyệt như vậy nhưng Đông Hoa tán nhân vẫn kiên thì tới đây.

Nếu nói tới căn tính ngộ lực, Đông Hoa tán nhân quả thật không tầm thường, cho dù có cực linh thân thể như Nhiễm Lực Lâm Trác vẫn không thể nào đánh đồng, ở tại Địa Tiên giới cũng cực kỳ hiếm thấy, một khi được những Đại La Kim Tiên hay cổ tu hỗn độn thấy được thì chẳng tranh nhau thu nạp, ngay cả hắn cũng cảm thấy động tâm nhưng cũng biết tuy Đông Hoa tán nhân ngày sau có thành tựu phi phàm nhưng lại tuyệt đối không thể bái mình làm môn hạ.

Thoáng suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lấy ra một một tờ kim phù đánh về hướng Bát Cảnh sơn, động thiên ở đó chính là Huyền Đô pháp sư án theo Bát Cảnh cung bố trí, bất quá người này quanh năm ở bên Thái Thanh đạo tổ, ở nhà mình mỗi năm chưa đến nửa tháng, thậm chí có lúc từ mười đến trăm năm cũng không thấy mặt.

Nếu có nhận được tờ phù truyền tin này thì cũng không biết bao nhiêu năm, tóm lại chuyện Đông Hoa tán nhân cũng chỉ có thể tạm gác qua một bên rồi nói sau.

Đế đình thiên thành xây dựng thêm nên tẩm cung của hắn cũng xa hoa không ít, diện tích lên đến trăm trượng, cực kỳ rộng lớn, cũng không biết Vi Minh Tử và Hiên Viên Thu trong trăm năm qua đã tụ bao nhiêu linh mạch vào Các Linh sơn nhưng linh lực trong tẩm cung hiện giờ còn thịnh hơn cả Diệu Pháp Đại La Thiên, hít một hơi cảm giác cực kỳ thoải mái.

Hắn đang định lấy ra thai tàng vô không kiếm hoàn thành bước luyện chế cuối cùng thì ngoài cửa lại có một người vội vàng bước tới, chính là Vi Minh Tử:

- Bệ Hạ, Song Liên đạo nhân đã tìm tới, đang ở trong Huyền Thánh điện cầu gặp bệ hạ.

Nhạc Vũ dừng lại động tác, phất tay thu hồi thanh đại kiếm, trong lòng có cảm giác ngoài ý muốn vì dù sao Song Liên đạo nhân cũng là nhất mạch yêu tu, dù muốn nhận được từ hắn thứ gì thì đây cũng không phải lúc tốt để đặt cược.

Song Liên đạo nhân đã có thân phận đệ tử Tiệt Giáo, lúc này càng nên ở xa quan chiến, sao lại chạy đến đây?

Hắn định cự tuyệt nhưng trong lòng cũng hiếu kỳ để xem Kim Linh thánh mẫu sau lưng hai người này thế nào.

Nhạc Vũ hơi hơi do dự rồi hóa quang bay về Huyền Thánh Điện cách đó không xa, vừa bước vào đã thấ hai nữ tử ăn mặc xinh đẹp ngồi trên ghế, một trái một phải đang chờ đợi, trông thấy hắn thì lộ vẻ vui mừng đứng dậy cúi người hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1104: Song Liên tỷ muội

Tiệt Giáo môn hạ Kim Liên Ngân Liên, bái kiến Bệ Hạ!

Hai nữ tử sau khi hành lễ đều lộ vẻ phong tình vạn chủng, mị thái hoành sinh, dáng vẻ thướt tha.

Nhạc Vũ ngồi trên ngai vàng, sắc mặt hơi trầm xuống, vào trăm năm trước hắn đã từng trông thấy Song Liên đạo nhân nhưng khi đó hai nữ này có khả năng cố ý che lấp nên không có cảm ứng, lúc này mới phát giác hai hóa thân của hắn có chút tâm thần tương ứng với hai nữ tử này, dù dùng toàn lực hồn niệm che đậy vẫn không thể nào hoàn toàn ngăn cách.

Trong đầu vừa thoáng nghĩ qua, Nhạc Vũ liền biết nguyên do, hóa thân của hắn dùng thất diệp tịnh đế liên làm cơ sở, hai nữ tử này cũng là tịnh đế liên đắc đạo, hai bên chính là đồng căn cùng loại, tâm thần giao thông, khó có thể đoạn tuyệt.

Trong một sát na, sát ý lóe lên trong mắt Nhạc Vũ, ánh mắt như kiếm đâm về hai nữ tử, thực lực của hắn có thể dấu diếm được người khác nhưng cũng khó dấu diếm được hai nữ tử này, cuối cùng ngẫm lại hai người dù sao vẫn có thân phận đệ tử ký danh của Tiệt giáo, thường ngày cũng chưa có chỗ mạo phạm nên thu hồi sát ý.

Kim Liên cùng Ngân Liên bị kiếm ý bộc phát của Nhạc Vũ ép đến nửa quỳ trên mặt đất, nỗ lực chống đỡ, toàn thân run rẩy, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, đến khi hắn thoáng thu hồi sát niệm mới có thể thoải mái, .

Kim Liên vẫn còn sợ hãi, Ngân Liên lại ngẩng đầu lên, bất mãn nói:

- Sao ngươi có thể như vậy? Tỷ muội ta đối với ngươi một mực tôn kính, những năm này đều thầm giúp ngươi. Sao có thể vừa thấy mặt đã muốn giết người? Ngươi cho rằng hai người chúng ta không biết ngươi chính là Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ, cửu chuyển kim đan cũng là do ngươi sai người bố trí! Những chuyện này ngay tả sư tôn chúng ta cũng không nói, nếu để bị người khác biết

được thì hôm nay đã không biết chết bao nhiêu lần!

Kim Liên nghe vậy càng biến sắc, vội vàng giật ống áo muội muội, lộ ra vẻ lo lắng.

Thần sắc Nhạc Vũ càng phát âm lãnh nói:

- Ngươi đang uy hiếp trẫm?

Khí tức Ngân Liên lập tức cứng lại, sắc mặt tái đi, ấp úng không nói. Kim Liên bên cạnh vội mở miệng giải thích:

- Bệ Hạ thứ tội! Tỷ muội ta tuyệt không có ý uy hiếp Bệ Hạ, nếu muốn như thế lúc trước Bệ Hạ vừa mới đảm nhiệm Đại Đế chẳng phải rất tốt? Hôm nay Bệ Hạ pháp lực tiến nhanh, vô luận có hay không thân phận Thủy Kiếm tiên che lấp vẫn có thể tiêu dao thiên địa phương, uy hiếp thì có gì đáng nói? Chỉ tự chuốc lấy tai vạ mà thôi. Tỷ muội kỳ thật chỉ vì tìm một chỗ che chở.

- Ngươi thông minh đấy!

Nhạc Vũ lộ ra vài phần vui vẻ, Kim Liên rất hiểu chuyện, Ngân Liên thẳng thắn hào sảng, đều là người đáng để thu nhận, nhìn qua bụng hai người nói:

- Hai người các ngươi đã thành liên tử (hạt sen)?

Kim Liên Ngân Liên nghe vậy đều đổ mặt, tâm thần bất định.

Nhạc Vũ biết đã như vậy thì cũng có thể tin, đổi giọng hỏi:

- Lần này tới đây là để dâng tặng vật của Kim Linh thánh mẫu?

Kim Liên đem ra một cái hộp ngọc, hai tay dâng nói:

- Sư tôn sai hai người chúng ta đem vật này dâng tặng tại Bệ Hạ. Nói là vật này có thể thuần tịnh thần hồn, tránh cho vu lực xâm nhiễm. Ngày khác Bệ Hạ nếu rảnh rỗi thì mới tới Bích Du Cung tại Kim Ngao Đảo một chuyến, nhất định sẽ quét dọn giường chiếu đối đãi!

Nhạc Vũ không chút khách khí, chiêu lấy hộp ngọc vào tay, sau khi mở ra thì lập

tức sáng mắt, cơ hồ không nhịn được muốn ngẩng đầu cười to.

Không gian tu di mười trượng bên trong hộp ngọc này tràn đầy huyền anh linh dịch, so với khối hắn đoạt được trước kia nhiều hơn gấp trăm lần. Lẽ ra vật này với tư cách lễ tặng thì thoáng kém một chút, tuy là hiếm thấy nhưng giá trị cũng không quá cao, chỉ tương đương với một kiện tứ phẩm tiên thiên linh bảo.

Bất quá đạo tặng lễ là đưa vật mà người cần, huyền anh linh dịch ngoại trừ chữa trị thần hồn, tăng hồn lực, điểm hóa linh trí thì thật sự có tác dụng bài trừ vu lực xâm nhiễm, nếu như không có Ngũ Sắc Thần Quang thì vật này quả thực phù hợp với hắn, lúc này hắn mừng rỡ vì là ở diệu dụng khác.

Nhạc Vũ không đổi thần sắc thu hồi chiếc hộp ngọc, cười khẽ nhìn hai người:

- Thánh mẫu có nói hai ngươi ở Thương Mộc sơn xem hư thực của ta, nếu như thật sự không có thực lực đứng chân ở mặt bắc thì đem vật này tới. Nếu không phải có thể thì thôi? Cứ như vậy khẳng định ta có thể còn hơn Nghê Vân cùng Thác Bạt Già Thiên?

Trong mắt Kim Liên lại hiện lên một tia kinh hãi rồi nhanh chóng bình phục lại, còn chưa kịp trả lời thì Nhạc Vũ đã khẽ lắc đầu: - Việc này ta đã biết! Về phần Kim Ngao Đảo Bích Du Cung thì qua thời gian nữa ta sẽ ghé qua! Ngược lại còn hai người các ngươi định làm gì? Liên tử là do các ngươi mấy vạn năm sở uẩn, nếu có thể thành thì công hiệu không thua cửu chuyển kim đan.

Hắn cố ý liếm môi thèm khát coi như không có hai người rồi mới cười nói:

- Lúc liên tử xuất thế cũng là lúc rất nhiều Kim Tiên tranh nhau cướp đoạt. Cho dù có thân phận đệ tử ký danh Tiệt Giáo cũng không thể bảo hộ các ngươi, không biết hai ngươi có ý định gì? Phải đi Bích Du Cung, nhờ môn hạ Kim Linh thánh mẫu bao che hay ở lại đế đình ta làm nữ quan?

Hai nữ không khỏi hai mặt nhìn nhau, Ngân Liên nhớ tới biểu lộ vừa rồi của NhạcVũ nên có chút chần chờ, Kim Liên lại không chút do dự, đại lễ bái hạ nói:

- Hai người chúng ta nguyện làm nữ hầu cho Bệ Hạ, nương nhờ đế đình phương bắc. Kim Liên nghe nói tính tình Bệ Hạ xưa nay có thù tất báo nhưng đối với thân bằng lại cực kỳ bảo vệ, chắc chắn có thể chu toàn cho hai chúng ta.

Nhạc Vũ cười nhẹ:

- Nếu như thế, hai người các ngươi từ nay về sau là tả hữu thượng quan của đế đình, cai quản tất cả thị nữ trong cung!

Nói xong Nhạc Vũ cũng rời thẳng khỏi Huyền Thánh Điện.

Quay trở lại đến đến trong tẩm cung, Nhạc Vũ liền tiến vào Thiên Ý Phủ, vẫy tay lấy ra chiếc hộp đựng huyền anh linh dịch đặt trước người.

Hồn dịch trong hộp tuy nhiều nhưng nếu dùng để bồi dưỡng khí linh Linh Bảo thì vẫn còn xa không đủ, hòa tan toàn bộ có chừng ba vạn bảy ngàn giọt, miễn cưỡng đủ tạo ra năm khí linh của linh bảo tứ phẩm.

Ngay sau đó hắn lại lấy ra thai tàng vô không kiếm, tâm niệm vừa động liền tản ra 365 thanh tiên binh, lấy một thanh tam phẩm đại tu di kiếm trong đó rồi chiêu một yêu tu Thái Ất Chân Tiên đang phong tỏa trong Thần quốc của Ngân Linh tử, bóp nát thân hình, cưỡng ép đánh cả nguyên thần huyết nhục vào trong kiếm.

Trong một sát na, khí tức của thanh đại tu di kiếm đã bạo tăng mấy lần!

Nhạc Vũ cười hắc hắc, dùng Ngũ Sắc Thần Quang xóa đi chút ý thức cuối cùng trong nguyên thần, lại thừa dịp trong sát na thiên nhân cảm ứng đem một tia hồn niệm tiến vào tầng bản nguyên thứ tư, hoàn toàn cải biến hồn ấn yêu tu này cho thích hợp với thanh đại tu di kiếm.

Sau khi hoàn thành hết thảy thì Nhạc Vũ lại lấy ra chừng trăm giọt huyền anh linh dịch đánh vào trong thân kiếm khiến kiếm hồn vốn cực kỳ hư nhược lập tức khôi phục hơn phân nửa, đặc biệt cực kỳ phù hợp với thân kiếm, cơ hồ đạt đến hoàn mỹ.

Nhạc Vũ mỉm cười, đây mới là tác dụng lớn nhất của huyền anh linh dịch, nếu không có vật này thì kiếm hồn ngoại lai muốn hòa hợp với thân kiếm cũng phải ít nhất qua thời gian ngàn năm!

Tiếp đó hắn lần lượt bắt hơn bảy mươi Thái Ất Chân Tiên phong ấn trong Thần quốc, ngay cả Thái Thanh Huyền Tiên cũng có bốn vị, tất cả đều đã ngày ngày bị rút ra pháp lực nên cực kỳ suy yếu, hết thảy phong ấn vào trong đại tu di kiếm.

Trực tiếp dùng Chân Tiên tế kiếm, lại dùng kiếm phong hồn khiến một thanh Tam phẩm đại tu di kiếm thành tựu Linh Bảo cũng chỉ mất nửa ngày.

Vào ngày thứ bốn lăm, trước người Nhạc Vũ đã có bảy mươi sáu thanh kiếm tỏa hào quang vạn dặm, thân kiếm linh động vượt xa linh binh thông thường, thôn thổ linh lực đều có tiết tấu quy luật. hiệu suất tăng lên trọn vẹn mấy lần.

Còn lại bốn thanh lại kiếm hoa nội liễm, cơ hồ không khác tiên binh bình thường, chỉ có Nhạc Vũ mới có thể cảm giác bốn thanh tiên binh này đã được thần hồn huyết nhục Thái Thanh Huyền Tiên tăng lên một phẩm giai thành hậu thiên nhị phẩm.

Hắn lại dùng bộ phi kiếm thôi diễn Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận khiến lập tức tạo ra một thế giới hư không gấp mười lần so với ba mươi sáu thiên cương Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận.

Quanh người Nhạc Vũ đột nhiên hiện ra một vòng xoáy màu đen xoay tròn không ngớt tựa như một lỗ đen.

Trong lòng chợt động, Nhạc Vũ lại đem Nhất Khí Hỗn Nguyên châu từ lâu không dùng đến ném vào chỗ trung ương kiếm trận.

Phẩm chất của Nhất Khí Hỗn Nguyên châu chừng từ tiên thiên nhị phẩm đến Tiên Thiên Tam phẩm, hắn lấy được từ biệt phủ Kình Bằng, bất quá ngoài tác dụng có thể thôn thổ linh lực và hộ thân thì không còn gì khác, lúc này vừa ném vào vòng xoáy kiếm trận thì lập tức khiến thế giới bên trong tăng lên gấp trăm lần, hấp thu lấy mọi thứ xung quanh khiến gian tĩnh thất vừa sửa chữa của Nhạc Vũ biến mất không thấy bóng dáng.

Ba người Cực Lan Cực Uyên cùng Đằng Huyền trong động thiên đều bị kinh động lần lượt bay ra, lại không chịu nổi hấp lực này tiếp tục thối lui xa vạn trượng mới ổn định thân hình, nhìn nhau vẻ kinh ngạc, đặc biệt là Cực Lan đã sớm có dự liệu với uy năng của bộ kiếm trận này, vì thế lại càng kinh ngạc vì đã vượt xa dự liệu, không khỏi mờ mịt. Mới chỉ có tám mươi thanh đại tu di kiếm thành tựu linh bảo đã như vậy, nếu hoàn thành triệt để thì sẽ có uy lực bậc nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1105: Ước chiến chi tiền

Cực Lan gần như không thể đè nén được cảm giác kinh hãi trong lồng ngực, biết kiếm trận này mới chỉ hình thành chưa đến một thành, chân chính trọng điểm nằm ở bốn thanh nhị phẩm tiên binh Đại hư không kiếm và một thanh nhất phẩm tiên binh Đại thai tàng kiếm.

Một khi năm thanh tiên binh này thành tựu Linh Bảo thì uy năng bộ kiếm trận này sẽ tăng lên đến mức độ không thể tưởng tượng.

Hậu Thiên siêu phẩm? Hoặc là Hậu Thiên Chí Thánh? Có lẽ cả cấp độ Hậu Thiên Chí Thánh cũng không thể nào diễn tả được uy năng của nó.

- Hay cho một bộ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận.

Tu vi Cực Uyên yếu hơn hai người kia nên phải đứng tại một góc trong động thiên mới miễn cưỡng kháng cự được hấp lực của kiếm trận.

Hắn cũng lần đầu tiên nhìn thấy bộ kiếm quanh người Nhạc Vũ, đồng dạng cũng là nhịn không được lên tiếng tán thưởng.

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp tục quan sát biến hóa trong kiếm trận, tiếp theo mặt lộ vẻ vẻ tiếc nuối.

- Đáng tiếc dù sao vẫn chưa phải là linh bảo, trấn áp không được.

Hắn chiêu lấy bốn thanh đại hư không kiếm cùng đại thai tàng kiếm từ vòng xoáy màu đen ra, quả nhiên .

toàn bộ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận vận chuyển càng thêm trôi chảy, uy năng kiếm trận cũng tăng mấy thành.

Dù sao mấy thanh kiếm này cũng chưa phải linh bảo nên bị tám mươi thanh tiên binh đã thành linh bảo kháng cự, không thể tiếp tục khống chế kiếm trận. Hiện

giờ cũng chỉ có thể dùng ba trăm sáu mươi thanh tu di kiếm bố trí kiếm trận, tuy có chút khuyết điểm nhưng không đáng ngại.

Ý niệm khẽ động, hắn đem ba mươi sáu thanh Thiên Cương Kiếm thay thế, lại dùng trấn thế chung trấn áp khiến toàn bộ thai tàng hư không càng thêm vững chắc.

Nhạc Vũ nhìn lại chiếc hộp ngọc, khẽ lộ vẻ vui mừng, cho dù là biết bản thân bị thiên đố kỵ, thậm chí căm hận vẫn muốn hét lên một tiếng "Trời cũng giúp ta".

Vốn bộ kiếm trận này dù thành hình nhưng Nhạc Vũ cũng không trông cậy bao nhiêu vào uy năng của chúng, vốn chuẩn bị lúc Hậu Thổ kiến tạo lục đạo luân hồi sẽ dùng đến, là thời điểm của hai mươi năm sau, không ngờ Song Liên tỷ muội lại đưa tới một hộp huyền anh linh dịch.

- Chắc là khí số mà thôi?

Khí vận và khí số có chỗ tương đồng, lại có chút hơi sai biệt, thứ trước có thể nhìn thấy đạo pháp, kỳ thật chỉ là Hồng Hoang đại thế, thế lực thực lực cá nhân, thậm chí tổng hợp tính tình trí tuệ.

Thứ hailại có chút mờ ảo khó lường, ngay cả mấy vị đạo tổ cũng chỉ có cảm giác lờ mờ, cũng chỉ đề cập ngẫu nhiên trong vài lần pháp hội về căn bản của thiên đạo.

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát rồi bỏ qua, nhắm mắt dốc lòng nhập định, điều phục hao tổn pháp lực tinh thần vì luyện chế đại tu di kiếm, qua sáu mươi ngày mới ra khỏi động thiên, cũng chỉ là sáu ngày của Địa Tiên giới.

Gian tẩm cung này của Nhạc Vũ nằm cao nhất của thiên thành, bước ra cửa điện có thể thấy bên dưới vô số binh qua giáp sĩ đang tuần du bốn phía, Huyền Vũ Thiên Nguyên đại trận cũng toàn lực mở ra, ngoài thành không một bóng người, cả thành đằng đằng sát khí.

Mấy người Kim Liên, Ngân Liên, Cự Linh Thần, Vi Minh Tử đã sớm chờ ở cửa ra vào, thấy Nhạc Vũ đi ra lập tức là khom người cúi đầu nói:

- Chúng ta cung chúc Bệ Hạ đắc thắng mà về.

Nhạc Vũ cười ha hả, cũng không cần ngọc liễn mà tùy ý gọi đến một cỗ Tử Kim chiến xa, chính mình đánh xe bay thẳng vào tầng mây, tiếp đó ý niệm thoáng tác động khiến nguyên thần phân Huyền Vũ bay lên hạ xuống bên cạnh hắn, hình thể cuộn lại nhỏ như bàn tay, lười biếng nằm sấp, chỉ khi cặp mắt vô tình mở ra thì tinh mang lấp lánh.

Sau một khắc, Hiên Viên Diệu cũng đánh chiến xa đến bên cạnh, hơi lui lại một xích nói:

- Trong phạm vi 3000 vạn ta đã khiến mười hai lộ Thần Tướng dẫn người cẩn thận tuần tra qua, tuyệt không có mai phục, tất cả Yêu tộc đều bị đuổi đi, trong ngàn vạn dặm không có sinh linh, tất cả 2000 vạn binh tướng đế đình cũng đều chuẩn bị thỏa đáng, theo như Huyền Thủy vân trận trận đồ mà bệ hạ ban tặng thao diễn trăm năm, có thể trong mười lăm nhịp thở hợp lại toàn bộ, trong vòng 30 nhịp thở sẽ chuyển vận trong Bệ Hạ Huyền Minh an thiên khuê, do ngài khống chế, chỉ cần trong phạm vi đế đình quản hạt thì dù là Đại La Kim Tiên cũng có thể trảm sát.

Nhạc Vũ cười thỏa mãn, cái này tuy là ngoại lực nhưng cũng là một trong những căn cơ để hắn đứng thẳng trong Địa Tiên giới, nếu không có chỗ tốt như vậy thì hàng năm có ai xuất ra nhiều tiền thạch như vậy phân đi mấy trăm tỷ lực tín nguyện đi dưỡng mấy ngàn vạn binh tướng?

-- Yêu tộc phương bắc tuy nhiều, nhân gian sự vụ cũng cực phức tạp nhưn chỉ cần nuôi dưỡng 300 vạn binh tướng liền đầy đủ ứng phó.

Chỉ tiếc thời gian hắn tiếp nhận đế đình phương bắc quá ngắn, người đầu nhập trước kia tu vi hơi thấp, tố chất xa không bằng Thiên Đình, 2000 vạn binh tướng nhìn như rất nhiều nhưng lại chỉ bằng 500 vạn người của thiên đình, căn cơ quá nhỏ bé.

Phi độn về phía trước một lát thì thấy Hiên Viên Thu vẫn sử chiến xa đi theo, Nhạc Vũ bất giác kỳ quái:

- Tả Thừa muốn cùng đi theo ta phó ước?

- Bệ Hạ chính là tôn sư một phương Đại Đế, lúc đấu kiếm sao có thể không người áp trận?

Hiên Viên Thu nghiêm mặt nói:

- Đây cũng là lễ nghi, ta biết Bệ Hạ lo lắng suy giảm tới chúng ta, bất quá Hiên Viên Thu tự vấn về độn pháp có chút thành tựu, nếu như muốn giữ tính mạng sẽ không lo, tuyệt không liên lụy Bệ Hạ

Nhạc Vũ liếc Hiên Viên Thu, cẩn thận đánh giá rồi cười khẽ:

- Tu vi hôm nay của ngươi đã gần đến Kim Tiên. Trong vòng hai mươi năm sẽ được nếm thử độ tiên kiếp, nếu có duyên xem trận chiến này sẽ có chỗ tốt lớn lao khi độ kiếp.

Hắn thầm nghĩ nếu có gì nguy hiểm liền đem vào thai tàng hư không là được, trong thế giới rộng lớn này cũng sẽ không tổn thương đến Hiên Viên Thu, lập tức cũng không nhiều lời, tiếp tục phóng nhanh về phía trước, không nhanh không chậm chừng qua ba canh giờ thì đã tới ngoài tỷ dặm phía bắc.

Nơi này quả nhiên như Hiên Viên Diệu nói, là thành một nơi tử địa, vốn là thâm sơn không một bóng người, lúc này cả cỏ cây cũng không, trong ngoài ngàn vạn dặm ngoại trừ chút côn trùng còn thì vắng lặng.

Hiên Viên Thu cực kỳ tự giác đứng xa ngoài trăm vạn trượng quan sát, Nghê Vân vẫn chưa đến nhưng cả vùng không gian này đã có vô số số thần niệm bao phủ, áng chừng nửa trong đó quen thuộc với Nhạc Vũ, còn lại đều cực kỳ lạ lẫm.

Nhạc Vũ cũng không để ý, từ lúc hắn chuyển sinh đã kinh qua vô số đại chiến, một trận chiến ngày hôm nay cũng là nhiều người quan chiến nhất. Kỳ thật cũng bởi vì danh xưng tổ sư kiếm tiên làm người khác chú mục quá mức, dẫn đến cây to đón gió, một trận chiến trước đây với Nghê Vân đã truyền khắp hồng hoang, quan hệ tới đại thế phương bắc nên không tránh được người tới xem.

Ước chừng nửa canh giờ, xa xa mới có một người đạp không mà đến, đồng dạng cũng không nhanh không chậm, mặc chiến giáp màu đỏ, tóc đỏ mắt đỏ, nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ vẻ lãnh lệ.

- Hỏa Nghê Yêu Thánh Nghê Vân

Nhạc Vũ đầu tiên nhìn tay trái người này rồi đồng tử mãnh liệt co rút.

- Thập Diệp Tâm Đăng, Tiên Thiên Tử Thanh thần diễm

Nhạc Vũ không khỏi hít vào một ngụm hơi lạnh, cũng có thể rõ ràng cảm giác ý niệm hồn thức của đám người vây xem đang dao động, thậm chí còn có thể cảm nhận rõ trái tim của Hiên Viên Thu sau lưng cơ hồ như ngừng đập.

- Thập Diệp Tâm Đăng cùng Tiên Thiên Tử Thanh thần diễm, nguyên lai là Li Chu thượng nhân đã đem hai vật này cho hắn, không trách Nghê Vân tin tưởng tràn đầy.

Trong động phủ dưới đáy Bắc Hải, số người so với mấy tháng trước nhiều thêm ba người, toàn bộ ồ lên tiếng kinh hô, hơi thở như tắc nghẽn.

- Thập Diệp Tâm Đăng tuy chỉ là Tiên Thiên nhất phẩm nhưng nếu thêm Tiên Thiên Tử Thanh thần diễm thì không kém bao nhiêu so với Tiên Thiên siêu phẩm. Có này hai vật này, Uyên Minh sao còn có phần thắng?

- Nghe nói Li Châuu thượng nhân từng đem Hỏa Vân Thiên Kinh cho Nghê Vân mượn trăm năm, hiện giờ Cửu Huyền Vân diễm không biết đã đến mức độ nào?

- Khí vận Nghê Vân này cũng thật tốt, nếu như không phải Uyên Minh tự ý truyền đạo kiếm tiên gây quá nhiều náo động tới Hỗn Độn Kim Tiên thì sao có thể thắng được?

- Đây chính là nhân họa đắc phúc, nếu không trăm năm trước chịu một phen nhục nhã thì sao có thể có kỳ ngộ như vậy?

- Nghê Vân có thể được cơ duyên này, chắc hẳn Độc Cô Già Thiên nhất định cũng có không ít chỗ tốt, Côn Bằng yêu sư sao lại chịu kém Li Chu thượng nhân,

Hết thảy lời nói đều thổn thức không thôi, ẩn ước mang theo vài phần đố kỵ lẫn hâm mộ. Lúc này mọi người đã không để ý tới Uyên Minh trong thủy kính, trong mắt chỉ có cây thập diệp tâm đăng trong tay Nghê Vân.

Kỳ bảo như vậy dù không cách nào có được nhưng mượn một thời gian ngắn thì vẫn có chỗ tốt lớn lao. Trong động quật cũng chỉ có Tiêu Ma là còn bình tĩnh đánh giá Nhạc Vũ, lúc bắt đầu còn có chút mơ hồ lo lắng, sau thì lộ vẻ ngưng trọng, cảm giác người trước mặt như đứng trong không trung nhưng lại như

không thuộc thế giới này.

Thất giác Yêu Thánh Lôi Hoảng lại không phát giác gì, cười nói:

- Nếu như Nghê Vân cùng Độc Cô Già Thiên thắng thì chắc hai người kia sẽ ra mặt, không biết Tiêu huynh lúc đó sẽ có cảm tưởng thế nào?

Tiêu Ma cũng không đáp lời, chỉ thản nhiên liếc về thượng thủ, thấy lão nhân hơi mập cũng đang lộ vẻ ngưng trọng, trong lòng biết người này nhất định cũng đã nghiêng về Uyên Minh, không khỏi cười thầm nhắm mắt dưỡng thần.

Nếu như Uyên Minh bại thì dĩ nhiên hắn không còn chỗ náu thân ở Bắc Hải, bất quá lúc này còn sớm, áng chừng sau này Uyên Minh sẽ cho mọi người một kinh hỉ.

Dù trước kia hắn đã khu trục toàn bộ long huyết nhưng vẫn có dị năng mơ hồ đoán được tương lai, xưa nay gặp dữ hóa lành đều có ứng nghiệm, trận chiến hôm nay cũng sẽ không khiến hắn thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1106: Cuộc chiên nghịch chuyển

Nghê Vân đứng ngạo nghễ trên dãy núi, nhìn Nhạc Vũ đối diện, ánh mắt thâm thúy sắc bén, lại xen lẫn vài phần cảm khái.

- Đã trăm năm không gặp, Đại Đế vẫn giữ phong thái như trước. Pháp lực tu vi quả nhiên tiến bộ hơn trăm năm trước rất nhiều!

- Ta thấy Đại Thánh cũng đồng dạng như vậy!

Nhạc Vũ mỉm cười, cong ngón tay bắn một đạo kình lực lên trên Thủy Vân Kiếm ở bên cạnh khiến thân kiếm ngân lên chấn động cả dãy núi, thản nhiên nói tiếp:

- Đại Thánh không phải muốn tìm ta rửa nhục sao? Muốn chiến thì cứ chiến, nói nhiều làm gì? Có thể bắt đầu chưa?

Sắc mặt Nghê Vân thoáng hiện lên vẻ buồn bực, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường, tỏ vẻ không nghe thấy những lời Nhạc Vũ nói:

- Trước khi ta tới đây, có người muốn nhờ ta nói với ngươi một câu! Nếu hôm nay ngươi đồng ý nhượng bộ, giải tán Bắc phương đế đình, trở về Thủy Vân tông của ngươi. Ta có thể tha mạng cho ngươi.

Nhạc Vũ nghe vậy, không nhịn được bật cười:

- Đại Thánh có chắc chắc đánh thắng ta hay không? Ngươi đường đường là Hỏa Nghê Yêu Thánh, làm sao lại có lúc chịu làm tay sai cho người khác? Trăm năm trước, không phải ngươi từng nói, nhất định phải giết chết ta, muốn ta chịu hình phạt sỉ nhục, lăng trì như quý tử ngươi ngày hôm đó?

Sắc mặt Nghê Vân thoáng cứng đờ, lát sau trở nên hoàn toàn âm trầm.

- Đúng là thứ không sợ chết!

Một tiếng phẫn nộ vang lên, hỏa diễm màu tím xanh của Thập Diệp Tâm Đăng bỗng dưng tăng vọt, điên cuồng nhảy múa. Không khí giữa hai người cũng lập tức trở nên nồng nặc mùi thuốc súng.

Một lát sau, ánh mắt cuồng nộ của Nghê Vân mới khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng ánh mắt lúc này lại như chim ưng đói mồi, sát ý nghiêm nghị:

- Nếu ngươi đã biết ta có Thập Diệp Tâm Đăng thì nên biết tiến lui, chứ đừng mạnh miệng như vậy. Ta thấy ngươi là người không biết phân biệt thời thế, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu đã như vậy, ta sẽ đánh cho ngươi phải tâm phục cúi đầu mới được.

Thập Diệp Tâm Đăng trong tay hắn bỗng nhiên xoay chuyển, ba đóa Tiên Thiên Tử Thanh thần diễm cùng kết hợp lại một chỗ, cùng với Liên tâm đăng nhất thể được thu vào cơ thể Nghê Vân, thanh thế khắp người cũng đột nhiên tăng vọt, hỏa diễm xanh hồng thiêu đốt xung quanh dâng cao lên hai mươi thước, thanh thế kinh người, sSau đó bỗng nhiên bạo phát, trong mấy ngàn dặm biến thành hỏa quốc , vô số hỏa diễm xanh hồng, nhảy múa thiêu đốt. Trong nháy mắt, nhiệt độ ở đây đã vượt quá chín tầng mây, nhưng vẫn tiếp tục tăng lên không hề dừng lại.

Nhạc Vũ thầm bật cười, cũng mạnh mẽ vỗ Huyền Vũ quy bối bên cạnh. Ngay lập tức một trận đồ cực đại, từ trong mai rùa hiện ra. Trong phạm vi hơn mười vạn trượng, lực của phương bắc chư tinh lập tức được điên cuồng kéo xuống, vô số hạt nước tụ tập đến, hóa giải nóng bức quanh người Nhạc Vũ.

Khi thân hình của Huyền Vũ đang cấp tốc bành trướng, ở phía đối diện xa xa cũng đồng thời truyền đến một tiếng cười.

- Ta đã sớm đoán ngươi sẽ mượn Huyền Vũ chi lực! Có bảo vật này ở đây, ta thật sự muốn xem xem ngươi còn thủ đoạn nào nữa không?

Trên bầu trời đột nhiên có một viên hoàng châu đánh xuống đỉnh đầu Huyền Vũ, tựa hồ như muốn hoàn toàn đánh tan cơ thể sắp sửa tăng trưởng đến ngàn trượng.

Điều này khiến cho nguyên thần của Huyền Vũ bất giác phân thần, đứng yên tại chỗ, không thể động đậy. Ngay cả bản thân Nhạc Vũ chuyển hóa Dung Vũ Hóa Vân chân khí, cũng cảm giác có chút ngưng trệ.

Còn có một lớp linh lực hành thổ cực kỳ nồng đậm phấp phới sóng triều, đồng dạng bao phủ phạm vi nghìn vạn dặm, xua tan tất cả linh lực hơi nước, khiến cho điều khiển của Nhạc Vũ đối với lực hơi nước cũng lập tức phân tán đi non nửa.

- Định Ba châu?

Trong đôi mắt Nhạc Vũ bất giác hiện lên vẻ bất ngờ ngạc nhiên. Không ngờ Nghê Vân ngoài Thập Diệp Tâm Đăng, còn có linh bảo này trong tay.

Định Ba châu cũng là Tiên Thiên nhất phẩm, không hề thua kém Thập Diệp Tâm Đăng. Đồng thời vừa vặn còn là vũ khí khắc chế Dung Vũ Hóa Vân chân khí và Huyền Vũ chi lực của hắn, từ trình độ nào đó mà nói, thậm chí còn khó giải quyết hơn Huyền Vũ chi lực.

Hai món Tiên Thiên linh bảo, tuy không phải là luyện hóa, chỉ là tạm thời mượn tới, nhưng thực sự cũng rất khó chơi.

Thập Diệp Tâm Đăng được mượn từ chỗ Chu thượng nhân, còn Định Ba châu lại có lai lịch khác.

Này mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên, vì loại bỏ Bắc phương Đại Đế mà phải cam lòng cho mượn.

- Đúng là Định Ba châu!

Khi tiếng nói hạ thấp, một lưỡi đao hỏa hồng khổng lồ bỗng nhiên từ trên không trung trực tiếp chém xuống, Nhạc Vũ điều khiển Thủy Vân Kiếm từ xa đón đỡ liền bị luồng sức mạnh cực đại này trực tiếp đánh bay, bay xuống dưới hơn mười vạn trượng, tựa hồ ngã xuống mặt đất, trên y phục cũng dính chút hỏa tinh.

Nghê Vân vẫn bình thản bước tới, thản nhiên nói:

- Có hai vật này, cho dù Dung Vũ Hóa Vân thần thông của ngươi có cường đại như thế nào, cũng khó thoát khỏi cái chết!

Mấy điểm hỏa tinh bỗng nhiên bộc phát. Hỏa diễm màu xanh hồng, bốc lên thiêu đốt, bao phủ quanh thân Nhạc Vũ, diễm lực nóng bỏng như thẩm thấu vào trong cơ thể.

Sau đó lại có thêm một đạo hỏa diễm cự đao, trảm kích tới. Lần này trực tiếp đánh thân hình Nhạc Vũ lún sâu vào trong lòng đất hơn mười vạn trượng, hình thành một cái hố cực đại hình vuông rộng mười vạn dặm.

Ở chính giữa thân hình Nhạc Vũ biến thành hỏa đoàn, vẫn thiêu đốt mãnh liệt như cũ, không thấy dấu hiệu dừng lại.

Nghê Vân cười hắc hắc, cong ngón tay búng ra một đạo hỏa diễm cực nhỏ lên người Nhạc Vũ. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Hỏa diễm xanh hồng tựa như hỏa gặp dầu, càng bạo liệt hơn gấp trăm lần, chuyển thành màu tím xanh. Sau đó hắn thản nhiên nói:

- Ta hỏi ngươi một câu! Có tâm phục không? Nếu cúi đầu nhận sai thì nhanh chóng giải tán Bắc phương đế đình?

Trong hỏa quang lại truyền ra tiếng cười nhạo của Nhạc Vũ:

- Hà tất gì phải lải nhải như vậy? Ngươi được Li Chu thượng nhân đích thân dạy dỗ chỉ điểm gần trăm năm, cũng chỉ có chút thủ đoạn ấy thôi sao?

Sắc mặt Nghê Vân phát xanh, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra ý tứ tàn độc:

- Tốt! Tốt! Tốt! Nếu ngươi đã nhất định muốn tìm đường chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi. Hôm nay cho dù là liều mạng để vận số nhân đạo cắn trả, ta cũng nhất định phải giết chết ngươi tại đây! Nhưng trước khi ngươi chết, cũng phải chịu hình phạt vạn đao gia hình giống con trai ta trước kia!

Nghệ Vân tựa hồ nhớ tới nỗi sỉ nhục bị bức lui trăm năm trước, lại phảng phất nhớ lại sự bức bối trăm năm qua, bản thân vốn đang tiêu diêu tự tại, lại bị người khác tùy ý đem ra sử dụng. Ánh mắt hắn lúc này đặc biệt hung lệ, giống như ác lang, vô cùng bạo ngược, ý niệm khẽ động, lại có một đạo hỏa đoàn cực lớn, ngưng tụ thành hình chùy, từ trên không chém thẳng xuống.

Nhưng một khắc sau, khi hỏa đoàn hình chùy đánh xuống hố to, một đạo kiếm

quang sáng như tuyết, cũng đột nhiên từ trong hỏa đoàn đâm ra.

Ánh sáng màu thủy lam, hùng vĩ mênh mông, cường hoành bá tuyệt. Kiếm ý lạnh thấu xương, uy lực bàng bạc, đột nhiên xông thẳng lên trời, giao kích với hỏa chùy. Vô số đại đạo pháp tắc, thời không chi pháp, quấn giao vào nhau, xé không vực thành vô số mảnh vỡ. Sau đó chỉ một kiếm, cưỡng ép đánh tan hỏa chùy xanh hồng cực đại này.

Trong lúc Nghê Vân đang còn giật mình hoảng hốt, hỏa diễm xanh hồng quanh người Nhạc Vũ cũng bỗng dưng biến mất, chỉ trong nháy mắt đã phiêu tán đi toàn bộ. Nhạc Vũ ở bên trong lại một lần nữa đạp không, trong mắt thoáng hiện lên vẻ chế giễu.

- Trăm năm qua, Yêu Thánh cũng sử dụng Động thiên phúc địa. Truyền thuyết càng lĩnh hội được Hỏa Vân kì kinh, một trong những đạo điển chí cao, lẽ nào đây chỉ là một tiến cảnh?

Nghê Vân chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên phát lạnh, cảm giác kinh hãi vô tận, tràn ngập toàn cơ thể. Trước kia, Nhạc Vũ cũng đã từng nghe nói đến loại ngôn ngữ này, cho dù không giống lúc này, cũng khiến hắn kinh hãi, tựa hồ thần hồn chấn động, tâm tình thất thủ.

Trong đầu lúc này, cũng chỉ có một ý niệm, bị Huyền Vân diễm của mình, tái hợp với Thập Diệp Tâm Đăng và Tiên thiên Tử thanh thần diễm chi lực, thiêu đốt hồi lâu, làm sao Nhạc Vũ có thể không có thương thế!

Mà Nhạc Vũ lúc này, cũng đã đạp không đến tám vạn trượng, đứng mặt đối mặt với hắn. Trong tay cầm kiếm, sau lưng là mười bảy phù văn quang quyển, thay đổi liên tục, còn có khí màu tím bàng bạc, như rồng như phượng, xoay quanh người, khiến cho cả người Nhạc Vũ đều bị chiếu thành màu tím. Hắn vẫn lạnh lùng nhìn sang:

- Nếu Đại Thánh vẫn chỉ có thủ đoạn như vậy, tiếp theo xin lấy thân của ngươi, tế kiếm của ta!

Thủy Vân Kiếm lại một lần nữa chém ra, kiếm quang màu tím lóng lánh trời cao, giống như một kiếm trước đó, Dung Vũ Hóa Vân chân khí, số mệnh chi lực, tín nguyện chi lực, không gian chi lực. Tất cả lực lượng tựa hồ đều gia trì trong một kiếm này.

Thần sắc Nghê Vân hoảng hốt, cánh tay phải vô thức hóa thú, dùng móng vuốt đón đỡ.

Một tiếng sắc nhọn vang lên, sau đó vang lên thanh âm va chạm. Nghê Vân chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, lạnh như băng, toàn bộ móng phải bị cắt đứt tận gốc!

Nhạc Vũ ở xa dưới luồng khí kình lay động, lại bốc lên năm vạn trượng. Sắc mặt như băng, ánh mắt âm lãnh, từ trên cao nhìn xuống. Vô số vầng sáng thủy lam quanh người, lưu chuyển không ngớt, phiêu tán hỏa diễm đầy trời.

- Kiếm của ta, có thể chém đứt sơn nhạc.

Trong động phủ đáy nước trong cự ly hơn mười mấy dặm xa đầy vắng vẻ tĩnh mịch.

Lôi Hoảng chỉ cảm thấy là hô hấp tắc nghẽn, tiếng nói kẹt trong cổ họng, không cách nào thốt ra, chỉ biết bình tĩnh, nhìn ảo ảnh Thủy Kính bên trong.

Nếu nói là đệ nhất kiếm, chỉ khiến người trong động kinh hãi khó hiểu, đệ nhị kiếm như vậy cũng khiến tất cả mọi người ngạc nhiên.

- Quả nhiên không hổ là Thủy Kiếm tiên, kiếm tiên chi tổ! Một kiếm này thật sự rất cao cường.

- Lúc trước còn tưởng rằng người này, nhất định không có phần thắng! Nhưng không ngờ lại chuyển hướng như vậy, Uyên Minh này, chẳng lẽ ngay từ đầu đã dốc hết sức lực?

- Cũng không biết trên người hắn rốt cuộc có linh bảo gì? Rõ ràng có thể bị Thập Diệp Tâm Đăng thiêu đốt một hồi lâu vẫn không hề tổn thương gì cả.

- Theo ta thấy, điều này phảng phất chỉ là huyễn thuật! Người bị thiêu đốt hình như không phải bản thể, huyễn pháp của người này rõ ràng rất lợi hại.

- Vậy phải làm thế nào đây? Có kiếm thuật như vậy, Nghê Vân sợ rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Lôi Hoảng nhíu mày, nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Tiêu Ma bên cạnh vẫn lười

biếng nằm trên ghế như trước. Ánh mắt như có điều suy nghĩ, tựa hồ như đang suy ngẫm chuyện gì.

Sắc mặt hắn bất giác lại tím xanh, nhớ tới những lời châm chọc khiêu khích trước đó, không chỉ đối với Uyên Minh, mà đối với Tiêu Ma bên cạnh, cũng tìm mọi cách chê cười.

Hôm nay nghĩ đến, lại làm cho hắn xấu hổ không thôi, không mặt mũi nào gặp người khác. Chỉ sợ sau lần này, bản thân sẽ trở thành trò cười của vô số yêu tu phương bắc, người không biết rõ, ánh mắt vụng về, không ai qua được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1107: Kiếm trảm Hỏa Nghê

Tiêu Ma yên ắng xuất thần, sau một lát cũng cảm giác được lời của Lôi Hoảng, quay đầu nhìn thoáng qua, không khỏi khẽ lắc đầu.

- Trận chiến này vẫn chưa phân thắng bại, với tính cách của Li Chu thượng nhân tuyệt đối không thể không có hậu thủ.

Nhãn thần Lôi Hoảng hơi sáng lên, dường như đột nhiên như vén được sương mù:

- Không sai! Li Chu thượng nhân xưa nay làm việc quả quyết!Nghê Vân nếu không có nửa phần nắm chắc, nếu không có cơ hội thắng thì sẽ không có khả năng đem Thập Diệp Tâm Đăng và Tử Thanh thần diễm tiếp xúc. Uyên Minh vẫn không có cơ hội thắng!

Tiêu Ma không nhịn được cười lên, thần sắc vẻ ảm đạm, nhìn vào Nhạc Vũ trong thủy kính vẻ phức tạp.

Lôi Hoảng lúc này đối với Nghê Vân đã không nửa phần tin tưởng, thấy thần tình Tiêu Ma lại trầm xuống:

- Chắc Tiêu huynh cho rằng ta nói có gì không ổn?

Tiêu Ma trầm mặc hồi lâu, tiếp theo nhẹ giọng thở dài:

- Mặc dù ta không biết Nghê Vân còn có át chủ bài nhưng lại biết Thủy Kiếm tiên ngoại trừ một thanh Thủy Vân Kiếm thì chưa hề dùng qua thêm một kiện linh bảo, Lôi huynh chẳng lẽ không cảm thấy người này thật sự là thâm bất khả trắc? Cơ hồ nhìn không thấu thực lực chân chính của hắn?

Sắc mặt Lôi Hoảng hơi tái đi, chợt tỉnh ngộ, từ đầu đến cuối Nhạc Vũ vẫn chỉ sử dụng một thanh Thủy Vân kiếm, những bảo vật trước kia không hề thấy bóng dáng, chỉ sợ lúc này còn chưa xuất ra bảy thành thực lực.

Hít sâu một hơi khí lạnh, Lôi Hoảng miễn cưỡng nói:

- Người này là tổ sư kiếm tiên, lúc trước có nói là đạo kiếm tu có thể một kiếm phá tận vạn pháp?

- Uyên Minh mặc dù truyền xuống pháp môn kiếm tu nhưng lại chưa hề dùng pháp kiếm tu!

Tiêu Ma lắc đầu, ngữ khí uể oải đến cực điểm:

- Tuy ta gần đây đều chỉ tự quét trước cửa tuyết, cũng không đem chư tộc yêu loại coi là đồng loại. Bất quá có vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế ở đay không phải là phúc của dị loại phương bắc. Nhân đạo phương bắc sắp hưng thịnh, thời điểm Yêu tộc hoành hành Bắc Câu Lô Châu chỉ sợ là một đi không trở lại.

Lôi Hoảng cảm giác trong lòng lạnh buốt, nhưng vẫn không cho là đúng:

- Phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu thì cũng thôi đi. Nếu nưh Uyên Minh không biết sâu cạn, cuồng vọng muốn nhúng tay vào Bắc Câu Lô Châu thì mấy vị kia há có thể ngồi nhìn?

Ở một chỗ tràn ngập hỏa vân và thủy vụ ngoài trăm dặm, tâm trạng của Hiên Viên Thu cũng cực kỳ kích động. Lúc trước khi Nhạc Vũ đem hai tờ chiến thư trở lại trạng thái ban đầu hắn đã biết thực lực của vị Đại Đế này cường hoành khó có thể suy đoán nhưng cũng chưa từng nghĩ đến tình hình như vậy.

Ngoại trừ thời điểm bắt đầu khiến lòng người lo lắng thì sau đó thực lực hoàn toàn áp đảo, áp chế gắt gao Nghê Vân trước đó còn thanh thế ngập trời, đặc biệt một kiếm chém rụng tay trái của Nghê Vân khí thế lăng lệ gấp mười lần so với trăm năm trước, chính thức có khí thể trảm thiên liệt địa!

Toàn bộ ý lo lắng lúc trước thối lui, chỉ còn lại cảm giác hưng phấn, trong lòng ẩn ước sinh ra cảm giác khâm phục.

Sau trận chiến này, phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu đã hoàn toàn ổn định, không người nào có thể chống đỡ được với đế đình, chỉ qua trăm năm thì nhân khẩu đại tăng.

Hắn lại hơi lo lắng nhìn về chỗ có vô số ý niệm bao phủ trên không.

------ Cái gọi là cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ! An Thiên Huyền Thánh Đại Đế nhà mình có thiên tư như thế lại chẳng dẫn đến những người kia âm thầm ra tay?

Hiên Viên Thu vừa có chút phân thần thì ngoài trăm vạn dăm một đạo kiếm quang thủy lam đã từ tầng mây trảm thẳng xuống.

Cánh tay phải của Nghê Vân đã đứt đoạn nên không thể ngăn cản, chỉ có thể vội vàng phun ra một cự giác hỏa sắc giao kích với kiếm quang dẫn khởi cương phong tứ tán. Cả người Nghê Vân bị lật tung đến ngoài mấy vạn trượng, tiếp theo là một tiếng ầm ầm nổ vang, vô số mảnh vỡ vỡ bắn ra bốn phía, đầy trời khí lãng lại tiếp tục đánh bay thân hình hắn, thân thể vỡ toác ra vô số mảnh vỡ hỏa hồng.

Nhìn về phía trước thấy cự giác đã nát bấ còn Thủy Vân Kiếm vẫn vạch ra từng đạo quỹ tích hoa lệ trên không trung, đồng tử Nghê Vân không khỏi co rút:

- Không có đạo lý, dung vũ hóa vân quyết của ngươi sao lại không thể bị Định Ba Châu áp chế?

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi cười cười, một bộ Huyền Thủy Thiên Linh Châu đã có thể triệt tiêu một phần lực của Định Ba Châu, lại tăng thêm iên Thiên siêu phẩm Côn Luân Kính thì sao một viên Định Ba Châu có thể khắc chế?

Đất mặc dù khắc nước, nhưng mà pháp sinh khắc vốn là lực mạnh thì thắng! Định Ba Châu so sánh với Côn Luân Kính thật sự kém quá nhiều!

Nhạc Vũ nhìn về phía cổ Nghê Vân, áng chừng đến kiếm mười bốn thì mình sẽ chém rụng đầu Nghê Vân, sau một khắc lại khẽ giật mình, chỉ thấy Nghê Vân đột nhiên lấy ra một viên đan dược hỏa hồng phục dụng, sau đó hóa thành hình hỏa nghê cực lớn, khí tức cuồng liệt gấp trăm lần so với trước, diễm lực quanh người càng cấp tốc bay lên.

- Vô Sinh Vân Hỏa Đan?

Sau một lát, Nhạc Vũ liền đã lấy lại tinh thần, trong mắt không hề lộ vẻ bất ngờ mà xẹt qua một tia thấu hiểu. Hắn cũng đã sớm định liệu Li Chu thượng nhân sẽ

có hậu thủ, đã chịu đưa ra bảo vật như thập diệp tâm đăng thì thực lực Nghê Vân sao chỉ có thể dừng lại ở mức như vậy.

Vô Sinh Vân Hỏa Đan mặc dù tốt nhưng khi dược lực mất đi thì nguyên khí đại thương, hai chữ vô sinh cũng đã nói lên ý nghĩa, ngoài ba viên đã là hữu tử vô sinh.

Phục dụng viên thuốc này, Nghê Vân coi như đã có ý liều mạng.

------ Mà thôi! Như thế cũng tốt!

Nhạc Vũ không lo mà lại vui, với thực lực cực thịnh của Nghê Vân thì khi trảm sát phong ấn kiếm linh mới đạt đến hiệu quả tốt nhất, một viên Vô Sinh Vân Hỏa Đan cũng không phải chuyện xấu

Nghê Vân hóa ra bổn hình 30 vạn trượng, cánh tay phải tàn khuyết trong nháy mắt khôi phục như ban đầu, gào thét xông tới dùng chiếc sừng dài tới ba trượng công kích, tử thanh diễm lực tràn ngập ba vạn trượng càng đề thăng khiến mặt đất đều chuyển thành dung nham.

Nhạc Vũ cũng không phản kháng, để mặc cự giác đâm vào người rồi thân hình đột nhiên tiêu tán, sau một khắc đã ở ngoài vạn trượng nói:

- Ngươi đâm đi đâu vậy?

Nghê Vân quay đầu, ánh mắt co rút đánh ra một cự trảo, vẫn như cũ vỗ vào huyễn ảnh.

Thân ảnh Nhạc Vũ lại xuất hiện trên đỉnh đầu hắn ba vạn trượng, thần sắc thản nhiên nói:

- Ta ở chỗ này!

Nghê Vân gào thét phẫn nộ, lại dùng cự giác đâm tới nhưng vẫn hụt, quán tính cực lớn khiến hắn quay cuồng chật vật, nhìn lại bốn phía thì thấy mấy chục thân ảnh Uyên Minh, đều đang nhếch miệng cười lạnh, cố gắng phân biệt chân hình nhưng trong mắt dần tràn ngập một màu hỏa hồng.

Dược lực Vô Sinh Vân Hỏa Đan bốc lên đã phá vỡ một tia lý trí cuối cùng của

hắn, cuối cùng dứt khoát không quan tâm rống lên mọt tiếng chấn động, Thập Diệp Tâm Đăng từ trong cơ thể lao ra, hóa thành trăm vạn trượng, Tử Thanh thần viêm thiêu đốt hủy diệt mọi thứ.

Bản thể Nhạc Vũ lơ lửng trên hư không 50 vạn trượng, thấy thế là cười lạnh một tiếng, vẫy tay chiêu lấy Thủy Vân Kiếm.

Nếu không phục dụng này Vô Sinh Vân Hỏa Đan, có lẽ hắn còn phải vất vả thêm, nếu đã phục dụng lại càng đơn giản, chỉ có thể nói Li Chu thượng nhân đã đánh giá sai thực lực của hắn.

Mười bảy quang luân sau lưng lại chuyển động, một thân đế khí đế khí tử kim hóa thành Long Hoàng gia trì lên thân kiếm khiến thủy linh lực lại càng tụ tập. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hai thức Thủy Vân của hắn tu tập có cương có nhu. Cương thì lăng lệ ác liệt bá tuyệt, không kém lực canh kim, nhu thì lực phòng ngự vô song, vạn pháp khó phá.

Lúc này sử dụng chính là cương kiếm!

- Dung vân hóa vũ, Thủy Vân tuyệt kiếm!

Thình lình lại là một đạo kiếm quang trảm xuống, thanh thế mạnh hơn lúc trước mấy phần, công kích thẳng vào bụng Nghê Vân.

Nghê Vân vốn đã mất hết lý trí, chỉ biết điên cuồng đánh loạn, lúc này này đột nhiên cảm giác mãnh liệt sắp bị đâm trúng lại thanh tỉnh, quá sợ hãi triệu hồi tâm đăng về thủ hộ trước ngực.

Nhạc Vũ hơi cảm thấy ngoài ý muốn, lại lập tức khôi phục bình tĩnh, kiếm quang chấn động đánh bay tâm đăng còn chưa tụ đủ lực.

Ngay sau đó, Nghê Vân lại triệu hồi Định Ba Châu tạo ra một tầng bích chướng hoàng thổ trước người mới thêm vài phần an tâm nhưng trong lòng vẫn còn khiếp hãi.

Nhạc Vũ cười lạnh, triệu hồi phân thân nguyên thần của Huyền Vũ vẫn đang bị Định Ba châu áp chế vào thân kiếm, một kiếm trảm tới có thêm hư ảnh Huyền

Vũ cực lớn gào thét, trùng kích vào tầng bích chướng đánh bay Nghê Vân hơn mười vạn trượng.

Nhạc Vũ đang muốn công tới lại cảm giác sau lưng có hơn mười cây trâm thanh sắc, vô thanh vô tức phá không bay tới, xuyên qua chừng ngàn trượng mới có cảm ứng.

Nhạc Vũ thoáng hiện vẻ âm lạnh nhưng cũng không để ý, Thủy Vân Kiếm trong tay khẽ chấn động đánh nát bích chướng do Định Ba châu tạo ra, tiếp đó cắt thân hình Nghê Vân thành vô số mảnh.

Nhạc Vũ vung tay, chiêu lấy toàn bộ huyết nhục tinh nguyên lẫn thần hồn của Nghê Vân, đồng thời cùng lúc châm ảnh thanh sắc cũng đã áp tới sau lưng, mắt thấy sắp xuyên qua thì chợt một vòng xoáy màu đen hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1108: Diêu Không kiếm trảm

Hiên Viên Thu đứng ngoài trăm vạn dặm, khi nhìn thấy thanh sắc châm ảnh chỉ còn cách Nhạc Vũ trong gang tấc thì trái tim cơ hồ muốn ngừng đập.

Mà khi xoáy nước màu đen ở phía sau Nhạc Vũ hiện ra, đồng tử của họ cũng co rụt lại, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Xoáy nước màu đen xoay tròn không ngớt, bên trong Thai Tàng không gian phảng phất như sâu không thấy đáy, cắn nuốt vạn vật chung quanh, dù dùng hồn niệm thăm dò nhưng chỉ thấy khôn cùng vô ngần, khó tìm được giới hạn.

Thanh sắc châm ảnh đâm vào bên trong, không hề có chút tiếng động, xoáy nước kinh khủng kia cũng biến mất vô tung không còn nhìn thấy bóng dáng.

- Ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận!

Hiên Viên Thu lập tức nhớ lại bộ kiếm trận từng nổi tiếng nhất phương thời thượng cổ.

Tuy mắt thường không thể nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác được Thai Tàng Hư Không thế giới đang tồn tại sau lưng Nhạc Vũ.

Nhưng lại có chút bất đồng với bộ kiếm trận trong ký ức của hắn, không gian vô biên rộng lớn tới mức không cách nào tưởng tượng nổi, cho dù lấy linh bảo tiên binh bố trí ba mươi sáu Thiên Cương Thai Tàng Hư Không kiếm trận cũng không thể có được không gian lớn đến như vậy, giống như Đại Hỗn Độn Thuật của Khổng Dật chân nhân, lại giống như Đại Thôn Diệt Thuật của Thao Thiết tràn đầy lực cắn nuốt.

Thoáng nghi hoặc rồi lại cảm thấy đại định, trái tim treo tận cổ họng cuối cùng lại hạ xuống, trên mặt hiện lên nụ cười.

Nhạc Vũ đem huyết nhục tinh nguyên của Nghê Vân hấp nhiếp tới trước người,

đưa ra một bàn tay, vô số Dung Vũ Hóa Vân chân khí điên cuồng trào ra, bao vây trấn áp chặt chẽ, sau đó bỗng dưng quay người lại, ánh mắt như đao nhìn ra ngoài ngàn vạn trượng.

- Bọn đạo chích phương nào, dám đến ám toán trẫm? Không thấy quá phận mất mặt?

Từ rất xa đã có thể thấy được một đạo quang ảnh màu xanh nhạt từ xa xa bay đi, chỉ thoáng chốc đã rời xa mấy trăm vạn trượng.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, trong miệng lại thốt ra, ngữ khí mang theo chân lực hùng hồn:

- Có gan ra tay ám toán, lại không có đảm lượng xuất hiện gặp mặt? Yêu tộc các ngươi, xưa nay tự nhận hào sảng quang minh, hay đều chỉ có hành vi bực này?

Âm như chấn lôi, tốc hành ra ngoài ngàn vạn trượng, thanh ảnh chấn động, lập tức khôi phục như thường, tiếp tục phi độn còn nhanh hơn lúc trước, mang theo tiếng cười to điên cuồng truyền tới.

- Dừng lại? Chẳng phải là tự tìm cái chết sao? Tính danh của bần đạo nói cho ngươi biết cũng không sao, Bắc Câu Lô Châu yêu tu Thanh Linh Tử, có câu quân tử không nhịn được việc nhỏ, bần đạo tuy tự phụ nhưng cũng tự nhận không phải là đối thủ của ngươi. Còn về phần nói tới đệ tiện sao? Tranh đấu sinh tử, tự nhiên có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cho dù ám toán ngươi, có năng lực gì làm khó dễ được ta? Hôm nay do ta liệu định không chu đáo, ngày khác gặp lại sẽ lấy tính mạng của ngươi!

Vẻ mặt Nhạc Vũ âm trầm, không thèm quan tâm tới, chỉ vung tay áo.

Hiên Viên Thu lập tức hiểu ý, vung ra kim sắc đạo phù xông thẳng lên trời, xuyên qua bảy tầng trời cao chợt nổ ra vô số kim sắc quang điểm, phun ra tứ tán, đem toàn bộ không trung nhuộm thành kim sắc, cho dù ngoài ức vạn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó chỉ một thoáng, vô số lam sắc quang trụ từ khắp bốn phương tám hướng từ trên bầu trời xuyên tới, bao phủ quanh người Nhạc Vũ.

Từng đoàn Tam Huyền Thủy Vân trận tùy theo khoảng cách, tu vi pháp lực vô

chừng, có mạnh có yếu lục tực từ khắp các nơi phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu tụ tập mà đến.

Phương bắc đế đình, pháp lực của hai ngàn vạn binh tướng giờ khắc này tụ tập vào thân thể hắn, khí tức quanh người Nhạc Vũ cũng càng lúc càng khuếch trương như vô hạn vô biên, giống như một đoàn thủy lam thái dương phiêu phù giữa không trung.

Xa xa Thanh Linh Tử cũng có điều cảm ứng, bỗng dưng hét lớn một tiếng, máu tươi quanh người điên cuồng trào ra, độn pháp càng tăng thêm được nửa thành, hướng theo Bắc Hải phi độn, trong con ngươi chợt hiện ra vài phần sợ hãi cùng hối hận.

Vừa lúc thời gian qua được khoảng ba mươi lần hô hấp, đã có bốn đạo thủy lam quang trụ xuyên không mà đến, Nhạc Vũ mở mắt thản nhiên nhìn tới thanh sắc thân ảnh ra xa ngoài sáu trăm vạn dặm, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

- Ngu xuẩn như trư!

Thủy Vân kiếm trong tay bỗng dưng ném ra, bốn tòa Tam Huyền Thủy Vân đại trận, hai ngàn vạn thủy linh chân lực của binh tướng hội tụ đều dâng tràn ra, cùng Dung Vũ Hóa Vân pháp lực, tử kim sắc đế khí, tính cả tín ngưỡng lực mười bảy giai đều tụ tập bên trong thân kiếm.

Sau đó một đoàn hắc lam kiếm hoa bỗng dưng xé rách trường không, phá không xuyên thẳng theo thanh ảnh chém tới.

Cùng Nghê Vân một trận chiến chính là ước đấu đường đường chính chính, tự nhiên không thể dùng thủ đoạn như vậy, nhưng giờ phút này là tru diệt bọn đạo chích, thế nhưng hắn cũng không cần tiếp tục băn khoăn đạo lý, mượn lực lượng hai ngàn vạn binh tướng dưới trướng giết hạng đạo chích đánh lén này.

Đúng như lời tên kia đã nói, khi tranh đấu sinh tử, tự nhiên có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Chỉ thấy Thủy Vân kiếm đánh ra ngoài trăm vạn dặm, thanh thế không hề sút giảm mảy may, khi bay ra tới bốn trăm vạn dặm đã dần dần suy yếu.

Nhưng vẫn có thể chặt chẽ khóa chặt thanh ảnh kia, tùy hắn xê dịch né tránh thế

nào, thậm chí không tiếc trốn ra ngoài hàng rào hư không đều không lối thoát.

Chỉ khoảng thoáng chốc thời gian đã truy tới sau lưng Thanh Linh Tử, chỉ thấy quanh thân người này hiện lên một tầng thanh sắc quang hoa, hai mặt ngân thuẫn phiêu phù phía sau.

Thủy Vân kiếm thật dễ dàng trực tiếp xuyên thủng dập nát thanh quang, sau đó thế đi chưa suy giảm, một kiếm đem thân hình Thanh Linh Tử đánh nát thành bột mịn.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cự chưởng khẽ vẫy, lại một cỗ pháp lực khôn cùng đem huyết nhục tinh nguyên lẫn thần hồn của Thanh Linh Tử từ ngoài sáu trăm vạn dặm mạnh mẽ nhiếp tới trước người.

Chỉ thấy nguyên thần của Thanh Linh Tử thanh tú tao nhã, bản thể chính là một gốc Châm Chá, giờ phút này sắc mặt vô cùng tái nhợt, lộ ra sợ hãi, còn lại là vô cùng oán độc.

Nhạc Vũ cũng không muốn dây dưa, đem đoàn tinh huyết cầm trong tay, liền vảy ra Ngũ Sắc Thần Quang, hủy diệt toàn bộ nguyên linh ký ức của Thanh Linh Tử, ngay cả đoàn tinh nguyên huyết nhục của Nghê Vân cũng bị hủy diệt ký ức.

Ngay sau đó hắn trực tiếp đem hai Đại Hư Không Kiếm lấy ra, đem toàn bộ huyết nhục nguyên hồn rót vào bên trong.

Hắn cũng không hoàn toàn hủy diệt hồn ấn của Nghê Vân cùng Thanh Linh Tử, chỉ thừa dịp cơ hội thiên nhân cảm ứng hiện tại, thoáng làm điều chỉnh một chút.

Đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên, cảnh giới nguyên hồn lạc ấn tầng thứ sáu đã vô cùng quý giá, nắm giữ được thời không pháp tắc, cũng đủ ứng phó cho Đại Hư Không Kiếm cần đến, chống đỡ cho Thai Tàng Hư Không kiếm trận vận chuyển.

Hai thanh đại kiếm cần trấn áp một phương, bảo trì đặc tính của Hỏa Nghê cùng Thanh Linh Tử khi còn sống, ngược lại mới là phương pháp xử trí tốt nhất.

Chỉ qua hai khắc thời gian, tinh huyết nguyên lực đã tan vào trong hai thanh kiếm, cơ hồ lập tức nhảy vào cảnh giới hậu thiên nhất phẩm.

Khi vừa hoàn thành, ý niệm của Nhạc Vũ chợt động, đều tự dẫn dắt một đoàn Huyền Anh Linh Dịch truyền vào bên trong kiếm.

Sau đó đem hai Đại Hư Không Kiếm cùng nhập vào bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng.

Có hai nhất phẩm linh bảo kiếm khí trấn áp, Hư Không thế giới màu đen bạo tăng, rõ ràng tiếp tục khuếch trương hơn mấy lần, chân chính biến thành không còn giới hạn, ngay cả hồn niệm của Nhạc Vũ cũng không cách nào hoàn toàn dọ thám toàn bộ.

Cảm giác lực cắn nuốt tăng thêm mấy phần, trên mặt Nhạc Vũ lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng, mới thu lại lực chú ý.

Vừa rồi toàn bộ cử chỉ của hắn từ đầu tới cuối đều thật quang minh chính đại, có sự tồn tại của Côn Luân Kính, cơ hồ không chút nào kiêng kỵ, cho dù là mấy vị Đạo tổ cũng không khả năng ở khoảng cách xa xôi hơn mười ức dặm nhìn thấu được thủy kính huyễn thuật của hắn.

Mà giờ khắc này khi hắn nhìn ra xung quanh, chỉ thấy Thập Diệp Liên Tâm Đăng cùng ba đoán Tiên Thiên Tử Thanh Thần Diễm đã sớm không còn thấy bóng dáng.

Nhưng Định Ba Châu lại không cách nào bỏ chạy, Huyền Vũ đối với vật này tựa hồ đang vô cùng tức giận đến cực hạn. Há miệng cắn chặt, đem hết toàn lực giằng co, không cho nó giãy thoát, nghiến răng nghiến lợi, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

Nhạc Vũ bật cười, cũng không tương trợ hay ngăn cản, chỉ tán đi sáu mươi bốn đạo thủy lam quang trụ, ngăn cách liên hệ với hai ngàn vạn binh tướng đế đình, dõi mắt nhìn về phương xa, dồn khí đan điền quát:

- Độc Cô Già Thiên, hai tháng trước ngươi lấy chiến thư ước hẹn ta, muốn kết thúc nhân quả, đòi lại sỉ nhục lúc trước, không biết lúc này đang ở chỗ nào?

Sóng âm cuồn cuộn, thẳng truyền ngàn vạn dặm, lời vừa rơi xuống nhưng lại hoàn toàn yên tĩnh, không người nào trả lời. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ thoáng cau mày, đôi mắt hiện ra kim sắc, quét mắt nhìn quanh bốn phía.

Hắn quan sát trong ức dặm chung quanh, quả thật hoàn toàn trống vắng, Vân Lân yêu thánh Độc Cô Già Thiên không còn tung tích, không khỏi hừ lạnh một tiếng khu động chiến xa hướng Bắc Hải bay nhanh đi.

Hiên Viên Thu thấy thế vẻ mặt chợt ngẩn ra, tiếp theo sau liền hiểu ý Nhạc Vũ, cũng không chút do dự khu sử chiến xa đuổi theo.

Mà giờ khắc này tận sâu trong động phủ tại Bắc Hải, có mười Kim Tiên đang ngồi, sắc mặt trắng như giấy, trong mắt đầy vẻ xấu hổ lẫn giận dữ.

- Độc Cô Già Thiên không phải đã nói đợi ngay chỗ ước chiến hay sao? Sao cho tới bây giờ còn không thấy tung tích?

- Tự nhiên đã sớm xa chạy cao bay, đúng là sỉ nhục của Yêu tộc chúng ta, thật là hổ thẹn!

- Kỳ thật chẳng thể trách được hắn, kiếm uy thanh thế như vậy, còn có Thai Tàng Hư Không kiếm trận hộ thân, chỉ sợ tiên thiên linh bảo dưới nhị phẩm đều tổn thương không chịu nổi. Độc Cô Già Thiên chỉ mới thành đạo được vạn năm thời gian, làm sao còn dám đấu chiến với Uyên Minh?

Bên trong động phủ lại tĩnh mịch, cơ hồ toàn bộ Kim Tiên yêu thánh đều đang hồi tưởng lại Nhạc Vũ cách xa sáu trăm vạn dặm đem Thanh Linh Tử chém giết tại chỗ, một màn ghi khắc ấn tượng thật sâu, khiến cho người thổn thức thở dài.

- Lúc trước Uyên Minh giảng đạo tại Vạn Thọ sơn, từng nói kiếm tu chi đạo luyện tới mức tận cùng có thể trảm người ngoài ức vạn dặm, lời này quả nhiên không giả, Uyên Minh đã là như thế, cũng không biết pháp môn kiếm tu chân chính rốt cục lại là uy thế như thế nào…

- Hiện giờ là thời gian đàm luận pháp môn kiếm tu hay sao?

Lôi Hoảng hừ nhẹ, tràn đầy vẻ tức giận buồn bực:

- Sớm đã nói qua, chúng ta không thể ngồi yên chờ đợi, thật làm cho người kia đứng vững tại đây, bờ nam Bắc Hải sau này đã biến thành cấm địa của Yêu tộc

chúng ta mất rồi, chỉ mượn lực lượng của hai ngàn vạn binh tướng, chúng ta đã không còn là đối thủ của hắn!

Dứt lời, Lôi Hoảng còn đang căm tức, Tiêu Ma lại làm như không biết, thần tình bại hoại nói:

- Vị đại đế kia xem ra là muốn truy tới tận Bắc Hải…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1109: Tam kiếm phá trận

- Vị đại đế kia xem ra là muốn truy tới Bắc Hải…

Tiêu Ma chỉ nói một câu liền làm các yêu thánh đang có mặt trong động phủ vẻ mặt rối loạn, ánh mắt ngưng trọng.

- Ta xem người này thật sự phát điên rồi, nơi này không phải nơi hắn quản hạt, không e ngại bị chúng ta vây giết sao?

- Nếu Độc Cô Già Thiên ở Bắc Hải, hắn lại kêu gọi Nhân tộc tu sĩ làm khó Bắc Hải Yêu tộc, chuyện này chúng ta làm sao chịu nổi?

Có người lại không cho là đúng:

- Người này dù có thật sự nổi điên, nhưng sự thật chính là hai người bọn hắn đường đường chính chính ước chiến, chúng ta cũng không tiện nhúng tay vào, loại người thất tín bội nghĩa, thật không đáng cho chúng ta phải vì hắn xuất đầu.

- Đúng là như thế, nếu đi cứu thứ người vô sỉ nhát gan như vậy, ta cũng thật xấu hổ khi ra tay!

- Bản tính của Yêu tộc chúng ta, nếu đánh không lại thì bỏ chạy, cũng không xấu hổ tới mức hẹn ước chiến mà không tới, thật sự làm người cảm thấy trơ trẽn.

Lôi Hoảng nắm chặt tay, trong mắt xẹt qua tia tức giận, lại không có ý tứ xuất thủ cứu giúp Độc Cô Già Thiên, chỉ trầm ngâm nói:

- Nếu không mượn lực lượng của hai ngàn vạn binh tướng đế đình, với khả năng của Độc Cô Già Thiên, có pháp trận thủ hộ sử dụng, còn có thể miễn cưỡng đấu với hắn một trận.

Tiêu Ma ngồi bên cạnh lập tức ừ hử một tiếng, cười hì hì, lộ ra vẻ trào phúng.

- Người có lá gan nhỏ như vậy, như thế nào còn chịu tái chiến? Đừng quên đây là Bắc Hải, người kia tu luyện chính là Dung Vũ Hóa Vân Quyết!

Lôi Hoảng cũng biết lời mình không đủ căn cứ, gương mặt thoáng phiếm hồng, trong mắt lại lộ ra vài phần ưu sầu. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Một chiêu kiếm hung uy cái thế khi chém giết Thanh Linh Tử kia ghi khắc thật sâu trong đầu hắn không thể xóa mờ.

Thiên tư tuyệt thế như vậy, nếu có thêm thời gian ngàn năm vạn năm tích lũy cơ nghiệp chỉ sợ khiến cho phương bắc Yêu tộc thật sự bị xua đuổi lãng quên ở xó xỉnh hoang vu vĩnh viễn.

…

Khoảng cách từ phương bắc đế đình đến Bắc Hải bất quá chỉ chừng hai mươi ức dặm, Nhạc Vũ điều khiển tử kim sắc chiến xa đi tới trên bầu trời Bắc Hải chỉ chừng một ngày thời gian, đại đa số thời gian hắn còn phải chờ đợi Hiên Viên Thu đi theo phía sau.

Nơi này là Bắc Hải, tình cảnh lại không giống như Đông Hải hay Tây Hải, khi thu đông luân phiên, trên mặt biển đã nổi lên băng tuyết lơ lửng.

Tuy liếc mắt nhìn ra đều là biển rộng mênh mông, Nhạc Vũ vẫn biết động phủ của Độc Cô Già Thiên tại nơi nào.

Hắn trực tiếp bay nhanh về hướng tây nam, chỉ dùng nửa canh giờ đã nhìn thấy một cự đảo di chuyển bên trong tầng mây, so sánh với phương bắc đế đình còn rộng lớn hơn vô số lần, diện tích chừng hơn mười vạn dặm, phiêu phù ngay trên Bắc Hải.

Nhạc Vũ nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó dùng Côn Luân Kính chiếu xuống, liền nhìn thấy được thân ảnh của Độc Cô Già Thiên.

Hắn đang đứng trên một đỉnh núi cao, trên mặt âm mai, từ trên xa nhìn xuống mang theo vẻ buồn bực, kiêng kỵ cùng vài phần ý mừng.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm trào phúng, dừng lại tử kim sắc chiến xa, sau đó ánh mắt sắc bén thâm thúy đâm thẳng lên đỉnh núi kia.

- Hai tháng trước Độc Cô đạo hữu ước chiến với ta tại phía bắc đế đình chừng ức dặm, chẳng lẽ bây giờ đã quên sao?

Gương mặt Độc Cô Già Thiên chợt run rẩy, vặn vẹo một lúc lâu cũng không thể bình phục lại, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng:

- Hiện tại ta có việc không tiện, ước hẹn trước đó xin xóa bỏ, bệ hạ hãy quay trở về trước, ân oán giữa ta và ngươi sau ngày hôm nay sẽ tính lại!

Quay trở về?

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, kiếm linh tuyệt hảo như vậy nếu hắn có thể dễ dàng buông tha, hắn cũng đã không cam tâm mạo hiểm bị vây giết mà chạy thẳng tới Bắc Hải.

Nhìn thấy sắc mặt Độc Cô Già Thiên biến thành xanh mét, nhưng vẫn im lặng không nói, Nhạc Vũ hừ khẽ, dùng Khuy Thiên Châu cảm giác linh trận biến hóa trên phù không đảo.

Vật này vốn chỉ có thể quan sát bên trong ba ngàn vạn dặm, khoảng cách càng xa sẽ càng trở nên mơ hồ, sau khi chữa trị xong Côn Luân Kính, có thêm linh bảo có thể xuyên suốt toàn bộ đại thế giới tương trợ, phạm vi quan sát lập tức có thể tăng thêm mấy lần, đã đạt tới một ức hai ngàn vạn dặm.

Cảm giác đối với linh lực lưu càng thêm tỉ mỉ tường tận, quan sát toàn diện không hề bỏ sót.

Đại trận bên trên phù không đảo chỉ qua thời gian gần nửa khắc đã hoàn toàn bị thông suốt hiểu rõ.

Dùng Cửu Nghi La Bàn quan sát thêm nửa khắc thời gian, đã hiểu được phương pháp vận chuyển của linh trận, toàn bộ biến hóa cùng then chốt trung xu, Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu nói:

- Chỉ là một tòa Vạn Thủy Vân Quan trận cũng muốn ngăn cản ta? Hay là nghĩ chỉ cần ngươi tránh trong động phủ là có thể yên tâm sao?

Vẻ mặt Độc Cô Già Thiên cũng thật trấn định, trong mắt lạnh lùng:

- Nếu bệ hạ không cam lòng có thể thử xem một lần, Vạn Thủy Vân Quang trận của ta đã nhiều năm chưa lấy tính mạng của người nào, vừa lúc hôm nay có thể thấy được huyết quang!

Tiếp theo không nói thêm lời nào, hắn lấy ra một tiên bảo hình dáng như hải loa (ốc biển) tế lên không trung, Vạn Thủy Vân Quang trận liền nhấc lên âm thanh như sóng triều bộc phát.

Bên trên phù không đảo có sáu gã yêu tu Thái Thanh Huyền Tiên, bốn mươi Thái Ất Chân Tiên, trấn thủ khắp các then chốt trong trận, ngoài ra còn có hơn một ngàn Ngọc Tiên tu sĩ.

Người này có thực lực bài danh lót đáy trong số nhiều yêu thánh ở phương bắc, nhưng cũng xem như chỉ kém hơn phương bắc đế đình chút ít, lúc này vận chuyển đại trận thanh thế lại mạnh mẽ tuyệt đối phi thường.

Nhạc Vũ nhìn hải loa phát ra linh quang tứ tán bốn phía, liền biết hắn là Độc Cô Già Thiên mượn được linh bảo, hắn cũng không quá quan tâm, gặp lúc nguy nan lâm thời mượn tới linh bảo làm sao có thể dung hợp được với tòa đại trận vốn đã tồn tại được mấy vạn năm?

Hít sâu một hơi, vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, cầm Thủy Vân kiếm trong tay.

Mặc dù nơi này không cách nào mượn dùng lực lượng hai ngàn vạn binh tướng của đế đình, nhưng cũng đang ở trong biển rộng, là nơi có thủy linh lực dồi dào nhất, chỉ nhẹ nhàng vẽ ra một quỹ tích huyền diệu liền có vô số thủy khí tụ tập đến, miệng khẽ ngâm:

- Kiếm của ta, có thể phá vạn pháp!

Vô số huyền băng bỗng dưng lấy thủy khí trong Thủy Vân kiếm tụ tập hướng trời cao lan tràn, cho đến khi cất cao lên bốn mươi vạn trượng, huyền băng cự kiếm lôi cuốn theo kiếm ý huy hoàng bỗng dưng chém xuống.

Chỉ trong chốc lát, liền phá khai huyễn ảnh vân chướng trùng điệp bên ngoài cự đảo, phá khai vô số đạo pháp cấm chế.

Ngay sau đó cả tòa đại trận đều lắc lư chấn động, một kiếm chém lên trên cự đảo

lập tức bị một cỗ cự lực vô hình quấy nhiễu giống như lâm vào đống bùn, cảm giác như bị vài phần ngưng trệ.

Men theo chỗ sơ hở chợt lóe liền biến mất trong đại trận, thân kiếm quét ngang hơn nửa đảo, nhấc lên từng trận gió lốc cuồng liệt, lúc này huyền băng cự kiếm mới vỡ vụn.

Thần sắc Độc Cô Già Thiên nhất thời cả kinh, vô cùng khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt, lam quang hải loa trong tay hắn cũng là một kiện linh bảo tiên thiên nhất phẩm thủy hệ, kết hợp cùng Vạn Thủy Vân Quang trận, vì sao chỉ một kiếm của Nhạc Vũ cũng không cách nào ngăn cản được?

Trình độ trận phù của người này thật sự khủng bố đến như vậy?

Khi trong mắt hắn còn mang theo vẻ kinh hãi, tay phải Nhạc Vũ lại ngưng tụ ra một đạo huyền băng cự kiếm.

- Kiếm của ta, có thể phá vạn trận!

Kiếm quang rơi xuống, từ một phương vị linh lực lưu hỗn loạn yếu ớt trong đại trận xuyên phá qua, chỉ trong nháy mắt biến ảo thành trăm ngàn lần, đem linh lực trung xu cùng cấm chế xung quanh xé rách hỗn loạn, đại trận loạn thành một đoàn, cơ hồ đã sắp lâm vào hỏng mất.

Nhiều yêu tu ở trong trận lúc này mới kịp phản ứng, không còn tâm thần cố gắng điều khiển trận pháp, vô số thần thông quang hoa lan tràn xuyên phá ra ngoài theo tiếng sụp đổ long trời lở đất.

Nhạc Vũ tùy ý cho thần thông đạo pháp đánh thẳng tới, ngay sau đó liền bị Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng toàn bộ cắn nuốt.

Nhạc Vũ nhìn lên vẻ mặt bối rối của những yêu tu trong trận, cười lạnh một tiếng.

Đã đạt tới cảnh giới như hắn, nếu đã xuất thủ vẫn vô dụng, như vậy cho dù uy lực có cường thịnh bao nhiêu, chỉ vô dụng như lâu đài cát, chỉ cần bị sóng tràn liền tan vỡ.

Chân chính hòa hợp không có gì trở ngại mới là khó giải quyết nhất.

Băng kiếm vỡ vụn, tán thành vô số mảnh nhỏ mang theo cự lực bay vụt ra bốn phương tám hướng khiến nhiều yêu tu trên đảo không ngừng kêu la né tránh.

Nhạc Vũ thúc giục tử kim sắc chiến xa chậm rãi bay tới trên cự đảo.

Những nơi chiến xa đi qua đều bám theo một đạo lam quang chói mắt, cũng là những nơi yếu ớt hỗn loạn nhất của Vạn Thủy Vân Quang trận.

Cơ hồ không chút trở ngại đã xuyên vào phù không đảo, huyền băng cự kiếm dần dần ngưng kết trên tay phải của hắn.

Thẳng đến khi thăng lên tới sáu mươi vạn trượng, Nhạc Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn Độc Cô Già Thiên đang đứng trên đỉnh núi.

Trong mắt Độc Cô Già Thiên không còn vẻ trấn định như trước đó, thần tình tràn đầy vẻ không dám tin tưởng.

- Kiếm của ta có thể chém vỡ núi cao!

Bỗng dưng một kiếm quét ngang trời, phủ đầy thiên địa, đánh thẳng tới đỉnh núi dưới chân Độc Cô Già Thiên, thế như chẻ tre, vô cùng sắc bén đem cấm chế trùng điệp toàn bộ một kích phá nát, kiếm áp hung hoàng làm toàn bộ tu sĩ dưới Thái Thanh Huyền Tiên không cách nào động đậy, kể cả sáu Thái Thanh Huyền Tiên cũng vẻ mặt cứng ngắc, khí tức ngưng kết, không còn cách nào khống chế tòa Vạn Thủy Vân Quang trận bên dưới, chỉ biết hướng xa xa điên cuồng bỏ chạy.

Độc Cô Già Thiên kinh hãi thất sắc, ném ra một linh bảo hình dáng như ngọc khuê va chạm cùng huyền băng cự kiếm của Nhạc Vũ.

- Băng!

Một tiếng nổ vang chấn động chói tai làm ngàn Ngọc Tiên run rẩy, bao trùm cả mười vạn dặm trên phù không đảo.

Trong ngàn vạn dặm toàn bộ phi cầm đều rơi xuống, hải ngư lật ngửa bụng phập phồng đầy mặt biển.

Linh bảo bị một kiếm oanh bay, huyền băng cự kiếm của Nhạc Vũ kêu lên răng rắc hiện ra vết rạn.

Dư âm vẫn chưa hết, chém thẳng lên đỉnh núi.

Cả thiên không rung động, khởi lên vô số cuồng phong khí mang lan tràn khắp mọi nơi.

Sóng biển bốc cao tận trời, ba đào quay cuồng dữ dội.

Cự kiếm chém thẳng vào lòng núi chưa đến vạn trượng, nhưng bởi vì lực phản chấn cực lớn khiến băng kiếm tan rã, vô số mảnh vụn bay vụt tứ tán khắp bốn phía.

Sau đó liền nghe tiếng ầm vang, tòa núi lớn cao hai mươi vạn trượng dưới chân Độc Cô Già Thiên mạnh mẽ xé nứt, lan tràn nứt vỡ tầng tầng như mạng nhện.

Một thoáng sau đã đổ sụp nát nhừ, cát đá bụi bặm bốc cao ngút trời.

Vạn Thủy Vân Quang đại trận hoàn toàn diệt vong, cả tòa phù không đảo mất đi chống đỡ, mạnh mẽ từ trên bầu trời rơi xuống mặt biển.

Tam kiếm phá trận, Nhạc Vũ lại chém ra một kiếm, đem mấy tên Thái Thanh Huyền Tiên bỏ chạy tiêu diệt, chiến ý trong mắt ngùn ngụt nhìn thẳng vào Độc Cô Già Thiên.

- Hiện giờ Vạn Thủy Vân Quang trận của ngươi đã phá, như vậy ngươi đã nguyện cùng ta đấu chiến một trận?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1110: Ly Chu Huyền Đô

Ngọn núi lớn rơi xuống, kích lên sóng gió ngập trời, cơ hồ bắn ngược trở lên mười vạn trượng mới hạ xuống trở lại, sóng thần nổi lên cuồn cuộn quét thẳng về phương xa.

Mặt biển Bắc Hải thật lâu vẫn không cách nào bình ổn trở lại.

Một mảnh thiên không nơi này ngoại trừ bị Nhạc Vũ dùng kiếm áp chế, những tiên tu khác ở thật xa xa nhìn vào, hiện tại chỉ còn lại Nhạc Vũ cùng Độc Cô Già Thiên ở lại.

Sắc mặt Độc Cô Già Thiên biến thành lúc trắng lúc xanh, không ngừng biến ảo, ánh mắt âm u nhìn Nhạc Vũ, thần sắc dao động, cuối cùng ném ra một đạo phù, hóa thành vô số kim sắc thủy mâu bao trùm bầu trời hướng chỗ Nhạc Vũ đánh tới.

Thân hình hắn lại hóa thành một đạo bạch sắc quang hoa hướng mặt bắc bỏ chạy.

Nhạc Vũ không khỏi cười chế giễu, loại người hèn nhát như vậy không ngờ vẫn còn làm cho mình ôm kỳ vọng, thật sự là quá ngu xuẩn!

Thủy Vân kiếm vung lên chém xuống, liền đem vô số kim sắc thủy mâu càn quét toàn bộ, tẩy sạch không còn, sau đó tiếp tục điều khiển chiến xa truy theo.

Với tốc độ độn quang của hắn vốn không đuổi kịp tốc độ của Kim Tiên tu vi như Độc Cô Già Thiên, nhưng giờ phút này dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ thần thông sử dụng, cho dù người khác nhìn vào cũng không thể nào nhận ra, nhờ vậy tốc độ còn nhanh hơn Vân Lân yêu thánh kia tới ba thành, không bao lâu đã truy tới sau lưng Độc Cô Già Thiên không xa.

Khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng ba trăm vạn trượng, lúc này trên không trung lại có một đạo kim sắc quang hoa lắng xuống, rõ ràng là một đạo kim sắc

phù chiếu, bên trong loáng thoáng hiện ra một bóng người nói:

- Bệ hạ dừng tay, dù sao Độc Cô Già Thiên cũng thuộc Kỳ Lân nhất mạch, nên do tộc ta xử trí…

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, không đợi bóng người bên trong phù chiếu hoàn toàn ngưng tụ thành hình, Thủy Vân kiếm trong tay liền chém ra.

- Ta cùng Độc Cô Già Thiên ước chiến có liên quan gì tới các ngươi? Cút cho ta!

Lam quang chói mắt xé trời bắn tới, trực tiếp đem đạo phù chiếu giữa không trung chém thành hai nửa.

Bóng người còn chưa kịp thành hình vốn hiện ra vài tia tức giận khuất nhục nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ tiêu tán vô hình trên không trung.

Tử kim sắc chiến xa dưới chân Nhạc Vũ cũng không ngừng lại, truy tới gần tám mươi vạn trượng.

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy da thịt toàn thân Độc Cô Già Thiên chảy máu, ngay cả Kim Tiên thân thể cũng không cách nào ước thúc, hắn bộc phát lực lượng toàn thân thúc giục độn quang tăng tốc độ lên tới cực điểm. Cuối cùng rít gào một tiếng thật lớn, đôi cánh phía sau vỗ mạnh, tốc độ tăng thêm một thành, nhưng vẫn không cách nào bỏ rơi Nhạc Vũ, khoảng cách càng lúc càng gần. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Trên mặt hắn tràn ngập vẻ mặt khó thể tin tưởng, trong miệng còn thẫn thờ tự hỏi:

- Làm sao có thể? Chỉ là một Thái Thanh Huyền Tiên mà thôi, cho dù đã chứng đạo Kim Tiên hồn ấn cũng chỉ có cảnh giới Huyền Tiên, vì sao có thể phi độn nhanh hơn Vân Lân này?

Cơ hồ mỗi khi tới gần thêm một trượng, quang mang trong mắt Nhạc Vũ liền bộc phát thêm lãnh liệt, khi đi tới gần một trăm năm mươi vạn trượng, tay phải Nhạc Vũ cầm Thủy Vân kiếm, tụ tập vô số hàn khí, băng kiếm liền ngưng tụ, từ từ kéo dài ra.

Trên bầu trời lại truyền ra một tiếng than nhẹ, Nhạc Vũ ngẩng đầu, nhíu mày nhìn lên, chỉ thấy phía chân trời xa xa có một đạo hỏa quang giáng xuống, hiện ra một hỏa sắc nhân ảnh.

- An Thiên Huyền Thánh đại đế, trận chiến này ngươi đã thắng, có thể buông tay rồi, xin hãy cho Ly Chu này một chút mặt mũi, bỏ qua tính mạng của Độc Cô Già Thiên đi!

Tuy trong lời nói mang theo vẻ cầu tình, nhưng đồng thời một cỗ hồn áp thật lớn giáng thẳng xuống chỗ Nhạc Vũ, va đập vào thần hồn bích chướng của hắn.

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên hàn mang, tiếp theo lại lóe lên vẻ khinh thường.

- Ngươi chỉ là một phân thân hỏa diễm, so với nguyên thần hóa thân của Hoàng Tuyền chân nhân còn không sánh bằng, còn dám lại đây ngăn đón ta?

Huyền băng cự kiếm tiếp tục chém thẳng tới hỏa sắc nhân ảnh, kiếm quang mênh mông cuồn cuộn tràn đầy hung lệ tràn tới.

Phân thân hỏa diễm của Ly Chu thấy thế nhất thời hai mắt trợn lên, nổi giận quát:

- Cuồng vọng!

Thanh âm vừa rơi xuống, kiếm quang cũng đã chém tới phân thân hỏa diễm, băng kiếm cùng hỏa diễm va chạm, trong tích tắc trăm ngàn kiếm ý cùng hồn niệm giao kích, đại đạo cùng pháp tắc sinh diệt triệt tiêu lẫn nhau, thời gian không gian biến ảo không ngớt đem cả không gian nơi đó xé rách thành hàng ngàn mảnh nhỏ tứ tán, khiến cả vạn dặm bắt đầu tan vỡ.

Miệng mũi Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, Ly Chu trước mắt tuy chỉ là phân thân, nhưng thật sự lại là hồn niệm của Hỗn Độn Kim Tiên, nhờ vào đạo kiếm ý bên trong thần hồn Nhạc Vũ nên đã giảm đi phân nửa hồn áp công kích, phân nửa còn lại bị hút nhiếp vào trong Hư Không Thai Tàng thế giới, nhờ vậy Nhạc Vũ mới có thể chống đỡ được mà không lui bước.

Băng kiếm cùng hỏa diễm giằng co trên không trung một lát, chiến ý trong mắt Nhạc Vũ không hề sút giảm mà càng thêm sáng ngời.

Thở sâu một hơi, sau đó bỗng dưng quát:

- Vỡ cho ta!

Ngũ Hành kiếm trận trong thân thể bỗng dưng chuyển động, từng đợt Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí bỗng dưng chuyển hóa rót vào bên trong huyền băng cự kiếm.

Thế kiếm tiếp tục tăng lên, vô tận kiếm uy cuối cùng như chẻ tre đem hỏa diễm nhân ảnh một kiếm chém vỡ.

Sau đó cự kiếm chấn động vặn vẹo, đem đoàn hỏa diễm vỡ tung thành ngàn vạn hoa lửa, tán ra bốn phía.

Lại thấy trước mắt Độc Cô Già Thiên đã quay lại đem thủy lam ngọc khuê kia tế lên từ xa đập tới.

Nhưng ngay giờ phút này vẻ mặt hắn đang trợn mắt há hốc, tràn đầy thất thố.

Hắn làm như không tin được ngay cả Hỗn Độn Kim Tiên phân thân mà Nhạc Vũ cũng dám một kiếm chém chết, Nhạc Vũ lạnh lùng cười, nhìn thẳng lên Độc Cô Già Thiên, thanh huyền binh cự kiếm đầy vết nứt lại bao phủ một tầng sương lạnh điền bằng những vết rạn, lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy khôi phục như lúc ban đầu.

Một kiếm đâm ra, thủy lam ngọc khuê bay ngược trở về, lúc này Độc Cô Già Thiên mới bừng tỉnh, muốn tế hải loa lên cao, nhưng chỉ thấy linh bảo kia bỗng dưng thoát ra khỏi sự khống chế của hắn, hóa thành lam quang bay về hướng cực bắc, thủy lam ngọc khuê cũng bị đánh bay lại hướng mặt đông bỏ chạy, chỉ trong nháy mắt đã không nhìn thấy tung tích, chỉ để lại Độc Cô Già Thiên vẻ mặt ngơ ngẩn ánh mắt mờ mịt không còn tiêu cự đứng ngây ra tại chỗ.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy chiến ý tiêu tán hoàn toàn, thật sự cảm thấy có chút thương hại vị Bắc Hải yêu thánh kia, nếu dám toàn lực cùng hắn quyết đấu một trận, có lẽ còn lưu lại được chút thanh danh lừng lẫy trước kia.

- Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải làm vậy!

Bóng kiếm lướt qua, một đạo thủy lam kiếm hoa chợt lóe bay qua phía chân trời,

không chút lưu tình đem vị Vân Lân yêu thánh kia trảm thành phấn vụn.

Vẫn dùng Dung Vũ Hóa Vân chân khí đem thần hồn tinh huyết toàn bộ nhiếp tới trước người, chặt chẽ trói buộc, nhưng hắn không vội vàng luyện nhập vào trong kiếm, lại hướng trên không trung hơi cúi người chắp tay thi lễ:

- Gặp qua Huyền Đô pháp sư, lần này nhờ ân tình của pháp sư, Uyên Minh nhất định khắc sâu trong lòng!

Trên không trung vang lên một tiếng cười sang sảng, một trung niên nhân tuấn lãng trên người mặc huyền sam bỗng dưng hiện ra thân ảnh, chính là Huyền Đô mà Nhạc Vũ từng gặp qua tại Vạn Thọ sơn, giờ phút này gương mặt tươi cười bước ra khỏi hư không nói:

- Bệ hạ là thiên đế tôn sư nhất phương, cần gì đa lễ như vậy? Về phần cảm ơn cũng không cần thiết, sư tôn của ta chính là giáo chủ Nhân giáo, phàm là có thể làm việc gì giúp Nhân đạo hưng thịnh, đều thấy vui lòng. Bệ hạ hùng vĩ cái thế, đem chư yêu trục xuất khỏi mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu, thanh thế bực này ta há có thể nào không giúp đỡ một phen.

Nhạc Vũ tuy không có chút không ngoài ý muốn nhưng thần sắc vẫn cảm kích nói:

- Mặc dù là như thế, thật khó quên ân huệ của pháp sư tại Vạn Thọ sơn đã tặng lễ vật, cho đến nay Uyên Minh vẫn luôn cảm động và ghi nhớ trong lòng.

Huyền Đô pháp sư không khỏi bật cười, nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của Nhạc Vũ cũng không tiếp tục khuyên bảo, ngược lại ánh mắt chợt lạnh thấu xương quét nhìn bốn phía, dùng pháp lực lấy ra một kim sắc đạo phù đưa tới trước người Nhạc Vũ nói:

- Đây là đạo phù do sư tôn ta luyện chế, sau khi mở ra có thể đưa tới một tia thần niệm phân thân của sư tôn ta giúp đỡ ngươi, việc khai phá phương bắc ngươi không cần quá mức băn khoăn, trên Hỗn Độn Kim Tiên nếu có người nào dám nhúng tay sư tôn ta sẽ xử trí!

Vài câu cuối cùng đã lộ ra hàn ý vô tận, thanh âm truyền khắp bát phương thế giới, xuyên thấu ba mươi ba thiên cảnh, tận sâu trong thâm u cửu uyên.

Nhạc Vũ khẽ rùng mình, thi lễ thật sâu, đón lấy đạo phù vào trong tay.

Tuy trong lòng cảm thấy cảm động, nhưng hắn cũng biết rõ vị Thái Thanh đạo tổ kia chịu bảo hộ cho hắn kỳ thật chỉ có thể giới hạn trong việc hưng suy tại phương bắc, nếu hắn gây ra phiền toái ở nơi khác hơn phân nửa sẽ không quan tâm đến.

Huyền Đô thấy Nhạc Vũ tiếp nhận đạo phù, hài lòng cười vừa xoay người định rời đi, lúc này Nhạc Vũ chợt nhớ ra một chuyện vội vàng hỏi:

- Không biết Huyền Đô pháp sư có nhận được tín phù ta đã truyền đến Bát Cảnh sơn?

- Tín phù?

Vẻ mặt Huyền Đô chợt giật mình, khẽ lắc đầu nhưng tiếp theo lại biến thành ngưng trọng, chợt nói:

- Nguyên lai là việc này, Đông Hoa tán nhân kia ta đã biết, người này sau khi chuyển sang kiếp khác vốn sẽ trở thành sư đệ của ta, nhưng hiện tại thiên cơ đại biến, kiếm tiên tổ sư cũng đã thay đổi người tiếp nhận, phải do bệ hạ ra mặt bồi thường cho sự mất mát trong số mệnh của hắn, nếu bái nhập sư môn của ta cũng có thể, nhưng lại làm chậm trễ ngày tháng thành đạo của hắn tới mấy vạn năm sau, còn không bằng bái nhập làm đồ đệ của ngươi, tu luyện kiếm tu chi đạo, ngươi đừng làm chậm trễ duyên pháp của hắn!

Nói tới đây hắn lại mỉm cười:

- Bệ hạ nên tự thu xếp ổn thỏa, nếu có thể khai phá Nhân đạo công đức tại Bắc Câu Lô Châu, tuyệt không kém cỏi ba vị Nhân Hoàng tôn sư, chuyện này đối với bệ hạ vô cùng trọng yếu, đối với sư tôn ta mà nói cũng là vô hạn chờ mong!

Nói xong liền xoay người rời đi, hướng hư không bước vào liền không thấy tung tích.

Nhạc Vũ đứng thẳng người, trong mắt hiện ra vẻ suy tư, đột nhiên có một đoàn hôi quang từ xa bay tới, hiện ra thân ảnh là một vị lão giả sắc mặt cằn cỗi, gương mặt cười khổ hướng Nhạc Vũ mỉm cười thi lễ:

- Bắc Hải tán tu Thái Hoàng Quân gặp qua bệ hạ, không biết bệ hạ có thể đưa lại Định Ba Châu cho ta không? Vật ấy cho mượn chỉ vì bị buộc phải trả lại nhân tình, tuyệt không hề có ý đối địch với bệ hạ…

- Thái Hoàng Quân?

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng kinh dị quan sát vị lão giả có dung mạo cằn cỗi không chút ấn tượng trước mắt.

Không ngờ hắn cũng là một Hỗn Độn Kim Tiên, nhân vật Chuẩn Thánh, hơn nữa còn là chân thân buông xuống.

Tiếp đó Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Huyền Vũ đang nằm sấp bên cạnh chiến xa, thân hình đã sớm rút lui lại chỉ còn ba tấc. Lúc này Huyền Vũ vẫn đang giằng co với Định Ba Châu, ngậm chặt trong miệng không chịu nhả ra.

Nghe được chủ nhân của Định Ba Châu tìm tới, không khỏi trừng mắt nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1111: Tề tụ tam linh

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi bật cười, lắc đầu nói:

- Việc này không có quan hệ gì với ta, Định Ba Châu của ngươi đã chọc giận Huyền Vũ đạo huynh, nếu ngươi muốn lấy lại hạt châu kia thì tự mình đi tìm Huyền Vũ đạo huynh thì tốt hơn!

Khuôn mặt Thái Hoàng Quân vốn đã cằn cỗi khô vàng, giờ phút này nghe vậy không khỏi khổ sáp nhìn qua Huyền Vũ, chỉ thấy Huyền Vũ hừ một tiếng, nhấc đầu nhìn sang một bên, dùng toàn lực cắn chặt Định Ba Châu trong miệng, tựa hồ chỉ hận không thể lập tức cắn vỡ.

Thái Hoàng Quân đầy mặt bất đắc dĩ, nhưng vẫn hướng Huyền Vũ thi lễ thật sâu:

- Huyền Vũ đạo huynh, lần này là ta không phải, ngày sau Thái Hoàng Quân sẽ bồi tội, xin đạo huynh hãy buông tha cho bảo châu của ta được không?

Huyền Vũ chỉ làm như không nghe thấy, lắc lư đầu, mắt nhìn lên, con ngươi thoáng chuyển động lộ ra vẻ xảo trá.

Thái Hoàng Quân khẽ lắc đầu, lại nhìn Nhạc Vũ như xin giúp đỡ, chỉ thấy Nhạc Vũ xòe tay làm bộ dáng bất đắc dĩ nói:

- Tính tình của Huyền Vũ đạo huynh ngươi cũng biết được, trẫm chỉ là vãn bối, thừa ân ngài quan tâm bấy lâu, loại chuyện này ta thật sự không tiện mở miệng, ta xem tiền bối tốt nhất nên để Huyền Vũ đạo huynh nguôi giận cho thỏa đáng. Ta nghe nói Phương Trượng sơn của Thái Hoàng tiền bối có một bảo vật là Tam Giới Tuyền…

Sắc mặt Thái Hoàng Quân không khỏi biến xanh, cuối cùng đành thở dài lấy ra một bình sứ cỡ một tấc dùng pháp lực đưa tới trước mặt hai người nói:

- Tam Giới Linh Tuyền Thủy hàng năm chỉ được trăm giọt, so với Thanh Lộ Linh Tuyền của Bồng Lai sơn còn thưa thớt, chỗ này của ta bao năm qua thu thập cũng chỉ được ba trăm giọt, dâng lên cho Huyền Vũ đạo huynh xem như lễ vật bồi tội vậy!

Ánh mắt Huyền Vũ sáng ngời, trộm nhìn qua bình sứ nhưng vẫn nhấc cao đầu dáng vẻ như khinh thường không thèm quản tới.

Thái Hoàng Quân ngây người, tiếp sau cười khổ một tiếng:

- Ngoại trừ Tam Giới Linh Tuyền Thủy, xem như Thái Hoàng Quân ta thiếu đạo huynh một nhân tình, chỉ cần là việc nằm trong khả năng cho phép, không vi phạm bản tâm, tuyệt sẽ không chối từ!

Ánh mắt Huyền Vũ chuyển động, tựa hồ đang tinh tế cân nhắc, trong lòng Nhạc Vũ buồn cười, cũng không nói một lời tùy ý cho Thái Hoàng Quân thương lượng với Huyền Vũ.

Nhưng đúng ngay lúc này trong miệng Huyền Vũ đột nhiên truyền ra thanh âm két băng thanh thúy.

Trên mặt Thái Hoàng Quân nhất thời mất hết huyết sắc, vẻ mặt Nhạc Vũ cũng biến thành cứng ngắc.

Huyền Vũ cũng ngây người, tiếp theo vẻ mặt ngượng ngùng đem tiểu châu thổ hoàng sắc trong miệng phun ra.

Chỉ thấy trên hạt châu bóng loáng đã mơ hồ hiện ra vài tia vết rạn.

Định Ba Châu chỉ giao phong cùng Thủy Vân kiếm của Nhạc Vũ một lần, hơn nữa Thủy Vân kiếm còn là nhất phẩm hậu thiên tiên binh lại gia nhập thêm pháp lực của Nhạc Vũ, lại có Côn Luân Kính cùng ba trăm năm mươi thanh Đại Tu Di kiếm, một trăm lẻ tám viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu cùng gia trì vào bên trong.

Một kiếm oai cơ hồ có khả năng so sánh với thượng hạng tiên thiên linh binh, mà khi đó Nghê Vân vì quá gấp rút vẫn chưa kịp truyền vào hạt châu bao nhiêu pháp lực nhưng lại có thể bằng vào thực lực của hạt châu chống đỡ được một ít chiêu thức trong Thủy Vân tuyệt kiếm của Nhạc Vũ.

Vốn đã bị thương nặng, lại bị Huyền Vũ cắn một ngày một đêm, cuối cùng đã không còn cách chống đỡ.

Nhìn thổ hoàng sắc tiểu châu trước mặt, trong mắt Huyền Vũ cũng nổi lên vài phần thần sắc ngượng ngùng, còn mang theo vài phần như trút giận khoái ý, phun ra khỏi miệng, đem Định Ba Châu phun về hướng Thái Hoàng Quân, lại giống như sợ đối phương đổi ý liền đem bình sứ hấp tới, toàn bộ Tam Giới Linh Tuyền Thủy liền bị hắn cắn nuốt không còn.

Tiếp theo cơ thể Huyền Vũ bành trướng chừng gấp đôi, lại nén xuống hình thể khôi phục lại bộ dáng cũ, nhưng lân giáp mai rùa càng thêm đen bóng.

Ngay sau đó trong miệng Huyền Vũ phun ra một đoàn linh quang, lại là ba mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu.

Nhạc Vũ muốn mở miệng cười vang, thì ra Huyền Vũ chỉ lấy tinh hoa thuần túy nhập vào cơ thể, bộ phận còn lại mới dùng ngưng tụ thành linh châu đưa cho hắn.

Thẳng đến khi khóe mắt Nhạc Vũ trông thấy thân ảnh thê lương của người áo xám mới miễn cưỡng nén cười, chỉ thu lại ba mươi sáu viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu bỏ vào trong Hư Không Thai Tàng thế giới.

Ngay sau đó vẻ mặt hắn còn hiện vẻ xấu hổ đứng trên chiến xa chờ đợi.

Cũng may Thái Hoàng Quân chỉ thất thần ước chừng nửa khắc lại hồi phục, có chút khóc không ra nước mắt nhìn Định Ba Châu trước người, cuối cùng hướng Nhạc Vũ cùng Huyền Vũ thi lễ nói:

- Lần này xem như ta không may, không thể đoán được trước hung cát, hứa hẹn khi nãy cũng sẽ giữ lời, Thái Hoàng cáo từ!

Vừa dứt lời Thái Hoàng Quân cũng như Huyền Đô pháp sư, chỉ một bước đã biến mất ngay tại chỗ.

- Người này thật sự có chút ý tứ!

Nhìn người kia biến mất, Nhạc Vũ thật cảm thấy có chút hổ thẹn, Thái Hoàng

Quân vốn đã tới xin lỗi giải thích việc làm của mình chỉ là vì trả lại nhân tình, nhưng lại đem linh bảo thành đạo của người ta biến thành dáng dấp như vậy, thật sự không còn mặt mũi đi nhờ vả người ta làm thêm việc gì cho mình.

Nhưng Thái Hoàng Quân thương lượng với Huyền Vũ mà không phải với hắn, cho nên cũng không xem như có bao nhiêu quan hệ.

Thu nhiếp tinh thần, Nhạc Vũ đưa lực chú ý chuyển vào trong tay, nhìn đoàn tinh nguyên khí huyết của Độc Cô Già Thiên vẫn đang giãy dụa không ngừng.

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, pháp lực chấn động, đánh xơ xác nguyên thần của Độc Cô Già Thiên vừa đang ngưng tụ lại.

Tiếp theo hắn lấy ra một thanh Đại Hư Không Kiếm dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng hai mươi đem ký ức của Độc Cô Già Thiên toàn bộ xóa tan, nhốt đánh vào trong thân kiếm.

Tu vi cảnh giới của Độc Cô Già Thiên cao hơn Nghê Vân một chút, so với Thanh Linh Tử còn mạnh hơn một tầng, đồng dạng cũng tinh thông thời không pháp tắc, chỉ cần chỉnh đốn hồn ấn của hắn, là có thể phù hợp với linh trận trong kiếm.

Khí huyết tinh nguyên vừa phong nhập trong kiếm liền đem thanh hậu thiên nhị phẩm Đại Hư Không Kiếm đẩy lên tới hậu thiên nhất phẩm cảnh giới.

Độc Cô Già Thiên có tu vi Kim Tiên, tuy phẩm cấp hơi thấp nhưng khi Nhạc Vũ luyện kiếm cũng đã lưu lại một tay, vô luận ngày sau bồi dưỡng thế nào, hoặc là tìm được Huyền Hoàng Khí, Hỗn Độn Khí là những vạn vật mẫu khí, đều có thể gia tăng thêm phẩm cấp.

- Vân Lân thuộc thủy, Hỏa Nghê thuộc hỏa, Châm Chá thuộc mộc, kiếm trận ngũ linh đã tụ tập được ba loại!

Đem thanh Đại Hư Không Kiếm bỏ vào trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận, ba kiếm trấn áp Hư Không thế giới, lập tức khuếch trương thêm mấy lần, hấp lực hỗn độn càng thêm cuồn cuộn mạnh mẽ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại đem mấy tên Thái Thanh Huyền Tiên cùng hơn mấy chục Thái Ất Chân Tiên gạt bỏ ký ức, cùng phong nhập vào trong Đại Tu Di

Kiếm, sau đó đưa vào bên trong kiếm trận.

Linh bảo tiên binh bên trong kiếm trận tăng lên gần một trăm năm mươi thanh nhất phẩm, ba thanh Đại Hư Không Kiếm, nhị phẩm Huyền Tiên cảnh Đại Tu Di Kiếm có mười thanh, mà cấp thấp tam phẩm Chân Tiên cảnh có tới một trăm ba mươi thanh.

Không gian lực vô tận lấy Hỗn Độn Châu làm trung tâm xoay quanh, thanh thế huy hoàng còn pha lẫn dị tượng bên trong Tử Khuyết Thiên Chương từng thể hiện khi Hồng Mông sơ khai.

- Kiếm trận này mặc dù chưa hoàn thành nhưng đã có thể trọng dụng…

Cảm ứng lại ba thanh kiếm màu sắc khác nhau, Nhạc Vũ hài lòng cười, đem hồn niệm thu về.

Sau đó liền thấy cách đó không xa Hiên Viên Thu đã đuổi theo tới, đi tới cạnh hắn trên mặt hiện lên ý mừng nói:

- Thần cung chúc bệ hạ, sau trận chiến này mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu, mặt nam Bắc Hải trăm ức dặm đều thuộc quyền bệ hạ!

Nhạc Vũ mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lên tử kim sắc khí trụ bên trong ấn tỳ đã gần như biến thành thực thể, liền khoát tay đem Long Hoàng An Thiên Tỳ thu lại, sau thoáng do dự liền vỗ mạnh, đem ngọc tỳ bên ngoài chấn thành dập nát.

Cửu long cửu hoàng bên trong ấn tỳ lập tức thoát ra, toàn bộ tử kim sắc đế khí bị phong trấn bên trong xoay quanh trên không trung, chỉ sau một lát khí trụ bên trong ấn tỳ bắt đầu khởi động, thoáng chốc đã bị hút vào.

Nhạc Vũ khẽ vẫy tay, tử sắc ấn tỳ bỗng dưng nới rộng, từ trong khí trụ thoát ra rơi vào trong tay Nhạc Vũ.

Vẫn là kiểu dáng của Long Hoàng An Thiên Tỳ, nhưng cả vật thể đã thay đổi thành thượng cổ chữ triện ghi thành "An Thiên Huyền Thánh, đại thiên hành đạo".

Hiên Viên Thu kinh hãi, tử sắc ấn tỳ trước mắt kỳ thật lại cấp cho hắn loại cảm giác trầm hùng dày trọng cực kỳ, phảng phất như bên trong súc tích vô số ngọn

núi khổng lồ, mơ hồ còn có vài phần thiên đạo khí tức ẩn chứa bên trong, tuy không phải linh bảo, nhưng so với Định Ba Châu còn hơn vài phần.

Sau đó lập tức thanh tỉnh lại, hắn sửa sang áo bào thật trịnh trọng hướng Nhạc Vũ thi lễ:

- Thần, Hiên Viên Thu, cung chúc bệ hạ, nguyện bệ hạ vĩnh trấn bắc phương đời đời bền vững.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không cảm thấy ngạc nhiên, tuy trên ấn tỳ chỉ thay đổi vài chữ, nhưng ý nghĩa đã hoàn toàn bất đồng, đã hoàn toàn thoát khỏi sự quản thúc của Thiên Đình, chỉ cần hắn nguyện ý, là có thể khiến cho phương bắc đế đình hoàn toàn độc lập, có tư cách thay mặt thiên đạo, ngay cả ba thành tín ngưỡng lực phân chia cho Thiên Đình cũng có thể thu hồi.

Thu Long Hoàng An Thiên Tỳ vào trong tu di không gian, Nhạc Vũ nhìn tới trước người, thấy cửu long cửu hoàng sau khi thoát khỏi phong trấn trong ấn tỳ nhưng đều chưa hề rời đi, lại hóa thành hình người hướng Nhạc Vũ bái phục thật sâu phía trước.

Nhạc Vũ thấy thế mỉm cười hỏi:

- Các ngươi giúp ta thành tựu chân tỳ, mười vạn năm trước đắc tội Đế Tuấn hiện tại đã xóa hạn, sau này dự định làm như thế nào?

Cửu long cùng cửu hoàng đưa mắt nhìn nhau, sau đó không chút do dự thi lễ nói:

- Chúng ta hiện tại đã bị trục xuất bổn tộc, hồng hoang tuy lớn lại không có chỗ đi về, muốn ở lại phương bắc đế đình dốc sức, xin bệ hạ hãy thu lưu.

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, trong lòng hắn vốn cũng tính toán như vậy. Cửu long cùng cửu hoàng từ khi bị phong ấn cho đến bây giờ vốn là Ngọc Tiên cảnh giới nhưng hôm nay tuy không còn tai họa thiên kiếp, đã tiến vào Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, trăm năm qua mỗi ngày đều được khí vận của hắn tẩy lễ, đã có liên hệ với hắn, tự nhiên hắn không thể để họ lưu lạc bên ngoài.

Tiện tay phất qua, thu lại cửu long cửu hoàng vào tay áo, Nhạc Vũ xoay người nhìn xa xa phía nam:

- Hiên Viên tả thừa, có thể nắm chắc trong vòng hai mươi năm vì đế đình tụ tập năm mươi ức tín đồ?

Vẻ mặt Hiên Viên Thu thoáng rùng mình, có chút kinh dị nhìn nhìn Nhạc Vũ, sau đó hơi cúi người:

- Thần không phụ ủy thác…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1112: Vết rách sơ lộ

Sau nửa canh giờ, trên bầu trời nơi cự đảo rơi xuống, một thân ảnh mặc hắc giáp, đầu đội tử kim quan vẻ mặt lãnh đạm đứng trên không nhìn xuống phù không đảo đã vỡ thành từng mảnh lớn.

Trong mơ hồ vẫn còn có thể thấy được kiến trúc trang nghiêm điển nhã đổ nát bên trong.

Vài năm trước nơi này còn một thời cường thịnh, hôm nay chỉ còn là đống hoang tàn đổ nát.

Vô luận là chủ nhân hay là yêu tu dựa dẫm nơi này phần lớn đều đã vẫn lạc.

Trong mắt Tiêu Ma hiện ra một tia tiếc hận, sau đó lại mang theo cảm khái vô tận thở dài.

Đang muốn rời đi, phía sau lại có cỗ khí tức biến ảo kịch liệt, Tiêu Ma thoáng do dự chốc lát liền dừng động tác, lẳng lặng chờ đợi, chỉ một thoáng phía sau lại có thân ảnh phá không bay tới.

Người kia thân mặc hoàng sam, đôi mắt to, tướng mạo bình thường, chính là Thất Giác yêu thánh, giờ phút này trong mắt hắn tràn đầy vẻ âm ế.

Vừa thấy Tiêu Ma, Lôi Hoàng lập tức hiện ra ý mừng, bước tới gần nói:

- Tiêu huynh quả nhiên là lời không thật với lòng, lần này tới đây không phải chỉ là vì tưởng niệm Độc Cô Già Thiên đi?

Tiêu Ma không khỏi bật cười, lắc đầu nói:

- Xác thực cũng không chỉ là tới tưởng niệm Độc Cô Già Thiên mà đến! Ta chỉ muốn cẩn thận đánh giá kiếm pháp của Uyên Minh rốt cục lợi hại tới trình độ nào, Vạn Lý Chiếu Ảnh Thuật mặc dù tốt nhưng chung quy vẫn có những chi

tiết không thể quan sát được.

Lôi Hoảng thoáng cau mày, vừa thất vọng vừa nhìn xuống đống hoang tàn bên dưới, sau một lát hít sâu một hơi lạnh:

- Lại có thể chỉ dùng kiếm khí lại đạt tới trình độ này, ngự kiếm thuật của Uyên Minh không ngờ đã mạnh mẽ tới nông nỗi như vậy!

Trong mắt hắn nhất thời tràn đầy vẻ kinh hãi, có thể rõ ràng cảm giác được bộ phận còn lại của phù không đảo cũng bị kình lực lan đến làm Vạn Thủy Vân Quang đại trận hỏng mất, sau khi rơi xuống mới bị vỡ vụn như thế.

Lực khống chế mạnh mẽ tuyệt đối đến như vậy cho dù là Kim Tiên tu sĩ Nhân tộc cũng hiếm có.

Lôi Hoảng vẫn nhớ thật rõ ràng, Uyên Minh dùng tam kiếm phá trận, không chỉ bao hàm Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí mà thôi, còn có không gian lực, tử kim sắc đế khí, tín ngưỡng thần lực cơ hồ bao hàm hết thảy.

Nhiều loại thần thông kết hợp nhưng lực khống chế lại thật mạnh mẽ, đủ làm người khác sợ hãi.

Vẻ mặt Tiêu Ma ngưng trọng, lộ ra vài phần khổ sáp:

- Cho nên ta đã nói người này thiên tư đúng thật là khủng bố, phỏng chừng lúc hắn phá trận cũng còn lưu lại không ít thực lực, hiện giờ người này dùng chức vị phương bắc đại đế trấn áp mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu, đã đạt được một bộ phận khí vận Nhân đạo, tương lai thật không biết còn đạt tới thành tựu thế nào, cho dù không thể làm bằng hữu cũng không thể trở thành kẻ địch của hắn.

- Không thể thành kẻ địch? Tiêu huynh nói thật là thoải mái!

Lôi Hoảng ngây người nhìn bên dưới một lúc lâu mới chậm rãi hồi phục cảm xúc, lúc này nghe vậy không khỏi cười lạnh một tiếng:

- Phương bắc đế đình tuy không thò tay được tới Bắc Hải, nhưng cũng sẽ có quản thúc phần nào đối với chúng ta. Tiêu Ma ngươi thì chịu được nhưng bản thân ta xưa nay đã quen với tự do tự tại, không chịu nổi bất kỳ quy củ nào, vô luận là ai dám chọc giận lão tử thì cứ một đao chém chết là xong.

Tiêu Ma bật cười, cũng không tranh luận với hắn, chỉ thản nhiên nói:

- Phương bắc đế đình có muốn xen vào quản thúc chúng ta hay không, hay là các ngươi có muốn kháng cự vị đại đế kia hay không các ngươi cứ tự mình quyết định, không quan hệ gì tới ta!

Lôi Hoảng không khỏi chán nản, sau một lát vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Có Huyền Đô pháp sư nhúng tay, phỏng chừng vài vị Hỗn Độn Kim Tiên tại Bắc Hải cũng sẽ không thể xen vào. Ta muốn thỉnh mời vài vị nhân sĩ cùng chung chí hướng vây giết An Thiên Huyền Thánh đại đế kia, không biết ý của Tiêu huynh như thế nào?

Vẻ mặt Tiêu Ma ngẩn ra, sau đó dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn Lôi Hoảng nói:

- Ngươi cũng biết mới vừa rồi vị đại đế kia đã ngưng tụ ra chân tỳ, đã có tư cách thế thiên hành đạo, dù là Hồng Quân đạo tổ cũng không thể phủ nhận tư cách của hắn, thậm chí cả Hạo Thiên thượng đế cũng chỉ là vâng theo mệnh trời, còn xa xa không sánh bằng hắn!

- Chính là vì biết được như vậy mới không cam lòng, nếu biết trước thì trước khi đợi hắn thành tựu Kim Tiên phải vây giết hắn!

Lôi Hoảng bình tĩnh nói, khuôn mặt không diễn cảm nhưng sát ý trong mắt dần dần mãnh liệt:

- Hiện tại đã trương cuồng rầm rĩ như vậy, ngay cả Hỗn Độn Kim Tiên phân thân nói chém liền chém, ngày sau đợi khi hắn đăng tới Kim Tiên cảnh giới thì còn thế nào? Yêu tộc phương bắc còn có đường sống?

- Đường sống? Đều là sinh linh do tự nhiên tạo ra trong thiên địa, chẳng lẽ hắn còn có thể chém tận giết tuyệt hết hay sao?

Tiêu Ma vung ra pháp lực liền đem hàng rào không gian trước người xé vỡ, nói:

- Ta cùng Uyên Minh đã xong ân oán, có vô số hậu duệ cần phải chiếu cố, không muốn tiếp tục mạo hiểm xen vào việc này, ta cũng sẽ không tiếp tục nhúng tay,

cũng sẽ không ra tay tương trợ Uyên Minh. Nhưng ta chỉ muốn nhắc nhở Lôi huynh, người nọ khai phá phương bắc chính là chiều hướng phát triển của Nhân đạo, nếu muốn ngang ngược ngăn trở chỉ sợ không phải phương pháp khôn ngoan, trong Bắc Hải này có lẽ sẽ không có mấy người hưởng ứng, thậm chí kể cả tại Bắc Câu Lô Châu người chịu đáp ứng đối địch với Uyên Minh cũng là ít ỏi!

Lôi Hoảng nắm chặt hai tay, sau đó thở mạnh một hơi:

- Ta biết chư vị chần chờ không quyết, là vì lo lắng khí số Nhân đạo phản phệ sẽ gặp phải tai ương, nhưng nếu như ta tìm được bảo vật công đức thì thế nào?

- Công đức bảo vật?

Động tác của Tiêu Ma khựng lại, vẻ mặt nhìn Lôi Hoảng không khỏi mang theo vẻ ngưng trọng:

- Vật công đức giết người không dính nhân quả, nếu thật sự có được kỳ vật này đại sự có thể còn hi vọng. Ít nhất trong Bắc Hải cũng có thật nhiều người chướng mắt Uyên Minh. Nhưng ta xem thực lực của vị đại đế kia mỗi qua một ngày lại càng cường đại hơn một ngày, tốt nhất nên cẩn thận làm đầu, chớ nên bỏ lỡ thời cơ. Nói tóm lại Lôi huynh ngươi tự thu xếp ổn thỏa!

Dứt lời Tiêu Ma đã bước ra hàng rào không gian, thân ảnh hoàn toàn biến mất.

Lôi Hoảng ngây người đứng yên, trong mắt hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa, sau đó nhìn xuống cự đảo hoang tàn bên dưới.

- Thời cơ sao?

Trong miệng thì thầm, trên mặt Lôi Hoảng chợt hiện lên tia kiêng kỵ, lại một tia kiên quyết, tiếp theo không chút do dự bước vào trong hư không.

…

Trên Diệu Pháp Đại La Thiên, trong Thiên Đình đế cung, tại hành lang trước thiên điện, Lý Trường Canh thở dài một tiếng, nhìn phiến hoa viên ngay trước mắt.

Rõ ràng là một phiến hoa viên muôn hồng nghìn tía, vô cùng rực rỡ, nhưng lại không cách nào hấp dẫn được lực chú ý của hắn.

- Lại là như vậy, có thể thành tựu được chân tỳ, không ngờ hắn lại có thể thành tựu được chân tỳ!

Cùng một câu nói hắn đã lặp đi lặp lại nhiều lần, ánh mắt Lý Trường Canh dần dần khôi phục tiêu cự, lộ ra vẻ suy tư.

Một lát sau, một người mặc tử bào thiên quan bước nhanh tới sau lưng hắn, mỉm cười thi lễ, vừa định mở miệng nói chuyện, Lý Trường Canh chợt phất tay áo ngăn cản, lại nhìn trân trối hoa viên trước mắt thật lâu mới thở dài lần nữa, cất bước đi về hướng bắc.

Không bao lâu đã đi tới trước một cung điện bằng ngọc, kim bích huy hoàng. Vừa bước vào bên trong, hắn liền cảm giác được không khí áp lực trầm thấp, thị nữ hai bên đều câm như hến, không dám thở mạnh, mà Hạo Thiên thượng đế ngồi trên kim ỷ vẻ mặt lại trầm như nước.

Vừa nhìn thấy Lý Trường Canh đi vào, trên gương mặt hiện đầy sương lạnh:

- Việc tại phương bắc, thái tể hắn đã biết được?

Lý Trường Canh không khỏi gật đầu:

- Vị phương bắc đại đế kia đã thật sự thành tựu chân tỳ, đem phương viên nam bắc trăm ức dặm của mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu đã thu vào quản hạt, xem như phương bắc hoang man đều đã thuộc địa vực của Thiên Đình, chuyện này thật đáng mừng, không ra trăm năm có thể trở thành cột trụ của đế đình ta!

Hạo Thiên cau mày, cố nén khó chịu, phất tay nói:

- Nhưng người nọ đã thành tựu chân tỳ, đã đạt chính danh, tín ngưỡng lực chia sẻ cho Thiên Đình muốn đoạn liền đoạn, thật là một tai họa ngầm lớn lao, xin thái tể hãy nghĩ biện pháp kiềm chế người này cho ta.

Vẻ mặt Lý Trường Canh ngẩn ra, thoáng cúi người nói:

- Vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia dù sao còn chưa ngừng việc cung cấp tín

ngưỡng lực cho Thiên Đình, cũng đâu làm tới nông nỗi này…

- Nhưng nếu một khi hắn có ý trở mặt, hoặc đợi đến khi công đức khí vận thâm hậu, nảy lòng tham đoạt Thiên Đế vị của ta, lại nên làm thế nào cho phải? Lại nói Uyên Minh lần này phá hủy đại sự của sư tôn, không thể không phòng, thân làm đệ tử nên vì sư tôn lo lắng mới phải.

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếp theo lại thoáng chần chờ:

- Tâm ý của ta muốn đem chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc của người này hủy bỏ, ngươi cảm thấy thế nào?

Lý Trường Canh không khỏi thầm buồn cười, trên mặt vẫn hờ hững:

- Vị Huyền Thánh kia hiện tại đã là thế thiên hành đạo, ngưng tụ chân tỳ, danh vị đã được củng cố. Mà hiện giờ bệ hạ chỉ mới là vâng theo mệnh trời hành sự…

- Chuyện này ta tự nhiên hiểu được!

Sắc mặt Hạo Thiên ửng hồng, trong mắt tràn đầy vẻ sâm lãnh khuất nhục:

- Tự nhiên là muốn thỉnh vài vị Đạo tổ tương trợ, theo ta biết Lan giáo cùng Uyên Minh có ân oán, mà trong Tiệt giáo cũng có nhiều yêu tu, ngay cả Oa Hoàng cũng chưa chắc không chướng mắt hắn!

Lý Trường Canh vẫn lắc đầu:

- Uyên Minh đã nhận phù chiếu của Ngọc Thanh đạo tổ, nhậm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc, nếu trong dĩ vãng có lẽ còn có thể mạo hiểm hao tổn công đức chèn ép được Uyên Minh. Nhưng hiện tại Uyên Minh đã thành tựu chân tỳ, mỗi khi hắn có một phen đại nghiệp, vị Ngọc Thanh đạo tổ kia cũng có thể được gia tăng công đức khí vận, chưa chắc sẽ chịu tình nguyện bỏ qua, về phần Thượng Thanh, tuy bên dưới có nhiều yêu tu đệ tử, nhưng bản tính cũng phân biệt trái phải rõ ràng, ngay cả Oa Hoàng dù sao cũng là Nhân tộc chi mẫu, sẽ không dễ dàng chịu nhúng tay chèn ép hắn!

- Này cũng không được, kia cũng không được, theo ý kiến của ngươi rốt cục nên làm thế nào cho phải?

Hạo Thiên nghe vậy nổi giận, tay phải nắm chặt, đem hai bên long đầu tay vịn trảo thành dập nát, lồng ngực không ngừng phập phồng.

- Kỳ thật nếu bệ hạ không muốn làm Uyên Minh ly tâm, chỉ cần lung lạc hắn là được. Người này tính tình trọng nghĩa, cho dù chỉ nhận được chút ân tình nhưng lại luôn gấp trăm lần báo đáp…

Thấy sắc mặt Hạo Thiên càng thêm xanh mét, Lý Trường Canh không khỏi cười khổ, sau đó trầm ngâm nói:

- Hoặc là tấn thăng hắn chức đế đình tứ ngự, ngoại trừ bệ hạ còn lại đều là ghế trống, có thể làm cho người này thăng nhiệm Tử Vi đại đế cùng Câu Trần đại đế, như vậy hết thảy phiền nhiễu đều có thể tiêu trừ.

Khí tức Hạo Thiên cứng lại, tuy không cam lòng nhưng lời của Lý Trường Canh cũng có đạo lý, nghĩ tới sau này trong Thiên Đình cũng có người ngang vai ngang vế với mình, vẻ mặt liền không chút tình nguyện, nhưng ngay sau đó mặt hắn chợt động, nói:

- Chức vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân ta muốn từ trong Thiên Đình điều động một người nhậm chức, không biết ý của thái tể như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1113: Động thiên hạ lạc

Trên Bắc Hải, Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền phiêu phù đứng giữa không trung, Hiên Viên Thu đã quay trở về đế đình, Nhạc Vũ vẫn chưa lập tức rời đi mà đi thẳng về hướng tây một ngày đêm, tiến tới nơi này.

Ở bên dưới là tiểu đảo trong trí nhớ của Đằng Huyền, trải qua mười vạn năm thương hải tang điền biến thành hình dáng như bây giờ, đã sớm thay đổi hoàn toàn, cũng không biết có phải bị hồng hoang vỡ tan làm ảnh hưởng hay không, phạm vi ba ngàn dặm đã thu nhỏ lại chỉ còn hơn ngàn dặm, mà nơi trung ương có tòa núi lớn trùy hình cũng không còn thấy bóng dáng.

Phía trước còn tưởng do huyễn pháp linh trận che giấu, kết quả ngay cả Côn Luân Kính cũng không chiếu rọi ra được, không tìm được nửa điểm tung tích.

Trên mặt Nhạc Vũ không khỏi lo lắng, theo như trí nhớ của Đằng Huyền, Bắc Hải Cực Lạc Thiên nằm trong tiểu đảo này, ở trên ngọn núi trùy hình kia.

Nhưng hiện giờ không còn thấy ngọn núi, dĩ nhiên cũng không tìm được tung tích Bắc Hải Cực Lạc Thiên.

- Sư tôn, hay đã tìm nhầm chỗ?

Đằng Huyền cau mày, trong lời nói tuy mang theo vẻ ngờ vực nhưng trong lòng lại có cảm giác vô cùng quen thuộc với hòn đảo bên dưới.

Đưa mắt nhìn xung quanh, nàng lại khó hiểu nói tiếp:

- Nơi này đừng nói là động thiên, ngay cả phúc địa cũng không có…

Nhạc Vũ cũng không lên tiếng, nơi này là do hắn thôi diễn ra, lúc này bộ dạng tuy thay đổi, đã bị thu nhỏ rất nhiều, nhưng lại hoàn toàn tương hợp với trí nhớ của Đằng Huyền.

Như có suy nghĩ gì, nhìn nhìn lên trên không Nhạc Vũ lại trực tiếp bay thẳng, đi qua khỏi chín tầng trời cũng không nhận ra có gì dị thường, khắp bốn phương tám hướng đều không có vật gì, cũng không hề có bất kỳ huyễn pháp nào tồn tại.

Đứng trên không trung, Nhạc Vũ tận lực suy nghĩ chốc lát trong lòng khẽ động.

- Theo như trong trí nhớ của Đằng Huyền, thời gian Chúc Long luyện chế Bắc Hải Cực Lạc Thiên cùng thời gian của Vạn Lôi Điện cơ hồ là cùng một thời kỳ, hay là Cực Lạc Thiên cũng như Vạn Lôi Điện, nằm tuần hoàn bên trong chư giới?

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ chợt lóe thân đặt chân xuống trung ương tiểu đảo, cẩn thận tìm tòi dấu vết, qua một lát liền có chút nhận ra.

- Thì ra là thế!

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra vài phần ý cười, đã hiểu được nguyên do, dĩ nhiên có thể giải quyết dễ dàng, chỉ xem qua một lát đã hoàn toàn hiểu được tình hình.

Đằng Huyền vẫn thấp thỏm bất an, bay tới bên cạnh hắn nói:

- Nếu sư tôn không tìm được, vậy cũng không cách nào xác thực chứng minh, nói không chừng đã có biến hóa gì đó nên bị dời đi hoặc bị người lấy đi cũng không chừng…

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ cười, lắc nhẹ đầu:

- Bắc Hải Cực Lạc Thiên hắn nằm ngay nơi này, nhưng hiện tại không phải thời gian xuất thế!

Đằng Huyền ngây người cẩn thận nhìn Nhạc Vũ, ý nghi hoặc trong mắt lại biến thành như chợt hiểu.

- Ngày động thiên xuất thế hắn là vài chục năm sau, hiện giờ hậu duệ của Chúc Long đã vong, cuối cùng chỉ sợ sẽ có biến cố…

Nhạc Vũ nói tiếp, chân mày thoáng cau lại, nhưng lập tức khôi phục như thường, nếu sinh ra biến cố sẽ không thiếu một phen đại chiến, nhưng bất quá cũng là chuyện mấy chục năm sau, hiện tại cũng không cần suy nghĩ quá nhiều.

Ngay sau đó hắn cũng không còn có ý tiếp tục dừng lại nơi này, triệu hồi Đằng Huyền về Diễn Thiên Châu, liền hướng phương nam bay đi.

Thân phận của hắn hiện tại thật mẫn cảm, luôn bị chư phương thế lực nhìn chăm chú, vô số thái cổ đại năng đều chú ý tới hắn, mặc dù có Côn Luân Kính cùng thân ngoại hóa thân che lấp nhưng thật khó bảo hộ vẹn toàn.

Nếu muốn Bắc Hải Cực Lạc Thiên không bị thế nhân hay biết, thời gian lưu lại tự nhiên càng ngắn càng tốt.

Một đường bay về phía nam, hắn cũng bay hết toàn lực, chỉ kém hơn Hiên Viên Thu một bước đã quay về tới bên ngoài Các Linh sơn.

Không khí trên phù không thành đã thoáng dịu đi, cũng không còn khí thế giương cung tuốt kiếm, nhưng bởi vì khoảng cách Bắc Hải quá xa, khi hắn truy tới tận sâu trong Bắc Hải giải quyết ân oán cùng Độc Cô Già Thiên, đại đa số người vẫn không hay biết kết quả, vì thế khí tức bên trong vẫn còn vài phần áp lực, còn có mấy trăm vạn binh tướng vẫn đang chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch tấn công.

Đợi khi Hiên Viên Thu trở về, cả phù không đảo lập tức vang dội tiếng hoan hô như sấm động, thậm chí trên bầu trời đại thành đều vọt lên tử kim sắc khí trụ mơ hồ, cũng thừa nhận được khí vận của Nhạc Vũ bao phủ, khiến tòa thành cũng gia tăng thêm khí vận.

Nhạc Vũ mỉm cười, nhưng cũng không gia nhập vào cỗ không khí sôi sục đó, chỉ để một cỗ hóa thân đi tới Huyền Thánh Điện, nhận các thiên quan cùng sứ thần của đế vương nhân gian cầu kiến.

Bản tôn lại thẳng vào tẩm cung, ngồi xếp bằng lấy ra Thai Tàng Hư Không kiếm phiêu phù quanh người.

Trước đó do vội vàng luyện chế nên có nhiều chỗ không được chu đáo, giờ phút này thoáng điều chỉnh lại một phen, lại dùng tâm huyết tế luyện khiến bộ kiếm trận càng thêm tâm ý tương thông.

Ước chừng mười mấy ngày sau hắn mới mở mắt ra, thở phào một hơi, đem bộ kiếm trận cất lại phía sau, diễn biến thành Thai Tàng Hư Không thế giới.

Trọn bộ kiếm trận so với mười mấy ngày trước càng thêm thông suốt không còn chướng ngại. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Ngay sau đó Nhạc Vũ bỗng dưng sinh ra cảm giác mờ mịt, không biết hiện tại nên làm gì mới tốt.

Sau một lúc lâu hắn mới hoàn hồn, đột nhiên bật cười.

Tế lên Côn Luân Kính, chiếu về hư không xa xa, vô số thời không cách trở, bỗng dưng kính quang xuyên thủng soi sáng một bóng người bên trong tiểu thiên thế giới, người kia đang khoanh chân ngồi giữa hư không.

Chính là thân ảnh của Chiến Tuyết, quanh người nàng vô số khí tức màu đỏ đang lượn lờ xoay quanh.

Thỉnh thoảng khí tức kia chui vào trong thân thể Chiến Tuyết, có khi lại vờn quanh ngoài cơ thể không tan.

- Mười bảy triệu tín đồ, lại đạt tới mười bảy giai, quả nhiên đã dung hợp đầu của Hình Thiên…

Nhạc Vũ thậm chí có thể cảm giác pháp lực trong cơ thể Chiến Tuyết đã đạt tới đỉnh phong, tùy thời đều có thể độ Chân Tiên kiếp.

Dung hợp đầu Hình Thiên, nắm giữ pháp tắc lực, thậm chí thành tựu Kim Tiên hồn ấn cũng không phải là việc khó.

Mà làm Nhạc Vũ vui mừng là trung tâm thần tinh của Chiến Tuyết hiện ra khí tức đỏ thẫm tinh thuần.

Đây chính là "nguyên lực", khác với vu lực là không cần tín đồ, không cần tín ngưỡng, chỉ cần lấy mẫu từ trong hồng hoang thế giới, so với vu lực là bổn nguyên của Vu Thần cần thiết để tồn tại, chỉ cần hành sự không vi phạm thần chức, thiếp hợp cùng đại đạo, được thiên địa thừa nhận, mới có thể đạt được.

Vu Thần ngưng tụ thần cách, sau khi đến mười chín giai có thể tiếp tục tiến thêm một bước, chính là xem nguyên lực cao thấp.

Vì vậy cùng là thần cách mười chín giai, Hình Thiên cùng Xi Vưu lại không sánh kịp Chúc Dung cùng Cộng Công.

Mà như Hậu Thổ, mười mấy vạn năm tích lũy không chỉ thần lực đạt tới mười chín giai, nguyên lực cũng tồn tại, cho dù tín đồ hoàn toàn biến mất cũng có thể duy trì thời gian rất lâu.

Nhưng mặc dù nguyên lực thật tốt, nhưng nếu làm trái thiên ý cũng sẽ bị cắn trả.

Chiến Tuyết sớm như vậy đã đạt được nguyên lực, mặc dù là một chuyện tốt, có thể làm chiến lực đại tăng nhưng từ lâu dài mà xem thật sự không biết là phúc hay họa.

Ngoài ra bên trong thân thể mềm mại của Chiến Tuyết lại có không ít huyết nhục dao động không ngớt, phảng phất như những khối u khu trừ kinh mạch bế tắc cũng không thuận lợi, ngăn cản chân khí tuần hoàn, dù Chiến Tuyết đã luyện hóa nhưng vẫn tiếp tục sinh ra không ngừng.

Nhạc Vũ biết được ý niệm máu huyết tàn dư của Hình Thiên còn sót lại, mà tình hình của Chiến Tuyết giờ phút này cũng vẫn vô cùng hung hiểm, nếu không cẩn thận liền có khả năng bị Hình Thiên cướp đi thần trí, biến thành một khối thần niệm phân thân của Hình Thiên.

Không muốn khiến cho Chiến Tuyết kinh động phân tâm, Nhạc Vũ chỉ nhìn xem một thoáng, ngay cả Chiến Tuyết bị kinh động muốn tỉnh lại, hắn liền thay đổi vị trí Côn Luân Kính rời đi.

Khi dời qua mấy người Ngao Tuệ, các nàng đều đang ở trong tiểu thiên thế giới kia đang giúp Chiến Tuyết truyền bá tín ngưỡng.

Pháp lực của mấy nàng còn kém hơn Chiến Tuyết một bậc, vì vậy bị Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính quan sát nhưng không hề phát giác.

Nhạc Vũ quan sát kỹ biến hóa của các nàng xong mới yên tâm, tiến bộ không chỉ một mình Chiến Tuyết, ba nàng còn lại kể cả Bạch Thường cũng tựa hồ đều tiến triển.

Tuy vẫn còn kém khoảng cách tiến giai không ít, nhưng so sánh với tu sĩ bình thường đã rất tiến bộ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại đem mặt kính chuyển chiếu xuống bên trong lòng đất, chỉ thấy bên dưới cửu trọng minh hà, U Minh thế giới tầng ba mươi ba có một nửa bị một tầng linh kiển bao vây đang dần dần khuếch tán mở rộng.

Tuy có hàng ức oan hồn ác sát hàng ngàn Tu La không ngừng công kích mãnh liệt, nhưng không cách nào dao động được mảy may, ngược lại còn có không ít oan hồn bị linh kiển hấp thu, biến thành chất dinh dưỡng cho nó.

Vài phân thân của Hỗn Độn Kim Tiên đều đang ngồi chung quanh nhắm mắt, tĩnh tọa như không hề hay biết, bên trong địa phủ giống như đang có một cuộc đại chiến diễn ra.

Trong đó có mấy người làm như không quan tâm tới việc bị Nhạc Vũ dò xét, nhưng cũng có người đang trợn mắt căm tức, trực tiếp vung tay đem hình ảnh Côn Luân Kính chiếu xuống hoàn toàn che chắn ngăn cách, không thể tiếp tục thăm dò được động tĩnh.

Nhạc Vũ không tự chủ được cảm thấy có chút đau đầu, mấy người này ai cũng có pháp lực mạnh mẽ tuyệt đối, cho dù chỉ là phân thân hóa thân nhưng tùy tiện một người bên trong hắn cũng không dễ dàng ứng phó.

Dù cho hắn biết rõ Hậu Thổ chỉ gặp hoàn cảnh hữu kinh vô hiểm, nhưng hắn cũng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ đem Nhân Sâm Quả mà Trấn Nguyên Tử tặng trăm năm trước lấy ra, trên mặt hiện lên vẻ do dự.

Vật này có thể làm cho pháp lực cảnh giới tăng thêm nhất giai, đạt tới Huyền Tiên cảnh, nhưng nếu không cách nào phá tan bức tường cản trở tầng thứ bảy, ở bên trong khắc lục hồn ấn sử dụng, cũng không có được quá nhiều tác dụng.

Nhiều nhất chỉ giúp cho Ngũ Sắc Thần Quang của hắn tiếp tục tiến thêm nhất giai, nhưng vẫn không đạt tới cảnh giới cao nhất của môn vô thượng thần thông này.

Suy ngẫm chốc lát Nhạc Vũ đành đem Nhân Sâm Quả thu vào, hiện tại còn chưa tới thời gian sử dụng linh quả trân quý này.

Ngay sau đó hắn ném bỏ toàn bộ tạp niệm, một lòng ở trong Thiên Ý Phủ tiếp tục tham ngộ Hồng Mông kiếm điển, dung hợp tia kiếm ý hoặc nghiên cứu trận đạo, nghiên cứu kỹ toàn bộ ảo diệu trong Cửu Cực La Bàn Nghi.

Nhưng thời gian tu dưỡng này chỉ duy trì không được mấy tháng Nhạc Vũ không thể không thức tỉnh lại từ trong nhập định.

Cỗ hóa thân hắn đặt bên ngoài để xử lý chính sự đã xảy ra dị trạng.

- Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân sao?

Hàn mang trong mắt chớp lên, thân hình Nhạc Vũ lóe ra đã đi tới bên trong Huyền Thánh Điện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1114: Thủy Đức Tinh Quân

Khi hắn đi tới bên trong Huyền Thánh Điện, chỉ thấy có hai người đang đứng, một người là Hiên Viên Thu, người còn lại tướng mạo xa lạ, là một người trung niên lạnh lùng chừng hơn ba mươi tuổi, trên người mặc trang phục kim hồng sắc thiên quan, là quan giai Thiên Đình.

Mà cỗ thân ngoại hóa thân của Nhạc Vũ giờ phút này đang ngồi trên bảo tọa, gương mặt không chút diễn cảm.

- Là Đại La Kim Tiên!

Nhạc Vũ híp mắt, ngay sau đó dùng Côn Luân Kính bao phủ thân hình, chợt lóe thân thay thế cỗ thân ngoại hóa thân.

Mà người kia giờ phút này đang hướng trên bảo tọa thi lễ thật sâu:

- Thiên Đình Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân Quân Minh tham kiến đại đế!

- Quân Minh?

Nhạc Vũ quan sát hắn từ trên xuống dưới, sau đó cười nói:

- Lấy thân Kim Tiên nhậm chức tại Thiên Đình, đúng là hiếm thấy. Ngươi nói ngươi là Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân Quân Minh, không biết có bằng chứng gì không?

Thần sắc Quân Minh không thay đổi, ngay sau đó lấy ra một vật nói:

- Thần vốn nhậm chức Thủy Quân nguyên soái phía nam Thiên Đình, hôm kia đón nhận chỉ lệnh của Thiên Đế, nhậm chức Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân, đây là ý chỉ của Hạo Thiên thượng đế, bệ hạ có thể xem qua.

Nhạc Vũ tùy tay khẽ vẫy, liền đem chỉ lệnh đón trong tay, tùy ý nhìn thoáng qua liền buông xuống nói:

- Ý chỉ này cũng không phải giả, nhưng hiện giờ ngươi không đi nhậm chức lại chạy tới chỗ của ta, rốt cục tâm ý như thế nào?

Quân Minh lộ ra vẻ cười khổ:

- Bệ hạ tạo mây bố mưa, chưởng quản phương bắc hàn lực, vì vậy xem như đã có danh vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân, lấy điều tiết việc thiên địa âm dương, nắm toàn bộ mây mưa bốn mùa của Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng từ sau khi Thiên Đế lập Thiên Đình, vị trí tinh quân đã không còn khuyết thiếu, nhưng hiện tại nơi quản hạt của ta hoàn toàn là một nghèo hai trắng, vì vậy mặt dầy tới đây muốn hướng bệ hạ hỏi lấy hai mươi triệu tín ngưỡng lực, bốn trăm vạn binh giáp để lập nghiệp…

- Đúng là sư tử há mồm!

Hiên Viên Thu đứng gần bên không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Ngày đó bệ hạ nhậm chức, binh mã bất quá chưa tới trăm vạn, tín đồ cũng chỉ được chưa tới một triệu, gian khổ lập nghiệp, vất vả hơn trăm năm thời gian mới có chút vốn liếng, lúc này ngươi mới chạy tới đã đòi đi gần bốn phần, thật mệt cho ngươi dám mở miệng nuốt lớn như vậy…

Thần tình Quân Minh không thay đổi, trong đôi mắt lộ ra tia cười lạnh nhìn chằm chằm lên phía trên bảo tọa, phía trước khi hành lễ còn mang theo vài phần cung kính nhưng giờ phút này trong mắt lại tràn đầy ý cương quyết:

- Cấp hay không cấp chỉ cần bệ hạ một lời quyết định.

Trong mắt Hiên Viên Thu ẩn chứa vẻ cuồng nộ lôi đình, vừa định nói chuyện thì Nhạc Vũ đã gật đầu nói:

- Nếu có người có thể chưởng quản mây mưa cho sinh linh địa vực này, khiến nhân gian giảm đi thiên tai, cũng là một chuyện tốt. Hai mươi triệu tín ngưỡng lực có thể cho ngươi, còn có thể cho ngươi mượn bốn trăm vạn binh tướng, sẽ điều tới dưới trướng của ngươi…

Không chỉ là Hiên Viên Thu, ngay cả Quân Minh cũng giật mình, Nhạc Vũ phẩy tay áo đem hai mươi triệu tín ngưỡng lực chuyển vào trong thân thể Quân Minh.

Quân Minh vốn đang vui vẻ, ngay sau đó ánh mắt chợt lạnh lùng:

- Hai mươi triệu tín ngưỡng lực này bệ hạ lấy từ số tín ngưỡng lực cung cấp cho Thiên Đình sao?

Trong lòng Hiên Viên Thu nhất thời buông lỏng, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Hay là ngươi chờ mong từ phương bắc đế đình của ta phân đi tín ngưỡng lực hay sao?

Lúc nói chuyện ánh mắt của Nhạc Vũ lộ ra một tia lệ mang, kiếm áp hùng hồn thẳng bách Quân Minh.

Khí tức Quân Minh lập tức cứng lại, trong lòng sinh ra cảm giác linh hồn giống như đang bị cắn nát.

Hắn chợt chấn kinh, thu hồi ý khinh thị, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Bệ hạ làm như vậy, có phải đối với Thiên Đế bất kính hay không?

Nhạc Vũ không khỏi cười trào phúng:

- Vị Hạo Thiên thượng đế kia, nếu đáng kính trẫm tự nhiên sẽ kính, nếu đem trẫm chọc giận…

Đang nói tới đây, ánh mắt Nhạc Vũ thoáng hiện hàn quang:

- Trẫm cũng không để ý có một ngày làm chuyện phạt thiên, đem vị Thiên Đế kia kéo xuống ngai vàng Thiên Đình, chức vị Thiên Đế người có đức đều có thể làm, cũng không chỉ một mình hắn là có thể làm được!

- Ngông cuồng!

Hai mắt Quân Minh trợn ngược, tràn đầy vẻ cuồng nộ:

- Cuồng vọng! Mấy vạn năm trước Thiên Đế đã thành tựu Hỗn Độn Kim Tiên,

bệ hạ dám thốt lời đại nghịch bất đạo như vậy, sẽ không e ngại bị Thiên Đình thảo phạt?

- Hôm nay không thể, vị tất ngày sau không thể làm được…

Vẻ mặt Nhạc Vũ thản nhiên, trên mặt chuyển thành ý cười:

- Ta có khả năng trong vòng trăm năm lấy thân Huyền Tiên thành tựu Kim Tiên hồn ấn, ngày sau cũng không phải không thể tiếp tục tiến thêm một bước, không biết tinh quân nghĩ như thế nào? Ta nghĩ đến vị Thiên Đế kia, đem tinh quân phái tới nơi đây, lòng dạ của hắn phải nên hiểu rõ mới đúng. Về phần thảo phạt, nếu hiện giờ Thiên Đình có lực lượng đến quản ta, trẫm tự nhiên phụng bồi!

Lần này Quân Minh im lặng không đáp, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vô cùng khó xem, nhưng nỗi tức giận vừa rồi đã dần dần sút giảm vài phần.

Nhạc Vũ vốn cũng không định đợi hắn trả lời, ngược lại bưng chén trà trước người lên nói:

- Ngươi có thể đi xuống, chức vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân rất trọng yếu, tinh quân nên thu xếp cho ổn thỏa. Những địa vực trong phương bắc đế đình quản hạt, hành vân bố mưa cũng nằm trong chức quyền của ngươi, nếu thất trách gây ra thủy hạn tai ương so với địa phương khác có gì bất đồng, trẫm sẽ hỏi tội ngươi!

Ngay khi Quân Minh còn đang chau mày, Nhạc Vũ lại hờ hững nói:

- Hạo Thiên thượng đế có thể lập ngươi làm Thủy Đức tinh quân, ta cũng có thể lấy lý do ngươi không làm tròn bổn phận giết ngươi tạ thiên hạ. Đến lúc đó đừng nói ta không cảnh cáo trước!

Ánh mắt Quân Minh co rút lại, nhưng vẫn nhẫn nhục nén giận, hướng Nhạc Vũ thi lễ thật sâu mới phẩy tay áo bỏ đi, hừ lạnh một tiếng đi ra khỏi Huyền Thánh Điện.

Hiên Viên Thu nhìn theo bóng lưng của hắn, trên mặt không khỏi hiện lên thần sắc lo lắng:

- Hiện tại Thiên Đế lại đem người này phái tới, cũng thật sự không chút khí độ.

Nghe nói trước khi Hạo Thiên nhậm chức Thiên Đế, chỉ là một đạo đồng dưới trướng Hồng Quân, quả nhiên là có chút không phóng khoáng!

Nhạc Vũ không khỏi cười:

- Được vị bất chính, thân pháp lực cũng không phải khổ tu mà có được, bên trong hồng hoang này người dòm ngó vị trí Thiên Đế cũng quá nhiều, vì thế hắn tự nhiên phải phòng bị, nhưng đại đa số chỉ là không ai dám nghịch ý của Hồng Quân đạo tổ mà thôi…

- Ước chừng cũng do duyên cớ đo mà vị trí chủ nhân Thiên Đình mới rơi xuống trên tay hắn.

Hiên Viên Thu lắc đầu, cũng không tiếp tục bàn tới việc này, xoay chuyển lời nói:

- Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân vị tuy do Thiên Đế nhâm mệnh nhưng cũng cần được bệ hạ cho phép mới có thể nhậm chức, vừa rồi bệ hạ kỳ thật không nên dễ dàng đáp ứng như vậy…

- Có gì lớn lao?

Nhạc Vũ không thèm để ý chút nào, nói:

- Ở Thiên Thủy quốc ta cũng từng chủ trì việc hành vân bố mưa, có thể nói cảm giác sâu sắc thiên tai hạn hán là như thế nào, hơn nữa các nước còn liên tục tranh chấp, hàng năm không biết có bao nhiêu sinh linh gặp tai ương, cho dù Thiên Đình không phái người tới qua thêm một thời gian ta cũng phải nghĩ biện pháp mời người nhậm chức này, trẫm cũng tự mình hiểu lấy, hiện tại căn cơ của ta còn chưa vững, muốn mời một người như Quân Minh, Đại La Kim Tiên tinh thông thủy hệ thần thông nhậm chức Thủy Đức tinh quân là không thể nào, mà người không có pháp lực đại thần thông lại không cách nào đảm nhiệm được chức vị này…

Vẻ mặt Hiên Viên Thu không cảm xúc, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên ánh sáng khác thường, hắn lựa chọn dốc sức làm việc cho người này, quả nhiên có chút bất đồng với những người khác.

Khi Nhạc Vũ nói tới đây, gương mặt lộ ra vẻ lạnh lùng lộ ra sát khí:

- Nếu hắn tận tâm tận lực làm theo công bằng, chẳng những trẫm sẽ không chèn ép hắn, ngược lại còn có thể tương trợ. Nếu một khi hắn có tư tâm, kiếm của trẫm cũng không ngại cắt lấy đầu hắn!

Tâm thần Hiên Viên Thu khuấy động, nhưng nỗi lo lắng trong lồng ngực vẫn chưa tiêu tan:

- Từ trong ba thành tín ngưỡng lực phân chia cho Thiên Đình lấy ra hai mươi triệu tín ngưỡng lực chỉ sợ sẽ làm cho vị Hạo Thiên thượng đế kia tức giận, hơn nữa những lời vừa rồi của bệ hạ tựa hồ cũng hơi quá khích…

- Chỉ là một cảnh cáo nho nhỏ mà thôi!

Nhạc Vũ vươn người đứng lên nói:

- Chớ để vị kia nghĩ đến phương bắc đế đình của ta có thể tùy ý trạc nắm, nếu thật sự đến lúc không thể vãn hồi, việc phạt thiên ta cũng không để ý tới đáng làm hay không…

Bước ra ngoài điện, Nhạc Vũ lại đột nhiên dừng bước nhìn Hiên Viên Thu đứng phía sau nói:

- Bí truyền công quyết của Hiên Viên gia tộc các ngươi quả nhiên có chỗ độc đáo, nếu có thể tích cực một chút, chuyện chính sự đế đình nên tạm thời giao cho người khác quản lý, ngoại trừ việc gia tăng thêm tín đồ vẫn do ngươi duy trì, ngươi nên cố gắng đừng để tu vi của mình giảm xuống, tóm lại nên nhanh chóng bước lên Kim Tiên cảnh giới, ở bên trong đế đình này nếu không có một vị Kim Tiên áp chế vị Thủy Đức tinh quân kia, chỉ trông chờ vào một mình ta chống đỡ thật sự có chút không tiện đâu!

Hắn vung tay áo, hai mươi triệu nguyện lực rót vào trong cơ thể Hiên Viên Thu, ngay khi Hiên Viên Thu còn đang vui mừng thì Nhạc Vũ đã rời đi.

Nhạc Vũ quay về tẩm cung, lại nghĩ tới một chuyện.

Mấy tháng trước Đông Hoa tán nhân đã tìm đến đế đình, vẫn luôn được đón tiếp như khách quý, nhưng suốt mấy tháng qua vẫn chưa sắp xếp được cho hắn.

Huyền Đô pháp sư nói chuyện cũng thật sảng khoái, không nghĩ tới đem sư đệ tương lai của mình đi bái Nhạc Vũ làm sư tôn mà sinh lòng buồn bực chút nào.

Nhưng đối với Nhạc Vũ, thân phận bằng hữu của hai người lúc còn ở phàm gian thật sự quá xấu hổ, hắn lại không thể bày tỏ rõ ràng với Đông Hoa hắn chính là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ từng giết chết mấy trăm vạn đệ tử của Xiển giáo, cũng chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc Uyên Minh.

Nhưng việc này kéo dài cũng không phải là biện pháp, chung quy cũng cần nên kết thúc.

Hắn thoáng trầm ngâm một lúc, liền lấy ra minh hoàng phù chiếu đánh ra, sau một lát Đông Hoa tán nhân được Cự Linh Thần hộ tống đi tới tẩm cung của Nhạc Vũ.

Đợi sau khi chào hỏi, Nhạc Vũ cho Cự Linh Thần cùng mấy vị hoàng cân lực sĩ thối lui.

Chỉ còn lại một mình Đông Hoa tán nhân ngồi ngay đối diện, sau đó trong mắt Nhạc Vũ mang theo vẻ tò mò hỏi:

- Ban đầu ta cho ngươi hai đạo phù, có thể bái phỏng vào Vạn Thọ sơn cùng Bác Cảnh sơn, vô luận là Trấn Nguyên Tử hay là vị Huyền Đô kia đều là đại nhân vật thượng cổ đại năng, có thể chỉ điểm cho ngươi tu hành, vì sao ngươi nhất định muốn chọn nơi này?

- Người tặng phù quả nhiên là bệ hạ!

Đông Hoa tán nhân vốn thấp thỏm bất an, vị An Thiên Huyền Thánh đại đế trước mắt tướng mạo khí thế hoàn toàn khác hắn ngày đó, nên hắn không dám tùy tiện lên tiếng, hiện tại mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Ngày xưa ta tự mình tu hành, đã cùng kiếm làm bạn, bất ly bất khí, sở học suốt đời đều là kiếm đạo. Hai vị tiền bối kia dù đạo hạnh cao thâm, nhưng không hợp với đạo tu hành của ta, chỉ có pháp môn kiếm tu của bệ hạ mới làm ta tâm động…

Nói tới đây, ánh mắt Đông Hoa tán nhân vô cùng sáng tỏ kiên quyết, sắc bén đến cực điểm nhìn thẳng vào Nhạc Vũ, trong mắt tràn ngập vẻ khát khao.

Trong lòng Nhạc Vũ chấn động, quyết đoán trước đó cũng đã bắt đầu dao động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1115: Ly sơn Đoan Mộc

Ánh mắt chớp động chốc lát, Nhạc Vũ cười khổ nói:

- Sau này ngươi cứ ở lại đây đi, ta có thể dạy cho ngươi đầy đủ pháp môn kiếm tu, thậm chí đan dược linh dược cần thiết lúc tu hành ta cũng cung cấp cho ngươi, giúp cho ngươi đến lúc thành đạo, chuyện bái sư thì không cần tiếp tục nhắc tới…

Trong lòng hắn đã quyết định chủ ý, không chỉ là Hồng Mông kiếm điển, mà hết thảy sở học của mình hắn đều có thể dốc lòng truyền thụ.

Đông Hoa tán nhân không khỏi nhíu mày, nghi hoặc nói:

- Nếu đại đế nguyện ý dạy ta, vì sao không muốn thu ta làm đồ đệ, nếu nói chúng ta không có duyên phận sư đồ, ta có chút không thể tin. Hay là ngài lo lắng việc trở mặt cùng Xiển giáo sẽ làm liên lụy đến ta? Đại đế xem Đông Hoa này là hạng người thế nào? Nếu đã truyền đạo thụ nghiệp, cùng sư tôn có gì khác biệt đâu?

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Vũ đã khẽ lắc đầu:

- Cũng không phải đều do nguyên nhân này, là vì ta và ngươi xác thực không có duyên phận sư đồ mà thôi.

Nhìn thấy Đông Hoa vẫn không cam lòng, Nhạc Vũ cũng không đợi đối phương nói chuyện, liền mỉm cười búng ra ngón tay, một đoàn lam sắc quang hoa xuyên vào mi tâm Đông Hoa tán nhân, vô số đại đạo huyền diệu theo một tia ý niệm của Nhạc Vũ mạnh mẽ truyền nhập vào trong đầu Đông Hoa.

Thời gian mấy canh giờ trôi qua, nhìn thấy trên mặt Đông Hoa lộ ra vẻ vặn vẹo đau đớn, mồ hôi đầm đìa, gần như hư thoát, lúc này Nhạc Vũ mới thu lại đoàn quang hoa, chỉ cảm thấy toàn thân cũng vô cùng mệt mỏi, phương pháp này cũng tương tự như pháp môn Thể Hồ Quán Đỉnh của Tây Phương Giáo, người

thừa nhận hay người truyền thụ đều thống khổ cùng tiêu hao tinh lực, thật sự không dễ dàng chút nào.

Sau khi dừng lại, Đông Hoa chỉ có thể ngồi ngây ra tại chỗ, trong mắt hiện ra vô số phù văn, hồn niệm tán loạn, hai bên thái dương nổi đầy gân xanh.

Nhạc Vũ biết được giờ phút này đối phương đã bị lạc bên trong hải dương đại đạo do hắn truyền thụ nên cũng không kinh ngạc, chỉ dùng pháp lực đảo qua, liền đem Đông Hoa đưa ra ngoài tẩm cung, sau đó Cự Linh Thần tự nhiên sẽ phái người chiếu cố cho hắn.

Một thoáng xuất thần, trải qua việc của Đông Hoa, Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng nghĩ tới vị đệ tử nhập thất chân chính của mình cùng đồng môn Quảng Lăng Tông còn ở trong Thiên Nguyên Giới.

Tâm niệm hắn chợt động, liền đem Côn Luân Kính hướng Thiên Nguyên Giới chiếu xuống, trực tiếp xuyên qua vô số thời không cách trở đem Quảng Lăng sơn chiếu vào trong mặt kính.

Chỉ thấy Liễu Nguyệt Như đang khoanh chân ngồi trên Thủy Hàn Phong, một mình tu hành. Trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra vài phần mệt mỏi, bên trong Quan Vân Điện không có bóng người nào, xung quanh nàng hiện lên vẻ cô tịch vắng vẻ không nói nên lời.

- Linh Tiên đỉnh phong…

Trong lòng Nhạc Vũ chợt nhói đau, vô cùng áy náy. Với tư chất của Liễu Nguyệt Như, chỉ cần hắn toàn lực tương trợ, cho đến hôm nay mặc dù là Thái Ất Chân Tiên cảnh nàng cũng có thể vững vàng bước tới.

Nhưng bởi vì nàng thay mặt hắn trấn thủ tông môn, vì vậy luôn phải ở lại phàm gian, chẳng những làm cho nàng chậm trễ rất nhiều thời gian thành đạo, còn vì Quảng Lăng Tông tiêu hao tinh lực rất nhiều, bao nhiêu năm nay bị Xiển giáo chèn ép, cũng không biết tâm thần mệt mỏi ra sao.

Trong lòng than thở, Nhạc Vũ lại quan sát từng người còn lại, chỉ thấy thật nhiều trưởng bối trong tông môn ai ai cũng trấn áp tốc độ tiến bước của mình, trì hoãn thời gian phi thăng lên tiên giới.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Xương Băng Hồng cùng Tịch Hàm, khóe môi Nhạc Vũ hơi nhíu lại, hắn biết sư thúc tổ khí chất đã hoàn toàn khác xa so với mấy trăm năm trước, vẻ thống khổ tang thương trong mắt đã biến mất, thỉnh thoảng còn lộ ra chút ý cười nhàn nhạt.

Côn Luân Kính lại dời đi, chiếu về phía đỉnh núi chuyên tu ngự kiếm thuật, đã không còn vẻ hoang vu như lúc hắn mới vào Quảng Lăng Tông. Lúc này đã có mấy vạn đệ tử mở thêm động phủ, có thể đại khái nhìn ra được chút đặc thù ngày trước trên núi mà thôi.

- Đại Diễn Phủ ngày trước của ta, Nguyệt Như không ngờ vẫn còn lưu trữ…

Nhìn giữa sườn núi, ngọn núi lại không bóng người nhưng vô cùng quen thuộc, Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, sau đó ánh mắt hắn lướt qua một nơi, vẻ mặt không khỏi ngưng đọng lại.

Một bóng người từng làm hắn nhớ thương bỗng dưng hiện ra trong lòng hắn, mà trên mặt Nhạc Vũ lại hiện lên vẻ đau đớn.

- Thật không biết hiện tại rốt cục nàng đang ở phương nào? Rốt cục lại là ai đưa Hàn nhi rời đi?

Sóng lòng không ngừng phập phồng, sau một lúc lâu Nhạc Vũ mới miễn cưỡng thở mạnh một hơi, bình phục lại tâm tình.

Tiếp theo sau hắn bỏ hết thảy tạp niệm, đem toàn bộ tâm thần chìm đắm vào trong Hồng Mông kiếm điển.

Hắn không biết người mang Đoan Mộc Hàn rời đi rốt cục có dụng ý gì, cũng không biết được hiện tại mình đã có tư cách trở thành quân cờ của người kia hay không, nhưng hiện tại vô luận mình lo lắng thế nào cũng chỉ là vô dụng.

Vô luận muốn thật sự sống yên bên trong hồng hoang giới hay đi tìm kiếm Đoan Mộc Hàn, pháp lực tu vi mới là điều căn bản nhất.

…

Ngay khi Nhạc Vũ đang nhớ về Đoan Mộc Hàn, tận sâu trong một thời không thật xa xôi, một bạch y nữ tử đang đứng trong một dược viên, vẻ mặt vừa giật

mình, động tác cúi người hái hoa cũng đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh nàng là một nữ tử dung mạo tuyệt thế vô song, thấy thế không khỏi ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, lộ ra vẻ hồ nghi:

- Đoan Mộc sư muội, Đoan Mộc sư muội!

Đoan Mộc Hàn vẫn nhíu đôi mày liễu, trong mắt không có chút tiêu cự, hồi lâu sau mới sực tỉnh, hái đóa hoa tám cánh màu xanh đậm còn chưa nở rộ thật cẩn thận bỏ vào trong giỏ trúc trên tay, cuối cùng mỉm cười nói:

- Mới vừa rồi chợt nhớ tới chỗ nan giải trong Huyền Băng Ly Hỏa, nên có chút thất thần…

Lời tuy như thế nhưng trong lòng không tự chủ được lại hiện ra một thân ảnh của một đạo nhân thanh tú.

Mới vừa rồi đột nhiên nàng sinh ra cảm giác, tự hỏi không biết người nọ hiện giờ đang ở nơi nào?

Tuyệt mỹ nữ tử rõ ràng không tin, ánh mắt xoay chuyển nói:

- Thật sự như thế? Ta xem vẻ mặt của ngươi là đang nhớ nhung tình lang mới đúng a. Đoan Mộc sư muội ở tại hạ giới đã có song tu đạo lữ sao?

- Song tu đạo lữ?

Đoan Mộc Hàn không khỏi bật cười:

- Thật không có, Chỉ Linh sư tỷ nghĩ tới đâu rồi đây? Lại nói ta cũng đã chuyển sang kiếp khác mấy lần, nhưng không phải từ đầu tới cuối đều chỉ lẻ loi một mình đó sao?

Trên mặt Chỉ Linh vẫn hiện ra vẻ hồ nghi, quan sát Đoan Mộc Hàn từ trên xuống dưới một lát vừa định nói chuyện, lại nghe được xa xa truyền ra tiếng chuông vang, không khỏi cảm thấy vui vẻ lập tức vứt bỏ nghi vấn trong lòng nói:

- Là nương nương đang chuẩn bị mở đàn giảng đạo, lần này đúng là vận khí tốt, ta và ngươi nên sớm chạy qua một chút, chiếm một vị trí mới được…

Trong lúc nói chuyện trong tay càng nhanh thêm động tác, một mảnh dược viên chỉ chốc lát đã hái hơn phân nửa.

Đoan Mộc Hàn vẫn chậm rãi cẩn thận đem linh dược thu vào trong giỏ trúc, ý cười trên mặt tràn đầy, không hề có nửa phần lo lắng.

Chỉ Linh thấy thế nhất thời cảm thấy chán nản:

- Hảo muội muội, ngươi có biết nương nương tự mình mở đàn giảng đạo rốt cục hiếm có biết bao nhiêu? Ngươi được nương nương lọt mắt xanh, trở thành nhập thế đệ tử, tùy thời tùy khắc đều có thể thỉnh giáo nương nương, như chúng ta chỉ là ký danh đệ tử, ở Ly Sơn lao dịch tân khổ biết bao ngàn năm mới ngẫu nhiên được nghe một lần về huyền ảo đại đạo.

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn ngẩn ra, rốt cục càng nhanh thêm động tác hái linh dược, không khỏi có chút không kịp chú ý, cuối cùng làm dược lực hao tổn làm nàng tiếc nuối không thôi.

Tiếng chuông liên tục vang lên mấy lần, thanh âm khiến tâm thần người bừng tỉnh, vô cùng thanh minh.

Mãi cho đến khi tiếng chuông vang lên lần thứ sáu, linh dược trong dược viên mới được hái xong hết thảy.

Chỉ Linh không còn kiềm nén được lập tức kéo Đoan Mộc Hàn bay lên không, hướng ngọn núi cao nhất bay đi.

Vừa mới bay lên không trung chừng vạn trượng, cả thân hình liền mở rộng, biến thành một đầu Kim Vũ Phượng Trĩ, cõng theo Đoan Mộc Hàn sau lưng.

Không bao lâu xa xa liền nhìn thấy một tòa cung điện kim bích huy hoàng hiện ra trước mắt.

Đoan Mộc Hàn nhìn tới, trong ánh mắt lại không hề có nửa phần ý mừng, ngược lại trở nên thản nhiên, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Chỉ Linh ở bên dưới như có cảm giác, lên tiếng khuyên nhủ:

- Sư muội, ngươi sao lại vậy nữa? Không phải đã nói rồi sao? Có thể bái nhập môn hạ dưới trướng nương nương, cũng không biết là tạo hóa mà bao nhiêu người mơ tưởng, ngươi đừng nên suy nghĩ quá nhiều đi…

- Chẳng lẽ Chỉ Linh sư tỷ không hề cảm thấy kỳ quái hay sao?

Đoan Mộc Hàn khẽ lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ khổ sáp:

- Đoan Mộc Hàn tự hỏi tư chất của mình chỉ bất quá đạt tới trung thượng, pháp lực địa vị lại thế nào, bên trong Ly Sơn mà mang theo thân thể Nhân tộc, cũng không biết kém hơn bao nhiêu Yêu tộc thiên tư tuyệt đỉnh, tỷ như Chỉ Linh sư tỷ, vốn đã là Chân Tiên, còn ngưng tụ ra cao giai huyết mạch, nhưng vì sao chỉ có ta có thể bái nhập môn hạ nương nương?

- Duyên phận sư đồ cũng cần giảng duyên pháp, lại nói tư chất của sư muội có kém bao nhiêu? Nương nương có quan hệ sâu xa với Nhân tộc các ngươi, như thế nào không thể thu ngươi làm đệ tử?

Chỉ Linh cười khẽ một tiếng, tiếp đó lại nói:

- Lại nói chính ngươi cũng vừa nói, hiện giờ tu vi thấp kém lại không có bổn sự gì, đáng giá cho nương nương đi tính kế ngươi sao? Thậm chí không tiếc thu ngươi làm nhập thất đệ tử?

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn ngẩn ra, tiếp theo chỉ im lặng. Nàng cũng biết bản thân mình tất nhiên không đáng cho người khác đi tính kế.

Nhưng người kia, vị đệ tử kiếp trước của nàng, kiếp này lại là sư huynh của nàng lại nhất định có được tư cách này…

Từ sau khi gia nhập Ly Sơn, chẳng biết tại sao trí nhớ ở kiếp trước lại chậm rãi thức tỉnh trong đầu nàng.

Sau đó thân ảnh kia cũng dần dần xuyên vào tận sâu trong lòng nàng không cách nào quên được.

Ở kiếp trước nàng đã làm người kia đau đớn tê tâm liệt phế, vì vậy kiếp này nàng thật sự không muốn gây thêm phiền toái gì nữa đến cho hắn.

Ngay khi nàng còn đang suy ngẫm, Chỉ Linh đã bay tới trên một quảng trường thật lớn, nơi này đang tụ tập vô số yêu tu đứng đầy quảng trường.

Liếc mắt nhìn lại, cũng chừng trăm vạn, theo tu vi cao thấp ngồi trên quảng trường bạch ngọc rộng lớn.

Thậm chí có cả nhân loại tu sĩ, nhưng đều tự mình ngồi dạt ra một góc phía xa xa.

Mà bên ngoài cung điện, còn có vô số yêu tu còn chưa thể biến hóa phủ phục cung kính chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1116: Ly Sơn tá phủ

Bay tới trên bầu trời, Chỉ Linh hóa thành hình người mang theo Đoan Mộc Hàn bay xuống dưới.

Chỉ Linh trực tiếp kiếm chỗ ngồi ngay phía trước, nơi đây yêu tu phần lớn đều có tu vi ngoài Chân Tiên, cũng lên tới ngàn người.

Hai người vừa mới ngồi xuống, liền có vô số ánh mắt âm lãnh nhìn sang.

Đoan Mộc Hàn khẽ nhíu mày, nàng biết ánh mắt của những người kia phần lớn là hướng về mình mà đến, nàng chỉ mới là Thiên Tiên tu sĩ, còn là Nhân tộc, tự nhiên sẽ bị người xem thường.

Đây là vì đang ở trong núi, không tiện động thủ, nếu đổi lại ở nơi khác có lẽ họ đã xé xác nàng ngay đương trường.

Chỉ Linh hừ lạnh một tiếng, trên mặt tràn đầy sương lạnh quét mắt nhìn chung quanh nói:

- Nhìn cái gì vậy? Đoan Mộc sư muội là đệ tử nhập thất của nương nương, đừng nói là nơi này, dù là hàng thứ nhất cũng có tư cách ngồi được, còn nhìn sư muội của ta, coi chừng ta đào mắt của các ngươi ra!

Mấy ánh mắt nhìn sang đột nhiên ngưng lại, sau đó càng thêm băng sương, mang theo ý đố kỵ rõ ràng.

Thẳng đến khi nghe một câu cuối cùng của Chỉ Linh mới chịu quay đầu đi nơi khác.

Trong đó có mấy người vẫn bình tĩnh nhìn qua, đánh giá Đoan Mộc Hàn kỹ lưỡng, vẻ mặt đầy hồ nghi.

Những người này đều ngồi ở phía trước nhất, tu vi mạnh mẽ, ngay cả Chỉ Linh

cũng không sánh bằng, làm cho Đoan Mộc Hàn lưu ý nhất là ba nữ tử ngồi chung một chỗ. Cả ba đều mắt ngọc mày ngài, hình dáng thướt tha, ngoại trừ đệ tử của người nọ là Liễu Nguyệt Như ra, ba người này có thể xem như là nữ tử mỹ mạo nhất mà nàng đã gặp, đặc biệt là nữ tử mặc áo vàng, mơ hồ lộ ra vẻ phong tao hấp dẫn, trong ánh mắt mang theo làn thu ba nhộn nhạo, mỗi khi liếc mắt nhìn người đều có thể câu dẫn tâm hồn của người khác.

Nếu đem so sánh, tuy Liễu Nguyệt Như đem hơn ba người này, nhưng lại tràn đầy vẻ đẹp đoan trang, ngược lại có chút không bằng họ.

Dung nhan của họ thật tuyệt mỹ, ngay cả Đoan Mộc Hàn là thân nữ tử cũng phải thất thần khi chứng kiến. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Chỉ Linh cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, sau đó khinh thường bĩu môi nói:

- Nguyên lai là tỷ muội Cửu Vĩ, sư muội đừng để ý tới các nàng làm gì, ba người này là đệ tử ký danh của Ly Sơn, nổi danh yêu mị phóng đãng, tính cách thích giả dạng, nghe nói mấy năm gần đây họ từng chế tạo ra mấy viên Dịch Hình Đan có thể dễ dàng biến hóa tướng mạo, đã đem một vị luyện đan sư của Nhân tộc truy sát hơn mười ức dặm!

Khi nàng nói chuyện cũng không hề che giấu, ba nữ tử kia đều có thể nghe rõ, sắc mặt liền sầm xuống, dời ánh mắt khỏi Đoan Mộc Hàn nhìn thẳng qua Chỉ Linh.

Chỉ Linh lại không thèm quan tâm, cũng không hề có nửa điểm sợ hãi, tiếp tục lãnh đạm nói:

- Lại không biết những nhân sĩ tu tiên khẩn yếu nhất chính là cầu trường sinh, dùng dung mạo đẹp như vậy lại có dụng ý gì? Chẳng lẽ càng đẹp thì có thể thay cơm ăn sao?

Lồng ngực ba nữ tử đã bắt đầu phập phồng, trợn mắt trừng trừng, ánh mắt sắc bén như châm nhọn, giống như chỉ hận không đem Chỉ Linh nuốt vào bụng, nhưng cuối cùng vẫn kiêng kỵ chủ nhân nơi này nên chưa dám động thủ.

Đoan Mộc Hàn thấy thế không khỏi bật cười, nàng quan sát Chỉ Linh ngồi bên cạnh, dung mạo tuy không bằng ba nàng kia nhưng lại có một cỗ linh khí bất đồng, không hề thua kém hơn ba nữ tử.

Nàng thầm lôi kéo tay áo của Chỉ Linh, ý bảo bằng hữu của mình nên thu liễm, bỗng dưng bên cạnh truyền ra vài tiếng nghị luận:

- Thật không biết Nhạc Vũ kia rốt cục sao dám tàn sát mấy trăm vạn đệ tử của Lan giáo, thật sự là to gan lớn mật!

- Nghe đồn hắn xuất thân từ hạ giới, là đệ tử của một môn phái dưới phàm trần, ngẫu nhiên đạt được truyền thừa đạo thống của Hồng Vân nhất mạch, sau mấy trăm năm đã tu luyện tới Ngọc Tiên cảnh, còn có hồn ấn Huyền Tiên!

- Hắn từng ở Huyền Linh Giới cùng Tiệt giáo La Tuyên chân nhân, cùng Lan giáo Dương Hạo đại chiến một trận, kết quả bất phân thắng bại, bình yên thoát thân!

- Bất phân thắng bại? Lời này thật sao? Nếu có thể đủ thực lực đấu chiến cùng La Tuyên chân nhân và Dương Hạo mà không bại, thật sự không thẹn với danh xưng Huyết Lục thiên quân!

Trái tim Đoan Mộc Hàn nhất thời nhảy mạnh, khi nghe tới hai chữ Nhạc Vũ thì khuôn mặt nhất thời biến thành trắng bệch, ban đầu Chỉ Linh còn chưa nhận ra, nhưng sau một lát chợt kinh hãi quay đầu nói:

- Đoan Mộc sư muội, ngươi làm sao vậy? Cảm thấy không khỏe sao?

Đoan Mộc Hàn khẽ lắc đầu, tiếp tục lắng lặng lắng nghe:

- Theo truyền thuyết người kia không chỉ đạt được đạo thống của Hồng Vân thời thượng cổ, bản thân còn biết Ngũ Sắc Thần Quang, thần thông không kém hậu duệ Khổng Tước, thậm chí còn vượt xa, nghe nói chính Khổng Dật chân nhân hiện tại cũng đang tìm kiếm hắn.

- Người kia thật sự có duyên pháp tốt, tàn sát mấy trăm vạn Lan giáo tu sĩ cũng không xảy ra chuyện gì, đúng thật là trút giận. Hắn dám khiêu khích Lan giáo như vậy, thật sự là liều lĩnh!

- Chuyện của Huyết Lục thiên quân đã xảy ra hơn trăm năm thời gian, hiện tại trong hồng hoang nổi bật nhất chính là vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc…

- Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh? Người này trăm năm trước ở Vạn Thọ sơn truyền xuống pháp môn kiếm tu, sau trăm năm lại chính tay tru diệt ba vị yêu thánh, so với Huyết Lục thiên quân còn mạnh hơn không ít!

- Nghe nói hiện tại phương bắc đế đình vô cùng chấn hưng rầm rộ, binh mã đã tăng lên mấy ngàn vạn, mấy chục Chân Tiên, ngày sau còn không biết sẽ có bao nhiêu người tài ba đến gia nhập, đồng tộc phương bắc chúng ta chỉ sợ ngày tháng sau này sẽ thật khó qua.

Lúc này mọi người đều đang nghị luận về Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh, không còn ai nhắc tới Nhạc Vũ.

Đoan Mộc Hàn cũng không còn hứng thú lắng nghe, dần dần thu liễm tâm thần, đúng lúc này bên trong điện phủ phía trước rõ ràng truyền ra tiếng chuông thứ chín.

Tiếng chuông chuyển sang hùng hồn tới cực điểm, tâm thần mọi người chấn động, gương mặt liền biến thành vô cùng nghiêm túc.

Chỉ sau một lát, xa xa vang lên thanh âm trận trận, Đoan Mộc Hàn nhìn thấy phía chân trời một mảnh quang hoa mênh mông cuồn cuộn giáng xuống, thoáng chốc ở trước điện phủ vốn trống vắng đã hiện ra một ít nhân ảnh.

Hơn chục nữ tiên thị nữ tu vi không kém hơn Chỉ Linh, vẻ mặt kính cẩn chia thành hai hàng đứng yên.

Ngoài ra còn một nữ tử ngồi ngay ngắn ở trung ương trước điện phủ. Dung mạo tuyệt mỹ, đoan trang quý phái, rõ ràng vô cùng trẻ tuổi nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng tường hòa.

Vẻ mặt nữ tử thu liễm, uy thế an tường, nhưng lại làm cho hơn trăm vạn yêu tu hoàn toàn tĩnh lặng, không hề truyền ra chút thanh âm, đồng loạt cúi người thi hành đại lễ.

Vẻ mặt Đoan Mộc Hàn cũng thật nghiêm túc, cúi lạy theo mọi người, trong miệng không ngừng cầu chúc "nương nương vạn phúc, thánh thọ vô cương".

Sau ba quỳ chín lạy, nữ tử kia cũng không lập tức giảng đạo, lại quét mắt nhìn

quanh mọi người, thản nhiên nói:

- Lần này ta mở đàn, lại cần tới trăm năm thời gian, không thể xem nhẹ. Hiện tại Hậu Thổ sắp mở địa phủ, xây dựng lục đạo luân hồi, đây chính là đại công đức, nếu các ngươi muốn thành đạo, không thiếu được phải có khí vận công đức, nếu có người muốn đi hỗ trợ Hậu Thổ để lấy công đức, có thể rời đi ngay lúc này, đừng để sau khi nghe ta giảng đạo xong lại sinh lòng hối hận!

Mọi người trong điện nhất thời im lặng, nhưng chốc lát sau cũng có một ít tu sĩ rời đi, làm vô số yêu tu cũng động tâm, chỉ một lát trên quảng trường chỉ còn lại chừng bảy thành nhân số.

Nữ tử kia lại nói tiếp:

- Ta nghe nói An Thiên Huyền Thánh đại đế quật khởi phương bắc, đã thành tựu chân tỳ khiến thiên cơ đại biến, vận số của Nhân đạo cũng biến ảo tại phương bắc, đây cũng là đại công đức, so với luân hồi chuyển kiếp cũng không hề kém cỏi. Thiên Đình tuy thuộc Thần đạo, những người nào cảm thấy tu vi khó thể tiếp tục tiến bước hoặc tu hành bàng môn cũng có thể đến phương bắc tương trợ vị đại đế kia!

Trên quảng trường mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, sau một lát lại có người đứng lên, phi độn rời đi. Trăm vạn tu sĩ đã đi thêm ước chừng hai thành, đa số là Nhân tộc tu sĩ, thuộc yêu tu cũng có nhưng số lượng lại cực ít.

Giờ phút này ánh mắt nữ tử kia lại chuyển lên người Đoan Mộc Hàn, mỉm cười nói:

- Ta cùng Hậu Thổ từng ở Côn Luân sơn, từng là môn hạ Hồng Quân đạo tổ nghe giảng đạo, tuy tình nghĩa không phải tỷ muội nhưng lại tương đắc hợp ý nhau, ngay thời kỳ Vu Yêu đại chiến, cũng không phá hủy giao tình. Lần này nàng muốn mở lục đạo luân hồi, phải có người giúp đỡ, ngươi có thể cầm theo vật này đi gặp Hậu Thổ. Sau khi địa phủ mở ra, cũng có được một ít công đức, đối với ngươi sẽ vô cùng hữu ích, giúp đỡ Hậu Thổ cũng sẽ có lợi cho ngươi!

Vừa nói tới đây, lại một đạo quang hoa giáng xuống, Đoan Mộc Hàn đón vào trong tay, chính là một quyển trục, thậm chí không cần mở ra nàng cũng biết là vật gì, trong lòng âm thầm cả kinh.

- Là Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Chung quanh bốn phía nhìn qua chỗ nàng, ánh mắt mang theo vẻ ghen ghét nhưng giờ phút này không dám biểu lộ ra bên ngoài.

Chỉ riêng có Chỉ Linh thật tâm vui sướng, khẽ cười nói:

- Chúc mừng sư muội, nếu có được công đức này, Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới sẽ dễ dàng thành tựu!

Trong lòng Đoan Mộc Hàn không hề có chút ý mừng, ngược lại cũng biết mình không cách nào từ chối, chỉ đành đứng lên nói:

- Đệ tử đa tạ sư tôn, nhất định không phụ lòng ủy thác!

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, búng ra ngón tay, trong điện lại vang lên tiếng chuông thanh thoát.

Ngay khi tâm thần mọi người vừa dao động, tiếng chuông biến mất, bên ngoài Ly Sơn bỗng dưng vang lên một tiếng quát lớn:

- Xiển giáo đệ tử Dương Hạo, xin đến bái sơn cầu kiến Oa Hoàng nương nương!

Thanh âm thậm chí áp đảo tiếng chuông, truyền khắp cả Ly Sơn.

Mà Chỉ Linh nhất thời hít sâu một hơi:

- Pháp lực người này đúng là không thua kém Kim Tiên, vô cùng mạnh mẽ. Dương Hạo này không phải mới thành tựu Huyền Tiên hồn ấn hay sao? Lại có thể nhanh như vậy đã thành tựu Kim Tiên hồn ấn? Thật không biết là chuyện khi nào!

Đoan Mộc Hàn cũng cảm thấy ngạc nhiên:

- Dương Hạo kia là người phương nào?

- Ngay cả hắn mà sư muội cũng không biết?

Chỉ Linh kinh ngạc liếc nhìn Đoan Mộc Hàn, tiếp theo lắc đầu giải thích:

- Người này là đồ đệ của Ngọc Đỉnh chân nhân Xiển giáo, là cháu trai của Hạo Thiên, thần thông pháp lực mạnh mẽ, ngoại trừ trăm năm trước từng bị nhục trong tay Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ, cơ hồ chưa từng đại bại. Thật không biết vì sao hôm nay lại chạy tới đây.

Đoan Mộc Hàn vừa nghe là bại tướng dưới tay Nhạc Vũ, liền không còn hứng thú tìm hiểu, nhưng mọi người bên cạnh vẫn đang nghị luận sôi nổi. Trong lòng nàng còn đang cảm thấy kinh dị, chỉ thấy xa xa có thân ảnh bay tới, trên người mặc kim giáp, phía sau mang theo một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao hạ xuống trước điện phủ, lại hướng trong điện ôm quyền thi lễ nói:

- Dương Hạo xin mượn Ngũ Đinh Thần Phủ sử dụng một chút, xin nương nương hãy thành toàn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1117: Hậu Thổ cầu trợ

- Dương Hạo!

Trên phù không đại thành Các Linh sơn, bên trong Huyền Thánh Cung, Nhạc Vũ bỗng dưng bừng tỉnh, trong mắt thoáng hiện lên tia kinh hãi.

Ở nơi này tĩnh tâm tu hành hơn mười năm, lại đem tia kiếm ý mạnh mẽ bên trong Hồng Mông kiếm điển luyện hóa được một bộ phận, nhưng ngay vừa rồi cũng không biết vì sao hắn lại nảy sinh cảm ứng bất an, chỉ cảm thấy bên trong hồng hoang đang có việc gì đó bất lợi với mình đang phát sinh.

Nhưng thiên cơ đã bị che đậy, cho dù toàn lực suy diễn cũng không cách nào tra xét nguyên nhân.

Nhưng trong đầu hắn không hiểu vì sao đột nhiên xuất hiện hai chữ Dương Hạo, cùng hình dáng một người tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Suy ngẫm chốc lát Nhạc Vũ vẫn không hiểu được nguyên nhân, sau đó khẽ vẫy tay, liền triệu Cực Lan từ trong Diễn Thiên Châu đi ra, vẻ mặt Cực Lan chợt giật mình nhưng tiếp theo lại lộ ra vẻ cười khổ, cố gắng nén giận, bất cứ ai khi đang tu hành tới mức khẩn yếu quan đầu lại bị cắt ngang đều sẽ mang lòng căm tức.

Nhạc Vũ chỉ làm như không thấy, trực tiếp hỏi:

- Thủy Vân Tông ở phía tây thùy Nam Chiêm Bộ Châu, khoảng cách Côn Luân sơn không xa, cùng sơn môn của Ngọc Đỉnh chân nhân Ngọc Tuyền sơn chỉ kém cự ly bảy ức dặm, không biết sư huynh có nghe nói về Dương Hạo hay không?

- Dương Hạo? Ta biết được người này là đồ đệ của Ngọc Đỉnh, nghe nói là một trong ba đại đệ tử đệ nhất của Xiển giáo, lại nghe lời đồn người này là do Vân Hoa công chúa, là tiểu muội của Hạo Thiên sinh ra, nhưng lại có người nói đây chỉ là tin đồn nhảm, nhưng ta lại biết lời này hơn phân nửa là sự thực. Vị Vân Hoa công chúa kia hiện tại bị phong ấn tại Đào sơn, khoảng cách Thủy Vân

Tông không xa, đệ tử Thủy Vân Tông thường tới đó hái thảo dược, ngẫu nhiên có gặp mặt Dương Hạo đến Đào sơn thăm nàng.

Cực Lan đáp xong, trong mắt chợt lóe lộ ra vài phần tò mò:

- Đang tốt đẹp dưng không ngươi hỏi chuyện này làm chi? Người này tuy là đồ đệ của Lan giáo, nhưng tạm thời không quan hệ gì tới chúng ta, cũng không gây chuyện tới phương bắc đại đế ngươi đi?

- Chưa chắc!

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng nói:

- Vừa rồi ta đột nhiên có cảm ứng, người này đối với ta mà nói có phiền phức cực lớn, thậm chí có thể dao động căn cơ của ta hiện tại, thậm chí so với việc mở lục đạo luân hồi còn hung hiểm hơn mấy lần.

- Lại là như thế sao?

Cực Lan kinh ngạc, tiếp theo vô cùng khó hiểu nói:

- Là bởi vì duyên cớ nào?

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, sau một lúc lâu như có suy nghĩ nói:

- Vân Hoa công chúa bị phong ấn tại Đào sơn, là chuyện khi nào? Bởi vì duyên cớ ra sao?

- Nghe nói sau khi Thiên Đình thành lập không lâu, bởi vì cùng một phàm nhân Nhân tộc nảy sinh cảm tình, vì vậy mới có Dương Hạo.

Cực Lan biết việc này cũng không bình thường, nên thuận miệng nói tiếp:

- Bởi vì phạm vào giới luật thiên điều do Hạo Thiên sáng lập, vì vậy nghe nói bị phong ấn dưới Đào sơn, nghe nói phải bị trấn áp một trăm vạn năm!

- Người phàm?

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Thượng giới Thiên Cung công chúa, bản thân trường sinh bất tử lại đi trúng ý một người phàm tục sao?

Cực Lan im lặng, nói đến việc này hắn cũng có chút khó tin, tựa như chính hắn mê muội tu hành, nhưng đối với nữ sắc cũng vẫn có quyến luyến.

Nhưng nếu là nhân gian nữ tử, vô luận xinh đẹp như thế nào cũng không bao giờ động tâm.

Chuyện tình của Vân Hoa công chúa có ai hiểu rõ được vấn đề ẩn giấu bên trong đây?

Cũng không biết là vị thượng cổ đại năng nào đã nhúng tay khiến cho một vị nữ tiên tiếp cận Đại La Kim Tiên cảnh giới lại cùng người phàm nảy sinh nghiệt duyên.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt hỏi:

- Nói như vậy Vân Hoa công chúa bị xử tội danh chính là có quan hệ tới việc tuyệt thiên địa nhân liên thông có đúng không?

Trong lòng Cực Lan chợt tỉnh, cũng hiểu được ý nghĩ của Nhạc Vũ, cau mày nói:

- Xác thực là như thế, vào thời thượng cổ khi Kiến Mộc cùng Bất Chu sơn còn tồn tại, Nhân tộc cho dù dùng thân thể người phàm cũng có thể đi lên cửu tiêu ba mươi ba thiên, hoặc tiên nhân có thể tùy ý xuống phàm trần không bị hạn chế. Chính vì vậy lòng kính ngưỡng đối với thần minh càng ngày càng sút giảm, vì vậy Vu Thần mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế chém gãy Bất Chu sơn, lại cùng hợp mưu đánh gãy Kiến Mộc, hạn chế tiên tu xuống hạ giới, chấm dứt thiên địa nhân liên thông, về sau tuy Vu Thần bị vong diệt nhưng sau khi Hạo Thiên xây dựng Thiên Đình, vẫn tiếp tục xem đó là thiên quy!

Nói đến đây Cực Lan khẽ thở dài:

- Vân Hoa công chúa nói ra cũng là vô tội, cũng không biết bị hại trong tay người nào đến nỗi làm cho Hạo Thiên tuy vô tình nhưng cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, lộ vẻ hiểu ra:

- Hậu Thổ thành lập lục đạo luân hồi, nếu giờ phút này Lan giáo lệnh cho Dương Hạo đi phá vỡ phong ấn Đào sơn, cứu ra Vân Hoa công chúa thì lại như thế nào?

Cực Lan suy ngẫm chốc lát, nhất thời hít sâu một hơi lạnh:

- Hảo tính kế! Hiện giờ vô luận là Thiên Đình hay là chư phương thế lực, đại năng thượng cổ đều bị việc xây dựng địa phủ làm liên lụy, không thể thoát thân. Có lẽ làm vậy Dương Hạo sẽ có thể thành công, chỉ sợ khi đó không chỉ là Xiển giáo, Tiệt giáo cùng phương tây nhị thánh cũng sẽ âm thầm tương trợ, dù là Yêu tộc cũng sẽ vui vẻ nhìn thấy cảnh này, mấy trăm năm sát kiếp vừa qua, là lúc Thần đạo rầm rộ chấn hưng, những người kia có thể nào không liều mạng tiêu giảm vận số của Thần đạo? Nhưng ta vẫn có chút không nghĩ ra, ngày sau Xiển giáo hơn phân nửa sẽ có đệ tử nhập Thiên Đình tu thần, nếu dẫn đầu làm cho thế lực Thiên Đình suy yếu, sẽ không e ngại ngày sau bị Hạo Thiên trả thù hay sao?

Nhạc Vũ cười lạnh, Cực Lan không biết chuyện xảy ra trong tương lai hậu thế, thế nhưng trong lòng hắn lại hiểu thật rõ ràng, giờ phút này vị Ngọc Thanh đạo tổ kia e rằng đang tự cho rằng mình đã nằm trong thế cục bất bại.

Sáu vị Đạo tổ đã có năm vị nghiêng theo xu hướng rõ ràng, chỉ riêng Thượng Thanh đạo tổ vẫn còn đang bị giấu diếm hoàn toàn không biết chân tướng sự tình đi?

Trong lòng hắn đã liệu định ra nguyên do của việc này, cũng không nói thêm lời nào trực tiếp truyền âm ra ngoài gọi Vi Minh Tử đến trước tẩm cung.

Sau đó lấy ra tử kim ngọc bạch tiện tay viết thảo thật nhanh, tiếp tục dùng Long Hoàng An Thiên Tỳ ấn lên, ném cho Vi Minh Tử nói:

- Cầm chiếu thư của ta, tiến đến Thiên Đình thay ta hỏi thăm Thiên Đế bệ hạ, nếu như hắn không thủ được Đào sơn, cháu trai của mình cũng không xử lý được, vậy phương bắc đế đình của ta có thể thay mặt hắn xử lý, cứ đưa nguyên văn lời của ta cho hắn biết, không cần nói quanh co hay uyển chuyển khéo léo gì cả, trực tiếp chuyển đúng nguyên văn của ta là được!

Con ngươi Vi Minh Tử co rụt lại, có chút khiếp sợ nhìn Nhạc Vũ, sau đó vẻ mặt

bình phục lại khom người ứng tiếng, trực tiếp hóa quang rời đi, tiếp theo sau lại có một cỗ tứ long xa giá mang theo mấy trăm tử kim sắc chiến xa cùng hai ngàn hoàng cân lực sĩ từ trên đại thành phóng lên không, xuyên thẳng vào trong bầu trời. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Cực Lan im lặng một lúc tiếp theo khẽ nhíu mày nói:

- Ngữ khí của sư đệ cũng thật không chút khách khí, nếu Hạo Thiên thẹn quá hóa giận hoặc thật sự đem việc của Vân Hoa công chúa giao cho ngươi xử lý, ngươi lại làm thế nào? Ý tốt nhắc nhở hắn trái lại biến thành chuyện xấu!

- Không cần để ý, chỉ là phép khích tướng mà thôi!

Nhạc Vũ hừ lạnh, trong mắt lộ vẻ xảo trá:

- Nếu thật sự hắn đem việc này giao cho ta, vậy trẫm cứ xử tuyệt việc này, dù sao trong hồng hoang ai cũng biết được phương bắc đế đình sơ lập, căn cơ nông cạn, hao tổn lớn nhất cũng không phải là trẫm!

Cực Lan ngạc nhiên, đột nhiên bật cười, mà vẻ mặt Nhạc Vũ chuyển sang ngưng trọng:

- Tóm lại bất kể như thế nào, tuyệt thiên địa thông, thiên quy tuyệt đối không thể phá, ta cũng tuyệt không cho phép Dương Hạo cứu ra mẹ của hắn!

Ánh mắt hắn sâu kín nhìn về hướng tây nam, chợt nhớ lại lúc ở Huyền Linh Giới từng gặp qua thân ảnh vĩ ngạn lại nhớ tới tình mẫu tử phân ly kia, trong lòng hắn cũng từng khởi lên ý thương hại, nhưng giờ phút này hắn tuyệt không cho phép đế đình cùng trăm triệu tín đồ của mình gặp phải nguy hiểm dao động căn cơ, cho dù có chút dấu hiệu nguy cơ hắn cũng tuyệt không cho phép!

Sau đó theo bản năng hắn chợt nhớ tới một câu danh ngôn của kiếp trước "Mông quyết định đại não", đó là ý tứ khi ngồi ở vị trí nào thì sẽ mưu đồ theo vị trí đó, nếu đổi lại ở vị trí khác chính hắn chỉ sợ sẽ có một loại ý tưởng khác hắn.

Sắc mặt Cực Lan lại vô hạn cảm khái:

- Ta cũng đã liệu đến ngươi sẽ làm như thế. Chỉ sợ sau lần này vô luận Dương Hạo có thể thành công hay không, đối với Thiên Đình mà nói đều tuyệt không có

ưu đãi, những tín đồ hạ giới đều không hề hay biết sự thật, chỉ nghĩ thần minh Thiên Đình quá mức lãnh khốc, bất chấp nhân tình!

Nhạc Vũ cười tự giễu, nhưng lòng dạ cũng biết rõ thà rằng làm cho kẻ khác sợ hãi còn hơn là để Thiên Đình bị mất mặt hoàn toàn.

Sau đó hắn đưa Cực Lan quay về Diễn Thiên Châu, ngồi yên tại chỗ lẳng lặng chờ đợi, qua mấy ngày sau trong điện bỗng nhiên xuất hiện một đạo phù triện phá không bay đến.

- Sao lại nhanh như vậy?

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, đem tử kim sắc phù triện đón trong tay, lúc này mới biết không phải tin tức bên Thiên Đình mà là từ bên dưới cửu u thâm uyên.

- Cuối cùng đã đến rồi sao?

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, việc Hậu Thổ đang làm hôm nay cũng không biết đã bố trí bao nhiêu năm, hiện tại lại phải cầu trợ tới hắn chỉ sợ nếu không phải vạn bất đắc dĩ nàng tuyệt sẽ không vận dụng.

Dùng phù triện báo tin, chỉ sợ tình hình thật sự có chút không ổn, tiếp theo cũng không hề chần chờ trực tiếp triển khai phương pháp độn thổ hướng lòng đất xuyên xuống, chỉ chốc lát đã xuyên thấu mấy trăm vạn trượng, trước mắt nhất thời rộng rãi, hắn đã tiến vào một không gian rộng lớn, chỉ thấy phía dưới xuất hiện một dòng sông lớn đang chảy mạnh, uốn lượn xa xa, dòng nước màu xanh đen, lộ ra khí tức âm trầm u lãnh vô tận.

Mà con sông rộng chừng vạn trượng, hai bên bờ lại không chút ánh sáng, còn tràn đầy âm khí sát lực, có chút cây cối thấp bé rải rác khắp nơi, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn qua liền biết cây cối ẩn chứa kịch độc.

Nhạc Vũ vừa đi vào, liền thấy vô số thanh sắc oan hồn từ bốn phương tám hướng lao thẳng tới.

Nhạc Vũ cũng không để ý, hừ lạnh một tiếng, thanh âm chấn động khiến vô số hồn phách cơ hồ toàn bộ hỏng mất.

Một đường đi xuống, không chút trở ngại xông tới tầng thứ tư, phẩm cấp oan

hồn đã tăng lên tới Thiên Tiên, còn có vô số yêu thú quỷ quái điên cuồng tấn công tới, muốn ngăn trở Nhạc Vũ, liền bị cỗ kiếm áp cuồn cuộn trực tiếp bức bách văng sang bên, thậm chí thần hồn còn bị cường hành mạnh mẽ đập vụn.

Ngay khi Nhạc Vũ xuyên thấu qua tầng thứ sáu, xa xa bỗng dưng xuất hiện một đạo hồng sắc quang nhận xuyên tới, đồng thời vang lên một tiếng cười lạnh:

- Vị Hậu Thổ nương nương này thật đúng là giao du rộng lớn, lại tặng thêm một người tới đây chịu chết!

Quang nhận uyển như du long, vô cùng mạnh mẽ. Sau khi xuất hiện thoáng chốc đã đi tới trước mặt.

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, lấy ra Thủy Vân kiếm, một đạo thủy lam kiếm hoa bắn ra trực tiếp xoắn tới, đem hồng sắc quang nhận xoắn thành dập nát.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1118: Cửu Khúc U Tà

Quang nhận chấn động rồi hiện ra thân ảnh là một thanh loan đao hình cung hồng sắc, trong nháy mắt đã bị kiếm khí dung vũ hóa vân kiếm khí xoắn cắt thành nát bấy, cả thanh tiên binh hoàn toàn văng tung tóe, hóa thành vô số mảnh vỡ tứ tán khắp nơi, chỗ phía trước cũng truyền ra một tiếng thét kinh hãi.

Nhạc Vũ trảm khai xong quang nhận rồi cũng không để ý tới, trong nháy mắt sau đó khi thân hình của hắn sắp đột phá qua tầng thứ sáu của Minh Hà thì một luồng sóng thân ảnh huyết hồng sắc đột nhiên tập kích đến, tuy hơi kém hơn lúc trước nhưng số lượng cực lớn, như che lấp cả thiên địa, cuồn cuộn không dứt.

Nhạc Vũ thấy thế cười lạnh, kiếm quang Thủy Vân Kiếm lại chớp lên, mũi kiếm đột nhiên vô số quang hoa lạnh lẽo.

- Một thân Huyết Tu La mới chỉ vừa mới viên mãn mà thôi, cũng dám đến ngăn đón trẫm?

Kiếm quang bỗng nhiên chuyển mạnh, xé nát mọi thứ trong lòng đất Cửu U, giăng khắp trăm ngàn vạn trượng, hễ gặp huyết sắc nhận quang là quét sạch, sau đó xuyên thấu vào, xuất ra mọt luồng lam quang dật tán khiến tất cả huyết quang lập tức đông lại hóa thành huyền băng rơi xuống đất.

Thanh âm thê thảm lại vang lên rồi dần suy yếu, thân hình của Nhạc Vũ cũng đã xuyên đến tầng thứ bảy của U Minh.

Trên không trung của Minh Hà đã bắt đầu khởi động vô số quang vân, phù văn giăng mắc che lập toàn bộ Minh Hà.

Trong mắt Nhạc Vũ lúc này mới hiện ra một tia ngưng trọng nhưng vẫn không do dự tiến vào. Cảnh tượng trước mắt lập tức đại biến, dường như thân ảnh ở trong một thế giới trùng điệp sát cơ rồi lại chói chanh ánh mặt trời, sau một lát lại chuyển thành âm lãnh cực điểm, biến ảo bất đỉnh.

Nhạc Vũ thủy chung đem khuy thiên châu khai mở đến mức lớn nhất, cảm nhận hết thảy biến hóa linh lực của tòa đại trận, thậm chí không cần đến Côn Luân kính mà chỉ bằng vào Vô Vọng chân thủy và Thái Vi Thanh Lương chân dịch phá hết huyễn tượng trùng điệp, tốc độ vẫn không hề giảm sút trùng kích sâu vào lòng đất, qua mấy nhịp thở mới thoáng ngưng trệ.

Tòa đại trận đã được thôi triển đến cực hạn, vô số linh lực theo bốn phương tám hướng quán thâu mà đến, ẩn ước lôi quang lấp lánh, từng đợt quang hoa hồng sắc chói mắt chiếu sáng cả tầng thứ bảy của thế giới U Minh.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, biết người khống chế tòa đại trận đang quan chiếu mình, chỉ khẽ thở dài rồi thần quang lộ ra trong mắt.

- Sơ hở khắp nơi còn không biết sao! Vẽ hổ không thành, thành ra vẽ chó, tiêu chuẩn như vậy cũng dám bố trí kỳ trận thượng cổ!

Kiếm hoa thủy lam đột nhiên quét ngang, phảng phất như không có mục đích đánh thẳng vào bên trái. Kiếm quang vạn trượng vừa đi đến nửa đường dường như gặp phải trở ngại gì thoáng ngưng tụ, rõ ràng không có vật gì nhưng lại không thể xuyên thấu.

Nhạc Vũ cũng không để ý, nhếch miệng rót pháp lực vào Thủy Vân Kiếm tăng thêm một thành khiến thanh thế kiếm khí dung vũ hóa vân càng thịnh, xoắn một cái cưỡng ép phá vỡ chướng ngại.

Quanh người Nhạc Vũ bắt đầu khởi động linh quang như thủy triều, còn có vô số phù vỡ vụn lan tràn ra ngoài ngàn vạn trượng.

Toàn bộ đại trận cũng như bị cắt đứt, cơ hồ không cách nào duy trì, cũng khó ngăn trở Nhạc Vũ mảy may, tùy ý để hắn đột nhập vào dưới tầng đất thứ bảy Minh Hà.

Lúc này tại một chỗ cùng ở tầng thứ bảy cách đó chừng trên mười tỷ dặm, một người đang ngồi xếp bằng trên U Linh Minh Hà, sắc mặt tái nhợt lộ vẻ khổ não.

Bên cạnh hắn còn có một người đang mặc y phục màu đen, thân hình cao lớn tráng kiện, khuôn mặt ẩn dưới một chiếc mũ rộng vành, lên tiếng cười khẽ:

- Hay cho một câu vẽ hổ không thành lại thành ra vẽ chó! Không ngờ Vọng Xuyên đệ nhất nhân trận đạo Cửu U lại có lúc bị người khác khinh thường như vậy, kỳ thật ta thấy đại trận Cửu Khúc U Hà này của ngươi cũng có chút chỗ không ổn

Vọng Xuyên chân nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía bắc xuyên qua trăm tỷ dặm thấy rõ thân ảnh Nhạc Vũ đang ngự kiếm xuyên không.

- Người này là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế? Thật có chút bổn sự, nghe nói người này không chỉ kiếm trận mà tạo nghệ trận phù cũng rất cao, ngày sau rảnh rỗi sẽ đích thân lĩnh giáo một phen!

Hắn nói xong nhíu mày, dùng thần niệm cẩn thận quan chiếu linh trận bố trí theo Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận rồi khẽ lắc đầu:

- Trước đây ta không thể nhận biết sơ hở này, thật là coi thường anh hùng thiên hạ! Mấy vạn năm không để ý chuyện hồng hoang thật có chút lạc hậu, một tiểu bối mới tu thành Kim Tiên hồn ấn chưa đến hai mươi năm đã lợi hại như thế.

Người đội mũ rộng vành bật cười:

, - Đạo huynh ngươi dùng một tòa Cửu Khúc U Hà đại trận bao phủ toàn bộ tầng thứ bảy thế giới U Minh thì dĩ nhiên không thể chu toàn, lại gặp Thủy Kiếm tiên có được khí vận thiên địa, nếu không sao có thể trong vòng trăm năm quật khởi đế đình? Vào lúc sát kiếp dấy lên, thiên cơ lẫn lộn, dùng lực lượng một người cường hoành thay đổi khí số nhân đạo khiến khai mở phương bắc sớm hơn mười vạn năm.

Vong Xuyên chân nhân lúc này mới nhẹ đi nhưng vẫn thấu xuất lãnh ý:

- Ta nhớ hiện giờ canh giữ mặt bắc của tầng thứ chín là Địa Long đạo nhân?

- Đúng là Địa Long!

Người đội mũ rộng vành lại khẽ lắc đầu nói:

- Bất quá theo như ta thấy thì không ngăn cản nổi hắn, tối đa chỉ ba mươi nhịp thở đã là không tệ.

Vong Xuyên chân nhân chau mày, cũng không phản bác, suy ngẫm chỉ chốc lát rồi mới không cho là đúng:

- Địa Long dù sao cũng là dị chủng Thượng Cổ đắc đạo, thiên phú dị bẩm, tuy không ngăn được Uyên Minh nhưng vẫn có thể cầm cự được sáu mươi nhịp thở, đủ để Ba Tuần cản đến. Tóm lại có người này thì cuộc chiến sẽ sinh biến số, chúng ta cần cẩn thận coi chừng.

Lời còn chưa dứt, thần sắc Vong Xuyên chân nhân đã giật mình nhìn vào không gian cách đó mười tỷ dặm. Theo ánh mắt của hắn có thể thấy kiếm hoa lam sắc đã chiếu nhập vào sâu trong tầng thứ tám.

Bên trong đó là một con giun khổng lồ đang nằm co quắp, thân hình dài đến mấy ngàn vạn trượng, đường kính cũng lên tới 30 vạn trượng.

Kiếm quang thủy lam vừa lọt vào thì con giun kia đã há miệng rộng chừng trăm vạn trượng như một vực sâu không đáy cắn tới, dù không có răng nhọn nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác khủng bố đến cực điểm.

Uyên Minh không hề tránh né, sau lưng đồng dạng mở ra một lỗ đen, trong sát na đã khai mở ra mấy ngàn vạn trượng, lực thôn phệ khủng bố hút vào tất cả mọi thứ, con giun khổng lồ kia vừa bị hút vào liền mất hút không thấy bóng dáng rồi vòng xoáy lại lập tức biến mất.

Lúc này không chỉ là Vong Xuyên chân nhân mà ngay cả người đội mũ rộng vành cũng cứng đờ, sau một lúc mới hít sâu một hơi khí lạnh.

- Là Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận! Ta cũng chưa phải chưa từng thấy qua kiếm trận thời thượng cổ này, sao lại có uy năng như thế, chắc là đều sử dụng nhất phẩm tiên binh ~

- Chắc đã thêm vào biến hóa khác, tạo ngệ trận đạo của người này đã sánh được với chúng ta!

Ánh mắt Vong Xuyên chân nhân âm u một hồi rồi thở dài:

- Ngay cả một nhịp thở cũng không thể ngăn lại! Hiện giờ cũng chỉ có thể truyền tin Ba Tuần để xem phân thân của hắn có thể đã sớm đến hay không, nếu không bản thể mấy người chúng ta vẫn nên rời khỏi đây là tốt nhất.

Người đội mũ rộng vành cũng cười khổ:

- Ta cảm giác bên trong kiếm trận kia có ba loại khí tức Thủy Mộc Hỏa, Địa Long đạo nhân là thổ, chỉ sợ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận lại càng khó khống chế!

- Nhất phẩm Linh Bảo tiên binh nào có dễ dàng luyện chế như vậy ?

Vong Xuyên chân nhân khẽ lắc đầu nhưng trong mắt xẹt qua vẻ lo lắng:

- Năng lực đoạn thể tái sinh của Địa Long đạo nhân còn hơn Kim Tiên bình thường cả gấp trăm lần, thậm chí ngay cả mấy người chúng ta cũng thua xa, thế giới diễn hóa hư không của kiếm trận kia dù lợi hại nhưng cũng chưa chắc có thể làm được gì hắn.

Người đội mũ rộng vành lúc này mới cười cười, lại nhìn về phía mặt bắt nhưng trong mắt đầy vẻ ý vị thâm trường.

Nhạc Vũ cũng đang sầu não, con giun khổng lồ sau khi bị nuốt vào thế giới thai tàng hư không đang giãy dụa không ngớt.

Trong thế giới này, Nhạc Vũ cũng không cần ẩn dấu thực lực, quét ra từng đạo đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt kiếm khí cắt qua cắt lại không ngớt, nhưng những mẩu thân hình vỡ nát của con giun vẫn có thể tái sinh không hề bị tổn thương.

Vô luận băng hỏa cũng không thể làm gì được hắn, nếu để cho con giun này co lại thành một đoàn, tích tụ một chút linh lực thổ nguyên thì vẫn có thể duy trì sinh cơ. Một khi Nhạc Vũ thoáng buông lỏng sẽ khiến thế giới thai tàng hư không không ngừng chấn động, nếu không phải ba thanh Đại hư không kiếm áp chế thì cơ hồ sụp đổ, chỉ là kiếm trận cũng không thể nào sử dụng.

Một đoạn phân thân trong đó biến thành một đạo nhân cường tráng cao chừng năm thước, cười vẻ chất phác:

- Đạo hữu! Ta và ngươi giằng co nữa cũng không phải biện pháp. Những bản sự khác thì Địa Long ta không dám nói nhưng thân thể bất tử thì hơi có chút tự tin.

Đừng nói là đạo hữu, ngay cả đạo tổ Tây Phương năm xưa cũng không làm được gì, không bằng ngươi để cho ta chạy thoát, ta cũng không ngăn trở ngươi như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1119: Hậu Thổ nguy cục

Nhạc Vũ cười nhạt, cũng không trả lời, Địa Long đạo nhân thật sự cho hắn hết cách hay sao? Ttinh thần của hắn lúc này đang tập trung vào trong lòng đất Cửu Uyên.

- Kỳ quái! Khí tức này sao quen thuộc như vậy?

Càng tới gần tầng thứ 9 thì hắn càng cảm giác được một khí tức quen thuộc khiến trong lòng nhảy lên không ngớt, bất giác thôi động độn quang đến mức tận cùng.

Trong thai tàng hư không, Địa Long đạo nhân lại huơ đầu nói:

- Đạo hữu cần gì phải thế? Ngươi đi viện binh bảo hộ Hậu Thổ, cũng cần gấp lực bộ kiếm trận này, phong ấn ta bên trong cũng không được lợi gì? Ta biết đạo hữu lo lắng Ngũ Sắc Thần Quang sẽ tiết lộ thân phận của ngươi. Ai có thể nghĩ đến, Thủy Kiếm tiên Uyên Minh phong vân một cõi lại là Huyết Ma từng tàn sát trăm vạn đệ tử Xiển Giáo? Cùng lắm là ngày sau bản đạo không nói với người khác là được.

Nói đến đây Địa Long đạo nhân lại cười lặng lẽ:

- Chỉ là đạo hữu cũng cần cho ta một chút chỗ tốt để kín miệng!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, nguyên lai Địa Long đạo nhân cũng không phải thật sự ngu xuẩn, rõ ràng còn ý định xảo trá vơ vét tài sản, nhìn bô dạng tràn đầy tự tin càng khiến hắn không do dự, tâm niệm vừa động liền đem Ngũ Hành Kiếm Trận trong cơ thể dẫn nhập vào thế giới thai tàng. Năm thanh kiếm được kiếm đồ gia trì trùng kích đến Tiên Thiên siêu phẩm, xoáy tròn trảm kích quanh Địa Long đạo nhân.

Kiếm quang đảo qua một chỗ khiến con giun khổng lồ đứt ra mấy trăm phân thân, đều biến thành tro rồi bị Nhất Khí Hỗn Nguyên châu hấp phệ.

- Ngũ Hành Kiếm Trận! Hồng Mông chí bảo!

Địa Long đạo nhân bỗng dưng cả kinh, đồng tử co lại thành hình châm:

- Điều này sao có thể? Thế gian này ngoại trừ Hỗn Độn Chung thì sao còn có Hồng Mông chí bảo lưu lạc bên ngoài?

Này Ngũ Hành phi kiếm vẫn như cũ uốn lượn mà đến, vô tình phá hủy hết thảy, huyết nhục vỡ ra trong nháy mắt không còn chút sinh cơ. Địa Long đạo nhân cảm giác sợ hãi đến cực điểm, toàn thân run rẩy, tâm thần đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng mở miệng quát:

- Bệ Hạ khoan đã! Địa Long dĩ nhiên biết sai, từ đó về sau nguyện làm trâu ngựa cho Bệ Hạ! Kính xin Bệ Hạ khai ân tha ta một mạng! Địa Long nguyện buông ra thần hồn chịu cấm chế của Bệ Hạ.

Hắn cũng không hề để ý thân phận tôn sư Kim Tiên, cúi người thi lễ ba quỳ chín khấu trong không trung nhưng Nhạc Vũ lắc đầu, không hề động tâm.

Nếu không luyện chế thai tàng hư không kiếm trận thì hắn còn có thể do dự nhưng hiện giờ còn có nhu cầu cấp thiết dùng phi kiếm hành thổ, vừa lúc Địa Long đưa Kiếm Linh tới cửa thì sao còn có ý thương cảm?

Để mặc Ngũ Hành Kiếm Trận chậm rãi xoắn nát thân hình Địa Long đạo nhân, Nhạc Vũ tiếp tục thôi động thân hình, phá vỡ lòng đất của tầng thứ tám Minh Hà.

Tầng Minh Hà thứ tám chính là Hoàng Tuyền còn tầng thứ bảy tên là Vong Xuyên, lúc trước hắn đã từng gặp qua Vong Xuyên đạo nhân và Hoàng Tuyền đạo nhân, theo truyền thuyết là do hai Minh Hà biến thành, cũng là hai trong số những cự đầu của Cửu U, vì thế dừng lại ở đây một khắc cũng là nguy hiểm, tùy thời tùy khắc có thể dẫn động phân thân.

Càng xâm nhập, cảm giác khí tức càng rõ ràng, tương tự với khí tức Đoan Mộc Hàn đến cực hạn khiến trong nội tâm Nhạc Vũ ẩn ước lo lắng.

Vào lúc hắn khó khăn tiến vào tầng thứ chín thì phía xa đột nhiên có một đạo Huyết Quang xuyên thấu qua vô số đất tầng công kích đến, khí tức khổng lồ

vượt qua cả Kim Tiên Huyết Ma vô số lần, ý niệm bạo ngược hàm chứa bên trong, dù giao kích chính diện với kiếm ý của Nhạc Vũ cũng không tổn hại mảy may.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, ngay sau đó lại nổi giận, bảy tầng quang luân phù văn sau lưng lập tức triển khai, lúc này hắn không cho phép một ai ngăn trở, cho dù thần phật đầy trời cũng sẽ một kiếm chém vỡ.

- Cút ngay!

Kiếm kình trùng kích, đế khí tử kim cùng lực tín nguyện thập thất giai gia trì trên thân Thủy Vân Kiếm, cơ hồ là một kiếm toàn lực khiến những nơi đi qua đều hóa thành bụi phấn, tầng đất thứ tám đột nhiên hiện ra một không động cực lớn.

Kiếm quang Thủy Lam trảm kích vào huyết nhận dẫn khởi một hồi huyết khí cuồn cuộn giằng co, sau một khắc, ý niệm bạo ngược trong huyết nhận phản kích chính diện chống đỡ với kiếm ý Hồng Mông!

Nhạc Vũ tròn mắt muốn nứt, khóe mắt nhỏ máu, hồn niệm đột nhiên vỡ tung rồi kiếm ý đột nhiên tăng vọt mấy lần, càng thêm ngưng thực sắc bén.

- Vỡ cho ta!

Kiếm quang chợt lóe lên, khí tức toàn thân Nhạc Vũ lúc này dường như một thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ không hề bảo lưu, ý niệm kiên ngưng như đao, muốn trảm diệt hết thảy.

Kiếm ý trực tiếp đánh tan ý niệm bạo ngược trong huyết nhận, sau đó kiếm quang như nước vỡ bờ xoắn nát huyết nhận thành vô số huyết điểm tứ tán. Cùng lúc đó đạo khí tức vô cùng quen thuộc sâu trong tầng thứ chín cũng đột nhiên biến mất.

Nhạc Vũ cảm giác khẩn trương, vẫn không chút do dự tiến vào tầng thứ chín, hắn vừa rời đi không lâu thì một thân ảnh tráng kiện đã tìm tới.

Ngũ quan trên khuôn mặt của thân ảnh này dường như hoàn mỹ không một chút tỳ vết nhưng lại bất đồng với Từ Hàng vì lộ ra khí dương cương, hai đồng tử huyết sắc nhìn về dấu vết đại chiến phía trước vẻ kinh dị. Tuy những tầng đất bị

chém khai kia đang dần khôi phục nhưng vẫn có thể lờ mờ nhìn ra một kiếm cường hoành bá đạo.

- Kiếm ý cực mạnh! Tuy là phân thân thần niệm của ta nhưng chỉ một kiếm đã chém vỡ! Uyên Minh này thật sự vẫn chỉ là Huyền Tiên mà thôi? Trách không được có thể thành tựu Kim Tiên hồn ấn!

Nhìn quanh đánh giá một phen, vẻ khiếp sợ trong mắt Ba Tuần càng thêm dày đặc.

- Đây là thực lực chân chính của Thủy Kiếm tiên Uyên Minh? Đâu chỉ là được bốn thành chân truyền của Tây Phương Đại Đế, sợ là không dưới sáu thành! Tuy không phải thân Đại La nhưng còn hơn Kim Tiên tầm thường! Đã vậy lại còn tinh thông trận đạo, biến số này thật sự đau đầu! Hiện giờ đã đi trước mình hai mươi nhịp thở, sợ là truy đuổi không kịp.

Hung hăng nhìn về hướng Nhạc Vũ phi độn rồi Ba Tuần chỉ do dự chốc lát đã nhíu mày quay người rời đi.

Dòng sông cực lớn của tầng thứ chín gọi là Huyết Hà, chỉ có từ dòng này mới có thể xem như chính thức là Minh Hà, âm uế sát lực tích lũy qua toàn bộ thời gian Hồng Hoang rồi hóa thành huyết sắc, ngọn nguồn của nó chính là bản thể của Minh Hà lão tổ.

Chỗ trung ương của tầng này cũng là một huyết hải cực lớn, có bốn nhánh sông mở ra bốn hướng uốn lượn quay quanh toàn bộ đại lục. Chỉ là thế giới huyết hảo tầng này liên thông nhất thể với bốn đại thế giới U Minh.

Sau khi Nhạc Vũ phá vỡ tiến vào tầng thứ chín thì vội vàng phi độn về nơi ở của Hậu Thổ, với cự ly mười tỷ dặm thì qua chừng hai ngày đã đến nơi, trên đường đi dù có vô số trở ngại nhưng không gian ở đây rất rộng rãi nên đều có thể né tránh.

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính quan sát toàn bộ thế giới trong phạm vi tỷ dặm, lại có thần lực Hậu Thổ tương trợ nên có thể dễ dàng tránh thoát những cạm bẫy bố trí.

Vào lúc hắn vừa tới gần Hậu Thổ thì lập tức cảm giác được mấy đạo khí tức cường hoành phía xa đột nhiên thối lui không thấy tăm tích, một số Huyết Tu La

cũng tiềm nhập vào trong Huyết Hà.

Phi độn qua chừng mấy vạn dặm thì trong tầm mắt của Nhạc Vũ đã có thể trông thấy Hậu Thổ vẫn đang ngồi xếp bằng trong hư không nhưng trên mặt lại lộ ra vài phần mệt mỏi.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, sau khi tới gần thì ánh mắt nhìn vào quyển trục trên tay Hậu Thổ, quyển trục này cực kỳ tương tự với Biểu Lý Càn Khôn đồ trong tay hắn nhưng Nhạc Vũ biết đây mới thực là Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo.

- Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

- Đúng vậy! hai ngày trước, Oa Hoàng sai một đệ tử nhập thất của nàng đưa tới cho ta!

Hậu Thổ biết hắn nghĩ gì nên cười giải thích:

- Nói đến nàng cũng là có uyên nguyên rất sâu với ngươi.

Nhạc Vũ tâm hơi trầm xuống, hắn nghĩ tới vô số loại khả năng nhưng tuyệt đối không nghĩ tới người đưa Đoan Mộc Hàn đi lại là Oa Hoàng. Sau đó lại lập tức kiềm chế tâm thần, kỳ thật nếu Đoan Mộc Hàn có thể bái làm môn hạ Nữ Oa cũng là chuyện tốt.

Về phần Oa Hoàng đến cùng có mưu đồ gì thì ngày sau sẽ nghĩ biện pháp hóa giải.

Thấy Nhạc Vũ đã bình tâm, Hậu Thổ không khỏi tán thưởng, trên mặt lại hơi hiện vẻ cảm kích nói:

- Lần này may là ngươi đã sớm tìm tới, nếu không chưa chắc ta có thể chống đỡ, trước đó ta có cầu viện hơn mười đạo hữu. Cũng chỉ có ngươi là đến nhanh nhất!

Nhạc Vũ yên lặng, biết Hậu Thổ cũng không phải phàn nàn những người kia bạc tình bạc nghĩa, trên thực tế hiện giờ bốn phía dưới lòng đất đều đang xảy ra đại chiến. Mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên giao thủ khiến lòng đất Cửu U gần như đổ sập. Hắn cũng biết không phải bản thân có thực lực chân chính hơn người mà là do mấy vị cự đầu dưới đây đánh giá sai thực lực của mình mà thôi.

Hậu Thổ lại phất tay ngưng tụ một mảnh thủy vụ:

- Kỳ thật mấy vị này cũng ở trong dự liệu của ta, trước lúc khai mở thành công mười tám tầng Địa phủ cũng có thể ứng phó ung dung. Duy chỉ có này ám giới là có chút ngoài ý muốn. Đám Vực Ngoại Thiên Ma đã đả thông ám giới, muốn tiến vào thông đạo của tầng thứ 9 Minh Hà.

Trong huyễn tượng của thủy vụ nhanh chóng hiện ra một động quật cực lớn bên trước Nhạc Vũ. Động quật này sâu không thể thấy đáy, cũng không biết liên thông đi đâu, nhìn như tầm thường. Nhạc Vũ nhìn vào lập tức lộ vẻ ngưng trọng, có thể cảm giác được những chấn động hồn lực dị thường đang điên cuồng vọt ra bên ngoài động quật, lại bị Hậu Thổ áp chế gắt gao.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1120: Ba quyệt vân quỷ

Những Vực Ngoại Thiên Ma đều vô hình Vô Tướng, Nhạc Vũ tuy không thể nhìn ra nhưng vẫn cảm giác được lực âm sát đặc hữu, cho dù cách xa trăm triệu vạn dặm cũng có thể cảm nhận được huyễn lực trùng kích tinh thần, tuy không có khả năng dao động đạo tâm của hắn nhưng lại khiến kẻ khác âm lãnh.

Hậu Thổ lại vung tay lên, dùng vu lực ngưng tụ mấy phù văn đánh vào huyễn tượng trong thủy vụ khiến những Thiên Ma vốn vô hình liền phủ lên một tầng màu, hiện ra tung tích, dày đặc gào thét.

- Ta cũng chẳng biết tại sao đám Vực Ngoại Thiên Ma của ám giới phát động trùng kích tầng thứ 9 Minh Hà vào lúc này.

Hậu Thổ khẽ thở dài, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu:

- Rõ ràng trước đó ta đã thôi diễn vô số lần nhưng đều không sao, nào ngờ tới lúc mấu chốt thì lộ ra ngoài. Hiện giờ còn không sao, nếu có thêm ám ma xuất hiện thì nhất định không thể trấn áp. Tóm lại hiện giờ thiên cơ biến huyễn, càng lúc ta càng không rõ, chỉ có thể cảm giác trong những Vô Tướng Thiên Ma có một tia khí tức Hồng Mông, dường như là La Hầu phục sinh. Cũng bởi vì lúc này ta đang làm chuyện đại công đức, thiên nhân giao cảm nên mới có thể nhìn biết một hai.

- Khí tức Hồng Mông?

Nhạc Vũ chợt hiểu, sau đó cười lạnh không thôi. Hậu Thổ không biết nguyên do nhưng bản thân hắn nghĩ ngay tới La Hầu.

Chính bản thân hắn vì có tử khí Hồng Mông nên mới ở ngoài thiên cơ, kẻ tự xưng Hồng Mông chi ma là La Hầu cũng đồng dạng nên mới qua mặt được rất nhiều đại năng Hồng Hoang, Hậu Thổ không tính toán ra cũng là bình thường. Bất quá lúc trước cả hai đã có ước định giữ kín bí mật nên hắn cũng không nói, liếc qua huyễn tượng trong thủy vụ rồi thu hồi ánh mắt:

Nương nương gọi ta tới đây là muốn để ta đi trấn áp những Vực Ngoại Thiên Ma trong động quật?

Hậu Thổ khẽ gật đầu, sau đó chỉ vào mười tám chiếc kén cực lớn trên chín tầng U Minh nói:

- Vốn Thiên ma vượt giới đến đây cũng không phải là đại sự, ngược lại Tu La và Vực Ngoại Thiên Ma thiên tính tương khắc. Một khi gặp được, xưa nay đều là không chết không ngớt. Bất quá hiện giờ mười tám linh kén của ta thực sự sợ nhất là Thiên Ma hấp phệ, không thể mạo hiểm.

Nhạc Vũ hơi ngưng mày, khai mở long nhãn nhìn vào huyễn tượng trong động quật, nếu là chỉ có một số Thiên Ma, dù có thể so với cấp Kim Tiên Hỗn Độn thì hắn hoàn toàn không sợ. Nhưng nếu thêm vị La Hầu kia thì lại bất đồng, lần gặp mặt ở trăm năm trước thì người này đã vượt qua Hỗn Độn ám ma đỉnh phong, chỉ thiếu một chút khí huyết không ngưng mà không thể trèo lên tới mức Hồng Mông thánh ma tương đương chuẩn thánh, vì thế hắn mới có thể thoát thân khỏi ám giới.

Hiện giờ đã trôi qua trăm năm, không biết người này đã tiến vào cảnh giới chuẩn thánh hay chưa?

Lần trước hắn nghe chính miệng La Hầu nói chừng ba trăm năm mới có thể ngưng tụ thực thể nhưng hiện giờ thiên cơ bất định, ai biết trong vòng trăm năm người này có thể gặp được kỳ ngộ gì hay không?

Bản thân chỉ ở trong thời gian trăm năm đã có thể ngưng tựu Kim Tiên hồn ấn sao không cho phép người này sớm tiến vào Thánh Ma cảnh giới?

- Bệ Hạ cảm giác khó xử?

Thấy Nhạc Vũ thật lâu không đáp, Hậu Thổ không khỏi có chút kinh ngạc quay đầu nhìn lại, trong ấn tượng của nàng vị Huyết Lục Thiên quân, xưa nay đều nhất ngôn cửu đỉnh, ít khi có thời điểm không dứt khoát như vậy, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần hồ nghi:

- Bởi vì ta biết Bệ Hạ tu tập [đấy vô thượng thần thông, pháp tắc Ngũ Hành, trong thần hồn lại có một đạo Cửu Kiếp Lôi Phù, cùng kiếm ý Hồng Mông của

Tây Phương Đại Đế chính là khắc tinh của thiên ma nên mới mời Bệ Hạ tới.

Nói đến đây, trong lòng Hậu Thổ khẽ động:

- Nhưng ta chưa từng tính được hung hiểm trong đó, có phải Bệ Hạ biết được người kia?

Nhạc Vũ mỉm cười, Hậu Thổ nương nương vẫn luôn cực kì thông minh, suy ngẫm một chút liền khẳng khái:

- Tóm lại một trận chiến này quả thật hung hiểm, nếu ta ở trong hiểm cảnh thì cũng thôi nhưng nếu liên lụy đến nương nương, sắp thành lại bại thì quả thật là tội lớn, ta sẽ thay ngươi trấn áp Vực Ngoại Thiên Ma, bất quá nương nương cũng phải tự mình cẩn thận.

Hắn nói xong thì vọt lên không trung phi độn về phía động quật, vừa mới thoát đi được hơn trăm vạn dặm thì sau lưng lại có một đạo quang hoa đuổi đến, đồng thời vang lên thanh âm của Hậu Thổ:

- Trong tay ta cũng không dư thừa Linh Bảo, duy chỉ có vật này tương khắc với Vực Ngoại Thiên Ma, có thể giúp một tay cho Bệ Hạ, lần này sau khi chuyện thành coi như tạ lễ tặng bệ hạ.

Cũng không cần Nhạc Vũ dùng pháp lực để tiếp lấy, quang hoa kia đã hạ xuống vào tay hắn, nhìn lại là từng viên kết tinh đen nhánh, linh quang lấp lánh, bên trong bao hàm lực hành thổ tinh thuần.

- Cửu Thiên Tức Nhưỡng

Nhạc Vũ mừng rỡ, vật này đâu chỉ có chút tác dụng mà thôi? Có thể nói là rất trọng yếu mới đúng, chuyến đi vào lòng đất lần này quả thực có cơ duyên lớn, đương nhiên nếu như không có La Hầu thì càng thêm hoàn mỹ.

Động quật cách huyết hải không xa, không có người nào ngăn chặn nên Nhạc Vũ chỉ qua nửa canh giờ đã tới.

Vu lực của Hậu Thổ bao phủ tại đây khi hắn vừa tới thì triệt để rút lui, mấy trăm vạn Thiên Ma hội tụ nhất thể trùng kích thần hồn, Nhạc Vũ vừa nhìn đã biết không gian ngàn vạn tầng trong ám giới.

--- Quả nhiên là có Hỗn Độn ám ma tọa trấn.

Số Thiên Ma này cũng không phải đến từ trong động quật mà là từ chỗ tiếp nối thông đạo thời không với động quật. Lúc này ở đầu thông đạo đang có bảy tồn tại cực kỳ cường hoành toàn lực duy trì, bên trong cũng có loáng thoáng mấy khí tức tùy thời mà động.

Nhạc Vũ cười lạnh, kiếm ý lăng lệ áp xuống, so với hồn niệm mấy trăm vạn Thiên Ma như so mặt trăng với đom đóm, một kích khiến mấy vạn Thiên Ma đều nát bấy.

Khi Nhạc Vũ hạ xuống cửa động thì những tồn tại hồn niệm Vô hình Vô Tướng lập tức sợ hãi thối lui như thủy triều, trong một sát na đã khiến động quật thanh tịnh hơn rất nhiều.

Sau lưng Nhạc Vũ liên tục ngưng tụ thành mấy cự thủ lam quang thò vào động quật bắt hơn mười đầu Hỗn Độn huyền ma đem vào trong tam linh Trấn Ma bàn thay thế Hỗn Độn Chân Ma khiến lực tính toán càng tăng.

Toàn bộ trận bàn tựa như thiên đài, vượt qua cả mạng máy tính mạnh nhất mà hắn đã từng thấy qua, mỗi khi Nhạc Vũ bắt được một đầu Hỗn Độn Huyền Ma thay thế thì lực tính toán lại tăng mấy phần.

Qua nháy mắt thì trong thông đạo đã không còn Thiên Ma cao giai, chỉ còn lại một ít thiên ma cấp thấp có linh trí sơ khai, toàn bộ đứng ngơ ngác liền bị hồn niệm ngưng thành đao của Nhạc Vũ quét qua một lượt.

Nhạc Vũ có chút tiếc nuối, lại tế lên Côn Luân Kính tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không tìm thấy tung tích La Hầu.

- Không ở chỗ này?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt lộ ra vài phần nghi ngờ, dùng nhiều Thiên Ma như vậy khai mở thông đạo không gian, tuyệt không thể không có toan tính gì? Nhưng sao chủ sự lại không có nơi đây?

Cũng không suy nghĩ nhiều, Nhạc Vũ xuất ra một đạo kiếm quang mênh mông trảm kích bên trong phá vỡ thông đạo.

Vào lúc một khe nứt bên trong xuất hiện thì không ngờ hiện ra hai Hỗn Độn ám ma hợp lực khiến thông đạo lại tiếp tục ổn định.

Nhạc Vũ lộ vẻ ngưng trọng, tình hình ở cuối thông đạo đều được quan chiếu trong Côn Luân Kính, một kiếm vừa rồi cũng chỉ để thăm dò. Dù tăng thêm nhân thủ cũng phải duy trì thông đạo, ý đồ của La Hầu quả nhiên khó lường, chỉ là không biết rốt cuộc ý đồ của người này là gì, là hướng về Hậu Thổ hay có tính toán khác.

Nhạc Vũ khoanh chân ngồi xuống bắt đầu thôi diễn, nhưng dù hắn tính toán thế nào thì vẫn cảm thấy thiên cơ hỗn độn.

- Hồng Mông tử khí

Rủa thầm một tiếng, Nhạc Vũ cảm giác đắng chát trong miệng, vốn hắn cũng dựa vào tử khí để thoát ra khỏi Tam Giới, không tại Ngũ Hành, nhiều lần tránh được tính toán của các bậc đại năng, hiện giờ lại được nhấm nháp tư vị này, liền kiềm chế tâm thần bỏ qua không suy nghĩ thêm.

Lúc này Địa Long chân nhân ở trong thế giới thai tàng đã tuyệt đối kinh sợ, không còn ý định lay động kiếm trận mà ngưng súc toàn bộ phân thân lại thành một điểm nhỏ, linh lực thổ nguyên bao lấy bên ngoài, thủ đoạn phòng ngự cực đoan như vậy quả nhiên khiến tốc độ luyện hóa của Ngũ Hành Kiếm Trận chậm lại không ít, chỉ để lại một phân thân hóa thành hình người khóc lóc van xin bất kể Nhạc Vũ có nghe được hay không.

Nhạc Vũ coi như không biết, tính toán thời gian để kiếm trận luyện hóa toàn bộ con giun khổng lồ thượng cổ này cần ba ngày nên cũng không có hứng thú, tiếp tục vùi đầu vào tam linh Trấn Ma bàn.

Hắn khẽ phất tay lấy thêm một thứ khác, chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng của Hậu Thổ tặng cho, thêm một chiếc hộp ngọc khi mở ra lấp lánh linh quang, mùi thơm kỳ lạ khiến những Thiên Ma xao động sợ hãi.

Vật bên trong chính là Bát Bảo công đức thần bùn đổi được của Dược sư Vương phật, dường như cảm giác được vận mệnh vĩnh viễn sắp bị phong ấn trong trấn ma bàn, đám Thiên Ma bên trong đột nhiên điên cuồng dãy giụa muốn đào thoát. Nhạc Vũ không hề để ý, lần lượt đem hai linh trân thổ hệ tuyệt đỉnh trộn vào một

chỗ rồi trong tay dấy lên tháp diễm tám tầng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1121: Thai Tàng chủ kiếm

Qua gần mười ngày, bên ngoài Tam Linh Trấn Ma bàn liền có thêm một tầng đất màu đen do Bát Bảo công đức thần bùn cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo ra. Vật đầu tiên bao hàm vô số công đức, thêm vào vô số đệ tử Tây Phương Giáo ngày ngày khẩu tụng kinh Phật khu trục tà ma, chính là vật mà thiên ma sợ hãi kiêng kị nhất, vật sau là do Tiên Thiên tạo ra, cực kỳ cứng chắc dẻo dai, vạn pháp khó phá.

Cả hai kết hợp khiến cho huyễn lực tinh thần đang lan tràn từ bên trong Tam Linh Trấn Ma bàn bị suy yếu đến cực hạn, không còn thể gây họa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đương nhiên dã tâm của Nhạc Vũ không chỉ dừng lại ở đó, Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn dư thừa, thân hình con giun khổng lồ đang được Ngũ Hành Kiếm luyện hóa đều là tinh nguyên hành thổ tối tinh thuần, dù không thể so với Bát Bảo công đức thần bùn nhưng không hề dưới vật thứ hai. Chín thành trong đó đã được Nhạc Vũ dùng cho tăng cường mở rộng kết cấu trận bàn, bổ khuyết linh trận tránh cho ngày sau thiên ma phá vỡ phong ấn. Sau đó hắn lại vẽ lên một lớp cổ văn ở tầng ngoài cùng bao gồm ba ngàn chữ phong, ba ngàn chữ trấn và ba ngàn chữ nhiếp, kết nối nhất thể, có hiệu quả phong ấn đến tuyệt đỉnh.

Toàn bộ trận bàn là một màu đen nhánh, không hề lộ ra điểm linh quang, cũng không có một chút khí tức thiên ma, chỉ có dạng thức hơi có vẻ cổ quái, cho dù dùng tay chạm vào cũng không thấy lực huyễn hoặc tâm thần của thiên ma.

Đợi đến khi trận bàn triệt để hoàn thành thì vẫn không thấy bóng dáng La Hầu, chỉ thấy mấy khí tức Hỗn Độn ám ma ở đầu kia khiến Nhạc Vũ kinh hãi, cũng không phải bởi vì thêm vào mấy ám ma có thể so với Kim Tiên mà vì không biết mục đích của La Hầu đến cùng là đâu.

Nhạc Vũ cũng biết trong lúc nhất thời khó tìm được manh mối nên chuyên tâm luyện kiếm, Địa Long đạo nhân đã bị Ngũ Hành Kiếm Trận cắt nát qua mấy ngày, bản thể chỉ còn lại chưa đến 300 vạn trượng nhưng đây lại là phần tinh hoa

nhất của kỳ thú thượng cổ này.

Lúc Tam Linh Trấn Ma bàn còn chưa hoàn thành thì Nhạc Vũ liền tạm thời lệnh cho Ngũ Hành Kiếm Trận dừng lại, chỉ đề phòng con giun khổng lồ này khôi phục nguyên khí, lúc này mới rảnh rỗi luyện hóa triệt để.

Hắn đánh vào mấy trăm cây Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm vào trong rồi đồng thời cho nổ tung khiến thân hình còn lại của Địa Long đạo nhân nát bấy sau đó cũng không sợ mất thời gian, kiên nhẫn dùng Ngũ Sắc Thần Quang tiêu trừ thần hồn huyết nhục thần hồn con giun khổng lồ.

Lần này lại càng phiền toái hơn với khi gia cố Tam Linh Trấn Ma bàn, qua gần nửa tháng mới triệt để luyện hóa tinh huyết của con giun khổng lồ, đến cuối cùng lại khiến Nhạc Vũ kinh hỉ.

Con giun này vốn tồn tại từ thuở Hồng hoang vừa thành, tuy thành đạo muộn nhưng cũng đã hơn mười vạn giữa năm, lại theo bản năng thôn hấp lấy hết thảy linh lực thiên địa. Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là chỗ hạch tâm bản thể của hắn hàm chứa rất nhiều mẫu khí vạn vật hỗn tạp, bao gồm cả khí Hỗn Độn, Huyền Hoàng và Ngũ Hành Tinh Nguyên, thậm chí còn cắn nuốt rất nhiều Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, trong thân thể lại có tới yêu đan.

Đáng tiếc những lĩnh ngộ này đều có quá mức hỗn tạp, hòa tan trong huyết nhục khiến khó có thể phục hồi như cũ, đoán chừng Địa Long đạo nhân sau khi thành đạo cũng biết những thứ này đều là tuyệt đỉnh linh trân, bằng lực của mình không thể nào rút ra nên ngày ngày chiết xuất để có thể luyện thành một kiện linh bảo bản mạng. Do đó phần này cũng là phần khó khăn luyện hóa triệt để nhất.

- Thật sự là phung phí của trời!

Nhạc Vũ thầm oán hận, kết hợp Ngũ Hành Kiếm Trận qua gần một tháng mới có thể triệt để xóa đi ấn ký tinh thần của Địa Long đạo nhân.

Hắn hơi do dự rồi lấy thanh chủ kiếm đại Thai Tàng kiếm đem toàn bộ khí huyết thần hồn của con giun đánh vào trong đó.

Khí huyết mà Địa Long đạo nhân lưu lại thực sự quá khổng lồ, bên trong còn

bao hàm vô số thiên địa kỳ trân nên thanh nhị phẩm đại hư không kiếm cũng không có khả năng dung chứa hết, miễn cưỡng có thể đủ với tư cách chủ kiếm. Còn như với nhân vật trên chuẩn thánh thì với tu vi của Nhạc Vũ hiện giờ cũng chưa dám nghĩ đến.

Quả nhiên khi đem tinh hoa của Địa Long đạo nhân đánh vào thì phẩm chất thân kiếm bắt đầu nhanh chóng đề thăng, khí Hỗn Độn, Huyền Hoàng bắt đầu thẩm thấu mọi nơi rồi cố hóa khiến cho thanh Hậu Thiên nhất phẩm kiếm trong khoảnh khắc đã tăng lên một cảnh giới, đạt đến chí Hậu Thiên.

Xu thế tăng trưởng này vẫn chưa hề dừng lại mà qua hồi lâu thì kết cấu bên trong mới dần dần vững chắc, toàn bộ lưỡi kiếm đã tăng lên đến Hậu Thiên đỉnh phong!

- Đáng tiếc! Chỉ thiếu chút nữa mà thôi.

Nhạc Vũ có chút thầm tiếc, vốn chưa hẳn không có khả năng tiến thêm một bước nhưng chất lượng hồn ấn Địa Long đạo nhân thật sự quá kém nên đành dừng lại, áng chừng ngày sau nếu muốn tăng lên sẽ có muôn vàn khó khăn, nhất định phải trả một cái giá thật lớn.

Hắn nhân lúc Thiên Nhân cảm ứng thoáng tu chỉnh lại hồn ấn, đến lúc kiếm thành thì trên không trung không hề có phản ứng. Nhạc Vũ biết nguyên do là do hắn đã ngưng thành ngọc tỉ thực sự, vị trí trong thiên địa được đề thăng nên luyện chế vật Hậu Thiên cũng không nhiều trở ngại. Nhưng khi hắn đem thanh Đại Thai Tàng kiếm vào kiếm trận thì kiếp vân lập tức hội tụ cuồn cuộn, qua một lát mới biến mất vô tung.

Nhạc Vũ biết khi ba trăm sáu mươi bốn thanh kiếm hợp lực thì chỉ cách Hậu Thiên Chí Thánh Linh Bảo một tuyến, đã vượt ra khỏi vị trí Đại Đế phương bắc của mình, sỡ dĩ không có kiếp lôi đánh xuống là do có một người nào đó ở đâ không muốn bản thân tụ tập được ba loại cửu giai kiếp lôi mà thôi. Lôi kiếp này đối với hắn chẳng những không hại mà còn có chỗ tốt, Nhạc Vũ cũng không để ý mà dốc lòng quan đổ những biến hóa của kiếm trận.

Có chủ kiếm trấn áp, thế giới Thai Tàng lập tức bạo tăng chừng gấp bảy lần mới kết thúc, so với việc mở rộng thêm cả trăm lần trước kia thì không đáng giá nhưng xét theo quy mô lại cực kỳ kinh người.

Vận chuyển của kiếm trận càng thêm trôi chảy, tuy nhiên vì thiếu một chủ kiếm trấn giữ một phương nên thoáng có chút ngưng trệ.

- Thủy hỏa thổ mộc đã đủ, hôm nay chỉ còn thiếu hành kim mà thôi.

Nhạc Vũ mừng rỡ, đợi đến khi bộ kiếm trận này chính thức thành tựu thì sẽ đề thăng lên giai vị Hậu Thiên Chí Thánh, hắn sẽ có tư cách nhúng tay vào trận chiến của Hậu Thổ mở Địa phủ, chân chính giành được chỗ tốt trong đó. Nếu không dù hiện giờ chiến lực của hắn tuy có thể so với Kim Tiên nhưng chỉ có thể đứng ngoài quan sát mấy vị đại năng Hồng Hoang đánh cờ hoặc là làm quân cờ cho người khác thao túng.

Liên quan đến tranh giành lợi ích của mười tám tầng địa ngục, lục đạo luân hồi, nếu không đầy đủ thực lực thì dù là Hậu Thổ cũng không giúp được hắn quá nhiều.

Lúc này Tam Linh Trấn Ma bàn đã thành, một bộ Thai Tàng vô không kiếm trận cũng đã hoàn thành hơn phân nửa, thời gian trấn áp thiên ma trong thông đạo cũng đã qua mấy tháng.

Nhạc Vũ lại tế lên Côn Luân Kính chiếu về chỗ Hậu Thổ, chỉ thấy một mảnh hỗn độn, vô số cương phong linh lực tứ tán, không còn thấy bóng dáng của Hậu Thổ, mười tám linh kén cũng đã khuếch trương gấp ba, tựa như ngọn đèn trước gió, phiêu diêu bất định tùy thời có thể sụp đổ.

Hậu Thổ giao du rộng lớn, mấy vạn năm đã khiến cho không biết bao nhiêu tu sĩ thiên hạ thiếu nợ nhân tình, lúc này chỉ riêng Đại La Kim Tiên tụ tập trong lòng đất Cửu U , đã đạt hơn mười vị, Thái Thanh Huyền Tiên cũng có mấy trăm, bất quá mấy vị cự đầu ở đây lại càng thêm mạnh mẽ, ngăn chặn rất nhiều tiên tu ở ngoài tầng thứ bảy.

Có thể đột phá đến tầng thứ chín như hắn như hắn ít càng thêm ít, song phương vẫn còn lưu lực nên đến nay cũng chưa có người vẫn lạc.

- Thiên Đình cùng hai giáo không có ý ra tay ngăn cản sao?

Nhạc Vũ thầm nghĩ rồi nhìn thoáng qua không trung, mấy vị tâm giao vẫn bảo trì bình thản, chắc là đợi Hậu Thổ mở miệng cầu khẩn, tựa hồ cũng không sợ những linh kén kia sụp đổ.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ làm mờ hình ảnh trong Côn Luân Kính rồi lại chiếu vào ám giới, tình hình trong đó vẫn không quá khác biệt so với mấy tháng trước, bất đồng là có thêm không ít Hỗn Độn huyền ma, còn có khí tức của mấy vị Hỗn Độn ám ma.

Sau một lát , Nhạc Vũ cười lạnh:

- Không đi ra thật không? Vậy ta sẽ ép ngươi đi ra! Cũng muốn nhìn xem, ngươi có thể chịu đến bao lâu!

Vừa nói xong thì lập tức hắn đã xuất hiện ở cuối thông đạo, cảm giác được sự kinh ngạc của rất nhiều thiên ma rồi một luồng sóng triều hồn niệm công tới muốn thôn phệ tinh huyết. Nhạc Vũ không hề sợ hãi, mở ra kiếm trận Thai Tàng chụp xuống liền có mấy chục vạn Thiên Ma có phẩm giai khác nhau bị hút vào, tất cả đều không có thuật tái sinh như Địa Long đạo nhân nên chỉ bị Ngũ Hành Kiếm Trận xoắn một cái là nát bấy hơn nửa, toàn bộ hồn linh đều bị Nhất Khí Hỗn Nguyên châu thôn phệ. Phần còn lại nếu như là Hỗn Độn Huyền Ma thì đều đưa vào Tam Linh Trấn Ma bàn, nếu dưới đó thì tùy ý để Ngũ Hành Kiếm Trận tiếp tục trảm diệt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1122: Gặp lại La Hầu

Chỉ trong một sát na, , Vực Ngoại Thiên Ma hội tụ ở cuối thông đạo đã bị Nhạc Vũ quét trọn hơn phân nửa.

Hỗn Độn huyền ma trong Tam Linh Trấn Ma bàn cũng đã tăng đến bảy mươi, hơn một nửa còn lại cũng đã thay thế bằng Hỗn Độn Chân Ma, tuy nhất thời chưa kịp hạ xuống cấm chế thần hồn nhưng với Bát Bảo công đức thần bùn bọc ở bên ngoài thì vẫn có thể đem ra sử dụng khiến năng lực tính toán của trận bàn bạo tăng, lực huyễn sát vô tận được cưỡng ép rút ra từ bên trong, chỉ luận thuần về lực tính toán đã vượt qua gấp ba lân Cực Cực Ti Nam Nghi!.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới, đưa mắt nhìn quanh không gian ám giới. Hắn coi như không nhìn thấy Thiên Ma còn sót lại, duy nhất chú ý là hơn mười hình thể không khác nhân hình bao nhiêu đang lơ lửng giữa không trung, trong mắt đều lộ ra sát ý lạnh băng.

Sau một khắc, đột nhiên có trăm ngàn đạo lôi quang lóe lên giữa không trung, từ bốn phương tám hướng tụ tập trùng kích tới, phảng phất muốn hủy thiên diệt địa khiến toàn bộ không gian u ám nhuộm trắng.

- Huyễn pháp ngưng chân?

Nhạc Vũ nhíu mày, tế lên Côn Luân Kính chiếu vào lôi quang khiến chúng nhanh chóng biến mất như chưa hề tồn tại.

Đến khi không gian ám giới trở về màu đen như cũ thì mười cặp đồng tử thanh sắc kia lại lộ vẻ kinh ngạc lẫn sợ hãi. Vốn lôi quang kia là do ý niệm huyễn chân ngưng tụ, sau khi huyễn pháp bị xuyên thủng thì cũng khó tồn tại ở thế gian.

Hậu Thổ nói hắn là khắc tinh của Vực Ngoại Thiên Ma, chắc chắn không sai. Côn Luân Kính đang ở trong không gian thai tàng lại càng là thiên địch của bọn chúng, nếu như không phải Đông Vương công vẫn lạc, Côn Luân Kính nứt vỡ thì sao có tai họa thiên ma?

Hắn vung tay khiến bộ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận lại một lần nữa chụp xuống phong tỏa một đầu Hỗn Độn ám ma.

Vào lúc Nhạc Vũ đang muốn luyện hóa đầu ám ma này để ném vào Tam Linh Trấn Ma bàn thì từ phía xa đột nhiên có một đạo kiếm hoa thủy lam trảm thẳng xuống, có chín phần tương tự với Thủy Vân tuyệt kiếm, ngay cả kiếm ý cũng bắt chước đến mười phần, càng mạnh hơn mấy lần. Kiếm dù chưa đến nhưng kiếm khí ác liệt đã khiến hắn cảm giác thân hình như bị chém nát.

- La Hầu!

Quang trạch chớp lên trong mắt Nhạc Vũ, cảm giác vô cùng quái dị thấy kiếm của mình lại khủng bố bá đạo như vậy!

Hắn tạm thời buông tha đầu ám ma kia, ném vào để Ngũ Hành Kiếm Trận vây khốn rồi lại tế lên Côn Luân Kính chiếu vào không trung.

Đồng dạng cũng là huyễn pháp ngưng chân nhưng đạo kiếm hoa thủy lam này mạnh hơn lôi quang lúc trước vô số lần, dù bị Côn Luân Kính chiếu vào cũng chỉ suy yếu bảy thành mà vẫn thẳng tắp chém tới!

Nhạc Vũ sớm có sở liệu, ý niệm tác động, từ tay áo xuất ra Thủy Vân Kiếm, tiếp đó một kiếm vung lên đồng dạng với kiếm hoa thủy lam.

Hai đạo kiếm quang va chạm lập tức dấy lên một luồng cương phong hủy diệt chấn động đến ngàn vạn dặm, vô số cát bụi hóa thành linh tử như vân vụ bay lên, vô số thiên ma cấp thấp tức thì nát bấy.

Nhạc Vũ tiếp tục thôi động Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận quét qua, lại đem một đầu Hỗn Độn ám ma cách đó không xa chụp vào trong, vào lúc ánh mắt hắn liếc về một đầu ám ma khác thì trong hư không truyền ra tiếng quát lớn:

- Dừng tay!

Tiếp đó là mấy ngàn cây ngũ sắc quang châm đánh tới như mưa, giống hệt Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm, ngay cả đặc tính bỏ qua pháp tắc thời không cũng mười phần tương tự.

Nhạc Vũ cười lạnh, đem Tâm Huyễn Ma sát của Tam Linh Trấn Ma bàn tế lên đỉnh đầu ngưng tụ thành một chiếc mai rùa có bộ dạng của Huyền Vũ, cũng không dùng chân khí dung vũ hóa vân mà là huyễn pháp ngưng chân từ bảy mươi Hỗn Độn Huyền Ma và những Hỗn Độn Chân Ma.

Mấy ngàn cây Đại Ngũ Hành diệt tuyệt quang châm giao kích với mai rùa nhìn như là vật thật nhưng lại là giao đấu giữa ý niệm cường hoành.

La Hầu tuy là vô hạn chuẩn thánh nhưng Tam Linh Trấn Ma bàn của Nhạc Vũ cũng đồng dạng, lại có Côn Luân Kính cùng Ba La Thần Diễm gia trì. Chiếc mai rùa cũng không lập tức sụp đổ mà duy trì được qua một sát na rồi mới tan rã.

Đến khi những cây ngũ sắc quang châm kia trùng kích xuống thì Nhạc Vũ đã đem ba đầu Hỗn Độn ám ma thu vào này thế giới thai tàng, thân hình lóe lên ngoài mấy trăm vạn trượng, đứng trên hư không nhìn đối diện vẻ lãnh đạm.

Sau một lát, ở phía trước dần ngưng tụ thành một nhân hình, đồng dạng như có như không bao phủ trong sương mù, tuy không phải biến hóa ra hình dạng như trước nhưng cặp đồng tử màu xanh thì đúng là La Hầu, trong mắt đầy vẻ âm u:

- Trăm năm không gặp, thần thông Bệ Hạ càng thêm khó lường. Chỉ là đạo làm người đừng nên ép người quá đáng. Ta thấy Bệ Hạ vẫn đừng nên quá phận!

Hồn niệm Nhạc Vũ thừa dịp vô số thiên ma trong Trấn Ma bàn bị La Hầu đánh trọng thương đánh vào từng đạo cấm chế thần hồn, lúc này nghe vậy không khỏi cười nhạt một tiếng:

- Nếu không như thế, La Hầu đạo hữu có chịu đi ra? Qua thời gian trăm năm, thuật huyễn pháp ngưng chân của đạo hữu càng thêm cao minh. Nếu trăm năm trước đã có thần thông như vậy thì Nhạc Vũ thực khó đào thoát trong tay ngươi. Còn có Thủy Vân Kiếm, đại Ngũ Hành diệt tuyệt quang châm đều bắt chước không tệ, không biết đạo hữu theo ta được bao năm.

Nhạc Vũ nói đến đây dừng lại đánh giá La Hầu, trên mặt hơi lộ kinh hãi nói:

- Thân thể của đạo hữu đã ngưng tụ ra bảy thành. Xem ra cũng không cần 300 năm mà chỉ không quá ba mươi năm sẽ lên tới chuẩn thánh. Nhạc Vũ xin chúc mừng trước đạo hữu!

Trong lòng hắn lại thoáng buông lỏng, người này một khi đăng lên chuẩn thánh thì chân chính phiền toái, dù không đến mức khiến hắn vẫn lạc nhưng cũng không thể ngăn lại trong ám giới, tình hình như vậy tuy thực lực đại tăng nhưng vẫn có thể nỗ lực ứng phó.

La Hầu lại không giận ngược lại cười, trong mắt không có biểu tình nói:

- Bệ Hạ khen trật rồi! Nếu ta không có chút bản lĩnh sao dám tự xưng La Hầu. Về phần Thủy Vân Kiếm, sau khi Bệ Hạ bình yên ly khai ám giới thì dĩ nhiên La Hầu có chú ý tới, khuất nhục ngày ấy với Thủy Vân tuyệt kiếm luôn nhớ kỹ! Chuyện hối hận của ta trong mấy trăm năm qua chính là không nên quá cố kỵ, nên toàn lực trảm sát ngươi ở ám giới lúc ấy mới đúng!

Tuy nói thế nhưng thần sắc La Hầu hết sức hời hợt, không thấy nửa điểm chân khí dao động.

Nhạc Vũ biết trong lòng đối phương đã không còn chiến ý, đem Thủy Vân Kiếm thu lại vào tay áo, vẫn thản nhiên nói:

- Vậy cũng giết được đạo hữu mới thành! nói những chuyện cũ vô ích, hôm nay ta hỏi đạo hữu một câu, đạo hữu tiềm phục rất nhiền thiên ma ở đây, lại triệu tập Hỗn Độn ám ma, rốt cuộc có ý định gì?

La Hầu thoáng nheo mắt, phát ra một tia huyết ý rồi biến mất, chắp tay cười cười:

- Nếu nói không có mục đích thì không thể gạt được ngươi. Nhưng bệ hạ có tin lời của ta không?

Nhạc Vũ trầm xuống, đang muốn lên tiếng thì La Hầu lại khẽ lắc đầu:

- Kỳ thật cần gì như thế? Lần này ta không đến vì Bệ Hạ, cũng không liên quan đến lục đạo luân hồi của Hậu Thổ, vốn có thể bắt tay hợp tác. Bất quá Bệ Hạ đã không tin, việc này này liền thôi, không biết có thể thả ba người dưới trướng của ta?

Nhạc Vũ trừng mắt nhìn, coi như không nghe thấy, Hỗn Độn ám ma tương đương với Kim Tiên, thực sự đồng dạng cực kỳ khó được.

Có ba đầu ám ma gia nhập vào Trấn Ma bàn khiến lực tính toán của vật này lần nữa bạo tăng, quả quyết không có khả năng trả về.

Về phần người này nói càng không đáng tin. Lục đạo luân hồi có thể lọc đi lực âm sát ô uế thế gian, người bị hao tổn nhiều nhất ngoài mấy vị cự đầu trong U Minh còn là ám giới.

Trong Thiên Ma vốn ít có nhân tài kiệt xuất, vốn sẽ không mưu đồ chuyện tương lai nhưng La Hầu lại chưa hẳn.

Thấy Nhạc Vũ không nói, La Hầu cũng sớm liệu như thế, thần sắc âm trầm:

- Bỏ đi! Bệ Hạ không chịu thả lại thì ta cũng không bắt buộc. Chư vị đạo hữu, có thể rút lui! Đầu thông đạo thời không này cũng không phải không thể buông bỏ.

Dứt lời , La Hầu hơi phất tay áo ý bảo, thần sắc hơn mười ám ma khẽ chấn động, từng cặp đồng tử màu xanh lộ ra sát ý dò xét Nhạc Vũ rồi lần lượt viễn độn ra bốn phương tám hướng.

Nhạc Vũ nhướng mày, trong nội tâm chân chính có thêm vài phần kinh ngạc.

Không ngờ La Hầu lại có thể rút lui sảng khoái như vậy, thông đạo không gian cũng không phải nói mở liền có thể mở. Hàng rào thế giới còn có vô số thời không loạn lưu mạnh yếu cần cân nhắc, vị trí này, cơ hồ có thể nói là tuyệt hảo nên càng cho rằng La Hầu có mưu tính. Hắn liếc qua người này một cái rồi thoát ra khỏi thông đạo sắp sụp đổ, trước khi đi Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận vẫn kịp cuốn lấy một Hỗn Độn ám ma gần đó.

Vừa đến nửa đường thì đã nghe La Hầu hừ lạnh rồi vô số quang lôi được tạo thành trong thông đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1123: Phong ấn Ám Ma

Nhạc Vũ cười ha hả, không chế Tam Linh Trấn Ma bàn, quanh người cũng đồng dạng dấy lên vô số lôi quang tử sắc, được Côn Luân Kính gia trì giao kích với bạch lôi, vào lúc lôi quang sắp sụp đổ thì kiếm trận đã kịp đem theo một đầu Hỗn Độn ám ma quay lại.

Nhạc Vũ đã không nguyện dây dưa với La Hầu nên đã sớm vận sức chờ phát động Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt quang châm tầng thứ hai mươi do đại lượng Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi dẫn dắt xuyên qua vô số bích chướng thời không bạo kích về hướng La Hầu, bản thể thì thối lui ra khỏi không đạo thông gian về hướng lối ra động quật.

Hắn vẫn lưu lại một tia hồn niệm thủy chung cảm giác biến hóa của ám giới, cũng không biết La Hầu sử thủ đoạn gì, chỉ thấy ngoài thân lóe lên tử quang, không hề bị tổn thương tiếp lấy Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm, sau đó cũng không truy kích, cùng với những ám ma rút đi toàn bộ, biến mất vô tung vô ảnh.

Khi thông đạo không gian triệt để diệt vong thì chút cảm giác cuối cùng của hắn với ám giới cũng biến mất.

Cự ly hai giới quá xa, ngay cả Côn Luân Kính cũng không thể chiếu đến, chỉ theo bản năng đoán được người kia nhất định không chịu đơn giản bỏ qua.

Tâm trạng Nhạc Vũ thoáng nhẹ nhõm, La Hầu không đuổi theo đối với hắn là chuyện tốt, ở trong ám giới thì nhờ vào sự che lấp của Côn Luân Kính có thể thoải mái hành sự, nhưng trong thế giới Cửu U có vô số đại năng chú ý thì chưa chắc có thể tùy tâm sở dục, điều lo lắng duy nhất là La Hầu sau này không biết sẽ có thủ đoạn gì.

- Sớm biết như thế đã không nên quá mức bức bách.

Nhạc Vũ cảm giác đắng ngắt, lúc này không như trước, có thông đạo không gian

thì luôn có thể nhận biết được tung tích của La Hầu, hắn lại bức bách khiến đối phương buông bỏ khiến đám thiên ma từ sáng chuển sang tối lại càng khó ứng phó.

Đứng nơi cửa động quật suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền lấy ra một phù chiếu truyền tin, dùng kiếm quang bao lấy đánh về phía Hậu Thổ.

Sau đó lại đem bốn đầu Hỗn Độn ám ma trong thế giới thai tàng hư không, dùng Ngũ Sắc Thần Quang xóa đi thần hồn, lại gieo xuống cấm chế tâm linh rồi đánh vào Tam Linh Trấn Ma bàn.

Lúc này cách hắn hơn một tỷ dặm, Hậu Thổ đang ngồi xếp bằng trong hư không đột nhiên mở mắt nhìn lên trên không, thấy một đạo tín phù kim sắc được kiếm khí lăng lệ bọc lấy đang xuyên không bay tới, dù trong cương phong trùng kích vẫn không hề lệch hướng, kiếm quang thủy lam thế như chẻ tre phá vỡ hết thảy chướng ngại.

Vào lúc nó cách Hậu Thổ khoảng ba trăm vạn trượng thì đột nhiên trong hư không có một huyết thủ cực lớn chụp tới.

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, sau đó đồng dạng một thạch thủ cực lớn đột ngột từ dưới lòng đất mọc lên, sau khi va chạm với huyết thủ thì khiến cho linh lực cương phong càng thêm cuồng liệt.

Hậu Thổ khẽ thở dài, ánh mắt có thể chiếu qua toàn bộ thế giới nhìn về một chỗ cách đó 10 tỷ dặm, nói vẻ khuyên nhủ:

- Minh Hà lão tổ, ngươi làm sao khổ thế? Ta mở lục đạo luân hồi, tuy đối với bản nguyên của ngươi có chỗ tổn thương nhưng ngày sau đã đáp ứng đền bù. Mười tám tầng địa ngục, đạo luân hồi chuyển sinh là thiên thế xoay vần, không do ta thành tựu cũng có người khác làm thay. Mấy người các ngươi có thể cản trở được một lần nhưng có thể cản trở được lần thứ hai? Ngược lại à không duyên cớ làm gãy khí số bản thân.

Bên kia thật lâu không đáp rồi truyền đến một tiếng hừ lạnh:

- Lưỡi đầy hoa sen nói nghe hay lắm. Nếu không chịu giao ra bốn tầng Địa phủ cho ta thì ngươi nói thế nào cũng là vô dụng. Ta gãy vận số, Hậu Thổ cũng đừng mơ tưởng dựa vào công đức thành Thánh.

Sau khi dứt lời liền không có thêm thanh âm gì, hồn niệm như thủy triều lại cuồn cuộn trở về.

Quang trạch trong mắt Hậu Thổ chớp động, cuối cùng lại thở dài tiếp lấy tín phù.

--- Chuyện ám ma đã có ta xử trí, muốn mượn mấy viên siêu phẩm Mộc Linh linh thạch dùng một lát.

Chỉ mấy câu ngắn ngủi trong tín phù nhưng lại khiến trong lòng Hậu Thổ trầm xuống, nếu như chuyện thiên ma dễ giải quyết, Nhạc Vũ tuyệt sẽ không kéo dài tới hôm nay. Lần này cầu viện, nhất định là những Hỗn Độn ám ma khó giải quyết hơn tưởng tượng của nàng.

- Hồng Mông khí tức vốn cũng không thể chỉ có riêng với người. Không thể nào là Hồng Mông chi ma, hẳn là Hồng Mông tử khí.

Trong đầu xẹt qua ý niệm này, Hậu Thổ bất giác cảm thấy lạnh toát. Nếu chỉ là Hồng Mông chi ma cũng không phải không thể ứng phó, nhưng nếu là Hồng Mông tử khí thì thiên ma đáng sợ thế nào, bản thân nàng rõ ràng nhất, chính là vô hình Vô Tướng, vô tích, khó có thể tìm ra.

Vào thời Thượng Cổ, Ma Thần La Hầu lực áp Hồng Hoang còn rõ mồn một trước mắt nàng.

- Siêu phẩm Mộc Linh tiên thạch sao?

Cơ hồ không chút do dự, Hậu Thổ tế lên một quang hoa xuyên qua không trung.

Thần chức của nàng tuy là chủ nhân đại địa, nắm giữ hành thổ trong ngũ hành, địa vị tương đương với thần thú tứ phương nhưng Mộc Linh tiên thạch cũng không bao nhiêu, chỉ hơn ba mươi viên cũng không biết có thể đủ giúp được Nhạc Vũ.

Sau đó nàng tiếp tục nhắm mắt khoanh chân nhập định, thao túng thổ nguyên lực mênh mông trấn áp thế giới Cửu U.

Tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ dù còn thấp kém nhưng tờ tín phù không hiểu sao lại khiến nàng có cảm giác an tâm, huống chi hiện nay cũng không cách nào phân

tâm.

Quá trình phong ấn một vị Hỗn Độn ám ma chừng hơn một ngày, Nhạc Vũ không chịu lưu nửa điểm hậu hoạn, đều là xóa đi thần hồn ấn ký rồi mới nhập vào trận bàn.

Bản tính Thiên Ma khó có thể tiêu trừ, qua chừng trăm năm sẽ lại tự sinh ý thức. Bất quá phương pháp này thực sự có thể đem lại chút thời gian yên tĩnh.

Phong ấn đến nửa đường, Hậu Thổ đã có hồi báo, đồng dạng là một tờ tín phù kèm theo một Tu Di Giới, bên trong ngoại trừ ba mươi hai viên siêu phẩm Mộc Linh tiên thạch còn có vô số dưới siêu phẩm.

Nhạc Vũ bất giác cười khẽ, tạm thời chưa quan tâm đến, chuyên tâm luyện hóa những Thiên Ma kia.

Đến ngày thứ mười bốn thì không chỉ xử lý xong bốn đầu Hỗn Độn ám ma, ngay cả mấy Thiên Ma mới bắt không lâu cũng đãgieo xuống thần hồn cấm chế. Khi bốn đầu ám ma vừa được phong nhập vào trấn ma bàn thì lực tâm huyễn ma sát lại tăng lên mấy lần.

Huyễn pháp ngưng chân dù chưa thể so với La Hầu nhưng có Côn Luân Kính gia trì thì đã có thể miễn cưỡng đối kháng.

Bất quá hiện giờ trận bàn này có thể phong ấn bốn đầu ám ma đã là cực hạn, nếu nhiều hơn nữa thì không chỉ là Cửu Thiên Tức Nhưỡng cùng vô số hành thổ Tinh Nguyên không thể chống đỡ mà bản thân hắn cũng không có lực ngự sử.

Về phương diện tính toán, có tuệ lực của bốn đầu Hỗn Độn ám ma, bảy mươi đầu Hỗn Độn huyền ma khiến năng lực của nó đạt đến cảnh giới không thể tưởng tượng.

Đương nhiên cũng không nói, Diễn Thiên Châu cùng với Cửu Cực Ti Nam Nghi không có được năng lực như thế. Trong mắt của Nhạc Vũ, lực tính toán của Cửu Cực Ti Nam Nghi tuy có hơi chênh lệch nhưng lại có "Hệ thống thể thức" tốt nhất, cùng với bao hàm bộ phận tinh hoa của Hà Đồ Lạc Thư và phân nửa cơ sở dữ liệu của tạo nghệ trận đạo của Hiên Viên Hoàng Đế, dù phá trận hay tính toán đều có thể dùng phương án tốt nhất.

Trấn Ma bàn mặc dù tốt, tuệ lực của mấy chục ám ma huyền ma luôn "Online" nhưng lại không thể nào phát huy lực tính toán cực lớn, kết hợp cả hai mới là tốt nhất.

Về phần Diễn Thiên Châu thì bao hàm pháp tắc sơ khai thiên địa, so với Cửu Cực Ti Nam Nghi càng là cường hãn, có thể tính toán toàn bộ thế giới.

Nhạc Vũ thử thăm dò, thôi động toàn bộ ba vật này, quả nhiên lực tính toán tăng vọt, thần hồn cảnh giới dù vẫn ở cảnh giới thần minh nhưng cũng đã tiếp cận chí thánh chí minh.

Mỉm cười, Nhạc Vũ quay lại Thiên Ý phủ, thấy hai tiên thiên linh mộc trong đó đều đang hết sức xanh tốt. Cây tiên hạnh cao lớn, tuy chỉ dùng qua một giọt Thanh Nguyên linh dịch nhưng lúc này đã cao tới mười vạn trượng, chống đỡ cả thế giới động thiên.

Cây Bồ Đề tuy đã được hắn thôi triển hai lần nhưng hiện giờ vẫn thấp hơn cây tiên hạnh mấy trù.

Nhạc Vũ đem ba mươi hai viên siêu phẩm Mộc Linh tiên thạch đánh vào bình Thanh Ngọc chân nguyên, một lát sau đã xuất ra 16 giọt thanh nguyên chân dịch.

Thanh Ngọc chân nguyên bình phải qua bốn trăm năm mới được một giọt chân dịch, cho dù ở trong Động Thiên cũng là cực nhỏ.

Nhạc Vũ ở trong động thiên của Ngũ Trang Quan qua hơn vạn năm cũng chỉ ngưng tụ ra bảy giọt, cộng thêm mười sáu giọt vừa rồi cũng chỉ là hai mươi ba giọt.

Hắn nhỏ liên tiếp hai mươi giọt thanh nguyên chân dịch vào bộ rễ của cây bồ đề, quả nhiên chỉ qua mấy nhịp thở đã kết quả, tổng cộng gồm năm mươi sáu quả.

- Lại có thể nhiều hơn tám quả.

Hắn nhớ lúc ở Vạn Thọ sơn vào lần đầu tiên thúc đẩy được tổng cộng bốn mươi tám quả, lần sau đó cũng là như thế, một nửa trong đó được hắn xâu thành chuỗi hạt, còn một nửa thì đem ăn. Nhạc Vũ hơi kinh ngạc, biết thanh nguyên chân dịch đã tăng hiệu quả ôn dưỡng với cây Bồ Đề.

Vật này mới chỉ là Tiên Thiên nhất phẩm, nếu được hơn ngàn giọt thanh nguyên chân dịch sẽ khiến tăng thêm một phẩm giai.

Nhạc Vũ cười nhẹ, hái xuống toàn bộ quả Bồ Đề rồi hơi tiếc nuối nhìn về phía thất Linh Thiên thông thảo, thanh nguyên chân dịch trong tay chưa đủ nên tuyệt đối không cách nào thúc đẩy linh thảo này.

Ra khỏi Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ lấy một quả Nguyên Trí và một hạt Bồ Đề mới sinh bỏ vào miệng, trong thần hồn đột nhiên hiện ra vô số phù văn, tiến nhập vào cảnh giới chí thánh chí minh.

Bất quá lần này có Kim Tiên hồn ấn, cộng với năng lực tính toán đã tăng lên gấp mười lần của Tam Linh Trấn Ma bàn nên dù không có Thiên thông quốc tương trợ thì lực tính toán tổng thể vẫn cực lớn. Trong một sát na, ngay ở nơi thiên cơ mê muội như Địa phủ vẫn có thể mơ hồ nhận ra vài đầu mối.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1124: Địa để bố trận

Trong mắt lóe ra vô số linh phù rồi ngưng tụ thành thế giới, mỗi thời mỗi khắc đều có diễn biến bất đồng. Nhạc Vũ trong thiên cơ biến ảo nỗ lực tìm lấy một đường phá cục.

Hắn không cầu toàn giải Thiên Cơ, muốn thấy rõ hết thảy, điều này dù là mấy vị đạo tổ cũng không mong làm được, chỉ toàn lực diễn toán chung quanh động quật đến cùng có biến số gì như. Lời của La Hầu cũng không phải hoàn toàn nói ngoa, Nhạc Vũ đoán chừng có thể tin được tối thiểu ba thành.

Hắn cũng cho là La Hầu không chú ý đến Hậu Thổ, tuy nhiên nếu có khả năng thì người này cũng không ngại ám toán nàng một lần, đổi lại chỉ cần tìm được nguyên nhân chân chính khiến La Hầu rình mò ở tầng thứ chín Cửu U thì có thể tìm được tung tích.

- Truyền thuyết Ma Thần La Hầu trước khi vẫn lạc từng đem vật tùy thân che dấu ở các nơi trong Hồng Hoang, người này đến đây chắc vì thế?

Nhạc Vũnhư có điều suy nghĩ, nhìn về phía phía đông, cảnh giới chí thánh chí minh có thể hiểu thấu thế giới bổn nguyên, trực chỉ huyền diệu của tạo hóa. Mặc dù hắn chưa chính thức đạt được cảnh giới này nhưng sau khi thêm vào một viên khuy thiên châu thì mọi thứ của tầng thứ chín không thể che giấu.

Linh lực mạch lạc, thậm chí nửa kết cấu tầng đất bên trong đều rõ ràng trong tâm hắn. Ba phương hướng kia cũng không thấy gì dị trạng, chỉ có mạch động linh lực bên này dường như có chút cổ quái, nếu không phải thần niệm hiện giờ của hắn đã tăng lên cảnh giới khủng bố thì cơ hồ không thể cảm giác.

Sau một hồi lâu, Nhạc Vũ liền phi độn về hướng phía đông, qua gần một canh giờ thì đến một chỗ trống trải, nhìn xuống phía dưới khẽ nhếch miệng:

- Lại là vật này, không trách La Hầu trăm phương ngàn kế như thế.

Chỉ thấy dưới tầng đất dày là một vật có vô số khí hung sát quấn quanh không thấy rõ bộ dạng cụ thể, chỉ lờ mờ trông thấy hình viên bàn, toàn thân màu vàng.

Trạng thái thần hồn của Nhạc Vũ lúc này cơ hồ thẳng tới cảnh giới đạo tổ, có thể hiểu thấu tương lai lẫn quá khứ. Vô luận một vật nào có thể thấy, chỉ cần không đồng đẳng hay lực lượng càng mạnh ngăn trở thì lập tức có thể hiểu rõ, gần như chắc chắn có thể đoán biết cân cước vật kia, đối với hắn có thể là vô dụng nhưng đối với La Hầu lại là chí bảo. Có nó sẽ lập tức khiến La Hầu đăng nhập cảnh giới chuẩn thánh, Nhạc Vũ tuyệt đối không thể để lọt vào tay đối phương.

Chỉ là bên ngoài vật này là tầng tầng lớp lớp cấm chế, thêm một khí tức vô cùng hung hoành ở trong động quật, cho dù Nhạc Vũ toàn lực thôi động Côn Luân kính cũng không cách nào thấy rõ, khuy thiên châu lại càng khó cảm giác.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ, suy nghĩ thêm một chút liền biết Ma Thần La Hầu dám đem vật này giấu trong địa bàn của Minh Hà lão tổ há lại có thể không có bố trí?

- Nếu như mình muốn lấy vật này thì còn phải đợi La Hầu hiện thân mới có thể.

Cười lạnh vẻ thú vị, Nhạc Vũ lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở ngoài mấy vạn dặm, tìm kiếm bốn phía. Chưa đến một hồi hắn đã hiểu rõ khu vực có thể để Vực Ngoại Thiên Ma xuyên không đi tới.

Ngoại trừ động quật đã sập đổ lúc trước, còn lại hai nơi có hàng rào không gian tương đối yếu nhược, có thể đơn giản xé mở, cũng đều có linh mạch Tiên giai Tam phẩm để duy trì thông đạo lâu dài. Tuy nhiên muốn mở được thông đạo cũng không phải ngày một ngày hai.

- Chắc chắn là tại ba chỗ này! La Hầu triệu tập rất nhiều Thiên Ma chỉ để yểm hộ cho hắn, hiện giờ duy nhất không biết là khi nào hắn tới lấy vật này.

Lẩm bẩm mấy câu, Nhạc Vũ nheo mắt nhìn về thiên không cười nhẹ, đã biết mục đích của La Hầu thì nhất cử nhất động kế tiếp của đối phương đều nằm trong dự liệu.

Qua hơn mười năm, những linh kén phía trên đều đã sắp hoàn thành, nhiều lắm chỉ chừng ba năm sẽ thành tựu toàn bộ, khi đó mới là bước tối nguy hiểm của việc diễn hóa thế giới Địa phủ, cũng là ngày mà Minh Hà lão tổ làm khó dễ.

Nếu hắn chưa đến, La Hầu hơn phân nửa sẽ động thủ sớm, nhưng hôm nay đã bị hắn kiềm chế nên chắc chắn sẽ lựa chọn thời điểm Địa phủ hỗn loạn nhất, ngày động thủ của người này không hỏi cũng biết. Điều cần làm chỉ là sớm bố trí mà thôi.

Nhạc Vũ ngồi xếp bằng vào hư không, thôi động Diễn Thiên Châu cùng Cửu Cực Ti Nam Nghi, bắt đầu tính toán với tốc độ cao, sau một lát thì đánh ra từng viên tiên thạch.

Lúc mới bắt đầu thì lộ vẻ gian nan, thường tính toán qua chừng một canh giờ mới đánh ra được mười viên tiên thạch, qua một ngày cũng chỉ không quá 200 viên, cẩn thận dần kết thành một linh trận trong vòng một tỷ dặm.

Minh Hà lão tổ chính là ngọn nguồn của huyết hải U Minh của tầng thứ 9 Minh Hà, do một Hỗn Độn nguyên thai biến thành, cùng tầng thứ 9 là nhất thể, trải qua mười vạn năm nên sự khống chế đối với thế giới ở đây đã đạt mức hoàn mỹ.

Bất luận một chút biến hóa trong tầng đất này đều có thể bị lão cảm ứng, tuyệt đối không thể để một ai bên ngoài bày trận. Muốn không kinh động người này bố trí ra một linh trận quả thực gian nan ngoài mức tưởng tượng.

Nhạc Vũ cố nhiên to gan lớn mật, đối với Minh Hà không hề sợ hãi kiêng kị, bất quá nếu không có cảnh giới gần đến chí thánh chí minh này thì cũng không dám.

Lúc này linh mạch trong phạm vi một tỷ dặm của tầng đất này nhìn vẫn như tán loạn bình thường, nhưng chỉ cần một ý niệm của Nhạc Vũ có thể khiến ngàn vạn linh mạch tụ lại, tất cả địa khí bên dưới cũng có thể để cho hắn sử dụng.

Dùng nửa năm để bổ toàn đại trận, Nhạc Vũ vẫn chưa cảm giác thỏa mãn, lặng yên không một tiếng động mở rộng ra bên ngoài, dần hướng về phía Hậu Thổ.

Lúc này mấy vị cự đầu dưới lòng đất hoặc là bị người kiềm chế, hoặc là cùng Hậu Thổ bất phân thắng bại, hắn có Côn Luân Kính che dấu nên chỉ cần động tĩnh không quá lớn thì không cần lo lắng người khác phát giác, cứ thể mở rộng về phía tây hai tỷ dặm.

Chỉ là càng tiến về phía tây thì càng tiếp cận Huyết Hà, Nhạc Vũ liền càng cảm

giác vất vả, tốc độ tính toán cũng nhanh chóng giảm xuống trên diện rộng, một ngày chỉ đánh ra được chừng hai mươi viên tiên thạch. Muốn dưới mắt Minh Hà làm việc quả thực cực kỳ khó khăn, chỉ cần thoáng chủ quan sẽ khiến việc sắp thành lại bại.

Cũng may hiệu dụng của hạt Bồ Đề chỉ kém hơn linh quả Nguyên Trí một chút nhưng lại mạnh hơn thất Linh Thiên thông quả rất nhiều, thời gian duy trì dược hiệu tới gần một tháng, năm sáu viên đủ chừng bốn đến năm năm.

Nhạc Vũ cuối cùng vẫn không chịu nổi phụ trọng, trong vòng nửa năm cuối cùng chuyển hướng qua Hồng Mông kiếm điển, yên lặng nhập định, chỉ có bản kiếm điểm Hồng Mông lấp lóe hào quang lơ lửng trước mặt.

Phảng phất trải qua vô số tuế nguyệt, đến một ngày trên bầu trời của thế giới U Minh đột nhiên thanh quang nồng đậm thì Nhạc Vũ mới thức tỉnh, lúc mở mắt ra thì duệ mang ngưng tụ thành kiếm hình, qua mấy tức mới dần tản đi.

Hắn vươn người đứng lên, nhìn về dưới chân lộ ra dị sắc, thấy đã nhiễm lên một tầng sát lực ô uế ngăm đen.

Chỉ có lúc dùng Côn Luân Kính chiếu ra mới có thể thấy sâu trong động quật hiện ra vô số tiên thạch phân bố tại bốn phương tám hướng, hoặc rải rác, hoặc dày đặc. Một đại trận bao phủ nam bắc 35 tỷ dặm đã sừng sững thành hình trong lòng đất.

- Thật đúng là cực kỳ khủng khiếp! Không nghĩ sẽ làm lớn chuyện như thế! Cái này có thể thế nào là tốt? Sau khi mình bắt đầu dùng trận thì thiên cơ lại càng biến đổi khó dò. Nhưng nếu không dùng lại có chút đáng tiếc

Nhạc Vũ lẩm bẩm mấy câu nhưng trong lòng lại cảm giác đắc ý. Trận này án theo kiến thức trong Địa Thư, tên là Cửu Địa linh minh đại trận, là sáng tạo độc đáo chưa từng có trong thái cổ Hồng Hoang, chưa chắc là kiệt tác đỉnh cao trong đời hắn nhưng là một trong những tác phẩm hắn đắc ý nhất.

Bên trong linh trận có rất nhiều chỗ vì quá cố kỵ mà không thể nào thập toàn thập mỹ, chỉ có thể lựa chọn cách quanh co vòng vèo để tránh kinh động người khác. Bất quá có thể dưới mắt Minh Hà lão tổ bố trí được trận này, thậm chí có thể qua mặt được mấy vị nhân vật chuẩn thánh đã đủ để tự ngạo!

Trong mắt vị Minh Hà Giáo chủ, bản thân hắn có lẽ là một tiểu nhân vật không có ý nghĩa, dù thành tựu Kim Tiên hồn ấn, cũng đơn giản là con sâu cái kiến.

Bất quá con sâu cái kiến đó lại lặng yên không một tiếng động làm nên một món đồ như vậy, đủ nghịch chuyển đại sự Thiên Đạo.

Vốn từ đầu hắn bố trận là để đối phó La Hầu nhưng sau đó đã vượt xa mục đích.
.

Có thể đem Cửu Địa linh minh đại trận mở rộng đến trình độ này, ngay cả hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhạc Vũ không biết khi thôi động trận này sẽ có kết quả như thế nào, nhưng có thể biết mấy vị đại năng Hồng Hoang trong lòng đất, thậm chí cả Minh Hà đạo tổ chắc chắn sẽ hận mình tận xương tủy.

- Bỏ đi! Đâu chỉ là trả nhân quả nhân tình cho Hậu Thổ. Với chuyện Hồng Vân tổ sư vẫn lạc tại tay Minh Hà, vô luận Nhạc Vũ Uyên Minh, đều là tới thế bất lưỡng lập.

Nhạc mũi suy tư về, nhìn về phía trên không, mười tám linh kén đã bắt đầu lột xác thành thế giới Địa phủ. Vô số linh lực thiên địa tựa như vòng xoáy hướng về linh kén cuộn tới, hào khí trong Cửu U cũng đã bạt kiếm giương cung, căng thẳng đến cực hạn.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, cất bước mà ra. Đã làm đến hiện giờ thì hoặc là không làm, đã làm thì cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1125: Vẫn lạc tai ương

Đem một cỗ hóa thân ở lại tại chỗ để che mắt, bản tôn Nhạc Vũ đã bước tới bờ Huyết Hải cách đó mấy tỷ dăm.

Hơn mười năm giao phong, chẳng những Hậu Thổ đã không chịu nổi mà cảm giác ngay cả U Minh Huyết Hả cũng đã suy yếu đến cực hạn, chỉ thấy huyết quang vô tận tràn ngập trong không trung thay nhau trùng kích Hậu Thổ cách đó không xa nhưng trong Huyết Hải chỉ có rất ít Huyết Tu La mới được sản sinh.

Lực Huyết Sát bao hàm bên trong mười vạn năm đã bị rút ra ra hơn phân nửa khiến cho nước biển vốn đỏ hồng cơ hồ khôi phục thành màu thủy lam.

Bất quá sắc mặt Hậu Thổ lúc này đang ngồi giữa không trung tái nhợt như giấy, khí tức vô cùng hỗn loạn.

Trong ấn tượng, cho dù lúc nào thì Hậu Thổ cũng đoan trang trang nhã, thông minh tháo vát, tuyệt không để mất đi nửa điểm nghi thái trước mặt người khác. Lúc này tư thế đẹp đẽ trang nghiêm đã không còn sót lại chút gì, lần đầu tiên lộ ra cảm giác vài phần suy yếu cảm giác khiến lòng người không đành lòng, nhịn không được muốn ôm trong ngực an ủi.

- Vẫn lạc sao?

Nhạc Vũ bất giác xẹt qua một tia dị trạch, trong lòng cũng thấy thương cảm, nếu cứ tiếp tục như thế , chỉ sợ Hậu Thổ thật sự sẽ vẫn lạc. Dù nàng lúc này thỏa hiệp, chắc cũng bị tù cấm như ba vị Nhân Hoàng và thần thú bốn phương.

Nhạc Vũ lại nhìn về phía trên không, những linh kén đã ở biên giới tách ra, mười tám tầng thế giới Địa phủ cũng tiếp cận thành hình.

Vu lực cung ứng của Hậu Thổ so với lúc bắt đầu rút lại ít nhất một phần ba, cơ hồ tiêu hết tất cả tích lũy.

-- Thiên đình đến nay cũng không có phản ứng, người của Xiển Giáo chưa đến, người của Tiệt Giáo chỉ thấy lẻ tẻ mấy vị, ngay cả Thái Thượng Đạo tôn và Huyền Đô pháp sư mà hắn kỳ vọng cũng không thấy bóng dáng.

Khẽ ngưng mày, Nhạc Vũ không do dự bắt đầu đi dọc theo biển, vào lúc linh kén sắp tách ra thì linh lực trong Địa phủ cũng hỗn loạn cực điểm khiến cho việc nhận biết đại trận càng khó khăn, lại làm hắn không cần quá cố kỵ như nửa năm trước. Mặc dù đánh ra tiên thạch vào lòng đất kích thích một ít chấn động linh lực thì cũng không bị phát giác trong phong bạo.

Cứ như thế qua mười ngày, Nhạc Vũ đã mở rộng Cửu Địa linh minh đại trận đến cạnh bờ Huyết Hải rồi dần bao lấy.

Sau khi hoàn thành xong một tầng vây quanh Huyết Hải thì đại trận gần như đã bao phủ toàn bộ thế giới U Minh Huyết Hải, tất cả địa khí lẫn linh mạch bên trong chỉ cần một ý niệm của hắn là có thể dẫn động.

- Linh trận lớn như vậy, nếu toàn lực dẫn động không biết uy năng như thế nào?

Nhạc Vũ hiếu kỳ nhưng nỗ lực cưỡng chế vọng động, mặc dù chỉ dùng riêng tam linh Trấn Ma bàn cũng chỉ cần ước chừng nửa canh giờ đã diễn toán rõ ràng, còn thêm nửa canh giờ đã có thể cân nhắc đến hết thảy lượng biến đổi.

Bất quá lúc này hắn thật sự nỗ lực tính toán để khuếch trương đại trận, giành giật từng giây từng khắc, chỉ cầu vào lúc linh kén triệt để tách ra mở rộng sẽ mở rộng quy mô của đại trận thêm vài phần, đem càng nhiều linh mạch dưới lòng đất nhét vào.

Bỗng dưng trên thanh mang trên bầu trời càng cường thịnh chói mắt, khiến cả thân Đại La như hắn cũng nheo mắt, vô thức nhìn lên thấy cả mười tám linh kén đều đã vỡ ra, trùng trùng điệp điệp màng mỏng linh lực không ngừng tách ra bên ngoài, thế giới Địa phủ bên trong dù vẫn suy yếu nhưng đã gần đạt tới nguyên vẹn. Theo sát sau đó là mười tám tầng địa ngục luân hồi lục đạo, càng thêm nhiều vu lực từ thân hình Hậu Thổ quán thâu tới, càng lúc càng suy yếu.

Cũng trong một sát na này, trong phạm vi mười tỷ dặm của U Minh Huyết Hải cũng bỗng dưng sôi trào. Một đạo huyết quang cực lớn từ lòng biển sâu lao ra, giống như một vầng mặt trờ huyết hồng sắc đang bay lên khiến cho toàn bộ thế giới U Minh tầng thứ chín tràn ngập mùi huyết tinh.

Ngoài ra có hai mũi kiếm lăng lệ ác liệt vô song một trái một phải trảm kích về Hậu Thổ, khí thế không thấp hơn Địa Thư của Trấn Nguyên Tử.

- Nguyên đồ A Tị, Tiên Thiên Chí Thánh

Nhạc Vũ cảm giác khí tức tắc nghẽn, thần hồn trong đạo đạo Hồng Mông kiếm ý cũng xao động không ngớt.

Hậu Thổ lại không chút hoang mang, trải ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trực tiếp vây khốn hai thanh huyết nhận.

Ngay sau đó, lại có một kiện ngọc khuê thổ hoàng sắc từ trên cao đập xuống, hóa thành cự sơn va chạm với mặt trời huyết sắc trong không trung khiến thế giới rung chuyển, cương phong trùng quyển khiến Huyết Hải dậy sóng, ngay cả Nhạc Vũ cũng cơ hồ không thể đứng vững.

Thanh thế của ngọc khuê trong không trung hơi yếu đi, liền bị Huyết dương xông cuốn bay ngược trở về.

Nhạc Vũ cảm giác căng thẳng, cưỡng ép thu hồi ánh mắt, tiếp tục đánh ra từng viên tiên thạch.

Lúc này ngay cả Minh Hà lão tổ cũng đã tự mình ra tay, bên hắn bày trận càng không cần kiêng nể.

- Vẫn lạc? Tù cấm? Chưa hắn có thể như bọn ngươi mong muốn.

- Đến như vậy cũng không chịu cầu viện. Hậu Thổ thật can trường.

Trên một đám tường vân cách chừng chín trăm vạn trượng, Quảng Thành tử đứng chắp tay, lạnh lùng nhìn qua phía dưới.

Bên trái hắn là Hoàng Long chân nhân, lúc này cũng đang cười cười:

- Nàng còn có Minh Thư chưa xuất ra, vẫn có chút dư lực, tự nhiên không chịu đơn giản nhận thua. Bất quá theo ta thấy, nàng cũng chèo chống không được bao lâu

Quảng Thành tử lại thở dài một tiếng nói:

- Thân Vu Thần cũng vọng tưởng một bước trèo lên thánh vị, thực là cuồng vọng. Chẳng lẽ Hậu Thổ đã điên rồi? Ý của mấy vị đạo tổ là trợ giúp nàng thành tựu một trong tứ ngự, vị trí ngang với Tam Hoàng, chỉ dưới Thánh Nhân, cùng tồn với thiên địa. Tình hình như hiện giờ, dù thành tựu lục đạo luân hồi, có công đức hoàn thiện thiên đạo thì thân thể nàng cũng bị phá hủy, chỉ để lại một tuyến nguyên thần tồn thế, ngay cả cải tạo thân thể cũng không thể được, có gì hữu dụng?

- Tình hình như vậy chẳng phải là như chúng ta mong muốn? Địa phủ quá mạnh mẽ, ngược lại là không tốt để khống chế.

Người lên tiếng là Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn đang đứng một bên khác, thần hồn thân thể đều đã khôi phục nguyên khí, thong thả bước lên trước một bước, nhìn về phía dưới:

- Phàm sinh ra vào lúc Hỗn Độn sơ khai đều có ngạo khí nhất định. Đế Tuấn như thế, Hồng Vân như thế, La Hầu cũng thế, Hậu Thổ vốn là nhân vật chuẩn thánh, thân thể Tổ Vu, trong mắt nàng, nếu không thành Thánh, chỉ sợ tình nguyện vẫn lạc. Không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không chịu thỏa hiệp

Quảng Thành tử mỉm cười, cũng không nói thêm mà nhìn về phía đông, quả nhiên sau mấy nhịp thở thì có một đạo hoa quang bỗng dưng xa xa đánh tới.

Quảng Thành tử tiếp nhận, thần hồn dao cảm một phen rồi lãnh đạm chấn nát.

Hoàng Long chân nhân không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Là này Hạo Thiên thượng đế truyền tin? Có nói gì không?

- Vẫn như lúc trước, mười tám tầng địa ngục do thiên đình quản hạt. Xiển Tiệt hai giáo được công đức của hắn.

Quảng Thành tử phủi tay, lãnh đạm:

- Chỉ là có chút lo lắng Hậu Thổ sẽ chống đỡ đến chết cũng không chịu cầu xin chúng ta giúp đỡ. Hỏi thăm chúng ta như vậy, phải chăng thỏa đáng?

Hoàng Long Văn Thù đều khẽ giật mình, người thứ hai cười lạnh:

- Đồ nhãi ranh cũng dám giở mưu kế, nếu không có tổ sư trợ hắn, làm sao có thể leo lên đứng đầu tứ ngự?

- Sư đệ nói cẩn thận, dù sao cũng là trưởng bối chúng ta.

Hoàng Long chân nhân khẽ ngưng mày, không quá đào sâu, chợt nhìn sang một thân ảnh phía xa:

- Từ Hàng sư đệ thủy chung mặt ủ mày chau, chẳng lẽ đang lo lắng chuyện Hậu Thổ? Việc này đại cục đã định, chẳng phải là Hậu Thổ vẫn lạc, đưa thân thể dung nhập lục đạo luân hồi, cần gì phải thế?

Nghe được lời ấy, không chỉ là Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn, mà ngay cả Quảng Thành tử cũng nhìn sang vẻ kì dị.

Từ Hàng đạo nhân chợt tỉnh, thản nhiên nói:

- Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ từng thiếu nợ nhân quả Hậu Thổ, đến nay vẫn chưa từng thấy bóng dáng. Còn có Thủy Kiếm tiên Uyên Minh đã nhập Cửu U mấy năm, cũng đến nay không có động tĩnh

- Nhạc Vũ? Uyên Minh?

Quảng Thành tử khẽ biến sắc, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng:

- Huyết Lục Thiên quân bất quá chỉ là một Ngọc Tiên mà thôi, còn chưa đủ tư cách nhúng tay vào đại chiến bậc này. Về phần Thủy Kiếm tiên, người này kiếm đạo vô song, Trận Phù thông thần, không thể không thận trọng.

Hắn hơi phất tay ngưng thành một đoàn vân quang chiếu vào Cửu U, không bao lâu đã thấy một thân ảnh hiện lên, chính là hóa thân của Nhạc Vũ đang tồn thần nhập định, không nghe thấy ngoại vật.

Trông thấy tình hình như vậy, Quảng Thành tử mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu nói:

- Chắc là Hậu Thổ mời hắn trấn áp Thiên Ma. Hôm nay Thiên Ma đã lui nên không cần ra tay. Kẻ này thiếu nợ Hậu Thổ nhân quả, cũng không phải là Đại Đế tân nhiệm phương bắc từng ngăn cản Hàng sư đệ lần trước.

Từ Hàng đạo nhân nhìn sững vào vân quang, cũng không nhìn ra sơ hở gì nhưng vẫn cảm thấy nghi ngờ, theo bản năng cảm giác hai người này chỉ sợ là biến cố lớn nhất của chuyện Hậu Thổ xây lục đạo luân hồi lần này, trong lòng không tự chủ sinh ra vài phần bất an.

Văn Thù đạo nhân lại bật cười khanh khách:

- Kẻ này rõ ràng lưu luyến tại Cửu U không đi, quả thật to gan lớn mật, cũng không sợ Minh Hà lão tổ trảm sát, hắn cho rằng Hậu Thổ mở Luân Hồi có thể kiếm được chỗ tốt gì hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1126: Hậu Thổ Minh Thư

- Một tên hậu bối không biết thế nào là đủ, để ý làm gì? Mấy thứ linh bảo của Hậu Thổ sớm có định số, đám người còn lại, cũng ít có vẫn lạc. Về phần Minh Hà lão tổ, người này gian hoạt nhưng số mệnh vẫn cường thịnh, còn xa mới đến lúc vẫn lạc.

Hoàng Long đạo nhân chắp tay sau lưng, có chút khinh thường nói:

- Uyên Minh này như thế, chỉ sợ cuối cùng sẽ là công dã tràng, thậm chí chọc giận Minh Hà. Người này có ân oán sâu đậm với Từ Hàng sư đệ , chỗ dựa lớn nhất là Hậu Thổ và Trấn Nguyên Đại Tiên của Ngũ Trang Quan, thần thú Huyền Vũ. Sau ngày hôm nay, sẽ có một người vẫn lạc, sư đệ cuối cùng đã có thể thi triển thủ cước.

Từ Hàng đạo nhân nghe được nhíu mày, ngữ khí của Hoàng Long tuy là bên mình nhưng dù thế nào nghe thấy cũng cảm giác không thoải mái, nỗi bất an trong lồng ngực lại càng dồn dập, lay động cả đạo tâm.

Văn Thù lại không phát giác gì, thản nhiên nói:

- Nếu không phải hôm nay sát kiếp gần, đánh chết người này sẽ dính nhân quả đưa tới sát kiếp thì ta không ngại tiễn hắn một đoạn đường

Nói đến đây thì thấy Từ Hàng lấy ra một chiếc ngọc bình rồi đổ ra một đoàn thủy dịch, sau đó lẩm nhẩm đọc ấn quyết, hay tay thi triển pháp quyết, đánh vào một tia pháp lực thủy hệ thuần tịnh, qua một lát tạo thành một mặt thủy kính lam sắc, linh lực khí tức mạnh hơn vân quang mà Quảng Thành tử vừa mới tạo ra mấy lần.

Chẳng qua khi Từ Hàng thi pháp quan chiếu Nhạc Vũ thì vẫn không thấy nửa điểm dị trạng, trong mắt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm vẻ không dám tin:

- Không có khả năng, tuyệt đối không thể, người này không phải là hạng quả

tình bạc nghĩa. Với thủ đoạn xưa nay của hắn chắc sẽ có biện pháp cứu Hậu Thổ đào thoát tai ương thân hóa Luân Hồi. Nếu không phải nhìn trúng người này thì Hậu Thổ sao có thể tình nguyện đắc tội ta cũng muốn trợ hắn? Người này xác nhận là biến số.

Ba người người còn lại trên đám tường vân không khỏi hai mặt nhìn nhau lộ vẻ khó hiểu.

Quảng Thành tử nhíu mày nói:

- Sư đệ, Uyên Minh có thể có năng lực làm như ngươi nói?

Từ Hàng vẫn không để ý, dùng thủy kính chiếu vào tầng thứ 9 nhưng tiếp tục chỉ thấy một mảnh trống không, thần sắc ngày càng mờ mịt.

Hoàng Long thấy thế không khỏi cười lên: - Tầng thứ 9 của thế giới U Minh do Minh Hà chiếm cứ hơn mười vạn năm, gần như là hòa tan nhất thể, dưới mắt của hắn ai có thể bày trận.

Thần sắc Từ Hàng hỗn loạn, yên lặng không nói. Quảng Thành tử cũng khẽ thở dài, lúc trước còn chút lo lắng, lúc này lại triệt để yên lòng.

Một kẻ hậu bối mới thành tựu Kim Tiên hồn ấn mà thôi, chỉ bằng sức một mình hắn thì có thể làm gì?

Vào lúc hóa thân liên tục bị người khác quan chiếu, Nhạc Vũ liền có sở cảm. Nếu là ba năm trước hắn còn hơi có chút kiêng kị, dù có Côn Luân Kính cũng khó bảo đảm vạn toàn, hiện giờ lại không thèm quan tâm. Một chiếc trấn ma bàn bên trong phong ấn mấy ngàn thiên ma, bốn Hỗn Độn ám ma, huyễn lực tâm linh đủ để so với bất cứ đại thần thông huyễn pháp trên thế gian

Ngoại trừ ra còn có một đóa Tiên Thiên Ba La Thần Diễm, chân khí dung vũ hóa vân và tám loại linh thủy cũng đều có thể lợi dụng. Tuy hắn không tu tập bất cứ loại thần thông huyễn pháp nào cũng đã có đại năng huyễn thuật đỉnh cấp thế gian, thậm chí ở trước mặt đạo tổ cũng có thể tự tin, thủ đoạn như vậy sao có thể phát giác tòa Cửu Địa linh minh đại trận mà hắn bố trí xuống?

- Ccũng không biết người này là Hạo Thiên hay là Từ Hàng?

Nhạc Vũ cười lạnh, có thể đoán biết khả năng hắn bày trận ở đây chắc chắn chỉ có thể là Xiển Giáo Từ Hàng Đạo Tôn, về phần Hạo Thiên nếu có Lý Trường Canh nhắc nhở thì may ra còn có thể.

Chỉ thoáng phân thần, Nhạc Vũ kiềm chế tâm thần tiếp tục bày trận. Cửu Địa linh minh đại trận tuy là bố trí thô ráp nhưng thiết kế ban đầu của hắn lại cực kỳ xảo diệu, thuần túy là dùng lực thủ thắng, có thể hòa hợp không ngại tất cả lực lượng hòa tan vào nhất thể, vì thế thêm một đầu mối linh mạch là tăng thêm một phần lực lượng.

Cũng cùng ngay lúc đó, giữa không trung đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang động. Huyết Hà phía trước Nhạc Vũ sau một hồi chao đảo lại càng suy yếu, sát lực ô uế cạnh bờ gần như nhạt đi, có thêm một phần triệt để khôi phục trong xanh.

Nhạc Vũ hơi dừng lại rồi sau một lát đã bình tĩnh lại, Minh Hà lão tổ cầm hai thanh kiếm Nguyên Đồ A Tị, lại thêm một thanh Tiên Thiên Chí Thánh Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hộ thân, còn như thế, sau này tự nhiên có thể nghĩ.

Thậm chí hồn niệm hắn đã có thể cảm giác khí tức vốn trầm ổn như núi của Hậu Thổ trong cương phong loạn lưu cuồng loạn đã phiêu diêu lắc lư, tùy thời có thể sụp đổ.

Nhạc Vũ thở sâu một hơi, tiếp tục chuyên chú vào phía trước, đột nhiên bắn ra một chỉ bố trí bốn viên khỏa tiên thạch hành thổ vào trong Huyết Hà, thời cơ ra tay xảo diệu đến cực điểm, liên tiếp mấy lần đều như thế.

Vào lúc Nhạc Vũ đánh ra viên tiên thạch thứ bốn ba thì trên không gian tầng thứ chín của thế giới U Minh truyền đến một tràng cười điên cuồng:

- Hậu Thổ ngươi xây lục đạo luân hồi, xác thực chính là chiều hướng phát triển, vốn cũng có thể coi như độc chiếm công đức thành đạo, nhưng lại trái Thiên Đạo. Thực sự cho rằng chúng ta không dám giết ngươi?

Thanh âm vừa dứt thì một đạo quang hoa thanh sắc từ không trung thẳng kích xuống.

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên lạnh lẽo, nhìn về trên không thấy trong quang hoa thanh sắc có một tiểu kiếm được bọc trong lôi quang cuồn cuộn.

- Thái Âm tán nhân? Thái Âm Không Minh kiếm. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ khẽ giật mình rồi lại khôi phục như thường, ngay sau đó nhìn về Huyết Hà vẻ tiếc hận.

- Dáng tiếc Minh Hà cuối cùng còn có chút số mệnh

Nếu để hắn thuận lợi bố trí xong linh trận, đánh ra tổng cộng bốn chín viên tiên thạch thổ hệ vào hạch tâm Huyết Hà thì nắm chắc tới bảy thành khiến Minh Hà vẫn lạc. Không ngờ Thái Âm tán nhân lại nhảy ra sớm như vậy, người này cũng là một trong những cự đầu của Cửu U, một thân Hỗn Độn Kim Tiên, pháp lực không dưới Vong Xuyên chân nhân, cùng Hoàng Tuyền chân nhân, Thái Âm Không Minh kiếm tuy chỉ là Tiên Thiên siêu phẩm nhưng kiếm khí sát phạt thậm chí còn hơn A Tị Nguyên Đồ.

Kỳ thật giờ phút này Hậu Thổ cùng này Minh Hà lão tổ, liền tựa như là thiên bình (cân tiểu ly) hai đầu, thoáng nhiều chút ít pháp mã (*đòn bí mật gia thêm cận nặng cho đàm phán), [đều/thậm chí] đủ điện chiến.

Có Thái Âm tán nhân tương trợ, Minh Hà sẽ có thêm dư lực, không phải như lúc trước ngay cả bản thể Huyết Hà cũng không cách nào quan tâm.

Thoáng tiếc nuối, Nhạc Vũ quyết đoán dừng tay, thân hình lóe lên ngoài 30 vạn dặm rồi toàn lực nhanh chóng trở về, qua hai canh giờ đã tụ hợp với phân thân.

Sau khi thay thế phân thân, trong tay Nhạc Vũ có thêm tín phù do ba ngày trước Hậu Thổ truyền lại, trong đó chỉ có bốn chứ vô cùng đơn giản"Nhanh rời nơi đây"

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trong lòng bàn tay dấy lên một đoàn linh diễm đốt tờ tín phù thành tro rồi bình tĩnh nhìn về Huyết Hà nơi xa.

Có thêm Thái Âm tán nhân, Hậu Thổ càng thêm vất vả, đồng dạng ném ra một thanh phi kiếm hoàng thổ sắc ứng phó Thái Âm Không Minh kiếm.

Cơ hồ là mỗi một lần va chạm nàng càng suy yếu một phần, mười tám tầng thế giới Địa phủ vừa hình thành không lâu, chưa đủ thần lực cung ứng nên dần hiện

ra xu thế sụp đổ, trong hàng rào không gian yếu ớt ẩn ước hiện ra vài vết rách. Sau một lúc trên không trung lại vang lên một tràng cười trong trẻo:

- Người làm trái Thiên Ý ai cũng có thể trảm sát, Vong Xuyên cũng đến trợ hai vị đạo huynh một tay

Đột nhiên một đoàn thủy dịch thanh sắc mênh mông cuốn đến, vật bên trong sau khi khai mở như hai cự long hạ xuống. Theo sát Vong Xuyên có tiếp một đạo quang hoa, bên trong là một nhân ảnh mặc thanh sam.

Nhạc Vũ cũng cực kỳ quen thuộc khí tức này, chính là Hoàng Tuyền chân nhân, lúc này đang cười nói:

- Việc trọng đại như thế dĩ nhiên không thể thiếu Hoàng Tuyền ta, mời nương nương thân hợp Luân Hồi như thế nào? Chỉ cần bỏ qua ý niệm thành Thánh thì ta cùng với Vong Xuyên cũng có thể giúp ngươi một tay thành tựu Địa phủ.

Theo sau hai người này, trong hư không lại hiện ra thêm hai quang hoa hạ xuống, lại cũng là Hỗn Độn Kim Tiên nhất lưu, cả hai đều có thần sắc trầm ngưng, ẩn lộ vẻ lạnh lùng.

Nhạc Vũ chỉ có thể đoán chừng thân phận hai người này nhưng không thể xác định.

Hậu Thổ vẫn không chút biểu tình, mặc dù tóc mai tán loạn nhưng thần thái vẫn trang nghiêm như cũ, con ngươi ánh lên vẻ lạnh lùng xen lẫn vài phần thương cảm. Sau một khắc nàng khẽ thở dài rồi trải Sơn Hà Xã Tắc Đồ bảo hộ quanh người, trong tay đột nhiên có thêm một bản sách màu xanh, một cây bút lớn bằng ngọc.

- Hôm nay ta mở lục đạo luân hồi, vốn không muốn thương tổn tính mạng các ngươi, chỉ cầu có thể dắt tay mà làm, cầu thông tồn dị, chung lấy công đức. Chuyện bức bách đến mức này cũng không thể trách ta.

Sáu người kia nghe vậy đều khẽ biến sắc, nhìn quyển sách màu xanh trong tay Hậu Thổ càng lộ vẻ kinh dị khó hiểu.

Chỉ có thần sắc của Minh Hà lão tổ là vô cùng phức tạp, nhìn về quyển sách lộ vẻ kiêng kị.

Hậu Thổ cười ảm đạm, mở ra trang đầu tiên thấy là một mảnh trống không, tiếp đó dùng tinh huyết bản thân làm mực, dùng cây bút viết lên trang đầu tiên hai chữ "Thái Âm".

Sáu người kia đồng thời hét lên kinh hãi, Hoàng Tuyền chân nhân tái nhợt:

- Đây là Minh Thư, như thế nào rơi vào tay ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1127: Nhạc Vũ tá thư

Theo tiếng kinh hô của Hoàng Tuyền chân nhân, ngoại trừ Minh Hà lão tổ thì mấy người còn lại đều biến sắc. Đồng tử Thái Âm tán nhân co rút, mặt mày tái nhợt:

- Sao có thể là Minh Thư?

Hắn lộ vẻ không dám tin, không chút do dự phi độn bay lên, toàn lực thoát ra khỏi Cửu U.

Hậu Thổ không chút để ý, tiếp tục viết lên hai chữ "Tán nhân" rồi chữ "Chết"cuối cùng. Sau khi hoàn thành thì thân hình Thái Âm tán nhân liền từ không trung rơi xuống, thần hồn tịch diệt, chỉ còn lại một luồng hồn lực tinh thuần mênh mông, hoàn toàn không có chút sinh cơ.

Trong miệng Hậu Thổ cũng ứa máu nói:

- Ngăn ta thành đạo, thù này không thể không báo, lấy thân ngươi trợ ta thành lục đạo luân hồi, làm âm nhật Địa phủ.

Ngón tay thanh tú của nàng điểm ra, thân hình Thái Âm tán nhân bị dẫn dắt trầm sâu xuống địa ngục hóa thành một mặt trời thanh sắc treo ở tầng cuối cùng, trên mười bảy tầng đều hiện ra hình chiếu của âm nhật.

Hoàng Tuyền thấy thế tế lên một thanh cự phủ, điên cuồng bổ xuống Sơn Hà Xã Tắc Đồ, bốn người còn lại cũng đều kinh hoàng, lần lượt tế lên thần thông pháp bảo, dốc sức mà làm.

Duy chỉ có Minh Hà lão tổ lại thu hồi hai kiếm Nguyên Đồ A Tị, dùng một cây hắc kỳ che ở trước người, chắp tay đứng ngoài quan sát, cười lạnh không thôi.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại một hồi lắc lư không ngớt, dư chấn ảnh hưởng đến toàn bộ chín tầng U Minh.

Hậu Thổ vẫn không chú ý, ngọc bút lại viết lên bốn chữ "Không Minh Lão tổ", chữ sau cùng vẫn là chữ "Chết", nét chữ cứng cáp, khí thế kinh người

Trong nháy mắt, trong năm người lại có một người vẫn lạc. Vị đạo nhân mặt vàng hiệu là Không Minh cũng giống như Thái Âm tán nhân, khí thế trước lúc chết vẫn còn cường thịnh nhưng khi vẫn lạc không hề có nửa phần tiếng động.

Hậu Thổ phất tay, cũng đem người này đánh vào này địa ngụci

: - Không Minh ngươi ba phen mấy bận muốn hủy diệt linh kén của ta khiến mười tám tầng địa ngục khi sinh thành thì tiên thiên bất túc, lấy thân hình ngươi thay bình chướng bảo vệ địa ngục.

Nàng vừa dứt lời thì thân hình Không Minh cũng dung nhập vào trong mười tám tầng địa ngục, dung hợp nhất thể với hàng rào không gian khiến cho những vết rách trước kia hoàn toàn khép lại.

Ba người còn lại càng thêm hoảng sợ, Vong Xuyên chân nhân trầm mặt, đột nhiên đánh ra một viên châu khiến quang hoa của Sơn Hà Xã Tắc Đồ quanh người Hậu Thổ càng ảm đạm, cơ hồ tán hết. Bất quá sau một khắc bên trong lại có một lớp pháp lực cường hoành đến cực điểm tuôn ra khiến khí tức Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo này lại nhanh chóng khôi phục cực thịnh.

- Là Oa Hoàng

Hoàng Tuyền hơi kinh hãi, trong con ngươi càng âm lãnh, vẫn toàn lực trùng kích Sơn Hà Xã Tắc Đồ, quay sang lạnh lùng hỏi Minh Hà lão tổ:

- Lão tổ muốn đứng ngoài quan sát? Lại không sợ Hậu Thổ cái Minh Thư với ngươi?

Minh Hà thanh sắc bất động, vẫn không hề có ý nhúng tay:

- Minh Thư mặc dù tốt, lại cần lấy mạng đổi mạng, ta cùng tồn với thiên. Cơ duyên đại đạo của nàng dù không thua ta nhưng cũng không thể lấy mạng.

- Trong trường hợp đó ngồi nhìn chúng ta vẫn lạc thì có chỗ tốt gì? Chẳng phải biết đạo lý môi hở răng lạnh?

Vong Xuyên chân nhân mới nói đến một nửa, trong mắt lộ vẻ tỉnh ngộ:

- Chắc ngươi đã sớm biết chuyện Minh Thư?

Minh Hà lão tổ ngẩn ra không nói, coi như ngầm thừa nhận.

Ánh mắt Hậu Thổ lúc này cực kỳ phức tạp, nhìn tờ Sơn Hà Xã Tắc Đồ nói:

- Ta tự hỏi đã dự định tất cả biến số, lại có Minh Thư làm chỗ dựa đủ nhất cử đăng thánh vị, không ngờ lại rơi vào tính toán của Hồng Quân, buồn cười, buồn cười.

Cười tự giễu, quanh thân nàng hiện ra một tầng tử khí, vẫn tiếp tục viết trang sau, lần này là bốn chữ "Thổ nguyên đạo nhân".

- Thổ Nguyên, ngươi cũng là tinh linh sinh vào thời Hỗn Độn, có thân thần thú, hình dáng như dê mà có bốn sừng, có thể thôn phệ tinh nguyên thổ hệ, thu nhận sử dụng huyền công Đế Tuấn, nổi danh với bảy mươi hai phép địa sát, hôm nay dùng thân thể ngươi xây đại địa trăm tỷ dặm của Địa phủ ta.

Nàng cũng không để ý sắc mặt kinh hoàng của Thổ Nguyên, viết lên chữ "Chết" cuối cùng.

Sau một lát, thân hình Thổ nguyên đạo nhân cũng đồng dạng rơi xuống, hóa thành đại địa trăm tỷ dặm khiến mười tám tầng Địa phủ càng thêm vững chắc.

-- Thái Âm tán nhân, chết

-- Không Minh Lão tổ, chết

-- Thổ Nuyên đạo nhân, chết

Chỉ trong nháy mắt, đã có ba vị Hỗn Độn Kim Tiên, nhân vật chuẩn thánh lần lượt vẫn lạc. Đã có tính danh trên Minh Thư thì không hề báo trước sẽ thân tử đạo tiêu, không hề có sức kháng cự.

Lúc này toàn bộ Cửu U hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người nhìn vào Minh Thư có cực kỳ hâm mộ, có kiêng kị, cũng có ý hoảng sợ.

- Đây là uy năng của tuyệt đỉnh Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo?

Trong mắt Nhạc Vũ cũn lóe lên dị sắc, vô luận là Minh Thư hay Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì uy năng đều khiến hắn kinh dị. Hắn cũng từng gặp hai kiện linh vật đồng đẳng. Kiện thứ nhất là Thất Bảo Diệu Thụ thấy qua lúc phi thăng, kiện thứ hai chính là Địa Thư, đồng dạng là Tiên Thiên Chí Thánh, hai kiếm Nguyên Đồ A Tị không thể nào sánh kịp, Côn Luân Kính nếu hoàn toàn khôi phục cũng sẽ có uy năng như vậy.

Bất quá khi trông thấy sinh cơ ảm đạm của Hậu Thổ thì Nhạc Vũ lập tức tỉnh lại, thầm thở dài một tiếng rồi lấy ra ba cây hương cầu khẩn:

- Sư thúc tổ ở trên, đệ tử mạo muội cầu mượn Địa Thư dùng một lát. Vừa là phục thù cho tổ sư, hai là để trả nhân quả cho Hậu Thổ. Ngày đó từng nói mượn sách trăm năm nhưng còn kém bốn ngày. Lần này mượn sách, không tính không tuân. Kính xin sư thúc tổ vui lòng cho mượn.

Sau một lát, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên có một đạo hoàng quang rơi xuống, chính là Địa Thư.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười cười, sớm biết được Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ ở gần đây, tuyệt không có thể bàng quan.

Tiếp lấy Địa Thư, Nhạc Vũ trực tiếp phi thân lên hướng về Huyết Hải.

Hôm nay mọi việc đã xong, gió đông cũng đã ở trong tay, cũng là lúc nên đi chiếu cố Minh Hà đạo tổ.

Lúc này trên Huyết Hải, ánh mắt Hoàng Tuyền càng thêm hoảng loạn, biết dị năng vật này có thể truy đuổi toàn bộ Hồng Hoang, trốn cũng vô dụng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Có thánh lực Nữ Oa điều khiển Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hợp cả hai người cũng khó công phá, chỉ có thể nỗ lực trấn tĩnh:

- Nương nương làm gì như thế? Chúng ta đều là bị người tính toán, hợp lại với nhau mới có một tuyến sinh cơ, tru sát chúng ta thì có ích gì? Hai người chúng ta sẽ giúp ngươi hoàn thành lục đạo luân hồi.

- Đạo lý này ta cũng biết được.

Hậu Thổ viết xong số mạng của Thổ Nguyên đạo nhân rồi lại cười thê lương:

- Hiện giờ pháp lực ta đã suy yếu, mười tám tầng Minh Phủ cũng tổn hại căn cơ. Hôm nay mỗi lúc tru sát một người các ngươi thì bản thân sẽ yếu đi một phần. Lui một bước thì làm sao ngày sau có thể cải tạo căn cơ, bảo ta sao có thể dừng tay? Địa phủ còn cần một đầu Hoàng Tuyền ngăn cách âm dương hai giới. Một đầu Vong Xuyên tẩy trừ ký ức tiền thế, hai người các ngươi có chịu ra sức không?

Hoàng Tuyền Vong Xuyên lộ vẻ tuyệt vọng, Minh Hà lão tổ ngoài vẻ cười lạnh thì còn ẩn lộ ra vài phần mèo khóc chuột.

Hậu Thổ trong nháy mắt đã viết lên bốn chữ "Hoàng Tuyền chân nhân", tuy nhiên vào lúc đang chuẩn bị hoàn thành chữ "Chết" thì chợt giật mình nhìn ra phía xa.

Chỉ thấy trên tầng mây ngoài mấy tỉ dặm có một thanh niên tuấn tú tay cầm một bản sách, không nhanh không chậm phi độn về hướng này, trên mặt hơi chứa ý cười.

- Địa Thư? Nhạc Vũ?

Hậu Thổ ngẩn ra, ngọc bút trong tay dừng lại, ba người còn lại cũng kinh ngạc nhìn theo hướng nàng.

Minh Hà khẽ chau mày, còn thần sắc hai người kia thoáng vui mừng.

Cơ hồ ngay tại cùng thời khắc đó, trong điện Kim Loan của Diệu Pháp Đại La Thiên.

- Hậu Thổ coi như rất cao minh, rơi xuống như vậy hoàn cảnh còn có thể bảo trụ, tru sát ba vị Hỗn Độn Kim Tiên nhưng đáng tiếc sớm rơi vào kế của sư tôn.

Trên bảo tọa, Hạo Thiên khẽ lắc đầu:

- Ra sức che giấu chuyện Minh Thư, lại không biết vật ấy chính là sư tôn trăm

phương ngàn kế đưa vào trong tay nàng. Tự cho là giao hảo với Oa Hoàng nên được trợ lực. Lại không biết sư tôn vốn mượn lực thanh lý Minh Phủ. Tự cho là quảng giao đồng đạo lại không biết mấy vị sư huynh của ta đều có hậu thủ, người đến chưa đủ một hai phần mười.

Bên cạnh Lý Trường Canh lộ vẻ phức tạp, cũng không biết nhớ lại cái gì, hồi lâu mới chợt tỉnh:

- Đạo tổ là thế gian Chí Tôn, Hậu Thổ tuy là tinh thông tính toán nhưng sao có thể thoát khỏi bàn tay ngài?

Hạo Thiên cười cười lắc đầu:

- Hậu Thổ nếu là chuẩn bị dùng thân thể năm người này hoàn thiện địa ngục, lộ ra đã định quyết tâm chuẩn bị thân hợp Luân Hồi. Hôm nay ta chỉ lo lắng chuyện Minh Thư chẳng lẽ không vào tay?

Lý Trường Canh không khỏi khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nhẫn nại, cúi người nói:

- Với cái nhìn của thần thì bệ hạ đừng quá tham lam mới tốt, chí bảo giống như Minh Thư nếu ở trong tay thiên đình thì chư tiên sao có thể đồng ý? Trừ phi có Linh Bảo đồng đẳng hoặc là tu vi cực cao không thể chống cự, cũng đừng nghĩ tới thì mấy vị kia có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1128: Đại trận sơ khai

Hạo Thiên không khỏi lạnh giọng cười nói:

- Tổng số mười ba, Xiển Tiệt nhị giáo, Tây Phương Giáo, địa phủ có mười. Vài vị sư huynh của ta thật sự là phúc hậu rồi. Một món tiên thiên chí thánh linh bảo tốt đẹp lại bị làm thành bộ dáng như vậy, ta lấy lại có tác dụng gì…

Lý Trường Canh á khẩu, vẻ mặt vắng lặng. Sau một lát trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc nhìn xuống bên dưới:

- Mấy người kia vì sao như thế?

Pháp lực truyền ra, vân quang huyễn ảnh bên dưới liền nhanh chóng kéo ra xa, đem toàn bộ tình cảnh trong ức dặm đều chiếu rõ bên trong thủy kính.

Sau đó một thân ảnh thanh tú mặc long bào màu đen bỗng dưng hiện ra trước mắt hai người.

Hạo Thiên thấy thế cũng thoáng giật mình:

- Phương bắc đại đế? Hắn tới đây làm chi?

Sau một lát như có điều ngộ ra, Hạo Thiên bật cười khanh khách:

- Lại có thể đem cả Địa Thư của Trấn Nguyên Tử mượn tới, Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh thật đúng là trọng tình trọng nghĩa. Lần trước Hậu Thổ trợ giúp hắn đứng vững tại phương bắc, cũng không ngờ tới giờ phút này hắn vẫn bất ly bất khí đối với tiện phụ kia. Nhưng chẳng lẽ hắn cho rằng lấy lực lượng một người còn có thể nghịch chuyển được càn khôn hay sao?

Trong mắt Lý Trường Canh cũng mang theo vẻ nghi hoặc:

- Ta không cũng hiểu được, nhưng kẻ này thủ đoạn phi phàm, không thể coi

thường!

Lời tuy như thế nhưng trong giọng nói cũng lộ vẻ không xác định, bởi vì chính bản thân hắn cũng không tin.

Mà Hạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng:

- Ngay cả Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu cũng vô lực xoay chuyển càn khôn, chỉ có thể ngồi nhìn xem. Hiện giờ ngay cả Kim Tiên hắn còn chưa thực sự thành tựu, chỉ bằng chút ít trình độ trận đạo của hắn cùng kiếm thuật chưa ra hồn mà được sao? Kim Tiên như hắn có lẽ là khó ứng phó, nhưng ở trong mắt chúng ta bất quá chỉ là chuyện cười…

Lý Trường Canh chợt sực tỉnh, sắc mặt hơi trắng bệch:

- Trận đạo? ta nhớ được ngày Uyên Minh nhập vào tầng u minh thứ chín, chính là ba năm trước…

Hạo Thiên vẫn không thèm để ý chút nào:

- Ở bên dưới ngây người ba năm thì sao? Chẳng lẽ còn có thể ở trong chỗ của Minh Hà lão tổ xoay trở bày trò được sao? Sư tôn tính toán tự nhiên sẽ không lầm…

Vừa nói được một nửa, thanh âm phảng phất như bị người dùng lưỡi cưa chém đứt, két một tiếng dừng phắt lại.

Thân hình Hạo Thiên bỗng dưng vươn người bật dậy, trợn mắt há hốc mồm nhìn xuống vân quang huyễn kính bên dưới, hai mắt co rụt thành châm nhọn, tràn ngập vẻ kinh ngạc khiếp sợ.

Không chỉ là Hạo Thiên, ngay cả Lý Trường Canh lúc này cũng nắm chặt hai tay, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin tưởng.

…

Tận sâu trong chín tầng u minh, Nhạc Vũ đi tới bên trong huyết hải chừng ức dặm thì cả thế giới địa phủ toàn bộ địa khí đều hưởng ứng cộng minh với Địa Thư, không ngừng bốc cao sôi trào.

Nhạc Vũ trực tiếp dùng Súc Địa Thành Thốn, trong mười vạn dặm lui thành một tấc, nhìn như đi dạo trong sân vắng, chỉ dùng mười lần hô hấp đã lướt qua ngàn vạn dặm.

Sau đó tâm niệm chợt động, liền cảm giác được ánh mắt của Hậu Thổ, ngay lập tức liền đưa mắt nhìn tới. Trong đôi mắt ẩn hiện phù văn, đồng dạng xuyên thấu qua không gian cách trở. Mặc dù cách xa nhau ức dặm, nhưng giống như đang ở ngay trước mắt. Khi nhìn thấy ý tứ trách cứ trên mặt Hậu Thổ, hắn không khỏi cười nói:

- Kỳ thật đúng như lời của hai vị tiền bối Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên, ba người hợp lực còn một đường sinh cơ. Nếu như không thể thì một đường sinh cơ cũng không có…

Vẻ mặt của bốn người trên không trung Huyết Hải không khỏi đều ngẩn ra, vừa ngoài ý muốn lại khó thể tin tưởng. Mà Minh Hà lão tổ lại hừ lạnh một tiếng:

- Chuyện của chúng ta làm sao tới phiên ngươi nhúng tay? Cút trở về cho ta!

Hồng mang trong mắt chớp lên, bên ngoài chín ngàn vạn dặm huyết vân đang phiêu phù trên không trung thế giới u minh bỗng dưng ngưng tụ một đoàn huyết quang, sắc bén như mâu từ giữa không trung ập xuống.

Nhạc Vũ không hề để ý tới, cầm Địa Thư trong tay cất bước đã ra ngoài mười vạn dặm, né qua huyết mâu. Tiếp theo nhìn qua chín ngàn vạn không gian, nhìn thẳng vào Hậu Thổ nói:

- Sở dĩ nương nương tìm mọi cách giao kết với trẫm, không phải vì chuyện hôm nay mở lục đạo luân hồi, mà là lưu lại làm đường sống cuối cùng ngày sau, lưu lại một tia hi vọng có đúng không? Trẫm lại không có tính nhẫn nại như vậy, sau mấy vạn năm lại vì ngươi trùng tố thân hình. Ngươi muốn một bước thành thánh, vậy trẫm đổ ra tính mạng này đánh bạc, giúp ngươi là được. Rốt cục có thể giúp được hay không trẫm cũng không biết. Ít nhất hôm nay vô luận là chư thiên thần phật, thậm chí Đạo tổ thánh nhân cũng khó thể ép ngươi dùng thân hợp luân hồi!

Bàn tay cầm thanh ngọc đại bút của Hậu Thổ chợt run lên bần bật. Ngay sau đó đột nhiên thiên nhân cảm ứng, liền nhận biết một đường thiên cơ. Bỗng dưng

nàng dùng tay che miệng, trong mắt lưu lại hai dòng nước mắt. Toàn bộ tuyệt vọng, toàn bộ bất an cùng hàn ý tứ cố vô thân giờ phút này đều cùng nhau bộc phát.

Minh Hà lão tổ cũng nhíu mày, nội tâm hiện lên cảm giác bất an điềm xấu, phẩy mạnh tay áo nói:

- Cuồng ngạo!

Vừa dứt lời, Nguyên Đồ A Tị nhị kiếm bỗng dưng bay ra, hóa thành hai đạo huyết sắc kiếm hoa cực lớn xuyên phá trường không thẳng chém ra ngoài chín ngàn vạn dặm!

Mùi huyết tinh cùng kiếm áp sắc bén mặc dù cách xa không gian trùng điệp, cũng làm nội tâm Nhạc Vũ rét lạnh, nhưng vẻ mặt hắn vẫn thản nhiên nói:

- Chẳng lẽ hai vị còn muốn ngồi yên nhìn xem hay sao? Một đường sinh cơ cũng muốn đẩy ra ngoài? Đã sắp chết đến nơi còn không chịu ra sức liều mạng, động thủ với Minh Hà? Muốn tùy ý cho Minh Hà trảm tuyệt sinh cơ của các ngươi phải không?

Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên bỗng dưng bừng tỉnh, Hoàng Tuyền không chút do dự liền đem cự phủ giao phong cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ chuyển hướng chém về phía Minh Hà lão tổ, trên không trung phun ra một khối thanh quang, chính là một khối thanh sắc ngọc thạch cùng nhau xuyên qua không gian đánh tới.

Mà Vong Xuyên chân nhân cũng quyết đoán không kém Hoàng Tuyền, vừa ra tay liền đem hết toàn lực, cự tiễn lôi cuốn thủy quang cùng viên ngọc châu đánh thẳng tới Minh Hà lão tổ.

Vẻ tức giận bùng lên trong mắt Minh Hà lão tổ, thế nhưng lúc này hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đem Nguyên Đồ kiếm triệu hồi trở về trước người chống đỡ. Vừa quay đầu nhìn thấy Nhạc Vũ, sát khí trên người liền hiển lộ:

- Nói chuyện thật khéo, bản thân ta thật muốn nhìn xem ngươi làm sao nghịch chuyển thiên cơ. Số mệnh của tiện phụ này đã định, căn cơ của mười tám tầng địa phủ đã tổn hao nhiều, tiện phụ này muốn dùng thân hợp luân hồi, mở công đức tại minh phủ tìm một tuyến sinh cơ. Nếu buông tha ngay cả nửa phần sinh cơ cũng không còn. Hay ngươi nghĩ đến bằng Địa Thư trong tay ngươi chẳng lẽ

còn có thể bổ túc toàn bộ lục đạo luân hồi hay sao?

Hậu Thổ đã sớm cảm giác được tia thiên cơ biến hóa, biết chắc ý của Minh Hà là muốn dao động tâm thần của ba người, nghe vậy chỉ cười không đáp.

Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên hiện tại tuy ra tay hỗ trợ nhưng vẫn còn ôm nghi ngờ, đều đưa mắt nhìn về hướng Nhạc Vũ.

Ngay giờ phút này toàn bộ cửu u tính cả trên cửu thiên vân tiêu, vô số ánh mắt đang cùng nhau nhìn xuống.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, lại bước tới một bước, cười lạnh nói:

- Căn cơ địa phủ tổn hao nhiều, luân hồi không thể thành hình, vì vậy cần phải có người có được đại thần thông dùng thân hợp luân hồi để bổ túc toàn bộ thiếu sót. Nhưng người này chưa chắc nhất định phải là Hậu Thổ đâu…

Lời còn chưa dứt, Cửu Địa Linh Minh đại trận dưới chân hắn bỗng dưng khởi động, linh mạch địa khí trong vòng mười ức dặm liền sôi trào, bị lực lượng đại trận tụ tập cùng một chỗ, tưới vào trong Địa Thư. Ngay lập tức một tầng thổ hoàng quang hoa tụ tập trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, liền đem A Tị kiếm cản trên đỉnh đầu, mượn lực lượng của Địa Thư tiếp tục cất bước, lướt qua mười hai vạn tám ngàn dặm, cơ hồ đã đạt tới cực hạn của thế giới này.

Trong nháy mắt cửu u thế giới cùng cửu tiêu chư thiên đều lâm vào tĩnh mịch.

Minh Hà lão tổ vừa định mắng to một tiếng, nhưng đột nhiên vẻ mặt khẽ biến, toàn bộ lời nói đều ngăn ngay trong miệng, không còn cách nào thốt ra, ánh mắt khó thể tin nhìn xuống dưới chân Nhạc Vũ.

Trong đầu hắn không ngừng hồi ức lại nhưng vẫn không cách nào biết được đại trận kia đã hoàn thành từ khi nào. Bên trong thần hồn càng trở nên hôn mê mông muội, chỉ cảm thấy thiên cơ hỗn độn vô cùng phức tạp khó giải.

Làm cho hắn càng thêm khiếp sợ chính là thế giới này cơ hồ giống như chính bản thân hắn, nhưng Uyên Minh lại có thể bố trí ra một đại trận khổng lồ như vậy mà hắn lại không hề hay biết chút nào.

Trừ phi là mấy vị Đạo tổ thánh nhân ra tay, dùng tuyệt thế huyễn pháp đạt tới chí

thánh chí minh cảnh giới, nếu không làm thế nào có thể?

Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên thấy thế ánh mắt chợt sáng, lúc sau lại vẫn biến thành ảm đạm, chỉ bằng như thế còn chưa đủ giải thoát tử kiếp của ba người bọn họ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ bước ra bước thứ hai, lại khiến cả tầng thứ chín u minh thế giới liền chớp lên.

Đại trận dưới chân càng thêm mở rộng, lúc này kéo dài ra ngoài ba mươi ức phạm vi, địa khí cùng linh lực không ngừng hướng Nhạc Vũ điên cuồng lao tới.

Nguyên Từ Thần Quang trên Địa Thư đã sắp sửa không chống đỡ được A Tị kiếm, lúc này lại được địa khí bổ sung, không ngừng lại ngưng tụ, thanh thế không chút suy giảm.

Nhạc Vũ lại mở lời, ý vị thâm trường nhìn lên Minh Hà lão tổ trên Huyết Hải nói:

- Người này có thể là Hậu Thổ, cũng có thể là người khác. Nếu đổi lại là lão tổ ngươi đến bổ túc toàn bộ lục đạo luân hồi, cũng không phải là không thể nào…

Trong lồng ngực Minh Hà càng thêm rét lạnh, cảm giác bất an điềm xấu càng thêm rõ ràng. Trên mặt lại không chút cảm xúc, trực tiếp hừ lạnh một tiếng nói:

- Cuồng vọng!

Huyết vân xoay quanh trên không trung tuôn ra vô số huyết quang biến hóa thành cự mâu, giống như cơn mưa lớn hướng Nhạc Vũ đâm tới. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bên trong vô số huyết sát tu la liền đem tầng mười tám địa phủ xuyên toa, bao trùm trời đất tuôn tới mạnh mẽ.

Nhạc Vũ vẫn không chút hoang mang, bước tới bước thứ ba, đồng dạng cũng là mười hai vạn tám ngàn dặm. Khóe môi hắn thoáng nhếch lên:

- Là cuồng vọng hay không chính lão tổ ngươi tự hiểu rõ. Ta nghĩ ngươi hẳn đã cảm giác được kết quả này rồi mới đúng!

Mà Cửu Địa Linh Minh đại trận vẫn đang không ngừng mở rộng khuếch tán, từng viên tiên thạch cùng linh mạch kéo dài, lại thêm địa khí dưới lòng đất đang không ngừng sôi trào tràn lên.

Trên mặt đất rõ ràng hiện ra vô số phù văn, lan tràn khắp bốn phương tám hướng…

Nhưng lần này địa khí hội tụ đến cũng không bị Nhạc Vũ tiếp tục thu vào trong Địa Thư, mà là hội tụ tới chỗ Hậu Thổ, khiến sắc mặt của nàng liền khôi phục tia huyết sắc, dấu hiệu thiên nhân ngũ suy rõ ràng giảm đi thật nhiều.

Minh Hà lão tổ không biết nghĩ tới điều gì, vẻ mặt bỗng dưng cứng ngắc. Mà Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên hai người lúc này cũng đã bắt được một tia thiên cơ biến ảo. Vong Xuyên mừng rỡ như điên, Hoàng Tuyền lại cười vang ha hả:

- Thì ra là thế, thì ra là thế, hắc hắc! Minh Hà a Minh Hà, lần này ngươi tính kế chúng ta, làm năm người vẫn lạc chỉ còn ba người. Có từng nghĩ đến mình cũng có lúc sẽ rơi xuống tuyệt cảnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1129: Nghịch chuyển thiên cơ

Cả u minh thế giới vang vọng tiếng cười càn rỡ sắc nhọn của Hoàng Tuyền. Ngay khi lời của hắn vừa rơi xuống, toàn thân Hoàng Tuyền chân nhân liền dấy lên một tầng thủy diễm, dựng đứng cao tới trăm trượng, khiến thanh thế của cự phủ cùng ngọc châu càng tăng thêm ba thành.

Mà Vong Xuyên chân nhân lại trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi lên cự tiễn, ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc, toàn bộ thân hình tụ tập vô số thủy dịch chấn động sôi trào.

Giờ phút này hai người không chỉ toàn lực ứng phó, ngay cả phương pháp tự tổn hại mình cũng đồng thời sử dụng.

Minh Hà lão tổ chau mày, trên mặt tuy khinh thường nhưng trong mắt lại biến thành ngưng trọng. Hắn mở hắc kỳ trong tay ra, lập tức từ bên trong Huyết Hải triệu ra càng nhiều huyết nguyên sát lực bảo hộ quanh người.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cũng không để ý tới huyết mâu tu la, tiếp tục bước tới vượt qua mười hai vạn tám ngàn dặm khoảng cách. Chỉ một thoáng toàn bộ Cửu Địa Linh Minh đại trận đều bị dẫn động. Đem cả Huyết Hải diện tích trăm ức dặm hoàn toàn vây quanh, khí thế toàn thân cũng chợt tăng lên tới đỉnh, sát khí trong đôi mắt bạo phát khiến người ngoài đều cảm thấy rét lạnh!

Tuy chỉ có Chân Tiên thân nhưng giờ khắc này phảng phất như biến thành trung tâm của cửu thiên thập địa, hồng hoang thế giới.

Lại giống như giờ phút này hắn mới là chủ nhân của thế giới tối tăm trước mắt, nắm giữ nhất giới trong tay!

Tầng thổ hoàng sắc quang hoa quanh người càng thêm dày đặc, vô số huyết mâu đánh tới cùng trăm vạn tu la va chạm cũng không hề tổn thương mảy may.

Minh Hà chỉ cảm thấy trái tim nhảy mạnh sau đó giống như đột nhiên ngừng lại, một cỗ cảm giác nguy cơ run rẩy khiến cả người hắn giống như muốn tê dại.

Theo bản năng hắn chỉ cảm thấy nếu Nhạc Vũ tiếp tục bước ra bước thứ năm, tình hình nhất định sẽ cực kỳ hung hiểm. Một ít thiên ý hỗn độn mông muội giờ phút này giống như đang bị xé ra khe hở. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Đạo tâm của hắn thật khó tiếp tục giữ được ổn định, không cách nào đè nén được nỗi lòng. Một cỗ lo lắng luống cuống khó nói nên lời cùng cảm giác sợ hãi thẳng xuyên tận sâu trong thần hồn của hắn. Trong hai mắt hắn càng thêm đỏ rực, quát lớn một tiếng:

- Ngươi dám!

Toàn bộ thân hình hắn lại hóa thành Huyết Hải khổng lồ hai mươi vạn dặm, theo hướng Nhạc Vũ tràn tới, thẳng xuyên thời không bích chướng trùng điệp, chỉ trong nháy mắt đã đi xa ngoài ngàn vạn dặm.

Sắc mặt Hậu Thổ giờ phút này đã khôi phục lại bình thường. Vừa nhìn thấy thế liền không chút do dự đem ngọc khuê ném ra, không màng tới thời không pháp tắc, xuyên qua ngàn vạn dặm, hóa thành dãy núi trăm vạn dặm, từ trên không áp chế xuống dưới, khiến tốc độ phi độn của Huyết Hải nhất thời ngưng trệ giữa không trung.

Miệng của Nhạc Vũ tràn đầy máu tươi, hắn cũng biết thời khắc này mới là lúc mấu chốt chân chính nhất. Hắn thở sâu một hơi, thần hồn chấn động, cùng tòa Cửu Địa Linh Minh đại trận cộng hưởng cảm ứng. Hắn vừa muốn nâng bước đi tới, đã thấy trên bầu trời hiện ra một đạo kim sắc phù chiếu giáng thẳng xuống, đạo phù chiếu đến từ chín tầng trời, mang theo ý niệm nổi giận của người nào đó, đổ ập như lôi quang.

- Hạo Thiên lệnh chỉ?

Nhạc Vũ liếc mắt không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Ta vốn là chân mạng phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế, thế thiên hành đạo! Ngươi bất quá chỉ nhận lệnh Hồng Quân đảm nhận Thiên Đế vị. Cũng dám lấy mệnh lệnh vớ vẩn này đến hiệu lệnh ta?

Không đợi phù chiếu triển khai, một kiếm chém ra, thủy lam quang hoa đem phù chiếu chém thành dập nát.

Theo sát sau phù chiếu, một đạo thân ảnh thân cao mười vạn trượng xuất hiện phía trên cửu tiểu, ánh mắt chằm chằm nhìn xuống bên dưới. Người này thân hình cao to, mặc tử kim sắc đạo bào, một cỗ uy áp bàng bạc lập tức bao trùm tới:

- Uyên Minh, ngươi thật lớn cẩu đảm! Hậu Thổ dùng thân hợp luân hồi chính là thiên ý sở thuộc, chư vị Đạo tổ khâm định! Ngươi bất quá chỉ là Huyền Tiên nhỏ bé, cũng dám vọng chuyển thiên cơ, vi ý Đạo tổ? Còn không mau thối lui!

Đôi mắt thật lớn như hàn nguyệt nhô cao, lộ ra lãnh mang vô tận. Hồn áp cuồn cuộn không chỉ khiến khí tức Nhạc Vũ cứng lại, hồn niệm cảm ứng gần như bị ngăn cách cùng đại trận, ngay cả huyết sát tu la cũng chịu lan đến, rơi lả tả xuống mặt đất.

- Quảng Thành Tử?

Nhạc Vũ híp mắt, tiếp theo cười vang, không thèm quan tâm đem hồn niệm thiêu đốt, tam muội chân hỏa bốc cao bức ra hồn áp lôi đình vạn quân kia, cùng Cửu Địa Linh Minh đại trận liên tiếp trở lại thành một khối, ngữ khí không nửa phần dao động phập phồng:

- Làm trái ý tứ của mấy vị Đạo tổ thánh nhân thì thế nào? Ta trợ Hậu Thổ mở luân hồi, chính là việc đại công đức. Nếu có bất mãn thì cứ tự mình hiện thân, đem trẫm hóa thành bụi bặm! Trẫm cùng Hậu Thổ cũng không sợ cùng cá chết lưới rách! Ta lại muốn hỏi một câu, Nữ Oa thái thượng, Nguyên Thủy thiên tôn, Thông Thiên giáo chủ, còn có hai vị ở phương tây kia, các ngươi dám sao?

Tận ngoài ức vặn dặm, trong mắt Hậu Thổ sáng rực, liền lập tức hưởng ứng:

- Thương thiên chứng giám! Hậu Thổ hôm nay dùng chính bản thân minh thệ, nếu ta cùng Uyên Minh vẫn lạc tại đây. Ta tất hủy hết Minh Thư, đoạn tuyệt Minh Đồ, khiến lục đạo luân hồi, vĩnh viễn không hồi phục!

Thanh âm vừa rơi xuống, cả thế giới u minh rõ ràng sấm chớp đầy trời, nổ tung ầm vang! Phảng phất như đang tuyên bố nỗi giận dữ vô tận của thương thiên. Khiến cửu thiên thập địa, toàn bộ thế giới đều kinh hãi thất sắc!

Vẻ mặt Quảng Thành Tử biến đổi, sát ý trong mắt rực cháy. Hắn thoáng do dự một lát mới vung tay ra, đang muốn trảo hướng Nhạc Vũ, đột nhiên trên không trung một thân ảnh thanh lệ hoa quý bay xuống bên trong u minh thế giới, một thanh âm cười nói chợt vang lên:

- Quảng Thành sư điệt, chuyện của u minh địa phủ chúng ta đừng nên nhúng tay cho thỏa đáng. Ngươi nghĩ như thế nào? Vài vị sư huynh kia của ta không tiện ra mặt, do ngươi tới thay mặt sư thừa, thật không đạo lý…

Thanh âm tựa như chuông bạc, vô cùng dễ nghe, mang theo vài phần vui vẻ, chính là người mà Nhạc Vũ từng gặp qua, là Tây Vương Mẫu.

Động tác Quảng Thành Tử khựng lại, vẻ mặt không phản ứng nhưng vẫn âm trầm, khó coi tới cực hạn.

Trên bầu trời thoáng hiện một đạo tử lôi thật lớn, ầm ầm chấn minh! Đột nhiên lại thêm một đạo hồng sắc quang lôi lại dựng lên, hai đạo lôi quang cũng như trăm năm trước trên đỉnh Vạn Thọ sơn, giao kích đối kháng.

Theo sát phía sau chính là Lý Trường Canh, cùng một kim bào thân ảnh từ không trung lắng xuống. Lại thêm hai cỗ uy áp giáng tới, Lý Trường Canh trong áo bào trắng, thần tình lạnh nhạt. Kim bào thân ảnh mặc trường sam nhật nguyệt tinh tú, đầu đội Thiên Đế lưu miện, chính là Hạo Thiên. Trên mặt hắn tràn đầy sương lạnh, nhìn thẳng Nhạc Vũ nói:

- Tổ sư của ngươi cùng từng ở dưới sư tôn ta nghe giảng đạo, xem như một chi. Cũng thuộc Đạo gia nhất mạch! Ngươi dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy!

Hình dạng Nhạc Vũ thảm thiết, thần hồn cơ hồ nứt vụn, trong mắt lại vẫn dạt dào chiến ý, giờ phút này nghe vậy không khỏi bật cười nói:

- Hồng Quân đạo tổ nếu thật xem tổ sư của ta là đệ tử, làm sao tổ sư ta đến nỗi gặp người ám toán, đã sớm vẫn lạc? Lời vô nghĩa này, không cần nói thêm!

Nói tới đây, hắn lại nhìn lên thương thiên nói:

- Hậu Thổ mở luân hồi, vốn là bổ túc thiếu khuyết của thương thiên, có thể quét

sạch ô uế sát lực của thế gian! Hồng Quân ngươi nếu muốn trở ta, cũng chỉ còn cách đem ta gạt bỏ! Nhưng không biết Đạo tổ ngươi, còn khả năng tiếp tục dùng thân hợp đạo?

Trên không trung lại bạo vang một tiếng, vô số tử lôi trào xuống, không ngừng ầm vang bên trong thế giới u minh. Trong đó hơn phân nửa đều bị hồng lôi ngăn trở, còn lại mấy đạo tử lôi vẫn không cách nào đánh xuống.

Nhạc Vũ khinh thường nhìn thẳng thiên không đưa lên ngón giữa, không thèm tiếp tục để ý tới. Tam muội chân hỏa lại dấy cao, tiếp đó lại thêm một giọt Thanh Nguyên Chân Dịch nhỏ vào bên trong, một trợ hỏa diễm, khiến hỏa diễm càng thêm cường thịnh, dựng cao mười trượng, sau đó lại thật gian nan bước thêm một bước!

Ngay khi bước thứ năm vừa hoàn thành, toàn thân Nhạc Vũ từ trên xuống dưới tuôn ra vô số máu tươi, tầng thứ chín u minh thế giới giống như sắp sụp đổ, lung lay nhoáng lên mạnh mẽ, chấn động không ngớt.

Bên ngoài mấy ngàn vạn dặm, Minh Hà lão tổ biến thành Huyết Hải rộng hai mươi vạn dặm bỗng dưng ảm đạm, trong nháy mắt đã thu nhỏ lại còn mười lăm vạn dặm.

Ngay tức khắc làm cho người ta có cảm giác, phảng phất như u minh thế giới đã bị chia lìa với Minh Hà, đã bị lực lượng đại trận của Nhạc Vũ hoàn toàn cắt vỡ.

Lúc này bên trong thế giới không còn cách nào lấy được nửa phần nguyên lực, thiên đạo pháp tắc cũng không còn khả năng nắm giữ trong tay.

Mà Huyết Hải trăm ức dặm ở trung ương đã nhanh chóng co rút lại, chỉ trong mấy chục lần hô hấp đã lui tới còn tám phần!

Minh Hà lập tức bạo rống một trận, huyết vân toàn thân sôi động không ngớt, thân hình lại bị ngọc thê của Hậu Thổ ngăn chặn, không cách động đậy. Mà vô luận là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hay là Nguyên Tàn sát kiếm đều bị Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên gắt gao bám trụ.

Tầng thứ chín u minh cùng Minh Hà ngăn cách, pháp lực hai người không còn bị áp chế, uy thế càng tăng thêm. Mơ hồ nhìn thấy được vài phần hi vọng xoay chuyển càn khôn. Vì thế càng thêm ra sức liều mạng, hai mắt đã hóa thành hồng

quang, chỉ hận không thể lập tức đem Minh Hà lão tổ đương trường chém giết.

Ngay sau đó, trên bầu trời lại truyền ra một tiếng cười lớn:

- Hồng Vân lão đệ của ta, lần này đúng thật là thu được đồ tôn rất tốt! Minh Hà a Minh Hà, trước kia khi ngươi giết chết chí thân hảo hữu Hồng Vân của ta, có từng nghĩ tới hôm nay?

Một hoàng sắc thân ảnh bỗng dưng xuất hiện bên cạnh huyết quang. Chính là Trấn Nguyên Tử, trên mặt tràn đầy ý cười, tay áo mở ra triển khai Tụ Lý Càn Khôn đại pháp, chỉ khẽ huy động liền khiến Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ biến mất, sau đó liền lớn tiếng cười lạnh, đem một thanh thổ hoàng sắc cự kiếm xuyên vào tận sâu trong Huyết Hải của Minh Hà, chỉ một thoáng kim quang vạn đạo, từ bên trong thân thể Minh Hà bắn ra, những nơi va chạm, toàn bộ huyết vân đều bị quét sạch.

Theo sát sau Trấn Nguyên Tử, trên không trung quang hoa đại phóng, lại phảng phất như có một vầng trăng sáng từ trên cửu tiêu thẳng xuyên sâu trong lòng đất!

- Minh Hà! Lúc trước khi trượng phu Đế Tuấn của ta thân vẫn, ngươi đã dám cùng đám người Cộng Công vây công trượng phu ta, thì đừng trách hôm nay ta bỏ thêm đá xuống giếng!

Thanh âm vô cùng lạnh lẽo thanh thúy, vầng trăng thẳng xuyên vào tận sâu trong mười lăm vạn Huyết Hải, quang hoa vạn trượng, tịnh hóa huyết thủy tuôn tràn.

Sắc mặt Quảng Thành Tử cùng Hạo Thiên đã biến thành cực kỳ ủ dột, thần sắc lại yên lặng không ai dám tương trợ chút nào.

Mà ngay khi Luân Minh Nguyệt rơi xuống, trên không trung lại vang lên tiếng hót vang, một cự điểu thân hình khổng lồ, toàn thân bao bọc cuồng phong càn quét cũng bay nhanh xuống.

- Mười lăm vạn năm trước cuộc chiến thần thú, Minh Hà ngươi ở giữa xúi giục, khiến cho hậu duệ của ta vẫn lạc vô số. Càng khiến tỷ của ta vào lâm vào trầm miên, bị thương nặng không chữa được. Hôm nay phải cho ngươi trả giá, tiết hận của ta!

Thanh Loan vừa lao xuống, trực tiếp vung một trảo, nắm lấy huyết vân lực,

cuồng phong lướt qua toàn bộ đều bị phong hóa ăn mòn.

Lý Trường Canh đứng bên cạnh Hạo Thiên cũng chợt thở dài, một thanh ngọc bạch trường kiếm bỗng dưng xuyên ra tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1130: Minh hà chi thương

Trường kiếm nắm trong tay, khí thế Lý Trường Canh hoàn toàn biến đổi, vẻ tường hòa trước đó biến mất không còn sót lại chút gì, một cỗ hồn niệm sắc bén vô cùng thẳng xuyên vào Huyết Hải cách xa ngàn vạn dặm.

Hắn trừng mắt quát:

- Bệ hạ cũng biết được ân oán giữa ta cùng Minh Hà lão tổ, chí giao Cô Kiếm đạo hữu vẫn lạc cũng do một phần nhân quả của kẻ này. Phía trước khi vận số của hắn vẫn còn thì cũng đành thôi, Trường Canh chỉ đành phải ẩn nhẫn. Hiện giờ Minh Hà đã rơi xuống hoàn cảnh như vậy, Lý Trường Canh không thể tiếp tục ngồi yên đưa mắt nhìn, phần ân oán kia cũng không thể không kết liễu!

Hạo Thiên vốn đang hốt hoảng tinh thần, vừa nghe vậy theo bản năng chợt lộ ra ý hờn giận. Nhưng lời đến bên miệng lại chỉ thấy Lý Trường Canh lạnh lùng nhìn qua, trong mắt lộ ra vẻ lãnh đạm kiên quyết. Hắn không khỏi á khẩu, đem lời trách mắng nuốt ngược trở vào.

Ngay sau đó chỉ thấy Lý Trường Canh hóa quang bay lên không liền chém ra một tia kiếm quang xuyên vào trong Huyết Hải, ngay tức khắc trên không trung liền có vô số huyết quang bị tiêu diệt biến mất.

Sau mấy người vừa ra tay, vẫn chưa dừng lại, một đầu hắc sắc kỳ lân khổng lồ cũng đạp không bay đến, trong mắt súc tích vẻ oán hận dày đặc, không nói một lời đã hóa thành một đoàn hắc khí chui vào bên trong Huyết Hải.

Chỉ thoáng chốc lại thấy mấy đạo quang hoa lắng xuống, tuy kém hơn Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu không ít, nhưng đều là Hỗn Độn Kim Tiên, vừa xuất hiện liền toàn lực ra tay, tan rã thân hình của Minh Hà.

Khiến cho Huyết Hải mười lăm vạn trượng chỉ sau một thoáng đã rút lui còn chín vạn trượng.

Minh Hà lão tổ bạo rống phẫn nộ gào thét không ngừng, giờ phút này kề bên cùng đường, ngược lại còn khơi dậy hung tính hét:

- Huyết Hải không cạn, Minh Hà ta không vong! Cùng hồng hoang cùng sinh cùng tử, ai có thể giết ta?

Một đoàn huyết quang mạnh mẽ bay lên từ trong Huyết Hải, cũng giống như một vầng mặt trời máu, so với lúc Minh Hà hiện thân còn mãnh liệt hơn vô số lần!

Mơ hồ còn có thể thấy được bên trong bao phủ một đóa Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai cấp. Cùng Huyết Hải hợp thành một khối, lập tức tăng lên tới mười hai vạn trượng. Dù mấy người Trấn Nguyên Tử tiêu diệt tịnh hóa bao nhiêu đều có thể nhanh chóng tái sinh. Sau đó một đôi mắt đỏ ngầu nhìn qua chỗ Nhạc Vũ, lạnh lùng quát:

- Tên tiểu tử kia! Làm ta trọng thương đến thế này, ngươi đúng là tội ác tày trời! Trước đem ngươi tru diệt để giải hận của ta!

Bỗng dưng thân hình hắn bắt đầu khởi động, lại liều lĩnh tấn công thẳng tới Nhạc Vũ. Khoảng cách bảy ngàn vạn dặm chỉ trong nháy mắt đã thu gần hơn phân nửa, giống như một huyết sắc cự hà mãnh liệt giáng xuống.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ cười lạnh, nhìn vào Huyết Hải ngay trung ương thế giới u minh, trong mắt lộ ra ý khinh thường.

- Huyết Hải không cạn, Minh Hà không vong sao?

Hồn niệm chặt chẽ kết hợp cùng Cửu Địa Minh Linh đại trận, sôi trào dung hòa, một đường hồn niệm theo chi nhánh linh trận bắt đầu cùng tiên thạch bày bố bên trong Huyết Hải đồng loạt kết nối.

Mà giờ khắc này trên bầu trời, Từ Hàng đạo nhân bỗng nhiên cảm giác thân thể rét lạnh rùng mình, thân hình ngã ra sau, hồn niệm dao động liền biết nguyên do, thần tình chấn kinh kêu lên:

- Không tốt! Quảng Thành sư huynh xin hãy cấp tốc ra tay. Uyên Minh có bố trí bên trong trung tâm Huyết Hải!

Quảng Thành Tử dùng pháp lực hình chiếu quan sát thế giới u minh, nhưng bản thể vẫn còn đứng trên tầng mây. Vừa nghe vậy cũng kinh hãi, định ra tay ngăn cản, đã thấy Tây Vương Mẫu ngẩng đầu thản nhiên mỉm cười nhìn sang, trong lòng không khỏi trầm xuống đành đè nén ý niệm muốn động thủ.

Mà giờ khắc này tận sâu trong u minh, Nhạc Vũ đang đứng ngạo nghễ trên hư không, lạnh lùng nhìn xuống Huyết Hải đối diện cặp mắt đỏ ngầu không hề nhân nhượng!

Thẳng đến khi huyết quang còn cách ba trăm vạn dặm trong miệng hắn mới phun ra một chữ:

- Vỡ!

Ngay sau đó chỉ thấy phương hướng trung tâm Huyết Hải không chút dấu hiệu báo trước đã liên tục vang lên tiếng nổ nứt toác.

Toàn bộ địa khí bên trong Cửu Địa Minh Linh đại trận đều hướng Huyết Hải xông tới, phá hủy hết thảy mọi thứ, lay động bổn nguyên Huyết Hải.

Cơ hồ mỗi một tiếng nổ vang, đều làm cho Huyết Hải vang lên tiếng kêu rên thảm thiết. Mười hai vạn dặm Huyết Hải đang bắt đầu tan rã, mặc dù vẫn vọt tới trước theo quán tính nhưng không còn khí thế cắn nuốt hết thảy như trước đó.

Nhạc Vũ cầm Địa Thư trong tay, đứng nguyên tại chỗ, một thân Nguyên Từ Thần Quang bao bọc xung quanh người, cũng không hề tránh né tùy ý cho Huyết Hải điên cuồng đánh tới, tiếp theo luồng huyết quang nhìn qua thanh thế như bức người cũng không chút uy hiếp tách ra làm đôi lướt qua bên người hắn.

Ngược lại hồn niệm của hắn đột nhiên có cảm ứng, chỉ cảm thấy ở phía tây nơi mình vẫn đang chú ý chợt có dị động.

- Lại có thể vẫn nhẫn nhịn cho tới lúc này!

Tâm niệm hắn vừa động, liền điều khiển chi nhánh của Cửu Địa Minh Linh đại trận bày ra ở phương hướng kia kíp nổ, sau đó toàn bộ tâm thần hắn liền chuyên chú vào trước mắt. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ nghe Trấn Nguyên Tử lại cười vang:

- Không ngờ còn có mai phục trước như vậy, còn làm cho ta lo lắng vô ích một hồi! Hắc, Huyết Hải không cạn, Minh Hà không vong! Cũng như lời nói kia, hôm nay Huyết Hải xem như cạn khô, bản thân ta muốn nhìn xem ngươi còn lực lượng gì xoay chuyển càn khôn nữa?

Kim sắc quang kiếm lại chấn động một trận, vô số kim mang phun ra, mà Hi Hòa biến hóa thành vầng trăng bỗng dưng càng tăng trưởng mấy lần, đem Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai cấp gắt gao áp chế.

Về phần Thanh Loan còn quấy lên một trận cuồng phong, đem thân thể khổng lồ của Minh Hà cuốn quấn một chỗ không cách nào bỏ chạy.

Ở bên dưới mặt đất, đầu hắc sắc kỳ lân đứng yên ngạo nghễ, một tầng hắc khí tràn ngập đem toàn bộ huyết dịch phong ấn, mấy người cùng liên thủ lại khiến đoàn huyết quang trên không trung không còn cơ hội bỏ chạy về trung tâm Huyết Hải.

Thần trí của Minh Hà lão tổ đã sớm biến thành hôn mê cuồng loạn, chỉ vô lực rú lên lồng lộn:

- Dừng tay! Các ngươi còn không dừng tay cho ta! Người phải dùng thân hợp luân hồi chính là Hậu Thổ. Các ngươi làm trái thiên cơ, cẩn thận ngày sau bị thiên cơ trừng phạt! Côn Bằng, ta biết ngươi đang ở ngay phụ cận, còn không hiện thân giúp ta? Nếu như lão phu thân vẫn, kế tiếp sẽ đến phiên kẻ phản bội chủ nhân như ngươi. Lúc trước Hồng Vân nhất mạch vẫn lạc cũng có phần ngươi nhúng tay vào!

Thanh âm vô tận oán độc, còn ẩn lộ ý cầu khẩn, nhưng bên trong cửu thiên thập địa lại không người nào quan tâm tới.

Phân thân của Quảng Thành Tử lúc này cũng giật mình, bỗng dưng lấy ra ấn tỳ, bên dưới có hai chữ Phiên Thiên, thản nhiên nói:

- Thiên cơ đã biến, người cần dùng thân hợp luân hồi chính là Minh Hà! Lan giáo nhất mạch cần tương thiện với Hậu Thổ nương nương, phải có trợ giúp một tay!

Phiên Thiên Ấn đánh xuống, bỗng dưng hóa thành một ngọn núi hùng vĩ hướng

huyết vân giáng xuống.

Ngay sau đó giữa không trung hiện ra một trung niên văn sĩ, giẫm trên một đoàn hoàng quang, đạp không bay tới nói:

- Phụng chỉ lệnh sư tôn, trợ Hậu Thổ nương nương thành đạo! Chư vị đạo hữu tiền bối, Triệu Công Minh xin có lễ!

Một đoàn hoàng quang hiện ra phía chân trời, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu tựa như lưu tinh hướng bên dưới rơi xuống, mỗi khi rơi xuống một viên huyết vân lại càng giảm sút, khi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu toàn bộ hạ xuống, huyết quang trên không trung chỉ còn lại ba vạn dặm, bộ phận thân hình tinh hoa nhất của Minh Hà lão tổ chính là nơi dị thường ngưng thật, khó khăn tiêu diệt nhất.

Nhạc Vũ vẫn cười lạnh nhìn vào trung tâm Huyết Hải, không ngừng thúc giục đại trận lay động bổn nguyên Huyết Hải.

Về phần phản ứng của Xiển Tiệt nhị giáo toàn bộ không vượt ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ khi Triệu Công Minh hiện thân lấy ra hai mươi viên Định Hải Thần Châu, hắn không tự chủ được cau mày, chỉ hận không thể lập tức đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đem toàn bộ Định Hải Thần Châu cướp về.

Vì vậy hắn chỉ đành miễn cưỡng trấn áp dùng Ngũ Sắc Thần Quang bao vây Diễn Thiên Châu, hoàn toàn ngăn cách cảm ứng giữa linh bảo.

Trên mặt Hậu Thổ vô cùng nghiêm túc, cho dù Quảng Thành Tử cùng Triệu Công Minh ra tay, nàng cũng không hề lên tiếng, chỉ trong ánh mắt đang tràn ngập vẻ vui sướng.

Cho dù trước đó nàng đã thấy được thiên cơ hiện ra biến huyễn, nhưng mãi cho tới giờ khắc này nàng mới có thể xác thực chứng minh mình không còn nguy cơ chịu cảnh táng thân vẫn lạc, lần này người phải dùng thân hợp luân hồi lại thay đổi là một người khác hoàn toàn! Ánh mắt nàng không khỏi ứa ra lệ quang, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt tựa như ảo mộng, cho tới giờ khắc này nàng còn cảm giác trước mắt hoàn toàn không chân thực.

Nhạc Vũ có chút không kiên nhẫn, nhìn Hậu Thổ khiển trách:

- Còn chưa động thủ sao? Hay phải chờ xảy ra biến động nữa?

Thanh âm không lớn nhưng lại làm Hậu Thổ giật mình cả kinh, nàng bất mãn bĩu môi, lại cầm lấy thanh ngọc đại bút chấm máu tươi của mình làm mực, khi viết ra dòng chữ đầu tiên nàng mới chợt giật mình bừng tỉnh, cảm nhận được vẻ mặt của mình biểu hiện ra phản ứng có chút không ổn, phảng phất như một tiểu cô nương đang giận dỗi lẫy hờn, hai gò má chợt ửng hồng cơ hồ kéo dài đến tận hai tai.

Trong lòng nàng chợt nhớ vừa rồi khi nàng đang trong lúc tuyệt vọng suy yếu nhất, Nhạc Vũ xuất hiện, một tay đem tình thế xoay chuyển, không chút khoan nhượng đã cứu được nàng. Thân ảnh của hắn đã khắc sâu dấu vết tận sâu trong đáy lòng nàng, không chút tự giác hắn đã trở thành chỗ dựa của nàng.

- Nghiệt duyên!

Trong lòng thầm thở dài, nội tâm lại cảm thấy vui sướng. Hậu Thổ miễn cưỡng thu liễm tâm thần, đem thần hồn vu lực ngưng tụ trong ngòi bút, trong mắt thoáng chốc hiện lên vô số phù văn, ngay sau đó bên trên điển sách viết ra năm chữ triện huyết sắc như rồng bay phụng múa: "Minh Hà giáo chủ, chết!"

Nguyên khí vừa mới khôi phục lại trong người Hậu Thổ liền lập tức bị cạn kiệt, thần thái vô cùng mỏi mệt, mà đoàn huyết quang của Minh Hà lão tổ lập tức không còn chút âm thanh, rơi xuống bên dưới. Từ phía chân trời một đoàn tử lôi xuyên vào bên trong, đem đoàn huyết điểm nhỏ nhất cùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên mười hai cấp bao phủ, sau đó liền bị Nhạc Vũ dùng đại trận không ngừng oanh kích khiến Huyết Hải co rút lại chỉ còn phạm vi ba mươi ức.

Tiếp theo tử lôi nhấp nhoáng, chặt chẽ bao phủ cả Huyết Hải.

Ánh mắt Nhạc Vũ âm u, mang theo chút ít tiếc nuối. Quả nhiên kết cục vẫn là như thế, nếu hắn có đủ bốn mươi chín tiên thạch, dù là Hồng Quân đạo tổ cũng đừng hòng bảo hộ được hắn!

Nhưng lần này Minh Hà bị trọng thương nặng như vậy, không có ức vạn năm khổ tu chỉ sợ cũng khó thể khôi phục lại được như lúc ban đầu.

Hậu Thổ liếc mắt nhìn qua, cũng không để ý tới, trực tiếp đem huyết khí cùng tinh hoa thần hồn Minh Hà lão tổ toàn bộ đầu nhập vào trong mười tám tầng địa phủ, khiến thế giới này lập tức điên cuồng mở rộng, vô số Minh Đồ từ bốn phương tám hướng lan tràn khuếch trương, đem trọn cả hồng hoang bao trùm, đồng thời xuyên vào vô số tiểu thiên thế giới.

Luân hồi thông đạo trong minh minh bỗng nhiên thông suốt, nhưng diễn biến lục đạo luân hồi cho tới một bước cuối cùng lại chợt dừng lại.

Lúc này Hoàng Tuyền chân nhân chợt tỉnh ngộ nguyên nhân hậu quả, biết được dù mọi người đã cố gắng, hơn nữa bố trí của Nhạc Vũ vẫn chưa thể hoàn toàn, không khỏi tức giận chửi ầm lên:

- Thái Âm tán nhân thật đáng chết! Như vậy đã vội vã lấy lòng Minh Hà sao? Chờ thêm một lát lại có ngại gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1131: Thánh nhân vị

Ngữ khí của Hoàng Tuyền chân nhân thật oán hận, nhưng rốt cục cũng hiểu được bản thân mình thoát khỏi nguy cơ thân vẫn, trên mặt liền lộ ra vài phần thả lỏng.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ cười, đưa mắt nhìn mười tám tầng địa phủ, thoáng tiếc nuối nói:

- Rốt cục vẫn còn kém một chút!

Cảm khái một tiếng, hắn nhìn qua Hoàng Tuyền chân nhân cùng Vong Xuyên chân nhân nói:

- Trong địa phủ vẫn còn thiếu hai dòng Minh Hà. Xin hỏi hai vị muốn lưu lại thân tự do vấn đỉnh đại đạo? Hay là nguyện được luân hồi công đức, nhờ Hậu Thổ thánh nhân bảo hộ?

Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên đều cả kinh, trên mặt liền lộ vẻ cảnh giác. Sau một lát Vong Xuyên chân nhân chợt giật mình ngộ đạo:

- Đa tạ bệ hạ nhắc nhở, Vong Xuyên nguyện nương nhờ nương nương!

Vừa dứt lời liền cực kỳ quả quyết đem bản thể hóa quang, nhảy vào bên trong địa phủ, biến thành một dòng Minh Hà thật lớn, chảy xuyên qua mười tám tầng địa phủ thế giới.

Hắn chỉ để lại một thần niệm phân thân bên ngoài, thực lực suy yếu hơn vừa rồi không biết bao nhiêu lần, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tu vi Chuẩn Thánh.

Sau Vong Xuyên, là Hoàng Tuyền chân nhân cũng cười khổ nói:

- Trải qua cuộc chiến lần này, mới biết được đại đạo hung hiểm. Dũng khí của ta đã mất, không còn hùng tâm chứng đại đạo. Nếu có thể nương nhờ dưới thánh

nhân, xem như là không tệ.

Hắn cũng đem bản thể nhảy vào trong địa phủ, hóa thành một dòng sông lớn, ngăn trở hàng ngàn hàng vạn Minh Đồ, ngăn cách thế giới âm dương.

Nếu không đạt tới tu vi Thái Ất Chân Tiên, rơi vào trong sông sẽ chết.

Hậu Thổ thấy thế không khỏi nhìn qua Nhạc Vũ nháy mắt, thoáng nét cười.

Nàng biết được hai người này chưa chắc đã cam tâm tình nguyện làm như vậy, nhưng sau cuộc chiến hôm nay, tuy Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên tránh được tử kiếp, nhưng cũng đã đem Minh Hà hoàn toàn đắc tội tới chết. Ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng đắc tội, nếu không có người bao che, tiền đồ thực sự khó lường.

Cho nên giờ phút này Nhạc Vũ chỉ thoáng nhắc nhở, liền khiến cho hai người phải cam tâm tình nguyện đem bản thể dung nhập vào trong mười tám tầng địa phủ.

Nói đến thực sự đáng sợ, từ lúc ban đầu Nhạc Vũ hiện thân giúp đỡ, cơ hồ mỗi một bước đều nằm trong kế hoạch của hắn. Đúng là định liệu như thần, một lần toàn thắng, tiên phật đầy trời thậm chí cả Đạo tổ thánh nhân đều không hề có được kế sách phản kích.

Bất quá đối với Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên mà nói cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt. Từ sau này trở đi xem như họ đã cùng tồn tại với địa phủ, ngày nào mười tám tầng địa ngục còn chưa bị tiêu diệt, hai người xem như vĩnh tồn thiên thu vạn thế, chỉ là mất đi cơ hội chứng đạo hỗn nguyên mà thôi.

Nhạc Vũ làm ra vẻ mặt nghiêm trang, không hề đáp lại. Hậu Thổ thấy thế không khỏi hừ nhẹ một tiếng, tiếp theo lại thu liễm tâm thần nói:

- Thương thiên ở trên, hôm nay Hậu Thổ xây dựng lục đạo luân hồi! Rửa sạch nhân thế cửu u, chuyển hóa ô uế sát lực, lấy việc này bổ lại thiếu khuyết của thương thiên! Sau ngày hôm nay, vô luận Nhân tộc Yêu tộc, toàn bộ sinh linh thế gian, hồn phách sau khi chết đi đều nhập địa phủ ta! Phán thiện ác ưu khuyết điểm, định luân hồi trách phạt, phát dương thiên địa thiện đạo!

Thanh âm không lớn, Hậu Thổ cũng không dùng thần lực gia trì, nhưng lại

khuếch tán ra khắp tam giới, từ cửu u thâm uyên cho tới ba mươi ba thiên cảnh đều có thể nghe được thật rõ ràng.

Ngay sau đó trên bầu trời vô số thất thải hào quang giáng xuống, quấn quýt quang hoa vạn trượng hướng Hậu Thổ bao phủ.

Trong đó cũng có một bộ phận truyền tới Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên, tuy không nhiều lắm nhưng cũng làm hai người vô cùng vui sướng.

Ngay cả Nhạc Vũ cũng đạt tới một ít, chiếu vào bên trong thần hồn của hắn. Khiến cho hồn niệm của hắn sáng rực như thất thải lưu ly, không chút tỳ vết.

Ngoài ra cũng không có tác dụng gì khác, tuy nghiệp hỏa lực lượng bị công đức gắt gao áp chế, ngày sau khi độ kiếp cũng khó gây hậu hoạn nhưng từ đầu đến cuối Nhạc Vũ cũng chưa từng thực sự để ý tới nghiệp hỏa, hắn chỉ chuyên tâm chú ý biến hóa của Hậu Thổ.

Vốn trước đó làn da của nàng đã như tro tàn, hiện ra dấu hiệu thiên nhân ngũ suy, hiện tại được công đức lực lượng tưới vào, lập tức khôi phục lại sinh cơ, da thịt hiển lộ vẻ sáng bóng như ngọc, cảm giác như bị gió thổi qua liền sẽ tổn thương, thọ nguyên cũng biến thành gần như vô hạn, cùng tồn tại với thiên địa.

Khí huyết da thịt toàn thân nàng bắt đầu kịch biến. Từng đợt linh lực chấn động khiến cửu u thế giới đều lay động, khí tức hồn niệm mạnh mẽ so với trước khi xây dựng lục đạo luân hồi thật không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Hậu Thổ lại đưa tay ra, bỗng dưng bên trong hư không minh minh có một đạo tử quang xuyên không bay đến.

Mọi người đang có mặt trong thế giới cửu u, kể cả Trấn Nguyên Tử bên trong, sắc mặt đều thoáng kinh hãi.

- Chính là Hồng Mông Tử Khí!

Hậu Thổ mỉm cười, đem tử quang nắm trong tay, sau khi nhìn thoáng qua lại thoáng thở dài:

- Ta tự cho rằng vận khí của mình không tệ, có thiên sinh khí vận nên mới lấy được vật này, vì vậy nảy sinh ý niệm mở luân hồi, mạo hiểm chứng đạo. Lại

không biết ngoại trừ Minh Thư, ngay đạo Hồng Mông Tử Khí này cũng do người nọ an bài, từng cử động dù nhỏ nhặt nhất đều nằm trong kế hoạch của hắn!

Nàng chợt cười tự giễu, thu lại đoàn tử sắc vào trong thân thể.

Tiếp theo linh quang quanh người nàng cũng trở nên ảm đạm không còn động tĩnh, nàng lại cúi người bái thương thiên, nói:

- Thỉnh thương thiên chứng giám, hôm nay Hậu Thổ nguyện thành tứ ngự chi vị! Nhâm mệnh thương thiên trở thành Hậu Thổ đại đế, được gọi là thiên địa Minh Thần!

Mọi người thấy thế đều chợt cả kinh, Nhạc Vũ cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lại như đã nằm trong dự kiến, khóe mắt cũng tràn đầy ý cười.

Nhìn thấy trên đỉnh đầu Hậu Thổ ngưng tụ được khí vận chân tỳ không khác gì Long Hoàng An Thiên chân tỳ của hắn.

Hắn sải bước tới trước mặt Hậu Thổ, trong mắt mang theo vẻ dị sắc nói:

- Trong minh minh tiến một bước trở thành thánh nhân, thành tựu hỗn nguyên vô cực Đại La Thái Thượng Kim Tiên. Vì sao đột nhiên ngừng lại, nhậm chức tứ ngự?

Hậu Thổ đứng lên, sau đó ý vị thâm trường cười nói:

- Làm gì biết rõ còn cố hỏi? Nếu ta lấy công đức thành thánh, vẫn phải chịu Hồng Quân sở chế. Chẳng thà chờ thêm một chút, chỉ ngưng tụ thần cách hai mươi giai, lấy thiên địa nguyên lực chứng đạo. Dù sao có được công đức cùng Hồng Mông Tử Khí trong tay, vô luận lấy pháp môn gì chứng đạo, đều tùy ta nguyện ý. Chẳng phải làm như vậy chính là hợp ý ngươi? Nếu ta cứ vậy mà thành thánh, chẳng phải để ngươi ngày sau còn đề phòng ta?

Nói gần nói xa, trong giọng nói đều lộ ra vẻ trào phúng châm chọc hắn.

Nhạc Vũ á khẩu, lúc này trên không trung Hi Hòa cũng hóa thành một đạo nguyệt hoa hồng quang, giáng tới trước mặt hai người chừng mười vạn trượng, vẻ mặt chợt phức tạp nhìn Hậu Thổ hồi lâu, sau một lúc mới lên tiếng:

- Chúc mừng Hậu Thổ nương nương, từ nay về sau đại đạo thông suốt không bị ngăn trở! Hi Hòa có việc, xin rời đi trước!

Lại chuyển mắt nhìn qua Nhạc Vũ nói:

- Sao bệ hạ không sớm sinh ra trước mười vạn năm thời gian? Có lẽ nhờ vậy mà phu quân cùng muội phu của ta đều có thể miễn trừ được tai ương thân vẫn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nói đến đây thân hình Hi Hòa giống như một vầng trăng sáng, từ trong cửu u bay lên, không bao lâu đã xuyên ra ngoài chín tầng trời.

Theo sát phía sau là Tây Vương Mẫu cùng Thanh Loan và Kỳ Lân, vẻ mặt vừa quái dị lại vui mừng lẫn hâm mộ, xen lẫn một ít ghen tỵ. Những Hỗn Độn Kim Tiên còn lại cũng không dám giống như mấy người Hi Hòa, đều tiến lên chúc mừng liền lục tục rời đi.

Lúc này mặc dù Hậu Thổ chưa chân chính chứng đạo thành thánh, nhưng tùy thời tùy khắc đều có thể vinh thăng Hỗn Nguyên Đại La Thánh Nhân, đã xem như là thánh nhân.

Quảng Thành Tử cùng Triệu Công Minh đều có chút xấu hổ, nhưng vẫn tiến lên hành lễ xưng hô là sư thúc.

Hậu Thổ cũng không lộ vẻ dị thường, tiếp tục nói cười, không hề tỏ vẻ hờn giận, lấy pháp lực nâng hai người, sau đó lại cười dài nhìn hai người rời đi.

Nhạc Vũ lại cảm thấy trên người rét lạnh, tuy hắn cứu được Hậu Thổ, nhưng vị thái cổ Vu Thần này có tâm kế lòng dạ thật sự làm hắn sợ hãi.

Sở dĩ nàng bị bại trong tay Hồng Quân, thực sự không phải do nàng tính kế không bằng, mà là Hồng Quân ở trên cao nhìn xuống, chiếm hết tiên cơ ưu thế.

Thời khắc này nhìn nàng tuy thần thái hiền hòa, nhưng nhất định trong lòng đang tích súc lửa giận, nhưng không ngờ nàng vẫn có thể nhẫn nhịn mà không lập tức bộc phát.

Bên trong chín tầng u minh, mọi người lục tục đã không còn bóng dáng. Chỉ còn

lại vài người, ngoại trừ phân thân của Vong Xuyên cùng Hoàng Tuyền, chỉ có Trấn Nguyên Tử đang đứng một bên.

Bên trên không trung còn Hạo Thiên cùng Lý Trường Canh đang phiêu phù trên cao. Vẻ mặt của Lý Trường Canh đã khôi phục vẻ tường hòa như ngày thường, hoàn toàn giấu diếm phong mang. Sắc mặt Hạo Thiên vẫn âm trầm như trước, ánh mắt lạnh lùng quét qua lại giữa Nhạc Vũ cùng Hậu Thổ:

- Chúc mừng nương nương! Hôm nay chứng thành tứ ngự vị, thánh đạo vẫn có thể tiến tới. Nhưng thật không biết sau khi mười tám tầng địa phủ này được thành lập, nên chịu phương nào quản hạt…

Lời còn chưa dứt, Hậu Thổ đã cười lạnh cắt lời, thẳng thắn hỏi:

- Ta chỉ là thừa thiên mệnh nhậm chức Hậu Thổ đại đế, chấp chưởng u minh cùng đại địa núi đồi. Hay là Hạo Thiên thượng đế có nghi ngờ gì chăng?

Ánh mắt Hạo Thiên biến đổi, hừ lạnh một tiếng cũng không thi lễ với Hậu Thổ, trực tiếp phẩy tay áo hướng chín tầng trời phía trên bay đi.

Lý Trường Canh cũng nhìn Nhạc Vũ mỉm cười, lộ vài phần cảm kích, theo sát Hạo Thiên biến mất bên trong chín tầng cửu u.

- Hạng người vô lễ! Không ngờ từng là môn hạ của Hồng Quân, đã chấp chưởng Thiên Đình mấy vạn năm, mà còn dễ kích động như vậy!

Hậu Thổ vừa tức giận lại vừa buồn cười, tiếp theo áy náy nói:

- Ta biết hôm nay Hạo Thiên vì việc mở luân hồi đã chuẩn bị bảy vị Đại La Kim Tiên, hơn bảy trăm Thái Ất Chân Tiên. Còn chuẩn bị sắc phong Thập Điện Diêm La, chư phương sơn thần, cùng thổ địa thành bệ, xem như chia cắt bài vị của ta. Hiện giờ ta đã thành thánh, tự nhiên hắn không còn cơ hội xen vào. Nhưng nhân thủ của hắn chuẩn bị, ngày sau tất nhiên sẽ chèn ép tới phương bắc!

Nhạc Vũ bĩu môi, đối với chuyện này hắn cũng đã sớm có dự đoán trước, cũng không thèm quan tâm tới. Hắn đã có chân tỳ thiên mệnh chân chính, chính là thiên mệnh đại đế thực sự.

Hôm nay hành động của Hạo Thiên đã mất lòng trời, Thiên Đế vị đã có mơ hồ

bất ổn, vô luận hắn có thủ đoạn gì Nhạc Vũ đều có thể ứng phó!

Còn đang định nói chuyện, bên cạnh lại truyền qua thanh âm của Trấn Nguyên Tử:

- Nên cẩn thận vẫn hơn! Hạo Thiên không đáng sợ, nhưng vị Đạo tổ sau lưng hắn chân chính trí tuệ như uyên, lúc trước La Chúc mạnh mẽ như vậy vẫn bị hắn tính kế mà chết! Ta cùng Hậu Thổ từ thời hồng hoang sơ khai sinh ra tới bây giờ, thật sự đã quen nhìn đủ loại ùn ùn mưu tính của hắn. Hắn trảm tam thi chứng đạo, chính là người cực mạnh nhất trong thiên địa. Nhưng bản thân hắn tự mình ra tay, lại được mấy lần?

Nhạc Vũ chợt rùng mình, hắn chưa bao giờ xem thường Hạo Thiên, đối với vị Hồng Quân đạo tổ kia càng thêm cảnh giác.

Nhưng nghe lời nói từ miệng Trấn Nguyên Tử thốt ra, lại làm cho hắn cảm giác rét lạnh trong lòng.

Ngay sau đó Trấn Nguyên Tử thi lễ với Hậu Thổ, còn chưa bái nàng đã vội vàng nâng dậy nói:

- Sư huynh chớ làm như thế! Hôm nay nếu không phải sư huynh cho Nhạc Vũ mượn Địa Thư, lại mạo hiểm hiện thân tương trợ, lúc này Hậu Thổ đã phải dùng thân hợp luân hồi, từ đó về sau đều bị người bày bố, làm sao dám nhận lễ của sư huynh?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1132: Chí thân chi nhân

Trấn Nguyên Tử vốn cũng cảm giác có chút khó chịu, hiện tại thấy Hậu Thổ ngăn cản liền thuận thế đứng thẳng dậy, cũng cảm giác cử động của mình không ổn, vẻ mặt có chút lúng túng nói:

- Ta chỉ vì cố giao với tiểu tử này nên mới cho mượn sách. Bởi vì mối thù của Hồng Vân sư đệ nên mới ra tay. Hậu Thổ nương nương không cần để trong lòng. Ta cũng không dám tự xem mình như sư huynh, hiện tại tuy ngươi không nhận vị thánh nhân, nhưng tùy thời đều có thể đăng lên thánh vị, tình hình tự nhiên là khác biệt.

Hậu Thổ khẽ cười, lắc đầu nói:

- Tóm lại ngài là sư huynh, Hậu Thổ vẫn thật nhận thức thôi!

Trong mắt Trấn Nguyên Tử cũng lộ ra vài phần vui vẻ, cũng không muốn tiếp tục dây dưa trong việc này, ngược lại nhìn Nhạc Vũ nói:

- Mối thù với Minh Hà khiến ta ngày nhớ đêm mong, luôn suy nghĩ làm sao báo phục. Hôm nay cuối cùng cho ngươi mượn lực báo thù, lúc trước Tử Vân vốn có nói ngươi là thiên tài tuyệt thế suốt mười vạn năm nay mới gặp, ta vốn còn nửa tin nửa ngờ. Hôm nay mới biết lời kia còn là đánh giá thấp ngươi. Lại có thể ở dưới mắt Minh Hà mà bố trí được đại trận, cơ hồ một kích tuyệt mệnh, trợ Hậu Thổ thoát khỏi tử kiếp, lại còn đăng thánh. Thiên phú trận đạo bực này cùng mưu lược tính kế thật sự là khủng bố, khiến ta chưa từng dự kiến qua!

Nhạc Vũ được khen đến hồng mặt, ngôn ngữ Trấn Nguyên Tử lại biến đổi, chuyển sang ngưng trọng:

- Nhưng cử động hôm nay của ngươi đã hoàn toàn chọc giận người kia, nhất định sẽ giết ngươi mới cam tâm. Cũng may thân phận Uyên Minh của ngươi đã được thiên địa thừa nhận là chân mạng Thiên Đế. Thủ đoạn hắn đối phó ngươi hơn phân nửa sẽ đi theo bàng môn tả đạo. Hơn nữa ngươi có Hậu Thổ thánh

nhân giúp đỡ, tình trạng so với trước kia còn tốt hơn, nhưng ngươi cũng nên cẩn thận!

Nhạc Vũ cảm thấy kính nể, trịnh trọng hướng Trấn Nguyên Tử thi lễ. Trấn Nguyên Tử lại nhìn vào trung tâm Huyết Hải đã thu nhỏ lại thật nhiều, ánh mắt vô cùng thương cảm nói:

- Đồng dạng cùng ở Bất Chu sơn nghe giảng đạo, người kia vì sao lại bất công nhiều như thế? Một người mọi cách tương trợ, một người lại tìm mọi cách tính kế hãm hại. Chỉ vì Hồng Vân sư đệ của ta có ý niệm chứng đạo không hợp ý hắn. Mà Minh Hà lão tổ đối với hắn lại nói gì nghe nấy mà thôi! Hậu Thổ sư muội, lục đạo luân hồi có thể làm sạch ô uế âm sát lực trên thế gian, nhưng dù sao vẫn còn chưa bổ túc hoàn toàn. Huyết Hải tất sẽ có ngày khôi phục lại, ngươi nên luôn luôn chú ý mới tốt!

Sau khi nói xong lại cúi người với Hậu Thổ, vung tay lên thu hồi Địa Thư hóa quang rời đi.

Mới lên giữa không trung chợt nhớ tới một chuyện, thân hình dừng lại nói:

- Đúng rồi, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ này cũng chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang của Vũ nhi mới có thể đem nó luyện hóa. Tuy ngũ phương kỳ hợp nhất mới xem là tuyệt đỉnh linh bảo, mỗi một phương kỳ chỉ có thể miễn cưỡng xếp vào tiên thiên chí thánh. Nhưng đối với ngươi lại có tác dụng rất tốt! Dù sao ngươi là phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế, khống thủy thuật phải tinh thông. Nếu lưu lại vật này cho ngươi sẽ hung hiểm, làm cho người khác nảy sinh tham niệm. Vậy tat hay ngươi bảo quản, ngày sau khi ngươi đạt tới Chuẩn Thánh hồn ấn thì tới tìm ta lấy vật này!

Nhạc Vũ ngây người, trong mắt lóe vẻ cảm kích. Nhìn theo Trấn Nguyên Tử rời đi, trong mắt tràn đầy kính nể:

- Tổ sư của ta có vị bằng hữu chí giao như thế, thật là may mắn!

Hậu Thổ nghe vậy trong mắt cũng lóe sáng:

- Ta có được ngươi trợ giúp cũng là chuyện may mắn nhất cả đời!

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không trả lời nàng. Hậu Thổ ngửa mặt nhìn lên không

trung nói:

- Ta sinh ra từ khi hồng hoang sơ khai, vốn tỉnh tỉnh mê mê, thần xui quỷ khiến lại thành tựu bài vị, chấp chưởng đất đai núi đồi. Nguyên bản khi đó ta vốn ngây thơ rực rỡ, mỗi ngày vô tư chỉ biết cùng đồng đạo giao kết chơi đùa, hưởng thụ trường sinh. Thẳng đến khi Hồng Quân giảng đạo tại Bất Chu sơn, sư phụ huynh đệ lại tranh giành nhau đến nghe giảng, đánh đấu lẫn nhau. Tổ sư ngươi lại bị hãm hại vẫn lạc, lúc đó ta mới bừng tỉnh lại, biết thiên đạo tàn khốc. Lúc sau lại trải qua việc Đế Tuấn cùng Thái Nhất nhất mạch, Cộng Công lại đến Chúc Dung tử vong. Sau đó chậm rãi học hiểu mưu tính cho chính mình, thậm chí không từ bất cứ thủ đoạn nào. Có phải bệ hạ từng cảm nhận được nội tâm ta rất xảo quyệt mưu kế?

Nhạc Vũ xấu hổ, ngày xưa lúc hắn mới gặp mặt Hậu Thổ quả thật có loại cảm giác này. Nhưng hắn cũng không có ác cảm, tuy lòng dạ Hậu Thổ sâu đậm nhưng khác hắn với Hồng Quân. Nàng cũng không làm ra hành động hãm hại người khác, ngược lại còn quảng bố ân đức, chỉ vì muốn tìm thêm đồng minh. Bản thân nằm trong hoàn cảnh như vậy cũng không có gì đáng trách. Nguồn: http://Ebook Full.Net

- Kỳ thật khi Cộng Công bọn họ còn sống thì còn tốt một chút, gặp được tai kiếp còn có thể nhờ họ giúp đỡ. Nhưng từ khi Vu Thần gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, mỗi ngày ta đều kinh hoảng bất an. Ta lo lắng chính mình có một ngày nào đó gặp phải tai ương vẫn lạc, không dám đi sai nửa bước lầm lẫn. Trong ngày thường lại cực kỳ cô độc tịch mịch, cho dù có tâm sự hay thương tâm ủy khuất cũng không biết nói với ai. Cho đến hôm nay mới không còn giống như trước kia nơm nớp lo sợ mỗi ngày.

Trong mắt Hậu Thổ mơ hồ nổi lên sương mù, trên gương mặt thanh lệ tràn đầy vẻ thương cảm. Thân hình yểu điệu đứng giữa không trung, làm cho người ta có cảm giác dị thường yếu đuối, khiến người sinh lòng thương xót. Sau một lúc lâu nàng mới quay đầu, vẻ mặt khôi phục như thường, nhìn Nhạc Vũ cười:

- Lúc trước kết giao với ngươi, nguyên bản cũng không nghĩ tới lúc mở ra luân hồi ngươi có thực lực giúp đỡ được ta. Ta chỉ vì cầu lưu lại một đường rút lui cho mình, sau mấy vạn năm còn có cơ hội trùng tố thân hình. Nhưng không ngờ chỉ sau mấy trăm năm thời gian, Vũ nhi ngươi lại thành tựu tới mức độ khủng khiếp như vậy. Lại có thể dùng trận đạo lấy sức một mình nghịch chuyển thiên cơ. Còn cứu tính mạng của ta, giúp ta thành đạo. Đại nhân quả lần này cho dù

dùng bản thân mình đến đền đáp ta cũng cảm thấy xa xa không đủ!

Vừa nghe được hai chữ "Vũ nhi", chân mày Nhạc Vũ liền nhảy dựng, chợt cảm thấy rùng mình. Khi nghe được câu cuối cùng, "dùng bản thân đến đền đáp", hắn càng thêm kinh hãi, nội tâm sôi trào không thôi. Hậu Thổ chợt cười khúc khích, hướng hai thanh Nguyên Đồ cùng A Tị kiếm giữa không trung khẽ vẫy tay.

Hai vật này đã sớm bị nàng dùng vu lực cố định giữa không trung, cũng chính là vật của Minh Hà lão tổ. Hậu Thổ mở địa phủ, lại trở thành thánh nhân, tự nhiên không người nào dám tranh đoạt với nàng.

Lúc này bị pháp lực của Hậu Thổ nhiếp tới liền bay qua trước mặt hai người, lại nói:

- Hai vật này xem như lợi tức được không? Ngươi sở trường về kiếm đạo, hai thanh tiên thiên sát khí này đối với ngươi mà nói đều rất hữu dụng!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, bắn ra hai đạo Ngũ Sắc Thần Quang truyền vào hai thanh Nguyên Đồ cùng A Tị kiếm, hồn ấn của Minh Hà lão tổ liền bị xóa bỏ, lúc này hắn mới cười nói:

- Nói là tốt cho ta, hay là muốn hại ta đây? Hai kiếm này mặc dù tốt, nhưng nằm trong tay ta chẳng những không thể trợ lực, ngược lại còn đưa tới tai họa. Nương nương ngươi mới mở địa phủ, đang cần tuyệt đỉnh linh bảo bực này, có thể trợ lực cho ngươi.

Hậu Thổ sớm biết Nhạc Vũ sẽ không nhận lấy, cũng không bắt buộc, tiện tay thu hồi. Sau đó lại bất mãn nói:

- Sau ngày hôm nay ngươi là người thân nhất của ta trên thế gian này! Ngày sau đừng gọi ta là nương nương, gọi ta là tỷ tỷ được rồi! Thôi được, ngươi không muốn thu nhận hai linh bảo thì ta phái phân thân của Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên đi phương bắc đế đình dốc sức cho ngươi được chứ? Ngày sau Hạo Thiên nhất định sẽ làm phiền ngươi, còn có Côn Bằng lão tổ, người này cũng giống như Minh Hà, đa mưu túc trí, ý nghĩ xấu đầy mình. Có hai người họ giúp ngươi, ta mới có thể yên tâm hơn một chút!

Trong lòng Nhạc Vũ đầy cảm xúc phức tạp, vẻ mặt Hậu Thổ tuy thật đoan trang nhưng trong con ngươi giống như lúc nào cũng thu ba lưu chuyển, làm cho

người ta có cảm giác mị thái lan tràn, mê người cùng cực. Vừa thấy cả người tê dại, còn cảm giác trong tim luôn phập phồng, không ngừng tâm động.

Hắn không dám ở lâu nơi này thêm chút nào, miệng lại uyển chuyển nói:

- Không cần như thế! Nương nương, hiện tại tỷ tỷ ngươi mới mở xong địa phủ, trăm việc đang chờ, đang lúc cần nhân thủ. Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên nên ở lại địa phủ giúp việc cho ngươi thì tốt hơn. Ta còn có việc, xin cáo từ trước!

Nói dứt lời Nhạc Vũ liền trực tiếp bay về hướng tây. Hậu Thổ ngây người nhìn theo khó hiểu, giây lát sau chợt bừng tỉnh:

- Lại là vì Chiến Tuyết đúng không? Lúc trước ta đã biết được nữ tử này nhất định sẽ làm cho ta thật đau đầu, hận không thể sớm giết nàng cho xong. Lại không sao hiểu được nguyên do, không ngờ cuối cùng chính là vì loại quan hệ này! Tiểu Vũ, ngươi đừng đi được không?

Thân hình Nhạc Vũ chợt lảo đảo, cơ hồ muốn té sấp xuống, sau đó làm như không hề nghe thấy tiếp tục bỏ chạy.

Hậu Thổ dùng tay che miệng bật cười khúc khích, tiếp theo lắc nhẹ đầu cũng không đuổi theo. Nàng lại nhìn xuống mười tám tầng địa phủ, trong vẻ mặt đã chuyển sang vô cùng ngưng trọng. Địa phủ mới mở, trong tay nàng cũng không chuẩn bị đầy đủ, xác thực đúng như lời nói của Nhạc Vũ, công việc đầy ắp, cho dù bỏ ra trăm năm thời gian cũng chưa chắc đã giải quyết xong xuôi.

- Từ nay về sau thế gian lại có thêm một thánh nhân! Trong hồng hoang chỉ sợ càng thêm xảy ra nhiều chuyện!

Cơ hồ đồng thời bên trên cửu tiêu, Quảng Thành Tử thu hồi huyễn ảnh bên trong tầng thứ chín u minh thế giới. Sau đó bên tai chợt nghe được thanh âm cảm thán của Hoàng Long chân nhân.

Hắn cũng cảm thấy trong lòng đầy áp lực, khẽ thở dài nói:

- Kết quả thế này chỉ sợ chính sư tôn cũng không dự đoán được. Vừa rồi tuy chúng ta có trợ giúp Hậu Thổ, nhưng chỉ là thuận thế mà làm, tóm lại cũng đã đắc tội nàng ta, với tính tình của Hậu Thổ, chỉ sợ hận chúng ta tận xương, không thể không đề phòng. Ngày hôm nay thiên cơ lại đại biến, sát kiếp chỉ sợ càng

sinh ra thêm nhiều chuyện xấu. Nếu có thể cần phải hết sức giải trừ oán khí của vị nương nương kia, còn có cả vị An Thiên Huyền Thánh đại đế…

Nhắc tới tên này, trong lòng hắn cũng vô cùng phức tạp:

- Thủy Kiếm Tiên hiện tại thực sự quá lợi hại! Mấy vị Đạo tổ tận lực mưu đồ suốt mấy vạn năm, thậm chí thời Vu Tiên đại chiến, còn đặc biệt lưu cho Hậu Thổ một tính mạng, tử cục như vậy không ngờ chỉ do một tay hắn nghịch chuyển!

Văn Thù cũng cau mày nói:

- Có thể giấu diếm được linh giác của Minh Hà để bày trận, mà chúng ta từ đầu đến cuối lại không hề cảm thấy, người này vô luận là thiên phú trận đạo hay huyễn pháp tu vi đều thật khủng bố. Ngoài ra hắn còn có được tuyệt đỉnh linh bảo phòng thân. Ta cảm thấy người này so với Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ càng thêm đáng sợ. Nếu không trừ khử thật khó thể yên tâm.

Quảng Thành Tử lại khẽ lắc đầu nói:

- Người này hỗ trợ Hậu Thổ thành đạo, giữa hai người đã kết thành nhân quả, Hậu Thổ tất nhiên liều chết bảo hộ hắn, chẳng những không thể động thủ đối với hắn, ngược lại còn phải hết sức xoa dịu quan hệ…Mặc dù hắn có chết cũng không thể chết trong tay Xiển giáo. Cũng may thù hận của người này cùng Lan giáo cũng không đến nỗi không chết không ngừng…

Hoàng Long chân nhân nghe vậy khó hiểu hỏi:

- Vì sao như thế? Lần này Uyên Minh nghịch chuyển thiên cơ, đã phạm tội thương thiên. Lấy ý nghĩ của ta, phải hết sức trừ diệt hắn, dù Hậu Thổ đã thành đạo, nhưng chung quy vẫn không thể so sánh được với tổ sư của chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1133: Thần Thú Đế Thính

Văn Thù cùng Quảng Thành Tử nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau, Quảng Thành Tử cân nhắc chốc lát, mở ra một tầng pháp lực ngăn cách, nói:

- Tổ sư tuy mạnh, lại dùng thân hợp đạo, không thể ra tay. Năm đó bị La Hầu bức bách, cuối cùng trảm tam thi chứng đạo, chung quy vẫn chưa được hoàn chỉnh, tru diệt La Hầu, nhưng bản thân cũng bị thương nặng. Nghe nói sau mấy vạn năm cũng chưa khỏi hẳn. Về sau mới có chuyện Hồng Vân vẫn lạc, thần thú Vu Yêu chi thương. Thẳng đến khi hết thảy uy hiếp đều được giải quyết, lúc đó mới dùng thân hợp thiên đạo, muốn mưu đoạt hồn ấn Bàn Cổ, bù lại đạo cơ của bản thân. Nếu hắn còn chưa hợp đạo, tự nhiên mọi người đều không dám có hành động mảy may, nghe theo điều khiển. Nhưng hôm nay mặc dù mọi người còn kiêng kỵ hắn thao túng thiên ý, nhưng đã xa không còn như khi trước. Kỳ thật có chút lời nói vốn không muốn báo cho các ngươi. Nhưng trước mắt thiên cơ đã biến, sau khi các ngươi biết được mới có thể biết ngày sau nên làm việc quyền biến thế nào…

Ánh mắt Văn Thù thoáng lóe ra, Hoàng Long chân nhân là lần đầu tiên nghe nói, chỉ cảm thấy kinh sợ toàn thân, một cỗ hàn ý lạnh thấu xương đánh thẳng tận đáy lòng.

Tiếp theo sau Quảng Thành Tử nhìn xuống địa phủ, nói:

- Lần này Hậu Thổ chưa tấn thánh vị, bất quá nhìn xem cảnh giới hiện giờ của nàng hơn nữa có công đức đoạt được lần mở luân hồi này, có thể nhiều nhất chỉ thêm ba ngàn năm liền có thể mượn thiên địa nguyên lực chứng đạo. Trong chư thánh sẽ là người duy nhất không bị Hồng Quân sở chế. Ngược lại sẽ có thể hành sự tùy tâm, càng làm người đau đầu. Hậu Thổ sẽ không đích thân ra mặt, nhưng có thể kiếm người thay việc, chính là vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc kia…

Hắn nói tới đây, Từ Hàng đạo nhân đang ngồi một bên ngẩn người bỗng dưng lên tiếng:

- Ta nghĩ đến một chuyện, Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ cùng Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh nói không chừng chính là cùng một người. Cho dù không phải, giữa hai người cũng phải có chút liên hệ!

Ba người nhất thời ngạc nhiên, tựa như một hòn đá lớn ném xuống mặt hồ, trong lòng kích động gợn sóng, thật lâu chưa thể bình ổn.

Sau một lát Văn Thù đầy khó hiểu nói:

- Chẳng lẽ sư đệ đang nói đùa sao? Thần thông pháp lực của hai người đều khác nhau, một người lại nằm ngoài thiên cơ, một người lai lịch hết sức rõ ràng. Sao có thể là cùng một người đây?

- Chỉ đoán mà thôi, ta chỉ là suy nghĩ tới, hai người này đồng thời xuất hiện tại Huyết Vân sơn mạch, tuyệt đối không thể không có tiếp xúc. Đồng dạng bản thân đều có tuyệt thế kiếm thuật, trận đạo thiên phú lại cao đến kinh người. Uyên Minh đột nhiên quật khởi sau sự việc tại Huyết Vân sơn mạch, không thể không làm cho người ngờ vực. Nhưng cũng không có chứng cớ gì có thể thể chứng thật mà thôi.

Cười tự giễu, vẻ mặt Từ Hàng chuyển sang bất đắc dĩ:

- Hơn nữa hiện giờ cho dù đúng như suy đoán của ta, Uyên Minh kia thật sự chính là Nhạc Vũ, ta và ngươi cũng chỉ có thể cho rằng không biết…

Vẻ mặt Hoàng Long chân nhân nhất thời hơi trầm xuống:

- Huyết Lục thiên quân tàn sát Xiển giáo trăm vạn đệ tử, nếu người này thật sự chính là Nhạc Vũ, chúng ta làm sao có thể ngồi xem?

Văn Thù cùng Quảng Thành Tử nghe vậy đều im lặng, Từ Hàng liếc mắt nhìn Hoàng Long thật sâu, lúc này mới mở lời nói:

- Cũng không phải sư đệ lãnh huyết, thù hận trăm vạn đệ tử bị tàn sát cũng nhất định có một ngày cần nợ máu trả bằng máu. Chẳng qua hiện nay sát kiếp đã tới, sự tình quan hệ tới phúc lợi của hàng ức đệ tử Xiển giáo ta, còn phải thận trọng. Hơn nữa chuyện này còn quan hệ tới hi vọng thành đạo của sư tôn, nếu chúng ta giết hắn, sư tôn chưa chắc sẽ hài lòng.

Hoàng Long chân nhân vốn khó hiểu, sau một lát trong đồng tử lại co rụt mạnh mẽ:

- Chẳng thể trách dạo gần đây các ngươi vẫn không dốc hết sức đi tìm tòi tung tích của Nhạc Vũ. Ta chỉ nghĩ do các ngươi buông tha, thì ra là thế, thì ra là thế…

Bị Từ Hàng nhắc nhở, lần đầu tiên hắn mới suy nghĩ về tâm tư của sư tôn mình. Hoàng Long lại chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh lẽo, toàn thân trên dưới tràn đầy hàn ý.

…

Mà giờ khắc này bên trong tầng u minh thứ sáu, một đạo nhân trên đầu đội nón che phủ mặt đang đưa mắt nhìn vào mười tám tầng địa ngục, ánh mắt liên tục lóe ra bất định.

Làm như thương cảm, lại mang theo vài phần vui vẻ, trong tay hắn cầm lấy phất trần, bình tĩnh phiêu phù trên hư không.

Hắn lại nhìn lên thương thiên, chỉ thấy trên bầu trời có bảy viên tinh tú chói mắt đang từ bên trong quần tinh rơi xuống.

Mà ở trên thương thiên, một viên thổ hoàng sắc tinh tú chói mắt nhất, còn có hai viên hắc lam tinh tú bị kéo tới, nằm ở giữa, rõ ràng đã thành tựu tinh hệ, dẫn dắt cả tinh đồ hoàn toàn đại biến. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Tu đạo hơn mười vạn năm, thành tựu Đại La vị. Nhưng chỉ trong nháy mắt liền rơi xuống kết quả thân tử đạo tiêu, đáng tiếc đáng tiếc!

Cười khẽ một tiếng, hắn lại xoay người qua nói:

- Hiện giờ mọi việc đã xong, mấy người các ngươi có thể đi rồi. Có được Tu La bộ tộc các ngươi tương trợ, nghĩ đến Minh Hà cũng có thể sớm phục hồi chỉ trong vạn năm thời gian.

Ở phía sau hắn rõ ràng là vài thân ảnh dung nhan vô cùng xinh đẹp tuyệt trần, chỉ riêng đồng tử lại tràn đầy huyết sắc. Mà bên dưới thân ảnh, ai ai cũng đều

biến thành khổng lồ.

Thanh niên cầm đầu ấn đường hiện rõ một nốt ruồi son, sát ý trong mắt mãnh liệt, lại miễn cưỡng ẩn nhẫn nói:

- Vì sao phải hỗ trợ Hậu Thổ? Phụ thân của chúng ta không oán không thù với đạo hữu, phía trước còn tự mình hứa hẹn sẽ giúp cửu u chúng ta một tay. Vì sao mới vừa rồi lại cần ngăn trở chúng ta?

- Không oán không thù sao?

Đạo nhân đội nón lạnh lùng hừ một tiếng:

- Vậy cũng chưa chắc! Phía trước đồng ý giúp phụ thân các ngươi, nhưng các ngươi có xem chúng ta là đồng minh mà đối đãi? Nếu không phải vị Thủy Kiếm Tiên kia xuất hiện, Vong Xuyên đạo hữu hiện giờ đã sớm thân vẫn, còn bị điền nhập vào trong mười tám tầng địa phủ. Ta lưu các ngươi tại đây, còn không phải vì cứu tính mạng cho các ngươi? Bỏ đi, vì sao ta phải giải thích việc này với các ngươi, vô luận nghĩ thế nào cũng được, tóm lại tự mình thu xếp ổn thỏa đi!

Vừa nói xong cũng không chờ mấy người kia nói chuyện, bỗng dưng một bước đi ra, đã rời đi tại chỗ. Thoát khỏi cửu u, bước vào bầu trời, lại vẫn không nhịn được nhìn xuống bên dưới liếc mắt, trong mắt lộ vẻ suy tư.

- Thiên cơ đã biến, lại không biết vị Hậu Thổ thánh nhân này có năng lực chờ đợi đến ngày nàng dùng nguyên lực chứng đạo hay không? Chớ để ta thất vọng mới tốt!

Trong miệng hắn còn đang lầm bầm lẩm bẩm, bên cạnh hắn lại có một thân ảnh truyền đến nói:

- Ta thì uể oải mệt mỏi vô cùng, đạo hữu lại vô cùng nhàn nhã a…

Đạo nhân đội nón quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình:

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Cửu Hoa chân nhân đạo hữu sao? Không phải chuẩn bị quẳng ném qua Tây Phương Giáo sao? Vì sao lại ở đây lúc này?

Còn đang nói chuyện, một đạo nhân gương mặt chữ điền bỗng dưng từ trong vân

không bước ra, sau đó cười khổ nói:

- Vốn là có ý đó, chuẩn bị nhập trú địa phủ tích lũy công đức. Thậm chí ngay cả chí nguyện "địa ngục không không, thề không thành phật" cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Nhưng hiện nay thiên cơ đã biến, tự nhiên không cần nhắc tới. Địa Tạng Bồ Tát vị dĩ nhiên đã biến thành không. Hiện giờ ta còn đang do dự bản thân mình đi hay ở, đại kiếp nạn sắp đến, trước đây ta lại tạo quá nhiều nghiệp chướng, hiện giờ nếu không tìm người bảo hộ, chỉ sợ hắn phải chết không thể nghi ngờ!

Đạo nhân đội nón chợt bật cười:

- Ngươi cũng là Hỗn Đôn Kim Tiên trong hồng hoang, là nhân vật Chuẩn Thánh. Sao có thể không có chỗ đi?

Tiếp theo tâm niệm hắn chợt động, nói:

- Sao ngươi không đi địa phủ thử xem? Hậu Thổ vừa thành đạo, hiện giờ đang cần nhân thủ. Hiện giờ ngươi đi qua, giúp người trong lúc khó khăn, đồng dạng cũng có thể tránh được sát kiếp, cũng có thể tích tụ công đức.

Khuôn mặt Cửu Hoa chân nhân không khỏi có chút dao động, nói:

- Bản thân ta cũng không nghĩ tới chuyện này, xác thực có vài phần khả thi!

Nói dứt lời, lại hướng tới đạo nhân đội nón thi lễ nói:

- Đa tạ, việc này ta cũng phải suy tính cẩn thận một chút, sau đó làm tiếp quyết định. Nếu như có thể giữ được tính mạng, tất nhiên sẽ thâm tạ ân tình đạo hữu đã nhắc nhở!

Người đội nón mỉm cười, nhìn Cửu Hoa rời đi. Chỉ là trong đôi mắt hắn lộ ra vài tia tinh mang nguy hiểm.

Phảng phất giống như có một đoàn lửa hận vô tận đang thiêu đốt trong ánh mắt hắn.

…

Nhạc Vũ một đường đi hướng tây, không bao lâu đã đi tới địa phương tìm được ba năm trước. Quả nhiên vật bên dưới lòng đất đã không còn tung tích. Mà nơi này bị Cửu Địa Linh Minh đại trận phân nhánh làm nổ tung, biến thành một đống hỗn độn. Trong phạm vi trăm vạn dặm linh mạch hủy diệt, cơ hồ toàn bộ mọi thứ đều hóa thành tro tàn.

Tuy vật dưới lòng đất không còn thấy bóng dáng, nhưng Nhạc Vũ cũng không hề có vẻ chán nản, ngược lại còn mỉm cười.

Đang dự định phá không rời đi, xuyên ra ngoài hàng rào không gian, đột nhiên trong lòng hắn vừa động, một đạo pháp lực bỗng dưng xuyên qua một chỗ trong hư không.

Sau đó một đầu tiểu thú vừa giống khuyển phi khuyển, vừa giống hổ phi hổ bỗng dưng xuyên không bay ra, vô cùng chật vật, tránh né đạo lam quang cự chưởng của Nhạc Vũ nhiếp lấy, trong miệng không ngừng kêu lên:

- Bệ hạ hãy lưu thủ, dừng tay dừng tay. Ta và ngươi là người quen, cần gì phải làm như thế chứ?

- Đế Thính?

Nhìn thấy bộ dáng của yêu thú, Nhạc Vũ liền nhận ra chính là thần thú Đế Thính từng gặp mặt một lần trong Vạn Lôi Điện, nhưng hắn vẫn dùng cự chưởng chộp lấy, pháp lực càng gia tăng. Sau đó nhiếp đầu thần thú chặt chẽ trong tay, mới mở miệng hỏi:

- Vì sao tiền bối lại ở đây?

Đế Thính không thể động đậy, đành lui thành một đầu ấu khuyển chưa tới một tấc, đứng trong tay Nhạc Vũ hai mắt chớp chớp nói:

- Bệ hạ nói cho ta biết trước, ngài làm sao phát hiện ta đang ở chỗ này?

Nhạc Vũ thầm bật cười, giờ này khắc này hồn niệm của hắn đã đạt tới chí thánh minh cảnh, chỉ còn kém một chút đã nhìn rõ vạn vật. Đế Thính đang ở gần trong gang tấc, hắn làm sao có thể không hay biết?

Đổi lại là người khác, có lẽ Đế Thính còn cơ hội giấu diếm chạy trốn, nhưng lại

gặp chính mình dĩ nhiên là không cách nào.

Nhưng hắn cũng không dây dưa, chỉ suy ngẫm chốc lát liền nói:

- Ngươi là vì mưu cầu chỗ náu thân mà đến, là muốn đi nhờ vả Tây Phương Giáo, vị Địa Tạng Vương Bồ Tát kia đúng không?

Đế Thính khổ sáp nói:

- Nhờ phúc của ngươi, Hậu Thổ thành thánh, thế gian này làm gì còn Địa Tạng Vương Bồ Tát? Ngày hôm nay sát khí đã nổi lên, người tới tìm ta hỏi hung cát càng ngày càng nhiều. Hiện giờ vị Địa Tạng Vương Bồ Tát đã thành không, nhưng nếu có thể dựa vào Hậu Thổ nương nương, vậy cũng rất không tệ. Vì vậy tới tìm bệ hạ, cầu một đạo phù tiến cử!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười:

- Thanh danh Đế Thính ngươi, ai chẳng biết chẳng hiểu? Nếu ngươi đi nhờ vả, Hậu Thổ nương…à, vị tỷ tỷ kia của ta nhất định rất vui mừng, cần gì nhờ ta đi tiến cử?

- Như vậy ngươi không hiểu được rồi!

Đế Thính cười đắc ý, lại thật cẩn thận dùng yêu lực đem chỗ náu thân của hai người che giấu, nói:

- Hậu Thổ nương nương là Vu Thần thành đạo, xuôi gió xuôi nước. Vì vậy tâm niệm mặc dù cũng kiên cố, cho dù không bằng nhân sĩ hậu bối khổ tu như ngươi, nhưng đạo tâm cũng dễ vì người thay đổi. Hơn mười vạn năm trước, từng yêu thích một người, lúc sau vì người nọ mà luôn hành sự liều lĩnh, thẳng đến khi người kia vẫn lạc tình ý kia mới kết thúc. Tính tình của nàng vốn là như thế. Nếu nàng không động tâm thì thôi, một khi động tâm, đó là trăm phương ngàn kế đối xử tốt với người đó, nếu ta cầu ngươi một tờ tiến cử, tự nhiên sẽ có thể làm cho nương nương yêu ai yêu cả đường đi, không hề có ý xuống tay với ta. Nếu không nói không chừng ta vừa đi qua, sẽ lập tức bị nàng đem luyện hóa thành bảo vật, cũng vẫn có thể nghe lén được cửu thiên thập địa, chư phương thế giới…

Nhạc Vũ nghe được ánh mắt híp lại, giờ phút này chỉ hận không thể lập tức đem

đầu Đế Thính này bóp chết ngay tức khắc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1134: Hồng Mông Chí Bảo

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn vô cùng cổ quái, Đế Thính vẫn thản nhiên cười nói huyên thuyên:

- Vừa rồi ta nghe được Hậu Thổ nương nương nói ngươi là người thân nhất của nàng hiện tại, còn nói muốn lấy thân báo đáp. Chậc chậc! Vị nương nương này đúng thật là phóng khoáng, nghe ngữ khí của nàng không giống như đang nói giỡn. Kỳ quái, vị nương nương kia dĩ vãng tính tình vốn không phải như thế. Hơn mười vạn năm trước nàng đem lòng yêu thích một người, nhưng mãi đến khi người nọ vẫn lạc đều không dám tỏ bày tâm tình. Chẳng lẽ tâm kế thâm sâu, tính tình cũng thật sự thay đổi? Thôi! Tóm lại hiện tại trong lòng nàng không còn ai khác, chỉ có lời nói của ngươi mới có hữu hiệu. Bệ hạ không suy nghĩ lại xem sao? Có thánh nhân tôn sư làm song tu đạo lữ, phúc khí bực này trong hồng hoang chính là độc nhất a!

Nghe lời Đế Thính càng nói càng quá mức, Nhạc Vũ vừa bực mình lại vừa buồn cười. Cảm giác muốn giết người diệt khẩu trôi qua, trong lòng hắn chợt động, nhìn kỹ vị thần thú Đế Thính trước mặt.

Hậu Thổ mở luân hồi, công đức như vậy tùy thời đều có thể thành thánh. Nhưng trước mắt nàng vẫn chưa chính thức là thánh nhân, suy diễn tương lai, liệu định tiên cơ rốt cục còn kém hơn vài vị Đạo tổ cùng Hồng Quân một phần.

Có được thần thú Đế Thính ở bên cạnh giúp đỡ có thể bổ túc phương diện thiếu khuyết kia.

Hắn thoáng suy ngẫm, liền tiện tay lấy ra một trương phù chiếu, dùng pháp lực ngưng tụ ra văn tự, sau đó liếc mắt nhìn Đế Thính nói:

- Những lời vừa rồi của ngươi, nếu ta nhắc qua với tỷ tỷ, ngươi đoán sẽ như thế nào?

Đế Thính chợt rùng mình, trong ánh mắt liền hiện ra vẻ cầu khẩn, đôi móng vuốt

ôm thành quyền khom người nói:

- Xin bệ hạ lưu tình, nếu để nương nương biết được Đế Thính này nhất định không còn đường sống!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cũng không quản tới hắn, lại đưa phù chiếu ném qua nói:

- Nếu ngươi ở trước mặt tỷ tỷ lại nói bậy, trẫm nhất định xé miệng của ngươi! Hiện giờ tình cảnh của nàng cũng thật gian nan, nguy cơ mai phục khắp nơi, bình thường ngươi tốt nhất nên chăm chỉ một chút, biết không?

Đế Thính câm như hến, cẩn thận tiếp nhận phù chiếu, sau đó híp mắt cười nói:

- Đế Thính nghe rõ! Nếu đã nương tựa dưới cánh chim của nương nương, tự nhiên phải tận tâm làm việc. Sau này nhất định giúp nương nương quan sát kỹ càng tình hình tam giới chặt chẽ, cũng nhất định quản chặt miệng của mình, chuyện không nên nói tuyệt đối không đề cập tới. Đặc biệt những việc riêng tư của bệ hạ, Đế Thính nhất định xem như không hề hay biết!

Nhạc Vũ làm ra vẻ tức giận, lam quang cự chưởng chớp động, làm bộ như muốn chộp tới hắn, làm đầu thái cổ kỳ thú hoảng sợ vội vàng bỏ chạy về hướng địa phủ.

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, lúc trước còn ở Vạn Lôi Điện cũng không cảm nhận được gì, lúc này mới hiểu được đầu thần thú Đế Thính này lại có tính tình cũng bại hoại như thế.

Xử lý xong việc của Đế Thính, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục chậm trễ, trực tiếp xé không rời đi, bước vào trong thời không loạn lưu.

Phía trước La Hầu thừa dịp mọi người không chú ý lại mưu đồ đoạt bảo, lại ở ngay lúc cấm chế ngầm phá vỡ, bị hắn lấy Cửu Địa Linh Minh đại trận ám toán.

Hắn là hiện tại thân thể La Hầu bị thương không nhẹ, mà trong lúc này tất cả linh vật cũng đã bị hắn đưa ra ngoài hàng rào thời không, đang phiêu lưu tận sâu trong hư không vô tận.

Nếu không có bất ngờ, trước khi cuộc đại chiến xảy ra cũng đã bị hắn đoạt được.

Chỉ là không biết giờ phút này La Hầu đã đuổi theo hay chưa.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm cảm giác một phen, nội tâm mới thoáng buông lỏng, sau đó liền theo hướng khí tức lưu lại chạy tới.

Giờ phút này mới cách cuộc đại chiến Minh Hà chưa lâu, vài món linh vật kia ở bên trong hư không e rằng cũng chưa thoát quá xa.

Chỉ một lát sau, Nhạc Vũ đã tìm tới, đợi khi hắn vừa tìm đến, trong lòng chợt trầm xuống. Một đôi long nhãn thẳng xuyên hư không, chỉ thấy cách đó không xa sáng lên một mảnh quang mang đỏ hồng, còn có ngũ sắc quang hoa hòa lẫn.

Dư ba chấn động thẳng xuyên tận sâu trong thời không, khiến vô số tiểu thiên thế giới nơi đây đang băng diệt tan rã.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, biết được hắn La Hầu cũng vừa tìm tới. Thân hình hắn lập tức gia tốc, ngay sau đó liền thấy thân ảnh ba người đang tranh đấu dữ dội bên trong hư không.

Ở bên ngoài, chính là La Hầu, khi thì biến ảo hình người, khi lại chuyển hóa thành vô hình vô chất.

Huyễn pháp vô cùng vô tận, thường thường còn ngưng huyễn làm thực, thỉnh thoảng còn bắt chước Thủy Vân kiếm quyết cùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm của Nhạc Vũ, chỉ riêng Ngũ Sắc Thần Quang, Nghịch Chuyển Ngũ Hành xoát duyệt thế gian thần thông đạo pháp thì không cách nào bắt chước.

Mà Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ đang đứng bên ngoài một nơi thời không phong bạo, Chiến Tuyết đang dùng kiếm ứng phó địch thủ, quanh người tản ra mười phiến huyết sắc liên diệp, sát lực cuồn cuộn, cùng ngưng huyễn thần thông của La Hầu giao kích không ngừng.

Mà tu vi Ngao Tuệ kém hơn, nhưng cũng là Thái Ất Chân Tiên, còn có Huyền Tiên hồn ấn, chỉ phụ trách dùng Ngũ Sắc Thần Quang phá hủy huyễn thuật của La Hầu.

Hai người phối hợp thật ăn ý, ngay bên trong hư không cùng La Hầu bất phân

thắng bại, tuy tình hình chật vật nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhạc Vũ mỉm cười, bỗng dưng tiến lên, từ trong hư không đi ra nói:

- La Hầu đạo hữu, nếu bàn cờ này ngươi đã thua ta một quân, thì nên quyết đoán buông tha mới phải, cần gì phải truy lại đây dây dưa không ngớt?

Ngao Tuệ thấy hắn đã đến, liền vô cùng vui mừng.

Mà La Hầu tản ra hồn niệm cũng liền ngưng tụ lại, tiếp theo hiện ra thân hình. Không ngờ đổi thành bộ dáng Nhạc Vũ, vẻ mặt lạnh lùng, quét mắt nhìn ba người Nhạc Vũ, nói:

- Kém một quân cờ thì ta thừa nhận, nhưng chưa hẳn đã thua bởi ngươi. Hai vị nữ tử này là thủ hạ của ngươi?

Trong lúc hắn nói chuyện lại chưa từng ngừng tay, mấy ngàn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm như mưa rền gió dữ giáng xuống, giã quanh người Chiến Tuyết, thất thải lưu ly bích cùng mười phiến huyết sắc liên diệp, kích lên từng trận gợn sóng, vô số cương kình hủy diệt rơi rụng vào hư không.

Mà sắc mặt Chiến Tuyết lại trắng bệch một mảnh, vô luận là vu lực hay sát lực đều gần như cạn kiệt.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, ngay sau đó bỗng dưng rút ra Thủy Vân kiếm, huy kiếm chém ngang. Thủy lam kiếm hoa vỡ tràn trong hư không, cùng Diệt Tuyệt Thần Châm va chạm, lại có Côn Luân Kính gia trì, chỉ dùng một kiếm liền đem ngũ sắc điện lưu đầy trời quét ngang sạch sẽ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Ngay sau đó bước tới một bước, đứng trước người Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ:

- Mấy món di vật kia đã rơi vào trong tay ta! Cũng không có ý nghĩa phải trả lại cho ngươi, đạo hữu thật muốn quyết chiến với ta sao?

- Là ngươi bức ta!

La Hầu cười lạnh, tiếp theo sau lưng hắn hiện ra một Thai Tàng Hư Không kiếm

trận, không gian mở rộng, cũng không kém hơn bộ kiếm trận của Nhạc Vũ. Sau đó hắn ngưng trọng nói:

- Vật kia đối với ngươi vô dụng, đối với ta mà nói lại quan hệ tới pháp môn thành đạo. Làm gì phải miễn cưỡng? Nếu hiện tại ngươi chịu trả lại, ta hứa hẹn trong ba vạn năm nhất định không thành kẻ địch của ngươi. Nếu ngươi không chịu, vậy không chết không ngừng!

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy tò mò, rốt cục mình đã chiếm vật gì của người này lại làm cho hắn nổi giận như thế, cơ hồ đã mất đi lý trí.

Đáng tiếc giờ phút này hắn cũng không tiện hỏi thăm Chiến Tuyết, chỉ vung tay áo đem cả Chiến Tuyết lẫn Ngao Tuệ thu vào trong Diễn Thiên Châu, sau đó trường kiếm chấn minh, thanh âm ngân vang, chấn triệt hư không!

Hắn cũng lười tiếp tục nói chuyện, trên mặt ẩn chứa ý cười.

Nhiều lời vô dụng, nếu xung đột không thể tránh, vậy cứ chiến một trận là xong!

La Hầu thấy thế vẻ mặt càng thêm âm trầm, tiếp theo lắc đầu khẽ cười nói:

- Ngươi có biết đời này của ngươi sai lầm lớn nhất chính là vừa rồi không gọi cả vị Hậu Thổ đại đế kia đến đây sao?

Nhạc Vũ nhướng mày, khoanh tay đứng yên chuẩn bị xem người kia nói thế nào, sau đó chỉ nghe La Hầu nói:

- Ngươi có biết trong trăm năm qua ta đã làm chuyện gì không?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nhạc Vũ, La Hầu cười lạnh khinh thường.

- Hồng Mông chí bảo xuất thế, Hỗn Độn Kim Tiên trong thiên hạ đều có cảm ứng. Nguyên bản không muốn đem vật này sớm hiện trên đời. Nhưng nếu như ngươi không biết tốt xấu nhất định muốn bức ta ra tay, vậy thì chẳng thể trách ta. Mặc dù sau việc này ta sẽ bị mấy vị Đạo tổ trành lên, ta cũng nhận biết.

Vừa nói xong trong tay La Hầu hiện ra một vật, rõ ràng là một đoàn hồng quang. Ngoại trừ Hồng Mông khí tức, còn có vô tận sát lực ngưng tụ, huyễn tượng vô lượng không ngừng diễn sinh.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn lại, trong lúc nhất thời nhìn không thấu được thật thể của Hồng Mông linh bảo kia, ngay cả linh nhãn long đồng của hắn kết hợp cùng Côn Luân Kính cũng không cách nào tập trung quan sát.

Mà ngay khi vật này hiện thế, vô số hào quang trống rỗng sinh ra, linh lực như sóng thần tràn lan khắp mọi nơi.

Giờ phút này nhìn La Hầu cũng cảm nhận được hắn rõ ràng đang đem hết toàn lực dùng huyễn thuật che phủ không để khí tức của bảo vật tiết ra ngoài.

Nhưng với tình hình như vậy, phỏng chừng nhiều nhất sau ba trăm lần hô hấp những Hỗn Độn Kim Tiên, thậm chí là mấy vị Đạo tổ cũng đều sẽ cảm ứng được bảo vật tồn tại.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi bật cười nói:

- La Hầu đạo hữu, ngươi thật sự muốn dùng vật này đem ra cùng ta phân thắng bại sinh tử? Nhất định phải liều lĩnh sao?

- Như vậy mà ngươi còn có thể cười được!

Ánh mắt La Hầu giống như đang nhìn một người chết, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Vốn dự tính đến khi thành tựu thân thể Chuẩn Thánh lại đến tìm ngươi, đoạt lấy đoàn Hồng Mông Tử Khí. Nhưng giờ phút này lấy đi chưa hẳn là tai họa! Ngày hôm nay thiên cơ phát sinh biến cố, ngươi có Hậu Thổ hỗ trợ, đêm dài lắm mộng, chậm sẽ phát sinh biến cố. Bảo vật này của ta tuy còn chưa thành hình, nhưng muốn lấy tính mạng của ngươi vẫn còn dư dả!

Vừa nói xong đã thấy đoàn hồng quang kia hướng đỉnh đầu Nhạc Vũ thẳng tắp nện xuống. Trước người hắn ngưng tụ một thanh cự kiếm, chính là lấy hình thức Bạch Đế kiếm của Chiến Tuyết dùng sát lực ngưng tụ, trong chớp mắt hình thành vạn trượng dài, đâm thẳng Nhạc Vũ.

Hồn niệm đem khí cơ của Nhạc Vũ chặt chẽ phong tỏa, sát ý rừng rực.

Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, hồn niệm bộc phát, một tia lệ ý tràn vào thần hồn.

Hắn nỗ lực cường áp vận dụng ngũ hành kiếm trận bên trong đan điền đem La Hầu giảo sát ngay tại chỗ. Tùy ý cho đoàn hồng quang kia đánh tới, xuyên qua thân hình của hắn đem thân thể hắn đánh thành thịt nát.

Huyết nhục bên trong huyễn ảnh liền hóa thành vô số linh quang tứ tán bốn phía, nhưng thân hình đã vượt ra ngoài mười vạn trượng, một đường hướng xa xa phi độn.

Nhưng đợi đến khi hắn hiện ra thân hình, trong lòng chợt trầm xuống, chỉ cảm thấy bên trong thần hồn lại có vô số huyễn ảnh tái sinh trở lại.

Chữ triện thượng cổ "Đình" cùng Ngũ Sắc Thần Quang cũng không bảo vệ được thần hồn, ngay cả đạo Hồng Mông kiếm ý cũng bị mông muội.

Thậm chí cả Côn Luân Kính dù nhập vào tận sâu trong thần hồn cũng khó thể áp chế, nhưng hắn vẫn cố gắng áp chế sát ý quát:

- La Hầu, ngươi đừng bức ta! Nếu ngươi thật muốn tử chiến, trẫm dù phải liều lĩnh cũng phải tru diệt ngươi ngay lúc này, khi đó đừng trách ta không báo trước!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1135: Ngũ Hành kiếm trận

Nghe ngữ khí vô cùng âm trầm của Nhạc Vũ, nội tâm La Hầu không tự chủ được có chút rét lạnh toàn thân. Hắn mơ hồ cảm giác chính mình tựa hồ có chút chuyện xấu biến số đã chưa từng tính toán trước đó.

Sau một lát hắn chợt bật cười, vô luận Nhạc Vũ còn có con bài gì chưa lật, nhưng không thể nào thắng qua được Hồng Mông chí bảo trong tay mình. Hắn liền lạnh giọng nói:

- Muốn giết ta chết hôm nay? Bản thân ta muốn xem ngươi có được thủ đoạn gì!

Cự kiếm quét ngang xuyên qua mười vạn trượng hư không, mà đoàn hồng quang liền truy kích theo sát phía sau, bỗng dưng quang hoa đại phóng, khiến phương không gian nơi này liên tục thay đổi huyễn ảnh.

Trước mắt Nhạc Vũ hiện ra mấy trăm thân ảnh La Hầu, đồng dạng đều có mấy trăm thanh cự kiếm đang từ bốn phương tám hướng chém tới.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, tám loại linh thủy bên trong đan điền đều truyền vào thần hồn, lại đem Tam Linh Trấn Ma Bàn cầm trong tay, cùng huyễn lực đối kháng.

Ngay sau đó hắn tế lên Ngũ Sắc Thần Quang, hướng không trung bắn tới. Nỗ lực đem huyễn ảnh trùng điệp phá vỡ một góc, lại chạy ra xa trăm dặm, chỉ cảm thấy khí tức chấn động toàn thân, bên trong thần hồn vô cùng khó chịu.

Hắn không nói một lời, tiếp tục thúc giục Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ độn quang nhanh chóng xuyên toa bên trong thời không loạn lưu.

La Hầu lớn tiếng cười lạnh:

- Trốn? Ở trước mặt La Hầu ta ngươi có thể thoát được hay sao?

Thai Tàng Hư Không kiếm trận phỏng chế bỗng dưng tản ra hấp lực hướng Nhạc Vũ xa xa nhiếp tới. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Trước người hắn lại ngưng tụ ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, tán phát ra ngũ hành nguyên từ lực va chạm với nguyên từ độn quang của Nhạc Vũ lại triệt tiêu lẫn nhau, khiến tốc độ của Nhạc Vũ trong khoảnh khắc giảm chậm thêm mấy lần.

Ngay sau đó đoàn hồng quang trên không trung lại hóa thành bộ dáng như một lồng giam xa xa trùm tới, Bạch Đế kiếm hung sát phỏng chế trong tay trong khoảnh khắc chuyển hóa theo hình thức Thủy Vân kiếm phụt ra thủy lam kiếm hoa, khoảnh khắc ngưng tụ thành huyền băng cự kiếm khổng lồ trăm vạn trượng chém ngang hư không.

Nhạc Vũ cau mày, thần hồn lay động, đạo tâm bị hồng quang huyễn ảnh ảnh hưởng cơ hồ lâm vào thất thủ.

Cũng may vật kia chỉ làm tăng huyễn lực, không công kích được thần hồn, khiến cho huyễn pháp ngưng thực thuật của La Hầu uy lực không mạnh hơn bao nhiêu, nếu không đến lúc này Nhạc Vũ chưa chắc có thể chịu đựng nổi.

Sát ý trong nội tâm Nhạc Vũ lại dâng lên, nhưng hắn vẫn chưa buông tha ý niệm bảo tồn con bài chưa lật, tránh thoát khỏi nơi này.

Nỗ lực đem Diễn Thiên Châu truyền vào tận sâu trong thần hồn, mười hai viên Định Hải Thần Châu bắt đầu xoay tròn chung quanh Côn Luân Kính, quả nhiên làm cho thần trí của hắn liền khôi phục thanh minh.

Thủy Vân kiếm toàn lực vung trảm, cùng huyền băng cự kiếm trăm vạn trượng ầm ầm giao kích, ngay khi hai người vừa va chạm lẫn nhau, Ngũ Sắc Thần Quang liền bắn tới đem lồng giam do hồng quang ngưng tụ thành đánh vỡ một góc, thoát chạy ra ngoài.

Lần này Nhạc Vũ không sử dụng Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ độn quang mà sử dụng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa độn pháp.

Tốc độ kém hơn một chút, nhưng không cần chịu ảnh hưởng, mà Thai Tàng Hư Không kiếm trận phía sau lại sản sinh ra một cỗ lực đẩy, cùng lực hút nhiếp sau lưng triệt tiêu lẫn nhau.

Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ lại phi độn ra thêm ngàn dặm, toàn thân chảy ra vô số điểm máu, thấm cả y phục, bị huyền băng cự kiếm đập vào ngay mặt, khiến pháp lực chấn động, gần như không khống chế được bản thân, kình lực bàng bạc xuyên thấu đến cơ hồ đã đem toàn thân hắn xé nát.

La Hầu thấy thế vẻ mặt không khỏi ngây ra, khóe môi chợt nhếch lên, đồng dạng hóa thành một đoàn ngũ sắc độn quang xa xa đuổi theo:

- Linh bảo trong tay ngươi thật sự là nhiều! Đây là vật gì lại có thể triệt tiêu huyễn lực bảo bối của ta?

Nhạc Vũ lười trả lời, thúc giục độn quang tới tốc độ cao nhất, không ngừng xuyên toa, chỉ trầm giọng quát:

- Trẫm nói thêm một lần nữa, thật muốn cá chết lưới rách, trẫm vẫn còn cách cứu vãn. Ngươi không còn nửa phần sinh cơ! Nhưng đối với ngươi ta mà nói, cũng không hề có ưu đãi!

- Cá chết lưới rách?

La Hầu không khỏi cười lên điên cuồng:

- Vậy cũng phải xem bệ hạ có tiền vốn làm ra cá chết lưới rách hay không! Ngươi đang dự định đi tìm Hậu Thổ xin giúp đỡ? Không biết bệ hạ có cảm thấy nơi này đã bị người ngăn cách? Hiện giờ cho dù Hậu Thổ có ở gần trong gang tấc, chỉ sợ cũng khó thể cảm giác được tình hình hiện nay của ngươi. Vị Hồng Quân đạo tổ kia quả nhiên hận ngươi tận xương cốt đi! Hai người chúng ta đều đang ở ngoài thiên cơ, hắn tính không được nguyên do, nhưng lại biết được nơi này có hung sát sát phạt khí tức, hai người chúng ta hôm nay xem ra phải có một người chết…

- Ta đã nói sai lầm lớn nhất trong đời này của ngươi chính là không gọi nàng cùng đi chung. Giờ phút này nàng còn chưa đăng thánh vị đúng không? Đợi ta toàn bộ cắn nuốt thần hồn khí huyết của ngươi, tiếp tục thay thân thể ngươi. Hắc hắc! Thật không biết vị Hậu Thổ nương nương kia lấy thân thể Hỗn Độn Kim Tiên hiện giờ, có thể nhận thức ra được hay không? Tinh tế nghĩ tới cũng thật có ưu đãi, ngươi là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc, ta có thể thay thế ngươi nhận lấy chức vị này đi. Can thiệp hồng hoang giới, cũng không có gì tốt

hơn! Còn có Trấn Nguyên Tử…

Vẻ mặt Nhạc Vũ trầm xuống, bỗng dưng một cỗ lệ ý vỡ bờ trong lồng ngực, như đao như kiếm cơ hồ muốn xé rách lồng ngực của hắn.

Chỉ trong chớp mắt hắn sản sinh ra ý niệm liều lĩnh muốn xoay người cùng La Hầu chiến đấu một trận.

Ngay sau đó liền nhìn thấy xa xa bỗng dưng có hơn mười cỗ khí tức loáng thoáng tụ tập bắn tới, đã đưa đường lui của hắn ngăn chặn chặt chẽ.

- Hỗn Độn Ám Ma?

Trong lòng Nhạc Vũ trầm xuống, cơ hồ theo bản năng đem Thai Tàng Hư Không kiếm trận toàn lực mở ra.

Quả nhiên chỉ thoáng chốc liền có vô số ngũ sắc quang hoa lóng lánh bay tới, mấy vạn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đánh tới, dùng huyễn pháp ngưng thực uy lực không bằng hai thành nhưng thắng ở số lượng thật nhiều, liên tục cuồn cuộn ập tới, bắn thẳng vào Thai Tàng Hư Không thế giới khiến bộ kiếm trận tràn đầy như không thể cất chứa, chỉ kém một chút đã muốn nổ tung ra.

La Hầu cười to, tiếng cười vô cùng khoái ý, đoàn hồng quang biến ảo thành xiềng xích đem phiến không gian nơi này chặt chẽ phong tỏa, khu động độn quang nhanh chóng bay tới, cùng mười đầu Hỗn Độn Ám Ma đem Nhạc Vũ ngăn lại trước sau.

Đang định nói chuyện, lại nhìn thấy trong mắt Nhạc Vũ không hề có nửa phần sợ hãi, ngược lại hờ hững tự nhiên dừng lại độn quang, khoanh tay đứng giữa hư không, sau đó Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lại, trong con ngươi lộ ra hàn quang, khiến kẻ khác theo bản năng cảm giác rùng mình:

- Ngươi nói là ta bức ngươi! Nhưng hôm nay ngươi cũng đang ép ta! Ngươi có lẽ đang nghĩ hiện tại ngươi thắng chắc rồi, Nhạc Vũ này hẳn phải chết không thể nghi ngờ đi?

La Hầu vừa cười lạnh, liền thấy Nhạc Vũ đột nhiên vỗ vào đan điền.

Trong chốc lát một cỗ khí tức Hồng Mông không hề kém cỏi hơn đoàn hồng quang từ trong cơ thể thanh niên thanh tú trước mắt bỗng dưng tán phát ra, lan tràn khắp thế giới trăm ức dặm.

Đồng tử La Hầu nhất thời co rụt lại, chỉ cảm thấy có một cỗ uy áp bao phủ tràn tới, làm toàn thân hắn chợt rùng mình.

Cỗ Hồng Mông khí tức kia so sánh với đoàn hồng quang xiềng xích còn mạnh mẽ hơn mấy lần!

Theo bản năng hắn chợt cảm thấy vô cùng nguy hiểm!

Hắn không chút do dự một kiếm chém qua, cơ hồ toàn lực, lại có hồng quang xiềng xích gia nhập, biến ảo thành hàng ngàn hàng vạn, kiếm thế như sóng biển sôi trào, tẩy quét hết thảy, chém vỡ hủy diệt.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, cũng không còn áp chế sát ý.

Trong lòng Nhạc Vũ chỉ cười khổ, nếu từ lúc ban đầu mình không nên có ý nghĩ tồn tại chút may mắn, phải nên dứt bỏ tất cả cố kỵ đem La Hầu giải quyết lưu loát từ sớm thì tốt hơn nhiều.

Nhưng sau cảm giác hối hận, một cỗ sát niệm hung hãn cháy lên rừng rực! Hồng Mông kiếm ý bỗng dưng xé nát ngang trời, mạnh mẽ bá tuyệt, huy hoàng hung hãn!

- Hồng Mông chí bảo sao?

Khẽ lẩm bẩm, Nhạc Vũ nhìn xuống đan điền:

- Vật này theo ta đã lâu lắm lâu lắm, cho đến hôm nay xem như mới thi triển hết uy lực! Lấy La Hầu ngươi tế kiếm, cũng không xem là bôi nhọ nó!

Ánh mắt La Hầu chớp động, một tiếng gầm lên giận dữ, toàn bộ thân hình tản ra, hơn phân nửa hóa thành hồn lực tinh thuần nhảy vào bên trong huyền băng cự kiếm, thế kiếm càng tăng vọt thêm mấy lần!

Thai Tàng Hư Không kiếm trận phỏng chế cũng uốn lượn mở ra, không gian lực vô tận thêm vào bên trong huyền băng cự kiếm.

Hơn mười Hỗn Độn Ám Ma cũng sôi nổi ra tay, hồng quang xiềng xích cùng bay tới.

Hồng Mông chí bảo cùng mười Ám Ma ngang ngửa Kim Tiên toàn lực xuất thủ.

Ở trong mắt La Hầu, Nhạc Vũ đã là một người chết. Mà tận sâu trong mắt hắn lóe ra vài phần tham niệm, cơ hồ có ý mừng rỡ, thậm chí bất an trong nội tâm cũng phai nhạt đi không ít.

Chỉ cần đem người này một kiếm giết chết, hết thảy đồ vật của đối phương đều là vật trong bàn tay của hắn!

Tiếp theo chỉ trong nháy mắt, chỉ thấy một đoàn ngũ sắc quang hoa trong cơ thể Nhạc Vũ lao ra, phân chia thành năm phương hướng, tuần hoàn không ngớt.

Bát Quái Âm Dương Ngư trận đồ bỗng dưng xuất hiện dưới chân Nhạc Vũ, thuận theo xoay tròn, từng đợt linh lực cuồn cuộn mênh mông bỗng dưng truyền khắp quanh thân.

Ngay từ đầu Nhạc Vũ cũng không nghĩ tới muốn che lấp khí tức của linh bảo, chỉ dốc hết toàn bộ pháp lực kích thích uy lực của nó.

Hồng Mông khí tức càng thêm mênh mông cuồn cuộn đến khôn cùng!

Lúc này hồn niệm của La Hầu cũng dao động kịch liệt:

- Hồng Mông chí bảo! Tiên thiên nhất phẩm Ngũ Hành kiếm trận! Điều này sao có thể?

Trong lòng hắn không dám tin, chợt biến thành vô cùng rét lạnh, ngay lập tức liền cố gắng triệu hồi hồng quang xiềng xích về bên cạnh, huyền băng cự kiếm do huyễn lực ngưng tụ thành liền chuyển hóa huyễn thành một mặt huyền băng quy giáp che ngay trước người, giờ phút này hắn chỉ muốn bảo hộ mạng sống, không còn nửa phần ý niệm đả thương người.

Tham niệm cùng nỗi mừng rỡ đã như băng tuyết gặp phải ánh mặt trời chói chang, toàn bộ tan rã biến mất.

Trong đầu hắn chỉ còn lại một ý niệm, người này được Hồng Mông Tử Khí chỉ bất quá mấy trăm năm mà thôi, làm sao có thể nhanh như vậy đã ngưng tụ ra hình dáng linh bảo?

Rốt cục hắn từ nơi nào tìm được một bộ tiên thiên ngũ hành kiếm khí siêu phẩm như vậy? Hơn nữa còn có trận đồ phảng phất như xuất từ cùng một bộ?

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy hô hấp như muốn ngừng lại.

Phía trước Nhạc Vũ tràn đầy tự tin nói muốn cá chết lưới rách, phải chém giết hắn ngay tại chỗ, hắn luôn luôn không tin, cho tới giờ khắc này mới biết được lời của đối phương là sự thực, Nhạc Vũ vẫn còn con bài chưa lật này!

Nhạc Vũ không hề để ý tới biến hóa trước mắt, tiếp đó liền đem Cực Lan, Đằng Huyền cùng hai cỗ hóa thân triệu ra trước người, lạnh giọng nói:

- Toàn lực giúp ta, thúc giục kiếm trận!

Cực Lan cùng Đằng Huyền đã sớm có chuẩn bị, liền khống chế thủy thỏa linh bảo kiếm khí, Nhạc Vũ cùng hai cỗ hóa thân chia ra khống chế một kiếm, ngay sau đó trong ánh mắt kinh hãi tột cùng của La Hầu, năm đạo ngũ sắc kiếm hoa bỗng dưng như bạo long giáng thế, từ trong kiếm trận dâng lên phát tán!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1136: Truy sát vạn dặm

Năm thanh kiếm khí mặc dù chỉ là tiên thiên nhất phẩm, nhưng được kiếm trận hưởng ứng, đều đã tiến vào tiên thiên siêu phẩm hàng ngũ!

Lại có Hồng Mông Khí cùng Tạo Hóa Ngọc Điệp gia trì, giờ phút này uy lực còn vượt hơn toàn bộ tiên thiên chí thánh linh bảo!

Năm đạo kiếm quang đan xen, hướng ra chung quanh vặn xoắn, liền đem toàn bộ Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm chấn nát.

Sau đó ngũ đạo kiếm khí hợp nhất tụ lại cùng một chỗ, chém thẳng về phía đoàn hồng quang xiềng xích đang quay lui trở về.

Một trận chấn minh, chỉ một thoáng đã chấn động chư phương thế giới! Hai Hồng Mông chí bảo bao hàm pháp tắc thâm ảo nhất cùng trọng yếu nhất của thế gian này ầm ầm va chạm lẫn nhau, khí tức hủy diệt vô tận thổi quét khắp xung quanh.

Vô số thời không loạn lưu bị gạt ra ngoài, vô số tiểu thiên thế giới tồn tại trong phiến hư không này hỏng mất tan rã.

Mà bên trong tiên giới, dưới cửu u bỗng nhiên người người tâm thần cả kinh, hai mắt bắn ra thần quang nhìn vào sâu trong hư không.

- Hồng Mông khí tức, chẳng lẽ là tiểu Vũ?

Trên đỉnh mặt đông Côn Luân sơn, bên trong Ngọc Hư Cung mật cảnh, một lão giả ngồi tĩnh tọa bỗng dưng mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

- Người phương nào đang đánh nhau? Hai kiện Hồng Mông chí bảo, làm sao có thể?

Ngay trong nháy mắt sau đó, toàn bộ Hỗn Độn Kim Tiên bên trong hồng hoang

bừng tỉnh trong lúc nhập định, hoặc vô cùng kinh ngạc chấn kinh, gần như không thể khống chế được pháp lực.

Vô số hồn niệm bay ra, tìm tòi khắp bốn phương tám hướng, cố gắng cảm ứng linh bảo, trước mắt Nhạc Vũ bên ngoài đoàn hồng sắc quang hoa tràn ngập thiên sát lực, tầng tầng dày đặc, ngăn cản ngũ sắc kiếm quang. Mặc dù nằm ở hạ phong bị nén thành một đoàn, nhưng vẫn đang nỗ lực chống đỡ.

Ngay khi La Hầu vừa lộ ra vẻ thả lỏng, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, bản thể cùng hai cỗ hóa thân đều cắn đầu lưỡi, đem bổn mạng tinh huyết phun vào trong trận đồ.

Chỉ một thoáng Âm Dương Bát Quái trận độ phấp phới quang hoa, hai âm dương khí giống như cự long xoay quanh bốc lên, quay tròn chung quanh ngũ sắc kiếm quang.

- Kiếm của ta, có thể diệt thế giới, trảm vạn vật! Phá cho ta!

Hồng Mông kiếm ý mênh mông cuồn cuộn huy hoàng.

Cùng kiếm quang nhập thành một thể, từng đợt lực lượng cuồn cuộn mạnh mẽ gấp mười lần thổi quét qua hư không!

Hồng quang lập tức tự động phản ứng, tràn ngập một trận cường quang, nhưng lại dễ dàng bị ngũ sắc kiếm quang của Nhạc Vũ xuyên phá sát khí trùng điệp, trảm kích lên bản thể.

Chỉ nghe thanh âm kim chúc giao kích chói tai, sau đó là một tiếng gào thét chấn triệt tam giới.

Đoàn hồng quang chói mắt trong hư không liền bị đoàn ngũ sắc kiếm khí mạnh mẽ đánh tan!

Vô số linh vật dung nhập bên trong đồ vật kia lập tức tán ra bốn phía, linh trận bên trong lập tức nứt vỡ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Đoàn Hồng Mông Tử Khí cũng hiện lại nguyên hình, hóa thành một đoàn tử quang xa xa bỏ chạy.

Ánh mắt La Hầu nhất thời co rút lại, hắn chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau, cảm giác kinh hãi càng khó nói nên lời!

- Hai đạo Hồng Mông Tử Khí! Không có khả năng! Cho dù ngươi đạt được Hồng Vân di trân, cũng chỉ có thể có được một đạo Hồng Mông Tử Khí mà thôi. Làm sao ngươi lại có được hai đạo?

Nhạc Vũ làm như không nghe thấy, ánh mắt lại cháy bỏng rừng rực, chằm chằm nhìn thẳng vào đoàn Hồng Mông Tử Khí đã bị tổn thương nguyên khí đang bỏ chạy.

Hắn nhún mạnh chân, kiếm trận bên dưới liền sinh ra một cỗ hấp lực, đem đoàn Hồng Mông Tử Khí vừa bỏ chạy mạnh mẽ hút vào bên trong kiếm trận, ngay sau đó liền hóa thành năm đạo tử quang phân biệt rót vào năm thanh kiếm.

Ngay lập tức khiến cho năm thanh tiên thiên kiếm khí càng tăng thêm uy thế, trực tiếp nhảy lên hàng ngũ tiên thiên siêu phẩm!

Ngay sau đó trong mắt Nhạc Vũ bỗng nhiên sáng ngời lấp lánh.

Hắn không thể ngờ được sau khi bộ kiếm trận diễn biến thành hình lại có thể tạo ra cho hắn nỗi vui mừng lớn đến như thế!

Tâm niệm chợt động, liền khiến cho Hồng Mông khí tức vừa tán ra ngoài kiếm trận thu liễm chín thành!

Nếu đổi lại trước đó, chỉ sợ cả ba thành cũng không thể khống chế.

Tuy đã kinh động vài vị Đạo tổ thánh nhân, cùng những Hỗn Độn Kim Tiên, nhưng phương pháp này có thể làm kéo dài thời gian hồn niệm của những người kia tìm tới được nơi này.

Phảng phất như gạt bỏ được một khối đá lớn, tâm tình Nhạc Vũ lập tức thả lỏng, nhưng sát niệm trong lồng ngực càng thêm mãnh liệt!

Nhất là khi đoàn Hồng Mông Tử Khí kia đã rơi vào tay hắn, dung nhập vào trong trận đồ. Hiện giờ càng thêm có hi vọng che giấu được nguy cơ Ngũ Hành kiếm trận bị người khám phá, vậy tuyệt đối không cho La Hầu sống thêm thời khắc nào trên thế gian!

Hồn niệm chợt động, liền thu hồi hai cỗ hóa thân cùng Cực Lan và Đăng Huyền vào trong Diễn Thiên Châu, ngay sau đó ngũ sắc kiếm trận bỗng dưng thu hồi, khiến cho Hồng Mông khí tức lại thu liễm thêm bảy thành!

Tiếp theo sau trận đồ cùng kiếm khí hợp nhất, ở trong tay Nhạc Vũ tan thành một khối. Hóa thành một cây ngũ sắc vũ phiến, lấy tiên thiên kiếm khí làm khung quạt, Bát Quái Âm Dương trận đồ làm mặt quạt!

Xa xa quạt ra, Ngũ Sắc Thần Quang tầng hai mươi mốt từng hoành hành thời thái cổ hồng hoang bỗng dưng tái hiện nhân gian!

Ngũ sắc quang hoa từ trong vũ phiến bay ra, trực tiếp đem huyền băng quy giáp khổng lồ toàn bộ tiêu diệt.

Dư ba đập vào, ngay cả thần hồn của La Hầu cũng chao đảo, gần như lâm vào tan rã.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ thất thố, nếu hắn vẫn còn giữ nguyên trạng thái hình người nhất định sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Hắn rõ ràng biết được tuyệt không thể đem Ngũ Sắc Thần Quang mà Nhạc Vũ sử dụng giờ phút này xem như Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật chân nhân năm xưa!

Như thật như giả, lại vượt hơn hắn! Vào thời khắc này trong tay Nhạc Vũ đã chân chính đạt tới vô thượng đại đạo, tuyệt thế thần thông! Mà ngay sau đó La Hầu lại chỉ thấy ngũ sắc vũ phiến trong tay Nhạc Vũ tiếp tục dung hợp, năm thanh tiên thiên siêu phẩm kiếm khí kể cả trận đồ đều toàn bộ tan thành một khối.

Hồng Mông kiếm ý rót vào bên trong, kiếm áp mênh mông cuồn cuộn cơ hồ đập vụn hồn phách của hắn, sát ý lạnh thấu xương cơ hồ hóa thành thực chất!

Trong lòng kinh hoàng khủng hoảng, theo bản năng hắn rít lên một tiếng, hơn mười Hỗn Độn Ám Ma vốn đang định bỏ chạy toàn bộ giống như mất đi lý trí, đều ngưng huyễn thành thực, hóa thành từng đạo kiếm quang hướng Nhạc Vũ chém tới!

Mà La Hầu không chút do dự ném ra một đạo huyết phù, ngay lập tức liên kết một thời không thông đạo nối thẳng Ám Giới, thân hình vô hình vô chất vội vàng chui thẳng vào bên trong.

Sắc mặt Nhạc Vũ lạnh như sương, ánh mắt rét buốt không còn chút cảm xúc nhân tính, ngay cả La Hầu bỏ chạy cũng không hề có chút dao động nào.

Chờ khi năm thanh kiếm khí hợp nhất, hắn lại ngâm khẽ một tiếng.

- Ta có một kiếm, có thể tuyệt thương sinh, diệt quỷ thần!

Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm quang tầng hai mươi mốt hướng hư không quét ra! Ngay lập tức đem mười Hỗn Độn Ám Ma hoàn toàn chấn vỡ. Kiếm kình như vỡ bờ, thẳng xuyên thần hồn bổn nguyên của mười Ám Ma, chấn thành dập nát!

Sau đó Nhạc Vũ đưa mắt nhìn vào thời không thông đạo gần khép kín, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, ngũ sắc kiếm khí trong tay liên tục chấn động không ngớt!

- Ta có một kiếm, có thể phá tam giới, vỡ thời không!

Sau tiếng ngâm khẽ thứ hai, lại thêm một đạo ngũ sắc kiếm hoa bay vào bên trong thời không thông đạo.

Trực tiếp đem thời không bích chướng trùng điệp mạnh mẽ xuyên thấu! Kiếm quang sắc bén xuyên thẳng vào trong Ám Giới, dư ba trảm lên thân thể La Hầu, xẹt qua ngang trời, liền đem thân hình khổng lồ chém thành hai đoạn, còn chém vỡ một bên!

Ngay sau đó thân thể hắn hóa thành nhân kiếm hợp nhất nhảy vào trong thời không thông đạo, chỉ sau một lát đã tiến vào trong Ám Giới.

Vừa giương mắt nhìn lên, Nhạc Vũ liền thấy thân hình của La Hầu đang phi độn ngoài ba trăm vạn dặm.

Vô hình vô tướng, chỉ bị Côn Luân Kính chiếu tới mới hiện ra vài phần hình dáng.

Nhạc Vũ nhíu mày, đang dự định thúc giục ngũ sắc kiếm quang trong tay, đem La Hầu chém giết ngay đương trường, đột nhiên trong lòng phát sinh báo động, chỉ cảm thấy trong minh minh có ba đạo hồn niệm tuyệt đỉnh đang xuyên tới truy đuổi, tiếp cận chỗ hai người vừa đại chiến khi nãy.

La Hầu cũng có cảm giác, liền cười ha hả, tràn đầy vẻ may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, giương giọng nói:

- Hôm nay thương thiên bảo hộ, bản thân ta muốn nhìn xem Hồng Mông chí bảo của ngươi rốt cục có thể dùng được hay không! Không có vật ấy, bên trong Ám Giới ngươi có năng lực gì làm khó dễ được ta?

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, đem ngũ sắc kiếm quang thu vào trong cơ thể, liền đem Hồng Mông khí tức hoàn toàn biến mất.

Sau đó một đao một kiếm hiện ra trong tay hắn, chính là Nghịch Thiên Đao cùng Thiên Ý Kiếm!

Hắn điều khiển ngũ sắc nguyên từ độn quang hướng La Hầu đuổi theo, trên đỉnh đầu xuất hiện vô số ngũ sắc điện quang, tổng cộng tới ba ngàn lục tục ngưng tụ thành hình.

Ngũ sắc kiếm trận không thể lộ ra bên ngoài cơ thể thi triển được hết uy lực, nhưng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm cũng chỉ đạt tới tầng hai mươi mốt, không được trọn vẹn, nhưng khí tức cực kỳ mạnh mẽ.

Giống như cuồng phong bạo vũ bỗng dưng nổ tung, lục tục không dứt, đem huyền băng quy giáp ngưng tụ sau lưng La Hầu đánh vỡ nát bấy từng phiến một!

Mà bộ phận còn lại trực tiếp xuyên vào trong thân thể La Hầu, ngũ sắc quang hoa nổ tan, liền đem phân nửa thân hình La Hầu chấn vỡ hoàn toàn!

La Hầu kêu thảm một tiếng, theo sau liền hét lên điên cuồng:

- Minh Hà vốn là Huyết Hải hóa thân, là con của tầng u minh thứ chín, Huyết Hải không cạn, thân thể không vong. Bản tôn mặc dù không so được với Minh Hà, nhưng cũng là con của Ám Giới, thuộc về giới này! Ám Giới không vong, ta cũng vĩnh tồn!

Chỉ một thoáng vô số âm sát lực tuôn ra, hội nhập bên trong thân hình của La Hầu. Chỉ thiếu chút nữa đã làm thân hình bị thương nặng lập tức phục hồi hơn phân nửa. Ngoại trừ thần hồn thoáng chút suy yếu, không còn dị trạng nào khác, nhưng cũng không đủ dũng khí quay đầu lại chiến đấu cùng Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng không chút dao động, vẫn đi theo phía sau xa xa. Ước chừng truy theo tầm hai trăm vạn dặm, thanh kiếm trên tay phải bỗng nhiên chém vào hư không, mang theo vô tận áo nghĩa huyền diệu, vô cùng bình thản không hề gợn sóng, lại khiến cho pháp tắc đại đạo trong thế giới này liên tục kịch biến.

Chỉ thoáng chốc, cả thế giới giống như bị Nhạc Vũ nắm lấy trong tay! Tiếp theo sau trong miệng hắn liền niệm khẩu quyết.

- Ta có một kiếm! Có thể chưởng thiên ý, có thể phán sinh tử!

Thanh âm không cao không thấp, lại xuyên thẳng vào thần hồn bổn nguyên của La Hầu. Ngay sau đó trung tâm thần hồn không chút báo trước hiện ra một khe nứt thật lớn, bất kể hắn hấp thu huyễn sát lực của Ám Giới bao nhiêu cũng không thể khép lại, khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc lẫn đau đớn tê tâm liệt phế.

- Nắm thiên ý trong tay? Thế gian này làm sao có kiếm thuật như vậy? Không đúng! Muốn khống chế thiên ý, cũng phải chịu thiên địa cắn trả! Ta nghĩ ngươi phát điên rồi!

Nhạc Vũ lạnh lùng cười, Thiên Ý kiếm trực tiếp công kích trung tâm thần hồn La Hầu, nhưng cũng làm nguyên thần của Nhạc Vũ hé ra vết thương, hắn chỉ cảm thấy đau đớn không sao chịu nổi, cơ hồ không cách nào chịu đựng.

Nhưng giờ phút này trong mắt hắn chỉ có thân ảnh của La Hầu, không còn vật nào khác!

Cự ly của hai người thoáng chốc chỉ còn một trăm năm mươi vạn dặm!

Mà La Hầu phía xa xa sau khi kinh hô, cũng rít lên một tiếng, chỉ một thoáng vô số thiên ma vô hình vô tướng tràn tới, sau đó không chút sợ hãi hướng ngay Nhạc Vũ ập tới như sóng triều!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1137: Xuống đất không cửa

Số lượng thiên ma tụ tập tới gần trăm vạn, vô luận phẩm cấp, hữu hình vô hình đều điên cuồng đánh tới.

Nhạc Vũ lại không chút chớp mắt, tám loại linh thủy trong đan điền cùng tám loại chân diễm đều bị khởi động.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Khí hùng hồn bạo liệt bắt đầu khởi động điên cuồng bên trong kinh mạch, truyền vào Nghịch Thiên đao cùng Thiên Ý kiếm.

Hỏa thế trong đao, linh thủy trong kiếm, trái đao phải kiếm bỗng dưng hóa thành hai băng diễm cự long một đỏ một lam quấn quýt đan xen như lốc xoáy thổi về phía trước, Hồng Mông kiếm ý trảm liệt vạn vật, băng diễm kiếm hoa mạnh mẽ bá tuyệt quét ngang hết thảy.

Tốc độ phi độn không hề suy giảm mà còn tăng nhanh, đợi đến khi hai cự long vây quanh Nhạc Vũ liền mạnh mẽ xuyên ra khỏi trăm vạn thiên ma công tới.

Phía sau biến thành một mảnh hỗn độn, kéo theo một khe rãnh dài tới trăm vạn dặm tách đàn thiên ma văng ra hai bên, trăm vạn thiên ma bị Lưỡng Nghi Hàn Cực Diễm Tuyệt Kiếm của Nhạc Vũ càn quét không còn, hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn sót lại vài ngàn thiên ma cao giai còn chưa bị dư ba chấn giết văng ra xa điên cuồng bỏ chạy.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ còn cách La Hầu trăm vạn dặm.

La Hầu càng thêm khủng hoảng, mãi cho tới lúc nhìn thấy xa xa hiện ra một vực sâu không thấy đáy tối đen, gương mặt hắn chợt mừng rỡ, độn quang chuyển biến liền hướng vực sâu bay tới.

Lại một tiếng kêu chói tai sắc nhọn, ngay sau đó bên dưới vực sâu lại có vô số

vực ngoại thiên ma xông lên.

Phẩm cấp giai vị cao hơn số thiên ma bên ngoài mấy lần, tổng số đã lên tới ngàn vạn, rậm rạp chẳng khác gì sóng lớn trào dâng tràn đến.

Dù là Nhạc Vũ hiện tại sát ý đang cực thịnh cũng cảm giác được da đầu tê dại.

Nhưng ngay sau đó trong ánh mắt hắn liền hiện ra vẻ không kiên nhẫn.

- Đao của ta, có thể chấn kinh vũ nội, cút hết cho ta!

Nghịch Thiên đao đột nhiên chấn động, Tiên Thiên Âm Loa bên trong cũng bị pháp lực của Nhạc Vũ thúc giục tới mức tận cùng.

Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao trực tiếp thúc giục tới thất chuyển, đao âm chấn giết hết thảy mọi thứ, toàn bộ vực ngoại thiên ma vừa tới gần Nhạc Vũ chỉ trong chớp mắt liền bị đánh tan thành hồn thức linh tử.

Theo âm ba hủy diệt, một đợt cuồng phong quét ngang, những vực ngoại thiên ma còn náu thân trong vực sâu lập tức gặp phải tai họa ngập đầu.

Ngàn vạn thiên ma chỉ trong tích tắc liền bị âm ba mênh mông cuồn cuộn trực tiếp chấn giết đương trường.

Chỉ có hơn ngàn thiên ma tu vi Hỗn Độn Chân Ma còn có thể sống sót.

Nhưng chỉ qua thêm mười lần hô hấp đã bị âm ba khống chế, thần hồn liền chấn động cộng hưởng, ngay sau đó thân hình liền nổ tung vỡ nát.

Hỗn Độn Ám Ma vẫn còn đỡ hơn một chút, thời gian chống cự kéo dài hơn Chân Ma Huyền Ma. Nhưng theo bản năng lại cảm giác vô cùng sợ hãi đao âm, mạnh mẽ thoát khỏi khống chế hướng bên ngoài vực sâu điên cuồng bỏ chạy.

Nhạc Vũ hóa thành ngũ sắc độn quang một đường không còn ngăn trở rơi xuống bên dưới vực sâu tối đen.

La Hầu bỏ chạy phía trước càng thêm hoảng sợ, hàn ý dâng đầy đáy lòng, hắn chợt hét lên điên cuồng:

- Nhạc Vũ, ta biết việc hôm nay là do ta không đúng. Nhưng nếu không phải ngươi cướp lấy bảo vật kia, tận lực bức bách ta làm sao phải mạo hiểm như vậy? Nói đến ta và ngươi đều là kẻ địch của Hồng Quân, tội gì phải tự giết lẫn nhau? Chỉ cần lần này ngươi thả ta một con đường sống, ta nhất định thề độc tuyệt không tiết lộ ngươi có kiện Hồng Mông chí bảo kia nửa câu, nơi này chính là Ám Giới, ta còn có lực đánh một trận, nếu ngươi bức ta nóng nảy cho dù hôm nay ta liều mạng vẫn lạc cũng phải khống chế nguyên thần của ngươi, khiến cho ngươi dù vạn năm cũng khó thể hồi phục!

Nhạc Vũ không thèm trả lời, Thiên Ý kiếm trong tay vung lên, bên trong thần hồn lập tức tổn thương, mà La Hầu xa xa cũng thét lên thê thảm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ thản nhiên nói:

- Nhạc Vũ này nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói dù liều mạng cũng phải tru diệt ngươi hôm nay, thì nhất định phải khiến cho ngươi thần hồn câu diệt!

La Hầu vừa sợ vừa giận, vết thương bên trong thần hồn bổn nguyên càng làm hắn đau đớn, chỉ biết điên cuồng bỏ chạy, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần.

Vực sâu thật lớn, sâu đến hơn ngàn vạn trượng, hai đạo độn quang một trước một sau thoáng chốc đã rơi xuống tận sâu trong đáy động.

Chỉ thấy bên dưới địa phương sát lực nồng đậm, nhưng không còn vực ngoại thiên ma, mà lại có vô số hắc sắc thụ mộc duỗi thân tràn tới.

Thần hồn La Hầu chợt rung lên, nhảy vào bên trong hắc sắc thụ mộc, tiếp theo hô to một tiếng:

- Hắc Mộc đạo hữu, xin hãy giúp ta!

Thanh âm chấn triệt vực sâu, ngay sau đó bên trong mộc lâm lại có một đại năng khổng lồ cổ xưa thức tỉnh trong giấc ngủ say, tụ tập mộc lực vô cùng tinh thuần nhưng lại không hề có vẻ ôn hòa của mộc linh yêu thú, ngược lại khí tức vô cùng bạo ngược.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, theo sát phía sau La Hầu, xuyên vào bên trong địa phương hắc sắc thụ mộc, chỉ một thoáng vô số đằng mộc từ bên dưới bắn ra,

giống như từng đạo mũi thương sắc bén lại giống như ngọn roi lớn đột ngột thăng lên khỏi mặt đất cuốn tới!

Trước mắt một mảnh hắc khí cuốn quanh, yêu ma loạn vũ, Nhạc Vũ chỉ cười lạnh một tiếng, chân phải bỗng dưng giẫm mạnh giữa hư không một bước.

Chỉ một thoáng bên dưới lòng đất vực sâu thậm chí kể cả Ám Giới đều nổ tung chao đảo.

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông tầng mười tám áp chế xuống, trực tiếp đem mặt đất áp chìm hơn mười vạn trượng.

Trước mắt Nhạc Vũ toàn bộ hắc sắc thụ mộc đều hóa thành bột mịn.

Chỉ còn lại một gốc cây cao tới hai mươi vạn trượng, là một kình thiên cự mộc màu đen đang súc lại ngay trung ương, nhánh cây cùng rễ chi bị chấn gãy, tán cây trăm vạn trượng cũng không còn sót lại chút gì, nhưng thân cây vẫn còn hoàn hảo không hề tổn hại.

Phía trước hắc mộc hiện tại có một đạo nhân đang đứng thẳng, vẻ mặt âm trầm tức giận, đang nhìn chằm chằm Nhạc Vũ bay đến, nói:

- Tiểu tử phương nào, dám giết con cháu của ta, xâm phạm Hắc Mộc Thâm Uyên?

Hồn niệm La Hầu dao động, lập tức lộ ra tia mừng rỡ như điên, hướng hắc y đạo nhân bay tới nói:

- Đạo hữu cẩn thận, kẻ kia chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc trong tiên giới, cố ý đến hủy diệt Ám Giới…

Vừa nói được một nửa, thanh âm chợt dừng lại, chỉ thấy Nhạc Vũ tay cầm Thiên Ý kiếm, giơ cao chém vào hư không, nơi cổ bỗng dưng tuôn máu.

Mà đầu của hắc y đạo nhân bỗng nhiên cao cao bắn vọt lên, toàn bộ thân hình đều hóa thành một khúc cây chết héo.

Tiếp theo còn chưa chờ La Hầu kịp phản ứng, Nghịch Thiên đao của Nhạc Vũ bỗng dưng ném ra, mang theo vô số thời gian loạn nhận, nơi trung ương lại tụ

tập hắc quang mang theo pháp tắc đại đạo cơ hồ có thể hủy diệt thế gian sinh sôi bắn vào bên trong hắc sắc đại thụ, tiếp đó liền bùng nổ, đem kình thiên thụ mộc cao hai mươi vạn trượng trong nháy mắt xé rách thành phấn vụn.

La Hầu chợt cảm thấy ngạt thở, hắn sớm biết Nhạc Vũ tu tập thần thông đạo pháp cực kỳ phức tạp, thủ đoạn ùn ùn, nhưng cho tới lúc này mới cảm giác được sự khủng bố của Nhạc Vũ.

Hắn hoàn toàn chưa từng dự kiến được chỉ thêm một đạo Hồng Mông Tử Khí bị hao tổn nguyên khí mà thôi đã giúp cho thực lực của Nhạc Vũ tăng trưởng khoa trương tới mức độ này.

Hắc Mộc đạo nhân mặc dù thực lực không bằng La Hầu, nhưng lại là Đại La Kim Tiên chân chính, cũng không phải như Hỗn Độn Ám Ma. Đã tích lũy tu vi hơn mười vạn năm, có hi vọng đạt thành Hỗn Độn Kim Tiên, nhưng chỉ trong tích tắc đã bị Nhạc Vũ đánh trọng thương mà chết.

Hắn vốn cũng không trông cậy Hắc Mộc đạo nhân có thể giúp hắn ngăn chặn được Nhạc Vũ, chỉ cầu ngăn trở được nhất thời nửa khắc để hắn có cơ hội bỏ chạy. Nhưng không ngờ cho tới cuối cùng lại kết thúc như vậy.

- Ám Giới chia lìa năm vạn năm, không ngờ lại hình thành không ít ngoại tộc hình thù kỳ lạ…

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông đột nhiên chấn động, đem cự mộc chấn thành dập nát. Liền hút nhiếp ra hắc sắc yêu đan, sau đó đó thân hình Nhạc Vũ bay tới trước người La Hầu đã tuyệt vọng, hư không đứng thẳng, tay cầm đao kiếm nói:

- Chính là hôm nay, dù chư thiên thần phật kể cả Đạo tổ thánh nhân có ra tay ngay lúc này cũng không bảo hộ được ngươi.

La Hầu cũng biết không còn cơ hội bỏ chạy, liền hiện ra thân hình, hóa thành tướng mạo của Nhạc Vũ, thần tình bình tĩnh nói:

- Năm đó thượng cổ ma thần La Hầu bị Hồng Quân ám toán mà chết. Nhưng vẫn còn lại ngàn đạo thần niệm thoát đi, ta là một trong số đó…

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi lóe ra, quan sát đầu thiên ma trước mắt. Trong lòng bỗng

dưng sinh ra vài phần hứng thú, tạm nén sát ý khẽ lắc đầu nói:

- Nói những lời nhảm nhí này làm gì? Hay là ngươi nghĩ ngươi nói mình là ma thần La Hầu chân chính thì ta sẽ buông tha cho ngươi?

- Giữa các phân hồn của La Hầu đều có cảm ứng. Hôm nay nếu ta chết vào tay ngươi, ngày khác nhất định cũng có hồn niệm của La Hầu khác biết được sự việc hôm nay, nhất định sẽ cùng ngươi không chết không ngừng!

Nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Vũ không hề dao động, ngược lại còn mang theo vẻ không kiên nhẫn, lệ mang trong mắt càng lúc càng nồng, La Hầu khẽ thở dài, ngữ khí xoay chuyển nói:

- Ở trong trí nhớ nguyên thần của ta, mấy món linh bảo mà ngươi cướp đi quan hệ tới bí mật tuyệt đại. Lại cần phải được ta nhìn thấy mới có thể cởi bỏ…

Tâm niệm của Nhạc Vũ khẽ động, đối với lời nói của hắn nửa tin nửa ngờ. Nhưng càng thêm tò mò đối với mấy món linh vật mà Chiến Tuyết cướp về, sát ý trong nội tâm hắn lại chuyển thành cực thịnh.

Một đoàn ngũ sắc quang hoa tụ tập bên người hắn.

La Hầu liền phát sinh cảm ứng, sắc mặt lập tức biến đổi, cơ hồ tức khắc đem huyết phù chuẩn bị sẵn đánh ra, lại hiện một thời không thông đạo nối thẳng về tiên giới.

Vẻ mặt Nhạc Vũ trầm mặc, thản nhiên nhìn thoáng qua, sau đó lắc đầu:

- Nếu ta đã nói muốn giết ngươi, nhất định là lên trời không đường, xuống đất không cửa!

Vung ra một kiếm, điều khiển thiên ý, chế ngự đại đạo pháp tắc, trực tiếp đem thời không thông đạo vặn thành phấn vụn.

Tiếp theo ba ngàn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm nổ bắn ra, toàn bộ xuyên vào trong cơ thể La Hầu, thẳng thấu qua thân hình hắn, trọng lực ngũ hành nổ tung, đem đầu Hỗn Độn Ám Ma đã tiếp cận Chuẩn Thánh cảnh giới kia hoàn toàn phá hủy, chỉ còn lại một khối huyết hạch thần hồn rơi xuống.

Nhạc Vũ dùng pháp lực ngưng tụ thành ngũ sắc cự chưởng trảo tới, bắt lấy huyết hạch trong tay.

Hắn đem hồn thức của La Hầu còn sót lại bên trong dùng Ngũ Sắc Thần Quang hoàn toàn tiêu diệt, còn chưa kịp xem kỹ liền cảm thấy thiên cơ đột nhiên dao động, vài đạo ý niệm truy tới, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, biết được có người đang thôi diễn tính toán nơi hạ lạc của Ngũ Hành kiếm trận trong cơ thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1138: La Hầu huyết tinh

Ở trong hư không vô tận chỗ Nhạc Vũ cùng La Hầu đã từng đại chiến thì linh lực vẫn chấn động hỗn loạn, thời không loạn lưu bị áp chế lúc này mới dần dần khôi phục.

Vào lúc hai người đã rời đi khuất khỏi đường hầm không gian thì một đoàn quang ảnh đột nhiên phá không bay tới, lúc hiện ra thân ảnh là mấy người Quảng Thành Tử cùng Từ Hàng, hết thảy đều mắt mang dị sắc quét nhìn bốn phía. Quảng Thành Tử thi triển pháp quyết thôi nghịch thiên cơ, sau khoảnh khắc liền nhíu mày ngừng lại.

Từ Hàng chỉ thấy thần sắc Quảng Thành Tử đã biết tình hình không quá lạc quan, nhưng vẫn mở miệng hỏi:

- Sư huynh có sở đắc gì không?

Trong bốn người, thân phận Quảng Thành Tử là cao nhất, thực lực cũng là mạnh nhất, mấy người mới chỉ là Đại La Kim Tiên còn hắn đã thành tựu chuẩn thánh.

- Đến quá muộn

Quảng Thành Tử lắc đầu, tràn đầy vẻ tiếc nuối:

- Hơn nữa chủ nhân hai kiện Hồng Mông chí bảo đều là cao thủ huyễn thuật tuyệt đỉnh, chỉ một lần vận dụng Hồng Mông chí bảo liền đã biết lợi hại kịp thời thu tay. Không biết bên sư tôn ra sao còn , liền từng người hiểu được lợi hại, kịp thời thu tay lại không biết sư tôn bên kia, có thể không ngược dòng tìm hiểu ta bên này, nhưng lại không có nửa phần manh mối Từ Hàng sư đệ, tố cho ta giáo người nhiều mưu trí, không biết còn có suy đoán?

Từ Hàng cũng không từ chối, nheo mắt đánh giá liếc tứ phương nói:

- Không gian nơi này rất gần với tầng thứ 9 U Minh, hơn nữa nếu bàn về huyễn

pháp, Uyên Minh có thể giấu diếm được Minh Hà lão tổ để đại trận vậy thì huyễn pháp chẳng phải là thượng giai?

Hoàng Long Văn Thù nghe vậy thì ánh mắt hơi lóe lên:

- Ý sư đệ chẳng lẽ cho rằng người nắm giữ Hồng Mông là Uyên Minh? Bất quá phàm có Hồng Mông chi bảo thì đều có thể trốn thoát Thiên Cơ nhưng Uyên Minh lại đang ở trong thiên cơ. Nguồn: http://EbookFull.Net

Quảng Thành Tử im lặng không nói, cau mày như nghĩ tới điều gì.

Từ Hàng bình tĩnh nói:

- Cũng không thể xác định là Uyên Minh, bất quá người này vẫn có chút hiềm nghi

Tiếp đó hắn hơi suy nghĩ một chút rồi nói: - Cũng không chừng là Huyết Lục Thiên quân.

Hắn còn chưa dứt lời thì từ ở đằng xa trong hư không đã truyền ra một tiếng cười khẽ:

- Nếu thật là Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ, vậy thì cũng khó có thanh thế như lần giao thủ vừa rồi?

Theo thanh âm này, trong hư không đột nhiên hiện ra hai người, một văn sĩ trung niên tuấn mỹ, một thân hình cao lớn, tuy chỉ là Thái Ất Chân Tiên nhưng lại có khí độ uy thế khiến người ta kinh hãi, cùng mặc một loại đạo bào.

Người thứ hai không biết tính danh, người phía trước lại đúng là Triệu Công Minh, lúc này đang cười nhạt nói:

- Bất quá đã có Uyên Minh qua trăm năm thành tựu Kim Tiên vậy thì Nhạc Vũ đột phá như vậy cũng không là lạ.

Từ Hàng nheo mắt, Quảng Thành Tử lại cười cười hỏi ngược lại:

- Nói đến kỳ quái, với tu vi sư đệ sao lại đến chậm như thế?

Triệu Công Minh nghe vậy lại nhìn vị Chân Tiên bên cạnh rồi nói luôn:

- Cũng không phải ta đến chậm mà là được sư đệ ta đề điểm đến chín tầng U Minh để xem hư thật mà thôi.

Thần sắc mấy người Quảng Thành Tử lập tức lộ vẻ kinh dị, nhìn người bên cạnh Triệu Công Minh lộ vẻ ngưng trọng, Từ Hàng lại hỏi:

- sư huynh đã đi Cửu U vậy có biết nơi hạ lạc của Uyên Minh hiện giờ?

Triệu Công Minh giống như sớm biết Từ Hàng sẽ hỏi, khẽ lắc đầu:

- Trước khi đến ta không biết, đến khi tới nơi thì Uyên Minh và Hậu Thổ ở cùng một chỗ, thương thảo chuyển khai mở Địa phủ, không thể ngờ là người này lại có thể khiến vị Thánh Nhân nương nương kia ra sức nịnh bợ, thật khiến người khác hâm mộ.

Từ Hàng khẽ giật mình, lần này quả thật có chút ngoài ý muốn, Văn Thù cười khổ nói:

- Nói như vậy hắn không phải là kẻ này, mặc dù ta không thể nghịch tố Thiên Cơ nhưng lại biết hồi đại chiến vừa rồi có một vị tiếp cận với chuẩn thánh đã ngưng tụ khí huyết Hỗn Độn ám ma, tung tích đại chiến tựa hồ kéo dài đến tận ám giới. Ta thấy mặc dù Uyên Minh đã thành tựu Kim Tiên hồn ấn, đồng dạng có Hồng Mông chí bảo nơi tay nhưng cũng không phải đối thủ của người này, há có thể nhanh như vậy bình yên thoát thân? Hơn nữa người này thành đạo chưa quá mấy trăm năm , mặc dù được Hồng Mông tử khí cũng không có khả năng diễn hóa Hồng Mông chí bảo nhanh như vậy.

Hoàng Long chân nhân cũng khẽ gật đầu:

- Theo ta thấy, hai người này chắc là nhân vật đã thành đạo hơn hai vạn năm, chỉ bởi vì Hồng Mông tử khí, đào thoát Thiên Cơ, không bị chúng ta biết lần này tới Cửu U Minh Phủ, chỉ sợ cũng vì chuyện Hậu Thổ mở Luân Hồi mà gặp nhau rồi có kịch chiến.

- Cũng có thể có thể là hai người sau khi giao thủ, liền từng người bình yên rời đi, hay hoặc giả là thân ngoại hóa thân của Uyên Minh.

Từ Hàng vẫn như cũ là có chút không tin, thần sắc bất định, không cách nào nhìn trộm chuyện tương lai, hết thảy đều dựa vào suy đoán nên cảm giác có vô số điểm đáng ngờ, rồi lại có không ít phản chứng khó có thể xác định. Nếu đổi lại là người khác thì cần gì tìm chứng cứ, trực tiếp trảm sát là được nhưng thân phận Uyên Minh lại khác, ngoài việc là chân mệnh An Thiên Huyền Thánh Đại Đế thì giao tình với Hậu Thổ cũng không cạn.

Quảng Thành Tử lúc này lại khẽ thở dài:

- Đầu tiên là Hậu Thổ thành Thánh, tiếp đó lại là hai kiện Hồng Mông chí bảo xuất thế, vô luận hai người này có lai lịch gì, từ nay về sau Hồng Hoang sợ là không được sống yên ổn.

Triệu Công Minh nghe vậy cũng ưu tư, đón lấy lại hỏi dò:

- Trong hai người này thì một không biết lai lịch, một nhất định là Hỗn Độn ám ma nhất lưu, chứng tỏ trong ám giới đã nhân vật một vài nhân vật, ta muốn báo lên sư tôn lệnh cho đệ tử thanh lý, nhưng Xiển Giáo các ngươi định như thế nào.

Quảng Thành Tử kinh ngạc một lát, chỉ thoáng do dự rồi đáp ứng:

- Chỗ ô uế này cũng phải chỉnh lý một phen, đệ tử Xiển Giáo ta dĩ nhiên sẽ không từ nan.

Cơ hồ cùng một thời gian, dưới chỗ sâu nhất của mười tám tầng địa phủ Cửu U, cũng là tầng rộng nhất.

Nhạc Vũ cố nén đau đớn vì linh hồn bị thụ thương, đem hồn niệm xử lý vết thương xong xuôi rồi chờ hồi phục. Đến khi hắn mở mắt ra đã thấy Hậu Thổ cười duyên dáng trước mặt, không khỏi hơi cảm kích:

- Ta chỉ lối mấy vị tìm đến chỗ ngươi ít nhất cũng phải sau hai khắc nhưng không ngờ Triệu Công Minh lại nhanh như vậy, lần này nếu không có tỷ tỷ toàn lực che lấp tương trợ thì chắc đã để hắn nhìn ra sơ hở.

Hậu Thổ che miệng cười khúc khích:

- Ta và ngươi chính là tỷ đệ, nói những chuyện này là gì? Ngươi lần này bỏ sinh tử, quên an nguy cũng muốn dốc sức giúp ta thành đạo. Người trong tam giới có

thể theo giúp ta chung hoạn nạn cũng chỉ có mình Tiểu Vũ ngươi, ân đức lớn như vậy tỷ tỷ còn chưa nói gì, đệ đệ nói câu cảm tạ lại khiến ta cực kỳ thương tâm.

Nhạc Vũ lạnh toát da đầu, khi có người bên ngoài thì thần thái Hậu Thổ đều nghiêm cẩn nhưng khi trước mặt hắn thì lại tùy tiện như một tiểu nữ hài, khiến hắn cảm giác như bị đùa giỡn, hết sức bất đắc dĩ, lại có chút mừng thầm, tận lực dời chú ý đi chỗ khác:

- Là tiểu đệ không phải, tỷ tỷ chớ trách, không biết hôm nay đám người Triệu Công Minh Từ Hàng có tin tưởng hay không?

- Bán tín bán nghi thực sự không dám tùy tiện làm việc.

Nói lên chính sự, Hậu Thổ cũng lộ vẻ nghiêm túc:

- Cho dù là ta, cũng không ngờ tới ngươi có được Hồng Mông tử khí đã thành tựu linh bảo nhanh như vậy, hơn nữa không phải một đạo mà là dung nhập hai đạo nên những người kia cũng không khả năng biết được. Nói ra mới thấy Tiểu Vũ ngươi lần này thật đúng là lớn mật, rõ ràng biết được, ta phong thánh không lâu, những vị đại năng Hồng Hoang còn chưa đi xa đã dám vận dụng Hồng Mông chí bảo gần đây như vậy.

- Cũng là bất đắc dĩ.

Nói đến đây, Nhạc Vũ cũng vạn phần ảo não, hắn cũng biết chỗ hung hiểm trong đó nên vẫn một mực ẩn nhẫn, ngay từ đầu chỉ có ý muốn đào thoạt, chỉ đợi qua hai trăm nhịp hô hấp khi La Hầu không thể khống chế nổi khí tức Hồng Mông sẽ biết khó mà lui, ai ngờ còn dẫn theo hơn mười vị Hỗn Độn ám ma theo sát, lúc chiến đấu cũng không dành ra được bao nhiêu tâm lực tính toán hung cát.

Nếu không phải vừa ra tay đã chiếm được đoàn Hồng Mông tử khí khiến cho Ngũ Hành Kiếm Trận hoàn thiện đến mức độ như hiện giờ thì không biết sẽ còn ác liệt đến mức nào. Cũng may coi như nhân họa đắc phúc, ngoại trừ đạo Hồng Mông tử khí còn có những thu hoạch không nhỏ khác không nhỏ.

Tâm niệm vừa động, hắn liền lấy ra huyết tinh của La Hầu:

-- Vật này chính là khí huyết La Hầu, ngưng tụ biến thành, chỉ có ám ma tương

đương chuẩn thánh mới được, tối thiểu cũng có năng lực nhất phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Phàm là Vực Ngoại Thiên Ma đều có thần thông trời sinh tự do xuyên thẳng qua Tam Giới cơ hồ không bị thời không ngăn cản.

La Hầu cơ hồ đến cảnh giới chuẩn thánh, thần thông thời không đã tiến một tầng, vừa rồi giao thủ chỉ thoáng cái đã mở thông đạo chính là nhờ thần thông này, có thể dám vận dụng Hồng Mông chí bảo chắc cũng dựa vào nó để trốn thoát.

Hiện giờ tất cả tinh hoa thần thông của hắn đều ở trong huyết tinh, nếu không như nhờ vào nó thì Nhạc Vũ đã không thể chạy kịp từ ám giới tới Cửu U, tránh thoát tai mắt đám người Quảng Thành Tử.

Trong huyết tinh này còn có mười hai tờ huyết phù có diệu dụng khai mở không gian, dùng một tờ sẽ hết một tờ, bất quá qua trăm năm lại sinh một tờ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1139: Vô thượng Ma Điển

- Vật này quả là thứ tốt, một tờ huyết phù xuyên thẳng qua Tam Giới, cơ hồ có thể đến ngay lập tức.

Hậu Thổ cười nhìn huyết tinh trong tay Nhạc Vũ, hiếu kỳ hỏi:

- Ngươi nói đầu Hỗn Độn ám ma kia chính là một trong những phân thần của Ma Thần La Hầu năm xưa biến thành nên tự xưng La Hầu, có thật hay không?

Nhạc Vũ nhíu mày, nhớ tới lời của La Hầu trước khi chết, trên mặt hiện vẻ lo lắng:

- Thật sự chứ không phải là giả, trước lúc tru sát người này, dù ta mượn lực của Ngũ Hành Kiếm Trận cũng cảm giác không phá được hồn ấn hắn trong tầng thứ sáu bản nguyên.

Hậu Thổ bỗng dưng cả kinh, hồi lâu sau mới vẫy tay triệu Đế Thính đến trước người, cả người như một con chó nhỏ màu vàng dài ba thốn lười biếng nằm sấp trong chưởng tâm của nàng, tràn đầy vẻ kinh ngạc, sau một lát liền tỉnh ngộ ý của Hậu Thổ, vội vàng nói:

- Nương nương muốn biết chuyện Thiên Ma? Vào lúc Huyền thánh Bệ Hạ chiến đấu với hắn thì hết thảy ở đó đều bị Thánh Nhân ngăn cách che đậy, ta chỉ biết huyền thánh Bệ Hạ dùng Ngũ Hành Kiếm đại thắng Thiên Ma, đuổi vào ám giới.

Kỳ thật Đế Thính sớm có suy đoán về thân phận Thiên Ma, quả thực chính là hơn ngàn hồn niệm của Ma Thần La Hầu bị Hồng Quân trảm sát nhưng cũng bản thân cũng trọng thương nên không có lực truy tìm.

Hậu Thổ nghe xong chẳng những không lộ vẻ hài lòng, ngược lại nổi giận:

- Vừa rồi ngươi nghe lén hai người chúng ta nói chuyện?

Đế Thính không khỏi quá sợ hãi, liền hô oan uổng:

- Nương nương minh giám, nên biết được tính tình Đế Thính xưa nay đều là người nhát gan, hôm nay đã nhờ nương nương che chở, nào dám nghe việc riêng của Bệ Hạ cùng nương nương?

Hậu Thổ nhíu mày:

- Hôm nay không có cũng không phải trước kia chưa từng có, ngươi đến cùng biết rõ bao nhiêu?

Thần sắc Đế Thính càng bối rối xấu hổ, lần này lại ấp úng, đáp không ra lời.

Nhạc Vũ không khỏi buồn cười, nói giải vây:

- Tiền bối có biết mây người Quảng Thành tử cùng này Triệu Công Minh lúc này đang làm gì?

Đế Thính liếc Hậu Thổ, thấy nàng lộ vẻ giận nhưng cũng không có bộ dạng sắp ra tay, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ vẻ tự mãn nói:

- Hai người này cực kỳ đề phòng, lúc nói chuyện nhất định đã dùng thần thông che đậy nhưng lại không biết phép địa thính của ta gần đây đã có tiến cảnh, trong vòng một tỷ dặm ngoại trừ Thánh Nhân còn ai cũng khó ngăn ta. Huyền thánh Bệ Hạ yên tâm, Triệu Công Minh cùng Quảng Thành Tử cũng không hoài nghi ngươi, chỉ có Từ Hàng suy đoán vô căn cứ.

Nhạc Vũ thoáng buông lỏng, tiếp sau lại giật mình:

- Ta nghe nói Lục Nhĩ Mi Hầu cũng có thần thông tương tự, có thể có năng lực giống như ngươi không?

- Không có khả năng

Đế Thính quả quyết lắc đầu, giống như đoán biết do dự trong nội tâm của Nhạc Vũ nên giải thích nói:

- Mi hầu cũng là thân thể thần thú nhưng lại không thể có được một thân huyết mạch gân cốt tương hợp với thần thông địa thính tích lũy mười vạn năm như ta.

Hơn nữa thuật địa thính cũng không phải nghe được toàn bộ chuyện của Tam Giới tứ châu mà tối đa chỉ có thể 10 tỷ dặm, cự ly càng xa thì hiệu quả giảm xuống trên diện rộng, mấy vị Thánh Nhân cũng có thể đơn giản tra. Huyền thánh Bệ Hạ cũng biết Lục Nhĩ Mi Hầu vì muốn nghe Hồng Quân diễn giải nên tự mình tìm đến Bất Chu Sơn che dấu? Chính vì biết lực thần thông có hạn nên chỉ có thể ở gần Bất Chu Sơn mới có thể nghe được.

Nói đến chỗ này, Đế Thính lại cười tự giễu nói:

- Cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi Bất Chu Sơn, lưu lại phương pháp nghe không truyền qua tai, dị loại giống như ta và Bạch Trạch, Chư Thiên Thánh Nhân đều đề phòng chúng ta một khi thành đạo thì thế gian không còn gì là bí mật.

Nhạc Vũ tức cười, cũng không nói câu gì an ủi, bản thân hắn cũng cực kỳ kiêng kị huống hồ người khác

Hậu Thổ lại cười nói:

- Thiên Đạo gian nan, với gan chuột nhắt của người này lấy đâu khả năng thành đạo? Lục Nhĩ dám mạo hiểm dù bị diệt sát cũng đi Côn Luân Sơn một chuyến, Bạch Trạch biết rõ Yêu tộc tiền đồ khó lường cũng muốn hiệu lực dưới trướng Đế Tuấn ý đồ nghịch chuyển Thiên Cơ, chỉ có ngươi trốn trốn tránh tránh, không chịu bốc lên nửa điểm phong hiểm.

Đế Thính nghe vậy không khỏi là ngượng ngùng cười cười Hậu Thổ lại mặc kệ đem cất hắn đi, lộ vẻ ngưng trọng:

- Nói như vậy thì La Hầu quả nhiên còn có một tuyến cơ hội phục sinh, việc này ngươi cần vạn phần coi chừng. Bất quá với hồn niệm của La Hầu thì không chỉ là ngươi mà Hồng Quân cũng muốn trừ bỏ, cuộc chiến hôm nay chưa chắc không phải không có người muốn mượn tay ngươi diệt trừ ẩn hoạn.

Nhạc Vũ đồng ý, hôm nay nếu không phải thiết kế đầy đủ mọi thứ , La Hầu chưa hắn liền có gan cá chết lưới rách cũng muốn động thủ.

Hậu Thổ khẽ ngừng lời rồi trong mắt lóe lên:

- Nghe ngươi nói, đầu Hỗn Độn ám ma cũng không phải lỗ mãng, vậy ngươi đã đoạt hắn vật gì để khiến hắn nổi giận đuổi đến tận đây?

Nhạc Vũ chấn động, việc này hắn cũng suy nghĩ đã lâu, chỉ là lúc này lập tức liên hệ với Chiến Tuyết trong Thiên Ý châu, sau một lát trong tay đã có một ngọc bàn huyết sắc và một bản kinh hắc sắc.

Hậu Thổ thấy thế lại cười khúc khích:

- Vị sư muội của ngươi chẳng lẽ là không muốn đi ra gặp ta? Hoặc là đệ đệ lo lắng ta sẽ khó xử nàng?

Nhạc Vũ cứng miệng, cũng không nói mà chỉ nhìn khay ngọc trong tay. Chiến Tuyết đối với Hậu Thổ có ý e ngại, nếu thực lực tương đương thì cũng thôi nhưng người sau đã thành thánh vị, tự nhiên không có khả năng đi ra, không duyên cớ chịu nhục, ngay bản thân hắn cũng còn sợ hãi về lần đầu gặp mặt trước kia.

Tiếp theo trong nháy mắt, Nhạc Vũ lộ ra một tia ngưng trọng.

- Sát lực thuần khiết.

Ngay cả Hậu Thổ lúc này cũng hít sâu một hơi nhìn chằm chằm vào dịch thể hồng sắc như ngọc trong ngọc bàn, rõ ràng là sát lực tinh thuần ngưng tụ, không hề pha trộn một chút oán hận lệ ý.

Nếu không phải là trong thần hồn hai người đều có cảm ứng, cơ hồ liền cho rằng trong khay ngọc chỉ là dịch thể bình thường.

Khiến Hậu Thổ chú mục nhất là mười hai sát liên huyết sắc trôi nổi trên dịch thể, giống như một đóa sen nở rộ nhưng toàn thân lại như huyết ngọc.

Nhìn một lát, Hậu Thổ mới lấy lại tinh thần nói:

- Trách không được, La Hầu tình nguyện mạo hiểm cũng muốn đoạt lại bảo vật này, có nó lập tức thành tựu chuẩn thánh, thậm chí gần một bước trảm thiết hóa thân, cũng chưa hẳn không thể

Nàng lại khẽ cười nói:

- Chúc mừng bệ hạ, vật này dù ngươi không dùng được nhưng vị sư muội Câu

Trần tinh quân kia lại vừa khéo cơ duyên xảo hợp, nàng đi đúng con đường của Xi Vưu, sau này có thể tu thành Huyền sát Chiến Ma không trở ngại

Nhạc Vũ trong nội tâm cũng vui vẻ, sát lực trong khay ngọc này, Chiến Tuyết chỉ cần thêm chút tế luyện là có thể luyện hóa, ngày sau chỉ cần căn cơ vững chắc, tu vi pháp lực tự nhiên tăng mạnh.

Còn có thập nhị phẩm Tuyết Liên rõ ràng cho thấy sắp thành hình Tiên Thiên linh bảo, chỉ cần lại ân cần săn sóc một đoạn thời gian đã có thể sử dụng, há có thể không bảo người kinh hỉ?

Hắn chiêu lấy bản sách hắc sắc trong tay thì thấy trên trang bìa có bốn chữ Vô Thượng Ma Điển, hồn niệm Nhạc Vũ thoáng tìm tòi thì sắc mặt chuyển thành xanh trắng, khó coi vô cùng.

Hậu Thổ thấy thế đoạt lấy rồi cũng inh dị nói:

- Hay cho pháp môn tà dị, tuy tại Tam Thiên Đại Đạo, ngoài 800 bàng môn nhưng tinh diệu vô cùng, ta chỉ nửa bước thành Thánh cũng động tâm.

Nàng suy nghĩ một lát lại hỏi:

- Nếu vật này truyền ra thì có thể nói lưu độc vô cùng, phong ba không kém đạo kiếm tiên của ngươi, vậy để chỗ ta thế nào? Nhất định trấn áp thích đáng.

- Cần gì trấn áp?

Nhạc Vũ khôi phục như thường, lấy lại bản sách nói:

- Thế gian này có âm thì tất có dương, có quang tất có ám, lảng tránh không được, vậy để ta tham tập nhất định có ích rất lớn với tạo nghệ trận đạo.

Hậu Thổ hơi lộ ra thần sắc lo lắng, cũng không khích lệ mà suy ngẫm nói:

- Theo truyền thuyết năm đó Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ vụn thì hơn một nửa do Hồng Quân sở hữu, một phần khác trong tay La Hầu, quả nhiên là thật. Bản đạo điển này với Tử Khuyết Thiên Chương của ngươi cũng đều là mô phỏng Ngọc Điệp, bất quá nói không chừng bên trong cũng có tiềm phục một đạo phân hồn La Hầu.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, vừa rồi hắn cũng thấy bên trong có một tia ma niệm không ngừng câu dẫn ý niệm hắn tiến vào.

Nếu như La Hầu còn tại thế thì hắn còn đứng xa mà trông, hôm nay La Hầu đã vong, ngay cả phân hồn La Hầu còn dám trảm sát, dĩ nhiên không sợ một tia thần niệm này.

Một tay hắn cầm ma điển, một tay cầm khay ngọc quan sát kỹ lưỡng, đầu Hỗn Độn ám ma kia nói hai thứ này liên quan tới một bí mật tuyệt đại của La Hầu nhưng lại không nói rõ.

Cũng không biết đó là chỗ để di vật hay linh bảo hạ lạc nhưng chắc bí mật này không phải là giả, hết thảy đều ở hai vật này nhưng hắn tìm tòi vẫn không thấy dấu vết.

Khả năng nhất chính là ma điển, tuy nhiên hiện giờ hắn lại không đủ tự tin giữ vững đạo tâm duyệt hết ma điển, chỉ có thể thu hồi hai vật, đưa khay ngọc về chỗ Chiến Tuyết rồi lại lấy ra Ngũ Hành Kiếm Trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1140: Thần Cách tấn giai

Từ lúc được Nhạc Vũ thu hồi vào Đan Điền, Hồng Mông chí bảo cũng đã quay lại hình dạng Ngũ Hành Kiếm Trận, lúc này không chỉ trận đồ mà ngay cả năm thanh Tiên Thiên kiếm khí cũng phủ lên một tầng tử ý. Có khí Hồng Mông dung nhập, năm thanh kiếm không chỉ đơn giản là tăng lên đến siêu phẩm mà còn ẩn chứa pháp tắc đại đạo bản nguyên huyền ảo nhất của thế gian.

Năm lưỡi kiếm này dù so với tiên binh Tiên Thiên Chí Thánh như A Tị Nguyên Đồ không hề thua kém, cả thế gian có tổng số không quá năm mươi, cộng với uy năng của chí bảo Hồng Mông thì cả thế gian chỉ rải rác vài kiện.

Trong mắt Nhạc Vũ tràn đầy vui sướng, đem bộ kiếm trận này biến thành hình dạng cây quạt, thôi dụng Ngũ Sắc Thần Quang đều tùy tâm, tiếp đó lại biến thành một thanh ngũ sắc kiếm đặt ở trước người, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hình dạng quạt lông thích hợp hơn để sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang còn hình kiếm dùng để thôi sử Đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ Diệt Tuyệt kiếm khí thì uy năng càng thêm bá đạo.

Hậu Thổ dốc hết tất cả thần lực, nỗ lực che lấp khí tức Hồng Mông, nhìn kỹ thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ, lộ vẻ hâm mộ:

- Vật này vượt trên Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo, tiếc là năm thanh kiếm khí còn chưa đạt Chí Thánh, nếu không uy năng đã có thể sánh với Thông Thiên Tru Tiên Kiếm Trận, đã đặt tên cho nó chưa?

Nhạc Vũ mỉm cười, nhớ tới trước kia luyện chế Tam Diệu Như Ý Lôi Châm, nhờ tâm niệm hắn mà thành Tiên Thiên linh bảo, cũng như Hồng Mông chi bảo cuối cùng có thể biến thành bộ dạng như vậy, suy ngẫm chốc lát rồi kiên quyết nói:

- Vật này có thể thành trận, thành quạt, thành kiếm! Tam Diệu Như Ý, vậy có thể gọi là Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm

Vừa dứt lời thì thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ đã ngân nhẹ, tựa hồ vui mừng vì danh tự của mình, trên sống kiếm quả nhiên hiện ra hai chữ triện cổ Diệt Tuyệt.

- Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm?

Hậu Thổ thầm thì rồi cười nói:

- Tên rất hay, quả nhiên tương hợp. Hai chữ Diệt Tuyệt khí thế không thua Tru Tiên Tứ Kiếm mảy may. Qua chút thời gian, đợi ta chỉnh đốn xong Địa phủ rồi sẽ lên thế gian thay ngươi lưu tâm thu thập khí Hỗn Độn Huyền Hoàng.

Nhạc Vũ nhíu mày lộ vẻ cảm kích, năm lưỡi kiếm này tuy là vì khí Hồng Mông mà tăng lên đến siêu phẩm nhưng căn khí vẫn là Tiên Thiên nhất phẩm đỉnh phong, còn rất có dư địa để tăng lên. Tut Tiên Thiên mẫu khí rất hiếm hoi nhưng nếu Thánh Nhân ra mặt, muốn thu thập, thực sự đơn giản.

- Kỳ thật nếu đổi lại mấy tháng trước thì ta thu thập tại đây không ít, cũng may còn có Đế Thính.

Nghĩ đến lúc trước dùng khí Hỗn Độn để được Hỗn Độn Kim Tiên viện thủ, Hậu Thổ khẽ thở dài, sau đó lại hiếu kỳ nói:

- Sau ngày hôm nay, ngươi chuẩn bị làm gì ?

Nhạc Vũ cũng không do dự lắc đầu nói:

- Dĩ nhiên đầu tiên là dưỡng thương! Về phần ngày sau thì Côn Luân Kính còn chưa tụ tập đủ, Tử Khuyết Thiên Chương còn thiếu hơn mười trang. Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô cũng chưa từng đầy đủ hết. Có vô số việc vặt …

Nói đến đây, Nhạc Vũ khẽ ngưng mày nghĩ tới chuyện Dương Hạo cùng Đào Sơn, trong lòng ẩn ước cảm giác chuyện phong ấn Hoa Vân chắc xảy ra biến cố. Nếu nói lúc trước người bố cục còn muốn mưu tính Hạo Thiên thì nay chỉ sợ còn tăng thêm cả hắn và Hậu Thổ.

Dù muốn kéo dài ngày Hậu Thổ nguyên lực thành Thánh hay quấy nhiễu hắn tiến thêm một bước thì cách này vẫn là tuyệt hảo, Hồng Quân cũng không có khả

năng tương trợ Hạo Thiên, đế đình suy bại chắc cũng vì vị đạo tổ này dung túng. Đối với Hạo Thiên, ông ta thường một tay đánh, tay khác đưa táo ngọt khiến không thể phản kháng.

Suy nghĩ chỉ chốc lát, Nhạc Vũ cảm giác đau đầu cực điểm, việc này dù hắn có cùng lợi ích với Hạo Thiên, có thể bắt tay kháng địch nhưng đối thủ lại là mấy vị đạo tổ Thánh Nhân, hơn nữa Hạo Thiên chỉ sợ cũng không đủ phách lực quyết đoán vứt bỏ hiềm khích để liên thủ.

Hậu Thổ trí kế như biển, lúc chỉ thấy thần sắc Nhạc Vũ đã đoán biết, lắc đầu nói:

- Việc này cứ yên tâm là được, Hạo Thiên tuy là không chịu nổi nhưng dù sao cũng thành tựu chuẩn thánh, không có khả năng khoanh tay chịu chết, tất nhiên có thủ đoạn ứng phó. Hơn nữa nếu như mấy vị Thánh Nhân quá phận, nhúng tay quá nhiều thì dù ta liều mạng cũng đánh chết Hoa Vân, dù nàng có thể theo Đào Sơn chạy ra, cũng sống không quá ngàn năm.

Lúc nàng nói câu này cực kỳ quyết đoán, lộ ra khí sát phạt nồng đậm, cũng không còn bộ dạng tiểu phu nhân mà hiện ra bản sắc lăng lệ ác liệt quả quyết.

Nhạc Vũ nhìn Hậu Thổ, trong lòng đột nhiên lóe lên ý nghĩ đây mới là Thánh Nhân, Hỗn Nguyên đại la Thái Thượng Kim Tiên!

Trong nháy mắt hắn thất thần có cảm ứng thấy trong không gian tu di của mình có một vật bắt đầu dị động, lập tức thanh tỉnh đem Huyền Minh an thiên khuê cầm trong tay, cảm giác lực tín nguyện tích lũy bên trong gào thét như biển, thâm trầm to lớn khiến an thiên khuê không cách nào dung nạp, chất ngọc ẩn hiện vết rách.

Nhạc Vũ không kinh còn lấy làm mừng, lực tín nguyện bên trong đã tích lũy hơn một trăm năm, trong hai mươi năm qua lại được Hiên Viên Thu hết sức mở rộng tín đồ, vốn mong trước khi Hậu Thổ xảy ra chuyện sẽ hoàn thành nhưng lại không thể như nguyện, không ngờ lúc này lại có thể đạt thành, thực sự khiến người vui vẻ.

Hậu Thổ cũng có cảm ứng, nhìn kỹ Huyền Minh an thiên khuê rồi nhướng mày:

- Chúc mừng tiểu đệ, chỉ hơn trăm năm đã có thể ngưng tụ ra thần giai cấp mười tám, chắc đệ đệ là người đầu tiên trên thế gian, từ nay về sau có thể sánh với Đại

La Kim Tiên.

Thần sắc Nhạc Vũ chuyên chú, không nói được lời nào. Hậu Thổ cũng biết Nhạc Vũ lúc này không thể nào phân tâm nên mỉm cười rồi dùng ý niệm gia trì nhiều loại cấm chế quanh hắn, tiếp theo lẳng lặng rời đi.

Trong đầu Nhạc Vũ hiện giờ đang điên cuồng tính toán theo công thức, hắn vốn có chuẩn bị với một màn này, đã thôi diễn qua vô số lần, nhưng vẫn phương án đó vẫn có chút không ổn, chỉ mong cuối cùng có thể thập toàn thập mỹ.

Hắn đột nhiên vươn tay, cong ngón búng ra, một luồng lực Ngũ Hành cực lớn bỗng dưng xuyên thấu đi vào khiến bảo vật nát bấy.

Đợi đến lúc lực tín nguyện trào ra , hóa thành từng tia lam sắc dũng mãnh lao vào thần hồn của hắn thì một tầng ngũ sắc quang hoa đột nhiên bao phủ quanh thân khiến những sợi tơ kia khó có thể tiến thêm.

Nhạc Vũ tuy có Ngũ Sắc Thần Quang hộ thân, thần hồn lại có một tờ Cửu Kiếp thần lôi phù nhưng cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể đối kháng với hồn niệm của trăm tỷ tín đồ cùng lúc trùng kích.

Để mặc những sợi tơ kia tụ tập trước người, Nhạc Vũ đột nhiên vươn hai tay kết xuất liên tiếp thủ ấn, dẫn dắt những thần lực thủy lam kia kết thành một đám phù văn rồi ngưng tụ thành một tinh hạch nho nhỏ.

Đây cũng là bản nguyên Vu Thần, gọi là thần tinh, thường thường kết cấu bất đồng, cũng ý nghĩa chiến lực khác lạ cao thấp, ngày sau thành tựu còn có nguyên lực ngưng tụ, giống như Thượng Cổ Vu Thần Hậu Thổ Cộng Công cũng qua hơn mười vạn năm mới dần dần hoàn thiện, căn cơ sơ kỳ càng nông cạn bất ổn thì ngày sau càng khó sửa đổi hoàn thiện.

Nhạc Vũ lúc ở Thiên Nguyên giới đã từng được Hiên Viên Phá trận lục của Hiên Viên Hoàng Đế lưu lại, về sau lại có Cửu Cực Ti Nam Nghi, mà người này lại rất quen thuộc với vu trận vu pháp, qua hơn vạn năm tìm hiểu ở Ngũ Trang Quan thì hồn niệm đã tiến vào chí thánh chí minh, so với những vị thần minh vừa mới trèo lên thần vị có quá nhiều ưu thế.

Nhạc Vũ cơ hồ đem hết toàn lực vận dụng lực tính toán đến cực hạn để hoàn thành tầng thứ nhất hạch tâm, cơ hồ không hoàn mỹ vô khuyết.

Về sau là tầng thứ hai, tầng thứ ba thì đều là vu trận có phù văn tăng cường.

Lúc này cảnh giới của hắn cực cao, dùng xu thế mạnh như thác đổ ngưng tụ thần tinh nhưng cảm giác gian nan cực điểm, đến tầng mười ba thì khó làm được hoàn mỹ, nhưng vẫn dùng toàn lực để ngưng tụ thần tinh ra mức độ lớn nhất, thôi triển nguyện lực sở tụ bên trong.

Đến khi ngưng tụ thần cách tầng thứ mười tám thì trong mười tám tầng địa ngục vang lên sấm sét, Nhạc Vũ biết đây là thiên địa dị tượng, cũng không hội tụ lôi kiếp. Với chân mệnh An Thiên Huyền Thánh Đại Đế của hắn, chỉ cần không vượt qua Đại La Kim Tiên thì sẽ không có thiên kiếp gia thân, chỉ là ngưng tụ thần cách quá cường hoành nên mới dẫn tới cảm ứng thiên địa.

Lúc toàn bộ thần tinh thành hình thì cũng không phải là hình khuê như trước mà giống như giọt nước, toàn thân mượt mà.

Nhạc Vũ càng xem càng hỉ, hồn niệm khẽ động thì sau lưng có mười tám quang quyển phù văn treo lơ lửng, so với quang quyển trước kia thì rộng hơn tới mấy lần, phù văn càng thêm phức tạp hoàn thiện, vu lực bên trong tăng hơn mười lần, chỉ ở tận ngoại biên quang quyển mới chưa hoàn thành nhưng cũng có thể miễn cưỡng duy trì.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên, Huyền Minh an thiên khuê trước kia dù cũng có thể ngự sử nhưng cuối cùng vẫn là mượn thần tinh của Huyền Minh nên không trọn vẹn, cảm giác có chút ngăn cách không thể nào hoàn toàn, lúc thi triển rất vướng víu tay chân. Khối thần tinh hiện giờ tuy chưa dung hợp với thần hồn của hắn nhưng cũng đã sáp nhập vài phần thần niệm, rất nhiều tinh huyết là do lực bản thân ngưng tụ mà thành, khống chế tùy tâm vượt xa Huyền Minh thần tinh.

Chỉ một vật này đã khiến chiến lực của hắn bạo tăng ít nhất bảy thành, coi như chiếm một phần lớn trong sức mạnh hắn có thể khống chế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1141: Tuyết Nhi chi thương

Nội thị chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã cảm giác được chiến lực bản thân tăng gấp bội, bất giác hưng phấn nắm chặt song quyền, bóp nát mảnh không gian trong tay vang lên tiếng sấm sét vang dội.

- Sau ngày hôm nay, cho dù không dựa vào lực linh bảo thì cũng đã có thể chính diện đối kháng với Đại La Kim Tiên.

Thần hồn chưa triệt để kết hợp với thần tinh, chưa tính là Vu Thần chính thức, nhưng với Kim Tiên hồn ấn, tăng thêm tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đã sớm thành Đại La Kim Thân. kết hợp với thần giai cấp mười tám khiến hắn thậm chí có thể vượt qua lực của Đại La Kim Tiên.

Trước đây phần lớn hắn dựa vào Ngũ Hành Kiếm Trận trong đan điền gia trì Côn Luân Kính mới có thể đối kháng với Kim Tiên, lúc này dù bỏ đi những linh bảo đỉnh cấp này vẫn không rơi vào thế hạ phong

Hồn niệm thao túng mười tám quang quyển thần lực, dùng pháp lực thủy hệ phân hủy hơi nước trăm vạn dặm quanh người khiến lam quang thủy sắc lẫn thủy khí không ngừng bốc lên cuồn cuộn, đến khi Nhạc Vũ tỉnh lại thì mới biết đã qua bốn tháng, thương thế tuy chưa thể phục hồi như cũ nhưng cũng không còn đáng ngại.

Hậu Thổ đã không thấy đâu, mười tám tầng Địa phủ vẫn trống trải, không khí trầm lặng

Lúc Nhạc Vũ dùng một tia hồn niệm xuyên vào Thiên Ý Phủ thì đột nhiên biến sắc, lộ vẻ lo lắng, hồi lâu sau mới miễn cưỡng dùng Long Hoàng An Thiên Tỉ đem thần tinh cấp mười tám bắn vào, trong lòng lại càng khẩn trương.

Tiếp đó khi Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên, dùng long nhãn xuyên qua trùng trùng điệp điệp thế giới, không khỏi lại vô thức cả kinh.

Tầng thế giới Địa phủ thứ nhất đã được lấp đầy non nửa, gần hai mươi tỷ âm hồn tràn ngập, cơ hồ mỗi thời khắc đều có không ít âm hồn từ bốn phương tám hướng vượt qua Hoàng Tuyền tiến vào U Minh, tiếp đó lại do minh tốt minh quan phán xét ưu khuyết sinh tiền rồi chuyển qua cho Vong Xuyên cọ rửa, đưa vào thông đạo luân hồi.

Chỉ là nhân thủ để Hậu Thổ có thể vận dụng rõ ràng có chút chưa đủ, thân là chủ nhân của núi đồi đại địa Hồng Hoang, tín đồ của nàng rất nhiều, hơn mười vạn năm tích lũy thì trong thần quốc đã có tới mấy tỷ vu thần sứ.

Chỉ là vào trận chiến mở Địa phủ mấy tháng trước lại hơn phân nửa vô tồn, thậm chí căn bản chưa từng xuất hiện qua, theo như Hậu Thổ nói thì những nàng đã dùng thần lực chuyển sinh những vu tế này trước cuộc chiến.

-- Vào trận chiến với mấy vị cự đầu U Minh thì những người này giúp ích cho nàng rất nhỏ, ngược lại còn tiêu hao thần lực của nàng, coi như lưu lại đường lui cho bản thân, dù lúc đó thất bại thì sau này vẫn có cơ hội tái sinh.

Nhưng theo cách nhìn của Nhạc Vũ thì Hậu Thổ làm vậy nguyên nhân phần lớn chỉ vì không muốn tín đồ mình chịu chết. Những vu tế này không giống như binh tướng thiên đình, bản thân không có tu vi pháp lực, phần lớn ỷ lại Hậu Thổ mới có lực di sơn đảo hải, vì thế mới bị nàng coi là vướng víu.

Bất quá nếu nhẫn tâm một chút coi là pháo hôi sử dụng cũng có thể đỡ cho Hậu Thổ một phần áp lực. Tuy nhiên Hậu Thổ lòng dạ thâm hậu, trí kế độc ác nhưng đối với tín đồ lại cực kỳ nhân hậu, nên sau khi Vu Thần vẫn lạc, đế hoàng nhân gian bắt đầu toàn diệt vu giáo tà thần thì tín đồ không giảm còn tăng.

Bất quá lòng dạ rộng rãi như vậy lại khiến hiện giờ nàng không có tới bốn trăm vạn minh tốt để xử lý công việc, hoàn cảnh thực sự quẫn bách.

Cũng may mười tám tầng địa ngục đủ rộng, có thể dung nạp mấy trăm tỷ âm hồn nên trong vòng trăm năm không cần lo lắng

Nhạc Vũ cất bước liền xuyên qua trùng trùng điệp điệp không gian bích chướng đến tầng địa ngục thứ nhất, chỉ thấy nơi này trước đây vốn là bình nguyên, hiện giờ đã có không ít kiến trúc.

Trong hơn 400 vạn minh tốt có chừng hơn 350 vạn đang lái linh thuyền đem âm

hồn vượt Hoàng Tuyền Minh Hà, số lượng cực thiếu khiến đại lượng âm hồn còn đứng ở bờ bên kia.

Hơn hai mươi tỷ tron địa phủ không ai quản thúc thỉnh thoảng lại thôn phệ lẫn nhau, toàn trường hỗn loạn.

Nhạc Vũ vừa liếc qua đã thầm nghĩ lúc trước Hậu Thổ mở luân hồi chắc cũng không nghĩ sẽ thành công, chỉ là tình thế bức bách không thể dừng lại, may mắn qua được.

Hắn lại nhìn Hậu Thổ thì thấy vị chủ nhân của mười tám tầng địa ngục đang lộ vẻ lo lắng, trong mắt lộ ra mấy phần mệt mỏi, trông thấy Nhạc Vũ thì khổ sở:

- Lại khiến tiểu đệ chê cười, tuy thần thông ta đại tăng nhưng lực cũng chỉ để miễn cưỡng duy trì tín đồ nhân gian, đành bỏ mặc Minh Phủ sau này hãy nói.

Nàng lại khẽ thở dài:

- Hôm nay chỉ mới quán thông minh đồ một vực của Nam Chiêm Bộ Châu Trung Nguyên, sự vụ đã phức tạp như vậy, không biết sau này sau khi quán thông vô số thế giới Tiểu Thiên thì cần bao nhiêu nhân thủ,

- Ta cũng ngờ tới tình hình sẽ là như vậy.

Nhạc Vũ lắc đầu, tiếp theo áp chế nôn nóng, nhìn về bên dưới:

- Tỷ tỷ trước đây chính là Vu Thần, tuy ân trạch rải khắp Tu Chân giới nhưng lại ít có người dám đầu nhập dưới trướng, tuy nhiên tình hình hiện giờ đã khác, chỉ cần nửa bước thành thánh, không biết bao nhiêu tu sĩ nguyện tới che chở, sao không thu nạp một ít để đỡ quẫn bách?

- Như thế nào không thu? Trước trận đã chiêu lãm Cửu Hoa chân nhân khiến hắn đi xử lý chút chuyện.

Hậu Thổ lại cười cười:

- Chỉ là trước mắt ta không có dư lực phân biệt người ngay kẻ gian.

Nhạc Vũ nhướng mày, biết Hậu Thổ đang chờ đám thần sứ vu tế phản hồi thần

quốc, trong mắt hắn tuy thấy quá cẩn thận nhưng hiện giờ nàng sắp thành thánh, dĩ nhiên phải tuyệt đối cẩn thận.

Còn có Cửu Hoa chân nhân, nghe nói cũng là chuẩn thánh, lại có thể đầu phục Minh Phủ, không biết Hậu Thổ làm sao để có thể thu phục.

Tâm niệm Nhạc Vũ chợt động:

- Nếu tỷ tỷ không yên lòng thì chỗ ta có thể cho mượn ngàn vạn binh tướng, dù sao hiện giờ đế đình phương bắc của ta cũng không chiến sự, trợ tỷ tỷ chỉnh đốn Địa phủ cũng có thể tích lũy chút ít công đức

Thấy Hậu Thổ thần sắc vui vẻ, cũng không ý cự tuyệt, Nhạc Vũ liền trực tiếp lấy ra một phù chiếu, mang theo mấy tia ý niệm của hắn rồi đánh vào hư không.

Sau đó hắn cáo từ, cũng không nói nhiều bước ra khỏi Cửu U Minh Phủ, cảm giác được ánh mắt lưu luyến nóng bỏng nhưng không mất đi ý hàm súc sau lưng.

Đặt chân lên mặt đất, Nhạc Vũ xuất hiện tại một đỉnh núi, lập tức đem hai người Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết ra, nhìn sắc mặt xanh tái vẫn nhắm nghiền mắt của Chiến Tuyết thì đau lòng:

- Sao lại thế?

Hắnkhẽ thở dài, trước lúc tiến vào Minh Phủ thì từng dùng Côn Luân kính xem qua, thấy tình hình còn tốt, dung hợp một phần huyết nhục Hình Thiên, lại cướp đoạt được một phần tín đồ, thần cách đã tăng lên cấp mười bảy, áp chế được ý niệm của Hình Thiên.

Không ngờ chỉ sau khi đại chiến với La Hầu thì tình hình đã đảo ngược, tín đồ đã mất đi hai tỷ mà ý niệm Hình Thiên cũng đang tiến hành phản công.

Qua mấy tháng này, bản thể hắn đem hết toàn lực, ngưng tụ thần tinh cấp mười tám nên không hề phát giác, hai hóa thân hơi có cảm ứng lại đều giúp hắn áp chế.

Dùng một tia chân khí thăm dò vào thân thể Chiến Tuyết, tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền dùng Côn Luân Kính dẫn xuất một chùm quang hoa vào sâu trong thần hôn Chiến Tuyết, lại lấy ra Ngũ Hành Kiếm Trận, hóa thành hình quạt quét

mạnh một cái, cảm giác hô hấp nàng nhẹ nhõm không ít, trên mặt có chút huyết sắc nhưng hai mắt vẫn nhắm chặt, khí tức hỗn loạn.

Nhạc Vũ biết cách này cũng chỉ trị được ngọn mà không trị được gốc, vấn đề là huyết nhục Hình Thiên đã triệt để hòa tan vào thân thể nàng, ngay cả hắn cũng không có cách không làm suy giảm tới Chiến Tuyết xóa đi được hồn niệm lạc ấn của Hình Thiên.

- Là ta hại Tuyết Nhi tỷ, lúc trước đã cảm giác hồn niệm Hình Thiên còn chưa triệt để xóa đi vẫn ưng thuận cho nàng tiếp tục lưu lại Bắc Câu Lô Châu.

Ngao Tuệ nhìn Chiến Tuyết, vẻ mặt buồn rầu như nghĩ đến điều gì, quay lại hỏi :

- Chẳng phải phu quân có giao hảo với Hậu Thổ Thánh Nhân, thậm chí còn gọi tỷ đệ, sao không cầu nàng?

Nhạc Vũ cười khổ, nếu là người bên ngoài cũng thôi, không biết vì sao Hậu Thổ lại cực kỳ không vừa mắt Chiến Tuyết.

Cho dù nàng nể mặt hắn áp chế hồn niệm Hình Thiên thì với tính tình của Chiến Tuyết thì nhất định thà chết cũng sẽ không muốn thừa nhận ân huệ của Hậu Thổ, vì thế nếu không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng sẽ không nhắc tới.

Chuyện này cũng do hắn quá mức chủ quan, không ngờ tới huyễn pháp tâm ma của La Hầu lại có thể khiến hồn niệm Hình Thiên ẩn núp đột nhiên bạo pháp, lúc phát giác đã qua mấy tháng.

Vốn với cảnh giới chí thánh chí minh của hắn nhìn qua đã biết Chiến Tuyết đang bị tâm ma mê hoặc, lại không biết người nào đã ra tay.

Ngưng mày suy nghĩ một lát, Nhạc Vũ liền đem thân hình Chiến Tuyết co lại thành ba thốn, nắm trong tay rồi bước lên trên phía Cửu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1142: Phương Trượng sơn điên

Ngao Tuệ vạn phần khó hiểu theo sát sau lưng Nhạc Vũ, mượn độn quang ngũ sắc nguyên từ của hắn phi độn nhưng không biết mục đích đi đâu. Hai người đi về hướng nam chừng hai mươi ngày, lúc đến trên Nam Hải mới dừng lại.

Lúc này trước mắt hai người là một cự sơn hùng vĩ, không thua đỉnh Côn Luân, cắm thẳng vào tám tầng mây.

Ngao Tuệ cũng loáng thoáng biết ý của Nhạc Vũ khi tới đây nhưng vẫn hiếu kỳ hỏi: - Phu quân đến Phương Trượng sơn này định làm gì?

Nhạc Vũ đã đổi dung mạo, đang chuyên chú nghe vậy cau mày:

- Dĩ nhiên là đến trộm đồ.

Ngao Tuệ không khỏi tức uất, mặt mày đỏ ửng, không nghĩ Nhạc Vũ lại thẳng tuột như vậy, vô thức nhớ lại duyên phận giữa hai người cũng là do Nhạc Vũ trộm đồ ở Tây Hải Long Cung.

Nhạc Vũ cầm trong tay Côn Luân Kính, yên lặng cảm ứng, quả nhiên có thể cảm giác nơi này có ba mảnh vỡ của Côn Luân Kính.

Lúc trước chữa trị còn chưa thể cảm giác được các mảnh vỡ còn lại, lúc này với lực tính toán của hắn, cộng với tam linh Trấn Ma bàn cùng dược vật thì đã có thể biết được chỗ hạ lạc. Vì thế hắn quyết định nhất cử lưỡng tiện đi thu thập, vừa chữa trị cho Chiến Tuyết và bổ khuyết cho Côn Luân kính.

Nhìn lại Chiến Tuyết trong tay trái mình, qua hai mươi ngày thì thần sắc của nàng đã tốt lên không ít nhưng nếu không có Côn Luân Kính áp chế thì lập tức sẽ bị thần niệm Hình Thiên xâm nhiễm, vì thế vẫn nắm trong tay mà không đưa vào Thiên Ý phủ,

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ nhìn bao quát xuống dưới cẩn thận đánh giá xu thế linh mạch đỉnh núi này.

- Hay cho một tòa tiên sơn linh địa.

Nhạc Vũ chỉ nhìn một lát đã sợ hãi cảm thán:

- Tiên tu nơi này chắc đã không dưới 5000 vạn.

Dưới chân Phương Trượng sơn chính là đảo Phương Trượng, dài trăm vạn dặm, rộng trăm vạn dặm, tu sĩ có thể lựa chọn mở động phủ trong đảo hoặc tìm chỗ cư ngụ.

Phải biết rằng hiện giờ dưới trướng hắn tuy có một ngàn tám trăm vạn thiên binh nhưng phần lớn đều không thể đăng nhập Tiên cảnh, tiên tu có cảnh giới Đại Thừa không đến trăm vạn, trong khi đó nơi này lại có năm ngàn vạn tiên tu, dù hắn đã có thể sánh vai với Đại La Kim Tiên cũng không khỏi lạnh toát. Chỉ cần mỗi người trong số tiên tu này nhổ một bãi nước miếng đã có thể đương trường oanh sát hắn.

- Vùng tán tu cực thịnh đầu tiên là Bồng Lai, tiếp theo Phương Trượng, kém nhất là Đại Hải.

Thần sắcNgao Tuệ thẫn thờ cảm khái nói: - Kỳ thật lúc trước Côn Luân Sơn cường cực thời điểm, thanh thế không biết còn hơn nơi đây gấp bao nhiêu lần. Long Cung ta cũng bởi vậy được lợi, hàng năm đổi được linh vật, có thể nói cực lớn khiến Tam Hải Long Cung đều là cực kỳ hâm mộ, đến khi Đông Vương công thân mạch, Xiển Giáo chiếm cứ đông Côn Luân thì mới suy sụp. Hôm nay mặc dù có không ít tán tu, ở Tây Côn Lôn của Tây Vương Mẫu là nơi cư ngụ của nữ tiên thiên hạ cũng đã có chút hữu danh vô thực

Sau đó nàng chuyển giọng:

- Phu quân, nơi đây chính là thắng địa tán tu, Hỗn Độn Kim Tiên nổi danh không dưới bảy người, quả thực hung hiểm, nếu không cần thiết chớ trộm đồ khỏi vô duyên cớ kết lấy nhân quả.

- Nếu như có khả năng ta cũng nguyện có thương có lượng, có thể mua xuống

hoặc là cầu đến, vấn đề những vật kia không thể như vậy.

Nhạc Vũ hạ giọng:

- Hơn nữa ta đã là Huyết Lục Thiên quân, vậy còn quan tâm gì đến thanh danh? Há lại sợ nhân quả này? Linh vật thiên hạ, linh địa cho cường giả,, há có thể do những người kia độc chiếm? Dù sao mấy vị này cũng không phải người tốt lành gì, lúc trước đã từng trợ Yêu tộc ra tay vây giết Đông Vương công, dùng toàn mạng ta hôm nay được Côn Luân Kính, coi như là truyền thừa một phần đạo thống của Đông Vương công, theo lý cũng nên kết thúc ân oán ở đây rồi.

Đang khi nói chuyện, Nhạc Vũ đã dẫm chân một cái tiến vào mười vạn dặm, đột nhiên quay lại cười nói: - Tuệ Nhi không theo ta vào xem? Việc này đối với ngươi cũng có lợi thật lớn, thật không muốn xem Phương Trượng thiên long trì? Nghe nói trước kia long trì, thậm chí cái này Phương Trượng sơn vốn là chỗ của Long tộc.

Ngao Tuệ vốn chần chờ một chút, nghe câu cuối cùng đột nhiên lóe lên một tia kiên quyết, khẽ cười nói:

- Nói cũng đúng, nơi này vốn là chỗ của Long tộc, sau khi suy sụp mới bị mấy vị này cưỡng ép chiếm lấy, ngươi là phu quân ta, tới đây thu chút ít tiền thuê cũng là đạo lý.

Nói dứt lời lúc, Ngao Tuệ lập tức cất bước đến bên cạnh Nhạc Vũ, thần thái đổi khác nhìn đỉnh Côn Luân Sơn tràn đầy khát vọng, Nhạc Vũ không khỏi nhịn được cười lên, dắt Ngao Tuệ tiến thẳng vào trong Phương Trượng sơn.

Linh trận cấm chế nơi đây dày đặc, động phủ của mấy ngàn vạn tiên tu đều có pháp trận bảo vệ, ngay cả trên đỉnh chỉ có không đến ba trăm người mở động phủ tại tầng mây thứ sáu thì vẫn không thể nào hợp thành nhất thể, ngược lại kiềm chế lẫn nhau khó thi triển uy năng.

Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ tiến thẳng vào đỉnh Bất Chu Sơn, có Côn Luân Kính cùng tam linh Trấn Ma bàn bên người, người trong thiên hạ có thể thắng về huyễn pháp đếm trên đầu ngón tay, La Hầu lại bị tru sát khiến thế gian lại thiếu đi một người.

Cộng với Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trận gia trì, Ngũ Sắc Thần Quang

trùng kích đến tầng hai mốt nên có thể xuất nhập tự nhiên mọi cấm chế, ngoại trừ đạo tràng mấy vị Thánh Nhân còn thì nơi nào trong Hồng Hoang đều có thể tới, một đường tiến lên đỉnh không gặp gì trở ngại.

Bất quá Côn Luân Kính tuy không ngừng dao động nhưng vẫn không hiển xuất chỗ hạ lạc mấy mảnh vỡ.

- Chắc là trong động thiên của sơn điện Long đài?

Nhạc Vũ thoáng trầm ngâm rồi tiến về một chỗ hướng đông, trên đường liên tục dùng Ngũ Sắc Thần Quang mở đường, vô luận linh trận cấm chế cường hoành mức nào đều quét một cái là vô thanh vô tức bài trừ, dù pháp lực thông thiên cũng khó phát giác.

Không bao lâu sau đã tới một cửa vào, khi Nhạc Vũ bước vào trong thì đột nhiên thấy trước mặt là một hoang nguyên.

Hồn niệm hắn cảm giác được tới tỷ dặm nhưng lúc này lại nhìn không thấy giới hạn, bất quá chênh lệch thời gian ở đây không tới ba mươi lần, nồng độ linh lực kém xa trên đỉnh, chỉ là diện tích cực rộng vượt xa các động thiên.

Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy vết tích chiến đấu của một vài thần thú thượng cổ, di hài đã bị người khác lấy đi luyện khí nhưng có thể trông thấy trên mặt đất vết cào cực sâu lẫn dấu lân phiến, thâm cốc được tạo ra bởi hậu quả thi triển thần thông.

Trong động thiên vẫn còn một số vết rách chưa chữa trị xong khiến nồng độ linh lực kém xa Ngũ Trang Quan, cũng có thể đoán biết đại chiến nơi đây hai mươi vạn năm trước khốc liệt thế nào.

Ngao Tuệ cũng tiến vào, liếc nhìn chung quanh lộ vẻ thương cảm:

- Lúc Long tộc cường thịnh dù Đế Tuấn hay nhất tộc Tam Túc Kim Ô cũng phải ngưỡng mộ.

Nàng hơi dừng lại rồi cười khổ:

- Áng chừng những tiền bối bản tộc cũng không ngờ tới tử tôn mình sau này sẽ luân lạc tới mức phân thành mấy chi, ngay cả cố hương cũng rơi vào tay người

khác. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ ho nhẹ một tiếng, im lặng không nói, tiếp tục dùng Côn Luân Kính cảm giác chỗ hạ lạc của ba tàn phiến.

Trong lòng hắn khẽ hỉ, phi độn theo một hướng, qua nửa khắc thì đã đến một đầu cuối cùng của thế giới động thiên long đài, đưa mắt nhìn lên vẻ ngạc nhiên:

- Đây là cái gì?

Trước mắt Nhạc Vũ không ngờ lại là một không gian khổng lồ cách biệt với Long đài Động Thiên nhưng có thể thấy rõ hết thảy bên trong.

Phạm vi bên trong áng chừng 1 tỷ dặm, địa hình đều là gò núi trập trùng, ẩn ước có thể thấy được long cốt trắng xóa dày đặc, khí tức Long tộc vô lượng xuyên tới vài tia tử ý thê lương, lại có mấy phần thân cận.

- Đây là Long mộ.

Ngao Tuệ thét lên kinh hãi, thấy vẻ mặt suy tư của Nhạc Vũ thì giải thích nói:

- Lúc trước Thủy Tổ nhị long vẫn lạc, trở về Long đài Động Thiên thì hóa thành Động Thiên thành mộ của long tộc, bất quá sau khi Phương Trượng sơn bị người khác chiếm cứ thì long tộc đã không ai có thể may mắn táng thân ở đây.

Nhạc Vũ nhướng mày, không cần Ngao Tuệ giải thích thì hắn cũng sớm nghe qua về Long mộ, lúc này chỉ kỳ quái sao mảnh vỡ Côn Luân Kính lại ở đây.

Nhạc Vũ thử thăm dò, chuẩn bị phá không mà vào nhưng lại ẩn ẩn cảm giác một lực bài xích mãnh liệt.

Ngao Tuệ thấy thế không chút nào ngoài ý muốn nói:

- Trong trí nhớ huyết mạch của ta thì nơi này cũng là nơi truyền thừa khẩn yếu của tộc, chỉ có Huyết Long thuần huyết mới có thể tiến vào, ta và ngươi cũng còn kém một ít. Mọi thứ của Long tộc đều có thể luyện khí, nếu không có hạn chế này thì Long mộ sớm đã trống không.

Nhạc Vũ thì thầm:

- Huyết Long thuần huyết sao?

Hắn biết cái gọi là thuần huyết thậm chí vượt qua phạm trù cấp bậc, đạt đến tình trạng Thủy Tổ nhị long lúc trước, sau đó vô thức nghĩ đến Long trì liền kéo tay Ngao Tuệ tiến về phía xa, chỉ một lát sau đã tìm được một động thiên nằm trên đỉnh hùng sơn.

Lúc trèo lên đỉnh thì thấy một hồ dung nham cực lớn, thỉnh thoảng lại có khí lưu huỳnh phun từ bên trong ra, bên cạnh hồ có hơn mười đạo đồng đang chuyên chú tu hành, tất cả đều cực kỳ xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1143: Huyết trì song tu

Nhạc Vũ vận chuyển long nhãn, tế lên Khuy Thiên Châu, cẩn thận dò xét khắp xung quanh sau đó mới lấy ra Tam Linh Trấn Ma Bàn.

Từ bên trong rút ra một tia hắc khí, hướng chỗ mười vị đạo đồng xa xa chỉ tới, ngay lập tức đều mê hoặc tâm trí bọn họ.

Hắn lại đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang bắn vào bên trong, liền phá vỡ cấm chế trùng điệp.

Ngay sau đó thần tình hắn thật tự nhiên lạnh nhạt đi thẳng vào bên trong hồ lớn tràn đầy hỏa diễm kia.

Hỏa linh lực nơi này cực thịnh làm Đằng Huyền không tự chủ được thoát ra khỏi Diễn Thiên Châu.

Nàng hóa thành hình dáng Đằng Xà, bay tới bay lui bên trong hỏa trì, lại hỏi:

- Nơi này là Thiên Long Huyết Trì có thể chiết xuất Long tộc huyết mạch trong truyền thuyết sao? Trong truyền thuyết không phải nói nơi này hoàn toàn là màu đỏ?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Nơi này còn chưa phải là Thiên Long Huyết Trì, nhưng cũng liên quan thật lớn.

Không cần hắn động thủ, vẻ mặt Ngao Tuệ đã tràn đầy hưng phấn đi vào trong hồ lớn, đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, sau đó cảnh tượng trước mắt bọn họ liền biến ảo.

Chỉ thấy ngay trung ương hiện ra một hồ lớn chừng trăm vạn trượng, quả nhiên là hồng sắc, giống như một khối hồng ngọc hổ phách cực lớn, một thanh âm hấp dẫn lòng người tán phát khắp nơi, khiến tâm thần kẻ khác thật mê say.

Ngao Tuệ cũng không vội vàng đi vào, sau thoáng vui mừng vẻ mặt chợt hiện lên thẫn thờ:

- Nơi này là Thiên Long Huyết Trì, không biết Long tộc đã bao nhiêu năm còn chưa được đặt chân tới. Hàng năm đều phải do tứ hải Long tộc liên thủ hướng Phương Trượng sơn hỏi lấy Thiên Long Trì Dịch. Mỗi lần chỉ lấy được mười vạn giọt mà thôi.

Nhạc Vũ không nói một lời, cùng Chiến Tuyết đi xuống bên dưới đáy huyết trì.

Dược lực súc tích trong nước lập tức điên cuồng tràn vào trong thân thể hắn.

Ban đầu chỉ cảm thấy cả người bỗng dưng thật thư thái, nhưng sau một lát toàn thân đều trướng đau không sao chịu nổi.

Dùng hệ thống tính toán nội thị, cảm giác lại kết cấu tế bào đang không ngừng biến ảo. Mà da thịt toàn thân lại không bị khống chế hiện lên long lân, tứ chi đều biến thành long trảo bén nhọn.

Toàn bộ thân hình phảng phất như muốn nổ tung, mà pháp lực khí tức trong cơ thể tựa như muốn tạo phản, sôi trào tràn bờ.

Mọi người đều biết đây là do Long tộc huyết mạch được dược lực của Thiên Long Huyết Trì xâm nhập lại có dấu hiệu như muốn tăng lên.

Sắc mặt Nhạc Vũ cũng không có vẻ vui mừng, chỉ miễn cưỡng chịu đựng đau đớn vẫn tiếp tục tiến sâu vào trong đáy hồ.

Thiên Long Trì Dịch mặc dù thật tốt, nhưng cũng dẫn dắt long huyết bên trong cơ thể hắn theo bản năng bài xích hết thảy thành phần huyết mạch khác bên trong cơ thể. Giờ phút này hắn chỉ có thể thật cẩn thận duy trì độ cân bằng huyết mạch, không để cho bản thân mình triệt để long hóa biến thành ngoại tộc nửa người nửa thú.

Ngoài ra hắn còn phải chiếu cố cho Chiến Tuyết, trợ giúp cho nàng khống chế gien bị biến hóa, cơ hồ không còn chút phân thần làm chuyện khác.

Trầm xuống đáy hồ vạn trượng, chỉ thấy ở nơi này có hai cự thạch hồng sắc,

hình dáng như quả trứng chỉ lộ ra phân nửa trên đáy hồ. Nhạc Vũ liếc mắt nhìn qua, ánh mắt chợt sáng, trong nội tâm mừng như điên. Hắn biết được hai cự thạch hình trứng này chính là ảo diệu mà Thiên Long Trì có thể chiết xuất ra long huyết.

Thân hình hắn chớp lên đã đi tới trên cự thạch huyết sắc kia, ngay lập tức hắn cảm thấy máu huyết quay cuồng kịch liệt trong cơ thể càng thêm sôi trào.

Dược lực linh lực nơi này còn mạnh mẽ hơn những nơi khác bên trong Thiên Long Trì gấp trăm lần ngàn lần!

Đằng Huyền cùng Ngao Tuệ đều đi theo sau, Đằng Huyền liên tục cười khúc khích, vẫn hóa thành bản thể Đằng Xà, không ngừng uốn lượn bơi lội bên trong hồ thật vui sướng.

Huyết Trì mặc dù có tên là Thiên Long, nhưng đối với thần thú ngoại tộc cấp bậc như Đằng Huyền cũng có được ưu đãi không nhỏ, đồng dạng vẫn có thể chiết xuất ra huyết mạch càng thêm tinh thuần.

Đặc biệt đối với Đằng Huyền xuất thân từ hỗn độn nguyên thai, bản thân tồn tại cơ hồ có thể so sánh được với thủy tổ thần thú, như vậy sẽ càng đạt được ích lợi không nhỏ.

Nhưng dù sao nàng cũng không dám tiến tới gần cự thạch hình trứng, giống như bên trong cơ thứ gì làm nàng cực kỳ sợ hãi, vì thế đối với cự thạch lại vô cùng kiêng kỵ.

Ngao Tuệ trực tiếp đi thẳng tới một khối cự thạch hình trứng, nhưng lại không cần băn khoăn nhiều như Nhạc Vũ, trong cơ thể nàng vốn không có huyết mạch nào khác cần bài xuất nên chỉ thuần túy là hưởng thụ.

Nếu không phải giờ phút này còn có Nhạc Vũ ở cạnh bên người, nàng cơ hồ không nhịn được đã hóa thành bản thể chặt chẽ triền cuốn hai khối cự thạch.

- Nghe đồn hai khối Thiên Long Huyết Thạch này chính là do thủy tổ nhị long vẫn lạc tạo ra! Vì vậy mới khiến Long tộc máu huyết tiến hóa dị năng, đáng tiếc huyết thạch đã liên kết thành một khối cùng Long Thai động thiên, muốn lấy ra cơ hồ là không thể nào!

Miễn cưỡng trấn áp cảm giác khoan khoái trong cơ thể, Ngao Tuệ đưa mắt nhìn Chiến Tuyết, mày liễu cau lại:

- Thiên Long Trì Dịch nơi này có thể khiến cho Linh Long ở lại ngâm mình mười ngày mười đêm là có thể hoàn toàn chuyển hóa thành chân long thân thể, nhưng nếu phu quân muốn nhờ vào huyết trì đem huyết mạch chiết xuất tới thuần huyết long mạch thì còn kém xa lắm!

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không giải thích, đợi khi tình hình của Chiến Tuyết thoáng ổn định lại, hắn mới bắt đầu bày trận bên ngoài cự thạch.

Chỉ sau mười lần hô hấp, liền có một linh trận nho nhỏ hình thành bên cạnh hắn, Ngao Tuệ cũng không nhìn ra hiệu dụng, chỉ đành yên tĩnh chờ đợi.

Ở bên ngoài linh trận lại thêm một đại trận quy mô trung đẳng, trong lúc mơ hồ có thể phân biệt ra được bộ dáng của thượng cổ Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận.

Sau khi Nhạc Vũ bố trí xong linh trận, liền đem Côn Luân Kính hướng trung ương đại trận ném vào.

Chỉ thấy hiện lên một đạo lam quang, phiến thế giới nơi này triệt đệ bị huyễn pháp trùng điệp che lấp, ban đầu Ngao Tuệ còn có thể dùng long nhãn phân biệt, dần dần thần trí nàng không khỏi cảm thấy mơ hồ, cũng không rõ hiện tại bản thân mình đang ở nơi nào.

Cũng may Cửu Liên Tỏa Tâm trận thực sự không phải bố trí đối phó nàng, chỉ một lát sau nàng đã giật mình tỉnh lại.

Đẳng Huyền triệt để bị lạc bên trong, tốc độ chợt chậm lại, hai mắt mê mang nhìn quang bốn phía cố gắng tìm kiếm gì đó.

Thẳng đến khi Nhạc Vũ đánh ra một trương phù xuyên vào đầu Đẳng Huyền, nàng mới bỗng dưng bừng tỉnh.

Bố trí xong đại trận, Nhạc Vũ cắt cổ tay chấm máu ở bên ngoài cự thạch hình trứng khắc lục huyết phù, cùng linh trận bên ngoài kết thành một thể.

Ngao Tuệ thấy thế lập tức hiểu được ý tứ của hắn, ánh mắt nhất thời co rụt lại:

- Phu quân điên rồi sao? Mạnh mẽ rút lấy lực lượng long đảm của thủy tổ, chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn cả huyết trì gấp ngàn lần. Dù là ta và phu quân chỉ sợ cũng không chống đỡ nổi!

Nhạc Vũ vẫn im lặng không đáp, đem một huyết phù cuối cùng đánh vào trong cự thạch.

Sau đó hắn nhìn Ngao Tuệ cười nói:

- Tuệ nhi thật tình nguyện làm song tu đạo lữ của ta sao? Không khí không rời, vĩnh kết đồng tâm?

Trên mặt Ngao Tuệ nhất thời đỏ bừng, nàng chỉ cảm thấy giờ phút này ánh mắt Nhạc Vũ lại sáng ngời, làm nàng không biết làm sao trả lời, trong nội tâm vừa hờn dỗi vừa vui sướng, là cảm xúc ngọt ngào lẫn khổ sở, không ngừng tràn dâng khắp trái tim nàng.

Nàng luôn luôn gọi Nhạc Vũ là phu quân, nhưng khi chính tai nghe được lời nói của Nhạc Vũ cũng chính là lần đầu tiên.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi mỉm cười, trực tiếp dùng pháp lực đem thân hình Ngao Tuệ mạnh mẽ nhiếp tới trong vòng tay ôm chặt nàng, cũng không cho nàng cơ hội cự tuyệt lại cực kỳ bá đạo hôn ngấu nghiến lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Thân thể Ngao Tuệ đột nhiên cứng ngắc, sau một lúc dần dần mềm nhũn. Nàng tùy ý cho đầu lưỡi Nhạc Vũ chui vào trong miệng mình, quấn quýt lấy chiếc lưỡi thơm tho của nàng. Đôi tay của Nhạc Vũ như mang theo ma lực vuốt ve khắp toàn thân Ngao Tuệ, mỗi khi lướt qua một nơi, đều làm toàn thân Ngao Tuệ như tê dại, khiêu khích lửa nóng tận đáy lòng.

Không bao lâu y phục trên người Ngao Tuệ đã hoàn toàn cởi bỏ, ngay khi thân thể hai người kết hợp thành một khối, Ngao Tuệ chỉ cảm thấy trong đầu như có tiếng nổ ầm vang, liền cảm giác được ngay bộ phận giao hợp của hai người dâng lên một khoái cảm run rẩy vô tận thẳng xuyên vào tận nội tâm, làm thân hình nàng hoàn toàn tê dại, cơ hồ như mất cả thần trí.

Nàng còn đang chìm đắm trong khoái cảm dâng tràn, bên tai bỗng dưng truyền

tới tiếng quát nhẹ nhắc nhở của Nhạc Vũ:

- Bảo hộ linh thai, đừng làm dục vọng mê hoặc!

Ngao Tuệ bỗng dưng bừng tỉnh, ngay sau đó không khỏi thầm hận, trừng lớn hai mắt căm tức nhìn Nhạc Vũ.

Chỉ là muốn dùng phương pháp song tu hấp thu dược lực của huyết thạch mà thôi, tự dưng còn làm ra nhiều trò khiêu khích câu dẫn lửa dục trong lòng nàng, khiến cho nàng cảm thấy thật xấu mặt.

Thần trí rốt cục tỉnh táo lại vài phần, lúc này nàng giật mình nhận ra pháp lực hai người đã hòa tan lẫn nhau, tuần hoàn không ngớt.

Ngay sau đó khắp toàn thân rót vào một tia huyết sắc khí tức, tuy số lượng thật lớn nhưng được Ngũ Hành pháp lực của hai người chuyển hóa cũng không tạo thành nguy hại gì.

- Ngũ Hành thần thông của phu quân hình như lại tiến bước thật nhanh!

So với lần trước khi song tu lần đầu tiên, giờ phút này Ngũ Hành khí tức từ Nhạc Vũ truyền qua đã bạo tăng thêm gấp trăm lần.

Mà yêu đan trong cơ thể nàng lúc này cũng tùy theo biến ảo, Ngũ Hành phù trận bên trong đang từ từ mở rộng bổ túc toàn bộ, chỉ một lát song tu đã có tiến cảnh không nhỏ.

Dần dần nàng khống chế được ý niệm, phối hợp cùng Nhạc Vũ vận chuyển Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể, chỉ thêm một lúc hai mắt Ngao Tuệ chợt mở trừng trừng.

Nhạc Vũ rút ra dược lực hồng sắc cũng không dùng cho hai người, mà là dẫn dắt rót vào trong cơ thể Chiến Tuyết ngay bên cạnh, trợ giúp nàng chiết xuất ra Long tộc huyết mạch.

Trong mắt Ngao Tuệ nhất thời hiện lên một tia thất vọng thương cảm, nhưng nàng vẫn không nói lời nào, tiếp tục nhập định trợ giúp Nhạc Vũ hành công.

Thời gian cải tạo thân thể Chiến Tuyết kéo dài tới mười hai ngày mới hoàn

thành. Theo huyết mạch tăng lên, toàn thân Chiến Tuyết đã tự động hiện ra một tầng long lân, chuyển thành màu kim sắc lại không giống kim sắc, phảng phất như toàn bộ hoa quý trên thế gian đều tập trung trên người Chiến Tuyết, long uy bàng bạc tán phát khiến cho cả Ngao Tuệ lẫn Nhạc Vũ dù có được Long tộc huyết mạch cũng cảm giác khí tức như cứng lại.

Nhạc Vũ cũng không lưu tâm tới khí thế Chiến Tuyết biến hóa, chỉ chú ý tình hình bên trong cơ thể mình. Chuyển hóa thành thuần long thân thể, quả nhiên đã khiến cơ thể Chiến Tuyết có thể nỗ lực kháng cự sự xâm lấn của huyết nhục Hình Thiên. Thân thể hắn cũng liên tục tống xuất một cỗ nguyên khí tiến vào bên trong thần hồn Chiến Tuyết giúp nàng không ngừng khôi phục lại.

Cùng ý niệm của Chiến Tuyết đối kháng với ý niệm của Hình Thiên.

Cuối cùng cũng không cần tới hắn truyền qua Ngũ Hành pháp lực Chiến Tuyết đã có thể tự mình chống đỡ.

Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa mới buông ra, ngay lập tức hắn nhìn thấy được ánh mắt u oán của Ngao Tuệ đang nằm trong lòng mình.

Vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, trong lòng nhất thời liền hổ thẹn, còn thêm áy náy. Lần này song tu không thể biện giải, hắn thật sự có chút lòng lợi dụng Ngao Tuệ, cũng may vẻ mặt Ngao Tuệ cũng không có bao nhiêu ý tứ muốn oán trách.

Hắn lập tức thu nhiếp tâm thần, ôm chặt thân hình Ngao Tuệ, tiếp tục rút lấy dị lực bên trong huyết thạch chiết xuất huyết mạch cho chính hai người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1144: Làm người kinh sợ

Suốt một tháng thời gian cả Thiên Long Huyết Trì không ngừng sôi trào cuồng động nhưng những đạo đồng thủ vệ lại hoàn toàn không hề hay biết.

Nơi này được vài vị Hỗn Độn Kim Tiên của Phương Trượng sơn canh giữ cực nghiêm. Bình thường chỉ cung cấp một bộ phận cho tứ hải Long tộc. Ngoài ra còn có Tây Phương Giáo hàng năm đều yêu cầu số định mức nhất định.

Nước trong hồ ngoại trừ lấy ra một phần nhỏ làm luyện khí, ngoài ra đều để nguyên bên trong hồ.

Mười mấy vạn năm tích lũy khiến dị lực hóa long trong nước đã nồng đậm tới mức tận cùng. Mà đại bộ phận tinh hoa đều nằm bên trong huyết thạch, làm toàn bộ cự thạch đều đỏ rực như máu tươi.

Nhưng giờ phút này lại bị Nhạc Vũ mượn nhờ lực lượng của linh trận mạnh mẽ rút ra ngoài suốt một tháng. Huyết sắc trên hai cự thạch dần dần chuyển nhạt, bên ngoài chỉ còn lưu lại một ít lấm tấm huyết sắc. Cũng may hai vật này đã đem thiên địa linh lực chuyển hóa thành Thiên Long Trì Dịch vẫn còn nguyên công dụng. Mà đợi đến khi tích lũy bên trong huyết sắc cự thạch đã bị Nhạc Vũ hấp thu không còn, Ngao Tuệ cũng không tiếp tục hấp thu thêm huyết sắc dị lực bên trong, để tránh làm suy giảm bổn nguyên long đảm của thủy tổ nhị long.

Nhạc Vũ đành bất đắc dĩ giảm đi tốc độ tiến hóa huyết mạch bên trong thân thể, chỉ hấp thu Thiên Long Trì Dịch vào trong cơ thể. Nhưng hắn cũng không thể hấp thu quá nhiều, tránh làm kinh động mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên bên trong Long Thai động thiên.

Trong bốn người chỉ có Đằng Huyền cảm thấy buồn chán nhất. Mấy ngày đầu nàng vẫn luôn luôn ở lại bên ngoài Thiên Long Huyết Trì, ngẫu nhiên mới nhìn trộm vào sâu trong đáy hồ.

Mặc dù Nhạc Vũ dùng huyễn pháp che giấu thân ảnh của ba người, nhưng mùi

vị dâm khí khi Long tộc hoan ái vẫn tán phát ra bên ngoài, khiến Đằng Huyền không ngừng đỏ mặt lẫn tò mò.

Cuối cùng nàng thật sự không chịu đựng nổi đành đi ra bên ngoài diễm hồ.

Ban đầu còn có thể mượn nhờ diễm lực tinh thuần của nơi này rèn luyện thân thể, nhưng sau hai mươi ngày cũng không còn cách nào tiến thêm. Thân hình nàng đành cuộn tròn bên trong diễm hồ ngây người tham ngộ thần thông của bản thân, lẳng lặng chờ đợi.

Bất tri bất giác đã qua một tháng, trong lúc Đằng Huyền đã dần dần mất đi lòng kiên nhẫn, tâm linh bỗng dưng báo động, cùng lúc cảm giác được Nhạc Vũ dùng hồn niệm cảnh triệu.

Cơ hồ nàng không chút do dự hóa thành một điểm hồng quang bay vào bên trong Thiên Long Huyết Trì, chìm vào tận sâu trong đáy hồ.

Chỉ thấy trên huyết thạch Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ đã hoàn thành song tu. Khí tức Ngao Tuệ hiện tại cũng giống như Chiến Tuyết, tuy long lân được thu liễm nhưng khí tức thủy thú cùng long uy đều vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn vượt hơn Chiến Tuyết.

Mà khí tức của Nhạc Vũ mặc dù cũng thâm trầm khó lường, nhưng long uy hồn niệm tăng lớn không ít, tựa hồ chỉ còn thiếu chút nữa đã đăng nhập vào cảnh giới thuần huyết long mạch.

Trước khi Ngao Tuệ gặp được Nhạc Vũ, nàng đã có siêu giai huyết mạch. Lần đó bị Âm Dương Giao Hợp Khí ảnh hưởng song tu, đã cách thuần huyết long mạch không xa. Hiện tại mượn dùng dị lực bên trong Thiên Long Huyết Trì chỉ cần dùng thêm mấy ngày đã nhẹ nhàng đột phá.

Mà Chiến Tuyết hấp thu đều là bộ phận tinh hoa nhất của hai huyết thạch, tự nhiên chỉ dùng thời gian mười ngày đã đăng nhập lên thuần huyết cảnh giới.

Chỉ có Nhạc Vũ gian nan nhất, khi dị lực bên trong Thiên Long Huyết Trì dần dần giảm đi, thời gian hắn tiến giai thuần huyết long mạch cũng bị kéo dài.

Cuối cùng hắn hoàn thành song tu, chỉ dùng lực lượng bản thân hấp thu Thiên Long Trì Dịch chiết xuất bên trong.

Giờ phút này tỉnh lại từ trong nhập định, Nhạc Vũ lập tức phẩy tay áo, khiến Thiên Long Huyết Trì bình phục lại như trước.

Hắn thúc giục Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm trận tới mức tận cùng, nỗ lực che giấu khí tức của mình cùng Chiến Tuyết.

Mà Ngao Tuệ cùng Đằng Huyền cũng đã chui vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Ngay sau đó chỉ thoáng nửa lần hô hấp, liền có hai đạo hồng quang một trước một sau phi độn tới bên cạnh Thiên Long Huyết Trì đáp xuống.

Một nam một nữ, khí tức thật mạnh mẽ, cơ hồ ngang hàng cùng Hoàng Tuyền và Vong Xuyên trước khi dùng thân hợp Minh phủ.

Tuy Nhạc Vũ có được Diễn Thiên Châu cùng Côn Luân Kính nhưng cũng không dám quan sát tướng mạo của hai người này. Giờ phút này hắn chỉ đem khí tức của mình cùng Chiến Tuyết gắt gao áp chế, tựa như hai khối đá ngồi im bên dưới đáy hồ.

Tiếp theo chỉ nghe thanh âm một nữ tử hòa nhã nói:

- Cáp Hòa gặp qua Quang Huyền sư huynh! Lại không biết hôm nay sư huynh dùng tín phù gọi ta tới đây rốt cục là có việc gì cần làm?

Nữ tử này tựa hồ cũng không e ngại có người khác ở đây lắng nghe, lúc nói chuyện không hề cố kỵ, cũng không nửa phần che giấu, mà trong giọng nói cũng không chút khách khí, lộ ra vẻ thật lạnh lùng.

Nhạc Vũ cũng không nhịn được thoáng nhíu mày, nữ tử này là tiểu muội của một trong Ngũ Đế, đạo hào Thái Huyền tiên tử, đang ở lại trong Phương Trượng sơn tu hành.

Mà người còn lại hắn cũng từng nghe nói qua. Quang Huyền tán nhân, đạo hào Tri Cổ chân nhân. Cũng là Hỗn Độn Kim Tiên nổi danh trong hồng hoang, vả lại còn sở trường về trận đạo, được xưng bác thông cổ kim!

Nhưng nghe ngữ khí của Thái Huyền tiên tử rõ ràng là không tốt, tựa hồ giữa hai

hàng xóm này cũng không hề có vẻ hòa thuận.

Ngay sau đó lại nghe Quang Huyền tán nhân lạnh lùng mở miệng nói:

- Cần làm gì? Sư muội cần gì đã biết rõ còn cố hỏi? Các ngươi giam cầm con trai của Thanh Long, muốn lấy máu của hắn phá vỡ phong ấn bên trong Long mộ, còn tưởng ta không biết sao?

Trong lòng Nhạc Vũ vô cùng kinh ngạc, vừa nghe trong lòng liền nổi lên ba đào, giam cầm con trai của Thanh Long, Thái Huyền tiên tử chẳng lẽ thật sự điên rồi?

Thanh Long dùng thân hợp thiên đạo, cũng giống như

Vũ, trở thành một trong thần thú tứ phương, chẳng khác gì là bị giam cầm, nhưng cũng chưa tới mức người như Thái Huyền có khả năng đắc tội.

Cho dù là Hỗn Độn Kim Tiên, thượng cổ đại năng cũng phân chia cao thấp. Ví như Hậu Thổ Minh Hà, cùng Hoàng Tuyền Vong Xuyên, hơn kém nhau không ít. Một trận chiến dưới lòng đất lúc mở luân hồi, dù Hậu Thổ dùng hơn phân nửa pháp lực duy trì mười tám tầng địa phủ chống đỡ cùng Minh Hà, nhưng lực lượng còn lại cũng đủ độc chiến sáu vị Hỗn Độn Kim Tiên như Hoàng Tuyền mà không hề bị rơi xuống hạ phong.

Thanh Long thậm chí chỉ cần dùng một trương phù chiếu là có thể khiến cho hồng hoang Long tộc hợp nhau vây công nàng ta.

Sở dĩ Long tộc phải rời khỏi Phương Trượng sơn, cũng không phải sợ hãi lực lượng của mấy Hỗn Độn Kim Tiên nơi này, mà là vì bị mấy Đạo tổ bức bách đành phải nhường ra Phương Trượng sơn cho người ngoài.

Long tộc còn có mấy chục Hỗn Độn Kim Tiên lánh đời còn chưa ra mặt! Với thế lực năm bè bảy mảng của Phương Trượng sơn thật sự dễ dàng bị công phá.

Hắn cùng Ngao Tuệ vốn tâm thần tương thông, cũng cảm giác được vẻ nôn nóng của nàng liền vội vàng phân ra tia ý niệm an ủi, sau đó thoáng nhẫn nhịn nỗi chấn kinh trong lòng, tiếp tục lắng nghe.

Không những vậy hắn còn thật cẩn thận dùng Côn Luân Kính đem toàn bộ khí cơ trong hồ khóa chết.

Vốn hắn chỉ nổi lên ý niệm đánh cắp tàn phiến Côn Luân Kính, trợ giúp Chiến Tuyết hoàn toàn cắn nuốt hồn niệm của Hình Thiên, thuận đường đem Long tộc huyết mạch của mình tăng lên thuần huyết cảnh giới.

Nhưng thật không thể ngờ lần này đúng là cơ duyên xảo hợp nghe được việc khiến người kinh hãi kia.

Việc bí mật như vậy tuyệt không thể đưa ra ánh sáng, nếu bị hai người kia hay biết mình đang nghe được, cho dù sau lưng hắn có được Hậu Thổ thánh nhân làm hậu thuẫn, nhưng Thái Huyền cùng Quang Huyền chỉ sợ cũng không bỏ qua tính mạng của hắn.

Thái Huyền tiên tử nghe vậy cũng không hề có chút ý kinh sợ, cười lạnh nói:

- Biết thì đã sao? Chẳng lẽ sư huynh muốn dùng chuyện này uy hiếp sư muội? Ta bắt con trai của Thanh Long, dĩ nhiên là phạm tội đại ác, nhưng Quang Huyền tán nhân ngươi cũng không tốt hơn bao nhiêu! Mấy năm nay ngươi dung túng tán tiên các nơi liệp sát chân long tứ phương, thu thập long huyết, còn mượn dị lực của Thiên Long Trì Dịch lấy phương pháp nuôi chung cổ đào tạo ra Thủy Long huyết mạch, ta và ngươi trong lòng đều hiểu rõ. Mấy năm nay chân long chết trong tay ngươi cũng có ít nhất ba trăm đầu! Còn lại như Linh Long, lại càng không biết chết bao nhiêu. Thanh Long dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho ta, nhưng chưa chắc sẽ chịu bỏ qua cho sư huynh ngươi!

Hồn niệm của Ngao Tuệ càng bộc phát mạnh mẽ, lộ ra vài phần tức giận, ngay cả Nhạc Vũ cũng khẽ nhíu mày.

Gọi là phương pháp nuôi chung cổ, là đem thật nhiều côn trùng yêu thú bỏ vào trong một không gian vây kín, tùy cho sinh linh bên trong chém giết cắn nuốt lẫn nhau, sau đó lấy ra sinh linh còn sống duy nhất.

Dùng phương pháp nuôi chung cổ này đoạt lấy đầu côn trùng cường hãn nhất, thường thường cũng sẽ tạo ra côn trùng sinh linh mạnh mẽ thị huyết nhất.

Nghe ngụ ý của Thái Huyền tiên tử, Quang Huyền tựa hồ từng bắt vô số Long tộc dùng phương pháp nuôi chung cổ đào tạo lấy người mạnh nhất.

Thật không biết Thủy Long huyết mạch kia rốt cục có xuất hiện hay không.

Khí tức Quang Huyền tán nhân chợt ngưng đọng lại, sau đó hừ lạnh nói:

- Sư muội nói đùa! Quang Huyền cũng không có ý uy hiếp. Nhưng mấy người các ngươi mạo hiểm bắt cóc con của Thanh Long, cũng không sợ làm việc rầm rĩ quá mức sao? Nếu như bị Long tộc tra biết, kế hoạch lớn mười vạn năm nay của chúng ta đều sẽ hủy hoại trong chốc lát! Ta và các ngươi cùng chung một khối, nếu như sư muội nguyện ý có thể cùng ta cùng đi vào, nếu như không muốn, bên trong Long mộ một khi có thu hoạch, cũng nhất định không quên phần của sư muội!

- Việc này cũng không cần sư huynh quan tâm!

Ngữ khí Thái Huyền tiên tử khôi phục bình thản nói:

- Việc trong Long mộ mấu chốt thế nào? Nếu như không cẩn thận sẽ tay không quay về, hoặc gặp phải tình cảnh thân vẫn. Thái Huyền này tính tình thế nào ngươi cũng biết được, há có thể đem sinh tử phó thác vào tay người khác. Về phần công việc, nếu không nắm chắc vẹn toàn ta làm sao dám dễ dàng lâm vào? Chỉ cần ngươi không nói ra thì có người nào biết được?

Nàng ta ngưng một chút lại nói tiếp:

- Ta biết mấy người các ngươi đã sắp phát động kế hoạch. Hậu Thổ thành thánh, thiên cơ đã nghịch biến. Thế gian đại năng đều không còn cách nào thôi diễn thiên cơ. Cơ hội như thế vạn thế khó được. Một khi bỏ qua, ngày sau muốn làm càng khó. Chỉ nói các ngươi đào tạo Thủy Long huyết mạch, không cho ta bắt giữ con của Thanh Long, đây là đạo lý gì?

Nhạc Vũ giật mình, nguyên lai việc này xét đến cùng đều là vì nguyên nhân từ mình mà ra. Hậu Thổ thành thánh dẫn tới thiên cơ biến hóa vô số. Mà việc trong Long mộ cũng là việc đầu tiên biến hóa.

Mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên đối với Long tộc di trân dĩ nhiên đã thăm dò từ lâu. Nhưng nếu không phải từ mấy tháng trước Hậu Thổ thành công mở luân hồi, có thể phải kéo dài tới mấy vạn năm sau mới động thủ, hoặc vĩnh viễn đều khó thể thành công.

Cũng sẽ không xảy ra việc con của Thanh Long bị bắt giữ.

Quang Huyền nghe vậy im lặng một lúc mới lên tiếng:

- Nếu sư muội khăng khăng như thế, ta cũng không tiếp tục khuyên bảo. Nhưng tình hình lần này có biến, không chỉ là Phương Trượng sơn, nghe đồn vài tam đại đệ tử của Xiển giáo cũng cùng nhau đến đây. Tiệt Giáo cùng Tây Phương Giáo cũng sẽ có người tới. Tu vi pháp lực của mấy người kia mặc dù không bằng chúng ta, nhưng lại có được phù triện của mấy vị Đạo tổ. Không bị Long mộ hạn chế, mấy người chúng ta cũng chưa chắc thắng lợi. Tóm lại sư muội nên tự mình thu xếp cho ổn thỏa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1145: Long mộ chi mê

Quang Huyền tán nhân vừa dứt lời liền cười lạnh, xoay người vừa định rời đi, bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh dị, một đạo hồn niệm bàng bạc bỗng dưng rót vào bên trong Thiên Long Huyết Trì tìm tòi càn quét khắp mọi nơi.

Thái Huyền tiên tử vốn định mở miệng châm biếm trở lại, lời đến bên miệng lại phát hiện ra tình hình khác thường, bỗng dưng ngừng bặt hiếu kỳ nói:

- Sư huynh đang làm gì? Hay trong Thiên Long Trì có gì cổ quái?

Trong khi nói chuyện cũng truyền ra một đạo hồn niệm tản ra xung quanh tra xét mọi thứ.

Nội tâm Nhạc Vũ không khỏi căng thẳng, Tam Linh Trấn Ma Bàn cùng Côn Luân Kính đều bị thúc giục tới cực điểm.

Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cũng nhảy ra khỏi cơ thể, quấy nhiễu hồn niệm quét tới.

Hắn đã tấn thăng thần cách mười tám cấp, còn ngưng tụ ra thần tinh. Có thể thao tác thần lực thủy hệ, so với cuộc chiến tại địa phủ còn tăng hơn mười lần. Thúc giục Côn Luân Kính càng thêm thuận buồm xuôi gió. Nhưng hiện tại ở khoảng cách quá gần, muốn giấu diếm hồn niệm của những nhân vật Chuẩn Thánh hắn cũng không có nắm chắc. Cũng may Quang Huyền chỉ thoáng tra xét qua, thấy không có gì khác thường liền thu hồi hồn niệm, cười nói:

- Chỉ cảm giác tình hình trong Thiên Long Huyết Trì tựa hồ có chút không đúng mà thôi, so với ngày xưa có vẻ loãng hơn một ít. Lời nói của ta và ngươi chỉ cần thoáng tiết lộ liền có họa sát thân, đương nhiên cần thận trọng.

Thái Huyền tiên tử im lặng không nói, tiếp tục tra xét thêm chốc lát cũng thu hồi hồn niệm, ngược lại mở miệng mỉa mai:

- Ta xem ngươi chỉ là cẩn thận quá mức! Không nói tới nơi đây có hơn mười đạo đồng đều có Chân Tiên cảnh giới. Long Thai động thiên tại Phương Trượng sơn có phạm vi mấy ức dặm đều nằm trong cảm ứng của ta và ngươi, còn có bí pháp cấm chế trùng điệp, trên thế gian này ngoại trừ mấy vị Đạo tổ thánh nhân, dù là Khổng Dật chân nhân đích thân đến cũng khó thể không chút tiếng động mà lén lút vào được trong Thiên Long Huyết Trì này.

Thái Huyền tiên tử nói tới đây dừng một chút, ngưng trọng nói tiếp:

- Ta biết ý tứ trong lời nói vừa rồi của ngươi, là muốn tạm thời vứt bỏ ân oán trước kia giữa chúng ta miễn cho sau khi nhập Long mộ gây ra tranh chấp sẽ tiện nghi cho người ngoài. Nặng nhẹ bên trong ta tự nhiên cũng hiểu được. Ta và ngươi ở gần nhiều năm, nhiều ít còn có chút tình cảm, so với Xiển Tiệt hai giáo chung quy vẫn tốt hơn. Sau khi đi vào Long mộ Thái Huyền sẽ xem xét thời thế mà làm, hiện tại xin cáo từ trước.

Hồn niệm của Nhạc Vũ lập tức cảm thấy một đoàn khí tức cạnh Thiên Long Huyết Trì bỗng dưng rời xa, trong nháy mắt khí cơ liền biến mất bên trong Long Thai thiên cảnh, xuyên vào bên trong cấm chế bí pháp trùng điệp.

Mà Quang Huyền tán nhân vẫn đứng sững một mình cạnh Thiên Long Huyết Trì, vẻ mặt âm trầm nhìn chăm chú vào sâu trong đáy hồ, ước chừng một lúc lâu sau khi Nhạc Vũ cơ hồ cho rằng hành tung của mình đã bị Tri Cổ chân nhân tự xưng Nam Hải trận đạo đệ nhất nhân nhìn rõ thì đột nhiên vị Chuẩn Thánh Kim Tiên kia cũng hóa quang rời đi, chỉ để lại một tiếng hừ lạnh dẫn dắt huyết trì bốc lên từng cơn sóng lớn ngập trời.

Ước chừng qua hai khắc thời gian, trên mặt nước dần dần bình ổn chợt xuất hiện thân ảnh một thanh niên đạo nhân.

Hắn phiêu phù trên mặt nước, dung nhan thanh tú, không có vẻ xuất chúng nhưng lại có một cỗ khí chất phiêu dật xuất trần.

Cả người hắn giống như không hề tồn tại trên thế giới này, làm cho người ta có loại cảm giác thật hư ảo.

Xa xa nhìn theo phương hướng Quang Huyền rời đi, ánh mắt Nhạc Vũ lộ ra vẻ suy ngẫm, tiếp đó phẩy tay áo đem Ngao Tuệ Đằng Huyền đều triệu ra khỏi Diễn Thiên Châu. Hắn bay thẳng đến bên cạnh Ngao Tuệ hỏi:

- Hiện tại nàng cũng là thuần huyết Long tộc, hắn càng có thêm nhiều truyền thừa trí nhớ. Có biết bên trong Long tộc mộ địa rốt cục lại có vật gì khiến cho hai người này phải tình nguyện mạo hiểm đến như thế hay không?

Trong mắt Ngao Tuệ vốn đang tràn đầy phẫn hận, nghe vậy cũng lộ ra tia trầm ngâm nói:

- Ta nhớ được bên trong Long mộ có quan hệ tới một ít truyền thừa của Long tộc. Tựa hồ là một đồ vật tập hợp máu huyết của chín ngàn đầu chân long, trải qua mười vạn năm thời gian diễn hóa thành linh bảo đỉnh cấp, gọi là Đăng Long Môn. Theo truyền thuyết phàm là người có Long tộc huyết mạch chỉ cần thành công đi qua Long Môn này, là có thể hóa thành Linh Long. Còn mạnh mẽ hơn cả khi dùng Thiên Long Huyết Trì vài phần. Nhưng chỉ có tác dụng đối với Long tộc chúng ta, Nhân tộc tu sĩ sử dụng cũng chỉ có long thi cùng thân thể của thủy tổ nhị long mà thôi.

Nhạc Vũ lại cau mày, trí nhớ truyền thừa của Ngao Tuệ hiển nhiên không thể giải thích vì sao Thái Huyền tiên tử cùng Quang Huyền tán nhân cần mạo hiểm như vậy, tàn phiến Côn Luân Kính vì sao lại rơi vào bên trong Long mộ.

Nhưng đề cập tới Đăng Long Môn thật sự cũng làm cho hắn có chút lưu ý.

Ở thế giới kiếp trước, đã tiến vào thời đại vũ trụ khoa học kỹ thuật, nhưng truyền thuyết cá chép vượt long môn vẫn là chuyện mà người người biết rõ.

Nếu thật sự có được tác dụng như trong lời nói của Ngao Tuệ, hắn thật sự muốn thử xem một phen có thể lấy được vật đó hay không.

Tây Phương Giáo muốn tạo ra Thiên Long nhất mạch, nếu hắn lấy được vật kia trong tay, cũng chưa chắc không thể ở dưới trướng tạo ra được một chi nhánh Long tộc, trở thành trợ thủ giúp hắn chinh chiến tứ phương. Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ mang theo vài phần hi vọng nhìn qua Đăng Huyền nói:

- Lúc Chúc Long rơi xuống còn là sau Đế Tuấn. Ở bên trong Yêu tộc dùng mưu lược nổi tiếng, còn là kiến văn quảng bác. Hắn phải có chút trí nhớ đi?

Đăng Huyền nghiêm mặt, trong ánh mắt chờ mong của Ngao Tuệ suy nghĩ chốc lát, ánh mắt chợt sáng lên nói:

- Trong trí nhớ truyền thừa của Chúc Long đệ tử còn chưa hấp thu được hoàn toàn. Việc này đệ tử cũng không hiểu được rõ ràng, chỉ nhớ thời Vu Yêu đại chiến Đế Tuấn Thái Nhất vẫn lạc, tựa hồ có vài vị thượng cổ đại năng từng tiến vào bên trong Long mộ. Ở bên trong có một cuộc đại chiến, hơn phân nửa vẫn lạc. Bởi vì là bên trong Long mộ nền có thể ngăn cách được Hỗn Độn Kim Tiên đương thời, vì vậy không ai biết được rõ ràng mọi chuyện.

- Hỗn Độn Kim Tiên vẫn lạc?

Nhạc Vũ cau mày, một khi chứng đạo Đại La liền có thể tồn tại cùng thiên địa, mà nhân vật Chuẩn Thánh cùng Hỗn Độn Kim Tiên đã đứng trên đỉnh kim tự tháp của tu tiên giới, chỉ đứng sau lưng Đạo tổ thánh nhân mà thôi.

Trên thế gian bất cứ là vị nào vẫn lạc đều là đại sự thật lớn.

Hồng Quân muốn mượn tay Hậu Thổ thanh lý u minh. Trong cuộc chiến chấn động hồng hoang tổng cộng chỉ có bốn vị Hỗn Độn Kim Tiên thân vẫn mà thôi.

Những vị thượng cổ đại năng lại không chút âm thanh vẫn lạc bên trong Long mộ, làm người không thể không hiếu kỳ những người kia rốt cục đã làm gì phải đi vào bên trong Long mộ liều chết tranh đấu.

- Sau khi Đế Tuấn Thái Nhất vẫn lạc hay sao?

Trong lòng còn đang suy đoán, tiếp đó lại nghe Đằng Huyền nói tiếp:

- Sau khi Long tộc suy sụp, bị Thiên Đình liên lụy đuổi ra khỏi Phương Trượng sơn. Có không ít chân long liều mạng chiến đấu thân vẫn, đã đem không ít bí bảo đưa vào bên trong Long mộ. Thật không biết hai người kia mạo hiểm vào Long mộ có phải vì những vật kia hay không?

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát tiếp theo lại trầm xuống đáy Thiên Long Huyết Trì. Lần này hắn khởi động linh trận bao quanh hai huyết thạch, khiến cả huyết trì không ngừng sôi trào.

Cơ hồ toàn bộ dược lực đều bị điên cuồng hấp thu, khiến huyết sắc của huyết trì dần dần thật loãng, Đằng Huyền cùng Ngao Tuệ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn ra vẻ lo lắng mãnh liệt.

Tốc độ hấp thu như vậy cơ hồ là không lưu ý tới hậu quả. Tùy thời tùy khắc đều có thể bị mấy vị thái cổ đại năng bên trong Long Thai động thiên hay biết.

Cũng không biết huyễn thuật của Nhạc Vũ sau khi ngưng tụ ra mười tám giai thần cách Thủy Thần lại tiến nhanh vô cùng hay do mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên kia còn có chuyện quan trọng cần làm, cho tới khi nước hồ biến thành trong suốt thấy đáy cũng không có người nào phát hiện.

Ngay khi Đằng Huyền cùng Ngao Tuệ vừa nhẹ nhàng thở ra, Nhạc Vũ bỗng dưng quát nhẹ một tiếng, cả người bạo chấn, long lân bóc ra toàn thân, lại có vô số long lân sinh ra, đồng dạng chuyển hóa thành cổ kim sắc trạch như Chiến Tuyết.

Mà phù văn trên long lân càng thêm huyền ảo, biến thành thái cổ chữ triện vô cùng phức tạp thông suốt thành một khối.

Long uy không kém Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ từ trong thân thể Nhạc Vũ phun tràn ra, cũng không có chút nào che lấp thổi quét tứ phương.

Khiến cho hơn mười đạo đồng đang thủ hộ bên ngoài Thiên Long Huyết Trì đột nhiên biến sắc, không cách nào kháng cự hồn áp đồng loạt té ngã trên mặt đất. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngay sau đó vài đạo hồn niệm vô cùng mạnh mẽ cũng từ bốn phương tám hướng cấp tốc tràn tới Thiên Long Huyết Trì.

Nhạc Vũ cười hăng hắc, dùng pháp lực cuốn theo Ngao Tuệ cùng Đằng Huyền lắc mình đi tới giải đất nối liền Long Thai động thiên cùng Long mộ.

Ngay khi mấy đạo ý niệm cuồng nộ vừa tràn tới, quyền phải của Nhạc Vũ mạnh mẽ đánh vào hư không, khiến hàng rào không gian vô cùng kiên cố lập tức dập nát!

Ngay sau đó hắn lập tức xuyên vào bên trong.

Lần này rõ ràng không còn loại cảm giác bị bài xích mạnh mẽ, cũng không còn cảm giác không thể tập trung tọa độ không gian. Mặc dù vẫn dùng thân hình nhân loại, nhưng đã được Long mộ thừa nhận, không chút trở ngại liền xuyên

vào bên trong Long mộ thế giới.

Chỉ sau một lát phía sau lục tục thêm vài đạo khí tức sôi nổi tìm đến.

Nhạc Vũ quay đầu nhìn lại, lờ mờ nhìn thấy bảy thân ảnh đứng bên ngoài hàng rào không gian, Thái Huyền tiên tử Cáp Hòa, Tri Cổ chân nhân Quang Huyền cũng đang ở bên trong, vẻ mặt vừa kinh hãi vừa giận dữ.

Nhạc Vũ không khỏi cười hăng hắc, thân hình liền chớp động, chỉ qua mấy hơi đã vượt qua ngàn vạn dặm.

Thủy tổ nhị long sáng tạo thế giới rộng lớn không sao tưởng tượng nổi, Nhạc Vũ đi bên trong thật lâu vẫn không nhìn thấy giới hạn.

Mãi cho tới khi Nhạc Vũ thoát khỏi hồn niệm của mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên kia mới dừng lại.

Giờ phút này Đằng Huyền đã đi vào Diễn Thiên Châu. Nàng không có thân thể Long tộc, ở lại trong thế giới này sẽ bị bài xích cực điểm, một thân thực lực tiêu giảm chín thành, chẳng thà để nàng quay về trong Diễn Thiên Châu.

Chỉ có Ngao Tuệ bồi bên cạnh, giờ khắc này trong mắt lộ vẻ oán trách nói:

- Kỳ thật vừa rồi phu quân nên thông tri cho Thanh Long nhất mạch trước tiên tốt hơn…

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên lãnh mang, không đồng ý với nàng, nói:

- Thanh Long cũng không phải hạng người dễ dàng cho người qua mặt! Việc này sớm hay muộn đều sẽ biết được, nếu còn thông tri Long tộc, linh vật bên trong Long mộ làm sao còn đợi tới phiên ta và nàng?

Vẻ mặt Ngao Tuệ ngẩn ra, lúc này nàng mới ý thức được tuy Nhạc Vũ là phu quân của nàng, nhưng lại không có bao nhiêu liên hệ với Long tộc.

Việc hữu ích cho Long tộc nhưng ở trong mắt Nhạc Vũ chưa hẳn hợp ý hắn, ánh mắt nàng chợt ảm đạm nhưng liền khôi phục như thường.

Đổi lại lập trường, nàng cũng lập tức cảm nhận được cử động của Nhạc Vũ như

vậy mới tốt nhất.

Mạnh mẽ hấp thu dị lực hóa long của Thiên Long Huyết Trì nhìn qua như nóng nảy, cũng không thận trọng, nhưng khiến cho mưu tính của những người kia toàn bộ tan rã, không còn thời gian để tiếp tục chuẩn bị chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1146: Hỗn Độn Kim Tiên

Lại nói tới việc chuẩn bị tiến vào Long mộ, nàng cùng Nhạc Vũ là người vội vàng nhất, cũng là người có thực lực yếu nhất.

Mà Nhạc Vũ dùng thân phận thuần huyết long mạch sớm tiến vào trong Long mộ, vô luận mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên kia nguyên bản có tính toán thế nao, đều phải đem việc thăm dò Long mộ đưa lên đầu tiên.

Nhìn qua giống như hành động lỗ mãng, nhưng lại cơ hồ như đem toàn bộ thế lực trong Long Thai động thiên, thậm chí là đệ tử Xiển Tiệt hai giáo đều bắt buộc phải tranh nhau đi vào.

Hai người biết chuyện về Long mộ muộn màng nhất. Cho dù có chuẩn bị được thứ gì cũng tuyệt đối không thể chu đáo được như mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên kia, nếu vậy chẳng thà làm cho hoàn cảnh mọi người đều giống như nhau.

Kỳ thật thầm lặng tiến vào mới là tốt nhất, nhưng dưới hồn niệm của mấy nhân vật Chuẩn Thánh cảm giác, cho dù Nhạc Vũ có được Côn Luân Kính trọn vẹn cũng khó thể làm nổi.

Mà ngay lúc này ánh mắt Ngao Tuệ bắt đầu nhìn về xa xa.

Ngay vị trí trung ương Long mộ, trong lúc mơ hồ có một cỗ ý niệm cảm giác đang tác động, khí huyết trong thân thể cũng dần dần khuấy động.

Nhạc Vũ cũng có cảm ứng, chân mày nhíu lại nhìn về phương hướng kia. Sau đó hắn thoáng lắc nhẹ đầu, tạm thời không để ý tới. Trực tiếp lấy ra Côn Luân Kính tiếp tục cảm giác phương vị của mảnh nhỏ Côn Luân Kính còn lại.

Sau đó có ba điểm lam quang thật nhỏ hiện ra trên mặt kính, chính là phương bắc xa xa.

- Lại ở phía bắc cách bảy ức dặm!

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên một tia sáng bóng.

Ngay sau đó hắn lập tức bay lên không, hướng phương bắc đi tới.

Phía bắc cũng là một góc thật xa bên trong thế giới Long mộ, một đường phi độn có thể thấy được long hài dần dần càng nhiều. Từ Linh Tiên cảnh tới Ngọc Tiên cảnh đều không thiếu khuyết.

Mơ hồ còn có thể thấy được có một ít long hồn đang lập lòe bên dưới, nhưng cũng không chú ý tới Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ bay qua.

Có chút long hài ngay Nhạc Vũ cũng cảm thấy động tâm, nhưng trong lòng hắn biết Long tộc hài cốt kia đều được hàng ngàn hàng vạn long hồn trong Long mộ bảo hộ, nếu hắn không muốn bị vây công bên trong Long mộ, vẫn nên tôn kính mà không nên gần gũi mới thỏa đáng.

Phạm vi bảy ức dặm với tốc độ tiếp cận Hỗn Độn Kim Tiên hiện tại của Nhạc Vũ không qua nửa ngày đã tìm tới.

Vừa quan sát chung quanh vài ngọn núi, trong lòng Nhạc Vũ liền cảm thấy thất kinh.

Ở đây làm sao gọi là đồi núi? Rõ ràng là vài ngọn núi bị người dùng pháp lực khổng lồ cứng rắn san bằng, cơ hồ bị đoạn tới tận gốc, bộ phận sơn thể phía trên không biết đã ném đi đâu. Dưới mặt đất có hơn mười khe rãnh đan chéo nhau, đơn giản nhất cũng sâu tới trăm vạn trượng, nơi sâu nhất càng không thấy đáy, đã hình thành hơn chục sơn cốc cực lớn.

Khiến phạm vi mấy ngàn vạn dặm kia đều biến thành một mảnh hỗn độn, có thể thấy được mười vạn năm trước nơi này đã xảy ra cuộc đại chiến kịch liệt thế nào.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt nhìn qua liền từ trong dấu vết lưu lại phân biệt ra cách vận dụng pháp tắc nhân quả.

Thân phận người giao chiến không cần nói cũng biết.

- Hỗn Độn Kim Tiên!

Sau một tiếng thì thầm, Nhạc Vũ liền thu nhiếp tinh thần, hai người giao chiến ngày xưa rõ ràng cũng bị hạn chế pháp lực.

Chuẩn Thánh nhân vật chỉ cần dùng một ý niệm liền có được uy lực diệt thế. Ở trong này nhiều nhất chỉ có pháp lực tương đương với Chân Tiên.

Nhưng cộng thêm việc có thể chưởng khống pháp tắc nhân quả trong tay đủ khiến người khác sợ hãi. Đồng dạng pháp lực ở trong tay Hỗn Độn Kim Tiên cùng Thái Ất Chân Tiên, uy lực hơn kém không thể phân biệt bằng lẽ thường.

Thúc giục Côn Luân Kính, Nhạc Vũ tiếp tục cảm giác nơi náu thân của ba mảnh Côn Luân Kính.

Không bao lâu, trong lòng hắn khẽ động, cùng Ngao Tuệ đáp xuống trong một thâm cốc xa xa.

Ngay dưới đáy sơn cốc sâu tới hai trăm vạn trượng, có một hang động vô cùng khổng lồ. Mà ở bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy được một huyền sam đạo nhân sắc mặt tím vàng đang ngồi xếp bằng.

Thân hình nhìn qua như đã mất sinh cơ, tựa hồ đã tiêu hao hết thọ nguyên. Nhưng lờ mờ có thể cảm giác thi thể Đại La kia thật mạnh mẽ, gần như bất tử bất diệt.

So với Hậu Thổ cùng Minh Hà còn chút kém cỏi, nhưng vượt hơn Hoàng Tuyền Vong Xuyên hay Thái Huyền tiên tử.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt hiện lên tia cảnh giác. Hắn dùng long nhãn quan sát rõ ràng nhìn thấy một thân ảnh giống y đúc huyền sam đạo nhân đang đứng ngay sau lưng thi thể kia.

Ánh mắt của thân ảnh kia tan rả, không chút diễn cảm, cho dù Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ phát ra âm thanh cũng không hề có chút phản ứng.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền biết hồn phách kia cũng không phải bản tôn của huyền sam đạo nhân. Mà là khí huyết còn lưu lại trong thi thể biến hóa, trong đó còn hỗn hợp một tia nguyên linh của đạo nhân kia.

Hiện tại còn chưa phát sinh ra ý thức, nhưng một khi thức tỉnh thần trí liền hóa

thành một vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Có lẽ do chịu hoàn cảnh đặc thù của Long mộ ảnh hưởng mà sinh ra, nhưng lại biến thành tai hại, ngược lại ngăn cản huyền sam đạo nhân dùng hồn ấn tái tụ lại nguyên linh sống lại.

Ba mảnh tàn phiến của Côn Luân Kính vừa lúc lại bị Nhạc Vũ rõ ràng cảm ứng ra đang nằm trong tay áo của huyền sam đạo nhân!

Trong lòng chợt vui mừng, Nhạc Vũ trực tiếp ôm quyền nói:

- Xin đắc tội tiền bối, vật trong tay áo của ngươi Nhạc Vũ này cần có được! Hôm nay thuận tiện giúp ngươi giải quyết nghiệt hồn này, chờ ngày sau khi ngươi trọng tụ nguyên linh, xem như bồi hoàn nhân quả cho tiền bối!

Trong khi nói chuyện, Nhạc Vũ đã đem Thiên Ý kiếm cầm trong tay. Sau đó tiến lên trước một bước, âm hồn kia liền có cảm ứng. Ánh mắt chợt lóe lệ khí, từ phía chân trời liền có một đạo kiếm quang mạnh mẽ từ phía xa phá không bay đến, giống như giao long từ trên chém thẳng xuống.

Nhạc Vũ tiện tay ném ra Long Hoàng An Thiên Tỳ, hóa thành phạm vi vạn trượng đem kiếm quang kia mạnh mẽ ngăn chặn. Hậu Thổ mở luân hồi thành công, có thánh nhân chủ trì, khí vận của Nhạc Vũ càng tăng thêm mạnh mẽ. Cửu long cửu hoàng bên trong ngọc tỳ đều tăng trưởng thêm một bước.

Hơn nữa có thêm nguyện lực của một trăm năm mươi triệu tín đồ, khiến Long Hoàng An Thiên Tỳ tuy không phải núi lớn nhưng lại nặng như núi lớn, tuy không phải linh bảo nhưng uy lực còn hơn nhất phẩm tiên thiên, đã tiếp cận siêu phẩm cảnh giới.

Ngọc tỳ từ trên cao giáng xuống liền ngăn chặn kiếm quang không cách nào động đậy.

Sau đó trường kiếm trong tay Nhạc Vũ chỉ ra, lấy thân thế thiên hành đạo, điều khiển pháp tắc thiên đạo đem thân ảnh âm hồn tập trung chặt chẽ.

Ngay khi hắn muốn điều khiển thiên ý đem âm hồn bổn nguyên hoàn toàn đánh nát, liền nhìn thấy âm hồn không chút diễn cảm kia đột nhiên gầm lên giận dữ, hồn niệm giãy dụa kịch liệt, bị một kích vẫn chưa chết hẳn, thân hình bành

trướng rít gào dữ tợn, ngay sau đó vô số lôi quang từ bốn phương tám hướng ập tới, vẫn còn bị thế giới Long mộ áp chế chỉ đạt tới Chân Tiên lực lượng nhưng làm cho người ta có cảm giác như bao hàm oai lực diệt thế, có một loại cảm giác không cách nào tránh né.

Hồn niệm Nhạc Vũ chợt động, Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ Bích Chướng tầng tầng lớp lớp bao bọc quanh thân, không chút trì hoãn liền bị lôi quang Chân Tiên lực mạnh mẽ xuyên thủng.

Cũng may uy lực đã tiêu hao không ít, khi một tầng Băng Diễm Huyền Quang Chướng cuối cùng cũng bị xuyên thấu, lôi quang đã yếu ớt như tơ nhện, đánh vào thân thể chỉ nháy mắt liền bị thân thể hắn hấp thu.

Nhạc Vũ cũng tuôn mồ hôi lạnh, chỉ là lôi pháp đại thần thông bình thường nhưng cộng thêm nhân quả lực lại có được uy lực cuồn cuộn như thế!

Chế định ra "quả" có thể xuyên thấu hết thảy, mới có khả năng "nhân" xuyên thấu toàn bộ. Khiến cho lôi lực theo phương thức cao đẳng sắp xếp, xuyên thấu qua chỗ yếu ớt nhất, ngay cả đại thần thông đã tu tập tới tầng mười tám như hắn cũng không cách nào ngăn cản.

Đó chỉ mới là một tia tàn linh của Hỗn Độn Kim Tiên, Chuẩn Thánh nhân vật mà thôi, thậm chí pháp lực đã bị áp chế mạnh mẽ xuống cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Nếu thật sự gặp phải đúng Chuẩn Thánh chân chính, đầy đủ thực lực, vậy sẽ khủng bố tới bậc nào?

Đạo kiếm quang từ phía xa lao tới dần dần nhấp nháy, ngay cả Long Hoàng An Thiên Tỳ cũng không thể trấn áp.

Nhạc Vũ nhướng mày, tiếp tục vung tay lên, đem Thiên Nguyên Cổ Ấn lấy được từ chỗ Nhiên Đăng, nhị phẩm tiên thiên khí, cộng thêm Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp gia tăng một trăm năm mươi vạn nguyên từ trọng áp khiến kiếm quang kia lại bị áp đảo thêm lần nữa.

Trong lòng hắn thầm than, hắn chỉ nghĩ linh bảo trong tay mình đã thật nhiều, đối mặt với thượng cổ đại năng Hỗn Độn Kim Tiên vẫn cảm thấy lực bất tòng

tâm. Trong tay áo hắn dù có muôn vàn linh bảo cùng vô số thần thông nhưng vẫn khó thể kháng cự.

Vào lúc này âm hồn lên kêu to một tiếng, trong tay áo huyền sam đạo nhân bỗng dưng toát ra một mặt cổ kính, trên mặt kính có ngũ hành bát quái đồ án, mà mặt trái còn có vô số tiên nữ diệu vũ.

Sau đó một đạo quang hoa chói mắt bỗng dưng đập xuống, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, Côn Luân Kính liền sinh ra cảm ứng, vật kia chính là hậu thiên siêu phẩm, hiển nhiên chủ nhân linh bảo cũng không biết dùng phương pháp gì đem mấy mảnh Côn Luân tàn phiến dung luyện vào bên trong để gia tăng uy lực.

Cơ hồ cùng một lúc, Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng Nhạc Vũ bỗng dưng mở ra, đem lam quang chói mắt dẫn dắt vào bên trong hư không.

Lại quấy phá khiến cho Thai Tàng Hư Không thế giới chớp lên kịch liệt, ba trăm sáu mươi bốn thanh kiếm khí cơ hồ muốn tan rã hỏng mất.

Cuối cùng phải dựa vào Côn Luân Kính trấn áp mới miễn cưỡng ổn định.

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, hắn nguyên bản còn có ý định muốn cùng âm hồn kia tranh tài thêm một lúc thử xem thử đoạn của Hỗn Độn Kim Tiên. Nhưng giờ phút này hắn đã hoàn toàn đánh mất ý niệm kia, bởi vì tình hình đã liên tục phát sinh nguy hiểm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Chỉ cần linh bảo trên người hắn kém hơn một chút, chỉ sợ hắn còn chưa đủ thời gian lấy ra Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền đã bị giết chết ngay đương trường!

Ngao Tuệ đứng bên cạnh giờ phút này hoàn toàn mờ mịt, lấy chiến lực Huyền Tiên đỉnh phong cũng không cách nào nhúng tay vào cuộc chiến.

Không chút do dự, trong tay Nhạc Vũ bắn ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, tiên thiên ngũ hành kiếm khí cộng thêm Âm Dương Bát Quái trận đồ chỉ trong giây lát đã biến thành kiếm hình.

Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm bắn ra một đoàn ngũ sắc kiếm hoa, hướng mặt đông chém tới!

Âm hồn kia giống như thấy được điều gì cực kỳ khủng bố, phát ra một tiếng rít bén nhọn.

Ngay sau đó trong tay áo huyền sam đạo nhân cũng toát ra một viên bàn chắn ngay trước ngũ sắc kiếm quang.

Hai bên giằng co một thoáng, liền bị Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí của Nhạc Vũ chém ra một kiếm.

Mặc dù đều là tiên thiên nhất phẩm linh bảo, nhưng dù sao cũng kém hơn Hồng Mông chí bảo không ít.

Ngay sau đó ngũ sắc kiếm hoa bỗng dưng đem âm hồn trảm thành hai đoạn, lại thuận thế vặn xoắn đem âm hồn chém thành mấy trăm mảnh vụn.

Nhưng chỉ khiến âm hồn tổn thương mà chưa chết hẳn, vẫn còn có dấu hiệu như muốn trọng tụ trở lại, trong đồng tử Nhạc Vũ bỗng dưng lóe ra long nhãn, một cỗ long uy khổng lồ kết hợp cùng Hồng Mông kiếm ý càn quét chung quanh, lúc này mới đem tia ý niệm cuối cùng của âm hồn càn quét vô hình, hoàn toàn gạt bỏ!

Mà lúc này Ngao Tuệ mới thở phào một hơi nói:

- Đây là Hỗn Độn Kim Tiên sao? Thật mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1147: Thiên Đế dã vọng

- Đây chính là Hỗn Độn Kim Tiên sao? Thật mạnh mẽ…

Ngao Tuệ vừa cảm thán, trong lòng Nhạc Vũ cũng chợt trầm xuống. Nếu không có Hồng Mông chí bảo Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay cùng Côn Luân Kính, hắn cơ hồ hoàn toàn không khả năng đối kháng cùng âm hồn của Hỗn Độn Kim Tiên kia.

Cũng may đang ở bên trong Long mộ, nếu đang ở ngoài mộ địa, thắng bại giữa hai bên thật sự không biết được.

Dưới địa phủ hắn cũng từng xem qua cuộc đại chiến giữa mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên, thậm chí còn mượn dùng lực lượng linh trận phạm vi trăm ức dặm cùng lực lượng Địa Thư ngay mặt chống lại Minh Hà.

Cảm giác khi đó cũng chưa thấy bao nhiêu khủng bố, nhưng thật sự không giống như hôm nay làm cho hắn khắc sâu ấn tượng.

Nhưng giao phong vừa rồi cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, hiện giờ Nhạc Vũ lý giải về pháp tắc nhân quả thật sự càng sâu hơn một tầng.

Ngày sau nếu tìm hiểu đại đạo bổn nguyên tầng thứ sáu sẽ càng thêm có lợi.

Hắn sử dụng Thiên Ý kiếm, dùng tổn thương đổi tổn thương, muốn bất ngờ đánh tan âm hồn bổn nguyên, tuy bị âm hồn giãy thoát chỉ bị thương nhẹ, nhưng thương thế của Nhạc Vũ cũng nhỏ hơn dự tính trước đó.

Bên trong thần hồn chỉ bị thương một chút, phỏng chừng chỉ cần nửa tháng thời gian là có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Nhưng âm hồn kia mặc dù không có thân thể, nhưng dù sao cũng đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới!

Tình hình đồng dạng cũng từng xuất hiện ở mấy tháng trước. Một trận chiến cùng Hỗn Độn Ám Ma cùng lúc đánh chết Hắc Mộc đạo nhân, hai người kia cũng đã tiếp cận Hồng Mông Thánh Ma, đã tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng Nhạc Vũ thi triển Thiên Ý kiếm bị thương thế cắn trả cũng nhẹ hơn hai người kia, lần đó muốn khôi phục cũng phải dùng thời gian mấy tháng.

Một lần hai lần còn có thể giải thích là do mình cải tiến Thiên Ý kiếm mà ra, mấy năm nay lý giải của hắn về thiên đạo pháp tắc càng tiến sâu hơn một tầng.

Nhưng tình hình lại lặp lại lần thứ ba, Nhạc Vũ không thể nào không xem trọng.

Đặc biệt từ sau khi hắn ngưng tụ ra thần cách mười tám cấp, đại giới khi thi triển Thiên Ý kiếm cũng đã giảm bớt thật nhiều.

- Hay là tổ sư sáng chế ra Quảng Lăng Tuyệt Kiếm kỳ thật càng thích hợp cho Vu Thần sử dụng?

Trong đầu Nhạc Vũ theo bản năng hiện lên ý nghĩ này. Sau đó khẽ lắc đầu, việc giảm nhẹ vết thương khi sử dụng Thiên Ý kiếm tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Quảng Lăng kiếm thức Chiến Tuyết cũng đã tu tập từ lâu, nàng là Vu Thần thân thể, nhưng bị tổn thương cũng rất nặng.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, đem Long Hoàng An Thiên Tỳ cầm trong tay, nhìn vào ấn tỳ hiện lên mấy chữ "An Thiên Huyền Thánh thế thiên hành đạo", ánh mắt Nhạc Vũ đột nhiên sáng ngời.

- Thế thiên hành đạo? Chẳng lẽ nói là bởi vì chức vị của ta trong thiên địa này? Đế khí cùng thần cách kết hợp cùng một thể, mới sinh ra kỳ hiệu như vậy?

Nhạc Vũ thôi diễn một lúc, càng suy đoán càng cảm thấy hợp lý, lồng ngực không ngừng phập phồng, ánh mắt không khỏi lóe ra kỳ quang.

- Rốt cục sự thực là như thế nào cũng cần thử lại thêm một lần! Nhưng nếu như thật sự do danh vị giữa thiên địa, vậy Thiên Đế vị hiện giờ ta cũng đã cảm thấy có vài phần hứng thú. Nói không chừng cũng phải đi tranh thủ một phen xem sao…

Trong nội tâm hắn lần đầu tiên nảy sinh tham vọng tranh đoạt vị trí Thiên Đế.

Ngay sau đó tâm cảnh Nhạc Vũ lại khôi phục bình tĩnh.

Muốn cùng tranh đấu với mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên sắp đi vào nơi này, Nhạc Vũ than nhẹ một tiếng, chợt lóe đi tới bên cạnh huyền sam đạo nhân, sau đó bàn tay khẽ vẫy liền đem cổ kính thu vào trong tay.

Vừa nhìn qua liền đem Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm chém ra, không có nửa phần tiếc hận, hắn đem hậu thiên siêu phẩm linh bảo kia một kích dập nát!

Cổ kính lập tức vỡ vụn, bên trong có ba đạo lam quang bị Côn Luân Kính hấp thu đầu nhập vào bên trong Thai Tàng Hư Không thế giới.

Ngay khi toàn bộ những góc còn thiếu được chắp vá hoàn toàn, Hư Không thế giới của Nhạc Vũ liền chớp mạnh.

Vài lần gần như muốn hỏng mất đều bị Nhạc Vũ mạnh mẽ trấn áp xuống.

Thẳng đến thật lâu sau linh lực chấn bạo mới bình phục lại, thủy linh lực triều tịch mênh mông cũng dần dần chuyển yếu.

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ đem Côn Luân Kính cầm vào trong tay, khí tức linh bảo đã hoàn toàn khác hẳn so với trước khi được bổ túc đầy đủ. Thủy linh lực phun tràn khổng lồ khôn cùng, mà hình dạng càng thêm mỹ lệ tôn nghiêm.

Chỉ là có đạo vết nứt ở góc phá hủy mỹ cảm chỉnh thể.

- Tiên thiên siêu phẩm trung đẳng!

Trong nháy mắt đã đoán ra Côn Luân Kính được ba mảnh nhỏ liên kết liền tăng lên nửa phẩm cấp.

Ngay sau đó Nhạc Vũ nhìn vào trong tay áo của huyền sam đạo nhân, chỉ ra một ngón tay, hắn liền đem toàn bộ linh vật bên trong tu di không gian cùng hấp nhiếp ra ngoài.

Chỉ thoáng lướt mắt nhìn qua, ánh mắt Nhạc Vũ chợt sáng, hướng hai tử kim sắc

ngọc bình hút nhiếp qua.

Ngay sau đó khi một bình được mở nắp, bên trong lại là một đoàn tiên thiên Hỗn Độn Khí. Mà bên trong bình ngọc còn lại không phải Huyền Hoàng Khí như hắn tưởng tượng, mà là Âm Dương Ly Hợp Khí. Đồng dạng cũng là một loại tiên thiên vạn vật khí, phẩm cấp so với Huyền Hoàng Khí kém hơn một chút.

Trong lòng Nhạc Vũ mừng rỡ, vạn vật mẫu khí bên trong hai bình ngọc tuy không nhiều lắm, nhưng muốn chữa trị vết nứt trong kính cũng thật dư dả!

- Quả nhiên những Hỗn Độn Kim Tiên đều trăm phương ngàn kế thu thập vạn vật mẫu khí đều thành tựu tiên thiên linh bảo…

Không chút do dự hắn liền đem ngũ sắc khí tức cùng hắc bạch khí cùng nhau dung nhập vào bên trong Côn Luân Kính.

Quả nhiên mấy vết nứt liền khép lại, mà đại bộ phận Hỗn Độn Khí còn lại đều rót vào bên trong bổn nguyên linh bảo, khiến linh lực bị hao hụt lập tức tăng cường.

Ngay khi toàn bộ vết nứt đều khép lại, Côn Luân Kính trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng phát ra một tiếng rung khẽ.

Tuy vẫn chưa tới mức tạo ra linh lực ba triều như trước kia, nhưng lại đại phóng quang hoa, khắp phạm vi ức dặm đều rực rỡ hào quang.

Nhạc Vũ bật cười vang, mạnh mẽ áp chế thiên địa dị tượng, nội tâm lại vô cùng vui sướng.

Sau khi Côn Luân Kính phục hồi, đã lập tức nhảy vào tiên thiên siêu phẩm đỉnh phong!

Đây là vì mặt kính bị trọng thương còn chưa hoàn toàn lành hẳn, nếu muốn đạt tới tiên thiên chí thánh đỉnh phong như thời còn cực thịnh, trừ phi có thêm nhiều Hỗn Độn Khí hoặc có thêm mười vạn năm thời gian bồi dưỡng mới có thể tự mình chữa trị.

Nhạc Vũ đã sớm biết việc này nên cũng không cảm thấy thất vọng. Căn cơ của kính chỉ kém hơn vài món Hồng Mông chí bảo, muốn tăng lên chí thánh cảnh

giới cần tới Hỗn Độn Khí cũng ít hơn vài linh bảo cùng cấp khác.

Nhưng vẫn còn hi vọng tiến hành chữa trị trong thời gian ngắn.

Đợi đến khi dị biến cuối cùng trong kính chầm chậm ổn định, tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ có chút khẩn cấp đem Côn Luân Kính trong tay đánh vào bên trong ấn đường của Chiến Tuyết, xuyên vào bên trong bổn nguyên thần hồn của nàng.

Mặt kính chỉ thoáng chiếu qua, chỉ một thoáng liền đem hồn niệm của Nhạc Vũ dẫn vào bên trong thế giới hồn niệm của Chiến Tuyết đang cùng Hình Thiên giao phong.

Chỉ thấy trong một mảnh không gian tối đen Chiến Tuyết đang giẫm trên mười hai phiến huyết sắc sát liên, sau lưng mở ra một đôi huyết dực trăm vạn trượng, quanh người bao phủ một tầng thất thải lưu ly quang bích.

Bạch Đế kiếm đang bay múa quanh người nàng, thỉnh thoảng phát ra từng đợt âm thanh kim chúc giao kích.

Đối diện Chiến Tuyết là một người khôi vĩ cao tới chín thước không đầu tay cầm một thanh búa lớn hai lưỡi.

Ngay trước ngực lại hiện ra một đôi mắt lớn như chuông đồng, mỗi một lần vung búa đều có thể đem Điên Đảo Thái Hư Lưu Ly Bích xé vỡ, mỗi một lần trảm kích đều có thể khiến cho mười hai phiến huyết sắc liên hoa gần như hỏng mất.

Mặc dù đang ở trong hồn niệm thế giới, vẫn có thể khôi phục trong nháy mắt, nhưng vết thương lại chồng chất, bị Hình Thiên hoàn toàn đánh tan chỉ là trong thời gian sớm muộn.

Nhưng ngay khi thân ảnh Nhạc Vũ xuất hiện bên trong hồn niệm thế giới, động tác của Hình Thiên bỗng dưng ngừng lại.

Hai mắt băng sương quét nhìn qua Nhạc Vũ, sát ý trong con ngươi chớp lên, thẳng khi nhìn thấy viên kính trong tay Nhạc Vũ đồng tử liền co rụt lại, lộ ra vài phần kiêng kỵ.

- Côn Luân Kính? Chính là linh bảo hình chiếu, quan tưởng thật đầy đủ. Trong

hiện thực ngươi cũng có được vật kia? Không thể tưởng được trong số những Vu Thần, còn có hậu bối kiệt xuất như hai người các ngươi. Dám nuốt đầu của ta, thật tốt!

Hừ lạnh một tiếng, thân ảnh Hình Thiên liền quay đầu rời đi, khi hắn muốn rời khỏi hồn niệm thế giới, phá không rời đi, Nhạc Vũ lại bật ra tiếng cười lạnh:

- Nuốt thì đã sao? Ta biết thời thượng cổ ngươi từng tung hoành bất bại, nhưng hôm nay không quản ngươi là ai, tra tấn sư muội ta đã lâu, ngươi cũng nên lưu lại một chút gì đó đã!

Hắn cầm Côn Luân Kính trong tay, đem mặt kính chiếu thẳng tới hư không xa xa, liền làm hồn niệm của Hình Thiên bị cố định giữa không trung không thể động đậy.

Đôi mắt Hình Thiên lại không hề có ý sợ hãi, chỉ lộ ra vẻ mỉa mai nồng đậm, cười nhạo nói:

- Không hổ là tiên thiên chí thánh linh bảo! Đáng tiếc ngươi chưa học được Côn Luân Tâm Kính Thuật, nhiều nhất cố định được ta ba hơi thở, có năng lực làm khó dễ được ta sao? Sau ngày hôm nay, bản thể của ta nhất định sẽ đích thân tới tìm ngươi lấy đi mặt kính này!

Nhạc Vũ không nói một lời, ý niệm vừa động, trong tay lại hiện ra một vật. Ngay lập tức liền nở rộ ngũ sắc quang mang, Hồng Mông khí tức tràn ngập khắp nơi, cơ hồ đem hồn niệm thế giới của Chiến Tuyết mạnh mẽ nứt vỡ.

Mà cuối cùng Hình Thiên cũng lộ ra vài phần khiếp sợ:

- Hồng Mông chí bảo, trong tay ngươi làm sao có được Hồng Mông chí bảo?

Hắn mạnh mẽ giãy dụa kịch liệt, cố gắng tránh thoát trói buộc của Côn Luân Kính, nếu nói linh khí siêu phẩm kia chỉ làm hắn cảm thấy thoáng kiêng kỵ, Hồng Mông chí bảo thật sự làm cho hắn cảm thấy uy hiếp tử vong.

Gương mặt Nhạc Vũ không chút diễn cảm, bên trong hồn niệm thế giới hết thảy đều là hư ảo, linh bảo có thể nhìn thấy đều là quan tưởng theo vật trong thực tế mà hình thành. Bởi vì thân mình có được linh bảo, vì thế có thể hình chiếu vào trong hồn niệm, uy lực cùng thực tế không kém hơn bao nhiêu.

Nhưng vì ở trong hồn niệm thế giới nên hồn lực tiêu hao cũng vô cùng mạnh mẽ.

Thúc giục mặt kính, áp chế Hình Thiên giãy dụa, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm vô tình chém thẳng ra ngoài.

- Ta có một kiếm, có thể trảm vạn hồn!

Ngũ sắc kiếm quang bỗng dưng tràn ra vỡ bờ, cơ hồ đem hồn niệm thế giới mạnh mẽ đánh nát xỏ xuyên qua thân hình của Hình Thiên.

Thiên địa lập tức tĩnh mịch, sau đó thân thể Hình Thiên nổ mạnh thành hàng ngàn quang hoa, từ trong trùng kích bộc phát.

Sau một tiếng rên thảm, thân hình Hình Thiên hoàn toàn vỡ vụn, chỉ còn lại một đạo hồn niệm vẫn cố gắng bỏ chạy lọt vào trong thế giới tối tăm.

Nhạc Vũ thấy thế chợt híp mắt, tiếp theo liền đem Nghịch Thiên đao cầm trong tay.

Một đạo nghịch thiên đao mang đánh nát hư không thẳng truy theo, đem một tia hồn niệm cuối cùng của Hình Thiên hoàn toàn chém nát!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1148: Nguy cơ ẩn náu

Tàn hồn của Hình Thiên bị chém giết toàn bộ, ngay lập tức vỡ thành vô số hồn niệm tán vỡ, tản ra khắp xung quanh.

Sau đó một đạo hồng quang từ chỗ Chiến Tuyết tràn ra, thổi quét long trời lở đất, đem dư hồn Hình Thiên vừa tán phát toàn bộ cắn nuốt hấp thu.

Nhạc Vũ mỉm cười, đem Côn Luân Kính cùng ngũ sắc kiếm trận thu hồi, sau đó nhìn về phía ánh mắt của Chiến Tuyết đang mang theo vẻ vui mừng cùng cảm kích.

Chỉ một lần liếc mắt còn hơn ngàn lời vạn ngữ. Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong nội tâm dâng lên một cảm giác ấm áp.

Ngay sau đó thế giới ý niệm của hắn liền lập tức tan rã hỏng mất.

Thân hình Chiến Tuyết liền biến mất không thấy gì nữa.

Hồn niệm mượn lực của Côn Luân Kính từ trong không gian hồn thức băng diệt quay về trong bản thể.

Chiến Tuyết vẫn hôn mê chưa tỉnh, nhưng huyết nhục bị cắn nuốt trong cơ thể nàng đã dừng lại toàn bộ. Trên mặt nàng không còn vẻ đau đớn, khóe môi còn hiện lên vài phần ý cười hạnh phúc.

Nhạc Vũ biết được tình hình này là do Chiến Tuyết phải tranh đấu cùng Hình Thiên suốt mấy tháng gây ra.

Nhưng hắn vẫn lo lắng, truyền vào một tia pháp lực cẩn thận thăm dò từ trên xuống dưới, sau đó trong lòng mới thả lỏng. Hắn biết Ngao Tuệ cũng không đáng lo ngại, hoàn toàn cắn nuốt phân hồn của Hình Thiên. Tín đồ lại khuếch trương thêm hai mươi triệu, thần hồn càng thêm tinh thuần, càng tăng lên một bậc.

Nhạc Vũ cười hăng hắc, lúc này mới đổi lực chú ý kiểm kê thu hoạch.

Kỳ thật cũng không có gì, cổ kính cùng viên bàn đều là hậu thiên siêu phẩm linh bảo, thế gian khó được, tuy nhiên cũng bị hắn dùng Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt Kiếm một kích chém dập nát.

Còn lại ngoại trừ thanh tiên thiên nhất phẩm linh binh, đều là một ít bảo vật bình thường.

Ngoại trừ bên trong có đại lương tiên thạch có thể bổ sung tiêu hao tại địa phủ lần trước, chỉ có mười hai viên siêu phẩm mộc linh tiên thạch làm trong lòng hắn thoáng chút hưng phấn.

Với tu vi Hỗn Độn Kim Tiên của người kia, linh bảo hắn không chỉ có bao nhiêu, tuy nhiên không biết đã rơi đi đâu.

Hắn tùy ý hút nhiếp, đem thanh tiên binh cầm vào trong tay, chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ từ hồn niệm của khí linh truyền tới liền biết được tên của thanh kiếm kia.

- Khôn Nguyên!

Tiên thiên nhất phẩm, thổ hệ tiên binh.

Tiên binh có khí linh, bị nhốt trong long mộ mười vạn năm, còn bị ngụy chủ nhân thao túng, cơ hồ không cần Nhạc Vũ dùng thủ đoạn gì cũng đã tự nguyện thần phục.

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ lại bất đắc dĩ cười, bởi vì thanh kiếm này không có tác dụng gì với hắn.

Thanh kiếm mặc dù cũng là tiên thiên nhất phẩm, so với hành thổ kiếm trong cơ thể lại kém vô cùng.

Dùng vật này thi triển Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, hiệu quả so với Thiên Nguyên Cổ Ấn cũng mạnh hơn không được bao nhiêu.

Phẩy nhẹ tay áo, đem Khôn Nguyên kiếm đưa tới phiêu phù trước người Ngao

Tuệ.

Ngao Tuệ chợt ngạc nhiên, tiếp theo vừa hồi phục tinh thần lại lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

- Đồ ngươi không cần mới nguyện cho ta?

Vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi xấu hổ, bổn ý của hắn vốn cũng không phải như vậy, hắn chỉ là nghĩ muốn đưa cho Ngao Tuệ một vật phòng thân đáng tin cậy mà thôi.

Nhưng quả thật hắn cũng không xem trọng Khôn Nguyên kiếm.

Miệng Ngao Tuệ tuy tràn đầy ý khinh thường, nhưng tận sâu trong ánh mắt lại hiện lên ý mừng. Nàng cầm thanh Khôn Nguyên kiếm ôm chặt vào lòng.

Nhạc Vũ mỉm cười, đang định thu lại toàn bộ linh vật, đột nhiên trong lòng khẽ động đem một mặt viên bàn cầm trong tay.

Chính là một kiện đồ vật phỏng chế Hà Đồ Lạc Thư, tác dụng suy diễn trận đạo như Cửu Cực La Bàn Nghi.

Phẩm cấp so sánh với Cửu Cực La Bàn Nghi đương nhiên là kém hơn nhiều, nhưng bên trong lưu lại hơn mười tia linh lực có thể phỏng đoán ra được những hành vi của chủ nhân linh bảo trước khi vẫn lạc.

Trầm mặc thôi diễn, tiếp theo sau thân hình Nhạc Vũ phảng phất như vừa thừa nhận gánh nặng trầm trọng vạn quân, mà trong lồng ngực giống như có ngọn lửa đang bốc cháy.

Hồi lâu sau hắn thở mạnh một hơi, nói:

- Cuối cùng ta đã biết được mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên kia đi tới Long mộ rốt cục là vì tranh đoạt vật gì…

Ngao Tuệ kinh ngạc chuyển mắt nhìn hắn như dò hỏi.

Nhạc Vũ cũng không trả lời, nhìn lên phương hướng khi mới đến, ánh mắt hơi chớp động, nói:

- Nếu thật là vì vật ấy, người nọ tất nhiên sẽ chạy tới cướp đoạt. Lần này nói không chừng còn có thể cùng hắn tranh tài một lần, cũng có thể ta và nàng sẽ phải vẫn lạc bên trong Long mộ này cũng chưa biết được…

Tuy Ngao Tuệ thông minh nhưng lúc này cũng không hiểu được lời hắn nói có ý tứ gì, cũng không hiểu rốt cục là nhân vật nào lại có thể làm cho Nhạc Vũ phải lo lắng bản thân không thể thoát khỏi tai ương tử vong sắp đến.

Rốt cục lại là linh bảo gì khiến Nhạc Vũ dù biết rõ gian nguy nhưng cũng nhất định phải ở lại lấy cho được?

…

Cơ hồ cùng một thời gian, chỉ cách bức vách bên trong Long mộ nằm trong Long Thai mật cảnh.

Hạo Thiên đứng thẳng trên không, hai mắt lạnh lẽo nhìn vào không gian Long mộ hoang vắng.

Thần thái hình tượng của hắn hoàn toàn khác hắn với ngày trước, trên người mặc ngân bạch giáp trụ, đầu đội cửu lương tinh quan, so với vẻ trầm hùng ổn trọng ngày xưa càng thêm một tia kiên quyết sắc bén!

Ánh mắt hắn sáng ngời như đao, lại hừng hực như lửa, lộ ra vài phần tham lam cùng một tia sát khí.

Cả người hắn giống như trẻ hơn hai mươi mấy tuổi, cũng không còn bộ dáng trung niên như lúc trước.

Mà người bên cạnh cũng không phải là Lý Trường Canh mà là một nữ tử chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh lệ, mỗi một cử động đều làm cho người ta có loại cảm giác thật thánh khiết.

Nếu giờ phút này có Nhạc Vũ tại đây, nhất định sẽ ngạc nhiên, bởi vì vẻ đẹp của nữ tử này không kém gì Liễu Nguyệt Như.

Tay nàng đang kết ấn phù, một đợt vân quang bao bọc quanh thân hai người, từng tầng huyễn pháp điệp chướng đem nàng cùng Hạo Thiên ẩn giấu bên trong.

Trong mắt nàng mơ hồ lộ ra thần sắc lo lắng:

- Hậu Thổ phong thánh khiến thiên cơ biến đổi. Dù là Đạo tổ thánh nhân cũng khó tiếp tục xem thấu thiên cơ. Nhưng Long mộ này đồng dạng cũng tràn đầy hung hiểm khó lường, bệ hạ thật sự muốn đi mạo hiểm hay sao?

- Bị người lấn tới trên đầu, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục nhẫn nhịn hay sao?

Hạo Thiên cười lạnh, trong mắt hiện lên vô số kim sắc văn lộ. Trong nháy mắt đã xuyên thủng bích chướng trùng điệp, thẳng xuyên vào sâu trong không gian Long mộ.

Sau đó hắn lạnh lùng nói:

- Thế nhân chỉ nói sau khi sư tôn ta hợp thiên đạo chuyện trên thế gian không gì không biết. Nhưng ta lại biết được lúc này là lúc hắn nắm giữ hồng hoang thế giới yếu ớt nhất. Trước mắt là cơ hội duy nhất mà ta có thể lấy được vật ấy, nếu còn bỏ lỡ, chỉ còn có thể mặc cho người đùa giỡn trong tay. Chút quyết đoán như vậy trẫm vẫn còn, ẩn nhẫn chuẩn bị suốt mười vạn năm thời gian, không phải là vì hôm nay hay sao? Về phần hung hiểm…

Hạo Thiên trầm mặc một lúc, tiếp theo lộ vẻ sầu thảm cười:

- Muội muội thân sinh bị người ám toán rơi xuống hoàn cảnh như vậy, bức bách ta phải tự tay đem nàng phong ấn, cũng không chịu buông tha, hiện giờ còn phải ra mặt giữ thiên pháp. Dù cho ta có thể cùng hồng hoang tồn tại, thì lại thế nào? Mặt mũi đều mất hết, chẳng thà liều lĩnh tới cùng. Chỉ có thể lấy được vật kia mới có cơ hội xây dựng cơ sở, chung quy có một ngày ta phải cho người kia hối hận những gì mình đã làm…

Vừa dứt lời, quanh người Hạo Thiên dấy lên minh hoàng hỏa diễm, bốc cháy không ngớt.

Nữ tử im lặng, theo sau một lát khẽ cười nói:

- Thế nhân thật buồn cười, ai cũng nói bệ hạ ngu xuẩn vô mưu, đố kỵ nhân tài. Lại không nghĩ tới Thiên Đình từ chỗ tay trắng, gian nan lập nghiệp suốt mấy vạn năm thời gian đã có thực lực như vậy. Làm sao có thể gọi là tầm thường

đây? Người hại Vân Hoa công chúa có một ngày sẽ chết trong tay bệ hạ. Nhưng Long mộ hôm nay cũng có thể là kết quả do mấy vị Đạo tổ thánh nhân bố trí, bệ hạ còn nên cẩn thận mới phải…

Hạo Thiên cau mày, trên mặt tuy bình tĩnh nhưng lại mơ hồ lộ ra vài phần ngưng trọng. Nhưng vẫn không giảm nhuệ khí, càng phát ra vẻ lạnh lẽo bức người.

Nữ tử nói tới đây, liếc mắt nhìn xung quanh hiếu kỳ nói:

- Tình hình hôm nay thực sự kỳ quái, theo ta được biết vài vị bên trong Long Thai hẳn còn chưa kịp chuẩn bị chu đáo mới đúng, thời gian đi vào Long mộ cũng phải nửa tháng sau. Nhưng thế nào hôm nay lại giống như đã tiến vào trước vậy? Ở trong Phương Thốn sơn có mấy vị đại tiên chế định vài món pháp bảo, rõ ràng còn chưa tế luyện hoàn toàn đã bị mạnh mẽ cướp đi, Tam Giới Linh Tuyền Thủy cũng bị chia cắt không còn…

Hạo Thiên lại cau mày, tiếp theo cũng không thèm để ý chút nào nói:

- Hẳn là có biến cố khác phát sinh. Hoặc là Long tộc đã phát hiện cũng chưa biết chừng. Cho dù có đi vào trước, nhưng theo ta nghĩ cũng không có gì ảnh hưởng. Tóm lại bất kể như thế nào những người kia cũng đừng mơ tưởng ngăn cản ta lấy được vật ấy!

Thanh âm như đinh đóng cột, sát khí lạnh lẽo. Nữ tử khẽ cau mày, vẫn cảm thấy có chút không ổn nhưng cuối cùng cũng không nói một lời.

Chỉ một lát sau phía chân trời bỗng dưng lắng xuống một đạo hồng quang.

Vẻ mặt Hạo Thiên cùng nữ tử đều rùng mình, trong lòng chợt thoáng qua một ý niệm.

Hai người biết được chìa khóa phá vỡ Long mộ đã đến…

…

Nhạc Vũ cuối cùng cũng không nói ra đồ vật có thể khiến cho mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên liều chết tranh đoạt lại là vật gì.

Chỉ dùng pháp lực đem Ngao Tuệ cuốn lấy hướng sâu trong Long mộ điên

cuồng bay đi, ngũ sắc nguyên từ thần quang trong nháy mắt đã cách xa vạn dặm, tốc độ cực nhanh, không hề kém hơn tốc độ của mấy thần thú nổi danh phi độn thời thượng cổ.

Nhưng hắn vẫn còn cảm thấy không đủ, còn đem Ngũ Hành kiếm tế ra ngoài thân, khiến cho độn quang tiếp tục tăng thêm nửa phần, làm không gian quanh người không ngừng nứt toác chấn minh.

Ngao Tuệ nguyên bản còn lo lắng khí tức của Hồng Mông chí bảo bị người phát hiện, nhưng sau một lát lại phát hiện Long mộ có thể ngăn cách ngoại giới mới thả lỏng tâm thần.

Sau đó nàng nhìn xuống mặt đất, trong lòng ưu sầu, vô số long hài cũng đã thai nghén ra vô số Long Linh Thiên Đan.

Nhạc Vũ lại hoàn toàn không để ý tới, chỉ thẳng đường hướng theo mặt đông lao nhanh.

Ngay sau đó chính Ngao Tuệ cũng cảm thấy tình hình trước mắt chỉ sợ sẽ vô cùng ác liệt. Bởi vì dáng vẻ lo lắng của Nhạc Vũ nàng vẫn rất hiếm thấy.

Trong nội tâm nàng hiện lên âu sầu, nhưng vẫn miễn cưỡng nén xuống không hỏi nguyên do. Thẳng đến một ngày sau Nhạc Vũ bỗng dưng thu hồi Ngũ Hành kiếm, quay đầu nhìn lại, ánh mắt không ngừng chớp động.

Giờ phút này cả hai đã cách chỗ kia hơn ba mươi ức dặm, trước mặt không xa hiện ra một ngọn núi xuyên mây sừng sững.

Ngao Tuệ nhìn thấy Nhạc Vũ thu hồi ngũ sắc kiếm quang, đổi thành Thai Tàng Hư Không kiếm trận, vẻ mặt không khỏi run rẩy nói:

- Phu quân, có thể đã có người đi vào Long mộ…

Nhạc Vũ thoáng gật đầu, tiếp theo lại giật mình nhìn tới ngọn núi:

- Tuệ nhi, nếu ta ở bên trong Long mộ nhờ vào Diệt Tuyệt kiếm cùng Quang Huyền tán nhân đấu chiến một trận công bình, nàng nghĩ thắng bại sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1149: Từng bước gian nan

- Quang Huyền tán nhân?

Ngao Tuệ cân nhắc chốc lát, lắc đầu nói:

- Người này mặc dù cũng bị áp chế đến Thái Ất Chân Tiên cảnh giới, nhưng phu quân cũng không phải đối thủ của hắn. Cho dù có Ngũ Hành kiếm trận, cũng chỉ có ba thành phần thắng…

Quang Huyền tán nhân cũng không bị mất thân thể, huyền sam đạo nhân lại chỉ có tàn hồn, đương nhiên không thể so sánh.

Đáp án này cũng nằm trong dự liệu của Nhạc Vũ, hắn thoáng thở dài:

- Phải! Ngay cả Quang Huyền tán nhân ta cũng không thể thắng được, làm sao thắng được người kia? Cẩn thận thôi diễn cũng không có chút phần thắng!

Ngao Tuệ cau mày, người nọ rốt cục là ai mà Nhạc Vũ vẫn không chịu nói tỉ mỉ, nàng làm sao cũng không rõ ràng, chỉ đành mở miệng khuyên nhủ:

- Phu quân, chuyện trên thế gian không nên miễn cưỡng! Nếu thật sự không có kế hay, nên sớm buông tha cho thỏa đáng. Năm xưa Nhân tộc tiên tu chịu quẫn bách, liên tục bị Vu Yêu quét sạch. Sau mười vạn năm lại vẫn xưng hùng hồng hoang. Yêu tộc năm xưa bị Vu Thần áp bách, tổn thất vô số, gần đây lại dần dần khôi phục nguyên khí. Còn có Vu Thần, tuy đã vẫn lạc hơn phân nửa, nhưng hiện tại là lúc Thần đạo rầm rộ, thắng bại chỉ là chuyện nhất thời, lui một bước…

- Lui không được!

Ngao Tuệ còn chưa nói xong, Nhạc Vũ đã lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu nàng biết được đó là vật gì, sẽ không nói như vậy. Tóm lại hôm nay ta nhất định không thể để cho vật kia rơi vào trong tay hắn. Dù cho người khác

đoạt được cũng tốt hơn cho hắn!

Trong lòng Ngao Tuệ chấn kinh, mà lúc này ánh mắt Nhạc Vũ nhìn về phía ngọn núi lại hiện lên vẻ hi vọng:

- Lại nói hiện giờ còn có Long tộc truyền thừa, cũng chưa tính là hoàn toàn tuyệt vọng…

Thật bình tĩnh nhìn ngọn núi tràn đầy xương cốt, Nhạc Vũ bỗng dưng lắc mình chạy về hướng chân núi.

Chiều cao ngọn núi này khoảng chín trăm vạn trượng, cơ hồ có thể so sánh với Bất Chu sơn thời thượng cổ, cũng xuyên qua chín tầng trời, che phủ thương thiên.

Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ vốn muốn đi thẳng lên đỉnh núi, nhưng vừa đi tới ngoài núi chừng trăm vạn trượng liền bị một cỗ cự lực hùng hồn áp bách, cơ hồ không có chút khả năng kháng cự đã rơi thẳng xuống đất.

Ngay trong phạm vi trăm vạn trượng, dù Nhạc Vũ có pháp lực tiếp cận Kim Tiên nhưng cũng không cách nào phi độn, chỉ đành đi bộ trên mặt đất.

Thậm chí cả thời không pháp tắc cũng không cách nào vận dụng!

Mấy ngàn long hồn hội tụ thành long uy khổng lồ, bao trùm tràn đến, khiến hai người từng bước tiến tới thật gian nan.

Nhạc Vũ vốn cố gắng kháng cự nhưng lại bị áp bách tới mức thần hồn cơ hồ nứt vụn. Cuối cùng chợt động linh cơ, thử thăm dò đem hồn niệm của mình dung nhập bên trong, quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Ở bên ngoài núi, tốc độ phi độn của Nhạc Vũ chỉ cần một lần hô hấp liền có thể cách xa vạn dặm.

Nhưng ở nơi này, Nhạc Vũ phải đi bộ mất nửa canh giờ nhưng chỉ qua được một vạn dặm, lúc đi tới được chân núi đã qua bốn canh giờ.

Lại nhìn lên đỉnh núi, dù đạo tâm của hai người đều vô cùng kiên cố, nhưng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Ở ngoài đi vào đã mất hơn bốn canh giờ, nếu thật sự muốn leo lên đỉnh núi không biết còn phải phí mất bao nhiêu thời gian.

Bắt đầu trèo lên đỉnh núi, quả nhiên mỗi khi lên được ngàn trượng trọng áp càng tăng thêm vài phần. Lực áp cưỡng chế tựa hồ gặp mạnh càng thêm mạnh mẽ, gặp yếu sẽ yếu nhược hơn.

Ngao Tuệ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, ngược lại khuôn mặt Nhạc Vũ đã dần dần trắng xanh, cơ hồ mỗi một bước đều phải dùng hết toàn lực.

Long cốt bên ngoài núi tối đa chỉ đến Ngọc Tiên cảnh giới, chỉ có bên trong núi mới có thi hài chân long Thái Ất Chân Tiên.

Long Linh Thiên Đan dù chưa khoa trương tới mức nơi nơi đều có, nhưng tùy ý đều có thể nhìn thấy được.

Dù sao chỉ là đi bộ chậm rãi, Nhạc Vũ cũng phân ra một ít thần hồn pháp lực thu lại những viên Long Linh Thiên Đan kia.

Đi lên tới bốn trăm vạn trượng, khi đến giữa sườn núi Nhạc Vũ đã thu được ba trăm Long Linh Thảo đã thành thục. Theo như lời nói của Ngao Tuệ, nếu phối hợp với phương thuốc bí truyền của Long tộc, lại có được tài liệu của chân long Ngọc Tiên, có thể dễ dàng đào tạo ra ba trăm Thái Ất Chân Tiên, hoặc có thể giúp cho ngàn đầu Linh Long gia tăng huyết mạch.

Đi tới nơi này, pháp lực của Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ cơ hồ đều khô cạn, chỉ có thể tạm thời dừng lại điều tức.

Nhìn ra ngoài núi xa xa, chỉ thấy trên không trung có một đạo hồng quang cuồn cuộn đang hướng ngọn núi phi độn tới.

- Hỗn Độn Kim Tiên!

Trong đầu hai người cơ hồ đều hiện lên ý nghĩ này, lòng cảnh giác bỗng dưng tăng cao.

Cũng may sau khi Nhạc Vũ đi vào núi luôn luôn dùng Côn Luân Kính cùng Tam Linh Trấn Ma Bàn che phủ thân ảnh hai người thật chặt chẽ. Bên trong núi

không chỉ có áp lực, ngay cả hồn niệm cùng những loại thần thông thăm dò tra xét đều bị áp chế, cũng không cần sợ hãi người khác phát hiện ra sự tồn tại của hai người.

Chỉ thấy hồng quang xông tới ngoài núi trăm vạn trượng liền bùng lên quang hoa, hoàn toàn không sợ hãi lực áp bách của Long sơn, vẫn phi độn trên không trung.

Chỉ trong nháy mắt đã tới gần núi lớn chừng mười vạn trượng, quang mang mới ảm đạm rơi xuống, sau đó dừng ngay bên dưới chừng hai trăm vạn trượng, phát ra một tiếng ầm vang!

Đồng tử Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ đều co rút lại, vừa khiếp hãi vừa vui mừng. Khiếp hãi là vì pháp lực của người kia thật sự mạnh mẽ, cho dù hơn phân nửa tu vi đã bị thủy tổ nhị long áp chế, nhưng vẫn còn có thanh thế như vậy thật không khỏi có chút đáng sợ.

Vui mừng là vì pháp tắc lực bên trong Long mộ mặc dù người nào có cảnh giới Chuẩn Thánh cũng bị ảnh hưởng, không đến mức đoạn tuyệt hi vọng không còn một cơ hội nào.

Giây lát sau cả hai lại nhíu mày.

Dùng thời gian một ngày hai người mới miễn cưỡng đi tới giữa sườn núi, người kia lại trực tiếp rơi xuống bên dưới chừng hai trăm vạn trượng, như vậy ưu thế đi trước trong nháy mắt bị kéo gần hơn phân nửa.

Với pháp lực của người kia, nhất định sẽ không sợ trọng áp nơi này, tốc độ leo núi chỉ sợ sẽ nhanh hơn bọn họ không ít, thời gian đuổi kịp lẫn vượt qua chỉ không kéo được bao nhiêu.

Nhạc Vũ than thở, vươn ngươi đứng lên, đem hai giọt Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy lấy ra, đều tự bắn vào trong cơ thể hai người, pháp lực khô kiệt liền khôi phục gần phân nửa.

Ngay sau đó hắn lại mở ra ngũ sắc độn quang hướng lên trên chạy đi.

Nhưng cũng không nhanh hơn được bao nhiêu, chỉ miễn cưỡng không làm cho khoảng cách của người nọ kéo gần hơn.

Vài canh giờ sau, lục tục lại có thêm mười mấy đạo quang hoa đủ màu sắc nhấp nháy trên không trung, xuyên thẳng núi lớn bay đến, từ xa xa rơi xuống.

Cũng có người đi thẳng vào bên trong núi, lại đáp xuống chừng hai trăm vạn trượng, hoặc đáp thẳng dưới chân núi.

Chỉ có đoàn hồng quang cuối cùng là chói mắt nhất, bám theo vô số tiếng nổ mạnh, trực tiếp lắng xuống ngay giữa sườn núi, không chút sợ hãi uy áp cuồn cuộn của thủy tổ nhị long.

Lập tức hấp dẫn hồn niệm khắp bốn phía ào tới tra xét.

Nhạc Vũ hít sâu một hơi lạnh, tốc độ càng tăng nhanh thêm vài phần. Hai người đi tới ngoài tầng trời thứ bảy, dù dùng Ngũ Sắc Thần Quang cũng không cách nào đi nhanh hơn được nữa.

Hắn dùng tròn một ngày thời gian mới miễn cưỡng lên tới sườn núi, sau đó đi lên chừng năm trăm vạn trượng cũng phải dùng tới một ngày.

Sau khi đi tới nơi này, mỗi bước đi càng thêm hao phí thời gian, lấy thân thể Đại La Kim Tiên mà mồ hôi vẫn ướt đẫm y phục.

Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy trong tay hắn vốn đã không bao nhiêu, đến giờ khắc này còn tiêu hao ước chừng gần phân nửa, mà khoảng cách với những người đến sau càng lúc càng bị rút ngắn.

Long hài mai táng nơi này đã đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới. Một mảnh long hồn khổng lồ đang xoay quanh du động khắp mọi nơi.

Cũng may họ không có địch ý với hai người, thường thường cảm nhận được khí tức của cả hai thì lại rời xa.

Một ít long hồn thậm chí cho tới hiện tại vẫn còn lưu lại được linh trí, sau khi gặp được hai người đi lên, thường thường đi theo bên cạnh không ngừng cổ vũ hống to khuyến khích.

Vẻ mặt Ngao Tuệ vui mừng, nhưng lại không có cách nào trao đổi cùng những long hồn kia, Nhạc Vũ cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, cho tới nay số lượng

Long tộc chết trong tay hắn cũng đã không ít, cũng đã gần trăm đầu chân long.

Mặc dù sau khi gặp được Ngao Tuệ hắn cũng không chịu thu liễm bao nhiêu, đặc biệt cuộc chiến tại Bắc Hải cũng có không ít Long tộc vẫn lạc trong tay hắn.

Dần dần hai người đi lên tới tầng trời thứ tám, khoảng cách cùng mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên phía sau cũng đã rút ngắn còn ba mươi vạn trượng.

Giờ phút này không chỉ là Nhạc Vũ, ngay cả Ngao Tuệ dù không biết nguyên do nhưng nội tâm cũng mơ hồ lộ ra vẻ lo lắng ngập tràn.

Nhưng đợi khi Nhạc Vũ bước lên tới tầng trời này, trong nội tâm liền khẽ thả lỏng.

Long sơn cao chín trăm vạn trượng, chỉ kéo dài tới dưới tầng trời thứ chín, nơi này xem như đã là tầng cuối cùng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ nhìn lên đỉnh núi, chỉ thấy mấy trăm đầu ngũ sắc long hồn đang xuyên toa trong không trung, mà mấy trăm long hài thật lớn phân chia bốn phương, mơ hồ xếp thành pháp trận.

Khí tức bên trong vô cùng nguy hiểm, áp lực hai người gánh vác hơn phân nửa đều do pháp trận sinh ra.

- Một tòa Vạn Long đại trận thật lợi hại! Chẳng thể trách mấy vị thượng cổ đại năng cũng phải vẫn lạc nơi đây!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, thôi diễn một lúc lâu đột nhiên xoay người đi về hướng phương nam, nghiêng nghiêng hướng vào trong đại trận.

Ngao Tuệ không nói một lời nào, chỉ đi theo sau Nhạc Vũ bước vào trong trận, dần dần, trí nhớ truyền thừa chôn sâu trong huyết mạch cũng đang từ từ thức tỉnh khôi phục.

Trong đầu nàng hiện lên một đạo linh quang, Ngao Tuệ bỗng dưng chợt nói:

- Phu quân, đây là Đăng Long Môn sao?

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn chuyên chú, nghe vậy thoáng gật đầu, lại lắc đầu nói:

- Có lẽ là vậy! Long Môn tụ tập tinh huyết vạn long cô đọng hình thành. Nơi này cũng là Vạn Long đại trận, một trong những đầu mối khẩn yếu nhất của linh trận, nếu ta có thể tìm tới, thôi diễn Vạn Long đại trận này nhất định sẽ thành công không nhỏ!

Ngao Tuệ nhíu mày, trong mắt như có suy nghĩ. Sau một lát nàng bỗng dưng đi tới trước mặt Nhạc Vũ, dẫn đường đi trước.

Nhạc Vũ không khỏi vui vẻ, nếu như có được trí nhớ truyền thừa của Ngao Tuệ hỗ trợ, tất nhiên không còn gì tốt hơn.

Hai người đi trong trận chừng hai canh giờ, bên ngoài mấy chục vạn trượng liền truyền tới một tiếng nổ vang hòa lẫn vô số tiếng long ngâm.

Hai người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, biết được đã có người tiến vào Vạn Long đại trận, đang cùng long hồn Kim Tiên chính diện giao phong.

Ngao Tuệ bỗng dưng cắn chặt răng từ đầu ngón tay bức ra vài giọt tinh huyết, sau đó vẽ lên mi tâm mấy phù văn huyền ảo, độn quang liền gia tốc, xuyên toa bên trong đại trận khổng lồ.

Chỉ qua thời gian hai nén hương, xa xa hiện lên một địa phương trống trải phạm vi ước chừng ba vạn trượng, bên dưới khắc lục vô số huyết sắc hoa văn phức tạp thâm ảo, phân bố rậm rạp, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, mà ở nơi đó lại thấy rõ một cánh cửa bằng xương cốt thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1150: Tạc động mưu lợi

- Đây chính là Đăng Long Môn?

Nhạc Vũ nhìn chằm chằm trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị,

Cánh cửa cực lớn kia được làm bằng xương cốt, sâm lãnh trắng hếu. Một nhóm huyết sắc phù văn lượn lờ bên trên, nếu không phải xương cốt không ẩn chứa ma khí ngược lại nhấp nháy quang mang thánh khiết, Nhạc Vũ cơ hồ cho rằng đó là một kiện pháp bảo tà đạo.

Nhưng từ trong cửa đâm ra vô số gai xương sâm bạch, trên cao nhất hiện rõ một đầu lâu cự long cực lớn nhưng không hề lộ ra chút khí tức tà dị nào.

Nhưng có thể lấy huyết khí tinh hoa của hàng ngàn hàng vạn cự long chế luyện đồ vật, quả thật cũng có thể xem như tà đạo, hình dạng như vậy cũng không có gì thần kỳ.

Nhạc Vũ chợt lóe thân đi tới bên cạnh cánh cửa cực lớn kia, đưa tay chạm vào cánh cửa làm bằng xương cốt.

Hắn dùng sức đẩy, chỉ thấy cánh cửa nặng vạn cân, vẫn cố định nguyên tại chỗ không nhúc nhích, với pháp lực Kim Tiên hiện giờ của hắn lại không cách nào đẩy ra.

Nhạc Vũ chỉ suy ngẫm chốc lát, ngược lại sử dụng hồn niệm khai thông. Không bao lâu hắn chợt cảm thấy huyết khí trong cơ thể liền sôi trào, cùng tinh hoa long huyết trong cánh cửa mơ hồ hô ứng.

Hắn tiếp tục dùng ý niệm dẫn dắt, liền khiến cánh cửa đột ngột dựng bay lên khỏi mặt đất, bay vào trong thế giới Diễn Thiên Châu, tựa như Thiên Môn đang trôi nổi giữa không trung.

Ánh mắt Ngao Tuệ nhất thời biến thành vô cùng phức tạp. Nàng biết rõ nếu vật

ấy nằm trong tay Nhạc Vũ, thật sự sẽ không có khả năng giao lại cho tứ hải Long tộc sử dụng.

Tuy trong lòng tiếc nuối nhưng chỉ thoáng qua, nữ sinh hướng ngoại, rốt cục nàng vẫn đem lợi ích của phu quân xem nặng hơn tộc nhân của mình.

Lại nói vật kia bất kể sử dụng như thế nào, vẫn có thể làm lớn mạnh Long tộc nhất mạch trong thiên địa này, chỉ là khác biệt ở người sử dụng mà thôi.

Nàng lại đưa mắt nhìn đỉnh núi, trong mắt lộ vẻ mờ mịt nói:

- Ta cảm giác trên đỉnh núi kia hắn còn đồ vật nào đó đang triệu hoán ta đến tìm kiếm. Nhưng bên trong huyết mạch truyền thừa không có ký ức trí nhớ, còn có nguyên hồn của thủy tổ nhị long…

Tiêu cự trong mắt chợt tan rã, ngay sau đó ánh mắt Ngao Tuệ bỗng dưng hiện lên vẻ sáng bóng.

Nàng chợt phi thân bay tới, sau đó dùng ngón tay ngọc điểm vào mi tâm Nhạc Vũ, cuối cùng thản nhiên cười nói:

- Chuyện nguyên hồn thủy tổ nhị long, có thể giúp cho phu quân?

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có vô số tin tức từ đầu ngón tay Ngao Tuệ tràn vào bên trong thần hồn của hắn.

Nhưng chỉ là vô số tin tức đứt đoạn, còn có kết cấu bộ phận Vạn Long đại trận, cùng bản đồ trên đỉnh núi, tin tức đều bị phá thành mảnh nhỏ không được trọn vẹn đầy đủ.

Tinh thần Nhạc Vũ chấn rung, có được trí nhớ truyền thừa của Ngao Tuệ, hắn muốn suy diễn cả Vạn Long đại trận lại càng dễ dàng hơn mấy lần.

Hắn chỉ cảm thấy vô cùng may mắn có Ngao Tuệ cùng đi theo lần này. Nếu không như thế hắn thật sự không biết nên làm sao xoay sở, cơ hội thắng sẽ ra sao…

Hắn không nói một lời, khoanh chân ngồi xuống ngay nơi đặt Long Môn khi nãy. Nơi đây quả nhiên là linh nhãn, Vạn Long đại trận đem linh lực tinh hoa

tích tụ hơn mười vạn năm hội tụ nơi này, đã hình thành một mảnh linh mạch cố định, liên tiếp chặt chẽ thành một khối cùng cả Vạn Long đại trận.

Nhạc Vũ dùng Khuy Thiên Châu cảm ứng, lại dùng Côn Luân Kính quan sát toàn bộ cảnh tượng đại trận.

Giờ phút này toán lực tiếp cận chí thánh minh cảnh vẫn còn hơn phân nửa, hỗ trợ hắn suy diễn, kết hợp cùng trí nhớ huyết mạch của Ngao Tuệ, chỉ một lúc sau toàn bộ kết cấu đại trận cùng địa khí linh mạch ở từng khu vực đã in sâu trong đầu Nhạc Vũ, hơn nữa hắn còn có thể bổ túc đầy đủ toàn bộ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ đánh ra mấy chục viên tiên thạch, thăm dò phản ứng linh trận. Dùng nghiệm chứng sai sót bên trong, đính chính lại kết quả đã suy tính.

Mặc dù còn chưa thể bổ túc tỉ mỉ trận đồ, nhưng muốn đi lại bên trong Vạn Long đại trận cũng đã không còn e ngại.

Hơn nữa thời gian có hạn, hắn cũng không dám tiếp tục ở lâu nơi này. Nhạc Vũ đứng dậy suy ngẫm chốc lát, cuối cùng trên mặt hiện lên vài tia ý cười.

- Ta đã tìm được cơ hội! Nhưng mưu kế này chỉ đạt được hai thành, nếu như muốn lấy được vật kia, còn cần cẩn thận suy tính một phen!

Trong khi nói chuyện Nhạc Vũ giẫm mạnh một bước dưới chân, cự lực hùng hồn đập thẳng xuống, dọc theo hàng ngàn hàng vạn điều linh mạch bên dưới lòng đất kéo dài khắp bốn phương tám hướng, khi đi tới được nửa đường cũng thật dễ dàng nổ tung, đem toàn bộ linh mạch chấn thành dập nát!

Sau đó hơn trăm viên tiên thạch trong nháy mắt đã được đánh vào bên trong lòng đất.

Tích tắc sau đã bố trí ra một linh trận cực kỳ bí mật giấu kín bên trong linh lực lưu rối loạn nơi đây.

Lại dùng Côn Luân Kính chiếu khắp nơi đó, đem toàn bộ hình dáng của hai người, cùng những việc đã làm toàn bộ che giấu.

Làm xong thỏa đáng, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục lưu luyến, đánh ra một đạo ngũ hành pháp lực cuốn theo Ngao Tuệ đi lên đỉnh núi.

Chỉ hướng phía trước phi độn không tới hai mươi vạn dặm, đã tiếp cận đỉnh núi, hắn dừng thân hình, lại bắt đầu bày trận nơi này.

Bên ngoài là Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận, bên trong là Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận còn thiếu một thanh chủ kiếm.

Nhạc Vũ cũng không e ngại phức tạp rườm rà bố trí thêm vô số tiên thạch bên trong, khiến bên trong kiếm trận Thai Tàng Hư Không lại khuếch trương thêm mấy lần mới dừng lại.

Sau đó liền dẫn Ngao Tuệ ẩn nấp bên trong Thai Tàng Hư Không kia.

Ngao Tuệ cũng biết hành động của phu quân đều có thâm ý, nhưng giờ phút này nàng cũng không đè nén được lòng tò mò.

Nhạc Vũ chỉ cười, ngay sau đó lấy ra Thiên Ý kiếm cùng Nghịch Thiên đao, thậm chí cả Thủy Vân kiếm đều triệu ra bên người. Sau đó ném vào xa xa, ẩn vào bên trong nền đất còn cứng rắn hơn cả tiên thiên tam phẩm huyền binh.

Phỏng chế theo Dung Vũ Hóa Vân chân khí, hội tụ thủy khí rót vào bên trong, tiếp tục dùng Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông đánh nền đất thành xơ xác, mềm hóa thạch chất.

Sau đó ba đạo kiếm quang cùng xoắn vặn, đem thạch chất chấn vỡ thành bùn cát cuốn ra ngoài, không tới nửa canh giờ đã hình thành một con đường hầm nhỏ, hướng tận sâu trong lòng núi.

Mỗi khi tiến thêm một bước, Nhạc Vũ lại đánh ra một viên tiên thạch, khiến linh trận hướng vào trong kéo dài, vẫn che giấu hình dáng.

Hắn cũng sẽ ngẫu nhiên dừng lại, dùng Diễn Thiên Châu xem xét linh mạch chung quanh, tránh xúc động cấm chế Vạn Long đại trận.

Khi Nhạc Vũ động thủ Ngao Tuệ liền đoán biết được ý tứ của hắn. Nàng không khỏi âm thầm tự giễu, mình là hậu duệ của Long tộc chính thống, quay về Long tộc tổ mộ một chuyến còn phải làm ra chuyện lén lút như thế.

Nếu các vị tiền bối tung hoành thái cổ linh thiêng, chỉ sợ sẽ phải tức giận đến

giậm chân.

Nàng cũng không chút do dự lấy ra Khôn Nguyên kiếm ném ra ngoài, có thêm khẩu tiên thiên nhất phẩm tiên binh thổ hệ gia nhập, muốn chấn vỡ nền đất càng thêm dễ dàng.

Ở bên dưới lòng đất tránh mở được áp lực của Vạn Long đại trận, hai người liên thủ, chỉ một lát sau đã hướng bên trong đào móc được hơn mười vạn trượng.

Nhưng cũng may là hiện tại Nhạc Vũ đã nắm giữ được linh mạch cấm chế của nơi này. Muốn mở đường hầm so với việc từng bước tiến lên núi còn nhanh hơn được mấy lần, tiêu hao pháp lực cũng không đến nỗi kịch liệt như trước đó.

Khi đi vào tới lòng núi, chỉ thấy bên trong núi là một mảnh trống rỗng. Ở bên dưới tràn lên vô số dung nham mãnh liệt, vách động bốn phía là mấy ngàn long hài, khảm vào bên trong vách đá.

Nhìn xu thế phân bố của hài cốt, cũng là chi nhánh của Vạn Long đại trận. Lấy xương sống của thần long Kim Tiên cảnh làm trụ, chống đỡ ngọn núi lớn, muôn đời không sụp đổ, thần binh cũng không thể tổn hại, vô số bí pháp cấm chế phân bố bên trong tầng tầng lớp lớp.

Nếu không tìm hiểu rõ ảo diệu của đại trận, cho dù là Đạo tổ thánh nhân cũng khó thể xuyên đường hầm đi thẳng vào đỉnh núi.

Nhạc Vũ dùng pháp lực đem mấy trăm gốc Long Linh Thiên Đan đủ loại phẩm cấp thu hồi toàn bộ, sau đó dùng Ngũ Sắc Thần Quang mở đường mang theo Ngao Tuệ thật dễ dàng độn tới trên đỉnh.

Giờ phút này chỉ còn cách đỉnh núi chừng vạn trượng.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, đang định tiếp tục mở đường, bỗng dưng trong lòng phát sinh cảm ứng, vung tay áo, Côn Luân Kính phía sau liền chiếu ra một chùm quang hà.

Một đoàn vân quang huyễn ảnh hình thành, nơi xem xét chính là nơi đặt Đăng Long Môn trước đó.

Ngao Tuệ kinh ngạc nhìn vào, lập tức liền nhớ lại trước khi rời đi Nhạc Vũ đã bố

trí ra một linh trận nho nhỏ nơi đó.

Hơn phân nửa là linh trận dùng tra xét, khiến cho việc vận dụng Côn Luân Kính càng thêm bí mật khó lường.

Chỉ thoáng chốc liền có ba đạo độn quang trước sau tìm đến, khi hiện ra thân hình chính là hai nam một nữ.

Một người bên trong tướng mạo đường đường, lộ ra vài phần khí tức nho nhã, là một văn sĩ chừng ba mươi tuổi. Mà người còn lại thân mặc hoàng sam. Còn có một nữ nhân bộ dáng chừng sáu mươi tuổi. Dung mạo già nua, chỉ có đôi mắt lại như một thiếu nữ, sóng mắt không ngừng lưu chuyển.

Ngoài ra còn có một thiếu niên đứng bên cạnh người cầm đầu, ánh mắt dại ra, hai tay hai chân cùng cổ đều có xiềng xích khóa chặt.

Toàn thân trên dưới cơ hồ trần truồng, trên làn da vẽ đầy phù văn vô số, trên đỉnh đầu là hai long giác.

- Là Quang Huyền tán nhân!

Ngao Tuệ nhíu mày, tiếp theo ánh mắt bị thiếu niên hấp dẫn, lại kêu lên kinh hãi:

- Là Thủy long huyết mạch!

Nhạc Vũ híp mắt, không chỉ là Quang Huyền tán nhân, ngay cả hoàng sam đạo nhân hắn cũng nhận ra, chính là Thái Hoàng chân nhân mà hắn từng gặp được tại Bắc Hải.

Lão phụ kia Nhạc Vũ lại chưa từng gặp qua, nhưng đại khái có thể đoán biết được thân phận. Phương Trượng sơn Vô Sinh thánh mẫu, cũng là Chuẩn Thánh!

Thậm chí pháp lực tu vi còn cao hơn Quang Huyền tán nhân. Bên trong những nữ tiên hồng hoang, chỉ kém hơn Hậu Thổ cùng Tây Vương Mẫu, sóng vai cùng Kim Linh thánh mẫu.

Chỉ thấy bên trong huyễn ảnh, Quang Huyền tán nhân giẫm chân ngay then chốt linh trận, sau đó mi tâm nhíu lại, nói:

- Quả nhiên đã bị người nhanh chân đến trước! Kẻ này thật xảo trá, trước khi rời đi đã làm tổn hại toàn bộ linh mạch nơi này. Nếu muốn bằng vào then chốt linh mạch suy diễn đại trận nơi này đã không còn khả năng. Chỉ có thể thay thế biện pháp khác…

Vô Sinh thánh mẫu cũng không thấy ngoài ý muốn, vẻ mặt ngưng đọng nói:

- Thật sự là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ mà không phải Khổng Dật? Nếu theo ta thấy người kia có thể nhanh như vậy đã tìm được nơi đây, không có Ngũ Sắc Thần Quang đại viên mãn hai mươi mốt tầng, sẽ không có khả năng!

- Hơn phân nửa không phải!

Quang Huyền tán nhân cười lắc đầu:

- Nếu thật là vị kia, cũng chỉ có Vô Sinh đạo hữu còn chống đỡ được một phần, nếu là chúng ta vừa gặp mặt sẽ lập tức thua bại. Cũng không cần tranh chấp làm gì, cần gì phải tránh né chúng ta?

Vô Sinh thánh mẫu suy ngẫm chốc lát, cũng thoáng gật đầu, tiếp theo Thái Hoàng chân nhân lại hỏi:

- Vậy linh nhãn nơi này đã phá, chúng ta làm sao lên đỉnh núi? Long tộc thái cổ tích lũy hai mươi vạn năm, ngoại trừ thủy tổ nhị long, nói về Chuẩn Thánh cảnh giới cũng chỉ có mười hai người. Trên đỉnh núi mới là nơi hung hiểm thực sự…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1151: Bàng quan

Nhạc Vũ nhớ lại trí nhớ truyền thừa của Ngao Tuệ, trong lòng âm thầm đồng ý.

Toàn bộ long hồn bên trong Long mộ kỳ thật bản thể đều là thân mạch.

Thứ nhất là do khí huyết còn sót lại của những long hài ngưng tụ mà thành, có chút giống như lời nói của huyền sam tu sĩ trước kia, tạo ra âm hồn.

Lẽ ra bản thể diệt vong, hồn ấn băng diệt. Cho dù tái tạo ra hồn niệm cũng không hề có ý thức, không có pháp lực tồn tại.

Nhưng Long mộ này chính là thủy tổ nhị long trước khi thân vẫn đã sáng tạo ra, tạo ra nơi truyền thừa cuối cùng cho Long tộc. Mỗi một long hồn ở bên trong Long mộ thế giới đều có thể giả thuyết tạo ra hồn ấn. Tiếp tục trải qua mười vạn năm bồi dưỡng, ở bên trong thế giới này đều có được thần thông pháp lực không kém gì lúc còn sống.

Mười hai đầu Hỗn Độn Kim Tiên cảnh cự long, được Vạn Long đại trận chống đỡ, đích thật có thể nói là khủng bố.

Nếu không biết được phương pháp phá trận, dù hiện tại đã là Chuẩn Thánh, cũng khó thể toàn thân thoát ra.

Nếu có thêm thủy tổ nhị long, cho dù là Đạo tổ thánh nhân cũng không dễ dàng đối diện phong mang này.

Bên trong huyễn ảnh vân quang, vẻ mặt Thái Hoàng chân nhân đầy khổ sáp, trong mắt lộ ra ý kiêng kỵ. Quang Huyền tán nhân lại không thèm để ý chút nào, nói:

- Vậy thì không cần lo lắng, ta tự nhiên có thủ đoạn chuẩn bị sử dụng!

Đưa mắt nhìn thiếu niên tuấn mỹ bị xiềng xích bên cạnh, Quang Huyền cười

lạnh nói:

- Hai vị cứ chờ thêm một lát! Linh nhãn nơi này tuy bị phá hư, nhưng nhiều ít có thể thăm dò được ảo diệu của Vạn Long đại trận nơi này!

Hắn đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt nhập định. Thái Hoàng cùng Vô Sinh cũng không tỏ vẻ sốt ruột, ngồi xếp bằng trên hư không chờ đợi.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không lòng dạ nào quan tâm tới. Khi hắn bày ra linh trận kia, đã sớm dự đoán được sẽ có người đi vào điều tra. Đăng Long Môn đủ sức làm cho Hỗn Độn Kim Tiên nổi lên tâm động.

Vì vậy hắn chỉ là dùng thủ pháp kia thăm dò xem đối thủ của mình đến tột cùng là những người nào mà thôi.

Hiện giờ mục đích đã đạt tới, đối với tình hình bên kia hắn dĩ nhiên đã không còn hứng thú.

Ngao Tuệ lại nhìn thiếu niên kia, trong mắt ẩn chứa tức giận, trên mặt lại hiện lên vẻ thương hại, nói:

- Mấy người kia thật sự là đáng chết!

Nhạc Vũ bật cười, lại tiếp tục mở đường lên đỉnh núi.

Thiếu niên kia rõ ràng cũng thuộc Long tộc, còn có Thủy long huyết mạch, đạt tới Đại La Kim Tiên. Đúng như lời nói của Thái Huyền tiên nữ, lấy phương pháp dưỡng chung cổ, thành tựu ra huyết mạch Thủy long tinh thuần.

Nhìn ánh mắt thiếu niên đờ dại, không hề có chút sinh khí, lại càng không biết khi Quang Huyền đào tạo ra hắn đã thi triển loại thủ đoạn tàn độc gì khiến cho thiếu niên kia biến thành người không giống người, quỷ không ra quỷ.

Nhưng dù cho tức giận thế nào, hay có dụng ý gì, nếu như có thể hắn cũng không ngại giúp đỡ thiếu niên kia một chút, nhưng thực tế chính là dù hai người có hợp lực cũng không khả năng đối kháng một trong ba người kia.

Tiến thẳng vào sâu bên trong lòng núi cũng thật phương tiện, không cần có cố kỵ, có thể vận dụng được nhiều loại thần thông.

Thạch chất trên đỉnh núi càng thêm cứng rắn kiên cố, thật không biết Long tộc từ nơi nào tìm được, chất liệu đã có thể so sánh với Tức Nhưỡng, còn hỗn hợp vô số long huyết, tiên binh thật khó thể thương tổn.

Nhưng khi Nhạc Vũ toàn lực buông thả hành sự, tốc độ cũng không hề giảm xuống mà còn tăng lên.

Ngay khi Nhạc Vũ thao khống ba thanh tiên binh phá vỡ đất tầng đi vào sâu bên trong ngàn trượng, huyễn ảnh từ Côn Luân Kính chiếu ra lại biến hóa.

Chỉ thấy bên trong đại trận bỗng dưng lóe ra một đoàn bạch quang, bắn lên trên không ập đến.

Nhạc Vũ còn chưa kịp phản ứng, ba vị Chuẩn Thánh Kim Tiên bên trong trận vẻ mặt chợt dao động.

Chỉ thấy một đạo kích ảnh từ ngay lồng ngực Thái Hoàng chân nhân xuyên ra!

Sau đó kim sắc kích quang thuận thế vặn xoắn, liền đem thân hình Thái Hoàng chân nhân xé thành mảnh nhỏ.

Một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa, toàn bộ huyết nhục của Thái Hoàng chân nhân đều hóa thành thổ hoàng sắc quang hoa hội tụ ở một địa phương khác.

Trong mắt hắn tràn ngập vẻ không dám tin tưởng, khí tức vô cùng suy yếu. Trên người hắn còn có vài miệng vết thương nhất thời không thể khép lại!

Vô Sinh lẫn Quang Huyền đều sợ hãi lẫn tức giận, Vô Sinh trực tiếp vung tay áo, một xiềng xích hắc sắc liền hướng nơi kích ảnh quét tới.

Quang Huyền tán nhân phẫn nộ quát:

- Ngươi là người phương nào? Vì sao đánh lén chúng ta?

Một đạo hồng quang bỗng dưng nhấp nháy, là một thanh đao sắc bén không chuôi, tựa như tia chớp đánh thẳng tới chỗ Thái Hoàng đang đứng.

Kim sắc kích ảnh kéo theo một bóng người khôi ngô uyển như thiên thần, thân

hình ẩn giấu bên trong quang hoa mãnh liệt, không nhìn thấy rõ tướng mạo, chỉ cảm thấy có huyễn ảnh trùng điệp không ngừng lóe sáng.

Một tiếng hừ nhẹ, tiếp tục lóe ra, liền tránh khỏi đạo xiềng xích sắc bén, xuất hiện ngay trước người Quang Huyền, hoàng kim đại kích tựa như thiên phạt xé trời bắn xuống.

Trong thiên địa lập tức vang lên một trận giao kích chói tai, kim mang tán phát, thân hình Quang Huyền tán nhân trực tiếp bị kích quang chém thành hai đoạn! Vô số mảnh nhỏ linh bảo kích tán mọi nơi, huyết quang tung tóe!

Ngay trong lòng núi, Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ giờ phút này chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Từ khi kim quang kích ảnh xuất hiện, lại chỉ trong chớp mắt đã hiểm hiểm đem hai vị Hỗn Độn Kim Tiên chém giết ngay đương trường!

Uy thế không thể trở, làm lòng người rơi xuống hầm băng buốt giá.

Ngao Tuệ còn hoàn hảo, ánh mắt nàng chỉ có hạn, tình hình xảy ra trong nháy mắt khiến nàng không kịp nhìn kỹ, rất nhiều chi tiết nhỏ cũng không thể trông thấy. Chỉ biết kim giáp thân ảnh rất mạnh, mạnh tới mức nào thì nàng cũng không biết.

Nhạc Vũ lại nhìn thấy rõ toàn diện quá trình từ đầu tới cuối không hề bỏ sót chút nào.

Cũng hiểu rất rõ thần thông của kim giáp thân ảnh mạnh mẽ cùng cực, pháp lực khổng lồ!

Một kích mới vừa rồi nhìn qua như quá đột ngột trở tay không kịp, kỳ thật Thái Hoàng chân nhân đã sớm cảm giác, còn kịp vận dụng pháp tắc chống cự, nhưng vẫn không cách nào vận dụng dù một kiện tiên bảo, liền bị kích quang xuyên thấu.

Mà mấy người giao thủ nhìn qua như đơn giản, không chút kích động, nhưng lại vận dụng thời không lực ảo diệu nhất bên trong vô thượng đại đạo, còn có nhân quả chi đạo, thậm chí có cả sinh tử pháp tắc. Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy đáy lòng rét lạnh triệt cốt, ở trong bàn tay cường giả tuyệt đỉnh như vậy, muốn đoạt

lấy thực vật trong miệng hổ, mình thật có thể làm được hay sao?

Quang Huyền tán nhân cũng chưa chết, hóa thành một đoàn huyền quang trọng tụ hình thể ở một nơi khác.

Khí tức cũng cực kỳ suy yếu, sắc mặt lại vô cùng kinh sợ, chấn kinh còn hơn giận dữ, lúc nói chuyện đã mang theo vẻ ôn hòa:

- Không biết là vị thái cổ đại năng nào buông xuống? Đạo hữu muốn tìm di vật của Thiên Đế, chúng ta nhượng đường lui binh là được!

Vô Sinh thánh mẫu lại không phục hừ lạnh một tiếng, mấy vạn mai hắc sắc châm ảnh trong tay áo như cơn mưa lớn bắn ra, hắc sắc xiềng xích uốn lượn đánh tới.

Kim quang kích ảnh không hề nói một lời, thẳng đuổi theo thân ảnh Quang Huyền.

Phương thiên đại kích chém ra một đoàn kích ảnh, tựa như có từ lực, đem hắc châm hấp thu toàn bộ.

Tiếp tục giao kích cùng lưỡi đao không chuôi, phát ra tiếng kim chúc chói tai bén nhọn, chấn động mạnh mẽ khiến thanh binh khí không chuôi bị văng ra.

Sau đó hắn cũng không thao túng đại kích chỉ tùy ý cho kim sắc đại kích cùng hắc sắc xiềng xích quấn quanh va chạm.

Cả người hắn lóe ra, xuất hiện ngay trước người Quang Huyền tán nhân, một thanh kim sắc đại kiếm cao cao giơ lên, tiếp theo bỗng dưng chém xuống, lấy xu thế kích quang mạnh mẽ chém ra.

Khí tức Quang Huyền tán nhân cứng lại, trong mắt lộ ra mấy phần kinh hãi, sau đó bỗng dưng chợt thét:

- Ngươi muốn đoạt đầu nghiệt long này…

Lời còn chưa dứt, liền két một tiếng ngừng bặt, kiếm quang sắc bén không đỡ nổi, trực tiếp một kiếm đã trảm diệt thân hình hắn.

Lúc này đây nguyên hồn hắn đã bị thương, một đạo kim sắc phù triện bên trong

bỗng dưng bùng ra quang hoa, giống như muốn nổ tung, lại bị kim sắc thân ảnh trực tiếp lấy tay một trảo cầm vào trong tay.

Chỉ thoáng chốc đã khiến cho quang hoa ổn định thu liễm.

Mà thiếu niên xa xa vẻ mặt cuối cùng chợt dao động, ánh mắt nhìn vào phù triện trong tay kim sắc thân ảnh, trong mắt lộ ra vẻ khát vọng lại nhanh chóng khôi phục lạnh lùng như trước.

Lúc này Ngao Tuệ đã sớm ngừng thở, cho tới giờ khắc này mới thở ra một hơi nói:

- Người này đến tột cùng là ai, mạnh mẽ tới như vậy?

Nhạc Vũ đã sớm đoán biết thân phận của kim sắc thân ảnh, nhưng tư thế oai hùng như vậy vẫn vượt xa dự kiến của hắn.

Lúc này ánh mắt Nhạc Vũ chợt động, nội tâm chợt hiện ra một ý niệm, hắn thao túng Côn Luân Kính, chiếu ra một đạo thanh quang, xuyên không bắn đi, xuyên thấu qua vô số không gian, lấy linh trận trung chuyển chiếu thẳng tới kim sắc thân ảnh.

Chỉ thấy thêm một đạo kim sắc kiếm quang vung trảm, đem Quang Huyền tán nhân vừa tiếp tục trọng tụ hình thể chém rơi đầu, đoạn tuyệt toàn bộ sinh cơ của vị Chuẩn Thánh Kim Tiên kia.

Cơ hồ cùng lúc một đoàn thanh quang xa xa bao phủ lên kim sắc thân ảnh.

Chỉ thấy huyễn ảnh trùng điệp toàn bộ tiêu tán, quang hoa chói mắt lập tức tiêu tan, hiện ra một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân lạnh lùng băng sương, hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Nhạc Vũ cũng thoáng ngẩn người, bởi vì người kia có dung mạo như Dương Hạo. Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt mỉm cười, biết được đây chính là dung mạo của Dương Hạo trẻ hơn mấy chục tuổi.

- Không ngờ là ngươi, không ngờ chính là ngươi! Không ngờ hồng hoang chư thánh đều đã nhìn lầm. A…

Vô Sinh thánh mẫu vừa hét lên một tiếng kinh dị, sau đó cả người lập tức hóa thành một đạo hắc quang, hướng xa xa bỏ chạy.

Giống như đang liều mạng đào vong, cơ hồ đã dùng hết toàn lực.

Mà Thái Hoàng chân nhân cũng không chút do dự, hóa thành một đoàn hoàng sa tản ra tứ tán kêu to:

- Việc hôm nay Thái Hoàng nhất định tuyệt đối giữ bí mật, tuyệt không nhiều lời nửa câu. Xin bệ hạ hãy rộng lòng giúp đỡ…

Thân ảnh tuấn mỹ vốn giật nảy mình, theo sát phía sau liền nổi giận.

- Côn Luân Kính!

Một đạo kích ảnh bỗng dưng chém ra, men theo phương hướng thanh quang bắn tới xuyên không bay đi, đồng dạng phá vỡ không gian trùng điệp, ngược dòng tràn đến. Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, lập tức thu liễm kính quang, đem toàn bộ cảm ứng ngăn cách, hồn niệm vẫn bị va chạm đập tới, thân hình bỗng dưng lui ra sau trăm trượng, phun ra một ngụm máu tươi.

Mà vẻ mặt của Ngao Tuệ cũng giật bắn mình:

- Chính là Hạo Thiên thượng đế, tại sao có thể là hắn, như thế nào chính là hắn?

Nhạc Vũ không khỏi cười thầm, trước hôm nay hắn cũng thiếu chút nữa bị vị Thiên Đế này giấu diếm được. Dù hắn đã đoán được người này cũng sẽ đến Long mộ, nhưng xa xa chưa từng nghĩ qua người này lại lấy uy thế thiên tư mạnh mẽ tuyệt thế xuất hiện trước mặt hắn.

Ngao Tuệ lẩm bẩm một thoáng, trên mặt liền thay thế vào vẻ lo lắng, quay đầu hỏi:

- Người này có thể đã tập trung phương vị của hai chúng ta, hắn sẽ đuổi theo hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1152: Tổ Long Thiên Đan

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, lại lắc đầu nói:

- Còn chưa tìm được tới đây! Hiện tại chính Hạo Thiên còn đang gấp chuyện giết người diệt khẩu!

Lúc này Ngao Tuệ mới bừng tỉnh, sau đó miễn cưỡng cười cười, nhớ lại phản ứng vừa rồi của Thái Hoàng chân nhân cùng Vô Sinh thánh mẫu, chỉ sợ họ cũng đã ý thức được Hạo Thiên tuyệt sẽ không dung tha chuyện thân phận chân thực của mình bị người khác hay biết.

Bọn họ nếu còn dây dưa tại đó, sẽ gặp hung hiểm khó lường, sẽ rập khuôn theo hậu quả của Quang Huyền tán nhân.

Lại nhớ tới một Chuẩn Thánh Kim Tiên như Quang Huyền tán nhân, còn là một phương hào hùng uy chấn hồng hoang, lại chỉ trong tích tắc đã vẫn lạc, trong lòng không khỏi cảm thấy thấp thỏm bất an không thôi.

Đáng tiếc nơi này không thể xem xét được hiện tượng thiên văn, chỉ sợ giờ phút này lại có thêm một viên lưu tinh rơi xuống.

Quả nhiên là thời kỳ sát kiếp hưng thịnh, đợi đến khi vô lượng kiếp kết thúc, không biết những viên tinh tú đầy trời kia, sẽ còn lưu lại được bao nhiêu?

Đáng tiếc giờ phút này đã không còn cách quan sát được tình hình bên kia, thật không biết Thái Hoàng cùng Vô Sinh có chạy thoát khỏi tay Hạo Thiên hay không?

Nhạc Vũ không nói một lời, đem hết toàn lực mở đường, vừa rồi nhìn thấy thân ảnh Hạo Thiên, cảm giác nguy cơ lại bao phủ khắp tâm linh hắn, hơn nữa còn mãnh liệt chưa từng có từ trước tới nay.

Ngao Tuệ cũng toàn lực giúp hắn, nhưng đào chưa được bao lâu nàng lại nhớ ra

một chuyện, trong nội tâm chợt trầm xuống, nói:

- Quang Huyền tán nhân nhắc tới di vật của Thiên Đế. Có phải là Hà Đồ Lạc Thư đã được Phương Bằng lấy được, rốt cục là Hỗn Độn Chung hay là thiên thư nọ?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, vẫn im lặng không đáp. Chỉ sau một thoáng liền cảm thấy phía trên bỗng dưng buông lỏng, một đoàn quang hoa từ trên hành lang chiếu xuống.

Trong lòng liền biết đỉnh núi đã bị hắn xuyên thủng, trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, một đạo Ngũ Sắc Thần Quang bao bọc quanh thân, sau đó theo đường hầm hướng bên trên phá không bay ra.

Ngay khi Nhạc Vũ giương mắt nhìn chung quanh, không khỏi giật mình ngây ra đương trường.

Ngao Tuệ theo sát sau lưng Nhạc Vũ, cũng rơi xuống đỉnh núi. Ngay khi thân ảnh nàng hóa thành một đạo ngũ sắc quang hoa hạ xuống bên cạnh Nhạc Vũ cũng chợt giật mình, nàng có cảm giác bị hoàn cảnh trước mắt làm nội tâm hoàn toàn kinh hãi.

Ngay đỉnh núi Long mộ, là một động thiên thế giới khổng lồ. Hai long thân dài tới ngàn vạn trượng giống như núi cao vắt ngang hai bên người họ.

Kim hoàng sắc lân giáp, phù văn huyền ảo khó lường, đều lộ ra vẻ tôn nghiêm cao quý khó nói nên lời, thân hình to lớn liếc mắt nhìn không thấy giới hạn.

Cho dù đã vẫn lạc, nhưng long uy khổng lồ vẫn làm Ngao Tuệ có cảm xúc muốn quỳ bái.

Trên bầu trời cũng có hai long hồn thật lớn đang xoay quanh quấn quýt, cùng thân thể bên dưới hoàn toàn giống nhau như đúc, lại tựa hồ như không còn linh trí, chỉ dùng pháp lực hùng hồn trấn áp Vạn Long đại trận.

Thẳng đến khi Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ theo đường hầm tiến vào mới thoáng có phản ứng, hai long đầu cực lớn từ trên không trung hướng hai người hít hà thăm dò, sau đó lại rút lui trở về.

Ngao Tuệ sớm biết sẽ như thế, Vạn Long đại trận chỉ dùng đề phòng người ngoài xâm nhập, là nơi truyền thừa cuối cùng của Long tộc, là do thủy tổ nhị long tự tay bố trí.

Trên thân hai người có được Long tộc huyết mạch tinh thuần, mặc dù cũng bị đại trận áp bách nhưng xem như là khảo nghiệm để lấy được truyền thừa. Nếu không có thần thông thủ đoạn nhất định, không có được đạo tâm cứng cỏi tuyệt không thể đi lên được đỉnh núi này.

Đi tới nơi này ngược lại không cần tiếp tục lo lắng sự an toàn của bản thân, càng được Vạn Long đại trận bảo vệ.

Nhưng khi long đầu cực lớn thăm dò tới trước mặt hai người, Ngao Tuệ cũng cảm giác hơi thở như cứng lại.

Nàng biết được lấy thần thông của thủy tổ nhị long, dù chỉ là âm hồn, giờ phút này chỉ cần giơ ra móng vuốt liền có thể lập tức gạt bỏ hai người.

Cho dù đối với Nhạc Vũ đã thành tựu Kim Tiên hồn ấn mà nói cũng là mạnh mẽ tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Nhạc Vũ lại không hề để ý tới, sau khi lấy lại tinh thần liền lộ ra vẻ chờ mong nói:

- Thật không biết thủy tổ nhị long có tạo ra được Long Linh Quả hay không?

Ngao Tuệ không khỏi tức khí, nhịn không được trừng mắt nhìn Nhạc Vũ nói:

- Phu quân! Thân thể long đan của thủy tổ nhị tổ long đều dùng trấn áp Vạn Long đại trận, làm sao tạo được thiên đan?

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không tranh luận với Ngao Tuệ, thân hình đi lên hướng đầu hai long hài đi tới.

Tiếp theo liền thấy được bên cạnh hai long đầu là hai gốc linh thảo.

Phảng phất như không được bồi dưỡng đầy đủ, hiện ra vẻ khô vàng, trái cây cũng trở nên khô quắt lại.

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, vật ngay trước mắt còn không phải Long Linh Thiên Đan lại là gì đây?

Nhưng xem xét tình hình tựa hồ lại có chút không đúng. Rõ ràng đã chín tới, trái cây cũng tản ra hương thơm ngào ngạt, nhưng nhìn hình dáng thật có chút khó xem.

Khoảng cách đỉnh núi chừng năm mươi vạn trượng, phương thiên đại kích đảo quanh không trung, một tia cát vàng rơi xuống từ trên lưỡi kích.

Ở bên dưới cát vàng bao phủ dày đặc, nhưng đã không còn nửa phần sinh cơ.

Hạo Thiên thân mặc kim giáp, đưa mắt lạnh lùng nhìn bên dưới, mắt bắn kim mang xuyên thủng hết thảy chung quanh, càn quét tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng khi xác thực biết rõ nơi này không còn chút khí tức của Thái Hoàng tán nhân, hắn mới lắc mình đi ra ngoài ngàn trượng, cầm theo thiếu niên tuấn mỹ bị xiềng xích, sau nửa canh giờ đã tìm tới một nơi khác của Vạn Long đại trận.

Hắn đưa mắt nhìn về nơi xa, trong mắt hiện lên vẻ âm ế.

Chỉ thấy xa xa hiện ra bốn người vẻ mặt cảnh giác đang kết trận phi độn bên trong cốt lâm.

Vô Sinh thánh mẫu trong bộ hắc y đang ở bên trong, vẻ mặt ngưng trọng, hắc sắc xiềng xích đang quấn quýt quanh thân, mỗi một lần lắc lư liền khiến không gian quanh thân lay động không ngừng, vô số hắc khí tràn ngập khắp nơi, bao phủ quanh người.

Ánh mắt Hạo Thiên lóe ra, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng quyết đoán xoay người rời đi.

Không lâu sau, khi hắn hiện thân trở lại đã xuất hiện bên trong huyết văn linh trận.

Nhìn bên dưới mặt đất tràn đầy tàn phá, lệ ý trong mắt liền chớp lên.

- Côn Luân Kính! Lại là người phương nào…

Hắn rõ ràng nhớ kỹ tàn phiến Côn Luân Kính đã có hơn phân nửa rơi rụng khắp nơi, trong đó còn có một bộ phận nằm trong tay vài vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Rốt cục là người phương nào có thể đem tiên thiên chí thánh phục hồi như lúc ban đầu?

Cười lạnh một tiếng, trút ra sát khí vô tận, Hạo Thiên bỗng dưng chém ra một kích, đem mấy chục viên tiên thạch còn lại trộn vỡ, ngay sau đó phi độn lên đỉnh núi thật nhanh.

…

Nhạc Vũ vẫy tay đem hai Long Linh Quả cầm trong tay, vừa cẩn thận phân tích liền hiểu được nguyên do.

Lẽ ra quả cây lấy khí huyết thần hồn của Long tộc vẫn lạc mà ngưng tụ thành hình, nhưng hai quả trong tay không giống như thế.

Đúng như lời nói của Ngao Tuệ, thi hài long đan đều là hạch tâm của Vạn Long đại trận, không có khả năng phân ra hình thành vật khác, cũng khiến cho hai Long Linh Thiên Đan vốn vừa sinh ra đã kém cỏi, chỉ bao hàm một ít khí huyết nguyên lực của hai vị thủy tổ nhị long.

Đừng nói là tăng lên tu vi cảnh giới, ngay cả việc tạo ra huyết mạch tinh thuần cũng chỉ là có hạn.

Nhưng giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ lại lộ ra vài phần ý mừng, hắn biết được hai quả cây này chính là thu hoạch lớn nhất kể từ khi hắn tiến vào bên trong Long mộ.

Dù bên trong không ẩn chứa bao nhiêu tinh hoa của thủy tổ nhị long, nhưng sau khi dùng hiệu quả thậm chí có thể tương đương tam phẩm tiên đan.

Nhưng bên trong quả cây lại bao hàm trí nhớ truyền thừa của thủy tổ nhị long, là pháp môn nhân quả cùng sinh tử chi đạo cùng pháp tắc đại đạo mà hắn cần nhất hiện tại.

- Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp!

Ánh mắt Nhạc Vũ không ngừng chớp động, trước đó bên trong Tứ Cửu Huyền Công hắn biết được phương pháp vận chuyển Vạn Vạn Sâm La thần thông của Thanh Long.

Khi hắn ở bên trong Ngũ Hành phù trận phỏng chế thúc giục Tổ Long thần thông, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp!

Nhạc Vũ luôn luôn cảm thấy vô cùng khó hiểu, mà hiện giờ hai Long Linh Thiên Đan trong tay hắn vô cùng có khả năng có được truyền thừa trí nhớ về Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế thần thông!

Thủy Long làm thư, Tổ Long làm hùng, từ thời thượng cổ lấy mẫu long làm tôn. Thủy Long thần thông chính là Đại Phách Nguyên Long Tạo Hóa Quyết, mà Tổ Long thần thông chính là Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp!

Nhạc Vũ không chút do dự liền đem Long Linh Thiên Đan của Tổ Long nuốt vào.

Sau đó chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy kịch liệt, giống như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang cắn xé toàn thân, vô số máu tươi hướng nơi trái tim chảy ngược tràn đến.

Mà bên trong ý thức của hắn bỗng dưng hiện ra vô số hình ảnh tán vỡ, có tình cảnh khi hồng hoang sơ khai, có cảnh tượng đại chiến cùng thần thú không biết tên tuổi.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn như nổ tung, cho tới nửa khắc sau mới dừng lại.

Đợi khi khí huyết của hắn dần dần khôi phục lại bình tĩnh, tiếp tục nội thị toàn thân, hắn chỉ cảm thấy pháp lực cả người ngoại trừ Ngũ Hành chân khí càng tăng thêm một phần ngoài ra đều không có gì dị dạng.

Chỉ có trong tâm tạng giờ phút này rõ ràng ngưng tụ ra bốn năm giọt cổ kim sắc huyết dịch. Nằm lơ lửng ngay giữa trái tim, phảng phất như bên trong thân thể hắn nơi đó biến thành trung tâm, cung cấp cho Nhạc Vũ khí huyết lực lượng bàng bạc.

Nhạc Vũ biết đó chính là Tổ Long huyết, vốn là huyết mạch cao quý nhất bên

trong Long tộc, có thể uy áp vạn long.

Trước mắt tuy chỉ ngưng tụ ra bốn năm giọt, nhưng cũng đã đem thuần huyết long mạch của hắn kéo ra cự ly.

Nếu như hắn có thể đem cổ kim sắc huyết dịch kia trải rộng khắp toàn thân, như vậy giống như Tổ Long đã sống lại!

Ngoài ra trong đầu hắn cũng tăng thêm một ít trí nhớ, không được đầy đủ trọn vẹn, còn có các loại các dạng hình ảnh, cộng thêm một bộ phận đại đạo pháp tắc.

Nhưng số lượng tin tức lại không được nhiều lắm, mà bên trong thần hồn cũng hiện ra một long hình lạc ấn, giống như hồn ấn, đang tồn tại bên trong chữ "Đình" thượng cổ, nằm bên Hồng Mông kiếm ý.

Đây cũng thuộc loại truyền thừa, chứa đầy đủ mọi thứ của Tổ Long.

Nhạc Vũ cũng hiểu trí nhớ truyền thừa không chỉ trong nhất thời nửa khắc liền có thể toàn bộ thức tỉnh, phải cần thêm một đoạn thời gian mới chậm rãi phóng thích.

Trong đó có một ít thần thông pháp tắc sau khi tìm hiểu thông suốt mới có thể tiếp tục hấp thu được trí nhớ cao giai tiếp theo sau đó. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Nhưng thu hoạch thế này đã đủ làm cho Nhạc Vũ vô cùng vui mừng.

Toàn bộ tri thức của một vị thượng cổ đại năng tác dụng so với Tử Khuyết Thiên Chương còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần!

Nhưng trước mắt hắn còn chưa có được bao nhiêu thời gian đem tiêu hóa.

Nếu như có đủ thời gian tìm hiểu, tu vi cảnh giới của hắn có thể tiếp tục tiến thêm một bước, dòm ngó cảnh giới Hỗn Độn Kim Tiên, Chuẩn Thánh hồn ấn cũng có thể đi tới, xem như lần trước hắn lưu trữ lại Nhân Sâm Quả đã có thể đem ra sử dụng.

Tiếp tục lục soát pháp môn vận chuyển Đại Phách Nguyên Long Diệt Pháp thần thông trong đầu, không bao lâu, tay phải Nhạc Vũ đã hóa thành một long trảo

cực lớn, tiếp theo một vầng hôi quang tụ tập trong long trảo của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1153: Thiên Đế di trân

Hôi quang ở giữa long trảo từ nhỏ biến lớn, chỉ trong khoảnh khắc từ hạt gạo biến lớn thành nắm tay.

Cả vật thể tràn ra màu xám quang mang, một tia khí tức tịch diệt hỗn hợp khí tức Tổ Long tản ra từng vòng gợn sóng.

Lập tức khiến cho long hồn Tổ Long trên không trung xoay quanh bay xuống, giống như muốn cùng Nhạc Vũ dung nhập thành một khối.

Ngao Tuệ đầu tiên bị ảnh hưởng, cơ hồ lập tức bật lui ra sau mấy bước, dưới long uy áp bách sụp quỳ xuống đất.

Lúc này Nhạc Vũ mới bừng tỉnh lại, vội vàng tán đi vật thể màu xám trong tay, trong mắt hắn lóe sáng kỳ quang, còn lóe lên nỗi sợ hãi cùng vui mừng ngoài ý muốn.

Giờ phút này hắn đã biết được, pháp môn này so với Ngũ Sắc Thần Quang càng tiếp cận ảo diệu vô thượng thần thông cảnh giới.

Pháp môn Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp căn bản cũng không phải là một môn pháp quyết thần thông có thể tu tập, mà là một môn công pháp phụ trợ đứng đầu.

Có thể đem toàn bộ thần thông trên thế gian tan nhập cùng nhau, cùng nhau thúc giục vận chuyển.

Tu tập đại thần thông càng nhiều, pháp quyết này sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Vì vậy sau khi Tổ Long thân vẫn, thần thông đệ nhất lại phân tách thành hơn mười loại, truyền thừa bên trong Long tộc đời sau. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Mười vạn năm sau đó, pháp môn Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp đã không còn hiện thế.

Thẳng đến hơn trăm năm trước, hắn phỏng chế Thanh Đế Vạn Vân Sâm La Quyết, lúc này mới cơ duyên xảo hợp tái hiện được một bộ phận thần thông cái thế thời thượng cổ.

Mà môn công pháp phụ trợ tối cao của Long tộc cũng luôn luôn được ẩn chứa bên trong các hệ thần thông của Long tộc.

Vừa rồi khi hắn thi triển, liền thống hợp dung hội lên toàn bộ thần thông ngũ hành bên trong cơ thể hắn, thậm chí kể cả Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm cũng dung hợp bên trong.

Nhạc Vũ cũng không biết đoàn hôi quang vừa rồi rốt cục sẽ sinh ra uy lực thế nào, chỉ biết mặc dù là Ngũ Sắc Thần Quang tầng hai mươi mốt cũng chưa chắc có uy lực sánh bằng.

Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp đã như thế, không biết môn Tạo Hóa Quyết thần thông của Thủy Long lại như thế nào?

Nhìn vào Long Linh Thiên Đan còn lại, Nhạc Vũ bật cười lắc lắc đầu.

Hắn thoáng suy ngẫm, liền triệu Chiến Tuyết ra khỏi Diễn Thiên Châu, sau đó xé đôi Long Linh Thiên Đan nói:

- Thiên Đan quá mãnh liệt, còn chưa đạt tới Đại La thân thì không thừa nhận nổi. Hai nàng còn kém rất nhiều, mỗi người dùng một nửa có lẽ còn có thể miễn cưỡng chịu đựng…

Hắn cầm một nửa đưa cho Ngao Tuệ, một nửa trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Chiến Tuyết.

Ngao Tuệ như lâm đại địch, đem trạng huống trong cơ thể điều chỉnh tới tốt nhất, lúc này mới nuốt vào nửa quả Thiên Đan. Ngay sau đó quả nhiên toàn thân trên dưới đều đau đớn như bị lửa thiêu, thật lâu vẫn chưa giảm bớt.

Nàng cùng Nhạc Vũ đồng dạng là Thái Ất Chân Tiên thân, hồn ấn cũng chỉ kém một cảnh giới. Nhưng chỉ bao nhiêu chênh lệch kết quả dùng Long Linh Thiên

Đan cũng hoàn toàn khác xa, Nhạc Vũ có thể thoải mái thừa nhận, mà Ngao Tuệ liền cảm thấy giống như chết đi sống lại.

Nhạc Vũ ở bên cạnh hộ pháp, thấy hai nàng cũng không bị việc gì, đều có thể thừa nhận dược lực Thiên Đan, liền phi thân lên nhìn quanh bốn phía.

Động thiên thế giới không nhỏ hơn Long Thai động thiên, nhưng ngoại trừ thi thể thủy tổ nhị long, khắp bốn phía đều là một mảnh trống trải.

Khi Nhạc Vũ ngự không bay lên, lên tới độ cao hơn trăm vạn trượng liền có thể quan sát được toàn bộ động thiên thế giới.

Ngay nơi trung ương là một tòa viên trận khổng lồ, thân thể thủy tổ nhị long xoay quanh hai bên, phảng phất giống như xu thế nhị long tranh châu, cũng là trung tâm của cả Vạn Long đại trận.

Ngoại trừ nơi đó, bên ngoài còn có hơn mười thân thể của cự long tiếp cận thủy tổ nhị long.

Bên cạnh đều có Long Linh Thiên Đan sinh trưởng, nhưng cũng giống như trước đó, đều khô quắt lại, hình dáng cực kỳ khó xem, còn kém tới mười mấy vạn năm mới có thể hoàn toàn thành thục.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua xung quanh, không tiếp tục để ý tới. Những Thiên Đan kia tương lai có lẽ còn xứng với bốn chữ "vật báu vô giá" nhưng ở hiện tại không hề có nửa điểm giá trị.

Về phần những long thi kia, đặc biệt là long đan long huyết của thủy tổ nhị long cùng thi thể tùy ý luyện chế đều có thể thành tựu hậu thiên chí thánh linh bảo.

Tuy Nhạc Vũ động tâm nhưng cũng biết đúng mực, hắn đã đạt được đầy đủ ưu đãi bên trong Long mộ, còn muốn lấy cả long thi thật sự là lòng tham không đáy, huống chi cả mười long hồn chưa chắc sẽ đồng ý hành động của hắn.

Đặc biệt khi ở hiện tại hắn còn có việc cần nhờ họ giúp đỡ…

- Thật không biết ở thời thái cổ, rốt cục gặp phải cuộc đại chiến thế nào, lại làm cho những vị tiếp cận Hỗn Độn Nguyên Thai thánh nhân, cùng hồng hoang tinh linh phải vẫn lạc như vậy. Lại là người phương nào có được đầy đủ thực lực giết

được thủy tổ nhị long? Là Hồng Quân hay La Hầu?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia khó hiểu.

Thủy tổ nhị long ở thời thái cổ còn chưa có Nhân tộc, cũng chưa có Vu Thần. Cả thế giới hồng hoang đều là yêu thú hoành hành, tự nhiên cũng không có người nào ghi chép lại việc bí mật xảy ra trước khi Nhân tộc xuất hiện!

Những Hồng Mông Kim Tiên biết được nội tình cũng đều giữ im lặng, mà hết thảy những gì xảy ra thời thái cổ đều bị thánh nhân dùng pháp lực giấu kín.

Vì vậy tuy Nhạc Vũ biết được chuyện thủy tổ nhị long vẫn lạc nhưng lại không thể biết được nguyên do.

Long đồng hiện ra, đem toàn bộ động thiên đặc biệt là những phù văn đều ghi nhập vào trong mắt, sau đó cẩn thận nhận xét.

Hiện giờ Nhạc Vũ đã có được trí nhớ truyền thừa của Long tộc nhất mạch, không cần Ngao Tuệ nhắc nhở cũng suy đoán được phương vị của vài món Long tộc di bảo.

Hắn lại không để ý tới, ngược lại hướng lối ra động thiên bước tới.

Nơi ra vào của động thiên thế giới chính là một cửa đá cổ xưa trang nghiêm, Nhạc Vũ vừa bước ra, vẻ mặt liền biến thành ngưng trọng.

Chỉ thấy trước mắt là một thế giới phủ đầy tuyết trắng, mà ở bên trong tuyết có ba thân ảnh ngồi hoặc nằm đều bị vạn cổ huyền băng đông lạnh bên trong.

Cũng không biết họ ở nơi này bị đông lạnh đã bao nhiêu năm tháng, diện mạo đều rất sống động, tựa như còn sống, miệng vết thương trên người họ đều có thể rõ ràng nhìn thấy.

- Quả thế…

Nhạc Vũ hít sâu một hơi lạnh, ánh mắt nhìn vào một người bên trong. Người kia ước chừng bốn mươi tuổi, trên mặt hiện rõ vài vết thương thật lớn, cơ hồ không nhận rõ dung mạo. Trước người là một ấn tỳ màu xanh ngọc, vốn đang trôi nổi trên không trung, thế nhưng lúc này lại bị phong tỏa bên trong hàn băng.

Long Hoàng An Thiên Tỳ trong tay áo Nhạc Vũ cơ hồ lập tức phát sinh cảm ứng, một tia tử mang liền lộ ra trong tay áo.

Mà ngọc sắc ấn tỳ kia cũng phát ra một đạo tử sắc khí mang thẳng hướng không trung, phảng phất như đã cảm giác được Nhạc Vũ đang đến, đang chờ đợi chủ nhân mới xuất hiện. Khiến cho băng tầng vạn cổ không tan cũng sinh ra một tia vết rạn.

Nhưng chỉ một thoáng sau lại khôi phục như lúc ban đầu.

Ánh mắt Nhạc Vũ ngưng đọng, có chút kiêng kỵ nhìn sau lưng ba thi thể, mỗi người đều có một âm hồn đang đứng thẳng bên cạnh.

Trong lòng hắn vừa sinh ra tia khát vọng, ngọn lửa vừa bốc cháy liền giống như bị nước lạnh xối vào, nháy mắt biến mất vô tung.

Trước mặt hắn đều là những người đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, tu vi Hỗn Độn Kim Tiên. Vì vậy âm hồn sau khi chết cho dù chỉ còn lại phân nửa thực lực lúc còn sống, cũng vượt xa thực lực của Nhạc Vũ.

Rõ ràng chí bảo đang nằm trước mặt, nhưng hắn chỉ có thể nhìn vào, không thể đụng chạm, loại cảm giác này thật sự vô cùng khó chịu.

Ngay sau đó ánh mắt Nhạc Vũ lại dời qua một vật khác bên cạnh mấy người kia, vẻ mặt lại khiếp sợ.

Hồi lâu sau hắn chợt hoàn hồn, sau đó nhìn mặt tuyết phủ kín, cùng ba thi thể xa xa, không khỏi cười khổ một tiếng:

- Chẳng lẽ lần này cũng phải dùng trận đạo thủ thắng?

Nơi này khác với chỗ địa phủ, đã có Vạn Long đại trận thủ hộ, không gian bày trận thật nhỏ.

Cho dù có thể bố trí được, cũng ảnh hưởng không được đại cục, mà giờ này khắc này, hắn cũng không có được quá nhiều thời gian.

Nguyên Nhạc Vũ đứng sừng sững tại chỗ, vẻ mặt ngơ ngẩn, lâm vào suy ngẫm,

không hề biết được thời gian đang trôi qua.

Hắn liên tục suy diễn lặp đi lặp lại, cũng không biết đã trải qua bao lâu, chỉ cảm thấy trong đầu có lúc rõ ràng có lúc lại phức tạp rối loạn khó thể xác minh.

Mà lúc này sau lưng hắn lại có thêm khí tức của một nữ tử, chính là Ngao Tuệ, phía trước bởi vì có Âm Dương Giao Hợp Khí, giữa hai người luôn có tâm linh tương thông, mà giờ khắc này càng có thêm loại cảm giác như huyết nhục giao hòa.

- Thiên Đế di trân rốt cục lại là vật gì?

Đi ra khỏi cánh cửa lớn, vẻ mặt Ngao Tuệ tò mò nhìn vào ba bộ thi hài phía trước.

Sau đó nàng bỗng dưng dùng tay che miệng, thần tình tràn ngập vẻ không dám tin:

- Trấn Thiên Tỳ! Vì sao lại ở nơi đây?

Nhạc Vũ cũng tỉnh lại từ trong nhập định, nghe vậy bất đắc dĩ cười.

Trấn Thiên Tỳ, hắn vốn đã biết từ khi thu thập Côn Luân tàn kính. Có thể làm cho Hạo Thiên không e ngại nguy hiểm bị mấy vị Đạo tổ phát hiện mưu đồ, liều mạng muốn lấy được đồ vật, cũng chỉ có thể chính là Trấn Thiên Tỳ.

Đế Tuấn mở Thiên Đình, thanh tẩy trật tự tam giới, cũng là người có công đức lớn, nhưng vì sau đó bị tiêu hao nên mới rơi vào nguy cơ vẫn lạc.

Mà Trấn Thiên Tỳ cũng chính do Đế Tuấn dùng tam giới kỳ trân, thỉnh cao nhân chế luyện để trấn áp vận khí.

Nhưng vật này ở thời thượng cổ sở dĩ có thể uy chấn tam giới, tất cả nhờ vào một thân đế khí mà Đế Tuấn tu luyện.

Đợi đến khi khí vận của Đế Tuấn chuyển mỏng, thậm chí vẫn lạc, uy lực cũng bị hạ xuống trên diện rộng.

Cũng may vật này chính là thế giới đệ nhất tỳ ấn, ngày sau nếu có thể tụ tập

được nhiều công đức, cũng có thể thành tựu linh bảo.

Nhưng giá trị trước mắt kỳ thật cũng chỉ so sánh được với hậu thiên chí thánh, còn kém một chút.

Nhưng ở trong mắt Nhạc Vũ cùng Hạo Thiên lại có giá trị khác hẳn, bên trong vẫn còn giữ lại khí vận Thiên Đế đệ nhất sau khi mở ra Thiên Đình, chính là toàn bộ cơ sở của Thiên Đình.

Nếu Hạo Thiên lấy được, có thể chân chính khiến cho Thiên Đế vị trở nên danh chính ngôn thuận. Đổi lại là Nhạc Vũ lấy được, có thể làm cho An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc ổn như Thái Sơn, hơn nữa còn có thể có khả năng dòm ngó ngôi báu Thiên Đế Thiên Đình.

Ngao Tuệ sau thoáng kinh dị, lại khó hiểu nói:

- Vật này có thể dẫn dắt mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên vẫn lạc tại nơi này sao?

Trong mắt nàng tràn đầy ý nghi hoặc, tuy Trấn Thiên Tỳ có quý giá, nhưng còn chưa tới mức khiến cho mấy vị thượng cổ đại năng phải liều mạng cướp đoạt đến mức thân vẫn.

Vô luận nghĩ thế nào nàng cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Đâu chỉ như thế?

Nhạc Vũ lắc nhẹ đầu, sau đó nhìn sang một bên nói:

- Nàng nhìn lại vật bên cạnh kia, vốn là vật gì?

Ngao Tuệ nhíu mày, theo tay Nhạc Vũ nhìn qua, trước tiên cảm nhận được cũng không là hình ảnh, mà là một cỗ cảm giác khí tức vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ngay sau đó Ngao Tuệ trợn trừng hai mắt:

- Lại là Hồng Mông Tử Khí!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1154: Trước cuộc chiến

Trong tay thi hài trung niên kia còn giữ một vật, màu sắc cổ đồng, là một viên hoàn.

Nhìn qua giống như không chút thần kỳ, nhưng lại tràn lan Hồng Mông khí tức hàng thật giá thật.

Ở góc còn mơ hồ nhìn thấy bị vỡ.

Ngao Tuệ chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra lai lịch vật ấy, trái tim như ngừng đập:

- Là Hỗn Độn Chung!

Vẻ mặt Nhạc Vũ lạnh lùng lắc đầu, trước mắt thật sự không phải Hỗn Độn Chung, mà chỉ là chiếc vòng dây trong đó mà thôi.

Từ sau khi Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, Hỗn Độn Chung không biết đi đâu, nhưng theo hắn biết Hồng Mông chí bảo kia hao tổn không nặng lắm.

Chủ thể còn tồn tại, mà vòng dây tuy nhỏ nhưng cũng là manh mối lớn nhất để tìm kiếm Hỗn Độn Chung.

- Thì ra là thế!

Vẻ mặt Ngao Tuệ vẫn hốt hoảng nói:

- Chẳng thể trách có thể làm cho mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên liều sinh tử, cũng khó trách phu quân nói tình nguyện cho Thiên Đế di trân rơi vào trong tay người khác mà không nguyện bị Hạo Thiên lấy được!

Nhạc Vũ bật cười, chuẩn bị động thủ bắt đầu bố trí. Đoạt thực vật trong miệng hổ đã là rất khó, sau khi đoạt được còn phải có thực lực bảo trụ vật kia, sẽ khó

càng thêm khó.

Mới vừa rồi Nhạc Vũ nghĩ tới vô số khả năng nhưng không cách nào có thể bảo hộ vẹn toàn.

Ưu thế duy nhất hiện tại của hắn đó là sau khi đạt được trí nhớ truyền thừa đối với kết cấu của Vạn Long đại trận không ai có thể sánh bằng.

Ngao Tuệ lại nói tiếp:

- Thật đáng tiếc nơi này không nằm bên trong động thiên, nơi đó có thể mượn nhờ lực lượng của Vạn Long đại trận ngăn địch. Còn có Ngũ Hành kiếm trận của phu quân, lần này cũng không cách nào sử dụng.

Trong đầu Nhạc Vũ chợt hiện lên một tia linh quang, sau đó âm thầm cười, hắn đột ngột ghì chặt Ngao Tuệ hung hăng hôn mạnh lên môi nàng, làm vẻ mặt Ngao Tuệ chợt kích động lại đỏ bừng, không hiểu vì sao hắn lại phản ứng như vậy.

Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, tiếp tục bày trận khắp chung quanh, lợi dụng khe hở của Vạn Long đại trận đem từng viên tiên thạch đánh vào.

Chỉ sau một lát một linh trận nho nhỏ thành hình, vô cùng bí mật, cho dù Ngao Tuệ tận mắt nhìn thấy nhưng chỉ có thể nghĩ đó là một chi nhánh của Vạn Long đại trận.

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính che giấu, hoàn toàn không còn cách nào phát hiện được nửa điểm sơ hở.

Ngao Tuệ cau mày, nàng biết được kỳ thật linh trận kia nhìn qua như là một bộ phận của Vạn Long đại trận, lại cùng linh mạch chung quanh liên tiếp thành một khối, tùy thời đều có thể mượn lấy được một bộ phận lực lượng của đại trận.

Ngay khi Ngao Tuệ nghĩ Nhạc Vũ sẽ còn bố trí khác ở nơi này, hắn lại quay vào bên trong Long mộ động thiên.

Giờ phút này Chiến Tuyết đã có dấu hiệu thức tỉnh, sắc mặt chuyển thành hồng nhuận, Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.

Hắn tiếp tục đánh ra từng viên tiên thạch, ở một bên động thiên bố trí thêm một

viên trận. Phù văn huyền ảo, kết cấu lại thật đơn giản. Người khác nhìn vào liền hiểu ngay, cũng dùng Côn Luân Kính che phủ khiến người ngoài không cách nào xem rõ hư thật bên trong.

- Phấn Toái Hư Không! Đây là trận pháp kết cấu thời không…

Ngao Tuệ gật đầu, đây là vì chuẩn bị đường rút lui cho ba người, dĩ nhiên phải bố trí tốt.

Nàng không thể không bội phục trình độ trận đạo của Nhạc Vũ lại vô cùng tinh kỳ, ở địa phương nhìn qua phù văn dày đặc, linh mạch cơ hồ đã bị nắm giữ toàn bộ nhưng lại vẫn có thể thi triển được thủ đoạn của chính mình.

Nếu như chỉ nói về đơn độc riêng tư mà nói, Phấn Toán Hư Không trận căn bản không thể thúc giục, là một trận pháp vô dụng. Nhưng khi nó giống như ký sinh trùng, kết thành một khối cùng Vạn Long đại trận thì lại biến thành một thời không pháp trận đỉnh cấp!

Ngao Tuệ nhàn hạ lại tính toán suy diễn một lúc, sau đó ánh mắt nhìn Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần sùng bái. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Dụng ý của Nhạc Vũ không ngờ chính là đem không gian hàng rào trong phạm vi ba trăm ngàn trượng nơi đây chậm rãi quấy nhiễu, chậm rãi "ăn mòn" độ cứng rắn của thời không bích chướng.

Cuối cùng chẳng những có thể trực tiếp khiến cho những Chuẩn Thánh Kim Tiên cũng khó thể phá mở không gian Long mộ mà mạnh mẽ xuyên qua, còn có thể mượn dùng lực lượng xuyên thẳng vào bên trong hồng hoang thế giới, rời khỏi Phương Trượng sơn ngoài mấy chục ức dặm!

Trong lúc bố trí trận pháp, Nhạc Vũ lại đem uyển mạch ngay trung ương động thiên cắt vỡ, lại nhỏ máu tươi của mình xuống mặt đất.

Giống như có thêm sinh mạng, không ngừng xoay quanh người Nhạc Vũ, sau đó một nhóm phù văn hình thành, lan tràn mở rộng ra bên ngoài.

- Huyết trận hóa linh!

Trong lòng Ngao Tuệ hoảng sợ, đã hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ. Cũng chỉ có phương pháp này mới có thể không làm thay đổi tình hình kết cấu của Vạn Long đại trận, tiếp tục bố trí thêm đại trận!

Lấy máu tươi bản thân hóa sinh linh mạch, khai thông thiên địa bổn nguyên, tạo thành cơ sở linh trận!

Phương pháp này có thể duy trì được mười mấy ngày, nhưng người bố trận cũng sẽ bị đại thương nguyên khí.

Linh trận nhỏ còn hoàn hảo, nhưng nếu quy mô hơi lớn, tiêu hao khí huyết nguyên lực thực sự không ít.

Mà xem tình hình trước mắt, đại trận Nhạc Vũ bố trí quy mô nhất định to lớn, vừa định mở miệng khuyên nhủ, nhưng tiếp theo Ngao Tuệ lại không nói được một lời, đồng dạng cũng tự cắt uyển mạch nhỏ máu cùng máu của Nhạc Vũ dung hợp một chỗ!

Chiến Tuyết lúc này cũng thanh tỉnh lại, nàng mở mắt quan sát tình hình trước mặt, vẻ mặt chợt ngẩn ra, có chút mờ mịt.

Tiếp theo ngay sau đó vẻ mặt chợt tĩnh lặng, lấy khí ngưng kiếm lại cắt vào cổ tay của mình.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đều mỉm cười.

Vẻ oán trách trong mắt Nhạc Vũ cũng dần dần tiêu tán. Tuy bản thân đang ở bên trong địa phương sát khí mai phục khắp nơi, nhưng trong lồng ngực hắn lại chảy qua một cảm xúc vô cùng ấm áp.

Huyết sắc phù văn hướng ra ngoài khuếch trương tới ngàn trượng, ngay sau đó một nhóm phù văn giống như mười bốn huyết tuyến thật nhỏ hướng mười bốn long hài bên trong động thiên lan tràn tới, chảy tới mười bốn long đầu mới ngừng lại.

Trong thân thể ba người đều là thuần huyết long mạch, lại còn tự ngưng tụ thủy tổ nhị long tinh huyết, bên trong máu tươi đều ẩn hàm dị lực.

Lập tức dẫn dắt mười bốn đầu long hồn lẫn hai đầu long hồn của thủy tổ nhị long

trên không trung đều uốn lượn chấn động không thôi.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt thả lỏng, dùng máu của ba người hóa sinh ra nhân tạo linh mạch, so với sự tưởng tượng của hắn còn thêm cường hãn.

Không chỉ là mạch lạc thông đạo có thể cất chứa càng nhiều linh lực tuần hoàn bên trong, còn có thể từ bên trong bổn nguyên lấy được càng nhiều ngũ hành linh lực.

Ba người hợp lực cũng giúp cho hắn tiêu hao khí huyết ít hơn dự tính rất nhiều, mặc dù bị tổn thương nguyên khí nhưng không làm dao động căn cơ.

Hắn tiếp tục điều khiển máu huyết tản ra khắp bốn phương tám hướng, lây vô số huyết sắc phù văn hình thành hình tròn phạm vi mười trượng.

Ý niệm di động, vết thương nơi cổ tay Nhạc Vũ liền khép lại, sau đó không chút ngừng nghỉ liên tục đánh ra từng viên tiên thạch.

Giờ phút này hắn đã góp nhặt không ít máu huyết của Đại La Kim Tiên, lấy máu làm mực vẽ phù văn, sử dụng tài liệu luôn là tốt nhất!

Lại đem Tam Linh Trấn Ma Bàn cùng Cửu Cực La Bàn Nghi toàn lực thúc giục, chỉ dùng thời gian một ngày đã phân bố ra huyết sắc đại trận phạm vi ngàn vạn trượng thành hình bên dưới chân ba người.

Hắn giẫm mạnh một bước, thúc giục Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông làm vô số hành thổ linh lực hội tụ đến, lan tràn khắp bốn phương tám hướng, ở bên trên huyết sắc đại trận bao trùm lên một tầng thạch chất.

Mà giờ khắc này Nhạc Vũ cùng Ngao Tuệ từ đường hầm đi vào trong động thiên đã được hai ngày!

Tu vi Ngao Tuệ thấp nhất, vừa rồi khi lấy máu thì bị thương cũng sâu nhất. Nàng luôn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi điều dưỡng, mượn Thanh Lộ Linh Tuyền còn dư lại không nhiều khôi phục nguyên khí.

Thẳng đến khi nàng cảm giác được linh lực dao động bên trong động thiên mới thức tỉnh. Quan sát khắp bốn phía chung quanh, Ngao Tuệ hiếu kỳ hỏi:

- Đã hoàn thành? Chỉ bằng trận pháp này có thể kháng cự được Hạo Thiên sao?

Trong lời nói của nàng mang theo chút ý khó tin.

Chiến Tuyết cũng thanh tỉnh từ trong nhập định, nàng vốn không hiểu rõ nguyên do vì sao khi mình có ý thức trở lại thì bản thân đang ở bên trong động thiên, vừa nghe được hai chữ "Hạo Thiên" bên trong lời nói của Ngao Tuệ, sắc mặt liền đại biến.

Sau đó chỉ nháy mắt nàng chợt nhớ lại trận chiến trong thế giới ý niệm, cùng nhìn thấy được Côn Luân Kính được tu sửa hoàn chỉnh, hơn nữa bên trong tâm tạng của nàng lại có thêm một giọt cổ kim huyết dịch, cùng thật nhiều trí nhớ không biết vì sao xuất hiện trong đầu.

Kết hợp những việc này, cơ hồ nàng liền suy đoán ra tất cả nguyên nhân.

Chỉ riêng còn vài nghi nan nàng còn chưa hoàn toàn hiểu được, bỗng dưng dựng không bay lên khỏi động thiên, sau đó khi nàng quay trở lại sắc mặt liền biến thành trắng xanh.

Vẻ mặt nàng cũng giống Ngao Tuệ trước đó, thật sự kinh hãi.

- Thần thông pháp lực của Hạo Thiên viễn siêu sự tưởng tượng của chúng ta, chỉ bằng vào trận này tự nhiên là không thể thắng được!

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn Chiến Tuyết, trong ánh mắt hiện lên một tia tán thưởng.

Tiếp theo bên trong đan điền hắn bay ra ngũ sắc kiếm trận, ngoại trừ hành thổ kiếm do hắn thao túng, bốn kiếm còn lại phân ra bốn phương, đông nam tây bắc, ngay phù văn huyết trượng nằm ở bốn nơi cự ly mười trượng khoảng cách.

Sau đó hắn triệu ra hai cỗ hóa thân, đều tự thao túng hai thanh thủy hỏa kiếm.

Ngao Tuệ không khỏi kinh hãi, cơ hồ theo bản năng muốn Nhạc Vũ thu hồi.

Nhưng tiếp theo sau vẻ mặt nàng đột nhiên giật mình trợn mắt.

Cả đại trận bỗng nhiên nhấp nháy linh quang, đem Hồng Mông khí tức toàn bộ kiềm chế, còn có Côn Luân Kính trấn thủ trên không.

Khiến cho linh lực dao động của năm thanh tiên thiên Hồng Mông kiếm khí cơ hồ biến mất, mặc dù ở gần trong gang tấc cũng có loại cảm giác mơ hồ bất định, hồn niệm không cách nào phong tỏa phương vị.

Khí tức của Hồng Mông chí bảo cho dù mỏng manh như thế nào, chỉ cần đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới đều có thể tra xét ra rõ ràng.

Nhưng vào giờ phút này, có được vòng dây của Hỗn Độn Chung bên ngoài, khí tức càng mạnh hơn vài phần.

Vì vậy năm thanh tiên thiên Hồng Mông kiếm khí ngược lại biến thành vô hình, cả Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết đều hiểu ý, cũng không cần Nhạc Vũ nhắc nhở liền phân ra hai phương, một dùng mộc kiếm, một dùng kim kiếm.

Tâm ý ba người đều giống nhau, đều có tâm thần liên hệ cùng Nhạc Vũ, cũng không cần thao diễn đã có thể khống chế Ngũ Hành kiếm trận thật tự nhiên.

Nhạc Vũ lấy ra trận đồ nhập xuống bên dưới lòng đất, cùng năm thanh tiên thiên kiếm trận hô ứng thành một khối.

Sau đó chỉ nghe Chiến Tuyết đột nhiên hỏi:

- Vì sao không thử tranh thủ lấy Trấn Thiên Tỳ trước khi mấy người kia tới?

Ánh mắt Ngao Tuệ lập tức sáng bừng, trước đó vốn không đủ thực lực đi lấy, nhưng tình hình trước mắt lại khác hẳn, Nhạc Vũ lại vô cùng quyết đoán lắc đầu.

- Không thể!

Ba âm hồn bên ngoài tuy chỉ do máu huyết của ba thi hài còn sót lại sinh ra, nhưng cũng chứa đầy chấp niệm của ba Chuẩn Thánh Kim Tiên khi còn sống.

Mà ở bên ngoài động thiên, có thể thi triển ra bảy thành uy lực của huyết trận cũng đã không tệ. Hơn nữa còn phải dùng tinh lực đi đối phó địch thủ sắp đến.

Vào lúc này Nhạc Vũ lại nhìn ra ngoài động thiên, lạnh giọng cười:

- Mấy vị kia hiện giờ cũng đã đến!

Ý niệm vừa động, cả động thiên thế giới đã ầm ầm lay chuyển, vô số huyết sắc quang hoa phóng lên cao!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1155: Hoành đao đoạt ái

Huyết sắc đại trận bỗng nhiên khởi động, mười bốn đầu cự long do huyết sắc phù văn liên kết bỗng dưng đem vô số nguyên lực tràn đến hợp lại thành một khối.

Quanh thân Nhạc Vũ cũng dần dần biến hóa, toàn thân biến thành cổ kim sắc lân phiến duỗi ra, tứ chi đều biến thành long trảo, thi triển Tứ Cửu Huyền Công, Thanh Long Biến bên trong ba mươi sáu Thiên Cương biến hóa, cả người hắn hoàn toàn hóa thành long hình.

Sau đó mới dần dần thu liễm, biến thành bộ dáng một thiếu niên tuấn tú tuyệt mỹ.

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết đều kinh ngạc, cũng biết đây không phải Hóa Hình Thuật mà là Nhạc Vũ thi triển Thanh Long Biến, lấy long thân chuyển hóa thành nhân hình, tự nhiên tướng mạo hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn không còn giữ lại được hình dáng ngày xưa.

Thật lâu sau hai nàng mới miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần, nhìn chăm chú vào vân quang từ Côn Luân Kính chiếu ra.

Chỉ thoáng chốc bên ngoài động thiên liền có mấy đạo quang hoa lục tục bay đến.

Đầu tiên là một đạo kim sắc quang hoa, dẫn đầu trước mấy người còn lại một khoảng cách.

Tuy bị mười long hồn Hỗn Độn Kim Tiên quấy nhiễu, nhưng không hề ngăn cản được kim sắc quang hoa chút nào, kim sắc quang hoa vẫn xuyên toa bên trong đại trận không chút trở ngại.

Chỉ một lát sau liền bỏ lại mấy đạo độn quang phía sau một khoảng cách.

Khí tức Ngao Tuệ cứng lại, lộ ra vài phần kiêng kỵ. Chiến Tuyết cũng chợt bừng tỉnh, biết được người kia chính là Hạo Thiên không thể nghi ngờ.

Quả nhiên có chút khác hẳn trong ấn tượng của nàng.

Tiếp theo chỉ nháy mắt kim mang đã lên tới đỉnh núi, mà mười bốn long hồn trong động thiên lúc này đồng loạt vang lên một tiếng long ngâm, thanh chấn cả Long mộ thế giới, khiến cho quần long hống khiếu chấn triệt không gian.

Toàn bộ phù văn bên trong Vạn Long đại trận cùng toàn bộ linh mạch đều bị khởi động sôi trào. Thiên địa linh lực cùng khí huyết hồn lực vô tận đều hướng đỉnh núi hội tụ.

Bên ngoài động thiên bỗng dưng hội tụ ra mười hai long ảnh khổng lồ, xoay quanh gần bên đỉnh núi, những đôi long nhãn thật lớn tràn đầy vẻ băng sương lạnh lẽo nhìn chăm chú xuống bên dưới.

Chính là hình chiếu của mười hai Chuẩn Thánh long hồn, vô luận thần thái hình dạng đều giống như lúc còn sống, thậm chí cả linh lực dao động cùng khí cơ phản ứng đều hoàn toàn giống nhau.

Đợi đến khi kim quang kia đã tới, mười hai Chuẩn Thánh long hồn liền tụ tập một chỗ, hóa thành một cự long dài ngàn vạn trượng.

Sau đó long trảo liền mãnh liệt giáng xuống, mang theo hôi quang đầy trời.

Khí tức nguy hiểm chẳng khác gì Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp mà Nhạc Vũ mới thi triển không bao lâu, lại càng mạnh mẽ bá đạo hơn mấy lần.

Kim sắc quang ảnh đang phi độn tới thật nhanh thế nhưng không hề có nửa phần sợ hãi, càng không hề có ý tránh né.

Lờ mờ nhìn thấy bên trong quang ảnh còn có thêm một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, sau đó bỗng dưng máu tươi phun ra đầy trời, đem bóng người trong kim quang bao phủ toàn bộ.

Mà khí tức cự long trên bầu trời lập tức hỗn loạn, vô số nguyên khí hồn lực tụ tập ngưng tụ thành sâm bạch long trảo bỗng dưng chớp động, lập tức bị băng vỡ.

Kim sắc quang ảnh không chút hao tổn rơi xuống mảnh đất tuyết ngay trước động thiên.

Đó là một kim giáp thân ảnh, hiện thành một thanh niên tuấn mỹ chừng hai mươi tuổi, vừa hiện ra thân hình, vẻ mặt lạnh lùng lệ ý ngẩng đầu nhìn lên cao.

- Côn Luân Kính? Không ngờ còn dám đến thăm dò ta, thật lớn cẩu đảm!

Bỗng nhiên một đạo kích quang xông lên, xu thế sắc bén không thể đỡ, chém thẳng lên cao.

Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ chỉ nhìn chằm chằm vào vân quang trong kính, nhưng vẫn cảm giác được kim sắc đại kích vô cùng sắc bén xuyên phá không gian trùng điệp, tìm kiếm phương vị của Côn Luân Kính đập thẳng tới.

Bên trong động thiên Nhạc Vũ bỗng dưng quát lớn một tiếng, huyết sắc đại trận dưới chân quay cuồng, vô số huyết sắc xúc tu bắn lên long hồn Tổ Long trên bầu trời.

Tuyệt đại bộ phận đâm vào bên trong long hồn, còn lại mấy ngàn xúc tu rậm rạp đem long hồn dài ngàn vạn trượng chặt chẽ cuốn lấy.

Có thể còn chưa cảm giác được khác thường, hoặc không cảm giác được nguy hiểm, long hồn Tổ Long không có chút phản kháng đã bị huyết tuyến đâm thủng quấn quanh.

Sau đó bị mạnh mẽ trói buộc kéo xuống khỏi không trung, thân hình khổng lồ bám vào sau lưng Nhạc Vũ, mà cổ kim sắc lân giáp trên người hắn lập tức biến đổi, phù văn trên long lân cùng vảy phiến trên long hài của Tổ Long cơ hồ giống nhau như đúc. Hai long giác mọc lên đỉnh đầu, khí chất toàn thân Nhạc Vũ liền biến hóa thành tà mị vô hạn.

Khí thế trong nháy mắt kéo lên gấp mười lần, phảng phất như hoang mãnh dã thú đến từ thời thái cổ, cuồng ngạo bá tuyệt, bạo ngược khôn cùng.

Ngay cả Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết mặc dù đều có Thủy Long tinh huyết trong người, giờ khắc này cũng cảm giác được thân hình thần hồn của mình bị áp chế gắt gao, nhất thời không thể nhúc nhích.

Mà giờ phút này Nhạc Vũ bỗng dưng mở bừng hai mắt, đôi mắt hắn đã hoàn toàn biến thành cổ kim sắc trạch, mỹ lệ thâm sâu, lại cực kỳ nguy hiểm.

- Tra xét ngươi thì sao, ngươi có thể làm được gì?

Tay phải vươn ra, đem sâm bạch long trảo mạnh mẽ đâm vào trong hư không, giữa long trảo lấp loáng hôi quang lóe sáng cùng đạo kim sắc kích ảnh mạnh mẽ va chạm. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết lập tức cảm thấy cả động thiên rung chuyển, cơ hồ ngã sấp xuống, thân hình Nhạc Vũ ngửa ra sau, phảng phất như muốn lui lại một bước để điều tiết xung lượng, nhưng chỉ thoáng chốc đã khôi phục lại như cũ. Sắc mặt hắn không chút diễn cảm, vẻ mặt thản nhiên, toàn thân cũng không hề có chút thương thế, long hồn Tổ Long ở sau lưng phát ra một tiếng rít gào.

Ngược lại bên ngoài động thiên, thân hình Hạo Thiên bị cự lực phản xung bật lui ra sau mười bước mới có thể dừng lại.

Vẻ mặt Hạo Thiên không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, hướng lên trên không liếc mắt nhìn.

Vẻ mặt hắn giống như đang cảm thấy kinh dị vì phản ứng hoàn toàn khác hắn của chủ nhân Côn Luân Kính trước đó.

Cùng với một kích giao thủ vừa rồi, hắn cảm giác được người kia có cảnh giới tu vi cùng khả năng chưởng khống thiên địa đại đạo lại vô cùng tinh chuẩn, chỉ là pháp lực có chút kém hơn hắn.

- Pháp môn Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp thật lợi hại!

Hạo Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp theo không để ý tới, nhắm thẳng thi thể trung niên đạo nhân ngay trong đống tuyết đánh tới.

Ba đạo âm hồn lập tức phản ứng, chỉ trong chốc lát hai đạo kiếm quang chói mắt cùng một tòa cửu tầng kim tháp xa xa bắn qua, uy thế mạnh mẽ ẩn tụ thiên địa linh lực bàng bạc khôn cùng, hoàn toàn không kém hơn một kích vừa rồi của Nhạc Vũ.

Ba âm hồn hợp lực, khí thế ngập trời.

Hạo Thiên vẫn không chút sợ hãi, ngay khi kiếm quang sắp đến gần người hắn bỗng dưng chụp lấy thiếu niên bên cạnh ném tới trước đỡ lấy kiếm quang.

Lập tức khiến cho long hồn đã hội tụ lại hình thể trên không trung rít gào một trận, long trảo liền đánh xuống khiến hai đạo kiếm quang đồng loạt bị đánh văng ra ngoài.

Hạo Thiên cười lạnh, thân hình lóe ra liền tránh được cự tháp đánh tới, xuất hiện ra ngoài ngàn trượng.

Sau đó hắn lại đánh ra ba trương đạo phù, nửa đường hóa thành kim quang xiềng xích đánh tới ba bộ thi thể, lại khiến cho âm hồn Chuẩn Thánh kích động thất thố, vội vàng chống cự nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được mấy kim quang xiềng xích kia xuyên vào bên trong thi thể.

Một cỗ lực lượng thánh khiết mạnh mẽ tuyệt đối khiến khí huyết trong ba thi hài lập tức suy bại. Khí tức của ba âm hồn cũng lập tức biến thành suy nhược, chỉ trong chốc lát liền rơi xuống, khiến cho ba âm hồn cũng bay ngược trở lại.

Cũng đúng lúc này, mấy người phía sau Hạo Thiên đã lục tục tìm đến, liền giáng xuống độn quang trên đất tuyết.

Một người cầm đầu chính là Thái Huyền tiên tử, người phía sau là một thượng cổ nữ tiên Vô Sinh thánh mẫu.

Giờ phút này thấy thế sắc mặt đều kịch biến, vô số đạo quang hoa đồng loạt đánh ra, ba đạo âm hồn đều bị một kích đánh trúng với xu thế toàn lực, lập tức văng ra ngoài.

Hạo Thiên cũng đã sớm đoán được như thế, cơ hồ cùng một thời gian, tay phải vung ra phía sau, phương thiên đại kích vừa đi được nửa đường liền phân ra thành mười đạo kim sắc kích ảnh, đối chiến cùng thật nhiều pháp bảo thần thông đánh tới, lập tức khiến cho Long mộ thế giới kịch chấn chao đảo không ngớt, phảng phất như muốn sụp đổ.

Thân hình Hạo Thiên cũng lóe lên, xuyên toa bên trong Vạn Long đại trận cấm chế trùng điệp, nháy mắt đã đi qua ngàn trượng, chỉ còn một khoảng cách ngắn ngủi là có thể chạm tới thi thể trung niên đạo nhân, vòng dây cùng Trấn Thiên

Tỳ chỉ cần thò tay là hắn có thể dễ dàng đoạt lấy.

Ngao Tuệ đứng bên trong động thiên, ánh mắt không khỏi sợ hãi, nàng biết được giờ phút này chính là lúc mấu chốt, toàn bộ thành bại đều nằm trong tích tắc trước mắt.

Một khi vòng dây rơi vào trong tay Hạo Thiên, dù chỉ là tàn phiến của một kiện Hồng Mông chí bảo cũng có được uy lực khó lường, nếu đổi lại là Trấn Thiên Tỳ càng thêm khó thể kháng cự.

Trong con ngươi Nhạc Vũ nhấp nháy lãnh mang, long trảo lại một lần cuốn theo hôi mang vô địch xuyên vào bên trong hư không phía trước.

Cơ hồ cùng một lúc linh trận hắn bố trí bên ngoài động thiên lập tức liền dẫn động.

Lúc này ở trong mắt Hạo Thiên, chỉ thấy từ dưới lòng đất bỗng dưng có một long trảo khổng lồ xuyên lên khỏi mặt đất, hướng ngay phía trước chộp tới, trong tích tắc liền tiếp cận thi thể trung niên đạo nhân, một cỗ pháp lực đánh vỡ phong ấn vòng dây, khiến bộ phận tàn phiến của Hỗn Độn Chung lập tức thoát khốn, hóa thành kim quang hướng xa xa bỏ chạy, chỉ trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy tung tích.

Hai mắt Hạo Thiên trợn ngược cuồng nộ, rút ra một cự kiếm, kim sắc quang hoa vung xuống, giống như Bàn Cổ trảm thiên liệt địa, cùng sâm bạch long trảo giao kích.

Một tiếng nổ vang trầm trọng, cự kiếm trong tay Hạo Thiên bị đánh ra mấy vết nứt rạn. Mà long trảo của Nhạc Vũ bị gãy tới tận gốc, lại thuận thế rút về, đồng thời bao phủ quanh Trấn Thiên Tỳ rụt xuống khỏi mặt đất lui về bên trong động thiên, không còn chút tiếng động.

Mắt thấy đồ vật cơ hồ sắp tới tay mình lại bị người hoành đao cướp đoạt, gương mặt Hạo Thiên vặn vẹo dữ tợn, chỉ cảm thấy phẫn nộ như muốn phát điên, ánh mắt hắn nhìn ra xa xa theo hướng vòng dây bỏ chạy, lại nhìn nhìn trước mắt, vẻ mặt hắn không khỏi giãy dụa, chỉ sau một lúc liền gầm lên giận dữ như dã thú, chợt lóe thân bay vào trong động thiên Long mộ!

Nhưng mấy người Vô Sinh thánh mẫu cùng Thái Huyền tiên nữ đều quá đỗi vui

mừng, lập tức đem độn quang quay ngược trở lại truy theo vòng dây vừa bỏ chạy.

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết nhìn hình ảnh bên trong vân quang, vẻ mặt không khỏi ngẩn ra, lại liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy vẻ sợ hãi than thở.

Chiêu thức vừa rồi của Nhạc Vũ quả thật có thể nói vô cùng tuyệt diệu. Đối với Hạo Thiên cùng Nhạc Vũ mà nói khẩn yếu nhất vẫn là Trấn Thiên Tỳ!

Mảnh nhỏ của Hỗn Độn Chung mặc dù thật trân quý, nhưng dù sao cũng chỉ là đầu mối để truy tìm Hỗn Độn Chung mà không phải chính Hỗn Độn Chung thực sự.

Cũng chỉ có đệ nhất ngọc tỷ khai thiên tích địa mới có thể chân chính giúp cho thực lực của hai người bạo tăng!

Đánh bay vòng dây, cơ hồ đã đem mấy vị Chuẩn Thánh Kim Tiên dời đi lực chú ý.

Trọng yếu hơn chính là bên trong động thiên sẽ không còn người khác quấy nhiễu, có được Ngũ Hành kiếm trận của Nhạc Vũ là có khả năng phòng thủ cường đại!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1156: Kiếm trận chung lộ

Bên ngoài cửa đá lớn bỗng nhiên chớp lên kim mang, một kim sắc thân ảnh mang theo một thiếu niên chừng hai mươi tuổi xuyên vào.

Cả người hắn nhiễm ướt kim hồng huyết dịch, khiến bên ngoài kim sắc giáp trụ cũng ửng lên một tầng đỏ tươi chói mắt.

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết đều cả kinh, thu liễm tâm thần, cả hai nắm chặt kim kiếm cùng mộc kiếm trong tay, tập trung phòng ngự.

Nhạc Vũ nhíu mày, huyết tuyến sau lưng bỗng dưng buộc chặt, khiến long hồn Tổ Long dung nhập vào trong thân thể hắn!

Chỉ thoáng chốc hắn thông qua hồn ấn long hồn cảm giác được pháp môn sinh tử, nhân quả chi đạo, ngày càng thêm rõ ràng.

Mặc dù còn chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng cũng đã có thể vận dụng không ngại. Thậm chí ngay cả Vạn Long đại trận cũng có thể thao tác được một bộ phận.

Mà giờ khắc này trong tay Nhạc Vũ nắm chặt Trấn Thiên Tỳ, chỉ trong chốc lát đã hiển lộ được huyền diệu bên trong.

Thiên địa đệ nhất ngọc tỷ, vật đầu tiên được thế gian vạn thọ vạn linh thừa nhận thần phục!

Thủy tổ nhị long vẫn lạc quá sớm, không tính bên trong, mười hai đầu Chuẩn Thánh cự long đã có bảy đầu thầm thần phục hiệu lệnh của Trấn Thiên Tỳ!

Một chút tinh huyết bắn vào trong ấn tỳ, chỉ thoáng khắc lục vài phù văn hồn dẫn liền có thể làm ấn tỳ trôi nổi sau người.

Sau đó Nhạc Vũ một tay cầm hành thổ kiếm, một tay hóa thành long trảo cực lớn

đối diện cùng Hạo Thiên.

Sâm bạch long trảo bị gãy cũng trong nháy mắt khôi phục lại như lúc ban đầu.

- Tổ Long huyết! Không ngờ Long tộc các ngươi còn có thể khôi phục được thủy tổ nhị long huyết mạch. Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp lại có lúc tái hiện trong thiên địa. Đáng tiếc!

Nhảy vào động thiên thế giới, vẻ mặt Hạo Thiên đã khôi phục vẻ trấn định, hờ hững tự nhiên, quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới kỹ lưỡng, trên mặt trồi lên vẻ cười lạnh mang theo vài phần tiếc nuối.

- Bất quá trưởng bối của ngươi chưa từng giáo đạo ngươi sao? Vật không nên lấy thì ngàn vạn lần chớ có thò tay?

Vừa dứt lời, phương thiên đại kích bỗng dưng từ bên ngoài động thiên nhảy vào trong tay Hạo Thiên, sau đó một kích ngang trời, hóa thành trăm vạn trượng dài quét ngang tới.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, chỉ khẽ mỉm cười, vẫn trảo ra phía trước, đồng dạng liền tạo ra một đoàn hôi quang hơn mười vạn trượng, ngưng tụ trên đầu móng vuốt, nhẹ nhàng va chạm cùng mũi kích.

Ngay lập tức vang lên tiếng kim chúc giao kích chói tai, cả người Nhạc Vũ không bị tổn thương gì, vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng long hồn Tổ Long đã rõ ràng suy giảm khí tức.

Hạo Thiên bật lui trăm trượng, lớn tiếng cười to, chiến ý dần dần dạt dào, nói:

- Cũng được, có lẽ đã lâu trẫm không có dịp nới lỏng gân cốt, hôm nay thử một cuộc chiến với ngươi. Lấy thân Đại La dung hợp Tổ Long nguyên hồn, cũng miễn cưỡng có được tư cách này. Nhưng Chuẩn Thánh thực lực chung quy cũng không hoàn toàn thuộc về ngươi! Thật muốn xem thử ngươi có thể chống được tới lúc nào!

Kích quang đi qua, ngay lập tức có cự kiếm trăm vạn trượng xuyên thấu hư không, tựa như kinh hồng, lại sắc bén vô song.

Nhạc Vũ cũng không chút hoang mang, đồng dạng đem hành thổ kiếm chém

ngang ra. Hoàng kim cự kiếm lần lượt trảm kích, kích thích lên hỏa hoa đầy trời, trong nháy mắt đã va chạm ngàn vạn lần, cùng cự kiếm quấn quýt chết sống trên không trung bất phân thắng bại, từng đợt cương phong linh lực có thể giết chết Thái Ất Chân Tiên hướng chung quanh lan tràn, liền đem không gian giữa hai thanh binh khí vặn thành phấn vụn. Thế giới động thiên cũng lắc lư không ngớt, nếu không phải căn nguyên kiên cố, lại có Vạn Long đại trận chống đỡ, Long mộ động thiên sẽ gặp phải nguy hiểm băng diệt!

Hai tai của Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ đều tràn ra máu tươi, nếu không phải nhờ có huyết sắc đại trận của Nhạc Vũ bảo hộ, hai nàng thật sự hoài nghi chính mình còn có thể náu thân bên trong động thiên được nữa hay không.

Hạo Thiên cũng kêu lên một tiếng kinh ngạc, hoàng kim cự kiếm trong tay hắn mặc dù kém hơn phương thiên đại kích một bậc, nhưng cũng là hậu thiên chí thánh. Thanh thổ hoàng sắc tiên thiên kiếm khí kia có thể cùng cự kiếm của hắn chiến đấu ngang hàng lẽ ra không phải là một thanh kiếm vô danh bên trong thế giới hồng hoang, nhưng trong đầu hắn lại không hề có chút ấn tượng về thanh kiếm kia.

- Thanh kiếm của ngươi là kiếm gì?

Hắn nhìn chằm chằm tới phía trước, còn chưa kịp cẩn thận quan sát, chỉ thấy thiếu niên tuấn tú đối diện phát ra một tiếng cười lạnh.

Thiếu niên bỗng dưng giẫm một cước dưới chân, đột nhiên vô số thời không linh lực hội tụ lao tới.

Hàng rào không gian trong phạm vi ba trăm ngàn trượng bỗng nhiên ẩn hiện vô số vết rách.

Vẻ mặt Hạo Thiên chợt giật mình, liếc mắt nhìn qua bên phải Nhạc Vũ, sau đó trong mắt lộ ra vẻ hiểu rõ:

- Thời không trận, ngươi bố trí trận này? Huyết khí hóa linh, diễn biến thành trận, cũng thật tinh kỳ!

Tán thưởng một câu, trong lời nói của Hạo Thiên lại ẩn hàm khinh thường vô tận:

- Ngươi có Tổ Long máu huyết, thiên tư tuyệt hảo. Nhưng nếu không có người chỉ điểm, cho dù qua thêm mười vạn năm cũng khó bước lên Chuẩn Thánh cảnh giới, sẽ không thể nào hoàn toàn tìm hiểu được nhân quả pháp môn. Cơ duyên khó được, ngươi phải cẩn thận xem cho kỹ, đây mới thật sự là nắm nhân quả trong tay! Nếu có thể chạy trốn từ trong tay của ta, trong vòng vạn năm may ra ngươi có thể thành tựu được Hỗn Độn Kim Tiên!

Hắn bỗng dưng chộp vào trong hư không xa xa, mà quanh người Nhạc Vũ linh mạch do máu huyết biến thành bỗng dưng xoay chuyển, phù văn bên trong huyết trận cũng bắt đầu biến hóa không chút dự báo.

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết đều cả kinh, hai nàng biết được Hạo Thiên đang mạnh mẽ vặn vẹo nhân quả, trước tiên xác định trận pháp không thể vận dụng "quả", sau đó mới thay đổi "nhân", khiến linh trận vặn vẹo biến hóa.

Vẻ mặt hai thiếu nữ đều thật chuyên chú, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm trước mắt. Ngữ khí của vị Thiên Đế kia giống như đang giáo huấn tiểu hài tử hậu bối, khẩu khí vô cùng phô trương rầm rĩ, không ai bì nổi khiến người nghe được vô cùng buồn bực.

Nhưng có thể ở khoảng cách gần như vậy xem người thi triển pháp môn nhân quả cũng chứng thật là khó được, nếu có thể tìm hiểu được một phần, xem như đạt được ích lợi vô cùng.

Nhạc Vũ mỉm cười chỉ ra một ngón tay, Côn Luân Kính trên đỉnh đầu bỗng dưng hiện hình, một đoàn quang hoa chiếu xuống, liền khiến nhân quả đang vặn vẹo quanh người hoàn toàn khôi phục lại như trước.

Hạo Thiên không có chút tỏ vẻ như ngoài ý muốn, chỉ liếc mắt nhìn Côn Luân Kính, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khát vọng.

- Quả nhiên là Côn Luân Kính! Thượng cổ chí thánh kỳ trân lại chữa trị trong tay ngươi! Hôm nay dù mất đi Hồng Mông chí bảo kia, nhưng có được mặt kính này cũng xem như thắng lợi!

Phương thiên họa kích cùng hoàng kim cự kiếm vẫn nhấc lên từng đợt phong bạo, kích ảnh kiếm quang bao phủ đầy trời, cùng long trảo và hành thổ kiếm của Nhạc Vũ va chạm giao kích trên không trung, lan tràn khuếch trương, khiến quang nhận duệ ảnh dần dần mở rộng ra ngoài ngàn vạn trượng, đánh nát hư

không, phá hủy thế giới! Toàn bộ mọi thứ đều bị vặn xoắn thành trạng thái linh tử bổn nguyên nhất.

Bên trong tay áo Hạo Thiên bỗng dưng bay ra một ngọc tỷ hình vuông, vừa đón gió liền trướng lớn, hóa thành phạm vi ngàn vạn trượng bỗng dưng oanh áp xuống.

Hai mắt Nhạc Vũ co rút lại, tiếp theo đồng tử bỗng dưng lại biến hóa, đã biến thành tứ đồng, vô số hoàng kim phù văn nhấp nháy sáng lạn tươi đẹp dị thường, làm lòng người chao đảo si dại.

Vạn Long đại trận thật lâu không thấy vận chuyển giờ phút này đang dần dần phát động.

Trấn Thiên Tỳ sau lưng hắn cũng tán ra từng đợt kim sắc quang mang vây quanh.

Trong mười hai đầu Chuẩn Thánh long hồn xoay quanh trên không trung lập tức có bảy đầu long hồn rống giận lao xuống, một đầu đánh trúng ngọc tỷ khiến cho ngọc tỷ văng ngược trở về, ngay sau đó duỗi dài trên không, bảy long trảo từ bốn phương tám hướng mạnh mẽ chụp xuống.

Sắc mặt Hạo Thiên khẽ biến, vung tay kháng cự lại long trảo chộp xuống trên đỉnh đầu, trong ánh mắt thoáng lộ ra vẻ ngưng trọng, ánh mắt nhìn Trấn Thiên Tỳ càng thêm cuồng nhiệt.

Nhạc Vũ chợt cười nói:

- Nếu Hạo Thiên bệ hạ chỉ có chút bổn sự ấy, chỉ biết sính miệng lưỡi lợi hại, thì thứ cho vãn bối không phụng bồi!

Pháp lực dưới chân hắn lại thúc giục khiến thời không trận càng vận chuyển tới cực hạn, khai thông thời không, một không gian thông đạo mơ hồ thành hình thông hướng thế giới xa xôi.

Vẻ mặt Hạo Thiên xanh mét, bỗng dưng vỗ vào thiếu niên bên cạnh, khiến càng nhiều long huyết từ trong thân thể thiếu niên bị mạnh mẽ bức ra ngoài.

Khi hắn dùng long huyết bao phủ khắp toàn thân, ánh mắt bảy đầu cự long quả

nhiên biến thành do dự, mặc dù còn chưa giãy thoát sự khống chế của Nhạc Vũ nhưng lực lượng đã bị giảm đi, tiếp theo sau phương thiên đại kích trong tay Hạo Thiên lại tản ra, một phân thành hai.

Một kích giằng co cùng long trảo của Nhạc Vũ, một kích nắm trong tay Hạo Thiên, thân hình hắn chợt lóe bắn tới phía trước một vạn trượng.

Phương thiên đại kích, hoàng kim kiếm ảnh như gió bão quấn quanh thân thể hắn, đánh nát hết thảy chung quanh, thân hình hắn liên tục lóe lên, trong nháy mắt đã xông tới linh trận kỳ ảo trước mắt.

Cự kích trong tay bỗng dưng rền vang tiếng sấm, nhảy lên không chém thẳng về đại trận bên dưới.

Khí thế cuồn cuộn, kích quang lạnh thấu xương, chỉ cần một kích liền đem thời không trận đánh thành dập nát!

Trong mắt hắn không khỏi lộ ra ý trào phúng, sát khí tràn trề, người này mặc dù chỉ mới kịch liệt đấu chiến với hắn nhưng trạng thái dung hợp nguyên hồn Tổ Long cũng chỉ có thể duy trì thêm nửa khắc.

Khi đó vô luận là Côn Luân Kính hay Trấn Thiên Tỳ đều là vật trong bàn tay hắn, còn có Long tộc di trân, lần này đi vào hắn vốn không có dã tâm cướp đoạt nhưng hiện nay nếu "có sẵn của trời cho không lấy tất chịu tội"!

Nhưng ngay khi kích quang đánh nát thời không trận, hắn bỗng nhiên có loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm dâng lên trong lòng. Chỉ cảm thấy tình hình này giống như có chút không đúng, nhưng rốt cục không đúng chỗ nào hắn lại nghĩ không ra.

- Hồng Mông khí tức? Kỳ quái, tựa hồ không phải tàn phiến của Hỗn Độn Chung!

Hắn bỗng dưng bừng tỉnh, lại nhìn sang phía đối diện, thiếu niên toàn thân bao bọc cổ kim lân giáp trên mặt cũng mang theo vẻ trào phúng, còn ẩn hàm vẻ đắc ý vì mưu kế đã thực hiện được.

- Ngũ Hành kiếm trận, chuyển!

Tầng thạch chất trên mặt đất lập tức vỡ vụn, dưới linh lực bàng bạc đập vào, liền hóa thành bột phấn, lộ ra Huyết Mân đại trận bên dưới.

Bốn phương đông tây nam bắc đều có một đạo quang hoa bắn lên, thanh bạch hắc hồng tứ sắc quang mang, bốn thanh tiên thiên Hồng Mông kiếm khí phân biệt do Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ và hai cỗ hóa thân của Nhạc Vũ nắm giữ, cùng thổ kiếm trong tay bản thể Nhạc Vũ lập tức dung hợp lẫn nhau.

Trận đồ bên dưới cũng bay lên, Hồng Mông khí tức gia trì thân kiếm, khiến năm thanh tiên thiên binh khí lập tức xông lên tiên thiên chí thánh cảnh giới!

Chỉ một thoáng năm đạo kiếm khí bàng bạc đồng loạt bay tới, tuy mạnh yếu khác nhau nhưng đều do Nhạc Vũ chủ trì, đồng dạng còn gia trì sinh tử pháp môn, nhân quả đại đạo! Thanh thế so với lúc bảy đầu cự long cùng công kích còn tăng hơn mấy lần!

- Hồng Mông chí bảo!

Đồng tử Hạo Thiên co rụt mãnh liệt, tiếp theo bạo rống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1157: Cạm bẫy liên hoàn

- Hồng Mông chí bảo!

Đồng tử Hạo Thiên co rút mãnh liệt, tiếp theo lại một tiếng bạo rống. Phương thiên họa kích chợt quay về, cùng hoàng kim cự kiếm đan xen thành ngàn vạn quang mang che phủ khắp toàn thân.

Hắc hồng thủy hỏa kiếm quang đánh tới, ngay lập tức đem kim sắc quang mang vỡ ra tứ tán.

Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết thao túng kim kiếm cùng mộc kiếm đem Hoàng La Cự Tán khổng lồ xé thành nát bấy!

Đạo quang mang cuối cùng là thổ kiếm của Nhạc Vũ, thổ hoàng sắc kiếm hoa trầm hùng dày nặng giờ phút này giống như mang theo vạn tòa núi cao đồ sộ nghiền áp tới.

Hạo Thiên cắn chặt răng, thân hình lóe ra, lúc này thần thông cơ hồ hoàn toàn vô dụng, kiếm quang chặt chẽ tập trung trên thân thể hắn, vừa quét ngang liền đánh nát bên bụng trái của hắn! Cánh tay trái cầm hoàng kim cự kiếm liền gãy đến tận gốc!

Trong mắt Hạo Thiên càng tràn ngập lệ ý, toàn thân nổi đầy gân xanh, vẻ mặt dữ tợn, pháp lực tràn ngập bên ngoài cơ thể bành trướng thêm mấy lần, khí tức như muốn nứt toác.

Tuy liên tục bị Ngũ Hành kiếm luân phiên đập vào, phương thiên đại kích trong tay vẫn lóe ra khí mang thẳng chém vào bên trong thời không thông đạo, hừ lạnh nói:

- Hồng Mông chí bảo thì thế nào? Hôm nay giữa ta với ngươi không chết không ngừng! Nhìn xem ta chết dưới kiếm trận của ngươi trước, hay thân hình của ngươi không chịu nổi Tổ Long nguyên hồn trước!

Cương khí lợi hại trực tiếp đem thời không thông đạo chém thành vô số vết rách, thời không năng lượng cuồn cuộn chảy vào bên trong, khiến cả thông đạo biến thành rối loạn, vô số thời không loạn nhận va chạm khắp nơi, nhưng vì có linh trận duy trì nên vẫn chưa hỏng mất.

- Chẳng thể trách ngươi dẫn dụ mấy tên phế vật kia rời đi! Là lo lắng bị chúng ta cùng vây công sao? Hôm nay có thể thấy được Hồng Mông chí bảo thật là vui mừng lớn, ta có vật ấy, muốn thành thánh nhân cũng có thể!

Hạo Thiên lạnh giọng cười, thân hình bên trái bỗng dưng khôi phục lại, trong chớp mắt đã khôi phục như ban đầu, cánh tay cũng duỗi ra. Đang định chộp tới hoàng kim cự kiếm, chỉ thấy Nhạc Vũ chợt cười khẽ một tiếng, không hề có chút ý kích động.

- Phải đi, cũng không phải là ta, mà là Thiên Đế bệ hạ đâu!

Thanh âm mềm nhẹ lại như hồng chung chấn vang bên tai Hạo Thiên, Ngũ Hành kiếm khí vặn xoắn mà đến, hắn còn đang chật vật chống đỡ, thời gian linh trận bên dưới bỗng dưng nổ tung.

Một đoàn hắc quang mạnh mẽ bành trướng về phía trước, liền đem thân hình Hạo Thiên mạnh mẽ cắn nuốt, cuốn vào bên trong thông đạo thời không phong bạo kia!

Thân hình Hạo Thiên nhất thời không cách nào tự chủ, hắn chỉ cảm thấy trái tim như ngừng đập, chỉ trong khoảnh khắc liền hiểu rõ hết thảy.

Người này bố trí thời không linh trận cũng không phải vì chạy trốn mà là vì chính hắn mà bố trí!

Trong lòng hận ý mãnh liệt lẫn không cam tâm, thân hình Hạo Thiên giãy dụa cố gắng thoát khỏi thời không năng lượng trói buộc, còn chưa kịp động thủ chỉ thấy bảy đầu long hồn xoay quanh đập xuống, đem thân thể hắn hoàn toàn đánh văng vào bên trong thời không thông đạo!

Nhạc Vũ đồng thời ngâm khẽ một tiếng:

- Ngũ kiếm hợp nhất! Giết!

Tiên thiên Hồng Mông kiếm khí trong tay Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết và hai cỗ hóa thân của Nhạc Vũ đồng thời bay vút lên, cùng thổ kiếm huyền phù giữa không trung tụ họp cùng một chỗ.

Ngay sau đó cùng Diệt Tuyệt trận đồ hợp thành một thể, hóa thành Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm!

Một đoàn ngũ sắc quang hoa tán ra bốn phía, khí tức bá tuyệt khiến người ngạt thở tràn lan khắp nơi.

Ngay sau đó ngũ sắc kiếm quang chiếu xuống, tuôn vào bên trong thời không thông đạo đem thân hình Hạo Thiên kể cả hoàng kim giáp trụ trực tiếp xỏ xuyên qua.

Lập tức liền phân hóa ngũ kiếm cắt xé, trong nháy mắt đã chém thân hình hắn biến thành hơn mười mảnh nhỏ!

Hạo Thiên vẫn còn sức lực giãy dụa, mỗi khúc thân thể liền hóa thành một anh hài tú mỹ, trợn trừng mắt tràn đầy khí tức thô bạo. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ lớn tiếng cười to, toàn bộ thân hình hóa thành long hình cùng Tổ Long nguyên hồn hòa thành một khối.

Toàn bộ nguyên lực linh khí của Vạn Long đại trận cơ hồ giờ phút này đều tụ tập vào thân thể hắn.

Ngũ Hành thần thông cùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, Cửu Chuyển Huyền Công, Tứ Cửu Huyền Công, Hồng Mông kiếm ý…hơn mười loại thần thông đại pháp giờ phút này đều tan thành một thể, hóa thành một đoàn hôi quang sáng lên.

Ngay sau đó long trảo lớn hơn mười vạn trượng mạnh mẽ xuyên vào bên trong thời không thông đạo.

- Đại Phách Nguyên Long, tru tiên diệt thần!

Một thanh âm long ngâm rền vang, hôi sắc quang hoa lóe lên rực rỡ, trực tiếp

oanh kích vào tàn hài của Hạo Thiên, hơn phân nửa huyết nhục còn đang chịu đựng thời không loạn nhận cắt xé liền bị Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp đập vào, liền diệt vong!

Còn lại một bộ phận trong lúc nhất thời không còn lực lượng phản kháng, chỉ có thể tùy ý cho thời không loạn lưu cuốn đi, xuyên vào tận sâu trong thời không xa xôi, chỉ vọng lại từng tiếng rít gào không cam lòng còn truyền đến!

Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ, đều biết Hạo Thiên thượng đế kia đã hoàn toàn bị tống xuất ra khỏi Long mộ thế giới, ít nhất trong vài ngày thời gian không còn uy hiếp được ba người.

Trấn Thiên Tỳ xem như đã chân chính rơi vào trong tay họ!

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ buông lỏng, sau đó ánh mắt nhìn qua hoàng kim cự kiếm, chỉ thấy thanh hậu thiên chí thánh tiên binh đang đuổi theo chủ nhân, chui vào trong thời không thông đạo.

Hắn cười lạnh một tiếng, liền dùng Ngũ Sắc Thần Quang tầng hai mươi mốt đại viên mãn bắn ra, liền làm thanh kiếm bỗng dưng rơi xuống, nguyên linh lạc ấn của Hạo Thiên bên trong đã bị xóa bỏ.

Tiện tay khẽ vẫy, Nhạc Vũ cầm trong tay, nhìn thấy trên thân kiếm ghi rõ vài chữ "Hạo Thiên kiếm", không ngờ cũng đầy đủ ngũ hành, còn bao hàm không gian lực lượng.

Thanh hậu thiên chí thánh binh khí này ngay cả Nhạc Vũ cũng ham muốn, nhưng sau một lát vẫn mượn dùng ngũ hành kiếm trận lấy đại pháp lực phá hủy chữ Hạo Thiên kiếm, sửa thành Tuệ Vũ kiếm lại dùng pháp lực đưa tới trước người Ngao Tuệ.

Ngao Tuệ kinh ngạc, sắc mặt tràn đầy vẻ khó tin, tiếp theo mặt mày liền hớn hở, cầm thanh kim sắc cự kiếm cẩn thận nắm chặt trong tay. Đặc biệt hai chữ "Tuệ Vũ" làm nàng phảng phất như được uống mật, ngọt tận tâm phổi. Chiến Tuyết thản nhiên nhìn qua, trong mắt thoáng hiện tia dị sắc, nhưng nháy mắt liền khôi phục như thường nói:

- Sư huynh, Hạo Thiên mặc dù bị thương nặng nhưng nơi này cũng không thể ở lâu. Việc Hồng Mông chí bảo hiện thế sớm muộn gì cũng bị những thái cổ đại

năng hay biết. Càng sớm rời Long mộ sẽ càng thêm an toàn!

Vẻ mặt Ngao Tuệ chợt tỉnh, thầm gật đầu đồng ý. Thế giới Long mộ cực kỳ đặt biệt, còn độc lập với hồng hoang, có thể che giấu hết thảy khí tức.

Nếu không như thế, vài vị thượng cổ Hỗn Độn Kim Tiên đã chết bên ngoài cũng không thể sau khi giành được vòng dây của Hỗn Độn Chung lại chạy tới nơi này tránh né.

Nhưng cuộc chiến vừa rồi lại tạo ra động tĩnh thật sự quá lớn.

Thân phận hiện tại của Nhạc Vũ cũng tràn đầy nguy hiểm, tuy dùng thân phân Long tộc huyết mạch tạm thời giấu diếm được Hạo Thiên, nhưng cũng có thể không bao lâu hắn có thể đoán ra được thân phận chân chính của Nhạc Vũ.

Tuy thân phận An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc vẫn tạm thời không ngại, nhưng vẫn còn vô cùng hung hiểm.

Long tộc di bảo lần này chưa lấy được tới tay, mặc dù có chút đáng tiếc nhưng nếu so sánh với an nguy của ba người lại không thấm vào đâu.

Nhạc Vũ co rút lại long hình hóa thành hình người, nghe vậy hơi nhíu mày, trong mắt ẩn thấu ý cười nói:

- Tự nhiên là phải nhanh chóng rời đi. Nhưng trước khi đi còn một vật chưa lấy!

Tổ Long nguyên hồn sau lưng hắn hiện tại chưa từng thoát ly, ngược lại bị vô số hắc tuyến càng trói càng chặt, sau đó hắn đánh ra hơn mười tiên thạch, chỉ một lát thời không trận phục hồi hơn phân nửa.

Trình độ trận đạo của Chiến Tuyết mạnh hơn Ngao Tuệ rất nhiều, giờ phút này cũng nhận ra linh trận hiện tại có chút bất đồng so với lúc trước.

Trong lúc nàng còn đang cảm thấy kinh ngạc, Nhạc Vũ đã dùng linh trận trợ giúp không bao lâu đã xuyên qua vô số thời không hàng rào.

Nhạc Vũ vừa định rời đi, nhưng bỗng nhiên ánh mắt lướt qua trên người thiếu niên đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Hắn thoáng do dự, cuối cùng đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang đem toàn bộ cấm chế trên người thiếu niên đều bài trừ, sau đó lấy ra chút Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy bắn vào thân hình thiếu niên.

Nhìn thấy khí tức của thiếu niên đã thoáng khôi phục, Nhạc Vũ cũng không do dự mang theo Ngao Tuệ cùng Chiến Tuyết xuyên vào bên trong thời không thông đạo.

Sau một lát thân ảnh Nhạc Vũ lại xuất hiện, vẫn còn ở bên trong thế giới Long mộ, thân hình phiêu phù giữa không trung, Côn Luân Kính lơ lửng trên đỉnh đầu che phủ thân hình ba người.

Hắn liếc mắt nhìn quanh, khắp nơi đều trống trải, ngoại trừ xương cốt thi hài cũng không còn gì khác.

Chỉ có xa xa có hai đạo lam hắc độn quang đang hướng bên này bay tới, người phía trước là Thái Huyền tiên tử, người đi sau chính là Vô Sinh thánh mẫu.

Về phần hai vị Hỗn Độn Kim Tiên khác tuy là chẳng biết đã đi đâu, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Thái Huyền tiên tử rõ ràng đang hoảng hốt chạy bừa, hướng bên này chật vật bay tới. Vừa tiếp cận khoảng cách trăm vạn trượng, bỗng dưng bừng tỉnh nhìn qua bên này nói:

- Ngươi là người phương nào? Vì sao ngăn đón ta?

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi cười lạnh, rời khỏi động thiên thế giới, lực lượng Tổ Long nguyên hồn hắn chỉ có thể sử dụng bảy thành, nhưng vẫn đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Thánh Nhân cảnh giới!

Vẫn xem như cùng cảnh giới với Hạo Thiên!

Long trảo mạnh mẽ đánh ra, vô số hôi quang quấn quanh long trảo, Ngũ Hành kiếm trận cũng ẩn bên trong huyết nhục, trong ánh mắt hoảng sợ của Thái Huyền tiên tử, đánh thẳng ra ngoài trăm vạn trượng.

Quyền thế vô song, dập nát hết thảy! Chỉ một quyền liền đem thân hình Thái Huyền tiên tử oanh kích dập nát! Huyết nhục văng tung tóe lại bị Diệt Thế lực

lượng đập vào lập tức hóa thành bụi bặm!

- Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp!

Sau lưng Thái Huyền tiên tử, bên trong hắc sắc độn quang vang lên tiếng thét kinh hãi, Vô Sinh thánh mẫu ngay lập tức dừng lại độn quang, tiếp theo không chút do dự xoay người điên cuồng bỏ chạy.

Nhạc Vũ lại cười hăng hắc, Côn Luân Kính chiếu ra xa xa, thân ảnh Vô Sinh thánh mẫu liền bị cố định giữa không trung, thân hình cứng ngắc, long trảo hóa quyền thành trảo hướng Vô Sinh thánh mẫu chộp tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1158: Hạo Thiên chi nghi

Lúc triệt để trảm sát thần hồn huyết nhục Vô Sinh thánh mẫu giống như Thái Huyền tiên nữ thì đã sau nửa khắc, Nhạc Vũ cũng toát mồ hôi lạnh. Trảm sát Thái Huyền tiên nữ là nhờ vào xuất kỳ bất ý, lúc đối mặt với Vô Sinh thánh mẫu đã sớm có phòng bị, hiển xuất đầy đủ thực lực Kim Tiên chuẩn thánh cường hoành, dù hắn có nguyên hồn Tổ Long cộng với Ngũ Hành Kiếm Trận gia thân cũng phải mất mấy chung mới có thể triệt để diệt sát vị đại năng vang danh từ thời thái cổ này. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nhưng hai người đã giao thủ hơn mấy ngàn lần, ác liệt không kém lúc chiến đấu với Hạo Thiên.

Thân thể hắn lúc này lỗ chỗ vết thương, nguyên hồn Tổ Long dung hợp cũng đã ở bờ vực sụp đổ liền dứt khoát cách li cho trở về động thiên Long mộ.

Khi long lực cực lớn vừa ly thể thì Nhạc Vũ cảm thấy thân thể gần như hư thoát, gắng sức mới lấy được di vật của Thái Huyền tiên nữ vào tay. Xem lại thấy Cổ Đồng thằng hoàn còn ở trong đó, Nhạc Vũ an tâm bỏ vào tay áo.

Thần sắc Chiến Tuyết vẫn lộ vẻ không dám tin, nhìn tro bụi thi hài Vô Sinh thánh mẫu tứ tán khắp nơi:

- Hay cho chia để trị! Tựa hồ mỗi bước của mấy người kia đều ở trong tính toán của sư huynh. Sư huynh hao tổn tâm cơ, dẫn dụ Hạo Thiên vào động thiên Long mộ, kỳ thật còn vì Hỗn Độn Chung?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, thần sắc thản nhiên, Ngao Tuệ cũng líu ríu:

- Thái Huyền tiên nữ, Vô Sinh thánh mẫu cứ vậy vẫn lạc? Còn có Thái Hoàng chân nhân, Quang Huyền tán nhân, ta nhớ chuẩn thánh Kim Tiên tại Phương Trượng sơn tổng cộng mới chỉ có bảy vị.

Nàng cảm giác như đang nằm mơ, vào trăm năm trước vì chuyện âm dương giao hợp nên bất đắc dĩ mới đi theo Nhạc Vũ, mặc dù vẫn xem trọng vị "Phu quân" này nhưng không bao giờ có thể ngờ tới chỉ trong thời gian ngắn ngủi đó hắn đã

có thể kích sát Thiên đế Hạo Thiên.

Thậm chí bậc đại năng như Thái Huyền Vô Sinh đủ để ép cho Tây Hải Long tộc không thở nổi cũng bị hắn một quyền oanh sát!

Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bên trong Long mộ cũng đồng dạng có hình ảnh ngôi sao nhưng không thấy bao nhiêu dị động, tuy nhiên hiện giờ có thể thấy ở phía nam có sáu ngôi sao vốn cực kỳ sáng rõ hoặc là biến mất, hoặc là ảm đạm.

Nhạc Vũ lắc đầu nói:

- Ta không biết được sinh tử của mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên nhưng Vô Sinh Thái Huyền tuyệt chưa từng vẫn lạc. Tới đây chỉ là hai phân thân tam thi nguyên thần mà thôi, bản thể vẫn còn. Hơn nữa ta mượn lực của Tổ Long nguyên hồn cũng không thể hủy được hồn ấn bản mạng của hai người này, bất quá có thể khiến cho hồn niệm của phân thần không thể liên lạc với bản thể, hiệu quả cũng giống như vậy.

Ngao Tuệ không khỏi nín thở, lần này tuy lấy được Trấn Thiên Tỷ, Hỗn Độn Chung và Thằng Hoàn Thủ nhưng cũng đã kết thành hai tử địch, tiếp đó nàng mỉm cười nhìn Nhạc Vũ đã khôi phục hình dáng, lộ ra ý sùng bái.

Nhạc Vũ tuy kỳ quái nhưng cũng không chú ý, lúc này không có thời gian để quản những chuyện khác, hắn cẩn thận xóa hết dấu vết rồi mở không gian tu di cho một điểm quang hoa huyết sắc thoát ra, chính là kết tinh huyết sắc của Hỗn Độn ám ma. Nhạc Vũ dùng ý niệm chiêu xuất ba đạo huyết phù, sau đó dẫn động xuyên thủng một đầu thông đạo thời không, không chút do dự bước vào, sau một khắc đã xuất hiện trên một mặt biển xanh ngắt.

Ngao Tuệ Chiến Tuyết nhìn quanh liền biết đang ở trên Nam Hải, cách Phương Trượng sơn mấy tỷ dặm.

Nhạc Vũ vẫn lo lắng, tiếp tục lấy ra ba tờ huyết phù, tiếp tục dẫn động câu thông thời không, sau một lát lại xuất hiện cách mấy chục tỷ dặm rồi dùng ngũ sắc độn quang viễn động. Qua liên tiếp mấy ngày, lúc đã sắp rời khỏi Nam Hải thì thân hình Nhạc Vũ chợt lảo đảo rồi ứa ra vô số tơ máu, toàn thân triệt để sụp đổ.

Chiến Tuyết Ngao Tuệ cả kinh, vội vàng đỡ hắn dậy. Nhạc Vũ sớm có dự liệu,

dùng hóa thân thay thế viễn độn thêm mấy tỷ dặm mới tùy ý chọn một đảo nhỏ để dừng chân.

Tới nơi hắn bố trí một Côn Luân cửu liên tỏa tâm trận, vừa xong thì cảm thấy trên không trung đột nhiên có một đạo hồn niệm quét ngang qua, Côn Luân kính cũng lập tức chớp sáng, cơ hồ thiếu chút nữa không áp chế nổi.

Cơ hồ cùng một thời gian, ở một chỗ biên giới của mật cảnh Long đài có một bạch y nữ tử đang lộ vẻ nghi ngờ tế lên trên không trung một viên bàn hình dạng cổ phác, bên trong đựng đầy thủy dịch, lúc này đang bốc hơi mù mịt, hiện ra một loạt hình ảnh, chỉ cần là người quen thuộc với Nam Hải sẽ thấy đây chính là hình ảnh ở đó, nhanh chóng quét ngang qua chi tiết trong mấy chục vạn dặm.

Thần sắc nữ tử kia ngưng lạnh, sau một lát, nhíu mày nhìn về phía Hạo Thiên nói:

- Bệ Hạ, thần phụng mệnh liên tục làm phép mấy ngày. Ngày đầu tiên tìm kiếm trong vòng phạm vi 10 tỷ dặm. Ngày thứ hai, lại mở rộng đến phạm vi ba mươi tỷ dặm. Ngày thứ ba quét trọn Nam Hải nhưng vẫn không thấy người nào khả nghi.

Nói đến đây nàng lộ vẻ hiếu kỳ:

- Không biết là cao nhân phương nào lại có thể khiến bệ hạ tay trắng trở về? Thậm chí cả Hạo Thiên kiếm cũng bị mất đi?

Hạo Thiên vẫn mặc bộ hoàng kim khôi giáp bị Nhạc Vũ đánh thủng lỗ chỗ, bất quá hiện giờ cũng đã phục hồi phân nửa, có chút khí độ uy nghiêm, chỉ là thần sắc khó coi tới cực điểm, dường như được bao trùm một tầng huyền băng, lộ ra lãnh ý thấu xương.

- Cũng không phải là Hỗn Độn Kim Tiên, chỉ là một tiểu long ở cảnh giới Đại La Kim Tiên mà thôi, nếu như chỉ có mình hắn thì trẫm có thể trong nháy mắt diệt thành trong bụi. Bất quá Côn Luân Kính trong tay hắn lại khiến người khác căm ghét.

Cũng không để ý tới vẻ kinh ngạc không tin trên mặt bạch y nữ tử, Hạo Thiên hỏi ngược lại:

- Huyền Nữ, ngươi không thể khuếch trương phạm vi tìm kiếm của Quan thế bàn lên sao?

Bạch y nữ tử bất giác cười khẽ:

- Kỳ thật quan chiếu toàn bộ Nam Hải đã là cực kỳ miễn cưỡng, ảo thuật chỉ mạnh hơn một chút đã không thể nào xuyên qua. Nếu như người này nắm giữ Thượng Cổ Chí Thánh kỳ trân Côn Luân kính như lời bệ hạ nói thì chắc sẽ dễ dàng kháng cự được Quan Thế bàn. Huyền Nữ tin người này còn ẩn trong phạm vi mười tỷ dặm hay còn ở trong Long mộ.

Hạo Thiên rên lên một tiếng, đang lúc định nói chuyện thì đột nhiên biến sắc im lặng, bạch y nữ tử cũng lộ vẻ ngưng trọng, tạo ra một tầng thủy vụ bao lấy nàng và Hạo Thiên.

Sau một khắc, liền nghe thấy một tiếng long ngâm chấn động, một thân ảnh thanh sắc tiến vào mật cảnh Long đài mật cảnh, nhìn quanh một vòng rồi như lưu tinh trùng nhập Long mộ.

Hai người hai mặt nhìn nhau, lộ vẻ ngưng trọng, Hạo Thiên suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói:

- Hóa thân của Thanh Long ở nhân gian đã tới, đoán chừng hai giáo Xiển Tiệt cũng ở đây không xa. Ở lâu tại Phương Trượng sơn này cũng vô ích, ta và ngươi tạm ly khai rồi nói sau!

Hắn nói xong liền trực tiếp tự bước vào hư không, nữ tử bạch y kia cũng theo sát phía sau, lúc xuất hiện đã ở ngoài Phương Trượng sơn, từ xa nhìn vào có thể thấy được rõ ràng tình hình tòa tiên sơn này.

Bạch y nữ tử lộ vẻ nghi ngờ, không nén được hiếu kỳ:

- Bệ Hạ, thần vẫn không hiểu, dù Kim Tiên Tiểu Long kia có được Côn Luân Kính cũng tuyệt không khả năng thắng được Bệ Hạ.

Nàng hơi do dự rồi nói tiếp:

- Ta xem tình hình Bệ Hạ ngày ấy quả thực bị thương không nhẹ! Có thể làm Bệ Hạ chật vật như thế trước kia chưa từng có.

Trong mắt Hạo Thiên lập tức xẹt qua một tia lửa giận, nỗ lực tự áp chế mới không bột phát, thần sắc càng thêm u ám:

- Kẻ này tương hợp với nguyên hồ Tổ Long, một thân pháp lực không dưới ta, lại có thể tái hiện Đại phách nguyên Long diệt thế pháp thời thái cổ, huống chi trong tay hắn…

Nói đến đây, Hạo Thiên kịp thời ngậm miệng, bốn chữ hồng mông chí bảo cũng nuốt trở lại trong bụng.

Bạch y nữ tử nghe được kỳ quái, bất quá trên mặt vẫn thản nhiên, biết Hạo Thiên tất nhiên có chỗ giấu diếm. Tuy nàng hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho Thiên Đế ngay cả người thân tín như nàng cũng không thể hoàn toàn tín nhiệm.

Hạo Thiên chuyển giọng:

- Đáng hận Vô Sinh Thái Huyền lúc này đều ẩn nấp không ra, trẫm có việc cần hỏi nhưng lại không thể tìm thấy.

Hừ lạnh một tiếng, trong lòng Hạo Thiên khẽ động rồi toàn thân bỗng nhiên biến hóa trở lại bộ dạng thành niên, y phục trên người cũng đổi thành hoàng bào nhật nguyệt tinh thần, quay người tiến về phía tây nói:

- Ta muốn đi Tây Côn Lôn, tìm Tây Vương Mẫu nói chuyện. Ở đây do Huyền Nữ ngươi tới chủ trì. Nếu có khả nghi hoặc tìm được tung tích hai người Vô Sinh Thái Huyền có thể kịp thời cáo tri ta!

Bạch y nữ tử kia nghe vậy lắc đầu cười khổ. Vô Sinh Thái Huyền đã đắc tội nghiêm trọng Long tộc, lại sợ Hạo Thiên diệt khẩu, sao có thể đơn giản hiện thân?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1159: Công đức ngọc tỷ

Sắc mặt Nhạc Vũ mệt mỏi, ngồi tĩnh tọa trong Thiên Ý Phủ.

Thương thế hiện giờ của hắn nghiêm trọng vượt qua hơn bất kỳ lần nào trước đây, dùng thân Đại La chịu tải nguyên hồn chuẩn thánh, cái giá phải trả vượt xa tưởng tượng. Sau đó hắn lại liên tục ác chiến với Hạo Thiên và Vô Sinh rồi dùng thực lực mạnh nhất thôi động Đại Ngũ Hành nguyên từ độn quang phi độn liên tục mấy ngày, đến lúc này thân thể gần như sụp đổ, ngay cả Thanh Lộ Linh Tuyền lẫn Tam Giới Linh Tuyền cưỡng đoạt của Vô Sinh và Thái Huyền cũng không còn hiệu dụng.

Thương thế như vậy cũng không thể nhất thời nửa khắc có thể khôi phục, chỉ có thể ở đây chậm rãi đợi phục hồi như cũ, bản thể trong khoảng thời gian này cũng không thể động thủ.

Hắn cẩn thận nội thị một phen, cảm giác khí cơ trong cơ thể đang hỗn loạn, kết cấu phù văn trong tế bào cũng vỡ vụn tán loạn liền dứt khoát không để ý tới, lấy ra mấy món linh bảo đoạt được lần này.

Trước hết là di vật Vô Sinh Thái Huyền, cũng không biết có phải vì hai vị Hỗn Độn Kim Tiên này vô cớ "Mất tích" nên thân gia nhiều hơn hắn dự kiến không ít, trân tàng Hỗn Độn không thể so với Chúc Long Yêu Thánh nhưng thực sự có thể nói là phong phú.

Nhạc Vũ không chút do dự đem những đoàn khí ngũ sắc này dung nhập vào trong Côn Luân Kính chữa trị bản nguyên bị hao tổn.

Hiện giờ điều khẩn yếu nhất của hắn là khôi phục vật này tới Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo. Qua một trận chiến với Hạo Thiên đã khiến hắn rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, dù để che giấu thân phận Uyên Minh hay tránh né sự truy sát của Hạo Thiên vẫn cần vật này trợ giúp.

Về phần chữa trị Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô lẫn việc đề thăng năm

thanh Tiên Thiên kiếm khí tạm thời có thể bỏ qua một bên.

Được nhập vào một đoàn khí Hỗn Độn, thanh quang Côn Luân Kính càng thêm cường thịnh, bên trong ẩn hiện phù văn, bao phủ toàn bộ đảo nhỏ trong Diễn Thiên Châu, vẫn như cũ còn kém một bước là tới cảnh giới Chí Thánh nhưng uy năng đã hơn xa lúc trước.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng bình tĩnh lại, có kính này bên thân thì dù thần phật đầy trời nhưng chỉ cần không tiến vào trong vòng mười vạn dặm thì cũng không có khả năng phát giác dị thường, chắc cũng không có khả năng vị Hỗn Độn Kim Tiên nào ngẫu nhiên tìm được.

Cuối cùng là bảy trăm giọt Tam Giới chân tuyền khiến Nhạc Vũ mừng rỡ, số còn lại dù có mấy kiện Tiên Thiên Hậu Thiên linh bảo có phẩm giai cực cao lẫn vô số tiên thạch nhưng không khiến hắn dậy nổi hứng thú.

Vô Sinh thánh mẫu có thần thông trời sinh, vật khống chế tử vong Tịch Diệt tuy là tinh phẩm nhưng cũng phải nắm giữ pháp tắc sinh tử mới có thể vận dụng. Nhạc Vũ hôm nay ngay cả phép nhân quả cũng chưa thể khống chế, chỉ có thể nhìn vào hâm mộ. Hơn nữa vật mà phân thân tam thi của Thái Huyền tiên nữ sử dụng cũng chưa phải chính thức là chí bảo, phần lớn đều bị hắn dùng Đại phách nguyên long diệt thế pháp tổn hại, Nhạc Vũ chỉ lấy ra từ đó một tấm hồng sa Tiên Thiên nhất phẩm đưa cho Chiến Tuyết vì nó tương hợp với Huyền sát Chiến Ma chân khí, những linh trân còn lại đều cất hết cả vào không gian tu di.

Cười khổ một tiếng, tiếp đó Nhạc Vũ lại lấy ra Trấn Thiên Tỷ ra xem xét. Trên mặt tỉ cũng không khắc những chữ đại loại kiểu Đại thiên hành đạo hay Thụ mệnh vu thiên mà là tám chữ Thiên thượng địa hạ duy trẫm độc tôn, bên cạnh là sáu chữ kim sắc "Trẫm kí thiên, thiên kí trẫm".

Nhạc Vũ vừa cầm trong tay thì lập tức cảm giác một luồng uy hoàng cực lớn, khí tức bá tuyệt áp thẳng đến, chỉ mấy chữ triện nhưng đã hiện rõ hào khí trùng thiên của Đế Tuấn năm xưa.

Chỉ tiếc nhân vật hào kiệt xưng hùng Hồng Hoang, trấn áp thế giới này hơn mười vạn năm giừ cũng đã hóa thành tro bụi, thật khiến người ta cảm giác tiếc nuối.

Thu nhiếp tinh thần, Nhạc Vũ lại bắt đầu cẩn thận quan sát biến hóa Trấn Thiên

Tỷ, chỉ thấy trong chỗ trung ương nhất của vật này có một tia đế khí kim sắc cực kỳ thuần khiết, hoa quý đến cực điểm, chung quanh vô số đế khí tử kim bao phủ, số lượng khổng lồ, thậm chí còn vượt qua Long Hoàng An Thiên Tỉ mấy lần.

Ngọc tỉ này vốn là căn cơ của thiên đình, sau khi Đế Tuấn Đông Hoàng vẫn lạc thì thiên đình đời thứ nhất gần như sụp đổ, khí vận trấn tỏa bên trong đã tiêu hao gần hết.

Những năm này Thiên Đình dần dần cường thịnh, vừa lúc thần đạo đại hưng nên đế khí bên trong dĩ nhiên cũng từ suy chuyển thành thịnh.

Ở vòng ngoài cùng là một dải quang hoa thất thải, lúc Nhạc Vũ ở Ngũ Trang Quan cũng đã từng thấy qua quang hoa này khi Thần Nông lấy ra một linh căn, cũng biết đây là lực công đức.

-- Sau khi Đế Tuấn vẫn vong đã kinh lịch qua mười vạn năm, công đức cực kỳ nồng hậu dày đặc, chỉ cần thêm chút dẫn đạo đã có thể thành tựu bảo vật công đức.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, kỳ thật hắn cũng không có khát vọng quá lớn đối với vật này như Hạo Thiên, chỉ có trong tay vị hiện giờ đang giữ vị trí Thiên Đế kia mới có thể chân chính phát huy ra tác dụng lớn nhất, do đó hắn mới tìm mọi cách để nó không rơi vào tay Hạo Thiên.

Thiên Đình hưng thịnh sẽ là nỗi lo lắng cho đế đình phương bắc.

Hiện giờ đã có vật này trong tay, nếu cứ vậy vứt bỏ chẳng phải quá phung phí của trời?

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền lấy Long Hoàng An Thiên Tỉ đập nát rồi dung nhập vào Trấn Thiên Tỷ. Vào lúc hai lực khí vận dung hội thì đế khí tử kim lập tức tăng vọt, ngay cả Côn Luân kính cũng không thể áp chế nổi.

Trấn Thiên Tỷ là căn cơ Thiên Đình, tuy luôn rút ra từ Thiên Đình một thành khí vận nhưng lại không có bằng chứng, lúc này thêm vào đế vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế Thiên Đế nên hiệu quả vượt xa việc cộng vào đơn giản.

Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên, thấy trong trung tâm đế khí quả nhiên nhiều hơn một tia khí tức kim sắc, đồng dạng tựa như mui xe khiến đế khí tử kim càng

thêm ngưng súc, khó có thể tiết ra ngoài

Hắ bất giác cười nhẹ, biết đem dung hợp hai ấn tỉ này thì chẳng những đế vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế càng thêm vững chắc mà chân chính đã có danh phận vấn đỉnh Thiên Đế.

Ngay sau đó, hắn dẫn đạo lực công đức ở ấn tỉ ngưng tụ phù văn thất thải, sự thao túng của hắn với lực công đức cuối cùng có hạn nên chỉ khắc lục được một linh trận tương đối đơn giản, có thể phụ trợ tăng cường công hiệu ấn tỉ trấn áp Tam Thập Tam Thiên, cố khóa thế giới, chính là Linh Bảo không gian cùng Linh Bảo thổ hệ hợp thể .

Đế khí Tử Kim sau khi bành trướng khiến cho vật này cơ hồ là ngay lập tức liền khôi phục đến tương đương với Hậu Thiên Linh Bảo, thêm lực công đức bảo vệ nên so với Tiên Thiên phẩm, Hậu Thiên Chí Thánh cũng không hề thua kém.

Tiếp đó hắn lại dẫn xuất một tia tử khí ra ngoài Trấn Thiên Tỷ, ngưng tụ ra bộ dạng Long Hoàng An Thiên Tỉ, dưới tỉ vẫn là mấy chữ Đại thiên hành đạo, An Thiên Huyền Thánh.

Nhìn qua vật này, Nhạc Vũ vừa kinh hỉ vừa thầm tự giễu, nếu nó rơi vào tay Hạo Thiên chắc sẽ khôi phục đến lúc cực thịnh. là kinh hỉ ngoài lại âm thầm tự giễu

Hơn hai mươi vạn năm tụ tập lực công đức, cộng thêm khí vận Thiên Đế cơ hồ có thể áp chế tất cả Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo trên thế gian, thậm chí như Hồng Mông chí bảo như Tru Tiên Kiếm Thái Cực Đồ cũng có lực đối kháng, không để mặc người vò nắn, nhưng trong tay hắn lại chỉ có thể che dấu thật sâu.

Đáng tiếc chính là lúc Đế Tuấn còn tại thế thì Nhân Hoàng còn chưa hưng thịnh, ngọc tỷ không có người dùng, tự nhiên cũng không nhiều công đức gia trì, nếu không chỉ bằng vật này cũng sẽ không rơi vào tình huống bi thảm lúc đại chiến Vu Yêu.

Cuối cùng hắn xem xét tới Cổ Đồng Thằng Hoàn, vật này đối với Nhạc Vũ vô dụng, cũng đồng dạng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cướp đoạt chỉ vì đây là đầu mối duy nhất dẫn tới Hỗn Độn Chung.

Rót vào trong đó một tia pháp lực, Nhạc Vũ dần thất vọng, có thể bởi vì pháp lực hắn còn thấp kém nên dù có thể cảm giác được phương vị tồn tại cụ thể của Hỗn

Độn Chung nhưng lại không thể tỏa định chính xác, vị trí biến ảo bất định lúc nam lúc bắc khiến không biết làm sao.

- Vật này linh dị như vậy, không trách mấy vị đạo tổ Thánh Nhân lẫn vô số đại năng thái cổ đến nay vẫn chưa thể tìm được.

Lắc đầu, Nhạc Vũ tạm thời bỏ qua hi vọng trông cậy vào Hỗn Độn Chung, lại nghe thanh âm như chuông bạc của Ngao Tuệ ở ngoài phòng:

- Phu quân đã có thể nhập định?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, phất tay mở cửa thấy Chiến Tuyết Ngao Tuệ đang duyên dáng đứng ngoài cửa.

Hai nữ lần lượt tiến vào phòng, vẫn là Ngao Tuệ nói trước:

- Còn nhớ phu quân còn muốn đi tìm một bộ cuối cùng của Tam viên chân kinh, sau khi bị thương lại chạy về Đông Hải một chuyến?

Mượn lực của Tam Linh Trấn Ma bàn cùng linh quả, Nhạc Vũ chỉ kém nửa bước đã có thể tiến vào cảnh giới chí thánh chí minh, dù không thể xuyên qua thiên cơ để biết cụ thể nhưng nếu tính toán toàn lực vẫn có thể thấy được một số chuyện quá khứ và áng chừng phương vị.

Lúc dưỡng thương tại Địa phủ, vô luận là Tử Khuyết Thiên Chương hay một bộ cuối cùng của Tam viên chân kinh, hắn đều có thôi diễn biết được vật thứ hai đang giấu ở Đông Hải.

Vốn ý định của Nhạc Vũ đúng là sau khi giải quyết hết việc Hình Thiên cắn trả, liền tới Đông Hải một chuyến, bất quá lúc này chỉ có thể cười khổ:

- Ba viên chân kinh tuy là khẩn yếu, bất quá tình hình dưới mắt có biến, tốt nhất vẫn là quay lại đế đình, thành thành thật thật ở lại đó mới thỏa đáng.

Hắn nghĩ tới Hạo Thiên, vị Thiên Đế này hiện giờ chắc đã phát điên xông loạn bên ngoài.

Ngao Tuệ nghe vậy, không khỏi cười khúc khích, Chiến Tuyết cũng mỉm cười, hai người vui vẻ, phong thái vũ mị chiếu sáng cả trúc lâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1160: Côn Luân Tây Phong

Nhạc Vũ ngây ra một hồi mới ho nhẹ một tiếng nói:

- Hai người các ngươi có việc cần tới tìm ta?

Ngao Tuệ chần chừ liếc sang Chiến Tuyết bên cạnh rồi mới do dự mà nói:

- Ta được nửa miếng thủy Long Thiên đan, hôm nay đã sắp tới lúc độ kiếp, chỉ là căn cơ chưa vững chắc, ý định trước khi độ kiếp tự mình đi tới Nam Chiêm Bộ Châu một chút.

Nhạc Vũ giật mình, biết Ngao Tuệ không còn muốn dựa vào sự che chở của hắn, ý định độc lập tu hành, quay sang Chiến Tuyết hỏi:

- Tuyết Nhi chắc cũng vì chuyện này tới đây?

Chiến Tuyết nghe vậy cũng khẽ gật đầu:

- Ta cũng sắp tới lúc đột phá, dù sao thân phận Tuyết Nhi hôm nay chưa thể công khai, sư huynh lần này phản hồi đế đình, cũng là không dùng đến ta. Ta ở bên sư huynh tuy tu hành tuy cực nhanh nhưng vẫn có cảm giác không thể luôn như thế, ỷ lại trợ lực của sư huynh. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ bất giác nhíu mày, biết Chiến Tuyết Ngao Tuệ nói phải nhưng không hiểu sao dâng lên cảm giác mất mát, sau một lúc bật cười, chỉ cần hai nàng tiến thêm một bước, ngưng thành hồn ấn Kim Tiên thì đã là nhân vật cùng tồn tại với Hồng Hoang, tuế nguyệt của ba người sau này sẽ là vô hạn, chia lìa mấy chục năm có là gì.

Hắn suy nghĩ một lát rồi lấy từ trong không gian tu di ra một viên Long Linh thiên đan do Kim Tiên long tộc sinh hóa tại Long mộ bắn cho Ngao Tuệ.

Chiến Tuyết có tụ sát bàn cùng thập nhị phẩm sát liên nên không cần vật này, chỉ

đem Tam Giới chân thủy phân ra hơn trăm giọt cấp cho hai người rồi ngưng trọng:

- Như thế cũng tốt, theo ta ở tại đế đình quả thực bất lợi cho hai người ổn cố đạo tâm. Hơn nữa tình thế hôm nay bất đồng, dù ta có Côn Luân Kính nhưng cũng chưa chắc có thể hoàn toàn che lấp được thân phận hai người, hành sự cần chú ý vạn toàn, lúc tu hành cũng không thể liều lĩnh, đặc biệt là Tuyết Nhi.

Hắn hung hăng liếc Chiến Tuyết một cái khiến nàng đỏ bừng, hừ lạnh một tiếng nói: - Còn có một chuyện khác, lúc trước phục dụng Tổ Long thiên đan, ta từng có Thiên Nhân cảm ứng, thôi diễn biết được sau 250 năm nữa sẽ là lúc sát kiếp Hồng Hoang chính thức nổi lên, nếu như hai người dù thế nào cũng cần quay về phương bắc hay xuống Địa phủ nhờ Hậu Thổ nương nương che chở.

Ngao Tuệ hơi chấn động rồi sảng khoái đáp ứng, Chiến Tuyết lại hừ lạnh, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng, đến khi bị Nhạc Vũ nhìn chiếu vào mới miễn cưỡng đáp:

- Tối đa trong vòng 200 năm, ta nhất định quay lại tìm sư huynh là được, còn Địa phủ thì ta không muốn đi.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, cũng không có lòng khuyên giải. Lúc này tuy hắn đáp ứng hai nàng rời đi nhưng trong lòng thực sự không muốn.

Sau 250 năm nữa, bản thân hắn cũng không biết sẽ mở ra được con đường Dĩ Lực Chứng Đạo hay vẫn lạc trong tai kiếp, vì thế càng quý trọng thời gian sống bên người mình yêu thương. Mấy người Nhạc Trương thị còn đang kinh lịch bên ngoài, Chiến Tuyết Ngao Tuệ hiện giờ cũng muốn rời đi, bên cạnh chỉ còn Đằng Huyền nhưng chắc cũng không ở lại quá lâu.

Nhạc Vũ thoáng chút buồn bã rồi lại nghĩ tới việc 250 năm sau.

- Sát kiếp sao?

-- Đó là lượng kiếp của thiên hạ sinh linh và tu sĩ tiên nhân.

Qua thời gian năm ngàn năm, tu sĩ Nhân tộc đã ra tay thái quá với thiên địa, vì vậy dẫn khởi thiên sát, sát kiếp nổi lên cũng như mấy lần tai kiếp của Hồng Hoang lúc trước, ngay cả Hồng Quân thân hợp thiên đạo cũng không thể khống chế.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, ý chỉ Thiên Ý không có nhân ái, đối đãi mọi sự vạn vật tựa như đối đãi sô cẩu, chỉ là hiện giờ hắn cũng ở trong lượng kiếp.

Cười lạnh, Nhạc Vũ hoàn toàn không để ý đến thương thế, cũng không cách nào tu hành liền dứt khoát dứt bỏ, chỉ chuyên tâm chỉ điểm ba người Chiến Tuyết Ngao Tuệ cùng Đẳng Huyền, diễn giải cảm ngộ đối với thiên đạo pháp tắc.

Liên tục như vậy qua mấy tháng, Chiến Tuyết Ngao Tuệ mới lưu luyến từng người rời đi.

Lúc đầu trên tiểu đảo thỉnh thoảng còn có thần niệm của tu sĩ chuẩn thánh thăm dò qua, Nhạc Vũ lờ mờ cảm ứng có người đồng dạng dùng Tiên Thiên phẩm Linh Bảo tìm kiếm khắp nơi trên Nam Hải nhưng cũng không biết cụ thể là ai, chỉ biết pháp lực người này còn hơn cả Thái Huyền tiên nữ.

Qua hai tháng thì tần suất tìm kiếm mới giảm xuống, đến tháng thứ ba mới triệt để kết thúc.

Chiến Tuyết Ngao Tuệ lúc này đã rời đi nên không ngại nhưng Nhạc Vũ lại lo lắng hao tổn cho hai hóa thân, thôi toán tương lai đến khi xác thực không có quá nhiều hung hiểm mới đem cả hai cất đi.

Hắn ở lại trong đảo chừng gần một năm, đến lúc bản thể đã hơi khôi phục mới có ý rời đi.

Ngày hôm đó, hắn đang ngồi xếp bằng dưỡng thương thì chợt thấy một tờ tín phù từ dưới đất bay ra hạ xuống trước mặt, chỉ hơi động niệm liền biết là của Hậu Thổ, không khỏi cười khổ, vị nương nương này quả nhiên luôn chú ý tới mình, cũng vì nhân quả giữa hai người quá sâu nên ngay cả Côn Luân kính cũng không thể ngăn cản cảm ứng.

Hắn tiếp lấy tờ tín phù, tin tức bên trong cực kỳ đơn giản nhưng vẫn khiến nhíu mày kinh ngạc.

- Phương Trượng sơn lại có chuyện trong đại như vậy? Rõ ràng một năm trước mới có sáu vị Hỗn Độn Kim Tiên, hoặc là trọng thương, hoặc là thân vẫn.

Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, im lặng kiểm tra một lát rồi thu hồi cửu liên tỏa tâm đại trận.

Hắn vẫn dùng một hóa thân bên ngoài nhưng chuyển trở thành hình dáng Uyên Minh, mặc cổn phục mũ miện lại lấy huyễn pháp bao phủ hoán thành một vị Thái Ất Chân Tiên bình thường mặc thanh sam, tiến về Phương Trượng sơn. Trong hai hóa thân thì hóa thân này của hắn cũng ngưng tụ tinh huyết Tổ Long, pháp lực gần với bản thể nhưng độn quang lại có chút không đủ nên qua bốn ngày mới tới Phương Trượng sơn.

Từ xa nhìn lại thấy trong đảo vẫn phồn hoa như cũ, không như hắn tưởng tượng.

Nhạc Vũ kinh ngạc, đang muốn tiến vào thì sau lưng đột nhiên truyền đến một tràng cười sảng khoái:

- Đạo hữu cũng vào Phương Trượng sơn để cầu mua thế giới Động Thiên?

Đỉnh Tây Côn Lôn quanh năm tuyết trắng, dù ở tầng mây thứ tám, ánh mặt trời chói chang cũng không thể khu trục hàn khí. Trên tầng băng tuyết là vô số lâu vũ cổ kính dựa vào sườn núi, kéo dài đến mấy ngàn dặm, vô số tiên nữ bay lượn khiến phong cảnh càng thêm xinh đẹp. Một cây cầu băng từ đây bắc thẳng qua Đông Côn Luân.

Lúc này trên cầu băng có một thân ảnh cao lớn đang đứng. Người này khí độ trầm hùng, mặc hoàng bào thêu nhật nguyệt tinh thần, sừng sững như vạn cổ huyền băng.

Sau một lát, một vị nữ tiên lam y bay đến cầu cúi người thi lễ thật sâu với người kia, nói chuyện với nhau một chốc lát rồi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ rời đi.

Cùng một thời gian, trên một tòa lầu chín tầng cao nhất đỉnh núi, một đôi mắt mỹ lệ đang nhìn qua mặt cầu, chủ nhân đôi mắt chỉ mặc váy dài bạch sắc, khí độ vô cùng cao quý, trên mặt vừa giận vừa vui, cười lạnh:

- Đã qua một năm mà hắn vẫn chưa chịu rời đi?

Một vị nữ tiên đồng dạng mặc lam bào đứng sau nàng nghe vậy vội vàng khẽ nói:

- Lần trước lúc tiểu tỳ hỏi thì vị Thiên Đế này cũng nói nhất định phải gặp được nương nương mới thôi, chỉ sợ làm ngơ cũng không phải là thượng sách.

Bạch y nữ tử nghe vậy đột nhiên nhướng mày, hừ nhẹ:

- Một kẻ cuồng ngạo nhưng rốt cuộc cũng chỉ là con rối cho người ta điều khiển mà thôi, không gặp thì làm sao?

Dù nàng nói vậy nhưng vẫn lộ ra vẻ suy nghĩ, trong nháy mắt sau đó đã phiêu dật phi thân lên, vượt qua mấy ngàn dặm đáp xuống cầu băng.

Thân ảnh cao lớn kia khẽ chấn động, trong mắt thoáng vẻ lăng lệ rồi khom người nói:

- Hạo Thiên bái kiến sư tỷ, đợi ngươi một năm, hôm nay cuối cùng chịu tới gặp trẫm sao?

Bạch y nữ tử cười khẽ, phẩy tay:

- Ta biết ngươi tới đây đơn giản là muốn liên thủ thủ lợi trong sát kiếp, việc này ta thực không muốn dính nhân quả, kính xin sư đệ quay trở lại Thiên Đình, không quấy nhiễu ta thanh tu.

Hạo Thiên nghe vậy không giận lại mỉm cười:

- Lần này sư tỷ đoán sai. Không dối gạt sư tỷ, vừa rồi sư tỷ có tới Long mộ một chuyến, kết quả trọng thương bỏ chạy, phân thân tam thi suýt nữa bị một vị Kim Tiên hậu bối của Long tộc đánh tới thân hồn đều diệt, trong tay người này lại có Côn Luân Kính.

Tây Vương Mẫu thoáng giật mình, trong mắt lộ vẻ phức tạp lẫn vui mừng, sau đó lại kinh hãi, trầm mặt nói:

- Vậy sư đệ tới đây là để hỏi ta về chỗ hạ lạc của tàn phiến Côn Luân Kính? Sư tỷ chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, quả thực ta đã tặng mấy tàn phiến cho một người nhưng lại không thể nói ra thân phận.

Nói đến đây, Tây Vương Mẫu khẽ dừng lại, nhìn Hạo Thiên vẻ ý vị thâm trường:

- Sư đệ dám vào lúc này tiến nhập Long mộ, thực là quyết đoán.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1161: Lục Áp xuất thế

- Sư tỷ quá khen, sư đệ cũng chỉ vì bất đắc dĩ, thật sự bất đắc dĩ mà thôi.

Hạo Thiên lộ vẻ sầu thảm, ánh mắt âm u:

- Người chữa trị Côn Luân Kính không biết là thần thánh phương nào lại có thể được sư tỷ che chở như thế? Trẫm nhớ sư tỷ cũng không có giao tình với nhất mạch Long tộc, cũng không có nhân quả.

Tây Vương Mẫu mỉm cười, hỏi ngược lại:

- Lần này bệ hạ mạo hiểm tiến vào Long mộ nhưng cuối cùng tay không ra về sẽ giải thích với sư tôn thế nào? Mấy vị sư huynh chắc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

- Cần gì giải thích?

Hạo Thiên lắc đầu, cười tự giễu:

- Nói thật lần này không những ta không được gì mà ngay cả Hạo Thiên kiếm cũng bị mất. Sư tôn tuy có trách phạt nhưng vẫn cần trẫm thay hắn khống chế Thiên Đình, về phần mấy vị kia thì qua năm vạn năm qua có bao giờ đối tốt với trẫm? Còn cả tiểu muội đáng thương bị chính tay ta đè dưới Đào sơn để bản thân đăng cơ đế vị, vậy sao còn phải cố kỵ?

Tây Vương Mẫu khẽ chớp mắt, thoáng qua vài tia thương cảm, trong lòng lại cảm giác giật mình, trước kia Long mộ ngăn cách với sát kiếp nhưng sau khi Hậu Thổ đăng thánh đảo lộn thiên cơ thì diễn biến sau này khó mà lường được.

Ảnh hưởng của trận chiến một năm trước tại Long mộ sẽ như thế nào thì ngay cả mấy vị đạo tổ thánh nhân cũng không thể nào biết được, bản thân nàng sai mấy đệ tử đắc ý thăm dò cũng không có tung tích.

Lúc này nghe Hạo Thiên nói vậy, nàng cũng không thể tin được vị Thiên Đế này lại thảm bại đến vậy, ngay cả binh khí tùy thân cũng mất đi.

Gần như tức thời, nàng có thể khẳng định được người này chính là Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ.

Suy nghĩ một hồi, Tây Vương Mẫu cười khẽ, chỉ qua hơn trăm năm nhưng người này ngay cả huyết mạch Tổ Long cũng đã ngưng tụ

Hạo Thiên ẩn ước có cảm giác, nhíu mày hỏi:

- Giao tình mấy vạn năm giữa trẫm cùng sư tỷ chẳng lẽ không bằng được người này? Sư tỷ cũng biết Thằng Hoàn buộc Hỗn Độn Chung lúc trước hiện giờ chắc đã rơi vào tay kẻ này? Thậm chí còn có Trấn Thiên Tỷ. Nếu như Hạo Thiên có thể trả được thù thì sẽ hai tay dâng lên Hỗn Độn Chung cho sư tỷ.

Tây Vương Mẫu hơi chấn động, lộ vẻ kinh ngạc nhưng vẫn không hề động tâm:

- Hỗn Độn Chung? Sư tỷ tự thấy không có phúc phận này, sư đệ cũng không cần nhiều lời, cũng biết tình cảnh sư đệ hiện giờ gian nan nhưng bàn về giao tình thì ngươi không thể bằng hắn.

Hạo Thiên đờ mặt một hồi lâu sau mới khẽ thở dài:

- Nếu như thế vậy thì trẫm không nói thêm, chỉ muốn biết người này có liên quan đến việc sư tỷ thành đạo hay không?

Tây Vương Mẫu vẫn yên lặng không nói, thần tình vẫn duy trì lạnh nhạt.

Hạo Thiên thấy vậy cũng hiểu:

- Quả nhiên trước lúc Hậu Thổ đăng thánh đã kết giao tốt với thiên hạ, quảng bố ân đức nên cuối cùng được An Thiên Huyền Thánh Đại Đế tạo thế chân vạc tương trợ, mở Địa phủ thành tựu Thánh Nhân, lại không biết vị giúp đỡ Vương Mẫu sư tỷ là anh kiệt phương nào? Người này có thể dùng thân Đại La đánh ta trọng thương, cũng không phụ kỳ vọng sư tỷ, không biết có cơ chứng đạo?

Nói đến đây, Hạo Thiên chuyển giọng lạnh lẽo:

- Ta chỉ muốn nhắc nhở sư tỷ một câu, sau khi Hậu Thổ đăng thánh thì thánh vị chỉ còn hai người, sư tỷ cũng đừng quá ôm hy vọng.

Hắn nói xong phất tay hóa thành kim mang rời khỏi đông Côn Luân

Tây Vương Mẫu cười khẽ, không chút để ý nhìn xuyên qua chín tầng mây xuống dưới chư đảo của Côn Luân, dị quang trong mắt lập lòe.

- Trong thiên hạ dĩ nhiên có Dĩ Lực Chứng Đạo, thậm chí tam thi chứng đạo, tuy nhiên đều không ở trong thiên đạo. Tuy nhiên người kia sao có thể cam tâm chịu khuất trong thiên đạo, sư đệ ngươi sao có thể biết được ý chí của hắn?

- Mưu thủ Trấn Thiên tỷ, cưỡng đoạt Hạo Thiên kiếm, thậm chí đánh trọng thương Thiên Đế Hạo Thiên, chưa qua trăm năm đã tới trình độ như vậy…

Tây Vương Mẫu lại cười khẽ, trên mặt lộ ra vài phần chờ mong tiếp theo vị An Thiên Huyền Thánh kia sẽ đem lại cho nàng kinh hỉ gì.

Ước định lúc trước khi nào rảnh rỗi sẽ tới thăm Tây Côn Lôn một chuyến không biết hắn có còn nhớ?

- Đạo hữu tới Phương Trượng sơn này cũng để cầu mua thế giới Động Thiên?

Nhạc Vũ nghe giọng quay đầu nhìn lại thì thấy ngoài trăm vạn trượng có một vị đạo nhân mặt mũi hiền hòa, chừng ba mươi tuổi đang vượt không bay đến.

Với tu vi Thái Thanh Huyền Tiên của hắn cũng có thể coi là nổi bật trong cùng thế hệ nhưng đối mặt với Nhạc Vũ cũng không lộ vẻ cao ngạo mà lộ vẻ bình hòa, bước mấy bước tới trước người Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Tại hạ Duệ Vân của Khuynh Vân đảo, lúc mới tới đây thấy đạo hữu tinh hoa nội liễm, cũng không phải là nhân vật tầm thường vì vậy mở lời hỏi thăm, nếu như lỗ mãng xin đạo hữu chớ trách

Nhạc Vũ nhướng mày, Duệ Vân này quả thật có mấy phần nhãn lực, bất giác nghĩ tới Huyền Nguyên tử bị hắn giấu trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tuy tu vi bất đồng nhưng thần thái phong độ có chút tương tự.

Nếu đổi là lúc trước thì nhất định hắn sẽ không để ý nhưng hiện giờ lại vừa dịp,

ngoài ra cũng không biết tại sao tuy vừa gặp nhưng trong lòng lại sinh ra ý thân cận, lập tức đồng dạng thi lễ rồi hiếu kỳ hỏi:

- Duệ Vân đạo hữu chân tình như vậy sao có thể trách cứ? Tán tu Vân Minh ở Bắc Hải bái kiến đạo hữu, lần này đến đây quả thật muốn mua Động Thiên cùng nguyên thần tinh hạch. Trước đây có nghe nói qua mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên của Phương Trượng sơn đều gặp bất trắc, nhìn lại vẫn là thịnh cảnh, chắc đã xảy ra biến cố gì? Duệ Vân đạo hữu là tán tu Nam Hải, có biết việc này đến cùng ra sao?

Duệ Vân đạo nhân vẻ hơi bất ngờ, nhìn Nhạc Vũ lộ vẻ phức tạp nói:

- Đạo hữu quả nhiên thân phận bất phàm, tin tức xác thực linh thông. Mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên của Phương Trượng sơn đúng là gặp chuyện không may, hôm nay tại Nam Hải cũng chỉ có một số tiên tu thân cận với Phương Trượng sơn biết được.

Nhạc Vũ giật mình, vừa định nói là do quan sát thiên văn biết được, sau một khắc chợt nhớ ra, còn đang xấu hổ thì đã nghe Duệ Vân cười nói:

- Chuyện mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên vẫn lạc hay trọng thương một năm trước đã có người của Thiên Đình dùng lực che lấp thiên văn, đạo hữu có thể biết được là do tu vi cực cao không bị huyễn thuật che lấp hay được người bẩm báo?

Nhạc Vũ buồn bực, chỉ có thể ho nhẹ che giấu xấu hổ, hắn vốn tự phụ cẩn thận không ngờ hôm nay lại sơ suất như thế, cũng chỉ có thể trách là do cấp bậc Côn Luân kính quá cao, lúc ấy lại trọn thương nên bỏ qua cảm ứng huyễn thuật. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Tự nghĩ lại cũng thấy dù kẻ trí tất cũng có lúc sơ xuất, nếu ở thường ngày cũng thôi nhưng nếu vào lúc quan trọng thì sẽ khiến bản thân chết không có chỗ chôn.

Cũng may Duệ Vân không quá để ý, trêu chọc Nhạc Vũ một lúc rồi giải thích nói:

- Vốn việc này vẫn là cơ mật, bất quá đạo hữu đã có thể biết được vậy chắc thân phận bất phàm, sở dĩ nơi đây vẫn còn thịnh cảnh là nhờ vào một tán tu năm trước nhập trú, tên là Lục Áp đạo nhân

- Lục Áp?

Nhạc Vũ sững người, thần sắc ra vẻ quả nhiên, Duệ Vân ngạc nhiên:

- Đạo hữu bbieets người này? Thanh danh Lục Áp tán nhân trong Hồng Hoang không quá cao, một năm trước chúng ta căn bản không biết. Pháp lực người này cực cao minh, một năm trước khiến cho nguyên thần Thanh Long không chiến tự lui, hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên của Nam Hải muốn nước đục thả câu nhưng đều chật vật quay về, hai vị trong đó còn suýt nữa mất mạng.

Nhạc Vũ không hề bất ngờ, Lục Áp đạo nhân xuất thế sớm như vậy chắc cũng bởi vì Thiên Cơ biến ảo.

Duệ Vân nói tiếp:

- Tiên tu trong Phương Trượng sơn phần lớn đều có tâm né tránh, bất quá sóng gió trong một năm qua cũng dần lắng xuống nên tâm tư cũng dần ổn định, tụ tập trở lại, hôm nay vì Lục Áp đạo nhân muốn bán một vật mà đông đúc.

Việc say này Nhạc Vũ cũng đã biết được từ Hậu Thổ nên thi lễ cáo từ Duệ Vân rồi định tiến vào đảo trong Phương Trượng sơn.

Còn chưa kịp cất bước thì đã nghe Duệ Vân ở sau cười nói:

- Xem đạo hữu như có chỗ bất đắc dĩ muốn giấu diếm thân phận, sao chúng ta không cùng đồng hành tiến vào để tránh người khác nghi ngờ?

Nhạc Vũ khẽ dừng lại, suy nghĩ một lát rồi quyết đoán quay người cúi đầu:

- Đa tạ đạo hữu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1162: Tầm cấu tinh thạch

Dưới Phương Trượng sơn có một tòa thiên thành lơ lửng, Nhạc Vũ theo Duệ Vân đi vào, tới trước cổng thành thì sững lại nhìn bên cổng có một tờ cáo thị, bên trong vẽ hình ảnh hắn cực kỳ sinh động, bên dưới còn có cả con dấu của Thiên Đình, mười vị Hoàng Cân lực sĩ đứng canh bên cạnh.

Nhạc Vũ nhìn lại thì thấy văn tự bên trong bố cáo quả nhiên là một tờ lệnh truy nã, cáo thị tội danh tàn sát đệ tử Xiển Giáo của hắn, chỉ cần người nào có thể chém đầu sẽ lấy được phẩm vị Thiên Đình hoặc là một kiện Hậu Thiên phẩm Linh Bảo, người có thể cung cấp tin tức phương vị của hắn cũng có thể được thưởng một kiện Hậu Thiên nhất phẩm kiếm khí, không khỏi cười nhạt, lệnh truy nã này của thiên đình không dán vào lúc hắn tru sát mấy trăm vạn đệ tử Xiển Giáo lại dán vào lúc này, quả nhiên đã có người sinh nghi với hắn.

Có thể gần như vô thanh vô tức tiến vào mật cảnh Long đài cướp đoạt trì dịch thiên long, sau đó lại xông tới không gian long mộ, đương thời chỉ khoảng vài người, Nhạc Vũ hắn cũng miễn cưỡng có được tư cách này, những đại năng thái cổ dù chưa xác nhận nhưng cũng mặc định sinh nghi, Hạo Thiên cũng không ngoại lệ.

Cũng may lúc trước đã diệt khẩu toàn bộ mấy người trong Long mộ, tuy hắn không thể thoát khỏi hiềm nghi nhưng Hạo Thiên cũng không hơn gì, trừ khi chính miệng nói ra Ngũ Hành Kiếm Trận trong tay hắn còn không khó tránh khỏi bị người khác nghĩ vừa ăn cướp vừa la làng.

Cũng không mấy ai tin tưởng chuyện Thiên Đế có thể bại trong tay một Đại La Kim Tiên.

-- Với tính tình của Hạo Thiên, quả quyết không có khả năng nói ra điều này, tóm lại thế cục hiện giờ loạn thành một đoàn, hết thảy những chuyện xảy ra trong Long mộ vẫn được giấu kín.

Nhạc Vũ cười lạnh, cũng không để ý quay đầu đi chỗ khác, với tu vi hiện giờ

của hắn, nếu có thể tái tiến một bước thì dù thân có Hồng Mông chí bảo bị người khác biết được cũng không sao. Vốn thân phận kia hành tung phiêu hốt bất định, người bên ngoài khó có thể tìm được, cũng khó ám toán.

Hắn không tin mấy vị đạo tổ Thánh Nhân tới nay vẫn không biết hắn chính là Huyết Lục Thiên quân, cũng đồng dạng có Hồng Mông tử khí.

Ngược lại thần sắc Duệ Vân tỏ vẻ phức tạp, thêm vài phần bất mãn liếc nhìn tờ cáo thị:

- Vị Huyết Lục Thiên quân này quả thật là một nhân vật hào kiệt, bất quá cũng không biết thiên đình có dụng ý như thế nào lẫn Xiển Giáo có thủ đoạn gì để cho thiên đế cúi đầu đem cáo thị bố khắp Hồng Hoang.

Tiếp đó hắn lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Thần thông Lục Áp đạo quân tuy mạnh nhưng cũng không bằng mấy vị trước kia, nếu không người của Thiên Đình sao dám tới Phương Trượng sơn?

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Duệ Vân, trong chớp mắt còn tưởng rằng Duệ Vân có liên quan với hắn, nghe câu sau mới thở phào, chắc là tán tu vốn phản cảm với thiên đình nên cũng không nghĩ thêm mà tiến vào thành.

Trên cổng thành có một mặt kính, chế tạo phỏng theo Côn Luân Kính, cũng khong biết chiếu vào nơi nào, chung quanh đồng dạng có mười vị tướng lĩnh thiên đình mặc huyền bào, tất cả đều cảnh giác như lâm đại địch, chỉ cần người vào thành đều bị chiếu vào một luồng quang hoa để kiểm tra huyễn pháp và hóa hình thuật.

Nhạc Vũ không hề ngần ngại đi qua, dù chỉ với Côn Luân Kính vừa mới chữa trị trước kia đã vượt xa đồ phỏng chế này, huống chi hôm nay đã dần hồi phục nguyên khí, chỉ kém một bước đã lại đăng nhập Tiên Thiên Chí Thánh?

Cùng đồng hành với Duệ Vân tuy không khiến cho người khác sinh ra nghi ngờ nhưng lại khiến cho bản thân Duệ Vân hơi ngạc nhiên.

Vốn hắn cũng không phải đoán được thân phận của người đồng hành, chỉ là mơ hồ biết được người bên cạnh đã đổi dung mạo, tuy nhiên hiện giờ lại bình yên đi qua quang hoa khiến bất giác nghi ngờ có phải bản thân đã đoán sai, lắc đầu một

hồi rồi mới theo sát Nhạc Vũ vào thành.

Vô luận về quy mô hay khí tượng thì Phương Trượng tiên thành đều không kém hơn Địa Tiên thành, số lượng tiên tu hiện giờ lại càng vượt xa.

Nhạc Vũ cảm giác được chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có hơn trăm vị, hiển nhiên là đến vì vật mà Lục Áp đạo nhân đấu giá lần này.

Nhân vật trong đó phần lớn cũng không phải thần thú Yêu tộc mà là Kim Tiên Nhân tộc chính thức có trong danh ngạch Tam Thiên Đại Đạo, thân có đại thần thông.

-- Hồng Hoang tuy vì Hồng Quân hạn chế nên tất cả sinh linh dưới thần thú chỉ có Tam Thiên Đại Đạo, bất quá qua mấy vạn năm Kim Tiên tiến vào đại đạo lại còn nhiều hơn Huyền Tiên Chân Tiên.

Nam Hải này từ lúc thiên đình Đế Tuấn đã là chỗ của tán tu Nhân tộc tụ tập, Kim Tiên nhân tộc tự nhiên lần này đến đây không ít.

Hồn niệm Nhạc Vũ quét qua một vòng trong thành, vô thanh vô tức đánh ra hai phù chiếu rồi tiếp tục cùng đi với Duệ Vân.

Thân phận hiện giờ của hắn thật sự có chút bất tiện, biến cố Long mộ vừa xảy ra không lâu đã tới Phương Trượng tiên sơn, dù là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế Uyên Minh hay Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ đều làm cho người ta nghi kị.

Cũng may Hậu Thổ đối với chuyện thứ hai đã sớm có an bài, việc mua vật gì cũng không cần hắn quản đến, chỉ cần ngồi xem đoạt bảo mà thôi

Duệ Vân dọc đường cũng nói một số tin tức lại càng hắn không có ý cáo biệt.

--- Tán tu Nam Hải và rất nhiều tông môn ở đây chừng ba thành đi vào con đường bàng môn tà đạo, xưa nay hành sự đều gan lớn, mấy vị đại năng của Phương Trượng sơn cũng cố ý dung túng, vì vậy cướp đoạt Hạ giới cũng vô cùng hung hoành, không tránh nhân quả, hàng năm đều có vô số động thiên phúc địa cùng nguyên thần tinh hạch xuất từ Nam Hải, chiếm tới chín thành Hồng Hoang.

- Nói đến buồn cười, tuy ta không xem trọng mấy vật này nhưng sản nghiệp kinh

doanh ít ỏi nhà ta mấy năm này đều dựa vào đó nên rất rõ nội tình.

Thấy Nhạc Vũ vẫn thản nhiên đi bên cạnh, Duệ Vân không khỏi cười nhẹ:

- Thế nhân chỉ nói nguyên thần tinh hạch cùng Động Thiên hiếm thấy, lại không biết chuyện mua bán này sớm đã bị mấy đại thương gia ở Phương Trượng sơn thao túng, khống chế số lượng bán ra hàng năm. Ta biết mấy nhà tích lũy được không ít, nếu như đạo hữu cần số lượng không nhiều thì có thể tự đi tìm người mua bán, còn nếu cần số lượng nhiều thì Duệ Vân có thể giới thiệu vài chỗ. Ta thấy đạo hữu hình như đang muốn xây dựng Động Thiên Tiên Phủ hay mở thế giới Tiểu Thiên đúng không?

Duệ Vân đột nhiên dừng chân nhìn sang, Nhạc Vũ cũng động tâm, dù Duệ Vân suy đoán không trúng nhưng cũng không nhìn ra người này giả dối, trong lòng liền cho hắn là người dẫn mối cho nhà nào đó.

Duệ Vân lập tức ngầm hiểu, liền dẫn Nhạc Vũ theo một con đường, không bao lâu sau thì tới cửa sau một lầu các chín tầng.

Kiến trúc của Phương Trượng tiên thành cao nhất cũng chỉ chín tầng nên vừa liếc qua cũng biết nơi này rất có thực lực.

Duệ Vân dường như cũng giao rất rộng trong thành, hơn nữa còn rất có danh tiếng, trên đường có vô số người hướng hắn hành lễ.

Vừa đi vào cửa sau liền thấy bên trong có một vị đồng dạng là Thái Thanh Huyền Tiên, mặc đồ chấp sự đi tới cười nói:

- Duệ Vân lão ca hôm nay sao rảnh rỗi tới Thiên Vật các? Thực là vẻ vang cho kẻ hèn này, những năm qua ta đã nhiều lần mời nhưng huynh đều không đến.

Duệ Vân cười khổ một tiếng nói:

- Xích Chân lão hữu, nếu còn muốn vì chủ nhân chiêu lãm thì đừng nhắc tới, Duệ Vân cũng không phải không muốn, chỉ là đạo thống sư môn cần truyền thừa nên không thể nào hiệu lực cho Thiên Vật các, hôm nay đưa vị đạo hữu này tới đây là muốn mua chút nguyên thần tinh hạch cùng động thiên phúc địa.

- Lão ca cứ yên tâm, chuyện chiêu lãm sẽ không nhắc lại, dù hôm nay Duệ Vân

ngươi tình nguyện thì ta cũng không dám.

Lão giả kia bật cười, lúc này mới chú ý tới Nhạc Vũ, thấy người trước mặt tuy chỉ là Chân Tiên nhưng lại cùng sánh vai với Duệ Vân, khí độ thâm trầm khó dò nông cạn nên chần chừ hỏi:

- Tìm mua nguyên thần tinh hạch? Lão ca cũng biết được quy củ ở đây?

- Quy củ gì chứ?

Duệ Vân không khỏi cười mắng:

- Ta không muốn ngươi ưu đãi giảm giá gì, cũng tự hỏi không có tư cách, vị đạo hữu Vân Minh này cần rất nhiều, cũng không ngại giá cả, chỉ cầu thành thật giao dịch, chớ làm lừa gạt là được.

Lão giả kia vẫn có chút không tin, nhìn sang Nhạc Vũ thấy hắn khẽ gật đầu:

- Càng nhiều càng tốt, chỉ cầu giá thị trường.

Lão giả lúc này mới nhoẻn miệng cười, đưa tay mời vào rồi bước nhanh vào trong, qua một lúc thì tới một khố phòng trùng trùng điệp điệp cấm chế, ba người vừa định tiến vào thì đột nhiên có một thân ảnh thần tình bối rối vội vàng đi tới, trông thấy Duệ Vân thì hơi vui vẻ, đến gần thì thầm mấy câu, thấy Duệ Vân biến sắc, do dự rồi thi lễ với hai người:

- Nhị vị đạo hữu thứ tội, Duệ Vân có việc gấp nên không thể ở lại phụng bồi.

Xích Chân nghe vậy nhíu mày:

- Là vì chuyện chiếc cọc kia?

Thấy Duệ Vân ảm đạm gật đầu, Xích Chân thở dài nói:

- Ta thật không hiểu nổi ngươi, nếu là trước kia cũng là thôi, hiện giờ phương bắc có chỗ dựa lớn như vậy lại không nguyện cầu trợ. Lão ca cứ đi đi, ta sẽ không để đạo hữu Minh Vân chịu thiệt, ta thân bất do kỷ không giúp được ngươi.

Nhạc Vũ đứng cạnh nghe được giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1163: Thu hoạch phong phú

Vốn Duệ Vân nói chuyện với tu sĩ kia đều ngưng thúc âm thanh nhưng với Nhạc Vũ hiện giờ thậm chí không cần thôi động pháp lực mà chỉ với thần thông của thân thể Tổ Long đã có thể nghe được, chỉ vì không muốn nghe chuyện bằng hữu muốn giấu nên tận lực kiềm chế, bất quá lúc này nghe Xích Chân nói như vậy thì hắn lại thêm mấy phần hiếu kỳ.

Duệ Vân sau khi cáo từ thì vội vàng rời đi, Nhạc Vũ nhìn hút theo rồi mới theo Xích Chân tiến vào trong bảo khó, sau đó lập tức sáng mắt.

Quả nhiên Duệ Vân nói không sai, trong khố phòng có mấy lớp linh trận bao lấy một dãy hộp ngọc, vừa thấy Diễn Thiên Châu đã sinh ra cảm ứng, số lượng hơn ba mươi chiếc, gần bằng một nửa số nguyên thần tinh hạch của các thương gia hiện giờ trong thành.

Dùng một tia hồn lực cảm ứng bên trong, Nhạc Vũ càng thêm mừng rỡ, tinh hạch ở đây đều có phẩm giai cực cao, tương đương với tinh hạch bản nguyên của Thiên Nguyên giới, là trân tàng thu thập bao năm qua của Thiên Vật các.

Chỉ nghe Xích Chân tử cười nói:

- Ba mươi bốn viên tinh hạch ở đây đều là trân phẩm, còn lại một số có phẩm giai khá thấp, chừng chín mươi viên không lọt vào mắt cao nhân đều cất chỗ khác.

Nhạc Vũ chiêu lấy một hộp ngọc, yên lặng cảm ứng thì thấy năng lượng thuần khiết còn nghiệp lực và oán sát không đáng kể, suy nghĩ một lát liền hỏi:

- Nếu như ta mua toàn bộ tinh hạch này thì cần bao nhiêu tiên thạch?

Xích Chân lúc đầu còn cho là mình nghe nhầm, sau khi xác nhận lại giật mình.

Những người muốn xây Động Thiên Tiên Phủ hay mượn lực nguyên thần tinh

hạch để mở thế giới Tiểu Thiên nhiều nhất chỉ chọn bốn năm viên có nghiệp lực cùng nhân quả liên luỵ nhỏ nhất sử dụng là được, một hơi mua hơn ba mươi viên nguyên thần tinh hạch cao cấp đúng là chứng kiến lần đầu.

Ít có người có thể có tiền nhiều như vậy để mua số lượng tiên thạch đó, cũng may hắn vốn lão luyện nên tuy kinh dị nhưng rất nhanh chóng đã trấn tĩnh nói:

- Nếu Minh Vân đạo hữu muốn mua hết thì Xích Chân có thể làm chủ cho một ít ưu đãi, phẩm giai của ba mươi bốn viên tinh thạch này bất đồng, giá cả cũng theo đó đồng dạng, nếu như đạo hữu có thể xuất ra tổng cộng 18 tỷ tiên thạch thì có thể lấy đi.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, cái giá này chắc chắn có thể coi như công bình, cũng ưu đãi cho hắn chừng hai thành. Con số mười tám tỷ tiên thạch dù là thu nhập đế đình của hắn qua trăm năm cũng chỉ chừng gấp đôi, chi tiêu cho một ngàn tám trăm vạn binh tướng kỳ thật dư lại không nhiều lắm, chỉ là gần đây hắn lại kiếm được một món lớn trong Long mộ.

Lấy ra trong không gian tu di mấy Tu Di Giới rồi cùng ném tới cho Xích Chân, Nhạc Vũ vung tay đem hết số hộp ngọc.

Xích Chân giật mình, dùng thần niệm cảm giác tới từng Tu Di Giới, xác định không phải là huyễn thuật thì lập tức lộ vẻ không dám tin.

Người có thể xuất ra mười tám tỷ tiên thạch trong toàn bộ Hồng Hoang chỉ sợ không quá hai mươi, cho dù là những Thái Cổ Kim Tiên cũng không thể có nhiều như vậy, hơn nữa bên trong cũng không thiếu tiên thạch cao hơn nhị phẩm, thừa đủ để đổi lấy những tinh hạch này. Lợi nhuận hôm nay đủ để so với kết quả kinh doanh vất vả qua ngàn năm của Thiên Vật các.

Trong một sát na, Xích Chân cơ hồ cho rằng vị Thái Ất Chân Tiên có dung mạo tầm thường trước mắt này kiếm được tài vật từ một động phủ thượng cổ nào đó, lộ ra vài phần ý tham lam, bất quá sau một khắc lại nhạt đi. Hắn kinh doanh đã ba vạn năm, thấy qua nhiều chuyện, biết người trước mặt tuy nhìn bình phàm nhưng khí độ kinh nhân, tuyệt không phải kẻ tầm thường, hơn nữa thần quang trong mắt ngẫu nhiên lóe lên nên chỉ sợ hắn vừa có ý thì sẽ chịu đau khổ.

Cẩn thận thu hồi mấy Tu Di Giới, Xích Chân lấy ra một lệnh bài thất thải nói:

- Sau này Minh Vân đạo hữu được xem như khách quý đỉnh cấp của bản lâu, chỉ cần cầm Thiên Vật lệnh này thì sẽ được hưởng hai thành ưu đãi trong toàn bộ 3000 phân lâu tại Hồng Hoang.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, không chút khách khí thu nhận rồi cười nói:

- Đa tạ, không biết động thiên phúc địa ở đâu?

Thần sắc Xích Chân lúc này đã lộ vẻ kính sợ, không dám có nửa phần bất kính, nghe vậy lập tức dẫn khởi một đạo quyết mở ra cấm chế linh trận trong bảo khố, sau một khắc thì một quang môn xuất hiện trước mắt hai người. Xích Chân đưa tay ra hiệu ý mời, cả hai đi qua một hành lang thời không liền tới một không gian khổng lồ ẩn trong Hồng Hoang, Nhạc Vũ theo sau thầm nói quả thực tuyệt hảo.

Nơi đây tiên lực mờ mịt, không dưới Địa Tiên giới, phạm vi hơn tỷ dặm, có hơn mười đầu linh mạch cỡ lớn, lúc này phần lớn đều bị chiếm dụng để cung ứng cho những động thiên phúc địa nơi đây.

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính quan chiếu thì thấy những động thiên phúc địa này hoặc là tương tự với Thiên Ý Phủ hoặc hơn, lại có một tòa có chênh lệch thời gian cao tới mười hai lần, đủ để so với Tam Thập Tam Thiên. Xích Chân lại không biết Nhạc Vũ đã nhìn thấu, vẫn giới thiệu kỹ càng:

- Nơi đây tổng cộng có bảy động thiên phúc địa có chênh lệch thời gian gấp đôi, bốn cái có chênh lệch thời gian gấp bốn, chừng một tỷ tiên thạch là đổi được một tòa, lại có một tòa có chênh lệch thời gian gấp mười hai lần thì không thể dùng tiên thạch để đổi mà cần Hậu Thiên nhất phẩm tiên bảo đỉnh cấp tương đương.

Nhạc Vũ lần này hơi nhíu mày, tiên thạch trong tay hắn còn không nhiều lắm, lại còn dùng để bày trận, linh bảo có thể đưa ra ngoài sáng trao đổi lại ít càng thêm ít.

Trong lòng hắn chợt động, sau một khắc liền đưa ra một viên yêu đan hắc sắc lớn bằng bàn tay, cười hỏi:

- Tiên bảo ta không có, dùng vật này để trao đổi thế nào?

- Là Kim Tiên yêu đan?

Xích Chân lại thêm một lần kinh nghi bất định, cẩn thận dùng hồn niệm cảm ứng thì càng thêm kinh hãi không thể nào xác nhận thân phận vị Minh Vân trước mặt này.

Mộc hệ yêu đan hắc sắc tuy có lực huyễn sát quấn quanh nhưng lại là hàng thật giá thật, yêu đan Kim Tiên lại càng bất phàm.

Yêu đan trong tay Nhạc Vũ tuy chỉ lớn bằng bàn tay nhưng rõ ràng dùng phép tu di giới ngưng tụ, sau khi khai mở sẽ lớn ngàn trượng, chính là phần tinh hoa nhất của một cây kỳ mộc thượng cổ, cơ hồ tiếp cận chuẩn thánh, nếu cẩn thận luyện chế, lại dùng linh vật tương hợp sẽ có thể thành tựu tiên binh Mộc Hệ Hậu Thiên.

Chỉ là người này rốt cuộc lấy được từ nơi nào, với tu vi của hắn lẽ nào có thể trảm sát Đại La Kim Tiên?

Hay đây chính là hậu bối của một vị đại năng Thái Cổ nào đó mà bản thân trước đây chưa từng nghe nói?

Trong đầu lướt qua trăm ngàn ý niệm, Xích Chân cuối cùng thở hắt ra một hơi:

- Cái này thừa đủ, chỉ là lần này coi như đạo hữu chịu thiệt, không biết còn muốn đổi linh vật khác?

- Linh vật khác? Nhạc Vũ nhắc lại một câu rồi hiếu kỳ hỏi:

- Trong Thiên Vật các còn bao nhiêu Mộc Linh tiên thạch? Nếu là có mười hai viên thì có giá trị tương đương.

Xích Chân vui vẻ:

- Tuyệt đỉnh kỳ trân như vậy, Thiên Vật các cũng chỉ có bốn năm viên mà thôi, bất quá với danh tiếng của bản lâu thì có thể ứng trước ở các thương gia khác, mời đạo hữu đợi một chút.

Dứt lời, Xích Chân phi độn rời đi, qua chừng nửa chung thì vội vàng phản hồi, trong tay có hơn mười đoàn thanh quang, đúng là mười hai viên siêu phẩm Mộc Linh tiên thạch.

Nhạc Vũ cười khẽ, thu lấy rồi thi triển thần thông chiêu lấy toàn bộ động thiên phúc địa tạm thời bỏ vào không gian tu di.

Làm giao dịch lớn như vậy, hắn cũng không cần giấu diếm pháp lực hùng hậu, dù là động thiên ngoài trăm triệu dặm cũng nhẹ nhàng chiêu lấy, trong lòng ẩn ước chờ mong, sau khi kết hợp số nguyên thần tinh hạch và động thiên phúc địa này thì Diễn Thiên Châu sẽ tới mức độ nào.

Hắn áp chế kích động, thần sắc thản nhiên nói:

- Ta còn rất cần tinh hạch Động Thiên, sau này còn quay lại giao dịch. Mong Thiên Vật các thay ta thu thập, cứ mỗi trăm năm ta sẽ sai người tới lấy một lần, hi vọng kinh hỉ không kém hơn lúc này, còn nữa không được tiết lộ thân phận của ta.

Xích Tinh Tử lập tức vui vẻ, kinh hỉ không kém hơn lúc này há chẳng phải giao dịch trăm năm sau sẽ không kém hôm nay, cũng không suy nghĩ lập tức khom người nói:

- Xích Chân hiểu rõ, chuyện hôm nay Thiên Vật các nhất định thủ khẩu như bình, sau trăm năm cũng sẽ làm đạo hữu thỏa mãn.

Nhạc Vũ không khỏi cười cười, Xích Chân quả nhiên thông minh.

Hắn quay người định bước vào quang môn thì đột nhiên chợt nhớ tới Duệ Vân vừa vội vàng rời đi liền hỏi:

- Xin hỏi một câu, không biết Duệ Vân đạo hữu vừa rồi rời đi vì chuyện gì? Nghe ngươi nói thì thân phận vị lão ca này tựa hồ bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1164: Duệ Vân tao ách

Xích Chân nghe vậy lại kinh ngạc rồi tiếp đó cười nói:

- Quên là đạo hữu cũng tính là người trong cuộc. Bất quá việc này không sao, tình hình Duệ Vân đạo hữu hôm nay tuy đáng lo nhưng sư trưởng hắn lại khó lường, chính là hậu nhân của Hồng Vân. Từ sau khi tổ sư hắn vẫn lạc thì đạo môn một nhà này tuy yên lặng mấy vạn năm nhưng gần đây đã có mấy nhân vật tuyệt đỉnh xuất thế ngang trời, chấn động Hồng Hoang!

- Một vị là Tử Vân đạo nhân, nghe nói chỉ cần nửa bước nữa sẽ đăng nhập chuẩn thánh, một vị là Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ đã từng tàn sát mấy trăm vạn đệ tử Xiển Giáo nhưng đại giáo này cũng không thể làm được gì. Một vị khác càng thêm cao minh, chính là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Thủy Kiếm tiên Uyên Minh được xưng là tổ sư kiếm tiên trên thế gian, dùng lực lượng một người đóng đô phương bắc, xua đuổi Yêu tộc tại Bắc Câu Lô Châu. Mấy năm trước từng một lần hành động trợ giúp Hậu Thổ đăng thánh, thanh thế vô song.

Khẽ tán thưởng, Xích Chân nói tiếp:

- Lần này Duệ Vân lão ca gây ra phiền toái thật sự không nhỏ. Đạo hữu tuy thân phận bất phàm, nhưng vẫn chớ để cuốn vào, thứ cho Xích Chân không cách nào bẩm báo, chắc lão ca cũng không muốn liên lụy tới ngươi. Kỳ thật đạo hữu cũng không cần lo lắng, chỉ cần lão ca mời Huyền thánh Đại Đế ra mặt thì phiền toái nào cũng có thể hóa giải!

Nhạc Vũ thầm thẹn thùng, xưa nay hắn đều tự quét trước cửa tuyết, mặc kệ mái ngói người khác phủ sương, nếu thấy thuận mắt mà không gây phiền toái gì mới có thể giúp đỡ nhưng còn xa mới nhiệt tình như Xích Chân nghĩ, cũng chỉ nghe tới thân phận của Duệ Vân mới bắt đầu chú ý.

- Đồ đệ Hồng Vân sao?

Nhạc Vũ nheo mắt hỏi lại:

- Vì sao vị lão ca này không đi xin giúp đỡ? Ở đây có gì khó nói?

Xích Chân chần chờ một chút rồi mới lên tiếng:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói trước lúc hắn đến Nam Hải đã có tranh giành với sư huynh Thủy Vân chân nhân, trong cơn tức giận mới bỏ đến Nam Hải kinh doanh. Đoán chừng là không chịu mất mặt đi cầu đồ tôn sư huynh.

Nhạc Vũ như có điều suy nghĩ sau đó thi lễ rời đi, vẫn theo lối cũ cửa sau Thiên Vật Các ra tới đường phố rồi dùng hai tờ phù phá không bay đi.

Trong lòng hắn có cảm ứng liền tới một chỗ yên lặng đứng chờ, qua một lát liền có hai người trước sau đi tới. Người đi đầu là một đạo nhân mặt vuông, tay áo phất phơ đạp không mà đi, khí tức thu liễm, nhìn qua như chỉ có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên nhưng với tuệ nhãn của Nhạc Vũ có thể thấy bên trong pháp lực chân nguyên cực lớn.

Người đi sau thì Nhạc Vũ cực kỳ quen thuộc, chính là Giáp Thiên Không, vẫn mặc bộ hoàng sam, ẩn lộ ra vẻ tâm thần bất định.

Nhạc Vũ tạm thời không để ý, trịnh trọng thi lễ với vị đạo nhân đi đầu:

- Trước mặt là Cửu Hoa tiền bối? Uyên Minh xin thi lễ!

Đạo nhân mặt vuông cười nhẹ đáp lễ:

- Cần gì như thế? Đại Đế chính là người nương nương coi thân nhất, nghe Đế Thính nói còn xưng tỷ đệ. Cửu Hoa hôm nay đã hiệu lực dưới trướng nương nương, sao có thể nhận danh xưng tiền bối? Tương giao ngang hàng là được, đừng để ta phải xấu hổ.

Nhạc Vũ không khỏi rủa thầm Đế Thính lanh mồm lanh miệng, sau này trở về phải nhổ răng làm gương, tuy nhiên trên mặt vẫn không giảm đi vui vẻ:

- Đã như thế, Uyên Minh cung kính không bằng tuân mệnh. Đúng rồi, còn chưa tạ ơn chân nhân đã vất vả lo lắng cho ta!

- Việc nhỏ mà thôi, không coi là gì, bệ hạ cứ yên tâm. Lần này ta phụng mệnh nương nương tìm được hai kiện kỳ trân. Chừng bảy thành nắm chắc mua được vật kia.

Cửu Hoa chân nhân lắc đầu, tiếp đó kỳ quái nói:

- Lúc trước Hậu Thổ nương nương đã có lệnh cho ta coi chừng làm việc, tốt nhất đừng nên gặp mặt Bệ Hạ, để tránh làm cho người ta chú ý. Vì sao Bệ Hạ đột nhiên dùng phù chiếu cho gọi?

- Tình hình có biến, chuyện ta tới Phương Trượng sơn sợ là không giấu được!

Nhạc Vũ lắc đầu, cười khổ một tiếng:

- Bất quá việc này cũng là cớ tốt để ta tới Nam Hải.

Chuyển giọng, Nhạc Vũ nhìn sang Giáp Thiên Không:

- Ta vừa nghe nói ngươi thay ta thu mua được bao nhiêu siêu phẩm Mộc Linh tiên thạch?

Giáp Thiên Không lập tức khom người làm đại lễ rồi lộ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Bẩm Bệ Hạ! Mấy người bọn thần mang theo sáu trăm triệu tiên thạch cùng với vô số linh trân xuôi nam nhưng chỉ mua được mười ba viên ở Đông Thắng Thần Châu, thực là hổ thẹn.

Chỉ thấy linh quang chớp lên rồi trước mặt Giáp Thiên Không đột nhiên xuất hiện mười ba quang hoa thanh sắc nồng đậm. Thấy Nhạc Vũ không nói gì thu hồi, cũng không lộ vẻ tức giận thì hắn mới thở phào, tiếp đó cẩn thận nói:

- Về phần chuyện của Duệ Vân chân nhân, vì thời gian có hạn nên thần chỉ thăm dò được một ít tin tức. Nghe nói cũng là nhất mạch của Hồng Vân tán nhân, ở Nam Hải hơi có chút cơ nghiệp, có bảy mươi lăm vạn đệ tử ở Khuynh Vân đảo, đệ tử thân truyền có sáu vị đạt đến Chân Tiên. Tại Phương Trượng tiên sơn cũng mở một luyện khí lâu, dù chưa khai tông lập phái nhưng thực lực lại không kém hơn một ít tông môn nhị lưu!

Nhạc Vũ nhíu mày, thực lực này so với Thủy Vân tông mạnh hơn quá nhiều.

Tiếp đó lại nghe Giáp Thiên Không nói:

- Bất quá gần đây hình như chọc phải Nam Hải Linh Ma tông, chết lẫn bị thương không ít đệ tử. Bởi vì rất có giao tình với mấy đệ tử của mấy vị đại năng thái cổ tại Phương Trượng sơn nên mới miễn đi tai kiếp. Bất quá gần đây, mấy vị Thái Huyền Quang Huyền, thậm chí Vô Sinh Thái Hoàng đều thân vẫn hoặc mất tích. Phương Trượng sơn đổi qua Lục Áp đạo nhân làm chủ, Linh Ma tông hình như có ý muốn giải quyết cừu hận.

- Giải quyết cừu oán?

Nhạc Vũ lạnh giọng cười cười, nghĩ tới tin tức về Linh Ma tông, cũng có thể xem là một đại tông Hồng Hoang, tu sĩ trong môn đều tu hành công pháp đặc dị, nghe nói là dùng bí truyền, đem tiên thạch linh mạch cắm vào nhục thân mô phỏng huyệt vị, sau khi thành tựu thì huyệt mạch phức tạp hơn thường nhân gấp trăm lần. Nếu có thể thành trận trong nhục thân thì chiến lực càng thêm vô cùng cường hoành.

Đây cũng là một trong 800 bàng môn, vốn tự xưng Thiên Linh tông, chỉ là đệ tử có bảy thành nhập mà mà chết, còn lại đều điên cuồng vì thế bị người ngoài chế giễu là một trong Ma tông, bất quá thực lực kỳ thật cũng hùng hậu, nghe nói Đại La Kim Tiên có tới ba vị, chính là đại tông đỉnh cấp Hồng Hoang.

- Lại còn có việc này?

Cửu Hoa chân nhân cũng cảm thấy ngoài ý muốn, trầm ngâm một lát liền đột nhiên cười nói:

- Mặc dù ta không biết Bệ Hạ vì sao không muốn để người khác biết ngươi đã tới Phương Trượng sơn. Bất quá việc này quả thực khiến người khác nghi ngờ, tới tìm phân chi tông môn là việc quang minh chính đại, ai cũng không thể nói. Về phần Linh Ma tông, bản chân nhân cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Giọng nói của hắn lộ ra vài phần thương cảm, Linh Ma tông này đang êm đẹp lại chọc phải Hồng Vân nhất mạch đang lúc phục hưng, thật đúng là là không biết chữ chết viết ra sao.

Nhạc Vũ ngay lập tức phục hồi tinh thần, cười nói với Cửu Hoa:

- Tông môn có việc, trẫm phải đi trước, kính xin chân nhân thay ta chuẩn bị.

Cửu Hoa chân nhân tất nhiên cúi đầu đáp ứng, trong nội tâm cũng không có gì lo lắng.

Bốn vị Đại La Kim Tiên trong mắt người khác là thế lực khó lường nhưng trong mắt Cửu Hoa hắn không tính là gì, nếu là Hậu Thổ cầm Minh Thư thì chỉ cần động niệm sẽ có thể tru sát, thậm chí còn xa mới có thể so với An Thiên Huyền Thánh Đại Đế. Giáp Thiên Không cũng hiểu ý, đi trước dẫn đường.

Lúc trước hắn đã thăm dò được chỗ Duệ Vân mở luyện khí lâu nên cứ thế xe nhẹ đường quen đi tới, chỗ này cũng thuộc về một khu phồn hoa.

Lúc tới nơi thì trước tiền sảnh đang tấp nập người ra vào, Nhạc Vũ cũng không cho là lạ, dù là tiên nhân cũng thích tụ tập náo nhiệt, lúc xem người đấu pháp cũng thuận tiện có thể tìm hiểu.

Giáp Thiên Không có ý lấy lòng trước mặt Nhạc Vũ, hừ lạnh một tiếng huy xuất một đạo pháp lực, vẹt đám đông khai mở một lối đi khiến mọi người đều hai mắt nhìn nhau không dám lên tiếng.

Nhạc Vũ thấy vậy phì cười, há miệng muốn nói nhưng cuối cùng lại lắc đầu tiến vào.

Tập tính Yêu Hoàng trước kia của Giáp Thiên Không vẫn chưa mất đi. Rõ ràng là dùng pháp lực xuyên không tới đây nhưng lại chọn cách dễ dàng đắc tội với người khác.

Đi theo Giáp Thiên Không lên tới tầng ba thì thấy bên trong một mảnh hỗn độn, vô số pháp bảo pháp khí tán loạn trên sàn, thêm vào mấy thi hài.

Thần sắc Duệ Vân tái nhợt đứng một góc, bên cạnh có hơn trăm tên đệ tử đều lộ vẻ phẫn nộ, đang dốc sức phòng ngự, vòng ngoài có hơn ba trăm tên đều cực kỳ tráng kiện, mặt mày dữ tợn.

Nhạc Vũ biết tướng mạo những tên này vốn không phải như thế mà sau khi dung nhập tiên thạch phát sinh dị tướng.

Chỉ nghe một gã huyền bào nam tử trong đó nói:

- Duệ Vân, ngươi thật sự muốn nhìn xem hơn trăm đệ tử của ngươi đều chết ở đây mới bằng lòng bỏ qua? Vật kia mặc dù tốt nhưng cũng không phải Khuynh Vân đảo lấy được. Vì một kiện Linh Bảo dẫn đến tai ương diệt môn, cần gì phải thế?

Duệ Vân bình thản:

- Trọng khí sư môn sao có thể đơn giản đưa cho kẻ khác? Các ngươi sát nhân lúc này không sợ Lục Áp đạo quân giáng tội?

Huyền bào nam tử bật cười khanh khách:

- Vậy cũng cần đạo nhân biết được việc này mới có thể! Sau này chúng ta sẽ nói là vì Khuynh Vân của ngươi đến kỳ không giao hàng làm trễ đại sự tông ta, hai bên tranh chấp khó tránh khỏi sát nhân.

Cười lạnh một tiếng, huyền bào nam tử búng ra một chỉ nhắm vào một đệ tử Thiên Tiên bên cạnh Duệ Vân. Một luồng duệ quang kim sắc trực tiếp xuyên qua một tầng lam quang bên ngoài tên đệ tử, thấu thẳng vào thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1165: Huyễn pháp thần thông

Duệ Vân cùng chúng đệ tử đều biến sắc, trong mắt như bốc lửa nhưng lại vô lực ứng cứu.

Vào lúc kim quang sắp xuyên qua tu sĩ Ngọc Tiên kai thì một quang hoa thủy lam đột nhiên trùng kích tới, chỉ là một giọt nước bình thường nhưng lại ẩn hàm cự lực vô biên chấn nát kim quang.

Huyền bào nam tử, tính cả mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên tu sĩ bên cạnh đều quay lại nhìn về phía cửa ra vào, đầu tiên hơi kinh dị nhìn Giáp Thiên Không rồi mới nhìn sang Nhạc Vũ, cũng không lộ vẻ khinh thị, có thể dùng một giọt nước tầm thường phá vỡ thần thông của Huyền Tiên vậy thì pháp lực chắc chắn bất phàm.

Duệ Vân chân nhân thấy thế cũng bất ngờ, nhìn ra cả kinh nói:

- Là Minh Vân đạo hữu.

Hắn hoàn toàn không dám tin một kẻ bèo nước gặp nhau, dù trước kia có từng giúp qua lại có thể bất chấp phong hiểm đắc tội với một đại tông Nam Hải đến tương trợ.

Bất quá huyền bào nam tử chỉ nhìn thoáng qua rồi lại cười lạnh nói:

- Sớm nghe nói Khuynh Vân đảo Duệ Vân chân nhân giao du rộng rãi tại Phương Trượng sơn, quả nhiên vào lúc này còn có người chịu ra mặt.

Hắn xoay người nhìn về Nhạc Vũ:

- Một kẻ qua đường như ngươi cũng dám dám đến nhúng tay việc này? Không biết hôm nay Thiên Linh tông ta đang làm việc sao? Cho là có chút ít thần thông

lại không biết trời cao đất rộng, mau cút ra ngoài có thể tha chết.

Giáp Thiên Không đột nhiên nắm chặt song quyền, trong mắt ánh lên lãnh mang.

Nếu nói lúc trước là do bị hạ cấm chế nên hiệu lực dưới trướng Nhạc Vũ có chút bất đắc dĩ, lúc nào cũng có ý thoát thân, hiện giờ phương bắc đại định, Hậu Thổ đăng thánh nên chân chính hiệu lực cho Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ dường như không nghe thấy, đưa mắt nhìn mấy thi thể nằm cách Duệ Vân không xa, sát ý trong lòng bốc lên cuồn cuộn, thần sắc âm trầm như nước nói:

- Linh Ma tông các ngươi có biết Khuynh Vân đảo chính là hậu nhân nhất mạch Hồng Vân?

Thần sắc Duệ Vân lại chợt động, nhìn Nhạc Vũ vẻ hơi kinh ngạc, đám đệ tử Linh Ma tông lại không hề phát giác, lộ vẻ tức giận. Bọn chúng tự xưng là Thiên Linh tông, Linh Ma tông là do Tu Chân Giới biếm xưng, xưa nay ít có người dám đề cập trước mặt.

Sắc mặt huyền bào tu sĩ cũng lạnh lùng:

- Hay cho cái tên Linh Ma tông, dám ở trước mặt Thiên Linh tông ta nói như vậy cũng là lần đầu tiên Minh Hư tu hành ba vạn năm chứng kiến, đạo hữu xem ra nhất định phải gây khó dễ cho Thiên Linh tông rồi hả? Được rồi, hôm nay ta cũng không sợ lấy thêm một tính mạng trong tay.

Lời còn chưa dứt, bát diện bán nguyệt quang nhận đột nhiên từ tay áo hắn bắn ra, uy áp mênh mông trực tiếp trảm xuống khiến rất nhiều tu sĩ quan chiến đều hít sâu một hơi khí lạnh.

- Là Tiên Thiên nhị phẩm.

Một số người trong đó khẽ lắc đầu tiếc nuối, trong lòng coi như đã định rằng lam bào Chân Tiên vừa đứng ra chỉ sợ không có nửa phần sức phản kháng, bị quang nhận trảm sát đương trường.

Duệ Vân cũng khẩn trương, cắn mạnh đầu lưỡi đánh ra một thanh tiên diêu tử sắc về phía Nhạc Vũ, đột nhiên lại thấy quang nhận lấp lánh bay lượn quanh

người Nhạc Vũ như đang đùa giỡn, không hề làm hắn tổn thương mảy may.

Lúc đầu mọi người còn tưởng rằng là do huyền bào tu sĩ Minh Hư tử hạ thủ lưu tình, chỉ muốn hù dọa vị Chân Tiên tu sĩ này, sau một lát mới biết không phải, chỉ thấy kẻ này đang toát mồ hôi, trong mắt đầy vẻ kinh dị lẫn không dám tin, ra sức thôi động pháp lực nhưng dù thế nào cũng không thể khu sử bát diện bán nguyệt quang nhận tiến gần thêm.

Mọi người vây xem cùng với chúng đệ tử Linh Ma tông cũng đều kinh nghi bất định, nhìn sững vào Nhạc Vũ, cảm giác thân ảnh trước mắt đột nhiên như phiêu hốt mê huyễn, vừa nhìn vào còn thấy ở trong thế giới này, nhìn kỹ lại lại như thấy ở một thế giới khác, vị trí chập chờn vừa như xa vạn dặm lại vừa như ở ngay trước mặt, tựa hồ có một dị lực cường hoành làm người ta sinh ra ảo giác không thể kháng cự, đặc biệt đôi mắt vừa liếc qua đã khiến tâm thần chấn động.

Duệ Vân cũng cảm giác tình hình không đúng, khống chế thanh huyền binh tử sắc giữa không trung, kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ, bát diện quang nhận vẫn chuyển động không ngừng rồi dần thuần phục tụ lại trước người hắn thành một thanh bán nguyệt trường đao, lơ lửng trong hư không, nếu người không biết nhìn vào còn cho rằng đây là tiên binh do hắn khống chế.

Thần sắc Minh Hư tử cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt thất thần như đã hoàn toàn mất đi thần trí, mấy vị Huyền Tiên bên cạnh của Linh Ma tông thấy thế đều giật mình kiêng kị lẫn nổi giận, còn chưa kịp ra tay thì ánh mắt mang theo một tia lực mê huyễn đã quét sang:

- Hỏi lại một câu, bọn ngươi cũng biết Khuynh Vân đảo là Hồng Vân nhất mạch?

Ánh mắt quét qua, khí tức mấy người đều đông cứng, tim đập thình thịch, chỉ có một Huyền Tiên hừ lạnh:

- Biết rõ thì như thế nào? Một lão quỷ đã chết đi chẳng lẽ còn có thể sống lại hay sao? Hồng Vân nhất mạch cường thịnh trở lại cũng không quản được Nam Hải ta, ngược lại đạo hữu muốn làm cho Duệ Vân là địch với Linh Ma tông ta?

Giọng nói tuy giận dữ nhưng đến cùng vẫn kiềm chế chưa từng ra tay, ngay cả phương vị của Nhạc Vũ cũng không thể nhận chuẩn vậy thì dù bên kia có bao

người hợp lực cũng chỉ tự rước lấy nhục, lời còn chưa dứt thì sắc mặt người này chợt vặn vẹo lộ vẻ đau đớn, thân hình cũng bành trướng lên một cách quỷ dị, dưới da thịt như có một bầy chuột chạy tứ tung cắn xé.

Mọi người trong lầu còn đang kinh hãi khó hiểu thì đã nghe một tiếng nổ vang dội, vị Thái Thanh Huyền Tiên đã nổ tan xác.

Nhạc Vũ phất tay ném ra hơn một trăm thanh đại tu di kiếm lần lượt chuyển động trước người, sau đó ý niệm khẽ động khiến cho khí huyết nguyên lực, thậm chí Nguyên Hồn tụ vào trong kiếm. Toàn trường lại một hồi lạnh ngắt, thanh bào tu sĩ này lại có thể đương trường dùng một đệ tử Huyền Tiên của Linh Ma tông luyện kiếm, tuy kinh hãi nhưng hành động này không khỏi quá tàn độc, không biết trời cao đất rộng.

Ba vị Huyền Tiên còn lại của Linh Ma tông cũng giận run, một vị trong đó hình dáng tướng mạo tầm trung niên trừng mắt quát lớn:

- Ngươi dám sát nhân? Giết đệ tử của Thiên Linh tông ta.

Nhạc Vũ nghe vậy nhíu mày lạnh lùng nhìn lại, người kia còn chưa dứt lời thì cũng đồng dạng khuôn mặt vặn vẹo, thân hình trướng lên, sau một lát đã nổ tung, toàn bộ huyết nhục thần hồn hóa thành huyết quang nhập vào một thanh đại tu di kiếm khác khiến tiếng xì xào vừa vang lên đã lạnh ngắt, một vài tu sĩ có tu vi cao cuối cùng đã nhìn ra thủ đoạn của Nhạc Vũ đúng là thần thông huyễn pháp làm mê hoặc thần trí hai vị Thái Thanh Huyền Tiên, gây ra bạo loạn khí cơ rồi mất đi khống chế vỡ vụn.

Nếu đổi lại là Huyền Tiên tu sĩ bình thường thì tối đa cũng chỉ bị thương, nhưng Linh Ma tông công pháp đặc dị, một thân khí huyết nguyên khí phần lớn mượn nhờ ngoại lực nên khi không khống chế được pháp lực thì trực tiếp thân vẫn.

Nguyên nhân chân chính mới thực sự khiến người khác kinh hãi vì đã có thể nhờ vào bàng môn thành đạo thì đạt đến Thái Thanh Huyền Tiên, tâm trí nhất định cũng hơn xa tu sĩ đồng giai, thế nhưng cứ thế thất khống trong huyễn thuật của vị tu sĩ vô danh trước mắt này. Huyễn pháp như vậy sợ rằng đã đạt tới thánh cảnh?

Tất cả đều có chung một ý niệm, thân phận người trước mắt là như thế nào? Chẳng lẽ là Đại La Kim Tiên đích thân tới?

Sau khi Minh Hư tử cũng đồng dạng nổ bung thành một đoàn huyết quang được thu nạp vào một thanh đại tu di kiếm, trong đám tu sĩ Linh Ma tông vẫn đứng câm như hến đột nhiên cắn răng muốn đào tẩu nhưng đồng dạng bị khống chế tại chỗ rồi lại liên tiếp nổ tung, huyết nhục vung vãi đầy trời.

Này Linh Ma tông tu sĩ, là câm như hến trong đó mấy người, bỗng dưng cắn răng một cái ra bên ngoài phi độn, giống như dục đào tẩu cũng tại nháy mắt sau đó, liền cũng là đồng dạng định tại nguyên chỗ sau đó là ngay ngắn hướng một hồi chấn tiếng nổ, nổ thành đầy trời huyết nhục, tình cảnh khiến những đệ tử Linh Ma tông còn lại hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lẽo, đang muốn nhìn ra chỗ khác thì lại có một vị Thái Thanh Huyền Tiên bước ra thi lễ nói:

- Không biết đạo hữu có quan hệ như thế nào với Duệ Vân? Bất quá kính xin đạo hữu đừng để quá mức, dù sao đây cũng là Nam Hải, là Phương Trượng tiên thành.

- Phương Trượng tiên thành?

Nhạc Vũ cười lạnh, không chút để ý phất tay đánh ra một đạo pháp lực cuồn cuộn vào vị Huyền Tiên kia. Người này kinh hãi đang muốn chống cự thì đạo pháp lực đột nhiên biến hóa, chuyển thành vô số kiếm sát cương khí đánh vào bên cạnh hắn, sau đó trực tiếp đem hắn đánh bay ra ngoài lầu các.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1166: Lang bái vi giang

Người nọ vừa bị bắn lăn lông lốc ra ngoài cửa, gắng gượng muốn đứng lên thì trong miệng đã hộc ra một bụm máy xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, xương cốt toàn thân nát bấy, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc lẫn hối hận đã xen vào chuyện không đâu, bị đối phương tùy ý phất tay đánh bay như một con ruồi không có lực kháng cự, thân thể cơ hồ bị phá hủy.

Vị lam bào tu sĩ trong mắt hắn giờ như một ác ma tuyệt thế, ai ngờ lại có thể hoành hành trong Phương Trượng tiên thành như thế?

- Om sòm.

Nhạc Vũ cũng không nhìn đến hắn, quét mắt nhìn qua đám người quan chiến đang nhao nhao khiến cả đám lập tức nín bặt, cụp mắt nhìn đi chỗ khác. Đột nhiên lại thấy bên ngoài lầu các có mấy đạo quang hoa lần lượt vọt về phía xa, Nhạc Vũ cũng không để ý, quay sang Duệ Vân hỏi:

- Không biết Linh Ma tông đã sát thương bao nhiêu tu sĩ Khuynh Vân đảo các ngươi?

Duệ Vân do dự, suy ngẫm chỉ chốc lát lại cười khổ một tiếng nói:

- Ta thấy Minh Vân đạo hữu vẫn nên rời đi sớm. Dù sao Linh Ma tông có tới bốn vị Đại La Kim Tiên, bối cảnh bất phàm. Nếu như Minh Vân đạo hữu chỉ vì chút tình lúc trước mà ra tay tương trợ thì có chút không đáng. Mặc dù đạo hữu cũng là Kim Tiên, đắc tội Linh Ma tông vẫn có nguy cơ thân vẫn, tổn thương nhân mạng trong Phương Trượng tiên thành chỉ sợ Phương Trượng Tiên Minh cũng không chịu buông tha, lúc này đạo hữu rời đi vẫn còn kịp.

- Linh Ma tông cùng Phương Trượng Tiên Minh? Trước mặt chủ nhân nhà ta có là gì!

Giáp Thiên Không bất giác cười nhạt vẻ khinh thường, bị Nhạc Vũ lườm qua

một cái thì vội vàng nín bặt.

Nhạc Vũ cũng có chút đau đầu, cũng không phải hắn không muốn bạo lộ thân phận, chỉ là không muốn đánh rắn động cỏ, để cá lớn chạy mất mà thôi

Với tính cách của hắn, không kết thù thì thôi, một khi thù hận đến không cách nào hóa giải nhất định sẽ chém tận giết tuyệt, không lưu hậu hoạn.

Duệ Vân cũng giật mình, lúc trước thấy thần thái ngôn ngữ của Nhạc Vũ đã hơi ngờ vực, lúc này nghe Giáp Thiên Không nói vậy lại càng kinh nghi bất định

Vị thanh bào tu sĩ trước mặt này thật sự là sư điệt của sư tôn chưa từng gặp mặt, là Đại Đế tôn sư Thủy Kiếm tiên Uyên Minh? Sao lại tới vào lúc này?

Nhạc Vũ cũng bỏ qua Duệ Vân, quay sang đám đệ tử hỏi:

- Trong các ngươi có ai biết được?

Tu vi của đám đệ tử Khuynh Vân đảo không đồng nhất, mạnh nhất có Thái Ất Chân Tiên, thấp nhất chỉ mới Đại Thừa, ai nấy đều căm thù đệ tử Linh Ma tông đến tận xương tuỷ, sau khi nghe vậy thì do dự, thấy Duệ Vân không có ý ngăn cản thì có một đệ tử Ngọc Tiên can đảm cao giọng:

- Khuynh Vân đảo ta đã qua ba lần giao chiến với Linh Ma tông, cộng thêm lần này tổng cộng vẫn lạc hơn 300 , ngoài ra còn có hơn 1400 đệ tử ngoại môn dưới Đại Thừa cùng nhau vẫn vong.

Những đệ tử Linh Ma tông đều kinh hãi, trước mắt bọn chúng đều trùng điệp ảo giác, khí cơ hỗn loạn bên bờ vực vỡ nát nhưng vẫn có thể bảo trì một chút thần trí, lúc này nghe được dù ngu xuẩn cũng biết dụng ý của thanh bào tu sĩ này.

- Là hơn một ngàn bảy trăm người?

Nhạc Vũ cười lạnh, trong mắt lộ ra vài phần lệ sắc:

- Phàm kẻ giết người liền phải làm đền mạng, biết rõ mà cố phạm là nên giết.
Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

Toàn bộ lần các bùng lên một mảnh huyết quang, hơn ba trăm đệ tử của Linh Ma

tông, vô luận là mạnh như mấy vị Thái Thanh Huyền Tiên hây Linh Tiên Thiên Tiên đều liên tiếp nổ tung, huyết nhục vung vãi, trong đó hơn mười đoàn huyết quang bị ý niệm của Nhạc Vũ khống chế vào trong một loạt đại tu di kiếm khiến chúng tiến vào Hậu Thiên Linh Bảo.

Đám người quan chiến đều tái mặt, đồng loạt lui về phía sau một bước nhìn về phía Nhạc Vũ, phảng phất như nhìn một vị hung thần tuyệt thế.

Giáp Thiên Không cười lặng lẽ, đưa tay lên vuốt mũi, nhớ tới lúc đại chiến ở phương bắc, vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế vẫn một tác phong tàn nhẫn, tuyệt bất dung tình như thế, cảm giác lạnh toát trong lòng, sau đó lại đắc ý, bản thân coi như nhận chuẩn thời cơ, nếu không sao có được cơ duyên trở thành tâm phúc của Đại Đế một phương? Tuy bị vu lực xâm nhiễm nhưng có gương của Cự Linh thần và Cực Linh Phá Quân trước đó, chưa hẳn không thể tiến thêm một bước.

Vào lúc huyết nhục tứ tán nhuộm đỏ cả lầu các thì cách đó không xa cũng truyền ra một tiếng gầm giận dữ chấn động cả Phương Trượng tiên thành trùng kích tới Khuynh Vân khí lâu.

Nhạc Vũ mỉm cười, đợi lâu như vậy, lại cố ý để thoát mấy người bên ngoài báo tin, mấy người kia cuối cùng đã đến.

Hắn vung tay huy xuất một luồng pháp lực chấn vỡ đồ đạc bên trong ba tầng lầu rồi cuốn qua một bên khiến không gian bên trong đột nhiên thoáng đãng, sau đó xuất ra một lớp vân quang ngạnh kháng với sóng âm đang xông tới, chỉ một khắc đã triệt tiêu toàn bộ âm lực.

Nhạc Vũ chắp tay đạp vào hư không, yên lặng chờ đợi, qua một lát trên không trung có sáu đạo quang hoa lần lượt tiến đến, đều là Đại La Kim Tiên.

Bốn Kim Tiên của Linh Ma tông có hình dạng bên ngoài dữ tợn rất dễ nhận biết, Nhạc Vũ chỉ nhìn qua đã biết bốn người bên trái là Ngạo Thế, Ngạo Hải, Ngạo Tiêu và Ngạo Vân, hai người còn lại đều tiên phong đạo cốt, cau mày đứng ở phía xa.

Nhạc Vũ cũng không biết thân phận cả hai, áng chừng là hai vị Đại La Kim Tiên Phương Trượng Tiên Minh.

Theo sát sau sáu người này là vô số quang hoa nhanh chóng cuốn tới, khi hạ xuống là mấy ngàn đệ tử Linh Ma tông đứng sau bốn thiên quân, ngoài ra còn có rất nhiều người quan chiến hiếu kỳ đứng đằng xa, trong không trung cũng liên tục có mấy chục đạo thần niệm cường hoành đánh xuống.

Những tu sĩ có tu vi thấp đứng quanh tự thấy không thể nào tự bảo mạng khi xảy ra giao tranh liền lần lượt rút lui như nước thủy triều.

Ngạo Thế Thiên Quân nhìn qua vô số huyết nhục vung vãi, trên mặt co rút đau đớn rồi rống lên :

- Nhãi ranh, thủ đoạn ngươi cũng thật độc ác. Hai người Phương Trượng Tiên Minh đây chứng kiến, cũng phải cho sư huynh đệ của ta một công đạo? Nếu không bốn người chúng ta liền tự mình động thủ, tru trừ kẻ này cũng giống như vậy.

- Thiên Quân an tâm.

Một trong hai Kim Tiên đang đứng bên trái nhìn vào Nhạc Vũ:

- Bên trong Phương Trượng Tiên Minh nếu giết người phải đền mạng, đây chính là sở định của mấy vị đại năng trước kia. Đạo hữu trảm sát mấy trăm đệ tử Linh Ma tông, chứng cứ xác thực, ngươi muốn tự mình ra tay tự tội hay đợi chúng ta đích thân ra tay?

Nhạc Vũ cười nhạt, căn bản không muốn nói nhảm, bên cạnh chợt nghe Duệ Vân cao giọng:

- Chậm đã.

Hơi nhướng mày, Nhạc Vũ áp chế pháp lực đã bắt đầu khởi động, thấy Duệ Vân chân nhân bay lên sánh vai nói:

- Đạo hữu mới quen này của ta tuy đúng là sát nhân nhưng xin hỏi vì sao hai vị tiền bối Viên Linh cùng Phương Hạo không hỏi nguyên nhân đúng sai?

Duệ Vân nhìn vào bạch mi lão giả đang trừng mắt với hắn nói tiếp:

- Viên Linh Tử tiền bối, thay phiên tổng chưởng công việc của Phương Trượng

tiên thành trong mười năm, lẽ ra phải bảo vệ an nguy của những người hàng năm giao nộp linh thạch, vì sao vừa rồi đệ tử Linh Ma tông gây sự, giết đệ tử của ta, ta đã ba lượt dùng tín phù…

Hắn còn chưa nói xong thì bạch mi lão giả đã lạnh lùng:

- Mấy người chúng ta nói chuyện, ở đâu đến phiên ngươi tới xen vào.

Sau đó trực tiếp đánh ra một luồng linh quang hắc sắc cuốn tới Duệ Vân, lần này không cần Nhạc Vũ phân phó, Giáp Thiên Không đã hóa thành một đạo hoàng quang ngăn trước người Duệ Vân, từng tầng giáp xác của bản thể lần lượt hiện ra, bất quá linh quang vừa đi được nửa đường thì đột nhiên vặn vẹo, nổ tung ở một chỗ khác không hề tổn hại tới giáp xác.

Duệ Vân kinh hãi chỉ chốc lát, rồi nói tiếp: - Duệ Vân đã từng ba lượt dùng tín phù cầu viện, thủy chung không thấy người đến, đây là đạo lý gì? Tiên Minh làm việc hình như bất công?

Một câu cuối cùng, thanh âm Duệ Vân đột nhiên chuyển thành sắc bén, mang theo ý chất vấn, hơn trăm vạn tiên tu đang tập trung trong vòng trăm vạn trượng cũng xôn xao.

Bốn thiên quân Linh Ma tông vẫn im lặng khinh thường, thêm vào vài phần ngưng trọng nhìn Nhạc Vũ, vừa rồi cả bốn người định ra tay thì đột nhiên dao động không xác định được phương hướng của Duệ Vân.

Huyễn pháp thần thông như vậy quả thực hiếm thấy, vừa lúc là khắc tinh với công pháp bọn họ, không thể không thận trọng.

- Tiên Minh sự vụ phức tạp, nhất thời không thể xử lý, điều này cũng là bình thường.

Người lên tiếng là đạo nhân mặc lam bào tên là Phương Hạo, áp chế toàn bộ tiếng nghị luận:

- Ta cũng nghe nói, Linh Ma tông xác thực sát nhân, bất quá nguyên do là do Khuynh Vân khí lâu khất nợ Linh Ma tông hơn mười kiện tiên bảo, hai bên tranh chấp thực sự không phải là không cách nào điều giải.

- Những tiên bảo kia sớm đã chế tốt, cũng tại vận đến trên đường thì bị cướp, hung phạm là ai ta cũng không muốn nhiều lời, vào lúc đệ tử ta bỏ mình thì Viên Linh Tử tiền bối lại đang cùng bốn vị Thiên Quân nâng cốc ngôn hoan, chuyện này cũng có thể bỏ qua.

Duệ Vân khinh thường cười nhạt, sau đó lạnh lùng nhìn về sáu người:

- Linh Ma tông các ngươi có thể giận dữ sát nhân, lại không cho phép vị đạo hữu này trượng nghĩa tương trợ, tự vệ trừ gian?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1167: Huyễn Nguyệt ngưng chân

Thanh âm Duệ Vân hùng hồn chấn động đến trăm vạn trượng, bất quá sáu người trên không trung vẫn trấn tĩnh tự nhiên nhìn hắn như một tên hề.

Duệ Vân lúc đầu khó hiểu, sau một khắc chợt hiểu, sắc mặt tái nhợt, thấy rất nhiều tiên tu chung quanh đều bình thản không chút phản ứng, chỉ hiếu kỳ nhìn vào như không nghe lời hắn vừa nói.

- Ngươi muốn bêu xấu thanh danh của ta nhưng không ai nghe thấy thì có ích lợi gì?

Viên Linh Tử cười híp mắt, lộ ra hàn ý nói: - Khi mấy tên đệ tử của ngươi chết, ta chính là thấy chết mà không cứu, đang cùng bốn vị đạo huynh nâng cốc ngôn hoan. Ngươi lại có thể thế nào? Thiên Linh tông cũng không quên Khuynh Vân Đảo nhất mạch, mấy phiên muốn nhờ đã cho Duệ Vân ngươi mặt mũi. Chỉ một kiện Tiên Thiên nhị phẩm tiên bảo mà thôi, cũng không phải cái thế kỳ trân gì, cho bốn vị đạo huynh lại có làm sao? Làm gì nhất định phải đi đến mức như vậy, tổn thương hòa khí trong Phương Trượng Tiên Minh ta.

Duệ Vân tái nhợt, nghiến răng giận đến phát run, ánh mắt như hai thanh lợi kiếm xuyên đến sáu người.

Viên Linh Tử không để ý tới, quay sang nhìn lam bào tu sĩ :

- Phương Hạo đạo hữu, Thiên Linh tông cũng là nhất mạch Phương Trượng Tiên Minh ta. Khuynh Vân đảo cấu kết ngoại nhân, tàn sát đệ tử Thiên Linh tông, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, theo ý ta, nên nghiêm trị mới được! Không biểu hiện thủ đoạn lôi đình thì sẽ khiến lòng người ly tán. Không biết đạo hữu nghĩ như thế nào?

Ánh mắt Phương Hạo chân nhân chớp lên, nhìn xem Nhạc Vũ thoáng chút do

dự, Viên Linh Tử không để ý, dùng mật ngữ rót vào tai Phương Hạo điều gì đó khiến hắn cười nhạt, khẽ nheo mắt:

- Viên Linh đạo hữu nói rất đúng! Liền theo như quy củ Tiên Minh ta xử trí, đem làm cả nhà tru sát tuyệt!

Thanh âm vừa dứt thì vô số đệ tử Linh Ma tông, kể cả tu sĩ chấp pháp của Phương Trượng Tiên Minh đều mắt thấu lệ sắc, hơn trăm đệ tử Khuynh Vân đảo đều bi phẫn tuyệt vọng, sáu đạo thần niệm cường hoành đè xuống Duệ Vân khiến hắn không thể động đậy.

Viên Linh Tử cười ha hả, liếc xéo qua thì thấy lam bào tu sĩ vẫn cười khinh thường, không hề có ý sợ hãi, bất giác cảm thấy bất an. Sau một khắc khẽ phất tay xuất ra một cây tiêm đao ba mũi, thản nhiên nói:

- Duệ Vân chỉ có tu vi Huyền Tiên, ta và ngươi chỉ cần một động niệm có thể khiến hắn hóa thành tro bụi. Duy chỉ có kẻ này có lẽ có chút khó giải quyết, kính xin bốn vị đạo hữu tương trợ.

Ngạo Thế Thiên Quân sớm đã đợi lời ấy, cười dài một tiếng nói:

- Duệ Vân kính xin nhị vị hạ thủ lưu tình! Mấy người chúng ta còn muốn hỏi chỗ hạ lạc của kiện Linh Bảo kia! Ba vị sư đệ, có thể động thủ!

Trong lời hoàn toàn không đem Nhạc Vũ để ở trong lòng, sau một khắc chỉ thấy bốn đạo quang hoa thanh lam hồng bạch bùng lên, vô số kiếm quang giăng kín khắp nơi, khí mang tuyệt lệ phủ lên Nhạc Vũ.

Mấy chục đạo thần niệm hàng lâm tức thời đông cứng, trong đám người cùng hét lên kinh hãi.

- Là Tru Tiên Tứ Kiếm! Hậu Thiên siêu phẩm!

Tiên binh mà bốn thiên quân Linh Ma tông ngự sử dĩ nhiên không thể nào là Hồng Mông chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận chính thức, chỉ là đồ phỏng chế, thậm chí cả trận đồ cũng không có nhưng bộ Hậu Thiên siêu phẩm kiếm khí này vẫn đồng dạng khiến mọi người hoảng sợ.

Ai có thể lường trước, hôm nay Linh Ma tông vô thanh vô tức luyện thành tiên

khí sát phạt đỉnh cấp như vậy?

Trong mắt Ngạo Thế Thiên Quân cũng ẩn hiện vẻ đắc ý, nỗ lực kiềm chế, lạnh giọng quát:

- Tứ Ngạo Tuyệt kiếm, chuyển cho ta!

Bốn thanh kiếm có màu sắc khác nhau giống như như dải lụa bỗng dưng quét ngang, tới nửa đường phân hoá thành trăm ngàn kiếm ảnh, Nhạc Vũ đang đứng ở không trung còn chưa kịp phản kháng đã bị kiếm quang lăng lệ bá tuyệt xé thành bụi phấn.

Duệ Vân thấy thế sắc mặt không còn một tia huyết sắc, một tia cuối cùng cũng dần dần ảm đạm. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Viên Linh Tử cũng có chút lắp bắp kinh hãi, ngay cả hắn cũng chưa từng ngờ thực lực của bốn thiên quân Linh Ma tông mạnh mẽ như thế, thanh bào tu sĩ nhìn như thần thông bất phàm nhưng lại bị gọn ghẽ tru sát đương trường!

Ngay sau đó vẻ mặt hắn vừa hiện ra vẻ tươi cười thì đột nhiên đông cứng lại, một giọng nói lạnh lẽo tới tận xương tủy đột nhiên xuất hiện sau lưng:

- Viên Linh Tử? Ngươi cười đã đã đủ chưa?

Nội tâm Viên Linh Tử chìm đến đáy cốc, còn chưa kịp phản ứng thì một đạo hỏa diễm lam sắc cuồn cuộn đã trùng nhập thân thể, diễm lực cuồn cuộn lại ẩn chứa lực băng hàn, đông kết khí huyết lẫn nguyên hồn Viên Linh.

- Lam Diễm này là Băng Diễm quyết của Thiên Giới!

Đám người vây quanh thét lên kinh hãi, thanh âm lan xa, mấy trăm vạn tiên tu đều ồ lên lộ vẻ kinh dị.

Nhạc Vũ giống như không nghe thấy, phất tay khiến cho khối băng hình nhân kia đột nhiên vỡ vụn:

- Ngươi tu hành Kim Linh quyết! Vừa khéo làm kiếm linh cho một thanh kiếm của ta!

Khối băng vừa vỡ ra đã hòa tan khí huyết nguyên lực, nguyên thần Viên Linh Tử bên trong thoát ra điên cuồng hướng xa xa bỏ chạy, sau một khắc bị Nhạc Vũ tóm lấy bỏ vào trong một thanh đại tu di kiếm, trên thân kiếm dần hình thành từng đạo huyết văn.

Khi bốn thiên quân Linh Ma tông lấy ra bốn thanh kiếm phỏng chế Tru Tiên Tứ Kiếm khiến cho rất nhiều tiên tu có chút kinh hãi nhưng lúc này toàn trường lại im ắng tuyệt đối, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Một vị Đại La sơ cảnh, đã cùng thiên cùng địa tồn vong, chỉ mấy nhịp thở không ngờ đã bị vị lam bào tu sĩ một kích tru diệt! Vậy người này tột cùng mạnh đến bao nhiêu?

Người có cảm thụ sâu nhất lại chính là Nhạc Vũ, thành tựu thần giai cấp mười tám, ngưng tụ tinh huyết Tổ Long, dù Ngũ Sắc Thần Quang không hề tiến thêm thì pháp lực của hắn so với lúc ban đầu thành tựu Kim Tiên hồn tăng lên trọn vẹn gấp ba!

Dung hợp Tổ Long Nguyên Hồn, chiến đấu với Hạo Thiên một trận đã khiến lĩnh ngộ về thiên địa pháp tắc, đạo sinh tử, nhân quả đã vượt xa mấy năm trước!

Đối với tu sĩ trên Kim Tiên, pháp lực đã là thứ yếu mà việc năm giữ pháp tắc đại đạo, độ sâu của hồn ấn bản nguyên mới là thứ chân chính phân biệt cao thấp!

Nhạc Vũ có nhiều loại Linh Bảo tăng cường thực lực, dù là trong Đại La Kim Tiên cũng là người nổi bật!

- Quả nhiên là thực lực đại tiến.

Thì thào tự nói, thân hình Nhạc Vũ biến ảo, vẫn lưu lại một hình ảnh tại chỗ còn bản thể chẳng biết đi đâu.

Bốn thiên quân Linh Ma tông chấn động, mơ hồ cảm thấy bất an, cơ hồ vào lúc Viên Linh Tử đột tử cũng cảm giác thần hồn bản thân dao động, khí huyết nguyên lực toàn thân dần không thể khống chế.

Ngạo Thế Thiên Quân phản ứng đầu tiên, lại quát lớn:

- Tứ Ngạo Tuyệt kiếm, Tru Tiên diệt thần! Kiếm trận, Sát!

Bốn đạo kiếm quang mênh mông lại quét qua chân trời, phân thành vô số tia kiếm khóa chết không gian bên cạnh Nhạc Vũ, đồng dạng chém hắn thành muôn ngàn mảnh như trước.

Chỉ là trong hư không lại truyền ra một tiếng cười lạnh.

- Tru Tiên diệt thần? Chỉ bằng tứ kiếm trong tay bọn ngươi lại có thể tru được vị tiên nào, vị thần nào?

Thanh âm truyền theo bốn phương tám hướng, đang lúc Ngạo Thế Thiên Quân sợ hãi thì thân hình Nhạc Vũ đã vô thanh vô tức hiện ra sau lưng Ngạo Hải, không đợi ba người khác có phản ứng thì trong tay Nhạc Vũ đã ngưng ra một đoàn kim lôi đánh vào thể nội hắn. Sau đó là vô số lôi quang bùng nổ đem thân hình Ngạo Hải lẫn nguyên thần nổ tung!

Trông thấy cảnh này, toàn trường lại một trận náo động.

- Đây là Đại Thiên lôi ngục! Kẻ này rốt cuộc là ai? Tại sao có thể dung hòa hai đại thần thông?

Càng kinh dị hơn là liên tục hai vị Đại La Kim Tiên, thậm chí một người trong đó vẫn còn trong kiếm trận nhưng trong nháy mắt đều vẫn lạc.

Lúc trước còn cho rằng kẻ này chắc chắn phải chết, không ngờ cuối cùng kết quả trong bốn thiên quân Linh Ma tông lại thiếu đi một người. Viên Linh Tử vừa mới cười nói cũng thân tử đạo tiêu, ngay cả nguyên hồn cũng bị tu sĩ kia đem luyện thành kiếm linh!

Phương Hạo tán nhân cũng không còn trấn định như trước, lúc đầu còn lộ vẻ do dự nên nhúng tay hay không, lúc này thấy thế quyết đoán lui ra đến hơn trăm vạn trượng, liên tiếp tế lên mấy linh bảo, trên mặt lộ vẻ hối hận, không cố kỵ mặt mũi chỉ muốn lập tức thoát đi, lo lắng nhìn về đỉnh Phương Trượng sơn.

Duệ Vân cùng rất nhiều đệ tử Khuynh Vân đảo lại vui mừng quá đỗi. Cảm giác gặp được đường sống trong cõi chết khiến toàn thân bủn rủn rồi sau đó lại kinh hỉ hả giận.

Bọn họ cho dù vào lúc bị uy hiếp nhất cũn chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ tru

diệt bốn thiên quân, chỉ cầu có thể bình yên náu thân tại Nam Hải là được, chưa từng nghĩ tới có một ngày nhìn thấy bốn người này thân mạch.

Nhạc Vũ đứng trong không trung, tiện tay chiêu lấy thanh kiếm của Ngạo Hải xem xét, chỉ thấy trên sống kiếm có hai chữ "Ngạo Hải", dùng hồn niệm thăm dò bên trong thì đầu tiên kinh ngạc sau đó cười nhẹ:

- Ai lại muốn đưa ta một phần đại lễ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1168: Xuất thần nhập hóa

- Ai vậy? Lại muốn tặng cho ta một phần đại lễ?

Bên trong Ngạo Hải kiếm thế nhưng cũng có một Huyết Tế trận giống như Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận của hắn. Nhưng kết cấu hơi có chút bất đồng, công năng cũng hoàn toàn khác biệt.

Cũng không biết là người nào luyện chế, cơ hồ thời thời khắc khắc đều hấp thu huyết nhục hồn lực của chủ nhân thanh kiếm, trong bất tri bất giác liền hoàn toàn hút cạn.

Chủ nhân đời thứ nhất của kiếm khí chẳng khác gì là đồ tế của thanh siêu phẩm kiếm khí này, là phương pháp tế kiếm bàng môn tà đạo cực kỳ cao minh!

Lạnh giọng cười, Nhạc Vũ trực tiếp thúc giục Huyết Tế trận bên trong thân kiếm, đem huyết nhục của Ngạo Hải thiên quân toàn bộ hút nhiếp vào trong thân kiếm.

Nhìn vào ánh mắt ba người còn sống sót của Linh Ma Tông, ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi thoáng dịu hơn một chút.

Bốn người này chỉ là quân cờ mà thôi!

Lại nói toàn bộ sự kiện hôm nay đều lộ ra vẻ quái dị.

Ngạo Thế thiên quân vẫn còn chưa có cảm giác, nhìn thấy Ngạo Hải bị kim sắc lôi quang hoàn toàn tạc vỡ, chỉ cảm thấy lửa giận trong nội tâm bốc cao, bỗng dưng gầm lên giận dữ, không quản tới kiếm trận vận chuyển, hướng Nhạc Vũ chém ra một kiếm.

Trong tay áo bay ra vài đạo quang hoa, cơ hồ toàn bộ linh bảo thần thông đều đồng loạt tế lên, không quản hết thảy điên cuồng đánh tới.

Ngạo Tiêu, Ngạo Vân cũng bị kích thích đến mức hoàn toàn mất đi lý trí, trong hai mắt đỏ ngầu như máu, chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào không ngừng, chỉ muốn xé nát hết thảy, trảm liệt hoàn toàn mọi thứ.

Phải đem thanh bào tu sĩ trước mắt tê thành phấn vụn mới có thể nguôi ngoai!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, thân hình Nhạc Vũ đã biến mất không còn thấy bóng dáng, khi xuất hiện trở lại đã đứng trước mặt Ngạo Thế thiên quân, giữa hai người cơ hồ chỉ cách xa nhau chừng một thước.

Ngay trong ánh mắt kinh hãi của Ngạo Thế, tâm thần bị huyễn pháp của Nhạc Vũ khống chế đột nhiên bừng tỉnh lại.

Hắn chỉ thấy trong mắt thanh bào tu sĩ tràn đầy vẻ thương hại.

- Ngu xuẩn!

Trong tay Nhạc Vũ lóe ra một đoàn tử sắc lôi quang, ngưng tụ thành một thanh lôi kiếm khổng lồ chém qua ngang trời!

Chân chân chính chính dập nát hết thảy, chỉ thấy trên không trung lóe lên một đoàn tử quang mãnh liệt, đầu của Ngạo Thế thiên quân cũng văng lên thật cao, thần tình vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt không dám tin.

Tiếp theo tử sắc lôi kiếm trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng nổ tung, đồng dạng đem toàn bộ khí huyết nguyên thần của Ngạo Thế thiên quân đánh cho dập nát.

Ở bên ngoài, một ít Huyền Tiên Chân Tiên đều cảm giác hơi thở cứng lại, một cỗ sát ý mãnh liệt đập thẳng vào mặt tràn tới.

Nhưng nội tâm của họ trong giờ phút này tràn đầy nghi hoặc khó hiểu cùng không dám tin tưởng!

- Ta biết đạo tử lôi kia, chính là tầng cuối cùng của Ngọc Thanh Cửu Tiêu Chính Lôi Pháp!

- Làm sao có thể? Đại Thiên Lôi Ngục, Thiên Giới Băng Diễm Quyết, lại cộng thêm Ngọc Thanh Cửu Tiêu Chính Lôi Pháp, tổng cộng đã là ba loại thần thông! Người này rốt cục là ai? Thế gian này ngoại trừ mấy vị Đạo tổ thánh nhân, lại có

ai có thể kiêm tu ba môn đại thần thông tính chất khác xa nhau?

Âm thanh nghị luận sôi nổi dần dần lan tràn, nguyên bản Ngạo Hải cùng Viên Linh Tử lần lượt tử vong mà Phương Trượng Thiên Thành biến thành tĩnh mịch hiện tại lại vang lên thanh âm vô cùng ồn ào hỗn loạn.

Chỉ thấy trên không trung mấy chục đạo quang hoa lục tục buông xuống, vẻ mặt thật ngưng trọng nhìn về phía thanh bào tu sĩ đứng phiêu phù ngay trung ương, trong mắt mơ hồ hàm chứa vẻ kiêng kỵ.

Mà trong trăm vạn tu sĩ, chung quy cũng có người dần dần lộ ra vẻ bừng tỉnh thông suốt.

- Cái gì là ba loại đại thần thông? Đây là pháp môn Ngưng Huyễn Vi Chân! Người này dùng huyễn pháp phỏng chế pháp môn đại thần thông!

- Huyễn pháp thật cao minh! Bậc nhân tài này chỉ sợ đã tiếp cận Chuẩn Thánh!

Đột nhiên trên đỉnh Phương Trượng sơn lại lắng xuống một đạo kim quang.

Phương Hạo chân nhân hoảng sợ chạy đến, khi trông thấy cảnh tượng này mới thoáng vui mừng, trong lòng thoáng ổn định lại.

Ngạo Vân cùng Ngạo Tiêu lại không hề phát giác, hai mắt đỏ bừng lao thẳng tới chỗ Nhạc Vũ.

Thân hình bành trướng, thần sắc dữ tợn hoàn toàn không còn tia lý trí.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, liền híp mắt nhìn lên trên, dị quang trong mắt không ngừng chớp lóe.

Ngay khi Ngạo Vân cùng Ngạo Tiêu thao túng bảo quang tới gần, Nhạc Vũ bỗng dưng hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy huyết nhục hai người kia bỗng dưng nổ tung, văng ra tung tóe, toàn bộ thân hình chỉ còn lại khung xương cùng một ít thịt nát, mấy đạo quang hoa giữa không trung lập tức tán loạn, ngã sang một bên.

Lôi quang trong tay Nhạc Vũ giờ khắc này cũng biến ảo, chuyển thành thủy lam

sắc kiếm hoa!

- Ta có một kiếm, có thể tru tà ma!

Theo một tiếng ngâm khẽ, một đợt kiếm áp mạnh mẽ bá tuyệt cuồn cuộn vô ngần đột nhiên khuếch tán!

Bên trong phạm vi ngàn vạn trượng, toàn bộ tiên tu đồng loạt cảm thấy thần hồn chấn động.

Trong lồng ngực họ âm úc buồn bực như muốn phun máu, bị hồn niệm bàng bạc tựa như thiên uy lại sắc bén vô song đập thẳng vào nguyên hồn!

Tất cả bọn họ đều không còn cách nào tiếp tục náu thân trên không trung, lả tả rơi xuống mặt đất, trên bầu trời vốn đang rậm rạp tiên tu ngay lập tức bị quét ngang không còn! Chỉ còn lại ít ỏi mười mấy Đại La Kim Tiên cùng mấy trăm Thái Thanh Huyền Tiên tuôn mồ hôi lạnh ròng ròng, sắc mặt tái nhợt lảo đảo đứng tại chỗ.

Thủy lam kiếm hoa mãnh liệt nhấp nháy, chỉ nháy mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Ngạo Tiêu lẫn Ngạo Vân. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Chỉ thấy bốn thanh Tru Tiên Tứ Kiếm phỏng chế phiêu phù ngay trước mặt Nhạc Vũ, kiếm quang uốn lượn như du long.

Tiên binh dung hợp khí huyết của bốn người, đều đã tiến vào siêu phẩm đỉnh phong cảnh giới, khiến khí tức càng thêm hung lệ, mạnh mẽ tuyệt đối.

Trong tay tham bào tu sĩ vẫn cầm một thanh kiếm, không biết lai lịch, mũi kiếm không ngừng phun ra nuốt vào, tuy là thủy sắc ôn nhu vô cùng, nhưng lại gây cho người khác một cảm giác sắc bén không thể kháng cự.

Cũng ngay lúc này, đạo kim quang trên không trung cuối cùng đã lắng xuống.

- Là người phương nào đấu pháp tại đây?

Kim quang biến mất, xuất hiện ngay trước mặt mọi người là một thanh sam đạo nhân, khí chất đặc dị. Nhìn qua lại có vẻ kỳ ảo phiêu dật, tựa như một nhã sĩ

nhàn rỗi, lại có cảm giác nóng bỏng như mặt trời nhô cao khiến kẻ khác chói mắt.

Thanh âm lạnh cứng, tràn đầy hàn ý.

Nhạc Vũ híp mắt, người trước mặt chính là Lục Áp đạo nhân! Hai mươi năm không gặp, một thân phong thái càng vượt hơn xưa.

Khí tức tràn đầy vẻ bá liệt lại biến thành nội liễm, biến ảo vô chừng, so với trước kia giống như càng thêm mãnh liệt, thần thông pháp lực đồng dạng lại có đột phá!

Vẻ mặt Phương Hạo chân nhân đã hoàn toàn thay đổi, biến thành vô cùng âm tàn, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, sau đó trên mặt thay đổi hướng Lục Áp đạo nhân mỉm cười thi lễ nói:

- Hồi bẩm đạo quân! Khuynh Vân Đảo Duệ Vân cấu kết người ngoài, tàn sát đệ tử Linh Ma Tông. Sau khi bị chúng ta phát hiện lại ngang nhiên động thủ. Khiến Viên Linh Tử đạo hữu, Linh Ma Tông bốn vị thiên quân đều thân vong! Chúng ta cũng không cách nào, xin đạo quân hãy chủ trì công đạo, tru diệt kẻ này!

Mấy ngàn tu sĩ Linh Ma Tông vốn nghe tin bốn người Ngạo Hải vẫn lạc liền cảm thấy giống như trời sập xuống, lúc này nghe được Phương Hạo chân nhân nói như vậy, đều như trong mộng mới tỉnh, không nói một lời cùng cúi người khúm núm, vẻ mặt cực kỳ bi ai.

Duệ Vân thấy thế liền kinh hãi, đang muốn mở miệng giải thích, lại bị mấy chục đạo hồn niệm áp bách không cách nào lên tiếng.

Trong nội tâm hắn nhất thời trầm xuống, hắn biết được dù Minh Vân đạo nhân bên cạnh mình pháp lực cường thịnh thế nào cũng không thể thắng được người trước mắt, làm sao sánh được đại nhân vật như Lục Áp đạo quân thực lực mạnh hoành khó lường có thể dùng sức một mình áp đảo cả Nam Hải, toàn bộ Hỗn Độn Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh nhân vật!

Trừ phi thân phận người này chính là vị bá chủ tung hoành phương bắc kia!

Ngay cả những đệ tử Khuynh Vân Đảo nghe tin tức cái chết của bốn người Ngạo Hải mà bị kích động đến nhiệt huyết sôi trào hiện tại vẻ mặt cũng yên lặng, vô

cùng khẩn trương.

Vô số tiên tu chung quanh đều hiện ra vẻ mặt hưng phấn, cùng chăm chú nhìn Nhạc Vũ. Một người có thể giết chết sáu vị Đại La Kim Tiên, trường hợp thế này đúng là muôn đời khó gặp!

Nhạc Vũ không chút nào để ý tới, thanh kiếm dùng Ngưng Huyễn Vi Chân nhẹ nhàng tán đi, sau đó khẽ lắc đầu nói:

- Đạo quân một mực ẩn nhẫn bên trong Long Thai động thiên cho đến nay, đơn giản là muốn mượn tay ta giết chết bọn đạo chích. Hiện giờ hiện thân vì sao ngay cả một lời đa tạ cũng không nói một tiếng?

Vẻ mặt Phương Hạo chân nhân lập tức cả kinh, mỗi ngày Phương Trượng Tiên Thành tranh cãi đấu pháp không ít hơn trăm lần, nhưng động tĩnh như Viên Linh Tử vừa rồi, với thần thông thông thiên triệt địa như Lục Áp sao có thể không hề hay biết?

Nhưng hắn vẫn im lặng kéo dài tới hiện tại chưa từng xuất hiện, rõ ràng biểu hiện thích thú đứng ngoài chứng kiến Viên Linh Tử cùng bốn thiên quân, thậm chí cả bản thân của Phương Hạo hắn đều tử vong trong tay thanh bào tu sĩ này.

- Ngươi thật ra cũng thông minh! Một ít hạng người xu nịnh kết bè kết lũ, không có bao nhiêu bổn sự, lại cứ hoành hành tại Phương Trượng sơn, làm nơi này chướng khí mù mịt. Chỉ là bản thân có chút không tiện, không tiện tự mình ra tay mà thôi!

Lục Áp khinh thường hừ lạnh, thoải mái thừa nhận ý tứ, sau đó vẻ mặt lạnh lẽo cười nhìn Nhạc Vũ:

- Nhưng muốn nói lời đa tạ thì không cần thiết! Rốt cục chỉ là người dốc sức dưới trướng của ta…

Nói tới đây, vẻ mặt hắn chợt biến đổi, chỉ thấy bên cạnh Nhạc Vũ chẳng biết từ lúc nào hiện ra một đạo nhân gương mặt chữ điền, áo vải giày bố, vẻ mặt tươi cười thản nhiên. Thần niệm của hai người bỗng nhiên giao phong, vừa chạm liền lui, đạo nhân kia rõ ràng chỉ kém hơn một chút.

- Cửu Hoa tán nhân!

Hai mắt híp lại, tiếp theo vẻ mặt Lục Áp chợt nghiêm túc đánh giá Nhạc Vũ, sau một khắc đột nhiên cười, lại giống như gió xuân thổi qua, hàn băng tiêu tan.

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Kiếm Tiên chi tổ, An Thiên Huyền Thánh đại đế trước mặt. Không ngờ hai mươi năm không gặp, một thân huyễn pháp của bệ hạ đã tiến lên thông thần cảnh giới. Ngay cả ta cũng nhìn không ra!

Chỉ trong chốc lát cả Phương Trượng Tiên Thành đều cả kinh, ngay cả mười vị Đại La Kim Tiên đang có mặt thân hình đều chấn động, trong mắt đầy kinh ngạc nhìn Nhạc Vũ từ trên xuống dưới.

Hết thảy nghi hoặc đều được giải quyết dễ dàng, chẳng trách người này lấy Kim Tiên thực lực lại dám ở Phương Trượng Tiên Thành ngang nhiên ra tay, không chút lưu tình!

Nguyên lai hắn chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương!

Nhưng sau thoáng giật mình, bọn họ lại cảm thấy nghi hoặc, chỉ nghe nói vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này một thân kiếm thuật kinh thiên động địa quỷ thần, không kém hơn vị phương tây đại đế năm xưa, trận đạo cũng siêu phàm, trên thế gian người có thể so sánh không vượt qua mấy người.

Nhưng lại chưa bao giờ nghe nói một thân huyễn pháp của người này cũng đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1169: Lục Áp thần uy

- Hắn chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế?

- Như thế nào thần thông pháp lực của hắn còn mạnh mẽ hơn trong lời đồn? Những Kim Tiên bàng môn kia lại vô lực hoàn thủ…

Trong đám người vô số ánh mắt đều tập trung trên thân ảnh thanh bào giữa không trung.

Hai tay Duệ Vân cũng run lên, thân hình lảo đảo. Trong mắt hắn hiện lên tia mừng rỡ như điên, còn dâng lên chút thủy vụ đưa mắt nhìn Nhạc Vũ, có chút không dám tin những gì mình đã nhìn thấy trước mắt.

Vị Minh Vân đạo hữu này thật sự là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương sao?

Bốn thiên quân của Linh Ma Tông thật sự đã vẫn lạc trong tay người này?

Cảm giác như tất cả chuyện này phảng phất như đang nằm mơ, tràn ngập cảm giác mê huyễn. Thậm chí không dám lên tiếng, lo lắng trước mắt chỉ là ảo ảnh xinh đẹp mà không chân thực, chỉ cần chạm vào liền vỡ tan.

Những tu sĩ của Khuynh Vân Đảo cũng đưa mắt nhìn lên, vui mừng, sùng kính, kích động còn hỗn loạn tâm tình cực kỳ hâm mộ.

- Đây chính là đồ tôn của Thủy Vân sư bá, Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh? Suốt mười vạn năm tại hồng hoang là người được xưng đệ nhất thiên tài?

- Nhắc tới cũng là người đồng bối, thanh danh người này đã uy chấn tam giới. Ngay cả dưới hạ giới cũng được nghe nói, thật sự hổ thẹn! Nếu là người này hôm nay nhất định sẽ không việc gì…

- Cũng chẳng biết cho đến lúc nào chúng ta mới có được thành tựu như sư đệ

Uyên Minh?

Phương Hạo chân nhân cùng đông đảo tán tu của Linh Ma Tông vẻ mặt hoàn toàn ngược lại, biến thành trắng bệch.

Bọn họ tuyệt đối chưa từng dám nghĩ thanh bào tu sĩ nhìn qua thật bình thường kia không ngờ còn có thân phận kinh người bực này! Khiến cho cục diện lại hoàn toàn chuyển biến.

Đặc biệt là Phương Hạo, trong nội tâm hắn đã sớm đem Viên Linh Tử kể cả bốn thiên quân của Linh Ma Tông chửi rủa oán hận cùng cực. Nếu không phải tại năm người này, hắn làm sao lại nhúng chân vào vũng nước đục trước mắt?

Nếu thanh bào tu sĩ kia đổi lại là thân phận khác, đừng nói là nhất phương đại đế, mặc dù là Chuẩn Thánh Kim Tiên, Lục Áp đạo quân cũng chưa chắc quan tâm tới.

Nhưng khổ nỗi người này lại có thân phận thế thiên hành đạo, là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương Uyên Minh!

Khí vận cường thịnh! Trong vòng ngàn năm không người nào lay chuyển! Ở trong mắt toàn bộ tu sĩ hồng hoang, người này cùng Hậu Thổ chẳng khác gì là một người!

Thân hình Nhạc Vũ chợt lóe, huyễn thuật che giấu tướng mạo liền tán đi. Lộ ra tướng mạo của Uyên Minh, đầu đội thập nhất lương kim quan, trên người mặc tử kim sắc cổn phục, thêu lên cẩm tú sơn hà.

Khí chất hoàn toàn khác xa với vừa rồi. Phía trước chỉ là mơ hồ huyễn ảo giống như không tồn tại trên thế gian này. Mà hiện tại đã tràn đầy cảm giác tồn tại mãnh liệt! Kết hợp cùng kiếm áp vô cùng bạo liệt, làm vô số người ghé mắt, khiến vô số người ngưỡng mộ.

Vẻ mặt Lục Áp lộ ra ý tưởng quả nhiên là thế, sau đó tự giễu cười nói:

- Không ngờ thực sự bị ta đoán trúng, một thân huyễn thuật của bệ hạ thật sự làm người bội phục. Lục Áp thật có chút chờ mong đến khi bệ hạ thăng lên Chuẩn Thánh cảnh giới có thể cùng bệ hạ dốc sức tranh đấu một trận…

Mỉm cười tán thưởng một câu, ngay sau đó sắc mặt Lục Áp lộ ra vẻ nghi hoặc, tò mò hỏi:

- Vì sao bệ hạ lại đến đây? Lại nói ta muốn bán kiện đồ vật kia cũng chỉ là việc trong mấy ngày gần đây mà thôi. Chẳng lẽ bệ hạ đã sớm nhận được tin tức? Là Hậu Thổ nương nương báo cho ngươi sao?

- Việc này chính là một nguyên nhân!

Nhạc Vũ hiện thân trước mặt mọi người, sau đó nhìn về phương hướng đệ tử Linh Ma Tông, trên mặt hiện lên vẻ tức giận:

- Ta mới nghe được Hồng Vân tổ sư còn có một mạch lạc lõng tại Nam Hải, vì vậy thuận đường tới bái phỏng một lần. Thật không ngờ gặp phải hạng người táng tâm bệnh cuồng như vậy. Nếu trẫm tới chậm, nhất mạch di lưu này của tổ sư ta chẳng phải bị giết tuyệt toàn môn? Trẫm ôm nỗi hận ra tay, cũng không tỉ mỉ cân nhắc hậu quả. Có chỗ đắc tội xin đạo quân hãy thứ lỗi cho!

Phương Hạo chân nhân nghe vậy cũng kinh hoảng, miễn cưỡng trấn định tâm thần, hướng Lục Áp đạo nhân thi lễ nói:

- Đạo quân, người này tuy là phương bắc đại đế tôn sư, nhưng cũng là thủ phạm giết hại trưởng lão Kim Tiên của Phương Trượng Tiên Minh ta! Nếu buông tha như vậy, không đi xử trí, Phương Trượng Tiên Minh chỉ sợ lòng người tản mát, uy nghiêm vô tồn…

Lục Áp cười nhạt không nói, Nhạc Vũ chỉ hừ lạnh, thoáng chắp tay:

- Trẫm hiện tại không cần nói thêm lời nào, nhân quả nơi đây, thị phi đúng sai bên trong trong lòng đạo quân đã hiểu rõ!

Lục Áp vẫn không nói một lời, lâm vào trầm ngâm. Vẻ lạnh lùng trên mặt cũng đã dần dần sút giảm.

Sau một lát hắn nhìn tới trước người Nhạc Vũ phiêu phù bốn thanh hậu thiên siêu phẩm kiếm khí, ngưng giọng nói:

- Bốn thanh kiếm kia không biết bệ hạ có thể giao cho ta đánh giá hay không?

Bốn thanh kiếm kia Nhạc Vũ còn chưa luyện hóa, nhưng lúc này không chút do dự đã đưa tới trước người Lục Áp.

Lục Áp đón vào trong tay, dần dần lộ ra vẻ cười lạnh:

- Người này tính kế thật tốt! Nếu không phải bệ hạ tới sớm, lại đúng lúc gặp phải, nói không chừng giữa chúng ta đã kết xuống nhân quả, rơi vào mưu kế của hắn! Việc này chắc chắn do Viên Linh Tử xử sự bất công, mấy người Ngạo Thế lấn áp đồng minh gây ra, cứ bỏ qua đi…

Vừa nói tới đây, ánh mắt hắn âm lãnh nhìn về phía Phương Hạo chân nhân, sát khí chớp động. Sắc mặt Phương Hạo trắng bệch, cắn răng nói:

- Đạo quân xử sự bất công, Phương Hạo không phục! Viên Linh Tử cùng bốn vị thiên quân dốc sức cho Phương Trượng Tiên Minh mấy vạn năm, công huân vô số. Làm sao có thể tùy tiện cho người ngoài tru diệt! Nếu đạo quân không chịu tru diệt người này, Phương Hạo chỉ có thể rời khỏi Phương Trượng Tiên Minh!

Đôi mắt Lục Áp híp lại, ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Ngay sau đó hơn mười Đại La Kim Tiên đứng bên ngoài cùng vô số tiên tu đều cúi người nói:

- Chúng ta cũng như thế, thật sự khó có thể tâm phục! Nếu đạo quân không giết người này, chúng ta cũng không nguyện tiếp tục cống hiến cho Phương Trượng Tiên Minh…

Trong chốc lát liền có vô số thanh âm vang lên, tựa như sóng thần núi lở.

Nhạc Vũ cùng Cửu Hoa chân nhân đều khoanh tay đứng thẳng, thần tình lạnh nhạt không hề có chút phản ứng.

Sắc mặt Lục Áp vẫn bình tĩnh, sau một lát lại bật ra một tiếng cười giễu cợt. Ngay sau đó liền đánh ra một chưởng, hướng ngay ấn đường Phương Hạo chân nhân vỗ tới, không hề cho người này cơ hội chống cự, liền có vô số bạch khí bốc hơi bắn vào bên trong thân hình Phương Hạo chân nhân.

Một tiếng ầm ầm chấn vang, sau đó liền thấy người kia lập tức hóa thành tro bụi phiêu tán trên không trung.

Mọi người xung quanh đều cứng lưỡi trố mắt, ngơ ngẩn ngây người đứng bất động tại chỗ, ở trong mắt bọn họ đều tràn đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu, chỉ lặng người nhìn theo tro tàn bay tứ tán trên không trung, cùng một viên tinh tú từ trên bầu trời vẫn lạc rơi xuống.

Đem Phương Hạo trực tiếp giết chết, Lục Áp tùy tay phất mạnh quét sạch tro tàn sang một bên.

Sau đó hắn chợt mỉm cười nhìn về phía hơn mười vị Đại La Kim Tiên, trong lời nói tràn đầy lạnh lẽo:

- Các ngươi nhất định đang nghĩ ta sẽ theo ý các ngươi cùng An Thiên Huyền Thánh đại đế là địch? Các ngươi cho Lục Áp ta là người thế nào? Ta kiêu ngạo tiếu thiên, tự do tự tại, sẽ bị một đám kiến hôi dẫn dắt?

Mắt thấy vẻ mặt mấy chục người kia đều tái nhợt, không còn chút huyết sắc, Lục Áp cũng không hề có ý buông tha, ngôn ngữ sắc bén lợi hại như lưỡi đao:

- Ta mặc kệ các ngươi rốt cục nghe theo mưu kế của người nào bày ra! Cũng không quản quy củ trước kia là như thế nào. Hiện tại Phương Trương Tiên Sơn đều thuộc về ta. Phương Trượng Tiên Minh tồn tại hay hủy diệt, đều nằm trong một ý niệm của ta. Lời bản nhân nói ra, chính là pháp chỉ! Nghĩ tới bổn đạo quân, ngay cả Thái Huyền Quang Huyền còn xem là phế vật, có cần đám kiến hôi như các ngươi đến giữ thể diện? Nếu không nguyện cống hiến cho ta, thì lập tức cút! Cho các ngươi mười ngày thời gian, sau mười ngày, trảm tiên phi đao của ta lấy cẩu mạng của các ngươi! Thật muốn nhìn xem trên thế gian này lại có ai có thể bảo vệ được các ngươi!

Chém ra tay áo, vân quang trong thiên địa bắt đầu khởi động, thiên tượng trong mười ức dặm biến chuyển. Một đợt pháp lực cuồn cuộn tràn ra, liền đem hơn mười Đại La Kim Tiên toàn bộ đánh bay, không hề có chút lực phản kháng, liền bị một cỗ cự lực khôn cùng đánh rơi bên ngoài Phương Trượng Tiên Sơn.

Tình hình đột nhiên phát tác lại uyển như lôi đình bạo phát, vô cùng mạnh mẽ bạo liệt, làm cả Phương Trượng Tiên Thành cơ hồ ai ai cũng chấn động.

Dù là lúc độ Cửu Cửu Trọng Kiếp chỉ sợ cũng chưa làm người chấn kinh như thế.

Cả Phương Trượng Tiên Sơn đều yên tĩnh không chút tiếng động, trong vòng ức dặm toàn bộ sinh linh, toàn bộ hải thú đều sợ hãi sụp người thần phục.

Thần thông khôn cùng, chân chính chưởng thiên khống địa không gì làm không được!

Chỉ có Cửu Hoa chân nhân từ đầu tới cuối vẫn mang theo ý cười đứng sau lưng Nhạc Vũ không nói lời nào. Thiên địa linh lực trong phạm vi ngàn trượng quanh người lại không hề dao động phập phồng, thậm chí kể cả tu sĩ Khuynh Vân Đảo cũng bình yên vô sự.

Trong mắt Lục Áp ẩn sinh điện mang, lạnh lùng nhìn lướt qua bốn phía. Nơi nơi ánh mắt lướt qua, tiên tu Phương Trượng Đảo đều vẻ mặt nghiêm túc, cúi đầu sụp mắt không dám cất lời.

Sau một lát thần quang trong mắt Lục Áp mới thu liễm, quay đầu nhìn Nhạc Vũ cười tự giễu:

- Ta mới sơ chưởng Phương Trượng Tiên Sơn, đám thủ hạ trong lòng còn hướng theo chủ nhân cũ, thiếu quản giáo, thật khiến bệ hạ chê cười!

Lúc nói chuyện, Lục Áp lại đem bốn thanh kiếm đưa trả về trước người Nhạc Vũ:

- Mấy lưỡi kiếm này đều là phúc duyên của bệ hạ! Người kia tính kế không được còn mất thêm nắm gạo, cũng là đáng đời. Nếu luyện ra trận đồ, bộ kiếm khí này đủ kề vai với hậu thiên chí thánh linh bảo, thật sự hiếm có! Đối với bệ hạ mà nói không phải là việc gì khó khăn…

- Quả thật là nỗi vui mừng ngoài ý muốn!

Nhạc Vũ mỉm cười thu bốn thanh kiếm vào tay áo, sau đó nhìn ra hơn mười Đại La Kim Tiên bị đánh bay ra khỏi Phương Trượng Sơn, chần chờ một thoáng nói:

- Trong vòng một ngày hơn mười Kim Tiên vẫn lạc, e rằng sẽ khiến hồng hoang chấn động không nhỏ!

Ngôn ngữ cùng cách nhìn rõ ràng nhận định hơn mười Đại La Kim Tiên kia ở trước mặt Lục Áp tuyệt không nửa phần khả năng chạy trốn.

- Những người này tự phụ thông minh, tự nhiên biết được nên làm như thế nào mới có thể giữ được tính mạng…

Hắn biểu lộ thái độ không chút nào để ý, liền nâng tay nói:

- Nói tới ngày gần đây ta cũng đang muốn tìm bệ hạ nói chuyện. Bệ hạ có thể đích thân tới Nam Hải thật làm bản nhân vô cùng vui mừng. Ở đây người nhiều hỗn tạp, muốn thỉnh hai vị đi vào trò chuyện một chút được chứ?

Ánh mắt Nhạc Vũ vừa động, sau đó cười khẽ một tiếng, liền thi lễ ý nói cung kính không bằng tuân mệnh.

Ngay sau đó thân hình hắn liền theo sát sau lưng Lục Áp cùng Cửu Hoa chân nhân bay lên không rời đi. Chỉ sau chốc lát đã lên tới đỉnh Phương Trượng Sơn, tiến vào bên trong Long Thai động thiên.

Cảnh tượng trước mắt thật vô cùng quen thuộc, khác nhau chính là lần trước hắn thật cẩn thận, rất sợ người phát hiện, lần này đi vào khí thế thật lớn, quang minh chính đại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1170: Thiểm huyết vi minh

Bên trong nhà thủy tạ phạm vi chừng mười trượng, Nhạc Vũ cùng Lục Áp đang sóng vai mà đứng. Bên cạnh có một dòng suối nhỏ đang chảy qua, phát ra thanh âm róc rách thật động lòng người.

Mà ở một nơi xa hơn, là một khu rừng rậm xanh um tươi tốt, tràn đầy ý cảnh nhàn nhã thanh tao.

Cửu Hoa chân nhân biết Lục Áp bày ra cuộc gặp mặt như vậy thực sự không phải vì muốn mời Nhạc Vũ ngắm cảnh, mà là có mật sự thương lượng.

Đối với nội dung cuộc trò chuyện của hai người hắn cũng có thể suy đoán được một phần, nhưng lúc này vẫn đang do dự có nên tham gia vào hay không. Vì vậy hắn dứt khoát tránh mặt, tai không nghe thấy thì tâm không loạn, vì thế hắn kiếm cớ rời khỏi, để lại hai người nơi đó.

- Phương Trượng Sơn Long Thai, không hổ là một trong mười đại động thiên trong thiên hạ!

Nhạc Vũ tán thưởng một tiếng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, trong mắt không hề che giấu vẻ cực kỳ hâm mộ.

Thời gian nơi này chênh lệch tới bốn mươi lần, cũng cao tới bốn mươi lần. Nếu có thể ở lại đây, tốc độ tu hành thật sự nhanh hơn người khác gấp mấy trăm lần, còn tốt hơn dùng đan dược.

Huống chi nơi đây còn có Tam Giới Linh Tuyền, Thiên Long Huyết Trì, cùng nhiều loại linh căn tiên thiên siêu phẩm, rất nhiều đặc sản, thật sự là một tuyệt giai bảo địa tầm đạo tu tiên tuyệt hảo.

Cộng thêm phong cảnh như vẽ, lần trước chỉ vội vàng đến lại vội vàng đi, căn bản không kịp thưởng thức cảnh đẹp bên trong động thiên thế giới, cho đến hiện tại mới thấy nơi này không chỉ có linh lực cường thịnh, cảnh đẹp cũng vô song.

Chỉ mong ngày nào đó khi động thiên Thiên Ý Phủ của hắn thành tựu, có được một nửa ưu đãi như Long Thai động thiên hắn đã cảm thấy thật thỏa mãn.

- Nếu không như thế, ta cũng không đành lòng đem vật kia bán đi!

Lục Áp mỉm cười, thỉnh mời:

- Nếu bệ hạ vừa lòng, cũng có thể thường xuyên ở lại đây tu luyện. Dù sao Long Thai động thiên thật lớn, tám chín vị Hỗn Độn Kim Tiên ở lại đều dư dả!

Nhạc Vũ không khỏi tâm động, nhưng ngay sau đó hắn lại khẽ lắc đầu. Hắn là bắc phương đại đế, hàng năm ở lại phương nam thì nói thế nào?

Nam bắc cách nhau quá xa, thần thông pháp lực của hắn còn chưa tới mức một bước là có thể vượt qua hồng hoang thế giới, còn chưa đạt tới từ thiên nhai chỉ một bước đã đến hải giác.

Nếu phương bắc đế đình xảy ra chuyện gì, hơn phân nửa sẽ không kịp phản ứng.

- Đáng tiếc! Người thú vị như đại đế, nếu có thể sớm chiều ở chung, tọa đàm luận đạo nhất định rất có ích lợi!

Lục Áp cũng hiểu điều này, vừa rồi cũng chỉ là một lời nói đùa. Sau đó vẻ mặt hắn chợt ngưng trọng:

- Bệ hạ có cách nhìn về Hồng Quân như thế nào?

Khi nói ra những lời này quanh người hắn đã bày ra một bích chướng trùng điệp, một tiên bảo giống như một chiếc vòng di động giữa không trung. Đem quanh thân hai người hoàn toàn bao phủ, ngoài ra một tòa đại trận bên trong Long Thai động thiên cũng toàn lực vận chuyển, đem phiến địa vực nơi này hoàn toàn ngăn cách như Long mộ thế giới.

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, hắn biết nơi này đã được Lục Áp bố trí như tường đồng vách sắt, có thể bảo chứng an toàn tuyệt đối. Vô luận thánh nhân đạo tổ, thậm chí kể cả Đế Thính thần thú đều không có khả năng thăm dò được nơi này, có thể yên tâm nói chuyện, nhưng hắn vẫn chỉ cười nói:

- Đạo quân vì sao lại hỏi như thế?

Lại thấy ánh mắt Lục Áp rực lên, vẻ mặt âm trầm, Nhạc Vũ lại lắc đầu đáp:

- Hồng Quân sao? Hắn tạo đức thương thiên, nhưng cũng gây tội thương thiên. Mấy lần sát kiếp thời thượng cổ, thiên địa tàn phá, kỳ thật đều là do hắn dựng lên, cũng do hắn mà tồn tại. Nhân tộc tuy do Oa Hoàng tạo dựng, nhưng chân chính thủy nguyên vẫn là hồng hoang. Tuy bình sinh ta xem hắn là đại địch, nhưng cũng kính nể hắn, thật không biết nên làm sao đánh giá!

- Đại địch?

Lục Áp có chút hứng trí nhướng mày, cẩn thận nhìn vào ánh mắt Nhạc Vũ, vẻ mặt hắn đột nhiên có chút dao động, chỉ cảm thấy đôi mắt đen nhánh kia lại giống như một u tuyền có thể cắn nuốt lòng người, sâu không thấy đáy, lóe ra tia quang hoa khác thường, không phải là dã tâm, cũng không phải khát vọng, lại cực kỳ thuần tịnh.

Bên trong ánh mắt có ý niệm cương quyết không chút hối hận thẳng thấu đáy lòng, thật sự rung động tâm thần chưa từng có từ trước tới nay.

Nhạc Vũ mỉm cười, bỗng dưng vẫy tay, từ bên trong suối nước bay ra một đầu cá chép, hắn chiêu tới trước người nói:

- Chẳng lẽ thái tử nghĩ đến, Uyên Minh này không xứng làm kẻ địch của Hồng Quân sao?

Trong lời nói hắn thẳng gọi thân phận của Lục Áp mấy vạn năm về trước.

- Sao lại có thể?

Lục Áp không khỏi bật cười lớn, thanh âm như băng ngọc giao kích, vô cùng thanh thúy:

- Nếu ngay cả đại nhân vật Kiếm Tiên chi Tổ có thể nghịch chuyển thiên cơ, trợ giúp Hậu Thổ thành đạo như ngươi không xứng làm kẻ địch của hắn, thì trên thế gian cũng không ai có tư cách nói những lời này! Thế gian còn có ai lại dám nói ra lời đó?

- Thái tử quá khen!

Nhạc Vũ nhìn ra phía trước, thản nhiên nói:

- Kỳ thật ta cũng không phải nguyện ý cùng Hồng Quân là địch, nhưng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi! Hoàn cảnh trước mắt cũng giống như đầu cá chép này, tuy tạm thời bởi vì ngoại lực nhảy ra khỏi thiên đạo, nhưng sớm hay muộn cũng phải quay về bên trong. Trừ phi trước đó lấy được lực lượng bay cao chân chính!

Bỗng dưng pháp lực thúc giục, đầu cá chép màu đỏ biến hóa thân hình, duỗi ra hai cánh cùng hai móng vuốt, uyển như chim bay, sau khi được Nhạc Vũ buông tay, cũng biết vỗ cánh bay lên không trung tới mấy vạn trượng!

Sau đó Nhạc Vũ tươi cười quay đầu nói:

- Không biết thái tử có nguyện giúp ta một tay?

Ánh mắt Lục Áp chợt sáng, sau đó cũng không đưa ra ý kiến, chỉ lạnh giọng nói:

- Không dối gạt bệ hạ, nguyên bản Lục Áp đã chuẩn bị đem một khối thân ngoại hóa thân đầu nhập vào Tây Phương Giáo. Sát kiếp lần này muốn mượn lực khôi phục mối thù trước kia. Hai vị giáo chủ Tây Phương Giáo đã hứa đưa cho ta một vị trí Đại Nhật Như Lai. Chỉ là nhìn thấy Hậu Thổ đăng thánh, thiên cơ biến ảo. Vì vậy sửa đổi chủ ý đoạt lấy Phương Trượng Tiên Sơn này. Nhưng ngày sau hồng hoang càng thêm hỗn loạn, Lục Áp này sống hay chết rốt cục cũng không thể biết trước! Thật lòng mà nói đúng là tiền đồ khó lường, vô cùng bất an. Nhưng hôm nay nghe bệ hạ nói như thế, đã hoàn toàn yên lòng!

Nhạc Vũ im lặng lắng nghe, khi Lục Áp nói tới đây, trong mắt hắn thoáng hiện thần quang:

- Bệ hạ là cơ hội duy nhất mà trong suốt mười vạn năm nay mà ta nhìn thấy được. Ít nhất trước khi bị người kéo xuống, ta và ngươi đều cùng sở cầu. Lục Áp này làm sao có thể không trợ giúp cho ngươi?

Lời nói như đinh đóng cột, nhưng Nhạc Vũ lại không chút dao động, vẫn cười hỏi:

- Chỉ là như thế mà thôi?

Ánh mắt Lục Áp chợt híp lại, tiếp theo bật cười nói:

- Cũng được! Hôm nay ta cũng học theo thế gian phàm phu tục tử, uống máu ăn thề thế nào?

Vừa nói xong trong tay hiện ra một ngọc điệp, bên trong đựng Tam Giới Chân Tuyền Linh Thủy. Ngay sau đó đầu ngón tay vạch qua uyển mạch, liền bắn ra hơn mười giọt Kim Tị tiên huyết rơi vào trong đĩa, trong chốc lát liền nhìn thấy một đoàn hỏa diễm bốc lên không trung, quang mang vàng óng, vô cùng mãnh liệt.

Nhạc Vũ nhíu mày, cũng không do dự trực tiếp từ đầu ngón tay bức ra hơn mười giọt máu tươi nhỏ vào trong đĩa.

Lập tức áp bức kim hoàng hỏa diễm thu liễm xuống, hai luồng năng lượng khuấy động xung đột lẫn nhau bên trong đĩa ngọc, tranh đấu không ngớt.

Sau một lát không ngờ cùng dung một khối.

- Thuần huyết long mạch?

Vẻ mặt Lục Áp không khỏi biến đổi, nói:

- Vốn bản thể ta là khí tức Tam Túc Kim Ô nhất mạch, máu huyết kia lại là Tổ Long huyết mạch. Thân phận bệ hạ quả nhiên không đơn giản!

Lời tuy như thế, nhưng Lục Áp cũng không chút do dự cầm đĩa ngọc uống một nửa, tiếp đó chuyển tới trước người Nhạc Vũ nói:

- Lục Áp hôm nay lấy hồn làm thệ, ngày sau chỉ cần An Thiên Huyền Thánh đại đế không phụ Lục Áp, ta cũng nhất định không phụ đại đế! Nếu sai lời thề, hãy để cho thù hận của bộ tộc ta không thể trả báo!

Nhạc Vũ cũng thật gọn gàng linh hoạt ngửa đầu uống cạn. Ngay sau đó tiện tay ném đĩa ngọc vào trong dòng suối:

- Thương thiên chứng giám! Trước khi thiên đạo phá toái, Nhạc Vũ ta có nửa phần nhát sợ không tiến, có lòng thỏa hiệp, hãy để cho Nhạc Vũ ta xương cốt vô

tồn!

Ngay trong thoáng chốc uống vào máu huyết của mình hòa lẫn cùng máu huyết của Lục Áp, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong thân thể giống như bị hỏa diễm thiêu đốt.

Giữa hai người không chỉ là đơn giản uống máu ăn thề, bên trong máu đều có thần niệm của nhau, còn chứa chấp vô số cấm chế.

Tùy ý là người nào nếu có chút ý phản bội, người còn lại lập tức sẽ có cảm ứng. Cấm chế âm độc cũng sẽ lập tức bộc phát, đủ làm hai người gặp phải tai ương vẫn lạc.

Đương nhiên không phải là không có lợi, ngay khi hơn mười giọt Thái Dương Kim Ô Huyết nhập vào trong cơ thể, hậu thiên Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm trong thân thể Nhạc Vũ cơ hồ lập tức tăng lên tiên thiên cảnh giới!

Giờ phút này đồng tử của Lục Áp cũng thoáng co rụt lại:

- Nhạc Vũ? Ngươi là Huyết Lục thiên quân?

Vẻ khó tin chợt lóe, ngay sau đó Lục Áp lắc lắc đầu nói:

- Thì ra là thế, ngươi là An Thiên Huyền Thánh đại đế, cũng là Huyết Lục thiên quân. Thì ra là thế! Chẳng thể trách, chẳng thể trách!

Hắn đã hoàn toàn hiểu được mọi chuyện, trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ cũng mang theo vài phần dị sắc.

Nhạc Vũ bật cười, không để ý tới liền bay lên không, kỳ thật lời thề kia hắn cũng chưa từng xem là thật, thậm chí cấm chế máu huyết hắn thu vào trong cơ thể hắn cũng không chân chính để vào trong lòng.

Nếu thực sự muốn phản bội, đều có thể tìm được biện pháp tránh thoát. Hai người đều là đại năng nhân vật cùng thiên địa tồn vong, thiên uy tuy làm người sợ hãi, nhưng cũng đã không khả năng ước thúc những nhân vật tuyệt đỉnh như bọn họ.

Chân chính gắn bó minh ước giữa hai người cũng chỉ có ích lợi mà thôi.

Nhạc Vũ tuy là người nhất ngôn cửu đỉnh, kỳ thật từ đầu tới cuối hắn cũng chưa hứa hẹn điều gì. Nếu như có một ngày hắn cần thực sự vứt bỏ Lục Áp mới có thể giữ tròn Chiến Tuyết Ngao Tuệ cùng người nhà, hắn nhất định cũng không chút do dự.

Nói vậy Lục Áp cũng có ý nghĩ như thế. Uống máu ăn thề chẳng qua dùng phương pháp thuyết phục bản thân mà thôi.

Vừa định rời đi, Lục Áp lại đột nhiên mở lời:

- Nhạc thiên quân! Lục Áp xin nói trước, ít nhất trước khi bệ hạ có hi vọng chứng đạo, Lục Áp nhất định sẽ không ra tay đối với ngươi. Nhưng nếu tùy thời không ổn, đừng trách Lục Áp nóng lòng thoát thân!

Thân hình Nhạc Vũ chợt khựng lại, vẻ mặt ngạc nhiên, tiếp theo thanh âm lạnh lùng đáp lại:

- Trẫm cũng đã hứa cùng ngươi hợp tác đến khi nào thiên đạo toạc vỡ! Khi đó thái tử có thể phục thù, trọng chấn Tam Túc Kim Ô nhất mạch hoặc là thân vẫn đạo tiêu, đều không quan hệ tới trẫm!

Trong lời nói tuy có vẻ không chút khách khí, nhưng lại thật thẳng thắn.

Hai người nhìn nhau cười, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, bỗng nhiên hai người lại có loại cảm giác thật cởi mở, Nhạc Vũ cũng không ở lâu, hóa quang rời đi, chỉ nháy mắt đã rời khỏi Long Thai động thiên.

Lục Áp khoanh tay đứng thẳng lắng lặng nhìn theo bóng lưng Nhạc Vũ rời xa. Thật lâu sau trong ánh mắt mới lộ ra vài phần kỳ lạ:

- Người này thật sự là thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1171: Lục Hợp Như Ý

Bên dưới Phương Trượng Sơn, so với lúc ban đầu mới đến, bên trong tiên thành vẫn hoàn toàn rối loạn.

Nhạc Vũ chú ý nhất là mấy chục Đại La Kim Tiên bị Lục Áp đánh văng ra khỏi Phương Trượng Tiên Đảo, chỉ thấy mấy chục người kia cũng không hoàn toàn bỏ trốn tránh thoát, mà thần thái vẫn kính cẩn đứng thẳng trang nghiêm chờ đợi ngay bên ngoài. Nhưng trên mặt bởi vì xấu hổ mà hoàn toàn ửng đỏ.

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, phản ứng của những người này thật đúng như sở liệu của Lục Áp, biết được phương pháp bảo mệnh hữu dụng chân chính. Nhưng lại bị làm nhục như vậy cũng hoàn toàn tổn hại mặt mũi của những Đại La Kim Tiên kia, không khả năng không làm bọn hắn oán giận.

Nếu muốn đem bọn họ điều giáo tới mức độ ngoan ngoãn cúi đầu nghe lệnh, vị Lục Áp đạo quân kia chỉ sợ còn phải phí rất nhiều công phu.

Vừa đảo mắt nhìn qua, Nhạc Vũ đã đáp xuống ngay đống hoang tàn của Khuynh Vân Khí Lâu, những tu sĩ Khuynh Vân Đảo vẫn còn ở lại nơi nà, thần tình đều vô cùng kích động. Tình hình Duệ Vân vẫn tốt hơn một chút, có thể miễn cưỡng ngăn chặn cảm xúc nhưng sắc mặt cũng bởi vì quá hưng phấn mà luôn ửng đỏ.

Nhạc Vũ hơi có chút xấu hổ, lẽ ra theo thân phận của hắn đáng xưng hô người này là Duệ Vân sư bá, nhưng theo thân phận trước mắt, hắn lại là tam đại đệ tử của Thủy Vân Tông. Sau thoáng do dự, hắn đành tiến lên cúi người thi lễ thật sâu:

- Đệ tử Uyên Minh gặp qua sư thúc tổ! Lần này đến chậm làm sư thúc tổ bị liên lụy…

Câu sư thúc tổ gọi ấp úng mơ hồ không rõ.

Duệ Vân cũng không để ý, vội vàng bước tới dìu Nhạc Vũ, sau đó bình tĩnh

đánh giá hắn, hai dòng nước mắt chợt rơi xuống:

- Ta nguyên bản chỉ nghĩ sau khi Thủy Vân sư huynh thân vẫn, nhất mạch bên các ngươi nhất định sẽ dần dần suy vong. Thật không ngờ sau mấy vạn năm, lại còn có được một đệ tử thiên tư tuyệt đại như ngươi hoành không xuất thế! Đây là thương thiên phù hộ Hồng Vân nhất mạch chúng ta. Suy sụp suốt mười vạn năm chung quy có ngày hưng thịnh rầm rộ! Nếu sư tôn có biết nhất định là vạn phần vui mừng…

Trong lòng Nhạc Vũ cũng bốn bề sóng dậy, tuy không đến mức bởi vì câu nói của Duệ Vân mà dao động, nhưng hắn có thể cảm giác được vị trưởng bối trung hậu này thâm sâu quyến luyến Hồng Vân tán nhân đến thế nào.

Lại nói Thủy Vân cũng là như thế, Thủy Vân vẫn luôn kiên trì xây dựng tông môn ở gần nơi Hồng Vân vẫn lạc, càng thêm tỏ rõ lòng kính yêu đối với Hồng Vân tán nhân. Nhạc Vũ an ủi vài câu mới ổn định lại nỗi lòng của Duệ Vân, ngay sau đó Duệ Vân chợt nhớ ra một chuyện liền vội vàng bay ra ngoài thành, ước chừng một khắc sau mới quay trở lại.

Đi tới trước người Nhạc Vũ, trong tay Duệ Vân cầm một phương bàn sáu cạnh, bên trong linh lực dày trọng nhưng vẫn thu liễm, giải thích:

- Linh Ma Tông chính là muốn lấy được vật này! Vật này được gọi là Lục Hợp Như Ý Xu, chính là năm xưa trước khi tổ sư thân vẫn đã chỉ điểm cho ta tới Nam Hải tìm kiếm. Nghe sư tôn nói, vật này tuy không phải tuyệt đỉnh linh trân nhưng có thể dung hợp với linh bảo Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính trong tay Tử Vân sư đệ, có thể nói sẽ tạo ra uy lực khôn cùng. Vốn dự định sẽ giao cho Tử Vân, nhưng không tìm được tung tích của hắn. Về sau thật không biết thế nào lại bị Linh Ma Tông biết được nên mới đưa tới họa diệt môn.

Vẻ mặt thật phức tạp nhìn lục giác phương bàn trong tay, Duệ Vân khe khẽ thở dài, dùng pháp lực đưa tới trước người Nhạc Vũ nói:

- Hiện giờ ngươi cũng ở đây, đúng là vừa lúc! Vật này phó thác cho ngươi, xem như giải quyết tâm nguyện bấy lâu của ta. Vật này ở trong tay ngươi hơn phân nửa có thể thi triển hết uy lực!

Nhạc Vũ cau mày, sau thoáng do dự vẫn quyết đoán cầm lấy.

Hắn cũng nhìn ra vật này bất phàm không đơn giản như lời nói của Duệ Vân. Nếu không như thế Linh Ma Tông cũng sẽ không trăm phương ngàn kế cướp đoạt. Cho dù lưu lại vật này cũng sẽ gây họa cho Duệ Vân mà thôi. Nhưng thái độ làm người của vị sư bá này xác thực làm người phải kính nể. Rõ ràng có linh bảo trong tay lại bởi vì một câu năm xưa của Hồng Vân, lại chưa từng đem đi luyện hóa cho mình mà vẫn luôn bảo tồn cho tới nay.

Dạng tính tình này hắn thật không biết nên làm sao đánh giá mới tốt. Tuy hết lòng tuân thử lời hứa nhưng cũng thật cố chấp không biết biến báo.

Ước chừng cũng bởi vì tính cách này của hắn nên mới khiến cho hắn cùng Thủy Vân chia tay mỗi người mỗi ngả.

Theo ý Nhạc Vũ, hắn dự định lệnh cho Giáp Thiên Không cùng vài vị yêu hoàng đang xuôi nam cùng bảo vệ Duệ Vân và một ít tu sĩ Khuynh Vân Đảo toàn bộ dời về phương bắc.

Nhưng thật không nghĩ ra Duệ Vân lại không hề có ý muốn rời đi. Dù khuyên nhủ hắn thế nào hắn cũng chỉ nguyện ở lại Nam Hải.

Nhạc Vũ cũng nhìn ra được ngạo cốt của vị sư bá này, chỉ sợ hắn tuyệt không nguyện ý nương nhờ dưới cánh chim của mình, không khỏi cười khổ, cũng không tiếp tục nhắc tới việc này.

Trong lòng cũng chợt nghĩ tới, dù sao tại Nam Hải cũng có Lục Áp trấn thủ, phỏng chừng cũng không còn ai dám động tới Duệ Vân mảy may.

Hắn lập tức lệnh cho Giáp Thiên Không đi cùng Duệ Vân ổn định toàn bộ mọi việc sau đó cho thỏa đáng. Lại hướng sư bá yêu cầu lấy vài tên đệ tử đến phương bắc đế đình nhậm chức. Sau đó mới hóa thành độn quang rời đi, mấy người đệ tử trên danh nghĩa là đến dốc sức làm việc, nhưng trong lòng Nhạc Vũ lại nổi lên ý nghĩ muốn bồi dưỡng vun trồng cho chính bọn họ!

Long Thai động thiên hiện tại đã là động phủ tư nhân của Lục Áp, trước đó Lục Áp có nói qua có thể cho hắn vào ở tu hành, tùy ý xuất nhập, nhưng Nhạc Vũ cũng chưa từng xem là thật sự.

Động thiên tiên phủ là nơi tu hành, toàn bộ tiên tu đều xem là nơi khẩn yếu cơ mật nhất, không thể dễ dàng phơi bày cho người khác xem xét. Nếu Nhạc Vũ

thực sự không biết chừng mực chỉ khiến cho người ta chán ghét.

Nhưng bản thân Nhạc Vũ là một đại đế tôn sư một phương, đi tới Phương Trượng Tiên Sơn Lục Áp cũng phải an bài cho hắn một động phủ cư trí lâm thời. Vừa lúc bên trong Phương Trượng Sơn có một vị trí tốt nhất, bên trong cũng có một động thiên thế giới nho nhỏ, phong cảnh tuyệt mỹ linh lực tràn đầy.

Nhạc Vũ cũng không chút khách khí, trực tiếp đi vào ở lại. Thời gian nơi này chỉ kém hơn Long Thai động thiên không bao nhiêu, là một nơi tu hành không tệ chút nào.

Hắn tùy tiện bày một linh trận, che chắn lại toàn bộ động phủ, sau đó lại lấy ra bốn thanh tuyệt kiếm.

Dùng Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ hủy diệt nguyên thần trí nhớ của Tứ Ngạo Thiên Quân, lại nhỏ tinh huyết luyện hóa liền bắt đầu thử diễn kiếm trận.

Tứ Ngạo Thiên Quân vốn tu luyện cùng một công pháp, khí huyết dồi dào, hơn nữa tâm thần tương thông. Sau huyết tế giữa tứ kiếm mơ hồ cộng minh, giống như sinh thành một khối.

Sau khi kiếm trận triển khai, tuy chỉ do một mình Nhạc Vũ thao túng, nhưng kiếm sát khôn cùng lại càng có uy lực hơn cả bốn người kia sử dụng.

Nhưng kiếm trận vận chuyển vẫn còn có chút trúc trắc, chính là việc điều tiết trấn áp trận đồ.

Vả lại bên trong bốn thanh kiếm trừ bỏ Huyết Tế trận, còn có vài chỗ thật khả nghi.

Nhạc Vũ chỉ tính toán suy đoán một chút, liền bật lên một tiếng cười lạnh.

- Tâm cơ thật lợi hại! Chỉ cần trình độ trận đạo của ta kém một chút, chỉ sợ ngày sau sẽ bị trận đồ của người kia tính toán!

Trọn bộ Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm cùng trận đồ bí hiểm kia làm hạch tâm then chốt. Ngày sau một khi chống lại, chỉ sợ không chú ý sẽ bị nó hút nhiếp.

Nhạc Vũ trực tiếp dùng đại pháp lực đem toàn bộ tám loại chân diễm đánh vào

bên trong, đem chi nhánh linh trận hoặc phá hủy hoặc tu sửa, thẳng đến khi giải quyết hết tai họa ngầm mới ngừng lại.

Dung nhập Thái Dương Kim Ô Huyết, quả nhiên đạt được ưu đãi không nhỏ. Lực khống hỏa có thể nói đã bạo tăng, mặc dù thao khống tám loại linh diễm nhưng vẫn thao túng thật tự nhiên.

Sau Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm, hắn lại nghiên cứu Lục Hợp Như Ý Xu. Lục giác phương bàn chỉ cỡ bàn tay, khắc lục vô số thái cổ phù triện. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Theo linh lực dao động bên trong, hắn là tiên thiên nhị phẩm linh bảo. Nhưng khi Nhạc Vũ dùng linh giác thăm dò bên trong, chỉ thấy tiên thiên linh trận vô cùng huyền ảo, mặc dù là cao giai nhất phẩm thậm chí là linh bảo siêu phẩm cũng khó thể so sánh, còn có thể ngang hàng với Côn Luân Kính.

Ngay lập tức hắn liền liên tưởng tới Tạo Hóa Ngọc Điệp.

- Thế gian lại có kỳ vật bậc này!

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe ra, sau đó tinh tế cảm giác suốt ba ngày, cuối cùng trợn mắt, hắn đã hoàn toàn ghi nhớ rõ những kết cấu cùng tiên thiên linh trận bên trong lục giác phương bàn, tiếp theo tâm niệm chợt động, đem Côn Luân Kính cùng Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính đều triệu ra trước người.

Cấm chế bên trong Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính đã được hắn giải khai toàn bộ, chính là một kiện nhất phẩm hạ cấp tiên thiên linh bảo, mà Côn Luân Kính chỉ còn thiếu một ít Hỗn Độn Khí là có thể chữa trị tới chí thánh cảnh giới.

Nhạc Vũ không khỏi thoáng do dự, vật này thật tinh kỳ, nếu gia nhập vào trong bất cứ linh bảo nào cũng có thể tăng lên phẩm cấp thật lớn.

Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính nếu được vật này trợ giúp có thể nhảy vào hàng ngũ tiên thiên nhất phẩm đỉnh phong!

Nếu đổi lại là dung nhập Côn Luân Kính, mặc dù không thể nhảy tới cảnh giới chí thánh, nhưng cũng có thể tăng mạnh uy lực thật lớn!

Hắn suy nghĩ cân nhắc hồi lâu, rốt cục đem Côn Luân Kính cầm trong tay, lại lấy

Lục Hợp Như Ý Xu dán vào ngay trung tâm phía sau mặt kính.

Ngay sau đó liền thấy lục giác phương bàn đã cùng cổ đồng viên kính dần dần dung hợp vào một chỗ.

Thật kín kẽ, phảng phất như sinh ra đã là một khối!

Linh trận bên trong cũng không ngừng biến hóa. Từng đợt linh lực ba triều sôi trào, cho đến mấy ngày sau mới hoàn toàn bình phục, mà khí tức vẫn là tiên thiên siêu phẩm đỉnh phong!

- Quả thế!

Nội tâm Nhạc Vũ thoáng cảm thấy thật tiếc hận, nhưng lập tức khôi phục như thường. Hắn bắt đầu thử dùng mặt kính thi triển huyễn pháp, ngay sau đó vẻ nuối tiếc lập tức biến mất, lại thay vào vẻ mặt mừng rỡ như điên.

Quả nhiên uy lực tăng nhiều, so với trước khi chưa dung hợp còn tăng lên tới ba thành!

Trước mắt tuy không thể hiện hiệu dụng, chỉ khi nào Côn Luân Kính được hắn khôi phục tới chí thánh đỉnh phong, oai lực sẽ được Lục Hợp Như Ý Xu tăng cường tới cảnh giới khủng bố!

Mặc dù là lúc toàn thịnh trong tay Đông Vương Công thời thượng cổ chỉ sợ cũng không thể sánh bằng!

Sau thoáng vui mừng Nhạc Vũ lại cau mày, hắn nhớ tới ngày đó trong hồn niệm của Chiến Tuyết, lời nói của vị thượng cổ Vu Thần Hình Thiên.

- Không hổ là tiên thiên chí thánh linh bảo! Đáng tiếc ngươi chưa học được Côn Luân Tâm Kính Thuật, nhiều nhất có thể cố định được ta ba lần hô hấp, có năng lực gì làm khó dễ được ta?

Về sau bên trong Long mộ khi chiến đấu cùng Hạo Thiên tình cảnh cũng là như thế.

Uy lực của linh bảo này vốn càng nên mạnh mẽ hơn mới đúng, khi đó lại chỉ có thể dùng che giấu khí tức bản thân.

- Côn Luân Tâm Kính Thuật sao?

Nhạc Vũ không khỏi trầm ngâm, pháp môn này thuộc công pháp tuyệt đỉnh thủy hệ, trong tay hắn vẫn có. Nhưng nếu hắn tu luyện sẽ đánh vỡ cân bằng của ngũ hành phù trận trong thân thể, tuyệt đối không thể dễ dàng tập luyện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1172: Tự sáng tạo thần thông

Trong lúc nhất thời Nhạc Vũ lại lâm vào cảnh tiến lui khó khăn, nhưng sau một lát hắn chợt mỉm cười.

- Thôi được! Nếu không thể tập luyện Côn Luân Tâm Kính Thuật, đành phải tìm phương pháp khác. Tử Vân sư tôn tìm hiểu băng hỏa tương sinh tương khắc công pháp, diễn biến ra Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, cơ hồ đã tiếp cận vô thượng đại đạo. Quảng Lăng tổ sư cũng trải qua mấy ngàn năm thời gian tự nghĩ ra Quảng Lăng Tuyệt Kiếm. Ta thật không tin với khả năng của Nhạc Vũ này hiện tại, không sáng tạo ra được một môn thần thông đại đạo riêng mình để thao túng Côn Luân Kính…

Ánh mắt híp lại, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhớ lại pháp môn Ngưng Huyễn Vi Chân mình vừa sử dụng trước đó.

Hiện giờ bản thân hắn tu luyện uy lực huyễn pháp đã không kém gì những thần thông đại pháp huyễn thuật khác, nhưng vẫn chưa tạo thành hệ thống, thật sự có chút đáng tiếc.

- Nếu ta dùng Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Thuật để phỏng chế Côn Luân Tâm Kính Thuật sẽ như thế nào?

Trong nội tâm bỗng dưng giống như bốn bề sóng dậy, sau một lát lại bị Nhạc Vũ mạnh mẽ áp chế.

Phương pháp này tuy vẫn có thể làm được, nhưng trong lòng Nhạc Vũ vẫn cảm thấy Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Thuật có chút không đủ.

Mặc dù cũng là đại thần thông vang danh hồng hoang, nhưng căn cơ kém cỏi, càng không thể tương dung với một thân thần thông của hắn.

Càng nghĩ hắn càng cảm thấy chỉ có tự mình nghĩ ra pháp quyết mới tốt hơn.

Ở trong dự đoán của hắn, pháp môn thần thông này hắn là một loại công pháp phụ trợ. Có thể cùng Tứ Cửu Huyền Công, ba mươi sáu Thiên Cương biến hóa cùng kết hợp sử dụng.

Ít nhất phải tiếp cận vô thượng cảnh giới, tuyệt không thể kém hơn Ngũ Sắc Thần Quang cùng Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp!

Chỉ một lát sau trong lòng Nhạc Vũ đã có một đại cương đại khái, còn lại chính là đem nội dung bên trong biến thành phong phú.

Nhưng ngay sau đó hắn lại đem việc này tạm thời ném sang một bên, quay trở vào trong Diễn Thiên Châu.

Vung tay lên, hơn chục hộp ngọc đã xuất hiện ngay trước người, vừa mở ra, nguyên thần tinh hạch bên trong lập tức cùng bổn nguyên thế giới Diễn Thiên Châu cùng hô ứng.

Khiến cho Diễn Thiên Châu giống như núi lở sóng thần, phong vân cuồng động, thiên địa chấn động không ngớt, phảng phất như muốn sụp đổ.

Nhạc Vũ lẳng lặng đứng yên giữa thế giới, ngay trên một ngọn núi cao nhất thúc giục pháp lực theo địa mạch lan tràn mở rộng.

Hắn là chủ nhân của thế giới này, giống như một vị thần sáng thế tồn tại.

Giờ phút này triển khai pháp lực, vô luận là tinh tú trên bầu trời hay mạch nước ngầm trong biển rộng, hoặc dung nham dưới lòng đất đều bị hắn chặt chẽ áp chế khống chế tai họa bảo hộ sinh linh của thế giới Diễn Thiên Châu.

Hắn yên tĩnh chờ đợi biến hóa trong thế giới hoàn toàn hoàn thành, theo ba mươi bốn viên nguyên thần tinh hạch lục tục dung nhập vào bổn nguyên.

Thiên địa bên trong Diễn Thiên Châu điên cuồng mở rộng, duỗi khắp từ nam chí bắc, chậm rãi kéo dài ra tám ức dặm.

Nhạc Vũ biết đặc tính của tinh hạch, cấu tạo ra thế giới khiến linh lực càng loãng thì thiên địa bên trong càng thêm mở rộng, nếu linh lực càng nồng đậm thì thế giới sẽ càng nhỏ hẹp.

Nếu muốn giúp Chiến Tuyết tụ tập tín ngưỡng, dĩ nhiên thế giới này phải càng lớn càng tốt, có thể chất chứa càng nhiều sinh linh, mà dù sao linh mạch bên trong thế giới này cũng đủ cung cấp động thiên Thiên Ý Phủ của hắn.

Ước chừng khuếch trương ra được mười ức dặm thì Nhạc Vũ mới dừng lại, hắn bắt đầu dùng ý niệm ngưng hắn thế giới khuếch tán.

Năng lượng tinh hạch còn lại đều bị hắn chuyển hóa thành linh mạch, cùng động thiên Thiên Ý Phủ kết thành một khối chống đỡ thế giới động thiên.

Cả quá trình kéo dài gần một tháng, động tĩnh bên trong Diễn Thiên Châu mới hoàn toàn bình ổn.

Hồn niệm của Nhạc Vũ chuyển động, cảm giác không gian đã càng thêm rộng lớn trong này.

Chỉ thấy có vô số đại lục, vô số hải dương trống rỗng sinh ra, đáng tiếc tuyệt đại đa số hoàn toàn yên tĩnh không có bất cứ sinh linh nào tồn tại.

Hắn tính qua sơ lược, nếu đem thế giới trong Diễn Thiên Châu điền vào đầy đủ, chỉ sợ mấy ngàn triệu sinh linh cũng chưa chắc đã đủ.

Nhạc Vũ không khỏi cười khẽ, đi vào bên trong Thiên Ý Phủ, ngay trong chốc lát hắn tiến vào liền cảm giác được bên trong biến hóa.

- Thời gian chênh lệch mười bốn lần!

Mí mắt Nhạc Vũ không khỏi nhảy mạnh, con số này tuyệt đại đa số động thiên trên thế gian cũng khó thể với tới. Điều này vượt xa mật cảnh thế giới nhưng khoảng cách với kỳ vọng trong lòng hắn lại kém hơn không ít.

Tiếp theo Nhạc Vũ dùng pháp quyết dẫn dắt đem mấy chục động tiên cất giữ bên trong tu di không gian của mình toàn bộ lấy ra ngoài.

Động thiên càng có lợi cho tu hành, phúc địa dùng để trồng linh dược đều là tốt nhất.

Đem từng động tiên dung nhập vào Thiên Ý Phủ, chỉ mấy ngày sau một động thiên Thiên Ý Phủ phạm vi ba trăm vạn trượng đã dần dần được tạo thành.

Lấy việc chênh lệch mười hai lần thời gian của động thiên thế giới làm hạch tâm, ngoài ra những động tiên khác hắn đều phân bố bên ngoài.

Nhạc Vũ bỏ ra thêm mười ngày thời gian bố trí đại linh trận kế tiếp, kết nối cùng linh mạch, tụ tập thiên địa linh lực khiến hoàn cảnh chung quanh đều dung thành một thể!

Khi tất cả chuyện này đều hoàn thành, cả động thiên bỗng nhiên chao đảo chớp lên, tốc độ thời gian sai biệt cũng dần dần thống nhất.

Đến cuối cùng đã ổn định ở con số chênh lệch hai mươi bốn lần.

Lúc này Nhạc Vũ mới hài lòng mỉm cười, con số này xem như miễn cưỡng đạt tới hàng ngũ những động thiên đứng đầu hồng hoang.

Nhưng hắn vẫn còn cảm thấy chưa đủ, chợt lóe thân đi tới bên cạnh gốc Tiên Hạnh. Hắn bắn ra mười giọt Thanh Nguyên Chân Dịch, khiến gốc Tiên Hạnh không ngừng bành trướng sinh trưởng, cho đến khi vượt qua khỏi độ cao của cây bồ đề tới mười lần, đem tán cây xuyên vào bên trong trời cao mới dừng lại.

Lờ mờ có thể thấy được cành cây lá cây cùng toàn bộ linh mạch bên trong động thiên đều chặt chẽ kết hợp, thậm chí trực tiếp xuyên tới hàng rào không gian mơ hồ biến thành trung tâm của động thiên Thiên Ý Phủ.

Bản thân Nhạc Vũ cũng tính toán linh trận chính dùng phụ trợ, gốc Tiên Hạnh mới là chủ yếu của động thiên, khiến cho hơn mười động tiên có kết cấu cùng tính chất bất đồng hoàn toàn dung hợp thật sự không chút khe hở.

- Hai mươi sáu lần!

Đằng Huyền cùng Cực Lan và Cực Uyên luôn ở bên ngoài động thiên xa xa quan sát hành động của Nhạc Vũ.

Cho đến lúc này đều biết được Thiên Ý Phủ đã hoàn toàn hình thành mới lục tục tiến vào.

Sau đó đều cùng lên tiếng than thở chấn kinh, không khỏi cười nói:

- Nơi này một ngày tương đương trăm năm bên ngoài. Ta xem độ dày linh lực cũng không kém hơn Long Thai động thiên. Mấy người chúng ta ngày sau thật sự có phúc…

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, tiếp theo Đằng Huyền chợt bay lên, cho tới khi đi tới trung ương gốc Tiên Hạnh sắc mặt không ngờ biến thành cả kinh:

- Thời gian nơi này chênh lệch tới ba mươi lần!

Cực Lan nghe vậy cũng biến thành nghiêm túc, ba mươi lần chênh lệch xem như đã dấn thân vào hàng ngũ ba mươi sáu động thiên đứng đầu.

Vẻ mặt Cực Uyên cũng biến đổi nhưng hắn không dám tiến vào, hồn ấn của hắn đã bị tổn thương, thời gian gia tốc chỉ khiến cho hắn càng chết nhanh hơn.

Trước đó thời gian chênh lệch sáu lần hắn cũng đã rất ít tiến vào bên trong Thiên Ý Phủ, giờ phút này lại càng thêm trốn tránh.

Vẻ mặt Nhạc Vũ cũng thật hài lòng, trước mắt chỉ còn thiếu một vật cuối cùng là có thể giúp cho Thiên Ý Phủ hoàn toàn hoàn thành viên mãn.

Khi đó nơi đây tuy không đuổi kịp Ngọc Hư Cung, Kim Ngao Đảo cùng Ngũ Trang Quan, nhưng nhất định cũng sẽ không kém cỏi hơn bao nhiêu.

Chỉ cần ở bên trong tu hành trăm năm là có thể đem Tổ Long huyết mạch truyền thừa thậm chí là Thiên Ma bảo điển đều hoàn toàn tìm hiểu trọn vẹn.

Tính toán thời gian, giờ phút này chỉ còn hơn mười ngày đã đến lúc trao đổi đồ vật, mặc dù là thế giới bên ngoài Diễn Thiên Châu cũng tương đương với một năm thời gian.

Nhạc Vũ đi tới bên gốc Bồ Đề, dùng mấy chục viên siêu phẩm mộc hệ tiên thạch đều đổi thành Thanh Nguyên Chân Dịch.

Sau khi thúc giục, liền kết xuất ra được năm mươi quả Bồ Đề Tử.

Sau đó hắn bế quan nhập định, mượn dùng lực lượng thanh tịnh tinh thần của Bồ Đề Tử tìm hiểu huyền cơ đại pháp.

Cơ hồ đem toàn bộ thần thông huyễn hệ cùng đại đạo pháp tắc tương quan đem ra xem lại cùng chọn lựa, ước chừng qua mấy tháng xem như mới tuyển xong.

Cho tới giờ phút này hắn mới chính thức bắt đầu suy diễn ra thần thông riêng của mình. Một nhóm phù văn do ngũ hành linh lực ngưng tụ bắt đầu hình thành trước người Nhạc Vũ, tạo thành một nhóm linh trận nho nhỏ.

Vừa mới bắt đầu đã vô cùng huyền ảo, phù văn đơn giản nhưng cô đọng, còn thể hiện rõ đại đạo tối cao trên thế gian này.

Hắn đang ở bên trong Thiên Ý Phủ nên làm việc cũng không chút kiêng kỵ, dần dần kể cả Đằng Huyền cùng Cực Lan đều tiến tới bên cạnh hắn ngồi xuống lẳng lặng quan sát, thậm chí kể cả Cực Uyên cũng không tiếp tục quan tâm tới thời gian sai lệch tiến tới gần, trong mắt họ tràn đầy dị sắc nhìn theo nhóm linh trận hình thành.

Tầng linh trận thứ nhất Nhạc Vũ chỉ dùng chín phù lục hết sức ngắn gọn, nhưng bên trong lộ ra huyễn lực lại khiến cho ba người cảm giác không giống như những huyễn pháp ba người hiểu biết, thậm chí còn vượt hơn mấy lần!

Tầng thứ hai cũng chỉ tăng lên gấp đôi, tổng cộng là mười tám phù lục, đến tầng thứ ba chỉ có bốn mươi chín ngũ sắc huyền phù.

Cơ hồ hành văn liền mạch lưu loát, thẳng đến tầng thứ sáu tốc độ khắc lục linh trận của Nhạc Vũ mới chậm dần.

Kiến thức của Cực Lan thật rộng rãi, giờ phút này trong mắt không chỉ đơn giản là chấn kinh. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Năm tầng phù lục không chỉ đơn giản ổn cố, thậm chí tu sĩ không tinh thông phù lục cũng có thể lý giải dễ dàng, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác phảng phất như đại đạo thiên địa đều đã dung nhập vào bên trong, vô cùng tinh thâm huyền ảo.

Hai loại đặc tính hoàn toàn tương phản cùng dung hợp vào một chỗ!

- Đây chẳng lẽ là một môn thần thông hay sao? Nếu có thể tu tập công pháp, chỉ sợ dù là tu sĩ có ngộ tính kém cỏi cũng có thể dễ dàng tu hành!

Kinh ngạc quan sát vẻ mặt chuyên chú của Nhạc Vũ, trong mắt Cực Lan nhất thời tràn đầy nghi hoặc:

- Sư đệ của ta đây rốt cục đang dự định làm gì? Tự nghĩ ra thần thông? Rõ ràng chỉ mới hình thành mà thôi, nhưng vì sao ta lại có cảm giác pháp môn này có oai lực rung chuyển trời đất? Mơ hồ còn cùng thiên địa hô ứng? Rốt cục là dạng thần thông gì lại dẫn dắt ra dị tượng thế này?

Tốc độ khắc lục phù văn của Nhạc Vũ cũng chậm dần, đến tầng thứ tám cơ hồ mỗi một phù lục đều phải kéo dài mấy canh giờ, thậm chí cả nửa ngày thời gian.

Kỳ thật với trình độ trận phù hiện tại của hắn, cùng lĩnh ngộ thiên đạo, muốn sáng chế ra công pháp như Huyễn Nguyệt Ngưng Chân kỳ thật không khó. Chân chính khó khăn là không thể xung đột với ngũ hành phù trận trong người hắn, tốt nhất còn phải hỗ trợ bổ ích lẫn nhau.

Ở tầng thứ chín, một ngàn lẻ tám mươi phù lục toàn bộ hình thành ngay trước người Nhạc Vũ.

Phía chân trời bỗng dưng có một đạo tử lôi xuyên không bắn vào, tựa như lưỡi mâu sắc bén hướng thân hình Nhạc Vũ đánh xuống.

- Cửu trọng kiếp lôi? Không đúng…

Đồng tử Cực Uyên cùng Cực Lan co rút lại, Nhạc Vũ lại cau mày, Ngũ Hành kiếm trận lập tức bay lên không, cùng tử lôi giao kích một chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1173: An Thiên sáng thế

Tử lôi cùng Ngũ Hành kiếm trận va chạm, thoáng chốc truyền ra tiếng nổ vang. Thanh thế bàng bạc, vô cùng linh động, đem năm thanh tiên thiên chí thánh kiếm khí chật vật không sao chịu nổi.

Thẳng đến khi Âm Dương Bát Quái trận đồ cùng bay ra mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhạc Vũ vẫn cảm thấy thần hồn chấn động mạnh, máu tươi tràn ra đầy miệng. Một cỗ hồn niệm sắc bén công kích trực tiếp vào thần hồn, hắn không khỏi cau mày tế ra Côn Luân Kính chiếu về hướng tử lôi kia.

Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng đã được bổ túc hoàn toàn bỗng dưng vận chuyển, ba trăm sáu mươi lăm lưỡi kiếm chồng lên nhau, trực tiếp thăng lên hậu thiên chí thánh cảnh giới.

Hồng Mông kiếm ý gia trì, trực tiếp chém ra một kiếm giao kích cùng đạo tử lôi.

Ngay sau đó toàn bộ thân hình hắn bị cỗ cự lực phản xung đánh trúng bật lui ra ngoài trăm trượng.

Cơ thể hắn cơ hồ nứt toác toàn bộ, khung xương cũng vỡ ra từng khúc, hơi thở mỏng manh yếu ớt. Nhưng đạo tử lôi kia cũng bị một kiếm của Nhạc Vũ mạnh mẽ đánh tan, bị Ngũ Hành kiếm trận vặn xoắn nhanh chóng diệt vong. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Ngay khi tia tử lôi sắp bị đánh tán, Tiên Hạnh bỗng dưng duỗi ra vài nhánh cây đem tử lôi còn sót lại toàn bộ hấp thu vào.

Ngay sau đó màu sắc của Tiên Hạnh chỉ trong nháy mắt biến thành màu tím.

Ở trong mắt mọi người một phen giao kích hung hiểm tuyệt luân phảng phất như trải qua cả trăm năm dài lâu nhưng trên thực tế chỉ trong nháy mắt.

Chỉ thoáng tích tắc, đạo tử lôi đã sút giảm biến mất mà cả người Nhạc Vũ lại đầm đìa máu tươi, xụi lơ trên mặt đất.

Cực Lan có tu vi cao nhất, là người phục hồi lại tinh thần đầu tiên, vẻ mặt hắn tràn đầy khó tin, đồng tử co rút thì thào nói:

- Đây không phải cửu trọng kiếp lôi! Là thập giai? Làm sao có thể! Cửu vốn là chung cực, thế gian này làm sao có thập giai kiếp lôi?

Đăng Huyền chợt lóe thân đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, lấy ra vài giọt Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy trợ giúp Nhạc Vũ khôi phục lại thương thế, nàng cắn chặt môi khiến khóe môi tràn ra máu tươi.

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa rồi khí thế của tử lôi mặc dù rất nhanh nhưng lại bị pháp tắc của Diễn Thiên Châu ngăn trở, nhưng vẫn nhanh tới mức làm cho nàng không kịp phản ứng.

Nhưng khi đó nàng lại bị thiên uy cưỡng chế khiến cho bản thân không cách nào nhúc nhích dù chỉ một ngón tay!

Thường nói nàng mong chờ ở bên cạnh tương trợ cho sư tôn, nhưng khi gặp phải hung hiểm chân chính nàng cũng không làm được gì, nghe Cực Lan thấp giọng thì thầm, sau đó lại nhìn lên mấy ngàn đạo phù văn lơ lửng trên không trung, vẻ mặt ngơ ngơ ngẩn ngẩn nói:

- Thiên nhân cảm ứng lại dẫn tới thiên tru! Kim Tiên hồn ấn của sư đệ ngươi lại là bắc phương An Thiên Huyền Thánh đại đế vị, lẽ ra cho dù ngươi có nghĩ ra tám môn hay mười môn thần thông đại pháp cũng không có gì đáng ngại. Vì sao lại đến nỗi đưa tới thiên nộ? Phù trận của ngươi chẳng lẽ là vô thượng đại đạo?

Tuy Nhạc Vũ bị thương nặng nhưng cũng chưa bị tử lôi trực tiếp đánh trúng, giờ phút này nghe vậy cũng nhìn lên phù trận tầng thứ chín vừa hoàn thành, khóe môi lạnh lùng nhếch lên khẽ lắc đầu.

- Vô thượng thần thông? Nếu như ta có thể đem nó hoàn thành hoặc là còn có khả năng!

Tiếp theo hắn cũng không nhiều lời, thúc giục pháp lực khôi phục thương thế

toàn thân.

Trong lòng hắn xoay chuyển trăm ngàn ý niệm, cũng đang suy đoán vì sao tử lôi lại bất thình lình đánh xuống.

Tuyệt không thể nào vì hắn nghĩ ra huyễn pháp thần thông mà gây ra, năm xưa Chiến Tuyết tu tập lôi pháp, diễn biến ra Tam Nguyên Vô Thượng Vạn Hóa Chân Lôi pháp môn, cũng là vô thượng đại đạo, bất quá chỉ chịu vài đạo thiên lôi mà thôi, Chiến Tuyết vẫn còn có thể thừa nhận.

Nhưng lúc này đây tử lôi kia lại muốn lập tức giết chết hắn!

Ngũ hành phù trận của hắn vốn đã là vô thượng thần thông, nếu có thêm huyễn pháp thần thông này, nhiều lắm chỉ tăng thêm một thân thực lực chừng sáu thành, lại không biết vì sao khiến cho người kia kiêng kỵ lớn đến như vậy.

Lẽ ra bên trong Diễn Thiên Châu thế giới cho dù là người kia cũng không cách nào cảm giác được mới phải.

Hắn lại nội thị, dùng Cửu Cực La Bàn Nghi cùng Tam Linh Trấn Ma Bàn không ngừng thôi diễn suy tính.

Đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, trong mắt Nhạc Vũ dần dần lộ ra vẻ bừng tỉnh:

- Thì ra là thế, pháp môn vô thượng huyễn pháp thần thông mà ta tự nghĩ ra lại bổ túc toàn bộ thiếu sót của Ngũ Hành phù trận!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười, ấn quyết trong tay dẫn dắt đem phù trận phiêu phù trên không trung dung nhập vào trong thân thể.

Vừa dung vào trong Nê Hoàn Cung của hắn, ổn định ngay trung tâm, cùng nguyên thần Nhạc Vũ quấn quýt chặt chẽ, liền có một tia ngũ hành dị lực liên thông cùng Ngũ Hành phù trận bên ngoài, vừa lúc chuyển tiếp.

Nhạc Vũ thử diễn đạo pháp, tụ tập huyễn lực toàn thân, từ bên trong đan điền dẫn dắt ra vài tia chân lực thủy hệ, phỏng chế theo Côn Luân Tâm Kính Thuật truyền vào bên trong Côn Luân Kính.

Tầng thanh quang bao phủ trên mặt kính chợt đại phóng quang hoa, một đoàn quang hoa chiếu thẳng bao phủ cả thế giới Diễn Thiên Châu. Thanh quang bao phủ hết thảy mọi thứ, lập tức biến thành đại đạo pháp tắc nguyên bản nhất, xuất hiện ngay trước mắt Nhạc Vũ!

So với lúc hắn dùng hồn niệm quan sát càng thêm tường tận, phảng phất như đã đạt tới chí thánh chí minh cảnh giới!

Ban đầu Nhạc Vũ cũng không lưu ý, hắn vốn nghĩ nguyên bản Côn Luân Kính đã có được công hiệu này. Nhưng sau một lát khi toàn bộ kết cấu của động thiên thế giới đều hiện rõ từng chi tiết không hề bỏ sót, hắn mới bỗng nhiên chợt tỉnh.

Năm đó thiên hạ nam tiên Đông Vương Công mặc dù cũng thật mạnh mẽ, cũng dùng huyễn thuật nổi danh thế gian, nhưng chưa từng nghe thấy hắn đạt được thành tựu trên trận đạo.

Nhưng khả năng của Côn Luân Kính, cho dù không muốn thâm nghiên trận đạo chỉ sợ cũng có thể dễ dàng thành tựu trận pháp tông sư.

- Chẳng lẽ bởi vì Lục Hợp Như Ý Xu?

Nhạc Vũ như có suy nghĩ, cẩn thận quan sát lục giác phương bàn dung hợp sau lưng Côn Luân Kính.

Vật này tựa hồ không chỉ làm uy lực của Côn Luân Kính tăng vọt mà thôi, còn trực tiếp kích phát một loại dị năng khác của tiên thiên chí thánh linh bảo kia.

- Đáng tiếc!

Trong lòng Nhạc Vũ tràn đầy nỗi tiếc nuối nói không nên lời.

Đáng tiếc Côn Luân Kính vẫn chưa khôi phục lại hoàn toàn như ban đầu, không thể bày ra toàn bộ uy lực. Càng đáng tiếc huyễn pháp thần thông hiện giờ hắn chỉ mới suy diễn tới tầng thứ chín, vẫn còn bạc nhược, không thể đảm nhận được trọng trách.

Tán đi thanh quang, Nhạc Vũ cầm Thủy Vân kiếm trong tay. Kiếm khí dâng lên, Dung Vũ Hóa Vân Quyết, Hồng Mông kiếm khí, tín ngưỡng lực, tử kim sắc đế khí, cùng dị lực không gian trong Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận toàn bộ

đều được rót vào bên trong.

Kiếm quang cuồn cuộn, mơ hồ mang theo khí tức hủy diệt vô tận.

Nhạc Vũ lại thúc giục phù trận trong trung tâm Nê Hoàn Cung, một tia huyễn sát dị lực tụ tập trên thân kiếm.

Vẫn là Ngưng Huyễn Vi Chân, phỏng chế theo Dung Vũ Hóa Vân kiếm khí, khiến cường độ của kiếm quang lại bạo tăng!

- Kiếm khí mạnh mẽ, ước chừng phải tăng lên tới ba thành!

Trong con ngươi Nhạc Vũ nhất thời thần quang bạo phát, lộ ra vẻ kinh dị không dám tin.

Pháp môn vô thượng huyễn pháp này của hắn kỳ thật còn chưa chân chính hoàn thành. Chín tầng phù trận chỉ khiến cho một thân huyễn lực của hắn có một trung xu điều tiết dung hợp mà thôi, tránh việc tự mình vậ chuyển tùy ý như trước kia.

Nhưng hiệu quả gia tăng cũng thật làm người khác vạn phần vui mừng!

Chỉ sợ pháp môn vô thượng huyễn pháp này sau khi thành tựu giúp ích cho hắn vượt ngoài sự tưởng tượng!

Thở mạnh một hơi, Nhạc Vũ tán đi kiếm quang, lúc này còn có Tử Cửu Huyền Công Thanh Long Biến, Huyền Vũ Biến, cùng dung hợp với máu huyết Tam Túc Kim Ô Biến còn chưa thi triển.

Nhưng Nhạc Vũ đã đại khái có thể suy diễn ra uy lực của ba loại biến hóa này, có thử hay không đều là giống nhau.

Cực Lan ngồi bên cạnh, ngay khi Nhạc Vũ phỏng chế Côn Luân Tâm Kính Thuật thi triển Côn Luân Kính thì tâm thần của hắn đã chấn động. Thẳng đến khi Nhạc Vũ đem một ít khí tức thu lại hắn mới giật mình thanh tỉnh, sau đó hít sâu một hơi lạnh:

- Không hổ là vô thượng huyễn pháp, vô thượng đại đạo! Cho dù mới là tầng thứ chín cũng có được uy lực sâu không thể lường!

Vẻ mặt Cực Uyên cũng thật phức tạp, tựa hồ đang nhớ tới mình tu hành đại thần thông của tổ sư lưu lại thiếu chút khiến đạo cơ bị hủy toàn bộ, mà lại thấy sư đệ thật dễ dàng sáng tạo ra một môn vô thượng đại đạo cơ sở, vẻ mặt hắn không khỏi ảm đạm.

Đằng Huyền lại vô cùng vui mừng, trong mắt tràn đầy vẻ tự hào đắc ý.

Tán thưởng vài tiếng, ánh mắt Cực Lan sáng ngời nhìn Nhạc Vũ chăm chú:

- Pháp môn thần thông này ngươi dự định đặt tên là gì?

Nhạc Vũ không khỏi nhướng mày, tên của môn thần thông này hắn chưa từng nghĩ tới, trầm ngâm hồi lâu hắn chợt cười khẽ:

- Môn huyễn pháp của ta sau khi tu thành có thể biến hóa ngàn vạn lần, có chút xảo đoạt thiên công. Lấy huyễn lực ngưng tụ chân hình, cơ hồ giống như trống rỗng tạo hóa, thật sự có uy lực khó lường. Trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra pháp danh thích hợp, thì hãy tạm thời gọi là An Thiên Sáng Thế Quyết!

- An Thiên Sáng Thế Quyết?

Cực Lan thấp giọng lẩm bẩm, hai chữ "An Thiên" cũng là lấy từ danh vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương của Nhạc Vũ.

Về phần hai chữ "sáng thế"…

Trong lòng Cực Lan nhất thời giống như bốn bề sóng dậy, hắn cảm thấy hào khí trong lòng vị sư đệ này có thể thôn thiên!

"Sáng thế"! Những nhân vật bên trong hồng hoang lại có mấy người dám đảm đương hai chữ "Sáng thế"?

Phảng phất như hưởng ứng suy nghĩ của hắn, bên ngoài Thiên Ý Phủ động thiên bỗng dưng vang lên lôi quang ầm vang, thật lâu không dứt.

…

Sau ngày đó, Nhạc Vũ tĩnh tu bên trong Diễn Thiên Châu ba tháng thời gian mới rời khỏi.

Sau tầng thứ chín An Thiên Sáng Thế Quyết, hắn cũng không còn tiến cảnh, thường thường một phù văn cũng làm cho Nhạc Vũ suy nghĩ tới mấy ngày.

Nhạc Vũ cũng không nóng nảy, vô thượng thần thông trừ phi giống như Chiến Tuyết, đem vài loại thần thông hiện hữu dung hợp cùng nhau, muốn trống rỗng sinh ra, tự nghĩ pháp quyết nào có đơn giản như vậy?

Trừ phi là gặp phải tình hình như lúc hắn nghĩ ra Bi Tuyệt Thất Hận Thất Sát Diệt Âm Đao, có thể đi vào cảnh giới thiên nhân giao cảm mới ngộ đạo.

Nếu không nhất định sẽ giống như Tử Vân chân nhân cùng Ngọc Lăng Tiêu, trải qua nhiều năm tháng mới có thể thành tựu.

Mấy tháng cuối cùng Nhạc Vũ tạm thời gác lại việc sáng tạo môn vô thượng thần thông kia, ngược lại tập trung nghiên cứu vô thượng ma điển cùng Tổ Long truyền thừa.

Đặc biệt là huyết mạch truyền thừa, bên trong bao gồm Long tộc đại đạo, lúc tìm hiểu càng nhanh chóng hơn cả khi nghiên cứu ma điển.

Thẳng đến khi đã dễ dàng thông suốt Nhạc Vũ mới dừng lại, vừa quay về thế giới bên ngoài Diễn Thiên Châu, hồn niệm liền mơ hồ có cảm ứng.

Hắn thu hồi linh trận, hơi lắc mình liền rời khỏi tiểu động thiên, lập tức nhìn thấy Cửu Hoa chân nhân đang khoanh tay đứng bên ngoài chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1174: Huyền Nữ nổi loạn

Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ, Cửu Hoa tán nhân hiếu kỳ nói:

- Hơn mười ngày thời gian thiên địa nguyên lực nơi này của bệ hạ rung chuyển không dứt, trước sau mấy lần khiến kẻ khác kinh hãi! Nguyên nghĩ tu vi của bệ hạ tăng nhiều, hiện giờ xem ra nhất định lại có việc mừng khác có đúng không?

Nhạc Vũ mỉm cười im lặng không đáp. Hắn biết được tiểu động thiên dù bị hắn dùng trận đạo che lấp nhưng khi Côn Luân Kính mượn dùng lực lượng của Lục Hợp Như Ý Xu tăng lên uy lực hay động thiên dung hợp cùng kiếp lôi do hắn sáng chế thần thông đưa tới đều tạo ra động tĩnh quá mức kịch liệt, tuyệt đối không thể nào giấu diếm được mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên nơi này.

Cũng may Cửu Hoa chân nhân cũng không có ý truy vấn, thấy Nhạc Vũ không trả lời liền cười nhẹ, trực tiếp hóa quang bay lên hướng Phương Trượng Tiên Thành đáp xuống.

Thẳng đến ngay trung ương, ngay trên tòa tháp lâu chín mươi chín tầng giống như một cột trụ trời xuyên thẳng trong mây, ngoại trừ ba mươi tầng bên dưới, cơ hồ mỗi một tầng đều là một mật cảnh thế giới vô cùng rộng lớn.

Mỗi một tầng đều có một cánh cửa dùng ra vào, vô số tiên tu xuyên qua bên trong, còn lại hơn trăm đạo Kim Tiên độn quang làm người chú ý nhất không ngừng bay vút lên không, cơ hồ mỗi một vị bay đến đều làm những tiên tu cấp thấp cúi đầu bái phục, cũng không thật sự xuất phát từ đáy lòng sùng kính mà là bị Kim Tiên hồn lực uy áp gây ra.

Ngược lại Nhạc Vũ cùng Cửu Hoa đều cố ý thu liễm khí tức khiến những tu sĩ bên dưới không cách nào cảm giác.

Đi vào bên trong tầng lầu chín mươi chín, chỉ thấy phạm vi mấy ngàn vạn trượng nơi này là một mảnh trống vắng, chỉ nghe tiên âm trận trận không ngừng từ nơi xa bay tới.

Hồn niệm Nhạc Vũ thoáng cảm giác một lúc liền biết hai người tới vừa lúc. Vừa muốn đi tới chỗ tụ họp, phía sau vang lên thanh âm của một nữ tử:

- Phía trước có phải An Thiên Huyền Thánh bệ hạ cùng Cửu Hoa tán nhân? Không biết có thể dừng bước hay không? Huyền Nữ có việc muốn cùng hai vị trò chuyện một chút…

Thanh âm thật ôn nhu, êm tai tới cực điểm. Nhạc Vũ cùng Cửu Hoa tán nhân đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy từ phía sau có một bạch y nữ tử đang tươi cười đứng ngay sau lưng hai người khoảng ba trượng.

Nhạc Vũ lập tức nhớ tới Liễu Nguyệt Như, đồng dạng là một dung mạo hoàn mỹ tới mức không nên tồn tại trên thế gian này, khí chất thánh khiết trên người nàng ngay cả Liễu Nguyệt Như hiện tại cũng không thể so sánh.

Cửu Hoa tán nhân chuyển mắt nhìn, chợt khinh thường cười lạnh:

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Cửu Thiên Huyền Nữ! Gọi lại hai người chúng ta, chắc là chủ tử Hạo Thiên của ngươi có lời gì cần dặn dò sao? Nếu là như vậy thứ cho ta cùng đại đế không phụng bồi!

Ngữ khí đông cứng lộ ra ý chê cười, mặc dù là người ngu dốt thế nào cũng có thể nghe ra lãnh ý cự tuyệt người ngoài ngàn dặm của Cửu Hoa.

Cửu Thiên Huyền Nữ lại không quan tâm, vẻ mặt thành khẩn thi lễ bồi tội nói:

- Cửu Hoa đại ca, nếu vẫn vì chuyện năm đó mà xúc động phẫn hận, Cửu Huyền xin bồi lễ với ngài vậy! Năm đó tiểu muội có chỗ đắc tội, ngày sau nhất định có điều bồi thường! Xin đại ca hãy thứ tội đừng tính toán với ta…

Nhạc Vũ híp mắt, không nói một lời. Hắn biết được Cửu Hoa tán nhân lây dính nghiệp lực nhân quả một thân, tuyệt đại đa số là vì tích lũy trong cuộc đại chiến trung nguyên, bởi vì sát nghiệt quá nặng, vì vậy sát kiếp lần này chỉ sợ không cách nào đào thoát.

Nếu không như thế, với một vị Chuẩn Thánh Kim Tiên chỉ còn một bước là có thể đạt tới hồn ấn tầng thứ tám, lại như thế nào cần phải đi nhờ vả người khác?

- Đừng nói thứ tội hay không thứ tội! Lời nói này của ngươi ta năm xưa nghe đã chán ngán! Hôm nay cũng không phải đến tìm ta để bồi tội, mà là đến tìm bệ hạ có đúng không?

Vẻ mặt Cửu Hoa tán nhân thật băng sương, nhìn sắc mặt hơi tái nhợt của Cửu Thiên Huyền Nữ ánh mắt hắn càng thêm lãnh liệt nói:

- Còn nữa, hai chữ đại ca cũng đừng nên tiếp tục nhắc tới! Hiện tại ta đã đi nhờ vả địa phủ, giữa ta và ngươi cũng đừng nên thân cận cho thỏa đáng. Hậu Thổ nương nương bởi vì việc mở luân hồi đối với Thiên Đình các ngươi đúng là hận thấu xương. Nếu biết được nhất định sẽ không vui!

Nói dứt lời Cửu Hoa tán nhân đã bay đi, đứng khoanh tay chờ đợi cách ngoài ngàn dặm.

Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ đang có vẻ như muốn rơi lệ trước mặt, cũng không biết tại sao nghe xong lời của Cửu Hoa, lại cảm giác nữ tử trước mặt tuy dung nhan thật sự tuyệt mỹ, nhưng hắn cũng đã không còn cảm giác kinh diễm như trước đó, chỉ cảm thấy đối phương chẳng khác gì một nữ tử bình thường.

Hắn chờ đợi đối phương thu thập xong tâm tình mới hờ hững hỏi:

- Không biết Huyền Nữ nương nương tìm trẫm có chuyện gì muốn nói?

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy đành miễn cưỡng mỉm cười thi lễ, sau đó ánh mắt lưu chuyển nhìn thẳng Nhạc Vũ nói:

- Ta nghe nói mấy năm gần đây bệ hạ đã vắng mặt tại phương bắc đế đình, chỉ chu du chung quanh. Thật không biết rốt cục đã đi nơi nào khiến cho bệ hạ lưu luyến quên về, thậm chí đã lãng quên công vụ đế đình?

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, trong lòng cười lạnh, đây rõ ràng là đang tra hỏi, trên mặt hắn hiện lên vẻ tức giận:

- Trẫm là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, nhưng cũng là người truy tầm chân vấn đạo, truy tầm trường sinh. Ta đi đâu chẳng lẽ cần phải thông tri với Huyền Nữ nương nương ngươi sao?

- Vì sao bệ hạ lại tức giận? Huyền Nữ chỉ là thay mặt Hạo Thiên bệ hạ hỏi thăm một chút mà thôi!

Cửu Thiên Huyền Nữ thoáng cau mày, nhìn thấy trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ cười lạnh, lập tức hiểu được tên của Hạo Thiên ở trong lòng vị Thủy Kiếm Tiên này căn bản không có chút phân lượng nào, về phần Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương như nàng chỉ sợ càng không để mắt đến.

Trong lòng nàng không khỏi tức giận, nhưng lại cố gắng cưỡng chế lửa giận trực tiếp dời câu hỏi:

- Nếu bệ hạ không muốn nói thì thôi vậy! Trước đó vài ngày Huyền Nữ nghe nói bệ hạ chiến đấu cùng tứ thiên quân Linh Ma Tông, một thân huyễn pháp xuất thần nhập hóa, kinh thiên động địa quỷ thần. Huyền Nữ thật sự tò mò không biết bệ hạ từ chỗ nào học được huyễn pháp thần thông như thế? Việc này không chỉ Huyền Nữ còn có chư thiên đại năng đều muốn hiểu biết, không biết bệ hạ có thể nói ra không?

Vẻ mặt Nhạc Vũ lúc này mới có chút hòa hoãn:

- Việc này cũng chẳng có gì đáng ngại, trước kia có chút kỳ ngộ, ngoài Dung Vũ Hóa Vân đại pháp ta còn học được một môn huyễn pháp thần thông…

Mới nói được một nửa, hắn liền cảm giác loáng thoáng có một đạo lam quang mà mắt thường không thể nhìn thấy từ mi tâm Cửu Thiên Huyền Nữ bắn ra trực tiếp chiếu thẳng đến tận sâu trong thần hồn của hắn.

Bạch Già Thiên Lệnh phỏng chế ra thân phận cơ hồ bị trực tiếp chiếu rõ, ngay thời khắc cuối cùng, Côn Luân Kính tự phát chống đỡ cho chủ nhân, một đạo thanh quang tràn ra bảo vệ khắp toàn thân Nhạc Vũ, chống cự lam quang xâm nhập.

Nhạc Vũ vừa hồi phục tinh thần, không khỏi nổi giận.

- Dám thăm dò thần hồn của ta, thật to gan!

Chín tầng phù văn bên trong Nê Hoàn Cung toàn bộ kích phát, Côn Luân Kính cùng Tam Linh Trấn Ma Bàn, còn có Tiên Thiên Ba La Thần Diễm cùng tám

loại linh thủy cơ hồ toàn thân huyễn lực chỉ thoáng chốc đã dung hợp thành một, phỏng chế ra Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Pháp hội tụ thành một thanh kiếm sắc bén kim sắc nho nhỏ, gia nhập thêm Hồng Mông kiếm ý thẳng xoắn tới đạo lam quang.

Ngay lập tức đem đạo thần niệm của Cửu Thiên Huyền Nữ toàn bộ vặn xé thành dập nát, sau đó phản xung bắn ra!

Bồng!

Giữa hai người liền nổ vang một tiếng, thân hình thoáng ngửa ra sau, trên mặt hiện lên vẻ đau đớn.

Trong thoáng chốc thần hồn giao kích, Cửu Thiên Huyền Nữ không chỉ là thế công không trở tay kịp, bị hồn niệm của Nhạc Vũ cắn trả, hơn nữa bản thân Nhạc Vũ cũng cảm thấy đau đớn dục tuyệt.

Nhưng hắn lại hồi phục lại trước Cửu Thiên Huyền Nữ, sau đó đôi mắt trợn ngược, mạnh mẽ đánh ra một chưởng vỗ thẳng vào ngay mặt Cửu Thiên Huyền Nữ!

- Đáng chết! Ngươi dám làm như thế!

Lực đạo thật lớn nổ tung, trực tiếp đánh bay Cửu Thiên Huyền Nữ ra ngoài trăm vạn trượng, da tróc thịt bong, máu tươi văng tứ tung không còn chút vẻ đẹp tuyệt mỹ trước đó.

Nhưng lửa giận vẫn bốc cao trong lòng Nhạc Vũ, tâm niệm chợt động, Thủy Vân kiếm hiện ra trong tay, Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm, Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận toàn bộ tế lên.

Đang muốn chém ra một kiếm, trên không trung một đạo quang hoa lắng xuống chắn ngang hai người. Nhạc Vũ giương mắt nhìn lên chỉ thấy chính là Lý Trường Canh đang khẽ cười khổ, hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Đại đế nguôi giận! Việc hôm nay thật sự Huyền Nữ nương nương không đúng, có thể nể tình của ta buông tha việc này được không?

Cửu Thiên Huyền Nữ trợn ngược mắt hạnh, trong con ngươi nhìn về phía Nhạc

Vũ gắn đầy sát khí lửa giận. Từ sau cuộc chiến Trục Lộc Nguyên, thành tựu Chuẩn Thánh Kim Tiên, Cửu Thiên Huyền Nữ như nàng ngoại trừ vài vại Đạo tổ thánh nhân cũng ngang vai ngang vế với vài vị hồng hoang đại năng, từ khi nào lại chịu sỉ nhục như vậy?

Nhưng nàng lại bị một tia kiếm ý sắc bén của Lý Trường Canh kiềm chế đứng yên tại chỗ không thể động đậy. Thật vất vả vừa giãy thoát ra, Cửu Hoa tán nhân đã chợt lóe thân đứng ngay trước người Nhạc Vũ, cười lạnh nói:

- Huyền Nữ nương nương, chẳng lẽ mỗi khi gặp một người ngươi đều ỷ vào linh bảo huyễn pháp đi thăm dò người ta hay sao? Cho tới bây giờ mọi việc làm của ngươi đều thuận lợi, nhưng ước chừng chính ngươi cũng không nghĩ ra hôm nay bị thua bại trong tay bệ hạ? Hiện tại tuy bệ hạ chỉ có tu vi Huyền Tiên, nhưng căn cơ thâm hậu, tiền đồ rộng lớn, như thế nào chỉ một Hỗn Độn Kim Tiên nhờ vào chút công đức tín ngưỡng như ngươi là có thể đối địch…

Tuy vẻ mặt hắn mỉm cười nhưng trong mắt lộ ra băng hàn cũng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo tới tận xương tủy.

Vẻ mặt Cửu Thiên Huyền Nữ thu liễm, cưỡng chế nỗi tức giận, miệng vết thương trên mặt hồi phục lại, vẻ mặt khôi phục lạnh nhạt nói:

- Hôm nay là Huyền Nữ thất lễ! Chính bởi vì sự tình quan hệ trọng đại, có chút bất đắc dĩ xin bệ hạ đừng trách! Bệ hạ tu tập nếu là Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Thuật Pháp chân chính, đã thành viên mãn, người kia tự nhiên không thể nào là bệ hạ!

Ý cười trên mặt Lý Trường Canh vẫn giữ nguyên, trên mặt Cửu Hoa chân nhân cũng lộ vẻ quái dị, hắn không biết rốt cục là vì chuyện gì mà khiến cho Cửu Thiên Huyền Nữ xưa nay nổi tiếng thông minh cơ biến lại phải mạo hiểm hoàn toàn đắc tội Hậu Thổ nương nương cũng phải rình xem hư thật của vị An Thiên Huyền Thánh đại đế đứng bên cạnh hắn.

Sắc mặt Nhạc Vũ lạnh như băng, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu không phải sự tình trùng hợp uy lực của Côn Luân Kính nhờ có Lục Hợp Như Ý Xu trợ giúp mà tăng lên ba thành uy lực, hắn lại nghĩ ra chín tầng An Thiên Sáng Thế Quyết, hôm nay nói không chừng sẽ làm hắn bị lộ ra bí mật.

Hiện tại giờ phút này hắn đang hận thấu xương Cửu Thiên Huyền Nữ đứng trước

mặt!

Sắc mặt mọi người đều có vẻ khó xem, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng thấp thỏm bất an.

Minh Thư có thể chưởng quản thế nhân sinh tử ngoài đại đạo, bản thân nàng cũng nằm bên trong. Hồng hoang Hỗn Độn Kim Tiên có ai không e ngại Hậu Thổ đặt bút viết gì đó lên trên Minh Thư?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1175: Tiên Thiên Linh Bi

- Bệ hạ! Kỳ thật lần này do Huyền Nữ nương nương gấp gáp khẩn trương nên mới lỗ mãng như vậy, thật sự là có chút bất đắc dĩ…

Lý Trường Canh nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Cửu Hoa tán nhân, liền biết việc này đối phương còn chưa hay biết, lại cười khổ giải thích:

- Cửu Hoa đạo hữu ước chừng còn không biết cuộc đại chiến tại Long mộ trước đó Thiên Đế cũng tham dự bên trong. Cuối cùng lại thảm bại mà về, ngay cả Thiên Đế ấn tỳ cũng bị người đoạt đi…

Không khí lạnh cứng nơi này đã sớm hấp dẫn hơn trăm vị Đại La Kim Tiên đến quan sát, Nhạc Vũ dùng một chưởng đánh bay Cửu Thiên Huyền Nữ càng làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Giờ phút này Lý Trường Canh nói chuyện cũng không cố ý che lấp, khiến đông đảo Kim Tiên đều vô cùng kinh ngạc.

Cuộc đại chiến bên trong Long mộ một năm trước trong hồng hoang phàm là những người có cảm ứng đều chú ý tới, nhưng không hiểu rõ nội tình.

Mà giờ khắc này lời nói trong miệng Lý Trường Canh càng phảng phất giống như có kiếp lôi tột cùng đánh xuống làm người người đều cứng lưỡi trố mắt.

Thiên Đế bại trận, Trấn Thiên Tỳ bị người cưỡng đoạt, thật sự làm kẻ khác khó thể tin tưởng.

Lý Trường Canh như hữu ý vô ý quét mắt nhìn mọi người, sau đó thở dài một tiếng nói:

- Nói ra thật xấu hổ! Người khiến cho Thiên Đế thua bại mà về chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, thậm chí còn có thể chưa đạt tới Kim Tiên. Hắn mượn dùng Tổ Long nguyên hồn cùng Vạn Long đại trận đánh Thiên Đế không còn lực hoàn

thủ. Hiện giờ chỉ biết người kia có được Tổ Long huyết mạch, có thể thi triển Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, hơn phân nửa là người của Long tộc. Ngoài ra người kia còn có một mặt Côn Luân Kính, đồng dạng huyễn thuật thông thần. Gần đây người của Thiên Đình mỗi ngày đều tìm tòi tại Nam Hải nhưng không tìm ra manh mối. Huyền Nữ nương nương bởi vì chuyện này có chút phiền lòng nóng nảy, luôn có điều nghi ngờ đối với Huyền Thánh bệ hạ, cho nên mới có cử chỉ thất lễ hôm nay! Cũng may hiện giờ hiểu lầm đã cởi bỏ, xin Huyền Thánh bệ hạ hiểu rõ bỏ qua…

- Hiện tại biết được bệ hạ tu luyện chính là Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Pháp, có thể xác thực chứng minh bệ hạ không phải là người đã đoạt đi Trấn Thiên Tỳ phải không? Trường Canh đạo hữu, hiện giờ ngươi ngày càng hoa ngôn xảo ngữ, thật sự biết tìm cơ hội giải vây cho Hạo Thiên kia!

Nhìn thấy trên mặt Lý Trường Canh lộ ra vẻ xấu hổ, Cửu Hoa tán nhân không khỏi cười trào phúng, ngay sau đó lại im lặng không nói tiếp.

Nhạc Vũ vẫn cầm kiếm đứng thẳng, ánh mắt sắc bén như đao nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ. Trong mắt lộ ra sát khí âm trầm, giống như đang suy nghĩ sâu xa.

Ngay khi Cửu Thiên Huyền Nữ cảm giác nội tâm rét lạnh, không khí càng ngày càng lạnh lẽo, trên bầu trời lại giáng xuống một đóa quang hoa. Thanh âm Lục Áp cười khẽ vang vọng phía chân trời:

- Chư vị đạo hữu, Lục Áp đến chậm còn xin thứ tội!

Lý Trường Canh cùng Cửu Thiên Huyền Nữ thấy thế đều khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cửu Hoa tán nhân cũng thoáng cau mày xoay người nói:

- Nơi này dù sao cũng là Phương Trượng Tiên Thành, Lục Áp đạo quân chính là chủ nhân, lúc này động thủ dù sao có chút không tiện. Việc lần này tạm thời bỏ qua được không?

Nhạc Vũ chỉ thoáng do dự chốc lát, sát ý trong mắt thoáng thu liễm, thu lại Thủy Vân kiếm cùng Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm vào trong tay áo, ngay sau đó hừ lạnh một tiếng:

- Cũng được! Việc này tạm thời ghi nhớ, Huyền Nữ nương nương, ngươi tự thu xếp cho ổn thỏa! Nếu còn có lần sau, Uyên Minh ta dù liều lĩnh cũng phải lấy

tính mạng của ngươi!

Vừa nói xong liền phất tay áo rời đi, theo Cửu Hoa tán nhân đi về địa phương tụ họp.

Cửu Thiên Huyền Nữ vừa nghe vậy khí tức chợt cứng lại, ngay sau đó bừng tỉnh, người trước mắt tuy là bắc phương An Thiên Huyền Thánh đại đế nhưng một thân tu vi cũng chỉ mới đạt tới Huyền Tiên.

Nhưng mới vừa rồi cả thân thể nàng lại hoàn toàn bị khí thế của Uyên Minh chặt chẽ áp chế. Rõ ràng bị người tát một chưởng, phải chịu nhục nhã vô cùng nhưng lại không hề dám lên tiếng nói.

Sắc mặt nàng không khỏi đỏ lên, vẻ tức giận trong mắt chớp lóe, tràn đầy không cam lòng.

- Huyền Nữ nương nương đang cảm giác có chút ngoài ý muốn?

Lý Trường Canh đứng bên cạnh khẽ mỉm cười nói:

- Nếu ngươi biết được vị bệ hạ này năm xưa mới nhậm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế vẫn chỉ là Ngọc Tiên cảnh giới thì đã dám cùng ta cò kè mặc cả, thật sự không thể tưởng tượng. Tu vi yếu ớt nhưng lại tràn đầy khí thế, giống như có thể áp đảo hết thảy! Không chút sợ hãi lại hiểu được đạo lý tiến lui, cũng không phải lỗ mãng đánh thắng. Lúc đầu ta thậm chí đã có cảm giác người này trời sinh là phải ngồi lên vị trí đại đế Thiên Đình nhất phương. Hiện giờ nghĩ đến đúng là đã có chút khinh thường vị bệ hạ này!

Cửu Thiên Huyền Nữ thoáng ngạc nhiên với ngữ khí của Lý Trường Canh, tiếp đó nghe hắn chuyển giọng nói:

- Ngươi cũng không cần cảm thấy mình chịu nhục, người này được lão hữu của ta chân truyền. Thành tựu ngày sau chỉ sợ đồ đệ còn giỏi hơn sư tôn, không phải Cửu Thiên Huyền Nữ ngươi có thể kề vai. Lão phu vẫn cho rằng Hạo Thiên bệ hạ vẫn luôn nghi kỵ hắn, không khỏi có vẻ quá đố kỵ người tài. Hiện nay mới biết được bệ hạ chỉ sợ đã sớm nhìn thấu, nếu mặc kệ người này lớn dần, sẽ trở thành đại địch bình sinh của hắn. Luận đến ánh mắt nhìn người, ta thật không bằng bệ hạ!

Bỗng dưng thở dài một tiếng, Lý Trường Canh cũng lắc mình rời đi. Cửu Thiên Huyền Nữ lại trở nên trầm ngâm, ánh mắt ngơ ngẩn ngẫu nhiên lóe ra vẻ sáng bóng lại biến thành vô cùng âm trầm.

…

Ở địa phương chúng tiên tụ tập trao đổi vật, được tuyển ngay trung ương mật cảnh, trong một tòa đình các rộng lớn.

Vừa lúc được xây dựng ở nơi cao nhất.

Toàn bộ khung cảnh bên trong thế giới này đều có thể nhìn thấy rõ ràng không sót chút gì.

Cửu Hoa tán nhân cũng không vội vàng gia nhập, chỉ lắc mình đi tới cạnh đình các không xa bỗng nhiên dừng lại thân hình, tiếp theo thở dài nói:

- Nhớ rõ hơn mười vạn năm trước Trường Canh tiền bối cũng là nhân vật hoành hành tuyệt đỉnh hung hãn, thời thượng cổ còn giết chóc vô số. Vô số thái cổ đại năng đã vẫn lạc trong tay của hắn. Cửu Hoa vốn vô cùng bội phục, giao kết với nhau tâm đầu ý hợp, sau lại nghe nói người này đột nhiên ẩn cư bên trong chư thiên tinh tú, thậm chí còn dốc sức cho Thiên Đình, thật sự không hiểu lý do. Thậm chí có một đoạn thời gian còn khinh thường cách làm của hắn, hoàn toàn chặt đứt giao tình. Cho tới hôm nay mới hiểu được, cho dù những nhân vật có một không hai như chúng ta ở trong hồng hoang, cũng có thật nhiều chỗ bị bất đắc dĩ. Suốt mấy vạn năm thời gian những góc cạnh sắc bén của bản thân đều có thể bị mài bình…

Nhạc Vũ cũng dùng Súc Địa Pháp đứng bên cạnh Cửu Hoa, biết được hiện tại hắn không phải có ý tứ cần người khuyên giải, chỉ là muốn tìm người nói chuyện, vì vậy không nói lời nào, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

- Thật không ngờ hôm nay gặp mặt, cũng không nói được với hắn nửa câu.

Cười tự giễu, sắc mặt Cửu Hoa chân nhân chợt khôi phục lại vẻ cười thản nhiên:

- Nhưng vừa rồi bệ hạ tát Cửu Thiên Huyền Nữ một chưởng thật sự làm lòng người sảng khoái. Năm xưa ta bị nàng tính kế, kết quả trong cuộc chiến Trục Lộc Nguyên lây dính đại nhân quả. Nhưng mấy người kia lại nói chuyện không

giữ lời, cuối cùng hai tay trống trợn, nửa điểm công đức cũng không có, trái lại còn làm bản thân rơi vào một thân nghiệp lực nặng nề vô cùng, không cách nào trảm chém ác thi! Hận nàng tận xương cốt, nhưng lại không cách nào động tới nàng. Hành động hôm nay của bệ hạ thật làm lòng người trút giận!

Trong lòng Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lời nói kia hắn cũng suy đoán được một phần. Hơn nữa ân oán giữa hai người họ chỉ sợ còn xa không chỉ đơn giản như lời nói của Cửu Hoa. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Nhưng việc này lòng dạ hiểu rõ là được, không cần phải nói ra làm người ta xấu hổ.

Mà giờ khắc này ngữ khí của Cửu Hoa lại chuyển sang trầm ách:

- Ta nguyên nói thuận theo thiên đạo cầu một lần trường tồn hậu thế cũng xem như không sai. Nhưng một tát hôm nay chứng kiến cũng đánh tỉnh ta. Buồn cười Cửu Hoa ta năm xưa tự phụ hào hùng, không ngờ cuối cùng lại biến thành bộ dáng như hôm nay. Cứ dây dưa lây lất sợ đầu sợ đuôi, vượt qua một đời. Đợi đến khi thời đại sát kiếp tận thế tiến đến, kỳ thật cũng không còn ý nghĩa gì. Dù sao sau khi hồng hoang mất đi, cũng không tránh khỏi diệt vong. Chẳng thà cứ bất cứ giá nào, khoái ý ân cừu một phen, cùng thiên đạo tranh thử một lần. Cho dù thân tử đạo tiêu cũng chết thật thống khoái!

Nhạc Vũ bật cười, trong lời nói của Cửu Hoa tán nhân thật hào khí ngập trời, thật không phụ thanh danh uy chấn nhất phương hào hùng năm đó.

Sau khi Cửu Hoa dứt lời cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp bước vào bên trong đình các, Nhạc Vũ cũng theo sát phía sau lắc mình đi vào.

Trăm năm trước hắn ở tại Vạn Thọ sơn Ngũ Trang Quan tham dự đại thọ của Trấn Nguyên Tử, tuy là đại đế tôn sư nhưng lại chỉ có thể cùng những Đại La Kim Tiên chen chúc chung một chỗ.

Sau trăm năm, hắn đã đưa thân gia nhập hồng hoang, thực lực đã nằm trong hàng ngũ những người tuyệt đỉnh nhất.

Hắn trực tiếp ngồi ngay bên tay trái Lục Áp lại không ai dám nói nửa lời.

Nhìn thấy Nhạc Vũ, Cửu Hoa cùng Cửu Thiên Huyền Nữ và Lý Trường Canh

đều đã đến, Lục Áp làm như không hay biết tranh chấp giữa bọn họ vừa rồi, chỉ cười không ngớt.

Mà vị trí đầu não nơi này cũng đã có hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên đang ngồi, phần lớn là những người Nhạc Vũ chưa gặp qua, còn có một vị sắc mặt hơi trắng xanh, dáng người anh tuấn khỏe mạnh, hai mắt sáng rực thần quang.

Ngay lập tức Nhạc Vũ liền cảm giác được Long tộc huyết mạch nồng đậm trong thân thể người này.

- Thanh Long hóa thân?

Ánh mắt Nhạc Vũ co rụt lại, có chút ngoài ý muốn. Long tộc huyết mạch trong cơ thể luôn là tự phát phản ứng, cũng may hắn có Côn Luân Kính trấn áp, thật sự không cần sợ bị đối phương phát hiện.

Chỉ thoáng chốc các vị Kim Tiên đều đã ngồi vào chỗ. Lục Áp nâng chén mời mọi người cùng uống, sau ba lượt mới cười nói:

- Ta biết chư vị vì kiện bảo bối trong tay ta mà đến! Không thấy vật kia chỉ sợ sẽ không chịu bỏ qua với ta. Năm xưa Lục Áp tìm được bảo vật này, cũng là dùng xây dựng một động thiên đạo phủ. Chẳng qua hôm nay đã có Long Thai động thiên trong tay, vật ấy tự nhiên không cần dùng tới. Vì vậy mới nảy sinh ý nghĩ đem bán ra, đổi lại một phần tuyệt đỉnh linh bảo.

Nhạc Vũ bỗng dưng ngồi thẳng người, nhìn chăm chú qua Lục Áp. Mà giờ khắc này thật nhiều Kim Tiên cũng cùng phản ứng như thế.

Ngay cả Cửu Hoa vốn chỉ có ý định đến đây tương trợ Nhạc Vũ lấy vật, cũng không có ý tự mình tranh lấy, nhưng nghe lời nói của Lục Áp trong mắt hắn cũng lộ ra vẻ tò mò.

Âm thanh trong đình các bỗng dưng tĩnh mịch, mà Lục Áp lại cười nhẹ, lấy ra một vật bên trong tu di không gian của mình.

Chính là dùng không gian pháp thu tấm bia đá chỉ còn lại ba xích, vật thể màu tím nằm gọn trong tay Lục Áp, cũng không giống ngọc hay giống đá, toàn thân tản ra thất thải hào quang.

Nhưng lại khiến cho mật cảnh thế giới do những Đại La Kim Tiên mở ra không ngừng vặn vẹo chấn động.

Chỉ nghe thanh âm của Lục Áp lại thản nhiên giải thích:

- Vật trong tay ta tuy không phải đệ nhất linh bi trong thế gian, không thể thành tựu công đức, nhưng cũng không phải sát phạt khí. Lại là tiên thiên siêu phẩm kỳ bảo, có dị năng khác. Đủ làm những nhân vật dưới Đạo tổ thánh nhân ham muốn có được!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1176: Phù Tang tàn chi

Câu nói phía sau của Lục Áp khí thế tràn đầy, lộ ra vẻ vô cùng tự tin. Mà bên trong đình các cũng không một người nào phản bác.

Ngay sau đó chỉ thấy quang mang đại phóng, lập tức khiến cho mật cảnh không gian nơi này càng thêm chấn động dữ dội.

Bên trong đình các không chỉ linh lực nồng đậm đến cực điểm, ngay cả thời gian cũng bắt đầu vặn vẹo, bắt đầu sản sinh chênh lệch cùng thời không bên ngoài!

Nhạc Vũ nhìn ra bên ngoài đình các, yêu thú côn trùng bên dưới chân núi đang bắt đầu kéo chậm từng hành động, hắn không khỏi hít sâu một hơi rét lạnh.

- Quả nhiên chênh lệch năm mươi lần!

Cơ hồ hoàn toàn nhất trí cùng lời nói của Hậu Thổ truyền lại trong tín phù ngày đó!

Giờ phút này bên trong đình các, hơn trăm Kim Tiên đều thổn thức than thở.

Quét mắt nhìn qua mọi người, Lục Áp hài lòng cười, đem thất thải hào quang bao phủ tử bi tán ra một bộ phận, chỉ thấy hiện rõ bốn chữ "Thiên Phủ Thần Bi", hắn thản nhiên nói:

- Vật này là ta ngẫu nhiên có được trong một lần vô ý du lãm hư không. Chỗ đặt thần bi chính là Thiên Phủ! Có thể tụ long chỉnh lý thiên hạ linh mạch, khai thông bổn nguyên thiên địa, đem các thế giới động thiên đều tăng lên hàng ngũ tương tư như thiên hạ thập đại động thiên!

Lời vừa nói ra vẫn không có người nào thốt lời không tin tưởng.

Tiên thiên thập đại động thiên có ba nơi bài danh cuối cùng, nhưng cũng chỉ chênh lệch sáu mươi lần thời gian mà thôi. Ở nơi trung tâm nhiều nhất là bảy

tám chục lần chênh lệch. Như Long Thai động thiên bởi vì phạm vi rộng lớn, vì vậy chỉ có bốn mươi lần. Nhưng bên trong đó nơi có linh mạch hội tụ cũng không kém hơn những động thiên còn lại bao nhiêu.

Lục Áp nói như vậy tuy hơi có vẻ khoa trương, nhưng chỉ cần có được căn cơ không tệ, chắc chắn có thể tạo ra được động thiên không kém hơn Vạn Thọ sơn Ngũ Trang Quan thậm chí là Côn Luân Ngọc Hư Cung.

Lục Áp lại nói tiếp:

- Thiên Phủ Thần Bi này ta vốn vô cùng quý trọng. Nhưng gần đây chiếm được Long Thai động thiên, Phương Trượng Tiên Sơn vốn là một trong năm trụ trời, lại là nơi thiên hạ linh mạch hội tụ. Cho dù có thêm thần bi cũng không tăng lên được bao nhiêu tác dụng, vì vậy mới có ý đem vật này đổi ra, lấy vật đổi vật, đổi lại một phần bảo vật tuyệt đỉnh dùng căn cơ tồn thân tại Nam Hải. Nếu chư vị có ý tứ, có thể dùng linh bảo đưa ra để ta đánh giá, phàm là vật ta hài lòng nhất thì sẽ được…

Nhạc Vũ vẫn ngồi yên bất động, bên trong đình cát tuyệt đại đa số Kim Tiên cũng không nói một lời nào.

Trên thế gian này, linh bảo siêu phẩm tiên thiên đếm tới đếm lui cũng chỉ có được vài món mà thôi.

Làm gì dễ dàng tìm được vật nào có giá trị tương đương trao đổi cùng Thiên Phủ Thần Bi?

Người nơi đây tuyệt đại đa số cũng chỉ tới nhìn xem một phen náo nhiệt mà thôi.

Trước công chúng cho dù có thể đổi được cũng thật lo lắng bị người khác ám toán.

Người có đủ thực lực đổi lấy vật kia bên trong đình các cũng chỉ có được mấy người ít ỏi.

Thậm chí hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên đang ngồi đây cũng chưa chắc có được tư cách này.

Chỉ nháy mắt lại nghe Cửu Thiên Huyền Nữ chủ động mở miệng nói trước:

- Không dối gạt chư vị, Huyền Nữ phụng mệnh mà đến, đối với vật này thực sự là tình thế bắt buộc! Không biết vật này có làm đạo quân vừa lòng?

Trong lúc nói chuyện, trong tay Cửu Thiên Huyền Nữ lại hiện ra thêm một vật. Là một ngọc thạch cỡ quả trứng ngỗng, là màu đen như mực, linh quang tản ra bốn phía, tiên khí dày đặc.

Nhạc Vũ thản nhiên đưa mắt nhìn ngọc thạch kia, như lâm vào thần minh chi cảnh, chỉ sau một lát đã đoán biết được lai lịch vật kia, không khỏi kinh hãi.

Vẻ mặt Lục Áp khẽ động nói:

- Vật này vốn là Tiên Thiên Trấn Thủy Linh Thạch, sinh sản ở hải nhãn Nam Hải, bản thân chính là siêu phẩm linh bảo. Trấn áp thủy nhãn nhất phương, tụ tập công đức vô cùng vô tận. Vô luận là bỏ vào bất cứ tam giới linh tuyền nào hoặc là bên trong Thiên Long Huyết Trì đều có thể khiến cho linh thủy bên trong tăng lên một hai phẩm cấp. Nếu nói là giá trị cũng có thể xem như tương đương với Thiên Phủ Thần Bi. Nhưng vật này không thích hợp với Lục Áp…

Cửu Thiên Huyền Nữ đem Trấn Thủy Thạch đặt lên bàn, sau đó thản nhiên cười:

- Huyền Nữ tự nhiên cũng hiểu, nhưng Thiên Đế còn dặn dò Huyền Nữ, nếu đạo quân chịu đem Thiên Phủ Thần Bi trao đổi, bệ hạ có thể để đạo quân nhậm chức Tư Thiên Chiêu Thánh đại đế phương nam. Thậm chí nếu đạo quân thật tâm muốn dốc sức cho bệ hạ, chức vị Câu Trần đại đế cùng Trường Sinh đại đế đều có thể chọn một!

Vẻ mặt Lục Áp khẽ biến, ngay sau đó cũng không trực tiếp cự tuyệt, trầm ngâm thật lâu ngược lại nhìn qua bên tay phải, hướng thanh sam đạo nhân nói:

- Không biết Thương đạo hữu muốn lấy vật gì trao đổi bảo vật này?

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, càng thêm xác định thân phận của người kia. Thanh Long ở trong Long tộc nhất mạch lập ra bộ tộc khác, lấy Thương làm họ, tên là Thương Mạc, đạo hào Mạnh Chương thần quân. Vị trước mắt nhất định là hóa thân của Thanh Long tại nhân gian không thể nghi ngờ!

Thanh sam đạo nhân nghe vậy chỉ thoáng do dự chốc lát liền vải ra mấy viên

châu trong tay áo nói:

- Hàng năm ta trấn áp quần tinh phía đông, có thể phân thân ít càng thêm ít, vì vậy bên người cũng không có bao nhiêu linh vật. Mấy viên mộc linh tinh châu này là do ta hàng năm tụ dẫn tinh lực trích ra tinh hoa. Trải qua mười mấy vạn năm cô đọng mà thành. Mộc trợ hỏa, hoặc có thể có điều giúp ích cho đạo quân…

Lần này trong đình các có nhiều Kim Tiên, nhưng chỉ có ít ỏi vài người mơ hồ đoán biết được lai lịch thân phận của Lục Áp. Những người còn lại không biết rõ, bởi vì chưa từng nhìn thấy Lục Áp thi triển hỏa hệ thần thông bao giờ.

Giờ phút này nghe được câu mộc trợ hỏa, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc khó hiểu.

Trong lòng Nhạc Vũ hơi trầm xuống, hắn biết được mộc linh tinh châu đối với Lục Áp mà nói chắc chắn là kỳ bảo. Đủ trợ giúp cho Tiên Thiên Đâu Suất Khôn Viêm Chân Hỏa của Lục Áp tăng lên vài phẩm cấp.

Mấy viên linh châu so với Trấn Thủy Linh Thạch nhìn qua có vẻ không bằng, nhưng đối với Lục Áp lại có giá trị không kém, thậm chí còn vượt hơn nhiều!

Ánh mắt Lục Áp quả nhiên lại hiện ra một tia sáng bóng, nhưng liền thu liễm lại, thần tình ra vẻ làm khó:

- Vật của hai vị đều khiến Lục Áp khó thể lựa chọn. Vô luận là chức vị Tư Thiên Chiêu Thánh đại đế phương nam hay mấy viên mộc linh tinh châu đều làm ta khó thể bỏ qua…

Lại liếc mắt nhìn sang bên trái, Lục Áp chợt cười:

- Không biết bệ hạ cùng Cửu Hoa tán nhân dự định lấy vật gì trao đổi?

Bên trong đình các cũng không ai có vẻ mặt ngoài ý muốn. Hậu Thổ thánh nhân cùng An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương đang ngồi xem như là một thể.

Nơi này có nhiều Kim Tiên, ngoại trừ hóa thân Thanh Long cùng Cửu Thiên Huyền Nữ ra, cũng chỉ có Nhạc Vũ cùng Cửu Hoa có năng lực đổi được tiên thiên kỳ bảo kia.

Nhạc Vũ cũng đưa mắt nhìn Cửu Hoa, hắn đối với đồ vật mà Hậu Thổ chuẩn bị giúp hắn trao đổi cũng thật sự chờ mong vô cùng. Chỉ thấy vẻ mặt Cửu Hoa như thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nguyên tưởng có hai vị đạo hữu ở đây cơ hội để ta đổi được bảo vật này thật sự vô cùng xa vời. Cho tới giờ khắc này mới buông được tâm sự. Lần này ta phụng mệnh Hậu Thổ nương nương mang đến hai kiện đồ vật, mặc dù không sánh bằng đồ vật của hai vị, nhưng đều là linh vật mà Lục Áp đạo hữu cần đến…

Lời vừa nói ra, ngay cả thanh sam đạo nhân cùng Lý Trường Canh cũng ghé mắt, tràn đầy vẻ nghi hoặc, khẩu khí chắc chắn như vậy thật làm người khác kinh dị.

Lục Áp cau mày, vô cùng tò mò:

- Đạo hữu nói thật đó sao? Nhất định rất cần thiết? Lục Áp thật mỏi mắt mong chờ!

Cửu Hoa cũng không nói thêm, tiện tay phất ra, trên bàn liền hiện ra hai kiện bảo vật hào quang lóng lánh. Dài chừng bảy thước, cả vật thể sáng loáng hỏa sắc lưu ly, hình dạng lại giống như một nhánh cây đang quấn quýt nhau, ngoài ra còn hai mươi bốn phiến hỏa diệp vẫn còn lưu lại trên nhánh cây.

Vừa nhìn thấy vật kia, mọi người trong đình các còn đang khó hiểu, thẳng đến sau một lát mới có người kinh hô:

- Đây là một trong thượng cổ thập đại linh căn Phù Tang Mộc tàn chi?

Sắc mặt Lục Áp đạo nhân căng cứng, hai tay hơi có chút run rẩy, phảng phất như đang mạnh mẽ khắc chế nội tâm kích động.

Cửu Hoa tán nhân thoáng gật đầu, chuyển nhìn người kia nói:

- Đúng là vật ấy! Năm đó Đế Tuấn Thiên Đình suy tàn, Phù Tang Mộc đã bị thương nặng. Lúc sau Bất Chu sơn bị gãy đoạn, khiến bộ rễ của tiên thiên linh căn này bị gãy vỡ thành hàng ngàn phiến, rơi khắp hồng hoang. Thế gian tuyệt đại đa số tàn phiến đều bị người luyện chế thành bảo, hoặc bị tinh luyện tinh hoa dung nhập vào bên trong đan dược. Bộ phận còn lại cũng bị hỏng mất, linh lực

không còn. Chỉ có hai nhánh cây này vẫn còn bảo tồn được hoàn hảo. Giữ lại được gần phân nửa tinh hoa nguyên khí, thậm chí kể cả bổn nguyên lạc ấn vẫn còn sót lại một bộ phận. Chính là Cửu Hoa phụng mệnh Hậu Thổ nương nương xâm nhập Nam Cực Diễm Hải Tuyệt Địa mạo hiểm thân vẫn mới lấy được vật này. Nói vậy có lẽ đạo quân nhất định vui mừng…

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ đã biến thành trắng xanh, miễn cưỡng cười nói:

- Hậu Thổ nương nương quả nhiên dụng tâm lương khổ! Phù Tang Mộc này chính là hai nhánh đồng căn ngẫu sinh, càng thêm gắn bó, vì vậy lấy tên là Phù Tang. Nếu đổi lại là hai nhánh cây khác, mặc dù tinh hoa nguyên lực còn tồn tại cũng sẽ không có cơ hội sống lại. Chỉ có hai nhánh cây trước mắt quấn thành một khối mới có cơ hội đi? Nhưng chẳng lẽ Cửu Hoa đại ca nghĩ chỉ dùng vật này là có thể đổi được Thiên Phủ Thần Bi hay sao? Không nói tới đây chỉ là tàn căn, mặc dù có toàn lực đào tạo cũng không có cơ hội sống sót. Dù cho có thể sống lại, nhưng cần đợi tới năm nào tháng nào mới có thể lớn lên khôi phục như ngày trước. Mười vạn năm hay trăm vạn năm? Năm xưa Phù Tang Mộc bởi vì ở thời hỗn độn sơ khai hấp thu nhiều Hỗn Độn Khí mới có thể biến thành quy mô lớn đến như vậy!

Nói tới đây, Cửu Thiên Huyền Nữ chợt nhớ tới một chuyện, nhăn đôi mày liễu nói:

- Đúng rồi, bản thân ta lại quên trên thế gian này còn có một vật may ra còn có thể. Truyền thuyết Từ Hàng đạo nhân có Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình có khả năng làm thụ mộc sống lại. Nhưng không biết có hữu dụng đối với Phù Tang Mộc hay không, vị trí nang của Xiển giáo kia sau khi biết được thân phận của đạo quân lại chịu cho mượn hay không?

Trong lời nói phảng phất như đang nhắc nhở, nhưng mỗi một câu đều kích động tâm thần Lục Áp.

Cửu Hoa tán nhân lại không chút nào để ý tới, đôi mắt loan thành hình vầng trăng:

- Huyền Nữ đạo hữu lần này tính sai rồi! Nếu ở trăm năm trước có lẽ Phù Tang Mộc không có vật gì giúp hồi phục, nhưng hiện tại sao…

Thấy Cửu Hoa mỉm cười nhìn sang, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, chợt nhớ tới

Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình trong tay mình. Cửu Thiên Huyền Nữ cùng hóa thân Thanh Long ngồi ngay đối diện sắc mặt liền biến thành trắng bệch…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1177: Hậu duệ Thủy Long

Phương Trượng Tiên Thành, bên trên tầng mây trăm vạn trượng. Nhạc Vũ cùng Cửu Hoa đứng thẳng, trên mặt hai người đều ẩn chứa nụ cười.

Sau khi trao đổi Thiên Phủ Thần Bi, ngoại trừ Lục Áp đạo nhân khẩn trương rời đi, các vị Kim Tiên cũng không vội vã rời khỏi, thừa dịp chúng tiên hội tụ liền lấy vật đổi vật, giao dịch kỳ trân bù đắp lẫn nhau.

Nhân vật tới cấp độ như bọn họ, đồ vật đưa ra đều là thế gian linh vật kỳ bảo tuyệt đỉnh.

Không chỉ là Nhạc Vũ đổi được không ít siêu phẩm mộc linh tiên thạch cùng một ít tài liệu chuẩn bị sử dụng luyện chế trận đồ Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm, tâm tình hắn thật vui vẻ nhẹ nhõm, ngay cả Cửu Hoa tán nhân cũng thu hoạch phong phú, tươi cười rạng rỡ.

Chỉ riêng hóa thân Thanh Long Thương Mạc thần quân cùng Cửu Thiên Huyền Nữ vẻ mặt đầy thất ý, là người cuối cùng rời khỏi nơi giao dịch.

Chỉ có Lý Trường Canh từ đầu tới đuôi vẫn kiên trì giao dịch, nhưng vẻ mặt cũng có chút khó xem.

- Từ mấy chục năm trước được Trấn Nguyên đại tiên khai ân cho mượn dùng Ngũ Trang Quan tìm hiểu Địa Thư, trẫm luôn luôn mưu cầu có được động thiên thế giới của riêng mình. Vốn nghĩ có được một động thiên sánh vai cùng ba mươi sáu động thiên đã cảm thấy thỏa mãn, thật không ngờ được đến cuối cùng lại đổi được vật này. Thần bi có tác dụng đối với ta lớn tới mức khó thể hình dung.

Trong tay nâng thất thải linh bi cỡ ba xích, cẩn thận quan sát, trên mặt Nhạc Vũ tràn đầy cảm khái thổn thức.

Cửu Hoa tán nhân thấy thế cũng cười:

- Nương nương cũng từng nói đến, Thiên Phủ Thần Bi rơi vào tay ai cũng thật sự đáng tiếc! Chỉ riêng nằm trong tay bệ hạ mới có thể thi triển hết khả năng của vật ấy.

Nhạc Vũ không khỏi gật nhẹ đầu, lời nói của Hậu Thổ rất đúng, như vậy hơn phân nửa nàng cũng biết trong tay mình có Diễn Thiên Châu nên mới nói lời này.

Ngoài ra bên trong còn có động thiên Thiên Ý Phủ. Có được thần bi trấn áp tuyệt đối đều có thể so sánh với bất cứ động thiên nào trên thế gian, thậm chí còn vượt hơn cũng không phải không thể nào.

Thời gian chênh lệch gấp mười lần cũng đủ cho hắn trong trăm năm thậm chí là mấy chục năm đem vô thượng ma điển cùng tinh hoa truyền thừa Tổ Long hấp thu toàn bộ, tiến vào tầng thứ bảy, hồn ấn Chuẩn Thánh!

Đối với hắn mà nói, Thiên Phủ Thần Bi giá trị thực sự không thua kém gì tiên thiên chí thánh linh bi.

- Lần này tán nhân trở về xin hãy thay ta tạ ơn nương nương! Nếu không phải lần này được nương nương lập trước kế hoạch chuẩn bị giúp Uyên Minh, suýt nữa đã bỏ qua vật trân quý như thế.

Cầm thất thải linh bi bỏ vào bên trong Diễn Thiên Châu, vẻ mặt Nhạc Vũ cũng chuyển thành ngưng trọng nói:

- Còn có tán nhân giúp trẫm thân nhập Nam Cực Diễm Hải Tuyệt Địa, đại ân này Uyên Minh sẽ không dám quên!

Cửu Hoa tán nhân không khỏi bật cười thành tiếng, hồi lâu không dứt:

- Từ sau cuộc chiến tại địa phủ, bên trong hồng hoang những thái cổ đại năng ai ai cũng ngày nhớ đêm mong có thể tạo thật nhiều nhân tình cho người khác. Lời này nếu để cho người ngoài nghe được, nhất định sẽ ghen tỵ với ta không ít. Lẽ ra Cửu Hoa nên tha thiết ước mơ mới phải, nhưng bệ hạ nhắc tới đại ân thì ta thật không dám. Gọi là mạo hiểm tính mạng, chỉ là lời nói khoa trương mà thôi. Cầm linh bảo do nương nương ban tặng hộ thân làm gì gặp phải nửa điểm phiêu lưu?

Cười tự giễu, Cửu Hoa tán nhân lại nói tiếp:

- Lời nói vừa rồi của bệ hạ ta sẽ chuyển lời thay ngài. Nhưng thứ cho Cửu Hoa nói thẳng, nương nương sau khi nhập thánh, luôn luôn xem ngài như chí thân. Lời cảm tạ kia nói ra thật có chút khách khí xa lạ. Nếu nương nương nghe được nhất định sẽ không vui…

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp theo thần sắc lại thản nhiên nói:

- Nếu là như thế thì thôi đi! Những lời đó đừng chuyển lại là được!

Ngay sau đó hắn nhìn vào bầu trời xa xa, nơi đó có đông đảo tiên tu đang đứng trên không trung nhưng lại bị Nhạc Vũ trực tiếp bỏ qua, ánh mắt hắn liền xuyên thấu qua trăm vạn dặm, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy được có hai nhân vật mạnh mẽ tuyệt đỉnh đang bay về hướng xa xa.

- Từ khi mới bắt đầu, ta vẫn luôn cảm thấy thật kỳ quái! Long tộc từ khi dời khỏi Phương Trượng Sơn Long Thai động thiên, liền tản lạc khắp nơi, thanh thế suy yếu. Hơn mười vạn năm nay luôn luôn mưu cầu một nơi có thể thay thế Long Thai động thiên. Thanh Long ra mặt muốn trao đổi Thiên Phủ Thần Bi cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng vì sao Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Lý Trường Canh lại cũng mưu cầu vật ấy? Thiên Đình đã có Diệu Pháp Đại La Thiên thiên cảnh thế giới, thế gian ngoại trừ Thái Thanh Đại Xích Thiên, Thượng Thanh Vũ Dư Thiên, Ngọc Thanh Thanh Vi Thiên ra, bất cứ thế giới động thiên nào cũng không sánh được. Lại cần lấy Thiên Phủ Thần Bi để làm gì? Chẳng lẽ lại có mưu tính gì hay sao?

Nói tới chuyện này, trên mặt Cửu Hoa cũng hiện lên vẻ kỳ dị. Hắn khấp tay suy tính, ước chừng nửa khắc sau cũng không có kết quả, chỉ đành lắc đầu nói:

- Ta nghe nói Diệu Pháp Đại La Thiên gần năm vạn năm nay khí cơ càng ngày càng rối loạn. Hàng năm có thể cất chứa người còn chưa tới trăm vạn. Thế giới bên trong Thiên Kính gần chín thành thời gian chênh lệch đều bị áp chế gấp hai mươi lần, chỉ có thể dùng phương pháp thay phiên thay đổi binh mã Thiên Đình, tình trạng lại càng ngày càng sa sút. Có lẽ Thiên Đế cần vật ấy để trấn áp Đại La Thiên cũng nói không chuẩn! Vật này ngoại trừ tụ tập thiên địa linh lực, không phải còn khả năng tu bổ chỉnh lý linh mạch hay sao?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, theo cảm giác bản năng tình hình không chắc là như thế, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể suy đoán như thế.

Hai người lại trò chuyện một lát, Cửu Hoa liền đề nghị rời đi nhưng vẫn khăng khăng yêu cầu hộ tống Nhạc Vũ bình yên quay về phương bắc đế đình.

Nhạc Vũ cũng không có ý từ chối, nhưng hiện tại hắn đã thực sự có giao tình cùng Lục Áp, lẫn nhau chính là đồng minh, không từ biệt một tiếng mà rời đi có chút không giữ cấp bậc lễ nghĩa.

Đi vào Long Thai động thiên từ biệt, vừa nhìn thấy Lục Áp đang dùng Thanh Nguyên Chân Dịch đào tạo tàn chi tiên thiên Phù Tang Mộc thời thượng cổ.

Nhưng hắn cũng không tùy tiện lãng phí, lại bày linh trận bên ngoài khiến dị lực mộc linh tinh thuần của Thanh Nguyên Chân Dịch từ từ rót vào bên trong.

Chỉ một thoáng thời gian từ nhánh cây đã khôi phục sinh cơ không ít, còn có dấu hiệu như mọc rễ nẩy mầm, ở bên dưới còn đâm ra bộ rễ tua tủa.

Nguyên bản chỉ có hai mươi bốn phiến hỏa diệp, nhưng hiện tại đã gia tăng hai mươi tám lá.

Nhạc Vũ nhìn thấy vẻ mặt Lục Áp ngơ ngơ ngẩn ngẩn đứng một bên, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp lẫn vui sướng còn có hồi ức, thỉnh thoảng trong mắt còn phát ra hàn ý lạnh lẽo, phảng phất như không hề hay biết Nhạc Vũ đã đến, Nhạc Vũ không khỏi lắc nhẹ đầu, cũng không tiếp tục quấy rầy chỉ để lại một trương tín phù liền rời đi.

Giờ phút này hắn có trọng bảo trong người, mặc dù được Hậu Thổ bảo hộ cùng Cửu Hoa tán nhân bảo vệ trên đường, nhưng thật khó đảm bảo ở Phương Trượng Tiên Thành lâu hơn một khắc sẽ không nảy sinh hung hiểm.

Nhưng hắn cũng phải đợi mấy người Giáp Thiên Không xử lý xong mọi việc của phân nhánh Hồng Vân nhất mạch tại Khuynh Vân Đảo, thẳng đến khi an bài thỏa đáng mọi việc hắn mới từ biệt Duệ Vân rời khỏi Phương Trượng Tiên Sơn.

Hai người bay về hướng bắc chừng hai mươi ức dặm, rời xa Phương Trượng sơn địa vực mới rời khỏi thần niệm truy tung của mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Ngay khi Nhạc Vũ tuyển chọn một nơi bí ẩn, chuẩn bị nhờ Cửu Hoa hộ pháp dùng hồn niệm quay về Diễn Thiên Châu xử lý Thiên Phủ Thần Bi, một đoàn kim quang từ xa xa lơ lửng giữa không trung ngăn cản trước mặt hai người.

Ban đầu Nhạc Vũ chỉ cho rằng ngẫu nhiên gặp phải, nhưng sau một lát Tổ Long lực ngưng tụ trong cơ thể bỗng dưng xao động, máu huyết toàn thân lại mơ hồ sôi trào.

Thẳng đến một lúc sau mới bị Nhạc Vũ mạnh mẽ áp chế, khí tức chợt cứng lại.

- Chính là Thủy Long máu huyết!

Long nhãn mở ra, xa xa nhìn tới chính là thân ảnh thiếu niên tuấn mỹ Long tộc từng bị giam cấm bên trong Long mộ.

Khác với một năm trước, hồng mang trong mắt người này đã thối lui không ít. Tuy lệ ý vẫn còn nhưng không đến mức lạnh lẽo như lần đầu tiên mới gặp.

Trong lòng Nhạc Vũ chợt nghĩ lại, liền hiểu được người này vì mình mà đến. Theo bản năng hắn muốn tránh mặt nhưng suy khi tinh tế suy ngẫm lại, trên mặt chợt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Cửu Hoa tán nhân thấy thế cũng cảm thấy ngạc nhiên, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Chẳng lẽ bệ hạ nhận biết người này? Không biết là địch hay bằng hữu?

Khí tức nghiêm túc, lộ ra vài phần sát ý. Nhạc Vũ lắc đầu, sau đó lắc mình đến trước người thiếu niên kia, hờ hững nói:

- Ngươi ở đây là vì chờ ta? Ta tự hỏi huyễn thuật thật tinh diệu, ngươi làm sao có thể cảm giác đến?

Thiếu niên kia bị ngữ khí lạnh lùng của Nhạc Vũ làm cả kinh, vẻ mặt thoáng do dự, đáp:

- Ngày ấy sau khi ta chạy thoát khỏi Long mộ, luôn luôn tránh né ở gần Phương Trượng Tiên Sơn. Thẳng đến vài ngày trước cảm giác được khí tức của ngươi. Ta không biết huyễn thuật của ngươi như thế nào, nhưng ta có máu huyết Thủy Long, trời sinh có thể cảm ứng được toàn bộ Long tộc.

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc, hắn cũng không biết Thủy Long còn có thần thông bực này. Tìm tòi trong trí nhớ truyền thừa, không lâu sau sắc mặt hắn chợt cương cứng, sau đó trong lòng than nhỏ, sớm biết như thế trước kia cũng không cần cứu người này.

Cuộc chiến tại Long mộ chỉ vì một chút nhân tâm đã lưu lại một cái đuôi như thế.

Trong lòng xẹt qua một tia sát ý, nhưng sau giây lát hắn lại áp chế.

Bất kể như thế nào, đối với người vô tội hạ thủ đoạn độc ác thật là quá phận. Nếu thật sự bất đắc dĩ hắn đành đem người này giao cho Hậu Thổ quản thúc cũng là một phương pháp.

Đánh giá thiếu niên một lát, trong lòng hắn càng thêm kinh dị, xem tình hình của thiếu niên rõ ràng đã khống chế được khí tức bản thân, thu hồi được long giác.

Mới vừa rồi ngay cả hắn cũng phải đi tới gần bên mới có cảm ứng huyết mạch. Chỉ sợ thiếu niên này không chỉ đơn giản chạy thoát khỏi Long mộ mà thôi, lấy máu huyết Thủy Long e rằng cũng đã đạt được không ít ưu đãi bên trong.

Chỉ thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ lại lạnh lùng hỏi:

- Vậy ngươi ở chỗ này chờ ta là vì chuyện gì?

Chẳng biết tại sao thiếu niên hiện lên sắc mặt vui mừng nói:

- Ta không chỗ nào để đi, nên mới muốn tìm ngươi! Từ khi ra đời tới nay, liền bị người nọ giam giữ, chém giết cùng đồng tộc. Ta vẫn luôn muốn báo thù hắn, nhưng hôm nay hắn đã chết. Trong cuộc đời của ta chỉ có ngươi đối xử với ta tốt nhất! Cứu tính mạng của ta, còn giúp ta cởi bỏ cấm chế…

Nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng, nhưng thiếu niên lại không chút nào tức giận:

- Ta vốn định đi tìm ngươi ngay lúc ấy, nhưng sau ngẫm lại cảm thấy không ổn. Ngươi đặc biệt cố ý dùng huyễn thuật che giấu tướng mạo, nhất định phải có nỗi khổ gì đó, nên ta đành đợi tới hôm nay. Ta ở tiên đảo nghe người khác nói ngươi

là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, tuy là bá chủ phương bắc nhưng thủ hạ ngoại trừ Hiên Viên Thu ra cũng không còn người khác. Có muốn ta giúp ngươi một tay hay không?

Nhất thời vẻ lạnh lùng trên mặt Nhạc Vũ có chút ngại ngùng, lời nói của thiếu niên này thật thẳng thắn, trong ngữ khí đầy thành tâm thành ý. Tâm linh của thiếu niên chẳng khác gì một đứa bé sơ sinh làm trong lòng người khác không khỏi hổ thẹn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1178: Tái Đắc tí trợ

Nhạc Vũ nhìn lại thiếu niên trước mặt ngoại trừ song nhãn hơi hồng thì trong con ngươi cực kỳ thanh tịnh, không hề tạp chất, trong lòng hiện ra một tia cảm giác quái dị, kẻ này được Quang Huyền tán nhân dùng phép dưỡng chung, từ nhiều ấu long bồi dưỡng ra, dĩ nhiên là ngoan tâm thủ lạt, sao có thể ngây thơ chất phác, tâm tư thanh khiết không nhiễm bụi trần.

Bất quá nói đến dưới trướng hắn cũng không có ai thực sự tài năng, vẫn là mối lo của hắn. Như Vi Minh Tử Ngụy Thanh tuy có năng lực nhưng chỉ khéo xử lý sự tình, không thể coi như cánh tay để dựa vào.

Thủ hạ cũng chỉ có rải rác mấy người có hi vọng đăng nhập Đại La Kim Tiên, đại đến tôn sư một phương nhưng khi làm việc lại đều phải dựa vào chính mình.

Thiếu niên ngược lại không tệ, có tu vi Đại La Kim Tiên, huyết mạch hủy long, nếu dùng tốt có thể trợ lực cho hắn.

Ánh mắt khẽ lóe lên, nét mặt vốn căng cứng của Nhạc Vũ hòa hoãn xuống:

- Tính danh ngươi ra sao? Thực nguyện hiệu lực cho trẫm, nên biết trẫm mặc dù là giết người diệt khẩu cũng không nguyện người bên ngoài biết được chuyện Long mộ. Ngươi có thể thề cả đời này tuyệt không nói cho người khác?

Thiếu niên kia nghe vậy lập tức vui vẻ, ném qua cho Nhạc Vũ một vật, nhìn lại là một tấm phù bài.

Nhạc Vũ không hiểu ra sao, biểu hiện lúc này của thiếu niên dường như là một chú chó ngậm lấy chiếc xích đưa cho chủ nhân, hai mắt đáng thương. Đến khi hắn cầm lấy tờ phù bài lại cực kỳ ngạc nhiên.

Trong tờ phù bài là một linh trận cấm chế, liên thông với thần hồn của thiếu niên, cầm vật này nơi tay, chỉ cần một ý niệm sẽ có thể khiến gã thần hồn câu diệt.

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, Côn Luân Kính có thể chiếu khắp huyễn pháp thần thông nên thoáng chốc đã có thể chứng nhận tờ phù bài này là thực. Thế gian này lại có kẻ chủ động đem sinh tử của mình cho người khác khống chế?

Đang muốn hỏi thăm thì lại nghe Hạ Nhược cười nói:

- Ta biết ngươi hoài nghi ta, bất quá chỉ cần cầm vật này liền có thể không sợ ta nói cho người khác! Người kia sợ ta đào tẩu nên lưu lại mấy tầng cấm chế. Một miếng đeo bên người, một miếng để trong phủ, từ trong Long mộ đi ra ta thuận tay lặng lẽ trộm đi.

Nhạc Vũ nghe được hơi lắc đầu, ngay sau đó tâm niệm vừa động, chẳng lẽ thiếu niên này bị ám ảnh về tâm lý?

Ở kiếp trước lúc hắn rảnh rỗi cũng từng xem qua một vài án lệ, nói là một số thiếu nữ khi còn bé gặp ngược đãi, đột nhiên được tự do lại không thể thích ứng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Tình hình thiếu niên này tuy có bất đồng, lại đại khái tương tự. Ngoại trừ ra thì hắn còn có huyết mạch thủy long và tu vi Đại La Kim Tiên! Chỉ cần không phải trên đường gãy cánh thì nhất định có thể đạt tới cảnh giới chuẩn thánh! Làm sao có thể xảy ra chuyện quái dị như vậy?

Thiếu niên nói đến đây thì thoáng vẻ buồn bã:

- Tính danh? Ta không có tính danh, bất quá người kia vẫn gọi ta là Ngao Bát.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng thầm than, hắn cũng đại khái đoán vậy. Chắp tay sau lưng, suy nghĩ một lát rồi Nhạc Vũ mới kiên quyết nói:

- Mà thôi! Ngươi đã không đường có thể đi liền tạm thời hiệu lực cho ta cũng tốt! Ngày khác nếu đổi chủ ý thì có thể nói với ta. Long tộc phần lớn dùng chữ Ngao làm họ, sau này ngươi họ Ngao tên Bá.

- Ngao Bá?

Thiếu niên kia thấp giọng nhắc lại rồi lộ vẻ vui mừng:

- Từ nay về sau ta tên là Ngao Bá!

Nhạc Vũ không để ý, ngắm nhìn tờ phù bài vẻ chần chừ rồi qua một hồi lâu thu hồi:

- Trẫm xưa nay không thích dùng phép khống hồn ước thúc người khác. Bất quá hôm nay ta lại muốn nhận lấy tờ phù bài này! Chuyện Long mộ cực kỳ trọng yếu, không thể để xảy ra sơ xuất! Ngày sau đợi đến khi chuyện này không còn nguy hiểm thì ta sẽ trả lại tự do cho ngươi! Tâm tư ngươi hiện giờ thuần khiết, chưa biết tự do đáng quý, về sau nhất định có thể minh bạch. Việc này ta nói trước với ngươi, miễn cho ngày sau bảo ta lừa gạt.

Ngao Bá nghe được chỗ hiểu chỗ không, lại tựa hồ biết được thiện ý của Nhạc Vũ nên cười rạng rỡ.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ, bỗng nhiên nhíu mày đánh ra một miếng hồn ngọc:

- Ta có một chuyện quan trọng không thể phân thân đi làm. Phía đông Hồng Hoang có một vật tên là Thiên Huyền Đại Thừa chân kinh,! Ước chừng nằm ở cách phía nam Kim Ngao Đảo mười bảy tỷ dặm, ngươi có thể thay ta đi lấy rồi mang tới đế đình gặp ta! Vật này rất trọng yếu, không được để mất

- Lợi Thị Thiên Huyền Đại Thừa chân kinh? Đó là vật gì?

Ngao Bá tiếp lấy hồn ngọc, lộ vẻ khó hiểu, đến khi trông thấy Nhạc Vũ cau mày nói ra mấy chữ rất trọng yếu thì cười ha hả:

- Ngươi chờ ta, ta sẽ mau chóng đưa vật này trở về.

Hắn cũng không hỏi thêm mà hóa thành kim quang viễn động, chỉ trong chốc lát đã ngoài trăm vạn dặm.

Nhạc Vũ sau lưng lại có vài phần hối hận, thực lực Ngao Bá tuy cường hoành , nếu như bản thân không có Côn Luân Kính và Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm thì sợ cũng khó địch nổi, nhưng tâm tư hắn lại đơn thuần, quanh năm bị Quang Huyền tán nhân câu thúc nên chưa từng thấy qua sự hiểm ác của thế gian, nếu bị người khác lập mưu thì dù có thần thông cái thế cũng vô dụng.

Tâm niệm khẽ chuyển, Nhạc Vũ bất đắc dĩ cười cười, đánh ra mấy đạo quang

hoa:

- Ba vật này chính là Thiên Nguyên cổ ấn, thái vi huyền trụ xu cảm ứng chân kinh cùng Tử Vi dong huyền diệu hóa chân kinh! Thứ trước có thể hộ thân, hai thứ sau có thể dùng chung với Lợi Thị Thiên Huyền Đại Thừa chân kinh, cũng có thể thành tựu ra một kiện Tiên Thiên siêu phẩm Linh Bảo, uy năng vô cùng! Bất quá thời điểm sử dụng cần ngoan tâm, tốt nhất là không lưu sống.!

Ngao Bá cười khẽ, lộ ra vẻ vui mừng vô hạn, thu hồi mấy đạo quang hoa rồi cất cao giọng nói:

- Yên tâm đi, cùng lắm thì ta trảm sát toàn bộ những người ta gặp là được.

Một câu cuối cùng của hắn lộ ra lệ ý bá tuyệt, sát cơ thâm trầm!

Nhạc Vũ cứng lưỡi, trong lòng bất giác hối hận. Hắn sớm nên lường trước, Ngao Bá tồn tại trong vô số thi hài đồng tộc, sao có thể ôn hòa như bề ngoài?

Đang muốn truy hồi thì Ngao Bá cũng đã rời xa, cũng may quãng đường hắn đi vốn ít có người qua lại, tiên tu lại ít càng thêm ít, cũng không sợ hắn tạo ra sát nghiệt vô biên.

Cửu Hoa tán nhân cũng chuyển thân đến bên cạnh Nhạc Vũ, đồng dạng nhìn theo kim quang cười lặng lẽ:

- Ánh mắt kẻ này nhìn ngươi như cha, tuy không biết vì sao như thế nhưng lại muốn chúc mừng Bệ Hạ có thêm một trợ thủ! Ta xem căn cơ kẻ này thâm hậu, hồn niệm cường hoành, chỉ sợ chưa đủ vạn năm sẽ đăng nhập chuẩn thánh, không phụ kỳ vọng của ngươi.

Nhạc Vũ khẽ thở dài, vừa rồi cuộc nói chuyện với Ngao Bá phần lớn đều bị hắn dùng huyễn thuật che lấp.

Cửu Hoa không biết tình hình cụ thể mới có thể nói như vậy, nếu biết được nhất định cũng sẽ cười không nổi như hắn.

Tính tình Ngao Bá khó lường, lại biết được quá nhiều bí mật của hắn, đặt bên người không khác một quả bom nổ chậm, bất quá hiện giờ Nhạc Vũ cũng đã đoán biết được tâm tư của hắn.

Người này có thể là cô tịch quá lâu, tay nhuộm vô số máu đồng tộc, đã thành Tâm Ma nên lúc này xem hắn như cây cỏ cuối cùng cứu mạng, dù nguyện đem tính mạng giao phó cũng muốn ở bên cạnh để đền bù đạo tâm không trọn vẹn.

Tóm lại ngày sau, bản thân cứ đối đãi chân thành là được, về phần Ngao Bá thoát khỏi Tâm Ma vẫn là chuyện xa xôi, đợi đến khi đó nói sau.

- Ngươi lo lắng kẻ này sẽ bị người khác mưu tính?

Cửu Hoa như biết tâm tư Nhạc Vũ, ở bên cạnh khuyên giải nói:

- Ta lại thấy chưa chắc! Tâm tư kẻ này tuy đơn thuần nhưng dường như lại có dị năng biết phân biệt thiện ác. Bên ta mới chỉ là hơi giao ác niệm mà thôi thì kẻ này liền không muốn phản ứng, ngay cả liếc ta một cái cũng không.

Nhạc Vũ không khỏi giật mình, nghĩ đến hai người vừa rồi nói chuyện đúng là như thế! Không trách Ngao Bá có thể tín nhiệm hắn, tuyệt không có ý đề phòng.

Có dị năng này quả thật cực kỳ thuận tiện, dù không hiểu thế sự nhưng cũng không sợ bị người tính toán.

Hắn thầm than thở, trong Thủy Tổ nhị long thì Tổ Long chuyên về sát phạt, Thủy Long dù chiến lực không bằng nhưng lại thông hiểu đủ loại thần thông dị năng, linh dị cự điểm, ngay cả Nhạc Vũ cũng có ý ao ước.

Đợi đến lúc thân hình Ngao Bá triệt để không thấy bóng dáng, hai người vẫn đứng yên tại chỗ như chờ đợi điều gì, sau một lát thì có một luồng sóng ý niệm cực lớn quét đến, trong không trung xuất hiện một đạo thanh quang dài đến trăm vạn dặm.

Cửu Hoa tán nhân thấy thế không khỏi cười lớn:

- Thương Mạc thần quân theo sát hai người chúng ta từ Phương Trượng sơn đã mấy chục tỷ dặm, không biết là có chuyện gì cần thương lượng?

Luồng thanh quang hạ xuống trước mặt hai người mới bỗng dưng tản ra, thanh bào đạo nhân bên trong chính là hóa thân của Thanh Long.

Sau khi hiện thân hắn nhìn quanh lộ vẻ nghi hoặc:

- Kỳ quái! Bên ta mới rõ ràng cảm giác nơi này tựa hồ có khí tức huyết mạch thủy long, sao giờ lại không thấy bóng dáng?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, bảo Ngao Bá rời đi dĩ nhiên là vì Lợi Thị chân kinh nhưng còn có nguyên nhân khác là Thương Mạc.

Hắn cũng không có khả năng để Ngao Bá biết được bí mật về Diễn Thiên Châu, Côn Luân Kính trấn áp tinh huyết Tổ Long trong thân thể hắn đã gắng sức, trong không gian khác, huyễn thuật thần thông thật sự không hề nắm chắc có thể giấu diếm được kẻ có thể tiếp cận đại năng đạo tổ Long tộc này nên liền sai đi xa để tránh né.

Cửu Hoa lắc đầu mỉa mai:

- Thần Quân chẳng lẽ nói giỡn chơi với hai người chúng ta? Long tộc các ngươi từ lúc nhị tổ vẫn lạc, Phương Trượng tiên sơn cùng thiên long Huyết Trì bị chiếm đi thì sao còn huyết mạch thủy long? !

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1179: Đế Khí biến hóa

Thương Mạc cũng không để ý sự mỉa mai trong lời nói của Cửu Hoa, đột nhiên bắn ra một điểm tinh huyết kim hoàng, dẫn xuất một đạo quyết khiến điểm huyết dịch này phát ra quang hoa chói mắt.

Trong lòng Nhạc Vũ trầm xuống, cơ hồ lập tức cảm giác lực tác động của điểm tinh huyết thuần khiết này khiến huyết dịch trong người hắn sôi trào, có cảm giác gào thét muốn hóa long.

Hắn dùng Ngũ Hành Kiếm Trận cưỡng ép trấn áp, lại thêm Côn Luân Kính che lấp tất cả chấn động linh lực mới không lộ ra sơ hở.

Qua một hồi lâu, Thương Mạc không có sở đắc mới bỏ qua tìm kiếm, chiêu lấy điểm tinh huyết kia, nhìn thẳng vào Nhạc Vũ:

- Ta tới đây đơn giản là chuyện Thiên Phủ thần bia, vật này liên quan đến tồn vong của Long tộc, không biết An Thiên Huyền Thánh Bệ Hạ có thể chuyển nhượng thần bia này cho ta hay không? Nếu là chịu, chẳng những có thể cầm đi mấy viên Mộc Linh Tinh Châu mà hóa thân này của bản Thần Quân cũng có thể hiệu lực cho Bệ Hạ ngàn năm.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên tinh mang rồi không hề nửa phần do dự, lắc đầu:

- Điều kiện này của Thần Quân quả thực mê người, cơ hồ khiến trẫm không cách nào từ chối. Bất quá xin lỗi, Thiên Phủ thần bia đối với trẫm mà nói cũng tuyệt không phải chỉ là một thế giới Động Thiên.

Thần bia này trọng yếu đối với Long tộc nhưng với hắn cũng chẳng phải như thế? Chuyện liên quan đến quá trình trùng kích chuẩn thánh của hắn thì điều kiện gì cũng bỏ qua một bên.

Điều kiện của hóa thân Thanh Long cố nhiên khiến người động tâm nhưng tính cách Nhạc Vũ cũng chưa bao giờ tin vào ngoại lực.

Thương Mạc nghe vậy bất giác nhíu mày, một khí tức âm trầm tràn ngập khắp nơi, hồn áp chuẩn thánh cũng như một bước tường áp tới khiến cho mây đen trong không trung vần vũ, mặt biển cũng dấy lên vô số sóng lớn.

Nhạc Vũ không chút động dung, một luồng ý niệm lăng duệ đột nhiên từ bản thể bắn ra chống đỡ.

Có Hồng Mông kiếm ý hộ thân, tuy dưới trọng áp nhưng vẫn thư thái tự nhiên, ngạo nghễ trong không trung không hề bị khí thế ngập trời của Thương Mạc ảnh hưởng.

Cửu Hoa tán nhân cười lạnh, chỉ chợt lóe thân, liền đã tới trước người Nhạc Vũ:

- Mạnh Chương thần quân muốn thật sự để Cửu Hoa thất vọng? Thiên Phủ thần bia đổi lấy không được liền muốn cưỡng đoạt? Hậu Thổ nương nương xem Bệ Hạ là thân đệ. Thần Quân có từng cân nhắc nhân quả, vì ngươi lại mất đi nhất mạch Long tộc, đoạn tuyệt sinh cơ cuối cùng.

Thương Mạc giật mình, nhìn qua Cửu Hoa cùng Nhạc Vũ, sắc mặt đang căng cứng đột nhiên trì hoãn, uy áp kinh người cũng kiềm chế toàn bộ, phảng phất như khí trời ấm lên giữa trời đông giá rét, cười tự giễu:

- Lại để cho nhị vị chê cười, tìm một chỗ trú chân cho Long tộc ta đã thành sở cầu suốt đời của Thương Mạc, cơ hồ đã thành Tâm Ma. Vừa rồi thiếu chút nữa đã không kìm nổi tham niệm.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn sững vào Nhạc Vũ, thần sắc phức tạp:

- Nếu như Bệ Hạ không muốn vậy thì việc này không nhắc lại. Nói ra cũng thật kỳ quái, ta và ngươi lần đầu gặp nhau nhưng sao vẫn cảm thấy bệ hạ có liên quan lớn lao đến Long tộc, cảm giác cực kỳ thân cận nhưng lại không hề có nguyên do. Hóa thân của ta đến Hạ giới lần này còn có việc khác muốn làm tại Nam Hải, ngày khác rảnh rỗi nhất định sẽ tới đế đình bái phỏng, tìm Bệ Hạ đàm huyền luận đạo, khi đó Bệ Hạ đừng từ chối.

Hắn vừa nói xong thì trên mặt biển có một luồng gió lớn ùa tới, thân hình Thương Mạc lập tức hóa thành từng điểm linh quang phiêu tán, chỉ để lại một vùng ảo giác.

- Vạn Tượng Sâm La pháp quả thực khiến người ta căm ghét.

Cửu Hoa tán nhân cũng bị lừa gạt chốc lát, hừ lạnh vẻ bất mãn rồi quay đầu nghi ngờ nói:

- Lúc nãy ta vẫn còn kỳ quái, sao đã thoát khỏi Thương Mạc nhưng đột nhiên lại bị khóa lại khí cơ, nguyên lai là vì thiếu niên kia. Trong cơ thể kẻ này thực sự là huyết mạch Thủy Long?

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, việc này vốn cũng không cần giấu diếm.

- Quả nhiên là đại kiếp nạn hàng lâm, nhân vật nào cũng có thể lộ diện.

Cửu Hoa tán nhân bật cười, cũng không để ý, trực tiếp ôm quyền cáo từ nói:

- Thanh Long lão nhân tuy là làm người có chút hỉ nộ bất định nhưng làm việc lại coi như quang minh lỗi lạc. Nếu đã nói chấm dứt việc này vậy thì sẽ không có chủ ý với Thiên Phủ thần bia. Người Bệ Hạ e dè cũng chỉ có hắn, mấy nhân vật Hỗn Độn kia cũng không cần quan tâm. Đoạn đường này coi như đã không hung hiểm, Cửu Hoa xin cáo từ.

Vừa dứt lời thì mặt biển chỗ hai người đột nhiên phủ đầy khí U Minh, một thông đạo nối thông với Địa phủ đột nhiên hiện ra. Cửu Hoa chỉ chợt lóe thân đã nhảy vào trong đó biến mất không thấy tăm tích.

Nhạc Vũ đứng yên trên không trung một lát rồi cũng hóa thành độn quang ngũ sắc rời khỏi.

Không có Cửu Hoa bảo vệ, hắn cũng không dám ở lâu trên Nam Hải, khẽ mở Thiên Phủ thần bia rồi phi độn về phía bắc, qua chưa đầy nửa tháng đã tới phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu, là vùng quản hạt của hắn.

Cảnh tượng trên đường cũng khiến hắn vui vẻ, đã không có yêu tộc phương bắc quấy nhiễu nên nhân khẩu đông hơn một chút. Chỉ qua thời gian hai mươi năm đã tăng lên không ít người trẻ, đủ để chống đỡ thần cách cấp mười tám.

Hắn lại xem đế khí khắp nơi đều là tử khí rợp trời, số mệnh đại thịnh, đồng tử không khỏi co rút, triệt tiêu toàn bộ Yêu tộc có thể nói là có lợi có hại, nhân

khẩu tăng nhiều cũng khiến cho khí vận đế vương nhân gian bạo tăng, hiện giờ còn tốt, sau này sẽ có một ngày uy hiếp đế đình.

Vùng đất Trung Nguyên hiện giờ đã là như thế. Thiên Đình thần chức, ngoại trừ Hạo Thiên bổ nhiệm cũng còn bị nhân hoàng chế ước, nếu không được nhân hoàng sắc phong thì không thể danh chính ngôn thuận được hương hỏa nguyện lực.

Cũng chỉ có ở cực tây, các nước phân liệt, mới không bị nhân gian đế hoàng sở chế.

Vốn trong phạm vi Nhạc Vũ quản hạt cũng không có mấy đại quốc nhưng lúc này ở hướng bắc cách đó chừng ba trăm triệu dặm có một chỗ quang hoa tử kim xông thẳng đến Diệu Vân thiên, long hình ẩn hiện chiếm giữ tầng mây.

- Phương vị này là Bắc Vân quốc? Kỳ quái, vài năm trước khi mình rời đi từng xem số mệnh biến ảo của các nước nhân gian, thực lực Bắc Vân quốc chỉ mới trung đẳng, sao vài năm đã có dấu hiệu đại hưng?

Trong lòng hắn nghi hoặc, lại thêm vài phần ý cảnh giác, cẩn thận quan sát rồi phi thân bay tới.

Hắn vừa tiến vào phạm vi quản hạt liền thôi không ẩn giấu bộ dạng, tiến gần Các Linh sơn thì nghe chín tiếng chuông vang dội rồi vô số tiên nhạc tấu khởi.

Sau đó cổng thành phía xa đột nhiên mở rộng, từng dãy chiến xa chỉnh tề từ bên trong tuôn ra, số lượng lên tới trăm vạn, nhìn từ dưới lên như một đám mây kim sắc.

Đi đầu chính là mấy người Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh, Hiên Viên Thu đi ở giữa, trông thấy Nhạc Vũ đang mặc cổn phục phi độn tới liền đều cúi cúi người chào bái tren xa.

Sau đó một tràng hô chấn động không trung khiến tiên tu trong thành đều nhìn cả lên.

- Đại La Kim Tiên?

Cảm giác khí tức Hiên Viên Thu hùng hậu hơn trước gấp trăm lần, Nhạc Vũ bất

giác nhìn lại lần nữa rồi hạ xuống ngọc liễn tiến vào trong thành.

Sau đó là trực tiếp rơi quá sức hắn chuẩn bị ngọc liễn phía trên, hướng nội thành bước đi.

Quay trở lại đến hành cung, Nhạc Vũ đi thẳng tới Huyền Thánh Điện, chỉ để lại mấy người thân cận còn cho lui toàn bộ.

Sau vài năm không gặp, nhìn khí sắc tất cả đều bất đồng với trước, hồng quang ẩn lộ, lại có cả ngạo ý, ngay cả mấy người Ất Khổ đảm nhiệm tam công cũng có thêm vài phần tuân phục.

Đợi đến lúc Nhạc Vũ ngồi xuống ở tầng đài 99 bậc thì mấy người đều không hẹn do Hiên Viên Thu dẫn đầu cúi người hành lễ nói:

- Bệ Hạ lần này trợ giúp Hậu Thổ mở Địa phủ, chấn động Hồng Hoang. Chúng ta cung chúc Bệ Hạ nhất định có thể số mệnh Vĩnh Xương, vĩnh viễn trấn bắc.

Nhạc Vũ phất tay nâng dậy rồi nhìn qua một lượt:

- Sau khi trẫm rời đi thì mọi việc ở phương bắc coi như không tệ

Đang lúc trên mặt mọi người thoáng hiện vui vẻ thì Nhạc Vũ chuyển giọng:

- Nhưng tại Bắc Vân quốc đã xảy ra chuyện gì?

Không khí trong điện lập tức lạnh lẽo, uy nghiêm Nhạc Vũ qua một ngày hơn một ngày, lúc này phát tác khiến cả điện đông cứng lại.

Hiên Viên Thu đã dự liệu trước, đứng ra đáp:

- Việc này ta cũng có chú ý, mấy năm này vẫn ngầm điều tra. Ngoại trừ biết được Thủy Đức tinh quân Quân Minh tựa hồ đặc biệt chiếu cố khiến mưa thuận gió hoà thì còn có tu sĩ tặng cho Hoàng thất vật tạo khí vận.

Vẻ rét lạnh trên mặt Nhạc Vũ lúc này mới hơi trì hoãn, lại nghe Hiên Viên Thu tiếp tục nói:

- vị trí nước này tuy xa xôi nhưng phần đông lại là bình ngguyên, rất nhiều hùng

quan hiểm yếu, dễ thủ khó công. Các nước chung quanh lại vừa lúc không có cường địch. Mấy năm này tuy mấy người chúng ta có chút bố trí nhưng chỉ khi nào thực lực quốc gia mạnh lên còn không khó át khuếch trương. Chỉ có thể nói sau màn có người mưu tính.

Nhạc Vũ vung tay, dùng huyễn thuật hiển lộ toàn bộ phạm vi Bắc Vân quốc, sau một lát liền cười lạnh:

- Thủy Đức tinh quân Quân Minh ngoại trừ việc này ra còn có dị động khác?

-Vi Minh Tử quyết đoán lắc đầu:

- Chúng ta sai người ngày đêm giám sát, chỉ chờ hắn phạm sai lầm. Bất quá Quân Minh ngoại trừ chiếu cố Bắc Vân quốc thì cũng không có động tác nào khác, chuyện hưng vân bố vũ cũng coi như tận lực.

Nhạc Vũ nghe vậy trầm ngâm, cảm giác cực kỳ khó giải quyết. Ở đây không phải không có biện pháp, hắn vốn có trăm ngàn thủ đoạn khiến hoàng thất Bắc Vân quốc tan rã nhưng chắc chắn sẽ khiến ảnh hưởng tới người vô tội. Hơn nữa hiện giờ bất luận hành động nào của hắn cũng cần cực kỳ thận trọng, liên quan đến tăng giảm khí vận, công đức thịnh suy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1180: Trấn Phủ Linh Bi

Nhạc Vũ gõ ngón tay vào lan can, nhịp điệu như tiếng trống chấn động tâm thần mọi người trong điện, hắn cân nhắc hồi lâu liền có quyết định.

Lúc này Hiên Viên Thu lại mở miệng:

- Thần đã sai người đến Trung Nguyên tìm kiếm một ít tán tu tông môn nhị tam lưu Bắc thượng chắc là có thể kiềm chế, hiệu quả thế nào còn phải chờ xem.

Nhạc Vũ có chút kinh ngạc, cách ứng đối này của Hiên Viên Thu cùng hắn không mưu mà hợp, nhìn vẻ sâu xa, cười lớn:

- Cũng thế! Chuyện tình Bắc Vân quốc cứ xử trí theo ý ngươi đi! Nhân thủ đế đình ngoại trừ cấm quân còn lại ngươi hoàn toàn có quyền sai sử. Ngươi Đại La Kim Tiên đầu tiên dưới trướng ta, đừng để trẫm thất vọng. Duy cần chú ý, tuyệt đối không thể không từ thủ đoạn.

Hiên Viên Thu lập tức cúi người lĩnh mệnh, Nhạc Vũ đang muốn mọi người tán đi thì Ngụy Thanh lại tiến lên phía trước nói:

- Bệ Hạ! Một tháng trước Thiên Đình có hạ chỉ. Thần chưởng Lễ bộ, vì vậy tiếp thiên chỉ, kính xin Bệ Hạ xem xét!

Dứt lời thì xuất ra một đạo minh hoàng phù chiếu, dùng pháp lực nâng đến trước người Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ vừa liếc qua đã đoán biết đại khái, thầm nghĩ việc này cuối cùng đã đến, chiêu lấy phù chiếu thiên đế đến trước người, sau khi mở ra thì hoàn toàn giống như suy đoán của hắn.

Cười lạnh, pháp lực trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng bạo tuôn xé thành nát bấy tờ phù chiếu.

Mấy người trong điện phần lớn đều đã sớm xem qua, Vi Minh Tử cúi người:

- Cử động lần này của Thiên Đế tuy có dụng tâm bất lương, không giống nhân chủ. Bất quá chuyện Đào Sơn không chỉ quan hệ đến Thiên Đình mặt mà đối với đế đình cũng là quan hệ sinh tử.

Hiên Viên Thu cũng phụ họa nói:

- Thần cũng có cái nhìn như thế! Lần này ý đồ Thiên Đế khó lường, chúng ta không thể không đề phòng nhưng thực sự không thể hoàn toàn bỏ mặc! Hôm nay đế đình phương bắc ta tuy cho Hậu Thổ nương nương mượn ngàn vạn binh tướng. Bất quá sau khi nương nương thành Thánh thì mấy năm gần đây có vô số nhân tài đầu nhập . Hôm nay trong đế đình, chỉ tính riêng Thái Thanh Huyền Tiên đã có hơn hai mươi, càng tùy thời có thể điều động 300 vạn tinh nhuệ, thực lực không hạ mà thăng.

Nhạc Vũ cũng đã sớm biết thực lực đế đình nhưng lúc này nghe vậy vẫn thoáng vui mừng.

Hiên Viên Thu trong miệng nói 300 vạn tinh nhuệ, chính là do lần trước khi hắn rời đi đã lệnh cho mấy người Cự Linh Thần xây dựng lại cấm quân.

Lần này cũng khác với các lần trước, thật giả lẫn lộn, một thân tu vi ít nhất cũng cần đến Thiên Tiên, trong binh tướng Thiên Đình chọn ba lấy một, chiến xa khôi giáp sở dụng đều là tinh phẩm, chiến lực đã tương xứng với tinh anh thiên đình.

Trăm vạn tinh nhuệ hợp lực, tạo thành đại trận, gia trì uy năng đủ tương đương với một vị Thái Thanh Huyền Tiên, pháp lực cảnh giới thậm chí có thể so với Đại La Kim Tiên.

Còn nếu bản thân người chủ trận là Đại La Kim Tiên thì khi chiến đấu càng có thể trùng kích tới cảnh giới không thể tưởng tượng!

Hạn chế duy nhất là không thể li khai đại trận quá xa, rời xa mỗi một trượng thì hiệu quả hạ thấp một phần.

Binh tướng có thực lực như vậy, dù là Thiên Đình có mấy vạn năm tích lũy đoán chừng cũng không đủ bốn ngàn vạn, lại còn cần đóng quân các nơi, trấn áp Ma Quật cùng Yêu tộc Trung Nguyên, đề phòng rất nhiều đại năng thái cổ ý đồ khó

lường quá cổ đại năng, Đại La Kim Tiên, có thể tùy thời điều động tối đa bất quá trăm vạn, nếu không lúc trước cũng không đến lượt hắn đảm nhiệm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế.

Cũngbởi vì địa vị thiên đế bất ổn, danh bất chính, ngôn bất thuận nên mới dẫn đến nhiều cường địch rình mò, chỉ có thể bằng đại quân trấn áp, củng cố đế vị.

Đổi lại hắn bên này, chỉ cần 500 vạn binh tướng, thậm chí không cần tinh nhuệ đã có thể khiến phương bắc an tĩnh.

Về phần lợi hại trong chuyện Đào Sơn, hắn càng sớm rõ ràng, không cần mấy người khuyên bảo nhắc nhở, cũng biết đến cùng nên xử trí như thế nào, chỉ là vẫn có chút mê hoặc không cách nào thấu triệt.

Hắn xé nát phù chiếu, cũng không phải chỉ để cho hả giận, cũng không biết tại sao hắn cảm giác trong chuyện này có bẫy rập mà hắn chưa từng phát giác, nếu không nghĩ thấu triệt sẽ không đơn giản quyết định.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền hỏi lại Hiên Viên Thu:

- Lực tín nguyện Thiên Đình ta tụ tập còn trống bốn trăm tỷ, mấy người các ngươi có cách nào trong vòng mười năm chiêu lãm 400 vạn tinh nhuệ?

Hiên Viên Thu ngạc nhiên chỉ chốc lát, mới mở miệng đáp:

- Chiêu lãm 400 vạn tinh nhuệ không khó! Bất quá lực tín nguyện còn dư này chẳng lẽ Bệ Hạ không cần ngưng tụ thần cách cấp 19? Còn có quy chế Thiên Đình là đế đình phương bắc ta chỉ có thể dưỡng một ngàn tám trăm vạn binh tướng, nhiều hơn nữa sẽ vi phạm, phải chăng có chút không ổn?

Nhạc Vũ nghe vậy cười lạnh, hờ hững không đáp. Hiên Viên Thu chỉ nhìn sắc mặt Nhạc Vũ liền hiểu rõ, cũng không khuyên nhủ, quyết đoán đáp:

- Nếu Bệ Hạ đã cố ý như thế, mấy người chúng ta nhất định hết sức nỗ lực!

Lúc này ảnh hưởng của thanh thế việc Nhạc Vũ trợ giúp Hậu Thổ thành Thánh đã dần biến mất, người đầu nhập đế đình dần một ít, bất quá chỉ cần cẩn thận mưu đồ, chiêu lãm bốn trăm vạn binh tướng cũng không phải việc khó, thậm chí chưa cần đến mười năm mà chỉ cần bảy tám năm là đủ.

Nhạc Vũ lúc này mới thoáng nhẹ nhõm, cười nói:

- Mười năm tụ binh, mười năm thao diễn, đại khái vậy cũng đủ rồi! Về phần chuyện Đào Sơn, hiện giờ thời gian còn sớm. Đại tướng của trẫm còn chưa về, trọng kiến cấm quân càng cần thời gian thao diễn. Thậm chí tam linh trẫm cũng cần hoàn thiện, việc này đợi qua ba năm nữa nói sau sau.

Hắn nói mơ hồ khiến mấy người trong điện hơi kinh hãi, không biết đại tướng được nhắc đến là ai, còn chưa kịp hỏi thì Nhạc Vũ đã quay người rời đi.

Bên ngoài tẩm cung, Huyền Vũ lười biếng gục trên bạch đài, ngay cả Nhạc Vũ trở về cũng chỉ ngẩng đầu liếc qua không hề để ý tới.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi mỉm cười, trong tay bỗng dưng đánh ra một luồng hồng quang. Hóa thân nguyên hồn của Huyền Vũ lập tức phóng vọt lên nuốt gọn đoàn huyết quang.

Thân hình của hắn lại như không bị khống chế, bành trướng cao hơn mười vạn trượng, phá nát cả mấy chục cung điện xung quanh.

Đoàn Huyết Quang tuy chỉ nhỏ bằng nắm tay nhưng lại hàm chứa không biết bao nhiêu tinh hồn khí huyết do Nhạc Vũ dành dụm mà thành, kể cả môt thi hài Hỗn Độn Kim Tiên trong Long mộ lẫn vô số huyết nguyên tinh thuần qua trận chiến Địa phủ, dù mạnh như Huyền Vũ lúc này cũng có chút không chịu nổi, toàn thân bạo trướng, cuối cùng miễn cưỡng khôi phục nhưng chỉ có thể nằm yên một chỗ nhìn Nhạc Vũ vẻ cầu khẩn.

Nhạc Vũ cười lặng lẽ, chỉ hơi thi triển pháp lực liền đem cự quy này vào Thiên Ý Phủ, thầm nghĩ may mắn do năng lực có hạn nên không thể đem cả mấy thi hài Hỗn Độn Kim Tiên đã khôi phục tinh hồn trong động thiên Long mộ, nếu không chỉ sợ Huyền Vũ đã nổ tung.

Hắn bố trí xung quanh cung điện một Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận, mượn nhờ Huyền Vũ Thiên Nguyên trận phía dưới cùng với Hắc Thủy Huyền Linh trận của Các Linh sơn phủ lên tầng tầng thủy vụ bao trọn hành cung.

Nhạc Vũ vừa mới chuyển thân, hồn niệm cũng tiến vào đến Diễn Thiên Châu, thân hình hiện ra trong Thiên Ý Phủ.

Huyền Vũ vẫn như cũ không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể lẳng lặng nằm một góc, dưới gốc tiên hạnh là một tử bi ba xích lơ lửng, tỏa linh quang bốn phía.

Nhạc Vũ tiến tới gần, thở sâu một hơi, đem hai hóa thân triệu đến rồi triển khai đại thủ bắt lấy Thiên Phủ thần bia.

Được giải khai pháp tắc không gian tu di và rất nhiều cấm chế của Lục Áp đạo nhân, tử bi lập tức mở rộng, trong nháy mắt dài lên đến mười vạn trượng, một cự lực cũng từ bên trong truyền ra, muốn giãy dụa ly khai.

Nhạc Vũ cùng hai hóa thân triển khai pháp tướng thiên địa, thân hình đồng dạng bành trướng đến hai mươi vạn trượng, cơ bắp toàn thân căng cứng, bộc phát lực lượng chín vạn đầu chân long áp chế tấm thạch bi.

Chỉ trong một sát na, trong Thiên Ý Phủ tràn đầy tiếng nổ trầm đục, linh lực bạo tuôn bốn phía khiến động thiên vừa hình thành không lâu tiếp cận bờ vực sụp đổ.

Đằng Huyền cùng Cực Lan đều bị kinh động, chỉ có thể đứng ngoài xa quan sát, cương phong cuồng loạn khiến hai người không thể tới gần, dĩ nhiên chưa thể nói tới tương trợ.

Thần quang trong mắt Huyền Vũ cũng lập lòe nhìn sang, không chút do dự phun ra ba luồng hắc quang hóa thành ba hư ảnh quy xà khiến hư ảnh chân long quanh người Nhạc Vũ lại tăng một vạn!

Trong thân thể Nhạc Vũ lúc này cũng vang lên tiếng nổ vang, trong tay cầm chặt tấm thạch bi, toàn thân huyết khí bành trướng, mười vạn đầu chân long lần nữa bạo tăng đến mười hai vạn.

- Xuống cho ta!

Hắn vỗ mạnh khiến tấm thạch bi mười vạn trượng bị ép xuống một nửa vào tầng đất của động thiên!

Mấy người Đằng Huyền đều là kẻ tu chân nên hiểu rõ tấm thạch bi này không chỉ là chìm vào một bộ phận mà kết cấu của nó đã bị Nhạc Vũ dùng pháp lực mênh mông cưỡng ép kết hợp với thế giới bản nguyên của Diễn Thiên Châu, tuy hai mà một!

Nhạc Vũ vẫn không dám buông lỏng, tán đi pháp tướng rồi cả ba vây quanh tấm thạch bi, hai tay không ngừng sử ra ấn quyết, miệng đọc kinh văn.

Qua thời gian gần một tháng hắn mới có thể khiến cho linh lực chấn động bên trong Diễn Thiên Châu miễn cưỡng bình phục lại, sau đó cắn mạnh đầu lưỡi khiến cả ba thân thể đều phun ra một ngụm máu tươi vãi vào trên thạch bi.

Mắt thấy huyết dịch trên thạch bi dần nhạt đi rồi dung nhập vào bên trong, tâm thần Nhạc Vũ cuối cùng khẽ buông lỏng, biết lúc này đã thực sự sở hữu Thiên Phủ Thần Bi, hồn niệm tản ra cảm ứng chênh lệch thời gian hiện giờ trong Thiên Ý phủ thì bất giác vui vẻ:

- Là 65 lần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1181: Động thiên thành tựu

Qua một hồi lâu, Nhạc Vũ mới miễn cưỡng áp chế được nỗi vui mừng, tỷ lệ chênh lệch thời gian lúc này đã kém Ngũ Trang Quan không xa, vượt xa khỏi dự liệu của hắn.

Tiếp tục đánh ra một ấn quyết vào tấm thạch bi, thần sắc Nhạc Vũ đông lạnh, nói ra một chữ "Ngưng"!

Chỗ vốn bị tổn hại nhất của Thiên Ý Phủ lập tức liền bắt đầu khôi phục, nhanh chóng tụ lại một chỗ. Ngay sao đó Nhạc Vũ nói tiếp một chữ "Triển" khiến linh lực Thiên Phủ Thần Bi tán xuất, chỉnh lý lại toàn bộ linh mạch trong Diễn Thiên Châu.

Chỉ một lát sau, thế giới trong Diễn Thiên Châu lại một lần nữa mở rộng, tăng thêm một trăm triệu dặm mới đình chỉ, thậm chí cả Thiên Ý Phủ cũng tăng lên gấp ba!

Nhạc Vũ mỉm cười, biết đây là kết quả chỉnh lý linh mạch của Thiên Phủ thần bi.

Quá trình đem Thiên Phủ thần bi dung nhập vào Diễn Thiên Châu trải qua suốt mấy tháng, sau khi dùng tinh huyết bản thân tế luyện, Nhạc Vũ lại bố trí linh trận khiến cho nó càng hòa hợp với Thiên Ý Phủ và Diễn Thiên Châu.

Đến khi đánh ra một viên linh thạch cuối cùng trong động thiên thì cả thế giới bỗng dưng ngân nhẹ, chênh lệch thời gian dù chưa tăng lên quá lớn nhưng nồng độ linh lực lại tăng lên một cấp bậc, hào quang thất thải tràn ngập. Dù chỉ hít một hơi cũng có thể cảm giác vô số linh lực Ngũ Hành hỗn tạp trong không khí rót vào thể nội, có tác dụng cải tạo thân thể.

Lúc này thân hình Huyền Vũ đã rút nhỏ vài vòng nhưng vẫn không thể động đậy, thấy động tác của Nhạc Vũ rốt cục dừng lại thì lập tức kêu lên một tiếng tỏ ý chúc mừng.

Nhạc Vũ cười lên ha hả, lộ ra hân hoan vô tận, hạ xuống bên cạnh gốc tiên hạnh nhìn xung quanh một cái, có chút không dám tin động thiên đạt tới đỉnh cấp lại xuất từ tay mình.

- Chênh lệch bảy mươi lần sao?

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, chênh lệch thời gian trong Thiên Ý Phủ hiện giờ đã là bảy mươi lần, lúc ở Ngũ Trang Quan liều lĩnh làm tổn thương bản nguyên động thiên cũng chỉ có thể thúc đẩy chênh lệch thời gian đến một trăm lần, đúng là nơi tu hành lý tưởng nhất của hắn. Bất quá sau này dù là dung nhập nhiều hơn tinh hạch nguyên thần và động thiên phúc địa thì cũng không thể khiến cho động thiên của Thiên Ý phủ đề thăng, tối đa cũng chỉ có thể khiến cho phạm vi động thiên và Diễn Thiên châu khuếch trương.

Cười nhẹ, Nhạc Vũ đột nhiên chuyển thân đến trước người Huyền Vũ:

- Huyền Vũ đạo huynh chúc mừng Tiên Phủ ta đại thành? Bất quá với giao tình giữa ta và ngươi mà chỉ chúc suông vậy cũng không được, nói như thế nào cũng phải có chút hạ lễ!

Huyền Vũ nghiêng đầu, suy nghĩ chốc lát rồi gật đầu, há miệng phun ra vô số lam điểm.

Nhạc Vũ phất tay cuốn lấy đếm qua thì thấy số lượng Huyền Thủy Thiên Linh Châu trong đó lên đến hơn hai trăm viên, cực kỳ tinh thuần, chỉ cần dùng Côn Luân Kính thêm chút gia cường là có thể liệt vào Tiên Thiên!

Nhạc Vũ hơi cảm giác ngoài ý muốn, tiếp đó lại cảm thấy đương nhiên. Khí huyết nguyên lực của một di hài Hỗn Độn Kim Tiên nguyên vẹn lớn đến mức nào? Huống chi hắn còn thêm vào khí huyết tinh hồn lấy được tại Địa phủ, thu hoạch hơn hai trăm viên Huyền Thiên Thủy Linh châu cũng là đương nhiên.

- Đạo huynh giỏi tính toán, lại đem những cặn đầu thừa đuôi thẹo đến đuổi trẫm!

Nhạc Vũ làu bào nhưng trên mặt tràn đầy hân hoan, Tiên Phủ thành tựu, lại lấy được Linh Bảo, đúng là vui càng thêm hỉ!

Hắn tế luyện từng viên rồi đưa vào trong thế giới thai tàng sau lưng, cộng thêm

số lúc trước thì hiện giờ lên đến 385 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu, tựa như quần tinh ủng nguyệt xoay quanh Côn Luân Kính.

Huyền Thủy Thiên Linh Châu là Ngũ phẩm Tiên Thiên, mười hai viên có thể thành tựu Tứ phẩm Tiên Thiên linh bảo, ba mươi sáu viên sẽ đến Tam phẩm, hội tụ 365 viên trực tiếp nhảy vào Tiên Thiên nhất phẩm, tương hỗ với Côn Luân Kính khiến có thể sánh với một số Tiên Thiên siêu phẩm Linh Bảo cấp thấp!

- Cũng không biết bộ linh châu này khi tiến vào Tiên Thiên Chí Thánh sẽ có uy năng như thế nào?

Nhạc Vũ cũng chỉ có thể tưởng tượng ra điều này trong đầu.

365 viên Huyền Thủy Thiên Linh Châu là Tiên Thiên nhất phẩm, nếu muốn tiến thêm một giai thì ít nhất cũng cần 3600 viên! Số lượng tăng trọn vẹn gấp 10 lần!

Tuy có Huyền Vũ tương trợ nhưng một di hài Hỗn Độn Kim Tiên mới thành ra 150 viên, muốn thành tựu 3650 viên thì cần bao nhiêu di hài Hỗn Độn Kim Tiên?

Nhạc Vũ lúc này lại nhớ tới Long mộ, nếu như có thể giao ra toàn bộ long thi cho Huyền Vũ luyện hóa, đừng nói là Tiên Thiên siêu phẩm, gom đủ 10800 viên thành tựu Tiên Thiên Chí Thánh cũng là không khó!

Bất quá khi nhớ lại uy thế vô biên của hóa thân Thanh Long ở Nam Hải, Nhạc Vũ cũng đành bỏ qua ý nghĩ này.

Với quan hệ giữa hắn và Ngao Tuệ, dù có thèm thuồng như thế nào cũng không có khả năng đánh chủ ý lên Long mộ.

Kiềm chế tạp niệm, ngay sau đó Nhạc Vũ liếc qua thấy Đằng Huyền đang đứng một mình, thần sắc thất lạc.

Nhạc Vũ hơi suy ngẫm đã biết nguyên do, cười nhẹ rồi xuất ra một đạo pháp lực cuốn thân hình nàng ra ngoài Diễn Thiên Châu.

Hắn đã ở trong động thiên Thiên Ý Phủ mấy tháng nhưng cũng chỉ hơn mười ngày tại Hồng Hoang mà thôi, bất quá bố trí ra trùng trùng điệp điệp cấm chế huyễn thuật cũng đã dẫn khởi sự chú ý của vô số tiên tu trong thành, tuy sợ hãi

uy thế của mấy trăm vạn binh tướng thiên đình dưới trướng Nhạc Vũ nên không có ý mạo phạm nhưng có một số Đại La Kim Tiên tự thị pháp lực đều dùng một tia hồn niệm thăm dò đến, trong đó có mấy tia cơ hồ đã tiếp cận đến gần tẩm cung.

- Thật to gan!

Nhạc Vũ nhíu mày cười lạnh, hồn niệm mô phỏng Huyễn Nguyệt ngưng chân dung hợp Hồng Mông kiếm ý quét ngang một kiếm, cảm giác trong đầu ngân lên, xa xa truyền đến mấy tiếng rên đau đớn rồi mấy đạo hồn niệm Kim Tiên đều trọng thương quay lui.

Nhạc Vũ vẫn không chịu bỏ qua, tìm đến căn nguyên thì tiến vào một cung điện nằm trong một thành thị dưới núi, hồn niệm ngưng tụ thành châm tiến vào công kích thẳng nguyên hồn Kim Tiên trong đó.

Sau một khắc, trong tai Nhạc Vũ truyền đến một tiếng rú thảm, miệng mũi Nhạc Vũ cũng phun ra một vòi máu tươi.

Sau một lát thấy một đạo kim quang lảo đảo bay lên viễn độn, từ xa truyền đến thanh âm một lão giả:

- Kính xin Bệ Hạ bớt giận! Hôm nay là Dương Cốc ta không đúng, lần này thụ khiển trách cũng là đáng đời. Ngày sau nhất định đến nhà bồi tội!

Hàn mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, thu hồi Thủy Vân Kiếm đã cầm trong tay, sát ý hơi liễm.

Hồn niệm hắn vẫn càn quét khắp nơi, kiếm áp vô biên khiến tiên tu trong thành rét lạnh, dừng chân tại chỗ không dám nhúc nhích, mấy vị Đại La Kim Tiên cũng vội vàng kiềm chế ý niệm, có ý tạ lỗi.

Hừ lạnh một tiếng, một tia sát cơ cuối cùng của Nhạc Vũ cũng dần nhạt đi, vừa thu hồi hồn niệm thì nghe Đằng Huyền ở bên lo lắng nói:

- Vừa rồi sư tôn bị thương có nghiêm trọng?

- Không sao! Vết thương nhỏ mà thôi, không cần lo lắng.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, dùng Côn Luân Kính chiếu khắp thần hồn khiến qua một lát đã phục hồi, trong lòng lại có ý nghi hoặc.

- Kỳ quái! Hiên Viên Thu sao không tại nơi đây mà để cho mấy Đại La Kim Tiên dùng bàng môn thành đạo này càn rỡ?

Hắn thôi diễn một lát nhưng không có sở đắc, cảm thấy trong lồng ngực lo lắng lẫn bực bội, tạm thời bỏ qua việc này, dùng pháp lực mang theo Đằng Huyền bước ra ngoài thiên thành, nhìn về xa thản nhiên nói:

- Ta biết tâm sự của ngươi nhưng lại không giúp được gì, cảm giác rất phiền muộn!

Không đợi Đằng Huyền trả lời, Nhạc Vũ tiếp tục nói:

- Với năng lực của ta hiện giờ kỳ thật có thể trực tiếp đem ngươi lên Thái Thanh Huyền Tiên, với Thái Hạo Chân Viêm Chúc Chiếu Thần Quang của ngươi đủ chống chọi với Đại La Kim Tiên. Bất quá làm như vậy sẽ đốt cháy giai đoạn, thành ra hại ngươi. Dưỡng tại nhà ấm, không trải qua mưa gió cũng khó náu thân hậu thế. Chiến Tuyết Ngao Tuệ vì biết như vậy nên mới rời xa. Ta biết ngươi quyến luyến sâu đậm với sư tôn nhưng nếu không muốn để ta vướng víu , sớm ngày có thể giúp đỡ thì nên đi xem trong Hồng Hoang vũ nội một chuyến. Lúc nào cảm giác đạo tâm kiên cố thì tiếp tục trở về động thiên của Thiên Ý Phủ tu hành. Bất quá với tiến cảnh của ngươi hiện giờ ít nhất còn cần ba trăm năm mới có thể tiến vào Đại La Kim Tiên, càng không công lãng phí Hỗn Độn nguyên thai. Rốt cuộc là đi hay ở, chính ngươi lựa chọn.

Đằng Huyền rơm rớm nước mắt, sau một lát thi lễ thật sâu với Nhạc Vũ rồi hóa quang mà đi.

Nhạc Vũ không khỏi một hồi cảm khái, Đằng Huyền rời đi, Cực Uyên sau này sẽ đảm nhiệm một vị trí thần tướng tại đế đình, trong Thiên Ý Phủ cũng chỉ còn lại Cực Lan.

Ngay sau đó, hắn lại dùng pháp lực cưỡng ép hấp nhiếp một người trong thành đến trước mặt, chính là Đông Hoa tán nhân đang ngồi tĩnh toa, vừa trông thấy Nhạc Vũ thì vui vẻ:

- Đông Hoa tán nhân bái kiến sư tôn!

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, vội vàng lách mình sang bên cạnh không dám thụ đại lễ của Đông Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1182: Tham quả chi diệu

- Giữa ta và ngươi chỉ có liên lụy nhân quả mà thôi, tặng ngươi phép tu hành chỉ là trả nợ.

Thấy Đông Hoa tán nhân đứng lên, tràn đầy vẻ cầu khẩn, Nhạc Vũ muốn nói lại thôi, sau đó chuyển giọng:

- Đông Hoa ngươi cũng không cần như thế, tuy nói ta và ngươi không có duyên phận thầy trò, bất quá trẫm cũng hiểu ngươi là người tâm chí kiên định, đơn giản sẽ không cải biến chủ ý. Như vậy đi, ta và ngươi làm ước định, nếu như Đông Hoa ngươi có thể đạt thành thì khi đó muốn bái ta làm thầy, trẫm liền đáp ứng.

Đông Hoa tán nhân kinh ngạc, không dám tin ngẩng đầu nhìn lên thấy Nhạc Vũ nhếch miệng:

- Trẫm đã truyền cho ngươi phép kiếm tu, chỉ cần Đông Hoa ngươi có thể trong ngàn năm trùng kích đến Thái Thanh Huyền Tiên , hơn nữa căn cơ vững chắc thì khi đó theo ý ngươi.

Trong lòng hơi chút đắc ý, người có thể trong vòng trăm năm có thể thành tựu Kim Tiên hồn ấn, Thái Ất Chân Tiên như hắn chỉ là trường hợp đặc biệt. Thậm chí nếu là tăng thêm ở Tam Thập Tam Thiên cảnh, cùng động thiên Ngũ Trang Quan thì bản thân cũng phải qua hơn vạn năm mới có được thành tựu hôm nay.

Đông Hoa tán nhân muốn trong vòng ngàn năm thành tựu Thái Thanh Huyền Tiên cơ hồ là chuyện không thể nào, dù có thể được thì sau ngàn năm hắn đã có thể dùng thân phận thật gặp mặt, khi đó dù bản thân có thể đáp ứng nhưng với bản tính kiêu ngạo của Đông Hoa cũng chưa chắc đáp ứng.

Sắc mặt Đông Hoa tán nhân hơi tái đi, nghe ra ý khó dễ trong lời của Nhạc Vũ, cúi đầu trầm tư một lát rồi cung kính quả quyết cúi người nói:

- Đông Hoa đã minh bạch, trong vòng ngàn năm, nếu như Đông Hoa có thể đăng

nhập Thái Thanh Huyền Tiên thì nhất định lại đến bái sư, kính xin Bệ Hạ chớ quên ước hẹn hôm nay.

Dùng lễ sư đồ tham bái xong, Đông Hoa tán nhân không hề lưu luyến, phi độn về hướng nam.

Nhạc Vũ không khỏi khẩn trương, ngẫm nghĩ sau một lát lại khẽ lắc đầu, cũng không biết vì sao nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của Đông Hoa, đột nhiên hắn có dự cảm không chừng sau ngàn năm người này sẽ đạt tới Huyền Tiên.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ lại chú ý về hướng bắc, qua hơn mười ngày, đế khí tử kim của Bắc Vân quốc đã mở thêm một vòng, càng thêm dày đặc, ẩn ước có thể thấy được một đầu tử long năm móng bay múa trong mây.

- Sao có thể như thế? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hiên Viên Thu cũng không ở trong đế đình, vô luận dùng kỳ môn độn giáp hay tử vi đẩu số đều không thể thôi toán, chắc là đã có biến cố gì? Xem thiên tượng thấy Tả Thừa của đế đình còn chưa vẫn lạc mới đúng.

Đang ngửa đầu quan sát trời sao, nhất là phương bắc, tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, đột nhiên đánh ra một tờ phù chiếu, qua một lát thân ảnh Vi Minh Tử từ trong thành thoát ra, trông thấy Nhạc Vũ lập tức lộ ra vài phần hỉ sắc, đến gần vô cùng lo lắng nói:

- Bệ Hạ không xuất quan khiến chúng thần cực kỳ khẩn trương. Mấy ngày trước, Hiên Viên Tả Thừa đột nhiên tiến về Bắc Vân quốc, nói là muốn điều tra một chuyện, từ đó không thấy động tĩnh, chúng thần vô cùng lo lắng bất an.

Không chờ Vi Minh Tử nói xong, Nhạc Vũ đã tái mặt hóa thành một đạo độn quang thủy lam nhanh chóng phi độn về hướng bắc.

Chỉ qua hơn mười canh giờ, Nhạc Vũ đã vượt qua khoảng cách mười tỷ dặm, đứng trên bầu trời Bắc Vân quốc, dùng Côn Luân Kính che lại thân hình rồi lạnh lùng nhìn về hướng đế đô.

Tựa hồ cảm ứng được Nhạc Vũ, long khí tử kim đang vô cùng linh động đột nhiên sững lại, long hình thu thúc thành một đoàn có tư thế phòng ngực, tựa hồ cực kỳ kiêng kị.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, lẳng lặng thôi diễn, tính toán hết thảy biến hóa.

- Quả nhiên là có cao nhân ra tay, che đậy Thiên Cơ, đáng ra hơn mười ngày trước nên biết chuyện Bắc Vân quốc tuyệt không đơn giản.

Thiên Cơ vốn huyền ảo khó đoán, bất quá không biết pháp lực người kia ở cảnh giới nào có thể khiến đoạn tuyệt khả năng biết trước, Nhạc Vũ chỉ có thể miễn cưỡng dò biết được một tuyến, vừa khéo có quan hệ với Hiên Viên Thu.

--- Nếu như lần này không xin Địa phủ giúp đỡ thì Tả Thừa của trẫm chắc chắn phải chết sao? Rốt cuộc là người phương nào bố trí sát cục với trẫm?

Một tuyến tin tức này lộ ra là do đối phương cố tình bỏ sót, ý uy hiếp mười phần.

Nhạc Vũ cười lạnh, người khổ tâm mưu tính như thế, chắc chắn sẽ gặp hắn.

Hắn cũng hiếu kỳ người này là một vị đại năng Yêu tộc phương bắc hay là vị thiên đế kia?

Trong lồng ngực chợt cảm giác huyết dịch sôi trào, Nhạc Vũ nhíu mày, lúc trước hắn còn không quan tâm điềm bất tường này nhưng hiện giờ rõ ràng là nguyên hồn cảnh báo không thể bỏ qua.

Biến cố ở Bắc Vân quốc lần này cùng với sát cục đang chờ hắn chắc chắn có thể uy hiếp tính mạng.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ lấy ra một linh quả có hình dạng như một tiểu hài tử, tán xuất u hương khiến người mê đắm, nhìn sững một hồi rồi hừ lạnh:

- Bỏ đi.

Hắn chuyển thân, tiến nhập vào động thiên Thiên Ý phủ, nhìn thấy thần sắc tái nhợt của hắn thì cả Cực Lan cùng Huyền Vũ đều kinh ngạc nhìn sang.

Nhạc Vũ không để ý bước đến ngồi xuống dưới cây tiên hạnh, vẫn như cũ lộ vẻ hơi do dự, quả nhân sâm vốn hắn định chuẩn bị cho việc trùng kích hồn ấn tầng thứ tám nhưng với tình hình hiện giờ lại không thể không dùng.

Nghĩ đến việc ngày sau cần tốn hao công phu để tìm linh quả cùng giai thay thế,

trong lòng Nhạc Vũ không khỏi dẫn khởi sát cơ, sau một lát mới cưỡng ép đè xuống, trực tiếp phục dụng.

Quả nhân sâm vừa vào miệng thì lập tức biến thành một đoàn linh dịch thanh sắc chảy vào tới bụng, Nhạc Vũ cảm giác khí huyết hồn lực trong cơ thể lập tức bạo tăng, vừa khéo ở mức độ mà thân thể hắn có thể tiếp nhận nên cũng không cảm thấy đau đớn mà cực kỳ thoải mái.

Nhạc Vũ ngưng tụ tâm thần mới không bị cảm giác thoái mái mê hoặc, toàn bộ ý niệm tụ về đan điền, ngưng tụ ra một đám ấn phù, phù trận Ngũ Hành trong ngoài cùng lúc khuếch trương.

Đang lúc chăm chú, Nhạc Vũ lại bỗng hơi kinh hãi, ngạc nhiên mở mắt đầy vẻ khiếp sợ.

- Không trách tiên tu thế gian coi quả nhân sâm là linh quả đỉnh cấp, lại có thể thần diệu như vậy.

Hắn cảm giác được một dị lực từ nguyên hồ của hắn rót thẳng vào tầng bản nguyên thứ sáu, dù chưa khiến cho bản thân tiến vào trạng thái thiên nhân giao cảm nhưng đã có một phù trận cực kỳ đặc dị dựa theo hồn ấn Kim Tiên của hắn dần tạo ra.

Lúc đầu hắn còn khó thấy được hình dạng nhưng sau vào thời điểm cuối có thể loáng thoáng thấy được cùng dạng với quả nhân sâm, hòa tan nhất thể với hồn ấn Kim Tiên.

- Trong hình này chắc hẳn bao gồm đạo sinh?

Tầng bản nguyên thứ bảy chính là đạo tử, còn tầng thứ tám chính là đạo sinh, tầng thứ chín chính là phép tắc tạo hóa.

Nhạc Vũ có thể cảm giác được pháp tắc sinh trong hồn ấn, tuy còn thô thiển nhưng lại đưa Kim Tiên hồn ấn của hắn đẩy mạnh về phía trước, va chạm mãnh liệt với hàng rào thứ bảy khiến thần hồn cũng thoáng chấn động.

Trong đạo điển cũng chưa bao giờ thuật lại tình hình như vậy, chỉ nói về sự quý giá của quả nhân sâm, nhưng đến cùng có tác dụng gì lại chưa từng đề cập.

Người có tư cách phục dụng quả nhân sâm tuyệt sẽ không rảnh rỗi để thuật lại, người không có tư cách lại chỉ biết suy đoán.

- Không trách nghe nói chỉ cần ngửi được quả nhân sâm sẽ sống 360 tuổi; Ăn một miếng sẽ trường thọ bốn vạn bảy ngàn năm, cho dù hồn ấn không hề có tu vi cũng có thể tiến thẳng vào Thiên Tiên, càng cường hoành thì được lợi càng lớn

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, tiếp đó càng tức giận như điên, một tia sát ý tựa như vô số lưỡi đao chém vào lồng ngực.

Vật này hàm chứa pháp tắc sinh, vào lúc trùng kích tầng bản nguyên thứ tám có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Chỉ cần hắn có thể thu thập toàn bộ Tử Khuyết Thiên Chương, mượn Minh Thư của Hậu Thổ để xem thì có thể dễ dàng thành tựu tầng hồn ấn thứ tám.

Vô luận người bố cục này là ai, có thể bức hắn không thể không sử dụng quả nhân sâm đều đáng muôn chết, sau này hắn nhất định sẽ khiến người này phải hối hận.

Phân ra vài tia hồn niệm, thoáng tìm tòi sâu trong bản nguyên, Nhạc Vũ lại toàn lực ứng phó ngưng tụ phù văn.

Nhắm mắt ngồi xếp bằng, khí tức sôi trào, qua mấy thời thần, trong cơ thể Nhạc Vũ chợt vang lên thanh âm như sấm động.

Ngũ Hành phù trận tầng thứ mười bảy hiện giờ đã viên mãn, vô số phù văn như tinh vân chuyển động trong đan điền.

Ngay sau đó Ngũ Hành phù trận bên ngoài, Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm đều tiến thêm một tầng.

Chỉ một thoáng, Ngũ Hành phù trận trong ngoài đã như lỗ đen điên cuồng thôn phệ linh lực trong Thiên Ý phủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1183: Huyết mạch truyền thừa

Ở trung ương Huyết Hải của chín tầng U Minh, huyết dịch không ngừng sôi trào khuếch trương ra bên ngoài.

Lúc này có một nam một nữ đang đứng trên đỉnh một ngọn núi cạnh bờ, thần sắc ngưng trọng nhìn biến hóa trước mắt.

--- Phục hồi như cũ thật nhanh!

Trong hai người, vị có gương mặt vuông vức chính là Cửu Hoa, lúc này đang cảm thán nói:

- hai năm trước còn nguyên khí trọng thương, cơ hồ vẫn lạc, chỉ qua một thời gian ngắn không ngờ đã khôi phục đến mức độ này.

- Chẳng biết tại sao qua mười ngày gần đây đột nhiên tăng tốc mà thôi!

Hậu Thổ lắc đầu, vung tay đánh ra một đạo thanh huy thánh khiết vào sâu trong Huyết Hải, những chỗ đi qua đều vang lên tiếng xùy nhẹ, vô số huyết thủy bị tinh lọc thành khói bay lên.

Bất quá vào lúc thanh huy tiếp cận với bản nguyên thì bị một tầng huyết dịch dày đặc ngăn trở không thể tiến thêm, xu thế khuếch trương của Huyết Hải vẫn chưa hề thấy kết thúc.

Vô số Tu La quay cuồng trong huyết thủy, từng luồng ánh mắt cừu hận nhìn lên chỗ đỉnh núi.

Cửu Hoa thấy thế không khỏi hít vào một hơi khí lạnh:

- Quả nhiên là có chút không đúng! Tốc độ như vậy chỉ sợ không cần ba ngày sẽ

triệt để phục hồi như cũ. Đối với Địa phủ ta mà nói, là họa không phải phúc. Không biết nương nương có biện pháp gì ngăn cản?

- Ngăn cản?

Hậu Thổ tự giễu cười cười:

- Huyết Hải chính là vật trời sinh, có thể tồn tại tự nhiên có đạo lý riêng, Bổn cung mặc dù chính thức thành Thánh, cũng khó gạt bỏ. Chỉ cần thế gian còn có lực dơ bẩn oán sát, trong lòng người, còn còn có ác niệm liền vĩnh viễn không khô kiệt. Trừ phi là mượn tới Hỗn Nguyên Kim Đấu tinh lọc nhưng cũng chỉ có thể ngăn được nhất thời. Bất quá Bổn cung thực sự không muốn nhìn thấy Minh Hà lão tổ tỉnh lại ngay trước sát kiếp.

Cửu Hoa nghe vậy lập tức lâm vào một hồi suy nghĩ sâu xa, sau một lát cười nói:

- Thì ra là thế, ta đã minh bạch ý của nương nương! Từ sau ngày hôm nay, bản tôn sẽ lưu lại nơi đây trấn áp U Minh Huyết Hải. Ta mặc dù không làm gì được Minh Hà nhưng có tự tin đem ngày hắn phục hồi lùi lại 3000 năm! Sẽ không để những Huyết Sát Tu La suy giảm tới Địa phủ. Nhắc tới cũng là oan gia, nếu nương nương chưa từng thành Thánh, ta đầu nhập vào Tây Phương Giáo thì chắc là vẫn đối đầu với Minh Hà.

Hắn nói đến đây thấy trên mặt Hậu Thổ vẫn lo âu thì ngạc nhiên:

- Nương nương vì sao như thế? Có điều gì còn không ổn?

Hậu Thổ sau một lát mới hồi tỉnh, khẽ cau mày:

- Huyết Hải giao do ngươi tới trấn áp thì bản cung cũng yên tâm. Chỗ lo lắng là việc khác, mấy ngày gần đây tâm thần cảm giác không tập trung, bất an cực điểm, cảm giác bên nghĩa đệ ta không ổn.

Cửu Hoa nhíu mày, sau đó không cho là đúng nói:

- An Thiên Huyền Thánh Đại Đế chính là thiên tư ngút trời, có ngàn vạn binh giáp tương trợ, dù Hỗn Độn Kim Tiên như chúng ta muốn trừ bỏ cũng phải tốn chút công phu, lại có công đức nhân đạo và đại khí vận gia thân, trừ phi mấy vị Thánh Nhân ra tay thì ai có thể làm gì được hắn? Làm không tốt còn bị khí vận

công đức cắn trả?

Hậu Thổ lúc này mới thoáng hòa hoãn, biết Cửu Hoa nói không sai, bất quá trong lòng vẫn tồn tại mấy phần bất an không thể dẹp bỏ.

Cửu Hoa cũng không nói thêm gì, trực tiếp nhắm mắt liễm mày, pháp lực quanh người dần dần cường thịnh xông tới tận Cửu Minh.

Qua một lát, không gian trên Huyết Hải đột nhiên bị một đạo pháp lực cường hoành cưỡng ép xé mở, đồng dạng có một đạo nhân mặt vuông vượt không xuất hiện, trong tay cầm một cự đỉnh ngân sắc, ngồi xếp bằng trên Huyết Hải, ngân quang bao trùm lên cả mặt biển khiến xu thế khuếch trương lập tức dừng lại.

Hậu Thổ đứng bên cạnh quan sát, lúc này thấy thế gật đầu vui vẻ, thủ đoạn như vậy không hổ là Hỗn Độn Kim Tiên uy chấn Hồng Hoang khiến rất nhiều Vu Thần run sợ.

Sau một khắc, lại chỉ thấy một đạo kim quang đáp xuống nơi này, trên mặt người vừa hiện thân lộ vẻ vô cùng lo lắng.

- Đế Thính?

Hậu Thổ hơi trầm xuống, đưa tay nhiếp lấy, thần thú Đế Thính cách trăm vạn dặm trong nháy mắt liền đã đến trước mặt.

Đế Thính cũng lập tức co lại thành ba thốn giống như Tiểu Khuyển, đứng trên đầu vai Hậu Thổ nói nhỏ mấy tiếng vào tai nàng.

Sau một khắc, không chỉ Hậu Thổ tái mặt mà hóa thân của Cửu Hoa tán nhân cũng biến sắc, suy ngẫm một lát liền nói như chém đinh chặt sắt:

- Nương nương tự đi là được! U Minh Huyết Hải có ta trấn áp, nhất định không thể cho Minh Hà lão tổ có cơ thừa dịp.

Hậu Thổ không chút do dự, đằng không bay lên mở ra một thông đạo thời không tiến vào hướng bắc. Đang muốn độn thân đi vào thì chợt cảm giác thời không đồng dạng bị một luồng pháp lực cực lớn cưỡng ép quấy nhiễu vặn vẹo rồi vỡ vụn.

- Oa Hoàng!

Hậu Thổ nhíu mày, lập tức nhận ra người tới, ngẩng đầu nhìn lên thấy một nữ tử đồng dạng khí chất cao quý tuyệt luân đang từ trên chín tầng U Minh chậm rãi hạ xuống, thần tình điềm đạm, trong mắt như có như không nói:

- Hậu Thổ sư muội vội vàng đi đâu thế? Nếu như sư muội muốn đi về bắc thì Nữ Oa vô lễ chỉ có thể thỉnh sư muội dừng bước. Thánh nhân chúng ta thực sự không thể nhúng tay quá nhiều vào những chuyện phàm tục, đặc biệt là tu sĩ tranh đoạt.

Lời còn chưa dứt, một lớp sát ý cơ hồ ngưng thành thực chất đột nhiên lan tràn ra tầng U Minh thứ 9.

Hậu Thổ lật tay lập tức lấy ra Minh Thư, trong mắt lóe lên băng hàn vô tận: - Nữ Oa ngươi dám ngăn đón ta, có tin hay không ta sẽ khiến huynh trưởng Hi Hoàng ngươi vẫn lạc!

Nữ tử đoan trang trên không vốn vô cùng tự tin lúc này nghe vậy lập tức biến sắc, mắt thấu vẻ giận dữ.

Cùng một thời gian, trong Diệu Pháp Đại La Thiên, Hạo Thiên mặc chiến giáp hoàng kim đang đứng bên cạnh một chiếc hố tròn rộng chừng trăm trượng.

Bên trong hố tràn đầy thủy dịch trong suốt, nhưng không thấy đáy mà phủ một tầng vân quang huyền ảo, là một trong 99 chiếc giếng năm xưa Đế Tuấn xây nên để giám sát hạ giới.

Hạo Thiên lúc này đang đứng trước cái giếng thứ nhất, hình ảnh bên trong chính là tất cả động tĩnh trong vòng tỷ dặm quanh Bắc Vân quốc.

--- Quả nhiên đã đến! Bất quá hiện giờ lại không biết kẻ này ở đâu.

Nhìn kỹ ảnh tượng chân long cuộn mình phía trên Bắc Vân quốc, thần sắc Hạo Thiên hờ hững nhưng dị sắc trong mắt lập lòe:

- Quả nhiên như ngươi nói, huyễn pháp người này cao minh cực điểm, chỉ tiếc đế khí Tử Long vô cùng mẫn cảm đối với thịnh suy khí vận, vẫn để lộ ra hình tích.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng bên cạnh Hạo Thiên cũng chuyên chú quan sát tất cả hình ảnh trong giếng, sau một lát lắc đầu:

- Ta cũng tìm không được. Vị Đại Đế này chắc chắn rất cao minh! Một môn chân khí dung vũ hóa vân đã đại thành, Huyễn Nguyệt ngưng chân cũng tiếp cận viên mãn. Hai môn thần thông này mặc dù không xung đột nhưng độ khó cực lớn!

Thở dài một tiếng, Cửu Thiên Huyền Nữ chợt nhíu mày:

- Kẻ này làm việc khôn khéo, sợ không phải dễ dàng mắc lừa như vậy.

- Vậy thì phải xem kẻ này có trọng tình trọng nghĩa như trong lời đồn hay không, theo ta thấy, nếu hắn đã tới đây thì chuyện thành một nửa.

Hạo Thiên mỉm cười:

- Cho dù chuyện hôm nay không thành thì đã sao? Đối với ta Thiên Đình mà nói, vô luận là kết quả gì cũng không tổn hao. Kẻ này nếu chịu nhập cốc, tự nhiên là không còn gì tốt hơn. Nếu như không chịu, ta cũng không tiếp tục lo lắng vì Uyên Minh!

Cửu Thiên Huyền Nữ cười mà không nói, thần sắc Hạo Thiên âm lãnh:

- Nói tóm lại, ta và ngươi chỉ cần yên lặng quan sát thủ đọa vị yêu sư kia là được! Thiên la địa võng như vậy, đừng nói là một vị vừa mới được Kim Tiên hồn ấn, cho dù là Hỗn Độn Kim Tiên cũng khó giải quyết. Cơ hội chạy trốn của hắn gần như không có, Hậu Thổ Thánh Nhân cũng khó cứu hắn! Chỉ tiếc, không thể tự tay báo thù một chưởng kia của Huyền Nữ.

Trong động thiên Thiên Ý Phủ, sóng triều linh lực trong cơ thể Nhạc Vũ giờ mới dần dần dừng lại, tâm thần gần như mất phương hướng đắm chìm trong cảm giác thư thái, sau một lúc chợt tỉnh, thoát ra ngoài ngoại lực dẫn dắt.

Nội thị trong cơ thể, Nhạc Vũ bất giác kêu lên một tiếng kinh dị, thấy hơn mười giọt tinh huyết Tổ Long trong tâm tạng đã đột phá lên ngũ sắc thần quang tầng mười tám, bắt đầu mãnh liệt sinh trưởng khiến tinh huyết của hắn chuyển thành kim hoàng sắc.

Vào lúc số lượng đột phá đại chu thiên 365 thì trong đầu chợt vang lên tiếng nổ, cảm thấy vô số tin tức lẫn phù văn đột nhiên thoát ra, tuy nhiên khác với lúc phục dụng Tổ Long thiên đan là lập tức hiểu rõ.

- Là Tổ Long truyền thừa!

Nhạc Vũ cảm giác tâm thần hôn mê, ý thức bị ký ức truyền thừa khổng lồ trấn áp, chợt hiểu bản thân đã được Tổ Long thừa nhận, cởi bỏ toàn bộ niêm phong đối với truyền thừa Long tộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1184: Nhân quả pháp tắc

Nhạc Vũ khó có thể nén được nỗi kinh hỉ, Tổ Long truyền thừa giúp ích cho hắn lúc này còn hơn cả Ngũ Hành phù trận trong ngoài!

Nhạc Vũ không chút do dự, bắt đầu tìm tòi trong ký ức khổng lồ như biển này. Sau một lát thần hồn chấn động hướng tới một đoạn ký ức ngắn ngủi.

- Ký ức này là đạo Nhân Quả!

Vừa xác định như vậy, tâm thần Nhạc Vũ lập tức đắm chìm vào trong đó, qua mấy khắc mới dần biến mất trạng thái kỳ dị này.

Nhạc Vũ vẫn nhắm mắt củng cố thu hoạch, đến khi xác định tất cả lĩnh ngộ không bị mất đi mới thở dài một hơi rồi mở mắt.

- Sở ngộ hôm nay có thể tương đương với 5000 năm khổ tu của mình, may mắn là nó lại tới trước lúc đại chiến, thật khiến người kinh hỉ.

Dược lực của quả nhân sâm vẫn còn lại hơn một nửa nhưng Nhạc Vũ lại không thể thúc đẩy Ngũ Sắc Thần Quang tiến thêm một bước liền chiêu hai hóa thân tới bên cạnh dung nhập toàn bộ dược lực còn lại, bản thể lần nữa nhắm mắt dựa vào Cửu Cực Ti Nam Nghi và tam linh Trấn Ma bàn bắt đầu suy diễn.

Đột nhiên lại có một quang hoa tán xuất khiến một đám phù văn ngũ sắc ngưng tụ trước người Nhạc Vũ, nhanh chóng hình thành một linh trận nho nhỏ hô ứng với An Thiên Sáng Thế quyết tầng thứ chín trong Nê Hoàn cung của hắn.

Mấy ngày trước, khi Nhạc Vũ thôi diễn môn thần thông này vẫn cực kỳ gian nan, nhưng lúc này được truyền thừa trận phù của Tổ long nên lập tức thôi diễn lên tầng thứ mười.

Thời gian về sau, Nhạc Vũ dường như đã quên Hiên Viên Thu, ngồi xếp bằng dưới cây tiên hạnh tham ngộ, cơ hồ qua mỗi khắc thì phù trận trước người hắn

dày thêm một phần. qua bốn ngày thì linh trận đã mở rộng lên tầng thứ năm, Nhạc Vũ dừng lại chiêu lấy khiến năm tầng phù trận chìm vào Nê Hoàn cung, dung hợp với chín tầng trước đó một cách hoàn mỹ.

Khi An Thiên Sáng Thế quyết tầng thứ mười bốn thành tựu thì trong thần hồn Nhạc Vũ cũng bắt đầu kịch biến.

Trong chữ Đình của bản nguyên, hiện giờ gia nhập thêm Hồng Mông kiếm ý cùng An Thiên Sáng Thế quyết, cái thứ hai làm quân, cái thứ hai làm thần khiến thần hồn Nhạc Vũ trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, vô luận là sự thuần khiết hay kiên nhận đều đạt đến một cảnh giới mà Nhạc Vũ không thể tưởng tượng, chỉ cần một ý niệm vừa sinh ra đã khiến quanh người có vô số cảnh tượng huyền ảo.

Ngũ Hành phù trận trong ngoài cũng tuần hoàn hoàn mỹ trong đan điền, chân khí mênh mông bắt đầu khởi động trong kinh mạch, tinh lực vô hạn trong cơ thể xuyên vào cốt cách, cảm giác có thể đánh sập cả thiên địa.

Nhạc Vũ bỗng dưng ngửa mặt lên trời thét dài, thổ lộ kích động trong lồng ngực, pháp lực hùng hồn lẫn tiếng gào thét khiến cả động thiên chấn động, gió mây cuồng quyển.

Cực Uyên vẫn đứng bên quan sát, lúc bắt đầu còn có chút lo lắng, lúc này lại lộ vẻ ao ước, đợi đến khi tiếng thét của Nhạc Vũ dần tán đi mới cất tiếng khen:

- Chúc mừng sư đệ! Sau ngày hôm nay chỉ cách chuẩn thánh một bước ngắn, trong vòng trăm năm nhất định thành tựu.

Nhạc Vũ thanh tỉnh, nghe vậy lắc đầu:

- Không biết có thể sống sót qua một trận chiến này hay không còn là một chuyện.

Sau khi nói xong thì hắn cũng mặc kệ Cực Uyên ngạc nhiên, bước ra khỏi Thiên Ý Phủ.

Ở trong động thiên hơn mười ngày nhưng khi trở lại Hồng Hoang cũng chỉ mới một canh giờ, tình hình xung quanh không hề có biến hóa, đế khí trên đế đô Bắc Vân quốc vẫn đang ra sức thu súc.

Nhạc Vũ cười lạnh, biết lúc này cũng có không biết bao nhiêu hồn niệm quan chiếu nơi đây, chỉ vì kiêng kị mình phát giác nên mới đứng ở đằng xa.

- Yêu sư à Yêu sư! Để trẫm xem đến cùng ngươi có thủ đoạn gì mà muốn lấy mạng ta! Yêu sư Côn Bằng được xưng trí tuệ gần với Chúc Long trong thiên đình thượng cổ, đừng để trẫm thất vọng.

Đạt được Tổ Long truyền thừa nên hết thảy bố cục, thậm chí người đứng sau màn ở Bắc Vân quốc đều hiện ra trong mắt Nhạc Vũ.

Thiên cơ hỗn độn nhưng vẫn bị Nhạc Vũ lần theo dấu tích đoán ra đại khái chuyện ở Bắc Vân quốc lần này cố nhiên là lấy Yêu tộc ở Bắc Câu Lô Châu làm chủ nhưng không thiếu kẻ đứng sau trợ lực. Hắn lắc mình biến thành một đạo quang hoa ngũ sắc, được Côn Luân kính che chở phi độn đến trên đế đô mới dừng lại. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Kim long khí vận trong tầng mây càng thêm sợ hãi, bị đế khí tử kim như có như không quanh thân Nhạc Vũ áp chế không thể chuyển động.

Nhạc Vũ thản nhiên nhìn phía dưới, tế lên Côn Luân Kính, dùng một đạo u quang mắt thường không thể nhìn thấy trùm lên đế đô, kết hợp với Khuy thiên châu tìm hiểu hết thảy kết cấu pháp tắc và vận chuyển đại đạo nơi này.

Chỉ một lát sau, trong mắt Nhạc Vũ đã chớp lên dị trạch.

- Hay cho một tòa đại trận, quả thật là đại thủ bút.

Chỉ thấy trong phạm vi ngàn vạn dặm bên dưới đều chằng chịt linh thạch được ẩn giấu cao minh, quy mô dù không to lớn như trận hắn bố trí dưới Địa phủ nhưng sự phức tạp huyền diệu lại hơn.

- Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận, Càn Nguyên vân triện đại trận Hoàng Hà cửu khúc đại trận, nhiều loại Thượng Cổ kỳ trận hòa hợp nhất thể, không biết là vị tông sư trận đạo nào ra tay.!

Nhạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, không chút giật mình, chỉ cười lạnh tiếp tục thôi diễn tìm chỗ sơ hở phá trận, chiếu thêm một chùm thanh quang vào chỗ cung điện trung ương, qua một lát liền khóa chặt một đạo khí cơ quen thuộc, đúng là khí cơ của Hiên Viên Thu nhưng cực kỳ bất định, cũng không bị bắt giữ mà bị

đại trận vây khốn.

Nhạc Vũ nhướng mày, cũng bớt lo lắng, chiếu Côn Luân Kính về hướng đó, trong Bắc Vân quốc nhìn như an tĩnh nhưng lúc này lập tức hiện ra vài đạo khí tức cường hoành nếu không phải trong tay hắn có Côn Luân kính thì không thể cảm giác.

Bất quá bố trí như vậy trong mắt Nhạc Vũ hiện giờ không khỏi có chút buồn cười.

- Khổ tâm che đậy thiên cơ trong vòng ngàn vạn dặm như thế chắc chắn còn có hậu thủ.

Nhạc Vũ cũng không lạ lẫm với Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận, đã thấy qua một lần ở Tây Hải, được xưng là huyễn trận đỉnh cấp có thể điên đảo thế giới, giấu kín Thiên Cơ.

Hắn nhíu mày nhìn ra bốn phía, tuy trong lòng không có tín hiệu báo động nhưng theo bản năng vẫn cẩn thận muốn nắm hết tất cả bẫy rập.

Thần niệm của Nhạc Vũ chợt có sở cảm cảm nhận một ý niệm vô cùng lo lắng ân cần vượt qua ngàn vạn không gian tiến vào thần hồn:

- Là Hậu Thổ?

Trong lòng Nhạc Vũ ấm áp, sau một khắc đánh ra một tờ huyết phù, khai mở một thông đạo thời không rồi chuyển một tờ tín phù vào Minh Phủ.

Hắn biết tâm ý của Hậu Thổ nhưng cũng không cách nào cho phép.

Dùng công đức thành Thánh chỉ có thể là vạn bất đắc dĩ, đoán chừng khi đó hắn cách bại vong không xa.

- Bố trí Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận như vậy chắc là có Hỗn Độn Kim Tiên ra tay? Không biết Hậu Thổ đã biết được?

Trong một sát na, vô số ý niệm xẹt qua đầu , Nhạc Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

- Nguyên lai là hắn.

Nhạc Vũ có cảm giác muốn cười lên, không hề do dự tiến về trong thành, trong chớp mắt đã tới cửa cung.

Tuy hắn vẫn dùng huyễn thuật che lấp bộ dạng nhưng vừa xuất hiện vẫn bị hơn mười đạo hồn niệm bao phủ.

Nhạc Vũ biết là do mình đã dẫn động cấm chế nên cũng sớm có sở liệu, đột phá qua trùng điệp cấm chế, cự ly cách Hiên Viên Thu không xa.

Đột nhiên có một luồng sóng triều hắc sắc từ trong vương cung lan tràn che kín cả ngàn vạn dặm trong đế đô, sau một khắc khiến không gian ảm đạm, nhật nguyệt vô quang.

Nhạc Vũ cũng cảm giác hồn niệm bị che kín, trong nháy mắt không nhận chuẩn được phương vị của Hiên Viên Thu.

Từ trên chín tầng mây khẽ vẳng xuống một tiếng cười khinh miệt:

- Ngu xuẩn

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1185: Điên Đảo Lưỡng Nghi

Trong u ám vô tận, ánh mắt Nhạc Vũ như điện mang ẩn sinh, giống như ánh đèn chiếu vào thế giới thiên địa Điên Đảo, nhật nguyệt vô quang, trước mắt tuy là một màn đen, dù là gần trong gang tấc cũng khó có thể nhìn thấy nhưng hắn không hề nửa phần bối rối, ngược lại lạnh giọng mỉm cười.

Trong hư không, đột nhiên có bảy đạo quang hoa kim sắc mang theo vô số lôi đình, xuyên thẳng qua tới, vô thanh vô tức đánh về chỗ Nhạc Vũ náu thân, trong nháy mắt lôi quang đánh nát vùng đất chung quanh thì Nhạc Vũ đã bước qua một bước, dời sang bên cạnh mười vạn trượng, vừa lúc tránh thoát, Thủy Vân kiếm trong tay chém ra tán đi toàn bộ lôi đình kim sắc.

--- Thất thánh ngự lôi quyết, ngươi là thất giác Yêu Thánh Lôi Hoảng!

Nhạc Vũ nhíu mày, trong hư không cũng truyền đến tiếng cười điên cuồng của Lôi Hoảng:

- Bệ Hạ quả nhiên là trọng tình trọng nghĩa, biết rõ nơi này là bẩy rập cũng dám bước vào, Hiên Viên Thu có thể hiệu lực cho bệ hạ coi như là có chút phúc khí.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, trong màn hắc ám có mấy trăm ngàn đạo Thanh Đằng từ trên không điên cuồng mở rộng, trong nháy mắt bao phủ thân hình hắn, vào lúc Thanh Đằng bắt đầu xoắn giết thì vô số kiếm khí từ trong bắn ra cắt thành nát bấy..

- Vị này là Bắc Câu Lô Châu, Đại Mộc Chân Quân?

Trong hư không lại truyền ra một tiếng cười lạnh khác:

- Bệ Hạ kiến thức rộng rãi, rõ ràng còn nhận biết bản chân quân. Kiếm thuật tinh tuyệt như vậy coi như ta lĩnh giáo, đơn đả độc đấu thật đúng là chưa chắc là đối thủ của ngươi.

Thanh âm như hai thanh gỗ ma sát vào nhau, kèn kẹt nghe chói tai đến cực điểm, theo sao là mười đạo sát ý nồng đậm quán không đâm tới tập trung vào khí cơ của Nhạc Vũ.

Theo sát phía sau, là hơn mười đạo nồng đậm sát ý, nhao nhao quan không tới, một mực tập trung vào Nhạc Vũ khí cơ, cùng lúc mấy chục đạo dao động linh lực hàm chứa khí tức tử vong yên lặng tràn tới.

Nhạc Vũ cười lặng lẽ, không hề để ý, thân hình hơi biến hóa đã có hơn trăm ngàn thân ảnh xuất hiện tại bốn phương tám hướng, để mặc những thần thông linh bảo đánh thành mảnh vỡ.

Trong hư không lập tức khôi phục yên lặng. Chỉ còn lại hơn mười sóng thần niệm cường hoành tung hoành càn quét, tựa hồ đang tìm kiếm chỗ náu thân của Nhạc Vũ.

Sau một lát, từ xa chớp lên một đạo linh quang như sóng triều lan tràn trong thế giới hắc ám ra ngoài, những nơi đi qua, phân thân của Nhạc Vũ đều nhanh chóng vỡ vụn, hóa thành từng chút một linh quang tán đi, thanh âm của thất giác Yêu Thánh Lôi Hoảng lại vang lên:

- Nghe đồn Bệ Hạ có thể ngay bên cạnh Minh Hà lão tổ ngầm thi triển thủ đoạn dưới tầng thứ chín U Minh, tại Phương Trượng Tiên Sơn ở Nam Hải càng lấy Huyễn Nguyệt ngưng chân tru sát mấy vị Đại La Kim Tiên, là tông sư huyễn pháp cả thế gian đều biết, hôm nay vừa thấy, quả là danh bất hư truyền! Chỉ là trong đại trận của chúng ta, dù ngươi huyễn pháp thông thần thì có thể làm gì?

Nhạc Vũ chẳng muốn phản ứng, trực tiếp triển khai thuật súc địa, chuyển thân đã cách đó ngàn dặm, cảm giác quanh người nổi lên vô số âm phong, trong lòng hơi trầm xuống, biết là Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận, đã bắt đầu thúc dục. Những âm phong này không chỉ cản trở hắn mà ngay cả tồn tại của bản thân cũng lộ rõ trong mắt mấy Yêu thánh, xuất hiện ở đâu cũng dẫn tới những biến hóa của âm phong, càng triệt để ngăn cách cảm ứng khống chế của hắn với linh lực thiên địa, dù không cách nào cắt đứt liên hệ của hắn với bản nguyên thiên địa nhưng khiến cho uy năng đạo pháp giảm xuống trên diện rộng. Dù sao cho dù là Hỗn Độn Kim Tiên thì linh lực có thể rút ra từ bản nguyên thiên địa cũng có cực hạn.

-- Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận, Càn Nguyên vân lục đại trận, đều là huyễn trận. Chỉ có Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận mới thật sự là sát trận có thể lấy

tính mệnh hắn!

Thân hình lại lóe lên cách đó ngàn dặm, huyễn ảnh huyễn hóa lần lượt tiêu tan, chỉ còn hơn mười cái khiến Nhạc Vũ phí hết chút ít pháp lực tâm thần tiếp tục tồn tại cũng lập tức trống rỗng dưới sự càn quét hơn mười vị Yêu thánh, bất quá lúc này cuối cùng hồn niệm của Nhạc Vũ cũng đã tỏa định được chỗ của Hiên Viên Thu.

Hắn bước ra một bước trong hư không, lúc xuất hiện là ở một chỗ hoàn toàn yên tĩnh, thấy Hiên Viên Thu sắc mặt tái xanh, nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa, tay trái nâng một chiếc chiếc chuông nhỏ ba màu, quanh người lưu chuyển vô số phù lục kim quang như cự tráo hộ thân.

Vào sát na Nhạc Vũ tiến đến thì Hiên Viên Thu cũng sinh lòng cảm ứng, mí mắt khẽ mở ra, lúc trông thấy Nhạc Vũ thì chợt ánh lên mấy phần cảm động rồi cười khổ:

- Là thần thuộc vô năng trúng kế người khác, ngược lại làm phiền hà Bệ Hạ. Kỳ thật Bệ Hạ vốn không nên đến.

Nhạc Vũ hơi nhếch miệng, không chút để ý, tuy nói Hiên Viên Thu bị người khác mưu tính không thể thoát thân khiến hắn chỉ có thể tiến vào đây nhưng trong bản tâm lại không có ý trách cứ.

Tranh giành khí vận, thiên hạ đại thế, chỗ tranh giành đơn giản là một chữ "Thế", nếu bỏ mặc Bắc Vân quốc, sớm muộn sẽ nguy hiểm đến khí vận đế đình, trong mắt người khác sẽ lưu lại ấn tượng Hậu Thổ Thánh Nhân An Thiên Huyền Thánh Đại Đế là người bất nghĩa.

Vị yêu sư kia tinh thông binh pháp, tính ra hắn tất phải đến cứu, gần như dương mưu. Lần này vô luận đổi lại là ai quản đến chuyện Bắc Vân quốc thì kết cục cuối cùng đều đồng dạng. Nếu đổi lại là Nhạc Vũ đích thân đến nơi này điều tra, chỉ sợ cũng chính lòng mong muốn của vị yêu sư kia, Hiên Viên Thu bị nhốt chỉ khiến cho tình cảnh hắn càng thêm hiểu ác.

Hắn chuyển thân xuyên qua bích chướng phù văn của Hiên Viên Thu, không đợi để kịp phản ứng đã điểm ra một chỉ chỗ mi tâm khiến Hiên Viên Thu lập tức hôn mê, tiếp đó cuốn vào không gian trong tay áo.

Lúc này trên mặt Nhạc Vũ cuối cùng hiện lên vài phần ý vị thâm trường, Hiên Viên Thu bình yên vô sự, coi như khả năng một người cuối cùng trông thấy thủ đoạn thực sự của hắn đã không có. Tiếp theo trong thế giới hắc ám này hắn đã có thể phóng tay hành động, không còn chút nào kiêng kị.

Cũng trong cùng lúc này, không gian trước người Nhạc Vũ bỗng dưng vặn vẹo, một vị trên đầu có thất giác, mặc chiến giáp ngân sắc, tóc bạc trắng đột nhiên hiện ra:

- Vì một thuộc cấp mà đưa thân vào chỗ chết. Khó trách này Hạo Thiên nói ngươi là ngu xuẩn! Tổn thất một ít khí vận của mọi người thì như thế nào? Ngày sau chưa hẳn không thể đền bù, không thể xoay chuyển nhưng nếu mất đi tính mạng thì hết thảy bằng không.

Thất giác Yêu Thánh đột nhiên dừng lời, bên cạnh lại thêm một thân ảnh, mặt mũi đều lồi ra, sau lưng có sáu đôi cánh chim trong suốt mở rộng, con ngươi lóe ra lam quang:

- Nói những lời nhảm nhí này làm gì? Chậm thì sinh biến, sớm động thủ lấy mạng hắn. Chuyện nhục nhã ở Ngũ Trang Quan năm đó Lục Sí Đại Thánh Đường Phương sẽ khiến hắn phải trả lại!

Trong phạm vi trăm vạn trượng, vô số ý niệm cường hoành bao phủ, từ bốn phương tám hướng, hơn mười đạo khí tức Kim Tiên khí tức như có như không, hoặc xa hoặc gần hiện ra xung quanh, chỉ là đám Yêu thánh này đều không hưởng ứng lời của Đường Phương.

Thất giác Yêu Thánh Lôi Hoảng thấy thần sắc Nhạc Vũ không hề nửa phần khiếp sợ thì không khỏi lắc đầu:

- Bệ Hạ không sợ hãi vì ỷ vào công đức khí vận hộ thân khiến chúng ta không dám động tay? Nhìn xem vật này thế nào?

Vừa dứt lời, trong tay Lôi Hoảng đột nhiên bốc lên một đạo lam quang, bên trong không ngờ là một cây tử đăng, tử diễm bốc lên soi rõ thế giới hắc ám như ban ngày.

- Đèn này tên là Tử Cực Đăng, treo trên bắc địa vô nhật nguyệt, chiếu sáng trong phạm vi mười tỷ dặm, vô số sinh linh được nó trợ giúp náu thân nơi cực hàn, tụ

tập công đức vô lượng, không biết có thể lấy mạng bệ hạ?

Nhạc Vũ ngửa đầu nhìn lên thì thấy quả nhiên có một tầng hào quang thất thải dày đặc bao phủ bên ngoài, đúng là công đức thâm hậu.

Lại nghe Lôi Hoảng nói tiếp:

- Kỳ thật ý của chúng ta nếu không phải lúc van bất đắc dĩ sẽ tuyệt không muốn là địch với Bệ Hạ, cùng Hậu Thổ Thánh Nhân. Nếu Bệ Hạ hôm nay chịu thề một khi còn sống không đặt chân lên Bắc Câu Lô Châu thì chúng ta sẽ để bệ hạ rời đi, thậm chí tất cả nhân tộc trong lãnh địa của chúng ta sẽ đổi tín ngưỡng theo ngươi. Hôm nay chúng ta chỉ cầu Bệ Hạ cho Yêu tộc ta một chỗ náu thân cuối cùng!

Thủy Vân Kiếm trong tay Nhạc Vũ lại vung lên chiếu ra một đạo kiếm quang mỹ lệ, kiếm trận thai tàng sau lưng đột nhiên chuyển động, quang quyển thủy lam mười tám tầng cũng luân chuyển không ngừng.

Linh lực không gian vô tận, đế khí Tử Kim, thần lực tín nguyện, chân khí dung vũ hóa vân đều nhất nhất gia trì trên thân kiếm.

Kiếm quang cuồn cuộn, phun ra nuốt vào bất định, ẩn ước tương hợp với Hồng Mông kiếm ý, quét ngang tứ phương khiến cho hơn mười khí tức Kim Tiên chấn động mãnh liệt khó ẩn được hình tích.

Lục Sí Đại Thánh Đường Phương đứng ở đầu tiên, sắc mặt xám xanh phun ra một ngụm máu tươi, thần sắc Lôi Hoảng cũng khẽ biến:

- Kiếm ý Bệ Hạ bao hàm mà không phát, nhất định phải muốn cùng chúng ta tử chiến ? Cần gì phải thế…

Nói đến một nửa, Nhạc Vũ đột nhiên bắn ra từng đạo kiếm khí khiến hắn dừng bặt, tiếp lấy cười dài:

- Huyền Vũ đạo huynh, còn không ra giúp ta?

Từ Thiên Ý Phủ truyền ra một tiếng gào thét trầm thấp, một điểm hắc quang từ mi tâm Nhạc Vũ thoát ra, thân hình khai mở hóa thành một quy xà cực lớn, toàn thân phủ đầy lân giáp quay tròn sau lưng hắn.

Nhạc Vũ vẫn ngửa đầu nhìn lên trời ngạo nghễ:

- Ngươi cũng biết, lúc này trẫm cảm tạ nhất chính là bọn ngươi đã bố trí ra Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận?

Vào lúc mấy người Lôi Hoảng đang kinh ngạc thì sát cơ đã bắn lên trong mắt Nhạc Vũ:

- Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận có thể che lấp hết thảy Thiên Cơ, hôm nay trẫm dùng thủ đoạn gì để tru sát các ngươi thì đám Hạo Thiên yêu sư cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1186: Khiêu lương tiểu sửu

Thanh âm của Nhạc Vũ trầm thấp dễ nghe, cực kỳ từ tính nhưng lúc này lộ ra sát cơ khiến lòng người lạnh lẽo tới tận cốt tủy!

Huyền Vũ cũng ghé sát chiếc đầu cực lớn tới bên cạnh, cặp mắt vĩ đại như hai guồng nước chuyển động qua đám Kim Tiên Yêu Thánh, lộ ra vẻ tham lam khát máu.

Lôi Hoảng hơi trầm xuống, sau một khắc cười lạnh:

- Ngươi đã tự tìm đường chết, vậy cũng không oán ta được!

Đột nhiên âm phong từ tám hướng hội tụ, quanh người Nhạc Vũ tuy có Huyền Vũ bảo vệ nhưng vẫn bị mấy tia âm phong lọt vào khiến khí huyết thân thể suy kiệt, pháp lực tan rã, sau một lát bị dẫn vào trong Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận, khí huyết suy bại lập tức khôi phục, tâm thần chợt tỉnh, một tia lệ niệm dấy lên, dung hội cùng với sát ý rừng rực.

Theo sát âm phong là rất nhiều linh quang bảo diễm, đao dực của Đường Phương đi đầu, quần vũ trong không trung khiến không gian vạn trượng gần như sụp đổ, bảy đoàn lôi cầu ngân sắc cũng xuyên không trùng kích, lôi điện đột nhiên nổ tung khiến mọi vật thành bụi phấn.

Thân ảnh Nhạc Vũ lại một lần nữa biến mất khỏi linh giác của mọi người, chỉ còn lại rất nhiều thần thông bảo vật của đám Yêu Thánh xé nát vùng đất hắn vừa đứng.

Thân hình vốn vô tung vô ảnh khai mở ra mấy trăm ngàn, khí tức ẩn hiện viễn độn phía xa.

Lôi Hoảng thấy thế lại chỉ lạnh lùng hừ khẽ :

- Muốn làm lại trò cũ? Bản lĩnh An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng chỉ có

vậy? Trong đại trận này dù ngươi huyễn pháp Thông Thiên cũng khó đào sinh! Hôm nay Uyên Minh nhất định thân vẫn tại đây!

Hắn khẽ đạp chân khiến một quang hoa lam sắc bắn lên làm trăm ngàn huyễn ảnh lập tức biến mất hơn phân nửa! Ngay sau đó lại dấy lên vô số âm phong tụ về bên trái.

Thấy thân ảnh Nhạc Vũ lại vừa lộ ra, Lục Sí Đại Thánh Đường Phương cười lên ha hả, đao dực vẫy lên bắn ra quang thải thanh bạch hoành tảo trường không nhưng lại chém vào trống rỗng.

Lôi Hoảng hơi lộ ra vẻ ngoài ý muốn, khởi lên thủ quyết tái dẫn động Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận tạo ra càng nhiều thêm âm phong nhưng không men theo khí tức Nhạc Vũ mà chia ra mười hướng.

Thanh âm đầy từ tính của Nhạc Vũ lại từ bốn phương tám hướng truyền đến:

- Thân mạch? Đại trận này chắc chắn không tệ nhưng tiêu chuẩn người khống trận quá thấp.

Cả đám không thể phân biệt được phương hướng, còn đang kinh hãi thì thân ảnh Nhạc Vũ đã lại hiện ra, trong chốc lát đã viễn độn ra hơn vạn trượng.

Trong hơn mười vị Kim Tiên Yêu Thánh cất lên một giọng hùng hồn:

- Uyên Minh muốn bỏ chạy! Kẻ này tinh thông trận đạo, chớ để hắn thoát thân.

Tiếng nói vừa dứt, một thân ảnh cường tráng chợt hóa thành pháp tướng bản hình, là một cự ngưu tử kim cao tới trăm vạn trượng, trong thế giới điên đảo chân giẫm thương thiên, đầu đội đại địa, gầm thét chấn động khiến trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận hiện ra mấy tầng ngân quang, trói chặt thế giới hắc ám.

Tiếp đó lại một đầu cự hạc giang sải cánh dài tới 60 vạn trượng bay vút lên không trung, ngân lên một tiếng khiến hơn mười huyễn ảnh mà Nhạc Vũ hóa ra hơi ngưng tụ.

Lôi Hoảng không chút động dung, thôi động pháp quyết, miệng niệm lẩm bẩm, chỉ thấy tỏa liên hắc sắc dài đặc từ trên không hạ xuống , mở rộng ra trăm ngàn

vạn trượng, cùng với ngân quang kia khóa chặt không gian, vô số phù văn kim sắc bay lượn bên ngoài tạo ra một bích chướng.

Mấy ngàn đạo tỏa liên quấn lấy hướng mấy thân ảnh của Nhạc Vũ, vô số âm phong hội tụ thành mười hai cự kiếm chém tới, cười lạnh hỏi:

- Bệ Hạ đã nhập trận này chẳng lẽ còn muốn thoát thân? Tạo nghệ trận phù của ta tuy không thành khí nhưng lại đủ giết ngươi.

Vừa nói đến đây, trong lòng Lôi Hoảng đột nhiên nhảy lên, nhớ tới lời của Nhạc Vũ vừa nói, "Hôm nay dù trẫm dùng thủ đoạn gì thì đám Hạo Thiên Yêu sư sẽ không biết được", giọng nói tự tin như vậy lấy đâu ra ý chạy trốn.

Hắn cảm giác hô hấp như dừng lại, đám Kim Tiên Yêu Thánh chung quanh lại vẫn chưa phát giác ra, mắt thấy số thân ảnh kia của Nhạc Vũ bị tỏa liên hắc quang truy sát, cự kiếm âm phong cũng vừa lúc chém tới, trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn, dù chưa phát hiện ra chân thân Nhạc Vũ ở đâu nhưng mọi người đều coi như hắn chắc chết.

Hưng phấn nhất chính là Lục Sí Đại Thánh Đường Phương, khẽ đưa lưỡi liếm khóe môi lộ vẻ khao khát, sáu đôi cánh sau lưng vỗ lên với tần suất cực cao ẩn hiện phong lôi quần vũ thời không, đợi đến lúc thân ảnh Nhạc Vũ lại hiện ra sẽ phải chịu đón nhận phong bạo đao nhận.

Mười hai thanh cự kiếm âm phong lập tức chém nát hơn mười huyễn ảnh của Nhạc Vũ, tiếp đó bạo tán thành vòi rồng tịch quyển chung quanh, nhưng trong sát na tiếng nổ vừa vang lên thì thanh âm Nhạc Vũ lại đã vang lên bên cạnh:

- Bỏ chạy?

Thanh âm tuy nhẹ nhàng, hàm chứa vẻ đùa giỡn nhưng lại áp chế gắt gao tiếng nổ, lọt vào tai mọi người như tiếng sấm dậy!

Đường Phương lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu rồi trong nháy mắt đồng tử mãnh liệt co rút lại thành hình châm, thấy thân ảnh Uyên Minh đáng ra đã bị chém nát lại kề sát ngay hắn, đưa tay ra là có thể chạm đến.

- Một thằng hề nhảy nhót như ngươi, lần trước vô lễ đã không so đo, còn không biết cảm kích lại còn tìm đến gây chuyện, phải giết!

Ánh mắt như đao đâm vào con ngươi Đường Phương đau nhức, kiếm ý Hồng Mông mênh mông trực chiếu, lực trùng kích của giao phong thần niệm khiến đầu hắn ngã ngửa, máu tươi phun trào, hồn niệm hôn mê, sáu đôi cánh theo vô thức quét ra từng đạo đao quang hộ vệ.

Kiếm hoa Thủy Lam kiếm trong tay Nhạc Vũ lại chớp lên, một kiếm ngang trời quét qua hơn trăm vạn trượng.

Kiếm khí đao quang giao kích, vô số pháp tắc đại đạo va chạm giao thoa, diễn sinh trừ khử, tất cả đao ảnh như một đám mây mù bị Thủy Vân kiếm quét sạch!

Đường Phương từ hôn mê bừng tỉnh, lộ ra vẻ tuyệt vọng khó hiểu, sáu đôi cánh tan ra, kiếm hoa Thủy Lam kiếm đã sát trong gang tấc, cho dù còn cánh chim cũng không thể phản ứng, đạo tâm sụp đổ gào lên điên dại:

- Nhân Quả chi đạo! Sao có khả năng? Ngươi chỉ là Thái Thanh Huyền Tiên, Kim Tiên hồn ấn mà thôi, sao có thể thông hiểu phép nhân quả?

Thanh âm không cam lòng vang vọng thiên địa, kiếm quang không chút nào khoan dung, đâm thấu ngực Đường Phương khiến máu tươi vung vãi, lại hóa thành ngàn vạn đạo triệt để diệt sát thần thông tích huyết trọng sinh của hắn, toàn bộ quá trình chỉ vẹn vẹn mấy nhịp thở.

Chúng Kim Tiên mới vừa có phản ứng thì một vị Đại La Kim Tiên, Yêu tộc Đại Thánh liền đã tại chỗ vẫn lạc!

Lôi Hoảng cảnh giác nhất, tâm thần thanh tỉnh trước tiên, có thể thấy rõ toàn bộ quá trình, đồng tử mãnh liệt co rút.

- Nhân quả pháp tắc, rõ ràng thật sự là nhân quả pháp tắc!

Trước xếp đặt thiết kế quả mới có nhân, pháp lực Lục Sí Đại Thánh Đường Phương dù thua kém Nhạc Vũ, nhưng khác biệt không xa. Sáu đôi cánh chim và linh bảo đi kèm, phong duệ kiên cố không dưới Thủy Lam kiếm nhưng lại bị một kiếm chặt đứt.

Thực lực nắm giữ nhân quả bực này đã vượt qua Đại La Kim Tiên, cơ hồ tiếp cận Hỗn Độn Kim Tiên!

Lôi Hoảng lập tức liền hoàn hồn, bảy cây ngân giác mang theo bảy đoàn lôi quang xuyên không bay tới, khi nổ tung lại một mảnh trống không.

Thanh âm lạnh lẽo của Nhạc Vũ lại vang lên bên tai.

- Đã nói muốn đem bọn ngươi tận tru, ta há lại sẽ bỏ chạy! Hôm nay bọn ngươi đều phải chết!

Thân hình hắn biến ảo, phân liệt ra ngàn vạn đạo tán ra tám phương, lệ ý như nhận, sát ý rực cuồng, kiếm áp vô biên càn quét thế giới, thần uy lẫm liệt không bỏ sót một nơi.

Lôi Hoảng lại biến sắc, dẫm mạnh chân tiếp tục dấy lên lam quang âm phong trong thế giới hắc ám. Tình thế vẫn như cũ là hơn mười huyễn ảnh khó phân biệt đâu là chân thân của Nhạc Vũ, những Đại La Kim Tiên còn lại đều tái mặt lộ vẻ sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1187: Tử Diễm hoàng không

- Càn rỡ!

Thanh âm kèn kẹt như thanh gỗ ma sát của Đại Mộc Chân Quân lại vang lên, trong phạm vi ngàn vạn trượng đột nhiên mọc lên vô số thanh đằng như cự xà cuồng vũ.

Cự hạc trên không trung lại một lần nữa gào rít, sóng âm hủy diệt không ngừng trùng kích, ý đồ phân biệt ra chân thân của Nhạc Vũ.

Những Yêu Thánh còn lại cũng tế lên linh bảo bản mạng, thần thông pháp lực bảo vệ quanh thân, hồn niệm điên cuồng càn quét bốn phía.

Sóng âm chấn động trùng kích nghìn vạn dặm khiến hơn mười huyễn ảnh của Nhạc Vũ đều không thể chuyển động, bị tỏa liên hắc sắc và mộc đằng nghiền nát, tiếp tục duy trì hơn mời nhịp thở mới tiêu tán.

Cự hạc mới vừa nhổ ra ngụm dư khí cuối cùng trong lồng ngực, đang muốn tiếp tục tụ lực thì bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm lạnh lùng:

- Âm Nguyên Yêu thánh, lần này kêu đến thống khoái rồi chứ?

Cự hạc bỗng dưng cả kinh, nhìn lên trên không, thấy thanh niên thân mặc cổn phục, đầu đội Tử Kim quan đang lạnh lùng nhìn hắn cách chừng trăm trượng, ánh mắt như thần minh bao quát muôn dân, thần uy lẫm lẫm.

Trong nháy mắt, hình ảnh này đã khắc sâu vào trong đầu hắn, cự hạc cảm thấy trái tim như ngừng đập, nỗi kinh hãi tràn ngập thân thể, tiếp theo chợt thấy một vùng kiếm quang thủy lam như cuồng phong bạo vũ hạ xuống, từng điểm kiếm ảnh như ba đào nộ lãng, xé rách hết thảy, chém vỡ hết thảy.

Cự hạc theo bản năng điên cuồng vỗ lên hai cánh, vô số lông vũ bạch sắc thoát ly như từng mảnh kim thiết kích xạ lên không trung nhưng vẫn không thể ngăn

chặn kiếm quang hàng lâm. Những nơi mũi kiếm đi qua, hết thảy mọi thứ đều bị chém thành bột mịn, toàn bộ huy diệt, hiện ra vô số kiếm ảnh. Lúc kiếm hoa Thủy Lam đã tới sát trán thì đồng tử cự hạn chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng hoảng sợ.

- Nhân quả đại đạo, thật sự là nhân quả đại đạo!

Có nhân mới có quả nhưng người trước mặt này đã hoàn toàn chế định, Thủy Vân Kiếm có thể dễ dàng trảm sát vũ linh là là quả, rồi hết thảy mới có nhân khiến cho thiên đạo tuần hoàn lại méo mó vì ý niệm của hắn, Âm Nguyên không dám tin nhưng sau đó là mãnh liệt không cam lòng:

- Âm Nguyên ta không phục! Một kẻ Thái Thanh Huyền Tiên như ngươi sao lại có nhân quả pháp tắc? Huyễn pháp thần thông sao có thể vô hình tích hiện ra bên cạnh Âm Nguyên ta…

Thanh âm vừa được một nửa thì ré lên thất thanh, kiếm quang như bạo vũ đã như Ngân Hà treo ngược, trùng kích hạ xuống.

Kiếm nhận loạn ảnh đầu tiên xuyên thủng thân hình cự hạc thành vô số lỗ thủng, sau đó màn kiếm vô biên trùng kích thân hình hắn thành huyết nhục bột mịn, nhanh chóng hủy diệt hết thảy sinh cơ của Âm Nguyên Yêu thánh!

Thân hình Huyền Vũ sau lưng Nhạc Vũ lúc này đã bành trướng đến hơn trăm vạn trượng, há miệng đớp gọn toàn bộ tinh hồn huyết nguyên của đầu Yêu Thánh này.

Liên tục thôn phệ khí huyết hai vị Kim Tiên khiến thân hình Huyền Vũ càng phát bành trướng, trong cặp mắt đỏ ngầu tràn đầy vẻ điên cuồng, thân hình lùi về sau vạn trượng, đứng sững sau lưng Nhạc Vũ, gia trì một mảnh huyền quang phù văn khiến tạo ra vô số gai xương ẩn hiện chung quanh lân giáp quanh người hắn, hình tượng thảm liệt khiến người khác run sợ, lại không biết đâu là thực là hư.

Toàn bộ thế giới hắc ám điên đảo nhất thời tĩnh mịch, còn lại chín vị Kim Tiên Yêu Thánh đều khẩn trương đến cực điểm.

-- Huyễn pháp xuất thần nhập hóa, nắm giữ Nhân Quả chi đạo! Thậm chí còn có nguyên thần hóa thân của Huyền Vũ đã có thể sánh với Đại La Kim Tiên, tất cả đều vượt xa tính toán ban đầu của mọi người!

Không ai có thể ngờ , vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế dùng trận đạo kiếm pháp nổi tiếng Hồng Hoang lại có thể che giấu thực lực kinh người như vậy, cơ hồ chỉ kém hơn nhân vật Hỗn Độn Kim Tiên, chuẩn Thánh, sánh vai với những Đại La Kim Tiên xa xưa nhìn thấy được tầng hồn ấn thứ bảy!!

Sự im lặng sau khi Âm Nguyên Yêu Thánh thân vẫn chỉ duy trì một lát rồi tiếng nổ lại dấy lên điên cuồng, vô số đẳng mộc cuồng vũ rồi mấy vị Yêu Thánh Kim Tiên hiện ra thiên địa pháp tướng, đều dài hơn mười vạn, thậm chí hơn trăm vạn trượng, lừng lững trong thiên địa. Vô số quang hoa lóng lánh chiếu rọi thế giới hắc ám như ban ngày khiến thân ảnh Nhạc Vũ lại lần nữa biến mất.

Lôi Hoảng toát mồ hôi, không ngừng thúc dục Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận, Cửu Tiêu Vân Lục đại trận, lam quang rực rỡ, âm phong tịch quyển nhưng vẫn không thể tìm được tung tích Nhạc Vũ, mấy vị Yêu Thánh cũng đều thi triển thần thông nhưng cũng không có kết quả, huyễn ảnh sau khi tan vỡ không hề hiện ra chân hình.

Sau mấy nhịp thở, trong đầu Đại Mộc Chân Quân chợt lóe linh quang, thân hình triển khai là một châm tùng dài trăm vạn trượng, chọc thẳng tầng mây, vô số cành cây cực lớn quấn quanh thân, quát lên như sấm:

- Huyễn thuật của ngươi căn bản không phải là Huyễn Nguyệt Ngưng Chân! Rốt cuộc là thần thông gì, Tiên Thiên linh bảo trong tay ngươi là vật gì?

Lôi Hoảng nghe vậy chợt tỉnh, tình hình lúc trước quả nhiên như thế!

Huyễn pháp này đã vượt qua khỏi cấp độ Kim Tiên, cho dù là huyễn thuật trong tay mấy vị Chuẩn thánh sợ rằng cũng không hơn, bên mình lại còn cho rằng đó là Huyễn Nguyệt Ngưng Chân viên mãn, quả thật ngu xuẩn đến cực điểm.

- Quả thực không phải Huyễn Nguyệt Ngưng Chân mà là An Thiên Sáng Thế quyết do trẫm sáng chế! Bọn ngươi hữu duyên có thể chứng kiến vô thượng thần thông này coi như vinh hạnh!

Thanh âm như trước không cao không thấp vang lên rất êm tai nhưng trong lòng mọi người đều cả kinh.

-- Uyên Minh này lại còn nói tự mình sáng tạo ra vô thượng thần thông! An Thiên Sáng Thế, quả thực là hảo khí phách, khẩu khí cũng cực lớn.

Sau một khắc, thân ảnh Nhạc Vũ đã xuất hiện bên cạnh cự tùng, hóa ra ba thân ảnh đều cầm trong tay kiếm khí linh bảo trùng kích.

Thanh âm vẫn mờ ảo bất định, phảng phất theo bốn phương tám hướng truyền đến :

- Mộc hệ sinh linh như Đại Mộc Chân Quân thông minh như vậy, linh trí tự nhiên thành người, trẫm cũng chỉ bái kiến một hai người. Chỉ tiếc, thông minh quá mức!

Thần sắc mấy vị Kim Tiên Yêu Thánh đều cả kinh nhìn lại chỗ Nhạc Vũ vừa xuất hiện , theo bản năng muốn biết cái nào là thật nhưng chỉ trong nháy mắt lại thấy ba đạo kiếm quang thủy lam vắt ngang thiên địa.

Kiếm quang lướt qua cắt hết đẳng mộc, chỉ còn lại vài tấm mộc thuẫn thanh sắc hóa thành trăm vạn trượng bảo vệ quanh thân Đại Mộc Chân Quân.

Pháp tắc thời không pháp tắc, Nhân Quả chi đạo tương hỗ, Đại Mộc Chân Quân chỉ thủ không công vất vả giằng co với kiếm ảnh thủy lam. Đang lúc trong mắt mọi người hiện ra vẻ vui mừng thì ba đạo kiếm quang thủy sắc ngân lên cộng minh khiến uy năng kiếm thế bạo tăng, trong chốc lát chém nát linh bảo bản mệnh của Đại Mộc Chân Quân, dư thế còn chưa hết, trực tiếp xuyên thấu bẻ gãy cự mộc kình thiên kia.

Cơ hồ cùng lúc, một tiếng rú thảm của Đại Mộc Chân Quân cũng vang vọng trong thế giới hắc ám!

Lúc này không chỉ chúng Yêu Thánh mà cả Lôi Hoảng cũng lạnh buốt tận đáy lòng.

- Kiếm trận! Lại là kiếm trận! Ba hóa thân đều là thật!

- Người này đã trảm thiết tam thi?

- Làm sao có thể? Người này chỉ mới Thái Thanh Huyền Tiên.

Mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ kinh ngạc, da đầu lạnh toát.

Thân ngoại hóa thân bình thường thì đến Thái Ất Chân Tiên đã có chút vô dụng, thực lực bản thể càng cao thì hóa thân liền càng khó đuổi kịp, mặc dù tế luyện cực điểm cũng chỉ đến sáu thành thực lực. Về sau tu vi càng cao, hóa thân càng thêm hạ thấp, đến Đại La Kim Tiên thì gần như buông bỏ.

Nhưng không biết vì sao mà hai hóa thân của vị Đại Đế trước mặt này lại có thực lực gần tới chín thành bản thể!

-- Một Uyên Minh đã khó chơi như vậy. Ba Uyên Minh, lại thêm một bộ kiếm trận, dù đối phương không cần huyễn pháp, công bình đánh một trận thì dù nhân số bọn họ đông hơn thì nửa phần là bại trận, tăng thêm huyễn pháp vô thượng thì không hề có sinh cơ.

Ba luồng kiếm ý Hồng Mông cường hoành mênh mông, kiếm áp cực lớn đâm tới trong thế giới hắc ám khiến chúng Yêu Thánh đều bất đắc dĩ kiềm chế ý niệm, lại càng khó truy đuổi bóng dáng Nhạc Vũ.

-- Dùng đại trận vây tỏa đối phương nhưng hiện giờ lại có cảm giác bị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế trêu đùa tại bàn tay. Nếu không phải mấy người biết còn hậu thủ phía sau chống đỡ thì lúc này đã mất đi dũng khí kháng cự bỏ chạy.

Lôi Hoảng cắn răng, dẫn khởi pháp quyết, Tử Cực Đăng đột nhiên phun ra ngàn vạn tử diễm khiến huyễn ảnh toàn bộ tiêu tan, mấy vị Kim Tiên Yêu Thánh cũng thở phào, cảm giác áp lực giảm xuống không ít, ba thân ảnh của Nhạc Vũ cuối cùng cũng hiện ra mấy phần trong hồn niệm mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1188: Quần tinh trụy lạc

Khi thần niệm của vài vị yêu thánh cảm giác được thân ảnh của Nhạc Vũ, thần hồn liền buông lỏng, thần kinh căng thẳng dần dần thư giãn ra.

Thứ nhất vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương có thể nắm giữ được pháp tắc nhân quả, lại có được hai cỗ thân ngoại hóa thân tuy cũng thật mạnh mẽ, muốn thắng lại thật khó khăn vô cùng.

Nhưng so với việc hoàn toàn không thể nhìn thấy rõ địch nhân, lại không thể chạm tới còn thoải mái hơn vô số lần.

Chỉ có vẻ mặt Lôi Hoảng thoáng vẻ uể oải, không hề có chút ý mừng. Vốn Tử Cực Đăng ở trong kế hoạch của mọi người nguyên bản dùng đánh một kích cuối cùng tấn công Uyên Minh, kháng cự với bảo vật khí vận công đức của vị đại đế phương bắc kia.

Nhưng hiện tại lại bị bắt buộc sử dụng trước thời hạn, xem như là thất bại bất đắc dĩ! Toàn bộ mưu đồ xem như đã sắp hỏng mất.

Nhưng ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu Lôi Hoàng liền bị hắn cố gắng đè nén xuống.

Chỉ một loáng sau, liền có tám đạo ý niệm mạnh mẽ hợp lại cùng một chỗ, giống như một lồng giam nghiền áp xuống, cố gắng đem thần hồn của Nhạc Vũ đập vụn vỡ tung!

Nhưng chỉ trong một tích tắc vừa đến gần, ở trong mắt bọn họ lại biến thành kinh ngạc.

Tử Cực Linh Diễm hỗn tạp công đức lực vô cùng vô tận, cho dù không tổn thương được Uyên Minh nhưng cũng phải khiến cho hắn ứng phó thật gian nan mới phải. Nhưng ở trong cảm giác của bọn họ, Nhạc Vũ cùng hai cỗ hóa thân lại chậm rãi xuyên qua tự nhiên bên trong Tử Cực Linh Diễm, mang theo lệ khí

khôn cùng cùng kiếm ý sắc bén chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua ngàn dặm bên trong linh diễm, nhanh tới mức cơ hồ làm cho hồn thức của bọn họ không cách nào tập trung.

Hồn niệm của họ chỉ loáng thoáng cảm giác được quanh người Nhạc Vũ ngoại trừ hóa thân Huyền Vũ đi theo hộ vệ, còn có vài đầu tử kim cự long đang quay chung quanh, khí thế kiên cố ngưng đọng. Chẳng những đem hồn niệm của bọn họ đánh ngược trở về, ngay cả lực lượng công đức vô cùng vô tận cũng khó thể xâm phạm mảy may.

Chỉ mới nháy mắt còn ở ngoài xa vạn trượng, nhưng chỉ nháy mắt sau đã lắc mình đi tới trước người một đầu yêu thú có thân hình như loài dương nhưng diện mạo lại giống như hổ.

Ba thân hình đứng ở một phương, hình thành tam giác trận hình, đem thiên địa pháp tướng triển khai, vây quanh đầu yêu thú trăm vạn trượng.

- Không giống dương lại không giống hổ, ngươi là Vân Linh yêu thánh Ương Minh?

Không chờ đầu Chuẩn Thánh Kim Tiên trả lời, ba đạo thủy lam kiếm quang liền vỡ bờ tràn ra, bắn xuyên mấy trăm vạn trượng.

Lôi Hoảng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như người chết, cắn mạnh đầu lưỡi phun lên trên Tử Cực Đăng, ý niệm thao túng, giáng thẳng xuống chỗ Nhạc Vũ cùng hai cỗ hóa thân.

Nhưng đã không kịp, ba đạo kiếm cương sắc bén đã trực tiếp vặn xoắn tới, đem thân thể Vân Linh yêu thánh chặt đứt ngang thân!

Vô số bóng kiếm ầm ầm nổ tung, đem thần hồn huyết nhục của Ương Minh một kiếm xoắn diệt.

Cho đến khi hồn ấn băng diệt, vô số huyết nhục tinh hồn không còn chút sinh cơ, không còn chút dấu vết của Vân Linh yêu thánh Ương Minh, đã hoàn toàn bị Huyền Vũ nuốt chửng.

Nhưng lúc này vô số thần thông của tám yêu thánh đã đánh tới. Vài kiện bổn

mạng linh bảo phát sáng chói chang như mặt trời nhấp nháy bên trong thế giới tối đen, mãnh liệt chói mắt!

Lúc này Nhạc Vũ cũng không hề tránh né, trực tiếp đối chiến, ba đạo ảnh kiếm xanh thẳm sáng rực dựng không bắn lên.

Thật nhiều thần thông hoặc trực tiếp cắn nát, hoặc bị cắn nuốt tan vào bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận, sau đó cùng vài kiện linh bảo oanh kích chung một chỗ.

Khiến cho vô số cuồng phong bạo tuôn, linh lực càn quét, vô số pháp tắc cùng bổn nguyên đại đạo liên tục đan xen giao kích.

Kiếm ảnh linh quang giằng co thêm chốc lát, lại vang lên một tiếng hừ lạnh tận sâu trong linh lực phong bạo truyền ra, giống như một cự chùy giã mạnh vào tận sâu trong tâm linh mọi người!

Kiếm thế của ba đạo thủy lam kiếm hoa càng tăng thêm mấy thành, chỉ nghe vài tiếng vang phảng phất như gào thét vọng lên, mấy kiện linh bảo đã bị quét tới đánh bay ra xa xa, ánh mắt mấy vị yêu thánh lập tức trợn trừng, khuôn mặt hoàn toàn cứng ngắc.

Bảy người hợp lực một kích đánh thẳng vào Nhạc Vũ, không hề có chút bảo lưu mà đã ra tay toàn lực, nhưng không cách nào ngăn cản được cũng không gây được chút thương tổn cho vị An Thiên Huyền Thánh đại đế mảy may nào!

Bên trong không gian tối đen, xu thế mạnh yếu giữa hai bên đã thể hiện thật rõ ràng, đã bị Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh dùng một thân tuyệt thế huyễn pháp mạnh mẽ nghịch chuyển!

Cho tới lúc này không chỉ là vài vị yêu thánh, ngay cả Lôi Hoảng chủ trì việc vây công lần này cũng không nhẫn nhịn được nảy sinh ý niệm chạy trốn.

Sau khi thần thông linh bảo của mấy yêu thánh bị đánh bay, lại tới Tử Cực Đăng bị đánh rớt, siêu phẩm linh bảo được mấy vị yêu thánh Kim Tiên gởi gắm kỳ vọng thật cao kia, còn tụ tập công đức suốt mười vạn năm vừa rơi xuống liền hóa thành một đoàn hỏa diễm, so với lúc trước càng tăng thêm uy lực gấp trăm lần, giống như cơn lốc cuốn động đem thân ảnh Nhạc Vũ bao vây bên trong, diễm lực càng lúc càng bốc cao.

Sắc mặt mấy vị yêu thánh đều lộ ra vài phần ý mừng, bị Tử Cực Đăng thiêu đốt, dù là Đại La Kim Tiên cũng khó thoát khỏi cái chết!

Nhưng vẻ mặt vui mừng chỉ duy trì được chốc lát liền cứng ngắc hoàn toàn.

Ở ngay trung tâm diễm quang mãnh liệt, một đạo tử kim sắc đế khí tựa như trụ trời cao tới ngàn trượng không chút dự triệu phóng mạnh lên cao. Chín đầu tử kim sắc cự long xoay quanh ở giữa, tổng cộng hiện ra mười tám long trảo, bảy đôi là chân thật, hai đôi hư ảo, hoa quý uy nghiêm!

- Cửu Long Thập Bát Trảo, làm sao có thể? Đây rõ ràng là Thiên Đế khí, dù là Hạo Thiên thượng đế cũng không hơn được như vậy! Thậm chí Hạo Thiên chỉ có sáu đôi là thật, ba đôi là hư ảo. Vì sao đế khí khí vận của Uyên Minh còn có thể siêu việt cả đương nhiệm Thiên Đình đại đế?

Tiếng kinh hô vang lên khiến mấy người có mặt đều không còn chút máu. Tuy bản thân xuất từ Yêu tộc, nhưng tới cảnh giới này đối với đạo ly tà khí khí vận nhiều ít bọn họ đều hiểu được rõ ràng.

Cự long tử kim sắc mười tám trảo, ở trong Long tộc trân quý nhất, chỉ có Long tộc huyết mạch thuần huyết nhất mới có được.

Mà chín đầu cự long mười tám trảo rõ ràng chính là khí tượng của Thiên Đế!

Tử kim sắc đế khí bỗng dưng hướng ra ngoài khuếch trương, kéo ra tới trăm vạn trượng phạm vi, đem thất thải công đức bên trong diễm hải toàn bộ áp chế chặt chẽ.

Ngay sau đó liền thấy thân ảnh Nhạc Vũ cùng hai cỗ hóa thân chậm rãi từ bên trong hỏa diễm không chút tổn thương đi ra ngoài.

- Chỉ là một Tử Cực Đăng còn muốn lấy tính mạng của trẫm, ta xem các ngươi không khỏi quá mức khờ dại!

Lúc này mấy yêu thánh mới nhìn được rõ, dưới chân ba thân hình đều thiêu đốt tám tầng diễm tháp màu sắc khác nhau, hóa thân Huyền Vũ biến thành một thân lân giáp huyền đen bảo hộ bên trong.

Dù bị tử diễm thiêu đốt nhưng cũng không cách nào tổn thương tới thân hình Nhạc Vũ, bên trong hỏa diễm hắn vẫn thản nhiên ung dung như đi dạo!

Ngay sau đó ánh mắt bọn họ đều bị một vật nằm bên trong linh diễm phong bạo hấp dẫn.

Chỉ thấy trên Tử Cực Đăng bị một vật trấn áp, chính là hình dáng giống Long Hoàng An Thiên Tỳ của Nhạc Vũ.

Nhưng vào lúc này cũng không ai dám khinh thường ấn tỳ trước mắt kia. Bên ngoài ấn tỳ đều được thất thải linh quang công đức vô tận bao phủ, đế khí nồng đậm tràn đầy, cơ hồ đã sắp chuyển thành bạch kim sắc.

Tuy không phải linh bảo, lại có thể đem siêu phẩm linh bảo Tử Cực Đăng áp chế không cách nào nhúc nhích.

Một Kim Tiên yêu thánh hóa thành bản thể giống như loài ưng khổng lồ, phía sau lại có đuôi giống như loài rắn, ánh mắt chợt lóe kim mang, xuyên qua huyễn thuật trùng điệp, sau đó hai mắt trợn ngược, thẩm thấu ra vài tia tơ máu:

- Đây rõ ràng là Trấn Thiên Tỳ! Năm xưa Thiên Đế Đế Tuấn dùng trấn áp thế giới này!

- Chẳng thể trách…

Vẻ mặt mấy người nhất thời chợt tỉnh, chợt nhớ tới tin tức truyền đến từ Nam Hải, đồng dạng vẻ mặt liền biến thành ngạc nhiên lẫn kinh sợ!

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ lắc đầu:

- Long Ưng yêu thánh đúng là có ánh mắt tốt! Nhưng hiện tại trẫm nên làm thế nào cho phải? Nếu để lộ tin tức chỉ sợ bản thân trẫm có chút không ổn…

Giờ khắc này mấy vị Kim Tiên yêu thánh đều âm thầm cắn răng, cơ hồ căm thù Long Ưng yêu thánh đến tận xương tủy!

Nếu như không biết được việc này may ra còn một tia sinh cơ, nhưng hiện tại đã xem như là tuyệt vọng.

Dù biết rõ lần này Uyên Minh kỳ thật khó có khả năng buông tha cho bọn họ, nhưng trong lòng họ vẫn không nhẫn nhịn được mắng to. Ngay lúc này một đạo thủy lam kiếm quang chợt cuộn lên quay cuồng chuẩn bị chém tới.

Sắc mặt Lôi Hoảng chợt động, lóe lên vẻ mừng như điên giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, mấy chục trương huyết sắc phù triện từ trong tay áo hắn xuyên ra, kết thành một linh trận xoay quanh thân thể, phù triện nổ tung trong nháy mắt, cùng đại trận bên dưới mặt đất liền liên kết hưởng ứng, một thời không thông đạo lập tức hình thành thông suốt tận sâu trong hư không, một cỗ khí tức quen thuộc mạnh mẽ như biển lớn mà Nhạc Vũ có chút quen thuộc vượt phá không gian xuyên tới.

Cả bảy người Lôi Hoảng đều có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, vẻ mặt hoàn toàn thả lỏng đồng thời trong lòng không hẹn mà không cảm giác thật may mắn.

Ánh mắt Nhạc Vũ cũng thoáng híp lại, lệ ý bừng lên, vừa tiếp xúc với tia khí tức kia hắn đã cảm giác sát ý dâng trào!

Ngay sau đó hắn chợt cười khẽ một tiếng, khoanh tay nhìn lại:

- Quả nhiên là ngươi, Nhai Tí!

Huyền Thủy Thiên Linh Châu trận bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận lập tức bị thúc giục tới cực hạn, dung nhập vào bên trong Côn Luân Kính.

An Thiên Sáng Thế Quyết phỏng chế công pháp trong nháy mắt tiến lên đại viên mãn, hình thành Côn Luân Tâm Kính Thuật!

Vị thượng cổ thần thú, Hỗn Độn Kim Tiên, Nhạc Vũ chờ đợi đã lâu!

- Lại thêm một vị, cộng với trước đó đã bốn vị rồi sao!

Nữ Oa ngẩng đầu nhìn lên chư thiên tinh tú trên bầu trời, từ rất xa liền có thể nhìn thấy một viên lưu tinh vừa rơi xuống.

Cách Nữ Oa không xa, Hậu Thổ cũng như Nữ Oa đều ngẩng đầu nhìn lên tinh không.

Lúc này nơi hai người đang đứng chính là Cửu U Địa Phủ đã chuyển thành trên mặt đất!

Là vùng Trung Nguyên, chỉ có thể nhìn về phương bắc xa xa, quan sát mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu thấy được sát phạt khí loáng thoáng, dùng thôi diễn tính toán tình hình nơi đó.

Nhưng Lưỡng Nghi Điên Đảo Hư Không đại trận cho dù là Đạo tổ thánh nhân cũng khó thể đột phá. Càng không cần nói đến hiện tại thiên cơ đảo lộn không rõ.

Nhìn thấy cảnh tượng những viên lưu tinh lục tục rơi xuống, Nữ Oa thở dài một tiếng, ánh mắt như tán thưởng lại như bi ai, vô cùng phức tạp:

- Vô luận kết quả như thế nào, trận chiến hôm nay đều có thể xem như tổn thương của Yêu tộc. Trước kia mặc dù ta thật xem trọng hắn, nhưng cũng thật sự không sao ngờ được vị nghĩa đệ kia của sư muội ngươi lại có tài cán đến như thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1189: Nhai Tí đến

Hậu Thổ phảng phất như không nghe thấy, bàn tay cầm Minh Thư, nhìn chằm chằm về hướng bắc. Lưỡng Nghi Điên Đảo che chắn hết thảy, dù là thần thông của Đế Thính cũng bị ngăn cách triệt để.

Duy nhất may mắn chính là bên trên chư thiên tinh tú phía bắc viên đế tinh sáng ngời nhất từ đầu đến cuối vẫn nguyên vẹn sáng lạn.

Nữ Oa không lưu ý tới vẻ lãnh đạm của Hậu Thổ, sau thoáng thở dài, lại mang theo ý cười quay đầu nói:

- Nhưng ta lại càng không nghĩ tới sư muội ngươi lại vì hắn làm được tới mức độ này…

Trên Minh Thư trong tay Hậu Thổ giờ phút này rõ ràng hiện lên hai chữ "Phục Hi" bằng huyết sắc chữ triện, cuối cùng là một chữ chết, chỉ còn thiếu một nét cuối cùng chưa từng hoàn thành nhưng đã lộ ra và phần khí tức sát phạt lạnh thấu xương cùng khí tức tĩnh mịch tràn ngập.

- Bổn cung từng nói qua! Nếu nghĩa đệ ta thân vẫn, ta nhất định muốn các ngươi chôn cùng! Ta biết các ngươi làm như thế nhất định có chỗ dựa vào, không sợ Minh Thư của ta. Mặc dù nhờ công đức thành thánh, mặc dù phải lập tức thân vẫn ta cũng nhất định phải cho Oa Hoàng ngươi rơi xuống thánh vị! Giết hết thủ phạm!

Nữ Oa không hiểu, chỉ cảm giác rùng mình, toàn thân giá lạnh, đành miễn cưỡng cười nói:

- Kỳ thật cần gì phải như thế? Việc lần này tuy sư tỷ không tham dự bên trong, nhưng giữa các thánh nhân sớm có ước định, không thể nhúng tay vào tranh đấu bình thường của các tu sĩ…

Lời còn chưa dứt, ánh mắt Hậu Thổ lạnh lẽo nhìn qua, mang theo vẻ châm chọc

vô tận:

- Năm đó khi Phục Hi vẫn lạc, ngươi cũng khoanh tay đứng nhìn chưa từng ra tay sao? Lúc trước cầu tới chỗ của ta, muốn ta dùng Minh Thư bảo hộ trợ Hi Hoàng chuyển thế, lại rốt cục là ai?

Nữ Oa lập tức á khẩu im lặng, thanh âm lạnh lùng của Hậu Thổ lại vang lên:

- Phục Hi đối với ngươi cũng giống như Uyên Minh đối với ta, nếu không phải hắn gởi cho ta một trương tín phù đúng lúc tìm đến, giờ phút này dù sư muội ta có liều lĩnh cũng nhất định cùng sư tỷ ngươi đồng quy vu tận!

- Vậy thật sự nên đa tạ hắn…

Trong miệng nói xong lời đa tạ, ấn đường của Nữ Oa cũng nhíu lại, sau một thoáng liền bình phục xuống, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Sư muội cũng biết được ta khác với mấy vị sư huynh kia, Thái Thanh sư huynh bọn họ chỉ luôn cầu đại đạo vô thượng, trăm phương ngàn kế muốn giãy thoát khỏi lòng bàn tay của sư tôn. Vì vậy vô luận là đối với Huyết Lục thiên quân hay An Thiên Huyền Thánh đại đế đều chưa bao giờ xuống tay thực sự. Nhưng Nữ Oa ta thì khác, chuyện hối hận suốt đời đó là nhất thời hứng khởi lấy máu huyết của các loại thần thú tạo ra Nhân tộc. Tâm nguyện duy nhất là hết sức làm cho thật nhiều hỗn độn tinh linh trên thế gian này lưu lại một con đường sống. Uyên Minh ở tại phương bắc giảo phong lộng vũ, khiến Bắc Câu Lô Châu Nhân tộc chấn hưng rầm rộ, Nữ Oa này thật sự không thể bỏ qua!

Giọng nói như đinh đóng cột, vô cùng quả quyết. Ngay khi nhìn thấy một tia sắc bén lộ ra trong đôi mắt Hậu Thổ, ngữ khí lại biến đổi chuyển sang ôn hòa:

- Trước mắt tình hình bên kia sát kiếp của Uyên Minh mặc dù là chính ta cũng khó thể hóa giải. Người chân chính ra tay lấy tính mạng hắn cũng không phải mấy yêu thánh kia, mà là Nhai Tí. Phỏng chừng giờ phút này hắn cũng đã tới!

- Nhai Tí?

Chân mày Hậu Thổ nhíu lại, tiếp đó lại khôi phục bình tĩnh thật nhanh. Bàn tay phải giấu trong tay áo cũng nắm chặt trương tín phù trong tay!

Nàng cơ hồ đã quên mất đầu mãnh thú ác danh lừng lẫy kia!

Chẳng thể trách phải dùng Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận, nguyên lai chỉ vì muốn che lấp cảm giác của nàng!

Chỉ cần có đầu mãnh thú kia vào trận, cho dù nàng lập tức thành thánh, thần thông thông thiên cũng khó thể ngăn cản Nhạc Vũ thân vẫn!

Bên trong trương phù cầm trong tay nàng, tuy bao hàm vài đạo nhân quả pháp tắc Nhạc Vũ truyền vào bên trong, nhưng vẫn làm cho nàng không có chút cảm giác yên tâm.

Nhai Tí kia, là một Hỗn Độn Kim Tiên cho dù là Dược Sư Vương Phật cùng nhiều Kim Tiên liên thủ cũng không cách nào làm gì được hắn!

Nữ Oa thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, đôi môi thoáng nhếch lên:

- Yên tâm đi, ta đã có phân phó. Bất kể như thế nào yêu sư cũng sẽ hết sức giữ tròn thần niệm hồn ấn của Uyên Minh. Chỉ cần giống như huynh trưởng của ta chuyển sang kiếp khác trùng tu. Xử trí như thế nghĩ ra có thể làm cho sư muội bỏ qua ý niệm đồng quy vu tận đi…

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, bên cạnh Quan Thế Tỉnh Bàng phương bắc, đồng dạng cũng có một tiếng cười lạnh truyền ra, khiến cho sắc mặt những người chung quanh đều biến thành nghiêm túc.

- Thì ra là thế! Yêu sư kia quả nhiên lợi hại, có thể tìm được hắn tới đây…

Bên trong thủy kính, hắc cầu bao phủ phạm vi ngàn vạn dặm vẫn vô cùng u ám, không hề có nửa điểm khí tức.

Nhưng phàm là nhân sĩ có khả năng dùng vọng khí thuật đều có thể quan sát được trên bầu trời nơi đó hiện lên một tia sâm bạch khí tức, vô cùng nồng đậm, khiến sát phạt khí nơi đây bạo tăng vô số lần!

Không chỉ là Hạo Thiên kinh ngạc, ngay cả Cửu Thiên Huyền Nữ cũng hơi lộ vẻ ngoài ý muốn:

- Đúng là Nhai Tí, yêu sư kia rốt cục làm sao nói động được hắn? Không ngờ

hắn chịu nguy hiểm bị khí vận công đức cắn trả nhúng tay vào lò lửa này? Nhưng nếu thật sự là hắn, cuộc chiến này xem ra không còn gì trở ngại, tuy không phải Côn Bằng tự mình ra tay, nhưng cũng không xê xích bao nhiêu! Càng có thể làm cho Huyền Đô Pháp Sư không lời gì để nói!

- Ta cũng không dự đoán được, ta từng suy đoán nhiều Hỗn Độn Kim Tiên tại Bắc Câu Lô Châu, nhưng không nghĩ là hắn…

Hạo Thiên cúi đầu trầm ngâm một lát, tiếp theo hừ lạnh một tiếng:

- Nguyên bản còn có hứng trí tiếp tục quan sát một phen. Nhưng nếu là Nhai Tí cuộc chiến hôm nay đã không còn trở ngại. Yêu sư Côn Bằng quả nhiên không chút thú vị!

- Bệ hạ nói đùa, Uyên Minh thân vẫn đối với Thiên Đình là chuyện vui mừng! Đạt được gần hai trăm triệu tín ngưỡng lực phương bắc đế đình, gần hai ngàn vạn binh tướng tất có thể làm khí vận của bệ hạ tăng nhiều. Đào sơn xem như cũng bình yên vô sự!

Cửu Thiên Huyền Nữ cười khẽ một tiếng, lại cực kỳ cẩn thận liếc mắt nhìn lên trên tinh đồ.

Chỉ thấy một ít sâm bạch khí thẳng xuyên bầu trời, ngay cả viên đế tinh phương bắc cũng bị che phủ ảm đạm, không thể nhìn ra.

Hạo Thiên cũng liếc mắt nhìn, vẻ mặt vui mừng bỗng dưng phẩy tay áo xoay người đạp không rời đi nói:

- Mời Huyền Nữ thay mặt trẫm hiểu dụ Quân Minh cho hắn tức khắc tiếp nhận đế đình, nhậm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương…

Vẻ mặt Cửu Thiên Huyền Nữ chợt giật mình, tuy biết rõ Uyên Minh lập tức thân vẫn, nhưng không hiểu vì sao đáy lòng vẫn cảm thấy không ổn, khi quay đầu thì Hạo Thiên đã rời xa, không thấy bóng dáng.

…

Trên dưới điên đảo, không nhìn thấy nhật nguyệt, hoàn toàn tối đen. Từ xa xa đạo khí tức Chuẩn Thánh ở trong thời không thông đạo dần dần đến gần.

Khí tức sát phạt cuồng liệt sắc bén xông thẳng tới. Rõ ràng cực kỳ bạo ngược không phân biệt địch ta, vài vị Kim Tiên yêu thánh nơi này đều bị áp chế xuống mặt đất, trong miệng tràn đầy máu tươi, hồn niệm cơ hồ nứt vụn.

Tử diễm đầy trời bị ý niệm kia áp bách không gió mà diệt, linh quang ảm đạm.

Chỉ có Nhạc Vũ vẫn kiếm ý nổ vang, ngẩng thẳng đầu nhìn tới, dưới hồn niệm của Nhai Tí va chạm, chưa từng uốn người, cũng không có nửa phần thối lui!

Sát niệm thô bạo ở bên trong hồn niệm cưỡng chế ngược lại càng như được ma luyện bộc phát mãnh liệt, không cách nào bẻ gãy.

Tử kim đế khí tuy bị lui về phạm vi trăm trượng nhưng vẫn xuyên thẳng như trụ trời, vững chắc không chút lay chuyển.

Đôi mắt Nhạc Vũ híp lại, vẻ sắc lạnh thấu xương như lưỡi đao xuyên thấu qua cuồng phong bạo liệt nhìn thẳng ngay cửa vào thời không thông đạo.

Chỉ thấy một đầu cự thú chừng mười vạn trượng hình dạng kỳ dị đang xuyên qua bay tới.

Trên đầu có long giác, thân hình lại vừa giống sói lại vừa giống cẩu, kim giáp toàn thân, ở sau lưng Lôi Hoảng bay ra, trong tích tắc đôi mắt đã quét nhìn qua bên này, nhìn vào hư không trước mắt, trừng trừng vào thân hình cao ngất của Nhạc Vũ nói:

- Ngươi là Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh? Là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương? Thật đúng là có chút bất phàm, lấy thân Huyền Tiên nhưng kiếm ý lại có thể chống đỡ được ta. Còn có khí vận này…

Đang nói đột nhiên ngừng lại, cẩn thận quan sát, trên mặt lóe ra dị sắc:

- Cửu long mười tám trảo, đế khí này chính là Thiên Đế vị cách. So với Thiên Đế Đế Tuấn năm xưa còn hơn vài lần. Chẳng thể trách Côn Bằng lại nói ngươi là đại địch Yêu tộc, không thể lưu ngươi! Nhân tộc các ngươi suốt mười vạn năm tích lũy, thiên phú dị bẩm, những nhân tài tuyệt đại anh kiệt đúng thật là ùn ùn…

Trong ngữ khí hàm chứa ý tán thưởng, đồng thời lại thêm một cỗ hồn niệm bàng

bạc xông thẳng xuống.

Giống như cả thiên địa đè ép xay nghiền hồn niệm của Nhạc Vũ, muốn đem hắn hoàn toàn mài nát băng gãy!

Vẫn như cũ không phân biệt được địch ta, không hề xem mấy Kim Tiên yêu thánh vào trong mắt. Chỉ dùng dư ba càn quét liền làm mấy người Lôi Hoảng sắc mặt suy bại, suy yếu không chịu nổi áp sát mặt đất không thể động đậy.

Hồn niệm của Nhạc Vũ nằm ngay trung tâm hồn áp, trực tiếp thừa nhận đả kích, thần hồn liên tục tiếp cận hỏng mất, Hồng Mông kiếm ý vốn vô cùng cứng cỏi dưới trọng áp có vài lần gần như tán loạn.

Thất khiếu tràn máu, nhưng vẫn miễn cưỡng tự mình chống đỡ. Cuối cùng Nhạc Vũ nương theo hồn áp bạo ngược của Nhai Tí tẩy luyện thần hồn của chính mình. Khiến cho đạo Hồng Mông kiếm ý càng thêm kiên cố không gì phá vỡ nổi. Bên trong thần hồn chữ "Đình" làm bổn nguyên, Hồng Mông kiếm ý cùng An Thiên Sáng Thế Quyết làm cột trụ, dùng căn bản này trọng cấu thần hồn ở trong áp lực không ngừng phản phục tôi rèn!

Nhưng dù sao Nhai Tí cũng là hồng hoang mãnh thú tung hoành thái cổ, ban đầu còn chưa để ý tới, nhưng càng về sau liền nhìn ra được ý tứ của Nhạc Vũ.

Hắn biết được nếu chỉ lấy ý niệm tuyệt không cách nào khuất phục được người trước mắt, vì vậy liền thu liễm hồn niệm, hừ lạnh một tiếng cưỡng đoạt Tử Cực Đăng từ tay Lôi Hoảng, hút nhiếp tới trước người nói:

- Thật không biết Côn Bằng có biết được ngươi đã có Thiên Đế vị cách hay chưa. Nếu như biết được e rằng hắn sẽ không tránh khỏi e ngại dám mượn dao giết người thậm chí là giá họa…

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi hừ lạnh, Nhai Tí cũng không đến nỗi ngu xuẩn thô lỗ như trong lời đồn đại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Ngay sau đó ngữ khí Nhai Tí chợt biến đổi, chuyển sang băng lạnh sát khí tràn trề:

- Nhưng hôm nay trừ phi Uyên Minh ngươi đồng ý cả cuộc đời này không phá

rối Bắc Câu Lô Châu, nếu không Nhai Tí ta mặc dù biết rõ yêu sư có ý xấu, cũng phải làm cho ngươi vẫn lạc tại nơi này!

Lôi Hoảng bị cưỡng đoạt Tử Cực Đăng, thần hồn lập tức bị thương nặng, giờ phút này nghe vậy không khỏi vui mừng, không quan tâm tới thương thế thần hồn, đôi mày nhướng cao nhìn về phía trước.

Lại chỉ thấy Nhạc Vũ đột nhiên bật lên tiếng cười điên cuồng giữa không trung, thật lâu không dứt khiến người khác hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1190: Côn Luân Kính xuất

Dáng vẻ đầy ngạo cuồng, khiến người khác hoàn toàn khó hiểu.

Ánh mắt Nhai Tí càng thêm âm lãnh, trong mơ hồ có thể thấy được con ngươi hắn co rút lại, đám người Lôi Hoảng lại đưa mắt nhìn nhau thần tình ngơ ngác.

- Uyên Minh rốt cục đang định làm gì?

Trong đầu Lôi Hoảng theo bản năng toát ra ý niệm này, nếu không phải chính mắt hắn nhìn thấy ánh mắt của Uyên Minh vẫn hoàn toàn trong sáng, tinh thần kiên cố vững chãi, hắn cơ hồ đã nghĩ người này bị áp lực tử vong làm điên cuồng.

Ngay sau đó Lôi Hoảng gạt bỏ ý niệm này ra ngoài.

Vô luận Uyên Minh có tính toán gì, nhưng ở trước mặt Nhai Tí đều sẽ không có nửa phần sinh cơ!

Hắn lại cười lạnh ngẩng đầu nhìn lên, chờ đợi thời gian An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương từng nhấc lên vô số mưa gió, danh chấn hồng hoang vẫn lạc.

Tiếng cười dần dần tan đi, lại chuyển sang một tiếng thét dài, thanh chấn trời cao.

Ban đầu thanh âm thanh thúy như phượng minh, dần dần chuyển sang hùng hồn bàng bạc, phảng phất như cự long bạo rống, mang theo hào hùng xung thiên, khí thế túc sát bá tuyệt!

Trong không gian tối đen, mấy người kia ban đầu còn chưa để ý tới, ngay cả Nhai Tí cũng mang theo vẻ chê cười, thẳng đến thoáng chốc sau sắc mặt đều biến đổi.

- Đây là long ngâm?

Một tiếng thét kinh hãi chợt vang lên trong bóng đêm, ngay sau đó liền nhìn thấy thân hình Nhạc Vũ bỗng nhiên biến hóa.

Hắn thi triển thiên địa pháp tướng, thân hình bành trướng hơn mười vạn trượng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Uốn lượn cuộn quanh, hóa thành long hình dựng đứng trong thiên địa, một đợt long uy bàng bạc không kém Nhai Tí ngạo thiên xúc địa dâng tràn cả thế giới!

Làm Lôi Hoảng hoàn toàn không hiểu được chính là cảm giác kinh hoàng bất an tràn ngập trong lòng, nhưng hắn lại không hiểu được nguyên do, hoàn toàn không biết tại vì sao.

Chỉ trong nháy mắt khi hắn cảm giác được thân hình Nhai Tí bỗng nhiên run rẩy, trong đôi mắt cự thú lại hiện lên vài phần kiêng kỵ sợ hãi.

Hồn niệm giao phong, thoáng va chạm liền thối lui, phảng phất như không dám chống đỡ, lan tràn ngàn dặm lập tức bừng tỉnh.

Một thân uy lực thần thông của Nhai Tí mặc dù không kém bất cứ thần thú nào trên thế gian nhưng lại không phải là tinh linh thủy thú sinh ra từ hỗn độn mà là do thủy tổ nhị long cảm nhiễm Thiên Địa Âm Dương Giao Hợp Khí sinh ra.

Hắn vốn do thiên địa nhờ vào thân thể Long tộc sinh ra hồng hoang dị chủng, bên trong thân thể lại ẩn chứa Long tộc máu huyết vô cùng thuần túy.

Có thể làm cho Nhai Tí dù thực lực cao hơn nhưng lại không cần lý do liền sợ hãi đến như vậy, thì chỉ có một nguyên nhân.

- Là Tổ Long huyết mạch? Uyên Minh vì sao lại có Tổ Long máu huyết?

Cơ hồ theo bản năng, Lôi Hoảng liền nhớ lại lời đồn đãi phía bên Nam Hải không lâu trước đó.

Nghe nói Thiên Đế Hạo Thiên từng thua bại trong tay một thiếu niên có được Tổ Long huyết mạch. Hắn vốn chỉ cho rằng Thiên Đế cố ý dùng lý do này che giấu cách nhìn của người khác, nhưng đến lúc này hắn mới cảm thấy chấn kinh. Chỉ sợ lời nói của Hạo Thiên cũng không đến nỗi không phải là sự thực.

Nhai Tí cơ hồ lập tức bị long uy của Nhạc Vũ trấn áp, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin lẫn kinh hãi, hoàn toàn mất đi khí thế trước đó, lẩm bẩm nói:

- Tổ Long huyết mạch! Không có khả năng, Tổ Long đã chết, trên đời này làm sao còn Tổ Long huyết mạch?

Thân hình khổng lồ hai trăm vạn trượng giờ phút này cơ hồ phủ phục ngay trên mặt đất, ngay sau đó Nhai Tí bỗng nhiên bạo rống một tiếng, toàn thân trên dưới bỗng dưng nứt toác nổ tung, kim hoàng huyết dịch tựa như dòng suối phun mạnh lan tràn.

Ngay khi máu huyết cơ hồ chảy hết, Nhai Tí lảo đảo đứng dậy, thân hình run rẩy không ngừng, nhưng sát ý lại tràn ngập như điên, ý niệm bạo ngược, ánh mắt băng sương nhìn Nhạc Vũ tựa như lưỡi đao, sắc bén bức người:

- Tổ Long huyết mạch thì thế nào? Hôm nay Nhai Tí này lại thêm một lý do giết ngươi! Ta tung hoành thế gian mấy vạn năm, không ngờ hôm nay vừa phá phong ấn đi ra trên đầu lại xuất hiện một tổ tông! Lần này Côn Bằng đúng là làm được một việc tốt. Nếu thật sự cho ngươi thời gian thành tài, Nhai Tí ta chẳng phải bị buộc thần phục một hậu bối còn chưa dứt sữa như ngươi sao?

Lôi Hoảng cũng cảm giác được hồn áp cuồng liệt, nguyên thần giống như bị Nhai Tí đập vụn vỡ, nhưng hắn vẫn cảm thấy thật sự bội phục, chảy hết máu huyết trong cơ thể như vậy, tuy chưa động thủ đã tự làm mình bị tổn thương nặng, tuy nhờ vậy có thể làm cho áp lực của Tổ Long máu huyết suy yếu tới mức thấp nhất.

Thật không nghĩ ra mãnh thú thượng cổ từng khiến cho nhiều Vu Thần phải vô cùng kiêng kỵ lại làm ra được hành động kiên quyết như một tráng sĩ tự chặt tay của mình!

Nhưng hành động này lại làm cho cảm giác bất an trong lòng hắn không những chưa thối lui ngược lại càng thêm mãnh liệt khiến trái tim hắn nhảy lên không ngớt.

Trong đầu hắn chợt nhớ lại tin tức về chuyện xảy ra trong Long mộ Nam Hải, chỉ thoáng chốc hắn liền nhớ lại một chuyện, toàn thân Lôi Hoảng bỗng dưng rùng mình, gương mặt biến thành tái nhợt không chút huyết sắc!

- Ta vì sao lại quên đi vật ấy? Côn Luân Kính! Ở thời thượng cổ từng trấn áp qua Nhai Tí!

Hồn niệm của hắn vừa nghĩ tới việc này, liền nhìn thấy sau đầu Nhạc Vũ phảng phất như có một vầng minh nguyệt bay lên không, tuy đang ở bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận nhưng thanh quang rơi xuống liền đem khu vực này chiếu lên sáng rọi, trong phạm vi ngàn vạn dặm toàn bộ thế giới hắc ám liền khôi phục lại bình thường.

Trong đó có một đoàn thanh quang ngưng tụ trực tiếp chiếu thẳng tới hướng Nhai Tí.

Trên đỉnh đầu Nhai Tí bỗng dưng hiện ra hai thượng cổ triện văn, một chữ là "Phong" một là chữ "Huyễn".

Tiếp theo trong nháy mắt quanh thân Nhai Tí hiện ra vô số phù văn, giống như xiềng xích đem thân hình hắn trói buộc gắt gao, khiến toàn thân pháp lực khí tức của hắn trong nháy mắt liền hoàn toàn suy yếu, ngay cả đôi mắt hắn cũng lộ ra vài phần mờ mịt.

Lôi Hoảng cơ hồ lập tức biết được tình hình không ổn, hắn vừa nhìn liền nhận ra đây là phong ấn thời Đông Vương Công còn sót lại đã bị Uyên Minh dùng Côn Luân Kính khởi động ra.

Côn Luân Kính chính là tổ sư của huyễn thuật thế gian, cơ hồ chính là thiên địch khắc tinh của Nhai Tí.

Thế nhưng lúc này hắn lại không biết nên làm thế nào, nếu là thần thông đại pháp khác hắn còn có thể ra mặt ngăn cản, nhưng đây lại là huyễn thuật trực tiếp công kích thần hồn, ngoại trừ người bị trúng huyễn thuật, người bên ngoài không thể giúp được gì.

Mà bên trong thế giới hắc ám, những Đại La Kim Tiên còn lại vẻ mặt tràn đầy mờ mịt khó hiểu.

Vốn nghĩ Nhai Tí đã tìm đến, An Thiên Huyền Thánh đại đế Uyên Minh nhất định phải bị thân tử đạo tiêu, không còn điều gì ngoài ý muốn. Nhưng chỉ trong chớp mắt tình hình trước mắt lại hoàn toàn kịch biến.

Mà xu thế mạnh yếu của hai bên trong hoàn cảnh khó hiểu đã hoàn toàn nghịch chuyển.

Tình hình của Nhai Tí mặc dù còn chưa biến đổi nhưng dù người ngu xuẩn cũng có thể nhìn ra tình hình hiện tại quả thật không ổn chút nào.

Ít nhất chuyện hi vọng làm cho Uyên Minh thân vẫn xem như đã hóa thành bọt nước!

Uyên Minh trên bầu trời đã thu hồi Long thần pháp tướng, hóa ra hình người, thần tình lạnh lùng chậm rãi đi tới.

Vẻ mặt Lôi Hoảng không ngừng biến đổi, trong mắt lóe ra quang mang, bỗng dưng cắn môi, bảy đạo ngân bạch lôi giác bắn ngược ra phía sau, bên trong cơ thể Nhai Tí lập tức có bảy đoàn ngân lôi toàn bộ nổ tung.

Nhai Tí bị đau đớn từ trong mê huyễn mạnh mẽ thanh tỉnh lại, ánh mắt hốt hoảng nhìn tới, thẳng đến khi trông thấy trên đầu Nhạc Vũ hiện ra vầng minh nguyệt thanh quang, ngẩng phắt đầu, ánh mắt hoảng sợ:

- Côn Luân Kính! Côn Luân Tâm Kính Thuật đại viên mãn!

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, lại tiếp tục giống như đi dạo chậm rãi tiến đến trước mặt Nhai Tí mới dừng lại.

Thần hồn Nhai Tí liền cảm thấy luống cuống bất an, nhất thời không lòng dạ nào nghĩ ngợi, nhớ tới Lôi Hoảng vừa dùng lôi pháp thần thông giúp hắn thanh tỉnh trong ảo giác, hắn đành nỗ lực làm cho mình không bị ảo giác trùng điệp mê hoặc, mạnh mẽ giãy dụa, lại đứng trở lên:

- Côn Luân Kính thì sao? Hiện giờ chỉ vừa chữa trị lại mà thôi, không phải giống như tiên thiên chí thánh mười vạn năm trước! Nhai Tí này vẫn có thể giết ngươi! Thật muốn xem phá kính của ngươi có thể làm gì được Nhai Tí ta…

Lời còn chưa dứt liền nhìn thấy Nhạc Vũ lấy ra một vật hắc lam sắc, linh quang nồng đậm còn dày đặc hơn Côn Luân Kính mấy lần.

Thanh kiếm vừa ra, toàn bộ bảo vật đều ảm đạm không chút ánh sáng, vô luận là

Trấn Thiên Tỳ hoặc Tử Cực Đăng đều thu liễm khí cơ, phảng phất như gặp phải vương gia trong binh khí, không ngừng triều bái.

- Kỳ thật trước khi trẫm đi vào Bắc Vân quốc đế đô, cũng từng nghĩ tới vì sao lần này Hỗn Độn Kim Tiên ra tay lại không phải yêu sư Côn Bằng, hoặc là nhân vật Chuẩn Thánh nào khác trong Bắc Câu Lô Châu mà là Nhai Tí ngươi…

Lời còn chưa dứt, hắc lam tiên binh bỗng dưng giống như lưu tinh rơi xuống hóa thành năm mươi vạn trượng, làm cho Nhai Tí không còn chút lực đề kháng, liền đem vùng cổ của hắn xuyên thấu ghim thẳng vào mặt đất chỉ còn chưa lại chuôi kiếm bên ngoài.

Mà trong tay Nhạc Vũ tiếp tục lấy ra hai hồng bạch tiên thiên kiếm khí, đồng dạng đều là tiên thiên chí thánh, khí thế mênh mông cuồn cuộn.

Lôi Hoảng đột nhiên bừng tỉnh, vừa nhớ lại khí tức tiên binh vốn là vật gì, hơi thở cũng giống như ngừng bặt.

Khí tức kia rõ ràng chính là Hồng Mông Khí!

Thanh kiếm trong tay Uyên Minh chính là Hồng Mông chí bảo!

Thanh âm Nhạc Vũ vẫn lãnh đạm nói tiếp:

- Cái gọi là thiên đường có đường ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại đi vào, bản thân ngươi đúng là tự chuốc lấy! Cẩn thận mà ngẫm lại, chẳng lẽ Uyên Minh ta thật sự không có chỗ dựa nào hay sao?

Hai đạo kiếm quang hạ xuống, đồng dạng hóa thành năm mươi vạn trượng, đem hai chân trước của Nhai Tí ghim lên mặt đất.

Mà trong miệng Nhạc Vũ lại phun ra một ngụm máu tươi, hàm chứa một ít mảnh vụn nội tạng.

Giờ phút này tuy Nhai Tí suy yếu nhất, nhưng cũng là lúc mà Yêu tộc luôn sử dụng Canh Linh Hư Không Phản Chiếu đại pháp nên vẫn có thể làm tổn thương hết thảy.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, trong tay lại lấy ra hai kiện đồ vật, thân hình

tuy có vẻ yếu nhược nhưng lại giống như một ngọn núi lớn vạn năm sừng sững nhô cao.

- Hiện tại cần phải chấn hưng phương bắc đế đình của ta! Cái gọi là thiên đường có lộ không đi, lại tự đi tìm khổ nạn, từ nay trở đi Nhai Tí ngươi cứ an tâm mà làm sủng thú cho Uyên Minh này, như thế nào?

Trong lòng Lôi Hoảng nhảy dựng, cơ hồ hoài nghi mình đang nghe lầm, hoàn toàn không dám tin tưởng những gì mình vừa nghe thấy.

Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh dám lấy thân thể Huyền Tiên lại muốn làm một vị Hỗn Độn Kim Tiên, thượng cổ mãnh thú danh truyền hồng hoang trở thành linh sủng chiến thú của chính mình.

Quả thật vô cùng hoang đường, khiến kẻ khác hoàn toàn không dám tin!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1191: Cường hành phong ấn

Khi Nhạc Vũ nói ra, mấy vị Kim Tiên yêu thú có mặt đều không dám tin vào lỗ tai của chính mình.

Ngay cả bản thân Nhai Tí hai mắt trương lên phẫn nộ, tràn đầy vẻ tức giận. Hắn cố gắng giãy dụa muốn đem ba thanh kiếm ghim trên thân hình rút ra khỏi mặt đất, điên cuồng cười to:

- Thu ta làm linh sủng? Giỏi cho Uyên Minh, giỏi cho An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương. Không ngờ ta tung hoành một đời, lại có một ngày rơi xuống nông nỗi hôm nay!

Tiếng cười không dứt, lộ ra vài phần suy yếu, khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng thê lương. Tuy đã đem hết toàn lực nhưng cũng chỉ có thể làm ba thanh tiên thiên chí thánh kiếm khí nhích lên được nửa phân sau đó không còn tiếp tục lay động mảy may. Dần dần trong mắt hắn lộ ra vẻ đoạn tuyệt, sầu thảm nói:

- Nhai Tí này có ân phải đền, có cừu phải báo! Ngạo tiếu trong thiên địa này, không sợ Tam Thanh, không sợ thánh nhân! Từ nhỏ tính tình ngạo nghễ, cận kề cái chết cũng không nguyện hướng người khác cúi đầu! Muốn ta làm linh sủng, chẳng thà chết cho xong! Năm xưa cho dù mạnh mẽ như Thanh Đế thậm chí là ba người Đông Vương Công cũng không làm gì được ta, chỉ có thể đem ta phong ấn mười vạn năm. Ngươi bất quá chỉ là một Thái Thanh Huyền Tiên nhỏ bé cũng dám nói muốn thu ta làm linh sủng?

Cơ thể Nhai Tí giống như hắc động không đáy, cắn nuốt thiên địa linh lực điên cuồng, theo từng tiếng vang chấn bạo, linh lực phong bạo vô tận cùng khí tức hủy diệt lại bùng nổ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn thật hờ hững, không chút nào để ý lạnh lùng nói:

- Chuyện này không phải theo ý ngươi!

Thanh hoàng thổ mộc hai kiếm lập tức giáng xuống, đồng dạng hóa thành hai thanh cự kiếm dài mười trượng, kiếm thế mạnh mẽ tuyệt đối, xuy một tiếng chói tai, đem hai chân sau của Nhai Tí toàn bộ xuyên thấu, ghim sâu vào trong mặt đất!

Năm thanh tiên thiên chí thánh kiếm khí phân ra năm phương, thành hình một kiếm trận, ngũ sắc quang hoa lấp loáng. Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cơ hồ ngay lập tức đem yêu lực bạo ngược trong cơ thể Nhai Tí thậm chí cả linh lực phong bạo vừa tụ tập đến cực hạn toàn bộ đánh tan, khiến thân hình Nhai Tí không cách nào động đậy!

Ngay sau đó Nhạc Vũ thản nhiên nói tiếp:

- Tuy ta không bằng ba vị đã phong ấn ngươi năm xưa, nhưng ta có Hồng Mông chí bảo trong tay! Cũng thông hiểu cả Ngũ Sắc Thần Quang, có thể hòa tan hết thảy thần thông đại pháp trên thế gian, kể cả linh bảo trận phù. Mà ngày nay trong hồng hoang cũng không có Thiên Đế Đế Tuấn làm hậu thuẫn cho ngươi…

- Đây là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang?

Vừa nói tới đây, Lôi Hoảng chợt kêu lên kinh hãi, vẻ mặt ngơ ngẩn:

- Tổ Long huyết mạch, Côn Luân Kính, Hồng Mông chí bảo, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang. Ngươi không chỉ là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, còn là người từng khuất nhục Hạo Thiên bên trong Long mộ, lại là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ!

Toàn bộ pháp lực bên trong cơ thể Nhai Tí đều bị trấn áp, một thân máu huyết cơ hồ khô cạn, vô cùng suy yếu. Hồn niệm lại bị Côn Luân Kính mê hoặc, đã gần như hoàn toàn sa vào trong ảo giác trùng điệp.

Giờ phút này nghe vậy vẫn cố gắng giãy dụa ngẩng đầu, trong mắt vằn tia máu, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ. Gương mặt lập tức vặn vẹo, sau đó thấp giọng lẩm bẩm:

- Không có khả năng! Tuyệt đối không thể! Không ngờ lại không phải Huyền Tiên cảnh mà là Thái Ất Chân Tiên! Chỉ mới đạt tới thiên nhân cảm ứng lần thứ tư, đã chứng được Kim Tiên hồn ấn? Thế gian sao lại có được người có thiên tư trác tuyệt như vậy? Cho dù là vài vị thủy tổ thần thú thời thái cổ, Tam Thanh

Đạo tổ, cũng chỉ là như thế! Còn có Ngũ Sắc Thần Quang, rõ ràng đã tiến vào cảnh giới vô thượng đại đạo. Lại thêm Hồng Mông chí bảo, kiếm ý hung hoành…Uyên Minh! Ngươi muốn dĩ lực chứng đạo?

Lôi Hoảng đã thất thần, đắm chìm trong nỗi khiếp sợ. Chân Tiên cảnh giới, sáu tầng hồn ấn, thần thông vô thượng, dĩ lực chứng đạo. Hết thảy mọi thứ đều vượt xa ngoài sự tưởng tượng của hắn.

Hắn không khỏi cười thảm một tiếng, thật buồn cười bản thân mình luôn luôn đem vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương này là đại địch Yêu tộc, muốn diệt trừ mới cam tâm. Nhưng chuyện tới cuối cùng, mới đột nhiên giật mình nhận ra chính mình hoàn toàn không biết rõ về lai lịch thân phận của người này…

Cuộc chiến vừa rồi tưởng rằng chỉ cần nỗ lực thì có thể kháng cự được phần nào, nhưng lại không thể ngờ từ đầu tới cuối đối phương chưa từng thật sự thể hiện ra thực lực chân chính của mình.

Giờ phút này mấy Kim Tiên bên cạnh đều liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó điên cuồng bỏ chạy, hướng ra bên ngoài đào mạng như điên.

Lôi Hoảng hừ lạnh một tiếng, con bài chưa lật của vị đại đế này đã lấy ra hết, tất nhiên có đầy đủ tự tin đem mấy người bọn họ hoàn toàn lưu lại nơi đây!

Trốn? Giờ phút này lại có năng lực trốn đi nơi nào.

Nhạc Vũ cũng không chút nào để ý, thản nhiên quét mắt nhìn qua mấy Kim Tiên yêu thánh bỏ chạy. Ánh mắt hắn lại chuyển sang Nhai Tí, chỉ tiện tay đem Bát Quái Âm Dương trận đồ ném ra phiêu phù trên trời.

Hai cỗ hóa thân thao túng, hai đạo quang hoa một âm một dương chỉ cuốn ra, liền làm mấy Kim Tiên yêu thánh bị một cỗ cự lực mạnh mẽ cố định giữa không trung!

Theo sát phía sau, Huyền Vũ đắc chí hài lòng cười to, từ sau lưng Nhạc Vũ thoát ra, thân hình trướng lên mãnh liệt, hóa ra thiên địa pháp tướng hơn mười vạn trượng, lại mở miệng mạnh mẽ cắn tới, liền đem một Kim Tiên yêu thánh nuốt chửng!

Mọi người chỉ nghe một trận tiếng vang két băng, xen lẫn tiếng động khí kình nứt toác, trong miệng Huyền Vũ máu tươi phun tràn, liền bị hút ngược trở về, lại vang lên tiếng nhai răng rắc, làm mọi người tê dại cả da đầu, lạnh buốt tận xương tủy.

Cho dù đạo tâm kiên ngưng như thế nào, giờ phút này thần hồn không khỏi dao động, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Nhạc Vũ ném ra trận đồ, cũng không tiếp tục quản tới Huyền Vũ làm sao xử trí mấy yêu thánh, lăng không bước tới đứng trên trán Nhai Tí.

Miệng vết thương bị Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu đại pháp cắn trả bức ra hơn mười giọt tinh huyết rơi xuống. Ngay sau đó ấn lên ngay ấn đường của chính hắn, ngay lập tức một nhóm huyết sắc phù văn lập tức duỗi ra bên ngoài. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Ở ngay vị trí mi tâm hình thành một linh trận hình tròn, sau đó liền lan tràn mở rộng. Theo từng giọt tinh huyết rơi xuống, càng nhiều phù văn cũng được tạo ra, luôn luôn khuếch trương khắp toàn thân Nhai Tí.

Thẳng đến khi toàn bộ thân hình Nhai Tí bị phù trận rậm rạp che kín mới thu tay lại, sắc mặt Nhạc Vũ cũng biến thành tái nhợt, khí huyết đại thương vô cùng suy yếu.

Nhưng hắn cũng không để ý, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Muốn khuất phục một Hỗn Độn Kim Tiên như Nhai Tí, một thượng cổ dị thú, như thế nào lại là việc đơn giản? Nếu không trả giá đại giới, làm sao có cơ hội thành công?

Tiếp theo hắn lấy ra một ít linh dược, dùng tám tầng tháp diễm hoàn toàn luyện hóa, bắt đầu khắc lục. Ở bên ngoài huyết phù đại trận tiếp tục bố trí thêm một tầng phù trận vô cùng phức tạp, sau đó mới thu tay về.

Nhìn linh trận vội vã hoàn thành trong lúc gấp gáp, nhưng cơ hồ đã tiếp cận với hoàn mỹ, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy tự đắc, sau đó khóe mắt đã nhìn thấy đôi mắt Nhai Tí như muốn nứt ra, oán hận tràn đầy.

- Đang oán hận không thể đem ta lập tức bằm thây vạn đoạn, thần hồn câu diệt

đúng không? Ngươi đang nghĩ nếu có một ngày có thể thoát ly sự chưởng khống của trẫm, nhất định sẽ báo phục mối thù hôm nay?

Nhai Tí đã suy yếu tới mức không thể tiếp lời, chỉ có thể rít gào một trận trầm thấp, mang theo hận ý vô tận. Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu:

- Ngươi nói Nhai Tí ngươi có ân tất báo, có cừu oán phải trả. Nhưng cũng biết lúc trước bởi vì được trẫm thầm giúp đỡ ngươi mới có thể thoát thân. Hôm nay ngươi lấy oán trả ân, làm kẻ địch của trẫm. Đây chẳng phải là gặp báo ứng hay sao?

Vừa dứt lời Nhạc Vũ cũng không còn do dự, mạnh mẽ vỗ lên ấn đường Nhai Tí. Nhất huyết nhất lục, hai tầng phù trận lập tức nhấp nháy quang hoa, khiến vô số phù văn chớp lên lan tràn, dần dần xuyên vào bên trong thân thể Nhai Tí.

Mà trên bầu trời, Côn Luân Kính cũng đại phóng quang hoa, một đoàn thanh quang thẳng xuyên vào tận sâu trong nguyên thần của Nhai Tí.

Dùng Côn Luân Kính đem phù văn phong ấn cấm chế thần hồn mạnh mẽ khắc vào, trong lòng Nhạc Vũ cũng không khỏi có chút phân tâm.

- Thật không biết giờ phút này bên ngoài Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận lại có tình hình như thế nào?

Trong lòng suy đoán, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi cười trào phúng!

Ngoài ý muốn, khiếp sợ, tiếc nuối hay phẫn nộ?

Nếu đợi đến khi Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận tán đi, khi những người kia nhìn thấy đầu mãnh thú Nhai Tí này phủ phục dưới chân hắn, sẽ có biểu tình như thế nào?

Trong số những thái cổ đại năng kia, chỉ sợ cũng chỉ có Hậu Thổ Trấn Nguyên mới thật sự vui sướng cho mình…

Dần dần, hai phù trận nhấc lên từng đợt thiên địa linh lực khiến mặt đất run rẩy, sơn hà chấn động.

Giờ khắc này, quanh người Nhạc Vũ, tử kim sắc đế khí cuồn cuộn khôn cùng

bỗng dưng mạnh mẽ khuếch trương lên tới gấp mười lần!

Chín đầu cự long mười tám trảo cùng lân vảy toàn thân càng thêm ngưng thực. Trước đó một đôi long trảo chỉ là hư ảnh, loáng thoáng biến hóa thành chân thực, không còn vẻ hư ảo trong suốt như trước đó!

Đồng dạng trong một khắc này, khắp hồng hoang mặt đất, tứ châu tứ hải cũng đúng như suy đoán của Nhạc Vũ, đều lay động sôi trào.

Cơ hồ toàn bộ những tu sĩ tinh thông Vọng Khí Quan Tinh Thuật đều không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên, có người kinh ngạc, có người mê mang khó hiểu.

…

- Phương bắc đế tinh đại thịnh, vị trí di dời hướng bắc trăm triệu dư, quần tinh hội tụ, đây rốt cục là dấu hiệu gì?

Nơi Trung Nguyên, trên một đỉnh núi cao nào đó, Nữ Oa thì thào lẩm bẩm chốc lát, bay thẳng lên trời yên lặng nhìn về phương bắc.

Chỉ sau mười hơi thở, tinh tượng thiên không đã hoàn toàn đại biến.

Vốn là khí thế sát phạt xông thẳng tinh không phương bắc thanh thế rầm rĩ điên cuồng, trong thời gian ngắn đã hoàn toàn biến mất.

Tiếp theo đó đế tinh đại biểu cho An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương bỗng nhiên nhấp nháy quang hoa, trong lúc mơ hồ còn tranh nhau phát sáng cùng Hạo Thiên đế tinh, địa vị hoàn toàn ngang hàng nhau!

Ngay sau đó mấy đạo tinh tú phát sáng bất đồng lại bị đế tinh quang huy kia hấp dẫn, nhất tề tụ tập quấn quanh bên cạnh.

Còn có vài chục tinh tú mơ hồ có dấu vết hướng đế tinh kia dựa vào.

- Dị tượng này rõ ràng là Tinh Cung đã thành. Uyên Minh kia không ngờ có thể thành tựu được Tinh Cung của mình sao?

Ánh mắt Nữ Oa giờ phút này sắc bén như đao, đâm thẳng về hướng bắc. Tuy cách trăm triệu ức dặm, nhưng vẫn có thể xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp

không gian đem toàn bộ triệu ức dặm chung quanh Bắc Vân quốc đế đô chiếu vào trong mắt.

Nhưng vẫn bị đại trận che phủ, đem hắc cầu tối đen trên đế đô kia không cách nào xuyên thủng.

Toàn bộ hoàn cảnh bên trong vẫn hoàn toàn ngăn cách.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1192: Yêu tộc chi thượng

- Bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao phương bắc đế tinh không suy sụp trái lại thêm cường thịnh?

Nữ Oa chỉ hận không thể đem hắc cầu kia mạnh mẽ đánh xuyên qua để nhìn xem bên trong đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là nghĩ tới hiện tại đang ở cách xa mấy trăm ức dặm, bên cạnh lại có một người pháp lực ngang hàng với mình, cuối cùng Nữ Oa đành miễn cưỡng đè nén cỗ xúc động này.

Tiếp theo ngay sau đó, nàng đột nhiên cả kinh nhìn lên tinh không.

Chỉ thấy lại thêm một viên tinh tú sáng ngời từ trên tinh không vô tận rơi xuống. Bám theo một ánh quang hoa rực rỡ hướng phía dưới phương bắc rơi nhanh.

- Lại là một vị Đại La Kim Tiên?

Nữ Oa thoáng nhíu mày, có chút kinh nghi bất định. Nếu nói Uyên Minh làm cho mấy Kim Tiên yêu thánh lục tục rơi xuống trước khi Nhai Tí đến thì người khác còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng theo tình hình trước mắt thật sự hoàn toàn không thể giải thích.

Nếu không phải rõ ràng biết được vị mãnh thú kia tuy tính tình thô bạo vui giận bất thường, nhưng trong lúc này tuyệt sẽ không ra tay với Yêu tộc Kim Tiên còn dư lại không bao nhiêu, cơ hồ nàng đã cho rằng người vừa rơi xuống đã chết trong móng vuốt sắc bén của Nhai Tí!

Vẻ mặt Hậu Thổ cũng hoàn toàn trấn tĩnh trở lại, hiện lên ý cười, lắc mình đi tới bên cạnh Nữ Oa, miệng như trào phúng, lại đột nhiên cả kinh, trong mắt hiện lên vẻ ảo mộng, ngẩng đầu nhìn lên:

- Quần tinh rơi xuống, một kỳ cảnh thật tuyệt! Lúc trước cuộc chiến Thiên Đình Vu Yêu, dù là lúc kịch liệt nhất cũng không hơn thế này…

Nữ Oa ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngơ ngẩn, sắc mặt tái nhợt như giấy.

- Quần tinh rơi xuống, thật sự là quần tinh rơi xuống! Yêu tộc mười ba vị Đại La Kim Tiên một ngày đều vẫn lạc. Một sát cục tốt đẹp như vậy, làm sao đến nông nỗi này? Rốt cục đã sơ sót chỗ nào? Cuộc chiến hôm nay chẳng lẽ thực sự là tổn thương của Yêu tộc ta sao? Sau trận chiến này yêu thánh tại Bắc Câu Lô Châu còn lại mấy người?

Nhìn thấy tám viên tinh tú liên tiếp rơi xuống, trong miệng Nữ Oa lẩm bẩm, cơ hồ lâm vào thất thố.

Chỉ một lúc sau, đôi mắt đẹp của Nữ Oa chợt ngưng tụ, yên lặng ngoảnh nhìn về hướng nam.

Chỉ thấy trong phạm vi tầm nhìn của nàng có một viên sâm bạch tinh tú đang dựa theo hướng bắc bay đi, xem thế đi rõ ràng chính là phương bắc, hướng ngay chỗ đế tinh chói mắt nhất.

- Viên tinh tú kia chính là bổn mạng tinh tú của Nhai Tí! Vì sao lúc này lại dời qua phương bắc, là muốn xâm phạm đế tinh kia hay là muốn…

Nghĩ tới đây Nữ Oa chợt ngừng bặt, ý niệm vừa hiện lên trong đầu thật sự làm nàng không dám tưởng tượng.

Nàng lẳng lặng huyền phù giữa không trung, yên lặng nhìn lên tinh không biến ảo.

Cơ hồ nỗ lực toàn thân mới có thể duy trì vẻ trấn định tự nhiên, đoan trang tư nghi uy nghiêm. Một đôi tay ngọc không chút cảm giác nắm chặt lại.

Viên sâm bạch tinh tú kia thế đi cực nhanh, chỉ một lát sau đã đến bầu trời tinh không phương bắc, liền thẳng dừng ngay bên cạnh tử kim sắc đế tinh, quang mang chớp lóe dựa lên viên đế tinh kia.

Trong lúc mơ hồ lại cùng viên tinh tú bổn mạng của Lý Trường Canh bên cạnh Hạo Thiên đế tinh đối ứng!

Hậu Thổ thấy thế nhất thời bật cười nói:

- Viên tinh tú bổn mạng của Nhai Tí không ngờ lại nhập vào Huyền Thánh Tinh Cung của nghĩa đệ ta. Chẳng lẽ đầu mãnh thú chưa từng chịu phục người kia hôm nay lại chịu cam tâm dốc sức cho phương bắc đế đình của Uyên Minh sao?

Nữ Oa thu hồi ánh mắt, nghiến răng không nói được một lời, chỉ có ánh mắt lại càng thêm sắc bén nhìn về phương bắc.

Vẻ thương cảm, hối hận hòa tan vào nhau, che giấu thật sâu trong đôi mắt. Đối với sự việc xảy ra ở vùng tối đen kia không khỏi sinh ra vẻ nghi hoặc vô tận.

Nàng nảy sinh ý niệm tìm tòi bên trong đã xảy ra chuyện gì, ý niệm càng ngày càng không cách nào ngăn chặn.

Nếu theo thôi diễn tinh tượng, thiên cơ thôi diễn, Nhai Tí cùng Uyên Minh hợp lưu cũng là định luận!

Nhưng vì nguyên nhân như thế mới làm Nữ Oa nghi hoặc.

Nàng biết rõ tính tình của đầu mãnh thú kia, tuyệt đối không thể nào đồng ý góp sức cho Uyên Minh, nhưng vì sao thế cục lại biến hóa đến như vậy?

Không hề có lý do, cũng không có duyên cớ, khiến kẻ khác khó hiểu.

Trong nháy mắt cơ hồ nàng nghĩ đến quần tinh biến ảo chính là có người dùng đại pháp lực đem tinh đồ che giấu.

Tựa như nữ tử đang tươi cười đứng bên cạnh nàng, từ khi quần tinh muốn rơi xuống, đã dùng thần lực mạnh mẽ tràn ngập không trung, đem toàn bộ không trung đều ngăn cách lại.

Cũng chưa chắc sẽ không có thánh nhân tôn sư ra tay biến ảo hiện tượng thiên văn.

Nhưng khi nàng cẩn thận ngẫm lại, chuyện này làm sao có thể?

Trừ phi là sư tôn của nàng mới có được pháp lực giấu diếm qua mặt nàng!

Mà ngay khi Nữ Oa còn đang kinh ngạc khiếp sợ, bên trên Diệu Pháp Đại La Thiên, đồng dạng cũng có một người dùng ánh mắt tức giận lẫn khó hiểu nhìn

lên bầu trời phương bắc.

Hắn vốn dự định quay về trong Thiên Đình, nhưng lại bất đắc dĩ dừng lại nửa đường.

Giờ phút này trên người hắn mặc cổn phục kim giáp, đứng yên tại chỗ nhìn tinh đồ biến hóa, hồi lâu không nói nên lời!

- Như thế nào cuối cùng lại thế này, lại là kết quả quần tinh vẫn lạc? Tên tiểu tử còn chưa dứt sữa kia, rốt cục đã làm chuyện gì? Lại có thể sớm đến như vậy đã hình thành Tinh Cung của chính mình?

Chỉ sau một thoáng, một đạo bạch sắc quang hoa đã xuất hiện bên cạnh Hạo Thiên, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, vừa hiện thân sắc mặt nàng đã vô cùng khó xem:

- Bệ hạ, việc tại phương bắc đã có biến. Chẳng biết tại sao Tinh Cung của Uyên Minh đã hình thành, đã biến thành một trong đại thế thiên hạ hồng hoang, trong vòng mấy trăm năm nhất định có thể tụ họp vô số Kim Tiên anh tài. Lần này Côn Bằng lão tổ tính kế chỉ sợ không lấy được tính mạng Uyên Minh ngược lại còn làm khí vận của Yêu tộc phương bắc tổn hao thật nhiều. Khiến cho cánh chim của người kia thêm cứng rắn…

- Câm mồm! Việc này cần gì đợi ngươi nhắc nhở! Trong lòng trẫm tự nhiên hiểu rõ!

Hạo Thiên giận dữ hét lớn một tiếng, sau một lát bỗng dưng trong lòng chợt tỉnh, sắc mặt thoáng dịu đi, thanh âm lạnh lùng nói:

- Tóm lại lần này là trẫm tính sai, không ngờ được sát cục bố trí tỉ mỉ như vậy cũng không thể đem hắn một lần tru diệt hoàn toàn. Nhưng lần này nguyên khí Yêu tộc phương bắc vẫn còn, cũng không dễ chọc. Tuy Uyên Minh có được Tinh Cung nhưng cánh chim còn chưa vững, không có mấy vạn năm tích lũy làm sao cùng trẫm đối kháng? Đại cục phương bắc vẫn còn cơ hội vãn hồi…

Vừa nói tới đây, lại bỗng dưng nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ vốn không hề nghe lời hắn nói, có chút thất hồn lạc phách nhìn về tinh không.

Hạo Thiên cũng nhìn theo, sau một lát thân hình hắn không khỏi cứng ngắc. Hai

tay hắn nắm chặt, mơ hồ phát ra tiếng vang bạo liệt răng rắc.

Vẻ mặt Cửu Thiên Huyền Nữ như mê mang, không biết là chấn kinh hay đang thở dài:

- Viên tinh tú này tựa hồ là bổn mạng tinh tú của Nhai Tí? Uyên Minh rốt cục làm sao làm được?

Hạo Thiên không nói được một lời, thân hình quay phắt lại, tốc độ phi độn còn nhanh hơn trước mấy lần.

Chỉ khoảng nửa nén hương thời gian hắn đã quay trở lại bên cạnh Quan Thế Tỉnh Bàng phương bắc.

Ánh mắt của hắn ngay lập tức dừng bên trong hình ảnh Bắc Vân quốc trong giếng. Bên trong vẫn là hắc cầu bao trùm hơn ngàn vạn dặm, điên đảo thế giới…

Trong tay hắn nắm chặt hoàng kim phương thiên đại kích, trên mặt hiện lên vẻ do dự, kim hoàng sắc cương kình khí mang không ngừng cuồn cuộn trên lưỡi kích, nhưng vẫn chưa chém thẳng tới hắc cầu bên dưới chín tầng trời.

Cửu Thiên Huyền Nữ đi theo sau bay tới, thấy thế thoáng kinh hãi:

- Bệ hạ xin hãy nghĩ lại! Một khi bệ hạ có ý nhúng tay, chỉ sợ Huyền Đô Pháp Sư thậm chí là Thái Thượng Đạo tổ đều sẽ không ngồi yên nhìn xem. Ta biết giờ phút này bệ hạ đang muốn xem chân tướng, nhưng hiện tại nên kiên nhẫn chờ đợi một chút…

Hạo Thiên thở dài, cầm đại kích chém ra, bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên vạch ra một hố sâu kéo dài mấy trăm vạn dặm.

Sau đó sắc mặt hắn tối tăm quay đầu dò hỏi:

- Huyền Nữ huyễn pháp thần thông cũng đứng trong hàng ngũ đứng đầu thế gian, chẳng lẽ không thể nhìn xuyên qua đại trận kia sao?

Cửu Thiên Huyền Nữ bất đắc dĩ cười, lắc nhẹ đầu:

- Vị yêu sư kia đã mua dây buộc mình, tòa Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại

trận này chính là vì muốn che giấu mấy vị Đạo tổ thánh nhân mà bố trí! Huyễn pháp của Huyền Nữ mặc dù vẫn có chút tự tin, nhưng làm sao có được năng lực bậc này?

Hạo Thiên nghe vậy vẫn có chút không cam lòng, cuối cùng lại hừ lạnh một tiếng:

- Cũng được! Hôm nay trẫm muốn chậm rãi nhìn xem rốt cục Uyên Minh lấy phương pháp gì thay đổi càn khôn!

Trong lòng hắn chợt động, lại hỏi:

- Hậu Thổ dùng thần lực che lấp hiện tượng thiên văn, chỉ sợ Quân Minh nhìn không tới. Việc vừa rồi có từng thông tri cho hắn?

Trên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ lại lộ ra vẻ làm khó, sau một lát lại cười khổ một tiếng, nói:

- Vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân kia, từ khi Uyên Minh tiến vào sát trận đã chuẩn bị chiếm giữ Các Linh sơn…

Hạo Thiên nghe vậy nhất thời vắng lặng không lời gì để nói. Sau một lúc lâu mới hừ lạnh một tiếng:

- Ngay cả chút thời gian cũng không đợi được, ta vốn tưởng rằng hắn cũng là nhân tài, thật không ngờ được người này nguyên lai là một tên ngu xuẩn không chút kiên nhẫn!

Mấy chữ cuối cùng Hạo Thiên phảng phất như liên tưởng tới chuyện gì, vẻ mặt nhất thời khó xem tới cực hạn. Nhưng lại không lòng dạ nào đi tìm hiểu việc của Quân Minh, vẻ mặt chuyên chú cẩn thận quan sát hắc cầu bên dưới.

Khoảng vài khắc sau, Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận rốt cục xuất hiện khe hở. Chỉ thấy khe hở tràn ra, ở ngay trên nửa vòng bích chướng mở rộng lan tràn, khiến vô số ý niệm mạnh mẽ hướng nơi này tụ tập đến.

Sau một lát, hắc cầu bỗng nhưng tạc mở, giống như thủy tinh vỡ vụn, lộ ra thân ảnh một người hai thú bên trong. Khiến phía chân trời vô số hồn niệm của thượng cổ đại năng đều lay động không ngừng.

Thân ảnh thiếu niên kia chính là Nhạc Vũ. Tuy nguyên khí tổn thương vô cùng suy yếu, nhưng lại giống như một cây tiêu thương thẳng tắp ngạo nghễ trên cao. Ý thái tự nhiên, miệng mang theo vẻ cười lạnh. Tựa hồ toàn bộ cuộc chiến hung hiểm vừa rồi cũng không chút để ý, kể cả hồn niệm của những Chuẩn Thánh Kim Tiên xông tới đầy trời.

Mà nhị thú bên cạnh, chính là Nhai Tí cùng Huyền Vũ, đều hóa thành ba xích dáng vóc, trôi nổi bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhai Tí tuy vẫn còn lưu vết thương, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ oai khí túc sát của thái cổ mãnh thú. Huyền Vũ tuy chỉ là hóa thân, nhưng lại tràn đầy khí tức thủy linh, khí thế chỉ kém hơn Nhai Tí một chút.

Điều này cũng không làm người khác kinh ngạc, chân chính khiến cho các vị Hỗn Độn Kim Tiên lâm vào thần hồn dao động chính là Nhai Tí, thế nhưng lúc này biến thành một đầu linh sủng của Nhạc Vũ nuôi dưỡng, thần thái thân mật lấy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1193: Linh sủng Nhai Tí

Vô số hồn niệm mạnh mẽ dao động một lúc lâu vẫn chưa ngừng lại.

Nhạc Vũ giống như muốn an ủi, vỗ vỗ Nhai Tí phiêu phù bên cạnh. Lại làm cho đầu mãnh thú từng sát lục vô số vui mừng đến cực điểm, không ngừng xoay chuyển quanh người Nhạc Vũ, giống như một tiểu hài tử vừa được khen thưởng, dáng điệu vô cùng thơ ngây chân thành.

Lại làm cho Huyền Vũ ở bên cạnh lớn tiếng cười to, ý tứ chê cười tràn ngập trong tiếng cười.

Nhai Tí nghe thấy lại khó hiểu, mặc dù không biết Huyền Vũ cười chuyện gì, nhưng cũng cảm giác được đầu quy xà kia nhất định mang theo ác ý châm chọc mình.

Hắn liền gầm nhẹ một tiếng, trợn mắt nhìn Huyền Vũ vẻ mặt dữ tợn, thấp giọng rít gào.

Nhưng phảng phất như cũng biết được sinh vật không biết tên trước mặt kỳ thật cũng không dễ xúc phạm, nhưng vẫn giương nanh múa vuốt muốn đánh ra yêu lực như uy hiếp, nhưng lại không chân chính ra tay.

Thẳng đến khi nghe Nhạc Vũ mở miệng trách mắng mới làm ra vẻ mặt cực kỳ không cam lòng, phẫn nộ tránh sang bên, khiến tiếng cười của Huyền Vũ càng thêm càn rỡ.

Giờ này khắc này nhìn qua làm gì còn nửa phần uy nghi của thượng cổ mãnh thú? Phảng phất giống như một tiểu cẩu được Nhạc Vũ nuôi dưỡng, ngoại trừ chiến lực mạnh mẽ, trong hồng hoang chỉ có khoảng một ít người có thể chiến thắng, cơ hồ không địch thủ!

Sau đó Nhạc Vũ nhìn về phương bắc, ở vùng Bắc Minh có một đại năng nào đó đang tồn tại, cỗ hồn niệm hùng hồn khổng lồ, thần niệm hai người thoáng giao

phong trong nháy mắt lại thu hồi.

Tiếp đó hắn lại ngẩng đầu nhìn lên chín tầng mây.

Toàn bộ những hồn niệm Chuẩn Thánh thăm dò nơi này chỉ có hai đạo hồn niệm đến từ Diệu Pháp Đại La Thiên làm cho hắn cảm giác ác cảm.

Thật không biết giờ phút này hai người kia rốt cục lại có diễn cảm thế nào?

Hừ lạnh một tiếng, lực chú ý của Nhạc Vũ lại chuyển hướng mặt đất.

Chỉ thấy cả Bắc Vân vương đô cơ hồ đều bị đánh thành hoang tàn. Chung quanh đều là gạch ngói vỡ vụn, ngàn vạn sinh linh bên trong đô thành cơ hồ mười chỉ còn lại chưa đủ một. Nhưng đều là tu sĩ được phụng dưỡng tại Bắc Vân quốc mới miễn cưỡng giữ được tính mạng, vẻ mặt họ đều mờ mịt nhìn ra xa xa.

Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận mặc dù cơ hồ ngăn cách cùng thế giới bên ngoài, nhưng cũng không đến nỗi bao vây toàn bộ Bắc Vân vương đô bên trong.

Nhưng pháp lực của Nhạc Vũ cùng những yêu thánh Kim Tiên lại mạnh mẽ đến thế nào?

Dù chỉ lan tràn một ít dư bà cũng đủ cho Bắc Vân đô thành gần như bị hủy diệt.

Cũng may một thân thông thiên pháp lực của Nhai Tí thậm chí không kịp thi triển đã bị Nhạc Vũ mạnh mẽ phong ấn.

Nếu không một khi khởi chiến, trong triệu vạn dặm cơ hồ không còn một sinh linh sống sót!

Nhưng khi Nhạc Vũ tản ra hồn niệm càn quét chung quanh, không khỏi thoáng cau mày.

Đi ra địa giới đô thành, xung quanh vẫn trống không, toàn bộ thảo mộc đều hóa thành cát bụi, không còn sinh linh sống sót.

Cho đến ra ngoài trăm vạn dặm tình hình mới đỡ hơn được một chút, nhưng cũng hỗn độn hoang tàn, vô số người bị thương, kêu rên không dứt, sắp lâm vào

tử vong.

Về phần tử kim long khí của Bắc Vân quốc Nhạc Vũ cũng không có nửa điểm hứng thú.

Cuộc chiến lần này đã đem cột trụ của Bắc Vân quốc hoàn toàn đánh gãy, nếu không có ngoại viện, không đủ ba năm tử kim long khí mới ngưng tụ không lâu sẽ tự nhiên tản mất.

Triệu hồi hồn niệm, chỉ nháy mắt ngón tay Nhạc Vũ chợt bắn ra, vài điểm lam quang liền ngưng tụ giữa không trung. Một thành hai, hai thành ba, hóa thành ngàn vạn giọt giống như cơn mưa to rơi xuống, phàm là những nơi được phủ xuống, sinh linh trong ngàn vạn dặm đều tiêu hết thương thế, thảo mộc hồi sinh.

Nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy được thái độ thê tuyệt bi thương của Nhân tộc còn sống sót bên dưới.

Nhạc Vũ không khỏi khẽ thở dài, nhiều ít cũng có chút ý thương cảm. Người chết không thể sống lại, cho dù hiện tại bản thân hắn chính là Thiên Đế tôn sư lại cùng Hậu Thổ thân thiết như tỷ đệ, nhưng cũng không thể tự tiện làm trái thiên địa pháp tắc.

Hắn có thể cứu trợ sinh linh còn sống sót, nhưng người đã chết hắn cũng chẳng làm được gì.

Lập tức thi triển pháp quyết, dùng pháp môn đạo gia sinh hóa vạn vật làm toàn bộ địa hình địa mạo trong ngàn vạn dặm cùng phòng ốc đồ vật đều khôi phục lại như lúc ban đầu.

Nhưng dù sao hắn cũng không bỏ qua được lòng áy náy.

Nếu là người xa lạ không liên quan, dù chết bao nhiêu người Nhạc Vũ cũng không hề chớp mắt.

Nhưng dù sao Bắc Vân quốc hiện tại cũng có phân nửa dân chúng thờ phụng phương bắc đế đình. Hắn vốn dự định làm tiếp điều gì đó cho những tín đồ còn sống sót…

Nhưng đột nhiên trong lòng Nhạc Vũ nảy sinh cảm ứng, trong mắt lóe hàn mang

lộ ra sát khí.

- Là Quân Minh?

Trong đầu liền suy diễn ra tiền căn hậu quả, Nhạc Vũ cười lạnh không chút hoang mang, bắn ra vài giọt linh thủy khiến thảo mộc đều sinh trưởng hoa quả, thực vật hồi phục nguyên vẹn như trước, sau đó chợt lóe thân hóa thành một đoàn thủy lam quang hoa hướng Các Linh sơn bay đi!

Huyền Vũ cùng Nhai Tí không khỏi đưa mắt nhìn nhau, đi theo sát phía sau. Chỉ sau một lát đã cách xa ngoài triệu ức dặm.

Ngay lúc thân ảnh một người hai thú hoàn toàn rời khỏi phiến không trung này…

Trên bầu trời Bắc Vân đô thành bỗng dưng có mấy chục đạo quang hoa liên tục nhấp nháy.

Hoặc trực tiếp xé mở hàng rào không gian, vượt giới đi tới, hoặc từ trên bầu trời giáng xuống.

Vẻ mặt bọn họ vô cùng kinh dị, đưa mắt đánh giá khắp nơi, cố gắng từ trong dấu vết lưu lại phỏng đoán toàn bộ cuộc chiến xảy ra bên trong Điên Đảo Lưỡng Nghi Già Thiên đại trận.

Trong đó có một thân ảnh khôi vĩ cũng không chút tầm thường, thân mặc chiến giáp, thể hình hùng tráng, giờ phút này đưa mắt nhìn Bắc Vân vương đô, tràn đầy vẻ ảm đạm.

- Lôi huynh a Lôi huynh, ta thật không biết nên nói ngươi thế nào đây? Chúng ta tuy là Đại La Kim Tiên, ở trong mắt người khác là nhân vật tuyệt đỉnh xưng hùng một phương, nhưng ở trong mắt nhân vật Chuẩn Thánh, Hỗn Độn Kim Tiên cũng chẳng khác gì con kiến. Ngay khi sát kiếp nổi lên, chúng ta còn không mau chân tránh xa, ngược lại ngươi còn để mình bị cuốn vào bên trong, chẳng phải tìm tử kiếp? Nói tới cùng, Yêu tộc hưng suy chỉ là ván cờ của chư vị thánh nhân đạo tổ mà thôi, lại có quan hệ gì tới chúng ta đâu?

Vẻ mặt hắn thương cảm, đứng im lặng chốc lát, nam tử anh tuấn hùng tráng kia cũng xuyên không rời đi.

Chỉ lưu lại một tiếng thở dài vang vọng tại chỗ, thật lâu không dứt.

Mà bên ngoài mấy trăm ức dặm giờ phút này cũng có một người phát ra một tiếng than nhẹ, tuy hàm ý khác hẳn nhưng cũng bao hàm vẻ tiếc hận vô cùng nồng đậm.

Nhưng ngay sau đó, nữ tử vừa thở dài kia lại nhướng cao mày liễu, trong mắt hiện ra vài phần sắc bén. Tràn đầy tinh mang túc sát, giống như có thể xuyên phá hết thảy.

- Ta đã xem kỹ Nhai Tí, chỉ có ba tuổi…

Trong lời nói có vẻ không đầu không đuôi, làm cho người khác hoàn toàn khó hiểu.

Hậu Thổ chỉ trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Nữ Oa, là ý nói chỉ số thông minh của Nhai Tí hiện tại chỉ khoảng chừng ba tuổi mà thôi.

Đổi lại mà nói, Nhai Tí hiện tại dốc sức cho Uyên Minh cũng không phải do bản thân tự nguyện.

Không có bất kỳ một vị Hỗn Độn Kim Tiên nào sẽ ngu xuẩn tới mức tự đi phong ấn thần trí của chính mình, cuối cùng đem bản thân mình biến thành hình dạng thê thảm như vậy.

Biến thành chó săn của người khác, tựa như sủng vật, còn không bằng lập tức chết đi!

- Phong ấn linh trí lại có thể giữ nguyên bản năng chiến đấu của Nhai Tí, thủ đoạn thực sự lợi hại. Hiện tại ta thật vạn phần tò mò, rốt cục Uyên Minh dùng con bài gì chưa lật khuất phục Nhai Tí! Đầu mãnh thú này biết Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu thần thông, có thể cắn trả hết thảy tổn thương. Phương pháp khắc chế trên thế gian này chỉ khoảng hai mươi loại, vả lại tuyệt không có pháp môn nào có thể làm cho Nhai Tí hoàn toàn không chút lực phản kháng!

Vẻ thương cảm đã dần dần thối lui, Nữ Oa khẽ cúi đầu như có suy nghĩ gì, trong ánh mắt lóe lên vài phần ánh sáng trí tuệ:

- Ta vẫn thấy bên trong có chút cổ quái. Rốt cục Uyên Minh tìm được loại linh bảo nào hay là pháp môn khắc chế nào dung hợp?

Hậu Thổ nghe vậy không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nói:

- Cho dù sư tỷ có biết, nhìn rõ hết thảy thì thế nào đây? Hiện tại ngươi còn có thể làm gì được nghĩa đệ của ta?

Nữ Oa không khỏi ngẩn ra, vẻ mặt thất thần, cả người cứng ngắc tại chỗ. Trên mặt dần dần hiện lên vài phần chua xót.

Cho dù có biết nguyên do, nàng lại có năng lực làm gì được vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương kia đây?

Những lời này quả nhiên thật sắc bén. Tựa như lưỡi dao bén ngót thẳng xuyên tâm phổi rướm máu.

Đế khí của Uyên Minh cực vượng, cơ hồ đã sóng vai cùng Hạo Thiên. Trên đời này ngoại trừ vài món linh bảo công đức chí thánh, cơ hồ không còn thủ đoạn gì có thể khắc chế được hắn.

Lại có thêm nhân vật tương đương Hỗn Độn Chuẩn Thánh như Huyền Vũ bên cạnh, trên thế gian này còn có ai không chút cố kỵ giết chết được vị đại đế kia?

Ngay cả Hồng Quân đạo tổ đối với nhân vật như vậy cũng không cách tự tiện xử trí!

Huống chi hiện tại còn có Hậu Thổ ở bên…

Phảng phất như nhìn rõ suy nghĩ của nàng, Hậu Thổ lại cười lạnh một tiếng:

- Hay sư tỷ nghĩ đến, có vết xe đổ hôm nay, Hậu Thổ còn cho ngươi cơ hội quấy nhiễu?

Nữ Oa không khỏi hít sâu một hơi tức giận, đem nỗi hỗn loạn trong lòng cùng sát ý băng hàn thấu xương tạm thời áp chế.

Ngay sau đó sắc mặt nàng lại bình tĩnh như trước:

- Việc nơi này đã xong, Nữ Oa cáo từ. Xin sư muội hãy ghi nhớ, thánh nhân như chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện nhúng tay vào tranh đấu của tu sĩ trên thế gian này. Đây là quy củ do sư tôn định ra, pháp lực của thánh nhân đã siêu việt cực hạn của thế giới này. Một khi khởi chiến hậu quả sẽ khó lường. Cũng chỉ có như thế mới có thể bảo vệ hồng hoang trăm vạn năm an khang…

Vừa dứt lời, Nữ Oa liền bay lên, cửu thải tường vân dưới chân lóe ra hào quang muôn màu, nâng lên thân thể của nàng.

Hậu Thổ cũng không đưa tiễn, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Ta biết sư tỷ đau lòng cái chết của mấy người Đế Tuấn Thái Nhất, Phục Hi chuyển thế trọng tu, không còn cơ hội thành thánh. Vì vậy mới hối hận trước kia không nên sáng tạo ra Nhân tộc huyết mạch. Ý tứ thiên vị cho Yêu tộc cũng vì vậy mà nảy sinh!

Thân hình Nữ Oa không khỏi khựng lại, đứng yên tại chỗ, bỗng dưng quay đầu, trong mắt hiện lên sắc bén.

Ngay sau đó thanh âm của Hậu Thổ lại tiếp tục vang lên:

- Nhưng sư tỷ ngươi nên ghi nhớ cho kỹ, ngươi chính là Nhân tộc thánh mẫu. Nhân tộc chấn hưng rầm rộ càng không thể nghịch chuyển. Bố cục ngày xưa làm mấy vị Đế Tuấn vẫn lạc, là do kế hoạch của một người khác hoàn toàn. Lần này ngươi tính kế nghĩa đệ của ta chẳng phải quá ngu muội? Chẳng phải ngươi cũng đã rơi vào trong kế hoạch của người nọ hay sao? Ngươi nói hôm nay là tổn thương của Yêu tộc, chẳng phải do ngươi làm ra, thì làm sao có chuyện có nhiều yêu thánh phải vẫn lạc như thế?

Nữ Oa thoáng nhíu mày, nhưng lại cười lạnh không cho ý kiến, tiếp tục bay đi, nhưng trong ánh mắt chợt hiện lên vẻ mờ mịt…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1194: Quân Minh sính uy

Bắc Vân đô thành, cự ly cách phương bắc đế đình khoảng chừng mười ức dặm.

Nhạc Vũ cùng Huyền Vũ và Nhai Tí toàn lực phi độn, cũng giống như trước đó, chỉ sau hai canh giờ đã đi tới đỉnh Các Linh sơn.

Chỉ thấy đế đình hành cung vốn khí tượng trang nghiêm hiện tại lại biến thành một mảnh chướng khí mù mịt.

Những binh tướng đang thủ vệ hiện tại lại tụm năm tụm ba, trên mặt tràn đầy vẻ mê mang không biết phải làm sao, lòng người bàng hoàng.

Mà tận sâu trong cung đình, từng đợt linh lực đang dị động.

Vô số tử kim sắc chiến xa hội tụ bên trong, chính là cấm quân mà Nhạc Vũ mới kiến tạo không lâu.

Mấy trăm vạn người đang bố trí lên một Tam Huyền Thủy Vân đại trận, toàn bộ canh giữ bên trong cung, tựa hồ đang thống khổ chống đỡ gì đó.

Cũng có vài cỗ hồn niệm khôn cùng vô hạn xông thẳng lên trời, cơ hồ không chút kiêng nể càn quét mọi nơi, áp bách toàn bộ tu sĩ bên trong đại thành.

Nhạc Vũ chỉ tùy ý liếc mắt nhìn qua, khóe môi trào phúng nhếch lên, sau đó phẩy nhẹ tay áo đem Hiên Viên Thu vẫn đang hôn mê bất tỉnh bên trong Diễn Thiên Châu đưa ra ngoài.

Nhạc Vũ nhẹ bắn lên mi tâm Hiên Viên Thu liền khiến cho hắn chậm rãi tỉnh lại.

Hắn liếc mắt nhìn quanh bốn phía, trên mặt hiện lên vẻ mê mang:

- Đây là nơi nào? Ta còn chưa chết sao? Bệ hạ…

Ngay sau đó ánh mắt hắn liền chú ý tới hai cự thú Huyền Vũ cùng Nhai Tí đứng phía sau Nhạc Vũ.

Ngay sau đó thân hình hắn chấn động ngây người, trong lòng rung động run rẩy, hoàn toàn im bặt.

Nguyên thần hóa thân của Huyền Vũ trong suốt hơn trăm năm cơ hồ hắn đều gặp mặt mỗi ngày, vô cùng quen thuộc.

Nhưng pháp lực của khối hóa thân này hiện tại lại gia nhập vào cảnh giới Hỗn Độn Chuẩn Thánh! Thật sự làm lòng người kinh hãi.

Tứ phương thần thú đều tự trấn áp tinh không một phương. Tích lũy công đức vô cùng vô tận nhưng cũng bị thiên đạo trói buộc, đồng đẳng như bị giam cầm. Ngoại trừ Thanh Long Chu Tước pháp lực cao thâm ngẫu nhiên có thể hóa thân xuất hành, Huyền Vũ Bạch Hổ cơ hồ không cách nào hạ trần.

Huyền Vũ đi theo Uyên Minh, tuy dùng phương pháp cắn nuốt khí huyết nguyên thần của người khác trọng tố nguyên thần phân thân. Nhưng ở trong mắt Hiên Viên Thu cũng là một việc cực kỳ gian nan. Bình thường mà nói thật không biết phải dùng bao nhiêu vạn năm mới có thể thành công. Lại càng không biết phải cắn nuốt bao nhiêu Đại La Kim Tiên, thậm chí là nguyên thần khí huyết của nhân vật Chuẩn Thánh, khi đó chỉ sợ khối phân thân kia cũng bị hỏng mất.

Nhưng giờ phút này ở trước mắt hắn khí tức thủy linh lực tinh thuần của Huyền Vũ rõ ràng đã xa xa vượt ra khỏi cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Về phần đầu mãnh thú có long giác, thân hình như lang như cẩu, một thân kim giáp cùng yêu lực cuồng bạo còn vượt hơn Huyền Vũ kia, trong nội tâm Hiên Viên Thu tuy có suy đoán nhưng lại có chút không dám xác nhận.

Hình dạng này thật ra có chút tương tự như thượng cổ mãnh thú Nhai Tí, nhưng hiện tại phảng phất như một con chó nhỏ đi theo bên thân Uyên Minh làm nũng lấy lòng, thật sự làm cho hắn không dám liên tưởng, cũng tuyệt không cách nào tin tưởng.

Nhưng ngoại trừ chính là Nhai Tí, Hiên Viên Thu quả thật không nghĩ ra trên thế gian này có loại dị thú nào lại có hình dạng như vậy còn đạt tới Hỗn Độn Kim Tiên cảnh giới…

Nếu thật sự là Nhai Tí, vị chủ quân này của hắn lại làm cho hắn tiếp tục kinh hãi lẫn vui mừng thêm một lần.

Hắn cũng lần đầu tiên cảm giác một lần này bản thân mình chỉ sợ đã truy tùy đúng người.

Sau một lúc vắng lặng kinh dị, Hiện Viên Thu bỗng dưng bừng tỉnh. Ngay sau đó hắn đã đại khái đoán được một phần tình hình sau khi mình bị hôn mê, ngay lập tức vẻ mặt vô cùng cảm kích hướng Nhạc Vũ cúi người hành lễ nói:

- Tạ ơn bệ hạ! Lần này ân nghĩa bảo hộ cứu giúp, Hiên Viên Thu suốt đời khó quên!

Vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng hiện vẻ hổ thẹn, khẽ lắc đầu nói:

- Không cần như thế! Lần này ngươi bị hãm hiểm cảnh cũng do làm việc cho ta mới tạo ra. Những yêu thánh kia từ đầu tới đuôi đều hướng về ta mà đến, ngược lại làm liên lụy tới ngươi. Lần này nếu không bảo hộ ngươi, trẫm còn có mặt mũi nào đảm nhiệm chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương?

Hiên Viên Thu nghe vậy ảm đạm cười, nhưng trong ánh mắt có chút không cho là đúng.

Hắn tự mình trải qua, vì vậy cũng biết rõ cạm bẫy bên trong Bắc Vân đô thành hung hiểm như thế nào.

Mặc dù không biết vị An Thiên Huyền Thánh đại đế làm sao bình yên thoát thân, lại có thể xác định quá trình nhất định vô cùng hung hiểm, cũng nhất định phải trả giá đại giới.

Việc lần này xác thực bởi vì Uyên Minh dựng lên. Nhưng nếu đổi lại là một vị chủ quân nhẫn tâm một chút, sẽ có rất nhiều thủ đoạn để ứng phó. Hoàn toàn không cần phải chuyên vì hắn mà bước chân vào cạm bẫy của Bắc Vân quốc.

Có một vị đế vương như vậy truy tùy, có lẽ chủ quân quyết đoán chưa đủ, nhưng cũng là vị chủ quân làm lòng người yên tâm nhất. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Đang định mở lời cảm kích, nhưng lại thấy ánh mắt Nhạc Vũ ngưng trọng, vẻ mặt chuyên chú nhìn ra xa xa.

Hiên Viên Thu không khỏi nhíu mày, cũng theo ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua, ngay sau đó mi tâm cau chặt lại.

- Khí tức này chính là Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân Quân Minh? Người này tại sao lại ở đây?

Nhạc Vũ cười không đáp, ý niệm chợt động, cả người đã biến mất ngay tại chỗ, khi xuất hiện đã ở tận sâu trong đế cung, ngay trên quảng trường lớn phía trước Huyền Thánh Điện của hắn!

Chỉ thấy nơi này không chỉ có Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân Quân Minh đang khoanh tay đứng ngạo nghễ trước Huyền Thánh Điện, ngay cả nhóm người Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh đều đang ở đây.

Ngoài ra còn thêm hai khuôn mặt xa lạ, một thân Kim Tiên khí tức không chút che lấp, khí tức trầm hùng tiếp cận Quân Minh.

Theo sát sau lưng Nhạc Vũ, Hiên Viên Thu cùng Huyền Vũ và Nhai Tí cũng lục tục xuyên không bay tới.

Đều bị Nhạc Vũ dùng huyễn pháp che lấp, không chút tiếng động đã đến tận nơi đây.

Thần trí của Nhai Tí chỉ có ba tuổi, là lúc tâm tính nháo động khiêu thoát không chừng. Còn cố ý nghịch ngợm phát ra một tiếng rít gào nhưng nơi này lại không có ai có thể phát hiện.

Vừa đi tới đây, liền nghe một trung niên đạo nhân đứng bên cạnh Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân Quân Minh hướng bên trong Huyền Thánh Điện cười lạnh nói:

- Sư huynh của ta, lần này phụng mệnh Hạo Thiên đại đế tới đảm nhiệm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương. Các ngươi thật to gan, một đám tay sai bé nhỏ không đáng kể cũng dám kháng cự thiên chỉ hay sao?

Thanh âm kia mỗi một lời đều tựa như tiếng sấm tạc nổ trên phù không thiên thành, vang lên từng đợt chấn vang.

Bên trong Huyền Thánh Điện cùng tẩm cung của Nhạc Vũ, mấy trăm vạn cấm quân binh tướng đều không chút tiếng động, chỉ là không khí càng khẩn trương.

Tuy bị hồn niệm bàng bạc của ba người cưỡng chế, nhưng vẫn lù lù bất động, kết trận tự thủ.

Nhạc Vũ thấy thế, trong mắt không khỏi hiện lên tinh mang, nói:

- Những binh tướng này đều điều giáo không tệ. Nghĩ tới Hiên Viên tả thừa nhất định phải mất một phen khổ công!

Chi cấm quân này của hắn mới tạo dựng hơn mười năm thời gian, không ngờ đã kỷ luật nghiêm minh, lại có năng lực bán mạng cho hắn, xem như rất khá.

Ngẫm lại có thể biết được, những Thiên Đình thần tướng như Cự Linh Thần tự nhiên không có khả năng có loại thủ đoạn này.

Có thể khiến cho mấy trăm vạn tiên tu có bực dũng khí như vậy, kháng cự lại ba vị Đại La Kim Tiên, trừ bỏ Hiên Viên Thu cùng Vi Minh Tử, thật sự không còn ai khác.

Vẻ mặt Hiên Viên Thu lại hổ thẹn nói:

- Cũng không là thủ đoạn của chúng thần, chính là lúc trước khi chiêu nạp những tiên tu này, lại có Hậu Thổ thánh nhân, Trấn Nguyên đại tiên cùng Tây Vương Mẫu chư vị âm thầm tương trợ. Thần cùng Vi Minh Tử bọn họ cũng có trao đổi, tận lực tuyển nhận những tiên tu có oán thù với Thiên Đình…

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, lại ý vị thâm trường nhìn qua Hiên Viên Thu.

Vài vị tể chấp này của hắn, thật ra cũng đã có dự kiến trước, cũng cực kỳ cảnh giác. Tựa hồ đã sớm biết được hắn cùng Thiên Đình, cùng Hạo Thiên sớm hay muộn sẽ có ngày trở mặt. Hoặc là trong lòng bọn họ vốn cũng đã có chờ mong như thế…

Cả đế cung yên lặng một lúc lâu, không hề có chút tiếng động. Mà ba người Quân Minh đứng trước điện thần sắc đã biến thành vô cùng khó xem.

Hồn áp trên bầu trời đế đình càng thêm bạo ngược điên cuồng.

Lại ước chừng sau một lúc lâu, Quân Minh lạnh giọng cười:

- Rất tốt, Uyên Minh thật không hổ là Kiếm Tiên tổ sư. Thu thập lòng người đúng là tài giỏi. Lúc này mới qua trăm năm thời gian đã đem phương bắc đế đình biến thành cứng rắn như vách sắt. Lại có thể ngay cả ý tứ của Thiên Đế cũng dám kháng cự…

Hừ nhẹ một tiếng, phía sau Quân Minh liền ngưng tụ một đoàn thủy lam lôi cầu.

Hai người bên cạnh hắn cũng đánh ra một đoàn thủy lam quang hoa từ từ dâng lên.

Ba đoàn lôi quang tụ tập một chỗ trên không trung, huyền phù trên bầu trời tẩm cung. Ngay sau đó giống như thanh thương sắc bén công kích thẳng xuống dưới.

Lôi kình cuồng liệt nháy mắt nổ tung, khiến mấy trăm vạn kim giáp tu sĩ bên trong đều lảo đảo thân hình, sắc mặt xanh trắng. Đặc biệt vài vị thần tướng chủ trì đại trận thất khiếu đều tràn máu tươi, vẻ mặt lộ ra sầu thảm, cả Tam Huyền Thủy Vân đại trận đều gần như hỏng mất…

Nhạc Vũ vẫn thản nhiên, nhưng trong đôi mắt lại thoáng hiện một tia lệ khí.

Tình cảnh trước mắt cũng không phải chi cấm quân dưới trướng hắn không đủ thực lực, mà là Tam Huyền Thủy Vân trận mới bố trí không lâu nên thao túng còn chưa được thuần thục mà thôi.

Nếu đợi thêm mười năm sau, khi kết trận phòng thủ thì đừng nói là ba Đại La Kim Tiên, dù là năm người cũng không làm gì được.

Chỉ mới thành lập được mười năm đã có được tiêu chuẩn như vậy, thật sự đủ làm người khác vui mừng.

Quân Minh đánh ra một đạo lôi quang đã khiến đại trận gần như bị hủy diệt, cũng không tiếp tục ra tay, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường:

- Những con kiến hôi, không biết tự lượng sức mình!

Nói xong câu này, vẻ mặt Quân Minh lạnh lùng nhìn về phía Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh đang đứng trước điện.

- Tuy tu vi hai người các ngươi còn kém một chút, nhưng một thân bổn sự trị chính thực không tệ. Nếu chịu sẵn sàng góp sức cho trẫm, có thể đặc duẫn cho các ngươi giữ nguyên chức vị ban đầu!

Ngụy Thanh lập tức nhíu mày, trên mặt mơ hồ lộ ra vài phần tức giận.

Vẻ mặt Vi Minh Tử cũng lạnh lùng, hơi cúi người nói:

- Hôm nay tinh quân hiêu trương rầm rĩ như vậy, không e ngại ngày sau bệ hạ quay về bắt ngươi hỏi tội?

- Hỏi tội?

Quân Minh không khỏi thất thanh cười nói:

- Trẫm phụng mệnh Hạo Thiên thượng đế tới nhậm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế, là danh chính ngôn thuận, làm sao lại có tội? Hơn nữa vị bệ hạ kia của các ngươi hiện giờ đang ở bên trong sát cục tại Bắc Vân quốc, bị yêu sư Côn Bằng mưu tính, có hơn mười Đại La Kim Tiên cùng vây công. Đã cách cái chết không xa, vẫn lạc trong khoảnh khắc. Cho dù Quân Minh ta thật sự phạm tội, hắn có năng lực gì làm khó dễ được ta?

Vài câu nói phía sau lại giống như kinh động lòng người, ở bên trong đại thành nhấc lên từng trận sóng to gió lớn.

Ngay khi Vi Minh Tử, Ngụy Thanh cùng mấy người Cự Linh Thần vẻ mặt đều khẽ biến, giật mình kinh hoàng…

Ánh mắt Quân Minh giờ phút này lóe lên lệ khí vô cùng sắc bén:

- Rốt cục ý các ngươi như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1195: Bọn chuột nhắt vặt vãnh!

Vừa dứt lời, quanh người Quân Minh lại bạo lên một đợt pháp lực giống như dời non lấp bể, hướng mấy người trước Huyền Thánh Điện tuôn tràn tới.

Khiến phạm vi mặt đất mấy trăm vạn trượng toàn bộ cự thạch cẩm thạch đều dập nát, Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh dưới cự áp cũng không cách nào tiếp tục đứng thẳng, nhưng không chịu hướng chỗ Quân Minh mà nghiêng đi thân hình quỳ xuống một gối sang hướng khác, trên mặt tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Quân Minh thấy thế lập tức cau mày, giây lát sau ý cười hiện lên mặt, khôi phục vẻ hòa ái nói:

- Hôm nay không phải muốn các ngươi phản bội chủ quân mà đi theo địch nhân, Uyên Minh đã sắp vẫn lạc, hiện giờ các ngươi là thân tự do. Có cần gì do dự như thế? Hay các ngươi thật nghĩ đến Quân Minh ta muốn khống ngự đế đình phương bắc này cũng không thể thiếu được hai người các ngươi?

- Không dám!

Vi Minh Tử tuôn đầy mồ hôi lạnh, khung xương toàn thân đều vang lên tiếng vỡ răng rắc khe khẽ, nhưng ánh mắt vẫn thản nhiên nói:

- Xin tinh quân hãy tạm quay về! Hiện giờ bệ hạ của chúng ta còn chưa có tin tức, thật không khả năng chỉ nghe một câu nói của tinh quân liền nhận định bệ hạ đã vong. Vả lại Thiên Đình đã sớm có quy chế, cho dù tinh quân phụng mệnh Thiên Đế, cũng tuyệt không có đạo lý sau khi bệ hạ vẫn lạc lại lập tức tiếp nhận chức vụ. Tinh quân nghĩ Vi Minh Tử này nói có đúng không?

Trước Huyền Thánh Điện nhất thời lại biến thành yên lặng, chỉ là không khí càng thêm rét buốt.

Ba người đứng ngoài điện sắc mặt đều âm trầm như muốn chảy thành nước, thật lâu sau mới nghe được một tiếng cười khẽ.

- Uyên Minh đúng là thiên tư tuyệt đại, không ngờ bổn sự nhìn người cũng đứng đầu thiên hạ. Đáng tiếc chính là tính mạng của hắn đã tuyệt, sớm phải vẫn lạc…

Trong lời nói tuy lộ ra vài phần tán thưởng, nhưng hai mắt Quân Minh cũng vô cùng nguy hiểm, lộ ra lãnh mang vô tận, sắc bén như lưỡi đao quét tới hai người trước mắt.

Pháp lực cuộn trào như nước không còn lưu tình, vết rạn dưới mặt đất giống như mạng nhện lan tràn khắp mọi nơi, tựa như núi lớn đè áp, khiến trong phạm vi trăm vạn trượng không còn một người nào có thể đứng thẳng.

Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh đứng mũi chịu sào, không chỉ khung xương vỡ vụn, huyết nhục toàn thân đều vỡ ra, máu tươi phun tung tóe.

Thanh âm của Quân Minh chuyển sang đông lạnh như sương:

- Hỏi lại hai ngươi một câu, có chịu dốc sức cho trẫm hay không? Đây là cơ hội cuối cùng, các ngươi cẩn thận suy nghĩ rồi tiếp tục đáp. Quân Minh này cũng không phải hạng người khoan dung, nếu như không hợp ý ta thì hậu quả khó lường…

Một đạo nhân râu tóc bạc trắng bên cạnh Quân Minh bỗng nhiên ngưng tụ một đoàn thủy sắc lôi cầu trong tay, thỉnh thoảng nổ lên từng tiếng bạo vang, Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh nghe được lời kia trên mặt hiện lên vẻ cười thảm, đều hoàn toàn tuyệt vọng.

Lúc này Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục kéo dài thời gian, những gì muốn chứng kiến đều đã chứng kiến, cũng không còn tâm tư đứng xem ba người kia hoành hành sinh sự bên trong đế đình, lăng nhục thuộc hạ của hắn.

Cũng không đợi Quân Minh nói xong, hắn trực tiếp bước tới, từ bên trong huyễn pháp đi ra:

- Nếu như không hợp ý ngươi, thì hậu quả như thế nào?

Ba người Quân Minh giật mình kinh hãi, bỗng dưng quay đầu liền nhìn thấy

Nhạc Vũ hóa thân trong bộ dáng Uyên Minh mặc tử kim cổn phục đang lạnh lùng đứng sau lưng ba người ước chừng ngàn trượng.

Đôi mắt phượng lạnh như đao kiếm, thậm chí ngay khi Nhạc Vũ đến nơi này từ lúc nào cũng không ai hay biết.

Quân Minh nhận biết Nhạc Vũ, cũng biết rõ khí tức dao động, ngay trong thoáng chốc quay đầu, trên mặt liền chuyển thành xanh mét tái nhợt.

Gương mặt hắn tràn đầy vẻ khó tin, khiếp sợ lẫn kinh hãi hòa lẫn bên trong.

Hai người bên cạnh hắn lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó xem. Tuy chưa bao giờ gặp mặt nhưng cũng đại khái đoán ra thân phận thanh niên tuấn mỹ trước mặt, thật sự không cách nào tin tưởng rốt cục vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này làm sao thoát thân được từ trong sát cục phải chết kia!

Chỉ trong thoáng chốc mọi người trước Huyền Thánh Điện cơ hồ đều nghe được nhịp tim của ba người Quân Minh giống như ngừng đập.

Hai người Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh sắc mặt đều buông lỏng, thầm nghĩ quả nhiên là thế, trong ánh mắt lại lộ ra ý mừng như điên.

Ở trong mắt hai người, mặc dù bầu trời này có sập xuống chỉ sợ Nhạc Vũ cũng có biện pháp ngăn cản, huống hồ gì chỉ là ba Đại La Kim Tiên.

Khí vận của vị chủ quân này thật sâu dày, chính là thế thiên hành đạo, địa vị so với Thiên Đế Hạo Thiên còn muốn chính thống.

Mặc dù là Hồng Quân thân lâm cũng không thể khiến Nhạc Vũ thoái vị, huống chi chỉ là một đạo ý chỉ của Thiên Đế Hạo Thiên?

Theo sát sau lưng Nhạc Vũ từ trong huyễn thuật bước ra là Huyền Vũ. Hiện tại hắn đã rút lại thành một tấc, mở đôi thủy cánh trong suốt vẫy vẫy, bay tới đứng trên vai Nhạc Vũ. Lại đưa mắt quan sát ba người trước mặt, phảng phất như nhìn thấy mỹ vị, liếm liếm khóe môi, vẻ mặt lẫn ánh mắt vô cùng chờ mong!

- Là Hỗn Độn Kim Tiên!

Ngay cả Quân Minh bên trong, ba Đại La Kim Tiên chỉ cảm thấy cổ họng của

mình đều bị người gắt gao bóp chặt.

Huyền Vũ cố ý khoe khoang, hồn niệm khí tức cảnh giới Chuẩn Thánh tràn ra khiến toàn bộ tu sĩ trong hành cung đều hoảng hốt.

Đó đều là những người không nhận ra tu vi cao thấp của Huyền Vũ, những tiên tu tu vi trên Thái Ất Chân Tiên thân hình đã sớm co rút lại, trên mặt lẫn thân thể đã tuôn đầy mồ hôi.

Huyền Vũ dù chưa cố ý áp bách nhưng những tiên tu kia đã không thể tự chủ, dâng lên nỗi xúc động muốn quỳ xuống bái lạy, chính là muốn thần phục thiên địa đại đạo của Huyền Vũ!

Mà trong mắt ba người Quân Minh chỉ còn lại vẻ tuyệt vọng.

Nếu chỉ có một An Thiên Huyền Thánh đại đế Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh, bọn hắn tự tin còn có thể ứng phó, cho dù tình hình không ổn cũng có biện pháp chạy trốn khỏi hành cung đế đình.

Nhưng nếu có thêm Huyền Vũ đã đăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, ba người cũng không dám tưởng tượng chính mình sẽ có kết cục như thế nào.

Ngay sau đó hồn niệm của Quân Minh liền chao đảo run rẩy, cơ hồ dẫn tới đạo tâm thất thủ.

Cuối cùng hiện ra thân hình chính là Nhai Tí cùng Hiên Viên Thu, Nhai Tí tuy là mãnh thú lại không có thói quen cắn nuốt huyết nhục tinh hồn, càng không cần dùng phương pháp huyết tế để trọng tố nguyên thần phân thân như Huyền Vũ.

Tuy không thị huyết như Huyền Vũ, nhưng hắn cũng có chút khó chịu vì sự thân mật giữa Huyền Vũ cùng Nhạc Vũ.

Vì vậy hắn cũng không chút yếu thế, rút lại thành một tấc, bên sườn cũng hiện ra kim sắc cánh, vừa vỗ cánh đã bay tới bên vai phải Nhạc Vũ.

Sau đó nhe răng trợn mắt trừng ba người trước mặt, hắn cũng không biết phân biệt địch ta, vì vậy đối xử như nhau. Hồn niệm bạo ngược muốn dâng ra, thẳng đến khi hồn niệm của Nhạc Vũ an ủi vỗ yên hắn mới dần dần bình tĩnh lại.

Sắc mặt Hiên Viên Thu vẫn còn tái nhợt đi theo sau lưng Nhạc Vũ.

Một người một thú, Hiên Viên Thu thì không nói gì, nhiều lắm chỉ mới chứng được Đại La Kim Tiên vị. Tuy thực lực không tệ nhưng còn chưa đến mức làm cho người khác dè chừng cùng sợ hãi.

Nhưng đầu thần thú có long giác, thân hình như lang như cẩu, toàn thân bao bọc kim giáp lại làm Quân Minh không thể không sợ hãi.

- Đây là mãnh thú Nhai Tí?

Vừa do dự thốt lên lời này, nhưng ngay sau đó Quân Minh liền có thể xác định suy đoán của mình không lầm, chỉ cảm thấy da đầu như run lên, toàn thân không ngừng run bần bật. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Trong lòng hắn càng thêm mờ mịt khó hiểu, đầu thượng cổ mãnh thú kia rốt cục vì sao lại bị Uyên Minh thu phục.

Lấy thực lực Chuẩn Thánh tôn sư lại chịu dốc sức cho một Kim Tiên? Xem thần thái kia phảng phất giống như sủng thú đang nịnh nọt làm nũng với chủ nhân!

Côn Bằng yêu sư bố trí sát cục cho Uyên Minh chẳng lẽ bởi vì hai đầu thần thú này mà rơi vào hoàn cảnh sắp thành công lại thua bại?

Nhạc Vũ lạnh lùng quét mắt nhìn bốn phía, trực tiếp bước vào Huyền Thánh Điện. Đối với ba người kia không hề nhìn tới, thẳng đến khi thân hình hắn đi ngang qua bên cạnh Quân Minh, Hồng Mông kiếm ý bỗng dưng bùng nổ!

Hồn niệm sắc bén không gì không phá được thẳng hướng thiên không, vô tình lạnh lẽo nghiền áp xuống!

Khiến cho hồn niệm ba vị Kim Tiên bên cạnh đều bị đánh tan!

Cũng giống như hoàn cảnh của Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh trước đó, bị cỗ kiếm ý mạnh mẽ tới mức không sao tưởng tượng nổi trấn áp, trong miệng tràn đầy máu tươi, hai đầu gối không cách nào tự chủ đều quỳ rạp xuống đất!

Nhạc Vũ đi ngang qua bên cạnh ba người, tiếp đó lại hừ lạnh một tiếng, ba người sau lưng bỗng dưng huyết nhục nứt toác, khung xương toàn thân vang lên từng

đợt răng rắc vỡ vụn.

Trong lồng ngực Quân Minh trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng phẫn hận biệt khuất! Lại âm thầm kinh hãi pháp lực mạnh mẽ khiến cho cả ba người bọn hắn đều bị thương kia tuy còn mượn lực lực của Huyền Vũ cùng Nhai Tí một chút nhưng hồn niệm kiếm áp có thể so sánh với Hỗn Độn Kim Tiên cũng vô cùng chân thật, chân chân chính chính thuộc về Uyên Minh hoàn toàn.

Trong lòng càng thêm thất kinh, vô luận là hắn hay yêu sư Côn Bằng thậm chí cả Thiên Đế Hạo Thiên trước đó chỉ sợ đã quá khinh thường vị Thủy Kiếm Tiên trước mắt.

Nhạc Vũ đi thẳng vào trong Huyền Thánh Điện, khi tiến vào cửa điện, lại liếc mắt nhìn Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh, khóe môi hơi nhếch lên, hiện ra vẻ mỉm cười:

- Hai người các ngươi rất không tệ!

Hắn nhậm chức phương bắc đại đế vị chỉ mới hơn trăm năm thời gian, nguyên bản cũng không hề trông cậy người dưới trướng của mình có bao nhiêu lòng trung thành đối với hắn.

Hôm nay chứng kiến tình hình lại vượt xa ý nghĩ của hắn.

Chỉ trong nháy mắt, hai giọt thanh sắc thủy quang liền xuyên vào trong ấn đường của hai người.

Chỉ thoáng chốc thương thế của Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh đều khôi phục lại hơn phân nửa.

Nhạc Vũ lại tiếp tục đi tới, cho đến khi lên tận kim ỷ bên trên chín mươi chín bậc thang ngồi xuống, ánh mắt băng sương liếc mắt nhìn nhìn ra bên ngoài điện.

Đang định nói chuyện, lại nghe từ xa xa bỗng dưng vang lên một thanh âm hùng hồn:

- Bắc Địch Quý Nguyên, hôm nay xin sẵn sàng góp sức cho An Thiên Huyền Thánh bệ hạ! Xin bệ hạ vui lòng thu lưu.

Thanh âm lúc ban đầu từ ngoài ngàn vạn dặm truyền tới, đến mấy chữ cuối cùng đã dừng bên ngoài cửa điện.

Một đạo độn quang lắng xuống, hiện ra một thân ảnh bên trong, trên người mặc tử kim bào phục, râu tóc bạc trắng, uy thế thiên thành. Khí thế rộng lớn còn mạnh mẽ hơn Quân Minh gấp mấy lần!

Nhìn thấy lão giả kia, mọi người chung quanh Huyền Thánh Điện kể cả mấy trăm vạn binh tướng bên trong đều hít sâu một hơi lạnh.

- Quý Nguyên, đây là Bắc Địch quốc sư sao?

Nhân vật này không phải Kim Tiên bình thường có thể so sánh. Tuy còn chưa thể so sánh với thái cổ đại năng, thời gian thành đạo lại thật lâu, cũng thuộc ba ngàn đại đạo.

Nghe đồn từ mấy vạn năm trước đã đạt tới Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới.

Ba người đứng trước điện, ngoại trừ Quân Minh còn có chút so sánh, hai Kim Tiên còn lại kém cỏi hơn không biết bao nhiêu lần.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1196: Đại năng vân tụ!

Độn quang của Quý Nguyên hạ xuống, chỉ quét mắt lướt qua ba người Quân Minh liền không chút để ý thẳng vào trước điện, hướng Nhạc Vũ khom người nói:

- Lần này Quý Nguyên đến, chính là vì nhờ vả bệ hạ, hai là nhận chịu sự nhờ vả của ba mươi chín chư hầu quốc nội Bắc Địch, tổng số sáu mươi bảy triệu nhân khẩu nguyện sửa tín ngưỡng phương bắc đế đình, phụng dưỡng An Thiên Huyền Thánh đại đế! Chỉ cầu bệ hạ có thể phù hộ con dân Bắc Địch ta…

Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh vừa khôi phục lại thương thế, vẻ mặt xem như đã trấn tĩnh. Cho dù Quý Nguyên đến trên mặt họ cũng không có nửa điểm dao động. Nhưng giờ phút này nghe vậy đều cùng hít sâu một hơi lạnh.

Nhạc Vũ cơ hồ lấy sức một mình đem Yêu tộc đuổi ra khỏi Nam Chiêm Bộ Châu. Mọi người cực khổ khắp nơi cũng chỉ thu thập được tổng số một trăm sáu mươi triệu nhân khẩu tín ngưỡng.

Gần trăm năm phương bắc mưa thuận gió hòa, lại không có Yêu tộc làm hoạn. Nhân khẩu tăng nhiều nên mới lên tới hai trăm triệu, mà giờ phút này một mình Quý Nguyên đã mang đến sáu mươi bảy triệu nhân khẩu tín ngưỡng!

Tuy nói Bắc Địch quốc địa vực xem như nằm ở Trung Nguyên. Nhưng nếu tính vào khu quản hạt của phương bắc đế đình, cũng có thể miễn cưỡng nói qua được.

Chân mày Nhạc Vũ chợt nhướng lên, không cho ý kiến. Yên lặng suy tính một lát, hắn như có suy nghĩ nói:

- Quý quốc sư, chẳng lẽ quốc nội Bắc Địch có biến, ngươi đã không thể ngăn cản được?

- Đúng là như thế! Đại thế như vậy, lấy một mình sức lực của ta, làm sao có thể

đỡ nổi? Hiện tại Quý Nguyên đã từ chức quốc sư!

Quý Nguyên cười khổ sở, tiếp đó lại nghiêm mặt nói:

- Chỉ là Quý Nguyên bị người nhờ vả, bất kể như thế nào cũng phải lưu lại hậu nhân huyết mạch cho người kia. May mắn trong Bắc Địch quốc nội còn có hơn mấy chục chư hầu chịu nghe theo mệnh lệnh của ta. Lại nhìn trong hồng hoang, chỉ sợ cũng chỉ có bệ hạ không sợ Xiển giáo, cũng có thể bảo hộ được chúng ta bình an!

Trên vẻ mặt của hắn hiện lên vài phần thấp thỏm bất an.

Nhạc Vũ dự đoán được sẽ là như thế, về phần Xiển giáo mà Quý Nguyên lo lắng tự nhiên hoàn toàn không để trong lòng.

Hắn lại liếc mắt nhìn ba người bị Hồng Mông kiếm ý áp bách đang quỳ ngoài điện, hừ lạnh một tiếng:

- Quý đạo hữu nguyện dốc sức cho trẫm, Uyên Minh tự nhiên cầu còn không được. Về phần sáu mươi bảy triệu tín đồ Bắc Địch quốc, nếu đạo hữu đã cầu đến nơi này của ta, Uyên Minh càng thêm nhanh chóng để ý! Chỉ cần phụng dưỡng đế đình, tự nhiên có thể bảo hộ bọn họ an khang…

Nếu đổi lại trước hôm nay, có lẽ hắn sẽ cẩn thận cân nhắc lại một lần, thậm chí có thể trực tiếp từ chối, để tránh xung đột với Thiên Đình.

Nhưng hiện nay bên cạnh đã có Huyền Vũ cùng Nhai Tí, lại có được Trấn Thiên Tỳ của Đế Tuấn, không cần phải băn khoăn nhiều như thế.

Quân Minh cùng Côn Bằng yêu sư cấu kết, phía sau nhất định có thân ảnh Hạo Thiên. Lần này chút tình cảm cuối cùng cũng đã tan biến.

Bên trong Huyền Thánh Điện, thật nhiều tiên quan tu sĩ nghe vậy không khỏi mừng rỡ như điên.

Tuy Huyền Vũ cùng Nhai Tí đều là Hỗn Độn Kim Tiên, còn là Chuẩn Thánh một phương, nhưng rốt cục vẫn chỉ là yêu thú, linh trí lại như sủng thú, thật sự làm bọn họ không cách nào yên tâm.

Quý Nguyên đã sớm nổi tiếng tại phương bắc mấy vạn năm, còn là Chuẩn Thánh thân thể, thanh danh cường thịnh, nếu sẵn sàng góp sức dưới trướng Uyên Minh, tất có thể làm cho thanh thế đế đình đại thịnh!

Quý Nguyên cũng vui mừng, vẻ mặt vô cùng cảm kích hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Quý Nguyên thay mặt con dân ba mươi chín chư hầu tại Bắc Địch tạ ơn bệ hạ…

Lời còn chưa dứt, Quý Nguyên chợt giật mình, bỗng dưng đứng thẳng người, trong mắt mang theo vẻ cảnh giác nhìn ra bên ngoài điện.

Pháp lực hội tụ, chuẩn bị phát ra, nhưng khóe mắt nhìn lên trên kim ỷ thấy Nhạc Vũ vẫn đang mỉm cười, tựa hồ đối với khí tức đang cấp tốc bay tới ngoài mấy chục vạn dặm không thèm để ý chút nào, vì vậy hắn thoáng giảm bớt ý đề phòng, trong mắt ngược lại lộ ra vài phần tò mò.

Chờ đến khi linh lực dị động kia đến gần bên đế đình, mọi người có mặt mới chợt giật mình.

Chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm đang cấp tốc bay tới, cơ hồ không hề tiết ra nửa điểm chân khí, nhưng lại làm cho người khác cảm giác được vẻ hung lệ cuồng bạo súc tích bên trong.

- Đại La Kim Tiên? Đó lại là ai?

Không chỉ là Quý Nguyên, những tiên quan đang có mặt cũng ngạc nhiên.

Khí tức kia chỉ chớp mắt đã tới, hóa thành độn quang hạ xuống.

Lại là một thiếu niên tuấn mỹ tuyệt luân, khi nhìn thấy Nhạc Vũ ngồi trên kim ỷ, lập tức vui vẻ nói:

- Vật bệ hạ cần lấy ta đã mang về!

Cũng không biết hắn học được lễ nghi từ nơi nào, lại khom người thật có quy có củ, đem một đoàn thất thải quang hoa đưa tới trước mặt Nhạc Vũ.

Mọi người đang có mặt cũng lập tức cả kinh, người trước mắt tuy dùng cách xưng hô lạnh lùng, nhưng lại làm ra lễ nghi của một thần tử.

Mà Quý Nguyên cùng Hiên Viên Thu, thậm chí cả ba người Quân Minh trên mặt đều hiện ra vẻ vô cùng quái dị.

Ở trong mắt người khác, thiếu niên tuấn mỹ nhiều nhất chỉ là một Kim Tiên tu sĩ, nhưng trong cảm tưởng của năm người, lại hoàn toàn khác hẳn.

Họ chỉ cảm thấy thiếu niên trước mắt thực lực khó lường, cơ hồ không hề đơn giản.

Hai người có thực lực cao nhất là Quý Nguyên cùng Quân Minh trong mắt đều hiện lên vẻ ngưng đọng.

Mặc dù còn chưa đăng lên cảnh giới Hỗn Độn Kim Tiên, nhưng khí tức pháp lực của thiếu niên mơ hồ đã ngang ngửa với Huyền Vũ cùng Nhai Tí.

Tu vi của thiếu niên cũng đã đạt tới cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong, chỉ sợ không tới vạn năm thiếu niên này đã có thể tiến thêm được một bước. Khiến trên thế gian này tiếp tục có thêm một vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Quý Nguyên còn hoàn hảo, trong lòng chỉ có cảm giác vui mừng. Nhưng trong lòng Quân Minh lại thật lạnh lẽo, cảm giác ghen ghét trong đầu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nỗi kinh ngạc.

Một Quý Nguyên trong lòng hắn còn có thể thừa nhận, nhưng lại có thêm một Hiên Viên Thu, còn có thiếu niên vô danh kia, thật sự làm tâm tư Quân Minh không cách nào bình tĩnh.

Hiên Viên Thu cùng thiếu niên vô danh hiện giờ bên trong hồng hoang mặc dù thanh danh không vang, nhưng tiền đồ lại vô cùng tận, đều là người có khả năng chứng đạo Chuẩn Thánh vị nghiệp!

Nhân tài như vậy, thật không biết Nhạc Vũ rốt cục từ nơi nào tìm đến?

Ánh mắt Hiên Viên Thu vẫn an tĩnh, hay là thiếu niên này chính là vị "đại tướng" chưa về trong miệng bệ hạ đã nhắc tới?

Một thân tu vi đích xác có đủ tư cách thống lĩnh mấy trăm vạn cấm quân.

Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới vẻ kinh dị của mọi người, chỉ tiện tay khẽ vẫy đem quang hoa thu vào trong tay, trong mắt mơ hồ lóe ra thất thải quang mang.

Vật này là hắn mệnh lệnh cho Ngao Phách đi Đông Hải mang tới, chính là Lợi Thị Thiên Huyền Đại Thừa Chân Kinh! Cùng hai bổn tiên thiên kỳ kinh – Thái Vi Huyền Xu Cảm Ứng Chân Kinh cùng Tử Vi Dòng Huyền Diệu Hóa Chân Kinh hợp chung một chỗ, rõ ràng chính là một bổn Tam Viên Chân Kinh hoàn toàn trọn vẹn!

Giờ phút này phảng phất như có một khối ngọc bích tam sắc đang trôi nổi trên lòng bàn tay Nhạc Vũ, vô số phù văn đại đạo đang liên tục lưu chuyển bên trong.

Ngoại trừ bản thân đạo điển là tiên thiên đỉnh cấp, chỉ kém hơn Minh Thư một chút, còn là một kiện tiên thiên siêu phẩm sát phạt chi bảo!

Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc, hắn lệnh cho Ngao Phách đi Đông Hải chỉ mới qua mấy ngày ngắn ngủi, lại có thể nhanh chóng đoạt tới, thật không biết Ngao Phách đã sử dụng loại linh bảo thần thông nào – chỉ thoáng phân tâm một chút, Nhạc Vũ liền thu liễm tạp niệm.

- Làm được không tệ!

Trong miệng tán thưởng một tiếng, Nhạc vũ vung tay áo nói:

- Việc này vốn là việc trẫm đang chờ đợi, sẽ có hậu thưởng, ngươi lui xuống trước đi!

Ngao Phách đi tới Đông Hải, tựa hồ cũng đã học qua không ít lễ tiết Nhân tộc, tuy ánh mắt vẫn trong trẻo như trước, nhưng lúc nói chuyện cũng không tới mức không chút kiêng nể như xưa, hắn lại thi lễ, mặc dù có chút cứng ngắc, nhưng không thể chỉ trích, tiếp đó thối lui đến trong hàng tiên quan.

Chỉ khi ánh mắt hắn nhìn qua Nhai Tí, trong mắt mới lộ ra vẻ hiếu kỳ, ngay sau đó hình như Nhai Tí cũng cảm giác được điều gì, thoáng chút kiêng kỵ theo bản năng dựa vào cạnh cổ Nhạc Vũ.

Ngay sau đó Quân Minh liền cảm giác được ánh mắt Nhạc Vũ mang theo sát khí

túc sát quét tới.

Trong lòng hắn không khỏi cười lạnh một tiếng, biết được tiếp theo sẽ đến phiên ba người mình, vẻ mặt hắn lại trấn tĩnh tự nhiên, không hề có chút sợ hãi băn khoăn.

Hai vị Chuẩn Thánh yêu thú, ba vị Đại La Kim Tiên lại thế nào?

Lần này hắn phụng lệnh Hạo Thiên mà đến, tiếp nhận chức vụ phương bắc đại đế, bản thân cũng không phạm sai lầm, dù cử chỉ có chút quá mức, nhưng tội không đáng chết.

Hắn cũng không tin Uyên Minh chỉ có chút thực lực tích lũy trong tay như vậy lại thật sự dám cùng Thiên Đình trở mặt!

Chờ đợi chốc lát, Nhạc Vũ lại không hề lên tiếng, ngay khi chân mày Quân Minh thoáng cau lại, trong mắt vừa lộ ra vài phần nghi hoặc, trên bầu trời bỗng dưng vang lên một thanh âm trầm hùng ôn hòa:

- Bắc Hải Thái Hoàng, cung chúc đại đế hôm nay đã thành tựu Tinh Cung vị cách! Hôm nay đến muốn nhờ vả cầu xin đại đế thương tình, cho Thái Hoàng nương nhờ che chở, cuộc đời này xin làm thủ hạ dưới trướng bệ hạ!

- Bắc Hải Thái Hoàng, chính là Bắc Hải Thái Hoàng Quân sao?

Cả điện phủ vang lên tiếng kêu kinh ngạc, thậm chí toàn bộ tu sĩ trong đại thành đều ồn ào, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi khó tin.

Nếu nói thanh danh, mặc dù mười Quý Nguyên cũng không sánh bằng một ngón tay của Thái Hoàng Quân kia. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Dù sao hắn chính là thái cổ đại năng, Hỗn Độn Kim Tiên đã thành danh phương bắc Bắc Hải mười mấy vạn năm!

Một nhân vật Chuẩn Thánh lại có ý muốn nhờ vả dựa dẫm phương bắc đế đình che chở, cam tâm dốc sức cho Uyên Minh, thật sự không cách nào tưởng tượng.

Dù cho bản thân Nhạc Vũ là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, được

xưng là Kiếm Tiên tổ sư, lấy một thân kiếm thuật tuyệt thế, một thân trình độ trận phù tuyệt đỉnh, được xưng Thủy Kiếm Tiên, pháp lực thậm chí chân chính siêu việt Đại La Kim Tiên, nhưng cũng không khả năng khiến nhân vật bậc này khuất phục.

Bỗng dưng hoàng quang chợt lóe, trực tiếp xuyên qua không gian vượt không bước tới. Y phục đầy vẻ sơ sài, thậm chí một thân pháp lực hồn niệm Chuẩn Thánh Kim Tiên không nơi nào không đặc thù, nhưng chính là Thái Hoàng Quân mà mọi người đều biết rõ.

Chỉ thấy khí tức của hắn thoáng suy yếu, sắc mặt có chút tái nhợt, vẻ mặt khổ sáp, mặc dù không nói chuyện nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần cầu khẩn.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng ngưng tụ, cũng cảm thấy ngoài ý muốn, mà lúc này Quân Minh đã biến thành mờ mịt.

- Thái Hoàng Quân? Một phương bắc đế đình, lại có ba vị Hỗn Độn Kim Tiên? Sao lại như thế? Sao lại như thế?

- Vừa rồi hắn đã nói gì? Thành tựu Tinh Cung vị cách? Buồn cười, một An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc còn thành tựu Tinh Cung gì? Sao ta không biết?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên tinh không quần tinh sáng lạn, ngoại trừ phương bắc đế tinh đã không còn chút ảm đạm, không còn nửa phần bất đồng.

- Không đúng! Tinh đồ này chẳng lẽ là có người dùng pháp lực thần thông che giấu qua?

Trong đầu vừa hiện ra ý nghĩ này, liền nghe bên ngoài thành lại vang lên một tiếng cười sang sảng:

- Thật tốt cho một lần quần anh tụ hội, Tinh Cung của bệ hạ đã hình thành, cánh chim đã vững chãi! Ô Sào ta bất tài, cũng muốn tới dự một phần, hưởng chút nhân đạo công đức…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1197: Tinh Cung sơ thành!

Tiếng cười chưa dứt, bên trong đại điện bỗng dưng xuất hiện một đoàn hồng mang mãnh liệt, chỉ thấy một hồng bào đạo nhân từ bên trong bước ra. Diện mạo cùng Lục Áp có chút tương tự, có vẻ hơi khô héo. Miệng lại tươi cười, khí tức thâm trầm âm sâm khiến người khác nhìn không thấu hư thật, nhưng vừa mới xuất hiện liền khiến cho Huyền Vũ cùng Nhai Tí, thậm chí cả Thái Hoàng Quân vẻ mặt liền ngưng trọng, như lâm đại địch.

Cũng may người này tựa hồ cũng không ác ý, hồn niệm chỉ nhẹ nhàng phiêu đãng liền tránh né hồn niệm của một người hai thú vừa xông tới.

Sau khi hiện ra thân hình, hắn liền hướng Nhạc Vũ thi lễ nói:

- Bệ hạ, Ô Sào theo lời hứa mà đến! Sẽ hỗ trợ bệ hạ thành tựu bất thế nghiệp lớn!

Lời vừa nói ra, mọi người bên trong Huyền Thánh Điện lập tức thở phào một hơi nhẹ nhõm, ba người khác lại càng hoảng sợ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(chấm)Net

- Lại thêm một vị Hỗn Độn Kim Tiên!

Cộng thêm vài vị đến trước, phương bắc đế đình rõ ràng đã hội tụ bốn vị Chuẩn Thánh nhân vật, ba vị Đại La Kim Tiên!

Thực lực như vậy dù là Thiên Đình cũng không mạnh hơn. Có lẽ dưới trướng Hạo Thiên thượng đế có được thêm nhiều Kim Tiên, nhưng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, mặc dù tính cả Dao Trì thánh mẫu chẳng qua cũng là tương đương.

Nếu không cần băn khoăn Nữ Oa cùng Côn Bằng, mọi người nơi đây hợp lực cơ hồ đã có thể quét ngang Yêu tộc phương bắc!

Quân Minh càng khó thể tin, hai mắt vô thần chỉ ngơ ngẩn nhìn tình hình trước

mắt.

Ngay sau đó hắn chợt cắn đầu lưỡi, tâm thần tỉnh táo, máu tươi toàn thân như thiêu đốt, trong hai mắt hiện lên vô số kim sắc phù văn, nhìn lên hướng Nhạc Vũ.

Tình hình trước mắt rõ ràng đã biến đổi, chỉ thấy quanh người Nhạc Vũ có một đoàn tử khí thật lớn giống như trụ trời bay cao.

Bên cạnh khí trụ là chín đầu tử kim cự long đang xoay quanh, không nhìn thấy rõ bộ dáng nhưng có thể nhận ra long trảo.

- Cửu Long Thập Bát Trảo! Đây chính là Thiên Đế vị cách!

Đồng tử bỗng dưng ngưng tụ thành hình châm nhọn, Quân Minh nỗ lực áp chế nội tâm kinh sợ, tiếp tục nhìn lên trên không.

Chỉ thấy tinh đồ trên trời đêm đã đại biến. Ở nơi phương bắc có một viên tinh tú sáng rực rỡ đang nhấp nháy.

Quân Minh chỉ vừa đưa mắt nhìn, liền nhận ra đó chính là bổn mạng tinh tú của phương bắc đại đế, làm gì còn chút vẻ lu mờ nào?

Tử quang chói sáng lóng lánh, cơ hồ không chút thua kém Thiên Đế đế tinh ngay trung ương, mờ mờ ảo ảo còn có xu thế địa vị ngang nhau!

Mà chung quanh viên đế tinh còn có bốn viên tinh tú sáng ngời chói mắt. Ngoài ra còn hơn mười viên tinh tú quang hoa sáng lạn nhất đẳng, hoặc xa hoặc gần đang từ từ tụ tập đến.

Bên trong chư thiên tinh tú, hiện lên vô cùng rõ ràng, đã hình thành một tinh hệ khổng lồ!

- Tinh Cung sơ thành! Uyên Minh không ngờ có thể thành tựu ra Tinh Cung!

Quân Minh không dám tin lắc lắc đầu, trên tinh không ngoài trừ thời hỗn độn sơ khai, tiên thiên tinh tú ngưng tụ hình thành, đại đa số đều được hình thành sau đó.

Chính là khả năng cảm ứng đối với toàn bộ sự vật trong thiên địa càng thêm cường đại, thì tinh tú bổn mạng ứng đối sẽ càng thêm chói mắt.

Mà có thể hình thành chính Tinh Cung của mình cũng có ý nghĩa thiên đạo đã thừa nhận An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương có đủ tư cách cùng thực lực ảnh hưởng đến đại thế trong thiên địa!

Còn có Thiên Đế vị cách, người này chẳng những khí vận sâu đậm, An Thiên Huyền Thánh đại đế vị củng cố, còn được thiên ý sở chung, có tư cách cùng Hạo Thiên tranh bá ngôi báu Thiên Đế đại vị!

Mình lại có thể đối với đại nhân vật thâm sâu khó lường này sinh ra lòng mưu tính, chẳng phải quá buồn cười!

- Nhai Tí, Huyền Vũ, Thái Hoàng Quân còn có Ô Sào kia rốt cục lại là ai?

Ngay khi dư âm khí huyết thiêu đốt đã thối lui, Quân Minh lại đưa mắt nhìn về phía hồng bào đạo nhân.

Hắn chỉ cảm thấy kim quang chói mắt, thật vất vả thích ứng liền nhìn thấy một đoàn huyễn ảnh điểu thú thật lớn phiêu phù sau lưng đạo nhân kia.

Toàn thân kim vũ, nơi bụng có ba chân, cả người kim diễm lượn lờ.

Sau đó Quân Minh không còn cách nào đè nén trong miệng vang lên tiếng hét kinh hãi.

- Tam Túc Kim Ô! Ngươi là con trai của Đế Tuấn!

Ô Sào nghe vậy thật thản nhiên quét mắt nhìn hắn, sau đó cũng không để ý tới.

Nhạc Vũ đối đãi với Ô Sào cùng Thái Hoàng không hiêu trương như đối với Quý Nguyên, hắn đứng dậy bước xuống bậc thang, cùng hai người thi lễ, lúc này mới nhìn Ô Sào áy náy cười nói:

- Vốn nghĩ ngày đạo hữu đến phương bắc đế đình nhất định phải ở trăm năm sau. Thật không ngờ lại có biến cố lần này. Làm liên lụy Ô Sào đạo hữu phải xuất quan trước thời hạn, thật sự hổ thẹn. Nhưng cũng chỉ có ngươi ở đây trấm mới có thể yên tâm về Côn Bằng yêu sư!

Ô Sào chỉ cười không đáp, chỉ khi Nhạc Vũ nhắc tới Côn Bằng yêu sư thì trong đôi mắt hắn mới hiện lên tia sát khí âm trầm, nhưng trong nháy mắt đã biến mất.

Nhạc Vũ biết được cũng không cần nói nhiều lời với hắn, chỉ thoáng bày tỏ ý cảm kích, sau đó chuyển nhìn Thái Hoàng Quân, trầm ngâm nói:

- Thái Hoàng chân nhân, thật không cần quá lo lắng. Dù sao chân nhân chỉ nghe theo lời mời của Quang Huyền tán nhân mới đến Long mộ, trước khi sự việc xảy ra cũng không biết rõ tình hình. Chuyện Quang Huyền tàn sát Long tộc cũng không liên hệ gì tới ngươi, vì vậy cũng không cần sầu nhân quả. Nếu Mạnh Chương thần quân tìm tới, trẫm sẽ giúp ngươi cứu vãn một phần!

Tâm thần Thái Hoàng Quân vốn luôn bất an, giờ phút này nghe vậy trái tim đang treo cao mới hoàn toàn rơi xuống.

Trước khi đến đây hắn còn luôn bận tâm thực lực Uyên Minh quá yếu, cho dù có Hậu Thổ che chở cũng chưa chắc bảo hộ được hắn.

Nhưng tới hiện tại hắn cũng đã không còn nhiều băn khoăn, Huyền Vũ cùng Nhai Tí ở trong hồng hoang đều vang danh một phương. Về phần Ô Sào đạo nhân này, tuy không nổi danh nhưng Thái Hoàng Quân cũng có thể suy đoán được lai lịch của hắn.

Hắn từ Nam Hải trốn về, biết rõ bản thể của đạo nhân này lợi hại thế nào, pháp lực thần thông đều không kém hơn Thanh Long!

Thực lực như vậy cùng tụ họp, cho dù sau lưng Uyên Minh không có Hậu Thổ, Mạnh Chương thần quân phỏng chừng cũng không dám dễ dàng xâm phạm.

Chỉ có một thiếu niên tuấn mỹ đứng giữa nhóm tiên quan đông đảo trong điện làm cho hắn cảm thấy âm thầm kinh hãi.

Thiếu niên không có long giác, trên người cũng không hiện long lân, nhưng dung mạo kia lại thập phần tương tự như Long tộc thiếu niên bị Quang Huyền thao túng khống chế bên trong Long mộ.

Ánh mắt thiếu niên lạnh lẽo khiến người khác rét lạnh, nhưng không có quá nhiều địch ý. Thiếu niên chỉ bình tĩnh nhìn hắn, thần tình lạnh lùng quay đầu

sang nơi khác.

Cúi người chắp tay, Thái Hoàng Quân hướng Nhạc Vũ cảm kích thi lễ. Lời đa tạ còn chưa kịp thốt ra, bên ngoài đế đình hành cung lại tiếp tục có động tĩnh.

- Bắc Hải Tiêu Ma, dẫn trăm vạn con cháu nguyện khuyển mã chi lao với bệ hạ!

Thanh âm hùng hồn, đồng dạng chấn rung cả phù không đại thành. Ngoài ức vạn dặm xa xa, cả phiến thiên địa toàn bộ tu sĩ đều nghe thấy.

Sau một lát, bên trong Huyền Thánh Điện cho dù là tiên tu có tu vi pháp lực yếu nhất cũng có thể xa xa cảm giác trong tầng mây ngoài trăm vạn dặm có mấy trăm vạn ma giao lớn nhỏ đang xoay quanh bay lượn, thanh thế bàng bạc.

Từ rất xa lại có một đoàn hắc sắc độn quang đang hướng Huyền Thánh Điện giáng xuống.

- Bắc Hải Tiêu Ma? Là vị Phúc Hải đại thánh dù cận kề cái chết cũng không nguyện hướng Long tộc cúi đầu?

Thanh âm nghị luận xôn xao lại vang vọng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1198: Sinh cực tử tịch!

Địa vị Long tộc trong Bắc Hải vốn cực kỳ cao quý, mấy tỷ yêu tu trong đó có ít nhất hai thành quy về Long Cung quản hạt

Tiêu Ma tuy thanh thế hơi kém, bất quá ngoại trừ những con cháu hậu duệ thì dưới trướng cũng đồng dạng hội tụ có gần ngàn vạn yêu tu, thực lực không thể xem thường, có hai thế lực này gia nhập dưới trướng, toàn bộ Bắc Hải đều dễ dàng áp chế, vì thế Ô Sào mới nói là thế lực hiện giờ của đế đình nếu bắc tiến Bắc Câu Lô Châu đã không còn trở ngại.

Cười đón chào hỏi xong xuôi, đến khi Nhạc Vũ quay lại nhìn ba người quỳ ngoài điện thì sắc mặt đã chuyển thành lạnh băng, một áp lực vô cùng âm hàn dần tràn ngập trong hành cung.

Chỉ một lát sau, trong Huyền Thánh điện đã lặng ngắt, bên ngoài cung điện dường như cũng cảm nhận được nộ ý trong kiếm áp vô tận của Nhạc Vũ nên cũng dần bình tĩnh trở lại, cả Các Linh sơn yên lặng như tờ.

Trên đầu ba người Quân Minh đã chảy ròng ròng mồ hôi, bị ánh mắt như ngàn vạn lưỡi đao chiếu vào cảm giác đau đớn như đao cắt!

Ngoại trừ Quân Minh, ánh mắt hai kẻ còn lại cũng chưa đến nỗi hoàn toàn tuyệt vọng nhưng ngạo khí lúc trước đã bay sạch, tâm thần bất định.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu với Ngao Thuận cùng Tiêu Ma, xem như ý bảo, sau đó quay lại ngồi xuống trên đài, cười lạnh nhìn về phía Quân Minh:

- Ngươi nói phụng mệnh Hạo Thiên tiếp nhận đế vị phương bắc, không biết còn có bằng chứng.

Quân Minh giật thót, lúc này tuy Uyên Minh đang cười nhưng khiến người khác cảm giác cực kỳ âm lãnh, lại gọi thẳng tên Hạo Thiên không hề kính ý, ý trong đó càng khiến hắn tái nhợt. Ngược lại hai vị sư đệ lại lộ vẻ vui mừng nhìn sang

thúc giục.

Khẽ thở dài, tay phải Quân Minh đưa ra quyển trục kim sắc, sau khi triển khai thì mặt sau có hai chữ "Thiên chỉ", hai tay dâng lên trước đầu.

Nhạc Vũ tùy tiện chiêu đến trong tay, mở ra bên trong đọc đại khái thấy Quân Minh năng lực xuất chúng, trung thành với thiên đình, nếu như Uyên Minh vẫn vong thì có thể kế nhiệm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Ngoài ra lại lệnh cho hai người Quân Thành, Quân Phụng phụ tá, đảm nhiệm chức vị ngũ khí thủy đức tinh quân, Chân Vũ tinh quân.

Nhạc Vũ khai mở Long nhãn, hợp với Côn Luân Kính truy tìm nguồn gốc thì mơ hồ có thể thấy được tình hình lúc vị mặc nhật nguyệt tinh thần bào viết lên sách này, bất giác cười nhạt, tờ thiên chỉ này đã được viết vào mười năm trước, lúc Quân Minh vừa mới ổn định cân cước tại phương bắc, vị thiên đế kia đúng là dụng tâm lương khổ.

Lúc này vị đạo nhân mặc áo bào xám bên cạnh Quân Minh bỗng nhiên mở miệng:

- Bệ Hạ minh giám, sư huynh chúng ta chỉ là phụng thiên đế mà đến. Kỳ thật cũng không có ý mạo phạm, hôm nay bệ hạ đã không sao vậy chuyện trong thiên chỉ tự nhiên không cần nhắc lại. Kính xin Bệ Hạ phóng thích chúng ta!

- Phóng thích?

Nhạc Vũ cười lạnh:

- Trong thiên chỉ tuy đề cập các ngươi tiếp nhận đế vị của ta nhưng không nói các ngươi có thể tùy ý khi dễ tướng sĩ dưới trướng của ta.

Đạo nhân mặc áo bào xám nhìn tránh đi chỗ khác, hơi cúi người:

- Đế đình phương bắc liên quan đến đại nghiệp hưng suy nhân đạo, không thể một ngày vô chủ. Sư huynh chúng ta chỉ là thoáng nóng vội, có thể bỏ qua. Nghĩ đến lần này bên Thiên Đình tất có xử phạt! Chúng ta chính là thần tử của Thiên Đình, Bệ Hạ muốn khiển trách chúng ta, cũng không phải không thể, lại chỉ sợ là

vi phạm định chế.

- Vi phạm định chế?

Nhạc Vũ nghe vậy, ý cười trên mặt càng phát tà khí:

- Nói như vậy, lần này bọn ngươi giết đến tận đế đình ta, Uyên Minh ta cần làm như không nhìn thấy, khiến cho binh tướng dưới trướng ta trọng thương thì trẫm cũng phải chịu đựng.?

- Bệ Hạ nghiêm trọng rồi!

Đạo nhân mặc áo bào xám khẽ run rẩy, nhưng sau một lát cố tự trấn định nói:

- Hạo Thiên thượng đế phụng mệnh Hồng Quân nhận vị thiên đế đã hơn năm vạn năm, làm việc xưa nay công bằng. Nếu là chúng ta có tội, tất nhiên sẽ có phán phạt.

Lời còn chưa dứt, trên mặt Quân Minh đã chuyển thành một mảnh tái nhợt, mấy câu trước thì sư đệ của hắn còn nói coi như là có lý có cứ nhưng câu cuối cùng rõ ràng đã là ẩn hàm uy hiếp.

Nếu là vào mấy ngày trước thì lời này còn khiến Thủy Kiếm tiên cân nhắc, nhưng hôm nay dưới trướng An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cường giả như mây, thực lực không thua gì Thiên Đình, ngay cả Hạo Thiên cũng không quan tâm, sao vì mấy câu này mà thay đổi? Chỉ sợ ngược lại sẽ triệt để chọc giận Uyên Minh nên hắn vội vàng mở miệng nói:

- Bệ Hạ bớt giận, Quân Thành sư đệ của ta xưa nay sẽ không khéo nói chuyện. Kính xin Bệ Hạ tha mạng cho hắn. Quân Minh nguyện phấn thân toái cốt.

Mới nói được tới chữ cốt thì đã thấy thân hình đạo nhân mặc bào xám bỗng dưng bạo tán thành một đoàn huyết phấn, toàn bộ nổ tung nhuộm thắm cả đạo bào Quân Phụng bên cạnh!

Quân Minh cắn chặt răng, thân hình phát run, không phải vì oán hận mà nhiều hơn là khiếp sợ thất thố. Vừa rồi Uyên Minh ra tay tuy là mượn lực Huyền Vũ mới một kích đã dồn Quân Thành vào chỗ chết nhưng thủ đoạn lại không thể không khiến người ta kính sợ, cũng không cần những thứ thần thông khác mà

thuần túy chỉ là đại đạo Sinh đã làm cho khí huyết trong cơ thể Quân Thành bạo tăng, nguyên khí chấn động rồi nổ tung.

Vì cực sinh chuyển thành tử!

Quân Thành tuy là Đại La Kim Tiên nhưng không hề có lực kháng cự.

--- Tầng pháp tắc thứ tám, sinh chi đạo!

Giờ phút này không chỉ là Quân Minh, phần đông Kim Tiên chuẩn thánh trong điện cũng kinh dị nhìn vào chỗ sâu trong điện.

Vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế này lại đã có thể pháp tắc trọng sinh của tầng hồn ấn thứ tám, cách chuẩn thánh sợ là không đến nửa bước, chỉ cần một lần nữa bước vào trạng thái thiên nhân cảm ứng, đúc thành tầng hồn ấn thứ bảy sẽ có chiến lực chuẩn thánh.

Trong mọi người, cũng chỉ có Ô Sào biết được thân phận và tu vi chân chính của Nhạc Vũ, trên mặt tuy không lộ ra nhưng thần sắc trong mắt lại có chút biến ảo.

Thái Ất Chân Tiên đã chứng nhận hồn ấn chuẩn thánh tầng thứ bảy, từ xưa đến nay chỉ có mấy người, ngay cả bản thể đang ở Phương Trượng sơn cũng còn kém xa, nhân vật như vậy hoặc là sớm vẫn lạc, hoặc là đã thành thánh vị, không biết tương lại vị Huyết Lục Thiên Quân này sẽ như thế nào.

Chỉ là một ý niệm đã đánh nát Quân Thành, Nhạc Vũ hời hợt phất tay liền đem lực huyết nguyên đến trước người, Huyền Vũ hiểu ý há miệng đớp gọn, sau đó không thể chờ đợi liền trốn vào động thiên Thiên Ý Phủ. Lúc trước thôn phệ tàn thi chuẩn thánh đã tiêu hóa có chút không ổn, sau nhờ áp lực của trận chiến với Yêu tộc nên đã dung hợp không ít lực huyết nguyên, tình hình đã khá hơn.

Bất quá khi Nhai Tí bị Nhạc Vũ dùng năm thanh kiếm cố tỏa, lại liên tiếp nuốt vào hơn mười vị Đại La Kim Tiên khiến huyết khí nguyên lực lại một lần nữa bành trướng đến cực hạn, lúc này lại thêm một Quân Thành càng áp chế không nổi, vừa mới tiến vào Thiên Ý Phủ thì thân hình đã bành trướng hơn trăm vạn trượng, cuộn tròn không thể động đậy, bất đắc dĩ nằm yên nhìn ra xa.

Nhai Tí thấy Huyền Vũ đột nhiên biến mất thì trừng mắt nhìn tỏ vẻ khó hiểu, sau đó lại đắc ý, thân hình biến hóa thành ba trượng, nhảy phốc đến trước người

Nhạc Vũ, thần sắc dữ tợn hướng về hai người ngoài điện gào thét tràn đầy lệ ý muốn xé nát cả hai!

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, tiện tay ném tờ thiên chiếu vào trong tay Ngụy Thanh.

- Quân Minh, ngươi bản thân phụng ý chỉ thiên đế cho nên vô tội! Chỉ là thiên chỉ rốt cuộc là thật hay giả, trẫm lại không biết. Ngụy Tham Tri, ngươi có chọn một quan lễ bộ hỏi thiên đình xem đạo thiên chỉ này có thật là của Hạo Thiên?

Quân Minh nắm chặt song quyền, cơ mặt vặn vẹo, Quân Phụng bên cạnh càng tỏ vẻ mê man khó hiểu.

Chỉ cần có chút pháp lực là có thể tra ra khí vận gia trì trên đạo thiên chỉ, vô luận là triện văn hay ấn tỉ thiên đế đều không phải là giả.

Ngụy Thanh cũng khó hiểu, sau đó nhờ Vi Minh Tử liếc mắt liền tỉnh ngộ, mỉm cười, đang muốn hành lễ đáp ứng lại chỉ nghe Ô Sào, bỗng dưng cười to:

- Cần gì sai người đi Thiên Đình? Nơi này đã có người cho ngươi có thể hỏi! Đạo hữu ở bên kia đang trông xem thế nào, sau lâu như thế còn không chịu hiện thân? Thật sự muốn Ô Sào ta thỉnh ngươi đi ra?

Thanh âm chấn động chín tầng mây, sau một lát từ tầng mây ngoài trăm vạn trượng bỗng nhiên vang lên một tiếng than nhẹ:

- Đã biết không thể gạt được Ô Sào đạo hữu!

Một nhân ảnh bỗng dưng không hề báo hiệu hiện thân trong cảm ứng hồn niệm của mọi người, tiếp đó chuyển thân trực tiếp phá không bay đến trong Huyền Thánh điện, thân cao bảy xích, râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt.

Nhạc Vũ không khỏi nhắm mắt, người trước mặt chính là Lý Trường Canh!

Hắn có Côn Luân Kính nên đã sớm biết người này ở đây nhưng vẫn làm ngơ, lúc này chính thức gặp mặt mới thấy trong mắt Lý Trường Canh đầy vẻ mệt mỏi mà trước đây không có, tuy là vẫn dáng vẻ cũ nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác đã già đi hơn mười tuổi.

Lý Trường Canh vào khỏi trong điện, thần sắc vô cùng phức tạp nhìn kỹ Nhạc Vũ, hồi lâu sau mới cười khổ một tiếng:

- Bệ Hạ! Không biết đạo thiên chỉ này nếu là thật thì ý Bệ Hạ làm thế nào? Nếu là giả thì như thế nào?

Thần sắc Nhạc Vũ vẫn lạnh băng:

- Nếu là giả tự nhiên là mọi chuyện đều tốt. Nếu là thật sự, trẫm sẽ khởi binh Phạt Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1199: Vân Trung chi tử

Thanh âm trong trẻo nhưng lúc này vang lên như sấm dậy, chấn động cả Huyền Thánh điện.

Mọi người đều cứng đờ, kinh ngạc há hốc miệng, sau một lát mới kịp phản ứng.

Đa số đều thoáng kinh dị rồi mới khôi phục bình thường, chỉ một số rất ít thần sắc có chút tâm thần bất định.

Lại như mấy người Ô Sào cùng Hiên Viên Thu thì ẩn hiện vài phần vui mừng rồi lập tức thu lại vô hình, lạnh nhạt xem như không có gì. Lý Trường Canh quét mắt thấy rất nhiều tu sĩ trong Huyền Thánh điện dù ra vẻ bình tĩnh nhưng đều ẩn hiện hưng phấn, không lộ ra bao nhiêu sợ hãi, một phần trong đó càng lộ ra chiến ý bừng bừng, vô luận là bộ hạ cũ của Nhạc Vũ hay rất nhiều Kim Tiên chuẩn thánh mới đầu nhập hôm nay đều im lặng không nói.

Hắn bất giác nhíu mày nhìn sững vào Nhạc Vũ trên hoàng tọa, qua một lúc vẫn không thấy gì dị thường, chỉ có đế khí tử kim cường thịnh, ẩn hiện cự long mười tám móng khiến lòng người kinh hãi, chỉ tiếc với huyễn thuật của người này thì không thể nhìn ra những móng rồng kia cái nào là giả, cái nào là thật, cân nhắc hồi lâu mới nói:

- Bệ Hạ đã có Thiên Đế vị cách, Tinh Cung thành tựu, đích thật là có tư cách thay Hạo Thiên. Nếu như khởi binh Phạt Thiên, mặc dù không thể thắng thì cũng là lưỡng bại câu thương. Bất quá, thiên chỉ chắc chắn là thật!

Khí tức toàn bộ Huyền Thánh điện lập tức càng thêm đông lạnh, một số ánh mắt đã hướng lên chỗ thủ tọa, đợi hai chữ "Khởi binh " của Nhạc Vũ, lại nghe Lý Trường Canh chuyển giọng:

- Thiên chỉ tuy là thật! Bất quá lúc trước dụng ý của Thiên Đế hạ ý chỉ lại có chút bất đồng. Vạn năm đến nay, vị trí An Thiên Huyền Thánh Đại Đế đã có mấy vị thân vẫn, bị đám yêu rình mò, tùy thời liền có nguy cơ vẫn lạc. Hạo

Thiên Bệ Hạ băn khoăn cục diện phương bắc không dễ nên mới bố trí hậu thủ. Lại không ngờ Quân Minh điên cuồng, khuất giải thiên chỉ, âm thầm cấu kết Yêu sư,Chỉ. Lại âm thầm cùng này yêu sư cấu kết, mưu tính Đại Đế. Chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, tội không thể thứ. Trường Canh lúc đến, Thiên Đế liền có ý chỉ, phế vị Bắc Đẩu ngũ khí thủy đức tinh quân của hắn, ba sư huynh đệ Quân Minh cũng tùy ý Bệ Hạ toàn quyền xử trí, hết thảy đều theo quy chế Thiên Đình, Đại Đế không cần băn khoăn.

Lúc Lý Trường Canh vừa đến, Quân Minh còn ôm vài phần kỳ vọng nhưng đến khi Nhạc Vũ nói ra hai chữ "Phạt Thiên" thì lòng đã chìm đến đáy cốc, cuối cùng lại nghe Lý Trường Canh nói "tội không thể xá" với "toàn quyền xử trí" thì thần sắc vặn vẹo, cảm thấy cuồng nộ trong ngực không cách nào thổ lộ, vừa há miệng muốn nói thì một luồng kiếm áp còn vượt qua kiếm áp Nhạc Vũ của Lý Trường Canh đã ép tới khiến hắn không cách nào mở miệng.

Cũng cơ hồ cùng lúc Lý Trường Canh vừa nói xong thì khí trụ tử kim quanh người Nhạc Vũ đột nhiên tăng vọt, gạt hết cả chín tầng mây.

Hiên Viên Thu ngửa đầu nhìn lên, kỳ quang từ hai mắt bắn ra, chỉ thấy trong tinh thần đầy trời thì đế tinh phương bắc càng thêm rực rỡ. Trong toàn bộ tinh đồ có một số ngôi sao bị quang huy dẫn dắt chậm rãi hội tụ về phương bắc, hai trong số đó tương xứng với Huyền Vũ và Nhai Tí.

- Ngôi sao là ứng với chuẩn thánh? Lại không biết người đối ứng ở phương nào? Nhìn xem quỹ tích, chỉ sợ không cần trăm năm sẽ nhập vào Tinh Cung của bệ hạ!

Trong nội tâm kinh dị, Hiên Viên Thu nhìn sang giữa bầu trời, sau đó là thầm nghĩ quả nhiên.

Toàn bộ Trung Thiên Tinh Cung phủ lên một quầng tối, mấy ngôi sao trong đó càng có xu thế ly tán, so ra thanh thế của thiên đình đã suy, đế đình phương bắc đại thịnh.

Một lời của Nhạc Vũ cùng Lý Trường Canh hôm nay đã khiến đại thế thiên địa kịch biến.

- Hay cho xuyên tạc ý chỉ!

Nhạc Vũ ngồi trên bệ đài, nhịn không được cười lên, Lý Trường Canh chắc chắn là giỏi tài ăn nói, cơ biến vô song. Vô luận vừa rồi nói "phải" hay "không phải" thì đối với thiên đình đều tai hoạ ngập đầu. Tuyệt cảnh bậc này lại bị lưỡi đầy hoa sen của người này cứu vãn, tuy kết quả đồng dạng vứt bỏ ba người Quân Minh, cơ hồ mất hết nhân tâm nhưng đến cùng còn bảo tồn được vài phần mặt mũi cho thiên đình và Hạo Thiên, chuyển biến cục diện.

-- Kkhông hổ là Thiên Đình Thái Tể! Không trách người thiên đình tới đây không phải là Cửu Thiên Huyền Nữ mà là Lý Trường Canh!

Im lặng đối mặt với lão giả râu tóc bạc trắng dưới đài một lát, Nhạc Vũ cuối cùng khẽ nhếch miệng vẻ trào phúng:

- Nguyên lai là trẫm hiểu lầm Thiên Đế. Lý do này tuy là có chút vô căn cứ nhưng cũng miễn cưỡng có thể cho qua.

Lời vừa nói ra, trong Huyền Thánh điện vang lên mấy tiếng cười khẽ khiến không khí căng thẳng trong đại điện lập tức buông lỏng.

Sắc mặt Lý Trường Canh không hề biến hóa, thản nhiên nói:

- Bệ Hạ anh minh! Kỳ thật hôm nay chuyện Đào sơn gần ngay trước mắt. Vô luận là Hạo Thiên thượng đế hay bệ hạ thì tình cảnh đều là gian nan. Cái gọi là phân tắc thì lực suy, hợp tác lực thắng. với mưu lược của Bệ Hạ nên biết được lợi hại mới được.

Nhạc Vũ cười không đáp, nhìn về Quân Minh Quân Phụng ngoài điện, lạnh lẽo nói: - Vừa rồi Lý Thái Tể nói chắc hai người cũng đã nghe, các ngươi còn gì dị nghị? Chớ để nói trẫm không để cho hai người cơ hội giải thích.

Quân Minh há miệng muốn nói, lại cảm giác kiếm ý kinh nhân vẫn áp bách hồn niệm, ngay cả động đậy cũng đã khó khăn huống hồ mở miệng, đành trợn mắt nhìn Lý Trường Canh vẫn đứng lẫm liệt trong điện, một vẻ tiên phong đạo cốt, tiên tu trong điện tuy thấy rõ nhưng không hề có ý tương trợ, không khỏi huyết dịch sôi trào, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, khóe mắt muốn nứt.

Sau một lát, Quân Minh cắn răng chống đỡ hồn áp vô biên, cũng không dùng cương khí bảo vệ mà dập mạnh đầu với Nhạc Vũ, phát ra thanh âm "Thình thình" vang xa trăm vạn trượng, liên tiếp hơn mười lần khiến máu tươi đầm đìa

trên trán, Quân Phụng đầu tiên ngơ ngác rồi sau đó cũng học theo huynh trưởng bái hạ.

Nhạc Vũ lúc đầu không chút nào để ý, đến khi lliên tục trăm lần thì thoáng động dung, chú mục nhìn lại nói:

- Hai người các ngươi muốn cầu trẫm tha mạng?

Quân Minh như cũ nói không ra lời, chỉ biết liên tục dập đầu vang vọng.

Nhạc Vũ thoáng nheo mắt, dù hôm nay hắn còn thiếu nhân tài nhưng chỉ cần hơn trăm năm đã có hơn mười vị Đại La Kim Tiên hội tụ dưới trướng, cũng không thiếu hai người này.

Tuy hai sư huynh đệ lúc này đã phẫn hận cùng cực với thiên đình và Hạo Thiên, nhưn dù sao Quân Thành đã chết vào tay hắn, Nhạc Vũ tuy có tự tin có thể khống ngự hai người nhưng lưu lại tột cùng vẫn là ẩn họa, mấy trăm vạn binh tướng chịu nhục nhã cũng cần một cái công đạo.

Trong nội tâm dần dần đã có quyết đoán, duệ quang trong mắt Nhạc Vũ ẩn hiện, Quân Minh phảng phất cũng có sở cảm, thần hồn đột phá, trong nháy mắt ý niệm chuyển thành vô cùng bá liệt chống đỡ hồn áp của Lý Trường Canh, quỳ gối nói:

- Hai huynh đệ chúng ta nguyện làm đao trong tay bệ hạ!

Trong lòng Nhạc Vũ vốn sát ý rừng rực, lúc này nghe vậy lại khẽ động, hứng thú dạt dào, có chút tò mò nhìn về phía Quân Minh, biết người này còn có câu muốn nói.

Cơ hồ cùng lúc, cách Các Linh sơn chừng 3000 vạn dặm có hai nhân ảnh đang đứng trên không.

- Biến hóa thật nhanh!

Người lên tiếng là một đạo nhân trung niên mặc huyền bào, chân đạp ma hài, hai mắt sắc bén như kiếm xuyên qua không gian trùng điệp.

- Nhớ lần đầu gặp ở Ngũ Trang Quan, kẻ này tuy là khí độ hơn người nhưng khiến cảm giác cũng bình thường, so với mấy vị anh tài mà ta biết có chút không

bằng. Không ngờ chỉ qua một trăm ba mươi năm đã có biến hóa như vậy, chỉ cần một lời đã quyết định sinh tử người khác! Hồng Vân nhất mạch đại hưng xem ra là đã thành định số!

- Đây cũng là công của Huyền Đô sư huynh theo bên cạnh bảo vệ!

Người bên cạnh đạo nhân trung niên chừng ba mươi tuổi, dung mạo tuấn tú, áo bào màu xanh vẽ vân văn lôi điện, ẩn hiện trong mây lành ngũ sắc, ngay cả thanh âm cũng trong trẻo như tiếng suối chảy qua ngọc thạch:

- Nếu không phải là sư huynh năm lần bảy lượt tương trợ, hậu bối ta tuy là thiên tư tuyệt đại, cũng khó có thành tựu như thế. Nhất mạch ta càng chưa nói tới đại hưng, tóm lại Vân Trung Tử nhờ ơn rồi.

- Sư đệ! Lần này Huyền Đô cũng không nể mặt ngươi, những năm qua trợ hắn là vì hành động ở phương bắc thật khiến cho người chờ mong!

Huyền Đô pháp sư khẽ lắc đầu, không cho là đúng:

- Nếu đổi lại là người vô năng, mặc dù có quan hệ với sư đệ, Huyền Đô cũng chưa chắc sẽ để ý tới. Lần này Tinh Cung Uyên Minh mới thành lập, đại thế đã dựng. Nếu có thể nhất thống phương bắc thì đối với sư tôn ta mà nói cũng là chuyện đại hỉ, tương hỗ lẫn nhau mà thôi.

Thấy Vân Trung Tử cười nhạt không đáp, Huyền Đô cũng lơ đễnh, hiếu kỳ dò hỏi:

- Ta xem ý sư đệ đúng là không muốn tương kiến với Uyên Minh?

Ánh mắt Vân Trung Tử hơi tối đi, khổ sở nói:

- Còn gặp làm gì? Những năm này là ta thẹn với bọn họ. Một kẻ phản giáo nào còn mặt mũi đi gặp hắn? Thân quăng Xiển Giáo, lại thiếu chút nữa ngay cả di vật phụ thân cũng không thể bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1200: Sinh chi đạo phù

Ánh mắt Huyền Đô pháp sư chớp động, nhưng cuối cùng lại thở dài:

- Này Hồng Vân chính là đóa mây đầu tiên của thế giới hoá sinh, Vân Trung Tử ngươi là đạo lôi đình tiên thiên đệ nhất trong tầng mây tạo thành. Thế gian trước có Hồng Vân, mới có Vân Trung Tử ngươi, nhưng theo như ta thấy thì thiên địa qua thân Hồng Vân đem ngươi thai nghén, tựa như Khổng Tước tại Phượng Hoàng, Nhai Tí tại Thủy Long. Tuy có chút ít nhân quả nhưng còn xa mới nói tới quan hệ phụ tử, mấy vạn năm trước ngươi cũng là bất đắc dĩ, nếu không quy phụ Xiển Giáo thì ngay cả mấy vị đệ tử Hồng Vân đều không khả năng náu thân. Cần gì phải chuốc khổ như thế?

Vân Trung Tử mỉm cười không đáp, lại chuyển giọng nói:

- Lần này này tam giáo đều muốn trước lúc Phong Thần chèn ép khí diễm Thiên Đình, một trận chiến tại Đào sơn thật làm người khác chờ mong đầy đủ. Lại không biết Thái Thanh sư bá sẽ có cử động gì?

- Ngươi đang lo lắng cho Uyên Minh?

Huyền Đô pháp sư ý vị thâm trường nhìn hướng Các Linh sơn:

- Cứ yên tâm, ít nhất trước khi Bắc Câu Lô Châu quy về Nhân tộc quản hạt, sư tôn tuyệt không đồng ý kẻ này vẫn lạc. Về phần trận chiến Đào sơn, vô luận là ai thắng ai thua đều không quan hệ với sư tôn, đoán chừng mấy vị đạo tổ Thánh Nhân cũng không khả năng ra tay, thậm chí đệ tử đích hệ của tam giáo cũng không trực tiếp ra mặt. Hạo Thiên nội tình thâm hậu, vài vạn năm tích lũy không phải chuyện đùa. Hôm nay còn tăng thêm một Tinh Cung mới thành lập, hai người liên thủ rất có vài phần phần thắng.

- 7 phần thắng .

Vân Trung Tử lắc đầu, trầm ngâm thật lâu rồi nhíu mày:

- Hi vọng như thế! Trong mắt của ta thì đại hung hiểm lần này của hắn không dưới trận chiến Bắc Vân quốc.

- Nói đến hung hiểm thật có vài phần. Theo ta được biết, người chuẩn bị xuất thủ lần này có chín vị! Nếu Uyên Minh hơi chút vô ý sẽ tổn hại tới căn cơ. Thậm chí Tinh Cung vừa ngưng tụ chỉ sợ cũng muốn sụp đổ.

Thấy Vân Trung Tử khẽ biến sắc, Huyền Đô pháp sư lại hiện lên vài phần vui vẻ:

- Bất quá ta lại càng chờ mong! Kẻ này quyền mưu không lộ ra nhưng lại thông minh hơn người. Phảng phất hết thảy quỷ kế ám mưu trên thế gian này không thể qua được mắt hắn. Lần này nói không chừng, vẫn có thể xoay chuyển càn khôn như lúc ở Bắc Vân quốc! Kỳ thật sư đệ sao phải lo lắng? Dù sao chuyện Đào sơn ta và ngươi đều nhúng tay không được. Kẻ này cũng không cần lo lắng tính mạng, chẳng bằng an tâm ngồi nhìn long tranh hổ đấu tại Đào sơn.

Nói đến đây, trong mắt Vân Trung Tử đột nhiên bắn ra lệ mang:

- Đây là ý tứ sư bá? An tâm ngồi nhìn, là được người khác nhắn nhủ?

Huyền Đô pháp sư im lặng một lát, cuối cùng lại chắp tay hờ hững nói:,

- Quả thật lão sư có ý này! Phong mang Uyên Minh quá thịnh, cũng nên để hắn nếm chút khổ sở. Cái gọi là cứng quá thì gãy, hôm nay có thể sớm chịu ngăn trở, ngày sau cũng là chuyện tốt!

Vân Trung Tử nắm chặt song quyền, sắc mặt tái nhợt không nói một câu. Không khí giữa hai người cũng dần băng lạnh khiến vân khí xung quanh dần đông thành mảnh băng nhỏ.

Im lặng hồi lâu, Huyền Đô pháp sư khẽ thở dài, từ xa đột nhiên truyền đến một tràng cười:

- Nhị vị đạo hữu thật sự là phí tâm! Chỉ là tiền đồ sư điệt tôn của ta ngày sau thế nào là phong mang quá thịnh, cứng quá thì gãy? Trong mắt của ta không cần đến nhị vị quan tâm.

Thanh âm kia mờ ảo, cũng không biết từ chỗ nào truyền ra, Vân Trung Tử tái mặt, Huyền Đô pháp sư nhíu mày nhìn về bên trái, vô số mây mù bị ý niệm của hắn tản ra, phía chân trời hiện ra một nhân ảnh tử sắc, khóe mắt Huyền Đô pháp sư mơ hồ co rúm, tràn đầy ý kinh ngạc.

- Tử Vân tán nhân

Vừa quay lại tẩm cung, Nhạc Vũ trước tiên liền dẫn Nhai Tí trốn vào động thiên của Thiên Ý Phủ.

Linh lực nơi này cao hơn hành cung đế đình tới mấy lần, lập tức khiến tâm thần thanh tỉnh, sảng khoái đến cực điểm.

Nhai Tí vừa tiến vào thì đầu tiên quan sát thân hình tròn vo của Huyền Vũ, đảo mắt vẻ đắc ý, thân hình cũng biến thành trăm vạn trượng đến bên cạnh rồi duỗi móng vuốt khiến thân hình Huyền Vũ nảy tưng tưng như một quả bóng, sau đó như vừa tìm ra được trò chơi mới thú vị liền bắt đầu nhảy nhót đá phải quật trái khiến Huyền Vũ bất đắc dĩ chịu trận.

Nhạc Vũ cảm giác buồn cười, cũng không để ý mà đi tới ngồi xuống dưới cây tiên hạnh, lấy ra hai tấm phù bài cho trôi nổi trước người.

Tùy ý nhìn qua, Nhạc Vũ liền đem hai tờ phù bài này thu vào trong tay áo, dị sắc trong mắt chớp lên liên tục. Hai người Quân Minh coi như quyết đoán, dễ dàng đem sinh tử bản thân giao cho hắn, có hai tờ khống hồn phù này trong tay, chỉ cần một ý niệm của hắn sẽ khiến cho hai người nguyên thần phá toái, đạo tiêu vẫn lạc, bất quá nếu chỉ có vậy thì vẫn còn xa mới khiến hắn đổi ý.

- Làm đao trong tay của ta sao?

Lạnh lùng thì thầm một tiếng, trong mắt Nhạc Vũ lộ ra vài phần chờ mong.

Hi vọng thần thông bí truyền của sư môn mà Quân Minh mới nói tốt nhất là thực, nếu không hắn cũng không thiếu ý niệm sát nhân.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ nhíu mày, lộ vẻ sầu não, chính là việc an trí những Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Kim Tiên.

Đưới trướng đế đình phương bắc hiện giờ tuy có 20 tỷ hương khói tín nguyện

nhưng Nhạc Vũ tự biết, chỉ bằng điểm ấy tiền vốn còn xa mới đủ để hắn chiêu lãm một vị Hỗn Độn Kim Tiên hiệu lực.

May mắn là mấy người lần này đến đầu nhập vào hắn đều có toan tính. Quý Nguyên ở dưới cánh chim của hắn là vì mấy tỷ con dân Bắc Địch, vì cầu một cường trợ mà đầu nhập vào đế đình, Ngao Bá thì thuần túy là vì quyến luyến.

Ô Sào là vì thù cha, Thái Hoàng Quân là vì bảo vệ tánh mạng, về phần Tiêu Ma Ngạo Thuận đều có cơ nghiệp, mặc dù là hiệu lực cho hắn thì đa phần cũng không nghe tuyên chỉ, càng không ham muốn nguyện lực hắn ban thưởng, cũng chỉ cần mấy hư hàm vương công mà thôi.

Bất quá hành động như vậy chỉ là tạm thời, không thể là kế lâu dài.

Nhạc Vũ biết rõ nếu không có đầy đủ lợi ích ràng buộc, mối quan hệ đồng minh tạm thời giữa hắn và mấy đại năng Kim Tiên sẽ không lâu bền, duy chỉ có thời điểm này mới khắc sâu cảm giác tích lũy bản thân còn quá nhỏ bé.

Trừ phi là qua thời gian mấy trăm năm, đợi đến lúc nhân khẩu dưới trướng hắn tăng lên đến bốn trăm tỷ, hoặc giả bình định toàn bộ Bắc Câu Lô Châu, nếu không thật sự hắn không có dư lực khiến cho mấy hư hàm vương công kia chuyển thành thực chất.

Đau đầu day thái dương, Nhạc Vũ tạm thời vứt bỏ những chuyện ưu phiền này, ý niệm khẽ động liền lấy ra một cây tử đăng, đây là linh bảo duy nhất lọt vào mắt hắn ở trận chiến tại Bắc Vân quốc.

Nhai Tí vừa bị trấn áp thì vật này liền bị hắn dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đánh rơi rồi thu vào trong tay áo, bản thân là vật Tiên Thiên siêu phẩm, lại tụ tập công đức vô lượng, dù không bằng những vật Tiên Thiên Chí Thánh nhưng cũng kém không xa, bên trong có mấy đóa tử cực linh diễm, diễm lực cực nóng, công đức thất thải cũng khiến người kinh hãi.

Cũng may vật này ở trong tay Lôi Hoảng, Nhai Tí sau đó còn chưa có cơ hội ra tay thì đã bị hắn dùng nhiều loại thủ đoạn khắc chế trấn áp, đổi lại là một vị Hỗn Độn Kim Tiên hay một vị Kim Tiên tu tập thần thông hỏa hệ thì kết cục của trận chiến tại Bắc Vân quốc còn chưa thể đoán biết.

Quét ra một đoàn Ngũ Sắc Thần Quang triệt để xóa đi ý niệm nguyên hồn bên

trong, Nhạc Vũ nhếch miệng:

- Tiểu gia hỏa này, thực không biết nên nói như thế nào mới tốt! Muốn nàng đi lịch lãm rèn luyện, lại thủy chung lưu luyến đế đình không đi. Bất quá vì thế lần này lại có phúc.

Hắn dùng huyễn thuật che lấp hoàn toàn khí tức Tử Cực Đăng rồi xé rách không gian mở ra một thông đạo tới một vùng tối tăm.

Đem Tử Cực Đăng cưỡng ép đánh vào trong đó, xác nhận Đằng Huyền bên kia đã nhận được, Nhạc Vũ liền lập tức dùng hồn niệm cảm ứng Tiên Thiên diễm hệ chí bảo này trong tay nàng lại đại phóng dị sắc.

Thân hình hơn mười vị Kim Tiên Yêu Thánh đều đã hóa thành khí huyết Tinh Nguyên, thậm chí những yêu đan cũng bị Huyền Vũ thôn phệ, bất quá số linh bảo bản mạng để lại gồm ba mươi kiện cũng đều không tệ, dù thấp nhất cũng là trên Hậu Thiên nhất phẩm.

Chỉ là nếu đặt chúng vào Ngũ Hành Kiếm Trận, Côn Luân Kính, Trấn Thế Tỷ, thậm chí đại thai tàng hư không kiếm Huyền Thủy Thiên Linh Châu thì không nghi ngờ đều là thứ gân gà.

Tâm cơ sớm đã quyết định chủ ý, Nhạc Vũ chỉ đợi đến ngày sau đem chúng ban thưởng cho mấy tướng sĩ tận tâm.

Lúc này Nhạc Vũ không hề có ý đem số linh bảo này ra xem xét, chỉ dùng hồn niệm quét qua để dễ tính toán.

Cuối cùng trước người hắn chỉ còn mấy phù triện, tất cả đều có quang trạch vàng nhạt, lấy từ trong tay hơn mười vị Kim Tiên Yêu Thánh hoặc là còn tồn trong số các pháp khí không gian chiến lợi phẩm, lờ mờ có thể thấy được khí tức sinh mệnh bàng bạc bên trong.

- Là sinh chi đạo! Không trách đám Lôi Hoảng lại to gan lớn mật như thế, nguyên lai là có phù triện này.

Trước đây hắn còn kỳ quái mấy sao mấy Kim Tiên Yêu Thánh này lại lớn mật như thế, không sợ Hậu Thổ dùng Minh Thư mà vẫn làm khó dễ với hắn.

Kiện Linh Bảo này tru sát đồng cấp chuẩn thánh có thể hơi khó khăn, nhưng với Đại La Kim Tiên có tu vi thấp hơn mấy giai lại cực kỳ đơn giản, thậm chí lúc ấy chỉ cần Hậu Thổ có một ý niệm trong đầu mà không cần viết ra văn tự đã có thể khiến người thân mạch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1201: Tam Viên Chân Kinh

- Là Oa Hoàng?

Cẩn thận phân biệt khí tức trong mấy tờ phù triện, cuối cùng Nhạc Vũ hơi lắc đầu, cũng không bác bỏ phán đoán trước đó mà là lực lượng trong đạo phù này không đơn giản như vậy, ngoại trừ Oa Hoàng còn có Thánh Nhân khác ra tay, thậm chí không loại trừ khả năng mượn lực Hồng Quân.

Mấy tờ đạo phù này dù còn chưa đủ để kháng cự Minh Thư nhưng ở cự ly nhất định lại có thể tráng được sự truy đuổi của nó.

Hắn búng ra một chỉ, làm tan rã tất cả chất liệu, chỉ giữ lại linh trận phù văn bên trong, chăm chú dùng hồn niệm quan chiếu biến ảo pháp tắc đại đạo trong đó, sau một lát tận tán linh lực khiến cho phù trận nhạt đi, khẽ thở dài:

- Sinh tử chi đạo, quả là huyền diệu khó lường.

Vừa rồi hắn cảm giác huyền diệu khó giải thích, thậm chí cảm thấy chính mình đã thấm nhuần sinh tử, nhưng đến khi phù văn tán đi lại thấy trong đầu trống không, hồi tưởng lại chỉ có thể nhớ lại một bộ phận rải rác.

Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, đại đạo của tầng thứ bảy và thứ tám cũng không phải là thứ với tu vi hắn hiện giờ có thể đơn giản tiếp xúc, muốn dùng quả nhân sâm có được hồn ấn, cùng với bộ phận pháp tắc Sinh sớm tiếp xúc với lực bản nguyên của tầng thứ tám quả nhiên là hy vọng hão huyền.

- Nhạc Vũ à Nhạc Vũ, chớ hy vọng quá cao!

Gõ gõ vào mi tâm, Nhạc Vũ tự giễu cười cười rồi cẩn thận đem một đoàn thụy hà bao phủ vật lấy ra cầm ở tay phải. Vật này nhìn hết sức trầm lắng, tựa như ngọc bích, bên trong có vô số phù văn, thụy hà lưu chuyển, chính là Tam Viên Chân Kinh!

Nếu như tách riêng Thái Vi Huyền Xu Cảm Ứng Chân Kinh, Tử Vi Động Huyền diệu hóa chân kinh, Lợi Thị Thiên Huyền Đại Thừa Chân Kinh thì kém mấy trù so với Tử Khuyết Thiên Chương nhưng nếu hợp lại thì có thể sánh với Địa Thư Minh Thư, là đạo điển truyền thừa Tiên Thiên đỉnh cấp, cũng là chỗ dựa vào lớn nhất của hắn để trùng kích hồn ấn chuẩn thánh.

Đem hồn niệm chìm vào trong đó, đọc qua kinh văn, sắc mặt Nhạc Vũ dần dần chuyển thành cực kỳ quái dị, trong mắt tràn đầy vẻ ngoài ý muốn.

- Tam Viên Chân Kinh lại lấy huyễn pháp làm tông?

Nhạc Vũ kinh ngạc, trước kia vô luận là thái vi chân kinh hay Tử Vi chân kinh thì cũng không ghi chép lại quá nhiều huyễn thuật, phần lớn đều là phép tu hành, thiên địa đại đạo cùng với vô số đạo pháp thần thông.

Đến khi ba bộ chân kinh hợp nhất thì bên trong lại phần lớn lấy huyễn pháp làm chủ, trộn lẫn sự huyền bí của nhật nguyệt, Tinh Thần Đồ lục cùng với việc sinh thành vũ trụ, đường đi cũng là huyễn pháp ngưng chân nhưng bỏ đi các thứ râu ria, giữ lại tinh hoa, trở thành một môn thần thông đại pháp. Nếu như tu thành có thể từ ý niệm biến ảo ngàn vạn, ngưng huyễn thành thật, diễn hóa hết thảy hiện tượng của thế giới, có thể điều khiển thiên kinh địa vĩ, lực nhật nguyệt tinh thần, không vì nguyên nhân mượn ngoại lực quá nhiều thì đã có thể trực chỉ cảnh giới vô thượng.

- Thú vị! Bên mình muốn tự nghĩ ra này An Thiên Sang Thế Quyết thì Tam Viên Chân Kinh lại rơi vào tay.

Nhạc Vũ nhếch miệng, cũng không quá để ý, suy ngẫm chỉ chốc lát rồi bố trí dưới tiên hạnh một linh trận phức tạp, thuần túy chỉ để tĩnh tâm, chỉ để Nhai Tí quấy nhiễu mà thôi.

Sau khi bố thành linh trận, thần sắc Nhạc Vũ lộ vẻ phức tạp phía nhìn kỹ Thiên Ý Phủ, sau hồi lâu mới nhắm mắt tồn thần, biết bản thân khi tỉnh lại chỉ sợ đã mấy ngàn năm sau.

Thời gian vừa chớp mắt đã là hai mươi năm sau.

Ở phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu chi bắc, trong vùng đất Trung Nguyên, gần với Bắc Địch quốc có một linh sơn, tuy chỉ cao hai trăm vạn trượng nhưng thế núi

kỳ vĩ, toàn thân ngọc bích, sáng lên quang hà xanh lục, vô số linh cầm dị thú xuất nhập không dứt.

Ngày hôm đó trên không bỗng dưng hạ xuống một đoàn hào quang thất thải, mấy nhịp thở trước vẫn ở ngoài hơn mười vạn dặm nhưng mấy nhịp thở sau đã ở trên đỉnh núi, khi hạ xuống chỉ thấy là một nhân ảnh mặc hoàng bào, toàn thân đầy long lân, nhìn thoáng qua về mặt bắc.

Chỉ thấy giữa không trung một luồng tử khí vắt ngang thiên địa, còn thêm một luồng khí canh kim ngân sắc thanh thế to lớn quấn quanh khiến lòng người lạnh lẽo.

- Hay cho khí sát phạt dày đặc! Chỉ qua hai mươi năm mà thanh thế đế đình mỗi ngày một thịnh. Thủy Kiếm tiên Uyên Minh thật sự có bản lãnh.

Hắn lại nhìn lên thiên không, tuy đang ở ban ngày nhưng với thần thông pháp lực của bản thân vẫn có thể động chiếu toàn bộ tinh đồ, thấy Tinh Cung vừa thành ở phương bắc tuy chưa từng thêm ngôi sao nào đi vào nhưng lại càng thêm vững chắc. Đặc biệt đế tinh chỗ trung ương càng thêm chói mắt, không chỉ phương bắc được thụ nhuận trạch mà chiếu rọi cả bốn phương.

- Cái thế anh tài bậc này không quy làm môn hạ Xiển Giáo ta mà lại quy vào Hồng Vân thực là đáng tiếc! Mặc dù có thể cho giáo ta sở dụng cũng tốt! Thủ đoạn của Từ Hàng sư đệ cùng Văn Thù sư đệ thực là quá nhiều.

Hoàng bào đạo nhân thở dài tiếc nuối vô hạn, tiếp đó lại lắc mạnh đầu gạt đi ý niệm, tán đi độn quang hướng về đỉnh núi, tới một chỗ trống không thì không chút do dự phất tay. Kết cấu không gian nơi này lập tức dao động rồi hiện ra vô số sơ hở, hoàng bào đạo nhân khẽ vui vẻ rồi bước vào bên trong.

Chỉ thấy trước mắt là một thế giới động thiên, trên tấm biển viết sáu chữ Ngọc Tuyền Sơn Kim Hà Động.

Động thiên này tuy không lớn nhưng vô luận ở chỗ nào đều không kém bất kỳ động thiên đỉnh cấp nào trên thế gian, phong cảnh kiến trúc bên trong cũng cực kỹ yên tĩnh trang nhã khiến lòng người thư thái. Ngẫu nhiên có hai ba vị đạo đồng đi qua đều nhận biết đạo nhân, cũng không xem hắn là người ngoài, lên tiếng chào hỏi rồi quay đi.

Hoàng bào đạo nhân cũng lơ đễnh, thoáng cảm ứng một phen rồi đi thẳng tới chỗ trung ương, liền thấy một hoa viên trang nhã, có hai người đang ngồi đối diện đánh cờ.

Một vị trong đó ước chừng bốn mươi, chòm râu đẹp phất phơ trước ngực, sắc mặt như bạch ngọc, cầm quân trắng, thần tình lạnh nhạt tự nhiên.

Vị đối diện lưng hùm vai gấu, thân hình hùng khôi, diện mạo tuấn mỹ giống như nữ tử thanh niên, mặc kim giáp, áo khoác hồng sắc, đặt bên cạnh một cây Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, một cây Ngũ Sắc Cự Phủ.

Bất quá lúc này thanh niên đang nhíu mày, thần sắc chuyên chú như đang gặp phải nghi nan.

Hoàng bào đạo nhân thấy thế không khỏi vừa bực mình vừa tức cười nói:

- Đến lúc nào mà hai sư đồ các ngươi vẫn còn tâm tư ở đây đánh cờ! Mười ngày trước ta đã đi qua phương bắc một chuyến. Chín trăm vạn cấm quân đã thao diễn hoàn thành tới bảy thành. Nếu dùng tốt đủ để chống đỡ ba vị Hỗn Độn Kim Tiên. Sư đồ các ngươi chuẩn bị ứng phó như thế nào?

Thần sắc thanh niên kia khẽ động, đang muốn đứng dậy, lại bỗng dưng cảm thấy đối diện bắn ra hai đạo tinh mang, lập tức cả kinh ngồi xuống.

Đạo nhân mặt trắng thoáng hòa hoãn, nhìn về phía người tới rồi bất đắc dĩ thở dài nói: - Hoàng Long à Hoàng Long, ngươi đi theo sư tôn cũng gần mười vạn năm, sao công phu dưỡng khí vẫn thủy chung không biến? Tính cách vội vàng xao động như thế, cùng với tên đệ tử không nên thân của ta, bảo làm sao sư tôn phó thác tông môn cho ngươi?

Hoàng Long đạo nhân hừ lạnh, ngồi xuống bên bàn cờ, cầm lấy chén ngọc của người thanh niên uống cạn nói:

- Hoàng Long ta tự thấy công phu trấn định không tệ nhưng chuyện lần này liên quan trọng đại, bình tĩnh thì như thế nào? Mắt thấy đế đình binh hùng tướng mạnh, lại há có thể không nóng lòng? Chuyện Đào sơn vốn chúng ta nắm chắc, hôm nay lại thêm một vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, thật làm người khác căm tức.

- Đây là số mệnh chú định, đế đình phương bắc muốn huấn luyện binh giáp tinh nhuệ, chỉ bằng ta và ngươi sao có thể ngăn trở được? Chi bằng ngồi nhìn xem vị Đại Đế kia còn có thủ đoạn gì.

Ngọc Đỉnh khẽ mỉm cười, không hề để ý tới lời của Hoàng Long:

- Hơn nữa dù thanh thế Uyên Minh cường thịnh, thế lực cường hoành thì theo ta thấy, có kẻ này làm rối, cũng không phải không có chỗ tốt.

Hoàng Long lộ ra vài phần khó hiểu, ánh mắt Ngọc Đỉnh lại nhìn về thanh niên trước mặt, cười nhạt:

- Hạo nhi, ngươi cho rằng như thế nào?

- Sư tôn thánh minh!

Dương Hạo cũng cười cười, hạ xuống một quân cờ nói:

- Uyên Minh vào hai mươi năm trước đại thắng chư yêu ở Bắc Vân quốc khiến quần tinh vẫn lạc, tổng số hơn mười vị Kim Tiên Yêu Thánh chết trong chiến trận, lại càng không biết hắn dùng cách gì khiến Nhai Tí hàng phục, thành linh sủng của hắn, Tinh Cung sơ thành, chính thức có địa vị ngang với thiên đình.

Trong giọng nói tràn đầy tán thưởng rồi Dương Hạo đột nhiên chuyển giọng:

- Bất quá người này tuy là thanh thế cực thịnh, nhưng cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ. Không nói đến đến Côn Bằng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ ngay cả thái độ của Huyền Đô pháp sư vẫn quan tâm hắn cũng sẽ có chút ít biến hóa. Thậm chí còn có Hạo Thiên, hơn phân nửa cũng là tâm hoài quỷ thai, không khả năng chính thức hợp tác. Dương Hạo ta lần này cố nhiên là gian nan nhưng tình cảnh của Uyên Minh cũng đồng dạng cực kỳ hung hiểm.

Thấy sắc diện Ngọc Đỉnh chân nhân vẫn trầm ngưng như cũ, Dương Hạo hơi ngưng mày, suy nghĩ một lát lại mở miệng:

- Trong trường hợp đó, người này vẫn là kẻ địch mạnh nhất ngoài Hạo Thiên trong chuyện cứu mẫu thân ta lần này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1202: Hồng Mông trận thạch

Ngữ khí Dương Hạo lạnh nhạt nhưng bên trong lại ẩn lộ sát cơ lạnh lẽo, nếu không biết còn cho là giữa hai người có mối thù khắc cốt.

Hồi lâu sau, Ngọc Đỉnh chân nhân mới bật cười:

- Ngươi có thể nghĩ tới những thứ này đã coi như không tệ! Từ nhỏ lập thân bảo mệnh sẽ không bị người tính toán

Dương Hạo kinh ngạc, nghe ra ý tiếc nuối trong lời Ngọc Đỉnh, đang muốn lên tiếng hỏi thì Ngọc Đỉnh đổi giọng:

- Bất quá Hạo nhi vẫn quá coi thường An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, trận chiến Đào sơn lần này sợ là chỉ bại không thắng!

Lần này không chỉ là Dương Hạo biến sắc mà Hoàng Long chân nhân cũng một hồi kinh ngạc:

- Sư đệ chưa bao giờ nghĩ tới Ngọc Đỉnh sư huynh lại đánh giá cao Uyên Minh như thế! Hắn là sư huynh cho rằng uy hiếp của kẻ này với Hạo nhi còn trên cả Hạo Thiên?

- Hạo Thiên? Trong mắt ta chỉ là một kẻ giữ nhà mà thôi, Uyên Minh mới là lang sói! Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, gian khổ khi lập nghiệp lại có thể dùng sức một mình thành tựu Tinh Cung. Cho dù là có chút nhân duyên trùng hợp vừa gặp sát kiếp giá lâm thì nhân vật có thành tựu như vậy há có thể coi thường?

Trong mắt Ngọc Đỉnh lóe lên thần quang, nhìn thẳng vào Dương Hạo khiến hắn dần toát mồ hôi như tắm.

- Ta chỉ biết kẻ này hôm nay càng có lý do giữ gìn quyền uy Thiên Đình, về phần giữa hắn vào Hạo Thiên đến tột cùng ai mạnh ai yếu thì ai có thể biết được?

Hoàng Long chân nhân nghe vậy cau mày, Dương Hạo như có điều suy nghĩ, trịnh trọng cúi đầu thật sâu với Ngọc Đỉnh:

- Đa tạ sư tôn đề điểm, Dương Hạo cẩn trọng thụ giáo!

Trên mặt Ngọc Đỉnh không hề lộ vẻ vui mừng mà thần sắc thẫn thờ nhìn về phương xa:

- Kỳ thật như theo cách nhìn của vi sư thì còn lâu mới tới lúc ngươi xuất thế. Cửu Chuyển Huyền Công chưa hoàn thiện, bát cửu nguyên công cũng có rất nhiều tỳ vết, đợi đến lúc Uyên Minh cùng Hạo Thiên mỗi người đi một ngả mới là thời cơ tốt. Bất quá nếu mấy vị sư huynh đệ cố ý như thế thì ta cũng không cách nào ngăn cản. Hạo nhi, vi sư hỏi lại một câu, thật sự không thể chờ đợi được? ,

Dương Hạo giật mình, quỳ gối tại chỗ suy nghĩ một hồi rồi vẫn cúi đầu:

- Thực không đành lòng để mẫu thân thụ tra tấn ở Đào sơn, kính xin sư tôn khai ân!

Ngọc Đỉnh thoáng chốc như già đi mười tuổi, lộ vẻ tang thương, cười khổ một tiếng: -, Nếu ngươi đã cố ý như thế, vi sư cũng không làm khó ngươi. Cầm lấy phù chiếu này của ta dùng đi!

Chỉ thấy trong tay Ngọc Đỉnh bỗng dưng đánh tới một đạo kim quang, Dương Hạo tiếp lấy thì thấy là một tờ phù triện màu vàng, cũng không phải là phù chiếu Ngọc Thanh như hắn nghĩ mà là bốn chữ "Chuẩn Đề chiếu mệnh".

- Chuẩn Đề?

Dương Hạo bỗng dưng ngẩng đầu kinh ngạc, thấy Ngọc Đỉnh vẫn điềm đạm, không hề nửa phần dị sắc.

- Chớ lo lắng! Việc này sư tổ ngươi cũng biết. Tây Phương Giáo muốn mượn lực giáo ta mưu đồ đạo thống Trung Nguyên sao không thể nào không xuất ra chỗ tốt? Chuẩn Đề sư thúc nghiên cứu Cửu Chuyển Huyền Công, tứ cửu nguyên công, bát cửu nguyên công không chỉ một ngày. Đối với ngươi mà nói, hắn là giúp ích rất nhiều. Ngoại trừ ra, lần này ngươi đi về phía tây còn có cơ duyên

khác.

Dương Hạo thu tờ phù chiếu trong tay rồi thần sắc ngưng trọng:

- Chuyện Đào sơn là do mấy vị trưởng bối sở định, ta cũng kháng cự không được. Chỉ có một chuyện phải nhắc nhở ngươi. Ở tại Tây Phương không được chậm trễ quá lâu, ngày động thủ càng nhanh càng tốt! Hôm nay nên biết qua mỗi phân thì đại địch của ngươi lại càng mạnh hơn một phần!

Ngữ khí Ngọc Đỉnh lúc đầu coi như là ôn hòa, đến cuối chuyển thành sâm lãnh, mấy câu cuối cùng càng nhấn giọng.

Hoàng Long chân nhân bên cạnh cũng tràn đầy kinh ngạc, trong lòng ngoài khó hiểu lại thêm vài phần cảnh giác.

Phía tây Nam Chiêm Bộ Châu, trên một ngọn núi không biết tên.

- Bên kia là Đào sơn?

Từ sườn núi xanh biếc đột nhiên truyền ra một tiếng kêu nhẹ, thanh âm trong trẻo như chuông gió.

- Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, bất quá nơi này hội tụ linh mạch thật sự không ít, chỉ thiếu chút nữa sẽ thành tựu Tiên Thiên sát trận. Không trách Vân Hoa công chúa bị trấn áp ở đây.

Lúc này trong cánh rừng có ba nữ tử đang đứng. Người lên tiếng là một nữ tử trên trán có hai Long Giác khả ái, chính là Ngao Tuệ đang mím môi nhìn về phía trước.

Nói là phía trước nhưng thật ra cách xa mấy ngàn vạn dặm, chỉ có thể dùng tuệ nhãn quan chiếu, đó là một núi đứng độc lập cao tới bảy mươi vạn trượng. Trên núi tựa hồ như bốn mùa đều là mùa xuân, cây đào khắp nơi, đang lúc khai hoa nên khắp núi đều một màu hồng nhạt.

Lẽ ra một màn trước mắt xem như thế gian kỳ cảnh, rực rỡ tráng lệ, nhưng trong mắt Ngao Tuệ không hề có ý thưởng thức, chỉ không ngừng lắc đầu tiếc nuối. Hai nữ tử sau nàng, một người mặc bạch bào, khí chất nhã tĩnh, sau lưng phe phẩy tám cặp cánh chim trong suốt, một người dung nhan kì mĩ thần sắc lạnh

lùng, đang tế lên một mặt viên kính trên đầu ba người, quang hoa chiếu xuống khiến thân ảnh cả ba như ẩn như hiện.

Hai người tựa hồ đều biết Ngao Tuệ si mê trận đạo, căn bản không thể coi là nữ tử bình thường nên đều lơ đễnh, cũng không để ý tới.

Trong măt Lí Tử Hàm lóe lên quang trạch lạnh lùng, tựa hồ đang nghĩ đến điều gì, Bạch Thường cũng có chút kinh diễm, nhìn kỹ ngọn núi:

- Nếu có thể tu hành ở địa phương như vậy thì tâm tình mỗi ngày đều sảng khoái. Chỉ tiếc…

Giọng nàng lộ vẻ tiếc nuối sâu sắc, bất quá một lát đã quay đầu nói:

- Bệ Hạ bảo ba người chúng ta đến đây còn có nhắn nhủ?

Nàng nói rất tự nhiên, không hề có vẻ bất đắc dĩ như trước mà ẩn lộ ra vài phần kính ý.

Lúc trước nàng làm sao từng biết được, người thiếu niên khiến nàng hận thấu xương lại có thể qua trăm năm đã đăng lâm đế vị nhất phương, thành tựu Tinh Cung, có địa vị ngang với thiên đình

- Chỉ nói là muốn ba người chúng ta xác minh linh trận linh mạch gần Đào sơn, hồi bẩm cho hắn. Còn có vật này…

Ngao Tuệ nhíu mày, lấy ra mấy trăm viên ngọc thạch phát ra quang hoa, giống như tinh vân lưu chuyển trước người, mỗi viên đều lớn hơn mắt khổng tước, xếp thành chín chữ triện rồi tiến về phía trước.

Nếu chỉ là một chữ triện, cơ hồ là không hề uy năng nhưng tổ hợp lại vô cùng ảo diệu, khiến cho linh lực chung quanh đều chỉnh tề xếp đặt lại.

Lấy chín chữ triện làm hạch tâm, bên trong tràn ra vô số phù văn tinh mỹ, dù không phải là Linh Bảo nhưng khí tức không dưới linh bảo tam, tứ phẩm.

- Sau đó theo như hắn bố trí, đem chôn bên dưới.

Trong ánh mắt hơi thấu ý mờ mịt, Bạch Thường thấy thế bỗng dưng hít vào một

ngụm hơi lạnh:

- đây là Hồng Mông tử khí?

Sau khi kinh hô mới cảm giác không đúng, Lí Tử Hàm bên cạnh cũng lắc đầu, thu lại một tia kinh diễm.

Ngao Tuệ cũng khẽ lắc đầu:

- Ta cũng không biết vật này đến cùng là gì, tựa hồ chỉ nhiễm chút khí tức Hồng Mông mà thôi, cũng không thành tựu Tiên Thiên, cũng không biết phu quân ta có được ở đâu. Chỉ nghe phu quân gọi là Hồng Mông trận thạch.

- Hồng Mông trận thạch? Thật là một kiện kì vật. Dùng trận này bày thạch trận nhất định là uy năng to lớn.

Trong mắt Bạch Thường lóe lên kỳ quang, pháp lực của nàng hôm nay tiến nhanh bởi vì Tử Khuyết Thiên Chương, tạo nghệ trận phù cũng coi như có chút thành tựu, lúc này chỉ liếc qua đã nhận ra giá trị của Hồng Mông trận thạch chỉ sợ còn vượt qua siêu phẩm linh thạch, so với pháp khí đỉnh cấp còn có chênh lệch nhưng có thể dùng số lượng để đền bù, cao thấp khó phân.

Lí Tử Hàm cũng hơi ngạc nhiên, cẩn thận quan sát đám Thất Thải ngọc thạch, không nói một lời, toàn lực thôi động Phục Hy kính chiếu khắp mặt đất khiến toàn bộ linh mạch bên dưới hiện ra trước mắt ba người.

Ngao Tuệ cũng ngưng trọng, sau lưng hiện ra một bảo vật tỏa ra hào quang sáng chói.

Bạch Thường nhíu mày, nhận ra vật này tựa hồ là Thông Thiên nghi, chỉ là so với vật mà Nhạc Vũ chế tạo trăm năm trước khác nhau một trời một vực.

Tốc độ lưu chuyển phù văn ít nhất tăng thêm mấy chục lần, quang hoa bên ngoài cũng phức tạp hơn vô số lần, cơ hồ mỗi đạo quang quyển đều đại biểu cho một ngôi sao trên bầu trời, không nói cũng biết do ai chế tạo.

Bạch Thường không khỏi phát lạnh, mới qua bao lâu mà tạo nghệ trận phù người kia đã tăng lên không biết bao nhiêu lần?

Ngao Tuệ nhắm mắt diễn toán, hai tay không ngừng đánh ra ấn quyết, sau mấy khắc thì ngưng tụ một đồ án ngũ sắc, ẩn hiện ra hình dáng Đào sơn, sau đó không ngừng xuất hiện linh mạch, lấy đó làm cơ sở khuếch trương ra.

Thần niệm Ngao Tuệ lúc này cũng toàn lực mở ra, cảm ứng liên hệ với tồn tại nào đó trong u ám.

Ba người đứng liên tục như vậy qua mấy chục canh giờ, bất quá đợi đến lúc hoàn thành đồ án Đào sơn được một nửa thì Ngao Tuệ đã kiệt sức, tới ngày thứ bảy thì mệt mỏi buông bỏ:

- Không thể diễn toán thêm, khoảng cách quá xa, không thể gần chút nữa?

Lí Tử Hàm yên lặng lắc đầu, trên mặt lộ ra vài phần vẻ làm khó.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1203: Gian nan quyết trạch

Giống như cũng biết lúc này mấy người muốn tới gần Đào sơn là không thể, Ngao Tuệ than khẽ, mặt mũi tràn đầy tiếc nuối.

Trong phạm vi quanh Đào sơn nghìn vạn dặm sớm đã được rất nhiều đại năng thái cổ dùng ý niệm cố tỏa, thậm chí mấy vị đạo tổ Thánh Nhân cũng chú ý nơi đây, chỉ sợ bất kỳ biến hóa nhỏ nào cũng dẫn tới kinh động những cự đầu Hồng Hoang.

Nhạc Vũ dùng huyễn pháp già thiên có cự ly mấy trăm triệu dặm che lập ba người, thêm vào Hi Hoàng kính của Lí Tử Hàm mới có thể vô thanh vô tức lẻn vào đến nơi này, nếu muốn tới gần thì khả năng bị người khác phát hiện là chắc chắn.

--- Đáng tiếc!

Ngao Tuệ nhớ tới truyền thừa Đại Phách Nguyên Long Tạo Hóa quyết của bản thân, bên trong có một thần thông diễn sinh có thể trợ giúp nàng chiếu khắp đại trận toàn bộ Đào sơn, đáng tiếc huyết mạch không đậm đặc nên truyền thừa không trọn vẹn, lúc này chỉ có thể nhìn mơ giải khát.

Vung tay tán đi trận đồ mà khổ công vẽ thành, Ngao Tuệ đang nhíu mày suy nghĩ thì thấy Lí Tử Hàm Bạch Thường đang ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng,

Ngao Tuệ hơi cảm thấy ngạc nhiên, theo ánh mắt nhìn lại thì thấy từ trên Hi Hoàng kính có một từng luồng linh quang chiếu xuống, chính là trận đồ mà nàng vừa diễn toán ra nhưng càng thêm tường tận, đồng dạng cũng là linh quang ngưng tụ đem linh mạch trong vạn triệu vạn dặm nơi đây thể hiện chi tiết.

Trận đồ trước đó nàng không cách nào hoàn thành đang bắt đầu bổ sung với tốc độ kinh người, trong chớp mắt toàn bộ đồ hình lập thể của Đồ sơn, thậm chí biến hóa linh lực đều hiện ra trước mắt.

- Là phu quân?

Ngao Tuệ không khỏi là hít vào một ngụm khí lạnh, biết đây là Nhạc Vũ ở Các Linh sơn cách tỷ vạn dặm đang dùng thần niệm khống chế Hi Hoàng kính để điều khiển vẽ ra trận đồ.

-- Không chỉ là pháp lực Thông Thiên, thần thông cái thế, tạo nghệ trận đạo như vậy đã đến trình độ nghịch thiên!

Lúc trước nàng chỉ là lợi dụng liên hệ tâm linh giữa hai người truyền kết cấu linh mạch thông qua Hi Hoàng kính trở về, tin tức vừa ít ỏi vừa mơ hồ, Nhạc Vũ bên kia chỉ cần vậy đã có thể suy ra kết cấu linh trận lẫn toàn bộ linh mạch lớn nhỏ trong phạm vi triệu vạn dặm Đào sơn, thực khiến người kinh hỉ kính nể đồng thời cũng lạnh toát.

Cưỡng ép áp chế cảm giác mất mát trong lồng ngực, Ngao Tuệ bỗng dưng phi thân lên, lơ lửng trước trận đồ linh quang, tiến hành xem xét bổ cứu mấy linh mạch tính toán sai trong đó, Hi Hoàng kính dường như cũng có thể cảm ứng, không ngừng tùy theo điều khiển để biến hóa.

Qua mấy tiếng sau, Ngao Tuệ nhiều lần xác minh thôi diễn, thấy không còn chỗ sai sót mới đình chỉ lại, sau đó qua thời gian chừng uống cạn nửa chén trà thì phía nam Đào sơn chừng ba ngàn bốn trăm dặm chợt lóe lên một điểm hồng quang.

Tam nữ đều sớm biết ý nghĩa, Bạch Thường mở ra 16 cánh chim, vẫy lên một cái đã phá thiên mà đi, lúc xuất hiện là một chỗ hõm núi không người, Lí Tử Hàm tiếp tục tế lên Hi Hoàng kính che lấp ba người.

Ngao Tuệ cẩn thận nhìn qua liếc, yên lặng diễn toán hồi lâu mới đánh ra một viên Hồng Mông vùi sâu vào tầng đất phía dưới, cũng không sợ phiền phức vẽ phù văn, đánh ra từng viên linh thạch hòa tan nhất thể với Hồng Mông trận thạch.

Vừa mới hoàn thành, trên trận đồ linh quang cũng cùng lúc thêm một điểm hồng quang lấp lánh.

Ngao Tuệ chỉ chuyên tâm vùi thạch bày trận, Lí Tử Hàm dốc sức duy trì huyễn

pháp, Bạch Thường ngoại trừ cảnh giác bốn phía còn phụ trách chuyển dời thời không. Ba người phối hợp, chỉ qua nửa ngày đã chôn hơn phân nửa trong số ba trăm viên Hồng Mông trận thạch, Ngao Tuệ vốn đang có chút uể oải lại lóe lên kỳ quang trong mắt.

Phía trên trận đồ đã lóe lên mấy trăm điểm hồng quang, đã hình thành đại khái hình dạng một đại trận, trong mắt người khác còn chưa phát giác điều gì, thậm chí thưa thớt bình thường không có gì thần kỳ, nhưng trong mắt nàng lại như thần tích, cơ hồ mỗi viên Hồng Mông trận thạch vùi xuống đều có thâm ý, tổng thể lại càng huyền diệu khó dò, có thể cảm ứng được nhưng lại không cách nào lý giải, thậm chí ngay cả mục đích của đại trận cũng không rõ ràng.

Ngao Tuệ còn có một loại ảo giác tựa hồ toàn bộ Đào sơn đều đã nằm trong tay người hiện giờ đang cách đây triệu vạn dặm, kỳ diệu là những trận thạch này gần như không kết nối với linh mạch Đào sơn, cũng không dẫn khởi nửa điểm dao động linh lực dị thường, vô thanh vô tức khống chế.

Tám cặp cánh chim sau lưng Bạch Thường lại vỗ lên, thân ảnh ba người biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện ở tại một tiểu thành, chung quanh ồn ào người đi lại nhưng không hề phát giác ba nàng, cũng không hề tiến lại gần chung quanh trong vòng ba trượng.

Thần trí Ngao Tuệ đã sớm trầm mê nhập vào linh trận Nhạc Vũ bố trí, không hề biết đến bên ngoài, chuyên chú thôi diễn phương vị trận thạch, đột nhiên thấy cánh tay bị lắc mạnh.

Nàng bừng tỉnh, cau mày vẻ không vui, nhưng khi quay đầu lại thấy Bạch Thường cùng Lí Tử Hàm đang ngưng trọng nhìn về Đào sơn phía xa liền thầm cả kinh nhìn theo, thấy một quầng sáng xam đang hạ xuống phía chân trời.

Cặp mắt đẹp của Ngao Tuệ nheo lại thành một đường mảnh, người này đồng dạng lấy huyễn pháp che đậy thân hình, nếu không phải nhờ Hi Hoàng kính động chiếu qua thì ba người căn bản không thể nhận ra.

Hai tay kết ấn, Ngao Tuệ khẽ lẩm bẩm rồi khép ngón trỏ cùng ngón cái thành ấn phù, ngón giữa điểm vào mi tâm khiến từ đó lóe lên một điểm kim quang, lan tràn thành một dải kim văn bao lấy hai mắt.

Quang trạch trong đồng tử nàng lóe lên, bên ngoài phủ vô số phù văn kim sắc

huyễn lệ khiến người khác có một mỹ cảm kì dị, lúc này Ngao Tuệ có thể nhìn thấy thân ảnh màu xám đó đang đi vào trong Đào sơn, tuy không nhìn rõ tướng mạo nhưng có thể thấy khí tức pháp lực không thua kém mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên trong Long mộ.

- Người này rốt cuộc là ai?

Thần thông kết xuất ấn phù của Ngao Tuệ chỉ duy trì được mấy nhịp thở liền triệt để tiêu tán, hình ảnh nhìn thấy lại càng khiến nàng thêm nghi hoặc.

Ngao Tuệ vạn phần hiếu kỳ, rốt cuộc không dám lỗ mãng, biết nếu chỉ cần thoáng sơ ý sẽ dẫn tới bất trắc, cho dù lúc này nàng chỉ cách Kim Tiên hồn ấn một bước ngắn, vô thức nhớ tới Chiến Tuyết được Nhạc Vũ bảo đi thu thập tàn trang Tử Khuyết Thiên Chương.

- Đáng tiếc! Lúc này không có Tuyết Nhi, nếu không mấy người chúng ta hợp lực có thể thăm dò người kia một phen.

Qua hai mươi năm, pháp lực của Chiến Tuyết sớm đã tới Thái Ất Chân Tiên, thần cách cấp mười bảy, Kim Tiên hồn ấn, vô thượng lôi pháp, cộng thêm thần thông không gian của Bạch Thường dù bốn người hợp lực không địch lại cũng có thể bình yên thoát thân.

Cũng chỉ thoáng hiếu kỳ rồi Ngao Tuệ bỏ qua không để ý tới, một trận chiến Đào sơn sẽ có không biết bao nhiêu đại năng Hồng Hoang nhúng tay bố cục, với năng lực hiện giờ của nàng cũng không làm được gì.

Bất quá chỉ cần bố trí xong tòa đại trận mà Nhạc Vũ diễn toán thì dù người khác có thủ đoạn gì cũng sẽ không khiến phu quân mất đi chủ động.

Trên Các Linh sơn của Nam Chiêm Bộ Châu cách Đào sơn bốn trăm bảy mươi năm tỷ dặm.

Nhạc Vũ ngồi trong hành cung đế đình, trước người đồng dạng là một viên kính ngưng tụ linh quang hình Đào sơn, bên cạnh là Tam Linh Trấn Ma bàn, Cửu Cực Ti Nam Nghi và Thông Thiên Nghi đã được chế tạo mới.

- Người áo xám này rốt cuộc là ai?

Ngưng tụ tinh huyết Thủy Tổ nhị long khiến ràng buộc giữa hắn và Chiến Tuyết Ngao Tuệ ngày càng sâu, dù cách xa tỷ dặm cũng có hể liên hệ tâm linh nên khi Ngao Tuệ dùng Thủy Long kim đồng tử thì Nhạc Vũ cũng có cảm ứng, thôi diễn lai lịch người áo xám nhưng không hề có chút đầu mối.

Cuối cùng Nhạc Vũ cũng không để ý tới, cười lạnh điểm nhẹ vào trận đồ linh quang khiến cho từng điểm hồng quang ngưng tụ rồi nhờ Côn Luân Kính phản xạ đến Hi Hoàng kính cách đó mấy trăm tỷ dặm.

Hắn một mực chuyên tâm bố trận, chỉ qua chừng bốn ngày đã hoàn thành toàn bộ thôi diễn, đến khi triệt để tán đi trận đồ linh quang thì bất giác nhíu mày lộ ra vài phần sầu não, nhìn Côn Luân kính trước mắt khẽ do dự.

Thời gian hai mươi năm trong Thiên Ý Phủ ở bên ngoài là 1400 năm, vốn định một lần đăng lâm chuẩn thánh Kim Tiên nhưng đến giờ mới phát hiện thấy bản thân đến cùng vẫn coi thường sự gian nan của Dĩ Lực Chứng Đạo.

Cho dù là những này qua, hắn đã tìm hiểu thông thấu toàn bộ Tam Viên Chân Kinh, thậm chí cả Vô Thượng Ma Điển cũng đọc lướt qua một phần nhưng vẫn không hề nắm chắc trùng kích Hỗn Độn Kim Tiên.

Lúc này chuyện khiến hắn lo lắng là hồn ấn tầng thứ bảy hồn ấn.

Đi theo đường chính thành tựu chuẩn thánh thì Nhạc Vũ còn kém hơn mấy tuyến nhưng lại có một đường tắt là trảm cắt ý niệm thiện ác, dùng tam thi nguyên thần hóa thân chứng đạo.

-- Chỉ cần trảm đi ác niệm, dựa vào Côn Luân Kính sẽ lập tức thành tựu chuẩn thánh hồn ấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1204: Thắng phụ chi thế

Lấy tay khẽ chạm vào mặt kính, Nhạc Vũ do dự một hồi, chỉ cần trảm đi ác niệm thì lập tức hắn sẽ nhảy vào chuẩn thánh đỉnh cấp!

Sau một lát, Nhạc Vũ cắn răng phun ra một ngụm trọc khí, triệu hồi Côn Luân Kính trước người vào trong tay áo. Đã chọn con đường Dĩ Lực Chứng Đạo cũng nên xác định vượt mọi chông gai tiến lên phía trước, mọi đường tắt chỉ là thỏa hiệp với thiên đạo, đạo tâm dao động, hắn quyết không cho phép, há vì nhanh một lúc mà tự hủy đạo cơ.

Gạt bỏ toàn bộ tạp niệm, Nhạc Vũ cảm giác người đầy mồ hôi, bất quá trên mặt hiện ra vài phần vui vẻ, đến cùng vẫn vùng vẫy thoát ra khỏi tâm ma, chưng từng chính thức trảm cắt hóa thân.

- Không trách thế gian lại có rất nhiều người lựa chọn tam thi chứng đạo. Đích thật là dễ dàng hơn vô số lần so với Dĩ Lực Chứng Đạo! Mấu chốt là tam thi nguyên thần tuy là đi đường tắt nhưng ngày sau chưa hẳn không có cơ hội bổ toàn đạo cơ, vì thế mới khiến rất nhiều đại năng thái cổ theo đuổi. Tuyệt đại đa số đều có cách nghĩ trước hết là lập thân trong Hồng Hoang, về phần chứng đạo ngày sau hãy nói, người ôm ý niệm Dĩ Lực Chứng Đạo dù cho nguy cơ thân vẫn như hắn ít càng thêm ít.

Nhạc Vũ lắc đầu, thở dài một tiếng rồi sau đó lvươn người đứng lên, đại thủ chiêu lấy khiến tinh quang đầy trời tụ đến trong phạm vi trăm trượng.

Ở trên không trung diễn hóa ra vô số ngôi sao, giống như tinh vân chuyển động thôi diễn biến hóa tương lai của tinh đồ, chỉ thấy từng ngôi sao lấp lánh không ngừng chuyển di phương vị.

Thường mới suy diễn đến một nửa, thần sắc Nhạc Vũ chuyển âm trầm đem Tinh Vân trên không trung khôi phục như trước. Qua liên tục mấy lần như vậy, hắn nhíu mày thở dài rồi tán đi toàn bộ tinh quang.

- Thiên Cơ lẫn lộn khó lường, đến cùng vẫn là tử vi đẩu số của mình còn kém một ít.

Nhạc Vũ cười tự giễu, vẫn là thực lực của mình không bằng nên mới tìm mọi cách thôi diễn để không rơi vào tính toán của người khác.

Nếu đã có cảnh giới chuẩn thánh thì vô luận là âm mưu gì cũng có thể một kiếm chém nát, sao phải vắt óc ra suy nghĩ?

- Chỉ là cơ hội đại đạo của mình đang ở nơi nào?

Thoáng nghĩ tới Minh Thư trong tay Hậu Thổ, Nhạc Vũ lắc đầu bỏ qua ý nghĩ này, thứ hôm nay hắn thiếu không phải là đạo thư mà là thời gian, dù có Minh Thư nơi tay cũng không đủ thời gian tìm hiểu, trừ khi là một viên Thủy Tổ nhị long Long Linh thiên đan, hoặc là Tử Khuyết Thiên Chương nguyên vẹn có thể khiến hắn đốn ngộ.

Thời gian từ giờ tới cuộc chiến Đào sơn tối đa chỉ có mười năm đến hai mươi năm, với thủ đoạn của những đại năng kia tuyệt sẽ không cho hắn quá nhiều thời gian để vững chắc căn cơ.

Nhạc Vũ kinh ngạc ngẩn người, trong tay vô thức dấy lên một đoàn hỏa diễm, đột nhiên hóa thành Tam Túc Kim Ô bay lượn rồi chuyển thành hình Tổ Long gào thét cuốn động, thao vân khống vũ, hình thái thần vận đều tương tự đến mười phần, ngay cả khí thế Thượng Cổ Hỗn Độn Thủy Tổ thần thú cũng như đúc thành.

Nhờ vào Tam Viên Chân Kinh, Nhạc Vũ đã đem An Thiên Sang Thế Quyết tăng lên tới tầng mười bảy, so với Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang chỉ kém một tầng, khi thi triển huyễn pháp có thể ngưng chân mọi vật trên thế gian.

An Thiên Sang Thế Quyết tầng thứ mười bảy chính là chuyện khiến hắn vui vẻ nhất trong hơn ngàn năm qua, một khi đại thành có thể sáng tạo thế giới, an thiên địa !

Chân hình Tổ Long lại chuyển thành Cửu Linh Phượng Hoàng khiến nhiệt độ trong phòng tăng ên, Bất Diệt Niết Sào Đâu Suất Chân Diễm nhảy múa quanh thân khiến hỏa linh lực phụ cận dao động bất an.

Ngoài điện lúc này cũng truyền đến một tiếng kinh dị.

- Xích Hà Nguyên Quân?

Một đạo hồng quang nhảy vào trong phòng, trông thấy chân hình Phượng Hoàng thì lộ vẻ cổ quái rồi cười khổ:

- Huyễn thuật của Bệ Hạ càng phát tinh thuần rồi! Một chớp mắt vừa rồi ta còn tưởng là Xích Hà Nguyên Quân phục sinh!

Nhạc Vũ từ trong trầm tư bừng tỉnh, nhìn người tới rồi cười khẽ:

- Nguyên lai là Ô Sào đạo huynh! Hôm nay nhàm chán nên thử thôi diễn huyễn pháp giải sầu, lại khiến đạo huynh chê cười?

Xích Hà Nguyên Quân là tên gọi ban đầu của thủy hoàng. Phượng là hùng, theo phong, Hoàng là thư, ngự hỏa.

Cả hai cùngThủy Tổ nhị long đều sớm đã vẫn lạc thời thái cổ nhưng vẫn còn lưu lại vô số hậu duệ trong Hồng Hoang, nổi danh nhất chính là Khổng Tước Thanh Loan .

Bất quá cũng có đồn đãi, Phượng Hoàng có năng lực dục hỏa trùng sinh, nói không chừng còn có đường sinh cơ.

Vừa rồi hắn sử An Thiên Sáng Thế quyết, dựa theo ký ức truyền thừa của Tổ Long, cơ hồ đem tất cả khí tức đặc thù của thủy hoàng mô phỏng đến mười phần, cũng không trách Ô Sào kinh dị đến thất thố.

- Chê cười? Như theo ta thấy, thế gian này cho dù là Hồng Quân cũng không dám chê cười huyễn pháp thần thông của Bệ Hạ ! Ô Sào nên xấu hổ mới đúng!

Khẽ lắc đầu, thần sắc Ô Sào chuyển thành bình thường, đi tới ngồi cạnh Nhạc Vũ:

- Bệ Hạ phiền não vì chuyện tầng thứ bảy chuẩn thánh?

Nhạc Vũ tim lặng không đáp. Việc này không thể gạt được người nên cũng không cần phủ nhận.

Ô Sào đạo nhân lnhìn kỹ Nhạc Vũ, cười khẽ:

- Bệ Hạ quả nhiên là thiên tư mạnh mẽ tuyệt đối, lúc này mới bất quá hai mươi năm đã trùng kích đại đạo đến bậc này, cách Dĩ Lực Chứng Đạo không ít nhưng nếu trảm thiết tam thi nguyên thần sẽ lập tức đốn ngộ! Kỳ thật theo ta, Bệ Hạ chỉ cần không dùng phép công đức thì vẫn có thể thụ sở chế của Hồng Quân. Vô luận là muốn trảm tam thi hay dùng lực bản thân áp chế thiên địa đều bình thường. Ô Sào vẫn sẽ tận tâm tận lực phụ tá Bệ Hạ. Còn nếu là cách đầu thì lực cản không lớn lắm

Nhạc Vũ không hề động dung, vẫn trầm mặc không trả lời.

Ô Sào thấy thế, không khỏi cười cười:

- Xem ra Bệ Hạ không muốn đi đường tắt rồi, hùng tâm tráng chí có thể sánh vai cùng ta.

Lời còn chưa dứt, liền thấy Nhạc Vũ đem hỏa diễm Phượng Hoàng triệu hồi đến trong tay, biến hóa lúc này thành ra hình Khổng Tước, toàn thân phủ trong huy quang ngũ sắc, cô ngạo tuyệt mĩ.

Trong lời của Ô Sào vốn còn có chút trêu chọc, lúc này thấy thế, khí tức cứng lại, chau mày nói không ra lời.

Hết thẩy chim thú đều không thể gặp mặt đồng loại có lông vũ sáng lạn.Lúc trước Phượng Hoàng là vua của bách điểu, Ô Sào còn có thể chịu được, lúc này Nhạc Vũ biến ảo ra Khổng Tước khó có thể chịu được áp lực, tuy hắn là Hỗn Độn Kim Tiên nhưng bản năng vẫn khó tiêu trừ.

Định mục nhìn kỹ vào lòng bàn tay Nhạc Vũ, Ô Sào cố nén chỉ chốc lát rồi vẻ mặt đau khổ cầu xin:

- Bệ Hạ có thể được rồi! Xem như ta sợ thần thông huyễn pháp của ngươi.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không muốn khiến người này không chịu nổi, nắm tay tán đi chân hình Khổng Tước.

Ô Sào cũng cầm ra một cái hộp có diện tích chừng ba thước, trịnh trọng đặt

trước người Nhạc Vũ:

- Vật ngươi bảo ta tìm ở đây, số lượng cũng không nhiều lắm.

Nhạc Vũ thoáng động dung, chiêu chiếc hộp vào trong tay rồi lộ vẻ vui mừng, mở ra thì thấy bên trái là một đoàn cửu sắc nê tương, số lượng ước chừng một vại nước, bên phải là hai quang hoa, một ngũ sắc hỗn tạp chính là khí Hỗn Độn, còn lại là hắc bạch giao tạp là khí Huyền Hoàng, liền cẩn thận nhập vào trong tay áo, lập tức muốn tiến vào Thiên Ý phủ.

Cưỡng ép xúc động trong nội tâm, Nhạc Vũ đứng lên trịnh trọng cúi đầu:

- Đa tạ đạo huynh! Mấy thứ linh trân này quả là đưa than trong ngày tuyết, Nhạc Vũ không dám quên đại ân!

Ô Sào hơi sững lại rồi cười nhẹ:

- Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Hỗn Độn chi khí tuy là không tệ nhưng tối đa cũng chỉ thành tựu một kiện Tiên Thiên nhất phẩm Linh Bảo, mặc dù lại thêm vào linh trận thì tối đa cũng chỉ siêu phẩm. Chẳng lẽ mấy thứ này có thể giúp ngươi đăng nhập chuẩn thánhhay sao?

Nhạc Vũ cười không đáp, những vật này mặc dù không cách nào trợ hắn chứng nhận đại đạo nhưng tác dụng không thua tầng thứ bảy hồn ấn, chỉ là việc này liên quan đến bí mật lớn nhất của hắn, thật sự không thể nói ra.

Này Ô Sào thấy thần sắc Nhạc Vũ liền biết việc này hỏi không ra kết quả, cũng không để ý cười nói:

- Chuyện ta đáp ứng hai mươi năm hiện nay đều đã làm được. Một trận chiến Đào sơn hôm nay, không biết Bệ Hạ chuẩn bị ứng phó như thế nào?

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên rồi lập tức liền khôi phục lại bình tĩnh, ngữ khí cũng không có nửa phần phập phồng chấn động:

- Hôm nay hai mặt thụ địch, còn có thể ứng phó như thế nào? Đơn giản là nước tới đắp đất chặn, đao đến kiếm ngăn cản. Chỉ có một chút tâm đắc là xu thế thắng bại sẽ quyết định ngoài Đào sơn.

- Xu thế thắng bại sẽ quyết định bên ngoài Đào sơn?

Ô Sào đạo nhân thì thầm rồi thần quang bắn ra trong mắt, cười ha hả:

- Hay cho xu thế thắng bại sẽ quyết định bên ngoài Đào sơn! Không hổ tay trắng dựng nghiệp, thời gian trăm năm đã ngưng tụ Tinh Cung một phương Đại Đế! Ô Sào phục rồi, cuộc chiến Đào sơn lần này mặc ngươi điều phối là được!

Vừa dứt lời thì Ô Sào đã hóa thành hồng mang bay mất, lưu lại tiếng cười vang vọng cả căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1205: Trấn Thế chi chung

Khí tức Ô Sào đạo nhân lập tức biến mất không thấy tăm tích. Trong mấy vị Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên đầu nhập đế đình vào hai mươi năm trước, ngoại trừ Thái Hoàng Quân vì sợ hãi đuổi giết nên vẫn ở lại còn phần lớn đều tình nguyện đều ở chỗ khác, ngay cả Ngao Bá cũng mở một mật cảnh động thiên để an thân.

Hoàn cảnh nơi này thật sự quá kém, không chỉ cơ hồ không có chênh lệch thời gian mà nồng độ linh lực cũng không được như ý.

Nhạc Vũ lúc đến đây thì hành cung đã như vậy, Các Linh sơn vốn sinh ra đã kém cỏi, dù cải tạo thế nào cũng không thể bằng được động thiên của thế giới này, vì thế hắn chỉ chờ tìm được một linh địa động thiên sẽ lập tức chuyển dời đế đình tới đó. Đáng tiếc những động thiên phúc địa của Nam Chiêm Bộ Châu hoặc là đã có chủ, hoặc là diện tích quá nhỏ, lại hoặc là chênh lệch thời gian quá ít, nồng độ quá ít so với đế đình trong suy nghĩ của hắn, vì thế vẫn một mực ở tại Các Linh sơn.

Khẽ thở dài, trong lòng Nhạc Vũ lại nổi lên ý nghĩ tìm một nơi tu hành thật tốt cho đế đình, sau đó khẽ lắc đầu bước vào Thiên Ý phủ.

Qua 1400 năm, thân hình tròn vo của Huyền Vũ đã rút nhỏ không ít, miễn cưỡng có thể nhúc nhích. Nhai Tí thỉnh thoảng vẫn đùa giỡn khiến Huyền Vũ nổi giận, hai bên thân mở rộng ra vô số thủy dực tựa như một quả bóng da có cánh điên cuồng đuổi theo.

Nhạc Vũ bước thẳng đến dưới cây tiên hạnh, chỉ thấy chung quanh nơi này vô số khối vụn linh thạch, đều là phôi thai của linh thạch nhị, tam phẩm, phần lớn được tạo hình ngọc bích, trung ương là một hố vuông, bên ngoài mấy chữ triện lớn "Lâm binh đấu giả, giai sổ tổ tiền hành", ngoại trừ có chút không trọn vẹn, không có hào quang tử sắc còn đều tương tự Hồng Mông trận thạch. Đây là thứ phẩm của Hồng Mông trận thạch, cũng là nguyên liệu chế tác, được chọn lựa từ một ít linh thạch đầy đủ Ngũ Hành, lại sưu tập Ngũ Hành tinh khí, mô phỏng

được bộ phận đặc thù của Hồng Mông tử khí quán chú đi vào, vốn chỉ là một lần thí nghiệm nhưng không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn là số trận thạch kia.

Hắn vung tay quét ra toàn bộ số toái thạch, dùng hồn niệm liên thông với bản nguyên Diễn Thiên Châu, qua một lúc dấy lên một tia bạch diễm trước người.

-- Bạch diễm này không thấy ghi chép trong bất kỳ đạo điển nào, là do lực của thế giới này ngưng tụ mà thành. Nhạc Vũ gọi nó là Thiên Giới Hỗn Độn Chân Diễm, uy năng cơ hồ có thể ngang hàng với tháp diễm tám tầng của hắn, dung luyện được hết thảy các vật trên thế gian.

Dùng hỏa diễm này luyện khí chính là thiên địa làm lò, nhật nguyệt làm than!

Tiếp đó hắn lấy từ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận một cái chuông nhỏ, thoáng biến hóa thành trăm trượng, chữ triện bên tầng hoa văn bên ngoài chính là ba chữ Trấn Thế Chung, không chút do dự đặt trên hỏa diễm.

Liên tục nung qua bốn mươi chín ngày đêm, đến khi toàn bộ vật liệu đúc chuông bao gồm cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, Cửu Thiên Tức Nhưỡng kết tinh bị hòa tan, phân giải tinh luyện thì trong mắt Nhạc Vũ mới tuôn ra một đoàn tinh mang, pháp lực dồi dào triển khai, thủy chung duy trì thế giới Tiểu Thiên bên trong.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu quá trình dung nhập các loại tài liệu. Đầu tiên là loại bỏ tất cả khí huyết bạch cốt lẫn những cái gọi là "linh trân" phẩm chất thấp mà chủ nhân tiền nhiệm dung nhập, đúc lại thân chung bằng linh kim đỉnh cấp, dung nhập thêm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, phân lượng của thứ đầu tiên tăng gần gấp đôi so với lần trước luyện chế.

Bước cuối cùng là khắc họa phù văn, lần trước lúc hắn tiến hành luyện chế thì bản thân mới chỉ vừa bước vào Ngọc Tiên, miễn cưỡng ngưng tụ ra hồn ấn tầng thứ năm, ngày nay hắn đã thông hiểu Vô Thượng Ma Điển, Tam Viên Chân Kinh, thậm chí được truyền thừa toàn bộ kí ức của Tổ Long, cách chuẩn thánh không xa nên phù trận khắc họa lúc này càng khổng lồ, phức tạp hơn trước gấp mười lần còn phù văn lại vô cùng cô đọng, đem thế giới Tiểu Thiên một mực cố tỏa bên trong, lại liên tiếp thêm vào bốn viên nguyên thần tinh hạch do Hiên Viên Thu thu thập khiến cho thế giới này mở rộng hơn gấp ba!

Hoàn thành xong toàn bộ trình tự trọng luyện, thần sắc Nhạc Vũ lộ vẻ cực kỳ chuyên chú, lúc này mới là thời điểm mấu chốt quyết định thành công.

Đem khí Hỗn Độn trong hộp ngọc chia làm ba, Nhạc Vũ dùng ý niệm điều khiển từng linh tử nhỏ nhất bắt đầu dệt ra một kết cấu tối ưu đã từng thử nghiệm hàng trăm ngàn lần, theo thời gian đoàn năng lượng ngũ sắc dần phủ lên một tầng tử ý, thời gian so với lần mượn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của thiên đình càng lâu hơn mấy lần, bất tri bất giác đã qua hơn trăm ngày.

Chỉ là mô phỏng tài liệu Hồng Mông tử khí có bản chất bất đồng, Ngũ Hành tinh lực tuy tinh thuần nhưng đến cùng vẫn ngậm không ít tạp chất còn khí Hỗn Độn vốn là một trong những linh vật gần nhất với Hồng Mông tử khí.

Sự lý giải về Hồng Mông tử khí của Nhạc Vũ lúc này cũng sâu sắc thêm một tầng.

Hơn trăm năm trước, phân tích của hắn với kết cấu tử khí này vẫn chưa tới 3-4%, lúc này kết cấu trong đầu cũng hoàn thành ít nhất ba thành, chênh lệch gần gấp mười lần! Mặc dù còn chưa tiếp cận bộ phận bản nguyên trọng yếu nhất nhưng cũng có thể mô phỏng đến Hồng Mông tử khí, bản chất cũng đã tăng lên hơn gấp mười lần.

Qua trăm ngày, ba khối khí trong tay Nhạc Vũ đã chuyển hóa thành tử sắc, vẫn không ổn định, dường như chỉ cần đụng vào sẽ nổ tung, bất quá lại được hắn dùng pháp lực duy trì, có thể tồn tại độc lập.

Trong thoáng chốc, Ngũ Hành Kiếm Trận trong đan điền của hắn có xu hướng hô ứng!

Nhạc Vũ cũng không dám thư giãn, liên tục đánh ra mấy chục thủ ấn chấn động thân chung. Lúc chung ngân lên đến cực điểm thì đột nhiên vỗ ra ba đoàn "Hồng Mông tử khí" vào trong thân.

- Oanh!

Thanh âm vang lên đột ngột đến cực điểm, lập tức vang vọng toàn bộ Diễn Thiên Châu, cương khí chấn động khiến bốn phía đều hóa thành bột mịn, ngay cả gốc tiên hạnh phía sau cũng vang lên tiếng răng rắc nhè nhẹ.

Huyền Vũ Nhai Tí đang đuổi nhau phía xa đều cảm thấy choáng váng, sau đó không hẹn mà cùng dừng lại quay đầu nhìn sang hướng Nhạc Vũ vẻ kinh ngạc, chỉ thấy thân chung trăm trượng đột nhiên hội tụ vô số Tử Hà, thất thải quang hoa cuồn cuộn, linh lực như nước thủy triều chuyển động không ngừng.

Ánh mắt Nhạc Vũ sắc bén như bảo đao tuyệt thế, bức ra phân nửa tinh huyết bản thân rồi khắc lục lên thân chung từng huyết phù tạo thành hai tầng linh trận.

Cho đến khi một đạo thụy hà cuối cùng thu liễm thì động tác của Nhạc Vũ cũng dừng lại, thần sắc căng cứng thoáng chút hòa hoãn, đuôi mày khẽ nhếch lộ ý hân hoan.

-- Thí nghiệm tổng cộng hơn trăm ngàn lần, đến cùng đã thành công rồi! Ba đạo Hồng Mông tử khí mô phỏng chưa từng nổ vỡ.

--- Trấn Thế Chung! Chiếc chung trước mắt này đã có tư cách trấn thế!

Nhạc Vũ không thể kìm được vui sướng, còn một giai đoạn cuối cùng vẫn chưa hoàn thành nhưng một khi đã dung nhập ba đạo tử khí này vào thân chung coi như đã qua được giai đoạn khó khăn nhất.

Hắn lấy ra một sợi dây thừng, buộc vào chỗ cao nhất của chung, cơ hồ lập tức dung nhập liền lạc không hề xung đột.

Đến khi sợi dây thừng hợp thành nhất thể với Trấn Thế Chung thì một tiếng chung đột ngột vang lên , đồng dạng chấn động toàn bộ Diễn Thiên Châu, thanh thế càng thêm to lớn.

Nhạc Vũ quan chú trong thân chung, cảm giác ba đạo Hồng Mông tử khí phỏng chế dưới sợi dây thừng càng thêm vững chắc, không khỏi vui mừng cười nhẹ, điều hắn muốn chính là như vậy, dùng thực vật trấn áp vật mô phỏng, còn về uy năng của sợi dây thì hoàn toàn không quan tâm.

- Không biết hiện giờ cấp bậc vật này thế nào?

-- Theo như lẽ thường mà nói, phần lớn thân chung đều là vật hậu thiên luyện chế mà thành, xem như Hậu Thiên siêu phẩm nhưng vì có ba đạo Hồng Mông tử khí phỏng chế cùng với dây thừng Hỗn Độn Chung ổn cố khiến Trấn Thế Chung cực kỳ đặc thù, những vật Hậu Thiên siêu phẩm sợ là ngăn không được một kích

tùy ý.

- Hậu Thiên Chí Thánh?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, dù hắn chưa từng thử qua uy năng vật này nhưng biết trên thế gian tuyệt không có một kiện Hậu Thiên Chí Thánh cấp Linh Bảo có thể chống đỡ với nó.Í t nhất Tiên Thiên siêu phẩm Côn Luân Kính trong tay hắn cũng không bằng.

Về phần Tiên Thiên Chí Thánh, ai cao ai thấp, ai mạnh ai yếu thì phải qua một trận chiến mới có thể biết được.

Ý niệm khẽ động khiến cự chung co lại thành một tấc nằm trong lòng bàn tay, sau một khắc hắn cảm được có một đạo thần niệm từ trong u minh đang không ngừng lo lắng tác động vào sợi dây thừng của chung khiến chiếc chung suýt nữa rớt khỏi tay.

Nhạc Vũ bất giác cười lạnh, thứ hắn muốn chính là như thế, nếu không khiến cho vật này nôn nóng tự mình hiện thân thì sao có thể tìm được hạ lạc?

Hắn xuất ra một tia pháp lực trấn áp, sau đó hồn niệm toàn lực mở ra truy đuổi đạo thần niệm kia.

Vật này cực kỳ thông minh, cảm giác không ổn, lập tức chặt đứt liên hệ không để cảm giác hắn truy đuổi.

--- Nguyên lai giấu ở chỗ đó! Không trách rất nhiều đại năng Hồng Hoang tìm kiếm qua mười vạn năm vẫn không thấy tung tích!

Thu hồi hồn niệm, Nhạc Vũ cũng không cảm giác thất vọng mà ngược lại lộ vẻ hưng phấn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1206: Bố cục lạc tử!

Ý niệm dò xét của vật kia tuy kiềm chế cực nhanh nhưng vẫn bị Nhạc Vũ truy ra vài phần bộ dạng, biết được đại khái chỗ hạ lạc, chỉ là trước mắt chưa đủ pháp lực tìm kiếm mà thôi.

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười cười, cũng không để ý thêm, thu hồi Trấn Thế Chung vào đại hư không thai tàng kiếm trận.

Lúc chung này vào lại bên trong, thai tàng hư không lập tức khuếch trương, không gian bên trong tăng hơn gấp đôi, dù ý niệm Nhạc Vũ triển khai toàn bộ cũng cần mấy chục ngày đêm mới có thể quét hết.

-- Vật này cũng không biết cách đây bao nhiêu tỷ dặm, năng lực trấn áp không gian của nó vừa triển hiện đã khiến người ta kinh hỉ, cũng muốn xem nó có thể chịu được bao lâu.

Mấu chốt vẫn là ở sợi dây thừng, một khi không trọn vẹn thì bản thân có khí Hồng Mông cũng không khả năng thai nghén ra linh thức, chỉ khi nào kết hợp được Trấn Thế Chung thì tình hình lại bất đồng, sớm muộn sẽ sinh linh trí. Tới khi đó, Hỗn Độn Chung muốn đem thu hồi phần không trọn vẹn sẽ rất tốn công sức. Vật này vốn thông linh, bản thân vất vả tìm kiếm chẳng bằng tự nó đưa tới, một khi thần thông đầy đủ chẳng phải dễ dàng lấy được?.

Mấy lời cảm kích hắn nói trước mặt Ô Sào đều là thật lòng vì nhờ số linh trân đó không chỉ có thêm vào một vật có thể so sánh với Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo mà càng khiến hắn có cơ duyên giành được một kiện linh bảo Hồng Mông.

Thế giới hư không thai tàng sau lưng vẫn tựa như một lỗ đen thôn phệ hết thảy, trong mắt người khác lại nhìn không ra một chút hình tích.

Nhạc Vũ cười lặng lẽ, ý niệm thoáng xao động liền đem Thủy Vân Kiếm cùng một tờ đồ lục vẽ đầy kim sắc phù văn, nhíu mày lâm vào trầm ngâm.

Đồ lục này là Tứ Ngạo Tuyệt kiếm trận đồ, trong thời gian khổ tu 1400 năm luyện chế vào lúc nhàn rỗi. Lúc này hắn do dự là nên điều phố số khí Huyền Hoàng do Ô Sào mang tới như thế nào.

Thủy Vân Kiếm đi theo hắn đã có hơn trăm năm, những năm này sớm đã nổi tiếng thiên hạ, là một trong những binh khí tùy thân xứng với hắn, chỉ riêng tình cảm cũng đã đến lúc đem kiếm này tiến giai.

Bất quá đoàn khí Huyền Hoàng này nếu là có thể dung nhập vào trong Tứ Ngạo Tuyệt kiếm trận đồ thì hữu ích hơn nhiều so với Thủy Vân Kiếm.

Có một kiện Hậu Thiên Chí Thánh Linh Bảo bên thân đủ giảm bớt cảnh tũng quẫn không đủ linh bảo đối với thân phận Uyên Minh.

Cẩn thận tính toán, ngoại trừ Long Hoàng An Thiên Tỉ cùng thai tàng vô không kiếm thì hắn không còn một kiện linh bảo nào có thể đưa ra để dùng. Còn đang chần chừ chưa quyết, trong lòng đã dần nghiêng về Thủy Vân kiếm đột nhiên ngân nhẹ, Nhạc Vũ kinh ngạc rồi bật cười:

- Khá lắm, lại có dã tâm như vậy, khí Huyền Hoàng còn không để vào mắt. Đã như thế, ta thành toàn cho ngươi.

Thu hồi Thủy Vân Kiếm, Nhạc Vũ cũng không chần chừ đem khí Huyền Hoàng đánh vào trong trận đồ.

Lần này cũng không cần cẩn thận như lần trọng luyện Trấn Thế Chung, chỉ cần chậm đợi kết quả là được.

Vào lúc được đoàn khí Hắc Bạch dần dần dung nhập, chất liệu linh bảo cũng từng bước tăng lên với tốc độ kinh người. Biến hóa lớn nhất lại là linh trận do Nhạc Vũ tự tay vẽ lên, lúc này cũng bắt đầu mở rộng, diễn sinh ra vô số phù văn, không hề có nửa phần xung đột với cơ sở mà càng ngày càng hoàn thiện.

Nhạc Vũ nhíu mày, dù hắn hiện giờ trận đạo thông thần cũng không thể theo kịp vật Tiên Thiên mẫu của vạn vật này.

Đổi lại là bản thân hắn ra tay tuy có thể khiến cho uy năng trận đồ tăng lên cực điểm nhưng cũng không cách nào khiến cho đạt đến hoàn mỹ vô khuyết. Linh bảo cùng giai nhưng Hậu Thiên luôn kém Tiên Thiên chính là đạo lý này.

Tiên Thiên linh bảo không chỉ là kết cấu càng thêm hợp lý, cũng càng dễ dàng tương hợp bổn nguyên đại đạo.

Đem bốn kiếm đặt ở bốn phương, Nhạc Vũ sử ra kiếm quyết, búng ra một chỉ liền tạo ra bốn đạo kiếm hoa lăng lệ, dùng ý niệm thôi động xoắn một phát khiến số Hồng Mông trận thạch phế phẩm nát bấy.

Nhìn qua cảnh này, Nhạc Vũ thầm lắc đầu, trận đồ này được khí Huyền Hoàng càng khiến uy năng Tứ Ngạo Tuyệt kiếm tăng lên một cấp, bất quá trong tay hắn cũng không có vật thử kiếm phù hợp, uy năng cụ thể cũng chỉ biết đại khái, trong lòng càng thêm vui mừng nhưng khi tính lại vẫn nhíu mày.

Quân cờ có thể sử dụng trong tay hắn nhìn như không ít nhưng với cuộc chiến Đào sơn lại như muối bỏ biển. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Người sau lưng có thể chân chính dựa vào cũng chỉ có Hậu Thổ Thánh Nhân, Trấn Thế Chung cùng Tứ Ngạo Tuyệt kiếm dù khiến cho chiến lực hắn tăng nhiều nhưng còn xa mới đủ ứng phó hiểm cục.

- Thật sự là đau đầu.

Nhạc Vũ vuốt vuốt thái dương, liễm mục suy nghĩ, tay phải hoa xuất giữa không trung, qua thời gian dần lộ ra vui vẻ.

Hắn vẫy tay lấy ra một tấm lụa hoàng sắc, nhanh chóng viết lên mười mấy chữ triện "Chiếu lệnh Ngao Bá đảm nhiệm chức đại nguyên soái tiền quân binh mã, thống lĩnh cấm quân tả hữu Long Vũ, tả hữu vũ lâm, tả hữu thần võ lục quân, đem sáu lộ Thần Tướng xuôi nam, đóng ở bắc Đào sơn, xong đâu đó lấy Long Hoàng An Thiên Tỉ triện vào góc trái.

Chỉ thấy tờ lụa lập tức lập tức được một đoàn khí Tử Kim bao phủ, đây là biểu hiện của khí vận gia trì, xem như đế chỉ chính thức.

Hơi do dự một lát, Nhạc Vũ liền định ra tâm niệm tống xuất ý chỉ này khỏi Diễn Thiên Châu hướng về chỗ tiên phủ của Ngao Bá.

Theo quy chế của đế đình, cấm quân bên ngoài có ba Thần Tướng thuộc năm cánh quân tiền hậu tả hữu trung. Đại nguyên soái quản hạt quản chế, từng người

thống lĩnh sáu cánh quân. Bên trên là Đại nguyên soái, thống lĩnh lục lộ Thần Tướng.

Trăm năm trước, khi Nhạc Vũ mới tới phương bắc, binh tướng không quá trăm vạn, ngũ quân đô đốc dĩ nhiên chỉ là một cái thùng rỗng.

Hôm nay tổng cộng tướng sĩ trong đế đình đã có 2000 vạn, những chức quan để không cũng dần bổ sung, chỉ còn lại mười hai chức vị chính phó Nguyên soái vẫn chưa có ai.

Ngao Bá kinh nghiệm sống chưa nhiều, Nhạc Vũ vốn khó có thể yên tâm để hăn thống soái lục bộ cấm quân 400 vạn binh tướng lẫn lục lộ tiền quân Thần Tướng xuôi nam, bất quá lại có dị năng tâm linh bổ khuyết, hơn nữa hắn vốn trưởng thành trong chém giết, tuyệt không thể coi thường.

Đương kim thiên hạ sợ là cũng khó có người nào có thể ám toán được hắn, có thể sống sót giữa ngàn vạn đồng tộc, trí kế Ngao Bá sẽ không kém bất luận mưu sĩ tuyệt đỉnh nào!

Chỉ là cẩn thận nên Nhạc Vũ vẫn liên tục viết ra ba đạo đế chỉ. Đạo đầu tiên khiến Quân Minh tạm thời chuyển đảm nhiệm tham mưu tiền quân, theo Ngao Bá xuôi nam Đào sơn.

Với sự lão luyện của Quân Minh có thể phụ trợ Ngao Bá đứng vững căn cước ở Đào sơn, sinh tử người này hiện giờ nằm trong ý niệm của hắn, tuyệt sẽ không dám không tận lực.

Hai đạo cuối cùng, Nhạc Vũ chần chờ một chút, cân nhắc hồi lâu lại cười tự giễu:

- Sau 5 năm chỉ có thể cầu thắng trong hiểm cảnh. Chẳng lẽ Nhạc Vũ ngươi còn dư địa để do dự hay sao?

Hắn vung bút viết ra mấy chục chữ triện trên tấm lụa " Vẫn nghe quốc sư Quý Nguyên Bắc Địch quốc tinh thông thuật triệu vân hoán vũ. Công đức thâm hậu, pháp lực thông thần, có thể đảm nhiệm chức vị Bắc Đẩu ngũ khí thủy đức tinh quân."

Hắn triện xuống Long Hoàng An Thiên Tỉ, lần này không trực tiếp đánh về chỗ

Quý Nguyên tiềm tu mà chuyển theo hướng lễ bộ đế đình.

Chức vị Bắc Đẩu ngũ khí thủy đức tinh quân vượt ra khỏi phạm vi đế đình. Hắn thân là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế có thể đề nghị, lại không có quyền quyết định.

Bất quá liệu đến Hạo Thiên thượng đế tuyệt sẽ không từ chối, có chuyện Quân Minh lần trước, nếu như Thiên Đình còn chưa muốn trở mặt với hắn thì không còn dư địa để từ chối, chỉ là án theo thông lệ chuyện này đã có lễ bộ xử trí, không cần hắn quan tâm.

Đạo ý chỉ cuối cùng là " Lệnh cho ngũ khí thủy đức tinh quân Quý Nguyên thống lĩnh tả hữu khống hạc, tả hữu thần sách, tả hữu thần uy lục quân. Tả hữu nhị quân thập nhị đường Thần Tướng, đóng ở Bách Căn sơn!

Bách Căn sơn cách phía nam Các Linh sơn 10 dặm, cao chừng 300 vạn trượng, linh mạch thâm hậu, vừa có thể đóng quân đại quân, cũng chính là biên giới của đế đình với Trung Nguyên. Ngoài ra trong đạo ý chỉ này còn viết thêm Quân Phụng làm phó tướng rồi mới đóng triện, trực tiếp chuyển cho tiên phủ của Quý Nguyên.

Làm xong hết thảy, trên mặt Nhạc Vũ hiện lên một ý cười khó hiểu.

- Xuất ra mấy đạo đế chỉ này không biết sẽ khiến cho mấy người này biểu lộ thế nào, lại không biết bao nhiêu người trong đế đình mắng mình tới hoa mắt ù tai?

Toàn bộ trọng tâm đế đình xuôi nam, toàn bộ tinh nhuệ trong thành cũng bị điều đến trống rỗng, đổi lại là ai cũng sẽ phát điên, bất quá trong mắt trí giả sẽ tuyệt không nghĩ như vậy.

Nhạc Vũ cười nhẹ rồi cất bước ra khỏi động thiên, hiện thân trong tẩm cung, biến thành một đạo quang hoa ra ngoài thiên thành.

Những thứ nên làm hắn đều đã chuẩn bị tốt, tự tin trận chiến Đào sơn mặc dù không thể thắng, cũng sẽ không bị bại quá thảm nhưng vẫn không thể bỏ qua cơ hồi thành đạo.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1207: Phong ba sơ khởi!

- Lại có việc này? Uyên Minh dám điều hết binh tướng đế đình xuôi nam? Phương bắc không còn một binh một tốt nào?

Tại một đáy vực sâu hút tại phía tây Bắc Hải, từ một động quật có ngàn vạn đường hầm mọc ra một cây cột đá sừng sững xuyên ra mặt biển.

Tiêu Ma đứng trên đỉnh cột đá, một thân hắc giáp lúc này đang lộ vẻ quái lạ lẫn tức giận.

- Hắn là đã là điên rồi? Hắn thật cho là những Yêu Thánh phương bắc không dám vượt biển nam phạm?

Mấy người đứng trước hắn vẫn cúi đầu khoanh tay, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

- Tại sao không khôn ngoan như thế ? Với thủ đoạn của An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cho tới nay tựa hồ cũng không phải là kẻ ngu dốt .

Chỉ một lát sau, trong mắt Tiêu Ma chợt lóe sáng, trên mặt cũng hiện lên vài phần vui vẻ.

- Thì ra là thế! Hắc, ta lầm rồi! Vị Đại Đế này thật đúng là rất cao minh! Rõ ràng dám mạo hiểm như vậy! Hay cho một cách phá cục.

Mấy người bên cạnh hắn lại giật mình, mới vừa rồi Yêu thánh còn nổi giận đùng đùng, sau mấy hơi đã thay đổi thái độ tán thưởng dường như chuyện An Thiên Huyền Thánh Đại Đế điều hết tất cả binh tướng xuôi nam là chuyện cực kỳ anh minh.

Tiếng cười Tiêu Ma còn chưa dứt, mọi người còn đang khó hiểu thì đột nhiên một đạo kim quang cưỡng ép lọt vào động quật, chỉ một thoáng vô số Ma Giao đã như nước thủy triều giống lấp đầy quật khẩu nhưng đạo lưu quang vẫn như

lưu tinh xuyên không mà vào.

Tiêu Ma không khỏi ngưng mày, hơi phất tay khiến cho toàn bộ làn "Hắc triều" nơi cửa động biến mất rồi để kim quang kia rơi xuống đỉnh cột đá, cười lạnh:

- Lại không biết Bắc Hải Long Vương đại giá quang lâm, đến giao quật của ta vì chuyện gì?

Đạo kim quang tán đi, nhân ảnh bên trong chính là Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, nhìn bốn phía cũng hừ lạnh một tiếng nói:

- Chướng khí mù mịt, con cháu Long tộc bị ngưng làm đến xấu xa như vậy! Tiêu Ma ngươi những năm này đem hết toàn lực muốn bài xích huyết mạch Long tộc trong cơ thể nhưng dù gì ngươi vẫn là xuất thân Long tộc, bài trừ hết thì làm sao? Những năm này, cái gọi là Ma Giao nhất tộc nói là tự lập lại còn không phải là dưới cánh chim Mạnh Chương thần quân?

Tiêu Ma âm trầm, sau một lát khôi phục lạnh nhạt nói:

- Nếu là trong Long tộc không có nhiều quy củ thối như vậy, không có nhiều hục hặc với nhau như vậy, không có dơ bẩn bất công thì Tiêu Ma ta cũng không trở thành như thế, lại càng không có tộc nhân trong tộc đi theo! Theo như ta thấy tộc ngươi dù có Thanh Long phù hộ thì cũng cách ngày diệt vong không xa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Ánh mắt Ngao Thuận co rút, thần sắc giận dữ, hồn niệm bỗng dưng triển khai uy áp tràn trề khiến ngàn vạn Ma Giao trong động quật đều sợ hãi nhao nhao bỏ chạy ra ngoài.

Đang muốn mở miệng nói chuyện, Tiêu Ma lại hừ một tiếng khiến động quật lay động tan rã đi toàn bộ khí thế của đối phương rồi cười khẽ:

- Ngao Thuận ngươi muốn nói với ta những điều này chẳng bằng tranh tài một hồi càng thêm thống khoái!

Khí tức Ngao Thuận hơi tắc nghẽn, sắc mặt cũng khôi phục lại bình tĩnh, ngưng thanh nói:

- Chiếu lệnh của Bệ Hạ, ngươi xem thế nào?

- Cực kỳ anh minh! Nhìn qua thì thấy điên cuồng nhưng cẩn thận suy nghĩ lại có huyền cơ.

Tiêu Ma tán thưởng rồi sau đó mở miệng hỏi lại:

- Chẳng lẽ Bắc Hải Long Vương có giải thích khác?

- Ngược lại là anh hùng sở kiến lược đồng!

Ngao Thuận gật đầu, cũng không để ý tới lời khiêu khích của Tiêu Ma:

- Chỉ là quá mức mạo hiểm rồi! người kia ghét nhất bị người tính toán, chưa hẳn đã như hắn mong muốn. Nếu là chư yêu phương bắc xuôi nam, chẳng lẽ lại muốn dựa vào ta và ngươi ngăn cản hay sao?

Tiêu Ma vẫn như cũ cười nhẹ:

- Đoán chừng vị kia cũng không có hy vọng xa vời này. Hắn biết rõ phong cách hành sự của ta và ngươi, lấy đâu ra khả năng dựa vào, mặc dù ta không biết mưu đồ của hắn ra sao nhưng với thủ đoạn xưa nay của hắn chắc đã có hậu thủ. Trận chiến ở Bắc Vân quốc lúc trước, ai có thể lường trước anh hùng như Nhai Tí sẽ bị hắn hàng phục? Ta nghe nói, đến nay còn có người truy tìm nguyên nhân nhưng vẫn không có được giải thích.

Thoáng dừng lời, ánh mắt Tiêu Ma nhìn thật sâu về phía nam mong mỏi:

- Lần này tuy tình thế hắn không ổn, cao nhân tam giáo ngay cả Thái Thượng Đạo Tổ cũng sẽ không trợ hắn. Minh hữu duy nhất là Hạo Thiên thượng đế cũng lòng dạ khó lường. Tình hình nguy hiểm trở càng hơn cuộc chiến Bắc Vân quốc. Bất quá không đến cuối cùng, ai có thể biết được kết quả? Nói không chừng, lại sẽ cho chúng ta một kinh hỉ!

Ngao Thuận cũng từ chối cho ý kiến, chẳng qua khi Tiêu Ma nói đến vài câu cuối cùng thần sắc mới có một chút biến hóa, vừa cực kỳ phức tạp vừa có chút kiêng kị.

- Tóm lại trận chiến này, ta và ngươi hết sức là được!

Tiêu Ma đột nhiên đổi giọng:

- Những đạo lý này, Long Vương Bệ Hạ nên hiểu rõ mới đúng, tìm ta chắc là có dụng ý khác?

Ngao Thuận nghe vậy, bỗng dưng cười khổ một tiếng, trong mắt hơi lộ vẻ âm u rồi cuối cùng trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng.

Trên một ngọn núi cao ngất phía tây Các Linh sơn cũng đồng dạng có người bất đắc dĩ thở dài.

- Hay cho An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, ta chỉ nói hắn thông minh tuyệt đỉnh nhưng không ngờ có ngày lại rơi vào tính toán của hắn.

Người nói chuyện đang ngồi xếp bằng ở một chỗ trên núi đá, bên cạnh không xa là một cây cự tùng, tràn đầy vẻ khó tin, bất quá trong lời nói không hề có vẻ buồn bực mà tràn đầy vẻ tán thưởng.

- Đem binh lực phương bắc điều hết khiến ta phải ra tay! Hắn liệu định Huyền Đô ta tuyệt không khả năng ngồi nhìn đại thế nhân đạo phương bắc sụp đổ.

Bên cạnh cũng có một người đồng dạng đang ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi đá, quanh người có hào quang thất thải bảo vệ, vẻ mặt vốn hơi ảm đạm nhưng nghe vậy vẫn không khỏi bật cười.

- Tính tình Huyền Đô ngươi xưa nay đều ăn mềm không ăn cứng, cũng không bị người áp chế. Không biết lần này phải chăng có thể như hắn mong muốn?

- Ai biết được? Để xem tâm trạng ta khi đó thế nào.

Huyền Đô cười nhẹ, quang trạch trong mắt lập lòe bất định:

- Mặc dù ta ra tay ngăn lại chư yêu phương bắc lại có thể thế nào? Hắn vẫn không thể thoát thân khỏi cuộc chiến Đào sơn , không hề nắm chắc phần thắng.

Lời đến đây lại chuyển thành lạnh lùng:

- Ngươi cũng nói, tính tình ta ghét nhất bị người khác tính toán. An Thiên Huyền Thánh Đại Đế đổi một người ngồi cũng không sao! Khai thác Bắc Câu Lô Châu

chưa hẳn tựu định là kẻ này.

Vân Trung Tử không chút nào lo lắng, thậm chí còn cười chế giễu:

- Nhưng hắn đã định Huyền Đô đạo huynh nhất định phải ra tay! Ngươi căm tức nhưng cũng không thể thôi diễn tính toán chân chính của Uyên Minh, theo ta thấy mưu đồ của hắn không dừng ở đâyđâu!

Huyền Đô đỏ mặt, hậm hực nói:

- Dù sao cuối cùng có hại chịu thiệt cũng sẽ không là ta.

Tiếp đó thần sắc khẽ động:

- Không biết lúc này Côn Bằng yêu sư thế nào? Chuẩn bị hồi lâu lại đấm vào bị bông, thần sắc hiện giờ chắc cực kỳ ngoạn mục. Yêu sư này cả đời rất ít khi chịu thiệt, hôm nay ta lại rất hiếu kỳ.

Vân Trung Tử là nhịn không được cười lên, một đạo lôi quang lam sắc bỗng nhiên nổ tung trong tay:

- Rốt cuộc là đặc sắc hay không, ta và ngươi nhìn xem chẳng phải sẽ biết?

Lôi cầu nổ tung khiến lôi quang lóng lánh xuyên qua trùng điệp không gian chiếu thẳng vào u minh, qua một lát đã vẽ nên một họa đồ trước mặt hai người.

Đó là một tòa thành bằng bạch ngọc, cung điện vàng son lộng lẫy, một vị trung niên tứ tuần râu tóc bạc trắng ngồi trên bảo tọa hoàng kim, thần sắc âm trầm như ưu phiền điều gì đó, song quyền nắm chặt phát ra từng hồi âm thanh chấn động, đột nhiên chau màu ánh mắt như lưỡi dao quét qua rồi một luồng lực băng hàn kích tới khiến ánh sáng màu lam trước hai người Huyền Đô cùng Vân Trung Tử lập tức sụp đổ, miệng hộc máu tươi.

Bất quá cả hai nhìn nhau đều cười lên ha hả, tràn ngập khoái ý.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại thiên thành trên đỉnh Các Linh sơn, không khí toàn thành cực kỳ quỷ dị.

Hiên Viên Thu đứng trên Nghị Chính các, tựa vào lan can nhìn ra xa, thấy các

tiên quang xuất nhập hành cung đều đang thì thào, mặt hàm dị sắc. Bốn phía có thể nghe tiếng người nghị luận nhao nhao, phần lớn là khó hiểu nghi hoặc, lại thêm vài phần ưu sầu, thậm chí những binh tướng bảo vệ cấm quân cũng có chút tản mạn, bên ngoài thị tứ cũng không đông đúc như trước.

Hắn không khỏi thầm lắc đầu, từ khi Ngao Bá dẫn 400 vạn cấm quân cùng tiền quân lục lộ quân mã xuôi nam, Quý Nguyên đảm nhiệm ngũ khí thủy đức tinh quân của Quân Minh quản hạt phòng ngự phía nam thì phong ba đã lan tràn ngoài dự đoán mọi người.

Ảnh hưởng nặng nề nhất vẫn là hành cung, mấy ngày gần đây đã có gần ngàn tiên quan mới đầu nhập vào đế đình liên tiếp từ quan rời đi, lòng người bàng hoàng.

Đứng im thật lâu, Hiên Viên Thu bỗng nhiên than khẽ, tràn ngập sầu lo, sau lưng đột nhiên truyền đến một tràng cười sang sảng:

- Nói cái gì yêu khí? Bệ Hạ rút binh nam hạ, dụng ý trong đó người khác không biết được, Hiên Viên Thu ngươi lại sớm nên biết rõ mới đúng!

Thanh âm hùng hồn, tràn ngập ý cười, Hiên Viên Thu quay đầu, chỉ thấy Ô Sào đạo nhân đang điềm nhiên ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy hứng khởi.

- Dụng ý của Bệ Hạ, Hiên Viên Thu tự nhiên sẽ hiểu.

Hiên Viên Thu cười khổ, ngồi xuống bên cạnh, thần sắc lại chuyển mê mang:

- Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy có chút không ổn. Huống chi ta và ngươi tuy là có thể đoán được nhưng người dưới chưa hẳn như thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1208: Thanh Long chi mưu

- Không ổn? Vì sao không ổn thỏa?

Ô Sào cười cười, trong mắt tràn đầy vẻ hài hước:

- Về phần trong đế đình chắc chắn sẽ có chút dao động. Nhưng không quan hệ tới căn cơ của bệ hạ, những hạng người tâm chí không kiên định tự mình rời khỏi càng tốt hơn, cần gì phải ưu sầu đây? Bệ hạ trấn áp bắc phương, chẳng lẽ còn sợ thiếu loại tiên quan hèn nhát đó sao?

Hiên Viên Thu vắng lặng, định nói lại ngưng, cuối cùng thở dài:

- Ta cảm giác bệ hạ bố trí thật không đơn giản như vậy. Nhưng lại không cách nào nhìn rõ toàn bộ sự vật, vì vậy thật có chút lo lắng. Chỉ xem bệ hạ sắp xếp hành sự, đã biết hắn hắn bị bắt buộc mạo hiểm…

- Thật là một người thú vị! Chẳng thể trách Uyên Minh lại coi trọng ngươi như thế! Xem như là một phụ tá đắc lực!

Ô Sào cười ha hả, sau một lúc lâu mới nghiêm mặt hỏi:

- Như vậy theo ý kiến của ngươi, nếu lần này An Thiên Huyền Thánh đại đế không bị ép buộc mạo hiểm, phương bắc đế đình ta còn cơ hội thắng?

- Cơ hồ không có!

Hiên Viên Thu quyết đoán lắc đầu, tiếp theo vẻ mặt chợt ngẩn ra, lộ ra dị sắc, nhìn Ô Sào thi lễ thật sâu:

- Hiên Viên Thu thụ giáo! Ta chỉ nghĩ bệ hạ làm việc thật quá mức cực đoan, nhưng cũng không nghĩ tới tình cảnh không thể không làm việc như thế! Hiện tại bệ hạ rời xa, về sau đế đình còn nhờ đạo huynh trấn thủ! Nhắc nhở chúng ta…

Ô Sào nghe vậy lại cười:

- Đây là tự nhiên, ta cùng bệ hạ của ngươi từng có ước định. Còn chưa phát hiện hắn chắc chắn sẽ thua, nhất định phải toàn lực phụ tá, trợ hắn thành tựu nghiệp lớn. Nhưng lần này ta thật sự thấy mưu kế của hắn thật hay! Đế đình căn bản ta tự nhiên phải giúp hắn trấn áp cho thỏa đáng!

- Mưu kế hay?

Vẻ mặt Hiên Viên Thu giật mình, theo hắn xem ra, chiều hướng phát triển lần này dù vị đại đế kia có mạo hiểm thành công, nhiều nhất chỉ đạt tới khả năng không thua hết vốn liếng, không bị bại quá thảm, làm sao còn mưu kế hay gì khác?

Lời nói của Ô Sào thật làm người khác cảm thấy khó hiểu.

Lại thêm quan hệ giữa người này cùng đại đế thật khiến người kinh dị.

Hắn còn đang nghi hoặc, lại thấy Ô Sào cười thần bí:

- Ngươi đang cảm giác tò mò? Người khác không biết rõ thân phận lai lịch của hắn, mới cho rằng đại đế của ngươi nhất định sẽ thua. Hiện giờ cả đế đình này, thậm chí cả phương bắc phỏng chừng cũng chỉ có ta mới hiểu biết về bệ hạ của ngươi, cùng hùng tâm tráng chí của hắn.

Hiên Viên Thu nghe vậy lại giật mình, trong lồng ngực nhấc thời giống như bốn bề sóng dậy, trong mắt tràn đầy vẻ bối rối.

Lai lịch? Lai lịch gì?

Vị đại đế kia không phải là Thủy Vân Tông Thủy Kiếm Tiên? Thiên hạ Kiếm Tiên tổ sư sao?

Ngoài lai lịch này chẳng lẽ còn có lai lịch nào khác không thể cho người biết được hay sao?

Theo như lời nói của Ô Sào, bệ hạ tựa hồ còn có ý đồ không đơn giản là phòng thủ mà thôi, ngoài việc phòng thủ, tựa hồ còn có điều tính toán khác?

Những dấu chấm hỏi liên tiếp bỗng dưng hiện lên trong đầu Hiên Viên Thu. Nhưng khi hắn đang định mở miệng dò hỏi, quang ảnh trước mắt bỗng dưng biến ảo.

Thân ảnh Ô Sào không chút báo trước đã biến mất ngay trước mặt hắn.

…

Giờ phút này Nhạc Vũ đang đặt chân tại Bắc Hải. Hắn đứng đối diện một tiểu đảo giống như vầng trăng non, mà ở sau lưng hắn lại có một điểm hồng quang đang hướng bên này cấp tốc phi độn tới.

Điểm hồng quang đáp xuống bên cạnh Nhạc Vũ, là thân ảnh của một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp. Trên người nàng mặc hồng sam, đem dáng người bộc lộ vô cùng lả lướt nổi bật. Khuôn mặt lạnh lùng lại cực kỳ nghiêm túc, nhưng vẫn không che giấu được ý mừng trong nội tâm.

- Sư tôn!

Tản ra độn quang, trên mặt Đằng Huyền hiện ra nỗi vui mừng, nhưng vẫn không khỏi lộ ra vài phần nghi hoặc:

- Trước đó sư tôn suy tính ngày Bắc Hải Cực Lạc Thiên mở ra không phải là hai mươi năm hay sao? Vì sao lần này lại vội vàng gọi đệ tử tới đây?

- Đã không còn đợi được lâu như vậy!

Nhạc Vũ lắc lắc đầu, cũng không tiếp tục giải thích, lại nhìn ra hư không xa xa phía trước.

- Mạnh Chương thần quân đã đến đây, vì sao không hiện thân gặp mặt?

- Cuối cùng ngươi đã chịu gặp ta rồi sao?

Khi trên mặt Đằng Huyền vừa hiện lên vẻ kinh ngạc, bên ngoài mấy ngàn vạn trượng bỗng dưng một thanh ảnh từ trong hư không bước ra. Hai mắt lóe sáng thần quang, nhìn thẳng Nhạc Vũ cười khẽ một tiếng:

- Ta nghĩ bệ hạ cần phải đợi tới năm năm sau khi gặp bất đắc dĩ mới bằng lòng

gặp mặt ta!

- Thần quân đã nghi ngờ, trẫm tiếp tục giấu diếm cũng là vô dụng. Suốt hai mươi năm nay thần quân thăm dò chung quanh Các Linh sơn ngày đêm không ngừng, mặc dù trẫm không ngại nhưng dù sao cũng có chút phiền phức. Chẳng thà mở ra tất cả cho thỏa đáng.

Khóe môi Nhạc Vũ hơi nhếch lên, thần tình điềm đạm hàm chứa vài phần tự phụ:

- Ngao Thuận Tiêu Ma là bởi vì ý tứ của thần quân nên mới đảo hướng đế đình đúng không? Trẫm tạ ơn trước vậy!

Bắc Hải Long Vương, Phúc Hải đại thánh xưa nay nổi danh khó đối phó, lúc trước đánh xong một trận tại Bắc Vân quốc, Nhạc Vũ vẫn luôn mang theo nghi hoặc, tựa hồ đại thế của phương bắc khi đó còn chưa tới mức làm cho hai người này đã sớm lựa chọn đứng bên đế đình của hắn!

Về sau hắn mượn dùng Côn Luân Kính mới phát hiện bộ dạng của Mạnh Chương thần quân, tự nhiên hết thảy những gì nghi hoặc khó hiểu đều có thể hiển lộ hoàn toàn không bỏ sót.

- Trợ giúp đồng tộc một tay chính là việc phải làm, cần gì phải cảm ơn!

Thanh sam nhân bước một bước đã tiến tới trước mặt Nhạc Vũ chừng trăm vạn trượng, cười vui cởi mở, vẻ sát bóng trong mắt càng thêm rạng rỡ:

- Năm đó tại Nam Hải ngươi lo lắng bổn thần quân trở mặt nên giấu diếm. Hiện giờ cánh chim ngươi đã thành, cho dù không có Hậu Thổ che chở cũng không cần sợ ta. Nghĩ đến lần này ngươi đã có thể nói sự thực rồi chứ? Ta hỏi lại ngươi, trên người ngươi có máu huyết của Long tộc? Bệ hạ cũng nên hiểu, ta từng âm thầm thăm dò Ngao Phách, hài tử kia tuy huyết mạch không nùng, nhưng quả thật đã có Thủy Long máu huyết. Người có thể làm cho hắn cam tâm dốc sức nhất định…

- Nhất định cũng thuộc Long tộc nhất mạch đúng không?

Lời của Mạnh Chương thần quân còn chưa dứt, Nhạc Vũ đã cười cắt lời. Hắn chỉ dùng ý niệm thân hình đã biến hóa. Quanh người có một lớp cổ kim long lân bao

trùm, giữa ấn đường còn ẩn hiện long văn.

Long uy bàng bạc lan tràn khắp bốn phía, đem phạm vi mặt biển ngàn vạn dặm áp xuống ngàn trượng, sóng gió nhấc lên đầy trời.

Trong mấy ức dặm toàn bộ sinh vật trong biển đều hoảng sợ kinh hãi, không cách nào động đậy. Mà dưới chân ba người lại có vô số thi hài ngư thú nổi lên trên mặt biển.

Nhạc Vũ thoáng cau mày thu liễm hồn áp, sau đó nhìn thẳng vào hóa thân Thanh Long ngay đối diện:

- Không biết thần quân đã hài lòng chưa?

Mạnh Chương thần quân cũng ngơ ngẩn, ngây người nhìn Nhạc Vũ, thần tình hoảng sợ khó tin.

Cuối cùng hắn bỗng dưng nhắm mắt, sau một lát chợt lẩm bẩm:

- Tổ Long huyết mạch? Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp? Chẳng lẽ bổn thần quân đang nằm mơ sao? Long tộc tổ huyết, tối cao thần thông lại hiện thân trên một Nhân tộc nhỏ bé. Muốn ta làm sao chịu nổi? Hay thật sự là định số từ sau khi Bàn Cổ khai thiên…

Thất thần một lát, Mạnh Chương thần quân bỗng nhiên trợn mắt nói:

- Chẳng thể trách! Lúc ở Nam Hải ngươi lại giấu diếm ta, nếu khi đó bổn thần quân biết được tất nhiên sẽ nảy ý giết ngươi. Việc này có thể lược qua, ta không oán ngươi!

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng co rút lại, vị Thanh Long thần thú này thật sự quá mức thẳng thắn.

Hiện tại thanh thế của hắn cường thịnh, khí vận mãnh liệt, thẳng sánh vai với Thiên Đế. Cho dù gặp trận chiến Đào sơn cuối cùng bị thua bại, Mạnh Chương thần quân cũng khó làm gì được hắn.

Vì vậy ở trong lòng Mạnh Chương thần quân tự nhiên phải xoay chuyển một ý niệm khác.

Thời thế khó khăn, tự nhiên chỉ có thể bắt tay cùng suy tính…

- Mặc dù bệ hạ là Nhân tộc, nhưng lại có được máu huyết Tổ Long! Cũng xem là Long tộc nhất mạch. Không thể không dốc lòng lo lắng cho Long tộc chúng ta. Mạnh Chương này tự nhiên cũng có thể tương trợ bệ hạ hoàn thành nghiệp lớn…

Lời nói của Mạnh Chương thần quân quả nhiên xoay chuyển, không còn vẻ lạnh lùng như trước đó. Tiếp đó ánh mắt hắn nhìn quanh bốn phía, khi nhìn về phía tiểu đảo ánh mắt bỗng nhiên khẽ động.

- Bắc Hải Cực Lạc Thiên? Điện phủ cuối cùng của Chúc Long, chính là giấu tại nơi này? Đúng rồi, bệ hạ đem ta dẫn tới tận đây, tất nhiên là có dụng ý khác!

Xoay người, trên mặt Mạnh Chương thần quân tràn đầy vẻ dò hỏi nghiên cứu:

- Chúc Long di trân là phương pháp để bệ hạ phá cục?

- Đúng vậy!

Nhạc Vũ cười gật đầu:

- Thần quân nghĩ như thế nào?

Mạnh Chương thần quân cũng hơi cau mày, trầm ngâm chỉ chốc lát lại lắc đầu:

- Chúc Long năm xưa làm đế đình tể sát, tàng trân lưu lại nhất định phong dày. Nhưng bên trong rốt cục có vật nào có thể trợ giúp bệ hạ thành đạo hay không thật sự không biết. Hi vọng có thể nói thật xa vời. Cho dù thực sự, lần này bệ hạ cũng có thể nói bị bại nhiều hơn. Phương bắc chư yêu, như yêu sư Côn Bằng nhất định sẽ không khoanh tay ngồi xem. Muốn nhờ vào Cực Lạc Thiên xoay chuyển càn khôn, thật sự là si tâm vọng tưởng!

Lời nói phía sau không chút khách khí. Nhạc Vũ cũng không thèm để ý, chỉ khẽ cười nói:

- Cho nên mới cần thần quân tương trợ!

Mạnh Chương thần quân kinh ngạc, có chút không dám tin nhìn nhìn Nhạc Vũ.

Chỉ thấy thiếu niên tuấn tú trước mắt đã có định liệu trước, thần thái thật tự nhiên. Giống như đã sớm đoán được sẽ là như thế, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn lại không hề lộ ra nửa phần xấu hổ bất an.

Chần chờ chốc lát, trong đôi mắt Mạnh Chương cuối cùng lộ ra vài phần tò mò:

- Ngươi muốn ta làm sao giúp ngươi?

- Đợi khi ta đi vào thì giúp ta ngăn lại Côn Bằng yêu sư cùng phương bắc chư thánh!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp động, không hề cảm thấy lời nói của mình có chút nào kinh người, vẻ mặt thản nhiên nhìn xuống tiểu đảo:

- Ta cũng biết bên trong Bắc Hải Cực Lạc Thiên hung hiểm khó lường, cơ hội thành đạo cực kỳ xa vời. Sở dĩ đi vào là vì có dụng ý khác. Thật không biết thần quân có chịu giúp ta một lần hay không?

Mạnh Chương thần quân cau mày, sắc mặt do dự:

- Côn Bằng yêu sư, phương bắc chư thánh? Bệ hạ thật xem trọng ta…

Lời còn chưa dứt, đã thấy Nhạc Vũ phẩy tay áo, Nhai Tí cùng Huyền Vũ đồng loạt từ trong Diễn Thiên Châu bay ra, Nhạc Vũ lại cười nói:

- Lại thêm hai vị này thì thế nào? Trong đế đình của ta, Thái Hoàng Quân lại không dám chạm mặt với ngươi. Còn cần một vị Chuẩn Thánh nhân vật trấn thủ Các Linh sơn. Nhưng Ô Sào đạo nhân lại tùy thời có thể xuất thủ tương trợ. Trẫm không có yêu cầu gì cao, chỉ cần ngăn lại Côn Bằng. Vài vị còn lại chỉ cần thần quân hết sức là được!

Nghe được lời này, đôi môi Mạnh Chương thần quân nhất thời mấp máy, tựa hồ như có điều ngộ ra, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ chợt biến đổi.

Lần này ngoại trừ vẻ kinh hãi còn hàm chứa vài phần bội phục. Chỉ thoáng suy ngẫm vẻ mặt hắn liền quả quyết nói:

- Giúp ngươi không ngại, bổn thần quân lại có ưu đãi gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1209: Bắc Hải Cực Lạc

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cười thầm, hắn biết việc này xem như đã thành công. Trên mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ hờ hững, nhìn ra hướng bắc phương xa xa nói:

- Đại hải thì thế nào? Hoặc là nếu thần quân trúng ý Bắc Minh Yêu Sư Cung, Uyên Minh cũng có thể giúp mưu đồ một chút!

Mạnh Chương thần quân không khỏi hít sâu một hơi lạnh, gọi là Đại Hải, tự nhiên là chỉ trụ trời phương bắc.

Doanh Thai động thiên kia cũng thuộc một trong những động thiên đỉnh cấp trên thế gian, hiện tại đang là nơi cư ngụ của phương bắc yêu tu.

Dù còn chưa được rộng rãi như Long Thai động thiên, nhưng thời gian chênh lệch cùng độ dày linh lực còn vượt hắn, mà Bắc Minh Yêu Sư Cung lúc ban đầu mặc dù chỉ là một tiểu động thiên không có danh tiếng gì, nhưng trải qua mười mấy vạn năm tích lũy cũng đã không kém hai động thiên kia.

Bất cứ là chỗ nào, đều có thể giúp Long tộc có được căn cơ sinh tồn.

- Khẩu khí của bệ hạ thật lớn! Cũng không sợ bị đau đầu lưỡi!

Hừ nhẹ một tiếng, trên mặt Mạnh Chương thần quân lại hiện lên vẻ suy tư. Hắn thật sự cân nhắc, sau một lát bỗng nhiên đưa mắt dò xét Đằng Huyền đứng bên cạnh, vẻ mặt khẽ động.

- Thôi, cứ như ngươi mong muốn! Mặc dù không biết được bệ hạ có kế hay gì, nhưng chỉ nhìn ở việc ngươi có được Tổ Long máu huyết cùng Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế thần thông, cũng nên giúp đỡ ngươi lần này.

Lời nói của Mạnh Chương thần quân cực kỳ thẳng thắn cùng ích lợi, nhưng nếu đã đồng ý lại thật quả quyết không chút dài dòng.

Hắn vẫy tay gọi Nhai Tí cùng Huyền Vũ đến bên người, sau đó hướng mặt bắc bước đi.

Nhạc Vũ không khỏi híp mắt cười, giống như một hồ ly giảo hoạt thực hiện được âm mưu, nhìn theo bóng lưng Mạnh Chương thần quân nói:

- Bên trong Bắc Hải Cực Lạc Thiên là di trân cả đời của Chúc Long. Nếu đến bên trong có được vài kiện linh trân mà Long tộc có thể dùng được, thần quân không nghĩ vào xem một chút hay sao?

Hắn vừa dứt lời, thanh ảnh xa xa đã sớm biến mất vô tung trong tầm nhìn của hắn, ngay cả Côn Luân Kính cũng không còn chiếu gặp bộ dạng của người kia.

Nhưng vẫn có thanh âm từ xa xa truyền đến:

- Lời nói nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy, bệ hạ không cần lên tiếng ngay trước mặt bổn thần quân thì tốt hơn. Về phần di trân của Chúc Long rốt cục có linh trân gì, ta đại khái cũng có thể đoán được. Nữ đồ đệ của ngươi có máu huyết Chúc Long, có thể nói chiếm hết tiên cơ. Vật bên trong Mạnh Chương không cần thiết! Chỉ mong ngày sau ước hẹn về Đại Hải bệ hạ chớ nên thất hứa!

Nhạc Vũ nhất thời cười lớn, thật lâu không dứt, khiến vùng hải vực bên dưới sóng gió ngập trời.

Hồi lâu sau mặt biển mới dần dần hồi phục lại, mà Đằng Huyền ở bên cạnh hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nại.

Nàng chỉ hiểu được không bao lâu sau có thể sẽ có một cuộc ác chiến xảy ra, vì vậy tâm thần căng thẳng, pháp lực đề tụ khắp toàn thân, trong mắt tràn ngập vẻ đề phòng.

Thẳng đến khi thanh ảnh kia rời đi, trong mắt nàng mang theo vẻ dò hỏi quay nhìn sư tôn:

- Sư tôn sớm mở Cực Lạc Thiên là muốn tìm kiếm cơ hội thành đạo sao?

Nhạc Vũ vẫn lắc đầu cười không đáp, tay phải xuyên vào hư không tìm kiếm, lấy ra gần bốn mươi viên Hồng Mông trận thạch.

Sau đó bắn ra liên tiếp, đem từng viên trận thạch đánh vào bên dưới đáy biển, sau đó lại đánh ra vô số tiên thạch nhị tam phẩm cũng phân chia khắp bốn phía.

Thẳng đến khi tòa linh trận trung đẳng bên dưới đã thành hình mới dừng tay lại.

Hắn quét mắt nhìn khắp bốn phía, trong lòng tính toán còn chỗ nào sơ sót, trong mắt hắn chợt lóe kỳ quang, nói:

- Huyền nhi, chú ý!

Trong tay kháp ấn quyết, liền khiến ngàn vạn đạo linh quang từ dưới đáy biển bắn vọt lên không.

Một đoàn linh quang cơ cánh tay hài nhi đối ứng cùng chư thiên tinh tú phía trên, chỉ một lát sau phương thế giới quanh thân hai người lay động kịch liệt, lắc lư không ngớt.

Giống như bầu trời muốn sụp xuống, khiến vô số không gian đang hỏng mất tan rã, linh lực phong bạo cuồn cuộn điên cuồng càn quét, đem toàn bộ vật chất xung quanh tòa tiểu đảo hình dáng như trăng non hoàn toàn hủy diệt!

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong Bắc Minh, trong một cung điện tận sâu trong Bắc Hải, một trung niên nam tử mặc tử kim đạo y bỗng dưng nhíu mày vươn người đứng dậy, đôi mắt màu lam lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhìn ra xa.

Ở phía tây nam Bắc Hải, bên dưới một gốc thương tùng, đồng dạng có một người bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về xa xa, trên mặt hiện đầy vẻ ngạc nhiên, trong miệng lại lẩm bẩm:

- Bắc Hải Cực Lạc Thiên, di vật của Chúc Long! Người này lại tuyển chọn mở ra trong lúc này, chẳng lẽ thật sự phát điên rồi sao?

Đạo nhân kia ngơ ngẩn im bặt, tiếp theo hai đạo độn quang liên tục bắn lên không, nhanh chóng phi độn xuyên qua không gian. Chỉ một thoáng sau đã không còn nhìn thấy tung tích.

Mà giờ khắc này Đăng Huyền đang đứng gần cạnh tiểu đảo, trong lồng ngực cũng vô cùng hoảng sợ!

Phong bạo đột nhiên bốc cao, vừa xoay chuyển đã cuồng liệt tới mức có thể xé nát hết thảy! Nàng được Nhạc Vũ nhắc nhở đã sớm có chuẩn bị, một điểm hồng quang thiêu đốt dưới chân, lan tràn khắp quanh thân mới miễn cưỡng không bị tổn thương!

Nhưng khi nàng nhìn thấy quanh người mình đầy ba đào cuồng loạn, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Cảnh tượng trước mắt không thua kém một kích liên thủ của mười vị Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, vô cùng mãnh liệt!

Nhạc Vũ khoanh tay đứng giữa hư không, cơ hồ không chút phòng hộ. Tùy ý cho linh lực phong bạo trong không gian cùng thời không linh lực tiếp tục càn quét bừa bãi nhưng không cách nào đến gần được thân thể của hắn.

Thường thường vừa tiến tới gần hắn ngàn trượng đã hoàn toàn biến mất tiêu tán vô hình. Mà trong phạm vi ngàn trượng không gian từ đầu đến cuối đều vô cùng bình thản như thường.

Thanh thế thật lớn kéo dài ước chừng hơn mười hơi thở, ngay khi trong lòng Đằng Huyền tràn ngập vẻ chờ mong lẫn hiếu kỳ, Nhạc Vũ bỗng dưng ngẩng đầu, đôi hoàng kim long đồng xuyên thẳng hư không tối tăm.

- Đã đến!

Tiếng nói vừa dứt, liền nhìn thấy một vật vô cùng khổng lồ cao ngất từ bên ngoài hàng rào thời không chen chúc xuyên vào bên trong phương không gian nơi này.

Vật thể kia hư không trôi nổi trên đảo nhỏ, hình dáng giống như trùy hình, cao tới bảy trăm vạn trượng, hùng vĩ nguy nga.

Trong con ngươi Đằng Huyền nhất thời hiện lên vẻ sáng bóng, tòa núi lớn trùy hình này cùng trí nhớ của nàng hoàn toàn giống nhau như đúc.

Nhạc Vũ cũng không vội vàng đi vào, chợt cười lên hăng hắc, đôi long đồng vẫn nhìn về hướng mặt bắc.

Bên trong Côn Luân Kính chỉ thấy hướng Bắc Câu Lô Châu cùng Bắc Minh có

hơn mười đạo quang hoa sáng ngời đang bắn lên bầu trời.

Trong nháy mắt đã xuyên qua hơn trăm vạn dặm, trực tiếp vượt qua thời không bích chướng hướng nơi này bay tới. Trong đó có một đoàn quang hoa đến từ phía chính bắc, khí thế cực lớn, không kém hơn Thanh Long cùng Lục Áp, vô cùng bá liệt, tung hoành thiên không.

Trong khu vực Bắc Hải, cũng có một đạo thanh quang bay lên, chỉ thấy có vô số cự mộc vươn mình bao phủ cả bầu trời.

Ngoài ra còn một đạo kim sắc quang hoa, thủy sắc vân quang đồng thời hiện hình trên không trung.

Chỉ sau một lát, phương hướng Các Linh sơn lại có một đạo hồng quang mãnh liệt giống như mặt trời chói chang thăng nhanh lên không, thần niệm mạnh mẽ bao phủ bầu trời áp xuống, chặt chẽ khóa lại Bắc Câu Lô Châu.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, không còn chút do dự, thân hình hóa quang cuốn lấy Đằng Huyền hướng vào ngọn núi lớn cao bảy trăm vạn trượng trước mắt.

Đi tới đỉnh núi, Nhạc Vũ liếc mắt nhìn quanh bốn phía, tâm thần liền bị một lốc xoáy vân khí cực lớn ngay trung ương đỉnh núi hấp dẫn.

Hắn cảm giác được bên trong bàng bạc thời không linh lực, hắn nhướng nhẹ mày, không chút do dự liền dấn thân vào bên trong.

Ngay trong chốc lát hắn cùng Đằng Huyền xuyên vào bên trong lốc xoáy vân khí, Hồng Mông trận thạch khắp bốn phía tiểu đảo được bố trí trước đó đều lập tức nổ tung, cả linh trận nhanh chóng vỡ vụn.

Mất đi linh trận chống đỡ, phiến không gian nơi này lập tức lay động kịch liệt, linh lực phong bạo phá hủy hết thảy cũng càng thêm càn quét điên cuồng, cả ngọn núi khổng lồ bắt đầu chui ngược trở ra ngoài hàng rào hư không.

Ngay khi ngọn núi đang từ phương thế giới này chậm rãi thoát ly…

Hai đạo quang hoa một kim một tím trước sau rơi xuống, nhưng không lập tức đi lên đỉnh núi mà hư không cách xa chừng ba trăm ngàn trượng, quan sát cảnh tượng trước mắt.

- Thanh Long, không ngờ là Thanh Long!

Huyền Đô nghiến răng, ánh mắt như muốn nuốt sống người, vẻ mặt âm trầm nhìn trừng trừng Bắc Hải cách mười ức dặm.

- Ta xem hắn phát điên mất rồi, nguyên lai hắn đã có mưu tính, có được cường viện. Uyên Minh kia rốt cục từ khi nào cùng Mạnh Chương thần quân thông đồng liên thủ?

- Nghe nói lúc còn ở Nam Hải, Uyên Minh từng có chi viện Mạnh Chương thần quân kia. Hoặc là khi đó mấy người bọn hắn đã có mật ước gì đó, như vậy cũng thật khó nói. Hắn có thể làm cho Lục Áp phân ra một khối hồn niệm hóa thân đến dốc sức cho hắn. Lần này có thể làm cho Mạnh Chương thần quân trợ giúp cũng chẳng có gì lạ!

Nét mặt Vân Trung Tử đầy ý mừng, tiếp đó lại nhìn mặt bắc xa xa, cười nói:

- Từ khi Thiên Đình băng diệt, chúng thần vẫn lạc, bao nhiêu năm chưa từng thấy cuộc chiến lớn như vậy đây? Nhai Tí cùng Huyền Vũ, Ly Chu thượng nhân, Xích Nhuyễn đại thánh, Cù Như chân quân, Chu Yếm, Lục Ngô, thật nhiều thái cổ đại năng cùng Hỗn Độn Kim Tiên. Bình sinh trong đời Vân Trung Tử này chỉ gặp qua ba lượt!

Vẻ mặt Huyền Đô Pháp Sư biến đổi, thu liễm tâm thần, vẻ mặt thật chuyên chú nhìn ra xa xa, sau một lát chợt lạnh lùng:

- Ngoại trừ Côn Bằng Thanh Long, Nhai Tí Huyền Vũ ra, ai cũng bó tay bó chân thực lực chỉ có bảy phần, có gì đáng xem? Nhưng tình cảnh của Uyên Minh cũng đáng lo. Nếu có thể ở trong Cực Lạc Thiên thật sự tìm được cơ hội thành đạo thì cũng thôi. Nếu như không thể, chỉ cần dùng một món linh bảo công đức đủ làm cho hắn thân vẫn.

Lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy phía chân trời xa xa giáng xuống hai đạo quang hoa, mạnh mẽ đem thanh quang đánh vỡ, rơi thẳng xuống bên dưới.

Khi xuất hiện đã nhận thấy được có hai người không chút do dự liền đem độn quang xuyên vào bên trong lốc xoáy vân khí trên đỉnh núi.

- Là Đương Đồ chân quân cùng Chư Kiền! Lần này nói không chừng hắn phải bị vẫn lạc ở bên trong đi!

Vân Trung Tử híp mắt, trong miệng tuy nói lời này, nhưng trên mặt cũng không lộ ra thần sắc lo lắng, chỉ quay đầu cười nói:

- Lần này Huyền Đô đạo huynh thật sự chuẩn bị ngồi yên không quản đến?

Sắc mặt Huyền Đô Pháp Sư âm trầm bất định, sau một lát lại hừ lạnh một tiếng:

- Phải cho hắn nếm chút đau khổ đi!

Dứt lời chợt vung tay áo, đánh ra một đoàn bạch quang lọt vào bên trong lốc xoáy, chuyển mắt không còn thấy tung tích.

Chỉ khoảng nửa hơi sau đó, ngọn núi trùy hình hoàn toàn biến mất ngay trước mặt hai người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1210: Sân vắng đi dạo

Khoảng chừng một khắc thời gian, xuyên ra khỏi bên trong lốc xoáy, Nhạc Vũ cùng Đằng Huyền liền cảm thấy trước mắt thật rộng rãi sáng ngời.

- Rốt cục là động thiên gì dám xưng là cực lạc?

Nhìn quanh khắp nơi, chỉ thấy khắp bốn phía nơi này đều là một mảnh hoang vu, không hề có khí tức sinh khí.

Một đoàn liệt dương nhô trên cao, không biết ở những nơi khác tình hình như thế nào, ít nhất ở chỗ Nhạc Vũ đang đứng lại vô cùng nóng bức.

Không gian nơi này thật rộng lớn, so với Long Thai động thiên còn lớn hơn mấy lần. Thiên địa linh lực bên trong lại không thua kém Diệu Pháp Đại La Thiên, độ dày linh lực cơ hồ đã hóa thành thực chất.

- Thời gian chênh lệch ba mươi lần sao?

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi chợt động, động thiên thế giới nơi này nếu không có đoàn liệt dương kia đủ xem là thắng cảnh tu hành, nói là cực lạc cũng miễn cưỡng được thừa nhận.

Nơi này thật rộng lớn, tuy còn kém hơn ba mươi ba thiên cảnh, nhưng dùng làm đế đình cũng thật đầy đủ.

Thời gian chênh lệch tuy chỉ được một nửa Diệu Pháp Đại La Thiên, nhưng có thể tùy ý sử dụng. Không cần phải lo lắng như Diệu Pháp Đại La Thiên bị tiêu hao quá mức mà khiến thiên cảnh hủy diệt.

Muốn chứa chấp một ngàn năm trăm vạn tiên tu tuyệt không thành vấn đề.

Nương theo quang hoa chói mắt, ngẩng đầu nhìn lên, ngay sau đó chân mày Nhạc Vũ đột nhiên cau lại.

- Lại là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!

Chỉ thấy những viên tinh tú lóe sáng, cả tinh đồ so sánh với hành cung bên dưới đáy biển ở Thiên Nguyên Giới càng thêm hoàn thiện.

Nhưng chỉ là bị giấu sau đoàn liệt dương kia, toàn bộ ánh sáng của những viên tinh tú đều bị che lấp, không nhìn thấy rõ. Nếu không phải long đồng của Nhạc Vũ không sợ viêm quang, cơ hồ đã có thể bỏ sót.

Nhạc Vũ lại thử thăm dò, đem một thanh kiếm tiên nhị phẩm đánh ra hướng tận sâu trong thế giới Cực Lạc này bắn đi.

Ngay lập tức liền thấy một đạo kim quang từ trên liệt dương đánh xuống, chỉ khoảnh khắc liền đem thanh nhị phẩm kiếm tiên hoàn toàn đánh tan, phần lớn bị nổ thành bột mịn, bộ phận còn lại hoàn toàn bị hòa tan.

- Tê! Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp thật lợi hại!

Nhạc Vũ hít sâu một hơi lạnh, Đằng Huyền cũng hoảng sợ hướng bên cạnh Nhạc Vũ nhích tới gần.

Vừa rồi món tiên binh Nhạc Vũ ném ra dù còn chưa thành linh bảo, nhưng đã có khí linh, cũng là một thanh tiên khí xuất chúng trong tài vật hắn cất chứa.

Độ cứng cỏi xa xa vượt qua tiên binh cùng cấp, nguyên bản Nhạc Vũ cũng thật chờ mong vật ấy trải qua thời gian tích lũy sau khi thành tựu linh bảo sẽ có được uy lực không tệ, vô luận lưu lại cho Quảng Lăng Tông hay cho Thủy Vân Tông đều có thể làm bảo vật truyền thừa tuyệt hảo.

Nhưng xem tình hình vừa rồi, rõ ràng đoàn liệt dương kia còn chưa xuất ra toàn lực, mà thanh kiếm tiên kia cũng chỉ mới xúc động cấm chế bên ngoài mà thôi.

Thật không ngờ thanh kiếm tiên cứng rắn kia lại không chịu đựng nổi một kích của Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp, uy lực như thế thật khiến lòng người hoảng sợ. Đằng Huyền có tu vi Thái Thanh Huyền Tiên cảnh tiến vào bên trong, phỏng chừng chỉ cần thoáng chốc đã bị hóa thành tro bụi.

Lắc lắc đầu, con ngươi Nhạc Vũ lại trợn lên. Tổ Long nhãn, Khuy Thiên Châu,

còn có Côn Luân Kính hợp lực lập tức khiến cho toàn bộ pháp tắc kết cấu của Cực Lạc động thiên từ đầu chí cuối đều hiện ra trong mắt Nhạc Vũ.

Chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận hiện ra vô số ti tuyến, ở bên trong không gian nơi này đan chéo xuyên toa lẫn nhau, biến ảo không chừng, mỗi thời mỗi khắc đều di chuyển vị trí, cơ hồ không có chút quy tắc nào.

Đây cũng chính là cấm chế, chỉ cần chạm vào là lập tức bị Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận toàn lực oanh kích.

Lại đưa mắt nhìn lên thiên không phía trên, liệt dương rực cháy xa xa bị chiếu rõ, sau đó vẻ mặt Nhạc Vũ cũng chợt biến đổi.

- Quả nhiên là Chúc Long Nhãn! Không ngờ lại lấy chính thân thể mình liên thông thiên địa bổn nguyên, thay thế linh mạch duy trì Cực Lạc Thiên thế giới! Chúc Long kia đúng là có khí phách thật lớn!

Nhìn vào nơi trung ương có một thân thể kết nối cùng bổn nguyên thiên địa tận sâu trong minh minh thế giới, trong lòng Nhạc Vũ cũng không biết có lòng kính nể hay là tiếc nuối, tóm lại ý niệm lấy thân thể Chúc Long để luyện khí đoán chừng đã hóa thành bọt nước.

Lúc lấy ra thân thể kia cũng là lúc Bắc Hải Cực Lạc Thiên bị hỏng mất.

Bỏ qua một món linh bảo hậu thiên chí thánh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên làm người tiếc nuối, nhưng tòa động thiên này đồng dạng cũng là có thể gặp nhưng không thể cầu.

Rốt cục nên lấy hay bỏ qua, còn phải xem tình hình cụ thể như thế nào.

Nhạc Vũ quan sát động thiên thế giới, lại dùng tốc độ nhanh như chớp bày ra mấy chục viên tiên thạch chung quanh lốc xoáy.

Khi hồn niệm cảm giác được trong lốc xoáy vân khí ẩn chứa dị động, Nhạc Vũ lập tức không chút do dự cuốn ra một đạo pháp lực, mang theo Đằng Huyền bay thẳng lên không, không chút kiêng nể phi độn thật nhanh rời đi.

Chỉ trong chốc lát liền xúc động vô số cấm chế chung quanh, lập tức dẫn dắt đoàn liệt dương rực cháy bộc phát quang hoa mãnh liệt, Chu Thiên Tinh Đấu đại

trận trên không trung lập tức tụ tập vô số tinh lực!

Nhạc Vũ không chút nào để ý, khí tức quanh thân bộc phát, lại đem ngũ sắc kiếm trận trong đan điền kể cả Âm Dương Bát Quái trận đồ đều đem ra ngoài.

Chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành một khối, hóa thành Tam Diệu Như Ý Ngũ Sắc Phiến, đem một đoàn Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đại viên mãn bắn thẳng lên cao.

Ngay lập tức liền khiến tinh lực vừa ngưng tụ toàn bộ tan rã, không còn cách nào cảm ứng được khí tức của Nhạc Vũ. Vô luận là Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp hay Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đều phảng phất như hoàn toàn mất đi tác dụng, không còn truy tìm được tung tích Nhạc Vũ.

Cuối cùng quang hoa hỗn loạn bắn xuống khắp chung quanh, nhưng không làm gì được Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ mượn dùng Ngũ Hành Nguyên Từ Lực phi độn cực nhanh, chỉ thoáng chốc đã đi vào tận sâu trong thế giới Cực Lạc Thiên.

Càng đi tới gần đoàn liệt dương, liền cảm giác vô cùng nóng cháy. Dần dần dù hắn có được Đại La Kim Tiên thân thể cũng không cách nào chống đỡ, quanh thân khởi động một đoàn thủy lam quang hoa chống cực viêm quang.

Chỉ riêng Đằng Huyền ở nơi này giống như cá gặp nước, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, nhưng vẻ mặt vừa hiện lên khát vọng lại ẩn chứa vài phần sợ hãi bất an.

Khoảng nửa khắc thời gian đã xuyên qua cả ức vạn dặm. Lúc này xa xa phía sau đoàn lốc xoáy vân khí xoay chuyển càng thêm kịch liệt, hai luồng khí tức khác biệt lục tục xuyên không bay vào.

- Là hai người?

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi nhíu lại, chuyện này đúng là vượt ngoài dự tính của hắn. Nguyên bản theo suy tính của hắn, có một người có thể đuổi theo tới tận đây đã là không tệ.

Trong lòng hắn theo bản năng liền ngờ vực Mạnh Chương thần quân chưa chịu

xuất toàn lực, còn có điều giữ lại.

Nhưng ý niệm này vừa dâng lên trong lòng liền bị hắn lập tức bác bỏ. Mạnh Chương thần quân làm việc tuy hơi có vẻ bá đạo, nhưng cũng là người nhất ngôn cửu đỉnh, còn chưa tới mức làm ra chuyện khiến người khác khinh thường.

- Không phải vị thần quân kia lưu lực, thì do ta tính sai. Côn Bằng yêu sư quả nhiên cũng có ám chiêu…

Nhạc Vũ cảm thấy đau đầu, nhưng ngay sau đó liền cười lạnh. Chỉ dùng một ý niệm liền khiến tiên thạch bố trí bên cạnh lốc xoáy vân khí hoàn toàn nổ tung, linh lực thổi quét đem hơn mười đạo cấm chế chung quanh toàn bộ xúc động.

Ngay sau đó cả Chu Thiên Tinh Đấu đại trận phảng phất như mãnh thú vừa tìm được con mồi, vô số đạo tinh quang bắn xuống, uy lực có thể so sánh với kiếm cương đỉnh cấp, càn quét xuyên phá khắp vạn trượng chung quanh đoàn lốc xoáy.

Đoàn liệt viêm không truy tìm được tung tích của Nhạc Vũ, tích đọng thật lâu, giờ phút này liền toàn bộ toát ra, thần quang cuồn cuộn chiếu sáng liên tục bắn xuống.

Bên trong ẩn chứa vô số đại đạo pháp tắc, thậm chí có cả pháp tắc sinh tử. Viêm quang chưa đánh tới liền khiến phạm vi không gian trăm vạn dặm chung quanh toàn bộ bị hỏa diễm bao phủ, sau đó cả phiến không gian bị lực lượng vượt qua cực hạn đập vào, lập tức liền bị đánh nát!

Ngay phương hướng đó cùng lúc truyền ra một tiếng rít gào cùng một tiếng kêu đau đớn. Tiếng rít gào phảng phất như dã thú bị thương, sau đó liền chuyển sang đau đớn. Nhưng không hẹn mà cùng mang theo nỗi oán hận giận dữ, hồn niệm thật bạo ngược hướng chỗ Nhạc Vũ đang náu thân tràn đến.

Khóe môi Nhạc Vũ nhếch lên, hắn biết linh trận bố trí vừa rồi chỉ có thể làm cho hai người kia bị thương nhẹ mà thôi, xa xa còn chưa thể tổn thương tới bổn nguyên của bọn hắn.

Thu lại Tam Diệu Như Ý Ngũ Sắc Phiến vào trong đan điền, tốc độ phi độn của Nhạc Vũ cũng chậm dần.

Ngược lại hắn toàn lực thúc giục Tổ Long Nhãn thăm dò pháp tắc kết cấu trước mắt. Tiếp theo giống như đi dạo trong sân vắng, lướt qua không trung.

Cơ hồ mỗi một bước đều nằm ngay khe hở của cấm chế. Đem hết toàn lực lẩn tránh cảm giác của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Ngay cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hắn cũng không sử dụng, chỉ trực tiếp mượn dùng lực lượng của Khuy Thiên Châu cùng Côn Luân Kính, lấy khả năng tinh thông trận phù của bản thân xuyên qua bên trong.

Tốc độ mặc dù không nhanh như lúc sử dụng Hồng Mông Khí cùng Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng chỉ trong phút chốc cũng vượt xa vạn dặm.

Cự ly cùng đoàn liệt dương trên không trung càng lúc càng gần.

Dần dần hắn đã có thể thấy được dưới ánh mặt trời chói chang là một thân thể khổng lồ không kém hơn thân thể của Tổ Long, lớn đến ngàn vạn trượng đang vây quanh trong một sơn cốc tràn đầy hỏa diễm.

Từ cổ trở lên dựng cao vững vàng, mà liệt dương kia chính là con mắt bên phải vẫn đang mở lớn! Trong con ngươi kim sắc lóng lánh, dù Nhạc Vũ có được Tổ Long kim đồng nhưng hiện tại cũng không dám dễ dàng đối diện cùng nó.

Hắn cẩn thận quan sát pháp tắc kết cấu bên trong cốc, bỗng dưng cười, đưa tay vỗ nhẹ liền đem Đằng Huyền đánh vào bên trong hỏa diễm sơn cốc, cười nói:

- Sư tôn chỉ có thể giúp ngươi đến tận đây, chuyện sau đó sống hay chết hoặc có thể đạt được truyền thừa của Chúc Long hay không chỉ có thể dựa vào chính ngươi. Mong rằng Huyền nhi đừng làm cho ta thất vọng!

Vẻ mặt Đằng Huyền chợt ngẩn ra, có chút không biết nên làm thế nào, sau một lát bỗng dưng cắn chặt răng, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, thân hình biến hóa thành Đằng Xà, sau lưng triển khai mười tám hỏa diễm cánh, hướng tận sâu trong sơn cốc ngay thi thể của Chúc Long xông tới.

Nhạc Vũ cười hăng hắc, trong mắt lộ vẻ tán thưởng, lập tức liền thu liễm, tiếp theo thân hình vừa chuyển nghiêng qua bên phải. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Cho dù Chúc Long chỉ còn lưu lại di hài, nhưng ánh mắt vẫn có thể thiêu hủy hết thảy.

Bên trong sơn cốc này tự nhiên không có khả năng lưu lại di vật của hắn, tàng trân của vị đế đình yêu sư này hẳn phải nằm ở nơi khác.

Ngay đúng lúc này sau lưng Nhạc Vũ bỗng dưng truyền tới tiếng nổ vang liên tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1211: Thần tinh Cộng Công

Không cần nhìn lại hồn niệm của Nhạc Vũ đã có thể cảm ứng bên ngoài ức vạn dặm vang lên thanh âm phong bạo cuồng liệt liên tiếp.

Hai thân ảnh cực lớn đang giãy dụa thoát ra khỏi sự công kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng Chúc Long Nhãn.

Ngay sau đó thân hình hai người trực tiếp hóa quang, xuyên qua bên trong Cực Lạc Thiên hướng chỗ Nhạc Vũ truy tới.

Độn quang tuy khó khăn nhưng vô cùng nhanh chóng, không kém hơn tốc độ của Nhạc Vũ di chuyển bên trong Cực Lạc Thiên vừa rồi.

Nhưng đồng dạng đã kích thích tới cấm chế của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng Chúc Long Nhãn tới mức điên cuồng, vô số quang hoa tuôn xuống như mưa, không ngừng xuyên phá vặn xoắn, phần lớn rơi vào chỗ trống kích phát lên bụi mù đầy trời.

- Đương Đồ và Chư Kiền?

Theo tia khí tức Nhạc Vũ liền mơ hồ phân biệt được lai lịch hai người nọ. Nhạc Vũ lạnh giọng cười, tiếp tục hướng bên phải bay đi, tốc độ phi độn càng tăng nhanh hơn vài phần.

Hơn phân nửa thế giới Cực Lạc Thiên giờ phút này đều nằm bên trong hình chiếu của Côn Luân Kính. Càng tiếp cận với trung tâm Cực Lạc Thiên, những ti tuyến của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận càng thêm dày đặc, thật khó khăn lẩn tránh.

Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp càng khiến mảnh không gian nơi này hoàn toàn hóa thành biển lửa.

Một đường đi về phía bắc, ước chừng qua ngàn vạn dặm, Nhạc Vũ liền nhìn thấy

trước mắt lại là một tòa sơn cốc cực lớn.

Khác với địa phương chung quanh không chút sinh cơ, trong sơn cốc này rõ ràng lục ý dạt dào, liếc mắt nhìn lại có thể thấy được không ít kỳ trân linh dược.

Cơ hồ linh lực của cả thế giới Cực Lạc Thiên càng thêm dày đặc hơn những nơi khác gấp mấy lần. Khí hậu cũng thật ôn hòa, không hề bị Chúc Long Nhãn ảnh hưởng.

Toàn bộ sơn cốc cơ hồ hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới Cực Lạc Thiên bên ngoài. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, lướt qua cấm chế trùng điệp đi vào. Trực tiếp mở ra tay áo, pháp lực vung ra, khiến vô số kỳ trân linh dược đều bay lên tụ tập cùng một chỗ, bị hắn thu vào tu di không gian.

Đợi đến khi hắn đi tới nơi trọng yếu nhất bên trong sơn cốc, ánh mắt hắn chợt lóe ra tinh mang.

Chỉ thấy bên trong sơn cốc cũng không có bao nhiêu linh vật, chỉ có một ít bị Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ước thúc bên trong, nhưng toàn bộ linh vật không có vật nào không phải là tuyệt đỉnh trên thế gian.

Nhạc Vũ quan sát thật kỹ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, tâm thần căng thẳng cũng thoáng thả lỏng, trên mặt lộ ra ý mừng.

- Cuối cùng đúng là đồ vật này, ta chưa từng tính sai!

Bởi vì trận pháp, sơn cốc này bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Nhạc Vũ cũng không tiếp tục băn khoăn về hai người đang đuổi theo, trực tiếp đánh ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang, thế như chẻ tre xé mở cấm chế trùng điệp.

Dùng tay trảo tới, liền đem một bình ngọc cầm vào trong tay. Mở ra nắp bình, lại là một đoàn linh quang ngũ sắc Hỗn Độn Khí. So với đoàn linh quang lấy được dưới hành cung đáy biển tại Thiên Nguyên Giới còn nhiều hơn gấp năm lần!

Nhạc Vũ nhẹ giọng cười, không chút do dự liền đem đoàn linh quang đánh vào bên trong Côn Luân Kính.

Chỉ một thoáng linh quang trong kính liền lưu chuyển, vô số phù văn từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, đem thanh đồng cổ kính bao phủ toàn bộ.

Vô số thiên địa đại đạo, quy luật bổn nguyên bắt đầu dung nhập vào bên trong. Khí tức cổ kính chợt thu liễm, linh lực ba triều cũng biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như vừa kết thành kén, lâm vào cảnh giới tĩnh mịch.

Giờ phút này Nhạc Vũ bỗng nhiên mất đi khả năng thao túng cổ kính.

Hồn niệm thoát ra khỏi trạng thái kết cấu vạn vật bổn nguyên, khôi phục lại như bình thường nhưng hắn vẫn hoàn toàn không để ý tới, ngũ sắc quang hoa thu liễm, mặc dù bản thân còn đang ở bên trong sát trận nhưng hoàn toàn không có gì đáng ngại.

Toàn bộ ti tuyến chỉ cần quét tới bên cạnh Nhạc Vũ thường thường lập tức tan rã không còn tồn tại.

Trong lòng Nhạc Vũ biết được hiện tại Côn Luân Kính đang tấn cấp, nội tâm hắn liền thả lỏng, trái tim treo cao cũng hạ trở xuống.

Mặc dù trên đường hắn vẫn luôn hờ hững tự nhiên, nhưng đến tột cùng hắn vẫn còn có chút lo lắng bất an sợ mình tính toán sai lầm.

Nhất là người truy đuổi phía sau lại là hai Hỗn Độn Kim Tiên, cho nên áp lực càng không nhỏ.

Hồn niệm quét qua cổ kính bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quan tâm, chỉ quan sát vài vật khác trước mặt.

Chỉ thấy ngoài bình ngọc còn có một tinh thạch cực lớn đang phiêu phù trên cao, vật thể hình tròn, bên góc phải bị thiếu một góc nhỏ.

Trong lúc mơ hồ lại cùng thần tinh bên trong Long Hoàng An Thiên Tỳ trong tay áo hắn lại có vẻ như hô ứng lẫn nhau.

- Đây là…thần tinh Cộng Công!

Trong lòng Nhạc Vũ mừng như điên, ngay sau đó liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Hắn loáng thoáng nhớ lại lúc Vu Yêu đại chiến, trong mười hai Vu

Thần có một số người vẫn lạc.

Cộng Công cũng là người đầu tiên sau khi thân vẫn tựa hồ dựa vào tín ngưỡng lực ở vạn năm sau mượn dùng lực lượng tín ngưỡng sống lại một lần, nhưng không còn giữ được oai khí tung hoành thiên địa của thượng cổ Thủy Thần.

Cuộc chiến năm vạn năm trước, hắn đã vẫn lạc lần nữa.

Thật không ngờ thần tinh này lại bị Chúc Long xem thành cất chứa phẩm đặt tại nơi này!

- Đây chẳng lẽ là cơ hội chứng đại đạo của mình?

Muốn ngưng tụ Ngũ Hành hồn ấn, nhảy vào bổn nguyên tầng thứ bảy, hắn vẫn còn thiếu hỏa hầu. Nhưng nếu mượn nhờ lực lượng thần tinh hắn chỉ cần ba năm công phu liền có thể lập tức cô đọng ra thần cách tầng hai mươi, nắm giữ nguyên lực!

Một thân pháp lực đồng dạng có thể tương đương với Hỗn Độn Kim Tiên!

Thậm chí chỉ cần đem thần tinh dung nhập, chiến lực sẽ lập tức đại tăng, không cần e ngại Đương Đồ cùng Chư Kiền phía sau.

Hắn có được Ngũ Sắc Thần Quang, Hồng Mông kiếm ý cùng Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp bảo vệ tâm thần, không sợ bị thần lực xâm nhiễm.

Dùng phương pháp nguyên lực chứng đạo, so với những tu sĩ hồng hoang thường dùng tam thi chứng đạo còn cao minh hơn vài phần, ngày sau vẫn có thể bù lại đạo cơ, vả lại cũng thật dễ dàng.

Tâm hồn chỉ hoảng hốt chốc lát hắn đưa tay muốn chạm vào hắc lam thần tinh kia.

Nhưng mới đưa ra nửa chừng hắn bỗng dưng chợt tỉnh.

- Nguyên lực chứng đạo dĩ nhiên cao minh hơn tam thi chứng đạo một chút. Nhưng lại có gì khác nhau? Đi con đường mưu lợi này, dù sao cũng không phải chính đồ. Nếu như ta không thể một lần trảm phá trở chướng tầng thứ bảy, tâm niệm sụp đổ, bỏ qua đạo tâm đạp bằng mọi chông gai từ trước đến nay, dù ngày

sau có bù lại đạo cơ, cũng không còn khả năng dĩ lực chứng đạo tiêu dao thế giới! Khi đó chỉ sợ ngay cả hồn niệm cũng không cất chứa nổi Hồng Mông kiếm ý!

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ khôi phục lại tâm tình, sau đó chợt nhíu mày.

- Thần tinh Cộng Công thật sự là trùng hợp sao? Thiên ý mênh mông, thật sự dễ dàng dung cho ta thành đạo?

Suy tư chốc lát, Nhạc Vũ vung tay hấp nhiếp thần tinh tới trước người.

Hắn dùng thần niệm cẩn thận quan sát, sau một lát liền lộ ra vẻ cười lạnh, đem thần tinh Cộng Công thu vào trong tu di không gian không tiếp tục quan tâm tới.

Hiện tại bị linh trận trói buộc còn có năm kiện đồ vật, cho dù không giống như thần tinh Cộng Công cùng Hỗn Độn Khí khiến cho người thèm muốn, nhưng Nhạc Vũ vẫn thật sự chờ mong bởi vì trong năm bảo vật này có ba kiện đạo điển.

Quyển thứ nhất kim hoàng sắc, dùng linh kim chế thành, là hậu thiên điển tịch, lại ẩn hàm khí tức tiên thiên đạo điển.

- Là Huyền Công!

Hồn niệm Nhạc Vũ khẽ động, lại bắn ra một đạo Ngũ Sắc Thần Quang. Ngay sau đó quang hoa cuốn tới, liền đem ba quyển đạo điển cầm trong tay.

Mở ra kim hoàng đạo điển, bên trong là từng trang đồ án thần thú. Thân thể kết cấu, kể cả kinh mạch trong cơ thể, thần thông pháp môn đều đầy đủ toàn diện ghi chép bên trong không hề bỏ sót.

- Quả nhiên là nguyên bản!

Hiện tại Nhạc Vũ cảm thấy vui mừng tột đỉnh. Pháp môn huyền công này không chỉ đơn giản là một môn công pháp luyện thể mà thôi.

Tổng cộng bao hàm bảy mươi hai môn thần thông đại pháp, vô số thiên địa đại đạo.

Thần thú biến hóa bên trong chỉ kém hơn Tứ Cửu Huyền Công một chút, nhưng

nếu bàn về uy lực lại vượt trên Tứ Cửu Huyền Công!

Đế Tuấn quản hạt Thiên Đình, Yêu tộc dưới trướng có hàng ức, những bộ tộc thần thú cùng cấp không dám dễ dàng trêu chọc, nhưng thấp hơn một cấp lại nghiên cứu tường tận không hề bỏ sót.

Môn huyền công này ngay lúc thành tựu đã đạt tới thần thông đại pháp tiếp cận vô thượng.

Lúc trước khi hắn chiến đấu cùng Dương Hạo, đã lĩnh giáo qua uy lực này.

Nếu không phải mỗi ngày hắn đều dùng Ngũ Hành kiếm trận, Hồng Mông Tử Khí cải thiện thân thể, nói không chừng thân thể hắn còn kém hơn Dương Hạo.

Mà nguyên bản hiện tại phải vượt xa đạo điển trong tay Xiển Tiệt nhị giáo cùng phương tây nhị thánh đi!

Có vật này trong tay, hắn đối với hai quyển đạo điển còn lại thật sự chờ mong. Có thể cùng được cất giấu với Huyền Công, nghĩ đến cũng không thể nào quá kém.

Hồn niệm trực tiếp nhập vào bên trong, ngay sau đó ấn đường Nhạc Vũ thoáng cau lại.

- Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp?

Vẻ mặt hắn thật thản nhiên, không có vẻ thất vọng cũng không thấy vui mừng.

Có vật này Tứ Cửu Huyền Công ba mươi sáu biến hóa của hắn lại tiếp tục được thêm hoàn thiện.

Chúc Long Biến sẽ không chút thua kém Thanh Long, Huyền Vũ cùng Kim Ô!

Một quyển còn lại làm tâm thần Nhạc Vũ chợt gợn sóng, nói về độ dày đã vượt xa hai quyển còn lại mấy lần.

- Đây là Cửu Chuyển Nguyên Công?

Cầm trong tay mở ra từng trang một, trong lòng Nhạc Vũ kinh dị khó hiểu,

không giống như quyển bên trong hành cung Chúc Long ở Thiên Nguyên Giới luôn tràn đầy dấu hỏi trước kia.

Quyển trong tay Nhạc Vũ chữ viết nhẹ nhàng khoan khoái, thái cổ chữ triện đem từng đạo pháp tắc thiên địa, ý nghĩa đại đạo được ghi chép thật rõ ràng bên trong.

Đầy đủ phương pháp tu luyện cho tới tầng thứ tám, sau khi tới tầng thứ ba, liền bắt đầu có chút khác biệt với Cửu Chuyển Nguyên Công nguyên bản, sau tầng thứ sáu hoàn toàn là hai loại thần thông công pháp khác xa nhau!

Thời gian của Nhạc Vũ không nhiều lắm, chỉ có thể qua loa lật xem một phen, lại thêm chút xác minh với phần mình đã tu luyện.

Giữa hai quyển cũng không giống nhau, luôn có chỗ sai biệt, nhưng đều súc tích huyền diệu, làm cho người ta cảm giác thông hiểu tỏa sáng.

Nếu như hắn đoán không sai, đây là Chúc Long đã nghiên cứu ra được kết quả sau nhiều năm tu luyện.

Trình độ của Nhạc Vũ cùng Chúc Long hắn không sai biệt bao nhiêu, nhưng đạo cơ của hai người bất đồng, vì vậy suy diễn ra kết quả tự nhiên cũng khác xa.

Mà quyển đạo điển này ghi chép lại tâm đắc tu luyện của Chúc Long, nội dung về sau cũng không chỉ giới hạn trong Cửu Chuyển Nguyên Công.

Từ trên trời xuống dưới đất, không chỗ nào không bao hàm, thậm chí kể cả phỏng chế của Hà Đồ Lạc Thư cũng được ghi chép lại bên trong.

Nhạc Vũ cơ hồ không nhịn được muốn sa vào nghiên cứu, nhưng hắn miễn cưỡng đè nén ý niệm này, thu hai quyển đạo điển vào tu di không gian.

Ngược lại hắn nhìn hai vật tiên thiên linh bảo trước mặt, chỉ có một đoàn tử sắc hỏa diễm cùng một thổ hoàng sắc viên hoàn đang phiêu phù phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1212: Cửu thập cửu trận

Nhìn thấy hai kiện linh vật kia, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, hắn sớm biết tiên binh truyền thừa của Chúc Long chính là hỏa hệ linh bảo thanh chấn hồng hoang, nhất định sẽ mang theo làm bạn bên cạnh.

Đặt tại nơi này thật dễ dàng bị Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp làm tổn hại, nhưng cũng chính là bảo vật trân quý tuyệt đỉnh.

Hiện giờ vừa thấy quả nhiên là thế. Nhưng nếu nói về hôm nay thu hoạch phong phú thật sự làm hắn kinh hãi.

Thần niệm của Nhạc Vũ đã đạt tới tiếp cận chí thánh chí minh cảnh giới, chỉ liếc mắt nhìn liền có thể phân biệt được tử sắc hỏa diễm chính là Tiên Thiên Đâu Suất Tử Dương Thần Diễm, đứng hàng thứ ba, một trong mấy trăm tiên thiên hỏa chủng nổi danh hồng hoang!

Về bảo vật còn lại là thổ hoàng sắc viên hoàn, làm Nhạc Vũ thoáng chút cân nhắc, khí tức không kém tiên thiên siêu phẩm, nhưng không phải thổ hệ chí bảo, không nhìn ra được rõ lai lịch.

Lật xem tin tức trí nhớ khổng lồ trong đầu, truy tìm nguồn gốc, hồi lâu sau Nhạc Vũ thoáng cau mày.

- Đây là Định Thần Hoàn? Thượng cổ đại vu Thiên Ngô di vật?

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi than thở sợ hãi, chiến tích của Chúc Long quả thật là kiêu hùng.

Thiên Ngô chính là Phong Thần, Định Thần Hoàn thực sự không phải là kiện linh bảo tiện tay, nhưng vật này có thể công có thể thủ, còn có thể cự tuyệt thần lực xâm nhập, giá trị bất phàm, là một vật có thể xem trọng nhất!

Có thể cưỡng đoạt được vật này từ trong tay Thiên Ngô, thủ đoạn của Chúc

Long thật sự không thể tưởng tượng!

Thần tinh Cộng Công, viên hoàn của Thiên Ngô, chiến tích của Chúc Long có thể nói là vô cùng sặc sỡ!

Nhưng Nhạc Vũ có Côn Luân Kính vốn là tông sư thiên hạ huyễn pháp, vật này đối với hắn mà nói có cũng như không. Mặc dù là người bên cạnh hắn cũng ít có người có thể dùng được nó.

Trong lòng Nhạc Vũ còn đang cảm thấy thật tiếc nuối, đột nhiên chợt động, hắn nhớ tới Nhai Tí, nếu lấy Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu đại pháp của đầu thượng cổ mãnh thú kia phối hợp cùng bảo vật này, thật không biết tình hình sẽ như thế nào?

Một thân canh kim thần thông tuyệt đỉnh, kiên cố không gì phá vỡ nổi, còn có thể tổn thương cắn trả hết thảy. Nếu ngay khuyết điểm yếu ớt nhất cũng được bù đắp, hung uy của mãnh thú kia không biết sẽ tăng lên mạnh mẽ đến bực nào.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng cân nhắc, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút chờ mong.

Liên tiếp bắn ra pháp quyết, một nhóm ngũ hành ấn phù liên tiếp quấn quanh Tiên Thiên Đâu Suất Tử Dương Thần Diễm.

Thẳng đến khi đã hoàn toàn phong ấn, ngăn cách hỏa lực hắn mới thật cẩn thận đưa vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Về Định Thần Hoàn, hắn cũng tiện tay thu vào tu di không gian.

Lại tiếp tục liếc mắt quan sát chung quanh, bốn phía nơi này cũng không còn linh vật gì khác, hắn liền thi triển pháp lực đem toàn bộ linh dược còn lại trong cốc cùng mấy nơi mạch khoáng đều thu hồi toàn bộ.

Đúng ngay lúc này, bên trong Thai Tàng Hư Không sau lưng lại chấn động kịch liệt lần nữa!

Côn Luân Kính vốn đang thu liễm tới mức tận cùng, đột nhiên tràn ra từng đợt linh lực triều tịch, rõ ràng đã tăng hơn trước đó gấp mười lần, uy danh cuồn cuộn!

Cự kén phù văn chặt chẽ bao vây đang tầng tầng cởi bỏ, lộ ra thanh đồng mặt kính vô cùng bóng loáng, phong cách cổ xưa tang thương, phù văn thiên nhiên hình thành quanh gọng kính lại ẩn chứa huyền diệu vô tận.

Một tầng thanh u quang hoa tán ra khắp mọi nơi, bao phủ cả Thai Tàng Hư Không thế giới, còn có một đoàn chiếu thẳng vào trong thần hồn Nhạc Vũ.

Quang hoa ngưng lãnh, làm thần hồn hắn chợt thanh tỉnh, hắn chỉ cảm thấy thần trí trong sáng trước nay chưa từng có.

- Côn Luân cổ kính, vạn bảo ngưng triêu!

Thiên hạ linh bảo tự nhiên lấy Hồng Mông Khí làm chủ, dưới Hồng Mông toàn bộ tiên thiên chí thánh linh bảo đứng đầu chính là Côn Luân Cổ Kính!

Đông Vương Công là người đứng đầu nam tiên hồng hoang, Côn Luân Kính cũng là thiên hạ linh bảo chi hoàng!

Nhạc Vũ đạt được cổ kính này cũng đã hơn trăm năm thời gian, mãi cho đến giờ phút này cổ kính mới chính thức hiện ra uy thế hồng hoang đệ nhất chí thánh linh bảo thời thượng cổ.

Thanh mang chiếu sáng thần hồn, tiếp tục xâm nhập vào tận sâu trong nguyên thần của hắn. Một tia dị lực rót xuống, khiến hồn niệm mạnh mẽ có thể đối chiến Hỗn Độn Kim Tiên của hắn rõ ràng lại tăng lớn khuếch trương mạnh mẽ! Chỉ sau một hơi thở, đã tăng trưởng ít nhất một thành!

Còn ẩn chứa một ý niệm cảm kích tín nhiệm ngưỡng mộ, cảm giác cực kỳ thân cận.

- Nguyên lai linh thức của bảo vật này đã hồi phục…

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm liền hiểu được khí linh của Côn Luân Kính đang dùng dị lực bổn nguyên hồi đáp.

Hắn lập tức bật cười, đẩy lui đoàn thanh quang ra khỏi thần hồn của chính mình.

Hồn niệm bản thân hắn đã có thể tự mình tu hành, không cần mượn dùng ngoại

lực. Nếu so sánh mà nói Nhạc Vũ càng thêm chờ mong Côn Luân Kính khôi phục trưởng thành.

Quang kén phù văn dần dần tan biến, một mặt Côn Luân cổ kính thật trọn vẹn cuối cùng xuất hiện ngay trước mắt.

So với nửa khắc trước, phù văn thiên nhiên hình thành trên mặt kính đã gia tăng ước chừng mấy lần, càng thêm phong cách cổ xưa, lại vô cùng hoa lệ.

Lại càng dẫn dắt người chú ý chính là mặt kính, khi còn chưa quan chiếu, giờ phút này lại phảng phất như một hắc động đang uốn lượn sôi trào, sâu không thấy đáy!

- Tiên thiên chí thánh!

Nhạc Vũ vừa vui mừng vừa có chút tiếc nuối. Hắn không cần dùng hồn niệm thăm dò cũng có thể rõ ràng cảm giác được cổ kính chỉ vừa bước tới cánh cửa tiên thiên chí thánh, còn chưa đạt tới lúc toàn thịnh của mười vạn năm trước!

Cũng phù hợp với nỗi chờ mong trong lòng hắn, lại có chút chênh lệch, nhưng vẫn còn nằm trong dự liệu.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt Nhạc Vũ bỗng nhiên giật mình.

Phù văn quấn quanh dần dần tán đi, ngay sau đó khi Nhạc Vũ nghĩ đến dị biến của Côn Luân cổ kính sẽ dừng lại, lại có vài đạo thất thải hào quang từ khắp bốn phương tám hướng chư giới hồng hoang điên cuồng tràn tới.

Hào quang tụ tập quanh cổ kính, động tĩnh ngất trời cơ hồ ngay cả Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận cùng Trấn Thế Chung bao phủ cũng không cách nào trấn áp.

- Công đức lực?

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, trên mặt lộ vẻ tràn đầy kinh ngạc.

Côn Luân Kính chính là tiên thiên đệ nhất linh kính, đồng dạng cũng là công đức bảo vật.

Nhưng cộng lại từ dĩ vãng, cộng thêm công đức lực hiện tại nhiều lắm chỉ tương đương nhị phẩm linh bảo, khiến cho Nhạc Vũ cũng chưa từng lưu ý tới.

Hắn vốn nghĩ công đức tụ tập trên Côn Luân Kính vốn chỉ được như thế…

Cho đến giờ phút này khi thất thải hà quang tràn đến như sóng triều, hắn mới chợt giật mình. Cổ kính suốt mười vạn năm không xuất hiện, công đức tụ tập chỉ sợ còn vượt xa Tử Cực Đăng gấp mấy lần!

Đoán chừng là vì khí linh bị phá nát, tàn kính rơi khắp tứ phương nên chưa nhận được thiên địa thừa nhận, vì vậy không cách nào tụ tập lại.

Cổ kính vốn là vật văn minh, mặc dù không thể so sánh với kiếm của Hiên Viên hoàng đế hay Bách Thảo Tiên của Thần Nông, nhưng cũng là bảo vật được dân chúng khắp tứ phương phụng thờ mỗi ngày.

Chính là công đức lực vốn là một loại tồn tại vượt qua thiên cơ duy nhất, cũng là thứ khó đánh giá nhất.

Bất luận thứ gì, chỉ cần hồng hoang không tan biến, thế giới gặp chung kết cũng thật khó khăn định công quả.

Mặc dù hồn niệm của Nhạc Vũ đạt tới gần chí thánh chí minh cảnh giới nhưng cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Lần này xem như đạt được vui mừng ngoài ý muốn!

Đợi đến khi thất thải quang hà toàn bộ tụ tập, rót vào bên trong thân kính, Nhạc Vũ chỉ dùng một ý niệm liền khiến đạo hà quang tán đi toàn bộ.

Theo sát phía sau, hắn lấy ra bốn mươi viên Hồng Mông trận thạch cuối cùng bên trong tu di không gian.

Cũng không cần suy tính, hắn liên tiếp đánh ra khắp bốn phương, xuyên vào những mấu chốt linh mạch, sau đó lại liên tục đánh ra vô số tiên thạch.

Chỉ trong thời gian ngắn đã bố trí thành công một linh trận trung đẳng.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận bên trong Cực Lạc Thiên nhô cao, biến hóa phức

tạp, huyền diệu khó lường, chỉ kém hơn tòa Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trong tinh không hồng hoang chân chính.

Từ đầu đến cuối Nhạc Vũ cũng không hề trông cậy chỉ bằng chút thời gian là có thể đem trận pháp này phá giải khống chế.

Hắn dùng tiên thạch bố trí linh trận chính là bất kể hậu quả, linh lực biến hóa cùng dung hợp dao động với linh mạch quanh thân hắn cũng hoàn toàn mặc kệ hết thảy, chỉ cầu thực hiện thật mau chóng là được.

Quang hoa linh thạch phủ đầy trời, bao phủ trong toàn bộ sơn cốc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1213: Chiến ý dâng trào!

Hai cỗ hóa thân vẻ mặt đều đờ đẫn lạnh cứng, trên người mặc thanh sam, hoàn toàn giống Nhạc Vũ y như đúc.

Chỉ riêng vẻ mặt Cực Lan tràn đầy kinh ngạc, có chút khó hiểu quét mắt nhìn quanh bốn phía.

Nhạc Vũ cũng không giải thích, vung tay đánh ra ba đạo tam sắc quang hoa về hướng hai cỗ hóa thân.

Ngũ sắc bảo quang rơi vào trong tay một cỗ hóa thân, chính là Ngũ Hành kiếm trận cùng trận đồ.

Mà hai bảo quang còn lại một là Trấn Thế Chung, một là Long Hoàng An Thiên Tỳ.

Nhạc Vũ hiện ra nguyên lai tướng mạo, vẻ mặt thận trọng hướng hai cỗ hóa thân chắp tay thi lễ:

- Hai vị đạo huynh, lần này xin nhờ!

Vẻ mặt hai cỗ hóa thân vốn đều là đờ đẫn lạnh lùng, giờ phút này nghe vậy bên trong thần hồn mới nổi lên tia gợn sóng.

Tuy sắc mặt vẫn luôn ngưng trọng, nhưng lại mơ hồ có thêm vài phần sinh khí, cả hai đều gật đầu nói:

- Ta và ngươi vốn là một thể, tự nhiên toàn lực ứng phó!

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh hai người liền bước vào hư không, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

Chỉ còn lại Cực Lan đứng ngẩn ra khó hiểu.

Nhạc Vũ lại cúi người thi lễ nói:

- Sư huynh! Khi đại chiến Nhạc Vũ không thể phân tâm thao túng bộ Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm này. Xin sư huynh hãy thay ta chủ trì. Trận chiến này tuy không phải liên quan tới sinh tử của Hồng Vân nhất mạch chúng ta, nhưng cũng rất trọng yếu. Nhạc Vũ thỉnh sư huynh hãy làm hết sức!

Hắn lại đánh ra mấy đạo kiếm quang dừng ngay trước người Cực Lan, là bốn thanh kiếm khí sắc bén bức người, cùng một trương trận đồ phiêu phù phía trước, từng đạo phù văn gia trì vào bên trong thân kiếm, tràn đầy khí thế thô bạo, sát khí xông lên tận trời!

- Hậu thiên chí thánh!

Trên mặt Cực Lan hiện lên vẻ kinh dị, cho dù là trận chiến tại Long mộ mấy chục năm trước lúc đối mặt Hạo Thiên, hắn cũng chưa thấy sư đệ phải trịnh trọng nhờ vả như thế.

Thoáng cau mày, đem bốn thanh kiếm cùng trận đồ, dùng pháp môn tu di giới lui lại thành ba tấc, sau đó hút nhiếp vào trong tay, vẻ mặt Cực Lan tràn đầy nghi hoặc liếc mắt nhìn phía đối diện, muốn nói lại thôi.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi mỉm cười:

- Hai lần trước là vì bảo mệnh, Nhạc Vũ nhiều ít có chút nắm chắc. Lần này thì khác, Nhạc Vũ cả gan muốn làm cho hai vị Hỗn Độn Kim Tiên phải thân vẫn!

Sắc mặt Cực Lan nhất thời khẽ biến, trong lòng lại kinh hãi khó hiểu, cơ hồ còn cho rằng mình đã nghe lầm.

Hai vị Hỗn Độn Kim Tiên, nhân vật Chuẩn Thánh vẫn lạc hôm nay? Chẳng lẽ sư đệ đang nói đùa hay sao?

Cho dù Nhạc Vũ có thiên tư tuyệt đại, còn chưa thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh đã biết nắm giữ nhân quả pháp tắc, sinh tử pháp tắc. Nhưng vẫn còn kém cỏi hơn Hỗn Độn Kim Tiên chân chính mấy lần!

Hắn đang muốn hỏi lại, Nhạc Vũ chắp tay thi lễ nói:

- Tình hình cụ thể như thế nào, sau này sư huynh cũng sẽ biết! Thời gian không còn nhiều lắm, thỉnh sư huynh nên sớm chuẩn bị…

Sau khi nói xong, hắn cũng không chờ đợi Cực Lan mở miệng đáp ứng, trực tiếp khởi động pháp lực đem thân hình Cực Lan giấu vào bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận.

Nhạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn lên Chúc Long Nhãn, giờ phút này mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

- Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp quả nhiên danh bất hư truyền! Sau khi vẫn lạc vẫn còn giữ nguyên khí thế cuồn cuộn như vậy, thật không biết lúc toàn thịnh lại mạnh mẽ tới bực nào? Nhưng diễm lực hôm nay trẫm cảm giác vẫn còn yếu…

Sắc mặt hiện lên ý cười khó hiểu, ngay sau đó trong tay Nhạc Vũ đánh ra một trương kim sắc đạo phù.

Chỉ thấy một đoàn kim quang phủ xuống, bay ra ngoài hai trăm năm mươi vạn trượng đột nhiên nổ tung.

Ngay lập tức một đợt cương kình chấn động, ở trên bầu trời nhấc lên vô số sóng gợn hình tròn kim sắc, tiếng nổ uyển như tiếng sấm, khiến núi lay địa chấn.

Chỉ trong chốc lát trên bầu trời sơn cốc liền có vô số ti tuyến cấm chế bị xúc động nổ ra.

Vô số tinh tú bên trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận nhất tề bộc phát tinh mang.

Chúc Long Nhãn càng tụ tập thêm nhiều diễm lực, tích súc như chờ phát động. Mà ở bên kia hiện ra một đoàn hồng quang, ngay sau đó lại giống như con mắt còn lại cũng mở tung, một đoàn liệt dương không chút thua kém chậm rãi hiện ra trước mặt Nhạc Vũ.

Lập tức thăng lên cao, giống như có hai luồng liệt dương vô cùng mãnh liệt.

Nhạc Vũ phiêu phù trên hư không, đứng ngay trung ương sơn cốc, dù phong bạo càn quét tàn khốc hắn vẫn đứng vững như núi, bất động không cách nào lay

chuyển.

Tam Viên Chân Kinh giống như tử sắc ngọc bích bay ra, tế lên đỉnh đầu, từng đạo tử kim sắc phù văn buông rủ xuống như bức rèm, làm cả thân hình Nhạc Vũ đều nhuộm thành màu tím.

Chỉ trong chốc lát hai cố hồn niệm chẳng kém thiên uy liền hướng nơi này tràn tới.

Vô tận sát ý tích súc bên trong, hồn niệm áp bách tràn ngập đem phạm vi trăm vạn dặm nơi này đều chặt chẽ tập trung phong tỏa, thanh thế thật lớn không cho hắn nửa phần cơ hội chạy trốn!

Nhạc Vũ hừ lạnh, Hồng Mông kiếm ý dâng lên đầy trời, hồn niệm kiên ngưng vững như bàn thạch, lù lù bất động.

- Các ngươi xem ra thật tự tại, nghĩ rằng nhất định sẽ thắng. Lại không biết trẫm cũng chỉ xem các ngươi như con mồi…

Thì thầm một tiếng, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về nơi xa, chỉ sau một hơi thở, hai đạo hồng bạch quang hoa lục tục giáng xuống sơn cốc.

Khi độn quang hạ xuống, hiện ra thân hình liền thấy rõ chính là hai người bị quan chiếu bên trong Côn Luân Kính vừa rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Nhạc Vũ đứng thẳng trong sơn cốc, khí tức Đương Đồ cùng Chư Kiền nhất thời liền cứng lại.

Hai người chỉ cảm thấy khí tức thật âm trầm, sát khí lạnh thấu xương, ngũ hành pháp lực bàng bạc không chút nào che giấu bao bọc bên ngoài cơ thể, phảng phất như thượng cổ yêu ma hiện trên thế gian!

Khiến người khác chỉ cảm thấy có một trận hàn khí xâm nhập thân thể, trong lòng lạnh giá.

Chư Kiền theo bản năng chợt cảm thấy vô cùng nguy hiểm, hai mắt híp lại, trong mắt lộ vẻ cảnh giác.

Đương Đồ chân quân đứng bên cạnh đồng dạng biến ảo một đôi bàn tay khổng

lồ, duỗi ra vô số lam sắc mộc đằng, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ nghi hoặc.

- Ngươi là người phương nào?

Hắn chỉ cảm thấy khí tức của người trước mắt có chút quen thuộc lại có vẻ xa lạ. Pháp lực khổng lồ rõ ràng đã đạt tới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới, lại cho người ta loại cảm giác nhìn không thấu hư thật bản thân.

Từ người kia lộ ra vài phần khí tức huyết tinh, rõ ràng cho thấy từng giết người vô số, sát khí lệ ý không chút kiêng nể xuyên thẳng thần hồn! Cho dù mạnh mẽ như hắn cũng cảm giác tràn ngập âm hàn.

Bên trong hồng hoang từ khi nào xuất hiện nhân vật hung hoành đến như vậy?

Hắn nhớ rõ trước đó rõ ràng chỉ cảm ứng được Uyên Minh cùng một yêu tu tiến vào nơi đây. Mà hỏa pháp thần thông lại khác xa với người trước mặt.

Chẳng lẽ chính mình cảm ứng sai lầm? Hoặc là người này đã tiến vào trước cả An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương?

Gương mặt có thể bắt chước, nhưng một thân ngũ hành pháp lực vô cùng tinh thuần cơ hồ làm cho hắn nghĩ chính bản thân Khổng Dật thân lâm. Cho dù Uyên Minh huyễn pháp thông thiên, cũng thật khó khăn phỏng chế được giống y như đúc.

Nhạc Vũ căn bản không muốn trả lời, tình cảnh của Đằng Huyền hung hiểm khó lường, không có khả năng hoàn toàn không lưu ý tới. Bên ngoài động thiên hóa thân Thanh Long cũng tuyệt đối khó thể ngăn cản được Côn Bằng quá lâu.

Lấy khả năng Chuẩn Thánh cần truy tìm tòa động thiên đã hiện hình thế này cũng thật nhẹ nhàng mà thôi…

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, đã thấy đoàn liệt dương thứ hai hoàn toàn mở ra, vô số tinh tú trên không trung cũng đã hoàn toàn thức tỉnh.

Chiến ý trong lòng Nhạc Vũ đã dần dần tăng cao tới cực hạn.

- Chiến giáp!

Thanh âm cất lên, phù văn buông phủ như bức rèm chung quanh người nhất thời tụ tập lại, quấn quanh thân Nhạc Vũ, tựa như một bộ tử sắc chiến giáp dán chặt trên người.

Kim mang chói mắt làm hai người trong cốc đều cau chặt mày.

- Là tiên thiên siêu phẩm!

Tuy chỉ dùng phù văn tinh thuần ngưng tụ, nhưng xem xét khí tượng rõ ràng đã bước vào cánh cửa tiên thiên siêu phẩm!

Mà lúc này Nhạc Vũ lại quát nhẹ thêm một tiếng.

- Long Biến!

Toàn thân hắn hiện ra kim hoàng sắc lân giáp, giữa ấn đường ẩn hiện long văn. Một đôi kim đồng dựng thẳng, vô số phù văn huyền ảo hiện lên bên trong. Các đốt ngón tay đều đâm ra những cốt nhận không kém hơn hậu thiên siêu phẩm.

Tử kim phù văn quấn quanh, khiến mũi cốt nhận lộ ra kim chúc sáng bóng, sắc bén không sao chịu nổi!

- Không biết sống chết!

Đương Đồ chân quân trực tiếp hừ nhẹ một tiếng, lúc này bỗng dưng nghĩ tới điều gì, thân hình chợt biến ảo một phân thành hai, vô luận là khí cơ sắc mặt thậm chí diện mạo đều hoàn toàn giống nhau như đúc.

Trong đó có một khối phân thân vẻ mặt chợt biến thành âm trầm như nước:

- Ngươi là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ!

Chư Kiền đột nhiên nổ tung, khi hắn cảm giác được địch ý của người trước mặt lộ ra, trong lòng đã dâng lên sát ý thâm trầm.

Giờ phút này thân hình hắn đã hoàn toàn hóa thú, hiện ra thiên địa pháp tướng!

Thân thể hắn có hai đầu, một đầu giống như liệp báo, thú đầu dữ tợn rủ xuống trước ngực, ngoài ra còn một đầu người, diện mạo lại cực kỳ xấu xa, đôi chi

trước biến thành thanh sắc đao nhận vô cùng sắc bén.

Một vầng huyết sắc đao luân cao cao bay lên, lờ mờ có thể thấy được đao nhận trên đao luân đều do móng vuốt của Chư Kiền biến thành, sắc bén tuyệt luân. Khí tức cực lớn, trong lúc mơ hồ còn vượt qua Tam Viên Chân Kinh.

Trong ánh mắt tràn đầy lệ ý cuồng loạn.

Nhạc Vũ đứng đối diện không hề lưu ý tới, thân hình long hóa, ngũ hành pháp lực tràn ngập toàn thân càng phát ra mãnh liệt mênh mông cuồn cuộn! Tựa như hỏa diễm bốc cao tận trời, dâng lên tới hơn trăm vạn trượng, đồng dạng thanh thế ngập trời.

- Thần lực!

Mười tám thủy lam phù văn quang luân tầng tầng triển khai sau lưng hắn, vầng đao luân nhỏ nhất có phạm vi khoảng hơn một trượng, vầng lớn nhất phải lên tới mười vạn trượng.

Chính phản quang luân chuyển động, toàn bộ phù văn đều đạt tới mức độ hoàn mỹ!

Ba người đối diện tính cả Chư Kiền bên trong, vẻ mặt đều chợt ngẩn ra, trong mắt hoàn toàn ngây ngẩn.

Đây là thần lực Thủy Thần, vô cùng tinh thuần, thần lực Thủy Thần cao tới mười tám cấp!

Giờ phút này lại cùng ngũ hành pháp lực của người trước mặt hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ!

Trong đầu Đương Đồ chân quân nhất thời lóe lên linh quang, mà trong mắt Chư Kiền kỳ quang chợt lóe.

- Ngươi không phải Nhạc Vũ, ngươi là Uyên Minh! Không đúng, hai người đều là…

Lời còn chưa dứt, liền bị cắt đứt. Nhạc Vũ bỗng dưng mở mắt nhìn lên, trong kim đồng bỗng dưng mạnh mẽ hiện ra một trận quang mang.

- Thiên Hữu!

Tử kim khí trụ tràn ra phía chân trời. Chín đầu tử kim cự long quay quanh thân thể Nhạc Vũ.

Cộng thêm thân thể Tổ Long của chính hắn, mười đầu cự long giao nhau, hội tụ thành một đầu kim long khổng lồ bá tuyệt hạo hãn, trôi nổi ngay trên bầu trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1214: Trận bạo phân quang!

- Chẳng biết tại sao cảm giác lần này giống như có chút không đúng!

Bên ngoài hồng hoang, trong hư không vô tận Huyền Đô Pháp Sư đang cau chặt mày đưa mắt nhìn về phía trước.

Trước mắt là từng đợt thời không phong bạo, nhưng ở cách đó không xa, hồn niệm của hắn tập trung vào một ngọn núi trùy hình thật lớn, đang di chuyển thật nhanh trong hư không.

Vân Trung Tử đứng bên cạnh vẻ mặt như buồn như vui, biến ảo không chừng. Giờ phút này nghe vậy không khỏi kinh ngạc:

- Đang lo lắng không ngăn được Đương Đồ cùng Chư Kiền sao? Nếu theo ta thấy, một trương Thái Thanh Chân Hình Phù cũng đã đủ rồi! Thái Thanh đạo tổ, chí tôn thánh nhân cho dù chỉ dùng một phần pháp lực cũng không phải hai Hỗn Độn Kim Tiên chỉ mới nắm giữ pháp tắc nhân quả có thể đối kháng. Uyên Minh cũng không phải người dễ dàng trêu chọc!

- Sư đệ, ta không phải lo lắng việc này!

Huyền Đô cười khổ một tiếng, cảm giác phiền muộn nói không nên lời:

- Hôm nay trong Bắc Hải Cực Lạc Thiên, tàng trân của Chúc Long kia vô luận ta nghĩ thế nào đều cảm giác có chút quá hiêu trương. Ta nghĩ lại với tâm tính của Uyên Minh, phải biết cơ hội truy tìm đại đạo bên trong Cực Lạc Thiên rất nhỏ, trái lại còn có thể gặp nguy hiểm tử vong. Vì sao hắn lại nảy sinh lòng tham, muốn mạo hiểm đi vào Cực Lạc Thiên trước thời hạn?

Vân Trung Tử thoáng cau mày, suy ngẫm chốc lát, trên mặt dần dần hiện lên tia dị sắc:

- Nếu nói như vậy xác thực là có vài phần kỳ quái! Xem toàn bộ an bài của hắn

hôm nay thật sự rất có kết cấu. Hoặc là người này liệu định Huyền Đô sư huynh tất nhiên sẽ trợ giúp hắn một tay cũng không chừng!

Huyền Đô nghe vậy hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hàn ý thật sâu:

- Sư đệ! Nếu không phải hôm nay ngươi đang có mặt tại đây, nếu không phải người kia có liên quan lớn đến Vân Trung Tử ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ năm lần bảy lượt bao dung người có tính tình hung hoành vô pháp vô thiên như hắn được hay sao? Dám đem Bác Cảnh Cung của ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, thật sự là cuồng vọng. Ta không tự mình ra tay trừ hắn đã xem như thật khách khí!

Khí tức Vân Trung Tử cứng lại, sau một lát cười khổ nói:

- Lần này là sư đệ nhờ ơn! Nếu nói như vậy, ước chừng Uyên Minh cũng sẽ không trông cậy có sư huynh viện thủ tương trợ. Vậy thì người này nếu đã biết rõ có hung hiểm nhưng tại sao lại làm như thế…

Hắn mới nói được một nửa, Vân Trung Tử đột nhiên khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, vẻ mặt hắn chợt ngơ ngẩn, sắc mặt cực kỳ quái dị.

Huyền Đô lại thở dài một tiếng nói:

- Biết rõ hung hiểm nhưng vẫn làm như thế, trừ phi trong mắt hắn hành trình vào Cực Lạc Thiên căn bản không có chỗ nào hung hiểm…

Vân Trung Tử không đáp, chỉ bình tĩnh trầm tư, kháp ngón tay suy tính, thời gian càng lâu, sắc mặt hắn càng thêm quái dị.

- Sư đệ ngươi cũng biết Huyền Đô ta xưa nay cũng không thích làm chuyện ác ý suy đoán đối thủ. Nhưng việc hôm nay quả thật quỷ dị!

Huyền Đô Pháp Sư nói tới đây, bỗng nhiên trong mắt hiện ra vẻ do dự, sau một lát lại tiếp lời nói:

- Ta thậm chí còn có suy đoán, Uyên Minh có phải cố ý mượn chuyện của Cực Lạc Thiên cùng tàng trân Chúc Long để dụ địch, muốn trước khi xảy ra cuộc chiến Đào sơn, phải gạt bỏ đi một bộ phận cánh chim của Côn Bằng!

Vân Trung Tử không khỏi hít sâu một hơi lạnh, thần tình tràn đầy vẻ không tin.

Trong lúc mơ hồ trong lòng hắn không ngừng xao động, xem việc hôm nay cũng không phải không có loại khả năng này, nhưng chỉ là một Thánh Thanh Huyền Tiên cảnh giới chứng được Kim Tiên hồn ấn, cho dù có được khí vận công đức gia trì, nhưng làm sao có thể làm kẻ địch của hai vị Hỗn Độn Kim Tiên?

Huyền Đô Pháp Sư cũng chợt cảm thấy lời nói của mình cực kỳ vớ vẩn, tự giễu:

- Ý niệm này chỉ là suy ngẫm trong đầu mà thôi, làm sao có thể? Nếu thật như ta suy đoán, tâm cơ của người này thật sự quá mức đáng sợ! Hơn nữa một thân chiến lực của hắn chỉ sợ còn phải quan sát lại thêm lần nữa!

Nhất thời tâm thần Vân Trung Tử chợt buông lỏng, đang lúc nói chuyện xa xa hư không bỗng nhiên truyền ra một trận nứt toác chấn đãng.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy mấy người từ sau lưng phi độn tới. Một đoàn thanh quang chói mắt cùng một đoàn hắc lam quang hoa không ngừng dây dưa.

- Vạn Vật Sâm La đại pháp, Thôn Hải Nạp Vân Quyết, là Mạnh Chương thần quân cùng Côn Bằng! Hai môn thần thông này thật sự là bất phàm! Còn có hóa thân của Lục Áp…

Huyền Đô Pháp Sư tán thưởng một tiếng, tiếp theo trong mắt như lộ ra vẻ suy nghĩ:

- Yêu sư kia lo lắng như thế, chẳng lẽ cũng đã có linh cảm?

Hắn nhìn lại ngọn núi lớn, nội tâm Huyền Đô lần đầu tiên dâng lên dục vọng muốn đi vào bên trong Cực Lạc Thiên tìm hiểu nguyên nhân tới tột cùng.

…

Bên trong Cực Lạc Thiên, trong sơn cốc vô danh.

Một đạo tử kim khí trụ ước chừng ngàn trượng đang dâng lên phía chân trời, chín đầu tử kim cự long đang quấn quanh thân thể Nhạc Vũ.

Cộng thêm long hồn Tổ Long, mười đầu cự long giao nhau, hội tụ thành một đầu kim long cực lớn bá tuyệt đang trôi nổi trên bầu trời.

Phong bạo khắp bốn phía, giống như vách tường lớn từ khắp bốn phương tám hướng nghiền áp tràn đi, thiên địa lay động, cả thế giới Cực Lạc Thiên không ngừng chấn đãng!

Cổ kim sắc cự long khổng lồ ngàn vạn trượng xoay quanh trời cao, thanh thế còn vượt hơn Chư Kiền một bậc.

Mỗi lần thân hình uốn lượn, lại một cỗ cương kình lực lượng mạnh mẽ bá liệt tuyệt đối tràn ra, sắp vượt qua cực hạn của thế giới nơi này, khiến tòa sơn cốc vô danh như muốn dập nát thành từng mảnh!

Ánh mắt Đương Đồ chân quân lập tức ngưng tụ lại, theo bản năng hắn liền cảm giác được có một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, không chút do dự, bản thể hóa thành vô số mộc đằng đâm xuống dưới đất, cành lá duỗi thân, trong thời gian ngắn mở rộng vô số cành lá, che lấp mặt trời, cơ hồ bao trùm cả tòa sơn cốc.

Cỗ hóa thân còn lại cũng hừ lạnh một tiếng, quang hoa hiện ra trong tay, xuất hiện một thanh lam quang mộc trượng, chỉ vừa cất bước đã tiến lên trên bầu trời đối diện Nhạc Vũ.

- Một Kim Tiên nho nhỏ cũng không biết tự lượng sức mình! Chỉ bằng vào khí vận gia trì đã dám cuồng vọng như vậy. Hôm nay phải cho ngươi biết được thế nào là Chuẩn Thánh Kim Tiên! Mặc cho ngươi khí vận tràn đầy, có Thiên Đế vị cách cũng phải thân vẫn không sai!

Một trượng đánh ra, hóa thành ba trăm vạn trượng, bổng dưng hướng ngay đầu kim long trực tiếp đánh xuống!

Chư Kiền cũng gầm nhẹ một tiếng, thanh sắc đao luân bay vút lên trời cao, sau đó lại giáng xuống, bám theo từng đoàn đao luân quang ảnh.

Thân thể thú hình cũng bước về phía trước, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã cách Nhạc Vũ chừng trăm vạn trượng.

Hai lưỡi đao cực lớn thẳng quét ngang trời, nhân quả gia trì khiến oai lực vừa đến nửa đường đã tăng lên tới mức tận cùng, liền đem khí cơ của người trước mặt chặt chẽ khóa chết.

Lam sắc cành lá trên không trung giống như vô số cự chưởng khổng lồ đem đầu

của cự long chặt chẽ nắm lấy khó thể nhúc nhích.

Mắt thấy cự trượng muốn xuyên vào đầu cự long, bên dưới bỗng nhiên dâng lên một trận linh lực chấn đãng!

- Nguyên Từ!

Dưới chân Nhạc Vũ giẫm mạnh một bước, trọng lực nặng gấp mấy trăm vạn lần từ thân hình hắn lan tràn bao phủ khắp nơi.

Chỉ trong chớp mắt đã đem trọn sơn cốc áp chế trầm xuống hai trăm hai mươi vạn trượng!

Thân hình của hai thân thể Đương Đồ chân quân cùng Chư Kiền lập tức bị trầm xuống, trong lúc nhất thời vô luận là hai chi lưỡi đao của Chư Kiền hay cự trượng đều đánh hẫng vào không trung.

- Là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông!

Hóa thân của Đương Đồ không khỏi hiện lên vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó sắc mặt đang hoảng sợ của hắn chợt biến đổi.

Bóng người cao to thanh tú bên dưới giờ phút này đã tích súc khí thế tới mức tận cùng, Hồng Mông kiếm ý xông thẳng thiên không, hồn niệm kích thẳng tới hai người, mơ hồ giằng co lẫn nhau, không hề có chút thua kém.

Khí thế ngập trời, thân ảnh bên dưới tựa như một ngọn núi lửa sắp bộc phát, lù lù bất động vô cùng trầm ổn. Nhưng mặt ngoài bình tĩnh lại ẩn chứa năng lượng bàng bạc làm lòng người kinh hãi như sắp sửa bùng nổ.

- Trận bạo!

Vừa nói liền làm, từng trận dị lực khai thông thiên địa liên tiếp bạo vang bên trong sơn cốc.

Tựa như muốn hủy diệt thế giới, lại tựa như muốn khai thiên lập địa, trái phải bốn phương tràn đầy diễm quang dâng lên.

Khiến thế giới Cực Lạc Thiên lay động từng trận, liên tục nửa hơi thở cũng

không ngừng chấn rung lắc lư dữ dội.

Không gian bên trong sơn cốc hoàn toàn vỡ vụn.

Giờ khắc này trong mắt Đương Đồ chỉ còn lại vẻ sợ hãi, trong đôi mắt đỏ rực của Chư Kiền cũng hoàn toàn kinh hoảng.

- Ngươi điên rồi sao? Khởi động Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, ngươi có ưu đãi gì?

Chỉ trong nháy mắt liền thấy trên bầu trời vô số tinh mang bắn xuống.

Trăm ngàn vạn đạo tinh mang rậm rạp như mưa lớn hàng lâm, vô số lam sắc mộc đẳng trên bầu trời lập tức bị cắt thành phấn vụn.

Hóa thân của Đương Đồ không ngừng chớp động, vô cùng chật vật, tránh né vô số tinh mang từ trên trời giáng xuống.

Tiếp theo xa xa, hai Chúc Long Nhãn liền đỏ rực chiếu sáng, hai đạo viêm hoa nóng cháy tích súc đã lâu cũng bắn thẳng xuống bên trong sơn cốc!

Bản thể của Đương Đồ triển khai thành mấy trăm vạn trượng độ cao lập tức bị công kích, còn chưa kịp co rút lại thân hình thì đã bị xích diễm quang hoa bắn tới bên cạnh.

Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp trực tiếp đem hơn phân nửa thân hình hắn hoàn toàn đốt thành tro bụi.

Chư Kiền giờ phút này cũng thu hồi thiên địa pháp tướng, thân hình co rút lại chỉ còn khoảng gần một tấc. Ở bên trong cơn mưa tinh quang thân hình vô cùng nhanh nhẹn tránh né, nhưng vẫn bị tinh mang đánh trúng không ngừng phát ra thanh âm đinh đương chói tai, lân giáp khắp toàn thân tràn đầy vết thương, bị đại trận truy sát ở bên trong không cách nào tránh né.

Thanh sắc đao luân trên không trung bị tinh quang đập vào, thanh thế liền suy giảm, đã quay về trước người bảo hộ chung quanh thân thể.

Giờ phút này thân hình Nhạc Vũ đã bắt đầu có động tĩnh, vốn giống như đi dạo lại chuyển bước nhanh hơn, tựa như muốn chạy thật nhanh.

Mỗi một điểm rơi dưới chân vừa lúc nằm ngay chỗ hở của tinh quang bắn xuống, tư thế vô cùng thản nhiên tiêu sái, không ngừng xuyên toa bên trong đại trận, mặc dù xoay chuyển không ngừng nhưng cũng vô cùng thành thạo.

Thân hình hắn hóa quang, từ cực tĩnh chuyển thành cực tốc.

- Phân Quang!

Ba trăm sáu mươi lăm thanh Đại Thai Tàng Hư Không kiếm chợt hiện ra sau lưng, ngay sau đó liền bắt đầu phân hóa.

Chỉ thoáng chốc đã phân tách thành trăm ngàn đạo kiếm ảnh.

Tổng cộng là ba ngàn sáu trăm năm mươi thanh, đều đang trôi nổi phía sau, khiến Thai Tàng thế giới chợt khuếch trương lên cảnh giới khủng bố!

Ngay sau đó bên trong trung tâm của hư không hắc ám, một thanh hắc sắc trường kiếm bỗng dưng tụ tập.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1215: Linh bảo tề xuất!

Hắc sắc kiếm quang ngưng tụ trong chốc lát, một đoàn hung lệ khí giống như vô biên vô hạn lập tức từ bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận xuyên thấu ra ngoài!

Toàn bộ hư không lực lượng, toàn bộ khí linh bên trong ba trăm sáu mươi lăm Thai Tàng Hư Không kiếm tụ tập vào một thân kiếm, oán sát của ba trăm sáu mươi vị tiên tu vẫn lạc còn sót lại bên trong thân kiếm giờ khắc này đều toàn bộ dung hợp cùng một chỗ, hung hoành tuyệt lệ!

Nhạc Vũ trảo ngược về phía sau, liền đem hắc sắc trường kiếm rút ra ngoài.

Ý niệm vừa động, hắn đã đi tới trước người Chư Kiền, khoảng cách chưa đầy vạn trượng.

Chư Kiền còn đang cố gắng né tránh Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp, vừa thấy Nhạc Vũ, trong nội tâm chợt báo động, đột nhiên nổi giận.

Phảng phất giống như một đầu hùng sư bị con kiến khiêu chiến, hắn chợt giận dữ, chỉ cảm giác không thể lập tức đem người trước mắt lập tức xé thành phấn vụn.

- Tiểu tử, cuồng vọng!

Thân hình hắn chợt bành trướng tới vạn trượng, chống cự lại tinh quang đầy trời, hai chi trước nhấc lên đao ảnh bao trùm khắp nơi như gió lốc, chỉ một hơi thở đã trảm kích ra ngàn vạn lần, xu thế như muốn trảm phá hết thảy quét ngang bầu trời.

Thanh sắc đao luân cũng chuyển động, bám theo một đoàn quang nhận luân ảnh xoay quanh đánh xuống.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy trong con ngươi thiếu niên đối diện thần quang chợt

lóe, ánh mắt giống như có thể xuyên phá cửu thiên thập địa, thẳng xuyên tận sâu trong thần hồn của hắn, trong lòng Chư Kiền bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo thấu xương!

- Tâm Kính!

Một cổ đồng viên kính bỗng dưng hiện lên trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, một đoàn thanh u quang hoa giáng xuống bao trùm.

Trong ánh mắt kinh hoàng sợ hãi của Chư Kiền, một đoàn thanh quang chặt chẽ khóa chặt thân hình hắn.

Ngay sau đó vô luận là nguyên thần hay thân thể hắn đều không thể động đậy, không cách nào giãy dụa, dù ra sức vận khí thế nào đều hoàn toàn vô dụng.

- Là Côn Luân Tâm Kính Thuật! Thượng cổ linh bảo Côn Luân cổ kính!

Trong đầu hắn vừa hiện lên ý nghĩ này, liền thấy thân hình Nhạc Vũ tiếp tục lóe thân, vô cùng thoải mái tránh né thanh sắc đao luân đã mất đi khống chế, hoàn toàn khinh thường đao ảnh trùng điệp bao quanh trực tiếp đi tới bên trên người hắn.

Nhạc Vũ từ trên cao liếc mắt nhìn xuống bản thể của Chư Kiền, ánh mắt không chút cảm xúc nhân tính khiến Chư Kiền không ngừng run rẩy.

Ngay sau đó hắc sắc trường kiếm bỗng dưng vung ra, hóa thành hơn mười vạn trượng, lấy xu thế như chẻ tre trực tiếp xuyên thấu ấn đường Chư Kiền, ngay sau đó xuyên vào bên trong thân thể hắn đâm thẳng ra phía sau gáy.

Nếu như giờ phút này có thể mở miệng hô to, thanh âm gào thét của Chư Kiền nhất định thảm thiết tuyệt luân.

Thân hình bị một kiếm xuyên thấu, bên trong thanh kiếm gia trì hư không lực, trong người hắn lập tức bị vỡ toác thành từng khúc, đem bộ phận thân thể ở ngực bụng của hắn nổ thành bột mịn.

Đau triệt nội tâm! Trong nguyên thần phảng phất như bị xoắn vặn thành từng mảnh nhỏ!

Nhưng vẻ mặt hắn vẫn hoàn toàn cứng ngắc không làm ra được chút động tác. Một cảm giác uất nghẹn đè nén trong cổ họng không cách nào bộc phát.

Ánh mắt hắn tràn đầy căm tức nhìn thiếu niên trước mặt, một khi hắn có thể thoát thân trong trói buộc này, hắn nhất định phải cho thiếu niên kia hối hận vạn lần!

Nhạc Vũ phảng phất như hoàn toàn không cảm giác, kiếm thế trầm hùng vẫn tiếp tục đem thân hình của Chư Kiền không ngừng phá vỡ!

Ban đầu Chư Kiền còn chưa cảm giác, nhưng ngay khi trong thân hình cảm giác được có một đoàn viêm lực xuyên nhập vào trong cơ thể, tận sâu trong thần hồn của hắn lập tức kịch chấn không ngừng.

Trong hồn niệm cảm ứng của hắn, rõ ràng có hai luồng hỏa viêm quang hoa xuyên tới, Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp thiêu đốt hết thảy.

Chỉ một lần công kích liền đem thân hình Chư Kiền hoàn toàn xuyên phá, hơn phân nửa thân thể toàn bộ bị hòa tan.

Dư ba chưa dừng lại, xuyên nhập ra cơ thể, ngay cả thân hình Nhạc Vũ đang đứng trên đầu hắn chỉ trong nháy mắt cũng tan ra hơn phân nửa.

Chỉ còn lại một đôi mắt lạnh lùng ẩn bên trong huyết diễm càng phát ra vẻ băng sương sắc bén!

Cũng ngay lúc này, hồn niệm cùng thân thể Chư Kiền cuối cùng thoát khỏi Tâm Kính Thuật, bộ phận thân thể còn sót lại cuối cùng đã có thể chuyển động.

Bạo rống một tiếng, thân thể khổng lồ chỉ trong nháy mắt khôi phục lại như lúc ban đầu. Bên trong đôi mắt hiện ra lệ khí sát ý vô tận, cũng không hề hiện ra vẻ suy yếu, ngoại trừ một ít lân giáp trên thân có vẻ ảm đạm, cơ hồ không khác biệt bao nhiêu so với lúc còn chưa bị thương.

Nhưng thân hình trước mặt Chư Kiền cũng đã khôi phục với tốc độ còn nhanh hơn cả hắn.

Hắc sắc trường kiếm trong tay thiếu niên lại giơ cao thẳng xuyên tận trời!

- Hồng Mông!

Kiếm ý lạnh thấu xương, chỉ trong nháy mắt toàn bộ ngũ hành chân lực, Thiên Đế tử khí, lực lượng tín ngưỡng toàn bộ dung hợp thành một.

Còn chưa chém ra, thời không kết cấu chung quanh thân kiếm đã tan rã thành từng mảnh, băng diệt cùng đại đạo pháp tắc như dập nát!

Khí tức lăng lệ phách tuyệt khiến người khác cơ hồ không hề có nửa phần phản kháng ý niệm, chỉ muốn thần phục dưới chân hắn, tùy hắn chém giết!

- Là phương tây đại đế Hồng Mông kiếm quyết! Giỏi cho phương bắc đại đế!

Hai thân hình của Đương Đồ chân quân giờ phút này mới tạm thời thoát thân khỏi sự truy kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Ngay cả bản thể bị hai đạo Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp đánh trọng thương cũng đã khôi phục lại như lúc ban đầu, giờ phút này nhìn vào bên trong sơn cốc, sắc mặt Đương Đồ vô cùng âm trầm, trong ánh mắt hiện lên vẻ quái lạ tràn đầy.

Trong nội tâm hắn đã sớm nhận định người trước mắt chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương! Ngay lập tức vẻ mặt hắn liền biến thành ngưng trọng như lâm đại địch!

Có lẽ thiếu niên kia tu vi còn kém hơn hắn, nhưng chỉ bằng vào tâm tính kiên nhẫn lại hung hoành, đã đủ làm lòng người kinh hoàng sợ hãi.

Vô luận là kích động Chu Thiên Tinh Đấu đại trận hay cùng Chư Kiền chiến đấu, chống chọi Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp công kích, thiếu niên kia đều lộ ra tính tình bá đạo hung tuyệt, khí thế hung liệt đến tột đỉnh! Giống như muốn đồng quy vu tận cũng phải chém giết hai người bọn hắn ngay tại chỗ!

Lại có thể triển lộ nhiều loại thần thông càng khiến người kinh dị. Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ thần thông, Côn Luân Tâm Kính Thuật, Ngọc Thanh Xiển môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, Hồng Mông kiếm quyết, Tứ Cửu Huyền Công, Long Biến…

Chỉ trong nháy mắt thiếu niên kia đã liên tiếp sử dụng nhiều loại thần thông tột đỉnh khiến người thật sự không thể tưởng tượng.

Hóa thân của hắn ẩn bên trong tầng mây đột nhiên hiện ra lãnh mang, lam sắc mộc trượng lại nện thẳng xuống Nhạc Vũ.

Sát ý trong nội tâm hắn càng tăng cao, thủ đoạn thần thông như vậy nếu như có một ngày đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới chân chính, hắn cùng Chư Kiền làm gì còn con đường sống.

- Chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, làm sao có thể dung cho ngươi điên cuồng như vậy, còn chưa chịu chết!

Lời vừa dứt, hóa thân của Đương Đồ chân quân bỗng nhiên chợt cau mày, chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm xuất hiện bên trong hồn niệm cảm ứng.

Hắn bỗng dưng quay đầu lại, nhìn thấy một thanh sam đạo nhân bước ra từ trong hư không, ngoại trừ y phục, thân ảnh dung mạo hoàn toàn giống Nhạc Vũ như đúc.

Tam thi phân thân?

Trong lòng Đương Đồ chợt chấn động, chỉ trong nháy mắt hắn đã cảm thấy không đúng, nếu thật sự trảm cắt tam thi, thành tựu Chuẩn Thánh, vừa rồi dù Chư Kiền chưa tới mức vẫn lạc nhưng nhất định phải trọng thương không còn chút chiến lực.

Nhưng trên thế gian này, làm gì có đạo lý thân ngoại hóa thân ngang hàng với bản thể?

Trong tay thanh sam đạo nhân cầm ấn tỳ, đứng lại sau lưng Đương Đồ, chậm rãi nói:

- Ta đã muốn giết ngươi, há có thể không chuẩn bị trước!

Một đoàn tử quang bay lên không, gặp gió liền trướng, dựng đứng trên không trung, ngay lập tức hóa thành trăm vạn trượng áp chế xuống dưới.

Trong lòng Đương Đồ trầm xuống, khí vận công đức cùng thần tinh đều súc tích bên trong ấn tỳ, đủ tương đương với tiên thiên siêu phẩm linh bảo đỉnh cấp, chỉ

cách tiên thiên chí thánh một đường chỉ nhỏ.

Hắn tự biết bản thân không thể ngăn cản được ấn tỳ trấn áp, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ chỉ có thể thu lại cự trượng ném lên không trung ngăn cản ấn tỳ rơi xuống.

- Long Hoàng An Thiên Tỳ, ngươi quả nhiên là Uyên Minh!

Thanh âm lạnh cứng, đôi tay của Đương Đồ bỗng dưng lại duỗi ra vô số mộc đằng đang muốn đánh ra, chỉ thấy thanh sam đạo nhân đối diện không chút động tác, nhưng vẻ mặt lại vô cùng trấn định.

Chỉ sau một thoáng, một đạo hắc ảnh cực lớn trên bầu trời bao phủ khắp không trung.

Hóa thân của Đương Đồ kinh ngạc nhìn lên trên không, chỉ thấy một thanh sắc cự chung bao phủ bầu trời thẳng áp xuống.

- Đây là Hồng Mông Tử Khí?

Trong đầu Đương Đồ vừa hiện lên ý nghĩ này, liền nghe được một tiếng nổ ầm vang đầy trời, cự chung rơi xuống, bao bọc lấy toàn bộ thân hình hắn, thiên địa trước mắt bỗng dưng biến đổi chỉ còn lại bóng tối bao phủ.

Theo bản năng pháp lực của hắn liền chấn động va đập khắp mọi nơi, chỉ thấy không gian tối đen bên trong lại vô biên vô hạn, vô cùng rộng lớn cơ hồ hoàn toàn ngăn cách cùng thế giới bên ngoài.

Độn quang chợt lóe trước mắt, hiện ra một bóng người, chính là thanh sam đạo nhân vừa rồi, tay nâng Long Hoàng An Thiên Tỳ, đang đứng huyền phù giữa không trung, sắc mặt lạnh lùng băng giá, thân hình lại chẳng khác gì băng sơn chắn ngang ngay trước người hắn.

Hắn không khỏi thở mạnh một hơi, thần hồn trầm xuống, biết được nếu không trừ diệt thanh sam đạo nhân, bản thân mình thật khó thoát khỏi Hồng Mông chí bảo cự chung này.

Mà giờ phút này bản thể của Đương Đồ chân quân bên trong sơn cốc vừa nhìn thấy ấn tỳ bành trướng đã chợt cau mày.

Cơ hồ không chút do dự, trong tay áo hắn bắn ra một cây lược gỗ bay lên trời cao, mộc sơ kia tản ra thất thải quang mang, mười tám răng lược đều hóa thành lam sắc duệ quang trực tiếp đánh thẳng về hướng Nhạc Vũ.

Nhưng ngay sau đó hồn niệm bản thể của hắn chợt báo động, chỉ thấy trước mắt quang hoa chợt lóe, lại thêm một thanh sam nhân ảnh hiện ra ngay trước mắt, thân hình bộ dạng cũng hoàn toàn giống Nhạc Vũ như đúc.

Trong tay thanh sam đạo nhân cầm một thanh ngũ sắc cự kiếm quang hoa lưu chuyển, nhưng không nói lời nào, vừa hiện thân liền chém xuống một kiếm, ngũ sắc lưu quang gần như không chút âm thanh chém thẳng tới trước người Đương Đồ.

Đương Đồ lại cảm thấy vô cùng phẫn hận, trong lồng ngực tràn đầy nôn nóng.

- Một tiểu tử nhỏ bé sao lại có nhiều hóa thân như vậy!

Từ khi bắt đầu động thủ, hắn luôn cảm thấy bó tay bó chân không cách nào tận tình thi triển.

Lại thẳng đến khi ngũ sắc cự kiếm tới trước người, tim hắn bỗng đập thật nhanh, tâm niệm chợt động, mười tám đạo thanh sắc duệ quang trên không trung toàn bộ lắng xuống ngăn cản ngũ sắc kiếm hoa.

Hai linh bảo giao kích, ngay lập tức vang lên tiếng chói tai, ngay trong ánh mắt khiếp sợ thất thố của Đương Đồ chân quân, lam sắc mộc sơ chỉ sau một lần giao kích liền bị đánh thành nguyên hình!

Mặt ngoài hiện lên vết rạn, bị cỗ cự lực đánh bay ra ngoài ngàn vạn trượng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1216: Thần thông tẫn triển!

Đánh bay mộc sơ, ngũ sắc kiếm quang vẫn chưa dừng lại, kiếm quang quét ngang trực tiếp chém rụng cánh tay phải của Đương Đồ chân quân!

Máu tươi lập tức phun tràn, sắc mặt Đương Đồ tái nhợt xanh mét, nhưng lúc này trong mắt hắn lại tràn đầy chấn kinh.

Rốt cục là loại linh bảo gì mà có uy lực như vậy!

Mộc sơ kia cũng là tiên thiên linh vật, chí bảo công đức. Từ thời hồng hoang thái cổ khi hắn còn chưa thức tỉnh linh trí, đệ nhất cành cây đầu tiên đã như vậy thành tựu.

Nhưng tiên thiên siêu phẩm linh bảo như vậy rõ ràng không ngăn cản được oai lực một kiếm của ngũ sắc cự kiếm!

Ngũ sắc kiếm quang trước mắt lại bốc lên mênh mông cuồn cuộn. Đương Đồ cắn chặt răng, dưới chân hóa thành vô số mộc đẳng, toàn bộ rễ cây đều đâm sâu vào trong lòng đất. Thân hình hắn cũng không lưu ý tới tinh quang loạn nhận bắn phá, vung mạnh ra ngoài. Tay áo vung cao bắn ra vô số lam quang, trên vạn mộc đinh hướng bóng người đi qua tràn tới.

Thanh sam đạo nhân thấy thế hừ lạnh một tiếng, không thèm lưu ý chút nào, chậm rãi thong thả bước đi. Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm chợt biến ảo, hóa thành một thanh chiết phiến ngũ sắc, vừa bắn lên cao sái ra một đoàn ngũ sắc linh quang, nơi nơi đi qua vô số lam sắc mộc đinh lập tức biến mất, lả tả rơi xuống dưới.

Vô số mộc đinh không cách nào tới gần thanh sam đạo nhân được mười trượng.

Đương Đồ kinh hãi, đôi mắt trợn trừng cơ hồ đã mất đi tiêu cự.

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Hồng Mông Khí, đây là Hồng Mông chí bảo!

Linh quang thoáng hiện trong đầu, cuối cùng hắn đã phân biệt ra được bảo vật kia là gì, mà vẻ mặt của hắn càng lúc càng thêm kinh hoảng.

Hồng Mông chí bảo, thanh ngũ sắc kiếm kia không ngờ là Hồng Mông chí bảo!

Chẳng thể trách thanh kiếm kia sắc bén đến như thế, mạnh mẽ đến như vậy!

Cũng khó trách người trước mắt tuy chỉ có tu vi Kim Tiên nhưng dám cuồng vọng đến như thế!

Sau thoáng kinh dị, hắn lại cảm thấy mừng như điên, trong mắt liền lộ ra vẻ tham lam. Nếu có được bảo vật kia trong tay, chẳng sợ là chí tôn thánh nhân, hắn cũng dám đối kháng một phần! Thậm chí hồn ấn tầng thứ tám cũng có thể lập tức thành tựu.

Một món Hồng Mông chí bảo đã có thể vượt cấp khiêu chiến, định khóa càn khôn! Dù là bản thể của hắn trước khi bị Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp đánh trọng thương cũng không có cơ hội chiến thắng.

Nhưng theo tình hình hôm nay, chỉ cần kéo dài thêm nhất thời nửa khắc, vô luận là cỗ hóa thân có thể thoát khỏi cự chung kia, hay Chư Kiền dẫn đầu đánh chết bản tôn của người này, cuộc chiến hôm nay vẫn còn chín thành phần thắng!

Mộc sơ bị ý niệm của hắn thao túng, trong nháy mắt quay về trước người hắn. Hóa thành mười tám đạo thanh sắc linh quang lại giáng xuống, tiếp tục bện thành từng vòng thất thải quang màng trước người Đương Đồ chân quân.

Sắc mặt thanh sam đạo nhân vẫn lạnh băng như trước, không chút diễn cảm. Hắn vung tay lên, lại đánh ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, chỉ trong nháy mắt đã làm mộc sam hiện lại nguyên hình, linh quang ảm đạm rơi xuống.

Trong lồng ngực Đương Đồ đột nhiên nhảy mạnh trầm xuống, giờ phút này mặc dù hắn còn chưa lật hết con bài, nhưng vô luận là mộc sơ hay là lam sắc quang đỉnh đều là linh bảo đỉnh cấp trong tay hắn, uy lực đều thuộc loại mạnh mẽ tuyệt đối!

Bực linh vật như vậy cũng không chịu nổi một công kích của Ngũ Sắc Thần Quang, những bảo vật khác liền có thể hiểu được kết quả.

Cơ hồ hắn không còn chút do dự, liền duỗi bộ rễ bên dưới đâm xuống càng sâu hơn, toàn bộ bổn nguyên tinh hoa đều truyền xuống bên dưới.

Nhưng thanh sam đạo nhân đã đi tới trước người hắn, chiết phiến trong tay co rút lại biến thành một thanh ngũ sắc quang kiếm chém ra ngoài!

Ngũ sắc kiếm hoa như vỡ bờ trực tiếp đem thân hình của Đương Đồ chém thành hai đoạn! Nửa thân trên lập tức hóa thành một đoạn lam sắc cự mộc liền khô héo vàng rũ.

Nửa thân dưới cũng lập tức co rút lại chui xuống lòng đất, chỉ trong phút chốc đã không còn nhìn thấy tung tích.

Thanh sam đạo nhân lạnh lùng nhìn xuống, trong đôi mắt hơi có vẻ đờ đẫn chợt lộ ra ý khinh thường.

Hắn chỉ tiện tay ném ra thanh kiếm, lại vung Âm Dương Bát Quái trận đồ mở tung ra bao phủ cả thiên địa.

Lập tức đem thế giới ngàn vạn trượng toàn bộ ngăn cách với bên ngoài, thân hình Đương Đồ chân quân đang chui xuống lòng đất cũng bị bao phủ chặt chẽ bên trong.

Năm thanh tiên thiên ngũ sắc kiếm khí khác nhau lóe ra, vây quanh khắp các hướng.

Thanh sam đạo nhân khẽ vẫy tay, một thanh tiên thiên lam sắc linh kiếm nhị phẩm xuất hiện, tay trái lại tụ ra ngũ sắc quang hoa, chỉ trong thoáng chốc mấy ngàn tia ngũ sắc quang châm lục tục ngưng tụ lại.

Sau đó hắn bước vào trong lòng đất, dừng ngay trước mặt Đương Đồ không xa, xuyên thấu qua đất tầng nhìn vào Đương Đồ, trong mắt tràn đầy vẻ chê cười.

- Đương Đồ đạo hữu! Ta và ngươi chưa phân thắng bại, ngươi đang chuẩn bị đi nơi nào?

Ánh mắt hắn thật u lãnh, súc tích sát ý nồng đậm.

Cuộc chiến trong cốc biến hóa chỉ phát sinh trong chớp mắt thời gian!

Chỉ nháy mắt cỗ phân thân của Đương Đồ đã bị áp nhập bên trong Trấn Thế Chung, ngay cả bản thể cũng bị ngũ sắc kiếm trận chặt chẽ vây khóa!

Cực Lan đứng bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận, cũng không biết vì sao Nhạc Vũ lại cần dùng tới chính mình.

Ngay khi trận chiến vừa bắt đầu, toàn bộ tinh thần của hắn đều dùng quan sát tình hình bên ngoài. Chiến cuộc của mấy người trong cốc hắn đều quan sát được rõ từ đầu đến cuối.

Lúc này hai tay hắn đang nắm chặt, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin cùng nỗi kinh hãi vô tận.

Một cuộc chiến này hắn đã biết sư đệ thực sự có thể làm được như lời đã nói, đem hai Hỗn Độn Kim Tiên chém giết ngay trong hôm nay.

Hắn tự nhủ mình đã hiểu biết Nhạc Vũ thật sâu đậm, nhưng cho tới giờ khắc này hắn mới biết được mình còn xem nhẹ sư đệ của mình, cũng chưa hiểu được toàn bộ thực lực thực sự của hắn!

Trong tay Nhạc Vũ cầm Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm, trừ phi gặp phải đối thủ như Nhai Tí có da dày thịt cứng đánh không vỡ, bên trong hồng hoang những Hỗn Độn Kim Tiên chỉ mới chứng được hồn ấn tầng thứ bảy tuyệt đối khó thể thắng dễ dàng!

Mượn dùng lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cùng hai Chúc Long Nhãn, không chút khoan nhượng hoàn toàn chuyển đổi hoàn cảnh xấu, Nhạc Vũ đem hai người Đương Đồ cùng Chu Kiền bức tới mức vô cùng chật vật.

Thần quang lóe ra trong mắt Cực Lan, hắn lại nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ đang đứng bên ngoài.

Tuy Trấn Thế Chung cùng Long Hoàng An Thiên Tỳ thật mạnh mẽ, nhưng chỉ có thể áp đảo được hóa thân của Đương Đồ trong chốc lát.

Ngũ sắc kiếm trận tuy mạnh, mạnh tới mức dù là Hỗn Độn Kim Tiên cũng không có lực phản kháng! Nhưng Đương Đồ vốn là tiên thiên mộc linh, sinh

mệnh lực cũng vô cùng ương ngạnh, vì thế khó thể trong nhất thời nửa khắc đem hắn hoàn toàn diệt sát.

Mấu chốt trong trận chiến này nằm ở cuộc chiến giữa Nhạc Vũ cùng Chư Kiền, rốt cục là hoàn toàn thua cả bàn hay giết chết được hai nhân vật Hỗn Độn Kim Tiên kia đều được quyết định bởi thắng bại của cuộc chiến đó!

Nhưng khi Cực Lan quan sát thân ảnh bên ngoài trận, ánh mắt chợt tan rả, giờ khắc này hắn không cách nào đè nén được nỗi xúc động muốn quỳ bái thân ảnh kia.

Nhạc Vũ giơ cao hắc sắc cự kiếm trong tay, một đoàn ngũ sắc kiếm mang ngưng tụ tới cực hạn đâm xuyên trời cao, mơ hồ như muốn phá vỡ thiên không!

Tử kim đế khi vây quanh cơ thể, cổ hoàng kim cự long xoay quanh sau lưng, khí tức tôn quý trang nghiêm, kiếm áp mênh mông cuồn cuộn khiến Lưỡng Nghi Âm Dương Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp áp rúc xuống mặt đất tới cực hạn, rõ ràng đã trầm xuống thêm ngàn trượng!

Khi kiếm thế tụ tập tới mức tận cùng, bỗng dưng chém thẳng xuống. Xuyên qua thân hình vừa khôi phục của Chư Kiền, thế như chẻ tre, vạn vật lui tránh! Xuyên nhập qua cơ thể, trực tiếp đem thân thể Chư Kiền từ giữa tách thành hai nửa!

Máu tươi bay tứ tung, một trận huyết tinh sái đầy về hướng Nhạc Vũ, lại bị một tầng ngũ sắc quang văn ngăn trở bên ngoài, sau đó Nhạc Vũ lại vung tay lên thổi quét toàn bộ ra xa.

Một tia hỏa diễm bốc cháy, trực tiếp đem máu tươi đốt thành tro tàn!

Nhưng trước mặt hắn bỗng nhiên vang lên tiếng cười quái dị của Chư Kiền.

- Quả nhiên là hảo thủ đoạn, chẳng thể trách Nhai Tí lại rơi xuống trong tay ngươi! Chỉ có điều Chư Kiền này không ngu xuẩn như tên kia, mặc dù không có được Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu đại pháp thần thông, nhưng Khí Huyết Ngưng Tụ Pháp ta vẫn luôn có vài phần tự phụ! Thật muốn nhìn xem ngươi có thể giết được ta mấy lần! Làm ra việc tiêu hao chân lực như thế, xem ngươi có khả năng chống cự tới lúc nào!

Thân hình bị chém vỡ bỗng dưng lại tuôn ra vô số tơ máu đan xen lẫn nhau, chỉ

trong khoảnh khắc thân thể khổng lồ kia đã ngưng tụ lại như trước.

Trong con ngươi Nhạc Vũ chợt lóe lãnh mang, lộ ra vẻ khinh thường, một đợt hồn niệm vô cùng băng hàn tán tràn ra khắp bốn phương.

- Thủy Hỏa!

Hắc sắc cự kiếm trong tay hoàn toàn tán đi, đem Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính cầm vào trong tay.

Vừa cất bước đã đi tới trên đầu Chư Kiền, Lưỡng Cực Hàn Diễm Kính trực tiếp khảm vào ngay ấn đường của Chư Kiền!

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Khí, dương viêm vô cùng nóng cháy cùng băng lực giá lạnh vô tận đều dung hợp thành một, chậm rãi chảy vào trong thân thể Chư Kiền.

Chỉ thấy thân hình đã bành trướng tới hơn mười vạn trượng lập tức đông cứng lại, bao trùm một tầng băng sắc, tiếp đó bỗng dưng tạc vỡ, hóa thành hàng ngàn hàng vạn băng bụi!

- Vạn Mộc!

Thanh Đế Trường Sinh Chân Khí lập tức tràn ra, Nhạc Vũ sái ra một ít hạt giống rơi xuống lòng đất, vô số mộc đằng duỗi thân như yêu ma nhảy múa lan tràn ra hơn trăm vạn trượng, từng gốc mộc đằng vươn hướng trời cao, đem hàng ngàn hàng vạn huyết sắc băng bụi trói buộc trở lại.

Ngay sau đó cũng không đợi băng bụi hòa tan, liền hoàn toàn cắn nuốt, khiến mộc đằng liền bị nhiễm lên một tầng huyết sắc.

Chỉ còn một phần nhỏ tụ họp lại trên không trung, nhưng trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ tràn đầy vẻ kinh hãi.

Trên mặt hắn cũng không còn vẻ tự phụ như trước đó, sát ý cuồng ngược cũng đã thối lui thật nhanh, chỉ còn lại vẻ kiêng kỵ thật sâu.

Thiếu niên ở trước mắt quả nhiên có đủ lực lượng giết chết hắn!

Chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé mà thôi, thậm chí cảnh giới chân thực cũng chỉ là Thái Ất Chân Tiên, tại sao lại có được nhiều thần thông đại pháp như thế? Nhiều linh bảo tuyệt đỉnh như vậy?

Tiếp theo hắn bỗng dưng biến sắc, chỉ thấy trong tay Nhạc Vũ lại ngưng tụ một đoàn ngũ sắc quang châm.

- Nguyên Từ!

Mấy ngàn tia Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm trực tiếp bắn tới, trong nháy mắt đã xuyên thấu thân thể Chư Kiền, ngay sau đó nổ tung oa, khiến thân thể đã bị đại thương nguyên khí lại nứt toác thành phấn vụn!

Chư Kiền chỉ cảm thấy nguyên thần vô cùng mệt mỏi, nỗ lực giãy dụa khống chế khí huyết còn sót tụ tập, thân hình rút lại chỉ còn chừng ngàn trượng, vô cùng chật vật không còn chút uy thế.

Ngay sau đó liền thấy Nhạc Vũ bỗng dưng bước về phía trước một bước, đi tới trước mắt hắn, thân hình trong mắt hắn tuy nhỏ bé như con kiến, nhưng mạnh mẽ tới mức sắc bén hơn đao kiếm, vững chãi còn hơn ngọn núi cao.

Trên bầu trời, cự long khổng lồ ngàn vạn trượng cũng đang rít gào lao xuống, trong miệng Nhạc Vũ lại phun ra hai chữ:

- Diệt Thế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1217: Chuẩn Thánh vẫn lạc

Bên trong cơ thể vận chuyển Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, đem toàn bộ Ngũ Hành thần thông đều tụ tập chung một chỗ.

Linh lực rung chuyển nhanh chóng thăng cao, khí thế mạnh mẽ mỗi khắc càng thêm cường thịnh, cuồng dã bá đạo, dáng vẻ uy thế như biển gầm!

Ngay sau đó Côn Luân Kính lại phát ra một đoàn thanh quang, không chiếu thẳng về hướng Chư Kiền mà là chiếu tới quanh thân Nhạc Vũ.

An Thiên Sáng Thế, huyễn pháp ngưng chân, chính đang phỏng chế khí tức Tổ Long. Khiến long uy vô biên vô hạn của Nhạc Vũ còn đang kéo thẳng lên đỉnh cấp!

Trong vòng vạn trượng quanh thân từng đợt tiếng vang không gian dập nát, khắp thế giới Cực Lạc Thiên đều lay chuyển dữ dội.

Đồng tử Chư Kiền chợt tan rả, hoàn toàn mất đi tiêu cự, đã trở nên hoàn toàn tuyệt vọng.

- Là Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp! Lại chính là vô thượng thần thông, là Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp của Tổ Long năm xưa!

Nếu nói trước đó Nhạc Vũ liên tục thi triển nhiều loại thần thông đỉnh cấp chỉ làm Chư Kiền kinh dị, như vậy giờ phút này hắn đã hoàn toàn mất đi ý niệm kháng cự trong đầu.

Ngoại trừ Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm, còn lại Hồng Mông kiếm quyết, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đều nằm trong tay thiếu niên này, đều có được uy lực có thể so sánh với Hỗn Độn Kim Tiên.

Nhưng cũng chỉ so sánh mà thôi.

Nhưng giờ phút này uy thế của Nhạc Vũ đang tụ tập, mạnh mẽ tới mức dù cho hắn còn đang toàn thịnh lực lượng cũng cảm thấy sợ hãi!

Rít gào một tiếng, Chư Kiền nỗ lực đem ý niệm giãy thoát trong uy áp kia, sau lưng hắn triển khai bốn đôi kim chúc dực sí, đem hết toàn lực cố gắng xé mở hàng rào không gian.

Ngay khi thế giới động thiên nơi này bị xé rách từng tầng một, cơ hội chạy trốn ở ngay trước mắt, trong mắt Nhạc Vũ bỗng dưng hiện lên một tia hàn mang.

Quyền phải của Nhạc Vũ đã hoàn toàn long hóa, từ trên cao giáng xuống mạnh mẽ oanh ra! Khiến cả phương thế giới nơi này chấn rung lắc lư một trận, thiên địa thất thanh, linh quang biến sắc! Lực lượng trói buộc vô cùng vô tận đem thân hình Chư Kiền vây khóa chặt chẽ.

Không còn chút do dự, cũng không dung cho Chư Kiền còn cơ hội phản kháng, một quyền đánh thẳng lên trán hắn, cự lực bàng bạc súc tích ngay trong lúc tiếp xúc vầng trán liền đem toàn bộ thân hình Chư Kiền một kích dập nát!

Cũng giống như trước đó, huyết nhục văng tứ tung, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế chân lực cơ hồ dung nhập toàn bộ lực lượng của Nhạc Vũ trực tiếp phá hủy hết thảy, diệt sát hết thảy!

Đem toàn bộ sinh cơ hoàn toàn gạt bỏ, máu tươi vẫn còn văng trong không trung, đã lập tức bị biến thành cát bụi, hóa thành hạt bụi chân chính phiêu tán khắp mọi nơi.

Tiếp đó Nhạc Vũ lại đưa long trảo đem hoàng sắc yêu đan cực lớn như chậu nước chặt chẽ trảo vào trong tay.

Ngũ sắc linh quang tràn vào, dù yêu đan giãy dụa thế nào cũng không thể thoát thân, dần dần biến thành ảm đạm, khí tức bạo ngược của Chư Kiền chỉ trong mấy hơi thở đã dần dần chuyển thành thật mỏng manh.

Tay phải Nhạc Vũ nắm chặt lại, đem một tia sinh cơ cuối cùng của Chư Kiền hoàn toàn gạt bỏ, một tia ý niệm mượn dùng tiên thiên chí thánh Côn Luân Kính chiếu thẳng vào tận sâu trong bổn nguyên tầng thứ bảy, đem hồn ấn va chạm phá thành mảnh nhỏ!

Trong lồng ngực hắn phun mạnh một hơi uất khí, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy sóng lòng chợt khởi động vô cùng khoái ý, hắn bỗng dưng thét dài một tiếng, thanh chấn thương thiên, phát tiết hào hùng.

Một trận chiến này cuối cùng chính hắn vẫn thắng! Thậm chí con bài chưa lật cuối cùng do Cực Lan thao tác Tứ Ngạo Tuyệt Kiếm cũng chưa từng vận dụng!

Trong lòng hắn chợt động, nhìn lên trên không. Chỉ thấy Trấn Thế Chung bỗng dưng bị nhấc lên thật cao.

Ác niệm hóa thân của Đương Đồ chân quân hóa thành một đoàn lam quang thoát ra khỏi Trấn Thế Chung, theo sát phía sau là thanh sam đạo nhân, giờ phút này cánh tay phải hóa thân bị bẻ gãy, ngực bụng mơ hồ huyết nhục, sắc mặt vô cùng tái nhợt, phảng phất như đã mất đi khả năng tự lành vết thương, tay nâng Long Hoàng An Thiên Tỳ đều ẩn hiện vết rạn.

Hai người nhìn nhau, chân mày đều cau lại, sau đó vẻ mặt hoàn toàn khác hẳn.

Trên mặt Đương Đồ chân quân bỗng dưng xanh mét một mảnh, không còn lại chút huyết sắc.

Long Hoàng An Thiên Tỳ bị hắn làm tổn thương tạm thời đã mất đi khả năng trấn áp khí vận.

Nhưng giờ phút này hắn lại rõ ràng có thể thấy được tử kim khí trụ trên đỉnh đầu Nhạc Vũ không những không suy giảm ngược lại còn thêm cường thịnh gấp mấy lần!

Đoàn kim quang quang hoa cầm trong tay rõ ràng chính là yêu đan của một vị Chuẩn Thánh Kim Tiên!

Giờ phút này sống chết của Chư Kiền cũng không cần suy đoán.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, khẽ vẫy tay, đem Côn Luân Kính thu về trong tay trái, tay phải ngưng tụ một đoàn hắc quang, bên trong Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận có canh kim linh hội tụ thành Vô Tướng Kiếm Quyết cùng Phân Quang Thác Ảnh Kiếm, chỉ trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một thanh hắc sắc trường kiếm.

Một tay cầm kiếm, một tay cầm kính, chỉ giẫm chân đã đi tới trước người hóa thân của Đương Đồ, cùng thanh sam đạo nhân chia ra đứng trước sau.

Bên trong tinh quang loạn nhận cùng Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp công kích đầy trời, thân hình Nhạc Vũ chợt lóe, thành thạo tránh né không hề có chút nửa phần cố sức!

Côn Luân Kính đã biến thành một đoàn thanh quang lấp lánh, mà Trấn Thế Chung cũng đã quay về trong tay thanh sam đạo nhân, chỉ thoáng lay động liền phát ra từng trận chung âm khiến thần hồn người khác không ngừng chấn đãng.

Đương Đồ chân quân chỉ cảm thấy trong lồng ngực vô cùng lạnh lẽo, bỗng dưng thở dài, thật kiên quyết vứt bỏ lam sắc cự trượng trong tay, vẻ mặt khổ sáp nói:

- Hôm nay bệ hạ thắng! Hai mươi vạn năm tu hành đăng đẳng, mặc dù Đương Đồ cũng thuộc Yêu tộc nhất mạch, nhưng không muốn hi sinh tính mạng vì yêu sư Côn Bằng. Thái Hoàng Nhai Tí nếu đã dốc sức vì bệ hạ, nghĩ đến Đương Đồ cũng có thể dốc sức cho đế đình. Đương Đồ này không dám mong đại đạo, không cầu quyền hành, chỉ nguyện được trường sinh, tiêu diêu tháng ngày. Xin bệ hạ hãy lưu bản thể của ta một tính mạng!

Trong mắt Nhạc Vũ chớp động lãnh mang, có chút suy ngẫm, vẫn tạm thời dừng tay. Khóe môi hắn chợt hiện lên tia cười nhạt, trước người bỗng dưng ngưng tụ một đoàn tử sắc linh quang, dần dần hiện lên một phù văn tử kim sắc nhấp nháy quang hoa.

- Ngươi cũng biết đây là phù lục gì chứ?

Vẻ mặt Đương Đồ khẽ động, cẩn thận nhìn sang.

Phù lục này hắn đã tồn tại từ thời thượng cổ Hồng Mông sơ khai, là tiên thiên pháp tắc, lấy tri thức hai mươi vạn năm của Đương Đồ thật lâu sau vẫn không thể nhận ra được lai lịch.

Nhưng ngay sau đó trong mơ hồ hắn lại đoán biết được tác dụng của phù lục, sắc mặt nhất thời trắng bệch một mảnh.

- Hồng Mông Thần Phù!

Tử kim phù lục trước mắt không chỉ ẩn chứa pháp tắc thiên địa bổn nguyên, còn súc tích lực lượng khống hồn trói buộc.

Nếu như là thủ đoạn khác, hắn còn có biện pháp thoát thân, nhưng Hồng Mông Thần Phù một khi gieo xuống, dù cho có một ngày hắn thành tựu thánh nhân tôn sư trước Nhạc Vũ, cũng khó thể có hi vọng đào thoát.

Theo bản năng hắn chợt nảy sinh vài phần ý niệm kháng cự, nhưng ngay sau đó khi hắn nhìn thấy sát khí băng sương lóe lên trong mắt Nhạc Vũ, trong lòng lập tức trầm xuống, trong khoảnh khắc liền hiểu rõ.

Hồng Mông chí bảo, tàn phiến Hỗn Độn Chung, Côn Luân cổ kính, Huyết Lục thiên quân, Tổ Long thân thể, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp…

Mỗi một môn thần thông bên trong chỉ sợ Uyên Minh không thể cho bất cứ người nào biết được, nếu không cam lòng bị Hồng Mông Thần Phù khống chế, chỉ sợ tuyệt đối không còn nửa phần sinh cơ.

Vẻ mặt không ngừng giãy dụa, hồn niệm cũng hiện lên vài phần nôn nóng, nhưng tình hình của bản thể đúng thật là không ổn.

Vẻ mặt Đương Đồ chân quân lúc dữ tợn lúc do dự, ước chừng nửa hơi thở, cuối cùng đành thở dài, sắc mặt liền ảm đạm.

- Xem ra chân quân đã chuẩn bị đáp ứng! Nhưng trên người ngươi có hai viên mộc nguyên yêu đan, trẫm cần mượn một viên trước vậy!

Đương Đồ nghe vậy không khỏi giật mình ngây người, còn đang kinh ngạc khó hiểu, bỗng dưng cảm giác trong lồng ngực vô cùng đau đớn.

Ngay sau đó hắn liền cảm giác bên dưới lòng đất, bên trong ngũ sắc kiếm trận có một đoàn thanh quang bay ra dừng lại trong tay Nhạc Vũ.

Là một viên thanh sắc đan hoàn cực lớn không kém hơn yêu đan của Chư Kiền, linh quang bắn ra bốn phía.

Đương Đồ kinh ngạc, tiếp theo cười khổ một tiếng, đây không phải yêu đan của bản thể lại là gì? Duy nhất làm hắn vui sướng chính là bản thể của mình vẫn còn

lưu giữ được tính mạng.

Chỉ cần Chuẩn Thánh cảnh giới còn nguyên, lâu nhất ba vạn năm, ngắn thì mấy ngàn năm hắn vẫn có thể khôi phục.

Tiếp theo Nhạc Vũ vung lên tay áo, Hồng Mông Thần Phù trôi nổi giữa không trung bỗng dưng hóa quang bay tới.

Đương Đồ thoáng do dự, cuối cùng vẫn thở dài tùy ý cho tử kim quang hoa giáng vào trong thần hồn của hắn, ngay lập tức duỗi ra hàng vạn sợi tơ chặt chẽ trói buộc thần hồn của hắn.

Sắc mặt Nhạc Vũ vẫn lóe ra sát khí, sau một lúc lâu hừ lạnh một tiếng đem bảo vật quanh thân cùng hai cỗ hóa thân toàn bộ thu hồi.

Ngũ sắc kiếm trận cũng thu lại, lộ ra bản thể còn hấp hối của Đương Đồ chân quân, đồng dạng cũng bị tử kim Hồng Mông Thần Phù vây khốn, vẻ mặt ảm đạm.

Lúc này trong lòng Nhạc Vũ bỗng dưng có cảm ứng, xoay người nhìn ra bên ngoài sơn cốc, chỉ thấy một đạo kim sắc phù lục xa xa bay tới.

…

Giờ phút này trong hư không vô tận, thời không phong bạo cùng linh lực cương kình đều đã tiêu tán.

Ngay trên đỉnh ngọn núi trùy hình có năm nhân ảnh đang đứng thẳng trên không.

Ô Sào trong một thân hỏa sam, ý cười sáng ngời đứng ở phía nam. Bên cạnh là Mạnh Chương thần quân, khí tức thật suy yếu, không ngừng lảo đảo, rõ ràng đã bị thương nặng cơ hồ không áp chế nổi.

Nhưng thần thái hắn vẫn như thường, trong mắt hiện lên vẻ tự mãn.

Huyền Đô cùng Vân Trung Tử đứng ngay đối diện, Vân Trung Tử im lặng không lên tiếng, sắc mặt Huyền Đô Pháp Sư thoáng xanh mét.

Mà ở phía tây, vẻ mặt trung niên nam tử tóc bạc mắt xanh lại vô cùng khó xem.

- Yêu sư không tiếc hết thảy cũng muốn đi vào Cực Lạc Thiên, sao đi tới nơi này ngược lại dừng bước không vào trong xem thử?

Thanh âm châm chọc của Ô Sào vang lên, Côn Bằng lại không chút lưu ý, lạnh lùng tránh về hướng Huyền Đô nói:

- Nếu không có người nhiều chuyện, Uyên Minh kia hiện tại đã chết từ lâu!

Huyền Đô Pháp Sư chau mày, bỗng dưng vung triển pháp lực, toàn bộ những người có mặt kể cả ngọn núi trùy hình đều bị một cỗ lực lượng bàng bạc mạnh mẽ kéo vào trong hàng rào hư không, trôi nổi trong hồng hoang trên một vùng hoang dã.

Ngay sau đó hắn ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy phía chân trời phương bắc có một viên tinh tú thật lớn đang từ hướng nam xa xa rơi xuống, trên bầu trời phương hướng kia quần tinh ảm đạm, phảng phất như lâm vào bi thương.

- Là Chư Kiền?

Giờ khắc này không chỉ là Huyền Đô Pháp Sư cùng Côn Bằng, ngay cả Ô Sào đạo nhân cùng Mạnh Chương thần quân sắc mặt đều khẽ biến, lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Đây là Chuẩn Thánh vẫn lạc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1218: Thái Thanh Thánh Nhân!

--- Đây là chuẩn thánh vẫn lạc!

Ô Sào đạo nhân thở dài, thần sắc kinh ngạc nhìn xem phía trên.

- Đáng tiếc! Thế gian từ nay về sau mất đi một vị Thượng Cổ thần thú, Hỗn Độn tinh linh.

Chư Thiên tinh thần ảm đạm, linh lực trong thiên địa lại hân hoan như ăn mừng cái chết của Chư Kiền.

Lúc này trên đỉnh núi dù là Vân Trung Tử hay Ô Sào thì sắc mặt đều cực kỳ phức tạp, ngoài kinh hỉ còn vài phần ảm đạm.

- Chư Kiền thân vẫn? Sao có thể là Chư Kiền? Trước có Nhai Tí, sau có Chư Kiền, tại sao lại là như thế? Ta rốt cuộc đoán sai chuyện gì?

Côn Bằng cũng không dám tin, lẩm bẩm tự nói, quanh người đông kết vô số sương lạnh khiến tầng băng dày đặc lan tràn xuống dưới, sau một lát bỗng dưng ngẩng đầu, đôi mắt màu lam lạnh như lưỡi đao đâm về Huyền Đô pháp sư.

Vân Trung Tử cũng cảm giác nghi hoặc, quay đầu hỏi:

- Tờ Thái Thanh chân hình phù của sư huynh đã dẫn sư bá ra tay?

Nghĩ kỹ lại cũng chỉ có tờ phù triện kim sắc Huyền Đô đánh vào cực lạc thiên mới có thể khiến cho Chư Kiền thân vẫn.

Huyền Đô pháp sư lắc đầu cười khổ:

- Sao có khả năng? Bọn ngươi cũng biết tính tình sư tôn ta làm việc xưa nay đều

lưu lại cho người một tuyến dư địa, càng không đơn giản nhiễm nhiễm nhân quả lớn như vậy. Nếu nói sư tôn mượn chân hình phù để ra tay thì Huyền Đô cũng có thể có chỗ cảm ứng!

Thần sắc bốn người lập tức ngẩn ra, nghĩ kỹ lại thì tình hình quả thật như thế. Trong trường hợp đó nếu không là Thái Thanh đạo tổ vậy khiến cho Chư Kiền là vị nào?

- Lúc trước đã gặp qua Tử Vân đạo nhân, qua thời gian trăm năm người này cũng đã đăng lâm chuẩn thánh.

Thấy Côn Bằng nhíu mày, trong mắt ẩn hiện lệ sắc, Huyền Đô khẽ mỉm cười lắc đầu bác bỏ:

- Bất quá nghĩ lại tuyệt không khả năng. Người này hôm nay còn ở Trung Nguyên, hay là Uyên Minh gây nên?

Mọi người khẽ giật mình.

-- Uyên Minh sao có khả năng? Một kẻ mới chứng nhận Kim Tiên hồn ấn Thái Thanh Huyền Tiên mà thôi, trong tay cũng không quá nhiều Linh Bảo đỉnh cấp, sao có thể có thể tru sát được Chư Kiền?

Mọi người lâm vào trầm ngâm, người đầu còn có thể suy đoán ra người khác còn người thứ hai lại khiến ngờ vực vô căn cứ, chỉ có Ô Sào vẫn vui vẻ như cũ. Mạnh Chương thần quân dường như cũng có sở ngộ, tuy thương thế trầm trọng, nguyên khí tổn hao nhiều nhưng trên mặt vẫn lộ ra vài phần tán thưởng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Côn Bằng thấy thế, lập tức hơi nhíu mày biết hai người này chắc chắn biết gì đó, tuy nhiên với lập trường của cả hai thì tuyệt không thể hỏi ra nguyên do đành hừ lạnh đưa mắt nhìn sang vòng xoáy vân khí, đến cùng xảy ra chuyện gì chỉ cần nhìn vào đây sẽ rõ, hơn nữa có biết nguyên nhân cũng khó cải biến kết quả. Mạnh Chương và Ô Sào bên cạnh càng không ngồi nhìn, Huyền Đô cùng Vân Trung Tử đối diện tuy lúc này thờ ơ lạnh nhạt nhưng cũng có khả năng đâm một đao sau lưng.

Một tia khí hung lệ chạy suốt từ bụng lên ngực, sát cơ lạnh thấu xương lại không có chỗ thổ lộ, đang lúc do dự, thần sắc Côn Bằng chợt biến, cùng với bốn người

kia nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên tinh không đột nhiên có một đạo tinh quang đang lay động thoát ly khỏi quỹ tích, nguyên bản vốn xu thế vẫn lạc nhưng lại chỉ hạ thấp một chút rồi từ cực bắc đi vòng quanh phía nam, qua nửa giờ đã tới bên cạnh đế tinh tử kim phương bắc! Năm ngôi sao sáng rực bảo vệ chung quanh khiến tử khí đế tinh càng thêm sáng rực, trên đỉnh núi cũng lặng ngắt một hồi, cuối cùng Huyền Đô mới khẽ lắc đầu.

--- Đương Đồ Chân Quân!

Côn Bằng nắm chặt song quyền, gân xanh nổi lên, không còn ý niệm đi vào dò xét. Lúc này xu thế thắng bại đã định, dù có biết được thì cũng không thay đổi được, chỉ là lồng ngực càng bị đè nén, sát cơ tràn ngập, giận dữ muốn thổ huyết.

- Kẻ này quả nhiên là cánh chim đã thành, vận số tràn đầy! Lại có tới năm vị Hỗn Độn Kim Tiên, hai giáo Xiển Tiệt cũng không hơn.

Huyền Đô pháp sư lại lần nữa lắc đầu, thần sắc quái dị, cũng không rõ là buồn hay vui: - Cho dù là ta, lần này cũng chính thức là khinh thường hắn. Không tiếc dùng thân dụ địch, cũng muốn trước lúc đại chiến gạt bỏ cánh chim của đại địch để tăng phần thắng. Mưu lược bậc này, độ lượng bậc này, thật làm người khác kinh hãi!

Trong lời không hề kiêng nể, cũng không chút nào bận tâm cánh chim Côn Bằng yêu sư đã bị Nhạc Vũ "Gạt bỏ" đang ở ngay trước mắt, tràn ngập ý thổn thức.

Sắc mặt Côn Bằng càng phát âm trầm, ngữ khí thản nhiên nói:

- Thật thẹn với danh tiếng Yêu sư, rõ ràng hai lần ba phen bại ở tay hắn. Uyên Minh quả nhiên yêu nghiệt. Có bài học hôm nay, Côn Bằng ngày sau nhất định thận trọng! Bất quá chính thức thắng bại còn ở năm năm sau. Khi đó sẽ chấm dứt hết thảy nhân quả với hắn.

Phất tay một cái, Côn Bằng lóe thân, biến mất tại chỗ, trong phạm vi trăm vạn dặm cũng không thấy độn quang xuất hiện, chỉ có lời nói vang vọng:

- Ta biết Huyền Đô ngươi sau năm năm nữa chắc chắn trợ hắn. Chỉ có một lời xin khuyên, đế đình thế thịnh, đối với giáo ngươi chỉ sợ cũng không phải chuyện

tốt!

Huyền Đô pháp sư nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ, không hề để ý, hướng Ô Sào cùng Mạnh Chương thần quân khẽ thi lễ, tiếp đó cũng cười nhạt cùng với Vân Trung Tử tại chỗ dần biến mất, chỉ để lại hai người kia vẫn đứng đó.

Sau một lát, Ô Sào bỗng nhiên cười lớn:

- Thú vị! Thú vị! Trước lúc hắn vào Cực lạc Thiên, ngay cả ta cũng cho là hắn muốn tìm cơ hội chứng đạo, không ngờ là mưu tính trước cuộc chiến Đào sơn sẽ làm trọng thương chư yêu phương bắc. Vốn cho là Uyên Minh mặc dù bất bại, cũng tuyệt không có thể thắng, nhất định phải nếm chút khổ sở để ma luyện. Nhưng hôm nay thực lực Yêu tộc Bắc Câu Lô Châu đại tổn. Đế đình phương bắc lại thêm một vị Hỗn Độn Kim Tiên, cuộc chiến Đào sơn lại có thêm một biến số, Thanh Long đạo huynh có chút chờ mong?

Mạnh Chương thần quân im lặng không đáp, rót một tia quang hoa thanh sắc vào cơ thể chữa trị thương thế, trong mắt không biết suy nghĩ chuyện gì lộ ra thần quang khiếp người.

Cơ hồ cùng một thời gian, tại một sơn cốc vô danh trong Cực lạc thiên.

Chỉ thấy phù lục kim quang từ xa bay đến, gần như vô thanh vô tức, không có nửa phần chấn động linh lực, lúc rơi xuống thấy trên đó vẽ một lão giả tướng mạo hiền hòa. .

- Là Thái Thanh Chân Hình Phù!

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng vô thức sinh báo động, cảm giác tồn tại cường hoành khoáng cổ tuyệt kim đang quán không bay đến, trong một sát na muốn vọng động thi triển ra hết thần thông, linh bảo triệt để chém nát tờ kim phù trước lúc nó triển khai, tuy nhiên vẫn còn lại vài phần lý trí chưa từng ra tay.

Cũng không phải hắn sinh địch ý với chủ nhân phù lục mà trước lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối không thể chống lại như vậy vô thức dè chừng lẫn sợ hãi phòng bị.

Lúc kim quang tản ra thì bên trong là một lão giả gầy gò, thần tình khô nhược chậm rãi bước ra.

Thần sắc Đương Đồ Chân Quân lập tức khẽ biến, cúi đầu liễm mày, thần thái kính cẩn nhưng không thể nào che lấp ý sợ hãi. Con ngươi Nhạc Vũ cũng nhanh chóng co rút, quang trạch biến ảo bất định, biết thân ảnh trước mặt chỉ là một tia thần niệm của Thái Thanh đạo tổ hóa thân mà thôi, thực lực chưa được một phần mười bản thể nhưng cũng đã khiến người khác cảm giác cực kỳ khủng bố.

Người có thực lực mạnh nhất mà hắn từng chứng kiến là Hậu Thổ sau khi mở Địa phủ, dù chưa chính thức đăng nhập Hỗn Nguyên Thánh Nhân nhưng một thân pháp lực thần thông đã hơn Hỗn Độn Kim Tiên cùng giai không biết bao nhiêu lần, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng thua kém quá xa. Nhưng khí tức người trước mắt này lại chỉ kém nàng mấy trù!

Lão giả coi như không thấy mọi vật chung quanh, chỉ bình thản dò xét Nhạc Vũ một phen, sau đó hiện ra một tia tán thưởng:

- Không tệ! Mạnh hơn tổ sư Hồng Vân của ngươi nhiều như vậy . Đáng tiếc Thiên Đạo sở chung, sát kiếp chi nguyên, không thể đem ngươi thu về môn hạ.

Nhạc Vũ không khỏi khẽ buông lỏng, nghe ngữ khí lão giả này tựa hồ cũng không có địch ý với hắn, hồn niệm tiếp xúc cũng cảm giác được một tia thiện niệm, về phần ngữ điệu thu về môn hạ thì không hề để ý, cũng không thấy vinh quang.

Dưới Hồng Quân lấy Thái Thanh Thánh Nhân là tôn sư, chỉ là Nhạc Vũ hắn đã quyết định muốn Dĩ Lực Chứng Đạo! Đối với hết thảy sự vật thế gian dù mang kính ý nhưng cũng không kính sợ.

Dám khiêu chiến hết thảy, cũng có thể lấy đao kiếm chém nát hết thảy!

Lão giả kia tựa hồ cũng nhìn ra ý kiệt ngạo trong mắt Nhạc Vũ, cười nhẹ không hề để ý nhìn sâu vào Đương Đồ chân quân đã mất đi yêu đan, suy yếu tới cực điểm rồi kinh thán:

- Nguyên nói ngươi tu đạo đã gặp bình cảnh, nhân lần này gặp mặt muốn giúp ngươi giúp một tay, chứng được tầng thứ bảy hồn ấn. Bất quá lúc này lại có mưu tính, cơ hội chứng đạo đã cầm trong tay.

Nhạc Vũ giật mình, nhìn sững lão giả, lần này hắn nhập Cực lạc thiên thật sự có ý định đó, cách để thành tựu tầng thứ bảy hồn ấn đã hoàn thành hơn nửa, chỉ

kém bước cuối cùng.

Hắn tự cho là thủ đoạn của mình cao minh, không ngờ lại bị Thái Thanh đạo tôn liếc qua nhìn thấu.

Có chút kinh dị, sau một lát, Nhạc Vũ cũng bình tĩnh lại, có nhân vật tuyệt đỉnh như vậy trước mặt, quả thực hắn chẳng có bí mật gì đáng nói, chi bằng thẳng thắn ứng đối.

Lão giả kia thấy thế, vẻ tán thưởng càng đậm thêm mấy phần:

- Vốn là muốn ngươi thiếu nợ ta một cái nhân tình, một phần nhân quả . Nhưng xem tình hình hôm nay, Nhạc Vũ ngươi chắc sẽ không dễ dàng nhận trợ giúp của ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1219: Nhân tình giao dịch!

Nhạc Vũ nghe vậy im lặng không đáp, chỉ thi lễ thật sâu, hết sức kính cẩn nhưng thần sắc lộ rõ vẻ lãnh đạm, ý trong lòng không nói cũng hiểu, dù ta kính Thái Thanh đạo tổ ngươi nhưng không muốn nhận trợ giúp.

Lão giả thấy thế, không khỏi bật cười:

- Hay cho Thủy Kiếm tiên, tính tình này tương tự thập phần với cô kiếm trước đây. Ngươi cũng biết nếu như ta tương trợ lập tức có thể khiến ngươi đăng nhập chuẩn thánh? Thậm chí Ngũ Hành Kiếm cũng rất được lợi?

Thấy Nhạc Vũ không chút nào động dung, cặp mày trắng của lão giả nhướng lên vẻ buồn rầu:

- Sao có thể như vậy được, lần này ta tới đây thì nhất định tiểu đạo hữu phải thiếu nợ ta một phần nhân tình mới có thể. Phân thân thần niệm của ta đã vất vả tìm đến nơi đây, không có khả năng tay không mà quay về.

Nhạc Vũ lập tức khẽ giật mình, không chỉ là hắn, ngay cả Đương Đồ Chân Quân, cũng lkinh ngạc.

Sau một lát, Nhạc Vũ rốt cục tỉnh ngộ ý của đối phươngthầm mắng sao có thể đạo lý ép mua ép bán nhân tình?

Nhìn thần sắc vị đạo tổ này dường như nếu hắn không nợ nhân tình liền không chịu bỏ qua.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ cúi đầu nói:

- Đạo tổ ở trên, Nhạc Vũ hôm nay thực không có chuyện cần cầu trợ ở người!

- Nói vậy trận chiến 5 năm sau, ngươi cũng có đầy đủ nắm chắc có thể ứng phó?

Ánh mắt lão giả lập loè, nhìn kỹ Nhạc Vũ, thấy bộ dạng hắn vẫn như cũ không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, không quan tâm hơn thua, lại dường như mặc định liền cười nói:

- Thật sự là tràn đầy tự tin! Xiển Tiệt hai giáo liên thủ, Côn Bằng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiểu đạo hữu, ngươi lại có thể coi như không có gì! Bất quá Bệ Hạ không cần ngẫm lại, bản thân thật sự không cần người khác trợ giúp thứ gì? Đúng rồi, ta gần đây không cẩn thận, lần này tới Bắc Hải cực lạc thiên quả thực thấy được một ít thứ tốt. Sau này đi về nếu lỡ miệng nói ra mấy thứ gì đó. Cái này có thể thế nào là tốt?

Lúc này lão giả dường như một lão nhân lẩm cẩm, không sợ người khác làm phiền, sắc mặt Nhạc Vũ lúc trắng lúc xanh, bí mật thân phận hắn hiện giờ, còn có một thân Linh Bảo dù người khác biết được cũng không có gì đáng ngại, lời của vị đạo tổ này kỳ thật cũng không uy hiếp được hắn, bất quá đối với bố cục sau này của hắn thì càng kéo dài bí mật càng có lợi, lúc này tiết lộ thân phận ít nhiều có chút phiền toái.

Trầm mặc một lát, Nhạc Vũ mới liễm mục mở miệng:

- Vậy thì thỉnh đạo tổ giúp đồ nhi ta một tay lấy được truyền thừa Chúc Long.

Lão giả nhìn lại hướng sau lưng lắc đầu:

- Cái này lại không cần phải ta đến giúp đỡ, đồ nhi này của ngươi thật sự là thông minh. Đạo thống Chúc Long có thể lấy được dễ dàng.

Nhạc Vũ lại trầm mặc, tiếp đó nói tiếp:

-Bản thể thuộc hạ này của ta đã mất yêu đan, thương thế trầm trọng, thỉnh đạo tổ trợ hắn phục hồi như cũ thế nào?

Lão giả thậm chí không thèm liếc qua Đương Đồ Chân Quân, gọn gẽ bác bỏ nói:

- Trợ thương thế của hắn, ta chỉ cần nhất niệm là làm được. Chỉ là nhân tình này lại không khỏi thiếu nợ quá nhỏ! Kính xin Bệ Hạ cẩn thận tự định giá.

Nhạc Vũ bi thúc, cảm giác hai người như là tiểu thương cò kè mặc cả, đâu giống Đại Đế một phương, Chí Tôn Thánh Nhân?

Đưa mắt nhìn sang thấy hai mắt lão giả vẫn hết sức bình thản, không hề lộ vẻ mất kiên nhẫn, ngược lại chính hắn lúc này lại có mấy phần bực bội, tâm thần trầm xuống, suy nghĩ chỉ chốc lát đột nhiên thần sắc khẽ động, trịnh trọng hơi cúi thân:

- Đạo tổ nhất định muốn Nhạc Vũ phải thiếu nợ một cái nhân tình vậy Nhạc Vũ cũng không khách khí! Thỉnh đạo tổ ban thưởng ta mấy phù lục có thể trấn áp Hồng Mông chí bảo!

- Hồng Mông chí bảo?

Ánh mắt thâm thúy của lão tử đột nhiên hiện lên duệ trạch, sau một lát lại khôi phục như lúc ban đầu:

- Vốn ta nghĩ Bệ Hạ sẽ cầu mấy viên cửu chuyển kim đan. Không ngờ cuối cùng lại là phù lục, ngược lại khó xử cho giáo ta. Hùng tâm của Bệ Hạ cũng thật lớn! Hồng Mông chí bảo cùng cấp Thánh Nhân vẫn muốn câu thúc, dù là ta cũng khó làm được. Chỉ là lời đã nói ra chắc không chịu thay đổi.

Nhạc Vũ cười nhạt, coi như thừa nhận. Cửu chuyển kim đan? Ngày sau hắn nếu muốn tự có thể luyện chế, làm sao cần lấy? Ngoài chuyện vừa nói xong, thật sự hắn không nghĩ ra chuyện gì cần cầu vị đạo tổ này.

Lão giả trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cười nhẹ, thần sắc chuyển thành nghiêm nghị, một uy áp chí cao vô thượng từ trong cốc tản ra, ngay cả cương phong linh lực còn sót lại cũng lập tức trừ khử, vô luận Chu Thiên Tinh Đấu trận hay hai luồng Chúc Nhật thậm chí đều không nửa phần động tĩnh, uy nghi Chí Tôn Thánh Nhân lúc này mới hiện ra, thanh âm càng chuyển thành lạnh lùng:

- Ccũng thế, tựa như ý ngươi!

Nói xong thân hình bỗng nhiên phân giải, từng đạo kim quang trên không trung phác hoạ hội tụ linh lực Ngũ Hành vô tận, sau hồi lâu ngưng tụ ra mấy tờ phù lực tử kim rơi xuống chỗ Nhạc Vũ, thêm một đoàn linh quang đánh về bản thể Đương Đồ, thân ảnh kia cũng biếm mất không thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ biết Thái Thanh đạo tổ đã rời đi, tâm thần khẽ buông lỏng, với tay bắt lấy mấy tờ Tử Kim phù lục.

Tổng cộng có ba tờ, Nhạc Vũ tùy ý nhìn thoáng qua thì thấy bên trên đề "Thái Thanh khâm chế Cửu Thiên đô lục trấn chung phù" , không khỏi hơi hơi cười cười, thầm nghĩ tên phù cũng không quá trắng trợn.

Ý đầu tiên dĩ nhiên là Thái Thanh đạo tổ, thứ hai là chữ "Chung" ám chỉ thủ đoạn lúc trước mình không chế Đương Đồ Chân Quân đều là dùng Hồng Mông văn, không bàn mà hợp bổn nguyên đại đạo. Không biết vật này có thể trấn áp hết thảy linh bảo trong Hồng Hoang hay không.

- Thú vị! Thủ đoạn cao min hơn Oa Hoàng rất nhiều.

Tuy xem như bị cưỡng chế thiếu nợ một phần nhân quả của Thái Thanh đạo tổ nhưng trong lòng của Nhạc Vũ không có quá nhiều ý khó chịu, nếu co thể lấy được một kiện bảo vật như hôm nay thì thụ kiềm chế của hắn cũng đáng.

Hắn liếc sang bên cạnh, thấy quả nhiên bản thể Đương Đồ Chân Quân đã khôi phục như lúc ban đầu, đang nhìn quanh thân vẻ sợ hãi lẫn thán phục:

- Trọng thương bậc này lại có thể hồi phục, thần thông của Đạo tổ lại có thể như vậy.

Nhạc Vũ cũng thầm kinh hãi, lại càng mừng rỡ, nguyên người này dù hắn dùng linh dịch trong thanh dục chân nguyên bình cũng phải dưỡng thương ngàn năm mới có thể khiến yêu đan khôi phục, sau năm năm cũng chỉ có hóa thân có thể dùng tới. Lúc này có Thái Thanh đạo tổ tương trợ khiến thương thế Đương Đồ Chân Quân lập tức khôi phục khiến phần thắng của hắn lại thêm một thành.

Tiếp đó hắn nhìn về phía đông chỗ thi hài Chúc Long, trong mắt hơi lộ ra vẻ chờ mong. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỗ đó viêm lực quá thịnh, lại có Chúc Dương Thần Chiếu đại pháp mà Chúc Long lưu lại trước khi vẫn lạc khiến ngay cả Côn Luân cổ kính cũng không cách nào hoàn toàn động chiếu.

Bất quá mới vừa rồi đạo tổ đã nói, Đẳng Huyền sẽ dễ dàng lấy được truyền thừa Chúc Long, đoán chừng tình hình bên kia cũng không cần hắn lo lắng,

Cuối cùng không hổ là đệ tử của bản thân, không uổng công hắn lần này vất vả,

cố ý đem Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cùng uy năng hai luồng Chúc Nhật chia ra hơn phân nửa, sau ngày hôm nay bên cạnh hắn lại thêm một cường trợ!

Lại nghĩ tới Liễu Nguyệt Như đang một mình vất vả chèo chống Quảng Lăng tông ở Thiên Nguyên giới tính ra đến nay đã hơn trăm năm, cánh chim của mình hiện giờ dần đã thành, trong Hồng Hoang có thể tung hoành không cố kỵ, qua vài ngày nữa có thể gọi nàng đến Địa Tiên giới

Khóe môi khẽ nhếch lên vui vẻ, sau một khắc lại thấy hai luồng Chúc Nhật phía xa ảm đạm, cặp mắt vĩ đại khép kín, hai luồng Liệt Dương trong không trung cũng dần dần biến mất vô tung.

- Thành rồi!

Nhạc Vũ nhíu mày, tinh mang trong mắt chớp lên, tiếp đó trên bầu trời lại có một đoàn hồng quang từ xa đánh tới.

Nhạc Vũ liếc qua, ý cười trên mặt càng lộ rõ, phẩy tay dùng pháp lực cuốn lấy đoàn hồng quang vào tay, cũng là một viên yêu đan bọc trong hỏa viêm, thanh thế còn hơn cả yêu đan của Chư Kiền vào Đương Đồ, tuy mười vạn năm cũng không khiến cho yêu đan Chúc Long thoái hóa đi bao nhiêu.

Tâm niệm hắn vừa động, đem hai viên yêu đan vừa thu hồi chiêu xuất, cộng với một viên hồng sắc kết tinh dẫn đến dị tượng thiên địa, khiến vô số lực thủy linh hội tụ, cơ hồ không dưới yêu đan Chúc Long.

Thứ này vốn là tinh hạch bản nguyên của Hồng Vân, lấy được ở Huyết Vân sơn mạch. Tổ sư chính là đóa Hồng Vân đệ nhất Tiên Thiên biến thành, phép tu hành hơi bất đồng với Yêu tộc, tinh hạch bản nguyên cùng cấp với yêu đan.

Bốn vật lơ lửng quanh người, đều phát linh quang sáng rỡ, chói mắt vô cùng.

- Kim, mộc, thủy, hỏa, trong Ngũ Hành chỉ thiếu duy nhất thổ linh!

Nhạc Vũ cười lặng lẽ, hắn đã sớm dự liệu lấy được đan tương ứng với hành thổ nên không chút nào lo lắng, vốn lần này chỉ cần có được hai yêu đan chuẩn thánh đã khiến thỏa mãn, thu hoạch như vậy vượt xa dự liệu.

Đương Đồ Chân Quân bên cạnh lộ vẻ phức tạp, lúc nghe Thái Thanh đạo tổ nói

còn khó hiểu, lúc này trông thấy càng thêm kinh dị.

Nhìn vào bốn đoàn linh quang, ý niệm cầu may cuối cùng trong lòng Đương Đồ hoàn toàn mất đi, cung kính thi lễ với Nhạc Vũ:

- Chúc mừng Bệ Hạ! Trong vài năm nữa sẽ có thể thành tựu chuẩn thánh!

Nhạc Vũ nhếch miệng, thầm nghĩ cần gì vài năm, nếu như hắn nguyện ý thì chỉ cần vài ngày sau đã có thể trùng kích chuẩn thánh.

Hơi phất tay thu hồi mấy viên yêu đan chuẩn thánh trước người, Nhạc Vũ hóa thành một đạo độn quang bay về phía xa. Đằng Huyền muốn tiêu hóa yêu đan Chúc Long còn cần thời gian mấy chục năm, hắn cũng không cần ở lại đây lâu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1220: Nhị hoàng gặp nhau

Từ bên trong thế giới Cực Lạc Thiên thoát ra, Nhạc Vũ chỉ nhìn thấy hai người Mạnh Chương thần quân cùng Ô Sào đang đứng cách đoàn vân khí lốc xoáy trên đỉnh núi không xa.

Thần sắc hai người hoàn toàn khác nhau, Mạnh Chương đang cau mày lâm vào trầm tư, Ô Sào lại tràn đầy ý cười trên mặt, tay áo đỏ tươi liên tục phấp phới chẳng khác gì một ngọn lửa đang nhảy nhót.

Trông thấy Nhạc Vũ cùng Đương Đồ chân quân đi ra, trong mắt hai người đều mang theo thâm ý liếc mắt nhìn lướt qua Đương Đồ.

Thoáng thi lễ, Ô Sào mở miệng cười nói:

- Bệ hạ đúng là tính kế lợi hại, một Chúc Long tàng trân Cực Lạc Thiên liền khiến Bắc Câu Lô Châu mất đi hai vị đầu lĩnh. Uy thế Nhân đạo đại hưng không còn cản trở. Phỏng chừng chỉ cần thêm ngàn năm là có thể áp chế toàn phương bắc. Hiện giờ ta đối với bệ hạ lại tăng thêm mấy phần tin tưởng, hoặc có thể sẽ có một ngày hoàn toàn được tâm nguyện trong lòng ta.

Trong lúc nói chuyện hắn không hề có chút cố kỵ, Đương Đồ cũng không hề tỏ vẻ xấu hổ chút nào.

Đi vào Cực Lạc Thiên truy sát Nhạc Vũ đều có duyên cớ, nhưng không quan hệ gì tới việc hưng suy của Yêu tộc.

Nhân vật Chuẩn Thánh như hắn, cũng không có hậu duệ hay tổ tiên gì, dù Yêu tộc bị diệt sạch cũng không liên quan tới hắn. Vô luận hắn đi tới nơi nào đều có người dùng lễ đối đãi, cho dù trước mặt vài vị Đạo tổ thánh nhân hắn cũng có chút địa vị.

Nếu đã đầu nhập vào dưới trướng Nhạc Vũ, lại không còn cơ hội giãy thoát, nếu còn vì chuyện Yêu tộc hưng vong mà rối rắm, như vậy chỉ là tự tìm khó chịu.

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không lưu ý tới, chỉ khẽ cười nhìn qua Mạnh Chương nói:

- Thần quân hiện tại đã tin tưởng rồi chứ? Trẫm có một ngày sẽ vì Long tộc các ngươi lấy được một địa phương ở lại?

Ánh mắt Ô Sào lẫn Đương Đồ đều chớp động, thầm nghĩ thì ra là thế. Chẳng thể trách cuộc chiến hôm nay vị đứng đầu tứ linh thần thú này lại dụng tâm ra sức đến như vậy.

Nguyên lai giữa hai người còn có giao dịch như vậy, Mạnh Chương thần quân vẫn im lặng thật lâu, chưa từng nói chuyện. Nhíu mày suy ngẫm một lúc, thẳng đến nửa khắc sau hắn kiên quyết phẩy tay áo nói:

- Tâm kế thủ đoạn của bệ hạ thật sự tuyệt đỉnh. Thần thông đại pháp cũng khiến người khác nhìn không thấu. Chẳng thể trách có thể chấn hưng phương bắc đế đình, trở thành người đứng đầu phương bắc. Hiện giờ Mạnh Chương thật có ý nghĩ muốn thử xem một lần. Xin hỏi bệ hạ muốn ta làm sao giúp ngươi?

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, lựa chọn của Mạnh Chương vốn nằm trong sự dự liệu của hắn.

- Trước mắt có một chuyện cần có thần quân tương trợ. Thỉnh thần quân cùng ta đến Các Linh sơn một chuyến…

Nói tới đây, Nhạc Vũ quay đầu nhìn Ô Sào cùng Đương Đồ nói:

- Cực Lạc Thiên phải làm phiền hai vị. Đế đình ta đang cần có một động thiên thế giới làm căn cơ kiến thiết.

Ô Sào nghe vậy cũng cười:

- Bệ hạ cứ tự tiện!

Đương Đồ chân quân cũng thi lễ đáp ứng, cúi người xác nhận. Nhạc Vũ cũng không nguyện ở lâu, chỉ chợt lóe thân đã cùng Mạnh Chương thần quân dùng Súc Địa Thuật đi về phương nam.

Hai người đi xa ngoài ngàn vạn dặm, mà Ô Sào vẫn đứng yên trên đỉnh núi, lúc này lại ngẩng đầu nhìn trời.

Khác với lần trước có Hậu Thổ dùng thần lực che phủ, rất nhiều người ở vài năm sau mới biết được nội tình.

Lúc này hiện tượng thiên văn biến hóa từ đầu tới cuối cùng không ai đi che giấu. Cho dù là một tiểu tiên pháp lực nhỏ bé cũng có thể chính mắt nhìn thấy rõ tinh tượng biến hóa hiện tại.

- Chuẩn Thánh thân vẫn, trong Huyền Thánh Tinh Cung lại có thêm một hộ tinh. Chân chính là loạn lạc tương khởi.

Trong lúc mơ hồ có thể thấy được ở phía bắc chiếm cứ một tinh hệ thật lớn, diện tích bằng một phần mười bầu trời tinh đồ phương bắc đang không ngừng vận chuyển, sức dẫn dắt tràn ra chung quanh đã ảnh hưởng tới chư thiên tinh tú trên bầu trời.

Khiến quỹ tích tuần hoàn nguyên lai đã thay đổi, vô số tinh tú đều đã bị lệch khỏi phương vị quỹ đạo trước kia.

Hiện tại phương bắc đế đình đã có được lực lượng quấy động thiên hạ!

- Thật không biết những thái cổ đại năng, hồng hoang đứng đầu nhìn thấy một màn hôm nay sẽ có biểu tình đến bực nào?

Suy nghĩ tới vẻ mặt của Huyền Đô cùng Côn Bằng vừa rồi, Ô Sào bỗng dưng lớn tiếng cười vang, thật lâu không dứt.

Trong ánh mắt nhìn cổ quái của Đương Đồ chân quân, tiếng cười kéo dài ước chừng một khắc thời gian mới dừng lại.

Sau đó Ô Sào nhìn về phương nam, lại cười nói:

- Giờ phút này thiên hạ hồng hoang thật không biết lại có bao nhiêu người đang đứng ngồi không yên. Lại không biết có bao nhiêu người đang lặng lẽ thôi diễn tử vi đẩu số, suy tính biến ảo tinh đồ!

Đương Đồ chân quân nghe vậy ngẩn ra, tiếp theo khẽ lắc đầu. Từ khi Chư Kiền

vẫn lạc hắn đã dự đoán được trong hồng hoang nhất định sẽ vì chuyện xảy ra hôm nay mà gây ra một trận phong ba thật lớn.

Lan khắp tam giới, chấn động hồng hoang.

…

- Tinh tú vừa rơi xuống, chính là Chư Kiền!

Trên đỉnh Côn Luân sơn, vẻ mặt Văn Thù ngơ ngẩn nhìn lên tinh không, trong mắt tràn đầy phức tạp:

- Trước có quần tinh rơi xuống, sau có Chuẩn Thánh thân vẫn. Sát kiếp hồng hoang quả nhiên là từ phương bắc dựng lên sao?

- Từ khi Uyên Minh đi vào phương bắc đế đình thì sát kiếp liên hoàn đã không thể miễn. Vô luận là Hậu Thổ thành thánh hay những Kim Tiên vẫn lạc, đều từ đó mà ra!

Bên cạnh có một người khoanh tay đứng thẳng, khuôn mặt xinh đẹp như nữ tử, giờ phút này lại đang cười tự giễu:

- Ta thật không ngờ tới, chính bản thân mình cũng là khởi nguyên của sát kiếp. Nếu không phải do ta muốn mượn dao giết người dẫn rắn xuất hang, cũng không đến nỗi trở thành như vậy!

Trong lời nói mang theo vô hạn thổn thức, Văn Thù nghe vậy cũng lặng lẽ, thật lâu sau lại thở dài:

- Vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia thật sự khó tưởng tượng, ngoài Thái Hoàng Nhai Tí lại thêm một hộ tinh. Tinh tú kia hắn là Đương Đồ. Vài chục năm lại đạt tới khả năng quấy động thiên hạ!

Từ Hàng cũng nhìn theo ánh mắt Văn Thù, chỉ thấy trong Huyền Thánh Tinh Cung treo cao trên bầu trời phương bắc, tinh tú bên ngoài mặc dù còn chưa nhiều lắm, nhưng ước chừng đã chiếm cứ khoảng không gian thật lớn, đem những tinh tú chung quanh gạt ra thật xa.

Chư tinh bắc bộ ngoại trừ Huyền Vũ, toàn bộ tinh tú đều bị mơ hồ áp bách.

Trong mơ hồ còn có xu thế độc quyền phương bắc!

Mà năm viên tinh tú trung tâm đều nhấp nháy quang hoa sáng chói mắt, viên đế tinh ở trung ương lại tử khí tràn đầy, dật tán lên ánh sáng nóng cháy, cùng đế tinh của Hạo Thiên một nam một bắc, đồng thời chiếu sáng bầu trời, không kém gì nhật nguyệt quang hoa. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Hai tay Từ Hàng bỗng dưng nắm chặt lại, sắc mặt băng hàn, móng tay bấm vào trong da thịt, sau một lát chợt cười khổ một tiếng, vẻ mặt hòa hoãn nói:

- Ta cùng Quảng Thành Tử sư huynh đều coi khinh hắn! Nói vậy yêu sư Côn Bằng cũng nếm nhiều đau khổ trong tay Uyên Minh kia.

Chính là tiếng cười vui sướng khi người gặp họa, ánh mắt Từ Hàng bỗng nhiên trở nên vô cùng âm úc:

- Hướng sư tôn đề nghị để Uyên Minh nhậm chức An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương. Chỉ sợ là việc hối hận nhất trong cả đời này của ta!

Vẻ mặt Văn Thù nhất thời vô cùng kinh dị. Hắn quay đầu nhìn về phía Từ Hàng, có thể làm cho Từ Hàng cảm thấy hối hận, đúng là lần đầu tiên, trước đây chưa từng nhìn thấy.

Từ Hàng đạo nhân cũng phát hiện ra dị sắc trên mặt Văn Thù, không khỏi cười khẽ một tiếng:

- Đây có gì đáng kinh ngạc? Từ Hàng này còn chưa tự phụ đến mức có sai lầm không dám thừa nhận!

Hắn bỗng dưng phẩy tay áo, khiến thanh quang quanh thân bắt đầu khởi động. Trong mắt Từ Hàng cũng chuyển thành vô cùng âm hàn:

- Lại nói việc này làm ta hối hận cả đời, cũng không phải không thể uốn nắn sửa chữa. Lại nói giờ phút này cho dù có hối hận cũng không chỉ riêng mình ta đâu. Ngoại trừ Hạo Thiên còn có một người khác nữa!

Trong đồng tử hắn đột nhiên hiện lên vô số phù văn, mạnh mẽ đem vô số thời

gian gấp khúc lại, hướng mặt đông quan chiếu tới.

Nhưng khi hắn còn chưa xem tới nơi, liền bị một đợt lực lượng cuồn cuộn cách trở. Sóng triều đẩy ngược, khiến trong miệng Từ Hàng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, nhưng sắc mặt hắn lại không chút buồn bực, ngược lại lặng lẽ cười, trên mặt hiện lên vài phần vui mừng:

- Vị này thật sự cơn tức rất lớn a!

Cơ hồ cùng một thời gian, trên một ngọn núi, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa thoáng hừ lạnh một tiếng, sát khí hiện ra trong đôi mắt.

Sau một lát, lại khẽ thở dài quay đầu nhìn sang bên cạnh nói:

- Huynh trưởng, việc hôm nay ngươi nghĩ như thế nào?

Ngồi bên cạnh là một cổn phục nam tử, hình dáng kỳ vĩ, đang ngồi xếp bằng sau bàn, đang tự uống rượu.

Giờ phút này nghe vậy động tác có chút dừng lại, đưa mắt nhìn ra ngoài điện. Sau đó chợt ngửa đầu đem rượu trong chén uống cạn, nói:

- Mười lăm năm trước phương bắc quần tinh rơi xuống, mười lăm năm sau lại thêm một vị Chuẩn Thánh vẫn lạc. Tiểu muội ngươi đã loạn tâm rồi sao?

Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống:

- Ai hỏi ngươi việc này? Trước mắt thiên cơ lẫn lộn, ta đã không còn cách nào nhìn thấy được việc tương lai! Huynh trưởng ngươi thân là Tam Hoàng, vị nghiệp đã gần với ta, còn tinh thông Hà Đồ Lạc Thư, tự diễn tiên thiên quẻ tượng, khả năng thôi diễn thiên cơ còn hơn ta. Lần này ắt là phải có chút đoạt được đi!

- Nguyên nhân chính là vì ta là một trong Tam Hoàng, mới không thể dễ dàng nói tới.

Phục Hy cười thất thanh, trong mắt lộ ra vài phần khổ sáp:

- Tiểu muội ngươi biết rõ, ta bởi vì Nhân đạo công đức thành tựu Tam Hoàng vị

nghiệp. Nếu không muốn vị nghiệp tiêu giảm, gặp phải nguy cơ vẫn lạc, cả cuộc đời này cũng không thể đi làm bất cứ việc gì trái với Nhân đạo. Đời này chuyển kiếp trên Nhân tộc, đã không còn liên hệ gì với Yêu tộc. Cho dù ta thôi diễn được thiên cơ biến hóa, cũng sẽ không báo cho ngươi!

Thanh âm hắn lạnh lùng, lộ ra vẻ hờ hững. Thấy sắc mặt Nữ Oa phiếm xanh, ngữ khí Phục Hy vẫn không thay đổi, thản nhiên nói tiếp:

- Bắc phương Nhân đạo đã đạt xu thế chấn hưng rầm rộ, đã không thể trở. Phương bắc đế đình lại thanh thế cực thịnh. Cho dù An Thiên Huyền Thánh đại đế ngày sau có chút suy sụp, trong ba ngàn năm cũng nhất định chiếm lĩnh Bắc Câu Lô Châu. Việc này tiểu muội ngươi nên hiểu cho rõ ràng, vì sao cứ muốn nghịch thiên đạo mà đi? Ngươi có thể cản trở được ngàn năm, trở được vạn năm, lại không có khả năng vĩnh viễn giúp cho phương bắc sa vào hoang dã!

Vẻ mặt Nữ Oa càng thêm hờn giận, thanh âm cũng chuyển sang lạnh lẽo:

- Huynh trưởng chớ quên, ngươi chung quy cũng là Yêu loại trong miệng Nguyên Thủy kia! Bổn cung cũng không phải muốn thật sự ngăn trở, chỉ muốn thiên đạo quay lại, khôi phục nguyên lai mà thôi!

- Yêu loại? Nguyên lai?

Hy Hoàng lại tràn đầy ý khinh thường:

- Huynh trưởng của ngươi kiếp trước đã vì Yêu tộc tận tâm tận lực, thậm chí rơi xuống kết quả thân vẫn. Cho dù có chuyện gì thua thiệt, cũng đã trả đủ. Tiểu muội ngươi muôn ngàn tính kế chỉ là muốn tiếp tục trì hoãn, nhìn xem ngày sau Yêu tộc còn cơ hội trở mình nữa hay không mà thôi. Thật sự là si tâm vọng tưởng. Ngày thiên đạo bổ hoàn, đó là ngày tận thế sẽ đến. Ngoại trừ ta và ngươi, trong hồng hoang còn có thể có bao nhiên nhân sĩ thần thông giữ mạng? Dù thần thông Yêu tộc có cường thịnh trở lại, khi đó cũng là vô dụng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1221: Dư ba vị liễu!

Nữ Oa mặt không đổi sắc, ánh mắt lại thoáng ngưng tụ, hiện ra vài phần buồn rầu phiền nhiễu.

Phục Hy thấy thế, vẻ mặt cuối cùng dịu lại, thở dài nói:

- Ta biết tiểu muội ngươi cảm giác đã thua thiệt hồng hoang hỗn độn tinh linh nhiều lắm nên mới có tâm tư như thế. Cũng do nguyên nhân Đế Tuấn Đông Hoàng thân vẫn nên lòng ngươi còn hối hận. Nhưng ngươi cũng không cần như thế! Nhân tộc hưng thịnh, thế không thể đỡ, vài vị sư huynh kể cả ta đều thật sự dựa vào Nhân đạo hưng thịnh. Mặc dù ngươi là Nhân tộc chi mẫu, nhưng cũng không nên can thiệp quá nhiều. Biết rõ không thể làm, vậy ngươi cần gì phải miễn cưỡng đây?

- Huynh trưởng!

Nữ Oa cau mày, vẻ buồn bực trong mắt càng sâu:

- Lúc trước sau khi Đế Tuấn vẫn vong, ngươi vẫn vì Thiên Đình liều mạng xoay sở, khi đó ngươi chẳng phải cũng giống như ta, cũng biết rõ không thể nhưng vẫn làm sao?

Vẻ mặt Phục Hy như giật mình, tiếp theo buông chén rượu trong tay, lãnh đạm nói:

- Khi đó ta vì không còn đường lựa chọn, biết rõ chính mình gặp phải kết quả sẽ thân vẫn, vì vậy mới liều mạng một phen. Tình hình hiện tại của ngươi làm sao giống như ta đâu? Bắc Câu Lô Châu kia cho dù ngươi tiếp tục kéo thêm nữa, cuối cùng vẫn là công dã tràng. Ngược lại còn tổn thương Nhân đạo công đức của ngươi, tội gì kia chứ? Uyên Minh kia chỉ trong ba vạn năm là người duy nhất có thể thay đổi tương lai. Tiểu muội, chớ để đến cuối cùng huynh muội chúng ta phải trở mặt lẫn nhau!

Thân hình Nữ Oa bỗng dưng lảo đảo, phảng phất như muốn gục xuống không cách nào ngồi thẳng, sắc mặt nàng vô cùng trắng bệch. Vẻ mặt lẫn ánh mắt vô cùng thương tâm lẫn tức giận, thở mạnh một hơi, nàng cố gắng áp chế gợn sóng trong lòng, nói:

- Huynh trưởng, ngươi đang oán ta hận ta đúng không? Ngươi thật sự đối với tiểu muội tuyệt tình như thế?

Phục Hy im lặng thật lâu sau, tiếp theo vươn người đứng dậy:

- Nói không có oán hận chính là nói dối. Lúc ta thân vẫn, ta hận ngươi tận xương!

Vẻ mặt Nữ Oa càng thêm tái nhợt, ngữ khí của Phục Hy chợt xoay chuyển:

- Nhưng suốt mấy vạn năm nay bao nhiêu oán ý chăng nữa hiện tại cũng đã phai nhạt. Nếu nghĩ kỹ lại, lúc trước cho dù không có ngươi người kia cũng sẽ đi tìm kiếm người khác mà tạo ra Nhân tộc. Kết quả cũng sẽ như nhau mà thôi. Tiểu muội ngươi vừa lúc bị tuyển làm quân cờ, nhưng nếu ngươi vẫn cứ chấp mê bất ngộ như vậy, mặc cho người kia bày bố, cho dù ta không hề oán ngươi, nhưng ngày sau cũng khó không cùng ngươi là địch. Phản bội lẫn nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn, cùng chuyện tử vong kiếp trước không quan hệ, đây là tranh đấu sinh tử! Tóm lại ngày sau tiểu muội ngươi tự thu xếp ổn thỏa, vi huynh cáo từ!

Nói xong Phục Hy phẩy tay áo bỏ đi, chỉ mấy bước chân đã ra khỏi điện. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Vẻ mặt Nữ Oa ngơ ngẩn, đờ đẫn ngồi im tại chỗ, ngay sau đó chợt lóe thân rời khỏi điện phủ, đứng trên hư không xa xa nhìn lên không trung.

- Chư Kiền vẫn lạc, Đương Đồ đầu hàng khuất phục. Người kia thật sự xu thế không thể đỡ? Không còn cách nào chế phục sao?

Nàng thấp giọng lẩm bẩm chốc lát, trong mắt Nữ Oa lại dần dần hiện ra vẻ kiên quyết:

- Phải còn cơ hội nữa đi! Huynh trưởng, ta biết ý của ngươi. Nhưng Nữ Oa này đâu phải là người dễ dàng buông tha? Ta biết kéo mãi như vậy đợi khi ngày tận thế tiến đến, sẽ không còn hi vọng. Nhưng nếu bỏ mặc cho Uyên Minh chiếm

đoạt Bắc Câu Lô Châu, thật sự có thể khiến thiên cơ tương lai thay đổi sao? Chúng ta làm sao kháng cự được người kia?

Sau một lát, thanh âm Nữ Oa lại chuyển sang thở dài:

- Dùng Cực Lạc Thiên dụ địch, tính ra chính là muốn trảm cánh chim của ta. Tâm cơ thủ đoạn của Uyên Minh thật sự lợi hại. Một thân thần thông làm người khác xem không thấu. Chẳng thể trách huynh trưởng lại đối với hắn như thế! Nhân vật như vậy đừng nói mười vạn năm, cho dù từ thời hồng hoang sơ khai lại có được mấy người có năng lực như vậy? Nếu không trừ hắn, bổn cung sao có thể an tâm?

…

Giờ phút này vừa nhìn thiên văn tinh tượng vừa thở dài tuyệt không chỉ có Từ Hàng Nữ Oa, bên trên Diệu Pháp Đại La Thiên đồng dạng cũng có vô số tu sĩ, Thiên Đình binh tướng quan sát tinh tượng biến hóa.

Hấp lực từ Huyền Thánh Tinh Cung phương bắc lớn tới mức trong lúc mơ hồ lại khiến cả Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đều có vẻ lay động biến ảo, cơ hồ như có xu thế muốn tan rã.

Bên trong thiên cảnh, có mấy đạo pháp lực mạnh mẽ lục tục vọt lên xuyên vào trong tinh không vô tận mới có thể nỗ lực duy trì tòa đại trận.

Mà cả thế giới Diệu Pháp Đại La Thiên cũng chớp lên từng trận, liên tục vài khắc cũng không thấy dừng lại, tựa hồ như đang bị một cỗ lực lượng cực lớn không ngừng đập vào.

- Chuẩn Thánh! Sau khi Hậu Thổ mở địa phủ luân hồi, lại có một vị Chuẩn Thánh thân vẫn. Quả nhiên là sát kiếp nổi lên!

- Một màn hôm nay ước chừng cũng chỉ có hơn mười năm trước khi nhóm quần tinh rơi xuống là có thể so sánh. Thật không biết là người nào có thể hung hoành như thế?

- Việc này lại có quan hệ gì tới chúng ta? Nhưng uy danh của phương bắc đế đình thật sự không tưởng tượng sẽ đi tới mức cường thịnh như thế!

- Bên cạnh chủ tinh lại thêm một phụ tinh. Trong vòng một đêm Tinh Cung đã khuếch trương tới ước chừng gấp bội. Nhất định cũng là một vị Chuẩn Thánh nhân vật, thật không biết là vị Hỗn Độn Kim Tiên nào? Chỉ sợ vừa rồi có vị Chuẩn Thánh tử vong, cũng có liên quan tới vị An Thiên đại đế, phương bắc đế đình kia đi!

- Huyền Thánh đế tinh đế khí chói lọi lại nồng đậm như vậy, dĩ nhiên lại không hề thua kém Thiên Đế đế tinh. Như vậy làm sao cho phải? Theo truyền thuyết trước kia, trước khi Đế Tuấn Thái Nhất thân vẫn cũng có dấu hiệu như thế. Đế tinh của Hạo Thiên bệ hạ cũng vô cùng mãnh liệt! Nhưng ta nhớ được, cho dù là Hạo Thiên bệ hạ khi đó cũng không sánh kịp đế tinh Huyền Thánh phương bắc này…

- Tê! Chẳng lẽ Thiên Đình đã tới lúc thay đổi Thiên Đế? Ta và ngươi cũng nằm trong sát kiếp hay sao? Nếu không làm sao có kết quả hai đế tinh tranh nhau phát sáng?

Thanh âm nghị luận ồn ào đột nhiên tĩnh mịch, cơ hồ sắc mặt mọi người đều biến thành quái dị, vô cùng kiêng kỵ, không ai dám nói tiếp.

Bên trong Huyền Khung chủ điện tại Thông Minh Cung Thiên Đình, lúc này lại hoàn toàn yên tĩnh.

Vô luận là tiên quan đang trực nhật, hay là nữ tiên đều như nín thở im lặng, không dám lên tiếng, cũng không dám tạo ra nửa điểm tiếng động. Dưới khí tức bạo ngược đang áp bách lan tràn trong điện, thân hình mọi người đều run rẩy, mồ hôi lạnh tuôn tràn. Phần lớn những tiên tu có tu vi thấp đều bị áp bách phủ phục trên mặt đất!

Thật lâu sau bỗng dưng truyền ra một tiếng nổ vang, chỉ thấy mặt đất đang liên tục vỡ nát, vô số vết rạn từ Huyền Khung Điện giống như mạng nhện lan tràn mở rộng khắp xung quanh, khiến vô số bụi mù nhấc lên, vô số phòng ốc sụp đổ, khiến thiên địa chấn đãng lắc lư, lan xa tới mười vạn dặm mới dần dần ngừng lại.

Giờ phút này Lý Trường Canh đang đứng bên ngoài Huyền Khung Điện, vẻ mặt ngơ ngẩn nhìn vô số vết rạn dưới mặt đất, chợt cau mày sau một lát mới thở dài, xoay người bước vào bên trong Huyền Khung Điện, vẻ mặt tràn đầy khổ sáp.

…

Nam Chiêm Bộ Châu, gần cạnh Trung Nguyên Triều Ca, trên một nóc nhà tiên gia.

Một thiếu nữ mỹ mạo khoảng mười tám tuổi cũng đang cùng vô số Ngọc Tiên tu sĩ bay lên không, ngửa đầu nhìn lên tinh không sao trời.

- Viên tinh tú kia thanh thế thật lớn! Thật không biết là đại nhân vật nào của phương bắc!

Nhìn theo viên tinh tú đang chậm rãi rơi xuống, thiếu nữ cũng không hề để ý, ánh mắt tập trung tại phương bắc, nhìn vào viên tinh tú tràn đầy tử khí vây xung quanh:

- Hình như đã sáng hơn một ít, màu sắc cũng chuyển thành tử kim sắc. Viên đế tinh kia thật sự là huynh trưởng của ta sao?

Vẻ mặt nàng thật bình tĩnh, có chút si mê nhìn lên không, sau một lát thiếu nữ lại cảm thấy không còn thú vị, thay vào đó lỗ tai chợt động, vận chuyển thần thông bắt đầu lắng nghe lời nói của vô số tiên tu chung quanh.

- Mấy năm nay phương bắc Yêu tộc đúng là kiếp số liên miên! Trước có quần tinh vẫn lạc, sau có Chuẩn Thánh thân vẫn. Nguyên khí có thể nói tổn hao thật nhiều!

- Không nghĩ ra được trước khi sát kiếp sắp nổi lên, lại có được nhân vật cái thế như Huyền Thánh đại đế hoành không xuất thế! Mấy năm nay xem tinh đồ phương bắc, tinh tú thật sự bị loãng rất nhiều. Nghe nói vị đại đế kia đến nay chỉ có Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, lại có thể làm cho Yêu tộc chật vật như thế, thật sự không sao tưởng tượng nổi! Đây là may mắn của Nhân tộc chúng ta…

- Nếu không phải là anh hùng hào kiệt, lại như thế nào được tôn xưng là Kiếm Tiên chi tổ?

- Hiện giờ phương bắc đế đình thịnh vượng như thế, thật không biết vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia có thể có một ngày cũng đi tranh đoạt Thiên Đế vị?

Thanh âm kia vừa vang lên, quanh trăm trượng đều yên tĩnh lại, sau một lát lại có người cất tiếng cười khẽ.

- Điều này thật sự khó nói, nếu như Huyền Thánh đại đế thật sự chiếm lĩnh toàn bộ Bắc Câu Lô Châu, một thân công tích sự nghiệp chỉ sợ còn vượt hơn Tam Hoàng. Khi đó danh vị cao, còn hơn cả Thiên Đế mấy phần. Có thành Thiên Đế chân chính hay không cũng không cần thiết nữa…

- Hắc! Theo ta thấy chính là việc tất nhiên. Thiên Đình đại đế, tương lai chấp chưởng mọi việc trong tam giới, quyền lực thâm trọng. Tam Hoàng tuy tôn quý, nhưng rốt cục vẫn không được quyền cao chức trọng như Thiên Đế. Hiện giờ tinh đồ đã có xu thế tranh nhau phát sáng, ta còn nghe nói vị Hạo Thiên đại đế kia cùng Huyền Thánh đại đế kỳ thật đã sớm trở mặt. Chỉ sợ mấy ngàn năm sau sẽ không tránh được một trận chiến…

Thiếu nữ kia vừa nghe sắc mặt liền vô cùng vui vẻ, nhưng khi nghe tới cuối cùng không khỏi biến đổi, thân hóa lam quang bỗng dưng xuyên vào trong một tòa lầu các bên cạnh. Chỉ thấy bên trong có một nữ tử chừng hai mươi tuổi đang ngồi tĩnh tọa, trước người có một ngọc bàn hai mặt, bên dưới vẽ tiên thiên bát quái, bên trên là chư thiên tinh tú. Giờ phút này vô số ti tuyến linh quang đang chớp động bên trong, tựa hồ đang thôi diễn gì đó.

Thiếu nữ cũng không lưu ý, đi thẳng tới bên cạnh ngồi xuống nói:

- Mẫu thân, lời nói của những người đó là thật sao? Ngày sau huynh trưởng thật sự có thể sẽ có cuộc chiến với Thiên Đình?

Ấn quyết trong tay nữ tử kia nhất thời khựng lại, sau một lát chợt mỉm cười.

- Vậy thì sao? Với khả năng của huynh trưởng ngươi, sao lại sợ Thiên Đình?

Trong lời nói của nàng lộ ra vẻ tự phụ vô tận, cũng khiến thần hồn của thiếu nữ kia lập tức yên ổn xuống, trong mắt nhấp nháy tinh mang.

Huynh trưởng của nàng cái thế anh hùng, thế gian này làm gì còn việc nào đáng lo ngại e sợ?

Nếu như một ngày hắn thực sự muốn khởi binh tranh đoạt Thiên Đình, nàng sẽ liều cả tính mạng hỗ trợ huynh trưởng là được! Cần gì phải bất an lo lắng?

…

Tốc độ phi độn của Nhạc Vũ cùng Mạnh Chương thần quân đều cực nhanh, mặc dù hai người đều có thương thế, nhưng chỉ dùng hai canh giờ đến trên bầu trời Các Linh sơn.

Đem độn quang giáng xuống, bỗng nhiên thân hình Nhạc Vũ khựng lại, nhìn lên trên không.

Lúc này đang là sáng sớm, mặt trời chưa lên. Tinh tú trên không vẫn còn sáng ngời nhấp nháy.

Mà giờ khắc này tinh đồ cũng đã hoàn toàn khác hẳn với lúc hắn mới từ Cực Lạc Thiên trở về, chỉ hai canh giờ đã có biến hóa thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1222: Hành thổ yêu đan

Hiện tại tinh đồ đã hoàn toàn khác hẳn lúc Nhạc Vũ vừa rời khỏi Cực Lạc Thiên, chỉ sau hai canh giờ đã có biến hóa thật lớn.

Chỉ thấy nơi phương bắc, Huyền Thánh Tinh Cung thuộc về hắn giờ phút này lại có một hấp lực cường đại quấy nhiễu chư thiên tinh tú, tăng cường khuếch trương khiến những tinh tú chung quanh còn sót lại đều có xu thế co rút cực nhanh.

- Tinh đồ biến hóa lại có thể đạt tới như vậy!

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy thật có chút khó tin. Cho dù mười mấy năm trước khi hắn thu phục Nhai Tí làm mười vị Kim Tiên yêu thánh của Yêu tộc lục tục tử vong, cũng không gợi ra động tĩnh lớn đến như vậy, hiện tại chỉ kém với lúc Hậu Thổ thành thánh khiến cả hồng hoang bị khuấy động, toàn bộ chư thiên tinh tú đều đang hoàn toàn kịch biến.

Cũng có càng nhiều tinh tú bị đế tinh của hắn thu hút đang hướng phương bắc chậm rãi tụ tập.

Trong khoảng thời gian ngắn tuy khó thấy công hiệu, nhưng chỉ cần những viên tinh tú kia đi vào tinh hệ của hắn, nhất định sẽ biến thành một Tinh Cung khổng lồ không kém gì bên Thiên Đình!

- Tinh đồ biến ảo thật làm cho người ta càng ngày càng nhìn không thấu…

Tinh Cung thành tựu, tràn đầy lực hấp dẫn, cũng sẽ gợi ra vô số chuyện xấu.

Cho dù giờ phút này Nhạc Vũ dùng đủ loại linh bảo tương trợ cũng thật khó khăn suy tính ra chư thiên tinh tú sẽ có biến ảo như thế nào.

Hắn chỉ có thể dùng chư thiên tinh đồ thăm dò một ít việc quá khứ.

Mạnh Chương thần quân chỉ liếc mắt nhìn liền hiểu được đăm chiêu của Nhạc Vũ hiện tại. Trong lòng hắn cũng phải cảm thán, lắc đầu nói:

- Bệ hạ nên cảm thấy vinh dự mới là, lấy lực lượng một người có thể xoay chuyển thiên cơ. Hậu Thổ thành thánh mở ra luân hồi, những năm gần đây Yêu tộc liên tục bị thương nặng, nói đến đều là công lao của một mình bệ hạ, thủ đoạn như vậy chính ta cũng bội phục. Nếu như bệ hạ nguyện ý, Mạnh Chương muốn tôn xưng bệ hạ trở thành Long tộc đại đế, đứng đầu vạn long…

Nhạc Vũ bật cười, đối với đề nghị của Mạnh Chương vẫn chưa đưa ra ý kiến.

Long tộc đại đế, vạn long chi chủ, nghe qua thật cực kỳ mê người. Trong Long tộc có vô số cường giả, đều có thể cung cấp cho mình sử dụng.

Nhưng lấy tình hình chia năm xẻ bảy của Long tộc hiện tại, chỉ sợ rằng còn chưa giúp được gì cho hắn, ngược lại còn là một gánh nặng lớn lao.

Lại lấy tính tình cố chấp của vài vị Chuẩn Thánh trong Long tộc còn sót lại, dù là chính Thanh Long cũng không chịu phục tùng, như thế nào lại chịu thần phục cho chính mình?

Ngày sau có thể suy nghĩ lại một chút, hiện nay dù muốn cũng không cần suy nghĩ, hắn chỉ lắc đầu nói:

- Thần quân quá khen, việc về Long tộc đại đế lại chờ ngày sau hẵng nói!

Mạnh Chương thần quân hụt hẫng, tiếp đó đành thở dài một tiếng, Uyên Minh này vô luận thủ đoạn thần thông đều là tột đỉnh, bản thân còn có Tổ Long máu huyết, còn có Đăng Long Môn. Tuy không phải xuất thân từ Long tộc chân chính, nhưng trước mắt chỉ có hắn mới thích hợp trở thành Long tộc đại đế. Nhưng việc này thật sự không thể cưỡng cầu, cho dù chính hắn hiện tại cũng cảm thấy có chút do dự, cùng thiên đạo đối kháng, thật sự là tương lai xa vời.

Độn quang hạ xuống, thẳng vào đế đình hành cung. Ngay sau đó hai đạo quang hoa một trước một sau bay vào trong một tòa thiên điện.

Chỉ thấy Thái Hoàng chân nhân sắc mặt lúc trắng lúc xanh đang ngồi trong điện, thần sắc lại vô cùng cổ quái, trên mặt có vài phần kiêng kỵ sợ hãi, lại có vài phần như vui sướng.

Tựa hồ hắn đang cưỡng chế nỗi xúc động muốn lập tức đứng lên chạy trốn, nhưng vẫn cố gắng miễn cưỡng ngồi yên, khi thấy hai người Nhạc Vũ tiến vào, ánh mắt Thái Hoàng chân nhân lại vô cùng phức tạp, nhưng vẫn cố nén đứng thẳng dậy, vô cùng cung kính chắp tay thi lễ với hai người. Mạnh Chương thần quân thấy thế ánh mắt chợt ngưng đọng, nhất thời cất tiếng hừ lạnh, cùng Nhạc Vũ đi lên chỗ bên trên lại ngồi xuống.

Nhạc Vũ vừa ngồi xuống, nhìn Thái Hoàng lẫn Mạnh Chương liếc mắt, mỉm cười, trực tiếp nói thẳng:

- Ngày đó chuyện ở Nam Hải, Thái Hoàng chỉ là nhận lời mời của Quang Huyền, cũng không phải là người chủ sự. Hắn cũng chưa bao giờ tham gia qua việc hành hạ người nào của Long tộc cho tới chết, cũng không có làm ra chuyện gì mạo phạm. Ngược lại còn bởi vì chuyện đó mà bị tổn thất một cỗ tam thi nguyên thần, không biết thần quân có thể thông hiểu bỏ qua cho hắn một lần? Cùng Thái Hoàng Quân tiền bối bắt tay giảng hòa?

Ánh mắt Thái Hoàng chân nhân nhất thời sáng ngời, nhìn qua Mạnh Chương trong mắt tràn đầy ý chờ mong.

Mạnh Chương nhất thời híp mắt, vẻ mặt lạnh lùng:

- Nguyên lai bệ hạ gọi ta tới đây là vì việc này sao?

Nhạc Vũ mỉm cười, tạm thời cũng không giải thích. Thần tình lạnh nhạt chờ đáp án của Mạnh Chương.

Ước chừng im lặng chốc lát, mới nghe Mạnh Chương thần quân hừ lạnh một tiếng nói:

- Quang Huyền gây nên, Thái Hoàng ngươi mặc dù chưa tham dự, nhưng lòng dạ thật đáng chết! Nể tình bệ hạ cầu tình, việc lần này xem như bỏ qua. Tiếp tục có lần sau, ta sẽ khiến cho ngươi thân vẫn đạo tiêu!

Ánh mắt hắn âm lãnh, giống như lưỡi dao sắc bén đâm thẳng Thái Hoàng, phảng phất như chỉ bằng vào ánh mắt là có thể đem người cắt thành phấn vụn!

Thái Hoàng lại thở phào nhẹ nhõm, hướng Mạnh Chương thi lễ:

- Đa tạ thần quân đại lượng! Nói ra thật xấu hổ, mặc dù Thái Hoàng cũng là Hỗn Độn Kim Tiên thân thể, nhưng sau chuyến hành trình Long mộ, luôn thấp thỏm bất an. Mười mấy năm trước mặc dù được bệ hạ bảo hộ nhưng từ đó về sau lại không dám bước ra đế đình hành cung nửa bước! Cho tới giờ khắc này mới hoàn toàn được yên tâm!

Trong lời nói tràn đầy cảm xúc, trong lòng càng thêm kính nể Nhạc Vũ, càng cảm thấy âm thầm kinh hãi.

Mới vừa rồi tuy nói là điều giải, nhưng rõ ràng có thể thấy được khí thế uy áp, ngay cả Mạnh Chương tựa hồ cũng không dám trực tiếp đối kháng uy áp kia. Mạnh Chương tựa hồ có vài lần hiện ra sát ý đều bị vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này áp chế, cuối cùng mới đành lựa chọn thỏa hiệp.

Việc này nói ra thật sự làm kẻ khác không dám tin tưởng, Nhạc Vũ vốn chỉ mới đạt tới Thái Thanh Huyền Tiên cảnh mà thôi!

Lại nghĩ tới trước đó Chư Kiền vẫn lạc, Đương Đồ quy hàng, vị đại đế này thật sự làm người ta cảm thấy vô cùng bí hiểm!

Nhạc Vũ cũng cười:

- Thái Hoàng là người giúp đỡ dưới trướng của ta, lần này Uyên Minh thật sự cần tạ ơn thần quân đã rộng lượng bỏ qua.

Nhìn thấy sắc mặt của Mạnh Chương thần quân vẫn còn có vẻ buồn bực không vui, Nhạc Vũ cũng không hề để ý tới, ngược lại nhìn qua Thái Hoàng nói:

- Ngày đó ở bên trong Long mộ, cỗ ác niệm hóa thân yêu đan của tiền bối kỳ thật cũng đã đào thoát đúng không?

Vẻ mặt Thái Hoàng ngẩn ra, còn đang cảm thấy khó hiểu, ngay sau đó lại nghe Nhạc Vũ nói:

- Không biết yêu đan kia có thể đưa cho trẫm dùng một chút?

Nghe được lời này, không chỉ là Thái Hoàng, ngay cả Mạnh Chương thần quân cũng kinh ngạc, ánh mắt nhìn qua Nhạc Vũ, tinh mang trong mắt không ngừng

chớp động. Lần này Nhạc Vũ mời hắn tới đây nói là cùng Thái Hoàng giải hòa, chỉ sợ còn có mục đích khác, chính là vì yêu đan của Thái Hoàng Quân mà đến.

Sắc mặt Thái Hoàng chân nhân đã không còn chút huyết sắc, trong lòng còn đang tức giận lẫn kinh sợ, lại nghe Nhạc Vũ cười nhẹ nói:

- Việc này toàn bộ bằng vào ý nguyện của bản thân ngươi, trẫm tuyệt không miễn cưỡng lấy yêu đan của ngươi, tự nhiên là không hề không có bồi thường. Một món tiên thiên siêu phẩm chí bảo, hoặc là hậu thiên chí thánh, ngày sau cũng nhất định giúp ngươi tiếp tục trảm hóa thân. Có Mạnh Chương thần quân, Ô Sào đạo nhân bảo đảm cho ta. Không biết ý của Thái Hoàng Quân thế nào?

Trong lòng Thái Hoàng khẽ động, nỗi tức giận vừa dâng lên ngay lập tức liền tiêu tan.

Vị đại đế này tựa hồ xác thực không có ý hiếp bức, nếu trước tiên cùng Mạnh Chương thần quân đến đây đòi lấy yêu đan của hắn đưa ra làm điều kiện, giải quyết nhân quả lần trước hắn cũng không làm được gì. Nhưng Nhạc Vũ lại xử lý xong ân oán trước tiên, sau đó mới nhắc tới việc này, hành sự quả thật là chính đại quang minh.

Mà Uyên Minh lại nhắc tới tiên thiên siêu phẩm chí bảo, trợ hắn tiếp tục trảm hóa thân, mấy điều kiện này thật sự làm cho hắn động tâm không thôi.

Nếu như chỉ có một mình vị đại đế này mở miệng hứa hẹn thì tuyệt khó tin tưởng, nhưng lại có thêm Thanh Long cùng Lục Áp, hai vị thái cổ đại năng chỉ dưới thánh nhân bảo đảm, tình hình lại hoàn toàn khác hắn.

Dù có một ngày Uyên Minh thân vẫn, cũng sẽ được hai người trợ giúp.

Huống chi sau lưng Uyên Minh còn có Hậu Thổ!

Hắn chưa lập tức trả lời, chỉ đưa mắt nhìn qua đối diện. Chỉ thấy Mạnh Chương thần quân đang nhắm mắt suy ngẫm tựa hồ cân nhắc lợi hại, sau một lúc mới mở mắt nói:

- Việc này ta đáp ứng, nếu trong vạn năm Huyền Thánh bệ hạ không thể làm được, ta sẽ tìm một món tiên thiên siêu phẩm linh bảo cho ngươi, giúp ngươi trảm cắt hóa thân…

Hắn vừa nói xong, bên ngoài điện phủ lại truyền ra một tiếng cười khẽ. Chỉ thấy thanh âm Ô Sào truyền vào:

- Tìm kiếm linh bảo đã do thần quân xử lý, việc giúp ngươi trảm hóa thân, cứ để ta làm, đảm bảo cho ngươi trong vòng vạn năm nhất định có thể đạt tới sở nguyện!

Mạnh Chương cùng Thái Hoàng ngồi trong điện đều cảm thấy kinh hãi, khí tức cùng thanh âm kia đều giống Ô Sào tới cực hạn.

Nhưng theo hai người biết vị Ô Sào đạo nhân giờ phút này lẽ ra còn đang ở Cực Lạc Thiên xử trí công việc mới đúng.

Chỉ thấy một hỏa hồng sắc thân ảnh từ ngoài điện đi vào, dung mạo hoàn toàn giống Ô Sào như đúc, nhưng thiếu vài phần nội liễm, lại thêm vài phần khí tức lăng duệ sắc bén, diễm lực tán phát khắp bốn phía, sắc mặt lạnh lùng kiên cường, trong đôi mắt đỏ rực như lửa cũng lộ ra vẻ hung lệ chưa từng có.

Ánh mắt Mạnh Chương chớp động, sau đó chắp tay thi lễ nói:

- Nguyên lai là Đại Nhật chân nhân!

Đại Nhật chân nhân cũng hoàn lễ, lại đi thẳng tới cạnh Mạnh Chương ngồi xuống, ánh mắt nhìn qua đối diện:

- Không biết Thái Hoàng ngươi lại có ý nghĩ thế nào?

Từ lúc Mạnh Chương đồng ý, trong lòng Thái Hoàng đã sớm có quyết đoán, giờ phút này càng hiểu mình không còn cơ hội từ chối.

Hắn trực tiếp lật tay đem một viên yêu đan cực lớn lấy ra, không chút dây dưa dùng pháp lực đưa tới trước người Nhạc Vũ, cười nói:

- Hiện giờ bệ hạ khí vận cường thịnh, lời nói việc làm nghĩ tới chỉ như nhấc tay mà thôi. Lại có hai vị bảo đảm, Thái Hoàng còn gì lo lắng?

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không mở miệng cảm tạ, thu hồi trong tay. Trong lòng hắn mặc dù sớm đoán được kết quả này, nhưng cũng cảm thấy vui mừng.

Kỳ thật nếu Thái Hoàng không chịu đáp ứng, hắn cũng vẫn có biện pháp trực tiếp đi tìm Hậu Thổ, tất nhiên sẽ có thu hoạch!

Nhưng hiện tại Hậu Thổ lại bị mấy người kia kiềm chế, làm việc cũng không còn thoải mái như ý giống lúc trước, còn có Minh Hà lão tổ, hơn nữa địa phủ mới thành lập công việc tràn đầy, không gặp chuyện bất đắc dĩ hắn cũng tuyệt không đến cầu trợ nàng giúp đỡ.

Có được thổ hệ yêu đan xem như đã đầy đủ ngũ hành, hắn muốn tiến vào hồn ấn tầng thứ bảy bước lên Chuẩn Thánh cảnh giới cũng đã đầy đủ khả năng.

Hắn có thể tùy thời tùy khắc tìm thời gian độ qua một kiếp cuối cùng.

Mà giờ phút này việc hắn cần làm đó là tìm một thời cơ thỏa đáng!

Giờ phút này Đại Nhật chân nhân cũng chú ý tới vẻ mặt khác thường của Nhạc vũ, sắc mặt vừa động, liền phất nhẹ tay áo khiến Thái Hoàng không hề có chút lực kháng cự, bị tống xuất ra ngoài điện.

- Xem vẻ mặt của bệ hạ đang vô cùng vui vẻ! Chẳng lẽ có việc vui gì hay sao? Chư Kiền thân vẫn, Đương Đồ đầu hàng, còn chưa tới mức làm bệ hạ vui đến như thế. Hay là có hi vọng độ kiếp?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1223: Mộc Linh Tinh Châu

Đại Nhật chân nhân vừa nói ra, vừa đánh giá Nhạc Vũ từ trên xuống dưới, đột nhiên như có điều ngộ ra, trong mắt bắn ra tinh mang.

- Trong tay bệ hạ đã có ngũ hành yêu đan, nghĩ đến cũng nhất định có hi vọng đăng thánh. Nguyên lai hành trình Cực Lạc Thiên còn là vì cơ hội thành đạo hôm nay!

Nhạc Vũ khẽ cười, cũng không đáp lời, chỉ thật cẩn thận đem thổ hoàng sắc yêu đan trong tay thu vào trong Diễn Thiên Châu.

Việc này giấu diếm được người khác, nhưng không giấu diếm được Lục Áp đã sớm hiểu rõ hắn.

Mạnh Chương thần quân ngồi bên cạnh nghe vậy cũng cảm thấy kinh sợ, hai mắt bỗng dưng trợn lên, ngây người nhìn Nhạc Vũ nói:

- Đại Nhật chân nhân nói thật sao?

Trong lòng hắn kinh nghi bất định, nhưng khi tỉ mỉ cân nhắc lại có một loại cảm giác như tỉnh ngộ. Yêu đan của Chư Kiền cùng Chúc Long bên trong Cực Lạc Thiên xem như đã là hai viên hai hệ.

Còn có Đương Đồ chân quân, mặc dù không biết bởi vì duyên cớ nào lại hoàn hảo không tổn hao gì đầu hàng thần phục Nhạc Vũ. Nhưng chỉ nhìn thấy khí huyết của hắn tổn hao thật nhiều, yêu lực suy yếu, chỉ sợ yêu đan cũng có một viên rơi vào trong tay Nhạc Vũ.

Hơn nữa có thêm viên hành thổ yêu đan của Thái Hoàng Quân vừa rồi, đã là bốn viên!

Chỉ riêng thủy hệ yêu đan không biết Uyên Minh làm sao lấy được. Nhưng chỉ xem vẻ mặt cùng ngữ khí của Đại Nhật chân nhân hơn phân nửa cũng đã lấy

được tới tay!

Bị hai đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chú, trong lòng Nhạc Vũ thật bất đắc dĩ, cuối cùng đành gật nhẹ đầu nói:

- Đúng vậy!

Vẻ mặt Đại Nhật chân nhân lập tức biến ảo không chừng, sau một lát chợt cười khẽ một tiếng:

- Quả nhiên là kỳ mưu lợi hại, không chỉ là yêu sư Côn Bằng, ngay cả Lục Áp này cũng bị ngươi giấu diếm được. Hắc! Một trận chiến Cực Lạc Thiên, đúng là tính toán không sai. Chẳng thể trách mặc dù ngươi phải thi triển hết những con bài chưa lật, lại cam tâm mạo hiểm cũng phải đi vào Cực Lạc Thiên. Nguyên lai còn không chỉ đơn giản muốn tước cánh chim của bọn hắn! Nếu như Oa Hoàng cùng Côn Bằng ngày sau biết được, chỉ sợ sẽ hận ngươi cùng cực, không biết sẽ tức giận đến thế nào!

Tâm tình Mạnh Chương thần quân cũng vô cùng phức tạp, sắc mặt không ngừng biến chuyển, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng nói:

- Không hổ là An Thiên Huyền Thánh đại đế, Mạnh Chương bội phục! Ta chỉ có một chút nghi hoặc, bệ hạ đi vào Cực Lạc Thiên sao có thể liệu định được mình sẽ lấy tới hai loại kim mộc hệ yêu đan? Chư Kiền là bằng hữu của Côn Bằng, tất nhiên sẽ liều mình giúp đỡ. Nhưng mấy người khác chỉ là theo gió đông mà thôi. Nếu không phải Đương Đồ chân quân, đổi lại là một người khác…

Nhạc Vũ im lặng không đáp, chỉ híp mắt cười nhìn Mạnh Chương thần quân. Mạnh Chương vốn không hiểu chuyện gì, sau một lát mới giật mình tỉnh ngộ, cũng bật cười nói:

- Nguyên lai bệ hạ cũng theo dõi cỗ hóa thân này của ta! Quả nhiên là ngũ hành tề tụ, một người không thiếu. Muốn ta đến Cực Lạc Thiên không chỉ đơn giản vì ngăn trở Côn Bằng! Đương Đồ chân quân lại đi vào Cực Lạc Thiên chỉ sợ cũng vượt ngoài dự kiến của bệ hạ!

Trong lòng hắn lại cảm thấy rét lạnh, tinh tế cân nhắc ngoại trừ việc của Đương Đồ chân quân, thế nhưng toàn bộ sự việc đều nằm trong dự tính của Uyên Minh. Tâm kế trí mưu bực này thật khiến người cảm thấy sợ hãi!

Nhưng sau thoáng kinh hãi, trong lòng hắn lại thấy vui mừng. Chỉ có nhân vật như vậy mới có thể đảm nhiệm việc bảo hộ cho vạn long trên thế gian.

- Ngày sau bệ hạ nhất định sẽ trở thành Long tộc chi chủ!

Ngữ khí lại như đinh đóng cột, thấy Nhạc Vũ cũng không có ý từ chối, tâm thần Mạnh Chương mới buông lỏng, khẽ cười nói:

- Hành trình Cực Lạc Thiên lần này của bệ hạ, quả nhiên cực hay! Chỉ cần tiến lên Chuẩn Thánh cảnh giới, đủ có thể đem tử cục năm năm sau hoàn toàn cởi bỏ. Tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết dễ dàng. Căn cơ đế đình cũng chân chính củng cố. Cuộc chiến Đào sơn chỉ còn lại thời gian năm năm, bệ hạ nhất định cũng đang gấp gáp bế quan tĩnh tu. Ta cũng không muốn tiếp tục quấy rầy, cáo từ!

Nói tới đây, Mạnh Chương thần quân vẫn chưa đứng dậy, chỉ đem một đoàn thanh quang đánh về hướng Nhạc Vũ, nói:

- Ngày đó mấy viên Mộc Linh Tinh Châu này vốn chuẩn bị trao đổi với thần bi của Lục Áp đạo hữu. Hiện giờ vật này xem như không dùng tới, thì đem tặng bệ hạ, có thể có điều giúp ích. Còn có khối hóa thân này hiện giờ vẫn có thể sử dụng. Ta lưu lại tại đây, năm năm sau có thể đưa cho bệ hạ dùng tới!

Mạnh Chương nhắm mắt lại, vừa dứt lời liền không còn tiếng động. Chỉ thấy một đoàn thần niệm thật lớn xuyên thẳng về chân trời phương bắc.

Nhạc Vũ biết nguyên thần hóa thân của Thanh Long đã rời đi, đưa tay khẽ vẫy đem mấy viên Mộc Linh Tinh Châu lấy vào trong tay, ngay sau đó vẻ mặt nghiêm túc hướng không trung mặt bắc thi lễ. Sau đó phẩy tay áo đem hóa thân của Mạnh Chương thần quân đưa vào trong hành cung, bảo tồn trong một điện đường tràn đầy linh lực.

Tiếp theo lại nghe Đại Nhật chân quân nói:

- Lời của Mạnh Chương không sai, chỉ cần hồn ấn của bệ hạ tiến vào tầng thứ bảy, vô luận Hạo Thiên Côn Bằng thậm chí là Xiển Tiệt nhị giáo có âm mưu gì đối với bệ hạ đều có thể chưa đánh đã tan! Nhưng lấy tính cách của bệ hạ, cuộc chiến Đào sơn lần này nghĩ tới tuyệt không chỉ thỏa mãn giữ tròn phương bắc đế

đình mà thôi, có đúng hay không?

Nhạc Vũ mỉm cười hỏi ngược lại:

- Đại Nhật chân quân bắc thượng, chỉ còn lại Lục Áp đạo huynh một người trấn thủ Phương Trượng sơn, sẽ không e ngại bị những đại năng Nam Hải vồ đến?

- Ta có Trảm Tiên Phi Đao nơi tay, làm sao e ngại những trò vặt kia? Mặt bắc này đúng là vô cùng đặc sắc, thật sự không nhịn được nên muốn bắc thượng xen tay vào vũng nước đục mò cá một phen!

Đại Nhật cười thật thản nhiên, đôi hỏa nhãn vẫn thiêu đốt rừng rực, gắt gao nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

- Bệ hạ còn chưa đáp lời của ta!

Nhạc Vũ không khỏi bật cười thành tiếng, kéo dài thật lâu mới dần dần ngừng lại, sau đó vẻ mặt ngưng trọng, vô cùng lạnh lẽo:

- Vài vị kia năm lần bảy lượt tính kế ta, nên dự đoán được sẽ có hôm nay. Nhạc Vũ này là hạng người thế nào? Có thù tất báo, có cừu oán phải đền! Há có thể cho phép người liên tục khinh miệt? Lần này nếu không chặt đứt vài móng vuốt của bọn hắn, làm sao có thể cam tâm?

Vẻ mặt Đại Nhật chân nhân chấn động, sắc mặt lộ ra vui mừng. Tận sâu trong đáy lòng lại cảm thấy rùng mình khó hiểu.

Lúc này Nhạc Vũ lại bỗng dưng cười nói:

- Năm năm sau, đang muốn nhờ lực lượng của chân nhân! Lục Áp đạo quân tạm thời chịu bỏ được Phương Trượng sơn, để Trảm Tiên Phi Đao bắc thượng, hoặc có lẽ có nỗi vui mừng khác cũng nói không chừng!

Đại Nhật chân nhân nghe vậy không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đưa Trảm Tiên Phi Đao bắc thượng lại có nỗi vui mừng gì?

Đang định hỏi kỹ, chỉ thấy Nhạc Vũ chợt lắc mình rời khỏi điện phủ, không còn thấy tung tích.

Chỉ lưu lại Đại Nhật chân nhân như đang suy nghĩ, trong đôi mắt lóe lên vẻ sáng bóng, dần dần rực rỡ.

…

Quay về thế giới Diễn Thiên Châu, bên trong động thiên Thiên Ý Phủ. Cực Lan đã sớm chờ tại nơi này, thấy Nhạc Vũ đến liền vui mừng, còn chưa đi lên nói chuyện, chỉ đứng xa xa thi lễ, trong mắt tràn đầy ý phấn khởi.

Nhạc Vũ hiểu ý của hắn, nhất định hắn đang vui mừng sau cuộc chiến Cực Lạc Thiên, bản thân Nhạc Vũ độc chiến Chư Kiền cùng Đương Đồ, đồng thời phấn chấn vì Nhạc Vũ sắp bước lên Chuẩn Thánh cảnh giới.

Mặc dù không nghe được hắn cùng Mạnh Chương thần quân và Đại Nhật chân nhân trò chuyện, nhưng chỉ nhìn lên ngũ hành yêu đan đang phiêu phù bên trong động thiên, dù có ngu xuẩn cũng có thể ước đoán được một phần.

Cực Lan lộ ý không muốn quấy rầy, sau thoáng hành lễ trực tiếp quay về chỗ của mình.

Nhạc Vũ đi thẳng tới bên gốc Tiên Hạnh.

Hắn cũng chưa lập tức lấy xuống ngũ hành yêu đan, mà phẩy tay áo lấy ra mấy viên Mộc Linh Tinh Châu do Mạnh Chương đưa tặng phiêu phù ngay bên người.

Tổng cộng là sáu viên, đều thanh sắc lóng lánh.

Vật này là tinh hoa của Mộc Linh Tinh Châu hội tụ, tuy không phải tiên thiên ngưng thành, nhưng giá trị xa xa vượt qua toàn bộ mộc hệ linh vật mà Nhạc Vũ đã biết. Quả thật có thể so sánh với Thiên Phủ Thần Bi!

Mộc hệ linh lực trong mỗi một viên đều siêu việt siêu phẩm mộc linh tiên thạch gấp một trăm ba mươi lần, linh lực tinh thuần bên trong cũng vượt xa mấy lần!

Mạnh Chương thần quân đem tặng vật này quả nhiên lễ trọng!

Nhạc Vũ mỉm cười, linh vật như thế nếu sử dụng như mộc linh tiên thạch bình thường thật sự là tận diệt trân quý!

Suy ngẫm chốc lát, Nhạc Vũ cầm lấy Thanh Dịch Chân Nguyên Bình trong tay, dẫn ra pháp lực lấy vài giọt Thanh Nguyên Chân Dịch còn sót lại bảo tồn nơi khác.

Sau đó đem mấy chục giọt Tam Giới Chân Tuyền lấy được từ Phương Trượng Tiên Sơn rót vào bên trong bình.

Một bước cuối cùng, tâm tình hắn thoáng bất an, thật cẩn thận đem Mộc Linh Tinh Châu bỏ vào trong bình ngọc.

Hắn lo lắng linh lực của Mộc Linh Tinh Châu quá thịnh, nhất thời không dám bỏ vào toàn bộ, chỉ lẳng lặng quan sát biến hóa trong bình.

Hắn cảm thấy tinh châu vừa bỏ vào, liền chuyển hóa thành mộc linh tinh thuần cực điểm, được tiên thiên linh trận trong bình tụ dẫn, bắt đầu cùng Tam Giới Chân Tuyền dung hợp một chỗ.

Ngay sau đó một lúc, trên mặt Nhạc Vũ không nhịn được lộ ra vui mừng.

Mộc Linh Tinh Châu cùng hai mươi giọt Tam Giới Chân Tuyền dung hợp chỉ sản sinh ra một giọt linh dịch.

Mộc linh lực bên trong rõ ràng vô cùng bàng bạc, lại hoàn toàn nội liễm.

Cũng không có màu xanh tươi như Thanh Nguyên Chân Dịch, mà hơi lộ ra sắc trắng, trong suốt óng ánh.

Vừa mới thành tựu lập tức gợi ra thiên địa dị tượng, vô số hào quang, vô số thải hà sôi nổi tụ tập.

- Hảo bảo bối!

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, mặc dù không biết giọt linh dịch này công hiệu như thế nào, nhưng cảnh tượng trước mắt rõ ràng chính là một loại kỳ trân thiên địa hoàn toàn mới mẻ đã hiện thế!

Trong lòng chỉ thoáng do dự chốc lát, Nhạc Vũ cắn chặt răng, đem giọt linh dịch bạch sắc lấy ra khỏi bình, bắn vào gốc Bồ Đề bên cạnh.

Linh dịch rơi thẳng vào bên trong bộ rễ, tiếp theo sau chỉ thấy đại thụ kia đã thật lâu không tăng trưởng hiện tại lại duỗi thân.

Cành lá triển khai, kết xuất từng đóa đóa hoa chín cánh. Sau đó quả cây sinh trưởng, một lần liền kết xuất ra Bồ Đề Tử.

Nhưng vẫn chưa thấy dừng, ước chừng tính toán theo tam thục tam suy, lần đầu tiên là một trăm ba mươi, lần thứ hai là bảy mươi, cuối cùng là mười!

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ chú ý nhất là thân cây, chỉ thấy một tia tử ý dần dần lắng đọng lại bên trong thân cây.

Thậm chí lần thứ ba kết quả, đại thụ rõ ràng đã kéo lên một cấp bậc.

Bộ dáng của quả cây hoàn toàn bất đồng với lúc trước, nắm vào trong tay cho dù chỉ một quả cũng tương đương hiệu quả gần hai thành của một chuỗi so với lúc trước!

- Gốc Bồ Đề này đang tiến hóa!

Nhạc Vũ cau mày, trong lòng vô cùng mừng rỡ, gốc đại thụ này đã liên tục hấp thu hơn mười giọt Thanh Nguyên Chân Dịch, khoảng cách tiến giai cũng đã không xa.

Nhưng lúc này Nhạc Vũ rõ ràng cảm giác, mộc linh lực bên trong thân cây còn sót lại hơn phân nửa vẫn chưa bị hấp thu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1224: Tạo Hóa Chân Dịch

Thanh Nguyên Chân Dịch có thiên cương chi số, có thể xem là nhị phẩm tiên thiên linh căn, đã tiến vào hàng ngũ nhất phẩm.

Mà tiên thiên nhất phẩm tới siêu phẩm số lượng trực tiếp tăng lên tới một ngàn hai trăm tám mươi giọt!

Gốc linh thụ này của Nhạc Vũ trực tiếp từ hạt giống của Bồ Đề Quả phương tây sinh trưởng mà thành.

Bản thân nằm ở nhất phẩm cao giai, lại được mấy chục giọt Thanh Nguyên Chân Dịch bồi dưỡng, khoảng cách tấn giai đương nhiên không xa.

Nhưng theo suy tính của Nhạc Vũ, ít nhất cũng phải dùng tới hai trăm giọt.

Nhưng sau khi giọt linh dịch bạch nhũ sắc nhỏ vào chỉ trong nháy mắt đã khiến gốc Bồ Đề hoàn thành xong tiến giai!

Còn có hơn phân nửa linh lực tồn tại bên trong gốc Bồ Đề, dần dần thông qua những tiểu mạch lạc rót vào từng linh quả trong thân cây.

- Thì ra là thế! Linh dịch này chủ yếu giúp tăng lên phẩm cấp linh căn sao? Một giọt linh dịch đề cao hiệu quả linh quả, tương đương một trăm hai mươi giọt Thanh Nguyên Chân Dịch. Nhưng xem vừa rồi gốc Bồ Đề tăng lên ước chừng tương đương ngàn giọt Thanh Nguyên Chân Dịch!

Khi gốc Bồ Đề rốt cục dừng sinh trưởng, rõ ràng có thể thấy tán cây đã ẩn hiện kim mang nhấp nháy.

Đây là tiên thiên siêu phẩm linh căn, dẫn dắt dị tượng, toàn bộ cả gốc linh căn đang cùng thiên địa bổn nguyên cộng hưởng.

Mà dược lực còn sót lại cũng khiến gốc Bồ Đề thành thục lần thứ tư! Tổng cộng

chín mươi quả Bồ Đề Tử kết thành trên cây.

Nhạc Vũ cũng không quá chú ý, chỉ nhìn chằm chằm Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình trong tay, mãi cho tới lúc này hắn mới biết giá trị của nó còn vượt xa dự tính trước đây của hắn!

Trong mắt hắn gốc tiên thiên linh căn tiến giai đó là do bản thân gien của gốc cây được bổ túc đầy đủ. Thanh Nguyên Chân Dịch có tác dụng là cung cấp đủ năng lượng, mượn dùng linh lực nồng đậm mở ra cánh cửa bổn nguyên. Ngoài ra bên trong bao gồm một ít vật chất cũng hơi có chút giúp ích đối với những linh căn này.

Chỉ tiếc linh căn tiến giai cần đến Thanh Nguyên Chân Dịch thật sự quá nhiều, nhiều đến mức thậm chí làm hắn tuyệt vọng!

Thế gian này siêu phẩm mộc linh tiên thạch vốn không bao nhiêu, tồn tại trên đời nhiều nhất chỉ khoảng bảy ngàn viên mà thôi!

Đừng nói tiến vào phẩm cấp Hồng Mông, dù là tiên thiên chí thánh nhất cấp như mười đại tiên thiên linh căn cũng tuyệt khó làm đến!

Nhưng giờ phút này, chỉ dùng một giọt bạch nhũ sắc linh dịch lại làm cho hắn mơ hồ nhìn thấy được vài phần hi vọng!

Một giọt linh dịch như vậy đã tương đương với ngàn giọt Thanh Nguyên Chân Dịch, đổi lại mà nói, hắn chỉ cần mười giọt liền khiến cho gốc Bồ Đề trước mặt tiến giai đến tiên thiên chí thánh!

Tam Giới Chân Tuyền vốn vô cùng quý hiếm. Mà Mộc Linh Tinh Châu chính do Thanh Long tụ tập linh lực mấy vạn năm biến thành, bản thân tương đương tiên thiên siêu phẩm chí bảo, trên thế gian cũng chỉ có được sáu viên.

Nhưng so sánh với một gốc Bồ Đề tiên thiên chí thánh có thể xem như không đáng kể!

- Thanh Lộ Linh Tuyền Thủy cùng siêu phẩm mộc linh tiên thạch tương hợp cho ra linh thủy, là Thanh Nguyên Chân Dịch. Tam Giới Chân Tuyền cùng Mộc Linh Tinh Châu hợp lại nên gọi là gì?

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát, chợt cười nói:

- Cũng được! Linh thủy này gọi là Tạo Hóa Chân Dịch! Cũng chỉ có tên tạo hóa mới xứng đáng với nó!

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền đem năm viên Mộc Linh Tinh Châu còn lại bỏ vào trong ngọc bình.

Tổng cộng đổi thành năm giọt Tạo Hóa Chân Dịch, trong đó có bốn giọt bỏ vào trong gốc Bồ Đề, khiến gốc linh căn tăng lên tiên thiên siêu phẩm trung thượng giai.

Chỉ là phẩm cấp linh căn tăng lên, linh dịch cần thúc giục quả cây tự nhiên cũng gia tăng trên diện rộng.

Bốn giọt Tạo Hóa Chân Dịch tổng cộng chỉ đề cao ra tám lần quả cây. Nhưng mỗi quả Bồ Đề Tử tăng lên hiệu quả còn gấp mười lần phía trước!

Một giọt cuối cùng Nhạc Vũ lại bỏ vào trong gốc Tiên Hạnh bên cạnh, khiến Tiên Hạnh trong nháy mắt sinh trưởng cao thêm năm mươi vạn trượng, đề cao tới tiên thiên siêu phẩm!

Bên trên cây rõ ràng kết xuất hai viên quả cây một đen một trắng, điện mang nhấp nháy, làm Nhạc Vũ mơ hồ có chút kinh hãi.

Chỉ tiếc còn chưa thành thục đã dừng sinh trưởng, vẫn lơ lửng bên trên tán cây.

- Thật ý tứ! Quả Tiên Hạnh so với thời gian trưởng thành của Nhân Sâm Quả cùng Bồ Đề Tử còn nhanh hơn mấy lần! Một lần lại chỉ có hai quả. Sau khi trưởng thành lại không biết sẽ có uy lực bực nào? Một Nhân Sâm Quả có thể khiến người chỉ một ngày đạt tới Ngọc Tiên cảnh giới. Gốc Tiên Hạnh chỉ sợ có thể thăng lên Thái Thanh Huyền Tiên cảnh!

Nhạc Vũ nhìn vào hai quả Tiên Hạnh trước mắt, tự nhiên hắn cũng không chủ quan suy đoán hai quả cây kia có uy lực như vậy, hắn chỉ nghĩ có được uy lực như thế phải là gốc Tiên Hạnh từng được liệt vào mười đại tiên thiên linh căn chân chính.

Nhưng gốc Tiên Hạnh trước mặt Nhạc Vũ vẫn thật bất phàm, hắn tiêu hao thật

nhiều linh dịch hi vọng khi quả cây thành thục sẽ không kém hơn Nhân Sâm Quả mà hắn từng dùng quá xa!

Theo bản năng, Nhạc Vũ chợt nhớ tới Chiến Tuyết. Nếu có thể dùng quả Tiên Hạnh này, nàng muốn tu luyện thần thông lôi pháp vô thượng sẽ giúp ích hơn rất nhiều!

Dùng xong toàn bộ Mộc Linh Tinh Châu, hai gốc tiên thiên linh căn vẫn chưa đạt tới chí thánh cảnh giới, nhưng Nhạc Vũ lại không hề cảm thấy có chút uể oải, tuy Mộc Linh Tinh Châu ít ỏi, nhưng trên thế gian cũng không thiếu mộc linh kỳ trân, có thể tìm vật khác để thay thế!

Huống chi tuy hắn không thể giống như Thanh Long dựa theo địa lợi may mắn tụ tập được Mộc Linh Tinh Châu, nhưng trên Thiên Đình còn có một tòa Chu Thiên Tinh Đấu đại trận có thể giúp đỡ! Hiệu quả hắn còn vượt hơn cả Thanh Long thực hiện!

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ bỗng nhiên cười tự giễu, lý do để hắn nhòm ngó ngôi báu Thiên Đế lại tăng thêm một điều như thế.

Thiên Đình chiếm hữu nhiều loại tài nguyên thật sự làm người ta không thể không sinh tham niệm.

Thu hồi Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình, Nhạc Vũ khoanh chân ngồi xuống dưới gốc Tiên Hạnh.

Đánh ra một ấn quyết, từ trong thế giới Diễn Thiên Châu triệu tập vô số khí mang ngũ sắc, toàn bộ tụ hội tới trước người Nhạc Vũ.

Đều là ngũ hành tinh khí ngưng tụ thành một đoàn khí như nắm tay ngay trước người Nhạc Vũ.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lấy ra vô số ngũ hành tiên thạch đặt ngay trước người.

Hắn thật kiên nhẫn đem ngũ hành tinh khí toàn bộ chuyển hóa thành tử sắc chân khí rót vào bên trong ngũ hành tiên thạch.

Dùng thời gian mười ngày, một viên Hồng Mông trận thạch đã thành hình ngay trong tay hắn.

Liên tục kéo dài mười năm, mỗi ngày đều làm như thế. Thẳng đến khi bên cạnh Nhạc Vũ xuất hiện ba trăm sáu mươi lăm viên Hồng Mông trận thạch trôi nổi xung quanh người hắn, mà ngũ hành tinh khí của thế giới Diễn Thiên Châu ngưng tụ trong thời gian qua cũng bị tiêu hao triệt để hắn mới dừng lại.

Nuốt vào một quả Bồ Đề Tử phiếm xuất tử ý, sau đó ngay khi linh lực đột nhiên tăng lên tới cực điểm, trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng có động tác, đem từng viên Hồng Mông trận thạch lục tục đánh ra khắp chung quanh, hỗn hợp cùng các hệ tiên thạch bố trí khắp bốn phía gốc Tiên Hạnh.

Dần dần, một tòa linh trận được bố trí phạm vi hơn nửa động thiên Thiên Ý Phủ đã thành hình.

- Vẫn còn chưa đủ!

Nhạc Vũ cầm viên tiên thạch cuối cùng trong tay đặt vào trong trận, nhìn tòa đại trận phù văn nhấp nháy, linh lực chảy tràn hắn cũng thoáng cau mày.

Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận! Chính là trận pháp do thượng cổ Đông Vương Công sáng chế, cùng Côn Luân cổ kính tương hợp, trên đỉnh Côn Luân sơn Đông Vương Công lấy sức một người độc chiến hơn mười Hỗn Độn Kim Tiên, ước chừng qua bảy ngày đêm mới kiệt lực mà chết.

Suốt một ngàn bốn trăm năm Nhạc Vũ đã nghiên cứu trận pháp này, nhưng cũng chỉ khôi phục bộ thượng cổ kỳ trận kia được sáu thành.

Nhưng hắn lấy ba trăm sáu mươi lăm viên Hồng Mông trận thạch làm cơ sở mới có thể tăng lên tám phần uy lực của bộ Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận!

Mà Côn Luân cổ kính tuy chỉ vừa khôi phục tới tiên thiên chí thánh nhất cấp, nhưng lại có công đức lực mà thời thượng cổ không có, ngoài ra còn dung nhập Lục Hợp Như Ý Xu có thể tăng thêm năng lực phẩm cấp cho linh bảo. Hai bên tương hợp không hề kém cỏi hơn lúc nằm trong tay Đông Vương Công mười vạn năm trước!

Nhưng tòa đại trận trước mắt đối với Nhạc Vũ còn xa xa chưa đủ!

Chỉ một thoáng Nhạc Vũ cơ hồ muốn buông tha duy trì.

- Muốn áp chế thiên địa dị triệu, hoàn toàn bình tuyệt thiên tế, nói dễ hơn làm sao?

Ngay sau đó trong lòng Nhạc Vũ chợt động, hồn niệm liền thăm dò vào trung tâm bổn nguyên Diễn Thiên Châu.

Thần niệm vừa hấp nhiếp, mười hai viên hoàng sắc linh châu xuất hiện ngay trước mắt hắn.

Định Hải Thần Châu, vật này nằm bên trong Diễn Thiên Châu, duy trì lấy phương thế giới nơi này.

Nhưng bởi vì hắn luôn lo lắng hai người kia sẽ phát hiện nên cơ hồ đã bị hắn lãng quên từ lâu.

Cho tới giờ khắc này hắn mới nhớ tới, bảo vật này chẳng phải chính là trận cốt tốt nhất, là hạch tâm linh trận hay sao? Linh bảo này cũng có khả năng huyễn pháp.

Trong lòng suy tính chốc lát, Nhạc Vũ bỗng dưng thi triển pháp lực, bắt đầu thay đổi linh trận, khiến ba trăm sáu mươi lăm viên Hồng Mông trận thạch đều biến ảo phương vị. Đem mười hai viên Định Hải Thần Châu đánh vào bên trong, tựa như mười hai viên tinh tú sáng ngời vờn quanh người Nhạc Vũ.

Ngay sau đó ngay trung tâm, một mặt thanh đồng viên kính bay lên bắt đầu tụ tập quang hoa.

Cả đại trận duỗi ra vô số phù văn quang mang, thăm dò vào bên trong thanh đồng cổ kính.

Vô số linh quang từ khắp bốn phương tám hướng Thiên Ý Phủ tụ tập đến, hội tụ bên trong cổ kính, khiến mặt kính liên tục thoáng hiện phù văn.

Lúc này Cực Lan cũng bị kinh động, phi độn ra bên ngoài trận, xa xa xem chừng Nhạc Vũ, ngay sau đó sắc mặt khẽ biến.

Ngoài trận linh lực tràn dâng như sóng triều, ở bên trong đại trận hồn niệm của hắn lại không hề cảm giác được nửa phần thiên địa linh lực, phảng phất như bị

lực lượng nào đó toàn bộ che phủ, toàn bộ đều bị xua đuổi triệt để!

Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận vận chuyển ước chừng một nén nhang khiến linh quang trong Côn Luân Kính càng lúc càng thêm cường thịnh đến cực điểm.

Ngay sau đó mặt kính xoay nghiêng, một đoàn thanh quang trực tiếp bắn ra ngoài Diễn Thiên Châu, xa xa chiếu lên không trung phương bắc ngay viên đế tinh sáng ngời trung tâm.

Đem viên Huyền Thánh đế tinh thuộc bổn mạng tinh thần Nhạc Vũ chặt chẽ bao phủ lại.

Nhạc Vũ bỗng dưng phun ra một ngụm tử kim huyết dịch lên trên mặt kính, khiến đoàn thanh quang càng thêm nồng đậm, lúc này mới mỉm cười, trên mặt tràn đầy vui vẻ, hắn cũng không cần đại trận có thể che giấu quá lâu, chỉ cảm thấy che giấu mấy vị Đạo tổ thánh nhân kia từ năm tới mười năm là đã quá đủ!

Tâm niệm chợt động, năm viên ngũ hành yêu đan liền lục tục giáng xuống, chiếm cứ một phương quay chung quanh cơ thể hắn.

Chuẩn bị hồi lâu, thẳng đến lúc này hắn mới chính thức yên tâm sử dụng năm viên yêu đan kia.

Hắn nhắm mắt điều tức, khiến khí huyết thần hồn của mình hoàn toàn khôi phục tới đỉnh phong.

Nhạc Vũ chỉ do dự chốc lát, lại đem Ngũ Hành kiếm trong cơ thể lấy ra, đầu mũi kiếm phân ra đâm thẳng vào bên trong năm viên yêu đan!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1225: Trùng kích Chuẩn Thánh

Trong năm viên yêu đan, ngũ hành nguyên lực bàng bạc khôn cùng, giống như thủy triều tràn vào trong năm thanh kiếm, cuối cùng hội tụ bên trong Âm Dương Bát Quái trận đồ trong đan điền Nhạc Vũ, sau đó rót vào bên trong đan điền.

Cho dù là yêu đan Chuẩn Thánh cũng không phải tinh thuần tuyệt đối, nhưng có Ngũ Hành kiếm làm vật dẫn, lại có trận đồ chuyển hóa, nguyên lực bên trong yêu đan rót vào trong cơ thể Nhạc Vũ đã không còn một chút tạp chất, có thể trực tiếp hấp thu chuyển thành pháp lực cho bản thân mình.

Nhạc Vũ ở bên trong Diễn Thiên Châu khổ tu một ngàn bốn trăm năm, Ngũ Hành phù trận tầng mười tám sớm đã hoàn thành hơn phân nửa.

Giờ phút này mượn nhờ nguyên khí tinh thuần của yêu đan Chuẩn Thánh tương trợ, bên trong đan điền lập tức ngưng tụ vô số tổ ngũ hành phù văn, liên tiếp gia nhập vào bên trong phù trận.

Chỉ một lát sau đã đạt tới trọn vẹn, bên trong đan điền vang lên một tiếng nổ lớn.

Ngũ Hành phù trận viên mãn tầng mười tám tăng thêm vào chỗ trọng yếu nhất, tử sắc Hồng Mông trận phù đã tăng lên tới ba trăm sáu mươi lăm chu thiên.

Toàn bộ phù văn đều hướng bên trong co rụt lại, sau đó mạnh mẽ bành trướng. Khuếch trương lên tới ước chừng gấp bốn lần! Trong hồn niệm cảm giác của Nhạc Vũ, giống như một đoàn ngũ sắc vân vụ, ở bên trong đan điền không ngừng cuốn động lưu chuyển, nhìn qua như hỗn loạn rồi lại có chút trật tự quy luật, men theo pháp tắc đại đạo thiên địa tuần hoàn lưu động.

- Đây là Hỗn Độn!

Đồng tử Nhạc Vũ lập tức co rụt lại, trong lòng chợt cảm thấy kinh dị khó hiểu. Ở

bên trong Tử Khuyết Thiên Chương nhìn thấy thiên địa sơ khai, cũng là tình hình như thế!

Tự nhiên cũng không phải toàn diện, nhiều ít có chút sai biệt, cũng không có quá nhiều sự vật. Nhưng giữa hai bên lại cực kỳ tương tự.

- Sau ngũ hành lại là hỗn độn sao?

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng không có thời gian suy tư, đành đem việc này buông qua một bên.

Ngũ Hành phù trận hoàn thành, nguyên lực yêu đan vẫn bàng bạc khôn cùng, càng điên cuồng rót vào bên trong cơ thể, đã bắt đầu hướng ra bên ngoài năm ngũ hành phù trận nhỏ hơn rót vào.

Vô luận là Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp hay Thanh Đế Trường Sinh Quyết, hoặc là Hữu Vô Tướng đại pháp, Phân Quang Thác Ảnh đại pháp cũng bắt đầu tiến giai.

Bốn môn thần thông cũng không hề trở ngại nhảy lên tầng hai mươi cảnh giới.

Mà Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết độc chiếm thủy hỏa phù trận trực tiếp tiến lên tầng hai mươi bốn trọn vẹn!

Trong ngoài phù trận đều được hoàn thành, thiên địa liền hiện lên vô số đạo điện quang thật nhỏ đang nhè nhẹ nhấp nháy.

Một đoàn quang hoa từ không trung tràn đến, hội tụ quanh người Nhạc Vũ, linh lực bên trong Thiên Ý Phủ cũng dần dần chạy chồm, cuốn động như nước.

Ở giữa không trung có vô số vân khí cuồn cuộn phát tán.

Pháp lực trong cơ thể Nhạc Vũ cực thịnh, dẫn dắt lực lượng kiếp lôi, ngay cả Diễn Thiên Châu cũng không cách nào hoàn toàn bài xích. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Từng tia rót vào tụ tập trên không Thiên Ý Phủ, bỗng nhiên giống như lôi cầu lại phảng phất như cự xà lưu động chớp nháy, thanh thế thật lớn.

Trong lòng Nhạc Vũ giờ phút này lại vô cùng bình tĩnh.

Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười chín!

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tầng hai mươi bốn!

Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm tầng hai mươi!

Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm tầng hai mươi!

Thanh Đế Trường Sinh Quyết tầng hai mươi!

Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ đại pháp tầng hai mươi!

Cửu Chuyển Nguyên Công tầng thứ bảy viên mãn!

Tứ Cửu Huyền Công tầng thứ bảy viên mãn!

Cơ hồ toàn bộ thần thông đại pháp trong thân thể giờ phút này đều đã hoàn thành tiến giai. Tiếp tục sau đó là một bước cuối cùng.

Nếu trước khi chưa lấy được ngũ hành yêu đan, hàng rào bổn nguyên tầng thứ bảy dù có thêm đạo điển khổ tu cũng cần phải tốn năm ngàn năm thời gian mới có thể chân chính phá vỡ.

Chẳng qua hiện nay hắn lại có chín thành nắm chắc có thể một bước lên trời!

Nguyên lực bên trong năm viên yêu đan vẫn còn thật lớn, phảng phất như vô biên bô hạn, không hề có chút dấu hiệu nào suy kiệt.

Nhưng giờ phút này Nhạc Vũ đã không thèm để ý chuyện này chút nào, hắn trực tiếp dừng việc hấp thu chuyển hóa nguyên lực bên trong.

Năm thanh tiên thiên kiếm khí vẫn đảm đương vật dẫn đâm vào bên trong năm viên yêu đan Chuẩn Thánh.

Chỉ là hấp thu không phải nguyên lực, mà là tiên thiên đại trận ngưng tụ bên trong nội đan!

Chỉ thấy một đám phù văn huyền ảo tựa như dòng suối chảy qua ngũ hành kiếm khí.

Bên trong đan điền Nhạc Vũ cũng cùng lúc đem mấy linh phù cuối cùng ngưng tụ. Khiến thiên địa linh lực lập tức hưởng ứng, một đạo khí trụ vô cùng khổng lồ thẳng hướng vân không, toàn bộ ngũ hành linh lực bên trong Diễn Thiên Châu đều bị một đạo vòng xoáy khổng lồ thổi quét, rót vào bên dưới gốc Tiên Hạnh.

Thần hồn ý niệm của Nhạc Vũ cũng thêm một lần tiến vào thiên nhân cảm ứng cảnh giới!

Hắn bắt đầu dùng hồn niệm làm châm nhọn, tiếp tục khắc lực hoàn thiện trận đồ hồn ấn.

Dùng Ngũ Sắc Thần Quang làm trục, kết hợp Ngũ Hành kiếm trận cùng toàn thân thần thông, Hồng Mông kiếm ý, Vô Tướng Cửu Kiếp Thần Lôi Pháp, An Thiên Sáng Thế Quyết, Tổ Long truyền thừa Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, còn ẩn hàm vô số pháp môn nhân quả, cùng một ít đại đạo pháp tắc nhận được từ Nhân Sâm Quả!

Cơ hồ đem hết thảy sở học của hắn đều khắc ấn vào bên trong phù trận phức tạp kia!

Nhưng hàng rào bổn nguyên tầng thứ bảy tuy bị hồn ấn liên tục đập vào, đã hiện ra vô số vết rạn nhưng vẫn chậm chạp chưa thật sự chân chính vỡ vụn.

Ngoại trừ bị thiên đạo bổn nguyên cách trở, còn có một cỗ lực lượng vô biên vô hạn ẩn chứa bên trong, từ đầu đến cuối vẫn duy trì hàng rào này không bị dập nát.

- Hồng Quân…

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, tiếp đó lạnh lùng hừ một tiếng, tình hình tận sâu trong bổn nguyên hồng hoang hắn cũng từng dự kiến trước.

Kỳ thật cũng không thể chỉ trích, Hồng Quân hợp đạo cùng thiên ý dung hợp. Ngăn cản càng nhiều khối u ác tính Chuẩn Thánh Kim Tiên sinh ra cũng là một trong những trách nhiệm của hắn.

Vô luận là người nào muốn phá vỡ hồn ấn tầng thứ bảy, đều sẽ gặp phải bích chướng cản trở như thế!

Chỉ là đối với hồn ấn của Nhạc Vũ càng thêm phức tạp huyền ảo, cơ hồ vượt qua mấy người như Nhai Tí Đương Đồ. Nhưng hắn vẫn bị chặt chẽ ngăn trở bên ngoài bích chướng, lại không khỏi làm cho hắn có chút bất đắc dĩ…

Đổi lại là người khác, bất kể lựa chọn lấy phương pháp gì chứng đạo đều có thể chứng được Hỗn Độn Kim Tiên! Thậm chí còn thật dư dả!

Lôi quang trên bầu trời đã chuyển sang thuần trắng, cũng không phải ba loại cửu giai kiếp lôi, nhấp nháy liên tục trên không trung không ngừng, uy thế bàng bạc hung hoành mênh mông. Còn có một cỗ ý niệm không thể đối nghịch thiên uy nhảy vào bên trong Thiên Ý Phủ trấn áp xuống!

- Quả nhiên là thập giai kiếp lôi, uy danh đúng là thật lớn! Đây là muốn giết ta? Muốn làm ta thần phục?

Nhạc Vũ khinh thường trào phúng, bỗng dưng mở mắt, ánh mắt sắc bén như đao nhọn.

Hắn biết được giờ phút này chỉ cần hắn chuyển biến tâm ý, lựa chọn lấy tam thi chứng đạo hoặc mượn tinh hạch của Cộng Công trợ giúp, lấy nguyên lực chứng đạo, kiếp lôi trên không trung sẽ lập tức tiêu giảm ba thành.

Mà tận sâu trong bổn nguyên, tầng bích chướng thứ bảy kiên cố kia cũng sẽ lập tức bị phá nát!

Ngay sau đó Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, không quan tâm tới kiếp lôi kia, tiếp tục đem ý niệm xuyên vào tận sâu trong bổn nguyên.

Ngay sau đó năm viên yêu đan ngũ sắc liền bắt đầu giảm bớt quang hoa, nguyên lực súc tích bên trong cũng dần dần giảm sút.

Càng nhiều phù văn bắt đầu chảy vào trong Ngũ Hành kiếm khí, sau đó từng đạo trào ra từ trong Âm Dương Bát Quái trận đồ, trực tiếp xuyên vào trong hồn niệm của Nhạc Vũ, đi tới bổn nguyên hồng hoang.

Ngũ sắc phù trận kết cấu khác nhau lập tức tạo dựng bên ngoài hồn ấn của Nhạc

Vũ.

Có năm tòa linh trận gia trì, khiến bổn nguyên hồn ấn ngay trung ương lập tức đại phóng quang hoa.

Trong lúc mơ hồ hắn có thể nghe thấy từng đợt tiếng vang răng rắc, mà trên bích chướng lại tăng thêm vết rách, càng rõ ràng cảm nhận được! Cơ hồ có thể cảm giác đến sau hàng rào tầng thứ bảy kia là tử chi pháp tắc…

Ngay lúc này, giữa không trung Thiên Ý Phủ, một đạo lôi quang bạch sắc như cự long uốn lượn đánh xuống.

Không hề cản trở, trực tiếp rót vào bên trong thiên linh của Nhạc Vũ, đập vào toàn bộ huyết nhục đang chao đảo của hắn, thiêu hủy hết thảy!

Nhạc Vũ chỉ thoáng cau mày, đã lập tức khôi phục như thường. Huyết nhục toàn thân bị thập giai kiếp lôi đập vào, chỉ chốc lát đã tan rã hơn phân nửa!

Oai lực của vô thượng chân lôi giờ phút này càng thêm hiện rõ, thân thể Nhạc Vũ tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đã tới tầng thứ bảy viên mãn cảnh giới, còn tiến hóa tới Tổ Long huyết mạch, ngay cả bát giai kiếp lôi cũng khó thể làm tổn hại tới hắn, bị bạch sắc lôi quang đập vào, chỉ trong chốc lát đã bị lâm vào hoàn cảnh sắp sửa tan rã!

Nhưng chỉ chốc lát sau, thân hình Nhạc Vũ dùng tốc độ còn nhanh chóng hơn không ngừng phục hồi, nguyên lực yêu đan vô cùng tinh thuần bị kiếm trận tiếp tục rút lấy, tốc độ huyết nhục trọng tụ thậm chí còn vượt nhanh hơn Chư Kiền ngày đó gấp mấy lần.

Sau khi khôi phục, trên da thịt còn ẩn chứa bạch sắc quang hoa, không ngừng lưu chuyển, ngay sau đó còn lan tràn hương thơm khắp bốn phía.

Bên ngoài Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận, Cực Lan ở xa xa nhìn thân thể Nhạc Vũ bị đánh tan rã, cơ hồ cảm thấy ngạt thở.

Thẳng đến khi thân ảnh thanh tú dưới gốc Tiên Hạnh lại khôi phục hắn mới thoáng an tâm.

Ngay sau đó hắn liền bị tình hình trước mắt làm rung động!

- Chẳng lẽ hắn thật sự điên rồi? Không dùng linh bảo chắn kiếp lôi, lại để nó rèn luyện thân thể! Bực chân lôi vô thượng này, lại dám dùng để tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công của hắn! Quả thật là một người điên…

Tận mắt chứng kiến Nhạc Vũ độ kiếp, Cực Lan cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, giờ này khắc này tâm thần của hắn cơ hồ muốn thất thủ.

Kiến văn của hắn quảng bác, khi rảnh rỗi vẫn thường nghe nói qua, có người lấy kiếp lôi luyện thể, cuối cùng thân thể sẽ rất có bổ ích.

Phần lớn hắn nghe xong rồi bỏ qua, càng nhiều thời điểm chỉ nghĩ người đó là bất đắc dĩ, hoặc là có đầy đủ nắm chắc ứng phó với lôi lực đập vào.

Lúc này Nhạc Vũ từ đầu đến cuối đều dùng thân thể kháng cự bạch sắc lôi quang kia, không hề có ý mượn dùng ngoại lực.

Tuy huyết nhục trọng tố thật nhanh, thân hình mỗi lần khôi phục đều càng mạnh mẽ hơn vài phần, bạch sắc quang hoa lưu chuyển quanh thân thể cũng càng thêm nồng đậm, thậm chí cả hồn niệm được lôi quang rèn luyện càng thêm bàng bạc tinh thuần.

Nhưng Cực Lan cũng rõ ràng biết được phương pháp này hung hiểm ra sao. Chỉ cần thoáng có sai lầm, đó là kết quả thân vẫn đạo tiêu. Ngoài ra nỗi đau đớn huyết nhục không ngừng nứt vụn giống như sự tra tấn vô chừng mực cũng không phải người bình thường có khả năng thừa nhận.

Cho dù là Hỗn Độn Kim Tiên cũng chưa chắc chịu đựng nổi!

Hắn vừa hâm mộ tốc độ tu hành của Nhạc Vũ, thật sự khiến người khác ghen tỵ. Một thân nhục thể càng mạnh mẽ tới mức vượt hắn thái cổ thần thú.

Nhưng cho tới giờ khắc này hắn mới biết, thần thông pháp lực của Nhạc Vũ được đến cũng không phải do may mắn!

Suốt mười bảy đạo lôi quang đập xuống, một đạo mạnh hơn một đạo, thân thể Nhạc Vũ vỡ vụn không ít hơn ba trăm lần!

Lúc này Nhạc Vũ bỗng dưng mở bừng mắt, trong mắt bắn ra kim mang sáng

ngời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1226: Hỗn Độn Kim Tiên!

- Buồn cười! Chỉ bằng chút vô thượng chân lôi đã muốn đánh gãy ý chí của ta sao? Cho dù là trước khi lấy được ngũ hành yêu đan trẫm cũng đã không sợ, huống chi là hiện giờ? Thật muốn nhìn xem hôm nay ngươi có năng lực cản trở ta được bao lâu!

Tâm niệm hắn chợt động, năm thanh tiên thiên kiếm khí quanh người lập tức chuyển động, mang theo năm ngũ hành yêu đan xoay tròn.

Tốc độ phù văn lưu chuyển càng tăng thêm mấy lần, tiến vào tận sâu trong bổn nguyên, tiếp tục hoàn thiện năm tiên thiên phù trận bên ngoài hồn ấn.

Mà bổn mệnh hồn ấn của Nhạc Vũ nằm ngay trung ương cũng thoáng lui về phía sau, tựa hồ đang tích súc lực lượng, dần dần quang hoa tản ra bốn phía, ngay trong bổn nguyên minh minh càng sáng chói như viên tinh tú rực rỡ, lấy thanh thế càng thêm kinh người mạnh mẽ xông thẳng về phía trước!

- Oanh!

Một tiếng chấn vang, sau đó từng đợt thanh âm răng rắc như thủy tinh vỡ tan lan xa.

Chỉ thoáng chốc, bích chướng tầng thứ bảy cản trở phía trước đã ầm ầm dập nát!

Nhưng hồn ấn của Nhạc Vũ vẫn chưa nhảy vào bên trong bổn nguyên tầng thứ bảy mà bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ cản trở bên ngoài.

Dùng tâm nhãn quan chiếu, chỉ thấy có một tầng tử quang bao phù bên ngoài bích chướng, tuy bị hồn ấn của hắn đập vào nhưng vẫn ngưng tụ không tiêu tan, đem bổn nguyên tầng thứ bảy chặt chẽ che phủ.

Mà giờ khắc này trên bầu trời, đạo kiếp lôi tầng mười tám cũng lại oanh xuống! Giống như cự xà lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy uốn lượn duỗi ra,

đem thân hình Nhạc Vũ trực tiếp xuyên thấu!

Nhưng vào lúc này, thân hình Nhạc Vũ cũng không bị vô thượng chân lôi oanh kích hỏng mất. Chỉ giống như một đoàn đoàn tuyết vụ nổ tung bên ngoài thân thể, vỡ nát nhưng vẫn duy trì hình người, đồng dạng chỉ trong chốc lát đã phục hồi như lúc ban đầu.

Bên ngoài thân thể hắn đã không chỉ là bạch sắc huỳnh quang lưu chuyển, còn có một đạo tử phù bao hàm vô số phù văn dung nhập vào bên trong huyết nhục bên ngoài.

Cũng khiến cho ánh huỳnh quang dần dần chuyển thành màu tím.

- Chúc Long suy tính Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tám quả nhiên không sai!

Tâm niệm Nhạc Vũ thay đổi thật nhanh, thiên kiếp chưa xong nhưng nội tâm hắn đã nảy sinh ý mừng.

Chúc Long lưu lại quyển đạo điển hắn chỉ mới giản lược lật xem một lần, cũng chưa từng thâm sâu nghiên cứu.

Mà giờ khắc này mượn vô thượng chân lôi rèn luyện thân thể, tu hành Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tám cũng chỉ là lướt qua.

Nhưng lợi ích cho thân thể lại vượt xa tưởng tượng của hắn!

Đây rõ ràng khác xa phương pháp luyện thể do Hồng Quân truyền lại, thần thông đại đạo trình tự vô thượng chân chính!

Giờ phút này thậm chí không cần năm viên ngũ hành yêu đan trợ giúp, chỉ bằng bản thân nắm giữ một đường sinh chi đại đạo hắn cũng có đầy đủ tin tưởng kháng cự lại vô thượng chân lôi!

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bạch ngân kiếp lôi quay cuồng trên không đã bị đánh tan hơn phân nửa, mà bên ngoài Diễn Thiên Châu mặc dù cũng có vô số lôi lực đang tụ tập đến, xuyên vào bên trong Thiên Ý Phủ, nhưng uy thế đã suy, thanh thế không còn được như lúc trước.

Nhưng ở bên trên lại có một đoàn bạch sắc lôi long đang hội tụ thật nhanh, quang hoa rực sáng, thanh chấn trời cao, so với những đạo lôi trước càng thêm thô to, làm Cực Lan đứng ngoài trận cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Thần hồn Nhạc Vũ cũng cảm giác không có bao nhiêu cưỡng bức, cũng không hề có nửa phần sợ hãi.

Thậm chí hắn cũng chẳng muốn đi để ý tới, chỉ đưa mắt nhìn năm viên yêu đan đã hơi ảm đạm quanh người.

- Biết rõ đã là phí công, nhưng vẫn giãy dụa ngăn trở. Hồng Quân, ngươi đang sợ hãi, đang sợ hãi có đúng không? Nhưng hôm nay ngươi ngăn được sao?

Năm viên Chuẩn Thánh yêu đan lập tức nổ tung, yêu lực nguyên khí bên trong trừ bỏ một bộ phận tinh hoa bị Ngũ Hành kiếm mạnh mẽ rút đi, bộ phận còn lại toàn bộ bị dập nát tán phát.

Ở quanh người Nhạc Vũ đồng thời nhấc lên năm đạo linh lực ba triều mạnh mẽ đến mức khủng bố.

Mà linh trận còn sót lại bên trong yêu đan nhất tề co rụt lại, bị rút vào bên trong năm đạo kiếm khí.

Vốn trải qua Âm Dương Bát Quái trận đồ chuyển hóa, sau đó nhảy vào tận sâu trong thần hồn Nhạc Vũ, thẳng xuyên vào trong bổn nguyên minh minh, khiến năm phù trận bên ngoài đều hoàn thành trong nháy mắt.

Linh trận gia trì, hồn ấn ngay trung ương cũng tuôn ra một cỗ hồn niệm long uy mạnh mẽ đến tuyệt đối, cùng tầng tử quang liên tục va đập vào, bất phân thắng bại, từng chút một cưỡng ép tiến sâu vào phía trong bích chướng tầng thứ bảy!

Khóe môi Nhạc Vũ dần dần tràn đầy máu, hồn niệm giao phong khiến thần hồn của hắn đã ngưng tụ tới cực hạn, cũng đã có mấy lần cơ hồ lâm vào hoàn cảnh như hỏng mất.

Nhưng ý chí chiến đấu bên trong kim sắc song đồng không những chưa suy giảm, ngược lại càng thêm sắc bén bức người.

Tựa như hai luồng hỏa diễm đang hừng hực thiêu đốt trong đôi mắt.

- Hồng Quân a Hồng Quân, ta thề dĩ lực chứng đạo, tự nhiên trảm phá hết thảy! Cho dù là ngươi, nếu ngăn đón con đường của ta cũng nhất định một kiếm dập nát! Đừng nói là ngươi hiện tại cùng Đạo tương hợp, mặc dù ngươi có đem thiên đạo cắn nuốt lại có thể cản trở được ta sao?

Thân hình hắn bỗng nhiên đứng lên, ngạo nghễ đón thẳng bạch ngân lôi quang cùng vô số phong bạo linh lực đang nứt toác!

Tiếp theo một cỗ túc sát kiếm ý bỗng dưng sinh ra, do An Thiên Sáng Thế Quyết gia trì, đâm thẳng trời cao. Khiến ba kiếp lôi vừa đạt lên tới đỉnh cũng chợt cứng lại, bị ý niệm bàng bạc xông tới làm thoáng tản ra.

Bên trong thế giới bổn nguyên, đạo bổn mệnh hồn ấn cũng đồng thời có vô số kiếm ý vọt lên, càn quét đập vào, đem tử sắc quang hoa chung quanh mạnh mẽ đánh tan dập nát.

Nhưng từ bên ngoài lại có một tầng tử sắc khí mang ngưng tụ tới, cố gắng đem chỗ trống bị kiếm ý dập nát chữa trị.

- Còn không chịu buông tha? Vỡ cho ta!

Trong miệng Nhạc Vũ quát khẽ một tiếng, dần dần cao vút, tựa như long ngâm chấn động khắp nơi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hồng Mông kiếm ý, Tổ Long hồn uy, An Thiên Sáng Thế, Ngũ Hành phù trận, toàn bộ tan thành một khối trong hồn ấn, hóa thành một đạo quang nhận tự kiếm phi kiếm, tự đao phi đao, lại như long phi long đập thẳng vào phía trước.

Nơi nơi đi qua đều không gì cản nổi! Lấy xu thế hoành tảo thiên quân, đem tầng tử quang nồng đậm càn quét không còn! Thế như chẻ tre chân chính nhảy vào bên trong bổn nguyên tầng thứ bảy.

Khi quang nhận tán đi, ngũ hành hồn ấn cũng khôi phục như thường, vững vàng lơ lửng bên trong hư không bổn nguyên tầng thứ bảy, một tia hồn niệm giống như mạng nhện dật tán khắp mọi nơi, cùng bổn nguyên nơi này thật sâu kết hợp.

- Tử chi pháp tắc, Chuẩn Thánh Kim Tiên!

Cảm giác được bên trong bổn nguyên tản ra khí tức tĩnh mịch, Nhạc Vũ bỗng dưng nắm chặt tay ngẩng mặt lên trời thét dài không ngừng, nỗi vui mừng trong lồng ngực như cơn lũ được tháo nước, không ngừng khởi động, sóng lòng dâng trào thật khó thể tự chủ chính mình.

Thẳng đến khi nhìn thấy đạo kiếp lôi thứ mười chín như một đạo cự thương xuyên thấu xuống, Nhạc Vũ bỗng dưng nhíu mày, vung tay khẽ vẫy, liền khiến năm thanh tiên thiên kiếm khí cùng Âm Dương Bát Quái trận đồ đều dung hợp cùng một chỗ, hóa thành Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm duỗi ra ngoài trăm vạn trượng, hướng không trung vặn tới, ngay lập tức đem đạo bạch ngân lôi quang toàn bộ trộn vỡ, hướng ra bên ngoài tán phát tản mạn.

Ngay sau đó Nhạc Vũ phẩy tay áo, lấy pháp lực tăng lên gần mười lần đem lôi quang mạnh mẽ cuốn lấy, từng chút một rót vào bên trong gốc Tiên Hạnh sau lưng.

Không chút dư thừa, toàn bộ đều bị hấp thu, đại bộ phận đưa vào bên trong bộ rễ, còn lại một ít lắng đọng ở bên trong hai hắc bạch linh quả.

- Vô thượng chân lôi, gốc đại thụ này đúng là có chút phúc khí!

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng tiếc nuối, không phải hắn không dám tiếp tục dùng kiếp lôi này rèn thể, mà vì Cửu Chuyển Huyền Công tầng thứ tám hắn chỉ mới nghiên cứu được tới đây. Nếu muốn tiếp tục mạnh mẽ tu luyện sẽ làm ảnh hưởng căn cơ, vô thượng chân lôi kia chỉ đành tiện nghi cho gốc Tiên Hạnh này.

Mà giờ khắc này thiên đạo ý niệm quán không trùm đến tựa hồ cũng biết được không còn cách nào ngăn trở, bạch ngân lôi quang bên ngoài Diễn Thiên Châu nhất thời biến mất, không còn một tia lôi quang nào nhảy vào bên trong châu.

Ngay sau đó hàng vạn hàng ngàn thụy hạ dựng lên bầu trời, linh lực cuồn cuộn như sóng triều kích tới, từ bên ngoài lẫn bên trong Diễn Thiên Châu đều nhấc lên từng trận ba triều.

Trên không trung tiên âm từng trận, cực kỳ êm tai, phảng phất như có người đang khảy đàn chúc mừng. Tuy trong lòng Nhạc Vũ biết đó là linh lực chấn động, thiên địa cộng hưởng, tự nhiên gợi ra tiếng vang, nhưng trong lòng vẫn vô cùng mừng rỡ.

Mà ở bên ngoài Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận, Cực Lan chân nhân lại vui sướng đến mức cơ hồ thất thần.

- Hỗn Độn Kim Tiên! Từ sau khi tổ sư thân vẫn, Hồng Vân nhất mạch ta rốt cục đã có một vị Hỗn Độn Kim Tiên nắm giữ Hồng Mông Khí! Thiên đạo chết tiệt, cuối cùng ngươi không cách nào ngăn cản được Hồng Vân nhất mạch ta chấn hưng!

Cực Lan ngơ ngẩn lẩm bẩm, trong lời nói tràn đầy vẻ lộn xộn thất thố.

Nhạc Vũ nghe vậy cười khẽ, lắc nhẹ đầu.

Ngay khi hồn niệm của hắn xuyên vào tận sâu trong tầng thứ bảy, trong một thoáng thiên nhân cảm ứng cường liệt nhất, hắn cũng đã có cảm giác.

Sư tôn Tử Vân đạo nhân chỉ sợ cũng đã đột phá Hỗn Độn Kim Tiên. Hồng Vân nhất mạch, nhân vật Chuẩn Thánh đầu tiên thực sự không phải là hắn.

Đem tuyệt đại bộ phận ý niệm đắm chìm tận sâu trong bổn nguyên, tìm hiểu tử chi pháp tắc bên trong, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn lên trên bầu trời xa xa, xuyên thấu qua bích chướng của Diễn Thiên Châu, quan chiếu chư thiên tinh tú, đặc biệt viên Huyền Thánh đế tinh thuộc về mình.

Chu thiên tinh đồ là nơi thể hiện toàn bộ sự việc biến hóa trong hồng hoang. Mà tinh tú do hậu thiên sinh thành hết thảy đều chiếu rọi những đại năng cường đại tồn tại.

Giờ phút này quang hoa của viên tử kim đế tinh rõ ràng tăng lên chừng nhất phẩm giai, tử khí quanh quẩn nồng nặc, tràn ra lực hấp dẫn cường đại lan đến toàn tinh không.

Mơ hồ đã có xu thế áp đảo Trung Thiên Tinh Cung, Hạo Thiên đế tinh!

Nhưng đây là chân hình thực sự hiện ra trong chính đôi mắt hắn.

Viên tinh tú kia đang được Côn Luân Kính chặt chẽ che giấu, chưa hề lộ ra nửa điểm dị tượng.

Nhưng lực hút nhiếp quấy nhiễu tinh tú khác cũng đã vượt ngoài năng lực khống

chế của Nhạc Vũ.

- Bảy năm sao? Như vậy cũng đủ rồi!

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, tinh tú dị tượng nhiều nhất chỉ có thể che giấu được bảy năm thời gian. Khi đó mặc dù là Huyền Thánh đế tinh còn chưa lộ ra dị triệu, nhưng người khác cũng có thể theo tinh đồ biến hóa phỏng đoán ra chân tướng.

Chỉ là đến lúc đó, cuộc chiến Đào sơn hơn phân nửa cũng đã kết thúc.

Tiếp theo Nhạc Vũ chợt cau mày, hồn niệm quan chiếu quanh thân. Một thân pháp lực của hắn khi vừa bước vào Chuẩn Thánh cảnh giới, đã bạo tăng gần như mười lần! Hạo hãn như thủy triều không ngừng cuốn động bên trong thân thể.

Trong đó có một bộ phận không thể khống chế, tản mạn ra ngoài thân thể, phảng phất như ngọn lửa thiêu đốt tàn sát bừa bãi, vây quanh khắp toàn thân hắn, uy thế kinh người!

Còn có tử kim khí trụ gần như biến thành thực chất, xoay ngang trong thiên địa, chín đầu cự long mười tám trảo vẫn uốn lượn xung quanh.

Khác với trước khi bước lên Chuẩn Thánh, giờ phút này có tám đầu là thật, chỉ còn một đầu là hư ảo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1227: Cắn nuốt thần tinh

- Thiên Đế khí sao?

Nhìn lên tử kim khí trụ, chín đầu cự long mười tám trảo, Nhạc Vũ không hề có ý mừng, mày cau lại, sau đó thoáng thở dài.

Giờ phút này đế khí của hắn đã xa xa vượt xa Hạo Thiên, thậm chí có thể thấy được bên trong Trung Thiên Tinh Cung đã hiện ra dao động!

Có đôi khi khí vận hừng hực cũng không hoàn toàn là chuyện tốt. Tuy có thể giúp người xuôi gió xuôi nước, mọi sự trôi chảy, nhưng đồng dạng cũng sẽ bị lực lượng khí vận uy hiếp.

Tựa như hắn trong giờ phút này, ngưng tụ Thiên Đế khí đã có thể cướp đoạt được danh vị thiên địa của Hạo Thiên kia!

Khiến giữa hai người nhất định phải có một trận chiến! Cho dù hắn không muốn, thiên đạo cũng sẽ tự nhiên thúc đẩy, Hạo Thiên càng không cho phép hắn tồn tại.

Nhưng thời gian tựa hồ quá sớm, sớm tới mức hắn còn chưa kịp tạo dựng đầy đủ căn cơ cứng rắn cho phương bắc đế đình.

Hắn đối với tình thế cướp Thiên Đế vị đã trở thành bắt buộc! Nhưng thời gian phải kéo dài thêm trăm năm nữa.

Nhưng hôm nay thiên ý khó lường, tình thế tương lai liên tục thay đổi, làm sao có thể chân chính nghe theo hắn mong muốn?

Ánh mắt híp lại, Nhạc Vũ lấy ra Trấn Thiên Tỳ.

Long Hoàng An Thiên Tỳ bị Đương Đồ chân quân mạnh mẽ phá hủy, nhưng Trấn Thiên Tỳ lại không hề bị tổn thương chút nào.

Chỉ thấy tử khí tràn đầy bên trong, từ sau khi hắn đăng nhập Chuẩn Thánh vị nghiệp, càng nồng hậu thêm mấy lần. Đồng dạng là chín đầu kim long mười tám trảo, đang xoay động uốn lượn bên trong.

- Không ngờ đã siêu việt hậu thiên chí thánh đỉnh phong!

Tinh mang trong mắt Nhạc Vũ chớp lên, vật trong tay hắn chính là hậu thiên linh bảo. Giờ phút này được khí vận lực của hắn bổ sung, cơ hồ đã khôi phục như thời kỳ toàn thịnh.

Sau khi đập vào cảnh giới hậu thiên chí thánh đỉnh phong, khí vận lực còn sót lại đang bắt đầu củng cố kết cấu của Trấn Thiên Tỳ. Hơn nữa có được công đức của khai thiên đệ nhất ngọc tỳ, đã mơ hồ có được lực lượng đối kháng tiên thiên chí thánh linh bảo.

Nghe đồn năm xưa lúc Đế Tuấn còn toàn thịnh, khí vận trong lúc mãnh liệt nhất, vật này thậm chí có thể cùng Hồng Mông chí bảo chống đỡ. Không thua kém gì Hỗn Độn Chung, là một trong những hậu thuẫn giúp Đế Tuấn Thái Nhất đối kháng với vài vị Đạo tổ thánh nhân kia.

Hiện giờ đế khí của hắn tràn đầy, kỳ thật đã không thua Đế Tuấn ngày đó. Nhưng thiên địa danh vị vẫn chỉ là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương mà thôi. Cũng liên lụy chí bảo này chỉ đạt tới bảy thành uy lực, thật sự có chút tiếc nuối.

Hắn khẽ cười, trên mặt dần dần chuyển sang vẻ vui mừng.

Có thể có được thêm một món tiên thiên chí thánh linh bảo, bất kể như thế nào đều xem là một chuyện vui mừng thật lớn.

Nhưng khi Nhạc Vũ đem lực chú ý chuyển sang khí tức đang cuồng loạn vây quanh thân thể, vẻ mặt hắn liền chuyển sang khổ sáp bất đắc dĩ.

Mượn dùng lực lượng yêu đan bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh rốt cục vẫn khi căn cơ không vững.

Gần hai trăm năm thời gian đã bước lên năm tầng cảnh giới. Sau Kim Tiên hồn ấn không đến năm mươi năm lại đăng lên Chuẩn Thánh cảnh giới! Tốc độ tu hành này dùng từ khủng bố hình dung đã vô cùng chuẩn xác.

Khiến cho hậu quả chính là pháp lực trong cơ thể đã có chút không thể khống chế, sau lần này quả thật hắn nên dùng ít thời gian đến củng cố đạo cơ.

Không chỉ là đối với việc thao túng nắm giữ thiên địa pháp tắc, cũng đối với việc thao tác khí tức cuồn cuộn trong thân thể cùng trong huyết nhục đều cần được điều chỉnh lại.

Yên lặng đứng dưới gốc Tiên Hạnh, thẳng đến khi liên hệ cùng hồn niệm trong bổn nguyên tầng bảy, dần dần đoạn tuyệt, trạng thái thiên nhân cảm ứng cũng yếu bớt, trên mặt Nhạc Vũ mới hiện lên ý cười, rút ra thần niệm bắt đầu cẩn thận quan sát trong cơ thể.

- Thái Thanh Huyền Tiên, hồn ấn tầng thứ bảy Chuẩn Thánh? Thần thông công pháp lại có được Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm gia trì, đủ phá tan viên mãn cảnh giới, hư thăng tới tầng hai mươi ba, đủ kề vai với bất cứ vị Chuẩn Thánh Kim Tiên đại thần thông nào!

Bỏ ra Ngũ Sắc Thần Quang, những thần thông đại pháp hắn tu hành đều đã tiếp cận cảnh giới đỉnh phong!

Ngũ hành tuần hoàn, tương sinh lẫn nhau, khiến uy lực mỗi dạng đại thần thông đều vượt qua những công pháp cùng cấp từ bốn đến năm lần! Cơ hồ đồng đẳng với uy lực cảnh giới đại viên mãn!

Nếu phối hợp cùng linh bảo, uy lực đúng thật là mạnh mẽ tuyệt đối! Dưới vài vị Đạo tổ thánh nhân, người có đủ tư cách, đủ năng lực cùng hắn ngay mặt một trận chiến tuyệt không hơn năm mươi người!

Nhưng người có thể chiến thắng được hắn lại có thể đếm được trên đầu ngón tay! Hắn đã chân chính đứng trên trình tự đỉnh phong nhất của thế giới hồng hoang!

Tiếp tục kiểm tra khắp thân thể, chỉ cảm thấy giờ phút này bên trong thân thể hắn, cơ hồ mỗi một tế bào đều phảng phất như ẩn chứa một thế giới, cất chứa một vũ trụ!

Một nhóm tử kim Hồng Mông phù văn nhấp nháy bên trong, lực lượng vô cùng vô tận súc tích bên trong.

Nhạc Vũ bỗng dưng oanh ra một quyền, thoáng chốc ba ngàn bảy trăm đầu chân long hư ảnh tụ tập vũ động quanh người hắn. Pháp tắc đại đạo bàng bạc như biển gia trì, khiến phiến hư không trước mắt bỗng dưng chấn rung, cơ hồ như muốn dập nát!

- Ba ngàn bảy trăm đầu chân long lực! Không ngờ là ba ngàn bảy trong đầu chân long lực…

Giờ phút này trong mắt Nhạc Vũ cũng vô cùng hoảng sợ.

Nếu cùng dung hợp với pháp lực bên trong cơ thể hắn, mấy chữ này tự nhiên bé nhỏ không đáng kể. Nhưng vấn đề là giờ phút này hắn chỉ mới vận dụng lực lượng của thân thể.

Chỉ dựa vào thân thể huyết nhục đã có thể đánh nát hư không!

- Nếu tiếp tục dung hợp Ngũ Hành chân khí của ta, hiện giờ lực lượng là bảy mươi vạn hay tám mươi vạn?

Trong đầu Nhạc Vũ điên cuồng thôi diễn, nhưng không cách nào có được kết quả chuẩn xác. Ngay lập tức hắn bỏ qua ý niệm thi triển pháp lực ngay bên trong Thiên Ý Phủ.

Diễn Thiên Châu cũng chưa ổn định, mất đi Định Hải Thần Châu chống đỡ càng thêm yếu ớt.

Mà một thân lực lượng giờ phút này của hắn đã vượt qua giới hạn của thế giới này từ lâu! Nếu hắn tùy tiện thi triển, chỉ sợ động thiên thế giới nơi này sẽ lập tức hỏng mất!

- Đây mới thật sự là diệt thế lực lượng! Khó trách lúc trước khi Chư Kiền thân vẫn thiên địa lại hoan hô nhảy nhót…

Giờ phút này nếu Nhạc Vũ nguyện ý, sẽ không có người có thể ngăn cản. Cầm Hồng Mông kiếm khí trong tay, đủ trong vòng một nén nhang khiến ba mươi ba thiên nứt vụn, đem bốn trụ trời toàn bộ chặt đứt, thậm chí dập nát hồng hoang!

Tuy Hồng Quân có thể sẽ bực tức, nhưng đồng dạng cũng tạo ra công đức lớn

cho thiên địa này!

Nếu không phải vị Đạo tổ kia áp chế, thế giới hồng hoang không biết đã hỏng mất bao nhiêu lần.

- Nhưng lực lượng này, cảnh giới này lại còn chưa đủ, xa xa không đủ…

Tâm niệm vừa động, Nhạc Vũ toàn lực thu liễm khí tức toàn thân, sau khi khoanh chân ngồi xuống, trong miệng lại nuốt vào một quả Bồ Đề Tử, tiếp theo trảo tới, trong tay hiện ra một viên kết tinh màu lam, tán phát thần lực bàng bạc tràn đầy.

Cầm viên thần tinh Cộng Công trong tay, Nhạc Vũ lại đánh ra hơn mười đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đại viên mãn, rót vào bên trong hạch tâm thần tinh.

Bích chướng cản trở bị ngũ sắc quang hoa toàn bộ mạnh mẽ phá vỡ. Ba đạo tử kim sắc phù văn quỷ dị dần dần hiện ra trong tâm niệm cảm ứng của Nhạc Vũ.

- Khống Thần Tử Phù!

Nhạc Vũ hừ lạnh, thầm cảm thấy rét lạnh. Ba đạo Hồng Mông Thần Phù nằm trong thần tinh vô cùng bí mật, nếu không phải hắn có Côn Luân Kính kết hợp Lục Hợp Như Ý Xu, có thể chiếu rõ toàn bộ kết cấu pháp tắc sự vật, năng lực phân tích cũng có thể nhìn rõ vạn vật bổn nguyên. Hắn nhất định sẽ bị qua mặt, tùy tiện hấp thu tín ngưỡng nguyên lực trong thần tinh, sẽ rơi xuống kết quả bị người khống chế.

Cũng chính là vì có loại thần phù này, lúc ấy ở bên trong Cực Lạc Thiên hắn mới có thể nghĩ ra phương pháp khống chế Đương Đồ chân quân.

Nhưng không biết viên thần tinh này tột cùng là rơi vào trong tay Chúc Long từ mười vạn năm trước, hay do một người khác bố trí sẵn.

Ba đạo Khống Thần Tử Phù đều được khảm bên trong một linh trận vô cùng tinh vi. Lan tràn khắp bốn phương tám hướng bên trong từng ngõ ngách của viên thần tinh.

Chỉ cần xúc động, cả viên thần tinh sẽ lập tức hỏng mất, không chịu bị khống

chế cũng sẽ không đạt được nguyên lực của thần tinh này.

Nhạc Vũ không hề lưu ý tới, vung tay khẽ vẫy, lại đem Tam Diệu Như Ý Ngũ Hành Phiến cầm vào trong tay.

Ngũ Sắc Thần Quang tụ tập, dần dần thăng lên tới đỉnh phong viên mãn cảnh giới. Nhưng vẫn chưa dừng lại, vô số đại đạo pháp tắc được thêm vào, khiến thần quang từ tầng hai mươi mốt viên mãn lại càng cất cao, thăng lên tới tầng hai mươi hai cảnh giới!

Tùy ý đánh vào trong thần tinh, liền khiến ba đạo Hồng Mông Thần Phù toàn bộ tan rã, mà linh trận vừa phản ứng liền bị ngũ sắc quang hoa giống như thủy triều cuốn vào, toàn bộ vỡ nát!

Tiêu trừ xong cấm chế, Nhạc Vũ lại liên tục điều tra liên tục hơn mười lần, xác nhận bên trong không còn cạm bẫy gì tồn tại, hắn mới đưa tới trôi nổi ngay trước người.

Trong mắt Nhạc Vũ lộ ra tia tinh mang, không còn chút do dự đem Tam Diệu Như Ý Ngũ Hành Phiến trong tay biến hóa thành kiếm hình, đem thần tinh Cộng Công một kiếm đánh nát!

Thần tinh kia băng tán thành vô số mảnh nhỏ, hắn lại búng ngón tay, khiến viên thần tinh mười tám giai của chính mình nhảy vào bên trong những mảnh nhỏ này.

Chỉ một thoáng vô số tín ngưỡng tinh thuần đã mất đi chỗ dựa cùng Hồng Mông nguyên lực vẫn còn lắng đọng lại bên trong thần tinh đều điên cuồng tràn vào bên trong thần tinh của Nhạc Vũ.

Còn có từng tia tín ngưỡng ti tuyến tán vỡ cũng toàn bộ đổi vị trí, cùng thần tinh của Nhạc Vũ dần dần liên tiếp.

- Lại có bốn mươi bảy triệu, sau khi Cộng Công thân vẫn không ngờ vẫn còn được bốn mươi bảy triệu tín đồ!

Ánh mắt Nhạc Vũ lưu chuyển, nội tâm áp lực đến cực điểm. Thần tinh này bị hắn phân tích vô số lần, nhưng chỉ riêng những tia tín ngưỡng ti tuyến lại chưa từng quan tâm đến.

Những ti tuyến kia đến từ hồng hoang chư giới, có thành kính, có mỏng manh, nhưng lại đạt tới bốn mươi bảy triệu tín ngưỡng.

Con số này đã tương đương một phần tư tín ngưỡng của phương bắc đế đình!

Hắn tiếp tục cẩn thận suy ngẫm, lại cảm giác kỳ quái. Thủy vốn là thứ mà sinh linh trên thế gian không thể thiếu khuyết, mà tín ngưỡng Thủy Thần từ thời thượng cổ đã cực kỳ phổ biến. Đáng tiếc lại bị một phân thành hai, Hải Thần Huyền Minh, Thủy Thần Cộng Công. Nhưng hai người này đều là một trong những người cực mạnh nhất của mười hai vị thượng cổ Vu Thần!

Huyền Vũ là một trong tứ linh thần thú, vốn là người yếu nhất trong tứ phương linh thú. Nhưng hôm nay Huyền Vũ đã siêu việt phương tây Bạch Hổ, dần dần đã có xu thế kề vai cùng Chu Tước phía nam.

Mà Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân nắm việc hưng vân bố vũ trong tay, ở trong hệ thống Thiên Đình địa vị đã tiếp cận Tứ Ngự Ngũ Đế!

Cộng Công có thể bảo tồn được đông đảo tín đồ sau khi vẫn lạc như vậy, chân chính nói đến cũng là chuyện đương nhiên.

Lúc trước hắn cũng không còn cách nào khác mới lựa chọn giữ lại Thủy Thần vị ngưng kết thần tinh. Thật không ngờ cho tới cuối cùng tuyển chọn này lại là tuyệt hảo nhất.

Khẽ cười tự giễu, Nhạc Vũ liền bảo hộ tâm thần chặt chẽ.

Ngay sau đó một cỗ thần lực bàng bạc vô cùng bỗng dưng bạo liệt trùng thiên, chấn động thế giới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1228: Người chơi cờ

Ngay khi thần lực khôn cùng cuốn động như dời non lấp bể bên trong Diễn Thiên Châu, ở bên trong đại thành trên đỉnh Các Linh sơn, một hỏa diễm thân ảnh đang nhắm mắt tĩnh tọa đột nhiên vẻ mặt khẽ động, mở mắt ra, nhìn về phương hướng Huyền Thánh Điện xa xa.

- Lại là khí tức thần lực, đã vượt ngoài Chuẩn Thánh, còn muốn ngưng tụ thần cách sao? Tín ngưỡng lực trong tay hắn cũng đã đủ, nhưng thần thuật tầng mười chín cùng pháp tắc hậu thiên thủy hệ rốt cục từ đâu mà đến?

Vẻ mặt nghi ngờ chốc lát, Đại Nhật chân nhân cũng không tiếp tục suy nghĩ, ngược lại ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, quan sát viên đế tinh trên bầu trời phương bắc.

- Huyễn thuật thật cao minh! Thân đăng lên Chuẩn Thánh cảnh giới, lại không hề lộ ra nửa phần khí tức. Nếu không phải vừa rồi cảm giác được một đợt tín ngưỡng lực dâng tràn, ta lại đang ở bên trong đế đình hành cung, thiếu chút nữa đã không thể phát hiện! Một thân tu vi huyễn pháp chỉ sợ đã đăng lên cảnh giới tuyệt đỉnh chỉ dưới thánh nhân! Cẩn thận đến như vậy, tính toán của vị Huyền Thánh đại đế kia chỉ sợ thật sự không nhỏ. Năm năm sau rốt cục hắn chuẩn bị bố trí như thế nào? Trước đó hắn nhắc tới nỗi vui mừng gì đó với ta, lại có ý gì? Hay hắn thật sự chuẩn bị mưu tính người kia…

Ở trong đầu không ngừng cân nhắc hồi lâu, Đại Nhật chân nhân cũng không tự chủ được thấp giọng lẩm bẩm:

- Được rồi! Nếu không phải người kia cũng không đến mức làm cho hắn không để ý tới căn cơ phải sớm tiến lên thần cách tầng mười chín. Cần ta trảm tam thi, phân thân nguyên thần bản thể buông tha Long Thai động thiên sao? Hắc! Nếu thật là người kia, vậy cũng là đáng giá!

Trên mặt hiện ra một tia lệ khí sát ý, sau một lát Đại Nhật chân nhân bỗng nhiên khẽ thở dài, hắn nhìn về phương hướng Huyền Thánh Điện, vẻ mặt vô hạn cảm

khái:

- Huyết Lục thiên quân thật lợi hại, An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương thật tài năng! Lại có thể thật sự trảm phá được bích chướng của Hồng Quân, lực xé thiên đạo. Chỉ tu hành bốn trăm năm ngắn ngủi đã siêu việt vô số thượng cổ đại năng nhân vật, thật sự đáng kinh ngạc, đáng sợ! Cũng không biết tương lai của người này đến tột cùng sẽ như thế nào? Là như phụ thân thúc bá của ta mà tử vong, hay bước ra được ngoài thiên địa chân chính?

Bên dưới địa phủ, Hậu Thổ cũng bay lên không, xuyên thấu qua Minh Phủ trùng điệp, xuất hiện trong hồng hoang, ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin nhìn về phương bắc.

Vừa rồi hồn niệm của nàng cùng người kia vốn có quan hệ ràng buộc, vì vậy gần như theo bản năng nàng cảm giác được sự khác thường của hắn.

Giờ phút này người kia đang ở phía bắc hồng hoang, tựa hồ đang dựa vào tốc độ kinh người không ngừng cường đại, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã đạt tới trình độ làm người khác phải thấp thỏm bất an.

Nhưng nhìn lên tinh tú trên bầu trời lại không hề phát hiện được chút dị tượng nào.

Toàn bộ tinh tú đều giống như lúc trước, làm cho Hậu Thổ cảm thấy kinh nghi bất định.

- Hay thật sự mình đã cảm giác sai lầm? Tiểu Vũ vừa mới đánh chết Chư Kiền cùng hàng phục Đương Đồ. Sao có thể nhanh như vậy đã đăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh? Mình còn nhớ rõ trong tay Chúc Long ngoại trừ một viên thần tinh của Cộng Công, cũng không có vật gì khác có thể giúp người thành đạo…

Bình tĩnh quan sát tinh đồ, Hậu Thổ dần dần có điều ngộ ra. Trên mặt nàng mơ hồ hiện lên vài phần ý cười xuất phát từ sâu trong nội tâm.

- Không ngờ thực sự có thể dĩ lực chứng đạo, thành tựu cảnh giới Chuẩn Thánh, thật không biết rốt cục hắn làm sao làm được? Vị đệ đệ này của ta thật sự liên tục làm người khác vui mừng. Ngô?

Nàng bỗng dưng kêu lên một tiếng kinh dị, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần

kinh ngạc.

Nàng cảm giác được viên thần tinh trong thân thể thần lực như thủy triều bắt đầu khởi động không ngừng, phảng phất như đang cộng hưởng với người đang ở phương bắc.

- Cỗ thần lực dao động này chính là thần cách tầng mười chín, tuyệt sẽ không sai! Hắn đang cắn nuốt thần tinh Cộng Công! Sau khi đăng Chuẩn Thánh, còn chuẩn bị chứng bài vị tầng mười chín sao? Như thế sự kiện Đào sơn mấy năm sau cũng không có gì đang lo lắng, hết thảy đều có thể giải quyết dễ dàng!

- Nhưng tốc độ tu hành của hắn thật sự quá nhanh đi! Chỉ mới vài chục năm thời gian ngắn ngủi đã có thể thoát ly cánh chim của ta, bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh giới! Vốn sau khi nắm giữ được một tia pháp tức sinh mệnh, suy đoán hồn ấn tầng thứ bảy thành tựu lại nhảy vào tầng thứ tám hắn phải dùng một trăm năm mươi năm nữa, là lúc hồng hoang sát kiếp vừa nổi lên!

Vốn đang vui sướng vô hạn, dần dần vẻ mặt Hậu Thổ lại có chút ảm đạm, giờ phút này Nhạc Vũ có thể đột phá dĩ nhiên làm nàng phấn chấn, nhưng khi tưởng tượng Nhạc Vũ không còn cần nàng ở sau lưng giúp đỡ, có thể dựa vào lực lượng chính mình ngạo nghễ tiêu dao với Thiên Đế vị cách, tận sâu trong nội tâm của nàng lại nổi lên vài phần mất mác.

Sau một thoáng giật mình thất thần, thật lâu sau Hậu Thổ bỗng dưng bừng tỉnh. Phía sau nàng đột nhiên hiện ra một người, chính là Cửu Hoa chân nhân. Giờ phút này hắn đang cau mày bay lên, nhìn thấy Hậu Thổ, trong mắt chợt sáng ngời:

- Hậu Thổ nương nương có vẻ lo lắng, chẳng lẽ cũng có cảm giác?

Hậu Thổ ngẩn người, nháy mắt sau mới biết Cửu Hoa đã hiểu lầm dáng vẻ của nàng, cũng không giải thích, vẻ mặt khôi phục lại như thường, sau đó thản nhiên hỏi:

- Cửu Hoa sư đệ cũng đến, có lẽ cũng cảm ứng được chuyện gì sao?

- Xác thực là có chút cảm ứng!

Cửu Hoa tán nhân gật nhẹ đầu, sau đó trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc:

- Mới vừa rồi ta mơ hồ cảm giác thiên địa linh lực ba triều có chút dị trạng. Tựa hồ trong thiên địa đều phân tách thành hai nửa. Một nửa đang phẫn nộ gào thét, một nửa lại hân hoan vui mừng. Phảng phất như đã có người chứng được Chuẩn Thánh vị, nhưng lại có chút không giống. Cũng không biết lại là dấu hiệu gì!

Ngay sau đó vẻ mặt hắn tràn đầy khó hiểu nhìn lên bầu trời:

- Thiên tượng cũng không thấy biến hóa, cũng không thấy có tinh tú Chuẩn Thánh xuất hiện. Thật không biết chuyện này đối với địa phủ là họa hay phúc, sát kiếp tới gần, thiên cơ khó lường thật sự làm người khác bất an…

Vừa nói được một nửa, Cửu Hoa liền nhìn thấy khóe môi Hậu Thổ chợt hiện lên nét cười.

Hắn không khỏi giật mình:

- Giờ này nương nương lại lộ vẻ vui mừng như vậy, lại không có vẻ như gặp phải áp lực. Có phải vừa rồi là Cửu Hoa hiểu lầm đúng không? Dấu hiệu lần này đối với chúng ta mà nói, chẳng lẽ là việc đáng mừng rỡ? Đúng rồi, nhất định là Huyền Thánh bệ hạ đã đột phá hồn ấn đến Chuẩn Thánh Kim Tiên cảnh giới! Xem thiên địa dị tượng chỉ sợ còn xa không chỉ đơn giản như thế!

Cửu Hoa càng nói càng kinh dị, trong lồng ngực vô cùng kinh hãi. Từ sau khi chia tay tại Nam Hải, lúc này chỉ mới qua mấy chục năm thời gian ngắn ngủi mà người kia đã có thể đột phá Chuẩn Thánh Kim Tiên cảnh giới?

Quả nhiên thiên tư tuyệt đại, thiên đạo sở quy, thiên đạo đố kỵ!

Đừng nói là Đế Tuấn Thái Nhất, năm xưa La Hầu cùng Hồng Quân thậm chí Tam Thanh Đạo Tổ chỉ sợ cũng không vượt hơn như thế, thậm chí còn có chút không bằng.

- Nếu thật sự là bệ hạ đã chứng được Chuẩn Thánh Kim Tiên vị, thật đúng là một chuyện đáng mừng! Ít nhất ở năm năm sau, nương nương có thể ngồi yên quan sát, không cần ra tay. Chỉ cần kềm chế vài vị Đạo tổ thánh nhân kia là được!

Hậu Thổ nghe vậy cũng không cho ý kiến, cũng không tỏ ý thừa nhận. Ánh mắt

nhìn thẳng xuống Huyết Hải khổng lồ nằm bên dưới đáy cửu uyên.

- Tình hình của tiểu Vũ ta cũng không biết rõ. Nhưng mấy năm nay sư đệ cực nhọc trấn áp Huyết Hải, Hậu Thổ vô cùng cảm kích. Hơn hai mươi năm thời gian Huyết Hải không những không thể khuếch trương mà còn giảm bớt, co rút lại ước chừng mười lăm ức dặm, phần bổn sự này thật sự làm người khác chấn kinh. Chẳng thể trách có người khen ngợi ngươi chính là người có thể tiến vào Thái Thượng Kim Tiên sau những người như chúng ta!

Trên Đại La Kim Tiên còn có Hỗn Độn Kim Tiên, mà ở cảnh giới Hỗn Độn Kim Tiên lại có hai tầng, hồn ấn tầng bảy đều gọi là Thái Sơ Kim Tiên, nguyên danh gọi là Đại La Hỗn Độn Thái Sơ Kim Tiên. Mà tầng cao hơn gọi là Đại La Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên, đều thuộc cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cửu Hoa nghe vậy mỉm cười, trên mặt lộ ra ý khiêm tốn:

- Nương nương quá khen, Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên, Cửu Hoa tự nhủ mình còn kém rất nhiều. Huyết Hải co rút lại cũng không phải công lao của ta. Trận chiến trước Minh Hà lão tổ bị tổn thương quá nặng tới căn cơ, sau khi bị ta áp chế không thể không quay về giữ lại căn cơ. Hơn nữa thiên địa ý niệm cơ hồ giảm bớt lòng ủng hộ đối với Minh Hà lão tổ không ít. Ô uế lực kể từ sau khi nương nương thành lập địa phủ ước chừng càng giảm đi hai thành, nên mới tạo ra được cục diện hôm nay. Nhưng việc Huyết Hải khuếch trương tuyệt đối không thể ngăn cản, ta chỉ có thể trấn áp hắn được nhất thời mà thôi!

- Cho dù chỉ là nhất thời, vậy cũng đủ rồi!

Hậu Thổ không đồng ý chỉ khẽ lắc đầu, bỗng dưng vung tay lên, một đạo tử kim quang hoa đánh về phía đối diện.

Cửu Hoa khẽ vẫy tay cầm lấy, sau đó trong mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Bên trong tay hắn đang cầm một ấn tỳ, chỉ thấy bên trên khắc lục dòng chữ "U Minh trấn ngục, đại thiên trấn minh" là tám chữ triện thượng cổ.

Lúc này Hậu Thổ lại cười:

- Trong Minh Phủ của ta cũng không có tu luyện Phật lực như Tây Phương Giáo. Cũng hiểu ngươi không muốn dễ dàng bị lây nhiễm thần lực, chặt đứt cơ hội

chứng đạo ngày sau. Vì vậy chỉ có thể dùng ấn tỳ đế vị không gia trì vào thần lực, ngươi có bằng lòng nhậm chức U Minh Trấn Ngục đại đế vị, giúp ta quản hạt địa phủ?

Cửu Hoa nghe vậy cười khẽ một tiếng, bức ra một giọt tinh huyết trực tiếp bắn vào trong ấn tỳ nói:

- Chính hợp ý ta! Thật sự mong còn không được!

Hậu Thổ nhâm mệnh thương thiên hiệu pháp Hậu Thổ hoàng đế địa chi, dưới trướng cũng cần nhâm mệnh chức quan địa phủ, quản lý toàn bộ công việc chuyển sinh của cả địa phủ.

Tổng cộng có Thập Điện Diêm La, quản hạt mười tầng địa phủ. Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên hiện giờ đều là một trong Thập Điện Diêm La.

Ngoài ra còn có mười vạn phán quan, phán công đức tội nghiệt của sinh hồn ở kiếp trước, định ra việc thưởng thiện phạt ác. Cũng có vô số quỷ sai truy bắt sinh hồn miễn cưỡng ở lại nhân gian dương giới, hoặc là trấn áp ác quỷ.

Mà U Minh Trấn Ngục đại đế chính là trợ thủ do Hậu Thổ bố trí, cơ hồ quản lý toàn bộ công việc lẫn nhân sự bên trong địa phủ.

Quyền uy cũng thật hiển hách, có thể sinh sát bất luận. Cửu Hoa chân nhân lưu ý nhất chính là vô số công đức đạt được từ chức vị này!

…

Trong cùng một thời gian, bên trên cửu tiêu, ngoài ba mươi ba tầng trời, tại Thái Thanh Đại Xích Thiên Bát Cảnh Cung.

Một lão giả tóc bạc đang ngồi xếp bằng trước một lò luyện đan thật lớn, đột nhiên mở bừng mắt.

- Hắc! Hài tử kia xem ra cuối cùng đã đầy đủ lông cánh…

Vẻ mặt hắn cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, chỉ cười nhìn sang một bên.

Ở cạnh Cửu Khiếu Tử Kim Đan Lô đang đặt một bàn cờ, bên trên bố trí quân cờ

dày đặc.

Nhưng bên trong cờ đen thật nhiều, cờ trắng lại rơi vào hoàn cảnh xấu. Chỉ cần là ai thoáng thông hiểu kỳ đạo đều hiểu được ván cờ này quân trắng thiếu chút nữa sẽ hoàn toàn bại trận, toàn quân bị tàn sát không còn sinh cơ.

Giờ phút này lão giả lại ném ra mấy viên ngũ sắc thạch vào trong bàn cờ, đem ván cờ hoàn toàn đảo loạn, sau đó khẽ cười.

- Thật đáng tiếc! Thế gian lại có thêm một người nhúng tay chơi cờ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1229: Thoáng qua năm năm!

Năm năm sau, bên trong hư không vô tận, Chiến Tuyết đang phiêu phù giữa không trung, trong tay cầm một quyển kim sắc đạo điển, đôi mắt huyết sắc xuyên thấu qua thời không phong bạo trùng điệp nhìn vào một tiểu thiên thế giới ở trước mắt không xa.

Tiểu thiên thế giới hiện giữa hư không, nhìn qua như thật lớn nhưng tựa hồ lại thật nhỏ.

- Nơi này hẳn là chỗ cuối cùng!

Trong miệng thì thầm, Chiến Tuyết quét mắt nhìn vào thế giới kia, cuối cùng ánh mắt nàng tập trung vào một tiên cung dưới đáy biển, tiên cung nằm sâu dưới hai vạn trượng đáy biển, không một bóng người.

- Vận khí lần này cũng không tệ lắm!

Trong đôi mắt huyết sắc của Chiến Tuyết lóe ra u quang, bỗng dưng một thanh cự kiếm từ trong tay áo nàng bắn ra, mạnh mẽ chém vào hàng rào không gian của tiểu thiên thế giới.

Ngay khi hàng rào không gian kia thừa nhận một kích của cự kiếm, liên tục chao đảo chấn động, bàn tay phải giống như bạch ngọc của nàng bỗng dưng mạnh mẽ xuyên vào bên trong thế giới.

Chỉ phút chốc bàn tay đã rút khỏi tiểu thiên thế giới, trong tay nàng lại hiện ra thêm một vật, là hai quyển kim sắc điển tịch thật dày.

Cơ hồ ngay lập tức liền dung nhập vào bên trong Tử Khuyết Thiên Chương, toàn bộ quyển điển tịch lưu chuyển kim quang, ẩn chứa lấp lánh thất thải hào quang.

Đôi môi Chiến Tuyết không khỏi mấp máy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc. Hào quang kia rõ ràng là một tầng công đức lực không quá tinh thuần, tuy loãng

tương đương với tam phẩm linh bảo, cũng không có bao nhiêu đáng giá, nhưng quyển đạo điển vẫn còn thiếu ba trang, vẫn chưa được hoàn chỉnh.

- Có Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hà Đồ Lạc Thư, Minh Thư Địa Thư, vật này cũng không tính là đạo điển khai thiên đệ nhất, vì sao lại như thế? Chẳng lẽ bởi vì Tử Khuyết Thiên Chương là do Hồng Quân đạo tổ giảng đạo tại Bất Chu sơn đã hướng toàn bộ sinh linh triển lãm làm sao chế tạo sách hay sao?

Chiến Tuyết chau nhẹ mày liễu, vô cùng khó hiểu, suy tư chốc lát nàng mới mơ hồ đoán biết được một phần nguyên nhân.

Bật cười một tiếng, Chiến Tuyết giãn đôi mày, nhưng vẻ âu sầu trong mắt cũng đã thối lui.

- Ba mươi sáu trang Thiên Chương, ta đã tìm được hơn phân nửa, chỉ còn lại vài tờ cuối cùng là có thể phục hồi hoàn toàn. Nhưng mấy tờ cuối cùng này bất kể như thế nào đều không tìm được tung tích. Khí tức không thể cảm ứng, còn suy tính không ra…

Lấy ra một trương tín phù, Chiến Tuyết rót vào một tia ý niệm, còn chưa kịp đánh ra từ trong hư không lại có vài đạo quang hoa nối gót bay tới.

Chiến Tuyết không khỏi cau mày, đánh ra pháp lực quét tới, đem vài đạo linh quang thu vào trong tay.

- Biểu Lý Càn Khôn Đồ, Bạch Thạch Giác?

Vẻ mặt nàng hiện lên kinh ngạc, trong nội tâm Chiến Tuyết cũng không cảm thấy có bao nhiêu kinh dị. Hai linh vật này năm xưa là linh bảo đắc ý nhất trong tay Nhạc Vũ, nhưng hiện tại cũng đã không còn bao nhiêu tác dụng.

Biểu Lý Càn Khôn Đồ đã có Diễn Thiên Châu cùng Trấn Thế Chung thay thế, Bạch Thạch Giác mặc dù có thể nghịch chuyển thời gian, nhưng bởi vì phẩm cấp quá thấp, từ sau khi nàng cùng sư huynh đăng lên Đại La Kim Tiên, đã khó thể đem thời gian nghịch chuyển tới trước thiên nhân cảm ứng.

Chiến Tuyết cảm thấy khó hiểu, vì sao Nhạc Vũ lại đem hai vật này đưa tới trong tay của nàng.

Bạch Trạch Giác không cần suy nghĩ cũng có thể biết được là giao cho Ngao Tuệ cùng Băng Thiến bọn họ, cùng đồng môn còn lưu lại tại Quảng Lăng Tông sử dụng.

Nhưng Biểu Lý Càn Khôn Đồ xác thực làm cho nàng cảm thấy nghi hoặc.

Khi cầm vào trong tay, ánh mắt Chiến Tuyết không nhịn được liền dao động biến ảo. Vật này rõ ràng đã bị Nhạc Vũ tế luyện, không gian bên trong đã tăng lên ước gần ba ngàn lần.

Vốn ngày xưa thế giới núi non sông ngòi chỉ có chừng vạn dặm, thế nhưng lúc này rõ ràng đã tăng lên phạm vi ba ngàn vạn dặm.

Bên trong còn chất đầy thực vật, đủ loại y phục cùng vô số đồ vật chất cao như núi.

Chỉ tính toán sơ qua, cũng đủ giúp cho trăm triệu nhân khẩu sinh sống ước chừng một năm thời gian!

Thậm chí ngay cả nguồn nước cũng vô cùng dồi dào.

- Sư huynh làm vậy là có ý tứ gì?

Trên mặt tuy nghi ngờ nhưng trong nội tâm Chiến Tuyết mơ hồ có suy đoán.

Ngoài ra còn có một đạo tử sắc phù chiếu, đưa tới trước người, hồn niệm Chiến Tuyết liền thăm dò vào bên trong, toàn bộ tin tức ý niệm liền hiểu được rõ ràng.

Tổng cộng có ba chuyện, thứ nhất là về Bạch Trạch Giác, phân phó bên trong quả nhiên không vượt ngoài sở liệu của nàng.

Chuyện thứ hai là Biểu Lý Càn Khôn Đồ, ngoại trừ vài lời dặn dò, còn có một đồ án vẽ vô số tọa độ thời không.

Trước đó Chiến Tuyết đã suy đoán được một phần, giờ phút này chỉ vừa suy nghĩ liền hiểu rõ ràng.

- Những tọa độ này là tiểu thiên thế giới sắp luyện thành nguyên thần tinh hạch? Trong vòng một năm có thể thu thập một trăm hai mươi triệu nhân khẩu sao?

Cẩn thận quan sát đồ án, nàng mới biết thế giới hồng hoang có bao nhiêu rộng lớn, tọa độ ghi lại bên trong đã lên tới năm ngàn!

Mà trong phiến hư không này, số lượng năm ngàn chỉ như hạt cát trong biển cả mà thôi!

Hồn niệm của Chiến Tuyết cũng đã xem tới đạo tin tức kế tiếp, vẻ mặt nàng chợt giật mình, tiếp theo sau sắc mặt lại tràn đầy vui mừng.

- Bốn tháng sau đi tới Thủy Vân quốc lấy di kiếm của phương tây đại đế!

Thanh âm của Nhạc Vũ lưu lại bên trong phù chiếu như đinh đóng cột, lộ ra tự tin vô cùng mãnh liệt. Khí thế bá tuyệt thậm chí như xuyên thẳng ra bên ngoài phù chiếu!

…

Cùng thời khắc đó, ở thế giới Diễn Thiên Châu, bên trong Thiên Ý Phủ.

Nhạc Vũ đứng dưới gốc Tiên Hạnh, vẻ mặt chợt thẫn thờ.

- Chỉ mới nhoáng lên đã qua gần bốn trăm năm…

Từ khi Tiên Hạnh trưởng thành đến tiên thiên siêu phẩm, tốc độ thời gian của Diễn Thiên Châu cũng tăng vọt hơn trước.

Từ chênh lệch bảy mươi lần, đã tăng lên tới bảy mươi bốn lần!

Bên ngoài trăm năm, bên trong Thiên Ý Phủ hôm nay đã là ba trăm bảy mươi năm!

Mà giờ khắc này sau lưng Nhạc Vũ, hiện rõ thủy lam quang luân mười chín tầng, lộ rõ phía sau.

Nhỏ nhất khoảng mười trượng, lớn nhất ước chừng mười vạn trượng.

Chính phản xoay chuyển tựa như chư thiên luân chuyển, khí tức huyền ảo khó lường, một cỗ uy áp khôn cùng rộng lớn bao phủ khắp thế giới.

Sau tầng mười chín còn có một tầng khoảng hơn trăm vạn trượng, giống như đem trọn thiên địa bao phủ bên trong.

Nhưng hiện tại chỉ là hư ảnh, phù văn trong quang luân cũng không được đầy đủ trọn vẹn. Lại cùng đại đạo pháp tắc thế giới hồng hoang hoàn mỹ tương sinh, thậm chí một tia khí tức tán phát ra ngoài cũng đủ làm người khác bị phá nát.

Trong tám quang luân phía trước là thủy lam phù văn, còn có vô số tử kim linh quang bao hàm bên trong.

Đây cũng chính là nguyên lực Vu Thần, cũng được gọi là Hỗn Độn nguyên lực. Chính là cực hạn của Vu Thần, đồng dạng cũng là lực lượng đạt được từ bên trong bổn nguyên hồng hoang.

Không cần tín ngưỡng mà vẫn có thể duy trì được thần cách!

Lực lượng này cướp đoạt được từ bên trong thần tinh Cộng Công, tổng cộng có thể duy trì được bài vị nguyên lực tám cấp.

Khi đi tới tầng hai mươi đỉnh phong sẽ được gọi là nguyên lực chứng đạo. Cũng chính là Hỗn Nguyên Đại La Vô Cực Thái Thượng Kim Tiên, thánh nhân cảnh giới!

Hỗn Độn nguyên lực gia trì pháp tắc giả thuyết, đều có thể trở thành vĩnh hằng tồn tại, trở thành pháp tắc đại đạo được thiên địa thế giới thừa nhận!

Trừ phi chân thân của người chế định pháp tắc giả thuyết vẫn lạc, nếu không mặc dù là thánh nhân cảnh giới cũng khó thể phá giải, xem như tồn tại vĩnh hằng.

Gần bốn trăm năm thời gian cuối cùng Nhạc Vũ đã tiêu hóa toàn bộ mọi thứ bên trong thần tinh của Cộng Công.

Khả năng khống chế ngũ hành khí tức bên trong thân thể đã miễn cưỡng khôi phục tới trước Hỗn Độn Kim Tiên.

Mặc dù không thông suốt như những năm trước, khả năng khống chế pháp lực cũng chưa đạt tới đỉnh, nhưng cũng miễn cưỡng đạt tới cảnh giới nhập vi.

Ít nhất đã có thể miễn cưỡng kiềm chế khí tức, được Côn Luân Kính bảo vệ không đến mức bị người khác phát hiện được mình đã đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới.

Liên tiếp đánh ra vài trương phù chiếu cùng mấy đạo linh quang vào trong hư không, xa xa bay về tận sâu trong không gian.

Nhạc Vũ vừa định rời khỏi động thiên Thiên Ý Phủ, đột nhiên trong lòng khẽ động, nhìn ra xa xa, trong ánh mắt chợt hiện tinh mang.

- Sư đệ chúc mừng sư huynh! Chỉ còn nửa bước là có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên…

Vừa nói vừa trực tiếp đi tới một tòa lầu các đơn giản nằm bên cạnh Thiên Ý Phủ. Sau đó liền nghe phương hướng kia truyền ra một tiếng cười sang sảng:

- Cực Lan ta tu hành mấy vạn năm, tính mệnh kéo dài tới đây cuối cùng cũng đạt tới cảnh giới thọ cùng thiên địa, chân chính trường sinh. Nhưng xa xa không cách nào sánh kịp với sư đệ, chỉ bốn trăm năm đã bước vào Chuẩn Thánh cảnh giới. Nói đến việc này cũng nhờ có Thiên Ý Phủ của sư đệ, giúp ta tiết kiệm được thời gian mấy ngàn năm…

Trong lời nói mang theo cảm khái vô tận, cũng xen lẫn vài phần phấn khởi, cười nói:

- Sư đệ có đại sự trong người thì cứ đi đi! Dung Vũ Hóa Vân đại pháp của ta đủ ứng phó được thiên kiếp! Chỉ cần cho ta thêm mười ngày thời gian là có thể xuất thế giúp ngươi!

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi hơi nhíu lại, lúc này có được một vị Đại La Kim Tiên trợ giúp cũng là một chiến lực không nhỏ.

Chỉ tiếc chức vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân hắn đã giao cho Quý Nguyên. Nếu không lúc này giao cho Cực Lan thật sự vô cùng thích hợp.

Chẳng qua hiện nay ghế trống dưới trướng của hắn vẫn còn rất nhiều, cũng không cần sầu không có vị trí để ổn định.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ bỗng dưng khoát tay đánh ra một đoàn hắc quang, nói:

- Vật trong tay đệ tuy nhiều, nhưng phần lớn đều hữu dụng. Chỉ có vật này còn nhàn rỗi, sư huynh cầm dùng hoặc là có thể trợ giúp! Một khi đạt tới Kim Tiên cảnh giới, ta sẽ vì sư huynh mưu cầu vị trí Bắc Cực Thần Quân!

Chỉ thấy đạo hắc quang kia chính là bảo vật Vân Diệt Ly Quang Kỳ.

Chính là do Vân Linh Tông Thái Thanh Huyền Tiên Linh Vấn dùng thân tế cờ chế luyện ra, là hậu thiên nhất phẩm linh bảo vừa vặn thích hợp với Cực Lan.

Bên ngoài Vân Diệt Ly Quang Kỳ bắn ra hơn mười điểm lam tử quang hoa, chính là Tam Giới Chân Tuyền, cùng mấy viên đan dược linh lực tràn đầy.

Cực Lan cũng biết Nhạc Vũ tài bảo thật dày, không chỉ là vài món linh bảo hộ thân đã đạt tới nhất lưu đỉnh cấp trên thế gian. Ngoài ra những dược liệu linh vật khác bao năm nay tích lũy cũng không biết nhiều đến bao nhiêu.

Hơn nữa chính bản thân Nhạc Vũ lại tinh thông luyện khí luyện đan, vật do hắn luyện chế đều là tinh tuyệt, bởi vậy cũng không chút khách khí đem linh vật toàn bộ thu hồi.

Về phần vị trí Bắc Cực Thần Quân, Nhạc Vũ thấy Cực Lan không lên tiếng cũng biết đối phương đồng ý, vì vậy mỉm cười không chút dây dưa rời đi.

Bắc Cực Thần Quân cũng là một trong những bài vị phương bắc. Địa vị đứng sau An Thiên Huyền Thánh đại đế cùng Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân.

Vốn lệ thuộc trực tiếp vào Thiên Đình, dùng trấn áp kháng cự Huyền Vũ chư tinh phương bắc. Nhưng hiện tại Nhạc Vũ xưng hùng tại phương bắc, thậm chí nguyên thần hóa thân của Huyền Vũ cũng đang dốc sức cho Nhạc Vũ, chức vị này tự nhiên xem như cũng không nhiều tác dụng, chỉ cần ở tại cuộc chiến Đào sơn chiến thắng, như vậy Hạo Thiên cũng không thể không đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1230: Bố cục cuối cùng

Từ bên trong Thiên Ý Phủ bước vào thế giới hồng hoang, ngay lập tức một cỗ khí tức thâm sâu như uyên bao trùm cả đế cung thiên thành.

Bất thình lình gặp phải uy áp khôn cùng vô ngần, bên trong đế đình hành cung, vô số cung nữ tiên cung đều bị mạnh mẽ áp bách phủ phục xuống mặt đất, vẻ mặt hoảng sợ, thân hình run rẩy, sắc mặt tràn đầy kinh ngạc khó hiểu.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, hắn đối với việc khống chế pháp lực của chính thân thể mình còn xa chưa được tùy ý.

Giờ phút này hắn chỉ có thể toàn lực thu liễm khí tức quanh thân, tận lực khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hắn không muốn ở lâu trong đế cung, Nhạc Vũ liền cất bước ra ngoài trăm vạn dặm cách xa thiên thành.

Nhẹ nhàng đứng trên hư không, gần nửa hơi thở hắn liền nhìn thấy Ô Sào từ xa xa phá không bay đến.

Khi nhìn về phía Nhạc Vũ ánh mắt hắn chợt sáng lên:

- Chúc mừng bệ hạ, quả nhiên đã chứng được bảy tầng hồn ấn! Đăng nhập vào cảnh giới Chuẩn Thánh Kim Tiên! Lần này xuất quan chính là chuẩn bị đến Đào sơn?

- Đang có ý đó!

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ cười, xoay người tiện tay đánh ra một đoàn tử kim linh quang về hướng Ô Sào nói:

- Sau khi trẫm đi Đào sơn, xin đạo huynh thay mặt trẫm chủ trì đại cục phương bắc này chờ trẫm trở về!

Linh quang vừa hiện ra, trong lòng Ô Sào cảm giác chấn kinh. Mơ hồ có một tia khí tức quen thuộc, linh lực ba triều tuy đã cực lực thu liễm, nhưng vẫn làm lòng người kinh động, phảng phất như linh bảo tiên thiên chí thánh, vô cùng bàng bạc!

Hắn tiện tay tiếp nhận, chính là một ấn tỳ, mà sắc mặt Ô Sào cũng thoáng biến đổi:

- Đây là Trấn Thiên Tỳ của phụ thân ta! Vật này quả nhiên nằm trong tay ngươi!

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp.

Ô Sào lại thầm thở nhẹ một hơi, dần dần bình tĩnh lại, nhìn ấn tỳ trong tay nói:

- Đế khí của bệ hạ sâu dày, cửu long thập bát trảo đã cơ hồ so sánh được với phụ thân ta năm xưa, vượt qua Hạo Thiên không biết bao nhiêu. Nhưng bệ hạ thật không lo lắng Ô Sào ta chiếm đoạt không trả hay sao?

Chín đầu kim long mười tám trảo ở bên trong ấn tỳ xoay lượn uốn quanh, trong mắt Ô Sào cũng dần dần lộ ra vẻ tham lam.

Nhạc Vũ nghe vậy thoáng khựng lại cười:

- Cần gì phải lo lắng? Dù cho đạo huynh có muốn lấy cũng không được!

Hắn nói chuyện rất thẳng thắn, Ô Sào ngươi không phải không có tham niệm với Trấn Thiên Tỳ, nhưng đơn giản là ngươi không có khả năng nắm giữ được nó!

Ô Sào nghe vậy sắc mặt lập tức biến ảo không chừng, cuối cùng thở dài một tiếng.

Năm xưa Đế Tuấn Thái Nhất xưng hùng thiên hạ, khi Yêu tộc thịnh khí lăng nhân hoành hành bá đạo, đã gây ra ấn tượng quá sâu với tu sĩ Nhân tộc.

Lúc vẫn lạc đã tạo ra cừu địch dẫy đầy thế giới hồng hoang.

Có câu gọi là bỏ đá xuống giếng, khi đó mặc dù ngay cả trong Yêu tộc cũng có vô số đại năng ra tay bức bách để lấy được lợi ích cho mình.

Vì vậy hiện giờ có thể ngồi lên địa vị Thiên Đế chỉ có thể là bất cứ người nào, nhưng tuyệt nhiên không thể là hắn.

Cho dù hắn đoạt được Trấn Thiên Tỳ thì như thế nào? Khí vận của Tam Túc Kim Ô nhất mạch từ mười vạn năm nay đã tiêu hao không còn bao nhiêu, tồn tại còn gian nan, làm gì còn khả năng nghĩ tới chức vị Thiên Đế?

Vật này rơi vào trong tay hắn, tối đa cũng giống như tiên thiên nhị phẩm linh vật mà thôi.

Thu hồi ấn tỳ trong tay, trên mặt Ô Sào đã khôi phục lại bình thường:

- Lời nói của bệ hạ đúng thật là không chút nào lưu tình, làm hiện tại Ô Sào cảm thấy lòng đau như cắt a! Nhưng lần này bệ hạ cứ yên tâm, có vật này trong tay, mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu ta sẽ thay ngươi giữ vững. Nhưng ta còn có một nghi hoặc khó hiểu, bố cục lần này của bệ hạ có phải là vì người kia không?

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp động, tiếp theo nhẹ giọng cười nói:

- Tự nhiên là vì người kia! Nếu không trẫm cần gì nhọc lòng đến như thế?

Lời nói của hai người chỉ dùng từ "người kia" thay thế, không gọi thẳng tên họ, cũng không phải cố ý làm ra vẻ huyền bí, cũng không phải có bao nhiêu kiêng kỵ, chỉ là vì cảm ứng của những nhân vật Hỗn Độn Đại La Thái Thượng Kim Tiên thật linh mẫn, linh giác cơ hồ bao trùm khắp tam giới, nếu gọi thẳng tên rất dễ dàng bị người phát hiện.

Kỳ thật hiện tại bên trong thế giới hồng hoang, toàn bộ tu sĩ dưới Chuẩn Thánh Kim Tiên khi nghị luận tới tên của Nhạc Vũ hơn phân nửa cũng không dám gọi thẳng tên Uyên Minh hoặc tên Nhạc Vũ của hắn.

Một người là đại đế, một người là thiên quân, là phương bắc đại đế, Kiếm Tiên tổ sư, vì vậy khi nói chuyện cũng phải nói mờ mịt, đề phòng bị hắn cảm ứng tới.

- Quả nhiên là hắn!

Ô Sào chợt thở dốc, trong mắt hiện lên sát khí, cuối cùng ngược lại cười nói:

- Nếu thật sự là như thế, Phương Trượng sơn Long Thai động thiên thật sự không đáng vào đâu. Bản tôn của ta ít ngày nữa sẽ bắc thượng, nhưng tới khi đó hi vọng bệ hạ đừng nên làm Ô Sào thất vọng!

Vừa nói xong, Ô Sào cười lớn phá không rời đi, quay trở về bên trong thiên thành.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ lắc đầu, người này mang theo thù hận về chuyện Đế Tuấn vẫn lạc thật sự vô cùng cố chấp. Chỉ nghe tiếng cười vừa rồi, là có thể hiểu được trong lòng Ô Sào tràn đầy sát ý, đối với cuộc chiến tại Đào sơn lại vô cùng chờ mong!

Nhưng nếu như không phải như thế, Nhạc Vũ cũng không có cách nói động hắn giúp đỡ cho mình.

Thu hồi ánh mắt, Nhạc Vũ tiếp tục hướng phương nam đi tới. Phi độn ước chừng ba mươi ba ức dặm, từ xa xa nhìn thấy một ngọn núi không kém Các Linh sơn, vô cùng hùng vĩ.

Nhưng làm cho người ta chú ý không phải vì sự hùng vĩ, mà là khí tức sát phạt dâng trào bàng bạc, ẩn chứa huyết sắc, thanh thế cơ hồ ngang hàng cùng tử kim khí trụ của hắn.

Trong ngọn núi có đường kính ước chừng sáu mươi vạn trượng dựng đầy quân trướng, vô số binh xa giáp sĩ của đế đình đang xuyên toa bên trong không ngừng.

Nhạc Vũ cẩn thận quan sát chốc lát, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tán thưởng, Quý Nguyên quả nhiên không hổ danh từng đảm nhiệm chức quốc sư mấy vạn năm tại Bắc Địch quốc, kinh nghiệm vô cùng phong phú.

Dù chưa từng thống lĩnh đại cục nhưng cách bày binh bố trận đều rất có kết cấu. Trận hình nghiêm chỉnh, đại quân nghiêm túc khiến người khác không dám nhìn thẳng, nhìn qua ngàn vạn binh tướng không ai xem rõ đây chỉ là một đội quân mới thành lập.

Chỉ nhờ vào bổn sự này, Cực Lan thật không thể so sánh, làm Nhạc Vũ cảm thấy tuyệt không có gì hối hận vì đã đem chức vị Bắc Đẩu Ngũ Khí Thủy Đức tinh quân giao cho người này.

Ngọn núi này có tên là Ly Chu sơn, vốn là nơi đóng quân được tuyển chọn tạm thời của Thủy Đức tinh quân Quân Minh trước kia.

Thế nhưng hiện tại đã biến thành một quân doanh thật lớn, bốn thành thực lực của đế đình đều được tụ tập lại nơi này.

Nhạc Vũ đứng bên ngoài nhìn xem chốc lát, thân hình lóe lên xuất hiện trong một tòa điện phủ trên đỉnh núi.

Quý Nguyên đang ngồi bên trong điện phủ, trong tay cầm một trương Bát Quái Vấn Linh Bàn, tựa hồ đang suy diễn gì đó, cảm giác được Nhạc Vũ đi vào, trong lòng thoáng kinh hãi, lập tức đứng lên khom mình hành lễ nói:

- Quý Nguyên gặp qua bệ hạ!

Nhạc Vũ mỉm cười, phát ra một đạo pháp lực nâng Quý Nguyên thẳng lên, cũng không dây dưa đi thẳng vào chính đề:

- Hai mươi năm trước trẫm dặn ngươi bố trí linh trận, có hoàn thành xong chưa?

Trong lòng Quý Nguyên kinh nghi bất định, vừa rồi khi Nhạc Vũ dùng pháp lực nâng người hắn thẳng lên phảng phất như uy danh không hiện, nhưng lại làm cho hắn hoàn toàn không thể kháng cự, nếu đặt ở năm năm trước vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này mặc dù thực lực cũng mạnh mẽ, thậm chí có thể tiếp cận Chuẩn Thánh, thanh thế ngập trời, nhưng tuyệt không thể dễ dàng khống chế thiên địa linh lực như vậy, thật không biết vì sao vị đại đế trước mặt đã không còn giống như lúc trước.

Giờ phút này nghe hỏi, Quý Nguyên mới chợt bừng tỉnh mở miệng đáp:

- Bệ hạ yên tâm! Năm tòa đại trận Quý Nguyên đã hoàn thành, ngoại trừ thần cùng vài vị thần tướng tham dự trong việc này, không còn người nào biết được! Nhưng những đại trận kia thần vẫn có cảm giác còn có điều gì đó không được trọn vẹn…

Nói tới đây hắn không khỏi tò mò nhìn Nhạc Vũ. Hai mươi năm trước Nhạc Vũ đột nhiên đưa tới trận đồ, còn có hai trăm viên đặc dị linh thạch ẩn chứa Hồng Mông Khí, dặn hắn âm thầm bố trí, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không thể nhìn ra được huyền bí bên trong đại trận, hắn chỉ biết có liên quan tới thời không.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ cười, biết được sự nghi hoặc của Quý Nguyên nhưng cũng không giải thích, chỉ đưa tay lấy ra một viên huyết tinh, nhìn vào tình hình bên trong, sau đó hắn chợt thở dài.

Hắn ở bên trong Thiên Ý Phủ, là nơi linh lực tràn trề, bỏ ra một ngàn tám trăm năm nhưng vẫn không thể đem hai mươi đạo huyết phù cực hạn toàn bộ rót vào, chỉ có được mười ba đạo huyết phù tồn tại bên trong huyết tinh.

Mặc dù còn chỉ có được mười ba đạo huyết phù nhưng vừa lúc đủ cho hắn sử dụng.

Tiện tay lấy ra năm đạo đánh về hướng Quý Nguyên, Quý Nguyên đón vào trong tay, dần dần cũng lộ ra vẻ chợt hiểu:

- Thì ra là thế! Chẳng thể trách bệ hạ không lưu lại một binh một tốt tại bắc cảnh, nguyên lai là có bố trí như vậy. Nhưng việc ở phía nam Đào sơn lại nên làm thế nào cho phải?

Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới, gật nhẹ đầu nói:

- Việc này trẫm đều có xử trí, tinh quân cứ làm tốt chuyện kia là được, không cần lo lắng!

Dặn dò thêm vài câu, Nhạc Vũ liền rời đi, thật nhanh đi về hướng nam.

Giờ khắc này trên Ly Chu sơn, Quý Nguyên cũng bay lên không bình tĩnh nhìn theo phương hướng Nhạc Vũ đi xa.

- Vị đại đế này tâm cơ thật sâu đậm! Chẳng thể trách hai mươi mấy năm bố trí lại kỳ quái đến như thế. Ta cho rằng hắn bị thiên đạo mông muội, vì vậy cũng thấy lo lắng, thật không ngờ hắn lại có mưu tính bực này! Ta chỉ mới nhìn thấy được một góc băng sơn đã cảm thấy kinh ngạc đáng sợ!

- Còn có khí tức vừa rồi, lại cho ta cảm giác thần phục không dám kháng cự. Vì sao lại như thế? Chẳng lẽ bệ hạ đã đăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh Kim Tiên?

Toàn thân hắn chợt dâng lên cảm giác kinh sợ, trong mắt Quý Nguyên cũng dần dần tràn ngập vẻ kinh hãi.

Từ Các Linh sơn đến Trung Nguyên tổng cộng tới mấy trăm ức dặm, trước kia khi Nhạc Vũ mới đạt tới Đại La Kim Tiên chỉ cần ba bốn ngày thời gian là có thể tới nơi.

Giờ phút này đã chứng được Hỗn Độn Kim Tiên, chỉ cần dùng hai ngày đã đến, nếu như không ngại tiêu hao, không lo lắng bị thiên địa cắn trả vặn vẹo không gian, chỉ cần dùng vài canh giờ là có thể đi tới Triều Ca Trung Nguyên.

Cự ly còn cách tây vực Đào sơn còn khoảng một trăm hai mươi ức dặm.

Nhạc Vũ trầm tĩnh nhìn xuống bên dưới, trong mắt lộ ra vẻ tán thán.

Đi tới thế giới hồng hoang đã khoảng hai trăm năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn đến Trung Nguyên.

Quả nhiên là nhân khẩu đông đúc, Nhân đạo hưng thịnh.

Xa xa có thể thấy được một đạo thanh sắc quang hoa bao phủ ở trong thiên địa, rậm rạp phân bố khắp các nơi.

Phương hướng Triều Ca lại có một đạo tử kim đế khí chỉ kém hơn hắn một bậc thẳng xuyên cửu tiêu.

Cũng là cửu long, có mười sáu trảo, hiện thật rõ ràng.

Chỉ khi Nhạc Vũ đi tới gần mới thoáng thu liễm, nhưng vẫn giương nanh múa vuốt vũ động trong mây, đôi kim đồng giận trừng Nhạc Vũ.

Long trảo rõ ràng chỉ có bảy đôi là thật, một đôi là hư ảo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1231: Ly tức nhị sơn

- Thế gian Nhân hoàng cũng có được bát cửu mệnh cách…

Lạnh lùng nhìn vào tử kim khí trụ, còn chín đầu cự long, đôi mắt Nhạc Vũ không khỏi thoáng nhíu lại.

Nơi Trung Nguyên trong số các chư hầu tuy bao năm qua đều có thiên tai loạn lạc, nhưng nhân khẩu đạt tới sáu ngàn triệu, nhiều hơn phương bắc tới mười lần, đủ chống đỡ cho hai mươi vị Vu Thần đứng đầu như Hậu Thổ Cộng Công.

Nhưng hiện giờ Thiên Đình tuy có tám ngàn vạn thiên binh thiên tướng, nhưng Hỗn Độn Kim Tiên chân chính đủ so sánh với Hậu Thổ Cộng Công năm xưa chỉ bất quá chừng sáu bảy người mà thôi.

Sáu ngàn triệu nhân khẩu, tổng cộng chỉ cần phụng dưỡng vài bài vị tầng mười chín.

Truy tìm tận căn nguyên, là do Nhân hoàng quá mức cường thế. Ở bên dưới kiềm chế khiến tín đồ không được mở rộng, cả địa vực Trung Nguyên chỉ có một phần mười dân cư tín ngưỡng Thiên Đình.

Đây là sau Tam Hoàng Ngũ Đế, ngày đó có được cửu cửu mệnh cách sánh ngang Thiên Đế. Vào thời thượng cổ, Thiên Đình cơ hồ bị mấy vị Nhân hoàng kia áp chế tới mức không thể duy trì tồn tại.

Thẳng đến khi vị Nhân tộc đại đế cuối cùng là Ngu Thuấn thoái vị, vị cách Nhân hoàng đã rơi xuống còn bát cửu, lúc này cửu tiêu Thiên Đình mới dần dần có được địa vị của mình.

Nguyên bản Nhạc Vũ đối với chuyện này kỳ thật cũng không quá lưu ý, giờ này khắc này hắn mới cảm giác được chín đầu tử kim cự long đặc biệt chướng mắt, chỉ hận không thể lập tức nghiền nát mới tốt.

Ngay sau đó Nhạc Vũ bỗng dưng bật cười, âm thầm lắc đầu, đây đúng là nhân chi thường tình, ngay chính hắn cũng không ngoại lệ.

Nếu đặt trong dĩ vãng, lúc hắn vừa đi tới hồng hoang. Khí vận Nhân hoàng dù mãnh liệt cường thịnh thế nào cũng không quan hệ gì tới hắn.

Nhưng khi hắn nổi lên lòng tranh đoạt ngôi vị Thiên Đế, thế gian Nhân hoàng ở trong mắt hắn cũng trở nên vô cùng chướng mắt, cực kỳ chán ghét.

Hắn tiếp tục cẩn thận nhìn ra xa, đã thấy chín đầu tử kim cự long tuy dáng vẻ cực thịnh ngạo nghễ, uy mãnh bá liệt, nhưng đã mơ hồ hiện ra xu thế căn cơ chao đảo, trong đó có vài đầu cự long khí tức còn lảo đảo bất an.

Trong lòng Nhạc Vũ cũng chợt hiểu, vận thế như vậy nếu đặt ở trước kia, kỳ thật cũng không đáng vào đâu. Chỉ cần qua một thời gian xuất hiện được một hai vị minh quân, là có thể xoay chuyển vận mệnh quốc gia.

Nhưng nếu thêm trăm năm, là lúc sát kiếp nổi lên, một khi thương thiên phát ra sát khí, long xà khởi lục, chỉ sợ lúc đó sẽ rơi vào kết quả hủy diệt.

Mà nếu như hắn đoán không lầm, sau khi thay đổi triều đại, bát cửu mệnh cách kia sẽ tiếp tục giáng xuống thêm một tầng, chỉ còn đạt thất cửu mệnh cách.

Từ khi Hạ kế Thuấn, toàn bộ Nhân hoàng đều là huyết duệ của Thuấn, vì vậy có thể đạt được đầy đủ địa khí cửu cửu mệnh cách. Mà khi Thương thay Hạ, Nhân hoàng vị cũng là từ chiến tranh thay đổi triều đại mà đến, vì vậy từ cửu cửu chỉ còn lại bát cửu.

Nếu như hắn đoán không sai, sau sát kiếp, Nhân hoàng lại tiếp tục bị hạ xuống thêm một tầng mệnh cách.

- Phong Thần chi chiến sao?

Trong lòng Nhạc Vũ thôi diễn trăm ngàn lần, chợt hừ lạnh một tiếng.

Thật khó trách vài vị Đạo tổ thánh nhân kia lại khẩn cấp như thế, chèn ép quyền uy của Thiên Đình.

Sau sát kiếp lần này chính là lúc Thần đạo rầm rộ chấn hưng, nếu không đi mưu

kế này, chỉ có thể ngồi xem Thiên Đình thành tựu.

Sau khi tân triều kiến tạo, mặc dù vẫn có thể kiềm chế Thiên Đình, nhưng chung quy không thể giống như trong dĩ vãng, gắt gao khống chế.

- Hắc!

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ nhất thời cũng chẳng thèm lưu tâm tới. Trừ phi có một ngày hắn có thể đi lên chức vị Thiên Đình đại đế, nếu không khí vận Nhân hoàng tạm thời không quan hệ gì tới hắn.

Dừng lại nơi này thêm chốc lát, hắn liền nhìn thấy một đoàn kim quang bay tới. Còn cách xa ngoài ức vạn dặm đã khiến sóng lòng hắn phập phồng, sinh ra cảm ứng. Xa xa nhìn lại chính là tiền quân binh mã Đại nguyên soái Ngao Phách. Một thân kim giáp, cầm theo một thanh chu hồng trường thương, dưới chân giẫm lên một đạo tam xích quang nhận, xuyên không tới. Tốc độ cực nhanh, không thua gì mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên mà Nhạc Vũ gặp qua, tương đương với nhân vật Chuẩn Thánh.

Ngoại trừ kim sắc phù giáp, trường thương quang nhận hắn đều lấy được từ trong Long mộ.

Vừa xuyên tới, tuy tướng mạo vẫn như nữ tử, nhưng lại hiển lộ ra vài phần khí tức oai hùng.

Bay tới bên cạnh, Ngao Phách lạnh lùng nhìn phương hướng đế đô liếc mắt, chỉ thấy chín đầu tử kim cự long xoay quanh bao trùm trên không, hai cỗ đế khí như vỡ bờ, ngay cả thần niệm của hắn cũng không cách nào triển khai, lúc này mới thoáng yên tâm hướng Nhạc Vũ ôm quyền thi lễ nói:

- Bệ hạ phân phó mọi việc đều đã làm thỏa đáng. Toàn bộ phù trận đều được bố trí xong xuôi, chỉ có một việc chính là tình hình bên Thiên Đình tựa hồ có chút không ổn. Mãi cho đến nay binh tướng đi tới gần Đào sơn cũng chỉ có ba trăm vạn người, chỉ có hai Đại La Kim Tiên, còn nói là Vu Thần phía nam làm loạn, cần điều động binh tướng đi tới đó trấn áp…

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày cười lạnh, việc này vốn nằm trong dự liệu của hắn, không hề có chút gì kỳ quái.

Hắn phẩy tay áo, lại đánh ra năm huyết phù về hướng Ngao Phách, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Việc này ta đã có sở liệu, đều có xử trí. Ngươi cứ chiếu theo lời ta dặn đi làm là được. Cho dù mấy người Thái Hoàng Đương Đồ có hỏi cũng không được tiết lộ nửa câu!

Từ khi Đại Nhật chân nhân bắc thượng, Mạnh Chương thần quân ký thác hóa thân thay mặt hắn trấn thủ Thiên Đình, Thái Hoàng chân nhân cùng Đương Đồ chân quân liền bị Nhạc Vũ phái tới gần Đào sơn tương trợ Ngao Phách.

Tình hình của hai người này cùng Quân Minh lại khác với Quý Nguyên Ngao Phách, cho dù đã bị hắn khống chế nguyên thần cũng không thể nào hoàn toàn yên tâm, chỉ có thể dùng nhưng không thể tin.

Ngao Phách nghe vậy hiểu ý, tuy trong lòng kỳ quái Nhạc Vũ chuẩn bị lấy phương pháp gì xử trí việc của Thiên Đình, thế nhưng lúc này cũng không hỏi nhiều, sau khi tiếp nhận huyết phù lại cúi người thi lễ với Nhạc Vũ, trong đôi huyết nhãn chớp lên sát ý, trực tiếp phi độn rời đi.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn ba đạo huyết phù còn lại trong huyết tinh, sau đó cười nhẹ bước về phía tây hoàng thành Triều Ca.

Phía tây Triều Ca có hai tòa núi lớn vô cùng kỳ vĩ. So với trụ trời bốn phương, có lẽ kém hơn một bậc, nhưng có thể kề vai cùng Vạn Thọ sơn.

Một là Ly sơn, nghe đồn Oa Hoàng Cung nằm trên đỉnh núi này, tự thành một thế giới.

Một là Tức sơn, được xưng Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Đức Quang Đại Hậu Thổ Hoàng Địa Kỳ thần miếu, là đàn tràng duy nhất của Hậu Thổ trên nhân gian này.

Hai người một nam một bắc, giằng co lẫn nhau, cách xa nhau không tới ức dặm.

Nhạc Vũ độn tới trên không, liếc mắt nhìn qua hai hướng, sau đó hai mắt híp lại nhìn chằm chằm lên đỉnh Ly sơn.

Khí tức vô cùng quen thuộc kia hắn lại cảm ứng thêm lần nữa, cũng cơ hồ có thể

khẳng định người kia đang ở trên đỉnh núi này.

Trong lòng dâng lên một nỗi xúc động, muốn liều lĩnh đi tới đỉnh Ly sơn nhìn xem một lần.

Trên mặt hiện lên vẻ trắng xanh, sau một lát liền khôi phục bình tĩnh. Nhạc Vũ miễn cưỡng đè nén cỗ dục vọng, hướng Tức sơn ở mặt bắc đi tới.

Khi đi tới chân núi hắn cũng không lên đỉnh núi, thân hình lại xuyên xuống lòng đất, thẳng tới cửu uyên.

Đi thẳng vào tầng u minh thứ chín, chỉ thấy trong mười tám tầng địa ngục, tầng rộng nhất nằm dưới cuối cùng, vẫn vô cùng trống trải.

Hậu Thổ đang ngồi tĩnh tọa ngay trung ương, trông thấy Nhạc Vũ đến cũng không đứng dậy, chỉ đưa nguyên thần bay ra, lộ hóa thân hình, nhìn Nhạc Vũ vui mừng cười nói:

- Tiểu đệ quả nhiên đã đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới!

Tiếp đó nàng thoáng kinh dị, trong mắt phượng chợt lóe tử mang, tán thán:

- Lại đạt tới bài vị tầng mười chín, nguyên lực bát giai đã không thua Xi Vưu năm xưa. Ta biết ngươi đạt được thần tinh Cộng Công, lại không dự đoán được ngươi có thể hấp thu được nhanh như vậy, trình độ trận đạo của ngươi lại đạt tới cảnh giới như thế, chỉ còn thiếu chút nữa đã đạt tới cảnh giới chí thánh chí minh!

- Tỷ tỷ đã nghĩ sai, tiểu đệ có tiến cảnh như vậy là nhờ công lao của Mạnh Chương thần quân…

Nhạc Vũ cười khổ, không có gì giấu diếm.

Côn Luân Kính của hắn chỉ có thể ở ngoài ức vạn dặm giấu diếm được Đạo tổ thánh nhân, một khi ở gần trong gang tấc, nhất định sẽ bị xuyên thủng không cần nghi ngờ.

Mặc dù Hậu Thổ còn chưa chân chính thành thánh, một thân pháp lực thần thông còn vượt hơn Trấn Nguyên Tử mấy lần.

Hơn nữa còn cùng hắn tâm niệm quan hệ, ràng buộc sâu đậm, một thân tu vi có thể giấu diếm được người khác nhưng không thể gạt được nàng.

Về phần thần tinh Cộng Công, quả thật có hơn phân nửa là ỷ lại vào Mộc Linh Tinh Châu của Thanh Long.

Nếu không phải có vài giọt Tạo Hóa Chân Dịch đề cao ra mấy trăm quả Bồ Đề Tử, hắn muốn hoàn toàn hấp thu pháp tắc đại đạo bên trong thần tinh Cộng Cộng chuyển cho mình dùng ít nhất còn dùng tới một vạn năm hoặc năm ngàn năm.

Thoáng giải thích một câu, thấy Hậu Thổ lộ vẻ chợt hiểu, Nhạc Vũ lại bình tĩnh nhìn thẳng đôi mắt đẹp của Hậu Thổ, nói:

- Tỷ tỷ biết được ý đồ hôm nay ta đến chứ?

- Tự nhiên là vì Đào sơn!

Hậu Thổ mỉm cười, trên mặt hiện lên vẻ nhẹ nhàng:

- Nguyên bản ta còn đang lo lắng ngươi không ứng phó được, hiện giờ xem tu vi của ngươi ta mới chính thức yên tâm. Ta biết nhân thủ của ngươi không đủ, Hoàng Tuyền cùng Vong Xuyên, thậm chí cả Cửu Hoa đều có thể đưa cho ngươi điều động…

Nhạc Vũ lại lắc đầu:

- Nhân thủ không cần nhiều lắm, hiện giờ dưới trướng của ta cũng đủ rồi. Nếu để bộ hạ của tỷ tỷ nhúng tay, tam giáo cũng sẽ không chịu để yên. Nhân thủ thì đệ không mượn…

Hậu Thổ nghe vậy nhất thời cảm thấy kinh ngạc, mà vẻ mặt Nhạc Vũ chợt biến thành vô cùng ngưng trọng:

- Mấy năm nay tỷ tỷ có liên hệ gì với Vu Thần phía nam hay không?

Ánh mắt Hậu Thổ lập tức chớp động, tiếp theo lại cười tự giễu:

- Quả thật có chút liên hệ, những người kia kinh thường tỷ tỷ làm người yếu đuối

khiếp đảm, bình thường không để ý tới ta. Chỉ có vài ba người tri giao năm xưa còn ngắc ngoải ở phương nam. Vì sao hôm nay lại nhắc tới việc này?

- Như thế thật tốt!

Nhạc Vũ chợt giãn đôi mày:

- Tỷ tỷ có nắm chắc nói động được hơn mười vị Vu Thần phía nam, khi cuộc chiến Đào sơn khởi phát thì làm ra xu thế như xuất bắc phạm Trung Nguyên?

Nếu nói trước đó Hậu Thổ còn mơ hồ hiểu được ý đồ của Nhạc Vũ, đoán được một phần, đến lúc này lại hoàn toàn không hiểu ra sao:

- Ta nhớ được những ngày qua Hạo Thiên lại nói vì phía nam không yên, ẩn có dị động nên không thể tập binh Đào sơn đi?

Thấy trên mặt Nhạc Vũ lộ ra vẻ cười cười, lại như chê cười, Hậu Thổ chợt tỉnh, sau đó mày liễu cau lại:

- Tỷ tỷ cùng vài vị phía nam tuy có quan hệ, nhưng mấy người kia có chịu nghe tỷ tỷ phân phó hay không thì thật khó nói. Trong đó có mấy người hận ta tận xương, dù hiện giờ ta đã tiếp cận thành tựu thánh nhân…

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhíu lại, trực tiếp cắt lời Hậu Thổ:

- Xin tỷ tỷ hãy chuyển cáo, ngày sau nếu trẫm thành Thiên Đế, có thể lưu cho bọn họ một con đường sống. Người theo ta thì sống, nghịch ta phải chết!

Thân hình Hậu Thổ lập tức cứng ngắc, nàng có chút không dám tin ngây người nhìn Nhạc Vũ.

Nàng cơ hồ không cách nào tin tưởng lời nói vô cùng bá đạo lại tự tin tới cực điểm lại xuất từ miệng Nhạc Vũ…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1232: Ngọc Đỉnh chân nhân

Năm xưa đại chiến Trác Lộc Nguyên, Nhân đạo chấn hưng, Vu Thần tháo chạy. Bộ hạ Xi Vưu vẫn còn có vô số con dân rút lui về hướng nam náu thân, được xưng Cửu Lê.

Sau cuộc chiến Trục Lộc Nguyên, toàn bộ bộ lạc nam triệt, có thể nói tử thương vô số.

Hiện giờ trải qua mấy vạn năm, Cửu Lê bộ tộc tu dưỡng khôi phục, cũng đạt tới ngàn triệu nhân khẩu, đều thờ phụng thần minh.

Họ phụng thờ mấy chục vị Vu Thần, xem như là một phương thế lực, thực lực cũng không thua kém Thiên Đình.

Nếu thật sự khởi binh phương bắc, cho dù không thể đem Thiên Đình chiếm lĩnh, cũng có bổn sự làm cho Hạo Thiên sứt đầu mẻ trán.

Càng làm cho người khiếp sợ chính là lời nói của Nhạc Vũ nghe qua như thật cuồng vọng bá đạo, nhưng sau khi tinh tế cân nhắc lại lòng người chấn kinh. Trong lòng Hậu Thổ miễn cưỡng đè nén nội tâm kinh dị, trầm ngâm chốc lát, giọng nói thoáng do dự:

- Hạo Thiên xuất binh phương nam, cũng chưa chắc trong lòng có mưu đồ. Đúng thật là gần đây Cửu Lê bộ tộc thường xuyên có dị động.

Nói tới đây Hậu Thổ chợt cười khổ:

- Kỳ thật mấy vị Vu Thần ở phương nam năm xưa sở dĩ có thể kéo dài hơi tàn sau khi chư thần vẫn lạc, thậm chí mấy năm nay đã dần dần khôi phục được nguyên khí, đều là bởi vì những vị thượng cổ đại năng hồng hoang cố ý lưu mạng cho họ, dùng họ cản tay Hạo Thiên. Mà hiện giờ cuộc chiến Đào sơn sắp khởi phát, những người kia dù liều lĩnh cũng nhất định kiềm chế chiến lực của Thiên Đình. Vì vậy mấy người bằng hữu chí giao năm xưa của ta dù biết bị cuốn

vào trong cuộc sẽ không ổn, nhưng cũng không có ý nghĩ muốn kháng cự lại!

- Việc này đệ tự nhiên hiểu được!

Nhạc Vũ cũng không chút lưu ý, vẻ mặt lại không có nửa phần dao động, ý cười hiện rõ:

- Ta biết muốn họ làm trái ý mấy vị Đạo tổ kia là có chút khó xử, nhưng nếu không chịu mạo hiểm phiêu lưu, không chịu trả giá, trẫm cần gì giữ tròn tính mạng cho bọn họ? Không giúp đỡ ta, dù có thể sống sót hậu thế, sống lâu thêm mấy vạn năm, chờ đợi đến thời Kiếm Tiên nhất mạch hưng thịnh họ cũng phải thân vẫn. Nếu như chịu giúp ta nhất định còn có được một con đường sống. Toàn bộ phải xem chính bọn họ lựa chọn như thế nào!

Khí tức Hậu Thổ chợt cứng lại, lâm vào vắng lặng. Nhạc Vũ nói chuyện thật thẳng thắn, nhưng nội dung bên trong lại thật có đạo lý.

Nếu không chịu giúp đỡ mạo hiểm vì Nhạc Vũ, vậy vị tiểu đệ này của nàng cần gì phải bảo hộ cho những người kia?

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Hậu Thổ lại lắc đầu:

- Là ta nghĩ không sâu, đổi lại là người khác tuyệt đối khó khăn thuyết phục mấy vị kia cam tâm tình nguyện cúi đầu nghe lệnh. Nhưng nếu như là đệ đệ ngươi, có lẽ còn có hi vọng làm cho bọn hắn động tâm. Việc này tỷ tỷ nhất định tận lực đạt tới, nhưng vẫn còn một chuyện cảm thấy khó hiểu. Cho dù ngươi cùng Hạo Thiên đã sớm bằng mặt không bằng lòng, việc tại Đào sơn lần này cũng có tính kế lẫn nhau. Nhưng lúc này phải nên nắm tay hợp lực chống chọi với cường địch mới phải. Sao lại muốn Cửu Lê bộ tộc hưng binh, làm Hạo Thiên không rảnh tay, còn lệnh cho họ bắc thượng, chân chính bắc phạm Thiên Đình?

Nhạc Vũ cũng không đáp lời, chỉ vươn tay điểm lên trán Hậu Thổ, Hậu Thổ cũng không chút kháng cự, tùy ý cho ngón trỏ của Nhạc vũ điểm lên mi tâm của mình, ngay tức khắc có một đạo ý niệm truyền tới.

Chỉ sau một lát, ý cười trên mặt Hậu Thổ đã toàn bộ biến mất, chỉ còn lại vẻ kinh ngạc hoảng sợ:

- Chẳng thể trách ngươi lại bố trí như thế! Ta đã biết lần này tiểu đệ ngươi sẽ có

tính toán, nhưng ta không nghĩ tới ngươi lại đem cả thiên hạ hồng hoang biến thành bàn cờ. Toàn bộ Vu Thần Yêu tộc, Thiên Đình Tam Giáo đều nằm trong sự tính kế của ngươi.

Nàng ngơ ngẩn một lúc lâu, lại yên lặng suy diễn, tinh mang trong mắt càng lúc càng sáng rực.

Ước chừng qua được thời gian hai nén nhang, nàng chợt cười khúc khích, đưa tay che miệng, trên mặt hiện lên vài phần chờ mong:

- Thú vị! Mấy vị sư huynh kia của ta đều là người thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng lần này xem như gặp được đối thủ chân chính. Hậu Thổ thật muốn ngồi yên xem thử, xem đệ đệ thi triển là được!

Nhạc Vũ mỉm cười đứng yên trên hư không, trong lòng tuyệt không có chút ý tứ tự phụ, cho dù giờ phút này hắn đã hoàn thành xong bố cục, những quân cờ đã bày ra. Nhưng hắn cũng không dám cam đoan nhất định có thể làm cho mấy người sau lưng Dương Hạo rơi vào trong bàn tính của chính mình. Lần này đi về phía nam hắn vẫn phải cực kỳ thận trọng.

…

Khi Nhạc Vũ rời khỏi chín tầng u minh đã là ba ngày sau đó.

Nhìn qua Nhạc Vũ giống như không có gì thay đổi, nhưng vu lực toàn thân lại tinh thuần hơn không ít, ngay cả ngũ hành khí tức trong thân thể cũng đã thu liễm nhiều hơn.

Đuôi mày Nhạc Vũ cũng hiện lên vài phần vui vẻ hài lòng.

Rốt cục cũng là thượng cổ Vu Thần được sinh ra sau khi hồng hoang sơ khai, chỉ dùng mười câu khẩu quyết liền giúp cho hắn vận dụng thần tinh càng thêm thuần thục, phẩm cấp thần lực thủy hệ càng tăng lên nửa cấp.

Còn có một thân đạo lực, tỷ tỷ của hắn tuy là Vu Thần, nhưng hơn mười vạn năm tích lũy đã sớm hoàn toàn thông hiểu Vu Đạo nhị pháp, chỉ cần đề điểm một chút liền khiến Nhạc Vũ đạt được lợi ích rất nhiều, đối với việc thao tác chân khí trong thân thể đã không còn là cảnh giới nhập vi sơ kỳ như lúc ban đầu.

Lần này hắn đến U Minh địa phủ, ngoại trừ chuyện liên quan tới Cửu Lê bộ tộc, được Hậu Thổ chỉ dẫn có thể xem là đại thu hoạch trong hành trình này!

Ba ngày thời gian cùng Hậu Thổ tọa đàm luận đạo không thua kém gì ba trăm năm thời gian tĩnh tu.

Ngày sau nếu còn có thời gian rảnh rỗi, hắn thật sự cũng muốn đến địa phủ thêm vài lần.

Vừa nhìn về hướng phương tây, chỉ thấy ngoài trăm ức dặm đạo chiến tranh sát phạt khí đan xen huyết sắc canh bạch thế nhưng lúc này đã tụ tập lại như một trụ lớn đứng vững ngay giữa thiên địa.

Đạo sát phạt khí tản ra khí tức sắc bén khiến đôi mắt Nhạc Vũ mơ hồ như có cảm giác đau đớn.

Nhạc Vũ cũng không hề dao động, yên lặng nhìn về phương hướng kia. Hắn dùng Côn Luân Kính quan chiếu, sau một lát chợt cười khinh thường, tiếp tục hướng nơi đó đi tới.

Dùng Súc Địa Pháp đi trong tầng mây, mới rời khỏi Triều Ca chừng mười ức dặm, thân hình Nhạc Vũ chợt dừng lại. Như có suy nghĩ gì, lạnh lùng nhìn vào một phương vị trong tầng mây mù sau lưng.

Sau một lát hắn chợt cười nhạt, sát khí tràn trề:

- Hai vị từ Triều Ca cứ mãi đi theo sau lưng trẫm, xem mặt mũi Xiển giáo mới lưu cho các ngươi một mạng. Nếu còn không biết chừng mực, đừng trách trẫm không lưu tình!

Bên trong tầng mây vang ra một tiếng thở dài, hai thân ảnh trước sau trong mây mù bước ra:

- Bệ hạ có linh giác thật sự nhạy cảm! Ngọc Đỉnh dẫn theo đệ tử Dương Hạo gặp qua bệ hạ!

Hai người kia một già một trẻ, người nói chuyện là một đạo nhân khoảng chừng năm mươi tuổi, tự xưng Ngọc Đỉnh, sắc mặt trắng nõn như ngọc, phong độ tiêu diêu.

Người đi phía sau Nhạc Vũ cũng từng gặp mặt một lần, thân mặc kim giáp, đầu đội tử quan, binh khí trong tay là một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, sắc mặt âm lãnh, mắt như đao kiếm nhìn chăm chú vào Nhạc Vũ, mang theo địch ý.

Giống như tùy thời tùy khắc muốn vung đao lên giết người!

Ngọc Đỉnh chân nhân tựa hồ cũng không phải là người giỏi xã giao, chỉ đem hồn niệm ngăn chặn Dương Hạo chặt chẽ, sau đó hướng tới Nhạc Vũ thi lễ:

- Ngọc Đỉnh không giỏi huyễn pháp, nhưng sở trường bảy mươi hai địa sát biến hóa, tự hỏi nếu muốn giấu diếm một thân pháp lực thế gian ít có người phát hiện, cũng thật không ngờ bệ hạ lại có thể có cảm ứng ngay từ đầu. Thật sự là dám múa rìu qua mắt thợ! Có chỗ nào đắc tội xin bệ hạ hãy thứ lỗi một phen!

Khí tức mạnh mẽ của Ngọc Đỉnh vượt xa Văn Thù năm xưa bị Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đánh trọng thương, Văn Thù vốn không thể sánh bằng.

Tuy không so được với Lục Áp Thanh Long, lại mơ hồ kề vai với Cửu Hoa, một thân khí huyết thân thể lại mạnh mẽ hơn cả Cửu Hoa.

Lúc hiện thân liền có một cỗ lực lượng áp nhiếp xa xa bách tới, Nhạc Vũ lại không chút nào để ý chỉ nhìn chằm chằm vào Dương Hạo.

Năm xưa đánh xong một trận tại Thiên Huyền Giới, người này cũng tiến cảnh cực nhanh, giờ phút này trong mắt Nhạc Vũ lại mơ hồ có vài phần cảm giác khó lường.

Dù chưa đăng nhập Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng lại cấp cho Nhạc Vũ loại cảm giác thật khó hiểu, nếu Dương Hạo nguyện ý, dù là Hỗn Độn Kim Tiên cũng có thể đối kháng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Dương Hạo không hề che giấu địch ý chút nào, trong đồng tử tràn đầy lệ mang, sát khí lồ lộ.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ cũng sát ý tràn trề.

Chỉ cần đem người này tiêu diệt, hết thảy đều có thể giải quyết, cuộc chiến Đào

sơn cũng có thể miễn bàn.

Nhưng rốt cục trong lòng hắn lý trí vẫn chiếm đa số, hắn biết rõ giờ phút này còn chưa tới lúc giết chết người kia.

Thứ nhất vì có Ngọc Đỉnh bên cạnh, không dễ động thủ, thứ hai bởi vì hiện tại chưa kết nhân quả.

Mặt dù Nhạc Vũ biết rõ đối phương sẽ đến Đào sơn cứu mẫu thân, nhất định hai bên sẽ có một lần đại chiến, nhưng dù sao chuyện kia còn chưa chân chính phát sinh, lúc này nếu động thủ thật không đủ lý do tru diệt Dương Hạo.

Dù là bỏ qua hết những việc này không nhắc tới, nếu không có người này, bố cục lần này của chính Nhạc Vũ không phải uổng phí công sức? Làm sao lại dẫn dắt được những người kia tự động nhảy lên cạm bẫy của chính mình?

Thoáng mỉm cười, sắc mặt Nhạc Vũ khôi phục lại như thường, chuyển nhìn Ngọc Đỉnh:

- Vị này là đệ tử Dương Hạo của Ngọc Đỉnh đạo hữu? Một thân Cửu Chuyển Huyền Công, chứng thật đã đạt được đạo hữu chân truyền, không hổ là đệ nhất nhân đời thứ ba của Xiển giáo!

Trong lời nói lại làm ra vẻ như trưởng bối, sắc mặt Dương Hạo chợt phiếm xanh, lại nhanh chóng khôi phục trạng thái thật bình thường, ngay cả sát ý trắng trợn cũng đã thu hồi.

Mặc dù cùng là Đại La Kim Tiên cảnh giới, nhưng người trước mắt cũng là nhất phương đại đế, bản thân lại có được cửu cửu mệnh cách Thiên Đế! Dưới trướng còn có vài vị Chuẩn Thánh nhân vật, quả thật có được tư cách ngang hàng cùng Ngọc Đỉnh.

Nhạc Vũ không khỏi thầm khen, người này thật sự bất phàm, không hề có chút thay đổi vì lời nói của hắn, nhưng lại lộ ra chính Nhạc Vũ có chút thiếu phong độ, biến thành tiểu nhân.

Ngọc Đỉnh thấy thế, hài lòng cười:

- Bệ hạ quá khen, hài tử này mặc dù có vài phần bổn sự, nhưng đệ nhất nhân đời

thứ ba trong Xiển giáo vẫn còn chưa đảm đương nổi.

Khiêm tốn một câu, ngữ khí Ngọc Đỉnh lại chuyển:

- Lần này bệ hạ đến hướng tây, chính là vì muốn đến Đào sơn?

Nhạc Vũ cũng không trả lời, ý tứ hàm xúc thâm sâu nhìn Dương Hạo, lại cười nói:

- Nghe nói Đào sơn có người sinh sự, vì vậy trẫm đang muốn đến Đào sơn xem thử thế nào!

Khí tức Dương Hạo liền lạnh lùng, ý niệm túc sát xa xa tập trung tới hắn. Nhạc Vũ không chút nào để ý, hờ hững nhìn đạo nhân trung niên mặt trắng như ngọc, khí độ yên nhiên trước mặt.

Ngọc Đỉnh chân nhân cau mày, lại lắc đầu nói:

- Năm đó Lan giáo đối với bệ hạ, thậm chí đối với Hồng Vân nhất mạch thật có nhiều chỗ mạo phạm! Hiện giờ nghĩ đến thật có chút hối hận. Cũng may ân oán hai bên vẫn còn có thể hóa giải. Vân Trung Tử sư huynh trong giáo ta còn có liên quan sâu xa với sư tổ Hồng Vân của bệ hạ…

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời giật mình, Vân Trung Tử? Người này mặc dù hắn còn chưa gặp qua, nhưng xa xa từng cảm ứng được một lần, Lan giáo đệ tử lại có sâu xa gì với tổ sư của mình?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1233: Chí thánh thuần dương!

Rốt cục hắn cũng đã đạt tới cảnh giới thần minh đỉnh phong, chỉ vừa nghĩ lại liền hiểu rõ nhân quả bên trong.

Hồng Vân chính là tiên thiên đệ nhất vân khí biến thành, mà Vân Trung Tử lại là đệ nhất đạo lôi đình sinh ra trong đoàn mây đó.

Hắn thật ra cũng không có ác cảm gì đối với Vân Trung Tử, nhưng Tử Vân cùng vài vị sư huynh đệ khác của hắn chỉ sợ cực kỳ oán hận người này.

Vẻ mặt hắn vẫn không chút thay đổi, chỉ cười cười lắng nghe, lúc này Ngọc Đỉnh cũng nhìn ra ý tứ trong mắt Nhạt Vũ, chỉ đành dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ tiếc hận:

- Bệ hạ thật sự muốn đi Đào sơn? Ân oán giữa Xiển giáo cùng bệ hạ thật sự không thể hóa giải?

- Nếu không cần thiết, ai muốn cùng Xiển giáo là địch?

Cười nhẹ một tiếng, ngữ khí Nhạc Vũ thoáng tự giễu nói:

- Đáng tiếc bản thân ta là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, Đào sơn kia không thể không đi! Lại nói Xiển giáo các ngươi nếu nguyện giải hòa cùng trẫm, lần này sao không lui nhường một bước để tỏ thành ý? Vì sao lại buộc trẫm không đi Đào sơn? Tranh giành di vật của tổ sư trẫm, năm lần bảy lượt ám toán Thủy Vân Tông ta, quý giáo cũng nên cho ta một lời công đạo mới phải!

Sắc mặt Ngọc Đỉnh chân nhân chợt đỏ lên, tiếp theo lắc đầu cười khổ:

- Bệ hạ! Mấy vị sư đệ kia của ta xác thực có không ít sai lầm. Nhưng việc lần này khác với mấy lần trước, bệ hạ không biết mẫu tử chia lìa mấy vạn năm

không được gặp mặt, là việc tàn nhẫn nhất trên thế gian hay sao? Chẳng lẽ không có chút lòng thương hại nào? Phải đi làm ác nhân như vậy?

- Ác nhân? Thương hại?

Nhạc Vũ phảng phất như nghe được lời gì thật sự buồn cười, đột nhiên cất tiếng cười vang đầy ngạo cuồng:

- Nói tới tàn nhẫn, các ngươi thật phải thấy tàn nhẫn đi. Lúc trước lẽ ra các ngươi không nên dụ dỗ Vân Hoa công chúa giao hợp với người phàm! Cho tới bây giờ các ngươi lại chạy tới đòi làm người tốt, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ quá mức hay sao?

Nói tới đây Nhạc Vũ chợt liếc mắt nhìn Dương Hạo:

- Nếu nói đáng thương hại, kỳ thật trẫm lại có cảm giác vị đệ tử này của ngươi có chút đáng thương. Còn chưa sinh ra đã bị người tính kế, trở thành công cụ sử dụng. Thậm chí còn bị người sai sử, thân nhân tương tàn. Chẳng phải hắn mới là người đáng thương nhất trên thế gian?

Sắc mặt Dương Hạo vẫn thản nhiên, giống như Nhạc Vũ không phải đang nhắc tới chuyện của mình, nhưng trong ánh mắt hắn lại thâm trầm như vực sâu, tựa hồ như đang đè nén điều gì đó.

Sắc mặt Ngọc Đỉnh vô cùng trắng bệch, giật mình ngây người thật lâu mới thở dài:

- Bệ hạ thật khéo nói! Cả đời này của Ngọc Đỉnh ta đều quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm. Lại chỉ có cảm giác thua thiệt rất nhiều với đệ tử này của ta. Vì vậy cuộc chiến hôm nay ta nhất định liều lĩnh cũng phải giúp Vân Hoa công chúa thoát khốn Đào sơn! Lần này bệ hạ thật muốn làm kẻ địch của ta, cho dù bị vẫn lạc cũng sẽ không tiếc?

Ánh mắt hắn sắc bén như kiếm, mang theo ý kiên quyết thẳng bách đến, lại mơ hồ có lực lượng đập thẳng thần hồn.

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng trầm xuống, hắn biết được lời nói của Ngọc Đỉnh không hề giả dối, nếu nói muốn liều lĩnh, chỉ sợ khi đại chiến bộc phát cũng sẽ không tiếc nuối tính mạng.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ cũng sinh ra lòng kính nể, Ngọc Đỉnh chân nhân xác thực là một quân tử thành thực hiếm thấy trong Xiển giáo.

Dương Hạo từ sau khi ra đời, từ đầu tới cuối đều bị người an bài, thật sự bất hạnh. Nhưng có thể bái Ngọc Đỉnh làm sư tôn, xem như là một chuyện may mắn.

Nhưng chỉ đáng tiếc, cuộc chiến Đào sơn hắn cũng không có khả năng lui nhường nửa phần!

Trong lòng thoáng thở dài, sắc mặt Nhạc Vũ cũng chuyển thành ngưng trọng. Ánh mắt hắn đối diện Ngọc Đỉnh chân nhân, lại không hề có nửa phần khiếp ý tránh lui:

- Cùng Ngọc Đỉnh ngươi làm kẻ địch thì thế nào? Lần này trẫm cũng không để ý có thêm vài Xiển Giáo Kim Tiên vẫn lạc trong tay trẫm!

Tận sâu trong con ngươi Ngọc Đỉnh nhất thời lướt qua vài phần kinh ngạc khó thấy. Hắn còn chưa trả lời, xa xa liền truyền tới một tiếng chê cười lạnh lùng:

- Làm chúng ta vẫn lạc? Huyền Thánh bệ hạ, ngươi thật trâng tráo! Nếu theo ta thấy, tuy khí vận của bệ hạ ngươi thâm sâu, lần này có giữ được tính mạng hay không còn khó nói!

Nhạc Vũ cau mày nhìn lại, chỉ thấy một trung niên đạo nhân thanh y giày bố đang từ trong hư không đi ra.

Tuy giữa hai người chưa từng gặp mặt, nhưng một thân khí tức Nhạc Vũ lại vô cùng quen thuộc.

- Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn?

So với trăm năm trước, người này bị hắn dùng Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đánh trọng thương đã hoàn toàn bất đồng.

Sau khi Văn Thù khôi phục, chỉ gần trăm năm thời gian đã có tiến cảnh không nhỏ, cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới!

Giờ phút này khóe môi hắn đang mỉm cười, lộ ra vẻ lạnh lùng khinh thường.

Hắn đi tới bên cạnh hai người Ngọc Đỉnh cùng Dương Hạo mới dừng lại, sau đó ánh mắt Văn Thù nhìn qua châm chọc:

- Bệ hạ đối với tình cảnh của chính mình cũng hiểu biết phần nào, dám thốt lời cuồng ngôn như vậy nhất định là có chút tự tin. Văn Thù này thật sự tò mò trong tay bệ hạ còn con bài gì chưa lật!

Nhạc Vũ cất tiếng cười vang, cũng lười nói chuyện với người kia, hướng Ngọc Đỉnh chắp tay vái chào, trực tiếp rời đi, chỉ trong nháy mắt đã đi ra ngoài mấy chục vạn dặm.

Chân mày Văn Thù nhất thời dựng thẳng, sắc mặt âm tình bất định, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ.

Nửa hơi thở sau, hắn mới khôi phục như thường, cười lạnh chắp tay sau lưng:

- Không ngờ Uyên Minh lại dám không coi ai ra gì đến như vậy! Cũng không biết hắn làm sao có được Thiên Đế vị cách như thế.

- Cũng không phải hắn không có tư cách cuồng vọng!

Ngọc Đỉnh lắc đầu, ánh mắt phức tạp:

- Hắn chỉ là hiểu rõ có nói thêm cũng vô ích, vì vậy không muốn tiếp tục nói chuyện với chúng ta mà thôi! Dù thật sự hắn chướng mắt chúng ta, cũng đều có nguyên do của hắn. Người này có thể ở phương bắc vây khốn Yêu tộc, thậm chí có thể làm cho Xiển giáo chúng ta cũng năm lần bảy lượt chịu nhục, năng lực của Uyên Minh làm sao lại là nhân vật tầm thường có thể so sánh? Hắn lại làm sao lại là hạng người cuồng ngạo tự đại hiêu trương như thế đây?

Văn Thù đạo nhân á khẩu, cũng không thể mở miệng phản bác. Uyên Minh có thể dùng lực lượng một người cuối cùng đứng lên được vị trí ngang hàng với những thượng cổ đại năng, thành tựu như vậy thật không thể bài bác. Hắn có thể xem thường tính tình của Nhạc Vũ, nhưng không cách nào phủ nhận năng lực của hắn.

Giờ phút này hắn chỉ đành khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn Ngọc Đỉnh nói:

- Sư huynh vốn không cần có ý nghĩ giải thích với hắn làm gì! Mấy đệ tử của Hồng Vân nhất mạch bổn sự không thế nào, nhưng mỗi người đều có tính tình ngạo tuyệt, không chịu hướng người cúi đầu. Làm gì có khả năng hóa giải ân oán? Làm như vậy chẳng phải làm mất mặt Xiển giáo chúng ta sao?

Ngọc Đỉnh chân nhân cũng không trả lời hắn, chỉ quay đầu nhìn đệ tử của mình:

- Hạo nhi, ngươi cảm thấy người này như thế nào?

Dương Hạo bình tĩnh nhìn chăm chú vào phương hướng Nhạc Vũ rời đi, sau một lát phun ra một hơi uất khí:

- Cũng may sư tôn nhắc nhở, người này chắc chắn là kẻ địch cực mạnh trong cuộc chiến lần này của chúng ta. Nói đến thật kỳ quái, Uyên Minh rõ ràng chỉ có Kim Tiên hồn ấn, nhưng đệ tử không biết tại sao vẫn cảm giác hắn vô cùng nguy hiểm. Có thể ở trong Cực Lạc Thiên khiến Chư Kiền vẫn lạc, Đương Đồ đầu hàng khuất phục, chỉ sợ hắn có được chiến lực tương đương Chuẩn Thánh cảnh giới!

Ngọc Đỉnh chân nhân không khỏi vui mừng cười, tiếp theo trong mắt lại lộ ra vẻ buồn rầu:

- Lần này cuộc chiến Đào sơn do mấy vị sư tôn bố trí, lẽ ra phải vững vàng thắng lợi, chí ít nắm chắc chín thành. Nhưng khi ta nhìn thấy người này, lại cảm thấy cuộc chiến Đào sơn chỉ sợ sẽ có chuyện xấu!

Văn Thù nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Sư huynh thật quá cẩn thận! Chuẩn Thánh Kim Tiên dưới trướng Huyền Thánh đại đế kia quả thật có thể so sánh với Thiên Đình, có thể làm cho việc Hạo nhi cứu mẫu thân tăng thêm chuyện xấu. Nếu như Hạo Thiên cùng Uyên Minh chân chính bắt tay hợp lực, thắng bại chỉ sợ nằm trong năm thành! Chỉ tiếc…

Nói tới đây hắn ngừng một thoáng, trong mắt hiện ra vẻ trào phúng, xa xa nhìn về phía tây:

- Có người kia tương trợ, chỉ sợ Uyên Minh lần này có thoát mạng được hay không cũng còn chưa biết! Đáng thương cho Uyên Minh vẫn còn mơ hồ không

rõ!

Vẻ mặt Ngọc Đỉnh chợt giật mình, tiếp theo chợt thấy nhẹ nhàng:

- Bản thân ta lại quên người kia! Khí vận người này cực thịnh, còn có Hậu Thổ bảo hộ, dù là ta nếu không phải vạn bất đắc dĩ cũng không nguyện hạ sát thủ đối với hắn. Tính mạng hắn có thể giữ tròn, nhưng cơ nghiệp mà hắn tân tân khổ khổ tích góp tại phương bắc chỉ sợ phải suy sụp hơn phân nửa, đại thương nguyên khí!

Dương Hạo đứng bên cạnh im lặng không nói, ánh mắt lại dần dần kích động nóng cháy, ẩn thấu ý chờ mong.

Nếu cả hai vị này đều đã nhận định vị An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc không khả năng chiến thắng, vậy trận chiến này hơn phân nửa xem như đại cục đã định.

Ngày gặp lại mẫu thân Vân Hoa phải trong vài ngày gần đây!

Mà Uyên Minh mặc dù có thể khởi lên chiến ý trong lòng hắn, nhưng so sánh với mẫu thân bị phong ấn mấy vạn năm thời gian lại không thấm vào đâu…

Mặc dù tính tình hắn hiếu thắng, nhưng cuộc chiến với Uyên Minh cũng không đủ sức gợi lên hứng thú cho hắn.

…

Đi tới gần Đào sơn, Nhạc Vũ ước chừng dùng thời gian một ngày.

Gần nơi này chính là Thủy Vân Tông, Nhạc Vũ đã đi tới phụ cận Thiên Thủy quốc ngày đó. Hắn trực tiếp phẩy tay áo, còn cách ngàn vạn dặm liền đem toàn bộ Thủy Vân sơn, ngoại môn đệ tử Thủy Vân Tông hút nhiếp tới.

Tuy không sánh bằng Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử, nhưng khí thế như cắn nuốt thôn thiên cũng thanh thế ngập trời.

Kim Tiên thần thông, pháp lực cái thế hiển lộ không thể nghi ngờ.

Việc này hắn đã hỏi qua Cực Lan, vì vậy cũng không cần hỏi ý mấy vị trưởng

lão khác.

Hắn trực tiếp đem những người này chuyển vào bên trong tiểu thiên thế giới trong Trấn Thế Chung.

Sau đó hắn lại nhìn thoáng qua sơn cốc bị huyết vân bao phủ ở mặt đông Thủy Vân Tông.

Thanh kiếm bị cửu giai kiếp lôi phong ấn vẫn kiếm khí sắc bén, đang cố gắng giãy dụa thoát ra khỏi lôi quang.

Mà lúc này Nhạc Vũ đã có thể rõ ràng nhìn thấy được phẩm cấp của nó.

- Hậu thiên chí thánh sao?

Trong miệng lẩm bẩm, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe lên tinh mang.

Thanh kiếm này đã không chỉ dùng danh xưng hậu thiên chí thánh kiếm khí để xưng hô, cũng giống như Hồng Mông kiếm điển, kiếm này cùng chất chứa tinh hoa kiếm ý suốt đời của phương tây đại đế năm xưa.

Mỗi ngày bị lôi quang rèn luyện, chất lượng của thanh kiếm đã chuyển hóa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

- Thanh kiếm này hắn là hậu thiên chí thánh thuần dương! Không kém gì tiên thiên chí thánh!

Hắn liếc mắt nhìn chung quanh, không khỏi cười thầm. Thanh kiếm bị phong ấn mười vạn năm thời gian, cũng không chỉ do bị thương thiên đố kỵ.

Là vì không có người dám tới lấy kiếm mới là sự thật! Giờ phút này gần đây không biết có bao nhiêu Chuẩn Thánh nhân vật đang dùng ý niệm xa xa quan sát.

Thậm chí Nhạc Vũ có thể rõ ràng cảm giác khát vọng tham niệm bên trong. Chỉ là một khi chạm tới lưỡi kiếm kia, kiếm ý súc tích bên trong lại làm bọn họ lộ ra ý tiếc nuối.

Mà giờ phút này ý niệm mãnh liệt như muốn chém nát thiên địa trong kiếm lại

cùng Hồng Mông kiếm ý trong thân thể Nhạc Vũ đang kích động cộng hưởng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1234: Tranh đoạt bố trí linh trận!

- Kiếm ý cộng hưởng!

Trong lòng Nhạc Vũ chợt có một tia hiểu ra.

Giờ phút này thậm chí hắn chỉ cần dùng một ý niệm là có thể khiến thanh kiếm nằm bên trong huyết quang đầy trời kia biến thành đồ vật thuộc về hắn sử dụng, nhưng ý niệm này vừa dâng lên trong đầu liền bị hắn dứt bỏ.

Thanh kiếm này nằm trong tay hắn sẽ bị mai một, hắn có Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay, còn có Thiên Ý kiếm, Nghịch Thiên đao làm binh khí, ngoài ra còn vài kiện linh bảo đỉnh cấp. Thanh kiếm kia tuy mạnh mẽ nhưng đối với hắn mà nói lại không phải là đồ vật nhất định phải có được.

Trên thế gian đồng dạng biết Hồng Mông kiếm ý lại có thể chân chính thi triển toàn bộ uy lực của kiếm ý chỉ có Chiến Tuyết, không còn ai khác.

Cho dù là Thuần Dương Kim Tiên Nhật Hậu cũng không cách nào trở thành chủ nhân của thanh kiếm kia!

Giờ phút này làm cho hắn hứng thú nhất chính là phẩm cấp chất liệu của thanh kiếm kia.

- Lôi đình luyện kiếm, Thuần Dương Pháp sao? Phương pháp kia lúc Nhật Hậu hai mũi trọng luyện thiên ý nghịch thiên, có thể tiếp tục tham khảo được một phần!

Trong miệng khẽ thì thầm, Nhạc Vũ cũng không chút lưu luyến quay người rời đi. Một khắc sau hắn đã xuất hiện bên cạnh Đào sơn.

Mặc dù ngọn núi này cũng không trầm hùng nguy nga, nhưng lại có thể xem là

kỳ vĩ. Rừng đào lan tràn khắp núi, lại là lúc hoa nở, liếc mắt nhìn lại chỉ thấy một mảnh đỏ bừng vô cùng tráng lệ.

Ở mặt bắc cách chừng một ức hai ngàn vạn dặm là núi non trùng điệp.

Chính là nơi đóng quân của bảy trăm vạn binh tướng dưới trướng Ngao Phách. Hơn phân nửa đều là tinh nhuệ thuộc cấm quân, còn lại tiền quân sáu lộ thần tướng, tuy chiến lực còn kém một chút nhưng binh mã dưới trướng đều đem Tam Huyền Thủy Linh trận tập luyện vô cùng thành thục.

Giờ phút này Nhai Tí Huyền Vũ, Đương Đồ Thái Hoàng đều ẩn bên trong đại quân, khí tức thâm trầm khó lường, ngay cả hồn niệm của Chuẩn Thánh Kim Tiên cũng không dám dễ dàng tới gần.

Ở phía mặt nam ước chừng một ức một ngàn vạn dặm cũng là một ngọn núi cao chừng bảy mươi vạn trượng, cũng có binh tướng đóng quân nhưng chỉ có chừng hai trăm vạn người.

Bên trong quả như lời nói của Ngao Phách, chỉ có hai vị Đại La Kim Tiên trấn thủ bên trong.

Nhưng giờ phút này lại nhiều hơn một đạo khí tức vô cùng quen thuộc, còn vượt hơn Đương Đồ Thái Hoàng.

Hồn niệm của Nhạc Vũ thoáng cảm ứng một chút, liền không quản tới, bước ra một bước tới đỉnh Đào sơn.

Chỉ thấy đỉnh núi nơi này là một khối ngọc thạch thâm hồng sắc phạm vi chừng mười vạn trượng, khắc lục thật nhiều phù văn huyền bí.

Ở chung quanh Đào sơn có một trăm lẻ tám đinh sắt dài chừng mấy trăm vạn trượng ghim sâu vào dưới núi.

Ngọc thạch bên dưới có vô số xiềng xích ngăm đen lan tràn khắp bốn phương tám hướng, quấn quanh những đinh sắt kia, đi tới giữa sườn núi liền xuyên thấu vào bên trong lòng đất, đồng dạng cũng không thấy dấu vết.

Trong lòng hắn biết ngọc thạch, đinh sắt cùng xiềng xích là đồ vật dùng để trấn áp Vân Hoa, vẻ mặt Nhạc Vũ như cười như không, chỉ điểm ra phía trước, lập

tức cảm thấy có một cỗ lực lượng bài xích bắn ngược ra bên ngoài.

Mặc dù tăng thêm ba vạn đầu chân long lực cũng thật khó tới gần ngọc thạch trong vòng mười trượng, khi tăng lên tới bảy vạn đầu chân long lực thì ngọc thạch ẩn thấu hồng mang, giống như muốn dâng lên tràn ra!

- Hảo linh bảo!

Nhạc Vũ mỉm cười tán thưởng, vô luận là ngọc thạch hay đinh sắt cùng xiềng xích đều là nhất phẩm tiên thiên linh bảo.

Sau khi dùng trận pháp gia trì vào, uy lực xa xa vượt qua năng lực của Đại La Kim Tiên.

Thậm chí có Hỗn Độn Kim Tiên đến tận đây cũng có khả năng kháng cự được một phần.

Vân Hoa chỉ có Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới, tự nhiên không đáng cho Hạo Thiên phải nhọc lòng bố trí như thế.

Ba kiện tiên thiên nhất phẩm linh bảo, phòng ngự chính là sợ người ngoài đánh vỡ phong ấn.

Nhạc Vũ tiếp tục quan sát linh trận chung quanh Đào sơn cùng trận đồ Đào sơn do Ngao Tuệ dùng hồn niệm truyền lại cho hắn, cảm thấy không có khác biệt bao nhiêu.

Hắn cũng không biết đây có phải là bút tích của Hạo Thiên hay không hay do chính người của hắn làm ra, hắn vừa nhìn vào linh trận liền hiểu được rõ ràng.

Mặc dù ở trong mắt một trận đạo tông sư nhất đẳng như hắn cũng có thể được xem là tác phẩm tinh diệu.

Hắn phát ra một đạo hồn niệm xuyên thấu qua phong ấn cách trở trùng điệp, thăm dò vào dưới lòng đất. Chỉ thấy một tuyệt mỹ nữ tử có dung mạo ba phần tương tự như Hạo Thiên đang ngồi xếp bằng trong lòng núi tu hành.

Chung quanh là một trăm lẻ tám đinh sắt cùng vô số xiềng xích rậm rạp quấn quanh.

Nhưng bên trong xiềng xích là một tòa tiên cung nhỏ chừng trăm vạn trượng ngăn cách, vật gì cần có đều có.

Khóe môi Nhạc Vũ hơi nhíu lại, Hạo Thiên kia rốt cục cũng không đến nỗi hoàn toàn vô tình, tuy đem thân muội phong ấn dưới Đào sơn, nhưng cũng tận khả năng cung cấp hoàn cảnh tốt nhất cho Vân Hoa.

Tiên đan linh dược bên trong cũng không thiếu, linh lực dồi dào có thể so sánh với thế giới động thiên cao giai, chỉ cần có thể tĩnh tâm tu luyện, sớm hay muộn có thể đột phá Đại La Kim Tiên cảnh giới, tự mình phá phong mà ra.

Thay vì gọi là phong ấn, chẳng bằng gọi là bảo hộ.

Ý niệm bắt đầu khởi động, Nhạc Vũ đem hồn niệm lướt qua toàn thân kể cả vật thể trên người Vân Hoa công chúa một lượt, không đợi vị công chúa Thiên Đình kia phát hiện, Nhạc Vũ đã thu hồi hồn niệm của mình. Sau đó hắn đưa mắt nhìn xuống hơn bốn ngàn Ngọc Tiên cùng Thiên Tiên tu sĩ đang bận rộn dưới Đào sơn, một bộ phận đều cầm trận đồ trong tay đối chiếu sơn thế linh mạch, đem từng viên linh thạch đánh vào bên dưới lòng đất, một bộ phận khác đang dùng máu huyết đủ loại linh thú hoặc dược chất làm mực khắc lục phù văn.

Phạm vi bao quát chừng ba ngàn vạn dặm, trong phạm vi này toàn bộ sinh linh vô luận thảo mộc nhân thú đều bị dời đi.

Nhạc Vũ lạnh lùng đưa mắt nhìn, bỗng dưng chém ra một đạo Dung Vũ Hóa Vân chân khí, giữa không trung liền ngưng tụ vô số thủy khí tụ tập thành một thanh kình thiên cự kiếm chém thẳng xuống dưới!

Ngay lập tức khiến tòa đại trận đang dần dần thành hình lập tức bị chém vỡ hơn phân nửa không còn chút bộ dáng.

Mấy ngàn Thiên Tiên cùng Ngọc Tiên tu sĩ đều nằm trong phạm vi càn quét của kiếm thế, khi vân quang cự kiếm của Nhạc Vũ càn quét lướt qua, cả đám người kinh hãi không thể nhúc nhích, chỉ nghĩ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ngay khi cự kiếm đi qua, mỗi người lại không hề bị tổn hao chút nào!

Trong lòng còn đang kinh dị, không biết kiếm thế kia là như thế nào, ngay sau đó ánh mắt bọn họ đều hoảng sợ nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy phạm vi mặt đất chừng hai ngàn vạn dặm đều bị kiếm quang không chút khoan nhượng san bằng trăm trượng, quang hoa sáng ngời!

Lẽ ra khả năng như vậy Thái Ất Chân Tiên bình thường chỉ cần nỗ lực vẫn có thể làm được. Vấn đề là lướt bỏ một tầng mặt đất, đều biến thành dập nát trở thành bụi bặm! Phiêu tán khắp nơi trong thiên địa, khả năng điều khiển vân quang cự kiếm khiến kẻ khác kinh hoảng. Rõ ràng mang theo xu thế hủy thiên diệt địa mà đến lại không làm tổn hại bất cứ người nào đang có mặt trong phạm vi càn quét mảy may!

Dưới chân núi nhất thời có mấy ngàn ánh mắt hoảng sợ nhìn thẳng lên đỉnh Đào sơn.

Khoảng cách Đào sơn không biết mấy ức dặm xa xôi, mười mấy đạo Chuẩn Thánh khí tức đều thoáng ngưng tụ, lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Nhạc Vũ cũng không chút nào để ý tới, phẩy tay áo, phía sau lập tức có hơn mười vạn đạo linh quang muôn màu sôi nổi hiện ra.

Linh quang dựng lên trên trăm vạn trượng không trung, ngay sau đó giống như từng viên lưu tinh rơi xuống đánh vào bên trong lòng đất, vô cùng chói lọi.

Ngay bên dưới cũng có vô số huyết dịch giống như những dòng suối nhỏ chảy xuôi xuống khắp bốn phương tám hướng, lan tràn khắp lòng núi lẫn chân núi.

Linh mạch nơi này hắn đã hoàn toàn nắm giữ trong tay, muốn bố trận cũng đã suy tính thật lâu trong suốt bốn trăm năm tại bên trong Thiên Ý Phủ.

Mà giờ khắc này bày trận tự nhiên không có nửa phần ngưng trệ, những nơi máu huyết trôi qua rõ ràng đều có từng đạo huyết sắc phù văn không ngừng ngưng tụ thành hình.

- Là máu huyết của Chư Kiền!

Trong hư không truyền ra một tiếng than sợ hãi, Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, ánh mắt như đao nhìn về hướng thanh âm truyền ra.

Người kia tựa hồ như không muốn sinh sự, vừa nói xong liền rời khỏi nơi đó.

- Đế Thích Thiên?

Hai mắt Nhạc Vũ thoáng ngưng đọng, theo truyền thuyết người này chính là Hỗn Độn Kim Tiên nổi tiếng Bắc Câu Lô Châu.

Hắn cùng những đại năng như Phạm Thiên liên thủ, đối kháng Tây Phương Giáo đã suốt mười mấy vạn năm.

Nhưng xem tình hình hôm nay chỉ sợ đã bị Phương Tây nhị thánh mời chào.

Ánh mắt người này quả nhiên không tệ, những huyết sắc phù văn kia là do Nhạc Vũ dùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết đề cao thanh đẳng hấp thu máu huyết của Chư Kiền, tiếp tục pha trộn một ít dược chất linh dịch cùng tam giới linh tuyền cuối cùng thành tựu.

Mặc dù không phải đồ vật dùng khắc lục linh trận tuyệt đỉnh nhất, nhưng vẫn vô cùng cường đại mạnh mẽ.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quản tới, nhưng ngay sau đó ở phương nam lại có một đạo quang hoa rực rỡ giáng xuống.

Vừa rơi xuống bên cạnh Nhạc Vũ, thanh âm mang theo vẻ tức giận lạnh lẽo nói:

- Bệ hạ làm vậy là có ý gì? Có biết trận pháp này do Tam Mao chân quân tự mình suy diễn? Mấy ngàn tiên tu trong tay ta phải tốn trăm ngày thời gian mới miễn cưỡng vẽ thành phân nửa? Một kiếm này của ngươi khiến ta kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Không cần quay đầu lại liền biết người sau lưng hắn là Cửu Thiên Huyền Nữ. Nhạc Vũ làm ra vẻ kinh ngạc:

- Tam Mao chân quân? Nguyên lai là hắn!

Nguyên tưởng cuộc chiến Đào sơn Thiên Đình cùng hắn cơ hồ biến thành kẻ địch của cả tiên tu hồng hoang.

Thật không nghĩ ra Hạo Thiên còn mời được vị đại năng này bày trận. Tuy người này không phải xuất thân từ thời thái cổ, nhưng cũng là đại năng đứng đầu,

thuộc về Mao sơn nhất phái, xem như là Đạo gia chính tông, một trong những trận đạo tông sư tuyệt đỉnh của thế giới hồng hoang.

Hắn nhớ lại vừa rồi những tiên tu kia bố trí trận pháp cũng xác thực có thể nói thật thần diệu, nếu không phải trong đó có những mấu chốt không cần thiết, ngay cả hắn cũng thấy có chút khó hiểu, hơn nữa suy tính mấy nơi linh mạch còn sơ hở, cơ hồ không kém với khả năng của hắn!

Đương nhiên, chỉ là nói như vậy, Nhạc Vũ cũng chẳng muốn giải thích, trực tiếp cười nói:

- Nếu Huyền Nữ nương nương bất mãn, hiện tại trẫm rút binh trở về là được thôi!

Vẻ mặt Huyền Nữ nương nương nhất thời ngẩn ra, sau đó sắc mặt liền khôi phục dịu xuống:

- Bệ hạ sao nói lời ấy? Nếu Đào sơn bị chém vỡ, không chỉ thanh danh Thiên Đình bị hao tổn nhiều, thiên quy do Hạo Thiên bệ hạ định ra năm vạn năm trước toàn bộ hỏng mất. Ngay cả đế đình phương bắc của bệ hạ cũng phải chịu lấy tổn hại!

- Tự nhiên là chịu tổn hại!

Nhạc Vũ lạnh lùng đáp:

- Nhưng ta nghe nói Thiên Đình đến nay chỉ xuất binh bốn trăm vạn, năm vị Đại La Kim Tiên có đúng không? Làm vậy bảo ta làm sao yên tâm? Nói không chừng trong mắt Hạo Thiên bệ hạ của ngươi tính mạng của Uyên Minh ta còn vượt hơn sự quan trọng của Vân Hoa công chúa, kể cả thiên quy gì đó!

Trong mắt Cửu Thiên Huyền Nữ chợt lóe lên một tia kinh hãi.

Việc này tuy Hạo Thiên đã có ý chỉ, nhưng đều giữ kín không lộ ra, chưa từng phao tin ra ngoài.

An Thiên Huyền Thánh đại đế có thể biết được, có thể dùng tử vi đẩu số, kỳ môn độn giáp suy diễn mà ra, hoặc ở Thiên Đình cũng có nơi phát ra tin tức cho hắn.

Nếu là điều trước, khả năng thôi diễn của Nhạc Vũ không khỏi mạnh mẽ tới mức có chút đáng sợ. Nếu là điều sau, thật sự làm cho người khác cảm thấy thật khó khăn hơn.

Mà vài câu cuối cùng lại khiến cho người khác vô cùng kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1235: Kiếm thương Tương Liễu!

Chỉ thoáng kinh ngạc chốc lát, Cửu Thiên Huyền Nữ liền phản ứng, nàng ra vẻ ngạc nhiên mấp máy môi, tiếp đó lại thản nhiên cười.

- Bệ hạ quá đa tâm rồi! Hiện giờ không chỉ Cửu Lê bộ tộc phía nam, ngay Trung Nguyên thật nhiều thượng cổ mãnh thú bị Thiên Đình trấn áp cũng luôn dị động không ngừng. Chuyện này có lẽ bệ hạ cũng đã biết! Lần này Thiên Đình có thể rút ra bốn trăm vạn đại quân đã là cực hạn. Bất quá…

Cửu Thiên Huyền Nữ bỗng dưng nhìn lên bầu trời nói:

- Lý Trường Canh Lý thái tể cùng Bích Hà Nguyên Quân đều sẽ đến đây. Ngoài ra còn một cỗ tam thi pháp thân của Hạo Thiên bệ hạ cũng sẽ đến! Vài vị còn lại bởi vì cần trấn áp Thiên Đình thật sự không thể đến. Không biết như vậy bệ hạ có cảm thấy vừa lòng?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Thực lực như vậy quả thật cũng không kém hơn hắn.

Lý Trường Canh cùng Hạo Thiên đều là Hỗn Độn Kim Tiên đỉnh cấp, đều thuộc Hỗn Độn Đại La Thái Thượng nhất cấp.

Mà Bích Hà Nguyên Quân chính là tiểu muội của Dao Trì thánh mẫu. Tu vi hiện tại tuy còn kém hai người kia một bậc, nhưng hỏa hầu thâm hậu, tiền đồ vô cùng tận.

Thực lực hai bên cộng lại đã có được lực chống đỡ với những Hỗn Độn Kim Tiên đang có mặt chung quanh nơi này.

Nhưng Nhạc Vũ vẫn cảm giác bên trong chuyện này luôn luôn có hương vị quỷ dị.

Khóe môi lạnh lùng nhếch lên, Nhạc Vũ âm trầm không nói, chỉ tiếp tục thao tác tiên thạch ném xuống dưới lòng đất.

Trong ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ hiện lên vẻ nhẹ nhàng thoáng qua, tiếp theo lại thoáng ngưng mày nói:

- Bệ hạ, linh trận nơi này tựa hồ có chút không ổn! Hạo Thiên bệ hạ từng có phân phó…

Nhạc Vũ không thèm lưu ý tới, trực tiếp cười nói:

- Mới vừa rồi tòa đại trận kia đã hủy, Dương Hạo cũng đã sắp đến, phỏng chừng thêm vài ngày đã tấn công núi. Huyền Nữ nương nương có nắm chắc đem linh trận Tam Mao chân quân bố trí tiếp tục bày thêm một lần?

Vẻ mặt Cửu Thiên Huyền Nữ ngẩn ra, sau đó trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ buồn bực.

Muốn bố trí đại trận thêm lần nữa, nói dễ hơn làm sao?

Cũng không phải do thiếu thốn tài liệu, nhưng trừ phi là Tam Mao chân quân không lưu ý tới sự hiềm khích với Xiển Tiệt nhị giáo, tự mình đến đây. Hoặc giống như Nhạc Vũ, một trận đạo tông sư đối với địa thế linh mạch nơi này đều rõ như lòng bàn tay. Thế gian này lại còn có ai có được kỹ năng như vậy, ở trong ba ngày đem một pháp trận phạm vi bao phủ hai ngàn vạn dặm bố trí hoàn thành?

Nhạc Vũ hành động như vậy rõ ràng đã sớm liệu định nàng không thể làm được gì hắn.

Mà giờ này khắc này cũng không còn biện pháp nào xoay chuyển.

Khẽ hừ một tiếng, sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ đông cứng, một thân hàn ý mãnh liệt đứng một bên lẳng lặng nhìn Nhạc Vũ bày trận.

Khoảng nửa hơi thở sau, trên mặt nàng bắt đầu hiện ra vẻ kinh dị.

Đại trận này cùng địa thế thiếp hợp đem toàn bộ linh mạch nơi đây đều bao dung

bên trong. Gần như hoàn mỹ không tỳ vết, phù hợp thành một khối.

Quả nhiên so với Tam Mao chân quân mạnh hơn vài phần. Lại dùng máu huyết của Chư Kiền khắc lục trận phù, vô số cao phẩm linh thạch làm trận cơ, khiến đại trận còn chưa chân chính thành tựu đã tụ tập vô số linh năng, dần dần đạt tới cảnh giới bàng bạc như sóng biển ba đào.

Cả linh trận đều lấy huyễn thuật làm chủ yếu, Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận làm cốt, kết hợp tinh hoa của hơn mười thượng cổ đại trận. Thật không ngoài dự đoán mọi người, vị Thủy Kiếm Tiên Uyên Minh này lúc ở Nam Hải đã biểu hiện ra huyễn pháp thần thông kinh người. Bản thân tu luyện Dung Vũ Hóa Vân chân khí còn là thần thông thủy hệ danh chấn hồng hoang!

Tương hợp cùng thủy hệ huyễn trận càng thêm tăng lên sức mạnh!

Nhưng bên trong vẫn còn một ít phù văn khó hiểu, cũng có một bộ phận phù trận hoàn toàn không có liên quan gì, nhưng phù hợp cùng đại trận lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị.

Nàng cảm giác trong này xác nhận phải có mê đề nào đó.

Suy ngẫm ước chừng nửa canh giờ, Cửu Thiên Huyền Nữ không cách nào hoàn thành suy diễn, đành quay đầu nhìn về phía Nhạc Vũ.

- Nghe nói vài chục năm trước bệ hạ từng ở Vạn Thọ sơn tinh nghiên Địa Thư trăm năm, đã đạt hết huyền ảo bên trong. Hôm nay xem đại trận này quả nhiên…

Tán thưởng một tiếng, giọng nói của nàng như lộ ra ý khâm phục. Nhạc Vũ nghe vậy âm thầm hừ lạnh, hắn biết ý tứ của Cửu Thiên Huyền Nữ, là do hắn biết cách phù hợp giữa đại trận cùng địa thế linh mạch nơi này.

Bên trong Địa Thư ghi chép lại toàn bộ đại đạo thổ hệ từ sau khi khai thiên lập địa, vận dụng địa mạch linh mạch đương nhiên cũng được bao hàm bên trong.

Ở bên trong Ngũ Trang Quan, hơn vạn năm nghiên cứu khiến phương diện trận đạo của hắn quả thật mạnh mẽ hơn những tông sư trận đạo khác không ít.

Nhưng lời tán thưởng của nữ tử này chỉ giống như một lời dẫn dụ, không có bao nhiêu chân tâm thật ý, mục đích thực sự hắn còn giấu diếm phía sau.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau giọng nói của Cửu Thiên Huyền Nữ vừa chuyển:

- Nhưng thứ cho Huyền Nữ ánh mắt vụng về, về trận phù chỉ thoáng hiểu qua mà thôi. Có nhiều chỗ lại xem không hiểu lắm, không biết bệ hạ có thể giải thích dùm một phần hay không?

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi hiện lên ý cười, trên mặt vẫn thật lạnh lùng như trước:

- Nương nương đã nói bản thân mình không tinh thông trận đạo. Lại muốn ta giải thích thì có dụng ý gì? Chẳng lẽ trong nhất thời nửa khắc là có thể khiến cho ngươi thành tựu được trận đạo hay sao…

Lời còn chưa dứt, bên cạnh truyền ra thanh âm răng rắc, Cửu Thiên Huyền Nữ nghiến răng, trong mắt tràn đầy hận ý, một thân pháp lực như không khống chế nổi, khiến linh lực trên đỉnh Đào sơn không ngừng khuấy động.

Vô số đào thụ đỏ hồng đều bị linh lực áp bách hóa thành bột mịn!

Nhạc Vũ không khỏi thầm cảm thấy đáng tiếc, thế nhưng lúc này hắn chỉ làm như không nhìn thấy, lại tiếp tục điều khiển linh thạch cùng máu huyết Chư Kiền khiến đại trận lan tràn ra xa.

Sau khi bị nhục, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không tiếp tục quấy rầy, lại giống như một pho tượng đứng thẳng sang một bên.

Sau mấy ngày bên ngoài Đào sơn liên tục vang lên động tĩnh.

Hơn hai ngàn vạn yêu tiên lục tục hội tụ ức dặm bên ngoài. Ngoài ra còn có một bộ phận môn phái tiên tu ở phương tây tụ tập ước chừng năm trăm vạn người. Nhân số mặc dù không bằng Yêu tộc, nhưng lại thật trật tự, trong hành động nghiêm túc thống nhất, khí thế cũng vượt hơn đối phương!

Hai trăm vạn binh tướng của Thiên Đình hai ngày sau cũng tìm đến, đồng dạng đi vào hướng nam Đào sơn, dừng lại trên dãy núi Thủy Nguyên sơn.

Về phần Cửu Thiên Huyền Nữ nhắc tới đám người Lý Trường Canh cũng chậm chạp chưa thấy đến.

Nhạc Vũ cũng không chút nào để ý, chỉ lẳng lặng bố trí đại trận.

Gần hai ngày bên ngoài Đào sơn toàn bộ nam bắc phạm vi hai ngàn vạn dặm đã lan tràn thủy khí vân khí tràn đầy.

Cho dù là Đại La Kim Tiên dùng linh nhãn quan sát cũng không cách nào xuyên thấu qua trùng điệp vân khí, ngoài ra còn có huyễn lực hình thành quanh quẩn bên trong, tạo ra thất thải chướng vụ bao trùm.

Giờ phút này Cửu Thiên Huyền Nữ cuối cùng đã không còn nhịn được hít sâu một hơi lạnh giá, cho dù là nàng hiện tại khi nhìn vào trong linh trận cũng không khỏi có cảm giác thần hồn chao đảo.

Ở bên trong trung xu linh trận còn cảm giác như thế, nếu như là người khác vào trận hiệu quả huyễn pháp tất nhiên có thể nghĩ…

Không phải Đại La Kim Tiên thật không mấy ai có đủ tư cách nhập trận này!

Nhìn thấy tòa Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận do Nhạc Vũ bố trí dần dần hoàn thành…

Thủy linh lực ba triều một đợt mạnh hơn một đợt, khuấy động suốt mấy ức dặm.

Ngay trong chốc lát mấy phù văn cuối cùng thành tựu, phía chân trời bỗng dưng chiếu xuống vài đạo vân khí, lợi hại như đao kiếm thẳng quét xuống đại trận bên dưới.

- Tương Liễu?

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rụt lại, hừ lạnh một tiếng. Hắn lấy ra Thủy Vân kiếm bỗng dưng chém ngang ra, Thủy Vân cự kiếm ngưng đọng thành ngàn vạn trượng càn quét càn khôn!

Chỉ một kiếm liền đem chín đạo vân khí toàn bộ vung diệt! Sau đó trong miệng Nhạc Vũ phun ra thanh âm:

- Gia trì!

Một ít tòa đại trận ở những ngọn núi cách một ức hai ngàn vạn dặm lập tức tụ thành, từng đạo pháp lực quán không tràn tới.

Sau lưng Nhạc Vũ phù văn quang luân mười tám tầng liền tầng tầng triển khai, mà đại trận còn chưa hoàn toàn hoàn thành dưới chân lại toàn lực thúc giục, đem thủy khí huyễn lực cùng một tia canh kim linh nhè nhẹ toàn bộ tụ tập về hướng Nhạc Vũ.

Trong một chiêu kiếm hội tụ vô số lực lượng, bỗng dưng đâm thẳng lên trời, kinh diễm kiếm quang xuyên tới, liền nghe được một tiếng tê hào kịch liệt.

Bên trong tầng trời thứ nhất vô số máu tươi tung tóe, một đầu rắn hai mắt trợn ngược khổng lồ chừng mười vạn trượng liền bị đạo kiếm quang sinh sôi chém rụng!

Ngay sau đó trên đỉnh Đào sơn lại một đạo kiếm quang hiện lên, bắn vào bên trong tầng mây mù.

Chỉ cảm thấy linh lực chấn động, cả thiên địa đập vào, phảng phất như sắp hỏng mất.

Hai cỗ lực lượng đồng dạng vô cùng mạnh mẽ ở bên trong tầng mây va chạm lẫn nhau, một cỗ vô cùng sắc bén, một cỗ lại bạo ngược vô song, đều đem thủy linh lực trong tầng mây vận dụng tới cực hạn.

Giằng co một lát, kiếm quang liên tục đập vào, pháp lực dần dần lui ra ngoài.

Cũng đúng lúc này tận xa xa mấy ức dặm bên ngoài, bỗng dưng một cỗ hoàng mang dựng đứng, cùng kiếm quang đối kháng, chỉ va chạm liền lui, không hề có chút hiếu chiến. Mà nhân vật đại năng ẩn giấu bên trong tầng mây mù thừa dịp kiếm thế bị khựng lại, điên cuồng tháo chạy.

- Huyễn Nguyệt Ngưng Chân, nhân quả chi đạo…

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn trời, ngơ ngẩn im bặt. Từ lúc Nhạc Vũ đánh ra thế kiếm đầu tiên thì thần hồn nàng đã cảm thấy thật kinh hãi, cơ hồ đã mất đi năng lực tự hỏi!

Giờ phút này mới biết được, Uyên Minh tập luyện Huyễn Nguyệt Ngưng Chân

đại pháp cùng Dung Vũ Hóa Vân chân quyết, giữa hai môn đại pháp thật sự là tuyệt phối.

Giữa hai môn thần thông hỗ trợ tương thừa, đều tự bù lại nhược điểm. Lấy Dung Vũ Hóa Vân bổ túc Huyễn Nguyệt Ngưng Chân, lấy Huyễn Nguyệt Ngưng Chân tăng cường uy lực của Dung Vũ Hóa Vân vô hạn, khiến hai môn đại pháp đều có thể phát huy tới mức tận cùng!

Mỗi một loại hoặc không đủ sức mạnh tột đỉnh, ở trong nhiều loại đại thần thông cũng không phải quá xuất chúng, nhưng nếu đem hợp nhất, chiến lực liền đạt tới trình tự vô thượng!

Một thân căn cơ không ngờ tuyệt không kém hơn Hạo Thiên, thậm chí còn muốn thắng hơn, mà ngay chính bản thân nàng cũng xa xa không sánh bằng.

Thật không biết người này làm sao đem hai môn thần thông nhìn qua tuy không xung đột nhưng cũng hoàn toàn không thể dung hợp lại có thể tan vào thành một khối?

Còn có việc vận dụng nhân quả pháp tắc mặc dù so sánh với Hỗn Độn Kim Tiên như nàng cũng không hề thua kém chút nào!

Nếu không phải nàng rõ ràng biết được Uyên Minh kỳ thật đã sớm nắm giữ một bộ phận nhân quả pháp tắc thậm chí là sinh mệnh pháp tắc, một thân pháp lực khí tức của hắn vẫn còn dừng lại ở Kim Tiên cảnh giới, trên tinh đồ cũng không thấy tinh tượng chuyển biến, nàng cơ hồ đã cho rằng vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương kia đã thực sự chứng được tầng thứ bảy hồn ấn!

Mà vị thiếu niên tuấn mỹ trong một thân long bào, diện mạo lạnh lùng băng sương kia giờ phút này ở trong mắt nàng lại chẳng khác gì như một yêu nghiệt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1236: Hạo Thiên để lâm!

Trên thế gian này vì sao lại có được nhân vật thiên tư tuyệt đỉnh đến như vậy?

Cửu Thiên Huyền Nữ không khỏi nắm chặt hai tay, áp chế sát khí tràn đầy trong lồng ngực.

Không phải Chuẩn Thánh Kim Tiên thì thế nào? Giờ phút này trên người Uyên Minh có Dung Vũ Hóa Vân Chân Quyết kết hợp cùng Huyễn Nguyệt Ngưng Chân Pháp, còn có đại trận trợ giúp, chiến lực còn vượt hơn Chuẩn Thánh Kim Tiên!

Năm năm trước cuộc chiến tại Bắc Hải Cực Lạc Thiên, người này chém giết Chư Kiền, lại làm cho Đương Đồ chân quân cam tâm dốc sức. Nàng cùng Hạo Thiên luôn suy đoán trong tay người này còn có kỳ bảo khác, nhưng hôm nay nhìn xem lại chưa chắc như thế.

Trong tay hắn chỉ cầm một thanh hậu thiên nhất phẩm Thủy Vân kiếm, đã tạo được uy danh cái thế. Nếu ban đầu ở trong Cực Lạc Thiên có tòa đại trận tương trợ, cộng thêm mấy trăm vạn tiên tu thần lực gia trì, Chư Kiền cùng Đương Đồ chính xác chưa chắc là địch thủ!

Nếu như người này chứng được Hỗn Độn Kim Tiên chân chính, chiến lực mạnh mẽ chỉ sợ càng không cách nào tưởng tượng.

Yêu nghiệt như vậy thật làm người ta khó thể đè nén sát khí.

Nhạc Vũ lại làm như chưa biết vẻ mặt khác thường của Cửu Thiên Huyền Nữ đang đứng bên cạnh. Một kiếm đem Tương Liễu tổn thương tới tháo chạy, nhưng lại không hề truy kích, tiện tay thu hồi Thủy Vân kiếm bình tĩnh nhìn ra xa xa.

- Người vừa xuất thủ chính là Đại Đình thần quân?

Đại Đình ngày trước chính là dòng họ mà Viêm Đế Thần Nông từng dùng qua năm xưa, sau khi thâm nghiên Bách Thảo mới sửa tên là Thần Nông thị.

Người đánh ra đạo hoàng quang vừa rồi chính là thân đệ của Thần Nông, đạo hào Đại Đình thần quân.

Hắn không khỏi cảm thấy thật khó giải quyết, ba vị Nhân Hoàng hắn đều thiếu họ nhân tình không nhỏ, một hạt giống Bồ Đề Tử của Thần Nông thị đưa qua đã giúp ích cho hắn rất nhiều.

Người kia nếu là thân đệ của Thần Nông, hắn thật sự khó thể xuống tay.

Lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ cũng chợt thanh tỉnh, mỉm cười nói:

- Tuy là thân đệ của Thần Nông, nhưng đã làm nhiều việc ác, giết chóc vô số. Viêm Đế đã sớm không thừa nhận hắn, đã tự tay phong ấn hắn bên dưới Minh Nông sơn! Còn có Tương Liễu, vốn là người truy tùy Cộng Công, sau khi Cộng Công thân vẫn luôn gây mưa gọi gió, cắn nuốt vô số người, những nơi đi qua đều hóa thành hoang dã. Khi Vũ Hoàng trị thủy đã đem phong ấn dưới Đoạn Thạch sơn. Hiện giờ đều đã chạy ra…

Trong lời nói lại mang theo ý chê cười nồng đậm:

- Vài vị kia tương trợ Dương Hạo thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào! Thật không e ngại hai mãnh thú hung nhân kia cuồng tính đại phát, trêu chọc nghiệt lực nhân quả cho bọn họ sao?

Nhạc Vũ khẽ cười một tiếng, thầm nghĩ hai người kia có thể thoát khốn hắn do chính hắn tạo ra thiên cơ biến hóa.

Nếu không phải phương bắc đế đình của hắn quật khởi, liên tục làm cho Hỗn Độn Kim Tiên đầu nhập dưới trướng, thanh thế cơ hồ có thể so với Thiên Đình, hai người này hắn phải còn bị trấn áp thêm mấy vạn năm, thậm chí vĩnh viễn đều bị trấn áp.

Những điều này không quan hệ gì với hắn, nhưng khi xưa Viêm Đế đã lựa chọn trấn áp Đại Đình thần quân mà cũng không giết chết, nghĩ đến hắn vẫn còn lưu chút tình cảm với thân đệ của mình.

Về sau chỉ cần ra tay chú ý với người kia là được, hắn cũng không để ý tiếp tục đem Đại Đình thần quân trấn áp thêm mấy vạn năm.

Trên không trung bỗng nhiên vang lên một tiếng rống to thê thảm, phảng phất giống như tiếng hài tử khóc lóc nỉ non. Một cỗ âm ba mắt thường có thể thấy được lan truyền khắp mọi nơi, kích thích cuồng phong thổi quét, mang theo lực lượng rung động thần hồn.

Nhạc Vũ cùng Cửu Thiên Huyền Nữ đang đứng trong trận, đợi đến khi âm ba truyền tới, thanh âm tiếng khóc nỉ non lọt vào trong tai cũng đã suy yếu tới cực hạn.

Nhưng vẫn cảm thấy thần hồn rung chuyển, tâm thần thật khó thể kiềm chế.

- Là Cửu Anh!

Thân hình Cửu Thiên Huyền Nữ chấn động, trong mắt lộ vẻ ngưng trọng.

Cửu Anh cũng là thượng cổ mãnh thú, tinh quái thủy hỏa, có thể phun thủy lẫn phun hỏa. Đồng dạng trên thân có chín đầu, thanh âm như tiếng hài tử khóc nỉ non, sở trường công kích tâm thần.

Cộng thêm hai người ra tay trước đó, tổng cộng đã có ba vị Chuẩn Thánh nhân vật!

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng không chút nào lưu ý, đem bộ phận linh thạch cuối cùng tiếp tục bố trí, toàn bộ phù văn đều khắc lục thỏa đáng.

Chỉ thấy đại trận dưới chân núi linh quang lưu chuyển, vân khí càng thêm nồng hậu, hình tượng huyễn ảnh vô tận súc tích tràn đầy bên trong.

Ngay sau đó Nhạc Vũ hướng mặt bắc vẫy tay, chỉ thấy Nhai Tí cùng Huyền Vũ đều lập tức lăng không bay đến.

Thân hình lớn hơn vạn trượng, nhưng khi đi tới bên người Nhạc Vũ đã co rụt lại một ít.

Bộ dạng của Huyền Vũ vẫn uể oải như trước, biểu tình giống như luôn buồn ngủ, vừa đến đỉnh núi liền nằm sấp trên mặt đất.

Tình hình của Nhai Tí chẳng biết tại sao lại có chút bất an. Ánh mắt nhìn chằm chằm về hướng tây, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn liền biết nguyên nhân do Cửu Anh đến. Nếu nói chiến lực của thượng cổ mãnh thú, Nhai Tí vượt xa Cửu Anh gấp mấy lần! Nhưng Âm Công Pháp của Cửu Anh lại hoàn toàn khắc chế được Nhai Tí.

Mỉm cười, Nhạc Vũ lấy ra một thổ hoàng sắc viên hoàn, hình thức như vòng cổ, bọc lên cổ Nhai Tí. Ngay lập tức Nhai Tí liền yên ổn xuống, chìa cự trảo sờ sờ ngay cổ, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Ban đầu Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không lưu ý đến viên hoàn kia, sau một lát lại cảm thấy kinh hãi, cẩn thận quan sát một lúc cơ hồ không đè nén được bật tiếng kinh hô.

- Đây là Định Thần Hoàn! Thượng cổ đại vu Thiên Ngô Định Thần Hoàn?

Viên hoàn tuy bao bọc một tầng kim chúc, nhưng không che lấp được linh quang của siêu phẩm tiên thiên linh bảo. Lực lượng ổn định thần hồn ngay cả nàng cũng có điều cảm giác. Cơ hồ có thể xác định vật này chính là Định Thần Hoàn không thể nghi ngờ!

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng không tiếp tục lưu ý, tiếp tục dùng máu huyết của Chư Kiền khắc lục phù văn lên bên ngoài thân thể Nhai Tí.

Chư Kiền cũng là kim hệ thần thú, mà giờ khắc này Nhạc Vũ khắc lục là một kim giáp phù trận.

Phù trận này cũng không có gì thần kỳ, khi tu sĩ đấu pháp vẫn thường xuyên sử dụng. Nhưng giờ phút này kết hợp cùng Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu thần thông của Nhai Tí lại có một hiệu quả khác hẳn.

Chỉ thấy trong thoáng chốc phù trận thành tựu, quanh thân Nhai Tí rõ ràng có vô số canh kim linh tụ tập đến, huyễn hóa ra vô số kim giáp lân phiến quanh thân hắn.

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ lại âm tình bất định.

Giờ phút này Nhai Tí căn bản chính là một con nhím đầy gai – không ai dám chạm vào, cũng là một con nhím không còn chút nhược điểm!

Vẻ mặt Huyền Vũ vốn đang lười nhác, bỗng dưng trợn mắt, đồng dạng cũng có chút kinh dị đánh giá Nhai Tí từ trên xuống dưới một lượt, trong đôi mắt hắc lam thật lớn cũng lộ ra vài phần âm sâm.

Nhai Tí lại cực kỳ vui mừng, vẻ bất an cũng đã thối lui. Biến thành dương dương tự đắc, không ngừng xoay quanh người Nhạc Vũ, sau đó bỗng dưng chuyển hướng về phía tây, đồng dạng cũng rít gào lên một tiếng.

Không có được lực lượng chấn động tinh thần của Cửu Anh, nhưng đồng dạng cũng khiến cho thiên địa phong vân biến sắc.

Cho tới giờ khắc này Cửu Thiên Huyền Nữ mới nỗ lực ngăn chặn nỗi kinh hãi trong lòng, ánh mắt dịu xuống nói:

- Bệ hạ ở bên trong Cực Lạc Thiên quả nhiên thu hoạch phong phú. Không ngờ Định Thần Hoàn của Thiên Ngô cũng rơi vào trong tay bệ hạ. Phối hợp với Nhai Tí đúng là thương thiên tác hợp! Bệ hạ có một thần thú này có thể so sánh được với bốn năm vị Hỗn Độn Kim Tiên. Thậm chí cả Lý thái tể chỉ sợ cũng không dám dễ dàng trêu chọc. Thật sự là đáng mừng, chỉ là…

Thanh âm nàng ngừng một chút, Cửu Thiên Huyền Nữ chợt chuyển giọng:

- Bệ hạ không lo lắng có một ngày Nhai Tí chạy thoát khỏi bàn tay của bệ hạ trấn áp sao?

Nhạc Vũ chỉ khẽ cười không trả lời, dùng hồn niệm cảm giác kiểm tra linh trận bên dưới.

Kỳ thật đối với đại trận này hắn cũng không quá lưu ý, đại trận có thể chân chính giúp đỡ hắn đang ẩn bên ngoài năm ngàn vạn dặm, từ năm năm trước cũng đã bố trí xong xuôi.

Đại trận dưới chân núi này có thì càng tốt, nếu không có cũng chẳng sao cả. Một bộ phận kết cấu phù văn làm người ta khó hiểu bên trong, một tác dung là tiếp nối với ngoại trận, tác dụng khác chỉ là cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Sau một lúc lâu sau, vẻ mặt hắn khẽ động, cùng Cửu Thiên Huyền Nữ ngẩng đầu nhìn lên không trung mặt đông, chỉ thấy trên không trung có ba đạo quang hoa lục tục bay tới.

Đồng dạng cũng giáng xuống ngay hướng Đào sơn, một kim một bạch độn quang giáng xuống, cuối cùng là một đạo lam quang.

Hai mắt Nhạc Vũ không khỏi híp lại, tinh mang chớp lên trong mắt.

Hắn biết được ba người này hắn là Hạo Thiên, Lý Trường Canh cùng Bích Hà Nguyên Quân trong miệng Cửu Thiên Huyền Nữ nhắc tới.

Bọn họ đều dùng tam thi pháp thân buông xuống, thanh thế bàng bạc tràn đầy.

Độn quang lục tục rơi xuống, Hạo Thiên vẫn là một thân hoàng kim chiến giáp, cầm phương thiên đại kích trong tay. Lý Trường Canh đi phía sau, mặt mũi vẫn hiền lành, ý cười đầy mặt, diễn cảm ấm áp. Trông thấy Nhạc Vũ lập tức cúi người hành lễ, không hề thiếu chút lễ nghĩa cấp bậc.

Làm cho Nhạc Vũ phải nhìn chăm chú chính là vị nữ tử đi phía sau hai người.

Trên đầu nàng đội hà quan, dung mạo ẩn sau bức rèm, nhìn không thấy rõ tướng mạo, nhưng một thân pháp lực thủy linh lại vô cùng tinh thuần.

So sánh với Dung Vũ Hóa Vân Chân Khí của Nhạc Vũ cũng chỉ kém hơn một chút.

Giờ phút này sau bức rèm che, lộ ra đôi mắt đang vô cùng tò mò quan sát Nhạc Vũ.

Trên mặt Nhạc Vũ hiện lên ý cười, hướng Bích Hà Nguyên Quân gật đầu thi lễ, lại chợt cảm thấy không khí trên đỉnh núi bỗng dưng đông cứng lại.

Quay đầu nhìn lên, chỉ thấy vẻ mặt Hạo Thiên thật âm lãnh nhìn xuống đại trận dưới chân núi. Cũng không nói lời nào, chỉ hung hăng trừng mắt liếc nhìn qua Cửu Thiên Huyền Nữ liền dời sang nơi khác.

Đợi đến khi ánh mắt của hắn nhìn thấy Định Thần Hoàn trên cổ Nhai Tí, đồng tử

đột nhiên co rút lại, ngay cả ánh mắt Lý Trường Canh cùng Bích Hà Nguyên Quân cũng bị hấp dẫn, cùng nhìn sang, sau đó vẻ mặt đều biến sắc!

Ước chừng sau một lúc lâu, Hạo Thiên chợt cười khẽ một tiếng:

- Chúc mừng Huyền Thánh đại đế lại có thêm một cường trợ!

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, mỉm cười chắp tay xem như chào hỏi, mà Hạo Thiên cũng chuyển mắt nhìn hồng sắc ngọc thạch cùng dưới lòng núi.

Trong mắt hắn chợt lộ ra vẻ thương cảm vô tận, mà ngay sau đó một cỗ sát khí túc sát bỗng dưng từ trong cơ thể tràn ra.

- Chỉ là một Huyễn Mục Thiên Chiếu Pháp cũng dám đến thăm dò chúng ta!

Hoàng kim phương thiên đại kích bỗng dưng vung chém, hiểm hiểm lướt qua thân hình Nhạc Vũ chém về hướng sườn núi phía nam.

Một kích bá tuyệt, đem thiên địa xé rách, đánh ra ngoài ba vạn trượng. Bỗng dưng linh lực khuấy động, chỉ thấy có một ánh mắt cực lớn ở nơi đó bỗng dưng xuất hiện!

Ngay sau đó liền bị hoàng kim kích ảnh tê thành phấn vụn! Hóa thành thật nhiều linh quang tiêu tán cuối chân trời.

Nhạc Vũ cau mày, sau đó nhẹ giọng cười, một kích của Hạo Thiên rõ ràng biểu lộ ý tứ thị uy.

Nhưng một trận chiến bên trong Long mộ, một thân thần thông của vị Thiên Đế này Nhạc Vũ cũng đã sớm hiểu rõ trong lòng.

Về phần Huyễn Mục Thiên Chiếu Pháp, hắn đã sớm có cảm giác, chỉ là bậc thần thông kia cảnh giới của hắn hiện tại vẫn còn chưa thể phát hiện…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1237: Trước cuộc đại chiến!

Ngay trong thoáng chốc ánh mắt cực lớn kia bị dập nát, ở cách xa mấy ức dặm trên không đồng dạng có một đoàn vân quang viên hình bị sinh sôi xé nát.

- Một kích này đúng là xứng với danh xưng Thiên Đế của hắn! Trong dĩ vãng ta đúng là có chút khinh thị hắn, thần thông như thế nếu đổi lại là ta chỉ sợ không cách nào chống đỡ. Cũng không biết hai mươi lăm năm trước rốt cục là ai làm cho hắn thua bại ở Nam Hải Long mộ mà về?

Trước đoàn vân quang viên hình kia, có bốn người đang ngồi. Chính là Văn Thù, Ngọc Đỉnh cùng Dương Hạo, Dương Hạo đang ngồi xếp bằng, kim văn lóe ra toàn thân, tản ra từng trận kim quang.

Người cuối cùng dung mạo đẹp như nữ tử, một thân bạch y đạo sam, chính là Từ Hàng.

Trong miệng Văn Thù tán thưởng một tiếng, ánh mắt dần dần ý vị thâm trường.

- Bao nhiêu năm nay cũng phục hắn có thể ẩn nhẫn như thế!

Trong lời nói mặc dù có vẻ kiêng kỵ trào phúng, nhưng không thiếu địch ý, Từ Hàng ngồi bên cạnh cũng cau chặt mày.

- Hạo Thiên mạnh mẽ ta và ngươi cũng đã sớm có dự kiến. Ở chỗ sư tôn những năm gần đây năm lần bảy lượt đều đề cập tới. Người này từ thời thượng cổ, cũng từng nổi tiếng một phương, mới được tổ sư chọn lựa làm đệ tử. Tuyệt không khả năng là người bình thường! Ở trong mắt ta, ngược lại chính là đại trận cùng Nhai Tí thật khó giải quyết…

- Nhai Tí!

Vẻ mặt Văn Thù vặn vẹo, biến ảo không chừng, cuối cùng than nhẹ một tiếng:

- Đây là yêu nghiệt! Định Thần Hoàn vì sao lại rơi vào tay Uyên Minh. Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu đại pháp nếu có thêm Định Thần Hoàn, thế gian linh bảo ngoại trừ Côn Luân Kính hoặc thủy tổ nhị long sống lại, cơ hồ ta không nghĩ ra có loại linh bảo thần thông gì có thể khống chế! Dưới Hỗn Độn Kim Tiên cho dù có tới nhiều hơn cũng chỉ vô dụng. Mà có là Chuẩn Thánh nhân vật nếu chỉ mới đạt tới sơ cảnh vô luận là bốn năm vị hay bảy tám vị thậm chí là mười mấy hai mươi cũng chỉ có thể đánh ngang tay…

- Phương pháp duy nhất là dùng lực đánh phá!

Từ Hàng nhướng mày, cắt đứt lời nói của Văn Thù, tiếp theo cười khổ:

- Lần này chúng ta triệu tập nhiều Chuẩn Thánh, có thể thắng được Nhai Tí chỉ có một vị. Có mặt Hạo Thiên chỉ sợ cũng không được rảnh tay. Kế sách hiện giờ chỉ có thể khiến bốn năm vị Hỗn Độn Kim Tiên kiềm chế. Lần này cũng may sư đệ dùng Huyễn Mục Thiên Chiếu Pháp có thể nhìn thấy được Nhai Tí có Định Thần Hoàn. Bằng không chỉ sợ chúng ta không trở tay kịp!

Vừa nói tới đây chợt dừng một chút, Từ Hàng bỗng dưng phẩy tay áo, triệu tới một đoàn vân quang, khiến ba ngàn vạn dặm quanh Đào sơn đều hiện rõ trong mắt:

- Còn có tòa đại trận kia hơi có chút cổ quái. Dù là ta cũng xem không hiểu lắm! Đáng tiếc hai ngày này mười một vị Hỗn Độn Kim Tiên chỉ mới có sáu vị đến nơi. Nếu không như thế ta nhất định không cho hắn bố thành trận này!

Văn Thù lại mỉm cười:

- Lời này của sư huynh thật cổ quái! Mấy ngày trước từng nói qua không tùy ý cho người này bày trận, với tính cẩn thận của Uyên Minh, chưa chắc toàn bộ không phòng bị, rơi vào sự tính toán của chúng ta đi? Lại nói có người kia, dù trận đạo của An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương này có tinh diệu thế nào, lại làm được gì đây?

Từ Hàng nghe vậy chỉ cười cũng không giải thích, quay đầu nhìn sang Ngọc Đỉnh vẫn ngồi yên không nói một lời bên cạnh. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Chỉ thấy Ngọc Đỉnh đang cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì, không khỏi hơi kinh ngạc:

- Sư huynh, chẳng lẽ sư đệ bố trí có chỗ nào sơ hở?

Ngọc Đỉnh nghe vậy chợt tỉnh, sau đó lại lắc nhẹ đầu:

- Thiên la địa võng, bất kể suy tính như thế nào, người nọ đều không có cơ hội thắng! Khả năng người này bị chúng ta phong ấn dưới núi phải đạt tới chín thành! Nếu không được cũng làm cho hắn bị gãy cánh chim!

Trên mặt Từ Hàng cùng Văn Thù lộ ra vài phần ý cười, ngữ khí của Ngọc Đỉnh chợt chuyển đổi:

- Nhưng nhiều ngày nay, cũng chẳng biết tại sao Ngọc Đỉnh luôn có chút bất an, tựa hồ như sắp có tai kiếp giáng xuống…

Không chỉ là Văn Thù, ngay cả trong mắt Từ Hàng cũng không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó đều lâm vào suy ngẫm.

Ngọc Đỉnh chân nhân trong số các đồng môn, ngoại trừ Quảng Thành Tử cùng Vân Trung Tử chính là đệ nhất nhân. Một thân pháp lực đã đạt tới Hỗn Độn Đại La Thái Sơ Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới.

Hai người bọn hắn lại là Nhân tộc, mặc dù được Nguyên Thủy sủng ái nhưng nhập môn quá muộn.

Bao năm nay mặc dù đều đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giới, nhưng tu vi so với vài vị sư huynh thời đại thái cổ thật sự kém hơn nhiều.

Không chỉ nói pháp lực, vô luận là kinh nghiệm kiến thức hay đối với sự hiểu biết ngộ tính về thiên đại đại đạo đều kém cỏi thật xa.

Dù linh giác bởi vì tiên thiên mà bị hạn chế, xưa nay không quá xuất chúng, nhưng có thể nói ra lời như vậy không thể không làm cho hai người xem trọng.

- Hoặc do ta ảo giác! Lấy mấy trăm vạn binh tướng, bốn năm vị Hỗn Độn Kim Tiên kháng cự bao nhiêu đại năng hồng hoang, còn có mấy ngàn vạn tiên tu, bất kể như thế nào cũng không thể chuyển bại thành thắng!

Ngọc Đỉnh cười tự giễu, tiếp theo trên mặt chợt lộ vẻ nghiêm túc:

- Chỉ là phòng ngừa vạn nhất, cuộc chiến Đào sơn lần này ta sẽ đi cùng Hạo nhi!

Nhất thời Văn Thù cau chặt mày:

- Trước khi đến sư tôn từng có dặn qua, sư huynh đệ chúng ta không được trực tiếp lây dính nhân quả…

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy thân hình Ngọc Đỉnh bỗng dưng biến hóa, biến thành hình quy long đầu, sau đó lại huyễn hóa thành một đạo nhân mặt đỏ lưng rùa.

- Bá Hạ?

Từ Hàng kêu lên một tiếng kinh dị, trên mặt hiện ra vẻ ngoài ý muốn. Tiếp theo sau lại cười:

- Như thế cũng tốt! Nếu có sư huynh trấn thủ lần này Từ Hàng càng thêm yên tâm một ít. Chỉ là thỉnh sư huynh ghi nhớ không đến cuối cùng tuyệt đối không thể ra tay!

- Vi huynh tự nhiên ghi nhớ! Trừ phi Hạo nhi có nguy hiểm thân vẫn, nếu không vô luận tình thế nào vi huynh đều chỉ nhìn xem!

Ngọc Đỉnh hơi gật đầu, vẻ mặt lộ ra vài phần do dự.

Tuy trong lòng hắn vô cùng bất an, nhưng đồng dạng cũng cảm giác hành động lần này hoàn toàn là không cần thiết.

…

Ngay trong lúc ba người Ngọc Đỉnh còn đang nghị luận, trong tầng mây cách Đào sơn vài ức dặm.

Một nữ tiên chừng ba mươi tuổi mắt hiện kim mang đang đứng trên cao nhìn xuống địa vực Đào sơn.

- Một tòa đại trận thật tốt! Tuy còn có chỗ không thông hiểu, nhưng lại đạt hết tinh hoa của huyễn trận, không kém hơn Côn Luân Cửu Liên trận chân chính. Nhân vật bực này thật có chút đáng tiếc…

Bên cạnh lại có một nam tử mặt trắng không râu khoảng ba mươi tuổi, khí chất ôn văn nho nhã lại kiêm cả khí độ hùng hồn nghe vậy lắc đầu nói:

- Lời này của sư tỷ tốt nhất chỉ nên nói trước mặt ta. Gần đây trong giáo có nhiều đệ tử hận hắn thấu xương, ước gì Uyên Minh lập tức thân vẫn đạo tiêu. Nếu biết được Kim Linh sư tỷ có thái độ như vậy, nhất định sẽ sinh lòng bất mãn!

- Ta không cần quản bọn hắn thế nào!

Kim Linh thánh mẫu trực tiếp hừ lạnh, tràn đầy ý khinh thường:

- Sư tôn thu đồ đệ thật sự rất loạn, tốt xấu lẫn lộn! Những người này thầm nghĩ khống chế Uyên Minh làm Yêu tộc không còn mặt mũi, lại hô hào vì hảo hữu chí giao, bênh vực kẻ yếu giữ gìn Bắc Câu Lô Châu. Nhưng lại chưa từng nghĩ tới, chính mình cũng là đệ tử Tiệt giáo? Nhân tộc chấn hưng đối với sư tôn mà nói cũng là việc rất có ích!

Vẻ mặt nam tử ngẩn ra, tiếp theo cười khổ một tiếng:

- Sư tỷ dụng ý gì như thế? Nhân tộc chấn hưng đối với sư tổ mà nói dĩ nhiên hữu ích. Nhưng Tiệt giáo chấn hưng cũng chứng thật là mượn nhờ khí vận của Yêu tộc. Hiện giờ hỗn tạp chung một chỗ, không còn cách nào phân biệt được, Yêu tộc suy vong đối với Tiệt giáo cũng không có ưu đãi!

Kim Linh thánh mẫu nghe vậy trên mặt cũng hiện lên vẻ khổ sáp, cuối cùng khẽ thở dài:

- Điều này ta tự nhiên cũng hiểu! Nhưng Uyên Minh cũng là người mà ta cực kỳ xem trọng. Mặc dù cùng phương bắc Yêu tộc có huyết hải thâm cừu, mấy năm nay giết chóc vô số. Nhưng chỉ cần không xúc phạm tới hắn, chưa từng làm kẻ địch của hắn, lại cũng có thể ở chung hòa thuận, cũng không hề kỳ thị. Ta vốn tưởng rằng với khả năng của hắn cuối cùng có một người sẽ thống ngự Bắc Câu Lô Châu. Khiến giữa Nhân tộc cùng Yêu tộc sẽ sống hòa bình. Nhưng không ngờ hôm nay hắn lại nhất định đến Đào sơn, đã đạt được chín thành thành tựu lại nửa đường gãy cánh…

- Nguyên lai sư tỷ có ý tưởng như vậy! Là sư đệ đã hiểu sai ý…

Nét mặt nam tử hổ thẹn, tiếp theo trong mắt lộ vẻ suy nghĩ sâu xa nói:

- Người này thật đúng là kỳ tài! Nhưng cũng bởi vì quá mức xuất chúng, không biết thu liễm, tính cách quá mức kiên cường, mới chọc người kiêng kỵ. Nếu có thể giấu tài, chỉ cần qua mấy ngàn năm, từng bước tằm ăn lên, Bắc Câu Lô Châu đối với hắn mà nói chỉ là vật trong bàn tay mà thôi!

Sau một tiếng thở dài, nam tử bỗng cười:

- Nhưng ta thường nghe nói vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này thủ đoạn siêu phàm, trí kế xuất chúng. Lần này có thể bình yên thoát thân hay không thật cũng khó nói. Nói không chừng hắn có thể xoay chuyển càn khôn?

Kim Linh thánh mẫu lắc đầu, thần tình đầy vẻ mỏi mệt:

- Như thế nào có thể? Từ Hàng bố trí ta và ngươi đều rõ ràng, cơ hội thoát thân thật là bé nhỏ. Cho dù có thể bình yên về bắc, cánh chim mất hết, căn cơ hủy diệt. Trong vòng vạn năm thật khó thể hồi phục…

Trong lời nói mang theo vẻ tiếc nuối tràn đầy lẫn thở dài không thôi. Nam tử kia nghe vậy cũng không phản bác, nhìn về phương hướng Đào sơn trong ánh mắt mang theo vài phần tiếc hận.

…

Cơ hồ cùng một thời gian, ở phương bắc xa xôi đồng dạng có hai bóng người đang khoanh tay đứng thẳng trên trời cao.

Người đứng phía trước mái tóc màu lam, mắt lạnh như băng, chính là Côn Bằng, ánh mắt sâu kín nhìn thẳng phương bắc.

- Từ thời thái cổ, ta tung hoành hồng hoang đến nay đã hơn hai mươi vạn năm, từ khi lọt lòng tới nay chưa từng bị thua bại trong tay người nào!

- Không ngờ trong ba mươi năm nay, trước có Nhai Tí bị quản chế, hơn mười yêu thánh thân vẫn. Sau có Chư Kiền vẫn lạc, Đương Đồ bội phản tại Cực Lạc Thiên. Liên tục hai lần đều bị bại trong tay một Thái Thanh Huyền Tiên cảnh nho nhỏ! Khiến Yêu tộc ta mất hết Nam Chiêm Bộ Châu!

Thanh âm trầm thấp, lại tràn đầy tức giận, khiến sóng biển bên dưới khuấy động, cuồng phong gào thét, bão tố dâng trào.

Thanh âm giận dữ dù cố gắng cưỡng chế vẫn vang vọng ra xa.

- Thậm chí cho tới bây giờ muốn cùng người nọ đánh một trận chiến công bình cũng không hề có kế hay. Lần này cho dù mượn lực lượng Nhân tộc kiềm chế cũng không mười phần nắm chắc khôi phục được mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu! Chẳng phải thật sự buồn cười?

Hắn cười lạnh một tiếng, bỗng dưng quay đầu nhìn ra sau. Chỉ thấy trong biển mây do hắn dùng yêu lực khôn cùng tạo thành đang có ngàn vạn yêu thú ẩn giấu bên trong không ngừng vũ động.

Nhưng giờ phút này Côn Bằng chỉ nhìn chăm chú vào một người mặc kim y, khuôn mặt phiếm xanh, trong đôi mắt lấp lóe điện mang!

- Vũ Dực Tiên! Ngươi có nguyện giúp ta?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1238: Phúc Đức Kim Tiên!

Sau khi Hạo Thiên tới, Lý Trường Canh liền cùng với Cửu Thiên Huyền Nữ tiến về phía nam của Thủy Nguyên sơn chỉ còn lại Hạo Thiên cùng Bích Hà Nguyên Quân trên Đào sơn.

Đối mặt tĩnh tọa với Nhạc Vũ trên đỉnh núi, Bích Hà Nguyên Quân tò mò nhìn chăm chú Nhạc Vũ, còn Hạo Thiên thẫn thờ nhìn Tiên Phủ Động Thiên bị cầm tỏa, trong mắt lập lòe vô số phù triện kim văn, xuyên qua xuyên qua vạn trượng dưới lòng đất, thần sắc vô cùng thương cảm.

- Lúc trước được nghe chuyện Vân Hoa kết hợp với phàm, trẫm từng thương tâm đến phát điên, hận không thể bầm thây vạn đoạn người có liên quan! Nhưng đến cuối cùng lại phát hiện bản thân lại không thể làm được gì bọn chúng.

Nhạc Vũ ngồi đối diện nghe vậy sững người, với thân phận Uyên Minh thì đây là lần đầu tiên hắn gặp Hạo Thiên, cũng không biết vì sao vị thiên đế này lại nói với hắn những điều này, phảng phất coi như tri âm để tâm sự.

Hạo Thiên cười tự giễu, mang theo ý thương cảm vô tận:

- Kỳ thật cũng là trẫm hại Vân Hoa, nếu không phải là trẫm cho rằng nắm đại cục trong tay, ban bố thiên luật, muốn thống ngự quần tiên Thiên Tiên thì cũng sẽ không khiến nàng bị những người kia tính toán! Cuối cùng trẫm thật sự không thể không biết biết trong lúc Thiên Đình tràn đầy nguy cơ, sư tôn càng thêm nổi giận lôi đình, không thể không tự tay đem muội muội đặt dưới Đào sơn.

Nhạc Vũ sắc mặt trầm ngưng, mí mắt hơi liễm lẳng lặng lắng nghe. Hắn cũng không biết Hạo Thiên rốt cuộc là thật sự thương hay là hư tình giả ý, bất quá nghe giọng lại rất thành tâm.

Nhìn sang Hạo Thiên, thần sắc Bích Hà Nguyên Quân vẫn như thường, không vui không buồn, không cảm khái, cũng không hiện xem thường, không chút nào vì lời của Hạo Thiên mà thay đổi, khiến cho người ta nghĩ không ra.

Hạo Thiên trầm mặc một lát rồi tiếp tục nói:

- Lúc trước phong ấn là nghĩ đến bản thân sau này chỉ sợ là còn có vô số gió tanh mưa máu. Vân Hoa pháp lực quá thấp, sớm muộn cũng sẽ bị người mưu tính, có một lần sẽ có lần thứ hai. Lần này là cùng phàm nhân giao hợp, tiếp theo có thể mất mạng. Bởi vậy dứt khoát liền đem phong ấn dưới Đào sơn để khiến nàng tránh né hết thảy sóng gió thế gian. Cuối cùng lại khiến cháu ngoại hận ta đến tận xương tủy!

Nói đến đây, hai dòng lệ đột nhiên tuôn ròng ròng trên má Hạo Thiên.

Nhạc Vũ kinh ngạc, cho dù hắn trời sinh ý chí sắt đá, nhìn thấu tình đời, quen nhìn chuyện thế gian với sự nghi ngờ thì lúc này cũng bất giác dao động.

Hạo Thiên sau khi nói xong thì nhìn sững vào dưới lòng núi một hồi thật lâu rồi mới nhìn Nhạc Vũ vẻ phức tạp:

- Uyên Minh, ngươi cũng biết ta hâm mộ ngươi rất nhiều? Một thân một mình, không có gánh nặng trên người. Cho dù xuất thân Thủy Vân tông cũng có thể vứt bỏ.

Nhạc Vũ thầm mắng, sao hắn không cólo lắng? Nhạc Trương thị, Nhạc Băng Thiến, còn có mấy người Sơ Tam, Nhiễm Lực. Về phần này Thủy Vân tông, Quảng Lăng tông cũng không thể nói vứt bỏ là vứt bỏ như Hạo Thiên nói.

Chỉ là thế gian này nếu là có người dám hướng bọn họ ra tay thì Nhạc Vũ hắn dù liều mạng, đạo tiêu thân mạch cũng xem Thiên Đạo là địch, mặc dù độc kháng tiên tu thiên hạ cũng đem người nọ bầm thây vạn đoạn!

Trầm mặc một lát, Nhạc Vũ đột nhiên cười nhẹ, thần sắc vô cùng chăm chú:

- Nếu như Bệ Hạ thật sự không muốn là địch với Dương Hạo thì có thể phóng thích Vân Hoa. Đế đình ta tuyệt không dị nghị

Lời này của hắn là chân tâm thật ý, chỉ cần Hạo Thiên nói một chữ đồng ý, gật đầu một cái thì hắn lập tức dẫn binh bắc phản, không quản chuyện Vân Hoa, cho dù mất hết uy nghiêm thần vị tứ phương thiên đình cũng không để ý.

Về phần người ở phía bắc tuy là có chút đáng tiếc cũng chỉ để nói sau, cho dù là Lục Áp cũng sẽ thông cảm.

Trên đỉnh núi lặng đi một lát, chỉ có trong mắt Bích Hà Nguyên Quân chớp lên kỳ quang, giống như lần đầu tiên gặp mặt đánh giá Nhạc Vũ.

Trong mắt Hạo Thiên cũng chớp động quang trạch, tựa hồ ngoài ý muốn. Sau một lát, lại kiên định lắc đầu:

- Vân Hoa bị phong cấm là ta có lỗi với nàng! Bất quá người có thể giải phong cấm Đào sơn chỉ có thể là trẫm!

Nhạc Vũ cơ hồ nhịn không được, muốn cười phá lên, nhưng tận lực khắc chế giữ sắc mặt bình tĩnh như nước trong đáy giếng.

Toàn bộ đỉnh núi lại một lần nữa khôi phục yên lặng. Nhai Tí Huyền Vũ nằm sấp bên cạnh Nhạc Vũ, Bích Hà Nguyên Quân từ đầu đến cuối cũng chưa từng lên tiếng, Hạo Thiên Nhạc Vũ cũng nhắm mắt xếp bằng giống như đang ngủ.

Tĩnh tọa trên đỉnh Đào sơn chừng hai ngày, Bích Hà Nguyên Quân đột nhiên ngẩng đầu nhìn về thiên không. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Là Tứ Minh chân nhân!

Hạo Thiên cũng mở mắt, thậm chí không cần liếc qua đã lên tiếng.

Nhạc Vũ tỉnh lại từ nhập định cũng khẽ gật đầu đồng ý với phán đoán của Hạo Thiên.

Tứ Minh chân nhân cũng là một trong những chuẩn thánh của Tây Phương, có chút liên hệ với Trấn Nguyên Tử cầm đầu Địa Tiên nhưng khá mờ nhạt, không ngờ cũng được mời đến.

Đạo khí tức cực lớn hạ xuống trong vòng bốn triệu dặm bên cạnh, tiếp đó liên tiếp mấy đạo độn quang bay đến.

Hạo Thiên nhíu mày:

- Cửu Thủy Trượng Nhân, Thượng Nguyên Tiên Tử, Diệu Hành chân nhân,

Trường Sinh đại quân, Huyền Nguyên đạo quân Thái Hư chân nhân.

Mỗi lần nghe đến một cái tên thì trong lòng Nhạc Vũ lại nhảy lên.

Mấy người kia không chỉ vang danh trong Hồng Hoang mà ngay cả tại kiếp trước của hắn cũng là tôn thần kim tiên nổi danh Đạo gia.

Một câu cuối cùng càng khiến Nhạc Vũ nhướng mày.

- Thái Hư chân nhân, là Xích Tùng Tử?

Hạo Thiên thần sắc tái nhợt, nghe được Nhạc Vũ nói như vậy cũng ngưng trọng gật đầu:

- Đúng là người này!

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, nguyên nói lần này nhân vật Chuẩn Thánh , Hỗn Độn Kim Tiên mạnh nhất lần này chắc là Đế Thích Thiên, không ngờ lại thêm vào một vị Thái Hư chân nhân!

Gốc tích người này tựa hồ là một cây Tiên Thiên xích tùng, chỉ vì sớm đắc đạo, mở ra linh trí nên mới không xếp vào thập đại Tiên Thiên linh căn, có bối phận cực cao, cùng thế hệ với Hồng Vân, từng tặng Viêm Đế một cây Bách Thảo tiên, thụ pháp trường sinh của hoàng đế, vào thời thượng cổ từng có một trận chiến bất phân thắng bại với Thanh Đế.

Có nhân vật như vậy xuất hiện, cho dù là hắn sớm có bố trí vạn toàn thì lúc này cũng không khỏi ngưng mày, cảm giác đau đầu cực điểm.

Thực lực như Xích Tùng Tử dù không bằng Trấn Nguyên Tử nhưng cũng không kém quá nhiều.

Thực lực cách biệt quá lớn thì dù có tính toán gì ucxng khó có hiệu quả.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, bắt đầu tính toán biến số này, Nhạc Vũ dần khôi phục lại bình tĩnh.

Dù thật sự là Xích Tùng Tử thì như thế nào? Nếu át chủ bài ra hết, hắn vẫn có ba thành cơ hội thắng!

Bích Hà Nguyên Quân lần này lại lần đầu tiên hờ hững mở miệng:

- Vị tiền bối Xích Tùng Tử này xưa nay không tranh quyền thế. Chính là thế gian phúc đức chi tiên thế gian hiếm thấy, không dính nhân quả bất nhiễm sát nghiệt, cũng không quá nhiều giao tình với hai giáo, chắc không phải đến để giúp Dương Hạo.

Nhạc Vũ đang hiếu kỳ thì trên không trung đột nhiên có một vị Thanh y đạo nhân bước ra từ tầng mây liếc ra chung quanh, thần tình lạnh nhạt:

- Chư vị đạo hữu hàng lâm nơi đây sẽ không tránh khỏi giao tranh. Với thần thông của chư vị, một khi ra tay thì cả một phiến thế giới này không còn chỗ nào nguyên vẹn. Thiên địa vô tội, sinh linh vô tội. Song phương các ngươi nhất định phải khư khư cố chấp?

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Trẫm phụng sư mệnh, đại chưởng quần tiên. Lập pháp quy thiên luật, chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hôm nay quả quyết nhượng bộ không được!

Xa xa bỗng nhiên vang lên một tràng cười lớn, chính là Đế Thích Thiên:

- Ta tuy từ miền man rợ nhưng cũng biết mẫu tử chia lìa là trái nhân luân! Tất dốc sức đánh một trận để giúp tiểu hữu Dương Hạo!

Thái Hư chân nhân khẽ chau mày, cũng thôi không khuyên nhủ, lạnh lẽo nói:

- Hồng Hoang vỡ nát khiến bản nguyên trọng thương, đến nay chưa lành. Lại nếu có biến cố gì thì đời này khó tồn. Bọn ngươi coi chừng, từng người tự giải quyết cho tốt!

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy thân ảnh bỗng dưng tản ra, hóa thành một mảnh thanh quang tràn ngập thiên địa, bao phủ phạm vi thiên không một tỷ dặm, triệt để ngăn cách với ngoại giới.

Hạo Thiên thấy thế cũng nắm chặt song quyền, mắt hiện vẻ kinh hãi.

- Hay cho vạn cổ trường thành! Người ở phía tây Nam Chiêm Bộ Châu, ngoại

trừ Trấn Nguyên Đại Tiên cũng chỉ có Xích Tùng Tử.

Nhạc Vũ nhắm hờ mắt, nhìn lên thiên không. Vạn cổ trường thành của Xích Tùng Tử có quan hệ với Thanh Đế Trường Sinh Quyết, đều là thần thông mộc hệ nổi danh, nhìn qua cũng biết vị Thái Hư chân nhân này chuẩn bị dùng sức một mình chuẩn bị bảo hộ thiên địa.

Trong trận chiến này, dù là Hạo Thiên, Lý Trường Canh hay Đế Thích Thiên đều chưa có được thần uy của Cộng Công Chúc Dung, nhưng chỉ cần pháp thân tam thi cũng đã không thể khinh thường, dốc sức một trận quả thực đủ để khiến thiên địa hủy diệt.

Muốn bảo vệ chung quanh phạm vi một tỷ dặm chung quanh Đào sơn, xác thực cần pháp lực cái thế!

- Không hổ là phúc đức Kim Tiên!

Bích Hà Nguyên Quân cũng tán thưởng, trên mặt cuối cùng lộ ra chút cảm xúc.

Sau một khắc, từ ngoài mấy tỉ dặm bỗng dưng truyền ra một tiếng kêu nhỏ như rồng ngâm, lại như hổ gầm, dương cương bá liệt.

Theo sóng âm này truyền tới, một điểm kim quang bốc lên tới 300 vạn trượng, sau đó lao xuống.

Hạo Thiên nhướng mày, tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, thần sắc phức tạp.

- Là cháu ngoại của ta!

Nhạc Vũ cũng vươn người đứng lên, khẽ phất tay đã khiến Thủy Vân Kiếm lơ lửng ở bên cạnh, trong lòng biết cuộc chiến Đào sơn đã chính thức khai mạc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1239: Hỗn chiến chi thủy

Chưa đợi kim quang kia đến gần, một đạo kích ảnh kim sắc trăm vạn trượng với tốc độ mắt thường khó nhìn thấy bắn lên từ đỉnh Đào sơn, trảm kích về tầng mây.

Khanh!

Một tiếng chấn động vang nhẹ giữa chư thiên, trong không trung cũng có một đạo thương ảnh tam tiêm lưỡng nhận trùng kích mà xuống.

Thương ảnh kích quang giao thoa khiến cho tầng mây bỗng nhiên bành trướng rồi nát bấy từng khúc, từ không gian đến bản nguyên đều cơ hồ hoàn toàn vỡ vụn!

Kim quang kia bị đánh quay ngược lên, Hạo Thiên đứng trên đỉnh Đào sơn cũng lui lại một bước, mắt phượng dựng lên:

- Hay cho đồ nhãi ranh!

Nhạc Vũ khẽ động dung, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao này rõ ràng đã tiến lên Tiên Thiên siêu phẩm đỉnh phong! Không phân biệt cao thấp với thanh phương thiên họa kích của Hạo Thiên.

Chỉ vì tu vi Dương Hạo hơi kém, cũng không biết sử dụng bí pháp gì gia trì, với cảnh giới Thái Ất Chân Tiên, Đại La Kim Tiên hồn ấn của hắn lại có thể lên đến Hỗn Độn Thái Sơ Kim Tiên đỉnh phong, cơ hồ có thể so được với cảnh giới Thái Thượng!

Đạo kim quang chỉ bị lực phản chấn đánh trúng, bốc lên không trung mấy trăm vạn trượng rồi ngừng lại, sau đó dùng thế lôi đình lần nữa lao xuống, vô số quang hoa thuần bạch lấp lánh, thanh thế càng hơn lúc trước gấp 10 lần!

Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, y phục toàn thân không gió mà bay, Phương Thiên

đại kích cũng lộ ra khí mang vạn trượng.

Trong cùng một sát na này, thanh âm Đế Thích Thiên lại vang lên:

- Thiên Đế Bệ Hạ thật sự cực kỳ vô tình! Ăn hiếp cháu ngoại của mình sao không thấy xấu hổ? Đế Thích Thiên sớm nghe nói về danh tiếng Bệ Hạ, hôm nay vừa khéo thử qua một hồi, để xem thiên đế trung ương rốt cuộc có năng lực gì.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên có một đạo lôi quang bạch sắc phá không bay tới đỉnh Đào sơn, sau khi nổ tung mở rộng mấy chục vạn trượng, sinh động như xà quấn, cắn tới Hạo Thiên.

Kích ảnh kim hoàng cũng bỗng dưng thu hồi, Phương Thiên đại kích phủ đầy thiên địa, một kích vung lên, chém ngang bụng lôi xà.

Sau đó từ đỉnh núi lóe lên một đoàn tiểu thái dương nhỏ, phát ra quang huy chói lọi, lôi minh nổ tung như đạn hạt nhân, ầm ầm chấn động.

Nhạc Vũ cảm giác thiên địa chung quanh lắc lư một hồi, nhưng vẫn đứng sừng sững một chỗ.

Chung quanh cương phong cuồn cuộn, lực trùng kích đủ để Ngọc Tiên tu sĩ lập tức thân hình toái diệt!

Chẳng qua khi khí kình tứ tán, tiếp xúc với sơn thể thì liền bị ba kiện Linh Bảo chỗ đỉnh núi cùng với Côn Luân cửu liên đại trận toàn bộ triệt tiêu, lôi quang bạch sắc cũng dần tiêu tán.

Khi thân ảnh Hạo Thiên một lần nữa hiện ra thì đã bị Bạch Lôi cưỡng ép đánh ra khỏi đỉnh Đào sơn, lơ lửng ngoài 50 vạn trượng, sắc mặt âm lãnh, đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào Đế Thích Thiên, thân hình bỗng lóe lên, lúc xuất hiện ở phía tây cách đó một trăm triệu tám ngàn vạn dặm, đại kích kim sắc bành trướng như cự sơn, trùng điệp vung lên tới một gò núi. Tiếng nổ ầm ầm khiến vô số bụi mù bốc lên, đầy trời bạch lôi vụn vỡ. Lấy điểm này làm gốc, xu thế không gian vỡ vụn lan tràn đến ngoài ngàn vạn trượng vẫn chưa kết thúc, chạm tới tầng thanh quang ước thúc mới miễn cưỡng dừng lại.

Lực lượng của kích ảnh lôi quang đều đã siêu việt cực hạn thế giới này.

Theo sát sau đó là tiếng sấm vang rền liên tiếp, trong khoảnh khắc đã giao phong vô số lần.

Nhạc Vũ hưng phấn dạt dào, giao thủ giữa các Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên qua vài vạn năm cũng khó thấy một lần, với pháp lực hắn hiện giờ có thể quan chiến toàn bộ quá trình vẫn cực kỳ có ích.

Hắn chỉ mới nhìn qua đã không thể rời mắt, trong khoảnh khắc này, phía chân trời đã rơi xuống ngàn vạn nhận ảnh, Bích Hà Nguyên Quân bên cạnh lại không hề có ý ra tay, ngẩng mắt nhìn lên đối mặt với Dương Hạo trong kim quang, dường như trở về thời gian trăm năm trước ở Huyền giới.

Chỉ là ánh mắt Dương Hạo lúc này càng thêm lợi hại, phong mang tận hiển, khí tức to lớn trầm hùng, thẳng bức Hạo Thiên! Cả hai lại có vài phần tương tự, đều là bá đạo mạnh mẽ tuyệt đối. Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ảnh che trời lấp đất! Giữa mi tâm ẩn ước có dấu hiệu vỡ ra, quang hoa canh kim bạch sắc ẩn hiện.

- Đô Thiên Càn Nguyên Phá Pháp thần quang?

Nhạc Vũ cau mày, lại cười thản nhiên, đột nhiên phất tay khiến thiên địa đảo ngược. Thiên ở dưới, địa ở trên! Những mây mù dưới chân núi như cự thú thôn phệ thân ảnh Dương Hạo!

Đao ảnh đầy trời lập tức là biến mất vô tung, thân hình Dương Hạo cũng không thấy tung tích.

Không chỉ Bích Hà Nguyên Quân bên cạnh kinh ngạc mà cả thiên không cũng lặng ngắt, trong một sát na vô số ánh mắt, vô số đạo thần niệm bắn tới.

Thanh thế mênh mông như vậy nhưng chỉ hời hợt một lát đã hóa giải vô hình!

Tuy nhờ vào đại trận nhưng thần thông chỉ cần phất tay khiến thiên địa đảo ngược thật sự khiến người kinh diễm, chưởng khống đối với đại đạo thời không nhất định đã tới đỉnh phong!

Nắm chắc thời cơ cũng có thể nói tuyệt hảo, trong sát na thiên địa đảo ngược, Dương Hạo không cách nào thích ứng nên bị phong cấm triệt để vào trong trận!

Trong nháy mắt khi Dương Hạo đang bị vây khốn trong ảo cảnh trùng điệp, khí

mang Thủy Vân Kiếm trong tay Nhạc Vũ cũng dần lấp lánh, mười tám tầng quang luân thủy lam quang trương lên mãnh liệt, biến ảo liên tục.

365 thanh thai tàng vô không kiếm cũng hiện ra tung tích, vô cùng chỉnh tề xếp sau lưng hắn, vừa khéo hình thành một hình tròn cực lớn, kiếm khí dày đặc, hàn quang lập loè, Đại Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận ở sau như một lỗ đen không đáy có thể thôn phệ hết thảy.

Vào lúc khí mang Thủy Vân Kiếm đạt tới vạn trượng thì trên không trung đột nhiên thò ra một đại xà chín đầu, toàn thân bao phủ hắc lân, âm lãnh đến cực điểm, trong mắt hiện lên quang hoa rực rỡ, phía sau có thêm một cự thú đồng dạng có chín đầu đang ngân lên chín thanh âm thê tuyệt, lại tựa như tiếng cười của hài đồng giao tạp một chỗ.

Ngay cả Nhạc Vũ lúc này cũng cảm thấy trong đầu có chút đau đớn.

--- Tương Liễu, Cửu Anh!

Ánh mắt Bích Hà Nguyên Quân bỗng dưng chuyển thành sâm lãnh, đầy vẻ lo lắng. Một luồng thủy linh như sóng lớn ngập trời đột nhiên từ đỉnh Đào sơn lan ra khiến ba ngàn vạn dặm mây mù chấn động.

Chưa chờ hắn ra tay, Nhai Tí đã gào thét từ bên cạnh Nhạc Vũ lao ra, triển khai thiên địa pháp tướng bay thẳng lên không gian, hai cự trảo chộp tới khiến hai hung thú kia lần lượt thối lui, thân hình xuyên qua như điện. Chiếc miệng lớn như chậu máu mở ra trăm trượng đớp gọn một cái đầu lâu của Cửu Anh.

Ba con hung thú nhào vào nhau thành một đoàn khiến mây mù quay cuồng, linh lực chấn động, qua một lát đã có thêm hai đạo độn quang một hồng một bạch tiến vào trong đó.

Dùng sức một mình đối kháng bốn vị Hỗn Độn chuẩn thánh, Nhai Tí trong tầng mây vẫn long uy hổ mãnh, tức giận gào thét. Vô luận là thần thông đạo pháp gì đều không tránh không né khiến cho Cửu Anh Tương Liễu lẫn hai vị Hỗn Độn Kim Tiên đều chật vật tránh né, chỉ có thể nỗ lực kiềm chế không để Nhai Tí chú ý.

Sau bốn người lại thêm một vị hắc bào đạo nhân đạp không đi tới, không lại gần Đào sơn mà như có điều suy nghĩ nhìn đại trận bên dưới vẻ kiêng kị.

- Diệu Hành chân nhân!

Nhạc Vũ xoay người, hướng bên cạnh nói: - Thủy Hỏa tương khắc, đúng là Nguyên Quân chi địch, mời nương nương ra tay!

Bích Hà Nguyên Quân ngưng mày, nhìn Nhạc Vũ rồi cũng không từ chối hóa thành lam quang xông lên tầng mây, lại hóa thành một tầng vân vụ triển động ra ngàn vạn trượng che lấp liệt dương khiến thiên địa mát lạnh.

Diệu Hành chân nhân thấy thế cũng lập tức hiểu ý, cười nhẹ cũng không nhìn lên Đào sơn mà bước vào tầng mây hóa thành một đạo thanh diễm dâng lên trong thủy vân, cũng không lộ ra nóng bỏng nhưng không ngừng nhảy lên, diễm lực không ngừng khuếch tán.

Nhạc Vũ chỉ liếc qua rồi cũng không để ý, toàn lực thúc đẩy lực lượng quán chú vào Thủy Vân kiếm.

- Dung vũ hóa vân!

- Huyễn Nguyệt ngưng chân!

- Thần thuật pháp tắc!

- Thai tàng vô không!

--- Tam Huyền Thủy linh!

Cơ hồ qua một khắc, lực lượng hội tụ vào thân kiếm càng thêm mấy phần!

Chỉ là lực lượng bảy trăm vạn binh tướng ở Nhân sơn lại không đúng hạn quán chú mà đến.

Nhạc Vũ nhìn sang bên phải thấy ở mặt bắc Đương Đồ Chân Quân cùng Thái Hoàng chân nhân đều đang kịch chiến không ngớt, mấy ngàn vạn yêu tu đang xúm lại Nhân Sơn, trên tầng mây có một cự thú khác đang nhìn chằm chằm.

Nhạc Vũ không khỏi thầm mỉm cười, vỗ mạnh vào Huyền Vũ:

- Kính xin đạo huynh tương trợ!

Huyền Vũ đang thèm muốn ngẩng đầu nhìn Nhai Tí kịch chiến bốn người, lúc này nghe vậy nhếch miệng đầy vẻ không cam lòng, có chút không tình nguyện khai mở thân hình bay vút lên một trăm triệu hai trăm ngàn trượng chỗ Nhân sơn.

Bỏ qua Tam Huyền Thủy linh trận, tâm niệm Nhạc Vũ vừa động liền đem Tử Kim đế khí đã suy yếu ba thành nhập vào trong kiếm!

Lực lượng từng chút một vượt qua cực hạn dung nạp của thế giới này! Dùng vạn trượng kiếm cương làm trục, vô số liệt văn hắc sắc dần sinh ra, đối kháng bất phân thắng bại với lực lượng bản nguyên Hồng Hoang.

Sau đó nghe "Bùng" một tiếng như tiếng thủy tinh rạn vỡ, liệt văn hắc sắc đột nhiên nổ tung như một mạng nhện vĩ đại bao phủ trăm vạn trượng, thanh thế bức nhân, sát khí ngập trời!

Cũng liền tại lúc này, trong lòng Nhạc Vũ chợt cảm giác kinh hãi, nhìn về phía đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1240: Thời không nghịch chuyển!

- Là Phách Hạ?

Chỉ thấy trong mây mù ngoài mấy ngàn vạn trượng, có một đầu dã thú như ẩn như hiện, cặp mắt lam sắc ẩn chứa băng hàn vô tận, đâm thẳng vào sâu trong thần hồn của hắn.

Ánh mắt Nhạc Vũ co rút nhanh, trong lòng khẽ sinh báo động, cự thú này dù chưa chính thức ra tay nhưng đã kiềm chế hắn gắt gao.

Trong một sát na, hắn còn cho cự quy long đầu quy thân trước mắt này là Phách Hạ, một trong chín đứa con của rồng!

Sau một khắc, ánh mắt Nhạc Vũ lại lóe lên duệ quang nghiêm nghị.

-- Tồn tại trước mắt này tuy có hình Phách Hạ nhưng Tổ Long chi huyết của hắn lại không phản ứng chút nào. Huyền Vũ bên kia, cũng không có nửa điểm dị trạng.

Long nhãn đột nhiên khai mở, thêm vào Côn Luân Kính gia trì, thẳng thấu mà đi, chỉ trong chốc lát đã khiến cự thú hiện nguyên hình trong mắt.

- Ngọc Đỉnh chân nhân! Huyền công, bảy mươi hai loại biến hóa!

Lặng lẽ cười cười, trên mặt Nhạc Vũ hơi lộ vẻ giễu cợt, cuối cùng ngưng kiếm không phát. Vô số liệt văn hắc sắc tràn ngập thiên địa, cũng đồng dạng ẩn hàm uy hiếp, dường như tùy thời có thể khiến thiên băng địa liệt.

Cũng không để ý thêm Ngọc Đỉnh trong tầng mây, Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn bao quát Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận phía dưới.

Chỉ thấy Dương Hạo tả xung hữu đột bên trong, ý đồ đột phá. Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao dệt nên đao ảnh đầy trời, quấy lấy thủy khí vân vụ trong trận, tuy ảo giác trùng điệp khiến hắn mất phương hướng nhưng thường chỉ qua một lát lại giãy dụa đi ra, tiếp tục xông về phía trước, thần sắc vặn vẹo, vô cùng gian nan nhưng mau lẹ trùng kích hướng Đào sơn.

Chỉ chốc lát, Dương Hạo đã tới được chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, chiến ý dạt dào trong mắt như hỏa diễm thiêu đốt. Sau một khắc, thân hình Dương Hạo đột nhiên đằng không, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao ảnh vô cùng vô tận như Ngân Hà ngược dòng, lại phảng phất cự triều vỗ bờ dấy lên quang ảnh đầy trời, cơ hồ bao phủ cả Đào sơn!

Nhạc Vũ không chút nào để ý, đứng yên hư không chờ cho quang nhận kia đến gần thì lại phất tay một cái khiến không gian lần nữa đảo ngược!

Phản ứng lần này của Dương Hạo càng nhanh chóng, thiên địa vặn vẹo chốc lát đã không chế được thân hình, nhận quang tiếp tục bạo cuốn như nước thủy triều.

Ngay sau đó hắn lại biến sắc, cảm giác Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay chỉ cách thiếu niên hoàng bào tuấn mỹ trong gang tấc nhưng nháy mắt lại bị khai mở ngàn vạn dặm, phảng phất vĩnh viễn cũng không cách nào tiếp cận!

Lưu tốc thời gian Đào sơn trong khoảnh khắc cũng ít nhất lùi lại bốn lần!

Rõ ràng nhận quang chém tới với tốc độ lôi đình nhưng lúc này lại cực kỳ chậm chạp.

Tòa đại trận dưới chân chẳng hiểu sao vẫn chỉ cách hắn một chút, vân khí biến ảo ra một cự thú cổ vân lân, một ngụm nuốt chửng thân hình hắn.

Dương Hạo không cam lòng gầm lên giận dữ, dốc sức liều mạng giãy dụa nhưng vẫn bị phép tắc không gian cưỡng ép cuốn vào Côn Luân cửu liên đại trận, chỉ có thể đứng trong nhìn về thân ảnh cao lớn trên đỉnh núi.

Chỉ thấy trên mặt thiếu niên tuấn tú kia nét cười mà không phải cười, ánh mắt lạnh lùng như sương như đến từ Cửu Uyên, lạnh thấu xương tủy, từ đầu đến cuối chưa nhìn qua hắn một lần, đứng sừng sững trên đỉnh núi như không thể với tới.

Trong lồng ngực Dương Hạo uất ức đến cực điểm, lúc này hắn không thể vận

dụng pháp tắc thời không dù sở ngộ về nó không dưới Đại La Kim Tiên! Tựa như đứa trẻ lên ba mặc tình bị đối phương đùa giỡn, không cách nào phá giải thuật đảo điên thiên địa, dịch chuển thời không.

Nhạc Vũ lúc này lại lạnh lùng ngắm Ngọc Đỉnh chân nhân phía xa.

Ở bên kiếm chế thì như thế nào? Cho dù là cột một tay, chỉ có thể vận dụng một thành pháp lực cũng dư sức áp chế Dương Hạo!

Trên Kim Tiên, pháp lực cao thấp chỉ là phụ! Nắm giữ đại đạo pháp tắc mới thật sự quyết định mạnh yếu.

Cho dù Dương Hạo được bí pháp gia trì, chiến lực có thể đạt tới Thái Sơ đỉnh phong cảnh giới, thậm chí có thể trực tiếp vận dụng Nhân Quả chi đạo của Hỗn Độn Kim Tiên nắm giữ nhưng căn nguyên cũng chỉ là một Thái Ất Chân Tiên chứng nhận tầng hồn ấn thứ sáu chưa lâu.

Sau một lát, từ trong vân chướng trùng trùng điệp điệp dưới núi lại truyền ra tiếng rít gào của Dương Hạo.

Chỉ thấy mấy đạo phù lục kim sắc từ trong trận xuyên ra, trong lúc mơ hồ có thể thấy được mấy chữ Chuẩn Đề khâm chế, hóa thành một kim kiều cực lớn bắt lên đỉnh Đào sơn.

Dương Hạo mắt hàm lửa giận, chân đạp kim mang, từ trong trận bay vút lên mà ra, từ chỗ mi tâm đột nhiên nứt ra rồi một luồng bạch quang từ đó trào xuất.

Nhạc Vũ nhướng mày, vẫn như cũ là không tránh không né, chỉ một đạo ý niệm đã khiến cho không gian trước trận vặn vẹo, trong một sát na biến thành vô số nếp gấp không gian , tầng tầng lớp lớp, vô cùng vô tận.

Đạo đô thiên Càn Nguyên phá pháp thần quang tuy phá vỡ vô số không gian nhưng khi tiếp cận Nhạc Vũ lại bị uốn sang bên cạnh biến mất ở phía xa.

Theo sát phía sau là một cự phủ được bao trong quang hà thất thải, đột nhiên hóa lớn 300 vạn trượng, thế phủ trầm hùng như cự sơn chém thẳng xuống, thân hình Nhạc Vũ bên dưới nhỏ như con sâu cái kiến!

Nhạc Vũ vẫn không đổi sắc, lạnh nhạt tự nhiên, hừ nhẹ một tiếng khiến phiến hư

không hắc sắc sau lưng bỗng dưng mở rộng, bao phủ tới sáu phần phạm vi ngàn vạn trượng quanh đỉnh núi, quét một cái khiến cự phủ chìm vào hư không, dẫn khởi diễm lực bên trong bạo tuôn không ngừng hàn gắn lại không gian nứt vỡ bên trong, không thể nào thoát ra.

Nhạc Vũ lại nhìn về Dương Hạo, thấy chiến ý hắn vẫn dâng trào, nhận ảnh ngàn trượng liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng xóa, tay áo vung lên khiến cửu thiên thập địa lại lần nữa đảo ngược!

Thiên bên trái, địa bên phải!

Côn Luân Cửu Liên Tỏa Tâm đại trận dưới núi lại tuôn ra vô số vân vụ, ốc lên quay quanh tựa như Cự Long, bao trùm thân thể Dương Hạo!

Thân ảnh Nhạc Vũ vẫn như một ngọn thương thẳng tắp ngạo nghễ trên đỉnh Đào sơn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1241: Kim Sí Đại Bằng

--- Hà! Hay cho Điên Đảo Thời Không! Ta xem Uyên Minh khống chế pháp tắc thời không sợ là còn vượt qua cả một số Hỗn Độn Kim Tiên!

Trên tầng mây đồng thời truyền ra hai tiếng hít hà, sau đó là tiếng kêu kinh dị của Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn đang đứng trong mây mù, hai mắt nhìn sững vào ảo cảnh trước mắt, cơ hồ không cách nào dời đi:

- Đổi lại là ta và ngươi chỉ sợ cũng khó có tư cách với tới! không trách kẻ này ở cực lạc thiên có thể tru sát nhân vật Chuẩn Thánh, thần thông như vậy đủ để chống lại Hỗn Độn Kim Tiên. Hắc! Buồn cười chúng ta, trước đó còn cho rằng hắn cùng với Dương Hạo đều là Kim Tiên hồn ấn nhưng bàn về pháp tắc khống chế thiên địa nhất định không bằng Hạo nhi.

Từ Hàng sắc mặt âm trầm, cũng không mở miệng phản bác, chỉ khẽ lắc đầu nói:

- Là ta tính sai, thật sự không ngờ được, Hạo nhi có Chuẩn Đề Thánh Nhân bối hiệp chân kinh gia trì cũng không thể địch nổi Uyên Minh! Chỉ cần có tòa Côn Luân cửu liên đại trận, Hạo nhi lần này tuyệt không nửa phần cơ hội thắng. Cũng may mắn sư huynh đi theo, cũng may mắn người kia tuyệt không cho phép kẻ này chính thức chế áp phương bắc. Càng kỳ tài ngút trời, càng pháp lực cường hoành, người kia càng kiêng kị! Bại cục Uyên Minh vẫn là đã định!

Vẻ kinh dị trên mặt Văn Thù cũng chỉ duy trì một lát, nghe vậy, không khỏi nhịn không được cười lên, lạnh lùng nhìn Đào sơn qua thiên mục huyễn kính:

- Ta xem bên mặt phía bắc cũng sắp bắt đầu! Với tính cách Côn Bằng, lần này nhất định muốn dốc sức xuôi nam, không biết Huyền Đô sư huynh có thể ngăn cản được?

Từ Hàng chân nhân nghe vậy cười cười:

- Sư bá chỉ có một vị đệ tử nhập thất là sư huynh đã đủ chống đỡ sư huynh đệ hai

giáoXiển Tiệt. Pháp lực Côn Bằng hơi mạnh hơn, được xưng yêu sư, tâm kế mưu trí cũng tuyệt không chỗ thua kém . Nhưng như theo ta thấy, nếu như hai người dốc sức một trận chiến thì nhất định không phải là đối thủ của Huyền Đô sư huynh. Đặc biệt là hiện giờ Chư Kiền vẫn vong, Đương Đồ hàng phục!

Hắn lại tán thán một tiếng nói:

- Sư huynh tay cầm chí bảo, tại Hồng Hoang giao du rộng lớn, trăm triệu năm kết xuống vô số thiện duyên. Cùng Xích Tùng Tử tiền bối, Vân Trung Tử sư huynh là tâm giao thân thiết, được nhiều người ủng hộ! Kết cục cuộc chiến phương bắc đến tột cùng thế nào phải xem tâm tư sư huynh. Rốt cuộc là dốc sức thay Uyên Minh ngăn lại kiếp nạn hay muốn hắn thoáng nếm chút khổ sở, tất cả chỉ là một ý niệm!

Văn Thù nghe vậy, không khỏi cười khổ một tiếng:

- Huyền Đô sư huynh, đích thật giao hảo khắp thiên hạ. Lúc trước sư bá khai đàn giảng pháp ở Bất Chu Sơn không biết đã có bao người thụ qua ân huệ của hắn, hôm nay đều là đại năng một phương, thậm chí chuẩn thánh Kim Tiên. Cho dù ta và ngươi cũng vì có sư huynh trợ giúp mới có duyên bái nhập sư tôn! Cũng thiếu sư huynh một phần tình cảm. Nếu hắn muốn toàn lực ra tay, Côn Bằng tuy mạnh, lại nhất định không có nửa phần cơ hội.

- Vậy cũng chưa hắn!

Từ Hàng nhẹ giọng cười cười, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái:

- Trong đó cũng chưa chắc không có biến số! Hôm nay sát kiếp nổi lên, Thiên Cơ giấu kín, cũng không biết có bao nhiêu đại năng thái cổ xuất thế, muốn đục nước béo cò một phen. Nếu có một hai nhân vật tuyệt đỉnh Yêu tộc tương trợ, chưa hắn không thể khiến sư huynh tính sai! Đây cũng là thiên địa sát kiếp! Hồng Hoang hơn mười vạn năm tích lũy, tuy là trải qua mấy lần đại kiếp nạn, chuẩn thánh Hỗn Độn như chúng ta đã quá nhiều, Đại La Kim Tiên cũng đồng dạng. Cũng không biết lần này đến cùng sẽ vẫn lạc bao nhiêu!

Văn Thù nhíu mày, sau đó lắc đầu:

- Ta cũng không cách nào phỏng đoán! Như theo như suy tính, lần này vốn nên là việc đao binh của nhân gian, cuối cùng liên quan đến vô số tiên tu đi vào.

Trước khi sát kiếp khởi lên, dù có một số tiên tu và mấy vị đại năng vẫn lạc khiến thần đạo có thể đại hưng nhưng lờ mờ suy tính ra một hai nhân quả. Bất quá từ khi Hậu Thổ thành Thánh, Uyên Minh khai thác phương bắc, thiên cơ lại đại biến. Mới đây thôi, Hỗn Độn chuẩn thánh đã vẫn lạc mấy vị! Đại La Kim Tiên, tăng thêm Địa phủ mở một trận chiến, càng có mấy chục. Đợi đến sát kiếp tan đi, lại càng không biết sẽ có bao nhiêu Kim Tiên thân tử đạo tiêu, sẽ có bao nhiêu chuẩn thánh tịch diệt thân vẫn --

Than thở một tiếng, trong mắt Văn Thù lộ ra vài phần sợ hãi, ngay cả Từ Hàng cũng thấy ưu sầu.

Sau một khắc, trong lòng hai người lại chợt động, nhất tề nhìn về phía tây, chỉ thấy một tờ phù lục tử kim thanh thế huy hoàng từ trên không trung hạ xuống khiến cả hai đều khẽ giật mình.

- Phù chiếu sư tôn?

Văn Thù kêu lên một tiếng kinh dị, xuất ra một đạo pháp lực chiêu lấy trước người, thần niệm sau khi thăm dò vào thì sắc mặt khó coi đến cực điểm, lại tràn đầy nghi hoặc khó hiểu. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Từ Hàng chân nhân thấy thế cũng kinh ngạc một hồi sau khi sáng tỏ thì không còn tâm tư nhìn phù chiếu mà lắc đầu nhìn về huyễn mục thiên kính.

- Ta cũng nghĩ đến phương pháp của sư tôn , kỳ thật sao phải như thế? Từ khi Xích Tùng Tử tiền bối đã tìm đến đây, ý của Huyền Đô sư huynh không nói cũng hiểu. Tính toán của chúng ta lần này sợ là có bảy thành sẽ thành không.

Tự giễu mỉm cười một cái, trên mặt Từ Hàng dần lộ ra vài phần kiên quyết :

- Chỉ là người này thực sự quá nguy hiểm! Hôm nay cho dù làm trái ý của sư tôn, ta cũng muốn khiến không gây thêm loạn! Hơn nữa nếu chúng ta đáp ứng thì vị kia cũng tuyệt đối không thể đáp ứng.

Văn Thù đang muốn mở miệng, lại chợt bị tình hình trong thiên mục huyễn kính hấp dẫn tất cả tâm thần.

Chỉ thấy lúc này Đương Đồ Thái Hoàng cùng kịch chiến với hai vị chuẩn thánh Kim Tiên đã dần rời xa khỏi Nhân Sơn. Huyền Vũ vì pháp thân chưa chính thức

ngưng tụ nên trong khoảnh khắc đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể phòng ngự nghiêm ngặt, duy trì kết quả không bại.

Chỉ có Nhai Tí dùng lực lượng một người độc chiến bốn vị chuẩn thánh Kim Tiên vẫn còn dư lực.

Trên đỉnh Đào sơn, kiếm thế Nhạc Vũ vẫn hàm dưỡng không phát khiến cho liệt văn hắc sắc lại khuếch tán mấy lần.

Chỉ là dưới Đào sơn, Dương Hạo tả xung hữu đột trong Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận, chỉ kém mấy bước sẽ đột phá đại trận.

Hai người Từ Hàng Văn Thù lập tức nhìn nhau, quang trạch ẩn hiện trong mắt, trong đầu cùng một ý niệm.

- Đến lúc rồi!

Lúc này tại phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu lại đang diễn ra một cảnh khác, có ba người đang giằng co bên bờ Bắc Hải.

Trên bờ cát, một vị hồng bào giày đen, cầm trong tay phất trần, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Một vị khác mặc thanh sam, khuôn mặt bình thản. Hai người đều tiên phong đạo cốt, khí chất xuất chúng.

Vị đối diện tóc xanh mắt biếc, dáng người khôi vĩ, tuy đứng chắp tay, eo lưng lại hơi nghiêng về phía trước, phảng phất như mãnh thú sắp phát lực, lạnh lùng nhìn qua hai người đối diện:

- Ta cùng với nhị vị dù không nhiều giao tình nhưng xưa nay cũng không có ân oán. Cho dù là năm đó có chút nhân quả với Hồng Vân nhưng hôm nay Vân Trung Tử ngươi đã quy y Xiển Giáo, thực sự không có tư cách tới tìm ta trả thù. Lần này thật muốn cùng ta không chết không ngớt?

Trong mắt thanh sam đạo nhân lóe lên lệ mang, sau một lát khôi phục bình tĩnh:

- Lần này ta cùng với mấy vị đạo huynh đến là vì Huyền Đô sư huynh tương mời, không vi ân oán năm xưa.

Côn Bằng lạnh giọng, lại nhìn vào hồng bào đạo nhân:

- Huyền Đô đạo hữu, ta biết ngươi lần này nhất định phải ngăn ta nhập Nam Chiêm Bộ Châu thực hiện hủy căn cơ đế đình phương bắc! Nhưng đạo hữu có từng nghĩ tới, Uyên Minh nếu thật có một ngày có thể tận hạt Bắc Câu Lô Châu thì không chỉ Yêu tộc ta bị thương nặng, nhất mạch tam giáo ngươi cũng tất có tai ách! Với sư tôn ngươi cũng chưa chắc có chuyện tốt. Khi đó Hồng Hoang chắn chắn dấy lên sát kiếp. Huyền Đô đạo hữu sao không lại xin chỉ thị Thái Thanh đạo tổ xem thế nào?

Huyền Đô pháp sư không hề động dung, chỉ khẽ lắc đầu:

- Ta không biết thiên cơ diễn biến thế nào, chỉ biết hôm nay nếu như thả ngươi đi thì đại thế phương bắc nhất định nghịch chuyển! Sư tôn sớm có nói, Nhân đạo phương bắc đại hưng là chuyện thiên định. Huyền Đô ta cũng không cần hỏi lại. Về phần Uyên Minh, người kia tại mặt nam sẽ đều có người ra tay giáo huấn! Tam Thanh nhất mạch ta còn chưa tới phiên yêu sư ngươi quan tâm! Yêu sư muốn chiến liền chiến, nếu không phải muốn cùng Huyền Đô ta là địch, liền mời lui về! Sao còn phải nói nhảm làm gì?

Côn Bằng cũng không tức giận, ngược lại lặng lẽ cười cười:

- Đạo hữu, ngươi cũng nghe Huyền Đô nói rồi, Côn Bằng ta lần này nói hết lời cũng không làm hắn thoáng nhượng bộ.

Huyền Đô cùng Vân Trung Tử nghe vậy cũng không ngạc nhiên, tiếp đó chỉ nghe một tiếng thở dài sâu kín, một bóng người đột nhiên từ hư không cất bước mà ra, chân đạp mây mù thất thải, mặt như bạch ngọc, tuấn tú dị thường, lúc hiện thân thì khẽ thi lễ với hai người đối diện:

- Linh Châu Tử, nguyên không muốn cùng Huyền Đô sư huynh là địch. Bất quá lần này sư huynh đã nhất định phải bảo vệ Uyên Minh. Linh Châu Tử phụng mệnh Oa Hoàng, không thể không dốc sức trợ yêu sư một hai. Có chỗ gì đắc tội, kính xin sư huynh thứ lỗi!

Huyền Đô nghe vậy, lập tức là cởi mở cười to: - tự nhiên sẽ không trách tội! Ta và ngươi lập trường bất đồng, Oa Hoàng tâm tư, Huyền Đô cũng biết được một hai --

Đang khi nói chuyện, chỉ thấy Côn Bằng vẫn cười lạnh không dứt, Huyền Đô không khỏi nhíu mày, sau một khắc lại bình tĩnh như không, chỉ thấy xa xa có một cự điểu đang triển khai hai cánh rộng không biết mấy trăm vạn trượng, bay đến từ phía chân trời, tiếng rít gào nghiêm nghị mang theo lực lượng chấn nhiếp tinh thần.

Một cặp kim vũ cực lớn cơ hồ che trọn chân trời, hải triều ngập trời khiến mặt biển như hạ xuống vạn trượng, dẫn theo gần nửa Bắc Hải bắt đầu khởi động về phía Nam Chiêm Bộ Châu.

Trong thủy triều ẩn chứa vô số hải thú, mắt bắn hung mang, trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, vô số độn quang xuyên toa xuất nhập.

Côn Bằng cười lên ha hả, Vân Trung Tử cùng Huyền Đô đều hít vào một ngụm hàn khí.

- Vũ Dực Tiên! Kim Sí Đại Bằng?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1242: Biến cục chi thủy

- Vũ Dực Tiên! Kim Sí Đại Bằng?

Vân Trung Tử cùng Huyền Đô đều hít vào một hơi khí lạnh.

Thần thú thái cổ trước mặt có thể không so được với nhân vật nhất lưu như Côn Bằng cùng Minh Hà lão tổ nhưng cũng một trong những Hỗn Độn Kim Tiên thanh danh cực thịnh trong hồng hoang, đều là con của Phượng Hoàng. Vừa mới sinh ra đã được điểm một chút khí Tiên Thiên Âm Dương , thành tựu có thể sánh vai với Khổng Dật.

Tiên Thiên Âm Dương Thần Quang có thể hấp nhiếp vạn vật, phản nguyên hết thảy, cũng đồng dạng có năng lực diễn hóa Hỗn Độn, thôn hấp tất cả!

Kinh dị chỉ trong chốc lát, tâm thần Huyền Đô đã lập tức tỉnh táo, bất đắc dĩ thở dài, lúc này hắn tình nguyện người đến là nhân vật đỉnh cấp như Trấn Nguyên Tử, những đại năng này tuy pháp lực cường hoành vô biên nhưng hắn có thể nghĩ đến biện pháp ứng phó, nhưng với Vũ Dực Tiên này lại làm cho người ta đau đầu đến cực điểm.

Vị này cùng Khổng Dật đều là nhân vật từ lâu không thấy tung tích, sao lại hiện thân lúc này?

Kim Sí Đại Bằng trên không trung lúc này cũng ngân dài một tiếng thê lệ, chiếc miệng khổng lồ mở ra như một vực sâu cực lớn bắt đầu thôn phệ mọi thứ trong vòng trăm vạn dặm.

- Đại Hỗn Độn thuật!

Vân Trung Tử không khỏi có chút ngưng mày, Huyền Đô pháp sư lắc đầu, tay cầm một hồ lô, sắc hiện lên Tử Kim, dưới đáy vẽ đồ án bát quái, vừa ném lên không trung đã bành trướng đến trăm vạn trượng.

Miệng hồ lô sau khi mở ra thì càng vượt qua vực xoáy trong miệng Vũ Dực Tiên, bắt đầu thôn phệ sóng lớn ngập trời, nhìn qua tựa như sông lớn chảy ngược, không gian bên trong phảng phất có thể dung chứa toàn bộ Bắc Hải.

Huyền Đô tiếp tục lấy ra một chiếc quạt ba tiêu, quạt lên một trận cuồng phong khiến đất bằng nổi lên, có xu thế triệt tiêu Đại Hỗn Độn thuật, phong lực càng khiến cho thân hình Kim Sí Đại Bằng khẽ lay động, hải lang quay cuồng, vô số yêu thú quay đầu bỏ chạy về phía xa.

Côn Bằng cười lên ha hả, hai đạo linh quang bên cạnh một trái một phải hộ vệ, sau đó vọt lên không trung triển khai thân hình ngàn vạn trượng, phi độn về phía chân trời.

Dưới đôi cánh của hắn cũng là đại lượng yêu thú, chỉ nhìn qua đã khiến người sợ hãi.

Huyền Đô nhìn từ phía xa, cuối cùng cười khổ một tiếng, chưa từng ngăn cản.

Vân Trung Tử cũng không ra tay, lại càng không cùng tranh đấu với Linh Châu Tử, ngưng mày xoay người:

- Yêu sư xuôi nam không biết có ở trong tính toán của Huyền Thánh Đại Đế?

- Áng chừng đã có dự kiến! Nếu không có như thế, hắn cũng sẽ không lệnh cho Lục Áp đạo nhân tọa trấn đế đinh! Chỉ là không biết chuẩn bị đối phó những yêu thú này thế nào?

Liên tục hai kiện Linh Bảo đã chống đỡ được Kim Sí Đại Bằng trên không trung, Huyền Đô pháp sư vẫn còn dư lực, bất quá trên mặt hắn lúc này tràn đầy u sầu, bình tĩnh nhìn quần yêu ẩn trong vân vụ dưới mặt biển trùng kích lên phương bắc.

Đội hình yêu thú như vô cùng vô tận, không ngừng tiến về bờ biển, nhìn một lát, Huyền Đô thở dài:

- Sư đệ! Lần này ta đã hết lực, còn lại phải xem Uyên Minh, sẽ an bài như thế nào. Ta không lo Côn Bằng, chỉ lo đám yêu thú này, một khi bạo khởi sẽ khiến không biết bao nhiêu sinh linh của Nam Chiêm Bộ Châu gặp nạn. Cũng may lần này cũng không phải hết cách.

Quang trạch trong mắt Vân Trung Tử hơi mờ đi, tiếp theo vô cùng cảm kích cúi người hành lễ:

- Ân đức sư huynh lần này, Vân Trung Tử thực vô cùng cảm kích. Mặc kệ cuối cùng kết quả như thế nào, nhất định trọn đời không quên!

Huyền Đô lắc đầu cười cười, phất tay đánh ra một đoàn kim mang, trên không trung giãn ra hóa thành một tờ phù lục tử kim cực lớn, kim quang rực rỡ áp chế Kim Sí Đại Bằng khiến Vũ Dực Tiên lộ vẻ kiêng kị, đồng thời tự giễu:

- Không cần như thế! Chuyện lần này, Huyền Đô cũng mưu tính cho mình, chỉ là thuận nước giong thuyền. Hơn nữa cũng không thể ngăn cản Côn Bằng xuôi nam . Đáng tiếc Xích Tùng Tử sư thúc đã đi nam hải.

Vân Trung Tử cũng im lặng.

Lúc này tại phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu có thể cảm giác hơn hai mươi đạo khí tức chuẩn thánh vô cùng cường hoành cùng với hơn sáu mươi vị Đại La Kim Tiên phân bố hai bên bờ biển nhưng đều kiềm chế lẫn nhau không động mảy may, cũng không người nào có thể vọt lên ngăn cản đám yêu thú tiến vào!

-- Huyền Đô sư huynh tuy là có chút tư tâm nhưng quả thật đã dốc toàn lực.

Một trận chiến này, hắn là Uyên Minh vẫn không tránh được kết quả số mệnh hao tổn, cánh chim đoạn tuyệt?

Phía trên Đào sơn, linh lực phong bạo rừng rực, cho dù Đại La Kim Tiên cũng khó đứng vững.

Từ mặt đất nhìn lên, có thể thấy trên thiên không đã phá thành mảnh nhỏ, chỉ có vài tia mặt trời yếu ớt xuyên qua vân tiêu chiếu xuống, chỉ vì tồn tại của tầng cao nhất nên mới miễn cưỡng duy trì thế giới này.

Nhạc Vũ vẫn như cũ đứng trên đỉnh Đào sơn, ánh mắt lạnh lùng nhìn phía dưới.

Dương Hạo cầm trong tay Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, thân mặc kim giáp, trong một nén hương đã trùng kích lên đỉnh núi hơn mười lần, đều không ngoại lệ bị hắn dùng Cửu Liên đại trận vây khốn trong huyễn cảnh.!

Vào lúc này, cự ly để Dương Hạo xông đến đỉnh núi chỉ chừng mười nhịp thở!

Lại nhìn ra xa, trong mắt Nhạc Vũ dần hiện ra vài phần chờ mong sâu kín.

Đương Đồ Thái Hoàng đã bị dẫn ra xa, Huyền Vũ đã co rút thành một đoàn trên Nhân sơn, tuy có chư tinh phương bắc Huyền Vũ chèo chống, pháp lực gần như vô cùng nhưng dưới sự trùng kích của Tử Kim Cự Thú trong mây mù lại cực kỳ chật vật.

Còn có tình hình trong lòng Đào sơn, vô số xiềng xích và đinh trụ vờn quanh Tiên cung, tuy vẫn bình tĩnh như cũ nhưng lại ẩn hiện khí tức bất an khiến lòng người lo sợ.

Cũng đã đến lúc rồi.

Không chỉ là tuồng vui này diễn được đã đủ lâu khiến hắn không còn hứng thú mà đoán chừng vị nào đó chắc cũng đã hết kiên nhẫn.

Trong đầu hiện lên một loạt những ý nghĩ hỗn loạn, nháy mắt sau đó chỉ thấy Hạo Thiên cùng Đế Thích Thiên phía xa đang dốc sức tương bác, đột nhiên một đoàn kim quang nổ tung, hai bóng người bay ngược quay về, cương kình hoạch xuất trên mặt đất ra một rãnh sâu hơn mười vạn trượng.

Hạo Thiên bị cự lực trùng kích, bay về hướng bắc tới nghìn vạn dặm mới dừng lại, rên lên một tiếng, thân hình lại lập lòe kim quang.

Vào lúc Nhạc Vũ đang vô thức nhìn sang Đế Thích Thiên thì bỗng dưng một bóng người mặc kim giáp xuất hiện trên Nhân sơn. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Một đạo kim quang quét ngang, toàn bộ 700 vạn quân binh trên đỉnh núi đều toái diệt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1243: Kính chiếu Đại Thiên!

Kích quang đột nhiên xuất hiện, tuyệt không cho người nửa điểm phản ứng, chỉ có thế thấy quang ảnh khẽ lóe lên trên đỉnh Nhân sơn rồi toàn bộ đỉnh núi đều bị san bằng!

Bảy trăm vạn binh tướng trấn thủ bên trên đều bị một kích quét ngang, triệt để biến mất vô tung! Toàn bộ mọi vật đều hóa thành linh tử, tiêu tán giữa thiên địa.

Một kích kinh thế này tựa như tín hiệu, Đế Thích Thiên cười lớn một trận rồi cũng không tìm Hạo Thiên tái đấu, lôi quang chợt lóe, thân hình hóa thành vô số ngân lôi, đem hư không gấp lại, xuyên qua ngàn vạn dặm, lúc xuất hiện trở lại đã sau lưng Đương Đồ Thái Hoàng.

Ngay vào lúc cả hai đang tràn ngập khó hiểu, tràn đầy hoảng sợ thì trong tay Đế Thích Thiên đột nhiên ngưng tụ ra hai thanh kiếm lôi ngang trời chém ra!

Thân hình Thái Hoàng cơ hồ lập tức bị một kiếm chém ngang, không hề có nửa điểm kháng cự, hóa thành vô số cát bụi giữa không trung, hai hóa thân của Đương Đồ Chân Quân cũng chỉ vừa mới kháng cự liền bị lôi kiếm nhảy vào trong thân thể, nổ tung thành vô số mảnh vỡ.

Chỉ trong nháy mắt, hai vị Hỗn Độn Kim Tiên đã không còn chút tăm tích!

Thiên không phía nam cũng dấy lên một sóng kiếm hoa ngập trời, vọt lên như thác nước nhắm hướng Đào sơn. Trong kiếm quang rực rỡ là thân ảnh một lão giả râu tóc bạc trắng, thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, vừa ngoan lệ kiên quyết vừa hàm chứa vài phần thương cảm bất đắc dĩ.

Kiếm quang đầy trời hoàn toàn bao phủ sơn thể Đào sơn bảy mươi vạn trượng.

Trên thiên không phía đông, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng bỗng dưng thoát ra khỏi cuộc chiến, tay phải nâng Chư Thiên Tinh Thần Đồ Án Tử Sắc Dục Bàn chiếu về Đào sơn, dẫn động vô số tinh lực nhằm vào Nhạc Vũ, thêm vào ngàn vạn đạo

ngân châm ẩn trong tinh lực, thanh thế không kém kiếm quang đầy trời!

Trong Côn Luân cửu liên đại trận, Dương Hạo đã lại lần nữa lao ra! Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong một sát na biến ảo ngàn vạn, đến cuối cùng xông lên đỉnh núi càng ngưng thành một nhận ảnh huyễn biến bất tuyệt, đánh tan toàn bộ pháp tắc thời không , hóa thành một điểm ngân quang kích thẳng vào bụng Nhạc Vũ!

Thậm chí ngoài cảm giác của mọi người, trong phong ấn trùng điệp tại lòng Đào sơn cũng tụ tập một tia dị lực, Vân Hoa đang ngủ say đột nhiên mở bừng hai mắt.

Giờ khắc này, toàn bộ nhân loại tu sĩ lẫn yêu tu, kể cả những đại năng trong vòng tỷ dặm quanh Đào sơn đều biểu lộ khác nhau, không ngoại lệ lộ ra một tia ngạc nhiên.

Không thể tưởng được bảy trăm vạn tinh nhuệ của đế đình tích lũy qua trăm năm lại bị dễ dàng tiêu diệt như thế!

Càng không thể ngờ nhân vật tiếp cận bất tử, đồng thọ thiên đại như Thái Hoàng Đương Đồ lại bị ám toán đột ngột thân vẫn!

Người đứng trên đỉnh Đào sơn vừa mới vô cùng phong quang, dùng Kim Tiên hồn ấn lại có lực chống lại tam giáo Thiên Đình, trong nháy mắt đã gãy đi hơn nửa cánh chim, thậm chí bản thân cũng chắc chắn rơi vào tử cục!

Ẩn trên tầng mây, Từ Hàng Văn Thù đều sáng mắt, lộ ra vài phần chờ mong.

Trên mặt Ngọc Đỉnh Lý Trường Canh thì đa phần đều là tiếc nuối.

Khóe miệng Hạo Thiên đã hơi nhếch lên, ánh mắt Cửu Thiên Huyền Nữ trên không trung càng vô cùng khoái ý, cảm giác tất cả uất ức trước kia với Uyên Minh lúc này đều không còn.

Bên ngoài chín tầng mây cũng vẳng ra tiếng than nhẹ, hàm chứa vài phần ngoài dự liệu, lại có phần cảm khái quả nhiên là thế, lại có chút tiếc nuối thất vọng, sau đó một sóng chân lực Mộc hệ vô cùng tinh thuần từ chín tầng mây trên Đào sơn điên cuồng tụ tập, còn chưa kịp bộc phát thì lại nghe một tiếng hô kinh dị.

Chỉ thấy trên đỉnh Đào sơn, Nhạc Vũ, từ đầu đến cuối vẫn đều lạnh lùng như huyền băng vạn cổ, cho dù là lúc binh tướng bị bình định, là lúc Đương Đồ Thái Hoàng bị Đế Thích Thiên đương trường trảm sát cũng không chút động dung.

Bản thân rõ ràng ở trong tuyệt cảnh nhưng trong mắt lại bắn ra vẻ mỉa mai nồng đậm.

Chỉ thấy hắn đột nhiên dẫm mạnh dưới chân, toàn bộ thiên không lập tức dao động, toàn bộ phạm vi đại trận 3000 vạn dặm bên dưới chợt triển xuất ra vô số tia linh lực.

Trong vòng sáu ngàn vạn dặm lại có vô số đạo linh quang xông lên trời, hình thành một tòa đại trận còn lớn hơn đại trận dưới Đào sơn mấy lần, cũng phỏng theo bộ dạng của Côn Luân cửu liên tỏa tâm trận, liên thông nhất thể với phù trận trong ngoài khiến cả phiến thiên địa vặn vẹo, không chỉ trong tầm mắt mà cả thần hồn. Mấy trăm viên Hồng Mông trận thạch đều dẫn động thôi thăng đại trận đến cực hạn.

Trong vòng triệu vạn dặm, vô số mây mù tràn ngập, trùng trùng điệp điệp huyễn ảnh đột ngột được tạo ra, ngay cả thân ảnh cao lớn trên đỉnh Đào sơn cơ hồ bị quang ảnh bao trùm cũng trở nên phiêu hốt bất định, khó phân biệt hư thật.

Tinh lực hàm chứa vô số châm ảnh vừa mới đến nửa đường đều lệch hướng đánh sang bên cạnh Đào sơn chừng nghìn vạn dặm, kiếm quang đầy trời cũng chém nát một huyễn ảnh Đào sơn!

Trong ba người, cũng chỉ có Dương Hạo, thành công lên đến đỉnh Đào sơn, bất quá khi khi Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vừa mới đâm đến trước người Nhạc Vũ thì hắn chỉ thấy vẻ mặt thiếu niên hoàng bào lộ ra vẻ trào phúng.

Tiểu phiến thiên địa đột nhiên vỡ ra thành vô số dư phiến tản ra, sau một lát lại lần nữa tụ lại tổ hợp, Uyên Minh không hề bị tổn thương đứng ở phía sau hắn, một thương toàn lực lại đâm vào không trung, ảo trận trước mặt đã ngưng tụ thành một vân thú cực lớn.

Nhạc Vũ thậm chí lười biến ra hình thủy thú thượng cổ, trực tiếp viên tròn một đoàn vân vụ mở ra miệng khổng lồ nuốt hắn vào bên trong.

Trong lòng núi, chỉ thấy thiết lên đột nhiên xiết chặt Tiên cung, 108 cọc đinh

đâm vào chính giữa, linh lực thiên địa mênh mông tụ tới, thượng âm hạ dương như cối xay xoắn lấy hết thảy.

Vô số thủy khí ngưng tụ trong lòng núi, biến thành hằng hà Huyền Băng kiếm ảnh, cũng đồng dạng theo sát phía sau, từng thanh đâm vào Tiên cung!

Thủy Vân Kiếm trong tay Nhạc Vũ cũng thẳng thấu vào nội cung.

Sau một khắc, liền nghe bên trong vang lên tiếng kêu thét thảm thiết. Vân Hoa công chúa vừa mới thức tỉnh trợn mắt hiện vẻ đau đớn, ngàn vạn lưỡi đao sắc bén xuyên thấu thân hình nàng thành trăm ngàn lỗ thủng! Huyết nhục bay tứ tung, thảm thiết khốc liệt cực điểm, thêm vào một đạo quang ảnh hắc sắc quấn quanh người Vân Hoa công chúa, hiện ra bộ dạng, kêu gào không ngớt!

Một phen biến hóa chỉ diễn ra vẻn vẹn trong nháy mắt.

Lý Trường Canh kinh hãi thu kiếm, thần sắc Cửu Thiên Huyền Nữ cũng trầm ngưng vô cùng, đem ngàn vạn ngân châm toàn bộ triệu hồi.

Nhạc Vũ vẫn như trước chắp tay đứng trên đỉnh núi, thậm chí chưa từng động tới nửa bước đã khiến một kích dốc sức liên thủ của mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên hời hợt tiêu mất, không hề tổn thương mảy may.

Hạo Thiên thấy thế khẽ kinh hãi, thần sắc tái nhợt nhìn trên đỉnh Nhân sơn đã nát bấy vì một kích của hắn.

Trong một sát na, sắc mặt Đế Thích Thiên cũng biến thành cực kỳ cổ quái, trên mặt tức giận lẫn kinh hãi giao tạp, nhìn lại Nhạc Vũ một vòng.

Trên mặt mọi người hết thảy không ngoại lệ lô vẻ không dám tin.

Bên ngoài triệu vạn dặm, Văn Thù nắm chặt song quyền, móng tay bấm vào da thịt bật máu nhưng không phát giác, vẫn nhìn sững vào huyễn mục thiên kính.

- Không đúng! Trên núi chính là một tòa không doanh. Bên trong đã sớm không có một bóng người! Bảy trăm vạn binh tướng rõ ràng tất cả đều là ảo thuật ngưng tụ!

- Không chỉ như vậy!

Sắc mặt Từ Hàng đồng dạng tái nhợt như tờ giấy, nhìn về thiên không phía xa, bất đắc dĩ than nhẹ:

- Cũng không có ngôi sao vẫn lạc, đoán chừng Thái Hoàng chân nhân cùng Đương Đồ Chân Quân cũng đồng dạng chưa từng thân vẫn! Thủ đoạn kẻ này quả thật rất cao minh!

Phảng phất đối chiếu lời hắn nói, chỉ thấy trong huyễn kính, tại một chỗ gần Đào sơn có hai nhân ảnh một vàng một xanh lần lượt hiện ra, chính là Đương Đồ Thái Hoàng, toàn thân cũng không tổn hại mảy may, vẫn còn sợ hãi nhìn Đế Thích Thiên vẻ kiêng kị lẫn tức giận, tuy vừa rồi thoát hiểm nhưng chỉ cách nguy cơ thân vẫn trong gang tấc.

Tất cả tu sĩ trong phiến thế giới này đều hít vào một hơi khí lạnh.

-- Đây là huyễn pháp kinh thiên gì có thể giấu diếm được tồn tại tuyệt đỉnh như Hạo Thiên cùng Đế Thích Thiên? Thậm chí ngay cả Thái Hư chân nhân Xích Tùng Tử, cũng chưa từng phát giác?

Đại trận tuy là linh dị nhưng dù là chính thức Côn Luân tỏa tâm đại trận thời thượng cổ cũng tuyệt đối không thể có năng lực như vậy.

Mọi ánh mắt lúc này đều tập trung vào thân ảnh khôi vĩ trên đỉnh Đào sơn, sau một khắc liền thấy một cổ kính thanh đồng đằng không bay lên đến chín trăm vạn trượng, tựa như trên bầu trời lại thêm một vầng Minh Nguyệt, vô số quang hoa thanh u chiếu rọi Đại Thiên!

- Vật kia đúng là Côn Luân Kính!

Vô số tiên tu yêu tộc liên tiếp kinh hô, lộ ra vẻ lo sợ bất an.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1244: Côn Bằng Lục Áp

Phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu, Các Linh sơn.

Một âm ảnh cự đại đang lơ lửng trên thiên thành, nhìn lại phía xa có vô số yêu thú theo sau tràn đến như sóng triều.

Hiên Viên Thu đang ở tại Nghị Chính các, trên mặt đầy ý lo lắng, Vi Minh Tử cùng Ngụy Thanh sau hắn càng không có chút huyết sắc.

Cũng may những yêu thú kia xuôi nam, chỉ ghé qua đế đình phương bắc một lát rồi lại rút đi, còn chưa kịp nhiễu loạn nhân gian.

Chỉ là bên ngoài Các Linh sơn cũng đã có gần ngàn vạn yêu tu tụ tập, trên yêu tiên đã có hai trăm vạn, vây kín thiên thành.

- Binh lực đế đình ta sớm đã được Bệ Hạ điều đi không còn! Hôm nay chỉ còn một lộ cấm quân hai mươi vạn người, khó khăn lắm mới có thể chủ trì Huyền Vũ Thiên Nguyên trận trong thiên thành. Nguyên linh phân thân Huyền Vũ đại nhân cũng bị Bệ Hạ mang đi, tối đa chỉ có ba thành uy năng! Ngàn vạn yêu tu tụ hợp như vậy, thiên thành chắc không qua được nửa hơi.

Vi Minh Tử tính toán rồi nhìn vào âm ảnh bên trên không trung:

- Đó là còn chưa tính tới vị ngoài kia!

Thái dương Hiên Viên Thu đau nhức, qua một lát quay qua hồng bào đạo nhân trên thượng thủ thi lễ:

- Bệ Hạ đã mời Lục Áp tiền bối tọa trấn đế đình, chắc đã có an bài với chuyện Côn Bằng nam phạm. Kính xin tiền bối, giúp ta một tay!

Hồng bào đạo nhân này ngoại trừ da thịt hơi hồng bên ngoài, tướng mạo có thể nói là tuấn dật cực điểm, đang nhắm mắt suy ngẫm, lúc này nghe vậy mỉm cười:

- Yên tâm là được! Đại Đế các ngươi trước khi đi đúng là có chỗ an bài, hơn nữa là đúng bệnh hốt thuốc! Bên ta mới nghĩ càng thêm khủng bố, cũng không biết vì sao hắn có thể tính chuẩn từng bước. Nếu là Thiên Đạo chưa từng lẫn lộn thì cũng thôi, nhưng hôm nay rõ ràng Thiên Cơ đã vô pháp phỏng đoán.

Trong lời xen lẫn ý than thở vô tận, có tán thưởng, có may mắn, cũng hàm chứa một chút kính sợ, kiêng kị.

Hiên Viên Thu nghe vậy giật mình, còn đang nghi hoặc khó hiểu thì thấy gần đó đã có một đoàn hồng quang bay lên, đến tầng mây thứ bốn thì hóa thành hình Tam Túc Kim Ô, bành trướng đến trọn vẹn trăm vạn trượng khiến thủy khí trong ngàn vạn dặm sôi trào.

Hồng quang chói mắt xông thẳng lên chín tầng mây, bắt đầu giao phong với âm ảnh ẩn trong đó.

Theo này từng tiếng nổ tiếng vang dội, vô số lực thủy hỏa dùng tốc độ điên cuồng tụ dẫn, linh lực thiên địa cũng bạo loạn cực điểm.

Gần kề mấy nhịp thở, cương phong bạo liệt đã ảnh hưởng đến bên dưới khiến vô số yêu thú phủ phục, trên thiên thành cũng hiện lên một tầng bích chướng lam sắc, lung lay sắp đổ dưới cương kình kích động.

Bên ngoài thiên thành cũng truyền ra một tiếng cười khẽ:

- Tam Túc Kim Ô! Ngươi quả nhiên là Đế Tuấn chi tử! Thập thái tử điện hạ, lão thần nơi này có lễ rồi! Ta và ngươi mười vạn năm trước cũng có danh phận quân thần. Cùng thuộc yêu loại, càng nên đồng tâm hiệp lực. Không ngờ lúc này cách vạn năm sau gặp mặt lại là kết quả sinh tử! Làm sao phải khổ?

Thanh âm như hoàng chung đại lữ, hùng tráng cực điểm, tiếng gầm cuồn cuộn, ở ngoài trăm vạn dặm cũng có thể nghe rõ.

Trong Nghị chính các, Lục Áp nghe vậy nhíu mày, hóa thành một đạo hồng quang vọt lên. Lúc hạ xuống ở ngoài mười vạn dặm trên thiên thành thì người đối diện chân đạp hào quang, tóc xanh băng nhãn, đúng là Côn Bằng.

Sau khi tán đi độn quang, Lục Áp cười gằn:

- Ngươi cũng biết hai chữ quân thần? Cha ta không có loại phản thần như ngươi.

Côn Bằng nghe vậy là không chút nào ngoài ý muốn, trên mặt hơi ảm đạm:

- Điện hạ quả nhiên vẫn ghi hận lúc Thiên Đế Bệ Hạ thân vẫn là do lão thần này trỏ mặt gây nên. Chỉ là khi đó khí số Bệ Hạ đã hết, lão thần cũng nỗi khổ tâm!

- Nỗi khổ tâm?

Lục Áp càng cười lạnh:

- Nói chuyện gì nỗi khổ tâm? Đơn giản là không muốn chôn cùng với phụ hoàng ta mà thôi. Việc này ta cũng lười cùng ngươi so đo! Ngươi ra tay tập kích lúc Thái Nhất thúc phụ trọng thương, giải thích như thế nào? Hà Đồ Lạc Thư có chịu trả lại!

Côn Bằng vẫn như cũ mặt không đổi sắc, khẽ lắc đầu:

- Chuyện thần làm chỉ để cho Yêu tộc ta mưu một tuyến sinh cơ. Vô luận Điện hạ oán ta cũng tốt, hận ta cũng tốt, lão thần cũng sẽ không để ý. Về phần Hà Đồ Lạc Thư, thần còn có trọng dụng, còn không cách nào trao đổi!

Tiếp đó hắn cũng không nói thêm với Lục Áp, nhìn về thiên thành phía xa, mục thấu lãnh ý:

- Điện hạ lần này xem ra là nhất định phải tương trợ Uyên Minh. Bất quá thiên thành phù không này không phải ngươi nghĩ bảo vệ thì bảo vệ được!

Tiếng nói vừa dứt liền có một cự điểu từ tầng mây ló ra, , miệng phun lam đan, tựa như vầng Âm Nhật từ không trung rơi xuống, đồng dạng có mấy viên thủy châu băng sắc rơi xuống, sự âm hàn chỉ kém âm nhật mấy trù.

Lục Áp cười nhạt, hơi phất tay áo:

- Bảo vệ được hay không, ta và ngươi đánh qua một hồi mới có thể biết được!

Trong thiên thành phù không đột nhiên hiện ra một hỏa điểu, triển khai hai cánh, trong miệng đồng dạng nhổ ra một viên hỏa đan như Liệt Dương và chạm với

lam đan không chút thua kém mảy may. Lực Băng Hỏa giao kích khiến xung quanh thiên thành dấy lên linh lực phong bạo càng thêm nghiêm trọng, bên cạnh cũng có bảy tiểu tiễn đằng không, vô cùng lăng lệ ác liệt, ẩn ước có lực xuyên thấu thần hồn kích đấu với mấy viên băng châu.

Thấy tình thế này, Côn Bằng bất giác động dung:

- Mười vạn năm không gặp, pháp lực điện hạ đã không kém Đế Tuấn Bệ Hạ năm đó! Ngay cả đinh đầu thất tiễn thư cũng rơi vào tay ngươi!

Tiếp đó hắn lại cười khổ khẽ lắc đầu:

- Vốn không muốn dùng di vật của cha ngươi ra tay đối với Điện, nhưng Côn Bằng hôm nay cũng đã không thể không như thế!

Hai luồng linh quang bên cạnh phi khởi, hóa thành hai trận đồ cực lớn, chụp lên toàn bộ thiên thành và Lục Áp đạo nhân!

Lục Áp không hề bối rối, vung tay lên đánh ra một Tử Kim Hồ Lô treo trên không trung, một luồng hào quang bay lên chừng ba trượng, bên trên hiện ra một vật dài chừng bảy tấc, ẩn thấu bạch quang, có mắt mày, trong mắt bắn ra hai đạo bạch quang, tiếp đó hơi cuối người:

- Mời bảo bối giúp ta!

Lập tức một đạo kiếm quang bạch sắc vọt lên với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy giao kích với Hà Đồ Lạc Thư.

Theo hai tiếng va chạm, hai trận đồ cực lớn khôi phục thành hai luồng linh quang, bay trở về đến bên cạnh Côn Bằng.

Dư thế kiếm quang chưa hết, phi đến ngoài mấy ngàn vạn trượng, không ngừng chém giết mấy ngàn yêu tiên, mang theo vô số huyết vũ mới phản hồi trên miệng hồ lô.

Chỉ trong một phần sáu mươi sát na đã có tới bốn vị Yêu Hoàng vẫn lạc tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1245: Phản bố sát cục!

Bên ngoài trăm vạn dặm, huyết quang trải dài, vô số thi hài từ tầng mây rơi xuống, tất cả yêu tu đều kinh hãi điên cuồng triệt thoái phía sau.

Côn Bằng thấy thế lại cười khẽ tán thưởng: - Bảo bối tốt! Vật Tiên Thiên Chí Thánh, tăng thêm nguyên thần Hỗn Độn chuẩn thánh nhất thể tế luyện. Trách không được có thể đánh lui Hà Đồ Lạc Thư. Tiếc là vật này là do huyết tế mà thành. Đã xuất ra phải thấy huyết quang, nếu không nhất định phải cắn trả kỳ chủ, có thể nói là hung lệ chí cực! Có bảo vật này có thể ngăn ta năm ba ngày nhưng rồi bọn ngươi thế nào?Dưới trướng của ta có hàng tỉ yêu tu Bắc Câu Lô Châu.

Tiếng nói vừa dừng lại, Côn Bằng nhìn về đỉnh thiên thành phía trước, mặt hiện vẻ trào phúng:

- Ta biết hóa thân Thanh Long đã ở nơi đây! Đủ giữ được Các Linh sơn bình an vô sự! Chỉ là nam bắc mấy trăm tỷ dặm Nam Chiêm Bộ Châu như thế nào? Ước chừng vị Huyền Thánh Bệ Hạ cũng chưa từng dự kiến, Côn Bằng vẫn có thể sau khi Chư Kiền thân vẫn, Đương Đồ quy hàng có thể lôi cuốn phần đông yêu tu đột phá Huyền Đô ngăn trở! Hôm nay Côn Bằng ta dù là công không được Các Linh sơn, dù lưng đeo trăm tỷ sát nghiệt, cũng muốn khiến hắn căn cơ đoạn tuyệt!

Thanh âm chém đinh chặt sắt, lộ ra sát cơ lành lạnh, phảng phất như hưởng ứng hắn, dưới cánh cự thú giống như kình không phải kình, giống như Bằng không phải Bằng càng thêm nhiều yêu thú từ trong thoát ra.

Trong toàn bộ đại sơn linh địa của phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu cũng có vô số đàn thú từ núi rừng tuôn ra. Nguồn: http://EbookFull.Net

Lục Áp trừng mắt nhìn, như nghe được điều gì đáng cười rồi đột nhiên cười phá lên:

- Côn Bằng ah Côn Bằng! Ngươi tự xưng trí kế hơn người, lại có vị nào âm thầm trợ giúp, hai mươi vạn năm đến nay mới dễ dàng tác nghiệt, ám toán qua vô số Hồng Hoang đại năng, chưa bao giờ chịu thiệt trước mặt người khác. Không ngờ hôm nay cuối cùng đã gặp người khắc chế! Trong vòng 30 năm, trước sau hai lần bại vào tay Uyên Minh, còn có thể nói là trùng hợp . Nhưng cuộc chiến hôm nay chân chân chính chính từ đầu đến cuối đều rơi vào trong tính toán của An Thiên Huyền Thánh Đại Đế!

Côn Bằng sững người, còn đang nhíu mày khó hiểu thì lại thấy Lục Áp ném ra ngoài một vật hình vuông chỉ chừng một xích, sắc hiện lên tử kim.

Con ngươi Côn Bằng mãnh liệt co rút:

- Đây là Trấn Thiên Tỳ?

Trên mặt vẫn như cũ có chút khó hiểu, sau một lát lại tựa hồ nghĩ tới gì đó, thoáng chốc đã trắng bệch.

Lục Áp nghe vậy lặng lẽ cười cười:

- Chính là vật mà phụ hoàng dùng trấn áp Tam Giới! Hắc! Ước chừng yêu sư cũng có thể nghĩ đến, năm xưa khi ngọc tỷ này luyện thành, thế gian hầu hết yêu tu, ngàn vạn sinh linh đều huyết thệ thần phục khiến cho nó chịu tải thiên mệnh, trời sinh có năng lực áp chế tất cả sinh linh chư giới, cho dù là những hậu duệ cũng không cách nào làm trái. Vì vậy này Hạo Thiên cho dù liều mạng cãi lời sư tôn hắn cũng muốn đoạt lấy vật này!

Giọng nói hắn cực kỳ bình thản, ẩn lộ khoái ý vô tận:

- Đáng tiếc chính là ngọc tỉ này lại rơi vào trong tay Uyên Minh khiến đế khí của hắn có lực tranh giành với Hạo Thiên, cũng từ đó định ra kế sách, dự liệu ngươi sẽ cũng vô số yêu tu Bắc Câu Lô Châu xuôi nam!

Bỗng dưng một đạo nhận quang cắt qua uyển mạch của hắn, kim hoàng tiên huyết nhỏ ra dấy lên vô số hỏa diễm thiêu đốt phun lên Trấn Thiên Tỳ khiến cho nó bay lên chín tầng mây, lóe ra hào quang tử kim vô hạn chiếu khắp phía bắc Nam Chiêm Bộ Châu! Những nơi kim quang đi qua, cơ hồ tất cả yêu thú đều thần sắc hoảng sợ, thân hình phủ phục, những nhân vật trên Thái Thanh Huyền Tiên tuy tốt hơn một chút nhưng thân hình run rẩy, mắt hiện vẻ kinh hãi.

Côn Bằng thần sắc tái nhợt, trong mắt ngoại trừ lửa giận oán hận cũng lộ ra vẻ gì khác. Chỉ nghe thanh âm Lục Áp thì thào:

- Quả nhiên! Lục Áp tuy không phải chủ nhân Trấn Thiên Tỳ nhưng với Thái Dương Kim Ô chi huyết vẫn có thể thúc dục vật này dẫn huyết thệ. Huyền Thánh Bệ Hạ ngay cả việc này cũng sớm đoán được.

Quang trạch trong mắt Côn Bằng lập loè bất định, tiếp đó tỉnh lại vung tay tế lên một băng kính cực đại, quan chiếu địa vực mấy tỷ dặm, sau đó liền thấy trong mây đột nhiên hiện ra hơn hai ngàn vạn binh tướng, mấy trăm vạn chiến xa xếp hàng một đang phân tán tiến về phía bắc.

Trên đường đi nếu gặp yêu thú bị Trấn Thiên Tỳ đều bắt giữ ném vào không gian tu di, chỉ tiến về phía trước trăm vạn dặm đã có mấy ngàn yêu thú từ các nơi chui ra bị bắt lại! Đại tướng chính là Ngao Bá và Quý Nguyên!

Khí cơ Côn Bằng lập tức cứng đờ, băng kính cơ hồ vỡ nát, nghiến răng kèn kẹt, đôi mắt lộ ra vẻ khó hiểu, thì thào:

- Sao có khả năng? Ngao Bá nên ở Đào sơn mới đúng, sao sẽ xuất hiện tại nơi đây? 2000 vạn binh giáp toàn bộ bắc tiến. Uyên Minh thật sự dám dứt bỏ thiên đình? Đối với này Hạo Thiên không hề phòng bị?

- Hạo Thiên?

Lục Áp lại cười to:

- Mặc dù ta không biết Huyền Thánh Đại Đế đến cùng sẽ an bài như thế nào . Nhưng với trí kế liệu sự như thần, sao có thể không có thủ đoạn ứng phó? Lại há có thể không biết tâm ý của Thiên Đế Bệ Hạ khó lường? Côn Bằng ah Côn Bằng, ngươi hôm nay có từng tâm phục khẩu phục?

Tràng cười vừa dứt, bên ngoài thiên thành một mảnh tĩnh mịch. Những yêu tu dưới sự áp chế của Trấn Thiên Tỳ đều bối rối thất thố, thậm chí nhìn Côn Bằng cầu xin giúp đỡ.

Tất cả những tu sĩ trong thiên thành nghe được đều nhướng mày, mắt thấu sắc vui mừng, nhưng đều không dám thở mạnh chờ kết quả cuối cùng.

Tâm niệm Côn Bằng trong chớp mắt vạn chuyển, sát cơ trong mắt càng khốc liệt như lưỡi dao sắc bén đâm về Lục Áp. Hai luồng linh quang bên cạnh lại tản ra, lúc lên lúc xuống, lơ lửng quanh người Côn Bằng.

Lục Áp cười cười, giơ cao Tử Kim Hồ Lô:

- Kết quả hôm nay là yêu sư đại nhân dùng bao nhiêu thời gian để chế Trảm Tiên Phi Đao dọa ta. Là ba ngày, hay năm ngày? Bất quá yêu sư đại nhân thực sự đừng quên. Hôm nay trong thiên thành còn có một vị Mạnh Chương thần quân.

Đang lúc khóe mắt Côn Bằng co rút, một thân ảnh màu xanh chợt xuất hiện trên thiên thành, , khí tức mênh mông, không kém Côn Bằng!

- Điện hạ nói thật là!

Cười khẽ một tiếng, Mạnh Chương thần quân chắp tay dạo bước đi xuống, lời nói vô cùng cảm khái:

- Mạnh Chương ta bình sinh không chịu phục người, nhưng Huyền Thánh Đại Đế tuy chỉ quen biết không đến 30 năm lại khiến ta bội phục! Mặc dù thân lâm hiểm cục như vậy vẫn có thể đảo ngược càn khôn. Phản bố sát cục, một lần hành động quét sạch Bắc Câu Lô Châu. Thủ đoạn mưu lược thực làm cho người kinh tuyệt!

Sóng vai với Lục Áp, Mạnh Chương thần quân bỗng dưng ngẩng đầu, thần sắc nghiêm nghị nhìn thẳng Côn Bằng:

- Nửa ngày trước, Đại Đế dùng đạo phù tương chiêu bảo ta bảo hộ một đám tiên tu của Các Linh sơn. Nhưng như Mạnh Chương ta thấy, kẻ này đến cùng vẫn còn chút lụy tình! Núi này thành này kỳ thật đều là râu ria! Chỉ cần ta cùng Lục Áp đạo hữu liên thủ ngăn đón Côn Bằng sáu ngày sẽ nhất cử đóng đô Bắc Câu Lô Châu! Khi đó những tiên tu này quá dễ để tụ tập. Thậm chí hành cung đế đình, thảo mộc trong Các Linh sơn đều có thể khôi phục như lúc ban đầu. Hắc! Điều Uyên Minh duy nhất đoán sai là tính cách Mạnh Chương ta tuy cũng trọng tình nhưng bỏ mặc đại cừu của Long tộc ta. Côn Bằng! Hôm nay ngươi thua rồi.

Thân hình Côn Bằng lập tức dao động, trên mặt không chút huyết sắc, bất quá chiến ý vẫn bừng bừng thiêu đốt.

Đám người Hiên Viên Thu trong thành cũng vô cùng cảm kích rồi đồng loạt cười khổ.

Mạnh Chương thần quân nói như vậy tất sẽ toàn lực ra tay chiến với Côn Bằng một trận, đoán chừng khi đó cũng sẽ không rảnh tay để bảo vệ an nguy thiên thành.

Kỳ thật Mạnh Chương nói không sai, rõ ràng chắc thắng nhưng vì cố kỵ tính mạng bọn họ nên mới lưu cho đối phương một tuyến sinh cơ, chắc chắn coi như lụy tình.

Cơ hồ cùng lúc, tại bờ Bắc Hải cách đó hơn mười tỷ dặm, Huyền Đô pháp sư cũng tán thưởng:

- Uyên Minh quả nhiên là rất cao minh! Ta nguyên lai tưởng rằng lần này hắn nhất định hao tổn căn cơ, không ngờ lại đào tiếp một cái hố to cho Oa Hoàng Côn Bằng!

Kim Sí Đại Bằng đối diện đã triển khai pháp tướng chừng mấy trăm vạn trượng cũng đã sớm dừng tay ngừng chiến, chỉ nhìn về Các Linh sơn vẻ trầm tư, chỉ có Linh Châu Tử là lộ vẻ lo lắng chần chừ.

Vân Trung Tử cười khẽ:

- Lần này không chỉ tất cả tính toán của Côn Bằng thành không mà càng sẽ tổn hao nhiều nguyên khí. Sư huynh lần này chưa phát giác ra kiêng kị? Không có ý định ngăn trở?

- Ta vì sao phải ngăn trở?

Huyền Đô thản nhiên:

- Tâm trí kẻ này chắc chắn khủng bố! Bất quá như vậy lại có thể một lần hành động bình định chư yêu Bắc Câu Lô Châu, khai thác phương bắc, là vạn năm khó cầu! Sư đệ chính thức nên hỏi Vũ Dực Tiên mới đúng!

Vũ Dực Tiên nhắm mắt, hừ lạnh một tiếng, chưa từng trả lời.

Huyền Đô pháp sư cũng không thèm để ý, trầm ngâm nói:

- Hôm nay ta chỉ kỳ quái một chuyện. Trấn Thiên Tỳ sao là rơi vào hắn tay? Hắn là người có Tổ Long chi huyết, nắm giữ Đại phúc nguyên long diệt thế pháp trong Long mộ mà Hạo Thiên nói là Uyên Minh? Thủy Kiếm tiên sao có được Long tộc chi huyết? Chiến cuộc phương bắc đã có biến số như vậy thì chắc hắn cũng có thể bình yên thoát thân ở Đào sơn.

Vân Trung Tử cũng bị Huyền Đô sở động, không biết tình hình của Uyên Minh ở Đào sơn lúc này thế nào?

Sau một khắc, liền chỉ cảm thấy mặt phía nam đột nhiên chấn động linh lực, Vân Trung Tử hơi tỉnh, lại khẽ lắc đầu.

Hắn đã biết Côn Bằng tuyệt không phải là người chịu đơn giản buông bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1246: Chuẩn thánh chi uy!

Không chỉ rất nhiều Kim Tiên tu sĩ phương bắc, Hỗn Độn đại năng kinh ngạc, một đám chuẩn thánh Kim Tiên phía tây Nam Chiêm Bộ Châu cũng đều ngẩng mặt nhìn lên viên nguyệt thanh sắc, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn.

- Côn Luân Kính? Nguyên lai là vật này!

Trên tầng mây, Từ Hàng bỗng dưng thở dài một tiếng:

- Còn có Côn Luân tâm kính thuật, cũng không biết người này như thế nào tập được, như thế nào có thể hòa tan vào nhất thể? Chí Thánh tiên bảo, Thượng Cổ kỳ trận, ba thứ kết hợp đã đuổi kịp Đông Vương công năm đó! Khó trách có thể làm rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên tai mắt mê huyễn! Uyên Minh này ít nhất đã có chín thành khả năng là Huyết Lục Thiên quân

Ngữ khí hắn trầm trọng, sát cơ thâm trầm, nhưng rồi vị đắng chát chiếm đa số. Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn từ đầu đến cuối đều âm trầm, chỉ biết nhìn sững vào Côn Luân Kính, không nói một lời.

Trong hình ảnh của huyễn mục thiên kính , khóe mắt Hạo Thiên co rút, không ngừng run rẩy, hung hoành thô bạo, khí cơ toàn thân như cuồng loạn!

- Người lúc trước trong Long mộ là ngươi!

Thanh âm âm trầm, mang theo vô tận nộ hận, thân hình Hạo Thiên lóe lên, cưỡng ép xé rách thiên không, xuyên qua vô số bích chướng hiện thân cách phía bắc Đào sơn 3000 vạn dặm, sắc mặt khôi phục bình tĩnh nhìn Nhạc Vũ:

- Hôm nay trẫm duy chỉ kỳ quái một chuyện, sao ngươi có thể chắc chắn Hạo Thiên ta sẽ ở trong cuộc chiến Đào sơn lần này nhất định sẽ quay giáo tương hướng?

Nhạc Vũ bật cười:

- Có gì kỳ quái? An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, đối với ngươi mà nói, chính là sinh tử chi địch. Những thiên điều thiên quy quá không có ý nghĩa. Bất quá Hồng Quân đạo tổ, Thiên Ý áp bách, quay giáo một kích chẳng phải là đương nhiên? Hạo Thiên ngươi kiêu hùng, há có thể để ý chuyện hứa hẹn? Một người có thể vì thiên điều liền dứt bỏ người thân, vì danh vị không tiếc cấu kết di hầu La Hầu xâm chiếm thân thể muội muội, có tư cách gì khiến Nhạc Vũ ta toàn tâm tín nhiệm?

Trong đại trận dưới núi đột nhiên truyền ra tiếng gào rú bi thương lẫn phẫn hận của Dương Hạo khiến vân vụ cuồn cuộn như buồn bã vì hắn, mưa phùn tới tấp rơi xuống.

Hạo Thiên bất giác biến sắc, nhất thời không để ý chuyện Nhạc Vũ tự thừa nhận thân phận.

Mấy câu này bốn phương đều có thể nghe, cho dù huyễn thuật trong trận cũng không trở ngại.

Trong tiếng hô của Dương Hạo rõ ràng đã hận hắn đến cực hạn!

Ánh mắt biến ảo, bỗng nhiên lửa giận bùng lên, cuối cùng ngưng mày, hít sâu một hơi nói:

- Chuyện di hồn La Hầu, trẫm cũng không biết

Lời nói đến một nửa liền đã dừng lại, thấy vẻ mỉa mai lộ trên mặt Nhạc Vũ, Hạo Thiên chợt tỉnh, việc này sao hắn có thể giải thích tinh tường?

Phong ấn Đào sơn là do hắn đích thân bố trí, nếu không được hắn cho phép thì một phương đạo tổ cũng khó động Vân Hoa mảy may! Hiện giờ thiên cơ ẩn giấu, tất cả chìm vào Hỗn Độn, dù sau trăm vạn năm chỉ sợ cũng khó biết chân tướng!

Trong lúc nhất thời, Hạo Thiên kinh ngạc thất thần, nắm chặt Phương Thiên đại kích, hai mắt hoàn toàn mất đi tiêu cự.

Đế Thích Thiên đứng đó không xa sau khi kinh dị liền khôi phục lại bình tĩnh, cười nói:

- Hay cho An Thiên Huyền Thánh Đại Đế. Rất nhiều đại năng thái cổ lại bị ngươi đùa giỡn trong tay! Trước khi ta tới đây cũng chưa từng ngờ tới Côn Luân Kính đã rơi vào tay Đại Đế! Chỉ là hôm nay, hắn là Bệ Hạ cho rằng chỉ bằng vào kính này trận này đã có thể thắng được mười mấy người chúng ta liên thủ?

Trong lòng Đương Đồ Thái Hoàng vốn tự cho may mắn, có thể đào thoát đại nạn, lúc này nghe vậy vẫn không khỏi thất kinh. Dù hai người bọn hắn có thể giữ được tính mạng trong tay Đế Thích Thiên cũng chỉ là tạm thời. Côn Luân Kính mặc dù tốt nhưng cũng không phải toàn thịnh như lúc thượng cổ, huyễn trận tuy mạnh nhưng cũng không phải là Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận, Côn Luân tâm kính thuật càng chỉ tới mãn cảnh, còn kém tu vi Đông Vương công năm xa, sao có thể bảo vệ bọn họ an khang, sao có thể bình yên thoát thân khỏi Đào sơn!

Đương Đồ Chân Quân vì Hồng Mông chi phù nên tuy sinh lòng hối hận nhưng cũng không dám có nửa phần dị tâm, tâm niệm Thái Hoàng chân nhân có chút lay động, trong mắt hơi hiện vẻ chần chờ.

Tất cả tu sĩ yêu tu trong vòng mấy tỷ dặm đều tâm thần nhất định, dần dần bình tĩnh.

Cho dù cầm Côn Luân Kính nơi tay, có đại trận trợ lực thì Uyên Minh có thể thế nào? Hơn mười vị Thượng Cổ đại năng, ba vị Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp liên thủ, thế gian trừ này mấy vị đạo tổ thì người nào có thể chống cự, dù có thể kháng cự nhất thời nhưng cũng không tránh khỏi kết cục thân vẫn. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ngay cả Hạo Thiên cũng chấn động, bừng tỉnh lại, hồng quang thoáng hiện trong mắt.

Duy chỉ có Nhạc Vũ không chút nào để ý, lại nhìn về chỗ chín tầng mây nghiền nát bên ngoài.

- Cũng tới lúc rồi! Nhớ rõ năm thứ năm, trẫm từng cùng Lục Áp đạo huynh nói qua. Xu thế thắng bại không ở Đào sơn mà ở bên ngoài Đào sơn. Bất quá nếu có thể lúc này lưu huyết thành sông cũng có thể khiến ta nhẹ lòng một chút!

Đang lúc mọi người còn khó hiểu, khí tức quanh người Nhạc Vũ đột nhiên bộc phát xông thẳng tầng mây, kiếm áp cuồn cuộn cùng với uy áp tổ long trùm lên

phạm vi một tỷ dặm!

Tinh đồ phía bắc bắn ra một đoàn tử quang, cả thiên địa lần nữa lặng ngắt, ngoại trừ tiếng hô hấp còn lại không có nửa điểm động tĩnh.

- Khí tức này là Hỗn Độn đại la Thái Sơ Kim Tiên.

Không biết từ chỗ nào truyền ra một tiếng kêu kinh ngạc, sau đó liên tiếp tiếng kinh hô khác nổi lên.

Tất cả Hỗn Độn Kim Tiên trên tầng mây đều trầm xuống.

Một Hỗn Độn chuẩn thánh hoàn toàn khác biệt với Đại La Kim Tiên, chiếc lực gấp mười gấp trăm lần!

Cuộc chiến Đào sơn hôm nay chắc chắn sẽ gian nan vượt xa tưởng tượng của mọi người!

- Hỗn Độn Kim Tiên, thật sự là Hỗn Độn Kim Tiên! Kẻ này đem tinh tượng che đậy đến năm thứ năm, ẩn nhẫn đến nay! Hắn rõ ràng đã đăng nhập chuẩn thánh trước cuộc chiến Đào sơn.

Từ Hàng chân nhân chuyên chú nhìn thiên tượng phía bắc, trong giọng đầy ý không dám, thì thào hồi lâu rồi thất ý lắc đầu:

- Lần này là ta tính sai! Không thể ngờ tới tu vi pháp lực kẻ này đã đạt tới chuẩn thánh, tăng thêm đế vị, có Côn Luân Kính đã có thể xuất nhập Đào sơn xuất nhập tự nhiên. Phía tây Nam Chiêm Bộ Châu còn có ai có thể ngăn được hắn bỏ chạy.

Còn chưa dứt lời, đồng tử Từ Hàng bỗng dưng co lại trở thành hình châm, Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn bên cạnh cười đắng chát:

- Sư huynh! Uyên Minh lần này tương kế tựu kế, chỉ sợ không chỉ vì bỏ chạy mà thôi. Đào sơn hôm nay chỉ sợ thật đúng là vẫn lạc vô số.

Chỉ thấy trên đỉnh Đào sơn, Nhạc Vũ phất tay liền có một đoàn linh quang từ đan điền bay ra tụ hợp nhất thể.

Một thanh ngũ sắc trường kiếm dần hình thành, khí tức thâm trầm to lớn phảng phất như bản nguyên thiên địa lập tức là tràn ngập trong phạm vi một tỷ dặm, hào quang vạn trượng khiến vô số tiên tu cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Ngoại trừ những tu sĩ cấp thấp, trong đầu mọi người đều hiện lên một từ - Hồng Mông chí bảo!

Trái tim Hạo Thiên co rút nhanh, cơ hồ không cách nào hô hấp.

Từ vài thập niên trước, hắn đã lĩnh giáo uy lực của nó nhưng lúc này mới là lần đầu hiện thân!

Cảm giác của hắn chuyển từ phẫn nộ rồi hoảng sợ, người thiếu niên trên đỉnh núi quả thực đã có tư cách cầm vật này hoành hành thế giới, cũng đầy đủ thực lực thôi động uy năng Hồng Mông chí bảo đến đỉnh phong!

- Kiếm mới sơ thành thì lấy phân thân La Hầu tế kiếm! Lần ngày ngay cả trẫm cũng chưa từng nghĩ sẽ là thân muội của Thiên Đế.

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn lên Hạo Thiên:

- Cuộc chiến Đào sơn khiến cho thiên địa sụp đổ, sinh linh trong một tỷ dặm toái diệt! Hết thảy căn nguyên đều bởi vì Vân Hoa mà lên, thần hồn thân thể là chỗ ngự cho La Hầu, càng không thể thứ cho! Ta thân là hậu tuyển thiên đế, đại đế phương bắc, hôm nay thay trời hành đạo, phán một chữ chết!

Hắn vừa nói xong chữ "chết" thì trong thiên địa bỗng nhiên lôi quang chớp động, thiên cơ cảm ứng.

Lý Trường Canh xa xa lập tức hơi thấu kinh ý. Trường kiếm trong tay biến thành quang hà vạn điểm, lần nữa bao phủ ngàn vạn dặm quanh Đào sơn.

Hạo Thiên càng gầm lên giận dữ, lắc mình đánh ra một đạo kích ảnh kim quang trảm lên đỉnh núi.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đánh ra vô số ngân châm, dục bàn lại chiếu về Nhạc Vũ, cảm giác không gian lại lần nữa vặn vẹo, huyễn ảnh hiện ra.

Đợi đến lúc hồn niệm cảm giác khôi phục thì thấy Nhạc Vũ thậm chí chưa từng

di động, lạnh nhạt tự nhiên đứng trên đỉnh núi, ngũ sắc kiếm đã triển khai vạn trượng, nhướng mày đâm thẳng vào lòng núi, xuyên qua thân hình Vân Hoa công chúa, chân nguyên Ngũ Hành xoắn nát bấy phân hồn La Hầu.

Phía chân trời lập tức phát tiến kinh hô thảm thiết:

- Hay cho Huyết Lục Thiên quân, quả nhiên là ý chí sắt đá!

Dưới chân núi, Dương Hạo bạo rống, cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao cưỡng ép lao ra khỏi huyễn trận, hai mắt bốc lên hỏa diễm kích thẳng Nhạc Vũ, thương thế lạnh thấu xương, thê lương tuyệt lệ, một hướng không về!

Nhạc Vũ lạnh nhạt liếc qua Dương Hạo, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm hóa thành trăm vạn trượng hơn mãnh liệt vung lên!

Trong nháy mắt, mọi người chỉ thấy một đạo ngũ sắc quang hoa lóe lên rồi đã tới trước người Dương Hạo, thế như chẻ tre dễ dàng chém vỡ thương thế bá tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1247: Kiếm đỉnh giao kích!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao vừa thoáng tiếp xúc với kiếm ảnh đã nát bấy thành vô số mảnh vỡ! Kiếm quang vô tình chém xuống, trong mắt Dương Hạo hiện ra sắc tuyệt vọng.

Chỉ là sau một khắc, cự thú quy hình ẩn sau tầng mây đột nhiên truyền ra tiếng than nhẹ, một cự trảo phủ đầy chiến giáp đột nhiên thò ra chụp lấy kiếm quang.

Nhạc Vũ bất giác nhắm mắt tăng lực, năm đầu Tử Kim Cự Long lập tức quay quanh thân kiếm gào thét. Kiếm quang quét ngang, liền chỉ thấy huyết nhục tứ tung, toàn bộ quy trảo đều bị ngũ sắc cự kiếm chém rụng!

Nhạc Vũ lạnh lẽo nhìn về Phách Hạ ẩn trong mây mù!

Ngọc Đỉnh chân nhân đã nhịn không được xuất thủ cứu giúp!

Đáng tiếc Dương Hạo tuy đã được cứu nhưng vẫn bị pháp lực cưỡng ép đánh bay ra ngoài ngàn vạn dặm.

Ngọc Đỉnh chân nhân vẫn thần tình lạnh nhạt, mặc dù toàn bộ hữu trảo đã bị chém đứt nhưng cũng không có bao nhiêu đau đớn, dường như cảm thấy thương thế này thật sự không có ý nghĩa, chỉ là trong mắt như đã dự cảm được vận mệnh của mình, hiện ra vài phần thương cảm vô lực.

Sát cơ trong mắt Nhạc Vũ hơi hiện, pháp lực mênh mông dùng Đại Phách nguyên Long diệt thế pháp thôi động điên cuồng rót vào ngũ sắc kiếm khiến cho Tử Kim Cự Long thập bát trảo bỗng nhiên tăng đến chín đầu, triền nhiễu chung quanh khiến tử ý trên Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm càng thêm dày đặc!

- Trẫm là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, đại chưởng thiên ý, một lời có thể là phép tắc thiên địa! Ngươi bất quá một kẻ Hỗn Độn Kim Tiên, Xiển Giáo đệ tử cũng dám đại nghịch bất đạo, ngăn trẫm hành hình?

Kiếm quang ngũ sắc phát ra quang ảnh liên tiếp, sau đó một kiếm trảm xuống như rơi từ cửu tiêu khiến cự quy rơi thẳng xuống, khí cơ trong vòng một tỷ dặm đều bị khóa chết, ngay cả mấy người Hạo Thiên Lý Trường Canh cũng cảm giác tâm thần có chút run rẩy!

Phách Hạ thở dài, giải khai thiên địa pháp tướng, hiện ra tượng mạo Ngọc Đỉnh, tay trái không hề báo hiệu, xuất hiện một bạch đỉnh nâng lên ngăn cản kiếm quang ngũ sắc.

- Khanh!

Một tiếng giao kích vang nhẹ khắp thế giới khiến nó vỡ thành từng mảnh rồi khuếch tán ra ngoài, trong nháy mắt phạm vi ba ngàn vạn dặm đều nát bấy, cương phong càn quét đến mấy tỉ dặm.

Nhân Sơn Đào Sơn bị một trận quét ngang, tất cả sinh linh trong vòng ba trăm triệu dặm, kể cả này ngàn vạn yêu tu, mấy trăm vạn binh tướng thiên đình toàn bộ nát bấy!

Chỉ còn lại một ít tu giả trên Thái Ất Chân Tiên còn sót lại, nhưng đều là trọng thương, từng người hoảng sợ kinh tuyệt nhìn về phía này chỗ trung ương tâm chấn, thấy thiếu niên kia trào máu bên khóe miệng, rồi lại bùng lên một quầng sáng.

Thân hình Ngọc Đỉnh bỗng dưng tràn ra vô số linh quang, từng chút lan tràn trong thiên địa, dần hóa thành cát bụi tứ tán.

Tiểu đỉnh kia cũng ẩn hiện vết rạn, gào thét hóa quang rơi vào ngực Dương Hạo đem hắn bắn ra mấy tỉ dặm rồi không còn tung tích.

Trên tầng mây, Từ Hàng đạo nhân sắc mặt suy bại, trong miệng bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi:

- Đó là bản tôn sư huynh! Ngọc Đỉnh sư huynh thay hai người chúng ta thừa nhận tai kiếp!

Văn Thù Nghiễm Pháp Thiên Tôn cũng tròn mắt muốn nứt, vừa định phi độn tới Đào sơn , lại bị Từ Hàng kéo lại, quay lại thấy người kai khẽ lắc đầu nói:

- Vừa rồi Nhạc Vũ mượn Dương Hạo bức Ngọc Đỉnh sư huynh ra tay! Hắn có mệnh cách Thiên Đế, số mệnh công đức gia thân, cho dù sư tôn lúc này cũng không cách nào tùy ý động thủ diệt sát. Chớ để cho hắn danh chính ngôn thuận có cơ hội chém giết ta và ngươi! Yên tâm, Dương Hạo lần này nhất định không việc gì. Sư huynh có sư tôn tương trợ, nhất định phục hồi như cũ.

Văn Thù chân nhân giật mình, hình ảnh Nhạc Vũ trong thiên kính phảng phất như hưởng ứng lời của Từ Hàng, ngẩng đầu nhìn lên lạnh lẽo, xuyên qua một tỷ dặm thấu đến hai người.

Long uy mênh mông, hồng mông kiếm ý cũng đồng dạng quán không bay tới trùng kích khiến Từ Hàng Văn Thù đều ngã ngửa ra sau, miệng mũi tràn máu, thân thể không khống chế được rơi tuột giữa không trung!

Trong phạm vi một tỷ dặm quanh Đào sơn, tu sĩ còn sót lại đã chưa đủ ngàn vạn, đều nín thở nhìn về chỗ đỉnh núi!

Đáng tiếc vừa rồi dưới kiếm Nhạc Vũ, hết thảy sinh linh đều thành tro bụi, nếu không như thế máu tươi tràn ra thật sự có thể như lời hắn nói là giết cho máu chảy thành sông!

- Uyên Minh cùng Nhạc Vũ lại là cùng một người!

- Đây cũng là Huyết Lục Thiên quân? Hay cho thủ đoạn hung lệ! Vẻn vẹn một kiếm liền vẫn lạc thiên vạn đạo hữu!

- Ngọc Đỉnh chân nhân! Đây rõ ràng là bản tôn Xiển Giáo Ngọc Đỉnh bản tôn, cũng không hề lưu tình, một kiếm trảm sát!

- Thì tính sao? Không nghe Huyền Thánh Đại Đế mới nói, hắn chính là Thiên Đế hậu bổ, một lời có thể là phép tắc thiên địa! Người này có Kim Long thập bát trảo bên thân, đế khí trùng tiêu, rõ ràng còn vượt qua mệnh cách thiên đế Hạo Thiên, đại thiên hành đạo! Chỉ cần danh chính ngôn thuận, dù chém Ngọc Đỉnh thì sợ là đạo tổ cũng không thể làm gì!Chuyện Vân Hoa công chúa và thiên điều vốn đã không phải.

Tiếng nghị luận không ngừng, một ít tu sĩ đã liều lĩnh đào thoát ra ngoài phạm vi vạn cổ trường thành bao phủ, duy chỉ có hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên trên tầng mây đều thở phào nhẹ nhõm. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

http://wWw.EbookFull.Net

Ngọc Đỉnh chân nhân là nhân vật đắc đạo từ thời thượng cổ, một trong mấy người mạnh nhất của Xiển Giáo, cơ hồ vấn đỉnh Thái Thượng, nhục thân cường hoành, cái áp vũ nội, ngọc đỉnh trong tay càng là Tiên Thiên Chí Thánh Linh Bảo!

Nhân bảo nhất thể, dù là nhân vật giống như Trấn Nguyên Tử cùng Hạo Thiên cũng tuyệt khống dám dễ dàng nói lời trảm sát, Nhạc Vũ dù là chuẩn thánh, cầm trong tay kiếm khí Hồng Mông thì muốn đánh nát bản tôn Ngọc Đỉnh cũng phải trả cái giá không hề nhẹ.

Trước lúc xuất kiếm, Nhạc Vũ tựa như sát khí tuyệt thế không thể chống cự, sau khi xuất kiếm triển hết hung uy ngược lại khiến người không còn kiêng kị.

Hạo Thiên hít sâu một hơi, áp chế xao động rồi nhìn về hướng Đế Thích Thiên:

- Không biết Đế Thích Thiên đạo hữu định như thế nào!

Đế Thích Thiên thần sắc tham lam nhìn kiếm quang ngũ sắc trong tay Nhạc Vũ, sau đó mỉm cười:

- Kẻ này cũng không quan hệ tới Tây Phương giáo ta, cơ hội này thực là khó được!

Trong tầng mây, hơn mười cặp mắt đều nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ đang lơ lửng trong không trung.

Thần sắc Hạo Thiên khẽ buông lỏng, nhìn sang Lý Trường Canh thấy hắn đã khôi phục lại bình tĩnh, kiếm thế càng phát lạnh thấu xương!

Nhạc Vũ vẫn bình tĩnh tự nhiên, phảng phất chưa từng phát giác sát cơ của đám Hỗn Độn Kim Tiên, cười nhạt.

- Ngu xuẩn!

Chế giễu một tiếng, Nhạc Vũ bỗng dưng thét dài, thập bát luân quang quyển sau lưng lại lần nữa khuếch trương.

-- Mười chín tầng, hai mươi tầng!

Sau khi tầng phù văn cuối cùng hiện ra, một lam quang nồng đậm tràn ngập thiên không, thủy vụ càng dày đặc thêm mấy phần khiến cho vô số tu sĩ phía xa càng thêm kinh hô liên tiếp!

- Đã ngưng tụ thần cách cấp mười chín!

- Không chỉ như vậy, nhìn quang luân rõ ràng là trọn vẹn tám đạo vĩnh hằng pháp tắc! Tầng hư nghĩ pháp tắc thứ hai cũng gần hoàn thành.

- Không trách Uyên Minh có thể có vị cách Thiên Đế, thần lực kẻ này sợ là đã có thể so với Xi Vưu cùng Hình Thiên năm đó!

Hạo Thiên Lý Trường Canh lại khẽ giật mình, thần cách cấp mười chín cố nhiên là làm lòng người kinh hãi nhưng vô luận thần lực cường hoành thế nào cũng không thể đủ cho Nhạc Vũ có năng lực áp chế hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên liên thủ.

Còn đang nghi hoặc khó hiểu thì từ ngoài tầng mây trăm vạn dặm đã nghe tiếng rống hân hoan, trong lòng mọi người kinh hãi, chuyển mắt nhìn lại thì thấy Tương Liễu đang kịch chiến với Nhai Tí đã bỏ qua hóa thành một đạo thủy lưu nhảy vào một vị Hỗn Độn Kim Tiên khác đang dốc sức ứng phó Nhai Tí.

Thủy quang sau khi xâm nhập cơ thể lập tức cưỡng ép bạo trương thân hình vị kia!

- Tương Liễu! Huyền Âm tán nhân!

Khí tức Hạo Thiên lập tức đông cứng, mắt thấy Huyền Âm tán nhân hóa thành ngàn vạn huyết tán, bị Tương Liễu từng chút thôn phệ, trong đầu nhất thời trống rỗng không nghĩ ra Tương Liễu sao lại quay giáo vào lúc này.

Đồng tử Cửu Thiên Huyền nữ gần đó bỗng nhiên co rút:

- Là Cộng Công!

Rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên, kể cả Đế Thích Thiên đều giật mình, hung thú Tương Liễu đúng là di thần của Cộng Công lúc trước!

Hạo Thiên cũng chẳng còn tâm ý quản tới, kinh ngạc quay sang chỗ Nhạc Vũ đang đứng.

Cũng chẳng biết lúc nào, Thái Hoàng Đương Đồ đã tới bên cạnh Nhạc Vũ. Nhai Tí Huyền Vũ cũng từng người đem đối thủ bỏ qua, hóa quang quay về.

Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay Nhạc Vũ đột nhiên phân hóa thành một trận đồ, bên trong là năm thanh Tiên Thiên hồng mông kiếm khí.

Bốn vị chuẩn thánh Kim Tiên đúng vào tứ vị thổ mộc kim thủy, Nhạc Vũ chủ vị hỏa kiếm, đứng ngạo nghễ hư không.

Năm người năm kiếm, phân bố ngũ phương bay trên trận đồ!

- Trẫm vốn không muốn tạo nhiều tạo sát nghiệt, chỉ là tình hình hôm nay đã chú định, Nhạc Vũ ta phải làm vạn tiên than khóc, huyết tẩy thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1248: Không ai bì nổi!

Giờ khắc này trái tim của Hạo Thiên cơ hồ muốn ngừng đập, uy lực của bộ kiếm trận này hắn đã từng lĩnh giáo bên trong Long mộ mấy chục năm về trước.

Khi đó chỉ ba vị Đại La Kim Tiên cùng hai Thái Thanh Huyền Tiên hợp lực đã làm hắn bị thương nặng ngay đương trường.

Mà giờ khắc này người chủ trì Ngũ Hành Hồng Mông kiếm trận lại là năm vị Hỗn Độn Thái Sơ Kim Tiên!

Nếu kiếm trận này triển khai, lại không biết sẽ có uy lực bực nào?

Cho dù so với Tru Tiên kiếm trận nổi danh hồng hoang còn kém một chút, nhưng cũng đủ làm cho Đạo tổ lui tránh, chém giết quần tiên!

Hắn quả nhiên đoán không sai, Uyên Minh này, Kiếm Tiên tổ sư, An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương thực sự có đủ thực lực kéo hắn xuống Thiên Đình đế vị!

Hắn chỉ có thể oán hận lúc trước khi người này còn chưa quật khởi phương bắc mà đem người kia hoàn toàn phong sát.

Trong lòng hối hận tràn đầy, ý niệm đầu tiên trong lòng Hạo Thiên chính là thoát thân, thoát càng xa càng tốt!

Cơ hồ ý niệm vừa nảy sinh, thân hình Hạo Thiên liền lóe ra ngoài ngàn vạn dặm, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, hắn dùng tốc độ điên cuồng đem hết toàn lực hướng xa xa bỏ chạy.

Phía trước sát ý vừa bốc lên, thế nhưng lúc này phảng phất như sợ thiếu niên trước mắt chẳng khác gì hổ lang.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Vũ đã hướng theo bóng dáng hắn chăm chú

quan sát tới.

- Hạo Thiên ngươi tự lập thiên quy, có pháp không tuân. Nói không giữ lời, thay đổi thất thường, còn xứng đáng xưng là Ngọc Hoàng Thiên Đế trung thiên, quản hạt vạn tiên?

Bỗng dưng năm đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, kiếm khí vỡ bờ vượt qua ngàn vạn dặm không gian hướng theo Hạo Thiên xa xa chém tới.

Chỉ trong chốc lát không chỉ kiếm khí vỡ bờ, không gian mười ức dặm đều bị khóa chết chặt chẽ!

Thân hình Hạo Thiên tiếp tục lóe thân, chỉ xuyên ra được hai mươi vạn dặm liền hiện ra thân hình, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi kiêng kỵ, cuối cùng gầm lên giận dữ, kim sắc đại kích trong tay mạnh mẽ chém ngược về phía sau, cùng ngũ sắc kiếm quang giao kích tới!

- Khanh!

Một thanh âm chói tai vang lên không kém gì lúc va chạm với bản thể của Ngọc Đỉnh chân nhân, chỉ thấy cương khí khuấy động, không gian phá nát.

Kiếm quang kích ảnh nhất thời bất phân thắng bại, từng đợt ba triều hủy diệt như sóng gió thổi quét khắp nơi.

Nhạc Vũ cau mày, sau đó lại hừ lạnh một tiếng:

- Trảm!

Ngũ Hành kiếm trận liên tục thay đổi, ngũ sắc kiếm quang lập tức bạo tăng thanh thế gấp mấy lần!

Hoàng kim kích ảnh phảng phất như chịu vạn quân trọng áp lập tức phá nát! Một tiếng vang to kịch liệt, cả thanh đại kích hóa thành hàng vạn hàng ngàn kim mang rơi rụng khắp nơi.

Kiếm quang cuốn tới đem thân hình của Hạo Thiên lập tức phân thây vô số đoạn! Ngũ sắc kiếm khí tiếp tục vặn tới, liền làm huyết nhục bay tung đầy trời toàn bộ hóa thành tro bụi!

Giờ khắc này hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên trên không trung toàn bộ khí tức đều đông cứng lại, hồn niệm pháp lực đều dao động, nhất thời co rút tới cực điểm.

Trong phạm vi mười ức dặm toàn bộ các tu sĩ không còn chút tiếng động, chỉ có thể ngây người thất thần nhìn một màn xảy ra trước mắt.

Cho dù vừa rồi bản thể pháp thân của Ngọc Đỉnh chân nhân vẫn vong, một món tiên thiên chí thánh linh bảo bị hủy bỏ, nhưng cũng không làm bọn hắn kinh ngạc bằng giờ phút này.

Từ sau khi Đế Tuấn vẫn lạc, Thiên Đình được xây dựng lại, cũng đã kéo dài tám vạn năm thời gian.

Thiên hạ tiên tu tuy chưa bao giờ đem Thiên Đình để vào trong mắt, nhưng Thiên Đế Hạo Thiên uy vọng vang xa, thế lực Thiên Đình cũng từng ngày không ngừng cường thịnh, dần dần còn có xu thế muốn tranh bá cùng Xiển Tiệt nhị giáo.

Nhưng không ngờ được Hạo Thiên Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế, là một Đại La Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên tuyệt đỉnh lại ở ngay trước mắt mọi người, không có chút lực phản kháng bị ngũ sắc kiếm trận một kiếm chém giết!

Dù chỉ là một cỗ tam thi phân thân, nhưng đủ làm lòng người kinh hãi hoảng sợ!

Ngay cả Hạo Thiên cũng gặp kết cục như thế, huống chi những Hỗn Độn Kim Tiên còn kém cỏi hơn hắn có mặt tại nơi đây đối diện cùng hung uy của Nhạc Vũ, ai là đối thủ?

- Kiếm trận thật hung hoành, Tru Tiên tứ kiếm của Tiệt giáo trong truyền thuyết cũng không hơn như vậy!

- Huyết Lục thiên quân thật sự to gan! Hạo Thiên chính là Thiên Đình đại đế, đế khí chín đầu cự long mười tám trảo gia trì, nếu không có công đức bảo vật há có thể dễ dàng chém giết? Sẽ không sợ bị thiên địa khí vận cắn trả?

- Ngu xuẩn! Hạo Thiên bội phản trước tiên, nhân quả hai người đã kết. Giờ phút

này chính là kết quả song long tranh bá! Mệnh cách của Nhạc Vũ cũng là Thiên Đế mệnh cách, hai bên chém giết là được thiên đạo chấp thuận!

- Tê! Chư vị đạo hữu, mau nhìn tinh tượng…

Vô số ánh mắt nhìn lên bầu trời, chẳng biết từ lúc nào tinh đồ bên trên đã biến hóa tới mức làm mọi người đều cảm thấy xa lạ.

Viên tinh tú ngay phương vị trung cung vốn là viên đế tinh chói mắt nhất trong tinh đồ, thế nhưng lúc này quang hoa ảm đạm, tử khí nồng đậm ngày xưa ước chừng bị loãng mất một tầng!

Hơn mười viên tinh tú đã sôi nổi thoát ly khỏi Thiên Đình Tinh Cung, chạy ra khắp bốn phía.

Mà ở phương bắc, Huyền Thánh Tinh Cung lại quần tinh nhấp nháy, khu vực mà Tinh Cung chiếm cứ cơ hồ tương đương với một nửa Thiên Đình!

Đế Thích Thiên trên tầng mây cũng hít sâu một hơi lạnh, tiếp theo không chút do dự hóa thành một đoàn bạch sắc lôi quang hướng xa xa bỏ chạy.

Hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên còn lại, kể cả Cửu Thiên Huyền Nữ bên trong cũng chỉ thoáng giật mình liền chạy theo phía sau.

Ngàn vạn tiên tu còn lại cũng như trong đại mộng chợt tỉnh, lập tức giống như sôi trào nổ mạnh vỡ tung oa.

Vô số độn quang tứ tán bốn phía, hướng bầu trời phía tây phi độn cực nhanh.

Phía trước vẫn là vạn tiên tập hợp, khí thế ngập trời, thế nhưng lúc này chỉ trong chớp mắt phần lớn đã không thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ cầm hỏa kiếm trong tay, chuyển mắt nhìn theo Đế Thích Thiên đang hóa lôi phi độn xa xa.

- Ngươi thuộc địa vực hoang dã kia, phương tây ngoại tộc, cũng dám nhúng tay việc tại Trung Nguyên ta! Ai cho ngươi cẩu đảm? Khối tam thi pháp thân này của ngươi nếu đã đến đây, thì thỉnh ở lại đi!

Ngũ Hành kiếm trận vừa chuyển, kiếm quang dâng lên, nhảy xuyên lên không chém ra ngoài mấy ngàn vạn dặm.

Kiếm thế ngập trời, khiến thế giới vỡ vụn!

Đạo bạch sắc lôi quang không ngừng uốn éo biến chuyển trên không trung, vô cùng xảo quyệt, cơ hồ không cách nào bắt giữ.

Nhưng ngay sau đó, vầng trăng tròn trên bầu trời liền bắn xuống một đoàn quang hoa thanh u xa xa chiếu tới.

- Là Côn Luân Tâm Kính Thuật!

Đế Thích Thiên lập tức phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, bạch sắc lôi quang bỗng dưng nổ tung ra ngoài.

Vẫn còn chưa kịp tản ra đã bị một đoàn thanh quang xa xa định trụ!

Ngũ sắc kiếm quang vung ra một kiếm, lập tức dập nát nguyên thần, đem bạch sắc lôi quang vung diệt hơn phân nửa.

Bộ phận còn lại nổ tung khắp bốn phía, khiến phạm vi thế giới ức dặm đều dập nát, trong khu vực này gần trăm vạn tiên tu đều bị tạc thành huyết phấn!

Giờ phút này bên trong kiếm trận, Thái Hoàng chân nhân cầm hành thổ kiếm trong tay cũng từ trong thất thần hỗn độn bừng tỉnh lại.

Hắn cũng không biết bản thân mình từ khi nào lại phi độn tới bên cạnh Nhạc Vũ. Lại càng không biết mình từ khi nào lại cầm thanh tiên thiên Hồng Mông kiếm khí trong tay.

Hắn chỉ đi theo tâm niệm cùng một ít hồn niệm dẫn dắt tay cầm tiên binh thúc đẩy pháp lực.

Khi hắn thanh tỉnh lại, đã thấy cảnh quần tiên tháo chạy, ba vị Đại La Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên đã có hai người rơi xuống!

Phía trước nguy cơ vẫn tràn đầy, tựa hồ đã lập tức gặp tử vong tại chỗ, thế nhưng lúc này vị đại đế mà hắn nguyện trung thành lại dùng một bộ Ngũ Hành kiếm

khí uy lăng chư tiên!

Trái tim hắn không khỏi run rẩy một trận, vừa cảm thấy vô cùng may mắn, vừa cảm nhận khủng hoảng bất an.

May mắn hắn chỉ thoáng chần chờ chốc lát nhưng chưa lộ ý bỏ chạy, nhưng trước khi Nhạc Vũ động thủ lại dùng huyễn pháp khiến tâm trí hắn bị lạc, đồng dạng cũng là một thái độ không tín nhiệm hắn, trong đó cũng mang theo ý tứ cảnh cáo hắn.

Trong lúc nhất thời Thái Hoàng Quân đem toàn bộ tâm tư khác lạ đều thu hồi, cũng không còn dám có ý niệm nào khác.

Hắn chỉ thoáng ngây người nhìn qua bên phải, liếc mắt nhìn thân ảnh cao lớn kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Một cạm bẫy hung hiểm như vậy, cuối cùng lại kết thúc như thế, nếu như là trước đó nói thế nào hắn cũng hoàn toàn không dám tin tưởng.

Người này thực sự là yêu nghiệt!

Giờ phút này Nhạc Vũ lại quay đầu nhìn về phương nam, toàn bộ tiên tu chỉ riêng có lão nhân râu tóc bạc trắng từ đầu tới cuối chưa từng có động tác gì, tay áo phấp phới lẳng lặng đứng trên hư không.

- Vì sao không trốn?

Khuôn mặt không thay đổi, trong đôi mắt Nhạc Vũ hiện lên một tia dị sắc.

- Chạy thoát sao?

Lý Trường Canh cười tự giễu:

- Sát tâm của bệ hạ đã nổi lên, ngay cả Hạo Thiên bệ hạ cũng không chạy thoát tai ương bị tiêu diệt, huống chi là ta? Nói đến ta cùng bệ hạ cũng từng có chút duyên phận, cho nên muốn thử cầu khẩn một lần, cuộc chiến hôm nay chẳng lẽ bệ hạ thật sự muốn tuyệt tình như thế?

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng lóe ra, liền khôi phục vẻ bình tĩnh, lắc nhẹ đầu:

- Giữa ta và ngươi đã ân đoạn nghĩa tuyệt!

Chữ tuyệt vừa thốt ra, ngũ sắc kiếm quang đã hoành ngang bầu trời, phân ra năm đạo tràn tới như nước vỡ bờ.

Trước người Lý Trường Canh nhấc lên một màn kiếm cao ngất tận trời, sinh tử pháp tắc cùng nhân quả pháp tắc, thời không toái diệt cùng hàng vạn hàng ngàn pháp tắc đều tích súc bên trong một kiếm!

Kiếm thế giao kích, ngân quang đầy trời ngay lập tức liền tan vỡ, ngũ đạo kiếm quang xoắn vào lập tức dập nát tan rã, hoàn toàn hỏng mất.

Ngay sau đó thân hình của Lý Trường Canh cũng bị kiếm thế bạo tán đập vào, hóa thành vô số mảnh nhỏ huyết nhục!

Lúc này trên toàn bộ thiên không, ngoại trừ một ít tiên tu cấp thấp phi độn chậm chạp, không còn một bóng người nào.

Trong vòng mười ức dặm, ngoại trừ Từ Hàng cùng Văn Thù vẫn ngây người nhìn vào Huyễn Mục Thiên Kính, ánh mắt thất thần nhìn thiếu niên tuấn mỹ đang đứng ngay trên trận đồ giữa không trung, rõ ràng thân hình có vẻ gầy yếu, chỉ cần gió thổi liền tan vỡ, nhưng giờ phút này khí thế lại cực lớn, cao ngất không ai bì nổi, khiến người người ghé mắt!

Hai mắt bỗng nhiên nhắm chặt lại, Từ Hàng thở dài:

- Cuộc chiến hôm nay lại kết thúc như thế! Buồn cười, buồn cười! Ba vị Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên, hơn mười thái cổ Chuẩn Thánh nhân vật. Mấy ngàn vạn tiên tu liên thủ trái lại còn giúp người kia thành tựu bất thế uy danh. Huyết Lục thiên quân thật lợi hại! Quả nhiên là vạn tiên cùng khóc, huyết tẩy thiên hạ! Thật không biết người này lại còn bố trí gì nữa ở phương bắc…

- Phương bắc?

Sắc mặt Văn Thù vốn vô cùng khó xem, giờ phút này nghe vậy không khỏi lại cả kinh:

- Sư huynh, chẳng lẽ việc Côn Bằng xuôi nam còn có biến cố gì sao?

Từ Hàng nghe vậy không khỏi cười lạnh:

- Nhạc Vũ có thực lực như thế, tâm cơ như vậy. Như thế nào là hạng người cam tâm chịu chết? Mới vừa rồi ta đã suy diễn, còn cảm giác huyền cơ bên trong thật nhiều! Bảy trăm vạn binh tướng Các Linh sơn hiện tại đang ở nơi nào? Còn có Trấn Thiên Tỳ có thể so sánh với Hồng Mông chí bảo vì sao không thấy Nhạc Vũ vận dụng?

Lúc nói chuyện, Từ Hàng lại nhìn lên chư thiên tinh tú, tiếp theo lại cười khổ một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1249: Chân mệnh Thiên Đế!

- Quả nhiên!

Từ Hàng nhìn lên chư thiên tinh tú, cười khổ không ngừng.

Văn Thù nhìn theo ánh mắt của hắn, sau đó tâm thần cũng trầm xuống. Chỉ thấy trên bầu trời cực bắc, gần trăm tinh tú hiện tại đều ảm đạm không còn ánh sáng. Đều bị Huyền Thánh Tinh Cung áp bách, bị đẩy dạt qua một góc xa xa.

Trong đó có mấy viên tinh tú đã không còn chút ánh sáng, cơ hồ không cách nào nhận ra.

Ngược lại với những viên tinh tú kia, bên trong Huyền Thánh Tinh Cung không chỉ là nơi trung ương đế tinh nhấp nháy, hơn mười viên tinh tú vây quanh cũng lóe lên quang hoa chói mắt.

- Làm sao có thể? Dấu hiệu hôm nay rõ ràng là Yêu tộc suy vong! Phương bắc Nhân đạo chấn hưng, đế đình cực thịnh! Những nhân vật Chuẩn Thánh dưới trướng Nhạc Vũ đều còn ở tây nam Đào sơn. Yêu sư Côn Bằng là nhân vật tinh minh tới cực điểm, cho dù có Huyền Đô Pháp Sư cùng Lục Áp tương trợ có thể chống lại hơn mười vị thái cổ Yêu tộc đã là tận khả năng, hắn ở đâu ra thực lực càn quét ngàn vạn lần Yêu tộc tại Bắc Câu Lô Châu? Theo như ngươi suy tính lúc trước, phương bắc đế đình không phải sẽ gặp kết quả tất bại, bị hủy toàn bộ căn cơ hay sao?

Từ Hàng yên lặng không đáp, nghe Văn Thù lớn tiếng quát, sau một lúc lâu diễn cảm như chết lặng lắc đầu:

- Ta đã bỏ quên Trấn Thiên Tỳ, đã quên Lục Áp chính là hậu duệ của Thiên Đế Đế Tuấn!

Thân hình Văn Thù cứng ngắc, tựa hồ vừa nghĩ ra điều gì, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi thất sắc. Ngay sau đó lại nghe Từ Hàng tiếp tục nói:

- Trên tinh đồ vô ngần này, có thể chiếu rọi hết thảy sự vật trên thế gian. Thiên hạ đại thế biến ảo hết thảy đều xuất hiện bên trong! Nếu xuất hiện biến hóa như vậy, nhất định là tình thế của Yêu tộc đã nguy hiểm cùng cực, hơn nữa không còn cách vãn hồi!

- Lần này Hạo Thiên thảm bại, khí vận tiêu giảm ít nhất phải ba thành! Bắc Câu Lô Châu mở ra, Nhân đạo chấn hưng. Được căn cơ này, được công đức này, đế khí của Nhạc Vũ chỉ sợ sẽ tiếp cận cường thịnh…

Ánh mắt Văn Thù co rụt lại, nói ra lời Từ Hàng còn chưa nói hết:

- Cầm Hồng Mông chí bảo trong tay, chấp chưởng Thiên Đế vị! Hiện tại Nhạc Vũ đã có thể so ngang với Đế Tuấn năm xưa! Không, phải nói là càng tốt hơn! Chỉ còn kém một bước đi vào Trung Cung, là có thể danh chính ngôn thuận thành tựu chân mệnh Thiên Đế sao?

Nói xong vài câu cuối cùng, lời nói đã gần như thì thầm lẩm bẩm. Ánh mắt Văn Thù vô cùng phức tạp, nhìn vào thiếu niên có vẻ mỏng manh xuất hiện bên trong Huyễn Mục Thiên Kính.

Chân mệnh Thiên Đế, vị cách cao nhất thế gian, chấp chưởng thay trời hành đạo chân chính! Cho dù không thể thành thánh, nhưng thực lực đủ đối kháng Đạo tổ thánh nhân!

Đây là địa vị mà năm xưa Đế Tuấn dù hợp lại toàn bộ lực lượng Yêu tộc cũng không thể hoàn thành!

Chẳng lẽ thiếu niên trước mắt thực sự thành tựu được vị cách chân mệnh Thiên Đế đầu tiên trên thế gian này?

Đem Lý Trường Canh một kiếm oanh giết! Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn thật hờ hững đưa tay khẽ vẫy, đem thanh trường kiếm màu trắng bạc xa xa hút nhiếp tới, sau đó dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đánh vào.

Chỉ tiếp cận tiên thiên siêu phẩm kiếm khí, thậm chí còn kém hơn phương thiên đại kích cùng Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao một bậc, nhưng được kiếm ý của Lý Trường Canh thêm vào, lại có thể cứng rắn thừa nhận một kích toàn lực bảy thành lực lượng của Ngũ Hành kiếm trận vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì.

Hắn không chút khách khí hủy diệt lạc ấn nguyên thần bên trong thân kiếm. Nhạc Vũ tùy ý liếc mắt nhìn qua, liền thu vào trong tay áo, tiếp theo đưa mắt nhìn về phía mặt đông.

Hơn mười Hỗn Độn Kim Tiên, chỉ có hai người chạy về hướng đông. Một người là Cửu Thiên Huyền Nữ, người còn lại là Đại Đình chân quân.

Một trước một sau giống như lưu tinh đều mang theo quang hoa chói mắt chạy về phía chân trời phía đông.

Cả hai đều thúc đẩy toàn thân pháp lực, chỉ sau mười hơi thở đã dùng Nữu Khúc Thời Không Thuật đi qua mười ức dặm, đã tiếp cận biên duyên thanh không.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, tâm niệm chợt động, bốn vị Chuẩn Thánh cùng bộ kiếm trận liền theo tâm ý của hắn tiếp tục chuyển động.

Ngay sau đó bên trong kiếm trận xuất hiện một đoàn bạch quang chói mắt, bên ngoài mười ức dặm bỗng dưng thiên địa như sụp đổ, một hắc động cực đại bỗng dưng xuất hiện, cắn nuốt hết thảy toàn bộ sự vật khắp xung quanh!

- Đại Hỗn Độn Thuật!

Bên trong thanh không truyền ra tiếng thét kinh hãi, mang theo vẻ kinh ngạc vô tận.

Nhạc Vũ cũng không hề có chút ngoài ý muốn, hắn biết được người vừa lên tiếng nhất định là Xích Tùng Tử, hắn vẫn tiếp tục thúc giục kiếm trận, quanh thân ba người hai thú xoay chuyển vô số phù văn, phảng phất giống như Ngũ Hành phù trận bên trong đan điền của Nhạc Vũ, đoàn bạch quang bên trong trung ương kiếm trận cũng dần dần tăng lên cỡ nắm tay.

Lúc này bên ngoài ức vạn dặm hắc động thật lớn kia càng thêm bàng bạc mạnh mẽ, như muốn cắn nuốt thương thiên! Hai đạo độn quang một lam một hồng bị dẫn lực cuồn cuộn vô ngần hấp dẫn, huyền phù ngay tại chỗ, vô luận dùng không gian xuyên toa pháp hay Súc Địa Thuật cũng không cách nào sử dụng mà đang bị hút nhiếp về hướng hắc động từng chút từng chút một.

Trên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn thật bình tĩnh, nhưng tận sâu trong ánh mắt

hiện lên một tia âm ngoan khó thấy.

Ngay sau đó hơn mười đoàn lam sắc quang hoa từ trong tay áo bắn ra bay ngược về phía sau, thật nhẹ nhàng như không hề có chút sức mạnh nhưng vừa xuất hiện liền bị hắc động hút nhiếp!

Nhưng Đại Đình chân nhân ở phía sau thấy thế hai mắt không khỏi trợn trừng mãnh liệt:

- Bồng Lai Thanh Lộ Thần Lôi!

Những điểm lam quang vừa đi tới gần bên hắc động bỗng dưng toàn bộ nổ tung, thoáng chốc vô số linh quang chiếu sáng, cuồng phong thổi quét bạo liệt.

Đại Đình chân nhân bạo rống một tiếng, pháp lực toàn thân trướng lên, chống cự linh lực phong bạo cùng lực lượng hủy diệt gần trong gang tấc.

Nhưng hắn lại vô lực quan tâm tới hắc động kia, thân hình cơ hồ không chút trì hoãn bị Đại Hỗn Độn Thuật hút nhiếp vào bên trong.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng mượn dùng lực lượng cương phong từ trong dẫn lực của hắc động khổng lồ thoát ra ngoài.

Nàng chợt lóe thân đã vượt ra ngoài mấy chục vạn dặm, vừa nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt hiện lên vẻ may mắn lại bỗng dưng cảm thấy ngay giữa ngực bụng chợt toàn tâm đau đớn không chút báo trước!

Nàng không dám tin cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy nơi lồng ngực lộ ra một đoạn ngũ sắc mũi kiếm.

Ngay sau đó vẻ mặt nàng chợt ngơ ngẩn nhìn về phía sau.

Người kia đang lăng không đứng trên không trung, thế nhưng chỉ trong chớp mắt đã đem không gian mười ức dặm mạnh mẽ gấp khúc!

Sau đó đem thân hình nàng từ sau lưng dùng một kiếm xuyên thấu!

Cảm giác tuyệt vọng sợ hãi vô tận thẩm thấu vào trong cơ thể Cửu Thiên Huyền Nữ, cơ hồ thấm sâu vào từng huyết nhục tế bào, nàng còn chưa kịp giãy dụa đã

bị ngũ sắc kiếm khí vừa nổ tung xoay vặn tới.

Một kiếm vô cùng hung lệ bá đạo, chỉ vừa chuyển vặn liền đem sinh cơ nguyên hồn của nàng hoàn toàn diệt sạch!

Giờ phút này khí tức của Nhạc Vũ càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị thấu xương, hỏa kiếm trong tay vung lên, liền khiến điểm bạch quang ngay giữa trung ương kiếm trận hoàn toàn tán đi.

Sau một đoàn khí bạo, chỉ thấy Đại Đình chân nhân đã hấp hối từ bên trong hắc động rơi xuống.

Nhạc Vũ cũng không chút nào để ý, Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng tùy ý bắn ra, liền đem người kia đưa vào bên trong tiểu thiên thế giới của Trấn Thế Chung.

Hắn tiếp tục đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy trong phạm vi mười ức dặm ngoại trừ những yêu tu tu sĩ cấp thấp đang tứ tán bỏ chạy, hơn mười Hỗn Độn Kim Tiên đều đã thi triển thần thông xa xa thoát đi.

Sát ý trong mắt Nhạc Vũ không hề có chút sút giảm, khóe môi thật tàn khốc nhếch lên lạnh lẽo.

Khí thế ngũ sắc kiếm trận cũng gia tăng tới cường thịnh, linh lực ba đào cuồng liệt bao trùm khắp phạm vi hơn mười ức dặm!

Trong lòng hắn bỗng dưng thăng lên báo động, Nhạc Vũ lập tức đưa mắt nhìn về phía tây. Chỉ thấy ngay giữa không trung một đoàn quang hoa hạ xuống, vẻ mặt của thân ảnh bên trong chính là Thái Hư chân nhân Xích Tùng Tử.

Người kia vừa hiện thân, liền hướng Nhạc Vũ mỉm cười thi lễ:

- Xích Tùng Tử gặp qua An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương!

Trong lời nói vẫn giữ vẻ bình thản như trước, nhưng lại ẩn chứa kính ý mờ ảo, đã xem Nhạc Vũ giống như một nhân vật cùng thế hệ!

Nhạc Vũ lại không hề trả lễ, ấn đường lại nhíu chặt, giữa chân mày hiện lên một tia buồn bực.

Xích Tùng Tử thoáng ngạc nhiên, tiếp theo chợt hiểu ý Nhạc Vũ, cũng không lưu ý ngược lại mỉm cười:

- Cũng khó trách bệ hạ tức giận, nhưng lần này Xích Tùng Tử thật không có ý thiên vị. Chỉ cầu bệ hạ giảm bớt sát ý, lưu lại một chút nguyên khí cho tu giới phương tây! Chớ để ngày sau dị giáo thừa dịp…

Trong lòng Nhạc Vũ thoáng động, nhưng sát ý vẫn dày đặc mãnh liệt như trước, nhưng trong lòng hắn lại nảy sinh vài phần hưng trí với vị Thái Hư chân nhân này, chỉ cười cười nhìn thanh sam đạo nhân trước mắt.

Hồng Vân là đệ tử của Hồng Quân, cũng xem như Đạo gia chính tông. Nhưng lấy tình thế trước mắt, vô luận là Xiển Tiệt nhị giáo hay Tây Phương giáo ở trong mắt hắn cũng không có gì khác nhau.

Xích Tùng Tử quan sát vẻ mặt Nhạc Vũ thật tỉ mỉ, lại tiếp tục nói:

- Lần này sát kiếp đi qua, là thời gian Thần đạo rầm rộ. Tây Phương Giáo cũng tu luyện nguyện lực, sẽ thừa dịp chấn hưng! Phương tây tu giới thực lực quá mức suy yếu, chỉ nhờ mỗi Trấn Nguyên đạo hữu chống đỡ, sợ là ứng đối mệt mỏi. Bệ hạ có được Thiên Đế mệnh cách, sớm hay muộn sẽ bước lên trung cung Thiên Đế vị. Thật không thể không đề phòng!

Nhạc Vũ im lặng một lúc, cũng không đưa ra ý kiến với lời nói của thanh sam đạo nhân kia. Nhưng sát niệm đang bốc cao lại thoáng thu liễm, hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía tây, sau đó cười khẽ một tiếng:

- Không chém tận giết tuyệt, sau này chờ khi bọn hắn lông cánh đầy đủ, lại cùng ta là địch?

Ngữ khí của hắn âm sâm tràn đầy, vẻ mặt Xích Tùng Tử lại thoáng buông lỏng, hắn biết được thiếu niên chỉ tu hành chưa đầy năm trăm năm này đã một tay nắm giữ phương bắc hồng hoang, có đủ thực lực khuất động đại thế thiên hạ kia đã bị mình thuyết phục.

Hắn trầm ngâm chốc lát, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Những người này đến Đào sơn là bị người xúi giục, lần này có thể thoát được

tính mạng xem như là may mắn. Chỉ sợ ngày sau cũng khó thể nảy sinh ý niệm đối địch với bệ hạ. Nếu bệ hạ còn chưa yên tâm, Xích Tùng Tử sẽ bảo đảm cho bọn họ! Nếu như trong đó có một người đối với bệ hạ có cử chỉ đối địch, không cần bệ hạ ra tay, ta sẽ tự mình giết chết!

Mấy câu sau như đinh đóng cột, Nhạc Vũ liếc mắt nhìn Thái Hư chân nhân thật sâu, sắc mặt chợt dịu xuống, thoáng cúi người xem như bổ sung lễ tiết trước đó:

- Lần này Nhạc Vũ tạ ơn vừa rồi chân nhân đã viện thủ!

Từ đầu đến cuối Thái Hư chân nhân chưa từng động thủ qua, nhưng hắn lại giúp bảo hộ địa vực phạm vi mười ức dặm không bị băng diệt, khiến Nhạc Vũ giảm đi tới bảy tám phần mười nghiệt lực tạo thành, chẳng khác gì đã đưa tay giúp đỡ.

Nếu không có người này, lại là một trong những chí giao của Trấn Nguyên Tử, cho dù hắn có là Thái Thượng Kim Tiên tuyệt đỉnh hôm nay cũng đừng hòng ngăn cản Nhạc Vũ huyết tẩy tây nam!

Trong lòng còn mang sát tâm nên hắn cũng không muốn lưu lại nơi này quá lâu, Nhạc Vũ khẽ vung tay, gọi Tương Liễu đang chờ đợi đến bên người, sau đó trong tay phải lấy ra ba đạo huyết phù…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1250: Một đường sinh cơ!

Huyết phù khởi động, ngay lập tức một thời không thông đạo xuất hiện ngay trước người Nhạc Vũ. Thông về hướng minh minh hư vô, vào một phương vị nào đó, không ngừng chớp nháy giống như tùy thời sẽ nứt vụn tan rã.

Nhạc Vũ lại không chút do dự, thao tác Ngũ Hành kiếm trận xuyên vào bên trong. Kiếm quang xoay chuyển, khiến thông đạo sắp khép kín lập tức mở rộng, sáu người ngũ kiếm chỉ nháy mắt đã biến mất vô tung.

Xích Tùng Tử thấy thế trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh hãi, đứng yên tại chỗ trầm ngâm suy tính hồi lâu mới dần dần hoàn hồn.

- Xuyên toa không gian sao? Nơi đến xác nhận là phương bắc không thể nghi ngờ! Không ngờ trong tay người này còn có Thiên Ma Phá Giới Phù! Nếu nói như vậy vị đại đế kia lần này tính toán tuyệt không chỉ muốn làm tổn thương nặng Thiên Đình cùng Xiển giáo. Hắn còn đem cả Bắc Câu Lô Châu, cả Yêu tộc tính kế bên trong. Hắc! Huyết Lục thiên quân thật lợi hại, An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương thật thủ đoạn! Huyền Đô a Huyền Đô, lần này ngươi đã chân chính nhìn lầm hắn! Hùng kiệt chưa từng xuất hiện qua trong suốt hai mươi vạn năm hồng hoang tới nay, há có thể cam tâm chịu người khác sở chế?

Than thở một phen, Xích Tùng Tử lại mỉm cười, mắt lóe thâm ý.

- Không nghĩ ra khi sát kiếp nổi lên, lại còn có một bậc anh tài ngút trời như vậy hiện thế. Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đây cũng là cơ hội mà ngươi nói sao? Nếu thật có thể như thế, Xích Tùng Tử ta cho dù liều lĩnh tranh đấu với thiên đạo một lần, lại có ngại gì?

Cùng lúc ở ngoài mười ức dặm, Kim Linh thánh mẫu còn đang giật mình ngây người không thốt nên lời. Cảnh tượng thiếu niên tuấn mỹ chém giết vô số tiên tu, thậm chí một kiếm giết chết tam thi pháp thân của Hạo Thiên chỉ mới diễn ra chưa lâu, Kim Linh thánh mẫu vẫn có cảm giác như nhìn thấy ảo giác không đúng sự thực, hiện tại vẫn không dám tin vào mắt của mình.

Mấy ngàn vạn tiên tu, hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên. Cộng thêm Hạo Thiên, Đế Thích Thiên cùng Lý Trường Canh đều là nhân vật tuyệt đỉnh trên thế gian này, tùy ý một người đều là bá chủ một phương.

Mà phân thân của La Hầu tuy chưa khôi phục nguyên khí, nhưng ở thời thượng cổ là người duy nhất có thể so tài với Hồng Quân đạo tổ.

Thực lực như vậy đã đủ làm cho bất cứ Thái Thượng Kim Tiên nào thân vẫn!

Nhưng ở trước mặt Nhạc Vũ thật dễ dàng bị đánh tan thành mây khói. Nếu không có Xích Tùng Tử ra mặt, thậm chí cơ hồ bị diệt sạch toàn bộ…

Tình hình của Triệu Công Minh lúc này càng không chịu đựng nổi, ánh mắt hắn dại ra, ngây người nhìn xuống bên dưới Đào sơn không còn một bóng người.

Ước chừng sau một lúc lâu sắc mặt hắn thoáng khôi phục lại chút diễn cảm:

- Uyên Minh này không ngờ lại là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ! Hai người lại chính là một người! Đây chẳng phải là nói, vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương kia cho tới bây giờ chỉ mới tu hành còn chưa đủ năm trăm năm…

Thì thầm chỉ chốc lát, Triệu Công Minh mới chợt tỉnh ngộ, hiện tại cũng không phải lúc nói ra việc này, liền xoay chuyển lời nói mang theo vài phần cảm khái:

- Tâm cơ kẻ này quả nhiên là thâm trầm! Tu vi Chuẩn Thánh, lại có Hồng Mông chí bảo, còn ngược lại bày ra tử cục như vậy! Sau trận chiến này, không chỉ Xiển giáo bị tổn thương nặng, Ngọc Đỉnh trọng thương, vạn năm khó phục hồi. Những đại năng phụ thuộc càng gặp phải tai họa bị tiêu diệt. Thiên Đình cũng tiếp tục khó có lực lượng dư thừa kháng cự bắc phương. Triệu Công Minh này bước vào tiên môn mười ba vạn năm, vẫn lần đầu tiên nhìn thấy yêu nghiệt như thế!

Hắn đột nhiên sinh ra vài phần cảm giác may mắn, may mắn cho mãi đến tận bây giờ Tiệt giáo cùng người kia cũng chưa từng nảy sinh xung đột gì quá lớn.

Đại địch như vậy, chỉ cần còn tồn tại trên đời một ngày, đủ làm kẻ khác kinh tâm táng đảm, khó có thể an bình.

Kim Linh thánh mẫu nghe vậy lắc đầu cười, mang theo vẻ khổ sáp:

- Mặc dù ta có chút xem trọng Uyên Minh, nhưng chưa từng dự đoán được hắn lại tài hoa anh hùng như thế! Sát cục gì chứ? Buồn cười cho chúng ta luôn liệu định hắn không có cơ hội chiến thắng. Lại không biết cuộc chiến Đào sơn từ đầu đến cuối toàn bộ tình hình đều nằm trong dự định của chính hắn…

Ánh mắt Triệu Công Minh lóe ra, cuối cùng từ trong nỗi chấn kinh thanh tỉnh lại. Cuộc chiến Đào sơn hôm nay dĩ nhiên làm lòng người hối tiếc, nhưng trước mắt hắn lại càng thêm lo lắng tình huống xảy ra tại phương bắc.

- Ba đạo Thiên Ma Phá Giới Phù, lại thêm một bộ Ngũ Hành kiếm trận. Chỉ sợ người này hiện giờ đã về tới phương bắc đế đình. Đại cục phương bắc xem như đã định!

Xa xa nhìn lên tinh đồ phương bắc, Triệu Công Minh không khỏi than nhẹ một tiếng, cho dù hắn không sở trường về tử vi đẩu số, lúc này cũng có thể rõ ràng nhìn thấy phương bắc Yêu tộc chỉ sợ tình hình không ổn. Xu thế suy bại đã không còn cách nào cứu vãn.

- Lần này chiến sự giải quyết, thiên hạ đại thế biến hóa không kém hơn lúc Hậu Thổ thành thánh, thậm chí còn vượt hơn như thế! Phương bắc đế đình thế thịnh, mà sát kiếp biến hóa cũng nhất định càng thêm kỳ lạ khó lường. Ngày sau Tiệt giáo chúng ta nên làm sao tự xử? Vị đại đế kia thật làm người sợ hãi, nhưng chẳng lẽ chúng ta phải ngồi yên nhìn người kia chân chính thành tựu chân mệnh Thiên Đế?

Kim Linh thánh mẫu im lặng một lúc lâu lại phất nhẹ tay áo:

- Sư đệ không cần nhiều lời! Ta sẽ báo lại sư tôn, Huyết Lục thiên quân kia cho dù Tiệt giáo không thể thành bằng hữu, cũng tuyệt không thể cùng hắn là địch! Nếu sư đệ còn có đề nghị khác, thì cứ đi tìm sư tôn thương lượng là xong…

Triệu Công Minh nhíu mày, tiếp theo cũng không tiếp tục lên tiếng. Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó khóe mắt chợt trong thấy một người đang ôm Ngọc Đỉnh quỳ gối trước Đào sơn đã hóa thành cát bụi, đang lên tiếng khóc lớn, vô cùng thê thảm.

Trên mặt Triệu Công Minh chợt hiện lên sát khí, sau đó lại thở dài một tiếng:

- Đúng như lời nói của Nhạc Vũ, Dương Hạo này thật sự là một người đáng thương! Sau ngày hôm nay không chỉ oán hận Thiên Đình cùng cực, đối với Xiển giáo chỉ sợ không còn trung tâm. Thật không biết An Thiên Huyền Thánh đại đế lại cố ý lưu lại quân cờ này rốt cục xuất phát từ ý tứ gì?

Trong lòng hắn chợt cả kinh, vừa rồi trong bất tri bất giác không ngờ hắn đã đem Uyên Minh so sánh ngang hàng cùng sư tôn sư bá của hắn, kể cả phương tây nhị thánh cùng Nữ Oa Hậu Thổ, hoàn toàn ngang vai ngang vế.

Bên trong hồng hoang dù Huyết Lục thiên quân chỉ mới đạt tới Thái Sơ Kim Tiên hồn ấn, nhưng cũng đã được liệt vào trong hàng ngũ những người đang chơi cờ. Không còn giống như chính bản thân hắn, mặc cho người điều khiển, là một quân cờ mà ngay cả vận mệnh cũng không thể nắm trong tay!

Cơ hồ cùng một thời điểm, ngoài mấy ức dặm cũng có một nữ tử ánh mắt mang theo vẻ thương hại nhìn chăm chú vào Dương Hạo.

Nhưng chỉ thoáng lướt qua liền thu hồi ánh mắt, sau đó nàng quét nhìn khắp bốn phía, trên mặt hiện lên vẻ hồi hộp bất an.

- Đây là Hồng Mông Khí? Không gian mười ức dặm dập nát, mấy ngàn vạn tiên tu câu diệt. Đại tỷ lệnh cho ta tới đây, lại có nghĩ tới cuộc chiến Đào sơn sẽ kết thúc như thế? Lần này trung ương Thiên Đình của ngươi chỉ sợ chẳng khác gì giỏ trứng muốn bị lật sấp đi…

Ánh mắt nàng nhìn về phía nam, trong mắt Bích Hà Nguyên Quân lại bỗng nhiên hiện lên vẻ sáng rọi khác thường.

- Một vị nhân vật anh hùng như vậy, so với vị tỷ phu vô dụng của ta còn mạnh hơn rất nhiều! Thật không biết ngày sau khi nào mới có thể tiếp tục gặp mặt lại một lần?

…

Không gian bích chướng bị trùng điệp gấp khúc, bị ngũ sắc kiếm quang một kiếm xuyên thấu, mấy người Nhạc Vũ cũng lục tục từ trong thông đạo thời không bước ra ngoài.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh rộng lớn, chính là mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu, đang đứng trên chín tầng trời.

Mà bên dưới chính là Các Linh sơn cùng phù không thiên thành.

Ở bên cạnh không xa còn có một tòa núi cao hình trùy treo ngược, chính là Bắc Hải Cực Lạc Thiên được Ô Sào cùng Đương Đồ di dời đến nơi đây.

Nhạc Vũ nội thị một phen, thương thế trong thân thể được dị lực của Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Tuyền Cơ Chân Dịch điều dưỡng, đã khôi phục gần phân nửa, pháp lực vô tận đang bắt đầu khởi động cuồn cuộn bên trong thân thể.

Mặc dù còn chưa khôi phục toàn thịnh như lúc trước, nhưng đã khôi phục hơn phân nửa chiến lực.

Hắn tiếp tục đưa mắt nhìn về nơi xa, chỉ thấy ở bên dưới có hai đầu hỏa sắc kim điểu ba chân cùng đôi cánh lửa đang cùng một đầu cự thú thân thể khổng lồ có hai đầu đang chiến đấu bên dưới tầng mây.

Trong đó có một đầu phảng phất giống như kình ngư, xương sườn lại sinh ra hai cánh khổng lồ đến mức thật khó thể tưởng tượng.

Một đầu còn lại lại giống như cự điểu khổng lồ, trên đầu lại có vô số lân ngư, vô cùng quái dị lại hung hãn mạnh mẽ.

Lúc này đang đem hai đầu hỏa điểu không ngừng thối lui về phía sau, có mấy lần suýt làm bị thương, chỉ có thể mượn dùng dây mây cực lớn duỗi thân bên dưới tầng mây trợ lực tranh đấu cùng cự thú hai đầu.

Mà ở tận bên dưới, còn có ba bóng người đang kích đấu, tạo ra linh lực phong bạo cùng cương kình dao động mặc dù không giống như lúc hắn đem hết toàn lực tru diệt Ngọc Đỉnh cùng cỗ tam thi pháp thân của Hạo Thiên, nhưng đồng dạng cũng lan tràn khắp phạm vi mấy ngàn vạn dặm.

Nếu không phải trước khi cuộc chiến này xảy ra hắn đã đem toàn bộ sinh linh phụ cận Các Linh sơn di dời đi, dư ba cương kình đủ làm cho vô số tính mạng sinh linh trong mấy ức dặm nơi này hoàn toàn biến mất.

Hắn lại tiếp tục nhìn ra xa hơn, chỉ thấy yêu thú xâm nhập Nam Chiêm Bộ Châu, ngoại trừ một bộ phận gần bên Các Linh sơn, ngoài ra đã bị đế đình đại quân do Ngao Phách thống soái toàn bộ quét ngang không còn.

Mà giờ khắc này ở phía nam vẫn chưa từng nhìn thấy chút thân ảnh của Thiên Đình binh tướng.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt liếc nhìn chăm chú vào trung niên nam tử có ánh mắt màu lam tóc bạc bên dưới, tiếp theo khẽ vẫy tay thu lại Ngũ Hành kiếm cùng trận đồ.

- Các ngươi đi bảo vệ Ngao Phách thảo phạt Bắc Câu Lô Châu! Nhân đạo phương bắc chấn hưng, lúc này lấy máu huyết yêu loại huyết tế! Người nào kháng cự đại quân ta, trảm! Tham dự vây công người của đế đình phương bắc, trảm! Làm ác nuốt thịt Nhân tộc, trảm! Dám trái nghịch trẫm, trẫm lệnh vạn tiên tề khóc, huyết tẩy thiên hạ!

Vài từ "trảm" liên tiếp dâng cao sát khí, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục lưu ý tới năm người phía sau, cầm trận đồ cùng kiếm khí trong tay hóa thành Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm.

Hắn vừa lóe thân muốn bay xuống dưới, liền nhìn thấy từ xa xa bỗng dưng bay tới một đạo linh quang.

Bên trong quang hoa là một bạch sắc ngọc châu, phi độn tới bầu trời Các Linh sơn liền hóa thành một bạch diện đạo nhân, phong thần như ngọc, vô cùng thanh tú.

Hắn vừa hiện thân, lập tức mấy chục đạo thạch châu nện xuống thẳng đến chỗ Mạnh Chương thần quân đã biến thành Thanh Long khổng lồ, vừa đi được nửa đường đã biến thành cỡ những tấm viên bàn như tấm thớt, trực tiếp đột phá Vạn Vật Sâm La huyễn biến ra cảnh tượng huyền ảo phạm vi ngàn trượng cùng vô số cự mộc, trực tiếp đập thẳng lên mặt Mạnh Chương thần quân, chỉ thấy tầng tầng bích chướng bị thạch châu thế như chẻ tre xuyên thấu, đem thân hình thật lớn của Thanh Long xuyên qua hơn mười lỗ thủng, khiến Mạnh Chương chấn động thân hình kịch liệt, rít gào một tiếng đầy vẻ đau đớn vô tận.

Côn Bằng thấy thế không khỏi cười vang một tiếng vô cùng phóng túng:

- Đây là trời không tuyệt ta! Cuối cùng cho Bắc Câu Lô Châu lưu lại một tuyến sinh cơ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1251: Huyền Thánh hàng lâm!

Tiếng cười kia tựa như tiếng chuông lớn vang vọng, thanh chấn chư thiên. Khiến mấy chục vạn tiên tu bên trong phù không thiên thành sắc mặt chợt trắng bệch, thậm chí sắc mặt Lục Áp cũng âm trầm.

Mạnh Chương thần quân cũng thu hồi long hình, biến hóa hình người, phun ra một thanh sắc mộc kiếm huyền phù bên cạnh, nhưng không nhìn Linh Châu Tử mà nhíu mày nhìn về phía bắc, ngay phương vị Bắc Hải, mắt đầy lạnh lẽo.

Ánh mắt hắn xuyên thấu qua hơn mười ức dặm không gian, có thể rõ ràng nhìn thấy trên không trung cạnh bờ biển là một đồ án cực lớn, đang chuyển động uốn lượn quanh người Vân Trung Tử, tựa như một đoàn kim quang chặt chẽ bao phủ người kia.

Mà ở bên trong đoàn kim quang chói mắt, sắc mặt Vân Trung Tử lại hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

- Mặc cho Uyên Minh tính kế thế nào, nhưng cũng không sánh bằng Sơn Hà Xã Tắc Đồ dưới tay Nữ Oa nương nương ban xuống!

Tiếng cười của Côn Bằng dần dần ngừng lại, nhưng khí thế vẫn hùng hồn cường thịnh. Hắn vung tay áo dùng băng kính quan chiếu cả mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu.

Sau một lát, vẻ mặt Côn Bằng dần dần vô cùng khó xem:

- Lần này ta lại thua Uyên Minh một ván! Cuộc chiến hôm nay đành từ bỏ. Đợi sau trăm năm, sát kiếp nổi lên ta sẽ cùng hắn kết thúc hết thảy nhân quả! Sớm hay muộn có một ngày ta sẽ làm cho hắn sống không bằng chết, diệt hết Hồng Vân nhất mạch! Nhưng trước khi rời đi…

Ánh mắt hắn bỗng nhiên nhìn lên thiên thành xa xa, sát khí trên mặt lạnh thấu xương:

- Tiểu tử kia càn rỡ như vậy! Nếu không cho hắn chịu giáo huấn, thật sự khó tiết mối hận của ta! Hôm nay chín mươi vạn tu sĩ cùng ba trăm vạn sinh linh trong thành xem như thu lợi tức cho vô số đồng tộc vẫn vong của ta!

Hà Đồ Lạc Thư bỗng dưng tiếp tục mở ra, cùng điểm bạch sắc quang nhận liên kết, sau lưng Côn Bằng bỗng dưng ngưng tụ ra gần trăm thanh băng kiếm dài trăm vạn trượng khổng lồ thẳng tắp hướng thiên thành chém tới.

Chân mày Lục Áp đạo nhân cau lại, tiếp theo kim diễm đầy trời dấy lên, đem băng kiếm trên không trung hòa tan rơi xuống, nhưng vẫn có hơn mười thanh xuyên qua Tiên Thiên Đâu Suất Thái Dương Chân Viêm của hắn.

Đứng sau lưng Lục Áp không xa là Mạnh Chương, thế nhưng lúc này vẻ mặt hắn chỉ thoáng động dung liền tùy ý cho băng kiếm thật lớn xuyên ngang qua bên trên người.

Chỉ trong nháy mắt liền đem lam quang bích chướng nhìn qua yếu ớt như giấy bao phủ quanh thiên thành một kích dập nát.

Mà giờ khắc này bên trong thiên thành, không chỉ toàn bộ tiên tu sắc mặt đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, ngay cả Hiên Viên Thu cũng hiện lên vẻ mặt ngưng trọng, vô cùng bất đắc dĩ lại lộ ra vẻ nghiêm túc.

Hành cung đế đình chung quy không cách nào bảo vệ, mà một kích toàn lực của Chuẩn Thánh cảnh giới hắn cũng không khả năng đối phó!

Sắc mặt Ngụy Thanh lại vô cùng bình tĩnh, đối với vận mệnh về sau của mình hắn cũng đã rõ ràng.

Mà Vi Minh Tử lại cười khổ một tiếng, đồng dạng cũng không có nửa phần kinh hãi, chỉ ngẩng đầu lên nhìn chư thiên tinh tú trên không.

Trong lòng hắn thầm giật mình, tinh đồ bên trên lại không hề có biến hóa.

Tinh tượng chính là hình chiếu của toàn bộ sự vật diễn ra trên thế gian. Người

nào hơi thông hiểu chút tử vi đấu số là có thể xem tinh đồ hiểu rõ thiên hạ đại thế. Nếu như là người tinh thông còn có thể thông qua chư thiên tinh tú vận chuyển quỹ tích mà phỏng đoán được việc tương lai.

Mà giờ khắc này phương vị quần tinh Bắc Câu Lô Châu tình thế cũng chưa hề có nửa phần chuyển biến tốt đẹp, trái lại có vẻ không chịu nổi.

Thậm chí nơi chân trời cực bắc ngoại trừ Huyền Vũ cùng viên đế tinh sáng ngời giờ phút này lại hiện lên bạch quang hồng mang, ẩn hiện ra dấu hiệu sát phạt điềm xấu, vẻ chói sáng cũng hơi u ám, rõ ràng hiện ra xu thế chao đảo!

- Đây là dấu hiệu vẫn vong! Sao lại như thế?

Trong đầu Vi Minh Tử vừa hiện lên một tia nghi ngờ, hắn cũng không kịp phân tâm suy tư, chỉ thấy một đạo băng lam kiếm hoa từ bên trên rơi thẳng xuống.

Trên mặt Vi Minh Tử lại hiện lên tia tĩnh mịch thê lương, dưới kiếm của Thái Thượng Kim Tiên tuyệt đỉnh thậm chí cả ý niệm phản kháng cũng không cách nào nảy sinh trong đầu.

Còn đang ngây người chờ chết, nhưng chợt thấy có một đoàn hắc quang từ trên không trung lướt qua, hơn mười thanh băng kiếm khổng lồ toàn bộ biến mất vô tung, không còn nhìn thấy bóng dáng.

Cả tòa thiên thành hoàn hảo không hề có chút tổn hao gì!

Vi Minh Tử nhất thời thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng kinh sợ đồng thời dâng lên nỗi vui sướng vì được sống sót sau tai nạn.

Nhưng lòng hắn càng thêm nghi hoặc, người ra tay là vị thái cổ đại năng nào, chẳng lẽ cũng là quân cờ do vị đại đế kia đã sắp đặt trước khi rời đi?

Bên ngoài mười vạn dặm, Côn Bằng cũng kinh ngạc, yên lặng nhìn lên thiên thành xa xa, ý cười trên mặt vừa rồi cơ hồ đã biến thành cứng ngắc.

- Đây là Thai Tàng Hư Không…

Ở phương bắc có thể làm cho hắn liên tưởng đến ý nghĩ này chỉ có Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận của Uyên Minh!

Nhưng người kia làm sao có thể xuất hiện ở đây lúc này?

Cho dù Uyên Minh có trí tuệ như quỷ thần, cũng không thể bình yên thoát thân từ kết quả tuyệt sát kia! Cho dù có thể hiểu rõ được tính toán của Hạo Thiên, cũng không thể không trả chút đại giới! Càng không khả năng xuất hiện ở đây ngay lúc này…

Không hiểu vì sao trong nội tâm Côn Bằng bỗng nhiên có vài phần hồi hộp, tim đập thật nhanh.

Mạnh Chương thần quân đứng đối diện sắc mặt cũng khẽ động, lộ ra vài phần vui vẻ. Mà Lục Áp đạo nhân lại nhìn lên thiên không, thân hình chợt run nhè nhẹ, đôi môi nhếch lên, vẻ vui sướng cùng sát ý tàn khốc đều hỗn hợp chung một chỗ.

- Huyết Lục thiên quân! Ngươi quả nhiên chưa từng gạt ta, mối thù cũ mười vạn năm, hôm nay chung quy có thể giải quyết!

Tiếng cười không dứt, trong lời nói cũng không chút nào che lấp, lộ ra lệ ý vô tận. Ánh mắt Côn Bằng lập tức co rụt lại, Huyết Lục thiê quân? Chính là Nhạc Vũ?

Trong tầm mắt trước mặt hắn bỗng dưng hiện ra một cây búa lớn ngũ sắc mang theo thất thải hà quang từ trên không trung hướng ngay chỗ Linh Châu Tử uyển như lôi đình xoay chuyển chém xuống!

Nhân quả khóa định, thời không phạm vi trăm vạn dặm đông cứng lại!

Vẻ mặt Linh Châu Tử chợt rùng mình, rõ ràng đã sớm có cảm ứng nhưng lúc này lại không cách nào né tránh!

Lại có thêm một cỗ kiếm ý sắc bén hỗn hợp long uy quán không tràn tới, xuyên thẳng thần hồn.

- Long uy Tổ Long? Ngũ Đinh Thần Phủ? Như thế nào lại…

Trong đầu vừa xẹt lên ý niệm này, Linh Châu Tử cũng không còn quản tới Mạnh Chương thần quân, tâm niệm chợt động liền điều khiển mười hai đoàn bạch sắc

quang hoa bay lên, đem thần phủ đỡ lấy.

Còn chưa kịp thả lỏng một hơi, liền thấy một chiếc chuông lớn cao trăm vạn trượng từ trên đỉnh đầu bỗng dưng xé rách bầu trời chụp xuống.

- Oanh!

Một tiếng chuông vang, thanh chấn chín tầng trời. Chiếc chuông lớn rơi xuống, cơ hồ không hề cho Linh Châu Tử có nửa phần cơ hội giãy thoát, liền đem thân hình hắn chụp gọn vào bên trong! Không còn nửa phần khí tức…

- Chiếc chuông này chính là Hồng Mông Khí! Rốt cục là người nào?

Côn Bằng theo bản năng cảm thấy cả kinh, tiếp theo liền nhìn thấy một thiếu niên đang đứng ngạo nghễ bên trên chuông lớn, vẻ mặt lẫm liệt, diện mạo tuấn mỹ, khí thế chẳng khác gì một thanh kiếm khí tuyệt thế lại giống như biển rộng mênh mông, sắc bén bá tuyệt lại thâm sâu như cửu uyên!

- Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ?

Ngây người nhìn thiếu niên kia chăm chú, Côn Bằng chợt cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Theo như hắn biết tuy mấy trăm năm trước thiếu niên này từng giết hai mấy trăm tu sĩ của Xiển giáo, pháp lực thân hình nhiều nhất chỉ đạt tới Đại La Kim Tiên!

Nhưng người trước mắt rõ ràng là một Hỗn Độn Chuẩn Thánh thực lực phi phàm!

Ngay sau đó Côn Bằng đột nhiên cảm thấy không đúng, linh quang chợt hiện, bỗng dưng bừng tỉnh.

- Ngươi là Nhạc Vũ, cũng là Uyên Minh?

Trong thanh âm hỗn loạn vẻ kinh hãi vô tận.

Nhạc Vũ lạnh lùng không đáp, đưa tay khẽ vẫy, khiến Trấn Thiên Tỳ đang phiêu phù trên chín tầng mây rơi xuống trước người hắn.

Hắn vừa đưa tay chạm vào, liền làm cho tầng huyết quang bao phủ bên ngoài ấn tỳ tiêu tán. Tử khí nồng đậm bên trong cùng đế khí quanh người Nhạc Vũ lập tức tạo thành một đạo tử kim khí trụ xông thẳng lên trời.

Chín đầu cự long chỉ có một đôi trảo còn có chút hư ảo lập tức xoay quanh dựng lên.

Sau lưng hắn là quang luân hai mươi tầng được mở ra toàn bộ, phù văn đại đạo phủ kín bên trong, bên ngoài vẫn là chín đầu cự long xoay quanh.

Thanh thế lừng lẫy, huy hoàng cường thịnh!

- Bài vị tầng mười chín! Thiên Đế mệnh cách!

Đồng tử Côn Bằng co rụt lại, cảm giác điềm xấu càng thêm nồng hậu. Nếu không phải tâm trí hắn kiên nghị, dùng ý niệm mạnh mẽ áp chế, cơ hồ đã không nhịn được liền muốn lập tức xoay người thoát đi.

Mặc dù là giờ phút này hắn vẫn luôn cảm thấy bất an, nhưng vẫn không thể làm rõ được ngọn nguồn.

Trấn Thiên Tỳ cùng Thiên Đế tử khí tương hợp, đủ sánh vai cùng một món tiên thiên chí thánh linh bảo đỉnh cấp, thậm chí chỉ còn thiếu chút nữa là có thể sánh với Hồng Mông Khí.

Nhưng nếu chỉ là như thế vẫn còn xa không đủ làm hắn bỏ chạy!

Hôm nay tuy hắn không cách nào vãn hồi kết quả thua bại của Yêu tộc, nhưng nếu muốn thoát thân vẫn là dễ dàng.

Dù ba người trước mắt đều là nhân vật tuyệt đỉnh bên trong thế giới hồng hoang.

Chín đầu cự long quay quanh người, đế khí bao phủ, lại cầm cây búa ngũ sắc trong tay, sau đó Nhạc Vũ chuyển mắt nhìn về phía Côn Bằng, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng mang theo vài phần châm chọc:

- Yêu sư vừa rồi mới nói muốn giết hết Hồng Vân nhất mạch chúng ta phải không?

Ấn đường Côn Bằng cơ hồ đã cau chặt lại thành một đường thẳng, tiếp theo hừ lạnh một tiếng:

- Nói thì đã sao…

Lời còn chưa dứt, liền thấy Trấn Thiên Tỳ dựng đứng trên không trung, đón gió liền trướng, hóa thành phạm vi ngàn vạn lần, ầm ầm áp xuống!

Hắn còn chưa kịp phát sinh phản ứng, lại thêm một đạo búa ảnh sắc bén quét tới, trầm hùng như núi chém thẳng qua!

Trong lòng Côn Bằng căng thẳng, Hà Đồ bên trên cũng không tiếp tục dây dưa với Trảm Tiên Phi Đao, sau khi điều khiển bay lên, đồng dạng hóa thành phạm vi ngàn vạn trượng chặt chẽ chặn ngang Trấn Thiên Tỳ.

Trong phạm vi mười vạn trượng trước người lại có vô số băng cứng ngưng kết, ngay lập tức lại bị cự phủ chém thành phấn vụn!

Sau khi chém băng cứng thành phấn vụn, lại hiện ra một vực sâu không thấy đáy, lại có chút tương tự như Đại Hỗn Độn Thuật, cắn nuốt thôn thiên, khôn cùng vô ngần!

Ngũ sắc cự phủ mạnh mẽ oanh kích, khiến hắc sắc không gian sinh ra một tia vết rạn.

Côn Bằng không hề có chút ngoài ý muốn, chỉ cười lạnh một tiếng, nhưng ngay sau đó trong ánh mắt hắn lại bị một tầng ngũ sắc quang hoa chiếu vào.

Vừa cẩn thận quan sát, lại chỉ thấy một đạo ngũ sắc nhận quang dài chừng trăm vạn trượng theo sát Ngũ Đinh Thần Phủ đâm thẳng đến! Mà ngay mũi nhận lại hiện lên một điểm bạch quang!

- Hồng Mông Khí! Đại Hỗn Độn Thuật!

Ý niệm vừa dâng lên, mũi nhận đã đâm vào bên trong hắc sắc vực sâu, cả không gian lập tức hỏng mất, mà ngay vùng bụng dưới của Côn Bằng lập tức bạo tán thành một đoàn vỡ vụn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1252: Hà Đồ Lạc Thư!

Thần thông cắn nuốt thôn thiên phệ địa của Côn Bằng vốn không phải Đại Hỗn Độn Thuật chân chính, hắc sắc không gian kia chỉ do hư không vô tận trong cơ thể biến thành, khi Nhạc Vũ dùng Đại Hỗn Độn Thuật phản kích, đem một kiếm xuyên thấu, nơi ngực bụng cất chứa hư không kia lập tức liền bị đánh dập nát!

Vô số máu tươi tuôn xuống như sóng triều. Một trận cương phong từ bên trong nổ ra, mang theo huyết quang tràn ra tứ tán.

Trên mặt Côn Bằng ngoại trừ vẻ kinh ngạc cũng không hề có nửa phần kích động thống khổ, trái lại hiện lên một tầng thanh khí, lệ khí điên cuồng, sát ý tràn như nước!

Hắn bỗng dưng bạo rống một tiếng, âm ba cuốn về phía trước, cuồng phong phẫn nộ gào thét, khiến ngũ sắc kiếm quang như bị khựng lại thoáng chốc.

Ngay sau đó quanh người hắn đột nhiên có một cỗ thủy linh lực tụ tập đến, ngưng kết ra vô số phong đao cùng huyền băng đại kiếm.

Từng thanh giống như mưa rền gió dữ điên cuồng chém xuống, cùng ngũ sắc kiếm quang va chạm giao kích, kình khí tứ tán không ngừng, pháp lực cuồn cuộn giống như vô ngần khôn cùng, vết thương ngay ngực bụng của hắn cũng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

- Càn rỡ! Ta có Hà Đồ Lạc Thư chí bảo trong tay, cho dù ngươi có Hồng Mông Khí lại có năng lực gì làm khó dễ được ta?

Lại một tiếng hừ tức giận, Côn Bằng bỗng dưng bước tới một bước, một lam sắc đan hoàn phun ra khỏi miệng, cùng Trảm Tiên Phi Đao giao kích một chỗ.

Sau đó cả thân hình hắn bỗng dưng bành trướng.

Thiên địa pháp tướng tăng lên tới chín trăm vạn trượng, hai bàn tay hướng Trấn

Thiên Tỳ xa xa chộp tới, lại rõ ràng dùng thân thể mạnh mẽ, cự lực khôn cùng đem Thiên Đế ấn tỳ có thể so sánh với chí thánh linh bảo đỉnh cấp nâng ngược lên trên không trung.

Hà Đồ Lạc Thư giữa không trung lại tự biến hóa lúc lên lúc xuống, hướng chuông lớn xa xa trùm tới.

Chỉ trong tích tắc đã đem toàn bộ hoàn cảnh xấu xoay chuyển, dùng sức một mình đối kháng ba người vẫn hơi chiếm thượng phong, hiện rõ thông thiên thần thông vô thượng uy danh của thượng cổ yêu sư!

Bên dưới Hà Đồ Lạc Thư khổng lồ bao phủ, thân ảnh Nhạc Vũ thế nhưng lúc này lại vô cùng nhỏ bé.

Ánh mắt Côn Bằng thậm chí đã chăm chú nhìn vào trên ngũ sắc Hồng Mông kiếm khí, ẩn hiện ra vài phần tham lam.

Ngay trong thoáng chốc, trong ánh mắt băng lam sắc đã bị nỗi kinh ngạc tràn ngập, lúc này đã biến thành chân chính hoảng sợ!

Thân hình Nhạc Vũ trên đỉnh chuông đột nhiên vặn vẹo, tán phát hóa thành vô số điểm sáng tiêu tán.

Hai luồng linh quang khổng lồ toàn bộ bao trùm không trung.

Thân ảnh giống như đúc đang ở cách mười vạn dặm xa xa bỗng dưng hiện ra, trên người mặc cửu long tử kim bào, tay trái cầm Ngũ Đinh Thần Phủ, tay phải cầm ngũ sắc cự kiếm, dung mạo tuấn mỹ còn đang cười cười đầy tà khí.

Trên đỉnh đầu Nhạc Vũ lại là một vầng thanh sắc minh nguyệt treo cao, bên trong bắn ra một đoàn thanh quang chiếu tới!

- Là Côn Luân Kính! Côn Luân Tâm Kính Thuật!

Cơ hồ ý niệm vừa hiện lên, đoàn thanh quang đã xuyên vào bên trong thần hồn của hắn, lập tức đem nguyên hồn chặt chẽ cố khóa.

Ngay sau đó liền nhìn thấy ngũ sắc cự kiếm trong tay thiếu niên bỗng dưng hiện ra linh quang lưu chuyển, biến thành một cây quạt thật bình thường, đang hướng

Hà Đồ Lạc Thư vừa định hóa quang bỏ chạy cách đó không xa quạt tới, sái ra vô số ngũ sắc quang hoa!

- Hà Đồ!

Đoàn lam sắc linh quang lập tức chớp lên, xa xa muốn rơi xuống, bị pháp lực của Nhạc Vũ cuốn lấy liền hút nhiếp trở về.

Mà Tam Diệu Như Ý Ngũ Sắc Phiến cũng tiếp tục quạt ra!

- Lạc Thư!

Linh quang bên phải cũng lắc lư một trận, liên tục giãy dụa nhưng bị một đạo hắc quang lướt qua ngay lập tức bị nhốt đóng vào bên trong Thai Tàng Hư Không thế giới của Nhạc Vũ.

Nguyên thần của Côn Bằng chỉ bị Côn Luân Tâm Kính Thuật cấm chế không tới thoáng chốc, chỉ trong nháy mắt đã hoàn hồn trở lại, nhưng Hà Đồ Lạc Thư trước mắt cũng toàn bộ bị Nhạc Vũ đoạt lấy, ngay cả hồn niệm liên hệ đã hoàn toàn biến mất!

- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang!

Trong đôi mắt băng lam cơ hồ muốn phun ra lửa, lấy lực thao túng của hắn đối với Hà Đồ Lạc Thư, mặc dù gặp phải vô thượng thần thông gì cũng có thể chống đỡ.

Nhưng không tưởng được hắn lại gặp phải Côn Luân Kính!

Mà trong tay người kia hiện tại đã có tới bốn tuyệt đỉnh kỳ trân!

Tuy Nhạc Vũ chỉ mới đạt tới Chuẩn Thánh Thái Sơ cảnh giới, dựa vào thần thông pháp lực cùng chiến lực mạnh mẽ lại không thua gì Thái Thượng Kim Tiên tuyệt đỉnh!

Tức giận hừ lên một tiếng, trong lòng mang theo hận ý không chút cam tâm, ngay sau đó Côn Bằng liền đem hết toàn lực đẩy mạnh Trấn Thiên Tỳ lên cao!

Cả thân hình hắn lại biến hóa, huyễn hóa thành một đầu cự điểu khổng lồ ngàn

vạn trượng, vọt lên phía chân trời, vặn vẹo thời không, vừa vỗ cánh đã đi ra ngoài trăm vạn dặm, mà hai cỗ tam thi hóa thân khác trên tầng mây cũng vội vàng bỏ chạy. Ném lại nhiều linh bảo đang kịch đấu cùng Thái Dương Kim Ô, cũng vỗ cánh đã nhanh như chớp thoát ra ngoài trăm vạn dặm.

Từ thật xa chỉ nghe một tiếng cười to điên cuồng của Lục Áp vang ra!

- Bệ hạ quả nhiên không làm ta thất vọng! Côn Bằng a Côn Bằng! Năm xưa ngươi ám toán cha ta, có từng nghĩ đến bản thân mình cũng có ngày hôm nay? Lần này nếu không chém đầu ngươi, Lục Áp này thật sự thẹn phận làm nhi tử…

Lời vừa rơi, Lục Áp đạo nhân chợt cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm tâm huyết lên trên Tử Kim Hồ Lô.

Điểm bạch sắc quang nhận càng lóe sáng quang hoa, xuyên qua không gian chỉ trong nháy mắt đã truy tới phía sau Côn Bằng, bạch quang vặn xoắn, liền khiến một khối tam thi hóa thân bị chém thành hai đoạn, ầm ầm rơi xuống đất.

Bên dưới mặt đất giờ phút này lại có vạn đạo thanh đằng đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất, thật nhanh vươn lên trời, đem cỗ hóa thân thành cự điểu khổng lồ của Côn Bằng chặt chẽ cuốn lấy, mạnh mẽ trói buộc lôi kéo xuống mặt đất.

- Buồn cười! Côn Bằng ta tiếu ngạo thiên địa, có thiên đạo bảo hộ! Chỉ là ba Hỗn Độn Kim Tiên cũng muốn làm cho ta thân vẫn?

Côn Bằng phẫn nộ gào thét, vô luận là thân thể cự kình bị chém đôi hay cự điểu khổng lồ bị trói buộc đều hóa thành một đạo lam quang xuyên vào bên trong bản thể.

Thân thể Côn Bằng hóa thành ngàn vạn trượng lại tiếp tục khuếch trương, hai cánh mở ra, phạm vi ước chừng một ngàn tám trăm vạn trượng, dài tới chừng chín vạn dặm!

Lập tức đánh nát thời không, cơ hồ xem thường toàn bộ thiên địa pháp tắc cùng thời không đại đạo, hướng Bắc Minh bay nhanh.

Chỉ sau mười hơi thở đã tiến tới bờ Bắc Hải, khoảng cách chín ức dặm.

Giờ phút này Nhạc Vũ mới áp chế xong Hà Đồ Lạc Thư, lạnh lùng nhìn theo,

trong mắt ẩn chứa sát ý lạnh lẽo cùng vẻ trào phúng.

Tuy thân ảnh Côn Bằng đã phi độn ra ngoài mấy ức dặm, nhưng hắn cũng không chút hoang mang, lại phân chia Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay thành năm thanh ngũ sắc kiếm khí, xoay tròn quanh người, bỗng dưng phát ra một cỗ ngũ hành từ lực bắn ra.

Kiếm quang xoay chuyển trảm tới, đồng dạng cũng là đánh nát không gian, xem thường thời gian pháp tắc hướng mặt bắc bay đi.

Chỉ phút chốc đã đi qua trăm vạn dặm, còn nhanh hơn Côn Bằng mấy phần, ở bên trong hư không hiện ra một đạo quang mang sáng chói, chỉ một lát sau đã xuyên tới trước thân ảnh của Côn Bằng.

Hắn đứng ngạo nghễ trên chín tầng trời, chân đạp tường vân, một tay cầm búa, một tay cầm kiếm, từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt như liếc nhìn chúng sinh thẳng tới đầu cự điểu xa xa.

Đồng tử Côn Bằng giận dữ trừng lên, tiếp theo lại rít lên một tiếng sắc nhọn, thân hình bỗng dưng co rụt lại chỉ còn hơn trăm vạn trượng, tựa như một thanh tiêu thương không hề tránh né hướng chỗ Nhạc Vũ đâm thẳng tới!

Từ thời thượng cổ, Cộng Công va đập liền khiến Bất Chu sơn ngã! Lúc này Côn Bằng tề tụ một thân lực lượng của hai cỗ tam thi pháp thân vào bản thể, đem hết toàn lực va chạm còn vượt hơn Cộng Công ba phần!

Thân hình còn chưa đến, đã khiến ức vạn dặm nơi này toàn bộ nứt vụn!

Mà giờ khắc này toàn bộ phương bắc cơ hồ hồn niệm của các Chuẩn Thánh nhân vật đều sôi nổi tràn đến.

Vô luận là Vũ Dực Tiên hay Huyền Đô Pháp Sư đều dừng tay, xa xa nhìn về phương hướng kia.

Bên ngoài phù không thiên thành, trong mắt Lục Áp mang theo vẻ chờ mong, thần tình lại vô cùng lo lắng chằm chằm nhìn về hướng Nhạc Vũ.

Hai mắt Mạnh Chương thần quân hơi nheo lại, bên trong lóe ra tinh mang, ẩn ý khó lường.

Vân Trung Tử bị vây bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ thoáng cau mày, gương mặt khổ sáp lẩm bẩm.

- Muốn giết Côn Bằng? Lấy tu vi của hắn tựa hồ là còn quá sớm đi…

Huyền Đô Pháp Sư đứng bên cạnh hắn, nghe được lời này không khỏi mỉm cười.

- Đúng là không khỏi có chút nóng lòng! Nếu có thể tru diệt Côn Bằng đã đủ giải quyết Bắc Câu Lô Châu, hết thảy hậu hoạn. Người này liều mạng như thế cũng là theo lẽ thường phải làm. Nhưng thượng cổ yêu sư lực lượng, một cỗ Hồng Mông Khí làm sao có thể đơn giản tru diệt…

Còn đang nói chuyện đột nhiên ngừng bặt, Huyền Đô Pháp Sư cũng không nói tiếp, chỉ ngây người nhìn lên bầu trời cách mấy ức dặm.

Chỉ thấy Nhạc Vũ đã thu hồi Ngũ Đinh Thần Phủ, tuy Côn Bằng ở ngoài ngàn vạn dặm nhưng chỉ trong chớp mắt liền đánh tới nhưng hắn lại không hề có nửa điểm bối rối.

Tay phải cầm kiếm, tay trái khẽ vuốt thân kiếm, giữa chân mày lộ ra vài phần cảm khái hoài niệm.

- Bộ kiếm quyết này đã lâu rồi trẫm không dùng tới…

Rõ ràng chỉ là thấp giọng nỉ non, thế nhưng lúc này cả tam giới đều có thể nghe, xuyên thấu cả cửu thiên thập địa!

Thanh ngũ sắc cự kiếm cũng từ tay hắn bay ra, mang theo vô số quỹ tích huyền diệu mỹ lệ.

- Yêu sư Côn Bằng! Mười vạn năm trước ngươi làm tổ sư Hồng Vân của trẫm thân vẫn, mười vạn năm sau lại muốn xâm phạm đế đình của ta. Cùng Hồng Vân nhất mạch toàn bộ ân oán nhân quả hôm nay liền cùng nhau giải quyết! Chết dưới Thiên Mệnh kiếm của trẫm, ngươi nên cảm thấy tự hào!

Trong tử kim khí trụ chín đầu cự long bỗng nhiên xoay quanh, quấn quýt trên thân kiếm, khiến ngũ sắc cự kiếm bao quanh một tầng tử sắc dày đặc.

Thế kiếm bỗng dưng khựng lại, phảng phất như chịu tải toàn bộ sức nặng của cả thế giới.

Hơi thở của Huyền Đô Pháp Sư cách ngoài ba ức dặm bỗng dưng trầm trọng, ánh mắt cũng chuyển sang vô cùng ngưng trọng:

- Chính là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm! Bộ kiếm quyết này lại được Huyết Lục thiên quân cải biến tới mức như thế!

- Quảng Lăng Tuyệt Kiếm?

Vân Trung Tử thoáng nhíu mày, lại cảm thấy thật khó hiểu. Hắn có thể nhìn ra bóng kiếm của Nhạc Vũ chém ra, xác thực là vô cùng huyền diệu, nhưng rốt cục uy lực như thế nào, lại có tác dụng gì hắn lại không thể biết.

Hắn cũng không nghĩ ra là dạng kiếm quyết bực nào có thể làm Huyền Đô Pháp Sư, bản thân là đệ tử thánh nhân, hơn nữa còn là Thái Thượng Kim Tiên thất thố đến như thế.

Huyền Đô cũng biết giờ phút này phản ứng của mình có chút không ổn, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng đông cứng!

- Là thần thông sư môn của người này, không kém cỏi bất cứ môn thần thông nào trên thế gian! Đáng tiếc trên đời còn chưa nghe thấy kỳ danh. Ở trong mắt ta kiếm quyết này nếu diễn biến tới cực điểm, dưới thánh nhân trên thế gian, toàn bộ sinh linh vạn vật chỉ là sô cẩu!

Lời vừa rơi xuống, liền chỉ thấy quang mang chợt lóe sáng trên bầu trời, một đạo kiếm quang kinh diễm thê mỹ bỗng dưng nhấp nháy trong thiên địa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1253: Tuyệt kiếm tái hiện!

- Dưới thánh nhân trên thế gian đều như sô cẩu? Làm sao có thể?

Vân Trung Tử không khỏi bật cười, âm thầm lắc đầu. Cho dù là vô thượng thần thông, trừ phi đạt tới Đại La Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới đỉnh phong như Côn Bằng, nhưng vẫn chưa chắc đạt tới uy lực đến như vậy!

Quảng Lăng Tuyệt Kiếm có lẽ thật sự cường hãn, nhưng trong lời nói của Huyền Đô Pháp Sư hơn phân nửa là mang theo vài phần ngữ khí khoa trương.

Nhưng ngay sau đó cách mấy ức dặm, ngũ sắc kiếm quang xông lên thiên không, tiêu cự trong mắt Vân Trung Tử lập tức bị khóa chặt, ở trong mắt hắn toàn bộ sự vật trên thế giới này đều đã biến mất, chỉ còn lại một kiếm kinh nhân mỹ lệ, vô cùng tuyệt thế hiện ra!

Đại thần thông vừa được triển khai, khí thế dập nát thời không như vô thanh vô tức, nhưng giờ phút này toàn bộ Bắc Hải hơn mười vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh cùng hơn trăm vị Đại La Kim Tiên đều bị đạo ngũ sắc kiếm quang chặt chẽ hấp dẫn.

Khi kiếm mang vừa thu liễm, thân hình thật lớn của Côn Bằng vẫn lấy xu thế hủy diệt thế giới lao thẳng về phía trước!

Ngay sau đó thân ảnh khổng lồ trong nháy mắt bao phủ Nhạc Vũ, nhưng khi thân hình kia xuyên qua, thiếu niên đứng giữa không trung vẫn một tay cầm kiếm, ngạo nghễ giữa hư không.

Vân Trung Tử không khỏi cau mày, trên mặt hiện lên vài phần quái lạ.

- Sao lại như thế?

Bóng người đơn độc đứng trên không trung rõ ràng chính là thật thể, không phải do huyễn pháp tạo ra, mà kết cục hai đại cường giả tuyệt đỉnh giao phong cũng

tuyệt không thể nào bình yên như thế.

Đáng tiếc xu thế va chạm của Côn Bằng đã khiến thời không nơi kia bị dập nát, cho dù là Chuẩn Thánh cảnh giới cũng khó thể đem hồn niệm thăm dò vào bên trong.

Nhưng Huyền Đô Pháp Sư đứng bên cạnh giống như đã biết được kết quả, khe khẽ thở dài:

- Côn Bằng tung hoành hồng hoang đã hai mươi vạn năm, thanh danh yêu sư cơ hồ kề vai cùng Trấn Nguyên đại tiên và Thái Hư đạo hữu. Không ngờ hôm nay lại vẫn lạc nơi đây! So sánh với Quảng Lăng Tuyệt Kiếm lại có chút khác hẳn, vừa rồi hắn từng gọi là Thiên Mệnh kiếm sao? Thiên Mệnh, đây là vì sao?

Trái tim Vân Trung Tử lập tức căng thẳng, không tự chủ được lắc đầu:

- Huyền Đô sư huynh, ta không ngờ ngươi lại xem trọng Nhạc Vũ như vậy! Nhưng nếu chỉ một kiếm kia đã làm Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên như Côn Bằng thân vẫn, làm sao có thể?

Huyền Đô cười cười không đáp, chỉ chăm chú nhìn qua, xuyên thấu qua không gian trùng điệp nhìn tới không gian nơi kia.

Chỉ thấy thân hình Côn Bằng vẫn tiếp tục lao tới phía trước một lúc, ngay sau đó thân thể chợt bành trướng thành ngàn vạn trượng, bên trong thân thể tuôn ra vô số huyết tuyến tung tóe khắp mọi nơi.

Toàn bộ thân thể từ ngay giữa trung tâm liệt thành hai nửa, vô số huyết nhục vỡ tung, không còn chút sinh cơ hồi phục, tựa hồ như lúc bị vỡ tan cũng đã bị đoạn tuyệt hết thảy sinh cơ!

Chỉ trong tích tắc thời gian, thân hình ngàn vạn trượng đã toàn bộ vỡ vụn! Chỉ còn lại ba khung xương thật lớn đang rơi xuống mặt đất.

Vẻ mặt Vân Trung Tử không khỏi cứng ngắc, ánh mắt hoàn toàn tan rả, hắn quả thật không thể tin được hết thảy chuyện trước mắt đều là chân thật.

Chỉ một kiếm liền làm thân thể Côn Bằng, vốn vô cùng mạnh mẽ có thể xếp vào hàng ngũ đứng đầu hồng hoang hoàn toàn tan rã! Thậm chí làm huyết nhục của

hắn hoàn toàn không còn nửa phần sinh cơ!

Điều này làm sao có thể? Cho dù là vài vị thánh nhân kia có toàn lực ra tay chỉ sợ cũng không hơn được như thế!

Mà Huyền Đô Pháp Sư vẻ mặt như cười nhưng lại mang theo vẻ khổ sáp bên trong.

- Cho nên ta mới nói, một kiếm này chém ra, dưới thánh nhân cũng như sô cẩu! Là loại kiếm quyết không nên tồn tại trên thế gian! Hiện giờ ta thật sự có chút hối hận, nếu sớm biết như thế, lúc trước không nên ra sức nhiều như thế…

Vân Trung Tử giật mình ngây người, sau một lúc lâu mới dần dần khôi phục trầm tĩnh, thở sâu một hơi nói:

- Đây là tuyệt học sư môn của hắn? Bực kiếm quyết này làm sao có thể tồn tại trên thế gian? Chẳng phải nói Hỗn Độn Chuẩn Thánh như chúng ta đều dễ dàng bị hắn tàn sát như sô cẩu?

- Làm sao có thể?

Ngữ khí Huyền Đô Pháp Sư ngược lại biến đổi, chậm rãi nói:

- Nắm thiên ý trong tay đả thương địch thủ, tự nhiên sẽ bị thiên địa cắn trả. Thật không biết Huyết Lục thiên quân phải trả đại giới như thế nào. Chuẩn Thánh đỉnh phong, cần một kiếm tru diệt nhân vật cấp bậc như thế dù có cầm Hồng Mông Khí trong tay cũng hơn phân nửa gặp phải kết quả thân vẫn. Thật không biết hắn làm sao thoát khỏi kiếp nạn này…

Nói đến nửa câu, trong lòng Huyền Đô đột nhiên khẽ động, nhìn lên tử kim khí trụ trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, đã bị giảm đi mất bốn thành. Chín đầu cự long mười tám trảo cũng có hai đầu đã biến mất, chỉ còn sáu đôi là thật, ba đôi là hư ảo.

- Bốn thành đế khí sao? Thì ra là thế, thì ra là thế, lại có thể lấy bốn thành đế khí làm đại giới đổi lấy cái chết của Côn Bằng! Chẳng thể trách kiếm thức này cùng Quảng Lăng Tuyệt Kiếm có chút khác nhau. Chẳng thể trách hắn lại gọi là Thiên Mệnh kiếm, đích thật là Thiên Mệnh kiếm…

Huyền Đô lẩm bẩm chốc lát, tiếp theo chỉ thấy từng luồng tử khí hạo hãn từ khắp

bốn phương tám hướng tràn tới, hướng chỗ Nhạc Vũ sôi nổi tụ tập!

Ngay lập tức khiến cho tử kim khí trụ vừa có vẻ suy yếu lại lần nữa bành trướng, chỉ một lúc sau đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Chín đầu cự long mười tám trảo cũng hiện lại như trước, vẫn là tám đôi là thật, một đôi hư ảo!

Không những vậy còn có vô số thất thải hà quang tụ tập tới, khiến bên trong đế khí còn ẩn chứa vô tận công đức.

- Vẫn là Thiên Đế mệnh cách! Tính kế lợi hại! Đây là hắn liệu định Côn Bằng thân vẫn, sẽ làm căn cơ của hắn càng thêm củng cố. Không chỉ Nhân đạo Bắc Câu Lô Châu chấn hưng, nơi phương bắc cũng không còn hậu hoạn. Tê! Hậu bối bực này, thật là quá ghê gớm! Lần này dám lấy cả thiên hạ làm bàn cờ, hạ một ván cờ thật lớn! Ngươi cùng ta đều là quân cờ của hắn…

Huyền Đô Pháp Sư không ngừng tán thưởng, Vân Trung Tử lại giống như không nghe thấy, vẫn thấp giọng thì thầm:

- Đây là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Thiên Mệnh kiếm sao? Thế gian này không ngờ còn có kiếm thế đại đạo như vậy! Đến tột cùng là do người nào sáng chế…

Không chỉ là Vân Trung Tử, giờ phút này trong phạm vi mười ức dặm những người may mắn nhìn thấy cảnh tượng này đều một trận yên tĩnh.

Bọn họ đều kinh ngạc với sự thua bại của Côn Bằng, nhưng càng thêm khiếp sợ chính là một kiếm tuyệt thế đủ chấn động khắp hồng hoang!

Đương Đồ cùng Thái Hoàng vừa tiến đến tụ hợp với đại quân của Ngao Phách, thân hình đều dừng phắt lại, độn quang tắt lịm, mắt nhìn về phương hướng kia, trong mắt hiện ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, còn hiện lên tia may mắn cùng kinh dị hỗn loạn.

Mà ở bên trong phù không thiên thành, trong mắt Mạnh Chương thần quân lóe tia sáng ngời, ẩn thấu vẻ chờ mong vô hạn.

Trên mặt Lục Áp lại hiện lên vẻ hưng phấn cùng kiêng kỵ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh nơi xa kia.

Trong nội tâm hắn mờ mờ ảo ảo sinh ra tia rét lạnh.

Người này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt không nguyện biến thành kẻ địch của hắn!

Nhạc Vũ đang đứng trên bầu trời, bỗng dưng nổ tung thành vô số huyết vụ, một thân cửu long hoàng bào bỗng nhiên rách nát, toàn thân trên dưới nứt thành mấy trăm miệng vết thương.

Cả thân thể hắn tựa như một pho tượng bị phá nát, thân hình chỉ thiếu chút nữa đã tan thành phấn vụn.

Trên mặt bởi vì không còn chút máu lại hơi có vẻ tái nhợt, hai bên mặt dính đầy máu, gương mặt tuấn mỹ lúc này lại biến thành dị thường tà mị.

Tay áo phấp phới, thân hình lảo đảo, cả thân hình phảng phất như gió thổi liền tan, có vẻ vô cùng yếu ớt.

Nhưng hắn vẫn thản nhiên cười, đem pháp lực còn sót lại không bao nhiêu trong cơ thể thúc đẩy, vặn vẹo không gian, chỉ một bước đã đi tới trên ba khung xương kia.

Chỉ thấy lúc này nguyên hồn của Côn Bằng đang giãy dụa muốn thoát khỏi khung xương.

Vừa bay lên giữa không trung, liền nhìn thấy Nhạc Vũ toàn thân đẫm máu đỏ thẫm đang ngăn cản ngay trước người hắn, tay cầm ngũ sắc đại kiếm, ánh mắt liếc nhìn xuống như miệt thị toàn bộ sinh linh!

Nguyên hồn Côn Bằng không khỏi phẫn nộ điên cuồng thét lớn, cả nguyên hồn khổng lồ tụ tập thành một đoàn, thủy linh phong bạo vô tận cuốn tới, đem nguyên hồn bảo vệ chặt chẽ.

Mà bức họa bao quanh Vân Trung Tử chặt chẽ cũng chợt bay lên trời, hướng chỗ hai người bay nhanh tới.

Nhạc Vũ không chút nào lưu ý, bỗng dưng nhìn lên tinh đồ trên bầu trời:

- Hãy nhìn lên thiên không!

Trong thanh âm mang theo Côn Luân Tâm Kính Thuật huyễn lực, Côn Bằng không tự chủ được phân ra vài tia hồn niệm nhìn lên tinh tú đầy trời, xa xa quan chiếu.

Sau đó liền nhìn thấy tinh vực cực bắc có một viên tinh tú xanh thẳm đang chậm rãi rơi xuống, đang rời khỏi phương vị giáng xuống mặt đất.

Trong lòng Côn Bằng chấn kinh, ngay sau đó chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của Nhạc Vũ lại vang lên:

- Mạng tinh đã vong! Hôm nay Côn Bằng ngươi nhất định vẫn lạc!

Bỗng dưng một đạo kiếm quang dựng lên, ngũ sắc cự kiếm tụ tập vô số Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Lực, thế đi như chẻ tre xuyên thấu qua thủy linh băng bích, xuyên thẳng vào thần hồn của hắn.

Côn Bằng chỉ cảm thấy trong nguyên thần đau đớn cùng cực, từng tia ngũ hành dị lực hung hoành xuyên thấu vào tận sâu trong nguyên thần hắn, thẳng đến hồn ấn bổn nguyên tầng thứ tám của hắn tận sâu trong hồng hoang.

Còn đang lo sợ hoảng hốt thì Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã xuyên không bay tới.

Nhạc Vũ giống như chưa hề hay biết, ngưng thần tập trung tiếp tục chuyên chú tìm kiếm hồn ấn của Côn Bằng.

Ngay sau đó trong hư không bỗng dưng có một đạo băng hỏa quang hoa không chút báo trước bắn tới, đánh thẳng lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngay lập tức tuôn ra một đoàn thủy hỏa diễm hoa rực rỡ.

Thủy hỏa quang hoa tiêu tán, khí thế của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng chợt khựng lại.

Mà trong mắt Nhạc Vũ đồng thời chớp lên tinh mang.

Hồn ấn của Côn Bằng bên trong bổn nguyên tầng thứ tám rốt cục đã bị hắn tìm được!

Nơi mũi kiếm lóe ra hàng vạn hàng ngàn ngũ sắc quang hoa, bên trong còn chứa đựng bát tầng tháp diễm, chỉ tích tắc đã đem nguyên thần của Côn Bằng toàn bộ thiêu đốt tiêu tan. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay thẳng xuyên vào tầng thứ tám bổn nguyên, đem hồn ấn của Côn Bằng một kích tan vỡ!

Viên tinh tú xanh thẳm trên tinh không càng giáng xuống cực nhanh, quần tinh ảm đạm, minh nguyệt lu mờ.

Mà phía chân trời, thiên địa linh lực lại phấn khởi bay lượn, xoay quanh người Nhạc Vũ.

Giờ khắc này trong phạm vi ba ức dặm Bắc Hải, thậm chí cả hồng hoang, toàn bộ Đại La Kim Tiên đều trở nên trầm mặc, hoặc là kinh ngạc, hoặc là mê mang.

Huyền Đô Pháp Sư cũng giật mình chốc lát, sau đó thở dài một tiếng.

Côn Bằng yêu sư, hai mươi vạn năm truyền kỳ, hôm nay rốt cục đã tử vong, chung kết dưới kiếm của Huyết Lục thiên quân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1254: Đại pháp tạo sơn!

Ngay khi tia nguyên thần cuối cùng của Côn Bằng hỏng mất, kim quang bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ bỗng dưng biến mất, ngược lại hướng xa xa nơi phù không thiên thành bay đi.

Nhạc Vũ quay đầu, hai mắt híp lại, tiếp theo Côn Luân Kính trên đỉnh đầu đã xa xa chiếu về hướng Trấn Thế Chung ngoài mấy ức dặm phương xa.

Trấn Thế Chung vốn đang rung động không ngừng, tựa hồ tùy thời đều bị đẩy lên cao ngay lập tức liền bị cố định khóa chặt.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ giữa không trung lập tức dừng lại, sau một lát cũng không còn lưu luyến, lại ẩn hàm vẻ bất đắc dĩ vọt lên phía chân trời, chỉ trong nháy mắt đã trôi đi vô tung.

Nhạc Vũ lại nhìn thoáng qua hướng tây, chỉ thấy một tử y đạo nhân phong thần tuấn lãng đang đứng cách xa ngoài trăm vạn dặm, đang nhìn hắn cười cười, sau đó xoay người phá vỡ không gian rời đi.

- Đó là sư tôn của bệ hạ, Tử Vân đạo nhân?

Một thanh âm từ tính sang sảng bỗng dưng vang lên bên tai Nhạc Vũ, là Lục Áp cùng Mạnh Chương đang bước đến, người nói chuyện chính là Lục Áp, người còn ở ngoài xa ức dặm nhưng giọng nói đã truyền tới:

- Đồ đệ anh hùng như thế, sư tôn cũng là tuấn kiệt hiếm thấy trong hồng hoang!

Nhạc Vũ thoáng gật nhẹ đầu, hai vị sư tôn của hắn xác thực đều là nhân vật tuyệt đỉnh trong hồng hoang.

Nếu không có Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của Tử Vân chân nhân, nếu không có Quảng Lăng Tuyệt Kiếm của Ngọc Lăng Tiêu, hiện giờ hắn còn chưa đạt được thành tựu như hôm nay.

Nội thị trong cơ thể, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh tự giễu. Hỗn Độn Thái Sơ Kim Tiên chênh lệch cùng Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong, thật sự không thể suy tính bằng lẽ thường, hắn đã dùng bốn thành đế khí làm đại giới, ứng đối lực cắn trả của thiên địa, nhưng thương thế vẫn trầm trọng, chỉ thiếu chút nữa thân thể đã vỡ vụn, nguyên thần diệt vong.

Lấy ra vài giọt Tam Giới Chân Tuyền trong tay áo hút vào thân thể, lại dẫn động dị lực bên trong Tiên Thiên Cực Linh Hóa Sinh Tuyền Cơ Chân Dịch bổ túc lại khắp toàn thân trên dưới, mỗi một tế bào, mỗi một kinh mạch trong cơ thể.

Nhưng dù là như vậy chỉ giúp cho thương thế hắn thoáng khôi phục một chút, mấy trăm miệng vết thương khắp toàn thân trên dưới đều do thiên ý cắn trả, hiện giờ hắn chỉ phải đợi thêm tám năm mười năm sau khi hồi phục đạo pháp mới có thể tu sửa lại.

Cũng may căn bản bên trong thân thể cũng chưa bị tổn thương, đan điền vẫn còn vô cùng hoàn hảo như trước.

Chỉ tích tắc sau, ngũ hành pháp lực đã khôi phục thật khả quan.

Ngay sau đó tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, đem ba bộ khung xương khổng lồ một ngàn hai trăm vạn trượng nhiếp lên, một bộ phận đánh xuống dưới lòng đất ba trăm vạn trượng, độn nhập vào tầng thứ ba u minh thế giới, một bộ phận khác lại xuyên thẳng lên chín tầng mây!

Ngay sau đó một đạo pháp lực từ trên đỉnh khung xương xuyên thấu về phương hướng Các Linh sơn, nhập vào trong Bắc Hải Cực Lạc Thiên.

Bản thể Lục Áp là Tam Túc Kim Ô, tốc độ phi độn cũng như Côn Bằng, có một không hai trong thiên hạ.

Hắn đã dẫn trước Mạnh Chương mấy bước, đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, nhìn thấy Nhạc Vũ hút nhiếp khung xương của Côn Bằng không khỏi có chút khó hiểu, lúc này cũng không suy tư, vẻ mặt phức tạp bình tĩnh nhìn vào khung xương thật lớn nói:

- Côn Bằng chọn nơi vẫn lạc quả nhiên là không sai!

Mạnh Chương thần quân cũng theo sát phía sau đi tới bên cạnh Nhạc Vũ, ánh mắt đầy phức tạp:

- Có câu thế sự vô thường, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Lời này quả thật không giả! Trăm năm trước yêu sư danh chấn triệt bắc, quản hạt chư yêu. Một trăm năm sau hóa thành một đống bạch cốt! Ba mươi năm trước Côn Bằng tất nhiên cũng không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày vẫn lạc dưới kiếm!

Ánh mắt Lục Áp đạo nhân lóe tinh quang, thu hồi cảm khái, tiếp theo mỉm cười:

- Vừa rồi bệ hạ sử dụng chính là Quảng Lăng Tuyệt Kiếm? Thật sự tinh diệu vô song, có kiếm thuật như vậy, dưới thánh nhân chỉ sợ dễ dàng tàn sát như sô cẩu!

Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu, từng chữ như kim:

- Trọng thương! Đại thế!

Tuy hắn cũng không giải thích rõ ràng, nhưng trong lòng Lục Áp cùng Mạnh Chương đều hiểu rõ. Gọi là trọng thương, chính là muốn nói trước đó gặp Côn Bằng đã trọng thương, dùng Hồng Mông Khí thúc giục Đại Hỗn Độn Thuật thật không dễ dàng, tuy Côn Bằng chỉ trong chớp mắt làm cho thương thế khôi phục, kỳ thật đã bị tổn thương bổn nguyên. Lúc sau Trảm Tiên Phi Đao càng làm một khối hóa thân bị thương nặng, sinh cơ hoàn toàn đoạn tuyệt.

Về phần đại thế, chính là nói hồng hoang đại thế, Côn Bằng thống soái vạn yêu, là người đứng đầu bầy yêu Bắc Câu Lô Châu, bản thân cũng đại biểu một bộ phận thiên hạ đại thế, cùng ý chí của thánh nhân. Bị Nhạc Vũ chém giết có thể nói là mạnh mẽ xoay chuyển thiên cơ, khí vận thịnh vượng, cũng là chuyện đương nhiên!

Nếu không như thế, chỉ sợ đổi lại bất luận là kẻ nào cũng không có khả năng chém ra một kiếm kinh thiên diễm tuyệt như thế.

Quảng Lăng Tuyệt Kiếm tuy có một không hai trong thiên hạ, thậm chí không nên xuất hiện trên thế gian này, nhưng nói đến cùng cũng giống như Minh Thư, làm tổn thương chính bản thân!

Liếc mắt nhìn qua hai người bên cạnh, Nhạc Vũ phẩy tay áo, Hà Đồ Lạc Thư

hiện ra trước người, ngoài ra còn có ba viên băng lam yêu đan bị hút nhiếp tới, Nhạc Vũ thản nhiên nói:

- Lần này trẫm có thể tru diệt Côn Bằng, cũng nhờ hai vị tương trợ. Xương sống lưng của Côn Bằng trẫm còn cần dùng ở việc khác, trong mấy món bảo vật này, thần quân cùng đạo huynh có thể chọn một vật xem như thù lao giúp đỡ vậy!

Hà Đồ Lạc Thư cùng yêu đan của Côn Bằng tuy thật trân quý, nhưng giờ phút này hắn xem trọng lại là hai vị đồng minh, là hai vị đại năng thượng cổ dưới Đạo tổ, đủ thực lực giúp đỡ cho hắn, hắn cũng không nguyện biến thành người phụ nghĩa, chỉ vì hai kiện tiên thiên chí thánh linh bảo mà trở mặt thành thù.

Dù thế nào đi nữa hắn chân chính xem trọng chỉ là thiên địa đại đạo ẩn chứa bên trong những món đồ vật này mà thôi.

Mạnh Chương thần quân chợt bật cười, cũng không đón lấy, ngược lại ném ra mười hai viên ngọc châu về hướng Nhạc Vũ, nói:

- Ta ra sức không nhiều lắm, lần này có được Bắc Minh Yêu Sư Cung tạo căn cơ cho Long tộc ta, đã cảm thấy thỏa mãn. Mười hai viên ngọc châu này chính là thổ hệ hậu thiên chí thánh linh bảo, bệ hạ có thể ban thưởng cho Thái Hoàng Quân, xem như trước tiên giải quyết lời hứa hẹn của bổn thần quân vậy…

Vẻ mặt Lục Áp đạo nhân chợt thương cảm, nhìn lên Hà Đồ Lạc Thư trước người Nhạc Vũ nói:

- Hà Đồ Lạc Thư là di vật của phụ thân ta, bị Côn Bằng cướp đoạt suốt mười vạn năm, năm xưa hắn phản bội phụ thân ta, thật làm ta hận ghi xương khắc cốt. Hôm nay yêu sư thân vẫn, thật sự thỏa mãn lòng ta!

Trong lời nói có chút bối rối, thanh âm Lục Áp đột nhiên dừng lại, nhìn qua Nhạc Vũ:

- Theo lý mà nói hôm nay ta muốn thu hồi Hà Đồ Lạc Thư mới phải, nhưng hôm nay Côn Bằng tử vong hơn phân nửa là nhờ ở bệ hạ, còn giúp ta báo phục được đại thù. Lục Áp thật sự không dám làm mặt dầy lấy hai kiện tiên thiên chí thánh linh bảo kia! Nhưng nếu như không lấy vật nào, Lục Áp lại cảm thấy có chút không cam tâm, không biết bệ hạ có đồng ý đem Ngũ Đinh Thần Phủ giao cho Lục Áp ta hay không?

Nhạc Vũ thoáng nhướng mày, không chút do dự liền lấy ra Ngũ Đinh Thần Phủ đưa về hướng Lục Áp.

Vật này thuộc về Nữ Oa, từng ban cho Đại Vũ trị thủy, phá núi phá thạch tụ tập công đức vô cùng tận.

Tuy là tiên thiên siêu phẩm, nhưng lại có đủ lực lượng so sánh với chí thánh linh bảo.

Lần này cho Dương Hạo mượn sử dụng trảm phá phong ấn Đào sơn, nhưng vừa ra tay đã bị Nhạc Vũ phong ấn bên trong Trấn Thế Chung, lại giấu bên trong Thai Tàng Hư Không thế giới. Sau khi về tới phương bắc lại bị hắn tiện tay lấy ra chiến đấu cùng Côn Bằng, thần phủ này tuy không phải vật ngũ hành, nhưng lại có được đại thần thông, toàn bộ lực lượng đều có thể được phóng đại gấp năm lần.

Một Hỗn Độn Chuẩn Thánh dùng thần phủ chém ra một kích có thể tương đương với năm Chuẩn Thánh đồng thời ra tay. Vì vậy danh xưng Ngũ Đinh Thần Phủ chính vì thế mà đến.

Nhưng thần phủ tuy thật thần diệu, nhưng nếu đem so sánh với Hà Đồ Lạc Thư lại còn kém một đoạn.

Lục Áp hút nhiếp thần phủ tới bên người, vừa cầm trong tay ngũ sắc quang hoa liền chuyển thành hỏa hồng, hắn không khỏi vừa lòng cười:

- Ta đối với trận đạo thật không bằng phụ thân ta, Hà Đồ Lạc Thư nắm trong tay ta phỏng chừng chẳng khác gì như Côn Bằng, phung phí của trời, nhưng thần phủ này lại vừa lúc thích hợp…

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, không chút khách khí thu đồ vật vào trong tay áo. Xử lý xong việc này hắn cũng không nói thêm lời gì, một thân pháp lực chợt bạo tuôn rung động cả thiên địa.

Khi tích tụ đến mức tận cùng, hắn mạnh mẽ giẫm lên xương sọ của Côn Bằng, mặt bắc Nam Chiêm Bộ Châu đều lay động dữ dội.

Chỉ thấy vô số kinh lạc huyết quản hoặc đỏ tươi hoặc tím xanh, thậm chí dây

chẳng gân xương toàn bộ chia lìa khỏi khung xương của Côn Bằng, nhanh chóng duỗi thân vươn ra xa.

Lục Áp cùng Mạnh Chương đưa mắt nhìn nhau, thần tình đều ngây ngốc khó hiểu. Thậm chí hồn niệm của những Chuẩn Thánh đang dần dần tán đi cũng lập tức quay ngược trở lại.

Những kinh lạc huyết quản kia vừa duỗi ra, vô số huyền vũ cương nham từ khắp bốn phương tám hướng bị mạnh mẽ nhiếp tới, hỗn hợp một ít thổ hệ linh thạch cực kỳ trân quý, vùi bên dưới ba xương sống lưng của Côn Bằng, dần dần lại nhanh chóng vươn lên bên trên chín tầng trời, cùng xương sống lưng thật lớn chặt chẽ kết hợp dựa dẫm lẫn nhau.

Mà huyết nhục của Côn Bằng cũng bị Nhạc Vũ dùng pháp lực mạnh mẽ mài nhỏ, đồng dạng dung nhập vào bên trong.

Lục Áp cùng Mạnh Chương nhìn một lúc lâu, thẳng đến hiện tại mới dần dần lĩnh hội được dụng ý của Nhạc Vũ, vẻ mặt chợt rùng mình, tràn đầy vẻ ngưng trọng nghiêm túc.

- Chẳng thể trách hắn muốn dùng xương sống lưng của Côn Bằng! Vị Huyền Thánh đại đế này đúng là đang có ý định điên cuồng như thế…

Khi cột sống kia thành tựu, theo sát phía sau là vô số đất đá cự thạch vun lên, vẫn dùng linh thạch làm đầu, mà Nhạc Vũ cũng đem hơn phân nửa pháp lực chuyển xuống mặt đất, vô số linh mạch đều hướng ngọn núi này tụ tập tới, cả phương bắc toàn bộ núi non băng toái, mà linh mạch chi nhánh rơi rụng giờ phút này đều bị pháp lực mạnh mẽ tác động, tụ tập ngay bên dưới nơi này.

Cự hình thạch trụ cao chín trăm vạn trượng dần dần cùng tây phương bát thiên kết hợp vào nhau, chống lên tới bên dưới tầng trời thứ chín.

Mà huyết quản kinh lạc của Côn Bằng lại giống như linh mạch, lan tràn duỗi thân, cùng nâng đất cát cự thạch dâng lên vươn cao.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bên ngoài mấy ức dặm, ngay cạnh bờ Bắc Hải, đồng dạng có hai người cũng đang sợ hãi than thở.

- Huyết Lục thiên quân thật ghê gớm, lại muốn tái tạo cả trụ trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1255: Bắc Nhạc Hằng Sơn!

Trong phạm vi ức vạn dặm, vô số bùn đất cát đá điên cuồng tụ tập, cuốn động bay tới, tựa như một vòng xoáy khổng lồ.

Bên ngoài cự đại thạch trụ cũng chồng chất vô số đất đá, một tòa núi lớn cao tới chín trăm vạn trượng dần dần thành hình.

Ước chừng qua bốn ngày bốn đêm, vòng xoáy rốt cục dừng lại, một tòa núi lớn nguy nga đứng sừng sững trong thiên địa mênh mông.

Cùng ba ngọn núi khác khắp bốn hướng cơ hồ ngang hàng, ở bên dưới còn có vô số những dãy núi liên miên trùng điệp kéo dài xa xa.

Là do sau khi địa mạch cùng linh mạch tụ tập nơi này đã tự nhiên thành hình.

Nhạc Vũ lại dời tòa núi trùy hình cực lớn đưa tới nơi này, phiêu phù bên trên đỉnh ba tòa núi lớn, thông suốt cùng linh mạch bên dưới, ngay sau đó bỏ ra vô số hạt giống tiên thảo tiên căn trải rộng cả núi non.

Thế núi kỳ vĩ hiểm trở, giờ phút này tuy còn trụi lủi có chút khó xem, nhưng đến ngày nào những linh thảo linh mộc trưởng thành, tất nhiên sẽ là từng mảng lục ý dạt dào, vạn hoa tranh diễm, tựa như cảnh tiên.

Thậm chí hiện tại ngọn núi này đã không kém hơn Côn Luân Phương Trượng Tiên Linh kia!

Cả ngọn núi, kể cả động thiên thế giới đã toàn bộ bố trí thỏa đáng, trên không trung hiện lên mấy ngàn thất thải quang hoa dâng tràn đến, hội nhập vào trong tử kim khí trụ dâng tận trời.

Sóng lòng khuấy động mãnh liệt trong lòng Lục Áp, thật lâu vẫn chưa thể bình phục. Giờ phút này nhìn thấy Nhạc Vũ rốt cục đã dừng tay, mới mở miệng tán thán:

- Chúc mừng bệ hạ, đã tạo dựng xong phương bắc trụ trời! Mặc dù không thể cứu vãn ba mươi ba thiên phương bắc bị nghiêng ngả, lại có thể giúp bát thiên phương bắc hoàn toàn củng cố. Công đức tu bổ thiên địa này có thể xem là vô cùng tận!

Vừa nói tới đây, trong mắt Lục Áp mang theo vẻ cảm khái, cẩn thận liếc mắt nhìn ngọn núi lớn:

- Có được quyết đoán này, lại thêm thượng cổ Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên hài cốt làm căn cơ tạo dựng trụ trời, thế gian này chỉ e cũng chỉ có một mình bệ hạ…

Ánh mắt Mạnh Chương thần quân cũng chớp lên, cười nói:

- Hiện giờ ta lại cảm thấy hối hận! Sớm biết như thế hắn là buông tha Yêu Sư Cung mà lựa chọn nơi này mới phải! Chúc Long lưu lại Cực Lạc Thiên, lại liên thông địa mạch phương bắc, muốn xếp vào trong mười đại động thiên cũng là dư dả.

Trong lời nói mang theo ý thổn thức tràn đầy, trên mặt Mạnh Chương chợt lộ ra vài phần tò mò:

- Không biết ngọn núi này tên gì?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng như có suy nghĩ, thẳng đến sau một lát mới mỉm cười:

- Bắc Nhạc! Hằng Sơn!

Vừa nói xong, từ phía chân trời lại là một tiếng nổ vang, vô số thụy hà xông lên tận trời, vô số linh quang lại chiếu ngược xuống dưới.

Trong lúc mơ hồ có thể nghe được từng trận tiên âm, long minh phượng lệ.

Nhạc Vũ cũng không có chút nào ngoài ý muốn, hắn có Thiên Đế mệnh cách, một lời có thể xem là thiên địa pháp, một câu có thể định thiên quy.

Lời vừa thốt ra dĩ nhiên đã đặt xong tên cho phương bắc trụ trời.

Mạnh Chương thần quân cùng Lục Áp đều lâm vào trầm tư, sau đó lại nhẹ giọng lẩm bẩm:

- Bắc Nhạc? Hằng Sơn? Cùng Thanh Đế sở hóa Đông Nhạc Thái Sơn, vừa lúc đối ứng. Luôn có cảm giác tên này có chút cảm giác quen thuộc. Giống như không bàn mà lại hợp ý thiên đạo…

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, cũng không lưu ý tới, chỉ hướng theo phù không thiên thành phương nam Các Linh sơn đi tới.

Bắc Nhạc Cực Lạc Thiên mặc dù thật tốt, đủ làm căn cơ cho phương bắc đế đình. Nhưng bên trong lại có thật nhiều cấm chế do Chúc Long lưu lại, một ngày Đẳng Huyền còn chưa luyện hóa xong thi hài, động thiên kia cũng không thể sử dụng.

Mười mấy năm kế tiếp còn phải ở lại đế đình hành cung trong phù không thiên thành để quản hạt phương bắc.

Vả lại cung điện tiên đình cũng cần có thời gian để kiến tạo bố trí.

Đi tới bên ngoài Các Linh sơn chừng trăm vạn dặm, Nhạc Vũ khẽ vẫy tay, đem Trấn Thế Chung xa xa nhiếp lên.

Trấn Thế Chung vừa bay lên chốc lát, một đạo bạch ngọc quang hoa cũng từ bên trong thoát ra, đã biến thành một viên ngọc châu hướng phương nam bỏ chạy.

Nhạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, ngũ sắc cự kiếm trong tay bỗng dưng xuyên không bay đi, đem không gian mạnh mẽ gấp khúc, ngay sau đó một kiếm điểm lên trên ngọc châu.

Ngũ hành nguyên từ lực cuồn cuộn điên cuồng dũng mãnh tràn vào, chỉ một chốc liền khiến Linh Châu Tử khí mạch đoạn tuyệt, không còn chút lực phản kháng.

Tiếp theo Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm chợt thu liễm duệ mang, chuyển sang Đại Hỗn Độn Thuật đem ngọc châu chặt chẽ hút nhiếp.

Thu kiếm trở về, Nhạc Vũ đem bạch ngọc linh châu cầm vào trong tay, ngũ hành pháp lực lại trực tiếp chuyển hóa ngưng tụ thành phù văn huyền dị rót vào bên

trong.

Hắn đem ngọc châu hoàn toàn phong ấn, lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp theo ngoảnh nhìn về phương nam, có Linh Châu Tử trong tay, Bắc Câu Lô Châu đã rơi vào trong sự khống chế của hắn!

Hiện giờ cũng nên tới thời điểm gặp mặt vị kia một lần. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

…

Bên cạnh bờ Bắc Hải lại là một trận yên lặng tĩnh mịch.

- Bắc Nhạc Hằng Sơn sao?

Trong miệng khẽ thì thầm, Huyền Đô Pháp Sư ngoảnh nhìn về phương nam, chăm chú nhìn vào ngọn núi lớn ở mặt bắc. Trong mắt hắn hiện lên vẻ khác thường tràn đầy, ngoài kinh dị còn có thêm vài phần ngờ vực khó hiểu.

- Ta nhớ rõ sư tôn từng nói qua với ta, sau sát kiếp lần này là lúc lập thiên địa ngũ nhạc. Trong đó tên Bắc Nhạc chính là Hằng Sơn. Nhưng trong dự tính lại không được quy mô tới như vậy. Lấy xương sống lưng của Côn Bằng lập ra trụ trời, hơn nữa cộng thêm lời thương nghị này cũng chỉ nằm trong sự thương thảo của sư tôn cùng hai vị sư thúc. Ngoại trừ ta còn chưa từng nói qua với ai…

Chân mày Vân Trung Tử lập tức nhíu lại, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Lại có việc này? Như vậy Nhạc Vũ vì sao lại biết được?

- Ta cũng không biết!

Huyền Đô Pháp Sư lắc đầu cười khổ:

- Hoặc là việc do thiên đạo nhất định cũng nói không chừng! Nhưng ngọn núi này dù sao vẫn làm ta có chút bất an. Trụ trời lập, đế đình an. Đợi khi vị Huyền Thánh đại đế kia củng cố xong căn cơ, chỉ sợ bước tiếp theo sẽ là cùng Hạo Thiên tranh đoạt Thiên Đế đại vị! Còn có Quảng Lăng Tuyệt Kiếm, không đúng! Là Thiên Mệnh kiếm mới đúng…

Trong lời nói rõ ràng tràn đầy kiêng kỵ, khiến Vân Trung Tử cũng chỉ đành im lặng.

Dù biết rõ kiếm quyết kia còn có nhiều loại hạn chế.

Nhưng lấy khí vận lực kháng cự thiên địa cắn trả, tru diệt Chuẩn Thánh như tàn sát con kiến, còn mạnh hơn cả Minh Thư trong tay Hậu Thổ rất nhiều!

Chỉ sợ sau trận đánh này, thiên hạ tu sĩ có can đảm làm kẻ địch của vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia đã ít càng thêm ít.

Đặc biệt là người ngăn trở đại thế của Nhạc Vũ…

Mặc dù là chính hắn cũng thật không có lòng tin ngăn trở được tuyệt kiếm như thế!

Ngẫm nghĩ một lát, Vân Trung Tử chợt cười khẽ một tiếng:

- Bộ kiếm quyết này vừa ra, chắc chắn khiến thiên hạ phải sợ hãi. Nhưng nghĩ tới sư huynh ngươi cũng không gì đáng ngại…

Huyền Đô Pháp Sư cũng không đưa ý kiến, tiếp tục liếc mắt nhìn lên ngọn núi, thu hồi tầm mắt đáp:

- Việc phương bắc lần này đã xem như giải quyết, đã có thể tan cuộc! Nhạc Vũ lại có được công đức vô cùng tận, còn có Thiên Đế mệnh cách trong người, nếu như ta đoán không lầm, trong vòng một năm những nhân vật Chuẩn Thánh về dưới trướng có thể đạt tới tám vị! Vừa giải quyết hậu hoạn Côn Bằng, thanh thế quá lớn, còn vượt hơn Hạo Thiên, thật không thể phục chế! Lần này sư đệ xem như đã thỏa mãn rồi chứ?

Vân Trung Tử chỉ cười không đáp, vẻ mặt thản nhiên hỏi ngược lại:

- Ba mươi năm định phương bắc, mở Bắc Câu Lô Châu. Hai trăm năm khí vận Nhân đạo đạt tới cường thịnh. Chẳng lẽ sư huynh còn chưa thấy đủ?

Huyền Đô Pháp Sư lặng lẽ cười, không nói lời nào bay thẳng lên trời, xuyên vào bên trong chín tầng mây.

Vân Trung Tử khẽ lắc đầu, lại nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy ở mặt bắc, Yêu Sư Tinh Cung từng chiếm lĩnh gần nửa tinh vực bắc phương đã hoàn toàn tán loạn, biến mất vô tung…

…

- Tru diệt Côn Bằng, lại lập trụ trời sao?

Ngoài mấy trăm ức dặm, bên dưới tinh không, đang có mấy người đứng trên đỉnh Côn Luân sơn, ngắm nhìn về phương bắc, vẻ mặt đều bất đồng, nhưng ai ai cũng vô cùng ngưng trọng.

- Bắc Nhạc Hằng Sơn? Hành động lần này xem như là tu bổ thiên địa, chỉ sợ từ nay về sau càng được thiên ý chung ái…

- Nào chỉ như thế? Lần này một cuộc chiến Đào sơn, Huyết Lục thiên quân kia có thể nói là quét ngang thiên hạ! Lần này Xiển giáo chúng ta thật sự mất hết mặt mũi!

- Côn Bằng tử vong, hàng phục tru yêu Bắc Câu Lô Châu, chỉ trong mười ngày. Bá nghiệp của người này đã thành, mệnh cách đã định. Từ nay về sau chúng ta nên làm như thế nào? Chẳng lẽ thật sự phải buông tha huyết cừu của ba trăm vạn đệ tử không báo…

Từ Hàng chỉ cảm thấy trong đầu co rút đau đớn, quay đầu nhìn vào huyền sam đạo nhân đại khí trầm ổn thanh tao đứng bên cạnh, hỏi:

- Quảng Thành sư huynh, không biết bên sư tôn có pháp chỉ dặn dò?

- Từ sau khi bản thể của Ngọc Đỉnh sư huynh trở về, sư tôn cũng đã bế quan!

Quảng Thành Tử lạnh lùng đáp, ánh mắt nhìn qua Dương Hạo vẻ mặt mờ mịt cô đơn đứng thẳng một bên, thần tình càng thêm trầm lặng:

- Nhưng theo ta thấy, cho dù sư huynh xuất quan tạm thời cũng khó làm gì được Huyết Lục thiên quân kia. Người này đã thành tựu, mở phương bắc, còn lập trụ trời. Công đức quá lớn, đã siêu việt cả Tam Hoàng. Nếu sư tôn ra tay, nhất định phải rơi xuống thánh vị!

Từ Hàng đã sớm đoán được chuyện này, nhưng giờ phút này nghe vậy cũng thầm cảm thấy khổ sáp!

Vài vị thánh nhân đều không thể ra tay, thế gian này người có thể làm tổn thương Nhạc Vũ lại có mấy ai?

Lại nghĩ tới mấy ngày trước người nọ dùng một kiếm giết chết Côn Bằng, ngay cả người có ý chí kiên nghị như hắn cũng cảm thấy rùng mình.

Thế gian này sao có thể có được kiếm thuật bá đạo mạnh mẽ đến như thế? Quảng Lăng Tuyệt Kiếm làm sao có thể tồn tại trên thế gian?

Quảng Thành Tử giống như cũng đang suy nghĩ tới việc này, sắc mặt vô cùng khó xem.

Ngay sau đó khuôn mặt khẽ động, nhìn về phía sau, chỉ thấy có một đạo tử kim phù chiếu bỗng dưng phá không bay tới.

Hắn phẩy nhẹ tay áo, hút nhiếp phù chiếu vào trong tay, chỉ qua một lát trong mắt Quảng Thành Tử đã hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Văn Thù ở bên cạnh thấy thế không khỏi cau mày:

- Sư huynh, là pháp chỉ của sư tôn? Rốt cục có dặn dò gì?

Trên mặt Quảng Thành Tử biến thành xanh tái, hồi lâu sau mới thu phù chiếu vào trong tay áo:

- Sư tôn có chỉ, lệnh các ngươi những người từng có quan hệ ân oán với Huyết Lục thiên quân lập tức xuống núi. Phải đi lo việc cứu khổ phù nguy, trước khi sát kiếp nổi lên, không được lười biếng. Tốt nhất chính là ngàn vạn năm như một ngày!

Từ Hàng cùng Văn Thù không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trên mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trên mặt Từ Hàng ngưng trọng trước nay chưa từng có, ẩn thấu duệ mang:

- Ý của sư tôn là ta cùng Văn Thù có thể thân vẫn bên trong sát kiếp?

- Ta cũng không biết! Trong phù chiếu chưa nói rõ, chỉ nói muốn ứng đối Thiên Mệnh kiếm, chúng ta phải tích lũy cho đủ công đức. Nhưng…

Quảng Thành Tử thoáng chần chờ chốc lát, vẻ mặt thật phức tạp mở miệng lần nữa:

- Ý của sư tôn tuy khó hiểu, nhưng trong lời nói cũng có chút ám chỉ. Thiên ý đã biến, dù là sư tôn cũng khó thể bảo hộ chúng ta được vẹn toàn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1256: Long Vương đại thọ!

Thật giống tình hình áp lực trên đỉnh Côn Luân sơn, trong Tây Hải Long Cung lúc này mọi người đều biến thành tĩnh mịch, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh ngạc nhiên vô tận.

Bên trong Long Vương Điện khổng lồ, Tây Hải Long Vương Ngao Khuê ngồi trên kim ỷ, bên cạnh là Vương Hậu Ngao Lâm.

Mà hai bên trái phải có hơn trăm vị Long tộc tu sĩ đều mặc bào phục quan chức Thiên Đình, tử bào miện phục.

Bên trong điện mặc dù nơi nơi giăng đèn kết hoa đỏ rực, khung cảnh như tiệc mừng, nhưng giờ phút này sắc mặt mọi người đều vô cùng quái dị, thật lâu không vang tiếng động, ngay cả hai người ngồi trên kim ỷ cũng là như thế.

Ngao Nhuận vốn là Đại La Kim Tiên thành danh đã lâu, thống ngự Thủy tộc Tây Hải đã suốt mấy vạn năm.

Hắn nổi danh trầm ổn, dù trời có sập xuống cũng có thể không chút dao động.

Nhưng giờ phút này sắc mặt hắn tràn đầy vẻ âm tình bất định, vừa kinh dị vừa hưng phấn, còn ẩn chứa dáng vẻ chán nản.

Ngao Lâm ngồi bên cạnh, trong mắt lóe tinh mang, ngoại trừ chấn kinh lại mang theo vài phần phấn khởi vui sướng.

Bên trong điện phủ sau một lúc yên tĩnh thật lâu, lại vang lên thanh âm ồn ào xôn xao không ngừng.

Mấy trăm đầu chân long Thái Ất Chân Tiên cảnh đều đang nghị luận sôi nổi.

- An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương Uyên Minh lại chính là Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ! Hai người này lại chính là một người…

- Tuyệt đối không thể nào! Nhạc Vũ chỉ mới phi thăng chưa tới hai trăm năm, mới tu hành được bao lâu? Như thế nào có tài hoa như vậy?

- Từ miệng mấy vị thái cổ Kim Tiên đã nói, còn sai lầm sao! Nhạc Vũ cũng đã tự mình thừa nhận, lần này hắn thi triển Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, còn không phải loại thần thông đại pháp mà hắn thường dùng đó sao?

- Lợi hại a lợi hại! Đem Thiên Đình cùng Xiển Tiệt nhị giáo, thậm chí cả phương bắc Yêu tộc toàn bộ đều tính kế bên trong! Lại lập nên cơ nghiệp cái thế, độc quyền phương bắc! Danh vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương đã trở thành danh xứng với thực!

- Một thân thần thông pháp lực của người này cũng thật tột đỉnh. Trong tay có Hồng Mông Khí, bản thân có vô thượng thần thông. Một trận chiến Các Linh sơn chỉ dùng một kiếm liền tru diệt Côn Bằng! Thượng cổ yêu sư kia là nhân vật lợi hại bực nào, lại bị vẫn lạc dưới kiếm người kia…

- Nghe nói kiếm quyết tru diệt Côn Bằng được người gọi là kiếm quyết bị thương thiên đố kỵ, vốn không nên tồn tại trên đời. Hôm nay danh truyền hồng hoang, vô số nhân vật Chuẩn Thánh đều đang đàm luận!

- Hắc! Truyền thuyết của người kia không chỉ như thế. Ta nghe nói vị An Thiên Huyền Thánh đại đế kia, từ lúc ở trong Long mộ đã đánh bại Hạo Thiên, bản thân lại có Tổ Long máu huyết, còn có Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp tung hoành thiên hạ năm xưa của Long tộc ta, đã hiện nhân thế!

- Tê! Ngoài Ngũ Sắc Thần Quang còn có Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp sao? Vậy còn gì nữa?

- Lần này một khối hóa thân của Mạnh Chương thần quân cũng đang ở phương bắc, có lời đồn đãi, thần quân muốn tôn người này trở thành Long tộc đại đế…

- Long tộc đại đế? Hành động này chỉ sợ có chút không ổn đi? Huyết Lục thiên quân tuy có Tổ Long huyết mạch, nhưng dù sao cũng là Nhân tộc…

- Có gì không ổn? Vị đại đế kia cũng chưa chắc chịu nguyện ý gánh vác nhân quả của Long tộc chúng ta! Tây Hải Chân Hoa công chúa đã sớm cùng thiên quân kết thành phu thê, một khi thiên quân trở thành Long đế, Tây Hải Long tộc

chẳng phải trấn áp toàn thể Long tộc hay sao?

- Nói tới Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận, hiện giờ cũng đã trở thành thần tử dưới Bắc Hải đế đình, dốc sức dưới trướng Huyền Thánh đại đế…

Thanh âm nghị luận sôi nổi không dứt, vẻ mặt Ngao Khuê cũng biến thành vô cùng phức tạp.

Hắn nhớ rõ hơn trăm năm trước, Ngao Tuệ theo Nhạc Vũ xa chạy cao bay, cũng là cảnh tượng như hôm nay, trong ngày chúc thọ của hắn toàn bộ Long tộc tôn thất tề tụ một chỗ, nhưng những lời nói ra lại vô cùng khó nghe, làm phu thê hắn không sao chịu nổi.

Nếu không phải uy vọng của hắn trấn áp nhiều năm, không người nào dám quá phận, chỉ sợ vị trí Long Vương đã sớm bị người lật đổ.

Ngao Lâm từ đầu tới cuối vẫn là vẻ mặt hăng hái, nghe được lời bàn tán có vẻ vô cùng vui vẻ hưng phấn, chỉ là cố gắng đè nén chưa từng thể hiện lên trên mặt.

Đặc biệt khi nghe được có người nghị luận Ngao Tuệ, nét mặt càng thêm tỏa sáng.

Thẳng đến khi thanh âm bàn tán ồn ào trong điện dần dần ngừng lại, Ngao Khuê mới ho khan một tiếng, khiến thanh âm ồn ào lập tức ngừng bặt.

Quét mắt nhìn mọi người trong điện, Ngao Khuê thản nhiên mở miệng:

- Nghĩ đến việc của An Thiên Huyền Thánh đại đế chư vị dĩ nhiên đã biết được! Người này năm xưa cùng nữ nhi của ta trở thành song tu đạo lữ. Bởi vì chuyện của Lan giáo, cuối cùng phải vong mệnh thiên nhai. Hiện giờ người kia không ngờ đã thành tựu bá nghiệp, thân phân tự nhiên cũng đã hoàn toàn khác hắn. Tâm ý của quả nhân muốn thừa nhận hôn sự giữa hắn cùng Chân Hoa, chư vị nghĩ như thế nào?

- Điện hạ sớm nên làm như thế!

Tiếng nói của Ngao Nhuận vừa dứt, ở ghế bên trái phía trên điện liền có một vị lão nhân đứng ra, mắt như chuông đồng, thần tình uy nghi, râu tóc bạc trắng, giờ phút này lại dõng dạc nói:

- Nhạc Vũ đã cùng Chân Hoa trở thành song tu đạo lữ, chính là rể của Tây Hải Long tộc ta. Kỳ thật điện hạ là phụ thân của Chân Hoa, những năm qua phải nên dốc sức giúp đỡ hắn một phần mới phải! Ta nghe nói tính tình Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ xưa nay trọng nghĩa trọng tình, chỉ nhận chút ân tình của Hậu Thổ, đã trợ giúp nương nương thành thánh. Nếu có thể làm cho vị bệ hạ kia thiếu ân tình của Tây Hải chúng ta sẽ là một chuyện vui lớn! Đáng tiếc…

Trong lời nói của hắn tràn đầy vẻ tiếc hận vô hạn, Ngao Khuê không khỏi giật mình thất thần, lão nhân kia tên là Ngao Quân, là trưởng lão Tây Hải Long tộc, cũng có tu vi Đại La Kim Tiên cảnh giới.

Nhưng hắn nhớ rõ hơn trăm năm trước người này từng chỉ trích hắn có nhi nữ không biết dạy dỗ, dung túng nữ nhi trêu chọc phiền toái lớn cho Long tộc, thái độ hết sức cứng rắn.

Nhưng thái độ lần này đã hoàn toàn khác xa lúc trước.

Nhưng Ngao Quân vừa dứt lời, bên dưới lại có người chợt hừ lạnh một tiếng.

- Thừa nhận hôn sự? Chẳng lẽ muốn gây tai họa rắc rối cho Long tộc chúng ta? Huyết Lục thiên quân tuy thanh thế cường thịnh, nhưng Tây Hải chúng ta lại nằm cạnh Côn Luân. Một khi chọc giận Xiển giáo…

Bên trong đại điện lập tức yên lặng, so sánh mà nói thanh danh An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương tuy chấn triệt hồng hoang, nhưng dù sao cũng không sánh bằng vị Đạo tổ thánh nhân trên đỉnh Côn Luân sơn.

Nhưng ngay sau đó một vị thiếu niên vẻ mặt lười nhác ngồi đối diện Ngao Quân đột nhiên bật cười một tiếng.

- Thừa nhận hay không lại có gì khác nhau? Hiện giờ không chỉ là việc của Chân Hoa công chúa cùng Huyết Lục thiên quân, từ khi Mạnh Chương thần quân ra tay trợ giúp hắn ổn định phương bắc, Long tộc chúng ta đã không thể dứt khoát được quan hệ với hắn. Có một câu nhất vinh cùng vinh, nhất tổn cùng tổn! Ngoài ra ta nghe có người nói, nghe đồn Huyết Lục thiên quân đã có được chín đầu cự long mười tám trảo, Thiên Đế mệnh cách! Không hề thua kém Đế Tuấn năm xưa! Mở phương bắc, tu bổ thiên địa, một thân vị nghiệp đã vượt trên Tam Hoàng, đã cùng kề vai với Hạo Thiên, chỉ đứng sau vài vị Đạo tổ…

Mí mắt Ngao Nhuận chợt nhảy dựng, người này tên là Ngao Điển, cũng là Kim Tiên trưởng lão, mà trăm năm trước thích nhất chính là châm ngòi thổi gió.

Mấy trăm đầu chân long trong điện nghe vậy sắc mặt đều kịch biến.

- Thiên Đế mệnh cách? Điều này ta lại chưa từng nghe nói!

- Không kém hơn Đế Tuấn? Chẳng phải nói đế khí của vị thiên quân này còn vượt hơn Hạo Thiên?

- Làm sao có thể đánh đồng? Cuộc chiến tại Đào sơn, Hạo Thiên ngay cả thân muội cũng không thể bảo hộ, ra tay đánh lén cũng không thể làm tổn thương Huyết Lục thiên quân. Ngược lại còn bị hao tổn vài tam thi pháp thân của mấy vị Chuẩn Thánh, mặt mũi mất hết, uy nghiêm không còn. Thiên Đế khí vận chỉ sợ ít nhất phải tiêu giảm ba thành!

- Có mệnh cách như vậy, có vị nghiệp như thế. Chỉ sợ dù mạnh như Nguyên Thủy cũng không dám vọng động. Tây Hải chúng ta có thể được bảo hộ!

- Hắc! Thiên Đình suy bại, Hạo Thiên đế khí tiêu giảm, phương bắc đế đình thanh thế thịnh vượng…

Ngao Điển lại cười, sau một lúc mới mở miệng:

- Nếu theo ta thấy chỉ thừa nhận hôn sự còn xa xa chưa đủ! Tộc của chúng ta phải giống như Bắc Hải, cùng nhau dốc sức dưới trướng vị đại đế kia mới phải!

Nghe được lời này kể cả Ngao Lâm ai ai cũng cảm thấy kinh ngạc.

Ngao Khuê chợt cau mày, mắt lộ suy tư, Tây Hải Long tộc vốn là cấp dưới của Thiên Đình, nhưng con rể của hắn nếu là Long đế vị cách, tứ hải ngũ hổ, toàn bộ Long tộc trong thiên hạ tự nhiên phải cúi đầu xưng thần!

Sau cuộc chiến Đào sơn, thế lực Thiên Đình ở phương tây đã mất hết, cũng không cần quá kiêng kỵ, sẵn sàng góp sức cho phương bắc cũng có thể làm được.

Nhưng hắn vẫn cảm giác việc này còn nên tiếp tục cẩn thận cân nhắc lại một

phen.

Còn đang trầm ngâm, ngoài cung bỗng nhiên vang lên thanh âm thật lớn.

Tâm thần Ngao Khuê vừa chợt tỉnh, đưa mắt nhìn về nơi xa. Chỉ nghe bên ngoài cửa cung truyền vào thanh âm một nữ tử:

- Côn Luân Tây Vương Mẫu tọa hạ đệ tử Linh Hoa, đặc phụng sư mệnh tới đây, chúc mừng thọ nguyên chín vạn tám ngàn ba trăm năm tuổi của Tây Hải Long Vương!

Trên mặt Ngao Khuê nhất thời cứng ngắc, mà trong mắt mọi người trong điện phủ đều tràn ngập vẻ khó tin.

Đại thọ bao năm qua của Tây Hải Long Vương đều kinh động Tây Hải. Nhưng ngoại trừ một ít yêu tiên Thủy tộc đến chúc mừng, những vị đại năng chân chính của phương Tây lại có ai đi để ý tới?

Tây Vương Mẫu là thượng cổ Kim Tiên, vốn là người đứng đầu thiên hạ nữ tiên! Nhân vật bực này lại có thể sai khiến đệ tử tới chúc thọ cho Tây Hải Long Cung Ngao Khuê?

Thật sự là chuyện lạ chưa từng xảy ra tại Tây Hải Long tộc!

Ngay sau đó trong đầu mọi người đều hiện lên cùng một ý niệm.

Hay là bởi vì Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ?

Nữ tiên bên ngoài cung cao giọng chúc mừng xong, cũng không đi vào cửa cung, vẻ mặt cung kính đứng bên ngoài chờ đợi.

Theo sát phía sau lại thêm hai đạo quang hoa trước sau hạ xuống, lại đồng dạng một tiếng hô lớn:

- Thái Hư chân nhân tọa hạ đệ tử Đàm Linh Tử, phụng mệnh tiến đến mừng thọ. Cung chúc Long Vương ký thọ vĩnh xương!

Ngay sau đó cũng vang lên tiếng cười của một đồng tử:

- Vạn Thọ sơn Trấn Nguyên đại tiên đệ tử Thanh Phong, tiến đến thay mặt sư tôn chúc thọ! Đặc dâng một Nhân Sâm Quả làm lễ vật mừng thọ!

Bên trong Long Vương Điện, tất cả mọi người đều đã ngừng thở.

Thái Hư chân nhân Xích Tùng Tử, Vạn Thọ sơn Trấn Nguyên đại tiên, trong đó vô luận là vị nào cũng muốn vượt qua Tây Vương Mẫu. Là nhân vật đỉnh cấp trong hồng hoang, chỉ kém mấy vị Đạo tổ.

Mà lễ vật Nhân Sâm Quả càng làm người cảm thấy vô cùng phức tạp. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Từ suốt mấy vạn năm sinh ra, nhân vật như bọn họ đừng nói là được hưởng qua Nhân Sâm Quả, dù là nhìn thấy cũng chưa từng được thấy qua lần nào.

Hơi thở của Ngao Khuê cũng biến thành dồn dập.

Sau một lúc lâu sau, tâm tình hắn mới dần dần bình phục, trong lòng không khỏi cảm thấy vô cùng phức tạp, mang theo khổ sáp hòa lẫn vui vẻ.

Lần này nữ nhi Chân Hoa của hắn đúng là tìm được một người con rể thật tốt cho hắn, trăm năm trước khi Ngao Tuệ kiên quyết cùng bỏ trốn với người nọ, chính mình làm sao từng nghĩ qua sẽ có một ngày như hôm nay?

Hắn đang muốn đứng lên, đồng tử Ngao Khuê đột nhiên co rụt lại, thất thần nhìn ra ngoài cung.

Chỉ thấy hai mặt nam bắc bên ngoài lại có một đạo quang hoa xa xa lắng xuống.

Người ở phương nam, độn quang thất thải, xác nhận chính là một vị Bồ Tát tôn sư của Tây Phương Giáo. Một vị khác đến từ phía mặt bắc, kim sắc độn quang soi sáng cả đáy biển.

Người bên trong chính là Hoàng Long chân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1257: Tiếp tục phó Ly sơn!

Bên trong Long Vương Điện toàn bộ Long tộc đều đã ồ lên, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi!

Hoàng Long! Lại là Lan giáo Hoàng Long chân nhân!

Người này xuất hiện làm trong lòng mọi người cảm thấy kinh dị còn vượt xa mấy vị đệ tử của vài vị đại năng như Trấn Nguyên Tử tiến đến mừng thọ.

Thân phận đệ tử Thánh Nhân, tu vi tiếp cận Chuẩn Thánh. Địa vị của người này trong Long tộc không thua gì Mạnh Chương thần quân!

Thế nhưng hiện tại hắn lại giá lâm nơi đây, không biết là đến hưng sư vấn tội hay còn có ý khác?

Còn đang trong do dự, liền thấy thất thải quang hoa hạ xuống trước, người bên trong cười khẽ một tiếng:

- Tiếp Dẫn tọa hạ đệ tử Đại Thế Chí đến cung chúc điện hạ thiên thu vui mừng!

Người trong điện lập tức cả kinh.

Thật không ngờ vị này cũng là đệ tử của một vị Thánh Nhân, là nhân vật có hi vọng bước lên Chuẩn Thánh! Nghe ngữ khí kia giống như cũng là vì phụng sư mệnh mà đến.

Tây Hải Long Vương Ngao Khuê chỉ là vì có được một vị Chân Hoa công chúa trở thành song tu đạo lữ của Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ mà thôi.

Nhưng lại có thể làm các vị Thánh Nhân tôn sư xem trọng như vậy?

Lời của Đại Thế Chí Bồ Tát vừa dứt, liền nghe thanh âm hùng hồn của Hoàng Long vang lên:

- Lan giáo Hoàng Long Ngao Trùng tiến đến chúc thọ huynh trưởng Ngao Khuê!

Mọi người đang ngồi trong đã cũng đã hoàn toàn chết lặng, giờ phút này vẫn không nhịn được chấn động.

Từ khi Hoàng Long bái nhập vào trong Xiển giáo, đã tự xưng là Hoàng Long chân nhân, không còn dùng tên trong Long tộc.

Nhưng giờ này khắc này chẳng những hắn tự xưng là Ngao Trùng, còn tôn Ngao Khuê là huynh trưởng, nếu không phải trước đó xuất hiện vài vị có thân phận tôn quý, mọi người trong điện cơ hồ không thể tin được chính lỗ tai của mình.

Vị Hoàng Long chân nhân kia trong suốt mấy vạn năm nay chưa bao giờ có lúc ăn nói khép nép như vậy đi?

Ngao Khuê không khỏi thở mạnh một hơi, cho dù tính tình hắn trầm ổn nhưng giờ phút này không khỏi sinh ra vài phần cảm giác khoan khoái.

Sau đó ánh mắt hắn lại nhìn ra ngoài mặt biển xa xa.

Chỉ trong chốc lát thời gian, đã thêm trăm ngàn đạo quang hoa sôi nổi phi độn bay tới.

Hôm nay trên Tây Hải Long thành là ngày quần tiên hội tụ, chư thánh tập hợp!

…

Lúc này Nhạc Vũ đang lăng không đứng thẳng trên bầu trời Triều Ca.

Lần thứ hai đi tới đô thành vương triều Trung Nguyên, tâm tình Nhạc Vũ đã hoàn toàn khác hẳn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy tám đầu tử kim cự long trên bầu trời Triều Ca, trong lòng lại cảm thấy có chút kinh ngạc.

Lần trước khi hắn đến, chỉ mới khoảng một tháng trước đây. Chỉ qua một đoạn thời gian ngắn ngủi, khí vận hoàng triều trung ương đã có biến hóa.

Đế khí lay chuyển, vô số tử kim khí tản mạn khắp nơi.

Tám đầu kim long mười tám trảo rõ ràng đã rút lui, chỉ còn bảy đôi là thật, hai đôi hư ảo.

Cũng không còn dám giương nanh múa vuốt ở trước mặt hắn!

- Sao lại như thế?

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp theo sau bỗng nhiên tỉnh ngộ. Hắn không khỏi bật cười, nếu như hắn suy đoán không lầm, nhất định là do hắn ở phương bắc thành tựu Thiên Đế mệnh cách mà ra!

Nếu như hắn không mưu đồ vị trí Thiên Đế thì cũng thôi, hiện giờ hắn đã sinh ra dã tâm đối với đế vị trong Trung Cung Thiên Đình, tự nhiên cũng sẽ không chấp nhận được nhân gian đế vương tiếp tục giữ lại bát cửu mệnh cách!

Cho dù là chân chính Tam Hoàng Ngũ Đế Nhân hoàng xuất thế, nhưng trước mặt hắn cũng phải ngoan ngoãn nằm yên!

Nhưng hiện tại Trung Nguyên Thương triều thời gian ổn định càng lâu, càng kéo dài thời kỳ sụp đổ đối với Nhạc Vũ mà nói mới càng thêm có lợi.

Phong Thần kiếp số tốt nhất sau một trăm năm mươi năm nữa hãy diễn ra!

Nói đến cũng thật sự kỳ quái, ngay khi hắn buông tha ý niệm này trong đầu, tử kim khí trụ trên bầu trời Triều Ca liền chợt ổn định.

Thân hình tám đầu kim long cũng hồi phục được một ít, nhưng vẫn vô cùng kiêng kỵ hắn, không dám có nửa phần ý tứ muốn tranh phong.

Biến hóa lần này tựa hồ cũng đem một số người kinh động, mười mấy đạo hồn niệm tràn đến, trong đó cũng có vài người quen thuộc đến từ trên chín tầng mây.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng pháp lực đuổi đi những hồn niệm kia, sau đó xoay người đi về phía tây, khi đi tới dưới chân núi chỉ cảm thấy không gian bên cạnh mình bỗng nhiên vặn vẹo kịch liệt.

Ngay sau đó chỉ thấy Hậu Thổ bước ra từ trong hư không, gương mặt tràn đầy

vui vẻ, trong mắt sáng ngời nhìn thẳng Nhạc Vũ.

- Lúc trước khi đệ đệ đi Đào sơn, tỷ tỷ cũng chưa từng dự đoán được ngươi có thể làm được tới bực này! Gần như đã quét ngang hồng hoang, đem phương bắc Yêu tộc một lưới bắt hết!

Mang theo vẻ tán thán, lại phảng phất như muốn nhìn thấu Nhạc Vũ, Hậu Thổ cẩn thận quan sát hắn từ trên xuống dưới, sau một lúc lâu mới thổn thức thở dài.

- Côn Bằng thân vẫn, một trong những người từng nghe giảng đạo tại đỉnh Bất Chu sơn hiện giờ đã mất đi một vị! Kiếm quyết Thiên Mệnh kiếm của ngươi ta cũng nhìn thấy, quả nhiên chấn kinh chư thánh, ngay cả ta cũng cảm thấy thật kinh hãi…

Nhạc Vũ lại không cho là đúng, lắc đầu:

- Tỷ tỷ đừng quá thổi phồng ta! Thiên Mệnh kiếm kỳ thật chính là mưu lợi mà thôi, trên Đại La thật không thể dễ dàng sử dụng. Hơn nữa lần này đạt được thành quả như vậy, dù chính mình cũng xa xa không dự đoán tới!

Hậu Thổ không khỏi cười khúc khích:

- Dưới Chuẩn Thánh Kim Tiên có thể tàn sát như sô cẩu. Dù là nhân vật Chuẩn Thánh, xem đúng thời cơ cũng có thể tru diệt! Đệ đệ ngươi còn muốn sao nữa? Lại nói bố cục lần này của ngươi, trừ phi là trước tiên đã biết được trong tay ngươi có Hồng Mông Khí, nếu không bất kể như thế nào đều nhất định phải rơi vào trong mưu tính của ngươi, đó là kết cục đương nhiên. Ở trước mặt tỷ tỷ ngươi còn cần khiêm tốn để làm gì?

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ cười cười không nói, sau đó giọng nói Hậu Thổ chợt thay đổi:

- Đệ đệ bố trí như thế, chắc là muốn đi theo con đường của Đế Tuấn, nhất định phải đi lên vị trí Thiên Đế sao?

Việc này cũng không có gì e ngại, Nhạc Vũ trực tiếp gật đầu.

Dùng lực chứng đạo, thời gian nguy hiểm nhất chính là sau hồn ấn tầng thứ tám, trước khi chứng đạo.

Nếu có vị trí Thiên Đế làm bàn đạp, mượn dùng lực lượng khí vận lấy được lực lượng chống đỡ cùng Thánh Nhân.

Như vậy hắn có thể chứng Thánh Đạo, có thể tăng thêm ba thành khả năng chân chính nhảy ra bên ngoài sự chưởng khống của thiên địa!

Lúc hắn mới đi tới hồng hoang, hắn vốn không hề nghĩ tới vấn đề này, nhưng thật sự do nhân duyên trùng hợp nên mới thành tựu được Thiên Đế mệnh cách.

Nếu đã có trợ lực, thật sự không có lý do buông tha cơ hội như thế.

- Đã biết sẽ là như thế!

Hậu Thổ chậm rãi thở dài, trên mặt nhất thời tràn đầy vẻ sầu não:

- Kỳ thật lúc trước Đế Tuấn mệnh cách cũng giống như ngươi, cường thịnh nhất thời. Mở Thiên Đình, điều dưỡng mọi việc âm dương trên thế gian, bản thân cũng có công đức vô cùng tận. Nhưng sau đó thảo phạt thiên hạ, thống nhất Yêu tộc, lại cùng Vu Thần đại chiến, đem công đức khí vận tiêu hao hầu như không còn, vì vậy bản thân mới gặp vẫn lạc tai ương. Đệ đệ ngươi muốn đăng ngôi Thiên Đế, lấy lực chứng đạo, chẳng khác gì muốn cùng thiên hạ là địch. Thật sự có chút đi theo vết xe đổ…

Khuôn mặt Nhạc Vũ không khỏi có chút dao động, kỳ thật lời nói của Hậu Thổ trong lòng hắn cũng hiểu được rõ ràng.

Vu Yêu đại chiến nếu kéo dài chậm hơn vạn năm thời gian, chỉ sợ hết thảy về sau đều đã hoàn toàn khác hắn.

Yêu tộc suy bại, Đế Tuấn Thái Nhất thân vẫn, bên trong có vô số âm mưu, vô số tính kế. Cũng có bàn tay đen vô hình ở sau lưng thúc đẩy, khiến kẻ khác không rét mà run.

Đạo tâm của hắn kiên cố như kiếm, mạnh mẽ không gì phá vỡ nổi, trong lòng không hề có nửa phần sợ hãi. Vô luận là dạng âm mưu nào, đều có thể tuệ kiếm trảm phá, làm hắn cảm động chính là vẻ lo âu thân thiết trong lời nói của Hậu Thổ đối với hắn.

Khẽ bật cười, Nhạc Vũ đưa tay về phía trước, trong tay cầm một tử sắc ấn tỳ, bên trong có chín đầu tử kim cự long đang xoay động không ngớt.

- Bản thân ta đã quên ngươi còn có vật này! Có được ngọc tỳ này, đủ áp đảo thiên hạ chư yêu. Hao tổn khi sát phạt có thể miễn đi được ba thành.

Ánh mắt Hậu Thổ sáng lên, tiếp theo trong đôi mắt hiện lên vô số phù văn, cuối cùng nàng vẫn lắc đầu:

- Tuy khí vận của Hạo Thiên hao tổn, nhưng chỉ cần còn có Hồng Quân đạo tổ làm lá chắn, Xiển Tiệt nhị giáo cùng Tây Phương giáo lập thành thế chân vạc tương trợ, đế vị vẫn vững như Thái Sơn!

- Việc này không cần lo lắng, tiểu đệ tự có biện pháp!

Trong miệng nói như vậy nhưng Nhạc Vũ cũng không giải thích. Hắn chỉ đưa mắt nhìn về ngọn núi phía trước, ánh mắt sáng tỏ như đao.

Hậu Thổ thấy thế không khỏi khẽ lắc đầu, mang theo chút hờn giận:

- Lần này lại vì việc của Đoan Mộc Hàn mà đến?

Cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, nàng hừ lạnh một tiếng:

- Nữ Oa đã sớm oán hận ngươi cùng cực, cơ hồ đã thành liều lĩnh. Phía trước ta đến Ly sơn bái phỏng, cũng không thể ngăn trở được nàng lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhúng tay vào việc tại phương bắc. Hiện giờ Côn Bằng thân vẫn, Bắc Câu Lô Châu cũng không còn là nơi an thân của Yêu tộc, thật không biết nàng còn tức giận đến thế nào. Tóm lại lần này chính ngươi nên cẩn thận!

Nói đến đây nàng lại trực tiếp xoay người bỏ đi, sau một thoáng khi Nhạc Vũ còn đang kinh ngạc, lại vang lên thanh âm của Hậu Thổ từ xa xa:

- Việc của Cửu Lê bộ tộc ở phía nam, đã làm thỏa đáng. Nhưng nên cẩn thận Hình Thiên, người này mới chân chính là người đứng đầu Cửu Lê chư thần!

- Hình Thiên?

Hai mắt Nhạc Vũ thoáng nheo lại, việc của Cửu Lê chư thần, từ lúc hắn biết

Thiên Đình không có người nào bắc phạm thì hắn đã biết Hậu Thổ đã hoàn thành xong việc hắn nhờ vả.

Nhưng Hình Thiên kia quả thật có chút khó giải quyết. Lúc trước trận chiến Trục Lộc Nguyên tuy hắn đại bại cho Viêm Đế, không thể không trốn vào trong hư không vô tận ẩn núp, nhưng mấy năm nay hắn mượn dùng lực lượng của tín đồ Cửu Lê bộ tộc cùng tín đồ từ nhiều tiểu thiên thế giới nên đang khôi phục lại.

Bài vị của người này cũng đã thắng truy mười hai Vu Thần năm xưa, thậm chí còn muốn thắng hơn một ít!

Theo bản năng, hắn lại nghĩ tới năm đó xảy ra trận chiến trong ý thức hải của Chiến Tuyết.

Cho dù chỉ là một hồn niệm phân thân cũng phải làm cho hắn phí hết tâm cơ, cơ hồ đem hết toàn lực mới có thể diệt sát.

Nếu người kia muốn thành kẻ địch của hắn, thật sự đủ tư cách làm cho hắn đau đầu.

Lại thêm vị trí Chiến Thần, cũng là mục tiêu cho Chiến Tuyết đạt tới.

Ngay sau đó Nhạc Vũ đành đem việc này tạm thời bỏ xuống, bỗng dưng bước thẳng lên trên đỉnh Ly sơn.

Mới vừa đi tới trước Oa Hoàng Cung, liền nghe mười hai tiếng chuông vang vọng phía chân trời.

Tiên âm lượn lờ, vô số vân mờ tụ tập đến.

Cửa cung chợt mở rộng ra, chỉ thấy bên trong có vô số tiên tu đang xếp hàng hai bên, có Nhân tộc tu sĩ, cũng có cả Yêu tu.

Toàn bộ đều là dưới Thái Thanh Huyền Tiên, đồng loạt cúi đầu nói:

- Cung nghênh An Thiên Huyền Thánh đại đế giá lâm Ly sơn!

Thậm chí những Đại La Kim Tiên phía trong bộ dạng cũng sụp mắt phục tùng, thoáng cúi người, vẻ mặt kính cẩn.

Nhạc Vũ quét mắt nhìn bọn họ, tiếp theo chợt cười lạnh, không chút nào để ý đi thẳng vào bên trong cung điện.

Đi qua chín cung điện mới đến chủ điện Oa Hoàng Cung hiện ra trước mắt.

Nhạc Vũ trực tiếp đi thẳng vào, chỉ thấy Nữ Oa sắc mặt lạnh lẽo ngồi trên chủ vị, ánh mắt vô cùng lạnh giá nhìn thẳng về phía hắn.

Ánh mắt sắc bén, ẩn đầy tức giận, phảng phất như muốn xé thân hình hắn thành mảnh nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1258: Tái thiêm cường viện!

Bị Nữ Oa nhìn gần, Nhạc Vũ không hề để ý, bình thản ngồi đối diện, xem như không thấyánh mắt sâm lãnh, đưa mắt vẻ hiếu kỳ đáng giá bốn phía.

Thần sắc Nữ Oa càng lạnh lẽo, trầm mặc hồi lâu thấy Nhạc Vũ thủy chung không mở miệng mới hừ nói:

- Bệ hạ tới Oa Hoàng Cung chẳng lẽ chỉ để nhìn đông tây hay sao? Oa Hoàng Cung tuy là không tệ nhưng cũng không có gì thần kỳ, vẫn không so được với Bắc Nhạc Hằng Sơn do một tay bệ hạ tạo dựng..

Nhạc Vũ cười thầm nhưng trên mặt vẫn thản nhiên:

- Dĩ nhiên là không phải. Nhạc Vũ tới đây chỉ hỏi một chuyện. Hôm nay Côn Bằng đã vong, Bắc Câu Lô Châu tính cả này Bắc Minh, tất cả Yêu tộc đều do trẫm quản hạt, ngày sau nương nương chuẩn bị như thế nào? Là cùng trẫm đối nghịch đến cùng hay vì yêu tộc một con đường sống.

Nữ Oa lập tức yên lặng, thần sắc không thay đổi nhưng trong mắt ẩn ước có phong bạo tụ tập.

Vừa khéo lúc này có hai đội nữ hầu trước sau bước vào trong điện, vẻ nổ giận cơ hồ lộ ra mặt của Nữ Oa mới cuối cùng cưỡng ép áp chế.

Nữ hầu bày ra trước mặt Nhạc Vũ cùng Nữ Oa tiên tửu và tiên quả.

Nhạc Vũ vốn không thèm để ý nhưng khi một tiên quả được một nữ tiên bày lên án thì trong lòng khẽ động nhìn vào mắt nàng, thấy dung mạo kiều mị dị thường.

Nhạc Vũ đã gặp nhiều mỹ nữ, như Liễu Nguyệt Như, Cửu Thiên Huyền Nữ đều là thế gian tuyệt đỉnh mỹ mạo, chỉ là những người này tuy tướng mạo không thua kém nhưng khí chất lại không quyến rũ như người trước mặt, ngay cả hắn cũng thấy rung động, suy ngẫm chốc lát liền hỏi:

- Ngươi tên gì?,.

Bị hỏi đột ngột, nữ tiên quyến rũ này cả kinh lui về phía sau mấy bước, cẩn thận nhìn Nữ Oa chỗ thủ tọa rồi mới khẽ thi lễ:

, - Khởi bẩm Bệ Hạ tiểu tiên Cửu Vĩ.

, - Cửu Vĩ?..

Nhạc Vũ giật mình, khai mở long nhãn nhìn nàng, lập tức thấy rõ nguyên hình là một hồ ly bạch sắc, chín cái đuôi sau lưng lay động không ngớt, tuy là hình thú nhưng đáng yêu đến cực điểm.

Một Thái Thanh Huyền Tiên, chỉ cách Kim Tiên một bước ngắn nhưng chỉ có thể làm một nữ hầu tại đây mà thôi.

Nhạc Vũ cũng chỉ thoáng kinh dị, lại là cười cười:,

- Danh tự không tốt! Ta đặt tên khác cho ngươi, Tô Đát Kỷ được chứ? .

Nữ tiên tên Cửu Vĩ không khỏi lần nữa cả kinh, ngay cả Nữ Oa cũng nhướng mày vẻ khó hiểu, sau mấy nhịp thở nữ tiên mới tỉnh ngộ, thi lễ nói:

, - Đa tạ Bệ Hạ ban tên cho .

Nhạc Vũ lại không để ý, hơi phất tay áo, mấy nữ tiên bên cạnh đều hiểu ý lui ra, trong cung điện chỉ còn hai người.

Sau một khắc, khí tức Nữ Oa lập tức bộc phát chuyển thành cuồng bạo vô cùng:,

- Cho Yêu tộc ta chọn một con đường sống, khẩu khí Bệ Hạ nthật lớn!..

Một ý niệm như cuồng triều bỗng dưng mãnh liệt ập đến, tay áo Nhạc Vũ phất phới nhưng vẫn cưỡng chế không lộ nửa điểm dị sắc, ném một quả tươi vào trong miệng, khẽ lắc đầu nói:

- Hôm nay tình thế Hồng Hoang thế nào, chắc nương nương biết rõ ràng. Nếu nương nương như trước muốn cùng trẫm là địch, trẫm cũng sẽ không lưu thủ!

Nếu trẫm chưa từng leo lên Thiên Đế vị thì cũng thôi đi. Một khi có một ngày trẫm có thể khống chế thiên hạ Hồng Hoang, cho dù mất bao nhiêu thời gian, ngàn năm vạn năm trẫm cũng nhất định cho Yêu tộc triệt để diệt sạch .

Nữ Oa dĩ nhiên giận dữ, trên mặt hơi có vẻ xanh trắng, khí tức ngược lại bình tĩnh, lẳng lặng ngồi trên thượng thủ, ánh mắt lập loè bất định.

Nhạc Vũ phối hợp uống vào một ngụm tiên tửu, thấy rượu này vô cùng thuần hậu ngọt ngào làm người thư thái, thương thế bên trong cũng thoáng có chỗ khôi phục, không khỏi thầm khen, quả nhiên là rượu do thánh nhân cất, chắc chắn bất phàm.

Buông chén rượu xuống, Nhạc Vũ lại cười cười:

, - Rượu này không tệ, không biết nương nương có chịu bỏ ra một ít? Hành cung đế đình ta nhìn xem hoa lệ nhưng bên trong trống rỗng. Lần trước Mạnh Chương thần quân cùng Lục Áp đến tìm không ra thứ gì đãi khách!..

Ánh mắt Nữ Oa không khỏi một lần nữa như kiếm nhìn tới, không đợi nàng lên tiếng, Nhạc Vũ đã tiếp tục:

- Ta biết nương nương trăm phương ngàn kế muốn bảo vệ Yêu tộc, tuyệt sẽ không nông cạn bảo hộ những thái cổ tinh linh kia mà thôi? Nương nương lo lắng nhân tộc cũng như Yêu tộc Vu Thần cũng sẽ chợt thịnh chợt vong.

Lần này Nữ Oa chính thức nhướng máy, mắt hiện kinh ngạc.

Thiếu niên gầy yếu trước mắt nói năng chậm rãi, cười nói tự nhiên, dù trực diện Thánh Nhân nhưng không chút hoang mang, từ đầu đến cuối trầm ổn tự nhiên, khí độ thật khiến người ta khâm phục, bất quá chính vậy lại khiến nàng căm tức lẫn kinh dị.

, - Tính tình nương nương bất đồng mấy vị đạo tổ, càng thêm cẩn thận. Thái Thượng nguyên thủy Thánh Nhân làm việc quả quyết, muốn mượn tay trẫm để đảo loạn thiên địa vì ba sư huynh đệ hắn tìm một đường sinh cơ. Tây Phương nhị tổ cũng có ý định đồng dạng, duy chỉ có nương nương, không tin trẫm có thể đem thiên địa lật lên, không tin chúng ta có thể thắng được Hồng Quân.

Nhạc Vũ nói đến đây lại nhìn thẳng vào mắt Nữ Oa:

- Nói đến nói đi, ý nương nương đơn giản là bốn chữ sợ đầu sợ đuôi mà thôi! Nương nương cho rằng chuyện năm đó Đế Tuấn làm không được, trẫm saocó thể, cũng không thể Dĩ Lực Chứng Đạo? Một khi sự không thành, Yêu tộc chỉ sớm suy bại, không cách nào tiến lên, nhân tộc chúng ta không chừng mấy vạn năm sau cũng sẽ suy vong đúng không?

- Đúng thế thì như thế nào?

Nữ Oa sắc mặt trầm tĩnh, cười lạnh:

- Chẳng lẽ Nhạc Vũ ngươi tự hỏi có thể so sánh lực của Đế Tuấn Thái Nhất liên thủ?

Nhạc Vũ cũng không tranh luận, tiếp tục nói:

- Mấy vị Thánh Nhân sẽ không để ý tồn vong Yêu tộc, hưng suy Nhân tộc hưng suy. Chỉ là thiên đạo ngày càng siết chặt, sớm muộn có một ngày sẽ làm cho người thở dốc không được, vì vậy không muốn buông tha hết thảy cơ hội. Nguyên nhân chân chính của nương nương là xem quá nặng nên càng thêm cẩn trọng, tình nguyện trì hoãn tử cục cũng không muốn đơn giản mạo hiểm, trong trường hợp trước mắt, nương nương còn có dư địa lựa chọn?

Nữ Oa lại khẽ giật mình, bản thân hôm nay có thể lựa chọn như thế nào? Sau một khắc lại mỉa mai:

- Nữ Oa làm việc như thế nào còn chưa tới phiên Huyền thánh Đại Đế ngươi giáo huấn chỉ điểm

- Giáo huấn chỉ điểm? Nhạc Vũ nào dám có ý đó? Nương nương là thánh mẫu Nhân Tộc, nói ra xem như trẫm cũng là cốt nhục nương nương, đối địch với nương có chút bất đắc dĩ, không có lựa chọn

Thấy dung nhan Nữ Oa hơi mờ mọt, Nhạc Vũ mỉm cười, tay phải tùy ý chiêu lấy, sau một khắc liền có một viên ngọc châu bạch sắc:

- Đây là Linh Châu Tử đạo huynh, bị ta bắt ở Các Linh sơn, trả lại cho nương nương!

Hắn búng hạt châu ra hướng đối diện. Nữ Oa vươn tay tiếp nhận, đầu ngón tay điểm một chút khiến một giọt linh thủy hoàng sắc rót vào trong đó, một vị đạo nhân phong thái như ngọc lập tức hiện ra, chính là Linh Châu Tử đã khôi phục hình dạng, cười khổ khẽ thi lễ với Nhạc Vũ:

- Linh Châu Tử thật sự bội phục thủ đoạn bệ hạ!

Nữ Oa thần sắc phức tạp, nhìn qua Nhạc Vũ, mắt hàm thâm ý nói:

- Ngươi tới Ly Sơn ta lần này tuyệt sẽ không chỉ nói lời này, đem Linh Châu Tử đưa về, rốt cuộc muốn như thế nào?

Nhạc Vũ khẽ nhếch môi, tinh mang trong mắt chớp lên:

- Đến thỉnh nương nương giúp ta! Thỉnh một đạo phù chiếu khiến chư thánh Bắc Hoang hiệu lực cho đế đình!

Phảng phất nghe được chuyện gì không thể tưởng tượng nổi, Nữ Oa bất giác trợn mắt không dám tin, sau một lát lại như có điều suy nghĩ lâm vào trầm ngâm, vẻ kính phục trên mặt Linh Châu Tử lại càng nồng đậm.

Nhạc Vũ yên lặng chờ đợi.

Oa Hoàng tuy là một trong sáu vị đạo tổ nhưng là người yếu nhất, bản thân căn cơ bất ổn, lại có chút khúc mắc chuyện thời thượng cổ nhưng rốt cuộc vẫn là thánh nhân một phương, dù nhất thời bị tâm ma mê hoặc nhưng lúc này cũng nên tỉnh ngộ, dù hắn nói êm tai thế nào cũng không có khả năng dao động tới tâm chí.

Với trí tuệ của nàng dĩ nhiên có thể nghĩ thông thấu tất cả lợi hại trong đó, cũng dĩ nhiên biết lựa chọn thế nào là tốt nhất.

Quả nhiên chỉ qua chốc lát, Nữ Oa thở dài một tiếng, thần sắc nhìn về Nhạc Vũ vẻ cực kỳ phức tạp.

- Bệ Hạ ngươi đã hao hết tâm cơ cũng muốn tru sát Côn Bằng là để triệt đường lui của ta?

Nhạc Vũ cười mà không nói, nếu như Côn Bằng chưa chết, thánh mẫu nhân tộc

còn có quân cờ có thể dùng, còn có lựa chọn khác, hôm nay nhất định hắn sẽ không dám đơn giản tới đây.

Nữ Oa cũng không cần biết đáp án, hừ nhẹ: - Giỏi tính toán. Giỏi mưu lược! Mà thôi! Nếu ngươi nhất định phải liều một lần muốn đem bản cung bức vào tuyệt cảnh thì ta bồi tiếp ngươi là được!

Trong tay nàng đột nhiên đánh ra một đạo tử kim phù bay về phía Nhạc Vũ.

- Có phù chiếu này, hơn mười vị Yêu Thánh Bắc Câu Lô Châu đều nghe ngươi hiệu lệnh! Hơn nữa đệ tử này của ta…

Nữ Oa nhìn sang Linh Châu Tử, sau đó nói giọng kiên quyết:

- Sẽ cùng hiệu lực dưới trướng ngươi!

Nữ Oa còn chưa dứt lời, khí mang tử kim quanh người Nhạc Vũ vốn bị hắn dùng pháp lực thu liễm lại đằng không vọt lên, chín đầu cự long tử kim không bị khống chế gào thét giữa thiên địa.

Nhạc Vũ Nữ Oa không hề để ý, Linh Châu Tử không nhịn được, ánh mắt co rút lại, ngẩng đầu nhìn lên thấy Huyền thánh Tinh Cung vốn đã chiếm non nửa tinh không phương bắc lại lần nữa khuếch trương!

Hơn mười ngôi sao sáng chói bắt đầu từ ngoại vi vây lấy đế tinh, tuy không phải chân chính được nạp vào tinh cung nhưng cũng đã chịu ảnh hưởng tử sắc của đế tinh.

Trong đó càng có một ngôi sao đã tiến thẳng vào Tinh Cung, lơ lửng bên cạnh đế tinh Huyền Thánh Đế, Linh Châu Tử cảm ứng biết ngôi sao này chính là đối ứng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1259: Thiên tượng tái biến!

Nhìn qua ngôi sao đối ứng với mình, Linh Châu Tử không có cảm giá gì, duy chỉ có nhìn vào tinh đồ chu thiên thì kích động không thôi.

Y của Nữ Oa vừa rồi đã quyết định liên thủ với Huyền Thánh Đại Đế liên thủ, một khi hai bên hợp lực thì phương bắc là một thể, thanh thế đế đình càng thịnh.

Bản thân sau khi bị bắt giữ ở cuộc chiến Các Linh sơn vốn cho rằng đế đình cùng Oa Hoàng Cung chắc chắn triệt để vạch mặt, trở mặt tương hướng, không chết không ngớt, lại không ngờ An Thiên Huyền Thánh Đại Đế lại thay đổi như chong chóng, dễ dàng đem hắn làm môi giới hóa giải toàn bộ ân oán hai bên.

Hợp tung liên hoành, chia rẽ, đầu tiên là Lục Áp, sau là Mạnh Chương, những di thần Đế Tuấn di thần, hàng tỉ yêu tu Long tộc đều rơi vào khống chế của hắn.

Sau khi nhất thống phương bắc rõ ràng tứ bề thụ địch, hôm nay lại bị người này một tay xoay chuyển, căn cơ ngược lại càng ổn khiến đại thế Hồng Hoang lần nữa nghịch chuyển!

Nếu như nói trước đó hắn chỉ kính nể vị Huyết Lục Thiên quân này bảy phần mà thôi nhưng hôm nay chính thức là thập phần kính ý, người như vậy nếu là địch thì càng nghĩ càng thấy khủng bố.

Tinh tượng biến hóa không thể gạt được người khác, không biết những yêu tu Bắc Câu Lô Châu khi thấy bị đế đình áp chế triệt để sẽ phản ứng thế nào?

Nhạc Vũ cùng Nữ Oa liên thủ, lại càng không biết những Hồng Hoang đại năng, Chư Thiên Thánh Nhân sẽ có phản ứng gì?

Nếu như Hậu Thổ một bước đăng thánh, lúc này sau lưng Nhạc Vũ có tới hai vị Thánh Nhân!

Không biết vị Hạo Thiên ngồi trên thiên đình sẽ có biểu lộ như thế nào?

Hồng Hoang vốn đã vì Côn Bằng thân vẫn mà dấy lên sóng gió, giờ chỉ sợ lại càng hỗn loạn!

Nữ Oa vừa nói ra ý hợp tác, hào khí trầm ngưng của nàng trong điện lập tức buông lỏng.

Nhạc Vũ không chút khách khí, đem phù chiếu thu trong tay, sau đó chân thành tạ ơn:

- Nhạc Vũ đa tạ Oa Hoàng! Ngày sau tất nhiên sẽ không làm ngươi thất vọng!

Kính ý trong lời nói không hề mang theo nửa phần hư giả. Nếu không có thật sự là cố kỵ Nhân tộc hưng suy, Yêu tộc tồn tục thì với vị trí Thánh Nhân Chí Tôn, Nữ Oa tuyệt không cần hạ thấp tư thế thỏa hiệp với hắn.

Nữ Oa lại không để ý, thanh âm như trước mang theo vài phần lạnh lùng:

- Tạ ta làm gì? Là ngươi bố cục mưu đồ rất cao minh, bản cung không đáp ứng cũng không thành! Hôm nay thế cục Hồng Hoang đều trong tính toán trong khống chế của ngươi. Chuyện Cửu Lê Vu Thần bắc phạm là ngươi bảo Hậu Thổ ra tay đúng không? Trong vòng mấy ngày đánh cho Thiên Đình tơi bời, hao tổn bảy trăm vạn binh tướng, nguyên khí đại thương, không còn dư lực quản chuyện phương bắc, quả nhiên là giỏi tính toán! Có thao lược mưu tính như vậy, chắc sẽ không phụ hi vọng của ta.

Linh Châu Tử lại cả kinh, việc này hắn biết loáng thoáng, chỉ biết ý của mấy vị Thánh Nhân để cho Cửu Lê nhất tộc kiềm chế Thiên Đình, vừa rồi có xem thiên tượng cũng chỉ thấy sơ qua mặt nam có nổi lên khí sát phạt, lại không biết có biến cố như vậy, không trách hành cung trung thiên suy yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi, còn đế tinh Huyền Thánh rõ ràng đã có hướng dựa nam, điềm bức vua thoái vị.

Nhạc Vũ cười khẽ, nghe ra trong lời Nữ Oa có vài phần ý tức giận, với tính tình của hắn tuyệt không cần nhìn sắc mặt người khác, chẳng qua hiện nay thân là kẻ thắng nên không cần so đo quá nhiều.

- Cửu Lê nhất tộc phía nam đã làm quân cờ cho mấy vị Thánh Nhân, tự nhiên cũng có thể cho ta sở dụng! Hơn nữa trẫm hôm nay, cùng nương nương đã là

minh hữu, đế đình thịnh hưng, nương nương nên cao hứng mới phải.

Nữ Oa hừ nhẹ, đến cùng lại không mở miệng mỉa mai, sắc vui trên mặt Nhạc Vũ cũng dần thu hồi, chuyển thành nghiêm nghị:

- Trẫm tại Thiên Nguyên giới từng có một vị sư tôn, tên gọi Đoan Mộc Hàn. Tuy nói hôm nay duyên phận đã hết, thực sự có thể coi là sư muội ta, nghe nói hiện giờ nàng đang ở Ly Sơn bái nhập làm môn hạ của nương nương?

Nữ Oa nghe vậy cười lạnh:

- Vậy thì thế nào? Ngươi cho rằng ta đem Đoan Mộc Hàn thu làm đệ tử là ý định làm như quân cờ, ngày sau cần phải sở chế Bệ Hạ?

Lần này lại đến phiên Nhạc Vũ giật mình, trong lòng hắn đúng là suy đoán như thế.

Tại Thiên Nguyên giới, tư chất tu hành của Đoan Mộc Hàn xem như tuyệt đỉnh, nếu không có chuyện Lệ Bi Hồi đều có cơ hội Đại Thừa phi thăng, bất quá nhìn trong toàn bộ hồng hoang cũng không tính là thiên tư đỉnh cấp, Nữ Oa là một tôn sư thánh nhân lại thu nàng làm đệ tử nhập thất, mục đích thật sự thật khiến người phỏng đoán.

Nhạc Vũ hắn xưa nay lại càng không có dụng ý để phỏng đoán cừu địch.

Nữ Oa chỉ thấy thần sắc Nhạc Vũ liền đã biết đáp án, lập tức khinh thường mỉm cười một cái:

- Nữ Oa từ khi sinh ra đến nay tuy là làm việc hồ đồ, lại tự hỏi coi như quang minh. Há có thể làm chuyện xấu xa này? Lần này ngươi mọi cách tính toán, bức bản cung hoà giải, đúng là vẫn còn vì nàng đúng không? Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử! Đoan Mộc Hàn chính là đệ tử nhập thất của ta, ngươi muốn dẫn đi cũng được. Bất quá lại cần được nàng đồng ý!

Nói dứt lời, nàng dường như không muốn ngồi thêm với hắn, không vui đứng dậy phẩy tay áo bỏ đi.

Nhạc Vũ không khỏi ngây người, hắn là thật sự bản thân đã hiểu lầm Nữ Oa.

Quay đầu nhìn về phía Linh Châu Tử thì thấy hắn cười khổ:

- Lúc trước sư tôn thu nhận Đoan Mộc sư muội thực sự không phải bản ý mà do Hi Hoàng nhờ vả! Lúc ấy, cũng không biết thân phận Bệ Hạ. Những năm này dạy bảo sư muội cũng là tận tâm tận lực, trước mặt bệ hạ, Linh Châu Tử không dám có nửa phần lừa gạt.

Nhạc Vũ nhướng mày.

-- Hi Hoàng?

Lúc mình phi thăng Hồng Hoang giới, chắc vị đứng đầu Tam Hoàng đã liệu đến cảnh này?

Quả nhiên, Đoan Mộc Hàn được Nữ Oa thu làm môn hạ vẫn là vì kính trọng Hi Hoàng sao?

Lúc này Nhạc Vũ cũng không biết, trong toàn bộ Hồng Hoang cũng đang có vô số người lâm vào nghi hoặc hay khiếp sợ như hắn, nguyên nhân cũng chỉ vì biến hóa của tinh đồ.

Ngoài chín tầng mây, tại một chỗ mây mù bao phủ, một đạo độn quang bỗng dưng dừng lại rồi một nhân ảnh huyền bào hiện ra, khí độ trầm hùng tao nhã nhưng lúc này đang có chút thất thố nhìn vào thiên không phía bắc.

- Sư đệ ah sư đệ! Hậu bối của ngươi rốt cuộc muốn làm ta khiếp sợ bao nhiêu lần mới thôi? Ly khai bắc địa chưa được bao lâu thì tinh đồ rõ ràng lại có kịch biến.

Huyền Đô pháp sư thấp giọng tự nói, đầy mặt đều là vẻ khó tin:

- Quần yêu phương bắc toàn bộ hàng phục, làm sao có thể dễ dàng như thế? Là Oa Hoàng sao?

Trong lòng khẽ động, ẩn ẩn có chút suy đoán, Huyền Đô pháp sư lại biến sắc.

- Thì ra là thế! Mượn thế trảm sát Côn Bằng ép Oa Hoàng hợp lưu, giỏi tính toán, hảo tâm cơ! Từng bước liên hoàn, buồn cười chúng ta đều bị ngươi dấu diếm!

Trong lời nói cũng không có bao nhiêu ý tức giận mà phần lớn là tán thưởng. Huyền Đô cũng chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục hóa quang phi độn.

Cơ hồ đồng thời trên Các Linh sơn cũng có hai người ngẩng đầu nhìn lên thiên không, cuối cùng hai mặt nhìn nhau, nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

- Nguyên lai bệ hạ đi gặp Nữ Oa!

- Mọi cách tính toán, tru sát Côn Bằng là dùng đại thế áp bức.

Cơ hồ đồng thời mở miệng, hai người đều khẽ giật mình, im lặng không nói.

Hồi lâu sau, Lục Áp mới mỉm cười:

- Trước khi ta cùng hắn liên thủ, trong nội tâm cũng không phải chưa từng có tâm thần bất định. Chẳng qua hiện nay lại cảm giác may mắn. Không biết Thần Quân nghĩ như thế nào?

Trong mắt Mạnh Chương thần quân ẩn hiện điện mang:

- Chỉ có nhân vật như vậy mới có thể làm đại đế Long tộc, quản hạt hàng tỉ Long tộc!

Ngữ khí rõ ràng là chém đinh chặt sắt, Lục Áp lại không chút nào ngoài ý muốn mỉm cười, sau đó lại lấy ra một tờ kim phù khai mở bay về hướng Minh Nguyệt.

Bắc Câu Lô Châu, tại một vùng đất tụ tập một ngàn tám trăm vạn thiên binh thiên tướng.

Thái Hoàng chân nhân cũng thần sắc kinh ngạc nhìn xem Chu Thiên Tinh thần.

- Đại Đế ta thật đúng là cực kỳ khủng khiếp! Cũng không biết làm sao lại có thể khiến Yêu tộc tự mình hàng phục, miễn cho chúng ta một phen giết chóc, thanh thế như vậy chẳng phải triệt để đảo lộn thiên đình?

Đương Đồ chân nhân bên cạnh cũng chớp lên dị trạch.

- Bệ Hạ sợ là đang có ý này. Bất quá ta đoán chừng hiện giờ còn quá sớm. Dù

sao Bắc Câu Lô Châu mới định, cần một ít thời gian tiêu hóa, tích lũy thực lực. Bất quá hôm nay ta càng nhìn vị chỗ trung ương thiên đình kia không tốt.

Nói đến đây, Đương Đồ thổn thức:

- Lúc ta bị bệ hạ cưỡng ép hàng phục tại Bắc Hải cực lạc thiên, trong lòng ít nhiều còn có oán hận. Nhưng hôm nay lại tâm phục khẩu phục, ngay cả chư vị Thánh Nhân cũng ở trong tính toán của hắn. Côn Bằng thân vẫn, Hạo Thiên trọng thương, Đương Đồ chân nhân ta coi là cái gì?

Thái Hoàng nghe vậy im lặng, trên mặt càng lộ vẻ ưu tư, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, hắn thật sự không muốn sinh ra nửa phần ý niệm phản bội đại đế, vĩnh viễn không nhìn thấu át chủ bài của hắn, cũng không biết đối phương mưu tính gì, người như vậy thật khiến người khác lạnh giá.

Thái Thanh Đại Xích Thiên, trong Bát Cảnh Cung, một vị lão giả râu tóc bạc trắng mặc bào phục bát quái tử kim đang ngồi bên đỉnh lô, lúc này ánh mắt hơi sáng.

- Hay cho một chiêu diệu thủ! Hóa thù thành bạn, ngay cả ta cũng không ngờ!

Hắn phất tay xuất ra một đạo pháp lực khiến toàn bộ bên quân đen đang chiếm ưu thế lại chuyển hóa, bên quân trắng đã có vài phần cơ hội cứu vãn cục diện.
Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Trong thiên địa có thêm một vị kỳ thủ, không biết ngươi có thể ngồi vững?

Một tiếng thì thầm như truyền ra từ cửu u khiến Bát Cảnh Cung không duyên cớ nhiều hơn vài phần khí tức âm lãnh.

Lúc này tại Tây Hải Long thành, quần tiên tụ hội đang hồi vô cùng náo nhiệt nhưng trong điện Long Hoàng lại là một tình cảnh khác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1260: Long thành chi nội

Trong Long thành.

Hoàng Long chân nhân đầy bụng ấm ức, trước Long Hoàng điện quần tiên tụ hội, ngươi ngươi ta ta tấp nập. Cả cung điện phạm vi vạn trượng dày đặc tiên tu, thậm chí chưa đến Thái Thanh Huyền Tiên sẽ chưa đủ tư cách ngồi ở trong này.

Khách quý chật nhà, chè chén say sưa, chén bàn hoành sai, hào khí huyên náo vô cùng, chỉ là một kỳ thọ trăm năm không nhiều ý nghĩa nhưng cơ hồ tụ lại toàn bộ tiên tu Tây Hải.

Bất quá sâu trong điện, không khí vô cùng trầm ngưng, Ngao Nhuận Ngao Lâm tuy mặt tươi cười nhưng ánh mắt đồng dạng âm trầm, ẩn chứa tức giận.

Cách đó không xa một đám Hỗn Độn Kim Tiên bao gồm Thanh Phong, Đàm Linh Tử, còn có Tứ Minh chân nhân, Cửu Thủy trượng nhân đều đang cười nhẹ, hoặc là thần sắc chuyên chú nhìn ca múa trước điện hoặc chụm đầu bàn tán, đối với không khí cương lãnh, thậm chí ngôn ngữ giao phong của mấy người coi như không nghe thấy. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ có đệ tử tiếp dẫn Đại Thế Chí thần sắc giống như cười mà không phải cười, bỗng nhiên nhìn Hoàng Long cùng Ngao Nhuận quan sát hai người Ngao Quân, Ngao Điển đang trù trừ không quyết.

- Vương huynh! Lần này cơ hội khó được, ta xem Vương huynh nên nghĩ thông suốt mới thỏa đáng!

Tâm tình buồn bực thật lâu, Hoàng Long chân nhân cuối cùng hít sâu một hơi, cưỡng chế ý tức giận, huy xuất một đạo pháp lực nén giọng:

- Đạo tổ đã có pháp chỉ thu nhận một vị đệ tử nhập thất trong Long tộc ta, ngoài ra muốn tụ tập trăm vạn Long tộc làm đạo binh hộ pháp cho Xiển Giáo ta. Càng có phù chiếu lệnh Tây Hải Long tộc khống chế bắc Tây Hải để cho nam Côn

Luân Sơn ta ổn định, chuyện tốt như vậy vạn năm khó cầu!

Ngao Nhuận đồng dạng tức giận ẩn hàm nhưng lại không nói một lời, phảng phất không nghe thấy. Ngao Lâm bên cạnh cười nhẹ:

- Đối đãi Long tộc ta khoan hậu như vậy chắc chắn là hiếm thấy! Vì sao sớm không thấy Nguyên Thủy đạo tổ như thế? Phải đợi nữ tế ta quét ngang bắt địa? Huyết Lục Thiên quân đã được Thanh Long Thần Quân tán thành làm đại đế Long tộc ta. Tây Hải không thiếu người muốn xưng thần tiến cống, trợ hắn chinh phạt, không có dư lực cung cấp đạo binh cho Côn Luân! Nói thêm về thân phận đệ tử nhập thất Xiển Giáo, Hoàng Long huynh trưởng những năm này đối Long tộc ta có nửa phần giúp ích? Hôm nay nhiều hơn một vị bái nhập đạo tổ có ích gì?

Hoàng Long không tranh cãi với Ngao Lâm, nhìn sang Ngao Quân Ngao Điển lạnh lùng nói:

- Nhị vị Trưởng lão định như thế nào?

Hai người kia nghe vậy thần sắc đều cứng đờ. Ngao Quân ghé mắt nhìn ra ngoài điện, do dự:

- Việc này chúng ta còn phải cẩn thận suy tính!

Ngao Điển cười cười:

- Nhạc Vũ thân có Tổ Long chi huyết, lại là nữ tế Tây Hải Long tộc ta. Hôm nay số mệnh cường thịnh, làm Long tộc Đại Đế là chuyện đương nhiên. Bất quá…

Hắn đột nhiên chuyển giọng, cũng không để ý Ngao Nhuận trợn mắt, thản nhiên nói: - Nguyên Thủy đạo tổ muốn chiếu cố Tây Hải Long tộc ta cũng là cơ hội ngàn vạn năm khó gặp, có thể khiến cho Tây Hải nhất mạch chính thức căn cơ vững chắc.

- căn cơ vững chắc?

Ngao Lâm nghe vậy mỉa mai:

- Làm tay sai cho người sao?

Hoàng Long đạo nhân cũng đồng dạng bất mãn, dứt khoát trở mặt không kiên nhẫn lạnh giọng:

- Đến cùng lựa chọn như thế nào, chư vị nên quyết một lời! Chớ quên Nhạc Vũ những năm này tuy danh chấn tứ phương nhưng tột cùng vẫn chưa phải là Thánh Nhân tôn sư. Lần này tuy là tru sát Côn Bằng, đại bại Hạo Thiên dẫn tới bốn phương đố kị. Đừng nói là Xiển Giáo, ngay cả Oa Hoàng cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Chuyện số mệnh thịnh suy xưa nay khó dò. Tây Hải Long tộc ngươi có trăm vạn đệ tử, thực ý định có một ngày chôn cùng với hắn?

Ngao Quân Ngao Điển đều hơi kinh hãi, như nghĩ tới điều gì, ý tranh chấp trong mắt càng đậm.

Ngao Nhuận rốt cục mở miệng nói:

- Tồn vong Tây Hải Long tộc ta không nhọc chân nhân ngươi tới quan tâm. Lần này ngươi tới chỗ ta là để chúc thọ hay thế nào?

Hoàng Long cũng không đáp lời, tiếu ý lãnh khốc nhìn sang hai người đối diện.

Khí tức Ngao Quân hơi tắc nghẽn rồi hướng lên thượng thủ khẽ thi lễ:

- Lão phu nghĩ chân nhân nói vậy chắc chắn có lý. Nhạc Vũ mặc dù quật khởi phương bắc, tương lai đến tột cùng như thế nào vẫn là chuyện chưa định, đem vận mệnh toàn tộc ta đặt lên người này xác thực không tất yếu. Tiếp phù chiếu Xiển Giáo đạo tổ cũng là không tệ!

Ngao Điển bên cạnh càng hơi nhướng mày: - Liên quan đến tồn vong Tây Hải nhất tộc ta, Điện hạ vẫn nên cẩn thận mới thỏa đáng! Điện hạ chính là tộc chủ Tây Hải, đừng để tình riêng ảnh hưởng công sự. Nếu thật muốn tự quyết, Ngao Điển không thể nói trước, muốn triệu tập toàn tộc để mọi người cùng bàn luận mới là công đạo. Bất quá cứ như vậy đầu nhập vào Xiển Giáo lại lộ ra quá mức qua loa. Việc này theo ta thấy, còn cần bàn bạc kỹ hơn. Không biết chân nhân có cho Tây Hải ta một ít thời gian.

Trên vương tọa, Ngao Nhuận tái nhợt, song quyền nắm chặt, cảm thấy tức giận đến nói không nên lời, sắc giận Ngao Lâm lộ rõ trên mặt.

Hoàng Long chân nhân dù chưa mãn ý nhưng trên mặt cũng lộ ra vài phần vui vẻ, đối với lời nói Ngao Điển hoàn toàn là bỏ mặc, ngồi yên chờ Ngao Nhuận trả lời.

Đang lúc giằng co, ngoài Long Vương điện chợt huyên náo xôn xao. Lúc đầu người trong điện còn chưa để ý, qua một lúc vô số độn quang bay lên hướng ra ngoài mặt biển.

Sâu trong đại điện, hơn mười vị chuẩn Thánh, rất nhiều Đại La Kim Tiên lập tức là hai mặt nhìn nhau, tràn đầy vẻ khó hiểu, ngay cả Hoàng Long cũng là khẽ giật mình. Ngao Nhuận tuy chỉ là một kẻ Đại La Kim Tiên , danh vị Tây Hải Long Vương nhưng những tiên tu này trong thọ kỳ làm vậy cũng quá xem thường Long tộc, làm sao có gan lớn như thế. Bên kia Đại Thế Chí cũng khẽ động lên tiếng cười nói:

- Tình hình ngoài điện như vậy chắc có biến cố gì đó, sao chúng ta không ra thử xem?

Nói dứt lời cũng không không đợi mọi người đồng ý, lắc mình bước vào hư không, mọi người còn lại cũng yên lặng cất bước.

Hoàng Long chân nhân theo sát phía sau, trực tiếp xuyên qua không gian, lúc xuất hiện trên mặt biển thì ở bên cạnh Đại Thế Chí.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, thấy biển rộng mênh mông, sóng yên gió lặng không có nửa điểm dị tượng, còn đang cảm thấy kỳ quái thì thấy vô số tiên tu đang nhìn lên thiên không, ngay cả Đại Thế Chí cũng là như thế, thân hình cảm giác cứng ngắc.

Hoàng Long chỉ cảm thấy nghi hoặc vạn phần, cũng theo ánh mắt mọi người nhìn tới, sau một khắc thì lạnh run, hàn khí xông thẳng vào người, thân hình tê cứng, trong đầu chỉ tồn tại một ý niệm sao có thể như thế.

Người ở phía bắc đã làm gì lại khiến cho tinh tượng hôm nay đại biến?

Những tiên tu đang chăm chú nhìn ra xa cuối cùng dần dần lấy lại tinh thần, bàn tán sôi nổi.

- Côn Bằng thân vẫn mới mấy ngày mà thôi? Hơn mười vị chuẩn Thánh phương

bắc, trăm vị Đại La lại đơn giản hàng phục như vậy?

- Theo ta biết, với tính cách mấy vị đó thà chịu gãy chứ không chịu cong mới đúng! Cho dù là ly khai bắc địa, hoặc là trốn vào hư không cũng tuyệt đối không thể hiệu lực cho Huyền Thánh Đại Đế!

- Chắc chắn không thể! Có Oa Hoàng nương nương che chở, dù ngăn không được đế đình nhập chủ Bắc Câu Lô Châu cũng không sợ Huyết Lục Thiên quân.

- Xem đế khí của đế tinh Huyền Thánh chỉ trong chốc lát đã nồng đậm mấy lần, có xu thế uy áp trung đình! Hắn là Thiên Đình thượng đế thật muốn đổi chủ?

---Chắc là Nữ Oa nương nương đã cùng liên thủ với Huyền Thánh Đại Đế?

Lời vừa nói ra, mặt biển lập tức lặng ngắt, nghe rõ cả tiếng kim rơi, chỉ còn tiếng sóng biển vỗ rào rạt.

Đại Thế Chí giật mình, hồi lâu mới hơi hoàn hồn, cười khổ một tiếng nói:

- Hơn phân nửa đã là như thế rồi! Chỉ có Oa Hoàng đáp ứng, thậm chí tạo thế chân vạc tương trợ thì nhất mạch Yêu tộc ở Bắc Câu Lô Châu mới có thể hiệu lực cho Huyết Lục Thiên quân, vị Đại Đế kia rõ ràng còn có một chiêu diệu thủ này, ta và sư tôn ngươi lần này đều tính sai.

Thần sắc Hoàng Long chân nhân vẫn một tầng mờ mịt, mới vừa rồi hắn còn mới nói qua Oa Hoàng tất nhiên sẽ cùng Nhạc Vũ không chết không ngớt, chớp mắt đã thấy cả hai bắt tay liên thủ, chẳng khác một cái tát vang dội vào mặt.

Lúc này hắn càng thêm lo lắng sát kiếp tương lai, ngoài Hậu Thổ còn thêm Nữ Oa, sau lưng Nhạc Vũ đã có tới nhị vị Thánh Nhân!

Tiếng bàn tán lại nổi lên ồn ào, chỉ nghe Tứ Minh chân nhân than thở:

- Hay cho An Thiên Huyền Thánh Đại Đế! Lúc trước bại vào tay hắn đã cảm thấy tâm phục, lần này lại càng cảm thấy bội phục, nhân vật bậc này quả thật là bất thế anh kiệt.

- Cứ thế cường nghạnh nghịch chuyển Càn Khôn! Lúc trước ai có thể nghĩ đến?

- Lần này đế khí phương bắc rừng rực, càng thắng Đế Tuấn năm xưa. Sợ là mấy vị đạo tổ thánh nhân Hồng Hoang cũng khó có thể làm gì! Chính thức có thể nói là đóng đô Hồng Hoang!

Cách đó không xa một vị nữ tiên nghe vậy cũng cười khổ một tiếng:

- Thượng Nguyên ta hôm nay cũng là hối hận. Sớm biết như thế liền nên bế quan không ra mới đúng. Nếu không phải là nghe người ta xúi giục, cũng không đắc tội vị Đại Đế kia ở Đào sơn!

Nói dứt lời cũng đồng dạng tới gần Ngao Nhuận, tự nhiên cười nói:

- Long Vương chính là trưởng bối của vị Đại Đế kia, nếu có cơ hội kính xin Điện hạ giải thích cho ta một chút. Lần này chúng ta đều là mắc mưu Hạo Thiên tặc tử.

Hoàng Long nghe xong chỉ thấy chói tai cực điểm, mím môi đứng lặng.

Cách đó không xa, Ngao Quân Ngao Điển đều mặt mày tái nhợt lộ vẻ không dám tin. Trong mấy người, cũng chỉ có Ngao Nhuận Ngao Lâm là đầy mặt hồng quang, trong mắt ngập tràn kinh hỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1261: Ly Sơn Đoan Mộc

Ly sơn phạm vi cực rộng, tới một ngàn bảy trăm vạn dặm, chính là một trong những linh địa Thiên Tiên đỉnh cấp, thậm chí còn vượt qua cả Vạn Thọ sơn, bên trong có vô số động thiên, vô số phúc địa, dĩ nhiên Tiên Phủ dược viên cũng là vô số.

Nhạc Vũ đầy bụng nghi hoặc, đi ra từ nội cung Hi Hoàng, sau đó men theo một tia khí tức ghi tâm khắc cốt phi độn mà đi, không bao lâu tới một chỗ phúc địa. Chỉ thấy bên dưới có hai thân ảnh nữ tử đang dùng pháp lực nuôi trồng linh dược. Trong phạm vi 300 vạn mẫu, dùng tu vi Ngọc Tiên khống chế lưu động linh lực, thỉnh thoảng hô vân hoán vũ khu trục những linh trùng dị thú bị hấp dẫn mà đến, dù không khổ cực nhưng cực kỳ hao tổn tâm thần, bất quá trên mặt tràn đầy vui vẻ.

Nhạc Vũ ẩn tại trong hư không, yên lặng nhìn thật lâu rồi mới lóe thân xuất hiện trước mặt hai nàng, nhìn người trước mắt ngọc mày ngài, anh khí thanh thoát thì không khỏi chấn động, Đoan Mộc Hàn lúc này vô luận từ khí chất hay dung mạo đều giống nàng ở kiếp trước như đúc.

Đoan Mộc Hàn cũng khẽ giật mình, vô thức dừng ấn quyết, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, nữ tử bên cạnh cũng phát giác không đúng, ngạc nhiên nhìn qua hai người, sau một lúc Nhạc Vũ than khẽ:

- Những năm này sư phụ có tốt? Thứ cho đệ tử vô năng, đến lúc này mới dám đến đây gặp ngươi!

Thân hình Đoan Mộc Hàn khẽ run lên, sau đó cười chua chát:

- Quả nhiên, sư tôn sở dĩ thu ta nhập môn là để kiềm chế ngươi sao?

Nhạc Vũ nhướng mày, cũng không biết nên giải thích thế nào mới tốt, nhớ lại lời Linh Châu Tử vừa nói thì theo hắn thôi toán thấy hơn phân nửa là chưa từng giả bộ, Nữ Oa tựa hồ xác thực không có ý đồ, suy ngẫm chốc lát rồi mở miệng đáp:

- Chắc chắn là vì ta mới đưa ngươi thu nhập môn hạ! Bất quá Oa Hoàng tính tình quang minh, cũng không dùng ngươi làm quân cờ.

Nữ tiên bên cạnh nghe vậy lập tức mở to hai mắt, thét một tiếng kinh hãi, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Nghe ngữ khí hai người, Đoan Mộc Hàn có thể bái nhập Oa Hoàng Cung, hoàn toàn bởi vì vị đệ tử này của nàng, tựa hồ ngay cả thánh nhân cũng cảm thấy kiêng kị hắn.

Thần sắc Đoan Mộc Hàn khẽ buông lỏng, cả người như trút được gánh nặng, tâm thần có chút bất định lại lần nữa vui vẻ.

Nhạc Vũ lại bất giác cảm thấy có chút khó chịu, nhìn nữ tử bên cạnh Đoan Mộc Hàn, ánh mắt lạnh xuống:

- Đây là người phương nào?

Nữ tiên bạch y lập tức cả kinh, cũng chưa thấy thiếu niên trước mắt này có động tác nào, chỉ trợn mắt đã khiến nàng kinh tâm táng đởm, tâm thần bất định không thôi.

Đoan Mộc Hàn vội vàng đứng trước một bước, ngăn ở phía trước:

- Đây là sư tỷ Chỉ Linh của ta, từ lúc bái nhập Oa Hoàng vẫn nhờ sư tỷ trông nom.

Ánh mắt Nhạc Vũ hơi dịu đi, thấy trong mắt Chỉ Linh tuy hoảng sợ nhưng vẫn toát lên vẻ ngây thơ lẫn tò mò, lập tức hướng nàng thi lễ xem như tạ ơn, quay sang hỏi lại Đoan Mộc Hàn:

- này Oa Hoàng có từng có ủy khuất qua ngươi? Những môn hạ của nàng có từng ăn hiếp qua ngươi?

Trong lòng Chỉ Linh lúc này không chỉ còn là kinh dị. Nghe người này nói vậy dường như còn là bình đẳng với Nữ Oa, gọi thẳng kỳ danh không chút khách khí, trong ngữ khí phảng phất chỉ cần Đoan Mộc Hàn có nửa điểm phàn nàn liền tuyệt sẽ đòi công đạo.

Nàng theo vô thức muốn mở miệng quát lớn nhưng khi lời vừa đến miệng liền lập tức dừng lại. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Người này không hề cố kỵ xuất nhập Ly sơn, cũng không cần dùng pháp lực để che giấu người khác, lẽ ra mấy vị đại năng trong nội cung đã sớm có cảm ứng mới đúng, nhưng hiện giờ lại không hề có ai ra mặt, thân phận rốt cuộc thế nào?

Mãi đến lúc này nàng mới để ý tới một thân cửu long hoàng bào, càng cổ quái là khí tức của hắn cảm giác tựa hồ có chút quen thuộc.

Đoan Mộc Hàn lại không chú ý tới dị sắc trên mặt Chỉ Linh, khẽ lắc đầu nói:

- Sư tôn đối đãi ta vô cùng tốt, những sư huynh đệ đối với ta tuy là không thích nhưng nể mặt sư tôn nên cũng tận lực để không khiến ta khó xử. Hàn Nhi trong nội cung vô ưu vô lự, rất là vui vẻ.

Nhạc Vũ càng thêm buồn bực, phát giác bản thân cũng không thể nào biết nguyên nhân, trong lòng ẩn ước có dự cảm kết quả tới đây lần này, tăng thêm mấy phần bực bội nhưng cũng chỉ có thể nỗ lực áp chế, hỏi lại:

- Vừa rồi Oa Hoàng đã đáp ứng, nếu như ngươi nguyện ý, có thể theo ta rời đi. Không biết sư phụ có thể nguyện ý theo ta tới phương bắc?

Đoan Mộc Hàn trầm mặc một hồi, nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, cặp mắt như thu thủy, con ngươi thanh tịnh, tinh khiết đến làm lòng người đau nhức, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu:

- Hàn Nhi muốn chuyên tâm ở đây theo nương nương học đạo.

Nhạc Vũ xiết chặt song quyền, nếu nói lĩnh ngộ thiên đạo dù hắn không bằng Nữ Oa, dù sao hồn ấn còn kém hai tầng nhưng nói đạo cơ hùng hậu, kiến văn quảng bác thì hôm nay tuyệt không dưới Nữ Oa, về trận phù càng vượt xa.

Còn chưa chờ hắn mở miệng, Đoan Mộc Hàn lại sâu kín hỏi:

- Nghe nói trăm năm trước, Bệ Hạ đã kết lương duyên với Chân Hoa công chúa?

Nhạc Vũ cứng miệng, nói vậy coi như đã sáng tỏ tâm ý Đoan Mộc Hàn, quả

nhiên duyên phận hai người coi như đã hết sao? Tiếp tục dây dưa nào có ích gì?

Im lặng thật lâu, thần sắc Nhạc Vũ dần hờ hững:

- Cũng thế! Oa Hoàng tuy là một trong chư thánh nhưng căn cơ kém cỏi nhất. Bất quá huynh trưởng Hi Hoàng của nàng lại có bản lĩnh không dưới mấy vị đạo tổ. Sư phụ ở lại nơi đây, nếu có cơ hội có thể thỉnh giáo Hi Hoàngmột ít sẽ ích lợi vô cùng.

Bên tai lập tức truyền đến một tiếng hừ lạnh bất mãn của Nữ Oa, Nhạc Vũ lại toàn không thèm để ý, đột nhiên điểm ra một chỉ vào mi tâm Đoan Mộc Hàn, quán thâu toàn bộ Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết vào bên trong thần hồn.

Tin tức khổng lồ khiến Đoan Mộc Hàn thất thần, mặt lộ vẻ mê man.

Đến khi Nhạc Vũ đem một tầng công quyết tu hành cuối cùng lẫn tương quan pháp tắc đại đạo rót vào thì sắc mặt hắn đã tái nhợt, thương thế trầm trọng càng khiến thân thể mệt mỏi, chuyên chú nhìn Đoan Mộc Hàn hồi lâu mới cười khổ thu hồi ánh mắt, nhìn nữ tiên bên cạnh:

- Chỉ Linh tiên tử đúng không? Nhạc Vũ tạ ơn trông nom sư phụ ta những năm này!

Hắn trịnh trọng cúi người hành lễ, Chỉ Linh bối rối, khi nghe được hai chữ Nhạc Vũ thì đồng tử lập tức co rút lại thành hình châm, quên cả phản ứng.

Nhạc Vũ? Là Nhạc Vũ nào, chẳng lẽ là Huyết Lục Thiên quân hung uy cái thế, danh chấn tam giới?

Còn đang thất thần thì Nhạc Vũ đã đứng dậy:

- Sư phụ ta muốn theo Oa Hoàng học đạo, thân phận Nhạc Vũ không tiện, sợ không cách nào ở bên. Ngày sau sợ còn cần xin nhờ Chỉ Linh tiên tử hỗ trợ chiếu khán. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày khác Chỉ Linh tiên tử nếu có chuyện khó xử, cứ cầm phù này tới Hằng Sơn tìm ta. Nhạc Vũ nhất định sẽ không chối từ.

Bên tai lần nữa truyền đến tiếng cười bất mãn của Nữ Oa:

- Đệ tử của ta đã có bản cung chiếu khán. Cần gì đến cầu ngươi?

Nhạc Vũ vẫn như cũ không chút nào để ý, đánh ra một đạo phù triện tử kim về hướng Chỉ Linh, tiếp theo cũng không dừng lại phất tay hóa quang bay đi.

Chỉ Linh há hốc miệng cầm trong tay phù triện tử kim, người này quả nhiên chính là Nhạc Vũ, Huyết Lục Thiên quân! Dùng thân phận Thủy Vân tông Uyên Minh ngạo tiếu phương bắc, tung hoành bất bại kiếm tiên chi tổ, An Thiên Huyền Thánh Đại Đế! Đã có thể đánh đồng với đạo tổ thánh nhân.

Đoan Mộc Hàn lúc này đang ở trong hải dương đại đạo của pháp quyết tu hành Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cưỡng ép giãy dụa đi ra, ngẩng mặt lên trời, trong mắt toát lên vẻ thương cảm, hai dòng lệ trôi xuống gò má.

Lúc này từ tầng mây cũng truyền ra tiếng than nhẹ như có như không của Nữ Oa.

Hóa thành độn quang ngũ sắc ra khỏi Ly Sơn, trong lồng ngực Nhạc Vũ lại càng đau nhức, không thể thổ lộ.

- Tình này sớm đã thành ký ức [thơ Lý Thương Ẩn] sao?

Hồi tưởng lại ký ức ở Thiên Nguyên, khóe môi Nhạc Vũ khẽ giật rồi hóa thành vô tận thương cảm, nắm chặt tay khiến không khí chấn động.

Cũng chẳng biết tại sao, trong thần niệm của hắn tràn đầy hung lệ, hận không thể cầm Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm tàn sát hết thảy sinh linh trước mặt, để phát tiết đau lòng trong lồng ngực.

- Đạo tâm của ta hôm nay cuối cùng cũng rung động sao?

Nhạc Vũ tự giễu cười cười, thở sâu một hơi gạt đi toàn bộ phiền muộn.

Đang lúc muốn rời đi thì tâm thần lại chợt có cảm ứng, nhìn về khoảng không phía bên phải, hai mắt nheo lại vẻ nguy hiểm, chỉ một ý niệm đã chiêu xuất vô số linh lực ngũ hành, ngưng tụ kiếm khí ngũ sắc chém vào hư không, lại thấy vô số thủy vân vụ khí từ chỗ đó bay lên.

Bên trong thoát ra một đoàn thanh quang hóa thành thân ảnh một nữ tử, hình dáng tướng mạo tuyệt lệ, khí chất thánh khiết, vừa mới hiện thân đã cười khẽ:

- Tạo nghệ huyễn thuật của Bệ Hạ quả thật rất cao minh, Huyền Nữ biết tuyệt không thể gạt được Bệ Hạ!

- Cửu Thiên Huyền nữ?

Nhạc Vũ lạnh lùng nhìn nàng một cái, sau một khắc liền lấy ra Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiêm, mắt hiện sát ý.

Kiếm quang ngũ sắc lập tức theo mũi kiếm thôn thổ bất định, Cửu Thiên Huyền Nữ thấy thế lập tức tái nhợt, lộ vẻ hoảng sợ:

- Kính xin Bệ Hạ dừng tay, xin nghe ta một lời

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1262: Thuần Dương chi kiếm

Trong lời của Cửu Thiên Huyền Nữ khẽ mang ý run rẩy, đầy vẻ hoảng sợ cầu khẩn.

Nhạc Vũ căn bản mặc kệ, vẫn một kiếm vung trảm, uy áp cuồn cuộn của kiếm quang ngũ sắc khóa cứng khí cơ trong vòng một tỷ dặm, kiếm ý hồng mông và Long uy cái thế xông thẳng trường không.

Cửu Thiên Huyền Nữ bị ý niệm áp bách, khí cơ cố khóa, thân hình không thể động đậy, chỉ có thể vào một khắc cuối cùng đem viên bàn có đồ án tinh vân ngăn ở trước người.

Kiếm quang cùng tinh bàn xông cuốn, đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt kiếm khí trực tiếp xé rách hết thảy, vừa va chạm đã chém Tiên Thiên phẩm Linh Bảo này rạn vỡ, bay thẳng ra ngoài ngàn vạn dặm, bất quá thân ảnh Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vào thời khắc cuối cùng khi kiếm quang hạ xuống hóa quang tránh đi.

Còn đang sợ hãi đã thấy kiếm ảnh ngũ quang lấp lánh, một kiếm đánh nát hư không, xuyên không bay tới với xu thế không thể chống cự.

Cửu Thiên Huyền Nữ tái nhợt, lập tức hướng lên đỉnh núi quát khẽ:

- Kính xin Oa Hoàng nương nương cứu ta một mạng!

Nhạc Vũ nhướng mày, kiếm thế lại càng hơn ba phần, trực tiếp bỏ qua pháp tắc thời không kích thẳng vào mi tâm Cửu Thiên Huyền Nữ, vào lúc cơ hồ chuẩn bị xé nát thì một tú cầu hồng sắc từ xa kích đến.

Cả hai giao kích khiến mấy tỉ dặm hư không thoáng chốc chấn động, chỗ không gian bên trong vỡ nát bắn văng ra ngoài, bất quá vừa lan tràn đến trăm vạn trượng liền bị một lực lượng vô biên áp chế khôi phục như thường.

Nhạc Vũ bị lực phản chấn, vết thương toàn thân lại vỡ ra, máu tươi tuôn trào, nhuộm đỏ cả bào phục nhưng chỉ hừ nhẹ một tiếng, không chút nào để ý, ánh mắt băng hàn liếc qua Cửu Thiên Huyền Nữ ném Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm vào không gian tu di, ánh mắt đầy lệ khí khiến nàng lạnh tận xương tủy.

Cũng may trên Ly Sơn lập tức có một đạo quang hoa hàng lâm, nhân ảnh bên trong chính là Nữ Oa đứng giữa hai người.

Cửu Thiên Huyền Nữ lúc này mới thở phào một hơi, tâm thần căng cứng cũng thoáng buông lỏng, dù vẫn bị kiếm ý của Nhạc Vũ áp bách nhưng có Nữ Oa ở đây thì cuối cùng cũng thoát khỏi nguy cơ thân vẫn.

Một trong tam thi pháp thân của nàng đã bị phá huỷ, chỉ còn lại bản thể, nếu có gì ngoài ý muốn, vậy thì chính thức là thân tử đạo tiêu.

Nữ Oa sau khi hàng lâm đều tiên là lạnh lùng nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ rồi mới quay đầu giải thích nói:

- Huyền Nữ muội muội là do ta mời tới đây có việc thương lượng. Có gì mạo phạm, kính xin Bệ Hạ thứ lỗi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghe vậy cũng quỳ gối thi lễ:

- Huyền Nữ bái kiến Bệ Hạ! Lần này đến Ly Sơn là có phù chiếu nương nương, hai là thay Hạo Thiên Bệ Hạ truyền lời.

Nhạc Vũ nhíu mày, trên mặt lại như trước lộ ra vài phần lệ ý hờ hững.

Cửu Thiên Huyền Nữ cẩn thận nhìn Nhạc Vũ mới tiếp tục mở miệng:

- Hạo Thiên Bệ Hạ có nói, ta và ngươi hai nhà hôm nay vẫn là phân thì lưỡng hại, hợp tác cùng có lợi. Chuyện Đào sơn là hắn quay giáo trước, bất tín với ngài. Chẳng qua hiện nay, ngươi cùng Hạo Thiên Bệ Hạ cũng chưa phải lúc phân thắng bại, chắc Đại Đế cũng hiểu! Nếu thật muốn vào lúc này cá chết lưới rách, hắn cũng bất chấp tận khởi Thiên Đình tám ngàn vạn đại quân cùng Bệ Hạ cùng đi săn Bắc Địch.

Nàng càng nói càng giác tâm thần bất định, cưỡng chế hoảng hốt đem lời nói xong đã cảm thấy quanh người giá lạnh tựa trời đông, không khỏi thầm cuồi khổ,

ba mươi năm trước bản thân còn cao cao tại thượng nhìn hắn, ba mươi năm sau lại sợ như sợ cọp.

Từ khi tam thi pháp thân của nàng bị Nhạc Vũ trảm sát thì trong lòng nàng kiêng kị vạn phần với An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, ngoại trừ chênh lệch thực lực còn có một nỗi sợ hãi từ tâm khảm.

Nhạc Vũ trong mắt duệ quang lập loè, hàn ý khiến người cảm thấy lạnh lẽo, nhìn qua nàng một cái rồi nhếch miệng:

- Tám ngàn vạn đại quân? Đây là muốn uy hiếp trẫm?

Thiên Đình tám ngàn vạn binh tướng cũng không phải hư ngôn, bản thân có bốn ngàn vạn tinh nhuệ, phần còn lại là của Ngũ Phương Đại Đế.

Không nói đến việc Hạo Thiên có thể điều động được những binh tướng này hay không, dù có thể được thì chiến lực cũng chênh lệch mấy trù.

Cửu Thiên Huyền Nữ giật thót, còn đang cảm thấy không ổn thì trong mắt Nhạc Vũ đã lộ ý mỉa mai:

- Chuyện Đào sơn, hắn phải lấy thứ gì ra đền bù mới được. Muốn nắm tay giảng hòa không chỉ vài ba câu nói là xong!

Nữ Oa nghe vậy lập tức cười cười, Cửu Thiên Huyền Nữ cảm giác trong lòng trầm xuống, suy ngẫm chỉ chốc lát, mới mở miệng nói:

-Ý của Bệ Hạ ta là chuyện Bắc Địch quốc sau này giao cho đế đình quản lý. Chuyện Cửu Lê Tộc có thể không thỉnh Hậu Thổ nương nương hòa giải khiến chúng lui quân 3000 vạn dặm làm ranh giới? Dù sao lần này, Vân Hoa công chúa cũng thân vẫn tại tay Bệ Hạ.

Nhạc Vũ thoáng suy ngẫm rồi cười lạnh:

- Coi như tính toán thức thời, đã như thế, liền như ngươi chỗ nói! Trong vòng trăm năm, ta và ngươi không tương phạm lẫn nhau!

Lời còn chưa dứt, Nhạc Vũ đã cất bước ra ngoài trăm vạn dặm, nháy mắt đã ra khỏi tầm mắt hai người.

Cửu Thiên Huyền Nữ thần sắc kinh ngạc, trên mặt hơi thấu vẻ thất vọng.

-- Nhượng bộ như thế, rõ ràng cũng chỉ đổi được trăm năm thở dốc. Vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đế này quả nhiên là tâm như sắt đá.

Đến khi khí tức Nhạc Vũ triệt để biến mất khỏi cảm ứng hồn niệm, Cửu Thiên Huyền Nữ mới thở phào, có chút khó hiểu nói:

- Sát khí thật lớn, kiếm thuật tinh tuyệt đến mức độ như vậy.

Nghĩ đến vừa rồi, Nhạc Vũ cũng không xuất toàn lực, cũng không dùng thần thông gì khác, chỉ cần một kiếm liền cơ hồ đem nàng trảm sát tại chỗ, rõ ràng thương thế chưa lành nhưng kiếm ý vẫn bá tuyệt như ở Đào sơn.

Nữ Oa thần sắc lạnh nhạt:

- Vừa rồi bị đệ tử ta cự tuyệt nên mới tìm người phát tiết mà thôii! Ngươi tới thời cơ không đúng, vừa lúc bị hắn gặp được.

Cũng không giải thích nhiều, Nữ Oa liền quay đầu, trong mắt mang chút giễu cợt:

- Bổn cung đã từng nói qua ngươi bao nhiêu lần, trước mặt hào kiệt bất thế phải thành thật mà đối đãi. Đừng dùng tâm cơ đùa giỡn, cũng đừng bán nữ sắc, ngay cả Cửu Hoa tán nhân năm đó yêu ngươi tận xương, hôm nay cũng cùng ngươi mỗi người đi một ngả, còn không biết tỉnh ngộ? Kẻ này anh hùng càng hơn Cửu Hoa gấp trăm lần. Hôm nay mệnh cách vượt trên Tam Hoàng Thiên Đế, thân phận ngươi ra sao có thể dám rình mò hắn? Hắn cho rằng, hắn bị thương nặng, lại đang ở Ly Sơn ta nên không làm gì được ngươi?

Khí tức Cửu Thiên Huyền Nữ hơi tắc nghẽn, thần sắc có chút ấp úng nói:

- Chuyện Cửu Hoa lúc trước, ta cũng là bị người tính toán, cũng không phải ta cam tâm tình nguyện, vừa rồi càng không có ý gì, chỉ muốn thăm dò một hư thật của hắn một phen mà thôi. Thỉnh nương nương minh giám.

- Nói những điều này có ích gì?

Nữ Oa khẽ lắc đầu, trên mặt như có điều suy nghĩ nói:

- Vừa rồi hắn ra tay phần lớn còn kiềm chế, thực sự có vài phần ý thăm dò, chắc là nhìn ra giữa ta và ngươi có chút liên quan nên mới lưu thủ. Nếu không có như thế, với thiên mệnh kiếm của hắn, dù là bản cung cũng cứu không được ngươi.

Cửu Thiên Huyền Nữ lần nữa khẽ giật mình, cảnh tượng thiên mệnh kiếm vặn vẹo Thiên Ý trảm sát Côn Bằng quan sát qua vạn lí chiếu ảnh thuật ở thiên đình vẫn còn rõ mồn một trước mặt.

Trên trán toát mồ hôi lạnh, Cửu Thiên Huyền Nữ bỗng dưng khẽ khom người:

- Lần này là Huyền Nữ lỗ mãng!

Thấy sắc mặt Nữ Oa hơi nguội, Cửu Thiên Huyền Nữ lại hiếu kỳ hỏi:

- Vừa rồi Huyền Nữ cũng trông thấy biến hóa thiên tượng, ý nương nương thật muốn liên thủ với Huyền Thánh Đại Đế.

- Côn Bằng thân vẫn, ta đã không có lựa chọn.

Nữ Oa thần sắc lạnh lùng, sâu trong mắt lộ ra vài phần chua chát:

- Nếu như Yêu tộc vong, ta không còn ai giúp đỡ. Nếu như Nhân tộc thì thánh vị ta bất ổn. Không theo hắn đi liều mạng, ngày sau như thế nào, ta đã có thể liệu đến.

Ly khai Ly Sơn, Nhạc Vũ lại thẳng vào Địa phủ gặp mặt Hậu Thổ.

Cũng không biết vì sao, tâm trạng Hậu Thổ lần này vô cùng tốt, trên mặt thủy chung tươi cười, hỏi han ân cần, chăm sóc thương thế, chuyện Cửu Lê phía nam cũng không chút do dự một lời đáp ứng.

Nhạc Vũ cũng không dừng lại quá lâu, chỉ ở trong Địa phủ dưỡng thương năm ngày rồi khởi hành đi về phía tây.

Sau mấy ngày hắn đã tới gần Đào sơn, trong vòng một tỷ dặm quanh đây đã khôi phục như thường, ngoại trừ vài toà cự sơn biến mất thì không thấy nửa phần dị trạng, ngay cả những sinh linh dời đi cũng đã quay trở lại, chỉ là ký ức trong

vòng hai tháng đã bị xóa đi.

Việc này hẳn xuất phát từ thủ bút của những tiên tu Tây Phương, dù sao dù là hắn hay Hạo Thiên đều hận không thể bốn phía tuyên dương thần thông tiên pháp khiến vạn dân kính sợ thiên địa.

Nhạc Vũ dùng hồn niệm quan chiếu một phen, thấy những bích lũy thời không rạn nứt đã được chữa trị như lúc ban đầu thì cũng không để ý tới, trong lòng thầm tán thưởng thần thông của Xích Tùng Tử, tiếp theo hóa quang phi độn qua một lát đã tới sơn cốc gần Thủy Vân sơn.

Lôi quang ở đây vẫn quyển động, trấn áp lưỡi kiếm chỗ trung ương không thể chuyển động.

Vào trăm năm trước khi hắn tới đây từng bước đều phải cẩn thận, lúc này lại hoàn toàn không hề sợ hãi, thậm chí chỉ cần một ý niệm là có thể lấy thanh kiếm của Tây Phương Đại Đế này vào tay.

Nhạc Vũ dùng một hóa thân ngồi xếp bằng bên ngoài, bản thể tiến vào Thiên Ý Phủ tĩnh dưỡng thương thế.

Ước chừng sau hai tháng ở ngoại giới thì trong vùng đất lôi tuyệt đột nhiên quang cuồn cuộn, vô số Tử Lôi cuồng quyển.

Thanh kiếm Thuần Dương phảng phất đã biết trước vận mệnh bản thân sắp thoát khốn, hưng phấn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1263: Hàng phục kiếm khí

Phía nam Lôi tuyệt chi địa, bản thể Nhạc Vũ thế cho thân ngoại hóa thân, vừa mới mở mắt đã thấy Chiến Tuyết đang phá không bay tới.

Lúc trông thấy Nhạc Vũ, nàng lập tức nhướng mày lộ vẻ vui mừng, dù chưa lên tiếng nhưng trong mắt đã lộ vẻ quyến luyến.

- Sư huynh!

Nàng hạ xuống bên cạnh Nhạc Vũ, phất tay lấy ra Biểu Lí Càn Khôn Đồ, thêm cả mấy khí cụ không gian khác.

Nhạc Vũ tiếp lấy, hồn niệm quét qua tính ra tín đồ bên trong chừng đã 180 tỷ, đại bộ phận ở trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ, mấy món tiên bảo không gian khác cũng đều bất phàm, trên hậu thiên tứ phẩm đỉnh phong, không biết Chiến Tuyết tìm đâu ra!

Nhân khẩu trong mấy thứ tiên bảo cộng lại cũng bằng gần một nửa trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ, ngoại trừ ra còn có không ít sinh linh, thực mộc linh thảo, linh cầm dị thú, rất nhiều chủng loại.

Sợi dây tín ngưỡng bên trong lên đến bảy tỷ, kết nối liên tiếp với Chiến Tuyết, cộng với số lúc trước đã có gần năm mươi tỷ.

- Việc này làm được không tệ!

Nhạc Vũ cũng mừng rỡ, biết Chiến Tuyết vì thế nhất định đã hao tổn một phần tâm tư.

Nhân khẩu 180 tỷ đã vượt qua dự tính của hắn một nửa, bất quá với sự rộng lớn hiện giờ của Diễn Thiên Châu thì vẫn có thể chứa chấp.

Những thần thông và tiên bảo của hắn hiện giờ, thậm chí cả Hồng Mông kiếm

khí đều đã bạo lộ, duy chỉ có Diễn Thiên Châu vẫn còn đang trong quá trình tích lũy lực tín nguyện, bên trong càng có nhiều tín ngưỡng phát ra càng tốt.

Hắn huy xuất pháp lực, triển khai phép Càn Khôn chuyển dời, trong nháy mắt đã đem nhân khẩu trong Biểu Lí Càn Khôn Đồ cùng vài món không gian pháp khí vào Diễn Thiên Châu, tản ra an trí ở các nơi, sau đó dùng ý niệm khiến vô số thạch ốc nhô lên từ đại địa, nhìn như thô lậu nhưng lại có thể che gió che mưa, lại dùng pháp lực mở ra ruộng tốt trong vòng mấy chục tỷ dặm.

Đứng trên không trung Diễn Thiên Châu nhìn xuống đã có thể thấy từng thành trấn được tạo thành, chi chít như sao trời nhưng lại phân bố trật tự.

An trí xong toàn bộ số nhân khẩu mới, Nhạc Vũ cũng không để ý tới đám người đang quỳ lại hắn như chúa sáng thế, thu hồi hồn niệm khỏi Diễn Thiên Châu, thấy Chiến Tuyết đang nhìn kiếm quang dâng lên từ lôi tuyệt chi địa vẻ đầy khát vọng.

Nhạc Vũ không khỏi cười cười:

- Do dự làm gì? Còn chưa lấy thanh kiếm đó?

Chiến Tuyết ánh mắt sáng ngời, tiếp theo không do dự xông vào bên trong, trên đường đi gặp phải vô số lôi quang chớp động hội tụ thành mấy trăm cự long trùng kích, liền bị một luồng hấp lực trong cơ thể nàng cưỡng ép dẫn vào, phảng phất không chừng mực cắn nuốt lực kiếp lôi, vô luận là thiên nhân linh lôi bát giai hay vô lượng phổ hóa lôi cửu giai đều cực kỳ ôn thuần.

Cơ hồ một đường không trở ngại, Chiến Tuyết nhanh chóng tiến vào chỗ trung ương lôi tuyệt chi địa, vươn một trảo cưỡng ép chộp kiếm quang đang không ngừng xoáy tròn vào tay, sau đó đứng yên, hai đạo kiếm ý cường hoành lần lượt bay lên giao phong với lôi quang, một đạo là kiếm ý của Chiến Tuyết còn một đạo là của thanh phi kiếm thuần dương.

Chỉ là ý niệm giao phong đã khiến vô lượng phổ hóa lôi chung quanh bị hồn niệm sát lực cường hoành cưỡng ép gạt ra.

Ánh mắt Nhạc Vũ lóe lên, biết đây là khí linh phi kiếm tự phản kháng, chỉ khi hàng phục kiếm ý thì Chiến Tuyết mới có thể chính thức là chủ nhân!

- Quả nhiên vẫn còn là quá sớm sao?

Thấp giọng tự nói, Nhạc Vũ trầm ngâm một lát nhưng lại không xuất thủ tương trợ.

Tu vi Chiến Tuyết hiện giờ tuy hơi yếu nhưng với chiến hồn đỉnh cấp và vô thượng thần thông của nàng vẫn có ba thành thắng, hắn tin nàng nhất định sẽ không phụ kỳ vọng.

Nhạc Vũ đạp mạnh về phía trước, đặt chân lên không trung chỗ lôi tuyệt chi địa, vô lượng phổ hóa lôi cửu giai bên dưới lập tức sinh ra cảm ứng lập tức xông lên cuốn tới, lại bị một lực lượng vô hình ngăn cản ngoài trăm trượng.

Nhạc Vũ đứng trong vòng xoáy lôi lực, tùy ý để lôi quang cuộn quanh không hề để ý, chỉ triệu ra Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trước người rồi bình thản nhìn xuống bên dưới, trong mắt tràn ngập lệ ý, kiếm ý xông thẳng cửu tiêu rồi hoành tảo lăng áp tứ phương.

Chỉ trong một sát na, vô số hồn niệm đang thăm dò đều liên tiếp thối lui, một phần trong đó chỉ hơi do dự đã bị kiếm ý trùng kích, trong vô không ẩn ước nghe được vô số tiếng kêu thảm.

Thậm chí thanh phi kiếm Thuần Dương dưới kiếm áp vô biên vô hạn cũng hơi có vẻ ảm đạm.

- Không biết tự lượng sức mình!

Quét sạch tầng mây, Nhạc Vũ liền dứt khoát nhắm mắt chờ đợi, chừng qua ba ngày kiếm ý giao phong đã dần có kết quả.

Kiếm ý sát lực của Chiến Tuyết càng ma luyện càng tinh thuần ngưng tụ, thanh kiếm Thuần Dương tuy vẫn cường hoành nhưng từng bước bị nàng chế trụ, tới ngày thứ bảy thì ý niệm kiếm linh chỉ có thể co đầu rút cổ vào trong, vô lực kháng cự.

Nhạc Vũ đang tĩnh tọa không một chút khí tức bỗng nhiên mở mắt, thoáng vẻ vui mừng, sau một khắc liền nghe bên dưới từng tiếng kiếm ngân chấn triệt chư giới.

Một đạo kiếm ảnh huyết hồng đột nhiên hóa thành ngàn vạn trượng đang hoành tỏa tứ phương, Chiến Tuyết vẫn đứng thẳng tại chỗ, trong tay cầm kiếm, trên mặt không còn vẻ gắng sức mà chỉ lộ ra vẻ hưng phấn, trong khoảnh khắc tất cả quang lôi đều tụ về chỗ trung ương, sát lực hồng sắc và canh khí thái bạch cũng bị một lực lượng bí ẩn cuốn vào vòng xoáy.

Chiến Tuyết dựng ở hư không, cả người như một lỗ đen thôn phệ mọi thứ trong lôi tuyệt chi địa, khí tức toàn thân dần tăng lên, cơ hồ qua mỗi khắc lại mạnh thêm mấy phần, đến khi điểm sát lực lẫn kiếp lôi tử sắc cuối cùng bị hấp thu thì trong cặp huyết mâu đột nhiên bạo xuất một luồng cường mang khiến người ta chấn động.

Kếm quang hồng sắc đột nhiên co lại còn trăm vạn trượng, lực kiếm sát bên trong càng thêm nồng đậm, hóa thành thực chất, liệt văn hắc sắc lan tràn như lần Nhạc Vũ ở Đào sơn khiến không gian vỡ ra từng mảnh.

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi sáng ngời, một kiếm này của nàng đã có bốn thành thực lực của Đại La Kim Tiên, kết hợp Hồng Mông kiếm ý và sát lực, lăng lệ bức nhân!

Còn chưa kịp tán thưởng liền thấy trong cơ thể Chiến Tuyết hiện lên một đoàn lôi quang chín màu nhập vào thân kiếm, dần bao phủ kiếm quang huyết sắc, sau lưng đồng dạng có bảy tầng quang luân phù văn hồng sắc triển khai.

Khí thế Chiến Tuyết lập tức tăng đến cực điểm, thanh Thuần Dương kiếm khí ẩn ước lộ ra khí tức hủy diệt!

Nhạc Vũ giật mình, sau một lát mới cười khẽ.

- Quả nhiên, kiếm này trong tay ngươi mới, mới chính thức là vật được kỳ chủ.

-- Cũng chỉ thanh kiếm này bị phong ấn mười vạn năm dưới lôi tuyệt chi địa, làm bạn với sát lực kiếm lôi mới có thể khiến cho huyền sát Chiến Ma thi triển hết, mới có thể chịu tải vô thượng lôi pháp thần thông!

Bỏ đi linh bảo tùy thân, lúc này Chiến Tuyết đã có chín thành thực lực của hắn trước khi đăng lâm chuẩn thánh, dù có chênh lệch cũng không bao nhiêu, kết quả như vậy đã khiến hắn vô cùng thỏa mãn.

Nhìn qua khuôn mặt sáng rỡ của Chiến Tuyết, tâm cảnh hơi buồn bực mấy ngày qua của Nhạc Vũ mới có chuyển biến tốt đẹp.

Qua mấy nhịp thở, quanh người Chiến Tuyết càng thêm lôi quang lập loè, thanh thế gia tăng mãnh liệt, đến khi đạt đến cực điểm lại từ thịnh chuyển sang suy, sát lực cùng lôi quang thất thải dần thu lại, khí tức dần trở lại bình thường. Nàng ngồi xuống, để thanh tiên binh huyền sắc lơ lửng trước người, lần nữa lâm vào nhập định. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Nhạc Vũ cười nhẹ, biết Chiến Tuyết đang tiêu hóa sở đắc lần này, chỉ khẽ phất tay liền thu nàng vào Thiên Ý phủ.

Ngắm nhìn không trung, Nhạc Vũ đầu tiên cười vẻ khinh thị rồi sau một khắc đồng dạng nhập định giữa hư không, sau đó bản thể tiến vào Diễn Thiên Châu.

Trên chín tầng mây, trong Diệu Pháp Đại La Thiên, vốn có hơn ngàn nữ tiên ngày đem tha thướt trong cung nhưng lúc này lại vô cùng lạnh lẽo không một bóng người, Hạo Thiên thấy ảnh tượng trong tầng mây, trên mặt không còn nửa phần huyết sắc, chỉ còn lại lửa giận rừng rực.

- Hắn đã lấy được lưỡi kiếm này sao vẫn chưa đi còn định làm gì, thật cho rằng trẫm không làm gì được?

Lão giả bên cạnh nhìn xem huyễn tượng lúc này cũng lộ vẻ bất đắc dĩ:

- Dừng lại nơi đây chắc là có thâm ý khác! Thần xem tính tình người này không phải là đắc ý quên việc, dừng lại nơi đây chắc có dự mưu!

Hạo Thiên hừ nhẹ, bất mãn đến cực điểm, Lý Trường Canh coi như không thấy, sau một lúc lại lâm vào trầm tư nói:

- Lúc này thần lo lắng nhất lại là nữ tử kia. Có thể hàng phục kiếm khí Tây Phương Đại Đế năm xưa, nàng này thật sự bất phàm. Ta xem một thân tu vi phảng phất chưa đến tầng thứ sáu Thiên Nhân cảm ứng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1264: Tham ngộ Hà Lạc

Hạo Thiên giật mình, cẩn thận hồi tưởng khí tức kiếm thế của nữ tử vừa rồi :

- Tựa hồ chắc chắn không đến, chỉ có lần thứ tư Thiên Nhân cảm ứng mà thôi, nói cách khác nàng vẫn ở cảnh giới Thái Ất Chân Tiên.

Hắn trầm mặt, đầy vẻ ngưng trọng:

- Ngươi cho là nữ tử kia sau này lại là một Nhạc Vũ?

- Vô Thượng Lôi Pháp thần thông này thật sự mới thấy lần đầu!

Lý Trường Canh lắc đầu, trầm ngâm nói:

- Năm đó Đế Tuấn sở dĩ có thanh thế áp chế Hồng Hoang chư tộc, cơ hồ khiến thánh nhân cúi đầu vì bởi vì sau lưng có Đông Hoàng Thái Nhất cùng Hi Hoàng giúp đỡ. Ta vốn tưởng rằng kẻ này tuy là thanh thế cường thịnh, lại rốt cuộc là căn cơ nông cạn, vô luận là Lục Áp hay Mạnh Chương tuy hiệu lực cho hắn nhưng vẫn là quan hệ minh hữu, không thể nào là tâm phúc phó thác. Nhưng hôm nay xem ra lại lầm to.

Khóe mắt Hạo Thiên run rẩy, cũng lâm vào trầm tư, Lý Trường Canh tiếp tục nói:

- Trước có Tử Vân chân nhân, một môn Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết rung động Tam Giới. Sau có Quảng Lăng tán nhân Lăng Tiêu, nghe đồn Thiên Mệnh kiếm của Huyền Thánh Đại Đế trám sát Côn Bằng được thoát thai từ Quảng Lăng tuyệt kiếm! Giờ còn có phép tu hành của nữ tử này rõ ràng không kém Xi Vưu năm xưa. Vô Thượng Lôi Pháp chỉ sợ còn muốn hơn Xi Vưu ba phần! Ngoài ra còn có Tây Hải Chân Hoa công chúa Ngao Tuệ.

- Chân Hoa?

Hạo Thiên nhíu mày, thần sắc lại càng lạnh lẽo.

Lý Trường Canh cười khổ một tiếng:

- Nàng này trước khi cùng Nhạc Vũ song tu là không linh thân thể hiếm thấy, như vậy Huyết Lục Thiên quân đã học được gì thì Chân Hoa cũng đồng dạng có thể tập được. Hơn nữa Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang đã được kẻ này cải tiến đến vô thượng thần thông. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Cẩn thận tính ra, nếu như đợi đến mấy người kia phát triển đến cảnh giới Thái Nhất Hi Hoàng năm đó thì thanh thế hắn quá lớn, còn hơn cả thiên đình Đế Tuấn năm xưa!

Hạo Thiên tuy đã có sở liệu nhưng lúc này nghe vậy cũng cảm giác lạnh toát, nỗi tức giận trong lồng ngực lập tức rút lui như nước thủy triều, ngay lập tức khôi phục tỉnh táo, lạnh lùng nhìn lão giả:.

- Thái Tể nói với ta những chuyện này chắc không chỉ để nhắc nhở mà thôi, chắc còn có lời khác?

Lý Trường Canh cười khẽ:

- Thần chỉ là muốn nói, thời gian trăm năm thời gian đối với Bệ Hạ mà nói, cũng không phải không có ích, sau trăm năm chính là cơ hội duy nhất của bệ hạ.

Hạo Thiên nheo mắt:

- Ngươi muốn nói, đợi đến mấy người kia có thể chính thức thành tựu Thái Thượng Kim Tiên cũng là lúc trẫm bị kéo xuống đại vị Thiên Đế đại vị sao?

Lý Trường Canh nghe vậy cũng không phủ nhận, Hạo Thiên ngay sau đó chuyển thành tự giễu:

- Với trẫm hiện giờ có thể thế nào? Rõ ràng biết được kẻ này đang dưỡng cánh chim, lại chỉ có thể ngồi nhìn! Ngay cả ngăn hắn lấy kiếm cũng không được, rõ ràng trọng thương chưa lành nhưng trong quản hạt của trẫm vẫn có thể liên thủ Nữ Oa.

Pháp lực quanh thân hắn bỗng dưng bạo quyển khiến thời không trong điện khi

bành trướng khi co rút, vặn vẹo bất định.

Nộ hận sát ý điên cuồng trong mắt Hạo Thiên dần nhạt nhòa, chỉ còn lại vẻ uể oải chán chường:

- Oa Hoàng đảo bên, xu thế phương bắc đại hưng đã không thể nghịch chuyển. Ngay cả Huyền Nữ hôm nay cũng chưa hẳn không có nhị tâm. Trừ phi đồng dạng có kiệnHồng Mông chi bảo hoặc sư tôn tạm chia lìa với thiên đạo, nếu không chỉ mình lực thiên đình thì trẫm không thể nào làm gì được kẻ này.

- Vậy Bệ Hạ chuẩn bị buông bỏ?

Lý Trường Canh lại lắc đầu, ngữ hàm mỉa mai, lại ẩn hàm vài phần cao thâm mạt trắc: - Nếu nói làHồng Mông chi bảo, hôm nay thực sự cũng không phải không có vài phần khả năng.

- Thái Tể nói đùa với ta? Hắc! Sư tôn há có khả năng cho ta có Hồng Mông chi bảo tại thân?

Hạo Thiên vô thức cười nghẹn, cảm thấy cực kỳ hoang đường, thậm chí trong lời không cần nửa điểm cố kỵ, chỉ là sau một khắc lại có chút sở ngộ, trong mắt dần thấu tinh quang.

- Trẫm nhất thời thất ý, thiếu chút nữa đi vào ngõ cụt. Trẫm phải đa tạ Thái Tể! Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Chuyện dĩ vãng không cách nào làm được nhưng hôm nay chưa hẳn như thế. Khách quan tại trẫm, sư tôn trẫm càng phải kiêng kị hẳn mới đúng.

Dứt lời, trong mắt Hạo Thiên hiện lên vô số phù văn, cơ hồ dùng toàn lực thôi toán.

Lý Trường Canh than khẽ, hướng ngoài điện bước đi, thần sắc phức tạp, cũng không biết bản thân vừa rồi đề điểm là đúng hay sai.

Lúc này Chiến Tuyết đang ở trong Thiên Ý Phủ dung luyện tiêu hóa những sát lực và kiếp lôi, Nhạc Vũ lại ngồi dưới gốc tiên hạnh, trước người lơ lửng hai vật Hà Đồ và Lạc Thư.

Đây chính là tổ của trận pháp thiên hạ, thứ trước diễn hóa Tiên Thiên bát quái,

thứ sau là khởi nguyên của hậu thiên bát quái.

Trong thời gian hai tháng ở Thiên Ý Phủ là trọn vẹn 160 tháng ở ngoài, Nhạc Vũ đều miệt mài nghiên cứu hai kiện chí bảo này.

Chúng có thể coi là một bộ, phẩm giai còn hơn Côn Luân Kính lúc toàn thịnh, chẳng qua hiện giờ cũng chỉ có Hà Đồ là trên, bởi vì quan hệ đến chuyện Tiên Thiên bát quái lưu truyền thiên hạ nên tụ tập đầy đủ vô lượng công đức, cũng có thể phân ra sử dụng, đồng dạng không kém bất luận Chí Thánh Linh Bảo nào.

Tuy nhiên tác dụng chính thức của hai vật này là bày trận, dù cũng có thể đấu pháp nhưng uy năng tối đa chỉ tương đương với Trấn Thế Chung mà thôi, vì thế mà Lục Áp chỉ dùng một thanh Trảm Tiên Phi Đao đã có thể địch được, nếu để hai vật rơi vào tay Côn Bằng thật phung phí của trời.

Đổi lại Hi Hoàng chấp chưởng đủ khiến cho uy năng Hà Đồ Lạc Thư tăng lên đến bốn lần!

Nhạc Vũ dốc lòng nghiên cứu, càng cảm giác bên trong huyền diệu, thật sự vô cùng mênh mông, pháp tắc đại đạo vượt xa Địa Thư mấy lần, vô số đại đạo vận dụng, phương thức tổ hợp pháp tắc càng khiến người thấy mới mẻ.

Tâm thần Nhạc Vũ sa vào trong đó, hiếm khi tỉnh lại.

Đạo điển Tiên Thiên này càng vượt qua Tử Khuyết Thiên Chương mấy lần, nếu nói thứ sau chỉ có người ta một trụ cột vững chắc thì Hà Đồ Lạc Thư lại chính thức dung nạp bí mật huyền bí lúc khai thiên.

Thần niệm mênh mang, trong đầu chỉ còn lại những phù văn thâm ảo, mỗi khi cảm giác lực thôi toán không đủ, Nhạc Vũ lại ăn vào một quả Bồ Đề.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc Nhạc Vũ theo bản năng lấy thêm một quả Bồ Đề nhưng không thấy thì hắn mới bừng tỉnh, nhìn lại đã sử dụng hết mấy trăm quả Bồ Đề, không khỏi cười tự giễu, đình chỉ tìm hiểu.

- Ở trong Thiên Ý Phủ ba trăm năm vẫn chỉ tìm hiểu được bên ngoài sao?

Hôm nay hắn cũng chỉ mới tìm hiểu được chừng năm sáu phần Hà Đồ Lạc Thư, phần còn lại thuộc về cấp độ thánh nhân, dù với căn cơ hiện giờ của Nhạc Vũ đã

gần tới Chí Thánh Chí Minh cũng phải dựa vào lực của quả Bồ Đề mới có thể lĩnh ngộ.

Theo như hắn tính toán, chưa cần Địa Thư Minh Thư mà chỉ cần lĩnh ngộ bảy đến tám phần tiên thiên hậu thiên bát quái thì hồn ấn đã có thể tới Thái Thượng Kim Tiên.

Nhạc Vũ cũng biết một triệt để lĩnh ngộ phần phía sau ít nhất cần vạn năm tính toán.

- Cũng không biết có thể tìm được Mộc Linh Tinh Châu Mộc hệ ở đâu.

Nhạc Vũ hơi thở dài, có chút hoài niệm Tạo Hóa chân thủy, bất quá lập tức vứt bỏ toàn bộ tạp niệm., tâm niệm vừa động liền khiến cho Hà Đồ Lạc Thư từng cái lơ lửng trên đầu dưới thân, sau đó vô số linh quang phù văn khuếch trương ra bên ngoài, trong nháy mắt đã bao trùm Thiên Ý Phủ.

Vừa bắt đầu chỉ là diễn hóa hậu thiên bát quái đơn giản nhất, sau đó là diễn sinh linh trận, không ngừng biến hóa.

Đầu tiên chính là Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận mà hắn am hiểu nhất, cũng nghiên cứu tối đa, sau lại biến thành , Hoàng Hà cửu khúc đại trận, cuối cùng ngay cả Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng từng cái diễn hóa, cảm giác trận đạo bản thân quả nhiên tinh tiến không ít, dù chưa từng tận lực nghiên cứu cũng vào lúc bày trận tu chỉnh từng điểm sơ hở khiến uy năng tất cả đại trận đều tăng trọn vẹn ba thành.

- Hảo bảo bối! Giá trị vật này còn vượt qua cả Côn Luân Kính! Không biết sau khi phối hợp với Hồng Mông trận thạch thì uy năng như thế nào.

Vừa phỏng đoán, Nhạc Vũ liền đem hai đoàn linh quang lam sắc bên cạnh thu hồi, đồng dạng nhập vào đan điền một trên một dưới, cùng với ngũ sắc phù trận, ôn dưỡng tế luyện.

Nhạc Vũ đưa mắt nhìn Chiến Tuyết, chỉ thấy nàng vẫn lẳng lặng nhập định, lôi quang sát lực dật tán ra bên ngoài cũng giảm xuống đến mức không thể cảm nhận, bất quá theo như hắn tính thì nàng cần ít nhất mười năm để dung hợp hoàn toàn thu hoạch lần này.

Hắn dứt khoát chiêu lấy ba viên yêu đan lam sắc của Côn Bằng ra trước người, ngoài ra còn có vô số mảnh vỡ kim loại hàn quang lập loè.

Thu hoạch từ cuộc chiến Đào sơn của hắn rất ít, ngoại trừ Hà Đồ Lạc Thư và ba viên yêu đan Thái Thượng Kim Tiên thì linh bảo còn lại hoặc là bị hắn dùng Ngũ Hành Kiếm cưỡng ép đánh nát chân thân chủ nhân không vẫn, kịp thời bỏ chạy.

Thu hoạch duy nhất là mảnh vỡ của Phương Thiên đại kích cùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Nhạc Vũ tiến hành nhập định lại dưới gốc cây tiên hạnh, cẩn thận nhiều lần suy diễn mấy chục ngày rồi mới đem pháp lực triển khai tụ tập toàn bộ hỏa linh lực trong Diễn Thiên Châu hướng về Thiên Ý Phủ khiến một đạo kim diễm thất thải lập tức bay lên, đến khi tận cùng thì hắn không hề do dự đem các mảnh kim loại dung hợp vào trong hỏa diễm, qua mấy tháng mới biến thành dung dịch.

Bản thân Nhạc Vũ lại phân ra tâm thần, lấy ra một ít tiên phẩm linh thạch liên tục rót vào Hồng Mông chi khí.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1265: Chính vị Câu Trần

Từ lần trước lấy Ngũ Hành tinh khí tụ lại trong Diễn Thiên Châu mới qua bốn trăm năm, trong hai hệ siêu phẩm linh thạch cũng chỉ có không quá hơn năm mươi viên Ngũ Hành tinh khí chuyển hóa Hồng Mông rót vào trong đó.

Từng viên Hồng Mông trận thạch đỉnh cấp liên tiếp thành tựu, số báo hỏng chừng một phần ba, sau đó từng loại còn chừng hai mươi viên.

Chuẩn bị đầy đủ toàn bộ phụ liệu, lúc này Nhạc Vũ mới chú ý đến dung dịch nhị sắc kim ngân đã triệt để hòa tan trên hỏa diễm, dùng pháp lực tố hình, một phần trực tiếp chuyển thành một viên kính, ngân sắc làm chủ, bên trong thấm một chút quang điểm kim sắc tựa như cát vàng.

Một bộ phận khác kéo dài cuối cùng hình thành một binh khí kỳ dị như Nguyệt Nha, không có chuôi nắm, trước sau đều có lưỡi.

Toàn bộ thân Nguyệt Nha nhận đều hình thành từ những phiến nhận nhỏ hơn, một khí tản ra có thể hóa thành 3000 phiến, kim sắc làm chủ, đồng dạng thẩm thấu ngân điểm như sao trời.

Hai kiện Linh Bảo chưa thành hình đã lộ ra quang mang chói mắt, mỹ lệ vô cùng, mắt ngoài đều có đường vân, ngưng tụ như linh trận, khí linh nghiền nát cũng thoáng khôi phục.

Nhạc Vũ tiếp đó tiến hành khắc trận, đem Hồng Mông trận thạch dung nhập, sau đó dùng những siêu phẩm trận thạch làm hạch tâm, tiến hành vẽ linh trận.

Thời gian dần trôi qua, trên mặt ngân kính dần có thủy vụ lượn lờ khiến vô số thủy vụ tụ lại, Côn Luân Kính trong không gian thai tàng cũng có cảm ứng.

Nguyệt Nha kim sắc thì dẫn tới vô số phong lực, sau đó thân nhận nhiễm lên một tầng thanh sắc nồng đậm, bất quá khi Nhạc Vũ vẽ linh trận gần hoàn thành thì thân nhận dần nhạt đi, đầu tiên là trong suốt rồi chuyển thành một mảnh trống

không.

Toàn bộ quá trình khoảng chừng ba năm, từng phù văn đều được khắc cẩn thận, nhiều lần thôi diễn, tận lực hoàn mỹ, linh trận phức tạp khổng lồ vượt xa tưởng tượng của tiên tu bình thường.

Nhạc Vũ đang chuyên tâm kết thúc chợt có cảm ứng, mở mắt liền thấy Chiến Tuyết đang chuyên chú nhìn hắn luyện khí, khí tức nàng cô đọng, cường hoành tinh khiết, biểu hiện đã dung nhập hoàn mỹ sát lực kiếp lôi vào cơ thể.

Nhạc Vũ không khỏi cười cười, ý bảo Chiến Tuyết ở bên yên lặng chờ đợi, tiếp đó lại tập trung vào linh trận.

Đến khi hoàn thành phù văn cuối cùng, khí thế linh quang của một kính một nhận đã hoàn toàn không dưới hoàng kim đại kích cùng Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trước đó, thậm chí còn ẩn ước vượt lên, lộ ra khí tức Hồng Mông. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ ánh mắt chớp lên, động tác về sau không hề dừng lại, đem ba viên yêu đan lam sắc để lơ lửng trước người ba thước, chiêu lấy rồi dùng Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm chích vào một viên khiến nó nhanh chóng phân liệt, một nửa thanh sắc, một nửa băng lam nạm trên hai kiện tiên bảo.

Đối với hai viên còn lại cũng tiến hành đồng dạng, khiến chỗ tối hạch tâm của linh trận tựa như bảo thạch, ngoại hình lại càng mỹ lệ, linh lực chấn động lại lần nữa tăng lên tới sáu lần vẫn chưa thấy dừng, ngân lên từng tiếng thanh thúy chấn động toàn bộ Diễn Thiên châu, tụ tới vô số tầng mây ngũ sắc.

Nhạc Vũ nhíu mày, vừa mới cảm ứng được một kính một nhận Thiên Nhân cảm ứng khắc lục hồn ấn sâu trong bản nguyên thì đã cảm giác ngoài Diễn Thiên châu có kiếp lôi hội tụ hiện ra, bất quá đến cùng lại không từng đánh xuống, dần dần tản đi.

Trong mắt Nhạc Vũ ngược lại ẩn lộ ra ý tiếc nuối.

- Thiên Đế vị cách sao?

Cửu Cửu mệnh cách, chỉ thiếu chút nữa là có thể lên tới vị cách Thiên Địa Chí Tôn chỉ dưới thiên đạo, ở đẳng cấp này, chỉ cần luyện khí luyện đan không vượt

qua Tiên Thiên Chí Thánh sẽ không dẫn tới lôi kiếp.

Hai kiện Linh Bảo mà hắn vừa luyện chế, sau khi gia nhập yêu đan Côn Bằng, uy năng tuy vượt qua Tiên Thiên siêu phẩm tiên bảo tám lần nhưng đến cùng vẫn chưa vượt qua cấp độ Tiên Thiên Chí Thánh.

Cũng may cũng có không ít cách đền bù, hắn đã tiến hành đúc hai Linh Bảo này gần như hoàn mỹ, chỉ cần đầy đủ vạn vật mẫu khí thì tăng lên tới Tiên Thiên Chí Thánh là chuyện cực kỳ đơn giản.

Pháp lực mênh mông áp qua khiến linh quang thụy hà của hai kiện Linh Bảo đều ảm đạm thu liễm, Nhạc Vũ tán đi hỏa diễm, cầm lấy hai kiện Linh Bảo, xem xét một hồi lộ vẻ vui mừng:

-- Nếu trước lúc tìm hiểu Hà Đồ Lạc Thư sẽ không thể làm vậy.

Phẩm giai Linh Bảo tuy chỉ cách Tiên Thiên Chí Thánh nửa bước nhưng linh trận bên trong gần như hoàn mỹ, vì tham khảo qua Côn Luân tâm kính thuật cùng Đại Phách Phong Thần Quyết nên cơ hồ tiếp cận cấp độ vô thượng đại đạo của Hà Đồ Lạc Thư, Địa Thư Minh Thư.

Trong mắt Chiến Tuyết cũng lộ vẻ mê say: - Hai kiện Linh Bảo này đẹp quá.

Nhạc Vũ bất giác nhếch môi, thầm nghĩ nữ nhân chẳng lẽ đều chỉ quan tâm điều này, ngay cả Chiến Tuyết cũng không ngoại lệ?

Cũng may vẻ khát vọng trên mặt Chiến Tuyết chỉ xuất hiện chốc lát liền biến mất vô tung, ánh mắt khôi phục tỉnh táo, cười hỏi:

- Sư huynh chuẩn bị hai vật này cho mẫu thân cùng Băng Thiến?

Nhạc Vũ gật đầu nói:

- Kính tên Diệu Linh Hoa, nhận tên Thiên Mộng Ảnh, chính là bảo vật ta chuẩn bị cho hai người thành đạo.

- Diệu Linh Hoa kính, Thiên Mộng Ảnh nhận sao?

Chiến Tuyết thì thầm rồi tán thán:

- Tên rất hay, đúng với hai kiện Linh Bảo này! Mẫu thân cùng muội muội tất nhiên ưa thích!

Nhạc Vũ nghe vậy cười cười, trong lòng hiện lên cảm giác quái dị, Chiến Tuyết trước kia tuyệt sẽ không như thế.

Nhịn không được hiếu kỳ, Nhạc Vũ khai mở long nhãn, lại dùng Côn Luân Kính gia trì, cẩn thận quan sát rồi lập tức cả kinh.

- Nguyên lai là huyền sát Chiến Ma đã tới đại thành.

Chỉ thấy sát lực chân khí chuyển động trong cơ thể Chiến Tuyết hòa hợp thông suốt, tuy vẫn còn chút mấp mô nhưng bị nàng nhờ Hồng Mông kiếm ý khiến triệt để phục tùng, lực kiếp lôi cũng đồng dạng như thế.

Có thể nói lúc này Chiến Tuyết mới chính thức một mực khống chế pháp lực toàn thân, Định Minh châu đã triệt để nát bấy, tất cả cấm chế thần hồn đều đã trừ khử, chính thức thành tựu Đại La Kim Tiên.

Nhạc Vũ lúc này cũng đã có thể khẳng định, Chiến Tuyết cũng đã nhớ lại ký ức của Mộ Hi Ngọc kiếp trước, lại càng triệt để dung hợp khiến hai người giống như một người.

Một mặt là nhân cách hợp nhất, một mặt là Huyền sát Chiến Ma bị tâm trí áp chế nên mới chuyển biến như vậy, tính tính vẫn cứng cỏi như cũ nhưng lại không trầm mặc, khí chất đã có vài phần linh động, dù trước mặt hắn cũng cực kỳ tự nhiên.

Trong lồng ngực Nhạc Vũ vừa cảm giác mừng rỡ lại không biết vì sao có vài phần thất lạc, lắc đầu nhìn về đan điền của nàng, thấy thanh Thuần Dương kiếm cũng đồng dạng được nàng uẩn dưỡng trong đó, trên thân kiếm huyết hồng giờ lại có thêm hai chữ.

- Huyết vũ kiếm?

Nhạc Vũ ngẩn ra, sau đó lập tức đoán được lý do, tên kiếm này chắc là đối ứng với Tuệ vũ kiếm của Ngao Tuệ, chắc hẳn Chiến Tuyết đã ghi nhớ một màn kia trong Long Mộ, bất giác cười lớn, đến khi bị nàng nhìn chằm chằm một hồi mới

dừng lại.

Tiếp đó hắn lấy ra một tờ phù chiếu triển khai trước mặt hai người, bên trong tràn đầy chữ triện thượng cổ, dùng Long Phượng chi huyết làm mực, khí tức uy hoàng mênh mông cuồn cuộn.

Chiến Tuyết nghi hoặc, nhìn qua rồi biến sắc, chỉ trông thấy mấy chữ cuối cùng.

-- Sắc phong Chiến Tuyết làm Câu Trần thượng cung tinh quân!

Còn chưa kịp mở miệng ngăn cản, Nhạc Vũ đã đem Trấn Thế Tỳ đóng xuống.

Tiếp đó lập tức vô số tử quang quán không bay lên, quanh người Chiến Tuyết cũng vọt lên một khí trụ tử kim không kém đế hoàng nhân gian, thất long xoay quanh, từng con đều có bảy lợi trảo.

Chiến Tuyết không để ý, toàn lực thôi vận Linh Mục nhìn về phía Nhạc V, phát giác đế khí quanh người hắn không thấy nửa phần tiêu giảm mới thở phào một hơi.

Nhạc Vũ biết nàng lo lắng, lập tức là lắc đầu giải thích nói:

- Câu Trần chư tinh ở bên trái đế tọa Bắc Cực, hiện giờ cũng do An Thiên Huyền Thánh Đại Đế quản hạt. Công đức của ta hôm nay đã ở trên Tam Hoàng. Chỉ cần không xưng đế sẽ chưa tính là đi quá giới hạn, sẽ không tiêu giảm số mệnh.

Chiến Tuyết lúc này mới thoải mái, cẩn thận suy ngẫm, quả như Nhạc Vũ nói. Với danh vị trong thiên địa của Nhạc Vũ, lại có Trấn Thế Tỳ đại biểu một phần thiên mệnh nơi tay, sắc phong Câu Trần thượng cung tinh quân chưa từng vượt qua giới hạn.

Ném tờ phù chiếu cho Chiến Tuyết, Nhạc Vũ sau một khắc lại dùng pháp lực đem nàng ra ngoài châu, sau đó nhìn xuống dưới:

- Ngươi cũng biết ý của ta khi dừng chân ở đây là thế nào?

Chiến Tuyết nhìn ra xa thấy nơi này vẫn là lôi tuyệt chi địa thì không khỏi cả kinh, từ lúc nàng triệt để hàng phục Huyết vũ kiếm đến nay cũng đã hơn ba trăm năm, dù ở bên ngoài Diễn Thiên châu cũng đã hơn ba năm, Nhạc Vũ vẫn ở đây

không đi, quả thực khiến người khó hiểu, trầm ngâm hồi lâu mới thăm dò hỏi:

- Sư huynh muốn làm mất mặt thiên đế?

Dù nàng biết rõ không đúng nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

- Thiên Đế? Hắn còn mặt mũi gì đáng nói? Ta cũng không nhàm chán như vậy.

Nhạc Vũ cười nhẹ, chụp xuống một trảo như trường kình hấp thủy xoáy lên toàn bộ cát bụi phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1266: Tái kiến phong ấn

Bị lực thần thông của Nhạc Vũ hút lên, toàn bộ cát bụi dưới lôi tuyệt chi địa đều bị cuốn vào vòng xoáy, chuyển di hơn vạn dặm.

-- Một ngàn trượng, bốn ngàn trượng, tám ngàn trượng!

Khi độ sâu đạt đến một vạn bảy ngàn trượng thì cảnh tượng hiện ra khiến Chiến Tuyết biến sắc.

Chỉ thấy một linh trận khổng lồ đang dần hiện ra khi những cát bụi và đất đá bị Nhạc Vũ hút lên, tuy nhiên cũng chỉ là một góc nhỏ, Chiến Tuyết dùng tạo nghệ trận đạo áng chừng phạm vi của nó chừng ngàn vạn dặm.

Chỗ trung ương của trận pháp là một đài đá cực lớn, tầng cao nhất vừa hiện ra thì Chiến Tuyết đã cảm giác có vài phần quen thuộc, đến khi cát đá chung quang toàn bộ bị bóc ra thì con ngươi nàng co rút:

- Là Ma Thần Xi Vưu?

Đài đá trước mắt rõ ràng giống hệt đài đá phong ấn Xi Vưu ở thái minh ngọc hoàn thiên, chất đá đồng dạng trong suốt nhưng hiện lên sắc tím đậm, khí tức bên trong cũng so sánh với chỗ trước kia gấp mười lần, phản ứng của khí linh cho thấy là một linh bảo trên tiên thiên nhất phẩm.

Đại trận nghìn vạn dặm khóa chặt không gian ở đây, trấn áp toàn bộ khí tức!

--- Là Hiên Viên ấn! Chắc hẳn phía dưới dù không phải tàn thân Xi Vưu thì cũng là nhân vật thời Hoàng Đế chưa thành tựu Tam Hoàng.

Nhạc Vũ vừa nhìn chiếc ấn tỉ đã nhận ra ngay lai lịch.

Ngọc tỉ truyền thừa thời thượng cổ của Nhân Hoàng chính là Không Động Ấn, đối ứng với Trấn Thế Tỳ trong tay hắn, đồng dạng tụ tập đầy đủ vô lượng công

đức, từ sau Tam Hoàng Ngũ Đế bị Xiển Giáo lấy đi, chỉ để lại một ngụy ấn.

Về sau Tiệt Giáo đại hưng, cưỡng ép đóng đô nhân thế, thay đổi truyền thừa Nhân Hoàng, qua mấy đời Thương Đại Hạ thì ngay cả ngụy ấn cũng không thấy tung ảnh.

Bất quá Không Động Ấn tuy là truyền thừa Nhân Hoàng nhưng mấy vị Cửu Cửu mệnh cách Nhân Hoàng thời thượng cổ đều có phụ ấn của mình, Hiên Viên Ấn chính là cái đầu tiên, phụ trợ Hiên Viên Hoàng Đế đóng đô Thần Châu, công đức hội tụ bên trong không thể hạn lượng, bản thể tuy là Tiên Thiên nhất phẩm nhưng nhờ công đức gia trì nên uy năng không hề kém Tiên Thiên chi khí.

-- Thứ ẩn sâu dưới lôi tuyệt chi địa, thậm chí còn cần vật này phối hợp với đại trận ngàn vạn dặm mới có thể trấn áp phong ấn, ngoại trừ thân thể Xi Vưu thì hắn không nghĩ ra khả năng nào khác, hơn nữa nơi này nhất định cũng là chân hồn Xi Vưu!

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ liền đem một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang trực tiếp quét xuống phá vỡ phong ấn trùng điệp.

Thời gian dần trôi qua, toàn bộ thiên địa chấn động, vô số lực hung sát bắt đầu thẩm thấu qua phong ấn xông lên, toàn bộ thiên không cũng bị nhuộm thành huyết hồng, vô số sát lực hồng sắc tán ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua đều khiến hết thảy sinh linh lâm vào điên cuồng hoặc hưng phấn tử vong, hoặc thần hồn trực tiếp bị nghiền nát biến mất, lan tràn trăm vạn dặm.

Vào lúc sát lực khó khăn tiến đến ngoại vi lôi tuyệt chi địa thì Nhạc Vũ chợt hừ lạnh một tiếng, tất cả sát lực huyết hồng bị một lực lượng vô hình trói buộc vây lấy không cách nào tiến thêm.

Cấm chế của linh trận dưới Ngũ Sắc Thần Quang vỡ vụn từng tầng, một hồn niệm hung lệ cường tuyệt từ trong thoát ra, lúc bắt đầu còn chưa có mục đích nhưng vào lúc giao phong với ý niệm của Chiến Tuyết và Nhạc Vũ thì đột nhiên trở thành cuồng bạo, tụ lại một chỗ như ột hung nhận tuyệt thế trùng kích đánh tới.

Ý niệm này tựa hồ đặc biệt hận Chiến Tuyết nên dồn đến chín thành áp tới nàng!

Chiến Tuyết đã đoán biết ý của Nhạc Vũ, trong lòng cũng dần bình tĩnh, sát lực

vô tận và Hồng Mông kiếm ý từ trong cơ thể xuất ra, giao phong không chút thua kém với ý niệm kia.

Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ cảm ứng phía xa rồi cười lạnh:

- Quả nhiên!

Sau khi hết thảy cấm chế bị bài trừ, Hiên Viên ấn cũng bị một cự lực bên dưới trùng kích bất ổn, sau lưng Nhạc Vũ đột nhiên xuất ra một cự thủ ngũ sắc kình thiên chộp xuống giữ lấy chí bảo này rồi nhấc lên trên tới ngàn trượng khiến khí tức vừa hung hoành tuyệt thế lại thâm trầm như vực sâu bên dưới bốc lên, trong một sát na đã lan tràn ngàn vạn dặm.

Thiên không bỗng chốc tối sầm, cuồng phong bạo khởi như vô số tiếng than khóc, tựa như thiên địa nỉ non. Một luồng khí vụ hồng sắc dường như vô tận dâng lên từ dưới lòng đất, cuối cùng tụ lại thành một đôi mắt hồng sắc tràn đầy sát niệm nhìn về phía hai người. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Lúc này toàn bộ chư giới đều rung chuyển, tất cả tiên tu Hồng Hoang đều kinh hãi.

Tại một tầng hỏa vân trên tam thập tam thiên, một nhân ảnh kim bào đột nhiên bừng tỉnh, trong mắt lấp lánh thần quang, trước người là một quy bàn, bên trong vô số phù văn lưu chuyển, cuối cùng tụ lại một chỗ như một viên kính chiếu ra ngàn vạn dặm.

- Phong ấn này hôm nay rốt cục có người động sao? Kỳ quái, lần đại kiếp nạn này còn chưa phải lúc cánh tay Xi Vưu. Ân? Lại là hắn? Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế.

Kêu lên một tiếng kinh dị, nhân ảnh kim bào lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lại nhìn sang thân ảnh thiếu nữ đang đứng trên không cách đó không xa.

- Hay cho nữ tử này, phép tu hành lại tám phần tương tự với Xi Vưu! Đồng dạng có sát lực ràng buộc, đạo vu song tu sao? Huyền Thánh Đại Đế tự dưng phá vỡ phong ấn chắc bởi vì vậy.

- A...? Trên người nữ tử này rõ ràng cũng có vài phần đế khí! Thất long mệnh cách? A! Nguyên lai còn không chỉ như vậy, Thiên Đạo khí tức bao phủ quanh

thân, đây là chính mệnh thần vị, Câu Trần thượng cung tinh quân?

Trầm mặc thật lâu rồi nhân ảnh kia cười khẽ mang theo ý vui sướng vô tận.

- Lúc trước lưu hắn một mạng, quả nhiên có chút tác dụng! Mấy người Thiên Đế, Huyền Nữ, Quảng Thành, lúc trước bọn ngươi không chịu giúp ta triệt để trảm sát người kia không biết có nghĩ tới ngày hôm nay? Cái này nên gọi là mua dây buộc mình?

Cũng cơ hồ cùng lúc, từ đỉnh Côn Luân Sơn có một nhân ảnh điên cuồng vọt lên phía chân trời, lơ lửng trên cửu tiêu bảy trăm vạn trượng nhìn về phía xa cách mười tỷ dặm, thân mặc đạo bào tử kim, khí độ vốn thâm trầm nhưng lúc này lại tràn đầy khiếp sợ, phía sau cũng có vài nhân ảnh lần lượt xuất hiện bên cạnh.

- Khí tức này là Xi Vưu! Nhạc Vũ đã tìm được chân hồn Xi Vưu.

Trung niên bên cạnh đạo nhân kia chính là Hoàng Long chân nhân, lúc này nghe vậy vẫn tràn đầy nghi hoặc:

- Quảng Thành sư huynh, là Xi Vưu thì như thế nào? Ma đầu kia đã bị phong ấn mấy vạn năm, tín đồ đã rơi rụng hơn nửa, ngay cả Cửu Lê gia tộc cũng không còn coi hắn là tôn sư, cho dù xuất thế cũng không hơn một chuẩn thánh Kim Tiên tầm thường. Sư huynh đệ chúng ta, trừ Văn Thù sư đệ thì ai ra tay chẳng có thể trấn áp.

Văn Thù đạo nhân đồng dạng tái nhợt:

- Điều sư huynh lo không phải là Xi Vưu! Hoàng Long sư huynh nên nhớ chuyện ta lúc trước suýt nữa thân vẫn ở Thái minh ngọc hoàn thiên?

Nghe được lời ấy, không chỉ là Hoàng Long mà mấy người còn lại đều giật mình, đều nhìn sang Quảng Thành tử, trong đó Phổ Hiền chân nhân càng thêm nghi hoặc:

- Lúc Xi Vưu Hình Thiên gây họa Hồng Hoang, Quảng Thành tử sư huynh chắc biết rõ chỗ lợi hại của hắn. Người sau cũng thôi, nhưng Xi Vưu lại chính thức là đạo vu song tu, chiến lực mạnh mẽ tuyệt đối. Nữ tử kia đồng dạng đi con đường này, nếu thôn phệ được thần tinh Xi Vưu thì chỉ sợ sau trăm năm sẽ là hỗn độn chuẩn thánh có tư cách Dĩ Lực Chứng Đạo, khí vận hiện giờ chỉ sợ quy hết vào

Nhạc Vũ.

Tựa hồ không dám tưởng tượng thế thái sau này, Phổ Hiền thở sâu một hơi, thoáng bình tĩnh, mới mở miệng lần nữa hỏi:

- Tàn thân Xi Vưu lúc trước bị người thôn phệ, còn lại mấy chỗ phong ấn phải nên cực lực che dấu mới được! An trí tại lôi tuyệt chi địa tuy là không tệ nhưng vài năm trước khi kẻ này tìm kiếm liền nên cảnh tỉnh! Có thể nào bỏ mặc mặc kệ.

Quảng Thành tử khẽ lắc đầu, cười khổ một tiếng:

- Sao ta không biết như thế? Lúc trước thân thể Xi Vưu phân thành sáu phần! Trong đó năm phần quy Xiển Giáo ta trấn áp. Bất quá phần bụng và Xi Vương kích quan trọng nhất còn có thần tinh đều bị Hiên Viên đoạt đi, một mình trấn áp. Ngay cả ta cũng không biết nơi hạ lạc, nếu không phải do kẻ này, chỉ sợ cả mấy vạn năm sau cũng mới có thể biết được.

Mấy vị Kim Tiên lúc nghe đến mấy chữ Xi Vương khôi thì đều cứng người.

Văn Thù đạo nhân không khỏi nhíu mày:

- Trừ phi là không để ý số mệnh cắn trả, phóng tay chiến một trận với Huyết Lục Thiên quân, còn không thần tinh cùng Xi Vương kích sẽ chắc chắn rơi vào tay Nhạc Vũ. Bất quá chút tín đồ còn lại của Xi Vưu, chúng ta còn có biện pháp ngăn chặn? Còn có nữ tử có thân phận Vu Thần.

Mọi người đều sáng mắt, bất quá sau một khắc lại thấy Từ Hàng đạo nhân vẫn nhìn lên tinh không than thở:

--- Đã muộn! Trước lúc kẻ này phá vỡ phong ấn đã sớm có sở liệu. Ta xem thiên tượng, thấy tinh cung Câu Trần đã có chủ nhân. Nữ tử này hôm nay đã là Câu Trần thượng cung tinh quân.

Toàn bộ tầng mây lại lặng ngắt, kể cả Quảng Thành tử cùng Từ Hàng, thần sắc mọi người đều đầy đủ chua cay đắng mặn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1267: Khí động Thiên Đình!

Lúc cặp mắt vĩ đại kia hiện ra ở lôi tuyệt chi địa thì vân vụ hồng sắc liền triệt để tụ lại thành một thân hình khổng lồ, đầu tiên là phần bụng rồi sau đó là đầu lâu cùng tứ chi duỗi dài đi ra, trong tay nắm một đại kích hồng sắc, râu tóc dựng ngược, mắt như bánh xe, thân hình cao tới trăm vạn trượng, đầu chạm mây xanh nhìn xuống bên dưới.

- Bọn ngươi dám đoạt tàn thân của ta?

Nhạc Vũ không chút nào để ý, chỉ nhìn vào thanh đại kích, nhìn qua phù văn như vết máu trên đó, đầu tiên cả kinh sau đó là thoáng vẻ vui mừng.

- Vận khí tốt, nguyên lai còn có vật này.

Hắn lại nhìn về phía trên đầu Xi Vưu, trong mắt thoáng vẻ thất vọng vì trên đó trống không.

Lúc trước Xi Vưu tung hoành phía nam, cùng Hoàng Đế tương trì lẫn nhau là dựa vào hai kiện Linh Bảo, một trong số đó là Xi Vương kích, kiện còn lại là Xi Vưu khôi.

Thứ trước tương đương với Hiên Viên kiếm, chế tạo từ Thiên Ngoại kì kim, cũng là một trong vài thứ binh khí đạo vu hợp nhất!

Cái gọi là đạo vu hợp nhất chỉ chính là đạo lực vu lực cùng tồn tại.

Theo lẽ thường thì Đạo lực phối với tiên binh, vu lực lại chỉ có thể dùng ác kim chế tạo thần binh đem ra sử dụng.

Linh bảo mà Nhạc Vũ sử dụng từ trước đến nay, lực tín nguyện cũng chỉ đơn giản là gia trì bên ngoài, hơn nữa là lợi dụng thần cách bản thân có pháp tắc hư nghĩ để tăng cường chiến lực, Xi Vương kích lại không bị hạn chế như vậy.

Chiến Tuyết tựa hồ cũng nhận ra lai lịch kích này, chiến ý lập tức bốc lên trong mắt, Hồng Mông kiếm ý vốn đã cường hoành không kém hồn niệm Xi Vưu lúc này càng lên đến đỉnh phong!

Hai luồng ý niệm trùng kích lẫn nhau dấy lên một khí trụ long quyển!

-- Xi Vương kích trong tay người khác cũng chỉ là Tiên Thiên phẩm nhưng vào tay nàng không khác một kiện Tiên Thiên Chí Thánh! Nếu có nó chiến lực sẽ lập tức tăng lên bốn thành.

Xi Vưu cuối cùng cũng cảm giác tình hình có chút không đúng. Ánh mắt nhắm lại, thu hồi thiên địa pháp tướng, hiện ra bổn hình. Trên người lập tức biến ảo ra một tầng giáp trụ huyết hồng, khí chất cuồng dã không bị trói buộc, thần sắc trong mắt phảng phất là coi thường hết thảy, bất quá khi nhìn về hai người lộ ra vài phần thận trọng.

- Tổ Long? Không đúng, rõ ràng thân có Cửu Cửu mệnh cách! Chẳng lẽ sau Thần Nông Hiên Viên lại có một vị Nhân Hoàng? Ngươi đến cùng là người phương nào? Giải phong ấn cho ta có dụng ý gì?

Nhạc Vũ nghe vậy, lạnh giọng mỉm cười:

- Ta nghe nói chiến thần Xi Vưu thời thượng cổ tính tình cuồng bạo khát máu. Chỉ cần một lời không hợp thì lập tức nộ mà sát nhân. Trước cuộc chiến trục lộc đã trảm sát vô số tiên tu, từ lúc nào biến thành gan nhỏ như vậy?

Xi Vưu lại hừ lạnh một tiếng, nhìn xem Nhạc Vũ lộ ra vài phần kiêng kị:

- Xi Vưu tuy là hiếu chiến nhưng cũng không ngu xuẩn, nhìn ngươi cũng không thấu như Hoàng Đế.

Tiếp đó hắn lại nhìn về Chiến Tuyết, thần sắc ngỡ ngàng.

- Đạo vu song tu!

Phảng phất như trông thấy mỹ thực, sau đó Xi Vưu như nghĩ tới điều gì, thần sắc đột nhiên chuyển thành cổ quái cực điểm, kiêng kị cùng khiếp sợ giao tạp, bạo rống một tiếng rồi hóa thành một đạo độn quang huyết hồng toàn lực điên cuồng phi độn ra xa.

Chỉ là lúc này sau lưng đã truyền ra tiếng cười nhẹ nhàng của Nhạc Vũ.

- Lúc này mới nghĩ đến hay sao? Đã muộn!

Nhạc Vũ giẫm mạnh chân về phía trước, lập tức khai mở hai Bát Quái trận đồ, đồng dạng bao phủ ngàn vạn dặm, phong ấn toàn bộ khí tức huyết hồng.

Sau đó vô số phù văn diễn triển, qua một lát hình thành hai tòa pháp trận khí tượng sâm nghiêm. Phía trên là Côn Luân cửu liên tỏa tâm đại trận, phía dưới là Hoàng Hà cửu khúc đại trận.

Côn Luân Kính dâng lên như một vầng minh nguyệt treo ở chính giữa.

Xi Vưu không khỏi lần nữa bạo rống, tả xung hữu đột trong hai tòa Thượng Cổ kỳ, dù chưa bị huyễn tượng trùng điệp trong đó mê hoặc nhưng thủy chung bị áp chế một chỗ.

-- Không có hồng mông trận thạch, cũng không sớm bày trận. Bất quá chỉ dựa vào Hà Đồ Lạc Thư thì uy năng đã hơn gấp hai mươi lần so với lần trước ở Đào sơn!

Nhạc Vũ lại đạp mạnh bước đến trên đỉnh đầu Xi Vưu, phất tay khiến vô số tinh lực trên thiên không quyện xuống.

Vị cách thiên đình An Thiên Huyền Thánh Đại Đế điều động toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu đại chiến, quán chiếu tất cả tinh lực hạ xuống!

Trong tay hắn lại khẽ vẫy lên, ngũ sắc kiếm và trận đồ liền xuất hiện, ngưng tụ một thanh Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm.

Sau một lát, phảng phất toàn bộ lực lượng thế giới đều tụ tập trên thanh hồng mông kiếm khí này.

-- Cửu Long đế khí! Đại Ngũ Hành âm dương nguyên từ diệt tuyệt chân khí! Pháp tắc hư nghĩ tầng thứ mười chín! Đại phách nguyên Long diệt thế pháp! An Thiên Sang Thế Quyết!

Dường như tất cả lực lượng mà Nhạc Vũ sở hữu đều hòa tan trên lưỡi kiếm!

-- Sư tử vồ thỏ, tất nhiên sẽ dùng hết toàn lực!

Trước mắt Xi Vưu lúc này hiện ra vô số huyễn thuật, dù không thấy tình hình phía trên nhưng theo vô thức cảm giác cực kỳ nguy hiểm, theo bản năng đề tụ tất cả lực lượng, sát khí vu lực dồn vào Xi Vưu kích, khí tức hào liệt, hung hoành cái thế!

Vào lúc tâm thần Xi Vưu cảnh giác đến cực điểm thì trên tầng mây mù đột nhiên bị cưỡng ép xé rách, huyễn cảnh trùng điệp nương theo không gian vỡ nát cũng lần lượt tan biến.

Trong tầm mắt Xi Vưu chỉ còn lại một thanh kiếm từ tầng mây đánh xuống, ngũ sắc giao trộn, cửu long quấn quanh khai triển ra hơn trăm vạn trượng, kiếm thế huy hoàng như chí tôn thiên địa, mênh mông như biển, bá đạo vô thượng.

Khanh!

Đao kích giao kích lại chỉ ra phát ra tiếng kim loại va chạm không thể nghe thấy, sóng âm hủy diệt đã vượt qua khỏi cực hạn thính giác, dùng xu thế phá hủy hết thảy tràn lan khắp nơi.

Xi Vưu hộc ra một ngụm máu tươi, thân hình bị trực tiếp đánh chìm xuống đất bốn mươi vạn trượng!

Ngạnh kháng một kích toàn lực của ba tòa đại trận nhưng Xi Vưu ngoại trừ nội thương trong cơ thể, bên ngoài lại không hề bị tổn thương, vượt qua lúc sơ đăng không biết bao nhiêu lần, Xi Vương kích trong tay hắn cũng hoàn toàn vô sự, khí tức không giảm, cũng không hề thấy vết rạn.

--- Nhục thân cường hoành, hay cho một kiện Thiên Ngoại thần binh!

Nhạc Vũ dùng pháp lực trấn áp không gian vỡ vụn chung quanh ức vạn dặm, lúc này mới phân ra tâm thần nhìn lại, chỉ thấy đại địa vỡ toác còn thân hình Xi Vưu cũng bị cưỡng ép đánh sâu bên dưới, lập tức lên tiếng tán thưởng, thấy hắn tứ chi đều đủ, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt thì khí tức so với lúc vừa đi ra không có nửa điểm khác thường.

Sau khi bị trọng thương, lại bị phong ấn gần bảy vạn năm, chiến lực Xi Vưu vẫn

còn như vậy, thần thông lúc toàn thịnh của hắn cơ hồ có thể tưởng tượng.

Trong mắt Xi Vưu lúc này đầy vẻ đau đớn, sau một khắc lại điên cuồng rống lên, một người một kích mãnh liệt vọt lên, đại kích hồng sắc trảm thẳng đến.

Nhạc Vũ khẽ giật mình, trong mắt hơi thấu kính ý, thanh thế Xi Vưu càng thêm cuồng liệt hơn trước, nhưng như hắn thấy lại như nỏ mạnh hết đà, uy năng đại giảm.

Đang định một kiếm triệt để chấm dứt, đột nhiên Nhạc Vũ cảm giác liên hệ hồn niệm và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đột nhiên dao động, một lực lượng mênh mông đồng dạng rót vào trong đó, bắt đầu tranh đoạt quyền không chế, dù bất phân thắng bại nhưng cũng khiến hắn không thể điều khiển tự nhiên.

Cùng lúc, trên bầu trời kim quang lấp lánh, sau khi triển khai là một cự thủ đạt tới bảy trăm vạn trượng đánh xuống về một góc đại trận.

Nhạc Vũ thấy thế nhíu mày, trong mắt hiện ra vẻ rét lạnh vô tận!

- Hạo Thiên?

Hừ lạnh một tiếng, trong tay Nhạc Vũ chém ra một kiếm, lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn dồi dào cuồn cuộn, kiếm quang ngũ sắc lóe lên đã chém nát bấy cự thủ, dưới chân lại đạp ra một bước, đại Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận cũng bỗng dưng mở ra, vô biên vô hạn..

Một kích của Xi Vưu chém vào trong đó chỉ nghe ngân lên một tiếng chuông mãnh liệt rồi thân ảnh lại bay ngược quay về, ý hoảng sợ trong mắt càng đậm. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Hồng mông chi khí, không ngờ lại là hồng mông chi khí!

Trong tay kẻ này, ngoại trừ thanh ngũ sắc kiếm, trong thai tàng hư không lại là một Linh Bảo tràn ngập khí tức hồng mông!

Người này rốt cuộc là ai?

Còn có Hà Đồ Lạc Thư cùng Côn Luân Kính, chẳng lẽ là này Đông Hoàng chuyển thế? Đế Tuấn trọng sinh?

Nhạc Vũ cũng thoáng chấn động, một tia máu tươi ứa ra bên miệng, long nhãn nhìn xuyên qua cửu thiên thập địa, vượt qua vô số không gian bích chướng chiếu tới nội cung thiên đình trên Diệu Pháp Đại La Thiên.

--- Hạo Thiên, ngươi ngăn ta trừ ma, đánh tan ẩn hoạn thiên địa, ý muốn như thế nào? Thật muốn xé rách ước hẹn trước kia, chiến với ta một trận?

Thanh âm ẩn chứa vô tận chân lực, chấn động Tam Giới, thấu tới Cửu Thiên.

Chỉ sau một lát, ở hướng Triều Ca vọt lên một luồng pháp lực hắc sắc, tựa như khí trụ cực lớn thẳng thấu cửu tiêu.

Khí tức Hậu Thổ phảng phất một tín hiệu, từ đế đình phương bắc cũng lập tức có hai đạo khí trụ một xanh một vàng đồng dạng xuyên tới cửu tiêu.

Sau một khắc, từ hướng Vạn Thọ sơn cách lôi tuyệt chi địa không xa cũng phát ra một đạo quang hoa hoàng sắc xuyên không chấn động Diệu Pháp Đại La Thiên.

Về sau là trên đỉnh Tây Phương Côn Luân Sơn cũng có một đạo bạch quang tiến đến Cửu Thiên, mạnh hơn cả Lục Áp, sánh cùng Trấn Nguyên! theo sát phía sau là khí trụ hoàng hắc sắc từ Ly Sơn!

Mấy đạo khí trụ mênh mông, hô ứng lẫn nhau khiến thiên địa lay động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1268: Quần tiên nghịch phản!

Bắc Nhạc Hằng Sơn xuất hiện hai thân ảnh một thanh một hồng đứng trên đỉnh núi, đang quan sát khí trụ xung thiên khắp bốn phương tám hướng.

Theo sát hai người họ, nơi Bắc Câu Lô Châu lại liên tục có vài đạo hào quang thẳng xuyên trời cao.

So sánh với hai người kia tuy nhỏ hơn một chút, nhưng từng đoàn Chuẩn Thánh khí tức hỗn chung một chỗ thật sự làm người khác kinh hãi. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Ánh mắt Lục Áp không khỏi híp lại, nhìn về hướng cực Tây, sau đó chợt mỉm cười.

- Nguyên lai người đứng đầu nữ tiên trong thiên hạ cũng đã liên thủ với hắn! Hậu Thổ thánh nhân, Trấn Nguyên đại tiên, Tây Vương Mẫu. Trận thế này thật sự tột cùng! Hay là vị bệ hạ kia thật sự đang chuẩn bị cùng Thiên Đình phát sinh một trận chiến?

- Tính tình của bệ hạ ngươi còn rõ ràng hơn ta mới phải. Nếu không nắm chắc tuyệt không hành động thiếu suy nghĩ…

Mạnh Chương thần quân nghe vậy khẽ lắc đầu nói:

- Nếu theo ta nghĩ, ý của bệ hạ hắn chỉ là muốn làm kinh sợ mà thôi. Nhưng vị Hạo Thiên thượng đế kia nếu không chịu lui nhường, trận chiến này chỉ sợ không cách nào tránh khỏi. Chúng ta phải xem thử rốt cục hắn sẽ lựa chọn như thế nào…

Còn đang nói chuyện, ánh mắt Lục Áp lại bình tĩnh nhìn qua hướng nam. Trong lòng Mạnh Chương khẽ động, cũng đưa mắt nhìn qua, ngay sau đó liền cảm thấy

kinh hãi.

Chỉ thấy gần bên Triều Ca, trên Ly sơn có một đạo thất thải quang hoa còn mạnh mẽ hơn Hậu Thổ cũng diệu không dựng lên.

Tựa như ở trong thiên địa vừa đốt lên một ánh đèn sáng chói, tam giới đều có thể thấy được, chư giới đều cảm nhận được.

- Đây là Oa Hoàng?

Mạnh Chương nhướng cao mày, tràn đầy vẻ kinh ngạc:

- Vì sao nàng lại ra mặt trong giờ phút này?

- Có gì kỳ quái? Vị nương nương này mặc dù có chút hồ đồ, nhưng làm việc cũng là người quả quyết! Bệ hạ đã thuyết phục được nàng, nàng tuyệt sẽ không có nửa phần chần chờ do dự. Năm xưa khi phụ hoàng ta lộ ra dấu hiệu thua bại, cũng là như thế, toàn lực ứng phó làm phụ thân ta tử vong. Nàng dĩ nhiên là có ý tứ vì thiên hạ Yêu tộc bảo tồn nguyên khí…

Lục Áp hừ lạnh một tiếng, ẩn chứa bất mãn. Tiếp theo lại thu hồi ánh mắt, quét nhìn bốn phía:

- Hậu Thổ Nữ Oa đã có hai vị thánh nhân nhúng tay vào! Việc hôm nay chỉ sợ sẽ không chỉ giải quyết như vậy!

Phảng phất như hưởng ứng lời của hắn, ở phương bắc, từ Bắc Địch cảnh nội đến Bắc Minh Băng Hải rõ ràng có thêm mười đạo khí trụ khổng lồ sôi nổi đâm phá trời cao, vắt ngang giữa thiên địa.

Cả hồng hoang thế giới cũng đã bắt đầu điên cuồng chấn động.

Hằng Sơn vốn nối liền cùng toàn bộ linh mạch địa mạch phương bắc, đối với thiên địa dị biến vốn mẫn cảm nhất, thế nhưng lúc này đã bắt đầu lay động lắc lư.

Linh lực triều tịch chợt tăng cường gấp mười lần, hùng dũng không dứt!

Trong mắt Mạnh Chương thần quân tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, nhìn

ra tận xa phía Nam, khóe mắt cũng đã thu cả Trung Cung Tinh Đồ vào trong ánh mắt.

Chỉ thấy Trung Cung Tinh Đồ chiếm cứ cả tinh vực, hiện tại rõ ràng rút lui chỉ còn một phần bảy, mà Thiên Đế Tinh bên trong giờ phút này đã thay đổi vị trí, chếch sang hướng mặt đông ước chừng hai thước!

Vị trí chênh chếch của vị kia cơ hồ không thể nhìn thấy rõ, nhưng ở trong mắt Mạnh Chương thần quân lại biến thành chấn đãng phập phồng, thật lâu không thể thở.

- Thiên Đế vị đã bị lay động…

Trong mắt Lục Áp đạo nhân bỗng dưng bạo phát tinh mang, lộ ra vẻ hưng phấn, hắn cũng đã phát hiện thiên tượng biến hóa.

- Cũng khó trách như thế! Ước chừng có hơn hai mươi vị Chuẩn Thánh Kim Tiên, hai vị Thánh Nhân. Hôm nay Hạo Thiên kia không biết có phải đang hối hận hay không? Cũng được, nếu việc đã đến nước này, hôm nay Lục Áp ta tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa một phen! Thử xem xem rốt cục có thể đem Thiên Đình kia hoàn toàn ném bỏ…

Vừa dứt lời, bên trong Cực Lạc Thiên, lập tức có một đầu tam túc hỏa điểu bỗng dưng bay vút lên không, đón gió thẳng trướng thành chín trăm ngàn trượng, toàn bộ thân hình hóa thành một đoàn hỏa diễm, phảng phất giống như một viên thái dương huyền phù giữa không trung.

Cùng thái dương chân chính dần dần trùng hợp, ngay sau đó vô số kim quang chiếu rọi thiên địa, một tiếng lệ minh đồng dạng chấn đãng tam giới!

Ngay sau đó liền nhìn thấy khắp bốn phương tám hướng đều có khí trụ vọt lên, màu sắc khác nhau, thanh thế ngập trời.

- Đây là thủ hạ cũ năm xưa của Đế Tuấn?

Mạnh Chương thần quân vẻ mặt phức tạp nhìn ra khắp mọi nơi xa xa.

Mặc dù Đế Tuấn vẫn vong, nhưng trong những cấp dưới vẫn còn vài vị Chuẩn Thánh nhân vật còn sót lại. Thế nhưng giờ phút này bọn họ đều không còn tiếp

tục e dè, xuất ra pháp lực mạnh mẽ tuyệt đối nhất thẳng xuyên cửu tiêu!

Nhưng vẻ kinh dị ở trong mắt chỉ duy trì trong chốc lát, ánh mắt lẫn thần hồn của Mạnh Chương lại bị vầng minh nguyệt sau vầng thái dương hấp dẫn.

Chỉ thấy có hai luồng nguyệt quang cũng đồng thời giáng xuống, sau đó thẳng xuyên vào tận Diệu Pháp Đại La Thiên!

Ngay lập tức liền khiến Hằng Sơn càng lay chuyển kịch liệt.

- Thê tử Đế Tuấn, Hi Hòa? Thường Hi?

Lục Áp đứng bên cạnh, nghe vậy thoáng gật đầu:

- Chính là gia mẫu cùng Thường di…

Mạnh Chương cũng đã sớm biết rõ thân phận của Lục Áp, không hề có chút ngoài ý muốn. Giờ phút này ánh mắt hắn từ đầu tới cuối không hề rời khỏi tinh không.

Chỉ thấy viên đế tinh ngay trung ương càng chếch sang bên thật dữ dội, phía trước chỉ là hai thước, mà giờ khắc này đã dời sang hướng nam chừng mười trượng!

Sự lệch lạc kia rõ ràng có thể nhìn thấy được, ngay cả tu sĩ Linh Tiên cảnh giới lúc này cũng có thể phát hiện thiên tượng biến hóa.

Trầm ngâm chốc lát, Mạnh Chương bỗng nhiên cười:

- Cũng được! Thật không ngờ Mạnh Chương ta quyết đoán cùng mưu tính còn không bằng ngươi. Việc đã đến nước này, Long tộc cũng đã không còn khả năng né tránh thoát thân, vậy thì bất cứ giá nào, đem thiên địa này quấy cho long trời lở đất thì đã làm sao?

Bỗng dưng thân hình hắn mở ra, thế nhưng đã hóa thành một đầu cự long dài bảy trăm vạn trượng, đồng dạng gặp gió liền trướng, kéo dài hơn chín vạn dặm, sau đó vang lên một tiếng long ngâm, còn hơn cả Lục Áp!

Ngay lập tức bên trong thiên địa sau một tích tắc yên tĩnh, khắp tứ hải ngũ hồ,

lập tức dựng lên vô số long ảnh, xoay quanh rít gào, hung uy lẫm nhiên, trong đó có mấy cỗ khí trụ cũng không hề kém hơn Chuẩn Thánh Kim Tiên!

Lục Áp đạo nhân không khỏi nhướng mày, trên mặt cười cười, tiếp tục nhìn về hướng nam Hằng Sơn.

Ở phạm vi ánh mắt hắn có thể nhìn tới, viên Trung Cung đế tinh càng thêm không ổn, lại chếch qua hướng Nam ước chừng trăm trượng.

Cả Tinh Cung đã rõ ràng hiện ra xu thế phá thành mảnh nhỏ, tử kim đế khí hoàn toàn ảm đạm tới cực hạn.

Nhưng dù viên đế tinh kia chếch hơn ba trăm trượng về phía nam, nhưng vẫn lơ lửng nơi đó, lần này vẫn còn vững vàng tại Trung Thiên, không còn động đậy.

- Quả nhiên! Hồng Quân phù chiếu cơ hồ có thể thay mặt thiên đạo, vẫn còn chưa đủ sao?

Lục Áp cũng không có chút ngoài ý muốn, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần tiếc nuối.

- Tuy đã dao động địa vị, rốt cục vẫn chưa thể đem hắn kéo xuống đế vị! Hiện giờ chỉ xem Hạo Thiên kia rốt cục lựa chọn chiến hay không chiến, sẽ vô cùng buồn bực…

Còn đang cảm thấy thật đáng tiếc, bỗng dưng phương vị sau lưng, chỉ nghe một tiếng bạo rống truyền đến, Mạnh Chương nhìn trở lại, chỉ thấy nơi phương bắc, Huyền Vũ chư tinh vô số tinh lực tụ tập, hướng Trung Thiên thổi quét tới.

Ngay lập tức cùng Huyền Thánh Tinh Cung tồn tại nơi bắc phương rõ ràng hợp thành một khối, hô ứng lẫn nhau.

- Huyền Vũ phá phong?

Trên mặt Lục Áp còn chưa kịp lộ ra vẻ vui mừng, liền nhìn thấy ở hai phương Đông Tây đều có một đoàn tinh quang một bạch một thanh đồng dạng đánh tới Trung Thiên.

- Thanh Long! Bạch Hổ!

Giờ phút này ngay cả Lục Áp cũng cảm thấy ngạc nhiên. Thanh Long vốn nằm trong dự liệu của hắn, mà Bạch Hổ thật làm người khác không hiểu nguyên do, có chút khó hiểu.

- Hay là Bạch Hổ tinh quân cùng phương tây đại đế năm xưa có chút liên quan?

Chỉ suy đoán trong nháy mắt, liền bị Lục Áp bỏ qua, chỉ thấy ngay phương hướng Trung Thiên, trên chín tầng mây rõ ràng có một đạo bạch quang chỉ kém hơn Oa Hoàng Hậu Thổ, ở trong tầm nhìn của hắn đang nhấp nháy.

- Hỏa Vân Động, Hi Hoàng!

Hít sâu một hơi rét lạnh, vẻ hưng phấn vốn đã sút giảm trong mắt Lục Áp lại tiếp tục hiện ra.

- Đây là quần tiên nghịch phản, thiên mệnh thay đổi triều đại…

Chỉ thấy trên tinh đồ, Thiên Đế Tinh tiếp tục chếch đi, lần này lại dời ra phía nam tới vạn trượng!

Theo phương hướng Hỏa Vân Động, một thanh một hoàng, hai luồng cường quang cũng chiếu rọi thẳng lên trên chín tầng mây.

Cả Trung Cung quần tinh rõ ràng đã hiện ra xu thế băng tán, hơn mười viên tinh tú sôi nổi thoát ly.

Mà viên bổn mạng tinh tú của Hạo Thiên cơ hồ đã lệch khỏi quỹ đạo phương vị Trung Cung.

Lục Áp không khỏi lớn tiếng cười dài, cơ hồ như đã thất thố.

- Tam Hoàng hợp nhất, cơ hồ đánh đồng Thánh Nhân! Nguyên lai thiên địa này giống như có rất nhiều người sợ hãi ngày tận thế sắp buông xuống. Hồng Quân a Hồng Quân, thật không biết lần này ngươi làm sao khiến cho Hạo Thiên tiếp tục chiếm đoạt Thiên Đế vị?

…

Thái Thanh Đại Xích Thiên, bên trong Bát Cảnh Cung, có hai vị đạo nhân đang khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Trong đó có một vị chừng ba mươi tuổi, chính là Huyền Đô Pháp Sư, giờ phút này vẻ mặt lại vô cùng cung kính.

Mà cách đó không xa, ngồi bên lò bát quái chính là một vị đạo nhân tóc bạc.

Ngọn lửa trong lò đã tắt, mà trên bàn cờ bên tay trái lại hiện thêm vài viên ngũ sắc thạch.

Còn có thật nhiều viên bạch sắc đã chuyển sang hắc sắc.

Rõ ràng cho thấy hai người bên trong đan phòng tuy chưa từng dùng quan chiếu phương pháp nào, nhưng hết thảy biến hóa bên trong hồng hoang hiện tại họ đều xem rõ toàn diện không hề bỏ sót, đang hiện vào bên trong thần thức hai người.

- Quần tiên nghịch phản, thiên mệnh thay đổi triều đại! Lần này nếu Hạo Thiên không có ngoại viện, chỉ sợ hơn phân nửa sẽ bị nhấc xuống Thiên Đế vị!

Huyền Đô Pháp Sư than nhẹ một tiếng, trên mặt cũng không có vẻ âu sầu, ngược lại cười nói:

- Nếu sư tôn còn không ra tay, chỉ sợ Thiên Đình thật sự cần thay đổi triều đại…

Vẻ mặt Thái Thượng Lão Quân cũng không chút gợn sóng, hoàn toàn thong dong, nhìn vào ván cờ trước mắt thản nhiên nói:

- Lúc này ra tay, làm sao có thể từ trong tay người kia lấy được ưu đãi, phải xem vị kia cầu đến trên đầu ta mới được!

Huyền Đô Pháp Sư gật nhẹ đầu, không chút ngoài ý muốn nói:

- Việc này chắc chắn khó thể lựa chọn, lui một bước đánh đồng lui ngàn bước. Nhưng nếu kéo dài quá lâu, khi đại thế đã thành, dù có phù chiếu của sư tôn cùng họ chỉ sợ cũng khó mà xoay chuyển cục diện!

Thái Thượng Lão Quân lại không chút lưu ý, trong ngữ khí vừa lơ đãng vừa lộ ra vài phần lãnh khốc:

- Cho dù thay đổi triều đại thì thế nào? Lại là chuyện của hắn, có quan hệ gì tới chúng ta đâu…

Huyền Đô cười cười, còn đang nói chuyện, trong lòng chợt động, trên mặt hiện lên vài phần kinh dị:

- Phục Hi, Hiên Viên, Thần Nông, lại là Tam Hoàng ra tay! Huyết Lục thiên quân Nhạc Vũ quả nhiên là lợi hại. Tuy thiên hạ quần tiên có nhiều Chuẩn Thánh đều e sợ ngày tận thế sắp đến, quần tiên nghịch phản vốn là lòng người sở hướng. Nhưng Nhạc Vũ kia ở trong vòng trăm năm không chút âm thanh đã tụ tập được thế lực như vậy, thật sự làm người khác kinh hãi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1269: Thánh Nhân phù chiếu!

- Người này nếu không có bản lĩnh như vậy, làm sao có thể sống đến bây giờ? Đổi lại là người khác, cho dù mấy ngày nay có ngươi năm lần bảy lượt âm thầm trợ giúp, chỉ sợ cũng khó đem thiên địa này quấy động như thế. Nhưng lần này thật sự có chút ngoài ý muốn…

Thái Thượng Lão Quân lẩm bẩm một tiếng, sau đó vung tay áo. Mặt đất bên dưới đã chuyển thành trong suốt, phảng phất như không có vật gì cản trở, có thể xuyên thấu qua chín tầng mây trời nhìn thấy cả hồng hoang thế giới.

Cúi người nhìn xuống, lông mày trắng của lão nhân lập tức thoáng nhướng lên:

- Nếu Phục Hi cùng Hiên Viên đã động, chỉ sau tiếp theo vẫn còn…

Chỉ thấy khắp tứ hải bốn phương có vô số quang trụ vọt lên bầu trời.

Theo sát sau Tam Hoàng, bên dưới tầng trời cũng có mấy đạo quang trụ không kém hơn họ bao nhiêu, lại có thể cùng sánh vai với phương hướng Vạn Thọ sơn lần lượt xuất hiện trong thiên địa.

- Tây Hoa đạo nhân, Tử Hư đạo quân, Thái Tố đạo quân, Dòng Hư chân nhân, Đông Minh chân quân. Sao lại như thế? Sao lại như thế? Ngay cả lão gia hỏa này cũng chịu ra rồi? Sớm như vậy đã ra mặt, chuẩn bị tự tìm cái chết sao?

Cơ hồ mỗi khi đọc lên một tên người, sắc mặt Huyền Đô Pháp Sư càng thêm tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vài vị này khí tức chỉ kém Trấn Nguyên Tử, giờ phút này lại hợp lực biểu lộ, khiến bên dưới hạ giới triều tịch linh lực đang dao động kịch liệt lập tức càng thêm cuồng bạo!

Cả thiên địa đều đang sôi trào chấn đãng.

Mà giờ khắc này nếu Nhạc Vũ có mặt tại đây, nghe được câu nói của Huyền Đô sẽ càng thêm cảm thấy kinh dị.

Đông Minh Cao Thượng Hư Hoàng Đạo Quân, Tây Hoa Cao Thượng Hư Hoàng Đạo Quân, Tử Hư Cao Thượng Nguyên Hoàng Đạo Quân, Dòng Hư Tam Nguyên Thái Minh Thượng Hoàng Đạo Quân, Thái Tố Cao Hư Thượng Cực Tử Hoàng Đạo Quân!

Những vị này đều là những tôn thần tối cao có danh tiếng, được liệt vào đệ nhất tầng bên trong Đạo gia chân linh nghiệp vị đồ làm bạn cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Thái Thượng Lão Quân cũng cảm thấy kinh dị. Đối với câu mắng cuối cùng của Huyền Đô Pháp Sư trực tiếp gác qua, thản nhiên nói:

- Làm sao lại không được? Chẳng lẽ phải chờ tới khi sư đệ kia của ta tổng chưởng Đạo giáo, sau đó họ bị liệt vào phản thần, đợi khi ngày tận thế đến thì vẫn lạc hay sao?

Hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó lão nhân tóc bạc chợt cười, phẩy nhẹ tay áo khiến trên bàn cờ lại hiện thêm vài quân cờ đen.

- Cũng không sớm lắm, chỉ là theo đạo lý nên sớm đứng thành hàng mà thôi! Mặc dù muốn xem trọng việc này, nhưng cũng nên có cực hạn…

Huyền Đô Pháp Sư vẫn ngơ ngẩn nhìn xuống phía dưới, sau một lúc lâu mới thất thần khẽ lắc đầu:

- Vài vị sư thúc kia xưa nay lánh đời không ra, tránh ở thế ngoại, chấm dứt nhân quả. Hiện giờ nếu hiện thân, trừ phi là vài vị Thánh Nhân đồng thời xuất hiện, nếu không việc thay đổi triều đại Thiên Đế chỉ sợ không cách nào đảo ngược! Cho dù có thể đem việc hôm nay áp chế, nhưng chỉ sợ uy vọng của Thiên Đình cũng đã tổn hại, tiếp cận sụp đổ…

Còn đang nói chuyện, bên ngoài Thái Thanh Đại Xích Thiên lại có một đạo phù chiếu do Huyền Hoàng Nhị Khí biến thành mạnh mẽ đột phá cấm chế trùng điệp, hướng vào bên trong Bát Cảnh Cung phi độn đến. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay

Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân híp lại, tiếp theo trong mắt hiện tia tinh mang:

- Đến rồi!

Pháp lực mở ra, liền trực tiếp cầm phù chiếu vào trong tay. Sau một lát trên gương mặt lộ ra vài phần trào phúng cùng tự giễu.

- Vị sư tôn kia của ta vẫn có tính cách như vậy! Mặc dù muốn nhường bước, cũng làm không được dứt khoát! Muôn vàn tính kế, toàn bộ quỷ mưu. Nhưng điều kiện này thật sự làm cho người ta không thể chống đẩy…

Huyền Đô Pháp Sư thoáng nhíu mày, tò mò hỏi:

- Ý của sư tổ là muốn sư tôn ra mặt áp chế việc lần này?

Thái Thượng Lão Quân lắc đầu:

- Chư thánh hiện thân, quần tiên nghịch phản, đây gọi là ý tứ khó khăn cản trở. Trung Thiên thượng đế, nắm giữ hết thảy thiên địa, vốn là vạn tiên đứng đầu. Cần ngồi yên trên đế vị cũng phải được thiên hạ chư tiên cho phép. Việc hôm nay nhiệt náo quá lớn, làm sao có thể ép xuống được?

Huyền Đô Pháp Sư như có suy nghĩ gì, tiếp theo trên mặt chợt tỉnh ngộ, mỉm cười:

- Thì ra là thế, lần này đúng là tiện nghi cho vị đại đế kia…

…

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, cả thiên cảnh đều bị vô số khí trụ đập vào, lay động chấn đãng từng đợt, vô số bụi mù nhấc cao, cuốn quét vào trong thiên không.

Khiến cả phạm vi Thiên Đình cơ hồ toàn bộ quan viên binh tướng sắc mặt đều trắng bệch như giấy, khiếp sợ thất thố, dáo dác nhìn xung quanh không biết nên làm thế nào cho phải.

Cả thiên cảnh giờ phút này giống như sắp bị sụp đổ, trên vân không rõ ràng ẩn hiện vết rạn.

Tình hình bên trong Thông Minh Cung tốt hơn được một chút, tiên quan nữ tiên đều đứng tại chỗ, nhưng trên mặt cũng khó nén được hoảng sợ.

Một ít tiên tu phẩm cấp tương đối cao đang sôi nổi tập hợp, nghị luận không ngừng.

- Tình hình này thật sự muốn thay đổi triều đại thiên địa?

- Chỉ sợ là không sai, ta nhớ được năm xưa trước khi Đế Tuấn thân vẫn, bên trong thiên cảnh cũng có tình hình như hôm nay…

- Tân nhậm Thiên Đế chỉ sợ chính là vị ở phương bắc kia đi? Nghe nói vị kia cũng là cửu cửu mệnh cách, không kém gì Đế Tuấn năm xưa!

Không khí khủng hoảng lan tràn khắp mọi nơi. Hôm nay bên trong thiên cảnh khắp bốn phương tám hướng đều có quang hoa thoát ra, chen chúc bỏ chạy nhưng cũng không có người nào ngăn trở.

Bên trong Kim Khuyết Điện thuộc Thông Minh Cung, giờ phút này vẻ mặt Hạo Thiên đã xanh mét, không còn nửa phần huyết sắc.

Hắn ngồi rũ rượi trên ngai vàng, toàn thân giống như đã mất hết sức lực, vẻ mặt lẫn ánh mắt đều hoàn toàn mờ mịt.

Mà bên trong Kim Khuyết Điện, ngoại trừ Lý Trường Canh, giờ phút này lại có thêm một nữ tử đầu đội kim quan, vũ y nghê thường ung dung đoan trang.

- Oa Hoàng, Hậu Thổ, Trấn Nguyên đại tiên, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, Lục Áp đạo nhân, Mạnh Chương thần quân, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Tây Hoa đạo nhân, Tử Hư đạo quân, Thái Tố đạo quân, Dòng Hư chân nhân, Đông Minh chân quân…

Thanh âm tựa như hoàng anh xuất cốc đột nhiên ngừng lại, trên mặt nữ tử lộ ra vẻ trào phúng nồng đậm:

- Bệ hạ thật sự là bản lĩnh, Thái Sơ Kim Tiên như ta không làm được gì thì cũng

thôi đi. Nhưng hôm nay Hỗn Nguyên Đại La Thái Thượng Kim Tiên ra mặt đã có hơn mười vị. Thiên Đế vị của bệ hạ chỉ mới ngồi năm vạn năm đã đem hồng hoang quần tiên đắc tội không biết mấy lần…

Ánh mắt Hạo Thiên chớp động, hiện lên vẻ tức giận tràn đầy. Sau một lát hắn cũng không tranh luận, chỉ thở dài một tiếng.

Lý Trường Canh đứng bên cạnh lại biện giải cho Hạo Thiên:

- Lời này của thánh mẫu thật sự có quá mức, những Chuẩn Thánh Kim Tiên kia có lẽ có một số người là vì hưởng ứng Nhạc Vũ kia. Về phần những người còn lại, cũng chỉ vì ngày tận thế sắp đến nên muốn mượn cơ hội trước mắt liều lĩnh một lần mà thôi, không có quan hệ gì tới bệ hạ…

- Không quan hệ?

Nữ tử kia không khỏi hừ lạnh một tiếng:

- Nếu biết rõ trong hồng hoang hiện tại chẳng khác gì núi lửa, vô cùng căng thẳng, làm việc càng nên cẩn thận mới phải, vì sao phải tùy tiện ra tay đối với người nọ?

Trên mặt Hạo Thiên vốn đang hiện đầy vẻ chán nản, nỗi hối hận trong lòng như cắn nuốt tâm can, suy sút đến cực điểm. Giờ phút này nghe vậy ngược lại cảm thấy tức giận, trợn mắt trừng nữ tử:

- Trẫm không cản trở hắn, chẳng lẽ để yên cho nữ tử kia cắn nuốt thần tinh của Xi Vưu, khiến trên thế gian này lại có thêm một người có tư cách, có thể dùng lực chứng đạo hay sao? Nhân vật như thế, sư tôn đã sớm có giao phó, nhất định phải diệt trừ…

Đôi mày liễu của nữ tử kia nhíu lại, trong mắt cũng hiện lên vài phần ngưng trọng. Hạo Thiên lại cười khổ một tiếng, ngữ khí cũng dịu lại:

- Ta cũng không ngờ tới lần này ra tay lại có hậu quả như vậy. Nhạc Vũ kia lại dám cùng ta hoàn toàn bức xé da mặt!

Lý Trường Canh cũng mở miệng khuyên nhủ:

- Hiện giờ là lúc mấu chốt nhất của Hồng Quân đạo tổ cùng thiên đạo tương hợp. Giống như tình hình của Nhạc Vũ, nếu tăng thêm một người sẽ phải hao tổn một vài phần lực lượng để áp chế, cử chỉ của bệ hạ tuy có thiếu cân nhắc, nhưng cũng chỉ là cẩn tôn pháp chỉ của Thánh Nhân! Xin thánh mẫu hay bớt giận…

Nữ tử cau mày không nói, sau một lát than nhẹ một tiếng:

- Nhưng tình hình hôm nay nên làm thế nào cho phải? Quần tiên nghịch phản, ý tứ khó trở ngăn. Đại thế của Huyết Lục thiên quân đã thành, chỉ sợ không cần đại chiến cả ta và ngươi đều phải thoái vị khỏi Trung Cung!

Trên mặt Hạo Thiên cũng hiện lên vài phần khổ sáp, hai mắt vô thần xuyên thấu qua mây mù trùng điệp nhìn xuống hạ giới, thẳng xuyên thân ảnh của thiếu niên tay cầm ngũ sắc cự kiếm đang ngạo nghễ đứng giữa thiên không.

Đôi long đồng sắc bén như kim châm xuyên thấu qua không gian trùng điệp không chút nhượng bộ nhìn thẳng vào hắn, làm trong lòng hắn tựa như đao cắt, phẫn hận đan xen.

- Hiện giờ cũng chỉ có thể xem thử sư tôn xử trí như thế nào. Người này đúng là đại kiếp lớn của trẫm! Nếu như lần này có thể vượt qua tai họa, trẫm cùng hắn nhất định không đội trời chung!

Nữ tử kia nghe vậy không khỏi hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời, lại lâm vào trầm tư.

Lý Trường Canh thấy thế không khỏi lắc đầu nói:

- Kỳ thật Thiên Đế Thánh Mẫu cũng không cần lo lắng quá mức, Hồng Quân đạo tổ dĩ thân hợp đạo, Thiên Đình đế vị vô cùng trọng yếu. Mấy vạn năm trước Đạo tổ đã ngăn trở Đế Tuấn, mấy vạn năm thời gian cũng không có hành động. Nhất định sẽ không để người kia bước lên Thiên Đình đế vị, làm hòn đá cản chân!

Nghe được lời này sắc mặt nữ tử cùng Hạo Thiên đều buông lỏng, vẻ âu sầu trong mắt đều thoáng thối lui.

Ngay sau đó nữ tử lại lóe lên dị sắc, nhìn xuống bên dưới:

- Có lẽ lần này có thể mượn lực của sư tôn sẽ không xảy ra việc gì. Nhưng lần sau lại như thế nào? Người này trong tay có Hồng Mông Khí, Hà Đồ Lạc Thư cùng Côn Luân Kính đều là linh bảo tuyệt đỉnh. Thế lực dưới trướng thật sự là khủng bố, lần này Hỗn Độn Kim Tiên công kích Thiên Đình cho dù chỉ có một phần, nhưng chân chính chịu nghe hiệu lệnh của hắn vậy cũng đã đủ làm thay đổi triều đại Thiên Đình…

Sắc mặt Hạo Thiên cũng biến thành tái nhợt, bên trong huyễn ảnh phía dưới, từ khắp bốn phương tám hướng dựng đứng vô số khí trụ quang hoa, chiếu vào trong mắt khiến hắn cảm thấy vô cùng chói mắt đau đớn.

Ánh mắt hắn dần dần khôi phục lại vẻ trong trẻo lạnh lùng, ngữ khí như đinh đóng cột:

- Việc hôm nay một khi giải quyết, bất kể như thế nào trong vòng trăm năm trẫm phải hoàn toàn nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận! Sư muội, ngươi phải nỗ lực giúp ta…

Sắc mặt nữ tử chợt ngẩn ra, sau một thoáng giãy dụa, qua hồi lâu mới cố gắng gật đầu.

Cũng chỉ trong nháy mắt, từ bên ngoài thiên cảnh có năm đạo kim phù lục tục bay vào bên trong Kim Khuyết Điện.

Thần hồn của nữ tử cùng Lý Trường Canh đều chợt buông lỏng, mà Hạo Thiên như trút được gánh nặng, lộ ra vài phần ý mừng.

Hắn vẫy tay liền thu lấy năm phù chiếu, vừa dùng ý niệm xem qua, khí tức của Hạo Thiên liền chuyển sang nổi giận.

Một tiếng gầm lên giận dữ phẫn hận lẫn không chút cam lòng lập tức vang vọng Thiên Đình!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1270: Xi Vưu chi thương!

Lôi Tuyệt Địa, Nhạc Vũ nhìn thấy quang trụ dâng lên đầy trời, vẻ mặt cũng chợt giật mình ngây ra.

Theo lúc ban đầu tính toán, chỉ là muốn cùng Hạo Thiên đặt bài xuống, bức bách hắn thu tay lại, nhưng cuối cùng diễn biến thành tình hình như thế đúng là xa xa vượt qua dự liệu của hắn.

Đến lúc này đã có vài chục vị Chuẩn Thánh Kim Tiên ra tay. Mà quang hoa khí trụ vẫn còn đang gia tăng, ngay cả những Đại La Kim Tiên cũng lần lượt gia nhập vào bên trong.

Trong thần niệm cảm ứng của Nhạc Vũ, cả hồng hoang, tứ đại bộ châu đều có thể nhìn thấy vô số tinh quang ngập trời, rậm rạp trào dâng.

Bổn mệnh tinh tú của chính hắn thế nhưng lúc này đang phân ra một đạo quang ảnh hướng phương vị Trung Cung di động tới.

- Quần tiên nghịch phản, thiên mệnh thay đổi triều đại…

Phun ra câu nói này, trong tâm Nhạc Vũ nhiều ít có vài phần khổ sáp.

Vào lúc hắn còn chưa kịp chuẩn bị chu đáo như hiện tại, bước lên Thiên Đế vị đối với hắn mà nói thật sự không biết là họa hay phúc.

Phỏng chừng mấy vị Đạo tổ thánh nhân kia hơn phân nửa sẽ nhúng tay tiến hành ngăn cản việc này.

Hơn nữa nhìn thiên tượng hôm nay cũng làm cho hắn có chút nghi hoặc.

- Bổn mệnh tinh tú phân liệt, đây là dấu hiệu gì? Còn có vài vị nhân vật thái cổ kia, ra mặt không khỏi quá sớm…

Ngay khi trong lòng Nhạc Vũ còn đang vô cùng nghi hoặc, giờ phút này Xi Vưu lại đang hoảng sợ.

Người trước mắt rốt cục lại có thân phận như thế nào? Chỉ dùng một lời nói liền làm chư thánh hưởng ứng? Thiên hạ quần tiên tất cả đều phản nghịch?

Lúc hắn bị phong ấn, Hạo Thiên đã làm Thiên Đế. Khi đó tuy quyền uy của Thiên Đình còn ảm đạm, nhưng được Hồng Quân âm thầm trợ giúp, thực lực cũng không thể xem thường!

Hiện giờ chư thần vẫn lạc, hồng hoang phá nát, Thiên Đình sau mấy vạn năm lại càng không biết mạnh mẽ đến mức độ nào.

Nhưng thiếu niên trước mặt nhìn qua bề ngoài cũng không thấy có bao nhiêu thần kỳ, chỉ nói ra một câu "bức xé ước định, cùng ta một trận chiến?", liền khiến Thiên Đình dao động, đế tinh lung lay!

Bên trong hồng hoang rốt cục từ khi nào lại có một Hỗn Độn đại năng như vậy quật khởi?

Trong lúc mơ hồ hắn có thể phân biệt được lai lịch của vô số quang hoa khí trụ kia.

Một Nữ Oa thánh nhân đã làm người khác giật mình, lại thêm vị Hậu Thổ rõ ràng đã nửa bước đăng thánh!

Không ngờ lại có hai Thánh Nhân vì người này làm hậu thuẫn!

Ngoài ra còn có Trấn Nguyên đại tiên, Côn Luân Tây Vương Mẫu, Tây Hoa đạo nhân, Tử Hư đạo quân, Thái Tố đạo quân, Dòng Hư chân nhân, Đông Minh chân quân, không có ai không phải là Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên! Hoặc là lánh đời không ra, hoặc danh chấn tam giới. Thời đại đều viễn cổ hơn hắn, thần thông cũng vượt trên hắn!

Người này có tài đức gì có thể khiến cho những nhân vật thái cổ làm trái ý của Hồng Quân, bức bách Thiên Đình?

Trong miệng hít sâu một hơi lạnh, gương mặt Xi Vưu cũng đã khôi phục vẻ băng sương. Trước đó bởi vì trên bầu trời lắng xuống kim quang cự chưởng khiến cho

hắn khởi lên vài phần hi vọng, hiện tại đã toàn bộ đoạn tuyệt.

Ngay sau đó trong lòng hắn chợt báo động, chỉ thấy mây mù dày đặc bỗng dưng xé mở, một huyết hồng ảnh kiếm mang theo lôi quang khôn cùng đánh tới.

Sát lực vô hạn khiến người khác cảm thấy vô cùng nguy hiểm, cửu thải lôi quang làm ánh mắt Xi Vưu theo bản năng co rụt lại.

- Vô thượng thần lôi!

Một tiếng bạo rống, mang theo vẻ kiêng kỵ kinh ngạc vô tận cùng vẻ tràn ngập không dám tin.

Đoàn cửu thải lôi quang kia rõ ràng chính là vô thượng kiếp lôi!

Như thế nào có thể? Thế gian này ngoại trừ người kia, còn có ai có thể nắm giữ được vô thượng lôi pháp!

Ngũ sắc kiếm của thiếu niên vừa rồi đã khiến người kinh dị, vì sao nữ tử này lại có thể nắm giữ được một môn vô thượng đại đạo như thế?

Trong lòng vô cùng nghi hoặc, hắn vị phong ấn bảy vạn năm, trong hồng hoang rốt cục đã biến thành thế giới ra sao?

Một người có tư cách lấy lực chứng đạo, tiêu dao hồng hoang, lại một lần đã nhìn thấy được tới hai người?

Huyết sắc kiếm ảnh cùng kích quang oanh kích, trong nháy mắt cự lực cuồng phong nổ tung khiến cả không gian lập tức bành trướng cuồn cuộn tán phát ra ngoài!

Nhưng vào lúc này vẫn chưa kịp làm cho không gian bị phá nát, đã bị pháp lực cuồn cuộn từ bên trên rót xuống mạnh mẽ áp chế.

Toàn thân Xi Vưu tràn ngập lôi quang, bị cửu thải lôi hoa đánh trúng tán đầy máu tươi.

Cánh tay phải cầm trường kích chỉ còn lại xương trắng âm sâm, một đôi chân cũng bị lôi quang trực tiếp tạc thành bột mịn.

Khí tức suy yếu, nỗi kinh dị trong mắt hắn càng tăng thêm vài phần. Môn vô thượng thần thông này rõ ràng còn chưa đạt tới cảnh giới viên mãn, nhưng lại đem lôi pháp chân chính hoàn thành.

Nhưng uy lực kia cũng đã vượt qua vô số cửu giai kiếp lôi!

Còn có thiếu niên trên không càng làm lòng người chấn kinh. Nữ tử trước mắt tuy chỉ có Đại La cảnh giới, một thân pháp lực thần thông lại không kém gì Hỗn Độn. Hai người giao thủ dùng một kích toàn lực còn vượt xa khả năng dung nạp của thế giới này tới hơn mười lần!

Nhưng thiếu niên lại có thể nhẹ nhàng đem không gian bị phá nát kia toàn bộ phục hồi, những lực lượng dư ba đều bị áp chế.

Thần thông thủ đoạn như vậy so với một kiếm lúc trước còn làm người khác thêm rung động.

Không chỉ là pháp lực mà thôi, còn phải nắm giữ thật rõ thiên địa đại đạo, thời không pháp tắc!

Cũng may giờ phút này thiếu niên kia còn chưa có ý ra tay. Hắn chỉ cầm lấy trường kiếm, vẻ mặt lãnh đạm nhìn lên bầu trời.

Ngược lại nữ tử trước mắt, mười hai phiến huyết sắc liên diệp dưới chân nàng đang tràn ra, một đôi huyết dực sau lưng nàng chợt duỗi dài tới ba mươi vạn trượng.

Vô số sát lực tách ra, vô cùng nồng đậm, mỗi một lần vỗ cánh liền tạo nên một trận linh lực ba triều.

Sau khi bị kích ảnh của hắn đánh lui ra xa ba trăm vạn trượng, nàng lại tiếp tục tiến lên, một kiếm xuyên phá trời cao hướng chỗ náu thân của hắn đánh tới.

Vào lúc này cũng không phải lôi quang chấn đãng, pháp tắc giả thuyết tầng mười bảy được gia trì vào trong, mơ hồ có thể nhìn thấy được một long ảnh tử kim mười tám trảo quấn quýt trên thân kiếm bỗng dưng rít gào!

Mà vào lúc này Xi Vưu đã tràn đầy vẻ kinh hãi.

Ngay khi long ảnh xuất hiện, huyết sắc kiếm ảnh tràn đầy sát lực đang dùng tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy điên cuồng tăng trưởng, kéo lên một cảnh giới không sao tưởng tượng nổi.

Mà cửu thải lôi quang cũng trong nháy mắt bạo tăng lên gấp ba lần.

- Đại Phách Nguyên Long Tạo Hóa Quyết!

Nếu nói thiếu niên kia sử dụng chính là Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, là đem các loại thần thông dung hợp thành một cuối cùng đạt lên tới đỉnh, vậy thì Đại Phách Nguyên Long Tạo Hóa Quyết lại có tác dụng gia trì, đồng dạng khiến các loại thần thông tăng thêm uy lực đến mức tiếp cận vô thượng đại đạo vô hạn, thật có thể nói đủ sức xảo đoạt thiên địa tạo hóa!

Giờ phút này Xi Vưu chỉ có cảm giác như muốn hộc máu, nếu không phải hồn niệm của hắn cảm giác được một nam một nữ trước mắt vẫn là Nhân tộc, cơ hồ hắn đã cho rằng thủy tổ nhị long sống lại!

Xi Vương Kích trong tay hắn lập tức bắn ra vạn đạo kích quang, như ngọn núi lớn cản trở ngay trước luồng kiếm quang kia.

Hắn đem hết toàn lực ngăn trở Chiến Tuyết truy kích, lại cố hết sức tránh né không giao kích cùng luồng kiếm quang.

Nhưng ngay sau đó lại chỉ thấy cặp huyết sắc ánh mắt đối diện chớp lên một tia hào quang.

- Định!

Vừa thốt ra lập tức vô số thiên địa linh lực bên trong thiên địa liền cuốn tới, định trụ thân hình của Xi Vưu.

Tuy chỉ trong thoáng chốc đã bị hắn dùng cự lực giãy thoát, nhưng huyết sắc kiếm quang cũng đã tới trước người hắn.

- Lại là Ngôn Linh Thể!

Vẻ kinh dị trong mắt chỉ thoáng dừng lại chốc lát, kiếm quang kích ảnh đã oanh

kích vào nhau.

Toàn thân Xi Vưu lập tức tóe ra vô số máu tươi, da thịt nứt nẻ liệt vỡ, vết thương rậm rạp tràn đầy.

Trước đó hắn vừa chống đỡ một kiếm của thiếu niên kia đã bị thương nặng, giờ phút này càng thêm trầm trọng, sát lực toàn thân cơ hồ không cách nào điều động.

Trong đôi huyết đồng chỉ còn lại cảm xúc tuyệt vọng.

Nữ tử trước mắt chỉ thoáng lui ra sau, đôi huyết dực vẫy mạnh, chỉ chớp mắt lại một kiếm bắn tới!

Trong lòng Xi Vưu bỗng dưng chợt hiểu ra, thiếu niên vừa rồi thực sự không hề ra tay giúp đỡ, mà vì thiếu niên kia có tự tin thiếu nữ này thực sự đủ thực lực giết chết hắn!

Cảm giác suy yếu tràn ngập khắp toàn thân, một thân pháp lực bị phong ấn suốt mấy vạn năm đã bị hao mòn tới khô kiệt.

Nhìn thấy kiếm quang buông xuống, Xi Vưu cơ hồ đã không còn muốn phản kháng, trong đôi huyết sắc song đồng lộ ra vẻ nghi hoặc tràn đầy, gầm lên giận dữ:

- Hai người các ngươi rốt cục là ai?

Chiến Tuyết nghe vậy ánh mắt ngưng lại, tiếp theo gương mặt liền khôi phục vẻ hờ hững lạnh lùng:

- Hôm nay người giết ngươi vốn là người dưới trướng An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, Câu Trần Thượng Cung tinh quân!

Trong mắt Xi Vưu lập tức lóe lên tinh mang, Câu Trần Thượng Cung tinh quân ở trong thần chức của Thiên Đình, nắm giữ chính là chiến tranh sát phạt!

Như thế nói đến, thiếu niên tay cầm kiếm cơ hồ khiến Thiên Đình lay chuyển kia, chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương?

Bảy vạn năm bị phong ấn, không ngờ trên thế gian này lại còn xuất hiện anh hùng hào kiệt như vậy đã hoành không xuất thế!

Mà ngay sau đó trước mắt Xi Vưu đã bị vô số kiếm quang hoàn toàn bao phủ!

…

Chiến Tuyết cùng Xi Vưu kịch đấu, Nhạc Vũ chỉ phân ra một tia thần niệm đi chú ý mà thôi.

Xi Vưu đã bị một chiêu kiếm của Nhạc Vũ làm suy giảm tới nguyên thần, một thân thần thông không còn được một phần, với khả năng của Chiến Tuyết đủ ứng phó ung dung.

Đem tàn thân của Xi Vưu hoàn toàn tru diệt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Vừa lúc xem đây là một chiến pháp ma luyện kiếm ý.

Hắn cần phòng bị chính là Xi Vưu cùng đường sẽ ôm ấp ý niệm đồng quy vu tận.

Đại bộ phận tâm thần của hắn chỉ chú ý lên Thiên Đình bên trên.

Chỉ trong nháy mắt, lại thêm mười mấy quang trụ dựng đứng trên bầu trời.

Cả hồng hoang đều đang dao động, trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ có thể cảm nhận được tận sâu trong minh minh người kia cơ hồ đã cùng thiên đạo hợp thành một thể lại hiện ra vài phần cảm giác suy yếu.

Người kia cùng thiên đạo kết hợp tựa hồ đã xuất hiện một tia vết rách.

Mặc dù còn không rõ ràng, nhưng đã khiến hắn cảm thấy kinh dị khó hiểu.

- Đây đúng là nỗi vui mừng ngoài ý muốn! Như thế nói đến, hồng hoang sát kiếp hoặc có thể kéo chậm lại thêm năm mươi năm…

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, hiện ra vài phần ý cười. Nếu hồng hoang sát kiếp kéo chậm thêm thời gian, đại kiếp nạn của chính hắn cũng sẽ hoãn lại.

Sợi dây thừng bao quanh cổ hắn cuối cùng đã nới lỏng vài phần, nói là vui mừng tuyệt không quá đáng.

Ngay sau đó chỉ thấy trên không trung có năm đạo kim phù huy hoàng sôi nổi hướng Thiên Đình bay đi, bám theo năm đạo tử kim quang ảnh.

- Phù chiếu của Đạo tổ sao? Quả nhiên! Lần này xem như tiện nghi cho vài vị Thánh Nhân, cũng không biết lại bắt được bao nhiêu ưu đãi…

Trong lòng Nhạc Vũ như gương sáng, hừ lạnh một tiếng cũng không tiếp tục để ý, tiếp theo chỉ lẳng lặng chờ đợi xem thiên tượng biến hóa.

Chỉ thấy bổn mạng tinh tú vừa phân liệt ra đã xuyên thẳng vào trong Trung Cung, nhưng Thiên Đế Tinh hiện tại cũng đã một lần nữa quay về Trung Cung, tuy khoảng cách có chút chênh lệch với vị trí trước đó, nhưng rốt cục xem như ổn định lại.

Ngay sau đó liền thấy Lý Trường Canh tay cầm thiên chỉ từ trong hư không bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1271: Tử Vi đại đế!

Khi Lý Trường Canh xuất hiện trên không trung, trên mặt lại không chút diễn cảm, hắn quét mắt nhìn xung quanh một lượt, tiếp đó trực tiếp nhìn qua hướng Nhạc Vũ.

Hai người nhìn nhau một lát, Lý Trường Canh cũng chậm rãi thở dài, hắn đem thiên chiếu mở ra, cao giọng tuyên đọc:

- Chư vị Thánh Nhân có chỉ, Kim Khuyết Vô Thượng Chí Tôn Tự Nhiên Diệu Hữu Di La Chí Chân Ngọc Hoàng Thượng Đế Hạo Thiên, nắm giữ Thiên Đình hơn tám vạn năm, lại chỉ ngồi yên nhàn rỗi, không biết tu tâm. Khiến thiên địa ngũ khí mất cân đối, sát kiếp liên tục phát sinh! Vốn nên cách chức, niệm tình còn có công đức với thiên địa này, từng là ái đồ của Đạo tổ. Tạm cách chức Trung Thiên Ngọc Hoàng Thượng Đế…

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không có chút ngoài ý muốn. Trận thế hôm nay lớn như vậy, nếu vẫn để nguyên cho Hạo Thiên đảm nhiệm Trung Thiên Thượng Đế, việc hôm nay nhất định khó thể dàn xếp êm thấm.

Quan hệ tới mặt mũi của mọi người, cho dù những thượng cổ đại năng không tình nguyện cũng sẽ hỗ trợ hắn gây ra trận chiến.

Hiện giờ gặp được kết quả này, tuy vẫn có thiên vị nhưng mọi người miễn cưỡng có thể thừa nhận.

Về phần bất đồng với nhân gian đế vương, tạm cách chức đế vị, tuy quyền thế chưa tổn hại nhưng thiên địa vị cách đã lắng xuống một bậc.

Theo sát phía sau ngữ khí của Lý Trường Canh đột nhiên xoay chuyển, đề cập tới Nhạc Vũ:

- Phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế Nhạc Vũ, an định hạt nội, vì Nhân đạo khai thác phương bắc. Công đức có thể so với Tam Hoàng, công tích sặc sỡ.

Có thể kiêm lĩnh Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế. Chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, nhật nguyệt tinh tú, chỉ huy tam giới giới tinh tú cùng chư thần sơn xuyên…

Lời này vừa hạ xuống, không khí trong toàn bộ thiên không nhất thời như cứng lại.

Cơ hồ toàn bộ hồn niệm đều xuyên thẳng tới chỗ Nhạc Vũ đang đứng, cảm xúc như có chờ đợi, có vui sướng, cũng có oán hận, còn có sầu não buồn bực.

Mà trong mắt Lý Trường Canh cũng đầy bất an, trong ánh mắt nhìn Nhạc Vũ đang mang theo vài phần cầu khẩn.

- Xin An Thiên Huyền Thánh bệ hạ tiếp chỉ!

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy vô số thiên địa linh lực tụ tập tới, thần hồn hắn đột nhiên hốt hoảng, theo bản năng muốn thốt lời cự tuyệt.

Sau một thoáng hắn chợt bừng tỉnh, âm thầm tuôn mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

Chỉ cần vừa rồi hắn bị thiên địa ý niệm mê hoặc, nói ra hai chữ "không tiếp", chỉ sợ sẽ lập tức khởi lên chiến cuộc hồng hoang, sát kiếp liên tiếp khởi phát!

Một lời của hắn có thể quyết định họa phúc sinh tử của thiên hạ tiên tu!

Thầm thở sâu một hơi, Nhạc Vũ trầm ngâm hồi lâu mới thoáng cúi người:

- Nhạc Vũ phụng mệnh!

Vừa nói xong, trong nháy mắt vô số hào quang, ngàn vạn vân quang sôi nổi hướng bầu trời Lôi Tuyệt Địa tụ tập đến.

Lý Trường Canh cũng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt khôi phục vài phần ý cười, đem thiên chỉ khép lại, sau đó giáng xuống.

Mà trong thiên địa cũng vang lên hơn mấy chục âm thanh như tiếc hận, lại như thỏa mãn thở dài.

Nhưng ngay khi những đạo hồn niệm kia đang lục tục rút lui, bên dưới Lôi Tuyệt Địa bỗng dưng có một cỗ sát lực mạnh mẽ tuyệt đối, lại hung hoành bá đạo vọt thẳng phía bầu trời!

Nhạc Vũ nhíu mày, cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy thân ảnh Xi Vưu đã hoàn toàn biến mất.

Giữa không trung chỉ còn lại một viên huyết kén.

Vô số tín ngưỡng lực, vô số đại đạo pháp tắc tựa như từng sợi tơ rậm rạp quấn quanh bên ngoài.

Thân ảnh bên trong huyết kén chính là Chiến Tuyết, huyết sắc quang luân sau lưng nàng đã tăng lên tới tầng mười tám!

Khiến viên Câu Trần đế tinh trên không trung càng thêm rạng rỡ nhấp nháy!

Những đạo hồn niệm kia khí tức như ngừng lại, dừng lại bên trên bầu trời Lôi Tuyệt Địa ước chừng hơn mười hơi thở mới lần lượt rời đi.

Ánh mắt Lý Trường Canh thật phức tạp liếc mắt nhìn huyết kén, ngưng trọng nói:

- Chúc mừng bệ hạ lại có thêm một cường lực trợ giúp! Câu Trần Thượng Cung tinh quân chức vị đã được chư vị Thánh Nhân thừa nhận. Đây là thiên chỉ, hiện giờ tinh quân có chút không thuận tiện, xin bệ hạ ngày sau thay mặt tuyên chỉ!

Vừa nói xong, lại đem một tử kim thiên chiếu lấy ra giáng xuống.

Nhạc Vũ phẩy tay áo cuốn vào trong tay, chỉ thấy bên trong phù chiếu quả nhiên là thừa nhận Chiến Tuyết trở thành Câu Trần Thượng Cung tinh quân, sau đó có dấu ấn của Hạo Thiên, cùng năm dấu ấn của năm vị Đạo tổ.

Âm thầm hừ lạnh, Nhạc Vũ không hề lưu ý chút nào. Hắn là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương, còn là Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế. Chấp chưởng phương bắc chư thiên, thiên kinh địa vĩ, nhật nguyệt tinh thần, còn chỉ huy tam giới tinh tú cùng chư thần sơn xuyên. Tuy đại đa số thần chức cần có kỳ danh, nhưng có thể thăng chức một vị Câu Trần Thượng Cung tinh quân cũng đã danh chính ngôn thuận!

Cũng không cần người khác đến đưa một lần thuận nước giong thuyền.

Lý Trường Canh đọc xong thiên chiếu, tiếp đó mấp máy môi định nói chuyện, nhưng lời vừa đến bên miệng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Vũ áp bức đành im lặng, chỉ có thể lộ vẻ sầu thảm cười nói:

- Chúc mừng Tử Vi đại đế, sau này hôm nay đã đứng trong hàng ngũ Tứ Ngự! Bắc Cực đế đình sáng lập, xin đại đế hãy nhanh chóng đến nhậm chức! Mặt khác Dao Trì thánh mẫu có lời muốn ta nói với bệ hạ. Ba mươi năm sau chính là vạn năm thọ nguyên của nàng, thỉnh Tử Vi bệ hạ nể tình tham dự! Lý Trường Canh xin cáo từ…

Cúi người thi lễ, Lý Trường Canh lại bước vào trong hư không, chỉ lóe mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ cầm thiên chỉ phong hắn làm Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế trong tay, như có suy nghĩ gì.

Trong trí nhớ kiếp trước của hắn, Đạo gia Tứ Ngự gồm có Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ hoàng đế, chúa tể đất đai đồng bằng núi đồi cùng luân hồi minh phủ.

Câu Trần Thượng Cung Thiên Hoàng đại đế chấp chưởng thống ngự vạn lôi, nam bắc lưỡng cực cùng thiên, địa, nhân tam tài, thống ngự chúng tinh cùng chủ trì chiến tranh nhân gian.

Nam Cực Trường Sinh đại đế chấp chưởng chính là thọ thiên họa phúc của nhân gian cùng thiên hạ quần tiên.

Về phần Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế trong Tứ Ngự, đứng hàng vị trí đầu lĩnh, ngoại trừ chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, nhật nguyệt tinh tú, chỉ huy tam giới tinh tú cùng chư thần sơn xuyên ra, còn chấp chưởng khí hậu bốn mùa, có thể hô mưa gọi gió, sai khiến quỷ thần, là tông sư của vạn vật, là vương của vạn tinh!

Nhìn qua như có thật nhiều thần chức, nhưng chỉ dùng một câu ngắn gọn cũng có thể khái quát – cùng Nam Cực Trường Sinh đại đế đối ứng, cùng thống lĩnh mưa gió, quản lý vạn thần!

Nếu luận theo chức vị, thật sự là trong Thiên Đình ngoại trừ Hạo Thiên ngọc đế, là người có quyền thế lớn nhất.

Nhưng phần lớn chức năng lại trùng hợp với Trung Thiên Thượng Đế. Nếu Trung Thiên Thượng Đế cường thế, vậy Tử Vi đại đế giống như là một con rối, ngược lại Trung Thiên thượng đế yếu hơn, Tử Vi đại đế có thể chân chính chấp chưởng thần chức, cũng có thể làm cho Thiên Đế kia mất quyền lực…

- Năm vị Thánh Nhân kia chính xác là có bàn tính thật tốt!

Trong lòng Nhạc Vũ cười lạnh, kế sách đuổi sói nuốt hổ như vậy, chính là dương mưu, làm người thật sự không thể chống đẩy.

Thiên chỉ vừa rồi xem qua như trực tiếp kéo Hạo Thiên xuống Thiên Đế vị, kỳ thật cũng không phải là không thể nào. Nhưng với pháp lực hiện giờ của Nhạc Vũ, thực sự cũng chưa thể áp chế được thiên hạ quần tiên.

Chẳng thà hắn tiếp tục ở lại phương bắc kéo thêm một đoạn thời gian hãy nói sau.

Vả lại chức vị Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế kia, cũng phù hợp với ý muốn của hắn!

Về việc thọ nguyên vạn năm của Dao Trì thánh mẫu, theo truyền thuyết nữ tử này cũng từng là đạo đồng của Hồng Quân. Cũng cùng ngày sinh với Hạo Thiên, Dao Trì sinh nhật cũng là sinh nhật của Thiên Đế.

Thật không biết hai người kia lại có âm mưu quỷ kế gì?

Ba mươi năm sau thử đến một chuyến cũng không sao cả.

Thu hồi đồ vật trong tay, Nhạc Vũ phát ra pháp lực đem huyết kén kể cả hài cốt cùng Xi Vương Kích của Xi Vưu cùng thu vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Ngay sau đó hắn lại đem Trấn Thế Chung hóa lại thành chuông nhỏ, cầm vào trong tay.

Hắn chỉ cảm thấy vòng dây vốn thuộc về Hỗn Độn Chung đã dần dần dung hợp

vào trong chuông này, khoảng cách tự sinh được linh thức chỉ còn thiếu thêm chút nữa.

Hồn niệm của Nhạc Vũ thoáng cảm ứng một phen, không khỏi thấp giọng cười khẽ:

- Trẫm thật muốn nhìn xem ngươi rốt cục còn có thể nhẫn nhịn đến lúc nào…

Thanh âm của hắn cũng không cố ý che giấu, thanh truyền ngàn dặm. Chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ đã bước vào bên trong hư không, lấy Côn Luân Kính che giấu hình dạng, bỏ rơi vô số thần niệm truy tung, thoáng chốc không thấy bóng dáng.

Bài trừ phong ấn Xi Vưu, trợ giúp Chiến Tuyết cắn nuốt thần tinh, đại sự bực này vô luận huyễn pháp của hắn cao minh như thế nào đều không thể ẩn giấu.

Vì vậy suốt mấy năm Nhạc Vũ cũng thật thoải mái không hề có chút giấu diếm ở lại trong Lôi Tuyệt Địa tu hành.

Nhưng hôm nay cũng không cần thiết ở lại.

Sau khi Nhạc Vũ rời khỏi không lâu, trong hư không bỗng dưng sinh ra một trận linh lực ba động.

Sau một lát chỉ thấy có một thanh sắc chung bỗng dưng xuyên không tới, trên thân chuông lại mơ hồ có một chỗ bị tổn hại.

Chiếc chuông chỉ dừng một thoáng lại lần nữa biến mất.

Cả quá trình cơ hồ không chút tiếng động, mười mấy đạo Chuẩn Thánh thần niệm còn nấn ná lại không hề phát giác được gì!

…

- Không ngờ hôm nay việc này lại có kết quả như vậy!

Cùng một thời gian, trên đỉnh đông Côn Luân, Quảng Thành Tử bỗng dưng thở ra một hơi nhẹ nhõm nói:

- Tuy người này đăng lên Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế, ngày sau khó thể áp chế, nhưng đối với Xiển giáo mà nói ít nhiều cũng có ích lợi. Nếu có thể ở chỗ sư bá cầu được vài viên Cửu Chuyển Kim Tiên, ít nhất Ngọc Đỉnh sư đệ có thể vượt qua được sát kiếp lần này!

- Sư tổ nhượng bộ tự nhiên là quần tiên được ích lợi!

Văn Thù cũng cười, lại ít nhiều lộ ra vài phần khổ sáp:

- Nhưng từ nay về sau, một thân Nhạc Vũ tụ tập thiên đạo đại thế chỉ sợ càng thêm lớn mạnh! Hiện giờ ta chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy kinh hãi!

Chư tiên đang có mặt nhất thời đều im lặng, ngay cả Hoàng Long cũng hiểu được ý của Văn Thù.

Lần này chúng tiên nghịch phản, phần lớn đều đi theo Nhạc Vũ, nếu chưa từng bắt được ưu đãi thì cũng thôi. Nhưng hôm nay biết được Hồng Quân đã giáng xuống phù chiếu, trực tiếp xen tay vào việc Thiên Đình, chỉ sợ ngày sau bên trong hồng hoang, sẽ có càng nhiều thái cổ đại năng sẽ đem hi vọng ký thác lên người Nhạc Vũ.

Ngay cả sư tôn của bọn hắn không phải cũng hi vọng như thế sao?

Ánh mắt Phổ Hiền chợt lóe ra, thở dài:

- Hi vọng của mọi người tụ tập, vạn tiên ý niệm gia trì, đã có thể kháng cự thiên ý! Người này trèo lên đỉnh Thái Thượng Kim Tiên chỉ trong vòng trăm năm mà thôi! Mặc dù thiên đạo chỉ sợ cũng không còn cách hạn chế Nhạc Vũ thành tựu…

Từ Hàng cũng đang có suy nghĩ gì, nhìn chằm chằm lên thiên không, chỉ thấy ngay phương vị Trung Cung có hai viên đế tinh treo cao, xa xa giằng co.

Viên Tử Vi đế tinh rõ ràng là mạnh mẽ hơn, đổi lại viên đế tinh còn lại, là Hạo Thiên đế tinh quang hoa đã suy sụp tới cực điểm, tuy vẫn còn lực kháng thủ.

Hắn không khỏi cười khẽ một tiếng:

- Cũng được! Ân oán giữa Xiển giáo cùng Nhạc Vũ tạm hoãn một chút nói sau,

hôm nay mặc dù có thật nhiều thái cổ đại năng xuất thế, nhưng gốc rễ của sư tổ chúng ta cũng không phải nhỏ nhoi. Vị Tử Vi đại đế kia chưa chắc được thuận buồm xuôi gió…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1272: Hành trình Côn Luân!

Ngay khi Nhạc Vũ vặn vẹo hư không hiện ra thân hình, lại xuất hiện trên bầu trời Tây Hải. Hắn nhìn về phương hướng Đông Côn Luân, chỉ thấy bên trên đỉnh núi lại yên tĩnh đến kỳ lạ.

Nhưng ngay khi hắn vừa đi tới nơi này, chỉ cảm thấy tận sâu trong minh minh có một đạo ánh mắt sắc bén đang xuyên thấu nhìn thẳng đến nơi này.

Cũng không mang theo bao nhiêu địch ý, nhưng lại ẩn chứa vài phần ý tứ cảnh cáo lạnh lùng.

Nhạc Vũ cơ hồ theo bản năng cả người gợi lên kiếm ý bừng bừng, cùng ánh mắt kia đối kháng, khiến không gian giữa hắn cùng Đông Côn Luân sơn cơ hồ lâm vào vặn vẹo gấp khúc.

Cũng may ánh mắt kia chỉ trong nháy mắt đã thu liễm, mà Nhạc Vũ cũng cắn chặt môi, trong mắt ít nhiều có vài phần ý tứ kiêng kỵ.

- Đây là oai lực của Thánh Nhân?

Lúc hắn đến Ly sơn, Nữ Oa cũng từng hận hắn tận xương, nhưng ý niệm áp bách lại xa không bằng như vừa rồi.

Chiến lực của vị Nguyên Thủy Thiên Tôn này chỉ sợ xác thực đúng như lời đồn đãi trong hồng hoang, chỉ kém hơn Lão Tử.

Trong lòng Nhạc Vũ cấp tốc tính toán, suy diễn mức độ chiến lực chênh lệch giữa hai người này, cuối cùng chỉ bĩu môi.

Cho dù hiện tại trong tay hắn có vài món chí bảo, chiến lực giữa song phương vẫn còn hơn kém nhau gấp trăm lần.

Cười tự giễu, Nhạc Vũ tiếp tục cất bước xuất hiện trên đỉnh Tây Côn Luân.

Nơi này mây mù tràn ngập, mặc dù nằm bên trong tầng trời thứ tám, nhưng không khí cực lạnh, tuyết trắng tràn ngập khắp chung quanh, núi băng trầm hùng không biết đã tích lũy bao nhiêu vạn năm tháng.

Ở trên đỉnh núi cao nhất, có một tòa lâu vũ hồng sắc vô cùng hoa lệ. Điểm xuyết trong núi tuyết băng giá khiến phong cảnh tuyệt đẹp cơ hồ làm người khác ngạt thở.

Thân hình Nhạc Vũ đi tới trước tòa cung điện, cửa lớn đã mở rộng, cũng giống như lúc trước đến Ly sơn, có mấy ngàn nữ tiên đứng hai bên, đồng loạt hô to:

- Cung nghênh Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế giá lâm…

Mặc dù đều là hoàng oanh yến ngữ, nhưng tụ tập một chỗ cũng có vẻ khí thế hùng hồn.

Nhạc Vũ chỉ gật nhẹ đầu, liền đưa mắt nhìn lên trên đỉnh núi. Chỉ thấy bên trong một gian lầu các ở tầng cao nhất, Tây Vương Mẫu đang nhìn ra xa, trong mắt hiện ra vài phần ý cười.

Không chút do dự, Nhạc Vũ trực tiếp xé rách không gian đi tới bên trong lầu các, vừa thi lễ chào hỏi, trong giọng nói lại mang theo vẻ cảm kích:

- Lần này Nhạc Vũ cần đa tạ Vương Mẫu! Nếu không có Vương Mẫu trượng nghĩa tương trợ, chỉ sợ chuyện giữa ta vào Hạo Thiên kia thật khó thể thu xếp…

Tây Vương Mẫu lại nhẹ giọng cười, không chút nào lưu ý:

- Bệ hạ có thể gọi thẳng ta là Vân Dao được rồi! Ngươi xưng hô với Hậu Thổ thánh nhân là tỷ đệ, gọi ta là Vân Dao tỷ không gì đáng ngại!

Ngay sau đó nàng lại nói tiếp:

- Lần này ý tứ bệ hạ tới đây ta đã biết, để đoán thử xem, là vì Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý mà đến có đúng không?

Vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy xấu hổ, Tây Vương Mẫu đã vung tay lên, một nữ tử chừng hai mươi tuổi tay nâng một khay gấm đi tới. Bên trong khay là

bốn hoàng sắc linh quả, quang hoa chiếu sáng, chính là Nhất Quả Cửu Ảnh.

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt lóe, tiếp theo mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Tây Vương Mẫu:

- Thứ cho Nhạc Vũ khó hiểu, không biết Vương Mẫu…

Bị Tây Vương Mẫu mỉm cười trừng mắt, vẻ mặt Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, trong miệng liền thay đổi xưng hô:

- Thật không biết Vân Dao tỷ vì sao phải giúp ta như thế? Vào ngày tận thế, mặc dù tiên tu chúng ta sẽ gặp tai họa ngập đầu, nhưng Vân Dao tỷ đã sớm đồng thọ cùng thiên địa, thực sự không bị liên lụy sinh tử chân chính! Lại luôn luôn tương trợ như thế, Nhạc Vũ thực sự có chút bất an!

Tây Vương Mẫu nghe vậy, sắc mặt cũng chuyển sang ngưng trọng, xa xa nhìn về phía chân trời, vẻ mặt lại hàm chứa vài phần tịch liêu tiêu điều:

- Không có gì kỳ quái, nguyên nhân vì Trấn Nguyên Tử đạo huynh cũng là một trong số đó. Còn có Côn Luân Kính, ngươi chữa trị bảo vật này, có năng lực phỏng chế ra đầy đủ Côn Luân Tâm Kính Thuật, tự nhiên xem như nhận được truyền thừa đạo thống của vị phu quân kia của ta, thử hỏi Vân Dao sao không hỗ trợ bảo vệ cho ngươi?

Chân mày Nhạc Vũ không khỏi nhíu lại, ngay sau đó Tây Vương Mẫu chợt cười, nét thương cảm cũng đã giảm bớt:

- Còn có một duyên cớ khác, ta cũng không tiện nói tỉ mỉ tại đây. Đừng nhìn bộ dáng hiện giờ của ta như vậy, nhưng ý niệm chứng đạo ta lại chưa bao giờ buông tha. Nếu thật sự để Hồng Quân cùng thiên đạo hợp nhất, ngày tận thế tiến đến, thật sự sẽ đoạn tuyệt hết thảy hi vọng chứng đạo. Lần này giúp ngươi cũng giống như những lão hữu lánh đời khác của ta, đều có điều cầu ngươi, có ý lợi dụng ngươi. Bệ hạ không cần để ý, cũng không cần phải cảm giác thua thiệt…

Nhạc Vũ im lặng một lúc, tiếp theo suy ngẫm thêm chốc lát rồi lại lắc đầu:

- Đại ân của Vương Mẫu, Nhạc Vũ tuyệt đối sẽ không quên, lần này sẽ không khách khí.

Hắn vung tay lên, đem bốn linh quả thu vào trong tay áo, sau đó lấy ra tử kim chiếu thư dùng pháp lực đưa tới trước người Tây Vương Mẫu nói:

- Nhưng Nhạc Vũ còn có một chuyện cần nhờ, thỉnh Vân Dao tỷ giúp ta!

Tây Vương Mẫu vốn đang khó hiểu, đợi khi mở ra chiếu thư nhìn xem, trong mắt không khỏi mang theo vẻ kinh ngạc:

- Muốn ta thay ngươi tạm chấp chưởng Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế vị?

Nàng ngước mắt lên, trong đôi mắt hạnh có chút không dám tin nhìn Nhạc Vũ, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, ngay sau đó như có suy nghĩ gì, lại nói:

- Bệ hạ còn có chuyện khác cần làm, tạm thời không có ý định đến Thiên Đình nhậm chức, cũng không có ý định quay về phương bắc?

- Đúng vậy!

Ở trước mặt Tây Vương Mẫu, Nhạc Vũ cũng không cần giấu diếm, trực tiếp gật đầu xác nhận:

- Hiện giờ khoảng cách với thời hạn đại kiếp nạn chỉ còn một trăm năm mươi năm. Nhạc Vũ giành giật từng phút từng giây tu hành cũng không đủ, làm gì còn tâm tư đi quản Tử Vi Cung tại Thiên Đình? Năm xưa Vân Dao tỷ là người đứng đầu thiên hạ nữ tiên, thay ta tạm nhận chức Tử Vi đại đế áp chế tứ phương tinh quân chư thần là đầy đủ khả năng…

Tây Vương Mẫu không khỏi bật cười:

- Lần này ngươi lại tính kế thật hay! Từ khi Thiên Đình xây dựng tới nay, vị trí Tứ Ngự luôn luôn bỏ trống. Tử Vi Cung tại Thiên Đình mặc dù đã sớm được xây dựng, nhưng hết thảy bên trong chẳng khác gì sáng lập lại từ đầu. Nhưng ngươi không bị ngoại lực mê hoặc, chỉ dốc hết sức củng cố căn bản, đây mới thật sự là tuyển chọn thượng đẳng. Đáng tiếc ngươi tuyển con đường này, tuy là nối thẳng đại đạo, không có tam thi pháp thân tương trợ, đến tột cùng vẫn còn có chút không tiện!

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, nếu không như thế hắn cũng không cần cầu đến tận

Tây Côn Luân, hắn chỉ cần bỏ ra một hóa thân chiếu cố mọi việc tại Thiên Đình là xong.

Lấy lực chứng đạo, không trảm tam thi, khiến cho chiến lực của hắn áp đảo những tu sĩ cùng cấp bậc, vì vậy có thể nhờ vào Hồng Mông Khí một kiếm chém giết Ngọc Đỉnh, thậm chí có thể vượt hơn cả Xi Vưu đã đạt tới cảnh giới Thái Thượng cũng không phải là địch thủ của hắn.

Nhưng đại giới chính là mất đi khả năng có được tam thi pháp thân tâm ý tương thông.

Không tự chủ được Nhạc Vũ lại nghĩ tới Song Liên đạo nhân.

Từ sau khi hắn đạt tới Thái Sơ cảnh, chiến lực của hai cỗ hóa thân càng suy yếu vô cùng, hiện giờ họ chỉ còn lại năm thành chiến lực của chính bản thể, hơn nữa nhục thể cũng kém hơn cường độ của bản thể rất nhiều.

Trừ phi có được liên tử trợ giúp khiến Bát Diệp Tịnh Đế Liên tiến hóa, nếu không hai cỗ thân ngoại hóa thân chẳng khác gì tàn phế.

Nhưng lời này hắn làm sao có thể nói thẳng ra miệng đây?

Hiện tại việc khẩn cấp hắn muốn làm nhất chính là thúc đẩy pháp lực của Chiến Tuyết tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh để có thêm người giúp đỡ hắn.

- Cũng được! Việc này ta sẽ giúp ngươi. Nhưng trước khi bệ hạ trở về, Vân Dao nhiều nhất chỉ có thể giúp ngươi áp đảo các lộ tinh quân cùng chư thần sơn xuyên. Nhân thủ trong Tử Vi Cung còn cần bệ hạ ngày sau an bài!

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn biết lời nói của Tây Vương Mẫu chỉ vì tránh né hiềm nghi, đối với chuyện này hắn cũng không hề để ý tới, khác với dưới phàm gian, chỉ cần pháp lực bản thân đủ mạnh mẽ, lại có người nào dám nảy sinh lòng phản bội?

Hiện giờ ở tại phương bắc đế đình của hắn, từ sau khi hắn gầy dựng uy vọng, hắn cũng đã không cần tiếp tục đi quản mọi việc hàng ngày bên trong đế đình.

Trong lúc nói chuyện, Tây Vương Mẫu cũng không cho hắn cơ hội thương lượng, trực tiếp lắc đầu:

- Việc này ngươi đừng nói nữa! Dù sao đây là căn cơ của ngươi tại Thiên Đình, ta không tiện nhúng tay. Ngươi cũng không nên ở nơi này quá lâu, vài vị sư điệt của ta bên Đông Côn Luân chỉ sợ không nhẫn nại được thời gian quá lâu thôi…

Trong lòng Nhạc Vũ chỉ cười khẽ, hắn mới dừng lại trên đỉnh Tây Côn Luân chưa bao lâu, bên mặt đông đã liên tục có vài đạo hồn niệm ẩn thấu sát ý tràn tới bên này.

Trong đó có mấy người Nhạc Vũ cảm thấy quen thuộc, nhưng cũng có vài đạo khí tức trước đây chưa từng cảm ứng qua, lại vô cùng mạnh mẽ, bá đạo mãnh liệt.

Hiện giờ tuy hắn không sợ hãi, nhưng hắn cũng không nguyện ý gây thêm nhiều phiền toái cho Tây Vương Mẫu. Thấy ngữ khí của nàng đã kiên quyết, hắn cũng không tiếp tục rối rắm về việc này, thi lễ thật sâu xem như tạ ơn, sau đó liền xé rách không gian xuyên qua đi vào trong hư không.

Trước tiên hắn quay về bên trong Thiên Ý Phủ.

Chỉ thấy Chiến Tuyết biến thành huyết kén còn đang huyền phù trên không, dưới gốc Tiên Hạnh, tựa như một vầng huyết sắc thái dương tràn đầy huyết sắc tinh mang.

Tuy cắn nuốt thần tinh của Xi Vưu, nhưng nếu muốn đem tinh hoa ngưng tụ suốt mười mấy vạn năm của Xi Vưu hấp thu toàn bộ, vận dụng bước đầu ít nhất còn cần ở lại bên trong Thiên Ý Phủ ba trăm năm thời gian.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua, tiện tay đem bốn quả Hoàng Trung Lý đưa ra bên người.

Sau khi đem toàn bộ kết cấu của linh quả phân tích xong xuôi, pháp lực lại bắn ra, đem toàn bộ linh quả biến thành chất thủy dịch, một nửa trực tiếp đưa vào trong huyết kén, cung cấp cho Chiến Tuyết hấp thu, một nửa nhiếp vào trong thân thể hóa thành dược lực rót vào bên trong thần hồn.

Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý theo truyền thuyết mỗi một quả không những có thể giúp người trường sinh, còn có thể giúp người có được chín tính mạng.

Lời này có lẽ có chút khoa trương, nhưng cũng có vài phần chân thật. Linh quả có thể giúp hồn ấn khắc sâu bên trong Hồng Mông bổn nguyên, ngày sau cho dù thân vẫn chỉ cần hồn ấn không hủy, chỉ cần mấy trăm năm thậm chí là mấy ngàn năm sau là có thể trọng tụ nguyên linh.

Chín lần thì quá mức khoa trương, nhưng ba lần năm lần cũng có thể, sẽ không làm tổn hại tới căn bản.

Mà chỗ thần quái quý hiếm nhất chính là khả năng tăng cao hồn lực cho người dùng!

Khoanh chân ngồi tiêu hóa dược lực bên trong, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy hồn niệm dần dần bạo tăng.

Nhập định chừng nửa năm bên trong Thiên Ý Phủ, lúc này Nhạc Vũ mới thức tỉnh, ý niệm triển khai toàn lực, phạm vi tra xét ước chừng tăng lên gấp ba lần.

Mà hồn lực ngưng tụ tinh thuần, giờ phút này mặc dù không tỉ mỉ tính toán nhưng vẫn có thể ước chừng không chỉ tăng lên gấp ba lần mà thôi!

Linh quang thoáng hiện trong mắt hắn lập tức liền biến mất không thấy.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn lên phía trên, huyết sắc quang hoa càng thêm chói mắt, một đạo hồng quang lắng xuống, khiến toàn bộ cảnh vật chung quanh đều bị nhiễm một tầng huyết quang.

Nhạc Vũ dùng long đồng quan sát, tín ngưỡng ti tuyến hội tụ quanh thân Chiến Tuyết đã tăng lên ước chừng gần trăm triệu!

Lần này sở dĩ hắn mạo hiểm đến Tây Côn Luân, lấy Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý, đó chính là vì Chiến Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1273: Hành trình Vũ Di!

Muốn cắn nuốt thần tinh của Xi Vưu phải dùng tới ba trăm năm, mà nếu muốn hoàn toàn dung hợp, cần tới hai ngàn năm thời gian là ít nhất.

Nhưng nếu có được hai quả Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý, hồn lực tăng trưởng gần gấp đôi, tốc độ cắn nuốt thần tinh tự nhiên sẽ gia tăng thật lớn, có thể rút ngắn được thời gian.

Nhưng mặc dù đem đại đạo pháp tắc mà Xi Vưu lưu lại hoàn toàn nắm giữ, cũng không có ý nghĩa Chiến Tuyết có thể lập tức bước lên Chuẩn Thánh cảnh giới.

Trước khi Lý Trường Canh rời đi lần trước, từng nhắc nhở sau trăm năm Chiến Tuyết có thể đăng lên Chuẩn Thánh, lời đó cũng không chỉ là nói cho qua mà thôi, cũng chính là kết quả xác thực sau khi suy tính.

Thậm chí cũng đã tính toán chuyện Nhạc Vũ nắm giữ Hằng Sơn Cực Lạc Thiên cùng Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý của Tây Vương Mẫu, những điều kiện như vậy toàn bộ đều tính toán bên trong.

Duy nhất tính sơ sót đó là bên trong động thiên Thiên Ý Phủ hôm nay thời gian đã chênh lệch lên tới tám mươi lần.

Nhạc Vũ nhíu mày, hắn toàn lực bồi dưỡng Chiến Tuyết là vì tìm một người trợ giúp được mình ứng đối với đại kiếp nạn trong hồng hoang, nhưng hắn tuyệt không kiên nhẫn đợi sau một trăm năm mươi năm nữa.

Trong đầu suy diễn vô số lần, sau một lát chân mày Nhạc Vũ mới giãn ra.

Thoáng mỉm cười, hắn tạm thời buông tha việc của Chiến Tuyết sang một bên, ngược lại nội thị biến hóa trong cơ thể.

Cuộc chiến với Côn Bằng hắn bị thiên địa cắn trả mà trọng thương, giờ phút này cũng đã hồi phục hơn phân nửa, có chút vết thương hơi sâu, thiên đạo pháp tắc

cũng chưa được chữa trị toàn bộ, nhưng đã không còn ảnh hưởng việc vận chuyển khí cơ trong thân thể hắn.

Dược hiệu của Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý chủ yếu nhằm vào thần hồn, ở phương diện pháp lực cũng có điều tăng trưởng.

Phù trận tầng hai mươi của Ngũ Sắc Thần Quang đã được hắn dùng dược lực hoàn toàn xong ước chừng một phần ba.

Đây cũng là công lao hắn tìm hiểu Hà Đồ Lạc Thư, ngũ hành phù văn phức tạp huyền ảo bên trong Ngũ Hành kiếm, lần này lúc Nhạc Vũ phân tích tìm hiểu cũng trở nên dị thường thoải mái.

Hồn lực biến hóa đã mạnh mẽ gấp ba lần, hồn niệm càn quét, trong phạm vi mấy ức dặm toàn bộ hoàn cảnh sự vật đều có thể nhìn thấy được rõ ràng, hoàn toàn ghi khắc vào bên trong thần niệm của hắn.

Nếu tiếp tục mượn dùng Côn Luân Kính, bên trong hồng hoang tam giới cùng phàm gian đại địa, cửu tiêu cửu uyên, từ ba mươi ba thiên đến mười tám tầng địa ngục mỗi ngõ ngách đều có thể chiếu rọi!

Hồn niệm cuốn động, ngưng tụ thành Hồng Mông kiếm ý, kiếm áp khôn cùng vượt ra ngoài Thiên Ý Phủ, mở rộng cả thế giới Diễn Thiên Châu.

Khiến toàn bộ sinh linh bên trong thế giới này đều lo sợ bất an phủ phục dưới kiếm áp, hoàn toàn mờ mịt không biết nên làm gì.

Trong lòng Nhạc Vũ thở dài, chỗ tốt chính là hồn lực của hắn bạo tăng, nhưng chỗ xấu là trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ khó thể tinh chuẩn khống chế được hồn niệm của chính hắn.

Nhưng nếu còn có cơ hội đồng dạng, hắn nhất định cũng sẽ không buông bỏ!

Chỉ tiếc Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý cũng chỉ có một quả đầu tiên mới có được linh hiệu mười phần chân chính, tới quả thứ hai dược hiệu sẽ tiêu giảm hơn phân nửa.

Vừa rồi khi hắn nghiền nát linh quả hút nhiếp vào trong thân thể, cũng có đại bộ phận đều bị thân thể bài trừ ra bên ngoài cơ thể, hoàn toàn lãng phí.

Bước ra khỏi thế giới Diễn Thiên Châu, hắn lại xuất hiện trên bầu trời Tây Hải.

Nhạc Vũ nhìn về phương hướng Tây Hải Long thành, có lòng muốn đi đến một lần, bái phỏng "nhạc phụ nhạc mẫu", nhưng trước mắt cũng không phải thời cơ tốt gặp mặt.

Trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ đành lấy ra vài món linh bảo mà Long tộc nhất mạch có thể sử dụng được mà hắn từng cất chứa. Sau đó lại lấy ra tử kim phù chiếu viết xuống một đoạn chữ triện, lại dùng Trấn Thiên Tỳ ấn lên trên, lúc này ấn tỳ vừa ấn lên, lập tức có biến hóa.

Phía trước là dòng chữ triện thượng cổ "Thế thiên hành đạo, An Thiên Huyền Thánh", mà giờ khắc này lại là "Thế thiên hành đạo, Tử Vi An Thiên"!

Bên cạnh cũng hiện ra thêm một ít chữ - "Tổng chưởng sơn hà, thiên địa chư thần, vạn vật quần tinh, thiên kinh địa vĩ, Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế ngự tỳ"!

Hơn chục chữ triện thượng cổ hiện lên phía trước dòng chữ phương bắc An Thiên Huyền Thánh đại đế thần chức.

Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới, Trấn Thiên Tỳ hô ứng cùng thiên đạo, hiện giờ thần chức của hắn đã có biến hóa, vì vậy Trấn Thiên Tỳ tự nhiên cũng sẽ có điều cảm ứng.

Viết xong chiếu thư, Nhạc Vũ phẩy nhẹ tay áo đem Ngao Nhược bị phong ấn bên trong thế giới Diễn Thiên Châu triệu ra trước mắt.

Ngao Nhược đã bị phong ấn mấy trăm năm, thế nhưng hôm nay là lần đầu tiên được nhìn thấy ánh mặt trời. Nàng quét mắt nhìn quanh mọi nơi, đợi khi thấy nơi mình đang đứng chính là mặt bắc Tây Hải, sườn nam Côn Luân sơn thì trong mắt hiện lên tinh mang, nhìn Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng:

- Ta xem ngươi thực sự điên rồi! Nơi này là tổng sơn của Xiển giáo, lấy thân phận Huyết Lục thiên quân của ngươi lại dám đến nơi đây, chẳng lẽ ngươi nghĩ Xiển giáo không người có thể trị được ngươi…

Còn chưa nói xong lời cuối cùng thì ngữ khí của nàng đã thay đổi, theo bản năng

phát hiện Nhạc Vũ ở trước mắt so với lần trước gặp mặt đã có bất đồng.

Ước chừng hơn trăm năm trước, thiếu niên này vẫn chỉ ở Ngọc Tiên cảnh giới, Thái Thanh Huyền Tiên thực lực, có danh hiệu An Thiên Huyền Thánh đại đế phương bắc chỉ là vì lừa bịp tại bắc phương, chỉ biết giãy dụa trong hoàn cảnh trốn chết.

Nhưng hôm nay khí tức trên người hắn lại cuồn cuộn khủng bố, khiến cho nàng muốn bái phục xuống đất.

Còn có long uy, dù bản thân nàng có được chân long huyết mạch cũng cảm thấy vô cùng hồi hộp, lại không biết là nguyên nhân gì.

Rõ ràng người trước mắt đã thu liễm khí tức, không cố ý bộc phát ra ngoài, nhưng lại cho nàng một loại cảm giác thiếu niên trước mắt cường đại đến mức không thể tưởng tượng nổi, tuyệt không nảy sinh được cảm giác muốn đối kháng.

- Hai trăm năm trước ngươi ra tay ám toán ta cùng Ngao Tuệ, tội này mặc dù ta không tính toán với ngươi nhưng cũng thật khó thể tha thứ cho ngươi. Tuy thân phận ngươi là dì của nàng, nhưng Nhạc Vũ thật khó thể xem ngươi là trưởng bối. Giữa ta và ngươi ngày sau chỉ còn luận tôn ti…

Ánh mắt Nhạc Vũ thản nhiên nhìn Ngao Nhược, trong mắt chớp lên lãnh ý, nhanh chóng biến mất, vẻ mặt hờ hững nói:

- Quỳ xuống!

Ngao Nhược lập tức giận dữ, thân hình lại không tự chủ được theo bản năng quỳ sụp xuống trước người Nhạc Vũ, trên mặt nàng không khỏi dao động, hiện ra vài phần nghi hoặc mê mang.

Đây rõ ràng là bản năng của thượng vị Long tộc áp bách hạ vị Long tộc! Hơn nữa cấp bậc giữa hai người nhất định không chỉ kém ở một cấp, huyết mạch thiếu niên trước mắt không ngờ đã cao tới mức không sao tưởng tượng nổi!

- Thuần huyết Long mạch?

Sắc mặt Ngao Nhược lập tức vô cùng tái nhợt, tiếp theo sau lại cảm thấy không

đúng, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, thét lên kinh hãi:

- Không đúng! Long uy này rõ ràng là Tổ Long máu huyết! Làm sao có thể? Ngươi là Nhân tộc, làm sao có thể ngưng tụ Tổ Long huyết mạch?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không muốn trả lời, đem vài món linh bảo cùng tử kim chiếu thư đưa tới trước người Ngao Nhược, nói:

- Mấy món linh bảo này cùng chiếu thư là trẫm tặng lễ vật mừng thọ cho nhạc phụ, đều do ngươi thay ta mang đến Long thành. Nếu như ngươi đánh rơi, trẫm nhất định cho ngươi sống không bằng chết…

Trong mắt Ngao Nhược đã không còn nửa phần buồn bực tức giận, chỉ còn lại vẻ kinh nghi bất định.

Nàng cầm chiếu thư trong tay, theo bản năng liền trực tiếp mở ra nhìn xem, bên trong là dụ lệnh Tây Hải Long Vương Ngao Khuê tổng chưởng toàn bộ Thủy tộc vùng Tây Hải.

Trên mặt Ngao Nhược hiện lên vẻ không tin tưởng, tuy Nhạc Vũ là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương nhưng không có quyền quản tới việc trong Tây Hải.

Phần chiếu thư này lại có dụng ý gì?

Nhưng khi ánh mắt của nàng tiếp tục dời xuống con dấu bên trái, sắc mặt của nàng hoàn toàn biến đổi tới cực điểm.

- Thế thiên hành đạo, Tử Vi An Thiên! Tử Vi, Tử Vi…

Đồng tử trong mắt nàng không tự giác đã co rụt lại thành mũi châm, sắc mặt Ngao Nhược lại thảm trắng như tờ giấy:

- Hiện giờ ngươi đã là Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế? Không đúng! Thế thiên hành đạo? Làm sao có thể, ngươi làm sao lại là chân mệnh Tử Vi đại đế? Rốt cục đã xảy ra chuyện gì…

Nàng lẩm bẩm thì thầm, trên mặt hoàn toàn hốt hoảng.

Nhạc Vũ khẽ cau mày, nhưng cũng vô tình đi quản, bắn ra ngón tay hủy diệt toàn bộ trí nhớ của Ngao Nhược bên trong Diễn Thiên Châu.

Sau đó khi Ngao Nhược vẫn còn đang bàng hoàng thất thần, hắn lại vung tay lên triệu ra một người.

Chính là Huyền Nguyên Tử mà lần đầu tiên khi hắn gia nhập hồng hoang giới đã từng gặp qua. Người này vừa hiện thân trên Tây Hải, cũng chợt ngơ ngẩn nhìn lên Nhạc Vũ.

- Suốt hai trăm năm thời gian mặc dù có chút buồn chán, nhưng lại có thể may mắn được chứng kiến bệ hạ quật khởi hồng hoang, một người một kiếm, lật mây làm mưa, thành tựu Thiên Đế vị nghiệp! Cơ duyên lần này quả thật là chuyện may mắn bình sinh của Huyền Nguyên Tử. Đáng tiếc tu vi quá thấp, trước mắt không thể giúp sức dưới trướng bệ hạ, đợi ngày sau tu hành thành công, tất hướng Thiên Đình, trở thành trợ thủ cho bệ hạ!

Nói dứt lời, hắn thật lễ độ cung kính thi lễ, thẳng phi độn rời đi.

Nhạc Vũ cũng không hề có chút kỳ quái, mặc dù hắn vẫn để Huyền Nguyên Tử ở lại trong Càn Khôn Đồ cùng Trấn Thế Chung, nhưng có một số việc cũng không hề cố ý giấu diếm, đặc biệt có một ít cuộc đại chiến thậm chí còn lưu lại cho người này nhìn xem, xem như bồi thường cho hắn đã bị mình liên lụy suốt mấy trăm năm.

Huyền Nguyên Tử được hắn trợ giúp, hiện giờ đã thăng nhập lên Ngọc Tiên cảnh giới. Lại có được kiến thức mà tiên tu tầm thường không thể đạt được, chỉ trong vòng mấy trăm năm muốn bước lên Thái Ất Chân Tiên cũng không phải việc khó.

Thành tựu ngày sau có lẽ xa không sánh bằng mấy người Nhiễm Lực, nhưng cũng bất khả hạn lượng.

Nhạc Vũ nhìn thấy Ngao Nhược vẫn quỳ gối trước người hắn, thất hồn lạc phách, thoáng cau mày phẩy nhẹ tay áo, một đoàn thủy linh lực tinh thuần rót qua người nàng, mạnh mẽ tẩy khắp thân thể từ trên xuống dưới, khiến Ngao Nhược chợt bừng tỉnh lại.

Nhạc Vũ cũng không muốn nói thêm lời nào với nàng, trực tiếp dùng Súc Địa

Thành Thốn đi về phương nam.

Trên bầu trời Tây Hải, chỉ còn lại một mình Ngao Nhược, vẻ mặt lẫn ánh mắt tràn đầy phức tạp, hối hận cùng thống hận trộn lẫn vào nhau.

Hận ý kia cũng không phải nhằm vào Nhạc Vũ, giờ phút này Ngao Nhược cũng tự mình hiểu lấy. Nhân vật như vậy nàng đã không còn khả năng nuôi oán hận, tựa như con kiến cùng cự long, chênh lệch giữa hai bên đã không thể tính như lẽ thường…

Làm sao nàng còn tư cách đi oán hận?

Thế nhưng lúc này nàng lại vô cùng hối hận, nếu có được cơ hội tuyển chọn thêm một lần, hai trăm năm trước nàng sẽ không làm chuyện như thế.

Chính là hiện giờ có hối hận thì lại được gì?

Bỗng dưng tinh mang chớp lên trong mắt Ngao Nhược, xu thế Xiển giáo cơ hồ chiếm cứ phân nửa thế giới hồng hoang.

Trước mắt tuy người kia khí thế thịnh vượng, nhưng còn xa chưa đến khả năng một tay che trời!

…

Mười ngày sau, mặt nam Nam Chiêm Bộ Châu, bên trong Vũ Di sơn. Một vị thiếu niên khoảng hai mươi tuổi bỗng dưng bước ra từ trong hư không, trên người mặc tử kim nhật nguyệt tinh tú cửu long bào, đầu đội thập nhị lương kim quan, không một chút tiếng động xuất hiện ngay trên đỉnh núi.

Hắn quét mắt khắp nơi, chỉ thấy nơi này rõ ràng có vô số động phủ tán tu phân bố khắp chung quanh.

- Đây chính là Vũ Di sơn, quả nhiên là thánh địa tán tu phía nam…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1274: Linh bảo kỳ dị!

- Đây là Vũ Di sơn? Quả nhiên là thánh địa tán tu phía nam…

Đứng trên đỉnh núi, Nhạc Vũ nghiêng người nhìn chung quanh.

Ở thế giới kiếp trước của hắn, đồng dạng cũng có một tòa Vũ Di sơn. Nhưng sự chênh lệch giữa hai bên lại vượt xa không chỉ là sơn thể trầm hùng khổng lồ.

Ngọn núi như đào nguyên trước mắt, giống như một bức họa tuyệt mỹ, khiến người không tự chủ được sa vào bên trong, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vô cùng rộng lớn thoải mái.

Hắn đến Vũ Di sơn cũng không chỉ vì ngắm nhìn phong cảnh, mà còn có chuyện quan trọng khác.

- Lạc Bảo Kim Tiễn, không biết vật này có thực sự ở đây hay không?

Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra vài phần bất an.

Tu vi hiện giờ của Nhạc Vũ đã thông thiên triệt địa, đối với trí nhớ của kiếp trước càng thêm rõ ràng trong sáng.

Ngoại trừ tri thức về Đạo gia cùng Phật giáo, đối với truyện Phong Thần Diễn Nghĩa hắn cũng nhớ lại thật nhiều.

Khắc sâu trong trí nhớ của hắn nhiều nhất ngoại trừ những vị đại năng thông thiên, một trong số đó còn có Lạc Bảo Kim Tiễn.

Nhưng thế giới hồng hoang này dù sao cũng khác hắn với kiếp trước của hắn. Cũng thật khó nói Lạc Bảo Kim Tiễn có thực sự ở Vũ Di sơn hay không.

Thiên cơ hỗn độn, dù hắn dốc lòng suy tính cũng chỉ mơ hồ thăm dò tựa hồ thực sự có vật này, vì vậy mới tìm đến nơi đây.

Lại nói từ sau khi gia nhập hồng hoang, đây là lần đầu tiên hắn chuẩn bị thông qua tin tức biết được từ kiếp trước mắt truy tìm ích lợi.

Thật không biết bên trong cuộc chiến Phong Thần, hai người Tiêu Thăng cùng Tào Bảo giúp đỡ cho Nhiên Đăng dùng Lạc Bảo Kim Tiễn đánh rơi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh rốt cục có thực sự đang tu hành tại Vũ Di sơn?

Giây lát sau, Nhạc Vũ chợt bật cười, có được thì may mắn, không được cũng là khí vận, vì sao hắn cần phải suy tính hơn thiệt như thế?

Bản thân hắn có Ngũ Sắc Thần Quang, vốn có thể đánh rơi toàn bộ đồ vật ngũ hành trên thế gian, cũng chưa chắc cần dùng tới Lạc Bảo Kim Tiễn kia.

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ liền đem Côn Luân Kính cầm trong tay, một đoàn thanh quang chiếu xuống bốn phía, đem trọn Vũ Di sơn phạm vi ngàn vạn dặm đều quan chiếu vào bên trong.

Tán tiên tụ tập nơi này cũng có đến tám trăm vạn, tu sĩ gần ức người. Tuyệt đại đa số đều ở bên trong thị trấn tràn đầy linh lực bên dưới chân núi. Cũng có một bộ phận không e ngại yêu thú cao ngàn vạn trượng đi lên Vũ Di sơn mở động phủ tu hành.

Nhạc Vũ lần lượt tìm tòi điều tra, nhưng sau nửa ngày dần dần cau mày.

Có Côn Luân Kính trong tay, ngoại trừ nơi ở của Thánh Nhân cùng một ít đại năng hồng hoang, bất kể mọi ngóc ngách trên thế gian đều có thể quan chiếu tới.

Nhưng trong Vũ Di sơn có mấy ngàn động phủ toàn bộ quan chiếu cũng không chỉ tốn thời gian một ngày.

Về phần tán tu tên Tiêu Thăng cùng Tào Bảo kia, vừa rồi hắn đã dùng thần niệm tìm tòi mọi nơi, cũng tìm được hơn mười người, nhưng rõ ràng cũng không phải người hắn muốn tìm.

Hắn còn đang buồn bực bỗng dưng nhìn thấy phương hướng mặt đông luồng linh lực lưu bỗng nhiên có chút quỷ dị.

- Khí tức này chẳng lẽ có linh bảo gì xuất thế?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, nếu là linh vật kỳ trân bình thường, tự nhiên không vào được trong mắt hắn.

Nhưng linh lực ba triều vừa rồi lại không cách nào tra xét rõ.

Dù là linh bảo cấp thấp nhất, cũng không thể chỉ có động tĩnh như vậy.

Hoàng kim khí quang vọt lên không trung thậm chí cần hắn mở ra long đồng mới có thể chuẩn xác xem thấy.

Đổi lại là tiên tu khác cơ hồ không thể nhận ra.

Hết thảy tình cảnh kia đều vô cùng quái dị, cũng trái nghịch với thường thức mà Nhạc Vũ hiểu biết.

- Rốt cục là vật gì lại thần quái như thế?

Trong lòng khẽ động, Nhạc Vũ trực tiếp lóe thân hướng địa phương kia đi tới, không bao lâu đã đi ra sáu ngàn vạn dặm phương nam, trong một dãy núi thấp bé xa xa.

Lấy Côn Luân Kính xa xa khóa lại hoàng kim khí quang, chỉ sau một lát hắn đã tìm tới phương hướng quang hoa lóe sáng.

Ở trong một sơn cốc, ý niệm của Nhạc Vũ vừa đi xuống tìm tòi liền cảm thấy kinh hãi.

Bên dưới sơn cốc là một cung điện cực lớn đang nằm dưới lòng đất trong vực sâu.

Trực tiếp xé rách không gian, hắn tiến vào bên trong cung điện kia, nơi này không ngờ cũng là một thần quốc, nhưng cho dù còn chưa đạt tới trình độ như Xi Vưu, ngay cả Ngân Linh Tử bên trong Thiên Nguyên Giới cũng không thể sánh bằng.

Hắn là bài vị tầng mười bảy, đã vẫn lạc suốt mấy vạn năm. Bên trong thần quốc ngoại trừ hài cốt, hoàn toàn trống rỗng. Mà bên trong chủ điện có thi thể của một

nam tử chừng ba mươi tuổi thật lớn nằm trên điện phủ, không hề có chút âm thanh.

Mà nơi bảo quang phát ra là ngay trung ương thần điện, trên một tòa tế đàn.

- Thú vị, đây là thượng cổ hóa dịch chi thần?

Nhạc Vũ phát ra pháp lực hút nhiếp, đem viên kim ngân đồng tam sắc tinh thạch trong thần thi cầm vào trong tay.

Tiếp theo ngay sau đó thân hình hắn chớp lên, xuất hiện trên tế đàn.

Chỉ thấy trước mặt là một Kim Tiễn ngoài tròn ở trung ương lại là hình vuông rỗng, hai bên còn có linh quang song dực.

Bên ngoài còn bao phủ vô số thất thải công đức, cơ hồ đem màu sắc của đồng tiền hoàn toàn che phủ.

- Thế gian đệ nhất mai kim tiễn sao? Thì ra là thế, thiên hạ hóa dịch chi cơ, chẳng thể trách…

Nếu nói công đức lực, vật này so với Côn Luân Kính còn nồng đậm ít nhất gấp mười lần!

Không biết vì sao lại bị đặt trên tế đàn này, cho đến hôm nay thần quốc nơi đây không còn cách nào trấn áp được khí tức của mai kim tiễn kia.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, cẩn thận cầm kim tiễn vào trong tay quan sát.

Sau một lát sắc mặt Nhạc Vũ lại biến thành vô cùng cổ quái.

Nếu nói về phẩm cấp, vật này đạt được Nhân đạo đại công đức, tuyệt đối có thể xem là tiên thiên chí thánh nhất cấp!

Thậm chí nếu có được thời gian tích lũy công đức, trở thành Hồng Mông công đức chí bảo cũng có khả năng!

Nhưng nếu bàn về công dụng, lại thật sự làm cho người khác khó thể đánh giá.

Vật này là thế gian đệ nhất mai kim tiễn, cũng không phải là vật tiên thiên. Lúc đúc ra cũng không đạt tới hàng ngũ linh bảo.

Chỉ nhờ vào mấy vạn năm công đức súc tích nuôi dưỡng nên bên trong dần dần sinh ra một ít tiên thiên hoa văn, cùng pháp tắc lực.

Công dụng của kim tiễn này bình thường, nhưng bên trong súc tích thiên địa pháp tắc, đó chính là cưỡng chế "bình đẳng giao dịch" lấy vật của mình trao đổi đồ vật của người khác!

Ngoại trừ tính mạng, vô luận là khí vận, công đức, thọ nguyên, pháp lực đều có thể dùng để giao dịch. Hơn nữa chỉ cần chịu tăng thêm hai thành, dùng triệt tiêu pháp tắc bất công bên trong "cưỡng chế".

Đổi lại cách nói khác, chỉ cần chịu bỏ ra nhiều hơn người khác hai thành giá trị, là có thể đổi lấy toàn bộ đồ vật của người khác.

Mà pháp tắc giao dịch này cũng không phải tiên thiên hình thành, mà do hóa dịch chi thần giả thuyết mà thành, nhưng suốt mấy vạn năm nay lại không ngờ trở thành quy tắc được cố định của thiên địa, đã được thể hiện bên trên đồng kim tiễn này.

Chỉ cần đồng giá là có thể giao dịch, dù là Thánh Nhân chỉ cần vẫn còn ở dưới phiến thiên địa này, cũng không thể kháng cự!

Giờ phút này Nhạc Vũ chỉ gia tăng thêm chút suy tính đã hiểu được tiền căn hậu quả. Trong mắt hắn nhất thời hiện lên quang mang, quay đầu nhìn vào thần thi đang ngồi trên bảo tọa thật lớn trong chính điện, sắc mặt Nhạc Vũ đột nhiên có chút phức tạp.

- Vị này tựa hồ được gọi là Dịch Thị thần quân đi? Thật sự có chút đáng tiếc. Nếu có thêm ba vạn năm thời gian tích lũy, nhất định có thể kề vai cùng mười hai vị Vu Thần đương thời!

Hắn nhìn lại đồng kim tiễn trong tay, khe khẽ cười.

- Vật này có thể giao dịch hết thảy mọi thứ, được gọi là Lạc Bảo Kim Tiễn, thật sự đã xem nhẹ nó! Lần này đi về phía nam quả nhiên chưa từng đến nhầm chỗ…

Trong lòng hắn cảm thấy vui vẻ, có lẽ bảo vật này không thể so sánh với vô thượng đại đạo như Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng lại có công năng như Minh Thư, dùng vật đổi vật, đồng giá giao dịch. Nếu chỉ xem ở cực hạn của Lạc Bảo này, thật sự là vô cùng ngu xuẩn.

Hắn cũng đang âm thầm sợ hãi than thở, bên trong thế giới hồng hoang thật sự có nhiều chỗ quá thần kỳ.

Bên trong thần quốc ngoại trừ Lạc Bảo Kim Tiễn ra, chỉ có một ít vu binh vu khí. Thần niệm của Nhạc Vũ thoáng đảo qua một lần, cũng không chút nào để ý, thậm chí cũng chẳng muốn thu về.

Hắn vừa định rời đi, trong lòng chợt động, đem Côn Luân Kính chiếu lên đỉnh đầu, chỉ vừa xoay người liền biến mất.

Một lát sau, liền nhìn thấy phía trên có hai vị đạo nhân đi vào bên trong thần quốc.

Một người gương mặt chữ điền, sắc mặt trắng xanh, một người có chút góc cạnh, sắc mặt lại đỏ ửng.

Tu vi cảnh giới của hai người hắn là Thái Ất Chân Tiên, cả hai tìm kiếm suốt mấy khắc mới đi vào bên trong thần quốc.

Cấm chế nơi này đối với Nhạc Vũ chẳng là gì, không hề có chút tác dụng vì vậy cũng không cần đi lưu ý. Nhưng đối với hai người này mà nói mặc dù cũng không có gì đáng ngại, nhưng muốn tiêu trừ lại có chút gian nan.

Đợi đến khi hai người đi tới tận tế đàn, trên mặt đều hiện lên vẻ nghi hoặc.

Đạo nhân có gương mặt chữ điền vẻ mặt ảm đạm khẽ lắc đầu:

- Kỳ quái, vừa rồi ta rõ ràng có cảm ứng nơi này có dị bảo xuất thế. Vì sao đi tới đây lại không nhìn thấy bóng dáng?

Tu sĩ mặt đỏ không thèm để ý chút nào, chỉ cười:

- Tiêu Việt đạo huynh cần gì thất vọng! Đồ vật vô duyên với chúng ta, vì sao cần uể oải? Theo ta thấy hơn phân nửa có người nhanh chân đến trước đã lấy đi rồi!

Tiêu Việt nghe vậy ngẩn ra, sau đó tự giễu một tiếng:

- Để Tào Vân lão đệ chê cười, Tiêu Việt này tu tâm hai vạn năm, thật không ngờ lần này lại vì một vật ngoài thân mà sinh lòng mất mác, hổ thẹn!

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, nguyên lai ở thế giới này hai người kia không gọi là Tiêu Thăng cùng Tào Bảo mà gọi là Tiêu Việt, Tào Vân.

Sau đó hắn thoáng kinh hãi, mở ra long đồng nhìn hai người kia chằm chằm.

Trên đỉnh đầu họ cách ba lóng tay hiện lên một luồng tử hồng khí, thẳng hướng cửu tiêu.

- Khí vận như vậy rõ ràng là dấu hiệu quý cực! Thành tựu ngày sau cho dù không sánh kịp thái cổ đại năng như Xích Tùng Tử nhưng ít nhất cũng đạt được bảy thành, bước lên Hỗn Độn Kim Tiên. Vì sao thân vẫn bên trong sát kiếp?

Trong lòng kinh ngạc, sau đó Nhạc Vũ như có suy nghĩ gì:

- Chẳng thể trách hai người này có thể đánh rơi được Định Hải Thần Châu…

Tiêu Việt cùng Tào Vân dù đứng gần Nhạc Vũ trong gang tấc cũng không hề phát giác, lại cẩn thận tìm tòi bên trong thần quốc một lúc, Tiêu Việt như có suy nghĩ nói:

- Xem chỗ này cũng không phải cơ duyên của chúng ta, thật sự đã có người tới trước một bước!

Tiếp đó hắn lại xoay người nói:

- Tào Vân lão đệ, lần này ta cũng có việc cùng ngươi thương lượng! Ta và ngươi đều là những tán tu nhỏ bé, cũng không sư môn. Mấy năm nay ở bên trong Vũ Di sơn không có việc gì làm, nửa bước khó tiến. Nếu cứ kéo dài như vậy, cũng không biết đến bao nhiêu năm mới có thể chân chính trường sinh, tồn tại cùng thiên địa. Cứ mãi dần độn u mê như vậy không phải là biện pháp. Ta nghe nói những năm gần đây phương bắc có vị An Thiên Huyền Thánh đại đế, thực lực tuyệt đỉnh. Lấy lực lượng một người bình định phương bắc yêu tu. Cũng có nghe đồn người này hiện tại đã nhậm chức Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế, chính

là hạ giới Trung Thiên Ngọc Đế, hiện giờ đang ở phương bắc chiêu hiền đãi sĩ. Ta muốn đến phương bắc một chuyến, đi tìm duyên pháp, không biết ý lão đệ như thế nào?

Tào Vân nghe vậy gật gật đầu, vẻ mặt như ưu tư, nhưng nghe đến vài câu sau vẫn không khỏi nhíu mày:

- An Thiên Huyền Thánh đại đế? Chỉ sợ có chút không ổn. Đạo huynh! Cho dù chúng ta muốn tìm chỗ dựa, cũng nên đi tìm pháp độ thâm nghiêm chính giáo như Xiển giáo mới phải!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1275: Nhiên Đăng đạo nhân!

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không hề để ý tới. Hiện tại mặc dù hắn đã mượn thế quần tiên nghịch phản nhậm chức Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế vị, nhưng thế gian hiện nay luận thanh thế cùng cường thịnh cùng gốc rễ sâu đậm, bất kể như thế nào cũng không thể đánh đồng với Xiển giáo.

Nếu bàn về pháp độ thâm nghiêm, Xiển giáo xác thực hơn xa Tiệt giáo cùng Tây Phương giáo.

Tiệt giáo vốn tốt xấu lẫn lộn, Tây Phương giáo lại thu nhận đủ mọi hạng người, một câu giáo lý phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật thật làm Nhạc Vũ vô cùng phản cảm.

Tiếp theo chỉ nghe Tiêu Việt nhẹ giọng giễu cợt:

- Nếu có thể ta cũng muốn gia nhập Xiển giáo. Đâu phải ta không muốn bái nhập chính giáo Thánh Nhân, nhận chịu che chở? Nhưng cửa vào nơi đó thật sự quá cao. Hai người chúng ta bất quá chỉ là những tán tu nhỏ bé, làm gì có cơ hội bái nhập môn hạ đây? Chúng ta đều mang nghệ nhập giáo, làm sao được sư trưởng tín nhiệm. Còn không bằng đến Bắc Nhạc Hằng Sơn thử xem thời vận…

Nhạc Vũ híp mắt, thầm nghĩ Tiêu Việt này cũng có được vài phần kiến thức.

Chỉ tiếc trước mắt khí vận hai người này còn ẩn sâu, vẫn chưa tới thời cơ triển lộ.

Nếu không có được Côn Luân Kính, thực khó khăn thôi diễn ra khí vận của hai người này.

Tư chất của họ trên trung đẳng, căn cơ lại vững chắc, phúc duyên thâm hậu tựa như ngọc tốt chưa được mài dũa qua.

Tiêu Việt còn chưa biết được bổn sự của chính mình nên có chút tự xem thường

bản thân. Nếu được Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thấy, nói không chừng dưới trướng vị Đạo tổ kia lại có thêm hai vị Hỗn Độn Kim Tiên.

Nhưng giờ phút này hắn cũng không cần ra mặt nhắc nhở để làm lớn mạnh thực lực của Xiển giáo.

Tào Vân nghe vậy cũng có điều hiểu ra, sau một lúc trầm ngâm, chợt cười khổ một tiếng:

- Tiêu đạo huynh nói rất đúng! Bái nhập Xiển giáo xác thực là có chút quá sức. Cũng được! Lần này ta bồi đạo huynh cùng đến phương bắc thử xem thời vận. Vị Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế kia cùng Hậu Thổ thánh nhân tình như huynh muội. Gần đây Nữ Oa nương nương cũng có chút xem trọng hắn. Có hai vị Thánh Nhân làm chỗ dựa, nhắc tới cũng không kém hơn Xiển giáo bao nhiêu…

Hai người nói dứt lời cũng không chút do dự, tự hóa thành một đạo độn quang bay về phía chân trời.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất bên trong thần quốc.

Nhạc Vũ vẫn dùng Côn Luân Kính bao phủ quanh thân, không những không hiện thân, ngược lại còn thu liễm khí tức hoàn toàn.

Chỉ một lát sau, ngay khi Tiêu Việt cùng Tào Vân rời đi không bao lâu, trên tế đàn đột nhiên lóe ra quang mang nhàn nhạt không chút âm thanh.

Một trung niên đạo nhân mặc thanh sam, chân mang vân ngoa bước ra từ trong hư không, dáng người hơi mập mạp, sắc mặt lại trắng xanh chẳng khác gì người chết.

Đây cũng không phải do cảm xúc ảnh hưởng mà thân thể hắn nguyên lai đã như thế, sau lưng hắn trôi nổi một chiếc bạch sắc lưu lưu tử khí phong đăng, bên trong là một đóa thanh diễm đang nhảy nhót.

Khi hắn vừa hiện thân, vẻ mặt cũng giống như hai người Tiêu Việt cùng Tào Vân, lộ ra vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

- Kỳ quái! Vật kia rốt cục do người nào lấy đi? Theo ta suy diễn trước đó, Lạc

Bảo Kim Tiễn kia phải do Tiêu Việt cùng Tào Vân đoạt được mới phải. Tại sao lại nảy sinh biến cố?

- Chẳng lẽ là bởi vì Hậu Thổ đăng thánh, Thiên Đình song đế tranh chấp khiến thiên cơ hôm nay lại biến hóa? Rốt cục là người nào phá hư đại sự của ta?

Trong khi trung niên đạo nhân còn đang thấp giọng nỉ non, trong con ngươi Nhạc Vũ lại lóe lên sát ý.

Ngày trước ở bên trong Quy Khư Cung mật cảnh Nhạc Vũ tiếp nhận Long Thương kiếm cùng mười hai viên Định Hải Thần Châu, từng hứa hẹn tiếp nhận hết thảy nhân quả của Thủ Chân đạo nhân.

Trong đó chính là giải quyết ân oán với Nhiên Đăng đạo nhân này.

Ở nơi này nếu đột ngột ra tay, cẩn thận bố trí, Nhạc Vũ có thể không chút tiếng động đem người này giết chết!

Ánh mắt dần dần sắc bén, trong lòng đã hiện lên quyết định, ngay trong nháy mắt hắn định lấy ra Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm, đột nhiên trong lòng phát sinh báo động.

Ngay cả Côn Luân Kính cũng chớp lên u quang.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo liền lộ ra vài phần giật mình kinh hãi.

- Hỗn Nguyên Đại La Thái Thượng Kim Tiên? Giỏi cho tặc tử, giấu diếm sâu như thế!

Trong lòng không khỏi phập phồng không thôi, lòng dạ của Nhiên Đăng đạo nhân này thật sự là đáng sợ.

Suốt mấy vạn năm thời gian lại không người nào hay biết được một thân đạo pháp của người này chỉ kém hơn Xích Tùng Tử một chút, tuyệt không thua kém cả Lục Áp đạo nhân.

Nếu dốc một trận chiến toàn lực, mặc dù có được Ngũ Hành kiếm trong tay cũng khó khăn chiến thắng.

Trước kia ở trong Quy Khư mật cảnh luôn nghĩ người này vì e ngại Long Thương kiếm cùng Hi Hoàng tàn kính của Thủ Chân đạo nhân nên không dám đến lấy mười hai viên Định Hải Thần Châu, thế nhưng lúc này Nhạc Vũ tuyệt đối không cho rằng sự thật là như vậy, nếu như hắn suy đoán không sai, ban đầu Nhiên Đăng có thể cũng thật có vài phần kiêng kỵ đại trận cùng vài kiện linh bảo bên trong mật cảnh, nhưng phân nửa lý do sau là lo lắng đả thảo kinh xà nên mới luôn luôn kéo dài, thực tế điều mà Nhiên Đăng kiêng kỵ lại là một người khác hắn…

Trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe tinh mang, sát niệm sôi trào trong lòng dần dần thu liễm.

Thôi, trước tiên hãy tạm lưu người này một mạng, đợi ngày sau làm tiếp tính toán.

Sát ý thấu xương thoáng lộ liền mất, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Cảm ứng của Nhiên Đăng cũng vô cùng mẫn tuệ, vẻ mặt hắn lập tức nghiêm túc, mở ra hồn niệm càn quét khắp nơi bên trong thần quốc, ước chừng một lúc sau cũng không thu hoạch được gì.

Sau một lát hắn mới ngừng lại, hai mắt lạnh lùng quét nhìn bốn phương, ngữ khí đông lạnh như sương:

- Rốt cục là đạo hữu phương nào lại đối với Nhiên Đăng ta sinh lòng sát ý?

Thanh âm vang vọng hồi lâu chưa tuyệt, nhưng không thấy bóng dáng nào hiện thân. Vẻ mặt Nhiên Đăng không khỏi âm lãnh thêm vài phần:

- Đạo hữu có thể giấu diếm được linh giác của Nhiên Đăng ta, hiện giờ danh hiệu ắt cũng đã lưu truyền hồng hoang! Chẳng lẽ hiện thân gặp mặt một lần cũng không dám?

Nhạc Vũ cũng không muốn quan tâm, nhắm mắt dưỡng thần. Thần niệm Nhiên Đăng vẫn càn quét khắp nơi, sau một lát vẫn không có kết quả, lúc này mới không cam lòng dừng lại. Hắn có chút kinh nghi bất định, ánh mắt biến ảo sau đó thanh âm lạnh lùng nói:

- Thiên hạ huyễn pháp có được như đạo hữu, có thể giấu diếm được Thái Thượng Kim Tiên, bất quá chỉ có hơn mười nhân vật, cộng thêm vị Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế kia. Thân phận ngươi ta ước chừng có thể đoán biết được một phần. Việc hôm nay ta không cùng ngươi tính toán. Nhưng đạo hữu cũng đừng phá hủy chuyện tốt của bổn tọa, cản trở ta thành đạo. Nếu không Nhiên Đăng ta nhất định cùng ngươi không chết không ngừng!

Thanh âm rơi xuống, Nhiên Đăng hóa quang rời đi, chỉ chốc lát đã xuyên vào trong hư không.

Sau nửa canh giờ Nhạc Vũ mới từ trong một mảnh hư vô bước ra ngoài, trong tay cầm Lạc Bảo Kim Tiễn, trên mặt như đang suy tư.

- Thành đạo? Đại sự?

Cười lạnh một tiếng, đối với tính toán của Nhiên Đăng trong lòng Nhạc Vũ cũng đã đoán biết bảy thành.

Việc này mặc dù có quan hệ tới Định Hải Thần Châu của hắn, nhưng sinh tử tồn vọng của người nọ lại tạm thời không quan hệ gì tới hắn.

Vừa lật tay liền đem Lạc Bảo Kim Tiễn đưa vào trong thế giới Diễn Thiên Châu. Nhạc Vũ lại bước vào hư không, xé rách hàng rào không gian đi vào bên trong hư không.

Nhớ rõ lần trước khi rời khỏi hồng hoang, còn cảm thấy cực kỳ khó khăn, một thân pháp lực bị lực lượng của thế giới hồng hoang cùng vài vị Đạo tổ áp chế.

Giờ phút này có danh vị Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế trong người, không còn chịu giới hạn này, một đường không bị ngăn trở xuyên vào tận sâu trong hư không.

Ngay cả pháp lực thần thông mặc dù cũng bị áp chế suy yếu nhưng không bị hạ thấp cảnh giới.

Ở bên trong thời không vô tận luân lưu, chỉ một ngày đã lướt qua hàng ức thời không mảnh nhỏ.

Ước chừng đến ngày thứ hai thì hắn đã có thể cảm ứng được Thiên Nguyên Giới

xa xa.

Hồn niệm Nhạc Vũ không khỏi khởi lên, nhớ rõ lúc mình phi thăng tiên giới, bởi vì chưa rõ tiền đồ, hung hiểm khó lường nên bất đắc dĩ đành phải đem Quảng Lăng Tông giao vào trong tay đệ tử Liễu Nguyệt Như bảo hộ.

Tuy từng có ước định hai trăm năm thời gian, nhưng bản thân của hắn cũng có chút không yên.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn làm được, trong vòng hai trăm năm có thể làm cho Quảng Lăng Tông gầy dựng được căn cơ tại hồng hoang.

Một tia hồn niệm chặt chẽ khóa lại Thiên Nguyên Giới, lấy tốc độ tiếp cận cực hạn phi độn bay đi.

Nhưng vừa mới tới gần, Nhạc Vũ bỗng dừng lại. Ánh mắt thật lạnh lùng nhìn và bên trong hư không.

Chỉ một loáng sau, chỉ thấy vô số mai ngũ sắc quang châm xuyên thấu qua mảnh nhỏ không gian vô tận bắn tới.

- Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm!

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, trên vầng trán xẹt qua một tia kinh ngạc. Không hề dừng lại, hắn liền xuất ra Ngũ Hành kiếm trong đan điền, hóa thành hình quạt đánh ra, liền bắn ra ngũ sắc quang hoa vô cùng vô tận.

Va chạm cùng nguyên từ quang châm, lập tức đem quang châm tản đầy trời toàn bộ diệt sạch vô hình.

Ngay sau đó hắn lại đánh ra một đạo ngũ sắc quang hoa hướng về phía kia.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng ngưng tụ, đoàn quang hoa lập tức chuyển thành một hắc động đem ngũ sắc quang hoa hoàn toàn triệt tiêu.

Ngay sau đó, chỉ nghe bên trong hư không truyền ra một tiếng hừ lạnh.

- Ngũ Sắc Thần Quang! Đại Hỗn Độn Thuật! Bệ hạ quả nhiên đem một thân thần thông của ta học được mười thành! Không đúng, hắn là đồ đệ giỏi hơn cả sư

phụ! Còn mạnh mẽ hơn cả Khổng Dật ta!

Địch ý bên trong hư không toàn bộ tiêu tán, rõ ràng xuất hiện một thanh niên thân hình tuấn lãng, tướng mạo cương nghị từ trong hư không bước ra.

Nhạc Vũ không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng thoáng trầm xuống.

Có thể đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang đại viên mãn, Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm, hơn nữa còn muốn mạnh hơn hắn một bậc, trừ bỏ nguyên bản chủ nhân Khổng Dật kia, còn có người nào?

Thần thông hai người giống nhau, phẩm cấp tuy là Khổng Dật mạnh hơn, nhưng trong tay Nhạc Vũ có được Hồng Mông Khí, còn có vài kiện chí thánh linh bảo, cũng không đến nỗi thua một bậc.

Hôm nay nếu đánh nhau với người này, chỉ sợ không có tám ngày mười ngày cũng khó phân thắng bại.

Chỉ một lát sau, vẻ mặt Nhạc Vũ không khỏi tiếp tục thay đổi, bình tĩnh nhìn ra sau lưng người kia.

Chỉ thấy một thiếu nữ tuổi chừng đôi mươi đang bĩu môi, vẻ mặt buồn rầu đi theo sau thanh niên kia từ trong hư không bước ra.

- Sơ Tam?

Hắn khẽ kêu một tiếng kinh dị, thật sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Nhìn thấy vẻ mặt thiếu nữ kia ủ rũ khóc tang, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy thật khó giải quyết, trong mắt không tự chủ được nảy sinh sát ý.

Khổng Dật lại hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng trào phúng:

- Yên tâm đi! Khổng Dật ta cả đời quang minh, còn chưa đến mức lấy chính hậu bối của mình đi làm con tin…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1276: Khổng Dật chân nhân!

- Yên tâm đi! Khổng Dật ta cả đời quang minh, còn chưa đến mức lấy chính hậu bối của mình làm con tin…

Khổng Dật vừa nói, trong mắt cũng mang theo ý buồn bực, tựa hồ đối với vẻ phòng bị của Nhạc Vũ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhạc Vũ cũng không dễ dàng tin tưởng, lại nhìn qua Sơ Tam, thấy nàng mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng mới ổn định lại.

Dù sao cũng từng là thái cổ đại năng đỉnh cấp trong hồng hoang, mặc dù ban đầu từng có ý lợi dụng Sơ Tam, nhưng hiện tại chịu nói ra lời kia tuyệt đối sẽ không tiếp tục đổi ý.

Nỗi kinh ngạc trong lòng hắn vẫn chưa thối lui.

Sơ Tam vốn được Côn Luân Kính bảo hộ, luôn nằm trong cảm ứng của chính hắn. Không ngờ lại bị Khổng Dật dễ dàng tìm được, hơn nữa còn là không chút âm thanh giấu diếm được cả hắn.

Một vị Thái Thượng Kim Tiên lại có bổn sự bực này, chẳng có gì lạ. Chính mình cũng phải nên cẩn thận lo lắng cho những thân nhân khác. Hắn phải nên chuẩn bị trước, Khổng Dật có thể làm như vậy thì những Thái Thượng Kim Tiên khác hơn phân nửa cũng có thể làm được.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, trên mặt Nhạc Vũ chợt nổi lên vẻ mỉm cười:

- Sớm nghe nói Khổng Dật chân nhân gần đây đang ở chung quanh tìm kiếm trẫm, thật không biết là vì chuyện gì?

Khổng Dật nhất thời không đáp, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Tam Diệu Như Ý Ngũ Hành Phiến trong tay Nhạc Vũ đang lóe sáng ngũ sắc quang hoa.

Ánh mắt híp lại, sau đó hắn chợt nhíu mày hỏi dò:

- Chỉ có được tầng mười chín viên mãn?

Nhạc Vũ hiểu được ý hắn, cũng không giấu diếm gật nhẹ đầu.

Mà vẻ mặt của Khổng Dật càng thêm phức tạp:

- Nói cách khác, Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười chín kia đã có thể so sánh với cảnh giới đại viên mãn của ta sao?

Nhạc Vũ cũng không biết nên làm sao trả lời, sự thật xác thực là như thế. Ngũ Sắc Thần Quang tầng mười chín của hắn xác thực có thể so sánh với cảnh giới đại viên mãn của Khổng Dật.

Nếu không như thế, hắn cũng không thể lấy thân Thái Thanh Huyền Tiên chứng được hồn ấn Chuẩn Thánh tầng thứ tám. Càng không đủ khả năng đối kháng với những vị thái cổ đại năng.

Trong mắt Khổng Dật cũng không có chút ngoài ý muốn, xẹt qua một tia quả nhiên là thế, tiếp đó lại lộ ra vài phần hiếu kỳ:

- Đổi lại mà nói, Ngũ Sắc Thần Quang ngươi cũng đã diễn biến tới vô thượng cảnh giới?

Nhạc Vũ im lặng không đáp, cũng như đã có ý thừa nhận. Mà vẻ mặt Khổng Dật vừa khổ sáp vừa vui sướng hòa lẫn, sau một lúc lâu mới cười tự giễu:

- Ngũ Sắc Thần Quang vốn là bổn mạng thần thông của ta. Mười mấy vạn năm thời gian ta cũng từng hao phí hết tâm lực muốn đem môn thần thông này thay đổi càng thêm hoàn thiện. Thật không ngờ mười mấy vạn năm gian khổ vẫn không sánh kịp mấy trăm năm thời gian của ngươi, quả nhiên là anh tài ngút trời!

- Chân nhân quá khen! Nhạc Vũ có thể đem môn công pháp này đẩy lên cảnh giới vô thượng, cũng chỉ vì cơ duyên trùng hợp, còn vì ta có Hồng Mông Tử Khí trong người. Nhưng thật ra chân nhân càng đáng giá kính nể! Tuy chân nhân do Phượng Hoàng sinh ra, nhưng lại là một trong những Hỗn Độn sinh linh, thật sự bị chế ngự nhiều lắm…

Nhạc Vũ lắc lắc đầu, trong lời nói đầy vẻ kính ý, cũng là phát ra từ nội tâm không có nửa phần giả dối, bên trong chỉ che giấu năng lực phân tích của hắn.

Nếu không phải do tiên thiên mang đến, cơ hồ năng lực có thể so sánh với Thánh Nhân, môn Ngũ Sắc Thần Quang này hắn căn bản không thể luyện tập đến. Hiện giờ thần niệm của hắn đã sớm đạt tới cảnh giới nhập vi, cũng khiến năng lực phân tích càng thêm cường hãn.

Đã trực tiếp chạm tới trình tự vạn vận bổn nguyên, có thể giải thích được sự hình thành đại đạo. Dù là Hồng Mông Khí trong tay hắn cũng đã không còn bao nhiêu huyền bí đáng nói.

Muốn hoàn toàn nắm giữ chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi.

Về phần Khổng Tước, được xưng tiên thiên Hỗn Độn sinh linh, tuy gặp may mắn lúc sinh ra liền mang theo một thân thiên phú thần thông, thân thể đã là mạnh mẽ đến không sao tưởng tượng nổi. Nhưng bản thân cũng bị trói buộc, khi yêu đan thành thì thành tựu bản thân cũng gặp phải hạn định.

Thần thú nhất lưu từ thời thái cổ nhiều biết bao nhiêu? Nhưng duy nhất chỉ có người này đem bổn mạng thần thông của chính mình dần dần đẩy lên tới tiếp cận vô thượng cảnh giới. Ngạo tiếu trong hồng hoang, tung hoành bất bại, cùng Trấn Nguyên Tử nhất lưu kề vai đương thời.

Dù hiện tại trong tay Nhạc Vũ có Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm cùng Côn Luân cổ kính, còn có thêm Hà Đồ Lạc Thư hộ thân. Còn có Trấn Thế Chung và Lạc Bảo Kim Tiễn, tổng cộng là sáu đại chí bảo, nhưng cũng không dám nắm chắc vượt hơn được người này.

Chỉ là ỷ vào công pháp có thể vừa vặn khắc chế được uy năng của Ngũ Sắc Thần Quang mới lớn mật tính ra bản thân mình có thể ứng phó được sát kiếp ngày sau mà thôi.

Mà khi đó vẫn là kết quả bại trận.

Bên kia sắc mặt Khổng Dật chợt chìm xuống, hừ lạnh nói:

- Khổng Dật này xác thực không bằng ngươi, không cần ngươi dỗ dành!

Tiếp theo ánh mắt lại vô cùng chân thành nhìn qua:

- Môn vô thượng thần thông này có thể nguyện dạy cho ta?

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, có chút không dám tin nhìn Khổng Dật, tiếp theo hắn cũng nghiêm túc nói:

- Môn thần thông này nguyên là huyết mạch lưu được từ chân nhân. Lẽ ra Nhạc Vũ tuyệt không có đạo lý từ chối. Nhưng dù sao cũng là vô thượng đại đạo, không phải chuyện nhỏ. Ngũ Sắc Thần Quang của ta hơn phân nửa là nghiên cứu được đến, không quan hệ nhiều tới chân nhân. Muốn truyền thụ sẽ phải kết nhân quả. Hiện tại hồng hoang đại thế chân nhân nên hiểu rõ mới phải, muốn luyện tập môn Ngũ Sắc Thần Quang của ta hay không, chân nhân phải nên tự mình suy nghĩ kỹ lại!

Vẻ mặt Khổng Dật chợt giật mình, nhưng tiếp theo một lát chợt hừ nhẹ:

- Làm gì có nhiều lời vô nghĩa như vậy? Không phải là Hồng Quân chư thánh sao, Khổng Dật ta từ bao giờ sợ hãi? Nếu bệ hạ chịu truyền pháp, giúp ta thành đạo. Muốn ta bái ngươi làm sư thì không khả năng, nhưng từ nay về sau ta có thể tôn bệ hạ là sư huynh! Vào lúc sát kiếp vô luận có hung hiểm gì, Khổng Dật ta toàn lực giúp ngươi là được. Rốt cục như thế nào bệ hạ chỉ nói một lời là có thể quyết!

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, không chút dây dưa lấy ra hai mươi mấy trương kim trang, sau đó lại lấy ra một chút tử kim huyết dịch.

Kim trang xuất từ Côn Bằng, mà máu huyết cũng là của hắn.

Dùng máu huyết Thái Thượng Kim Tiên làm mực, lại dùng ý niệm bản thân làm bút, hắn khắc lục ra một nhóm đạo phù bên trên kim trang.

Chỉ thoáng sau trên kim trang đã hiện lên rậm rạp phù văn huyền ảo. Cuối cùng liền biến mất, huyễn hóa thành một ít thượng cổ chữ triện thâm ảo khó hiểu, lại tối nghĩa đến cực điểm.

Đứng thẳng bên trong hư không suốt bốn ngày mới toàn bộ hoàn thành, tổng cộng là hai mươi mốt trang, biên thành một quyển sách. Sau đó trực tiếp đưa về

hướng Khổng Dật, không chút khách khí nói:

- Không biết sư đệ có cảm thấy vừa lòng rồi chứ?

Khổng Dật đã sớm chờ không chút kiên nhẫn, trực tiếp chộp tới đem quyển sách cầm vào trong tay.

Sau đó vẻ mặt hắn chợt động, lúc trước khi Nhạc Vũ còn đang khắc phù đã gợi lên thiên địa cảm ứng, dị tượng phát sinh.

Giờ phút này khi cầm quyển sách tới tay hắn mới chính thức cảm nhận được chỗ bất phàm bên trong.

Kim trang này đều là một bộ phận Hỗn Độn Thiên Kim lưu lại từ sau khi thượng cổ Hồng Mông sơ khai, lại hỗn hợp một ít vũ lân của siêu giai thần thú dệt thành, cường độ cứng rắn bền bỉ có thể xem là siêu phẩm tiên binh.

Nhưng chịu tải khắc lục phù văn lại bị sinh ra vết rạn, giống như tùy thời tùy khắc muốn hỏng mất.

- Đích xác là vô thượng đại đạo!

Một tiếng ngâm khẽ, hơi thở của Khổng Dật không khỏi cứng lại, cơ hồ thật khẩn cấp liền mở quyển sách ra.

Đứng sừng sững trên không trung thật lâu sau, ước chừng nửa ngày hắn mới thở ra một hơi, đem ý niệm dời khỏi bên trong kim sách, nói:

- Cảm tạ! Hôm nay được quyển sách này, lại chỉ thấy mấy vạn năm qua đều chỉ là hư không! Bệ hạ quả nhiên là ngút trời thiên tư!

Nhưng sau đó ánh mắt hắn chợt ngưng tụ, mang theo vẻ bất mãn:

- Nhưng tầng hai mươi cùng hai mươi mốt tựa hồ còn chưa hoàn toàn. Còn có đại đạo pháp tắc tựa hồ cũng không được tường tận…

Nhạc Vũ không chút nào lưu ý, chỉ bật cười nói:

- Ngũ Sắc Thần Quang này chính bản thân trẫm còn chưa bổ túc toàn bộ. Làm

sao có thể suy diễn viên mãn đây? Về phần pháp tắc đại đạo, như thế nào chỉ dùng thượng cổ Hỗn Độn Thiên Kim là có khả năng viết được ra?

Khổng Dật nhíu mày, giống như cũng hiểu được lời nói vừa rồi của mình có chút quá mức, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng. Giây lát sau sắc mặt khôi phục như thường, hướng Nhạc Vũ thi lễ:

- Có câu nói tri thức không trước sau, người đạt trước là sư. Hôm nay Khổng Dật gặp qua sư huynh!

Hắn khom người thật sâu, Nhạc Vũ thấy thế vội đánh ra một đạo pháp lực đỡ lấy hắn, nhưng lại bị Khổng Dật mạnh mẽ gạt ra, sau ba bái mới chịu đứng dậy:

- Hôm nay được đại ân của sư huynh, Khổng Dật vô cùng cảm kích! Nếu có gì cần phân phó, sư huynh chỉ nói là được.

Ngữ khí thật chân thành khẳng khái, không chút nào chống đẩy quanh co, vẻ mặt thật bình tĩnh nhìn qua.

Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy xấu hổ, lời này xem như nói đúng trong tim của hắn, hắn xác thực có chuyện cần nhờ. Nhưng giờ khắc này hắn lại có loại cảm giác bị người nhìn thấu tâm sự.

Tính tình của Khổng Dật thật quang minh ngay thẳng, nhưng cũng không phải hạng người mặc cho ai cũng có thể nắm mũi dắt đi.

…

Tận sâu trong lòng đất, bên dưới cửu uyên. Ngay trung ương Huyết Hải có một đạo kim sắc thân ảnh đang ngồi xếp bằng trên không.

Trong tay hắn cầm một kim bát, vô số kim quang sái quanh đè lên ba ức dặm Huyết Hải, khiến chung quanh vô cùng tĩnh lặng không chút sóng gió.

Ngày hôm nay bên trên không trung không ngờ lại có một điểm hồng quang thẳng xuyên thấu qua chín tầng u minh xuyên xuống dưới.

Kim sắc thân ảnh vốn luôn nhắm mắt tĩnh tọa đột nhiên mở bừng ra, tinh mang lóe sáng nhìn về hướng hồng quang.

Một thoáng sau, bỗng dưng một thanh tử kim cự đao ngang trời chém tới, ngay khi đao ảnh cùng hồng quang giao kích, trong hư không hiện ra một đạo tử điện lan tràn giã lên trên thân đao.

Không chút âm thanh, uy danh không hiện nhưng kim sắc thân ảnh trên không trung chẳng khác gì như lâm đại địch.

Kim quang tản ra, ngay lập tức thu liễm lại, rót vào bên trong tử kim đao ảnh.

Va chạm cùng lôi quang khiến tận sâu trong lòng đất không ngừng phát sinh từng đợt sóng gió.

Thân ảnh kia cũng bị bay ra ngoài ngàn vạn trượng, kim quang bao bọc quanh thân liền tản mất.

Chính là Cửu Hoa, giờ phút này vẻ mặt hắn kinh ngạc nhìn điểm hồng quang kia rơi vào bên trong Huyết Hải, sau đó mặt biển vốn tĩnh lặng lập tức sôi trào!

Huyết sát lực bên trong chỉ trong khoảnh khắc đã chuyển sang nồng đậm, không còn cảm giác suy yếu như lúc trước.

Phạm vi mặt biển theo xu thế không thể cản trở hướng ra ngoài điên cuồng khuếch trương.

Ngay sau đó trên Huyết Hải bỗng dưng có một thân ảnh huyết sắc đạo nhân từ trong trồi lên, chân đạp trên đóa thập nhị diệp huyết liên, sát lực cả người tăng lớn.

- Minh Hà lão tổ!

Cửu Hoa tán nhân không khỏi hít sâu một hơi lạnh, sắc mặt không sao tưởng tượng nổi.

Thật không biết hồng quang kia là vật gì, lại có thể làm Minh Hà lão tổ chỉ qua mấy trăm năm thời gian đã có thể khôi phục, chỉ vài khắc đã hồi phục lại như ban đầu.

Huyết sắc thân ảnh xa xa ánh mắt âm lãnh thản nhiên nhìn Cửu Hoa, tiếp theo

không chút lưu ý nhìn chằm chằm xuống bên dưới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1277: Ám lưu hung dũng!

Chỉ thấy Huyết Hải sôi trào cuồn cuộn, mở rộng ra bên ngoài chừng ức dặm mới ngưng hẳn.

Ba mươi sáu điểm hồng quang từ trong Huyết Hải toàn bộ bắn ra ngoài.

Lập tức bị Minh Hà lão tổ xâu thành một chuỗi, sau đó đeo lên cổ. Vừa đúng ba mươi sáu viên huyết sắc ngọc châu, huyết khí xông vào mũi, bên trong có vô số sát hồn gào thét khiến da đầu người khác tê dại.

Kỳ quái chính là bên ngoài huyết sắc ngọc châu lại súc tích thất thải quang hoa vô cùng vô tận, khí tức thẳng bức lên chí thánh đỉnh phong.

Trong lòng Cửu Hoa tán nhân chợt cả kinh, cơ hồ không cần suy nghĩ vừa định tháo lui.

Ngay lúc vừa cầm kim bát tế lên không trung, một thân ảnh yểu điệu bỗng dưng bước ra từ trong hư không.

Cảm ứng được thần lực uy áp mạnh mẽ, trong lòng Cửu Hoa chợt đại định, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

- Là Huyết Linh Thần Châu, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn!

Vừa mới hiện thân, Nguyên Đồ A Tị nhị kiếm liền tự hóa thành một đạo thanh quang xoay quanh hai người.

Sau đó vẻ mặt Hậu Thổ cũng biến thành ngưng trọng:

- Vật kia đã trấn áp Minh Hà mười mấy vạn năm, hấp thu sát lực vô cùng tận, thậm chí đã biến thành công đức chi bảo, dù là bổn cung cũng khó thể dễ dàng chiến thắng…

Mí mắt Cửu Hoa chợt nhảy lên, liền đoán ra lai lịch vật kia:

- Chính là Trấn Diễm Thần Châu?

Hắn chỉ cảm thấy trong lồng ngực chợt lạnh lẽo, vật này cùng Định Hải Thần Châu vốn là thủy hệ chí bảo, đều ngang hàng nhau. Nhưng giờ phút này không ngờ đã biến thành một món đồ vật hung sát khí tuyệt đỉnh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Vốn là tiên thiên chí thánh tuyệt đỉnh, trấn áp Huyết Hải suốt mười mấy vạn năm lại hấp thu vô số huyết sát lực, vừa trấn áp không để Huyết Hải lây nhiễm, đồng thời cũng tích lũy được vô số công đức.

Vật này mạnh mẽ so với Hồng Mông chí bảo chỉ sợ cũng kém không xa.

Nếu không tận mắt nhìn thấy thật khó tưởng tượng thế gian còn có loại hung khí như thế.

Cũng may Hậu Thổ đúng lúc xuất hiện, nếu không chỉ sợ tính mạng của hắn cũng vẫn lạc tại nơi này.

- Là Hồng Quân…

Hậu Thổ nhìn chằm chằm vào chuỗi huyết châu, sau đó lớn tiếng cười lạnh:

- Trợ giúp người này hồi phục thương tổn thì cũng thôi, ngay vật kia cũng giao cho Minh Hà lão tổ. Người kia thật đúng là bỏ được, năm xưa khi ở Phân Bảo Nhai còn chưa được rộng rãi như thế…

Nàng đưa tay khẽ vẫy, trong tay liền hiện ra một quyển sách màu đen, xung quanh bao bọc thất thải quang hoa, khí tức chỉ yếu hơn Huyết Linh Thần Châu nửa cấp.

Nàng mở ra trang sách, viết xuống hai chữ Minh Hà, chỉ tích tắc có vô số tử sắc lôi quang trống rỗng hình thành, tựa như một viên lôi cầu cực lớn đem huyết sắc đạo nhân bao phủ bên trong.

Mà trên Minh Thư vừa viết xuống hai chữ "Minh Hà" cũng dần dần nhạt nhòa bên trong trang sách.

Đôi mày liễu của Hậu Thổ lập tức nhướng lên, lạnh lùng nhìn vào bên trong lôi cầu. Chỉ thấy Minh Hà lão tổ xa xa nhìn lại, ánh mắt hung lệ mang theo vô tận oán hận, sau một lát cũng không nói một lời, không chút tiếng động cười âm lãnh, lập tức biến mất vô tung ngay trước mặt hai người, bước vào tận minh minh hư không.

Hậu Thổ cùng Cửu Hoa vẫn đứng nguyên tại chỗ, hồi lâu sau chợt lắc đầu:

- Không tìm được hướng đi của hắn, hắn là người kia ra tay trợ giúp hắn!

Nàng chợt cau mày nói tiếp:

- Còn tự xưng thiên đạo chí công, Hồng Quân đạo tổ đã lựa chọn dĩ thân hợp đạo, lẽ ra không được nhúng tay vào chuyện thế gian mới đúng, hôm nay làm sao như thế?

Hậu Thổ lại hừ lạnh một tiếng:

- Cũng không thể gọi là dĩ thân hợp đạo, mà là hắn muốn tự mình thay mặt thương thiên…

Đối với việc tự mình thay thế thiên đạo, Cửu Hoa cũng không có vẻ gì ngoài ý muốn, sắc mặt không hề biến hóa, nhưng lại cảm thấy khó hiểu:

- Cửu Hoa cũng hiểu chuyện này, nhưng nếu hắn làm như vậy, hắn thật không ngại cùng thương thiên tách rời thiên ý, khiến thiên đạo cắn lại hay sao? Vừa rồi xuất thủ, chỉ sợ ngày mà hắn muốn cùng thiên đạo chân chính hợp nhất sẽ càng thêm kéo dài ngàn năm, thời gian càng lâu chuyện xấu sẽ càng nhiều…

- Còn có thể vì sao? Ước chừng hiện tại trong mắt hắn, tiểu đệ của ta đã uy hiếp hắn tới mức trọng yếu hơn hết thảy!

Trong lời nói của nàng tuy có vẻ lạnh lùng châm chọc, nhưng trên mặt Hậu Thổ cũng vô cùng ngưng trọng:

- Lần này thật sự có chút khó giải quyết, tiểu đệ của ta chưa chắc đã là đối thủ của Minh Hà, vả lại Hồng Quân hiện giờ đã liều lĩnh. Nghĩ đến không chỉ là vận dụng quân cờ Minh Hà này, nhất định còn có những thủ đoạn khác…

Vẻ mặt Cửu Hoa cũng sợ hãi cả kinh, trên mặt lộ ra kinh ngạc, hoàn toàn không thể tưởng được lại có đáp án này.

Nhạc Vũ kia rốt cục đã làm chuyện gì lại có thể làm cho Hồng Quân đạo tổ cũng cảm thấy bị uy hiếp? Thế cho nên thà rằng chủ động kéo dài thời gian cùng thiên đạo hợp nhất?

Nhớ rõ nửa năm trước, vị Huyết Lục thiên quân kia nhậm chức Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế, liền khiến cho Hồng Quân từ sau cuộc chiến tại địa phủ lại lần thứ hai ra tay can dự vào chuyện thế gian.

Mục đích chân chính là tụ tập vạn tiên nguyện lực, nếu thật sự luận việc, Nhạc Vũ cũng thật có tư cách làm cho Hồng Quân kiêng kỵ.

Nhưng trong lòng Cửu Hoa theo bản năng chợt có cảm giác tình hình thực tế chỉ sợ không chỉ là như thế, hẳn phải còn có biến cố nào khác khiến Hồng Quân lựa chọn hành sự cực đoan đến như vậy đi?

Hậu Thổ lấy ra một đạo phù, đang định tìm kiếm hành tung của Nhạc Vũ để đánh ra phù lục. Nhưng cuối cùng nàng đột nhiên dừng lại, do dự một lúc, ngẫm nghĩ hồi lâu lại thu phù lục, lâm vào trầm tư.

Cửu Hoa quay người lại, cũng lắc đầu nói:

- Huyền Thánh đại đế có Côn Luân Kính, một thân huyễn pháp thế gian vô địch. Chỉ cần hắn nguyện ý thế gian sẽ không người nào tra tìm được tung tích của hắn. Dù là Hồng Quân đạo tổ cũng không tìm được, đừng nói chi tới người khác. Chỉ riêng nương nương có liên tâm đến hồn niệm của hắn mới có thể cảm ứng hắn. Nên sớm nhắc nhở hắn cũng là chuyện phải làm, nhưng nếu phát ra trương phù này cũng sẽ tiết lộ hành tung của đại đế!

Hậu Thổ nghe vậy cười khổ một tiếng, trên mặt mờ ảo toát ra vài phần lo lắng thất thố.

Đột nhiên không gian trước mắt bị phá vỡ, một nữ tử đoan trang hoa quý từ trong hư không bước ra.

Lại chính là Nữ Oa, xa xa nhìn lại trên mặt nàng cũng tràn đầy vẻ ngưng trọng:

- Mới vừa rồi Hiên Viên đã báo cho ta, Hạn Bạt Tất Phương đã từ cực đông trốn thoát…

Sắc mặt Hậu Thổ cùng Cửu Hoa đều biến đổi, vô cùng tái nhợt.

…

Bên ngoài Thiên Nguyên Giới, Nhạc Vũ vẫn đứng trong hư không, không hề có chút dị thường nào.

Khổng Dật đã từ biệt hắn, xa xa rời đi, rốt cục Nhạc Vũ đã có cơ hội nói chuyện cùng Sơ Tam. Hắn cười cười vỗ đầu nàng, lại chỉ thấy thiếu nữ mặt mày ửng đỏ, thân hình hóa quang trong nháy mắt đã thoát ra ngoài mười trượng.

Vẻ mặt Nhạc Vũ giật mình, tiếp theo chợt cười:

- Nguyên lai Sơ Tam nhà ta đã trưởng thành…

Trên mặt Sơ Tam lại ửng đỏ như ráng hồng, phảng phất như muốn nhỏ ra máu, quỳ gối thi lễ, trong miệng ấp úng gọi:

- Bá phụ!

Nhạc Vũ nghe vậy theo bản năng thoáng cau mày, tiếp theo lại thư giãn, hiện giờ hắn cùng Khổng Dật đã xưng hô là sư huynh đệ, Khổng Dật lại nhật Sơ Tam là huyết mạch của mình, xem như nghĩa nữ. Giữa hai người tự nhiên không thể tiếp tục xưng hô như ngày trước.

Sơ Tam lại cảm thấy vô cùng khó chịu, sau một lát bỗng dưng hai mắt phiếm hồng, bổ nhào qua ôm lấy Nhạc Vũ:

- Chủ nhân, Sơ Tam nhớ ngươi!

Nhạc Vũ nhất thời cười vang, trong lòng vô cùng vui vẻ, đây mới là Sơ Tam của hắn.

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ sủng nịch khẽ vuốt đầu Sơ Tam nói:

- Sau này hãy giống như Đằng Huyền tỷ tỷ của ngươi, gọi ta sư tôn được không?

Sơ Tam nghe vậy hít hít mũi, nước mắt tràn ra, ngẩng đầu nhìn Nhạc Vũ nói:

- Gọi chủ nhân là sư tôn còn thân thiết hơn bá phụ nữa, Đằng Huyền tỷ cũng gọi ngài là sư tôn?

Tiếp đó nàng lại gật đầu:

- Thật hâm mộ Đằng Huyền tỷ, bao năm nay Sơ Tam thật nhớ ngài, ở bên ngoài thật sự khổ sở. Nguyên lai trên đời này có nhiều ác nhân như vậy, có nhiều kẻ lừa đảo vô cùng. Có thật nhiều người muốn bắt ta, muốn khi dễ ta…

Thanh âm nhu mềm thanh thúy nỉ non, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong lòng suýt nữa bị thanh âm của Sơ Tam làm tan vỡ.

Vừa nghe đến câu sau, vẻ mặt Nhạc Vũ bỗng dưng lạnh lùng, sau đó chợt cười:

- Có người khi dễ ngươi? Sơ Tam có nhớ là ai không? Qua vài ngày sư tôn trút giận cho ngươi được không?

Thanh âm của Nhạc Vũ vô cùng ôn nhu, Sơ Tam cũng không hiểu vì sao lại chợt rùng mình. Sau đó nàng mãnh liệt lắc đầu như trống bỏi:

- Sơ Tam nhớ rõ, nhưng nghĩa phụ có nói qua, bị người khi dễ thì phải tự mình đi khi dễ trở về. Nếu cứ dựa vào người khác, Sơ Tam sẽ không có tiền đồ…

Khóe môi Nhạc Vũ không khỏi nhếch lên, ẩn hàm vẻ trào phúng, hắn hiểu nghĩa phụ của Sơ Tam chính là Khổng Dật.

Cái gì là bị người khi dễ thì phải chính mình đi khi dễ trở về? Văn bối bị bắt nạt, trưởng bối đi đòi công đạo, là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi!

Tựa như tính tình bao che khuyết điểm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nhạc Vũ cũng chưa bao giờ cảm thấy được trong đó có gì không ổn.

Thấy ánh mắt cùng thần tình kiên nghị của Sơ Tam nhìn hắn, đoán chừng là quả quyết không chịu nói ra.

Nhưng sát ý sôi trào trong lòng nàng không ngừng dâng cao, suy tính hành tung của Sơ Tam trong suốt trăm năm qua, đối với Nhạc Vũ cũng không phải là việc khó, tự nhiên cũng dễ dàng tìm ra thủ phạm.

Cho dù có giết lầm người Nhạc Vũ cũng không thèm để ý. Cho dù giết chóc vô nhân tính, máu tươi ngàn dặm, hắn cũng không nguyện để Sơ Tam chịu nửa phần ủy khuất.

Trong lòng hắn âm thầm hối hận, tâm tính của Sơ Tam thật đơn thuần. Mặc dù mở linh trí nhưng vẫn chưa thật sự trưởng thành, không khác gì một tiểu hài tử, điều này hắn cũng đã quên để trong lòng. Nếu sớm biết như thế lúc trước hắn nên kéo dài thời gian đợi qua thêm mấy trăm năm mới thả nàng ra ngoài lịch lãm.

Một đạo ý niệm trực tiếp xuyên vào bên trong cơ thể Sơ Tam, trong mắt Nhạc Vũ chợt lóe tinh mang:

- Thuần huyết Khổng Tước, Ngọc Tiên thân thể…

Sơ Tam đã đạt tới Ngọc Tiên cảnh giới, cũng đã có thể so sánh với Đằng Huyền, đủ vượt cấp đối kháng Thái Thanh Huyền Tiên.

Mà thuần huyết huyết mạch không cần hỏi cũng biết là công lao của Khổng Dật, chỉ còn cách máu huyết tổ thú nửa bước mà thôi.

Khó được chính là tâm tình của nàng đã thành thục hơn không ít, tâm tính càng thêm cứng cỏi. Hắn tựa hồ có thể giúp nàng thêm một tay, lưu nàng ở lại bên cạnh mình chiếu cố một đoạn thời gian.

Lần này xem như đã nhận được nhân tình không nhỏ của Khổng Dật, tuy hiện tại Sơ Tam đã nhận hắn là nghĩa phụ, phỏng chừng cũng sẽ không để ý tới nhân tình này, nhưng Nhạc Vũ lại không thể không lưu ý trong lòng.

Bởi vì Sơ Tam chẳng khác gì nhi nữ của hắn!

Còn đang suy ngẫm, Sơ Tam lại nhảy xuống khỏi ngực hắn, hai mắt vụt sáng lên, nói:

- Sư tôn tới đây là vì đi xem sư tỷ sao? Nghĩa phụ cũng từng nói qua, ngày sư

tôn công thành danh toại, nhất định sẽ về Thiên Nguyên Giới, vì vậy ở lại nơi này ôm cây đợi thỏ đâu…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1278: Tái phó Quảng Lăng

Nhạc Vũ không khỏi cười thầm, cũng không có ý không vui, thầm nghĩ Khổng Dật đoán được ý hắn, nếu đến cực lạc thiên Hằng Sơn chờ đợi thì chỉ sợ trăm năm nữa mình mới phản hồi, không biết khi nào mới có thể gặp mặt, vì bản thân lần này tới đây không chỉ vì Liễu Nguyệt Như mà thôi.

Nhìn lại về Thiên Nguyên Giới, Nhạc Vũ chau mày hừ nhẹ, chỉ thấy ngoài Quảng Lăng sơn không biết từ khi nào có tới mấy trăm vạn tu sĩ tập trung, phần lớn là yêu tu, trong đó còn hơn ngàn vị yêu tiên, ngoài ra còn hơn trăm vạn tu sĩ Nhân tộc, chỉ là đa số trong đó đều đến từ ngoại giới, tu vi đều không tệ nhưng đều bị Thiên Nguyên giới áp chế chỉ ở cảnh giới Ngọc Tiên.

Tâm niệm Nhạc Vũ vừa động, liền đã biết nguyên do.

Bên ngoài Quảng Lăng tông tụ tập rất nhiều tu sĩ như vậy chính vì bởi trận chiến ở Đào sơn, hắn cũng đã sớm dự liệu việc này nên đã lệnh cho Chiến Tuyết đem Tử Khuyết Thiên Chương cùng Bạch Trạch chi giác về đây sớm dự phòng, chỉ là sau nửa năm, khi hắn quay lại thì những yêu tu vẫn đang tụ tập.

Cẩn thận ngẫm lại cũng không thấy kỳ quái, Côn Bằng vẫn lạc đến nay chưa quá mười năm, khiến cho Hạo Thiên tự hạ đế vị, lại kiêm nhiệm Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế cũng chưa đến nửa năm, vì trong giới này tin tức bế tắc nên chưa từng nghe tới, hoặc giả đám yêu tu ở đây bị người cố ý quên đi, có tới bảy thành khả năng là để lại đây cho hắn trút giận.

- Không biết sống chết!

Khẽ mỉm cười lộ ra lãnh ý thấu xương, tiếp đó Nhạc Vũ nhìn về hướng Quảng Lăng sơn, hồn niệm trực tiếp quét qua.

So sánh với lần trước hắn rời đi, Quảng Lăng tông càng lộ ra khí tượng đại tông, số lượng đệ tử không ngờ tăng đến trọn vẹn hai trăm vạn, trong đó Nguyên Anh tu sĩ có 2000, Đại Thừa trọn vẹn trăm vị. Nhị đại đệ tử và mấy vị trưởng lão

trước kia, chỉ cần còn sống đều đã chứng nhận linh tiên, tổng cộng cũng có vài chục.

Mấy người nổi bật như Nông Dịch Sơn, Xương Băng Hồng đều đã bước tới cánh cửa Thiên Tiên.

Thân là Chưởng giáo, Liễu Nguyệt Như cũng trong vòng trăm năm tấn thăng Thiên Tiên!

Thần sắc Nhạc Vũ không khỏi chuyển thành nhu hòa, trong mắt ngoài nhớ nhung còn thêm vài phần cảm khái cùng áy náy.

Bên kia Sơ Tam lại cười khanh khách nói: - Sư tôn vừa nhìn Nguyệt Như tỷ? Sư tỷ thật sự rất lợi hại! Lần trước ta tận mắt nhìn qua, hơn trăm vị Thiên Tiên, còn có mấy Ngọc Tiên tu sĩ vây một mình nàng nhưng vẫn không thể làm gì, ngược lại còn bị nàng giết hơn ba mươi vị. Nghĩa phụ vốn ý định trợ giúp Quảng Lăng, về sau trông thấy sư tỷ nên mới không ra tay. Còn nói với ta, sư tỷ cũng là một yêu nghiệt. Tuy chỉ mới là Thiên Tiên nhưng đã có hồn ấn Thái Ất Chân Tiên! Qua mấy trăm năm chỉ sợ lại thêm một sư tôn. Hắn nói có nàng ở đây, Quảng Lăng tông sẽ vững như bàn thạch. Thiên Ý kiếm, Nghịch Thiên Đao, thật sự rất lợi hại.

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ Quảng Lăng thập tam thức tuyệt kiếm, còn có Thiên Ý Kiếm, Nghịch Thiên Đao của hắn truyền xuống tuy là cường hoành nhưng bất quá lại cao nhất chỉ tới Đại Thừa còn Thiên Tiên tu sĩ trong giới này phần lớn đều từ ngoại giới, tu vi đều trên Ngọc Tiên, chỉ vì bị Thiên Nguyên giới áp chế đến dưới Ngọc Tiên mà thôi.

Có thể trảm sát được số này, hai môn kiếm quyết đao quyết chắc đã được cải tiến trên diện rộng.

Trong đầu Nhạc Vũ tự nhiên hiện lên tư thái của Liễu Nguyệt Như một đao một kiếm độc chiến quần tu, không khỏi cười nhẹ, có đệ tử này của mình, Quảng Lăng tông xác thực không cần lo lắng.

Xuyên thấu qua bích chướng không gian trùng điệp, Nhạc Vũ lúc này mới phát giác đại trận bên ngoài Quảng Lăng tông tựa hồ cũng được chỉnh lý lại, khác hơn trăm năm trước, chỗ huyền diệu lại càng vượt lên, quy mô lại càng to lớn phức tạp, bao phủ trọn vẹn phạm vi một ngàn bảy trăm vạn, khí tức hùng hồn vô biên.

Nhạc Vũ theo vô thức cho linh trận này là thủ bút của Xương Băng Hồng, đến khi trông thấy kiếm quang chớp động, sát khí ngập trời thì trong mắt lại lóe lên duệ mang.

- Cửu Tiêu Càn Nguyên kiếm trận.

Chỉ có hắn và Liễu Nguyệt Như có được truyền thừa kiếm trận này, người bố trận ngoại trừ đệ tử của hắn thì không còn có ai khác, kết hợp với linh trận vốn có của Quảng Lăng tông, dù là Ngọc Tiên cũng có thể dễ dàng kháng cự.

Cũng khó trách Quảng Lăng tông có thể độc kháng mấy trăm vạn tu sĩ qua đến mấy tháng nhưng cũng không trông thấy nửa phần mệt mỏi.

Nhạc Vũ nhếch môi, nhìn thấu lên đỉnh núi, thấy quần tiên đang tụ tập trong Quan Vân điện.

Liễu Nguyệt Như ngồi ngay ngắn dưới bảo tọa, khí độ trầm ổn đoan trang, quang trạch trong mắt chớp lên, lạnh lùng đến cực điểm, bên dưới tả hữu của nàng là mấy chục tiên tu, không phải là nhất mạch Quảng Lăng, thần sắc cực kỳ khó coi khiến không khí trong điện cực kỳ căng thẳng, mơ hồ cảm nhận sát khí bốc lên.

Nhạc Vũ hơi nhíu mày, suy ngẫm một chút liền đã biết nguyên do, hừ lạnh một tiếng rồi cũng không để ý, ngược lại nhìn về hàng rào thời không của Thiên Nguyên giới.

Năm xưa tại Phương Thốn sơn Nam Hải mua được mấy chục viên nguyên thần tinh hạch, sau đó tại Thiên Vật các lại mua thêm được một ít, cộng thêm với chỗ của đế đình cũng có thu nhập nên cũng tích lũy hơn mười viên, trong đó có mấy viên nhỏ, Nhạc Vũ không dùng được nên trực tiếp đánh vào Thiên Nguyên giới trước cuộc chiến Đào sơn khiến bên ngoài giới này bao phủ một tầng linh quang nồng đậm.

Bản ý của Nhạc Vũ là tăng lực bản nguyên của Thiên Nguyên Giới để bài xích ảnh hưởng của ngoại giới, coi như là gián tiếp bảo vệ Quảng Lăng tông nhưng hiện giờ lại đồng dạng đem hắn bài xích khiến rất có cảm giác mua dây buộc mình.

Khẽ cất bước đến gần hàng rào không gian của Thiên Nguyên Giới, ngay sau đó Nhạc Vũ điểm ra một ngón tay vào hàng rào, trong mắt chớp động vô số phù văn, toàn bộ pháp tắc bản nguyên của giới hiện lên trong đầu, tựa như từng tuyến không ngừng cấu thành hợp nhất dần trói buộc chung quanh một thế giới khổng lồ.

Khí tức toàn thân Nhạc Vũ cũng bắt đầu cộng minh hưởng ứng với Thiên Nguyên Giới, cơ hồ hợp lại làm một.

Sơ Tam ở bên chăm chú nhìn xem Nhạc Vũ, trong mắt kỳ quang lấp lánh, ẩn hiện vẻ mê say.

- Tạo nghệ trận đạo của sư tôn quả thật là bất phàm! Mặc dù vẫn còn so sánh không được Hi Hoàng cùng mấy vị Thánh Nhân, chỉ sợ cũng kém không quá xa. Không trách có thể đem Ngũ Sắc Thần Quang của ta đẩy tới tầng thứ vô thượng.

Sơ Tam giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Khổng Dật chẳng biết hàng lâm từ lúc nào, đang đứng chắp tay cách đó ba trượng.

Lúc này trong Quan Vân điện, không khí lại càng đông cứng.

Nông Dịch Sơn ngồi bên cạnh Liễu Nguyệt Như đang nhíu mày, ánh mắt đảo qua tiên tu trong điện, nỗ lực áp chế sát ý tràn ra.

--- Lần này Quảng Lăng tông mời chúng ta tới đây là vì chuyện này?

Thanh âm cười lạnh phát ra từ một người trên đầu có long giác, thân mặc huyền bào, hình dung dữ tợn, lúc này càng lộ vẻ mỉa mai:

- Qua mấy chục năm nay, Quảng Lăng tông ngươi đã tru sát vô số đồng tộc ta, tích lũy đến nay đã có bảy mươi vạn. Trong đó chỉ riêng đồng tu đã nhập tiên đạo có hơn chín mươi vị.

Cặp mắt như chuông đồng lạnh lùng nhìn chằm chằm Liễu Nguyệt Như trên thượng thủ rồi hừ lạnh một tiếng:

- Nắm tay giảng hòa với Quảng Lăng tông, làm sao có thể? Bảo Ngao Bàng ta nói sao với Yêu Hoàng?

Một nam tử mặt xanh bên phải cũng lạnh lẽo:

- Vào 60 năm trước, Việt Minh tông có một vạn ba ngàn đệ tử phụng mệnh nhập Thiên Nguyên giới. Hôm nay đã vẫn lạc gần tứ thành, chỉ còn lại bốn ngàn đệ tử. Vân Đào ta cũng cùng Quảng Lăng tông không chết không ngớt!

Tiếp theo hai người này, trong điện liên tiếp vang lên thanh âm phẫn nộ, đều thần sắc giận dữ, mắt thấu hung quang, chỉ rải rác mười mấy người vẫn lộ thần sắc trầm tĩnh.

Liễu Nguyệt Như ngồi trên thượng thủ, không hề để ý, đến khi tiếng ồn ào lên đến đỉnh điểm mới đột nhiên vung tay, một đạo kiếm quang xuyên ra, kiếm minh lạnh lẽo lập tức áp chế tất cả tạp âm khiến trong điện lặng ngắt, tất cả tiên tu đều lộ ý đề phòng kiêng kị.

- Chủ yếu là muốn không muốn thương vong thêm mới chịu giảng hòa!

Vươn người đứng lên, Liễu Nguyệt Như nhìn xuống chúng nhân, trong mắt tràn ngập ý cười lạnh:

- Chư vị ghi nhớ một chuyện! Quảng Lăng tông ta cũng không phải không tru sát được tất cả các ngươi, chỉ là không muốn lưỡng bại câu thương, lại hao tổn đệ tử. Bọn ngươi chịu đến thương lượng với Quảng Lăng tông ta vậy cũng nên hiểu rõ.

Kiếm ý lăng áp khiến mồ hôi lạnh của mấy chục tiên tu đều chảy ròng ròng, cơ hồ không cách nào mở miệng, đến khi khí thế của Liễu Nguyệt Như hơi liễm thì khí tức từng người mới dần trì hoãn.

Sau một lát, Ngao Bàng lại hừ lạnh một tiếng:

- Chúng ta dĩ nhiên đã thấy qua bản lĩnh chân chính của Nguyệt Như chân nhân, thật sự khó thắng. Chỉ là Quảng Lăng tông dù ngăn được nhất thời nhưng rồi sao? Chỉ cần chư vị Yêu Thánh Yêu Hoàng ở Địa Tiên giới muốn Quảng Lăng tông chết thì dù chúng ta chết hết toàn bộ thì cũng có người khác tiếp nhận.

- Nên chiến thắng sẽ phụ thuộc ở Hồng Hoang mà không phải ở Thiên Nguyên giới, đợi đến khi Địa Tiên giới nội phân ra thắng bại thì sao?

Liễu Nguyệt Như nghe vậy là, nhìn về hướng vừa phát ra thanh âm rồi cười dịu dàng:

- Nếu lần này vẫn không thể đồng ý, có tin các ngươi vừa bước ra khỏi Quảng Lăng tông thì người đầu tiên mà Liễu Nguyệt Như muốn giết chính là các hạ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1279: Hàng lâm Thiên Nguyên!

Câu nói hời hợt nhưng sát ý thấu xương khiến không khí trong Quan Vân điện tựa như ngày đông giá rét khiến người phát run, phía Liễu Nguyệt Như vừa nhìn vào là một lão giả tóc bạc, toàn thân cao thấp ẩn hiện quy lân, cũng hung hăng trừng mắt với nàng rồi lộ vẻ khinh thường:

- Lão phu Huyền Vận chân nhân, cả đời này còn chưa bao giờ bị người khác uy hiếp, chỉ là cảm giác lời của ngươi vừa rồi tựa hồ còn có chút đạo lý.

Lão tuy nói vậy nhưng cuối cùng cũng không dám đối chọi.

Ngao Bàng bên cạnh cũng cứng đờ, sắc mặt xanh xám, đồng dạng bị sóng sát ý của Liễu Nguyệt Như áp chế đến ấp úng.

Sau hồi lâu, Vân Đào đạo nhân mới mở miệng:

- Nếu như muốn nói hợp, cũng không phải không thể! Đệ tử chư tông hầu hết đã tổn thương ở giới này,Quảng Lăng các ngươi cũng phải trả một cái giá mới có thể dễ ăn nói! Mắt thấy Quảng Lăng đại trận sắp bị công phá liền muốn chúng ta dừng tay, nào có chuyện tốt như vậy.

Hai bên điện vẫn lặng ngắt đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi, rất nhiều tu sĩ tuy là không dám đơn giản mở miệng nhưng trên mặt đầy vẻ tán đồng, trong ánh mắt ẩn hàm kiêng kị lẫn hận ý.

Liễu Nguyệt Như thở dài một tiếng, hơi đau đầu vuốt thái dương:

- Xin hỏi chư vị, mấy năm qua các ngươi giao tranh với Quảng Lăng ta nhưng đã có nửa vị tu giả đã chạy đến Thiên Nguyên Giới tương trợ? Vô luận là yêu tu nhất mạch hay chư tông đầu nhập vào Xiển Giáo đã có qua nửa phần động tĩnh? Sao không đoán ra trong Địa Tiên giới đã xảy ra biến cố nên chưa vị đã thành

con rơi?

Nàng nói đến đây, ánh mắt hơn mười vị tu sĩ trong điện, thậm chí kể cả Nông Dịch Sơn đều lập loè, hai mặt nhìn nhau lấy, thần sắc kinh nghi bất định.

Khóe môi Liễu Nguyệt Như nhếch lên lộ ra vài phần lãnh khốc:

- Dù vậy, bọn ngươi cũng nhất định phải kiên trì cùng Quảng Lăng không chết không ngớt?

Chỉ nghe trong vòng ngàn trượng truyền ra mấy chục tiếng hô hấp trầm trọng, lần này yên lặng qua chừng thời gian uống cạn nửa chén trà rồi mới có tiếng cười khẽ:

- Cũng chỉ là suy đoán mà thôi! Theo ta được biết, vị kia của Quảng Lăng tông đã sớm đắc tội Côn Bằng yêu sư, Hỗn Độn chuẩn thánh phương bắc có hơn mười vị! Kim Tiên Yêu Thánh lại càng không biết có bao nhiêu. Hàng tỉ yêu tu chỉ nhổ một bãi nước bọt cũng có thể đè sập cả đế đình phương bắc! Càng có Oa Hoàng nương nương đứng sau che chắn, sao khả năng bại vào một tiểu tử mới thành danh mấy trăm năm. Hắc hắc! Thủy Kiếm tiên không có ai lại để cho một nhãi nhép thành danh! Bọn ngươi muốn oán liền chỉ có thể oán Huyết Lục Thiên quân có quan hệ đến Tử Vân nhất mạch.

Thanh âm cũng không biết do ai nói ra, vang vọng từng chữ trong Quan Vân điện khiến mọi người vốn đang có chút tâm thần bất định như vừa tỉnh đại mộng.

Sau đó lại là thanh âm lão giả kia cất lên:

- Chuyện Địa Tiên giới, ta cũng biết được một hai. Đâu chỉ là phương bắc mà thôi? Trước khi ta tới giới này nghe nói Tây Phương chi địa cũng có hơn mười vị chuẩn Thánh chuẩn bị theo Dương Hạo Thiên Quân tới Đào sơn! Càng có mấy ngàn vạn tiên tu lên tiếng ủng hộ. An Thiên Huyền Thánh Đại Đế lại có thể có bao nhiêu phần thắng?

Liễu Nguyệt Như không khỏi nhíu mày, Quảng Lăng tông những năm này tuy hưng vượng nhưng lại rất ít biết những chuyện ở bản giới Hồng Hoang nên lúc này dù cơ trí cũng không khỏi bối rối.

Danh tiếng Côn Bằng yêu sư tự nhiên là như sấm bên tai, là đại năng thái cổ danh truyền hồng hoang cùng với thánh nhân hơn mười vạn năm trước.

Huyết Lục Thiên quân chỉ chính là sư tôn, hơn trăm năm trước, một người một mình chém giết mấy trăm vạn đệ tử Xiển giáo, danh tiếng chấn động chư tông Hồng Hoang, về phần này Thủy Kiếm tiên, phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, còn có cái gì Dương Hạo thì không biết là người phương nào, có quan hệ gì với Quảng Lăng tông.

Nghe những người này thì phảng phất đại nạn của Quảng Lăng tông lần này cũng liên quan đến Thủy Kiếm tiên cùng phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế?

Trong lòng nàng bất giác hơi phiền não, không biết An Thiên Huyền Thánh Đại Đế đến cùng chính là người phương nào, bỗng dưng liên quan đến Quảng Lăng bọn họ, một khi tổn thương thì làm sao ăn nói?

Tiếng chê cười của phần đông tiên tu trong điện vẫn không dừng:

- Dù là Địa Tiên giới thực sự có biến cố gì thì tối đa cũng là kết quả lưỡng bại câu thương. Lần này phần đông Thái Ất Chân Tiên, bên ngoài Thiên Nguyên giới càng có hơn mười vị Thái Thanh Huyền Tiên áp trận. Cũng muốn nhìn xem, Huyết Lục Thiên quân còn dám hiện thân ở Thiên Nguyên giới hay không!

- Nguyệt Như chân nhân nói vậy thật sự buồn cười! Chư vị đạo hữu làm sao cần lo lắng? Ta nghe nói lần này không chỉ là Xiển Giáo, ngay cả Tiệt Giáo nhất mạch cũng không thiếu Kim Tiên có ân oán với Tử Vân. Nói bốn mặt thụ địch cũng không quá đáng.

Liễu Nguyệt Như nhíu chặt mày, khe khẽ thở dài, xem ra lần này không có khả năng nắm ta giảng hòa, nàng nghĩ như vậy nên sát ý mênh mông không cần che giấu, kiếm ý vô biên xông thẳng trời cao.

Đang muốn mở lời, trong lòng nàng lại chợt có cảm ứng, bước một bước ra ngoài điện nhìn về thiên không, thấy phía chân trời vốn đang trong sáng chẳng biết từ lúc nào đã tràn ngập mây đen, vô số lôi xà cuồng quyển, một sóng triều linh lực mênh mông hạ xuống trùng kích càn quét, lớp sau cường thịnh hơn lớp trước.

Lúc này trong Quan Vân điện, hơn mười vị tiên tu cũng có chỗ cảm ứng, nhao nhao bước ra ngoài điện, theo ánh mắt Liễu Nguyệt Như nhìn lên phía chân trời, thấy bên ngoài mây đen lôi quang còn có vô số hào quang từng đạo từ bốn phương tám hướng tụ tới, thiên không bị xé rách dần hiện ra một thiên nhãn.

Hết thảy tiên tu đều cả kinh, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Động tĩnh thật lớn! Chẳng lẽ là vị Đại La Kim Tiên nào muốn hàng lâm nơi đây?

- Đa phần là như thế, hiện giờ là lúc Thiên Nguyên Giới tấn giai, nguyên lực thịnh nhất, vượt qua Địa Tiên giới mấy lần! Ngoại trừ Đại La Kim Tiên thì còn ai có thể khai mở hàng rào không gian!

- Không biết là vị Yêu Thánh hay Kim Tiên của Xiển giáo hàng lâm?

- Bất luận là ai, lần này chúng ta đều có một kết quả cuối cùng.

Trong lời nói đã lộ ra vài phần không kiêng nể, thần sắc mọi người vốn căng cứng cũng đã dịu lại, hoan hỉ vui vẻ.

Duy chỉ có Nông Dịch Sơn thần sắc trắng bệch, dù chưa tuyệt vọng nhưng trong mắt đã lộ ra vài phần sầu thảm.

Liễu Nguyệt Như mím môi, trên mặt hiện ra thêm vài phần âm lãnh, tay phải đã lặng lẽ dùng hết khí lực cầm chặt thanh binh khí thanh sắc, bất quá sau một khắc lại lộ vẻ ngạc nhiên, chỉ thấy sau mây đen dày đặc lại có hai đoàn tinh quang lấp lánh càng lúc càng sáng chiếu xuống.

Liễu Nguyệt Như biết chư thiên tinh thần hiện giờ trong Thiên Nguyên Giới kỳ thật là phản chiếu tinh ảnh của bản giới Hồng Hoang, chỉ là thời gian lùi lại mấy chục năm mà thôi. Trong mấy chục vạn tinh thần lớn nhỏ thì ngoại trừ tinh thần nguyên thủy còn lại đều biến hóa tương ứng với sự vật thế gian.

Phàm trên Đại La Kim Tiên hay đế vương nhân gian, danh thần vũ tướng ứng vận sinh ra đều có tinh thần đối ứng, hai đoàn tinh quang lẫn thiên nhãn khai mở lần này chắc chắn có liên quan lớn lao đến người chuẩn bị hạ giới.

- Phương bắc, trung đình, tử khí!

Trong đầu còn đang hiện ra mấy phần khiếp sợ, trong ý niệm Liễu Nguyệt Như vừa hiện ra một cái tên thì Huyền Vận chân nhân vừa mới lên tiếng xúi giục lại lẩm bẩm không dám tin.

- Đế khí tràn đầy phương bắc. Rõ ràng là đế tinh Huyền Thánh, tử vi đế tinh!

Rất nhiều tu sĩ lúc này cũng đã trông thấy hai luồng tinh mang chói mắt, vẻ vui mừng vừa mới hiển hiện không lâu đã đông cứng.

- Huyền Thánh Đế tinh? Chẳng lẽ phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế? Tử vi đế tinh sao đã sáng lại? Đế vị thiên tử Bắc Cực Đại Đế vẫn để trống không mấy vạn năm nay!

- An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng không có khả năng hàng lâm nơi đây! Có Côn Bằng yêu sư kiềm chế, sao hắn không thể để ý tới cơ nghiệp phương bắc?

- Kỳ quái! Xem đế khí hắn tràn đầy không kém Trung Thiên đế tinh. Vô luận như thế nào cũng không giống suy sụp, ngược lại là số mệnh cường thịnh!

Liễu Nguyệt Như cùng Nông Dịch Sơn hai mặt nhìn nhau, trong mắt ngoài vẻ khó hiểu còn có cả kinh hỉ tuyệt xử phùng sanh.

Vô luận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, chính là người phương nào, lần này nguy cơ Quảng Lăng tông tựa hồ cũng có thể giảm bớt.

Chỉ thấy thiên nhãn sau khi khai mở thì một nhân ảnh bọc trong quang hoa tử kim từ vết rách không gian dần hạ xuống, lôi quang càng thêm rừng rực, vô số thụy hà xông cuốn, đế tinh huyền thánh và tử vi càng thêm sáng ngời.

Ngay sau đó, cả thiên địa chấn động, vô số liệt văn hắc sắc lan tràn khắp nơi, một phần bay thẳng vào Quảng Lăng sơn, cưỡng ép cắt đứt không gian nguyên vẹn nơi đây thành vô số mảnh vỡ.

Khí tức phần đông tiên tu trước Quan Vân điện đều đông cứng, ngay cả Liễu Nguyệt Như cũng không ngoại lệ, tình hình như vậy rõ ràng là Thiên Nguyên giới đã không thể dung nạp người kia, ngoại trừ Chuẩn Thánh thì không còn khả năng nào khác.

Lúc này cũng đã có thể xác định, nhân ảnh trong thiên nhãn chính là An Thiên Huyền Thánh Đại Đế hàng lâm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1280: Huyền Nguyên khống thủy!

Theo quang ảnh tử kim từng chút hàng lâm, những liệt văn hắc sắc cũng nhanh chóng khuếch trương, trong nháy mắt đã đạt tới phạm vi tỷ vạn dặm, toàn bộ thế giới như rạn vỡ.

Trên không trung, hai đế tinh huyền thánh tử vi cũng lộ ra hai luồng quang huy chói lọi, xuyên không chiếu rọi nhân ảnh tử kim khiến tử khí quay cuồng, tổng số chín kim long thập bát trảo gào thét trong hào quang khí vụ.

Ở bên dưới, vô luận là đệ tử của Quảng Lăng hay phần đông tiên tu bên ngoài đều lại kêu lên thất thanh.

--- Đúng là Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế!

- Chiếu ảnh nhị tinh, sao có khả năng? An Thiên Huyền Thánh, tử vi Bắc Cực sao có thể là một người?

- Từ khi Đế Tuấn vẫn vong, Thiên Đình khai mở đến nay, vị trí tứ ngự Ngũ Đế phần lớn để trống! Ngoại trừ đế đình phương bắc bị Yêu tộc áp chế thì tám đế vị còn lại đều là quyền cao chức trọng. Hạo Thiên chẳng lẽ là điên rồi! Lại để cho một người thân kiêm nhị đế? Chẳng lẽ không lo lắng bản thân Tử vi Đại Đế đoạt quyền lực?

- Chỉ sợ trong Hồng Hoang có biến cố gì mà chúng ta không biết!

Liễu Nguyệt Như liếc qua, chỉ thấy trên mặt những tiên tu này đều bay sạch ý mừng, chỉ còn lại vẻ kinh hoàng cùng kinh ngạc.

Lo lắng trong lòng nàng lúc này tạm lui nhưng lại có vài phần tâm thần bất định.

Người thân kiêm Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, phương bắc An Thiên

Huyền Thánh Đại Đế tựa hồ là là bạn không phải địch nhưng nếu vạn nhất muốn đối địch với Quảng Lăng thì như thế nào?

Tuy nàng không biết nhiều chuyện về Hồng Hoang nhưng cũng hiểu một vị tùy ý trong tứ ngự Ngũ Đế đều là nhân vật đứng đầu Hồng Hoang, có thể đánh đồng với mười hai Vu Thần thượng cổ, thậm chí Thái Nhất Hi Hoàng cho tới Côn Bằng Phục Hy, huống chi người này còn thâu tóm cả hai đế vị đại đế của hai đại thiên giới.

Nhân vật như vậy sao có thể liên quan tới Quảng Lăng tông, càng dùng pháp thân hàng lâm nơi đây?

Đang lúc nàng còn thất thần thì chợt thấy người kia vung tay đánh ra một đoàn ngũ sắc quang hoa, những nơi đi qua đều khiến liệt văn hắc sắc biến mất vô hình, không gian nứt vỡ ở bắc hoang cũng dần khép lại nhờ một pháp lực mênh mông cưỡng ép lấp đầy.

Quang hoa tử kim rốt cục tan hết, người bên trong lộ ra mặc Tử Kim Sơn Hà Nhật Nguyệt Tinh Thần bào, đầu đội thập nhị lương tử kim quan, thanh thế huy hoàng, thần uy như ngục, kiếm áp mênh mông đủ khiến thần hồn toái liệt quét ngang khiến mọi sinh linh vô luận tu vi cao thấp trong núi đều nghiêm nghị phủ phục không dám nhìn thẳng.

Cặp mắt phượng của Liễu Nguyệt Như khẽ nhếch lên, trong đồng tử tràn đầy vẻ nghi hoặc, gương mặt thanh tú trên không trung quen thuộc đến cực điểm, cũng chính là người khiến nàng tưởng niệm đã lâu, nhưng vẫn không dám khẳng định, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi dò:

- Sư tôn giá lâm?

Nông Dịch Sơn vốn cũng muốn hỏi vậy, nghe được lại thôi, yên lặng chờ câu trả lời.

Hơn mười vị tiên tu nghe thấy câu hỏi như tiếng sấm vang lên bên tai, sau đó lại cảm giác uồn cười.

-- An Thiên Huyền Thánh Đại Đế mà thế nhân thường nói rõ ràng là đệ tử Thủy Vân tông, được xưng Thủy Kiếm tiên Uyên Minh, sao có thể là sư tôn chưởng giáo Quảng Lăng?

Sau một khắc, lại thấy nhân ảnh hoàng bào trên không trung đang cười nhẹ hướng Nông Dịch Sơn cùng Liễu Nguyệt Như khẽ gật đầu, trong mắt hơi hàm áy náy xen lẫn vài phần vui vẻ.

Trước Quan Vân điện lập tức tĩnh mịch, trong mắt mọi người đều mất đi tiêu cự, khuôn mặt lạnh cứng.

Thanh niên trên không trung dù chưa nói một lời nhưng xem tư thái của hắn đối với Nông Dịch Sơn cùng Liễu Nguyệt Như rõ ràng là thân cận cực kỳ.

Người thân kiêm An Thiên Huyền Thánh, Trung Thiên tử vi nhị đế lại là Huyết Lục Thiên quân, cho dù không phải thì quan hệ với Quảng Lăng tông cũng không phải là nông cạn!

- Thật sự là sư tôn!

Liễu Nguyệt Như lập tức giãn mày, trong mắt đồng dạng vui mừng, tâm tình thiếu nữ mấy trăm năm lúc này bộc phát toàn bộ, nhất thời cũng lười để ý tới chút nghi hoặc khó giải trong nội tâm, bay vọt lên không trung. Nàng chỉ cảm giác lúc này chỉ muốn đứng bên sư tôn, dù chỉ một khắc cũng tốt, khi đến bên Nhạc Vũ quả nhiên khí tức quen thuộc ập tới, tuyệt không có khả năng mô phỏng.

Nông Dịch Sơn kinh hỉ, gần như không dám tin vào mắt mình, dù thế nào cũng không thể tưởng tượng đồ tôn mình chỉ qua hai trăm năm tới Địa Tiên giới đã chứng nhận chuẩn thánh, càng thêm thân kiêm An Thiên Huyền Thánh, Trung Thiên tử vi, hai đại đế vị, mờ ảo đã trở thành cường giả tối đỉnh cấp dưới thánh nhân trong Hồng Hoang!

Lúc này cũng không chỉ là Nông Dịch Sơn mà toàn bộ đệ tử cao thấp của Quảng Lăng đều lộ vẻ không dám tin nhìn về không trung, họ hoặc là đã từng gặp qua Nhạc Vũ, hoặc trông thấy bài vị của hắn ở từ đường tổ sư bên cạnh họa đồ Tử Vân khi lễ bái hàng năm nhưng dù sùng bái thế nào cũng không thể đem Đại Đế thiên giới, hỗn độn chuẩn thánh liên hệ với chưởng giáo tiền nhiệm.

Những nhân vật lão bối như Cung Trí, Mạc Quân cùng Xương Băng Hồng càng toàn thân đờ đẫn, cơ hồ đã hóa thành tượng mộc.

-- Nhạc Vũ, Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, sao có khả năng?

Chỉ có mấy người trong tứ đại đệ tử có quen biết với Nhạc Vũ đều ánh mắt sáng lên, hiện vẻ cực kỳ hâm mộ lẫn hưng phấn.

- Trung Thiên tử vi, An Thiên Huyền Thánh Đại Đế sao?

Trong Tử Khuyết Thiên Cung, một bạch bào đạo nhân tướng mạo tuấn lãng, khí chất ôn hòa đột nhiên than nhẹ:

- Từ rất sớm ta đã biết được, sư đệ ta tuyệt không phải là người mà mấy chúng ta có thể sánh được, tựa như đom đóm so với mặt trăng nhưng hôm nay mới biết Trầm Như Tân ta vẫn quá xem thường hắn.

Bên cạnh Trầm Như Tân xuất hiện một thanh niên tuấn mỹ xuất trần cũng đang ngẩng mặt nhìn lên cười khổ:

- Qua hai trăm năm thành tựu Hỗn Độn Chuẩn Thánh! Trưởng Tôn Tử Vận chỉ có thể nhìn lên.

Giống như cũng nhìn ra ý nghi hoặc trong mắt mọi người, Nhạc Vũ khẽ khoát tay ý bảo an tâm chớ vội, tiếp theo cười khẽ nhìn vào tầng mây.

Sau đó dưới ánh mắ ngạc nhiên của mọi người, một nữ đồng vô cùng thanh tú cầm một lá cờ thủy lam và hai linh quả như hài đồng bằng không xuất hiện, cười hì hì khẽ thi lễ với Nhạc Vũ:

- Tử vi Đại Đế ở trên, Minh Nguyệt có lễ, phụng sư mệnh chờ ở nơi đây đem Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trả Bệ Hạ! Ngoài ra còn dâng hai quả nhân sâm. Sư tôn nói ngài trước khi sát kiếp nổi lên nếu rảnh rỗi có thể đến chơi ở Vạn Thọ sơn.

Lời còn chưa dứt, quả nhân sâm cùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đều hóa quang bay về Quảng Lăng sơn.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, thầm nghĩ những đại năng thái cổ đều đoán được tới bảy tám phần tâm tư của mình, biết rõ sớm muộn hắn sẽ quay lại đây, chỉ là không biết ngày nào mà thôi, cũng không chút khách khí thu lấy linh quả và bảo kỳ, kính cẩn nói:

Kính xin Minh Nguyệt sư thúc thay ta tạ ơn Trấn Nguyên tổ sư! Ngày khác thế nào cũng tới Ngũ Trang Quan bái phỏng!

Sau đó hắn mỉm cười:

- Minh Nguyệt sư thúc lần này thay ta bảo vệ tông môn. Nhạc Vũ cực kỳ cảm kích, ngày sau tất có hậu báo!

- ngươi còn gọi ta sư thúc?

Minh Nguyệt chớp mắt, sau đó cười khanh khách rồi lại ra vẻ nghiêm túc hắng giọng:

- Đa tạ cái gì? Bệ Hạ cùng sư tôn ta là quan hệ thế nào? Nói là như môi với răng mới đúng. Đúng rồi! Đây là đệ tử của ngươi?

Nàng nói tới đây nhìn kỹ Liễu Nguyệt Như:

- Đệ tử Bệ Hạ coi như sư điệt tôn của ta? Trên người Minh Nguyệt cũng không mang thứ gì làm lễ ra mắt.

Nhắn nhó một lát rồi đột nhiên sáng mắt, vỗ tay một cái rồi đem một cái Tử Kim Hồ Lô đưa cho Liễu Nguyệt Như nói:

- Nhớ ra rồi! Thứ này cho ngươi, là Kim Giác ca ca cho ta, ăn thật ngon.

Kim Giác? Chẳng lẽ là đồng tử của Thái Thượng Đạo Tổ?

Nhạc Vũ nhíu mày, hồn niệm vô thức quét qua hồ lô, thầm cười khổ, bên trong đúng là bát chuyển Kim Đan, tuy là phế đan của cửu chuyển kim đan nhưng sự thần diệu cũng không nhỏ, nhân tình này làm sao hắn trả được.

Liễu Nguyệt Như lúc đầu còn chưa hiểu, đang muốn cự tuyệt lại thấy Nhạc Vũ khẽ lắc đầu mới miễn cưỡng tiếp lấy, trong lòng cảm thấy cổ quái cực điểm, phảng phất bản thân như tiểu hài tử bị người khác đem kẹo ngọt dỗ dành.

Minh Nguyệt lại hết sắc vui vẻ, sau khi quan sát chung quanh thì thần sắc chuyển nghiêm nghị, hướng phía Nhạc Vũ thi lễ:

- Có nhiều người không chờ được rồi! Vị đằng sau, Minh Nguyệt không thể trêu vào, trước hết cáo từ!

Cũng không thấy nàng có cử động gì, toàn thân vô thanh vô tức biến mất vô tung.

Liễu Nguyệt Như lập tức hơi cả kinh, thiếu nữ trước mắt này đúng là một vị Đại La Kim Tiên!

Lúc Minh Nguyệt cùng Nhạc Vũ nói chuyện giữa tầng mây, trong ngoài Quảng Lăng sơn yên lặng như tờ, đặc biệt các tiên tu trước Quan Vân điện đều thần sắc vặn vẹo. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

-- Vạn Thọ sơn, Trấn Nguyên Đại Tiên. Vô luận cái tên nào trong đó cũng là danh chấn chư giới! Lúc này đệ tử của hắn lại lấy đại lễ thăm viếng Nhạc Vũ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ càng khiến cho hô hấp mọi người cứng lại, từ thời thượng cổ đã nghe danh đây là vật của Minh Hà lão tổ, vì sao Minh Nguyệt lại nói là trả cho Huyền Thánh Đại Đế? Linh bảo chí thánh này rốt cuộc đổi chủ từ lúc nào?

Khách quan mà nói, quả nhân sâm tuy trân quý nhưng lúc này lại không khiến mọi người chú ý.

Khuôn mặt Nông Dịch Sơn lúc này cũng sáng lên, nếu có thể quan hệ tốt với Vạn Thọ sơn vậy thì truyền thừa của Quảng Lăng tông đã không cần lo nghĩ!

Sau một khắc, giữa không trung lại đột nhiên hiện ra một thân ảnh hoàng bào, cũng dùng đại lễ cúi đầu:

- Tọa hạ dưới trướng Hậu Thổ Thánh Nhân, Hoàng Tuyền bái kiến Bệ Hạ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1281: Vân Long chân nhân!

- Tọa hạ dưới trướng Hậu Thổ Thánh Nhân, Hoàng Tuyền bái kiến Bệ Hạ! Lần này phụng mệnh thánh nhân tới trước bảo vệ Quảng Lăng. Hôm nay Bệ Hạ đã đích thân tới đây, Hoàng Tuyền có thể bái biệt!

Trên tầng mây, Nhạc Vũ chớp mắt rồi cười nhẹ:

- Ân đức Hoàng Tuyền chân nhân lần này, Nhạc Vũ nhất định ghi nhớ trong lòng! Ngày sau đồng dạng cũng có hậu báo!

Nông Dịch Sơn vốn còn đang suy nghĩ chuyện Nhạc Vũ cùng Vạn Thọ sơn Trấn Nguyên Tử, làm sao để củng cố mối quan hệ với vị đại năng thái cổ này, nghe vậy trong lòng lại khẩn trương, gạt đi chuyện trước.

-- Hoàng Tuyền chân nhân, đây rõ ràng là một vị hỗn độn chuẩn thánh, đại năng thái cổ, một trong chín minh hà, cùng với Vong Xuyên vang danh hồng hoang từ hơn mười vạn năm trước!

Còn có Hậu Thổ Thánh Nhân! Hoàng Thiên Hậu Thổ, vị Hậu Thổ đại thần từ khi nào trở thành Thánh Nhân, chẳng lẽ là lục đạo luân hồi đã khai mở?

Còn đang kinh nghi bất định lại nghe Hoàng Tuyền chân nhân vừa cười vừa nói:

- Hoàng Tuyền lần này chính là phụng mệnh mà đến, không dám nhận hai chữ ân đức của Bệ Hạ! Hơn nữa lần này Bệ Hạ sớm đã an bài thỏa đáng, dù không có chúng ta, Quảng Lăng tông cũng có thể bình yên vô sự. Bệ Hạ cùng Thánh Nhân, tình như tỷ đệ, giữa ta và ngươi sao còn phải nói giao tình, Bệ Hạ làm sao phải khách khí?

Chúng đệ tử trong Quảng Lăng tông lúc này lại một hồi hoảng hốt.

Cùng Hậu Thổ Thánh Nhân tình như tỷ đệ?

Chưởng giáo tiền nhiệm nhà mình chắc là một vị đại năng thái cổ chuyển thế, nếu không lại có thể tâm giao với những đại năng đỉnh cấp như Trấn Nguyên Đại Tiên, Hậu Thổ nương nương, còn Hỗn Độn Kim Tiên như Hoàng Tuyền chân nhân lại trước mặt hắn cung kính như hạ cấp?

Hoàng Tuyền nói vài câu, sau đó cũng như Minh Nguyệt nhìn sang bên cạnh Nhạc Vũ: - Ta rất ưa thích đệ tử này của Bệ Hạ! Mười mấy năm qua, cơ hồ một mình kháng cự quần tiên, rất có vài phần phong phạm bệ hạ năm xưa dùng sức một người diệt sát trăm vạn yêu tu bắc địa! Lễ ra mắt tuyệt không có thể thiếu!

Vừa dứt lời thì đột nhiên một đoàn linh quang ngũ sắc từ xa bay tới Liễu Nguyệt Như, Nhạc Vũ chỉ dùng thần niệm quét qua thì đã biết lai lịch vật này, trên mặt khẽ động dung, trong đó chính là ngũ linh thần thiết.

Loại linh kim này xưa nay đều chỉ luyện chế Tiên Thiên nhất nhị phẩm, thậm chí siêu phẩm tiên binh mới sẽ sử dụng, càng khó được là vật này đồng dạng cũng là Ngũ Hành đều đủ!

Xem phân lượng cũng đủ chế tạo ba thanh binh khí, nhìn ra Hoàng Tuyền chân nhân lần này cũng đã hạ chút tiền vốn, Nhạc Vũ bất giác gật đầu:

- Đa tạ rồi!

Liễu Nguyệt Như lo sợ không yên, mặc dù không biết trong đoàn linh quang đến cùng là vật gì nhưng cũng biết là cực kỳ trân quý, nhưng khi Nhạc Vũ nói một tiếng đa tạ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp lấy. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Hoàng Tuyền chân nhân thấy thế cười to lên tiếng:

- Tính tình Bệ Hạ quả nhiên sảng khoái! Nguyệt Như chân nhân, Hoàng Tuyền ta hôm nay đã là Minh Phủ Hoàng Tuyền Đại Đế, bình thường nếu không dâng phụng chiếu khó ra Địa phủ. Bất quá thủy hệ của ta lại có thể bao trùm Tứ đại bộ châu, tùy ý có thể thấy được, hóa thân cũng trải rộng tứ phương. Ngày sau ngươi hành tẩu Hồng Hoang nếu có chuyện gì khó xử cứ việc gọi ta!

Nói xong, hoàng y đạo nhân hướng phía Nhạc Vũ lại khẽ khom người rồi cười nhẹ tiêu thất trong hư không.

Liễu Nguyệt Như lúc này mới thoáng hiểu ra, sư tôn để nàng thu nhận trọng lễ nhận biết trưởng bối cũng là có ý để cho Hoàng Tuyền chân nhân chiếu khán.

Hoàng Tuyền đối với kết quả này tựa hồ cũng cảm thấy cực kỳ thoả mãn, lại phảng phất như vinh hạnh, rõ ràng đưa đại lễ nhưng bản thân lại như người thu lễ.

Thân ảnh Hoàng Tuyền mới vừa vặn rời đi thì trên không trung lại có một đoàn mây mù đánh tới, hình thành nên thân thể một Cự Long, toàn thân phủ vân lân tử kim, tám đôi cự trảo, vừa mới hiện thân thì long uy hùng hồn đã lan tràn, tuy dưới Nhạc Vũ một bậc nhưng cũng đồng dạng cường hoành to lớn.

Nhạc Vũ thấy thế cũng không ngạc nhiên, gật đầu thi lễ:

- Là Vân Long Chân Quân? Lần này đa tạ rồi. Sau khi trở về thay ta vấn an Mạnh Chương thần quân!

Nông Dịch Sơn đã cảm thấy đầu mình hơi đau nhức.

-- Vân Long Chân Quân? Tựa hồ cũng có nghe qua, mặc dù không bằng Hoàng Tuyền chân nhân danh truyền tứ phương nhưng cũng là một vị Hỗn Độn kim tiên lâu năm trong Long tộc!

Còn Mạnh Chương thần quân tựa hồ là Thanh Long chi tổ?

Thân phận này mặc dù không kinh hãi như Hậu Thổ Thánh Nhân nhưng thực sự đủ để khiến người nhìn lên.

Nông Dịch Sơn lúc này chỉ muốn lập tức kéo Nhạc Vũ xuống cẩn thận hỏi một chút, rốt cuộc tại Hồng Hoang đã làm ra chuyện gì khiến nhưng đại năng thái cổ tranh nhau kết giao, thậm chí còn có chút ăn nói khép nép?.

Thân phận An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc cùng Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Vân Long Chân Quân tuy là thân hóa long hình, không tiện hành lễ nhưng lúc này vẫn khom người làm bộ bái phục:

- Không nên như thế! Bệ Hạ tuy là thân Nhân tộc nhưng có Tổ Long chi huyết,

càng khiến cho Đại phách nguyên Long diệt thế pháp tái hiện ra nhân gian, sớm muộn cũng là Đại Đế Long tộc ta. Vân Long hiệu lực cho Bệ Hạ hiệu lực chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Trước Quan Vân điện chợt truyền ra một tiếng "Bịch", mọi người nhìn lại chỉ thấy Ngao Bàng đang tái nhợt quỳ gối xuống đất.

Chúng tiên tu không khỏi lần nữa hai mặt nhìn nhau, đều biết Ngao Bàng vì sao như thế.

Vân Long Chân Quân chính là một trong những lão tổ tông trong Long tộc, Mạnh Chương thần quân càng chấp chưởng Thanh Long chư tinh, coi như tộc trưởng Long tộc, vô luận vị nào cũng đều vượt xa Ngao Bàng, uy áp càng khiến hắn không thể chống cự. Bất quá mọi người càng thêm kinh hãi là vì điều Vân Long Chân Quân mới nói.

-- Tổ Long chi huyết! Đại phách nguyên Long diệt thế pháp! Long tộc Đại Đế! Cơ hồ mỗi cái tên đều đủ để khiến người kinh hãi!

Nhạc Vũ vội vàng lách mình, lắc đầu nói:

- Không cần hành đại lễ! Nhạc Vũ tuy là thân có Tổ Long huyết mạch, lại tái hiện đại phách nguyên Long diệt thế pháp cũng là sự thật, nhưng nói là Long tộc Đại Đế bây giờ quá sớm. Cái này cần tứ hải Ngũ Hồ, Tam Sơn chín mạch hai mươi mốt vị Long Vương cùng tán thành. Nhạc Vũ tuy có Mạnh Chương thần quân đề cử nhưng bây giờ chưa nắm chắc mười phần!

Vân Long Chân Quân không thèm quan tâm, miệng rộng toác ra như mỉm cười:

- Vậy cũng nói được! Bệ Hạ trong vòng hai trăm năm, cơ hồ một mình san bằng chư yêu phương bắc. Trước có tráng cử trợ giúp Hậu Thổ mở Luân Hồi, nửa bước trèo lên thánh vị, sau có hồng nghiệp trảm sát Côn Bằng, áp chế Bắc Câu Lô Châu. Nghịch chuyển nguy cục Đào sơn, thủ đoạn phiên vân phúc vũ thật làm người khác kinh tuyệt! Ngày trước lại hợp lực phần lớn đại năng thái cổ áp đảo Hạo Thiên tự hạ Thiên Đế vị, thân kiêm nhị đế. Nhiều chuyện Vân Long Chân Quân dù chưa có đích thân thấy qua nhưng chỉ nghe nói đã bội phục cực điểm. Bệ Hạ mặc dù không là Long tộc Đại Đế nhưng cũng có một ngày thay chỗ Hạo Thiên đảm nhiệm đế vị trung thiên, có thể thụ lễ này của Vân Long mà không thẹn!

Nhạc Vũ ánh mắt chớp lên, tiếp đó cười khẽ:

- Thiên Đế? Vân Long Chân Quân nói quá xa rồi!

Trong giọng đúng là không chút nào phủ nhận.

Chúng đệ tử có tu vi thấp Quảng Lăng tông lúc bắt đầu nghe hai người nói vậy còn chưa phát giác gì, nhưng phàm là người có chút kiến thức đều hoảng sợ khó có thể kiềm chế.

Trảm sát Côn Bằng? Danh tiếng Côn Bằng yêu sư vào thời Hồng Hoang chỉ kém mấy vị đạo tổ Thánh Nhân Thái Thượng Kim Tiên rõ ràng đã vẫn lạc? Nghe Vân Long nói tựa hồ vong mạng bởi tay Nhạc Vũ.

-- Còn có này Hạo Thiên, đây chính là đệ tử đạo tổ thân truyền, Chưởng giáo nhà mình rốt cuộc đã làm gì khiến Thiên Đế tự hạ vị cách?

Còn có đế vị hiện giờ sớm đã vượt cả Đế Tuấn lúc toàn thịnh, cơ hồ cùng đạo tổ Thánh Nhân sánh vai.

-- Thay thế Hạo Thiên đảm nhiệm trung thiên thiên đế, lại nói ra vẻ đương nhiên!

Nông Dịch Sơn càng thêm giật mình, không trách những chuẩn thánh kia lại khách khí với Nhạc Vũ như thế.

Có thể trảm sát Côn Bằng, khiến cho Hạo Thiên dè chừng và sợ hãi, cho dù trong Hồng Hoang cũng đã là nhân vật tối đỉnh cấp!

Trợ giúp Hậu Thổ mở Luân Hồi, nửa bước trèo lên thánh vị, cũng khó trách Hoàng Tuyền chân nhân nói Nhạc Vũ cùng Hậu Thổ Thánh Nhân tình như tỷ đệ!

Nông Dịch Sơn bỗng dưng run rẩy, khó có thể kiềm chế nổi hưng phấn lẫn xúc động vì nỗi kinh hỉ quá lớn.

Lúc trước Nhạc Vũ một mình phi thăng Địa Tiên giới, ai có thể nghĩ đến hài tử này sẽ có thành tựu như thế?

Chỉ ngắn ngủi hai trăm năm đã như đại thụ kình thiên, cành lá rậm rạp!

Buồn cười bản thân còn mới suy nghĩ kéo gần quan hệ với Vạn Thọ sơn, lúc này Quảng Lăng tông sao còn phải dựa vào người khác?

--Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế! Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế! Huyết Lục Thiên quân! Vô luận là thân phận nào đều có thể khiến Quảng Lăng tông vững như bàn thạch!

- Tính tình Bệ Hạ quả nhiên sảng khoái? Cửu Cửu mệnh cách càng hơn Hạo Thiên mấy trù, phải nên đảm nhiệm đế vị thiên đế! Hồng Hoang quả thực cũng là lúc nên thay đổi triều đại!

Vân Long Chân Quân càng thêm cười to không dứt:

- Về phần Long tộc Đại Đế, ta mặc dù không biết mấy vị khác định như thế nào nhưng Vân Long ta nhất định thế chân vạc tương trợ!

Tiếp đó hắn lại nhìn về phía Liễu Nguyệt Như, cũng nhẹ nhàng gật đầu:

- Vân Long cũng rất thưởng thức vị đệ tử này của bệ hạ! Hai người trước đã cho lễ gặp mặt, ta cũng không thể đơn độc ngoại lệ!

Cặp long nhãn cực lớn chớp lên, tựa hồ lâm vào trầm tư, sau một lát liền cười cười:

- Vân Long nhất tộc ta xưa nay thân không có gì nên đành dùng một tờ chân hình phù làm lễ! Nguyệt Như chân nhân đừng trách ta tiểu khí!

Tiếng nói vừa dứt, đoàn vân vụ vặn vẹo rồi trong nháy mắt hóa thành một tờ phù lục bạch sắc bay về hướng Liễu Nguyệt Như.

Liễu Nguyệt Như tiếp lấy trong tay, thần sắc càng thêm mờ mịt, vô thức nắm chặt, biết tờ phù lục này nhìn như bình thường nhưng bên trong lại chứa thần niệm hóa thân của một vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh, dù chiến lực chỉ bằng một phần mười chủ nhân cũng là một Đại La Kim Tiên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1282: Yêu tộc cộng chủ!

Liễu Nguyệt Như chỉ cảm thấy tâm thần hoảng hốt, nghiêng đầu nhìn Nhạc Vũ, vẻ sùng kính càng đậm thêm một phần.

Tại Thiên Nguyên giới, sư tôn nàng là đệ nhất thiên hạ anh kiệt, dùng lực lượng một người áp chế ngàn vạn tu sĩ, vô số tông môn, sau khi đến Hồng Hoang vẫn là anh hùng cái thế!

Chỉ trong vòng hai trăm năm ngắn ngủi đã đạt tới tầng thứ đỉnh cấp của Hồng Hoang, thân phận An Thiên Huyền thánh, tử vi Bắc Cực Đại Đế khiến cho quần hùng cúi đầu!

Lúc này nàng chỉ hận không thể nhanh chóng đến chỗ Hồng Hoang để nghe ngóng cẩn thận.

-- Truyền kỳ về sư tôn nhất định sẽ không vẻn vẹn dừng ở đây! Cũng chỉ có đến Địa Tiên giới mới biết sư tôn rốt cuộc anh hùng thế nào!

Tay cầm tờ chân hình phù mà Vân Long đưa cho, đến sau một lát, Liễu Nguyệt Như mới bừng tỉnh, vội vàng bỏ tờ phù lục vào tu di giới, nhìn về phía trước thì hồn niệm của Vân Long Chân Quân đã không biết đi đâu, bất quá trong không gian lại đã vô thanh vô tức hiện ra một vị tử y đạo nhân, khí tức không kém Hoàng Tuyền chân nhân, cặp mắt màu tím, khuôn mặt tuyệt mĩ yêu dị, nhìn về Nhạc Vũ tràn đầy ý cười khổ:

- Bắc Câu Lô Châu, Cửu Diệt chân nhân, bái kiến Bệ Hạ! Không như ba vị kia, Cửu Diệt chính là phụng mệnh Oa Hoàng chờ ở đây để bồi tội với Bệ Hạ!

Nhạc Vũ lần này lại nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo quét qua Cửu Diệt chân nhân, trong mắt lóe lên vô số phù văn, sau một lúc mới khẽ gật đầu:

- Ngươi phụng mệnh Côn Bằng, đều vì chủ của mình, lần này cũng không chính thức ra tay, chưa từng nhiễm máu đệ tử Quảng Lăng nên ta không trách ngươi!

Bất quá cũng chỉ một lần này thôi, sau này dù ngươi thân có chín mệnh, Bất Tử Bất Diệt, trẫm cũng sẽ diệt sát!

Cửu Diệt chân nhân nghe vậy thở phào, tâm thần căng cứng lập tức trì hoãn, cũng không dị nghị gì với hai chữ diệt sát, cười khẽ:

- Được Bệ Hạ lượng giải, Cửu Diệt cảm kích vô cùng, kỳ thật lần này cũng là Bệ Hạ sớm có an bài, lại có Hoàng Tuyền cùng Vân Long đạo hữu ở bên kiềm chế. Bệ Hạ càng chỉ trong mấy ngày đã trảm sát Côn Bằng, nếu không kết quả thế nào thực khó đoán trước.

Thấy sắc mặt Nhạc Vũ lần nữa chuyển sang lạnh lẽo, Cửu Diệt cũng ý thức được lời của mình tựa hồ có chút không đúng, vội vàng cười xòa chuyển giọng:

- Không lâu trước đó, Oa Hoàng đã có pháp chỉ đánh xuống, Bệ Hạ được Hà Đồ Lạc Thư, lại có Trấn Thiên Tỳ nơi tay, xem như được truyền thừa của Đế Tuấn, lệnh cho chư yêu bắc địa chúng ta tôn tôn Bệ Hạ làm cộng chủ Yêu tộc!

- Yêu tộc cộng chủ?

Nhạc Vũ không khỏi nhướng mày, mắt hiện vẻ kinh ngạc. Đạo pháp chỉ này của Oa Hoàng quả thật vượt xa dự liệu của hắn.

Lần trước tuy hắn dùng lời thuyết phục được nàng nhưng tích lũy phẫn hận của nàng cũng không có khả năng buông bỏ, sao có thể đơn giản giao tiền vốn vào tay hắn?

Đang lúc Nhạc Vũ kinh ngạc, mấy trăm vạn tu sĩ trong ngoài Quảng Lăng đều một hồi chết lặng.

-- Thân phận Yêu tộc cộng chủ vượt xa Yêu tộc Đại Đế, còn muốn làm người rung động, dù chỉ giới hạn trong phía bắc Hồng Hoang nhưng sự tôn quý có thể so với hai chức vị Đại Đế An Thiên Huyền Thánh, Trung Thiên tử vi, quản hạt hơn mười vị hỗn độn chuẩn thánh, nhân vật Yêu Thánh Đại La Kim Tiên chừng hơn trăm! Yêu tu bên dưới càng có hàng tỉ!

Càng khiến người khiếp sợ là tư thái lần này của Nữ Oa, tuy Nhạc Vũ tru sát Côn Bằng nhưng không hề bị nàng ghen ghét, ngược lại đem vận mệnh toàn bộ Yêu tộc cho hắn, quan hệ trong đó thật khiến người suy nghĩ.

Còn có Hà Đồ Lạc Thư, quả nhiên sau khi Côn Bằng thân vẫn thì hai kiện Chí Thánh Linh Bảo này đều rơi vào tay Huyết Lục Thiên quân chi thủ!

Thân hình Nông Dịch Sơn đột nhiên lảo đảo, cơ hồ là đứng không vững. Mặc dù hắn không biết tình hình cụ thể trong Hồng Hoang nhưng thanh dang Yêu tộc cộng chủ thực sự thật sự dọa người.

-- Nữ Oa chính là Thánh Nhân duy nhất của Yêu tộc, phù chiếu tương đương với sắc phong, chỉ sợ năm thành yêu loại trên thế gian nghe nàng hiệu triệu, bao gồm tất cả yêu tu trong Thiên Nguyên giới, thậm chí cả tộc Long Phượng Kỳ Lân. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Thấy sắc mặt kinh hãi không hiểu của những người bên cạnh, Nông Dịch Sơn biết danh hào này có tác dụng chấn nhiếp còn mạnh hơn tưởng tượng của hắn mấy phần!

Cơ hồ cùng thời khắc, tại phía bắc Quảng Lăng chừng 3000 vạn dặm, một nữ tử dung mạo tú lệ chỉ thoáng kém Liễu Nguyệt Như đang nhìn về Nhạc Vũ trên không, thần sắc đồng dạng thương cảm, mắt lộ vẻ mê say lẫn thương cảm.

--- Huyết Lục Thiên quân, phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, Long tộc Đại Đế, Yêu tộc cộng chủ! Như vậy chẳng phải ngang hàng với Thiên Đế? Mới chỉ đi Địa Tiên giới ngắn ngủi 200 năm, không ngờ ngươi đã là độc tôn thiên hạ?

Thấp giọng thì thào rồi sau đó là một tiếng than nhẹ u oán ẩn hàm phẫn hận, vang vọng trong không trung.

- Hai trăm năm này, Nhược Nguyệt cũng ngày đêm tu hành, không ngừng vươn lên. Vì sao ngươi lại cao cao không thể chạm tới như Minh Nguyệt? Nhược Nguyệt lần này vất vả, bỏ bao công sức là uổng phí công phu sao?

Theo tiếng oán hận, từ khóe môi của nữ tử này dần trào ra một tơ máu, thân hình lảo đảo cơ hồ ngã xuống từ tầng mây, vừa may có một bạch y nữ tử đỡ lại.

- Si nhi!

Thở dài một tiếng, bạch y nữ tử cũng nhìn lên thanh niên hoàng bào cách xa

3000 vạn dặm rồi cười chua chát:

- Người này thật đúng là hùng ưng bay lượn trên cửu tiêu, chỉ có thể nhìn lên. Nhược Nguyệt ah Nhược Nguyệt, ngươi muốn cầm giữ hắn sao có khả năng?

Không khí trên đỉnh Quảng Lăng lại một lần nữa chuyển thành chợt lạnh chợt ấm, Nhạc Vũ nhíu mày suy ngẫm chỉ chốc lát, tiếp theo cười nhẹ:

- Lời này là thật? Những năm qua, Nhạc Vũ ta tru sát yêu tu tới ngàn vạn, không nói tới Côn Bằng, Yêu Thánh cũng có hơn mười vị. Yêu tộc bắc địa các ngươi cũng chưa từng oán hận?

- Phù chiếu Thánh Nhân dĩ nhiên không giả!

Cửu Diệt chân nhân khẽ lắc đầu, trên mặt vẫn kính cẩn như cũ:

- Oa Hoàng nương nương sớm có ý này. Về sau khi Hi Hoàng biết thì mới đánh xuống phù chiếu. Nghe nói ngay cả Phục Hy đại nhân cũng không ngừng khen ngợi bệ hạ. Về phần nói đến oán hận.

Hắn hơi dừng lời rồi cười khẽ:

- Từ sau khi Bệ Hạ nhậm chức phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế thì tinh không phương bắc ít đi ít nhất một phần mười, chính thức có thể nói là Yêu tộc ta bị thương nặng! Hàng tỉ yêu quân dưới trướng Côn Bằng tan thành mây khói trong tay bệ hạ. Nói đến oán hận, xác thực cũng có! Bất quá nương nương thực sự có nói, nếu như bệ hạ làm cộng chủ thì Yêu tộc chúng ta tất có cơ phục hưng! Cửu Diệt cũng đồng ý!

Nhạc Vũ nheo mắt bật cười, Nữ Oa cũng là thông minh, thủ đoạn lần này không hổ là thánh nhân, chỉ một thân phận cộng chủ Yêu tộc đã triệt để trói tay chân mình.

Vốn hắn định tìm cớ đại khai sát giới ở phương bắc một phen, hôm nay chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, thân phận này cũng không thể từ chối, nếu kiên trì không nhận cũng không khác từ chối là nhất mạch Oa Hoàng Phục Hi.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ nhếch miệng, thân phận cộng chủ Yêu tộc này tiếp nhận thì đã làm sao?

Trong đầu lướt qua vô số ý niệm, ánh mắt Nhạc Vũ ngưng tụ:

- Thay ta hồi bẩm Thánh Nhân, Nhạc Vũ ta nhất đinh không phụ hi vọng của nàng! Yêu tộc bắc địa trong tay ta dù ngay sau không thể hưng thịnh nhưng tuyệt cũng không suy vong. Chỉ là Nhạc Vũ ta tuy là chủ Yêu tộc nhưng cũng là Thiên Đế Nhân tộc! Thiên Đạo chí công, mỗi một câu của trẫm đều là thiên điều, nếu có người vi phạn thì dù thuộc trẫm quản hạt cũng nhất định không lưu tình!

Cửu Diệt chân nhân kinh hỉ, lần này vô cùng trịnh trọng cúi đầu:

- Cửu Diệt thay ta Yêu tộc bắc địa tạ ơn Bệ Hạ! Bệ Hạ nếu là cộng chủ Yêu tộc ta thì dĩ nhiên xuất khẩu thành hiến. Nếu như có người làm trái, không cần Bệ Hạ động thủ, chúng ta tất nhiên cũng thay bệ hạ trảm sát!

Nhạc Vũ thản nhiên thụ lễ, trong mắt chớp động vô số phù quang, đã không cách nào ra tay với Yêu tộc bắc địa thì những bố cục mưu tính lúc trước cần cẩn thận tu chỉnh lại một phen, cũng may hắn cũng đã ẩn ước có sở liệu với cục diện này, không phải không có biện pháp bổ khuyết.

Nông Dịch Sơn nghe vậy lại một hồi tức thở, tâm thần mê hoặc, nghe giọng hai người thì Nhạc Vũ như không tình nguyện tiếp nhận chức vị cộng chủ này.

Cửu Diệt chân nhân lại tựa hồ thực sự vui mừng, không hề cảm giác không ổn khi một nhân tộc đứng đầu Yêu tộc.

Biến chuyển hôm nay thật sự khiến người khác không kịp nhìn, Nông Dịch Sơn tuy tự thấy tâm thần cứng cỏi nhưng lúc này cũng có chút chống đỡ không nổi.

Từ lúc Nhạc Vũ hàng lâm tới nay, lần lượt những vị đỉnh cấp Hồng Hoang hiện thân, tin tức nói ra đều khiến người rúng động.

- Bệ Hạ có Tổ Long huyết mạch, chính thức cũng có thể coi như là một trong những hỗn độn tinh linh, nhất định có thể khiến Yêu tộc ta đại hưng!

Cửu Diệt chân nhân sau khi đứng dậy. thuận miệng khen vài câu, thấy Nhạc Vũ vẫn hờ hững liền tự giác im miệng, nhìn qua Liễu Nguyệt Như liền cười nói:

- Hoàng Tuyền Vân Long đã đưa lễ lớn ra mắt thật lớn! Bắc Câu Lô Châu cằn

cỗi, ta Cửu Diệt cũng nghèo khổ, bất quá lễ vật này thực sự không thể thiếu. Ngũ khí phù quang thuẫn này là ta đoạt được khi tru sát một tiên tu trước kia, lần này đưa cho Nguyệt Như chân nhân phòng thân! Chân nhân ngày sau phi thăng Địa Tiên giới, hành tẩu phương bắc thì Yêu tộc bắc địa nhất định dùng lễ Thiếu chủ đối đãi!

Lại là một đoàn ngũ sắc quang hoa bay lên hạ xuống trước mặt Liễu Nguyệt Như, hóa thành một quang thuẫn lấp lánh, khí tức ngũ sắc chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1283: Đạn chỉ thập vạn!

Nhạc Vũ liếc qua quang thuẫn ngũ sắc, dị sắc trong mắt chớp lên, Cửu Diệt chân nhân tuy tự nói nghèo khổ nhưng vật xuất ra lại trân quý nhất, linh bảo tiên thiên nhất phẩm như vậy dù trong tay chuẩn thánh cũng không phải nhiều lắm, lại có thể không chút do dự đem cho Liễu Nguyện Như, cũng đồng dạng Ngũ Hành đều đủ, là vật hộ thân tuyệt hảo.

Ác cảm trong lòng hắn với người này cũng hơi lui, sắc mặt khôi phục hòa hoãn.

Cửu Diệt chân nhân tống xuất xong ngũ khí phù quang thuẫn thì hướng Nhạc Vũ khẽ gật đầu, thân ảnh hóa thành vô số điểm linh quang nhạt nhòa giữa thiên địa.

Sau khi người này rời đi, trong tầng mây lại có hơn trăm đạo khí tức di động, trong đó có mấy vị là Đại La Kim Tiên, tu vi thấp nhất cũng trên Thái Thanh Huyền Tiên.

Nhạc Vũ cũng có chút không kiên nhẫn, ngưng mày phất tay:

- Ý đồ bọn ngươi đến đây ta đều biết! Không cần từng người đến gặp ta, chỉ cần để ý trở về phục mệnh là được

Khắp thiên không lập tức hiện ra hơn trăm nhân ảnh, đều ngay ngắn hướng Nhạc Vũ cúi đầu hành đại lễ rồi lần lượt xuyên không mà đi khiến cho phiến không trung trong nháy mắt trở nên bình tĩnh.

Ánh mắt Nhạc Vũ cũng bắt đầu nhìn xuống dưới, sắc mặt lãnh đạm không mấy biểu lộ nhưng những nơi ánh mắt quét qua đều có vô số tu sĩ toàn thân lạnh cứng tựa như đang ở trong hầm băng, đến khi chạm vào mấy người Nông Dịch Sơn mới lộ ra mấy phần vui vẻ, đạp không mấy bước đã hạ xuống trước Quan Vân điện, cười nhẹ:

- Sư tổ gần đây mạnh giỏi?

Trong mắt Nông Dịch Sơn vẫn lóng lánh lệ quang, cảm giác thiên ngôn vạn ngữ, vô số nghi vấn dâng lên trong lòng, đang định lên tiếng lại chợt nhớ ra nơi đây còn người ngoài nên ngưng mày nhìn sang bên cạnh.

Mấy chục tiên tu nơi đây đều lộ vẻ run sợ, sắc mặt tái nhợt liên tiếp phủ phục:

- Chúng ta chỉ là phụng mệnh mà đến, thực không biết Quảng Lăng tông chính là đạo thống của Bệ Hạ, tội thật đáng chết, kính xin bệ hạ khoan dung!

Duy chỉ Ngao Bàng là xanh mặt không nói một lời, cũng không phải không muốn mở miệng mà khí tức quanh thân Nhạc Vũ ẩn ước khí tức Long tộc tinh thuần khiến hắn cơ hồ không thể nào mở lời, máu huyết trong cơ thể cũng sôi trào, cơ hồ sụp đổ.

Tổ Long chi huyết, vị Huyết Lục Thiên quân rõ ràng có huyết duệ Tổ Long đã tuyệt tích thế gian!

Nhạc Vũ thấy thế cười lạnh, sát ý trong mắt như nước thủy triều, suy ngẫm chốc lát mới dần thu lại, lại đưa tay bắn ra một chỉ.

Ngoài Quảng Lăng sơn lập tức có mười vạn tu sĩ phảng phất như bị lôi kích, thân hình co rút rồi lại trướng lên, huyết nhục bạo tán, hóa thành cát bụi tán đi, ngay cả trước Quan Vân điện cũng có người biến thành bụi phấn.

Toàn bộ trong ngoài Quảng Lăng sơn lúc này lại một lần nữa tĩnh mịch!

Mặc dù trước đó đã biết Nhạc Vũ thân kiêm hai đại vị Thiên Đế, càng cùng mấy người Hậu Thổ Trấn Nguyên Tử có tình thâm giao nhưng cũng không rúng động như lúc này.

Cái gì mà An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, Long tộc Đại Đế, Yêu tộc cộng chủ đều không chấn nhiếp nhân tâm như một kích này!

Một chỉ bắn ra đã khiến mười vạn tu sĩ tận hóa tro bụi, khiến mọi người cảm giác được một cách trực quan sự cường đại của thanh niên trông như gầy yếu trước mặt này.

- Lần này trẫm trở về tông môn cũng không muốn nhiều tạo sát nghiệt, tính

mạng các ngươi tạm thời lưu lại nhưng mau lăn đi cho ta!

Tiếp đó Nhạc Vũ đã dẫn Liễu Nguyệt Như bước vào trong Quan Vân điện, xa cách hai trăm năm mới bước lại vào nơi đây, trong lòng không khỏi bồi hồi.

Đám người trước điện may mắn sống sót sau một hồi kinh ngạc mới tỉnh lại, biết tính mạng của mình coi như đã miễn cưỡng bảo vệ, không khỏi hai mặt nhìn nhau, đều đọc thấy ý kinh hãi trong mắt.

Người mà Nhạc Vũ mới tru sát thì tay đều đã nhuộm qua máu của đệ tử Quảng Lăng, tinh chuẩn cực điểm, không hề sai lầm, sau đó cũng không hề ra tay thêm lần nữa.

Vị Huyết Lục Thiên quân này xưa nay đều là giết người không chớp mắt, không để lối thoát, hung danh rung động Hồng Hoang. Hôm nay có thể bảo vệ tính mạng bản thân quả thực may mắn!

Chỉ là ngoài may mắn thì sâu trong lòng không khỏi sinh ra vài phần chua chát, trong mắt đối phương, những người bên mình chỉ sợ không khác con sâu cái kiến.

Rải rác có mấy người trong lòng dâng lên hận niệm liền lập tức đè xuống, trong lòng dù phẫn phận thì có thể thế nào? Cho dù ngày sau Nhạc Vũ thân mạch, Quảng Lăng tông diệt thì chỉ sợ cừu hận này cũng không thể trả.

Dù sao sau lưng An Thiên Huyền Thánh Đại Đế còn có một vị Hậu Thổ Thánh Nhân!

Địa Tiên giới, sâu trong Đông Hải, tại một chỗ trên tầng mây, một vị huyết y đạo nhân đang đứng giữa không trung, cổ đeo ba mươi sáu viên huyết uy ngọc châu bốc mùi máu tanh, chân đạp mười hai huyết sắc sát liên, lúc này đang nhìn lên thiên không, trầm ngâm không nói.

Chờ ở đây đã mấy lần nhật nguyệt thay đổi nhưng trên mặt huyết y đạo nhân vẫn không hề lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Vào một đêm khuya, từ xa đột nhiên có hai nhân ảnh phá không bay tới, toàn thân hỏa diễm cực kỳ bắt mắt trong trời đêm, trong nháy mắt đã xuyên qua triệu vạn dặm thời không đến trước người huyết y đạo nhân.

Nhìn lại là một nam một nữ, nam người thân hình khô gầy, trên mặt có một chiếc mỏ nhọn, nữ xinh đẹp tuyệt luân, chỉ là trong mắt đầy ý tĩnh mịch, toàn thân kim diễm lượn lờ nhưng không hề tổn thương mảy may.

Huyết y đạo nhân vốn đứng như tượng đất lúc này mới khẽ động dung, ánh mắt âm lãnh nhìn về cặp nam nữ:

- Hai người các ngươi đến quá muộn!.. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Nam tử không chút nào để ý, lặng lẽ cười cười:

- Ta cùng với hai người Hạn Mị đều bị phong ấn mấy vạn năm, sớm không còn biết chuyện thế gian, sau khi đi ra dĩ nhiên phải đi nghe ngóng chuyện người kia kỹ lưỡng, miễn cho mơ hồ thân mạch cũng không biết chuyện gì xảy ra! Khiến cho Minh Hà ngươi trọng thương, lại một kiếm trảm sát Lý Bằng. Hắc hắc! Không ngờ trong Hồng Hoang lại có nhân vật như vậy. Cửu Cửu mệnh cách, ngay cả Đế Tuấn năm xưa cũng không bằng.".

Thanh âm kia càng nói càng âm hàn, cặp mắt hẹp dài lùng trừng mắt nhìn huyết y đạo nhân:

- Minh Hà, chắc là vị nào muốn mấy người chúng ta chịu chết sao? Ta cùng với Hạn Mị hợp lực, hai môn đại pháp tương sinh phối hợp miễn cưỡng còn chống đỡ được một vị Thái Thượng Kim Tiên nhưng sao có thể làm gì được An Thiên Huyền Thánh Đại Đế? Người này có Hồng Mông chi khí nơi tay, lại cầm Côn Luân Kính cùng Hà Đồ Lạc Thư. Nếu như muốn bỏ chạy thì thế gian ngoại trừ đạo tổ còn ai ngăn được hắn? Chỉ sợ hai người chúng ta hơn nửa sẽ thân vẫn trong trận chiến này! Hôm nay nếu Minh Hà ngươi không giải thích thì Tất Phương ta nhất định sẽ không cùng đường!

Nữ tử tên Hạn Mị kia một mực yên lặng, lúc này nghe vậy đột nhiên rút ra một thanh phủ mâu, hóa thành hơn trăm vạn trượng, đầu mâu lóe lên hỏa hồng trực chỉ huyết y đạo nhân, sát ý như sóng lớn, cũng tựa như hỏa diễm thiêu đốt dựng lên.

Minh Hà lão tổ lại không chút nào để ý, trên mặt không hề nửa phần biến hóa:

, - Năng lực người nọ, Minh Hà ta còn rõ ràng hơn hai người! Lần này vị nào đã

muốn trảm sát hắn dĩ nhiên không chỉ dùng đến ba người chúng ta, an tâm chờ đợi, đừng nôn nóng. Về phần khí vận cắn trả đã có vị kia bảo vệ, làm sao cần lo lắng..

Ánh mắt Hạn Mị chớp lên, như có điều suy nghĩ, sau một lát thu hồi phủ mâu.

Sắc mặt Tất Phương cũng hòa hoãn, sau một khắc nhìn về chuỗi huyết sắc ngọc châu trên cổ Minh Hà:

- Đúng là định diễm thần châu!

Tiếp đó chuyển giọng chua chát như đố kỵ lẫn ao ước:

- Lúc trước còn nghe nói Minh Hà ngươi đã bị đoạt đi Nguyên Đồ A Tị và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, không ngờ lại nhân họa đắc phúc, có vật này còn hơn ba kiện Chí Thánh Linh Bảo"

- Cần gì phải vậy?

Minh Hà lão tổ khẽ lắc đầu:

- Vật này là dùng để trảm sát An Thiên Huyền Thánh Đại Đế mà sớm ban thưởng! Nếu ngươi có thể dốc sức ứng phó, một khi được chuyện, thù lao nhất định không kém hơn ta! Ngày sau có thể tùy ý hành tẩu Hồng Hoang không ai dám ngăn cản.

Tất Phương lộ vẻ vui mừng, ngay cả Hạn Mị vốn trầm lặng cũng kỳ quang lóe lên trong mắt.

Sau một khắc, từ xa lại có hai người đồng dạng xuyên không bay tới, đều thân mặc tử kim bào phục, nháy mắt đã đứng trước mặt ba người.

Tất Phương lên tiếng:

- Ta nói là ai! Nguyên lai là Phong Bá Ki Đấu, Vũ Sư Thương Dương. Từ khi chia tay qua năm vạn năm chắc không có chuyện gì? Hắn là lần này chỉ có năm người chúng ta?

Phong Bá lạnh lùng nhìn Tất Phương, hừ lạnh một tiếng, tiếp đó ngưng trọng

nhìn Minh Hà:

- Không biết Lão tổ nói như vậy rốt cuộc là thật hay giả?

- Tự nhiên là thật! .

Minh Hà lặng lẽ cười cười, tiếp theo nhìn lên thương không, sau một khắc đại thủ trảo lên một cái khiến vô số huyết vân nổi lên giữa không trung. .

Bốn người còn lại lúc đầu còn khó hiểu, sau một khắc đều khẽ biến sắc.

, - Bí tàng không gian? Nơi đây rõ ràng còn có ảo diệu như vậy.

Theo không gian từng đợt vặn vẹo, một tòa phù không đảo phạm vi hàng tỷ trượng cũng dần hiện ra trước mắt mọi người, chỉ thấy bên trên vẽ đầy phù văn tử kim.

Đợi đến khi khí tức bên trong loáng thoáng truyền ra thì sắc mặt mọi người lại lần nữa biến hóa.

, - Quả nhiên! .

Ánh mắt Phong Bá Vũ Sư đều khẽ thu liễm, trên mặt hiện vẻ hưng phấn.

Tất Phương hừ lạnh một tiếng:

- Nguyên lai là hắn, không trách đến được đây.

Trong bốn ngườ cũng chỉ có Hạn Mị vẫn là im lặng không nói, lúc vừa thấy khí tức trong đảo thì sát ý khẽ hiện rồi lập tức tán đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1284: Chiến Vương xuất thế!

Theo từng phù văn tử kim sụp đổ, toàn bộ phù không đảo cũng bắt đầu chấn động, một huyết sắc đầu lâu đột nhiên vọt lên không trung, biến thành một hình người cực lớn, chiều cao ba mươi vạn trượng rồi khôi phục lại thành bình thường, đầu đội khôi trụ thanh đồng ngưu giác, khuôn mặt thô hào, mắt mày rậm rịt, khí tức cuồng liệt bá tuyệt nhưng lộ vẻ suy yếu, chậm rãi hạ xuống.

- Bệ Hạ!

Phong Bá Vũ Sư nhất loạt thi lễ, sắc mặt lộ vẻ kích động, Minh Hà lão tổ lại lạnh lùng cười lạnh, đánh ra liên tục ba đoàn quang hoa.

Ánh mắt nam tử kia sáng lên, sau đó quanh thân mở rộng triển khai vô số sợi tơ huyết sắc cuốn lấy ba quang đoàn, thân hình lần nữa bành trướng vặn vẹo, sau một lúc mới khôi phục trở lại, cảm giác suy yếu đã bớt đi phân nửa.

Đợi đến khi dung nhập xong điểm huyết tinh cuối cùng, nam tử kia mới mở mắt, hướng Phong Bá Vũ Sư cười cười:

- Hai người các ngươi cũng tới! Bổn vương bị phong ấn bảy vạn năm, không ngờ còn có một ngày có thể thấy lại ánh mặt trời gặp được các ngươi!

Tiếp đó cũng không đợi hai người nói chuyện, lạnh lùng nhìn về phía Minh Hà:

- Thân thể ta đã tổn hại hai lần, ngay cả thần tinh và Xi Vương kích cũng bị người đánh cắp, pháp lực còn chưa tới một phần mười, nếu ngươi muốn mượn lực ta chỉ sợ là tính lầm.! Bản vương cũng biết qua Huyết Lục Thiên quân Nhạc Vũ, không phải là kẻ dễ dàng! Dù là ta lúc toàn thịnh đánh một trận thì phần thắng chưa tới bốn phần, huống hồ hôm nay.

Minh Hà không chút nào để ý, lại bắn ra hai đoàn quang hoa. Nam tử kia nhìn qua thấy bên trong là một giọt thủy dịch lam sắc, một thanh cự thương dài chừng ba trượng, khí thế lăng lệ vô song thì vui vẻ chiêu lấy, trực tiếp hút giọt thủy dịch

kia vào khiến cơ thể được quang hoa lam sắc bao phủ, khí tức toàn thân càng thêm bạo liệt không ngừng.

Qua thời gian chừng uống cạn một chén trà nhỏ, nam tử kia mới bước ra từ quang hoa chói mắt, cầm lấy thanh cự thương.

- Hậu Thiên Chí Thánh! Thanh binh qua đệ nhất từ khi khai thiên, , quả nhiên hung lệ bức người. Vị nào quả thực là chủ nhân thiên địa, khố tàng phong hậu. Cây thương này quả thực không kém Xi Vương kích của ta, chiến lực bản thân cũng khôi phục được bốn thành.

Xi Vưu khẽ tán thưởng rồi mắt thấu lãnh ý:

- Chỉ là muốn cùng chiến một trận với Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế thì còn xa mới đủ!

Minh Hà lão tổ cũng sớm có sở liệu, lại ném ra ngoài một vật:

- Thêm vào vật này thì thế nào? Không biết có thể thay được thần tinh của ngươi?

Mọi người nghe vậy, ánh mắt lập tức ngưng lại, nhìn về đoàn linh quang lơ lửng giữa không trung, chỉ thấy một tinh thạch ngũ sắc lưu ly toàn thân trong suốt, tuy chỉ lớn bằng quyền đầu nhưng khí cơ bên trong khiến cho tim người khác đập mạnh, dẫn động mặt biển dấy lên từng hồi sóng lớn.

- Hỗn độn nguyên thạch!

Trong mắt Tất Phương lập tức hiện ra vài phần tham lam, hỏa lực quanh người đột nhiên tăng mạnh, Vũ Sư đối diện lập tức có cảm ứng trông lại, mắt hàm sát ý.

Tất Phương không khỏi ngượng ngùng cười cười, hừ nhẹ:

- Người này nguyên lai cũng là bởi vì họa được phúc!

Quang hoa trong mắt Xi Vưu chói lọi rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, vung tay thu lấy khối tinh thạch trong suốt.

Khí tức Xi Vưu đột nhiên giống như đã có cột trụ, càng thêm mênh mông hạo hãn, thông thiên triệt địa.

- Có vật này quả thực có thể thay thần tinh! Nếu có thể chính thức hấp thu, pháp lực bản vương còn hơn trước lúc phong ấn hai thành!

Khẽ dừng lời, trong mắt Xi Vưu giảm đi vẻ lăng lệ mà ẩn hàm vài phần vui vẻ:

- Chỉ là lần này ba người chúng ta giúp ngươi có chỗ tốt gì?

Minh Hà lão tổ nghe vậy cười cười:

- Phong Bá Vũ Sư chỉ cần Bệ Hạ thoát khốn là được. Bất quá sau trận chiến này, người kia cũng không bạc đãi. Về phần Xi Vương Bệ Hạ sau trận chiến này thì hỗn độn nguyên thạch coi như thù lao. Hôm nay Cửu Lê nhất tộc, nếu không ngăn trở thì tín đồ của bệ hạ cũng chỉ còn lại cực ít, dùng vị Câu Trần thượng cung Thiên hoàng Đại Đế làm thù lao, không biết Bệ Hạ có thấy thoả mãn?

- Câu Trần Đại Đế?

Xi Vưu vô thức cau mày, trầm ngâm một lát mới khẽ gật đầu:

- Thần vị Thiên Đình này vừa khéo Xi Vưu ta! Chỉ là vẫn ở dưới Hạo Thiên, hơi có chút làm cho người khó chịu! Câu Trần Đại Đế, chưởng binh qua sát phạt, thống soái thiên hạ quần yêu. Hắc! Không ngờ Xi Vưu ta là một vu thần cũng có ngày quản hạt quần yêu.

Cười tự giễu, ánh mắt Xi Vưu lướt qua hai người Tất Phương Hạn Mị, nhìn nữ kia thì trong mắt lóe lên duệ quang:

- Thác Bạt Huyên?

Sát ý lập tức nổi lên, khóa cứng thân ảnh Hạn Mị, hồn niệm cuồn cuộn áp tới, sát khí tràn ngập thiên địa.

Nữ tử kia cũng thoáng run sợ, ánh mắt tĩnh mịch cuối cùng cũng lộ ra vài phần sinh động, thanh hồng mâu qua cũng nắm chặt trong tay, không khí hai bên dần lạnh cứng, cương phong linh lực nổi lên tứ phía.

Thân ảnh Minh Hà lão tổ đột nhiên lóe lên, xuất hiện ở giữa hai người, hừ lạnh một tiếng nói:

- Xi Vương Điện hạ, Hạn Mị chính là người của vị kia khâm điểm! Mặc kệ hai người các ngươi trước đây có ân oán gì đợi ngày sau hãy nói, trước mắt đại địch chính là Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế!

Xi Vưu cầm trong tay cự thương, thần sắc âm lạnh nhìn Minh Hà hồi lâu nhưng thấy hắn vẫn không có ý nhượng bộ, lực huyết sát cũng bắt đầu dâng lên cuồn cuộn, dù địa vị ngang nhau nhưng mơ hồ vẫn thắng một bậc!

Xi Vưu đột nhiên lại cười lớn:

- Bản vương hôm nay có ân oán gì đáng nói với nàng? Không chết không sống, cương thi chuyển dương, tên cũng là Hạn Mị! Đây cũng là báo ứng! Hiên Viên ah Hiên Viên, lúc trước ngươi đem ta phong ấn có nghĩ một ngày ái nữ của ngươi cũng rơi xuống tình trạng này! Hắc hắc! Hay cho một Hạn Mị, ! Phải nên trường tồn thế gian, càng lâu càng tốt.

Tiếng cười điên cuồng mang theo khoái ý vô tận truyền đến tứ phương, Minh Hà lão tổ đầu tiên là ngạc nhiên sau đó cũng không để ý.

Quang trạch trong mắt Hạn Mị dần ảm đạm, khôi phục tĩnh mịch, nhìn xuống mặt biển dường như không nghe thấy lời của Xi Vưu.

Tất Phương thấy thế khẽ thở dài, trong mắt lần đầu tiên thoáng hiện vài tia thương cảm rồi nhanh chóng thu liễm, hướng Minh Hà hỏi:

- Nếu có Xi Vương, lần này phần thắng ngược lại là không ít, hôm nay người đã tụ tập, vậy Nhạc Vũ đang ở đâu?

Mọi người nghe vậy đều chú mục nhìn vào, ngay cả tiếng cười Xi Vưu cũng dừng lại!

- Lúc này hắn đang ở Thiên Nguyên giới, bất quá đợi đến lúc ta và ngươi tới đó chắc là đã muộn một bước! Nhạc Vũ tay cầm Côn Luân Kính, một thân huyễn pháp càng đã tới cảnh giới đỉnh phong, tung tích ngay cả thánh nhân cũng không thể tính ra!

Nói đến đây, trên mặt Minh Hà hiện ra vài phần ảo não:

- Trước khi bản tọa thoát khốn thì đã muốn Hậu Thổ đã dùng tín phù cảnh báo để biết tung tích hắn, không ngờ tiện phụ này lại chưa từng mắc lừa, đợi đến khi biết Huyết Lục Thiên quân xuất hiện tại Thiên Nguyên Giới thì đã muộn.

Năm người chung quanh, ngoại trừ Hạn Mị đều khẽ nhíu mày, sau đó lại thấy Minh Hà lạnh giọng cười cười:

- Bất quá chư vị cứ yên tâm là được, người kia đã có bố trí, tuyệt không để lọt lưới, khi đó ta và các ngươi còn có giúp đỡ khác!

Cơ hồ là cùng một thời gian, trong Quan Vân điện tại đỉnh Quảng Lăng.

Mấy trưởng lão Nông Dịch Sơn, Thanh Dương Tử, Cung Trí, Mạc Quân đều phân ra ngồi hai bên điện, ánh mắt ngây ngốc tựa hồ còn chìm đắm trong chấn động.

Nhạc Vũ ngồi sâu trong điện, Liễu Nguyệt Như lại đứng bên cạnh, vẻ mặt tươi cười, ánh mắt như nước thỉnh thoảng liếc sang Nhạc Vũ, ngoại trừ vẻ sùng kính còn có một tia hạnh phúc mơ hồ.

Cũng may người trong điện đều đang kinh ngạc nên cũng không chú ý đến điều dị thường này. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Yên tĩnh hồi lâu, Nông Dịch Sơn mới dần dần lấy lại tinh thần, cảm thán:

- Kinh lịch của Bệ Hạ quả thật kinh người, đặt mình vào hung hiểm vẫn có thể giãy dụa thoát ra, trong vòng hai trăm năm đã có thể xưng hùng phương bắc, lực áp Thiên Đình. Nông Dịch Sơn thật sự bội phục!

Mấy người bên cạnh tuy không nói lời nào nhưng thần sắc đều đồng ý sâu sắc, trong mắt ngoài vẻ kinh hỉ tán thưởng còn có vài phần sợ hãi.

Xương Băng Hồng ở vị trí thứ tư bên trái, nhìn sững vào Nhạc Vũ vẻ cảm khái.

Tiểu tử lúc trước theo hắn học trận p hù cuối cùng đã thành cánh chim bay lượn cửu thiên, trở thành đại thụ kình thiên cua Quảng Lăng tông bọn họ!

Thanh Dương Tử trầm ngâm một hồi rồi khẽ thở dài:

- Chắc chắn hung hiểm! Chỉ cần bước sai một bước thì kết quả thân vẫn! Lão phu cực kỳ bội phục.

Bị ánh mắt mọi người nhìn vào nhưng Nhạc Vũ không hề cảm thấy bối rối, chỉ cười khiêm cung:

- Một thân thành tựu của đệ tử cũng là nhân duyên tế hội. May mắn có Trấn Nguyên Đại Tiên cùng này Từ Hàng Đạo Tôn thành toàn mới có hôm nay!

Lời này của hắn là thực lòng, nếu không có việc ngộ đạo vạn năm ở Ngũ Trang Quan thì hắn tuyệt không có căn cơ như ngày hôm nay, lại nếu như không có Từ Hàng, đẩy hắn lên đế vị An Thiên Huyền Thánh Đại Đ

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1285: Di chuyển Quảng Lăng

Nói ra hắn có thể sớm bước vào hàng ngũ nhân vật đỉnh phong Hồng Hoang, cùng sóng vai với những nhân vật thái cổ, thật sự phải cảm tạ Từ Hàng.

Mặc dù khi mới đảm nhiệm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế phương bắc, kiếp số hung hiểm, có thể nói là liên miên không hết. Nhưng vị Xiển Giáo đa mưu túc trí này, còn chưa bao giờ chính thức để hắn chịu thiệt, ngược lại nhiều lần mang tới cho hắn không ít chỗ tốt.

Nắm giữ đế đình phương bắc, mới xem là khởi đầu phát tích chân chính của hắn.

Đứng bên cạnh Nông Dịch Sơn, Cung Trí lại chau mày nói:

- Như vậy xem ra, kẻ địch của bệ hạ, hiện giờ không phải là Xiển Giáo, mà là Thiên Đình. Ngoài ra còn có một vị, đó là Hồng Quân đạo tổ?

Nói xong bốn chữ cuối cùng, toàn thân Cung Trí căng cứng, hai nắm tay nắm chặt mới có thể gắt gao ngăn chặn sự kinh hãi, nhưng trong đồng tử, lại không khỏi một hồi co rút.

Những người còn lại, cũng không ngoại lệ, hô hấp ngưng lại, phảng phất như bốn chữ này giống như cấm kị, có ma lực, ẩn chứa uy năng lớn lao.

Nhạc Vũ thanh sắc bất động, liếc mắt nhìn mọi người trong điện, thần sắc vẫn bình thản như trước:

- Ta và Lăng Tiêu tổ sư, muốn lấy lực chứng đạo, sớm muộn cũng sẽ đối địch với thiên đạo. Đây là chuyện không thể tránh khỏi. Nhưng hiện nay trong Hồng Hoang, tình thế vi diệu. Bảy vị Thánh Nhân, tạm thời cũng sẽ không làm khó ta. Hồng Quân hợp đạo, mặc dù còn có thể nhúng tay vào chuyện thế gian, nhưng chịu hạn chế rất lớn! Ngược lại cũng không cần quá mức nhưng….

Không khí trong điện vẫn ngưng trọng như trước. Một hồi lâu, Nông Dịch Sơn

mới cười khổ nói:

- Lấy lực chứng đạo, đối địch với Thiên Đạo, Vũ nhi và tổ sư, thật đúng là điên cuồng. Mà thôi! Ta có thể tu luyện đến cảnh giới này đều nhờ ngươi. Cho dù mất mạng cũng có thể thỏa mãn! Lần này tất cả mọi người trên dưới của Quảng Lăng ta đều liều mình cùng quân tử là được! Dù cho thần hồn câu diệt cũng không hối hận!

Nghe được lời này, vẻ âm trầm sợ hãi trên mặt mọi người lập tức thối lui hơn phân nửa. Ngay cả Cung Trí, cũng khẽ lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Nông Dịch Sơn nói đến đây, thần sắc lại khẽ biến đổi:

- Đúng rồi, lần này Vũ nhi đến Thiên Nguyên Giới, không chỉ đơn giản trở về viếng thăm thôi chứ?

Mười mấy đôi mắt lập tức lại nhìn lên trên. Nhạc Vũ cũng vui vẻ cười nói:

- Lần này Nhạc Vũ đến Thiên Nguyên, một là muốn dẫn Nguyệt Như, hai là tông môn, di chuyển đến Hồng Hoang giới nội. Sơn môn ta đã chọn xong, ở gần triều ca, lân cận Tức Sơn.

Nông Dịch Sơn bất giác nhíu mày, lần này Nhạc Vũ đến đây lại âm thầm có ý ủy thác hậu sự.

Tức Sơn là đạo tràng duy nhất ở nhân gian của Hậu Thổ Thánh Nhân, an bài Quảng Lăng tông ở gần Tức Sơn, vừa vặn thuận tiện cho Hậu Thổ, tiện bề trông nom.

Cho dù một ngày nào đó, Nhạc Vũ qua đời, cũng không liên lụy đến tông môn, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Trong lòng mọi người không khỏi đắng chát, biết được trong mắt Nhạc Vũ, bọn họ không phải là những người trợ lực, mà là gánh nặng, không thể vứt bỏ.

Từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mượn lực của tông môn.

Hơn mười mấy người đứng hai bên tựa hồ cũng mơ hồ có suy đoán này, sắc mặt đều tái nhợt, vô cùng khó coi.

Nông Dịch Sơn lại có vài phần khó hiểu, nghi hoặc hỏi:

- Nhưng sau khi ta đi rồi, đạo thống của Dục Lăng Tiêu tổ sư ở giới này phải làm thế nào? Còn nữa, nếu di chuyển toàn bộ đến Địa Tiên giới, để bệ hạ che chở, chỉ sợ đệ tử Quảng Lăng ta, khó lòng có được tố chất như trước kia. Trận chiến với Xiển Giáo trăm năm trước, Vũ nhi ngươi không đưa Quảng Lăng tông cùng đi, chẳng phải vì có ý tiếp tục ma luyện đệ tử tông ta sao?

- Sư tổ, lúc đó là lúc đó, hôm nay là hôm nay. Tình thế bất đồng, lựa chọn cũng tự nhiên bất đồng!

Nhạc Vũ lắc đầu, ánh mắt lại quét về phía ngoài điện, trong đôi mắt là thần quang sáng rõ:

- Hơn trăm năm trước, tình thế tuy hung hiểm. Ta lại tự phụ có thể bảo vệ Quảng Lăng bình an, hiện giờ thật sự không có tự tin. Người đó ghen ghét ta quá sâu đậm, trong mấy năm nữa nhất định sẽ có một trận đại chiến. Ta không thể có chút sơ hở, cũng không thể cho người đó cơ hội dùng mọi loại thủ đoạn. Hiện giờ chính là Nhạc Vũ đã thành đạo, thời điểm mấu chốt nhất, đương nhiên phải lo lắng cho tất cả.

Thần sắc của mọi người lập tức khẽ giật mình, bình tĩnh nhìn về phía Nhạc Vũ, trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ kinh hãi.

Lời nói vô cùng tự tin khiến cho khí thế của Nhạc Vũ trong lúc này tựa hồ lại tăng thêm mấy phần.

Tựa như một tòa núi cao không thể chạm vào, uy nghi hùng dũng trong đáy lòng mọi người, không thể xóa nhòa.

Từ trong Thiên Nguyên Giới bước ra một lần nữa. Nhạc Vũ tựa hồ chính tai nghe thấy, bổn nguyên giới này đã không chịu nổi gánh nặng, lập tức buông lỏng tâm tình.

Con người Nhạc Vũ chính là tồn tại vượt qua cực hạn của giới này. Khi hắn rời đi, Thiên Nguyên Giới cũng lập tức khôi phục như thường, chỉ là trong bổn nguyên còn có ít suy yếu.

Không nhịn được cười, Nhạc Vũ bất ngờ bắn ra một viên nguyên thần tinh hạch nhỏ bé vào trong Thiên Nguyên Giới.

Mặc dù không thể khiến Thiên Nguyên Giới tấn thăng một lần nữa, nhưng lại có thể thoáng đền bù nguyên khí hao tổn.

Rời khỏi Thiên Nguyên Giới, du hành trong hư không, ước chừng nửa ngày sau, Nhạc Vũ chỉ còn thấy Khổng Dật chân nhân, nhưng lại một lần nữa xuất hiện trước mắt, đứng sánh vai với Sơ Tam. Trên mặt là nụ cười chế nhạo, mang theo mấy phần trêu tức.

- Thì ra sư huynh nhà ta, ngoại trừ nghĩa khí sâu nặng, cũng là hạt giống đa tình, thật sự có thể nói là nơi nào cũng lưu tình, già trẻ không ta.

Nhạc Vũ biết rõ ẩn ý bên trong của Khổng Dật. Lúc này trong Sơn Hà Đồ của hắn, không chỉ có Quảng Lăng, còn có mấy tông môn từ trước đến giờ một mực phụ thuộc Quảng Lăng, trung thành với Quảng Lăng. Một trong số đó chính là Băng Nguyệt tông. Hắn tất nhiên biết rõ tâm tư của Hư Nhược Nguyệt. Đương nhiên ý niệm trong lòng Chưởng giáo đệ tử nhà mình cũng biết rõ như lòng bàn tay.

Nhạc Vũ lắc đầu, cũng lười để ý lời nói trêu chọc của Khổng Dật, đi thẳng vào vấn đề:

- Chuyện kia làm xong rồi chứ?

Khổng Dật nhíu mày, sắc mặt lập tức có chút khó coi, bỗng nhiên vung tay lên, đánh mấy đoàn quang ảnh ngũ sắc về phía Nhạc Vũ:

- Chuyện liên quan đến tương lai Khổng Dật ta, đương nhiên không thể không toàn tâm! Về phần chuyện Hồn Độn Hải mà ngươi nhờ vả, ta đã sai một hóa thân của ta đi trước. Trong vòng nửa năm, tất có tin tức.

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, sớm đã chuẩn bị mấy đạo Tử Kim phù chiếu, lần lượt đánh về phía bốn phương tám hướng, xuyên thẳng mà đi.

Sau đó, mới thu mấy đoàn linh vật ngũ sắc lơ lửng trước người vào trong tay.

Đó là năm chiếc lông đuôi cực đẹp khí tức không chút nào dưới tiên thiên Chí Thánh Linh Bảo.

Chính là linh bảo mà Khổng Dật ẩn giấu - Ngũ sắc quang linh! Cũng là thứ khi Khổng Dật mới sinh ra, đoạt được khí của Tiên Thiên hồn nguyên biến thành. Nếu là Tiên Thiên linh bảo, cũng là vật bổn mạng vật, thần diệu vô cùng.

Trong một đoàn linh quang khác lại có vô số lông vũ màu sắc rực rỡ, hoa lệ tươi đẹp, tổng cộng đến chín vạn chín.

Bộ phận cuối cùng là vô số ngũ hành linh tài, chính là kỳ trân tuyệt đỉnh nhất thế gian.

Nhạc Vũ cẩn thận xem xét, cuối cùng lắc đầu:

- Những tài liệu này coi như không tệ, chỉ tiếc lông của Khổng Tước hơi kém một chút!

- Nói láo! Đó là bản thật, vừa mới rút từ trên người xuống.

Khổng Dật lập tức giận dữ, nhưng mới nói được một nửa liền cảm giác không đúng. Nhìn thấy Sơ Tam, Nhạc Vũ, đều phì cười không ngớt, không khỏi cắn răng, xanh mặt, một lần nữa bước vào hư không.

- Mười ngày sau, ta sẽ đúng hẹn đến tìm ngươi!

Nhạc Vũ lại nhìn về phía Sơ Tam:

- Chín vạn chín ngàn, Sơ Tam, ngươi đoán thử xem, trên người nghĩa phụ ngươi hiện giờ rút cuộc còn bao nhiêu lông vũ. Bản thể hiện giờ có hình dáng như thế nào?

Sơ Tam không nhịn được, lập tức lại cười khúc khích. Lúc này trong hư không, lại truyền tới tiếng gầm giận dữ của Khổng Dật:

- Nửa năm sau, nếu như thứ ngươi nói không cách nào luyện thành. Khổng Dật ta nhất định sẽ khiến ngươi mất mặt!

Sơ Tam nghe vậy, lập tức lại cười khanh khách như chuông bạc.

Nhạc Vũ cũng mỉm cười, nhưng chỉ một lát sau, thần sắc lại khôi phục như thường, dẫn theo Sơ Tam, tiến nhập vào trong Thiên Ý phủ.

Hai người đi thẳng đến phía dưới cây hạnh ngồi xếp bằng, Liễu Nguyệt Như đã sớm ở đây chờ đợi, nhìn thấy Sơ Tam liền nở nụ cười hớn hở.

Dù chưa nói chuyện, giữa hai người cũng đã trao đổi vô số ý niệm.

Nhạc Vũ cũng không để ý tới hai đệ tử của mình, trước tiên lấy ra ngũ sắc quang linh, bắt đầu cẩn thận phân tích.

Trọn vẹn mấy ngày mới mở mắt ra, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Nếu bàn thần diệu của vật này, nó hoàn toàn không thua kém ngũ sắc chi khí của hắn. Nhưng tiếc Tiên Thiên lại kém hơn một tầng, một thứ từ thời hồng hoang, một thứ từ thời hỗn độn.

Trong đầu vô số phù văn trôi qua, giống như hoàng hà cuồn cuộn, điên cuồng tính toán bài trừ tất cả.

Gần nửa tháng, một linh trận khổng lồ, lại vô cùng tinh vi, bỗng nhiên thành hình trong đầu.

Mặc dù linh trận mới ở hình thức ban đầu, nhưng đã có thể cảm giác nó huyền diệu vô cùng.

Nhạc Vũ cũng không do dự, lại triệu hoán chân diễm hỗn độn của thiên giới, dung luyện từng nguyên liệu Khổng Dật chuẩn bị.

Sau khi hình thành một thô phôi, liền bắt đầu vẽ phù văn.

Sư Tam và Liễu Nguyệt Như vốn rãnh rỗi nhàm chán, đang trao đổi tâm đắc tu đạo cũng lập tức dừng lại, thần sắc nghiêm nghị, nhìn động tác của Nhạc Vũ.

Hai người biết rõ thứ sư tôn đang luyện thực sự không hề bình thường, cơ hội này, có cầu cũng không được.

Cho dù chỉ có thể lĩnh ngộ một hai lần, cũng là ích lợi không nhỏ.

Sau đó suốt hơn mười năm, đều trôi qua như vậy, phù trận phức tạp thật sự khó có thể tưởng tượng, cũng huyền ảo khó hiểu đến mức khiến nhị nữ tựa hồ cũng lao lực quá độ.

Toàn bộ quá trình cần phải tập trung toàn bộ tinh thần, chỉ có hai lần, thoáng phân thần.

Một lần là một vị đạo nhân áo trắng, không hề gây trở ngại, bước vào trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Tiến vào trong Thiên Ý phủ, trước tiên thần sắc khẽ giật mình, tiếp theo ánh mắt chuyển thành ngưng trọng, ngồi xuống đối diện, yên lặng quan sát Nhạc Vũ.

Liễu Nguyệt Như và Sơ Tam đều thần sắc đại biến, từng người đứng dậy hành lễ. Đạo nhân áo trắng lại không hề để ý, chỉ nhìn chằm chằm trước mặt.

Sau đó lại có một vị đạo giả áo tím, cũng đồng dạng không gây trở ngại, bước vào trong động thiên của Thiên Ý phủ.

Cũng giống như đạo nhân áo trắng trước đó, lập tức bình tĩnh ngồi xếp bằng, cũng hoàn toàn không để ý đến thi lễ của hai người.

Lúc này, linh bảo thô phôi trước người Nhạc Vũ biến ảo khôn lường, giống như có ma lực, bị hấp dẫn tất cả tâm thần.

Liễu Nguyệt Như và Sơ Tam cũng như vậy, mặc dù càng đến phút cuối cùng, càng cảm thấy khó hiểu với linh trận phù văn, nhưng lại chuyên chú vô cùng.

Trong Thiên Ý phủ, chớp mắt đã mười năm trôi qua. Còn trên chân diễm hồn độn của Thiên Giới, linh bảo hình thù kỳ quái cuối cùng cũng bắt đầu thành hình, linh quang lóng lánh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1286: Nghê Thường Vũ Y

- Hay cho một kiện bảo bối! Đáng tiếc không có khí linh nên không coi là linh bảo, nếu không có thể liệt kê vào Hậu Thiên Chí Thánh!

Hào quang nổi lên bốn phía trong động thiên Thiên Ý Phủ khiến thanh binh khí quái dị tự đao phi đao này thành hình, bạch y đạo nhân tán thưởng rồi lại tò mò:

- Ta thấy linh trận vật này tựa hồ là phụ khí của linh bảo.

- Tổ sư tuệ nhãn như đuốc! Đúng là phụ khí nên không có khí linh, ta gọi nó là ngũ linh hàm quang phiến.

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, đem ngũ sắc quang linh của Khổng Dật lưu lại nhập vào bên trong, chỉ để lại một nửa bên ngoài.

Hai kiện linh vật lập tức dung hợp hoàn mỹ, linh lực vốn đã hạo hãn vô biên trong ngũ sắc quang linh lại càng thêm mãnh liệt, tiếp đó biến hóa như phiến đao.

Tử Y Đạo Nhân thấy thế, ánh mắt cũng hiện lên vài phần kinh ngạc, cười nói:

- Quả nhiên là một kiện kỳ bảo! Được vật này, uy năng của Khổng Dật ngũ sắc quang linh tăng thêm ít nhất ba thành! Chỉ tiếc ngươi tại đây không có gì làm lô đỉnh tốt, nếu không lại có thể tăng thêm ba thành! Xem ra sau này chúng ta muốn luyện chế linh bảo gì cứ trực tiếp tìm ngươi là được!

- Sư tôn có mệnh, Nhạc Vũ tuyệt sẽ không trì hoãn!

Nhạc Vũ nghe vậy cười cười, sau đó đứng dạy thi lễ cung kính, thần sắc biến đổi yên lặng nhìn về Ngọc Lăng Tiêu cùng Tử Vân.

Trước kia lúc tu vi hắn còn thấp thì cho rằng hai người vừa là Thái Thanh Huyền Tiên, vừa là Đại La Kim Tiên, bất quá trong lòng vẫn có chỗ ngờ vực, lúc này

mới biết suy đoán của mình không sai.

Tử Vân đạo nhân tuy là đăng nhập Thái Sơ Kim Tiên nhưng hồn ấn lại là Thái Thượng Kim Tiên.

Ngọc Lăng Tiêu dù đến giờ vẫn chỉ là Thái Thanh nhưng hồn ấn đồng dạng vượt qua một cấp, tới Đại La đỉnh phong.

Tất cả những nghi nan trước đây đều đã có thể hóa giải, không trách lúc ở Tây Hải, Ngọc Lăng Tiêu có thể trảm sát Đại La Kim Tiên, cũng không trách Xiển Giáo lại kiêng kị đối với Tử Vân đạo nhân như vậy.

Cả hai đều là kinh tài tuyệt thế, một người đã tu hành trong Hồng Hoang qua hơn năm vạn năm, một vị khác cũng đã tới vạn năm, sao chỉ có điểm thành tựu ấy, còn nói gì Dĩ Lực Chứng Đạo?

Có thể coi như trong ý liệu mà cũng ở ngoài ý liệu.

Hai người giống như cũng nhìn ra nỗi kinh dị trong lòng Nhạc Vũ, Ngọc Lăng Tiêu cười tự giễu:

- Lần này lại để cho hai người thất vọng rồi, qua hai trăm năm vẫn chưa thể đột phá qua Đại La Kim Tiên, ngược lại tiến cảnh của bệ hạ thật khiến người ta giật mình, vừa rồi xem ngươi luyện khí không thua thánh nhân giảng đạo.

Nhạc Vũ nghe vậy nhìn lại Ngọc Lăng Tiêu, hồn niệm dò xét qua thì quả nhiên thấy tu vi của vị tổ sư này kẹt tại một bước quan trọng.

Suy nghẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền đem một quả nhân sâm cùng Hà Đồ Lạc Thư đưa ra trước người Ngọc Lăng Tiêu :

- Tổ sư chỉ thiếu chút nữa đã đăng nhập Đại La, đệ tử nào có thể không tương trợ? Có ba vật này tất nhiên có thể giúp tổ sư công thành!

Ngọc Lăng Tiêu cũng không thấy ngoài ý muốn, nhìn lướt qua ba đoàn linh quang trước người rồi cười khẽ:

- Cần gì quả nhân sâm làm ngoại lực? Chỉ cần Hà Đồ Lạc Thư đã là đầy đủ, chỉ cần tìm hiểu mười năm thì Ngọc Lăng Tiêu sẽ chứng nhận Thái Sơ hồn ấn!

Hắn cũng không từ chối, thu Hà Đồ Lạc Thư vào tay áo, lại không chú ý tới quả nhân sâm, phảng phất không thể chờ đợi lóe thân rời khỏi cây tiên hạnh, tìm một chỗ trống trong Thiên Ý Phủ ngồi xuống, khí tức chuyển thành như có như không, cơ hồ lâm vào tĩnh mịch.

- Lăng Tiêu đạo hữu vận khí tốt! Đáng tiếc ta những năm này cũng không giúp được hắn quá nhiều, cũng may lần này ngươi trảm sát Côn Bằng đoạt tới đây hai quyển Tiên Thiên đạo điển-

Tử Vân thấy thế cũng không khỏi khẽ nhếch miệng, tiếp đó lại nhìn Chiến Tuyết đang lơ lửng trên không trung rồi xuyên qua không gian trùng điệp bên ngoài, sợ hãi thán phục.

- Pháp bảo của ngươi tốt vô cùng, tuy không phải Linh Bảo nhưng còn hơn Linh Bảo mấy phần, cũng không biết ngươi luyện thành thế nào. Không nói Thiên Ý phủ của ngươi hiện giờ đã có thể sánh vai với thập đại động thiên, chỉ riêng mười mấy tỷ thế giới sơn hà và hai trăm tỷ sinh linh bên trong đã có thể thừa đủ cho một Vu thần cấp mười chín!

Nhạc Vũ nhướng mày vui vẻ, kỳ thật chỗ tốt của Diễn Thiên Châu không chỉ dừng lại như thế, chỉ riêng việc có thể quan sát và thể nghiệm bản nguyên thiên địa đã vượt xa các linh bảo khác.

Cặp mắt Tử Vân chân nhân cuối cùng khẽ nheo lại:

- Nếu có thể diễn hóa cực điểm đủ để bù vào thiếu khuyết thiên đạo, thậm chí có thể đại thiên hoán địa, thật sự là đại thủ bút.

Nói đến đây, Tử Vân chân nhân chuyển giọng:

- Vũ nhi gọi hai người ta tới đây chắc không phải chỉ để cho thấy át chủ bài lớn nhất của ngươi chứ?

- Thật sự có chuyện quan trọng muốn hai vị trưởng bối trợ giúp!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu:

- Dùng tín phù mời hai vị chỉ để giết một người! Một mình Nhạc Vũ sợ là có

chút không đủ.

Giọng hắn hết sức hời hợt, dường như đang nói tới một chuyện gì hết sức bình thường, nhưng mấy người dưới cây tiên hạnh lại thấy như một làn gió lạnh buốt thổi qua.

Tử Vân chân nhân khẽ giật mình, sau đó lộ vẻ hiếu kỳ:

- Rốt cuộc là người phương nào? Hắn là tăng thêm Khổng Tước vẫn là chưa đủ?

Nhạc Vũ gằn từng tiếng một:

- Hỗn độn hỉa!

Tử Vân nghe vậy, lập tức ngưng mày trầm ngâm rồi mới ra vẻ đã hiểu:

- Nguyên lai là hắn! Thú vị! Ngoại trừ Khổng Dật thì hôm nay còn ai không?

Cũng không đợi Nhạc Vũ nói chuyện, liền lắc đầu cười khổ:

- Nhất cử sổ đắc, phách lực của Vũ nhi quả nhiên có thể sánh với Lăng Tiêu.

Nói dứt lời, Tử Vân đạo nhân cũng hóa quang, trong nháy mắt đã biến mất.

Nhạc Vũ lắc đầu, sư tôn hắn quả nhiên không hổ là kỳ tài vạn năm có một, chỉ thoáng qua đã hiểu rõ tất cả tiền căn hậu quả.

Tiếp đó hắn kiềm chế tâm thần, đem chín vạn chín ngàn chiếc lông Khổng Tước lẫn long lân thu thập trong Long mộ và chút phụ tài trong khố tàng bắt đầu luyện khí.

Lần luyện chế này dĩ nhiên không thể so sánh với ngũ linh hàm quang phiến vừa rồi, phần lớn chỉ là bện những chiếc lông khổng tước rực rỡ lại với nhau.

Nhạc Vũ chuyên chú vào công việc, không hề biết thời gian đang trôi qua.

Cũng không biết qua bao lâu, sáu chiếc váy dài vô cùng hoa mỹ hiện ra hình thức ban đầu.

Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam còn không để ý, dần dần hai nàng sáng mắt, lộ vẻ khao khát, nếu không phải sợ hãi Nhạc Vũ thì hận không thể đoạt lấy mặc vào.

Trong mắt Nhạc Vũ lúc này cũng hiện vẻ đắc ý, không ngờ bản thân cũng có chút thiên phú với thiết kế thời trang. Nguồn: http://EbookFull.Net

Vật này nếu ở kiếp trước nhất định sẽ có giá trên trời! Vô luận là kiểu dáng hay màu sắc đều khiến người không thể rời mắt.

Trong đó có bốn cái dùng lông vũ Khổng Tước làm chủ, lại thêm vào chút ít Long Lân, sắc trạch tiên diễm, tuy cùng một tài liệu nhưng lại khác về phong cách, hai kiện cuối cùng phảng phất là váy giáp, một kiện dùng huyết hồng sắc làm cơ sở, một kiện dùng hỏa hoàng, lộ ra mị lực vô hạn.

Vào kiếp trước sao hắn lại không đi học thiết kế thời trang?

Sau khi hoàn thành xong chiếc váy cuối cùng, , linh quang lóng lánh, Nhạc Vũ lập tức cảm thấy hai luồng linh quang nóng rực đang yên lặng chăm chú nhìn tới.

Nhạc Vũ cười khẽ, đưa cho hai người hai chiếc nói:

- Váy tên là Ngũ Sắc Nghê Thường, hai người các ngươi mặc vào thử xem.

Liễu Nguyệt Như tuy sớm đã đoán được nhưng lúc này vẫn không thể nén nổi vui mừng, Sơ Tam cũng kinh hỉ:

- Cả ta cũng có?

Trong lòng nàng tuy hiếu kỳ nhưng cũng lập tức mặc ngay Nghê Thường Vũ Y này vào người, vừa khoác vào thì chiếc váy lập tức co lại mấy phần hợp với cơ thể.

Hai thiếu nữ một lớn một nhỏ mặc Ngũ Sắc Nghê Thường đều phô diễn những đường cong mê hồn.

Nhạc Vũ bất giác cảm thấy mê say, cơ hồ không thể rời đi ánh mắt, một hồi lâu mới ho nhẹ miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

Nhìn ba chiếc váy còn lại, Nhạc Vũ không khỏi khẽ giật mình, không biết khi Chiến Tuyết Ngao Tuệ mặc vào sẽ xinh đẹp như thế nào?

Sau một lát, Nhạc Vũ mới thu hồi vật trong tay, sở dĩ hắn luyện chế sáu chiếc váy này còn để phòng thân cho Liễu Nguyệt Như, phẩm giai siêu phẩm hậu thiên, lại chưa thành là linh bảo, tuy có chút tiếc nuối nhưng để phòng ngự thì cũng đã dư xài.

-- Long Lân lấy ra từ Thủy Tổ nhị long di thân, lại thêm lông vũ Khổng Tước, gia nhập thêm vô số linh tài luyện chế, dùng để phòng thân thì có quá xa xỉ?

Chiếc váy này đối với Chiến Tuyết cùng Ngao Tuệ mà nói thì có thể là vướng víu, nhưng đối với Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam lại là bảo vật hộ mệnh.

Có cái này làm căn cơ, ngày sau chỉ cần tốn chút công phu thì vô luận là Hậu Thiên Chí Thánh hay khí linh linh bảo vẫn có thể thành tựu.

Tính lại thời gian thì đã ở trong Thiên Ý Phủ bốn mươi năm, ở bên ngoài cũng đã tới thời gian ước hẹn với Khổng Tước.

Trong mắt Nhạc Vũ lập tức xẹt qua một tia sát cơ nồng đậm, tiếp đó lại nhìn về hướng Ngọc Lăng Tiêu thấy bên kia vẫn một hồi an tĩnh, bất quá lúc cửu cửu kiếp lôi giáng xuống mười năm trước khiến cho Thiên Ý Phủ cơ hồ sụp đổ.

Hiện giờ như hắn cảm ứng thì khí tức của Ngọc Lăng Tiêu đã không hề thua kém hắn!

Tựa hồ cũng phát giác được động tĩnh bên này, từ xa truyền ra tiếng than nhẹ của Ngọc Lăng Tiêu:

- Hà Đồ Lạc Thư này chắc chắn là Tiên Thiên đạo điển tối đỉnh cấp ngoài Tạo Hóa ngọc điệp! Chỉ tiếc thời gian hai mươi năm sao trôi qua nhanh như vậy.

Thanh âm mang theo ý tiếc nuối vô tận, Hà Đồ Lạc Thư cũng đột nhiên bay lên, lơ lửng bên cạnh Nhạc Vũ.

Cùng một thời gian, thân ảnh Ngọc Lăng Tiêu cũng xuất hiện dưới cây tiên hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1287: Hỗn Độn chi hải

- Đã đến thời gian?

Bước một bước xuyên qua hơn trăm vạn trượng, thần sắc Ngọc Lăng Tiêu điềm đạm, cũng không quá nhiều tiếc nuối, từ một bên khác Tử Vân cũng đồng dạng không hề có dấu hiệu xuất hiện ngoài trăm trượng, thần sắc hứng thú nhìn Hà Đồ Lạc Thư bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng không trả lời, đưa mắt nhìn lên huyết kén trên không trung, ngay vào sát na này, những sợi tơ lự chiến sát và tín ngưỡng cũng bắt đầu nhanh chóng co lại, bên trong bước ra một thân ảnh yểu điệu đến bên cạnh Nhạc Vũ, thi lễ với Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu.

Hai người cũng cẩn thận đánh giá Chiến Tuyết , sau một lát, Tử Vân cười nói:

- Không tệ! Thần cách cấp mười tám, hai môn vô thượng thần thông, sư muội này của Vũ nhi quả thực không tệ. Ta xem chiến lực của nàng đã có thể so với lúc ngươi đạt Kim Tiên!

- Sư tôn khen sai rồi!

Nhạc Vũ áy náy, trong lòng lại vô cùng mừng rỡ, chiến lực Chiến Tuyết lúc này quả thật có thể so được với khi hắn đạt Kim Tiên toàn thịnh.

Bất quá nếu nói thực lực Chiến Tuyết tương đương với hắn lại sai lầm, dù bỏ đi những linh bảo kia thì vẫn còn kém một đoạn rất lớn.

Thần thông pháp môn mà Chiến Tuyết tu hành dù là Vô thượng lôi pháp hay Huyền sát Chiến Ma chân khí, thậm chí là thần vị chiến thần cấp mười tám đều có lực phá hoại khủng bố, nếu như cùng giai cơ hồ không người nào ngăn nổi một kích.

Nhưng tu sĩ trong lúc đấu pháp cũng không chỉ có lực công kích càng cường

thịnh liền càng có thể thủ thắng.

Ví dụ như bản thân Nhạc Vũ có hơn mười loại thần thông có thể khắc chế bất cứ công pháp nào trên thế gian, huyễn thuật cũng đạt tới tầng thứ vô thượng, càng như hổ thêm cánh, nếu chính diện đối kháng, Chiến Tuyết tuyệt không có nửa phần sinh cơ.

Nhạc Vũ cũng không nghĩ thêm, đem Ngọc Lăng Tiêu cùng Tử Vân đạo nhân ra khỏi Diễn Thiên Châu, thuận tiện ném chiếc váy giáp huyết sắc cho Chiến Tuyết khiến nàng lộ vẻ kinh hỉ, nếu không cố kỵ có hai vị trưởng bối thì đã hận không được lập tức mặc vào.

Ba người đứng trong hư không một lát thì đã thấy từ xa một đạo ngũ sắc quang hoa nhanh chóng bay đến, đến khi tán đi thì người bên trong chính là Khổng Dật, còn chưa đến đã hừ lạnh:

- Đã tới ước hẹn nửa năm! Vật kia đã luyện thành. Trong giọng ngoại trừ tâm thần bất định còn ẩn hiện vẻ sốt ruột.

Nhạc Vũ lắc đầu, cũng không nói nhảm, đem ngũ linh hàm quang phiến, có cả ngũ sắc quang linh đưa đến trước người Khổng Dật:

- Đã luyện tốt, ta gọi nó là ngũ linh hàm quang phiến, không biết sư đệ có thấy thoả mãn?

- Ngũ linh hàm quang phiến?

Khổng Dật nhíu mày tiếp lấy, sau đó lộ vẻ vui mừng:

- Không ngờ bản sự luyện khí của ngươi thật đúng là không tệ!

Cũng không muốn khen thêm vài câu, Khổng Dật nhìn sang ba người còn lại, lúc nhìn thấy Ngọc Lăng Tiêu thì khẽ giật mình, lại nhìn về Tử Vân càng thêm kinh hãi.

- Một vị Thái Thượng hồn ấn, một vị Thái Sơ hồn ấn, Khổng Dật ta may mắn lại một lần gặp được hai vị có tư cách Dĩ Lực Chứng Đạo.

Nói tới đây, Khổng Dật nhìn sang Chiến Tuyết, tinh quang trong mắt bùng lên.

- Miễn cưỡng có thể ngăn cản một vị Thái Sơ Kim Tiên! Cũng có tư cách nhập vào Hỗn Độn hải!

Thuận miệng bình phẩm vài câu, Khổng Dật nhìn lại Nhạc Vũ:

- Ta đã tìm được chỗ người nọ. Có ba người này, tăng thêm ta và ngươi, cũng là miễn cưỡng có vài phần nắm chắc vây giết nhưng ngươi muốn động thủ bây giờ?

- Chờ đã!

Đáp gọn một câu, Nhạc Vũ nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất nhập định.

Khổng Dật cũng không hỏi thêm, trên mặt như đang suy nghĩ điều gì.

Đứng yên trong hư không chừng nửa ngày, không gian trước người Nhạc Vũ đột nhiên lóe lên một điểm quang hoa thất thải, chỉ thấy một đồ án cực lớn không hề báo hiệu xuất hiện rồi một nhân ảnh từ trong đó bước ra.

Tử Vân chân nhân cùng Ngọc Lăng Tiêu nhìn qua giống như đã sớm có sở liệu, từng người cúi đầu làm lễ.

Ánh mắt Khổng Dật ngưng tụ:

- Hi Hoàng? Ta còn nói là ai có thể có tư cách khiến bốn người chúng ta đứng chờ, nguyên lai là sư huynh mời người đứng đầu Tam Hoàng.

Phục Hy bước ra khỏi đồ án bát quái thì cười nhẹ chắp tay:

- Phục Hy có việc đến chậm, mong chư vị thứ tội!

Sau đó nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Đại Đế đã mời, Phục Hy không dám không đến! Bất quá bản thể và tam thi nguyên thần của ta đều không thể rời khỏi Hỏa Vân Động. Hóa thân này chỉ có ba thành pháp lực, chỉ sợ cũng không cách nào giúp ích quá nhiều!

Nhạc Vũ không chút nào để ý, mở mắt ra nói:

- Thỉnh Hi Hoàng tới đây, chỉ vì mượn lực Bệ Hạ che lấp Thiên Cơ!

Tiếp đó hắn lật tay phải lấy ra Trấn Thế Chung nói:

- Thời gian còn không nhiều lắm, kính xin chư vị đi vào che dấu!

Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu nghe vậy không chút do dự theo Chiến Tuyết cùng một chỗ trốn vào trong chung, Phục Hy cùng Khổng Dật hai mặt nhìn nhau rồi cũng theo sát.

Đợi đến lúc thân ảnh năm người lần lượt biến mất thì Nhạc Vũ cũng hóa thành một đạo ngũ sắc quang hoa nhanh chóng xuyên qua thời không loạn lưu, qua hơn mười ngày mới tới một phiến không gian cực kỳ kỳ dị, linh lực thời không cực kỳ cuồng bạo.

Đưa mắt về xa mơ hồ có thể thấy được một vòng xoáy cực lớn, cũng không hấp thu lực lượng mà ngược lại không ngừng tạo ra linh lực cùng không gian sau đó vung ra phía ngoài.

Vô số thế giới Tiểu Thiên cùng mảnh vỡ thời không không ngừng sinh ra từ sâu bên trong rồi thoát ly khỏi vòng xoáy, chỗ trung ương nhất là một đoàn hoàng quang không rõ diện mạo.

- Đây là Hỗn Độn hải?

Nhạc Vũ nhíu mày, cẩn thận quan sát, thấy trong vòng xoáy có không ít Hỗn Độn chi khí, ngoài ra cũng không thiếu Huyền Hoàng chi khí, bất quá lại tán tràn tứ phương, phân bố cực lớn, cực kỳ mỏng manh, rất khó thu thập, bên trong càng cực kỳ hung hiểm, thế giới Tiểu Thiên thành hình có thể thoát ra cực ít, tuyệt đại đa số nổ tung khiến thời không phong bạo lên đến cực điểm.

Chỉ trong một sát na đã có mấy lần nổ bung, uy lực có thể so với một kích toàn lực của Thái Thượng Kim Tiên khiến người ta kinh hãi lạnh mình, chỉ cần một chút vô ý sa vào vòng xoáy bị kết quả thân mạch, cũng khó trách có nhiều khí Hỗn Độn như vậy nhưng lại rất ít người tới đây.

Dù là Thái Thượng Kim Tiên hành tẩu ở đây cũng hung hiểm khó lường, muốn thu thập được đầy đủ Tiên Thiên linh bảo Hỗn Độn chi khí trên nhất phẩm lại

càng không biết bao nhiêu thời gian.

- Truyền thuyết sau khi Bàn Cổ khai mở thế giới thì Hỗn Độn hải chính thức là một trong những khởi nguyên của thế giới! Cũng có truyền thuyết, hạch tâm Hỗn Độn hải chính là nội đan Bàn Cổ.

Quanh người lại sáng lên một đồ án bát quái rồi thân ảnh Phục Hy xuất hiện bên cạnh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ cũng lơ đãng, sở dĩ bảo mấy người trốn vào Trấn Thế Chung là để giấu diếm mấy vị Thánh Nhân đạo tổ, cũng không thể qua mắt thiên đạo.

Còn trong Hỗn Độn hải, vốn đã có sẵn năng lực đảo lộn thiên cơ, đã đến đây bản thân cũng đã không có gì đáng ngại.

- Nhớ khi Hồng Hoang chưa từng vỡ vụn thì ta đã tới đây mấy lần, khi đó bên ngoài Hồng Hoang có không ít thế giới Tiểu Thiên, trong Hỗn Độn hải cũng không hung hiểm như vậy, so ra Hồng Mông Hải còn hiểm ác hơn, đến nay vẫn chưa có ai tiến vào, bất quá Hồng Quân La Hầu thì ta không biết được, nhưng dù muội muội của ta cũng không dám đơn giản đi vào. Ta cùng với Hiên Viên từng có suy đoán, đến khi triệt để khống chế được đây thì cũng là ngày Hồng Hoang triệt để diệt vong, tái tạo! Tối đa, cũng chỉ có hàng tỉ năm mà thôi. Thế giới này vốn sinh ra đã kém cỏi.

Phục Hy thở dài lắc đầu, Nhạc Vũ vô thức nhíu mày, hắn cũng từng nghe như lời của Phục Hy nói trước lúc Hồng Hoang nứt vỡ thì ngoài Địa Tiên giới có trăm vạn thế giới Tiểu Thiên nhưng hai câu cuối cùng thì lần đầu mới nghe. Phục Hy Hiên Viên đều là đại gia về trận đạo, kết quả thôi toán của hai người cơ bản có thể coi như kết luận. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Bất quá hành tỉ năm cũng đã quá lâu.

Ngay sau đó Phục Hy lại khiến hắn khẽ giật mình:

- Chỉ khi nào Hồng Quân thành công thôn phệ Thiên Đạo thì thế giới này còn tồn tại được bao lâu cũng không biết, có thể một ngày cũng có thể là hàng tỉ năm. Mâu thuẫn chúng ta cũng phải vì một cơ đại đạo mà là vạn pháp đoạn tuyệt.

- Thì ra là thế!

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, lời của Phục Hy kỳ thật không khác hắn dự đoán bao nhiêu, tiếp đó lại nhìn về phía xa, cũng không biết vì sao nhưng hắn luôn cảm thấy bên dưới Hỗn Độn chi hải này có thứ gì đó luôn hấp dẫn bản thân, thậm chí có khả năng còn là bí mật của việc thần hồn hắn xuyên việt.

Sau một lát, hắn lại thầm lắc đầu, sao có khả năng này? Ngũ Hành chi linh cùng năng lượng thời không ở đây quá mức bạo liệt, dù là thần hồn Thánh Nhân cũng khó , dưới Thái Ất Chân Tiên sẽ lập tức bị xé thành mảnh nhỏ.

Hồn niệm cảm ứng lúc này đã không còn tác dụng, chỉ có thể dùng Long nhãn quan vọng, cũng may còn có Côn Luân Kính nên tạm chiếm chút ưu thế.

Càng phân tích kết cấu Hỗn Độn hải thì Nhạc Vũ càng thêm kinh dị.

- Người nọ qua mấy vạn năm đều ẩn nấp ở đây, quả thật dụng tâm lương khổ!

Thực khó tưởng tượng, có người có thể ở đây tới bảy vạn năm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1288: Khổng Dật hóa thân!

- Chỉ là tính toán quá nhiều thôi! Nhưng theo ta thấy, người nọ ở lại nơi này cũng là hành động bất đắc dĩ…

Phục Hy lắc lắc đầu, tiếp theo ngữ khí chuyển sang ngưng trọng:

- Nhưng sự lo lắng kia cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý. Người kia nếu không còn quân cờ nào để dùng, nói không chừng sẽ chọn người này làm quân cờ của hắn. Theo ta được biết, vài ngày trước Minh Hà đã khôi phục, nhân họa đắc phúc còn chiếm được bộ Trấn Diễm Thần Châu. Ngoài ra còn chuyện của Hạn Bạt Tất Phương đã thoát khốn…

- Trấn Diễm Thần Châu? Hiện giờ đã thành Huyết Linh Thần Châu có đúng không?

Ánh mắt Nhạc Vũ khẽ động, kết quả này đã nằm trong dự liệu của hắn từ lâu.

Việc kế tiếp hắn cần phải làm còn không kích thích người nọ bắn ngược đó mới là chuyện quái lạ.

- Ta xem không chỉ là ba người Minh Hà đi? Đúng rồi, Hạn Mị kia có phải là nữ nhi Thác Bạt Huyên của Hiên Viên?

Hoàng Đế danh Thác Bạt, cũng giống như Viêm Đế, thành tựu Nhân Hoàng vị nghiệp mới đổi họ là Hiên Viên. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

- Ta chỉ biết có ba người này, còn có thêm ai lại chỉ có thể suy đoán! Về phần Hạn Mị…

Phục Hy khe khẽ thở dài, tựa hồ như nghĩ tới điều gì, trong mắt hiện vẻ thương cảm:

- Hiên Viên có chuyện muốn ta chuyển cáo, nếu như gặp phải chuyện bất đắc dĩ cần làm, bệ hạ không cần lưu cảm tình đối với nàng!

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, trên mặt không thèm để ý chút nào nhưng trong lòng cũng dâng lên vài phần cảnh giác. Người nọ trí tuệ sâu như biển lớn, không động thì thôi, một khi đã có động tác nhất định sẽ là tuyệt sát mà hắn không thể kháng cự, những ngày kế tiếp hắn cũng phải thật cẩn thận tốt hơn.

Còn có việc của Hạn Mị, tuy Hiên Viên hoàng đế đã giao phó lời kia nhưng rõ ràng trong lòng vẫn còn lưu tình đối với nhi nữ của mình.

Chuyện "bất đắc dĩ" cũng có ý tứ hàm xúc sâu xa.

Nếu đổi lại là người khác, Nhạc Vũ tuyệt sẽ không lưu tình, nhưng đối với Hiên Viên hoàng đế hắn thực sự cũng đã thiếu không ít nhân tình.

Còn đang suy ngẫm, bên trong Hỗn Độn Hải đột nhiên có một điểm ngũ sắc quang hoa thoát ra, vũ mao tỏa sáng, vĩ linh rực rỡ mỹ lệ.

Chỉ lớn chừng gần một trượng, ở bên trong Hỗn Độn Hải qua lại tự nhiên, đi tới ngoài trăm vạn trượng dừng lại thân hình, nhìn Nhạc Vũ kêu nhỏ một tiếng.

Nhạc Vũ chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra là một trong tam thi nguyên thần của Khổng Dật, không cần nhìn hình thể, chỉ nhìn từ ánh mắt là có thể nhận ra vẻ lãnh ngạo dị thường.

Phượng Hoàng là vua của trăm loài chim, nếu bàn về lông vũ xinh đẹp lại là Khổng Tước dẫn đầu, tính tình cũng cao ngạo hơn hết.

Hai mắt Phục Hy híp lại, ngay lập tức đem thân hình trốn vào bên trong Trấn Thế Chung.

Nhạc Vũ đem Ngũ Hành Nguyên Từ Bích Chướng, Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần Bích toàn bộ mở ra, bảo vệ xung quanh thân thể, sau đó thật cẩn thận bước vào trong Hỗn Độn Hải.

Vừa đi vào bên trong, hắn liền cảm giác cỗ lốc xoáy bộc phát một lực kéo cuồng liệt, dù trước đó Nhạc Vũ đã chuẩn bị thật đầy đủ, nhưng cũng thiếu chút nữa làm thân hình hắn cơ hồ không cách nào đứng vững.

Thời không phong bạo nứt toác càng khiến pháp lực bích chướng quanh người xuất hiện từng đợt ba đào.

Sắc mặt Nhạc Vũ không chút thay đổi, chỉ dùng một ý niệm liền khiến quanh thân mở ra thêm một tầng thất thải bích chướng, pháp lực hạo hãn cũng đem linh lực cuồng liệt quanh người áp đảo toàn bộ.

Sau đó chỉ cất bước đã đi tới bên cạnh đầu Khổng Tước kia.

Chỉ thấy đầu Khổng Tước cũng đã biến hóa ra hình người. Lại là một nữ tử thân hình uyển chuyển, mỹ mạo không kém gì Liễu Nguyệt Như, đôi chân để trần, chân giẫm hư không, kiều nhan như ngọc, đoan trang thiên thành.

Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ đã đến, ngay lập tức chau đôi mày liễu, trên mặt lộ vẻ không vui nói:

- Sao giờ này mới đến?

Nhạc Vũ kinh ngạc, Yêu tộc khác với Nhân tộc tu sĩ, tam thi nguyên thần phần lớn đều là trước tiên trảm chính mình, sau đó mới trảm thiện ác.

Từ thời thượng cổ, không nghe nói về việc tam thi nguyên thần của Khổng Dật.

Nhạc Vũ bỗng dưng có điều hiểu ra. Từ mấy vạn năm trước Khổng Dật vô ảnh vô tung biến mất, chỉ sợ tuyệt không chỉ là muốn tránh khai thiên địa đại kiếp nạn mà thôi, chỉ sợ còn có duyên cớ khác.

Trong nội tâm hắn cũng đã quyết định chủ ý, dù ngày sau có dùng lực chứng đạo chân chính, cũng tuyệt không trảm tam thi.

Ai ngờ được chính mình trảm tam thi nguyên thần, rốt cục lại biến thành nam hay nữ?

- Nhớ kỹ, ta gọi là Khổng Kỳ, khác với tên phế vật Khổng Dật kia! Tuyệt sẽ không chịu ngươi an bài, cũng sẽ không nhận thức ngươi là sư huynh!

Phảng phất giống như có thâm cừu đại hận với hắn, nàng hung hăng trừng mắt liếc Nhạc Vũ, sau đó mới xoay người đi vào sâu trong Hỗn Độn Hải, thanh âm

lạnh lùng nói:

- Chỗ của người nọ ta đã tìm được. Ở trong Hỗn Độn Hải nếu ngươi có thể đi cùng ta thì chính mình đi tới. Nếu theo không kịp thì thôi!

Trong lòng Nhạc Vũ cảm thấy thật bất đắc dĩ, hồn niệm thăm dò vào bên trong Trấn Thế Chung, cố gắng liên hệ với Khổng Dật.

Khổng Dật lại giống như đà điểu, vô luận Nhạc Vũ thúc giục thế nào hắn cũng rúc sâu vào bên trong chung không chịu đi ra.

Nhìn thấy thân ảnh của Khổng Kỳ sắp biến mất trong tầm mắt, Nhạc Vũ chỉ có thể vừa bực mình vừa buồn cười "hắc" một tiếng đành theo sát phía sau thân ảnh yểu điệu kia. Chạy vào tận sâu trong Hỗn Độn Hải, càng xâm nhập lốc xoáy càng kéo thật mạnh, càng ngày càng lớn, thời không linh lực càng thêm cuồng loạn.

Với pháp lực của Nhạc Vũ, giờ phút này cũng có cảm giác cố hết sức mà vòng xoáy khổng lồ kia từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy có chút nào rộng lớn. Nhưng sau khi xâm nhập từng bước một, mới giật mình nhận ra bên trong có vô số không gian gấp khúc, phảng phất như vô cùng vô tận, lại ẩn chứa sát khí tràn đầy.

Khổng Kỳ cũng dựa vào Ngũ Sắc Thần Quang mới có thể ra vào tự nhiên bên trong Hỗn Độn Hải siêu việt hết thảy sát trận trên thế gian.

Môn đại thần thông này cảnh giới của Nhạc Vũ hơi kém hơn một chút, nhưng cũng đem hết toàn lực mới miễn cưỡng đi theo sau lưng Khổng Kỳ, không đến nỗi bị bỏ rơi.

Không biết qua bao lâu, Khổng Kỳ dừng lại ngay trong một hư không có kết cấu xem như ổn định.

Nơi này gọi là tương đối ổn định, nhưng thời không phong bạo cũng đủ đem tiểu thiên thế giới như Thiên Nguyên Giới tổn hại nặng nề.

- Khổng Dật không gạt ta, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của ngơi quả nhiên đã đạt tới vô thượng đại đạo!

Khổng Kỳ quay người lại, vẻ mặt nhiều ít có chút phức tạp. Tiếp theo lại khinh thường hừ một tiếng, phất phất tay áo liền khiến không gian quanh người cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngay sau đó nàng lại đưa mắt nhìn về phương xa:

- Người ngươi cần tìm ở ngay đối diện! Nơi này là hang ổ của hắn, nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất nên bỏ qua đi thôi! Cho dù ngươi cùng Khổng Dật hợp lực tìm thêm mấy trợ thủ không thua trợ thủ của hắn cũng khó thể thắng lợi!

Nhạc Vũ lại làm như không nghe thấy, theo ánh mắt Khổng Kỳ nhìn vào tận sâu trong lốc xoáy.

Bên trong Hỗn Độn Hải đã hoàn toàn không còn chút khái niệm gì về thời gian.

Nhạc Vũ chỉ có thể tính toán ước chừng hắn đã ở bên trong Hỗn Độn Hải được bảy ngày, nhưng đến giờ khắc này hắn cũng chỉ mới đi tới được bên ngoài cùng của lốc xoáy mà thôi.

Ngay trong một mảnh hư không hai người đang nhìn vào, có một tiểu thiên thế giới dị thưởng củng cố đang chậm rãi di động bên trong lốc xoáy.

Dùng long đồng nhìn ra xa, đủ thấy được có bảy trăm triệu ti tuyến nguyện lực đang rậm rạp thăm dò vào trong tiểu thiên thế giới kia.

Chỉ có một phần ba đến từ hồng hoang cùng tiểu thiên thế giới khác, đại bộ phận còn lại đều từ trong Hỗn Độn Hải.

Mà bên trong hàng rào hư không còn khảm vô số phù văn bên trong.

- Thần chi quốc độ, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận?

Trong lòng Nhạc Vũ chợt khẩn trương, cẩn thận nhìn chăm chú xa xa. Côn Luân Kính lóe sáng quang hoa, theo kim sắc ti tuyến chiếu tới.

Còn chưa đợi hắn thăm dò ra kết quả, Khổng Kỳ chợt hừ lạnh một tiếng:

- Không cần xem! Người nọ ở bên trong Hỗn Độn Hải suốt bảy vạn năm vun bồi vây dưỡng đã khống chế được năm trăm triệu Nhân tộc. Phỏng chừng một thân

thần lực còn vượt hơn mười hai Vu Thần năm xưa! Mặc dù là ta cùng Khổng Dật cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Bên trong thần quốc của hắn, còn có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng không thể địch! Tóm lại ngươi cùng Khổng Dật muốn làm gì, lần này Khổng Kỳ ta tuyệt sẽ không nhúng tay vào vũng nước đục này!

Vẻ mặt Nhạc Vũ dần dần ngưng trọng, nhưng cũng không muốn tranh luận với nàng. Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dùng Côn Luân Kính phối hợp với Khuy Thiên Châu thăm dò sự hình thành của thần quốc.

Danh tiếng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận tuy làm người khác rung động. Nhưng lúc này tuyệt không có thể tìm được mười hai người cấp bậc Vu Thần đến chủ trì đại trận, chỉ có thể đổi lại mười hai lá cờ thay thế.

Có Côn Luân Kính, pháp tắc hình thành tiểu thiên thế giới kia cũng không còn gì huyền bí đáng nói.

Từ đầu đến cuối nhìn hoàn toàn không bỏ sót chút gì, mọi thứ đều hiện rõ trong hồn niệm của Nhạc Vũ, nhưng hắn cũng không dám quá mức xâm nhập, không muốn làm kinh động người kia. Chỉ có thể thăm dò kết cấu bên ngoài, về bộ phận trung tâm chỉ có thể dựa vào thôi diễn tính toán.

Giờ khắc này không chỉ dựa vào lực lượng của một mình hắn, trình độ trận đạo của Hi Hoàng còn vượt hơn hắn, Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu cũng có thể miễn cưỡng xem như tông sư, thậm chí cả Khổng Dật tuy bản thân là Yêu tộc nhưng phương diện này cũng thật thành công.

Nhạc Vũ đem kết quả do Côn Luân Kính quan chiếu toàn bộ đưa vào bên trong hồn niệm của bốn người, sau đó tự phân công bắt đầu suy tính. Thỉnh thoảng lại cùng trao đổi kết quả, cơ hồ xem như là năm người cùng hợp lực.

Khổng Kỳ đứng một bên, không lên tiếng nhưng khóe môi liên tục cười lạnh, vẻ trào phúng không cần nói cũng biết.

Nhạc Vũ ngồi xuống ở nơi này chỉ chớp mắt đã hơn ba trăm ngày, vào một ngày bỗng dưng hắn mở bừng mắt, dùng ngón tay làm bút khắc lục ngay bên người.

Ngũ Hành linh lực ngưng tụ thành vô số ti tuyến, vô số phù văn, cấu tạo ra một hình ảnh lập thể, lúc đầu vẫn còn vô cùng sơ sài, cuối cùng đã tụ dẫn tới vô số

thời không linh lực ly tán tụ tập đến.

Trong lúc mơ hồ còn muốn có xu thế hình thành tiểu thiên thế giới.

Sắc mặt Khổng Kỳ từ ban đầu khinh thị chuyển sang ngưng trọng. Tiểu thiên thế giới trước mặt Nhạc Vũ thập phần tương tự với thần quốc ngay đối diện. Ngoại trừ còn chưa chân chính hình thành thế giới, cơ hồ như được chế tạo từ trong khuôn mẫu.

Nhạc Vũ không ngừng điều chỉnh sửa chữa, thẳng đến khi hoàn toàn khuếch tán, lúc này mới cười nói:

- Không biết Khổng Kỳ đạo hữu nghĩ như thế nào?

- Bệ hạ có danh xưng trận đạo tông sư, quả nhiên không giả!

Ánh mắt Khổng Kỳ liên tục lóe sáng, cuối cùng vẫn khẽ lắc đầu:

- Pháp tắc của thần quốc mặc dù đã phân tích ra, nhưng sau khi chúng ta đi vào một thân pháp lực phỏng chừng chỉ tồn lại bảy tám phần. Vẫn không thể là địch thủ của người nọ! Cơ hội không tới ba thành! Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận lại biến hóa vô số, không phải đơn giản!

Nhạc Vũ cũng không nói tiếp, trên mặt khôi phục vẻ lạnh lùng, chỉ mở ra Hà Đồ Lạc Thư bắt đầu bày trận, lúc ban đầu chỉ là hậu thiên bát quái đơn giản nhất, sau đó mới tăng thêm phù văn vào trong, trong miệng như hữu ý vô ý nói:

- Người này ở Hỗn Độn Hải bảy vạn năm, lại không biết đã thu được bao nhiêu Hỗn Độn Khí. Khổng Kỳ đạo hữu không muốn chia một phần, vậy thì dễ rồi. Khổng Dật đạo huynh mới được một món linh bảo, đang cần thêm Hỗn Độn Khí để điểm hóa tiên thiên…

Khổng Kỳ vốn đang đứng xa xa, nghe được mấy chữ Hỗn Độn Khí hai lỗ tai chợt run lên, đến khi nghe được câu cuối cùng vẻ mặt đã hoàn toàn đỏ ửng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1289: Ngang nhiên ra tay

- Cần, tại sao lại không cần?

Thanh âm lập tức cất cao mấy lần, thấy Nhạc Vũ ngạc nhiên nhìn lại, sắc mặt Khổng Kỳ không chút thay đổi, chỉ ho nhẹ một tiếng:

- Mới vừa rồi nghĩ lại, ta cùng với Khổng Dật dù sao cũng là một thể, thiếu nhân tình của ngươi cũng không thể không trả! Lần này mạo hiểm một lần giúp ngươi một tay là được!

Trong ánh mắt nhìn về tiểu thiên thế giới xa xa đã tràn đầy nóng cháy, ẩn chứa sát khí.

Nhạc Vũ thấy thế cũng không lộ vẻ vui mừng, chỉ lắc lắc đầu, không chút phản ứng, liếc mắt nhìn lướt qua người nàng.

Bên kia Khổng Kỳ chợt nhíu đôi mày liễu, cảm giác tựa hồ có chút không đúng, có chút cảm giác như bị tính kế. Lúc này thấy động tác của Nhạc Vũ, lập tức phảng phất như con mèo nhỏ bị đạp trúng đuôi, toàn thân chợt xù lông, một ngọn hỏa diễm đằng đằng thiêu đốt, đôi mắt đẹp sắc bén như lưỡi kiếm nhìn chằm chằm Nhạc Vũ:

- Ngươi cảm thấy vĩ linh của ta không xinh đẹp bằng Khổng Dật có đúng không? Hắn có gì đáng đắc ý? Ỷ vào việc sinh ra sớm hơn một chút, đạt được Hỗn Độn Khí. Nếu nói về vũ mao, ta đẹp hơn hắn gấp mười lần! Lần này chỉ cần lấy được Hỗn Độn Khí, Khổng Kỳ ta nhất định còn hơn hắn!

Bên trong Trấn Thế Chung, Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu và Chiến Tuyết khuôn mặt chợt vặn vẹo, Phục Hy lại rõ ràng phù một tiếng bật cười.

Khổng Dật lại sắc mặt tái nhợt, xám như tro tàn, trong đôi mắt lại tràn đầy bi thương.

Sắc mặt Nhạc Vũ lại không chút thay đổi, vẻ mặt bình tĩnh phủ nhận:

- Khổng Kỳ đạo hữu hiểu lầm, Nhạc mỗ cũng không có ý tứ này! Chỉ là tùy ý nhìn xem mà thôi, tùy ý nhìn xem…

Lời tuy như thế, ánh mắt hắn lại mang theo vẻ quan sát kỹ càng liếc nhìn Khổng Kỳ từ trên xuống dưới, mà vẻ mặt rõ ràng không cho là đúng.

Khổng Kỳ bị ánh mắt của Nhạc Vũ làm bốc cao lửa giận càng thêm mãnh liệt, lại không có chỗ trút xuống, chỉ có thể trợn trừng hai mắt, chằm chằm nhìn Nhạc Vũ nói:

- Ngươi cho ta là kẻ ngu xuẩn hay sao? Đang đùa giỡn ta có đúng không? Khổng Kỳ ta là người thế nào, sao lại mắc mưu của ngươi đây? Trong lời nói của ngươi tuy bảo là không phải, kỳ thật ngươi đang nghĩ như vậy có đúng không?

- Nghĩ thế nào chứ?

Lúc này Nhạc Vũ vẫn lắc đầu, tiếp tục dựa vào Hà Đồ Lạc Thư bày trận, lần này lấy ra ba trăm sáu mươi lăm viên Hồng Mông trận thạch, toàn bộ đánh vào bên trong linh trận, trong miệng đồng thời nói:

- Lại nói đạo hữu sinh ra trễ hơn vị sư đệ kia của ta chậm hơn mấy vạn năm, vũ mao không bằng hắn là chuyện có thể thông cảm thôi, đạo hữu kỳ thật chớ nên để ý!

Ngữ khí phảng phất như đang an ủi, nhưng chỉ vài câu này lại đem Khổng Kỳ vốn đang như chảo dầu sôi trào đã hoàn toàn bốc cháy.

- Thừa nhận, ngươi thật sự đã thừa nhận!

Cả người giận dữ như phát run, đôi môi phát tím, thấy vẻ mặt Nhạc Vũ lại như ngạc nhiên lẫn vô tội, hận không thể lập tức đem người trước mắt lập tức đánh cho gần chết nhưng nàng vẫn không sao phát tác được.

Cuối cùng nàng bỗng dưng giậm chân, hóa thành một đoàn ngũ sắc quang hoa hướng tiểu thiên thế giới bay đi.

Vừa đi tới bên ngoài tiểu thiên thế giới, liền nghe bên tai truyền đến một tiếng

kêu nhỏ, một đoàn quang ảnh đi sau đến trước, chỉ trong nháy mắt đã siêu việt qua nàng.

Thần sắc Khổng Kỳ theo bản năng chợt ngẩn ra, ngơ ngẩn nhìn tới. Chỉ thấy bên trong quang ảnh chính là Nhạc Vũ. Hắn đang khoanh tay đứng thẳng, vẻ mặt đã chuyển sang băng hàn lạnh lùng, sát ý ẩn chứa trong mắt lộ ra vẻ trí tuệ quang mang, cao cao tại thượng, giống như vạn vật trước mặt đều nằm trong lòng bàn tay hắn. Kiếm ý bừng bừng sắc bén, long uy hạo hãn, cho dù mạnh mẽ như nàng nhưng cũng cảm giác được từng đợt kinh hãi kiêng kỵ.

Đặc biệt Hà Đồ Lạc Thư dưới chân lúc này lại mở ra một linh trận cực lớn không thể tưởng tượng nổi, lấy xu thế chưa từng có từ trước tới nay hướng chỗ thần quốc cấp tốc đập vào.

Vô luận là quy mô của linh trận hay khí tức cũng không hề kém hơn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, thậm chí còn muốn vượt hơn đại trận tới gấp bội lần!

- Nghịch Phản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát?

Ánh mắt Khổng Kỳ ngưng tụ lại, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi. Trước đó nàng bị lời nói của Nhạc Vũ làm tức tối, đầu óc hoàn toàn rối loạn, nên hoàn toàn không hề chú ý tới kết cấu của linh trận kia.

Cho tới giờ khắc này nàng mới giật mình, không ngờ hắn hoàn toàn đem Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận nghịch chuyển lại, bày ra cực kỳ nhanh chóng đơn giản, lại rất phù hợp với thực tế.

Còn có Hà Đồ Lạc Thư tiên thiên chí bảo làm trận cơ, gia nhập thêm Hồng Mông khí tức linh thạch.

Trận này phức tạp cực kỳ, huyền ảo biến hóa, đã vượt xa tòa đại trận bên trong thần quốc!

Sau thoáng kinh hãi, trên mặt Khổng Kỳ chợt lóe tia quang mang, trước đó cho dù nàng bị lửa giận làm thiếu chút hôn mê, nhưng cũng không cho rằng cuộc chiến hôm nay có cơ hội chiến thắng.

Nhưng giờ phút này nhìn Nhạc Vũ, không hiểu sao nàng lại sinh ra vài phần tin

tưởng.

Tuy chỉ thật đơn giản đem Đô Thiên Thần Sát trận chuyển ngược mà thôi, nhưng chỉ trong nháy mắt là đạt tới đại trận quy mô như vậy, bản lĩnh như thế thế gian chỉ sợ cũng chỉ có mấy người làm được, trình độ trận phù thâm hậu triển lộ hoàn toàn không thể nghi ngờ.

Càng làm lòng người an tâm chính là giờ phút này tư thế của Nhạc Vũ vô cùng bình tĩnh lẫn quả quyết.

Nếu không có nửa phần nắm chắc, sao có thể bình tĩnh đến như thế?

Oanh!

Khi thân ảnh hai người vừa đi tới gần bên tiểu thiên thế giới, bỗng dưng một trận cuồng phong nổ bạo, linh lực sôi trào!

Ba cỗ lực lượng mạnh mẽ đập vào, lập tức kích khởi vô số quang hoa rực rỡ. tác dụng huyễn pháp của Côn Luân Kính vốn che phủ thân ảnh hai người giờ phút này cũng đã hoàn toàn biến mất, hiện ra thân ảnh cả hai.

Tận sâu trong thần quốc, đồng thời truyền ra thanh âm rống to như sấm của chủ nhân:

- Là ác khách phương nào, dám đến phạm thần quốc của ta?

Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, tốc độ phi độn không giảm mà lại tăng. Dưới chân mạnh mẽ giẫm tới một bước, Hà Đồ Lạc Thư đều nhấp nháy quang mang, lại gia tốc, sau đó Nghịch Chuyển Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng bắt đầu "trảm" vào bên trong thần quốc trước mắt.

Chính là chân chính chém vào bên trong! Tựa như một viên bàn cực lớn sắc bén, xoay tròn vũ bão đem thời không hàng rào hoàn toàn nghiền nát, thế như chẻ tre mạnh mẽ nhảy vào thần quốc thế giới.

Chính phản hai tòa đại trận, hai loại lực lượng lập tức giao kích, không ngừng trung hòa lẫn nhau.

Lập tức khiến cương kình cùng linh lực lưu nơi này càng khởi phát cuồng bạo.

Giờ khắc này Nhạc Vũ cũng đã đặt mình bên trong thần quốc thật lớn kia.

Đây là một huyết sắc thế giới, không trung hôn ám, tràn đày sát phạt lẫn hung sát khí.

Nhạc Vũ thản nhiên quét mắt nhìn khắp mọi nơi, liền dùng tay đem Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm bên trong đan điền cầm vào trong tay, hướng ngay trung tâm thần quốc phi độn tới.

Khổng Kỳ cũng theo sát phía sau, nhảy vào trong thần quốc, mắt thấy Đô Thiên Thần Sát đại trận đã bị trung hòa triệt để, ánh mắt chợt sáng lên, tiếp theo theo sát độn quang của Nhạc Vũ.

Thanh âm nam tử hùng hồn trước đó sau một thoáng yên lặng lại rít gào một tiếng:

- Ta nói là ai dám đến nơi đây. Nguyên lai là ngươi! Trảm hóa thân của ta, cẩu đảm thật lớn!

Một cây hắc sắc đại phủ không chút dấu hiệu bắn lên trời cao, thanh thế lừng lẫy, mang theo phẫn hận vô tận hướng Nhạc Vũ chém thẳng tới.

Nhạc Vũ nhíu mày, chỉ cảm thấy pháp tắc cấu tạo của thế giới trước mắt đang không ngừng vặn vẹo biến hóa. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Mà cây đại phủ được pháp tắc gia trì vào, từ mười thành uy lực tăng lên mười hai thành!

Hắn cũng không tránh né, tùy ý cho đại phủ chém xuống, giống như chém xuống quả dưa, đem thân hình hắn tách đôi ra.

Nhưng ngay sau đó thân hình hắn lại hóa thành linh quang tiêu tán, mà thân ảnh Nhạc Vũ lại xuất hiện bên ngoài vạn trượng.

Hắn vẫn tiếp tục phi độn như trước không chút nào ngừng nghỉ.

Vẻ mặt Khổng Kỳ chợt ngẩn ra, huyễn pháp như vậy quả thật đã trái với quy tắc, đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Ở bên trong thần quốc của đối phương lại vẫn dùng được hữu hiệu, còn đem cảm giác của chủ nhân hoàn toàn vặn vẹo!

Một búa thất bại, lại thêm một đạo hắc sắc phủ quang ngang trời quét tới, nhưng thân ảnh kia lại huyễn hóa thành linh quang phiêu tán.

Ngay sau đó chợt nghe một tiếng hừ nhẹ của Nhạc Vũ.

Nghịch Phản Đô Thiên Thần Sát trận do Hà Đồ Lạc Thư tạo thành lại đem đại trận bên trong thần quốc hoàn toàn trung hòa, không ngờ đã bắt đầu khuếch trương.

Đang lan tràn duỗi thân bên ngoài hàng rào không gian, đem trọn cả tiểu thiên thế giới toàn bộ bao phủ bên trong, sau đó lập tức khiến cho tiểu thiên thế giới nơi đây ngăn cách hoàn toàn cùng ngoại giới.

Bảy trăm triệu ti tuyến tín ngưỡng bị lực lượng linh trận mạnh mẽ cắt đoạn!

Chỉ trong nháy mắt đã khiến cho sự liên kết đứt đoạn! Mà mất đi nơi phát ra thần lực, quang hoa bên trong thần quốc khổng lồ lập tức biến thành ảm đạm.

Nội tâm Khổng Kỳ không khỏi thầm khen ngợi, thủ đoạn như vậy quả thật thông thiên triệt địa, trình độ trận phù khiến người khác kinh diễm.

Đem tín ngưỡng lực toàn bộ ngăn cách, một thân chiến lực của người kia ít nhất phải tiêu giảm hai thành!

- Hảo một chí bảo Hà Đồ Lạc Thư! Côn Luân Kính cùng Hồng Mông Khí, trong tay ngươi lại có hai kiện chí thánh chi bảo!

Đại phủ trên không trung chém tới mấy lần liên tiếp cũng không tổn thương được Nhạc Vũ mảy may. Lúc này chợt khựng lại một thoáng, ngay sau đó trăm vạn trượng phủ quang hướng Khổng Kỳ chém thẳng xuống, chỉ nói về cương kình sắc bén tràn ra đã khiến mặt đất bên dưới hiện lên một vết rãnh sâu mười vạn trượng.

Khổng Kỳ cũng không có chút ngoài ý muốn, hừ nhẹ một tiếng, trong tay lập tức hiện ra một cây ngũ sắc quang linh. Mấy ngàn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương

Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đã đè nén tới mức tận cùng, bỗng dưng bùng nổ.

Từng tia giã lên trên đại phủ, cự lực bàng bạc liên miên không dứt, lập tức khiến đại phủ thoáng bật ra sau, đợi khi diệt tuyệt thần châm mạnh mẽ đánh tan, thân ảnh Khổng Kỳ cũng đã thoát ra ngoài mười vạn trượng.

- Quả nhiên là tam thi pháp thân của Khổng Dật chân nhân!

Phủ quang cũng không tiếp tục đánh tới Khổng Kỳ, bỗng dưng vang lên một tiếng chấn vang kịch liệt, ầm ầm truyền tới, một đoàn cương kình tựa như bão tố tràn ra bên ngoài.

Ngay sau đó bên trong thần quốc toàn bộ nhật nguyện tinh tú biến mất, toàn bộ ánh sáng cũng tiêu tán.

Cả thế giới chỉ còn lại bóng tối khôn cùng, tận sâu trong thần quốc, một đôi huyết sắc cự nhãn bỗng dưng mở ra, tựa như hai viên hồng ngọc thật lớn súc tích giận dữ sát khí.

- Đã nhìn thấy ngươi!

Ánh mắt kia bỗng dưng định lại, tầm mắt khóa định chân thân của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ hừ một tiếng, hơn mười loại thần thông trong cơ thể toàn bộ tan thành một khối, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp bỗng dưng rót vào trong thân kiếm.

Khí vận lực, thần cách mười chín cấp, Hồng Mông kiếm ý toàn bộ gia trì, sau đó cả người tựa như đằng long thăng thiên, hướng cặp mắt khổng lồ kia bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1290: Chiến Thần Hình Thiên!

Kiếm quang hạo liệt, mở rộng ra trăm vạn trượng, một đầu cự long quấn quýt xoay quanh đem không gian phía trước xé rách phá vỡ toàn bộ, cũng đem thiên địa pháp tắc cấu tạo thế giới này toàn bộ chém vỡ, vừa đi không đường về, hướng ngay cặp mắt cực lớn kia đâm thẳng tới! Hung hoành bá tuyệt, phảng phất như muốn đem tiểu thiên thế giới nơi này đánh thành dập nát!

Chỉ trong thời gian tích tắc đã trực tiếp xuyên qua trăm vạn dặm không gian, xuyên sâu vào tận trung tâm thần quốc, cự ly cách cặp mắt khổng lồ kia chỉ chừng bảy trăm vạn trượng.

Sau đó vang lên "khanh" một tiếng chấn vang bén nhọn, chỉ thấy một mặt hắc sắc cự thuẫn chắn ngay trước ngũ sắc kiếm quang.

Kiếm thuẫn giao kích thoáng chốc, cả thần quốc đều ầm ầm chấn động, vô số đao nhận cương phong va đập khắp chung quanh, trực tiếp đem không gian nơi này dập nát thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

Hắc sắc cự thuẫn bay ngược trở về, bị kiếm thế trực tiếp đánh bay vào tận sâu trong hư không, nhưng vẫn không hề tổn hao chút nào, ngay cả linh quang cũng chỉ thoáng ảm đạm.

Miệng của Nhạc Vũ phun đầy máu, thân ảnh bị đánh lui ra sau ngàn trượng, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm cơ hồ muốn rời khỏi tay.

Theo sát phía sau, hắc sắc phủ quang cũng xuyên phá không gian chém thẳng tới!

Sắc mặt Nhạc Vũ không hề biến hóa, phất nhẹ tay áo, một mặt lam sắc kỳ bay ra, vô số vân quang cuốn động, nâng lên phủ quang vung mạnh, liền đem đại phủ hất văng sang một bên.

Thân ảnh của Nhạc Vũ cùng Khổng Kỳ cuối cùng đã vào sâu trong thần quốc, dừng trước một mặt huyết sắc bích chướng. Một cỗ lực lượng vô hình cơ hồ không lúc nào không bài xích sự tồn tại của hắn, cũng đem pháp lực của hắn áp lực xuống tới cực hạn.

Nhìn cặp mắt huyết sắc khổng lồ sau huyết sắc bích chướng, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay dâng lên cương khí, kiếm thế như long.

- Ta có một kiếm, có thể đánh vỡ thế giới!

Kiếm quang tích súc tới mức tận cùng, bỗng dưng quét ngang ra, xuyên phá trời cao, khiến cả thiên địa cũng biến sắc, vô số lôi quang chợt khởi.

Bỗng dưng vang lên một tiếng nổ bạo liệt như tiếng vải vóc xé nát, thế giới trước mắt Nhạc Vũ giờ phút này thế nhưng lại bị kiếm quang phân cách!

Tựa như Bàn Cổ khai thiên, đem không gian thần quốc mạnh mẽ chém thành hai nửa, tiếp đó liền dập nát tan rã, vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh.

Tầng huyết sắc bích chướng ngăn trở độn quang của hai người cũng tan thành mây khói, chân chính đúng như lời đã nói, kiếm vỡ thế giới!

Khổng Kỳ đi theo phía sau, thế nhưng lúc này lại chỉ trợn mắt há hốc mồm, nàng là Thái Thượng Kim Tiên, thần thông đánh nát thế giới kia bản thân nàng cũng có được.

Nhưng lại không được rõ ràng, nhanh chóng, lưu loát được như Nhạc Vũ!

Một kiếm chém ra, sắc bén đến cực điểm, kiên quyết bá đạo, thế duệ vô song. Thế kiếm kia chỉ đưa cho người khác một loại cảm giác – không thể nào chống đỡ!

Trước đó nàng đã biết vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương này thực lực mạnh mẽ cường hoành, chỉ có Thái Thanh Huyền Tiên cảnh giới nhưng đã chứng được Thái Sơ hồn ấn. Có thể tự nhiên dùng lực chứng đạo, chiến lực có thể so sánh với Thái Thượng Kim Tiên!

Nhưng nhiều ít trong lòng nàng có chút nghi ngờ, nhưng cho tới giờ phút này mới phát giác thực lực của Nhạc Vũ cũng chỉ có bản thể của nàng mới có thể áp chế.

Rõ ràng nhìn qua như vô hại, nhưng một khi toàn lực ra tay, khí thế lại cuồng liệt như vậy, hung lệ như thế!

Một kiếm kia phảng phất giống như Bàn Cổ khai thiên!

Mặc dù là nàng nếu không cầm ngũ sắc quang linh chân chính, bậc kiếm thế kinh người kia chỉ sợ cũng không dễ dàng đón tiếp.

Cả thế giới thần quốc cơ hồ bị một kiếm này đánh vỡ vụn. Xu thế không gian nứt vụn lan tràn đến hơn nửa thần quốc. Sau đó toàn bộ thời gian mảnh nhỏ đều bị một cỗ lực lượng khổng lồ kéo mạnh, tựa như thấu kính bị vỡ vụn, toàn bộ quay về tại chỗ một lần nữa chắp vá khép lại.

Nhạc Vũ cũng không hề đi quản, tiếp tục xuyên qua, tiến vào bên trong thần quốc ngay nơi trọng yếu chân chính nhất.

Khoảng cách nhìn qua như chỉ có bảy trăm vạn trượng, nhưng khi nhảy vào bên trong mới thấy không gian càng thêm rộng lớn.

Hắn đang đối mặt với một thân ảnh khổng lồ không đầu, đang ngồi ngay ngắn trên hoàng kim bảo tọa thật lớn.

Chiều cao ước chừng hơn bảy trăm vạn trượng, bị chém đứt tới cổ, lấy ngực làm mắt, lấy rốn làm miệng, thân ảnh đỉnh thiên lập địa, một phủ một thuẫn chắn ngang hai bên.

Ở phía sau có mười chín tầng huyết sắc quang luân, trong đó có mười bảy quang luân lộ ra tử khí bao phủ, mười chín loại pháp tắc lại có mười bảy loại đã chuyển sang vĩnh hằng!

Một đôi mắt khổng lồ đang lạnh lùng nhìn qua.

- Hà Đồ Lạc Thư, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Côn Luân Kính, Hồng Mông kiếm khí. Theo truyền thuyết trong tiên giới có vị cái thế hào hùng hoành không xuất thế. Trợ Hậu Thổ thành thánh, lại chém giết Côn Bằng. Ngươi chính là An

Thiên Huyền Thánh đại đế?

Mỗi một câu phảng phất như đang hỏi, lại phảng phất như xác thực chứng minh ngữ khí.

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, cũng không có ý vô nghĩa với vị Chiến Thần Hình Thiên này. Hôm nay người nào sẽ vẫn lạc phải đánh một trận chiến mới biết rõ.

Nhưng ngay sau đó bên tai hắn bỗng dưng truyền ra tiếng thét kinh hãi của Khổng Kỳ.

- Lại có thể thu thập được nhiều Hỗn Độn Khí như vậy, chẳng thể trách đại phủ cùng mặt thuẫn có thể tiến cấp tới tiên thiên chí thánh!

Nhạc Vũ thoáng phân tâm, theo bản năng nhìn lướt qua bên cạnh, vẻ mặt cũng chợt ngẩn ra.

Chỉ thấy hai bên trái phải đều có một tòa linh trận thật lớn, ở bên trong tụ tập Hỗn Độn Khí vô cùng tận.

Đồng tử trong mắt hắn không khỏi co rụt lại, hắn biết mình đã xa xa đánh giá thấp sự ẩn nhẫn suốt bảy vạn năm của vị thượng cổ Chiến Thần này.

Số lượng Hỗn Độn Khí kia đã đầy đủ ngưng tụ ra bốn thanh tiên thiên chí thánh linh bảo đỉnh cấp nhất!

Giờ phút này được hai tòa đại trận dẫn đường thúc giục, đang ngưng tụ ra hình dạng một đại phủ cùng một mặt thuẫn, dù chưa chân chính ngưng tụ nhưng cũng đã mơ hồ hiện ra hình dáng.

Cũng không biết vì chuyện này mà Hình Thiên kia đã bỏ ra bao nhiêu tinh lực, ở bên trong Hỗn Độn Hải trải qua bao nhiêu hung hiểm.

Chỉ trong chớp mắt Nhạc Vũ đã hiểu được ý tứ của Hình Thiên.

Giờ phút này đại phủ cùng mặt thuẫn bên cạnh Hình Thiên mặc dù cũng đã tiến giai tới tiên thiên chí thánh, nhưng đến tột cùng căn cơ không đủ, dù có rót thêm bao nhiêu Hỗn Độn Khí cũng không đủ giúp cho hai thanh binh khí tiến lên đỉnh phong, có thể đi vào tiên thiên chí thánh sơ kỳ đã là cực hạn.

Mà giờ khắc này bên trong hai tòa đại trận bên cạnh cũng đang thành tựu hai thanh binh khí mới của Hình Thiên.

- Vận khí tốt!

Khổng Kỳ không tự chủ được trong hai mắt tỏa sáng, ngây người nhìn chăm chú vào trong linh trận. Sau đó lại chăm chú nhìn vào Hình Thiên, vẻ mặt ý vị thâm trường, hàn mang lóe sáng:

- Hình Thiên, thương thế của ngươi vẫn chưa lành? Thật có chút đáng tiếc, nếu để ngươi bình yên chờ thêm sáu vạn năm sau, nói không chừng tiếp theo Hậu Thổ chỉ có ngươi lấy nguyên lực chứng đạo!

Vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng kinh dị, lập tức khôi phục vẻ lãnh đạm, trong ánh mắt cũng hiện lên vẻ đáng tiếc.

Bên trong Hỗn Độn Hải, cơ hồ liều mạng thu thập thật nhiều Hỗn Độn Khí, ngay cả người có được Ngũ Sắc Thần Quang như Nhạc Vũ cùng Khổng Dật cũng khó thể làm được như thế.

Bên trong lốc xoáy Hỗn Độn Hải, tuy có Hỗn Độn Khí vô cùng tận, nhưng bên ngoài mỏng bên trong dày, muốn thu thập nhất định phải thâm nhập thật sâu bên trong.

Hình Thiên liều lĩnh tính mạng nhưng làm sao không bị áp chế? Cũng chẳng thể trách sau khi hắn đi vào nơi đây, chỉ cảm thấy khí thế của Hình Thiên tuy mạnh mẽ khôn cùng, hung sát vô song nhưng khí tức lại hơi có vài phần ngưng trệ.

- Thương thế chưa lành thì thế nào?

Hình Thiên cũng không giấu diếm, cười lên điên cuồng:

- Năm xưa Viêm Đế dùng một kiếm chém xuống thủ cấp của ta, Hình Thiên ta còn liều lĩnh một trận chiến, diệt sát một cỗ tam thi pháp thân! Hôm nay chút áp chế mà thôi, có thể xem là tổn thương sao? Đem bọn ngươi diệt sát lần nữa cũng đã đủ rồi!

Cơ hồ không chút dự báo, đại phủ như thiên phạt từ trên chém xuống!

Nhạc Vũ thoáng rùng mình, lần này cũng không dám dùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đón đỡ, bỗng dưng một kiếm ngang trời, giao kích cùng đại phủ đánh tới.

Theo sát phía sau là một mặt cự thuẫn như thái sơn áp đỉnh mạnh mẽ áp tới.

Hừ nhẹ một tiếng, Nhạc Vũ không hề có chút hoang mang, một tử kim ngọc tỳ từ trong tay áo bay lên không trung cùng cự thuẫn va chạm.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, ấn tỳ cùng cự thuẫn đều bật lui về phía sau.

Khổng Kỳ thấy thế cơ hồ không chút do dự, ngũ sắc quang linh triển khai, vô số Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt thần châm ngưng tụ lại, thân ảnh xông thẳng về phía Hình Thiên.

Vừa tiến được nửa đường, chỉ nghe một tiếng quát lạnh của Hình Thiên vang lên:

- Cút về cho ta!

Trong lòng nàng chấn kinh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một đoàn bạch quang bỗng dưng đập tới, ngay sau đó trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh hãi.

- Nguyên thần tinh hạch? Hình Thiên, ngươi là tên điên…

Nhạc Vũ nghe vậy cũng cảm thấy kinh ngạc, mở long đồng nhìn qua. Có thể thấy được bên trong đoàn bạch quang là một viên nguyên thần tinh hạch lớn hơn Thiên Nguyên Giới tới ức vạn lần, cũng không biết Hình Thiên sử dụng phương pháp gì mạnh mẽ rót Hỗn Độn Khí vào bên trong, đã luyện chế thành một món pháp bảo, mặc dù không có khí linh nhưng còn hơn tiên thiên chí thánh!

Ầm ầm va chạm, lực lượng bổn nguyên khổng lồ toái diệt hết thảy, vô luận là hình thành thời không, hay pháp tắc thiên địa đều bị nghiền áp tan vỡ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Khổng Kỳ mắng to một tiếng, Diệt Tuyệt Thần Châm liền lập tức chuyển thành Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng không thể bắn rơi, chỉ có thể hóa thành một đoàn quang mang miễn cưỡng tránh né.

Sau nguyên thần tinh hạch cực lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi là một đạo hắc sắc quang mang đập vào.

Một thanh hắc toa ở bên trong đồng dạng cực kỳ hung sát bá tuyệt.

Đồng tử Khổng Kỳ co rụt lại, ngay lập tức vô số ngũ sắc vũ mao bắn lên không, tầng tầng lớp lớp ngăn cản va chạm.

Ngay khi hắc toa vừa giảm sút tốc độ, bỗng dưng tay phải nàng hóa thành cự trảo cứng rắn như kềm sắt đem hắc toa chặt chẽ bắt lấy.

Nhưng thân hình của nàng cũng bị xung kích bay ngược ra ngàn vạn trượng, vạch ra một vết rãnh sâu dưới mặt đất kéo dài hai mươi vạn trượng.

Dù còn chưa bị thương nhưng sắc mặt lại xanh mét, hắc to cũng hóa quang bỏ chạy.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ tức giận, nếu không phải nơi này là thần quốc của Hình Thiên, một thân pháp lực của nàng bị áp chế chỉ còn tám phần, Khổng Kỳ nàng làm sao có thể thua trong tay Hình Thiên vốn còn đang bị thương, còn bị Nhạc Vũ kiềm chế một nửa tinh lực?

Nguyên thần tinh hạch đánh bay Khổng Kỳ, xoay tròn trên bầu trời lại giáng xuống chỗ Nhạc Vũ.

Ánh mắt Nhạc Vũ chợt lóe, Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng lập tức trương lên tới cực hạn.

Vừa hướng Hình Thiên mở ra, liền nghe Hình Thiên quát lên một tiếng, ba trăm sáu mươi lăm thanh Thai Tàng kiếm bị âm lực đập vào lập tức bạo tán, cả Thai Tàng Hư Không thế giới cũng bị dập nát toàn bộ.

Trấn Thế Chung treo cao, từ bên trong hư không có vài bóng người cũng lần lượt bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1291: Kiền thích chi vũ

Nhìn thấy từ bên trong Trấn Thế Chung xuất hiện bốn nam nhân cùng một nữ tử, Hình Thiên lập tức nhíu mày, thoáng lộ ra vài phần ngoài ý muốn.

Khổng Dật xuất hiện nằm trong sự dự liệu của hắn, nhưng bốn người còn lại thật làm hắn kinh dị.

Đặc biệt bên trong có thân ảnh mặc tử kim hoàng bào, cơ hồ vừa hiện thân liền hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

- Hi Hoàng! Khổng Dật…

Nghiến răng nghiến lợi gầm nhẹ một tiếng, mang theo vẻ phẫn hận vô tận. Giờ phút này toàn bộ nghi hoặc của Hình Thiên đều cởi bỏ, cơ hồ theo bản năng liền đem nguyên thần tinh hạch triệu tới trước người.

Chẳng thể trách chỉ bằng hai người này đã dám xông vào thần quốc của hắn! Nguyên lai còn có cường viện như vậy, cũng chẳng thể trách hắn đối với sát kiếp bất thình lình này lại không hề cảm ứng, không hề có nửa phần báo động!

Giờ phút này người hiện thân có chiến lực Thái Thượng Kim Tiên cảnh lại tới bốn người! Lại còn có hai vị trận phù tông sư ra tay che giấu thiên cơ!

Năm người hiện thân, ngoại trừ Phục Hy vẫn đang đứng trên hư không ngay tại chỗ, bốn người còn lại đều di chuyển sang mỗi phương hướng.

Sắc mặt Khổng Dật từ đầu tới cuối vẫn âm trầm, ánh mắt vô cùng băng lãnh, vừa hiện thân liền đem Ngũ Linh Hàm Quang Phiến cùng Ngũ Sắc Quang Linh cầm vào trong tay.

Ngay lập tức gần vạn tia Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đập xuống.

Tử Vân đạo nhân cũng cười khẽ một tiếng, một lệnh bài hai mặt một lam một hồng bay lên, một đạo lam hồng quang hoa đan xen chiếu xuống, băng hỏa giao nhau, đồng dạng mang theo lực lượng hám thế!

Những nơi quang hoa lướt qua, cơ hồ toàn bộ mọi thứ đều hóa thành băng bụi!

Ngọc Lăng Tiêu không nói một lời, vừa hiện thân liền đâm ra một kiếm, bạch sắc kiếm quang vừa đi được nửa đường liền chuyển thành hắc sắc!

Một kiếm này nghịch thương thiên, trảm quỷ thần! Nơi đi qua cơ hồ toàn bộ pháp tắc đại đạo đều băng diệt, khiến bổn nguyên thế giới thần quốc giống như đang kêu rên!

Trong con ngươi Chiến Tuyết hồng mang lóe sáng, chiến ý cùng khí thế hung lệ không hề thua kém Hình Thiên.

Một tay nàng cầm Xi Vương Kích, một tay cầm Huyết Vũ kiếm, vừa tiến tới phương vị liền nhấc lên kích ảnh kiếm quang đầy trời, mang theo chiến sát lực vô tận cùng Tam Nguyên Vô Thượng Vạn Hóa Chân Lôi vô cùng tận chẳng khác gì giao long quấn quanh dâng tràn!

Bốn người liên thủ, thế giới như tịch diệt, cả trung tâm thần quốc đều tan vỡ dập nát.

Chỉ có Phục Hy chưa ra tay, dưới chân giẫm lên một cự đỉnh, mở ra Bát Quái Đồ, ngoại trừ ngăn cách thiên cơ, còn đem hai trăm triệu ti tuyến tín ngưỡng còn lại toàn bộ phong cấm!

Đồng tử của Hình Thiên theo bản năng tiếp tục co rút lại, vẻ kinh hãi hiện lên trong mắt. Khổng Dật mạnh mẽ thiên hạ đều biết rõ, nhưng chiến lực của vị tử y đạo nhân kia mơ hồ còn vượt trên Khổng Dật! Cho dù bản thân hắn đang ở bên trong thần quốc của chính mình, người kia bị áp chế pháp lực nhưng cũng có thể kề vai cùng hắn!

Mà vị bạch y đạo nhân tuy chỉ có được pháp lực của Thái Sơ Kim Tiên, nhưng một kiếm diệt thế chém ra uy lực không thua kém gì vô thượng thần thông, chỉ kém hơn một chiêu kiếm vừa rồi của An Thiên Huyền Thánh đại đế!

Mặc dù là Chiến Tuyết nhìn qua có tu vi thấp nhất trong số mấy người có mặt,

nhưng kích ảnh kiếm quang cơ hồ bao phủ cả không trung cũng không phải tầm thường, rõ ràng đã ẩn hàm hai loại vô thượng thần thông, chiến lực mạnh mẽ bá tuyệt, thực lực mạnh hoành khiến cho hắn cũng cảm thấy chấn kinh!

Hơn nữa nhìn nàng dường như vô cùng quen thuộc với pháp tắc hình thành bên trong thần quốc, áp chế pháp lực của bốn người chỉ không đến hai thành!

Cơ hồ theo bản năng hắn đem cự thuẫn hộ tới trước người, nguyên thần tinh hạch treo cao trên đỉnh đầu, trọng lực vô tận phân bố khắp bốn phía.

Ngay sau đó bốn thanh âm nổ vang cơ hồ cùng lúc chấn đãng trong hư không.

Cả tiểu thiên thế giới đều bị một kích kia đã lâm vào tiếp cận tan rã. Lực va chạm vô biên vô hạn cơ hồ quay cuồng cả Hỗn Độn Hải, khiến thời không linh lực nơi này càng thêm cuồng bạo, cương kình loạn lưu càng thêm bạo cuồng.

Đợi khi linh lực phong bạo vô hạn vô biên bên trong thần quốc thoáng dừng lại, Hình Thiên xuất hiện trong mắt mọi người với dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Hắc sắc cự thuẫn vẫn không chút tổn hao gì, nhưng toàn thân Hình Thiên lại hiện ra không biết bao nhiêu miệng vết thương, bị Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm nổ tung liền tạo ra những vết thương vô cùng kinh người.

Nơi cánh tay cùng ngực bụng bao trùm một tầng huyền băng thật dày, một nửa thân hình còn lại bị thiêu đốt hừng hực, một bộ phận thân thể cơ hồ đã biến thành cháy sém!

Bị thương nặng nhưng Hình Thiên không hề lộ ra nửa phần tuyệt vọng uể oải, pháp lực toàn thân bạo tuôn, hồng sắc hung sát khí dựng đứng trên không trung giống như hỏa diễm thiêu đốt, chiến ý sát niệm trong mắt bốc lên tới cực hạn, ẩn chứa vẻ điên cuồng.

Thân hình hắn bỗng dưng duỗi ra, biến thành sáu cánh tay, cự thuẫn cùng đại phủ chia thành ba đôi, mỗi tay nắm một vật.

Trên cổ mặc dù không có đầu, nhưng lại có sáu ánh mắt lớn xuất hiện chung quanh thân thể.

Đây rõ ràng sử dụng Cửu Chuyển Huyền Công biến hóa thành ba đầu sáu tay

thần thông!

Vẻ điên cuồng trong mắt Hình Thiên cũng trong thoáng chốc bốc lên tới đỉnh!

- Hôm nay dạy cho các ngươi biết được cái gì gọi là Kiền Thích Chi Vũ! Hình Thiên hoành hành trên đời này bao lâu, đám chuột nhắt các ngươi sao có khả năng đi tính kế!

Khổng Dật cùng Khổng Kỳ đều cau chặt mày, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ, trong lòng họ luôn cao ngạo vô cùng, dùng từ chuột nhắt khiến họ cảm thấy cực kỳ chói tai.

Mà Tử Vân cùng Phục Hy nghe được bốn chữ "kiền thích chi vũ" sắc mặt liền biến thành ngưng trọng, tựa hồ vô cùng kiêng kỵ.

Ánh mắt Nhạc Vũ cũng co rụt lại, trong lòng cảnh giác tăng lên tới mười phần! Trong điển tịch ghi chép về thời đại thượng cổ, có ghi chép về "kiền thích chi vũ", truyền thuyết bá đạo tuyệt luân. Một khối tam thi pháp thân của Viêm Đế đã bị vẫn lạc trong "kiền thích chi vũ" điên cuồng trảm kích.

Còn đang sinh lòng phòng bị, chỉ thấy toàn thân Hình Thiên đều bị hồng sắc sát lực che kín, sáu cánh tay cùng động tác toàn thân đều hiện ra vô số ảo ảnh bên trong cặp long đồng của Nhạc Vũ, mà sáu ánh mắt lớn ngoại trừ bốc lên chiến ý tận cùng, cơ hồ đã hoàn toàn mất đi tiêu cự, chỉ còn lại vẻ điên cuồng không chút lý trí.

Nỗi kinh hãi vừa hiện lên trong lòng, Nhạc Vũ liền thấy Hình Thiên chém ngang một búa, đột phá bích chướng thời không đánh thẳng tới Chiến Tuyết!

Kiếm phủ giao kích, trong thiên địa vang lên thanh âm kim chúc giao nhau chói tai, thế búa mạnh mẽ trực tiếp đem thân hình Chiến Tuyết đánh bay ra xa vạn trượng, trong miệng nàng phun ra vô số huyết tương cùng mảnh nhỏ nội tạng, thân thể kiều mỵ cũng bạo tán vô số miệng vết thương.

Theo sát phía sau lại có ba cánh tay chém ra bát thiên phủ ảnh, lấy xu thế bao trùm thiên địa truy kích tới.

Sắc mặt Nhạc Vũ khẽ biến, chợt lóe thân đã tới trước người Chiến Tuyết, quát nhẹ một tiếng, đem Cửu Chuyển Huyền Công thúc giục tới cực điểm, cũng duỗi

ra sáu cánh tay, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm liền hóa thành sáu thanh kiếm.

Hồng Mông kiếm ý cuốn động chung quanh, long uy hùng hồn lăng áp khắp bốn phương, hơn mười loại thần thông pháp lực dung hợp thành Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp đồng dạng bốc cao bắn lên không!

Ngay sau đó bên người hắn dần dần bện ra một võng kiếm tận trời, đồng dạng sắc bén tuyệt luân điên cuồng hóa thành kiếm nhận phong bạo!

Kiếm quang phủ ảnh chỉ trong thoáng chốc va chạm trăm vạn lần! Thế giới thần quốc dưới hai cỗ cự lực cuồn cuộn đập vào, đã chân chính bị mạnh mẽ xé rách, chia làm hai mảnh tách rời chia ly.

Thân ảnh Nhạc Vũ mỗi qua tích tắc lại lui ra sau một bước, lực lượng của Hình Thiên cơ hồ mỗi khi qua một búa đều tăng thêm một phần, thế đánh mạnh mẽ, phảng phất như vô cùng vô tận.

Thân hình Nhạc Vũ từ trên xuống dưới bị cự áp không ngừng nổ tung, vô số máu tươi tràn ra cơ thể.

Đôi long đồng vẫn bình tĩnh chăm chú, kiếm quang thật lớn ngăn cản từng đạo phủ quang, mỗi một đạo nhận ảnh!

Mà giờ khắc này sắc mặt ba người Tử Vân, Khổng Dật cùng Khổng Kỳ đều khẽ biến. Một đoàn Băng Diễm Huyền Quang, gần hơn hai vạn tia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm lại đánh về hướng Hình Thiên.

Nhưng giờ phút này phủ ảnh đầy trời, ba mặt cự thuẫn luôn ngăn trở trước người, đem thân hình Hình Thiên che kín toàn bộ, chiến sát lực nồng đậm như thực chất đang cực lực kháng cự Băng Diễm Tuyệt Quang cùng Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Thần Châm.

Lại một tiếng sấm ầm ầm nổ tung, quanh thân Hình Thiên tuy hiện lên vô số miệng vết thương, cánh tay phải hoàn toàn bị huyền băng đông cứng lại, ước chừng một phần mười thân thể đã bị hóa thành tro tàn. Nhưng phủ quang thuẫn ảnh cũng không hề ngừng lại chút nào, ngược lại càng thêm cuồng liệt, như vũ bão thổi quét hết thảy!

- Hình Thiên Vũ Kiền Thích, mãnh liệt chí cực! Kiền Thích Vũ thật lợi hại…

Phục Hy đứng phía trên, ánh mắt chợt lóe, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài tiếc nuối, cự đỉnh dưới chân bỗng dưng đại phóng quang hoa.

Nhưng ngay sau đó chỉ thấy Chiến Tuyết vừa bị đánh lui bên kia, thân hình lảo đảo đứng dậy, ánh mắt băng sương, chiến ý cuồng tăng dữ dội.

Vết thương trên toàn thân nàng còn chưa từng khép lại, nhưng khí tức mơ hồ làm người sợ hãi.

Cước đạp thập nhị sát liên, huyết dực khổng lồ mở tung sau lưng, Xi Vương Kích cùng Huyết Vũ kiếm trong tay đồng dạng chia thành ba đôi, hóa thành sáu cánh tay nắm chặt.

Cả người nàng bỗng dưng bay lên, sau đó như một đạo huyết sắc lưu tinh đâm thẳng xuống, kiếm kích trong tay chuyển sang hắc sắc, lại giống như Ngọc Lăng Tiêu phá hư hết thảy pháp tắc trên thế gian!

Sau đó vô số hắc sắc kiếm ảnh quang kích như ngân hà cuốn động, nhẹ nhàng giao kích cùng phủ ảnh.

Được nàng trợ lực, cuối cùng Nhạc Vũ cũng ổn định thân ảnh, đứng sững tại chỗ không hề tiếp tục thối lui chút nào!

Mà Ngọc Lăng Tiêu ở bên sườn nam vẫn chưa từng ra tay. Ánh mắt thâm thúy khó lường, một tòa mộc tháp chín tầng huyền phù bên cạnh, thanh kiếm trước người liên tục vẽ ra từng đạo quang mang vô cùng huyền diệu.

Vào lúc này thân hình hắn đột nhiên dừng lại, bỗng dưng kiếm quang chợt khởi, che lấp cả một góc trời. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chỉ thấy tay trái Ngọc Lăng Tiêu đứt đoạn tận gốc, Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp cũng hiện ra một vết cắt thật sâu, cơ hồ đem tiên thiên siêu phẩm linh bảo kia sinh sôi phá hủy!

Mà ở xa mấy trăm vạn trượng, Hình Thiên cũng gào thét kịch liệt, một cánh tay cầm đại phủ cơ hồ bị đứt tận gốc!

- Thao túng Thiên Ý kiếm! Lại là kiếm quyết này, ngươi cùng người nọ rốt cục quan hệ thế nào…

Bỗng dưng bỏ qua Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết, một búa chém ngang trực tiếp phá không bắn tới, Ngọc Lăng Tiêu theo bản năng hoành kiếm ngăn lại, kiếm khí lập tức bị dập nát, mà cả người hắn cũng bị phủ ảnh hùng hồn đánh lui ra xa trăm ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1292: Mãnh chí thường tại!

Hình Thiên đánh ra một kích, thương thế của Ngọc Lăng Tiêu còn nặng hơn Chiến Tuyết vài phần.

Toàn thân nhuốm máu, vô số miệng vết thương bị nổ tung, nhưng hắn không chút nào để ý, chỉ hừ một tiếng lại lấy ra một thanh tiên thiên kiếm khí, tiếp tục vung lên quanh người, thao túng thiên ý.

Hai mắt Hình Thiên trừng lớn mãnh liệt, sau một búa lại đánh ra một búa, mạnh mẽ xuyên phá không gian hoành không chém tới!

Phủ ảnh vừa tới trước người Ngọc Lăng Tiêu, chỉ nghe Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt tràn ngập trong lòng Hình Thiên, hắn cảm thấy trái tim chợt nhảy lên dồn dập kinh hãi!

Ngay sau đó liền thấy một đạo ngũ sắc quang hoa cũng giống như đạo kiếm ảnh vừa rồi, không chút âm thanh lại bá tuyệt vô hạn, kiếm thức gần như tương đồng xuất từ một môn công pháp, nhưng lại có chút biến chuyển xa lạ, huyền ảo vô song! Chỉ chém ra một kiếm, cánh tay cầm đại phủ của Hình Thiên chém về hướng Ngọc Lăng Tiêu lập tức bị chặt đứt tận gốc!

Bản thân Nhạc Vũ lại không chút vết thương, chỉ có tử kim khí trụ quang hoa thoáng ảm đạm, thanh thế giảm xuống. Nhưng ngay sau đó lại có vô số tử sắc khí tức tụ tập đến, khiến tử khí bên trong khí trụ lại lần nữa sôi trào!

- Kiếm thức này lại là thao túng thiên ý! Ngươi lại là người phương nào?

Hình Thiên lại gào thét một tiếng, sau khi bị thương càng thêm điên cuồng. Chỉ một đại phủ liền chém ra trùng điệp phủ ảnh, so với vừa rồi thanh thế càng thêm rộng lớn!

Lúc này Khổng Dật hừ lạnh một tiếng:

- Bị thương nặng đến như vậy rồi nếu còn tùy ý cho ngươi hoành hành hậu thế, Khổng Dật ta cũng uổng danh vô địch mấy vạn năm về trước!

Hai đạo ngũ sắc quang hoa trực tiếp xuyên vào bên trong thuẫn ảnh, theo sát phía sau là hai điểm hắc quang thoáng hiện.

Ban đầu còn thật bé nhỏ không đáng kể, nhưng chỉ trong nháy mắt hắc sắc quang ảnh đã nổ tung ra mấy trăm vạn trượng, trực tiếp đem thân hình Hình Thiên cắn nuốt đi gần phân nửa!

Tử Vân đứng trên không trung, sắc mặt hờ hững, phía sau bỗng dưng xuất hiện hai mặt viên kính, là một băng một hỏa, vừa hợp nhất liền biến thành Âm Dương Ngư trận đồ.

Chỉ một tích tắc liền nhìn thấy một đạo Băng Diễm Tuyệt Quang còn mạnh mẽ hơn trước gấp mười lần xuyên qua thiên không giã lên trên thuẫn ảnh, trực tiếp đem một mặt cự thuẫn đánh bay, ngay sau đó đoàn băng hỏa quang mang chỉ trong khoảnh khắc đã đem phân nửa thân thể còn lại của Hình Thiên hóa thành băng bụi!

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng lóe ra, trong tay cầm Tam Diệu Như Ý kiếm, không cho Hình Thiên cơ hội trọng tố thân thể, liền hóa thành ngũ sắc độn quang bay lên trời.

Kiếm thế bắn ra, chỉ một kiếm liền đem một mặt cự thuẫn mạnh mẽ đánh bay, sau đó tay phải chợt biến, hóa thành một tử kim long trảo khổng lồ, đầu móng vuốt sắc bén trực tiếp phá vỡ ngực bụng của Hình Thiên, chộp lấy viên huyết sắc thần tinh.

Ngũ Sắc Thần Quang đánh ra, khiến khí tức Hình Thiên chợt cứng lại, đồng thời hắn quát nhẹ một tiếng mạnh mẽ phát lực đem viên thần tinh thần cách tầng mười chín từ trong cứng rắn xé rách lôi ra ngoài.

Máu tươi vừa phun trào, thân ảnh của Nhạc Vũ cũng đã thối lui ra ngoài trăm trượng, trong đồng tử chỉ còn lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng.

Hình Thiên đứng thẳng ngay tại chỗ, có chút không dám tin nhìn vào ngực mình.

Mấy người chung quanh sắc mặt nghiêm túc, không hẹn mà cùng ngừng tay.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía thân thể không đầu, vừa có kính phục lại ẩn chứa vài phần tiếc hận.

Sau tích tắc, Hình Thiên đột nhiên cười ha hả, hào khí tràn đầy. Trong tiếng cười không một tia tuyệt vọng, không chút sợ hãi, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác thê lương đến cực điểm.

- Tám vạn năm trước ta đã biết Đạo gia các ngươi cùng Vu tộc chúng ta không thể cùng tồn tại trên đời. Vì vậy cùng Xi Vưu đồng mưu cố gắng nghiên cứu phương pháp hợp nhất Đạo Vu, tìm cho mình con đường lui sinh tồn. Cuối cùng mặc dù không có kết quả, chỉ đạt được phương pháp Vu Sát đồng tu mà thôi. Thật không nghĩ tới lại kinh động Hồng Quân lão nhân, cuối cùng xảy ra cuộc chiến Trục Lộc Nguyên. Vốn tưởng rằng lấy pháp lực của Vu Sát hợp nhất cùng Viêm Đế một trận chiến, cho dù không thể thắng cũng không bị thua. Thật không ngờ chỉ một kiếm liền bị hắn chém đầu! Ngay cả cơ hội dùng máu tái sinh, khôi phục thân thể cũng không được. Chỉ có thể dùng ngực làm mắt, dùng rốn làm miệng…Miễn cưỡng thoát được tính mạng, suốt mấy vạn năm ẩn nhẫn mới vất vả thu thập được bao nhiêu đây Hỗn Độn Khí! Ta cũng không có lòng chứng đạo, chỉ muốn quấy trộn thiên địa này khiến những người kia sống không được an bình! Thật không nghĩ tới tâm nguyện chưa xong lại thua trong tay các ngươi. Hắc hắc! Hình Thiên ta đúng là vẫn luôn thất bại…

Cặp mắt lớn của hắn bỗng dưng trợn lên, nhìn về phía Chiến Tuyết:

- Nơi này chỉ có ngươi cũng là Vu Sát song tu. Người cắn nuốt thần tinh của ta nhất định cũng sẽ là ngươi có đúng không? Ngươi so với ta cùng Xi Vưu đều mạnh hơn nhiều! Có được Cửu Chuyển Huyền Công làm cơ sở, lại kiêm tu vô thượng lôi pháp. Ngày sau tiền đồ của ngươi sẽ rộng lớn hơn ta cùng Xi Vưu mấy lần! Nhất định có thể thừa kế hung danh của hai người chúng ta! Rất tốt…

Nhạc Vũ nghe vậy, tinh mang trong mắt chớp lên, khuôn mặt có chút dao động:

- Nếu ngươi nguyện thay đổi thần vị, tôn Tuyết nhi là chủ tử, ta lưu ngươi một mạng!

Hình Thiên nghe vậy lại lớn tiếng cười to:

- Thân ta làm Chiến Thần, sao lại tiếc tính mạng này tham sống sợ chết? Thế

gian này chỉ có Hình Thiên chết trận!

Nói đến cuối cùng, cũng đã mang theo vài phần ý tứ đoạn tuyệt. Sáu cánh tay cũng đã thu hồi, chỉ còn lại cánh tay trái cùng thân thể phá nát, ngay cả đứng thẳng cũng có chút khó khăn, nhưng hắn vẫn thật gian nan nắm chặt cây đại phủ, khí cơ suy yếu, khí thế càng thêm thê lương cuồng tuyệt.

- Kiền…thích…chi....vũ!

Một tiếng gầm nhẹ, vô số phủ quang bỗng dưng xé rách thiên địa, như cuồng phong cuốn tới, phủ ảnh tràn ngập mấy ngàn vạn trượng, giống như thiên địa đang sụp đổ hướng Nhạc Vũ nghiền áp tới.

Nhóm người Tử Vân, Ngọc Lăng Tiêu đứng chung quanh cũng không hề có ý giúp đỡ, Nhạc Vũ cũng đứng thẳng tại chỗ, chống kiếm phía trước, thân hình đồ sộ bất động trầm ổn như núi.

Thẳng đến khi phủ ảnh đầy trời bao phủ trùm đến, ngũ sắc kiếm trong tay bỗng dưng đâm ra.

Vô cùng bình thường, không chút âm thanh! Nhìn qua nhìn bình bình đạm đạm, một kiếm không hiện thanh thế lại đánh thẳng tới chỗ Hình Thiên.

Trên vạn đạo phủ quang lập tức toàn bộ biến mất, mà khí tức hồn niệm của Hình Thiên cũng cấp tốc trôi đi.

- Đại đạo chí giản! Lại là đại đạo chí giản! Hắc hắc! Một Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế tài hoa! Hình Thiên này có thể chết trong tay ngươi, cũng xem như không phụ…

Lời còn chưa dứt, Hình Thiên đã không còn chút tiếng động, ngoại trừ lưu lại thân hình đồ sộ không ngã, hồn niệm đã hoàn toàn biến mất, biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này Phục Hy đã bước xuống, đi tới bên cạnh Nhạc Vũ thở dài nói:

- Hình Thiên thực sự có tính tình! Tuy không phải sinh ra từ thời hỗn độn, nhưng một thân chiến lực dù là thái cổ Kim Tiên cũng không thể so sánh!

Vẻ mặt Nhạc Vũ tĩnh lặng, hiện lên một tia tiếc hận mơ hồ, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất.

Kỳ thật vị thượng cổ Chiến Thần này không phải không thể trở thành bằng hữu, ân oán trước kia vốn có thể hóa giải.

Nhưng thần chức của người này lại là chấp chưởng chiến tranh sát phạt, xung đột cùng với Chiến Tuyết.

Giữa hai người đã được chú định phải có một cuộc quyết chiến.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ đem khung xương cùng thi thể của Hình Thiên còn lưu lại phong ấn vào trong tu di không gian.

Thần thể của Hình Thiên hắn vẫn còn hữu dụng, mọi người còn lại cũng không có ý kiến.

Tiếp theo ánh mắt hắn thật tò mò nhìn qua Ngọc Lăng Tiêu. Từ ban đầu hắn vốn đã có chút kỳ quái, nhân vật giống như Hình Thiên chỉ cần dùng máu là có thể sống lại, chỉ cần hồn ấn thần tinh vẫn còn, liền bất tử bất diệt.

Vì sao sau khi bị chém rơi đầu, còn phải dùng rốn làm miệng, dùng ngực làm mắt?

Trừ phi cũng giống như Thiên Ý kiếm, hủy diệt pháp tắc tồn tại. Thậm chí còn hơn một tầng, trực tiếp làm căn bản tan vỡ, khiến cho đầu vĩnh viễn không thể khôi phục!

Mà giờ phút này không chỉ là Nhạc Vũ, ngay cả Khổng Dật cùng Tử Vân đều mang vẻ dị sắc.

Ngọc Lăng Tiêu ngoại trừ cánh tay phải, thương thế trên người đều đã khôi phục lại. Giờ phút này hắn bị mấy ánh mắt nhìn chăm chú, cũng nhíu mày:

- Năm xưa ta cũng từng có suy đoán, không biết mình có phải là thái cổ tiên tu chuyển thế hay không. Dù sao Quảng Lăng thập tam kiếm của ta xác thực không phải tu sĩ bình thường có khả năng tự nghĩ ra. Nhưng ta lại có thể khẳng định bản thân mình cũng không phải tam thi nguyên thần của Viêm Đế chuyển thế…

Trong mắt mọi người đều nửa tin nửa ngờ, mà đôi mắt đẹp của Khổng Kỳ lại nhìn chằm chằm Ngọc Lăng Tiêu, trong con ngươi không ngừng lóe sáng.

Vốn nàng cho rằng hôm nay nhất định phải khổ chiến thật lâu, thật không nghĩ tới người này chỉ đánh ra một chiêu kiếm liền lập tức định ra thắng bại!

Kiếm thức thao túng thiên ý quả nhiên tột cùng, có thể nói là trấn áp thiên hạ!

Vô luận là tự nghĩ ra hay do một vị thái cổ tiên tu chuyển thế lưu lại, đều làm lòng người rung động thật lớn.

Phục Hy lại không có chút ngoài ý muốn, chỉ cười nhẹ một tiếng:

- Việc này ta cũng biết được một phần! Ước chừng bảy vạn năm trước, Thần Nông còn chưa lên ngôi Nhân Hoàng vị, còn trong thời đại của Hiên Viên, bởi vì Hình Thiên cùng Xi Vưu thúc đẩy nam phương tác loạn, không thể không xin sự giúp đỡ Hiên Viên. Mà trong cuộc chiến Trục Lộc Nguyên, Thần Nông tự biết mình không địch lại Hình Thiên, vì vậy trăm phương ngàn kế cầu một kiếm phù của một vị thái cổ Kim Tiên, nhờ vậy mới chém được đầu của Hình Thiên rơi xuống…

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, cảm thấy thoải mái hơn. Thần Nông Viêm Đế vị nghiệp mặc dù thật lớn lao, công đức mặc dù thịnh vượng, nhưng cũng không chủ thiện việc sát phạt. Ngược lại bổn sự luyện đan luyện dược có thể kề vai với Thánh Nhân.

Nếu nói Thần Nông Viêm Đế sáng chế ra Thiên Ý kiếm, ngay cả hắn cũng có chút không tin.

Nhưng rốt cục lại là người phương nào chỉ dùng một trương kiếm phù liền có thể đem đầu Hình Thiên chém xuống?

Nhạc Vũ lắc lắc đầu, thầm nghĩ ngày sau có cơ hội cũng phải hỏi thăm Viêm Đế rốt cục kiếm phù kia là của người nào.

Vô số ý niệm chợt lóe rồi biến mất, thần hồn Nhạc Vũ cũng đã khôi phục lại, hắn giương mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bên trong thần quốc rộng lớn đã dần dần có xu thế hỏng mất sau khi Hình Thiên vẫn lạc.

Hắn cũng không chút nào để ý, nhìn tới mấy kiện linh bảo đỉnh cấp trước mắt.

Tử Vân đạo nhân mỉm cười nói:

- Lấy cách nhìn của ta, hôm nay tuy chúng ta có sáu người, nhưng vật nơi này lại không thể chia đều! Lấy điều kiện ra sức ít nhiều để phân phối mới là thỏa đáng nhất. Không biết các vị có ý nào khác hay không?

Phục Hi mỉm cười, cũng không lưu ý, mấy người còn lại cũng không nói một lời, yên lặng gật đầu.

Tử Vân đạo nhân chờ một thoáng, thấy mọi người không có ý bất mãn, tiếp đó lại cười nói:

- Lần này Huyền Thánh đại đế đứng giữa liên lạc, thôi diễn pháp tắc của thần quốc này, áp chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, còn áp chế Hình Thiên, cướp lấy thần tinh. Ra sức có thể xem là nhiều nhất, có thể lấy ba vật…

Nhạc Vũ cau mày, cũng không lập tức đi lấy đồ mà quét mắt nhìn quanh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1293: Lai lịch Khổng Kỳ!

Thẳng đến khi thấy Khổng Kỳ có chút không cam lòng gật gật đầu, Nhạc Vũ mới nhìn qua hai luồng Hỗn Độn Khí bên trong hai tòa linh trận.

Tuy Tử Vân chân nhân nói như vậy, nhưng rốt cục cần phân phối như thế nào vẫn phải xem ý chung của mọi người.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ đưa tay khẽ vẫy, đem một phần tư Hỗn Độn Khí chiêu tới trước người.

Vừa rồi tuy chiến đấu dữ dội, nhưng Hỗn Độn Khí nơi này vô luận là Hình Thiên hay mấy người Nhạc Vũ đều thật cẩn thận không va chạm vào, cũng tận lực không để nơi này bị dư kình đánh trúng, xem như vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Đoàn Hỗn Độn Khí trong tay Nhạc Vũ hiện tại đã đủ luyện chế ra một thanh tiên thiên chí thánh linh bảo đỉnh cấp nhất!

Lại tiếp tục quét mắt nhìn lướt qua, chỉ thoáng trầm ngâm Nhạc Vũ không chút do dự thu nguyên thần tinh hạch vào trong tay, sau đó lui sang một bên:

- Cộng thêm thần tinh của Hình Thiên, ta lấy ba vật này là đủ…

Hỗn Độn Khí mặc dù ai ai cũng thèm muốn, nhưng Nhạc Vũ hiểu được đạo lý tham nhiều không nên, huống chi mấy người nơi này đều là trưởng bối của hắn, thậm chí cả Khổng Dật cũng có quan hệ sư huynh đệ.

Mấy người còn lại thấy thế không khỏi cười liếc mắt nhìn nhau, tiếp theo vẫn là Tử Vân mở lời:

- Khổng Dật đạo hữu cùng Khổng Kỳ đạo hữu chính là một phương, cùng tìm được thần quốc bên trong Hỗn Độn Hải, sau đó kềm chế Hình Thiên, có thể nói ra sức thứ hai. Còn có Ngọc Lăng Tiêu đạo hữu, vừa rồi nhờ một kiếm chiến

thắng, cũng ra sức không nhỏ. Hai vị có thể đồng thời cùng lấy vật…

Ngọc Lăng Tiêu cũng không vô nghĩa, trực tiếp lấy ra một đoàn Hỗn Độn Khí, cũng khoảng một phần tư.

Trong đó hắn trích ra một phần đưa vào trong Thái Ất Huyền Quang Linh Lung Tháp, khiến khí tức bảo vật lập tức kéo lên tới tiên thiên chí thánh! Từng chuỗi linh quang phù văn quấn quanh bên ngoài, đem cả tòa tháp quay chung quanh linh quang kén.

Tiếp đó hắn nhìn về hướng Nhạc Vũ, ánh mắt như mong chờ. Nhạc Vũ vừa nhìn qua liền hiểu được ý tứ, vội cúi người hành lễ nói:

- Qua thêm thời gian, đệ tử nhất định giúp tổ sư luyện chế một thanh tiên thiên kiếm khí!

Hắn biết được kiếm khí chưa chắc cần phẩm cấp thật cao, mà Ngọc Lăng Tiêu đang cần chính là căn cơ phù trận hoàn mỹ không tỳ vết bên trong kiếm khí. Chỉ có như thế mới có thể đem phẩm cấp của tiên thiên kiếm khí đẩy lên cao nhất.

Mà bên trong hồng hoang hiện tại chỉ có ít ỏi vài người có thể làm được, mà Nhạc Vũ chính là một trong số đó.

Dù sao số Hỗn Độn Khí còn lại trong tay Ngọc Lăng Tiêu cũng đủ bồi dưỡng ra một món linh bảo chí thánh trung đẳng.

Vô luận là phân ra sử dụng hay bỏ vào linh bảo cấp thấp không đủ căn cơ, đều thật sự vô cùng lãng phí.

Sau Ngọc Lăng Tiêu đến lượt Khổng Dật cùng Khổng Kỳ, hai người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều sắc bén như lưỡi đao không ngừng va chạm triền đấu trên không trung, trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy được điện mang chớp lóe.

Thần niệm mạnh mẽ của hai người giao phong không biết bao nhiêu lần, khiến cương kình bạo ngược cùng linh lực phong bạo không ngừng nổ tung oa.

Cuối cùng Khổng Kỳ cười lạnh một tiếng, lấy đi một phần ba đoàn Hỗn Độn Khí còn lại, trực tiếp đưa vào bên trong Ngũ Sắc Quang Linh trong tay.

Vật này vốn đã đạt tới tiên thiên chí thánh nhất cấp, giờ phút này có được Hỗn Độn Khí gia nhập lại thẳng xông tới đỉnh cấp, cùng Ngũ Sắc Quang Linh trong tay Khổng Dật không hơn không kém nhau.

Sau đó nàng cố ý hướng Nhạc Vũ lung lay như khoe khoang.

Sắc mặt Khổng Dật lại tái nhợt, vẻ mặt suy sút nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó lấy hắc sắc phi toa cầm vào trong tay thưởng thức, nói:

- Ta còn chút Hỗn Độn Khí cất chứa, tạm thời không cần vật này. Nhưng linh bảo này có chút bất phàm, vật này e rằng hai vị cũng thật khó phân phối, cho ta chiếm chút tiện nghi được chứ? Xem như Khổng Dật ta thiếu hai vị một lần nhân tình…

Thấy Phục Hy cùng Tử Vân mỉm cười lắc đầu không nói lời nào, Khổng Dật liền cười vui vẻ, thu hồi phi toa thối lui sang một bên.

Nơi đó chỉ còn lại hai người Phục Hy cùng Tử Vân, ánh mắt Tử Vân chớp lên quang mang, tiếp theo cười khổ một tiếng:

- Nói ra thật xấu hổ, lần này ta và ngươi xem như ra sức ít nhất. Dù bệ hạ chưa ra tay nhưng lại có công lao che giấu thiên cơ, suy tính pháp tắc. Mà Tử Vân này xem như cũng có chút công lao, Hỗn Độn Khí còn lại ta cùng bệ hạ chia mỗi người một nửa. Không biết bệ hạ nghĩ như thế nào?

Phục Hy nghe vậy cũng cười nói:

- Đang có ý đó!

Nói vừa xong liền trực tiếp đem một đoàn Hỗn Độn Khí thu vào trong tay áo, sau đó mỉm cười nhìn Nhạc Vũ:

- Năm xưa khi ta dốc sức cho Đế Tuấn cũng có vài món linh bảo tiện tay, nhưng phần lớn đã thất lạc. Về sau chuyển thế trở thành Nhân Hoàng, phần lớn thời gian lại bị vây bên trong Hỏa Vân Động. Lần này dùng khối hóa thân tới đây, vốn chỉ định đi xem náo nhiệt. Thật không nghĩ tới cho tới phút cuối cùng lại đạt được thu hoạch như thế. Vật này đối với ta mà nói có thể quan hệ tới tính mạng, Phục Hy đa tạ Huyền Thánh bệ hạ thành toàn!

Phục Hy xoay người hành đại lễ, Nhạc Vũ thấy thế lập tức cả kinh, vội vàng né tránh:

- Hi Hoàng sao lại làm như thế? Hỗn Độn Khí vốn là ngài nên được. Việc Hình Thiên thân vẫn còn xin Hi Hoàng lo lắng dùm cho…

- Nhất định sẽ không cho thế nhân hay biết!

Phục Hy cao giọng cười, đứng thẳng người, ánh mắt ý vị thâm trường:

- Nhưng việc Hình Thiên vẫn vong cho dù ta và ngươi cùng hợp lực phỏng chừng cũng chỉ có thể che giấu được năm sáu mươi năm thời gian mà thôi. Huyền Thánh bệ hạ cần nên cẩn thận có người xem biết thiên cơ. Việc nơi đây đã xong, Phục Hy cáo từ!

Hắn trực tiếp xé mở tiểu thiên thế giới, không chút e sợ không gian phong bạo bên trong Hỗn Độn Hải, như ngựa quen đường cũ xuyên không rời đi.

Tử Vân đạo nhân cũng trực tiếp đem đoàn Hỗn Độn Khí rót thẳng vào trong hai mặt viên kính sau lưng mình.

Hai vật này vốn đã là tiên thiên siêu phẩm, khi Hỗn Độn Khí rót vào liền biến thành hai linh kén cực lớn.

Dùng hồn niệm quan sát một lúc, lúc này Tử Vân mới hài lòng gật đầu, quay nhìn Nhạc Vũ chăm chú:

- Ngày sau nếu còn có chuyện tốt như vậy, có thể tiếp tục tìm sư tôn đến nữa! Nhất định sẽ hỗ trợ cho ngươi…

Hắn cũng bước vào hư không, rời khỏi thế giới thần quốc. Chỉ chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mà Ngọc Lăng Tiêu cũng theo sát phía sau nhìn Nhạc Vũ gật đầu, trực tiếp rời đi.

Bên trong thần quốc chỉ còn lại Nhạc Vũ, Chiến Tuyết cùng Khổng Dật và Khổng Kỳ, ngoài ra còn có đại phủ cùng cự thuẫn của Hình Thiên lưu lại mà

không ai hỏi tới.

Khổng Dật cũng không hề liếc mắt nhìn hai vật chí thánh linh bảo kia, trong miệng "hích" một tiếng, vẻ mặt không vui nói:

- Hai người này thật âm hiểm! Không phải là người sảng khoái, từ đầu tới cuối vẫn đề phòng ta cùng Khổng Dật, tưởng ta không biết sao?

Nhạc Vũ âm thầm lắc đầu, hắn biết Khổng Kỳ muốn nói tới Tử Vân cùng Phục Hy. Lúc động thủ chắc chắn đều tự lưu lại lực lượng đề phòng hai đầu Khổng Tước kia, thẳng đến cuối cùng mới chịu toàn lực ứng phó.

Đối với hai đầu Khổng Tước hậu nhân của Phượng Hoàng, Tử Vân cùng Phục Hy cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng. Mà Khổng Dật cùng Khổng Kỳ cũng là như thế, tuy nhận thức Nhạc Vũ là sư huynh, nhưng đối với Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu lại không thèm quan tâm tới.

Nếu không như thế, cuộc chiến với Hình Thiên, trước khi Ngọc Lăng Tiêu thi triển Thiên Ý kiếm cũng sẽ không bị Kiền Thích Chi Vũ bức tới hoàn cảnh hung hiểm.

- Được rồi, chuyện gì cũng có nguyên nhân, không tính toán với bọn họ…

Khổng Kỳ hừ lạnh một tiếng, tiếp đó lại đem Ngũ Sắc Quang Linh hướng Nhạc Vũ phe phẩy, môi mấp máy, thần tình vô cùng đắc ý.

Nhưng khi ánh mắt nàng chạm tới Ngũ Linh Hàm Quang Phiến trong tay Khổng Dật thì chợt ngây ra, muốn nói lại thôi, gương mặt hiện lên vài phần do dự.

Nhạc Vũ cũng không đợi nàng mở miệng nói chuyện, trực tiếp lắc đầu:

- Muốn ta giúp ngươi luyện chế một phen cũng không phải không được. Nhưng cần có trao đổi, hoặc gọi ta một tiếng sư huynh, hai người các ngươi làm cho ta một chuyện! Hoặc là giống như Khổng Dật, đưa cho ta chín vạn chín ngàn vũ mao Khổng Tước…

- Chín vạn chín ngàn?

Khổng Kỳ nhíu mày, đưa mắt nhìn Khổng Dật, chỉ thấy tuy vẻ mặt Khổng Dật

bình tĩnh tự nhiên nhưng trên mặt chợt hiện lên chút ửng hồng.

Theo bản năng nàng định thốt lời châm biếm, nhưng khi đưa mắt nhìn tới Ngũ Linh Hàm Quang Phiến thì gương mặt hiện lên vài phần đố kỵ, cơ hồ không áp chế nổi.

Sắc mặt nàng không ngừng do dự, bỗng dưng giậm chân hóa thành ngũ sắc độn quang bay nhanh rời đi.

Ánh mắt Nhạc Vũ quái dị nhìn Khổng Dật:

- Ta nghe nói tam thi nguyên thần đều là từ một thân thể tách ra. Thật không biết Khổng Kỳ là thiện niệm hay ác niệm của sư đệ?

Sắc mặt Khổng Dật chợt thay đổi, lúc trắng lúc xanh, hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài, trong lòng sầu não nói:

- Kỳ thật Khổng Kỳ cũng không tính là tam thi nguyên thần của ta. Khổng Dật này là người thế nào, há lại chịu đi trảm tam thi nguyên thần đây?

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, chiến lực của Khổng Dật cũng đã vượt qua tiên tu cùng cấp không nhỏ, chắc chắn những tu sĩ trảm tam thi không thể so sánh.

Nhưng nội tâm hắn thật sự tò mò. Chỉ thấy Khổng Dật thoáng do dự một lúc, lại khó khăn nói:

- Ngươi cũng biết ở thời thượng cổ, ta cũng từng giống như mẫu thân, lầm nhiễm Âm Dương Giao Hợp Khí. Đây chính là kiếp số lớn trong đời ta, toàn bộ sinh linh hỗn độn đều không tránh khỏi. Cần phải cùng một hỗn độn sinh linh khác giao hợp để lưu lại huyết duệ bản thân bên trong hồng hoang…

Nhạc Vũ vẫn gật đầu không nói, việc này có ghi chép lại bên trong đạo điển, nếu không như vậy huyết mạch Khổng Tước làm sao truyền xuống?

Nếu là vậy tự nhiên cũng sẽ không có được Sơ Tam, hắn cũng không có cơ hội từ Sơ Tam học được Ngũ Sắc Thần Quang.

Nhìn Khổng Dật chằm chằm, chờ đợi hắn tiếp tục giải thích, giữa Khổng Kỳ cùng Âm Dương Giao Hợp Khí lại có liên quan thế nào?

Ngay sau đó chỉ thấy Khổng Dật chần chờ một thoáng, muốn nói lại thôi, hồi lâu sau mới than nhẹ một tiếng, vẻ mặt càng thêm suy sụp:

- Khi đó ta bị nhiễm Âm Dương Giao Hợp Khí, lúc đó còn chưa được giải. Sau đó ta đi tới phương Tây, lại lầm uống thêm nước sông Mẫu Tử!

- Tử Mẫu Hà? Tựa hồ có nghe nói qua…

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo trong đầu rốt cục tìm được trí nhớ về con sông này, vẻ mặt hắn không khỏi càng thêm quái dị, đôi môi không nhịn được nhếch lên, lại nhìn chằm chằm vào bụng Khổng Dật.

Ban đầu Chiến Tuyết cũng có chút khó hiểu, cuối cùng nàng đưa tay che miệng, thần tình đầy vẻ không sao tưởng tượng nổi, ý cười trong mắt càng không thể đè nén.

Khổng Dật bị hai người nhìn trừng trừng, nhiều ít cũng có chút thẹn quá hóa giận, hừ lạnh một tiếng nói:

- Không cần nhìn, Khổng Dật ta sao có thể sinh con đây? Cuối cùng như ngươi chứng kiến, ta chỉ có thể bế quan, hao phí mấy vạn năm thời gian đem phương pháp tam thi nguyên thần chuyển đổi một phen. Khi thai nhi hình thành, lúc ấy dùng pháp môn tương tự trảm tam thi đem chém ra. Cho nên Khổng Kỳ có thể xem như tiểu muội của ta, cũng có thể xem như là nữ nhi. Đương nhiên hai người cũng như một khối…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1294: Diễn Thiên chi biến!

Nhạc Vũ ngây người nhìn Khổng Dật thật lâu, ước chừng sau nửa khắc chờ đến khi thần quốc gần như hoàn toàn sụp đổ, lúc này mới chợt mê mang nói:

- Đổi lại một cách nói khác, Khổng Kỳ cũng có thể xem như là một trong tam thi nguyên thần của ngươi, hoặc gọi là thân ngoại hóa thân?

Sắc mặt Khổng Dật thoáng chốc lại chuyển thành tái nhợt, ngập ngừng chốc lát mới chậm rãi nói:

- Bổn chân nhân chỉ muốn nói vô luận là giới tính hay tính cách của Khổng Kỳ không hề có quan hệ gì tới ta!

Sau đó hắn cũng không nói thêm lời nào, ủ rũ giậm chân hóa quang bay đi.

Gương mặt Chiến Tuyết thoáng đỏ ửng, đợi khi Khổng Dật đi xa lập tức phì một tiếng bật cười nói:

- Vị Khổng Dật sư huynh này thật sự thú vị! Còn có Khổng Kỳ đạo hữu, tính cách tuy tùy tiện, có chút kiêu ngạo ngang ngược, kỳ thật cũng là người tốt…

Nhạc Vũ khẽ cười, có chút tự giễu. Đối với lời nói của Chiến Tuyết hắn cũng không cho ý kiến. Kiếp trước hắn là lính đánh thuê, trong mắt hắn không hề có phân biệt người tốt hay người xấu. Đại đa số thời gian đều chỉ có lợi ích cùng địch ta mà thôi.

Tỷ như Hình Thiên, nói ra những lời bi tráng khẳng khái, tính cách hào sảng, nếu như có thể làm bằng hữu nhất định sẽ được ích lợi vô cùng. Nhưng lần này lại phải tự tay giết chết hắn, không chỉ vì ngăn chặn hậu hoạn, cướp đoạt thần tinh, hơn nữa còn vì Hỗn Độn Khí.

Lại nói tới Khổng Kỳ, sở dĩ Chiến Tuyết cảm thấy nàng tốt đơn giản là vì nàng đứng ở phía bên họ mà thôi.

Nếu như là kẻ địch, giữa hai người tuyệt đối sẽ không dung tình!

Ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu liền biến mất, ngược lại hắn đưa mắt nhìn lên đại phủ cùng cự thuẫn nằm trên mặt đất.

Hai binh khí này cũng là tiên thiên chí thánh linh bảo. Chỉ tiếc hai vật này đồng dạng đều dùng Thiên Ngoại Kỳ Kim luyện chế, nếu nằm trong tay tu sĩ bình thường chỉ có thể phát huy ra bảy thành chiến lực. Nhưng nếu nằm trong tay Chiến Tuyết, có thể phát huy ra được mười hai thành uy lực!

Mấy người Khổng Dật không phải không động tâm, nhưng cũng cực kỳ ăn ý lưu lại đại phủ cùng cự thuẫn cho Chiến Tuyết.

Lần này thiếu nợ nhân tình thực sự không nhỏ.

Vẻ mặt của Chiến Tuyết cũng trở nên ngưng trọng, nàng đem hai thanh binh khí của Hình Thiên cầm vào trong tay. Trên mặt hiện rõ vẻ phức tạp, vui sướng, bội phục, thương cảm lại còn tiếc nuối hiện lên trong mắt, ánh mắt của nàng làm người khác vĩnh viễn cũng khó thể quên.

- Kiền Thích Chi Vũ…

Chiến Tuyết một tay cầm cự thuẫn, một tay cầm đại phủ, tựa hồ đang hồi tưởng hình ảnh lúc Hình Thiên đang thi triển "kiền thích chi vũ", thanh thế ngập trời vượt hẳn những Thái Thượng Kim Tiên có mặt tại nơi đó, ánh mắt nàng dần dần mê mang.

Sau một lúc lâu Chiến Tuyết bỗng cười, đem hai kiện tiên thiên chí thánh linh bảo thu vào bên trong tu di không gian của mình.

Sau đó nàng nhìn thần tinh của Hình Thiên mà Nhạc Vũ đưa tới, mạnh mẽ đánh ra một quyền đem huyết sắc thần tinh một kích đánh nát! Ngay sau đó toàn thân trên dưới phát ra pháp lực vô cùng tận, đem những mảnh nhỏ thần tinh toàn bộ hút nhiếp vào trong thân thể, lại mỉm cười nói:

- Sẽ có một ngày ta vì sư huynh sử dụng "kiền thích chi vũ"! Tử chiến không hối hận!

Nói dứt lời nàng cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, liền bước vào trong Diễn Thiên Châu, kết thành một huyết sắc linh kén cực lớn ngay trên không trung Thiên Ý Phủ, trôi nổi trong hư không.

Khuôn mặt Nhạc Vũ thoáng dao động, định nói lại ngừng, cuối cùng cũng không mở lời. Thẳng đến khi bên trong linh kén cũng không còn chút âm thanh của Chiến Tuyết, hắn mới cầm nguyên thần tinh hạch cẩn thận dùng hồn niệm quan sát.

- Quả nhiên! Cần phải kiến tạo vĩnh hằng thần quốc sao…

Chỉ một lát sau trên mặt Nhạc Vũ lộ ra ý cười.

Hình Thiên ẩn giấu bên trong Hỗn Độn Hải chắc chắn phải có mưu đồ không nhỏ, cũng không chỉ vì muốn đúc lại binh khí mà thôi.

Nguyên thần tinh hạch hỗn hợp vô số bổn nguyên thế giới cùng vạn vật mẫu khí, kỳ thật ở mức độ nào đó mà nói lại cực kỳ tương tự Diễn Thiên Châu của hắn.

Nếu thành tựu chẳng những có thể chứa được mấy trăm triệu nhân khẩu bên trong, còn có thể tăng thêm ngộ tính của Hình Thiên, trợ giúp hắn hiểu được thiên đạo.

Tới thời điểm cùng người đấu pháp, cũng không cần sầu não nguy cơ bị đoạn tuyệt tín ngưỡng lực, có thể chân chính xem là vĩnh hằng thần quốc.

Nhưng cuối cùng lại thành tựu ra một quái vật như vậy, uy lực lớn nhưng lại không thể gia nhập hàng ngũ linh bảo.

Kỳ thật cũng không thể xem như Hình Thiên đã hoàn toàn thất bại, nhưng vật này muốn diễn biến thành một thế giới đầy đủ cũng có thể, nhưng điều kiện cần thiết lại vượt xa sự dự tính của Hình Thiên, nhờ vậy cũng giúp cho Nhạc Vũ có được một đại lễ chân chính!

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ quay vào trong Diễn Thiên Châu. Ngay sau đó hắn dùng Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm tụ tập lực lượng đến cực điểm, tiếp tục chém ra một kiếm mạnh mẽ!

Một đạo cương kình cuồn cuộn lập tức rít gào, lướt qua thế giới Diễn Thiên

Châu, ngay sau đó trên bầu trời sáng rực lên, làm toàn bộ thế giới đều chuyển thành bạch sắc quang mang rực rỡ.

Kiếm cương cùng trọng lực đập vào nhau, cho đến sau hơn mười hơi thở, một thân Ngũ Hành khí tức của Nhạc Vũ cơ hồ tiêu hao không còn mới đem nguyên thần tinh hạch khổng lồ kia hoàn toàn chém thành mảnh nhỏ!

Ngay lập tức vỡ thàn trăm ngàn mảnh vụn, liền bị Diễn Thiên Châu điên cuồng hấp thu.

Mà cả thiên địa cũng lập tức chấn động, đất rung núi chuyển, sóng thần thét gào, mặt đất cùng biển cả bên dưới đều đang dùng tốc độ kinh người cấp tốc mở rộng.

Sông lớn, đồi núi, bình nguyên, sơn mạch liên miên trống rỗng hình thành, nhanh tới mức không kịp nhìn rõ.

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng không còn tâm tư đi chú ý chuyện khác. Ngay lúc nguyên thần tinh hạch bị phá nát, hắn liền bắt đầu đem pháp lực thi triển, toàn lực bắt giữ Hỗn Độn Khí đang vỡ tan ra.

Hồi lâu sau, khi ngũ sắc linh quang tán phát đều tụ tập trong tay hắn toàn bộ, Nhạc Vũ mới thở phào một hơi, tâm thần thoáng nới lỏng. Nhưng ngay khi hắn đưa mắt nhìn thế giới chung quanh mình, liền nhận ra đã khuếch trương tới mức vô cùng khoa trương.

Hai đầu biên duyên đã kéo dài ra hai trăm ức dặm, cho dù lấy tu vi hiện giờ của hắn, liếc mắt cũng khó nhìn thấy giới hạn!

Nhạc Vũ theo bản năng nhíu mày, sau đó lại đem ngũ hành chân khí thẳng xuyên vào tận sâu trong bổn nguyên Diễn Thiên Châu.

Thần niệm mở ra, hắn đem hết toàn lực bắt đầu hạn chế Diễn Thiên Châu khuếch trương. Toàn lực tăng lên độ dày linh lực của thế giới này, cùng phẩm chất bổn nguyên Diễn Thiên Châu.

Nếu chỉ dùng chứa chấp nhân khẩu, không gian phạm vi hai trăm ức dặm cũng đã đầy đủ, cho dù là ngàn triệu dân cư nơi đây cũng có thể thoải mái chứa chấp.

Giờ phút này Nhạc Vũ xem trọng chính là năng lực phân tích tính toán của Diễn Thiên Châu cùng cảm ngộ về thiên đạo. Ngoài ra còn sự chênh lệch thời gian bên trong Thiên Ý Phủ.

Đây là hai điều kiện mà hắn đang mong mỏi tăng lên thật lớn.

Ước chừng qua được nửa tháng, Diễn Thiên Châu mới dần dần khôi phục ổn định.

Phạm vi vẫn là hai trăm ức dặm, nhưng phẩm cấp linh lực đã tăng lên mấy chục lần, dù là Thái Ất Chân Tiên đỉnh phong cũng có thể cư trú.

Mà nguyên thần tinh hạch mang đến lực lượng bổn nguyên vẫn còn lưu lại một bộ phận, đã phân bố khắp các nơi trong thế giới này, cũng đã không còn gây nhiều ảnh hưởng, chi bằng cứ để Diễn Thiên Châu chậm rãi hấp thu dung hợp.

Phỏng chừng khi toàn bộ lực lượng bổn nguyên tan thành một khối, thế giới Diễn Thiên Châu hắn có thể chứa được cả Huyền Tiên tu sĩ.

Có thể xem như là đại thiên thế giới chỉ đứng sau hồng hoang bản giới.

Mà Diễn Thiên Châu hiện tại cũng trở thành một trong những căn cơ trong tay hắn, còn vượt hơn cả căn cơ phương bắc.

Hồn niệm càn quét một phen, Nhạc Vũ lại đi vào trong Thiên Ý Phủ, sau đó chân mày hắn chợt nhíu lại, trong mắt lộ vẻ vui mừng.

Diễn Thiên Châu mở rộng, đồng dạng cũng có vô số linh mạch được hình thành, toàn bộ đều được dẫn dắt vào bên trong động thiên phúc địa nơi này, khiến thời gian chênh lệch đã tăng lên gần chín mươi lần!

Mặc dù ba mươi sáu động thiên đứng đầu hồng hoang cũng không thể so sánh. Cơ hồ có thể ngang hàng với tầng cao nhất trong ba mươi sáu động thiên, cùng Diệu Pháp Đại La Thiên, Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên, Thượng Thanh Cảnh Vũ Dư Thiên, Ngọc Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên tương đương!

- Nguyên bản chỉ là vì thần tinh cùng Hỗn Độn Khí mà đến, thật không ngờ trong tay Hình Thiên còn có linh vật như vậy!

Từ cuộc chiến bên trong ý thức hải của Chiến Tuyết thăm dò được Hình Thiên đang ẩn giấu bên trong Hỗn Độn Hải, Nhạc Vũ đã dự đoán được trong tay vị thượng cổ Chiến Thần này nhất định có được không ít vạn vật mẫu khí mà hắn đang cần gấp sử dụng, nhưng hôm nay lấy được viên nguyên thần tinh hạch thực sự là vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nhẹ giọng cười, trong kim sắc long đồng của Nhạc Vũ lóe lên vô số tử kim phù văn huyền bí.

Diễn Thiên Châu tấn cấp, biến hóa trực tiếp nhất chính là khả năng suy diễn hiện tại của hắn tiếp tục tăng lên gấp đôi!

Hơn nữa bổn nguyên kết cấu trọng yếu nhất của thế giới này, pháp tắc đại đạo đều có thể nhìn thấy rõ không còn sót một chút gì, không còn gì ảo diệu.

Thậm chí cũng không cần hao tốn nhiều thời gian đi tìm hiểu suy diễn, nhưng đã hoàn toàn chân chính hiểu rõ huyền ảo bên trong, không thua gì nửa bổn Hà Đồ Lạc Thư!

Nhạc Vũ mơ hồ đã có dự cảm, phỏng chừng bản thân mình chỉ cần thêm nửa bước là có thể bước vào cảnh giới chí thánh chí minh! Có thể kề vai với Tam Thanh, trình độ trận phù lên tới cảnh giới mà chính Phục Hy cùng Nữ Oa cũng chưa từng bước tới!

Phỏng chừng tới khi đó chính hắn bắt đầu tới lúc bước chân vào Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới!

Nhưng ngay sau đó hắn chợt cười khổ sáp.

Chỉ kém nửa bước, nghe như đã gần kề trong gang tấc, nhưng ở trong mắt hắn chẳng khác gì chỉ xích thiên nhai!

Hắn thật sự không đủ thời gian, kỳ thật chỉ cần dùng Hà Đồ Lạc Thư, ở bên trong Thiên Ý Phủ tìm hiểu thêm năm ngàn năm hoặc một vạn năm, cũng không cần phải cầu trợ ngoại lực hắn cũng sẽ không khó khăn gì bước vào Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới!

Nhưng nếu đợi tới lúc đó, hắn lại làm sao ứng đối đại kiếp nạn sắp xảy đến với mình?

Đáy lòng xẹt qua một tia âm mai, Nhạc Vũ lập tức thu hồi toàn bộ suy tư, ngồi xếp bằng bên dưới gốc Tiên Hạnh.

Hắn mở ra toàn bộ Hà Đồ Lạc Thư, tiếp tục bố trí Thúc Linh trận kế tiếp, lại lấy ra toàn bộ Hỗn Độn Khí.

Ngoại trừ phần được phân chia trước đó, cũng lấy ra được một bộ phận từ nguyên thần tinh hạch. Đáng tiếc hơn phân nửa bên trong đã dung nhập vào trong bổn nguyên, cho dù lấy khả năng Nhạc Vũ cũng chỉ miễn cưỡng bảo tồn được một phần ba số lượng.

Mà số Hỗn Độn Khí kia cũng đã có thể tiếp tục chế tạo ra một thanh sơ giai tiên thiên chí thánh!

Không chút do dự, hắn liền triệu ra Ngũ Hành kiếm trận thủ ngay trước người. Nhạc Vũ trực tiếp bắn ra ngón tay, liền đem đoàn ngũ sắc linh quang lớn nhất bắn vào bên trong kiếm trận.

Ngay sau đó vô luận là Ngũ Hành kiếm, cùng Âm Dương Bát Quái trận đồ bên dưới đều bắt đầu lóe ra linh quang. Một tia quang mang phù văn đem tiên thiên kiếm khí cùng trận đồ bao phủ lại, vẫn liên hệ lẫn nhau.

Dù chưa hình thành linh kén, tiên thiên phù văn lại vừa mới sinh ra, đã lập tức bị Hồng Mông chí bảo toàn bộ hấp thu vào, chậm rãi hoàn thiên lên phù trận bên trong kiếm khí cùng trận đồ.

Đôi long đồng của Nhạc Vũ bị đoàn linh quang rực rỡ chiếu sáng lấp lánh đến chói mắt vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1295: Có phát hiện khác!

Thần niệm chia thành sáu tia thăm dò vào bên trong kiếm trận cùng trận đồ, mắt thấy Hồng Mông chí bảo chậm rãi dung hợp Hỗn Độn Khí, hoàn thiện kiên cố, dần dần kéo lên tới tiên thiên chí thánh, trong lòng Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy chấn đãng.

Cho đến hôm nay bộ Ngũ Hành kiếm trận này mới chính thức xem như hoàn thành bước đầu!

Lúc trước tuy có được ba đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng dù sao cũng chỉ đạt tới tiên thiên siêu phẩm mà thôi, không cách nào đánh đồng với vài món Hồng Mông chí bảo nổi danh đã lâu trên hồng hoang, thật không cách so sánh.

Mãi cho tới lúc này năm thanh kiếm khí kể cả trận đồ đều đã đạt tới tiên thiên chí thánh. Giống như hiện tại mới đủ căn cơ năng lực đối kháng cùng những Hồng Mông chí bảo lâu đời!

So với Tru Tiên kiếm trận có lẽ còn có chút không sánh bằng, nhưng về trình tự cũng đã hoàn toàn vượt qua tiên thiên chí thánh nhất cấp.

Mà món chí bảo trong tay cũng không chỉ đơn giản là tăng lên chiến lực…

Vô luận là cùng người đấu pháp hay tìm hiểu ngộ đạo, đều đạt được ích lợi lớn lao.

Nhẹ giọng cười, Nhạc Vũ thu lại bộ Ngũ Hành kiếm vào bên trong đan điền. Quả nhiên một thân ngũ hành pháp lực được bộ kiếm trận chuyển hóa gia trì cơ hồ ngay lập tức tăng lên ước chừng một phẩm cấp.

- Tầng hai mươi bốn!

Nhạc Vũ nhíu mày, bản thân cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Lấy ngũ hành khí tức bực này thi triển Ngũ Sắc Thần Quang có thể tăng lên tới tầng hai mươi bốn đỉnh

phong!

Cảnh giới so với hai đầu Khổng Tước mặc dù còn chưa đạt tới, nhưng uy lực cũng đã kém không xa!

Theo sát phía sau lại chuyển thành Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp. Hiệu quả tăng cao mặc dù không khoa trương như Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng cũng không nhỏ chút nào.

Ít nhất nếu gặp phải "Kiền thích chi vũ" của Hình Thiên, hiện giờ Nhạc Vũ đã có tự tin một mình ở trong cuộc chiến công bằng ngăn cản được mười ngày thời gian.

Nếu đến lúc đó Hình Thiên còn chưa kiệt sức, Nhạc Vũ hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Nếu ngược lại Hình Thiên kiệt lực, tự nhiên hắn có thể chém giết Hình Thiên ngay dưới kiếm.

Tính toán chiến lực của mình một phen, Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn vào đoàn ngũ sắc linh quang còn lại.

Thoáng do dự một lúc, Nhạc Vũ lấy ra Côn Luân Kính, đem đoàn Hỗn Độn Khí còn lại dẫn dắt vào bên trong cổ kính.

Thượng cổ linh kính này quả nhiên dị thường thần diệu, nhưng lấy phẩm cấp kia đối mặt với đối thủ như Hình Thiên, là nhân vật Thái Thượng Kim Tiên có chiến lực đỉnh cấp tột cùng, dĩ nhiên vẫn còn chưa đủ sức.

Một trận chiến vừa rồi hắn không phải không lấy Côn Luân Tâm Kính Thuật chiếu qua, cố gắng định trụ thần hồn của Hình Thiên, nhưng nhiều nhất chỉ có thể duy trì được tích tắc thời gian đã bị giãy thoát, tác dụng bé nhỏ không đáng kể, đối với cả chiến cuộc cơ hồ không hề có trợ giúp.

Trong đó cũng có một bộ phận là bởi vì Hình Thiên là Vu Sát song tu, trời sinh không sợ tâm linh huyễn pháp. Nhưng việc xảy ra như thế cũng đủ để cảnh báo Nhạc Vũ.

Từ thời thượng cổ, Côn Luân Kính vốn là đệ nhất chí thánh linh bảo. Lần này chỉ là chữa trị, tiêu hao Hỗn Độn Khí tự nhiên vượt xa khả năng đúc lại một chí thánh linh bảo mới.

Qua mấy ngày sau, bên trong Thiên Ý Phủ dâng lên một vầng minh nguyệt, kính quang thanh u phảng phất như ánh trăng phát ra ánh sáng lạnh buốt ảo mộng, tựa hồ có thể xuyên thấu lòng người.

Nhạc Vũ vươn người đứng dậy, nhìn lên Côn Luân Kính trên đỉnh đầu, trong mắt tràn đầy ý cười.

Một Hồng Mông kiếm trận chân chính thành hình, một Côn Luân Kính chỉ kém nửa bước có thể khôi phục tới tiên thiên chí thánh đỉnh phong, lại thêm Diễn Thiên Châu được mở rộng gấp trăm ngàn lần!

Lần này hành trình Hỗn Độn Hải thu hoạch vượt xa mong muốn của hắn!

Chỉ tiếc nhân vật giống như Hình Thiên, có thể cam tâm mạo hiểm vẫn lạc liều lĩnh thu thập thật nhiều vạn vật mẫu khí cũng chỉ có một vị mà thôi…

Lại cẩn thận quan sát huyết kén không ngừng bành trướng trên không trung, Nhạc Vũ mới cất bước trở về bên ngoài thế giới Diễn Thiên Châu.

Thần quốc của Hình Thiên cũng đã hoàn toàn phá thành mảnh nhỏ. Bị thời không phong bạo tụ tập thúc đẩy, khoảng cách hoàn toàn tan rã hỏng mất phỏng chừng chỉ thêm vài ngày nữa.

Thần niệm Nhạc Vũ chuyển động, liền đem ba trăm sáu mươi lăm thanh Thai Tàng Hư Không kiếm triệu tới trước người.

Nhìn thấy trên thân kiếm loáng thoáng hiện ra vết rách, không khỏi lắc nhẹ đầu.

Bộ kiếm khí này khi kết hợp cùng kiếm trận, miễn cưỡng xem như là hậu thiên chí thánh, có Trấn Thế Chung trấn áp uy lực không nhỏ.

Không ngờ chỉ bị một tiếng quát của Hình Thiên liền tán loạn hoàn toàn, thậm chí thân kiếm cơ hồ muốn vỡ vụn.

Hắn thu hồi bộ kiếm khí, lại đưa mắt nhìn không gian sắp diệt vong, ánh mắt chợt lướt qua một lượt.

Hắn đang định rời đi, bỗng dưng nhíu mày nhìn về phía kim hoàng sắc bảo tọa

mà Hình Thiên từng ngồi qua.

Không gian thần quốc mặc dù đã mở tung vô số vết rách, nhưng kim ỷ khổng lồ kia cùng phạm vi không gian ngàn vạn trượng chung quanh lại chưa hề tổn hại chút nào.

Nhạc Vũ liếc mắt nhìn lại cũng không thấy có gì thần kỳ, cho dù dùng long đồng quan sát cũng không thấy có bất cứ dị thường nào. Nhiều nhất chỉ là tài liệu sử dụng có chút khác thường, nhưng cũng không phải tài liệu quý hiếm đặc biệt. Không phải là ác kim, cũng không phải Thiên Ngoại Kỳ Kim, không giống phù văn cũng không phải trận phù.

Nhưng cũng chính vì nguyên nhân như thế nên càng khiến người thêm sinh nghi. Với tính cách của Hình Thiên, sao có thể hao tốn nhiều thời gian chế tạo ra một món đồ vật như vậy, đối với hắn mà nói không hề có ích lợi gì.

- Cổ quái…

Chỉ thoáng trầm ngâm, Nhạc Vũ lắc mình đi tới bên cạnh kim ỷ, cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Sau một lát hắn đột nhiên động thủ, nhẹ nhàng vỗ lên trên mặt kim ỷ.

Nhìn qua như thật nhẹ nhàng, chưa từng dùng chút sức lực nào, nhưng kim ỷ khổng lồ lập tức nứt vụn toàn bộ, bên trong rõ ràng có hai luồng bạch quang bay ra, vút lên bầu trời trốn chạy.

Nhạc Vũ khẽ kêu một tiếng kinh dị, pháp lực lập tức bắn ra ngưng tụ thành hai ngũ sắc cự chưởng, đem hai luồng bạch quang chặt chẽ bắt lấy!

Đợi khi Nhạc Vũ đem hai luồng bạch quang nhiếp tới trước người, sắc mặt hắn không khỏi chấn động.

- Quả nhiên là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phiến, Hình Thiên không ngờ còn có vật này. Chẳng thể trách vị thượng cổ Chiến Thần kia phải trọng luyện binh khí trong tay, lần này suýt chút nữa đã bỏ sót…

Thoáng suy ngẫm, Nhạc Vũ lấy ra vài trương tín phù, đánh vào trong hư không, tản ra khắp bốn phương tám hướng.

Hai tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp là dựa vào lực lượng của mấy người Tử Vân Ngọc Lăng Tiêu mới lấy được tới tay, nhưng cũng do hắn tự mình phát hiện, vài vị trưởng bối kia phỏng chừng cũng không mặt mũi yêu cầu với hắn.

Nhưng việc này có báo qua cho họ một tiếng hay không lại là một chuyện khác, ở trong mắt Nhạc Vũ nhân tình cũng thật trọng yếu, liên quan đến lòng tín nhiệm.

Tạm thời thu nhiếp hai kiện chí bảo vào bên trong Diễn Thiên Châu, ngay sau đó Nhạc Vũ dùng hồn niệm đem toàn bộ thần quốc của Hình Thiên càn quét qua lại một phen.

Thẳng đến khi xác nhận nơi này xác thực không còn gì bỏ sót, lúc này thân ảnh Nhạc Vũ mới dần dần phai loãng, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh, rời khỏi tiểu thiên thế giới kia.

Mà bên trong hư không có một đạo ngũ sắc độn quang chợt lóe rồi biến mất, thẳng theo những ti tuyến tín ngưỡng lực tìm kiếm bay đi.

…

Một năm sau, vẫn bên trong Hỗn Độn Hải, thân hình Nhạc Vũ đang đứng trước một đoàn thời không phong bạo, sắc mặt trắng bệch, trong miệng tràn ra vài phần tơ máu.

Chỉ mới tích tắc trước đó, một tiểu thiên thế giới còn lớn hơn Thiên Nguyên Giới nổ tung ngay bên cạnh hắn, mảnh nhỏ không gian vô cùng tận cùng thời không linh lực lập tức băng tán. Năng lượng phong bạo sau khi nổ tung trực tiếp đem hết thảy sự vật chung quanh tiêu hủy toàn bộ, khiến cho vài tiểu thiên thế giới kề cận cũng bị liên lụy nổ mạnh như mắc xích.

Nhạc Vũ vốn đang ở gần bên, tuy lập tức phát hiện đúng lúc lẩn tránh, may mắn thoát được kiếp nạn, nhưng không khỏi bị cương kình đập vào làm nội tạng tổn thương.

Mặc dù ngày đó cùng Hình Thiên đấu chiến, thương thế của hắn cũng không trầm trọng như hôm nay.

Hắn có Ngũ Sắc Thần Quang tương trợ, Côn Luân Kính chiếu rọi chư giới, trong đầu không ngừng suy diễn tính toán, nhưng vẫn nửa bước khó đi bên trong Hỗn Độn Hải.

Chỗ hung hiểm như vậy, thật không biết suốt bảy vạn năm thời gian Hình Thiên làm sao tồn tại bình yên như thế.

Ước chừng chỉ có trình độ trận phù chân chính đạt tới chí thánh chí minh cảnh giới mới có thể đem toàn bộ biến hóa của Hỗn Độn Hải hiểu được rõ ràng, chân chính đi lại tự nhiên bên trong đó.

- Thật không hổ là đệ nhất hung địa trong hồng hoang vũ nội…

Tự giễu một tiếng, Nhạc Vũ phất tay áo đem sinh linh cất giấu trong tu di không gian cùng đưa vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Hình Thiên bồi dưỡng năm trăm triệu nhân khẩu tín ngưỡng bên trong Hỗn Độn Hải, ngoài ra còn có vô số sinh linh thảo mộc, thậm chí kể cả hỗn độn sinh linh huyết mạch tuyệt tích thế gian thời thượng cổ.

Vừa rồi Nhạc Vũ mạo hiểm cũng không phải không có thu hoạch. Trước khi hắn rời đi, đã phỏng chế theo phương pháp Tụ Lý Càn Khôn của Trấn Nguyên Tử dùng tay áo mở ra, ở thời khắc cuối cùng đem vô số sinh linh bên trong tiểu thiên thế giới kia toàn bộ nhiếp ra ngoài.

Dùng một tia ý niệm nhìn vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Chỉ thấy nơi mặt đất hoang vu hiện giờ đã có thật nhiều sinh linh cư trú lại.

Suốt một năm lẻ bốn tháng thời gian, Nhạc Vũ đi lại bên trong Hỗn Độn Hải tìm tòi khắp chung quanh mới đem nhân khẩu sinh linh mà Hình Thiên bồi dưỡng toàn bộ dời vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Tổng cộng là bốn trăm ba mươi triệu người! Bộ phận còn lại Nhạc Vũ vẫn chưa tìm kiếm tới.

Dù sao tiểu thiên thế giới dùng nuôi dưỡng Nhân tộc phần lớn thời gian đều dựa vào lực lượng của Hình Thiên mới có thể sinh tồn bên trong Hỗn Độn Hải.

Một khi Hình Thiên thân vẫn, những tiểu thiên thế giới mới sinh không bao lâu, lại vô cùng yếu ớt sẽ lập tức bị linh lực cuồng bạo bên trong Hỗn Độn Hải càn quét.

Có thể cứu được bốn trăm ba mươi triệu nhân khẩu kia, Nhạc Vũ cũng đã dốc hết toàn lực của chính mình.

Diễn Thiên Châu mở rộng thêm hai trăm ức dặm, diện tích này ước chừng còn lớn hơn lúc trước gấp trăm lần.

Cho dù tuyệt đại bộ phận bên trong đều là biển cả, nhưng vẫn có thể xem như lớn đến khủng bố.

Bốn trăm ba mươi triệu người, cộng thêm hai trăm triệu trước đó, cũng chỉ mới chứa chấp được chưa tới phân nửa thế giới bên trong.

Chỉ thấy có vô số tín ngưỡng lực dâng tràn như thủy triều hướng bên trong Thiên Ý Phủ lao tới.

Huyết kén quanh người Chiến Tuyết được tín ngưỡng lực vô cùng nồng đậm thấm vào, càng thêm nồng dày, sáng chói rực rỡ.

Cắn nuốt thần tinh của Hình Thiên, đồng đẳng đạt được số tín đồ của hắn lưu lại. Có Nhạc Vũ cùng Phục Hy liên thủ cùng nhau che lấp thiên ý, lúc Chiến Tuyết tiếp nhận cũng không hề trở ngại, thuận lợi tới mức làm người khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1296: Hà Đồ dị biến

Chín mươi lần thời gian chênh lệch, bên ngoài là một năm lẻ bốn tháng, đổi lại bên trong Thiên Ý Phủ đã qua một trăm hai mươi năm thời gian.

Có thêm tín ngưỡng lực của mấy trăm triệu nhân khẩu thêm vào, Huyền Sát Chiến Ma chân khí của Chiến Tuyết đã tiến lên tầng hai mươi tám đỉnh phong. Mỗi ngày càng tăng thêm, mỗi ngày càng củng cố.

Mà thần lực của nàng lại giống như mặt trời, vô hạn vô biên, không ngừng sôi trào dũng động không dứt bên trong Thiên Ý Phủ.

Mỗi một cơn sóng phập phồng, mỗi một ba đào khởi động, đều có thể làm dao động hơn phân nửa địa vực bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Mạnh mẽ tới mức khiến thần cách của Nhạc Vũ cũng phải ảm đạm thất sắc.

Những ngày này nàng vốn đang ổn cố căn bản của chính mình, đợi đến khi bộc phát, là ngày Chiến Tuyết tiến lên Thái Sơ hồn ấn!

Mà ngày đó, tuyệt không nhiều hơn ba năm nữa!

- Chẳng thể trách người của Tây Phương giáo lại nhiệt tâm đối với Phật quốc đến như thế!

So sánh với Chiến Tuyết cùng Hình Thiên luôn dựa vào việc tu hành sát lực, kháng cự tín ngưỡng lực ăn mòn thần hồn. Tây Phương giáo mới chính thức xem như Thần Đạo song tu. Xem như ngoài Đạo gia lại mở ra thêm nhất mạch.

Mặc dù không phải chân chính thống nhất phương pháp trường sinh, nhưng đồng dạng cũng có thể xem là kề cận đại đạo.

Mà người của Tây Phương giáo phàm có Kim Cương vị nghiệp liền vô cùng nhiệt tình đối với việc mở mang Phật quốc.

Thường thường sẽ mang theo bên mình hàng ức tín đồ để chống đỡ Phật lực tiêu hao.

Mà vài vị phương Tây đại phật thường thường đều là người đứng đầu nhất phương thế giới.

Cẩn thận quan sát tình hình của Chiến Tuyết một lúc, giữa chân mày Nhạc Vũ không khỏi hiện lên một tia vui vẻ. Ngay sau đó thần niệm thăm dò bên trong Diễn Thiên Châu lại nhanh như chớp thu liễm trở về.

Rời khỏi địa phương thời không phong bạo đang tàn sát bừa bãi, ngay sau đó Nhạc Vũ triệu tập ba trăm sáu mươi lăm thanh Thai Tàng Hư Không kiếm trận đến bên người.

Đưa mắt nhìn hơn ba mươi thanh đã hoàn toàn chữa trị bên trong, thậm chí phẩm cấp cũng không thua kém Đại Tu Di kiếm, thần tình Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy khổ sáp.

Ở lại bên trong Hỗn Độn Hải một năm rưỡi, ngoại trừ đi tìm kiếm tín đồ còn lưu lại của Hình Thiên, thuận tiện hắn cũng cố gắng thu thập Hỗn Độn Khí.

Nhưng cũng chỉ đủ miễn cưỡng chữa trị được hơn ba mươi thanh hậu thiên nhị phẩm Tu Di kiếm, lại thuận tiện tăng lên tới hậu thiên nhất phẩm cảnh giới.

Tổng thể số lượng lại xa xa chưa đạt tới một phần vạn tiêu hao cho Ngũ Hành kiếm trận một năm trước.

Quả nhiên việc thu thập Hỗn Độn Khí đúng là không chút dễ dàng!

Lúc này toàn bộ tín đồ của Hình Thiên lưu lại trong Hỗn Độn Hải đã được hắn thu thập xong xuôi, xem như mọi việc đã kết thúc.

Nhưng hiện tại Nhạc Vũ cũng không có ý tứ muốn rời đi, hắn tìm kiếm một nơi có chút ổn định dừng lại thân hình, trong đôi long đồng như có suy nghĩ gì, nhìn vào tận sâu trong Hỗn Độn Hải.

Suốt một năm lẻ bốn tháng thời gian hắn càng xâm nhập vào trong Hỗn Độn Hải, càng thêm có cảm giác ngay trung ương vòng xoáy khổng lồ này xác thực

có một thứ đang tồn tại, đang ở xa xa hấp dẫn lấy chính mình.

Thậm chí tận sâu trong lòng hắn, thời thời khắc khắc đều có một loại cảm giác khao khát phát ra từ tận sâu trong bổn nguyên.

Sắc mặt do dự, trong mắt Nhạc Vũ cũng không ngừng giãy dụa, có lòng muốn đi vào trong tìm tòi, nhìn xem tột cùng chân tướng, nhưng rõ ràng hiểu được hung hiểm bên sâu trong Hỗn Độn Hải, bên ngoài đã là như thế, tận sâu trong thật khó bảo đảm không xảy ra việc gì.

Còn đang chần chờ khó quyết, trong lòng Nhạc Vũ chợt động, nhìn vào hư không phía sau. Chỉ thấy có một đạo tử kim phù đang xuyên qua bên trong Hỗn Độn Hải.

Linh quang ảm đạm cực kỳ, tựa hồ tùy thời tùy khắc sẽ bị phong bạo bên trong Hỗn Độn Hải xé nát.

- Lăng Tiêu tổ sư?

Chân mày nhướng cao, bên cạnh Nhạc Vũ lập tức hiện ra một ngũ sắc cự chưởng, xuyên qua hư không hướng tín phù chộp tới, nhiếp qua trước người liền dùng hồn niệm xem qua.

Đúng là tín phù của Ngọc Lăng Tiêu, bên trong đề cập tới chuyện Tạo Hóa Ngọc Điệp. Nhưng cũng không đưa ra yêu cầu muốn lấy tới, mà chỉ đề nghị hắn lưu lại một bản sao mà thôi.

- Bản sao Tạo Hóa Ngọc Điệp? Mấy vị này quả nhiên là tôn trọng ta. Nhưng tín phù tới đúng lúc như vậy, chẳng lẽ là thiên ý như thế…

Tâm niệm Nhạc Vũ thoáng động, chợt bật cười khẽ. Tử Vân, Khổng Dật cùng Phục Hy cũng có ý kiến giống Ngọc Lăng Tiêu, cơ hồ không hẹn mà cùng đề nghị một bản sao Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng bậc đạo điển tiên thiên tối cao trong hồng hoang, thậm chí hắn muốn phân tích được năm thành còn không thể nào, sao dám nói tới việc sao chép? Việc này cũng chỉ đành đợi đến ngày sau khi đạo pháp của hắn đại thành mới có thể nhắc tới.

Về phần thiên ý, mặc dù hiện giờ xem như Nhạc Vũ "làm việc" cho thiên đạo mà được bảo hộ, nhưng kỳ thật chính bản thân hắn cũng là một sự tồn tại đối kháng thiên ý chẳng khác gì Hồng Quân.

Nếu đã muốn tiêu dao trong thiên địa, cần gì để ý tới thiên ý? Chỉ cần làm việc theo bản tâm là được!

Gạt bỏ tia chần chờ cuối cùng trong lòng, Nhạc Vũ bỗng dưng lật tay, đem hai mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp cầm vào trong tay mình.

Ngay sau đó hắn đem hai mảnh tàn phiến dung nhập vào bên trong thân thể, tựa như bạch sắc dung dịch lướt nhanh qua các kinh mạch bên trong.

Cuối cùng dừng lại bên trong đan điền, được trung tâm Ngũ Hành kiếm trận hấp thu toàn bộ!

Ngay lập tức cùng mảnh nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp bên trong trận đồ tan cùng một chỗ, mà Âm Dương Bát Quái trận đồ lập tức liền mở rộng, ở bên ngoài hiện lên sáu mươi bốn quẻ tượng, liên tục chuyển hoán bất định bên trong hậu thiên bát quái.

Chỉ một thoáng sau, Hà Đồ Lạc Thư nằm trong đan điền phảng phất như được hấp dẫn, bị trận đồ hút nhiếp vào bên trong.

Một bên trái một bên phải, xoay quanh quấn quýt, phảng phất như là bộ phận phụ thuộc, mỗi bên trấn ngụ một phương.

Nhạc Vũ chợt ngây ra, theo bản ý của hắn hai khối mảnh nhỏ Ngọc Điệp chỉ cần tăng thêm uy lực của Hồng Mông kiếm trận đã là tốt lắm, nhưng xa xa chưa từng dự kiến được, ba kiện linh bảo cuối cùng đều có dị biến bực này. Vẻ mặt hắn không khỏi giật mình, trong đầu đem hết toàn lực thôi diễn lợi hại bên trong.

Thẳng đến khi cách đó không xa có một tiểu thiên thế giới ầm ầm nổ tung Nhạc Vũ mới chợt bừng tỉnh lại, liền lắc mình xa xa tránh né, ngay sau đó ánh mắt lập tức híp lại tươi cười.

- Tam bảo hợp nhất sao? Có chút ý tứ…

Thoáng chút suy ngẫm, chỉ trong nháy mắt Nhạc Vũ liền tính ra uy lực thời gian

tương hợp giữa Hà Đồ Lạc Thư cùng trận đồ.

Nếu cùng thúc giục, tuy sẽ tăng thêm việc tiêu hao pháp lực, nhưng ích lợi lẫn nhau giữa ba kiện linh bảo cũng sẽ tăng mạnh tới mức chưa từng có trước đó!

Ý cười trên mặt Nhạc Vũ càng thêm sáng lạn, không ngờ ngoại trừ La Bảo Kim Tiễn, Côn Luân Kính, Ngũ Hành kiếm trận chân chính thành hình, còn có Chiến Tuyết sắp bước lên cảnh giới Thái Sơ Kim Tiên, trong tay hắn lại tăng thêm được một lá bài tẩy.

Có được thủ đoạn như vậy, chỉ cần không gặp phải Chuẩn Thánh nhân vật thái cổ như Trấn Nguyên Tử, mặc dù là Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp Nhạc Vũ cũng có tự tin cùng một trận chiến. Thắng bại hay không Nhạc Vũ không thể cam đoan, nhưng vẫn có thể bình yên thoát thân.

Nhất thời cũng không có thời gian suy nghĩ thêm, tâm niệm chợt chuyển, Nhạc Vũ không chút do dự chạy thẳng vào tận sâu trong Hỗn Độn Hải.

Dùng kiếm trận phụ trợ, thúc giục Đại Ngũ Hành Nguyên Từ độn quang, thật nhanh xuyên qua bên trong Hỗn Độn Hải, tận lực lựa chọn một ít đường đi ổn định nhất bên trong lốc xoáy.

Gặp phải thời không phong bạo không cách nào tránh né hắn mới dùng Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ đánh tan.

Ngẫu nhiên phát hiện có Hỗn Độn Khí rơi rụng cũng sẽ thuận tiện tiếp thu.

Càng xâm nhập càng cảm thấy hung hiểm. Từ trong lốc xoáy văng ra tới tiểu thiên thế giới, tuyệt đại đa số đều bị nổ tung, giống như bọt khí băng diệt vô hình.

Nhưng nếu văng được tới vòng ngoài, đều có thể ổn định, không gian bên trong tổn thương không nhiều lắm.

Vì vậy càng xâm nhập linh lực phong bạo càng thêm mãnh liệt.

Đi tới nơi này, mặc dù mạnh mẽ như Nhạc Vũ cũng không cách nào điều động ngũ hành linh lực, thậm chí liên hệ cùng bổn nguyên hồng hoang cũng hoàn toàn cắt đứt.

Cũng may lúc này bản thân Nhạc Vũ đã tự hình thành một thiên địa, lại có thế giới Diễn Thiên Châu hậu thuẫn, cũng không đến nỗi gặp phải nguy cơ thiếu hụt linh lực.

Nhưng càng vào tận sâu trong lốc xoáy, Hỗn Độn Khí lại càng thêm nồng hậu, có thể nhìn thấy được những đoàn ngũ sắc linh quang không ngừng nhấp nháy bên trong lốc xoáy.

Nhưng tuyệt đại đa số bên trong Nhạc Vũ chỉ có thể đưa mắt mà thèm, không dám tiến tới gần chút nào.

Hỗn Độn Khí kia phần lớn đã bị linh lực phong bạo cuốn vào những nơi trọng yếu nhất, muốn thu thập trừ phi không cần mạng sống.

Đối với Thánh Nhân, Nhạc Vũ không biết là tình hình như thế nào, nhưng nếu cũng là Hỗn Độn Kim Tiên như hắn nhất định phải thân vẫn, dù là Hậu Thổ chỉ còn nửa bước đăng thánh tự mình đến đây cũng tuyệt không ngoại lệ!

Ngẫu nhiên đạt được chút Hỗn Độn Khí bị lốc xoáy tung ra cũng đã đủ làm cho hắn vô cùng vui mừng.

- Chẳng thể trách Phục Hy lại nói bên trong Hồng Mông Hải chính là Kim Đan của Bàn Cổ lưu lại…

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thật không tưởng tượng nổi, khí tức của Hồng Mông Hải hắn cũng đã mơ hồ có thể cảm giác.

Cơ hồ không khác biệt với bổn nguyên hồng hoang, là một biển lớn sâu không thấy đáy vô cùng thâm thúy bình tĩnh, nhưng một chỗ khác lại cuồng bạo mãnh liệt, thật sự làm người không cách nào phán đoán trước.

Lại phảng phất giống như một bổn nguyên thiên địa ở thế giới khác, làm lòng người phát sinh tò mò nhưng cũng tràn ngập sợ hãi.

Nhạc Vũ phân chia lốc xoáy của Hỗn Độn Hải thành chín tầng, nhưng lại hao phí suốt mấy tháng thời gian mới đi tới tận sâu trong tầng thứ tám.

Thời không linh lực nơi này bạo ngược tới mức cơ hồ chỉ tùy tiện đủ làm một vị

Đại La Kim Tiên tử vong.

Những chỗ có thể tạm thời dùng nghỉ chân cơ hồ hoàn toàn không nhìn thấy, cho dù có chỉ thoáng qua liền mất.

Suốt mấy tháng Nhạc Vũ liên tục suy diễn tính toán, cơ hồ tâm lực hao kiệt tận cùng, một thân pháp lực hùng hồn cũng tiêu hao hầu hết, cho dù có được năng lực hồi phục cường hãn tuyệt luân của Ngũ Hành phù trận, giờ phút này cũng có chút không sao đáp ứng nổi.

Chỉ riêng có tinh thần của hắn vẫn còn tràn đầy, bên trong hai mắt vẫn thần quang rạng rỡ.

Đi đến nơi này, lực tác động càng thêm rõ ràng, có thể rõ ràng cảm giác bản thân hắn cách vật kia không còn bao xa.

Đem Tam Giới Chân Tuyền hút vào trong cơ thể, khi Ngũ Hành pháp lực khôi phục tới đỉnh phong, một đoàn Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang bỗng dưng bắn ra.

Đợi khi Nhạc Vũ mạo hiểm đột phá bích chướng trùng điệp, tiến vào bên trong tầng thứ chín Hỗn Độn Hải, linh hiệu của Tam Giới Chân Tuyền đã hoàn toàn tan hết.

Vẻ mặt Nhạc Vũ cũng chợt ngẩn ra, chỉ thấy nơi này đều là những điểm ngũ sắc quang mang sáng ngời, vô cùng rậm rạp, tràn ngập khắp các nơi, tuy càng thêm hung hiểm nhưng nơi này mới chân chính được gọi là Hỗn Độn Hải!

Giờ phút này ánh mắt Nhạc Vũ đang tập trung vào vạn vật mẫu khí còn chưa phiêu tán, mà cách đó không xa hiện ra hai điểm quang mang một lam một hồng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1297: Hỗn Độn linh vật

Ở ngay trước mắt những đoàn Hỗn Độn Khí phiếm xuất ngũ sắc quang hoa, nơi đó được gọi là Hồng Mông Hải.

Nhìn qua phạm vi chỉ khoảng mười vạn trượng, nhưng nơi này cũng đã được Phục Hy gọi là "hải", tự nhiên cũng phải có lý do riêng của nó.

Nhạc Vũ dù không dùng hồn niệm đi thăm dò, nhưng cũng có thể biết được không gian bên trong tất nhiên phải rộng lớn tới mức khó thể tưởng tượng.

Có thể thai nghén ra vô số tiểu thiên thế giới, năng lượng súc tích bên trong nhất định phải vô cùng kinh người!

Bên ngoài Hồng Mông Hải, lại lóe sang một lam một hồng hỏa diễm cùng thủy dịch, quay chung quanh lốc xoáy phạm vi mười vạn trượng kia, xoay tròn không ngớt.

Vừa lúc nằm ngay giữa Hồng Mông Hải cùng Hỗn Độn Hải, hấp dẫn lại bài xích lẫn nhau.

- Đây là…

Trên mặt Nhạc Vũ tràn ngập vẻ không dám tin. Hắn cũng không gọi ra tên của hai luồng linh thủy lẫn linh diễm kia, trong đầu cũng không hề có nửa phần trí nhớ.

Hắn chỉ cảm thấy linh thủy lẫn linh diễm kia vô cùng tinh thuần, trong những đạo điển mà hắn xem qua hoàn toàn không có chút ghi chép gì về hai vật này.

Điều này cũng có ý nghĩa, trước mắt vật mà hắn chứng kiến chính là tuyệt đỉnh linh trân vừa ra đời không lâu sau khi hồng hoang sơ khai!

Chỉ thoáng chốc Nhạc Vũ cơ hồ liền khẳng định, suốt bảy vạn năm nay Hình

Thiên tuyệt chưa từng đến qua nơi đây, đi vào tận sâu trong tầng thứ chín Hỗn Độn Hải.

Nếu không chí bảo linh vật bậc này mặc dù có liều mạng vắt hết óc hắn cũng sẽ đoạt trở về!

- Hỗn Độn Chân Thủy, Hỗn Độn Linh Diễm…

Trong miệng thì thầm, vừa đặt tên cho hai loại chí bảo này, hơi thở của Nhạc Vũ bỗng nhiên cũng trở thành gấp gáp.

So sánh với hai đóa linh thủy linh diễm kia, đóa Tiên Thiên Đâu Suất Tử Dương Thần Diễm mà hắn thu thập được chẳng khác gì như trời với đất!

Hai vật kia trời sinh rõ ràng phải đứng đầu toàn bộ vạn thủy vạn diễm trong hồng hoang!

Nhưng khi Nhạc Vũ nhìn thấy vô số tiểu thiên thế giới vừa văng ra hướng Hồng Mông Hải liền bị tiêu tán, trong lòng chợt trầm xuống đáy cốc.

Nơi này cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có gần trăm tiểu thiên thế giới bị nổ tung.

Cũng khiến quanh thân Hỗn Độn Hải biến thành một mảnh tử địa.

Tùy tiện đi tới gần, mặc dù là Thái Thượng Kim Tiên cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Mà Hỗn Độn Thủy Diễm chỉ sợ cũng chỉ có thể đưa mắt thèm muốn từ xa.

Thân hình chớp động, hắn rời khỏi nơi đó, đặt chân ở một nơi khác, ngay địa phương an toàn, bên trong long đồng của Nhạc Vũ rõ ràng lóe ra vô số tử kim phù văn, bắt đầu điên cuồng tính toán.

Càng đến cuối cùng, trong lòng hắn càng thêm lạnh lẽo, bất kể hắn thôi diễn như thế nào, khả năng thu được hai vật Hỗn Độn chí bảo kia đều cực kỳ bé nhỏ. Mặc dù bên trong có mấy kế hoạch hơi có chút khả thi, nhưng đều phải buộc hắn dùng thân mạo hiểm.

Ngay khi trong lòng hắn cơ hồ muốn buông tha, thân hình Nhạc Vũ chợt khựng lại.

Hồn niệm của hắn tiến hành suy tính, hiện tại cũng đã có kết quả.

- Vô thượng đại đạo sao?

Chỉ cần dung hợp Tiên Thiên Hỗn Độn Chân Thủy cùng Linh Diễm kia, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết của hắn sẽ lập tức đẩy tới vô thượng cảnh giới! Thậm chí còn sẽ vượt qua!

Ngoài Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, An Thiên Sáng Quyết, Cửu Chuyển Huyền Công, hắn sẽ có được thêm một môn vô thượng thần thông!

Hít sâu một hơi, trong đồng tử Nhạc Vũ lập tức lộ ra hai đạo tinh mang sắc bén. Vẻ sáng bóng bên trong phảng phất giống như hai ngọn lửa đỏ, hừng hực thiêu cháy.

Lần này sự tình không chỉ liên quan tới Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, tiến giai tới ba tầng cuối cùng, mà là liên hệ đến thành tựu ngày sau!

Hiện giờ tuy hắn có thật nhiều thần thong, nhưng muốn đánh bại thiên đạo, duy nhất có thể tác dụng chỉ có vô thượng thần thông!

Muốn thu hai Hỗn Độn linh vật này, đây là cơ hội duy nhất trong suốt bao nhiêu năm nay của hắn.

Hắn liên tục di chuyển khắp nơi bên trong tầng thứ chín Hỗn Độn Hải, quanh người bao trùm thật nhiều tầng bích chướng của các loại thần thông, bị linh lực phong bạo đập vào xé rách không ngừng vỡ nát.

Mà bên trong long đồng của Nhạc Vũ, phù văn ẩn hiện càng thêm điên cuồng.

Ngay sau đó hắn liếc mắt vào tận sâu trong Hồng Mông Hải, ngoài hai kiện Hỗn Độn linh vật kia, còn thứ gì đó tồn tại đã tác động đến hắn nằm sâu bên trong kia.

Hơn nữa nhất định cũng đang nằm bên trong Hồng Mông Hải, tựa hồ cũng chỉ cần chạm tay là đến!

Trong nội tâm Nhạc Vũ mơ hồ có một loại cảm giác, vật kia đối với hắn mà nói chỉ sợ cũng vô cùng trọng yếu, thậm chí là mấu chốt giúp hắn chứng đạo.

Nhưng lực chú ý của Nhạc Vũ chỉ nhìn vào bên trong Hồng Mông Hải một lát, sau đó cực kỳ bình tĩnh thu hồi ánh mắt.

Tầng thứ chín Hỗn Độn Hải đã làm cho hắn tùy thời tùy khắc lâm vào nguy hiểm tử vong.

Nếu còn tiếp tục liều lĩnh, muốn xâm nhập sâu hơn vào Hồng Mông Hải, vậy rõ ràng chân chính tự đi tìm đường chết.

Có Hồng Quân tồn tại, Nhạc Vũ tuyệt không dám đổ bạc vận khí của chính mình, hi vọng bản thân bình yên quay về.

Hắn có thể ở trong vô số hung hiểm luôn luôn sinh tồn cho tới nay, chính là vì mỗi lần hắn thôi diễn tính toán đều đoán ra kết quả xấu nhất, vì vậy trước tiên tiến hành suy tính mà thôi.

Kiện đồ vật bên trong mặc dù trọng yếu tới bao nhiêu, nhưng cũng không đáng quý bằng tính mạng của chính hắn.

Ở tầng thứ chín lốc xoáy, không ngừng di chuyển thân hình, phiêu đãng khắp nơi, mãi cho tới ngày thứ chín vẻ mặt Nhạc Vũ bỗng dưng chuyển sang vô cùng ngưng trọng.

Hắn phẩy nhẹ tay áo, đem một đoàn ngũ sắc linh quang vừa ngẫu nhiên bay tới bên cạnh thu vào bên trong, đồng thời đem vài giọt Tam Giới Chân Tuyền hút vào trong cơ thể, làm dịu đi kinh mạch gần như khô cạn.

Trong thoáng chốc đó, trong lòng Nhạc Vũ cũng đã không còn suy nghĩ thêm điều gì khác.

Kiếm trận trận đồ dưới chân mở ra, Hà Đồ Lạc Thư trôi nổi hai bên, năm thanh tiên thiên Hồng Mông kiếm khí huyền phù quanh người, trong tay cầm thanh tiên thiên siêu phẩm canh kim kiếm khí của Lý Trường Canh, thân hình Nhạc Vũ tựa như mũi tên rời khỏi dây cung, bắn thẳng vào tận sâu trong lốc xoáy.

Khí thế toàn thân giống như thanh kiếm, vô cùng sắc bén, trực tiếp xuyên vào ngay chỗ yếu ớt nhất của tầng thứ chín Hỗn Độn Hải, lấy xu thế chưa từng có từ trước tới nay đem cương kình linh bạo đều chém vỡ ra!

Thế như chẻ tre, mãi cho đến khi xâm nhập vào bên cạnh địa phương kia, kiếm thế của Nhạc Vũ lúc này mới thoáng dừng lại, bị vô số bích chướng vô hình ngăn trở, tầng tầng lớp lớp chồng chất, thanh thế dần dần suy yếu, cương kình cùng linh lực phong bạo bị chém văng chung quanh lại tiếp tục tụ tập đến.

Trong mắt Nhạc Vũ chợt thoáng hiện cường quang tựa như tinh thần nứt toác!

Pháp lực vốn đã khô kiệt bên trong thân thể được bí pháp thúc giục, không ngừng sôi trào chấn đãng, kiếm khí đột nhiên tăng mạnh, ngũ sắc kiếm ảnh biến thành một đầu tử kim cự long ngàn trượng giận dữ rít gào, trở chướng trùng điệp trước người lập tức bị một kích dập nát, ngay sau đó thanh siêu phẩm canh kim kiếm khí trong tay Nhạc Vũ lại không chịu nổi cự lực đập vào, băng tán thành vô số mảnh nhỏ.

Nhạc Vũ khởi động phương pháp Tụ Lý Càn Khôn, thuận tay thu hồi những mảnh nhỏ canh kim, cả người hắn cũng hóa thành một đoàn ngũ sắc độn quang lọt vào bên trong tiểu thiên thế giới vừa bị tung vào bên trong Hồng Mông Hải không lâu.

Một tòa đại trận dùng Hà Đồ Lạc Thư cùng Hồng Mông trận đồ làm căn cơ lập tức mở ra.

Ngũ Hành pháp lực bên trong cơ thể được thúc giục lên tới cực hạn, đem hết toàn lực duy trì kết cấu thế giới vừa sinh ra đời.

Thân hình Nhạc Vũ lại bay nhanh tới gần hai đóa linh thủy cùng linh diễm, đưa tay khẽ vẫy, dùng Ngũ Sắc Thần Quang phá vỡ tiên thiên bích chướng trùng điệp, đem Hỗn Độn Chân Thủy mạnh mẽ trảo vào trong tay.

Ánh mắt Nhạc Vũ lại bắt đầu nhìn sang bên cạnh.

Mất đi Hỗn Độn Chân Thủy làm cân bằng, đoàn linh diễm đỏ rực lập tức bị lốc xoáy của Hồng Mông Hải ném vụt ra ngoài, tiến vào phạm vi bên trong Hỗn Độn Hải.

Trong mắt lướt qua một tia ý mừng, Nhạc Vũ không chút do dự đem Hồng Mông kiếm khí cùng trận đồ dưới chân thu vào trong tay, tổ hợp thành một thanh ngũ sắc cự kiếm, mà Hà Đồ Lạc Thư hóa thành hai luồng tinh quang uốn lượn hai bên thân kiếm, dưới chân cũng chuyển đổi thành Trấn Thế Chung.

Một tiếng chuông vang chấn đãng, đem thời không linh lực cuồng bạo tạm thời áp chế, một tiếng kiếm rít, Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm xé rách hư không, một đoàn hắc sắc kiếm quang bỗng dưng chém thẳng vào bên trong thời không lốc xoáy.

Chỉ thoáng chốc Nhạc Vũ cơ hồ đem toàn bộ thiên địa pháp tắc trước người chém thành hỏng mất.

Kiếm chuyển đao thế, nghịch thiên kiếm trực tiếp làm tan biến pháp tắc, khiến hư không nơi này gần như tan rã.

Ở trong mắt Nhạc Vũ, Thiên Ý kiếm tuy uy lực cường thịnh, có thể nắm thiên ý trong tay, khinh nhờn thiên đạo, nhưng đến tột cùng vẫn nằm trong thiên đạo pháp tắc hồng hoang, là kiếm quyết giết địch, không phải kiếm quyết cầu đạo!

Chỉ có bốn thức Nghịch Thiên đao thoát từ Quảng Lăng Tuyệt Kiếm mới có thể chính thức tiêu dao thiên địa, đạt tới đại đạo!

Giờ khắc này nghịch thiên kiếm đã thể hiện ra oai lực vô thượng, chỉ thấy sau khi hắc sắc kiếm quang trôi đi, một đạo tế ngân liền được sinh trưởng giữa hắn cùng Hỗn Độn Linh Diễm!

Vô số tiểu thiên thế giới quanh người đồng thời nổ tung, linh lực hủy diệt thế giới đập vào, khiến ngũ tạng của Nhạc Vũ cơ hồ lệch khỏi vị trí, toàn thân trên dưới nổ tung vô số huyết tuyến.

Mấy tầng bích chướng thần thông hộ thân đều diệt vong, dựa vào Côn Luân Kính cùng Trấn Thiên Tỳ hắn mới tránh né được kiếp số tử vong ngay trong tích tắc.

Thân thể hắn cũng không chút do dự hóa quang bay lên, nương theo xung lực phản nghịch cấp tốc tiến về phía trước.

Chỉ trong nháy mắt hắn đã men theo tia hắc tuyến tiến tới trước đóa Hỗn Độn

Linh Diễm, đưa tay trảo tới chụp gọn trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó hai đóa Hỗn Độn linh vật đồng thời đều hút nhiếp vào trong cơ thể hắn, chìm vào bên trong đan điền!

Chỉ trong thoáng chốc, kinh mạch vốn đã hoàn toàn khô cạn lập tức bừng sôi vô số thủy hỏa chân khí.

Vô cùng cuồng bạo, không ngừng chạy loạn va chạm bên trong kinh mạch cơ thể, Nhạc Vũ nỗ lực khống chế, độn quang từ Ngũ Hành Nguyên Từ chuyển thành Huyền Băng Ly Hỏa Độn phóng ngược ra bên ngoài.

Ngay trong chốc lát thời không phong bạo vừa bị áp chế suy nhược chuyển sang cực thịnh, hắn lại thuận tay hút nhiếp được một đoàn ngũ sắc linh quang thật lớn, chỉ một lát sau thân ảnh hắn đã biến mất bên trong tầng thứ chín Hỗn Độn Hải.

Độn quang bay nhanh không ngừng, cực lực đột phá ra ngoài xa xa.

Không giống như lúc mới đi vào, giờ phút này Nhạc Vũ cũng không cần lo lắng lưu lại chân khí, có thể nói vô cùng quen thuộc bay đi, chỉ sau nửa tháng đã đi tới tầng thứ ba Hỗn Độn Hải.

So sánh với tầng thứ chín bên trong, nơi này mặc dù vẫn còn hung hiểm nhưng đã giảm bớt rất nhiều.

Đi tới nơi này, quang hoa lập tức chớp lên quanh người Nhạc Vũ, hắn tìm được một tiểu thiên thế giới vừa được củng cố độn thân lao vào.

Cơ hồ cùng một thời gian, bên trong tầng thứ chín Hỗn Độn Hải, một huyền y đạo nhân tư thái thanh tao ôn nhã vừa bước vào bên trong.

Nhưng khi hắn vừa đưa mắt nhìn vào tận sâu trong lốc xoáy, đột ngột đứng yên ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1298: Kham đương đại nhâm

Dưới cây ngân hạnh, hai luồng khí một lam một hồng bay múa như long quanh người Nhạc Vũ, bởi vì dung luyện hỗn độn chân thủy và hỗn độn tinh diễm mà Huyền Băng Ly Hỏa chân khí bạo tăng không bị khống chế tràn ra ngoài khiến Thiên Ý phủ hiện giờ một nửa là thế giới của băng tuyết, một nửa rừng rực như Viêm Dương.

Lúc này bên cạnh Nhạc Vũ đang có mấy trăm người thần sắc chuyên chú nghe hắn giảng đạo, hơn phân nửa đều lộ vẻ say mê, phảng phất thanh âm thanh niên dưới cây là tiên nhạc tuyệt vời nhất thế gian.

Bởi vì truyền đạo cho môn hạ của mình nên Nhạc Vũ tận lực diễn giải, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, lời ít mà ý nhiều, nếu thấy có người lộ vẻ khó hiểu sẽ dừng lại giải thích tường tận khiến cho những tinh anh chân chính của Quảng Lăng tông đều có thể lĩnh ngộ.

Mấy người Nông Dịch Sơn cùng Cung Trí ngồi ở hàng đầu tiên, ngoài định thần nghe giảng thì trên mặt càng hiển hiện một tia kinh dung.

Qua liên tục gần trăm lần nghe giảng, mọi người trong Quảng Lăng so với lần đầu tiên có tình hình cơ hồ thất thủ kỳ thật đã là quá tốt, bất quá trong ngực mỗi người lúc này không khỏi phập phồng.

Lí giải của Nhạc Vũ đối với đạo hiển nhiên đã đến cực hạn, tiếp cận đến bản nguyên, tích lũy khí vận và công đức cũng đã đến đỉnh phong, từng câu từng chữ đều là thiên địa chi hiến, quy pháp thiên địa.

Điều này tuyệt không phải nói ngoa mà là sự thật như thế! Nhạc Vũ mỗi lần nói ra một chữ đều có thể làm cho thiên địa hô ứng, linh lực chấn động, dù lý giải đại đạo pháp tắc có chỗ sai lệch cũng có thể khiến cho pháp tắc thiên địa trong vòng tỷ vạn dặm hướng hắn nhận thức hoặc có ý dựa vào.

Cảnh giới như vậy đã vượt xa nhận thức của mọi người trong Quảng Lăng tông, chỉ qua mấy trăm năm nhưng ý niệm của Nhạc Vũ đã thừa đủ để bẻ cong Thiên Đạo, dù là những Thái Thượng Kim Tiên Đại La Hỗn Độn chỉ dưới thánh nhân trong truyền thuyết sợ là cũng không có lực lượng như vậy!

Phương bắc An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, nhị đế hợp nhất lực lượng lại có tể như vậy, chính là ngôn xuất pháp tùy!

Nhạc Vũ giảng đạo vẫn như cũ lấy luyện thể làm căn cơ, thần thông làm phụ, bất quá ngoài trụ cột thực sự tăng thêm không ít nội dung Cửu Chuyển Huyền Công, Tam Viên Chân Kinh, Tử Khuyết Thiên Chương, Hồng Mông kiếm điển làm chủ, Hà Đồ Lạc Thư cùng Địa Thư Minh Thư, Tứ Cửu Huyền Công, thậm chí Vô Thượng Ma Điển làm phụ, vừa giảng dải vừa chỉnh lý sở học.

Nếu chưa bắt tay chỉnh lý thì còn chưa phát giác, đến khi chính thức tiến hành bắt tay vào dung hợp thì mới giật mình nhìn lại đạo điển bản thân đã xem qua quả thật cực lớn, muốn dung hội hơn một tỷ đạo điển đạo gia lẫn những đạo điển tiên thiên đỉnh cấp tuyệt không phải chuyện dễ.

Cơ hồ mỗi thời mỗi khắc, Nhạc Vũ đều có thể cảm giác tạo nghệ Trận Phù của mình lại có tiến cảnh, tích lũy cơ sở ngàn năm gần đây trong Thiên Ý Phủ lại cao hơn một tầng.

Đang ngưng tụ linh quang vẽ ra trong hư không một bản Hậu Thiên sáu mươi bốn quẻ đồ thì tâm niệm Nhạc Vũ chợt động, nhìn về không trung thấy huyết kén mờ ảo lay động, lúc đầu chỉ nhè nhẹ rồi sau đó toàn bộ Thiên Ý phủ bắt đầu dâng lên sóng triều linh lực, trên linh kén sinh ra vô số vết rách lan tràn, sát lực khổng lồ bột phát ra bên ngoài.

Nhạc Vũ càng có thể cảm giác rõ ràng từng điểm lôi quang tử sắc bên ngoài đang tụ tập bao lấy Diễn Thiên Châu, thậm chí ngay cả mọi người trong Quảng Lăng tông đang nghe giảng cũng bừng tỉnh, kinh nghi bất định nhìn về phía trên.

--- Cuối cùng đến rồi!

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên tinh mang, chờ đợi qua ngàn năm, rốt cuộc cũng đến thời điểm Chiến Tuyết phá kén. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Sau một lát, hắn bình tĩnh lại, linh kén tuy có vết rạn nhưng cần qua một thời gian mới chính thức độ kiếp, liền lấy ra Trấn Thế chung lắc một cái, thanh âm ngân vang khiến mọi người đang thất thần bừng tỉnh.

--- Quẻ này tên là Vị Tế, trên quẻ Li, dưới quẻ Khảm, là hỏa trên thủy. Hỏa trên thủy, li trên khảm nên cuối cùng có thể thành tế giả.

- Tượng của quẻ biểu đạt lúc sự việc chưa thành, dùng cho quân tử phân biệt sự việc!

Giải thích tường tận một hồi, đến khi thấy vẻ mặt của mọi người không còn lộ vẻ khó hiểu, Nhạc Vũ mới khẽ gật đầu thu hồi Trấn Thế Chung:

- Hôm nay dừng ở đây! Thời gian còn lại các ngươi cũng không cần đến đây nghe đạo, ở trong Thiên Ý Phủtận lực lĩnh ngộ sở đắc, tinh tiến tu vi.

- Bệ Hạ! Đây là vì sao?

Nông Dịch Sơn nhướng mày, theo lệ thì cứ mười năm Nhạc Vũ sẽ khai đàn giảng đạo trong Thiên Ý phủ mười ngày, qua ngàn năm vừa đúng một trăm lần khiến mọi người thu hoạch không nhỏ, càng biết là cơ hội khó được, một lòng nghiên cứu huyền ảo, tận lực trúc ổn căn cơ.

-- Có thể nghe đạo ở đây cơ hồ có thể tương đương với thánh nhân giảng giải, dù trong Hồng Hoang cũng chỉ là có thể ngộ nhưng không thể cầu, huống chi Nhạc Vũ tuyệt không dấu diếm, hôm nay đột nhiên đình chỉ chẳng lẽ là có biến cố.

Không chỉ là Nông Dịch Sơn, ngay cả mấy người Xương Băng Hồng cũng trông sang vẻ khó hiểu.

Nhạc Vũ lắc đầu, cười giải thích:

- Qua ngàn năm, đạo ta giảng đã tới cực hạn các ngươi có thể tiếp cận, nếu siêng năng tham tập có thể thành tựu Thái Thanh Huyền Tiên.

Thấy mấy người Nông Dịch Sơn vẫn lộ vẻ tiếc nuối, Nhạc Vũ không khỏi bất đắc dĩ nói:

- Tiếp theo không thể nói bừa, các ngươi nghe cũng chỉ vô ích có hại! Thời gian

gần đây các ngươi có cảm giác phập phồng không yên?

Thấy mọi người đều khẽ giật mình, Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn:

- Ta dừng lại ở Hỗn Độn hải là vì đợi Tuyết Nhi, cũng là vì Quảng Lăng tông. Qua ngàn năm tu hành, tu vi các ngươi đã có thể đứng vững trong Hồng Hoang. Ta chuẩn bị rời đi, phản hồi Hồng Hoang, khi đó mọi việc hỗn loạn, nhất định khó phân tâm, muốn khai đàn giảng đạo cũng phải vạn năm về sau! Quảng Lăng tông đến từ Hạ giới, trừ ta cùng với Lăng Tiêu tổ sư cũng không dính nhân quả, lại có Thánh Nhân phù hộ. Chỉ cần đóng cửa tự thủ thì sát kiếp hồng hoang không quan hệ với các ngươi. Quảng Lăng ngày sau như thế nào đều phải xem vào các vị, Nhạc Vũ từ nay về sau chỉ sợ không cách nào phân tâm bận tâm tông môn. Trừ phi có một ngày có thể siêu thoát Thiên Đạo.

Nói xong lời cuối cùng , thấy mấy người Cung Trí Mạc Quân đều lộ vẻ nghiêm nghị, hai mặt nhìn nhau rồi cúi người hành lễ:

- Cẩn tôn pháp chỉ của tiền nhiệm Chưởng giáo!

Xương Băng Hồng lại khẽ nhíu mày:

- Lăng Tiêu tổ sư cùng Bệ Hạ đều là người Quảng Lăng tông, quan hệ này sao có thể tách rời? Cái gọi là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Hai vị nếu như suy tàn, Quảng Lăng ta cũng nhất định suy bại, lúc này càng phải đồng tâm hiệp lực.

- Đúng là không thể tách rời, bất quá nếu đã có Thánh Nhân ra tay, tự nhiên có thể hộ được Quảng Lăng bình an! Ta cùng với Lăng Tiêu tổ sư cũng sẽ hết sức mưu một đường lui cho Quảng Lăng tông!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trực tiếp ngắt lời Xương Băng Hồng, sau đó nhìn sang Nông Dịch Sơn nói:

- Hơn nữa với tu vi của các ngươi bây giờ sao có thể giúp được ta và Lăng Tiêu tổ sư? Trăm năm về sau, người bên cạnh có thể giúp ta ngoại trừ Chiến Tuyết cũng chỉ có Nguyệt Như, Ngao Tuệ cùng Đằng Huyền, ngay cả Sơ Tam khi đó sợ cũng cực kỳ miễn cưỡng.

Lời này nói thẳng đến cực điểm, sắc mặt mấy người Nông Dịch Sơn cùng Xương Băng Hồng đều tái nhợt, nhất thời im lặng, biết Nhạc Vũ nói vậy tuy khó

chịu nhưng cũng là sự thật, lúc này chợt có cảm giác minh ngộ hắn đang tiến hành an bài hậu sự, tâm chí kiên quyết, muốn đoạn hết tất cả lo lắng để siêu thoát đạo Hồng Mông.

Sơ Tam bên cạnh lại lộ vẻ tức giận, bộ dạng không cho là đúng, trong mắt đầy vẻ không phục, chỉ có Liễu Nguyệt Như giật mình lộ vẻ bất ngờ, hồi lâu mới lộ ra một tia kinh hỉ.

Im lặng dưới cây tiên hạnh một hồi, Nông Dịch Sơn mới đứng lên thi lễ rồi thởi dài một tiếng, hóa quang mà đi.

Mọi người còn lại đều đồng dạng, thần sắc phực tạp cực điểm, biết sau này có tới chín thành không gặp lại, hoặc là Nhạc Vũ trảm phá thiên đạo, hoặc là thân vẫn đạo tiêu. Cho dù siêu thoát thì cũng không có khả năng dừng ở Hồng Hoang quá lâu.

Thế nhân cho rằng thế giới này là một không gian duy nhất, nhưng Khai Thiên Bàn Cổ từ đâu mà đến, thánh nhân chẳng lẽ ra đời từ hư vô? Hoặc là bên ngoài Hồng Hoang còn có huyền cơ?

Chỉ một lát sau, dưới cây tiên hạnh chỉ còn lại Sơ Tam cùng Liễu Nguyệt Như, yên lặng một lát, Liễu Nguyệt Như mới chần chờ mở miệng nói:

- Sư tôn, Nguyệt Như qua ngàn năm nay vẫn được sư trưởng trợ giúp, cũng đã thấy được một đường tiến vào Kim Tiên hồn ấn. Nhưng theo như đệ tử thấy thì sau trăm năm, Nguyệt Như tối đa cũng chỉ có Chân Tiên cảnh mà thôi, khi đó chỉ sợ vô năng tương trợ sư tôn.

Nhạc Vũ cười khẽ:

- Mấy trăm năm qua, ngươi có từng thấy sư tôn nói dối?

Thấy Liễu Nguyệt Như lắc đầu rồi lại gật đầu:

- Sư tôn đã nói như vậy, tự nhiên là có biện pháp!

Tiếng nói dần hạ thấp, Liễu Nguyệt Như như hiểu ra, trong vài thập niên tới nay, trong Quảng Lăng tông cũng chỉ có nàng có thể tham ngộ thông thấu, tiến hành thực dụng Tử Khuyết Thiên Chương mà thôi.

Ngũ Hành linh thể, còn có thiên tư tuyệt thế như vậy, cũng khó trách bị thiên đố kỵ.

Người bên cạnh Nhạc Vũ, quả thật tư cách của nàng đứng đầu, ngay cả Chiến Tuyết cũng không thể bàng, lịch lãm rèn luyện ở Hạ giới hai trăm năm cũng đủ để phó thác.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1299: Truyền thụ y bát

Liễu Nguyệt Như vẫn lộ vẻ mê hoặc, bất quá nghe được lời của Nhạc Vũ thì vẫn cảm giác yên lòng.

Nhạc Vũ tiếp đó lấy ra một quả nhân sâm và ba miếng Long Linh thiên đan đặt ở trước người Liễu Nguyệt Như nói:

- Hai vật này có thể giúp ngươi thành tựu Kim Tiên hồn ấn, khi nào sử dụng thì do ngươi lựa chọn.

Liễu Nguyệt Như khẽ nhướng mày, nàng vốn dự kiến được quả nhân sâm nhưng Long Linh thiên đan lại quả thực có chút ngoài ý muốn, nhìn sắc tử kim rõ ràng là do một Long tộc cấp Đại La Kim Tiên lưu lại, có bốn kỳ trân này đủ để thành tựu hồn ấn Kim Tiên.

Sơ Tam thấy thế ấm ức:

- Sư tôn, vậy của ta đâu? Quả Nhân sâm, lại còn Long Linh thiên đan. Ngài cũng không tránh khỏi quá bất công.

Liễu Nguyệt Như nghe vậy không khỏi bật cười, sóng mắt lưu chuyển, cũng nhìn về phía trên.

Nhạc Vũ than khẽ, ánh mắt phức tạp:

- Theo như ý ta, hai người các ngươi không tham dự trận chiến này mới phải. Chỉ vì sư tôn căn cơ nông cạn, nhu cầu cấp bách trợ thủ, mới không thể không đem bọn ngươi liên lụy vào. Tâm tính tư chất của Nguyệt Như đều thượng đẳng, sư tôn lại càng có biện pháp trong vòng trăm năm đem nàng thành tựu Hỗn Độn Kim Tiên. Về phần Sơ Tam ngươi còn cần nhờ ngày sau cơ duyên thế nào. Ngày sau không thể nói trước, nhất mạch đạo pháp của ta còn cần dựa vào ngươi truyền thừa.

Lời còn chưa dứt, thần sắc Sơ Tam đã trở nên ảm đạm, cũng không phải là đố kỵ mà là thất vọng với bản thân, về phần truyền thừa đạo pháp căn bản không để ý.

Liễu Nguyệt Như lộ vẻ kiên quyết:

- Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của sư tôn!

Nhạc Vũ vui mừng cười cười, bỗng dưng vươn người đứng thẳng bay lên bầu trời, đến trước người Liễu Nguyệt Như điểm vào mi tâm nàng, trong một sát na đã có vô số ngũ sắc linh quang tiến vào cơ thể.

Liễu Nguyệt Như chỉ cảm thấy trong đầu kịch liệt chấn động, thần hồn phảng phất như vỡ tung, vô số phù văn chảy xuôi theo ý niệm.

Ngũ Hành phù trận trong cơ thể đột nhiên chia ra làm năm phù trận riêng biệt, trong mi tâm và thần hồn cũng đồng thời ngưng tụ hai phù trận, thậm chí trong cơ thể cũng có biến hóa, hết thảy đều sụp đổ rồi tái sinh không ngừng.

- Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm, Dục Thanh Phân Quang Thác Ảnh kiếm, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ **, An Thiên Sang Thế Quyết, Cửu Chuyển Huyền Công, Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp, Long tộc huyết mạch --

Theo dòng ý niệm cuồng loạn, thần sắc Liễu Nguyệt Như dần ngưng trọng, ngay cả hô hấp cũng cứng lại, biết hành động lần này của Nhạc Vũ chính là truyền thụ y bát, mỗi thần thông tuy chỉ lưu lại một hạt giống nhưng thực sự đầy đủ không gian phát triển.

Kiêm tu nhiều môn tu hành, từ Hồng Hoang đến nay chỉ mới có một mình lão sư, hôm nay sẽ tăng thêm nàng.

Trong một sát na, nàng đột nhiên có minh ngộ, một chỉ này của Nhạc Vũ đã tiêu hao công sức tu hành tám trăm năm của hắn, chỉ để thành tựu cho nàng. Nếu bình thường thì cũng thôi nhưng hiện giờ lại là thời điểm mấu chốt để trùng kích đại đạo.

Lúc Nhạc Vũ thu hồi ngón tay thì sắc mặt đã tái nhợt, linh quang ngũ sắc chiếu rọi toàn bộ Thiên Ý Phủ cũng dần dần tán đi, Liễu Nguyệt Như nước mắt vòng quanh:

- Sư tôn --

Nhạc Vũ lại khoát khoát tay dừng lời:

- Ngươi vì chuyện Quảng Lăng tông mà đã trễ đi tu hành hai trăm năm, đây chỉ là đền bù tổn thất mà thôi. Hơn nữa đến cảnh giới của ta thì tham tập chính là thiên địa đại đạo. Pháp lực tu vi chỉ là bàng chi. Giúp ngươi thành đạo tuy là tiêu hao không ít nhưng lĩnh ngộ thiên đạo trong vòng tám trăm năm lại không hóa thành hư ảo, Nguyệt Như nếu cảm thấy thua thiệt, ngày sau giúp đỡ vi sư nhiều hơn là được!

Thấy Liễu Nguyệt Như đã bình tĩnh lại, Nhạc Vũ lại ngẩng đầu, nhìn về phía trên không.

Vết rạn trên huyết sắc linh kén vẫn đang không ngừng sinh ra, lại không ngừng khép lại, thủy chung đã ở biên giới nứt vỡ nhưng lại có một lực lượng vô hình ngăn cản Chiến Tuyết phá kén mà ra, lực cản này đến từ nàng nhưng cũng có phần phong tỏa của thiên đạo.

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát, trong tay bỗng xuất ra một đoàn khí hỗn độn đánh vào thanh dục chân nguyên bình, qua một khắc ngưng tụ trong không gian ba giọt linh dịch ngũ sắc.

Nhạc Vũ không chút do dự cong ngón búng ra hai giọt vào cây Bồ Đề, chỉ thấy cành lá lập tức lần nữa khai mở rồi kết thành một trăm lẻ tám quả, bên ngoài ngoài một tầng tử sắc nhàn nhạt còn có một tầng quang hoa ngũ sắc lưu chuyển.

Một giọt còn lại hắn bắn về dưới gốc cây tiên hạnh khiến trên tán cây có hai linh quả trưởng thành với tốc độ cực nhanh, mơ hồ lấp lánh lôi quang, trước khi hấp thu kiếp lôi thập giai bắt đầu phát tán uy thế bức nhân.

Nhạc Vũ thầm thở dài, đây đã là đoàn Hỗn Độn chi khí cuối cùng trong tay hắn.

Hắn đã lấy được không ít khí Hỗn Độn trong Hỗn Độn hải nhưng lúc chữa trị thai tàng vô không kiếm đã tiêu hao hơn nửa kiến kiếm trận này chính thức tăng lên tới Hậu Thiên Chí Thánh, do Trấn Thế Chung trấn áp.

Về sau Thủy Vân Kiếm nhất thời cũng không cách nào tăng quá cao, chỉ có thể

ngoài bảo tồn khí linh, trọng trúc thân kiếm, từ Hậu Thiên chuyển thành Tiên Thiên.

Tổng cộng cả hai thứ đã tiêu hao gần như cạn sạch thu hoạch tại Hỗn Độn hải, cũng chỉ hi vọng dùng Hỗn Độn chân thủy tạo thành hai kiện linh vật giúp cho Chiến Tuyết.

Nhạc Vũ vung tay cuốn lấy 108 quả Bồ Đề, lấy ra tám quả dùng pháp lực nghiền nát hóa thành linh dịch rồi nhập vào trong huyết kén.

Sau một khắc, liền chỉ cảm thấy một long uy trùng kích tràn ngập toàn bộ thế giới Động Thiên, sát lực cuồng quyển, hai huyết dực cực lớn đột nhiên mở ra, sau khi phá tan huyết kén thì mở rộng trăm trượng, khí thế ngập trời, có thêm vô số lôi quang quấn quanh.

Bích chướng thiên đạo ngoài huyết kén liên tiếp vỡ nát, thân ảnh Chiến Tuyết bên trong lộ ra, kiếm ý hùng hồn cũng bắt đầu lăng áp tứ phương.

Trong một sát na này, lôi quang hội tụ bên ngoài Diễn Thiên Châu cũng không còn kiềm chế, bắt đầu liều lĩnh trùng kích vào Thiên Ý Phủ, không gian tràn ngập lôi quang hóa thành lôi long áp xuống.

Chiến Tuyết đột nhiên mở mắt, trong đồng tử hiện ra triện văn thượng cổ vô cùng huyền ảo thâm thúy, loáng thoáng là một chữ Đình, toàn thân như một thanh lợi kiếm đã rút ra khỏi vỏ, lăng lệ ác liệt vô song.

Những lôi long đang xông tới đột nhiên như sợ hãi thối lui như nước thủy triều, túa ra bốn phương tám hướng.

Nhạc Vũ mỉm cười, hái hai quả tiên hạnh xuống đồng dạng đánh về phía Chiến Tuyết, chỉ thấy sát lực quanh thân nàng cuốn lấy, hóa thành chất lỏng rồi hấp thu vào cơ thể khiến lôi quang quanh đó lập tức bị chế ngự rồi hình thành sau lưng hai cự dực lôi quang.

Vô số tử sắc lôi xà từ lôi dực lan tràn, kéo lấy kiếp lôi trên không trung dung nhập vào đó.

Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam ở bên dưới đều hai mặt nhìn nhau, mặt mũi tràn

đầy vẻ khó tin, không ngờ Chiến Tuyết có thể dễ dàng vượt qua kiếp lôi thập giai, thậm chí còn trực tiếp hấp thu.

Nhạc Vũ khẽ nhếch miệng, tam nguyên vô thượng vạn hóa lôi chân pháp của Chiến Tuyết lúc này mới chính thức đạt tới chữ Vô thượng!

Sau khi thôn phệ toàn bộ kiếp lôi, huyết dực vẫy lên từng đợt nhè nhẹ, từ mi tâm của Chiến Tuyết cũng hiện ra một mảnh long lân kim sắc.

Sau một lát, Chiến Tuyết lại thi triển thêm một cặp cự dực, sắc hiện tử kim khiến long uy càng mênh mông cuồn cuộn.

Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam dù có tu vi tiếp cận Kim Tiên, lại có Nhạc Vũ bảo vệ nhưng lúc này vẫn không khỏi tái nhợt.

Theo sát Long Dực là từng quang luân phù văn, tổng cộng có mười chín tầng biến ảo liên tục sau lưng, trong đó chừng mười hai tầng hiện sắc tử kim.

-- Là vĩnh hằng pháp tắc!

Sau tầng mười chín càng có thêm một tầng quang luân muốn xuất ra.

Thần lực vô biên cuồn cuộn như thủy triều trong Thiên Ý Phủ khiến người cảm giác như ở trong một hải dương thần lực.

Nhạc Vũ vui vẻ, biết lúc này Chiến Tuyết đã chân chính tới cảnh giới chuẩn thánh, chiến lực chỉ thoáng thua kém mình lúc vừa đăng nhập Thái Sơ Kim Tiên.

Ba cặp cự dực, sau lưng mười chín tầng quang luân đã đem trở ngại của thiên địa phá thành mảnh nhỏ, lúc này Chiến Tuyết phảng phất như thần minh thời tiền cổ, đứng ngạo nghễ trong hư không, thần niệm ngao du trong tầng bản nguyên thứ tám tìm hiểu đại đạo thiên địa.

Nhạc Vũ cực kỳ hâm mộ, Chiến Tuyết tu hành vô thượng lôi pháp khiến lúc độ kiếp có quá nhiều ưu thế so với người ngoài.

Còn nhớ lần trước khi hắn trùng kích chuẩn thánh hồn ấn cực kỳ chật vật, Chiến Tuyết chỉ cần nhờ vào vô thượng lôi pháp, thần tinh Xi Vưu Hình Thiên nên không hề tốn sức đã trùng kích đến chuẩn thánh!

Hắn cảm ứng rõ ràng trói buộc của thiên đạo càng thêm buông lỏng, vết rách giữa Hồng Quân với thiên đạo cũng càng mở rộng, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia vui mừng, tiếp theo sợ cũng cần thu liễm vì nếu cả hai kết hợp quá khẩn mật cũng không phải chuyện tốt.

Bất quá nếu như triệt để chia lìa thì cũng không phải là điều hắn mong muốn, khi đó chỉ tiện nghi cho năm vị Thánh Nhân.

Lúc này hắn cũng mơ hồ nhìn thấy sát kiếp bản thân.

- Sau trăm năm, lúc chư thánh tranh, dùng đại thế Hồng Hoang phá toái áp bách Thiên Đạo sao? Hảo mưu tính!

-- Khi đó sợ là cơ hội duy nhất của Hồng Quân Thánh Nhân dùng hóa thân tái nhập thế gian!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1300: Nguyên Thần Huyền Thổ

Mấy tháng sau, tại khu vực Triều Ca của Nam Chiêm Bộ Châu đột nhiên xuất hiện một nam một nữ trên tầng mây.

Ly khai cái Địa Tiên giới hơn mười năm nhưng Nhạc Vũ không nhiều cảm giác xa lạ, đứng trên không trung nhìn ngọn cự sơn cao 230 vạn trượng đã lựa chọn.

Vào lúc hai người hạ xuống thì một nửa cự sơn liền bị băng tuyết bao trùm, một nửa thì tất cả đều là dung nham hỏa tương.

May mắn cây cối nơi này vốn rất thưa thớt, nham thạch làm chủ, một ít sinh linh cũng được Nhạc Vũ dùng pháp lực dời đi nên hoàn cảnh tuy chuyển thành khốc liệt nên cũng không tạo ra sát nghiệp.

Đứng ở đỉnh núi chỗ, Nhạc Vũ vẫn không khỏi cười khổ một tiếng, Hỗn Độn tinh diễm, Hỗn Độn linh dịch đều là linh vật tối đỉnh phong trên thế gian, dung hợp với tám loại linh thủy linh diễm của hắn lại càng cường hoành thuần túy,cho dù qua ngàn năm vẫn chưa thể thuần phục.

Hôm nay trong cơ thể hắn đã ở vào biên giới Ngũ Hành thất hành, tuy đã gom đủ chín loại linh thủy linh diễm cho Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, càng tiến sát thêm tới cảnh giới vô thượng. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Bất quá Nhạc Vũ lại không dám đề thăng thêm dù chỉ một tầng, dù sau ngàn năm vẫn dừng ở tầng hai tư đỉnh phong. Điều này cũng chỉ là bất đắc dĩ, tuy lúc ở Hỗn Độn hải thu được hai đoàn linh vật đỉnh phong khiến chiến lực hắn tăng nhiều nhưng lại khiến cho Ngũ Sắc Thần Quang hơi có chút sơ hở, còn chưa tới mức để cho người khác lợi dụng nhưng một khi đem Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết tu luyện tới cực hạn sẽ dẫn tới Ngũ Hành bên ngoài sụp đổ.

Cũng may là thần thông này hợp nhất thủy hảo nên còn dư địa để bổ cứu, chỉ cần tìm được Hỗn Độn linh dịch, Hỗn Độn tinh diễm cùng tam hệ linh vật kim thổ mộc cùng cấp bậc sẽ trấn áp được ngũ hành trong ngoài.

Đã có nguy cơ thì cũng là kỳ ngộ. Nếu như có thể tìm được toàn bộ thì không chỉ hai môn thần thông kim hệ, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ quyết cùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết có thể lại đề thăng một cấp độ mà Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng siêu thoát tới cảnh giới vô thượng!.

Chỉ là việc này nói đến dễ dàng, chính thức bắt tay vào lại khó như lên trời.

Nhạc Vũ hiện giờ cũng chỉ có chút năm chắc với hai hệ thổ mộc, về phần kim hệ căn bản không có một chút đầu mối, chuyện Ngũ Hành thất hành cũng chỉ có thể kéo dài một đoạn rồi nói sau.

Chiến Tuyết theo sát phía sau, đặt chân lên đỉnh núi, từ khi thành tựu Thái Sơ hồn ấn, cướp lấy gần 600 vạn tín đồ của Hình Thiên thì khí tức của nàng càng phát lăng lệ ác liệt, lúc này bình thản nhìn ra phía xa rồi khẽ gật đầu:

- Nơi đây coi như không tệ! Bản thân dành dụm không ít linh mạch, chỉ cần thêm chút cải tạo một phen sẽ tạo ra được căn cơ cho Quảng Lăng tông.

Nhạc Vũ cười cười, nơi này chính là Hậu Thổ chọn lựa cho hắn, cự ly cách Tức Sơn không quá ba trăm triệu dăm, bên trong là một vùng đất hoang nên không dẫn tới chư tông ở đây kiêng kị, vừa khéo thích hợp Quảng Lăng tông chưa hề có căn cơ trong Hồng Hoang dừng chân.

Khai mở long nhãn, Nhạc Vũ bỗng dưng điểm ra một chỉ khiến vài linh mạch trong vòng ức vạn dặm lập tức bị cưỡng ép vặn vẹo toàn bộ tụ lại dưới cự sơn, trên một mặt thạch bích càng tự nhiên ba đại tự Quảng Lăng tông.

Tiếp đó hắn lại vãi ra vô số linh thạch theo bát phương chìm vào lòng sơn thể.

Hơn hai trăm viên Hồng Mông mà hắn làm ra lúc còn ở Hỗn Độn hải cũng khảm nhập từng viên vào linh trận cơ sở, chỗ trung ương gia nhập Tứ Ngạo Tuyệt kiếm cùng với kiếm đồ.

Cuối cùng hắn bố trí một động thiên gần đỉnh núi, do linh mạch chi trì, chỉ qua

nửa ngày đã đem một tòa núi hoang cải tạo thành một chỗ tu hành tuyệt hảo có cấm chế sâm nghiêm.

Nhạc Vũ nhìn chung quanh, càng thêm vui vẻ, khẽ vung tay đem mọi người trong Quảng Lăng tông phân bố ra chung quanh cự sơn.

- Đây là bản sơn mới của Quảng Lăng tông?

Nông Dịch Sơn vừa mới hiện thân liền kinh ngạc nhìn qua trước mắt, những người còn lại cũng đều đồng dạng, ngay sau đó lại một hồi kinh hỉ vì linh lực thiên địa ở đây vượt qua chỗ cũ ở Thiên Nguyên giới quá nhiều, một tư chất bình thường ở đó có thể ở đây dễ dàng tu hành lên đến linh tinh, có căn cơ tông môn như vậy quả thật vượt xa ước nguyện của mọi người.

- Nơi này chỉ là tạm thời, nếu ta cùng Lăng Tiêu tổ sư có một người có thể chứng nhận Thánh Nhân, cho dù là linh sơn như đông Côn Luân cũng không nói chơi.

Nhạc Vũ lời còn chưa dứt, bỗng nhiên dừng lại nhìn về bên trên, sau đó cất bước lên chín tầng mây, chỉ thấy từng thân ảnh yểu điệu trong đó đang mỉm cười trông lại, một người chính là Hậu Thổ, bên trái là Ngao Tuệ, hai người còn lại là Lí Tử Hàm cùng Bạch Thường

Nhạc Vũ đầu tiên mỉm cười với ba người Ngao Tuệ, mắt lộ vẻ tán thưởng, chuyện Đào sơn, mấy người bọn họ đã làm không tệ, sau đó mới cúi người hành lễ với Hậu Thổ:

- Chuyện tông môn ta từ nay về sau phải làm phiền tỷ tỷ chăm sóc!

Hậu Thổ nghe vậy, lập tức mặt thấu sắc không vui, hừ lạnh một tiếng:

- Hắn là Bệ Hạ đã đem tỷ tỷ thành người ngoài?

Trong lời đã mang theo chút ghen tuông.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng:

- Tỷ tỷ đa tâm, chỉ là chuyện Quảng Lăng tông đối với ta mà nói, thật sự rất quan trọng yếu. Không như thế, không đủ để biểu đạt lòng biết ơn của tông ta, nếu là chuyện bản thân, tuyệt sẽ không khách khí với tỷ tỷ.

Thần sắc Hậu Thổ lúc này mới trở nên ấm áp, nhẹ giọng cười cười, ánh mắt nhìn qua khí hàn nhiệt đang tỏa ra sau lưng Nhạc Vũ không khỏi khẽ giật mình:

- Xem ra lần này đệ đệ là lại có kỳ ngộ. Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết đã có thể tu đến trình độ này, còn chuyện Ngũ Hành thất hành nên xử trí như thế nào?

Còn chưa chờ Nhạc Vũ trả lời, Hậu Thổ bỗng dưng chợt tỉnh:

- Đúng rồi! Ta quên mất, chỉ cần lại tìm ba kiện Linh Bảo trấn áp là được! Ta lại vừa vặn có một kiện.

Nhạc Vũ giật mình, vốn hắn định đi Đông Thắng Thần Châu Hoa Quả Sơn một chuyến, dù cam nguyệ đắc tội Oa Hoàng thêm một lần nữa cũng không tiếc, không ngờ vừa khéo Hậu Thổ lại có.

Chỉ thấy Hậu Thổ chụp lên ngọn núi phía xa một trảo, sau một lát thì có một quầng sáng Huyền Hoàng lớn bằng chiếc cối xay độn không bay tới, thoạt nhìn là một khối đá có thể biến hóa tùy ý trạng thái trong tay nàng, khi cứng như nham thạch, khi lại mềm như bùn đất, đôi lúc lại bất định như mây mù.

- Thế nhân chỉ biết trong linh vật thổ hệ có Bổ Thiên Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cầm đầu, trên đời cũng truyền lưu không ít, phẩm giai lại phần lớn là không nhập lưu. Bổ Thiên Thạch tối gian trên thế gian chỉ còn lại ba khối, đều không rõ hạ lạc. Phần còn lại của Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều trong tay Vũ Hoàng, đệ đệ thân có linh vật thủy hỏa, cũng chỉ có hai vật này có thể cân đối!

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm vật trong tay Hậu Thổ, hắn đã sớm biết dù là Bổ Thiên Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng chia phẩm giai.

Những thứ hắn đoạt được chỉ là một ít không nhập lưu, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch còn được, những kết tinh tức nhưỡng lại khó có thể dung chứa Hồng Mông tử khí, bất quá lúc này có thể khẳng định vật trong tay Hậu Thổ dù không phải Bổ Thiên Thạch hay Cửu Thiên Tức Nhưỡng nhưng cũng không dưới hai vật kia.

- Vật này tên gọi Nguyên Thần Huyền Thổ.

Thấy vẻ hiếu kỳ trên mặt Nhạc Vũ, Hậu Thổ lộ ra vài phần kiêu ngạo:

- Nữ Oa dùng Ngũ Sắc Thần Thạch Bổ Thiên, Vũ Hoàng dùng trị thủy, tỷ tỷ lại thu thập Nguyên Thần Huyền Thổ vốn dùng để mở Luân Hồi! Thế nhân chỉ biết Ngũ Sắc Thần Thạch cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng là kỳ trân thổ hệ nhưng không biết thế gian còn có vật này có thể sóng vai!

Nhạc Vũ trong mắt chớp lên quang trạch, biết vật này nhất định là thứ Hậu Thổ chuẩn bị trước khi mở Luân Hồi để tránh đi tử kiếp. Xem ra những nhân vật thượng cổ đều không đơn giản, ngày ấy dù không có hắn ra tay thì nàng cũng có thể nắm chắc mười phần có được một tuyến sinh cơ.

Cười cười, Nhạc Vũ không chút khách khí, thu lấy thứ giống như bùn không phải bùn, giống như sương mù không phải sương mù.

So sánh với Hỗn Độn tinh diễm, Hỗn Độn linh dịch tuy là có chút chênh lệch nhưng lại có thể đền bù về mặt số lượng, chỉ cần thêm chút luyện chế , cân đối Ngũ Hành, trấn áp thổ hệ linh trận tuyệt không vấn đề, còn lại chỉ cần tìm thêm hai hệ kim mộc.

Lúc này Hậu Thổ lại nhìn sang Chiến Tuyết, kỳ quang chớp lên, giống như cười mà không phải cười nói:

- Hỗn Độn Kim Tiên chi cảnh! Ngươi quả là gặp được Tạo Hóa. Rõ ràng có thể thôn phệ mấy trăm triệu tín đồ của Hình Thiên, không biết ngày sau thành tựu như thế nào. Nói không chừng có một ngày có thể cùng Bổn cung sóng vai.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, việc này có thể dấu diếm được người khác nhưng không dấu diếm được Hậu Thổ, hơn nữa có vài chục năm giảm xóc, Chiến Tuyết dĩ nhiên thành tựu chuẩn thánh, cũng không cần giấu diếm.

Chiến Tuyết lại lạnh lùng nhướng mày:

- Ta cùng sư huynh đi theo còn đường Dĩ Lực Chứng Đạo, thành bại khó lường. Không dám cùng nương nương đánh đồng.

Sắc mặt Hậu Thổ lập tức cứng đờ, trên mặt hiện ra vài phần lạnh lùng. Chiến Tuyết nói như vậy tuy không rõ ràng nhưng bao hàm ý khinh thường. Siêu thoát Thiên Đạo cùng nguyên lực chứng đạo, chắc chắn là cách biệt một trời.

Sau một khắc, nàng nhìn sang Nhạc Vũ vẻ ủy khuất.

Nhạc Vũ khổ não, bất đắc dĩ nói:

- Nếu như đệ đệ ngày khác có thể trảm phá thiên đạo, nhất định không phụ tỷ tỷ
--

Hậu Thổ lập tức chuyển buồn bã thành vui vẻ, biết một câu Nhạc Vũ đáng giá ngàn vàng, Chiến Tuyết lại hừ lạnh một tiếng, bất mãn quay đầu, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Lúc này Nhạc Vũ nhìn sang ba người Ngao Tuệ:

- Ba người các từ nam cương trở về trước thời gian đã tra xét được gì?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1301: Thiên Ma dị động

Nghe được lời ấy, không chỉ ánh mắt Hậu Thổ bị hấp dẫn tới mà ngay cả Chiến Tuyết cũng lộ vẻ ngưng trong nhìn sang ba nữ, mơ hồ biết được trước trận chiến với Hình Thiên, Nhạc Vũ đã dùng đạo phù lệnh cho ba người hướng Địa Tiên giới nam hành một chuyến, nhưng rốt cuộc là chuyện gì lại không biết.

Bị mọi người chú mục, Ngao Tuệ cũng không bối rối, gật đầu nói:

- Ba người chúng ta phụng mệnh tìm kiếm mấy đoạn thân thể bị phong ấn của Xi Vưu. Bất quá phu quân suy tính không sai, không hề tìm thấy bóng dáng, phong trấn cũng đã phá hư. Còn có phía nam Cửu Lê, Phong Bá Vũ Sư đều đã không thấy bóng dáng.

- Phong Bá Vũ Sư?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt ẩn hiện kim mang, sau đó thản nhiên cười:

- Thì ra là thế, chắc hẳn lần này người liên thủ với Minh Hà tất có ba vị này.

Hắn nói hết sức hời hợt, phảng phất đối với chuyện này không chút nào để ý.

Hậu Thổ lại nhíu mày:

- Đệ đệ đừng xem nhẹ, dù sao cũng là mười mấy năm trước, người nọ chịu mạo hiểm can thiệp thế giới này. Hắn thế tất động như lôi đình, mười phần nắm chắc! Nói không chừng hôm nay lại có thêm mấy vị chuẩn Thánh tham dự trong đó! Có người nọ áp chế, ngoại trừ Lục Áp Khổng Dậtcó thể giúp ngươi giúp một tay thì còn lại không quá ba người, dù có cũng không nhiều, ngay cả ta hôm nay cũng không thể động.

Nhạc Vũ lắc đầu, tình thế hôm nay, sao hắn có thể không biết mưu tính của Hồng Quân? Chuyện liên quan đến tính mạng bản thân sao dám khinh thị? Cũng biết ý của Hậu Thổ là coi trọng an nguy cho hắn liền mỉm cười:

- Với cái nhìn của tỷ tỷ, người nọ tụ tập cường giả nhiều như vậy không biết muốn chuẩn bị vây giết tiểu đệ ở nơi nào?

Hậu Thổ khẽ giật mình, tiếp theo lâm vào trầm ngâm, muốn vây giết Nhạc Vũ ở bắc địa chắc chắn có chút không thực tế.

Đế đình phương bắc hiện giờ đã có hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên nghe theo hiệu lệnh, trong đất trung nguyên lại có nàng cùng Oa Hoàng ám trợ, đồng dạng không sợ.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Chiến Tuyết nhướng mày nói trước:

- Nghĩ đến chắc không ngoài chỗ phải cứu, phải qua hoặc phải tới.

Hậu Thổ không khỏi liếc qua Chiến Tuyết, hừ nhẹ một tiếng rồi cười nhẹ:

- Tuyết Nhi muội muội nói không sai, mưu đồ người nọ không ngoài ba chỗ này, hơn nữa nếu như bản cung sở liệu không sai thì người nọ chắc có biện pháp chế trụ đế đình!

Nhạc Vũ đang muốn nói chuyện, lại chỉ từ phía bắc đánh tới một đạo phù tử kim, thần sắc khẽ động dùng pháp lực cuốn tới, sau một khắc không nhịn được cười nhẹ:

- Thật là đúng dịp! Ta mới đến Địa Tiên giới không đến nửa ngày, phía bắc đã có chút ít phiền toái.

Hậu Thổ lập tức hơi động dung:

- Thiên Đình suy yếu, Yêu tộc hàng phục. Hôm nay có thể kiềm chế rất nhiều chuẩn Thánh dưới trướng ngươi không nhiều, chắc là Vực Ngoại Thiên Ma?

Bạch Thường cùng Lí Tử Hàm đều tái mặt. Năm vạn năm trước, chuyện Vực Ngoại Thiên Ma tàn sát bừa bãi Hồng Hoang, hai người tuy là chưa từng kinh lịch nhưng cũng biết được hung hiểm. Hồng Hoang tu sĩ hơn phân nửa vẫn lạc!Yêu tộc cũng thương vong thảm trọng. Vu Thần nhất mạch gần như toàn bộ vẫn vong.

Thiên hạ sát kiếp, coi đây là nhất!

- Tỷ tỷ sở liệu không sai, đúng là Ám Ma giới! Theo Lục Áp đạo huynh nói lên, Bắc Câu Lô Châu cùng Ám Ma giới chỉ trong vòng một đêm liền mở ra hơn mười đầu thông đạo thời không. Người nọ chắc chắn là đã không từ thủ đoạn, hơn nữa hơn phân nửa đã biết tiểu đệ sẽ phản hồi thế giới này. Truyện Sắc Hiệp - http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vài phần lạnh lẽo thấm vào xương tủy.

Hậu Thổ đang muốn lên tiếng, cách đó không xa lại hiện lên một thân ảnh không hề có dấu hiện đột nhiên xuất hiện ngoài trăm trượng, nhìn lại chính là Nữ Oa, sắc mặt đồng dạng tái nhợt:

- Việc này Bổn cung cũng đã biết! Sư tôn của ta xác thực đã không để ý hậu quả khiến người tức giận. Bất quá Bệ Hạ, một khi những Vực Ngoại Thiên Ma tiến vào được thì ngay cả hai trăm tỷ Nhân tộc, cũng tai hoạ ngập đầu. Ngoài ra, Yêu tộc đã tổn hao nguyên khí quá nhiều, vô luận như thế nào cũng không thể tổn thương thêm. Cái gọi là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nếu như phương bắc hao tổn quá mức sẽ suy giảm tới khí vận công đức của Bệ Hạ. Kính xin Bệ Hạ vì đa số Bắc Câu Lô Châu suy tính một hai.

Hậu Thổ Chiến Tuyết lập tức lạnh lùng nhìn sang Nữ Oa, lời này tuy là hơi có chút đạo lý, lại hoàn toàn chưa từng suy tính qua an nguy của Nhạc Vũ, thật khiến người khác khó chịu, ngay cả ba người Ngao Tuệ cũng không khỏi lườm nguýt, nếu chú trọng phương bắc thì cũng tương đương Nhạc Vũ tự đưa thân vào cạm bẫy nhưng lại không thể rút ra nửa phần lực lượng của Bắc Nhạc Hằng Sơn.

Nữ Oa lại hoàn toàn chưa phát giác ra, chỉ chăm chú nhìn lên Nhạc Vũ, ánh mắt trong trẻo hàm chứa vài phần cầu xin.

Nhạc Vũ vốn không thèm để ý, lúc này thấy thần sắc chân thành của Nữ Oa cũng hơi động dung, lặng lẽ cười cười:

- Nương nương yên tâm là được, trẫm sẽ không động tới nhân thủ phương bắc!

Nữ Oa nghe vậy, tâm thần lập tức khẽ buông lỏng, mục thấu vẻ cảm kích, mang theo vài phần áy náy gật đầu thi lễ:

- Lần này xem như Bổn cung thiếu nợ Bệ Hạ một nhân tình.

Hậu Thổ lườm Nữ Oa, nhất thời tức giận, cũng không xưng hô tỷ đệ, trầm giọng nói:

- Vậy bệ hạ chuẩn bị đối phó mấy người Xi Vưu Minh Hà thế nào? Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu đều có ân oán với Xiển Giáo, hai người hắn không có khí vận gia trì, bất tiện hiện thân. Nếu như không có hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên phương bắc, ta cũng muốn nhìn xem Bệ Hạ như thế nào đào thoát kiếp nạn này?

Mấy người Chiến Tuyết cũng lộ vẻ lo lắng trông cả sang, ngay cả Nữ Oa cũng cau mày.

Nhạc Vũ vẫn lạnh nhạt, đột nhiêu chiêu lấy một đoàn vân vụ tùy ý biến hóa hình dạng rồi thản nhiên:

- Hôm nay ta không có chỗ nào phải cứu, cũng không có chỗ nào phải tới, người nọ muốn tính toán trẫm cũng chỉ có một hướng phải qua mà thôi. Bất quá muốn dụ ta tiến đến, thực sự nhất định phải xuất ra đầy đủ tiền vốn cho ta động tâm! Kỳ thật trẫm cũng rất kỳ vọng vào chuyện này, lần này tuy hung hiểm nhưng cũng là một phen đại cơ duyên. Nếu là bên cạnh giúp đỡ quá nhiều lại khiến ta không thể tiến thêm về phía trước.

Năm người đều lâm vào trầm tư, ẩn ước đã minh bạch ý của Nhạc Vũ. Người nọ tuy tính toán Nhạc Vũ nhưng người trước mặt cũng đồng dạng tương kế tựu kế.

Lại nghe thấy Nhạc Vũ nói tiếp:

- Hơn nữa Nhạc Vũ ta sao có thể ngồi chờ chết, mặc người chà xát? Lại không biết Ứng Long toàn văn phong ấn ở đâu?

Hắn đột nhiên lạnh lùng nhìn sang Nữ Oa khiến nàng hơi chấn động, không ngờ ẩn ước sinh ra vài phần kiêng kị, trầm ngâm hồi lâu cũng chưa trả lời. Nhạc Vũ cũng không hề có ý bức bách, nhàn nhã đứng trên tầng mây, đoàn mây mù trong tay biến ảo, bốc lên một tia sát ý.

Mãi đến khi mặt trời ngả về tây, Nữ Oa mới bỗng dưng nhẹ thở ra một hơi, thần sắc mỏi mệt:

- Ở phía tây Nam Chiêm Bộ Châu, Vân Diễm hải! Nghe nói là do Hiên Viên tự tay phong ấn, lại có Thượng Cổ Tiên Thiên sát trận bảo vệ, có chút hung hiểm.

- Vân Diễm hải?

Ánh mắt Nhạc Vũ lập tức hơi hiện duệ trạch, trong khoảnh khắc đã lấy ra trong đầu tin tức về Vân Diễm hải.

Hiện giờ tuy hắn đã hủy đi Định minh châu nhưng tâm niệm vẫn tương thông với Chiến Tuyết, chỉ một ý niệm thì Chiến Tuyết đã phá không mà đi, tiếp đó nhìn sang ba người Ngao Tuệ nói:

- Thời gian trăm năm này là mấu chốt để ta trùng kích Thiên Đạo, không để hắn chú ý. Ba người ngày sau ở lại Bắc Nhạc Hằng Sơn tu hành, trong vòng trăm năm không được khinh suất rời đi!

Hắn lại đem một cốt môn và một quả nhân sâm đến trước người Ngao Tuệ giao phó:

- Sau khi ta rời đi, ngươi thay trẫm chưởng quản chuyện đế đình phương bắc. Quả nhân sâm này có thể giúp ngươi một tay. Dùng Long Môn này tụ cho ta trăm vạn Long tộc!

Nữ Oa Hậu Thổ đều nhìn sững về cự môn làm từ long cốt, tiếp đó hai mặt nhìn nhau liếc, mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Hồn ấn Ngao Tuệ đã đột phá Đại La Kim Tiên, một quả nhân sâm nhất định có thể khiến cho tu vi, tái tiến một bước, bất quá lúc này hai người lại càng chú ý hơn tới Long môn, chỉ cần hơi có chút huyết mạch long tộc thì có thể lột xác thành long thân, một khi chính thức tụ lại trăm vạn đủ tương đương với ngàn vạn tinh nhuệ thiên đình, có vật này không trách khí vận Nhạc Vũ lại cường thịnh như thế.

Nhạc Vũ cuối cùng lại chuyển hướng Lí Tử Hàm:

- Trong vòng trăm năm, trẫm nhất định sẽ thay Thủ Chân tiền bối kết thúc ân oán! Chớ cần sầu lo.

- Thủ Chân?

Nữ Oa lại khẽ giật mình, tựa hồ chợt nhớ ra chuyện gì.

- Là Nhiên Đăng Đạo Nhân? Con cáo già này quả nhiên mưu tính Định Hải Thần Châu?

Sắc mặt Lí Tử Hàm đỏ lên, mắt thấu vẻ cảm kích.

Nhạc Vũ cũng không chú ý, trong nháy mắt đã đem hai quyển đạo điển có chất liệu đặc dị bắn về Bạch Thường cùng Lí Tử Hàm, sau đó nói một tiếng cáo từ, nhằm hướng nam phi độn, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong tầng mây cũng chỉ còn lại bốn nữ, ngoại trừ mấy người Bạch Thường cùng Lí Tử Hàm đang lật xem đạo điển rồi lộ vẻ mừng rỡ thì Hậu Thổ cùng Nữ Oa đều lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, Nữ Oa mới cười hỏi:

- Không biết Hậu Thổ sư muội có đoán được Huyền Thánh Bệ Hạ muốn đi nơi nào!

Hậu Thổ cũng tỉnh lại, lúc này nghe vậy, cũng là cười cười:

- Sư tỷ cần gì phải biết rõ còn cố hỏi? Bệ Hạ nhất định là đi Nam Cương Cửu Lê. Đã biết Phong Bá Vũ Sư, còn có Xi Vưu, với tính cách hắn sao không làm phản kích? Mặc dù không thể dụ Phong Bá Vũ Sư phản hồi, cũng muốn cắt bỏ cánh chim.

- Dù cũng là suy đoán như thế nhưng không dám xác định!

Nữ Oa lắc đầu:

- Như vậy tỷ tỷ cho rằng, lần này Huyền Thánh Bệ Hạ phần thắng bao nhiêu?

- Không quá một thành!

Hậu Thổ sâu kín thở dài, trong mắt lộ ra vẻ mờ mịt, trong lòng lại thêm mấy phần kỳ vọng, nàng cũng nhìn không thấu át chủ bài của Nhạc Vũ. Chiến Tuyết có thể đột phá Thái Sơ hồn ấn càng khiến nàng kinh hỉ.

Chẳng lẽ lần này, thực sự có vài phần hi vọng?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1302: Thị thuận thị nghịch

Dùng phép súc địa xuyên qua tầng mây, qua một ngày thì Nhạc Vũ đã xuất hiện tại phía nam.

Phía nam Nam Chiêm Bộ Châu kỳ thật có chút tương tự với địa hình đại quốc kiếp trước, ngoại trừ phía Tây Nam cùng Đông Nam có đồi núi còn lại là gò núi cùng bình nguyên làm chủ.

Nhạc Vũ mười mấy năm trước đã qua đây một lần nhưng khi đó là đi Đan Hà Sơn tìm Lạc Bảo Kim Tiễn nên không có ý định bạo lộ hành tung, mục đích lần này hoàn toàn bất đồng nên để mặc sát khí xông tận trời cao.

Những nơi hắn đi qua, tất cả tiên tu đều ngạc nhiên sợ hãi, nhao nhao lui tránh, thậm chí không dám đối mặt, kiếm ý mênh mông cơ hồ lăng áp toàn bộ Nam Cương.

Thẳng đến một chỗ cao tại một sơn mạch kéo dài mấy ngàn vạn dặm hướng Đông Nam, Nhạc Vũ mới tạm thời dừng chân, đứng trên chín tầng mây nhìn ra xa.

Nơi này tên là Đoạn Long sơn, nằm ở phía bắc, dù cũng là vùng đất phía nam nhưng thuộc vào quản hạt của hoàng triều Trung Nguyên, tuy có mấy trăm tiểu quốc độc lập nhưng lại thần phục Triều Ca.

Địa vực rộng lớn của Đoạn Long sơn lại thuộc Cửu Lê, qua mấy vạn năm cũng có trăm tỷ nhân khẩu, bất quá chỉ là gọi chung, trong đó có tới trăm bộ lạc.

Chỗ ở phần lớn là nơi có nhiều chướng khí, cũng không ít Yêu tộc ở trong rừng nguyên sinh, tuy hạt địa rộng lớn nhưng chính thức khai phát sử dụng chưa tới một phần mười, chỉ có thể nói là một chỗ hẻo lánh khắc nghiệt.

Qua đến mười mấy năm trước, Cửu Lê toàn tộc bắc phạm chiếm cứ địa vực hai tỷ dặm ở bắc Triều Ca.

Nhạc Vũ khai mở long nhãn quan chiếu kỹ lưỡng thế giới trong vòng mười tỷ dặm, tìm kiếm những chỗ hội tụ hương khói tín nguyện, thần niệm thăm dò những quốc gia Vu thần ẩn sâu bên trong.

Long nhãn vốn có năng lực xuyên thấu Cửu U, cộng với Côn Luân Kính cơ hồ tiếp cận lúc toàn thịnh nên có thể chiếu xuyên qua hơn phân nửa thế giới hư không trong hồng hoang, qua một lát thì một loạt tọa độ thời không lần lượt xuất hiện trong đầu Nhạc Vũ, sát ý cũng dần sôi trào trong mắt.

- Phong Bá, Vũ Sư,

Hai mắt khẽ nheo lại, coi như đã tìm được mục đích của chuyến tới Nam Cương lần này, Nhạc Vũ lại không lập tức động thủ mà bắt đầu tìm chỗ ở của chư thần thuộc Cửu Lê.

Bỗng dưng hung mang trong mắt hắn chớp lên, nhìn về phía tây đầy vẻ lạnh lùng.

- Muốn chết! Một Vu Thần mới đến cửu thập giai cũng dám đến thăm dò ta! .

Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt Kiếm trong tay lập tức hóa thành trăm vạn trượng, dấy lên khí mang thủy hỏa như cự long xoay quanh thân kiếm, trực tiếp xuyên vào hư không chém về chỗ tiếp giáp thời không.

Khanh!

Một tiếng va chạm chấn động cả không gian, chỉ thấy phía chân trời cách ngàn dặm về phía tây như suy sụp, vô số khe hở được tạo ra lan tràn đến mười tỷ dặm.

Sau một khắc liền thấy một nhân ảnh lảo đảo từ trong chỗ tiếp giáp thời không bước ra, nhìn lại là một lão giả chừng năm mươi tuổi, hình dung tiều tụy, sắc mặt tái nhợt, trong tay cầm một thanh cự phủ đã nát bấy, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Nhạc Vũ vốn không để ý nhưng sau một lát lại hiện ra vài phần kinh ngạc, cũng không phải vì người trước mặt có thực lực cường hoành mà thần vị Vu Thần của hắn lại là Sáng Thế thần không gì làm không được còn bản thể cũng chỉ là một thần thú kim hệ Hỗn Độn Kim Tiên!

- Sáng Thế chi thần? Thú vị.

Trong mắt Nhạc Vũ lập tức lộ ra ý tò mò, vừa sải bước đã xuất hiện sau lưng lão giả kia, cự thủ ngũ sắc chộp xuống, thanh thế mênh mông như muốn sụp đổ thiên địa.

Lão nhân kia cũng giống như biết được tình hình không ổn, rống to một tiếng, cự phủ trong tay lập tức khôi phục như ban đầu, thôi động thần lực vô biên chém lên thiên không.

Chỉ thấy trong hư không lại một hồi chấn động, nhận quang lóng lánh khiến cự thủ ngũ sắc tiêu tán, bất quá cự phủ trong tay lão giả cũng bay ngược trở về còn thân ảnh Nhạc Vũ đã tới trước mặt lão.

Đúng tại lúc này, trên bầu trời có một đạo vân quang thủy lam hàng không, một thân ảnh đứng ngoài ngàn dặm nói:

- Kính xin Huyền Thánh Bệ Hạ dừng tay lưu Bàn Hồ một mạng!

Thanh âm trong trẻo như chuông gió cực kỳ dễ nghe, thân hình nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, thanh tú mà không mị, thần sắc đầy vẻ lo lắng.

Nhạc Vũ ngưng tụ ánh mắt, lão nhân trước mặt tên gọi là Bàn Hồ! Còn có nữ tử này thân có thập tam đạo vĩnh hằng pháp tắc. Thủy hệ thần cách cơ hồ đã không thua Minh Hà năm xa. Hắn không hề do dự một kiếm chém đứt thân hình lão giả làm hai đoạn, sâu đó thọc tay vào trong não Bàn Hồ lấy ra một viên kết tinh tử sắc.

Sau đó hắn phất tay tán đi thân thể của lão giả, thu lấy yêu đan vào tay, người này tu tập bốn đạo thủy hằng pháp tắc, miễn cưỡng đã có thể chống lại Hỗn Độn Kim Tiên vừa đăng nhập thái sơ nhưng trước mặt hắn trừ khi là tử thủ tại thần quốc, còn không nếu đã rời khỏi thì có thể một kiếm trảm sát.

Đem yêu đan cùng thần tinh khẽ vuốt ve một lượt, sau một lát, trên mặt Nhạc Vũ không khỏi ẩn lộ ra vài phần vẻ thất vọng.

Quả nhiên yêu đan kim hệ Hỗn Độn Kim Tiên dù tích súc đã lâu nhưng không thể nào tinh khiết như Hỗn Độn tinh diễm, nguyên thần huyền thổ, nếu dùng để

cân đối Ngũ Hành càng có vô số ẩn họa.

Ngược lại hắn cảm thấy hứng thú với tử sắc thần tinh, chỉ tiếc đây cũng không phải chân thân của Bàn Hồ mà chỉ là một hóa thân thần lực mà thôi, thần tinh cũng chỉ đến thập thất giai.

- Quả nhiên thú vị! , Sáng Thế pháp tắc, không tại Ngũ Hành lại có thể sáng tạo thế gian, có đủ loại thần diệu.

Cơ hồ không chút do dự, Nhạc Vũ cong ngón búng ra đánh nát bấy thần tinh Bàn Hồ, sau một khắc có một kết tinh tử sắc nhỏ hơn mấy phần ngưng tụ trước người.

Kết tinh này chỉ để lại hư nghĩ pháp tắc, Nhạc Vũ thu hồi rồi mới ngẩng đầu, giống như cười mà không phải cười nhìn về nữ tử kia, thần sắc âm tình bất định, ẩn hiện kiêng kị.

Thực lực nữ tử này cũng có thể coi cường hoành, khí tức lại có chút ôn hòa, cũng không lộ ra địch ý khiến sắc mặt Nhạc Vũ cũng dần hòa hoãn:

- Ngươi là người phương nào?..

Nữ tử kia đang thất thần, sau khi nghe vậy mới khẽ hồi tỉnh, hướng Nhạc Vũ thi lễ:

- Nam Cương Thông Linh Thần Phi bái kiến Bệ Hạ .

- Thông Linh Thần Phi?

Nhạc Vũ nhíu mày, trên mặt hiện ra vài phần khó hiểu, danh tự này có chút lạ lẫm, cũng chưa từng nghe nói qua, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm tin tức về Thông Linh Thần Phi.

- Thông Linh Thần Phi, chính là người đã giảng hòa với thiên đình mười mấy năm trước, sở phong do Hạo Thiên Bệ Hạ nên thanh danh không lộ ra. Cũng khó trách bệ hạ không biết..

Nàng kia nhàn nhạt giải thích nói:

- Bất quá Cửu Lê nhất tộc ta dựa vào biển sinh sống, lại gọi ta là mẫu tổ, ở nhân gian có tên là Lâm Mặc, Bệ Hạ có thể gọi ta là Mặc Nương! .

Nhạc Vũ lúc đầu còn không để ý, nghe được từ mẫu tổ thì đồng tử hơi co lại, sau đó cười nhẹ:

- Nguyên lai là ngươi! Không hổ là nhân tài Vu tộc mới xuất hiện, một thân thần lực, thắng vượt qua Huyền Minh năm xưa!..

- Không dám nhận lời khen của Bệ Hạ! Thế giới này nói đến nhân tài mới xuất hiện ai có thể vượt Bệ Hạ?..

Nàng kia khẽ lắc đầu, sau đó mục thấu dị sắc:

- Bệ Hạ lần này sát ý thăng khởi, nam hạ Lê cương, không biết bị chọc giận vì chuyện gì mà nhất định muốn làm khó Cửu Lê nhất mạch? Ta nghe nói Huyền Thánh Đại Đế xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, chẳng lẽ đã quên mất ước định mấy chục năm trước?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng không thèm quan tâm ý mỉa mai, vẫn dùng long nhãn quan chiếu hư không.

Chỉ là lần này, trừ Phong Bá Vũ Sư thì tăng thêm một Bàn Hồn, thản nhiên nói:

- Sao có thể có thể không nhớ rõ! Bất quá lúc trước Nhạc Vũ ta thực sự có nói, thuận ta thì sinh nghịch ta thì chết! Bàn Hồ có từng tham dự chuyện bắc phạt?..

Khí tức Mặc Nương lập tức cứng lại, ngữ khí vẫn như cũ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Vài thập niên trước, chúng ta dốc sức cho bệ hạ kiềm chế Thiên Đình, hoặc nhiều hoặc ít coi như là một cái nhân tình. Bệ Hạ lần này không chịu cho chúng ta một chút mặt mũi? .

- Nhân tình? Chẳng lẽ bọn ngươi không có chỗ tốt trong đó hay sao? Bắc tiến hai tỷ dặm, thụ phong với thiên đình, hôm nay đều là thân thụ Thiên Đạo.

Nói đến chỗ này, hai mắt Nhạc Vũ bỗng dưng chuyển sang lạnh lẽo:

- Chẳng lẽ là đã quyết định chủ ý vào khi ta cùng với Hạo Thiên tranh chấp thì Cửu Lê nhất mạch muốn khoanh tay đứng nhìn?

Nghe được lời ấy, sắc mặt Mặc Nương lại chuyển thành tái nhợt, trong mắt lần đầu lộ ra ý bất an.

Nhạc Vũ phất tay thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng vào nữ tử dịu dàng trước mặt:

- Trẫm lần này nam hạ vốn vì chuyện Phong Bá Vũ Sư. Hôm nay vừa vặn, dứt khoát liền xử trí trước chuyện Cửu Lê nhất mạch các ngươi. Trẫm chính là Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, chưởng thiên địa vạn thần, đứng đây hỏi các ngươi một câulà thuận là nghịch, là hàng là chết?

Vào lúc nói xong một chữ chết, từ mi tâm của Nhạc Vũ đột nhiên thoáng hiện một điểm Tử Kim Long Lân. Long uy Tổ Long và Hồng Mông kiếm ý tương dung, trực tiếp áp về Lâm Mặc, sát ý lạnh thấu xương.

Trong hư không đột nhiên vang lên từng hồi chấn động, trong mắt Mặc Nương lại hiện ra kinh ý, hồn niệm giao phong, lại rõ ràng là đang ở hạ phong.

Người trước mắt này thực chỉ là một vị Thái Sơ Kim Tiên? Cho dù là Dĩ Lực Chứng Đạo không khỏi có chút khoa trương thì trong lòng cũng cực kỳ sợ hãi, biết Nhạc Vũ không hề có ý đe dọa.

Một khi nói một chữ không, chỉ sợ hôm nay lập tức một hồi tử chiến. Thậm chí toàn bộ Nam Cương cũng sẽ máu chảy thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1303: Phấn toái thần quốc

Không khí tầng mây trên đỉnh Đoạn Long sơn dần dần lạnh cứng, sắc mặt Lâm Mặc trầm ngưng như nước, trong mắt chần chừ bất định, sau một khắc có hơn mười đạo khí tức lần lượt hạ xuống, ẩn ước quay quanh người Nhạc Vũ.

- Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận?

Nhạc Vũ nheo mắt, cười khinh thường, lẳng lặng chờ đợi.

Trận này hiển nhiên đã được chân truyền từ Thượng Cổ sát trận, mười hai vị Vu Thần ở đây tuy có thực lực kém xa mười hai Tổ Vu quá xa nhưng thực sự đồng dạng có uy năng khó lường.

Đổi lại là người bên ngoài, mặc dù là bậc đại năng như Trấn Nguyên Tử cũng sẽ sinh lòng kiêng kị. Nếu không Cửu Lê nhất mạch đã không còn sống sót đến nay, bất quá trong số đó lại không tính đến Nhạc Vũ.

Theo sự kết thành của thần sát đại trận Lâm Mặc cũng tựa hồ lại thêm chút ít lực lượng, thần sắc dần dần khôi phục tỉnh táo, thở dài một tiếng nói:

- Chúng ta cũng không phải không muốn hiệu lực cho bệ hạ mà thật sự là bất lực. Việc này đối với Bệ Hạ mà nói, khả năng chỉ là một chuyện nhỏ. Đối với chúng ta mà nói lại liên quan đến sinh tử. Bệ Hạ có cho chúng ta chút thời gian để cân nhắc một hai?

Trong lời mang theo ý cầu khẩn nhưng ẩn ước lại có vài phần cường ngạnh. Sát ý trong mắt Nhạc Vũ càng thêm bạo liệt, cưỡng ép kiềm chế mới không ra tay, bất quá trên mặt lại càng thêm vài phần ý cười lạnh.

- Cân nhắc? Đáng tiếc trẫm hôm nay lại cũng không còn bao nhiêu thời gian. Đợi đến lúc Xi Vương xuất thế, bọn ngươi là chuẩn bị nghe lệnh y hay vẫn xưng thần cùng ta?

Sát cơ bốc lên, lại là một lam một hồng, hai đạo băng hỏa Cự Long quấn quanh lấy thân kiếm, không gian cũng biến ảo nóng lạnh, vừa như Cửu Uyên băng ngục lại như ở trong Liệt Dương.

Đồng tử Lâm Mặc Nương cũng có chút co rút, tâm thần vừa như kinh hãi vì sát ý của Nhạc Vũ lẫn bối rối thất thố vì hai chữ Xi Vưu, sau một lát mới định tâm nói:

- Bệ Hạ cũng không khỏi quá bá đạo, hôm nay chúng ta dù sao cũng chính là thần linh sắc phong của thiên đình…

Lời nàng còn chưa dứt đã im bặt, chợt nhớ tới người trước mắt chính là Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, thần chức chính là nắm giữ vạn thần thiên hạ, dùng danh phận này để xử lý chư thần Cửu Lê lại danh chính ngôn thuận.

Trong một sát na này, nàng cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Nếu thanh niên trước mắt này nhất định có thể trèo lên thánh thì cũng thôi, thậm chí không cần thành Thánh, chỉ cần duy trì vài thập niên cũng sẽ khiến cho Thiên Đế tự hạ vị cách thì nàng cũng nguyện ý mạo hiểm thử một lần đi theo nhưng tình thế hôm nay lại bất đồng.

Đi theo người này hung hiểm khó lường, Vu tộc nhất mạch ngày sau có Xi Vưu Hình Thiên tọa trấn, chỉ cần không có tâm tranh hùng, dốc lòng cầu sinh thì chưa hẳn có tai hoạ ngập đầu.

Ánh mắt nhất thời biến ảo bất định, phức tạp khó tả nhưng dù thế nào cũng không thể nói ra một chữ "không", biết nếu vậy thì song phương khó cứu vãn.

Trong lúc tâm niệm đang trăm chuyển, Nhạc Vũ nhìn qua hư không nói:

- Mà thôi! Ngươi đã do dự bất định, trẫm liền cho ngươi thêm một ngày, sau một ngày nếu như không có câu trả lời thuyết phục thì trẫm có thể khiến cho chư thần Cửu mạch lạc, hoàng hôn hạo kiếp

Dưới thân hắn lập tức triển khai hai trận đồ Tiên Thiên Hậu Thiên Bát Quái đối kháng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, chỉ trong một sát na đã khiến cho khí tức sát trận này bạo loạn.

Nhạc Vũ bước ra một bước qua hơn trăm vạn dặm, đúng vào chỗ hỗn độn nhất

của đại trận khiến mười hai Vu Thần lập tức bối rối thất thố, còn chưa kịp ra tay ngăn chặn thì hắn đã đánh ra một đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang khiến đại trận càng thêm hỗn loạn, trong nháy mắt xuất hiện vô số sơ hở.

Đến khi Nhạc Vũ lại bước ra bước thứ hai thì đã ở ngoài sát trận.

- Ếch ngồi đáy giếng, không biết tự lượng sức mình!

Cười lạnh một tiếng, mang theo ý chê cười vô tận, Nhạc Vũ phất tay xuyên vào hư không.

Lâm Mặc lại một lần nữa tái mặt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Từ khi Nhạc Vũ ra tay, đến khi phá trận mà ra chưa qua nửa nhịp thở!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát danh truyền Hồng Hoang, từng khiến cho vô số Thái Thượng Kim Tiên bị giết sạch mà về không ngăn được kẻ này dù chỉ nửa nhịp thở!

Tạo nghệ trận đạo như vậy đã đạt trình độ nào? Dù là có Hà Đồ Lạc Thư nơi tay cũng không tránh khỏi quá mức khủng bố!

Còn có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, thật sự là khắc tinh trận đạo thiên hạ hay sao?

Nửa hơi phá trận, vừa rồi nếu đổi lại là vị Huyền Thánh Đại Đế này thừa cơ ra tay thì trong mười hai vị Vu Thần, ngoại trừ rải rác hai ba vị giống như mình đã ngưng tụ ra pháp tắc vĩnh hằng tầng mười ba, nhưng chân chính đối kháng Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên lại có mấy người có thể may mắn còn sống sót?

- Một mình trẫm có thể khiến cho chư thần Cửu Lê vẫn lạc, hoàng hôn hạo kiếp.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, lúc này nghĩ đến lại càng cảm thấy kinh hãi, kẻ trước mặt chỉ sợ thực sự có năng lực khiến chư thần Cửu Lê thân mạch!

Tâm thần đang lúc chấn động khó có thể kiềm chế, trong đầu nàng chợt thoáng hiện một đạo linh quang.

" Bàn Hồ, còn có Phong Bá Vũ Sư", trên gương mặt nhất thời càng lộ ra vẻ xanh

trắng, Lâm Mặc cơ hồ không chút do dự liền đuổi theo thân ảnh Nhạc Vũ đang xuyên không.

Hơn mười đạo khí tức tụ tập đến đây cũng chăm chú liếc sang rồi đồng dạng theo sát, xuyên qua bích chướng thời không.

Lúc này Nhạc Vũ cũng đã đứng yên tại một chỗ trong hư không, trên tay cầm Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt Kiếm, trên khuôn mặt bình thản ẩn giấu sát cơ.

- Đây là thần quốc của Phong Bá?

Trong Long nhãn thoáng hiện kim mang, nhìn chăm chú vào thế giới tiểu thiên trước mặt, mược lực Diễn Thiên châu bắt đầu thôi toán kết cấu.

Vu Thần thập bát giai và thập cửu giai có thể đối kháng với tu sĩ Đại La Kim Tiên, sau đó chỉ cần ngưng tụ bảy tầng vĩnh hằng pháp tắc là có thể cùng sánh vai với Thái Sơ Kim Tiên.

Tới mười ba tầng vĩnh hằng pháp tắc đã có chiến lực tương đương với Thái Thượng Kim Tiên.

Phong Bá cho tới bây giờ cũng chỉ ngưng tụ ra tầng mười hai vĩnh hằng pháp tắc, hóa thân thần niệm lưu thủ trong thần quốc dĩ nhiên càng thêm gầy yếu, thế giới thần quốc so với của Hình Thiên càng thêm thô thiển nhưng chiến lực vẫn có thể so với Phong Thần Thiên Ngô thời thượng cổ có pháp tắc vĩnh hằng cao tới tầng thứ mười bốn.

Chỉ là Nhạc Vũ lúc này cũng không có lòng tiến vào mà chỉ dốc sức thôi toán.

Có kinh nghiệm lần trước, chỉ một lát sau, toàn bộ pháp tắc bản nguyên cấu thành thần quốc đã dần hình thành trong ý niệm của Nhạc Vũ.

Sau đó hắn phất tay khiến ấn tỉ tử kim hóa thành ngàn vạn trượng, chịu tải hơn ngàn tỷ áp xuống thần quốc của Phong Bá!

Sau một khắc, liền chỉ nghe một tiếng răng rắc rồi trong thế giới tiểu thiên này lập tức sinh ra vô số vết rách!

Theo sát phía sau là 365 thanh thai tàng không vô kiếm có Trấn Thế Chung trấn áp bao phủ lấy thế giới tiểu thiên khiến thần quốc càng thêm chấn động.

Trong lúc mơ hồ có thể nghe thấy một tiếng rống rồi vô số phong lực xuyên ra từ bên trong, sức gió như nhận.

Nhạc Vũ cũng không chú ý, thân hình vững chắc như núi, phảng phất như tiêu thương đứng thẳng, khí tức kiên duệ lăng lệ càng hiển lộ rõ ràng, sắc mặt không chút biến hóa trong cuồng phong tử vong, cũng không tránh né.

Đợi đến lúc thần quốc dưới sự áp bách của hai kiện Linh Bảo đã đạt đến biên giới nứt vỡ thì ngũ sắc cự kiếm trong tay hắn mới đột nhiên bộc phát!

Bốn loại thần thông vô thượng Cửu Chuyển Huyền Công, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, An Thiên Sang Thế Quyết tập trung dưới sự điều chỉnh của Đại phách nguyên Long diệt thế pháp.

Băng hỏa Cự Long trên thân kiếm cũng hòa tan nhất thể, hóa thành cự long tử kim nhị sắc lam hồng tiếp tục quay quanh. Từng tiếng long ngâm chấn động hư không, khí tức hủy diệt truyền thẳng ra bát phương. Lúc này sau lưng cũng đồng thời xuất hiện khí tức mang theo vài phần ý khủng hoảng của Lâm Mặc.

Nhạc Vũ không chút để ý, một kiếm quét ngang! Kiếm quang vỡ bờ đến hơn ngàn vạn dặm, lập tức đánh nát thần quốc như không gì phá nổi, lộ ra hóa thân bên trong của Phong Bá đang bối rối thất thố, lại hàm chứa vài phần kinh ngạc khó hiểu.

Nhạc Vũ cũng không muốn nhìn xem, 365 thanh thai tàng không vô kiếm toàn bộ hợp nhất, hóa thành một cự kiếm hắc sắc, từ xa xoắn một phát khiến người này hóa thành vô số huyết nhục.

Tiếp đó hắn chiêu lấy thần tinh lam sắc, đồng dạng một chỉ đánh nát chỉ để lại pháp tắc hư nghĩ tầng mười lăm.

Cũng ở trong một sát na này, Lâm Mặc cùng với rất nhiều Vu Thần đều đã đến, khí tức đông cứng, trong mắt càng thêm kiêng kị kinh hãi, chân tay luống cuống.

Người trước mặt dù là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng không có nửa

điểm lực kháng cự, hóa thân Phong Bá ẩn trong thần quốc cũng không ngăn được nhất thời nửa khắc. Thái Thượng Kim Tiên như Phong Bá đã như thế, mọi người ở đây hỏi có mấy người có thể dựa vào thần quốc chống lại kẻ này?

Lâm Mặc tìm đến trước nhất, chứng kiến được cảnh năm loại thần thông vô thượng hòa tan vào nhất thể, tâm thần kinh ngạc không cách nào hoàn hồn!

Vừa rồi nàng cơ hồ tưởng rằng Bàn Cổ chuyển thế, trong một kiếm lại ẩn ước bao hàm khí tức khai thiên, nếu chém về chính mình thì sao có thể ngăn cản?

Chính thức có thể nói là vô thượng phách tuyệt!

Lúc này Nhạc Vũ cũng đang lạnh lùng trông lại, ánh mắt càng lộ vẻ thâm trầm, ngẫu nhiên thoáng qua lệ ý cùng vẻ thiếu kiên nhẫn càng khiến người hãi hùng khiếp vía, phảng phất như muốn hỏi lại:

Phảng phất đi về hướng mọi người, [lần nữa/một lần nữa] hỏi thăm.

- Cửu Lê nhất mạch rốt cuộc là thuận là nghịch, là hàng là chết?

Một áp lực vô hình vô chất từ trước chưa từng có bao phủ hư không!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1304: Hiến ngôn tru thần

Cơ hồ cùng một thời gian, tại một động thiên vô danh trong Hồng Hoang.

Phong Bá Ki Đấu bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tím tái, sau một khắc không kìm được tiếng gào thét, trong mắt lộ ra vẻ oán hận vô tận.

Mấy người trong động thiên cũng đều kinh ngạc nhìn qua, Xi Vưu càng ngưng mày, trong lòng xẹt qua một tia bất tường, sắc mặt Minh Hà cũng trầm xuống vô cùng khó coi.

Tất Phương nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì sao không lý do trọng thương?

Phong Bá ngay sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi, điều tức một lát rồi đau khổ lắc đầu:

- Thần quốc và một thân ngoại hóa thâncủa ta đã bị người bị phá huỷ. Nếu đoán không sai thì là do An Thiên Huyền Thánh Đại Đế!

Mấy người ở đây đều biến sắc, bốn chữ An Thiên Huyền Thánh lúc này giống như một cây châm đâm vào thần niệm.

Phong Bá rồi lại mở miệng nói:

- Không đến nửa khắc! Ki Đấu vô năng, đến lúc này mới có cảm ứng. Không biết vị Đại Đế kia rốt cuộc là như thế nào làm được.

Mọi người chung quanh, ngoại trừ Thác Bạt Huyên đều hít vào một hơi khí lạnh, chưa đến một khắc đã có thể phá hủy thần quốc của Phong Bá, thủ đoạn bậc này ngoại trừ Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp nếu không khó lòng làm được, hơn nữa còn phải khóa hết thiên cơ.

- Thủ đoạn vị Bệ Hạ này quả nhiên cay độc, cũng không biết sao hắn có được tin tức.

Trong mắt Minh Hà chớp động, cưỡng chế một tia sợ hãi rồi trầm ngâm:

- Ta nhớ Cửu Lê nhất mạch các ngươi còn có một bộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!

Sắc mặt Phong Bá biến ảo bất định, tiếp theo lắc đầu:

- Không có khả năng! Lúc chúng ta bảo vệ Cửu Lê tàn tộc, lui giữ Nam Cương thì từng có ước định nhất định cùng nhau trông coi, giúp nhau phù trì, mấy vị này nhất định sẽ không phụ ta.

Tất Phương giễu cợt:

- Chắc có vị nào trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận phá hủy thần quốc của ngươi hay sao? Nhạc Vũ cũng chưa phải là thánh nhân, theo ta thấy nhất định là có người tương trợ.

Thần sắc Xi Vưu trầm ngưng, tựa hồ nghĩ đến điều gì đó, hung mang trong mắt chớp động.

- Thực sự không thể không đề phòng!

Minh Hà lắc đầu, chú mục nhìn về phía xa, chỉ thấy một nhân ảnh hắc y đang khắc lục linh trận tại một phiến đất trống.

Ánh mắt người này chuyên chú, toàn bộ thân hình bộ mặt đều ẩn dưới bào phục hắc sắc, bên ngoài thêu tử văn, có một lực lượng kỳ dị ngăn hồn niệm dò xét khiến người ta không thể nhìn ra hư thật lẫn thân phận, chỉ có thể lờ mờ cảm giác hắn cực kỳ nguy hiểm, thậm chí so với Xi Vưu còn hơn mấy lần.

- Hồng Quân đạo tổ từng có phù chiếu, chỉ cần kẻ này bước vào Địa Tiên giới sẽ chặt đứt hết thảy giúp đỡ của hắn! Vô luận là đế đình phương bắc hay Khổng Dật Tử Vân. Lần này chắc hắn một mình xuôi nam Miêu Cương. Hoặc là thực lực kẻ này không hề tiến triển cũng chưa biết. Tóm lại chúng ta không được chủ quan.

Tất Phương nhếch miệng, ra vẻ khinh thường, tiếp đó lại nhìn về Vũ Sư Thương Dương, cười nói:

- Người nọ đã muốn đoạn căn bản các ngươi, kế tiếp chắc sẽ đến phiên Thương đạo hữu.

Thương Dương khẽ hừ một tiếng, sắc mặt tái nhợt, tâm thần ẩn hiện vẻ bất định, Xi Vưu ẩn hiện vẻ giận dữ, trong mắt tràn ngập lửa giận nôn nóng, đứng ngồi không yên.

Minh Hà nhướng mày, lại mở miệng:

- Kính xin Xi Vưu Bệ Hạ bình tâm tĩnh khí, suy nghĩ sâu xa một hai. Nếu chúng ta thiếu kiên nhẫn, đi Nam Cương tìm hắn, chỉ sợ là sẽ chịu thiệt. Nhạc Vũ huyễn pháp vô song, khi đó có vô số thủ đoạn ứng phó, mấy người chúng ta dù tận lực cũng chưa chắc lấy được mạng hắn.

Trong mắt Xi Vưu phảng phất có một đóa hỏa diễm nhảy lên, sáng tắt bất định. Sau một lát, lại nhìn về Hắc y nhân từ đầu đến cuối vẫn chuyên chú bày bố linh trận, chần chừ nói:

- Rốt cuộc là vật gì, có thể khiến hắn bất chấp mạo hiểm tìm đến nơi đây?

Minh Hà lần này do dự một lát mới kiên quyết nói:

- Kẻ này không thiếu Linh Bảo, vật nơi này dĩ nhiên là thứ có thể khiến hắn trong vòng trăm năm thành tựu Thái Thượng Kim Tiên.

Thần sắc Xi Vưu lập tức khẽ biến, một lát cười nhẹ:

- Nguyên lai là vật này! Không trách vị kia có thể thành công! Cũng thế, vậy chúng ta ôm cây đợi thỏ có ngại gì? Thương Dương, gắng nhịn một chút.

Nhìn qua Vũ Sư liếc, Xi Vưu tiếp đó lại nhìn vào sâu trong động thiên lộ vẻ tham lam. Ánh mắt Tất Phương cũng lập loè bất định nhưng ẩn hàm vài phần kiêng kị, Minh Hà thấy thế cũng không tức giận mà chỉ cười lạnh không nói. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Một lát sau lại thấy khí tức Vũ Sư Thương Dương dao động rồi miệng mũi tràn

máu.

Mấy người nơi này lại không khỏi một hồi hai mặt nhìn nhau, biết được Nhạc Vũ bên kia tiếp tục động thủ, hơn nữa là một kích lôi đình vạn quân.

Thần quốc của Vũ Sư cách Phong Bá không xa, qua chỉ nửa khắc đã tìm được.

Nhạc Vũ đặt chân trong hư không, tay áo phất phới tựa như trích tiên lâm phàm, dưới chân biến ảo vô định không nhanh không chậm tiến về quốc gia Vu thần này..

Bên cạnh không xa, mấy người Lâm Mặc nương mồ hôi đầm đìa, mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Mọi người lúc này dù liều mạng cũng không cách nào ngăn trở được bộ pháp của Nhạc Vũ đi về phía trước, thần niệm không cách nào khóa chặt được hình tích chính thức của hắn.

Thường thường đợi đến lúc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận vừa mới triển khai để vây khốn thì chỉ là một ảo ảnh, chân thân đã xuất hiện ở chỗ khác, sát trận thượng cổ có Thái Thượng Kim Tiên lúc này lại bị Huyền Thánh Đại Đế đùa giỡn trong tay, vô luận là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang hay huyễn pháp yêu nghiệt đều là khắc tinh của bọn họ.

Lâm Mặc nương không ngừng cầu khẩn:

- Kính xin Bệ Hạ dừng tay, Phong Bá Vũ Sư đều thuộc Cửu Lê nhất mạch. Kính xin Bệ Hạ xem xét chuyện chúng ta đem binh bắc phạt tương trợ vài thập niên tha cho một mạng.

Nhạc Vũ không hề để ý, tới gần thần quốc của Vũ Sư liền đứng trên không trung khiến một đám Vu thần vui mừng quá đỗi, lập tức triển khai sát trận vây khốn, lại thấy cách đó không xa đột nhiên xuất hiện một đám thân ảnh thanh niên mặt long bào tử kim liên tiếp xuất hiện, sừng sững tại bốn phương tám hướng khiến người khác không thể phân biệt.

Mọi người kể cả Lâm Mặc nương đều giật mình không biết nên như thế nào cho phải, chỉ có thể khai mở thần niệm loại bỏ huyễn ảnh nhưng thủy chung không tìm thấy chân thân của Nhạc Vũ.

Sau một khắc, Lâm Mặc nương cả kinh, cảm giác thân ảnh kia đã vô thanh vô tức hoàn toàn đều rời đi, nếu không phải bản thân nàng cũng là thần cách thủy hệ , là hải thần sở trường về huyễn thuật thì cơ hồ đã bị che mắt.

Sau khi kinh hãi, Lâm Mặc nương lại chợt nhìn về phía trong trận, lại thấy chân thân người kia thủy chung vẫn ở bên trong, đang cười nhạo bọn họ phí công tìm kiếm.

Sau một khắc, lại thấy Nhạc Vũ bước ra từ trong trận, thần sắc nhàn nhã, hoàn toàn không xem sát trận có thể tru thần vào mắt, long nhãn lại hiện ra vô số phù văn điên cuồng thôi toán.

--Thần cách Vũ Sư này vừa lúc trùng với thần vị An Thiên Huyền Thánh, đều là thủy hệ. nên chỉ trong khoảnh khắc đã phá giải toàn bộ ảo diệu của thần quốc.

Sau một khắc, hắn phất tay triển khai mười chín tầng quang luân lam sắc sau lưng khiến thần quốc Vũ Sư ẩn ước cộng minh, thế giới tiểu thiên rung động không ngớt.

Thanh kiếm trong tay Nhạc Vũ lại lần nữa hóa thành trăm vạn trượng, kiếm khí thôn thổ bất định.

Lâm Mặc nương lập tức cảm thấy một hồi kinh hãi, hơn mười vị Vu Thần còn lại cũng giãy dụa đi ra từ huyễn giác, vừa mới thôi động sát trận thì đột nhiên xuất hiện một cổ kính như minh nguyệt đánh ra một quang hoa tĩnh mịch khiến tâm thần hơn mười người bị khóa chết.

Chỉ có Lâm Mặc nương vào thời khắc tối hậu đem bản thân hóa thành một viên kín kiềm chế được quang hoa kia trước người, thành tâm cầu khẩn:

- Bệ Hạ khoan đã! Vũ Sư Thương Dương, cũng đồng dạng là chính thần thụ Thiên Đình sắc phong. Bệ Hạ tuy là chủ vạn thần nhưng cũng không nên vô tội mà tru. Nếu như Bệ Hạ bất mãn hắn hiệu lực cho Xi Vưu thì chúng ta có thể khuyên nhủ, nhất định…

Lời còn chưa dứt, lại chỉ thấy là một đạo kiếm hoa lóng lánh đâm thẳng vào trong thần quốc, những nơi đi qua đều khiến không gian vỡ nát, đến cuối cùng cự kiếm ngũ sắc không ngờ lại hóa hắc sắc, chỉ một kiếm đã đánh nát thần quốc

của Vũ Sư, càn nhanh gọn hơn vừa rồi.

Đồng tử Lâm Mặc nương lại một hồi co rút nhanh chóng.

-- Tan vỡ thế gian vạn vật, phá hủy hết thảy pháp tắc! Một kiếm này rõ ràng là nghịch thiên chi kiếm, so với một kiếm vô thượng lúc nãy còn khiến nàng kinh hãi hơn!

Thần quốc vừa sụp đổ, hóa thân Thương Dương toàn thân nhuốm máu không nói một lời hóa quang phi độn.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, cầm trong tay Trấn Thiên Tỳ cười lạnh một tiếng.

- Ta đại thiên hành đạo, xuất khẩu thành hiến! Từng câu từng chữ đều có thể là pháp tắc thiên địa! Nói người này chết thì thế gian sao còn chỗ dung thân! Làm sao cần tội chứng?

Từng câu từng chữ đột nhiên hưởng ứng cùng thiên địa, sau một khắc chỉ thấy mấy đạo lôi quang hồng sắc bay đến, khí tức cường hoành vượt qua cửu giai kiếp lôi mấy lần, chỉ một kích đã hóa Thương Dương thành bụi phấn.

Mà Nhạc Vũ cũng bỗng dưng quay đầu lại, từ cao nhìn xuống, kiếm ý lăng áp chư thần Cửu Lê!

- Hôm nay bọn ngươi là thần phục với trẫm hay là tịch diệt, chỉ cần một lời có thể quyết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1305: Vân Diễm Ứng Long

Phía tây Nam Chiêm Bộ Châu, trong Vân Diễm hải.

Chiến Tuyết đặt chân trên tầng mây, chăm chú nhìn xuống bên dưới.

Nói là Vân Diễm hải, quả nhiên nửa điểm không giả, mây mù nơi này đều bị thiêu đốt, hỏa diễm lam sắc nhảy múa không ngừng.

Lúc này ánh mắt của Chiến Tuyết xuyên qua van vụ và hỏa diễm dày đặc, không ngừng tìm kiếm chỗ sâu trong tầng mây.

Hỏa diễm phun lên từ núi lửa trăm vạn dặm, bên trên lại tụ tập vô số thủy vân đối kháng với diễm lực ngập trời.

Chiến Tuyết chỉ nhìn qua đã tập trung vào một chỗ trong tầng mây, dưới thân triển khai thập nhị diệp huyết liên, kiếm trong tay mở ra trăm vạn trượng, lóe thân tiến sâu vào trong Vân Diễm hải, hoành trảm một kích vào hư không khiến thiên địa chấn động, vân diễm đầy trời cũng khai mở toàn bộ, từ tầng mây vốn không có gì xuất hiện một lồng giam kim loại cực lớn.

Toàn thân lồng giam được chế thành từ linh kim vân văn bạch sắc, dù dưới sự thiêu đốt không ngừng của hỏa diễm cũng không hề có dấu hiệu nung chảy, phân ra bốn tầng, một lực nguyên từ cường hoành bao phủ bên ngoài vây kín một đoàn vân vụ quay cuồng bên trong.

Một kích của Chiến Tuyết lập tức đã phá ra một lỗ hổng ở tầng thứ nhất, đang muốn vung thêm một kiếm thì đột nhiên cảm thấy một đạo độn quang đang vội vàng tìm đến, người còn chưa thấy nhưng một tiếng chung đã tựa như tiếng gầm trùng kích từ xa!

- Còn không ngừng tay! Ngươi cũng biết phong ấn nơi này là người phương nào?

Chiến Tuyết nhìn lại thì thấy bên trong độn quang hiện ra một bóng người, toàn thân hỏa diễm lượn lờ, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng lẫn tức giận.

Sau một khắc, Xi Vương kích trong tay lại không chút do dự lần nữa chém ra, lần này không chỉ tầng thứ hai mà cả tầng thứ ba cũng vỡ nát.

Nhân ảnh hỏa sắc kia càng thêm giận dữ, cự kiếm hỏa diễm đột nhiên phá không trảm tới.

- Ngươi nên biết đây là phong ấn của Thiên Đế! Ngươi là người phương nào dám đến Liệt Diễm Sơn ta phóng thích trọng phạm thiên đình.

Chiến Tuyết khẽ ngưng mày, chú mục nhìn lại, huyết sắc trong mắt ẩn ước có vài phần giận dữ.

- Cút!

Sau lưng nàng đột nhiên mở ra một cặp huyết dực, huyết vũ kiếm trảm ra vẽ nên một quỹ đạo mỹ lệ trong không trung, phá nhập hỏa quang, đánh tan hỏa diễm cự kiếm.

Nhân ảnh hỏa diễm kia khẽ giật mình, sau một khắc im lặng hóa thành một đạo hỏa quang bỏ chạy về phía tây.

Theo sát kiếm quang là một đạo kích ảnh trí mạng, trực tiếp bóp méo thời không trảm diệt hỏa quang.

Một kích trảm sát Đại La Kim Tiên, Chiến Tuyết cũng không hề để ý, thần sắc bình lặng như cũ, thậm chí cũng không nhìn qua một vì sao đang nhanh chóng rơi xuống trong tinh không, đến khi kiếm ảnh tái hiện khiến thiên địa lại rung chuyển rồi tầng lồng giam cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Đoàn vân vụ bị vây khốn bên trong cũng cuồn cuộn phun ra, trong một sát na đã lan khắp trăm vạn dặm.

Vô số hạt mưa tí tách rơi xuống, dần chuyển nặng hạt khiến hỏa diễm trong núi cơ hồ bị dập tắt, trong mây mù chợt vang lên một tiếng long ngâm đầy ý hân hoan.

Long uy hào hùng tràn ngập, trong mây mù ẩn hiện một thân hình cự thú giống như Long không phải Long, hai bên sườn có cánh, bụng có bốn chân, toàn thân phủ đầy lân phiến lam sắc.

Chiến Tuyết đột nhiên hừ lạnh khiến biển mây đầy trời lập tức tán dật hơn phân nửa, Long uy cũng lập tức tiêu tán.

- Ngươi là Ứng Long?

Cự Thú khẽ giật mình, sau một khắc liền thu hồi bản hình, hóa thành một người chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt tuấn lãng, lộ vẻ cảm kích:

- Là Ứng Long thất lễ! Vừa mới thoát khốn nên hân hoan quá mức, có gì thất thố kính xin đạo hữu đừng trách!

Trong lòng hắn thầm cảm thấy kỳ quái, chẳng hiểu tại sao nhưng lại cảm giác khí tức nữ tử kia cực kỳ tương tự với Hình Thiên Xi Vưu, sát ý ẩn thấu càng khiến lòng người lạnh lẽo.

Chiến Tuyết nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia quả nhiên:

- Ngươi quả là Ứng Long!

Ngữ khí lạnh lùng, mang theo hàn ý nghiêm nghị.

Nam tử kia lại khẽ giật mình, thần sắc lộ ra thêm vài phần phòng bị nhưng vẫn cung kính thi lễ:

- Xin hỏi tính danh đạo? Ân phóng thích lần này, Ứng Long nhất định ghi nhớ trong lòng không quên.

Vừa nói đến đây thì một đạo kiếm quang lăng lệ đến cực điểm đã áp xuống, kiếm thế cực thịnh còn hơn lúc trảm phá phong ấn gấp mấy lần.

Mục quang Ứng Long co rút, cơ hồ không chút do dự cuốn động một đoàn vân quang lấy lồng giam sau lưng che chắn, hai tay đột nhiên có thêm một đôi Như Nguyệt loan đao.

Đang muốn chém ra thì đột nhiên một long uy con hơn gấp mười lần hắn lúc nãy

đã tràn ngập chân trời!

Chỉ thấy sau lưng nữ tử kia triển khai một cặp long dực tử sắc, kiếm ảnh vừa đến nửa đường liền ngân lên một tiếng khí bạo khiến kết cấu thời không trong vòng ngàn vạn dặm đều nát bấy.

Kiếm cương sát mang lại lần nữa tăng lên gấp mười lần, chỉ một kiếm đã đánh nát lồng giam rồi tiếp tục hoành áp.

Khuôn mặt Ứng Long hơi cương lên, tiếp đó cũng quát lớn một tiếng, song đao trong tay hóa thành trăm vạn trượng, cánh tay bắt đầu phân giải ẩn hiện hình thú. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Keng...!

Một tiếng kim loại va chạm lảnh lót, kiếm ảnh trùng kích đao quang, thân hình Ứng Long thân hình lập tức trầm xuống mấy trăm vạn trượng, cơ hồ bị kiếm thế cưỡng ép đánh rớt mặt đất, bực bội muốn thổ huyết.

- Thủy Long chi huyết! Đại phách nguyên Long Tạo Hóa quyết.

Tâm thần hắn kinh hãi đến cực điểm, bị phong ấn hơn bảy vạn năm, một thân pháp lực chỉ còn lại bảy thành, lúc này bị long uy thủy long áp bách khiến thần thông vô cùng lại chỉ có thể thi triển chưa đến ba thành.

Nếu không bị nữ tử trước mắt khóa chết khí cơ thì hắn cơ hồ không nhịn được muốn quay đầu bỏ chạy.

Trong long tộc từ lúc nào xuất hiện một nhân vật mạnh mẽ như vậy?

Sau kiếm quang lại là một đạo kích ảnh, ngang trời quét tới, con ngươi Ứng Long lại thêm một lần kinh hãi.

- Xi Vương kích?

Binh khí tùy thân của Xi Vưu sao lại trong tay nữ tử này?

Từ chân trời vang lên từng hồi chấn động, Ứng Long cảm giác như có một cự chùy ức vạn cân đánh thẳng đến, toàn thân bay ngược ra mấy ngàn vạn trượng,

sắc mặt tái nhợt.

Nhìn lại nữ tử trong tầng mây, vô luận là cự kiếm hay huyết kích đều lấp lánh lôi quang, sau lưng triển khai một cặp cánh do lôi quang dệt thành, khí tức toàn thân bạo tăng, cặp cánh vẫy lên đảo lộn thiên địa.

- Vô thượng lôi pháp! Làm sao có thể.

Trong mắt Ứng Long triệt để tan rã, tuy vẫn cầm loan đao nơi tay nhưng cảm giác tuyệt vọng cực điểm, hai môn vô thượng thần thông, thế gian sao lại có nhân vật cường hoành như vậy, nhưng tại sao lại đem mình thả ra?

Trong hư không vô tận, Nhạc Vũ đang cầm một viên thần tinh lam sắc vuốt ve, chính là thần tinh mà hóa thân Vũ Sư lưu lại, được hắn bảo tồn nguyên vẹn.

Vũ Sư Thương Dương tu tập thần cách thủy hệ, thậm chí còn vượt qua hắn. Tầng mười chín hư nghĩ pháp tắc, tầng mười hai vĩnh hằng pháp tắc, chỉ thiếu chút nữa đã đăng nhập Thái Thượng Kim Tiên, hóa thân cũng chỉ có nửa thực lực bản thể.

Hắn đồng dạng đánh nát thần tinh rồi hấp thu tinh hoa bên trong, cũng không ngưng tụ thần tinh mới mà khiến cho thần vị thủy hệ của mình tăng thêm hai pháp tắc vĩnh hằng, từ tám tầng lên mười tầng, chiến lực dù không tăng quá lớn nhưng cũng không phải là nhỏ.

Sau một khắc, hắn nhìn lại chỗ thần quốc của Bàn Hồ, rõ ràng là người đi nhà trống, bản thể đã không còn thấy bóng dáng, chỉ còn lại một thế giới Tiểu Thiên trống rỗng.

- Trốn thật nhanh!

Nhạc Vũ cười lạnh, kỳ thật nếu muốn toàn lực truy đuổi thì dù Bàn Hồ cơ cảnh đến đâu cũng có thể tìm được, thần cách Sáng Thế thần cũng rất có ích nhưng hiện giờ không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.

Mục quang đang lúc chớp động, chần chờ bất định thì bên tai đã vang lên thanh âm có chút giận dữ của Lâm Mặc nương:

- Bệ Hạ! Bàn hồ huynh trưởng vừa rồi chỉ là hiếu kỳ nhìn xem mà thôi, có chút

cuồng vọng tự đại, kỳ thật cũng không có ý mạo phạm, Cửu Lê nhất mạch hôm nay đều đã xưng thần tại Bệ Hạ. Kính xin Bệ Hạ có thể giơ cao đánh khẽ tha cho tính mạng.

Nhạc Vũ không đáp, nhìn Lâm Mặc nương vẻ hiếu kỳ khiến khí tức nàng cứng lại, cảm giác ánh mắt hắn có thể xuyên qua thân thể đánh thẳng thần tinh, lại tựa hồ có ý tiếc hận.

-- Đúng là tiếc nuối! Tiếc nuối chính là chư thần Cửu Lê đều khuất phục, không thể danh chính ngôn thuận lấy đi thần tinh!

Vào lúc Lâm Mặc nương đang cảm thấy lạnh buốt thì Nhạc Vũ mới thu hồi ánh mắt, thần tình lạnh nhạt nói:

- Lưu lại tính mạng có thể nhưng thần tinh bản mạng phải để ta mượn nghiên cứu một hai. Còn có chỗ hạ lạc của Kiến Mộc! Năm đó phá hủy Kiến Mộc, Cộng Công Huyền Minh tất cả đều tham dự. Lâm Mặc nương ngươi chính là một tàn niệm của Huyền Minh, trước đây ít năm lại có một phần tàn thân của Cộng Công nên chắc biết được hạ lạc của Kiến Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1306: Kiến Mộc tinh hoa

- Kiến Mộc?

Lâm Mặc nương giật mình, trầm ngâm nói: - Việc này ta chắc chắn không biết! Chỉ biết hiểu năm đó lúc Kiến Mộc nghiền nát, mấy vị Thánh Nhân từng người thu được mỗi phần, còn lại rơi xuống bốn biển không biết hạ lạc.

Nói đến đây, Lâm Mặc nương đột nhiên dừng lại, trên mặt thoáng ý mừng:

- Mặc nương nghĩ chắc lúc Kiến Mộc nghiền nát thì phần tinh hoa trong đó đã bị Chúc Dung thu lấy. Chỉ là sau khi hắn thân vẫn thì không chỉ khối tàn phiến Kiến Mộc mà ngay cả thi cốt cũng không thấy bóng dáng!

Nhạc Vũ nhíu mày, trong mắt lại ẩn hiện vô số phù văn, sau một lát cười nhẹ:

- Nói cách khác, trẫm chỉ cần tìm được thi cốt của Chúc Dung thì sẽ tìm được Kiến Mộc đúng không? Lần này đa tạ rồi!

Lâm Mặc nương không khỏi thở phào, như trút được gánh nặng, biết chuyện hôm nay đã xem như chấm dứt.

Nếu theo như hai chữ đa tạ trong miệng của Nhạc Vũ thì Cửu Lê nhất mạch bọn họ coi như không việc gì.

Chỉ là sau một khắc, Nhạc Vũ chuyển giọng:

- Chỉ là chuyện Phong Bá Vũ Sư còn cần làm phiền chư vị. Sau một tháng, mặc kệ bọn ngươi dùng biện pháp gì, trẫm không muốn chứng kiến này hai người có thể cung cấp hương khói tín nguyện.

Lâm Mặc nương trong miệng lập tức đắng nghét, cái gọi là không biết biện pháp gì trong miệng Nhạc Vũ chính là thủ đoạn bài trừ tàn sát tín đồ. Dù nàng không phản đối nhưng thời gian trong vòng một tháng triệt để ngăn cách hơn hai trăm

triệu nguyện lực là chuyện không thể nào sự tình, dù cố hết sức cũng chưa chắc có thể đowjc.

Còn chưa kịp mở miệng cầu tình, Nhạc Vũ đã hóa thành một luồng gió lạnh tiêu tán, dùng thần niệm tìm tòi không ngờ không thấy bóng dáng.

Thở dài sâu kín, Lâm Mặc nương nhếch miệng chua chát, chuyện hôm nay đối với Cửu Lê nhất mạch cũng không biết là phúc hay là họa.

Vị Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế này thật sự là quá mức bá đạo, gần như không nói tình lý, bất quá cũng như thế mới có tư cách kiêu hùng, cũng không để cho Cửu Lê nhất mạch có cơ hội lên bờ.

Một thân pháp lực dù chưa cường hoành đến mức khiến lòng người kinh hãi nhưng vô số thần thông biến ảo chính thức khiến thúc thủ vô sách, đợi đến khi hắn đăng nhập Thái Thượng không biết sẽ cường hoành đến mức nào, vị Đại Đế này chỉ sợ thật sự có tư cách khiêu chiến vị kia.

Phản hồi đến Địa Tiên giới. Nhạc Vũ vẫn xuất hiện tại Đoạn Long sơn, vừa đặt chân lên trên chín tầng mây thì lộ vẻ do dự, lâm vào trầm tư.

Thi cốt Chúc Dung sau khi vẫn lạc vẫn chưa ai có thể tìm được, ngay cả thần quốc cũng hắn cũng không biết hạ lạc, muốn lấy được chỉ sợ tuyệt không phải chuyện dễ.

Nheo mắt đánh giá, đột nhiên trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, trong đầu hiện ra một ít ký ức, còn đang nghi hoặc thì đột nhiên xuất hiện hình ảnh một kết tinh thủy lam sắc.

- Thần tinh Cộng Công?

Chỉ trong một sát na này, Nhạc Vũ liền đã biết tột cùng nơi phát ra ký ức chính là chỗ Cực Lạc thiên mà hắn hấp thu thần tinh Cộng Công mấy chục năm trước!

- Thì ra là thế! Có thể dự đoán thời điểm Vu Yêu trước ba ngàn năm để tìm kiếm đường lui sao? Hay cho Chúc Dung.

Nhạc Vũ không khỏi cười cười, lúc này thật vừa khéo, thân hình chớp lên hướng về mặt bắc, sau hai canh giờ đã vượt qua hơn sáu tỷ dặm tới một chỗ hoang

vắng.

Chỗ này có thể nói là sơn cùng ác thủy, linh mạch gần như đoạn tuyệt, thậm chí trong vòng một tỷ dặm không thấy bóng dáng một yêu thú.

Nhạc Vũ nhìn vào một thâm cốc bị bao phủ bởi sương mù, long nhãn cũng không thể nhìn ra sâu cạn, thị tuyến và thần niệm đều bị vặn vẹo.

Nhạc Vũ tâm thần bất định, chỗ này chính là đường lui dự trữ của Chúc Dung trước kia nhưng đến cùng có lưu giữ thi cốt của hắn hay không thì chưa biết, đột nhiên phất tay khiến sau lưng lơ lửng một mặt minh kính xuyên thấu vào màn sương mù đày đặc.

Tiếp tục nhìn vào chỉ thấy một mộc lâm cực lớn, dù là Côn Luân Kính cũng không cách nào xuyên qua, trong rừng nồng đậm linh lực mộc hệ, không có nửa phần khí tức hỏa diễm.

Nhạc Vũ thoáng vui vẻ, thân ảnh hóa quang xuyên thẳng qua tới trước cánh rừng.

Trong một sát na liền có vô số đằng mộc từ bốn phương tám hướng tràn đến như muốn bao phủ thân ảnh Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý, đặt chân đi vào, dùng Thanh Đế Trường Sinh Quyết thôi động tất cả cây cối, chỉ cần đến quanh hắn vạn trượng đều phủ phục trên mặt đất, không thể tới gần nửa phần.

Trong rừng rậm cũng xem như một thế giới động thiên, rộng đạt nghìn vạn dặm, có vô số vết rách thời không, linh trận cấm chế.

Nhạc Vũ tuy mạnh nhưng tại nơi này cũng không thể nào vặn vẹo hư không dùng súc địa pháp nên khi đi tới chỗ trung ương phải qua gần nửa tháng.

Từ rất xa hắn đã thấy một thân hình hỏa hồng sắc cực lớn nằm ngửa trong chỗ sâu nhất, phía trên là một quang hoa thanh sắc nồng đậm, tựa như trung tâm thế giới đang không ngừng thôn thổ khí mộc linh, hấp thụ dưỡng chất nuôi sống toàn bộ cây cối nơi đây.

Bên dưới là một điểm hỏa diễm hồng sắc thiêu đốt nhưng lại bị quang đoàn

thanh sắc trấn áp, hỏa diễm thần hài cũng bị nó trấn áp không hề lộ ra nửa điểm khí tức.

- Kiến Mộc!

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên quang trạch, chỉ một sát na đã suy ra bố trí của Chúc Dung, thầm sợ hãi thán phục.

Dùng thủy hệ huyễn trận làm căn cơ, phòng hộ thế giới tiểu thiên, lại dùng tinh hoa Kiến Mộc trấn áp thân hình, một điểm chân hỏa bản mệnh bảo tồn chân linh.

Vốn là hỏa khắc mộc, lại mượn nhờ thủy sinh mộc Ngũ Hành sinh khắc, trái lại áp chế hỏa lực.

Bố cục như vậy không chỉ che đậy diễm lực thần hài mà còn ngăn cách toàn bộ thiên cơ và nguyện lực.

Không chọn thần quốc vốn bí ẩn mà chọn nơi này để che giấu thi hài, không trách vô số đại năng Hỗn Độn tìm kiếm nhưng vẫn không thể tìm thấy hạ lạc.

Nếu như không có huyễn trận thủy pháp mà Cộng Công tự tay bố trí thì hắn muốn trong vòng trăm năm có được tinh hoa Kiến Mộc là chuyện viển vông.

Ngũ Sắc Thần Quang tràn ngập, quét qua toàn bộ cấm chế, Nhạc Vũ thong thả bước đến thi hài Chúc Dung, chiêu lấy đoàn hỏa quang trong tay rồi khẽ lắc đầu.

- Đáng tiếc! Bố trí như vậy tuy là tuyệt diệu nhưng đoạn tuyệt không chu toàn, toái diệt Kiến Mộc, nghiệt lực thật sự quá nặng, cũng thiếu nợ thiên địa quá nhiều. Nếu không như thế thì với một tuyến chân linh lưu lại sau vạn năm đã có cơ phục sinh.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ cười nhẹ.

- Mà thôi! Lần này ta lấy thần thân, đoạt Kiến Mộc cũng coi như thiếu nợ ngươi. Lần này đem ngươi chuyển thế, khi nào có thể hoàn lại sát nghiệt thì sẽ khôi phục thần vị Hỏa thần!

Hắn bắn ra một chỉ đem điểm hỏa diễm xuyên qua thông đạo luân hồi vào tới Cửu U, vung tay thu lấy thần thân vào thế giới Tiểu Thiên, chỉ để lại kết tinh

thần lực hồng sắc.

Nắm trong tay kết tinh, Nhạc Vũ nhắm mắt nhập định, sau mấy ngày mới thức tỉnh, kiếm ảnh ngũ sắc lóe lên chém nát thần tinh, trong nháy mắt hấp thụ lại tạo ra một kết tinh nhỏ hơn, đồng dạng có mười chín tầng hư nghĩ pháp tắc, mười tầng vĩnh hằng pháp tắc, vừa vặn đối ứng với Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, giúp nhau hô ứng, cũng sinh khắc lẫn nhau.

- Quả không hổ là thần vị sóng vai cùng thủy thần, đều có 50 tỷ tín đồ.

Cảm giác được hương khói tín nguyện bị tinh hoa Kiến Mộc ngăn trở, trong mắt Nhạc Vũ thoáng hiện kinh ý, cũng thêm vài phần nhẹ nhõm.

Có thể có được năm mươi tỷ tín đồ có thể khiến áp lực hắn giảm xuống, bốn hệ thần vị phong thuỷ hỏa cùng Sáng Thế đều có nguyện lực khổng lồ ủng hộ, với số tín đồ ít ỏi của hắn có được như vậy quả thật vui mừng.

Có được thần tinh hai hệ thủy hỏa, uy năng của Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết nhất định lại tăng mấy thành!

Sau một khắc, ánh mắt Nhạc Vũ tập trung vào quang hoa thanh sắc lơ lửng trên không trung, chân lực Thanh Mộc Trường Sinh trong cơ thể càng phát lợi hại.

- Kiến Mộc tinh hoa!

Linh lực mộc hệ bên trong đó cực kỳ nồng đậm, cơ hồ hoá sinh thế giới, bị Chúc Dung dùng linh trận ôn dưỡng chẳng những không suy giảm, ngược lại sinh cơ bừng bừng, thậm chí chỉ cần thêm chút bồi dục thì sau này có thể tạo ra Kiến Mộc liên thông cửu thiên thập địa.

Chỉ tiếc vật này hắn vốn định dùng vào vật khác, liên thông thiên địa cũng chỉ là tưởng tượng.

Hắn đưa tay hấp nhiếp lấy quang đoàn thanh sắc kia, co lại bằng viên đan dược rồi dùng long huyết vẽ lên vô số phù văn tử kim phong ấn, tiếp đó ném vào Diễn Thiên châu hợp cùng với Nguyên Thần Huyền Thổ, trong lòng càng thêm hy vọng.

Trên vô thượng thần thông là Khai Thiên thần thông! Cho dù sáu vị Thánh Nhân

cũng không có thể có được, không biết khi gom đủ linh trân tuyệt đỉnh ngũ hành có thể đem thần quốc ngũ sắc tiên thiên trùng kích thêm một tầng.

Vào lúc Kiến Mộc tinh hoa bị bắt lấy, thế giới động thiên nơi đây cũng lập tức sụp đổ, mây mù đầy trời tán đi, từng ánh mặt trời chiếu xuống.

Nhạc Vũ lại không chút nào để ý tới, nhắm hướng đông bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1307: Phong ba quỷ quyệt

Một đường không nghỉ về hướng đông, qu chừng hai ngày, Nhạc Vũ đã lướt qua Đông Thắng Thần Châu, xuất hiện ở địa vực Đông Hải, suy tính một lát rồi tiến vào Long thành.

Long tộc trong tứ hải xưa nay đều tôn Đông Hải Long tộc làm chủ. Đông Hải vốn là dồi dào, lại có phương đông Thanh Long Thần Quân trực tiếp che chở, vùng biển quản hạt của Long Vương ở đây cơ hồ rộng đến nửa hải vực, thế lực cường hoành còn hơn Tây Hải mấy lần.

Đông Hải Long thành vô luận là quy mô hay số lượng Yêu tộc đều vượt xa Tây Hải.

Bất quá khi Nhạc Vũ hàng lâm thì liền giật mình, khối thần thiết như cự trụ kình thiên trấn áp ở đây đã không thấy tung tích, chỗ mắt biển được thay bằng một khối cự thạch có thể so với Hằng sơn và linh trận trấn áp.

- Bị người lấy đi rồi hả? là Đại Vũ, Oa Hoàng, hay là nhị vị thánh nhân của Tây Phương?

Trong một sát na, trong đầu hiện ra vô số ý niệm, Nhạc Vũ nhíu mày tiến thẳng vào long cung sâu tận tới cự điện mà mấy vị Đại La Kim Tiên tụ tập.

Khi Nhạc Vũ vừa hiện thân, không chỉ mấy người trong điện kinh ngạc mà mấy trăm thị vệ cũng giật mình, đều xấu hổ cùng tức giận gào thét vang dội.

- Người phương nào lớn mật dám xông vào Tây Hải Long Cung ta!

- Mạo phạm Long Vương Bệ Hạ, ngươi muốn chết.

Mấy trăm đạo cương kình cường hoành khuấy động linh lực thiên địa nơi này nhao nhao phá không kích tới.

Nhạc Vũ không để ý, trực tiếp thôi động Tổ Long chi huyết, long uy hùng hồn áp lên bốn phương tám hướng khiến tất cả thị vệ trong cung đều bị áp chế phủ phục, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, người mặt hoàng bào kim sắc càng kêu lên một tiếng kinh dị.

- Tổ Long chi huyết! Ngươi là Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, Long đế của tộc ta.

Ánh mắt Nhạc Vũ chớp lên, triệt hồi Long uy, mấy người trên điện cũng vội vàng đứng dậy bước nhanh xuống dưới cung kính thi lễ với Nhạc Vũ.

- Ngao Nghiễm dẫn đầu thân tộc Đông Hải ta bái kiến Long đế Bệ Hạ! Mới vừa rồi không biết Bệ Hạ hàng lâm nơi đây. Nếu đắc tội kính xin Bệ Hạ chớ trách!

Nhạc Vũ cũng không trả lời, phất tay nâng mấy người kia đứng đậy, sau đó chau mày nói:

- Trẫm đến đây chỉ muốn hỏi một chuyện. Rốt cuộc là ai lấy đi Định Hải thần châm,?

Mấy người Ngao Nghiễm lập tức là hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vài phần vẻ cổ quái. Sau một lát, Ngao Nghiễm mới lần nữa cúi người đáp:

- Việc này chúng ta cũng đang kỳ quái. Một ngày trước, vật ấy vẫn còn, rạng sáng hôm nay biến mất khó hiểu. Nếu không có Đông Hải nhất mạch chúng ta sớm có chuẩn bị lấy vật khác trấn áp mắt biển thì chỉ sợ Đông Hải Long thành đã bị mắt biển nuốt hết!

Nhạc Vũ nhíu mày, hiện ra vài phần lãnh ý, lại nghe Ngao Nghiễm nói tiếp:

- Bệ Hạ! Ta chỉ biết vật này chính là hai thánh Tây Phương cho Đại Vũ mượn dùng trấn áp, điều chỉnh thủy hệ thiên hạ để tứ hải Ngũ Hồ, sông lớn các nơi đều được điều hòa. Bất quá hai thánh Tây Phương vẫn chưa từng thu hồi, để ở nơi đây tích góp công đức. Chúng ta nghĩ đến đây là vật của Thánh Nhân nên cũng không dám khinh động. Việc biến mất sáng hôm nay có thể do nhị thánh Tây Phương thu hồi.

Ngao Nghiễm nói đến đây thì thần sắc đã có chút tâm thần bất định, cảm thấy khí tức thanh niên gầy yếu trước mắt càng lúc càng đông lạnh, đang âm thầm

kinh hãi thì một nữ tử bên cạnh đỡ lời:

- Kỳ thật một ngày trước, phu quân đã dùng tín phù thông tri nhị thánh Tây Phương, chắc không lâu sẽ có phản hồi.

Nhạc Vũ nhíu mày, nhìn nữ tử ăn mặc kiểu vương hậu vẻ thưởng thức, sau đó bước sâu vào điện ngồi trên ghế rồng, không nói một lời khiến khí tức trong điện lạnh lẽo đến cực hạn.

Qua chừng nửa ngày, Nhạc Vũ ẩn ước có cảm ứng, mở mắt ra thì vừa lúc có một đạo kim phù rơi vào tay Ngao Nghiễm.

Người này cơ hồ lập tức dùng ý niệm đọc qua, sau một lát tái nhợt:

- Khởi bẩm Bệ Hạ, trong phù chiếu của Chuẩn Đề Thánh Nhân có nói Định Hải thần châm cũng không phải bên hắn lấy, bất quá hai người hắn cũng biết chút nguyên nhân nên sẽ không trách tội chúng ta.

Nhạc Vũ nhướng mày, hàn ý trong mắt càng lạnh lẽo thấu xương, khẽ gật đầu:

- Trẫm đã biết!

Đang muốn phá không rời đi, hắn chợt nhớ ra một chuyện liền dừng lại:

- Vợ trẫm Ngao Tuệ, chấp chưởng Long Môn. Về sau các ngươi tứ hải Ngũ Hồ, Tam Sơn chín mạch mỗi ngàn năm sẽ có 2000 danh ngạch, do chư mạch Long Vương chính mình phân phối.

Tiếng nói vừa dứt thì thân ảnh Nhạc Vũ dần hư hóa biến mất. Ngao Nghiễm nghe vậy, đầu tiên còn khó hiểu, sau một khắc chuyển thành vô tận kinh hỉ.

Long tộc hàng năm sinh sản cực ít, cần ngàn vạn năm mới có thể được một ấu long. Phần lớn đều dựa vào hậu duệ có được long huyết thuần hóa huyết mạch để tấn thăng vào long tộc.

Chỉ là qua mấy vạn năm đến nay ngày càng suy sụp. Hôm nay có được sự hứa hẹn của Nhạc Vũ vậy thì chư mạch Long tộc từ nay về sau sẽ không lo truyền thừa!

Nữ tử ăn mặc kiểu vương hậu bên cạnh Ngao Nghiễm lại nhíu mày, nhìn xem chỗ thân ảnh Nhạc Vũ biến mất, cảm giác chuyện Định Hải thần châm, đột nhiên biến mất nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng rất nhiều, vị Long đế tân nhiệm tựa hồ cũng cực kỳ để ý.

Ra khỏi Long thành, Nhạc Vũ vẫn nhíu mày, ẩn lộ ra vài phần thần sắc lo lắng.

- Không phải Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, vậy là người phương nào gây nên?

- Rốt cuộc là trùng hợp hay đã biết ta đang thu thập kỳ trân Ngũ Hành? Thổ mộc thủy hỏa đều đủ, hôm nay duy nhất còn thiếu là kim hệ. Định Hải thần châm lại vừa bị lấy đi sáng nay.

- Hậu Thổ vừa liếc qua đã biết ta cần Ngũ Hành linh trân bổ toàn công pháp. Pháp lực Nữ Oa càng ở trên nàng, tất nhiên có thể biết được. Bất quá, người thu Định Hải thần châm chi nhân chắc không phải là nàng.

- Ngoài ra còn có chư thần Cửu Lê nhất mạch.

Trong đầu hiện lên mấy cái tên, Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn ý hơi liễm. Vô luận là người phương nào lấy đi kỳ bảo kim hệ này, mục đích ra sao thì cũng không quan hệ tới hắn.

- Mà thôi! Định Hải thần châm, như ý kim cô, vô luận là châm là côn đều không hợp với Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Phân Quang Thác Ảnh kiếm, phải tìm một thứ phù hợp với hai thần thông công quyết này mới được.

Tâm niệm nhất định, Nhạc Vũ liền dứt bỏ tạp niệm, phi độn về hướng Trung Nguyên, sau khi phản hồi triều ca liền trực tiếp l xuyên vào chín tầng U Minh, tới tận mười tám tầng Địa phủ.

Vừa vào tới nơi thấy Hậu Thổ đang lộ vẻ lo lắng, thấy hắn thì đột nhiên giãn mày, Nhạc Vũ bất giác cười khẽ:

Minh Hà Xi Vưu đã bố trí thỏa đáng?

Hậu Thổ lúc này mới bừng tỉnh, muốn nói lại dừng lại, chần chờ hồi lâu mới thở dài một tiếng đánh ra một tờ huyết phù:

- Là tín phù của Minh Hà, nói là đang ở chỗ cực nam tạ Vô Tận Diễm hải, Phần Minh Thiên chờ ngươi. Hạn một tháng, quá hạn không đợi.

- Vô Tận Diễm Hải, Phần Minh Thiên?

Nhạc Vũ nhắc lại rồi tiếp lấy tờ tín phù, sau một lát cười cười:

- Có thể dùng vật này để dụ ta, thật sự là thủ bút thật lớn, cũng thực cam lòng! Nếu thật là vật này thì có thể dốc sức liều mạng một hai!

Hậu Thổ đã biết sẽ là như thế, ánh mắt có chút ảm đạm, lại vẫn mở miệng khuyên nhủ:

- Người nọ xuất ra vật này tất có thập thành nắm chắc! Vật này tuy trân quý nhưng sao trọng yếu bằng tính mạng. Như theo ta thấy, không đi là thỏa đáng. Trước khi sát kiếp nổi lên chưa chắc không tìm được cơ duyên khác giúp ngươi tái tiến một bước.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trên mặt tuy vẫn vui vẻ lại ẩn lộ sắc kiên định, đây có thể là cơ hội duy nhất trong vòng trăm năm thành tựu Thái Thượng hồn ấn, há có thể đơn giản buông tha? Nếu như bỏ lỡ, ngày sau chưa hẳn có thể có cơ duyên này.

Hậu Thổ thấy thần sắc như vậy thì biết hắn đã quyết, khuyên nữa cũng vô dụng, chỉ có thể cười khổ một tiếng nói:

- Nếu như Vũ đệ ngươi nhất định phải tiến về trước, Hậu Thổ cũng sẽ cùng đi!

Nhạc Vũ khẽ giật mình, nhìn sững Hậu Thổ, chỉ thấy vẻ cực kỳ kiên quyết trong mắt nàng, hiển nhiên Địa phủ cùng thánh vật đều không nằm trong suy tính của hắn, trong lòng hơi ấm áp nhưng lại khẽ lắc đầu:

- Với năng lực của Hồng Quân, khi đó há có thể để cho tỷ tỷ ra tay. Mặc dù có thể để ngươi ly khai Địa phủ theo ta nhưng khi đó Xi Vưu Minh Hà chỉ sợ cũng không dám hiện thân. Hai người kia dù lớn mật thế nào thì cũng tuyệt không dám chính diện giao phong với Thánh Nhân. Lần này chỉ cần ta với Chiến Tuyết cùng đi là được!

Hậu Thổ nghe vậy không chút nào ngoài ý muốn, vẻ u sầu càng đậm. Nàng biết

trong tay Nhạc Vũ có Hồng Mông kiếm khí, căn cơ chính thức đến cấp bậc Chí Thánh, cũng biết pháp lực Chiến Tuyết đã đăng nhập Thái Sơ chuẩn thánh, có ba loại thần thông vô thượng có thể đánh đồng với Thái Sơ Kim Tiên nhưng dù suy tính thế nào cũng không thấy cơ hội thắng.

Nhạc Vũ cũng bất đắc dĩ, hắn dám phó ước, tự nhiên cũng có vài phần nắm chắc, mấy át chủ bài thu thập mấy ngày qua dĩ nhiên giúp ích không nhỏ.

Trước mặt Hậu Thổ, Nhạc Vũ cũng không muốn giấu diếm, đang muốn nói chuyện Lạc Bảo Kim Tiễn thì nhíu mày nhìn về phía trên không.

Chỉ thấy cách đó không xa, hàng rào kết giới của Địa phủ bị một cự lực oanh kích vỡ ra vô số hoa văn. Đang lúc hàng rào không gian nhanh chóng khép lại thì sau một khắc lại chấn động, một đại kích huyết sắc xuyên không bay vào, phá vỡ không gian ngàn trượng chung quanh thành mảnh nhỏ.

Tiếp đó Chiến Tuyết từ vết rách tiến vào, đầu tiên lạnh lùng liếc nhìn Hậu Thổ rồi nhấc tay trái nắm lấy mấy sợi xích to bằng cổ tay, ở đầu kia là một nam tử trung niên bị trói chặt, xương tỳ bà đều bị xỏ xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1308: Huyết Hải chi thượng!

- Ứng Long?

Thần niệm của Nhạc Vũ lập tức cảm giác được huyết mạch Long tộc bên trong cơ thể nam tử này.

Tuy cả người hắn nhuốm máu, toàn thân bị xiềng xích quấn quanh chế trụ chặt chẽ, nhưng đôi mắt vẫn trợn trừng trừng, vẻ mặt không chút cam lòng lẫn tàn nhẫn giận dữ.

- Ngươi bất quá chỉ có huyết mạch mạnh hơn một chút mà thôi! Nếu không phải Ứng Long ta bị phong ấn bảy vạn năm, dù cho ngươi có bản lĩnh thông thiên cũng đừng hòng bắt Ứng Long ta!

- Có câu nói sĩ khả sát bất khả nhục! Còn không thả ta ra!

Tiếng mắng trong miệng hắn vang lên không dứt, thanh âm gào thét phẫn nộ chấn cả địa phủ. Chiến Tuyết cũng không chút nào để ý, tiện tay nhấc hắn lên ném qua trước người Nhạc Vũ.

Ứng Long nhìn thấy hai người trước mắt, lập tức ngây ra, tiếp theo chợt cười lạnh:

- Ta tưởng là ai, nguyên lai là Hậu Thổ ngươi sai khiến! Sai người thả ta ra khỏi Vân Diễm Hải, lại mọi cách nhục nhã. Hậu Thổ, ngươi rốt cục muốn làm gì?

Hậu Thổ nghe vậy không khỏi bật cười khúc khích, vẻ lo lắng trên mặt giảm bớt, liếc xéo qua Chiến Tuyết, sau đó lắc nhẹ đầu nói:

- Đạo hữu đã hiểu lầm, Hậu Thổ này cũng không có bổn sự sai khiến vị Câu Trần Thượng Cung tinh quân kia…

- Câu Trần Thượng Cung tinh quân?

Vẻ mặt Ứng Long chợt giật mình, nhớ rõ ở bảy vạn năm trước trong Câu Trần Tinh Cung vẫn còn vô chủ.

Nhưng lấy bổn sự của nữ tử này, chức vị Câu Trần tinh quân cũng đủ khả năng đảm nhiệm.

Tiếp theo ngay sau đó, liền thấy Chiến Tuyết nhìn Nhạc Vũ nói:

- Sư huynh, Ứng Long này ta đã bắt giữ. Nhưng thần thông của người này có chút cổ quái…

Đồng tử Ứng Long không khỏi co rụt lại, đưa mắt nhìn kỹ thiếu niên đứng trước mắt.

Nữ tử được xưng là Câu Trần tinh quân này đã mạnh mẽ tới mức làm lòng người kinh hãi, thật không nghĩ tới nữ tử kia còn có một vị sư huynh.

Trong lời nói của nàng rõ ràng mang theo vẻ tràn đầy kính ý, mà Hậu Thổ tựa như cũng xem thiếu niên kia ngang hàng kết giao, cùng sóng vai mà đứng, thần thái thật thân mật.

Ít nhất có thể xác định người kia có một thân pháp lực thần thông chỉ sợ tuyệt không kém hơn nữ tử tên Chiến Tuyết.

Nhân vật yêu nghiệt như vậy thật không biết từ chỗ nào xuất hiện, mình bị phong ấn suốt bảy vạn năm thời gian, bên trong hồng hoang đã có biến hóa gì?

Đôi sư huynh muội này lại là đệ tử của môn phái nào? Chẳng lẽ là môn hạ của Xiển Tiệt nhị giáo?

Ứng Long còn đang cảm thấy tò mò, vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn thản nhiên đưa mắt nhìn xiềng xích trên người hắn, sau đó khẽ gật đầu trực tiếp đem Ứng Long thu vào trong tay áo.

Thủ đoạn của Nhạc Vũ so với Chiến Tuyết càng thêm tàn nhẫn, ước chừng có ba trăm sáu mươi lăm ngũ sắc quang châm đồng thời đâm vào trong thân thể của Ứng Long, thẳng đến khi đem toàn bộ pháp lực của hắn chặt chẽ cố khóa.

Thần thông của Ứng Long liên quan phương pháp bỏ trốn, chắc chắn phải có chút bổn sự. Nếu không như thế Chiến Tuyết cũng sẽ không lấy xiềng xích tới trói hắn.

Hậu Thổ thấy thế, chợt cười:

- Năm xưa Ứng Long cũng từng có chút giao tình với ta, trợ Hiên Viên triệt Xi Vưu, cũng tích lũy không ít công đức. Xin bệ hạ hãy quan tâm hắn một chút…

Nói tới đây vẻ mặt nàng lộ ra lo lắng:

- Có Ứng Long đủ kềm chế Thác Bạt Huyên. Nhưng mấy người còn lại Vũ đệ ngươi định ứng phó như thế nào? Vô luận là Xi Vưu hay Minh Hà đều có thể kề vai với ta trước khi ta thành thánh. Tùy ý một người chiến lực cũng không kém hơn ngươi!

Vẻ mặt Nhạc Vũ cũng thoáng ngưng trọng. Hắn chưa bao giờ khinh thường đối thủ, cũng đã sớm đem tình hình biến hóa của Minh Hà cùng Xi Vưu tính toán vào bên trong.

Thắng thua trong cuộc chiến lần này đều chiếm năm thành, nếu không biết rõ phải chịu chết, hắn cần gì phải đi tìm chết đây?

Vốn dự định nói cho Hậu Thổ biết về Lạc Bảo Kim Tiễn cùng Diễn Thiên Châu, nhưng hiện tại hắn lại thay đổi chủ ý, mỉm cười:

- Sự lợi hại của Minh Hà cùng Xi Vưu tiểu đệ cũng đã hiểu rõ. Nhưng hành trình Vô Tận Diễm Hải cùng Phần Minh Dòng Thiên vẫn nhất định phải đi. Nhưng trước khi đi còn có một chuyện cần làm, việc này nếu như có thể xử lý thỏa đáng, có thể đạt được thêm vài phần thắng lợi…

Chân mày Hậu Thổ theo bản năng nhíu lại, nghe khẩu khí của Nhạc Vũ phảng phất như rất chắc chắn.

Nhưng rốt cục lại là chuyện gì có thể làm cho Nhạc Vũ có thêm vài phần thắng lợi?

Còn đang cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy Nhạc Vũ lắc mình đã rời khỏi thế giới địa phủ, đi vào tận sâu trong tầng u minh thứ chín.

Hậu Thổ cùng Chiến Tuyết đưa mắt nhìn nhau liền theo sát phía sau Nhạc Vũ xuất hiện bên trên Huyết Hải.

Chỉ thấy lúc này ngay trung ương Huyết Hải, Cửu Hoa tán nhân đang trầm tĩnh ngồi thẳng bên trên, tay trái cầm trượng, tay phải cầm kim bát áp chế Tu La Quỷ Sát bên dưới.

Mà Huyết Hải cũng không tăng không giảm, từ khi Minh Hà rời đi, chỉ còn lại khoảng sáu thành so với lúc cực thịnh. Nguồn: http://EbookFull.Net

Nhưng trung ương Huyết Hải trong cửu u tuy đã suy nhược tới cực điểm, nhưng Cửu Hoa cũng chỉ có thể áp chế mà không thể phá hủy.

Chỉ thấy bên trong Huyết Hải bao trùm một tầng tử sắc lôi võng rậm rạp, đem huyết sắc hải dương chặt chẽ bảo vệ.

Nhạc Vũ vừa đi vào tầng u minh thứ chín, thân ảnh chợt lóe đã xuất hiện ngay bên cạnh Cửu Hoa, hắn lạnh lùng nhìn xuống, chỉ thấy một gương mặt do máu huyết ngưng tụ xuất hiện bên dưới lôi võng.

Huyết tương sát khí cuồn cuộn không ngớt, đang cùng Cửu Hoa mơ hồ đối kháng. Ngoại trừ còn có vài phần suy yếu, pháp lực vẫn mạnh không kém gì Cửu Hoa.

Bên trong cặp mắt khổng lồ tràn đầy vẻ cừu hận thấu xương, cùng tia cười trào phúng.

Nhạc Vũ thấy thế cũng chỉ cười khan một tiếng, gương mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng, vẻ mặt lẫn ánh mắt dần dần băng sương, sát ý tràn đầy.

- Tuyết nhi, còn chưa động thủ?

Trong mắt Chiến Tuyết lóe ra tinh mang, cơ hồ ngay lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Nhạc Vũ, huyết sắc lôi sí sau lưng bỗng dưng mở ra.

Ban đầu chỉ có phạm vi hai trăm vạn trượng, theo lôi lực vô tận tụ tập đến, càng ngày càng mở rộng khuếch trương ra ngoài.

Bốn trăm vạn trượng, tám trăm vạn trượng, một ngàn vạn trượng!

Lôi quang lóng lánh, đem cả tầng u minh thứ chín chiếu sáng rực rỡ như ban ngày. Khí thế làm cho người ta sợ hãi, phảng phất như muốn đem trọn Huyết Hải bao trùm hoàn toàn.

Tử sắc lôi võng trên mặt Huyết Hải trong lúc mơ hồ bắt đầu có biến hóa. Một tia lôi lực không bị khống chế hướng bên trên không ngừng toát ra chớp lóe, lập tức bị lôi dực của Chiến Tuyết hấp thu toàn bộ.

Cửu Hoa tán nhân không khỏi cảm thấy kinh hãi, đưa mắt nhìn qua, ngay sau đó trong mắt bỗng dưng sáng ngời.

Hắn không làm gì được thập giai kiếp lôi do Hồng Quân bố trí, nhưng Chiến Tuyết trước mắt lại chính là khắc tinh của kiếp lôi!

Theo lôi sí mở rộng, tử sắc lôi võng cuối cùng dần dần vặn vẹo.

Một đôi lôi sí do lôi lực hình thành dần dần khuếch trương lên tới ba trăm ngàn trượng, cơ hồ mỗi một lần vỗ cánh đều rút ra một bộ phận lôi lực bên trong tử sắc lôi võng.

Gương mặt bên dưới Huyết Hải dần dần lộ ra vài phần kiêng kỵ hoảng sợ.

Cửu Hoa nhìn ngây ngẩn thật lâu sau thần hồn chợt tỉnh, cầm pháp trượng kim bát trong tay thu hồi, trên mặt hiện lên vẻ khác thường:

- Vô thượng lôi pháp thần thông! Thế gian này không ngờ còn có người có thể thành tựu được vô thượng lôi pháp!

Hậu Thổ nghe vậy cũng cười:

- Bản lĩnh như vậy ngoại trừ Vân Trung Tử hiện giờ cũng chỉ có nàng có thể làm được. Bên trong một môn phái lại có thể cùng xuất hiện hai vị đại năng sử dụng lôi pháp thần thông, Vân Trung Tử thì cũng thôi, là thiên phú thần thông, thiếu nữ này thật sự quá lợi hại. Tiểu đệ của ta đúng là vô cùng bản lĩnh…

Cửu Hoa nghe vậy không khỏi cảm thấy buồn cười, có thể nghe ra được vị chua cùng lòng ghen tỵ trong lời nói của nàng.

Hắn biết được thân phận trước kia của Chiến Tuyết chỉ là một khôi lỗi của Nhạc Vũ. Một thân thần thông hơn phân nửa nhờ Nhạc Vũ mà đến. Nhưng nếu không phải bản thân nàng cũng có tâm tính cứng cỏi, tư chất tuyệt hảo, thật không khả năng thành tựu được môn vô thượng lôi pháp kia.

Hắn tu hành hơn mười vạn năm, từng trải thật nhiều. Giờ phút này đối với chuyện giữa một nam hai nữ trước mặt, cùng không khí quái dị thật không lấy làm lạ. Nhưng trong lòng hắn cũng âm thầm cảm khái, vị Huyền Thánh đại đế này đúng là hảo phúc khí. Vô luận là Hậu Thổ hay là Chiến Tuyết đều là nữ kiệt hiếm thấy trong hồng hoang, không ngờ đồng thời cùng ái mộ một nam tử, thật không muốn làm người khác nảy sinh lòng ghen tỵ cũng không được, làm sao bản thân mình có thể so sánh…

Trong đầu hiện lên thân ảnh của một nữ tử, trong lòng Cửu Hoa bỗng nhiên cảm thấy đau đớn. Chỉ chốc lát sau vẻ mặt hắn chợt ngưng trọng nhìn chằm chằm Chiến Tuyết đang thi triển thần thông.

Tử sắc lôi võng đã dần dần sắp hỏng mất, tuy vô số lôi quang vẫn dũng mãnh tràn đến, nhưng không cách nào bù đắp sự thiếu hụt của lôi võng.

Vẻ mặt Nhạc Vũ lãnh đạm huyền phù trên không trung chờ đợi, ước chừng sau một khắc, hắn bỗng dưng trợn mắt, long đồng chợt trừng lên.

- Huyết Hải bất diệt thì Minh Hà bất vong. Hôm nay trẫm tạm phá hủy U Minh Huyết Hải này trước, thật muốn nhìn xem vị kia còn có thể tiếp tục bảo hộ ngươi bình an hay không!

Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm siết chặt trong tay, một đầu tử kim cự long xen lẫn băng diễm nhị sắc lập tức bay vút ra rít gào vang vọng.

Không chút sợ hãi bị Huyết Hải ô nhiễm, trực tiếp xuyên thấu qua lôi quang đã loãng xông thẳng xuống dưới!

Giống như yêu tà lui tránh, thẳng thấu bổn nguyên Huyết Hải. Chỉ thoáng chốc cả tầng u minh thứ chín đều chấn động kịch liệt. Hơn trăm vạn Tu La đều bị kiếm khí chém thành bột mịn, ngay cả gương mặt máu bên dưới cũng không dám đối diện phong mang, vội vàng né tránh.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, từng trận cương khí tràn lan bốn phía, đem huyết thủy vây quanh gạt tung ra, lộ ra một tầng huyết sắc dịch bùn tanh hôi bên dưới.

Trong lúc mơ hồ còn có thể thấy được vô số oan hồn đang kêu rên bên trong ánh mắt khuôn mặt máu kia. Nhìn qua chẳng khác gì giòi bọ đang không ngừng vặn vẹo, vô số bọt khí bung ra, mỗi một lần nổ tung đều giống như có tiếng khóc thảm, oán sát lực vô cùng tận mạnh mẽ tán phát khắp chung quanh.

Mà giờ khắc này trên bầu trời, thậm chí Thánh Nhân tôn sư như Hậu Thổ cũng không khỏi cảm thấy thần hồn hốt hoảng.

Tham, sân, si, hận, ghét…đủ loại ác niệm dâng trào không dứt…

Chính là ác niệm được tụ tập bên trong bổn nguyên Huyết Hải!

Chỉ riêng ánh mắt Nhạc Vũ vẫn lạnh lùng trong trẻo, trong thoáng chốc toàn bộ khí kình quanh thân hắn đều tụ tập vào trong thân kiếm trong tay.

Hồng Mông kiếm ý hạo hãn cơ hồ qua mỗi tích tắc lại kéo lên một tầng, khí kình bốc cao khiến Huyết Hải bên dưới nhấc lên vòng xoáy khổng lồ, cao tới chín trăm vạn trượng, huyết thủy trong phạm vi ba ức dặm đều bị gạt tung ra ngoài.

Theo ngũ sắc kiếm khí dần dần lộ ra vài điểm hắc mang, huyết sắc dịch bùn bên dưới phảng phất như vô cùng sợ hãi, co rút lại thành một đoàn, đối kháng kiếm ý lăng áp của Nhạc Vũ.

Huyết Tu La bao bọc chung quanh đang vô cùng khủng hoảng cuối cùng không còn cách né tránh, ngay lập tức liền cùng gương mặt máu kia đều đồng loạt phóng lên cao, từng đợt huyết vân dâng trào hướng thẳng Nhạc Vũ đánh tới.

Mới đi được nửa đường liền thấy vô số lôi quang lóng lánh tràn ngập bên trên Huyết Hải hủy diệt hết thảy Huyết Tu La đang bắn lên!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1309: Động thân nam hành!

Tử lôi chớp động, bao trùm không gian ức vạn dặm, bao phủ toàn bộ không gian chung quanh Nhạc Vũ.

Chỉ một thoáng liền khiến gần mười vạn Tu La bên trong ngàn vạn dặm đều hóa thành bột mịn!

Ngay sau đó lại nghe Chiến Tuyết quát lạnh một tiếng:

- Cút ngay!

Chỉ thấy lôi sí của nàng vẫy mạnh, hóa thành mười hai lôi tiên thật lớn quét ngang bốn phương.

Trong đó có sáu lôi tiên quét về hướng huyết nhân, hắn vội vàng chống lại nhưng lại giống như bị điện giật, không ngừng rung động, thân hình bật lui hơn trăm vạn trượng.

Bên trong Huyết Hải mặc dù có hàng ức Tu La nhưng không một ai có thể phá tan lôi võng tới gần Nhạc Vũ.

Lại nhìn về hướng thiên không, thấy Hậu Thổ cùng Cửu Hoa tán nhân đang khoanh tay đứng nhìn, trong mắt huyết nhân kia không khỏi tràn đầy tuyệt vọng.

Nhạc Vũ tay cầm cự kiếm đứng trong hư không, mái tóc đen nhánh thổi tung cả mũ miện, phần phật bay lên, tay áo không gió chợt động, phần phật không ngớt.

Một luồng khí xoáy kịch liệt bao phủ khắp toàn thân, quấy động thiên địa phong vân, lập tức dẫn dắt hơn mười hồn niệm của Chuẩn Thánh hướng bên trong u minh cửu uyên quan chiếu đến.

Khi kiếm thế tích súc đến đỉnh phong, chỉ thấy vô số hắc mang mở rộng khắp mọi nơi, ngũ sắc cự kiếm duỗi dài ra tới tám trăm vạn trượng, bên trong kim sắc

long đồng của Nhạc Vũ hiện lên minh quang chói mắt.

- Vỡ!

Một kiếm chém ra, hung uy hạo hãn, tựa như một dãy ngân hà cực lớn đang tuôn tràn xuống, trực tiếp chém thẳng vào bên trong huyết sắc dịch bùn.

Theo kiếm cương tràn tới, một thanh âm thê lương gào to vang vọng cả thiên địa, huyết sắc dịch bùn lại giống như có sinh mạng run rẩy không ngớt, không ngừng vặn vẹo giãy dụa.

Nhạc Vũ không chút nào để ý, trong mắt tràn đầy kim văn, Hà Đồ Lạc Thư bên dưới điên cuồng khuếch trương, kết thành một linh trận khổng lồ.

Hai tay Nhạc Vũ huyễn hóa vô số chỉ ảnh không ngừng khắc lục bên trong hư không, lập tức hiện ra hai phù trận, ngay trung ương là một Hồng Mông tử kim phù văn lấp lánh.

- Nhất vi Băng, nhất vi Viêm!

Linh trận hình thành, toàn thân Nhạc Vũ đều bao phủ bên trong một đoàn kim mang, bỗng dưng huy động hai phù trận trước người, lần lượt khắc lục lên trên chuôi Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm.

- Diệt!

Chỉ chốc lát vô số vạn tái huyền băng từ bên trong ngũ sắc thân kiếm lan tràn ập xuống, lấy mũi kiếm làm trung tâm, đem huyết sắc dịch bùn toàn bộ đông cứng.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, chỉ thấy có một tầng băng thật dày lóe sáng thủy lam quang hoa đang điên cuồng kéo dài ra tới ngoài ức dặm.

Theo sát phía sau là một đoàn bạo viêm, nơi nơi đi qua toàn bộ huyền băng đều hóa thành tro bụi.

Giờ khắc này bên trong Huyết Hải, hàng ức Tu La đều đang kêu rên đau đớn, khí tức đã suy nhược tới cực hạn, khắp Huyết Hải đang nhanh chóng co rụt lại.

Thiên địa chấn đãng, tầng u minh thứ chín cũng giống như đang kêu khóc không

thôi.

Cửu Hoa tán nhân đứng trên không trung, không khỏi hít sâu một hơi rét lạnh:

- Đoạn tuyệt ác nghiệt trên đời, toái diệt Minh Hà bổn nguyên. Vị bệ hạ này quả nhiên thủ đoạn ác độc! Pháp lực thần thông như vậy còn hơn Cửu Hoa ta thật nhiều! Minh Hà cửu tầng, tuy vĩnh viễn bất diệt. Nhưng cho dù ngày sau sống lại cũng không còn là Minh Hà. Từ nay về sau chẳng những không còn câu nói "Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất vong", một thân thần thông của Minh Hà cũng bị tiêu giảm hai tầng!

Hậu Thổ khẽ mỉm cười, mặc dù không nói lời nào nhưng trong mắt tràn đầy vui vẻ. Nàng biết được Cửu Hoa nói không sai, cho dù có Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể tịnh hóa hết thảy ô uế trên thế gian, Huyết Hải cũng vẫn còn tồn tại như trước.

Tuy lúc này bị Nhạc Vũ hủy diệt, không bao lâu sau vẫn có thể sống lại! Nhưng khi đó bổn nguyên Huyết Hải cũng không còn quan hệ gì tới Minh Hà. Tự nhiên sẽ không còn câu nói Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất vong…

Sau đó Cửu Hoa lại lâm vào trầm tư, trầm ngâm nói:

- Không chỉ là suy yếu lực lượng của Minh Hà mà thôi, ta có thể rảnh tay cũng sẽ khiến vị kia tổn thương nhiều cân não. Ít ít nhiều nhiều cũng phải phân phó thêm lực lượng đến kềm chế ta. Xem ra Huyền Thánh bệ hạ thật sự chuẩn bị cùng Minh Hà Xi Vưu quyết một trận tử chiến…

Nghe nói tới đây, trên mặt Hậu Thổ cũng không lộ ra bao nhiêu ưu sầu. Hành trình đi cực nam lần này, tuy hung hiểm nhưng cũng như lời nói của Nhạc Vũ, đã được chuẩn bị chu đáo, cũng không phải hành động mạo hiểm không có kế hoạch.

Chỉ sợ ngoài Ứng Long cùng tiêu diệt Huyết Hải, hắn còn chuẩn bị vô số con bài chưa lật sau đó vẫn chưa từng vận dụng.

Nàng không khỏi cười khổ một tiếng, chính mình tuy là Thánh Nhân tôn sư nhưng đối với sâu cạn của Nhạc Vũ đã nhiều năm vẫn không nhìn thấu.

Đem huyết sắc dịch bùn tanh hôi hóa thành băng bụi, Nhạc Vũ rút Tam Diệu

Như Ý Diệt Tuyệt kiếm bay lên, một ít huyết sát lực dơ bẩn cũng đã xâm nhập vào trong thân kiếm, nhưng lại bị ngũ sắc quang hoa ngưng tụ chủ động diệt trừ.

Muốn tiêu diệt hết thảy ác nghiệt trên đời này, cũng chỉ có Hồng Mông Khí mới có thể không sợ hãi sát lực cùng ác niệm ô nhiễm!

Theo sát phía sau ánh mắt Nhạc Vũ lại nhìn qua huyết nhân, khí tức của Tu La Vương kia đã suy nhược tới cực hạn.

Lần trước khi Hậu Thổ mở lục đạo luân hồi, lúc đó hắn trọng thương chưa lành, giờ phút này bổn nguyên của Huyết Hải đã bị hủy diệt, một thân sát lực cũng bị tiêu giảm tới cực hạn, thân hình khổng lồ đang dần dần vỡ vụn.

Nhạc Vũ thần tình lạnh lùng xa xa liếc mắt nhìn hắn, bên trong long đồng lộ ra vài phần thương hại.

- Sống nhờ vào sinh linh ác niệm, khi bổn nguyên Huyết Hải không còn, ngay bản thân tồn tại cũng không cách nào tiếp tục duy trì sao? Chuẩn Thánh như thế thực sự đáng buồn…

Lời vừa rơi xuống, một đạo kiếm hoa nhấp nháy quét ngang bên trong cửu u.

- Trảm!

Kiếm quang huy hoàng phảng phất như muốn chém thế giới này thành hai nửa, khi ngũ sắc kiếm quang lướt qua, trăm vạn Tu La đều hóa thành bụi bặm.

Mũi kiếm vừa chỉ tới huyết nhân, sau một tiếng thét tuyệt vọng, mang theo vô tận oán hận cùng gào thét phẫn nộ, thân hình huyết nhân lại hóa thành một thanh huyết đao cực lớn giao kích cùng kiếm quang. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Một tiếng nổ vang ầm ầm, ngũ sắc kiếm ảnh thế như chẻ tre đem huyết đao chém vỡ.

Kiếm cương dâng tràn, đem thân hình huyết nhân chém thành vô số mảnh vụn.

Thẳng đến cuối cùng khi chạm tới tinh nguyên tinh thuần nhất của huyết nhân, lực phản chấn mới tuôn tràn trở lại.

Nhạc Vũ cau mày, ngay sau đó chín đầu cự long mười tám trảo quấn quýt quanh thân kiếm, khí kình chấn đãng, chỉ nháy mắt liền đem thân hình huyết nhân hoàn toàn đánh tan.

Dư thế chưa tuyệt, đập ra tới ngoài ngàn vạn dặm, lại tiêu hủy cả trăm vạn Tu La!

Ánh mắt Nhạc Vũ lại quét ngang mọi nơi, chỉ thấy có mấy đạo huyết ảnh mờ nhạt hơn huyết nhân kia được một đoàn quang hoa bảo vệ xa xa phi độn bay đi.

Trong đó có hơn phân nửa đều được lực lượng cường hoành cuốn về phương Tây.

Hừ lạnh một tiếng, Nhạc Vũ cũng không đi ngăn cản, hắn thu liễm kiếm thế, bước tới trước mặt Hậu Thổ, hướng Cửu Hoa khẽ gật đầu:

- Lần này đa tạ tán nhân hộ trì!

Nói lời cảm tạ đều không phải không có nguyên nhân. Lần này tiêu diệt bổn nguyên Huyết Hải, Cửu Hoa cùng Hậu Thổ tuy không ra tay nhưng cũng chia sẻ không ít áp lực với hắn, nếu không có hai người trấn áp kềm chế, dùng ý niệm nơi này trấn áp hồn niệm của những nhân vật Chuẩn Thánh khác thăm dò, tuyệt đối không tạo được cơ hội cho hắn thong dong chặt đứt căn cơ của Minh Hà.

Thậm chí đến cuối cùng ngay cả Chiến Tuyết cũng không cần ra tay.

Trong thế giới này, tâm nguyện chứng đạo tràn đầy, thượng cổ hỗn độn nhân vật nguyện ý trợ giúp hắn một tay tuy là không ít. Nhưng người đã tuyệt hết hi vọng được chứng đạo, chỉ còn ý nghĩ dựa vào Hồng Quân thiên đạo, cũng đầy dẫy khắp nơi!

Thấy Cửu Hoa mỉm cười gật đầu đáp lễ, Nhạc Vũ khẽ cười cười nhìn Hậu Thổ:

- Tỷ tỷ có thể yên tâm rồi!

Ánh mắt Hậu Thổ khẽ chớp, muốn nói lại thôi, cuối cùng ngàn lời vạn ngữ chỉ hóa thành một tiếng thở dài:

- Lần này đi nam cực Vô Tận Diễm Hải, xin đệ đệ hãy vạn phần cẩn thận!

Vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng ngưng trọng, theo sau cười khẽ một tiếng:

- Tự nhiên sẽ không làm tỷ tỷ thất vọng! Xử lý việc còn lại nơi đây, phải làm phiền hai vị!

Mặc dù bổn nguyên Huyết Hải đã bị tiêu diệt, huyết nhân Tu La Vương cũng là bị tử vong, nhưng bên trong Huyết Hải vẫn còn lưu lại hàng ức Tu La.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục lưu ý tới, thu Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm vào trong đan điền, trực tiếp rời đi.

Chiến Tuyết cũng theo sát phía sau, trước khi đi nàng chợt nhìn Hậu Thổ mỉm cười, trong lúc Hậu Thổ còn đang ngạc nhiên, thân ảnh Chiến Tuyết cũng đã biến mất trong hư không.

…

Cơ hồ cùng một thời gian, ở địa vực Nam Cực, bên trong một động thiên hào quang chói mắt.

Toàn thân Minh Hà lão tổ bỗng dưng nứt ra vô số vết máu, nơi cổ họng chợt gầm nhẹ một tiếng, phảng phất như một đầu yêu thú sắp tử vong.

- Nhạc Vũ! Thủ đoạn ngươi thật độc ác! Minh Hà này thề bất lưỡng lập với ngươi!

Rõ ràng đã là Hỗn Độn Kim Thân, bất tử bất diệt, cùng thiên địa tồn tại. Nhưng những vết máu kia lại không hề có vẻ muốn khép lại, ngược lại không ngừng rạn nứt, chảy ra vô số máu mủ tanh hôi.

Dưới ánh sáng chói mắt trong động thiên, không ngừng phát ra tiếng vang "xèo xèo", hóa thành yên khí tanh tưởi.

Mấy người chung quanh đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt ngạc nhiên vội vàng tránh lui, đối với khí vụ kia vô cùng kiêng kỵ.

Chỉ có Xi Vưu không bị ảnh hưởng, thế nhưng lúc này sắc mặt cũng khẽ biến:

- Minh Hà đạo hữu, tình hình của ngươi như vậy, tựa hồ đã đứt bổn nguyên?

Ánh mắt Minh Hà chớp động, tiếp theo hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó miệng vết thương khắp toàn thân cũng đều khép lại, không chút giấu diếm vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Chắc chắn đã bị Huyền Thánh đại đế hủy diệt bổn nguyên. Tu La tộc duệ do ta sáng chế cũng đã kề bên diệt tuyệt!

Vẻ mặt mấy người Tất Phương đều chợt ngẩn ra, ngay cả Hạn Bạt cũng cau chặt mày, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

- Ta nhớ được Huyết Hải tựa hồ do Hồng Quân đạo tổ tự mình lấy lôi pháp bảo vệ…

Xi Vưu cười khẽ, đưa mắt nhìn mọi người, ánh mắt chăm chú nhìn lên sắc mặt tái nhợt của Phong Bá Vũ Sư:

- Hiện giờ còn chưa động thủ mà thực lực chúng ta đã bị cắt giảm ít nhất hai thành! Vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương kia chắc chắn cũng không phải là nhân vật tầm thường. Thật không biết hiện tại chúng ta còn có mưu kế nào hay?

Minh Hà lão tổ không khỏi cau mày:

- Bổn nguyên của ta tuy đoạn tuyệt. Nhưng chỉ cần còn Trấn Diễm Linh Châu tại đây, một thân pháp lực vẫn có thể bảo tồn chín thành. Không ảnh hưởng quá mức! Nhạc Vũ tuy độc ác, nhưng còn chưa làm gì được ta…

Xi Vưu có chút bĩu môi, không cho là đúng. Còn đang định nói chuyện, lại chỉ thấy một đoàn hồng sắc lôi quang xuyên vào, đánh lên người Vũ Sư Thương Dương.

Sắc mặt Vũ Sư khẽ biến, vô số thủy quang tụ tập quanh thân, thân hình cùng lúc hóa thành hàng ức thủy dịch rơi xuống phía dưới.

Lôi quang nhảy lên, chỉ trong giây lát đã càn quét những giọt thủy dịch kia hơn phân nửa, số thủy dịch còn lại ngưng tụ thành hình dáng Vũ Sư, nhưng khí tức

đã biến thành suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1310: Yếu tố thiếu sót!

Không chỉ vẻ mặt Vũ Sư biến thành ảm đạm, ngay cả mấy người bên trong động thiên vẻ mặt cũng biến thành xanh mét.

Ánh mắt Tất Phương dao động không ngừng, sau một lát mới mỉm cười hí mắt nói:

- Một lời thành sấm! Một lời có thể trở thành thiên địa pháp. Nếu để cho người này đi lên Thiên Đế vị, còn thế nào? Năm xưa Đế Tuấn cũng chưa mạnh mẽ được như thế!

Thanh âm phảng phất như vọng lại từ tận sâu trong cửu uyên, tràn đầy hàn ý lạnh thấu xương.

Trên mặt Xi Vưu cũng tràn đầy tức giận, mang theo vẻ lo lắng nhìn Vũ Sư:

- Thương Dương, thương thế của ngươi thế nào?

Vũ Sư Thương Dương không trả lời, nhắm mắt điều tức chốc lát, chờ khi khí huyết thoáng bình phục mới mở miệng nói:

- Bệ hạ chớ lo, mặc dù lời của Tử Vi đại đế kia đã thành sấm, hơn nữa hắn có thần chức, cũng quản hạt thiên địa vạn thần. Nhưng hiện tại hắn còn chưa chân chính thành tựu cửu cửu mệnh cách. Thiên lôi vừa rồi còn chưa làm gì được ta, ít nhất trong vòng mười năm có thể không việc gì!

Xi Vưu cau mày, hai tay nắm chặt, cũng không cần cẩn thận thăm dò hắn cũng biết tình hình của Vũ Sư không ổn. Trời giáng kiếp lôi thì cũng thôi, nhưng thực sự làm người đau đầu chính là nơi cung cấp thần lực cho Phong Bá cùng Vũ Sư đều bị chặt đứt.

Nếu không được bổ sung, sớm hay muộn sẽ thân vẫn trong thế giới này.

Nhưng ngay khi hắn còn đang cảm thấy thật khó giải quyết, Minh Hà lão tổ chợt cười:

- Muốn giải quyết thiên sấm này, cũng thật đơn giản! Chỉ cần người kia vẫn vong, thiên sấm sẽ mất hiệu lực!

Xi Vưu nghe vậy cũng không có chút vui vẻ, việc này không cần Minh Hà nhắc nhở hắn cũng hiểu rõ trong lòng. Nhưng nếu muốn làm Nhạc Vũ vẫn lạc, làm sao được đơn giản như thế?

Nghiêng mắt nhìn Minh Hà, khóe môi Xi Vưu không khỏi lạnh lùng:

- Huyết Hải đã biến mất, tiện phụ Hậu Thổ kia nhất định không còn gì băn khoăn. Muốn kềm chế nàng ta ở lại trong địa phủ, như vậy số người đến Vô Tận Diễm Hải lại phải thiếu đi hai Hỗn Độn Chuẩn Thánh. Lại thêm Huyền Thánh đại đế kia trí kế vô song, nếu không có ba thành mưu kế hay cùng năm thành cơ hội chạy trốn hắn làm sao chịu tìm đến nơi đây?

- Xi Vưu bệ hạ minh kiến!

Minh Hà thoáng gật đầu, thần sắc thầm chấp nhận, tiếp theo lại lấy ra kim phù xa xa vung về hướng Xi Vưu nói:

- Nhưng nếu xem đạo phù này rồi, bệ hạ sẽ thay đổi tâm ý! Lần này chúng ta thật sự cũng không đến nỗi không có viện thủ!

Xi Vưu tiếp nhận trương phù, sau đó nửa tin nửa ngờ đem thần niệm chìm vào trong thăm dò.

Bên trong chỉ có hình ảnh của một thanh binh khí cùng thân ảnh của một người.

- Nguyên lai là hắn!

Sắc mặt hắn không ngừng biến ảo, cuối cùng chợt cười lạnh một tiếng:

- Năm xưa bất quá chỉ là một nhân vật tiểu bối nhỏ bé, hiện giờ cũng đã trở thành nhất phương đại năng. Nếu có thêm người này có thể còn có cơ hội, nhưng vị Huyền Thánh đại đế kia mạnh mẽ thế nào chúng ta đều biết. Cuộc chiến lần này nếu chỉ có mấy người như vậy chỉ sợ xa xa còn chưa đủ!

Minh Hà lại gật đầu lần nữa:

- Sư tôn đã sớm có pháp chỉ đưa xuống, Nhạc Vũ nắm giữ Hà Đồ Lạc Thư, mưu lược suy tính không kém hơn Thánh Nhân. Vô luận sử dụng loại thủ đoạn nào cũng không đáng ngạc nhiên. Vì vậy cần phải có thêm một vị vượt ngoài ngũ hành thiên ngoại xuất thủ tương trợ!

- Thiên ngoại nhân?

Xi Vưu cảm thấy thực sự kinh ngạc, Thiên Ngoại trong lời nói của Minh Hà chính là chỉ người nhảy ngoài thiên cơ ngũ hành, không có tung tích nào có thể tìm kiếm.

Nhưng hôm nay thiên cơ đã lẫn lộn, rốt cục ai mới là người nhảy ngoài ngũ hành đã không còn cách nào phân biệt.

Còn đang cảm thấy kinh ngạc khó hiểu, Minh Hà chợt quay đầu nhìn vào một hắc bào nhân ảnh ngồi một bên mỉm cười:

- Không giấu chư vị đạo hữu, vị này chính là người mà sư tôn đã nói. Vượt ngoài thiên cơ, còn chưa bao giờ hiện thế hồng hoang! Dù Nhạc Vũ tính toán thần thông ra sao, lần này cũng phải vẫn lạc tại đây mà thôi!

Mấy người bên cạnh đều kinh ngạc, theo tầm mắt Minh Hà nhìn qua, vừa lúc hắc bào nhân cũng ngẩng đầu, một đôi mắt đỏ rực khuất dưới nón lạnh lùng nhìn qua.

Vừa va chạm với ánh mắt kia, ngay lập tức thân hình của Tất Phương cùng Hạn Bạt đều giống như bị sấm đánh.

Ngay cả Xi Vưu cũng cảm thấy kinh hãi, pháp lực của người trước mắt mạnh mẽ hơn hắn ước chừng ba thành!

Một thân khí tức lại làm cho hắn cũng cảm thấy thật khủng bố!

Đây rốt cục là người nào, có thể nhảy ra thiên cơ, không có mặt trong ngũ hành?

Chưa từng hiện thế hồng hoang, điều này làm sao có thể? Chỉ cần là Thái

Thượng nhất cấp, thần niệm đều có thể mơ hồ cảm ứng lẫn nhau đó sao? Trên thế gian này sao có thể có Đại La Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên tồn tại mà không người hay biết?

Nỗi bất an trong lòng dần dần sút giảm, lần này Nhạc Vũ kia đích thật không có nửa phần cơ hội chiến thắng. Ngoại trừ bị tử vong tuyệt không còn cơ hội chạy thoát, thật không hổ là Hồng Quân từng bày mưu tiêu diệt Đế Tuấn, phá hủy Vu Thần!

Tán thưởng một tiếng, ánh mắt Xi Vưu cũng vô cùng phức tạp, ý niệm của hắn cũng đã nhìn thấy rõ hình dáng của thanh binh khí vừa chứng kiến bên trong tín phù.

Thật không ngờ trên thế gian này ngoại trừ Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm của vị Huyền Thánh đại đế kia, cùng Tru Tiên Tứ Kiếm, lại vẫn còn có thanh kiếm thế này!

…

Sáu ngày sau, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đều xuất hiện trên một khối băng nham.

Phía nam thuộc hỏa, nhưng vùng Nam Cực này không những không nóng, ngược lại còn cực độ băng hàn.

Cả địa vực đều là núi băng đông cứng, nhưng lúc này bên trên cửu tiêu mỗi một tầng trời đều nóng cháy tới gần ba ngàn độ.

Đi tới chín tầng mây, toàn bộ vật chất đều đang thiêu đốt, nơi đó mới là Vô Tận Diễm Hải chân chính.

- Có chút cổ quái! Luôn cảm giác có chút bất an…

Nhạc Vũ cau chặt mày, bình tĩnh nhìn lên trên không, đi tới Cực Nam này hắn cũng chỉ dùng năm ngày thời gian.

Hắn đã dùng suốt một ngày thời gian đứng yên trên băng nham lẳng lặng suy nghĩ.

Nói tới lần này cũng là lần thứ ba ngay mặt giao phong cùng Hồng Quân kia, nhưng thắng đến lúc này mười phần tự tin của hắn bỗng nhiên băng giá.

Năm xưa Hồng Quân chỉ dùng vài đạo Hồng Mông Tử Khí đã đem vài vị Thánh Nhân có cơ hội chứng đạo trêu đùa trong lòng bàn tay mình.

Thật nhẹ nhàng thoải mái đã làm cho Đế Tuấn Thái Ất thân vẫn, chư thần vẫn lạc, Đạo gia tổn thương thật nặng.

Há có thể là hạng người dễ dàng đối kháng?

Định Hải Thần Châm mất tích làm Nhạc Vũ luôn cảm thấy bên trong có chút kỳ quặc. Lúc hắn hủy diệt bổn nguyên Huyết Hải cũng luôn cảm giác thật quá dễ dàng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Lần này trong Vô Tận Diễm Hải nhất định phải có thứ gì mà bản thân Nhạc Vũ không sao ngờ tới.

Đứng yên trên băng nham, kim phù trong mắt Nhạc Vũ dần dần có chút tán loạn, khí huyết dao động, trên mặt dần dần hiện ra vài phần buồn rầu lo lắng.

Vô luận hắn suy diễn như thế nào, thắng bại phải là chia đều năm năm mới phải, vì sao lần này trong lòng hắn cứ mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Chiến Tuyết đứng trên băng nham bên cạnh, trong mắt ẩn hàm vẻ lo lắng nhìn qua Nhạc Vũ.

Mấy lần nàng định mở miệng nói lại thôi, không dám quấy rầy suy nghĩ của Nhạc Vũ, chỉ đành ở bên cạnh chờ đợi. Thật lâu sau rốt cục mới thấy được vẻ mặt Nhạc Vũ chợt biến hóa.

- Xem ra lần này đã quên mất một yếu tố…

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ phiền não. Yếu tố này nhất định phải rất trọng yếu, thậm chí sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới trận chiến này, ảnh hưởng tới kết cục cuối cùng, mà kết quả suy tính của hắn cũng đã bị thay đổi.

Nhưng mãi cho tới hiện tại hắn vẫn hoàn toàn chưa tìm hiểu được rõ ràng nguyên nhân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1311: Đánh tới căn bản

- Tuyết nhi, tu đạo năm trăm năm, lần đầu tiên ta lại chần chờ như vậy. Nàng nói hiện tại ta nên làm thế nào cho phải?

Xa xa nhìn vào Phần Minh Thiên, Nhạc Vũ than nhẹ một tiếng, trên nét mặt vẫn không ngừng do dự.

Trong lòng hắn mặc dù cũng không có bao nhiêu sợ hãi, nhưng hắn quả thật lại có cảm giác lần này chỉ cần đi vào bên trong Vô Tận Diễm Hải Phần Minh Thiên, tính mạng của hắn chỉ sợ không còn nắm trong tay chính mình.

- Nếu sư huynh cảm thấy nguy hiểm, chúng ta không vào Phần Minh Thiên là được!

Thấy vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn ngơ ngẩn, giống như cũng không nghe được lời nàng, trong mắt Chiến Tuyết không khỏi lướt qua tia đau lòng.

Cả đời này bản thân nàng mặc dù nhiều lần trải qua nhấp nhô, thậm chí từng gặp qua tử vong, tu luyện Huyền Sát Chiến Ma thần thông cùng Vô Thượng Thần Lôi, phải thừa nhận nỗi đau đớn không ai tưởng tượng nổi.

Nhưng trong lòng nàng tự biết bản thân mình vẫn xa không bằng Nhạc Vũ. Bao năm nay Nhạc Vũ không ngừng giãy dụa cầu sống bên trong hồng hoang thế giới, cố gắng xoay chuyển đại thế hồng hoang, cố gắng tìm kiếm một tuyến sinh cơ. Cơ hồ hắn chưa từng được nghỉ ngơi, áp lực phải thừa nhận xa xa không ai có thể tưởng tượng.

Vất vả bên trong nàng chỉ nhìn thấy đã cảm nhận đau lòng, đổi lại là chính nàng, nói không chừng cũng đã bị hỏng mất.

Vì vậy cho dù nàng yêu hắn say đắm, cũng không dám nhiều lời can ngăn, cho dù trong lòng cũng chua xót, nhưng không nguyện kể rõ. Nàng cũng không muốn chính Nhạc Vũ cũng đã bị áp lực tới cực hạn mà còn phải vì chuyện của

nàng đi hao tâm tổn trí.

Thần tình nghiêm túc, suy ngẫm thật lâu Chiến Tuyết chợt ngẩng đầu nói:

- Bản thân sư huynh có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, nhiều lần đoạt bảo có bao giờ phải cùng người ngay mặt tranh đấu qua? Nếu đã quên yếu tố nào đó, chúng ta cứ nghĩ biện pháp vứt sang một bên trước, công kích trực tiếp vào căn bản là được…

- Công kích trực tiếp căn bản?

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Nào có đơn giản như vậy? Ngũ Sắc Thần Quang của ta đã nổi tiếng khắp hồng hoang. Hồng Quân lấy đồ vật tới dẫn dụ ta nhất định sẽ không thể không có phòng bị!

Khí tức Chiến Tuyết lập tức cứng lại, thần thái vừa thư hoãn lập tức liền mờ mịt xuống.

Biết rõ đối phương đã có được Ngũ Sắc Thần Quang có thể phá hủy hết toàn bộ phù trận trong thiên hạ, nếu còn không gia tăng thêm phòng bị, ngay cả chính nàng cũng không làm ra chuyện vụng về như thế.

Nhưng Nhạc Vũ vừa nói được một nửa đột nhiên ánh mắt chợt sáng:

- Đợi một chút! Nói không chừng phương pháp này thật có vài phần khả thi!

Tiếp theo hắn chợt lâm vào trầm tư, ước chừng sau một canh giờ trên mặt Nhạc Vũ lại nổi lên vài phần ý cười.

- Tuyết nhi thật giỏi, thật sự đã cho ta một ý kiến hay! Thật muốn hôn nàng một lần…

Trên mặt Chiến Tuyết không khỏi ửng hồng, tràn đầy vẻ ngượng ngùng. Tiếp theo liền nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào trong Thiên Ý Phủ, khoanh chân ngồi dưới gốc Tiên Hạnh, sau đó xuất ra hơn vạn mảnh da cuốn từ trong tu di không gian.

Ngay sau đó vô số linh trân dược tài được luyện chế, dung thành dược dịch để

ngâm da cuốn.

Chiến Tuyết cũng theo Nhạc Vũ đi vào Thiên Ý Phủ, thấy thế chợt nhíu mày, ngay lập tức liền nhận ra những mảnh da kia chính là lấy từ thi hài của Hình Thiên Xi Vưu, còn có Côn Bằng lẫn Chúc Dung, bản thân có được dị lực khó lường.

Ngay khi Chiến Tuyết nghĩ Nhạc Vũ đang chuẩn bị chế phù, Nhạc Vũ lại lấy ra vô số long lân cùng long bì dung nhập vào bên trong.

Đợi đến khi dược dịch đều thẩm thấu hoàn toàn vào trong những mảnh da, lúc này mới lấy ra một mảnh da cùng một mảnh long lân.

Thật tỉ mỉ tinh tế dùng tinh huyết bản thân khắc lục phù văn bên trên những tấm da kia.

Đến cuối cùng, hắn lấy ra Thiên Giới Hỗn Độn Chân Diễm bắt đầu tế luyện.

Bên trong Thiên Ý Phủ có thời gian chênh lệch tới chín mươi lần, trải qua hai năm từng trương kim sắc da giấy lóe sáng được tạo thành, được Nhạc Vũ đóng lại thành quyển sách. Lúc này Chiến Tuyết mới mơ hồ hiểu được ý tứ của Nhạc Vũ. Trong lòng nàng rung động, mà trong đồng tử bỗng dưng chợt co rút thật nhanh.

- Sư huynh đang chuẩn bị chế tác đạo điển?

Rốt cục là chế tạo loại pháp tắc đại đạo nào mà phải dùng lớp da của bốn vị Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên chứa đựng?

Một vạn bốn ngàn ba trăm trang sách chính, ba vạn năm ngàn trang sách phụ do long lân long bì chế thành, cho dù dùng chứa đựng ghi chép Hà Đồ Lạc Thư hoặc là Địa Thư hay Minh Thư chỉ sợ cùng còn dư dả!

- Đúng vậy!

Nhạc Vũ thuận miệng đáp lại một câu, sau đó ở bên trên quyển sách quý giá kia lại dùng Tổ Long tinh huyết ít ỏi khắc lục ra bốn chữ "Hỗn Độn đạo điển" như rồng bay phượng múa.

Bên trong mặc dù trống rỗng nhưng khí tức đã có xu thế bức người.

Nhạc Vũ tiện tay khẽ vẫy, liền khiến quyển sách rút vào bên trong lòng bàn tay hắn. Biến ảo thành một quyển sách thật bình thường, không chút dị trạng, chỉ riêng bốn thượng cổ chữ triện "Hỗn Độn đạo điển" ẩn hàm thành tựu suốt đời của Nhạc Vũ, khiếm ý khinh nhân, khiến tâm thần người khác chấn huyễn.

- Đi thôi!

Nhìn vào vật trong tay, Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, thật sự vui mừng, tiếp theo hắn liền bước ra khỏi Thiên Ý Phủ.

Ở lại bên trong động thiên suốt mấy năm thời gian, ở bên ngoài chẳng qua mới được mười ngày.

- Cách thời hạn một tháng chỉ còn bốn ngày đi…

Lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên Phần Minh Thiên, ánh mắt Nhạc Vũ chợt lóe đã mang theo Chiến Tuyết đi vào bên trong Vô Tận Diễm Hải.

Ngay sau đó chỉ cảm thấy diễm lực thực sự bốc cao, giống như có thể hòa tan hết thảy mọi vật.

Ngay khi Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết tiến vào không lâu, bên ngoài Vô Tận Diễm Hải lại đến thêm một người.

Một thân thanh sam, phía sau có một chiếc Lưu Ly Tử Khí Phong Đăng đang phiêu phù trôi nổi, cũng đứng trên băng nham như hai người Nhạc Vũ trước đó, lẳng lặng trang nghiêm như đang trầm tư suy nghĩ.

Sau một lát do dự, cuối cùng hắn chợt than khẽ, cũng hóa thành một đạo bạch quang nhảy vào bên trong Vô Tận Diễm Hải.

…

- Một vị cuối cùng, lại là hắn…

Sau một tiếng hô kinh dị, trong lời nói tràn đầy vẻ ngoài ý muốn, Lục Áp đứng ngay phía sườn nam đỉnh Hằng Sơn, trên một tòa bệ đá bình tĩnh nhìn chăm chú

ra phương xa.

- Lần này thật sự khó giải quyết! Không thể tưởng được người này lại không tiếc làm trái ý vị Đạo tổ kia!

Người đứng bên cạnh Lục Áp chính là Mạnh Chương thần quân, pháp lực trên người hắn đã có vẻ suy sút, hai lần đại chiến xảy ra liên tục làm hắn trọng thương không có thời gian phục hồi.

Hiện tại hắn chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình thể của khối pháp thân này, nhưng trên mặt Mạnh Chương vẫn nhàn nhã tiêu sái, giống như không hề lưu ý tới thương thế trên người chút nào.

- Cũng không có gì lạ, nói đến vị kia cũng là linh vật sinh ra từ thời thượng cổ hỗn độn sơ khai, chỉ là linh trí mở ra quá muộn mà thôi. Người này một lòng cầu đạo, không từ một thủ đoạn nào. Xiển giáo lại không đối đãi tốt với dị tộc, đoán chừng là không dung được hắn. Chỉ cần có cơ hội hắn liền nảy sinh ý niệm khác, chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Phỏng chừng người này xuất hiện cũng đã nằm trong dự định của bệ hạ rồi…

- Nói thì dễ dàng! Có thêm Xi Vưu Minh Hà, lần này Thái Thượng Kim Tiên ra tay đã có tới ba người! Thật không biết vị kia còn có thêm chuẩn bị nào khác nữa hay không!

Lục Áp lắc nhẹ đầu, trên mặt tràn đầy vẻ cười khổ:

- Mạnh Chương đạo hữu, vị bệ hạ kia mặc dù chưa chân chính đăng lên Long tộc đại đế vị, nhưng đã cùng Long tộc các ngươi tồn vong một nhịp thở. Ngươi không cảm thấy trong lòng quá bất an sao?

- Lo lắng thì thế nào? Chẳng lẽ ta và ngươi còn có thể chạy tới Vô Tận Diễm Hải?

Mạnh Chương thần quân cười khẽ một tiếng, lộ ra vài phần tự giễu:

- Không nói tới việc trấn áp Vô Tận Ma Quật, chỉ nói vài vị phía trước cũng đã đủ ngăn trở ta và ngươi…

Lục Áp híp mắt, tiếp theo cũng cảm thấy vô cùng đau đầu:

- Thiên địa hiện tại xem ra thật sự nổi lên sát kiếp, Tây Cực chân nhân, Thái Tố Thanh Hư đạo nhân, Cửu Linh Thái Chân nguyên quân, Dòng Diệu đạo quân, những nhân vật Hỗn Độn thái cổ vì sao cũng đều chạy đến?

Hắn khẽ chau mày, tuy sát ý nổi lên nhưng lại ẩn chứa vài phần bất đắc dĩ.

Mà vẻ mặt Mạnh Chương thần quân lúc này chuyển sang ngưng trọng:

- Ta và ngươi đã đem lợi thế đặt lên trên người vị bệ hạ kia, cứ ở yên chờ đợi kết quả là được! Lại nói đây là cơ hội duy nhất của ta và ngươi, nếu vị bệ hạ kia có chuyện, là xem như hoàn toàn hết hi vọng. Ngày sau đành ngắc ngoải trong hồng hoang, ủy khuất cầu toàn mà thôi…

Lục Áp lắc đầu, không phải hắn không hiểu đạo lý kia, nhưng bắt hắn ngồi chờ chết, bảo hắn làm sao cam tâm?

Thật vất vả khổ tâm mưu đồ mấy chục năm mới nhìn thấy một đường cơ hội, chẳng lẽ bỏ mặc hay sao?

…

- Đây là Phần Minh Thiên?

Bên trong địa vực bạch sắc hỏa diễm, chung quanh Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết thanh quang lượn lờ, vừa che phủ khí tức lẫn thân ảnh, cũng đem diễm lực chung quanh ngăn cách bên ngoài.

Cũng may sau khi hắn đánh chết Hình Thiên, Côn Luân Kính cũng đã tăng lên một cấp bậc. Nếu không như thế ở bên trong Vô Tận Diễm Hải chỉ dùng một món tiên thiên chí thánh sơ giai linh bảo vừa hồi phục thật sự không thể hoàn toàn che giấu được bộ dạng của hai người.

Phần Minh Thiên nằm bên trong Vô Tận Diễm Hải, toàn bộ hỏa nguyên lực cùng diễm quang đều tụ tập nơi này, diễm hỏa không tắt, vĩnh thế quang minh, nhiệt lượng bên trong cao hơn bên ngoài gấp mười lần.

Mà giờ khắc này trước mắt hai người tuy là một mảnh trống không ngoại trừ Diễm Hải, nhưng vẫn có thể rõ ràng cảm giác Dòng Thiên thế giới ẩn giấu bên

trong Diễm Hải.

Bên ngoài Dòng Thiên hẳn phải có cửa vào, Nhạc Vũ cũng chưa từng quản tới, trực tiếp tuyển một hàng rào không gian dày trọng nhất cũng là củng cố nhất.

- Người bày trận đúng là lợi hại…

Dùng Khuy Thiên Châu phối hợp cùng Côn Luân Kính, quan chiếu vào kết cấu hàng rào không gian, Nhạc Vũ không hề có chút ngoài ý muốn phát hiện tầng tầng lớp lớp phù văn bên trong.

Chính là phương pháp chồng điệp khiến cho phù trận nơi này đã hình thành chín mươi chín cấp độ. Lẫn nhau còn có thể chặt chẽ kết hợp như mạng nhện chằn chịt không rời.

Bất kỳ một phương hướng nào có dị động đều có thể khởi phát toàn bộ những bộ phận khác, mặc dù là Ngũ Sắc Thần Quang cũng không thể đem nơi này chà diệt toàn bộ.

Ở bên trong trận đạo dùng phương pháp này chính là tối kỵ, cũng không thể thực hiện, nhưng dùng để báo hiệu phòng bị Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ cũng là dư dả.

Còn có thể phân biệt ra được tính chất linh lực, chỉ cần dùng chút ngũ hành linh lực liền có thể cảm ứng.

Nhìn vào phù trận khảm bên trong thời không hàng rào, dù người có trình độ trận phù mạnh mẽ như Nhạc Vũ cũng không khỏi hít một hơi lạnh buốt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull(dot)Net

Không có một chút sơ hở, cũng không có một chỗ nào để lợi dụng! Trình độ trận đạo của người này chỉ sợ vượt xa hắn!

Bên ngoài là như thế, uy lực sát trận bên trong tự nhiên cũng có thể tưởng tượng! Cũng may mắn lần này hắn chưa từng lỗ mãng!

- Quả nhiên lần này mình chân chính tính sơ sót…

Suy ngẫm chốc lát, trong tay Nhạc Vũ lại hiện ra thêm một vật, ngoài tròn trong

vuông, hai bên còn có hai cánh tường quang.

Chỉ thoáng do dự, Nhạc Vũ bỗng dưng bắn ra ngoài, đánh vào bên trong thời không hàng rào, va chạm cùng phù trận được khảm bên trong.

Tiếp theo chỉ tích tắc thời gian, khiến linh trận bên trong chợt tối sầm lại!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1312: Hỗn Độn đạo điển

Linh quang kia thật ảm đạm, cơ hồ không thể nhìn thấy. Tử kim khí vận bên trên đỉnh đầu Nhạc Vũ cũng thoáng co rụt lại.

Tuy không có bao nhiêu ảnh hưởng, ngược lại còn có thêm nhiều tử kim khí vận tụ tập tới, so với lúc trước càng thêm nồng hậu hơn một ít, nhưng lại phiêu diêu không chừng, thoáng có chút không củng cố.

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, bình tĩnh quan chiếu khí trụ của chính mình, trên mặt không khỏi hiện lên vài phần dị sắc.

Hắn vốn cho rằng lần này mình sử dụng Lạc Bảo Kim Tiễn ít nhiều gì cũng phải bị tiêu giảm khí vận, nhưng bây giờ không giảm mà lại tăng thêm.

Đạo lý này hắn thật ra cũng có thể hiểu được, cũng giống như lúc hắn vừa đánh chết Côn Bằng cũng có đạo lý tương tự như thế.

Đây là do thiên địa đang phán đoán hành động lần này sẽ có hữu ích đối với chính bản thân hắn.

Sở dĩ khí vận có vẻ phiêu diêu cũng là do hành trình vào Phần Minh Thiên lần này vẫn vô cùng hung hiểm khó lường.

- Thì ra là thế, tuy phải trả giá thêm hai thành đại giới, nhưng nếu đã giao dịch đương nhiên phải có được có mất đi?

Nhạc Vũ nhất thời cũng không suy nghĩ sâu hơn, mang theo Chiến Tuyết xuyên qua hàng rào không gian, không chút trở ngại vô thanh vô tức đi thẳng vào bên trong Phần Minh Thiên thế giới.

Dùng khí vận của bản thân làm trao đổi để hiệu lực của phù trận này bị mất đi một lát, tựa như bên trong Phong Thần Diễn Nghĩa ghi chép, Tiêu Thăng cùng Tào Bảo dùng Lạc Bảo Kim Tiễn đem Định Hải Thần Châu đánh rơi.

Một thân pháp lực của Nhạc Vũ so với hai người kia càng mạnh mẽ hơn gấp trăm lần, giờ phút này vận dụng Định Hải Thần Châu tất nhiên càng thêm thuận buồm xuôi gió.

- Quả nhiên là bảo bối tốt!

Mấu chốt là vật này lại không thuộc trong ngũ hành, dù vận dụng thiên địa pháp tắc cũng không ở trong ngũ hành.

Đi vào bên trong, diễm lực càng thêm cường thịnh, bạch sắc quang hoa cũng giống như có thể xuyên thấu qua hết thảy, vô cùng sáng rỡ.

Càng làm Nhạc Vũ giật mình là huyễn trận nơi này liếc mắt liền chứng kiến đều là diễm hải mờ mịt, không nhìn thấy bóng dáng mấy người Xi Vưu Minh Hà. Cũng không thấy được biên duyên giới hạn, vô luận trên trời hay dưới đất đều là bạch diễm thiêu đốt.

- Hỏa hệ huyễn trận?

Nhạc Vũ nhíu mày, thu Chiến Tuyết vào bên trong Diễn Thiên Châu. Sau đó đứng yên tại chỗ đem khí tức kềm chế đến cực hạn, tránh né kinh động cấm chế nơi này.

Tiếp theo hắn bắt đầu điên cuồng thôi diễn tính toán, mồ hôi lạnh cũng dần dần tuôn ròng ròng trên mặt.

Chênh lệch trình độ trận đạo giữa hắn với người bày trận quả nhiên đã vượt qua dự liệu của hắn.

Trước khi đi tới đây, thật sự khó có thể tưởng tượng thế gian lại có được phù trận tầng cấp tuyệt đỉnh lại vô cùng hoàn mỹ đến như vậy, lại có thể làm cho Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng hoàn toàn bị mất đi hiệu lực.

Cũng may lần này hắn còn mấy chục viên Bồ Đề Tử dùng Hỗn Độn Khí đào tạo ra.

- Hay người bày trận chính là Hồng Quân?

Trong đầu vừa hiện lên ý niệm này, lập tức bị Nhạc Vũ gạt bỏ. Chỉ cần Hồng Quân vẫn còn đang dung hợp với thiên đạo, tuyệt khó thể phân thân đối phó hắn. Dù có muốn xen tay vào cũng không thể không mượn từ tay kẻ khác.

Cho dù người kia đương thời nảy sinh ý nghĩ tạm thời chia lìa cùng thiên đạo, cũng không phải là chuyện làm đơn giản. Muốn vội vàng làm, nhất định phải chịu một bộ phận tinh thần bị thiên đạo cắn trả, sẽ rơi vào hoàn cảnh tiến lui đều khó khăn.

Cơ hồ không chút do dự Nhạc Vũ đem một viên Bồ Đề Tử nuốt vào, chỉ nháy mắt thần hồn liền trong sáng, lực tính toán đại tăng.

Nhưng ước chừng phải qua gần hai ngày hắn mới có chút manh mối.

- Phần Minh Thiên này tổng cộng có ba tầng, những người kia hiện giờ đang ở tầng thứ hai, vừa lúc có thể ở giữa phối hợp tác chiến…

Hắn bỗng dưng trợn mắt, vừa đem Lạc Bảo Kim Tiễn tế lên liền hướng bên phải bay vọt đi, cũng giống như trước đó liền đem phù trận bị mất hiệu lực tạm thời.

Nhưng lần này tử kim khí trụ lại bị tiêu giảm ước chừng gần nửa thành, nhưng tử khí bổ sung chỉ còn chừng một nửa vừa rồi.

- Lần này là lỗ vốn sao?

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng động, nhưng cũng không lưu ý tới, tiếp tục hướng theo lộ tuyến dự định bước vào.

Hiện giờ hắn đang ở tầng thứ nhất, nếu như hắn sở liệu không lầm bảo vật kia phải nằm ở tầng thứ ba ở thời không tọa độ gần như độc lập không thể tiếp xúc với thế giới hồng hoang.

Đoạn đường này có lỗ vốn có kiếm lời, nhưng đại khái bị lỗ vốn chiếm đa số hơn kiếm lời. Cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng không tới mức bị rớt khỏi Thiên Đế mệnh cách đỉnh phong.

Thẳng đến một ngày sau khi Nhạc Vũ đi tới tầng thứ hai tình hình mới tốt hơn một chút. Mỗi một lần Lạc Bảo Kim Tiễn bắn ra cho dù hắn không kiếm được lời thì cũng không bị lỗ vốn bao nhiêu.

Nhưng tới đây Nhạc Vũ lại không khỏi có chút tò mò.

- Thật không biết yếu tố thiếu sót lần này của ta lại là thứ gì? Ngoại trừ Xi Vưu Minh Hà, còn có người nào khác nữa? Hay là Nhiên Đăng?

Nhạc Vũ đi vào bên trong huyễn trận, tuy không bị huyễn trận áp chế nhưng cũng khó thể nhìn thấy được tình huống bên ngoài.

Dù hắn dùng tử kim long đồng cũng không thể xuyên thấu qua hỏa diễm huyễn cảnh. Giờ phút này hắn không phải đang phá trận mà là dựa vào Lạc Bảo Kim Tiễn sử dụng phương pháp giao dịch, dùng khí vận bản thân đổi lấy tình trạng mất hiệu lực tạm thời của linh trận nơi này mà thôi. Thậm chí con đường này có đi được hay không chính hắn cũng không biết, dù sao chỉ qua hai ba ngày thời gian cũng thật sự quá ngắn.

Tuy bí ẩn trong lòng khó giải, nhưng rốt cục hắn cũng biết được nặng nhẹ, không muốn vì vậy mà phải tiêu hao quá nhiều khí vận.

Nhưng ngay khi Lạc Bảo Kim Tiễn trong tay Nhạc Vũ bắn ra lần nữa, tử kim khí trụ quanh thân bỗng dưng lại trướng thêm hai thành, cơ hồ muốn phục hồi nguyên như trước.

Trước mắt hắn bỗng dưng xuất hiện một mảnh trống trải, mà trong tầm mắt hiện ra vài bóng người.

- Hình Thiên, Xi Vưu, Hạn Bạt, Tất Phương, Phong Bá, Vũ Sư…

Sáu người này hắn đều sớm biết được, nhưng làm Nhạc Vũ chú ý lại là hai người khác. Một thanh sam đạo nhân, một hắc bào nhân đầu đội nón che phủ qua mặt.

- Nhiên Đăng? Người cuối cùng quả nhiên là hắn. Nhưng hắc bào nhân lại là người nào? Nhìn không thấu hư thật, cũng thật xa lạ!

Nhiên Đăng miễn cưỡng nằm trong dự kiến của Nhạc Vũ, trước đó cũng thấy qua một lần, thực lực cũng không thua kém Lục Áp.

Giờ phút này làm cho hắn càng thêm lưu ý chính là hắc sắc thân ảnh ngồi một bên đám người.

- Tại sao lại cảm giác được có một tia tử khí? Cũng tương tự như Hạn Bạt kia. Không nằm trong tam giới, nhảy ra ngoài ngũ hành sao? Thì ra là thế, thì ra là thế! Giỏi cho Hồng Quân a…

Trong lòng vô cùng giật mình, mồ hôi lạnh không tự chủ được cũng rậm rạp toát ra đầy trán.

Ngay sau đó trong lòng hắn chợt sinh cảnh báo, Lạc Bảo Kim Tiễn bỗng dưng tiếp tục bắn ra, đem bộ phận linh trận bên cạnh trừ khử, thân ảnh chỉ trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Cơ hồ ngay lúc đó hắc y nhân bỗng dưng quay đầu nhìn lại, ánh mắt như chim ưng, lợi hại như đao kiếm xuyên thấu hết thảy.

Ngay lập tức một đạo hắc quang đánh thẳng tới chỗ hắn vừa nhìn chăm chú, những nơi hắc quang đi qua toàn bộ mọi thứ đều bị ăn mòn.

Thẳng đến cuối cùng cũng không thấy có nửa phần động tĩnh. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Dần dần ánh mắt hung lệ dưới nón cũng lộ ra vài phần nghi hoặc.

Hắn quét mắt nhìn mọi nơi, vẻ mặt dần dần dịu đi.

Mà mấy người đang có mặt đều bừng tỉnh, Tất Phương chợt nhíu mày:

- Chính là Nhạc Vũ sao?

Hắc y nhân còn chưa trả lời, Nhiên Đăng đã lắc đầu:

- Hắn là không phải! Phù trận nơi kia chưa từng có chút thay đổi, không cảm giác được khí tức của Nhạc Vũ. Ta vừa nhìn qua, cả đại trận không hề tổn hao chút nào. Côn Luân Kính là chí bảo thủy hệ, mà Phần Minh Thiên lại có thể đem năng lực của chí bảo kia hạn chế ít nhất ba thành! Dù huyễn pháp của Nhạc Vũ mạnh mẽ thế nào cũng khó giấu diếm được linh thức của chúng ta!

Tất Phương nghe vậy không khỏi hừ lạnh, nhìn vào hắc y nhân đang nhắm mắt tĩnh tọa, có lòng muốn thốt vài câu chê cười nhưng khi nhớ tới nửa tháng trước,

ánh mắt quỷ dị của hắc y nhân nhìn tới trong lòng chợt động, đem lời nói nuốt ngược vào lòng, chỉ hừ lạnh một tiếng nói:

- Đều là nhân vật Hỗn Độn, chớ để thần kinh quá nhạy cảm!

Hắc y nhân cũng không để ý tới, phảng phất như một đầu gỗ bình tĩnh ngồi xếp bằng, những người khác lại làm như không nghe thấy.

Xi Vưu cau mày lâm vào trầm tư, ước chừng sau một lát mới trầm giọng nói:

- Thật không biết chừng nào Nhạc Vũ mới tới? Hiện giờ chỉ còn bốn ngày là tới kỳ hạn một tháng, nếu còn chưa đến chúng ta nên làm thế nào?

Nghe được lời này, ngay cả Minh Hà cũng không khỏi cau mày.

- Xi Vương yên tâm! Nếu Nhạc Vũ chưa đến, Hỗn Độn Nguyên Thạch cùng Sát Sinh Qua đều thuộc về ngươi. Không thiếu chỗ tốt của chư vị, nhưng chỉ là giảm phân nửa thù lao mà thôi!

Nói tới đây Minh Hà lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Không đến mức như thế mới đúng! Lần này xuất ra bảo vật kia, đối với hắn mà nói có thể là rất trọng yếu. Không chỉ là mấu chốt chứng Thái Thượng hồn ấn, ngày sau có thể chứng đạo cũng là cần thiết. Nhạc Vũ tuyệt đối sẽ không buông tha…

Tinh mang chớp lên trong mắt Nhiên Đăng, sau đó chợt cười:

- Nếu như hắn thật sự chưa từng tới đây, vậy nên làm thế nào? Người kia không chút tổn thương, không hề bị tổn hao nửa phần. Nhưng Hồng Quân đạo tổ phải tổn thất nhiều linh bảo đi!

Minh Hà nghe vậy cười lắc đầu:

- Nếu không đến kỳ thật cũng không sao cả. Đại Diễn chi số có năm mươi, chạy đi một lần. Lòng trời tuy rằng khó lường, nhưng luôn sẽ lưu lại cho người ta một tuyến sinh cơ. Hành động lần này của sư tôn phù hợp với Đại Diễn pháp tắc, dĩ nhiên sẽ cho hắn một đường cơ duyên. Nếu vị bệ hạ kia chưa đến, từ nay về sau trong vòng trăm năm sư tôn đều có thể danh chính ngôn thuận cản trở chuyện tốt

của hắn. Ngay cả bổn nguyên thiên đạo cũng không thể làm gì. Ít nhất trước sát kiếp hắn cũng không đủ gây hoạn!

Nghe được lời này, hắc y nhân cùng Hạn Bạt thì cũng thôi, những người còn lại vẻ mặt khẽ biến, ánh mắt lóe ra, vẫn là lần đầu nghe được cách nói như vậy.

Cơ hồ cùng một thời gian, thân ảnh Nhạc Vũ đã bước vào trong tầng thứ ba.

Đối với lời nói của tám nhân vật Hỗn Độn Kim Tiên trong tầng thứ hai, Nhạc Vũ cũng không hề hay biết. Giờ phút này ý niệm của hắn đã không còn nhàn rỗi quan tâm những việc khác.

Nơi này mới là trung tâm chính của cả đại trận, sát khí ẩn náu, hung hiểm khó lường.

Nhạc Vũ càng thêm cẩn thận, cơ hồ mỗi một bước, mỗi một lần sử dụng Lạc Bảo Kim Tiễn đều phải tính toán vô cùng cẩn thận.

Nhưng tầng thứ ba này lại khác với hai tầng trước, vô luận khí vận tiêu hao thế nào cũng có thể phút chốc bù đắp trở về. Tuy tử kim khí trụ càng lắc lư nhiều hơn, nhưng chung quy không gặp phải nguy cơ rơi xuống Thiên Đế mệnh cách. Cơ hồ không cần băn khoăn có thể đem Lạc Bảo Kim Tiễn tùy ý sử dụng.

Chỉ qua một lát đã đi tới trung tâm chính của đại trận!

Mà ngay tại trung ương, một khối tinh đẹp không trọn vẹn đang trôi nổi giữa không trung.

- Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra vài phần quang hoa, vật trôi nổi trước mắt chính là gần nửa phần Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân. Không tới một phần ba cũng đã đủ làm cho Hồng Quân năm xưa có cơ hội chứng đạo.

Nếu là vật khác còn chưa đủ làm cho Nhạc Vũ phải mạo hiểm đến như thế. Nhưng nếu là vật ấy, làm Nhạc Vũ thật sự không cách nào bỏ qua.

Nếu hắn muốn dĩ lực chứng đạo, tinh điệp không trọn vẹn trước mắt mới là vật mấu chốt chân chính!

Lạc Bảo Kim Tiễn trong tay hóa thành một đạo kim quang va chạm vào bên trong cấm chế.

Ngay sau đó Nhạc Vũ không chút do dự đưa tay thử thăm dò chạm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vật này chính là Tạo Hóa bảo vật, là vật khai thiên. Trừ phi chân chính chứng thiên đạo, nếu không mặc dù là tam thi Thánh Nhân cũng khó thể lưu lại nửa phần hồn niệm bên trong.

Mà giờ phút này Nhạc Vũ lại không hề cố kỵ, ngay khi ngón tay hắn tiếp xúc tới Tinh Điệp tàn phiến, liền cảm thấy thần kinh trong đầu bỗng dưng bành trướng gấp trăm lần, bên trong óc như ầm ầm nổ tung.

Bên trong thần hồn phảng phất như bị mạnh mẽ nhồi nhét vô số đồ vật khiến cho hắn cảm thấy trướng đau cơ hồ muốn hôn mê.

Đau nhức duy trì gần nửa canh giờ, thẳng đến khi Nhạc Vũ không cách nào tiếp tục duy trì nổi Côn Luân Kính thì cảm giác đau đớn mới dần dần sút giảm.

Ngay sau đó hắn cảm thấy bên trong đầu mình lại hiện ra thật nhiều phù văn huyền bí, cho dù lúc nghiên cứu Hà Đồ Lạc Thư, Địa Thư cùng Tam Viên Chân Kinh cũng không bằng một nửa vật này.

Ngay khi trong lòng còn đang kinh dị mừng rỡ, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng hấp xả lôi kéo hơn phân nửa thần niệm của hắn mạnh mẽ đi vào.

Sau đó ý niệm của hắn cảm giác được tình hình cùng Tử Khuyết Thiên Chương cơ hồ giống nhau như đúc.

Đồng dạng cũng là cảnh tượng hỗn độn sơ khai, nhưng càng đầy đủ thêm vô số lần!

Đồng tử Nhạc Vũ co rụt lại, tiếp theo ngay sau đó liền đem toàn bộ ý niệm kềm chế, tập trung quan sát pháp tắc đại đạo hình thành thiên địa.

Cho dù chỉ một chút ít hắn cũng không nguyện buông tha.

Chỉ để lại một tia ý niệm tiếp tục khống chế Côn Luân Kính, lại dùng Lạc Bảo Kim Tiễn tiếp tục áp chế linh trận cấm chế nơi này.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu dấy lên từng đợt trướng đau khủng khiếp. Trong lòng hắn liền biết được hiện tại đã đến cực hạn, ngay lập tức liền rời khỏi Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mắt.

Sau đó hắn nhắm mắt lại, tùy ý cho vô số kim sắc phù văn lướt qua trước mắt.

Quả nhiên cũng giống như Tử Khuyết Thiên Chương, chỉ cần dùng ý niệm quan sát qua liền có thể ghi nhớ, thậm chí lý giải.

Chỉ còn kém việc thông hiểu cùng sử dụng trong thực tế mà thôi.

Sau một lúc lâu sau, Nhạc Vũ thầm "hô" một tiếng, thở ra một hơi dài, trên mặt tràn đầy mừng rỡ.

Hắn biết được giờ phút này cho dù mình lập tức rút lui cũng đã nắm chắc được trong vòng trăm năm bước chân vào Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới!

Nhưng Hồng Quân đã bày ra sát cục như vậy muốn dẫn dắt hắn vào tròng, nếu hắn không cắn lại một phen, làm sao chịu cam tâm?

Lại nói Tạo Hóa Ngọc Điệp này bao gồm thiên địa đại đạo, thật sự tràn đầy, mặc dù là hắn cũng chưa thể hoàn toàn ghi nhớ.

Hắn lại nghĩ tới Chiến Tuyết, cau mày chốc lát Nhạc Vũ chợt lắc đầu.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mắt nếu còn chưa đạt tới cảnh giới, tùy tiện đụng vào chỉ có cái chết mà thôi.

Mà hiện giờ mặc dù hồn ấn của Chiến Tuyết đã đạt tới cảnh giới Thái Sơ, nhưng cũng cực kỳ miễn cưỡng, ngay cả thần tinh của Xi Vưu cùng Hình Thiên còn chưa hoàn toàn tiêu hóa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện tại đối với nàng mà nói chính là đại họa.

Ngay lập tức hắn cũng không tiếp tục do dự, lấy Hỗn Độn đạo điển cầm trong tay, vật này là phỏng chế theo Tử Khuyết Thiên Chương, cũng có cùng nguồn

gốc như Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhạc Vũ đánh ra một pháp quyết, ngay trong hư không lại viết ra chữ "Ấn", là Hồng Mông chữ triện.

Ngay sau đó liền thấy bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp lập tức bắn ra một đoàn linh quang, chiếu vào bên trong Hỗn Độn đạo điển, ngay trên trang giấy da ngưng tụ thành vô số chữ triện.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1313: Ma Điển bí mật

Linh quang lấp lánh, từng phù văn nhanh chóng ngưng tụ lại trong sách, nhưng Nhạc Vũ vẫn còn cảm thấy quá chậm, ở bên trong hư không liên tục đánh ra tám chữ "Ấn", khiến tốc độ in ấn phù văn càng thêm gia tốc, tăng lên đến mức tận cùng.

Mỗi khi tăng thêm một phù văn, quyển Hỗn Độn đạo điển trong tay Nhạc Vũ liền nặng thêm một phần.

Dần dần sức nặng đã vượt cả ngọn núi lớn, với pháp lực có thể diệt thế của Nhạc Vũ mà nâng lên cũng cảm giác có chút gian nan.

Một vạn bốn ngàn ba trăm trương chính trang, ba vạn năm ngàn trương phó trang chậm rãi bị Hồng Mông đạo phù nhồi vào.

Mà linh quang tán ra từ bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn chưa dừng lại.

Ánh mắt Nhạc Vũ thoáng co rút, tiếp theo trên mặt chợt hiện lên vẻ bất đắc dĩ. Trước đó hắn vốn đã dự đoán được cho dù hợp da của bốn vị Thái Thượng Kim Tiên cũng chưa chắc có thể hoàn toàn phục chế được mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mắt này.

Không chút do dự, Nhạc Vũ bỗng dưng phun ra một ngụm Tổ Long máu huyết khiến Hồng Mông đạo điển quang hoa đại phóng.

Mãi cho đến ba khắc sau, tốc độ chuyển vận phù văn của Tạo Hóa Ngọc Điệp mới dần dần dừng lại.

Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó chợt nhíu mày.

Hắn dùng tinh huyết làm môi giới thúc đẩy tiềm năng của những trang đạo điển, chịu tải thiên địa đại đạo bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, thủ đoạn bực này cùng việc dùng tinh huyết tế khí kỳ thật cũng giống như nhau.

Phương pháp này chỉ có thể duy trì nhất thời, nếu muốn Hỗn Độn đạo điển tồn tại lâu dài chân chính, ít nhất còn cần thêm bảy ngàn sáu trăm trương chính trang. Đổi cách khác mà nói, đó là tương đương với hai thi hài của Hỗn Độn Chuẩn Thánh!

- Hai vị Thái Thượng Kim Tiên…

Nghĩ tới mấy người bên dưới tầng thứ hai, trong lòng Nhạc Vũ xẹt qua một tia sát niệm, sau đó vẻ mặt chuyên chú nhìn vào vật trong tay.

Vật sao chép này quả nhiên không khả năng sánh được với Tạo Hóa Ngọc Điệp chân chính.

Mặc dù là hoàn toàn phục chế pháp tắc đại đạo bên trong, nhưng cảnh tượng khai thiên tất nhiên sẽ yếu hơn không ít.

Nhưng dù quyển đạo điển này sẽ có vô số chỗ thiếu hụt, nhưng vẫn vô cùng trân quý, dưới tạo hóa là tuyệt thế vô song!

- Vật này xem như là hậu thiên đệ nhất đạo điển!

Ý mừng tràn đầy, Nhạc Vũ lại mạnh mẽ đè nén xuống, đem đạo điển trong tay thu hồi vào trong tay áo, tiếp theo chuyển mắt nhìn về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ngoại trừ vật kia ra, bên trong hoàn toàn trống vắng, cũng không còn loại linh trân nào khác.

Nhạc Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nguyên hắn đã liệu được tuy Hồng Quân chịu bỏ vốn liếng, cũng cực kỳ xem trọng hắn, nhưng không thể nào bỏ thêm đồ vật râu ria nữa làm gì.

Muốn dẫn dụ hắn tới đây, chỉ cần một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp đã là đầy đủ.

Kim hệ tuyệt đỉnh linh trân cũng còn cần nhờ vào bản thân mình đi tìm kiếm.

Giờ khắc này hắn đang quan sát chính là phù trận nơi đây. Tìm hiểu qua Tạo Hóa Ngọc Diệp một lần, tình hình của Nhạc Vũ hiện tại đã khác hắn với mấy ngày hôm trước.

Ít nhất hắn đã không còn cảm giác khó hiểu mờ mịt hay mơ hồ phán đoán. Rất nhiều Hồng Mông phù văn cũng đã có thể phân rõ được tác dụng ẩn chứa bên trong. Mà trong đó một ít linh mạch mấu chốt cùng kết cấu linh lực hắn cũng đã có thể mơ hồ đoán biết được dụng ý.

Trong mắt Nhạc Vũ bỗng dưng hiện lên một tia vui mừng.

- Chỉ cần thêm ba mươi năm, đem Khai Thiên cảnh từng xem qua kia cùng sở học bản thân hoàn toàn thông hiểu, như vậy đã có thể đăng nhập lên cảnh giới chí thánh chí minh!

Ý niệm này chỉ thoáng hiện lên trong đầu, Nhạc Vũ liền gạt sang một bên, dùng Diễn Thiên Châu cùng Cửu Cực La Bàn Nghi hỗ trợ suy diễn.

Ước chừng nửa ngày sau hắn bỗng dưng đánh ra mấy chục viên Hồng Mông trận thạch bố trí chung quanh Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tiếp theo hắn dựa vào Lạc Bảo Kim Tiễn đi thẳng ra bên ngoài, linh thạch trong tay vẫn liên tục bắn ra bay xuống chung quanh, khảm vào bên trong những khe hở linh mạch.

So sánh với lúc tiến vào, hiện tại Nhạc Vũ đã quen thuộc đường đi, thật thong dong tiến ra ngoài.

Qua một lúc hắn đã đi tới tầng thứ hai của Phần Minh Thiên.

Nhìn thoáng qua mấy người Minh Hà vẫn đang ngồi chờ đợi, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi thoáng nhếch lên, tiếp tục rời đi.

Phù trận tầng thứ nhất so với hai tầng trước đơn giản hơn rất nhiều, Nhạc Vũ chỉ hóa quang phi độn hơn mười hơi thở đã đi ra ngoài Phần Minh Thiên.

Vừa xuyên ra khỏi hàng rào thời không, thân ảnh Chiến Tuyết đã bước ra khỏi Diễn Thiên Châu, trong mắt mang theo ý mừng:

- Chúc mừng sư huynh được kỳ bảo này! Có được Hỗn Độn đạo điển, đã không cần ngại chứng được Thái Thượng Kim Tiên!

Nàng cũng biết phương pháp thôi diễn, biết được ý nghĩa phục chế Tạo Hóa Ngọc Điệp lần này xa xa không chỉ đơn giản như vậy. Không những là trừ khử hóa giải ách nạn nho nhỏ hôm nay, sát kiếp sau trăm năm của Nhạc Vũ cũng sẽ tìm kiếm được vài tuyến sinh cơ.

Nhạc Vũ cũng là người thứ hai nắm giữ được bổn nguyên chứng đạo bên trong hồng hoang.

Chỉ cần một vật này đủ quấy động hồng hoang! Chỉ cần bản thân có được đầy đủ thực lực, không sợ cưỡng đoạt, ngày sau có thể kềm chế được chư thánh!

Chính bản thân Nhạc Vũ lại càng cảm ứng khắc sâu, vừa bước ra khỏi Phần Minh Thiên, hắn lập tức dùng Côn Luân Kính quan chiếu khí vận của bản thân mình.

Tử kim khí trụ bị hắn dùng pháp lực che giấu đã hoàn toàn củng cố, hơn nữa càng có xu thế không thể tưởng tượng, ước chừng đã bành trướng gần gấp bội lần.

Chín đầu cự long mười tám trảo cũng đã tùy theo biến hóa, không ngừng duỗi mình lớn hơn gấp đôi.

Chỉ vì Thiên Đế vị vẫn chưa lấy được tới tay, chỉ còn kém một bước cuối cùng là có thể chân chính ngưng tụ ra đôi long trảo thứ chín, thành tự được cửu cửu Thiên Đế mệnh cách.

Lúc này khả năng nắm giữ thiên ý cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió, bản lĩnh dẫn động thiên ý, thốt ra thành sấm cũng hơn xa lúc trước gấp mấy lần!

- Có gì đáng mừng đâu? Lần này cũng chỉ là may mắn mà thôi…

Quan sát xong khí vận của mình, Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu, trong lòng quả thật có cảm giác may mắn vạn phần.

Nếu không phải nhờ vài chục năm trước hắn đột ngột nảy sinh ý tưởng đi tới Vũ Di sơn lấy được Lạc Bảo Kim Tiễn, lần này khả năng hắn phải tử vong lên tới chín thành, cũng không phải hắn không tính kế được người, mà là thực lực của hắn không bằng người.

Lợi thế của vị kia thật sự rất nhiều, cũng không cần dùng âm mưu quỷ kế, chỉ cần bày ra từng viên quân cờ đủ làm cho hắn phải mệt mỏi ứng phó, ba phen bốn bận đều làm cho hắn lâm vào nguy hiểm suýt mất mạng.

Tựa như sự xuất hiện của hắc y nhân, trước khi hắn tận mắt chứng kiến, làm sao có thể nghĩ ra? Trong tay người kia không ngờ vẫn có ám khí như vậy?

Lần này Hồng Quân không thực hiện được âm mưu, ngày sau thật sự không biết sẽ có thêm bao nhiêu thủ đoạn đối phó với hắn.

Chiến Tuyết nghe vậy trong lòng vẫn còn sợ hãi gật gật đầu. Nhìn thấy bên trong tầng thứ hai Phần Minh Thiên, ước chừng có bốn Thái Thượng Kim Tiên, bốn người khác cũng là Thái Sơ Kim Tiên nổi bật trong hồng hoang, thần thông tương hợp, với lực lượng hai người họ thật sự chỉ có thể đối phó được một vị Thái Thượng Kim Tiên mà thôi.

Thực lực như vậy cũng không cần dùng thêm thủ đoạn nào khác đủ đem hai người họ nghiền nát!

Trừ phi có được loại dị bảo như Lạc Bảo Kim Tiễn, không có được vật kia, dù nửa phần sinh cơ cũng không có!

Nàng vốn muốn mở miệng hỏi Nhạc Vũ hiện tại có nên trở về hay không, nhưng bỗng dưng nhớ tới linh thạch mà Nhạc Vũ cố ý bố trí vừa rồi, trong lòng Chiến Tuyết khẽ động, sau đó lập tức cau đôi mày liễu:

- Sư huynh còn chuẩn bị trở vào bên trong Phần Minh Thiên lần nữa sao?

- Không vào lần nữa, ta làm sao có thể an tâm chứng đạo? Hỗn Độn đạo điển hiện giờ còn thiếu bảy ngàn phù trang! Ta đang muốn gặp mặt mấy người Minh Hà một chuyến…

Nhạc Vũ cười lạnh, âm sâm trả lời, sau đó lật tay lấy ra vô thượng Ma Điển đoạt được từ tay La Hầu.

Khi hắn đạt tới Kim Tiên hồn ấn từng đọc qua Ma Điển này, nhưng vẫn cảm thấy tâm linh bị rung chuyển, hồn trí cơ hồ bị nó cướp đoạt.

Lúc này hồn niệm của hắn đã có thể so sánh với Thánh Nhân. Không hề cảm

thấy có nửa phần khác thường nào, Chiến Tuyết đứng bên cạnh cũng không lưu ý tới.

Dùng hồn thức đảo qua quyển Ma Điển, chỉ một lát sau khóe môi Nhạc Vũ chợt hiện lên vài phần trào phúng. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Quả nhiên!

Trong tay hắn dấy lên một tòa cửu tầng tháp diễm, thật cẩn thận đưa tới thiêu đốt quyển Ma Điển. Cơ hồ ngay lập tức nghe được một tiếng gào thét vang vọng trong lòng, từng luồng ý niệm như châm nhọn đập lên trung tâm nguyên thần của hắn.

Nhạc Vũ không chút lưu ý tới, tiếp tục khống chế hỏa diễm, chỉ gần một hơi thở, đã có thể bức ra một đoàn hắc sắc khí vụ, cuồn cuộn không ngớt, sát lực bức người.

Mà giờ phút này Nhạc Vũ lại lấy ra Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, pháp quyết dẫn động, liền đem hắc khí toàn bộ thu vào phong ấn.

Chiến Tuyết ở bên cạnh nhìn thấy không hiểu chuyện gì, gần đây Nhạc Vũ lấy được không ít Hỗn Độn Khí, nhưng Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô hắn cũng chưa từng chữa trị lại, có thể nói hoàn toàn không có uy lực.

Dưới Đại La Kim Tiên còn có chút tác dụng, nhưng ở hiện giờ còn không bằng một tiên thiên nhất phẩm linh bảo bình thường.

Cũng không biết giờ phút này Nhạc Vũ đem vật kia ra để làm gì, khi nhìn vào vẻ mặt hắn, rõ ràng hiện lên vẻ vui mừng, phảng phất như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhíu mày suy ngẫm chốc lát, sắc mặt Chiến Tuyết chợt biến đổi.

- Hắc vụ kia chính là hồn niệm của La Hầu?

Nhạc Vũ chỉ cười khẽ, cũng không trả lời. Hắn bước thẳng tới lối vào Phần Minh Thiên, cười vang nói:

- Còn không cùng ta tiến vào sao? Thời hạn một tháng không còn bao nhiêu, vài

vị bên trong hơn phân nửa đã sốt ruột chờ…

Nội tâm Chiến Tuyết rối rắm tới cực hạn, cuối cùng nàng than nhẹ một tiếng, mắt hiện lệ mang, sau đó cũng cất bước đi theo sát Nhạc Vũ bước vào Phần Minh Thiên.

Bên trong vẫn diễm lực ngập trời, vô hạn quang minh. Nơi hai người bước vào vẫn là tầng thứ nhất, chỉ là phương vị hơi có chút bất đồng.

Vừa mới đi vào lập tức gợi ra vô số cấm chế, phù trận thúc giục, ngay lập tức thật nhiều bạch diễm tụ tập tràn tới khiến không gian nơi này tựa như một lò luyện đan đỉnh cấp, độ nóng mấy chục vạn cơ hồ có thể hòa tan được hết thảy.

Hai người cũng không tiếp tục che lấp pháp lực, Chiến Tuyệt lập tức phát ra một tầng sát lực bao quanh người, liền đem bạch diễm chung quanh toàn bộ bách ra ngoài xa vạn trượng.

Một tầng lưu ly quang bích vây quanh, chân giẫm lên thập nhị diệp sát liên, xuyên qua bên trong diễm hải không hề có chút tốn sức.

Nhạc Vũ lại mở ra một tầng Băng Diễm Huyền Quang Chướng hộ thể, cũng đồng dạng ở bên trong Phần Minh Thiên đi lại tự nhiên.

Dưới chân hắn mở rộng một Âm Dương phù trận cực lớn, cũng dùng Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa pháp lực ngưng tụ hình thành.

Âm Dương biến hóa, dương cực âm sinh. Hắn đem diễm lực trực tiếp dùng phù trận chuyển sang âm hàn cực độ, bởi vì là địa vực hỏa linh lực cực thịnh, rất ít thủy linh lực tồn tại, vì vậy chỉ cảm thấy lạnh lẽo khô khan tràn đầy.

Bên trong phạm vi ngàn vạn trượng chỉ có chút ít thủy khí cũng bị đông lạnh thành huyền băng.

Ngay sau đó hai người Nhạc Vũ cơ hồ cũng xem thường phù trận huyễn pháp diễm hệ, đánh ra vài đạo Ngũ Sắc Thần Quang liền đem cấm chế phù trận chung quanh phá vỡ vô số, hướng tầng thứ hai bước vào.

Người còn chưa tới, liền nghe được bên dưới truyền ra thanh âm của Minh Hà:

- Chúng ta chờ đã gần một tháng, Huyền Thánh bệ hạ đã tới muộn vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1314: Kích chiến chi thủy

Thanh âm kia thật hùng hồn lại vô cùng sắc nhọn, khiến người khác cảm thấy vô cùng chói tai, một cảm giác ghê tởm khó chịu xông thẳng vào lòng.

Theo sát thanh âm này, một đoàn huyết diễm cũng từ bên dưới xông thẳng lên chỗ hai người thiêu đốt tới.

Nhạc Vũ không chút để ý, liền đem phù trận mở rộng dưới chân tiếp tục khuếch trương thêm gấp đôi, liền đem huyết diễm đông cứng toàn bộ!

Sau đó không chút quan tâm giẫm xuống một bước, đem thời không hàng rào ngăn cách tầng hai cùng tầng một mạnh mẽ nổ nát.

Hắn cùng Chiến Tuyết trực tiếp đi vào không gian tầng hai, cười lớn nói:

- Các ngươi đã trăm phương ngàn kế muốn vây giết trẫm hôm nay. Nếu không chuẩn bị chu đáo, trẫm làm sao dám đi vào?

Đoán chừng không ai ngờ Nhạc Vũ dám trực tiếp xâm nhập vào tận sâu trong đại trận, mấy người bên trong đã hóa quang vọt lên, hiện tại đều thoáng ngây ra xuất hiện thân ảnh.

- Minh Hà, Xi Vưu, Nhiên Đăng, Tất Phương, Phong Bá, Vũ Sư. Hắc! Vị tổ sư kia của ta quả nhiên tay bút thật lớn…

Ánh mắt đồng loạt lướt qua trên nhóm người trước mắt, cuối cùng khi xẹt qua thân ảnh hắc y nhân, đồng tử Nhạc Vũ không khỏi co rụt lại, mà khóe mắt cũng rõ ràng trông thấy trên mặt Minh Hà cùng Nhiên Đăng hiện lên ý cười, lại mang theo vẻ đắc ý, thậm chí trong mắt Tất Phương cũng lộ ra vẻ thương hại tiếc hận.

Mà ba người Xi Vưu đều hiện ra lệ mang hung hãn, hận không thể lập tức bước lên xé nát Nhạc Vũ.

Trong lòng thầm giễu cợt một tiếng, Nhạc Vũ cũng chẳng quan tâm, thẳng đưa mắt chuyển sang Hạn Bạt.

Nhìn qua người kia chẳng khác gì Chiến Tuyết lúc còn là sát thi, tuy da thịt trong suốt nhưng tử khí trầm trầm, nhưng khí tức so với Chiến Tuyết ngày xưa cường đại hơn vô số lần.

Khuôn mặt nàng vốn phải đẹp vô song, lại hiện lên ba đạo vết sẹo thật khủng bố đan xen trên mặt nàng. Miệng vết thương còn lật ra ngoài, nhìn giống như con rết vắt ngang không ngừng mấp máy, nhìn qua thật vô cùng xấu xí.

Tuy hơn phân nửa gương mặt đều che giấu dưới mái tóc, nhưng cũng không thể che giấu được rõ ràng.

Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy có gì khác thường, hắn đã quen nhìn thấy núi thây biển máu, Hạn Bạt kia dù có xấu xí thế nào cũng không thể làm lay động tâm tình của hắn.

Hắn khẽ cười, tò mò hỏi:

- Ngươi chính là Hạn Bạt sao? Danh gọi Thác Bạt Huyên, trong truyền văn là nữ nhi của Hiên Viên hoàng đế?

Khuôn mặt Hạn Bạt vốn như tử tịch, cho dù Nhạc Vũ đề cập tới tính danh của mình cũng chưa từng có chút dao động.

Thẳng đến bốn chữ cuối cùng nàng mới lạnh lùng nhìn qua, ánh mắt băng sương đáp:

- Không phải!

Giọng nói vô cùng đoạn tuyệt, giống như đối với tên mà Nhạc Vũ vừa nhắc qua lại thầm hận khắc cốt.

Nhạc Vũ chỉ làm như không nghe thấy, bỗng dưng phẩy nhẹ tay áo đem Ứng Long ném ra, vô số xích sắt màu bạc quấn quanh đem vị thượng cổ Kim Tiên hoàn toàn khóa chặt.

Mà một đầu xiềng xích Nhạc Vũ trực tiếp ném qua cho Chiến Tuyết, ngữ khí

thật thản nhiên nói:

- Thiên quy sở định phàm nhân cùng thần tiên không được kết hôn, Nhân tộc cùng Yêu tộc cũng không được giao hợp. Nếu không phải Tuệ nhi chính là thần long thân thể, không tính là Yêu loại, chỉ sợ hiện giờ trẫm cũng xem như làm trái với thiên quy mà Hạo Thiên định ra…

Nói tới đây, Nhạc Vũ chợt khựng lại nhìn thẳng Hạn Bạt nói:

- Trẫm cùng phụ thân ngươi có giao tình nhiều năm, lần này nếu ngươi chịu trợ giúp trẫm, ngày sau khi ta đăng lên Trung Thiên đại đế vị, nhất định khiến hai người các ngươi kết thành uyên ương, thay đổi sinh tử. Không biết ý của Thác Bạt công chúa lại như thế nào?

Vẻ mặt Thác Bạt vẫn băng băng, đứng thẳng tại chỗ như không hề nghe được lời nói của Nhạc Vũ, chỉ nhìn chăm chú vào Ứng Long, vốn không dám tin, tiếp theo trên mặt lại nổi lên vẻ lo lắng lẫn tức giận đan xen, ẩn hàm ý tứ thương tâm dục tuyệt.

Mà giờ khắc này Ứng Long cũng vừa thức tỉnh, mê mê tỉnh tỉnh liếc mắt nhìn qua, ngay sau đó lập tức cả kinh, đôi mắt giận dữ trừng lên, vô cùng dữ tợn:

- Nàng là Huyên nhi? Tại sao nàng biến thành bộ dáng như vậy? Không có khả năng, không có khả năng! Rõ ràng chỉ nói phong ấn hai mươi vạn năm thời gian, vì sao nàng phải chịu cực hình nặng nề này? Chẳng phải sống không bằng chết hay sao? Hiên Viên hoàng đế, Hạo Thiên lão nhi! Các ngươi dám khinh thường ta…

Thanh âm dần dần biến thành vô cùng thô bạo, thê thảm tuyệt nhiên. Trong đôi mắt Hạn Bạt cũng lóe ra nước mắt, vừa chảy ra liền bị diễm lực quanh thân thiêu đốt bốc hơi, chỉ mơ hồ thấy được trên mặt tràn đầy vẻ âu sầu.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, đang định nói chuyện lại nghe Minh Hà bỗng dưng hừ lạnh một tiếng:

- Nói đủ rồi chứ? Chư vị đạo hữu, xin hãy động thủ!

Chỉ thấy dưới chân Minh Hà mở ra thập nhị diệp hồng liên, vô tận nghiệt hỏa điên cuồng thiêu đốt. Cùng âm sát hung lệ khí tức cùng huyết dịch tanh hôi dung

hợp, chỉ nháy mắt đã ngưng tụ ra một thanh hắc diễm huyết đao thật lớn.

Trong hư không hiện ra ba mươi sáu viên Huyết Linh Thần Châu tựa như huyết sắc tinh tú hướng chỗ Nhạc Vũ lần lượt rơi xuống.

Cơ hồ mỗi một viên đều nặng như núi cao, đồng dạng đều có huyết diễm thiêu đốt.

Vừa ra tay liền đem hết toàn lực không chút lưu tình khiến linh lực bên trong Phần Minh Thiên chấn đãng dữ dội, mùi tanh hôi lan tràn xông thẳng vào mũi.

Nhạc Vũ thấy thế cũng không chút hoang mang, ba trăm sáu mươi lăm Thai Tàng Hư Không kiếm vừa chữa trị xong bỗng dưng xoay chuyển với tốc độ cao, đem Thai Tàng không gian triển khai tới mức lớn nhất, trực tiếp bắn ra liền đem ba mươi sáu viên Huyết Linh Thần Châu toàn bộ bao phủ bên trong hư không.

Tuy linh châu không ngừng va đập khắp chung quanh, huyết diễm thiêu đốt khiến kiếm trận như không chịu nổi công kích, nhưng có thêm Trấn Thế Chung đạt được phân nửa uy lực của Hồng Mông Khí trấn áp, có thể miễn cưỡng đem Huyết Linh Thần Châu tạm thời phong ấn bên trong Thai Tàng Hư Không kiếm trận.

Sau đó Ngũ Sắc Thần Quang lại bắn ra liền làm hắc diễm huyết đao vừa chém tới băng diệt hơn phân nửa.

Theo sát phía sau là cự qua trong tay Xi Vưu, xé rách hư không quét ngang mà đến!

Không đợi Xi Vưu lao tới gần, thân hình Chiến Tuyết bỗng dưng biến hóa.

Ngay sau đó sát, lôi, long ba đôi cự dực duỗi ra, kéo dài khắp trăm vạn dặm thế giới, Cửu Chuyển Huyền Công vận khởi, hóa thành pháp thân sáu tay, một tay cầm Xi Vương Kích, một kích nghênh đón Xi Vưu công tới.

Kích qua giao nhau, bên trong Phần Minh Thiên lập tức nổ vang chấn động! Thân hình Chiến Tuyệt chợt lui ra sau, trong miệng tràn ra một tia máu tươi.

Mà Xi Vưu vẫn đứng nguyên tại chỗ lù lù bất động, toàn thân bị tử lôi quấn

quanh tạc ra vô số miệng vết thương.

Trên gương mặt người đứng đầu thượng cổ Cửu Lê bộ tộc không khỏi hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tuy pháp lực của hắn còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng thần sát lực của Chiến Tuyết cũng thật sự vô cùng mạnh mẽ! Tuy vẫn còn kém hơn hắn một bậc, nhưng chỉ dựa vào Vô Thượng Lôi Pháp thần thông qua lần giao thủ vừa rồi xem như đã ngang ngửa lẫn nhau!

Ngày nữ tử này cướp đoạt thần tinh của hắn còn chưa đạt tới hai mươi năm thời gian, làm sao có thể mạnh mẽ tới nông nỗi này!

Chẳng thể trách Nhạc Vũ lại dám xông vào Vô Tận Diễm Hải Phần Minh Thiên!

- Thái Sơ Kim Tiên! Vĩnh hằng pháp tắc mười hai tầng!

Vẻ mặt Minh Hà cũng giật mình, đợi khi mười chín tầng huyết sắc quang luân sau lưng Chiến Tuyết lục tục mở ra, tiếp theo hắn chợt nghĩ ra điều gì, lại hít sâu một hơi rét lạnh!

- Hay chính hai người này đã làm Hình Thiên thân vẫn!

Sau Xi Vưu tấn công, thần thông linh bảo lại như gió bão mưa rào liên miên ập tới.

Trong tay hắc y nhân bỗng dưng rút ra trận kỳ, ba tầng phù trận bên trong Phần Minh Thiên được thúc giục, lập tức đem bạch diễm bên trong toàn bộ tụ họp, hóa thành một cự đại hỏa thương đánh thẳng xuống!

Bên trong có vô tận diễm lực tụ tập bốc cao lên tới ngàn vạn độ, vô cùng hung hãn cắn nuốt.

Nhạc Vũ cũng không hề nhìn tới, Hà Đồ Lạc Thư hiện ra hình dáng hậu thiên bát quái, lần lượt hiện lên trên đỉnh đầu cùng dưới chân hắn.

Một tòa linh trận khổng lồ chỉ trong nháy mắt đã hình thành, phân bố khắp ba tầng Phần Minh Thiên, cùng linh trận nơi đây đối kháng, khiến thiên địa linh lực hoàn toàn hỗn loạn, không còn cách nào khống chế.

Hỏa diễm cự thương cũng không chú trì hoãn vỡ ra trước người Nhạc Vũ chừng ngàn vạn trượng.

Tất Phương ở ngoài cũng điên cuồng cười to:

- Xem ra lần này còn phải dựa vào ta!

Thân hình hắn biến ảo hóa thành thiên địa pháp tướng, hiện ra một đầu hỏa điểu thật lớn ngay trước mặt mọi người. Phảng phất như có một đầu bạch hạc đang thiêu đốt, cả người thanh diễm lượn lờ, bên dưới bụng chỉ hiện ra một chân.

Hai cánh duỗi ra, lập tức đem diễm lực vừa phân tán dần dần hút tụ vào bên trong.

Nhạc Vũ cũng không hề ngoảnh đầu nhìn qua, trực tiếp nhìn tới chỗ Vũ Sư Thương Dương đang cùng Phong Bá hợp lực tạo ra hàng vạn hàng ngàn băng trùy phong bạo, trong mắt lóe ra tinh mang.

- Thân kẻ dưới dám phạm thượng, tội ngươi đáng chết! Giữa thiên địa này đã không còn nơi cho ngươi dung thân, không chết còn đợi gì nữa?

Vũ Sư còn đang thúc giục thần lực, bỗng dưng thân hình run rẩy, trong hư không bỗng nhiên hiện ra vô số hồng sắc lôi quang phá không đánh xuống, giống như một đầu lôi xà khổng lồ đánh thẳng vào người hắn, thanh thế so với lần trước còn mạnh mẽ hơn gấp bội lần!

Vũ Sư bỗng dưng gào thét một tiếng thê thảm, không còn cách nào bận tâm tới việc đối phó Nhạc Vũ, trực tiếp hóa thành một đạo thủy quang hướng bên ngoài Phần Minh Thiên bỏ chạy.

Chỉ còn lại Phong Bá vẫn ngây người đứng yên tại chỗ, trong ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ tràn đầy kinh hãi!

Rõ ràng mới mười mấy ngày trước vị An Thiên Huyền Thánh đại đế này còn chưa đủ khả năng hoàn toàn thao túng thiên ý như vậy, hiện tại một lời thành sấm, còn hơn cả một vị Thái Sơ Kim Tiên Vu Thần, không còn chỗ cho ai dung thân, đây là khí vận cao tới bực nào?

Trong tay Nhạc Vũ ném ra một ấn tỳ, tử khí cuồn cuộn, cửu long quấn quanh hóa thành phạm vi ngàn vạn trượng hướng Nhiên Đăng xa xa áp chế.

Lập tức cùng một cây thước khổng lồ va chạm vào nhau, lập tức đem tiên thiên đệ nhất thiên địa Lượng Thiên Xích ép tới mức trầm xuống dưới.

Nhiên Đăng phất tay áo, một cỗ hỏa diễm dâng lên quanh thân, lúc này mới nâng Trấn Thiên Tỳ lên giữa không trung không cho rơi xuống dưới.

Thân hình Tất Phương ở bên kia đã dần dần bành trướng, Chiến Tuyết bỗng dưng đem đại phủ của Hình Thiên kề sát vào cổ họng Ứng Long, ánh mắt băng sương hờ hững, nhìn thẳng trừng trừng vào mặt Hạn Bạt.

Sát ý của nàng bốc cao, trên lưỡi búa cũng ngưng tụ ra vô số sát lực lôi quang.

Giống như ngay lập tức nàng sẽ đem đầu Ứng Long một búa chém xuống.

Thác Bạt Huyên cũng không còn dám do dự, hỏa diễm toàn thân bỗng nhiên co rụt lại, liền đem quang minh bạch diễm nổ tung bắn tới thổi quét mất gần phân nửa.

Ngay sau đó cuốn trở về, diễm quang lóe ra trực tiếp chém thẳng về phía Tất Phương, khiến Tất Phương không cam lòng gào rống lên một tiếng, nhưng chỉ đành nhanh chóng thối lui. Một chân duy nhất dưới bụng cầm lấy một vũ khí giống như mỏ chim giao kích cùng phủ mâu của Hạn Bạt, cả không gian lập tức dấy lên hỏa viêm đầy trời.

Lúc này Nhạc Vũ lại nhìn thẳng vào thân ảnh hắc y nhân, vừa rồi một phen giao thủ, nhìn qua vẫn không có hại mà vẫn còn thừa lực, nhưng Nhiên Đăng cùng Xi Vưu vẫn chưa đem hết toàn lực đối phó hắn.

Mà người trước mắt ngoại trừ khống chế phù trận, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng ra tay.

Bỗng dưng cười lớn, Nhạc Vũ nhìn lên thương thiên:

- Hồng Quân a Hồng quân! Hay là ngươi đang nghĩ, lần này ngươi đã thắng định rồi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1315: Hắc vụ chi biến

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, Hạo Thiên chắp hai tay sau lưng, không ngừng đi qua đi lại bên trong Thông Minh Cung.

Hắn nhíu chặt mày, trên mặt hiện lên vài phần nôn nóng bất an. Ở trước điện ngưng tụ một đoàn thủy khí thành thủy kính, đang quan chiếu về phía Vô Tận Diễm Hải.

Thẳng đến tận Nam Cực, lửa cháy dâng đầy trời không ngừng chấn động kịch liệt, vẻ mặt Hạo Thiên khẽ rung lên.

- Là Phần Minh Thiên? Người kia cuối cùng đã đi vào!

Trong lời nói của hắn mang theo vẻ vui mừng, phảng phất như vừa thở phào một hơi. Hạo Thiên bước thêm vài bước, trấn định nhìn vào huyễn ảnh thủy kính, cười lạnh một tiếng:

- Ta còn nói hắn có đạo hạnh cao bao nhiêu, không ngờ vẫn cứ liều lĩnh như vậy!

Lý Trường Canh đứng bên cạnh vẻ mặt phức tạp, ẩn hàm ý tiếc hận nhưng lại có vẻ thoáng buông lỏng.

Không người nào rõ ràng hơn hắn thủ đoạn của vị kia, cho dù đã dĩ thân hợp đạo nhưng cũng vẫn có thể chặt chẽ kiềm chế được sáu vị Thánh Nhân!

Hơn mười vạn năm càng có vô số người cố gắng khiêu chiến thiên đạo hồng hoang, nhưng dưới mưu tính của người kia đều lần lượt thân vẫn.

Hiện giờ ngay cả vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương từng nhấc lên vô số mưa gió phong bão bên trong hồng hoang, đem Hạo Thiên bức tới tuyệt cảnh cũng không ngoại lệ!

Lần này Nhạc Vũ đi vào Phần Minh Thiên nhìn qua như có vài phần sinh cơ, kỳ

thật không còn cơ hội sống sót.

Cửu Thiên Huyền Nữ đứng đối diện ánh mắt mặc dù cũng phức tạp, nhưng lại lập tức cười khom người:

- Chúc mừng bệ hạ! Lần này thật dễ dàng chóng vánh giải quyết khối u ác tính phương bắc chân chính kia! Trung ương Thiên Đình ta từ nay có thể an tâm không còn lo lắng!

Hạo Thiên nghe vậy miễn cưỡng cười, tiếp theo trên mặt ít nhiều hiện lên vài phần hổ thẹn:

- Lần này còn phải nhờ vào sư tôn ra tay, thật sự xấu hổ!

Thổn thức trong chốc lát, tiếp đó lại chỉ thị cho Cửu Thiên Huyền Nữ:

- Trận chiến này chung quy còn có chút kéo dài, càn khôn chưa định không thể khinh thường, ta lệnh cho ngươi cùng Bích Hà nguyên quân cùng đến Vô Tận Diễm Hải trợ chiến. Ý của ngươi như thế nào?

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ lập tức biến đổi, có chút âm trầm, ngay sau đó liền thấy Hạo Thiên cười nói:

- Ta biết giữa ngươi cùng Nhạc Vũ có thù hận không nhỏ, lần này xem như có thể giải quyết. Bất quá nếu hai người các ngươi e ngại phải gánh vác nhân quả, vậy chỉ cần trợ giúp Minh Hà ngăn trở người nọ một lát là xong…

Lúc này vẻ mặt của Cửu Thiên Huyền Nữ mới hòa hoãn, mặc dù vẫn còn thật khó xem nhưng vẫn miễn cưỡng đáp ứng.

Khóe môi Hạo Thiên khẽ nhíu lên, nhìn qua Lý Trường Canh:

- Thỉnh thái tể đến phương bắc Hằng Sơn một chuyến, một khi thấy Tử Vi đế tinh rơi xuống, liền thay ta tuyên chỉ. Lần này trẫm muốn kiêm cả chức vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương!

Lý Trường Canh không nói một lời thoáng cúi người, trong miệng thầm thở dài một tiếng không ai nghe thấy.

Vị đế tinh một đời anh kiệt chói sáng rung chuyển hồng hoang kia chẳng lẽ phải vẫn lạc như vậy? Chẳng lẽ giống như một viên lưu tinh thịnh cực nhất thời rồi lại rơi xuống trong nháy mắt?

Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy một màn trước mắt có chút không giống sự thật.

Không phải chỉ riêng mình Lý Trường Canh, giờ phút này bên trên ba mươi ba thiên bên trong Ngọc Thanh Thanh Vi Thiên, một lão nhân mặc đạo bào vẻ mặt lãnh đạm không chút biểu tình nhìn về mây mù trùng điệp phương xa.

Ánh mắt hắn thật thâm thúy, giống như có thể xuyên thấu qua vô số thế giới, mà giờ khắc này hắn cũng đang thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- Vốn nghĩ là nhân tài có thể đào tạo, thật không ngờ lại quá tự phụ. Đáng tiếc…

Tướng mạo lão nhân có vẻ khắc khổ, nhìn qua như một lão nhân bình thường, bên cạnh có hai người đang đứng thẳng, một là Quảng Thành Tử, một người là Từ Hàng, đều đang dùng lễ đệ tử thần thái thật kính cẩn.

Giờ phút này nghe vậy đều đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt thật cảm khái.

Nhưng Quảng Thành Tử nhiều ít như trút được gánh nặng, mà vẻ mặt Từ Hàng đạo nhân lại có vẻ buồn bã mất mác.

Lão giả lẩm bẩm một thoáng, vẻ mặt chợt khôi phục lạnh lùng:

- Hai người các ngươi có thể cầm Giá Không Giới Phù của ta đi tới Vô Tận Diễm Hải một chuyến đi! Nếu như trông thấy vị Huyền Thánh đại đế kia có thể xét tình hình xử trí. Nếu có thể thì trợ giúp mấy người Minh Hà một tay!

Hai đạo tử kim phù bỗng dưng đánh ra, rơi xuống trong tay hai người. Mà giờ khắc này không chỉ Quảng Thành Tử, ngay cả vẻ mặt Từ Hàng cũng tràn đầy kinh ngạc.

Trong dĩ vãng vị sư tôn này luôn mắt nhắm mắt mở đối với Nhạc Vũ, chưa từng đem hết toàn lực đối phó. Lần này không ám trợ thì cũng thôi, lại có thể hạ độc thủ như vậy?

Quảng Thành Tử mấp máy môi định nói lại ngừng, Từ Hàng như có điều ngộ ra, thu hồi tử kim phù trong tay, nói:

- Đệ tử cùng sư huynh sẽ không phụ lòng mong đợi của sư tôn! Nhất định sẽ không để Nhạc Vũ trốn thoát khỏi Vô Tận Diễm Hải!

Đạo bào lão nhân không khỏi mỉm cười, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, tiếp theo chợt thở dài một tiếng, chắp tay sau lưng đi vào Ngọc Thanh Cung.

Giờ phút này Quảng Thành Tử bỗng dưng bừng tỉnh, trong lòng tựa như gương sáng, rõ ràng hết thảy. Trước kia luôn dung túng là vì cảm giác người kia có thể quấy trộn hồng hoang, nhưng giờ phút này ra tay cũng là vì tuyệt hết hi vọng về Huyền Thánh đại đế kia. Động tác giờ phút này chỉ là muốn tỏ thái độ cho vị tổ sư kia nhìn thấy, bù lại hành vi lúc trước, một phen tính kế có thể xem như thật cẩn thận.

Cơ hồ cùng một thời gian, trên đỉnh Ly Sơn ngoài mấy chục ức dặm, đồng dạng có một nam một nữ đang nhìn về phía nam.

- Huynh trưởng! Lần này ta và ngươi đúng là làm việc quá sơ thất!

Tướng mạo của nữ tử thật ung dung, đoan trang tú lệ, chính là Nữ Oa thánh nhân. Thế nhưng lúc này vẻ mặt nàng ảm đạm, tràn đầy chán nản.

- Sớm nên nghĩ đến người kia trưởng thành quá nhanh, quá mức tự phụ. Ta và ngươi không nên quá dễ tin vào hắn! Sư tôn chưởng khống hồng hoang đã gần hai mươi vạn năm, như thế nào chỉ một tiểu tử nhỏ bé có thể ứng phó?

Phục Hy ở bên cạnh nghe vậy ngược lại cười khẽ một tiếng:

- Ngươi dễ dàng khinh thường hắn như vậy sao? Thật sự nhận định hắn nhất định thân vẫn?

- Chẳng lẽ còn biến cố nào khác nữa sao? Thủ đoạn của sư tôn ngươi chẳng phải cũng thật rõ ràng!

Nữ Oa lắc đầu, trong mắt tự giễu:

- Cũng do thủ đoạn của Nhạc Vũ quá ác độc, bức bách ta không đường nào để

đi. Nếu không ta quả quyết sẽ không sớm đặt cược lên người hắn…

- Vậy thì chưa chắc!

Phục Hy lắc đầu, sau đó trầm ngâm nói:

- Mười mấy ngày trước vị bệ hạ kia cũng đã đi tới Cực Nam. Lại kéo dài mãi tới hôm nay mới đi vào Vô Tận Diễm Hải, tiến vào trong Phần Minh Thiên, lấy suy đoán của ta, nhất định hắn đã phát hiện hậu chiêu của người kia. Đã biết rõ hung hiểm nhưng vẫn kiên trì đi vào, hơn phân nửa hắn đã có chút nắm chắc! Mặc dù không lấy được cơ hội thành đạo cho chính hắn, nhưng có thể toàn thân trở ra…

Nữ Oa cũng không cho ý kiến, trong ánh mắt tràn đầy ý tứ không cho là đúng.

Thủ đoạn của Tam Thanh Đạo Tổ cùng phương Tây nhị thánh nàng hiểu rất rõ ràng. Một khi chuyện không thể thay đổi, nhất định sẽ hạ độc thủ bù lại sai lầm lúc trước.

Vả lại mặc dù đoạt được vật bên trong Phần Minh Thiên thì lại thế nào? Trên thế gian này đừng nói là Hỗn Độn Chuẩn Thánh, dù chính là nàng cũng thèm muốn vật kia vô cùng.

Lại có ai có thể nhẫn nhịn được không đi cướp đoạt đây?

…

Bên trong Phần Minh Thiên, ngoại trừ cương phong gầm gào, linh lực hỗn loạn quay cuồng, không khí đã biến thành tử tịch.

- Hồng Quân a Hồng Quân! Chẳng lẽ ngươi nghĩ lần này ngươi thực sự thắng định rồi?

Thanh âm không lớn lại vang vọng cả Phần Minh Thiên.

Vẻ mặt Nhiên Đăng cùng nhóm người Minh Hà đều hiện lên kinh dị, nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mắt. Từ khi Hồng Quân ở Bất Chu sơn giảng đạo trường sinh cho tới nay, suốt mấy chục vạn năm lại có người nào dám dùng giọng nói bất kính như vậy gọi thẳng tên Hồng Quân?

Nghe ý tứ của vị Huyền Thánh đại đế phảng phất như đã có mưu kế tất thắng trong tay mình.

Trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ khó hiểu, đặt mình trong tuyệt cảnh như vậy, chẳng lẽ Nhạc Vũ còn cho rằng mình vẫn còn đường sống hay sao?

Trong đó Minh Hà lão tổ càng thêm kinh nghi bất định, chỉ thấy Âm Dương phù trận dưới chân Nhạc Vũ, băng hỏa đều thay đổi tới mức dữ dội, chỉ hơn mười hơi thở đã làm phạm vi ngàn vạn dặm nơi này biến thành băng quốc!

Rõ ràng đang ở trong địa phương hỏa lực cực thịnh nhưng lại chẳng khác gì băng hàn ở Bắc Minh. Phù trận hấp thu bạch diễm cơ hồ đều bị đông cứng lại!

Ngũ sắc cự kiếm trong tay Nhạc Vũ chỉ trong vòng mười hơi thở đã vô thanh vô tức tích súc đủ lực lượng.

Kiếm ý kinh người, thanh thế huy hoàng, làm lòng người run sợ!

Đôi mắt đỏ của hắc y nhân không hề có nửa phần biến hóa, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nhạc Vũ, ngay sau đó bỗng dưng phun ra một ngụm máu lên trường thương, đâm thẳng ra ngoài!

Trường thương duỗi dài chín trăm vạn trượng, cơ hồ không chút dự báo liền xuyên thẳng trời cao, đem khí cơ cùng thời không ức vạn dặm quanh người Nhạc Vũ hoàn toàn khóa chết, tàn nhẫn tuyệt luân, lại vô cùng nhanh chóng, không lưu nửa phần đường sống.

- Thí Thần Thương!

Bên trong Phần Minh Thiên, lập tức vang lên tiếng kinh hô không ngừng. Đồng tử Xi Vưu cùng Nhiên Đăng đều co rút thật nhanh, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, cơ hồ toàn bộ ánh mắt đều nhìn chăm chú lên huyết sắt trường thương.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không dùng Hồng Mông kiếm khí trong tay chống đỡ mà thay vào Tử Kim Hồ Lô, ném thẳng vào hướng đi của thương ảnh.

Thật tùy ý cho hắc y nhân bị một thương đâm trúng bảo vật Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô thượng cổ kia thành mảnh nhỏ, sau đó thân hình cũng bị Thí Thần Thương xuyên qua, trong nháy mắt hóa thành vô số bột phấn.

Ngay sau đó thân ảnh Nhạc Vũ lại xuất hiện bên cạnh Chiến Tuyết, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, gương mặt vẫn tràn đầy ý cười, toàn thân không hề có chút tổn thương gì.

Minh Hà Xi Vưu thấy thế đều chau mày, có thể lừa gạt qua linh giác của mấy vị Thái Thượng Kim Tiên, Côn Luân Kính trong tay người này nhất định lại có biến hóa.

Chẳng lẽ Hình Thiên đã thực sự thân vẫn?

Cơ hồ cùng lúc đó bọn họ đều cảm thấy vô cùng khó giải quyết, tiếp theo ngay sau đó vẻ mặt mọi người chợt cả kinh.

Chỉ thấy Tử Kim Hồ Lô bị huyết sắc trường thương đâm thủng, bạo tán ra một luồng hắc sắc khí vụ lan tràn.

Đều là tuyệt đỉnh tiên thiên độc chướng, ở trong mắt vài vị Chuẩn Thánh cũng không có gì đáng uy hiếp.

Thí Thần Thương chỉ khẽ chấn động liền đem đoàn hắc sắc khí vụ toàn bộ xoắn thành dập nát hướng bốn phía phát tán.

Nhưng bên trong khí vụ lập tức có một đoàn hắc vụ bắn ra, hướng thân ảnh hắc y nhân đánh tới.

Ngay sau đó trong đôi mắt huyết sắc của hắc y nhân thế nhưng vượt ngoài dự liệu của mọi người, lộ ra vài phần kinh ngạc sợ hãi.

Cơ hồ ngay lập tức thân hình hắn vọt lui nhanh ra sau, nhưng bỗng nhiên thân hình hắn giống như không thể khống chế, huyền phù ngay giữa không trung.

Phảng phất như có hai loại lực lượng hoàn toàn đối nghịch đang xé rách tranh đấu bên trong thân thể hắn, pháp lực cuồn cuộn không biết sâu cạn cũng biến thành hai cỗ lực lượng xung đột bài xích lẫn nhau.

Lúc này luồng hắc vụ kia không chút trở ngại chui thẳng vào trong thân thể hắc y nhân.

Đôi mắt đỏ tươi lập tức chuyển sang đen nồng, Thí Thần Thương cũng không tiếp tục đâm ra, thân hình ngây ngốc trôi nổi giữa không trung.

Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn, ngược lại nhìn xuống bên dưới, cười lên hăng hắc:

- Ngươi muốn dùng kỳ trân kia dẫn dụ ta vào trong Phần Minh Thiên. Trẫm cũng đồng dạng muốn dùng vật kia đến quấy trộn thiên địa! Lần này thật chân chính đa tạ…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1316: Đảo loạn hồng hoang

Mấy người Xi Vưu Nhiên Đăng đều giật mình kinh ngạc, vẻ nghi hoặc trong mắt càng thêm tràn đầy.

Hôm nay toàn bộ hành động của thiếu niên trước mắt đều làm người khác xem không rõ, cũng không cách nào giải thích.

Ngay lúc này, ngũ sắc kiếm trong tay Nhạc Vũ cuối cùng chém ra! Huy hoàng hạo đãng, phảng phất giống như khai thiên tích địa, bao trùm xuống dưới!

Những nơi kiếm quang bắn tới cũng không phải chú ý một người nào có mặt tại đây, mà là vào tầng sâu nhất bên trong Phần Minh Thiên!

Lấy xu thế bàng bạc không gì cản nổi chém xuống, mơ hồ lan tràn cả Phần Minh Thiên, mà bảy vị Chuẩn Thánh Kim Tiên bên trong không ai dám đứng ra cản trở mũi nhọn.

Thẳng đến khi ngũ sắc kiếm quang cơ hồ theo uy thế như chẻ tre đem cấm chế trùng điệp bên dưới phá vỡ, thẳng xuyên vào tận sâu trong Phần Minh Thiên, thân hình Minh Hà bỗng dưng chấn động tựa hồ cuối cùng đã suy đoán ra dụng ý của Nhạc Vũ.

- Giảo loạn thiên địa? Hắn muốn trực tiếp công kích Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Mấy người Xi Vưu nghe vậy vẻ mặt đều ngẩn ra, nhưng ánh mắt mọi người đều thoáng lóe tinh mang, nhưng lại không lập tức ra tay, ngược lại còn hiện lên vẻ do dự.

Ngay khi kiếm thế của Nhạc Vũ xuyên vào tầng thứ ba, bỗng dưng vô số diễm hỏa tụ tập hóa thành cự thương dựng đứng lên, so với diễm thương trước đó còn lớn hơn mấy lần, va chạm cùng ngũ sắc kiếm quang không chút hạ phong, cho dù chạm phải Ngũ Sắc Thần Quang quấn quanh trên Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm cũng không bị tiêu trừ!

Lúc này Minh Hà lão tổ nhìn qua thân hình đờ đẫn cùng vẻ mặt vặn vẹo giãy dụa của hắc y nhân giữa không trung, sau đó bỗng dưng cắn chặt răng quát:

- Ta nguyện nhường lại Trấn Diễm Linh Châu! Người nào có thể giúp ta ngăn trở hắn, bảo vật sẽ thuộc về người đó toàn bộ!

Vừa dứt lời toàn thân hắn cũng hóa thành Hóa Huyết đao bắn xuống, ánh mắt của Nhiên Đăng cùng Xi Vưu đều sáng lên.

Nhiên Đăng trực tiếp đánh xuống một đoàn hỏa diễm, trong khoảnh khắc đã đem hỏa lực đầy trời trong tầng thứ hai toàn bộ ngưng tụ lại, thậm chí kể cả viêm lực mà Hạn Bạt cùng Tất Phương tụ tập tới cũng bị hắn mạnh mẽ cướp đoạt hơn phân nửa.

Tiếp theo chỉ trong giây lát từ dương hỏa chuyển sang âm viêm, khiến bên trong Phần Minh Thiên hóa thành âm lãnh băng hàn cùng cực.

Xi Vưu cũng vung tay khẽ vẫy, tụ tập phong sa đầy trời, đem toàn bộ thân hình bao phủ lại, ngay sau đó một cự phủ hoàng sắc phong cách cổ xưa bỗng dưng từ trong cát vàng xuyên không chém ra, cuồng liệt tuyệt luân, bá tuyệt tột đỉnh!

Phủ ảnh sắc bén, huyết sắc đao ảnh cùng một ít Lưu Ly Âm Viêm ngưng tụ đến mức tận cùng hội tụ lại, sát khí lạnh thấu xương cơ hồ phong kín toàn bộ cơ hội né tránh của Nhạc Vũ, tựa hồ trừ bỏ việc triệt lại kiếm thế Nhạc Vũ không còn cách nào khác.

Nhưng vừa công kích tới gần Nhạc Vũ trăm vạn trượng, một thân ảnh yểu điệu bỗng dưng bước lên một bước, ngăn cản trận công kích đánh tới.

Sáu đôi cánh sau lưng nàng chợt duỗi ra, cánh tay từ một thành ba, trong đó có hai cặp đều cầm cự phủ cùng mặt thuẫn của Hình Thiên, một đôi tay còn lại trái cầm Xi Vương Kích, phải cầm Huyết Vũ kiếm.

Nắm giữ ba đôi tiên thiên chí thánh khí, nàng đứng ngạo nghễ giữa hư không, đôi mày nhướng cao nhìn tới mọi người, trong đôi mắt huyết sắc hiện lên vẻ kiên quyết sắc bén, trong đôi môi đỏ rực diễm lệ như máu lại hiện lên vẻ lãnh khốc tới cực điểm, quát lớn bốn chữ:

- Kiền thích chi vũ!

Chỉ thoáng chốc đầy trời đều là thê lệ nhận ảnh! Xi Vương Kích, Huyết Vũ Kiếm, Hình Thiên Phủ ba đôi tiên thiên chí thánh binh khí bỗng dưng như mưa rền gió dữ thẳng quét trời cao, cuốn động phong vân.

Cùng phủ qua va chạm trực tiếp đem cự phủ do Xi Vưu dùng pháp lực hội tụ mạnh mẽ chém vỡ, Minh Hà biết thành huyết đao bị trăm ngàn đạo nhận quang oanh kích xé rách, trên nửa đường liền nứt vụn tan rã!

Mà đoàn âm viêm do Nhiên Đăng đánh ra cũng chỉ chốc đỡ được chốc lát liền bị nhận quang như bão táp dùng xu thế cuồng mãnh tuyệt luân trực tiếp đánh tan!

Nếu nói "kiền thích chi vũ" của Hình Thiên hoàn toàn cuồng bạo bá liệt không giảng đạo lý, như vậy "kiền thích chi vũ" của Chiến Tuyết ngoại trừ đặc tính cuồng bạo bá liệt, còn cộng thêm vài phần lý trí cùng mỹ cảm bạo cuồng, cơ hồ mỗi một kích đều men theo thiên địa chí lý, mỗi một lần vung trảm đều là có mục đích!

Hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, vũ tư tuyệt thế khiến lòng người say!

Một kích dốc toàn lực của ba vị Thái Thượng Kim Tiên chỉ trong tích tắc đã toàn bộ tan rã.

Mà khi Chiến Tuyết hiện ra thân hình, từ trên thân nàng cũng tuôn ra vô số vết máu.

Nhưng giờ phút này mọi người đã không còn kịp cảm thấy kinh dị, chỉ ngây người nhìn về phương hướng chỗ Nhạc Vũ, chợt thấy khóe môi thiếu niên kia thoáng nhếch lên, tràn đầy vẻ trào phúng lạnh lẽo.

- Phá cho ta!

Trường thương hỏa diễm cơ hồ lập tức tan tác, ngũ sắc kiếm quang cũng cùng lúc đập vào, khiến phù trận dưới tầng thứ ba lập tức tan rã hỏng mất!

Mà mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp tử kim sắc đặt ở tận sâu trong cuối cùng hiện thân trước mắt mọi người.

Thất thải quang hà chợt tràn ngập khắp Phần Minh Thiên vô cùng chói mắt. Khí tức khai thiên tạo hóa mơ hồ cũng khiến hơi thở của mọi người đều căng thẳng.

Trên mặt Minh Hà đã tràn đầy vẻ tuyệt vọng, thần tình hoàn toàn khó tin tưởng, phù trận này tuy không phải đích tay Hồng Quân bố trí, nhưng cũng có liên hệ lớn lao, chân chính xuất từ bút tích của Thánh Nhân!

Cho dù hắc y nhân kia không thể thao túng, nhưng cũng không thể nào bị một kiếm của Nhạc Vũ dễ dàng đánh bại!

Ngoài vẻ tuyệt vọng, khát vọng tham lam trong lòng hắn cũng không cách nào đè nén hiện lên trong mắt. Ngay cả Xi Vưu Nhiên Đăng cũng thoáng phân tâm nhìn chăm chú xuống bên dưới, ánh mắt hốt hoảng cơ hồ lâm vào tình hình mất đi tiêu cự.

Ngay sau đó chỉ nghe Nhạc Vũ cười sang sảng:

- Chỉ một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp còn chưa đủ chúng ta chia lãi! Tốt nhất là đánh tan mới dễ dàng có sóng gió…

Thanh thế của Hồng Mông kiếm khí không giảm, sau khi phá tan phù trận chỉ trong chớp mắt liền trọng tụ lên tới đỉnh phong, thậm chí còn tăng hơn ba phần, trong ánh mắt kinh hãi dục tuyệt của mọi người có mặt, một kiếm mạnh mẽ đâm thẳng vào mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Bên trong Phần Minh Thiên lập tức nổi lên cơn bão tố chấn đãng, chỉ thấy linh quang bạo tán, cương kình dâng tận trời.

Mạnh mẽ như Hạn Bạt Tất Phương cũng không cách nào đứng vững bên trong linh lực phong bạo, đều dừng kịch đấu tự thối lui ra xa.

Mà Phong Bá giống như gặp được quỷ, xoay người điên cuồng trốn chạy, trực tiếp xuyên ra bên ngoài Phần Minh Thiên.

Ngay sau đó ở trước mắt mọi người, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp bị ngũ sắc kiếm quang mạnh mẽ chém thành năm mảnh nhỏ bắn ra khắp bốn phương tám hướng!

Nhạc Vũ không chút khách khí trực tiếp dùng kiếm quang cuốn ngang, liền đem một mảnh bên trong cuốn trở về, không lớn không nhỏ, vừa lúc đạt tới một phần

năm.

Trên khuôn mặt Nhiên Đăng cùng Xi Vưu đều hiện vẻ vặn vẹo, chân mày nhảy lên ẩn hiện vẻ giãy dụa dữ dội.

Dù là Minh Hà giờ phút này cũng đã hoàn toàn không còn tâm tình diệt sát Nhạc Vũ, đồng dạng nhìn chằm chằm lên mấy mảnh nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, vẻ mặt do dự không dứt.

Ra tay đầu tiên chính là hắc y nhân, hắn bỗng dưng rít gào một tiếng, thân hình hóa quang bay tới, trực tiếp cuốn lấy mảnh ngọc điệp lớn nhất vội vàng viễn độn, cùng Phong Bá kia một trước một sau bay ra khỏi Phần Minh Thiên.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi cười ha ha, trong lòng tràn đầy vẻ vui sướng, mấy người còn lại vẻ mặt đều xanh mét.

Nhiên Đăng cùng Xi Vưu đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó cực kỳ ăn ý hóa quang phi độn, một trái một phải đều nhiếp lấy một mảnh ngọc điệp phá không rời đi.

Minh Hà lão tổ cũng vội vàng xoay người, còn chưa kịp xé rách không gian thi triển độn pháp, bên trong hư không bỗng dưng trảm tới một kiếm, đem toàn bộ thời không cùng khí cơ quanh thân hắn khóa chết, một cỗ duệ tuyệt kiếm ý lạnh thấu xương xuyên thẳng vào tận sâu trong thần hồn của hắn.

Nhìn lại kiếm quang, chỉ thấy Nhạc Vũ đứng cách hắn chừng trăm vạn trượng, cự kiếm trong tay chỉ tới, gương mặt trào phúng cười lạnh:

- Những người khác trẫm đều có thể tạm thời buông tha! Chỉ riêng ngươi xin hãy dừng bước đã…

Sắc mặt Minh Hà lập tức trắng bệch, mơ hồ đã biết được tình cảnh của chính mình, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, lại càng tuyệt vọng bất đắc dĩ.

Sát cục như vậy vẫn bị Nhạc Vũ thật đơn giản nhẹ nhàng cởi bỏ, chính mình lại có thể làm được gì nữa đây?

Từ sau khi hắc y nhân bị hắc vụ nhập vào trong cơ thể liền không còn nghe sai sử, mà Nhiên Đăng cùng Xi Vưu đều tự đoạt một mảnh ngọc điệp rời đi, nhìn qua như xuất phát từ lòng tham lam, kỳ thật cũng có vài phần ý tứ thấy tình hình

không ổn nên bỏ chạy trước.

Kỳ thật từ lúc phù trận bị phá nát, đã không còn chút khả năng làm vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương này vẫn lạc!

Giờ khắc này ngược lại chính Minh Hà hắn đã rơi vào tử cục, thậm chí không còn cơ hội chạy trốn!

Tất Phương cũng không còn tâm tư tiếp tục lưu lại, hắn cũng cuộn lên một mảnh ngọc điệp, đôi hỏa dực vẫy mạnh phá giới rời đi.

Hạn Bạt do dự một thoáng, cuối cùng bỏ qua tham niệm tranh đoạt, vẫn lưu lại tại chỗ bình tĩnh nhìn vào thiếu niên thanh tú từ đầu tới cuối vẫn luôn nói nói cười cười vô cùng thản nhiên trước mắt.

Thân hình thiếu niên cũng không kỳ vĩ, nhưng giờ phút này Hạn Bạt chỉ cảm thấy hắn lại giống như hỗn độn cự thần Bàn Cổ, chỉ có thể khiến cho người ta ngước nhìn lên ngưỡng mộ.

Trong mắt Hạn Bạt cũng liên tục lóe tinh mang, nếu không phải tận mắt chứng kiến toàn bộ hành trình điên cuồng nghịch chuyển, nếu không phải thương thế kịch đấu với Tất Phương tạo ra vẫn còn đau đớn, nàng cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Thế gian không ngờ còn có bực kỳ nhân như vậy!

Cho dù đối mặt với chư thiên tiên thánh, Thánh Nhân chí tôn, Đạo gia chân tổ vẫn nói cười không chút sợ hãi!

Tử cảnh tuyệt địa như vậy ngay cả nàng cũng nhận định người này hắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng không ngờ kết quả trận chiến này cũng không chút khoan nhượng bị Nhạc Vũ đánh ra một con đường sống, hơn nữa còn đánh ngược một kích, tàn nhẫn cực điểm!

Lúc nàng động thủ cản lại Tất Phương vốn đã ôm lòng liều chết, dù hi vọng chỉ cần giữ mạng cho Ứng Long thêm chốc lát cũng cam tâm.

Nhưng thật không ngờ đến cuối cùng lại thấy kết quả như vậy!

Trái tim nàng nhảy mạnh, trong ánh mắt tĩnh mịch bỗng dưng thoáng lộ ra mũi nhọn. Người trước mắt chính là An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương kiêm Tử Vi Bắc Cực đại đế, nếu hắn bước lên Thiên Đế vị, tất nhiên sẽ nhất ngôn cửu đỉnh, tựa như sấm trời!

Có lẽ nàng cùng Ứng Long thật sự có được vài phần sinh cơ, hoàn thành mộng uyên ương?

Ứng Long vẫn bị trói chặt trong xiềng xích chằn chịt, giờ phút này đột nhiên cất tiếng cười ha ha:

- An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương lợi hại, Ứng Long ta hôm nay cuối cùng được kiến thức! Bị phong ấn bảy vạn năm, thế gian này lại có được anh kiệt như vậy xuất thế! Không xem Hồng Quân ra gì, mạnh mẽ như Minh Hà Xi Vưu cũng trêu đùa trong lòng bàn tay. Bình sinh ta chỉ phục một mình ngươi! Không bằng bệ hạ hãy thả ta, từ nay về sau Ứng Long ta nguyện làm bộc cho ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1317: Minh Hà chi vẫn

Bên trong Phần Minh Thiên lập tức biến thành tĩnh mịch, sau một lát Nhạc Vũ mới quay đầu lại:

- Làm bộc cho ta?

- Đúng vậy!

Ứng Long ngẩng cao đầu, sắc mặt kiên nghị:

- Bệ hạ vốn là Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế, đế khí tràn đầy, đã hiện Thiên Đế mệnh cách. Thế giới này người có thể làm cho ta cam tâm cúi đầu xưng thần ngoại trừ bệ hạ không còn người khác. Nhưng không biết bệ hạ có lưu ý tới ta?

Chiến Tuyết nhăn mày, mấp máy môi như muốn khuyên can nhưng cuối cùng cũng không nói được một lời. Nhạc Vũ chợt bật cười, nói:

- Có gì không thể?

Bỗng dưng kiếm quang chợt lóe, lập tức đem xiềng xích quấn quanh người Ứng Long chém thành vô số mảnh nhỏ.

Chiến Tuyết bỗng dưng bước lên trước một bước đứng sau lưng hắn, sáu cánh tay vẫn giữ nguyên binh khí, đối với Hạn Bạt cùng Ứng Long nàng vẫn còn mang theo vài phần ý tứ phòng bị.

Ứng Long được giải khai trói buộc ngược lại có chút không dám tin. Cuối cùng hắn bỗng dưng cười lên một tiếng điên cuồng, cương khí toàn thân dâng lên, đem những xiềng xích còn vướng trên thân thể bức hết ra ngoài.

Tiếp theo sắc mặt hắn chợt vặn vẹo, đưa mắt nhìn Hạn Bạt, trong mắt tràn đầy vẻ tưởng niệm cùng hối hận. Hai tay hắn nắm chặt, móng tay bấm sâu vào da thịt tuôn đầy máu tươi, sau một lát chợt cười thảm một tiếng.

- Bảy vạn năm tai ương lao ách, một khi thoát khốn thật không ngờ là tình cảnh này! Ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, Ứng Long a Ứng Long, ngươi đúng là hạng người vô năng!

Nhạc Vũ nhếch nhẹ môi, trong lòng cũng giảm bớt tâm tình xem thường người này, thấy hai người kia nhìn nhau đăm đăm, cơ hồ không thể dời được ánh mắt, hắn cũng không quản tới, nhìn thẳng Minh Hà:

- Vì việc của họ chậm trễ lâu như vậy, ngươi không tìm cơ hội chạy trốn sao?

Vẻ mặt Minh Hà càng thêm khó xem, Nhiên Đăng bỏ chạy, Nhạc Vũ đã trực tiếp đem Trấn Thiên Tỳ ném vào bên trong Thai Thàng Hư Không thế giới, phối hợp cùng Trấn Thế Chung đem ba mươi sáu viên Huyết Linh Thần Châu áp chế tới mức không thể nhúc nhích.

Phù trận nơi này đã phá nát, linh trận do Hà Đồ Lạc Thư bố trí cũng đã biến đổi hóa thành Cửu Khúc Hoàng Hà trận, đem toàn bộ những đường tháo chạy hoàn toàn phong kín!

Hắn ở nơi này tìm kiếm chốc lát cũng không tìm thấy được nửa phần cơ hội, ngược lại chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Trong thoáng chốc bên ngoài Phần Minh Thiên bỗng dưng có một trận linh lực ba triều hạo liệt phun trào tới.

Lập tức thổi quét qua Vô Tận Diễm Hải, xuyên thẳng vào bên trong Phần Minh Thiên. Mà bốn người khác trong Phần Minh Thiên đều có cảm ứng, Nhạc Vũ cũng không chút nào ngoài ý muốn, chỉ nhíu mày. Mà vẻ mặt Minh Hà đã hoàn toàn trầm xuống.

- Là Tất Phương!

Phảng phất như đã thông suốt được hết thảy, Minh Hà bỗng dưng điên cuồng cười to:

- Buồn cười cho Xi Vưu Nhiên Đăng đều tự cho là có cơ hội, lại không biết hai người bọn hắn hiện tại đều nằm trong lòng bàn tay ngươi! Hôm nay cho dù có thể chạy thoát, ngày sau hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ, thậm chí chỉ

trong ngày gần đây! Bệ hạ đúng là có thủ đoạn lợi hại thực sự, chỉ dùng vài mảnh nhỏ của Tạo Hóa Ngọc Điệp liền khiến cho thiên địa đại loạn! Sau ngày hôm nay sẽ có vô số thượng cổ Hỗn Độn Kim Tiên xuất thế. Vài vị Thánh Nhân cũng không còn cách nào ngồi yên, chân chính tới lúc nổi lên sát kiếp! Minh Hà này vất vả mưu đồ một phen cũng không nghĩ ra cuối cùng lại tiện nghi cho ngươi…

Nhạc Vũ cười cười lẳng lặng lắng nghe, sau một lát lại thoáng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Không thể nói là Xi Vưu Nhiên Đăng không biết được tình cảnh của chính mình, nói vậy kỳ thật cũng không đúng. Dù có biết rõ ý tứ của Nhạc Vũ, bọn hắn cũng không còn đường lựa chọn.

- Cho nên vừa rồi trẫm đã nói, lần này hành trình Vô Tận Diễm Hải trẫm thực là cảm kích!

Sắc mặt Minh Hà vặn vẹo, sau một lát mới khôi phục bình tĩnh, vẻ mặt vạn phần phức tạp, nhìn mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Nhạc Vũ liếc mắt nói:

- Chỉ giơ tay nhấc chân liền đem sát cục này phá giải. Chẳng những khiến hồng hoang hỗn loạn, cũng thành công thoát thân, còn tìm được một cơ hội chứng đạo. Ngày sau có thể ở phương bắc ngồi yên, cười xem thế gian biến động. Hắc! Thế gian ngoại trừ sư tôn Hồng Quân, người có thể làm Minh Hà ta khâm phục hiện giờ có thêm Nhạc Vũ ngươi!

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi cười, giờ khắc này pháp lực vừa tiêu hao của hắn đã khôi phục tới đỉnh, thương thế thần hồn do Thí Thần Thương gây ra cũng đã dần dần bình phục.

Sát khí trong mắt của Nhạc Vũ cũng chuyển sang vô cùng nồng đậm.

- Những lời mới vừa rồi đó là di ngôn của Minh Hà ngươi sao?

- Di ngôn? Cũng có thể xem như thế!

Vẻ mặt Minh Hà ảm đạm, phảng phất như không còn ý tứ muốn giãy dụa, lắc đầu nói:

- Chỉ có một chuyện khó hiểu! Muốn hỏi cho rõ ràng, người kia ngươi đã sớm biết thân phận hắn sao? Nhưng làm sao ngươi biết được, người này là hậu chiêu do sư tôn bố trí?

Nhạc Vũ nhíu mày, thoáng châm chước một lúc mới âm trầm nói:

- Nếu tiếp qua vạn năm, người này sẽ trở thành Tướng Thần! Thi tổ của thế gian. Hiện giờ chính là dùng thể xác của La Hầu. Không đúng, phải nói hiện tại hắn chính là La Hầu mới phải. Về phần làm sao trẫm biết được, chỉ có thể nói xin lỗi…

Sự xuất hiện của hắc y nhân kia chính là dựa vào Lạc Bảo Kim Tiễn mới có thể biết được, dù sao chuyện này cũng không thể cho bất cứ người nào hay biết.

- Tướng Thần? Biết được cả chuyện vạn năm sau, trình độ trận phù của bệ hạ cùng khả năng suy diễn thiên cơ, quả nhiên quỷ thần khó lường!

Tinh mang bùng lên trong mắt Minh Hà, lại chuyển sang ảm đạm:

- Người nọ thật sự là La Hầu sao? Trước kia ta vốn có suy đoán, nhưng cũng không cách nào xác định. Chiêu thức ấy của bệ hạ quả thật là cay độc. Có La Hầu cướp đoạt một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, sư tôn cùng sáu vị Thánh Nhân làm sao còn tâm tư đi bận tâm ngươi! Đủ cho ngươi tranh thủ được vạn năm thời gian. Đây là cơ hội chứng đạo mà bệ hạ đã nói sao? Hắc hắc! Sư tôn ta khổ tâm mưu đồ hơn mười vạn năm, cho tới bây giờ nơi chốn bị quản chế, như trứng để đầu sóng. Chỉ sợ ngày cùng thiên đạo chia lìa sẽ không xa. Đáng tiếc đời này của Minh Hà ta chỉ sợ không thấy được sự thắng bại giữa hai người các ngươi…

Nói xong lời cuối cùng, cũng dần dần tràn đầy ý không cam lòng, huyết diễm trong mắt cũng dần dần mãnh liệt, chiến ý bừng lên.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, Hà Đồ Lạc Thư lóe ra linh quang phù trận, lập tức đem Minh Hà tầng tầng lớp lớp vây quanh.

Lôi sí sau lưng Chiến Tuyết cũng điên cuồng duỗi ra, vô số tử lôi vây kín phạm vi ngàn vạn dặm.

Thân hình nàng nhẹ nhàng nâng lên, Huyết Vũ kiếm, Xi Vương Kích, Hình

Thiên Phủ ba thanh tiên thiên nhất cấp binh khí lại giống như cuồng phong bạo vũ bám theo vô số tử lôi sát lực hướng Minh Hà điên cuồng chém xuống!

Minh Hà bạo rống, bỗng dưng đem thập nhị diệp liên hoa tế lên không, thân hình hóa thành một thanh huyết sắc trường thương nỗ lực giãy dụa thoát khỏi trói buộc của phù trận hướng hư không đâm ra.

Ứng Long Hạn Bạt đưa mắt nhìn nhau, chỉ thoáng do dự liền tự thúc giục pháp lực, vẫn còn chưa kịp ra tay liền thấy được sau lưng Nhạc Vũ hiện lên hai khối thần tinh một băng một hỏa.

Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết ngưng tụ thành băng hỏa ti tuyến bỗng dưng từ đầu ngón tay Nhạc Vũ dâng lên thẳng xuyên vào bên trong huyết vân trước mắt!

Chỉ một kích liền làm gần phân nửa huyết thương hoàn toàn vỡ thành băng bụi!

Theo sát phía sau hắn lấy ra một mặt thủy lam lệnh kỳ, lam quang cuốn qua, quấy tung thủy linh lực trong ức vạn dặm, khiến thân hình Minh Hà lại vỡ tán, hóa thành một đoàn huyết vân quay cuồng.

- Băng hỏa tương dung, vô thượng thần thông! Tiên thiên chí thánh, Huyền Nguyên Khống Thủy!

Đồng tử Ứng Long cùng Hạn Bạt lập tức thoáng co rụt lại, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Mà cảm giác kinh dị vừa nổi lên trong lồng ngực hai người, liền thấy Nhạc Vũ lại chém ra một kiếm.

Ngũ sắc kiếm ảnh sáng lên, cả thiên địa lập tức lâm vào thất sắc! Cũng không chỉ riêng kiếm quang che lấp toàn bộ quang hoa nơi đây.

Mà là cảm giác cả thiên địa đều chợt trở nên vô cùng xa lạ, đại đạo pháp tắc vốn vô cùng quen thuộc toàn bộ đều bị vặn vẹo thay đổi.

Vốn nơi này là nơi dương cực, nhưng thoáng chốc đã không còn nửa phần hỏa linh lực.

Chỉ còn lại kiếm ý sắc bén bá tuyệt huy hoàng cuồn cuộn bay ra, làm hơi thở của hai người cứng lại, trừ bỏ kinh hãi còn vài phần cảm giác kính sợ, giống như sự

tồn tại của bản thân so với một kiếm kia lại vô cùng nhỏ bé không chịu nổi!

Khi kiếm quang tắt lịm, cả thiên địa khôi phục lại bình thường.

Ứng Long cùng Hạn Bạt lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo chỉ thấy đoàn huyết vân khổng lồ quay cuồng trên không trung đã toàn bộ tản ra rơi xuống dưới.

Phảng phất như không còn sinh cơ, cả khí tức của Minh Hà cũng đã hoàn toàn biến mất vô tung.

Tiếp đó sau một lúc lâu, hai người mới tỉnh ngộ trước mắt tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

- Minh Hà lão tổ, khống chế cửu u hai mươi vạn năm, thượng cổ đại năng đã vẫn lạc?

Ý nghĩ vừa dâng lên, trong mắt Hạn Bạt cũng biến thành mờ mịt. Một tia khủng hoảng cùng không biết nên làm sao bỗng dưng dâng lên trong lồng ngực hai người.

Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên lại thật dễ dàng bị tử vong dưới kiếm Nhạc Vũ!

Thế gian này thực sự có kiếm quyết bá đạo hung hãn không nên tồn tại trên nhân thế như vậy sao?

Hai người nhìn qua Nhạc Vũ, tuy đánh ra một kiếm cả người hắn đều rướm máu, bị thiên ý cắn trả tổn thương, nhưng trong lòng hai người lại càng thêm kính sở, chỉ cảm thấy người trước mắt cao không thể chạm tới.

Kiếm quyết bị thương thiên đố kỵ không nên tồn tại trên đời, tuyệt thế anh hào không nên lưu lại trên thế gian! Nhân vật như vậy chỉ có thể làm người càng kính sợ.

Nhạc Vũ cũng chau mày, sau một lát thần hồn mới giãy dụa thoát ra khỏi tình hình bị thiên ý cắn trả đau đớn.

Đến cuối cùng vẫn phải sử dụng Thiên Mệnh kiếm, đây cũng là chuyện bất đắc

dĩ, chiến lực hiện giờ của hắn tuy có thể kề vai cùng Thái Thượng Kim Tiên tuyệt đỉnh, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết bay lên trình tự vô thượng thậm chí còn tốt hơn xưa. Nhưng muốn tru diệt một Thái Thượng Kim Tiên cùng giai, khó càng thêm khó. Đi tới cảnh giới hiện tại, sẽ có vô số thủ đoạn có thể lẫn tránh kiếp số chính mình.

Với Minh Hà, cho dù hắn cùng Chiến Tuyết hợp lực cũng khó ngăn trở Minh Hà liều chết bỏ chạy.

Một kiếm mới vừa rồi cũng không giống như trận chiến tại phương bắc mấy chục năm trước, lúc đó Côn Bằng đã bị Lục Áp Mạnh Chương kích đấu, pháp lực vốn đã bị hao tổn hơn phân nửa, thương thế thật trầm trọng.

Mà trận chiến hôm nay Minh Hà cũng đang ở lúc đỉnh phong, khiến một kiếm bị cắn trả cũng nặng hơn ngày ấy!

Thở phào một hơi dài, bình phục khí cơ rối loạn trong thân thể, Nhạc Vũ đem kiếm biến ảo thành Tam Diệu Như Ý Ngũ Hành Phiến, đánh ra Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, liền đem thập nhị diệp huyết liên cuốn tới bên người.

Ngũ sắc linh quang thấm vào, tan rã thần hồn của Minh Hà bên trong, mà bên trong Thai Tàng Hư Không thế giới tuy còn sót lại một bộ phận bổn nguyên của Minh Hà nhưng lại bị một chung một ấn tỳ áp chế vẫn không thể động đậy.

Ứng Long bỗng nhiên chợt động, ngẩng đầu nhìn trời. Dù chưa tận mắt chứng kiến nhưng vẫn có thể cảm giác một viên huyết sắc tinh tú chói mắt đang rơi xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1318: Các phương phản ứng

- Người vẫn lạc lại là Minh Hà mà không phải là Nhạc Vũ?

Phía trên Ly Sơn, Nữ Oa nhìn sững lên ngôi sao huyết sắc đang rơi rụng trong thinh không, trong mắt tràn ngập vẻ không dám tin, lại nhìn về phương bắc thấy vô số tử khí đang dâng lên bao phủ lấy toàn bộ tinh cung ở đó, Tử Vi Đế Tinh trong trung đình càng sáng chói, cơ hồ triệt để áp chế đế tinh Hạo Thiên.

- Huynh trưởng, ta chẳng lẽ là đang nằm mơ? Người kia làm sao có thể phá vỡ sát cục sư tôn tự tay bố trí? Vô luận ta thôi diễn như thế nào vẫn nên thân vẫn mới đúng!

- Tử khí tràn ngập, chính là điềm thay đổi vị cách Thiên Đế! Chỉ thiếu một cái mở đầu mà thôi. Khí vận Nhạc Vũ đã tràn đầy đến cực điểm, trong vòng vạn năm trong thế gian không linh bảo nào có thể khống chế!

Phục Hy cười khổ một tiếng, cũng là đồng dạng một hồi mờ mịt:

- Nếu như hắn đăng nhập Thái Thượng Kim Tiên, lại lập đại giáo, nhất định có thể trèo lên thánh vị! Mặc dù ta nhìn hắn thuận mắt nhưng cũng chỉ cho rằng vị Huyền Thánh Đại Đế này chỉ có năng lực chạy trốn mà thôi, còn không thể hiểu được sao hắn có thể phá vỡ sát cục? Ngay cả ta cũng cảm thấy cảnh trước mắt không thực.

Nữ Oa hít sâu một hơi mới bình phục tâm thần nhưng vẫn kinh ngạc:

- Không có khả năng! Tuyệt đối không thể ! Thế gian này lại có người là địch thủ với sư tôn.

Thanh âm đến cuối cùng chuyển thành vui vẻ:

- Ngay cả tiểu muội cũng là như thế, mấy vị sư huynh lại càng không biết ra sao? Minh Hà thân vẫn, Nhạc Vũ từ nay về sau trừ Thánh Nhân chỉ sợ không người

nào có thể khống chế. Đến cuối cùng lại có kết quả như vậy, sư tôn ah sư tôn, ngươi có thấy được thế gian này cuối cùng lại có người là đối thủ của người! Nữ Oa ta đã chờ ngày hôm nay mười lăm vạn năm! Năm vạn năm run run nghiệp nghiệp, thậm chí nửa điểm cũng không dám làm trái ý ngươi!

Phục Hy nhướng mày, chỉ cảm thấy Nữ Oa lúc này thất thố đến cực điểm, gần như điên cuồng, uất ức nộ hận tích lũy hơn mười vạn năm đều tiết ra trong một khắc, có lòng định khuyên bảo nhưng sau một lát lại khẽ thở dài, tiếp tục quan sát thiên tượng:

- Ta biết ngươi đối với Hồng Quân khúc mắc nan giải, chỉ là hôm nay vẫn nên ẩn nhẫn làm trọng. Chuyện Hồng Quân cùng Thiên Đạo chia lìa đã là nhất định. Chỉ là người này đến tột cùng vẫn là tam thi chứng thánh! Lần này Nhạc Vũ tuy là đại thắng nhưng vẫn chôn họa thân vẫn.

Đang khi nói chuyện lại thấy tinh không phía nam ẩn ước có điềm báo, đột nhiên một chùm bạch mang từ cực nam trùng xuất, trong khoảnh khắc đã lan tràn khắp tinh không!

Ngay cả Nữ Oa đang thổn thức lúc này cũng cau mày nhìn về phía nam.

--- Kỳ quái, phương bắc sao vẫn nổi lên điềm binh qua sát phạt?

Thì thào tự nói chỉ chốc lát, tiếp theo trong nháy mắt, Nữ Oa Phục Hy đều khẽ chấn động, lại kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

- Tạo Hóa Ngọc Điệp! Rõ ràng có thể hạ trọng thủ như thế, đem Tạo Hóa Ngọc Điệp chia ra làm năm! Thật sự thủ đoạn ngoan tuyệt!

Trọn vẹn sau một lát, Nữ Oa mới dần dần tỉnh lại từ khiếp sợ, run rẩy.

- Không chỉ như vậy!

Phục Hy ắc đầu, ánh mắt dần dần tập trung vào một ngôi sao vừa mới sinh ra ở phía nam:

- Ngôi hung tinh này chính là La Hầu!

- La Hầu?

Nữ Oa khẽ giật mình, lộ vẻ ngưng trọng nhìn theo ánh mắt của Phục Hy, thoáng cái đã rõ tiền căn hậu quả, hít sâu một ngụm hơi lạnh.

-- Đảo loạn thiên địa lại có thể vì việc chứng đạo của bản thân sau trăm năm mà chôn một phục bút. Đối với sư tôn nàng mà nói, mối thù với La Hầu sâu tựa biển, thậm chí có thể vì thế mà bỏ qua Nhạc Vũ. Dù có một ngày chính thức thoát ly thiên đạo thì nhất thời cũng không thể làm được gì hắn, ngược lại còn phải xuất nhiều lực hơn.

Bố cục như vậy nếu không phải người có trí tuệ sâu như biển thì không thể tiến hành.

- Sát kiếp đã chính thức nổi lên trong thiên hạ, cũng không biết lúc sở hữu được Tạo Hóa Ngọc Điệp thì thế gian còn có thể còn lại bao nhiêu nhân vật thái cổ?

Hồn niệm tản ra, cảm nhận được trong thiên địa có vô số khí tức bay vút lên lan tràn về phía nam, Phục Hy không khỏi cười khẽ vẻ tự giễu.

- Huynh muội ta tột cùng vẫn coi thường hắn! Chẳng qua hiện nay hối hận hơn chắc còn có Nguyên Thủy sư huynh.

Sâu trong Dục Hư cung, lúc này đột nhiên vang lên một thanh âm chấn động khiến toàn bộ thiên cảnh lay động, mấy trăm tiên nữ đạo đồng đều ngạc nhiên không biết vừa xảy ra chuyện gì.

Lúc này tại đan phòng, một vị thanh bào lão nhân đang tái nhợt ngồi ngay ngắn, tinh thạch nguyên từ dưới thân đều nát bấy, cuối cùng vẫn thoáng khống chế nên đan phòng còn nguyên vẹn.

-- An Thiên Huyền Thánh Đại Đế, Nhạc Vũ!

Thầm thì cái tên này, ánh mắt lão giả xuyên thấu hư không quan chiếu vào Chư Thiên tinh thần, có vẻ kinh hỉ ngoài dự tính, cũng có vẻ thẹn quá hóa giận vì đã tính sai.

Đang lúc âm tình bất định thì bên tai chợt vang lên một tiếng cười khẽ.

- Vẫn là lần đầu tiên thấy sư đệ thất thố như thế.

- Sư huynh?

Lão giả nhíu mày, sau một khắc liền thấy một đạo nhân bạch bào dung mạo có phần tương tự, lại càng lộ vẻ gầy yếu hiện thân, hoàn toàn do linh quang ngưng tụ nên cảm giác có chút hư ảo.

Lão giả khẽ giật mình, liền lại khôi phục trầm tĩnh:

- Lần này là Nguyên Thủy tính sai, không ngờ được An Thiên Huyền Thánh Đại Đế có thể có thủ đoạn như thế. Nói đến buồn cười, bản thân tính sai mấy lần. Cũng may kết cục không tệ, sư huynh đệ chúng ta ẩn nhẫn cũng tới ngày hôm nay! Hôm nay Hồng Hoang đại biến, minh ước giữa ta và ngươi trước kia tự nhiên hết hiệu lực.

Nghe được Nguyên Thủy Thiên Tôn nói như vậy, Thái Thượng Lão Quân không hề để ý, khẽ gật đầu:

- Minh ước này quả thật có chút quá hạn! La Hầu xuất thế, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng toái tán thế gian. Thời gian trăm năm sau chính là đại thế tranh giành, hung hiểm chỉ sợ còn hơn ba lần sát kiếp thượng cổ. Chỉ cần bất trắc sẽ khiến Hồng Hoang chính thức nát bấy. Ta và ngươi phải nên đồng tâm bắt tay mới đúng!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không chút nào động dung:

- Bắt tay tất nhiên là nên, nhưng bốn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp làm sao phân phối?

- Tự nhiên là tất cả bằng bổn sự!

Thái Thượng Lão Quân cười gằn, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn ý vị thâm trường:

- Ba người chúng ta đều là phân hóa nguyên thần Bàn Cổ, tình như huynh đệ. Lần này cũng không có khả năng để cho nhị vị Tây Phương thủ lợi!

- Tất cả bằng bổn sự? Như thế cũng tốt! Sư huynh chỉ có một đệ tử Huyền Đô, nếu tính ra huynh là người chịu thiệt. Sư huynh chịu nhận lời như thế, Nguyên Thủy ta tự nhiên cũng không dị nghị!

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu rồi nhìn về phía cực nam, ánh mắt vừa chạm vào Phần Minh thì một lực lượng cách trở không thể xuyên vào, bất quá cũng không để ý:

- Vậy nên ứng đối Nhạc Vũ như thế nào?

Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân lập loè, thở dài một tiếng. Nguyên Thủy không chút nào động dung, cũng khó trách sư huynh sẽ cảm khái như thế, vừa rồi nói chính là ứng đối mà không là xử trí, trong lời đã đem Nhạc Vũ không còn là con sâu cái kiến mà chính thức là đối thủ ngang hàng.

Ngắn ngủi 500 năm đã có thành tựu như vậy, bức cho Nguyên Thủy hắn cũng phải xem là đại địch, quả thực không thể không khiến lòng người cảm giác.

- Trong tay người này còn lưu một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp. Thái Thượng Kim Tiên, Thiên Đế vị chắc có chín thành khả năng. Kỳ thật có thể coi như đồng bối, vấn đề La Hầu chỉ sợ sư tôn cũng sẽ ra tay.

Nói đến đây, Thái Thượng Lão Quân bỗng nhiên cười cười, con ngươi bắn ra ý giễu cợt:

- Nếu là sư đệ nguyện ý, không sợ hao tổn số mệnh công đức cũng có thể tự thân xuất thủ tru sát! Lúc này tru sát Huyền Thánh Đại Đế còn có cơ hội, qua trăm năm cái giá phải trả vượt xa hôm nay!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng lạnh hơn, nhìn nghiêng đi:

- Không cần! Dù sư tôn đem La Hầu tru sát thì thế gian cũng cần có người làm đối thủ của hắn! Ngoại trừ người này thì không còn ai có thể.

- Nếu như thế, coi như đã định rồi!

Thái Thượng Lão Quân không hề bất ngờ, sau đó lại thổn thức nhìn về phía nam.

- Chỉ tiếc Nhiên Đăng vì ân oán với Thủ Chân có thể nói khiến Nhạc Vũ khổ tâm.

Nguyên Thủy nghe được câu này, thần sắc lại càng khó coi. Sau một khắc, trong

lòng khẽ động nhìn về một bên.

- Sư đệ đến rồi!

Chỉ thấy chỗ hai người nhìn vào cũng bỗng dưng hội tụ ra một nhân ảnh huyền bào, vừa mới hiện thân đã cười cười.

- Thái Thượng sư huynh, tới tốt lắm ! Tử Vi Đại Đế quả nhiên là rất cao minh!Ngay cả Thông Thiên ta cũng chưa từng dự kiến cuộc chiến tại Phần Minh Thiên sẽ có kết quả như thế! Chỉ có thể cảm thán lần này sát kiếp hồng hoang nổi lên, ngày sau ta và ngươi chắc khó được nhàn nhã!

Lời tuy phàn nàn nhưng nghe giọng điệu lại ẩn hàm vui vẻ.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy hai mặt nhìn nhau rồi cùng cười cười, lời nói mát mẻ vừa rồi cũng thu hồi.

Cơ hồ cùng thời khắc đó, ở gần Hằng Sơn, Lý Trường Canh đứng yên kinh ngạc tại chỗ, qua nửa khắc vẫn chưa thể tỉnh lại.

Trên đỉnh Hằng Sơn cách đó không xa bỗng dưng vang lên tiếng rít gào vô tận khiến hắn bừng tỉnh, nhìn về tử kim thiên chỉ trên tay vẻ chua chát.

- Người vẫn lạc clại là Minh Hà!

- Nguyên lai Hình Thiên đã vẫn lạc trong tay hắn từ lâu.

Cơ hồ có thể tưởng tượng được lúc này Hạo Thiên đang nổi trận lôi đình như thế nào trong Thông Minh cung.

- Thiên Đế thay đổi vị cách, người kia, rõ ràng thật có thể làm được, nhắc tới cũng là lúc nên thay đổi nhân tuyển rồi.

Thì thào rồi sau một khắc, kiếm khí trong tay Lý Trường Canh đột nhiên bùng lên, chém chiếu chỉ Thiên Đế thành nát bấy, ngay cả ấn Thái Tể bên hông cũng đồng dạng, sau đó cười như trút được gánh nặng, tiến về đỉnh Hằng Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1319: Luyện hóa tinh huyết

Trong Phần Minh Thiên, tay phải của Nhạc Vũ giương ấn quyết hấp thụ tinh nguyên của Minh Hà.

Vị chủ nhân này của Huyết Tu La là hóa thân của Huyết Hà nên tinh huyết tích lũy qua hơn mười vạn năm cực lớn, dù là mười năm trước đã bị hắn đánh trọng thương thì số lượng còn lại cũng là con số khổng lồ, dù chỉ là phần tinh hoa linh khiết chắt lọc cũng là không ít, dùng để đền bù vào Hỗn Độn đạo điển xem như phù hợp.

Hạn Bạt Ứng Long bên cạnh lúc này đứng trang nghiêm, thần sắc cung kính, chỉ là thỉnh thoảng vẫn dùng ánh mắt giao lưu, phảng phất có thiên ngôn vạn ngữ muốn kể rõ.

Nhạc Vũ thấy buồn cười, dứt khoát lắc đầu nói:

- Hai người các ngươi có thể rời đi, sau ba tháng xử lý việc riêng thì tới thiên đình hiệu lực cho sư muội ta là Câu Trần Tinh Cung!

Ứng Long lập tức khẽ giật mình, dời mắt nhìn về phía Chiến Tuyết rồi cặp mày rậm nhíu chặt, nếu hiệu lực cho An Thiên Huyền Thánh Đại Đế thì dĩ nhiên hắn cam tâm tình nguyện, nhưng đổi lại là nữ tử này thì có chút không tình nguyện, mặc dù từng bại vào tay nàng.

Nhạc Vũ phảng phất sớm biết như thế, cũng không thèm để ý, nhếch miệng:

- Hai người các ngươi không muốn?

Lời nói nhỏ nhẹ, cũng không thấy sắc giận nhưng nghe bên tai như sấm, lại như lợi kiếm đâm thẳng thần hồn.

Ứng Long hơi kinh hãi, biết rõ lúc này không thể chần chừ, vội vàng khom người nói:

- Cẩn tuân lệnh Bệ Hạ!

Lại hướng phía Chiến Tuyết thi lễ nói:

- Bái kiến Câu Trần thượng cung tinh quân! Sau ba tháng nhất định tìm đến đúng hạn!

Dứt lời liền dắt Hạn Bạt mặt mày không chút biểu tình bay ra khỏi Phần Minh Thiên.

Chiến Tuyết khó hiểu, chân mày cau lại, nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Sư huynh?

Ngữ khí tràn ngập ý nghi hoặc.

Nhạc Vũ cũng không quay đầu lại, tiếp tục thi triển ấn quyết, vừa dùng tháp diễm chín tầng luyện hóa tinh huyết Minh Hà vừa nhìn vào tinh nguyên, thản nhiên nói:

- Lần này trở về, ta muốn tĩnh tu trăm năm, không hỏi thế sự. Bất quá ám giới Thiên Ma thuộc phạm vi quản hạt, thật sự là cả gan làm loạn, không thể không hưng binh thảo phạt, để triển thiên uy. Ngươi là Câu Trần tinh quân, chưởng thế gian sát phạt, chủ trì ám giới đánh trận vừa mới phù hợp! Ứng Long Hạn Bạt có thể làm tay chân.

Chiến Tuyết nghe vậy không khỏi lâm vào suy ngẫm, trong chốc lát đã có sở ngộ:

- Ý sư huynh là muốn ta công phạt ám giới, tích lũy tín nguyện số mệnh đẻ chứng nhận Câu Trần Đại Đế?

Nhạc Vũ cười cười không nói, Chiến Tuyết tuy đã đoán đúng non nửa nhưng cũng không đủ.

Thứ nhất Huyền sát Chiến Ma chính là chứng đạo trong sát phạt, tu hành trong ám giới thích hợp hơn tĩnh tham khổ tu bên ngoài, hấp thụ tinh hoa Hình Thiên Xi Vưu, ấn chứng qua trận mạc là con đường tốt nhất..

Lần này công phạt ám giới ngoại trừ những Vô Thượng Thiên Ma khiến người căm tức thì cũng có ý luyện binh, chỉ có trong đại chiến mới có thể luyện ngàn vạn tinh binh. Đợi đến khi hắn thăng thiên đế mới có thể trấn áp Hồng Hoang, không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh như Hạo Thiên lúc trước.

Dùng pháp lực thôi triển trọn ba ngày, Nhạc Vũ mới luyện hóa toàn bộ một thân huyết nguyên của Minh Hà, tinh hoa lọc ra trong đó cũng rót cả vào Hồng Mông đạo điển, dù chưa tăng một tờ nhưng cũng khiến cho năng lực chịu tải của nó tăng vọt ba thành.

--- Đến cùng còn kém một ít!

Một thân tinh nguyên của Minh Hà đủ tương đương với mười vị Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên nhưng sau khi luyện hóa tinh khiết cũng không còn lại bao nhiêu, đoán chừng còn kém một thiên trong đạo điển.

Thu hồi đạo điển, Nhạc Vũ lại quét nhìn vào trong Phần Minh Thiên, không hổ là hỏa cực chi địa, ba ngày trước còn là một đống hỗn độn nhưng lúc này đã khôi phục một chút, những đại năng chư thiên tụ tập trên tầng không cũng giống như có giao ước không tiến vào bên trong.

Nhạc Vũ vung tay thu hồi chỗ linh thạch bố trí lúc trước, vốn chưa hề phải vận dụng. Chỉ bằng tạo nghệ trận đạo đột phá sau khi tham ngộ Ngọc Điệp Tạo Hóa đã đường đường chính chính một kiếm đánh tan phù trận này.

Những linh thạch này hiện giờ ngược lại là chỗ sơ hở duy nhất trong suy tính của hắn, vừa rồi đem Hạn Bạt Ứng Long khai mở là muốn kết thúc việc này.

- Nhiên Đăng Xi Vưu cũng không khả năng biết được, người duy nhất là La Hầu vì trận này do hắn bố trí nên có thể phát giác mánh khóe.

Khẽ nheo mắt, Nhạc Vũ cũng không chút để ý, đột nhiên chém ra một kiếm triệt để đánh tan phù trận trong Phần Minh Thiên, không lưu nửa phần dấu vết.

Sau một khắc, trong tay Nhạc Vũ có thêm một đóa thập nhị diệp liên hoa, chỉ thấy bên trên có vô số nghiệp hỏa hắc sắc đang thiêu đốt, bất quá bản chất bên trong lại dùng sát lực làm cơ sở, hiện lên sắc đỏ tươi.

Vô tận Nghiệp Hỏa cùng sát lực kết hợp, dù hồn niệm có thể so với Thánh Nhân cũng không cách nào thăm dò vào mảy may.

Nhạc Vũ kiên nhẫn đem từng đạo Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang rót vào trong đó, trọn vẹn qua mấy thời thần mới xoát diệt phần ấn ký còn lại của Minh Hà lưu lại, chỉ còn nghiệp hỏa và sát lực tinh thuần, vung tay ném cho Chiến Tuyết. Nàng cũng không chậm trễ đem Nghiệp Hỏa Hồng Liên triệu đến trước người dung hợp khống ngự dưới chân

Đợi đến khi những Nghiệp Hỏa đều bị áp chế, Chiến Tuyết chần chờ nói:

- Sư huynh, La Hầu thực không như bình thường. Sư huynh muốn dùng hắn kiềm chế Hồng Quân tự nhiên thỏa đáng. Bất quá thực sự phải cẩn thận kẻo hắn cắn trả.

Nhạc Vũ chuyển mục nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Chiến Tuyết tràn đầy thần sắc lo lắng, hiển nhiên nàng phiền nhiễu vì chuyện này đã mấy ngày nay, chỉ sợ kẻ duy nhất nhìn ra sơ hở của hắn lần này cũng chỉ có La Hầu.

Trong lòng không khỏi ấm áp, tiếp theo Nhạc Vũ nhịn không được cười lên:

- An tâm là được! Trong vòng trăm năm thì La Hầu cũng không rảnh để chú ý, dù thực sự có cắn trả thì sư huynh cũng đều có thủ đoạn không chế!

Lời này tuyệt không phải khoa trương, hắn thực sự vài phần nắm chắc ứng đối vị Thượng Cổ Ma Thần này.

Hồng Quân vì để phong ấn tàn niệm trong thân thể La Hầu mới đưa thân thể hắn vào Phần Minh Thiên dùng Quang Minh chi diễm khắc chế trấn áp.

Đây cũng là nguyên do vì sao lúc bắt đầu đại chiến thì hắn không tiếc hao phí pháp lực đem hỏa cực chi địa chuyển thành thế giới băng sương, chính là để cho tàn hồn La Hầu một tuyết sinh cơ.

Bất quá qua mấy chục vạn năm, Hồng Quân cũng ở trong thân thể của hắn đào tạo ra sát hồn thực sự đồng dạng cường hoành, không phải như thế không đủ chấn nhiếp thánh nhân.

Dù lúc này hồn niệm La Hầu chiếm cứ ưu thế, càng đã đoạt đi một phần của Tạo

Hóa Ngọc Điệp, nhưng nếu nói thắng bại thì còn quá sớm, còn chân chính có khả năng tra biết sơ hở này chính là sát hồn mà Hồng Quân đào tạo mới đúng.

- La Hầu tuy rất cao minh nhưng Tướng Thần thực sự không phải chuyện đùa! Cần gì phải lo lắng?

Nói ra một câu khó hiểu, Nhạc Vũ cười khẽ, để mặc Chiến Tuyết ngạc nhiên phi độn ra ngoài Phần Minh Thiên.

Ẩn ẩn cảm nhận được vô số hồn niệm trong một sát na này đều nhao nhao quan chiếu, có thể cảm giác được hai mươi đạo khí tức không dưới Minh Hà đứng trong thiên địa.

Khí tức Hỗn Độn chuẩn thánh cơ hồ không chút nào che lấp, tràn ngập toàn bộ nam hải, bất quá đều ẩn hàm kiêng kị với Vô Tận Diễm Hải chỗ Nhạc Vũ đang đứng.

Nhạc Vũ cũng không để ở trong lòng, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay hắn tuy có một khối nhưng cũng liệu đến không ai dám đến cướp đoạt.

Nếu là nguyên vẹn thì dù là thánh nhân cũng khó có thể kháng cự tham niệm nhưng chỉ còn một phần năm thì lại không đếm xỉa đến.

Đứng trong hư không, Nhạc Vũ nhìn ra phía xa.

- Lưu Ly đăng, Lượng Thiên xích, nếu như được mấy vật này, Diễn Thiên Châu có thể chân chính diễn hóa thế giới.

- Xi Vương khôi, Sát sanh thương, Hỗn Độn nguyên thạch, đều là thứ tốt. Nếu có nguyên thạch này thì Tuyết Nhi dùng nguyên lực chứng đạo không ngại. Thật khó lựa chọn.

- Nếu như không tru Nhiên Đăng thì sao có thể che lấp được chuyện Diễn Thiên Châu?

Trong miệng ghi nhớ những chí bảo này, Nhạc Vũ cũng một hồi do dự bất định, sau một lát mới định ra tâm ý bước về Tây Phương.

Chuyện Xi Vưu ngày sau xử trí cũng không sao nhưng thời cơ xử trí Nhiên Đăng

lần này chính thức khó được, nếu bỏ qua chỉ sợ lại cần chờ trăm năm mới có thể kết thúc nhân quả.

Vừa cất bước đã vượt qua hơn trăm vạn dặm, Nhạc Vũ đột nhiên dừng bước, khai mở long nhãn nhìn về một chỗ không người bên trái, lập tức từng trận linh lực bạo tuôn rồi xuất hiện hai nữ tử, một trước một sau dù nỗ lực trấn tĩnh nhưng khó dấu ý lo sợ.

Cả hai đều là người hắn biết, bạch y nữ tử là Cửu Thiên Huyền Nữ, người sau chính là Bích Hà Nguyên Quân đã gặp một lần ở Đào sơn.

Nhạc Vũ dứt khoát xoay người, giống như cười mà không phải cười nhìn qua hai nữ, sát cơ ẩn hiện.

Sắc mặt Cửu Thiên Huyền Nữ một hồi xanh trắng, người trước mắt tuy vết thương chồng chất, khí tức hơi có vẻ suy yếu nhưng cũng không dám có nửa điểm coi thường. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Vừa rồi nàng bạo gan dùng vọng khí pháp quan sát trên đỉnh đầu Nhạc Vũ lại thấy một mảnh trống không, trong mắt lộ vẻ đau đớn lại càng cả kinh, vội vàng thu liễm tạp niệm cung kính thi lễ:

- Huyền Nữ bái kiến Bệ Hạ! Sau ngày hôm nay, 600 vạn binh tướng trong cung Huyền Nữ ta chỉ nghe theo Bệ Hạ điều khiển.

Bích Hà Nguyên Quân đứng sau khẽ chấn động, có chút không dám tin nhìn xem Cửu Thiên Huyền Nữ.

Lời này rõ ràng đã thay đổi địa vị, phụng Nhạc Vũ làm chủ, đem Hạo Thiên triệt để ruồng bỏ, hơn nữa không hề cố kỵ.

Vốn mục thấu vẻ giận dữ, sau một lát, Bích Hà cũng khẽ thở dài, đồng dạng khom người khẽ chào:

- Bích Hà tham kiến Đại Đế, chúc Bệ Hạ vạn phúc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1320: Thiên Đế thất đức

- Bích Hà tham kiến Đại Đế, chúc Bệ Hạ vạn phúc!

Bích Hà Nguyên Quân rũ mày khép mắt, tuy không có hảo ý mà đến nhưng lúc này cũng không dám có nửa phần sát tâm, rất sợ chọc giận người này.

Có thể phá vỡ sát cục trong Phần Minh Thiên, càng kiếm trảm Minh Hà, muốn tru sát hai nàng cũng chỉ trong nháy mắt.

Nhạc Vũ lại cười cười:

- Hai người các ngươi phụng mệnh Hạo Thiên chuẩn bị tới giết ta?

Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Bích Hà lập tức chấn động, trên mặt đều lộ vẻ lo sợ không yên, dù đã kinh qua vô số nguy hiểm như Cửu Thiên Huyền Nữ cũng phải một lát sau mới hoàn hồn, thấy ánh mắt Nhạc Vũ dần lợi hại liền vội vàng giải thích:

- Hồi bẩm Bệ Hạ! Hai người chúng ta xác thực chính là phụng mệnh mà đến, kiếm cơ hội chặn đường Bệ Hạ. Hạo Thiên bụng dạ khó lường, tâm tính như ma, ba ngày trước chúng ta đã hoàn toàn tỉnh ngộ, sao dám đối với Bệ Hạ bất lợi? Chỉ là hôm nay nam hải quần hùng hội tụ, hai người chúng ta thoát thân không được, bất đắc dĩ mới nhập Phần Minh Thiên tránh né. Kính xin Bệ Hạ minh giám.

- Hay cho bụng dạ khó lường, tâm tính như ma!

Nhạc Vũ liếc qua Huyền Nữ, sau đó cười nhẹ, nếu không biết nữ tử này coi như là một con cờ của Nữ Oa thì không chừng đã một kiếm trảm sát, phản bội chủ cũ sảng khoái như thế vậy sau này có thể yên tâm sử dụng?

- Trẫm cũng coi như là bộ hạ của hắn nhưng ba phen nhiều lần đối với ta bất lợi, âm mưu ám toán. Có Thiên Đế thất đức như vậy, cũng khó trách Thiên Đình

mấy vạn năm vẫn không lập uy quyền!

Nghe được lời này, Cửu Thiên Huyền Nữ còn chưa phát giác ra gì nhưng Bích Hà Nguyên Quân nghe được hai chữ "Thất đức" vẫn không khỏi chấn động, biết Nhạc Vũ đã chính thức nổi lên sát tâm với Hạo Thiên, ngày khởi binh phạt thiên chắc cũng chỉ trong vòng trăm năm.

Cửu Thiên Huyền Nữ có thể phản bội đầu nhập, Bích Hà nàng lại không thể. Dao Trì thánh mẫu cùng Hạo Thiên chính là sư huynh muội, càng là vợ chồng. Thân là muội muộ của Dao Trì thì dù phản cảm với Hạo Thiên thế nào cũng không thể lựa chọn.

Cửu Thiên Huyền Nữ im lặng chỉ chốc lát rồi đột nhiên lấy ra một tia thần niệm đưa đến Nhạc Vũ:

- Lần này xác thực chính là Hạo Thiên thất đức, đây là chứng cứ phạm tội. Bệ Hạ Phạt Thiên là danh chính ngôn thuận!

Nhạc Vũ chiêu lấy điểm hồn niệm tử sắc, bên trong chính là chỉ ý của Hạo Thiên cho Cửu Thiên Huyền Nữ, nhếch miệng, có đạo hồn niệm này nơi tay thì hắn đã có thể đứng về đại nghĩa, thay đổi thiên đế vị chỉ là một ý niệm. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Đây chính cái gọi là quân xem thần như tay chân thì thần xem quân như gan ruột; Quân xem thần như khuyển mã thì thần xem quân như người trong nước; Quân xem thần như bùn đất thì thần xem quân như kẻ thù.

Khởi binh Phạt Thiên, ai cũng không thể nói hắn không đúng, ngay cả Hồng Quân cũng không thể lấy cớ.

- Huyền Nữ nương nương quả nhiên là rất rõ đại nghĩa!

Thoả mãn thu hồi sợi hồn niệm, tiếp đó Nhạc Vũ lại dõi mắt nhìn về phía ngoài Vô Tận Diễm Hải rồi cười nhẹ:

- Đa tạ tiền bối, Nhạc Vũ nhớ kỹ nhân tình lần này!

Trong hư không lập tức là truyền ra một tiếng tiếng cười to, sau đó trong chốc lát khí tức biến mất vô tung.

Nhạc Vũ cau mày rồi khôi phục bình thản. Người này đem Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Bích Hà bức ở tại trong Vô Tận Diễm Hải không được thoát thân để bán cho hắn một cái nhân tình, dù cũng là trợ giúp nhưng làm việc như vậy thật khiến người có chút phản cảm.

Trầm ngân chỉ chốc lát, Nhạc Vũ quay đầu nói:

- Hai người các ngươi có thể tự rời đi! Huyền Nữ ngươi đã nguyện hiệu trung với ta vậy trong vòng ba tháng đem binh đóng ám giới giúp sư môn ta truy quét Thiên Ma!

Lại nhìn về Bích Hà Nguyên Quân, sát ý trong mắt như lửa, sau một lát mới thu liễm:

- Hai năm sau sẽ là kỳ đại thọ Dao Trì thánh mẫu, khi đó trẫm sẽ đến nhà thăm!

Dứt lời hắn cũng không để ý đến hai nữ tử này, mang theo Chiến Tuyết vượt không mà đi, trong khoảnh khắc ra khỏi Vô Tận Diễm Hải, trong lửa khói ngập trời chỉ còn lại hai người Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Bích Hà Nguyên Quân, đều thần sắc kinh ngạc, ánh mắt quái dị cực điểm.

Cũng không biết qua bao lâu, Cửu Thiên Huyền Nữ mới đờ đẫn nhìn lên thương không.

Nhạc Vũ có thể che lấp khí trụ bản thân nhưng không thể nào che lấp thiên tượng, chỉ thấy tinh không phương bắc cơ hồ đã hòa hợp một mảnh.

Tứ phương tinh thần Đông Tây Nam Bắc lúc này chừng non nửa đều xoay quanh Huyền Thánh Đế tinh cùng Trung Thiên Tử Vi, ẩn ẩn có xu thế liên thông .

Ba đại tinh cung Hậu Thổ, Huyền Vũ, Thanh Long cũng đã trong vòng tuần hoàn của tinh cung phương bắc, thanh thế to lớn độc thành nhất mạch, che đậy tinh không.

- Quả nhiên là đế khí tràn đầy, Thiên Đế đỉnh cách! Một kẻ tiểu tiên mà năm đó ta xem thường mà hôm nay chỉ có thể nhìn lên.

Thở dài một tiếng, Cửu Thiên Huyền Nữnhìn phía Bích Hà, mắt hàm áy náy.

- Ngay cả Hồng Quân đạo tổ cũng đành chịu hắn, còn có người phương nào có thể địch An Thiên Huyền Thánh Đại Đế? Sợ là Thánh Nhân cũng muốn ngồi yên. Sau cuộc chiến Phần Minh Thiên, đại thế thiên hạ đã định. Huyền Nữ ruồng bỏ Thiên Đế là tình thế bất đắc dĩ, chỉ vì tính mệnh! Kính xin Bích Hà muội muội thông cảm một hai. Thiên hạ sát kiếp đã dấy lên, kiếp nạn đầu tiên chính là huyền thánh vi tôn. Thần đạo đại hưng, thế không thể ngăn. Ngày sau kính xin muội muội tự giải quyết cho tốt, trân trọng, cáo từ!

Tiếng nói vừa dứt, liền đã rời đi thẳng hướng đế đình phương bắc.

Bích Hà Nguyên Quân vẫn đứng yên tại chỗ, mắt hiện vẻ mờ mịt.

-- Cục diện quả thực tối ác liệt, bất quá lại khó có thể nghịch chuyển, sau hai năm đến nhà bái phỏng là có ý gì? Lúc này tỷ tỷ đâu còn có tâm tư làm thọ yến?

Ra khỏi cực nam chi địa, Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết một đường đi về phía tây. Khi còn trong Phần Minh Thiên đã ẩn ước cảm ứng linh lực ngoại giới, ở bên ngoài càng thêm rõ ràng, trận trận linh lực đang ảnh hưởng đến thiên địa, là biểu hiện đại năng chuẩn thánh đang hồi kịch chiến, cương phong linh lực cơ hồ tiếp cận đến tột cùng.

Đi về phía tây chừng 20 tỷ dặm liền chỉ thấy trước mắt một mảnh hư không chừng tỷ dặm đã bị dư lực Chuẩn thánh Kim Tiên kịch chiến chấn đông từng khúc nát bấy, bên ngoài chiến trường có hai người đang đứng, một vị là Xích Tùng Tử, một vị khác là Trấn Nguyên.

Hai người hợp lực, dốc sức duy trì lấy mảnh không gian này chưa từng chính thức nát bấy, sắc mặt đều hiện hồng tỏ vẻ đã hết sức cố gắng, khi trông thấy Nhạc Vũ vẫn cười cười, Trấn Nguyên Tử càng một tiếng cảm thán:

- Bệ Hạ thật đúng hảo thủ đoạn, còn hơn ta cùng với Hồng Vân nhiều vậy! Trong Phần Minh Thiên đúng là nghịch phản Thiên Cơ, lưu lại một con đường trước khi chứng đạo, không biết Bệ Hạ chuẩn bị khi nào lấy vị thiên đế?

Nhạc Vũ khẽ thi lễ, cũng không giấu diếm: - Đệ tử hôm nay vẫn chỉ là Thái Sơ Kim Tiên, cũng nên đợi đến lúc Thái Thượng chi cảnh mới dễ trấn áp Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử ngưng mày nhìn kỹ Nhạc Vũ, sau một lát cả kinh khẽ gật đầu:

- Bệ Hạ chỉ kém một vật là có thể có Khai Thiên thần thông! Lại có khối Tạo Hóa Ngọc Điệp nơi tay, chắc hẳn trong trăm năm có được thành tựu Thái Thượng. Ngày sau khởi binh Phạt Thiên, Địa Tiên nhất mạch ta sẽ khởi 3000 vạn tiên tu trợ Bệ Hạ một tay!

Nhạc Vũ nghe vậy không khỏi hơi động dung. 3000 vạn tiên tu đã là non nửa thực lực của Vạn Thọ sơn, trừ đi phần không bị Trấn Nguyên Tử khống chế, đã chẳng khác gì là dốc sức tương trợ.

Xích Tùng Tử bên kia cũng cười cười:

- Bệ Hạ lần này đến vì Nhiên Đăng? Người này coi như là mưu trí chi sĩ, không kém Hỗn Độn đại năng. Lần này Bệ Hạ có thể đem hắn bức nhập tuyệt cảnh, chính thức là trí như vực sâu biển lớn, làm cho người khó lường. Chỉ mong Bệ Hạ sau khi đi vào đừng khiến cho không gian vỡ nát mới tốt.

Nhạc Vũ cười nhẹ, hướng Xích Tùng Tử thi lễ rồi bước vào vết rách thời không.

Nhìn qua bóng lưng Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết biến mất trong thời không phong bạo, ánh mắt Trấn Nguyên Tử lập lòe, thần sắc phức tạp cực điểm. Xích Tùng Tử lại hâm mộ:

- Chúc mừng đạo hữu sớm kết thiện duyên. Ngày khác tất có cơ chứng đạo!

Trấn Nguyên Tử lại cười khổ lắc đầu:

- Ta kinh qua bảy lần Thiên Nhân cảm ứng, cuối cùng mới chứng nhận Thái Thượng hồn ấn. Nếu muốn siêu thoát chứng đạo cần thành tựu Khai Thiên thần thông mới có cơ hội. Mặc dù ngày sau có hắn trợ giúp cũng cũng không chuyện dễ!

Trong lời nói tuy tràn ngập đắng chát nhưng lại mang theo vài phần mừng rỡ, thần sắc cảm khái:

- Không dối gạt Xích Tùng Tử đạo hữu, năm đó có thể giúp hắn một tay, chỉ sợ là quyết định sáng suốt nhất đời của Trấn Nguyên Tử. Khi đó chưa từng nghĩ đến, hắn có thể có thành tựu hôm nay? Rõ ràng cả ta và sư tôn ngươi cũng không

thắng được.

Xích Tùng Tử lại hừ lạnh một tiếng, trong mắt lôi đình điện thiểm:

- Vị Đại Đế này chắc chắn rất cao minh! Thủ đoạn đem Nhiên Đăng bức đến tuyệt cảnh lại càng đặc sắc. Bất quá chúng ta thực sự cũng không phải không thể thắng, chỉ là bởi vì danh phận thầy trò nên không thể thi triển tay chân. Lúc mười vạn năm trước nghe hắn giảng đạo cũng không nghĩ hắn có dã tâm như vậy! Nửa bản Tạo Hóa Ngọc Điệp liền đem toàn bộ chúng ta vào tròng. Có thể chính thức buông tay ứng đối cũng chỉ có ba mạch Vu tộc, Hồng Vân cùng Đế Tuấn.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy lại một hồi yên lặng, tựa hồ như nhớ đến điều gì, thần sắc lộ vẻ thương cảm.

Hơn mười vạn năm trước, Hồng Vân bởi vì Hồng Quân mà chết, mười vạn năm sau, Hồng Quân lại bởi vì đệ tử Hồng Vân phải tạm thời đoạn tuyệt hi vọng cùng Thiên Đạo dung hợp, thật là nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu.

Hai người nói chuyện, Nhạc Vũ tuy đang ở trong thời không phong bạo cũng ngầm nghe thấy nhưng cũng không để ý mà vẫn tiến vào chỗ sâu, tiếp cận chỗ trung tâm phong bạo.

Nhìn về nơi xa, Nhạc Vũ nheo mắt.

- Quảng Thành tử, Vân Trung Tử, Huyền Đô pháp sư, Dược sư Vương phật, bất không thành tựu phật, bất động như lai.

Hắn cười nhạt, chỗ này chính thức là nơi để đại năng tụ tập, tinh anh hai giáp Xiển Phật cơ hồ tận hợp nơi đây.

Đang lúc hưng phấn quan chiến, từ xa chợt có một nhân ảnh hình dung tuấn tú như nữ tử bay đến, bất quá lúc này thần sắc cực kỳ khó coi.

Vừa tới trước người Nhạc Vũ liền hiện ra pháp tướng, rõ ràng là thiên thủ thiên nhãn, tổng cộng ngàn lẻ bốn mươi tám con mắt chiếu qua Nhạc Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1321: Thiên Thủ Thiên Nhãn

Lúc khai mở Thiên Thủ Thiên Nhãn, thân hình thanh niên tuấn mỹ cũng bành trướng đến trăm vạn trượng, ngàn lẻ bốn mươi tám cánh tay đều cầm pháp khí mở ra sau lưng, ngàn lẻ tám bốn mươi con mắt lần lượt xuất hiện trên đỉnh đầu, pháp tướng cực kỳ uy nghiêm, chỉ liếc qua đã khiến người nghiêm nghị.

- Từ Hàng đạo nhân?

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng thoảng qua kinh dị, khí tức Từ Hàng đạo nhân rõ ràng là Hỗn Độn chuẩn thánh!

Theo như hắn biết, lúc gặp người này vào trăm năm trước mới chỉ ở Đại La Kim Tiên, những năm này cũng chưa nghe thấy hắn Độ Kiếp, vậy sao đã chứng nhận Thái Sơ Kim Tiên hồn ấn?

Bỗng nhiên trong lòng hắn có sở cảm, long nhãn khai mở nhìn về một tờ đạo phù tử kim sâu trước ngực Từ Hàng, đang chiếu vào thần hồn.

- Thì ra là thế!

Biết được nguyên do, Nhạc Vũ không khỏi cười nhạt, dùng Tử Kim đạo phù để thay thế Thái Sơ Kim Tiên hồn niệm, cũng khó trách một thân thần thông pháp lực của Từ Hàng bỗng nhiên tiến nhanh.

Hắn có thể trong vòng mấy trăm năm đem Chiến Tuyết cưỡng ép bay vụt đến Thái Sơ Kim Tiên cảnh giới. Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng có thủ đoạn khiến đệ tử tạm thời tăng lên cảnh giới, thủ đoạn như vậy với hắn hiện giờ cũng không có gì kỳ lạ, ngược lại càng hiếu kỳ với thiên địa pháp tướng của Từ Hàng.

Cao thấp xem kỹ, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe lên kỳ quang .

- Thiên Thủ Thiên Nhãn! Thực là suy nghĩ khác người. Cửu Chuyển Huyền Công lại có thể bổ toàn đến mức độ này! Muốn xây căn cơ như thế, không trách

Từ Hàng đạo hữu, chậm chạp không đột phá Đại La Kim Tiên.

Thần sắc Từ Hàng lại âm trầm, tuy được Nhạc Vũ khen ngợi nhưng không hề lộ vẻ vui mừng, sau khi triển khai toàn bộ pháp tướng liền nói:

- Bệ Hạ quá khen! Nếu nói là Cửu Chuyển Huyền Công, Luyện Thể chi pháp, thế gian này, trừ mấy vị Thánh Nhân thì ai có thể so sánh qua được Bệ Hạ? Thiên Thủ Thiên Nhãn chi pháp của ta thật sự không đáng Bệ Hạ mỉm cười một cái.

Nhạc Vũ mỉm cười, cũng không trả lời, dù hắn rất ít khi triển khai thiên địa pháp tướng, bất quá muốn gánh chịu cắn trả của Thiên Ý Kiếm, thực sự cần một đạo thể vô cùng cường hoành, đổi lại người khác dù dùng khí vận chống đỡ cũng muốn sụp đổ, đối phương khen ngợi như vậy không phải vô cớ.

Từ Hàng cũng dừng lời, ngàn lẻ bốn mươi tám con mắt ngưng tụ quan chiếu:

- Lúc này giáo ta cùng Tây Phương Giáo chấm dứt ân oán. Lại không biết Huyền Thánh Đại Đế tới đây chính là ý gì? Chẳng lẽ là muốn cùng Từ Hàng, chấm dứt nhân quả hai trăm năm?

Bị ngàn đạo thần mục quan chiếu, sát cơ trong lòng Nhạc Vũ chợt dâng lên rồi lại nhanh chóng tản đi.

Cũng không biết vì sao trên người Từ Hàng lộ ta tích lũy không ít nhân đạo thiện công, tuy còn chưa đủ để khiến hắn cố kỵ nhưng tất nhiên ở nhân gian đã làm qua vô số chuyện tốt, bất quá có Nguyên Thủy Thiên Tôn làm hậu thuẫn, nhất thời cũng không tốt ra tay.

Hắn có thể đảm nhiệm An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng do người này thôi động. Nếu là ngày sau vẫn có thể một mực như thế giúp mọi người làm điều tốt thì hắn cũng tạm không so đo nhân quả trước kia, nhưng nếu như vẫn chấp mê bất ngộ, muốn đối địch với hắn thì cũng không ngại trả giá biến đối phương thành tro bụi.

Mỉm cười, Nhạc Vũ lại nhìn chỗ rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên, kịch chiến, tập trung vào ba ngọn Tiên Thiên Lưu Ly tử khí phong đăng, một thức hai giả chập chờn bất định trong linh lực phong bạo.

- Truyền thuyết Tiên Thiên có Tam đại bảo đăng, cùng tụ nhân đạo công đức. Một là Bát Cảnh đăng, một vị Bảo Liên đăng, một là Lưu Ly đăng, đều là Tiên Thiên Chí Thánh, tuyệt đỉnh Linh Bảo. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là bất phàm.

Chú mục vào Lưu Ly đăng, duệ mang sát cơ lóe lên trong mắt Nhạc Vũ rồi biến mất, tiếp đó cười nhẹ:

- Từ Hàng đạo hữu, ngươi nói trẫm vì sao mà đến!

Sắc mặt Từ Hàng lập tức lần nữa trầm xuống:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu! Nghe nói Bệ Hạ vì chuyện của Thủ Chân nên kết nhân quả sinh tử với Nhiên Đăng sư thúc! Hôm nay bệ hạ nhất định phải như thế, cùng Xiển Giáo ta không chết không ngớt?

Nhạc Vũ nghe vậy không hề tức giận, mắt lộ vẻ tò mò:

- Từ Hàng đạo hữu, chẳng lẽ Xiển Giáo các ngươi ngay cả phản giáo cũng muốn phù hộ? Nhiên Đăng đã cùng hai thánh Tây Phương tư thông, đáng ra không còn ở trong giáo ngươi mới đúng.

Từ Hàng yên lặng một lát lại lắc đầu:

- Dù vậy cũng nên do tự Xiển Giáo ta xử lý, còn chưa tới phiên bệ hạ!

Nhạc Vũ cười lạnh, không muốn nói thêm, xiết chặt Tam Diệu Như Ý Kiếm trong tay, đạp mạnh một bước cưỡng ép vặn vẹo không gian trăm vạn dặm hiện thân sau pháp tướng của Từ Hàng, tựa như dạo chơi tiến về chỗ hạch tâm phong bạo.

Từ Hàng nhíu mày, đang muốn hồi thân thì chợt cảm thấy một kiếm áp sát lực quan không bay tới, chính là Chiến Tuyết đồng dạng triển khai pháp thân, sáu cánh sáu tay đều cầm binh khí, sát lực lôi quang đều thanh thế hùng hồn khiến người sợ hãi.

Dưới áp bách của ý niệm này, Từ Hàng cũng chỉ có thể toàn lực triển khai pháp tướng mới có thể đối kháng, không khỏi nheo mắt, ngoài kinh hãi thì đa phần đều là bất đắc dĩ.

Nhạc Vũ cũng đã đến gần cây Lưu Ly đăng. Chỗ này có rất nhiều Hỗn Độn chuẩn thánh kịch chiến, thời không vỡ nát, dư lực của cương phong và thần thông lan tràn trùng kích bốn phía, dù là Đại La Kim Tiên chỉ cần hơi không chú ý sẽ bị trọng thương.

Nhạc Vũ lại xem nơi đây như hậu hoa viên nhà mình, nhàn nhã tự nhiên.

Lưu Ly đăng ở xa tựa hồ cũng có cảm giác với Nhạc Vũ , mỗi cái giẫm chân của hắn đều khiến hồn niệm Nhiên Đăng rung động lắc lư, kiêng kị sợ hãi đã đến cực hạn.

Vừa lúc Nhạc Vũ tiếp cận đến vạn trượng thì một nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt, đồng dạng triển khai pháp thân, sau lưng có mười chín đạo quang luân trí tuệ, chân đạp bảo liên hoa, tay phải cầm phất trần, tay trái cầm hoa sen.

Nhạc Vũ vừa nhìn đã nhận ra lai lịch người này.

- Đại Thế Chí?

- Đúng là tiểu phật!

Đại Thế Chí cũng cúi người hành lễ, vẻ ngưng trọng:

- Nhiên Đăng pháp sư cùng ước hẹn với nhị vị giáo chủ Tây Phương, không lâu sau sẽ đầu nhập Tây Phương Giáo, đảm nhiệm quá khứ phật vị. Kính xin Huyền Thánh Bệ Hạ lần này có thể giơ cao đánh khẽ.

- Không lâu sau? Nói cách khác, hiện tại còn còn chưa phải Quá Khứ Nhiên Đăng Cổ Phật?

Đại Thế Chí lập tức khẽ giật mình, há miệng còn muốn nói thêm nhưng Nhạc Vũ không muốn dây dưa, vung tay ném Trấn Thế Tỳ lên trời, đón gió hóa thành ngàn vạn trượng.

Trong mắt Nhạc Vũ cũng đột nhiên tuôn ra một đoàn tinh mang sáng chói:

- Cút ngay!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1322: Tạo Hóa chân chủ

Âm thanh như lôi chấn động trong thời không đã vỡ nát, vừa dứt thì một cự lực đột nhiên lan tràn.

Đại Thế Chí sớm có phòng bị, cơ hồ ngay lập tức tế bạch liên trong tay ra, khai mở ra từng đóa bảo vệ thân hình song khi cự lực kia hàng lâm thì đám bạch liên lập tức nát bấy hơn phân nửa, thân hình cũng bị lực thiên đạo diễn sinh trùng kích ra xa ngoài vạn trượng.

Lúc này vô luận là Đại Thế Chí hay Từ Hàng đạo nhân, thậm chí rất nhiều nhân vật Tiên Phật cơ hồ đều không hẹn cùng dừng tay nhìn sang.

Nhất khẩu hàm thiên hiến, một câu một chữ có thể quở trách Hỗn Độn Kim Tiên!

Uy thế như vậy đã có thể tương đương với Đế Tuấn lúc vừa lập thiên đình! Dưới hiến ngôn quần tiên phủ phục! Một Trấn Thế Tỳ có thể chống lại Hồng Mông thánh vật!

Nhạc Vũ bình thản bước đến trước Tam Trản Lưu Ly đăng, đang muốn động thủ thì thấy Nhiên Đăng chợt hiện ra, trong mắt lộ vẻ tuyệt vọng, liếc nhìn bốn phía rồi cười khổ:

- Lúc ở tại Phần Minh Thiên đã nghĩ đến lần này bản thân chắc chỉ có chút, không ngờ chưa qua ba ngày đã chứng thực.! Tạo Hóa Ngọc Điệp quá mức phỏng tay, khi đó không cầm cũng chỉ một chữ chết, cầm vào càng khiến chúng bạn xa lánh. Nhiên Đăng chỉ có một chút nghi hoặc, sao bệ hạ biết ta có liên quan với hai thánh Tây Phương?

Nhạc Vũ nghe vậy cười lạnh, lắc đầu không đáp.

Nhiên Đăng coi như là tinh thông mưu tính, khi đó trong Phần Minh Thiên nếu không phải lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp thì hắn sẽ bỏ qua Minh Hà, trước trảm

Nhiên Đăng! Người này mưu hắn trước đây, cho dù đương trường trảm sát thì Nguyên Thủy cũng không nói được gì hắn. Có ba mươi sáu viên Huyết Linh thần châu nơi tay, hắn lại càng không sợ này Minh Hà Giáo chủ bỏ trốn.

Chỉ là Nhiên Đăng lại đúng là vẫn còn lấy này khối Tạo Hóa Ngọc Điệp, kỳ vật bậc này hắn cũng đã liệu đến hai thánh Tây Phương tuyệt không cho đem về Xiển Giáo Côn Luân nên một khi Nhiên Đăng đã bước vào Phần Minh Thiên chỉ có đường chết.

Hồn niệm triển khai lên Trấn Thiên Tỳ, lan tràn vào bản nguyên thiên địa, liên lạc với thiên đạo, lúc này với cảnh giới trận phù của hắn đã không cần kiếm thế đặc dị cũng có thể khống chế thiên ý.

Cương khí quanh người đột nhiên hoành áp vạn dặm, vô luận là Thái Sơ Kim Tiên hay nhân vật Thái Thượng đều nín thở, toàn thân phát lạnh, phảng phất lúc này toàn bộ lực lượng Hồng Hoang, ý chí thiên địa đều tập trung vào Nhạc Vũ.

Những Thái Thượng Kim Tiên từ thời thái cổ như Quảng Thành tử cùng Nhật Nguyệt Đăng Minh phật đều co rút đồng tử, cảnh giới như vậy không phải là hồn niệm Chí Thánh Chí Minh có thể làm.

Trong lòng bọn họ chợt hiểu, lúc này Nhạc Vũ mặc dù nhưng không phải Thiên Đế, cũng đã nắm thần quyền!

Sắc mặt Nhiên Đăng càng tái nhợt, tựa hồ biết thời điểm sắp thân vẫn nên hỏa diễm trong Tam Trản Lưu Ly càng ảm đạm:

- Bệ Hạ cũng không nguyện đáp, Nhiên Đăng cũng chỉ có thể là thương tiếc mà vẫn. Vẫn còn muốn hỏi một câu, Bệ Hạ vì sao không truy đuổi Xi Vưu, ngược lại tới tìm ta? Nhiên Đăng mặc dù bởi vì chuyện Thủ Chân mà có chút nhân quả với Bệ Hạ, lại tự hỏi Lượng Thiên xích không thể so với Hỗn Độn nguyên thạch, đáng ra nên có một đường sinh cơ mới đúng!

Vừa nói đến đây, Nhiên Đăng chợt tỉnh, tựa hồ là nhớ lại điều gì:

- Thì ra là thế! Nhiên Đăng tính sót rồi, nguyên lai bởi vì như thế.

Lời còn chưa dứt, ngũ sắc kiếm trong tay Nhạc Vũ đã lóe lên một đạo hào quang như thiên hà đảo ngược hạ xuống.

Cường hiệp Thiên Ý, một kiếm mệnh thiên!

Kiếm quang vừa hạ xuống đã thấy thân hình Nhiên Đăng lập tức sụp đổ, toàn bộ hóa thành huyết vụ kích xạ tứ tán! Lúc đầu còn là huyết dịch bình thường, được nửa đường hóa thành toái mộc.

Tam Trản Tiên Thiên Lưu Ly đăng cũng toàn bộ hợp nhất, hóa thành một chiếc, khí tức Nhiên Đăng cũng như Minh Hà, triệt để biến mất giữa thiên địa.

Toàn thân Nhạc Vũ lập tức bắn ra vô số tia máu, hơn 99 vết thương đột nhiên tràn ra, cũng không cảm giác ngoài ý muốn, pháp lực Nhiên Đăng dù không so được với Minh Hà, ba ngày khổ chiến nên thương thế trầm trọng nhưng Nhạc Vũ hắn cũng không phải lúc toàn thịnh.

Tử Kim khí trụ bao phủ quanh thân cũng mất đi trọn vẹn ba thành, sau một lát thoát khỏi pháp lực Nhạc Vũ trói buộc xông thẳng lên trời khiến nhật nguyệt ảm đạm vô quang!

Vô số khí vạn Tử Kim, từng sợi xuyên không quán chú khiến khí trụ tử kim lập tức khôi phục, trong khoảnh khắc bạo tăng nửa lần!

Chín đầu Kim Long thập bát trảo vẫn xoay quanh như cũ, long ảnh ẩn hiện bên trong.

Sắc mặt hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên đều lộ vẻ hoảng sợ, nhìn sững vào khí trụ đang giương nanh múa vuốt tựa hồ tùy thời tùy khắc hiện ra thân ảnh.

Nhạc Vũ cũng khẽ cau mày, pháp lực hắn vừa rồi tiêu hao không ít, chỉ còn bảy thành lúc toàn thịnh nên không thể áp chế, đành để kim trụ khí vận hiệ ở trướcc ngườii.

Sau một khắc, Nhạc Vũ liền biết nguyên do, Nhiên Đăng vẫn lạc dù không quan hệ với phách nghiệp thiên đế nhưng lại bổ toàn phần sơ hở trong Phần Minh Thiên, dẫn đến long đẳng thiên tế không thể áp chế.

- Quả nhiên, ngoài Cửu Cửu Thiên Đế mệnh cách còn có vô thượng Kỷ Nguyên Chi Tử, Khai Thiên Chân Vương.

Thì thào một câu, Nhạc Vũ liền không chút nào để ý, cong ngón búng ra phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp của Nhiên Đăng ra ngoài Hồng Hoang.

Tiếp đó hắn cũng coi như không có hơn hai mươi vị Hỗn Độn Kim Tiên, quét ra hai đạo Ngũ Sắc Thần Quang đem Lưu Ly bảo đăng và Lượng Thiên xích đến trước người, tay áo phất lên khiến mộc toái đầy trời lại xoáy lên.

Nhiên Đăng chính là linh trụ Tiên Thiên thứ sáu biến thành, chất liệu chỉ kém Kiến Mộc một bậc. Mặc dù hôm nay thân vẫn, đạo tiêu thần vong cũng giá trị vô lượng.

Làm xong hết thảy, Nhạc Vũ lại quét mắt nhìn rất nhiều Tiên Phật trước người, sau cười cười:

- Chư vị xin cứ tự nhiên, trẫm cáo từ trước.

Nói xong câu này liền dẫn Chiến Tuyết song song đạp không mà đi.

Lúc này vô luận là hơn mười Kim Tiên Xiển Giáo hay chư thiên đại phật của Tây Phương Giáo đều kinh ngạc nhìn qua cảnh này.

Từ sau khi Nhiên Đăng thân vẫn, tất cả cơ hồ đã quên tranh đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, chỉ biết nhìn chằm chằm Nhạc Vũ thu Lưu Ly bảo đăng cùng Lượng Thiên xích.

Đến khi khí tức Nhạc Vũ Chiến Tuyết triệt để đi xa thì Quảng Thành tử mới bỗng dưng khẽ cười khổ.

- Cửu Tiêu Long Đằng, Chí Tôn vô thượng. Từ nay về sau, trong Hồng Hoang ngoài thất thánh thì ử Vi vi tôn.

Thở dài một tiếng, hắn cũng không chút do dự xuyên không mà đi, tìm kiếm tung tích của phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, theo sát phía sau là Nhật Nguyệt Đăng Minh vương phật.

Chỉ trong một sát na, trong phiến hư không chỉ còn lại Từ Hàng cùng Đại Thế Chí.

Giải khai thiên thủ thiên nhãn thiên địa pháp tướng, sắc mặt Từ Hàng khó coi tới

cực điểm.

Toàn bộ quá trình từ khi Nhiên Đăng thân mạch đến lúc Nhạc Vũ rời đi chỉ trong mấy nhịp thở, khi đó trong lòng hắn sát cơ bạo khởi lại cưỡng ép bình phục đến ba lượt nhưng không một lần có dũng khí ra tay.

Rõ ràng biết được lúc này chính là thời điểm người kia suy yếu nhất nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bình yên rời đi.

Đến thong dong, lúc rời đi cũng đồng dạng thong thả.

Đại Thế Chí đến lúc này mới định trụ thân hình, bạch liên trong tay cũng đã khôi phục, chỉ là đã bị tổn thương.

Lần này bị Nhạc Vũ quát lớn ngay cả hoàn thủ cũng không có cách, có thể nói mất mặt cực điểm nhưng Đại Thế Chí lại không có nửa điểm xấu hổ lẫn giận dữ, nhìn hướng Nhạc Vũ rời đi, khẽ lắc đầu:

- Ngắn ngủi năm trăm năm đã có thành tựu như vậy. Nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không dám tin tưởng thế gian có kinh tài tuyệt diễm như vậy! Minh Hà Nhiên Đăng là hạng người nào? Thế gian tuyệt đỉnh, vẻn vẹn chỉ dưới Thánh Nhân, nào ngờ hôm nay lại vong mạng bởi tay một hậu bối xuất thế muộn hơn mười vạn năm.

Cảm thán một phen, trong mắt Đại Thế Chí lại hiện vẻ mênh mang:

- Nguyên lai thế gian này ngoài Cửu Cửu mệnh cách còn có Vô thượng mệnh cách. Xem hắn thanh tỉnh, thành tựu Vô Thượng Thiên mệnh chỉ sợ cũng chỉ thiếu chút nữa! .

Sắc mặt Từ Hàng không khỏi một hồi vặn vẹo, trong đầu nghĩ đến câu nói Nhạc Vũ vừa rồi

- Kỷ Nguyên Chi Tử, Khai Thiên Chân Vương,.

Lẫn câu nói của Quảng Thành tử" Ngoài thất thánh, Tử Vi vi tôn.

Ý trong đó phảng phất đã đem Nhạc Vũ, cùng bảy vị Thánh Nhân so sánh!

Đại Thế Chí phảng phất đoán biết tâm ý của Từ Hàng, quay đầu cười nói:

- Đại Thế Chí lúc đến, hai vị sư tôn liền có lời, ngày sau vị Đại Đế này nói không chừng là Kỷ Nguyên Chi Chủ, Tạo Hóa Chân Vương, tuy có chút bất đồng với lời vừa rồi của Nhạc Vũ. Trên Khai Thiên chính là Tạo Hóa, lại không biết trong đó, có gì mê hoặc? .

Từ Hàng hơi chấn động, ẩn hiện vẻ kinh ngạc, sắc mặt lúc trắng lúc xanh:

- Kỷ Nguyên Chi Chủ, lại là Kỷ Nguyên Chi Chủ!

Hô hấp hơi tắc nghẽn, trọn vẹn sau một lúc lâu khí tức mới dần dần bình phục, ánh mắt chớp lên, nhìn về phía Đại Thế Chí:

- Đại Thế Chí bồ tát ở Tây Phương nhất mạch, chưởng trí tuệ Phật lực đã có ba vạn năm, cũng là tuyệt đỉnh trí giả. Lại không biết Bồ Tát có từng đoán biết lời trước khi Nhiên Đăng thân vẫn rốt cuộc là gì hàm nghĩa? Chuyện hôm nay, Từ Hàng cảm thấy là có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1323: Khí vận phản thương

- Nhiên Đăng lâm chung nói như vậy sao? Chắc chắn có chút cổ quái!

Đại Thế Chí khẽ gật đầu, lộ vẻ vẻ do dự, sau một lát lắc đầu:

- Phật chỉ biết trong lời đó có một bí mật rất quan trọng liên quan đến vị bệ hạ kia, hơn nữa liên quan đến cuộc chiến Phần Minh Thiên. Chỉ là đến cùng cũng không muốn tìm hiểu. Nhiên Đăng sau khi chết, khí vận vị Bệ Hạ kia lập tức lên đỉnh, ẩn hiện vô thượng mệnh cách, việc này nhất định là không tiếp tục sơ hở có thể tìm ra. Cho dù là mấy vị Thánh Nhân, chỉ sợ cũng khó biết được. Chúng ta làm sao cần chịu hao tâm tổn trí?

Từ Hàng trầm mặc, song quyền nắm chặt, hồi lâu thần sắc mới giãn ra:

- Quả nhiên không hổ là trí tuệ Bồ Tát, Từ Hàng thụ giáo! Quả nhiên là không cần đi miệt mài theo đuổi.

Đại Thế Chí nghe vậy cười ha hả:

- Trí tuệ Từ Hàng chân nhân xưa nay danh truyền Hồng Hoang, càng trên Đại Thế Chí ta. Pháp tướng Thiên thủ thiên nhãn cũng không phải thường nhân có khả năng chế ngộ. Chuyện Phật có thể đoán được, trong lòng Từ Hàng ngươi nhất định cũng minh bạch, chỉ là chân nhân lòng có chấp niệm, có chút không bỏ xuống được mà thôi!

- Đại Thế Chí đạo hữu quá khen rồi! Nếu nói Cửu Chuyển Huyền Công, thành tựu Bồ Tát thành tựu không dưới ta!

Từ Hàng cười khẽ, trong miệng lại hết sức đắng chát. Mới vừa rồi lúc người nọ đứng trước mặt hắn, sát cơ dấy lên mấy lần khiến hắn như ở trong băng ngục, toàn thân thấm đầy hàn ý, phảng phất như một chiếc thuyền con giãy dụa trong cuồng phong bạo vũ, tùy thời tùy khắc có thể lật úp, tuy người nọ cuối cùng buông tha nhưng loại cảm giác vô lực, sinh tử nắm trong tay người khác này vẫn

khắc sâu vào cốt tủy.

Hai trăm năm trước, bản thân còn xem người này là con sâu cái kiến. Hai trăm năm sau, vị Huyền Thánh Đại Đế này thực sự đồng dạng nhìn hắn như cọng rơm cái rác, tồn vong do niệm, sinh sát tùy tâm.

Cảm giác như vậy há có thể làm hắn không đi để ý? Nếu chỉ theo lý trí thì không được trêu chọc người này nhưng trong nội tâm lại sôi trào ý niệm hận không thể lập tức đem người nọ từ tầng mây cao cao tại thượng giật xuống.

Đại Thế Chí tự giễu cười cười, nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp đã nhanh chóng biến mất và hướng mọi người đuổi theo:

- Như theo ta thấy, ta và ngươi cũng không cần giúp nhau thổi phồng. Dù tự phụ thông minh, lại có thể thế nào? Chúng ta cũng chỉ bị vị bệ hạ kia trêu đùa trong tay, chỉ cần ném ra một miếng xương chó đã khiến người hai giáo chúng ta liều chết tranh chấp, cũng không biết sau trận chiến này ta và ngươi còn có thể tồn thế?

- Có chút đạo lý!

Từ Hàng nhẹ gật đầu, thần sắc lại càng trầm ngưng, càng gắn đầy bất đắc dĩ:

- Chỉ là ta và ngươi được lựa chọn sao? Hôm nay ta lại càng chú ý đến lời của nhị vị Tây Phương nói về Kỷ Nguyên Chi Chủ, Tạo Hóa Chân Vương.

Khí tức Đại Thế Chí cứng lại, nhất thời thật lâu không nói rồi cũng biến mất trong phiến thời không vỡ vụn, chỉ để lại một hồi vang vọng:

- Kỷ Nguyên Chi Chủ, đạo hữu biết được ý nghĩa. Về phần Tạo Hóa Chân Vương, sư tôn dù chưa nói rõ nhưng như theo phật suy đoán chắc là Huyền Thánh Đại Đế,

Mấy chữ sau cùng cơ hồ bé không thể nghe, sắc mặt Từ Hàng đạo nhân cũng âm u đến cực hạn, trong lòng cũng rõ ràng lời này không phải là hắn biết được mà chỉ mượn miệng hai người để nói chuyện với thánh nhân.

Thời gian dần qua, vẻ cười khổ trên miệng Từ Hàng càng dày.

Đặt chân trên mặt biển, trước người Nhạc Vũ là một thanh xích ước chừng ba thước lơ lửng trên lòng bàn tay, lóe ra tinh quang sáng chói, còn có khắc độ hình thành tự nhiên.

Tiên Thiên Chí Thánh tuy không phải sát phạt chi khí lại có thể Tiên Thiên độ lượng thiên hạ, cũng dành dụm vô lượng nhân đạo công đức.

Lúc này hắn năm Lượng Thiên xích trong tay càng có cảm giác Định Hải Thần Châu trong Diễn Thiên Châu ẩn ẩn xao động.

So với vật này thì Nhạc Vũ không hề quan tâm Trản Tiên Thiên Chí Thánh Lưu Ly đăng.

- Quả nhiên có thể khai mở Chư Thiên, đo đạc thế giới!

Thần niệm cẩn thận cảm ứng một lát, Nhạc Vũ mới thu hồi vào không gian tu di.

Nếu như muốn Khai Thiên, có Định Hải Thần Châu cùng Lượng Thiên xích nơi tay đã có thể tiến hành, bất quá nếu muốn có hiệu quả lớn nhất cần gom đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Khẽ nhếch miệng, Nhạc Vũ lại dùng Ngũ Sắc Thần Quang quét qua Lưu Ly đăng rồi thu hồi, trong lòng cũng vui vẻ như trút được gánh nặng, không chỉ bởi vì Lượng Thiên xích đến tay mà cuối cùng đã triệt để giải quyết nhân quả giữa Thủ Chân và Nhiên Đăng, không còn áy náy.

Sau khi Nhiên Đăng vẫn lại vô luận là Diễn Thiên Châu hay Lạc Bảo Kim Tiễn có thể giữ kín được mấy trăm năm, trừ phi có một ngày thiên địa thanh thản, sát kiếp biến mất thì mới nghĩ đến.

Duy nhất tiếc nuối cũng chỉ có chuyện của Xi Vưu, Sát sinh qua, Xi Vương khôi thì cũng thôi, duy chỉ có Hỗn Độn nguyên thạch lại cực kỳ trọng yếu với Hậu Thổ Chiến Tuyết.

Vì chuyện của Nhiên Đăng nên phải đi về phía tay khiến đã trễ đi hai ngày, chỉ sợ lúc này dù toàn lực tìm kiếm cũng khó thấy được hạ lạc của Xi Vưu.

Yên lặng thôi diễn, Nhạc Vũ lại quay đầu nhìn Chiến Tuyết:

- Tuyết nhi thôn phệ huyết nhục thần tinh Xi Vưu, có khả năng do thám được hạ lạc của hắn?

Chiến Tuyết chớp mắt rồi khẽ lắc đầu:

- Bốn ngày trước còn có thể thoáng cảm ứng một hai. Chẳng qua hiện nay lại khó cảm ứng.

Nhạc Vũ sớm biết như thế nên cũng không thất vọng, hừ lạnh một tiếng:

- Xi Vương thật sự quả quyết. Không hổ hung danh thời thượng cổ!

Đem liên hệ bản thân cùng huyết nhục thần tinh triệt để chặt đứt cũng chẳng khác buông bỏ thần vi đã đúc thành mười vạn năm, dù ngày sau tìm được Chiến Tuyết đoạt lại thần tinh thì cũng không có khả năng hoàn toàn phục hồi như cũ.

-- Xi Vưu mặc dù cũng có một phần thần cách chiến thần nhưng thần chức chủ yếu là Thượng Cổ vạn Vương Chi Chủ. Tích lũy nguyện lực tối gian nan, có thể dễ dàng vứt bỏ thành tựu suốt đời như vứt bỏ như giày cũ. Tâm tính thực quả quyết, cũng thông minh đến cực điểm!

Đối với Xi Vưu, Nhạc Vũ vốn không dám có nửa phần khinh thị, nếu không phải là hào kiệt trí dũng gồm nhiều mặt thì sao có thể đối kháng với Hoàng Đế gần ngàn năm, lúc này lại càng thêm vài phần đề phòng, suy ngẫm chốc lát rồi nói:

- Đến tột cùng như thế nào, ta và ngươi vấn đi nhìn xem lại

Nói xong hắn và Chiến Tuyết xuyên qua hàng rào hư không tìm kiếm một đường khí cơ đang xuyên qua sâu trong thời không.

Mấy ngày sau, Nhạc Vũ đột nhiên dừng chân trước một phiến linh lực phong bạo, năng lượng thời không cơ hồ không kém trong Hỗn Độn hải, cũng không phải tiên thiên như thế mà do một phen đại chiến tạo thành.

Nhạc Vũ chỉ thoáng cảm giác đã suy đoán ra từng có bảy vị Hỗn Độn Kim Tiên ra tay, trong đó không thiếu nhân vật như Nhiên Đăng Xi Vưu, Kim Tiên còn lại cũng thực lực phi phàm, thế giới tiểu thiên chung quanh đều bị ảnh hưởng, tổn hại vô số.

Cảm ứng của hắn đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng chỉ đến đây biến mất, càng không thấy tung tích Xi Vưu, lại nhìn Chiến Tuyết thì thấy nàng cũng lắc đầu, không khỏi đau đầu, manh mối tới đây chắc đã đoạn tuyệt.

- Tình hình vẫn có thể đào thoát. Xi Vương quả thật rất cao minh!

Tán thưởng một tiếng, Nhạc Vũ dừng lại, đem hơn 300 tỷ nhân khẩu của hơn mười thế giới tiểu thiên xung quanh sắp sụp đổ dời vào Diễn Thiên Châu.

Đang muốn rời đi, trong lòng Nhạc Vũ chợt động nhìn về một chỗ trong hư không vô tận, sau một lát cười khẽ:

- Tới tốt lắm, miễn cho ta phải đi Kiệt Thạch sơn một chuyến!

Chiến Tuyết giật mình, sau một lát tâm niệm liền cũng có cảm ứng, mắt thấu vẻ hiểu rõ, đứng yên bên cạnh chờ đợi.

Qua mấy nhịp thở liền có bốn đạo quang hoa trước sau độn đến bên này, khi nhìn rõ là một nam ba nữ, nam có thân hình to lớn cao ngạo, khí vũ hiên ngang, nho nhã đoan trang, ba nữ sau lưng đều tuyệt sắc, bộ dạng thùy mị, vốn định độn đến bên này nhưng vừa tới gần liền cảm giác được Nhạc Vũ nên do dự một lát rồi mới đến trước mặt hắn, tán đi độn quang.

Nam tử kia mở lời nói:

- Không biết Bệ Hạ ở đây, sư huynh muội chúng ta có lễ.

Nới rồi ngay ngắn hướng cúi người hành lễ, một trong ba nữ cũng thầm mở ra linh mục trông xem Nhạc Vũ, sau một lát chợt tái mặt lui ra sau một bước, máu tươi tràn ra khóe miệng, thần sắc kinh nghi bất định.

- Vô thượng chân mệnh?

Lời vừa nói ra, ba người còn lại đều cả kinh nhìn sang Nhạc Vũ, đồng dạng mở linh mục quan chiếu nhưng vì phong bị nên chỉ tái mặt mà không bị thương.

Nhạc Vũ lúc này cũng là bất đắc dĩ, từ sau khi hắn tru sát Nhiên Đăng thì khí vận kim trụ chuyển thành cực thịnh không thể áp chế, qua hai ngày ổn định càng thêm hùng hồn to lớn, khó có thể che lấp. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Người bình thường cũng khó quan chiếu đế khí này nhưng chỉ cần là tu sĩ sẽ có cảm ứng, bất quá lúc này vì khí vận cường thịnh nên phàm là tiên tu dưới Thái Thanh Huyền Tiên trở xuống thì khi nhìn vào sẽ bị tổn thương, nhẹ thì pháp lực thần thông toàn hủy, nặng thì trực tiếp thân vẫn.

Vừa rồi nàng kia cũng vì không chuẩn bị nên thần hồn bị thương.

Bản ý của Nhạc Vũ lần này sau khi hoàn tất chuyện phía nam sẽ đi tìm mấy người Nhạc Trương thị nhưng với tình hình hôm nay sẽ vẫn phải một thời gian mới thỏa đáng.

-- Tuyệt đỉnh Thái Sơ Kim Tiên còn như thế vậy càng không cần phải nói dưới Kim Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1324: Dĩ châu hoán châu

- Thật sự là vô thượng chân mệnh, Triệu Công Minh chúc mừng Bệ Hạ!

Triệu Công Minh mắt hiện linh quang, nhìn Nhạc Vũ lần nữa rồi cúi đầu, thần sắc lại càng kính cẩn, trong con ngươi lộ vẻ cực kỳ phức tạp, bất quá đến cùng cũng không như Từ Hàng coi hắn là địch, động tác lúc chúc mừng coi như tự nhiên.

- Không cần đa lễ!

Hơi phất tay áo, Nhạc Vũ giống như cười mà không phải cười, nhìn kỹ bốn người hiếu kỳ dò hỏi:

- Bốn người các ngươi đến vì chuyện Xi Vưu? Có từng có kết quả gì, hoặc là manh mối các loại?

Triệu Công Minh nghe vậy biến sắc, ngay cả ba nữ sau lưng cũng lộ vẻ khó coi, đứng lặng một chỗ khiến không khí bỗng nhiên trầm ngưng, cuối cùng nữ tử lớn tuổi nhất, thần thái cũng ổn trọng nhất lên tiếng:

- Bệ Hạ, chúng ta phụng sư mệnh mà đến để tru sát Xi Vương, bất quá vào lúc đại chiến mấy ngày trước lại bị hắn dùng phép thoát xác đào thoát, đến nay vẫn không tìm được bóng dáng. Lần này quay lại là để xem có dấu vết gì còn lại không. Bệ hạ tới đây chẳng lẽ cũng vì Xi Vưu?

Nhạc Vũ cười thầm, Vân Tiêu này thật cẩn thận, lại mang ra sư mệnh nên cũng không tiện hỏi thêm.

Hắn sớm biết Tam Tiêu nương nương có kiện kỳ bảo năng lực nghịch chuyển thời gian, có thể truy tìm không ít chuyện tương lai quá khứ, so với những thần thông chuyên dùng thăm dò quá khứ còn tốt hơn nhiều, bất quá lúc Xi Vưu thoát đi sao không thể đề phòng. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

- Thượng Cổ Xi Vương sát nghiệt quá nặng. Trong cuộc chiến Trục Lộc Nguyên khiến cho trăm tỷ sinh linh đồ thán, càng diệt trừ nhanh càng tốt!

Khẽ gật đầu, Nhạc Vũ tùy ý ứng phó một câu rồi đem ba mươi sáu viên Huyết Linh thần châu từ thai tàng hư không dùng pháp lực khống ngự, bay múa tại trước người, sau đó mắt hiện duệ trạch nhìn thẳng Triệu Công Minh nói:

- Vẫn nghe thấy Công Minh đạo hữu có 24 viên Định Hải Thần Châu chấn nhiếp Đông Hải quần tiên! Trẫm có chút cực kỳ hâm mộ, cố ý dùng bộ Linh Bảo này trao đổi, không biết Công Minh đạo hữu định như thế nào?

- Trấn diễm thần châu?

Đồng tử Triệu Công Minh lập tức hơi co lại, nhận ra lai lịch bộ Linh Bảo trước mắt, trên mặt lập tức hiện ra vẻ khao khát:

- Bệ Hạ có ý gì? Định Hải Thần Châu tuy không phải linh bảo bổn mạng của ta nhưng cũng theo ta mấy vạn năm tuế nguyệt.

Lời còn chưa dứt, nữ tử lớn tuổi nhất phía sau mỉm cười:

- Ba ngày trước, Nhiên Đăng thân vẫn, Bệ Hạ chắc đã lấy được Lượng Thiên xích. Nếu đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu sẽ khai mở được chư thiên. Dùng một kiện Huyết Sát ô uế hai mươi vạn năm để trao đổi chí bảo trong tay sư huynh, bệ hạ thật biết tính toán!

- Quỳnh Tiêu đạo hữu nói cẩn thận, trẫm không mưu tính cho mình, chẳng lẽ tự chịu thiệt?

Nhạc Vũ nghe vậy lại không chút tức giận, thần sắc nhàn nhạt:

- Vật này trong tay người khác giống như phế vật nhưng nếu các ngươi có Hỗn Nguyên Kim Đấu trợ giúp có thể hồi phục tướng mạo sẵn có. Dung hợp sát lực thành tuyệt đỉnh Linh Bảo, công đức bao hàm ngay cả Định Hải Thần Châu cũng không thể so sánh, thành tựu ngày sau không thấp hơn Côn Luân Kính! Cái này lấy vật đổi vật, nếu là Công Minh đạo hữu không muốn vậy có thể không đổi.

Ngữ điệu mấy câu cuối cùng đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, hàn mang trong mắt lóe lên:

- Trẫm vì kết thúc nhân quả để miễn ân oán ngày sau liên lụy sát lực nên mới đề nghị như vậy. Chư vị đã không quan tâm vậy xin cáo từ!

Tiếng chưa dứt liền trực tiếp uay người rời đi, chưa từng nửa điểm nói nhảm.

Sắc mặt Triệu Công Minh bỗng nhiên chuyển thành tái nhợt, cảm giác tâm tạng như bị người khác bóp chặt, khó chịu vô cùng, cảm giác bất tường lan tràn trong lòng.

Quỳnh Tiêu cũng tự biết nói lỡ, ánh mắt lập loè bất định, vẫn là Vân Tiêu đỡ lời:

- Kính xin Bệ Hạ dừng bước!

Lại lắc mình vặn vẹo không gian đến trước người Nhạc Vũ trăm vạn trượng rồi sau đó liễm cư thi lễ nói:

- Lời của muội muội ta cũng không cố ý, kính xin Bệ Hạ thứ lỗi một hai! Nếu là bộ trấn diễm thần châu này thì theo cách nhìn của Vân Tiêu vẫn là chúng ta chiếm được tiện nghi. Không biết Công Minh sư huynh, nghĩ như thế nào?

Triệu Công Minh không nói một lời, trực tiếp đem 24 đạo quang hoa thủy lam hướng về Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ dùng pháp lực tiếp lấy trong tay, cũng không vội đưa vào Diễn Thiên Châu mà dùng một đạo ngũ sắc Thần Quang xóa đi linh thức mới nhập vào tay áo.

Về phần ba mươi sáu viên Huyết Linh thần châu thì chỉ một ý niệm đã đưa đến trước người Triệu Công Minh, trên mặt vẫn bình thản, khẽ gật đầu:

- Vật này đối với ta rất có tác dụng, có thể đổi lấy đến tay không thể tốt hơn. Lần này đa tạ rồi!

Chưa dứt chữ tạ thì khí tức Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết đều đã biến mất vô tung.

Triệu Công Minh vốn đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cho đến lúc này mới bỗng dưng thở nhẹ ra một hơi, tâm thần khẽ buông lỏng.

Quỳnh Tiêu bên cạnh tức giận hừ lạnh:

- Vị Tử Vi Đại Đế này làm việc cũng không tránh khỏi quá mức bá đạo! Nếu bàn về thân phận chúng ta cũng có thể xem như sư tổ của hắn, lại càng vô lễ!

- Thủ đoạn chắc chắn tàn nhẫn, nói là bá đạo cũng sai.

Vân Tiêu nhẹ gật đầu, về sau lại hơi lắc tần:

- So với Đế Tuấn năm xưa ít nhiều cũng tốt hơn! Về phần vô lễ, khi Hồng Vân huynh trưởng thân vẫn thì chúng ta đều vì hạn chế của sư tôn nên đều trốn tránh, cũng khó trách người này không coi chúng ta là trưởng bối.

- Vậy cũng không nên như thế!

Người mở miệng là Bích Tiêu, sắc mặt lúc này tái xanh:

-Cho dù mạnh hơn Đế Tuấn chút ít cũng chưa đi đến đâu! Cái gì kết nhân quả, miễn đi ân oán ngày sau sát nghiệt liên luỵ. Còn có câu kia có thể đổi lấy đến tay là không thể tốt hơn, ý chẳng khác nếu chúng ta không chịu đổi sẽ trực tiếp cường đoạt!

Vân Tiêu giật mình, cuối cùng thở dài một tiếng không nói thêm lời nào, trong lòng chua chát chiếm đa số, vẫn biết người nọ đến cùng vẫn lưu cho bọn họ một phần mặt mũi, nếu thực muốn cường đoạt thì với bốn người bọn họ chưa chắc có năng lực bảo vệ được 24 viên Định Hải Thần Châu.

Chỉ có Triệu Công Minh vẫn nhìn chằm chằm vào ba mươi sáu viên Huyết Linh thần châu, ánh mắt bỗng nhiên sáng chói, lóng lánh tinh mang rồi lại ảm đạm cực điểm, sau một lát thở dài nặng nề thu bộ thần châu vào tay áo.

Mặc dù được chí bảo nhưng không thấy nửa phần mừng rỡ, ngược lại trong lồng ngực hắn chỉ cảm thấy một hồi nhục nhã.

Vào lúc Nhạc Vũ phẩy tay áo bỏ đi, hắn thực sự cảm giác sợ hãi khôn cùng, phảng phất tùy thời vẫn lạc.

- Vô Thượng Thiên đế sao?

Thì thào một tiếng, ánh mắt Triệu Công Minh dần dần mê huyễn:

- Trước khi sát kiếp dấy lên, còn có ai có thể làm gì được người này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1325: Nam Nhạc Hành Sơn

- Tam Tiêu nương nương là muội muội của tổ sư Hồng Vân?

Quay trở lại đến Địa Tiên giới, đặt chân trên biển mây, Chiến Tuyết đột nhiên mở miệng hỏi, khẽ nhướng mày lộ vẻ khó hiểu: - Vì sao ba vị này lại bái làm môn hạ Tiệt Giáo?

- Cũng không thể coi là thân muội, chỉ là ba đóa tường vân sinh thành sau tổ sư, cũng thụ qua một chút chiếu cố của tổ sư như Vân Trung Tử mà thôi.

Nhạc Vũ thuận miệng giải thích, kỳ thật hắn với ba nữ cũng không bao nhiêu ác cảm, tự nhiên cũng không nửa phần vui mừng. Chuyện Hồng Vân đã qua hơn mười vạn năm, càng không có đạo lý sau khi thi ân thì hi vọng người khác phải hoàn lại, chỉ là từ nay về sau hắn sẽ coi Tam Tiêu nương nương là người lạ, không còn tình cảm gì.

Lời ra khỏi miệng lại cảm giác có chút kỳ quái, lần này Chiến Tuyết hỏi không giống như bình thường, nghiêng đầu mới biết nguyên do là vì hai người sắp tạm biệt nên thần sắc nàng tràn ngập vẻ buồn bã vô cớ.

Nhạc Vũ cũng không khuyên giải, lại nhìn phía trước, mây mù trên Nam Hải mênh mông không thấy chân trời.

Nhạc Vũ đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tế lên uốn lượn quanh người thì đúng là co lại thiên nhai chỉ còn một xích, tốc độ phi độn gấp đôi với trước, cự ly mấy trăm tỷ dặm chỉ gần nửa ngày đã vượt qua, từ xa đã có thể nhìn bờ biển thật dài của Nam Chiêm Bộ Châu.

Chỉ thấy giữa tầng mây Lâm Mặc nương đang đứng nghiêm trang chờ đợi, từ xa đã cúi người hành lễ, thần sắc kính cẩn, so với trước lúc hắn tiến nhập Phần Minh Thiên một trời một vực, hơi lộ vẻ vui mừng không thấy nửa phần miễn cưỡng.

Nhạc Vũ phất tay, Lâm Mặc nương chỉ chợt lóe thân đã tới trước người hắn cung kính thi lễ:

- Minh Hà Giáo chủ vẫn vong, Nhiên Đăng thân tử đạo tiêu. Một trận chiến Phần Minh Thiên, bệ hạ đánh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, đại thắng tám vị Hỗn Độn Kim Tiên đã chấn động Hồng Hoang. Lòng trời đã dời, đỉnh cách tại tế. Lâm Mặc nương thay Cửu Lê nhất mạch chúc mừng Bệ Hạ, thành tựu vô thượng chân chủ.

Nhạc Vũ không chút nào ngoài ý muốn, thời gian kể từ khi xảy ra cuộc chiến Phần Minh Thiên đã qua bảy tám ngày, trong Địa Tiên giới, chỉ cần tiên tu có tin tức thoáng linh thông liền có thể biết được.

Hắn phất tay cắt lời Lâm Mặc nương, lắc đầu nói:

- Những lời này chờ ta thành tựu Thiên Đế vị nói sau. Trẫm chỉ hỏi ngươi một câu, sau trăm năm có thể chuẩn bị bao nhiêu binh tướng Bắc Phạt?

Lâm Mặc nương khẽ giật mình, tiếp đó cười nhẹ, ngữ khí như vậy mới phù hợp phong cách vị Huyền Thánh Đại Đế này, trầm ngâm chốc lát rồi đáp:

- Cửu Lê nhất mạch những năm này tích lũy không ít, nếu như bệ hạ muốn thay thiên đế vị thì chúng ta nhất định dốc sức tương trợ, sẽ không ít hơn 3000 vạn tinh duệ!

Trên mặt Nhạc Vũ lúc này mới lộ ra vài phần vui vẻ, con số như vậy cũng gần bằng ước tính của hắn.

Không giống với Hình Thiên ẩn thân trong Hỗn Độn hải, không có linh hồn có thể xuyên việt bên trong nên thần quốc trống không, tích lũy của mười vị Vu thần thuộc Cửu Lê qua mười vạn năm cũng đạt hàng tỉ vu binh, thực lực đạt tới tiên tu nhân loại cũng tới ba bốn ngàn vạn.

- Thay Thiên Đế vị? Nếu thật có ngày ấy, tự nhiên phải dựa vào chư vị!

Nhạc Vũ cười nhạt, không ngờ với chuyện phạt thiên lại không hề cố kỵ, tiếp đó nhìn về Lâm Mặc nương nói:

- Nếu như sau trăm năm, bọn ngươi có thể làm trẫm thoả mãn thì dù không thể chính thức sắc phong thực chức thiên đình cũng có thể trường sinh hậu thế. Chỉ

là Cửu Lê nhất tộc lại không thể tồn tại thế gian, ta đã làm Trung Thiên Đại Đế sẽ nhất thống thiên địa!

Lâm Mặc nương lập tức nhíu mày, mắt hiện kì mang, Nhạc Vũ cũng không nói thêm, tiếp tục bước đi.

Thôi động toàn bộ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu khiến chỉ một bước đã vượt qua 300 vạn dặm, qua một lát đã xuất hiện ở địa vực Nam Cương, dừng lại ở trên một đầm lầy hoang vu, khai mở Long nhãn nhìn thẳng lên thế giới thiên cảnh.

Nam phương bát thiên, Xích Minh cùng Dương thiên, Huyền Minh cung Hoa Thiên, Diệu Minh tông phiêu thiên, Trúc lạc hoàng già thiên, Hư Minh đường Diệu Thiên, Quan minh đầu tĩnh thiên, Huyền Minh cung Khánh Thiên, Thái hoán cực dao thiên, vào thời thượng cổ tiên nhân mây tụ, yêu tu vô số, là động thiên phúc địa thượng giai để tu hành.

Hiện giờ hết thảy đều là thời không vỡ nát, ở vào biên giới vỡ vụn, dù là Đế Tuấn trấn áp phong lôi địa thủy cũng chỉ là thoáng trì hoãn.

- Đáng tiếc, thất điện địa thủy hỏa phong kim mộc cũng chỉ tạo ra được bốn, nếu không như thế có thể thành thiên trụ chống chọi Tam Thập Tam Thiên cảnh .

Thở dài một tiếng, đột nhiên xuất ra một ấn quyết, trước người Nhạc Vũ cùng Chiến Tuyết lập tức hội tụ vô số linh quang, mơ hồ hình thành một quang đồ cực đại, chính là địa hình đầm lầy ở đây, trong vòng phạm vi ba tỷ dặm sông lớn đạt hơn trăm, ngàn đầu linh mạch, bắt đầu biến ảo thời không thôi diễn.

- Chỗ tốt! Sau vạn năm sẽ chuyển thành vùng đất thịnh đạo!

Vùng đất này vô số sơn lam chướng khí, hung thú tung hoành nhưng Nhạc Vũ lại lên tiếng tán thưởng, trên mặt ẩn hàm vui vẻ.

Chiến Tuyết ngưng mày lộ vẻ khó hiểu:

- Sư huynh, nơi này mặc dù cũng là phía nam, lại sông lớn tung hoành, hỏa linh chi lực, không tính cực thịnh.

- Chính là như thế mới được là chỗ thượng giai.

Nhạc Vũ lắc đầu, chiêu xuất tàn thân Chúc Dung chỉ còn khung xương cực lớn và một số kinh mạch kết nối, chọn một chỗ linh mạch hỏa hệ chôn xuyên qua ba tầng u minh, phần trên mặt đất quán thông tới bát đại thiên cảnh.

Chỉ trong một sát na, toàn bộ thiên địa đều ầm ầm lắc lư, vô số hào quang thất thải hội tụ mà đến, trong vũ nội hồng hoang cũng có mấy trăm đạo thần niệm cường hoành lục tục quan chiếu.

Kim trụ khí vận lúc này cũng càng thêm cường hoành hạo hãn, trong đế khí ẩn thấu long ngân.

Nhạc Vũ cười khẽ, đứng trên đỉnh cốt cách, thôi động pháp lực lan tràn mọi nơi, trong một sát na khiến hỏa linh lực phía nam hội tụ.

Trong phương viên mười tỷ dặm, vô số linh mạch lớn nhỏ bị một cự lực cưỡng ép nối tới nơi này, còn có vô số phi sa thổ thạch bay đến từ bốn phương tám hướng, như một vòng xoáy vay quanh cốt cách Chúc Dung, cảnh tượng như lúc Nhạc Vũ dùng di cốt Côn Bằng tạo ra Hằng Sơn mấy thập niên trước.

Chiến Tuyết thấy thế không khỏi hơi lắc đầu, tay vung liên khiến quang đồ trước người khôi phục bản nguyên, điểm vào đó khiến lập tức xuất hiện một sơn mạch hỏa sơn, sau một lát chợt có sở ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1326: Chuẩn Đề Tiếp Dẫn

Chỉ thấy trong quang đồ núi sông biến ảo, thương hải tang điền, theo vô số hỏa mạch tụ tập dưới núi thì bên trong phương viên đầm lầy mấy tỷ dặm dần xuất hiện mạch nước, hiện ra bình nguyên rộng lớn, chỉ qua vạn năm đã có dân cư đông đúc, ruộng tốt hàng tỉ.

Chiến Tuyết hơi sáng mắt, đẩy đi quang đồ nhìn sơn thể phía xa mà Nhạc Vũ phải cần đến ba ngày mới dần vững chắc.

Dùng Chúc Dung cốt cách làm chủ thể, bảy mươi hai ngọn núi dần hình thành trước mặt nàng, bằng không bạt khởi một sơn mạch cực lớn trong phương viên ngàn vạn dặm, có bảy mươi hai đại trận phong ấn hỏa mạch bên dưới.

Cự sơn thành hình khiến cho bát thiên nam phương đang dao động cũng nhanh chóng vững chắc, dù chưa thể khôi phục như lúc ban đầu nhưng đã ngừng xu thế tán loạn, được cự sơn quán chú linh lực, mảnh vỡ thời không trong thiên cảnh hơi dần có xu hướng khép lại.

Thất Thải quang hà như thủy triều cuồng nhập khí trụ tử kim quanh người Nhạc Vũ, hiển hiện một đóa Thất Thải Tử Kim liên hoa trên đầu hắn, tuy chỉ có một hư ảnh nhàn nhạt nhưng lại khiến cho khí tức quanh thân bành trướng gấp đôi.

- Công đức kim liên?

Chiến Tuyết kêu nhẹ, trong mắt ẩn hiện dị sắc, dị cảnh như vậy nàng chưa từng đọc qua trong đạo điển nhưng trong kinh văn Tây Phương Giáo có miêu tả.

Nàng biết đNhạc Vũ lần này dùng đại pháp lực tạo thiên trụ phía nam tuyệt không chỉ để khiến cho bát đại Thiên Cảnh vững chắc mà thôi, còn khiến cho phương viên mấy chục tỷ dặm thành đồng cỏ phì nhiêu sẽ có công đức vô lượng nhưng ngưng tụ kim liên quả thực vượt ngoài ý muốn trong lúc mơ hồ càng có thể thấy được một đầu long ảnh treo trên kim liên.

Thất Thải Tử Kim liên hoa tựa như phù dung chỉ một lát đã biến mất, dưới chân Nhạc Vũ lại đạp mạnh khiến sơn thể rung động, đến khi đem toàn bộ kinh lạc huyết mạch biến thành linh mạch mới tiến tới bên cạnh Chiến Tuyết, hào quang thất thải cũng đồng thời biến mất.

Núi này tên là Hành Sơn?

Chiến Tuyết tạm thời bỏ qua chuyện Thất Thải công đức kim liên, nhìn sững vào sơn thể khổng lồ.

Lúc này núi vẫn trống trơn nhưng khí thế hùng hồn linh lực cường thịnh.

Nhạc Vũ kinh ngạc nhìn Chiến Tuyết, sau đó cười khẽ:

- Đúng là Nam Nhạc Hành Sơn

Sau một khắc hắn ngưng trọng, tụ tập vô số linh lực dùng pháp lực Tiên Thiên Ngũ Hành vẽ nên trên hư không một chữ Xá, lại ngưng tụ vô số phù văn hô ứng với đại đạo khiến linh lực vô tận lan tràn.

Ta bẩm Thiên Ý, lập thiên trụ phía nam khiến Thiên Cảnh vững chắc Âm Dương điều hòa để nhân đạo Nam Chiêm Bộ Châu hưng thịnh.

Hắn vỗ mạnh cưỡng ép đánh phù triện cực lớn này vào sơn thể, trong một sát na có vô số khí vận công đức hội tụ tới, Thất Thải kim liên lại lần nữa hiện ra, long ảnh càng thêm rõ ràng, kim long thập bát trảo càng thêm thanh thế đại thịnh, thân hình bành trướng gào thét không ngớt, quả nhiên là mệnh cách vô thượng.

Trong lòng vừa xẹt qua ý nghĩ này, Chiến Tuyết lại nhìn xéo qua một phần công đức khí vận trực tiếp xuyên vào Minh Phủ.

Nhạc Vũ cũng nhìn về mười tám tầng địa ngục, trong miệng khấn:

Trẫm mặc dù lấy thần tinh huyết nhục của ngươi, lại lấy thân thể cốt cách lập Thiên Trụ thay nhân quả. Sau ba vạn năm núi này công đức viên mãn thì ngươi có thể trọng sinh thành thần

Vừa nói dứt lời, lôi quang chợt lóe trong thiên địa, phảng phất tương ứng với lời của Nhạc Vũ, một đạo lôi quang tử sắc cũng xuyên thẳng cửu u.

Nhạc Vũ lúc này lại nhìn về đóa Thất Thải kim liên ở trên đầu, tổng cộng có chín phiến lá sen trôi nổi, kim quang chói mắt, hiện lên vài tia nghi hoặc.

Hắn chỉ biết sau Kim Tiên sẽ có tam hoa tụ đỉnh. Hỗn Độn chuẩn thánh thì có Ngũ Khí Triều Nguyên.

Thất Thải công đức kim liên tuy là một thân công đức của hắn ngưng tụ nhưng đến cùng thế nào cũng không biết, hoàn toàn sai khác với Tây Phương Giáo Phật gia.

Chẳng lẽ là bởi vì bản thân có mệnh cách vô thượng? Hoặc là bởi vì Khai Thiên thần thông? Số lá sen quả thật tương ứng với thần thông sở tập.

----- Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết, Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Lưỡng Nghi Ly Hợp nguyên từ đại pháp Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp, An Thiên Sang Thế Quyết, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế pháp. Cửu chuyển nguyên công, Tứ Cửu Huyền Công, tam Cửu Huyền Công có thể tính là một môn luyện thể vô thượng. Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm cũng đồng xuất nhất mạch, tình hình thực tế thật sự là như thế?

Diễn toán một hồi cũng không hiểu nhân quả trong đó, Nhạc Vũ chỉ có thể khẽ lắc đầu tạm thời bỏ qua.

Có kim liên hộ thân tương đương với một kiện Chí Thánh Linh Bảo dù chưa tụ Tam Hoa cũng có thể vạn tà bất nhập vạn pháp bất xâm, vô luận như thế nào cuối cùng là một chuyện tốt.

Chiến Tuyết lên tiếng hỏi:

- Sư huynh sớm lập Thiên Trụ để ứng đối sát kiếp thiên địa?

Nhạc Vũ cười to thật lâu không dứt, thực sự hắn có ý đó, nhưng chỉ khi sau khi lên vị thiên đế thì mới danh chính ngôn thuận đúc thành ngũ nhạc.

Chẳng qua hiện nay có thiên trụ chèo chống thì dù những chuẩn thánh hỗn độn của Tam Thập Tam Thiên lợi hại như thế nào thì hắn cũng không lo vì quan hệ nhân quả.

Hắn nhìn lại một lần nữa vùng đất đã biến ảo thành sơn hà, xác nhận đã ổn định mới cùng Chiến Tuyết bước về phía tây.

Sau Nam Nhạc là Tây Nhạc, trong tay hắn cũng còn có thi cốt Hình Thiên.

Cũng cơ hồ cùng một thời gian, trên một đỉnh núi tại một vùng đất thuộc nam hải, một vị đạo nhân mặt mày như ngọc đột nhiên mở mắt.

- An Thiên Huyền Thánh Đại Đế quả thật lợi hại, đầu tiên bình ổn căn cơ, thận trọng từng bước. Dù sau cuộc chiến Phần Minh Thiên cũng không nóng lòng cầu thành. Hôm nay khí số thiên đình sợ rằng đã tận.

Tay trái đạo nhân nắm một cây kim sắc hiện quang hoa thất thải, tay phải lại cầm trí tuệ bảo ấn, trong mắt thoáng hiện vô số phù văn, đến cuối cùng lại thở dài tán đi ấn quyết.

Lúc này bên cạnh hắn có một đạo nhân niên kỷ khá lớn, dưới chân đạp Thất Thải liên tọa mười hai cánh, có chút tương tự với thất thải kim liên do Nhạc Vũ ngưng tụ, tướng mạo ngay ngắn, tai rủ xuống vai, khí độ trang nghiêm trầm hùng, nghe vậy cười nhẹ:

- Vị Đại Đế chưa từng khiến chúng ta thất vọng? Chúng ta sao từng nghĩ đến kết quả cuộc chiến Phần Minh Thiên lại như vậy? Gần kề một ngày đã khiến cho hồng hoang hỗn loạn, có thể nói trước nay chưa từng có. Sau Nam Nhạc Hành Sơn là Tây Nhạc Hoa Sơn, hiện giờ hắn còn có thi cốt Hình Thiên, chỉ sợ có thể ngưng tụ ra chân mệnh vô thượng!

Trung niên kia nghe đến đây cũng lộ vẻ đắng chát:

- Một khi trèo lên đỉnh Thiên Đế, vị nghiệp có thể tương đương với thánh nhân, con đường Đế Tuấn năm xưa đã được hắn vượt qua hơn nửa, chỉ thiếu một bước cuối cùng.

Nói tới đây, đạo nhân trung niên quay sang đạo nhân bên cạnh bên cạnh:

- Tiếp Dẫn sư huynh có biện pháp ngăn trở?

Đạo nhân tên Tiếp Dẫn không khỏi nhíu mày nhìn về chân trời, trầm ngâm một

lát rồi khẽ lắc đầu:

- Nếu bàn về trí kế, ta không bằng sư đệ rồi, ngay cả sư đệ cũng thúc thủ vô sách, ta còn có thể làm sao? Cách duy nhất là sai đệ tử đi phụ trợ Hạo Thiên kéo dài. Nhưng Trung Thiên đế tinh đen tối, không mấy năng lực phục chấn, mạo muội khiến đệ tử đi qua chỉ sợ cũng chịu sát kiếp, không phải lương pháp!

Hắn lại nói tiếp:

- Tranh đoạt Tạo Hóa ngọc điệp càng ngày càng nghiêm trọng, trong vài thập niên khó có kết quả, Tây phương giáo ta có thể rút ra mấy người? Dưới trướng vị Bệ Hạkia hôm nay đã có hơn mười vị chuẩn thánh Kim Tiên, sau trăm năm một khi động thủ nhất định là thế lôi đình không thể đỡ .

Đạo nhân trung niên kia nghe vậy ý sầu não càng thêm dày, nghe ra ý khuyên nhủ trong lời của Tiếp Dẫn liền thở dài:

- Sau cuộc chiến Phần Minh Thiên, Chuẩn Đề liền cảm thấy là hãi hùng khiếp vía. Cũng không biết duyên cớ vì sao lại cảm giác phảng phất bỏ sót điều gì, mỗi khi nghĩ đến Huyền Thánh Đại Đế liền cảm giác trận trận bất an

Ta biết sư đệ tâm lo, sư huynh chẳng lẽ không như thế? Mỗi lần thấy thủ đoạn vị bệ hạ kia liền cảm thấy tim đập nhanh.

Thần sắc Tiếp Dẫn cũng chuyển thành trầm ngưng:

- Chỉ là sau khi vị sư tôn kia thoát ly thiên đạo là cơ hội duy nhất của chúng ta. Rất nhiều đại năng Hồng Hoang, ai có thể chứng nhận tam thi trước liền có thể không chế. Thái Thượng sư huynh sớm súc thế đã lâu, mấy vị còn lại cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, lực công đức càng thêm trọng yếu, ai chịu tiêu hao vì Huyền Thánh Đại Đế?

Thần sắc Chuẩn Đề đờ đẫn, yên lặng ngưng kết trí tuệ bảo ấn diễn toán, dù biết khi Hồng Quân thoát ly thiên đạo là thời cơ tốt nhất nhưng vẫn cảm thấy có gì đó bất ổn.

Chuyện trong Vô Tận Diễm Hải nhất định là có chút mê hoặc, chỉ tiếc khi đó hồn niệm mạnh như thánh nhân cũng khó có thể xâm nhập.

Vị Đại Đế kia dù chứng nhận chân mệnh vô thượng nhưng đến cùng căn cơ nông cạn, dù dùng mưu giành phần thắng trong cuộc chiến Phần Minh Thiên nhưng tuyệt không thể xem qua Tạo Hóa Ngọc Điệp nguyên vẹn, không thể có cơ hội Dĩ Lực Chứng Đạo trong mười vạn năm.

- Chuyện kẻ này ngày sau hãy nói

Thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn suy nghĩ sâu xa, Tiếp Dẫn phẩy tay nhìn về phía nam.

- Chuyện khẩn yếu nhất của chúng ta hiện giờ vẫn là La Hầu. Dù không thể tuyệt trừ cũng không để hắn gây loạn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1327: Tây Nhạc Hoa Sơn

Nơi phương Tây, vô số phong vân cuốn động, núi đá chung quanh gần như điên cuồng tràn tới.

Cách mười ức phía bắc, do Huyền Vũ Nham làm cơ sở, kết hợp với hài cốt Hình Thiên chế tạo ra một tòa núi lớn khổng lồ.

Cả sơn thể phảng phất như được mở tung ra, dung nhập canh kim linh lực vô tận đột ngột mọc lên từ mặt đất, xuyên thẳng bên trong thiên địa.

Trong vòng trăm ức dặm, trăm ngàn linh mạch hướng nơi này duỗi ra, lan tràn hội tụ, cả tòa núi lớn dần dần vô cùng hùng vĩ kinh người.

Đợi khi núi lớn hoàn thành, pháp lực của Nhạc Vũ cũng đã hao tổn gần như hầu hết.

Không giống như trước kia tạo dựng Bắc Nhạc Hằng Sơn, cả ngọn núi dùng nham thạch kiên cố nhất xây dựng, nơi này chỉ sử dụng núi đá, ước chừng mười ngày hút nhiếp tới, lại tiêu hao pháp lực vô cùng vô tận. Nhạc Vũ đứng sừng sững dưới chân núi, dùng pháp lực đem từng khối cự thạch nhu hợp tan thành một khối, thẳng đến khi canh kim linh nơi đây như sóng biển rót vào bên trong thế giới thiên cảnh mới thở nhẹ một hơi.

Phương Tây bát thiên, Nguyên Tái Khổng Khai Thiên, Thái An Hoàng Nhai Thiên, Hiển Định Cực Phong Thiên, Thủy Hoàng Hiếu Mang Thiên, Thái Cực Phù Dung Thiên, Nguyên Tư Giang Do Thiên, Thượng Phất Nguyễn Nhạc Thiên, Vô Cực Tinh Thệ Thiên.

Đồng dạng đều súc tích linh lực vô cùng vô tận, chỉ riêng ngũ hành là thiếu kim linh.

Được canh kim linh dung nhập vào, đồng dạng cũng có thiên địa linh lực bàng bạc bồi dưỡng vào trong địa tiên giới, điều hòa âm dương, trọng chỉnh ngũ hành.

Mà bên ngoài Hoa Sơn cũng có vô số núi non bắt đầu kéo dài duỗi ra, lại không cần dùng cương nham, chỉ dùng đá núi bình thường mượn nhờ linh mạch Hoa Sơn đồng dạng dựng đứng sừng sững ở phương Tây.

- Đẳng bẩm thiên mệnh, lập nên Tây Nhạc, lấy hộ Trung Nguyên!

Ngũ Hành linh lực họa xuất ra một chữ thật lớn, đánh vào bên trong núi lớn.

Hoàn thành bước cuối cùng này, Nhạc Vũ khẽ thở dài, nhìn ngắm phương Tây, tuy hắn xây dựng xong Tây Nhạc Hoa Sơn nhưng cũng không cảm thấy mừng rỡ bao nhiêu.

Chiến Tuyết cũng thoáng hiểu được đăm chiêu trong lòng Nhạc Vũ, giờ phút này trước người nàng cũng có một quang đồ.

Thiên địa nơi đây biến hóa nàng đã suy diễn tới năm mươi vạn năm sau, cơ hồ cả phương Tây sẽ hóa thành một sa mạc cực lớn, đất vườn có thể canh tác mười không còn một, cho dù có Hoa Sơn che phủ cũng chỉ có thể ngăn trở được vùng thổ địa của sơn mạch này không đến nỗi bị cát hóa.

Nhạc Vũ lắc lắc đầu rời khỏi đỉnh núi, đi tới bên cạnh Chiến Tuyết, vẻ mặt phức tạp nhìn vào bên trong quang đồ.

- Đáng tiếc ngày núi này hoàn thành thật sự quá muộn, từ khi chư thần vẫn lạc, phương Tây đã bị rối loạn âm dương quá lâu. Canh kim lực nơi đây tàn khốc mãnh liệt, ngoại trừ hỏa khắc canh kim, ta chỉ có thể bảo tồn được thiên địa linh lực còn sót lại, sớm hay muộn đều sẽ bị bài xích, xu thế cát hóa không thể nghịch chuyển. Thủ đoạn của vị Đạo tổ kia thật sự tàn nhẫn, khiến người khác phải kinh hãi không ít!

Tiếp theo Nhạc Vũ lại nhìn về khí vận kim trụ của chính mình, có lẽ bởi vì có Tây Nhạc bảo vệ Trung Nguyên, xây dựng Hoa Sơn đoạt được công đức khí vận vẫn cao hơn Hằng Sơn.

Cửu Diệp Thất Thải Tử Kim Liên Hoa đã hóa thành thật thể phiêu phù trên đỉnh đầu hắn.

Nhạc Vũ đưa tay thăm dò, có thể tháo xuống khỏi kim trụ, mà trên liên hoa còn

có thể thấy được một đầu tiểu long dài chừng ba tấc đang nằm ngủ say bên trong nhụy hoa.

Lân vảy long giác cùng móng vuốt đều thật non mịn, giống như vừa sinh ra không lâu, đang ngủ thật ngon lành bên trong.

Nhạc Vũ khẽ cười nhẹ, hồn niệm tìm kiếm bên trong liên hoa, sau đó ánh mắt chợt chớp lên.

Số lượng liên diệp quả nhiên có chút liên hệ tới một thân thần thông của hắn.

Hắn còn chưa kịp thăm dò, đóa liên hoa đã hóa thành thất thải quang hà mang theo ấu long quay về bên trong khí vận kim trụ trên đỉnh đầu.

Chợt lóe ra kim liên chi ảnh, lại nhanh chóng tán đi không còn thấy bóng dáng.

Nhạc Vũ như có chút lĩnh ngộ cảnh tượng trước mắt.

- Thì ra là thế, Hồng Mông công đức chí bảo được thành tựu như vậy sao? Nghĩ đến Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng là tình huống như thế đi!

Kim liên tiêu tán, Nhạc Vũ cũng không tiếp tục quản tới, ngược lại nhìn qua Chiến Tuyết đang định nói chuyện, chỉ thấy xa xa có một đạo bạch sắc quang mang đang hướng chỗ hai người bay đến.

Nhạc Vũ nhướng mày lại chợt giãn ra, đợi khi bạch quang bay đến gần bên mới thấy ẩn hiện bên trong là một tiểu miêu, đang vẫy hai cánh, trên người tràn đầy canh kim linh vô tận.

- Bạch Hổ đạo huynh?

Chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra đầu thần thú chính là hóa thân của Bạch Hổ. Nhạc Vũ chỉ thoáng kinh dị liền hiểu được vị tinh quân hiện tại hiện thân tại đây là vì sự xuất hiện của Hoa Sơn.

Có được Tây Nhạc cố trấn canh kim linh phương Tây, cũng có thể giúp Bạch Hổ Tinh Cung giảm bớt áp lực ngưng tụ ra pháp thân.

- Thật sự xảo diệu! Vốn dự định đến gặp Dao Trì thánh mẫu mượn Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhưng hiện tại có đạo huynh ở đây cũng giống như nhau!

Tiếp lấy tiểu bạch miêu, Nhạc Vũ quay đầu chỉ thấy thần sắc Chiến Tuyết thần sắc thoáng thẫn thờ không nói một lời phi độn lên Diệu Pháp Đại La Thiên.

Nhạc Vũ không khỏi thở dài, hắn biết được tình hình của Chiến Tuyết cũng không phải vì từ biệt hắn mà buồn bã, mà là vì đại kiếp nạn của hắn sau trăm năm.

Người bên ngoài đều nghĩ hiện tại khí vận của hắn thịnh vượng, trước vô lượng kiếp xảy đến có thể bước lên Thiên Đế vị. Nhưng không biết nửa mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép đại đạo thiên địa đều được hắn sao chép vào bên trong Hỗn Độn đạo điển. Hồng Quân thoát ly cùng thiên địa, thiên địa sẽ tiêu giảm chiếu cố đến Nhạc Vũ, có thể thành đạo hay không, sống hay chết đều phải quyết định ở cuộc chiến trăm năm sau, chân chính tính ra thời gian còn lại của hắn thật sự không nhiều lắm.

Sau thoáng thương cảm, trong mắt Nhạc Vũ chợt hiện duệ mang.

Nguyên nhân chính là vì có vướng bận nên hắn mới có được ý chí chiến đấu bất khuất. Nguyên nhân chính là vì không bỏ xuống được nên hắn mới muốn trảm phá phong tỏa của thiên đạo. Hào khí lan tràn trong lồng ngực, Nhạc Vũ chợt cất tiếng cười ha ha, hướng phương bắc bay đi, đồng dạng trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng, chỉ lưu lại một chuỗi tiếng cười hùng hồn không ngừng vang vọng trong thiên không.

Một đường bay đi, chưa tới nửa ngày thời gian hắn đã về tới Bắc Nhạc Hằng Sơn. Giờ phút này phương bắc đế đình đã toàn bộ di chuyển lên Hằng Sơn, vào bên trong Cực Lạc Thiên. Đỉnh Các Linh sơn cũng chỉ còn lại một tòa thiên thành quy mô trung đẳng cùng một tòa hành cung.

Nhạc Vũ dùng linh nhãn nhìn vào bên trong Cực Lạc Thiên, chỉ thấy động thiên thế giới khổng lồ lại có tới bốn trăm vạn tiên tu hội tụ.

Binh tướng đóng quân bên ngoài động thiên cũng đạt tới hai ngàn ba trăm vạn. Đều thật gọn gàng ngăn nắp, trật tự chỉnh tề. Tuy là công lao của Hiên Viên Thu cùng Lục Áp đạo nhân, hơn phân nửa đều trên Linh Tiên cảnh, tinh duệ không kém hơn Thiên Đình. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhưng hiện tại đây là cực hạn mà phương bắc có thể gánh vác, nhưng chỉ trăm năm thời gian vùng quản hạt nhân khẩu do Bắc Nhạc đế đình quản lý có thể tăng lên tới năm trăm triệu đã là không sai.

- Lý Trường Canh, ngay cả vị này cũng đã tới sao?

Long nhãn tuần tra mọi nơi, khi nhìn thấy thân ảnh của một vị lão nhân tóc bạc, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên tia quái lạ, theo hắn suy diễn trước đó, Cửu Thiên Huyền Nữ bội phản về thần phục hắn là chuyện tất nhiên, nhưng vị Lý Trường Canh kia cũng chịu về thần phục là việc ngoài dự tính của hắn.

Cũng không phải vì hắn tính thiếu sót, mà vì từ đầu tới cuối hắn cũng không biết vị Lý Trường Canh này có quan hệ thế nào với Hạo Thiên. Suy ngẫm một lát Nhạc Vũ cũng có dự định gặp mặt người này một lần, vì vậy đi thẳng vào Cực Lạc Thiên, tiến thẳng Bạch Đế Cung xây dựng riêng cho hắn, người kia hắn không hiểu gốc gác, phải xem xét lại rồi nói sau.

Không chút âm thanh đi thẳng vào tận sâu trong hành cung, bên trong tẩm cung của hắn đã được bố trí một đại trận, ngoại trừ phòng hộ còn có thể che giấu khí tức, chỉ liếc mắt nhìn hắn đã nhận ra đại trận nơi này là bút tích của vị Nhân Hoàng kia.

Hồn niệm tản ra, trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vài phần tán thưởng. Đánh ra hơn chục Hồng Mông trận thạch, tựa như vẽ rồng điểm mắt, thoáng tu sửa lại tòa đại trận này.

Phát động pháp lực, mạnh mẽ phá vỡ không gian đem Ngao Tuệ, Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam đang ở bên trong động thiên triệu tới trước mặt.

Ban đầu ba nữ tử còn cảm thấy mờ mịt, sau đó vẻ mặt mừng rỡ, ngay sau đó vẻ mặt Ngao Tuệ cùng Liễu Nguyệt Như đều khẽ biến, mà sắc mặt Sơ Tam lại vô cùng tái nhợt.

Pháp lực Ngao Tuệ cao nhất, cũng khôi phục nhanh nhất, chỉ một lát sau khí tức đã khôi phục như thường, cười khổ một tiếng:

- Lần này phu quân trở về thật sự làm người ta vui mừng, khí vận lực thế này đúng là mạnh tới mức khó thể tưởng tượng!

Trong lòng Nhạc Vũ biết rõ phản ứng của ba nàng là bởi vì khí vận kim trụ của hắn từ khi kim liên thành hình tạo ra vô thượng chân long, tử kim đế khí cơ hồ đã hóa thành thực chất. Tu sĩ thậm chí không cần vận dụng linh nhãn là có thể xem rõ, mà đế khí uy áp cho dù là Ngao Tuệ cùng Nguyệt Như đã có Kim Tiên hồn ấn cũng phải chịu áp chế, mà Sơ Tam dĩ nhiên càng không sao chịu nổi. Đây là lý do mà khi hắn đi vào Cực Lạc Thiên lại không muốn gặp người, nếu dùng khí thế như vậy đi vào, chỉ sợ sẽ làm hầu hết tiên tu trong đế đình bị tổn thương không ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1328: Định Hải Khai Thiên

- Định Hải Thần Châu?

Ánh mắt Ngao Tuệ chợt sáng, nhìn chằm chằm vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu ngay trước người Nhạc Vũ.

Ngay sau đó khi Nhạc Vũ đem Lượng Thiên Xích triệu tới trước người, Ngao Tuệ lập tức có điều ngộ ra, vẻ mặt khẽ biến:

- Phu quân chuẩn bị mở Thần Châu thế giới?

Nhạc Vũ cười mà không đáp, chuyển mắt nhìn Liễu Nguyệt Như cùng Sơ Tam hai người nói:

- Lúc trước hai người không phải luôn kỳ quái ta làm thế nào mới có thể khiến hai người các ngươi đạt tới Hỗn Độn cảnh giới sao?

Lúc này Liễu Nguyệt Như cũng đã hiểu rõ ý của Nhạc Vũ, lập tức ánh mắt phát sáng, lộ ra vài phần chờ mong. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Nhạc Vũ vung tay lên đánh vài đạo linh quang vào hướng hư không.

Chỉ một lát sau, chỉ thấy từng đạo độn quang lục tục bay tới. Huyền Vũ Thanh Long, Lục Áp Nhai Tí đều đến, ngay cả Hiên Viên Thu cùng Quý Nguyên, nhóm người Ngao Phách cũng nghe tin chạy tới.

Bên trong tín phù có nói rõ, phàm là người nào đạt tới Đại La Kim Tiên cảnh giờ phút này đều tề tụ trong điện phủ.

Mấy người đi sau cũng không nói, tu vi bất quá là Đại La Kim Tiên, kiến thức có hạn, Mạnh Chương thần quân cùng Lục Áp dù sao cũng là nhất phương đại năng, vừa đi vào trong điện vẻ mặt chợt ngẩn ra, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Ngay sau đó liền cùng nhau hướng Nhạc Vũ chân tâm thật ý thi lễ:

- Đa tạ bệ hạ thành toàn! Lần này ân đức thụ đạo, thực sự muôn đời khó quên.

Huyền Vũ không thể nói chuyện, nhưng cũng hướng Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, vẻ mặt thật hưng phấn.

Nhạc Vũ cũng không hề cảm thấy có gì không ổn, chỉ thản nhiên nói:

- Cần gì như thế? Có các vị tương trợ, Nhạc Vũ mới có được hôm nay. Lần này khai thiên, chỉ là Nhạc Vũ làm chút hồi báo ân tình của các vị mà thôi…

Nhưng hắn vẫn thản nhiên nhận mọi người thi lễ, lại tiếp tục lẳng lặng chờ đợi.

Ước chừng hai khắc sau, một vị tử y đạo nhân bỗng dưng bước vào bên trong tẩm cung nơi này, khẽ cười nói:

- Mở Trung Thiên thế giới, bực kỳ tích này Tử Vân ta há có thể bỏ qua?

Sau Tử Vân là Ngọc Lăng Tiêu, đồng dạng cũng mạnh mẽ xuyên vào bên trong Hắc Đế Cung, tuy không nói một lời nhưng ánh mắt nhìn về phía Lượng Thiên Xích cùng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu lại vô cùng sáng rỡ.

Tiếp đó qua thêm nửa ngày thời gian, bên trong tẩm cung lại mơ hồ dao động, thân ảnh Trấn Nguyên Tử cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Sắc mặt hắn hơi trắng bệch, phảng phất như hao tổn hết pháp lực, vừa đi vào trong điện liền cười khổ một tiếng:

- Ba canh giờ từ Cực Nam chạy tới nơi đây, thực sự làm cho ta kiệt sức. Cũng may phương pháp xé rách thời không suốt mấy vạn năm qua cũng chưa từng giảm xuống…

Vừa nói tới đây bỗng nhiên ánh mắt Trấn Nguyên Tử cũng giống như mấy người khác, ngừng lại ngay trước hoàng sắc quang đoàn trước người Nhạc Vũ. Sau một thoáng ngây người, chợt cười khổ một tiếng:

- Nguyên nghĩ đem Địa Thư cho ngươi muộn, có thể bồi thường chút ân huệ lúc

trước của Hồng Vân đạo huynh. Cũng không ngờ hôm nay vẫn còn tiếp tục thiếu lại nhân quả. Có thể có cơ duyên tận mắt chứng kiến kỳ cảnh khai thiên, thực sự là chuyện may mắn của Trấn Nguyên Tử ta. Lần này nhờ ơn!

Dứt lời trực tiếp ngồi xuống một bên, hướng mấy vị Lục Áp Mạnh Chương cùng Huyền Vũ Bạch Hổ hơi gật nhẹ đầu, sau đó hai mắt nhắm nghiền lắng lặng nhập định.

Cũng không biết trải qua bao lâu, lại thêm một nam một nữ trước sau đi vào bên trong Hắc Đế Cung.

Mà nam tử kia cũng không cần nhìn kỹ tình hình, đã trực tiếp cúi người thi lễ:

- Minh phủ Cửu Hoa đa tạ bệ hạ thành toàn! Lần này nếu có thể thành tựu Thái Thượng hồn ấn, đều nhờ ơn bệ hạ!

Nữ tử đoan trang tú lệ, ước chừng ba mươi tuổi, chính là Tây Vương Mẫu, lúc này cũng vô cùng vui mừng:

- Lúc trước chỉ cho ngươi một ít tàn phiến của Côn Luân Kính mà thôi. Cũng không ngờ tới hôm nay lại đổi được cơ duyên lớn như vậy. Vân Dao thật sự vinh hạnh!

Lúc này Nhạc Vũ bỗng dưng trừng mắt:

- Hai trăm năm qua ân huệ của Vân Dao tỷ đối với ta đâu chỉ có Côn Luân Kính? Ân tình Cửu Hoa đạo hữu trấn áp Minh Hà cùng bảo hộ tại Nam Hải, Nhạc Vũ đã vô cùng cảm kích!

Theo lời nói của Nhạc Vũ mọi người trong điện cũng đã lục tục thức tỉnh, biết được người đã tề tụ đầy đủ, đã đến lúc Nhạc Vũ động thủ.

Mọi người đều mạnh mẽ trấn định mới không đem nỗi lòng hiện lên trên mặt.

Nhạc Vũ thoáng ngưng mày, nhìn vào hư không xa xa, trong mắt hiện lên tia lo lắng. Nhưng ngay sau đó trong lòng hơi có cảm ứng, trên mặt hiện lên ý mừng.

- Trở về vừa lúc!

Tiên thiên ngũ hành lực lượng phá vỡ thời không hàng rào, trực tiếp xé rách hư không đánh xuyên thời không thông đạo, đem một bóng người còn ngoài ức dặm mạnh mẽ nhiếp tới trước mắt.

Chính là Đằng Huyền, chỉ thoáng kinh hãi, đợi khi thấy Nhạc Vũ vẻ mặt mới vui mừng.

Nhạc Vũ sớm biết mọi người đã hết nhẫn nại, lập tức không nói chuyện, trực tiếp tế lên Lượng Thiên Xích lên trên một viên Định Hải Thần Châu, mỉm cười điểm tới.

Chỉ thấy bên trong lập tức hiện ra hoàng sắc quang hoa vô cùng tân. Một đoàn hành thổ linh lực cuộn trào như nước lập tức tràn đầy bên trong hành cung nơi này.

Đợi khi hoàng mang đại thịnh, thân ảnh Nhạc Vũ đã đi vào trong viên châu kia, mọi người còn lại cũng không chờ Nhạc Vũ thỉnh mời, liền tự hóa quang bay lên theo sát phía sau đi vào trong viên châu.

Chỉ có Bạch Hổ trong mắt hiện lên vài phần do dự, trong nhóm người nơi này, chỉ có quan hệ giữa hắn cùng Nhạc Vũ đơn giản nhất, ngoại trừ vài chục năm trước từng dẫn động tinh lực tương trợ, cũng không còn nhân tình gì kết giao.

Mắt nhìn Huyền Vũ Thanh Long đều lục tục đi vào, trong mắt Bạch Hổ không khỏi hiện lên vẻ mất mát.

Lúc này bên tai nghe được một tiếng cười khẽ của Nhạc Vũ:

- Bạch Hổ đạo huynh, cứ tiến vào đi. Sau khi mở Định Hải Thần Châu, Nhạc Vũ còn muốn đến Tây Cực một chuyến, khi đó còn phải nhờ vào lực lượng của đạo huynh giúp đỡ. Trung Thiên thế giới rốt cục cũng không bằng hồng hoang khai thiên chân chính, chỉ xem như Nhạc Vũ đưa trước thù lao vậy…

Trong đồng tử Bạch Hổ lập tức lóe quang mang, không còn do dự nhảy vào bên trong viên Định Hải Thần Châu.

Chỉ thấy bên trong đều là một mảnh hoàng mang, vô cùng dày trọng tràn ngập không gian.

Nhạc Vũ đang đứng ngay trung ương Định Hải Thần Châu, chỉ đợi mọi người tề tụ mới mở bộ ngũ sắc kiếm trận ngay bên cạnh.

Trận đồ mở ra đặt dưới chân, năm thanh kiếm khí uốn lượn quanh người, kiếm khí sắc bén bá tuyệt, trận đồ khổng lồ sâm nghiêm.

Đều là Hồng Mông Khí, khí tức bức người!

Theo sát phía sau là Hà Đồ Lạc Thư lúc lên lúc xuống, triển khai Tiên Hậu Thiên Bát Quái trận đồ, dần dần khuếch trương.

Trên làm Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, dưới là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Đem kiếm trận thúc giục khởi động, khí tức bức người, một thân pháp lực của Nhạc Vũ cũng được hai tòa đại trận gia trì kéo lên mấy lần!

Mấy người Trấn Nguyên Tử đều đứng bên cạnh Nhạc Vũ, vừa xem thi pháp vừa có thể hỗ trợ, mà nhóm người Ngao Tuệ đều đứng ở một bên.

Nhưng lúc này sắc mặt họ đều tái nhợt, hơi thở cứng ngắc, toàn bộ ánh mắt đều ngây người nhìn về hướng Nhạc Vũ.

Khí tức kia mơ hồ tiếp cận Thánh Nhân oai! Mượn dùng đại trận cùng thân phận đứng đầu Định Hải Thần Châu, Nhạc Vũ đã không chút khoan nhượng đem một thân pháp lực của mình mạnh mẽ thúc giục lên tiếp cận Thánh Nhân cảnh giới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1329: Tái diễn Hồng Mông

Ba tòa đại trận khuếch trương tới mức tận cùng, che kín cả không gian Định Hải Thần Châu.

Trong mắt Nhạc Vũ lóe lên tia kiếm ý, ẩn hiện lôi đình!

- Linh quyển!

Khẽ quát một tiếng, chấn động thế giới, chỉ thấy kiếm quang nhấp nháy, càn quét lướt qua thổ hoàng sắc thế giới.

Lại đem thổ hệ linh lực nùng dày mạnh mẽ cuốn động, dần dần giống như lốc xoáy quay chung quanh Nhạc Vũ, xoay tròn với tốc độ cao.

Mà mọi người nơi đây cho dù là Trấn Nguyên Tử đã thông hiểu Địa Thư thật thấu đáo nhưng vẻ mặt đều hiện rõ ngưng trọng.

Thủ đoạn như vậy so với chính hắn cũng không kém mảy may, thậm chí còn muốn vượt hơn!

Theo sát phía sau ở trên không trung, Nhạc Vũ lại khẽ quát một tiếng.

- Hồng Mông!

Trong lời nói ẩn hàm đạo lực, miệng ra thành sấm, một loại hồn niệm huyễn hoặc khó hiểu nối thẳng thiên địa bổn nguyên.

Ngay sau đó ở trung ương lốc xoáy phảng phất như có một cánh cửa được mở ra, đem vô số ngũ hành linh lực hút nhiếp tới, lập tức tràn ngập cả thế giới Định Hải Thần Châu.

Đến lúc này trong mắt mọi người mới có chút thả lỏng.

Ngũ hành năng lực, thổ ở chính trung, chính là gốc rễ của kim mộc thủy hỏa.

Vì vậy bên trong linh châu ngũ hành chí bảo, chỉ có Định Hải Thần Châu mới có thể mở ra Trung Thiên thế giới!

Nhưng phương pháp này phải có một điều kiện tiên quyết, chính là phải có được thổ nguyên trí lực dẫn động ngũ hành. Trong quá trình mở ra Trung Thiên thế giới, đây là bước khó nhất, sau khi hoàn thành mới có thể chân chính khai thiên.

Sau thoáng thoải mái trong mắt mọi người lại trở nên chuyên chú nhìn từng động tác của Nhạc Vũ.

Hồn niệm mở ra thể hội tất cả biến hóa của Định Hải Thần Châu.

Ngũ hành linh lực trải rộng khắp viên châu, dần dần cùng thổ linh lực đạt tới mức cân đối.

Bên trong vòng xoáy khổng lồ rõ ràng ẩn hiện tử mang, trong lúc mơ hồ còn mang theo vài phần khí tức Hồng Mông.

Lập tức dẫn động Lục Áp lẫn Trấn Nguyên Tử, khuôn mặt ai cũng có chút dao động, tuy biết rõ thứ kia thực sự không phải Hồng Mông Tử Khí chân chính nhưng trong lòng vẫn tâm động không thôi.

Giờ phút này cả thế giới trong viên châu đã tràn ngập ngũ sắc linh quang, cùng xen lẫn vào bên trong lốc xoáy, theo Ngũ Hành kiếm trận của Nhạc Vũ cấp tốc xoay tròn, dần dần tan ra thành một thể.

Mà lốc xoáy cũng dần dần chuyển thành màu xám đậm. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

- Đây là Hồng Mông chi sơ!

Mạnh Chương thần quân bỗng dưng chà xát hai tay, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn. Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh lập tức ném ra Địa Thư, mở sách ra, lập tức một đoàn linh quang chiếu rọi khắp bốn phía, sáng rực cả thế giới trong châu, mà bên trong sách cũng hiện ra vô số phù văn.

Khi linh quang màu xám cuốn qua đi, cả lốc xoáy cũng dần dần khôi phục lại

bình tĩnh. Tựa như một đám mây hình tròn, độ dày bất đồng, chồng chất khắp chung quanh.

Lúc này Nhạc Vũ cũng đã cạn kiệt chân lực, nhắm chặt hai mắt đứng giữa hư không. Điều tức lại khí mạch toàn thân khôi phục Ngũ Hành pháp lực tiêu hao hầu như không còn.

Lúc này bên ngoài viên châu, lại có vài đạo ý niệm dao động lục tục truyền tới. Ngay sau đó có hai đạo vô sắc quang hoa trước sau xuyên vào thế giới trong châu, chính là một nam một nữ.

Dung nhan tương tự nhau tới bảy phần, vẻ mặt nam tử xem như trầm tĩnh, tuy kinh dị nhưng vẫn không bày tỏ trên mặt mình.

Nữ tử lại vui mừng cười to:

- Tới sớm thật không bằng tới xảo. Lại có thể thật sự là tái diễn Hồng Mông, Bàn Cổ khai thiên! Lần này thực sự là kiếm lớn…

Mọi người trong châu đều nghe tiếng nhìn qua, Lục Áp Mạnh Chương, Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu trong ánh mắt đều mang theo vẻ cảnh cáo. Một lúc sau mới thu liễm ý niệm hỗ trợ quan chiếu Hồng Mông chi sơ, cũng không tiếp tục chú ý tới nàng.

Khổng Kỳ cũng biết bản thân mình lỗ mãng, xấu hổ cười, trong mắt đã chăm chú tới trên người Ngọc Lăng Tiêu, ánh mắt hơi đổi, lập tức độn qua bên cạnh ngồi xuống, mặt đầy hớn hở, vô cùng thân mật.

Sắc mặt Khổng Dật không khỏi trắng bệch, đầy vẻ xấu hổ bất đắc dĩ, hận không đào một cái động tự mình chui vào lẩn trốn.

Cũng may trong thời khắc này cũng không có người nào đi chú ý, mọi người đều tự nhập định, thần niệm minh minh. Khổng Dật trực tiếp phát ra một đạo pháp lực đem Khổng Kỳ mạnh mẽ kéo về bên cạnh, tiếp theo cũng như mọi người ngồi xếp bằng trong hư không.

Khổng Kỳ không chút tình nguyện nhưng cũng không giãy dụa, dần dần vẻ mặt biến thành ngưng trọng tựa như pho tượng không còn chút diễn cảm.

Hai người tới được một lát, lại có người xuyên không đi tới, không chút trở ngại thẳng vào bên trong Định Hải Thần Châu.

Lần này là ba nam một nữ, trên người mặc đế bào, đầu đội tử kim quan.

Mơ hồ lấy nữ tử kia cầm đầu, khí tức mạnh mẽ ngang ngửa Trấn Nguyên Tử.

Ngoại trừ nữ tử, ba người còn lại đều hướng chỗ Nhạc Vũ ngay trung ương mỉm cười thi lễ.

Thấy hồn niệm của Nhạc Vũ đang nhập định không có động tĩnh gì cũng không lưu ý, đều tự mình tuyển chọn một chỗ tới gần Nhạc Vũ cùng ngồi xuống.

Theo bốn người đã đến, rốt cục Nhạc Vũ lại có động tác. Vô số ngũ hành pháp lực phát ra bên ngoài cơ thể, họa xuất trong hư không ngưng tụ ra một nhóm đạo phù đánh ra khắp bốn phương tám hướng.

Vô Ảnh Kiếm cùng ba tòa đại trận lại tiếp tục cuốn động quấy khắp bốn phương!

- Hỗn Độn!

Chỉ trong chốc lát bên trong linh châu, vô số khí đoàn màu xám đều được đạo phù kích thích chuyển sang ngũ sắc quang hoa.

Giờ phút này mọi người cũng không có gì, mà Khổng Dật Khổng Kỳ trong mắt đều lóe ra thần quang.

- Hỗn Độn Khí!

Khắp thế giới trong châu đều tràn ngập ngũ sắc linh quang, tuy không phải Hỗn Độn Khí chân chính nhưng khí tức lại tương tự tới cực điểm.

Trong đó cũng không thiếu Hỗn Độn quang mang chân chính trộn lẫn bên trong.

Dù là người có tâm tình không màng danh lợi, không tranh sự đời như Thần Nông giờ phút này cũng không khỏi mở to hai mắt.

Nhưng ai ai cũng mạnh mẽ đè nén không ra tay xen vào.

Nhạc Vũ lại tiếp tục giẫm mạnh một bước tới trước!

- Huyền Hoàng!

Cơ hồ toàn bộ không gian đều run lên kịch liệt, mà ngũ sắc linh quang cũng tùy theo chuyển biến.

Chuyển sang hồng hoàng nhị sắc quang mang, sau đó lấy thổ linh làm chủ yếu, kiêm theo kim mộc thủy hỏa, thổ linh lại lấy thủy hỏa làm trụ, đồng dạng tận hiển ngũ hành.

Giờ phút này thật giống như một bức Thái Cực Đồ lập thể đang tuần hoàn cuốn động bên trong châu, nhìn qua như phân biệt rõ ràng nhưng lại như một thể.

Thế giới trong châu cũng bắt đầu phát sinh nhiều loại pháp tắc, từng chút một hình thành thế giới trong không gian nơi đây.

Hậu Thổ vươn người đứng lên, vẻ mặt chuyên chú bình tĩnh quan sát, có chút bất tri bất giác chợt ngừng thở, mà giờ khắc này mọi người cũng tập trung tinh thần, nhịp tim dồn dập không thôi.

Ai cũng biết được giờ phút này là mấu chốt nhất, hồng hoàng khí đoàn chân chính hòa hợp thành một thể.

Nhạc Vũ lại quát lớn một tiếng, miệng phun chân ngôn.

- Kiếm Tụ!

Năm thanh Hồng Mông kiếm khí cùng trận đồ ngay tiếp theo cùng nhau hóa quang bay lên, tụ tập trong tay Nhạc Vũ, biến ảo thành một thanh ngũ sắc kiếm khí cực lớn.

Hồng Mông kiếm ý lẫm nhiên bừng bừng, cùng Tổ Long oai hỗn hợp vào nhau, áp bách khắp từng ngõ ngách bên trong viên châu.

Mặc dù nhóm người Ngao Tuệ đứng cách xa nhất cũng không chịu nổi, sắc mặt tái nhợt, miệng rướm máu tươi.

Thế kiếm kia chỉ tích súc trong chốc lát đã lên tới đỉnh, Đại Ngũ Hành Âm

Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Quyết, Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp, Cửu Chuyển Huyền Công, các môn vô thượng thần thông toàn bộ được tế lên, chín đầu cự long mười tám trảo xoay quanh trên thân kiếm, kiếm ý cuồn cuộn!

- Khai Thiên!

Một tiếng quát giận dữ, ngay sau đó thế giới Hỗn Độn liền bị một đạo kiếm quang tường tuyệt bá luyệt tột đỉnh tràn ngập không gian!

Lập tức quét ngang, chiếu sáng thế giới! Những nơi mũi nhọn đi qua, toàn bộ mọi thứ đều hủy diệt!

Kể cả một khối huyền hoàng khí tạo thành hỗn nguyên nhất thể cũng bị mạnh mẽ chém ra!

Hồng sắc khí đoàn dần dần nổi lên, hóa thành một mảnh thanh khí, mà khí vụ màu vàng nhanh chóng trầm xuống càng lúc càng ngưng tụ.

Chỉ trong một chốc, vô số thiên địa pháp tắc đều được tạo dựng trên hư không.

- Khai Thiên Kiếm!

Nhóm người Trấn Nguyên Tử đều hít sâu một hơi.

Nhạc Vũ dùng Hồng Mông kiếm khí trong tay thay thế Bàn Cổ Phủ, khí thế một khắc này mặc dù so sánh cùng Thánh Nhân cũng là ngang nhau!

Chỉ trong chớp mắt phảng phất như trông thấy Hình Thiên sống lại!

Chỉ sau thoáng kinh dị, ngay sau đó ý niệm của mọi người đã bị những pháp tắc sinh ra sau khi Hồng Mông khai mở hoàn toàn hấp dẫn.

Giờ phút này khí tức của Nhạc Vũ cũng suy yếu tới cực hạn.

Hắn đem Huyền Hoàng Khí chém ra cơ hồ đã rút hết toàn bộ lực lượng của chính hắn.

Cuối cùng hắn cũng lĩnh hội vì sao ngày trước khi Bàn Cổ khai thiên lại phải lập

tức thân vẫn.

Hắn mở Trung Thiên thế giới vẫn còn chưa đạt tới một phần vạn của hồng hoang, nhưng cũng đã khiến cho hắn cơ hồ suy giảm tới bổn nguyên.

Như vậy có thể biết gian nan bên trong là thế nào.

Dù cho có một ngày hắn chân chính dĩ lực chứng đạo, tiêu dao thế gian, chỉ sợ vẫn còn kém Bàn Cổ thật xa.

Nhưng giờ phút này trong nội tâm của hắn càng thêm hưng phấn! Hận không thể lớn tiếng gào thét phát tiết tháo ra khoái ý trong lòng mình. Tự mình khai thiên, thành tựu lần này của hắn cần xa xa vượt qua toàn bộ Hỗn Độn Kim Tiên đang có mặt bên trong Định Hải Thần Châu.

Mặc dù là Hậu Thổ cũng xa xa không sánh kịp hắn.

Toàn bộ thiên địa pháp tắc, toàn bộ bổn nguyên đại đạo đều ghi khắc trong tâm.

Bản sao nửa phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, huyền bí cả hồng hoang cơ hồ hoàn toàn hiển lộ trước mắt.

- Chí thánh chí minh!

Long đồng mở ra, trước mắt chính là vô số pháp tắc hình thành thế giới, vẫn không có quá nhiều biến hóa nhưng lại rõ ràng thâm nhập thông hiểu càng sâu sắc hơn.

Trong lòng Nhạc Vũ thật vui vẻ, hắn biết được trình độ trận phù của mình đã đạt tới cảnh giới chí minh chí thánh!

Chẳng thể trách Nhiên Đăng đạo nhân kia lại mưu cầu khổ tâm chuẩn bị đoạt lấy Định Hải Thần Châu đến như vậy.

Nỗi lòng chấn động thật lâu chưa bình ổn, trong mắt Nhạc Vũ sau một lúc lâu mới khôi phục trong sáng.

Lấy ra vài giọt Tam Giới Chân Tuyền hút vào bên trong ấn đường, đợi khi khí cơ quanh thân khôi phục Nhạc Vũ lại đem Trấn Thế Chung cùng Trấn Thiên Tỳ lục

tục ném ra.

Hai kiện chí bảo đều tự đem hai phần khí đoàn vừa phân cách tự mình trấn áp!

Cuối cùng lại là Lượng Thiên Xích vắt ngang bầu trời.

- Lượng Thiên!

Hai luồng khí đoàn bắt đầu duỗi thân, ngọc thước cũng duỗi dài ra đội lên hai luồng khí đoàn giãn ra xa nhau, dần dần kéo tới một ngàn vạn trượng.

Khiến hai luồng khí đoàn hoàn toàn chia lìa, một hóa thiên, ngưng tụ!

Lúc sau Lượng Thiên Xích tiếp tục duỗi ra, lần này như không hề có chừng mực, cho đến khi đem không gian của thế giới này mạnh mẽ chống đỡ tới một trăm ức dặm mới dừng lại.

Ngay sau đó nam bắc duỗi ra tới trăm ức dặm.

Đợi khi mảnh không gian nơi này hình thành, hoàn toàn củng cố Nhạc Vũ mới đem Lượng Thiên Xích thu hồi vào trong tay.

Mắt nhìn bốn phía, khóe môi Nhạc Vũ không khỏi ẩn chứa ý cười, cũng chỉ có vật này mới có thể đem Trung Thiên thế giới mở ra được lớn nhất.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn vô cùng ngưng trọn, một Trung Thiên thế giới đầy đủ cho dù là có pháp tắc cũng cần có thời gian hình thành.

Mà hiện giờ thế giới mới mở không lâu vẫn chỉ mới chế tạo ra được căn cơ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1330: Chỗ tị nạn

Nhạc Vũ ngồi xếp bằng giữa hư không, trong hồn niệm chậm rãi chảy xuôi từng nhóm phù văn, pháp lực đại đạo tựa như dòng suối chầm chậm trôi qua.

Bên trong kinh mạch khắp toàn thân cơ hồ không còn nửa phần chân khí, thân thể hắn cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng tận sâu trong thần hồn lại cảm thấy vô cùng vui mừng khoan khoái.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu muốn mở Trung Thiên thế giới cũng có ba mươi sáu lần cơ hội!

Ngoại trừ ngày đầu tiên, ước chừng dùng thêm ba mươi sáu ngày mới hoàn thành, những thần châu còn lại chỉ dùng không đến mười ngày.

Mỗi một lần khai thiên tích địa tình hình đều là khác nhau, mỗi một lần tái diễn Hồng Mông Nhạc Vũ đều có được thu hoạch.

Đem đại đạo hình thành Trung Thiên thế giới đều ghi khắc thật sâu vào bên trong hồn niệm, sẽ không bao giờ lãng quên đi.

Hiệu quả so với nghiên cứu Tạo Hóa Ngọc Điệp còn tốt hơn vài phần.

Đem một tổ thiên địa đại đạo cuối cùng suy diễn phân tích thêm lần nữa, lại ở trên hư không ngưng tụ các loại đạo phù linh trận để nghiệm chứng, thẳng đến khi cảm giác mình đã có thể sử dụng tùy tâm, Nhạc Vũ mới dừng lại động tác mỉm cười đứng dậy.

Nhìn ra khắp bốn phía xa xa, chỉ thấy bên trong thế giới rộng lớn ngoại trừ mấy người ít ỏi, đã không còn gì khác.

Mặc dù địa thủy hỏa phong đều được Nhạc Vũ dùng thần thông định trụ, nhưng muốn sinh trưởng sinh linh trừ phi giống như Diễn Thiên Châu, nếu không chỉ đành chờ hơn mười vạn năm sau thế giới này mới có thể tự mình diễn biến.

Mà giờ khắc này ở đối diện Nhạc Vũ chỉ có Hậu Thổ cùng Liễu Như Nguyệt mà thôi, hai người vẫn nhắm mắt nhập định tìm hiểu đạo cơ.

Hậu Thổ thì không nói tới, Liễu Nguyệt Như thật sự làm người phải sợ hãi than thở, cũng thực sự làm hắn cảm thấy thật vui mừng.

Tư chất cá nhân khác nhau, lần này lĩnh ngộ khi Nhạc Vũ khai thiên tích địa cũng khác nhau.

Liên tục ba mươi sáu lần khai thiên, với ngộ tính như Hiên Viên Thu cùng Quý Nguyên cũng chỉ chống được tới lần thứ mười sáu, sau đó không thể không rời khỏi Định Hải Thần Châu.

Như Ngao Tuệ cùng Sơ Tam tuy tu vi kém hơn một chút, nhưng cũng tới lần hai mươi sáu thì phải bất đắc dĩ rời đi.

Ngao Phách cùng Nhai Tí cũng chống đỡ được tới lần hai mươi bảy, nhưng về sau chỉ thường ngủ gật, lần này lĩnh ngộ cũng không rõ ràng.

Mấy vị Chuẩn Thánh nhân vật còn lại cũng đều lưu được tới lần khai thiên cuối cùng của Nhạc Vũ, sau đó lục tục rời khỏi để bế quan.

Bản thân Nhạc Vũ cũng có cảm giác lần này đoạt được không thua gì lúc hắn hiểu được tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên khác hoặc thu hoạch không bằng hắn, muốn hoàn toàn tiêu hóa hấp thu cũng cần thời gian nhất định củng cố tĩnh tu mới thông suốt.

Dù là người như Trấn Nguyên Tử từ khi hồng hoang mở ra, là thượng cổ đại năng đã tu hành nhiều năm cũng không ngoại lệ.

Thậm chí Tử Vân cùng Ngọc Lăng Tiêu là những nhân tài tuyệt đỉnh cũng không kịp chào hỏi hắn đã trực tiếp phá không rời đi.

Dù sao cũng không thể sánh bằng người tự tay khai thiên như Nhạc Vũ đối với đại đạo pháp tắc thể ngộ càng thêm trực quan, cũng càng có thể thông hiểu thật nhiều đạo lý.

Nhưng ở trong nhóm người này, Liễu Nguyệt Như lại có thể từ đầu đến cuối ương ngạnh chống đớ, tựa hồ cũng không cần phải cố hết sức, thực sự khiến người cảm thấy kinh dị.

Nhạc Vũ tự hỏi hắn đã đem ngộ tính tư chất của nữ đệ tử này tận lực đánh giá rất cao, nhưng hôm nay biểu hiện của Liễu Nguyệt Như thật làm hắn khiếp sợ, đánh giá về nữ đệ tử này ở trong lòng hắn càng tăng lên một cấp bậc.

- Bên trong chư nữ, nếu bàn về tư chất tu hành là ngang nhau. Nhưng luận ngộ tính phải lấy Liễu Nguyệt Như làm đầu, Chiến Tuyết kế tiếp. Mà như Ngao Tuệ, Sơ Tam cùng Đằng Huyền mới tiếp theo, nói không chừng ngoại trừ Chiến Tuyết, sau trăm năm Nguyệt Như cũng có thể bước lên Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong…

Trong đầu vừa xẹt qua ý niệm này, Nhạc Vũ lập tức gạt bỏ đi, cho dù có Thiên Ý Phủ có thể làm thời gian trăm năm hóa thành vạn năm, nhưng nỗi chờ mong kia vẫn có chút không được thực tế.

Lại nghĩ tới một mình Chiến Tuyết muốn đến Diệu Pháp Đại La Thiên chuẩn bị thành lập Câu Trần đế cung, Nhạc Vũ không khỏi khẽ lắc đầu.

Đáng tiếc lần này Chiến Tuyết lại đi vắng, lần trước nàng hấp thu hai viên thần tinh cũng chưa hoàn toàn dung hợp, căn cơ không ổn thật sự không thể tiếp tục tăng thêm gánh nặng, vì vậy không thể cùng đến.

Nếu không nhất định nàng cũng sẽ không kém cỏi hơn Nguyệt Như bao nhiêu, nói không chừng qua lần này liền có thể bước lên Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới.

Sau khi Nhạc Vũ đứng dậy, Hậu Thổ cũng từ trong nhập định dần dần thức tỉnh. Mà sau khi thần trí nàng khôi phục, ngay lập tức thốt lời tán thưởng.

- Bộ Định Hải Thần Châu này nếu rơi vào trong tay Nhiên Đăng thật là chân chính phung phí của trời. Lấy Phật lực cùng tín ngưỡng chúng sinh làm pháp, làm sao có thể được như ngươi trực tiếp lấy Hồng Mông kiếm khai thiên tích địa, tái diễn hồng hoang? Nhưng thế gian này người có thể làm tới bước này ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân, cũng chỉ có người nắm giữ Hồng Mông kiếm khí như Vũ đệ ngươi…

Nhạc Vũ nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu được rõ ràng, bộ Định Hải Thần Châu này ở trong tay hắn nhưng nếu ở trong tay Thánh Nhân mới có thể chân chính thể hiện được hết tác dụng của nó.

Cho dù là hắn ra tay nhưng cũng chỉ mạnh hơn Nhiên Đăng được một chút mà thôi. Nếu do Nguyên Thủy ra tay, thế giới trong viên châu mở ra một trăm bốn mươi ức dặm tuyệt không vấn đề. Thậm chí phẩm chất của Trung Thiên thế giới cũng có thể tăng lên nhất phẩm.

Nếu đem so sánh Nhạc Vũ thật xa xa không bằng.

Trong lòng dù tiếc nuối nhưng hắn cũng không quá mức rối rắm. Nhạc Vũ liếc mắt đánh giá Hậu Thổ, sau đó tinh mang chớp lên:

- Ngoại lực công đức đều viên mãn. Một thân nguyên lực cũng đạt tới đỉnh, tỷ tỷ chuẩn bị khi nào chứng thánh?

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, hơi lắc đầu nói:

- Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu giúp ích cho ta rất nhiều, ước chừng giảm bớt vạn năm thời gian. Nhưng muốn chứng thánh còn kém không ít!

Nói tới đây trong mắt Hậu Thổ mang theo ý cười nhìn qua Nhạc Vũ:

- Vũ đệ muốn đem Tạo Hóa Ngọc Điệp cho ta mượn tìm hiểu sao? Theo ta tính ra nếu có vật ấy có thể tiếp tục giảm bớt một vạn hai ngàn năm thời gian. Nhưng nếu bước ra bước cuối cùng này, dùng nguyên lực chứng thánh vẫn còn có chút chênh lệch…

Nhạc Vũ cũng không trả lời, trực tiếp vung lên tay áo, pháp lực cuốn ra đem Hậu Thổ cùng Liễu Nguyệt Như mạnh mẽ kéo vào bên trong thế giới Diễn Thiên Châu.

Hậu Thổ đã sớm suy đoán trong tay Nhạc Vũ nhất định có được một kiện pháp bảo không gian có thể di động như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nhưng nơi này cũng chỉ là lần đầu tiên mới đến, tò mò quan sát chung quanh một phen, sau đó nàng chợt hừ nhẹ một tiếng.

- Tuyết nhi kia của ngươi đúng thật là hảo phúc khí. Chỉ cần đời này bất diệt, liền có thể bài vị vĩnh tồn, vô luận gặp phải sát kiếp nào cũng không bị tổn hại căn bản. Đã có thể gác cao gối không lo…

Ngay sau đó nàng lại âm thầm cảm thấy kỳ quái, cũng không biết thế giới nơi này dựa vào loại linh bảo thế nào mới thành tựu.

Một tòa động thiên đứng đầu, diện tích hai trăm ức dặm, linh lực cơ hồ không thua tiên giới, so sánh với Định Hải Thần Châu là chí thánh linh bảo còn hơn vài lần.

- Nếu như tỷ tỷ nguyện ý, có thể ở trong này mở địa phủ! Tiểu đệ nhất định sẽ hỗ trợ…

Nhạc Vũ cười khổ một tiếng, lập tức thu liễm tâm thần, dùng pháp lực cuốn ra thật cẩn thận đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu kéo vào bên trong Diễn Thiên Châu.

Không giống với lúc trước, giờ phút này bên trong Định Hải Thần Châu đều có thế giới khổng lồ đều được mở ra, lẫn nhau sẽ bị quấy nhiễu thời không, nếu như vô ý sẽ tạo ra hậu quả hủy diệt.

Hai kiện chí bảo đương nhiên sẽ không bị việc gì, nhưng sinh linh bên trong Diễn Thiên Châu nhất định sẽ bị diệt sạch hầu hết.

Vì vậy lấy thần thông hạo hãn hiện tại của Nhạc Vũ cũng cần phải thật cẩn thận.

Hậu Thổ nghe vậy vô cùng vui mừng, hiện giờ một thân đạo cơ của nàng mặc dù dựa vào nguyên lực công đức mà tồn tại, cho dù nơi phát ra tín ngưỡng toàn bộ bị chặt đứt, tín đồ bị tiêu diệt hoàn toàn cũng sẽ không gặp phải cảnh thân vẫn.

Nhưng nếu như có thể ở nơi này có thêm đường lui, tích trữ tín đồ cũng là việc đại thiện.

Khi trông thấy Nhạc Vũ đem ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu dẫn vào bên trong thế giới này, quay chung quanh bổn nguyên nơi đây, tuần hoàn chuyển động, vô số thời không linh lực hưởng ứng dâng trào, pháp tắc cộng hưởng, linh mạch dùng chung, khiến phiến Trung Thiên thế giới rõ ràng tiếp tục khuếch trương thêm năm mươi ức dặm, mà bên trong thế giới của ba mươi sáu viên

Định Hải Thần Châu cũng được tăng lên, vẻ mặt Hậu Thổ cũng dần dần chuyển sang ngưng trọng, vẻ mừng rỡ cũng biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại nét kinh dị cùng khó hiểu.

Sau một lát nàng bỗng dưng có điều ngộ ra, trong lồng ngực cảm thấy kinh hãi lẫn hồi hộp:

- Thế giới này lại không phải trong hồng hoang! Là nơi tị nạn, một thiên địa khác, làm sao có thể? Ngươi mở Định Hải Thần Châu chính là vì thế giới này!

Nàng nói chuyện có chút lộn xộn, nhiều danh từ hỗn hợp một chỗ khiến người thật khó hiểu ý tứ.

Nhưng Nhạc Vũ lại nghe hiểu được, trong mắt chứa ý cười, lời nói của Hậu Thổ là muốn nói phiến thế giới Diễn Thiên Châu vốn là một thế giới riêng biệt, là song hành cùng thế giới hồng hoang!

Trước kia gặp qua vô số tiểu thiên thế giới, như Thiên Nguyên Giới, Thiên Huyền Giới, thậm chí như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, dù là thế giới tách riêng như lại không phải thực sự là một tồn tại riêng biệt như Diễn Thiên Châu.

Mà do bổn nguyên hồng hoang tách riêng ra, dựa vào bổn nguyên trung tâm pháp tắc duy trì.

Chỉ riêng Diễn Thiên Châu khác hẳn, là một thế giới chân chính không hề phụ thuộc vào bổn nguyên hồng hoang mà tồn tại!

Về phần "nơi tị nạn", lại có thể đủ cho người suy nghĩ sâu xa.

- Nếu như vậy mặc dù hồng hoang có bị phá nát tiểu đệ cũng có thể thoải mái thoát ly, tuy không đạt tới thân thể Thánh Nhân nhưng thọ nguyên cũng có thể vượt qua hạn chế của thế giới này.

Hậu Thổ nói đến đây hít sâu một hơi, nỗ lực áp chế nỗi lòng:

- Chẳng thể trách bệ hạ rất ít nhắc tới thế giới nơi đây. Nếu như bị mấy vị Thánh Nhân kia biết được, chỉ sợ sẽ lập tức khởi sinh một trận huyết chiến, cho dù hồng hoang nứt vụn cũng sẽ không tiếc! Có được vật này, cũng đủ thống lĩnh hồng hoang vạn tiên thần phục…

Lời vừa nói ra vẻ mặt Hậu Thổ cũng chợt mê mang, nàng không biết Nhạc Vũ rốt cục làm sao làm được điều này.

Nếu lấy linh vật của thế giới này làm cơ sở hình thành thế giới, làm sao có thể đoạn tuyệt liên hệ với bổn nguyên hồng hoang đây?

Nhạc Vũ cũng không hề phát giác ý nghĩ của nàng, vẫn đang chuyên tâm việc khác.

Sau khi ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đi vào thế giới Diễn Thiên Châu, lại tiếp tục biến hóa. Một nửa bên trong trầm xuống dưới lòng đất hóa thành Cửu U.

Một nửa khác ẩn trên bầu trời, hóa thành mười tám tầng thế giới.

Làm xong tất cả chuyện này, Nhạc Vũ thu hồi pháp lực quanh người khẽ cười nói:

- Một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp còn chưa đủ để tỷ tỷ chứng thánh thành đạo, nếu thêm vật này thì thế nào?

Bàn tay phải vừa lật, trên tay hiện ra một quyển tử kim đạo điển.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1331: Ngộ tính kinh người

- Hỗn Độn đạo điển? Đây là vật gì?

Hậu Thổ tùy ý liếc mắt nhìn vật trong tay Nhạc Vũ, chỉ chốc lát liền cảm thấy trái tim mình nhảy mạnh một trận vô cùng dữ dội, cảm giác hoảng hốt trước đó chưa từng có.

Chỉ là một quyển sách mà thôi nhưng khí tức đã không thua kém gì chí thánh linh bảo.

Càng làm cho người nhìn chăm chứ chính là cơ hội đại đạo loáng thoáng bên trong quyển sách kia.

Nhạc Vũ chậm rãi đem linh xu toái phiến do thi thể Nhiên Đăng chuyển hóa đưa ra trong tay.

Toàn bộ đem nghiền nát kết hợp với phương pháp tạo giấy trong nhân thế bổ túc vào bên trong Hỗn Độn đạo điển, vừa nhập vào bên trong liền bị vô số phù văn che kín.

Tổng cộng hóa thành ba ngàn năm trăm trang, chỉ điền hơn một nửa liền khiến quyển đạo điển như muốn hỏng mất.

Bộ phận còn lại Nhạc Vũ tiện tay thu hồi, loại giấy này là tài liệu đạo phù tuyệt đỉnh trên thế gian, không thể lãng phí.

Hậu Thổ ở bên cạnh ngơ ngẩn nhìn, thẳng qua hồi lâu bỗng dưng đồng tử co rụt lại, tỉnh táo hỏi:

- Hỗn Độn đạo điển chính là sao chép từ mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia? Vũ đệ ngươi có thể dưới ánh mắt bọn hắn chế thành hậu thiên đệ nhất đạo điển? Bên trong Phần Minh Thiên ước chừng có tới tám vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh, linh trận bên trong chẳng khác gì do chính tay Hồng Quân bố trí, chuyên đề phòng

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi, làm sao ngươi làm được?

Nàng chỉ cảm thấy thế giới này thật sự quá điên cuồng, nỗi vui mừng trong lòng so với trước đó còn nồng đậm gấp trăm lần, không đè nén được nàng cũng không nguyện tiếp tục kiềm chế.

Nàng thật có chút không dám tin Nhạc Vũ có thể thật sự làm ra được việc điên cuồng như thế.

Giờ phút này toàn bộ Hỗn Độn Kim Tiên của thế giới hồng hoang đều đang tranh đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngay cả bản thân nàng cũng vô cùng hướng tới.

Nhạc Vũ đã lặng yên không một tiếng động đem nửa mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp sao chép lại đầy đủ, nắm giữ lấy cánh cửa chứng đạo, phương pháp tạo hóa duy nhất trên thế giới này!

- Rốt cục là có phải hay không, tỷ tỷ xem qua xong thì có thể biết được!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, tiện tay đưa qua, phiêu phù trôi nổi trước người Hậu Thổ.

Hậu Thổ giật mình, vẫn có chút không dám tin đưa tay chạm vào, thử thăm dò quyển tử kim đạo điển trước mắt, lập tức giống như bị thiêu phỏng tay, vội vàng rụt mạnh trở về.

Nhưng trên mặt Hậu Thổ đã tràn đầy mừng rỡ.

- Quả nhiên là chân lý tạo hóa, chứng đạo của ta đã có thể thành!

Tiếp theo nàng cũng không cần do dự thêm nữa, đặt tay lên trên đạo điển, chỉ trong thoáng chốc vô số phù văn do linh lực ngưng tụ liền tràn qua tay nàng.

Xoay quanh tổ hợp, một đạo khí trụ linh quang cực lớn vọt lên cao, ngay sau đó dung mạo đoan trang tú lệ của Hậu Thổ được linh quang tôn vinh càng thêm vô cùng thánh khiết.

Nhạc Vũ cũng biết giờ phút này Hậu Thổ đã hoàn toàn nhập định, không nghe được động tĩnh bên ngoài, cũng không tiếp tục nói chuyện mà đưa mắt chuyển sang một bên.

Liễu Nguyệt Như đang bình tĩnh đứng ngay bên cạnh tò mò nhìn qua, vẻ mặt nàng cũng vô cùng chuyên chú, giống như đối với khí trụ phù văn lóe sáng kia cũng có lĩnh ngộ không nhỏ.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy da đầu như tê dại, ngộ tính bực này chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Cũng may Liễu Nguyệt Như cũng không phải đang nhập định, cảm giác được ánh mắt Nhạc Vũ liền quay đầu cười ngọt ngào, khom người hành đại lễ:

- Đa tạ sư tôn trợ Nguyệt Như thành đạo! Nguyên lai sư tôn thực sự không phải gạt đệ tử…

Nhạc Vũ khoát tay áo ý bảo Liễu Nguyệt Như đứng dậy, sau đó ánh mắt lại nhìn qua tầng phù văn đang uốn lượn xoay quanh người Hậu Thổ.

- Tạo hóa pháp kia, chân lý đại đạo Nguyệt Như ngươi xem có hiểu không?

- Có thể hiểu được một ít, nhưng ước chừng chỉ được một phần mười…

Liễu Nguyệt Như cũng không biết ý tứ của Nhạc Vũ, tỉnh tỉnh mê mê đánh ra ngũ hành pháp lực, ở bên trong hư không ngưng tụ thành một nhóm phù văn, sau đó tổ hợp lẫn nhau không ngừng biến ảo pháp trận.

Sau một lát mới nhìn Nhạc Vũ cười nói:

- Sư tôn, như thế nào? Nguyệt Như có sử dụng sai lầm hay không?

Cổ họng Nhạc Vũ căng cứng, hoàn toàn nói không ra lời.

Hắn mượn dùng huyễn cảnh thiên địa sơ khai bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp mới có thể trong nháy mắt tìm hiểu được gần phân nửa nội dung bên trong ngọc điệp, nhưng xa xa chưa dám nói tới có thể hoàn toàn chân chính nắm giữ.

Nhưng Liễu Nguyệt Như chỉ cần nhìn thoáng qua liền có thể ghi nhớ không ít nội dung, còn có thể linh hoạt sử dụng.

Ngũ Hành Linh Thể thật sự đáng sợ đến như thế?

Trong lúc mơ hồ hắn cảm giác có chút không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được nguyên nhân.

Bực kinh thế tuyệt tài như vậy chắc chắn không thể xuất hiện trên đời, sẽ bị thương thiên đố kỵ, không thì bị Hồng Quân ghen tỵ, còn không phải bị thiên đạo Bàn Cổ đố kỵ đi?

Nói không chừng Liễu Nguyệt Như mới thực sự là người được thiên đạo ưu ái, là kỷ nguyên chi tử.

Ý niệm này vừa hiện ra trong đầu Nhạc Vũ liền gợi ra vô số liên tưởng, trong lúc mơ hồ hắn tựa như hiểu được chút ảo diệu thiên địa, nhưng lại giống như cũng không đạt được gì.

Nhạc Vũ chỉ đành tạm thời bỏ qua, ngay sau đó lại cảm thấy vui mừng vô hạn. Lần đầu tiên hắn đã nhận thấy được cơ hội Liễu Nguyệt Như có thể đăng lên Thái Thượng Kim Tiên.

Tuy chỉ có một hi vọng, nhưng đã có cơ hội để Nhạc Vũ cảm thấy nhìn thấy được ánh rạng đông.

Sau trăm năm, gần phân nửa vấn đề khó khăn luôn quấy nhiễu hắn đều đã giải quyết dễ dàng.

Chỉ trầm ngâm chốc lát, Nhạc Vũ đem mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp bắn về phía Liễu Nguyệt Như, cười nói:

- Ngươi nếu có thể xem hiểu thì vật ấy giao cho ngươi. Sau này là công khóa ngày thường của ngươi, phải nên tìm hiểu. Khi đã lĩnh ngộ toàn bộ thì đến tìm ta…

- Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Ánh mắt Liễu Nguyệt Như chợt sáng, tiếp theo lại mang theo vẻ nghi hoặc:

- Cũng giống như Hà Đồ Lạc Thư và Hồng Mông kiếm điển sao?

- Chân lý tạo hóa, chính là hết thảy cơ sở đại đạo!

Thanh âm Nhạc Vũ vang vang, tiếp đó lại yên lặng xuống, thản nhiên giải thích:

- Nếu như ngươi có thể tìm hiểu, cho dù được một phần mười sau đó hãy xem Hà Đồ Lạc Thư, Hồng Mông kiếm điển, như vậy sẽ càng dễ dàng hơn gấp mười lần!

Liễu Nguyệt Như nghe vậy như có suy nghĩ gì gật gật đầu, thu hồi ngọc điệp, hướng Nhạc Vũ thi lễ sau đó đi vào Thiên Ý Phủ tĩnh tu.

Nhạc Vũ xé rách thời không mang theo Hậu Thổ ổn định bên dưới gốc Tiên Hạnh.

Trong tay kết ấn quyết, trên hư không dẫn động, vô số ngũ sắc linh quang cùng hồng hoàng khí tụ tập tới trước người.

Từ bên trong ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tạo ra ba mươi sáu tiểu thiên thế giới, chính là trực tiếp rút lấy lực lượng bổn nguyên hồng hoang.

Phỏng chế lại hồng hoang sơ khai, hỗn độn tụ tán, bên trong viên châu còn sót lại không ít Hỗn Độn Khí cùng Huyền Hoàng Khí.

Sau khi tụ tập chung một chỗ, hai loại vạn vật mẫu khí kia cũng đã có chút quy mô. Cơ hồ có thể tương đương với một nửa tiên thiên chí thánh linh bảo.

Nhạc Vũ suy ngẫm chỉ chốc lát liền lấy ra Côn Luân Kính, đem phân nửa bên trong rót vào bên trong kính.

Ngay sau đó trước mắt hắn chói rực quang hoa, vô số linh quang lóng lánh, từng đoàn thanh huy như nước chiếu sáng khắp Thiên Ý Phủ.

Linh lực ba triều rõ ràng đã tiếp cận Thánh Nhân, khí tức bức người cũng tương đương Hỗn Độn Chuẩn Thánh đỉnh cấp, thậm chí còn muốn vượt hơn.

Vô số linh quang phù lục quấn quanh đem linh trận không trọn vẹn hoàn toàn bổ túc đầy đủ.

Ngay khi chỗ tổn hại cuối cùng cũng đã toàn bộ được chữa trị, ngay sau đó chỉ nghe tiếng rít vang, cả mặt kính vang lên thanh âm thanh thúy, chỉ trong nháy mắt lại khôi phục như lúc ban đầu.

Mặt kính càng thêm cổ phác trang nghiêm, quang hoa thu liễm, ngoại trừ phù văn hơi có vẻ huyền ảo cũng không khác biệt gì với cổ kính bình thường.

Khi rơi trở lại trong tay Nhạc Vũ, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác thân thiết vô cùng mãnh liệt, một tia linh lực lưu từ trong kính truyền vào bên trong kinh mạch của hắn khiến hắn cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu.

- Người cùng khí hợp lại sao?

Chỉ trong thoáng chốc Nhạc Vũ đột nhiên có cảm giác hiểu ra, biết được vật này xem như đã hoàn toàn thuộc về chính mình. Tâm thần tương liên, dù cho vị Đông Vương Công luyện chế kính này có sống lại cũng không có khả năng đoạt trở về.

Nhạc Vũ vung tay lên, đem tiên thiên chí thánh linh bảo đã vượt xa cảnh giới đỉnh phong ẩn giấu vào bên trong Thai Tàng Hư Không.

Ngay sau đó hắn lại đem những mảnh nhỏ của Cửu Cửu Hồng Vân Tán Phách Hồ Lô đưa tới trước người, vật này bị Thí Thần Thương của La Hầu đánh một kích toàn lực đã hoàn toàn vỡ tan, không còn chút hình dạng nào.

Đem những mảnh nhỏ đưa ra, lại chiêu Thủy Vân kiếm cùng Thiên Ý kiếm đưa tới trước người.

Nhìn thấy hai kiện đồ vật kia, Nhạc Vũ không khỏi lâm vào do dự.

Có được Hỗn Độn Khí, cho dù hồ lô có vỡ tan cũng có thể chữa trị lại như lúc ban đầu.

Nhưng hôm nay độc khí mà Hồng Vân thu thập được cũng đã tan hết, đã bị Phần Minh Thiên hỏa diễm thiêu cháy gần phân nửa, cũng không còn nguyên vẹn uy lực ban đầu.

Cho dù có thể thu hồi lại toàn bộ, nhưng Nhạc Vũ cũng không có ý định luyện chế lại Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Thứ nhất tiên thiên độc khí đỉnh cấp kia thật khó tìm, thứ hai cũng không có công pháp sử dụng tương hợp, như vậy sẽ khiến uy lực sút giảm đi.

Cho dù khôi phục tới đỉnh cũng không sánh bằng Côn Luân Kính.

Từ thời thượng cổ, có một tiên thiên Hồ Lô Đằng từng là một trong mười đại tiên thiên linh căn. Ước chừng ở hai mươi vạn năm trước kết ra bảy hồ lô, chia ra Nữ Oa, Tam Thanh Thánh Nhân, Lục Áp, Hồng Vân cùng Hồng Quân đoạt được.

Bảy hồ lô kia vốn không khác biệt nhau, nhưng bởi vì phương pháp tế luyện sử dụng khác nhau nên uy lực khác xa nhau.

Tuy đều là vật tiên thiên, nhưng uy lực lớn nhỏ phải xem ở hậu thiên.

Chẳng hạn như Hồng Vân, thu thập chín chín tám mươi mốt loại độc khí hóa thành Cửu Cửu Tán Phách Thần Quang. Mà Lục Áp cũng không biết bị câu thúc bao lâu, sau khi bị rơi xuống Chuẩn Thánh hồn niệm đã chế thành Trảm Tiên Phi Đao.

Như Thái Thượng đạo tổ, ở bên trong hồ lô diễn biến hỗn độn, một khi đem người thu vào bên trong, trong nháy mắt sẽ bị hóa diệt.

Cổ nhân đã như thế, hắn cũng không thể không phân biệt thế nào quan trọng hơn. Tỷ như dùng vật này để kích thích Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Quang lại nhất định có thể tăng thêm mấy thành uy lực.

So với Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp tuyệt không kém sắc.

Nhưng vật công kích địch nhân này, hắn cũng đã có năm thanh Hồng Mông kiếm khí, Trấn Thiên Tỳ tương đương với Hồng Mông chí bảo, cũng đã đủ dùng. Cho dù có thể khiến vật ấy khôi phục được uy lực vô thượng đối với hắn hiện tại mà nói cũng không quá tác dụng.

Ngược lại Thiên Ý kiếm đang cần tấn giai gấp gáp, Thiên Mệnh kiếm không phải tầm thường, mặc dù dùng Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm khí thi triển vẫn có chút không ổn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Chỉ phải chế luyện lại thanh kiếm mới có thể đem môn tuyệt đỉnh kiếm thế gia tăng thêm uy lực.

Về phần Thủy Vân kiếm, trước đó hắn từng hứa hẹn qua sẽ trợ giúp nó thành đạo, chẳng qua hiện tại còn chưa tới lúc đó.

Còn đang lâm vào suy ngẫm do dự, Hậu Thổ bỗng nhiên than nhẹ một tiếng, thức tỉnh lại, linh quang khí trụ quấn quanh người cũng toàn bộ tan đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1332: Khống Thiên Kiếm

- Từ ngày có linh thức tỉnh tỉnh mê mê bắt đầu tu hành, đến nay đã mấy chục vạn năm, hôm nay cuối cùng nhìn thấy được cánh cửa đại đạo, dù chết không uổng phí…

Bên trong tiếng thở dài mang theo thương cảm vô tận, ngữ khí vô cùng tiêu điều phảng phất như đem hết thảy mọi thứ buông xuống, không còn tiếc nuối.

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức mỉm cười:

- Nguyên lai tỷ tỷ chỉ tính toán đến lúc nguyên lực chứng đạo thì dừng lại sao?

Hậu Thổ không khỏi hung hăng trừng mắt liếc hắn, cuối cùng cảm khái vô hạn lắc đầu:

- Trước khi gặp được Vũ đệ ngươi, đừng nói là nguyên lực chứng đạo thoát ra khỏi bàn tay của Hồng Quân, dù là công đức chứng đạo cũng là tham vọng quá đáng. Năm đó Hồng Quân dùng nửa mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp dẫn dắt chúng ta đến đỉnh Bất Chu sơn nghe giảng đạo, nhưng cứ che che giấu giấu, không nói rõ ràng khiến kẻ khác thật khó thể ngộ ra chân ý. Khi đó làm sao từng nghĩ đến, mình có một ngày thông suốt được toàn bộ sự vật đây?

Nói dứt lời, lại nhìn xuống Hỗn Độn đạo điển trong tay, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Chỉ mấy ngày thời gian ngắn ngủi nàng cũng chỉ tìm hiểu được chút ít mơ hồ mà thôi, nhưng trong lòng nàng cũng biết vật này nàng không thể mang ra ngoài.

Nếu đem ra khỏi nơi này, thoát khỏi sự che lấp của Diễn Thiên Châu cùng ba đạo Hồng Mông Khí che chở, nhất định sẽ bị mấy vị Thánh Nhân kia cảm ứng ra nó.

Địa phương có thể an tâm tìm hiểu giờ phút này cũng chỉ có thế giới trong đây.

Vả lại so sánh với chính nàng, Nhạc Vũ càng cần quyển đạo điển này để đập vào Thánh Nhân cảnh giới.

Do dự chỉ chốc lát, Hậu Thổ chợt cắn răng đem Hỗn Độn đạo điển đưa lại cho Nhạc Vũ nói:

- Lần này ta trở về, hai năm sau có thể ngưng tụ ra pháp tắc vĩnh hằng tầng hai mươi, đăng thánh chứng đạo. Về sau còn phải tĩnh tu ước chừng trăm năm thời gian củng cố cảnh giới. Khi đó sẽ đến tìm ngươi…

Nàng thầm nghĩ một khi mình đạt tới Thánh Nhân cảnh giới, khi đó có thể không cần e ngại điều gì, bất kể như thế nào nàng nhất định phải tìm hiểu Hỗn Độn đạo điển tới mức thấu đáo mới cam lòng!

Nhạc Vũ sớm đoán được sẽ là như thế, cười hắc hắc thu hồi đạo điển, ném lên giữa không trung phiêu phù trên cành Tiên Hạnh.

Lúc này vẻ mặt Hậu Thổ chợt lộ ra tò mò:

- Thật không hiểu rõ ngươi làm sao sao chép được Tạo Hóa Ngọc Điệp? Lấy thủ đoạn của Hồng Quân lẽ ra không thể cho ngươi có cơ hội mới phải! Chẳng lẽ hắn không biết Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của ngươi có khả năng phá hết vạn pháp sao? Lại nói Vũ đệ có thể lấy lực lượng của hai người đánh bại tám vị Chuẩn Thánh Kim Tiên liên thủ, đúng là việc không cách nào tưởng tượng nổi…

Việc này nàng càng nghĩ càng thấy ngạc nhiên, cho dù giờ phút này nàng đã sắp chứng thánh, không khác gì Thánh Nhân, nhưng cũng không cách nào đem tiền căn hậu quả suy diễn thật rõ ràng.

Trong lòng nàng đã sớm thật khó nhẫn nhịn, tưởng tượng tới việc Nhạc Vũ nắm được cơ hội chứng đại đạo, trong khi cả hồng hoang vô số Chuẩn Thánh Kim Tiên lại vì Tạo Hóa Ngọc Điệp tranh đấu không ngớt, sát kiếp cực thịnh, cũng không biết sẽ có bao nhiêu tiên tu vẫn lạc, ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng bị thiếu niên này trêu đùa trong lòng bàn tay mình, Hậu Thổ chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng phức tạp.

Bên trong đó có không ít lão hữu kết giao với nàng thật nhiều năm, nếu nàng bàng quan nhìn họ mà cười thầm, không khỏi có chút quá lãnh đạm.

Nhưng hiện giờ trong lòng nàng cũng thật sự vô cùng phấn khởi. Nàng biết được con đường Nhạc Vũ chứng thánh đã là đại đạo thông suốt, ít nhất đối với khả năng nắm giữ thiên địa chân lý cùng tích lũy đạo cơ đã hoàn thành.

Chuyện còn lại chỉ là thiên địa kiếp số cùng thời gian mà thôi.

Xem cách làm việc của Nhạc Vũ, cùng thủ đoạn tính toán tài tình, lại vô cùng tàn nhẫn, chỉ dùng mấy mảnh tàn phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp đã có thể đảo lộn cả hồng hoang, khiến bản thân hắn lại có thể bình yên vượt ra ngoài tranh đấu như vậy.

Từ chỗ đầu sóng ngọn gió lại nhẹ nhàng lui sang một bên, cười xem biến cố đảo loạn xảy ra bên trong hồng hoang như không chút liên quan gì tới mình!

Tử kiếp sau trăm năm trong vô thanh vô tức đã bị suy giảm hết gần phân nửa.

Lấy lực chứng đạo, tiêu dao nhân thế, đối với Nhạc Vũ mà nói đã là việc không ngoài tầm tay. Hắn thật sự có thể làm được việc tìm kiếm hi vọng sinh cơ giãy dụa khỏi sát kiếp hỗn độn sắp tới.

- Dùng Ngũ Sắc Thần Quang thì không được, nhưng nếu có thêm vật này thì thế nào?

Nhạc Vũ cũng không có ý giấu diếm Hậu Thổ, bàn tay lật ra, trong tay cầm một cặp Kim Tiễn song dực.

Ngay sau đó đồng tử Hậu Thổ co rụt lại:

- Tiên thiên thị dịch kim tiễn?

Trong miệng cũng không nói ra hai chữ Lạc Bảo, nhưng lại biết được căn bản của vật này. Sắc mặt Hậu Thổ lộ ra vẻ giật mình, ánh mắt lóe ra nói:

- Chẳng thể trách Vũ đệ bỏ qua Hỗn Độn Nguyên Thạch mà đuổi theo Nhiên Đăng, nguyên lai bởi vì nguyên nhân như vậy. Có vật kia trong tay, đại trận bên trong Phần Minh Thiên đối với Vũ đệ mà nói chắc chắn có thể ra vào tự nhiên…

- Cũng nhờ Tuyết nhi nhắc nhở, lại thêm công đức khí vận mà ta tích lũy được,

như vậy cũng vừa đủ…

Nói tới đây, Nhạc Vũ thật sự cảm thấy may mắn. Khí vận biến ảo huyền diệu khó giải thích, biến hóa thật sự kỳ lạ khó lường.

Khi đó nếu đế khí của hắn rơi xuống cửu cửu mệnh cách, nhất định sẽ gặp phải hậu quả bất trắc.

Mặc dù hiện giờ nghĩ lại nhưng Nhạc Vũ cũng không tự chủ được mà tuôn mồ hôi lạnh.

Giờ phút này trên mặt Nhạc Vũ cũng không có vẻ tự đắc, ngược lại biến thành ngưng trọng hỏi lại Hậu Thổ:

- Lần này tranh giành Tạo Hóa Ngọc Điệp, mặc dù chỉ là một ít Hỗn Độn Chuẩn Thánh tranh đấu, dù là trong tam giáo cũng chỉ có một ít đệ tử gia nhập bên trong. Nhưng theo tiểu đệ suy diễn, nhiều nhất trong mười năm sau khi mấy vị Thánh Nhân tạm thời xử trí chuyện của La Hầu, nhất định sẽ ra tay tranh đoạt. Không biết tỷ tỷ chuẩn bị làm sao ứng đối?

Vẻ mặt Hậu Thổ chợt ngây ra, nỗi lòng hỗn loạn cũng biến mất, chỉ ngạc nhiên chốc lát liền hiểu rõ ý Nhạc Vũ:

- Vũ đệ đang lo lắng những người kia sẽ cản trở ngươi bước lên Thiên Đế vị?

Nhạc Vũ chỉ cười không nói, trong mắt cũng hé lộ tinh mang, thế gian vận số không phải luôn nhất thành bất biến.

Nếu đổi lại là hắn cho rằng mình sắp thành tựu mệnh cách là có thể không cần âu lo, vậy thật sự chẳng khác gì ngồi yên chờ chết.

Vài vị Thánh Nhân có lẽ sẽ không cản trở hắn đăng đế vị, nhưng nhất định sẽ tận sức kéo dài thời gian, tới khi có lợi nhất đối với bọn họ.

Chim chóc hết, bẻ gãy cung; thỏ khôn chết, giết liệp cẩu!

Hiện giờ địa vị của chính hắn ở trong mắt mấy vị Thánh Nhân không còn là một biến số có thể đảo lộn thiên cơ, mà đã là một uy hiếp lớn lao đối với bọn họ.

Nếu không phải bọn họ lo lắng sẽ bị hao tổn công đức mà rơi xuống Thánh Nhân vị, lại nghĩ hắn vẫn còn có chỗ để cho họ lợi dụng, nói không chừng mấy vị kia giờ phút này đã tự ra tay giết chết hắn.

Ngay sau đó Hậu Thổ cũng lâm vào trầm ngâm:

- Bên trong sáu vị Thánh Nhân có Tam Thanh là mạnh nhất, vì vậy có thể khống chế bảy thành vận số trên thế gian. Nhưng giữa ba người Thái Thượng, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên cũng không phải hoàn toàn không có mâu thuẫn. vì vậy phương Tây nhị thánh tránh né về phương Tây để thoát khỏi tranh đấu này. Mà Oa Hoàng lại sống tại Ly Sơn một mình, không hỏi thế sự, cũng là vì muốn tránh né phong mang. Nhưng hiện tại vì Tạo Hóa Ngọc Điệp nên Tam Thanh Thánh Nhân chưa chắc sẽ không liên thủ. Nếu muốn trận tranh giành Tạo Hóa Ngọc Điệp kéo dài tới lúc Vũ đệ đăng lên Thiên Đế vị, nhất định phải dùng cách "bình hành" mà thôi!

Nói tới đây, Hậu Thổ chợt cười nhìn Nhạc Vũ:

- Vũ đệ cứ yên tâm đi, hai năm sau nếu Hậu Thổ có thể chứng thánh, nhất định không cho phép mấy người kia rảnh rỗi làm chuyện phiền toái nào khác đâu!

Nhạc Vũ nghe vậy cũng khẽ cười, trong lòng nghĩ tới chuyện hai năm sau cũng là kỳ hạn đại thọ của Dao Trì, đó là lúc Hậu Thổ chứng Thánh Nhân.

Nếu như hắn sở liệu không sai lầm, khi đó tam giáo Thánh Nhân tất nhiên sẽ cho mình trò hay để xem đi? Cho dù không thể sửa đổi đại thế, nhưng ở trong mắt Hạo Thiên cùng vài vị Thánh Nhân, chỉ cần làm hắn mất hết mặt mũi hao tổn chút khí vận cũng là chuyện tốt.

Thật sự không biết đến khi đó Tam Thanh Đạo Tổ cùng phương Tây nhị thánh sẽ có cảm tưởng thế nào?

Nghĩ tới đây, mặc dù tính tình hắn luôn trầm ổn nhưng cũng không khỏi sinh lòng chờ mong.

Đây chính là vị Hỗn Nguyên Đại La Vô Cực Thái Thượng Kim Tiên thứ nhất dùng nguyên lực chứng đạo Thánh Nhân chí tôn sau sáu vị Thánh Nhân kia!

…

Nhìn xong Hỗn Độn đạo điển, Hậu Thổ cũng chỉ lưu lại bên trong Thiên Ý Phủ thêm chốc lát đã vội vàng rời đi.

Mà Nhạc Vũ lại tiếp tục lâm vào do dự khó xử, ánh mắt nhìn những mảnh nhỏ của Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô cùng Thiên Ý kiếm, lại dao động không ngừng.

Cũng may lúc Hậu Thổ rời đi giống như cũng nhìn ra vẻ khó xử của hắn, liền đem Thủy Vân kiếm mang đi, ý tứ muốn giúp hắn thành tựu lời hứa chứng đạo với thanh kiếm kia.

Hiện tại hắn chỉ cần quyết định giữa hai lựa chọn.

Trầm ngâm hồi lâu, Nhạc Vũ vẫn quyết định cầm Thiên Ý kiếm trong tay.

Dùng pháp lực bảo hộ khí linh long hồn trong kiếm, sau đó vỗ mạnh đánh tan thanh kiếm hóa thành từng mảnh vụn.

Trước tiên sắp xếp những mảnh vụn một phen, sau đó đưa đoàn Hỗn Độn Khí dung nhập bên trong, nhưng cũng không bỏ mặc linh trận tự vận chuyển mà dùng pháp lực tạo ra một nhóm phù văn cực kỳ quỷ dị lại huyền diệu thần bí bên trong thân kiếm.

Hắn không luyện chế giống như trong dĩ vãng hợp với thiên địa chí lý, hiện tại thanh kiếm này đã thoát khỏi hồng hoang đại đạo, hơn nữa còn lăng áp bên trên!

Chính là Khống Thiên kiếm!

Tiên thiên phù trận bên trong thân kiếm cũng cùng một phong cách như nhau.

Khi Thiên Ý kiếm dần dần ngưng tụ thành, cả linh trận cũng sơ hiện nguyên mẫu, khí tức lại vô cùng quỷ dị, khí thế thật lớn, vô cùng đại khí!

Nhạc Vũ cầm trong tay càng hiển lộ vẻ uy nghiêm sắc bén, phảng phất như trời sinh vốn nên cầm trong tay vị Thiên Đế như hắn!

Khi một tia Hỗn Độn Khí cuối cùng cũng dung nhập vào trong thân kiếm, triệt để hòa tan thành một khối, lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ mới buông lỏng, thu hồi thanh Thiên Ý kiếm.

Kiếm đã đúc thành, nhưng cần phải chờ thêm mấy tháng đợi khi đã củng cố mới có thể sử dụng.

Nếu bàn về phẩm cấp, kiếm này chỉ đạt tới cánh cửa tiên thiên chí thánh mà thôi, so sánh tuyệt đỉnh linh bảo như Côn Luân Kính hay Hà Đồ Lạc Thư, vẫn còn chênh lệch thật lớn lao, nhưng đối với Nhạc Vũ mà nói tác dụng lại không hề thua kém.

Nếu dùng thanh kiếm này thi triển Thiên Mệnh kiếm, có thể giảm bớt ba thành khí vận tiêu hao, hai thành thiên địa cắn trả, đã xem như vượt qua vốn liếng mình cần trao đổi!

Thu hồi toàn bộ mảnh nhỏ của Tán Phách Hồ Lô, Nhạc Vũ lại nhìn nhìn vào mười tám tầng thiên cảnh cùng mười tám tầng cửu u do ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu biến hóa thành.

Chỉ trong mười ngày thời gian ngắn ngủi, thần châu thế giới đã dần dần được củng cố.

Phỏng chừng chỉ cần thêm một đoạn thời gian là có thể kết thúc được quá trình dung hợp cùng Diễn Thiên Châu.

Khi đó lực suy tính của Diễn Thiên Châu càng thêm tăng lớn!

Nhưng dù sao thế giới này còn chưa hoàn chỉnh, cũng đồng dạng giống như hồng hoang, điều dưỡng thiên địa âm dương.

Mà hiện giờ bên trong Diễn Thiên Châu cũng đang cần một vị Thiên Đế, một vị minh chúa.

Mười tám tầng Minh phủ tự nhiên giao cho Hậu Thổ mở luân hồi, nhưng Thiên Đế vị của Diễn Thiên Châu làm cho hắn thật sự không có chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1333: Kim Tuyệt Địa

Lẽ ra chức vị Thiên Đế bên trong Diễn Thiên Châu phải giao cho Chiến Tuyết là thích hợp nhất, nhưng lúc này cũng đã không có ích bao nhiêu.

Ngược lại nếu là Ngao Tuệ lại không tạo được bao nhiêu trợ lực, nếu như nàng nhậm chức này tụ được thần cách, mượn dùng lực lượng pháp tắc của thần cách kháng cự thiên kiếp, tương lai khi nàng quản hạt Thiên Đình cũng sẽ thiếu đi vị trí Trường Sinh đại đế.

Nhưng con đường Vu Đạo hợp nhất Chiến Tuyết vẫn còn chưa thực sự thông suốt, ngay cả chính Nhạc Vũ cũng luôn xem vu lực là ngoại vật, hắn chỉ dùng thần niệm khống chế tuyệt không cho vu lực có cơ hội xâm nhập thần hồn.

Nếu tùy tiện để Ngao Tuệ đi con đường này chứng đạo, có thỏa đáng hay không? Tuy nói nàng cũng có Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, nhưng chưa hắn nàng có thể kháng cự được vu lực ăn mòn.

Nếu nàng bị xâm nhiễm, đó là chân chính bị tuyệt con đường tiêu diêu thiên địa chứng đạo. Cho dù có hắn ra tay giúp nàng tẩy sạch vu lực trong hồn niệm cũng sẽ làm cho nàng chặt đứt căn cơ, ngày sau chỉ có thể đi theo con đường tam thi cùng công đức.

Lựa chọn này còn gian nan hơn cả việc lựa chọn Thiên Ý kiếm cùng Tán Phách Hồ Lô.

Nhạc Vũ trầm ngâm chốc lát vẫn cảm thấy thật khó quyết đoán, chỉ đành lấy ra đạo phù đánh ra tới chỗ Ngao Tuệ đang tĩnh tu hỏi thăm ý nàng.

Việc này hắn thật sự khó thể lựa chọn, cũng chỉ đành xem chính ý kiến của Ngao Tuệ.

Chỉ phút chốc cũng có một trương tín phù từ trong hư không quay về. Nhạc Vũ cầm trong tay, hồn niệm chỉ thoáng cảm ứng liền hiểu được ý tứ của Ngao Tuệ.

- Cùng quân cộng sinh tử!

Chỉ năm chữ ngắn ngủi đã đem toàn bộ ý niệm kiên quyết của Ngao Tuệ bày tỏ không thể nghi ngờ.

- Nếu ta vẫn lạc, nàng cũng đi theo sao? Nữ nhân ngốc nghếch…

Nhạc Vũ cười khổ, cảm giác áy náy trong lòng càng thêm mãnh liệt. Nói tới việc hắn cùng Tuệ nhi kết hợp chỉ bởi vì Âm Dương Giao Hợp Khí mà thôi, là một sự trùng hợp, âm thác dương sai.

Bao nhiêu năm nay hắn đối đãi với Ngao Tuệ cũng chưa thật sự tận hết chân tâm. Thậm chí ở lúc ban đầu hắn còn có ý vắng vẻ nàng, nhưng mặc dù là vậy nàng cũng nhất định muốn bồi hắn trải qua tai kiếp, nói nữ tử này ngốc nghếch thực sự còn chưa đủ.

Trong lòng hắn lại tràn đầy lo lắng, nhưng cảm giác ấm áp xuyên nhập trái tim, hoàn toàn không thể ngăn cản.

Khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ bỗng dưng chợt lóe thân đi ra ngoài Diễn Thiên Châu.

Giờ phút này bên trong tẩm cung không một bóng người. Chỉ có tiểu bạch miêu đang nằm úp sấp một bên, thân thể cuộn tròn, hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đang ngủ say.

Nhạc Vũ cũng không gọi nó tỉnh lại mà đưa tay khẽ vẫy, thu vào trong tay áo. Ở bên trong tụ lý càn khôn mở một không gian nhỏ cho nó ngủ say bên trong.

Hồn niệm triển khai tìm kiếm chân khí của mấy người Nhạc Trương thị cùng Băng Thiến. Sau một lát chợt cười thương cảm, tình hình của bọn họ vẫn còn không tệ lắm, con đường tu hành cũng chưa từng lạc vào sai lầm.

Thoáng suy ngẫm Nhạc Vũ đành gác qua ý nghĩ dùng huyễn lực ngưng tụ pháp thân đi gặp mặt bọn họ.

Đang định rời đi, trong lòng Nhạc Vũ khẽ động nhớ tới một chuyện, liền đem ý niệm hướng ra ngoài Cực Lạc Thiên tìm kiếm dưới chân núi Hằng Sơn.

Chỉ sau một lát trên mặt hắn liền hiện lên vẻ cổ quái.

- Hai người này không ngờ còn thực sự đến tận Hằng Sơn…

Ý niệm hắn nhìn thấy được hai người Tiêu Việt cùng Tào Vân lúc trước đã gặp qua tại Vũ Di sơn.

Giờ phút này khí sắc hai người đều không tệ, tướng mạo ẩn phiếm vẻ hồng hào sáng bóng. Khí vận cường thịnh, trên đỉnh đầu còn ngưng tụ hoa cái, so với lúc trước gặp tại Vũ Di sơn còn mạnh hơn không ít.

- Nhiên Đăng đạo nhân không ngờ cũng tùy ý cho hai người này bình yên đến Hằng Sơn sao?

Âm thầm kinh dị một lúc, Nhạc Vũ đánh ra một trương tín phù xuyên vào hư không. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Hai người này khác với Đông Hoa tán nhân, bản thân là nhân tài tu đạo, vả lại không bị nhiều nhân quả liên lụy, ngày sau nếu hắn có thể chứng đạo, thật sự xứng đáng thu làm môn đồ, dùng lập đại giáo.

Sau đó hắn cũng không tiếp tục lưu lại mà trực tiếp bước vào hư không rời đi.

Một đường vượt giới, nhắm thẳng phương tây đi tới, chỉ sau một ngày đã đến Cực Tây.

Đi tới nơi đây liền thấy vô số vân quang phấp phới, cùng Vô Tận Diễm Hải ở phía nam hoàn toàn bất đồng khí tượng.

Kim sinh Thủy, nơi này là nơi hội tụ canh kim linh, thủy khí lại trùng điệp, thận khí tràn ngập, hình tượng huyễn ảnh không ngừng sinh ra.

Thường thường lại có một chút khí tức sắc bén như châm ở bên trong xuyên toa du động, nhanh nhẹn như quang. Ẩn chứa bên trong thủy khí, mặc dù dùng Côn Luân Kính quan sát cũng thật khó xem rõ toàn bộ sự vật.

Nhạc Vũ bỗng dưng lấy ra một viên linh thạch đem linh lực bên trong kích thích, sau đó bắn ra đánh vào bên trong thủy khí trùng điệp.

Tiếp theo sau một lát, chỉ thâm nhập không đến ba ngàn trượng liền bị khí kình đã hóa thành thực hình đánh thành dập nát.

Thần sắc Nhạc Vũ không khỏi ngưng lại, hắn sớm đoán được vùng Cực Tây này vô cùng hung hiểm, nhưng cũng không ngờ được lại hung tuyệt đến mức như thế.

Hình tượng huyễn ảnh thận khí dày đặc thì cũng thôi, Côn Luân Kính của hắn là tổ sư của hết thảy huyễn pháp trên thế gian. Hiện giờ đã khôi phục hoàn toàn, đủ sức đi lại tự nhiên ở khu vực này.

Chỉ là canh kim khí thật khó thể ứng phó. Tốc độ quá nhanh, cũng quá sắc bén, ngay cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn cũng khó hủy diệt.

- Nếu theo như quẻ tượng suy diễn, cơ hội duy nhất cho ta lấy được tiên thiên canh kim chí bảo là ở Cực Tây. Nhưng linh vật kia lại nằm ở nơi nào?

Quét mắt nhìn quanh khắp nơi, trong mắt Nhạc Vũ nhất thời tràn đầy vẻ mờ mịt. Hiện tại vẫn còn ở bên ngoài phạm vi mười ức dặm của Kim Tuyệt Địa. Rõ ràng là càng xâm nhập càng thêm hiểm ác, nhưng lại không cách nào dùng hồn niệm quan sát, có trời mới biết canh kim chí bảo kia đang ở nơi nào?

Cũng chẳng biết tại sao rõ ràng đều là Ngũ Hành Tuyệt Địa, nhưng nơi này còn hung hiểm hơn cả Vô Tận Diễm Hải.

Vô Tận Diễm Hải hắn có thể đi lại dễ dàng, ra vào tự nhiên. Mà khí kình nơi này ngay cả hắn cũng cảm thấy kiêng kỵ.

Dường như có kiếm ý lẫn vào bên trong, khiến khí kình như châm càng khó khăn ngăn cản.

Chân mày nhăn lại, còn đang không biết nên làm sao đi vào, không gian bên trong tay áo bỗng dưng có phản ứng. Hóa thân Bạch Hổ chợt từ trong tay áo hắn xuyên ra, sau đó đứng trên vai Nhạc Vũ nhìn vào tận sâu trong Kim Tuyệt Địa.

Ngay sau đó một đạo bạch sắc quang hoa từ Bạch Hổ Tinh Cung xuyên vào bên trong cơ thể tiểu bạch miêu.

- Bạch Hổ đạo huynh?

Trong lòng Nhạc Vũ khẽ động, ngay sau đó nghe tiểu bạch miêu mở miệng nói:

- Mười vạn năm trước nơi này vốn không có bao nhiêu hung hiểm. Nhưng từ khi vị phương tây đại đế, Cô Kiếm lão nhân độ kiếp ở Cực Tây, ngay cả Hỗn Độn Chuẩn Thánh đi vào cũng khó sống được.

- Đây là nơi Cô Kiếm độ kiếp sao?

Nhạc Vũ thoáng kinh ngạc, tiếp đó cảm thấy giật mình. Cũng chỉ có như thế mới có thể giải thích được dị tượng nơi này.

Cũng không hỏi lại, hắn chỉ lẳng lặng lắng nghe. Hắn biết được ý niệm của Bạch Hổ giãy thoát khỏi sự trói buộc của Tinh Cung đã thật khó khăn, thời gian có thể nói chuyện nhất định không nhiều lắm.

- Nói ngắn gọn! Mười vạn năm nay ta trấn áp phương tây, đối với Kim Tuyệt Địa xem như quen thuộc. Cũng hiểu được có mười chỗ bên trong có thể có kỳ trân kim hệ mà bệ hạ cần thiết. Ta đã khắc vị trí vào hồn niệm của khối hóa thân này. Sau đó bệ hạ đi vào cứ theo đó mà tiến là được…

Nói được một nửa, bạch sắc tinh quang liền hoàn toàn biến mất. Mà tiểu bạch miêu cũng khôi phục tư thế như lúc ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1334: Chuẩn Thánh kiếm uy!

Bạch quang tán đi, tiểu bạch miêu khôi phục lại bộ dáng lúc trước, tinh lực thịnh vượng, đôi mắt vàng kim sáng ngời hữu thần, dáng điệu thiên chân khả ái.

Nhạc Vũ biết được giờ phút này thần hồn của tiểu bạch miêu vẫn là Bạch Hổ. Nhưng pháp lực sở tụ cả đời kể cả ý niệm đều bị thiên đạo trói buộc, vì vậy bên trong thân thể chỉ còn một ít trí tuệ cùng bản năng của thần thú mà thôi, giờ phút này chỉ số thông minh so với thú loại bình thường kỳ thật không mạnh hơn bao nhiêu.

Ngay sau đó chỉ thấy thân hình tiểu bạch miêu bắn ra nhanh như điện, xuyên vào bên trong thủy khí trùng điệp.

Nhạc Vũ thoáng nhíu mày, thúc giục Băng Diễm Huyền Quang Chướng bảo vệ thân hình, theo sát sau đó bước vào bên trong đoàn thủy khí mù mịt trước mắt.

Tốc độ phi độn của Bạch Hổ cực nhanh, không chút e sợ canh kim khí, không ngừng loang loáng phía trước.

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ độn pháp của Nhạc Vũ được xưng vô thượng thần thông nhanh nhất thế gian, ở bên trong Kim Tuyệt Địa lại chỉ thật khó khăn truy theo phía sau, không đến mức bị bỏ rơi mà thôi.

Thẳng đến khi xâm nhập vào được khoảng ba ức dặm bên trong, điểm bạch quang phía trước mới chậm dần.

Canh kim khí nơi này đã dày đặc tới cực hạn, không ngừng đan xen xuyên toa khắp không gian.

Cho dù đã cực lực né tránh nhưng cũng không tránh khỏi bị khí kình hình châm đập vào, thần thông Băng Diễm Huyền Quang Chướng, Vạn Mộc Phong Thần

Bích, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ Lực Chướng của Nhạc Vũ, ba tầng thần thông phủ quanh hộ thân thế nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng che phủ, Thai Tàng Hư Không thế giới sau lưng cũng liên tiếp bị khí kình mạnh mẽ đột phá.

Một đường lướt qua, thanh âm đinh đinh đang đang vang lên bên tai không dứt, cũng không cách nào tránh né. Khí kình đập vào quanh người, mơ hồ có xu thế hình thành gió lốc.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ chỉ phải lấy ra Trấn Thế Chung đem toàn bộ linh lực quanh người đều trấn áp.

Còn đang cấp tốc phi độn, trong lòng Nhạc Vũ chợt có cảm ứng, bỗng dưng quay đầu, Côn Luân Kính gia trì vào long đồng, xỏ xuyên qua huyễn vụ trùng điệp, liền thấy được bên ngoài ba ngàn vạn dặm xa xa có một bóng chuông lớn chợt lóe rồi biến mất, phảng phất như một đầu thỏ con bị kinh hãi, chỉ nháy mắt đã bỏ trốn không còn tăm tích.

- Thì ra ta đã quên nơi này là Kim Tuyệt Địa, chính là chỗ ẩn thân của ngươi! Hang ổ…

Cười lạnh một tiếng, sau đó Nhạc Vũ thầm cảm thấy kỳ quái, có chút khó hiểu.

- Lúc ta cùng Côn Bằng đối chiến ngươi không xuất hiện, cùng Hình Thiên đấu pháp ngươi cũng ẩn nhẫn. Ngay cả tình hình ở Phần Minh Thiên cũng không thấy bóng dáng của ngươi. Nhưng lại cố tình hiện thân ở nơi này, rốt cục ý tứ của ngươi như thế nào?

Đang âm thầm suy ngẫm, xa xa bỗng dưng truyền ra một tiếng kiếm rít trực tiếp hướng nơi này lăng áp tới.

Tựa hồ là đã tinh chuẩn thân ảnh khí tức của chính hắn, xuyên không kích tới, lúc cảm ứng được còn cách ngoài ức dặm.

Nhưng chỉ trong nháy mắt đã đi tới trước người, nhanh tới mức khiến người giận sôi!

- Hồng Mông kiếm ý!

Nhạc Vũ nhíu mày, trên mặt hiện ra vài phần ngưng trọng. Tiện tay lấy ra ngũ

sắc cự kiếm trong đan điền, trực tiếp chắn ngang, kiếm quang huy hoàng đem thủy khí đầy trời toàn bộ chém vỡ!

Va chạm cùng một đạo tử sắc kiếm hoa, thẳng thắn đối kích, cuồng phong cuồn cuộn lập tức cuốn quét tầng mây.

Khiến phạm vi ngàn vạn dặm nơi này tan hết mây mù, hiện ra nguyên trạng.

Dưới chân Nhạc Vũ là cự thạch hình dáng kỳ quái lởm chởm, một cây măng đá hình trùy cứng rắn tựa như kiếm thương thẳng xuyên trời cao.

Bên trong ẩn hàm kim thiết, cho dù là một tảng đá bình thường sau khi lấy ra cũng có thể luyện chế thành tiên binh trên ngũ phẩm!

Nhưng bên trên bầu trời này, hai đạo kiếm quang đang giao kích, chỉ nói kình khí cương phong đã đủ đem mặt đất nơi này san bằng toàn bộ, xốc lên thành hố lớn sâu mười vạn trượng, trực tiếp kéo rộng ra hơn trăm vạn trượng!

Hai đạo khí mang giằng co chốc lát, trong mắt Nhạc Vũ đã ẩn thấu duệ mang!

- Vỡ cho ta!

Một tiếng quát to, chấn động vân không, ngũ sắc kiếm quang càng thêm lăng liệt, chỉ thoáng chốc liền đem tử sắc kiếm khí vặn thành phấn vụn!

Tiếp theo Nhạc Vũ thoáng ngưng mày nhìn phương hướng kiếm quang bay đến, chỉ thấy tận sâu trong biển mây Kim Tuyệt Địa vẫn là một mảnh mờ mịt, lờ mờ không thể quan sát rõ.

Cho dù dùng Côn Luân Kính quan sát vẫn chỉ là một mảnh mơ hồ.

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên tinh mang.

- Cô Kiếm lão nhân đã sớm vẫn lạc, thế gian này ngoại trừ ta cùng Tuyết nhi, còn có người nào biết Hồng Mông kiếm ý? Oai lực một kiếm này cho dù xuyên qua mười ức dặm cũng có thể kề vai với "kiền thích chi vũ" của Hình Thiên, vô cùng bá đạo…

Còn đang kinh nghi bất định, tiểu bạch miêu ở xa xa bỗng dưng truyền ra tiếng

kêu "meo meo" thật khẽ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, đem nghi hoặc trong lòng tạm thời gác lại, lắc mình hướng ngay chỗ hóa thân của Bạch Hổ bay đi.

Chỉ một lát đã tìm tới nơi, chỉ thấy tiểu bạch miêu đang nhìn chằm chằm vào trong một tảng đá lớn.

Trước cự thạch có một đầu cự xà mình đồng da sắt đang xoay quanh, giống như đang lâm đại địch, gắt gao nhìn chằm chằm một người một thú trước mắt. Trong mắt hiện ra ý sợ hãi, nhưng nhất định không chịu thối lui ra sau tránh né.

- Kim Tuyệt Địa vẫn có sinh linh sinh sống sao?

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ quái lạ, liếc mắt nhìn kim xà, chỉ giây lát liền hiểu rõ vì sao tiểu bạch miêu hoàn toàn không xem vào trong mắt.

Cự xà dùng vàng đá làm thức ăn, vì vậy da cốt tích lũy vô số canh kim linh lực.

Cũng giống như Nhai Tí, vạn pháp khó làm thương tổn, vạn vật khó phá. Nhưng chính bởi vì như thế nên linh trí càng khó mở ra.

Kim xà này có thể xem như từ sau khi khai thiên, là một trong những Hỗn Độn tinh linh, nhưng hỗn tới nông nỗi này thật sự đáng tiếc.

Tâm niệm chợt động, Nhạc Vũ bỗng cười khẽ, đột nhiên vẫy nhẹ tay thật dễ dàng đem cự xà ném vào bên trong động thiên, để nó ẩn bên trong một thiên cảnh.

Tiếp theo ngay sau đó hắn lại nhìn vào bên trong cự thạch, sắc mặt chợt mừng lại chợt lắc đầu.

- Quả nhiên là kim hệ kỳ trân, chỉ tiếc cấp bậc còn kém một chút. Còn chưa được chân chính thành hình! Muốn lấy vật ấy còn phải chờ thêm mười vạn năm nữa đi!

Bạch Hổ hóa thân "meo" một tiếng, bĩu môi hóa quang rời đi.

Nhạc Vũ theo sát phía sau nhưng thần niệm càng thêm cảnh giác. Đối với đạo

Hồng Mông kiếm khí đột ngột công kích kia sinh ra vài phần phòng bị.

Nhưng đoạn đường này đi tới lại vô cùng bình tĩnh, không còn hung hiểm nào. Ngay cả canh kim khí xuyên toa mật độ cũng đã giảm bớt không ít, làm Nhạc Vũ cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn trước.

Một người một thú vừa giáng xuống độn quang, đặt chân tại một bờ hồ.

Vừa đi tới đây, đồng tử Nhạc Vũ lập tức co rụt lại, mở ra tay áo, pháp lực tràn ra làm mây mù suốt ức vạn dặm toàn bộ giải khai.

Tiếp theo chỉ nhìn thấy một hồ lớn phạm vi ba ngàn vạn dặm xuất hiện ngay trước mắt.

Nhưng không có nước, cũng không có suối, mà là do một món canh kim chí bảo bên trong ngưng tụ hình thành.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thoáng ngạc nhiên, chỉ nhìn thoáng qua lại lắc đầu.

- Vật này cũng không tệ, nhưng cũng chưa thể thành hình, còn chưa tới lúc xuất thế. Càng không hợp với thần thông của ta, không biết Kim Tuyệt Địa còn chỗ nào khác nữa không?

Hắn thầm nghĩ quả nhiên Bạch Hổ đối với nơi này hiểu rõ như lòng bàn tay. Đổi lại là những người khác đi vào trong Kim Tuyệt Địa muốn náu thân đã là không tệ, làm sao có khả năng truy tìm những tuyệt đỉnh linh trân bực này?

Lại nghĩ tới bên Cực Đông, thật không biết còn có thêm bao nhiêu linh trân? Ngày sau nếu có thời gian, thật sự phải đi xem một chuyến. Nói không chừng có thể giúp cho Thanh Ngọc Chân Nguyên Bình tái tạo thêm vài giọt Tạo Hóa Chân Dịch.

Bạch Hổ khẽ lắc đầu, tựa hồ cũng cực kỳ bất đắc dĩ, xoay người rời đi. Nhạc Vũ đem vị trí nơi này ghi nhớ, sau đó đi theo sát phía sau.

Đi thêm hơn mười chỗ, toàn bộ đều là chưa thành hình, chỉ có một hai lần đã thai nghén linh bảo, chỉ tiếc phẩm cấp hơi thấp.

Đến cuối cùng không chỉ trong mắt Bạch Hổ hóa thân lộ ra vẻ buồn rầu, ngay cả

Nhạc Vũ cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Dần dần hai người đã tiếp cận tận sâu trong Cực Tây. Nơi này cũng là tiên thiên không gian dị thường, súc lại cả ngàn dặm, từ bên ngoài nhìn vào chỉ có diện tích mười ức dặm.

Đi tới nơi này, lại phát hiện còn chưa tới năm mươi ức dặm, vô luận Nhạc Vũ tìm kiếm như thế nào cũng không thấy tung tích của kim hệ kỳ trân đỉnh cấp kia.

- Hay do mình suy tính sai lầm?

Triển động Diễn Thiên Châu đạt tới mức chí thánh chí minh, suy diễn lại Hồng Mông thiên cơ, chỉ thấy càng thêm mơ hồ không rõ, nguyên bản lúc đến tính toán ra sẽ gặp một đường cơ duyên, hiện giờ đã biến mất không còn nhìn thấy, chuyển sang hỗn độn.

Nhíu mày, Nhạc Vũ dừng lại trên một tảng đá lớn, lại nhìn nhìn Bạch Hổ, chỉ thấy vẻ mặt tiểu bạch miêu thật mất hứng, cũng có vẻ thật mệt mỏi.

Hiển nhiên đi vào nơi này đối với nó mà nói cũng đã có chút cố hết sức.

Nhạc Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, hóa thân Bạch Hổ cũng đã đem ra hết toàn lực, là do chính mình vô duyên, còn có năng lực có thể làm gì?

- Kim Tuyệt Địa không có, vậy Thổ Tuyệt Địa thế nào? Thổ sinh Kim, nói không chừng bên trong cũng có kim linh chí bảo thai nghén…

Trong lòng trầm ngâm, ngay khi Nhạc Vũ đã dự định buông tha ý niệm tìm kiếm, dự định đi tới mấy nơi cấm địa bên trong hồng hoang tìm kiếm một phen, tiểu bạch miêu đột nhiên "meo" một tiếng kêu to, phảng phất như đã hạ quyết tâm, vẫy cánh tiếp tục hướng tận sâu trong bay đi.

Nhạc Vũ lập tức nhíu mày, thoáng do dự, vẫn hóa thành một đạo ngũ sắc quang hoa truy theo tung tích của tiểu bạch miêu bay nhanh.

Ước chừng phi hành thêm hơn mười ức dặm, tiểu bạch miêu mới dừng lại thân hình.

Giống như gặp phải cường địch, vội vàng súc lại thân hình làm ra xu thế phòng

bị tấn công.

Thẳng đến khi Nhạc Vũ đến nơi mới kêu lên vài tiếng, tư thế thoáng thả lỏng. Nhưng lông mao toàn thân vẫn dựng thẳng lên, trong mắt tràn đầy vẻ cảnh giác, tựa hồ đối với vật tồn tại ở phía đối diện vô cùng kiêng kỵ.

Nhạc Vũ cũng không dám buông lỏng, đưa mắt nhìn ra xa xa, chỉ thấy nơi kia mây mù nồng đậm, lại tế lên Côn Luân Kính xa xa quan sát.

Còn chưa thấy được tình hình bên trong rõ ràng, liền phảng phất như kích thích thứ gì, bỗng dưng một đợt linh lực chấn đáng, canh kim linh trong không gian mười ức dặm lập tức bắn lên.

Một đạo kiếm quang cuồn cuộn xé trời bay tới, bên trong súc tích vô số pháp tắc đại đạo, quán không chém thẳng xuống.

Trong thoáng chốc liền làm người ta cảm giác không đường ẩn trốn, tránh cũng không thể tránh, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Một loại cảm giác tuyệt vọng khó nói nên lời dâng trào trong tâm khảm.

Kiếm thế vô cùng, không thể ngăn cản, cũng không thể chống đỡ!

Đi tới giữa không trung liền ẩn hiện hắc mang, kiếm thế chuyển thành lệ khí, mà vẻ mặt Nhạc Vũ cuối cùng cũng biến đổi, chuyển thành lẫm liệt.

- Nghịch Thiên Kiếm!

Mặt trầm như nước, Nhạc Vũ cơ hồ không chút do dự lấy ra Ngũ Hành kiếm, lần này chia thành năm thanh kiếm, kiếm trận cùng trận đồ đặt dưới chân, điên cuồng khuếch trương hấp thu thiên địa linh lực.

Năm thanh Hồng Mông kiếm khí thúc giục đem ngũ hành linh lực vô tận, kiếm khí cương sát bao trùm tới.

Trấn Thiên Tỳ lập tức chắn ngang trước người, treo cao cách đỉnh đầu chừng ba trượng, đem toàn thân bảo vệ, lúc này vẻ mặt Nhạc Vũ càng ngưng trọng lấy ra Thiên Mệnh kiếm.

Một thân khí tức dâng lên tới đỉnh, kiếm quang chém ra, cũng nghịch chuyển tiên thiên ngũ hành, đồng dạng đen nhánh, giống như Đại Hỗn Độn kiếm có thể hấp thụ hết thảy ánh sáng!

Thai Tàng Hư Không kiếm trận sau lưng thúc giục tới cực hạn, ba trăm sáu mươi lăm Thai Tàng Hư Không kiếm ẩn hiện hắc mang, đem toàn bộ hư không lực gia trì vào Thiên Mệnh kiếm.

Ngay sau đó khắp bầu trời, không chỉ toàn bộ thủy khí đều bị cắn nuốt, còn phảng phất như bóng tối bao trùm mất đi toàn bộ ánh sáng, toàn bộ quang hoa, chỉ còn là một mảnh hỗn độn.

Khi hai đạo hắc sắc kiếm quang giao kích, Nghịch Thiên Kiếm chém vỡ hết thảy pháp tắc, cùng Đại Hỗn Độn Kiếm cắn nuốt hết thảy vật chất va chạm giao phong, ngay lập tức một thanh âm nổ vang, làm toàn thân Nhạc Vũ cùng Bạch Hổ đều tràn đầy máu tươi, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua khỏi thính giác của hai người có được Hỗn Độn vị nghiệp nơi này.

Mũi nhọn của Nghịch Thiên Kiếm thế như chẻ tre đem Đại Hỗn Độn kiếm khí của Nhạc Vũ càn quét tất cả, nhưng kiếm thế bàng bạc cũng đã bị tiêu giảm hơn phân nửa, tiếp theo thế đi chưa dứt vẫn đập thẳng tới trước.

Trấn Thiên Tỳ lập tức mở ra một đạo thất thải quang hoa, đem quanh thân Nhạc Vũ chặt chẽ bao phủ, kiếm quang đập vào, giằng co ước chừng nửa hơi không thể tiến thêm, cuối cùng dư ba nổ tung, hóa thành hắc quang đầy trời, đem không gian trăm vạn dặm quanh thân Nhạc Vũ, toàn bộ pháp tắc đều chém thành mảnh nhỏ.

Nhạc Vũ vẫn cầm kiếm đề phòng, thấy phương hướng kia không còn kiếm quang trảm tới mới thở nhẹ một hơi.

Trong lòng hắn run rẩy kinh sợ, nỗi khiếp hãi vẫn còn chưa tan.

- Ngoài Hồng Mông kiếm khí lại là Nghịch Thiên kiếm. Người ở bên trong lại là vị nào?

- Một kiếm vừa rồi rõ ràng đã có Thánh Nhân oai!

Mặc dù vẫn chưa phải là Thánh Nhân, nhưng Nhạc Vũ mơ hồ cảm giác có một

tia Thánh Nhân khí tức giống như Hậu Thổ.

Đã xa xa vượt qua Thái Thượng cảnh giới mấy lần, theo trình độ nào đó mà nói đây mới thực sự là Hỗn Độn Chuẩn Thánh, nửa bước Hỗn Nguyên!

Sinh tử pháp tắc nắm vững trong tay, thời không biến hóa lại vận dụng tự nhiên.

Thế gian này từ khi nào lại có nhân vật mạnh mẽ như vậy? Vì sao trước đây chưa bao giờ được nghe nói?

Hơn nữa vì sao lại ở ẩn trong Cực Tây, lánh đời không ra?

Hay hành vi dùng Côn Luân Kính thăm dò của mình đã chọc giận người ấy?

Không ngờ bên trong hồng hoang còn có biến số như vậy!

Bỗng dưng như có điều ngộ ra, trong lúc mơ hồ đã đoán ra nguyên do, Nhạc Vũ lập tức hít sâu một hơi lạnh, trái tim treo cao rốt cục lại buông xuống.

- Thì ra là thế, người xuất kiếm chính là Cô Kiếm lão nhân sao?

Buông thanh kiếm trong tay, Nhạc Vũ bỗng dưng than nhẹ một tiếng, mang theo vẻ cảm khái vô tận.

Quay đầu nhìn hóa thân Bạch Hổ đang ẩn hiện ý do dự.

Ánh mắt kia như muốn hỏi, nơi hiểm ác như thế ngươi vẫn còn muốn đi vào tìm tòi?

Nhạc Vũ chỉ hơi trầm ngâm, liền cười thăm dò:

- Bạch Hổ đạo huynh, không biết trong này có tiên thiên chí thánh kim hệ linh trân mà ta cần hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1335: Hỗn Độn Chung hiện

Lần này Bạch Hổ chỉ thoáng chần chờ, thẳng đến một lúc mới gật gật đầu nhìn Nhạc Vũ kêu khẽ.

Mặc dù không thể nói chuyện nhưng Nhạc Vũ cũng đã hiểu được ý tứ.

- Nói cách khác, nơi Cô Kiếm lão nhân tọa hóa là nơi có khả năng nhất trong Kim Tuyệt Địa đúng không?

Phảng phất như chỉ lẩm bẩm nói ra lời này, Nhạc Vũ nhíu nhíu mày, trong mắt ẩn hàm vẻ kiêng kỵ. Vừa rồi tuy nhờ vào Trấn Thiên Tỳ ngăn cản, bản thân cũng bị thương không nhẹ.

Bị kiếm khí đập vào dù muốn toàn thân trở ra cũng không cách nào làm được.

Trầm ngâm chốc lát Nhạc Vũ cắn chặt răng, pháp lực đánh ra liền đem Bạch Hổ hóa thân thu vào trong tay áo.

Ngũ Hành kiếm trận vẫn tiếp tục bố trí quanh người, dưới chân lại mở ra Hà Đồ Lạc Thư.

Một tay cầm Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một tay cầm Thiên Ý kiếm, sau đó cả người hắn chợt bắn lên không.

Hồng Mông kiếm ý bỗng dưng bừng lên, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đem thủy khí trong phạm vi mấy ức dặm toàn bộ đánh tản ra, sau đó cả người hắn tựa như một thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén vô song, hướng chỗ kiếm quang bay đến lao đi.

Vừa xông lên giữa không trung, ngay đối diện lập tức có một đợt kiếm ý càng thêm mạnh mẽ bỗng dưng phóng lên cao.

Hai cỗ Hồng Mông kiếm ý đều bá đạo mạnh mẽ tuyệt đối, có thể so ngang với

Thánh Nhân. Khi vừa giao kích liền giống như hai thanh cự kiếm đập vào, đều đem hết toàn lực không lưu lại nửa phần đường sống!

Ngay sau đó thân hình Nhạc Vũ bật ngửa ra sau, tựa như bị sấm đánh, toàn thân rạn nứt vô số miệng vết thương, hai lần sử dụng Thiên Mệnh kiếm khi giết chết Minh Hà cùng Nhiên Đăng bị cắn trả tổn thương cũng toàn bộ vỡ toang.

Toàn thân nhuốm máu, tử kim huyết dịch đem toàn thân hắn nhuộm ướt đẫm.

Nhưng hắn vẫn không lùi lại, càng tăng thêm tốc độ đem ý niệm bản thân tăng cường tới cực hạn!

Thần long ẩn hiện bên trong thần hồn chợt rít gào, không chết không ngừng, cần phá nát hết thảy!

Phương tây đại đế tuy mạnh nhưng Nhạc Vũ cũng đồng dạng có được chấp niệm tiêu diệt hết thảy cố khóa của thiên đạo!

Kiếm ý tinh thuần cực lớn, ý niệm kiên cố vững chãi, tuyệt không thua kém vị phương tây đại đế kia!

Một đạo kiếm quang bỗng dưng dựng lên chém thẳng tới, tử kim kiếm hoa so với lúc trước còn tăng hơn ba phần!

Siêu thoát trình tự Thái Thượng, thẳng truy Thánh Nhân cảnh giới!

Kiếm quang thê mỹ làm đôi mắt Nhạc Vũ phải híp lại, ngay sau đó hắn giận dữ trợn trừng, trong mắt tuôn ra đoàn tinh mang mãnh liệt.

- Hảo kiếm!

Một tiếng tán thưởng, Thiên Mệnh kiếm trong tay bỗng dưng hóa thành trăm vạn trượng, sau đó như một ngọn núi lớn huy vũ chém thẳng xuống.

Chỉ một chốc cả Hồng Mông kiếm trận, Hà Đồ Lạc Thư, toàn bộ lực lượng các linh bảo đều gia trì vào trên thân kiếm.

Ngũ sắc kiếm hoa dựng đứng, chín đầu cự long mười tám trảo xoay quanh duỗi thân.

Một thân tập trung bốn loại vô thượng thần thông, toàn bộ đều được thúc đẩy tới mức tận cùng, mà cả người Nhạc Vũ cũng ẩn hiện tử kim quang hoa.

Dù chưa biến thành ba đầu sáu tay, nhưng đã đem Cửu Chuyển Huyền Công vận dụng tới tầng thứ tám, đã tiếp cận trình tự cuối cùng!

Hai đạo kiếm quang chỉ nháy mắt đã va chạm một chỗ, cơ hồ không chút trì hoãn ngũ sắc kiếm quang của Nhạc Vũ bị tử kim kiếm hoa đập vào nhanh chóng băng tán.

Nhưng vẻ mặt Nhạc Vũ lại không thấy nửa phần uể oải, ngũ sắc kiếm quang băng diệt, nhưng lại càng có thêm nhiều kiếm khí bộc phát, không hề lùi mảy may, cũng tuyệt không xem là bại!

Ánh mắt hắn càng thêm sắc bén tuyệt luân, tựa như ngưng tụ thành thực chất, bên trong long đồng hiện lên vô số phù văn, xuyên qua huyễn vụ trùng điệp hướng bên dưới nhìn xuống.

Cách đó không xa, một lão nhân thân hình cao ngất đang đứng thẳng trước một cự kiếm, trên đỉnh núi cao trực chỉ thẳng bầu trời.

Bên trong thân hình kia rõ ràng đã mất đi khí tức sinh cơ nhưng vẫn đứng thẳng không ngã, kiếm ý bao quanh người đem phạm vi ức dặm chung quanh bao vây toàn bộ.

Khiến canh kim linh vô cùng tận tụ tập đến, ngưng tụ thành từng đạo tử sắc kiếm quang làm người kinh hãi.

Tổng cộng có ba trăm sáu mươi bốn tia kiếm khí cộng thêm một đạo tử kim kiếm hoa vừa rồi, đạt tới ba trăm sáu mươi lăm thanh, vừa đủ số đại chu thiên.

Giờ khắc này khí tức của Nhạc Vũ như cứng lại, trong lòng vô cùng kinh hãi. Nhưng vẻ kiêng kỵ sợ hãi chỉ trong nháy mắt liền bị tâm ý của hắn xóa tan, tử kim long đồng tỏa sáng, khóe mắt càng thêm cháy rực.

Đại trượng phu, chết thì chết thôi! Một người đã chết mười vạn năm, tự nhiên có thể tôn trọng kính trọng, nhưng cần gì phải sợ hãi?

Nhạc Vũ tu hành cả đời, giãy dụa giữa lằn ranh sinh tử mấy trăm năm. Chẳng lẽ chỉ tia kiếm khí của vị Cô Kiếm lão nhân lưu lại trước khi tử vong cũng không làm gì được hay sao?

- Vỡ cho ta!

Lại một tiếng quát lớn, tín niệm bất khuất bành trướng tới cực điểm.

Ngũ sắc kiếm quang cũng tăng lên mạnh mẽ gấp trăm lần, pháp tắc đại đạo thêm vào không ngừng trùng kích tới.

Thanh âm vừa rơi, đạo tử kim kiếm quang cuối cùng bị một kiếm của Nhạc Vũ chém vỡ! Hóa thành khí kình sắc bén xuyên toa bay đi.

Nhưng đúng lúc này Nhạc Vũ lại không còn chú ý tới lão giả đã chết kia, hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một chung ảnh cực lớn bỗng dưng xuất hiện trên đỉnh đầu, hướng Trấn Thế Chung thẳng chụp xuống!

Chân mày Nhạc Vũ cau lại, thẳng đến khi nhìn thấy ba trăm sáu mươi bốn đạo kiếm hoa không động tĩnh, liền cười lạnh một tiếng.

- Cuối cùng không nhịn được sao?

Thiên Ý kiếm vung lên, kiếm quang đập tới, đem cổ chung khổng lồ chấn thẳng lên trên, tốc độ chợt khựng lại.

Ngay sau đó trong tay Nhạc Vũ lại liên tục đánh ra vài trương đạo phù lên trên không.

Trên đạo phù hiện rõ hơn mười tử kim thượng cổ chữ triện "Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Lục Trấn Chung Phù", kim quang tỏa sáng, khí thế huy hoàng.

Hỗn Độn Chung cũng không ngờ được lão nhân đứng trên núi kia lại không chút động tĩnh, ngay sau đó nhìn thấy đạo phù Nhạc Vũ đánh ra, liền khủng hoảng tới cực điểm, lập tức phá không rời đi, hoảng sợ bỏ chạy.

Nhưng vừa kịp mạnh mẽ phá nát thời không hàng rào, ba trương đạo phù đã hóa thành chiếc võng lớn bao phủ chụp xuống, đem chiếc chuông lớn kia hoàn toàn

trói buộc túm ngược trở lại.

Ngay sau đó Ngũ Hành kiếm trận cùng Trấn Thiên Tỳ bên cạnh Nhạc Vũ cũng theo sau bay tới.

Ngay khi trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vẻ vui mừng, Hỗn Độn Chung bỗng nhiên chấn minh một tiếng, một tiếng chung vang hạo hãn, chấn đãng thế giới, âm ba khởi động, liền đem kim sắc cự võng mạnh mẽ bung ra.

Ngay sau đó nó tranh thủ trước khi Ngũ Hành kiếm trận cùng Trấn Thiên Tỳ bay tới liền trực tiếp độn không rời đi.

Đối với thế giới địa vực này nó tựa hồ vô cùng quen thuộc, xuyên qua không gian chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Nhưng trên mặt Nhạc Vũ cũng không hề nhìn thấy nửa phần thất vọng uể oải, ý cười lại càng thêm nồng hậu.

Hồn niệm của hắn mơ hồ cảm giác được vị trí của Hỗn Độn Chung, còn có một tia hồn niệm liên hệ.

Thái Thượng đạo tổ tự tay chế luyện đạo phù há đơn giản như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1336: Hồng Mông chân ý

Hỗn Độn Chung mặc dù trốn thật nhanh, nhưng từ đầu tới cuối Nhạc Vũ vẫn duy trì được một tia tâm niệm cảm ứng với Hồng Mông chí bảo kia.

Ba trương Thái Thanh Khâm Chế Cửu Thiên Đô Lục Trấn Chung Phù cũng không chỉ đơn giản vây khốn chuông lớn kia, khi cự võng bị xé rách lại có ba đạo ý niệm linh lực đã thành công nhập vào bên trong Hỗn Độn Chung.

Khiến hiện tại hồn niệm của hắn đã không rời khỏi Hồng Mông chí bảo kia nữa.

Nhưng trước mắt vẫn còn chưa tới lúc đi thu chiếc chuông kia, đợi khi ba ý niệm linh lực lớn dần bên trong khí linh Hỗn Độn Chung, thậm chí không cần chút tốn sức là có thể trực tiếp thu vào trong tay.

Lạnh giọng cười, Nhạc Vũ thu hồi ánh mắt. Sau đó lại nhìn về phía Cô Kiếm lão nhân đang đứng trên đỉnh núi.

Chỉ trong thoáng chốc lại thêm một đạo tử sắc kiếm hoa ngưng tụ hình thành, khôi phục lại đầy đủ đại chu thiên. Cũng không hề có chút dấu vết có người thao túng, nhưng ba trăm sáu mươi lăm đạo kiếm quang lại có thể tự phát hình thành kiếm trận.

Thân ảnh Nhạc Vũ càng đi tới gần, thân hình hóa thân Bạch Hổ bên trong tay áo hắn càng thêm run rẩy dữ dội. Ý niệm lại vô cùng nôn nóng khẩn trương, mặc dù không nhiều sợ hãi nhưng lại lo lắng cực điểm đối với hành động của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ lại làm như không hay biết, thân hình hóa độn quang không chút do dự nhảy vào bên trong kiếm trận.

Hồng Mông kiếm ý vẫn cuộn trào mãnh liệt như nước, nhưng giữa hai bên lại không hề có vẻ xung đột.

Phảng phất như đã được cho phép, kiếm ý của Cô Kiếm lão nhân bắt đầu chuyển

sang bao dung cộng hưởng.

Mà sau khi Nhạc Vũ đi vào trong kiếm trận, cũng không gặp chút trở ngại dễ dàng xuyên qua.

Hắn cũng cảm thấy vô cùng bất an, nếu như ba trăm sáu mươi lăm đạo kiếm quang đồng thời công kích, đừng nói là hắn, dù là Hậu Thổ cũng khó thể toàn thân trở ra, cho dù có Hồng Mông chí bảo trong tay cũng chưa chắc có thể giữ tròn tính mạng.

Thẳng đến khi đi lên tới đỉnh núi Nhạc Vũ mới thoáng thả lỏng. Sau đó ánh mắt đầu tiên hắn nhìn về phía vị phương tây đại đế dù đã tử vong như vẫn đứng thẳng sừng sững suốt mười vạn năm qua.

Lấy Cô Kiếm làm tên, vị thượng cổ đại năng này chẳng khác gì là một thanh kiếm. Khuôn mặt phảng phất như được điêu khắc, vô cùng lạnh lùng, khí chất lại lẫm liệt vô hạn.

Trong cơ thể mặc dù đã mất sinh cơ nhưng cặp mắt vẫn sắc bén như ưng, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Toàn bộ thân hình đều đã biến thành một loại kim chúc khác thường, ẩn chứa vô số canh kim linh bên trong Kim Tuyệt Địa.

Nhưng kinh mạch linh lạc vẫn hoàn toàn đầy đủ, hoàn hảo như lúc ban đầu. Mà máu huyết, khí tức vẫn còn tuần hoàn không nghỉ.

Chính vì như vậy, kiếm ý bàng bạc của vị phương tây đại đế này lại có thể vẫn dùng thân thể làm căn cơ cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều tăng lên đỉnh cực thịnh!

Khí tức mãnh liệt, cho dù đã vẫn vong hơn mười vạn năm nhưng vẫn mạnh mẽ như ngày trước.

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngưng trọng, cúi người bái thật sâu, vô cùng trịnh trọng hướng Cô Kiếm lão nhân bái xuống.

Hắn đã tu luyện Hồng Mông kiếm điển của vị phương tây đại đế này, ở phương diện nào đó mà nói cũng xem như đã truyền thừa đạo thống, vì vậy đứng trước mặt lão nhân, tự nhiên phải hành lễ đệ tử.

Nếu hắn sở liệu không sai, vị Cô Kiếm lão nhân này hắn còn có duyên phận liên lụy khác với hắn.

Sau ba quỳ chín lạy, lúc này Nhạc Vũ mới nhìn quanh người lão nhân. Ở xa xa ngoài trăm trượng có lập hai tấm bia đá hình thanh kiếm một trái một phải. Ở phía sau cũng có một tấm bia lớn, xuyên thẳng trời cao. Đều là chất liệu vàng đá hỗn hợp, cứng rắn không kém tiên thiên linh bảo tuyệt đỉnh, bên trên có khắc chữ triện Hồng Mông.

Nhạc Vũ cẩn thận đưa mắt nhìn, chân mày lập tức cau lại.

Chỉ thấy tấm bia bên trái có khắc một chiêu kiếm thức, không khắc vẽ đồ án, nhưng lại khắc từng đạo vết kiếm quỷ dị huyền ảo. Kiếm ý thao thiên ẩn chứa bên trong, chỉ vừa liếc mắt nhìn liền giống như có thể thấy được một thanh tiên thiên kiếm khí tuyệt đỉnh đang xoay quanh vũ động.

Dấu vết kiếm thế vẽ ra huyền ảo chính là đường đi của kiếm.

Chữ triện Hồng Mông bên cạnh cũng thuật lại toàn bộ huyền cơ cùng súc tích đại đạo bên trong chiêu kiếm.

Nhưng ở góc bên cạnh, lại có một tổ chữ triện thì ngoại lệ.

- Đây là Thông Thiên Tuyệt Kiếm mà ta tốn một vạn ba ngàn năm thời gian ngộ ra. Nắm thiên đạo trong tay, sinh tử tùy tâm. Chỉ thận thân này không phải Thiên Đế mệnh cách nên không đạt được sáu thành uy lực. Đáng tiếc, đáng tiếc! Kiếm này ảo diệu không kém vô thượng thần thông. Thật sự khó thể ghi chép vào đạo điển, lại không nguyện tuyệt học cả đời bị lục thánh đoạt được nên khắc ấn vào trong bia!

Mặt sau cũng không tiếp tục giải thích, chỉ ghi vài câu lại tiếp:

- Thân ta tồn tại nơi này nhiều năm, thế gian ngoại trừ Hồng Quân không ai có thể đi vào! Người không có Hồng Mông kiếm ý không thể nhập. Nếu bệ hạ có ý chí xé trời, lòng dạ của hồng hạo, hãy kế thừa đạo thống chân chính của ta!

Trong lòng Nhạc Vũ chấn kinh, cũng không biết chữ "bệ hạ" ghi chép trong bia đá có phải ám chỉ chính mình hay không?

Nếu thật sự là như thế, vị Cô Kiếm lão nhân này làm sao mà biết được hắn chính là biến số của thiên địa hồng hoang?

- Thông Thiên Tuyệt Kiếm sao? Quả nhiên…

Kiếm này cùng Thiên Mệnh kiếm của hắn, Quảng Lăng tam thức của Quảng Lăng tán nhân, tên mặc dù khác nhau, nhưng rõ ràng đều có chung nguồn gốc.

Nhưng so sánh với kiếm thức trên tấm bia vô luận là hắn hay Quảng Lăng tán nhân nghiên cứu ra kiếm thức đều trở nên vô cùng thô thiển.

Vị Cô Kiếm lão nhân này, phương tây đại đế mới chính thức xem như là người thao túng thiên ý! Đem ý chí của thiên đạo nắm chặt trong tay.

Tiếp đó hắn lại nhìn qua tấm bia bên phải, chỉ thấy trên tấm bia cũng là một chiêu kiếm thức.

Chiêu kiếm thức so sánh với chiêu trước rõ ràng lại thật thô kệch, có rất nhiều địa phương thậm chí còn có xóa lẫn sửa, chữ triện Hồng Mông cũng giải thích không được tỉ mỉ. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Chữ viết sâu cạn không đồng nhất, phảng phất như thật vội vàng viết ra, nhưng hình như không tìm thấy được phù tự thích hợp nên không cách trình bày rõ ràng.

Nhưng kiếm ý súc tích bên trong lại mạnh mẽ tuyệt đối, cứng cỏi bất khuất không hề buông bỏ, lại sắc bén kinh hãi!

Bên dưới cũng có thêm một hàng chữ:

- Chiêu này vô danh, kiếm nghịch thương thiên, vốn là chiêu kiếm ta còn chưa hoàn thành trước khi lâm chung! Phá thiên chưa thành, lại chưa được tiêu dao ngoài thiên đạo. Khi thần hồn mất đi, lại thiên nhân cảm ứng, thăng hoa chí đại đạo chí cảnh. Tìm hiểu Hồng Mông, lĩnh hội tạo hóa, cuối cùng chế ra chiêu Diệt Thế kiếm! Nếu lấy uy lực mà luận, chẳng khác Thông Thiên tuyệt kiếm. Trong cõi đời này chỉ còn kém Tiên Thiên Hỗn Độn Ngũ Sắc Thần Quang mười vạn năm sau. Nếu lấy chứng đạo mà nói, Nghịch Thế kiếm của ta thế gian thứ nhất! Thông Thiên vô thượng, kiếm này khai thiên!

Trong lòng Nhạc Vũ lại chấn động, chỉ cảm thấy trái tim co rút lại, cơ hồ thật khó thở.

Một cỗ cảm giác áp lực kinh hãi vô hạn bao phủ trong lòng hắn.

- Quả nhiên đây là Nghịch Thiên kiếm sao? Theo như lời nói trong đây, tuy chưa từng chân chính lấy lực chứng đạo, nhưng thần hồn lại có thể siêu thoát thiên đạo, đạt tới chí thánh nhân cảnh giới. Chẳng thể trách, chẳng thể trách…

Lấy lực chứng đạo đó là trình tự viễn siêu Hồng Quân tam thi. Khó trách kiếm trận nơi này lại mạnh mẽ tuyệt đối đến như thế, chỉ sợ dù Thánh Nhân đến tận đây cũng phải chật vật mà quay về.

Cũng nói không chừng có thể xuyên qua hỗn độn thiên cơ mà biết được biến số của hồng hoang như hắn!

- Chỉ kém Tiên Thiên Hỗn Độn Ngũ Sắc Thần Quang mười vạn năm sau, ngay cả việc này hắn cũng có thể xem thấu được, lại không phải ám chỉ Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Dật, mà là chỉ phần ta đi? Thông Thiên vô thượng, kiếm này khai thiên. Là chỉ Thông Thiên tuyệt kiếm chỉ có thể xem là vô thượng. Nghịch Thiên kiếm lại có thể khai thiên tích địa sao?

Trong miệng lẩm bẩm, Nhạc Vũ thu liễm ý niệm nhìn vào chữ triện phía sau, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

- Kiếm này vốn là sáng chế đắc ý nhất của ta, đáng tiếc thời gian vội vàng, chưa từng hoàn toàn. Mười vạn năm sau ngươi nên xem xét kỹ, người có thể đối địch với Hồng Quân, nhất định có thể hoàn thiện được chiêu kiếm này…

Nhạc Vũ cười khổ, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Siêu thoát thiên đạo, cũng không biết đã tới trình độ nào, thực sự lại khủng bố như thế!

Hiện giờ thiên cơ mờ mịt đã lẫn lộn tới mức làm hắn đau đầu, đạt tới chí thánh chí minh cảnh giới, chỉ thoáng suy diễn hắn đã cảm thấy thật kiệt lực. Vị phương tây đại đế kia từ mười vạn năm trước đã xem thấu việc của hôm nay.

- Thần hồn tịch diệt, thiên nhân cảm ứng sao?

Hắn cũng biết đại khái về tình huống này, một người trước khi chết, có thể sẽ hồi quang phản chiếu. Trước khi tu sĩ vẫn lạc thân thể sẽ tràn trề sức sống, cũng có thể khiến hồn niệm cảnh giới của chính mình đạt tới cảnh giới không sao tưởng tượng nổi.

Chẳng hạn như Nhiên Đăng, lấy tính lực của hắn có thể ở thời khắc cuối cùng biết được nhân quả vẫn vong, vốn là như thế.

Tuy chỉ là trong nháy mắt, nhưng kết quả thực sự quá mức khủng bố!

Thiên cơ diễn biến tới mười vạn năm sau, một chiêu Khai Thiên tuyệt kiếm đều làm người khác thật sự kinh hãi khủng hoảng. Nếu bên trong hồng hoang có người nào biết được chuyện này, còn không biết sẽ nhấc lên sóng gió ra sao.

Lắc lắc đầu, Nhạc Vũ nỗ lực đè nén nỗi kích động trong lòng, lại nhìn vào tấm bia đá lớn sau lưng Cô Kiếm lão nhân.

- Cuộc đời của ta luôn làm nghịch thiên ý. Mặc dù cuối cùng chưa chứng đạo, nhưng Hồng Quân cũng không làm gì được ta. Buồn cười cho Hồng Quân ở hai mươi vạn năm trước trấn áp thiên hạ, cơ hồ vô địch, khí phách vô song. Nhưng hiện giờ lại biến thành hạng người lòng dạ chật hẹp, ghen ghét hiền tài, thật là đáng buồn…

Bên trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường, còn ẩn hàm vài phần đắc ý. Đem Hồng Quân chê bai tới cực điểm, ngữ khí lại chợt chuyển đổi mang theo ý tiếc hận vô tận.

- Đáng tiếc cho tới cuối cùng ta còn một tia tàn niệm thoát ra, sinh cơ còn tồn tại nhưng căn cơ tổn hại, bị Hồng Mông lực gây thương tích. Cuộc đời này xem như không còn khả năng chứng đạo. Lặng lẽ thôi diễn thiên cơ, chỉ có chân chính khai thiên thánh nhân, Bàn Cổ cảnh giới mới có thể khôi phục lại tiên thiên căn cơ của ta. Vì vậy lưu lại Khai Thiên kiếm ý trợ ngươi thành đạo, mong mỏi ngươi chớ phụ nhờ vả! Ngươi vì tiên thiên canh kim vật mà đến, ta cũng thành toàn mong muốn cho ngươi. Nhưng ngươi cũng nên hiểu được, mượn dùng vật bên ngoài, chung quy không phải chính đồ đại đạo…

Những dòng chữ triện đều sắc bén rõ ràng, kiếm ý nghiêm túc, ngữ khí tuy chỉ

đơn thuần như nhắc nhở, nhưng lại dẫn theo vẻ không cam tâm vô hạn.

Đọc tới dòng chữ cuối cùng, tấm bia đã bỗng dưng vỡ vụn, một tia kim quang lộ ra từ bên trong.

Trong mắt Nhạc Vũ giật mình, đưa tay khẽ vẫy, liền đem tia kim sắc quang hoa cầm vào trong tay.

Tiếp theo chỉ cảm thấy có một tia khí tức vô cùng mỏng manh làm người ta cảm giác giống như hồn niệm thật lớn, từ bên trong tia kim sắc quang hoa bắn ra thẳng xuyên vào chính thần hồn của hắn.

Giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ cảm thấy thần hồn của mình gần như tán loạn, bị ý niệm ập vào không hề có chút lực phản kháng.

Cũng chỉ một chốc lát hắn đã rõ ràng hiểu được điểm ý niệm kia hắn do Cô Kiếm lão nhân tụ tập ở phút cuối cùng, lấy kiếm ý cả đời làm cơ sở tìm hiểu tạo hóa mà hình thành. Bên trong súc tích Hồng Mông chân ý, Khai Thiên chân pháp!

- Chẳng thể trách quyển kiếm điển cuối cùng kia lại lấy tên Hồng Mông!

Ánh mắt Nhạc Vũ nhất thời không ngừng lóe ra, biết được chỉ cần mình có thể dung hợp được tia kiếm ý này, sẽ lập tức tương đương như đạo cơ mười vạn năm của vị phương tây đại đế tan vào trong thần hồn, thậm chí lĩnh ngộ trước khi vị kia tử vong hắn cũng có thể hiểu được rõ ràng.

Có đạo Hồng Mông kiếm ý chân chính không chỉ là thành công bước lên Hỗn Độn Thái Thượng, dù là phá thiên chứng đạo đăng thánh cũng có thêm ba thành cơ hội!

Nhưng ngay sau đó Nhạc Vũ bỗng dưng cắn chặt răng, toàn bộ hồn niệm đều kềm chế tụ tập thành châm bên trong Nê Hoàn Cung.

Cuối cùng không ngờ hắn lại phản công ngược lại, cùng tia ý niệm kia đối kháng, đem hết toàn lực kháng cự tia Hồng Mông kiếm ý.

Tiếp theo trong tích tắc ngực phải, kể cả cánh tay phải của Nhạc Vũ toàn bộ nổ thành dập nát, máu văng bốn phía.

Ngũ quan thất khiếu tràn ra một tia máu tươi.

Vẻ mặt Nhạc Vũ vô cùng đau đớn, nhưng ánh mắt vẫn thật kiên quyết, không hề có nửa phần lui bước.

- Tín niệm của ta, há chịu dao động!

Thân thể nổ bạo, khí huyết nguyên lực quanh thân cũng nhanh chóng tiêu hao. Tinh thần dần dần suy yếu, đau đớn tận cùng, phảng phất như tùy thời muốn nứt vụn.

Nhưng hắn vẫn thúc giục tiềm lực toàn thân, không hề có nửa điểm lui nhường tia Hồng Mông kiếm ý, kháng cự ngăn cản bài xích ra khỏi thần hồn của chính mình.

Ước chừng nửa chén trà thời gian, ngay khi Nhạc Vũ cảm giác mình đã hoàn toàn kiệt lực, Cô Kiếm lão nhân bỗng dưng xoay người qua, ánh mắt sắc bén như kiếm nhìn thẳng vào hắn.

Mặc dù vẫn không có nửa phần sinh cơ, nhưng cặp mắt lại phảng phất như đang dò hỏi, lại phảng phất như vì cử chỉ kháng cự của Nhạc Vũ mà khó hiểu bốc lên lửa giận.

Nhạc Vũ trầm mặc một lát, cuối cùng khẽ lắc đầu.

- Tuy trẫm có ý chí chứng thánh, nhưng muốn tự mình thực hiện, không muốn đi đường tắt. Trẫm, có chính đại đạo mà mình muốn đi tới…

Bên trong đồng tử của Cô Kiếm lão nhân lập tức lóe lên tinh mang, sau một lát lại biến mất.

Trong thoáng chốc Nhạc Vũ như đã nhìn thấy bên trong mắt của Cô Kiếm ẩn hàm vài tia tán thưởng.

Ngay sau đó tia kiếm ý đột nhiên thối lui, nhưng chưa rời khỏi thân hình của Nhạc Vũ mà đi vào trong đan điền của hắn trú ẩn.

Nhạc Vũ lấy vài giọt Tam Giới Chân Tuyền dung nhập vào thân thể, khiến khí

huyết khôi phục lại, sau đó dùng thuật nội thị quan sát bên trong nội thể của chính mình.

Đạo ý niệm tuần hoàn trong cơ thể hắn, khí cơ lưu động cũng không chút cản trở. Nhạc Vũ không có khả năng đem nó trục xuất ra ngoài.

Hắn thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong lòng cười khổ, nhất thời cũng không biết mình làm vậy là đúng hay sai.

Tia Hồng Mông kiếm ý chưa từng tán đi, ngày sau tự nhiên còn có thể tìm hiểu hấp thu tinh hoa bên trong.

Nhưng vừa rồi nếu hắn chịu đồng ý dung hợp, sát kiếp sau trăm năm chỉ cần mượn lực là có thể thoải mái đối phó.

Rõ ràng có đường thênh thang không chịu đi, lại cứ liều mạng đi con đường nặng nề hung hiểm, tiến thẳng lên con đường đầy chông gai gập ghềnh, chính mình thật đúng là phát điên mất rồi…

Nhưng trong lòng hắn không có nửa phần hối hận, hắn quật khởi quá nhanh, không thể không mượn dùng ngoại vật của cổ nhân, nhưng nếu từ đầu tới cuối đều nhờ vào vật bên ngoài, bản thân hắn làm gì còn ý nghĩa?

Tựa như lời nói của Cô Kiếm lão nhân, mượn dùng lực lượng ngoại vật tăng lên uy lực Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang chung quy cũng không phải đại đạo…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1337: Canh Tân kiếm ti

Nhạc Vũ lại hướng di thể của Cô Kiếm lão nhân bái xuống, tạ ơn vị sư tôn này đã ban thưởng.

Thẳng sau khi ba quỳ chín lạy hoàn thành, Nhạc Vũ mới trấn định tâm thần nhìn vào kim sắc ti tuyến trong tay.

Ti tuyến nhẹ như lông vũ, lại yếu ớt như tơ nhện, quấn quanh trên đầu ngón tay hắn. Ngay khi Nhạc Vũ dùng chân khí kích thích thì lập tức dựng thẳng, cứng rắn không thua gì Hồng Mông ngũ hành kiếm, lại càng thêm sắc bén vô cùng.

Ở trong mắt Nhạc Vũ không khỏi lộ ra một tia quái lạ, hắn luyện hóa một chút, dùng chân khí thao túng đâm xuống mặt đất, thật dễ dàng xuyên vào mặt đất cứng rắn như tinh cương bên dưới, chỉ trong chớp mắt đã xuyên thẳng xuống dưới mấy trăm vạn trượng, không chút trở ngại.

Tâm niệm chợt động, ti tuyến đã rút lại trong tay. Ngay khi Nhạc Vũ vừa biến ảo pháp lực liền hóa thành một con rắn nhỏ vặn vẹo quấn quanh, biến hóa thật tự nhiên. Nhưng vẫn sắc bén đến cực điểm, không chút tiếng động vạch ra vô số dấu vết dưới mặt đất.

Mặt đất cứng rắn dưới chân Nhạc Vũ giống như đã biến thành đất bùn mềm mại khó tin.

- Không ngờ có thể đem Canh Tân Linh tụ tập lại, quả nhiên là một món chí bảo!

Sau thoáng kinh ngạc, trong lồng ngực Nhạc Vũ liền tràn đầy mừng rỡ.

Canh chính là kim kiên, Tân lại là kim nhu, cương nhu hòa một chỗ trên thế gian thực sự rất hiếm thấy.

Ít nhất theo Nhạc Vũ biết trong kim linh chí bảo chỉ có vật này có thể Canh Tân hợp nhất.

Trong lòng lại chợt cảm ứng, hắn liền thi triển Vô Tướng thần thông, ti tuyến lập tức biến thành vô hình, hoàn toàn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nếu không phải Nhạc Vũ đã thoáng tế luyện sơ qua, trong lòng còn cảm ứng, cơ hồ không thể phát hiện được sự tồn tại của nó.

Trong lòng hắn không khỏi run lên, nếu dùng vật này đi ám toán người khác, cho dù là Thái Thượng Kim Tiên cũng chưa chắc né tránh được.

Kỳ thật vật này cho dù thật tốt, nhưng cũng không phải không có chỗ thiếu sót đáng tiếc. Canh Tân Linh bên trong vừa lúc cân bằng, nhưng nguyên nhân chính là vì như thế tuyệt không khả năng luyện chế thành kiếm khí. Một khi đem cân bằng bên trong đánh vỡ, kim sắc ti tuyến này chỉ sợ sẽ lập tức băng tán.

Nhưng Cô Kiếm lão nhân lại có thể đưa nó vào trong tấm bia đá, dùng kiếm ý Hồng Mông của bản thân súc tích nuôi dưỡng, nhờ vậy đã bù đắp được thiếu sót của nó.

Hiện giờ hắn vẫn chưa thể tiến hành luyện chế, nhưng bản thân nó ở một phương diện nào đó mà nói cũng xem như là một thanh kiếm khí!

Bị Hồng Mông kiếm ý dưỡng dục hơn mười vạn năm vẫn còn có thể cương lại có thể nhu, có thể biến ảo từ hữu thành vô, nhìn qua lại yếu ớt như tơ nhện, đúng là tuyệt thế chi kiếm!

Cũng thuộc tiên thiên chí thánh nhất cấp, chỉ riêng bên trong không có khí linh, còn chưa được liệt vào hàng ngũ linh bảo. Nhưng nếu luận về uy lực, ở trong tay hắn so sánh, mặc dù là Hồng Mông kiếm khí cũng có thể tranh phong.

Sau khi tấm bia lớn vỡ vụn liền hóa thành tro bụi, Cô Kiếm lão nhân cũng không còn tin tức gì lưu lại, cũng không lưu lại tên của món đồ vật kia.

Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát chợt mỉm cười, thu hồi kim sắc ti tuyến, bỏ vào bên trong Diễn Thiên Châu.

- Vật này khác thường, ngày sau gọi tên là tiên thiên Canh Tân Vô Ảnh Kiếm Ti!

Tiếp theo hắn nhìn vào hai tấm bia trái phải, sau đó chợt cười khổ một tiếng.

Xem ra mình còn phải lưu lại nơi này một thời gian không ngắn đi.

Vô luận là Thông Thiên tuyệt kiếm hay Nghịch Thiên kiếm mà Cô Kiếm lão nhân lưu lại trước khi tử vong đều có thật nhiều chỗ tinh hoa mà hắn cần tìm hiểu. Giờ phút này cách ngày đại thọ của Dao Trì chỉ còn hơn một năm, thật không biết mình có đi kịp hay không?

Trong lòng suy tư chuyện này, nhưng Nhạc Vũ cũng không chút do dự khoanh chân ngồi xuống trước tấm bia đá bên trái. Hắn ổn định ánh mắt quan sát chiêu kiếm, ghi khắc thật sâu vào trong đáy lòng của mình, ý niệm minh minh không hay biết thời gian đang trôi qua.

…

Một năm sau bên trong Thiên Ý Phủ Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ ngồi xếp bằng dưới gốc Tiên Hạnh, quanh người bỗng dưng rít lên kịch liệt, ngũ sắc quang hoa hạo hãn tràn tới, mênh mông mãnh liệt liên miên không dứt.

Bên dưới gốc Tiên Hạnh cơ hồ đã biến thành biển linh lực, ngũ hành linh lực tràn đầy dày đặc.

Nhưng chuyện xảy ra ngoài thân thể giờ phút này Nhạc Vũ lại như không hề hay biết, chỉ tập trung quan sát đan điền của chính mình.

Hắn lấy được Ngũ Hành linh vật, ngoại trừ Hỗn Độn Linh Diễm cùng Hỗn Độn Linh Thủy, cùng tiên thiên Canh Tân Hữu Vô Ảnh Kiếm Ti của Cô Kiếm lão nhân lưu lại, những linh vật khác đều cần thêm chút tế luyện mới có thể sử dụng.

Tỷ như Kiến Mộc Tinh Nguyên, Nhạc Vũ cũng đã hồi phục thành một hạt giống xanh tươi, về phần nguyên thần Huyền Thổ mà Hậu Thổ tặng cho hắn, đã bị Nhạc Vũ bỏ ra ba mươi sáu năm thời gian công phu đem vật kia luyện thành một tòa cự tháp chín tầng.

Giờ khắc này năm kiện linh vật đều đang nằm bên trong Ngũ Hành phù trận trong đan điền Nhạc Vũ. Đều tự trấn áp một phương, tuần hoàn lẫn nhau, tương khắc tương sinh.

Ngũ Hành phù trận trong cơ thể không chỉ đã khôi phục cân bằng, còn có ngũ

hành nguyên lực vô tận tự phát sinh ra.

Mượn nhờ sự trợ giúp này, Nhạc Vũ cơ hồ không chút tốn sức liền đem Thanh Đế Trường Sinh Quyết, Lưỡng Nghi Ly Hợp Nguyên Từ, Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm, Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm trong vòng mười năm đã đột phá hai tầng, đập vào cảnh giới hai mươi mốt giai, Đại Tiên Thiên Huyền Băng Ly Hỏa Chân Quyết cũng đã đạt tới tầng hai mươi bảy.

Chính là cảnh giới thần thông đại viên mãn!

Thậm chí cả Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang cũng đã tu luyện tới cảnh giới hai mươi cấp, suốt hai mươi vòng phù trận đều đã viên mãn toàn bộ.

Theo như suy tính, ngoại trừ công pháp căn cơ Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang còn cần thêm thời gian tu hành, những thần thông khác đều đã đạt tới cực điểm.

Ngày sau con đường tu hành chỉ cần tích lũy pháp lực, tiếp tục tìm hiểu đại đạo để tăng cường uy lực của thần thông.

Giống như Khổng Dật, Ngũ Sắc Thần Quang đại viên mãn tầng hai mươi mốt lại tăng lên bốn tầng cảnh giới! Uy lực tuyệt đối mạnh mẽ.

Nhưng nếu như Nhạc Vũ đem mấy môn thần thông tu luyện hoàn thành, cũng tự nhiên sẽ thông hiểu phương pháp tu hành nối tiếp theo sau.

- Quả nhiên Hỗn Nguyên Đại La cảnh giới, Thánh Nhân vị chỉ sợ không phải là cực trí. Là bởi vì năm kiện linh vật này sao?

Mấu chốt không phải năm kiện linh vật, mà là khi năm loại linh vật dung nhập trong thân thể hắn, cũng đã đưa Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn đẩy lên tới cảnh giới Khai Thiên chi cảnh!

Môn đại thần thông này cũng còn cơ hội tiếp tục tiến hóa, thậm chí bên trong ý niệm của hắn đã có vô số linh cảm, suy nghĩ đủ loại phương pháp hoàn thiện để đẩy môn thần thông tiến cao hơn nữa.

Nhạc Vũ thu liễm tâm thần, dốc lòng suy diễn, sau một lát chợt giật mình kinh hãi.

- Thì ra là thế, thần thông tu sĩ thường thường chỉ đạt tới viên mãn thì dừng lại, cũng chỉ vì bị ràng buộc do thân thể. Chẳng thể trách thế gian có thể tu tập được vô thượng thần thông lại không có mấy người…

Càng thôi diễn Nhạc Vũ càng cảm thấy may mắn, trình tự vô thượng của hắn còn chưa hiển lộ rõ ràng.

Hắn tu hành Cửu Chuyển Huyền Công, Tứ Cửu Nguyên Công, lại thêm biến hóa ba đầu sáu tay, thiên cương địa sát, tổng cộng một trăm lẻ chín loại biến hóa.

Từ sau khi đăng lên Thái Sơ Kim Tiên cảnh giới, không cần dùng pháp lực, chỉ dùng thân thể dưới Thái Thanh Huyền Tiên hắn đã có thể một quyền oanh giết.

Nếu nói về thân thể cường hãn, Nhạc Vũ tự tin bên trong hồng hoang, trong những tiên tu đồng cấp hắn không có ai kề vai được với hắn. Mặc dù là Ngọc Đỉnh hay Dương Hạo tu luyện thể thuật cũng kém hắn không chỉ một bậc.

Cho dù bản thân hắn tu luyện hơn mười môn thần thông nhưng vẫn có thể thoải mái chứa đựng áp lực, vì vậy hắn cũng không thèm để ý chút nào.

Nhưng hiện giờ nghĩ đến nếu đổi lại là tu sĩ bình thường, mặc dù có thể giải quyết vấn đề ngũ hành tuần hoàn cùng phương pháp thần thông cộng sinh, chỉ sợ thân hình cũng sẽ lập tức bị nổ tung!

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang của hắn khi đạt tới trình tự vô thượng cũng không gặp vấn đề gì, nhưng khi tiến tới Khai Thiên cảnh giới hắn lại cảm thấy toàn thân đầy tràn, không còn cách nào chứa chấp thêm thứ gì khác.

Chỉ sợ khi năm môn thần thông ngũ hành đều được hoàn thiện toàn bộ, thân thể hắn cũng sẽ không còn cách chống đỡ.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ chợt nhớ lại Chúc Long, nếu không phải vị thượng cổ đại năng này lưu lại Cửu Chuyển Huyền Công luyện thể thuật, chính mình xem như đã không may.

Hiện giờ nghĩ tới người kia xem như cũng có ân huệ không nhỏ với mình, nhưng mình lại đem hậu duệ duy nhất của hắn cho Đằng Huyền cắn nuốt, đúng là thủ đoạn thâm độc.

Ngay sau đó hắn hăng hắc cười, gạt ý nghĩ qua một bên, tinh huyết của Chúc Long hắn vẫn còn lưu lại, ngày sau tái tạo huyết duệ cho hắn cũng không phải việc gì khó.

Nhưng con đường tấn giai của vài môn thần thông còn lại thật làm cho hắn có chút để ý.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La, Thánh Nhân cảnh giới cũng không phải chân chính tột đỉnh, như vậy nếu tột đỉnh lại là cảnh giới thế nào?

Mở mắt ra, Nhạc Vũ vung tay khẽ vẫy, một tia ngũ sắc quang châm bỗng dưng xuất hiện trong tay.

Khác với trong dĩ vãng, bên trong quang châm mơ hồ có thể thấy được ngũ sắc lốc xoáy đang xoay động ở giữa trung ương.

Bên trong còn ẩn chứa một tia Hồng Mông khí tức. Cùng Hồng Mông kiếm ý mà Cô Kiếm lão nhân lưu lại bên trong đan điền của hắn lờ mờ có chút tương tự, đồng dạng cũng là đại đạo vô thượng.

So sánh mà nói tia quang châm trong tay hắn súc tích Hồng Mông đại đạo chỉ có một tia nhỏ bé, nhưng uy lực đã tăng hơn lúc trước gấp mười lần.

- Đây cũng là Khai Thiên thần thông?

Thần hồn Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy hốt hoảng, uy lực của quang châm này nếu tu luyện tới cực điểm chắc chắn có thể khai thiên tích địa.

Nhưng ngay sau đó khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhíu lại, thoáng lộ ra vẻ tự giễu.

- Quả nhiên dùng ngoại vật chung quy cũng không phải chính đồ!

Uy lực thần thông giờ phút này tăng lên gấp mười lần, nhưng hắn rõ ràng cảm giác chính mình không còn thao túng được tùy tâm sở dục như dĩ vãng.

May mắn năm kiện linh vật hắn đã tế luyện tùy tâm, tuy có giảm sút nhưng không rõ ràng, vẫn còn ở cảnh giới nhập vi.

Nơi này vốn là động thiên của chính hắn, Diễn Thiên Châu cũng không chịu được áp lực, Nhạc Vũ cũng không dám thử diễn biến uy lực của Khai Thiên thần thông ngay nơi đây, trực tiếp vung tay tán đi, sau đó lâm vào trầm tư.

- Ngũ hành đã tụ, bước tiếp theo là tấn giai Thái Thượng. Nhưng ngoại vật lâm thời mượn lực còn được, không thể làm căn cơ cho bản thân. Nếu muốn bài trừ giờ phút này phải làm thêm chuẩn bị mới tốt. Muốn đạt tới Thái Thượng Chuẩn Thánh còn cần tới mười năm…

Lắc nhẹ đầu, Nhạc Vũ bước ra ngoài Diễn Thiên Châu.

Hắn vẫn đứng trên đỉnh núi kia, liếc mắt nhìn hai tòa kiếm bia, hơn một năm thời gian hắn chỉ dùng ba tháng quan sát hai chiêu kiếm thức, không tìm hiểu được bao nhiêu, chỉ đem chiêu kiếm cùng Hồng Mông chữ triện ghi nhớ lại mà thôi.

Do dự chỉ chốc lát cuối cùng Nhạc Vũ cũng không phá hủy hai tấm bia, hắn cúi người cung kính thi lễ với Cô Kiếm lão nhân, liền xoay người phá không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1338: Bàn đào thịnh hội

Xuyên thẳng qua biển mây mênh mông, Nhạc Vũ mới dừng lại, tay phải khẽ chấn phóng xuất hóa thân của Bạch Hổ.

Tiểu miêu bạch sắc rõ ràng còn ngủ say, sau khi bị Nhạc Vũ đem ra thì giật mình, sau đó nhìn hắn vẻ sầu não.

Nhạc Vũ hổ thẹn, vội vàng nhấc tay vái chào, nhẹ giọng cười nói:

- Thật có lỗi thật, chuyện lần này liên quan đến bí mật của sư môn nên không thể để cho người khác biết, vì vậy Nhạc Vũ một mực không tiện lại để cho Bạch Hổ đạo huynh đi ra, kính xin đạo huynh thứ lỗi

Thần sắc Bạch Hổ lúc này mới hơi dịu đi, sau khi thoải mái lại kinh ngạc, một luồng bạch quang sau từ tinh không tây phương đầu nhập vào thân hình rồi lên tiếng:

- Tây Phương Đại Đế lại có quan hệ với sư môn bệ hạ? Đúng rồi Bệ Hạ được này Hồng Mông kiếm điển cũng xem như đệ tử của hắn. Không trách có thể xuất nhập tự nhiên chỗ hắn tịch diệt, không sợ cấm chế. Chỗ đó vốn cả thánh nhân cũng sợ bị trảm sát mà về.

Nhạc Vũ nhíu mày, hiếu kỳ hỏi:

- Nghe Bạch Hổ đạo huynh nói như vậy, tựa hồ thời Thượng Cổ có Thánh Nhân đã tới nơi này?

- Có, hơn nữa không chỉ một vị

Bạch Hổ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ khó tin:

- Mười vạn tái năm trước Thái Thượng Nguyên Thủy, Thông Thiên Nữ Oa, Tây Phương hai thánh đều đến qua nơi đây nhưng ai cũng vội vàng mà đến, vội vàng

mà đi. Bạch Hổ ta cả đời này còn chưa bao giờ thấy qua Thánh Nhân tôn sư chật vật như thế

Nhạc Vũ cũng kinh ngạc, hắn sớm biết kiếm trận kia chỉ sợ là cực kỳ cường hoành nhưng thực sự chưa từng nghĩ đến Hồng Mông chi khí khiến ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng nhượng bộ lui binh.

Dĩ lực chứng thánh, mặc dù chưa thành đã có uy năng như vậy, không trách Tây Phương Đại Đế dám lưu ngôn có thể bảo vệ kiếm bia kia 3600 vạn năm.

- Nghịch thiên chi kiếm sao?

Nhạc Vũ lại nghĩ tới thức kiếm còn chưa hoàn thành, mấy vị Thánh Nhân đến đây đơn giản là muốn xem sở ngộ của Cô Kiếm lão nhân trước lúc thân vẫn, xem ra vẫn cực kỳ coi trọng, tiếp đó lại nghe Bạch Hổ ân cần hỏi han:

- Bệ Hạ ở bên trong có từng tìm được Canh Kim chi bảo?

Nhạc Vũ lúc này mới chợt tỉnh, đem Canh Kim kiếm ti triệu trong tay, hóa thành tơ mỏng màu vàng quấn trên ngón.

Này Bạch Hổ thấy thế khó hiểu, khí tức vật này tuy là chí bảo nhưng lại có tác dụng gì với Nhạc Vũ?

Nhạc Vũ không giải thích, đem làm pháp lực quán chú khiến sợi tơ mềm mại lập tức dựng thẳng, khí mang lăng lệ ác liệt đột nhiên lộ ra, kiếm ý mênh mông cũng lập tức là lăng áp tứ phương.

Bạch Hổ sáng mắt:

- Vật này có thể cương, có thể nhu, Canh Tân đồng thể, quả nhiên là bảo bối tốt.

Nhạc Vũ cười cười, thu hồi nói:

- Nhạc Vũ có thể tìm được vật này là nhờ có đạo huynh dẫn đường. Ân thành tựu lần này, Nhạc Vũ không dám quên. Chỉ là không biết, sau này đạo huynh có chuẩn bị như thế nào?

- Không dám nhận, vật này là Tây Phương Đại Đế đặc biệt lưu lại cho đệ tử.

Mặc dù không có ta, Bệ Hạ cũng có thể tìm được, giam binh sao lại dám kể công? Mặc dù có ân, Bệ Hạ có thể cho Bạch Hổ ta cảnh Định Hải Thần Châu khai thiên tích địa đã sớm bù lại, nếu nói ra Bạch Hổ thiếu nợ Bệ Hạ mới đúng.

Tựa như Thanh Long, Thiên Đình phong hào Mạnh Chương thần quân, Chu Tước là Lăng Quang Thần Quân , Huyền là Chấp Minh Thần Quân, thần hào của Bạch Hổ cũng là Giam Binh Thần Quân, ý muốn sở chế binh khí thiên hạ.

Khiêm tốn vài câu, Bạch Hổ lại lâm vào trầm tư nói:

- Ta kết hóa thân này vốn là muốn kết thiện duyên với Bệ Hạ, không cầu ngày sau có thể thoát thân khỏi tinh tú. Chỉ cầu có thể có hóa thân như Thanh Long Chu Tước hành tẩu nhân gian, không bị câu thúc. Lại không ngờ Bệ Hạ đã tới tiến cảnh như thế, sau vô thượng thần thông lại thành tựu Khai Thiên, ngày sau chỉ sợ cũng rất ít cần đến Bạch Hổ. Hôm nay nghĩ đến chẳng bằng thừa dịp cảm ngộ lúc Định Hải Thần Châu Khai Thiên tiềm tu một hồi. Ngày sau cũng có thể trợ giúp Bệ Hạ một tay.

Thoại âm vừa dứt thì thân thể hóa thành vô số bạch quang, nhao nhao tứ tán, chỉ vẳng lại một thanh âm hùng hồn:

- Tứ linh chúng ta vốn không có đường để đi, bị người dồn đến tuyệt địa. Vì vậy đều có thể đem hết toàn lực tương trợ Bệ Hạ, cũng không sợ Hồng Quân trả thù. Thanh Long Mạnh Chương là vì tồn vong của Long tộc. Ta cùng Huyền Vũ là muốn thoát khỏi xiềng xích, duy Chu Tước chính là ngoại lệ, thứ nhất tộc còn tại, ẩn vào Động Thiên, niết bàn Phượng Hoàng có cơ phục sinh nên không có lo lắng thân vong. Chu Tước Thần Quân, càng có thể dùng hóa thân, ở nhân gian hành tẩu tự nhiên. Bệ Hạ ngày sau nếu như muốn thay đổi triều đại thì vẫn phải coi chừng phía nam.

Nhạc Vũ nhắm mắt, đợi đến khi thân ảnh Bạch Hổ triệt để biến mất mới nhìn về phía nam vẻ suy nghĩ.

- Chu Tước, Phượng Hoàng nhất mạch sao?

Sau một lát, hắn cười khẽ rồi vọt thẳng lên cửu tiêu phi độn về phía trung thiên.

Sau khi Nhạc Vũ vừa rời đi được một lát thì một lão nhân râu tóc bạc trắng mặc đạo bào có hình bát quái hiện ra, nhìn về phía hắn vừa đi vẻ ngưng trọng:

- Sư tôn là bất thế hùng kiệt, đệ tử cũng là cái áp đương thời. Đạo hữu à đạo hữu, nhân vật nhất môn như vậy có thể bảo vệ được hồn niệm chuyển thế của ngươi vạn năm, không biết một đường thiện duyên có thể giúp ta đào thoát được thế giới này?

Trong lời lộ vẻ bi thương vô tận nhưng lại tràn ngập chờ mong.

Cách hơn hai trăm năm mới lại lần nữa bước vào Diệu Pháp Đại La Thiên nội, tâm trạng của Nhạc Vũ hiện giờ đã đổi khác.

Hai trăm năm trước, hắn thân ở nguy cảnh, tùy thời tùy khắc đều có nguy cơ thân vẫn, chính là dốc sức đánh cược một lần, quyết tử mà đến để mưu một đường sinh cơ, vì vậy khi khi đối mặt nhân vật thái thượng đỉnh cấp như Lý Trường Canh cũng dám nói thẳng ép buộc.

Nhưng lúc này tái nhập đại la thiên đã mờ ảo là nhân vật chí tôn dưới Hồng Hoang Thánh Nhân, đứng trên đỉnh cao nhìn xuống quần sơn, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng coi là con sâu cái kiến..

Lúc còn giãy dụa trong sinh tử thì cảm giác này còn không rõ ràng, lúc này đến thời điểm Vương Mẫu đại thọ, quần tiên hợp thành thì mới giật mình không ngờ bản thân nắm giữ lực lượng như thế.

Ngàn vạn tiên tu thì như thế nào? Hàng tỉ binh tướng thì sao? Chỉ cần bản thân vung kiếm đánh ra có thể oanh sát.

Loại cảm giác cường đại không gì sánh kịp thẳng thấm tâm thần, phảng phất trong nháy mắt bản thân có uy năng như vậy, trong lồng ngực sôi trào như dã thú, có một nỗi vọng động muốn để xem cho những thứ mình coi như con sâu cái kiến nhìn thấy pháp lực thông thiên của bản thân.

Một lát sau, Nhạc Vũ lại gạt đi toàn bộ những ý niệm kỳ dị này, nhãn thần trong trẻo lên tiếng cười lạnh, biết đây là tâm ma, nếu không phải tâm chí kiên ngưng, thần hồn cường tuyệt thì lại càng mãnh liệt, coi như một phen khảo vấn đạo tâm.

Nếu như vừa rồi tâm cảnh bản thân không đủ, pháp lực không xứng với tâm tính thì sợ là lập tức nhập ma, đạo tâm bất ổn.

Chẳng phải vì bản thân quật khởi quá nhanh chóng sao?

Nhạc Vũ không khỏi cười cười, hơn hai trăm năm thành tựu tựu chuẩn thánh, thật sự là trước đó chưa từng có, sau mấy chục năm lại có thể đăng nhập Thái Thượng Kim Tiên , lại há có thể không xảy ra sự cố?

Trong nội tâm sinh ý cảnh giác, Nhạc Vũ tiến vào một vùng hoa đào nở rộ trong Diệu Pháp Đại La Thiên.

Tuy là vợ chồng nhưng Hạo Thiên Dao Trì cũng không ở một chỗ. Hạo Thiên ở tại đế đình còn Dao Trì tắc ở trong cung thánh mẫu bên ngoài.

Nơi này cùng sở hữu một vạn lẻ tám ngàn gốc đào, trong đó 3600 gốc kết quả, 3600 gốc khai hoa, 3600 gốc khô lá, thay đổi luân phiên, cứ ba ngàn năm lại có một hội bàn đào, cảnh đẹp thủy chung không dứt.

-- Áng chừng như thế nên Vân Hoa công chúa mới có thể bị phong ấn ở Đào sơn, trên , trên khắp núi có rất nhiều hoa đào.

Nhạc Vũ hơi phất tay treo lên một giọt huyết dịch kim sắc trước mặt, tâm niệm chợt đổi, cười nhạt thu hồi rồi bước vào rừn đào.

- Bàn Đào Đại Hội lúc này quả nhiên là cực kỳ quạnh quẽ

Nơi này quần tiên tụ tập, vốn vô luận như thế nào cũng không nói quạnh quẽ, bất quá Nhạc Vũ trước kia đã từng xem qua một số đạo điển miêu tả đại hội bàn đào này tiên tu đâu chỉ ngàn vạn? Hơn xa đại thọ của Trấn Nguyên Tử. 3600 năm một lần đều là nơi quần tiên thiên hạ tiến hành trao đổi bảo vật, tìm kiếm cơ duyên, hôm nay kém xa với trước.

- Nơi này quạnh quẽ chẳng phải do người? Bệ Hạ thật đúng không biết xấu hổ?

Bỗng dưng vang lên một tiếng cười khẽ sau lưng, Nhạc Vũ cũng không bất ngờ quay lại, thấy Tây Vương Mẫu Vân Dao Tiên Tử xuất hiện, đang thản nhiên nói:

- Tiên tu thế gian đều biết xu lợi tránh hại. Hôm nay đã biết, Trung Thiên đế tinh ám lạc, phương bắc khí vận đại hưng, đã hiện điềm thay đổi vị cách há lại sẽ như trước? Dù là nhìn không thuận mắt Bệ Hạ, cũng biết chỗ Hồng Hoang đại năng tranh giành chỉ cần thoáng ảnh hưởng có thể rơi vào cảnh phấn thân toái cốt, vạn

kiếp bất phục

Nói đến đây, trên mặt Vân Dao lộ vẻ thương cảm:

- Năm đó Côn Luân Sơn cực thịnh, ta thân là đứng đầu nữ tiên thiên hạ cũng ừng cực thịnh một thời, trong nháy mắt đã suy bại, hiện giờ lại đến phiên Dao Trì rồi sao?

Nhạc Vũ không khỏi cười lên:

- Vương Mẫu thật sự quá để mắt đến Nhạc Vũ ta. Trẫm tuy có tâm Vấn Đỉnh Thiên Đế nhưng trước mắt vẫn chưa có hi vọng, thành hay không thành vẫn còn chưa định.

Tây Vương Mẫu lườm hắn một cái:

- Bệ Hạ cần gì dấu diếm ta? Tu vi ngươi hôm nay đã đại tiến đúng không? Tình hình khác với lúc gặp mặt hai năm trước...

Nói đến đây, Tây Vương Mẫu dừng lại, nhìn về phía phương xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1339: Yến hội phong ba

Chỉ thấy cách đó không xa một nữ tử xinh đẹp đang bước nhanh đến.

- Là Trung Thiên Tử Vi Đại Đế giá lâm?

Chỉ một lát, nữ tử kia đã tới trước mặt hai người, chính là Bích Hà Nguyên Quân, ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ ánh lên vô số cảm xúc phức tạp rồi lại khôi phục bình thản, từ xa thi lễ nói:

- Bích Dao bái kiến Đại Đế cùng Vân Dao Tiên Tử! Thánh mẫu thọ yến ở dưới cây bàn đào, kính xin nhị vị đi theo ta,.

Nhạc Vũ cười ôn hòa phất tay, đem Bích Dao bay lên nói:

- Nguyên Quân chỉ để ý đi trước dẫn đường là được!

Thần sắc của hắn không chút nào cảm giác giữa hai người có gì không ổn, hôm nay vô luận là tu vi hay danh vị thiên đình đều có chênh lệch cực lớn, hắn tự thấy có thể thụ lễ này của Bích Hà.

Chỉ là theo thân ảnh Bích Hà càng đi sâu vào trong thì thấy càng lạnh lẽo, nơi này cấm chế trùng trùng điệp điệp, có Tiên Thiên đại trận, tu sĩ tầm thường không thể đi vào. Tiên tu tới đây dự tiệc cũng chừng ngàn vạn nhưng người có tư cách đi vào rừng đào cũng chỉ mấy ngàn.

Cây bàn đào mà Bích Hà nói dĩ nhiên cũng không phải Tiên Thiên Đào Mộc mà là một trong thập đại Tiên Thiên linh căn, chính là vạn thọ Bàn đào, theo truyền thuyết ăn một quả có thể đắc đạo thành tiên, ăn hai quả có thể nhất cử phi thăng trường sinh bất lão, ăn ba quả có thể đồng thọ với thiên địa, nhật nguyệt đồnh canh, nổi danh cùng với quả nhân sâm của Trấn Nguyên tử, qua 3600 năm mới chín được mười hai quả, đồng dạng cực kỳ trân quý.

Bảo bối bậc này, trước kia Nhạc Vũ nghĩ cũng không dám nghĩ tới nhưng hiện

giờ thực sự có tư cách chia phần.

Tây Vương Mẫu thấp giọng nói:

- Bệ hạ tới này, rốt cuộc là dụng ý gì? Còn ngại Thiên Đình nhiễu loạn không đủ, muốn Hạo Thiên tức điên sao? Ngươi đã có ý định thảo phạt thiên đình, sao còn phải tới chúc thọ Dao Trì? Nhất định phải chạy đến đây, làm hai người hắn khó chịu? Với tính cách của bệ hạ cũng không đến mức quá phận như thế.

Hai ta của Bích Hà Nguyên Quân đi trước dẫn đường cũng khẽ động nhưng vẫn yên lặng đi tiếp.

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Nếu ta nói chỉ đến vì lễ chúc thọi ăn quả vạn thọ đào thì đến, Vân Dao Tiên Tử nhất định không tin!

Tây Vương Mẫu quả nhiên ánh lên vẻ giễu cợt, hiển nhiên không tin lời của Nhạc Vũ, ngay cả Bích Hà đi trước cũng phì nhẹ một tiếng.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi bật cười:

- Ý định vốn là đến mượn Tố Sắc Vân Giới Kỳ của thánh mẫu dùng để tìm một thứ bảo bối, kết với nàng một thiện duyên, chẳng qua hiện nay lại chỉ để xem trò hay.

Tây Vương Mẫu khẽ giật mình, lộ ra có chút khó hiểu, sau một lát cười khẽ:

- Quả nhiên là chồn chúc tết cho gà, trong lòng bệ hạ nghĩ gì, Vân Dao thật sự xem không minh bạch, cũng không biết tại đại yến Vương Mẫu có trò gì hay? Mấy vị đại năng tam giáo chờ bệ hạ tại yến hội này đã lâu, không biết bệ hạ ứng đối như thế nào? Mà thôi, việc này ta cũng mặc kệ, bệ hạ muốn khi nào tiếp nhận Tử Vi đế cung?

Nhạc Vũ bỗn dưng lạnh lùng :

- Đại năng tam giáo? Một đám không nhìn thấu mê tỏa thiên đạo còn dám xưng đại năng trước mặt trẫm? Bất quá chỉ là hạng người nửa tỉnh nửa mê bị người khống chế, ngay cả phiền toái cũng làm không được, cần gì để ý.

Lần này không chỉ là Tây Vương Mẫu, ngay cả Vân Dao phía trước cũng khẽ giật mình, những lời này quả nhiên là cực kỳ bá đạo.

Đem cường nhân thiên hạ, hơn phân nửa Hỗn Độn Kim Tiên như không có gì, quần tiên tam giáo đều không lọt vào mắt hắn, khí phách như vậy thật khiến người kinh hãi.

Mê tỏa Thiên Đạo, Hồng Mông pháp tắc, thế ngan ngoại trừ Thánh Nhân thì còn ai có tư cách sở ngộ.?

Vị này hơn hai trăm năm đã nhanh chóng quật khởi tại Hồng Hoang, đăng lâm Tử Vi huyền thánh Đại Đế, càng lấy thân Thái Sơ Kim Tiên đã chạm đến đến sao?

Nếu như vậy thì vị bệ hạn này quả thực có tư cách coi thường quần tiên thiên hạ.

Nhạc Vũ lúc này lại thầm bất đắc dĩ, biết bản thân đến cùng vẫn bị tâm ma ảnh hưởng, đổi lại là trước kia dù trong lòng cho rằng như thế cũng nhất định không nói ra miệng.

Sát phạt quả quyết, tâm ngoan thủ lạt là bản tính của hắn, khiêm tốn lý trí, kính thiên sợ đức cũng đồng dạng là xuất từ bản tâm, kỳ thật như vậy cũng không xung đột. Quả nhiên thành tựu thần thông khai thiên đã ảnh hưởng đến hắn không ít.

Bất quá trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã vứt bỏ ý niệm này, cái gọi là tâm ma thực ra cũng chỉ đến từ sâu trong ý thức bản tâm, bản thân chỉ cần thuận theo, hơi thổ lộ những gì vốn thường ngày ẩn sâu là được, sẽ có một ngày triệt để tuần phục.

Khẽ mỉm cười, ngữ khí Nhạc Vũ khôi phục bình thản:

, - Về phần Tử Vi đế cung, hiện giờ trẫm cũng không nhàn rỗi, người trong hồng hoang có thể phó thác cũng chỉ có mình tỷ tỷ.

Tây Vương Mẫu cười nhẹ:

- Nếu như thế, chuyện trong Tử Vi cung, Vân Dao sẽ thay ngươi quản lý trăm năm. Sau trăm năm nhất định sẽ cho bệ hạ ngàn vạn tinh binh!

Bích Trì phía trước lập tức bất mãn hừ lạnh.

Dao Trì không chút nào để ý, tiếp đó ngưng trọng:

- Nửa năm trước, Câu Trần thượng cung tinh quân đã dẫn Cửu Thiên Huyền Nữ, Ứng Long Hạn Bạt và một ngàn tám trăm vạn binh tướng đánh vào ám giới. Nghe nói hôm nay tình hình chiến đấu có thể lo, Bệ Hạ có cần ta xuất thủ tương trợ?

Nhạc Vũ cười cười, không hề vẻ lo lắng:

- Không ma luyện khó thành châu báu. Không có trăm ngàn trường huyết chiến thì sao thành tựu danh tiếng chiến thần, chính vị Câu Trần Đại Đế?

Đang nói chuyện liền thấy một đại thụ kình thiên xuất hiện sau trùng điệp cấm chế, tán cây như núi bao trùm hơn trăm vạn trượng, cành lá rậm rạp, cao ngất cứng cáp, dưới tán có hơn ngàn tu sĩ đang vui vẻ bàn luận, còn có gần vạn thị nữ nữ tiên hầu hạ, trông thấy Bích Hà Nguyên Quân cùng Nhạc Vũ đã đến đầu lập tức ngay ngắn thi lễ:

- Cung nghênh An Thiên Huyền Thánh Bệ Hạ giá lâm!..

Gần vạn đạo thanh âm oanh yến hợp cùng một lúc toát lên vẻ hùng tráng, không khí trong yến hội cũng lập tức ngưng tụ, chuyển thành lãnh tịch, bất quá bên trong thực sự có người không đứng dậy hoan nghênh Nhạc Vũ.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu lập tức khẽ biến, lộ vẻ tức giận.

Nhạc Vũ vẫn vui vẻ như cũ, dưới chân đột nhiên nở ra một bông hoa ngũ sắc nâng thân hình vào trong yến hội.

Chỉ thấy bên trong Hạo Thiên và Dao Trì thánh mẫu đang một trái một phải ngồi trên thủ vị.

Người thứ hai còn tốt, người trước thần sắc đông cứng khó coi đến cực điểm, bên trái phần lớn là tiên tu, ba ghế đầu là Tam Hoàng vị bao gồm Phục Hy Hiên Viên cùng Thần Nông đều tràn đầy vui vẻ.

Bên phải chủ yếu là thần chức thiên dình, lấy ngũ phương Thiên Đế cầm đầu. Ngũ Phương Đại Đế thì phía đông đứng đầu, chẳng qua hiện giờ cũng chỉ có Đại Đế tây phương và đông phương, đều mới bước vào cảnh giới hỗn độn, tu vi không cao nhưng lại ngồi trên, dưới hai người này còn có một ghế trống.

Sau mấy người này mới là chuẩn thánh tam giáo, tán tu Thượng Cổ Hỗn Độn cùng với rất nhiều Đại La Kim Tiên và một số Thái Thanh tu sĩ có chút thân phận.

Nhạc Vũ nhìn qua một lượt thì hơn nửa trong đó đều không dám nhìn thẳng, nhưng trong đó cũng không thiếu kẻ lạnh lùng trông lại hoặc mắt thấu hàn ý hoặc ẩn ý trêu tức.

Cũng có một phần là người Nhạc Vũ đã gặp qua, hiệu lực cho thiên đình phương bắc hoặc liên quan đến hắn, nhưng lúc này đều được bố trí vào ghế sau chót, đều ẩn vẻ tức giận, nhìn hắn vẻ chờ đợi.

Tây Vương Mẫu theo sát phía sau hắn, vừa vào lập tức cười lạnh:

- Thật sự là lớn lối!

Hơn ngàn tu sĩ vẫn lặng ngắt, sắc mặt Hạo Thiên ngược lại khôi phục bình tĩnh, nâng chén dính môi thoáng cười nhạt.

Trong Tam Hoàng, ngoại trừ Phục Hy đều nhíu mày, trong yến hội cũng thoảng ra mấy tiếng thở dài, vốn trong yến hội này Nhạc Vũ không nên đến, cho dù thủ đoạn hắn thông thiên thì đến đây cũng chỉ tự rước nhục.

Nếu như không có cuộc chiến Phần Minh Thiên còn thôi, nhưng hôm nay phương bắc thanh thế ngập trời, há không thể bị chư thánh đố kị?

Chỉ một giáo dĩ nhiên không địch được Nhạc Vũ nhưng tam giáo liên thủ thì tình hình bất đồng.

Bích Hà Nguyên Quân lúc này cười nhẹ, xoay người nói:

- Kính xin Bệ Hạ ngồi vào vị trí!..

Trong mắt tinh mang chớp lên, mang theo vài phần đắc ý, lại có chút tò mò, tựa

hồ xem Nhạc Vũ ứng đối như thế nào.

Quần tiên tam giáo đã đến được đâu há đâu phải vô năng, Nhạc Vũ tuy bá đạo nhưng nếu quần tiên hợp lực thì sao một vị Thái Sơ Kim Tiên có thể ứng phó? Dù là người này đã có thể dùng Thái Sơ hồn ấn sánh vai với Thái Thượng đỉnh phong.

Nhạc Vũ cũng không động thủ, nhìn chung quanh phảng phất muốn ghi tạc thần sắc mọi người vào mắt, đến cùng mới nhìn lên hai chỗ thượng tọa, thấy Dao Trì thánh mẫu phong thái không dưới Hậu Thổ cùng Vân Dao, còn Hạo Thiên lúc này cũng có chút uy nghi thiên đế, ngồi ngay ngắn sau tịch án , không giận sinh uy.

Nhạc Vũ mỉm cười rồi lại chuyển thành lạnh lẽo:

- Trung Thiên Tử Vi Đại Đế không biết ngồi vào ở đâu? .

Tiếng nói vừa dứt, không khí dưới bàn đào lập tức càng thêm ngưng trọng, những nhân vật Hỗn Độn cũng thôi, dưới Đại La Kim Tiên đều hơi trầm mặt, lòng thầm đề phòng, biết chuyện hôm nay khó có thể bình an, thậm chí đều sinh hối hận, sớm biết như thế đã không đến đây dự tiệc.

Ai có thể lường trước, rõ ràng đã là rất nhiều chuẩn thánh tam giáo liên thủ nhưng An Thiên Huyền Thánh Đại Đế cũng dám sinh sự.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1340: Hồn niệm giao phong!

Khuôn mặt Hạo Thiên bất động, phối hợp yên lặng uống rượu, cơ hồ không có nửa điểm biểu lộ, ánh mắt Dao Trì bên cạnh cũng lạnh lùng chiếu thẳng Nhạc Vũ.

Bích Hà không thèm quan tâm, khẽ lắc đầu, ngưng mày nói:

- Bệ Hạ cần gì như thế? Với thân phận Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế của bệ hạ chỉ dưới Thiên Đế. Chỉ là vừa rồi Thiên Đế có nói, hôm nay không dùng tôn ti sắp xếp số ghế mà theo bối phận lớn nhỏ. Thân phận bệ hạ tuy tôn quý nhưng rốt cuộc là hậu bối. Phương đông thiên tề nhân thánh Đại Đế, Tây Phương Kim Thiên nguyện thánh Đại Đế năm xưa đều từng nghe Hồng Quân giảng đạo, cùng thế hệ với mấy vị đạo tổ Thánh Nhân, Hồng Vân Trấn Ngguyeen, tu hành đã hơn mười vạn năm.

Trong lời của nàng đầy vẻ bất đắc dĩ, phảng phất xem Nhạc Vũ trở thành kẻ cố tình gây sự, ngược lại hai vị Đại Đế tuy thần sắc không đổi nhưng trong mắt ít nhiều đều lộ vẻ buồn bực, vừa hận Nhạc Vũ không nể mặt, vừa biết hôm nay bị người lợi dụng.

- Bối phận lớn nhỏ? Thú vị

Nhạc Vũ nghe vậy mỉm cười, sắc mặt sáng lạn nhưng khiến cho người chung quanh như đưa thân vào hàn ngục vạn năm.

- Trẩm chính là Hồng Vân nhất mạch, sư phụ là Tử Vân đạo nhân, lẽ ra bối phận còn kém chư vị một đoạn, nhưng lại đã từng tu tập Hồng Mông kiếm điển, coi Tây Phương Đại Đế là sư phụ, thử hỏi trong yến hội này ai có thể nhận là tôn trưởng của Nhạc Vũ ta?

Đột nhiên kiếm ý cuồn cuộn tản ra, phong mang tẫn lộ, lăng lệ ác liệt tới ngàn vạn dặm khiến không chỉ phần đông nữ tiên phục dịch nơi đây biến sắc mà chỉ phàm là dưới Hỗn Độn Kim Tiên đều thân thể cứng ngắc, không thể động đậy

mảy may.

Kiếm ý kia bá đạo mạnh mẽ tuyệt đối nhưng lại bị khống chế ung dung, cũng không đả thương thần hồn, nhưng chỉ cần hơi có động tác sẽ bị kiếm ý trùng kích.

Không chỉ hơn vạn tiên tu trong rừng đào mà ngàn vạn tu sĩ bên ngoài cũng đồng loạt cứng ngắc, cảm giác chỉ cần khẽ động sẽ thân vẫn đạo tiêu.

Lúc này thần sắc rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên cũng khó coi đến cực điểm.

- Thử hỏi trong yến hội này ai có thể là tôn trưởng của Nhạc Vũ ta?

Vị Tử Vi Đại Đế trước mặt nói trắng trợn như vậy nhưng lại khiến người không thể phản bác, trong đạo gia dĩ nhiên lấy Hồng Quân vi tôn, tu sĩ thiên hạ có tới chín thành là môn hạ của hắn nhưng năm xưa cũng có một vị tán tu Đông Hải không chỗ dựa vào, một mình một kiếm học trong thiên địa tự vạch một đường nhưng lại khiến dù là thánh nhân đạo tổ cũng phải dùng lễ đối đãi.

Nếu vị Tây Phương Đại Đế kia đã là thầy vậy thì ngoài Hồng Quân cùng chư thánh thì quả thật khó ai có thể là tôn sư người này.

Khí tức Bích Hà Nguyên Quân hơi tắc nghẽn, kín đáo nhìn lên chỗ thượng thủ chỉ thấy Dao Trì thánh mẫu không hề có ý mở miệng, thần sắc càng phát âm lãnh.

Thần sắc của rất nhiều tiên tu Xiển Giáo, lấy Quảng Thành tử cầm đầu đều lộ vẻ trầm trọng, pháp lực ngưng tụ.

Tiệt Giáo lấy Kim Linh thánh mẫu vi tôn, khí tức từng người cũng lộ vẻ nghiêm nghị, bộ dạng của mấy vị đại năng Tây Phương Giáo tuy nhắm mắt như nhập định nhưng chung quanh Phật lực mênh mông cuồn cuộn.

Trong lòng nàng chợt hiểu, thở sâu một hơi rồi vẫn lắc đầu:

- Mặc dù nói thế nhưng hai vị Đại Đế đã tu đạo mấy chục vạn năm. Thọ nguyên gấp trăm lần Bệ Hạ, chẳng lẽ Bích Dao an bài không thỏa đáng sao.

Nhạc Vũ không khỏi quay đầu nhìn Bích Hà, sau đó lạnh giọng:

- Hạng bùn đất vô năng ăn bám, thọ nguyên lâu để làm gì?

Thân hình rất nhiều tiên tu đều hơi chấn động, vô luận là những Đại La Kim Tiên không thể động đậy hay đại năng Thượng Cổ đều ngạc nhiên nhìn lên phía trên, phảng phất không dám tin lời cuồng ngôn như vậy lại xuất từ Tử Vi Đại Đế.

Phương đông tề thiên nhân thánh Đại Đế Tây Phương Kim Thiên nguyện thánh Đại Đế cũng bốc lên sát ý, hai mắt nhìn về phía Nhạc Vũ như bốc lửa.

Nhạc Vũ cũng đồng dạng biết bản thân có chút không đúng, tâm ma xâm nhiễm khiến tính cách có vài phần lệ khí không nên có, bất quá hôm nay buông thả đã thế nào?

Cố tình gây sự thì như thế nào? Hung hăng càn quấy bá đạo lại sao? Hắn chính là không nói đạo lý như vậy!

Lúc này thế gian ngàn vạn tiên tu có ai đủ tư cách, lực lượng ước thúc hắn?

Thế gian này, cho dù là Hồng Quân đích thân tới cũng không đủ khiến hắn cúi đầu!

Nếu như hôm nay không lập uy, nếu như tránh lui thì hắn sao có thể khởi binh phạt thiên?

Trong một sát na, có hơn mười đạo ý niệm cường hoành quán không bay tới đối kháng kiếm ý lăng lệ, đầy đủ các loại khí tượng, pháp độ sâm nghiêm, ẩn hiện xu thế hợp lực liên thủ trùng kích mà đến khiến ngay cả Tây Vương Mẫu Vân Dao phía sau cũng khẽ ngưng mày, bức lui một bước.

Ý niệm Nhạc Vũ càng phát kiên ngưng, đứng yên tại chỗ cười lên ha hả:

- Cũng thế, chư vị nhất định phải khiến Nhạc Vũ ta buông lời khó nghe vậy thì đại náo một hồi thế nào? Hai vị Thiên Địa Chí Tôn đã không chịu nhường vị trí cho trẫm vậy thì trẫm cũng không ngại tự mình tới lấy.

Trong lời ẩn hàm thâm ý, ngữ điệu vừa xuất thì Nhạc Vũ dưới sự áp bách của hơn mười đạo ý niệm chuẩn thánh bước ra phía trước một bước khiến cho cương khí trong vòng trăm vạn dặm chấn động, hồn niệm cuồn cuộn như nước vỡ bờ,

Hồng Mông kiếm ý vọt lên tựa minh nguyệt!

Chỉ một bước tối gian nan bức lui toàn bộ hơn mười ý niệm, sau đó Nhạc Vũ liền tựa như là nhàn nhã bước chậm, từng bước hướng về chỗ thượng thủ.

Lúc này sắc mặt Dao Trì thánh mẫu cuối cùng cũng biến đổi, Bích Hà Nguyên Quân càng thêm tái nhợt thấy Nhạc Vũ bước qua mình.

Ai có thể nghĩ đến, dưới áp lực như vậy nhưng vị Tử Vi Đại Đế này không lùi mà còn tiến tới. Khí thế càng lộ ra lăng lệ ác liệt!

Rất nhiều chuẩn thánh Kim Tiên hai bên đều đỏ mặt, hơn mười vị danh chấn Hồng Hoang, mạnh mẽ tuyệt đối nhất thời nhưng lại không làm gì được một vị Thái Sơ Kim Tiên, nói ra chỉ sợ chư tiên thiên hạ cười vỡ mật.

Chỉ là trong mắt mọi người, ngoại trừ nổi giận còn có ý khiếp sợ.

- Đúng là hồn niệm Thánh Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1341: Khai Thiên vô thượng!

- Đúng là hồn niệm Thánh Nhân.

Không ai lên tiếng nhưng trong tâm niệm mọi người cơ hồ cùng lúc đều hiện lên ý niệm này.

Thực sự không phải là lực lượng hồn thức của Nhạc Vũ đã lớn đến mức có thể sánh vai với Thánh Nhân mà chỉ là độ thuần tịnh, kiên ngưng, sắc bén cơ hồ đã không kém bao nhiêu so với thánh nhân, cũng không biết trải qua ma luyện thế nào nhưng dưới sự áp bức của hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên nhưng vẫn ngưng tụ mà không tán, vững chắc không thể lay động, tựa như tiên binh tuyệt thế, dùng ý niệm lăng lệ tung hoành trong rất nhiều hồn niệm hùng hồn.

Trong số đó không ít tu vi còn vượt qua Nhạc Vũ nhưng lại bị hắn cưỡng ép chia cắt không thể hợp lực.

Trong một sát na, ngoại trừ tu sĩ tam giáo còn lại Hỗn Độn Kim Tiên, ai cũng đều ẩn ẩn sinh ra vài tia hối hận, nhân vật hào kiệt bậc này há có thể dễ dàng sỉ nhục.

Chỉ qua mấy bước, Nhạc Vũ đã đi tới bên cạnh phương đông Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế cùng Tây Phương Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế, hai người đều có bộ dạng trung niên, khuôn mặt vuông vức, đều mặc hoàng bào trông rất uy nghiêm.

Nhạc Vũ lạnh lùng liếc qua hai người, đầu tiên lộ ra vài phần thương hại rồi lại chuyển thành lãnh khốc. Hai người này tuy vô tội nhưng lại chịu an tọa sai chỗ, coi như rõ ràng chịu để tam giáo sở dụng, sau ngày hôm nay dù có phù triện đạo tổ cũng khó có thể đảm đương đại đế một phương, dù trong lòng hắn có thương cảm nhưng lại không hề có ý từ bi.

- Hai gỗ mục vô năng mà thôi, có tư cách gì sánh vai cùng trẫm? Cũng là Ngũ Phương Đại Đế? Còn không đi xuống!

Hắn hơi triển hiện pháp lực khiến thân hình hai người này không tự chủ được ngã ngửa ra sau, bị một cự lực từ xa nhiếp lên ném ra!

Thần sắc Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế cùng Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế đều khó coi đến cực điểm, cũng không phải không xuất lực đối kháng mà pháp lực quanh thân đều dâng lên để chống đỡ nhưng không thể giãy dụa được một chút.

Cả hai cũng bất chấp mặt mũi đều tế lên linh bảo, Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế đánh ra một kim tháp sáu tầng dựng trên đỉnh đầu ba thốn, hình thành một lớp linh quang quanh thân khiến thân thể nặng như trăm tòa cự sơn bất động tại chỗ.

Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế cũng xuất ra một linh bảo tự kiếm phi kiếm, tự xích phi xích, khí thế toàn thân đột nhiên lăng lệ đóng đinh vào mặt đất không dao động mảy may.

Trong mắt Nhạc Vũ lại lộ vẻ chế giễu, một đạo ngũ sắc quang hoa bỗng dưng theo pháp lực tràn ra khiến linh quang kim tháp kiếm xích lập tức ảm đạm, thân thể hai người kia cũng không thể trụ vững tiếp tục bị cưỡng ép ném ra.

Chỉ là lần này Nhạc Vũ đã không lưu lại chút nào mặt mũi, trực tiếp dùng pháp lực muốn ném sang bên cạnh.

Quảng Thành Tử bên kia thấy thế bất giác khẽ thở dài, biết lần này đã không thể không ra tay, nhìn mọi người, do dự chỉ chốc lát rồi hừ lạnh:

- Tử Vi Bệ Hạ quả nhiên cực kỳ bá đạo! Hai vị đại đế Thiên Tề, Nguyện Thánh dù sao vẫn là Ngũ Phương Đại Đế chính mệnh thiên đình, nhận phù chiếu đạo tổ, dù vị phần không bằng bệ hạ nhưng cũng không nên để nhục nhã như thế.

Vừa nói dứt lời thì đã thấy trên không trung hiện ra một đại ấn do linh lực chân khí ngưng tụ mà thành, phảng phất là Phiên Thiên Ấn, trong giây lát đã giữ được thân hình hai người kia trong không trung, dù chưa đem quay trở lại nhưng đã dừng xu thế trôi nổi.

Nhưng chỉ sau một khắc, Quảng Thành Tử đã toát mồ hôi, bên kia Nhạc Vũ cũng không hề gia tăng pháp lực nhưng theo ngũ sắc quang hoa xâm nhập thì đại ấn màu vàng đã lắc lư bất ổn.

Chỉ là theo sát Quảng Thành Tử thì một vị đạo nhân gầy gò ngồi ở vị trí thứ bảy của Tây Phương Giáo cũng cười khẽ một tiếng.

- Bảo Sinh từng nghe hai vị Giáo chủ nói Trung Thiên Đại Đế chính là thụ phù chiếu Hồng Quân, là thiên đế duy nhất trên thế gian, ngôn xuất như núi, há lại cho là đơn giản? Hôm nay đã nói bất luận tôn ti, chỉ luận già trẻ vậy thì chư tiên đều tuân mệnh, sao bệ hạ lại ngoại lệ? Tử Vi Đại Đế xin đừng vọng động, cố tình gây sự mới thỏa đáng!

Nhạc Vũ không khỏi nghiêng mắt nhìn qua, thầm nghĩ người này nguyên lai là Tây Phương Giáo Bảo Sinh Như Lai.

Tây Phương trừ hai vị Giáo chủ được xưng Phật Tổ thì người thành tựu có cộng hữu tứ giai gồm La Hán, kim cương, Bồ Tát, Phật Đà đều chứng nhận phật vị ai cũng đều là Hỗn Độn chuẩn thánh, đại năng một phương, nhưng trong rất nhiều tôn phật thì lấy Như Lai vi tôn, chưởng quản một phương thế giới tịnh thổ.

Ngoại trừ đại nhật Như Lai vốn nên thuộc Lục Áp, ngoài Tây Phương thế giới cực lạc còn là ghế trống.

Ba vị tôn phật còn lại là phía nam Hoan Hỉ Thế Giới Bảo Sinh Như Lai bảo tướng phật, phương đông hương tích thế giới bất độngNhư Lai a ám phật, phương bắc liên hoa thế giới bất không thành tựu phật.

Trong ba phật thì lấy phía nam Hoan Hỉ Thế Giới Bảo Sinh Như Lai cầm đầu, cơ hồ là danh xứng với thực, là đệ nhất nhân dưới Giáo chủ, vừa mới ra tay đã tỏ uy năng bất phàm, là một kim linh đằng không bay lên, lại không giống như Quảng Thành Tử cố kỵ mà trực tiếp vận dụng linh bảo. Theo tiếng chuông chấn động, sóng triều áp lực của Nhạc Vũ cũng bị cưỡng ép ép đi, linh quang nội liễm, hòa hợp tự thủ, không hề vì ngũ sắc quang hoa mà thay đổi.

Sau đó là Kim Linh thánh mẫu, thần sắc phức tạp do dự một lát rồi một cây Long Hổ Ngọc Như Ý cũng đằng không bay lên, thở dài nói:

- Bảo Sinh đạo hữu nói chính là lẽ phải! Hạo Thiên Đại Đế trấn áp Hồng Hoang mấy vạn năm, công đức vô lượng, xuất ngôn há lại dễ dàng nghịch lại? Tử Vi Bệ Hạ thật sự quá cũng nóng vội

Ngọc Như Ý tràn ra kim quang vô số, trùng áp tứ phương. Quảng Thành Tử thấy thế cũng không tiếp tục cố kỵ, Phiên Thiên Ấn đột nhiên tế lên cao, dùng nửa tòa Bất Chu Sơn trấn áp linh lực thiên địa trăm vạn dặm.

Ba kiện Linh Bảo hợp lực, càng đem một thân áp lực của Nhạc Vũ toàn bộ áp chế!

Dao Trì trên cao lúc này cũng tức giận hừ một tiếng:

- Người vô lễ dám đến quấy nhiễu thọ yến của ta? Không quản thân phận ngươi ra sao, cút ra ngoài cho ta!

Chỉ thấy một lá cờ nhỏ bạch sắc được nàng vẫy một vòng khiến kim linh lực dấy lên, duệ ý lăng nhân, trong một sát na có vô số vân khí cuốn động về Nhạc Vũ, kết hợp với đại trận tiên thiên ở đây cưỡng ép xé rách hàng rào không gian, vô số kim linh lực hoặc ngưng tụ thành hình châm, hoặc như nước vỗ bờ đánh tới, muốn đem Nhạc Vũ ném ra ngoài hàng rào thời không.

Mọi người trong yến hội đều rúng động, mấy vị Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp liên thủ, vô luận Nhạc Vũ có thần thông thông thiên triệt địa như thế nào cũng khó tránh khỏi chật vật mà lui, mặt mũi lần này sợ là mất hết.

Khóe miệng Hạo Thiên trên chỗ cao càng vô thức nhếch lên, mắt hàm vẻ trào phúng.

Vân Dao nhíu chặt mày, đang muốn ra tay thì trong lòng chợt động, cười nhẹ đứng đứng ngoài quan sát.

Chỉ thấy sau một lát, vô số vân quang cuộn tới như gặp một vòng xoáy, không tự chủ bị thủy linh lực hấp thụ.

Khí canh kim hình châm còn chưa tới kịp bên người Nhạc Vũ thì đã nhao nhao nát bấy, hóa thành linh quang tán đi!

Trong hư không tựa hồ có một thanh binh khí vô hình vô chất, xoắn kích chia cắt, dù là Tố Sắc Vân Giới Kỳ thôi động thế nào thì những khí canh kim kia cũng không thể tiếp cận lại gần Nhạc Vũ trong vòng vạn trượng, trái lại hắn vẫn thong dong như cũ:

- Thú vị! Nguyên lai Nhạc Vũ lại khiến cho thần xa quỷ ghét đến loại tình trạng này, có thể làm tam giáo liên thủ.

Hắn lại than khẽ:

- Vốn là vì chúc thọ mà đến, không ngờ chủ nhân đã không thích vậy Nhạc Vũ liền làm một lần ác khách thì có gì?

Cũng không vận dụng Ngũ Hành Kiếm Trận mà chỉ thôi động năm loại chí trân tiên thiên trong đan điền, chân khí pháp lực xuất ra của Nhạc Vũ trong khoảnh khắc chuyển thành từng luồng ngũ sắc quang hoa trong suốt vô cùng, lập tức thoát khỏi ba kiện linh bảo kia, tràn ngập toàn bộ yến hội.

Trong chớp mắt, dưới vạn thọ Bàn đào đều tràn ngập vô số ngũ sắc linh quang, linh bảo đang được tế lên trong vòng ngàn vạn dặm đều nhao nhao rớt xuống, trùng điệp cấm chế xung quanh cũng đều bị cọ rửa tan rã.

Trên không trung, vô luận là Long Hổ Ngọc Như Ý hay Phiên Thiên Ấn cùng kim linh đều không thể hòa hợp tự thủ, dưới sự xâm nhập của ngũ sắc quang hoa ngay cả tự bảo vệ cũng khó khăn, càng không có dư lực bảo vệ hai người kia.

Chỉ là Nhạc Vũ phảng phất đã không còn hứng thú với hai vị Đại Đế, ngược lại hưng phấn nhìn ba kiện Chí Thánh Linh Bảo.

, - Những bảo bối này thật sự là không tệ. Chi bằng ba vị để trẫm mượn tạm thế nào, sau mấy vạn năm sẽ trả lại.

Nói xong hắn vươn ra một trảo cường nhiếp về Phiên Thiên Ấn, cũng không dùng sức mà chỉ dùng pháp lực hấp nhiếp đã khiến ấn tỉ khổng lồ kia co lại trong vòng một trượng, kéo về trước người.

Sắc mặt Quảng Thành Tử một hồi xanh trắng, dưới sự trùng kích của Ngũ Sắc Thần Quang cảm giác rõ ràng Phiên Thiên Ấn từng chút một thoát ra khỏi khống chế, dù pháp lực hùng hồn thế nào nhưng chỉ cần ngũ sắc quang hoa thoáng xông lên liền toàn bộ tán loạn. cũng bị.

Vô luận cấm chế bên trong Phiên Thiên Ấn tinh diệu phức tạp thế nào nhưng chỉ cần Ngũ Sắc Thần Quang quét qua đều bị phá vỡ, chỉ có thể nỗ lực kháng cự.

Chúng tiên xung quanh cũng vô cùng phấn khích, không ai có thể ngờ bốn vị Thái Thượng Kim Tiên liên thủ tụ lực vào mấy kiện Chí Thánh Linh Bảo lại đảo chiều như vậy!

Sau đó tất cả lại quay sang nhìn Nhạc Vũ, ánh mắt đã nửa phần đồng tình, còn lại có ý kiêng kị kính sợ thật sâu.

Vị Tử Vi Đại Đế này chỉ trong vòng mười năm đã trảm Lý Bằng, diệt Minh Hà, anh hùng như vậy cần gì người nào thương xót?

Mới vừa rồi dùng hồn niệm độc kháng hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên đã khiến lòng người chấn động, lúc này lại càng thêm kinh hãi, thậm chí còn chưa thấy hắn vận dụng Hồng Mông chí bảo trong truyền thuyết, chỉ triển thần thông đã có thể nghịch chuyển cục diện, cơ hồ có thể dùng sức một mình áp chế ngàn vạn tiên tu, thần thông thông thiên triệt địa như vậy, ngoại trừ thánh nhân còn ai có thể?

Ánh mắt mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên của Xiển giáo đều lộ vẻ âm u, bất quá lại không dám tế lên linh bảo.

Chỉ thấy Từ Hàng đạo nhân lập tức hóa thành pháp tướng thiên thủ thiên nhãn, hơn ngàn đạo kim quang từ xa trùng kích hướng Nhạc Vũ nhưng đều không ngoại lệ bị thai tàng hư không hấp nạp, không khỏi tái nhợt. Hai trăm năm trước hắn từng xem Nhạc Vũ như một con sâu cái kiến, phất tay liền có thể diệt sát, sau trăm năm ngay cả khiến Nhạc Vũ thoáng phân tâm cũng không được.

Thần sắc Xích Tinh Tử cũng lộ vẻ ngưng trọng, lấy ra một bảo kính hắc bạch nhưng không dám rời tay, chỉ chiếu ra một một đạo quang hoa hắc bạch về hướng Phiên Thiên Ấn, dùng hết toàn lực để không bị Nhạc Vũ cưỡng ép đoạt đi.

Xích Tinh Tử vừa ra tay, phất trần trong tay Nam Cực Tiên Ông cũng vung lên vô số sợi tơ bạch sắc quấn quanh Phiên Thiên Ấn để kéo trở lại.

Nhạc Vũ thấy thế cười lên ha hả, không hề kiêng kị, bất quá lúc này trong yến hội, hơn vạn thị nữ, hơn ngàn tiên tu, thậm chí cả đệ tử tam giáo đều không cảm giác hắn cuồng vọng mà lại cảm thấy cực kỳ kinh hãi.

Vài năm trước, Tử Vi Đại Đế từng trong Phần Minh Thiên cũng không biết dùng

thủ đoạn gì, cơ hồ dùng lực lượng một người khiến tám vị Hỗn Độn Kim Tiên chật vật bại lui. Minh Hà vẫn, Nhiên Đăng vong, chấn động Hồng Hoang, vậy các nhân vật chỉ xem như ngang hàng với Minh Hà hôm nay sao có thể là đối thủ?

Mấy vị Hỗn Độn nhân vật hợp lực cũng đều bị hắn một mực áp chế, chiếm không đến nửa điểm thượng phong.

Vẫn nghe lời đồn pháp lực vị Đại Đế này lại có tiến cảnh, có thần thông pháp lực như vậy sao có thể cam tâm chịu nhục?

Một tiếng kiếm minh đột nhiên vang vọng, chỉ thấy kiếm quang khẽ chớp động rồi vô thanh vô tức cắt đứt ngàn vạn tơ bạc! Nam Cực Tiên Ông mất đà ngã ngửa ra sau, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

- Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng kiếm .

Lão đã từng nghe thấy kiếm quyết đỉnh phong dưới Thái Thanh này nhưng sao giờ lại có thể bá đạo như vậy?

Nếu vừa rồi không trảm tơ bạc của phất trần mà là đầu lâu của Nam Cực Tiên Ông thì lão cũng không thể dám chắc chống cự được hay đầu thân hai đoạn.

Nhạc Vũ ngay sau đó đột nhiên lại bắn ra một chỉ, trong nháy mắt đã xông bại luồng huyền quang hắc bạch, Phiên Thiên ấn cũng chỉ còn cách trước người không đến trăm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1342: Khai Thiên chi uy!

Phiên Thiên Ấn đã có thể chạm tay vào được, ánh mắt Nhạc Vũ lại chuyển sang Long Hổ Ngọc Như Ý của Kim Linh, thần sắc hào hứng.

Mọi người Tây Phương Giáo thấy vậy đều chết sững, Bảo Sinh Như Lai vốn đã có chút do dự, lúc này không khỏi sinh ra thêm vài phần não ý.

- Nhãi ranh cuồng vọng! Chư vị Phật Đà, hãy trợ giúp Quảng Thành Tử đạo huynh, một tay!...

Gầm lên một tiếnng, Bảo Sinh cũng hiện ra phật thân pháp tướng, ngồi ngay ngắn trên liên hoa, trên đầu xuất hiện một nguyệt luân, lúc này trong tay hắn dù còn có một viên như ý châu, cũng là chí bảo tiên thiên nhưng không dám đơn giản tế ra, chỉ có phật lực như nước vỡ bờ hướng về Phiên Thiên Ấn, nhưng khi gặp phải Ngũ Sắc Thần Quang quét qua thì tác dụng lên Phiên Thiên Ấn Phật lực lại ít càng thêm ít.

Bên dưới hắn là một vị Phật Đà khác cũng hiện ra pháp tướng Kim Thân, mặt không biểu tình, cầm trong tay kim cương cự xử, phía dưới hiện ra tám con voi lớn.

- Yêu nghiệt loạn thế này bọn ngươi không dám động vì sợ thiên đạo cắn trả, Bất Động Như Lai ta thay trời hành đạo!....

Nói xong một xử trực tiếp hướng về Nhạc Vũ, lại nghe trên không trung vang lên một tiếng động lớn, cự xử vừa đi được nửa đường thì thấy là một chiếc chuông khổng lồ ngân vang. Tiếng chuông chấn động cả Đại La Thiên, khiến vạn thọ bàn đào cũng một hồi run rẩy, vô số cành đào dưới sự trùng kích của cương khí nhao nhao nát bấy.

Hơn vạn nữ tiên tuy được mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên trong yến hội nhất tề ra tay bảo vệ nhưng phàm là tu vi dưới Thái Thanh Huyền Tiên đều ngũ quan tràn máu, thần sắc thê lương.

Lúc này không chỉ Quảng Thành Tử cùng Kim Linh thánh mẫu biến sắc mà Bảo tướng Như Lai cũng tái nhợt, còn Bất Động Như Lai càng thêm kinh ngạc, không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Nhạc Vũ khẽ ngẩn người rồi tiếp đó cười lên ha hả:

- Hay cho Hồng Quân! Rõ ràng còn phục một quân cờ tốt như vậy. Cũng thế! Nguyên lai hôm nay không còn là tranh giành số ghế mà là cuộc chiến sinh tử...

Tay phải hắn đột nhiên chớp lên ngũ sắc linh quang, tam diệu như ý ngũ sắc phiến hiện ra trong tay rồi chỉ phất một cái khiến mấy trăm vạn cây ngũ sắc quang châm giống như trận bão trùng kích về Bất Động Như Lai.

Vô số quang châm như nước thủy triều hung lệ, lúc phát đột ngột, thế đi cực nhanh vượt qua giới hạn thời không đến trước mặt Bất Động Như Lai, thậm chí như Kim Linh Hạo Thiên cũng không hề kịp có phản ứng còn đồng tử Bảo Sinh Như Lai phía trên mới chỉ kịp hơi co lại, chỉ có Tam Hoàng cùng với mấy vị Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong thì khuôn mặt có chút động, thêm vào Huyền Đô pháp sư thủy chung ngưng mày cười nhạt quan sát cũng ngưng mày.

Trong một sát na, tất cả tiềm lực của Bất Động Phật Như Lai bột phát, Phật lực tăng vọt, quát lớn một tiếng, thập nhất diệp kim liên thu lại, trong tay kết ra Bất Động Minh Vương Ấn tụ lại phật lực, tế lên một cự bát tử kim trước ngực ba thốn, kim cương cự xử cũng điên cuồng huy vũ, dấy lên cự ảnh đầy trời.

Trong khoảnh khắc Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm trùng kích đến, toàn bộ cự xử nát ra từng mảnh, ngay cả cánh tay của Bất Động Như Lai cũng vỡ vụn, sau đó ngũ sắc quang châm vẫn như sóng lớn mang theo lực nguyên từ ngũ hành vô lượng tiếp tục xuyên qua hủy diệt hết thảy khiến cự bát đột nhiên tách ra phật quang vô lượng, phảng phất muốn nhuộm cả không gian bằng hào quang ba màu, tiếp đó đồng dạng bị đánh thủng chi chít.

Cuối cùng là thập nhất diệp phật lực kim liên càng như giấy mỏng, ngay cả một khắc cũng không thể ngăn cản liền bị trực tiếp xuyên thấu.

Đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần đã thấy thân thể chủ nhân phương đông hương tích thế giới, Bất Động Như Lai a ám phật nổi danh tây phương hơn mười vạn năm bị xuyên qua mấy vạn lỗ máu, sau một lát thì nổ tung, hóa thành vô số

huyết nhục.

Toàn bộ yến hội lập tức lặng ngắt, thần sắc tất cả đều kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

-- Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên lại dễ dàng bị hủy đi thân thể trong tay Nhạc Vũ! Cho dù những ngũ sắc quang châm có chút xuất kỳ bất ý thì cũng không khỏi bị bại quá mức khoa trương! Hai kiện linh bảo dù chưa đến chí thánh, có thêm phật lực gia trì cũng không dưới bảo vật Hồng Mông, vậy mà không hề có lực kháng cự dưới sự trùng kích của quang châm.

Lại càng không cần phải nói, vị Phật Đà, càng là một trong Tây Phương Giáo ngũ phương Như Lai nắm giữ phương đông hương tích thế giới, có thể chắt lọc bên trong lực của mấy trăm tỷ tín đồ, Phật lực cường hoành vô biên, cơ hồ không giới hạn, tuy không phải là Thái Thượng đỉnh phong nhưng cũng là một trong số ít người mà cả Hỗn Độn đại năng cũng khó thắng, lại bị bại thê thảm nhanh chóng như vậy trước mặt mọi người.

-..... Đây là Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm của Khổng Dật sao? Sao lại có uy năng như thế?

- Sớm nghe nói diệt tuyệt quang châm của vị Đại Đế này khác với Khổng Dật bất đồng. Đồng xuất nhất mạch nhưng lại thêm hoàn thiện, uy năng càng mạnh hơn mấy phần, đã tới vô thượng chi cảnh! Nhưng cũng không đến mức chỉ một kích đã khiến thân thể a ám phật hủy hết. Đây chính là Bất Động Như Lai được xưng đệ nhất hộ thân đại pháp.

- Chắc là môn thần thông này đã được vị kia đẩy lên cảnh giới đại viên mãn?

- Không có khả năng! Chớ quên Tử Vi Đại Đế hôm nay tuy là Thái Sơ hồn ấn nhưng mới chỉ năm lần thiên nhân cảm ứng, cảnh giới chính thức vẫn chỉ là huyền tiên mà thôi, sao có thể đem Ngũ Sắc Thần Quang lên tới cảnh giới viên mãn.

- Hơn nữa Ngũ Sắc Thần Quang vừa rồi có chút không đúng, uy lực lớn đến mức không gì có thể ngăn, không gì có thể chế ngự. Thần thông như thế thì trên thế gian nào còn có linh bảo đại trận nào có thể chống cự?...

Phần lớn tiên tu dưới vạn thọ đào vẫn bị kiếm áp bao phủ không thể đi lại nhưng

có thể dùng ánh mắt, thần niệm trao đổi, lộ ra vẻ mờ mịt.

Một kẻ chỉ mới Huyền Tiên đã có đại pháp vượt xa Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong, ý niệm cơ hồ là thần ý, nhân vật như vậy nếu có một ngày đạt tới Đại La thì thần thôn càng thêm thông thiên triệt địa thế nào!

So với những thánh nhân kia đến cùng ai cao ai thấp?

Huyền Đô pháp sư ngồi ở vị trí thứ tư bên phải cũng chú mục nhìn Nhạc Vũ thật lâu rồi đột nhiên cười khổ:

- Nguyên lai cũng không phải là Vô Thượng mà là Khai Thiên!... Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Tam Hoàng bên cạnh cũng lộ vẻ phức tạp.

- Bao hàm trong Hồng Mông chân ý quả là Khai Thiên thần thông! Không trách bốn người Quảng Thành Kim Linh liên thủ cũng chật vật như thế....

Hiên Viên khẽ gật đầu, mặc kệ lời của mình sẽ gây ra một trận sóng gió, như có điều suy nghĩ nói:

- Vừa rồi cảm giác Ngũ Sắc Thần Quang thực sự quá cường hoành, đến giờ mới biết được, thực là hổ thẹn. Vị Bệ Hạ này quả thật là đệ nhất nhân sau Bàn Cổ, dù là La Miên Hồng Quân cũng chỉ tới nửa bước Khai Thiên.

Hạo Thiên sắc mặt tái nhợt, thần sắc đờ đẫn, thất hồn lạc phách, chỉ biết nhìn sững trước mắt, thanh âm nghị luận bên cạnh lọt vào tai hắn nghe chói tai đến cực điểm.

-- Thế nào là Khai Thiên? Người này có thể giống như Tạo Hóa?

Còn muốn hôm nay làm bố trí, quả thực chê cười, dưới sự nghiền áp của Khai Thiên thần thông, dù tu sĩ tam giáo liên thủ có thể địch nổi hay không?

Hạo Thiên đột nhiên thở sâu một hơi, nắm chặt thanh trường kiếm kim sắc, trong mắt hiện ý kiên quyết, kẻ này dù sao hôm nay cũng không thể để thong dong thoát thân!

Dao Trì thánh mẫu bên cạnh cũng đồng dạng tái nhợt.

-- Kết quả hôm nay vốn không có chút sơ hở, ai ngờ lại rơi vào cục diện này!

Lúc này dù Nhạc Vũ có tuân theo khuôn phép cũng là tuy bại nhưng vinh, không giảm nửa phần uy danh!

Thần niệm hơn ngàn tiên tu càng phát nhiều lần, vẻ không tin trong mắt càng thêm nồng đậm.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Quang, Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm đã tới Khai Thiên chi cảnh!Không trách Nhạc Vũ lại bá đạo cường hoành như thế, ! Mấy vị Thái Thượng Kim Tiên hợp lực cũng không phải là địch thủ của hắn!

Truyền thuyết năm xưa La Miên Hồng Quân nửa bước Khai Thiên đã tung hoành vô địch trong Hồng Hoang, tương lại vị Đại Đế này càng thêm thế nào?

Thân thể Bất Động Như Lai vừa vỡ vụn thì thần hồn gần như đã sụp đổ cũng đào thoát, liền trốn ngay vào hoan hỉ thế giới của Bảo Sinh Như Lai.

Nhạc Vũ cũng không ngăn cản, đến khi thấy một khay ngọc hắc sắc bay ra thì mới khẽ động dung nhiếp lấy, bên trong quả nhiên là một thế giới có 450 tỷ nhân khẩu, mỗi thời mỗi khắc đều cung cấp vô lượng Phật lực.

cười lạnh một tiếng:

- Một kẻ Tây Phương tiểu phật, cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn, phạm thượng với trẫm, mưu sát thiên đế xem là tử tội! Niệm tình thần hồn ngươi bị người khác khống chế nên chỉ hủy thân thể coi như trừng phạt qua, hương tích thế giới không tệ, để trẫm mượn dùng một lát!....

Sau đó không chút khách khí chuyển toàn bộ nhân khẩu trong khay ngọc vào Diễn Thiên Châu, ngăn cách toàn bộ lực tín nguyện.

Sau khi hấp thu ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, không gian bên trong châu càng thêm rộng lớn gấp trăm lần, đang lo không có nhân khẩu bỏ thêm vào!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1343: Khinh người quá đáng!

Bảo Sinh phật nghe vậy lửa giận ngập trời, đứng phắt dậy nhìn hằm hằm Nhạc Vũ.

- Bệ Hạ đã biết Bất Động Như Lai là bị người khác khống chế vậy cũng biết một xử vừa rồi không phải là bản ý của hắn, sao còn hạ độc thủ như thế?

Nhạc Vũ cũng không thèm nhìn qua Bảo Sinh, đợi đến khi Ngũ Sắc Thần Quang quét đi nhiều loại cấm chế trong khay ngọc mới cười lạnh:

- Chuyện trẫm làm có cần giải thích với ngươi? Muốn trảm sát là trảm sát, muốn lưu lại một mạng liền lưu hắn một mạng, làm sao cần lý do?

Bảo Sinh cứng miệng, cảm giác lồng ngực như bị lửa giận làm vỡ tung, lại chỉ cảm giác rét lạnh vô tận, đứng sững một chỗ, âm tình bất định. Lúc này nếu tam giáo liên thủ có thể áp chế Nhạc Vũ nhưng với Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm đã tới cảnh giới khai thiên thì dù thắng cũng phải trả một cái giá thật đắt.

Lúc này hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên cũng đều tế lên linh bảo nhưng không ai đi theo vết xe đổ của Bất Động Như Lai chủ động trêu chọc Nhạc Vũ, thậm chí đạo thuật phù pháp, thần thông linh bảo đều thôi động đến cực hạn, chỉ cầu một đường sinh cơ dưới sự trùng kích của quang châm, nếu không phải cố kỵ mặt mũi tam giáo lẫn Hạo Thiên Dao Trì thì hận không thể lập tức ly khai.

Rõ ràng biết được vận tốc của Đại Ngũ Hành Nguyên Từ Diệt Tuyệt Quang Châm là cực hạn thế gian, hoàn toàn bỏ qua pháp tắc thời không, vô luận cự ly xa ngàn trượng hay nghìn vạn dặm thì kết quả cũng giống nhau nên càng tránh xa vị Tử Vi Đại Đế đang lúc nổi giận này càng xa càng tốt.

Bảo Sinh Như Lai nhìn qua mọi người, chỉ thấy ngoại trừ mấy người thì cơ hồ

tất cả đều nhìn tránh đi, chỉ có mấy người Quảng Thành mới lộ vẻ kiên quyết.

Chỉ có cùng này Quảng Thành/Nghiễm Thành mấy người đối mặt lúc, mới có thể gặp bên trong [đều/thậm chí] ẩn thấu mấy phần kiên quyết chi ý.

Kim Linh thánh mẫu trầm ngâm một lát rồi không chút do dự đứng lên:

- Bệ Hạ hành sự cần gì bá đạo như thế? Thứ cho Kim Linh vô lễ, lúc này cũng không thể dễ dàng để cho bệ hạ rời khỏi, không vì mặt mũi tam giáo mà là cầu an cho ngày sau.

Vừa nói xong thì một bảo tháp chín tầng bay thẳng lên không trung treo trên đỉnh đầu, xuất ra từng luồng sóng linh quang tứ sắc thoáng áp chế ngũ sắc quang hoa.

Tam Tiêu nương nương bên cạnh cũng nhìn nhau rồi Bích Tiêu lấy ra một kim bồn chừng một xích, khẽ thôi động pháp quyết liền có một hấp lực cực lớn nhiếp lên Phiên Thiên Ấn.

Thần sắc Vân Tiêu càng lạnh lẽo, huy xuất một kim đấu hợp lực với Quỳnh Tiêu, cưỡng ép hấp thu ngũ sắc quang hoa chung quanh chuyển thành linh lực Ngũ Hànhtán dật.

Có tụ bảo kim bồn trợ nhiếp Linh Bảo, Tứ Tượng kim tháp cùng Hỗn Nguyên Kim Đấu trấn áp Ngũ Sắc Thần Quang, thần sắc Quảng Thành Tử cùng Bảo Sinh khẽ buông lỏng, cảm giác việc điều khiển Phiên Thiên Ấn cùng độ thế kim linh khôi phục một chút.

Mà mấy người còn lại cũng không chần chờ, từng người thi triển thần thông Linh Bảo khiến dưới bàn đào nhất thời linh lực hội tụ, quang hoa tứ tán.

Nhạc Vũ cười nhạt, biết tu sĩ tam giáo rõ ràng đã động sát cơ, cũng biết tâm tư mấy người Bảo Sinh Kim Linh dù hôm nay mất hết mặt mũi, cũng không không tiếc trả giá chịu thiên đạo cắn trả muốn hợp lực lưu hắn lại đây. Cũng không có lệnh sư trưởng, chỉ là quyết đoán trong chớp mắt, ném đi hết thảy cố kỵ, cũng không nửa chút lưu tình.

Rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên hợp lực, vừa ra tay đã toàn lực, chân lực mênh mông tụ tập, quang hoa linh bảo khiến ngay cả trong lồng ngực hắn cũng nhiều

lần báo động!

- Thú vị! Quyết đoán như thế không hổ là nhân kiệt tam giáo. Chỉ tiếc có chút không biết tự lượng sức mình.

Cười lên ha hả, dưới sự ngạc nhiên của mọi người, một tia hồn ý của Nhạc Vũ đột nhiên kích động vào trong đan điền khiến một luồng ý niệm còn lăng lệ ác liệt hơn gấp mười lần Hồng Mông kiếm ý tán xuất, chỉ trong một sát na đã khuếch trương ngàn vạn trượng bao trùm cả rừng đào, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả tỉ dặm bên ngoài.

Vô số tiên tu lập tức mặt mũi tràn máu, người nào có tu vi thấp đều trực tiếp ngã nhào xuống đất. Ngay cả bản thân Nhạc Vũ cũng không thể nào điều khiển kiếm ý cường tuyệt như vậy, chỉ có thể toàn lực ước thúc tập trung quanh mười vạn trượng bao lấy rất nhiều Hỗn Độn Kim Tiên nhưng chỉ một chút dư lực cũng đã khiến thần hồn Đại La Kim Tiên, Thái Thanh Huyền Tiên trọng thương.

Trong hơn vạn nữ tiên càng chỉ có mấy người có thể nỗ lực duy trì thần trí, còn lại ai cũng chóng mặt mê man mất đi ý thức.

Bích Hà Nguyên Quân càng thêm đứng mũi chịu sào, với tu vi Thái Sơ Kim Tiên đỉnh phong của nàng nhưng ánh mắt cũng gần như tan rã mấy chục Thượng Cổ đại năng, chuẩn Thánh đều cảm thấy thần hồn chấn động, cơ hồ đã mất đi ý thức.

Bích Tiêu tay nâng tụ bảo kim bồn phảng phất như bị một gậy vào đầu, trong một sát na ý thức ngây ngốc, đến khi tỉnh lại thì thấy cổ tay mát lạnh, đôi bàn tay như ngọc đã đứt đoạn, mi tâm ứa ra một vệt máu, cảm thấy một vật canh kim vô hình tích đã xuyên qua đó vào trong thân thể, khóa chặt thần hồn tủy não, chỉ cần thoáng tìm tòi sẽ khiến nàng thần hồn câu diệt.

Tụ bảo kim bồn tức thì bị một đạo ngũ sắc quang hoa cuốn lên, chỗ mi tâm vừa có phản ứng thì cảm giác kiếm ý tùy thời trùng kích, chỉ có thể nhìn chí bảo bay về hướng Nhạc Vũ.

--- Thiên Ý chi kiếm! Ngọc Thanh phân quang thác ảnh đại pháp!

Nhìn qua tụ bảo kim bồn bị cưỡng ép nhiếp đi, Bích Tiêu chỉ cảm thấy lạnh buốt,

sợi tơ canh kim chỗ mi tâm rõ ràng là do đại pháp kia ngưng tụ mới cường tuyệt như vậy!

Lấy ảo pháp Kim Linh ngưng tụ thành vật nhưng cường hoành sắc bén không thua một số Tiên Thiên siêu phẩm binh khí! Cũng không biết là do phân quang thác ảnh kiếm quá mạnh mẽ hay bản thể linh vật của hình chiếu phân quang có phẩm giai cực cao, kết hợp với Hữu Vô tướng kiếm quả nhiên có uy năng kinh khủng. Nếu như Nhạc Vũ không lưu thủ thì chỉ sợ nàng giờ đã trực tiếp thân vẫn.

Thiên Ý Kiếm chặt đứt đôi bàn tay nàng cũng đồng dạng khiến người kinh tuyệt, vô thanh vô tức không cho nửa phần kháng cự!

Vân Tiêu Quỳnh Tiêu lúc này lần lượt tỉnh lại, sau khi thấy vậy đều biến sắc, có tâm ngăn cản nhưng lại cảm giác không thể làm gì, cho dù còn pháp lực cũng không dám tùy tiện. Sinh tử Bích Tiêu vẫn trong tay người kia, sợ chỉ cần hơi có ý động thủ sẽ xảy ra bất trắc.

Quần tiên tam giáo đang vận sức chờ động thủ cũng nhất tề dừng lại, đứng ngây ra tại chỗ. Cũng không phải cố kỵ tính mạng của Bích Tiêu mà bên cạnh Nhạc Vũ đã mở ra một tòa ngũ sắc kiếm trận, cũng không phải là tiên thiên chí thánh mà mờ ảo thông với thiên đạo, tràn ngập khí tức nguy hiểm vô cùng.

Mấy người có tu vi yếu hơn trong đó đã đột nhiên tràn ra tơ máu từ cổ, lúc này nếu như ra tay dĩ nhiên Nhạc Vũ khó toàn thân trở ra nhưng hơn nửa người ngồi đây sợ là cũng lập tức thân vẫn.

Trong lúc nhất thời, mấy người Kim Linh Quảng Thành Bảo Sinh đều lộ vẻ do dự, cũng không còn tâm chí kiên quyết liều chết đánh cược một lần.

- Tụ bảo kim bồn? Kiện bảo bối này thật đúng không tệ! Ba vị để trẫm mượn mười vạn năm như thế nào?

Đợi đến lúc kim bồn bị nhiếp đến trước người, Nhạc Vũ phất tay đồng dạng xóa đi cấm chế hồn niệm thu vào tay áo, sau đó lại chiêu lấy khiến từ mi tâm Bích Tiêu phun ra một đạo tơ máu, rút đi vật canh kim tùy thời có thể khiến nàng vẫn lạc.

--- Niệm tình ba ngươi có giao tình sâu xa với Hồng Vân tổ sư, trẫm hôm nay chỉ

lấy hai tay ngươi, không so đo chỗ mạo phạm!

Trong ý của hắn lộ rõ vẻ trên cao nhìn xuống, càng thêm vài phần giễu cợt. Bích Tiêu vốn nổi giận nhưng ngay sau đó thấy ánh mắt lạnh như băng của hắn trông lại thì lạnh toát.

Những Đại La Kim Tiên lúc này cũng thoáng khôi phục, nhìn thấy cảnh trước mắt đều giật mình kinh ngạc, cảm giác vô lực bị người khống chế sinh tử lại lần nữa dâng lên.

Nguyên vốn nghĩ rằng vị Tử Vi Đại Đế lần này không chết cũng sẽ trọng thương, lại không ngờ tình thế đảo ngược như vậy, dùng lực một người độc chiếm quần tiên tam giáo vẫn chiếm thượng phong, trước đánh trọng thương Bất Động Như Lai, giờ lại chém đứt tay Vân Tiêu không hề cố kỵ.

Bích Hà Nguyên Quân thanh tỉnh cuối cùng càng thêm buồn bực, từ đầu đến cuối không thấy Nhạc Vũ có nửa phần chật vật, trái lại huy sái tự nhiên giữa quần tiên.

Tiếp đó nàng lại càm kinh hãi, Xiển Tiệt hai giáo cùng với Tây Phương nhất mạch lần này tới đây không nhiều nhưng đều là tinh hoa trong môn,chiến lực vượt xa tu sĩ cùng giai nhưng trước mặt Nhạc Vũ lại bị áp chế gắt gao, dù là sợ ném chuột vỡ bình thì thần thông đại pháp như thế cũng khiến người khác tuyệt vọng! Cũng không biết kết quả ngày hôm nay đến cùng thế nào mới xong.

Sau một khắc, Dao Trì thánh mẫu vươn người đứng lên, mắt như u hỏa, mặt trầm như nước:

- Hay cho trung thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, thật sự là khinh người quá đáng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1344: Nhĩ đãi như hà!

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức nhướng mày nhìn lên, chỉ thấy quanh người Dao Trì thánh mẫu đang cuồn cuộn pháp lực, y phục không gió mà bay, bên thân hiện ra một kim bàn tam sắc, trong mắt xẹt qua điện mang.

Hắn cũng không để ý, bỗng dưng lại tiến lên trước một bước, triển khai Thanh Đế Trường Sinh Quyết trong Đan Điền, hạt Kiến Mộc cũng ập tức thôi phát, vô số đằng mộc lan tràn dưới chân rồi tỏa đi bốn phương tám hướng.

Dao Trì thánh mẫu đầu tiên còn khó hiểu, sau một khắc sắc mặt đại biến, mấy người Kim Linh Bích Dao, Quảng Thành Bảo Sinh cũng điên cuồng rót pháp lực vào dưới chân ngăn cản đằng mộc khuếch trương nhưng chỉ một thoáng đã thấy lan tràn ra toàn bộ rừng đào, xuyên thẳng vào trong những bộ rễ.

Vốn với Tiên Thiên cấm trận thì chuyện này không thể làm được nhưng hiện giờ mấy người Dao Trì dù toàn lực cũng không thể nào ngăn cản, vô luận pháp lực hùng hồn thế nào nhưng chỉ cần cành Kiến Mộc chạm vào liền chuyển hóa thành mộc linh thuần khiết, hoặc có Ngũ Sắc Thần Quang thần quang quét qua liền trực tiếp đột phá .

Hạo Thiên lúc này cũng khẽ ngưng mày. Kiếm trong tay đột nhiên chém xuống lại chỉ nghe một tiếng vang nhỏ rồi kiếm thế bắn ngược trở về, những sợi đằng mộc vô cùng cứng chắc, ngay cả tiên binh chí thánh cũng không thể nào triệt để chặt đứt.

- Đúng là Kiến Mộc?

Hạo Thiên không tự chủ được kêu lên một tiếng kinh dị khiến sắc mặt mọi người đều tái nhợt.

Chỉ sau một lát, một vạn lẻ tám trăm gốc đào, nay cả vạn thọ bàn đào đều bị những đằng mộc này cưỡng ép cố tỏa.

Nhạc Vũ thôi triển pháp lực khiến những đằng mộc kia khẽ hấp, cưỡng ép rút ra vô số mộc linh tinh thuần rồi được Nhạc Vũ đưa vào Thanh Ngọc chân nguyên bình.

Chỉ trong một sát na, vô luận là vạn thọ Bàn đào hay một vạn lẻ tám trăm gốc đào, đều cành lá héo rũ, hơi có vẻ uể oải.

- Đây gọi là vũ nhục người trước sẽ bị người vũ nhục lại!

Nhạc Vũ cũng không quá phận, chỉ thu nạp vào bình chừng ba giọt Tạo Hóa chân dịch liền thôi không thôi động số đằng mộc, chỉ cười lạnh nhìn Dao Trì thánh mẫu .

- Hôm nay trẫm muốn khinh người quá đáng, ngươi làm thế nào?

Hơn mấy trăm tiên tu còn lại trong rừng đào lập tức lặng ngắt.

Hôm nay trẫm muốn khinh người quá đáng, ngươi làm thế nào!

Nếu không phải chính tai nghe nói, quả thực cũng không dám tin tưởng lại có lời bá đạo như vậy nói thẳng vào mặt Dao Trì thánh mẫu.

Tuy nàng không phải Hỗn Độn thái cổ đại năn đã đột phá cực hạn Thái Thượng như Xích Tùng Trấn Nguyên nhưng cũng là đạo đồng của Hồng Quân, thân là thiên hậu, đại pháp không thể đo lường, nhưng vị Tử Vi Đại Đế lại nói hết sức thản nhiên, không hề che giấu ý mỉa mai.

Càng làm người kinh dị là phản ứng của Dao Trì thánh mẫu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, biến ảo bất định, cũng không có nửa điểm ý định phát tác, kim bàn cũng đình chỉ xoay chuyển, kiềm chế pháp lực quanh thân, không nói một lời nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ, tràn ngập oán độc nhưng nhiều hơn là vẻ kiêng kị bất đắc dĩ.

Bích Hà không khỏi cắn môi, mặt không có chút máu, đây là lần đầu tiên kể từ khi thành đạo, tỷ tỷ của nàng thụ nhục nhã như vậy.

Nguyên lai tưởng rằng ngoài tam giáo có thêm hai người nàng nhất định có thể chế trụ Nhạc Vũ, không ngờ lại bị hắn dùng đại pháp thông thiên cưỡng ép chế áp, không gợn nổi nửa điểm phong ba, nỗi kinh hãi càng dấy lên.

Trung Thiên tử vi Đại Đế quả thật quá mạnh. Thanh Đế Trường Sinh Quyết, lại thêm Kiến Mộc linh chủng, tuy không phải là đại pháp vô thượng nhưng uy năng còn trên cả thần thông vô thượng!

Nơi đây tuy có mấy chục Hỗn Nguyên chuẩn thánh, một kích hợp lực có thể khiến ngay cả Thánh Nhân cũng phải nhượng bộ lui binh nhưng trước mặt nhiều loại thần thông của vị Đại Đế này lại không cách nào thi triển, ngay cả vất bỏ cố kỵ liên thủ phảng phất cũng thành hi vọng xa vời, chỉ có thể để mặc Nhạc Vũ hoành hành. Loại cảm giác này quả thực buồn bực tới cực điểm.

Thấy thần sắc Dao Trì thánh mẫu hờ hững không nói, Nhạc Vũ thôi không để ý, cười nhẹ nhìn sang Hạo Thiên. Việc hôm nay vẫn phải nhìn xem người này có lựa chọn thế nào.

Nhạc Vũ thực sự có vài phần chờ mong, nếu như người này có thể hung ác quyết tâm, vất đi vị trí thiên đế đánh một trận lại khiến hắn vài phần phiền toái.

Cũng không phải hắn lo chuyện yến hội lần này mà là chỉ vào lúc này tiếp nhận đại đế sẽ phải ứng phó tiên tu tam giáo. Không cần chính diện là địch, chỉ cần gây xích mích những hung ma Thượng Cổ, Tán Tiên yêu tu đã đủ khiến hắn được cái này mất cái khác, thậm chí mệnh cách ngã xuống.

Cử động lần này miễn miễn cưỡng cưỡng, cũng có thể xem như lưỡng bại câu thương.

Lựa chọn khác là tạm thời ẩn nhẫn, lựa chọn nhượng bộ tìm mưu kế khác, bất quá vô luận là hai thánh Thiên Đình hay quần tiên tam giáo lần này đều coi như tổn thất danh vọng cực lớn, đúng là chuyện hắn muốn nghe.

Lần này vốn hắn cũng không đến vì Hạo Thiên, ngày khác nếu làm thiên đế tuyệt không cho tiên tu thiên hạ vô câu vô thúc như thế, hơn nữa còn triệt để áp chế tam giáo!

Thần sắc Hạo Thiên cũng chuyển đổi, ánh mắt kiên quyết bỗng chuyển thành do dự.

Đang lúc ý cười Nhạc Vũ càng đậm thì bên tai chợt vang lên tiếng truyền âm của Tây Vương Mẫu.

- Thỉnh Bệ Hạ suy nghĩ sâu xa! Lúc này còn chưa phải thời điểm chính thức gặp chân chương!

Nhạc Vũ giật mình, sau đó lộ vẻ bất đắc dĩ, lại nghe tiếng Tây Vương Mẫu cười khẽ:

- Chư vị diễn trò như vậy thật sự là cực kỳ vui vẻ! Lại thực không xem người dưới trướng Tử Vi như chúng ta ra gì. Để xem hôm nay là thiên đình các ngươi cùng tiên tu tam giáo người đông thế mạnh hay đế đình phương bắc, càng chiếm thượng phong! Ta cùng Tử Vi tuy không phải thần thuộc nhưng hiện giờ thực sự hiệu lực cho Bệ Hạ! Không thể dung bọn ngươi dám mạo phạm với Đại Đế.

Vừa dứt lời thì một cự tán mở ra, tựa như mui xe treo trên đỉnh đầu, không hề bị ảnh hưởng của Ngũ Sắc Thần Quang, che lấp tỉ dặm không gian Diệu Pháp Đại La Thiên.

Sau một khắc, một vị hồng sam đạo nhân, sau lưng hiện ra hình Tam Túc Kim Ô cầm một Tử Kim Hồ Lô, xa xa đi tới nói:

- Nam hải Lục Áp, phụng mệnh Tử Vi Đại Đế tới mừng thọ!

Phương đông cũng đánh xuống một đạo tinh quang, một thanh sam đạo nhân cũng rảo bước đi tới:

- Thanh Long Mạnh Chương dưới trướng Long đế chúc thọ thánh mẫu!

Hàng rào thời không phía đông lúc này cũng bị cưỡng ép khai mở, một vị đạo nhân tứ tuần ung dung bước vào cười khẽ:

- Tử Vi Đại Đế thần uy cái thế, không ngờ Trấn Nguyên ta cũng may mắn được thấy!

Cũng không thấy hắn có ý đứng ngoài, tế lên Địa Thư hợp tất cả linh mạch địa khí trong vòng một tỷ dặm dưới chân. Uy áp lớn lao giao với kiếm ý của Nhạc Vũ khiến rất nhiều Hỗn Độn chuẩn thánh nơi đây càng thêm khó chịu đựng.

Thần sắc đám người Hạo Thiên lúc này đặc sắc tới cực điểm.

Trấn Nguyên, Lục Áp, Mạnh Chương, Vân Dao, bốn người này cùng thực lực sau lưng đều có thể vượt qua một giáo bất kỳ!

Vô luận là Địa Tiên nhất mạch hay di thần Đế Tuấn di thần, Hồng Hoang Long tộc, Côn Luân nữ tiên đều là thế lực cường tuyệt một phương thế gian.

Cả đám không thể nào hiểu đượcbốn vị Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp này tương trợ cũng xem như thôi, lại còn dám ngang nhiên trở mặt với tam giáo?

Lúc này trên không trung lại vang lên một tràng cười ha hả:

- Đại tràng diện như vậy sao lại thiếu được Khổng Dật ta?

Hai đạo ngũ sắc linh quang đột nhiên đánh xuống, kết hợp với Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ khiến ngũ sắc quang hoa nơi đây càng phát cường thịnh.

Phục Hy đang an tọa bên cạnh cũng đột nhiên tế lên một cây đàn cổ bao hàm công đức thất thải vô lượng, Hiên Viên Thần Nông còn đang ngạc nhiên thì đã thấy hắn cười khẽ:

- Bệ Hạ lần này quả nhiên là hào khí vượt mây. Phục Hy thực hận không thể, đánh đàn một khúc coi như trợ hứng.

Tiếng đàn ngân lên vang vọng chân trời, Nhạc Vũ còn đang kinh ngạc thì trên không trung lại có người lên tiếng:

- Khúc đàn Phục Hi, Huyền Vũ đã mười vạn năm chưa nghe, thực là chờ mong!

Theo thanh âm hạ xuống, lại có một chỗ hàng rào thời không bị xé rách, người tới là một vị thiếu niên mặc áo đen, dung mạo hơi có vẻ chất phác, khí chất trầm hùng như vực, sau khi đến khẽ gật đầu với Nhạc Vũ vẻ cảm kích.

Nhạc Vũ không khỏi nhíu này, biết Huyền Vũ sau khi xem Định Hải Thần Châu Khai Thiên quả nhiên là tu vi tiến nhanh, lúc này không ngờ lại có thể dùng hóa thân như Thanh Long Chu Tước ra khỏi Huyền Vũ Tinh Cung.

Đám người Quảng Thành Bảo Sinh cùng Dao Trì Kim Linh đều tái nhợt, ý kiên quyết ẩn hàm trong mắt Hạo Thiên cũng triệt để biến mất.

Cường nhân dưới trướng Nhạc Vũ như Tử Vân Ngọc Lăng Tiêu còn chưa xuất hiện, sáu người trước mắt đã có thể áp chế trọn vẹn mấy chục Hỗn Độn chuẩn thánh tại trường!

Một Nhạc Vũ đã pháp lực ngập trời, thêm vào bảy vị Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong vậy lấy đâu ra nửa phần cơ hội thắng?

Còn đang cảm giác tuyệt vọng, trong không trung chợt có ba đạo ý niệm vô thượng chí tôn đồng thời đánh xuống bao trùm lấy toàn bộ Diệu Pháp Đại La Thiên nội, kiếm áp mênh mông của Nhạc Vũ cơ hồ lập tức sụp đổ khiến thần sắc mọi người thoáng buông lỏng.

- Là sư tôn?

Quảng Thành tử không khỏi có chút vui vẻ, nhìn về phía tây, Kim Linh Bảo Sinh cũng mắt thấu vui mừng.

Hạo Thiên Dao Trì trên thượng thủ liếc nhau một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hỉ.

Không ngờ hôm nay đúng là Thánh Nhân giá lâm, đã như thế thì dù Nhạc Vũ có mạnh tới đâu cũng nào có sợ gì!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1345: Hảo đại đích khanh!

Mấy trăm tiên tu trong yến hội đều đồng loạt thở phào.

Vừa rồi dưới kiếm áp của Nhạc Vũ, tất cả đều không dám thở mạnh, chỉ sợ gây động vị đại đế này, giờ đều nhao nhao nhìn về phía hắn, dù vẫn vài phần kiêng kị nhưng không còn sợ hãi, giọng mỉa mai, duy chỉ có mấy người vẫn hận rèn sắt không thành thép. Hồn niệm trao đổi lại đột nhiên tăng vọt.

, - Đến cùng vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, thực cho rằng này mấy vị Thánh Nhân Chí Tôn sẽ cho hắn làm càn như vậy ở Thiên Đình? .

, - Sớm đã ngờ tới kết quả như vậy. Phương bắc Đại Đế thì như thế nào? Dùng Thái Sơ Kim Tiên muốn kháng cự Thánh Nhân, thật sự là không biết sống chết! .

, - Thân có vô thượng thần thông, không chuyên tâm tu hành, nghĩ biện pháp đột phá Thái Thượng lại khoe khoang ở đây, chẳng phải là tự tìm đường chết? Đáng tiếc thiên tư tuyệt đỉnh như vậy.

, - Tử lộ ngược lại là chưa hắn, người này làm việc không kiêng nể gì cũng không phải chỉ dựa vào khí vận. Công đức cường thịnh, lại có Nữ Oa Hậu Thổ hộ vệ, thủ đoạn tầm thường làm gì được hắn.

- Ta chỉ biết người này đã đem đắc tội hết thảy Thánh Nhân tam giáo, sao có thể khả năng đơn giản buông tha? Mặc dù sẽ không tại chỗ tru sát, nhất định sẽ không dễ chịu!

- Trấn Nguyên Đại Tiên, Khổng Dật chân nhân cũng thật sự là hồ đồ. Nhạc Vũ không biết sâu cạn, mấy người kia đều từ thái cổ cũng hồ đồ với hắn!

Cảnh giới trận đạo của Nhạc Vũ đã tới Chí Thánh Chí Minh, hồn niệm cường hoành cũng chỉ thoáng thua kém Thánh Nhân nên sở cảm hồn thức lẫn sở kiến trong mắt đều là pháp tắc bản nguyên. Những tiên tu kia dùng hồn thức đối thoại tự cho là che giấu được nhưng hắn lại nghe không sót một chữ, tuy nhiên cũng

không để ý mà tản ra ý niệm cảm ứng ba hồn niệm chí tôn đang nhanh chóng tìm đến.

Qua một khắc, một hồn niệm vừa còn xa như ở thiên nhai nhưng chớp mắt đã tới trên tầng mây không đến một tỷ dặm, hàng rào không gian lại bị cưỡng ép khai mở, pháp tắc thời không cũng bị vặn vẹo thành đường hầm.

, - Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Cơ hồ một cái tên lại khiến đồng tử của Nhạc Vũ lạnh hơn mấy phần, chỉ là ánh mắt lại không một chút bối rối, ngược lại ẩn thấu mỉa mai.

Mấy người Trấn Nguyên Tử cùng Tây Vương Mẫu cũng không nửa phần tâm thần bất định, tuy trong mắt ít nhiều nghi hoặc nhưng đều bình thản chờ đợi.

Kim Linh Bảo Sinh cùng rất nhiều Hỗn Độn chuẩn thánh Kim Tiên lại không để ý, lúc này cũng không vội thu mấy linh bảo còn trôi nổi trên không trung, lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ rồi lần lượt quỳ rạp hướng ba ý niệm kia làm bộ dạng cung nghênh.

, - Chúng ta cung nghênh sư tôn pháp giá hàng lâm! .

Tiên tu tam giáo chỉ rải rác hơn mười người nhưng lúc này mở lời đồng thời lại phảng phất như thanh thế ngàn vạn, âm chấn trời cao, chấn triệt Tam Giới khiến vô số thụy hà tụ đến.

Hạo Thiên cùng Dao Trì thánh mẫu lúc này cũng đi ra chủ vị hai bên, khẽ khom người hành lễ, lại nghe Hạo Thiên ra vẻ xấu hổ:

- Không ngờ đại thọ cho nội nhân lại kinh động đến Thánh Nhân đến tận đây. Hạo Thiên vô năng, thật sự hổ thẹn! Sớm biết như thế nhất định dâng hương dùng hậu!..

Nhạc Vũ nghe vậy bất giác cười khẽ:

- Thánh Nhân giá lâm? Có thể tới đây sao? .

Thanh âm nhỏ như tơ nhưng trong không khí trang trọng lại vang lên như hoàng chung đại lữ, không chỉ rất nhiều tiên tu biến sắc, ngay cả mấy người Tây Vương

Mẫu, cùng Trấn Nguyên Tử cũng kinh ngạc nhìn sang dò hỏi.

Hỗn Nguyên đại la Vô Cực Kim Tiên, Thánh Nhân Chí Tôn đều đã vượt qua thiên đạo, không nhập nhân quả, không tại Ngũ Hành, vĩnh sinh bất tử, muôn đời khó diệt!

Cho dù thế giới này toái diệt, mấy vị Thánh Nhân vẫn có thể bình yên thoát thân, trong thiên địa có chỗ nào không thể đi? Nhạc Vũ nói vậy có ý gì?

Bích Hà Nguyên Quân nhíu mày lạnh lùng quay đầu trừng Nhạc Vũ, trong mắt ngoài khoái ý còn cả một tia coi thường như hắn đã nổi điên.

Chuẩn Đề, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên tam thánh liên thủ, kết quả hôm nay trừ phi Hồng Quân ra tay thì ai có thể đảo ngược càn khôn?

Ánh mắt đám người Hạo Thiên cũng như đao nhìn sang, phảng phất hận không đem Nhạc Vũ lập tức bầm thây vạn đoạn.

Nhạc Vũ vẫn bình thản, nhìn qua không gian trùng điệp xuyên về Tức Sơntại Triều Ca Tây Bắc.

- Cũng đến lúc rồi!

Thấy dưới mười tám tầng Địa phủ lóe lên một điểm u quang, khóe môi Nhạc Vũ lại nhếch lên vui vẻ, mọi người bên cạnh lại một hồi kinh ngạc.

"Cũng đến lúc rồi", câu nói của Nhạc Vũ có ý nghĩa gì?

Hạo Thiên đang cười lạnh đột nhiên cảm thấy lồng ngực đập mạnh.

Hắn giao thủ đã mấy lần với Nhạc Vũ, chứng kiến vị Tử vi Đại Đế này chưa hề làm gì vọng động, làm gì không chắc thắng, lại trông xem thì thấy khí trụ tử kim quanh người Nhạc Vũ không giảm còn tăng, ẩn hiện xu thế bộc phát. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://wWw.EbookFull.Net

Trên tầng mây ngoài Diệu Pháp Đại La Thiên có ba thông đạo thời không đang nhanh chóng giao nhau một chỗ.

Nguyên Thủy từ hư không bước ra, chỉ thấy bên trái là Chuẩn Đề đang cầm

trong tay một cành lá bừng bừng sinh cơ, đạp không đi tới, khẽ gật đầu làm lễ rồi nhìn sang một người đối diện.

, - Không nghĩ Thông Thiên sư đệ lần này rõ ràng cũng rốt cục cam lòng hành động.

Trong lời nói hơi có ý trào phúng, bất quá Thông Thiên giáo chủ lại không tỏ vẻ gì dị thường.

, - Có thể nào không đến? Ái đồ ta thụ nhục nhã như thế, ta làm sư tôn lại có thể nào ngồi nhìn?,.

Chuẩn Đề cũng lắc đầu thở dài một tiếng:

- Thật sự là chúng ta dung túng quá mức khiến hắn lớn gan như vậy! Đệ tử ngươi còn tốt, tọa hạ Bất Động Như Lai dù có đoạt lại được hương tích thế giới chỉ sợ cũng cần mấy vạn năm pháp lực mới có thể phục hồi nguyên như cũ...

Thông Thiên nhíu mày nói:

- Chúng ta nên xử trí như thế nào? Đương trường tru sát hay tạm thời buông tha?..

Hai người còn lại yên lặng một hồi rồi Chuẩn Đề mới cười nói:

- Muốn tru người này chỉ sợ là không thiếu được một kiện Chí Thánh công đức chí bảo. Tam giáo hôm nay đều không có lực lượng như vậy. Đại chiến trăm năm sau sắp tới, cũng không thể phân tâm. Ta có phù triện này dùng tâm huyết chế tạo có thể trấn áp mười năm.

Nguyên Thủy nghe vậy lắc đầu:

- Trăm năm mới có thể chính thức yên tâm. Ta cũng có một tờ đạo phù!..

Thông Thiên ánh mắt lập loè, sau một lát, lại cũng cười cười:

- Tâm huyết tạo nên sao? Hai vị đã cam lòng, Thông Thiên cũng sẽ không keo kiệt .

Chuẩn Đề sớm biết như thế, không chút nào ngoài ý muốn, khẽ gật đầu nói:

- Tựa như chư vị nghị luận! Ba tờ đạo phù có thể trấn áp ba trăm năm. Sau trăm năm nếu thả phải xem tình thế như thế nào. Đối với người nọ mà nói, hoặc nhiều hoặc ít cũng là phiền phức. .

Hơi dừng lại, trong mắt Chuẩn Đề ánh lên một tia duệ mang:

- Chỉ là nhiều loại Linh Bảo kia, chúng ta lại nên xử trí như thế nào? Những thứ khác cũng thôi nhưng Ngũ Hành Kiếm cùng Định Hải Thần Châu nhất định phải thuộc Tây Phương Giáo ta.

Nguyên Thủy nghe vậy không động dung nhưng ý cười lạnh thoáng qua trong mắt rồi biến mất.

, - Khí linh Hồng Mông chí bảo có thể cùng cấpThánh Nhân, trừ phi kỳ chủ đã chết, thật sự không tốt mưu đoạt. Có Hậu Thổ Nữ Oa đứng sau, mấy người chúng ta cũng không nên quá phận, lấy Côn Luân Kính cùng Định Hải Thần Châu là được!..

Chuẩn Đề trầm ngâm, lại nhìn về phía Thông Thiên thấy người này cũng khẽ gật đầu:

- Cách này không tệ, nếu không có Hồng Mông chi khí thì Tử Vi Đại Đế cũng không gây nên được phiền toái gì...

, - Lời này rất đúng, hai sư huynh đệ chúng ta cũng đồng ý! Chỉ là Côn Luân Kính lại cần quy Tây Phương Giáo ta. Hai vị sư huynh cũng biết, giáo ta thiếu vật trấn áp khí vận, sau này sẽ có đền bù không để hai vị chịu thiệt. .

Khuôn mặt Chuẩn Đề thoáng rung rồi cuối cùng khôi phục bình tĩnh, sau một lát thấy Nguyên Thủy Thông Thiên không dị nghị mới vui vẻ.

, - Đã như thế, coi như thương nghị thỏa đáng, không thể đổi ý! Hiện tại liền động thủ như thế nào? Mấy tiểu bối dưới kia chỉ sợ không còn bình tĩnh..

Dăm ba câu đã định đoạt xong Nhạc Vũ, hoàn toàn lại không cân nhắc mặt khác.

Bất quá khi Chuẩn Đề vừa nói được một nửa thì dừng phắt lại, chỉ thấy Nguyên

Thủy Thông Thiên phảng phất như gặp quỷ nhìn sững về phía tây Trung Thiên.

Chuẩn Đề cũng có sở cảm, bỗng nhiên xoay người nhìn về Tức Sơn.

Một đạo khí mang Tử Kim đột nhiên bay thẳng không trung! Thực sự không phải là lực khí vận mà là khí tức Hồng Mông!

Chỉ cảm thấy trong thiên địa lực bản nguyên vô lượng đang dâng lên như nước thủy triều cuộn về hướng Cửu U.

, - Nguyên lực chứng đạo, đây là Hậu Thổ .

Thì thào mấy tiếng, trên mặt Chuẩn Đề nhất thời vô cùng mờ mịt.

, - Nguyên lực chứng đạo? Nàng sao có thể có thể sớm như vậy lợi dụng nguyên lực chứng đạo?,.

Thông Thiên thở dài một tiếng, thần sắc vô cùng phức tạp địa nhìn về phía vị thiếu niên vẫn đứng yên lặng dưới gốc vạn thọ đào trong Diệu Pháp Đại La Thiên.

, - Không trách người này đã tính trước như thế, nguyên lai là sớm có sở liệu, vào năm trước đã đào cho chúng ta một cái hố thật lớn.

Khẽ cười một tiếng, trong ánh mắt dị thường đắng chát, Thông Thiên trực tiếp quay người rời đi.

, - Hậu Thổ đã chứng thánh vậy thì thương lượng có ý nghĩa gì? Cảm giác ba người chúng ta như làm trò hề!.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1346: Hậu Thổ chứng thánh!

Thông Thiên vừa dứt lời thì thân hình đã biến mất, chính là đến dứt khoát mà đi cũng không dây dưa.

Sắc mặt Chuẩn Đề đồng dạng não nề, hơi thấu vẻ mất mát, trong lúc mơ hồ nghiến răng nghiến lợi.

- Quả nhiên là chê cười! Từ hai năm trước đã bố trí chiếc bẫy lớn này để chờ ba người chúng ta nhảy vào hố. Giẫm lên đầu chúng ta để lập uy thiên hạ. Hắc. Hay cho Tử Vi Đại Đế! Hôm nay ta duy chỉ có kỳ quái là sao hắn có thể chắc chắnHậu Thổ sau hai năm sẽ thành tựu thánh nhân? Chỉ bằng Định Hải Thần Châu cùng một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp sao?

Nói đến đây, ý nghi hoặc càng thêm rõ ràng, sau một lát liền dứt khoát bỏ qua.

- Mà thôi, là ta suy tính có sai, sớm nên biết được Hậu Thổ nắm giữ Hồng Mông tử khí, cũng có thể coi như ngoài thiên đạo, nhiều năm như vậy sao có thể không có động tác.

Phảng phất tâm tàn ý lạnh, Chuẩn Đề lắc đầu nhìn hướng Nguyên Thủy:

- Không biết sư huynh có thể chịu đứng chung với Chuẩn Đề, tiêu hao chút khí vận công đức? Nếu vì kẻ này, Chuẩn Đề mặc dù ngã xuống thánh vị cũng là cam tâm...

Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng, sắc mặt âm trầm đứng yên, ánh mắt tuy nhìn gắt gao vào Nhạc Vũ tron gDiệu Pháp Đại La Thiên, song quyền nắm chặt nhưng không hề có ý động thủ.

Chuẩn Đề tâm lĩnh, phất tay tự giễu, đang muốn cáo từ thì trong lòng chợt có cảm ứng nhìn về Tức Sơn, lại chỉ thấy thêm một đạo tử khí vọt lên, nhất thời đã dẫn động linh lực thiên địa mãnh liệt như nước thủy triều, khí tức tuy hơi kém người trước nhưng lại càng thêm đỉnh liệt. Trước mắt dù không lộ ra thanh thế

nhưng dần chuyển từ yếu sang mạnh.

- Thế gian này không ngờ lại có thêm một kiện Hồng Mông chi bảo! Có chí bảo này đủ trấn áp Địa phủ..

Trong lời đã hơi hàm vẻ đố kỵ, sau một khắc từ Lượng Sơn vọt lên một đạo khí trụ tử kim cùng nhau hô ứng.

- Nữ Oa sao?..

Chuẩn Đề giật mình, cũng không chần chừ cất bước rời đi. Nguyên Thủy cũng chú mục thật sâu về phía Tức Sơn rồi biến mất vô tung, chỉ để lại tiếng than nhẹ hàm chứa vài phần bội phục lẫn oán hận vô tận.

Trong Diệu Pháp Đại La Thiên, hơn ngàn tiên tu lẫn những nữ tiên vừa hồi tỉnh đều phủ phục yên lặng chờ đợi.

Qua một khắc, hai khắc, ba khắc vẫn không hề thấy bóng dáng tam thánh, hơn thế ba đạo hồn niệm chí tôn cũng ào ạt rút lui như nước thủy triều, đến đột nhiên, đi cũng cực kỳ đột ngột.

Lúc đầu mọi người còn có thể tĩnh tâm nhưng dần không khỏi tâm thần bất định, từng ánh mắt có ý vô ý nhìn về Nhạc Vũ, cơ hồ đều nhớ lại lời hắn nói lúc nãy.

- Thánh Nhân giá lâm? Có thể tới đây sao?..

Lúc trước nghe xong còn cảm thấy cuồng vọng khinh thường tới cực điểm, lúc này nghĩ lại lạnh buốt tận đáy lòng! Hắn là khi đó Tử Vi Đại Đế đã liệu đến ba vị thánh nhân không cách nào hàng lâm nơi đây?

Như vậy hôm nay người này nhục nhã Hạo Thiên Dao Trì, áp đảo tam giáo cũng không phải là lỗ mãng xúc động, mà là sớm có mưu đồ?

Sắc mặt đám người Quảng Thành tử cùng Kim Linh sớm đã chuyển thành xanh trắng, vẫn như cũ quỳ sát nhưng ánh mắt đã tràn ngập vẻ khó hiểu, thật sự không nghĩ ra ba vị thánh nhân sao không thể xuống đây.

Rõ ràng là chỉ cần hơi thôi triển pháp lực đã trấn áp Nhạc Vũ, khi đó bên mình có thể tùy ý, tình hình như vậy dù ba vị thánh nhân chưa rời đi thì chỉ sợ cũng

không có ý hàng lâm!

Vẻ vui mừng trên mặt Hạo Thiên Dao Trì đã chết sững, hồn niệm chúng tiên cũng không còn chắc chắn như trước.

- Đã phát sinh chuyện gì? Hắn là ngay cả mấy vị Thánh Nhân cũng không làm gì được Tử Vi Đại Đế?..

- Làm sao có thể? Dưới Thánh Nhân hết thảy đều là con sâu cái kiến. Dù Tử Vi Đại Đế cường thịnh đến mấy sao có thể thắng được Thánh Nhân?,

- Đang tốt đẹp sao lại muốn thối lui? Nếu không kiêng kị, làm sao như vậy?..

Mấy người Phục Hy cũng nhìn về Nhạc Vũ, tuy sớm đoán được hắn sẽ có an bài không để mấy người bọn họ lâm vào hiểm cảnh nhưng kết quả như vậy lại có chút ngoài dự đoán, bất quá cũng không lên tiếng hỏi mà từng người hoặc là tiềm tâm thôi toán hoặc cảm ứng thiên địa.

Sau một lát, vẫn là Phục Hy thôi toán sớm nhất, trên gương mặt nhất thời tràn ngập vẻ khó tin.

- Thì ra là thế, đúng là Hậu Thổ nương nương nguyên lực chứng đạo. Hôm nay đã thành Thánh Nhân vị!

Trấn Nguyên Tử cũng khẽ gật đầu, thần sắc thoải mái nhìn Nhạc Vũ tràn đầy vui vẻ: - Quả nhiên là Hậu Thổ nương nương đã chứng nhận Hỗn Nguyên. Không thuận theo công đức, không dựa vào khí vận, thuần túy dùng thiên địa nguyên lực chứng đạo, thật sự khó được

Trong một sát na, toàn bộ không gian dưới vạn thọ đào bùng lên, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc mở ra linh mục nhìn về hướng Tức Sơn, sau đó sắc mặt nhất thời vô cùng quái dị lộ vẻ khó tin, lại có vài phần quả nhiên.

- Quả nhiên là Hậu Thổ chứng thánh! Trách không được, trách không được. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nguyên lực chứng thánh tuy chỉ cùng tầm với công đức chứng thánh nhưng lúc đấu phát lại không lo rơi xuống thánh vị, khó trách ba vị Thánh Nhân hoảng sợ chạy mất .

- Vị Đại Đế này quả nhiên là giỏi tính toán! Lần này dự tiệc là để lập uy sao?..

- Đem Hồng Hoang tam giáo làm đá đặt chân, càng hao tổn mặt mũi thánh nhân, quả nhiên là khí phách lớn!..

- Hắc! Nếu không có như thế, thế gian quần tiên há có thể biết được, cho dù là ba vị thánh nhân cũng đành nhượng bộ lui binh?,

- Hảo mưu tính! Hảo mưu tính! Chỉ qua một lần yến hội đã lập căn cơ thiên đình ngày sau. Có chuyện hôm nay ai còn nghe tam giáo xúi giục, làm trái lệnh Tử Vi Đại Đế?

- Người này tính toán Hồng Quân, ngay cả thánh nhân cũng không biết làm sao, thật sự là yêu nghiệt vạn thế! Chỉ cần người này vẫn còn, cả đời ta tuyệt không đối địch với hắn! .

Từng ánh mắt lại lần nữa nhìn sang Nhạc Vũ tràn ngập kính phục, vẻ kiêng kị càng đậm hơn mấy phần, vẻ khinh thường sớm đã biến mất, chỉ còn kinh hãi nồng đậm.

Mấy người Quảng Thành tử, Bảo Sinh, Kim Linh lúc này cũng xác định ba vị thánh nhân không tiếp tục hàng lâm nên lục tục đứng dậy, thất hồn lạc phách, ánh mắt mờ mịt, sắc mặt đỏ bừng, nhất thời không biết thế nào mới tốt.

Bích Hà Nguyên Quân càng thêm run rẩy, đồng dạng ngồi thẳng lên, trên mặt không còn chút huyết sắc, không dám nhìn lại sau lưng, phảng phất có một ma vương đứng sát.

Nhạc Vũ vẫn hờ hững, đợi đến khi tâm tình mọi người dần bình phục mới lạnh lùng:

- Đã nói muốn mượn ba kiện chí bảo Linh Bảo dùng một lát, trẫm lại há có thể nuốt lời? .

Hắn đưa tay lên không trung liền dễ dàng cầm lấy Phiên Thiên Ấn vào tay, hồn niệm thoáng tìm tòi đã hiểu rõ cấm chế, ánh mắt sáng lên.

- Quả nhiên là dùng nửa tòa Bất Chu Sơn luyện thành, Hậu Thiên Linh Bảo lấy

vật này cầm đầu, không kém hơn Tiên Thiên Chí Thánh đỉnh cấp, tiếc là chỉ có thể mượn. Nói đến Tung Sơn Ngũ Nhạc đang thiếu tài liệu.

Quảng Thành tử tím mặt nhưng lại có thể nỗ lực áp chế, biết lúc này dù phản kháng cũng vô dụng, kiếm áp của Nhạc Vũ sau khi hồn niệm ba vị thánh nhân rút đi đã lần nữa lăng áp Đào nguyên, thêm vào bảy vị Thái Thượng Kim Tiên trước mắt thì tam giáo liên thủ cũng không thể nào kháng cự, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhạc Vũ xóa đi cấm chế hồn thức trong Phiên Thiên Ấn, không chút khách khí thu vào trong tay áo.

Sau Phiên Thiên Ấn là độ thế kim linh của Bảo Sinh, Nhạc Vũ nắm lấy trong tay lộ vẻ khinh thường nhưng cũng không có ý trả lại, đến khi dùng pháp lực nhiếp lấy Long Hổ Ngọc Như Ý mới cười khẽ:

- Tiên Thiên long hổ giao hối, Âm Dương thống hợp, quả thật là kỳ trân, ngay cả trẫm cũng hơi động tâm! .

Không ngờ hơi phất tay, đem Linh Bảo này ném trả:

- Lúc trẫm thống hợp phương bắc, Tiệt Giáo ngươi dù chưa giúp ta nhưng thực sự từng áp đảo rất nhiều yêu tu, chưa từng cùng trẫm khó xử. Việc này trẫm thủy chung cảm động ghi nhớ trong lòng, hôm nay mặc dù là địch nhưng cũng không dám quên. Mới rồi đã cầm tụ bảo kim bồn nên không tiện lấy thêm. Chỉ là nếu có lần sau thì coi chừng trẫm sẽ không lưu tình!

Kim Linh thánh mẫu vốn cũng như mấy người Quảng Thành Bảo Sinh, đều tâm thần hàn triệt, bất đắc dĩ phẫn hận lại không có lực chống đỡ, lúc này nghe vậy hơi vui mừng tiếp lấy, chỉ là sau một khắc đã thấy mấy người kia đều nhíu mày,Tam Tiêu Tiên Tử ẩn sinh tức giận thì chợt tỉnh, trong lòng chớp lên một tia kinh ý, càng thêm oán hận.

Sau một lát lại khôi phục trấn định, biết dù tâm tư người trước mặt tàn độc thế nào cũng cần phải tiếp nhận thiện ý, vô luận là với bản thân nàng hay với Tiệt Giáo đều có lợi cực lớn, khẽ do dự rồi cúi đầu thi lễ:

- Kim Linh tạ ơn ân đức Bệ Hạ!..

Lời tuy vô cùng cung kính nhưng phảng phất có thể nghe rõ ràng tiếng nghiến răng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1347: Nhị đế đầu hiệu!

- Ngươi xác thực nên tạ trẫm!

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ gật đầu, không hề xấu hổ, cũng không hề có nửa phần ý khiêm tốn, còn về hận ý trong đó thì phảng phất không nghe, tiếp đó lại nhìn sang rất nhiều tiên tu đang tái mặt.

Lúc này những Hỗn Độn chuẩn thánh còn tốt, kiếm áp của Nhạc Vũ dù thịnh nhưng cũng không chưa đến mức không chịu nổi, nhưng những nữ tiên còn lại thì tu vi mạnh nhất không quá Thái Thanh Huyền Tiên, lúc này phần lớn đều hôn mê bất tỉnh, dù không thế thì thần hồn cũng tan rã, thương thế rất nặng.

Nhạc Vũ nhíu mày cười nhẹ:

- Đều là lỗi trẫm, Dao Trì thánh mẫu hảo hảo đại thọ lại bị trẫm quấy thành bộ dạng như vậy. Thật sự hổ thẹn!

Hắn lập tức dùng pháp lực cuốn lấy bàn đào trước mặt Hạo Thiên cùng Dao Trì, cùng pháp lực vò nát rồi thêm vào một phần tam giới chân tuyền hóa thành hơn vạn đạo thanh quang đầu nhập vào thân thể chúng tiên.

Sau đó chỉ trong khoảnh khắc liền thấy những người đang hôn mê đều lần lượt tỉnh dậy, thương thế thần hồn đều khôi phục, thậm chí những người có tu vi khá thấp đều lộ vẻ vui mừng thì pháp lực tăng trưởng không nhỏ.

Đám người còn lại cũng đồng dạng có chút bổ ích, dù có chút oán khí với việc Nhạc Vũ trước đó không nói đạo lý thì lúc này cũng tan hơn nửa.

Thấy mọi người đều đã không việc gì, Nhạc Vũ lúc này mới lại nhìn về Hạo Thiên cùng Dao Trì:

- Nhạc Vũ tự chủ trương. Kính xin Thiên Đế Bệ Hạ cùng thánh mẫu nương nương chớ trách!

Lời tuy xin lỗi nhưng không một chút thành tâm.

Vẻ mặt Hạo Thiên vẫn âm trầm, chỉ nhìn Nhạc Vũ thật sâu không nói một lời, Dao Trì càng lộ ra nóng nảy, tuy không dám đương trường phát tác nhưng không nhịn nổi cười lạnh:

- Bệ Hạ bá đạo như thế, ta cùng với Hạo Thiên lại nào dám trách móc? Ta xem ngày sau Thiên Đình do Nhạc Vũ ngươi làm chủ mà thôi!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, cũng không để ý, lại nhìn về Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế cùng Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế, hàn mang lóe lên trong mắt:

- Không biết phân biệt!

Hắn đánh ra một chỉ cưỡng ép kích phá pháp lực quanh thân hai người, ngay cả cự tháp kiếm xích cũng toàn bộ đánh bay.

Đang muốn thôi triển pháp lực triệt để đánh bay hai người vào hư không, lại thấy Thiên Tề Đại Đế bước lên cúi thân, dung quang ảm đạm, cười khổ một tiếng nói:

- Bệ Hạ cho bẩm! Thiên Khải vừa rồi suy nghĩ thấy lời của Thiên Đế Bệ Hạ nói thật có chỗ không ổn! Trong thiên đình nếu chỉ luận già trẻ mà không dùng thần vị thì chỉ sợ uy nghiêm khó lập. Thiên Khải thực không dám ngồi trên Tử Vi Đại Đế.

Nói xong liền lui ra sau mấy bước, khom người đứng trang nghiêm, dứt khoát nhường vị trí bên tay trái.

Nhạc Vũ hơi nheo mắt, hàn ý hơi liễm.

Người này này trước khi thụ mệnh Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế danh xưng là Thiên Khải đạo nhân, cũng không gọi thần vị mà xưng đạo hiệu, hiện ra ý thần phục, trước kia vốn tính tình ôn hòa, làm việc giỏi về tìm lành tránh dữ, trứ danh hậu thế, hôm nay vừa gặp quả nhiên là kẻ thức thời.

Tây Phương Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế cũng tái mặt, ngầm liếc Hạo Thiên rồi đồng dạng cúi người hành lễ, mở miệng càng dứt khoát:

- Bệ Hạ thần uy, Huyền Phác ta bội phục. Sau ngày hôm nay đế đình Tây Phương lấy Trung Thiên Tử Vi làm chủ!

Đạo hiệu lúc trước của Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế chính là Huyền Phác, trong miệng xem Nhạc Vũ là chủ liền phảng phất coi hắn là thiên đế.

Dao Trì thấy thế cảm giác một luồng khí uất xông thẳng lên tâm trí khiến cơ hồ mắt hoa.

Nhạc Vũ từ đầu đến cuối không xem nàng là gì cũng thôi, lực không bằng người coi như chấp nhận nhưng ngay cả Thiên Khải Huyền Phác cũng làm vậy thì coi như quá mức, trong mắt sát cơ nhất thời bốc lên, lạnh lùng nhìn qua hai người.

Huyền Phác không hề để ý tới, Thiên Khải sau đó cũng ngưng mày, dứt khoát lại thi lễ nói:

- Đế đình phương đông sau này cũng nghe Bệ Hạ hiệu lệnh! Nếu như vi phạm thì Thiên Khải ta đạo tiêu thân mạch

Nói xong cũng không nhìn Dao Trì, thần sắc thản nhiên. Vốn hắn lần này bị Hạo Thiên sai sử, trong lòng đã có chút oán khí, lại đã từng nghe nói sau khi thần đạo đại hưng thì ngũ phương đế vị sợ có thay đổi nên lúc này đảo hướng Nhạc Vũ cũng không thẹn, càng không nửa phần chần chờ.

Vừa rồi tuy mới chịu nhục nhưng tính ra Nhạc Vũ ngay cả tu sĩ tam giáo cũng không nể mặt, Hạo Thiên Dao Trì càng bị làm nhục công khai, ngay cả thánh nhân cũng không thể làm gì.

Hai người hắn bất quá cũng chỉ là hai tiểu nhân vật không nơi nương tựa, dựa vào Tử Vi Đại Đế đã chú định là quân lâm đời này cũng không tính quá mức mất mặt.

Dù sao Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế vốn nắm giữ Thiên Giới vạn thần, hai người hắn làm vậy cũng không tính phạm luật.

Nhạc Vũ hơi ngẩn ra, vốn hắn muốn bắt hai người này lập uy, vừa rồi ngay cả khi Thiên Khải nhượng bộ cũng định không bỏ qua, lại không ngờ Tây Phương Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế quả quyết như thế, hơn nữa Thiên Tề Đại Đế cũng lập tức theo vào khiến hắn không thể ra tay.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền thu liễm sát cơ, nhịn không được cười lên:

- Hai người các ngươi nếu thật có tâm này liền xem như lương thần của thiên đình ta, ngày sau chỉ để ý an tâm làm việc là được

Nói xong cũng trực tiếp ngồi vào vị trí thượng thủ bên trái, cười nhìn qua mọi người.

Hai người Thiên Khải Huyền Phác nghe vậy cũng an tâm ngồi xuống.

Chỉ là không khí toàn bộ yến hội vẫn lạnh cứng. Khí thế Nhạc Vũ dù thịnh nhưng ảnh hưởng trong vũ nội của tam giáo vẫn còn. Tử Vi Đại Đế có thể không sợ nhưng bọn họ không thể bất kính, hơn ngàn vạn tiên tu ngây ngốc như tượng mộc, không dám nói một lời, chỉ kinh dị nhìn qua Nhạc Vũ.

Hạo Thiên Dao Trì cũng đều trầm mặc, cố ý muốn chấm dứt yến hội nhưng xem ý Nhạc Vũ rõ ràng chưa định rời đi, trong ngực càng thêm uất ức, chẳng lẽ hắn còn ngại hôm nay vũ nhục bọn họ chưa đủ?

Ba người Khổng Dật Lục Áp cùng Huyền Vũ cũng không nghĩ nhiều, mỉm cười tìm một tịch án ngồi xuống, ngay cả ổn trọng như Mạnh Chương cũng nhìn qua một cái rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Tây Vương Mẫu Vân Dao không chút khách khí, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Nhạc Vũ, thần sắc giống như cười mà không phải cười:

- Vừa rồi được Bệ Hạ cho xem trò hay, thật sự là đặc sắc cực điểm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1348: Đại náo Thiên Cung!

- Hay mới vừa rồi là bệ hạ muốn xem vở kịch hay kia? Thật sự là phấn khích…

Nhạc Vũ nghe vậy nhất thời lắc đầu, cười cười:

- Làm sao có thể? Mới vừa rồi ta là người diễn trò, cũng không phải muốn xem cuộc vui. Nếu tiếp tục ngươi cảm thấy với tính tình của Dao Trì thánh mẫu, có thể chịu đem Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho trẫm mượn?

Huyễn thuật của hắn thông thần, giờ phút này dùng Côn Luân Kính che giấu nhỏ giọng nói chuyện cũng không sợ người khác nghe thấy.

Vân Dao lập tức ngẩn ra, tinh tế cân nhắc quả nhiên đúng như lời Nhạc Vũ đã nói. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(dot)Net

Mới vừa rồi Nhạc Vũ chắc chắn là người diễn trò mà không phải người xem cuộc vui.

Lấy tình hình như lúc trước, chỉ sợ Dao Trì còn đang oán hận không thể lập tức đem Nhạc Vũ bầm thây vạn đoạn. Giờ phút này nhẫn nhịn nén giận đã xem như không tệ, vượt xa dự đoán mọi người. Như thế nào còn chịu đem Tố Sắc Vân Giới Kỳ đưa cho đại địch sinh tử?

Trước đó Nhạc Vũ thốt lời muốn mượn cờ, cùng Dao Trì kết thiện duyên, hắn cũng không phải ăn nói lung tung, không hề nắm chắc mà là có duyên cớ khác.

Trong nội tâm bắt đầu toàn lực thôi diễn, thăm dò thiên cơ, lại không có kết quả, trong lòng còn đang cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động, Côn Luân Kính phía sau bỗng dưng chiếu xuống một đạo hồng quang, thẳng xuyên ra ngoài Diệu Pháp Đại La Thiên, xuống bên dưới chín tầng trời, trong miệng đồng thời khẽ cười nói:

- Người diễn trò cuối cùng đã đến!

Một đợt thủy vụ huyễn ảnh lập tức hiện ra trước mặt hai người. Trong lòng Tây Vương Mẫu tò mò, mày liễu cau nhẹ, nhìn chăm chú xuống dưới. Ngay sau đó chỉ thấy một thân ảnh măc tử kim chiến giáp đang đứng trên một ngọn núi, gương mặt tuấn tú, tay cầm Kim Cô Bổng, khí tức bức người đang nhìn lên vân không, trong mắt tràn đầy hận ý khắc cốt, ánh mắt không ngừng do dự, lúc lại giãy dụa chần chờ, lúc thì lóe ra hung mang.

- Là hắn?

Kêu lên một tiếng kinh hãi, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên đứng dậy cơ hồ không nhịn được muốn bước lên, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị, sau một lúc lâu mới khôi phục lại bình tĩnh, ngồi trở xuống nói:

- Quả nhiên là một vở kịch hay! Hay là ngày đó bệ hạ buông tha cho người này đã liệu được cảnh tượng hôm nay?

Nhạc Vũ cười nhẹ không nói gì, vẻ mặt khó lường, cũng không cho ý kiến.

Trong lòng hắn thầm nghĩ mấy vị kia đúng là bỏ được tiền vốn, giờ phút này kim giáp thân ảnh bên dưới Diệu Pháp Đại La Thiên rõ ràng đã đạt tới Chuẩn Thánh cảnh giới chân chính, cũng không giống như Từ Hàng mượn lực của Ngọc Thanh đạo phù đem pháp lực cảnh giới lâm thời tăng lên, mà là chân chính chứng được hồn ấn tầng bảy, lấy lực chứng đạo, thành tựu cũng không kém hơn hắn.

Chỉ riêng căn cơ còn lộ vẻ phù phiếm, thua xa Từ Hàng, ngày sau nếu muốn bù lại chỉ sợ còn phí khí lực.

Tự nhiên chiến lực giữa hai người cũng tuyệt không khả năng tương đương, mượn dùng khí vận lực, khai thiên thần thông, giữa hai người cũng chênh lệch gấp mười lần.

Mấy chục năm trước hắn có thể dùng nghịch chuyển thời không phương pháp đem Dương Hạo tùy ý an bài, nhưng hiện giờ hắn cũng không cần quá mức xem trọng như xưa.

Chỉ liếc mắt nhìn Nhạc Vũ cũng không cần tiếp tục đem người kia để trong lòng,

chỉ cầm lấy quả Vạn Thọ Bàn Đào lên ăn, vật này đối với hắn mặc dù cũng không có đề thăng gì, nhưng không thể nói là không có điểm lợi, cũng thật sự rất ngon, làm cho hắn bồi hồi thích thú.

Ngay sau đó thần hồn của Nhạc Vũ liền tiến vào thiên nhân cảm ứng.

Hắn chỉ cảm thấy hồn ấn của chính mình đã va chạm vào tầng tối cao ở tầng bảy.

Hắn cảm giác chỉ cần đem linh trận hoàn thiện một chút là có thể đột phá vào bên trong tầng thứ tám.

So với sự gian nan khi đột phá hàng rào hồn ấn tầng sáu hoàn toàn khác hắn.

Hỗn Độn Chuẩn Thánh, sinh tử chi đạo, tử chi pháp tắc, hiện giờ hắn đã hoàn toàn nắm giữ. Về sau sinh chi pháp tắc hắn mượn dùng Nhân Sâm Quả trợ giúp đã thấy trước không ít huyền cơ.

Kỳ thật cũng không cần Hỗn Độn đạo điển, chỉ cần cho hắn thêm ngàn năm thời gian là có thể bước vào Thái Thượng cảnh giới.

Huống chi là hiện giờ thần niệm của hắn đã tiến vào chí thánh chí minh cảnh giới. Hồn niệm trải qua hành trình phương tây đại đế lưu lại kiếm ý cũng đã không kém hơn Thánh Nhân.

Đáng tiếc hôm nay thiên nhân cảm ứng chỉ lóe qua thoáng chốc, Vạn Thọ Bàn Đào chỉ giúp hình thành được một phù trận nho nhỏ bên ngoài hồn ấn như tác dụng của Nhân Sâm Quả, sau đó ý niệm của Nhạc Vũ đã nhanh chóng thối lui ra ngoài.

Cuối cùng hắn tiếc nuối than nhỏ một tiếng.

- Đáng tiếc! Vật này thật không bằng Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý của Vân Dao tỷ, có thể tăng được lực lượng hồn niệm. Tuy lần này pháp lực có chút tăng trưởng nhưng đối với ta mà nói cũng vô dụng!

Tây Vương Mẫu đang nhìn chăm chú xuống huyễn vụ, đang suy đoán người đứng sau màn là người phương nào, giờ phút này nghe vậy không khỏi bật cười:

- Bệ hạ chớ nói quanh co! Thiên tài địa bảo đứng đầu bực này, tiên tu tầm

thường dù có đăng lên Hỗn Độn Chuẩn Thánh cảnh giới cũng khó mưu cầu, bệ hạ chớ nên quá tham tâm. Nếu bệ hạ còn muốn thêm, lần sau chờ khi Cửu Ảnh Hoàng Trung Lý của ta thành thục, Vân Dao sẽ để lại cho bệ hạ năm quả được không?

Giờ phút này không khí cả yến hội vô cùng thanh lãnh, hai người thản nhiên nói nói cười cười, hoàn toàn không để bất cứ người nào vào trong mắt.

Nhạc Vũ khẽ cười, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích. Nhưng trong lòng hắn còn đang suy tính, bất kể như thế nào cũng phải lấy được mười quả mới tốt nhất.

Chiến Tuyết, Ngao Tuệ, Nguyệt Như, Sơ Tam, Đằng Huyền năm người một người hai quả. Có thể đem hồn niệm của họ tăng lên tới mức tận cùng.

Về phần những người còn lại phải chờ lần sau khi thành thục rồi hãy tính tiếp.

Nhưng hắn muốn lấy thêm ba quả từ Tây Vương Mẫu phỏng chừng cũng đã là cực hạn, Nhạc Vũ cũng đã vô cùng cảm ơn thịnh tình của nàng.

Hai quả còn lại hắn phải nghĩ thêm biện pháp khác.

Trong lòng hắn còn đang suy ngẫm, ánh mắt Vân Dao bỗng dưng chớp lên:

- Đến rồi!

Nhạc Vũ nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy trong mắt kim giáp thân ảnh không còn nửa phần do dự, cả thân hình lăng không bay lên.

Chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua chín tầng trời, uy thế lăng thiên.

Lại nhìn qua quần tiên đang có mặt nơi đây, vẫn không có người nào nói chuyện, nhưng cũng có vài người hồn niệm cảm ứng, trên mặt hiện ra vài phần dị sắc.

Đặc biệt mấy người Trấn Nguyên Tử đã được Nhạc Vũ sớm nhắc nhở, giờ phút này như có suy nghĩ gì, trên mặt mang theo ý cười nhìn về phía trước. Hạo Thiên vẫn còn chưa cảm giác, sau thoáng xấu hổ yên lặng chốc lát, đang định mở miệng nói chuyện xoa dịu không khí nơi đây, bỗng dưng chỉ thấy một côn bổng kình thiên xuyên thẳng vào Diệu Pháp Đại La Thiên, cự lực cuồn cuộn khiến cả thiên cảnh đều chấn lắc một trận kịch liệt.

Lực lượng bàng bạc xé rách phiến không gian nơi này, vô số vết rạn màu đen lan tràn khắp mọi nơi.

Hạo Thiên bỗng dưng đứng dậy, ánh mắt vô cùng tối tăm nhìn lại nơi phát sinh vết nứt, ngay sau đó chỉ thấy một kim giáp thân ảnh từ trong vết rách kia bước ra.

Toàn thân hắn lấp loáng kim quang, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy lệ khí lạnh lùng, ngay giữa mi tâm đột nhiên mở ra một tử kim thụ nhãn, sát khí tràn đầy lạnh lùng nhìn tới phía trước.

Lập tức khiến vẻ mặt Hạo Thiên vô cùng khó xem, trong lòng băng hàn lạnh thấu xương.

- Dương Hạo!

Trong lời nói tràn đầy vẻ không dám tin tưởng, ngoài tức giận còn hàm chứa vài phần bất đắc dĩ.

Mà nơi này những tiên tu đang ngồi dưới tàng cây Vạn Thọ Bàn Đào, phần lớn vẻ mặt đều hiện lên vẻ lo sợ bất an.

Bọn họ hoàn toàn chưa từng nghĩ tới sau khi xảy ra chuyện của vị Trung Thiên Tử Vi đại đế, lại tiếp tục nổi lên phong ba.

Trong lòng họ đã sớm cảm thấy vô cùng hối hận, nếu biết như thế bất kể như thế nào cũng sẽ không tới đây mừng thọ.

Chỉ có Nhạc Vũ vẫn không chút hoang mang rót rượu tự uống, miệng luôn mỉm cười.

- Định Hải Thần Châm thật tốt, chỉ tiếc cùng ta vô duyên!

Một tiếng khen khe khẽ, ánh mắt Nhạc Vũ vạn phần tiếc hận nhìn vào Kim Cô Bổng trong tay Dương Hạo. Nếu không phải hắn đã tranh thủ dựng lên Hằng Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn ba đại trụ trời chống đỡ ba mươi ba thiên cảnh, một kích vừa rồi đã có thể làm Diệu Pháp Đại La Thiên bị tổn thượng thật nặng.

Dương Hạo đứng cách xa ngoài ức vạn trượng, ánh mắt nhìn thẳng vào vườn Bàn Đào, tìm kiếm khắp nơi. Khi nhìn thấy Nhạc Vũ chợt ngẩn ra, sát khí chớp lên liền lập tức biến mất. Nhưng sau chốc lát ánh mắt lại khóa chặt lên người Hạo Thiên cùng Kim Linh.

Chỉ trong một tích tắc, hắn đã xuyên qua trăm vạn dặm hướng Bàn Đào Lâm nhanh chóng bay tới. Sát khí sắc bén, lăng duệ tuyệt luân, mà giờ phút này chiến ý của Hạo Thiên cũng dâng cao, trong tay lại triệu ra tử kim cự kiếm.

Nhưng ngay sau đó Dao Trì thánh mẫu đứng bên cạnh lại phát ra một tiếng ho khẽ.

Vẻ mặt Hạo Thiên giật mình quét mắt nhìn xung quanh, khi ánh mắt chạm tới một ít đào thụ bị ủ rũ, không khỏi hừ lạnh một tiếng, quát lạnh:

- Chư thiên tướng soái ở nơi nào? Còn không ngăn cản thứ đại nghịch kia cho ta!

Thanh chấn khắp nơi, mà vừa dứt lời Hạo Thiên đã xoay người rời đi, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi Bàn Đào Lâm.

Ngay sau đó cả Thiên Đình bỗng dưng sôi động.

Chỉ thấy có hơn mười thần tướng mặc hoàng kim phù giáp phóng lên cao, vô số chiến xa binh tướng cũng bay lên không, một đại trận được bố trí, thần lực vô cùng tận gia trì vào thân thể hơn mười vị thần tướng.

Chỉ thấy Dương Hạo cầm Định Hải Thần Châm trong tay tả xung hữu đột, rõ ràng chỉ dùng một gậy đã đem hơn mười thần tướng đánh văng ra, qua hơn mười hơi thở họ đã xa xa tránh né không dám đối chiến.

Tây Vương Mẫu thấy thế lại trợn mắt há hốc mồm:

- Sao lại như thế?

Bên trong những vị thần tướng kia, mặc dù không có nhân vật Chuẩn Thánh nhưng cũng có tới năm sáu vị Đại La Kim Tiên. Được đại trận gia trì cũng phải có được chiến lực của Hỗn Độn Kim Tiên.

Hơn ba mươi người hợp lực nhưng không qua được bao lâu đã toàn bộ đánh bay,

không hề có chút lòng tử chiến, phảng phất như chỉ qua loa ứng phó.

Bực chiến lực như vậy thực sự là không tưởng nổi, lại còn dám xưng là tinh nhuệ Thiên Đình sao?

Thiên Tề Nhân Thánh đại đế cùng Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế ngồi phía dưới Nhạc Vũ cũng khẽ nhíu mày, ẩn hiện tức giận.

Nhạc Vũ nhàn nhạt cười, vẻ mặt hờ hững:

- Đừng nóng nảy, cứ ngồi yên xem là được. Đây là việc nhà của Hạo Thiên bệ hạ, chúng ta không tiện nhúng tay!

Lời nói này hắn cũng không dùng Côn Luân Kính che giấu, cả Thiên Khải lẫn Huyền Phác thân hình khẽ chấn động, dĩ nhiên cũng đã có điều hiểu ra, đều yên lặng ngồi yên tại chỗ không còn động tác.

Tây Vương Mẫu cũng sực tỉnh:

- Là do bệ hạ ra tay đúng không? Lý Trường Canh thần phục bệ hạ, tuyệt đối không thể không mang theo lợi thế. Thật không biết trong số những thần soái thần tướng nơi này, lại có bao nhiêu người sẵn sàng góp sức phương bắc?

Nhạc Vũ lại khẽ lắc đầu:

- Trong đó thật có người âm thầm liên hệ phương bắc, nhưng cũng không phải vì Lý Trường Canh. Người này vốn luôn tín nghĩa, cho dù ruồng bỏ Hạo Thiên cũng sẽ không làm ra việc như thế. Kết quả hôm nay cũng không chỉ riêng mình ta. Hơn nữa hiện giờ khí vận Thiên Đình suy sụp, những người kia không xem trọng Hạo Thiên, không chịu vì hắn quên mình phục vụ mới là sự thật.

Ánh mắt Tây Vương Mẫu lóe ra, nhưng trong lòng cũng không tin tưởng:

- Nhưng tu vi của Dương Hạo lại giải thích thế nào? Chuẩn Thánh cảnh giới, thật sự nghe thấy kinh hãi!

- Chuyện này có gì đáng kỳ quái? Xiển giáo vì bồi thường Dương Hạo, trong những năm này đã cho hắn nhiều điều tốt mà thôi. Tây Phương giáo tựa hồ cũng có chút mưu đồ, cũng âm thầm giúp hắn. Về phần sau đó…

Nói tới đây Nhạc Vũ cười lạnh lùng:

- Trẫm cũng âm thầm đẩy một phen, tập hợp sở trường ba nhà, lại lấy linh bảo linh vật của Ngọc Hư Cung động thiên trợ giúp, nếu hắn còn chưa thể đột phá Chuẩn Thánh cảnh giới, như vậy mới thực sự làm người thất vọng!

Tây Vương Mẫu mỉm cười, thầm nghĩ quả nhiên là thế, tiếp theo lại thấy Nhạc Vũ khẽ lắc đầu:

- Nhưng việc về Định Hải Thần Châm, lại nằm ngoài dự liệu của ta, xác nhận còn có người khác ra tay!

Vẻ mặt hắn cũng nghiêm túc, vẻ nghi hoặc trong mắt không giống giả dối, sau một lát liền khôi phục vẻ hờ hững.

Tây Vương Mẫu cũng kinh ngạc, Định Hải Thần Châm vốn là của Chuẩn Đề, đem vật kia giao cho Dương Hạo, chẳng lẽ còn có người khác?

Nàng cũng gạt qua chuyện này, nhìn về phía Dương Hạo:

- Ngươi âm thầm trợ hắn, người kia lại chưa hắn cảm kích. Ngày sau nói không chừng còn sẽ cắn lại ngươi. Khí vận người này cũng cường thịnh, nếu một khi được thế tựa như Côn Bằng triển cánh, không thể chế phục. Bệ hạ chẳng lẽ không lo lắng sao?

Nói tới đây, Tây Vương Mẫu bỗng dưng chợt tỉnh:

- Là vì Vân Hoa công chúa còn một tuyến sinh cơ?

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ cười, trong giọng nói ý vị thâm trường:

- Một đường sinh cơ? Ai biết được?

Trong lúc hai người còn đang nói chuyện, Dương Hạo đã đánh lui mấy chục vị thần tướng.

Hắn lại tiếp tục truy theo thân ảnh Hạo Thiên, chỉ chớp mắt đã đánh ra ngoài Thiên Cung, kim côn vũ động, đánh nát linh trận cấm chế, tả xung hữu đột

không hề cản trở.

Tây Vương Mẫu không khỏi nhìn lên không trung, chỉ thấy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Ngay sau đó nàng chợt nhớ lại, vừa rồi Nhạc Vũ động thủ với tam giáo tiên tu, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận cũng chưa từng khởi lên tác dụng.

Nếu cẩn thận quan sát, bên trong tinh không hiện tại đã tăng thêm mấy trăm tinh tú như thật lại như giả. Lại bị Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ ba đại tinh vực mạnh mẽ lôi kéo. Khiến thượng cổ kỳ trận khí cơ lẫn lộn, cho tới hiện tại còn chưa thể phục hồi.

Trong đầu nàng chợt hiện lên một ý niệm, Nhạc Vũ vừa xuất thủ đem Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tạm thời trấn áp, chẳng lẽ chuẩn bị cho giờ phút này sao?

Bên trong tiệc rượu, Bích Hà nguyên quân sắc mặt tím xanh, bó tay hết cách. Mà vẻ mặt Dao Trì thánh mẫu lại thật do dự, giống như muốn ra tay nhưng khi nhìn về phía Dương Hạo, ánh mắt lại hốt hoảng chần chờ.

Sau một lát trong mắt mang theo vẻ xin giúp đỡ nhìn mọi người, nơi ánh mắt dừng lại đầu tiên chính là bàn tiệc của Nhạc Vũ.

Thấy Nhạc Vũ không hề lưu ý, lại nhìn sang Thiên Tề Nhân Thánh cùng Kim Thiên Nguyện Thánh nhị đế, sau khi lướt qua lại nhìn Kim Linh cùng Quảng Thành, Bảo Sinh. Quảng Thành Tử liếc nhìn Ngọc Đỉnh đang ngơ ngẩn, cuối cùng thở dài không hề có ý động thủ.

Bảo Sinh Như Lai lại bảo tướng trang nghiêm, cũng chẳng biết tại sao lại làm như không nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Dao Trì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1349: Thọ yến kết thúc!

Cuối cùng chỉ còn lại Kim Linh thánh mẫu vẫn bình tĩnh thản nhiên, yên lặng không nói một lời.

Nhưng Dao Trì thánh mẫu cũng không nghĩ buông tha cho nàng, ánh mắt lạnh lùng như độc xà, nói:

- Có câu nói cởi chuông phải do người buộc chuông, bệ hạ nhà ta cùng Dương Hạo rơi xuống hoàn cảnh hôm nay, chí thân tương tàn, toàn bộ bởi vì Kim Linh ngươi. Kim Linh đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không định nói lời gì sao? Đoạn nhân quả này đạo hữu không định giải quyết? Việc này người khác có thể thoái thác, chỉ riêng đạo hữu sợ rằng không được!

Vẻ mặt Kim Linh thánh mẫu thoáng cứng ngắc, sau một lát khe khẽ thở dài, đứng dậy rời bàn tiệc đi vào Thiên Cung.

Tam Tiêu tiên tử liếc mắt nhìn, sau thoáng do dự vẫn theo sát phía sau rời đi.

Bốn người vừa rời đi, trên mặt Ngọc Đỉnh chân nhân hiện lên vài phần bất an, cuối cùng cũng rời bàn tiệc đi vào Thiên Cung.

Tây Vương Mẫu thấy thế cũng không hề có chút ngoài ý muốn nói:

- Năm xưa ân oán này thật ồn ào huyên náo, oanh truyền tứ hải. Việc Vân Hoa rốt cục do người nào gây nên ta cũng mơ hồ đoán được vài phần. Trừ bỏ Tiệt giáo sẽ không còn ai khác. Khi đó Hạo Thiên phụng mệnh Hồng Quân cũng là vì lập uy, hỗ trợ chèn ép Yêu tộc. Đệ tử Tiệt giáo cũng bởi vì vậy hao tổn không nhỏ. Mà sau chuyện Vân Hoa, Hạo Thiên làm việc cũng không còn đường hoàng như trước.

Nhưng nói xong lời cuối cùng, trên mặt Tây Vương Mẫu lại hiện lên vẻ nghi hoặc:

- Nhưng Vân Dao thật sự không nghĩ ra cử động lần này đối với phương Tây nhị thánh mà nói lại có ưu đãi gì? Lúc này Dương Hạo đại náo Diệu Pháp Đại La Thiên khiến uy tín Hạo Thiên hoàn toàn biến mất, chẳng phải sẽ tiện nghi cho ngươi?

- Như thế nào chỉ tiện nghi ta?

Nhạc Vũ giễu cợt một tiếng:

- Hiện giờ Hạo Thiên bị ta gây sức ép còn uy tín gì đáng nói đây? Thay vì như thế, chẳng thà trước khi Hạo Thiên thoái vị bắt được thêm chỗ tốt rồi nói sau. Lần này bức bách Hạo Thiên, hiện giờ người có thể điều giải việc này trừ bỏ Thái Thanh, chỉ còn hai vị Thánh Nhân phương Tây kia.

Tựa như có chậu nước lạnh xối lên đầu, Tây Vương Mẫu chợt cảm thấy trong đầu thoáng hiện linh quang, chỉ nháy mắt đã hiểu ẩn ý phía sau màn.

Lại nghe Nhạc Vũ nói tiếp:

- Hơn nữa vừa rồi ta mới tính ra, châm ngòi Xiển Tiệt nhị giáo đều trên thân người này. Việc này vốn có thể ẩn nhẫn không phát, đợi đến lúc mấu chốt lại phát ra. Cuộc chiến Phong Thần mới là cuối cùng, nhưng trước mắt Hậu Thổ chứng thánh, Tam Thanh cho dù bền vững như thép nhưng thật khó tiếp tục một tay che trời, tình hình lại càng thêm khác hẳn. Ước chừng hai vị Thánh Nhân kia lúc này cũng cảm thấy ngoài ý muốn đi!

Chuyện này Tây Vương Mẫu đã sớm đoán biết được một phần, Hậu Thổ chứng thánh, giữa Tam Thanh cho dù hợp lực cũng không có ích lợi gì để lấy, dĩ nhiên sinh ra hiềm khích lẫn nhau là chuyện sớm muộn. Rất nhiều chuyện hai vị Thánh Nhân kia cũng không cần tiếp tục ẩn nhẫn, có rất nhiều thủ đoạn đều có thể sử dụng ra.

Mà nguồn gốc cuối cùng cũng là vì cuộc chiến tranh giành Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Việc ở Thiên Đình kết thúc, không còn khả năng chèn ép phương bắc đế đình. Đường ra duy nhất của vài vị Thánh Nhân là tranh đoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, mưu cầu bù đắp lại đạo cơ để kế sách tiến thêm một bước. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhưng nghe ngữ khí của Nhạc Vũ rõ ràng lần này chuyện Dương Hạo tấn công Thiên Đình ngay cả phương Tây nhị thánh cũng không hề hay biết rõ tình huống.

Nghe Nhạc Vũ nói xong mới hiểu được một chút, nhưng trong nháy mắt lại bị rơi vào thêm càng nhiều bí ẩn, chỉ cảm thấy hiện tại thật khó bề phân biệt, giống như một đoàn chỉ rối không cách nào nhìn xuyên thấu.

- Việc hôm nay có Nữ Oa, có Thái Thanh, có La Hầu, còn có trẫm hơn nữa còn không biết có bao nhiêu thượng cổ đại năng lánh đời không ra đã xuất thủ đoạn bên trong. Người duy nhất không làm gì chỉ có vị tỷ tỷ kia của ta, nàng thật sự là rơi vào vòng hồ đồ ngớ ngẩn!

Cười nhẹ một tiếng, trên mặt Nhạc Vũ hiện lên vài phần cười nhạt.

- Nhưng việc này đã không có quan hệ gì tới chúng ta. Nếu còn cần lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nói không chừng trẫm còn phải trợ giúp Dao Trì một tay. Trước mắt chỉ cần ngồi yên xem cuộc vui là được!

Tây Vương Mẫu nín lặng, nhưng giờ phút này nàng lại khắc sâu hiểu biết, người thanh niên trước mắt chỉ mới quật khởi hơn hai trăm năm thế nhưng lúc này đã thực sự chân chính có bổn sự đấu cờ cùng Tam Thanh Nữ Oa, phương Tây nhị thánh thậm chí kể cả La Hầu Hồng Quân!

Còn đang nói chuyện, phương hướng Thiên Cung bỗng dưng chấn vang một trận. Tây Vương Mẫu đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Kim Linh thánh mẫu ném ra Long Hổ Ngọc Như Ý đem Định Hải Thần Châm khóa chặt gắt gao, tế ra Tứ Tượng Tháp chụp về phía Dương Hạo.

Trong lúc mọi người nghĩ rằng hết thảy đều kết thúc, bên trong ấn đường của Dương Hạo bỗng dưng phun ra một đoàn kim mang, hóa thành trăm vạn đạo kim châm bao trùm khắp trời đất đánh về phía trước.

Lấy pháp lực Thái Thượng của Kim Linh cùng oai lực hậu thiên chí thánh linh bảo Tứ Tượng Tháp cũng không cách nào trấn áp, mấy vạn đạo kim sắc châm ảnh chỉ trong nháy mắt đã đem thân hình Kim Linh thánh mẫu toàn bộ xuyên thấu.

Tây Vương Mẫu tuy đã sớm đoán trước, thế nhưng lúc này cũng không khỏi hít

một hơi lạnh:

- Thái Huyền Vô Thường Canh Khí! Dương Hạo quả thật biết ẩn nhẫn, lại có thể thu thập được nhiều như thế. Hắn không sợ đạo cơ của chính mình bị tổn hại, thân thể băng tàn hay sao? Nếu không phòng bị trước, dù là ta cũng chưa chắc có thể ngăn cản!

Kim sắc châm ảnh bùng nổ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đánh trọng thương Kim Linh.

Kim Linh lập tức đem Long Hổ Ngọc Như Ý cùng Tứ Tượng Tháp cuốn lên, hóa quang viễn độn, mà Tam Tiêu tiên tử lúc này mới vừa kịp phản ứng, thần sắc giận dữ tế lên Hỗn Nguyên Kim Đấu cùng Kim Giao Tiễn, vừa định ra tay lại thấy Ngọc Đỉnh chân nhân cười khổ lóe thân đi tới trước mặt ba người.

Dương Hạo cũng không truy đuổi Kim Linh, độn quang chuyển biến xông thẳng vào bên trong Thiên Đình.

Những biến hóa này chỉ hoàn thành trong thoáng chốc, đợi khi chúng tiên bên trong Bàn Đào Lâm giật mình hồi tỉnh, đã thấy Kim Linh trọng thương bỏ chạy, Ngọc Đỉnh cùng Tam Tiêu đang kịch liệt chiến đấu, mà Dương Hạo cũng đã bay vào bên trong trung cung.

Vẻ mặt mọi người nhất thời vô cùng kinh ngạc, lại vô cùng phức tạp. Mà Dao Trì cắn chặt răng, ánh mắt không ngừng lóe ra, Nhạc Vũ bỗng nhiên cười to một tiếng, bỗng dưng vươn người đứng dậy nói:

- Thôi! Nơi này cũng không còn kịch vui xem. Thiên Đế thất đức, lại tới nông nỗi thân nhân tương tàn, đáng tiếc đáng tiếc…

Hắn cũng không quản tới sắc mặt trắng bệch của Dao Trì thánh mẫu cùng Bích Đào nguyên quân, trực tiếp phất tay áo bước ra khỏi Diệu Pháp Đại La Thiên.

Theo Nhạc Vũ rời đi, Tây Vương Mẫu cùng mấy người Trấn Nguyên Tử cũng mỉm cười lần lượt rời khỏi nơi đó.

Thiên Tề Nhân Thánh đại đế cùng Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế chỉ thoáng trầm ngâm, ánh mắt chợt sáng, cũng không nói gì với Dao Trì mà theo sát phía sau mấy người Nhạc Vũ.

Chúng tiên còn lại ban đầu còn có chút khó hiểu, nhưng chỉ nháy mắt sau lại có nhiều người chợt sực tỉnh hiểu ra.

Họ đồng loạt hướng Dao Trì thi lễ, sau đó đều lần lượt thoát đi, như e ngại còn không rời thật nhanh nơi này.

Chỉ nháy mắt bên dưới Bàn Đào Lâm ngoại trừ những nữ tiên còn đang hầu hạ, chỉ còn lại Bảo Sinh Như Lai cùng vài vị đệ tử Tây Phương giáo.

Thậm chí cả vài vị đệ tử Xiển giáo lúc này cũng đã đi về hướng Thông Minh Cung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1350: Sự hậu dư ba!

- Buồn cười buồn cười! Tam giáo chúng ta khổ tâm chuẩn bị kỹ càng, mưu đồ một phen, cuối cùng không ngờ gặp loại cục diện này…

Đi về hướng Thông Minh Cung, Từ Hàng đạo nhân vẫn dùng hồn niệm quan chiếu phương hướng Nhạc Vũ rời đi.

Trong mắt lộ ra ý tự giễu lẫn tràn đầy vẻ ảm đạm bất đắc dĩ.

- Không hổ là An Thiên Huyền Thánh đại đế làm tam giáo thất bại, nhị đế cúi đầu, Thánh Nhân lui bước, thật không hổ là Huyết Lục thiên quân, lấy sức một mình trấn áp phương bắc Yêu tộc!

Trong lời nói tràn đầy ngữ khí tiêu điều.

Xích Tinh Tử bên cạnh cũng cười khổ một tiếng:

- Mặc dù ta chưa bao giờ giao thủ cùng vị bệ hạ này, nhưng chỉ vào hôm nay đã hiểu được sự lợi hại của hắn. Mấy người chúng ta chịu nhục là việc nhỏ, nhưng chỉ là sư tôn phải lui bước…

Bỗng dưng thở dài, Xích Tinh Tử đột nhiên im bặt, ngược lại chuyển giọng:

- Lần này lại là cạm bẫy bày ra từ hai năm trước, dẫn dắt chúng ta vào tròng. Từ đầu tới cuối mục đích đặt ở ta và sư tôn ngươi. Buồn cười ta cùng Quảng Thành không ngờ còn nghĩ hắn chỉ biết đắc ý vênh váo, nóng nảy ngang ngược không kiêng nể gì. Sớm biết như thế lúc trước hắn nên nghe theo lời sư đệ, cân nhắc kỹ lưỡng một phần!

- Sư huynh! Từ Hàng chỉ là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng mà thôi, cũng nhìn không thấu mục đích hắn ở chỗ nào. Nếu không thể biết được hôm nay Hậu Thổ thành thánh, dù cân nhắc bao lâu cũng chỉ là vô dụng!

Từ Hàng đạo nhân nghe vậy cũng cảm thấy chán ngán thất vọng, sắc mặt tái nhợt.

Nhìn thấy khí tức của mấy người Nhạc Vũ đã rời xa, hắn triệu hồi hồn niệm nói:

- Tóm lại lần này thanh danh tam giáo đại suy đã là việc nhất định. Trong hồng hoang xảy ra tình thế hỗn loạn chưa từng gặp được suốt mấy chục vạn năm nay. Thay vì chỉ biết hối hận việc vừa rồi, chẳng thà ngẫm lại ngày sau nên làm sao ứng đối mới tốt. Thật sự không thể không đề phòng Nhạc Vũ!

- Sau ngày hôm nay trên thế gian còn có người nào dám coi khinh hắn? Thế gian này có thể trở thành đối thủ của sư tôn chúng ta, bất quá chỉ ít ỏi mấy người, hiện giờ còn có thêm một vị!

Từ Hàng nghe vậy đành im lặng, biết được việc xảy ra trong thọ yến hôm nay sẽ truyền khắp hồng hoang.

Cũng có ý nghĩa trên thế gian hiện tại ngoại trừ tam giáo còn có thêm một thế lực có thể lăng áp tam giáo quật khởi bên trong thiên giới!

Trấn Nguyên Tử, Tây Vương Mẫu, Lục Áp, Mạnh Chương, Khổng Dật, Phục Hy, Huyền Vũ…không có người nào không phải là Thái Thượng Kim Tiên đỉnh cấp trên thế gian này! Chỉ nói về bảy người này đã đủ lăng áp nhất giáo!

Mà trung tín dưới trướng Nhạc Vũ lại có Câu Trần Thượng Quan tinh quân Chiến Tuyết, còn có Quảng Lăng tán nhân Ngọc Lăng Tiêu nắm giữ Thiên Ý kiếm quyết, Tử Vân chỉ còn nửa bước là đăng nhập vô thượng thần thông cảnh giới, lại thêm Nhai Tí có thể tổn thương hết thảy, người nào mà không thiên tư tung hoành, tiềm lực vô hạn.

Ngoài ra còn có thêm Hậu Thổ Nữ Oa, dưới trướng còn có hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên chi viện, thậm chí lại thêm Lý Trường Canh cùng Cửu Thiên Huyền Nữ vừa thần phục dưới đài.

Cẩn thận tính ra, thiên hạ tán tu đã có ba thành tinh hoa nhập vào môn hạ, trong bất tri bất giác thế lực này đã khổng lồ tới mức vượt qua cả tiên giới đệ nhất đại phái Tiệt giáo thật quá nhiều.

Nếu không có Thánh Nhân ủng hộ, có lẽ không ai để ý tới, nhưng hôm nay Hậu

Thổ đã dùng nguyên lực chứng đạo. Lại thêm Nhạc Vũ có được Khai Thiên thần thông, trước mắt mặc dù chỉ mới đạt tới Thái Sơ Kim Tiê, nhưng cũng đã có tiềm vọng chứng thánh!

Thế gian này còn có người nào dám coi khinh vị Huyết Lục thiên quân kia? Trừ Thánh Nhân, lại có ai có tư cách coi khinh hắn?

- Trước kia sư đệ năm lần bảy lượt thua trong tay hắn. Ta còn nói rốt cục là người nào có thể làm cho ngươi năm lần bảy lượt bị nhục đây? Hay là do ngươi quá khinh thường người? Hôm nay mới hiểu được, nguyên lai đối thủ của sư đệ lại là bực kiêu hùng kia! Ngày người này quân lâm hồng hoang, cũng đã không xa!

Lại thở dài một tiếng, ngay sau đó Xích Tinh Tử nhìn về phương hướng Thông Minh Cung, chỉ thấy Quảng Thành Tử đã tìm đến. Ngọc Đỉnh được chi viện, đã miễn cưỡng có thể đối kháng với Tam Tiêu, nhưng vẫn còn ở trong hoàn cảnh hạ phong, hung hiểm không ngừng.

Xích Tinh Tử cũng không nóng nảy, ngưng mày nói:

- Ngươi đoán việc của Dương Hạo là bút tích của người nào?

Ánh mắt Từ Hàng đạo nhân thoáng lóe ra, sau một lát lắc đầu:

- Ta cũng không biết! Vị Huyết Lục thiên quân kia hiềm nghi lớn nhất. Thái Thanh sư bá, Nữ Oa thánh nhân, La Hầu, thậm chí Hậu Thổ, Phục Hy cũng không thoát khỏi quan hệ. Còn có phương Tây nhị thánh chỉ sợ cũng đã chuẩn bị từ lâu. Lần này những người kia đều đáng bị nghi ngờ. Nhưng sau việc này hơn phân nửa họ sẽ thuận tiện gây sóng gió một phen. Nói không chừng hiện tại người kia cũng đã biết tình hình, còn đang vui vẻ quan sát cuộc vui này đi!

Cười lạnh một tiếng, tràn đầy vẻ lãnh liệt. Xích Tinh Tử thoáng hiện lên tia sầu não:

- Đáng tiếc hết thảy hiện tại đều đã bất đồng!

Từ Hàng trầm mặc, Hậu Thổ đăng thánh, đại thế hồng hoang chắc chắn đã khác hẳn.

Thế gian không còn là lục thánh độc đại, Tam Thanh vi tôn. Ngoài tam giáo còn có thêm phương bắc đế đình chấp chưởng thiên hạ.

Mười mấy vạn năm qua hết thảy mâu thuẫn, hết thảy nhân quả đều bị áp chế, giờ phút này đã như ngọn núi lửa, tùy thời tùy khắc sẽ bùng nổ tràn lên.

Hậu Thổ thành thánh cùng tiềm năng thành thánh dĩ nhiên là hai ý nghĩa khác xa nhau.

Hắn chỉ cảm thấy tiền đồ một mảnh mờ mịt, hung nguy khó lường.

- Quả nhiên là Thần Đạo rầm rộ, sát kiếp liên hoàn, thế không thể trở hay sao?

Xích Tinh Tử lẩm bẩm tự hỏi, tiếp theo lại sang sảng cười:

- Thôi, nhân quả trong việc này tạm thời buông tha, đợi chúng ta về báo cáo sư tôn cũng sẽ biết nguyên do.

Nói xong liền không chút do dự hướng Thông Minh Cung bước vào.

Từ Hàng cũng sực tỉnh, nhưng trong lòng đã không ôm hi vọng. Thiên cơ lẫn lộn, việc Dương Hạo đã biến thành biến số. Mặc dù sát kiếp sút giảm nhưng chỉ sợ thế gian này cũng không còn người nào có thể rõ ràng.

Hắn bỗng dưng nhớ tới lời nói của chính sư tôn Nguyên Thủy từng nói qua.

Sẵn sàng góp sức Nhạc Vũ, phân mỏng khí vận của hắn hay sao?

Hai năm trước việc này đã bỏ qua không nhắc tới, nhưng hôm nay chỉ sợ cần phải thương nghị lại.

…

Bên trên cửu tiêu vân không cũng có ba người đang dùng thần niệm quan sát phương hướng Nhạc Vũ rời đi.

Người cầm đầu chính là Phục Hy, mà hai vị còn lại là Thần Nông cùng Hiên Viên, giờ phút này đều đứng chắp tay sau lưng, huyền phù hư không, đều sừng sững như núi, thế như bàn long.

Nhìn nghiêng về hướng bắc, trong mắt họ đều lóe ra sáng bóng.

- Không ngờ hôm nay dự tiệc lại có thể chứng kiến hai vở kịch hay. Nói đến khi đó ta thật sự lo lắng cho vị Tử Vi đại đế kia không ít, kết quả hiện tại thật khiến người giật mình.

Hiên Viên thổn thức một tiếng, trên mặt ẩn thấu ý cười:

- Nói đến lần này gặp mặt không ngờ lại còn chưa có cơ hội tạ ơn chuyện của Thác Bạt Huyên. Nữ nhi kia của ta cùng Ứng Long, ngày sau chỉ sợ phải nhờ hắn quan tâm chăm sóc!

- Là hoàng đệ bố trí thỏa đáng, đã sớm bày ra ân huệ kết xuống nhân quả. Nhạc Vũ cũng là người trọng tình trọng nghĩa, làm việc thủy chung như nhất. Cùng hắn là bằng hữu thật tốt hơn với Tam Thanh cùng nhị thánh rất nhiều!

Phục Hy cười khẽ một tiếng, dần dần ánh mắt lại biến thành hốt hoảng:

- Bất tri bất giác vị bệ hạ kia cũng đã lông cánh đầy đủ, cười ngạo hồng hoang đâu. Trước kia khi ta trợ giúp hắn cũng chưa nghĩ được hôm nay. Chỉ cảm thấy được hài tử này sẽ không dễ dàng đưa chính mình dấn thân vào hiểm địa. Cũng không ngờ cuối cùng lại có kết quả này. Hậu Thổ chứng thánh, không ngờ còn là nguyên lực chứng đạo, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, cũng khiến người khác cực kỳ hâm mộ.

Vừa dứt lời ánh mắt của ba người đều không tự chủ được chuyển nhìn phương hướng Tức sơn.

Hậu Thổ chứng thánh vốn nên oanh truyền thanh thế hồng hoang, nhưng lại bởi vì Nhạc Vũ mà dùng lực lượng một người áp chế tam giáo quần tiên, bức lui Thánh Nhân, ngược lại không làm cho người khác nhìn chăm chú tới.

Giờ phút này nhắc lại đúng là có chút khó tin.

Mở địa phủ mới bao lâu đây? Thậm chí còn chưa tới trăm năm thời gian.

Dù trước đó Hậu Thổ cũng đã tích lũy đủ nguyên lực, chỉ đợ đập vào Hỗn Nguyên Đại La Vô Cực cảnh giới, nhưng thần cách tầng hai mươi lại dễ dàng

ngưng tụ như vậy sao?

Nếu là Thánh Nhân vị dễ dàng chứng đạo, thế gian này vì sao lại có thật nhiều Thái Thượng Kim Tiên bi áp chế ở dưới chín tầng hồn ấn.

Linh bảo dễ đạt được, đại đạo thật khó cầu.

Nếu không có Minh Thư Địa Thư là đỉnh cấp đạo điển, chỉ bằng chính bản thân tìm hiểu đại đạo pháp tắc, chỉ sợ mấy trăm ức năm cũng khó có cơ hội chứng thánh.

Cũng chỉ có Tam Thanh cùng phương Tây nhị thánh gặp may mắn, thiên tư mạnh mẽ tuyệt đối làm Hồng Quân cũng không thể không cho họ chứng thánh, nhưng như Hồng Vân cùng Đế Tuấn Thái Nhất lại phải bị thân vẫn.

Hậu Thổ thông minh, biết thời thế, nhưng không quá mạnh mẽ. Ngay từ đầu cũng không đi theo con đường của Tam Thanh, mà lại lấy lực chứng đạo. Trong đó nếu không có biến cố, ba người thực sự không tin. Hơn nữa việc này đương nhiên phải có điều quan hệ tới Nhạc Vũ.

- Hâm mộ không đến! Hậu Thổ chưởng Minh Thư, làm người đứng đầu cửu u, mở Minh phủ lại gặp may mắn. Còn sớm kết duyên pháp cùng vị Tử Vi đại đế kia!

Hiên Viên lắc đầu, vẻ mặt cười khổ:

- Xét thế cục càng thêm hỗn độn thật sự làm người nhìn không thấu triệt. Năm đó Hồng Quân lấy Nữ Oa tạo Nhân tộc, bức bách Tam Thanh cùng phương Tây nhị thánh đều tự lập giáo chứng đạo. Lấy khí vận giáo phái tranh đấu làm các Thánh Nhân phải tự kềm chế lẫn nhau. Lại dùng lục thánh trấn áp thiên hạ quần tiên, tuyệt cơ hội chứng thánh của thế nhân. Nhưng hôm nay Hậu Thổ chứng đạo, đại cục đã phá. Tình thế kế tiếp như thế nào thật sự làm người ta khó thể suy đoán.

Hiên Viên vừa nói vừa đưa mắt nhìn Phục Hy. Thần Nông tính tình ngay thẳng, thoáng ngưng mày liền trực tiếp hỏi:

- Phục Hy hoàng huynh, hay thật sự muốn đi hợp lại một phen? Hiện giờ tình thế hung hiểm khó lường, mặc dù hiện tại Huyết Lục thiên quân đã lăng áp hồng

hoang, nhưng còn đang nằm trong lốc xoáy, vô lực siêu thoát thiên đạo. Nếu lúc này dấn thân vào, không cẩn thận sẽ là tan xương nát thịt. Ngay cả Tam Hoàng vị cũng không giữ được!

- Ta cũng hiểu được! Chẳng phải Phục Hy ta không rõ hung hiểm bên trong hay sao?

Phục Hy cười lạnh, vẻ mặt hờ hững nói:

- Nhưng hôm nay cũng đã là cơ hội cuối cùng. Nếu không vứt bỏ hết thảy liều lĩnh một phen, lại làm sao đến được cơ duyên? Nếu không chứng thánh, giữ lại Tam Hoàng danh vị mỗi ngày ngồi tĩnh tọa mãi trong Hỏa Vân Động lại có ý nghĩa gì đây? Nhưng lần này có thể làm liên lụy tới hai vị hoàng đệ, nhị vị không trách ta đi?

Thần Nông cùng Hiên Viên liếc nhìn nhau, trên mặt đầy vẻ cười khổ, Hiên Viên khẽ lắc đầu:

- Chúng ta ba người đánh đồng một khối, như thế nào lại trách móc đây? Dũng khí của hoàng huynh thật sự còn hơn ta với Thần Nông nhiều lắm, Hiên Viên cực kỳ hâm mộ…

Đang khi nói chuyện, Thần Nông bỗng dưng nhìn ra phương tây xa xa, ngay sau đó khóe môi hiện lên vẻ mỉm cười:

- Vị Chuẩn Đề thánh nhân kia hiện giờ đã chịu trở lại!

Phục Hy nghe vậy cũng cười lạnh một tiếng:

- Vị kia cho tới bây giờ cũng đâu chân chính rời đi!

Hiên Viên cũng cười:

- Nhị vị hoàng huynh đoán thử xem việc lần này kết cục như thế nào?

- Đương nhiên là cắt nhường địa vực phương Tây làm địa bàn. Chẳng qua hiện nay Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế đã đi nhờ vả phương bác. Phỏng chừng hành động cắt nhường không còn thực hiện được. Cho dù Hạo Thiên dám cấp, Chuẩn Đề cũng tuyệt không dám lấy. Còn lại chỉ là những đệ tử của hắn ở bên

trong trung ương Thiên Đình đảm nhiệm hơn mười thần chức mà thôi, xem như tìm cơ hội mai phục trở lại Trung Nguyên!

Phục Hy trầm ngâm, trong ánh mắt lóe ra hàn mang:

- Về phần Dương Hạo, lần này Xiển giáo đuối lý, có thể bảo vệ được tính mạng hắn đã là không tệ. Kế tiếp chỉ sợ hắn phải chịu đựng nỗi khổ bị trấn áp!

Hiên Viên gật nhẹ đầu, lời nói của Phục Hy cũng giống như suy đoán của hắn.

Nhưng ngay sau đó Phục Hy lại cười nhìn về phương bắc.

- Chỉ là vị bệ hạ kia nhất định sẽ không cho đám người Hạo Thiên được như nguyện. Chúng ta cứ chờ nhìn xem là được!

…

Ngoài mấy ức dặm, Nhạc Vũ bỗng dưng ách xì liên tục mấy chục tiếng, nhún nhún mũi, sau đó trong mắt mang theo vẻ khó hiểu nhìn xung quanh.

- Kỳ lạ, là người phương nào đang nói tới ta đây?

Tây Vương Mẫu đi theo sau người hắn, nghe vậy không khỏi bật cười:

- Hiện giờ người đang cân nhắc hành tung của bệ hạ không có một vạn cũng có tám ngàn. Bệ hạ muốn tìm được nguyên do há lại không như người si nói mộng?

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, tiếp theo bật cười, nghiêm mặt nói:

- Thọ yến lần này hắn là trăm năm sau ta sẽ lộ diện. Đi về phải ở phương bắc bế quan, không lo việc khác. Phương bắc có Lục Áp huynh trưởng chăm sóc, có thể không ngại. Trung Thiên Tử Vi đế cung lại cần nhờ lực nương nương thay ta nắm đại cục trong tay. Trong vòng trăm năm Nhạc Vũ phải gấp rút tiềm tu, nhưng tỷ tỷ của ta chỉ cần hai mươi năm là củng cố cảnh giới sẽ xuất thế. Nếu có chỗ nào khó xử Vân Dao tỷ cứ đi Địa phủ xin giúp đỡ là được!

Tây Vương Mẫu Vân Dao khẽ lắc đầu, ánh mắt phức tạp nhìn về Tức sơn:

- Có việc hôm nay bệ hạ đã lập uy hồng hoang, còn có ai dám dễ dàng đến trêu

chọc chúng ta đây? Nhưng Hậu Thổ tỷ tỷ thật làm người để ý. Vốn muốn đến chúc mừng nhưng cảnh giới của nàng hiện tại vẫn chưa ổn định, chờ hai mươi năm nữa hãy nói. Kỳ thật trong số những Thái Thượng Kim Tiên, thiên tư của Hậu Thổ không tính là cao lắm, thật không ngờ đến cuối cùng vẫn là nàng chứng thánh sớm nhất. Thật sự làm người ta hâm mộ!

Nhạc Vũ cười mà không đáp, thật sự có chút lý giải tâm tình của Vân Dao. Hậu Thổ dùng nguyên lực chứng thánh, thành tựu ngày sau cũng ảnh hưởng không lớn. Tuy chiến lực bình thường không tính là xuất chúng, nhưng nếu có thể bù lại đạo cơ xem như vượt hẳn công đức cùng tam thi.

Không chỉ là Tây Vương Mẫu Vân Dao, hiện giờ chỉ sợ cả sáu vị Thánh Nhân cũng đang vô cùng hâm mộ.

- Hiện giờ cũng chỉ hi vọng ngày sau mọi người cũng có một ngày như thế!

Thấy Nhạc Vũ nghe xong, sắc mặt ngưng trọng, trịnh trọng trả lời, Vân Dao không khỏi mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy vì người trước mắt cho dù liều mạng cũng là đáng được.

Toàn bộ tính kế, toàn bộ hiệu quả cùng lợi ích đều đã gạt hết ra ngoài.

- Ngươi muốn ta giúp ngươi ổn định Tử Vi đế đình Vân Dao sẽ không chối từ, nhưng cần có một người tương trợ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1351: Biến cố tái khởi!

- Cần người tương trợ?

Trong mắt Nhạc Vũ hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhìn qua Tây Vương Mẫu, thoáng suy ngẫm liền hiểu ra.

- Là Lý Trường Canh?

- Đúng là người này!

Tây Vương Mẫu gật nhẹ đầu, cười nói:

- Nếu nói về người quen thuộc chư lộ binh mã Thiên Đình, không ai ngoài Thái Bạch Kim Tinh đã chưởng khống quyền to trong Thiên Đình tới bảy vạn năm hơn. Ngoài ra chiến lực của vị thái tể Thiên Đình này cũng không kém chúng ta. Có cường giả như vậy vì sao không cần?

Trong lòng Nhạc Vũ chợt động, sau đó mỉm cười.

Hắn vốn thật thưởng thức năng lực của Lý Trường Canh, cũng không có bao nhiêu ác cảm. Lúc này quan sát người kia cũng đã đủ lâu, hiện tại cũng đã đủ độ lửa.

Hiện tại đại cục hồng hoang đã định, cũng là thời điểm cho người kia xuất thân, năng lực của Hiên Viên Thu tuy mạnh nhưng vẫn còn khoảng cách không nhỏ đối với cảnh giới Hỗn Độn Kim Tiên.

Thay Nhạc Vũ chủ trì công việc chính trị phương bắc đã là miễn cưỡng, nếu còn lo luôn công việc ở trung ương Thiên Đình tự nhiên không đủ tư cách.

Nếu không có vài vị Hỗn Độn Kim Tiên giúp hắn trấn thủ đế đình, làm sao hắn có thể yên tâm buông tay lo việc khác?

Việc này trong lòng hắn cũng đã sớm có quyết đoán, nhưng vẫn chưa lập tức trả lời Tây Vương Mẫu. Có lệnh cho Lý Trường Canh trợ hắn chủ trì Tử Vi đế cung hay không còn phải xem sau khi gặp mặt nói chuyện với người kia rồi hãy nói sau. Nguồn: http://wWw.EbookFull.Net

Tiếp theo vẻ mặt Nhạc Vũ chợt cảm khái. Nhìn về phương hướng Diệu Pháp Đại La Thiên, bên trong còn vài vị Hỗn Độn Kim Tiên đang kịch chiến, linh lực tràn ra như nước, mãnh liệt vô chừng. Mơ hồ còn thấy được bên ngoài vân không chín tầng trời có vô số kẽ nứt màu đen như mạng nhện không ngừng sinh ra, vẫn không thể hoàn toàn khép lại.

- Cũng may nhờ ngươi dựng lên ba ngọn núi lớn thành tựu trụ trời tứ phương. Nếu không như thế Diệu Pháp Đại La Thiên hôm nay chắc phải đổ sụp!

Tây Vương Mẫu lắc đầu, vẻ mặt không ngừng cười khổ, tiếp theo trong lòng bỗng nhiên chợt động:

- Hay vở kịch hay hôm nay vẫn còn chưa chân chính kết thúc?

Trong mắt nàng lại tràn đầy vẻ khó tin, việc hôm nay tiến triển đến tận đây thật sự không thể tưởng được, ngoại trừ việc Dương Hạo sẽ bị trấn áp còn có tiến triển gì khác nữa, Nhạc Vũ nghe vậy khóe môi không khỏi nhếch lên cười nhẹ:

- Vân Dao tỷ, cứ nhìn xem là biết rõ thôi!

Vẻ mặt Tây Vương Mẫu giật mình, ngay sau đó chỉ thấy trong mắt Nhạc Vũ lóe lên tinh mang.

- Cuối cùng đã đến! Việc hôm nay rốt cục đã kết thúc viên mãn!

Tâm thần chợt tỉnh, Tây Vương Mẫu lập tức theo ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua, chỉ thấy một đạo tử kim quang hoa bỗng dưng từ bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên bắn nhanh ra ngoài.

- Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Vừa trông thấy hình dáng của vật kia, Tây Vương Mẫu lập tức cảm thấy trái tim căng thẳng, nhảy lên kịch liệt. Khát vọng bản năng trong lồng ngực cùng tham niệm xúc động thẳng qua hồi lâu mới miễn cưỡng ép xuống.

Ngay sau đó trong đầu nàng hiện lên vô số ý niệm.

Đây là mảnh nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp từ đâu đến? Là của người nào?

Tiếp theo nàng liền tính ra được hết thảy tiền căn hậu quả trong chuyện này.

- Dương Hạo! Mảnh nhỏ Tạo Hóa Ngọc Điệp này là của Dương Hạo? Chẳng thể trách người kia có thể trong vòng vài chục năm ngắn ngủi chứng được bảy tầng hồn ấn!

Ngay sau đó vẻ mặt nàng hoảng sợ nhìn qua vị Trung Thiên Tử Vi đại đế đứng bên cạnh.

- Lời nói của bệ hạ, ngươi từng ám trợ Dương Hạo chính là chỉ việc này sao?

Ngữ khí tuy đang hỏi nhưng cũng tràn đầy tính xác định.

Đối với hành tung của mấy mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, nàng rõ ràng nhất, ngoại trừ Nhạc Vũ sẽ không còn ai khác.

Trong đó có một mảnh do chính vị này bắn ra trong hư không hồng hoang, người của Xiển Tiệt nhị giáo cùng Tây Phương giáo suốt hai năm qua chưa tìm được tung tích!

Nhạc Vũ chỉ cười không đáp, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Tây Vương Mẫu cũng không hỏi tiếp, chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, hai năm trước đã bố cục ra tới trình độ tinh vi đến bực này sao!

Thật muốn đem đầu của vị đại đế trước mắt đập ra nhìn xem, rốt cục cấu tạo như thế nào lại có thể diễn biến ra kế hoạch lớn như thế.

- Kế hoạch một đá nhiều chim thật lợi hại, có mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, giữa tam giáo sẽ tiếp tục tranh giành kịch liệt!

Nói là tam giáo, nhưng trong lòng Tây Vương Mẫu biết rõ tính toán của Nhạc Vũ chính là Xiển Tiệt nhị giáo.

Hắn tự tay bố cục khiến giữa hai giáo chỉ rơi xuống kết quả tử chiến.

Chỉ một lát sau, linh lực bên trong Thông Minh Cung chấn động đã tăng lên mấy tầng cấp. Lúc sau vài đạo linh quang trước sau bay ra ngoài Diệu Pháp Đại La Thiên, khiến thiên địa băng tán, chấn rung không ngớt.

Tây Vương Mẫu cũng không chút ngoài ý muốn, cũng không nghĩ quản tới.

- Lần này chỉ sợ Xiển giáo sẽ hận Dương Hạo tận xương! Lần này đừng nói là trấn áp, ngay cả tính mạng cũng không thể giữ tròn!

Nhạc Vũ nghe tới đây, vẻ mặt nhiều ít có chút áy náy, suy ngẫm một lát mới thở dài nói:

- Mặc dù ta không nợ người này, nhưng dù sao vẫn cảm thấy được có chút không yên tâm. Sau đó Vân Dao tỷ thay ta cầu cho hắn một lời trước mặt ba vị Thánh Nhân đi. Cầu một nhân tình, như vậy đem hắn trấn áp thật quá mức đáng tiếc, có thể điều tới trong quân của Tuyết nhi, tiên phong giúp sức là tốt nhất!

Tây Vương Mẫu cũng đáp ứng, cười khúc khích. Vị Huyết Lục thiên quân này xưa nay tuy lãnh khốc đến đáng sợ, cũng âm tàn tới mức tận cùng, nhưng lại có đôi khi lại mềm lòng tới mức buồn cười.

- Việc này bệ hạ cứ yên tâm là được! Từ khi hồng hoang phá nát, suốt năm vạn năm nay tam giáo liên thủ quyết định mọi việc trong hồng hoang. Nhưng hiện giờ phương bắc đế đình của bệ hạ chấp chưởng thiên hạ tiên tu, ý của bệ hạ vài vị Thánh Nhân kia nhất định sẽ không từ chối!

Nhạc Vũ không khỏi cười một tiếng, theo bản năng lại nghĩ tới mấy trăm năm trước bên trong Vạn Lôi Điện tam giáo liên thủ đã đem Nguyên Trí Linh Quả chia cắt hầu hết.

Vẻ mặt hắn không khỏi hốt hoảng, nếu không phải đạo tâm hắn kiên cố, cơ hồ không thể tin được cảnh tượng trước mắt chính là sự thực.

Ngay sau đó hắn chợt cười tự giễu, nhìn qua Tây Vương Mẫu cáo từ, lại đi về phương bắc đế đình.

Lúc này Hậu Thổ chứng thánh vẫn còn cần bế quan, hắn có đến cũng vô dụng.

Chẳng thà sớm đi về Cực Lạc Thiên, hiện tại mọi việc đã định, còn lại chính là nghiên cứu Tạo Hóa Ngọc Điệp toàn lực tiến vào Thái Thượng Kim Tiên cùng Thánh Nhân cảnh giới!

Đi thẳng về hướng bắc chỉ trong nháy mắt đã vượt qua hai mươi ức dặm.

Nhạc Vũ bỗng dưng dừng lại độn quang, lơ lửng trên không trung. Trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, ngay sau đó chợt tỉnh ngộ, nhìn qua cách đó không xa, khẽ cười nói:

- Thái Thanh thánh nhân, nếu đã thân lâm nơi đây, sao không hiện thân gặp mặt?

Trên không trung một mảnh yên lặng, không hề dị trạng. Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới, vẫn vẻ mặt thản nhiên đứng tại chỗ, cực kỳ kiên nhẫn.

Ước chừng sau một lát mới nghe được một tiếng khen khẽ:

- Ta chấp chưởng Hồng Mông Thái Cực, xuất nhập thế gian không lưu vết tích. Ngươi chỉ lấy cảnh giới Thái Sơ Kim Tiên lại có thể phát hiện được ta, thật sự bất phàm. Xem ra lần này đến Cực Tây ngươi quả nhiên thu hoạch không nhỏ!

Vẻ mặt Nhạc Vũ khẽ động theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy một đạo nhân tóc bạc từ trong hư không bước ra, trong ánh mắt mang theo ý tán thưởng, mà khuôn mặt lại vô cùng nghiêm túc.

- Kế hoạch một đá ném nhiều chim của bệ hạ thật quá tốt! Một Dương Hạo, một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp liền khiến cho hai vị sư đệ của ta lại lâm vào kết quả tan vỡ! Nhưng bệ hạ thật cho rằng bên trong hồng hoang không còn ai nhìn thấu được quỷ kế của ngươi hay sao?

Trong lời nói kia đã âm trầm tới cực độ, thấu đầy sát ý. Ngay cả Nhạc Vũ tuy thật tự tin nhưng cũng không khỏi cảm giác toàn thân dâng đầy hàn ý.

Nhưng trong lòng hắn vẫn vô cùng trấn định, trên mặt càng thêm tường hòa không nửa phần biến hóa.

Với đạo tâm hiện giờ của hắn, sao chỉ vì một lời nói mà dao động?

Cho dù là Thánh Nhân trước mặt cũng đừng hòng!

Ý thái tự nhiên, Nhạc Vũ trực tiếp thoáng khom người:

- Nhạc Vũ sao dám coi khinh thiên hạ quần hào! Nhưng nếu có thể nhìn ra, cũng sẽ không nói, tỉnh tỉnh mê mê, bên trong hồng hoang tuy có vô số đại năng nhưng ta cần gì e ngại?

Vẻ mặt Lão Tử ngẩn ra, tiếp theo sau lại thở dài:

- Ngươi cũng hiểu được lúc này bên trong hồng hoang sẽ có bao nhiêu người hận ngươi thấu xương?

Nhạc Vũ vừa định nói chuyện, bỗng dưng không tự chủ được nhảy mũi, trong tâm niệm đã lờ mờ cảm ứng có vô số ác ý đang tràn đến.

Hắn không khỏi cười lạnh, lúc hắn bố cục đã nghĩ tới kết quả thế này.

Như vậy thì đã sao?

Vô luận thế nhân ghét hắn, sợ hắn, kính hắn hay ghen tỵ hắn, cũng không ai ngăn trở được hắn siêu thoát thiên đạo, quân lâm thiên hạ!

…

Giờ này khắc này không chỉ là Từ Hàng đạo nhân đang phi độn đuổi theo tử kim quang hoa trên bầu trời, cơ hồ đang cắn chặt răng mình đem Nhạc Vũ chửi mắng oán hận đến nghiến răng nghiến lợi. Ngay cả trong Thiên Đình, Hạo Thiên đang nắm chặt hai tay sắc mặt xanh mét, trong miệng tràn ra tơ máu, lửa hận trong mắt tựa như đến từ cửu u địa vực.

Ngay cả ba người Phục Hy vừa rời khỏi Diệu Pháp Đại La Thiên cũng có chút cảm giác nghiến răng đối với vị Trung Thiên Tử Vi đại đế kia.

- May mắn là chưa rời đi, nếu không bỏ lỡ vở kịch hay này thật sự là đáng tiếc!

Ánh mắt Phục Hy thoáng nheo lại, nhìn ra xa xa, vẻ mặt lẫn ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Một màn trong Thiên Đình thật khiến người khác trợn mắt há hốc mồm, cảnh

tượng trước mắt càng làm người rung động.

- Phía trước vẫn đang suy đoán vì sao tu vi của Dương Hạo lại đột nhiên tăng trưởng lên cảnh giới như thế, nguyên lai lại là vì lý do này!

Hiên Viên cũng lắc đầu không dám tin, tiếp theo cười nói:

- Chiêu thức ấy quả nhiên không thua phong phạm của vị kia năm xưa. Một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp liền đem tam giáo hồng hoang một võng đánh hết. Thật không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thông Thiên Giáo Chủ lại có tâm tình thế nào đây? Chuẩn Đề đạo nhân có hiểu được nội tình bên trong?

- Vị Chuẩn Đề đạo nhân sẽ có ý tưởng thế nào chúng ta không thể biết được! Nhưng tâm tình của Nguyên Thủy Thông Thiên thì sẽ biết rõ thôi!

Giờ phút này trên mặt Phục Hy cũng đã khôi phục ý cười, nhìn về phương tây xa xa:

- Hai vị kia đã đến đây! Quả nhiên đối với việc lần này vẫn không yên lòng.

- Chưa từng rời đi, lại nói chi là đã đến?

Cơ hồ thuật lại lời nói trước đó của Phục Hy, Thần Nông lắc đầu:

- Nếu không hiện thân, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia rõ ràng có chín thành rơi vào tay Chuẩn Đề! Nhưng cuộc chiến hôm nay chỉ sợ hắn thật sự chọc điên đệ tử tam giáo!

Nghiêng đầu nhìn qua, Phục Hy cùng Hiên Viên không khỏi nhìn nhau khẽ cười, mặc dù trên mặt đều lộ vẻ tán đồng nhưng dưới chân lại như đóng đinh, không hề có nửa phần ý nghĩ muốn rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1352: Công bình giao dịch!

- Thật không biết Thái Thanh đạo tổ tới tìm ta có chuyện gì? Xiển Tiệt nhị giáo tranh chấp, thượng ứng ý trời, không bàn cùng hợp với sát kiếp. Cũng không tạo nhiều tổn thương đối với hai vị sư đệ của ngài. Đạo tổ cũng sẽ không nhàm chán tới mức vì chuyện này mà đến ngăn đón ta đi…

Trong hư không, Nhạc Vũ hoàn toàn không đem cuộc chiến kịch liệt ở phía sau để vào trong lòng, vẻ mặt lãnh đạm chậm rãi nói.

Vừa nói ánh mắt vừa mang theo vẻ dò hỏi nhìn vị Thánh Nhân trước mắt, Thái Thượng đạo tổ mặc dù không lập đại giáo, cũng được công nhận là người cực mạnh dưới Hồng Quân, bên trong hồng hoang là người duy nhất mà Nhạc Vũ không dám tùy tiện tính kế, cũng là một vị mà hắn xưa nay không thể nhìn thấu sâu cạn.

Bị vị Thánh Nhân này ngăn cản đường đi thật làm hắn cảm thấy đau đầu.

Lão Tử cũng tỏ vẻ chán nản:

- Xiển Tiệt nhị giáo là căn cơ của hai vị sư đệ ta, là từ mấy vạn năm tâm huyết thành lập. Đệ tử bị cuốn vào sát kiếp lần này sao có thể không nhiều tổn thương đây?

Nhìn vẻ mặt Nhạc Vũ ẩn chứa mỉa mai, ánh mắt trong trẻo làm lòng người hổ thẹn, Lão Tử không khỏi hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng dừng lại lời nói của mình, trong mắt ẩn chứa vẻ ngưng trọng.

- Thôi! Việc này bỏ qua không cần đề cập tới. Chuyện Hồng Quân lại đến nhân thé, không biết bệ hạ có nắm chắc có thể ứng phó?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng suy ngẫm chốc lát, hồi lâu sau mới lắc đầu:

- Trừ phi có thể tiến nhập Thái Thượng cảnh giới, đi lên Thiên Đế vị, nếu không

Nhạc Vũ thật sự không quá mức tin tưởng. Một trận này cũng vì vậy mà luôn không yên bất an. Ta có thể tính kế vài vị Thánh Nhân, là bởi vì mấy vị kia còn có việc chưa biết rõ. Đổi lại người nọ, chưa hẳn sẽ có được may mắn như hiện giờ…

- Bệ hạ thật ra cũng biết tự mình hiểu lấy! Trăm năm qua, bệ hạ liên tục chiến thắng, lại có thể đến lúc này cũng còn thấy rõ chính mình, thật sự làm cho người ngạc nhiên!

Trong lời nói của Lão Tử tuy là tán thưởng, nhưng ngữ khí cũng mang theo vẻ châm chọc.

Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới, có việc của Nguyên Thủy Thông Thiên trước đó, Lão Tử thân là sư huynh không khả năng không cảm thấy khó chịu.

Dù là Lão Tử cũng giống như hắn, vẫn là khoanh tay đứng nhìn.

Hiện tại chỉ là mở miệng chiếm tiện nghi với hắn mà thôi, cũng không có gì thiệt thòi, hắn cũng không muốn đi quản vị Thái Thượng thánh nhân này mở miệng nói gì, tâm tình ra sao.

Lúc này Lão Tử cũng làm như hiểu được mình đã thất thố, mỉm cười, vẻ mặt khôi phục tường hòa.

- Nỗi lo lắng của bệ hạ ta đã biết hết. Như vậy thế nào? Sau trăm năm vô luận tình hình hiểm ác như thế nào ta cũng nhất định hỗ trợ ngươi đi lên Thiên Đế vị. Về sau ngươi phải cần giúp ta trảm tam thi chứng đạo!

Nhạc Vũ nhíu mày, tiếp đó lại mỉm cười nói:

- Đạo Tôn thật tính kế hay, Thiên Đế vị vốn là vật trong bàn tay ta. Tam thi chứng đạo lại cần trở thành kẻ địch của Hồng Quân, hai chuyện há có thể đánh đồng?

Ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng trong lòng hắn cũng đã thừa nhận giao dịch lần này. Nhưng hắn chỉ cảm thấy lợi thế trao đổi còn chưa hài lòng, Thái Thanh sớm biết sẽ như thế, không chút ngoài ý muốn mỉm cười:

- Nhớ rõ vài chục năm trước lần đầu gặp gỡ trong Cực Lạc Thiên, bệ hạ còn

thiếu ta một lần nhân tình…

Sắc mặt Nhạc Vũ vẫn thản nhiên, ngữ khí cơ hồ không chút phập phồng dao động:

- Hỗn Độn Chung kia cho tới nay trẫm vẫn chưa lấy được tới tay, sao có thể tính là thiếu nhân tình? Nói đến mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, thật sự quá mức thâm ảo, mặc dù tìm hiểu bao năm cũng chưa chắc hiểu rõ được ý nghĩa bên trong!

Vẻ mặt Thái Thanh cuối cùng chợt ngẩn ra, hồi lâu sau mới lắc đầu bật cười:

- Bổn sự cò kè mặc cả của bệ hạ thật sự cũng giống như dĩ vãng, thật khiến người khác bất đắc dĩ…

Nhạc Vũ yên lặng không nói, ánh mắt lại rực sáng, tình hình lúc này đã khác hẳn với mấy chục năm trước gặp mặt tại Cực Lạc Thiên.

Khi đó ngoại trừ Hậu Thổ mình thật không còn lợi thế gì giao dịch, cho dù chỉ là chân hình hóa thân chỉ có một phần thực lực của vị Thái Thượng Thánh Nhân trước mặt hắn cũng phải chần chừ e ngại.

Nhưng trước mắt cho dù vị Đạo tổ thánh nhân này thân lâm nơi đây hắn cũng không cần sợ hãi.

Nếu không nhân cơ hội đòi nhiều chỗ tốt hơn, vậy thật sự là quá ngu xuẩn.

Lão Tử trầm ngâm chốc lát, chợt cười một tiếng vung tay lên, ba quyển đạo điển liền bay tới trước người Nhạc Vũ.

Chỉ thấy một quyển là Đạo Đức Chân Kinh, một quyển là Hoàng Đình, cuối cùng là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Tâm niệm khẽ động, Nhạc Vũ dùng hồn ý xem xét, cảm thấy nội dung bên trong khác hẳn nội dung trong sách lưu lại đời sau, bên trong vô cùng phong phú, huyền ảo cực kỳ, hơn nữa hơn xa nội dung trong sách mà hắn xem qua kiếp trước.

Nhưng hắn cũng không hề có chút ngoài ý muốn, giấy sách nhân gian làm sao tải nổi đại đạo thiên địa bên trong?

Tiếp đó hắn lại nghe Lão Tử nói tiếp:

- Đây là tâm đắc mà ta đã tìm hiểu suốt mấy vạn năm, trong đó có rất nhiều đạo lý dù là bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không ghi chép bao nhiêu. Dùng thứ này trao đổi bệ hạ cảm thấy vừa lòng rồi chứ?

Trong lòng Nhạc Vũ lúc này đã mừng như điên, thế nhưng hắn cũng biết hiện tại nên thu liễm là tốt nhất, cơ hồ áp chế nội tâm phức tạp, không chút dị trạng gật nhẹ đầu:

- Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia sau trăm năm trẫm sẽ giao cho Thánh Nhân!

Thái Thanh không khỏi cười vui vẻ, liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, hồi lâu sau mới cười khẽ một tiếng, vung tay áo trực tiếp rời đi.

Nhạc Vũ thuận tay đem ba quyển đạo điển thu vào trong tay áo, nghỉ chân một lát mới hóa quang bay xa.

Một đường về hướng bắc không còn ngăn trở, chẳng bao lâu đã đi tới đỉnh Hằng Sơn.

Nhưng còn chưa tiến vào Cực Lạc Thiên mà dừng lại đánh ra đạo phù, lại ở bên ngoài đứng chờ.

Chỉ sau một lát liền thấy một đạo bạch quang thoát ra, hạ xuống trước người hắn, khi quang hoa tán đi bóng người bên trong chính là Lý Trường Canh.

Bị Nhạc Vũ bỏ qua một bên suốt mấy năm nhưng trên mặt vị thượng cổ Kim Tiên này cũng không hề có nửa phần mất mác.

Vừa nhìn thấy Nhạc Vũ, ánh mắt hắn chợt sáng, sau đó cung kính thi lễ:

- Việc xảy ra trong thọ yến của Dao Trì thánh mẫu, Thái Bạch đã có nghe thấy. Bệ hạ thật sự mưu lược vô song, tam giáo Thiên Đình không ngờ đều nằm trong tầm bắn của bệ hạ. Từ nay về sau Thánh Nhân tranh chấp, sát kiếp đã bắt đầu. Trong vòng trăm năm bệ hạ đã có thể không cần lo lắng!

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, tin tức trên thế gian này xưa nay truyền bá cực

nhanh. Hơn nữa trên đường còn chậm trễ, Lý Trường Canh có thể sớm biết được trước khi hắn trở về cũng không có điều gì đáng ngạc nhiên. Nhưng việc của mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp hắn còn chưa có bao nhiêu người rõ ràng, Lý Trường Canh lại có thể phỏng đoán hắn đã một lưới bắt hết cả tam giáo hồng hoang là vì sao?

Vị Thái Thượng Lão Quân kia hẳn phải sau khi Hậu Thổ thành thánh mới có thể xuyên thấu được sự bố trí của hắn.

Chẳng lẽ vị trước mắt cũng có bổn sự như vậy?

Trong lòng thoáng xem trọng, vẻ mặt Nhạc Vũ càng thêm hàn ý:

- Thái Bạch tiền bối không hổ là nhân tài của thế gian, thật không biết tiền bối có thể nói rõ với trẫm với khả năng của ngươi vì sao phải dốc sức cho Hạo Thiên? Hiện giờ vì sao phải thần phục trẫm? Chuyện này nếu không hiểu được rõ ràng, trẫm thật sự không bỏ qua được gút mắc trong lòng, cũng không dám nhận duyên phận vua tôi…

- Cũng khó trách bệ hạ như thế!

Lý Trường Canh khẽ cười khổ, nhưng lúc trả lời cũng không có chút do dự:

- Ta dốc sức cho Thiên Đình cũng cùng chung lý do như Cửu Hoa đạo hữu, là do một thân nghiệt lực nhân quả, chỉ mong được một danh vị trấn áp khí vận, tích lũy công đức.

Thấy Nhạc Vũ cũng không có vẻ nhẹ nhõm, Lý Trường Canh cũng không ngoài ý muốn, tiếp tục nói:

- Lại nói năm đó, khi tranh đoạt Kim Tinh động phủ, ta từng bị bắt phải thề thốt với Đế Tuấn Thái Nhất. Cả cuộc đời này nhất định phải dốc sức hỗ trợ cho Thiên Đế danh vị chân chính…

Trong lòng Nhạc Vũ nhất thời chợt cảm thấy thoải mái, tình hình này thật giống như trong suy đoán của hắn.

Nhưng trong lòng hắn vẫn còn chút nghi hoặc chưa được giải thích.

- Chỉ thần phục Thiên Đế mà không phải Thái Nhất sao? Thái Bạch tiền bối quả thật là đa mưu túc trí. Nhưng hiện tại theo ta biết vị Hạo Thiên thượng đế kia vẫn đang tại vị đi?

Lý Trường Canh lại khẽ lắc đầu:

- Hồng Quân dĩ thân hợp đạo, vì vậy bản thân được xem như một trong những ý chí của thiên đạo. Hạo Thiên được phù chiếu vốn là chính thống. Cho dù khí vận của bệ hạ mạnh mẽ, có được cửu cửu mệnh cách, nhưng trước khi được thiên đạo thừa nhận cũng không cách cướp ngôi. Nhưng hai năm trước vị Hồng Quân thánh nhân kia đã chia lìa cùng thiên đạo…

Lời nói sau đó cũng không cần Lý Trường Canh nói chi tiết, Nhạc Vũ đã có thể đoán biết Hồng Quân đã không còn cách đại biểu thiên đạo chấp chưởng sắc phong phù chiếu, tự nhiên cũng không thể xem là thiên địa chính thống chân chính.

Lý Trường Canh thần phục hắn tự nhiên là chuyện đương nhiên.

Bật cười, Nhạc Vũ chỉ thoáng do dự đã khôi phục ý cười như trước.

Tiện tay lấy ra một cuộn giấy, viết lên dòng chữ, sau đó dùng Trấn Thiên Tỳ ấn lên, trực tiếp đưa cho Lý Trường Canh nói:

- Thỉnh thái tể sớm xuôi nam, trợ trẫm chủ trì Trung Thiên Tử Vi đế đình!

Chân mày Lý Trường Canh lập tức nhíu lại, chỉ thấy bên trên đế chỉ là dòng văn tự nhâm mệnh hắn trở thành thái tể của Tử Vi đế đình, ngay khi Trấn Thiên Tỳ vừa ấn lên, hắn liền cảm thấy khí vận kim trụ quanh thân chợt bùng lên cực mạnh, so với năm xưa khi hắn nhậm chức thái tể Thiên Đình còn mãnh liệt hơn vài phần. Hắn không khỏi cười khổ, lại cúi người hành lễ, xem như bái nhận đồng thời trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Ban đầu ở bên trong Thiên Đình lần đầu gặp gỡ, thật chưa từng nghĩ tới ở trong mắt mình một tiểu Ngọc Tiên nhỏ bé không chớp mắt sẽ có một ngày trở thành chúa thượng của mình đây? Chỉ hai trăm năm thời gian ngắn ngủi hắn chỉ còn kém một bước cuối cùng bước lên Thiên Đế vị, làm sao không làm lòng người phải cảm khái than thở?

Xử lý xong việc của Lý Trường Canh, Nhạc Vũ trực tiếp đi vào Cực Lạc Thiên vào trong tẩm cung.

Sau đó hắn liền xé mở hàng rào thời không, một tia ý niệm truyền tới phương hướng Ám Giới.

Tây Vương Mẫu nói Chiến Tuyết cùng Cửu Thiên Huyền Nữ thảo phạt Vực Ngoại Thiên Ma hai năm qua bị thâm hãm, cơ hồ không hề tiến triển.

Trong miệng hắn tuy nói là không lo lắng, nhưng trong lòng không khả năng không thèm để ý, nếu không xem tới tột cùng thật khó thể tâm an.

Ngay khi ý niệm của hắn vừa xuyên vào thế giới mù mịt tăm tối kia, liền cảm thấy có vô số ý niệm Thiên Ma mãnh liệt tràn đến.

Không chỉ là khí huyết của tu sĩ, hồn niệm tinh thuần như hắn cũng hấp dẫn Vực Ngoại Thiên Ma.

Nhạc Vũ không hề để vào trong lòng, thần hồn lạnh lẽo dùng ý niệm nghiền ép.

Trực tiếp đem vô số Thiên Ma chấn đến dập nát. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Ngay sau đó hắn tìm kiếm khắp xung quanh, tìm nơi náu thân của Chiến Tuyết cùng binh tướng dưới trướng.

Ước chừng một lát từ xa xa hắn cảm ứng được bên trên một đỉnh núi trong Ám Giới có một quân doanh cực lớn.

Nhưng khi Nhạc Vũ tìm đến vẫn không tự chủ được hít sâu một hơi rét lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1353: Tổ Ma Kế Đô!

Chỉ thấy hơn trăm ức vực ngoại thiên ma đang tấn công lên đỉnh núi.

Trong đó có mười mấy đạo khí tức trong lúc mơ hồ đã lộ ra thực lực không thua gì La Hầu lúc trước, thậm chí còn vượt hơn!

- Hồng Mông Thái Sơ Tổ Ma?

Chân mày Nhạc Vũ nhíu lại, thân thể vẫn ngồi tĩnh tọa bên trong tẩm cung nhưng trong đôi mắt đã lóe lên hàn quang lạnh thấu xương.

Tuy chưa từng tận mắt nhìn thấy nhưng lấy cảm giác hồn niệm của hắn cũng giống như đích thân chứng kiến.

Những vực ngoại thiên ma kia tuy không biết thao túng Hồng Mông Khí, nhưng lấy riêng hồn sát lực mà nói đã có thể Ngưng Huyễn Vi Chân, tự tụ khí huyết, chiến lực không thua kém Hỗn Độn Kim Tiên bình thường.

Ngày trước kể cả La Hầu cũng chưa từng đạt tới cảnh giới này.

- Khoảng cách lần trước đến Ám Giới chỉ bất quá trăm năm thời gian mà thôi, bên trong vực ngoại thiên ma tại sao lại toát ra nhiều đại năng như vậy?

Chân mày cau chặt lại, có chút suy tính liền hiểu được nguyên do. Sắc mặt Nhạc Vũ càng thêm tức giận, lóe ra sát khí!

- Hồng Quân!

Bên trong hồn niệm chí thánh chí minh trong lúc mơ hồ đã có thể xem thấy được thiên khóa áp chế vô số Hỗn Độn Ám Ma đã bị mở rộng.

Những Ám Giới Thiên Ma này không còn gặp chướng ngại khi tiến vào Chuẩn Thánh chi cảnh.

Khó trách chỉ gần trăm năm thời gian đã liên tục xuất hiện hơn mười Hỗn Độn Chuẩn Thánh. Cũng chẳng thể trách lấy lực lượng của bốn vị Hỗn Độn Kim Tiên lại bị giam chân tại Ám Giới.

Trước đó Nhạc Vũ nhờ Tây Vương Mẫu phái Dương Hạo sung quân đến Ám Giới dốc sức, hắn chỉ vì mềm lòng, là hành động bất đắc dĩ.

Nhưng giờ này khắc này Nhạc Vũ lại vạn phần may mắn, có Dương Hạo gia nhập, kết hợp lực lượng của mấy người Chiến Tuyết có thể còn có cơ hội thắng.

Nhưng tình hình tại Ám Giới theo Nhạc Vũ xem ra tựa hồ như vẫn còn có chút không đúng.

Ức vạn thiên ma nhưng lại hành động chẳng khác gì chỉ là một người.

Hơn mười Hồng Mông Tổ Ma dường như phối hợp rất khắng khít, mà Chiến Tuyết cùng Cửu Thiên Huyền Nữ quản hạt một ngàn sáu trăm vạn binh tướng giờ phút này không ngờ lại bị vây trên đỉnh núi không thể đột vây.

Lấy lực lượng đại trận kháng cự vài trăm ức thiên ma, còn có hơn trăm vạn người đã bị vực ngoại thiên ma đoạt đi quyền khống chế thân thể.

Thân thể vặn vẹo mất tự nhiên, trong mắt ẩn hiện hồng mang, sát lực cuồn cuộn vây quanh dưới chân núi.

Cũng may chiến cuộc của tiên nhân xưa nay không cần ăn uống, trên Đại Thừa kỳ thành tựu được kim thân đã có thể ích cốc.

Duy nhất thiếu thốn chính là thiên địa linh lực, nhưng không gian bảo vật mang theo đồ vật đã đủ chống đỡ một đoạn thời gian.

Ít nhất trong vòng mười năm không cần ưu sầu chuyện này, nhưng tình hình như vậy cũng cực kỳ không ổn.

Hàng năm bị vây khốn sẽ làm ảnh hưởng tới sĩ khí.

Mà tình hình của những thiên ma cũng cực kỳ quỷ dị.

Lúc trước La Hầu quản hạt những Hỗn Độn Ám Ma kia cũng dễ dàng như sử dụng tay mình.

Nhưng nguyên do bên trong là vì cấp bậc của La Hầu ở trên nhiều Hỗn Độn Ám Ma!

Nếu theo bản năng tập tính của thiên ma, khi giai vị bằng nhau nhất định sẽ tranh chấp không ngừng. Thậm chí còn cắn nuốt lẫn nhau, làm sao có thể xuất hiện việc hơn mười Hồng Mông Tổ Ma khắng khít đoàn kết?

Trừ phi còn có một thiên ma cấp bậc càng cao đứng sau màn thao túng.

Nhạc Vũ dốc lòng suy tính, dần dần cảm thấy thân hình chấn động, ánh mắt xuyên thấu qua vô số thời không, thậm chí là nghịch lưu thời gian chợt giao kích cùng một đôi mắt huyết sắc.

Một cỗ chân lực bàng bạc chợt thổi quét khắp mọi nơi trong tẩm cung.

Mà trong đồng tử Nhạc Vũ cũng ẩn thấu kiếm ý, khí mang vỡ bờ đâm thẳng tới.

- Chỉ là một vực ngoại thiên ma nhỏ bé cũng dám càn rỡ như thế! Ngươi không chết còn chờ gì?

Thanh âm chấn vang như thiên lôi, ngũ hành chân lực quanh người Nhạc Vũ chợt bùng nổ, chuyển thành Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt Thần Châm đâm thẳng hư không.

Ngay sau đó chỉ thấy bên ngoài vô số thời không bỗng dưng truyền đến một thanh âm tê hào thảm thiết, cặp mắt huyết sắc tràn ra vô số máu tươi.

Nhạc Vũ lại không chút lưu tình trực tiếp lấy ra Hồng Mông kiếm khí, một kiếm đâm hướng hư không, chỉ trong nháy mắt đã xuyên thủng qua vô số thời không hàng rào.

Chỉ một thoáng liên hệ giữa hai bên bỗng dưng rung chuyển vặn vẹo, hoàn toàn đoạn tuyệt.

Ngay khi tiếp tục truy theo tung tích, không ngờ đã hoàn toàn đoạn tuyệt không còn kết quả.

Nhạc Vũ nhíu mày, rút lại kiếm khí, chỉ thấy trên thân kiếm dù chưa nhuốm máu nhưng đã ẩn hàm vài phần khí tức hồn sát còn lưu lại.

Lại dùng khí tức hồn sát làm trung tâm, diễn tính thiên cơ, chỉ trong khoảnh khắc đã biết được tiền căn hậu quả.

- Nguyên lai sau La Hầu còn có Kế Đô sao? Lại có thể cũng thành tựu Thái Thượng cảnh giới, lại trở thành thiên ma đứng đầu Ám Giới!

Chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, hắn vốn cho rằng để Chiến Tuyết đi thảo phạt Ám Giới là chuyện vô cùng nhẹ nhàng, hắn trong vòng mười mấy năm là có được kết quả.

Nhưng tình hình như vậy cho dù có thêm Dương Hạo, nhưng trong vòng trăm năm cũng khó thể chiến thắng.

Còn có Kế Đô, lúc này tuy bị Nhạc Vũ làm trọng thương nhưng vẫn chưa chết, phỏng chừng không tới ba mươi năm là có thể khôi phục như xưa.

Ngồi bên trong tẩm cung, Nhạc Vũ suy ngẫm chốc lát bỗng nhiên cười lạnh một tiếng.

- Nhai Tí đến đây!

Vung tay lên, ngay lập tức Nhai Tí xuyên không bay tới đứng trên bàn tay hắn, nhìn qua chẳng khác gì tiểu thú mới sinh ra.

Nhạc Vũ lấy Định Thần Hoàn cầm trong tay, đem ra vô số tài liệu dùng ba ngày ba đêm luyện chế ra một tầng bao vây bên ngoài Định Thần Hoàn, khiến tiên thiên siêu phẩm linh bảo phong cách cổ xưa kia càng thêm có vẻ đẹp đẽ quý giá.

Theo sau vẫn còn lo lắng, Nhạc Vũ dùng máu huyết khắc họa thêm vài huyết phù bên trong hồn niệm Nhai Tí.

Lúc này hắn mới xé rách thời không đem Nhai Tí ném lên đỉnh núi bên trong Ám Giới.

Trong nội tâm Nhạc Vũ không ngừng cười lạnh, hành động kia của Hồng Quân

chẳng khác gì là làm càn, nhưng hắn thực sự muốn nhìn xem vị kia có dám rộng rãi tới mức đem con đường tấn cấp của đám thiên ma mở rộng ra thêm lần nữa hay không!

Thần thông Chư Thiên Canh Linh Hư Không Phản Chiếu của Nhai Tí có thể đánh ngược hết thảy các môn thần thông, có thêm Định Thần Hoàn, cũng không cần e ngại huyễn thuật tâm ma quấy nhiễu.

Thật không biết đám vực ngoại thiên ma kia làm sao ứng đối?

Xử lý xong việc này, Nhạc Vũ cười lạnh thu hồi ý niệm, có Nhai Tí trợ thủ, nếu Chiến Tuyết vẫn không thể thắng, như vậy Câu Trần đại đế vị cũng không cần tiếp tục suy nghĩ.

Đối với năng lực của Tuyết nhi hắn cũng tin tưởng mười phần.

Ngay sau đó thân hình Nhạc Vũ chợt lóe đi vào trong Diễn Thiên Châu.

Lấy ra Tạo Hóa Chân Dịch điểm lên gốc Bồ Đề, liên tục sáu lần kết quả, tổng cộng đạt được sáu trăm quả Bồ Đề Tử phiếm ra tử mang.

Lúc này hắn mới ngồi xếp bằng dưới gốc Tiên Hạnh, vung tay lên, chiêu bốn quyển Hỗn Độn đạo điển, Đạo Đức chân kinh, Hoàng Đình kinh cùng Thái Thượng Cảm Ứng ra trước người mình.

Sau đó hắn khẽ thở dài, biết được lần này bế quan cũng phải trải qua thật nhiều năm.

Sau trăm năm chính là sát kiếp giáng xuống, khi đó không biết hắn có thành công đánh vỡ thiên khóa cuối cùng hay không?

Trong lúc nhất thời tạp niệm dâng lên, thân ảnh Nhạc Trương thị cùng mấy người Nhạc Băng Thiến lần lượt lướt qua.

Trong mơ hồ đạo tâm của Nhạc Vũ chợt dao động.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1354: Tái ngưng đạo tâm!

Ý niệm của Nhạc Vũ ẩn hiện vô số hình ảnh, cả đời hắn, hết thảy vui vẻ sung sướng, bi ai, ưu thương, thậm chí ngày đó bị thiên đạo nghiền áp giãy dụa, kháng cự cùng bất đắc dĩ, tựa như từng bức họa liên tục hiện lên trong đầu.

Chỉ trong một chốc, Nhạc Vũ cảm thấy đạo tâm kiên cố của mình đều muốn vỡ tan thành mảnh nhỏ.

Đủ loại lưu luyến, vướng bận, bất an, kính sợ theo bản năng đối với thiên đạo, chỉ thoáng chốc đều như ngọn núi lửa mạnh mẽ bùng nổ vỡ bờ trong lồng ngực.

Ngũ Hành phù trận giờ khắc này hoàn toàn không thể khống chế, bên trong kinh mạch Ngũ Hành chân khí không ngừng đấu đá lung tung, thiên địa linh lực quanh người cũng không ngừng sôi trào dao động.

Quấy động toàn bộ linh mạch bên trong thế giới Diễn Thiên Châu chấn động không ngớt.

Hồn niệm của Ngao Tuệ cùng Nguyệt Như đều lập tức tràn đến, ẩn hàm nỗi bất an lo lắng vô hạn.

Nhưng còn chưa đợi họ có động tác, Nhạc Vũ bỗng dưng thở dài một tiếng, thương cảm, bất an, vui sướng, chờ mong, từng tiếng than thở thật khẽ đến mức không thể nghe thấy phảng phất như toàn bộ cảm xúc đều hỗn hợp chung một chỗ.

Ngay sau đó bên trong Thiên Ý Phủ giống như lâm vào một mảnh tử tịch, vô luận là Ngao Tuệ hay Liễu Nguyệt Như, hoặc Sơ Tam Đằng Huyền sắc mặt đều giật mình, tinh thần chấn động.

Cảm giác như thần hồn của mình bị một tiếng thở dài của Nhạc Vũ hoàn toàn thanh tẩy, có một loại lĩnh ngộ nảy sinh trong lòng.

Mà linh lực ba triều chấn động không ngớt cũng giống như bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ tuyệt đối trấn áp, bất chợt không còn nửa phần động tĩnh.

Ngũ Hành phù trận bên trong đan điền cũng giống như thời gian nghịch lưu, chân khí va chạm rối loạn đều rút về, khôi phục lại bình thường như cũ.

Đạo tâm phá nát đồng dạng đang niêm hợp trở lại như trước.

Vui, giận, buồn, bi, hoan, đau, sầu, ai đều không thiếu một thứ nào.

Trung tâm thần hồn cũng giống như đang bốc hơi, càng thêm mạnh mẽ.

- Chính là ma chướng của ta. Ta chính là ta, cần gì phải truy tìm sự tinh thuần tuyệt đối của đạo tâm làm gì?

- Đạo tâm kiên cố, quả thật thuần túy cứng rắn, sáng ngời chói lọi, lại thật dễ vỡ, tâm ta nhiễm đủ loại màu sắc trên thế gian, cũng chính là bản tâm, cho dù vỡ tan cũng không có gì đáng hối hận!

Bật cười một tiếng, Nhạc Vũ thu hồi tâm tình, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh sáng sủa.

Đủ loại tạp niệm tích tụ trong lồng ngực, đủ loại lo lắng giờ khắc này đã tan biến không còn một mảnh.

Luôn luôn không đạt tới đạo tâm tinh thuần, nhưng giờ phút này hắn lại đạt tới.

Nhạc Vũ không khỏi thở phào một hơi, hắn biết được lần này cơ hội tiến vào Hỗn Độn cảnh giới đề thăng ba thành!

Lẽ ra hắn phải vô cùng vui sướng, nhưng giờ phút này thần hồn của hắn đang nằm trong trạng thái vô dục vô cầu, cơ hồ không có nửa phần cảm xúc, cũng không hề có chút ý mừng.

Hắn lại nuốt vào một quả Bồ Đề Tử, vung tay khẽ vẫy, mở ra Đạo Đức chân kinh.

Ba quyển đạo điển của Thái Thanh thánh nhân, Đạo Đức chân kinh ghi chép thiên địa đại đạo, Hoàng Đình kinh ghi chép phương pháp tu hành.

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên lại ghi chép thiên nhân cảm ứng cùng nhân quả chi đạo trên thế gian.

So sánh với Tạo Hóa Ngọc Điệp, dĩ nhiên xa xa không bằng. Nhưng cũng là hậu thiên đạo thư đỉnh cấp trên thế gian, vừa lúc có thể làm cơ sở tìm hiểu Hỗn Độn đạo điển.

Ngay trong thoáng chốc Bồ Đề Tử tản ra dược lực, Nhạc Vũ bỗng nhiên cảm thấy thần niệm của mình chấn rung kịch liệt, lập tức bành trướng.

Đây chính là khuếch trương tăng trưởng chân chính, lại bỗng nhiên dâng lên cảm giác bao dung vũ nội vô cùng kỳ dị.

Phảng phất như thần hồn của mình có thể cất chứa hết thảy trên thế gian, có thể đem ảo diệu huyền cơ hoàn toàn hiểu rõ.

Chí thánh chí minh, thông hiểu đại đạo, nắm giữ căn nguyên, thấm nhuần vạn vật.

Nhìn lại Đạo Đức chân kinh trong tay, chỉ cảm thấy hết thảy đều đã bất đồng.

Một nhóm chữ triện Hồng Mông tựa như súc tích một ý nghĩa khó hiểu, chấn động tâm thần.

Giờ khắc này Nhạc Vũ lại rõ ràng nhìn thấy một lão nhân đang ở giữa vân không tìm hiểu thiên địa chí lý, sau đó ghi chép vào trong quyển sách kia, đem sự thông hiểu của mình ghi thành những dòng chữ lưu lại suốt năm tháng.

Theo thời gian trôi qua, đạo lý bên trong cũng thấm nhuần trong tâm, phảng phất như thông qua quyển Đạo Đức chân kinh diễn biến lại cả cuộc đời của vị Thái Thanh đạo tổ.

- Hay cho câu đạo khả đạo, phi hằng đạo. Danh khả danh, phi hằng danh! Quả nhiên đã nói hết chân lý của Đạo gia. Phương pháp tu hành há có thể nhất thành bất biến? Thế gian đại đạo pháp tắc, cũng không có đạo lý vĩnh hằng không thay đổi, bởi vì từng người mà khác, bởi vì từng ý mà thay đổi. Đồng dạng đại đạo, sau khi biến ảo tái hợp, cũng sẽ hoàn toàn thay đổi, không thể tiếp tục bắt chước!

Tỉnh tỉnh mê mê, hốt hoảng lại phảng phất như tâm trí trở nên trong sáng.

Ước chừng mấy năm sau, đợi khi dược lực Bồ Đề Tử hoàn toàn biến mất, ý niệm của Nhạc Vũ mới dần dần thoát ly đi ra.

Ngay sau đó lại không chút do dự nuốt thêm một quả Bồ Đề Tử, lại sa vào trong thâm nghiên.

- Đạo sinh một, một thành hai, hai thành ba, ba thành vạn vật. Vạn vật phụ âm bão dương, trung khí dĩ vi hòa…

- Thiên hạ chi chí nhu, trì sính hồ thiên hạ chi chí kiên. Vô hữu nhập vu vô gian, ngô thị dĩ tri vô vi chi hữu ích dã. Bất ngôn chi giáo. Vô vi chi ích, thiên hạ hi năng cập chi hĩ!

-Đại thành nhược khuyết, kỳ dụng bất tệ. Đại doanh nhược trùng, kỳ dụng bất cùng. Đại trực nhược khuất, đại xảo nhược chuyết. Đại doanh nhược truất táo thắng hàn, tĩnh thắng nhiệt. Thanh tĩnh, khả dĩ vi thiên hạ chính!

- Thiên hạ hữu thủy, dĩ vi thiên hạ mẫu. Ký đắc kỳ mẫu, dĩ tri kỳ tử: ký tri kỳ tử, phục thủ kỳ mẫu. Một thân bất đãi!

Cứ như thế lặp đi lặp lại, không biết qua bao nhiêu thời gian, bao nhiêu năm tháng. Một trang cuối cùng của Đạo Đức chân kinh lúc này mới được Nhạc Vũ lật qua.

Ngay khi đoạn chữ viết cuối cùng ghi khắc vào trong đầu hắn.

Trong thần hồn của Nhạc Vũ lúc này mới có chút dao động.

Ngay sau đó liền dâng lên cảm giác bội phục.

Quyển Đạo Đức chân kinh là từ tâm đắc của Thái Thanh thánh nhân hiểu được đại đạo mà có, quả nhiên phong phú, ẩn chứa đạo lý tràn đầy.

Trong lúc mơ hồ đã có thể thành lập cơ sở tạo dựng giáo phái.

Mà ngay sau đó khóe môi Nhạc Vũ cũng lộ ra vài phần cười lạnh.

- Quả nhiên!

Truyền thuyết năm xưa Lão Tử cũng từng cố gắng lập giáo thu đệ tử. Nhưng bởi vì hấp thu khí vận Nhân tộc, lại muốn lập đại giáo, tiếp tục tích lũy công đức, bên trong lục thánh sẽ gây vỡ cân bằng. Vì vậy bị Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, phương Tây nhị thánh bức bách chỉ đành giải tán môn hạ, ẩn cư không ra khỏi Bát Cảnh Cung, chỉ lưu lại vị đệ tử duy nhất là Huyền Đô Pháp Sư.

Khúc mắc này một khi kết xuống, cho dù là sư huynh đệ, dù là Thánh Nhân chí tôn cũng thật khó thể hóa giải.

Có thể đem ba quyển hậu thiên đạo điển đứng đầu thế gian giao vào tay Nhạc Vũ, trừ phi là vị Đạo tổ kia đã không còn ôm hi vọng đối với hai vị sư đệ của chính mình.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại mở ra Hoàng Đình kinh.

Một quyển Đạo Đức chân kinh đã hao phí một ngàn bảy trăm năm thời gian của hắn, mà Hoàng Đình càng thêm phức tạp.

Nhưng đối với Nhạc Vũ mà nói ngược lại còn đơn giản hơn rất nhiều, thậm chí không cần dùng dược lực Bồ Đề Tử tương trợ.

Đạo Đức chân kinh ghi chép lại bổn nguyên đại đạo, hết thảy thần thông đạo pháp cương lĩnh của Thái Thượng thánh nhân, văn tự giản lược nhưng lại thâm sâu khó lường, ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa.

Nhưng Hoàng Đình kinh lại ghi chép phương pháp tu hành, có phương pháp luyện thể, có cả thuật tu luyện đạo thuật.

Nhạc Vũ cũng không phải muốn hấp thu toàn bộ, chỉ so sánh nghiên cứu với những loại thần thông mình đã tu hành, bổ ích căn cơ.

Có hai quyển sách này, phảng phất như đang cùng một vị Thánh Nhân đối diện nghiên cứu luận đạo, thỉnh giáo chí lý trên thế gian. Những nơi tối nghĩa khó giải khi xem trong Tạo Hóa Ngọc Điệp giờ phút này đang dần dần thông hiểu, Nhạc Vũ đạt được ích lợi có thể nói khó thể hình dung.

Đợi đến khi Nhạc Vũ tỉnh lại, liền cảm thấy biến hóa khí cơ giữa thiên đã có bất

đồng.

- Là Sơ Tam, hồn niệm đã đột phá tới Đại La Kim Tiên cảnh giới sao?

Một tia ý niệm lưu chuyển bên trong Thiên Ý Phủ, thăm dò tình hình mấy người Ngao Tuệ.

Sơ Tam đột phá không ngoài ý liệu của Nhạc Vũ. Nhưng giờ phút này hắn càng chờ mong Nguyệt Như cùng Ngao Tuệ, còn có Đằng Huyền.

Ngoài ra còn có một tia thần niệm cảm ứng đến từ bên ngoài Diễn Thiên Châu làm Nhạc Vũ thoáng để ý tới.

- Là Hậu Thổ. Đã xuất thế rồi sao? Bất tri bất giác lại qua hai ngàn bốn trăm năm thời gian!

Nhạc Vũ không khỏi mỉm cười, bên trong Diễn Thiên Châu từ khi hấp thu ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, đã đạt tới gấp ba mươi sáu lần Trung Thiên thế giới.

Không chỉ là thế giới căn bản bên trong mở rộng ước chừng gấp mười lần, ngay cả thời gian sai biệt bên trong Thiên Ý Phủ hiện tại cũng cao tới một trăm lẻ tám lần, vừa đúng số lượng thiên cương địa sát.

Đã trở thành thiên cảnh thế giới siêu việt thế gian, hết thảy động thiên, đã không còn khả năng tăng thêm được nữa.

Thậm chí đã siêu việt cả ba mươi ba thiên, Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên, Thượng Thanh Cảnh Vũ Dư Thiên cùng Ngọc Thanh Cảnh Thanh Vi Thiên cũng xa xa không bằng.

Hai ngàn bốn trăm năm, đặt bên ngoài Thiên Ý Phủ vừa lúc hơn hai mươi năm, phù hợp với sở liệu của hắn.

Thế giới Diễn Thiên Châu cũng có biến hóa không nhỏ, thời gian trôi qua cũng giống như thế giới hồng hoang.

Suốt hai mươi năm, mưa thuận gió hòa, dân cư bên trong đã tăng lên tới ba thành.

Mấy trăm triệu người trước kia đoạt tới, cũng hơn phân nửa đã không còn tín ngưỡng Bất Động Như Lai, đều đã chuyển sang tín ngưỡng Chiến Tuyết.

Đã đạt tới bảy trăm bảy mươi triệu tín đồ, mỗi thời mỗi khắc cung cấp nguyện lực bàng bạc mênh mông vô hạn.

Dù là thần niệm của Nhạc Vũ cũng bị kinh động, hướng thế giới bên dưới cẩn thận quan sát một phen.

Nghĩ tới Chiến Tuyết tâm thần Nhạc Vũ khẽ động, tưởng niệm lo lắng trong lòng cơ hồ không thể đè nén.

Hắn lại phá vỡ hàng rào không gian, một đạo ý niệm truyền về phía Ám Giới.

Lúc này hắn cảm thấy vui mừng, trên đỉnh núi kia đã không còn vực ngoại thiên ma vây khốn.

Mà binh tướng dưới trướng Chiến Tuyết đã tăng lên tới hơn ba ngàn vạn. Phân ra trú đóng bốn phương, diện tích khổng lồ không kém gì hồng hoang, rõ ràng đã chiếm cứ phạm vi tới sáu mươi ức dặm.

Liếc mắt nhìn qua đều là tinh nhuệ, vô số chiến xa xuyên toa trên không trung, nếu có huyễn sát lực nồng đậm của vực ngoại thiên ma sinh ra đều lập tức tiêu diệt, quét ngang hàng ức dặm mênh mông.

Cả Ám Giới giống như đã suy sụp không ít, số lượng thiên ma trong suốt hai mươi năm ước chừng đã giảm bớt ba thành!

Nhạc Vũ cũng biết thành quả chiến đấu kia đã đến cực hạn. Mấy chục năm tiếp theo đơn giản chỉ là tiếp tục mở rộng cùng ma luyện binh tướng.

Nếu hắn muốn tiêu diệt vực ngoại thiên ma hoàn toàn, trừ phi là dốc hết lực lượng của phương bắc đế đình, Tử Vi đế đình, toàn bộ Long tộc khắp tứ hải ngũ hồ, tam sơn cửu mạch, thậm chí kể cả Địa tiên nhất mạch, toàn bộ tiên tu.

Khi toàn bộ lực lượng đều tề tụ hoặc còn có khả năng đem Ám Giới hoàn toàn tiêu diệt!

Nhưng lấy tình thế hiện giờ, làm sao đủ khả năng?

Xa xa quan sát binh tướng chiến xa, ý niệm Nhạc Vũ lại tìm kiếm khí cơ của Chiến Tuyết.

Nàng đang ở bên trong đại quân, chậm rãi thảo phạt mặt đông Ám Giới, một đường tẩy sạch thiên ma, không ai là đối thủ.

Khi ý niệm của Nhạc Vũ tràn tới, Chiến Tuyết hình như cũng có nhận thấy, liếc mắt nhìn quanh, trong mắt mang theo nghi hoặc thu hồi tầm mắt.

Bản thể Nhạc Vũ cũng hiện lên ý cười, có thể rõ ràng cảm ứng sát lực quanh thân Chiến Tuyết càng thêm tinh thuần.

Trước đó nàng cắn nuốt thần tinh của Xi Vưu cùng Hình Thiên, cũng đã dần dần dung hợp, bản thân đạt tới pháp tắc giả thuyết tầng mười chín cũng đã gần viên mãn.

Hai mươi năm chinh chiến trong Ám Giới, trải qua vô số huyễn pháp ma luyện, giờ phút này đạo tâm của nàng đã kiên cố như tường đồng vách sắt.

Hết thảy biến hóa đều nằm trong chờ mong của hắn.

- Chỉ cần thêm năm mươi năm, năm mươi năm sau bên trong Thiên Ý Phủ xem xong Hỗn Độn đạo điển là có thể thành tựu Thái Thượng cảnh giới. Lấy lực chứng đạo, Hỗn Độn Thái Thượng…

Thu hồi hồn niệm, ngay khi Nhạc Vũ dự định rút khỏi Ám Giới.

Tiếp theo sau đó hắn chợt ngẩn ra.

- Người này là Dương Hạo?

Dương Hạo vẫn mặc kim giáp, cầm Định Hải Thần Châm trong tay, là tiên phong toàn quân, đang tấn công thẳng về phía trước.

Dung mạo vẫn vô cùng tuấn mỹ, nhưng khí cơ của hắn đã gần như biến thành tử tịch.

Hai mươi năm trước người này tuy bi thương, bất đắc dĩ, phẫn hận nhưng rốt cục vẫn còn sinh cơ, vẫn còn như một người sống.

Mà giờ khắc này mặc dù hắn còn sống, nhưng người chẳng khác gì như đã chết. Trong đôi mắt ngẫu nhiên lóe tia hồng mang mới làm người khác cảm thấy vẫn còn chút sinh khí tồn tại.

Thật thần kỳ, tình hình giống như Dương Hạo chính là vách sắt kiên cố không bị thiên ma huyễn ảnh xâm lấn.

Hận thiên, hận địa, hận không thể phá hủy toàn bộ thế gian! Hắn đối với hết thảy đều đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Ý niệm của hắn đã biến thành cực hạn, thường thường nếu có thiên ma tới gần, liền bị đánh dập nát, không thể đến gần người.

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, hắn biết được nếu tình hình như vậy kéo dài, chỉ cần thêm mấy trăm năm thời gian, Dương Hạo không bị tâm thần hỏng mất cũng sẽ chuyển sang tử thi thân thể!

- Thật sự là đau đầu!

Trong nháy mắt Nhạc Vũ đánh ra một đạo phù phá không bay đi, một trương tín phù ghi lại ý niệm của hắn, lại một trương khác dùng để bảo vệ thần hồn thanh tâm trữ thần.

Hắn thật sự không dám xác định trong lúc này Dương Hạo nhận được tin tức ý niệm của hắn có thể lập tức tâm thần thất thủ khiến vực ngoại thiên ma thừa dịp công kích xâm nhiễm hay không!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1355: Thái Thượng tam kinh!

Khi ý niệm của hắn cảm ứng được trên mặt Dương Hạo xẹt qua một tia mừng rỡ như điên, cơ hồ trong đôi mắt tử tịch chợt lộ ra vài phần mong chờ sáng rực, trong tay cầm đạo phù của Nhạc Vũ đánh tới, ánh mắt xuyên thủng hư không truy tầm theo sau, Nhạc Vũ mới mỉm cười thu hồi hồn niệm rời khỏi Ám Giới.

Thật ra Nhạc Vũ đã coi thường người này, cho dù vừa rồi nhận được đạo phù của hắn, tâm thần chấn động trong thoáng chốc nhưng Dương Hạo cũng không có dấu hiệu bị vực ngoại thiên ma mê hoặc tâm thần.

- Đây cũng là thiên đạo sở chung sao?

Bổn sự cùng thiên tư như vậy theo Nhạc Vũ biết cũng chỉ có Liễu Nguyệt Như có thể vững vàng đạt tới.

Một người có thể sử dụng tốt như vậy, cũng không thể bỏ mặc cho hắn sớm phá hủy. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Gạt việc của Ám Giới sang một bên, Nhạc Vũ lại lấy ra Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Đạo Đức chân kinh hắn dùng một ngàn bảy trăm năm thời gian tìm hiểu, mà Hoàng Đình kinh lại chỉ tìm bảy trăm năm đã toàn bộ thông suốt thấu đáo.

Thái Thượng Cảm Ứng chuyên về thiên nhân giao cảm, nhân quả chi đạo. So sánh mà nói lại thấp đi một tầng thứ, chỉ cần thêm trăm năm thời gian đã nghiên cứu hoàn thành.

Nhưng trình tự của quyển sách nào tuy thấp hơn một chút, nhưng tác dụng không hề kém hơn hai quyển đạo điển kia, đối với việc hắn nắm giữ cách sử dụng nhân quả, hiểu được thiên địa chí lý đều thật có ích lợi.

Đọc xong ba quyển đạo điển, Nhạc Vũ hơi nhíu mày, chỉ cảm thấy lồng ngực khó hiểu, sinh ra một loại cảm giác như trống rỗng.

Ba quyển đạo điển, mặc dù đều là do Thái Thượng đạo tổ thâm sâu tâm đắc, bên trong cũng ghi chép thật tỉ mỉ xác thực, cũng không hề che giấu bất cứ điều gì.

Nhưng thật không biết tại sao Nhạc Vũ vẫn cảm thấy bên trong tựa hồ thiếu điều gì đó.

Hơn nữa loại cảm giác này khi hắn đọc hai quyển đạo điển trước tiên còn chưa cảm thấy được, chỉ riêng sau khi tìm hiểu xong quyển Thái Thượng Cảm Ứng Thiên liền bỗng dưng sinh ra cảm giác kỳ dị thế này.

- Kỳ quái…

Lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt Nhạc Vũ không khỏi lóe lên nghi ngờ nhìn ba quyển sách trước mắt.

Tài liệu tầm thường căn bản không thể chịu tải được đạo lý trong ba quyển kinh văn. Bên trong tùy ý một trang giấy lấy ra ngoài đều là tài liệu chế phù tuyệt đỉnh trên thế gian.

Mà số lượng mấy ngàn trang tụ họp cùng một chỗ thì giá trị cùng hậu thiên linh bảo đỉnh cấp cũng đã ngang nhau.

Đổi lại cách nói khác, trước mắt Nhạc Vũ tuyệt đối không thể là đạo điển giả mạo.

Không nói tới với tính tình của Thái Thượng Lão Quân sẽ không mạo hiểm tự tổn đạo tâm phiêu lưu đi làm việc trái lương tâm.

Cho dù thật sự là làm giả, cái giá phải trả không khỏi thật quá lớn.

Hay là trong chuyện này còn có huyền cơ nào đó mà hắn không biết được?

Ngoài ra còn có một chỗ làm người kỳ lạ, so sánh với pháp tắc đại đạo chịu tải bên trong, mấy ngàn trương phù chỉ tựa hồ cũng có vẻ dư dả hơn nhiều…

Nhưng ba quyển đạo điển này lại làm cho người ta có cảm giác như đã được cất chứa tới cực hạn!

Đột nhiên nuốt thêm một quả Bồ Đề Tử, Nhạc Vũ cũng không lưu ý tới Hỗn Độn đạo điển bên cạnh mà ngồi tĩnh tọa tại chỗ, hai mắt bình tĩnh quan sát ba quyển đạo điển kia thật lâu.

Hồi lâu sau, trong lòng hắn bỗng dưng khẽ động, trên mặt hiện ra vài phần hiểu được.

- Thì ra là thế!

Bỗng dưng đưa ra một ngón tay chỉ tới, khiến Đạo Đức chân kinh, Hoàng Đình kinh cùng Cảm Ứng kinh bay lên giữa không trung, xếp thành hình chữ phẩm lại sang tam tài.

Ngay sau đó liền thấy bên trong sách xuất ra vô số linh quang ti tuyến cùng từng đạo phù văn thật nhỏ ở bên trong Tam Tài trận khai thông liên tiếp lẫn nhau.

Dần dần, những phù văn thật nhỏ kia ở trong hư không hình thành một chữ triện cực lớn.

Chính là Hồng Mông chữ triện, mà có thể phân biệt được là một chữ "Đạo"!

Lấy ngộ lực sau khi nuốt Bồ Đề Tử của Nhạc Vũ trong giờ phút này, có thể bao dung hấp thu hết thảy thế gian vũ nội, nhưng cũng cảm thấy được thật cố hết sức.

Hắn cảm giác chữ "Đạo" kia ở trong khoảnh khắc không cách nào cất chứa nổi bên trong hồn niệm của chính hắn.

Thực sự không phải bị bài xích, mà là bên trong súc tích huyền ảo bao gồm huyền bí thật sự đã vượt qua khỏi trình tự hiện tại của chính hắn!

- Quả nhiên!

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, trên mặt theo bản năng hiện lên một tia ý mừng.

- Đây là cơ sở của Thánh Nhân? Là trung tâm của ba quyển đạo điển?

Chỉ một chữ "Đạo" đã bao hàm đạo cơ trọng yếu nhất của Thái Thượng Thánh Nhân. Cũng là trục tâm ghi chép lại toàn bộ pháp tắc đại đạo của ba quyển đạo điển, đầy đủ mọi thức đều cần lấy chữ này làm cơ sở.

Chỉ thoáng chốc Nhạc Vũ mới hiểu được toàn bộ ý nghĩa của ba quyển đạo điển trước mắt.

Chữ "Đạo" kia, hồn niệm của hắn vẫn không cách nào chất chứa, nhưng hắn cũng đã đạt được vô số lợi ích bên trong.

Đang trong lúc Nhạc Vũ muốn cẩn thận tiếp tục dùng tâm niệm xem xét.

Bên tai hắn bỗng dưng chỉ nghe Lão Tử đột nhiên thở dài một tiếng:

- Thật sự không ngờ huyền bí của ba quyển đạo điển này lại bị bệ hạ cởi bỏ nhanh như vậy. Nhưng lần này bệ hạ muốn hấp thu hết bổn nguyên đại đạo của ta, sẽ không cảm thấy bản thân mình có chút lòng tham không đủ hay sao?

Vừa dứt lời, ba quyển kinh văn đã hợp thành một khối, hướng hư không phi độn, độn quang chớp nháy, nhưng không cách nào tìm được cửa thoát ra ngoài Thiên Ý Phủ, loạn chuyển chung quanh, cơ hồ đã mất hắn phương hướng.

Nhạc Vũ cười lạnh một tiếng, biết được đó chính là ý niệm của Lão Tử lưu lại trong ba quyển đạo điển đang tác quái, cũng là một loại cấm chế dự phòng có thể làm cho hắn không thể chạm tới tinh hoa chân chính về đại đạo của mình tìm hiểu được.

Thái độ của Lão Tử đối với hắn, có ý hợp tác cũng có ý phòng bị.

Nhưng chỉ sợ vị Thánh Nhân kia có một điều duy nhất không dự liệu được, chính là trong tay Nhạc Vũ còn có được một Trung Thiên thế giới đã độc lập song hành cùng thế giới hồng hoang.

Thân là nhất giới chủ nhân, ở bên trong Diễn Thiên Châu tuy Nhạc Vũ chưa phải là Thánh Nhân, nhưng còn siêu việt hơn Thánh Nhân!

Cho dù là Đạo tổ tôn sư nếu lưu lại trong thế giới này cũng chưa chắc là địch thủ của hắn.

Nhưng tạm thời Nhạc Vũ cũng không có ý định tiếp tục tìm hiểu ba quyển đạo điển kia, chỉ nhìn thoáng qua lại lật tay trấn áp, sau đó cũng không hề quản tới.

Thay vào đó hắn nhắm mắt lại, bên trong thần hồn lại tiếp tục dựa theo trí nhớ phác thảo lại chữ "Đạo" vừa rồi, một đôi tay cùng vung theo viết ra, khiến vô số linh quang ngưng hình giữa hư không.

Ban đầu còn chưa được trọn vẹn đầy đủ, không thành bộ dáng.

Dần dần trải qua Nhạc Vũ tu bổ lại, dựa theo chân lý thiên địa mà hắn tìm hiểu, lý giải về pháp tắc đại đạo, tăng thêm từng chút mới chậm rãi thành hình.

Nhưng ý nghĩa mà hắn thể hiện trong chữ "Đạo" lại hoàn toàn khác hắn với Lão Tử.

Rõ ràng hình dạng khác hẳn, nhưng lại có thể khiến người ta sinh ra cảm nhận bên trong đầu mình.

Nhạc Vũ nhắm mắt thật lâu, thẳng đến khi chữ "Đạo" hoàn toàn hoàn thiện trước mặt hắn mới mở mắt ra, quan sát một mảnh linh quang hình thành ngay trước mặt, vẻ mặt hiện lên ý cười.

Vị Thái Thượng đạo tổ kia quả nhiên không dễ ứng phó, nhận lấy ba quyển đạo điển của người kia tìm hiểu cũng thật khó nói có phải là việc làm đáng hối hận hay không!

Nếu như Nhạc Vũ chưa lấy được nửa mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, nói không chừng sẽ bị ảnh hưởng bởi Lão Tử.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1356: Hỗn Độn Thái Thượng!

- Tâm cơ của vị Thái Thanh Thánh Nhân này quả nhiên thật sâu a…

Ánh mắt Nhạc Vũ trầm xuống, hắn có thể xác định trong ba quyển tâm kinh lưu lại chữ "Đạo" nhất định là xuất phát từ tay vị Thánh Nhân kia.

Lấy đạo pháp cảnh giới của hắn, nhất định có thể phát hiện được bí ẩn bên trong ba quyển sách này, mà một khi cởi bỏ huyền bí, tất nhiên sẽ nhìn thấy chữ triện Hồng Mông kia!

Chỉ là một chữ "Đạo" cũng đủ làm dao động tâm thần Nhạc Vũ.

Một khi ý niệm của Nhạc Vũ không thể thoát ra ngoài, thật sự sẽ không cách nào bù đắp lại. Tu vi cảnh giới qua thêm ngàn năm cũng không cách nào tiến thêm được một bước, phải ngưng lại ở Thái Sơ cảnh giới.

Cho dù cuối cùng thất bại cũng có thể bù đắp lại nguyên bản chữ "Đạo", ngoài ra có thể vặn vẹo giao dịch giữa hắn cùng vị Thánh Nhân kia, chính vì hai chữ "Thiên Đế", nếu như tu vi không đạt tới Thái Thượng Kim Tiên, cho dù bản thân nhậm chức Trung Thiên đại đế lại có tác dụng gì?

Quả nhiên đả thương người không thấy máu, giết người không cần dùng đao. Trên đạo nghĩa cũng hoàn toàn không thể chỉ trích.

Vị Thánh Nhân này cũng giống như Nữ Oa, mặc dù có thể hợp tác nhưng đồng dạng không thể không đề phòng!

Nhưng vị Thánh Nhân này chắc cũng không ngờ được chuyện tương tự như vậy Nhạc Vũ cũng đã phải trải qua một lần lúc ở Cực Tây.

Một khi đã xem được Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng là lúc hắn xem xong Thái

Thượng Tam Kinh là lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống, dĩ nhiên càng thêm thông hiểu toàn diện.

Giờ phút này chẳng những hắn có thể đem chữ "Đạo" bổ túc lại toàn bộ, hơn nữa còn có thể tự tạo ra riêng cho mình một con đường.

- Cũng là nhờ phúc của ngươi, vốn nghĩ phải hơn ba mươi năm mới có thể đăng lên Thái Thượng cảnh giới. Hiện giờ lại có thể thử xem một lần trước đã! Tiết kiệm được mười năm, gần ngàn năm thời gian ở đây!

Nỗi lo lắng trong mắt biến mất, lộ ra ý cười. Sau đó trong con ngươi đen nhánh bỗng nhiên phảng phất như bao dung cả ngân hà, chỉ trong chốc lát bỗng nhiên càng sáng lạn.

Nhạc Vũ khẽ cười, ý niệm bàng bạc thẳng xuyên vào tận sâu trong bổn nguyên.

Lần này pháp lực quanh thân hắn khuấy động, nhưng không thấy thiên kiếp buông xuống, toàn bộ lôi lực cũng chưa từng tụ tập hiện ra.

Nhưng dưới chân Nhạc Vũ dấy lên một đoàn hồng sắc nghiệp hỏa hừng hực thiêu đốt, nhưng hoàn toàn không cách nào đến gần hắn, bị cưỡng chế cách người ba tấc, giống như hỏa liên.

Chỉ khi hồn niệm của Nhạc Vũ nhảy vào tận sâu trong bổn nguyên lại giống như đi vào một vùng sương mù rộng lớn, xung quanh chỉ là một mảnh hỗn độn hắc ám vô biên vô hạn không nhìn thấy rõ vạn vật. Ý thức xuyên bên trong giống như lâm vào đầm lầy, mỗi khi đi tới phải đem hết toàn lực, cản trở ý niệm của hắn tiếp tục xâm nhập, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Nhạc Vũ cũng không chút nào lưu ý, kêu lên một tiếng hừ lạnh, toàn bộ hồn niệm bỗng nhiên giống như một ngọn lửa bắt đầu thiêu đốt.

Minh quang bộc phát mãnh liệt đem hắc ám đâm phá! Đem hỗn độn đâm thủng! Toàn bộ sương mù ngăn cách cản trở hắn đều bị hỗn niệm vỡ bờ một kích dập nát!

Liên hệ cùng bổn nguyên thiên địa cũng không còn chút trở ngại.

Trong thoáng chốc cảm ứng được hồn ấn bên trong tầng thứ bảy, Nhạc Vũ chợt

cảm giác có một cảm xúc khó hiểu dâng lên trong lòng.

Phảng phất như thương cảm, phảng phất lại là vui sướng, biến ảo không chừng, nhưng đạo tâm định cảnh trong nháy mắt đã đem tạp niệm hoàn toàn bài xích bên ngoài.

Tâm niệm của hắn cũng đã bắt đầu thao túng từ xa.

Khiến bên trong bổn nguyên, lấy ngũ hành làm cơ sở ấn ký bắt đầu trọng tụ.

Toàn bộ thần thông, toàn bộ nhân quả chi đạo, thời không phương pháp, sinh tử chi đạo, hết thảy chân lý mà hắn lĩnh ngộ suốt đời, hết thảy đại đạo pháp tắc, giờ khắc này đều toàn bộ dung hợp, ngưng tụ thành một chữ "Đạo"!

Đem hết thảy cả đời đều dung thành một chữ triện Hồng Mông.

Ẩn chứa thiên địa sơ khai, hết thảy bổn nguyên, hàng vạn hàng ngàn diễn biến, toàn bộ trong một chữ "Đạo"!

Ngay trong chốc lát hồn ấn thành hình, trong đầu Nhạc Vũ bỗng dưng nổ vang một tiếng kịch liệt, bên trong hồn niệm cảm giác bành trướng giống như lúc nuốt Bồ Đề Tử bỗng dưng sinh ra.

Nhưng lần này Nhạc Vũ có điều hiểu được, cảm giác này cũng không phải hiệu quả vì sử dụng Bồ Đề Tử, mà là thần niệm của mình đạt tới cảnh giới chân chính. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Cơ hồ không chút do dự, pháp thân Nhạc Vũ đột nhiên biến ảo, quanh thân cao thấp rõ ràng giống như lưu ly bao phủ, trôi nổi ánh sáng.

Bảo tướng thật trang nghiêm, uy nghiêm bàng bạc, phảng phất như vị thần minh sinh ra từ trong hỗn độn.

Phía sau lưng hiện ra ngũ sắc kiếm ảnh thật lớn, bành trướng ra trăm vạn trượng, ẩn thấu khai thiên khí tức.

Cặp long đồng ẩn hiện phù văn, dấu hiệu lại vừa lúc tương phản cùng dấu hiệu của Tây Phương giáo.

Bên trong súc tích sát khí vô cùng, quyền uy vô tận, thật giống như huyết tinh kính phạt chi đạo!

Trên người lại hiện ra sáu cánh tay, một tay chưởng kiếm, chính do sát phạt chi đạo tụ tập, lại đường đường chính chính, là đế nhân chi kiếm, một tay cầm ấn tỳ, do sở hữu quyền binh tụ tập.

Một tay cầm chung, có uy thế trấn áp thế gian, một tay cầm hạt châu, có trách nhiệm bảo vệ hồng hoang thế giới.

Một tay cầm kính, có thể động chiếu thiên địa, một tay cầm sách, nắm giữ thế gian chân lý.

Sáu kiện pháp bảo đều là thiên địa cảm ứng, hư không ngưng tụ, lại không có pháp bảo nào có thể đối ứng!

Chân lực mênh mông cuồn cuộn, cơ hồ tràn đầy thế giới.

Mà ý niệm của Nhạc Vũ cũng trong nháy mắt xông lên cảnh giới đỉnh phong!

Thoáng tích tắc ngừng trệ liền hướng bức tường cản trở tầng thứ tám đập vào!

Ầm ầm chấn vang, bức tường cản trở cơ hồ lập tức vỡ vụn! Vô số vết rạn băng tán, nhưng ở phía sau hàng rào lại là một cỗ ý niệm bàng bạc mạnh mẽ tuyệt đối vô hạn, cơ hồ còn vượt hơn cả kiếm ý của phương tây đại đế.

Chí tôn vô thượng, huy hoàng hiển hách!

Khác hẳn ý niệm của tam thánh bên trong Thiên Đình ngày ấy một trời một vực, một trên trời, một như dưới đất!

Chữ "Đạo" hồn ấn cùng ý niệm kia va chạm vào, cả sâu trong bổn nguyên cũng giống như cuồng phong lôi bạo quét ngang tàn phá.

Bên trong bổn nguyên tầng thứ tám đều bị chấn động đập vào, lập tức dập nát!

Mà hồn ấn Chuẩn Thánh ở gần bên lập tức có cảm ứng, bỗng dưng hướng trong tầng thứ tám lao vào, nhưng đều không ngoại lệ bị ý niệm của Hồng Quân cưỡng chế chật vật lui trở về.

Khóe môi Nhạc Vũ giờ phút này tràn ra một tia tơ máu.

Rõ ràng hồn lực chấn động là ở sâu trong bổn nguyên, nhưng lại nổ vang không ngừng bên tai hắn!

Trong thoáng chốc hồn niệm giao kích, trong đầu hắn gần như hỗn loạn.

Nhưng trên mặt Nhạc Vũ lại không hề có chút chán nản, ngược lại còn hiện lên ý cười trên môi.

- Nguyên lai ngươi đã bị tổn thương tới hoàn cảnh này…

Hồn niệm kia rõ ràng thật mạnh mẽ, nhưng chẳng biết tại sao lại có cảm giác như suy yếu, thậm chí còn không bằng phương tây đại đế.

Tuy không nguy hiểm tính mạng nhưng thương thế khá nặng, thực lực đã không còn một nửa, chỉ trong chốc lát Nhạc Vũ chợt có cảm xúc, hồn niệm thấm nhuần huyền cơ, giống như trải qua vô số năm tháng, không còn chút mờ mịt.

Chẳng thể trách vị Đạo gia chân tổ này lại dĩ thân hợp đạo trước khi Nữ Oa chứng thánh!

Bên trong đan điền, tia Hồng Mông kiếm ý bỗng dưng nhảy lên, phảng phất như cần mạnh mẽ xuyên ra, trong chốc lát Nhạc Vũ liền có thể tưởng tượng được lúc vị Cô Kiếm lão nhân chứng thánh, cũng là lúc cùng vị Hồng Quân kia trải qua cuộc chiến như thế nào.

Thế cho nên đã trải qua hơn mười vạn năm thời gian, vị đệ nhất nhân sau Bàn Cổ vẫn chưa thể khôi phục lại thương thế.

Nhạc Vũ cũng hiểu rõ giờ phút này chỉ cần hắn thả ra Hồng Mông kiếm ý của Cô Kiếm, là có thể lập tức làm cho Hồng Quân càng thêm tổn thương, bản thân Nhạc Vũ cũng có thể dễ dàng đạt tới Thái Thượng cảnh giới!

Nhưng nỗi xúc động này mới hiện lên trong lòng, liền bị Nhạc Vũ mạnh mẽ áp chế xuống, trên mặt hiện lên vẻ cười lạnh.

Hắn vốn đã không có ý niệm bước theo kiếm đạo của vị phương tây đại đế kia,

vì vậy cũng không có ý nghĩ muốn dung hợp đạo Hồng Mông kiếm ý.

Nếu hắn thực sự mượn lực kiếm ý đánh vỡ bức tường cản trở của thiên đạo, vậy hắn sẽ rơi xuống tiểu thừa, bao nhiêu tích lũy tu hành xem như toàn bộ thất bại.

Nhạc Vũ há lại chịu lâm vào cảnh này sao?

Chịu thiên đạo giới hạn, hồn niệm của Hồng Quân ở bên trong tầng thứ tám hắn còn chưa đạt tới hai thành thực lực chân chính bên trong bổn nguyên.

Nếu ngay cả tầng hồn chướng này Nhạc Vũ cũng không thể đột phá, ngày sau làm sao đối mặt được bản thể của Hồng Quân?

Thần hồn hội tụ đem đạo Hồng Mông kiếm ý mạnh mẽ áp chế bên trong đan điền của chính mình, mà hồn ấn tận sâu trong bổn nguyên cũng dùng tốc độ nhanh nhất chữa trị tổn hại sau lần va chạm vừa rồi.

Hồn niệm thiên nhân cảm ứng chiếu khắp thế giới, tử chi pháp tắc tầng thứ bảy cùng sinh tử chi đạo tầng thứ sáu, toàn bộ chưa từng lĩnh hội hoàn toàn hoặc chưa tưng dung hợp, pháp tắc chưa hiểu hết giờ phút này đều ghi khắc vào trong hồn niệm của hắn, càng hiểu rõ tới mức chưa từng có từ trước tới nay.

Đối với bổn nguyên tầng thứ bảy dần dần đã thành thục như trong lòng bàn tay hắn!

Ý niệm Nhạc Vũ đang ngưng tụ hồn ấn cũng có một chút biến hóa, càng thêm phong phú, khai thiên chân khí súc tích bên trong, tạo hóa chân ý càng thêm tràn đầy nồng hậu.

- Hồng Quân, mấy chục năm trước ngươi cản trở trẫm không để trẫm thành tựu Thái Sơ mà thất bại, hiện giờ đồng dạng cũng không thể làm trẫm phải dừng bước tại nơi này!

Lẩm bẩm một câu, ngũ sắc kiếm quang sau lưng Nhạc Vũ bỗng nhiên bùng cháy quang hoa.

Sáu kiện linh bảo cầm trong sáu cánh tay cũng dấy lên linh lực ba triều.

Hồn ấn chữ "Đạo" bỗng nhiên vặn vẹo, từ một chữ triện Hồng Mông thái cổ

chuyển thành tử sắc cự kiếm, không chút miễn cưỡng, giống như vốn phải là như thế.

Chỉ sau một thoáng, cự kiếm rít lên khiến vài đạo hồn ấn của vài tiên tu gần bên trong lúc mơ hồ có xu thế băng tán.

Thậm chí chỉ hồn lực chấn động đã đem bức tường cản trở bổn nguyên tầng thứ tám dập nát toàn bộ!

Bỗng dưng một kiếm chém thẳng vào tận sâu trong tầng thứ tám!

Khác với lần đầu tiên đập vào, lần này tử sắc cự kiếm đảo qua giống như chém gỗ mục, thế như chẻ tre quét ngang hết thảy!

Cho dù hồn niệm của Hồng Quân cũng khó thể ngăn trở mảy may, chỉ một kiếm đã đem hồn chướng tầng thứ tám trảm phá hơn phân nửa, chỉ tới bộ phận cuối cùng mới gặp cản trở, như nhập vũng bùn nửa bước khó tiến.

Khi hồn lực giao kích, tận sâu trong bổn nguyên chấn động càng thêm kịch liệt.

Trong thoáng chốc, cơ hồ toàn bộ Hỗn Độn Thái Sơ Kim Tiên trên thế gian đều cảm giác, cơ hồ vẻ mặt ngạc nhiên, mắt nhìn về phía chân trời thần tình tràn đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu, ngoài ra còn cảm giác vô cùng kinh hãi.

Cũng có người sắc mặt tái nhợt, ngũ quan đầy máu, hình dáng cực kỳ thê lương.

Cơ hồ toàn bộ Thái Sơ Chuẩn Thánh chỉ còn lại một ý niệm trong đầu.

Rốt cục là người nào? Chỉ đập vào hồn ấn tầng thứ tám mà thôi, mà thanh thế không ngờ chấn động cả hồng hoang!

Chỉ là hồn niệm giao phong liền làm toàn bộ hồn ấn Chuẩn Thánh bên trong bổn nguyên đều bị lan đến. Hồn lực tu vi của người kia lại đạt tới cảnh giới khủng bố tới bực nào? Lại có dạng lực lượng nào đang ngăn trở hồn ấn của người kia?

Bên trong Ám Giới, tận trong ba ngàn tám trăm vạn đại quân, Chiến Tuyết bỗng dưng vươn người đứng lên, mắt xuyên hư không nhìn về Bắc Nhạc Hằng Sơn, trong mắt hiện lên thần sắc lo lắng.

Dương Hạo cũng có cảm giác, da thịt toàn thân cũng đang rỉ máu.

Trên mặt lại biến thành vô cùng trầm ngưng.

- Huyết Lục thiên quân!

Căn nguyên hồn niệm chấn động nhất định chính là người đang ngồi tọa trấn bên trong Cực Lạc Thiên Hằng Sơn không thể nghi ngờ.

Nhưng trong mắt Dương Hạo lại thoáng kinh hãi, đều là Thái Sơ cảnh giới nhưng chênh lệch giữa hai người không ngờ lại khổng lồ như thế.

Người này chứng đạo gian nan còn vượt xa hắn không biết bao nhiêu lần!

Bên trong Thiên Ý Phủ bên dưới gốc Tiên Hạnh, hình dáng của Nhạc Vũ cũng thật thê thảm, pháp thân gần như vỡ tan, huyết nhục toàn thân vỡ tán loạn.

Nhưng theo một hơi hô hấp, liền phảng phất như thời gian nghịch lưu một nửa, thương thế toàn thân đều hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đủ loại pháp bảo nằm trong tay áo lúc này lần lượt bắn ra.

Năm thanh Hồng Mông kiếm khí cùng trận đồ đều tự phát dung nhập sau lưng Nhạc Vũ, bên trong đạo ngũ hành kiếm quang kia.

Thiên Ý kiếm, Trấn Thiên Tỳ, Trấn Thế Chung, Diễn Thiên Châu, Côn Luân Kính, Hà Đồ Lạc Thư đều tự bay vào trong sáu bàn tay.

Mà hai bên sườn lại mơ hồ hiện ra thêm một đôi cánh tay khác.

Một tay cầm đao, tụ nghịch thiên năng lực, một tay cầm cờ, hiệu lệnh ngàn vạn thần minh.

Pháp tướng thiên địa, thân hình bành trướng cao lên chừng vạn trượng, sau đó bỗng dưng co rụt lại khôi phục thành bảy thước, thân hình rắn lại đứng ngay dưới gốc Tiên Hạnh, làm cho người ta cảm giác đỉnh thiên lập địa, thân hình vĩ ngạn như trụ trời, không thể dao động!

Cả người hội tụ thất thải công đức vô biên vô hạn, tử kim khí trụ bốc cao, chín

đầu cự long mười tám trảo xoay quanh giương nanh múa vuốt, đóa công đức kim liên ngay trung ương tỏa ra ánh sáng muôn màu nở tung ra, một đầu tử long xoay quanh quấn quýt.

Đầu tử long đã có lân giáp cứng rắn, trên đỉnh đầu đã có hai long giác chân chính.

Thân hình nằm trên kim liên, uy nghiêm mênh mông.

Lúc này Nhạc Vũ bỗng dưng quát nhẹ một tiếng.

- Vỡ!

Ngôn ngữ ngắn gọn, lời thành tiếng sấm, khiến toàn bộ thế giới đều chấn động lắc lư.

Trực tiếp lan tới tận sâu trong bổn nguyên, tử kim cự kiếm bùng cháy quang hoa, đem cách trở cuối cùng trực tiếp chấn kích dập nát!

Ngay sau đó theo xu thế tuyệt trần xuyên thẳng vào bên trong!

Trong lúc mơ hồ Nhạc Vũ có thể cảm giác vừa đánh bại đạo hồn chướng kia, liên tục mấy đạo hồn ấn liền thuận lợi tràn vào, theo sau ý niệm của hắn xâm nhập vào tận sâu trong bổn nguyên tầng thứ tám.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm, vẫn quyết chí tiến lên phía trước, tử kim cự kiếm vọt tới một nửa liền tán đi, lại hóa thành một chữ "Đạo".

Vẫn tiếp tục hướng bên trong hoành xông đánh thẳng, thẳng đến khi xông lên tới trước bức tường tầng thứ chín, đụng chạm tới một tầng cuối cùng này mới dừng lại.

Theo tầng thứ tám bị oanh mở, pháp lực toàn thân đã không còn bị thiên đạo hạn chế, bỗng dưng bành trướng bạo tăng, một thân khí tức chỉ trong nháy mắt đã tăng lên gấp mười lần!

Hồn ấn rốt cục ổn định, thần hồn Nhạc Vũ bỗng dưng cảm thấy thảng thốt.

- Đây chính là Hỗn Độn Thái Thượng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1357: Thiên vô nhị nhật!

Không dùng nội thị Nhạc Vũ vẫn có thể cảm giác được lực lượng vô biên vô hạn trong thân thể mình.

Tựa như bên trong thân thể hắn đã tự thành hỗn độn, tự sinh thế giới.

Ngũ Hành phù trận bên trong đan điền tựa như một vòng xoáy khổng lồ, bên trong tràn đầy hắc bạch khí.

Đã không còn cần thiết rút lấy nửa phần linh lực bên trong thế giới hồng hoang.

Chỉ bởi vì hiện tại thân thể hắn đã đủ bổn nguyên tự thành vũ trụ.

Trong lúc mơ hồ súc tích khai thiên tạo hóa, thành tựu Hỗn Độn Kim Đan. Đan điền bàng bạc chân khí, ngay cả bản thân hắn hiện tại cũng cảm thấy có chút khủng bố.

Trong lúc mơ hồ lại còn có vài phần tương tự tầng sâu trong Hỗn Độn Hải, địa phương được gọi là Hồng Mông Hải.

Nhưng bên trong người hắn lại như một hồ nhỏ, mà địa phương kia như vực sâu biển lớn, không thể so sánh.

- Tự sinh thế giới, thành Hỗn Độn Kim Đan? Thì ra là thế!

Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, nếu lấy lực chứng đạo cũng có biến hóa như trong thân thể hắn, như vậy trong truyền thuyết thời thái cổ, thế giới này do thân hình Bàn Cổ biến thành thực sự có vài phần đáng tin tưởng.

Ngay sau đó Nhạc Vũ đột nhiên nuốt thêm một quả Bồ Đề Tử, ngay trong lúc tính lực vừa tăng vọt lên, trong đầu hắn liền hiện ra vô số phù văn.

Hồn niệm của hắn không ngừng tổ hợp trọng cấu, dần dần kết nối thành một phù

trận huyền ảo giản lược thật lớn.

Trong chốc lát vừa hoàn thành, thân hình Nhạc Vũ cũng dần dần tản ra kim mang mãnh liệt.

- Huyền Công Cửu Chuyển!

Ngực bụng cùng tứ chi tan rã thành từng mảnh, hóa thành linh tử tinh thuần, sau đó lại trọng tổ trở lại, vô số phù văn, vô số đại đạo tan vào bên trong huyết nhục.

Trong chớp mắt thân thể Nhạc Vũ đã trọng tổ thêm một lần.

Cửu Chuyển Huyền Công đầy đủ khiến pháp tướng tám tay của Nhạc Vũ càng bộc phát quang hoa chói mắt, ngay mi tâm lại hiện lên một thụ nhãn.

Súc tích khai thiên lực, bao hàm tạo hóa chân ý, có thể động chiếu hết thảy, có thể gạt bỏ tất cả, chí tôn vô thượng, nhìn xuống sinh linh!

Ngay khi Cửu Chuyển Huyền Công đạt tới đại thừa, pháp tướng kim thân hoàn thành, trong lòng Nhạc Vũ bỗng dưng khẽ động, lắc mình đi ra bên ngoài Diễn Thiên Châu.

Ngay sau đó liền cảm thấy một đạo uy áp lớn lao súc tích lực lượng diệt thế từ tận sâu trong minh minh bắn tới.

Ánh mắt Nhạc Vũ ngưng lại, lạnh lùng nhìn qua, một đôi mắt lợi hại sắc bén như ưng đang hướng nơi này quan chiếu đến.

Trong đôi mắt không buồn không vui, không kinh hãi không oán giận, chỉ mang đến cho người ta cảm giác băng sương.

Trong lúc mơ hồ cũng có vài phần quen thuộc, nhớ rõ từng thấy qua một lần bên trong Tử Khuyết Thiên Chương.

Khí tức cuồn cuộn áp bách, sát khí tràn trề thấu xương.

Nhưng giờ phút này, trong hiện tại Nhạc Vũ đã không phải như xưa không có lực kháng cự, cần phải có hồn niệm của Hồng Vân giúp hắn ngăn cản.

- Hồng Quân!

Trong miệng phun ra tên gọi này, hồn niệm giữa hai bên ở trong hư không giao kích thêm lần nữa. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://Ebook Full.Net

Hai đạo ý niệm bàng bạc ở trong minh minh va chạm lẫn nhau, ngay lập tức nhấc lên hồn lực phong bạo vô cùng vô tận, chỉ thoáng chốc có vô số không gian lập tức nứt vụn, thời gian vặn vẹo, chính phản nghịch lưu.

Lực lượng hủy diệt hết thảy liền cuốn trở về.

Nhưng chỉ đến bên ngoài Cực Lạc Thiên liền toàn bộ dừng lại.

Thiên Nhãn Thụ Đồng ngay mi tâm Nhạc Vũ chảy ra tia máu màu vàng kim óng ánh.

Mà tận sâu trong hư không, cặp mắt lạnh lùng kia cũng dần dần biến mất, liên hệ hồn niệm giữa hai người trong thoáng chốc hoàn toàn cắt đứt.

Nhạc Vũ nhíu mày, bàn tay cầm châu trong tám cánh tay bỗng dưng quang mang nhấp nháy dữ dội, Thiên Nhãn Thụ Đồng lập tức khôi phục lại như thường.

Nhưng trong mắt Nhạc Vũ cũng không hề có chút vui vẻ.

Trong lồng ngực hắn ẩn ước có điều cảm giác sau ngày hôm nay xu thế Hồng Quân thoát ly thiên đạo không cách nào thay đổi.

Ngày gặp mặt giao thủ giữa hắn cùng vị thái cổ Thánh Nhân, Đạo gia chân tổ kia càng gần hơn không ít.

Sau một lát hắn chợt cười nhẹ, vừa định thu hồi pháp tướng kim thân của chính mình.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt Nhạc Vũ thoáng cứng ngắc.

Cũng không phải xảy ra biến cố nào khác, mà là ý niệm của hắn đã cảm giác được sự biến huyễn của tinh tú trên thiên không.

Chỉ thấy bên trên bầu trời hôm nay, đang là ban ngày bỗng dưng biến thành đêm

tối âm u.

Trên bầu trời, vầng liệt dương cơ hồ đã hoàn toàn bị che phủ, cả bầu trời đều kịch biến.

Quần tinh nhấp nháy, vô số tinh tú đang quay chung quanh phương bắc Tinh Cung xoay tròn, mà vô luận là phương bắc Huyền Thánh đế tinh hay Trung Thiên Tử Vi đế tinh đều lóe lên quang hoa chói mắt.

Đã hoàn toàn che phủ cả ánh nắng đang cố gắng chiếu xuống!

Trong lúc mơ hồ có thể thấy được chín đầu cự long mười tám trảo đang quay chung quanh hai viên đế tinh kia.

Mà vị trí đế tinh trung ương đang chảy xuống, khoảng cách cùng vị trí trung ương Thiên Đình giờ phút này còn không bằng cả Tử Vi đế tinh của Nhạc Vũ.

Trong mắt Nhạc Vũ vừa hiện lên vẻ kinh ngạc, ý thức chợt thanh tỉnh, trong nháy mắt hắn lại ngẩn ra lần nữa.

Chỉ thấy ở chân trời hướng đông có một vầng mặt trời chậm rãi dâng lên, quang huy vô lượng đem vầng mặt trời bị che phủ trước đó hoàn toàn lật đổ!

- Một bầu trời không thể có hai mặt trời, thế gian không thể có hai chúa! Đây chính là thiên mệnh!

Ngay khi trong đầu hắn hiện lên ý niệm này, khí trụ quanh thân Nhạc Vũ bỗng dưng dâng cao xuyên thẳng lên chín tầng trời mênh mông.

Cùng hai viên đế tinh cộng hưởng lẫn nhau, hô ứng hòa hài.

Nhưng khóe môi Nhạc Vũ lúc này chợt hiện lên tia cười khổ.

Hắn cũng đoán trước qua tình hình hôm nay, nhưng thật sự không ngờ lại có thanh thế lớn tới như vậy, xa xa vượt ngoài dự liệu của hắn, cũng không thể nào tiếp tục dùng Côn Luân Kính che giấu được nữa.

Chỉ sợ sau ngày này, cả hồng hoang sẽ trở thành sóng to gió lớn, muốn yên ổn cũng không thể nào.

…

Cơ hồ khi Nhạc Vũ hoàn toàn phá vỡ thiên khóa của Hồng Quân, bên trong Bát Cảnh Cung thất thải yên hà bao phủ quanh năm, một vị lão giả luôn ở trong đan phòng vẻ mặt mang theo vài phần kinh ngạc giật mình mở mắt.

- Thật không ngờ hắn thực sự thành tựu Thái Thượng! Chỉ mới hai mươi bốn năm ngắn ngủi, hai mươi bốn năm ngắn ngủi mà thôi, làm sao có thể…

Trong ánh mắt vô cùng thâm thúy lộ ra vẻ khó tin, kháp ngón tay suy tính, kiểm tra nhân quả, hoàn toàn không thu được chút tin tức, trên gương mặt hắn chỉ đành lộ ra vài phần bất đắc dĩ, đành dừng tay lại.

- Ba quyển đạo điển hoàn toàn không có tác dụng. Đổi cách khác mà nói, người này nắm giữ đại đạo pháp tắc đã có thể chống đỡ cho bản thân hắn ngưng tụ thân thể chi đạo hay sao?

- Nếu nói như thế, một phen tính kế xem như trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, mười vạn năm thành tựu ngược lại biến thành viên đá lót đường cho người khác?

- Lại có thể không cản được hắn dù trăm năm thời gian…

Thở dài một tiếng, ít ít nhiều nhiều trong lòng hắn mang theo vài phần chua xót bất đắc dĩ. Lão nhân cũng không quá mức suy tư, sắc mặt chỉ thoáng chốc đã khôi phục lại như thường.

Ngay sau đó lông mày trắng khẽ động, thân hình chợt lóe đi ra ngoài Bát Cảnh Cung. Nhìn lên không trung kịch biến, cùng vầng mặt trời mới dâng lên ở phía đông, trong miệng cuối cùng hít sâu một hơi lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

- Đây là chân mệnh Thiên Đế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1358: Bán bộ Thánh Nhân!

- Đây là Thiên Đế thay đổi triều đại.

Một tiếng than nhẹ chấn động cả Bát Cảnh Cung, thanh âm thở dài sau đó dẫn khởi vài người đi ra, là hai đạo đồng hạ độn quang xuống sau lưng lão giả. Sau khi hạ xuống thì hai mặt nhìn nhau lộ ra sắc kinh ngạc, cũng không dám lên tiếng quấy rầy mà nghiêm nghị đứng yên. Tiếp theo là Huyền Đô pháp sư từ xa bay tới đứng sau, đồng dạng nhìn ra chân trời cau mày:

- Thiên Hiện Nhị Nhật, Cửu Long Trùng Đẳng, tinh tượng xác thực là điềm Trung Thiên đế cung đổi chủ, sẽ ứng trong vòng mấy chục năm!..

Nói đến chỗ này, sắc lo lắng trên mặt Huyền Đô càng nồng đậm:

- Đệ tử vừa rồi có cảm ứng, người kia tựa hồ đã đột phá thiên tỏa đại đạo, chứng nhận Hỗn Độn Thái Thượng. Thời gian bế quan chỉ mới ngắn ngủi hai mươi tư năm, lại càng không dễ dàng trảm phá bích chướng rõ ràng đãn phát thiên tượng như thế.

Lão Tử nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói:

- Người trảm cắt ba thi như ngươi sao có thể biết được gian nan của Dĩ Lực Chứng Đạo? Thái Sơ chi cảnh đã khó hơn các phép chứng đạo khác gấp mười lần, Thái Thượng chi cảnh càng là gấp trăm lần chênh lệch. Những người ở thời thượng cổ làm được điều này đã ngàn không còn một. Vô số đại năng thái cổ vẫn lạc ở quan khẩu này. Người này có Hồng Quân hạn khóa, muốn đột phá Thái Sơ chi cảnh càng khó khăn hơn chúng ta bây giờ. Một thân tích lũy của người này sợ là ngay cả Thái Thượng đỉnh phong chỉ sợ cũng xa không cách nào với tới, vì vậy vừa bước vào Thái Thượng, đột phá Thiên Tỏa thì hồn ấn đã ở đỉnh phong, thậm chí chỉ cách thánh nhân một bước ngắn mà thôi!..

Đồng tử Huyền Đô pháp sư sớm đã mãnh liệt co rút, hắn cũng là Thái Thượng Kim Tiên tất nhiên biết một bước mà sư tôn nói là xa xôi thế nào, nhưng dù là

vậy cũng đủ khiến người kinh hãi.

- Nói như vậy thì cảnh giới hồn ấn người này đã ở trên chúng ta?

Thở sâu một hơi, Huyền Đô cưỡng chế nỗi kinh hãi trong lồng ngực, cau mày nói:

- Không biết chiến lực của vị Huyết Lục Thiên quân này so với chúng ta như thế nào?

Lão Tử nghe vậy hiện vẻ giễu cợt, không đáp hỏi lại:

- Ở thọ yến Dao Trì vào hai mươi năm trước, ngươi cũng từng nhìn qua hắn ra tay, cảm giác có là đối thủ của hắn? .

Huyền Đô giật mình, cười khổ lắc đầu, ký ức của cuộc chiến hai mươi năm trước vẫn còn mới mẻ.

- Sao có thể địch nổi hắn? Chưa nói đến một phen bố cục khiến cho tam giáo vào hết tầm tên, ngay cả ba vị Thánh Nhân cũng bị hắn trêu đùa làm nhục, trí kế có thể nói khủng bố mà một thân đại pháp thần thông đồng dạng bất phàm tới cực điểm. Dùng lực lượng một người đã lực áp tinh anh thiên đình và tam giáo, năng lực thông thiên triệt địa như vậy đệ tử đâu thể với tới.

Nói đến đây, Huyền Đô pháp sư dừng lời, trong mắt càng lộ ra vẻ hiếu kỳ.

- Chính vì người này khi còn ở Thái Sơ Kim Tiên đã có chiến lực như vậy, đệ tử càng thêm hiếu kỳ sau khi đăng lâm Thái Thượng sẽ cường hoành như thế nào! Sư tôn là Thánh Nhân có thể đoán biết đại khái? .

Lão Tử nghe vậy cười nhẹ, trầm ngâm một lát rồi hiện ra vài phần bất định:

- Khai Thiên thần thông tiến giai, Thái Thượng đỉnh phong hồn ấn, Thánh Nhân hồn niệm, cửu chuyển viên mãn. Hắn là 30 lần tại Thái Sơ...

Trên mặt Huyền Đô lập tức cứng đờ, lồng ngực càng thêm kích động. Người nọ khi mới chỉ là Thái Sơ chi cảnh lúc đã uy áp Hỗn Độn Kim Tiên Thái Thượng đỉnh phong, hôm nay chiến lực gấp ba mươi lần thì không biết sẽ cường hoành thế nào? Ngay cả hai đạo đồng Kim Giác Ngân Giác phía sau cũng hoảng sợ khó

tin.

Mấy chữ chiến lực gấp 30 lần Thái Sơ nghe có vẻ khoa trương nhưng nhớ lại cảnh tượng vị Huyết Lục Thiên quân, Tử Vi Đại Đế này khi còn ở Thái Sơ cảnh đã có thể kịch chiến hơn mười vị Thái Thượng, thần thông bậc này quả thực khủng bố, bất luận kẻ nào cũng đều hoảng sợ thất sắc, chân chính là cường giả đệ nhất dưới thánh nhân.

- Nếu không như thế cũng không đủ dùng trảm phá thiên đạo hạn khóa, Hồng Mông hồn chướng! Dĩ Lực Chứng Đạo càng bất đồng với hắn!..

Nói đến đây, Lão Tử chừng đã cảm giác được sự khác thường của đệ tử bên cạnh, khẽ cau mày nói:

- Kỳ thật cũng không chênh lệch như ngươi tưởng tượng, Nhạc Vũ lúc ở Thái Sơ chi cảnh đỉnh phong kỳ thật chỉ tương đương với mấy người Trấn Nguyên Tử mà thôi. Chỉ là bởi vì thần thông Linh Bảo nên mới biểu hiện cường hoành.

Huyền Đô vẫn cười khổ, lời này không hề làm hắn nhẹ lòng, ngược lại càng thêm đắng chát. Nói cách khác, người nọ nếu không có lực linh bảo thì dù cùng cảnh giới thì hợp tới sáu mươi người như mình cũng đồng dạng không phải là đối thủ.

Lão Tử tựa hồ cũng biết khuyên giải vô ích nên dừng lại, khẽ lắc đầu:

- Kỳ thật ta cũng không cách nào xác định 30 lần này. Át chủ bài của người này thực sự quá nhiều khiến không thể nhìn thấu tột cùng, tựa như ta lúc trước khéo quá thành vụng. Ba quyển đạo điển vốn muốn kéo dài thời gian của hắn, không ngờ lại khiến hắn đột phá Thái Thượng hồn ấn sớm vài năm, nên đạo cảnh của hắn còn vượt xa với tưởng tượng của ta.

Nói đến chỗ này, Lão Tử không khỏi lần nữa tự giễu:

- Hôm nay ta chỉ biết người này một khi trèo lên Thiên Đế vị, mượn nhờ khí vận thiên địa, thay trời hành đạo, thực lực nói không chừng không thua kém ta.

Lúc nói ra mấy chữ cuối cùng nặng tựa ngàn cân, Huyền Đô pháp sư nghe vậy thì tâm thần cơ hồ thất thủ.

Những năm này hắn ở cạnh Lão Tử nên biết rõ Hỗn Nguyên đại la Vô Cực Kim Tiên, Thánh Nhân chi cảnh đã bắt đầu khống chế được bản nguyên thiên địa! Thậm chí có thể thay đổi pháp tắc cấu thành thế giới.

Vì vậy cho dù là Lão Tử nói chiến lực của Nhạc Vũ vượt qua Thái Sơ 30 lần thì cũng không thấy khả năng hắn sánh vai Vô Cực Thánh Nhân, nhưng mấy lời sau này đã như trùng điệp đánh thẳng vào lòng. Thực lực có thể đánh một trận với thánh nhân đủ khiến người kinh dị đến ngừng thở.

Không kém hơn Thái Thanh đạo tổ là khái niệm thế nào? Sư tôn hắn vốn được thế gian công nhận là người mạnh nhất trong chư thánh, chỉ dưới Hồng Quân, một thân đại pháp dù Hậu Thổ vừa mới nguyên lực chứng đạo cũng xa chưa với tới.

Kim Giác Ngân Giác phía sau gần như chết lặng, đứng sững tại chỗ, cảm giác lời của hai người trước mặt đã vượt xa hiểu biết của mình.

- Chỉ là một khả năng mà thôi! Xác suất nhỏ không cần để ý. Bất quá có thể chống lại Thánh Nhân kỳ thật cũng có thể coi là một con đường chứng thánh, theo con đường của Đế Tuấn năm xưa. Chỉ là Tử Vi Đại Đế dù được Cửu Tam Túc Kim Ô nhất tộc tương trợ nhưng so với Thái Nhất càng thêm xuất sắc.

Than thở một tiếng, sắc mặt Lão Tử triệt để khôi phục thường:

- Chỉ là khí vận chứng nhận thánh, so sánh với chúng ta công đức chứng đạo lại càng dễ ngã xuống thánh vị. Chỉ cần đi hơi sai bước thì khí vận hao tổn khiến chiến lực đại giảm. Bất quá cách này lại không tổn hại đạo cơ, rất có bổ ích, càng không sợ thánh nhân, coi như là bàn đạp thích hợp nhất trước lúc chứng thánh.

Vẻ kinh dị trong mắt Huyền Đô pháp sư cũng dần tán đi, lóe lên vẻ cơ trí:

- Nói như vậy Hồng Quân không ngăn trở hắn trèo lên thiên đế vị nhưng cũng không yên lòng?

- Hơn phân nửa là như thế! Tiếp theo sẽ phải xem Tử Vi Đại Đế ứng đối như thế nào!..

Lão Tử mỉm cười, mặt thấu vẻ tán thưởng, lại mở miệng nói:

- Những ngày này, Huyền Đô ngươi cần chuẩn bị một hai. Một khi sư tôn ta thoát ly với thiên đạo, việc tăng lên cảnh giới dễ hơn trước kia mấy lần. Đặc biệt là ý đồ Dĩ Lực Chứng Đạo của ngươi cuối cùng có vài phần hi vọng, bảy mươi năm sau là quan khẩu để ngươi đền bù đạo cơ.

Nói đến chỗ này, trên mặt Lão Tử không ngờ ẩn thấu áy náy:

- Là sư tôn xin lỗi ngươi, dùng tư chất ngươi vốn có thể dĩ lực chứng đạo. Chỉ vì những năm này cần người thay thế ta hành tẩu nên mới đi theo con đường tam thi, muốn đền bù đạo cơ càng phải hao tổn vô số công sức.

Huyền Đô cũng không để ý, đăm chiêu nói:

- Bảy mươi năm sau sẽ có vô số Hỗn Độn chuẩn thánh, Đại La Kim Tiên quật khởi hậu thế đúng không? Hồng Quân thoát ly Thiên Đạo coi như thời gian để tu giả thịnh thế hàng lâm.

Lão Tử cười không đáp, thần sắc càng thêm lãnh lệ, hồi lâu sau mới khẽ lắc đầu.

- Tuy là thịnh thế, nhưng cũng là sát kiếp không ngớt, không thấy dừng! Nói không chừng Hồng Hoang sẽ lần nữa bị nghiền nát. Cũng nói không chừng,

- Lần này ngay cả ta cũng không dám nói có thể đứng ngoài tai kiếp!

Thở dài một tiếng, mấy tiếng thì thào không thể nhưng lại khiến tim của Huyền Đô đập nhanh, lại nghĩ tiếp trong mấy vị thánh nhân cũng chỉ có nhất thể như Hậu Thổ mới mừng rỡ thấy hắn chứng thánh, mấy người còn lại ngay cả Nữ Oa cũng chưa chắc vui vẻ, cũng không biết ba vị này có ra tay ngăn trở hay không?

Thủ đoạn vị sư tổ kia quả nhiên cay độc, chỉ một kế này đã cuốn vào mấy vị thánh nhân, chỉ là hai vị sư thúc của mình, còn có nhị thánh Tây Phương lúc này trông thấy cảnh này chỉ sợ cũng tiến thoái lưỡng nan.

Dù sao thế gian lại có thêm một người nửa bước thành thánh thì tâm tình Nguyên Thủy sư thúc nhất định không tốt.

Dưới mười tám tầng địa ngục, lúc này Hậu Thổ cũng đồng dạng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Cho dù nàng ở dưới Cửu U cũng có thể nhìn thấy hình chiếu ngôi sao, cảnh giới hôm nay lại càng không cần vận pháp đã thì ánh mắt cũng xuyên qua cửu thiên, nhìn thấy tinh thần chư thiên lại càng vui vẻ.

- Vũ đệ cũng đã đột phá Hỗn Độn Thái Thượng sao? .

Ánh mắt hơi sáng, tiếp đó Hậu Thổ đột nhiên có sở cảm thu hồi ánh mắt, sau một lát đã vang lên thanh âm sợ hãi thán phục của Cửu Hoa chân nhân:

- Tử Vi Đại Đế quả thật làm được, chỉ trong vòng mấy chục năm đã chứng nhận Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên. Sát kiếp trăm năm giảm đi một bước, quả nhiên là cực kỳ nguy hiểm khiến người ta lo lắn.

Trên mặt Hậu Thổ hơi thấu vui vẻ nhưn trong nháy mắt khôi phục lạnh nhạt.

- 24 năm trước hắn dốc sức một mình trảm sát Minh Hà, chế áp quần anh tam giáo, việc này coi như đã định, lấy đâu ra lo lắng?,

Cửu Hoa nghe vậy không khỏi cười cười, tình hình thực tế đúng là như thế, với thần thông kinh nhân, đại pháp mênh mông đã khiến người khác sớm có thể yên tâm. Nếu không phải có kết quả của cuộc chiến Phần Minh Thiên thì dù coi trọng hắn như Lục Áp cũng không thể để hắn mạo hiểm tiến vào thọ yến.

Lại nhìn ra xa thấy trên không trung có hai mặt trời, còn có ở hai ngôi đế tinh Trung Thiên cùng Tử Vi huyền thánh.

- Hai nhật hiện thế, đây là điềm thay đổi đế vị. Bệ Hạ thụ thiên mệnh, cũng không cần nêu cao đại nghĩa, chính là thay trời hành đạo. Cửu Hoa hôm nay lại thật chờ mong bệ hạ sau khi lên vị thiên đế sẽ có uy nghiêm như thế nào. Với vị cách chân mệnh đích thị còn hơn Đế Tuấn năm xưa.

Trong lời tràn ngập ý tán thưởng nhưng Hậu Thổ nghe vậy lại cười lạnh:

- Đế Tuấn Thái Nhất sao có thể so với Vũ đệ? Hôm nay hắn đã là nửa bước Thánh Nhân, đạo pháp tích lũy tương đương với ta, sao hai Tam Túc Ô Nha kia có thể so sánh?,

- Nửa bước Thánh Nhân? .

Thần sắc Cửu Hoa lập tức khẽ giật mình, quả thực có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hồi lâu sau mới dần lĩnh hội ý của Hậu Thổ.

- Nương nương nói là một khi bệ hạ leo lên vị thiên đế sẽ thành tựu Thánh Nhân Chí Tôn?..

Lời ra khỏi miệng, Cửu Hoa đột nhiên có chút sở ngộ, năm xưa khi Đế Tuấn thân là Thiên Đế đã mơ hồ có thể khiến Thánh Nhân kiêng kị, không dám đơn giản động thủ. Hôm nay một thân thành tựu của Nhạc Vũ sớm đã còn hơn Đế Tuấn Thái Nhất, thêm vào vô thượng chân mệnh, địa vị tương đương với thánh nhân nên cũng không có gì kỳ quái. Thêm vào thần thông khai thiên mà ngay cả Hồng Quân cũng chưa từng chính thức có được.

- Nếu không như thế, sao lại có Thiên Hiện Nhị Nhật!

Hậu Thổ nói đến chỗ này, khẽ lắc đầu:

- Bất quá Vũ đệ thấy thế lại nhất định sẽ không mừng rỡ, vị sư tôn kia của ta cũng quá giảo hoạt .

Một câu trước, Cửu Hoa có thể minh bạch. Tam Túc Kim Ô chính là biểu tượng mặt trời, hàng ngày đi qua trên không trung để biểu hiện quyền uy của thiên đình Đế Tuấn, dù Hạo Thiên mười vạn năm cũng không thể thành công thay đổi.

Nhạc Vũ hôm nay thụ thiên mệnh nên mới có điềm hoán nhật Thiên Hiện Nhị Nhật, Cửu Long Trùng Đẳng, không chỉ là thiên cơ mà vì quyền hành của Nhạc Vũ mà thay đổi, tượng trưng cho thiên đình Đế Tuấn mười vạn năm trước đã triệt để chấm dứt.

Chỉ là một câu cuối cùng của Hậu Thổ lại không hiểu rõ, hắn vốn không thạo tính toán, nếu không đã không bị Huyền Nữ năm xưa lừa dối, chỉ lờ mờ đoán được Hồng Quân lại có mưu đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1359: Ám lưu hung dũng

Đang dốc lòng suy tư, Cửu Hoa chợt nhướng mày nhìn về phía trên thấy chỗ Ly Sơn cũng có hơn ức vạn quang hoa bao lấy một nhân ảnh đột nhiên đăng không, đồng dạng quan sát thiên tế nhị nhật, biến huyễn tinh thần, chỉ là loáng thoáng thấy thần sắc người kia vô kinh vô hỉ, nhìn không ra biểu hiện.

- Là Nữ Oa nương nương!

Cửu Hoa than nhỏ, thiên địa dị động như vậy cũng khó trách không kinh động thánh nhân, vô luận Hồng Quân rốt cuộc tính toán thế nào thì nửa bước đăng thánh thực sự cũng khiến người ta quá sợ hãi.

Như thành tựu Thiên Đế chính là thánh nhân thứ tám dưới Hồng Quân, Hậu Thổ thấy thế cười lạnh, quay đầu nói:

- Ta biết ngươi vừa rồi cũng nhân cơ hội Vũ đệ đột phá thành tựu Thái Thượng!

Cửu Hoa tán nhân nghe vậy không khỏi xấu hổ cười cười. Cử động lần này tuy có chút mưu lợi nhưng cũng là bất đắc dĩ. Hắn tích lũy sớm đủ, lại hết lần này tới lần khác không muốn lại trảm tam thi nên đã bị ngăn ở tầng này mấy vạn năm không tiến triển, nhờ lực của Nhạc Vũ nên căn cơ không bị tổn thương, dĩ nhiên là đi nhờ xe.

- Nói cách khác thì sau ngày hôm nay sẽ không còn tiếp tục bế quan tu hành đúng không?

Thấy Cửu Hoa cũng không dị nghị, Hậu Thổ lại lạnh lùng nhìn về tầng mây:

- Ngươi mượn lực Vũ đệ thành đạo, đã thiếu nợ hắn rất nhiều nhân quả. Nếu như rảnh rỗi thì thay hắn luyện bốn ngàn vạn minh binh, số lượng càng nhiều càng tốt, tùy thời nhận mệnh

Cửu Hoa giật mình, tiếp theo ẩn ẩn hiểu ra cúi người hành lễ, xem như đáp ứng.

Đối với Tử Vi Đại Đế mà nói, lấy Thiên Đế vị không khó, cho dù là mấy vị Thánh Nhân ra tay, cũng chỉ có thể ngăn được nhất thời. Khó chính là sau khi đăng vị làm thế nào để trấn áp Hồng Hoang.

Lúc này Minh Giới vẫn chưa hoàn thiện, bất quá những thần tướng dưới trướng Hậu Thổ năm xưa đều dần đã chuyển thế trở về, bốn ngàn vạn tinh binh cũng không phải không thể làm được nhưng trong lòng bất giác liên tưởng trong tay vị bệ hạ kia chỉ sợ đã có tới trăm triệu quân nhưng Hậu Thổ vẫn thận trọng như thế, chỉ sợ cuộc chiến sau trăm năm sẽ ác liệt vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chẳng lẽ khi đó thiên trụ lại gãy hay hồng hoang lại tan vỡ?

Hồng Hoang Khai Thiên đến nay đã có hơn mười vạn năm, cũng không biết tích lũy bao nhiêu Hồng Hoang đại năng, lại càng không biết có bao nhiêu Thượng Cổ hung thú vẫn tồn tại, không biết vị bệ hạ kia có thể trấn áp hay không?

- Nửa bước Thánh Nhân?

Cơ hồ cùng ngữ khí với Cửu Hoa tán nhân, trong Ngọc Hư Cung nội, Từ Hàng bỗng dưng vươn người đứng lên, mục thấu tinh mang nhìn về phía trên, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc đạm mạc mở mắt rồi chuyển thành chua chát.

- Khai Thiên thần thông thật là cường hoành như vậy?

Mấy vị đệ tử Xiển giáo trong phòng cũng cũng đều yên lặng không nói gì, từng người đều suy nghĩ trầm ngâm.

- Thiên Đế thay đổi, người kia theo thiên mệnh cũng ứng nghiệm chỉ trong vòng mấy chục năm nữa. Vi sư trước đây cũng thật sự không ngờ hắn có thể hai mươi năm ngắn ngủi đột phá Hồng Quân hồn khóa! Ta tự xưng là thông minh nhưng cũng năm lần bảy lượt tính sai trên người vị bệ hạ này.

Câu cuối cùng ngoài ý tự trách còn ẩn hàm mấy phần kính nể.

Trong điện, mấy người Quảng Thành Tử đều khẽ biến sắc, hai mặt nhìn nhau, trong mắt thoáng xao động, chỉ có Vân Trung Tử vẫn bình thản, tựa hồ chuyện trong này không quan hệ với hắn.

Lại còn chưa chờ mấy người mở miệng khuyên giải, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã phẩy tay áo một cái nói:

- Sư tôn các ngươi há có thể đơn giản mất ý chí chiến đấu. Lần này thay đổi Thiên Đế tuy phần thắng xa vời nhưng ta cũng sẽ dốc hết sức mà làm! Không cầu có thể ngăn hắn chỉ hết sức kéo dài chút thời gian. Chỉ là mấy người Từ Hàng lại không thể kéo dài.

Phảng phất có chỗ dự cảm, hơn mười vị đệ tử Kim Tiên đều lộ vẻ ngưng trọng, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt Nguyên Thủy lại quét qua một lượt:

- Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn. Bốn người các ngươi ngày mai có thể xuống dưới trướng Nhạc Vũ! Sau ngày hôm nay không còn là đệ tử Xiển Giáo.

Bốn người Từ Hàng nghe vậy hơi chấn động, trong mắt hiện vẻ buồn bã.

Lúc trước đã ẩn ước có chỗ đoán trước nhưng lúc này nghe vậy vẫn cảm thấy hoảng hốt.

- Đây là sư mệnh tối hậu, không được làm trái! Bọn ngươi thân phạm sát kiếp, mặc dù sẵn sàng góp sức dưới trướng người nọ cũng chỉ có một đường sinh cơ. Trong lượng kiếp vẫn phải cẩn trọng hành sự!

Khẩu khí nghiêm khắc không để cho mấy người Từ Hàng dư địa, tiếp đó Nguyên Thủy lại nhìn về Vân Trung Tử vẻ phức tạp.

- Còn có Vân Trung Tử, ngày mai ngươi cũng có thể đi theo bốn người kia, qua mấy vạn năm đến nay đã ủy khuất ngươi rồi.

Vân Trung Tử đang lơ đãng lúc này nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, lúc lấy lại tinh thần thì Nguyên Thủy đã phất tay rời đi không thấy bóng dáng.

Bất đồng với không khí trong Ngọc Hư Cung, trong Cực Lạc Thiên của Bắc Nhạc Hằng Sơn lại một mảnh vui mừng.

Cơ hồ tất cả tiên tu, vô luận hiểu hay không hiện tượng thiên văn đều chăm chú nhìn lên tầng không, Đẳng Không Nhị Nhật Cửu Long Trùng Đẳng dù người bình thường cũng có thể nhìn thấy, thiên cơ như vậy cũng không cần suy đoán

đều hiểu rõ.

- Thiên vô nhị nhật, thế vô nhi chủ! Đây là Thiên Đế đổi vị.

- Tử Vi Bệ Hạ đã thụ thiên mệnh, có thể thay Hạo Thiên nhập chủ Thiên Đình!

- Quả nhiên, bệ hạ chúng ta mới là chân chủ đời nay! Đế đình phương bắc đại hưng.

- Hạo Thiên sớm đã thất đức, đố kị người tài, mấy lần ám toán Bệ Hạ. Mấy năm trước càng chí thân tương tàn, người như thế sao có thể làm chủ thiên địa?

- Lại không biết Bệ Hạ chuẩn bị khi nào Phạt Thiên thay trời hành đạo?

Trong cung đình đều nhao nhao nghị luận, duy chỉ có một người mặc hỏa hồng đạo bào đứng trên đỉnh một lầu các nhìn ánh tịch dương ảm đạm trên không trung lộ vẻ hoài cảm.

Sau lưng hắn cũng có một thanh bào nam tử đứng yên lặng, chỉ thở dài vẻ cảm khái vô tận.

Cũng cơ hồ cùng lúc, trong Ám giới, vẻ lo lắng trong mắt Chiến Tuyết dần lui, một lần nữa lui về ngọc liễn, mắt như u hỏa nhìn qua mấy trăm vạn binh tướng, lúc nhìn qua cự thú tử kim mới dừng lại.

Cự thú toàn thân kim mang lóng lánh, khí tức bàng bạc, yêu lực cực thịnh gấp mười lần trước.

- Thái Thượng chi cảnh, quả nhiên là Tạo Hóa.

Khẽ nhếch miệng, tron tay Chiến Tuyết đột nhiên búng ra một thanh họa kích huyết sắc hóa thành hơn trăm vạn trượng chỉ hướng phương bắc. Trong thế giới này, đây là chỗ khói đen nồng nặc nhất, khí tức sát ma cũng mạnh nhất, chiến ý bốc lên, sát niệm tuyệt lệ không thể ngăn chặn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1360: Đại đạo mê tỏa!

- Thiên Đế thay đổi triều đại sao? Thật sự là đau đầu.

Trong Cực lạc thiên, Nhạc Vũ lộ vẻ mệt mỏi, cũng không vui vẻ quá nhiều.

- Đây là ý định bức ta sao? Thiên mệnh đã hạ, nếu không thụ thiên mệnh ngược lại là tội trạng! Hắc.....

Cười nhạt một tiếng, trong mắt Nhạc Vũ lộ vẻ ngưng trọng, vốn cho là có thể tĩnh tâm tu hành mấy chục năm nhưng Hồng Quân ngay cả một chút rảnh rỗi cũng không muốn cho hắn.

Nhạc Vũ dứt khoát nhắm mắt yên lặng thôi diễn. Chỗ tốt lớn nhất của việc hồn niệm đạt tới Chí Thánh Chí Minh là lực tính toán của hắn đã có thể sánh vai với thánh nhân, tuy chưa hắn có thể chính thức chiếu triệt vị lai nhưng có thể ngược dòng quá khứ.

Cho dù chỉ một hạt cát trước mắt nhưng chỉ cần đủ thời gian có thể tìm hiểu tận đến lúc khai thiên tích địa, diễn hóa thế giới, có thể còn kém xa Hồn Quân nhưng tuyệt không thua mấy vị thánh nhân.

Đến cuối cùng hắn than nhẹ một tiếng:

- Lần này nếu không sớm bố trí mấy quân cờ chỉ sợ thật đúng là có chút hung hiểm...

Hắn phất tay xuất ra mười tờ phù chỉ ẩn hàm linh quang thất thải, dùng tinh huyết bản thân làm mực liên tục viết ra một đám triện văn, lúc hoàn thành hóa thành một đạo quang hoa bay về phía nam, gần tới Triều Ca mới hạ xuống, chính là chỗ Quảng Lăng, cơ hồ vô thanh vô tức tiến vào thân thể một thiếu niên.

Ngay sau đó, Nhạc Vũ lại lâm vào trầm ngâm rồi tiếp tục đánh ra mấy đạo phù vào hư không, hai đạo trong đó đồng dạng rơi vào trong Cực lạc thiên, phần còn

lại tản ra bốn phương tám hướng, có một đạo thậm chí còn thẳng tới chỗ Đông hải.

Vẫn nói chuẩn bị tốt thì thành, nếu muốn leo lên đế vị thì hiện giờ không thể không làm chút ít chuẩn bị.

Đến lúc tự thấy bố trí thỏa đáng, Nhạc Vũ chuyển thân, phản hồi đến Diễn Thiên Châu.

Tuy nói đã thụ thiên mệnh, bất quá hiện tại hắn lại không thể sốt ruột. Sau vài thập niên mới tiến hành động thủ cũng không khác, chỉ cần không quá kỳ hạn, không cần hao tổn số mệnh là được.

Vô luận như thế nào, hắn cũng cần tiếp tục tham ngộ này Hỗn Độn đạo điển. Còn có một số chỗ không thông trong Hà Đồ Lạc Thư cũng cần đồng dạng tĩnh tham.

Quay trở lại đến Thiên Ý Phủ, ngồi dưới gốc ngân hạnh, Nhạc Vũ tiến hành nội thị lại thân thể.

Pháp tướng thiên địa hôm nay của hắn phảng phất như hóa thân của ma thần thượng cổ, mỗi một tế bào, một khối huyết nhục đều ẩn hàm pháp tắc mênh mông, tự thành thế giới.

Huyền công cửu chuyển đã tới cảnh giới đại viên mãn khiến hắn không cần sử dụng pháp lực thì chỉ riêng thân thể cũng đã có lực lượng vô địch, cùng cấp với linh bảo tiên thiên siêu phẩm, phá gần vạn pháp, thần thông khó làm thương tổn.

Ngược lại mỗi một kích của hắn đều ẩn chứa đại đạo vô cùng, trong thế gian cũng chỉ chừng mười người tiếp nổi.

Không ngừng triển khai lại thu hồi pháp tướng, sau mấy lần, Nhạc Vũ lại lâm vào suy nghĩ sâu xa, rõ ràng cảm giác cửu chuyển huyền công còn chưa đến cực hạn, vẫn còn dư địa rất lớn để cải tiến, bản thân cũng chưa đạt đến cảnh giới hoàn mỹ.

Từ thiên mục chỗ mi tâm chớp lên một đạo tinh mang, Nhạc Vũ đình chỉ luyện thể, bắt đầu diễn toán.

Biết được là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác, tới lúc này Nhạc Vũ mới khắc sâu vô cùng cảm giác tích lũy đạo pháp xưa nay của hắn vẫn còn xa mới đủ.

Thái Thượng chi cảnh chỉ sợ cũng chỉ là vừa mới bắt đầu, con đường của hắn còn xa mới tới chỗ tận cùng.

Lại nội thị đan điền, Ngũ Hành phù trận trong ngoài cũng không có biến hóa quá mức, chẳng qua khi ngưng tụ hồn ấn thì cảm giác vận dụng linh lực liền lạc như cánh tay, lúc thôi sử chân khí thì cảm giác vì mượn ngoại lực mà thành tựu thần thông khai thiên cũng đã hầu như biến mất.

Thân có nhiều loại thần thông cũng càng phát hòa hợp, điều phối tự nhiên không chút ngưng ngại.

Lặng lẽ cười cười, hồn niệm Nhạc Vũ ngưng tụ thành vô số phù văn, tiếp đó phác thảo một trận đồ trong đầu, sau một lát trực tiếp rút ra nguyên lực thiên địa tụ nhập vào đan điền, hoàn thiện phù trận huyễn pháp trong hồn niệm, đến khi An Thiên Sang Thế Quyết lên đến tầng mười chín mới ngừng.

Không giống với Cửu Chuyển Huyền Công có hai môn thần thông tiếp cận vô thượng là tứ cửu nguyên công và bát cửu nguyên công có thể tham khảo nên có thể thấy trước một ngày sẽ hoàn thành.

Huyễn pháp vô thượng thần thông này tuy chỉ thiếu hai tầng nhưng với lực tính toán của Nhạc Vũ thì qua một ngàn năm nữa chưa chắc đã có thể hoàn thành một tầng.

Bất quá kể từ sau tầng mười chín, uy năng của An thiên Sáng Thế đã khó lường, có thể gia trì uy năng của bất kỳ thần thông đại pháp nào, cũng có thể mê hoặc tâm trí, phá hết huyễn thuật thế gian, thậm chí nếu đủ pháp lực có thể hư không tạo hóa.

Phù trận bên trong Ngũ Hành chỉ kém một bước cuối cùng sẽ thành tựu viên mãn, uy năng cũng tăng gấp đôi, chỉ là Nhạc Vũ lúc này vô lực hoàn thành, đành tạm thời bỏ qua lấy ra Hà Đồ Lạc Thư cùng với Hỗn Độn đạo điển đặt trước người.

Một vốn đạo điển Hậu Thiên thứ nhất mà hắn chế tạo, một lại là Tiên Thiên Chí

Bảo, còn là Dịch Kinh chi nguyên, chỉ cần sau lần đại kiếp nạn lần này sẽ tụ vô lượng công đức.

Nhạc Vũ không chút do dự, đặt tay lên Hỗn Độn đạo điển, hồn niệm tiến vào thăm dò Khai Thiên Tạo Hóa.

Vừa nhập định không ngờ đã suốt hai mươi năm, trong Thiên Ý Phủ là 2160 năm.

Khi Nhạc Vũ lần nữa thức tỉnh thì trong đồng tử lại tái hiện quang hoa, thần uy mênh mông, bất quá lần này khí sát phạt cũng đã hơi liễm, ẩn lộ trí tuệ nhưng trên mặt hắn lại lộ ra một vài phần bất đắc dĩ.

Tuy hiện giờ hắn đã có thể mờ ảo thấy tương lai bản thân, có vô số con đường, phép tu hành cũng đạt ngàn vạn nhưng lại khó biết con đường chứng đạo tột cùng ở đâu.

- Chẳng lẽ sau Thái Thượng mới chính thức là mê tỏa đại đạo?...

Kỳ thật từ lúc Thái Sơ hắn cũng đã nhận thức sơ qua, chỉ là lúc đó không thấy phức tạp như hiện giờ. Con đường tu hành thủy chung cũng đã rõ, nhìn như có ngàn vạn nhưng chỉ cần hơi bước sai một bước sẽ khiến căn cơ gãy đoạn, dù không hủy nhưng nếu muốn khôi phục lại cần phải một phen công phu, chẳng khác nhất thời không thể chứng thánh.

Lúc trước còn mỉa mai Thiên Tề Nhân Thánh và Kim Thiên Nguyện Thánh Đại Đế không thấy được mê tỏa thiên đạo nên lạc lối, mấy vạn năm không tiến thêm, bản thân hiện giờ chẳng phải như vậy?

- Không trách Thái Thượng Kim Tiên ẩn tàng trong thế gian có tới vài chục nhưng ngoài Tây Phương Đại Đế mười vạn năm trước thì không ai có thể trùng kích thánh nhân! Cũng không chỉ Hồng Quân ám toán ngăn trở mà con đường chứng đạo thật sự quá mức gian nan. Muốn đánh vỡ tầng bích chướng này khó như lên trời...

Đạo pháp tích lũy càng thâm hậu, cảm ngộ với thiên đạo càng sáng tỏ thì Nhạc Vũ càng thêm kính sợ với một tầng cuối cùng, rõ ràng chỉ cần một bước sẽ siêu thoát thiên đạo nhưng lại cảm giác xa tựa thiên nhai, phảng phất lạc lối trong trùng điệp sương mù khó thấy chân diện mạo.

Khẽ thở dài một hơi, Nhạc Vũ lại nhìn Hà Đồ Lạc Thư, khẽ vỗ lên hai bản Tiên Thiên đạo điển. Lúc này sớm đã sử dụng hết sáu trăm quả Bồ Đề, bất quá với lực tính toán của hắn hiện giờ đủ sánh vai với thánh nhân, vật trước mắt tuy là chí thánh nhưng trong mắt hắn lại không hề có áo nghĩa.

Trong một sát na chạm vào thì tất cả những nghi nan trước đó đều được cởi bỏ. Trước đó vốn đã đem tiên thiên hậu thiên bát quái trong hai đạo điển tìm hiểu hơn nửa, lúc này nhờ vào Hỗn Độn đạo điển nên ngay cả phần kinh văn không thể nào lĩnh hội cũng đã quán thông.

Nhạc Vũ cơ hồ có thể cảm giác rõ ràng thần hồn bản thân đang thăng hoa, nhiều loại thần thông bản thân tuy trong hai mươi năm không tấn giai nhưng lúc này vận dụng lại càng tự nhiên.

Vô luận là Ngũ Sắc Thần Quang hay Khai Thiên chi thuật, An Thiên Sáng Thế, Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi pháp đều tăng ba thành uy năng.

Cửu Chuyển Huyền Công cũng càng đem thêm nhiều pháp tắc đại đạo dung hội vào thân thể.

Chỉ là trên mặt Nhạc Vũ âm tình bất định, chợt mừng chợt lo.

Mừng là chỉ qua hai mươi năm đã khiến chiến lực hắn tăng thêm ba thành. Lo là vì vẫn chưa thấy con đường chứng đạo, tìm hiểu hai mươi năm trong Hỗn Độn đạo điển vẫn không có sở đắc. Trong hơn ngàn vạn con đường đã bỏ qua hơn một nửa, phần còn lại vẫn là con số khổng lồ khiến người sụp đổ.

Trong lòng hắn bất giác nhớ tới một tia kiếm ý Hồng Mông mà Cô Kiếm lão nhân lưu lại.

Có thể dưới sự ngăn trở của Hồng Quân nhưng vị lão nhân này vẫn có thể nhập vào cảnh giới tạo hóa, chắc chắn đã nhìn qua mê tỏa, chính thức nắm giữ con đường chứng đạo.

Chỉ cần nhìn thấy sẽ có thể hoàn toàn dung hợp, chẳng những bỏ qua được rất nhiều đoạn quanh co mà còn là trực chỉ, không còn bị mê tỏa kiềm chế.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhạc Vũ dù không có nửa phần hối hận nhưng cũng

không khỏi một hồi thổn thức, sau một khắc, ý niệm liền trở lại đan điền.

Lúc ở Thái Sơ cảnh thì hắn chỉ có thể bỏ qua Hồng Mông kiếm ý nhưng hiện giờ đã đăng lâm Hỗn Độn Thái Thượng Kim Tiên thì cũng đã có tư cách tìm hiểu dung hợp đạo kiếm ý này.

Hồn niệm nhập triều, đem đạo kiếm ý này bao phủ, sau đó từng chút thể ngộ chân ý khai thiên.

Lần tĩnh tọa này qua hơn mười năm, ở trong Diễn Thiên châu là 1080 năm, Nhạc Vũ đột nhiên lắc đầu đứng dậy đi ra khỏi Thiên Ý phủ.

Vô luận là Hỗn Độn đạo điển hay Hồng Mông kiếm ý, tìm hiểu của hắn hiện giờ đã đến bình cảnh, kế tiếp phải là một phen ma luyện mới có tiến cảnh.

Huống chi hôm nay cũng không phải là lúc có thể an tâm tìm hiểu, cuối cùng đã đến kỳ hạn thiên mệnh thay đổi, nếu không ra tay sẽ tổn hại khí vận.

Ra tới bên ngoài, Nhạc Vũ nhìn đầu tiên là khoảng không trung trên cung điện. Lúc này đang là ban trưa nhưng ánh sáng tinh thần vô lượng áp chế quang hoa thái dương sớm đã tán đi, chỉ còn Nhị Nhật Thiên Triệu, Cửu Long Bàn Toàn vẫn còn như trước, hai luồng liệt dương nhô cao khiến toàn bộ hồng hoang nóng lên không ít.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu như bản thân không có động tác sẽ dẫn phát đại hạn, tất cả nghiệt lực sẽ do hắn và Hạo Thiên gánh chịu.

- Tình hình như vậy rõ ràng Hạo Thiên chưa từng thoái vị...

Cười khẽ một tiếng, Nhạc Vũ chỉ thoáng diễn toán liền biết Hồng Quân không thu hồi phù chiếu, vị thiên đế kia dù không cam lòng thế nào nhưng lúc này cũng không tự chủ được, trở thành quân cờ cho người khác sử dụng.

Thoáng nhìn thiên tượng, Nhạc Vũ sau đó nhìn qua mấy tờ đạo phù trong không trung, đều do Tây Vương Mẫu phát ra nhưng lại bị Diễn Thiên Châu bài xích chỉ có thể lơ lửng bên ngoài.

Nhạc Vũ ước chừng có thể đoán biết nội dung trong đó nhưng vẫn lấy xem qua.

- Vân Trung Tử, Từ Hàng, Văn Thù, Phổ Hiền, Cụ Lưu Tôn...

Trong mắt không hề kinh ngạc, chỉ thầm sợ hãi thán phục quyết đoán của Nguyên Thủy.

Thế nhân đều biết Thông Thiên bảo vệ đệ tử nhưng theo như Nhạc Vũ xem ra thì Nguyên Thủy Thiên Tôn còn hơn cả Thông Thiên.

Cử động lần này tuy là vì khí vận của hắn nhưng tâm bảo vệ đệ tử của Nguyên Thủy cũng không nửa phần hư giả.

Trừ Vân Trung Tử chính là phúc đức Kim Tiên, thân có vô lượng công đức, không dính nhân quả bên ngoài thì bốn người còn lại đều xâm nhiễm sát kiếp, sớm muộn một ngày sẽ phải chết trong tay hắn.

Lúc này phản giáo quy về môn hạ của hắn chính là tránh đi tử kiếp, càng có thể nhờ vào hồng vận của hắn bảo vệ bản thân, tính toán quả nhiên vạn toàn.

- Đây là nhìn thấu kiếm trận của mình khó có thể trấn áp khí vận? Hưng cũng đột nhiên mà bại cũng bất chợt.

Cười lạnh một tiếng, Nhạc Vũ liền không chút nào để ý biến hóa bất thường của khí vận, nếu hắn không thể nhất thời chứng đạo thì duy trì khí vận lâu hơn cũng vô dụng.

Nếu trèo lên được Thánh Nhân vị, siêu thoát thế giới này thì khí vận có mạnh đến mấy cũng không mấy liên quan tới hắn.

Hết thảy mấu chốt đều nằm trong vòng mấy trăm năm này.

Trong năm người, hắn cũng không chú ý tới ba người Phổ Hiền cùng Văn Thù, Cụ Lưu Tôn, duy chỉ có Vân Trung Tử cùng Từ Hàng đạo nhân là thoáng lưu tâm. Nếu có thời gian bản thân cần gặp mặt một hồi.

Hắn đánh ra một tờ phù chiếu về hướng trung cung Thiên Đình, đang muốn triệu mấy người Lục Áp vào thì chợt ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng liền nhìn xuống bên dưới.

Chỉ thấy trên Thương Mộc sơn phía bắc Các Linh sơn đang có hai đóa liên hoa

vừa nở, hương thơm lạ lùng tràn ngập, Nhạc Vũ không khỏi nhíu mày, Song Liên đạo nhân rốt cuộc có thể sinh sản sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1361: Huyết Văn đạo nhân!

Hằng Sơn cách Thương Mộc sơn đồng dạng không xa, đi về phía nam ước chừng chỉ vài tỷ dặm là tới, Nhạc Vũ dứt khoát xuyên không mà đi, trực tiếp ra tay cưỡng ép đả thông ra một không đạo thời không, qua một lát đã tới.

Lúc tới đây thì mùi thơm càng ngào ngạt thấm vào lòng người, cũng ẩn ước cảm giác được khí tức yêu lực ẩn nấp xung quanh. Nhạc Vũ cũng không để ý, chỉ lẳng lặng nhìn về hai đóa bạch liên tịnh đế đang dần ở trong thiên hồ trên đỉnh núi.

- Thật là Tạo Hóa! Lại là trời sinh dị chủng, không trách hai người lại kéo dài tới hôm nay.

Trong linh mục của Nhạc Vũ, tu vi của Song Liên đạo nhân đã tới Đại La, toàn thân ẩn hiện quang trạch tử kim. Điều này cũng là trong dự liệu của hắn, nếu không đăng nhập Đại La, chính thức thành tựu trường sinh bất tử thì sao tụ đủ linh lực để sinh hạ liên tử tiên thiên dị bảo như vậy.

Hai nữ này cũng đồn dạng mượn việc hoài thai liên tử, được thiên địa hộ giá mà trùng kích Đại La Kim Tiên. Nếu không phải như vậy có thể tăng lên lực lượng, áng chừng không ai chịu hao phí nguyên lực bản thân, thậm chí nguy cơ thân vẫn để sinh hạ.

Vào trăm năm trước, hắn đã nhìn qua một lần tình hình của Song Liên đạo nhân, chỉ là khi đó tình trạng liên tử vẫn bình thường, không thấy bao nhiêu dị trạng, đối với thân ngoại hóa thân của hắn tuy có chút lợi ích nhưng cũng không quá trân quý nên không để ý.

Lúc này rõ ràng có thể thấy được trong nụ hoa đã sinh ra hai thai nhi, tử khí bao hàm.

Từng liên thai vốn đều có mười hai liên tử nhưng lúc này lại bị thai nhi đè ép hấp thụ toàn bộ sinh khí.

Nhạc Vũ khẽ nheo mắt, cười nhạt một tiếng, cũng không biết bản thân lúc này là thụ thiên đạo quan tâm hay bị thiên địa khống chế, nếu có thể cướp lấy hai liên thai này thì hai hóa thân lập tức sẽ có năm thành chiến lực của bản thể, chỉ là việc nuốt lời như vậy bản thân sao có thể làm được.

Đứng lặng trên không trung chờ chừng hai khắc thì hai đạo quang hoa một xanh một hồng lần lượt hạ xuống bên cạnh, chính là Lục Áp và Mạnh Chương, người trước vừa hạ xuống thì mặt hiện dị sắc:

- Hay cho một đôi thiên địa linh thai, lại không kém quả nhân sâm lẫn Hoàng trung lý.

Tuy kinh dị nhưng Lục Áp cũng không nhiều hứng thú, tam thi hóa thân của hắn càng đã tới Thái Thượng đỉnh phong, nên liên thai cũng không có quá nhiều tác dụng.

Ngược lại Mạnh Chương bên cạnh nhíu mày nói:

- Bệ Hạ không giống với chúng ta, liên thai này với thân ngoại hóa thân đến tột cùng vẫn có ích. Ta từng nghe nói Bệ Hạ có một đôi tịnh đế liên, nếu như thêm liên thai này nhất định có ích lợi không nhỏ.

Thấy ý cười của Nhạc Vũ, Mạnh Chương liền đã biết kết quả, không khỏi thở dài nói:

- Thế nhân chỉ biết Bệ Hạ, dùng danh tiếng Huyết Lục Thiên quân lưu truyền hậu thế, làm việc xưa nay tàn nhẫn, không kị giết chóc nhưng trong mắt chúng ta tính tình bệ hạ đôi khi quá mức nhân hậu. Muốn thành tựu nghiệp lớn, vốn không nên cố kỵ quá nhiều! Hai Đại La Kim Tiên này vô thân vô cố với Bệ Hạ, cũng không có bao nhiêu nhân quả. Mặc dù cưỡng đoạt thì có thể thế nào? Hứa hẹn lúc trước của bệ hạ cũng là theo liên tử bên trong, lấy một phần thì Song Liên sao có thể như hôm nay? Kỳ thật cũng coi như không phải là bội ước.

Lục Áp nghe vậy tuy không nói lời nào, nhưng cũng tràn đầy đồng cảm.

- Không cần nhiều lời! Ta dùng tín lập sự, lại há chịu thất tín với người?

Nhạc Vũ phất tay, thấy Mạnh Chương thần quân vẫn muốn lên tiếng thì ánh mắt

không khỏi ngưng tụ, khẽ cau mày. Mạnh Chương thấy thế lập tức im bặt

Lần này ngược lại đến phiên Nhạc Vũ giật mình, sau một khắc lại cảm thấy quái dị, vừa rồi cũng không có ý trách cứ nhưng phảng phất Mạnh Chương chấn kinh không nhỏ.

Chỉ là mấy chục năm bế quan, thân trèo lên Thái Thượng chi cảnh mà thôi, không ngờ uy thế tới vậy, lúc này ngay cả Thái Thượng đỉnh phong như Mạnh Chương cũng kính sợ.

Nhìn lại hướng Lục Áp thấy thần thái cũng bớt đi mấy phần hàm súc mà nhiều hơn mấy phần cung kính, trong mắt Nhạc Vũ không khỏi chớp lên dị mang. Bất quá lúc này hắn cũng vô tâm đi hỏi mà lắc đầu cười nói:

- Không đoạt này liên thai cũng không phải trẫm sinh lòng trắc ẩn mà thứ nhất là không muốn bội tín, thứ hai tình cảnh như vậy cũng chỉ riêng ta có ích mà thôi.

Trong miệng giải thích nhưng hắn lại thầm giễu, nếu cướp lấy hai liên thai mà có thể thành công chứng thánh, bảo vệ người nhà thì chưa chắc đã có nhân tâm như vậy.

Mạnh Chương cùng Lục Áp lại cùng kinh ngạc, không hiểu liên tử dị biến thì trừ phi đoạt thai dễ dàng còn không người ngoài có thể thủ lợi?

Nhạc Vũ cũng không giải thích, sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo nhìn về phía xa xa.

- Đã biết trẫm ở đây sao còn không cút đi!

Lôi Âm mênh mông cuồn cuộn, trong một sát na đã ảnh hưởng đến phạm vi ức vạn dặm khiến vô số yêu tu chung quanh Thương Mộc sơn trắng bệch, tiếp đó vô số quang hoa phi độn về xa.

Mạnh Chương Lục Áp không khỏi là một hồi hai mặt nhìn nhau, tiếng quát vừa rồi của Nhạc Vũ hàm ẩn chân lực, thủ đoạn cũng không thấy thần kỳ thế nào nhưng rất nhiều yêu tu, vô luận là từ Thái Ất Chân Tiên hay Kim Tiên chuẩn thánh đều bị thương.

Thủ đoạn như vậy rõ ràng khống chế chân lực, chưởng ác thiên đạo đã vượt qua

hai người hắn. Tiếp đó Nhạc Vũ lại nhìn về một bên khác, thần niệm cảm ứng được một huyết sắc văn trùng (con muỗi) đang yên lặng lẻn vào Thương Mộc sơn.

Cười lạnh, Nhạc Vũ chỉ phất tay một cái xuất ra một đạo chân lực mạnh mẽ trói lại, đang muốn nghiền nát lại nghe văn trùng biến thành hình người cầu khẩn:

- Kính xin Bệ Hạ lưu tình! Trời sinh linh vật, thế nhân đều cầu mong. Chúng ta đến đây cũng chỉ là thiên tính, cũng không quá phận. Bệ hạ tuy là thiên đế nhưng cũng không nên vô tội mà phạt.

Nhạc Vũ nhíu mày, vẻ ác lạnh trong mắt càng mãnh liệt, đang muốn động thủ thì trong lòng khẽ động, nhìn về chiếc vòi của bản thể huyết văn đạo nhân, thoáng suy ngẫm liền đánh ra một đạo quang hoa phong ấn.

Hắn cũng không dám thu vào trong Diễn Thiên Châu, với thần thông trời sinh của người này có thể hấp nạp bất cứ cái gì, cuối cùng dứt khoát ném vào hương tích thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1362: Thánh Nhân thủ đoạn!

Huyết Văn đạo nhân tựa hồ là có chút lai lịch, Lục Áp ở bên lẳng lặng nhìn qua, tựa hồ nhớ ra điều gì ngưng mày nói:

- Nghĩ ra người này cũng như Minh Hà,cùng xuất thân từ huyết hải, thần thông cực kỳ bất phàm, ngay cả Minh Hà cũng không làm được gì, sở trường tiềm tung nặc hành, từng được Đế Tuấn xếp vào một trong bảy mươi hai loại biến hóa địa sát!

Nhạc Vũ nghe vậy cười cười, hắn há có thể không biết lai lịch Huyết Văn đạo nhân này nhưng đem thu vào là có tác dụng khác, bất quá việc này không cần nói rõ với mấy người Lục Áp:

- Ta lĩnh thiên mệnh lúc này nếu không Phạt Thiên nhất định sẽ thành tội trạng. Lại không biết thực lực đế đình phương bắc như thế nào? Có thể rút ra bao nhiêu vũ khí tham chiến?

Lục Áp biết Nhạc Vũ nói tham chiến, thực sự không phải là công phạt Thiên Đình mà sau này có thể có bao nhiêu thực lực chế áp hồng hoang.

Việc này hắn sớm có tự định giá, lúc này trả lời không chút do dự:

- Hôm nay đế đình phương bắc có chừng ba ngàn bôm trăm vạn binh giáp, đều là chọn lựa kỹ càng trong các tiên tu, chỉ là hơn phân nửa trong đó chưa thể coi là tinh nhuệ. Bỏ đi phần dùng để trấn áp phương bắc thì cực hạn chừng một ngàn tám trăm vạn binh tướng, ba mươi sáu lộ Thần Tướng.

Nhạc Vũ không khỏi hơi trầm xuống, số lượng này so với dự liệu của hắn còn hơn không ít nhưng vẫn còn thiếu quá xa để trèo lên đế vị.

Kỳ thật nếu có thể đợi thêm mấy chục năm nữa thì tình huống chắc sẽ tốt hơn, nhân khẩu phương bắc nhiều lên, tín đồ gia tăng, có thể bổ sung thêm cho binh tướng đế đình, chỉ là Hồng Quân rõ ràng không cho hắn nửa phần cơ hội.

Lục Áp biết tâm ý của hắn, chỉ là việc này, hắn cũng đành chịu:

- Vốn là dưới trướng chư vị Yêu Thánh phương bắc còn có không dưới tám ngàn vạn yêu binh có thể dùng, tùy thời chiêu mộ binh lính. Nhưng gần đây tam giáo âm thầm hoạt động không ngừng, binh giáp chúng ta có thể sử dụng ít càng thêm ít. Nghe nói gần đây Hạo Thiên còn tăng thêm ba ngàn vạn binh tướng ở Thiên Đình!

Nhạc Vũ nghe vậy cũng im lặng, lẽ ra có Lục Áp với thân phận thái tử yêu tộc, , Nữ Oa là Thánh Nhân thì phân nửa yêu tu phương bắc đều có thể sai sử như cánh tay, bất quá hiện giờ có Tiệt giáo rình mò ở bên, Nữ Oa sau khi Hậu Thổ thành thánh, hắn đăng lên Thái Thượng thì thái độ mập mờ không rõ.

Những Yêu tộc kia dù có thực lực cường hoành thế nào hắn cũng chưa chắc dám dùng, chỉ sợ khi có việc không giúp đỡ được mà còn thành ẩn họa, có thể tín nhiệm được cũng chỉ là nhân thủ đích hệ của Lục Áp.

Thần sắc yên lặng, Nhạc Vũ nhìn phía Mạnh Chương, người này do dự đáp:

- Long tộc tứ hải Ngũ Hồ, Tam Sơn chín mạch ta qua vài thập niên này vừa thoáng chỉnh hợp thực lực một phen. Mượn lực Bắc Minh yêu sư cung nên khôi phục không ít. Nếu như bệ hạ khởi binh thì Long tộc có thể cung cấp bốn ngàn vạn binh tướng tinh nhuệ. Nếu như chuyện quá khẩn cấp thì sáu ngàn vạn cũng có thể.

Nhạc Vũ lúc này mới lộ ra vẻ thỏa mãn, rốt cuộc căn cơ Long tộc vẫn thâm hậu, dù suy sụp qua mười vạn năm thì thực lực cũng hơn xa đế đình phương bắc, chẳng qua khi nghĩ đến ba đại giáo Hồng Hoang thì một tia vui mừng lại biến thành đắng ngắt.

Tại cuộc chiến thiên đình 50 năm trước,dù đã mượn đám người Quảng Thành tử lập uy, chấn nhiếp không ít bọn đạo chích thì uy danh của tam giáo vẫn sớm đã xâm nhập nhân tâm trong Hồng Hoang, hiệu quả thế nào thực sự khó nói.

Còn về phần Hạo Thiên thì đầu đến cuối hắn đều không đặt trong mắt.

Đang lúc trầm ngâm bất định thì chợt thấy bên dưới có một đoàn hào quang chớp loạn, tâm thần Nhạc Vũ chợt tỉnh, nhìn về đỉnh Thương Mộc sơn cảm giác

hương khí thật sự mê người.

Hai đóa liên hoa trong hồ lúc này đã triệt để khai mở, lộ ra bên trong hai đồng tử khả ái, lớn chừng một thốn đang nằm ngủ trên tâm sen.

Lục Áp thấy thế không khỏi cười cười:

- Hay cho liên thai, ngay cả ta cũng động tâm, dù không thể tăng lên pháp lực cũng có lợi ích không nhỏ.

Nói dứt lời còn lè lưỡi liếm môi, phảng phất thực sự thèm khát.

Nhạc Vũ cùng Mạnh Chương, không khỏi tương tự cười cười, biết Lục Áp chỉ đùa giỡn, bất quá linh vật bậc này thật khiến người động tâm.

Hai đóa liên hoa trong hồ tại Thương Mộc sơn nghe vậy cơ hồ run rẩy, thân hình biến ảo thành mỹ nữ tuyệt sắc, tay nắm hài nhi bay lên, dừng lại trước người Nhạc Vũ ngàn trượng làm lễ:

- Đa tạ ân bệ hạ viện thủ lần này.

Nói đến đây, hai nữ dừng lại, mặt lộ vẻ khổ sở, cuối cùng Kim Liên khó khăn mở miệng:

- Bệ Hạ quả là thủ tín nhưng chúng ta lại khó có thể.

Lại nhìn hài nhi trong ngực, thần sắc Kim Liên dần chuyển ôn nhu rồi lại thành kiên quyết:

- Mặc dù kinh qua dị biến nhưng hai hài nhi này rốt cuộc vẫn là máu mủ, nếu như bị người đoạt đi luyện chế đan dược hoặc hóa thân thì thân tỷ muội chúng ta quả quyết không chịu đáp ứng!

Trên mặt nàng hơi thấu hàn mang, vô cùng cảnh giác nhìn qua ba người Nhạc Vũ.

- Ừ? Dũng khí đáng khen, chỉ là hai người các ngươi không sợ trẫm có thể khiến các ngươi sống không bằng chết?

Thấy Kim Liên Ngân Liên đều tái mặt, tay càng ôm chặt hài nhi, chỉ là trong mắt không hề có ý nhượng bộ.

Nhạc Vũ thấy thế không khỏi thầm lắc đầu, cũng không còn hào hứng tiếp tục trêu đùa.

- Mà thôi! Hai hài nhi này để các ngươi nuôi, còn những liên tử kia cho ta xem như hoàn thành tiền ước.

Kim Liên Ngân Liên vốn đã ôm tâm phải chết, lúc này nghe vậy liền giật mình, không dám tin vào tai, ngay cả Lục Áp Mạnh Chương cũng ngạc nhiên, tiếp đó lại suy nghĩ lời của Nhạc Vũ lúc nãy là tình hình này đối với hắn càng có lợi chính là chỗ liên tử này?

Ánh mắt Kim Liên mờ mịt, đến khi Nhạc Vũ không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng mới thanh tỉnh lại, không chút do dự đem số liên tử còn lại cho Nhạc Vũ.

Dù đây cũng là cốt nhục nhưng đã vô sinh cơ, trong mắt yêu tu bậc này như nàng cũng không để ý, giao cho Nhạc Vũ tự nhiên không sao.

Ngân Liên bên cạnh cũng theo sát, liên tục không ngừng đưa ra mười viên liên tử, tổng số mười hai viên kim ngân nhị sắc.

Nhạc Vũ cũng không nhìn kỹ, đem thu hồi, tiếp đó cười nhẹ muốn rời đi, lại nghe Kim Liên khom người nói:

- Kính xin Bệ Hạ dừng bước! Kim Liên cả gan muốn hai hài nhi này bái Bệ Hạ làm thầy! .

Nhạc Vũ nhíu mày, sau đó như có điều ngộ ra, giống như cười mà không phải cười quay đầu:

- Ngươi lo hai hài nhi này sẽ bị người khác đoạt đi?

Kim Liên biến sắc, không nói một lời, thân hình phủ phục, Ngân Liên đầu tiên còn khó hiểu, lúc này nghe vậy cũng thu hồi vẻ vui mừng, đồng dạng bái xuống.

Với hai Đại La Kim Tiên như nàng thì sao có thể bảo vệ hai hài nhi yên ổn? Trong thế giới này cũng chỉ có người như Tử Vi Đại Đế, một ý niệm có thể tru

sát Hỗn Độn Kim Tiên là có thể bảo vệ con nàng an khang.

- Ngươi yên tâm với ta?

Cười lạnh, thấy vẻ mặt Song Liên đều lộ sơ hãi, Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu, nhìn lại Lục Áp cùng Mạnh Chương:

- Thỉnh nhị vị mang hai hài nhi này về cực lạc thiên cho mẫu thân của ta chiếu cố. Nhạc Vũ có chuyện quan trọng cần đi mặt nam một chuyến. Chỉ trong một tuần trăng nhất định sẽ về cùng chư vị chung Phạt Thiên đình.

Nói dứt lời liền không chậm trễ, trực tiếp khai mở không gian cất bước qua trăm vạn dặm.

Hai liên thai này tuy thiên tư tuyệt hảo nhưng muốn trở thành đồ đệ của hắn không chỉ cần thiên tư đầy đủ là được. Phẩm đức tâm tính, thiếu một thứ cũng không xong.

Một đường đi về phía nam, tốc độ cũng không còn khiến người ta sợ hãi như trước. Với thần thông của hắn hiện giờ, dù có thể cưỡng ép mở ra thông đạo không gian, xuyên toa mấy chục tỉ dặm thì pháp lực tiêu hao cũng quá lớn. Vừa rồi từ cực lạc thiên tới Thương Mộc sơn cơ hồ đã rút sạch chân lực, lúc này dùng thuật súc địa nên tốc độ tự nhiên muốn chậm lại rất nhiều, qua nửa ngày mới tới gần Triều Ca.

Đầu tiên hắn nhìn thoáng qua chỗ Quảng Lăng và Tức Sơn rồi hạ xuống đỉnh núi, cũng không cần báo danh đã có rất nhiều tu sĩ ở đây lo sợ vội vàng chạy vào báo trong cung Oa Hoàng.

Chưa đầy một khắc sau, cửa chính cung đã mở rộng, Nữ Oa dẫn một đám nữ tiên thân chinh ra đón.

Sau khi chào hỏi, Nhạc Vũ cũng không muốn nói nhảm, cũng không muốn đi vào mà đứng ngay cửa cung nói chuyện.

Hơi phất nhẹ triển pháp lực đem chúng tiên triệt để đuổi ra, lúc này Nhạc Vũ mới cười nhìn qua Nữ Oa:

- Vô sự bất đăng tam bảo điện, lần này Nhạc Vũ nam lai là có chuyện đến cầu

Oa Hoàng.

Nữ Oa nghe vậy chau mày rồi lại mỉm cười yên lặng nghe, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

- Trẫm nghe nói nương nương năm đó dùng Ngũ Sắc Thần Thạch làm tài liệu, mượn Càn Khôn Đỉnh luyện thạch Bổ Thiên, cuối cùng vẫn còn ba khối chưa từng sử dụng!

Khẽ dừng lại, Nhạc Vũ ý vị thâm trường nhìn Nữ Oa, lộ ra vài phần thăm dò:

- Trẫm chỉ biết một khối trong đó rơi vào Hoa Quả Sơn. Hôm nay đã sinh ra chín khiếu, linh trí sơ khai, không lâu sau sẽ sinh thạch hầu, tương lai hơi liên quan đến nương nương. Chỉ là không biết hai khối khác ở đâu?

Nghe thấy ba chữ Hoa Quả Sơn, Nữ Oa hơi động dung, sau một lát mới khôi phục trầm tĩnh, trong mắt như có điều suy nghĩ nói:

- Không dối gạt Bệ Hạ, thạch hầu chỉ là một quân cờ rảnh rỗi mà thôi, hôm nay Tây Phương Giáo đại hưng là ngăn trở bệ hạ. Quân cờ này ít nhiều có tác dụng. Hai khối Bổ Thiên Thạch kia cũng không phải không thể cáo tri tại Bệ Hạ. Chỉ là Bổn cung có chút khó hiểu.

Trên mặt Nữ Oa cuối cùng hiện ra vài phần vui vẻ:

- Tiên Thiên thạch thai đều là tài liệu làm hóa thân tuyệt hảo, bệ hạ tìm Bổ Thiên Thạch để làm hóa thân?

Nhạc Vũ im lặng coi như thừa nhận.

Nữ Oa lại lộ vẻ khó xử:

- Bệ Hạ cũng biết, Bổ Thiên Thạch trân quý thế nào? Không chỉ có chỉ là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch mà thôi, khi ta bổ thiên được chư vị Thánh Nhân gia nhập vô số chí trân hành thổ mới luyện thành. Một khối tùy ý đều có giá trị không thua Tiên Thiên Chí Thánh. Cũng không phải Nữ Oa không muốn cho mượn mà là thực sự quá trân quý.

Nhạc Vũ nghe vậy, lại thản nhiên cười:

- Nương nương nhất định sẽ ban hai vật này cho trẫm!

Nữ Oa nghe vậy lập tức khẽ giật mình, cơ hồ vô thức ngầm tức giận, sau đó chợt tỉnh ngộ, với tính cách của Nhạc Vũ không thể làm ra chuyện uy hiếp thiếu khôn ngoan, nói vậy tất có thâm ý.

Đang khó hiểu thì thấy ý cười trong mắt Nhạc Vũ:

- Trẫm chỉ biết, hôm nay trẫm thiếu nợ nương nương càng nhiều thì sau này nương nương càng an tâm về trẫm, không biết có đúng không.

Nữ Oa im lặng hồi lâu rồi lại thở dài một tiếng:

- Bệ Hạ quả nhiên là thế gian hùng kiệt, tình hình thực tế đúng là như thế! Bệ Hạ thiếu nợ của ta nhân quả càng nhiều, Nữ Oa càng cảm giác an tâm.

Thần sắc nàng vạn phần phức tạp nhìn Nhạc Vũ, mở miệng nói:

- Hai khối Bổ Thiên Thạch, một tại mộc tuyệt chi địa phía động, một tại cửu tiêu Tây Hải, bệ hạ có thể tự đi lấy, những cấm chế của bản cung tuyệt không lọt vào mắt bệ hạ. Nguồn: http://Ebook Full.Net

Nhạc Vũ khẽ gật đầu, với cảnh giới pháp lực của hai người, có những chuyện không cần nói quá rõ, chuyện thân ngoại hóa thân hôm nay coi như đã thành một nửa.

- Lần này đa tạ nương nương, ngày sau Nhạc Vũ tất có trọng thù!

Cúi người hành lễ, Nhạc Vũ sau khi đứng dậy cười cười:

- Nương nương trước đây ít năm đã bố cục khiến cho nhân hoàng Đại Thương thất đức trong miếu, khởi ra chuyện phong thần, sao đột nhiên dừng lại, ẩn mà không phát?

Nữ Oa gần như thất thố, Nhạc Vũ sao lại biết được chuyện che giấu như vậy?

Lần trước xác thực trù tính mấy vị Thánh Nhân, muốn cho Tam Thanh tranh chấp, Tây Phương hai thánh ra tay, chỉ trọng tâm sát kiếp đã chuyển hướng thiên

đình nên mới dừng lại.

Chuyện này trong mắt Tử Vi Đại Đế lại không hề bí mật, vô luận chuyện thạch hầu hay bố cục nhân gian đều rõ như lòng bàn tay, điều này bảo sao nàng chịu nổi?!~!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1363: Tiên Thiên thạch thai!

Sau khi kinh ngạc, Nữ Oa cảm giác lạnh toát, yêu nghiệt như vậy hỏi làm sao nàng có thể đấu qua?

Nhất cử nhất động đều nằm trong lòng bàn tay của người này, mưu đồ mình khổ tâm bố cục trong mắt đối phương lại như chuyện cười.

Ngoại trừ Hồng Quân, thật sự không nghĩ ra người phương nào có thể là kẻ địch của hắn.

Tiếp đó lại thấy Nhạc Vũ thi lễ.

- Nương nương cũng không cần nghĩ nhiều, Nhạc Vũ chỉ muốn nhắc nhở, hoàng triều nhân gian cũng đến lúc thay đổi.

Ánh mắt Nữ Oa lập tức sáng ngời, nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ.

- Bệ Hạ muốn thay đổi triều đại nhân gian để ứng với thiên cơ, kéo dài thời gian.

Ngẫm lại cảm giác không đúng, thế gian này có thể tương ứng với đại nhật cũng chỉ có thiên đình, phép mưu lợi như vậy, Hồng Quân cũng dễ dàng hóa giải.

Bất quá điều này cũng không cần ứng với thiên cơ, tính toán thay đổi hoàng triều của nàng cũng không quan hệ với Nhạc Vũ, nhưng với vô số đệ tử của bốn vị thánh nhân mà nói, dù được chia một điểm khí vận, một chút công đức cũng là không tệ.

Thấy Nữ Oa đã có chút hiểu được, Nhạc Vũ không khỏi cười cười:

- Xem ra nương nương đã minh bạch. Mưu này của Nhạc Vũ chỉ là muốn đổ thêm dầu vào lửa mà thôi, có thể không dẫn động tam giáo, trẫm cũng không ôm hi vọng.

Nữ Oa phì nhẹ một tiếng, thay đổi hoàng triều nhân gian, chỗ tốt mà Nhạc Vũ đoạt được lại há chỉ có tam giáo tranh chấp mà thôi?

Nhân Hoàng triều Đại Thương hôm nay đã tiêu hao đến bát cửu mệnh cách, rơi thêm một cách nữa sẽ đến số lượng thất cửu, từ đó khó có thể kiềm chế thiên đình.

Nếu đổi lại là Hạo Thiên thì không nói, nhưng với thiên đế cường thế như Nhạc Vũ thì quả quyết khó có tư cách, điều này cũng chẳng khác sớm tuyệt mưu đồ mấy vị thánh nhân muốn mượn nhân hoàng gây sóng gió.

- Việc này ngược lại không khó, chỉ là dẫn động nhân gian sát kiếp sẽ gánh chịu sát nghiệt nhân quả. Bệ hạ chẳng lẽ không sợ?

Nữ Oa lộ vẻ tò mò, theo nàng biết, Tử Vi Đại Đế mặc dù dùng giết chóc nổi tiếng, thậm chí còn bị người gọi là Huyết Lục Thiên quân nhưng lại có lòng từ bi, nếu không đến lúc bất đắc dĩ, tuyệt không nguyện liên quan đến người vô tội.

Một khi nhân gian hoàng triều thay đổi, Hồng Hoang loạn khởi, các nước chinh phạt, con số tử thương chỉ sợ không dưới trăm tỷ!

Nhạc Vũ ra vẻ trầm mặc, ngữ khí không chút nào thay đổi:

- Chỉ là theo như trẫm thấy, dưới mắt giải quyết trước một ít, so với trăm năm sau cùng nhau dẫn phát mới thỏa đáng. Khi đó chư thánh đại chiến, nói không chừng kết quả là Hồng Hoang nghiền nát. Trẫm đại thiên hành đạo, không thể không mưu tính cho thiên địa để sinh linh không bị tuyệt diệt.

Vừa nói xong, Nhạc Vũ liền cảm thấy kim trụ tử kim của mình một hồi lay động, dù không gia tăng nửa phần nhưng bên trong lại có một tia tử ý.

Hắn cũng không để ý, sau khi thi lễ với Nữ Oa liền ly khai.

Trước Oa Hoàng Cung, Nữ Oa cười lạnh, lời của Nhạc Vũ đường hoàng hiên ngang lẫm liệt, lại khó dấu bản chất của hắn.

Cái chết của trăm tỷ nhân khẩu chỉ sợ đối với Tử Vi Đại Đế căn bản là chưa từng để ý, thủ đoạn vẫn như trước, tàn nhẫn vô tình.

Tiếp đó lại nghĩ tới câu nói hai khối Bổ Thiên Thạch sẽ khiến thiếu nợ nhân quả bản thân càng nhiều để nàng càng có thể yên tâm nhưng cảm giác ngược lại không phải thế.

Bản thân đầu tư vào người này càng nhiều liền càng khó hạ quyết đoán bội phản, không tiếp tục có dư địa lựa chọn.

Điều này Nhạc Vũ cực kỳ rõ ràng, lần này ý mượn thạch nhưng kỳ thật là bức nàng lựa chọn, lại nhìn xa phía chân trời thấy hai đế tinh Tử Vi Huyền Thánh vẫn tràn đầy tử khí, cửu long quay quanh, biểu lộ mỗi hành vi lời nói của hắn không hẹn mà cùng hợp với thiên đạo.

Ngầm thở dài một tiếng, Nữ Oa lại chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

- Mấy Thánh Nhân đạo tổ thật đúng không có một vị nào đơn giản.

Ly khai Phiên Sơn, một mạch đi về phía tây chừng sáu tỷ dặm, bên tai Nhạc Vũ bỗng dưng truyền ra một tiếng than nhẹ như chuông bạc.

Chỉ thấy hoa quang lóe lên, Liễu Nguyệt Như đã hiện thân bên cạnh, thần sắc cực kỳ phức tạp. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nàng chứng kiến toàn bộ chuyện vừa rồi, đối với ẩn ý lời nói càng thêm hiểu rõ.

- Vị nương nương này cũng là bất đắc dĩ. Trong chư thánh thì nàng chỉ có một người, cô thân không ai trợ giúp.Nếu không dẫn khởi chư thánh tranh chấp thì sao có thể tá lực đả lực bảo toàn bản thân, bảo vệ nhất mạch yêu tu.

Đối với Nữ Oa, hiện giờ Nhạc Vũ lại có một tia hảo cảm, thay nàng giải thích một câu rồi cười nhìn Liễu Nguyệt Như nói:

- Lúc này ngươi đã nắm chắc, đột phá Thái Sơ chi cảnh?

- Đúng vậy!

Liễu Nguyệt Như khẽ gật đầu:

- Có Tử Khuyết Thiên Chương, Tam Viên Chân Kinh, Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại nhờ sư tôn chỉ điểm, nếu Nguyệt Như vẫn không thể đột phá là quá vô năng rồi,

sẽ độ kiếp trong vòng mười ngày

- Mười ngày sao?

Nhạc Vũ cau mày rồi ẩn thấu vui mừng:

- Như thế rất tốt! Ngược lại có thể đem Chiến Tuyết ừ Ám giới đổi về. Việc này sư tôn biết được sẽ có an bài

Liễu Nguyệt Như nghe vậy, khẽ thi lễ rồi lập lần nữa hóa quang quay trở lại nhập Diễn Thiên Châu.

Nhạc Vũ trầm ngâm chỉ chốc lát rồi lại tiến về phía Tây, một lúc sau đã ở trên Tây Hải.

Từ Cửu Tiêu, hắn tìm được phương vị đại khái, khai mở long nhãn nhìn qua đã trông thấy một khối ngọc thạch ngũ thải trôi nổi trên một đỉnh mây, có tính chất cực kỳ tương tự với Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thạch, lại có chút bất đồng.

Chung quanh lôi quang phấp phới, huyễn khí bao phủ, bên ngoài đồng dạng cấm chế trùng trùng điệp điệp, nếu không có Nữ Oa chỉ điểm, lại thân có Côn Luân Kính căn bản không cách nào thấy rõ.

Ánh mắt Nhạc Vũ lập tức sáng ngời, so với liên thai thì Bổ Thiên Thạch hữu dụng với hắn vô số lần.

Chỉ là thân thể Tiên Thiên Ngũ Hành cũng không phải là thứ tịnh đế liên thai có thể so sánh! Thân thể thạch thai thân thể càng không giới hạn, chỉ cần có đủ thời gian thì chắc chắn chứng thánh.

Quét ra Ngũ Sắc Thần Quang triệt để phá vỡ cấm chế, Nhạc Vũ cầm lấy khối ngọc thạch vào tay rồi quay người rời đi, không tiếc hao phí pháp lực xuyên qua thời không, qua mười lần chuyển dời đã tới mộc tuyệt chi địa chỗ cực đông.

Nơi này là một vùng xanh tốt mênh mông, bên trong ngoại trừ cây cỏ thì không còn sinh linh nào khác.

Nhạc Vũ dùng Côn Luân Kính quan chiếu, không bao lâu đã tìm được chỗ hạ lạc của khối Bổ Thiên Thạch còn lại, không chút do dự xuyên vào nhiếp lấy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1364: Tái luyện hóa thân!

Dù hồn niệm đã tận lực kiềm chế, bất quá dưới sự cảm ứng của Nhạc Vũ vẫn bành trướng mãnh liệt khiến thần hồn của hắn trong mộc tuyệt chi địa tựa như một mảnh đảo hoang.

Nhạc Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã đi trước một bước lấy được Bổ Thiên Thần Thạch. Hôm nay dù là thánh nhân tự thân đến đây cũng không thể làm gì.

Cũng không nhìn kỹ, Nhạc Vũ liền trực tiếp thu khối ngọc thạch ngũ sắc vào trong tay áo, mắt thấu duệ trạch nhìn phía sau:

- Không biết là vị Thánh Nhân nào hàng lâm, có phải là Đông Hải Thông Thiên giáo chủ?

Trong cánh rừng rậm rạp vẫn không có ai lên tiếng, hồn niệm khí cơ dù có thể cảm ứng nhưng lại không biết phương vị, trên mặt Nhạc Vũ lại lộ ra chút sở ngộ:

- Không phải là Thông Thiên giáo chủ, vậy là Tây Phương Giáo chủ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đúng không? Thánh Nhân hàn lâm này, lại không biết cần làm chuyện gì?

Người nọ nghe vậy tuy không trả lời nhưng hồn niệm chấn động không ngớt, sau một lát đột nhiên một đóa kim liên thất thải mười hai lá đột nhiên hạ xuống, khí thế không thể chống cự khiến không gian trong chừng tỷ vạn dặm như đông cứng.

Nhạc Vũ cau mày, tâm niệm hơi dẫn liền khiến cho Ngũ Hành Kiếm cùng trận đồ trong đan điền xuất ra ngoài cơ thể.

Kiếm trận chuyển động, năm thanh Tiên Thiên kiếm khí lập tức vút lên từng đạo kiếm mang, sau đó phân hóa thành ngàn vạn đạo, tất cả đều lăng lệ chia cắt đóa thất thải kim liên, bất phân thắng bại.

Tại một chỗ trong rừng rậm lúc này cũng truyền ra một tiếng khen nhẹ.

- Có thể chống đỡ một kích của ta mà không hề bị tổn hao, pháp lực của Bệ Hạ quả là cường hoành. Tuy là mượn Hồng Mông chi bảo tương trợ nhưng cũng cực kỳ bất phàm, dưới thánh nhân vô địch thủ.

Lời còn chưa dứt, một bảo tràng đồng dạng sắc hiện thất thải xuất hiện giữa không trung, quang hoa tán ra bốn phía che đậy toàn bộ chân trời, chỉ thấy linh quang mà không hề thấy người, khí tức mênh mông.

Từ bảo tràng có một lực hấp xả cực lớn hạ xuống, quang hoa chưa đến đã đem thần hồn của Nhạc Vũ cưỡng ép kéo qua.

Nhạc Vũ không chút động dung, sau lưng hiện ra một vòng minh nguyệt. Côn Luân Kính đồng dạng chiếu ra một đạo quang hoa thanh u đối kháng với linh quang thất thải khiến không gian chấn động, dấy lên từng đợt phong ba hồn lực khiến tất cả nguyên linh mộc hệ trong vòng mười tỷ dặm lập tức tịch diệt, trên mặt Nhạc Vũ cũng hơi lộ ra tái nhợt!

Người ở phía xa không hề tổn hao mảy may, vẫn lộ ý tán thưởng:

- Hay cho một môn huyễn pháp vô thượng thần thông, lại tương hợp với Côn Luân Kính, mạnh hơn nhiều so với Côn Luân tâm kính thuật của Đông Vương công năm xưa, không trách có thể chống được thần tràng của ta!

Chỉ thấy kính quang lập loè, dưới sự áp bức của thần tràng đã hơi có xu hướng suy tàn nhưng không hề thấy dấu hiệu bị thua, thủy chung định tại đỉnh đầu Nhạc Vũ khiến hồn niệm hắn vẫn vững vàng.

Nhạc Vũ cũng hừ lạnh một tiếng, trong mắt càng lộ ra lăng lệ ác liệt, tâm niệm vừa động, dưới chân liền mở ra bát quái trận đồ tiên thiên hậu thiên rồi kết thành linh trận bao phủ toàn bộ mộc tuyệt chi địa, trong lúc mơ hồ đã nhìn thấy thân ảnh đối phương.

Một đạo quang hoa lại bắn vọt tới như đạn pháp, loáng thoáng có thể thấy trong đó một cây cự xử, bên trên vô số pháp tắc đại đạo gia trì, vặn vẹo nhân quả, nghịch chuyển thời không, những nơi quét qua đều nát bấy, với long nhãn của Nhạc Vũ cũng không hoàn toàn bắt được hình bóng, chỉ ngay lập tức đã tới trước

người.!

Cũng may Nhạc Vũ sớm có chuẩn bị, cơ hồ ngay lập tức tế lên Trấn Thiên Tỳ, đón gió trướng lên khai mở trăm vạn trượng, áp về trước người.

Cả hai vũ khí giao kích khiến cả phiến không gian chấn động vặn vẹo, ảnh hưởng đến cả tỷ dặm, cương phong trùng kích còn vượt qua cả hai kiện linh bảo, tất cả cỏ cây trong vòng ảnh hưởng đều hóa thành tro bụi.

Khóe miệng Nhạc Vũ tràn ra một tia máu tươi, sắc mặt càng âm trầm như nước, thần sắc thê lương, bất quá chỉ sau giây lát đã cưỡng chế ý niệm chí tôn kia lui về như nước thủy triều, vô luận là thần xử hay công đức kim liên, thần tràng đều liên tiếp rút đi.

Xa xa lại truyền đến thanh âm hùng hồn của Tiếp Dẫn Đạo Nhân:

- Hà Đồ Lạc Thư trong tay bệ hạ quả nhiên cực kỳ đắc dụng! Tiếp Dẫn hôm nay đã lĩnh hội thủ đoạn của Tử Vi Đại Đế.

Trong hồn niệm của Nhạc Vũ đã sớm không thấy tung ảnh của đối phương, bất quá lời nói vẫn còn tiếp tục.

- Thế nhân chỉ biết, ta cùng sư đệ Chuẩn Đề thiếu sư tổ Hồng Vân của ngươi nhân quả lớn lao mà không biết hai người chúng ta cũng vì vậy mà chịu khổ quá sâu. Đưa cho ngươi Bạch Lộc Già Thiên lệnh đã là bồi thường ân Hồng Vân thoái vị. Một kích này là vì đệ tử Bất Động Như Lai, cùng ngươi kết thúc nhân quả. Ngày sau Bệ Hạ, tự giải quyết cho tốt.

Thanh âm đến cuối cùng lúc đã ẩn thấu sát cơ, giọng nói âm trầm.

Nhạc Vũ cũng đem này nhiều loại Linh Bảo thu hồi, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía tây.

-- Thánh Nhân Chí Tôn, quả nhiên đã vượt ra ngoài phạm trù tu hành, cho dù hôm nay hắn có thể một mình áp chế tất cả Thái Thượng Kim Tiên của hồng hoang thì cũng còn xa mới là đối thủ của thánh nhân.

Giao kích với vị Tây Phương Giáo chủ này ba lượt, vô luận là thân thể hay thần hồn đều bị thương trầm trọng, chẳng qua vừa được mấy nhịp thở thì trong mắt

Nhạc Vũ đã không thấy nửa phần uể oải, lại lộ ra ý cười lạnh, lấy ra một khay ngọc màu vàng, chính là thế giới hương tích, chẳng qua bên trong đã không thấy bóng dáng của Huyết Văn đạo nhân, chỗ phong ấn cũng chỉ còn lại một linh trận bị phá hủy, cấm chế đã bị tổn hại hơn một nửa.

- 30 năm sau, chắc vị thánh nhân này sẽ hận ta thấu xương.

Khẽ nhếch miệng, Nhạc Vũ thu hồi khay ngọc, cũng không nóng lòng rời đi mà sưu tầm trong Mộc Tuyệt Chi Địa.

Nơi này không giống Kim tuyệt chi địa có Tây Phương Đại Đế tọa hóa nên sinh ra biến dị, có vô số Linh Bảo.

Bất quá khi Nhạc Vũ dùng hồn niệm Thánh Nhân cẩn thận tìm tòi trong Mộc Tuyệt Chi Địa liên tục mấy ngày thì cuối cùng vẫn có chút đoạt được, trong tay đã có năm viên ngọc thạch lóng lánh thanh quang, phẩm chất vượt qua siêu phẩm linh thạch không ít, tương đương với mộc linh tinh châu mà Mạnh Chương thần quân tặng cho hắn trước đó, tuy nhiên sau đó tìm thêm thì không còn.

Duy nhất đoạt được là hơn hai mươi viên siêu phẩm linh thạch, chứng tỏ nơi đây đã bị tiên tu Hồng Hoang càn quét.

Năm viên linh thạch Mộc hệ Chí Thánh cũng là do Nhạc Vũ tìm được tại một chỗ cực kỳ hiểm ác mà ngay cả Thái Thượng Kim Tiên cũng khó khăn tới gần, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng trên chín tầng mây nhìn xuống.

- Năm giọt Tạo Hóa chân dịch sao?

Khẽ thở dài, Nhạc Vũ cũng không để ý tới, lúc đến đây vốn không ôm quá nhiều hi vọng, giờ đã có được năm viên linh thạch Mộc hệ Chí Thánh đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Cảm giác được Liễu Nguyệt Như trong Diễn Thiên Châu đang dốc lòng chuẩn bị, pháp lực quanh thân không thể đè nén đang bành trướng khắp nơi, thần sắc Nhạc Vũ khẽ động, lập tức xé rách thời không xuyên ra khỏi Hồng Hoang, đứng trong hư không, hướng về chỗ ý niệm tỏa định bước đi.

Cũng không biết qua bao lâu thì hắn ẩn ước cảm giác được vô số ma niệm chen chúc tới, tâm Nhạc Vũ lại sáng như gương, pháp lực huy triển tìm một chỗ hổng

trong hàng rào hư không rồi bước vào bên trong.

Lần đến ám giới này khác trước, vừa bước vào đã mơ hồ cảm giác được lực bài xích của thế giới này với hắn, hơn nữa tất cả Vực Ngoại Thiên Ma đều cảnh giác với hắn, cơ hồ phát ra hồn niệm gào thét chấn động.

Trong mắt Nhạc Vũ cũng hơi lộ ra dị sắc.

-- Những Vực Ngoại Thiên Ma này ngay cả ý niệm thiên địa cũng có thể đồng hóa! Toàn bộ hạch tâm ám giới đã xảy ra dị biến, ý chí của thế giới này dường như đã thoát ly khỏi thiên đạo.Cũng không biết những Vực Ngoại Thiên Ma này rốt cuộc có lai lịch ra sao? Là Hồng Quân hay là La Hầu?

Đến tột cùng là Thánh Nhân sở tạo hay đến từ vực ngoại. Với lực tính toán của hắn hiện giờ theo lý đã có thể ngược dòng quá khứ nhưng việc này liên quan đến thánh nhân nên manh mối ít càng thêm ít. Có thể ra kết quả thì qua trăm ngàn năm cũng chưa chắc đã xong, lúc này cũng không thể có thời gian tìm hiểu kỹ nhân quả.

- Nếu không sớm xử trí, chỉ sợ những thiên ma này là họa tâm phúc của trẫm.

Trong lòng thầm đánh giá, cả người Nhạc Vũ cũng cưỡng ép đi vào thời không này, pháp lực không hề bị tiêu giảm, lực bài xích cũng bị tiêu trừ, lại dùng thần thông thông thiên sửa đổi pháp tắc.

Vừa tiến vào thế giới này thấy Vực Ngoại Thiên Ma vùng phụ cận cơ bản đã bị thanh trừ, chỉ còn lại một bộ phận thiên ma cấp thấp.

Trên không trung, thời thời khắc khắc đều có chiến xa đi tuần tra, chỉ cần một số thiên ma hơi cường hoành xuất hiện sẽ bị truy đuổi càn quét.

Sâu trong tối tăm cũng cảm giác được tồn tại của Kế Đô, nhưng có thể vì nguyên nhân chịu thiệt quá mức lần trước mà vạn ma chi tổ này tuy tràn đầy lệ ý nhưng thủy chung đều né tránh.

Sưu tầm qua một lát, Nhạc Vũ liền hạ xuống trên một chỗ đỉnh núi có linh mạch phong phú, ý niệm vừa dẫn liền đem Liễu Nguyệt Như ra ngoài, thấy nàng ngồi nhập định khởi động chân khí toàn thân, dẫn tới thiên địa trong thế giới này cũng phập phồng, trong không trung tụ tập vô số lôi quang.

Tiếp đó Nhạc Vũ cũng không bố trí linh trận gì, trực tiếp đem Hà Đồ Lạc Thư phân biệt đặt trên đỉnh đầu và dưới chân Liễu Nguyệt Như, chỉ qua mấy nhịp thở đã hình thành một Cửu Khúc Hoàng Hà đại trận.

Cũng ngay tại một sát na này, có vô số Vực Ngoại Thiên Ma xuyên không bay tới, dù vô hình hay hữu hình thì đều điên cuồng trùng kích Liễu Nguyệt Như.

Nhạc Vũ cũng không ngăn cản, đại trận cũng không thấy vận chuyển, phảng phất mặc kệ những thiên ma kia hướng về Liễu Nguyệt Như, ngồi sang một chỗ khác chiêu xuất ra hai hóa thân ở bên cạnh.

Tiếp đó hắn lại lấy ra hai khối Bổ Thiên Thần Thạch, đều có hình dạng như một viên gạch, lớn hơn gấp mười lần so với Ngũ Sắc Thần Thạch hắn đoạt được ở Thiên Nguyên giới, phẩm chất cũng tương xứng, chưa uẩn dưỡng Hồng Mông tử khí đã lóng lánh linh quang, không một tỳ vết.

Nhạc Vũ lấy tay sờ vào, càng cảm giác bên trong từng đợt thai động, biết hai khối thần thạch này chỉ qua chừng trăm vạn năm sau sẽ tự sinh linh trí, thành tựu sinh linh. Nếu hắn có lòng dạ ác độc, vùi vào nhân gian để kinh lịch hồng trần thì chừng qua ngàn năm, luân hồi thiên thế cũng có thể sinh ra linh thai, bất quá hiện giờ ngoài thai động thì cũng chỉ trống rỗng, lấy làm hóa thân cũng không tổn thương thiên hòa.

Trong mắt hơi lộ vẻ vui mừng, Nhạc Vũ liền đem hai hóa thân chấp trong tay, vỗ lên khiến thân thể hóa thành huyết nhục, tính cả nguyên anh kim đan dung nhập vào hai khối Bổ Thiên Thạch, sau đó lại lấy ra mười hai liên tử bỏ vào trong tịnh đế liên khiến chúng lập tức chớp lên linh quang rồi hấp thụ.

Nhạc Vũ mỉm cười, sau một khắc lại lấy ra năm viên Chí Thánh linh thạch dung nhập vào Thanh ngọc chân nguyên bình thành Tạo Hóa chân dịch, rót từng giọt vào hai đóa liên hoa.

Qua một lát liền chỉ thấy cánh hoa không ngừng vươn ra, lá sen cũng không ngừng tăng lên, đến khi có mười một cánh hoa và mười một phiến lá mới dừng lại.

Lực Tạo Hóa chân dịch vẫn còn sót lại không ít, từng sợi tơ dần mở rộng, giao hội bên trong, thành tựu một nụ hoa thanh sắc chớm nở.

Nhạc Vũ đè nén nỗi vui mừng, nhỏ thêm một giọt Tạo Hóa chân dịch vào nụ hoa khiến nó đồng dạng nở ra mười một cánh, mười một phiến lá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1365: Thiên Ma phệ thân!

Chung quanh nơi đây rõ ràng tràn đầy khí hắc sạt, ngay cả mặt đất cũng bị xâm nhiễm nhưng khi nụ hoa xanh ngọc này nở ra thì khiến cho phương viên một tỷ dặm hóa thành tịnh thổ, hơn phân nửa những Vực Ngoại Thiên Ma kia cũng đều bỏ qua Liễu Nguyệt Như điên cuồng vọt tới chỗ hắn ngồi xếp bằng.

Vừa thoáng tới gần, liền bị hồn áp của Nhạc Vũ vô thức nghiền nát, hóa thành bụi mạt, nhao nhao tan hết.

Đối với mấy Thiên Ma này, Nhạc Vũ cũng không để trong lòng, đánh ra hai đóa kim ngân liên hoa vào trong hai Bổ Thiên Thạch thai rồi chìm vào đan điền.

Còn lại đóa liên hoa xanh ngọc, Nhạc Vũ cũng trực tiếp nuốt vào trong bụng, đồng dạng đưa xuống đan điền, vừa vặn ở dưới Ngũ Hành phù trận, mười một đóa liên hoa tách ra khiến linh quang tứ tán.

Cũng trong một sát na này, Nhạc Vũ cảm giác hồn niệm bản thân cũng như hai hóa thân vốn chưa từng liên hệ với nhau đột nhiên chặt chẽ hơn gấp bội, cả ba rõ ràng cùng cấp nhất thể, phảng phất vô luận không gì có thể tách rời, mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

Ngay cả pháp lực quanh thân cũng giống như tinh thuần hơn không ít, tăng lên hai thành, đã vượt xa công hiệu của tịnh đế liên hoa.

- Là ám hợp tam hoa tụ đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên sao?

Sau Kim Tiên iền có Tam Hoa ngưng tụ Hỗn Độn chuẩn thánh có thể làm cho Ngũ Khí Triều Nguyên nhưng chỉ là sau khi tu vi đã tới trình độ nhất định, cùng dị tượng với thiên địa. Tình hình hôm nay của hắn lại khác, ba đóa tịnh đế liên vừa vặn đối ứng với số lượng tam hoa mà vô luận bản thể của hắn hay hai hóa thân thạch thai đều là thân thể Ngũ Hành, tương hợp với đại đạo nên khiến pháp lực hắn tăng vọt, ngay cả hai hóa thân cũng có biến dị không nhỏ.

Lúc này trong thạch thai sau khi dung nhập huyết nhục Nguyên Hồn của hắn vẫn như cũ hình thành một thai nhi chừng một xích, để phá ra còn cần chút thời gian nhưng khí tức cường hoành vượt xa Hỗn độn chuẩn thánh bất kỳ.

Lúc này vẫn chỉ là thạch thai mà thôi, đợi đến khi chính thức hoàn thành cũng không biết khủng bố như thế nào. Theo như Nhạc Vũ tính ra, một khi hóa thân thành tựu thì thần thông đại pháp ít nhất cũng được chín thành bản thể, thậm chí sau này hắn đăng lâm thánh nhân cũng không ngã xuống quá nhiều.

- Đáng tiếc, không biết Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi thuật của Thái Thanh đạo tôn, nếu không có thể tăng thêm chiến lực của hóa thân ít nhất một thành.

Trong ba quyển kinh của Thái Thanh Thánh Nhân tuy ghi lại hầu hết những cảm ngộ suốt đời của hắn nhưng duy chỉ có thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh lại chưa từng ghi lại. Không cần trảm tam thi cũng có thể hóa thân có được chín thành thần thông của bản thể, quả thật khiến người ao ước.

Bất quá một phen mưu đồ vừa rồi của mình nếu như có thể thành công thì hai hóa thân dùng Bổ Thiên Thạch thai hóa thân cũng không kém hơn Nhất Khí Hóa Tam Thanh chi thuật.

Nghĩ đến đây, Nhạc Vũ kiểm chế, xem lại số Tạo Hóa chân thủy ngoại trừ dùng cho tịnh đế liên hoa vẫn còn dư lại hai giọt đều nhỏ cả vào gốc Bồ đề trong Thiên Ý phủ, trải qua bốn lần khô tươi liên tục liền xuất ra bốn trăm ba mươi hạt bồ đề.

Gốc Bồ Đề lúc này mặc dù còn xa mới đến thời điểm tiến hóa nhưng đã tới cực hạn Tiên Thiên siêu phẩm, những hạt bồ đề sinh ra đều bao hàm linh quang, nồng đậm tử ý.

Dùng Long nhãn tham thấu lại cảm giác được bên trong có vô số Hồng Mông phù văn quấn quanh hạch tâm.

- Nếu như muốn tiến giai, còn thiếu ít nhất 30 giọt Tạo Hóa chân dịch sao?

Ngẫm lại một lúc, Nhạc Vũ liền cảm giác vô lực. Thế gian này nào có nhiều Mộc Linh Tinh Châu cùng Chí Thánh linh thạch như vậy để cung cấp hắn sử dụng?

Duy nhất có chút hi vọng cũng chỉ ở bên ngoài Vực ngoại hồng hoang, bất quá muốn tới đó cũng cần phải tới cảnh giới thánh nhân.

Còn có thêm một chỗ khác cũng đồng dạng hung hiểm khó lường, chính là Hồng Hỉ hải.

Đối với Tây Phương hai thánh sở chưởng Bồ Đề Thụ, Nhạc Vũ quả thực cực kỳ hâm mộ. Nếu không phải hơn vạn năm liền có ba mươi sáu hạt Bồ Đề trợ hắn ngộ đạo thì với ngộ tính của hai thánh còn thua kém Tam Thanh một bậc thì sao có thể sánh vai?

Thầm thở dài một tiếng, Nhạc Vũ cũng không thu hồi quả bồ đề trên cây mà rút hồn niệm khỏi Diễn Thiên Châu , nhìn về phía Liễu Nguyệt Như, chỉ thấy đột nhiên có vô số thiên ma vây quanh, trong lúc mơ hồ tạo thành một vực xoáy hắc sắc.

Thần sắc Liễu Nguyệt Như biến ảo bất định. Chợt hỉ chợt bi, chợt lạnh chợt nộ, khi thì phẫn hận, khi thì nhu tình.

Nhạc Vũ cũng thấy hơi kinh hãi, vừa định ra tay, sau một lát chần chừ lại bỏ đi ý định, cảnh giác đứng ở bên cạnh, thao túng đại trận chậm rãi vận chuyển bài xích Vực Ngoại Thiên Ma có cảnh giới trên Hỗn Độn tổ ma tới tập kích.

Sau mấy ngày, đột nhiên trên không trung có vài đạo quang hoa lần lượt hàng lâm tới đây, sau lưng là hơn ngàn vạn binh giáp, trăm vạn chiến xa.

Dẫn đầu là một chiến xa hồng sắc, bên trên chính là Chiến Tuyết cùng với Nhai Tí.

Tịnh giá bên cạnh là một liễn xa có điêu khắc cự long tử kim thập bát trảo, do chín chân long huyền tiên kéo, đều là tội nhân trong long tộc hóa thành bản thể, vô luận là trang trí hay phù trận đều tôn quý cực điểm, ngay cả người đánh xe cũng là một vị Đại La Kim Tiên.

Về sau mấy người Ứng Long, Hạn Mị cùng Cửu Thiên Huyền Nữ cũng lần lượt ngự xe bay tới, ngoại trừ ra còn có mấy vị Hỗn Độn chuẩn thánh khác.

Dương Hạo cũng ở trong đó, ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ nóng rực nhưng phảng phất khó khăn ép xuống, khôi phục lại bình tĩnh.

Chiến Tuyết dẫn mọi người, vốn dùng lễ bái kiến thiên đế nhưng lại cau mày nhìn về Liễu Nguyệt Như trong vòng xoáy, có chút lo lắng nói:

- Sư huynh, cho Nguyệt Như độ kiếp tại Ám giới phải chăng quá mức miễn cưỡng?

Nhạc Vũ cau mà không nói một lời.

Nếu có khả năng, hắn cũng muốn tìm một cách ổn thỏa để Liễu Nguyệt Như an toàn Độ Kiếp.

Chỉ là với thiên tư của nàng, dù sau trăm năm, Hồng Quân không có ở đây, hồn tỏa triệt để cởi bỏ thì muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, phá vỡ tầng hồn chướng thứ tám cũng không phải là chuyện đơn giản, chỉ có phương pháp này tuy có chút hung hiểm nhưng lại có thể bổ toàn đạo cơ.

Chỉ cần qua được sự quấy nhiễu của thiên ma thì thành tựu ngày sau vô lượng.

Có hắn thủ hộ, dù thất bại cũng không cần lo lắng cho tính mạng, chỉ là sau đó muốn đăng lâm Thái Thượng cần đợi vạn năm.

Bên kia Chiến Tuyết thấy thế cũng thôi không khuyên can , chỉ khẽ thở dài, đứng yên một bên quan sát.

Chỉ một lát sau, liền thấy một đạo tử lôi to như cánh tay xuyên không bay tới.!~!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1366: Khởi binh Phạt Thiên!

Vào lúc bảy tầng kiếp lôi thì trong thiên địa đã tràn ngập lôi võng, tử lôi quyển động khiến ngay cả những Vực Ngoại Thiên Ma kia cũng không dám tới gần.

Thần sắc Liễu Nguyệt Như qua thời gian cũng dần khôi phục bình tĩnh, chống chọi vạn ma phệ trong cơ thể.

Nhạc Vũ thần sắc nhàn nhạt, cùng với mấy người Chiến Tuyết đứng xa quan sát.

Đồ nhi này của hắn cơ hồ thông hiểu hết sở học của hắn nên dĩ nhiên trong đó có Vô Tướng Cửu Kiếp thần lôi, sở tập đã có thần thông vô thượng mà Cửu Chuyển Huyền Công và nhiều loại thuật luyện thể cũng đã tới tầng thứ bảy đỉnh phong, vì vậy trước mắt dù có vô số vô thượng chân lôi nhưng Nhạc Vũ không hề có ý lo lắng.

Sau khi kinh qua vạn ma Phệ Hồn, điều lo lắng duy nhất của Nhạc Vũ chính là Liễu Nguyệt Như có thể trảm phá hồn chướng của Hồng Quân hồn chướng, đại đạo Thiên Tỏa hay không.

Lúc này không chỉ có Nhạc Vũ mà chư vị Hỗn Độn chuẩn thánh nơi đây cũng đang chú mục nhìn xem, không chịu bỏ qua mảy may.

Người trước mặt độ kiếp tuy chỉ là để chứng nhận Đại La Kim Tiên, bản thể chỉ là chân tiên nhưng dĩ lực chứng đạo có ý nghĩa bất đồng, dù cường hoành như Hạn Mị Ứng Long nhìn xem cũng có thu hoạch không nhỏ.

Duy chỉ có Chiến Tuyết cùng Dương Hạo, trước đây đã có kinh nghiệm nhưng lúc này cũng hết sức chăm chú. Người trước là lo lắng còn người sau lại thỉnh thoảng nhìn Nhạc Vũ Chiến Tuyết, mắt hàm dị sắc.

Nếu nữ tử trước mắt này độ kiếp thành công thì trong môn đã có ba người Dĩ Lực Chứng Đạo. Bản sự dạy dỗ đệ tử của Tử Vi Đại Đế không hề đứng dưới mấy vị thánh nhân.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, lôi quang cơ hồ qua mỗi khắc liền càng thêm một tầng, bất tri bất giác đã tới tầng cuối cùng, cửu cửu kiếp lôi.

Khói đen trùng điệp phía chân trời đã bị quang hoa tử sắc tràn ngập, chính là thời khắc cuối cùng có thể trảm phá thiên tỏa, đăng đỉnh Thái Sơ.

Mấy người bên cạnh đều nhíu mày, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

Đột nhiên từ sâu trong bản nguyên có một tiếng chấn động vang dội, phảng phất như có vật gì vỡ vụn.

Thần sắc Nhạc Vũ lập tức buông lỏng, hồn niệm có thể cảm giác tầng thứ bảy bản nguyên đang chấn động, biết Liễu Nguyệt Như đã thành công đột phá bước cuối cùng, cũng là cửa khẩu trọng yếu nhất.

Mọi người chung quanh cũng đều thở phào một hơi, ánh mắt nhìn về Liễu Nguyệt Như tràn ngập cảm xúc, chỉ trong khoảnh khắc, cách biệt giữa nàng và bọn họ đã như trời và đất, tương lai đã chú định thành tựu lăng áp tất cả.

Bất quá sau một khắc, hết thảy đều nhắm mắt chuyên tâm cảm ứng. Thiên tỏa đại đạo bị nghiền nát, bản nguyên trong một sát na cũng lộ ra vô số vết rách, là cơ hội tuyệt hảo để tìm hiểu thiên cơ, nếu bỏ qua cực kỳ đáng tiếc, đâu còn thời gian cảm thán.

Liễu Nguyệt Như cũng đồng dạng nhắm mắt, thừa dịp trạng thái thiên nhân cảm ứng còn chưa biến mất, đắm chìm trong cảm ngộ thiên địa.

Nhạc Vũ cũng khôi phục vui vẻ, trực tiếp lấy ra một tờ kim bạch long văn, dùng ý niệm viết lên văn tự.

Chiến Tuyết ở bên ghé mắt nhìn thoáng qua thì thấy đoạn cuối cùng là bổ nhiệm Liễu Nguyệt Như nhậm chức Nam Cực Trường Sinh tinh quân, lập tức nhướng mày, không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Nam Cực Trường Sinh tinh quân là một trong tứ ngự, bản chức Trường Sinh Đại Đế, giống như chức vị Câu Trần thượng cung tinh quân của nàng, dù không trong phạm vi Nhạc Vũ quản hạt nhưng với xu thế thụ thiên mệnh, thay đổi vị cách hiện giờ thì có thể danh chính ngôn thuận bảo vệ.

Quả nhiên sau một khắc, khi Nhạc Vũ dùng Trấn Thế Tỳ đóng dấu lên thì trong thiên địa chợt dấy lên vô số quang hoa, bao phủ thân hình Liễu Nguyệt Như, hàng tỉ đầu hào quang bao trùm lấy thế giới, soi rõ cả ám giới.

Tình hình như vậy, rõ ràng phù chiếu của Nhạc Vũ đã được thiên đạo tán thành, còn Liễu Nguyệt Như lúc này cũng chính thức là thiên mệnh tinh quân, có danh vị trong thiên địa!

Mọi người nơi đây, vô luận là cường như Hỗn Độn chuẩn thánh hay bị lôi quang bức bách, đứng thẳng ở xa xa như chiến tướng binh sĩ đều hơi run sợ, mắt lộ vẻ kính cẩn.

Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế, chấp chưởng Thiên Kinh địa vĩ, mặt trời mặt trăng và ngôi sao, thống suất Tam Giới Tinh Thần cùng chư thần sông núi, đứng đầu chúng thần.

Câu Trần thượng cung Thiên hoàng Đại Đế chấp chưởng nam bắc hai cực cùng với thiên, địa, nhân, thống ngự chúng tinh, khống ngự vạn lôi, cũng chủ trì sát phạt binh cách trên thế gian, theo lý có thể nắm giữ tất cả binh tướng thiên đình, có thể nói quyền hành cực trọng, bỏ qua Hậu Thổ Hoàng Đế chấp chưởng Minh Phủ cùng đại địa Thừa Thiên thì Nam Cực Trường Sinh Đại Đế chính là làm tiên tu kiêng kị nhất, thần chức sở chưởng chính là Cửu Tiêu ba mươi sáu thiên, cùng Địa phủ Cửu U đối ứng, thống lĩnh vạn tiên ba mươi sáu thiên, nắm giữ thọ nguyên sinh linh.

Nếu có thể chính thức nắm giữ thực quyền thì vô luận là nhân loại, tiên nhân hay yêu tu đều phải kính cẩn.

Lúc này xem ý Nhạc Vũ rõ ràng có ý lập Liễu Nguyệt Như làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, hơn nữa với tính cách của hắn một khi đã lên vị thiên đế tuyệt sẽ không hữu danh vô thực như Hạo Thiên, nhất định tái lập quyền uy thiên đình như Đế Tuấn mười vạn năm trước.

Nàng này đã đứng đầu vạn tiên, há lại không thể khiến người kính sợ có dư?

Sau khi xong tờ phù chiếu, Nhạc Vũ lại lấy ra ba thứ linh bảo đã thu của quần tiên dạo trước.

Độ thế kim linh đã thêm chút cải biến, không cần Phật lực thúc dục. Phiên Thiên Ấn vốn có thể so với Tiên Thiên Chí Thánh đỉnh phong, không kém hơn Côn Luân Kính.

Hương tích thế giới càng có thể tụ ít nhất ba trăm tỷ tín đồ, tùy thân mang theo, bên trong đã cải tạo phật quốc thành tiên phủ, có thể dùng tu hành như động thiên phúc địa, cả ba đã đủ cho Liễu Nguyệt Như tu hành.

Chỉ là Nhạc Vũ vẫn thoáng chần chờ, sau một lát lại lấy ra mảnh vỡ của Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Lúc này Diễn Thiên Châu đã khuếch trương, lại thêm ba mươi sáu viên Định Hải Châu, hợp lực mấy chục năm đã sinh ra không ít tinh khí Ngũ Hành, lấy hết ra chữa trị hồ lô, đến khi hình thành hình dạng ban đầu một linh bảo tiên thiên mới bỏ qua.

Đợi đến lúc Liễu Nguyệt Như thức tỉnh, Nhạc Vũ đem hồ lô phù chiếu, cùng với chư bảo đến trước người nàng, thản nhiên nói:

- Ngươi làm Nam Cực Trường Sinh tinh quân, thống ngự Tam Giới quần tiên, chỉ là hôm nay uy danh chưa lập, chưa đủ sức phục chúng.Sau ngày hôm nay có thể thay Câu Trần thượng cung tinh quân trấn áp ám giới ba mươi năm, ngày sau danh chính ngôn thuận nhận chức Trường Sinh Đại Đế!

Liễu Nguyệt Như trong nội tâm sớm có chuẩn bị, cũng không thấy thương cảm, sau khi tiếp nhận phù chiếu liền lập tức là hướng phía Nhạc Vũ hành đại lễ.

Chiến Tuyết chinh phạt trong ám giới năm mươi năm, trải qua vô số đại chiến, đã sớm hoàn toàn hấp thu thần tinh Xi Vưu Hình Thiên, hiện giờ căn cơ đã ổn, khiếm khuyết chính là cảm ngộ đại đạo, nếu muốn bổ sung thì chỉ có vào trong Diễn Thiên châu là tốt nhất.

Ngược lại là nàng, tu hành quá nhanh chóng, mặc dù kinh lịch vạn ma phệ thân nhưng vẫn có chút ẩn họa, thay thế Chiến Tuyết chinh phạt trong ám giới là đường tắt tốt nhất để trùng kích Thái Thượng.

Lúc trông thấy Phiên Thiên Ấn cùng độ thế kim linh thì ánh mắt iễu Nguyệt Như có chút sáng ngời, thứ trước có thể kháng cường địch, thứ sau có thể áp chế thiên ma, hương tích thế giới càng có thể tụ tín đồ.

Sau đó chính thức kinh hỉ là Tiên Thiên hồ lô, hiện giờ mới chỉ chữa trị sơ qua nên mới đến nhị phẩm, nhưng sau khi hoàn thành còn hơn cả Trảm Tiên Hồ Lô của Lục Áp.

Nhạc Vũ lúc này cũng đã bước lên ngự liễn cửu long, quay sang nhìn chúng nhân:

- Ứng Long Hạn Bạt, Nhai Tí Huyền Nữ lưu lại, trợ giúp Trường Sinh tinh quân trấn áp Thiên Ma. Mọi người còn lại có thể theo trẫm phạt thiên! Thiên Đế thất đức, đã mất Thiên Tâm. Trẫm thụ thiên mệnh, không thể không thay trời chinh phạt, bọn ngươi nguyện đi theo?

Trừ ra mấy người Ứng Long, còn lại rất nhiều đại năng kim tiên, thần tướng dưới trướng Câu Trần đều lộ vẻ vui mừng, cung kính thi lễ rồi cao giọng:

- Chúng ta cẩn phụng mệnh Bệ Hạ, nguyện hiệu lực cho bệ hạ!

Nhạc Vũ thoả mãn gật đầu, tiếp đó ý vị thâm trường nhìn phía Dương Hạo:

- Hạo Thiên tuy là thất đức nhưng cuối cùng vẫn là cậu ngươi, trẫm không đành lòng ngươi chí thân tương tàn, ngươi cũng có thể lưu lại trấn thủ với Ứng Long!

Dương Hạo nghe vậy, toàn thân hơi chấn động rồi không chút do dự, đồng dạng hành đại lễ:

- Dương Hạo cùng này Hạo Thiên sớm không còn tình cậu cháu, chỉ còn thâm cừu như biển, nguyện đi theo bệ hạ công phạt Thiên Đình!

Nhạc Vũ trong nội tâm không hề nửa phần vui mừng, Dương Hạo rơi xuống tình cảnh như vậy cũng là vì do mình, đôi khi ngẫm lại bản thân làm người quả nhiên vô cùng âm hiểm, cũng chẳng trách người khác nói hắn âm tàn thủ lạt, cũng không biết nói sao ngồi ngay ngắn nhìn lên thiên không:

- Nếu đã như thế vậy hôm nay trẫm liền khởi binh Phạt Thiên! Chinh phạt Thiên Đình!

Sau lưng ngàn vạn binh tướng lập tức gầm lên, âm thanh chấn trời cao lan ra tỷ vạn dặm, toàn bộ thiên không cũng như có phản ứng, đánh xuống từng đạo hào

quang.

Chúng binh tướng của Câu Trần Tinh Cung cũng biết đây là dị tượng thiên địa biểu hiện ủng hộ, càng thêm tâm thần đại định, thanh âm hoan hô càng thêm phấn chấn!

Nhạc Vũ cười lên ha hả, trực tiếp vung tay xé mở hàng rào không gian ám giới, tạo ra một thông đạo không gian nối thẳng Địa Tiên giới.

Đầu tiên là Nhạc Vũ ở trên ngự liễn cửu long, sau đó mấy người Chiến Tuyết trên chiến xa lần lượt bước vào, sau đó mới tới binh tướng đã trải qua hơn năm mươi năm tôi luyện trong ám giới bước vào, những nơi đại quân đi qua thì toàn bộ loạn lưu đều bị áp chế, qua nửa ngày đã tới Địa Tiên giới.

Chỉ thấy nơi bước ra là một đỉnh núi, trong tầng mây cũng đã có 2400 vạn binh tướng, hai trăm sáu mươi vạn chiến xa, hội tụ toàn bộ chiến lực tinh hoa của thiên đình phương bắc và dưới trướng ngũ khí thủy đức tinh quân.

Hết thảy đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, đại trận chỉnh tề, dù mấy ngàn vạn người nhưng đều đứng thẳng tắp không có nửa điểm ồn ào.

Lúc ngự liễn của Nhạc Vũ xuyên không tới lập tức có mấy chục chiếc xa chạy tới nghênh đón, người đi đầu là Lục Áp, sau lưng là hơn mười vị Hỗn Độn chuẩn thánh, Đại La kim tiên, đến trước cách Nhạc Vũ ngàn trượng đều dừng lại, ngay ngắn cúi người hành lễ:

- Chúng ta tham kiến Tử Vi Đại Đế! Cung chúc Đại Đế kỳ khai đắc thắng, thành lập đại thiên!

Thanh âm chưa dứt, 2400 vạn binh tướng cũng một hồi hoan hô chấn động cả vân tiêu.

Thiên tượng trong tinh không cũng đột biến, toàn bộ chân trời đều bị tinh hoa che đậy, nhật nguyệt vô quang, chư tinh ảm đạm.

Chín long ảnh do tử khí ngưng tụ cũng quay đầu hướng phía Trung Thiên, bạch quang cuồn cuộn, khí sát phạt tràn ngập tinh không.

Chỉ một lát sau, Minh Nguyệt trong không trung bỗng nhiên lóe lên quang hoa,

chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên hạ xuống hai vàng Minh Nguyệt sau đó 200 vạn chiến xa cũng bay tới, bên trong hiện ra hai nữ tử, khẽ cúi người hành lễ:

- Hi Hòa Thường Hi bái kiến Bệ Hạ! Hai người chúng ta hôm nay nguyện phụ bệ hạ chinh phạt Thiên Đình!

Nhạc Vũ không khỏi nhìn thật sâu Lục Áp, tiếp nhìn hai người vợ của Đế Tuấn trả lễ, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Nguyệt Đình tuy không bằng lúc Đế Tuấn còn tại thế nhưng tích lũy mười vạn năm quả thực thâm hậu, 2000 vạn binh tướng tinh nhuệ sau lưng càng hơn phương bắc không ít.

Duy chỉ có khó hiểu là nguyệt đình đã ẩn nhẫn mười vạn năm, sao vào lúc hắn đối cờ với Hồng Quân còn chưa phân thắng bại thì đột nhiên xuất lực trợ hắn?

Dù là Lục Áp là con của Đế Tuấn cũng không đủ để hai vị này đơn giản dao động, bất quá cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Cũng trong một sát na này, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy toàn thân vang lên tiếng rạn vỡ, cốt cách chấn động kịch liệt, các đốt ngón tay cũng run rẩy, kim trụ khí vận vất vả mới chế áp lại một lần nữa tái hiện trước người.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1367: Thánh Nhân huyền cơ!

Chỉ thấy tử khí vút lên hô ứng với tinh thần chư thiên, ấu long tử kim vẫn một mực uốn khúc trên công đức kim liên thất thải lúc này cũng đằng không bay lên, thân hình tăng trưởng gấp ngàn lần, trong mi tâm cũng xuất hiện triện văn kim sắc, thần uy áp chế chúng sinh, phảng phất chỉ cần liếc mắt là có thể lấy đi tính mạng của chư tiên và chuẩn thánh nơi đây.

Cả 5400 vạn binh tướng lúc này đều im ắng, dưới long uy áp chế giờ dù trong ngực có xúc động cũng không dám lên tiếng.

Trên tầng mây ngoại trừ tiếng gió thét gào còn không có nửa điểm tạp âm, đám người Lục Áp cũng hoảng hốt.

- Vô Thượng Chân Mệnh, thật sự thành tựu Vô Thượng Chân Mệnh!

- Quả nhiên là chính thức Thiên Đế! Mệnh cách vô thượng, khí vận toàn Hồng Hoang!

- Đây là thế gian độc tôn! Ngoại trừ Thánh Nhân siêu thoát ngũ hành thì còn ai có thể là địch thủ của Bệ Hạ?

Hồn niệm hết thảy chấn động, trao đổi với nhau không ngớt.

Cự long tử sắc nhìn xung quanh vẻ lười biếng, tiếp đó lại nhìn ra phía trước, mục bắn hung mang, giương nanh múa vuốt, khí sát phạt hung lệ tràn ngập đỉnh mây.

Khí trụ kích động tinh không lại thêm một lần biến hóa, trên công đức liên hoa sinh thêm một mui xe che trên đỉnh đầu Nhạc Vũ, càng hiển thị thanh uy vô thượng.

Thân thể Nhạc Vũ lúc này cũng biến hóa kịch liệt, cảm giác dị lực từ sâu trong bản nguyên cuồn cuộn như sóng lớn không ngừng cuốn nhập thân thể, cốt cách toàn thân không ngừng bạo liệt rồi khép lại. Bên ngoài nhìn như bình tĩnh nhưng

mỗi một tế bào bên trong đều chịu tải của dị lực thiên địa cực lớn.

- Đây là khí vận chứng đạo? Mượn lực thiên địa chứng nhận Thánh Nhân Tôn giả?

Nhạc Vũ hít vào một ngụm hơi lạnh, thần sắc trong mắt biến ảo bất định, cảm giác thần hồn của mình lần nữa bành trướng, không ngừng mở rộng, ý niệm không ngờ có thể đạt tới tầng bản nguyên thứ chín.

Nếu nói lúc trước hắn chỉ có hồn niệm mạnh mẽ có thể so với Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên còn lúc này chân chính đã có chút uy năng của thánh nhân.

Cũng không phải cảnh giới bản thân đã đạt tới thánh nhân mà lực khí vận hùng hậu cưỡng ép quán thông tầng bản nguyên thứ chín khiến hắn có thể tiếp xúc và điều khiển lực lượng tối bản nguyên, tối hạch tâm của đại đạo!

Ý niệm hốt hoảng, chỉ cảm thấy trong thế giới này không chuyện gì không thể làm, dù là khai thiên tích địa cũng chỉ là một ý niệm, thực lực vượt xa khả năng đền bù của thần thông.

Trước một khắc, thực lực đám người Lục Áp tuy thua xa mình nhưng có thể miễn cưỡng coi là bằng hữu, lúc này trong mắt hắn lại tựa như con sâu cái kiến, không đáng giá nhìn tới lẫn nhắc tới.

Nhạc Vũ bỗng dưng cắn đầu lưỡi một cái, cảm giác trong miệng kịch liệt đau nhức, ngoài miệng tràn máu nhưng tâm thần đột nhiên tỉnh lại, trong mắt khôi phục thanh minh.

- Hay cho Tâm Ma hung lệ! Bất quá đây là cảnh giới Thánh Nhân?

- Rõ ràng đã lĩnh ngộ tâm ta như bùn, bao dung vạn vật; Tâm ta như núi, trọn đời không dời: Tâm ta băng thanh, vạn biến vẫn còn định, lúc này lại rõ ràng tâm tình dao động

Nhạc Vũ thầm tự giễu, nguyên lai tưởng rằng bản thân đã chuẩn bị đủ tư cách vấn đỉnh đại đạo, nguyên lai lịch lãm tâm cảnh còn xa không đủ, khí vận chứng đạo vẫn chỉ là khúc dạo đầu đã như thế. Không biết ngày sau khi bản thân chính thức chứng đạo sẽ trùng kích thế nào. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Quả nhiên vô luận là công đức hay khí vận vẫn không coi là chính thức chứng đạo! Chỉ là thuyên chuyển bổn nguyên chi lực mà thôi. Mấy vị thánh nhân làm thế nào để chứng nhận hồn ấn tầng thứ chín?

- Hắn là mượn nhờ lực của Hồng Mông tử khí? Đoạt lực tử khí thành tựu hồn ấn, dùng trấn tỏa công đức, thì ra là thế, thì ra là thế. Đây mới là chân tướng,

Nhạc Vũ cơ hồ lnhịn không được, muốn cười to lên tiếng. Nguyên lai từ sau Hồng Quân thì người duy nhất chứng thánh chỉ có Hậu Thổ!

Quả nhiên là buồn cười, buồn cười! Thật đáng buồn!

Nhưng trong lòng hắn lại ẩn phục một tia lo lắng, dù dùng các gì để thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực tôn sư thì hai thánh Tam Thanh đều có chiến lực thánh nhân, cũng không sợ tiêu hao công đức như hắn tưởng tượng, cuộc chiến thánh nhân có tổn thương nhưng lại khó hại căn bản.

Không khỏi mục thấu duệ mang lên Diệu Pháp Đại La Thiên trên cửu tiêu!

Lần trước hắn còn không thể xác định, nhưng bây giờ đã có thể xác quyết, mấy vị thánh nhân sẽ ra tay ngăn trở cuộc chinh phạt thiên đình lần này!

Hôm nay cũng không tránh khỏi cuộc chiến với Thánh Nhân!

- Chính hợp ý trẫm!

Thì thào một tiếng, trong ngực Nhạc Vũ dấy lên chiến ý mãnh liệt.

Sau một khắc, liền chỉ thấy bên trái một đoàn sóng triều ngũ sắc vân quang khổng lồ cuộn đến.

- Thanh Long Mạnh Chương dẫn long tộc tứ hải Ngũ Hồ Tam Sơn chín mạch tham bái Đại Đế tộc ta! Chúng ta nguyện theo Bệ Hạ tử chiến!

Trong tầng mây có tới trăm vạn Long tộc, yêu binh khống ngự phía dưới cũng đạt sáu ngàn vạn, hết thảy đều cao lớn dữ tợn trận hình tản mạn nhưng tu vi đều không dưới Ngọc Tiên.

Sau lưng Mạnh Chương có hơn mười vị Kim Tiên chuẩn thánh của Long tộc, ánh mắt nhìn về Nhạc Vũ có hiếu kỳ, cũng có kính sợ.

Vốn tất cả đều huyên náo nhưng khi tới gần Nhạc Vũ thì dưới uy áp của hắn dần im lặng.

Từ phía tây lại có một đoàn vân quang tuôn ra, hai người đi đầu đều không lộ biểu tình, chính là Trấn Nguyên Tử và Xích Tùng Tử, đến trước người Nhạc Vũ khẽ thi lễ:

- Vạn Thọ Sơn Trấn Nguyên, Xích Tùng dẫn địa tiên tây phương tam thập bát môn, thất thập tứ tông, bốn ngàn vạn đạo binh. Hôm nay đúng hẹn mà đến, giúp đỡ Bệ Hạ thành tựu bất thế sự nghiệp!

Lúc khom mình hành lễ, Xích Tùng Tử vẫn không nhịn được , mắt hàm dị sắc.

Vẫn nói Tử Vi Đại Đế thành tựu Thái Thượng, thần thông ngoại trừ thánh nhân thì không ai là địch nhưng dù sao vẫn là Thái Thượng Kim Tiên nhưng sao khí tức người trước mắt lại có một tia khí tức thánh nhân!

Cảm giác uy áp của Nhạc Vũ cũng chỉ tồn tại trên người thánh nhân, Trấn Nguyên Tử lại càng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1368: Lục đại hoành nguyện!

- Hai vị xin đứng lên! Lần này Địa tiên nhất mạch có thể tới tương trợ, trẫm vô cùng cảm kích!

Vô luận là Lục Áp hay Mạnh Chương đều xem như cấp dưới trực tiếp dưới trướng của hắn.

Mặc dù là Hi Hòa, Thường Hi ở trên danh nghĩa cũng phụ thuộc Thiên Đình, giờ phút này suất binh tiến đến dốc sức cho hắn, tuy cảm kích nhưng chỉ có thể xem như cấp dưới mà đối đãi.

Chỉ riêng chư môn phái thuộc Địa tiên thì khác hắn, chính là đồng minh chân chính, phải lấy lễ mà đối xử.

Nhưng khi nói ra những lời này, Nhạc Vũ chỉ thấy thân thể của mình gần như hỏng mất.

Cơ hồ mỗi khi phun ra một chữ đều vô cùng gian nan, cực kỳ đau đớn.

Ngay trong thoáng chốc hai lộ đại quân gặp nhau, tử kim hoa cái bên trong khí trụ càng thêm ngưng thật kiên vững.

Từng cỗ tử khí từ trong hai lộ đại quân đồng loạt bắn tới dung nhập vào trong khí vận kim trụ của hắn tràn đầy.

Mà hoành lực thiên địa lấy xu thế càng thêm điên cuồng nhảy vào bên trong thân thể hắn.

Kỳ thật chỉ cần hắn thuận theo, tùy ý đưa những lực lượng kia cải tạo thân thể hắn liền có thể bình an, cũng sẽ không phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Như vậy có thể thoải mái nắm giữ lực lượng bổn nguyên thế giới kia!

Nhưng khí vận chứng đạo mặc dù có thể lấy được uy đức của Thánh Nhân, nhưng giờ phút này hắn cũng thật sự cảm nhận được dị lực kia đang xung đột tổn hại đối với đạo cơ của chính bản thân mình!

Tình hình như thế là chuyện mà hắn tuyệt không cho phép! Dù cho lực lượng này cơ hồ mạnh mẽ tới mức làm cho hắn không thể kháng cự.

Hôm nay cũng chỉ có thể phục tùng theo hắn! Không thể để cho nó khống chế!

Dù phải thân vẫn, dù là thần hồn vẫn vong, cũng phải đấu tranh! Tuyệt không bỏ qua!

Giờ phút này bên trong thân thể bảy thước cũng giống như một chiến trường, một phương không chút mục đích, chỉ theo bản năng muốn đạt được chút vị trí bên trong thân thể, một phương đang kháng cự, cố gắng chinh phục bên kia.

Hai cỗ lực lượng không ngừng tranh đấu giằng co, tựa như hai cỗ máy xay nghiền ép làm huyết nhục xương cốt toàn thân hắn không ngừng nghiền nát!

- Ta mượn Thiên Đế lực đã là như thế! Không biết mấy vị Thánh Nhân kia mượn công đức nguyên lực chứng đạo sẽ như thế nào đây?

Rõ ràng đau đớn đang hoành hành trong đầu Nhạc Vũ, nhưng hắn vẫn còn nghĩ ngợi tới tạp niệm lẫn lộn trong lòng.

Mơ hồ cũng biết được trong hơn mười vạn năm, Tam Thanh Nhị Thánh gian nan cầu đạo, đã đem hết toàn lực bổ túc đạo cơ của chính mình.

Khẽ cười vui sướng khi người gặp họa, bàn tay Nhạc Vũ chợt lật ra, Trấn Thiên Tỳ hiện lên trong tay.

Ngay lập tức hắn chỉ cảm thấy dị lực đang tranh đấu ngất trời trong thân thể có chút yên tĩnh xuống, rõ ràng đã hiện ra xu thế bình ổn.

Có được Thiên Đế ấn trấn áp, thiên địa dị lực mãnh liệt tràn đến cuối cùng đã có xu thế phục tùng.

- Quả nhiên năm xưa Đế Tuấn đúc ra ấn tỳ này cũng đã liệu định ra tình hình như vậy!

Trong lòng chợt hiểu ra, Hồng Mông trận đồ bên trong đan điền Nhạc Vũ cũng bắt đầu xoay tròn.

Âm Dương Bát Quái đối ứng cùng thiên địa, khi chuyển động tựa như một cơn lốc xoáy thật lớn đem lực lượng kia hút vào trong đan điền.

Mà Ngũ Hành kiếm trận bỗng dưng bắn ra kiếm quang lăng áp khắp nơi, một tia kiếm khí nhảy vào bên trong kinh mạch, đem thiên địa hoành lực xoắn thành dập nát, nhanh chóng kiềm chế trấn áp.

Ngay cả Hà Đồ Lạc Thư cũng mở ra, Côn Luân Kính bắn ra một đạo u quang thẳng xuyên vào bên trong thần hồn Nhạc Vũ.

Phong Nguyên Xích Tùng đứng đối diện vốn đang định đứng dậy, giờ phút này thấy thế chợt cả kinh, đưa mắt nhìn nhau tràn đầy hoảng sợ.

Trước đó tuy Nhạc Vũ có khí tượng Thánh Nhân, nhưng chân khí lại bạo loạn, làm cho người ta cảm giác thực sự không phải không thể chiến thắng, không phải không có sơ hở.

Mà giờ khắc này chỉ thấy thân ảnh bên trên ngọc liễn nguy nga như ngọn núi lớn, cao vời không thể chạm tới.

- Năm đó Đế Tuấn muốn mượn Thiên Đế vị bước lên đại đạo, quả nhiên là dùng được!

- Hồng Vân đạo huynh, ngươi có từng nghĩ đến mấy vạn năm sau vị đệ tử chân truyền này của ngươi lại có thể thật sự thành tựu được Thánh Nhân tôn sư!

Trong ý niệm của hai người đều hiện lên tạp niệm hỗn loạn, nhưng vẻ mặt càng thêm kính cẩn.

Mọi người ở bên cạnh, Lục Áp cùng Mạnh Chương, Hi Hòa cùng Thường Hi đều ngưng trọng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Chỉ trong nháy mắt từ hướng đông cùng tây lại có quang hoa bay tới.

- Đông phương Thiên Tề Nhân Thánh hôm nay nhận lệnh lĩnh quân cùng đến,

nguyện tùy bệ hạ thảo phạt bất chính đồ!

- Phương tây Kim Thiên Nguyện Thánh nhận lệnh đã tới! Phương tây đế đình nguyện tôn Tử Vi đại đế làm Trung Thiên đại đế!

Hai lộ đại quân tuy chỉ có vài vị Đại La Kim Tiên đi theo, nhưng binh tướng cũng đạt tới ngàn vạn người, đặc biệt đều là tinh nhuệ, một trăm hai mươi vạn chiến xa chậm rãi hợp lại bên dưới ngọc liễn của Nhạc Vũ.

Đồng dạng lại có một tia tử khí nhảy vào bên trong tử kim khí trụ, khiến hoa cái càng thêm khổng lồ, bao phủ khắp phạm vi trăm vạn dặm.

Mà tử kim cự long bên trong khí trụ càng thêm linh động khổng lồ, phảng phất như đã hóa thành sinh linh sống động, đang không ngừng xoay chuyển uốn lượn bên trong.

Thiên địa dị lực đang dũng mãnh tràn vào thân thể Nhạc Vũ càng mạnh thêm mấy thành, khiến Trấn Thiên Tỳ cũng gần như không thể áp chế.

Theo sát phía sau, ở mặt bắc Thiên Đình cũng có vô số độn quang xa xa tìm đến. Lại thêm một lộ đại quân, tinh tế quan sát số lượng không dưới sáu ngàn vạn, vượt hẳn những lộ đại quân trước đó, thanh thế huy hoàng, giống như có thể nghiền áp hết thảy!

Người giá trú chiến xa đi phía trước nhất chính là hai người Tây Vương Mẫu cùng Lý Trường Canh.

- Sở thuộc Tử Vi đế cung, trực đãi cấm quân ngũ vệ, bảy mươi hai lộ thần tướng, Thiên Đình bốn mươi lăm lộ thần tướng, bốn ngàn vạn binh mã phụng mệnh tới!

- Tây Côn Luân sơn, hai mươi bảy môn, bốn mươi ba tông, hai ngàn vạn đạo binh nguyện tôn bệ hạ hiệu lệnh!

Lúc này số lượng binh mã hội tụ nơi đây đã lên tới hai ức ba ngàn bốn trăm vạn, gần hai ngàn vạn chiến xa đủ loại!

Liếc mắt nhìn qua, cảnh tượng rơi vào trong tầm mắt đều là bóng người lành lạnh túc sát, chiến xa đằng đằng sát khí. Hai ức tiên tu khiến thiên địa nguyên lực nơi này chấn động kịch liệt, bạch sắc sát phạt khí tức xông thẳng lên trời, cơ

hồ hóa thành thực chất!

Cũng khiến vô số thần niệm từ khắp bốn phương tám hướng sôi nổi tụ tập tràn tới, dù là Chuẩn Thánh cảnh giới hiện tại cũng không dám tới gần khu vực này, chỉ có thể ở xa xa xem chừng.

Mà hiện tại ở đối diện cũng giống như phát hiện ra thiên địa dị biến, toàn bộ đều mờ mịt thất thố nhìn lên trời cao, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Nhưng sự xuất hiện của Tây Vương Mẫu cùng Lý Trường Canh suất lĩnh thêm sáu ngàn vạn người thật làm Nhạc Vũ phải hít một hơi rét lạnh.

Thiên địa dị lực vốn đã bị Trấn Thiên Tỳ áp chế hiện tại chuyển sang vô cùng cuồng bạo!

Tựa như nước lũ, vô tình đem hết thảy trấn áp trong cơ thể hắn nghiền nát tan vỡ.

Lúc này ở bên dưới mặt đất, bỗng dưng hiện ra một vòng xoáy màu đen khổng lồ, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đem Cửu U xé mở. Ngay sau đó lại xuất hiện một chi đại quân, do Cửu Hoa tán nhân dẫn đầu, trăm vạn hắc sắc chiến xa, chẳng khác gì tường đồng vách sắt từ bên dưới hố đen khổng lồ chậm rãi bay nhanh ra ngoài.

- Chúng ta vốn là tọa hạ Hậu Thổ, U Minh đại đế! Thiên Đế Hạo Thiên đã mất đi thiên mệnh! Nay phụng mệnh Hậu Thổ Thánh Nhân, suất lĩnh ba ngàn vạn minh binh đến giúp đỡ bệ hạ chinh phạt Thiên Đình ngụy đế!

Theo sự xuất hiện của ba ngàn vạn minh binh, ba trăm sáu mươi vạn chiến xa hội tụ tới trước ngọc liễn, Nhạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong thân thể ầm ầm nổ vang như sấm, tình hình bên trong thân thể đã hoàn toàn không thể khống chế.

Da thịt toàn thân bị vặn vẹo, dị lực vỡ bờ cơ hồ tiếp cận nổ tung.

Nhạc Vũ đột nhiên cười to, Trấn Thiên Tỳ chớp lóe quang hoa, miễn cưỡng thúc giục lực lượng ngọc tỳ, đem lực lượng bạo loạn trong cơ thể tạm thời áp chế, ngay sau đó lập tức vươn người đứng lên, triệu ra Thiên Đế kiếm cắt lấy uyển mạch của chính mình.

Máu tươi phun tràn, vẻ mặt Nhạc Vũ thật thản nhiên quét mắt nhìn bốn phương, lướt qua hai ức sáu ngàn vạn đại quân trước mặt, ngay trong ánh mắt kinh dị khó hiểu của mọi người, thản nhiên nói:

- Hôm nay lập tức phạt thiên, thiên địa thay đổi tất khiến tam giới khó thể bình an, chư phương chấn động thậm chí trăm họ lầm than. Trong lòng trẫm cảm thấy không đành, lúc này có sáu đại chí nguyện cần tuyên thệ: Nguyện thứ nhất, nếu trẫm trở thành Thiên Đế tất khiến thiên địa giao thái, âm dương dung thông, ngũ linh tương an, vạn vật thông thái! Khuynh tận lực lượng bảo hộ hồng hoang chư giới!

Lời thề vừa thốt ra, ngay lập tức thất thải quang hà hiện lên đầy trời, từng đạo quang mang từ sâu trong minh minh chiếu xuống.

Chỉ trong chốc lát công đức vô cùng tận hợp quanh đỉnh đầu Nhạc Vũ.

- Đây là phương pháp chứng đạo đại chí nguyện của phương Tây nhị thánh!

Trấn Nguyên Tử bỗng dưng giật nảy mình, nhìn về hướng Nhạc Vũ.

Hoành nguyện pháp không thể so sánh với công đức thực sự. Nhưng lấy lực lượng nguyện thệ hướng thương thiên mượn tới công đức mà thôi.

Vì vậy phương Tây nhị thánh mỗi lời nói cử động đều phải tuân theo nguyện thệ.

Mà Tây Phương giáo chủ, Tiếp Dẫn đạo nhân có tới bốn mươi tám nguyện mới chứng được Thánh Nhân vị!

Giờ phút này Nhạc Vũ cũng muốn đi theo con đường này chứng thánh hay sao?

Lại nghe Nhạc Vũ tiếp tục nói:

- Nguyện thứ hai, nguyện tuyệt thiên địa chi thông! Tiên phàm khác biệt, không được thông nhau. Thế gian sinh linh cũng phải tuân thủ theo tự nhiên chi đạo!

- Nguyện thứ ba, tất khiến tu sĩ cùng Yêu tộc hồng hoang đều có nơi náu thân! Nguyện xây lại cửu tiêu ba mươi ba thiên, vĩnh là thiên giới nhạc thổ!

Mọi người chung quanh vẻ mặt đều chấn động.

Ngay sau đó trên không trung, hai ức sáu ngàn vạn tiên tu đều dùng đại lễ phủ phục xuống.

Từ sau khi Đế Tuấn thân vẫn, trụ trời Bất Chu sơn vỡ tan, chư tông nhân gian, thiên hạ yêu tu chiến đấu sát phạt lẫn nhau không ngớt, tranh đấu không ngừng.

Đó là bởi vì ba mươi ba thiên bị tổn hại, âm dương trong thiên địa mất cân đối, ngũ linh không được cân bằng, thiên tài địa bảo cùng tài nguyên tu hành từ từ giảm thưa thớt.

Nếu ba mươi ba thiên cảnh có thể hồi phục như lúc ban đầu, đủ khiến cho những việc tranh đấu tương tàn trong thiên địa giảm bớt chín thành, đúng thật là một việc đại công đức!

Mà khi nguyện thệ thứ ba thốt ra, thất thải kim liên bên trong tử khí trên đầu Nhạc Vũ đã tăng lên tới mười một cánh, mười một cánh liên hoa cực kỳ sáng lạn!

Mượn dùng lực lượng này, Nhạc Vũ cũng hoàn toàn điều dưỡng thỏa đáng chân khí trong thân thể hoàn toàn phục tùng.

- Nguyện thứ tư, nếu trẫm làm Thiên Đế, quân lâm thiên hạ, nhất định tận hết chức vị Thiên Đế! Bảo hộ bốn phương, trấn áp bát hoang. Thế gian sinh linh đều đối đãi ngang hàng!

- Nguyện thứ năm, nguyện quét sạch thiên ma, khiến yêu vật dị giới không còn tái hiện nhân gian, làm hại hồng hoang! Xây dựng thiên hình trợ thiên hạ đạo tu tôi luyện đạo tâm!

- Nguyện thứ sáu, nguyện thế gian thương sinh đều nghe theo hiệu lệnh của ta! Không trung tắc tử, không tòng tắc vong! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Hai đại nguyện trước đều dẫn tới công đức vô cùng tận, khiến thất thải kim liên đều hiện thêm một cánh liên hoa, nhưng chỉ mờ ảo, còn chưa ngưng tụ thành chân hình.

Làm toàn bộ những người đứng xem chung quanh đều nghiêm túc yên lặng, họ hiểu được giờ phút này chỉ cần Nhạc Vũ tình nguyện lập thêm mấy đại thệ

nguyện, có thêm một đạo Hồng Mông tử khí sẽ lập tức đạt đủ công đức khí vận, đồng thời thành tựu Thánh Nhân.

Nhưng tình hình như vậy những người có mặt muốn hâm mộ cũng không đạt đến.

Muốn chịu tải nguyện thệ, bản thân cũng phải có được pháp lực vô cùng tận, thần thông thông thiên. Nếu không làm sao trong suốt mười vạn năm, lấy đại chí nguyện chứng thánh chỉ có hai người Chuẩn Đề Tiếp Dẫn. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Mà lời thề cuối cùng vừa lập ra, đã không còn công đức lắng xuống, ngược lại còn sát khí xung thiên khiến tâm thần mọi người đều chấn động.

Nhạc Vũ bỗng dưng chỉ kiếm về phía trước:

- Trời không thể có hai thái dương, thế gian không thể có hai chúa! Ta nhận thiên mệnh, phạt thất đức ngụy đế. Chư vị nguyện theo trẫm cùng đi, chinh phạt Diệu Pháp Đại La Thiên!

Lời nói vừa rơi xuống, lập tức cả bầu trời vang lên tiếng hô to như núi lở sóng thần. Vẻ mặt hai ức sáu ngàn vạn người đều phấn chấn, vũ động binh qua!

- Chúng ta nguyện tùy bệ hạ, vĩnh sinh bất hưu!

- Nguyện tùy bệ hạ phạt thiên, tử chiến không sờn!

- Bất thần tắc tử, bất tòng tắc tru! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Cửu long ngự liễn của Nhạc Vũ đã được thúc giục, chín đầu chân long vốn là người phạm tội mang hình phạt bên trong Long tộc, thế nhưng lúc này đều sải bước hùng dũng, phảng phất như vô cùng vinh quang.

Mà vài vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh hội tụ quanh ngọc liễn của Nhạc Vũ vẻ mặt đều kính cẩn cúi người thi lễ, sau đó quay về bổn trận chủ trì đại quân.

Ngay sau đó hai ức sáu ngàn vạn binh tướng, hơn hai ngàn vạn chiến xa tựa như cự thú khổng lồ bước trên đoàn mây đen dày đặc mãnh liệt xuyên toa trên không trung.

Nơi này cách Thiên Cung Diệu Pháp Đại La Thiên rất gần, chỉ trực tiếp xé rách hàng rào không gian Đại La Thiên đại quân đã có thể đi vào. Không tới nửa ngày từ xa xa đã trông thấy Thiên Đình Thông Minh Cung.

Nơi này vốn có năm ngàn vạn binh mã Thiên Đình đóng quân, đã bị Tây Vương Mẫu cùng Lý Trường Canh trực tiếp mang đi gần phân nửa.

Khi ngọc liễn của Nhạc Vũ đi tới, binh tướng Thiên Đình đã bỏ chạy hết bảy thành.

Tân quân mới kiến tạo của Hạo Thiên cũng không còn lưu lại bao nhiêu.

Từ rất xa lại có thêm một chi đại quân từ phương nam bay đến, Nhạc Vũ đưa mắt nhìn về nơi xa, chính là Mụ Tổ Lâm Mặc Nương.

Hơn mười Vu Thần thống suất nam phương, gần bốn ngàn vạn vu binh đồng dạng trận thế túc sát, khí thế lẫm nhiên.

Còn chưa tới gần, Mụ Tổ Lâm Mặc Nương đã khom người nói:

- Chúng ta đánh tan chư lộ binh mã phía nam Thiên Đình, mất hết mấy ngày thời gian, không thể lập tức hưởng ứng chiếu mạng của bệ hạ, xin bệ hạ hãy thứ tội!

Bên trong đại trận, Lục Áp nghe vậy vẻ mặt không khỏi dao động, trong mắt hiện ra vẻ cảm khái.

Có thêm hơn mười Vu Thần cùng bốn ngàn vạn vu binh, đại quân hội tụ nơi này đã tăng lên tới ba ức!

Cho dù là năm xưa Đế Tuấn toàn thịnh, Hỗn Độn Chuẩn Thánh dưới trướng khống chế số lượng binh mã cũng không bằng một nửa đại quân của Nhạc Vũ hôm nay!

Thần thông pháp lực càng xa xa không sánh kịp, quả nhiên uy danh vô hạn, lừng lẫy vô song!

Đúng là chỉ có vị này mới là Thiên Đế chí tôn chân chính thiên mệnh từ ngày khai thiên tích địa tới nay hay sao?

Khóe môi hắn không khỏi hiện lên vẻ khổ sáp, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vài phần hi vọng.

Lúc trước hắn mạo hiểm nguy cơ thân vẫn giúp đỡ Nhạc Vũ, quả nhiên không lầm! Hôm nay cuối cùng hắn đã trông thấy hi vọng báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1369: Chư thánh giao phong!

Vẻ mặt Nhạc Vũ thản nhiên liếc mắt nhìn Lâm Mặc Nương, chỉ thấy thần tình nàng thấp thỏm bất an.

Trong lòng hắn lại âm thầm hừ lạnh, mênh lệnh xuất binh hôm nay từ vài chục năm trước khi thiên địa dị biến đã bộc lộ rõ ràng.

Những Vu Thần phía nam này lại chậm trễ mất mấy ngày thời gian cũng chưa hẳn là không có ý thăm dò tình hình mới bày tỏ ý tứ.

Nhưng vào lúc này Nhạc Vũ cũng không muốn tính toán với bọn họ.

Hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn qua hướng Thiên Đình chăm chú, mở ra long đồng xem xét bên trong.

Chỉ thấy binh tướng bên trong Thiên Đình, tính cả tiên nữ tiên quan vẫn còn ba vạn người.

Mà số người có vẻ không sợ hãi, kết thành đại trận chuẩn bị cùng Hạo Thiên kháng cự đã không tới bốn ngàn vạn.

Còn lại hơn phân nửa đều đã thu hồi binh khí tiên bảo, kể cả chiến xa binh qua cũng đã toàn bộ buông tha một bên.

Nhạc Vũ bỗng dưng đứng dậy, một mình bước vào bên trong Thiên Cung. Từ đông môn đi vào, cơ hồ một đường không bị ngăn trở, đi thẳng về hướng Thông Minh Cung.

Khi đi tới trước cửa cung, thấy một huyền sam đạo nhân tay cầm thanh kiếm, một vị đạo nhân trung niên tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ đứng trước mặt, ánh mắt Nhạc Vũ híp lại nhưng cũng không quản tới, bước thẳng tới trước.

Ngay sau đó phía sau liền có hai đạo quang hoa vút tới.

Một người là Lão Tử, chân giẫm ma hài, bạch y đạo bào không nhiễm hạt bụi, một tay cầm tháp, một tay cầm phất trần.

Đi thẳng tới trước Thông Thiên giáo chủ, cười nói:

- Thông Thiên sư đệ, trong ba sư huynh đệ chúng ta, tuổi ngươi nhỏ nhất. Một tay nắm giữ Tru Tiên kiếm trận đệ nhất chí bảo sát phạt của thế gian vũ nội, thật làm ta hâm mộ. Cho tới nay ta luôn muốn xem thử uy lực của bảo vật này rốt cục thế nào nhưng vẫn vô duyên, hôm nay vừa lúc có thể thử xem một lần!

Sắc mặt Thông Thiên lúc trắng lúc xanh, lạnh lùng nói:

- Hôm nay sư huynh thực không muốn để ý tới tình cảm giữa ta và ngươi, tương trợ cho hắn?

Lời vừa thốt ra, bốn thanh kiếm hoa sắc bén từ trong tay áo bắn ra phân khắp bốn phương.

Kiếm khí vút cao, tử hà bảo quang so với Ngũ Hành kiếm của Nhạc Vũ còn muốn vượt hơn một bậc!

Thái Thanh không chút dao động, lần này khe khẽ thở dài:

- Chỉ là một lời hứa hẹn mà thôi! Cuối cùng là ta tính sai, lần này phải giữ ước hẹn để đổi lấy tam thi…

Cũng không chút do dự đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp tế lên trên không trung. Ở dưới chân lộ ra Thái Cực Đồ, bỗng dưng mở ra hóa thành một đạo kim cầu xuyên không bay đi, dừng bên trong kiếm trận, ngay trước người Thông Thiên.

Ở một bên khác, thân ảnh hóa quang độn tới cũng đã hiện ra thân hình, chỉ thấy Nữ Oa dáng vẻ uy nghi từ trong quang hoa đi ra, hướng Chuẩn Đề đối diện mỉm cười thi lễ.

- Gặp qua Chuẩn Đề sư huynh, Nữ Oa tự biết không phải đối thủ của sư huynh. Trận chiến hôm nay chỉ mong lãnh giáo một phen chứng được đại đạo mà ta thâm nghiên suốt mười vạn năm qua!

Bàn tay ngọc vung lên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ triển khai, đem nàng cùng Chuẩn Đề cuốn vào bên trong, biến thành nhất phương thế giới.

Nhạc Vũ đối với tình hình trước mắt của Lão Tử cùng Thông Thiên, Nữ Oa cùng Chuẩn Đề đều phảng phất như không hề nhìn thấy, vẫn đi thẳng vào bên trong Thông Minh Cung.

Trên đường đi vào Thông Minh Cung, gần được nửa đường, chỉ thấy một vị lão nhân dung nhan nghiêm túc tay cầm trường phiên ngăn cản giữa đường.

Thẳng đến khi Nhạc Vũ đi tới gần mới mở hai mắt, ánh mắt như ưng, ẩn sinh điện hoa.

- Chính là Tử Vi bệ hạ? Lại nói giữa ta và ngươi cũng đã trực tiếp gián tiếp giao thủ mấy lần. Nhưng cho tới lúc này mới có thể chân chính có duyên gặp mặt!

Bàn Cổ trường phiên vũ động, khiến thiên địa linh lực tựa như lốc xoáy cuốn thẳng tới.

Mà trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ẩn hiện sát khí.

- Nguyên bản ngồi xem Văn Thù đoạt di vật Hồng Vân, bổn ý là vì cảnh cáo thu phục Vân Trung Tử. Hồng Vân đạo nhân lưu lại tất cả linh vật đều tính toán sau này sẽ trả lại. Thật không nghĩ tới cuối cùng dẫn dắt ra biến số như ngươi! Nhưng giữa hai mạch chúng ta đã trở mặt hoàn toàn, không thể thay đổi, đành chỉ có thể tử chiến mà thôi!

Trường phiên bỗng dưng phóng ra linh quang chấn động cửu tiêu, mặt đất lắc lư, ngay lập tức vô số đại đạo pháp tắc sôi nổi nứt vụn.

Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền Nhạc Vũ bắn ra ngoài bảo vệ quanh thân thể hắn.

Nhưng Nhạc Vũ cũng không có ý động thủ, vẫn tiếp tục bước tới trước.

Ngay tích tắc bên cạnh liền truyền đến tiếng cười khẽ của Hậu Thổ:

- Vũ đệ cần thay đổi thiên địa, Hậu Thổ chẳng lẽ không đến giúp đỡ? Nguyên

Thủy sư huynh, giữa ta và ngươi chỉ gần như ngang hàng nhau thôi. Sư huynh ngươi e ngại tiêu hao công đức, hiện giờ Hậu Thổ lại cảnh giới chưa ổn. Lần này cũng không cần động thủ, cùng nhau đứng ngoài nhìn xem được chứ? Tự nhiên, nếu sư huynh nhất định muốn lĩnh giáo khả năng Minh Thư của ta, chúng ta cũng có thể tranh tài thử xem một hồi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy vẻ mặt giật mình, nhìn vào trong tay Hậu Thổ, liếc mắt lướt qua quyển Minh Thư ẩn chứa Hồng Mông khí tức.

Sau một lúc lâu chợt hừ lạnh một tiếng, đem Bàn Cổ Phiên thu hồi trong tay, sắc mặt xanh mét, ánh mắt âm trầm khoanh tay lui về phía sau.

Rốt cục phải gạt bỏ chiến ý sang bên không động thủ.

Nhạc Vũ lúc này cũng đã đi vào Huyền Khung Điện bên trong Thông Minh Cung.

Tiến vào nơi đây, liền nhìn thấy Hạo Thiên Dao Trì sắc mặt đờ đẫn tái nhợt sóng vai ngồi trên đài cao trung ương.

Thẳng đến khi nhìn thấy Nhạc Vũ đi vào, trong mắt họ mới hồi phục vài phần thần thái. Vẻ mặt Dao Trì ảm đạm, mà Hạo Thiên lại lộ vẻ hung lệ, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ phảng phất như chỉ hận không ăn thịt uống máu hắn.

Nhạc Vũ cũng không quản hai người kia, trực tiếp đi tới, ở một bên có một vị mặc bạch y đạo bào, mái tóc buộc cao, mặt trắng như ngọc, dưới chân giẫm lên thập nhị phẩm công đức liên thai, trong tay cầm Tiếp Dẫn Thần Tràng.

Nhìn thấy ánh mắt Nhạc Vũ nhìn qua, người nọ chấp tay thi lễ.

- Từ biệt tại địa vực Đông Cực, không ngờ mới hơn mười ngày ngắn ngủi đã cùng bệ hạ gặp nhau tại nơi đây!

Ngôn ngữ cũng không còn vẻ cao cao tại thượng, mà đã là đối đãi ngang hàng.

Lúc này Nhạc Vũ mặc dù chưa chân chính chứng thánh, nhưng đã nắm giữ căn nguyên lực, đã có thể bước lên Thánh Nhân vị.

Nhạc Vũ im lặng không đáp, cẩn thận quan sát Tiếp Dẫn, thật lâu sau mới mở

miệng nói:

- Trong tứ thánh, ta đoán sẽ là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề đến đón ta, không ngờ cuối cùng ngăn đón trước mặt ta là Tiếp Dẫn ngươi!

- Vậy sao?

Tiếp Dẫn không khỏi mỉm cười:

- Xem ra trên thế gian này vẫn còn có chuyện mà bệ hạ không thể dự kiến!

- Lời ấy sai rồi! Thiên đạo biến ảo, cho dù là Hồng Quân Thánh Nhân dĩ thân hợp đạo cũng không khả năng chân chính toàn trí toàn năng, huống chi một Thái Thượng Kim Tiên như ta?

Cười tự giễu một tiếng, vẻ mặt Nhạc Vũ dần dần chuyển sang kính nể:

- Tiếp Dẫn thánh nhân, ngươi cũng biết hành động hôm nay phải bị tội gì? Lại phải trả giá lớn thế nào sao?

Hạo Thiên nghe vậy không khỏi cười giễu cợt một tiếng, ngay cả Dao Trì cũng lộ vẻ chê cười, sinh lòng trào phúng.

Khẩu khí như vậy thật sự không tự lượng sức mình.

Tiếp Dẫn lại không chút nào để ý, khẽ lắc đầu:

- Nghịch thiên mà đi thật sự phải bị tiêu hao công đức. Nhưng Tiếp Dẫn cũng không phải muốn ngăn trở bệ hạ đăng đế vị! Chỉ cầu có thể trì hoãn thời gian thêm bốn mươi năm mà thôi…

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1370: Châu chấu đá xe!

Bên ngoài Thông Minh Cung đại quân tập hợp. Hơn ba ức binh mã, ba ngàn vạn chiến xa vây quanh cả Thiên Đình.

Tất cả mọi người yên tĩnh không một tiếng động, lẳng lặng sừng sững trang nghiêm túc sát.

Một cỗ sát khí cùng không khí đầy áp lực tràn ngập bên ngoài Thiên Đình.

Giờ khắc này những người thay mặt Nhạc Vũ chủ trì đại quân đều đang tụ họp một chỗ, vẻ mặt tuy không thay đổi nhưng tận sâu trong đáy mắt đều hiện lên vẻ lo lắng, khiến không khí nơi này biến thành ngưng trọng chưa từng có từ trước tới nay.

- Lại là Thánh Nhân! Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sao lại như thế? Trận chiến này rõ ràng là thiên ý sở chung! Bốn vị Thánh Nhân kia sao lại trực tiếp nhúng tay, sẽ không e ngại bị hao tổn công đức?

Lục Áp đạo nhân thoáng cau mày, thần tình tràn đầy vẻ khó hiểu, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về hướng Thiên Cung tràn đầy lo âu.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy lại lắc đầu:

- Có lẽ đã có biến cố gì mà chúng ta không biết! Bốn vị Thánh Nhân lấy công đức chứng đạo, dù chưa thể siêu việt thế giới này nhưng cũng không chịu thiên đạo hạn chế. Họ làm như thế tất có duyên cơ. Ta xem mấy vị Thánh Nhân giao thủ đều lưu đường sống, hẳn không phải muốn sinh tử tương bác, bệ hạ tính toán không hề sai lầm, dù là Thái Thượng đạo tổ cũng dẫn dắt vào mưu tính. Đối với tình hình hôm nay nhất định đã có sở liệu, chúng ta chỉ cần chờ đợi kết quả là được!

Nói xong câu cuối cùng vẻ mặt Trấn Nguyên Tử cũng biến thành vô cùng âm trầm, mang theo vài phần khổ sáp.

Mọi người đều im lặng, vài vị Thánh Nhân giao thủ tuy giơ tay nhấc chân đều có oai lực diệt thế, ngoại giới lại không hề cảm nhận được nửa điểm gợn sóng. Giống như bên trong Thiên Đình Thông Minh Cung luôn vẫn gió êm sóng lặng.

Song phương luôn nắm giữ đại đạo pháp tắc đến đỉnh phong cảnh giới, nhưng song phương đều biết tự khắc chế, chưa từng toàn lực hành động liều chết lẫn nhau.

Nhưng chính vì tình hình như vậy mới làm người lo lắng nhất, chưa từng toàn lực liều mạng, cũng có ý nghĩa ba vị Thánh Nhân tuy tương trợ nhưng chỉ ra sức có hạn mà thôi.

Mà giờ khắc này đối thủ của Nhạc Vũ lại chính là Tây Phương giáo chủ, Tiếp Dẫn thánh nhân!

Dù đã đạt tới vô thượng chân mệnh, dù trước khi đi vào Thiên Cung đã đạt tới bán thánh cảnh giới, nhưng vị Tử Vi đại đế kia cũng tuyệt đối chưa thể là kẻ địch của một Thánh Nhân chân chính!

- Cũng thế! Nhiều nhất chỉ có thể chậm trễ thêm vài chục năm thời gian, chỉ cần thiên mệnh của bệ hạ vẫn tồn tại, khí vận không mất, bốn vị Thánh Nhân chung quy không có khả năng luôn luôn ngăn trở, bệ hạ lĩnh thiên mệnh phạt thiên, cho dù không đạt tới, sai lầm cũng quy trên người bốn vị Thánh Nhân kia mà không phải do bệ hạ…

Mạnh Chương thần quân than nhẹ một tiếng, trong ngữ khí cũng đã cho rằng Nhạc Vũ không có khả năng thắng lợi.

Nếu Thánh Nhân chí tôn đã tự mình ra tay, kết quả cuộc chiến này đã không còn gì vượt ngoài ý nghĩ của mọi người.

Lý Trường Canh đứng bên cạnh cũng gật nhẹ đầu:

- Cho dù bệ hạ chưa thể chứng thánh, nhưng lấy việc bệ hạ tiếp cận công đức chứng thánh, cửu cửu thiên đế mệnh cách, có thể biết vị Tiếp Dẫn thánh nhân kia cũng không dám làm quá mức!

- Tóm lại chúng ta làm tốt bổn phận của mình là được!

Tây Vương Mẫu nhíu đôi mày liễu, tiếp theo cũng cười khổ một tiếng:

- Đại chiến lần này chỉ sợ chúng ta cũng không giúp ích được hắn bao nhiêu, nhưng lần này phạt thiên cho dù bị Thánh Nhân cản trở cũng không thể làm hổ thẹn thanh thế của chúng ta. Cần phải để toàn bộ hồng hoang vũ nội biết được Thiên Đế vị chính là vật trong bàn tay của bệ hạ! Hồng hoang đại thế cũng nằm trong sự khống chế của chúng ta. Cũng không phải người nào đều có thể mạo phạm!

Mọi người nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau, lời nói của Tây Vương Mẫu vô cùng có lý.

Nhưng lần này phạt thiên không thành công, muốn làm cho thanh danh không bị chút tổn hại, nói dễ hơn làm sao?

Bọn họ chỉ cảm thấy có cỗ bứt rứt chìm sâu trong lòng, có câu nói "đêm dài lắm mộng", tiếp tục kéo dài thêm mấy chục năm thời gian cho dù Thánh Nhân không nhúng tay thật không biết lại phát sinh ra thêm biến cố gì đây?

Trong lòng họ đều cảm thấy lạnh lẽo, lần này nếu không công mà lui, vài vị Thánh Nhân kia tuy không làm gì được Nhạc Vũ, nhưng không biết mọi người ở đây sẽ gặp phải kết cục gì?

Tuy không hối hận nhưng cũng vẫn có chút không cam lòng!

Cũng chỉ có Chiến Tuyết vẫn bình tình nhìn về hướng Thiên Cung.

Mọi người đều đã nhận định Nhạc Vũ đã mất đi cơ hội chiến thắng, nhưng chỉ riêng trong đáy lòng nàng cũng không cảm thấy như thế, nàng vẫn luôn cảm giác sư huynh của nàng, chủ nhân của nàng nhất định có được biện pháp nghịch chuyển đại thế!

Có đôi khi chính Chiến Tuyết cũng không hiểu rõ ràng đây rốt cục là do nàng hiểu rõ năng lực tính tính của Nhạc Vũ nên mới làm ra suy đoán như vậy, hay là vô số lần thấy Nhạc Vũ lấy yếu thắng mạnh, bách chiến bách thắng mà sinh ra tín niệm mù quáng.

…

- Nghịch thiên mà đi thật sự cần phải tiêu hao công đức. Nhưng Tiếp Dẫn cũng không phải muốn cản trở bệ hạ đăng đế vị! Chỉ cầu có thể trì hoãn thêm bốn mươi năm thời gian mà thôi…

Bên trong Huyền Khung Điện, thanh âm của Tiếp Dẫn tuy bình thản hờ hững nhưng bên trong lại súc tích Phật lực vô cùng tận, tựa như hoàng chung đại lữ chấn động bên tai.

Đồng dạng cũng như một lời thốt ra thành sấm, cùng thiên địa tương hợp. Đồng dạng cũng là dùng công đức chứng đạo, dẫn dắt thụy hạ bao trùm lên thân mình, khiến bên trong Huyền Khung Điện sáng ngời thơm ngát.

- Bốn mươi năm, với thân thể bất tử bất diệt như chúng ta mà nói chỉ là thoáng mắt đã qua. Bệ hạ ngay cả chút thời gian này cũng không đợi được sao?

Nhạc Vũ lại lạnh lùng cười:

- Bốn mươi năm? Tiếp Dẫn thánh nhân cũng không phải quá mức xem trọng chính mình đi? Ta đã nảy sinh ý định phạt thiên, đã đổ cả khí vận cuộc đời này, không được thì thân vẫn! Mặt mũi Thánh Nhân lại giá trị bao nhiêu? Chỉ bằng một lời của ngươi liền muốn ba ức bộ hạ của trẫm không công chật vật rút lui hay sao?

- Hôm nay bệ hạ không rút lui, chẳng lẽ còn muốn cùng ta chiến đấu một trận hay sao?

Tiếp Dẫn tựa hồ cũng thấy buồn cười, khẽ lắc đầu vẻ mặt thản nhiên nhìn Nhạc Vũ:

- Bệ hạ quả nhiên thiên tư rất tốt! Đạo cơ lại kiên cố vững vàng, mượn dùng hoành nguyện đại thệ tích tụ công đức, cũng áp chế thiên địa hoành lực. Tuy mượn khí vận lực thành đạo, nhưng lại không hề bị tổn hại căn cơ, thật sự là kỳ tư diệu tưởng, cũng khiến kẻ khác bội phục. Mới năm trăm năm thời gian liền có thể cùng chúng ta kề vai ngang hàng, thành tựu bực này thực sự là dị số!

Trong lời nói của hắn tràn đầy ý tán thưởng, nhưng sau đó ngữ khí bỗng nhiên chuyển sang rét lạnh.

- Nhưng bệ hạ, ngươi chung quy vẫn chưa đạt tới thân thể Thánh Nhân. Ta nghĩ trải qua cuộc chiến tại Mộc Tuyệt Địa bệ hạ cũng phải hiểu được giữa Thánh Nhân cùng tiên tu chênh lệch ở chỗ nào, biết được thế nào là tiến lui mới phải!

- Mộc Tuyệt Địa?

Nhạc Vũ không khỏi nhắm mắt, nhớ lại một màn mười mấy ngày trước chỉ ba chiêu đã thất bại trong tay Tiếp Dẫn, còn bị thương nặng.

Cảm giác khuất nhục kia trước đó chưa từng có, hung lệ khí trong ngực tràn lên, chiến ý vô cùng tận cuồn cuộn như sông lớn, ngũ hành pháp lực bàng bạc cơ hồ đem cả Huyền Khung Điện chấn vỡ.

- Chứng thật là khắc sâu trí nhớ, cảm kích vô cùng! Vì vậy hôm nay trẫm cũng muốn hồi báo một phần! Tiếp Dẫn thánh nhân, nếu ngươi vẫn còn ý tứ như thế, có tin rằng hôm nay Nhạc Vũ ta nói không chừng còn có thể làm cho ngươi hối hận vĩnh viễn?

Vẻ mặt Hạo Thiên cùng Dao Trì đồng thời ngẩn ra, ngay sau đó sắc mặt vô cùng phấn khích lẫn phong phú.

Lại phảng phất giống như không tin được lỗ tai của mình, cả hai nhìn chằm chằm Nhạc Vũ, thần tình tràn ngập vẻ khó tin.

Bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng vớ vẩn, lời nói như vậy có thể xuất phát từ miệng của Tử Vi đại đế kia hay sao!

Muốn làm Tây Phương giáo chủ, Thánh Nhân chí tôn hối hận vĩnh viễn, đây là câu nói buồn cười tới bực nào, nhưng khi Nhạc Vũ thốt ra lại không hề có chút do dự, cũng không hề có chút hoang đường.

Sắc mặt Tiếp Dẫn thoáng thay đổi, bỗng nhiên âm trầm, lại trầm tư một lút, khi thì lãnh đạm, biến ảo không chừng, cuối cùng lại cười ôn hòa:

- Ta biết xưa nay bệ hạ không làm việc gì mà không nắm chắc! Hôm nay nói vậy nhất định phải có chút con bài chưa lật. Nhưng Tiếp Dẫn vô năng không ngờ là không thể tính ra. Nhưng thật sự hôm nay ta cũng không thể tin mình làm sao lại phải hối hận vĩnh viễn!

Nói tới đây, trong lời nói của Tiếp Dẫn đã mơ hồ mang theo vài phần tức giận, mặc dù mạnh mẽ như Thánh Nhân, cũng không thể không có thất tình lục dục, hắn khẽ lắc đầu:

- Nói tới nói lui giữa ta và ngươi đúng là còn phải có một trận chiến! Tính tình của bệ hạ cũng nhất định phải nhìn thấy thất bại chân chính mới chịu cam tâm! Ta sẽ không khinh thường ngươi như con kiến hôi, nhưng tình hình trước mắt, ngươi ở trong mắt ta cũng chẳng khác gì châu chấu đá xe mà thôi!

Hắn cũng không nhiều lời vô nghĩa, vừa dứt lời Thần Tràng trong tay Tiếp Dẫn bỗng dưng lắc lư, một cỗ dị lực bàng bạc đem thần hồn Nhạc Vũ thu hút tới.

Lực hút nhiếp so với mười mấy ngày trước còn mạnh hơn mấy lần.

Nhạc Vũ đã tế Côn Luân Kính lên không trung, giờ phút này An Thiên Sáng Thế Quyết đã viên mãn, dùng thân thể bán Thánh Nhân điều khiển đệ nhất tiên thiên chí bảo trước mắt.

Nhưng đồng dạng uy thế càng tăng thêm, đem thần hồn Nhạc Vũ gắt gao trú định bên trong cơ thể chính mình.

Khi hắn mở mắt ra, long đồng ẩn hiện phù văn, cùng phù văn trong mắt Tiếp Dẫn hoàn toàn đối ứng!

Một phương tượng trưng quyền hành sát phạt, một phương ẩn chứa súc tích vận may phúc đức, hai mắt giao nhau, bên trong Huyền Khung Điện lập tức dấy lên bão tố.

Cuồng phong nổ bạo, lay động rít gào bên trong đại điện, hồn lực khuấy động chấn rung cả Thiên Đình.

Chỉ thoáng chốc, vô số tiên quan nữ tiên bên trong Thông Minh Cung đều bị đánh nát thần hồn tả tơi vỡ vụn.

Mà bên ngoài cửa cung, Lão Tử Thông Thiên, Nữ Oa Chuẩn Đề đều đồng loạt dừng tay, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn theo hướng Thông Minh Cung.

- Không ngờ lại động thủ sao?

Thông Thiên giáo chủ bỗng dưng phẩy tay áo thu hồi Tru Tiên tứ kiếm. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

- Không ngờ hôm nay lại được xem một vở kịch hay. Từ khi thiên ma tàn sát bừa bãi dập nát hồng hoang, đã năm vạn năm không thấy vị Tiếp Dẫn thánh nhân kia xuất thủ!

Lông mày trắng của Lão Tử thoáng nhướng lên, mặc dù không thấy rõ vui buồn nhưng trong mắt lại hiện ra vài phần nghi hoặc, cũng không biết là vui hay buồn.

Trên đường vào Thông Minh Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang nhíu mày.

Ngay sau đó bỗng dưng cất bước, lại ngăn ở giữa, khí cơ toàn thân mơ hồ cách trở con đường Hậu Thổ đi vào trong cung.

- Vị đại đế kia làm việc quả nhiên ngoài dự đoán mọi người. Lẽ ra hắn không phải người điên cuồng như thế, nhưng lại hành động như vậy nghĩ đến phải có thâm ý khác. Ta cũng không biết cuộc chiến lần này giữa hắn cùng Tiếp Dẫn rốt cục ai thắng thua, nhưng giữa ta và ngươi cần thủ tín, khoanh tay đứng xem hãy nói!

Hậu Thổ cũng không đáp lời, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Nguyên Thủy lại ngoảnh mặt không thèm để ý tới.

Sắc mặt nàng vẫn thản nhiên, nhưng tận sâu trong đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

Hôm nay hành sự mặc dù nàng đều nghe theo ý Nhạc Vũ, nhưng khi gặp chuyện nguy hiểm dù cho nàng phải liều mạng nhất định cũng phải ra tay cứu vãn.

- Vũ đệ a Vũ đệ, ngươi vì duyên cớ nào đây? Lại phải mạo hiểm đến như vậy, khởi chiến cùng Tiếp Dẫn?

Tận sâu trong cung điện, hai cỗ hồn áp bàng bạc vỡ bờ, thất thải bảo hà bao phủ hồn niệm Tiếp Dẫn giờ phút này phảng phất như có thể cắn nuốt thiên địa, từng tấc một áp bách mà đến, mạnh mẽ khôn cùng.

Mới ban đầu còn có thể giằng co lẫn nhau, nhưng chỉ phút chốc ý niệm của Nhạc

Vũ đã chống đỡ hết nổi mà lui bại.

Mặc dù còn chưa tán loạn, nhưng lại bị áp bách từng bước một tới trước người.

Nhưng trong tích tắc, bên trong long đồng của Nhạc Vũ đột nhiên lộ ra một đạo tử kim kiếm ý. Đang cùng hồn lực của hắn chống chọi với ý niệm áp bách của Tiếp Dẫn.

Bị áp bách cưỡng chế, lúc này Hồng Mông kiếm ý lại có xu thế muốn cùng hồn niệm của Nhạc Vũ dung hợp lại, lại cùng hồn niệm của Tiếp Dẫn trực diện giằng co lẫn nhau, dần dần phản công trở về, vặn xoắn dây dưa, tiếp tục khó phân thắng bại!

- Cô Kiếm lão nhân, Hồng Mông kiếm ý?

Tiếp Dẫn ngây ra, sau đó chợt bật cười:

- Đáng tiếc chưa chân chính nắm trong tay, nếu không Tiếp Dẫn không phải là đối thủ. Bệ hạ đúng là hảo tâm cơ, mượn lực của ta cắn nuốt kiếm ý. Tiếp Dẫn cũng không phải kẻ ngu dốt, việc hỗ trợ cho địch thủ, làm sao lại lâm vào?

Ý niệm bỗng dưng dừng lại, hồn lực nội liễm hòa hợp không chút trở ngại, chỉ thủ mà không công. Ngay sau đó Đãng Ma Thần Xử, tựa như xung điện tràn tới, chỉ trong chốc lát trải qua vô số thời không thay đổi, đem sinh tử pháp cùng nhân quả chi đạo vận dụng đến cực hạn.

Nhạc Vũ cười lạnh, không hề lưu ý, tế ra Trấn Thế Chung, toàn lực đập mạnh về phía trước, chỉ nghe một tiếng chuông vang cuồn cuộn, chấn như tiếng sấm.

Trên chuông ẩn hiện vết rách nhưng quang hoa của Đãng Ma Thần Xử cũng ảm đạm, im bặt không còn âm thanh.

Tiếp Dẫn đạo nhân cũng không lưu ý tới, không hề có vẻ tiếc rẻ linh bảo bị tổn hại, lại ném ra một viên thất thải xá lợi tử từ trong tay áo.

Nhạc Vũ lại hộc máu, toàn thân nổ tung thành vô số miệng vết thương, hắn lạnh lùng nhìn qua, chỉ thấy viên xá lợi tử kia cũng không biết do vật gì luyện chế lại có khí tức mơ hồ tương tự với Diễn Thiên Châu của hắn.

Bên trong giống như súc tích quang minh thế giới vô cùng vô hạn, lại có vô số Phật tử tín đồ đang cầu nguyện ca tụng, cung cấp nguyện lực khôn cùng, khiến vật kia vô cùng mạnh mẽ, kiên cố không thể phá vỡ!

Một viên xá lợi tử, tụ tập nguyện lực, trong lúc mơ hồ có thể thắng truy Hồng Mông chí bảo!

- Phật quốc Xá Lợi! Ba ngàn triệu tín đồ tín nguyện lực sao?

Hai mắt Nhạc Vũ híp lại, phất mạnh tay áo, một mặt ngọc tỷ liền bay lên không.

Tụ tập khí vận mênh mông trong thế giới này, cùng Phật quốc Xá Lợi ầm ầm va chạm, hai kiện Hồng Mông chí bảo giao kích, ngay cả Tiếp Dẫn cũng không khống chế nổi lực lượng lan tràn.

Toàn bộ thế giới đều tan vỡ, Huyền Khung Điện vỡ nát tung tóe.

Hạo Thiên Dao Trì đã không còn cách nào ngồi yên, lập tức hóa quang bay lên, trốn ra bên ngoài trăm ngàn vạn trượng.

Trên mặt vẫn còn tràn ngập khiếp sợ chưa tan, đứng xa xa nhìn tới, không dám nhích lại gần.

Mà lúc này Tiếp Dẫn lại đang thở dài, nhìn toàn thân Nhạc Vũ đẫm máu, hiện lên vẻ hân thưởng.

- Không ngờ hôm nay bệ hạ mới nhìn thấy cánh cửa Thánh Nhân lại có thể thao tác bổn nguyên lực lượng tới trình độ này. Nhưng hôm nay giữa ta và ngươi thắng bại đã định!

Một đóa thập nhị phẩm công đức kim liên bỗng dưng hóa quang dựng lên, thấy gió liền trướng, hóa thành trăm vạn trượng mạnh mẽ áp chế!

Ngũ sắc kiếm trận quanh người Nhạc Vũ cũng tùy theo mở ra, nhưng khí cơ toàn thân đã hơi lộ vẻ suy yếu.

Dưới sự áp bách của công đức kim liên, có vẻ bất lực thê lương vô cùng, nhưng trong mắt Nhạc Vũ lại không có nửa phần uể oải, ngược lại lệ khí càng thêm hiện rõ, khóe môi lộ ra ý cười tàn khốc.

- Trẫm đã nói qua, hôm nay nhất định phải cho Tiếp Dẫn ngươi hối hận vĩnh viễn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1371: Ba ức niệm lực!

Khi Nhạc Vũ vừa nói ra, trong lời nói ẩn hàm thiên sấm, đối ứng cùng bổn nguyên. Trong thiên địa vô lượng quang hoa đem ức vạn dặm chiếu sáng rực rỡ.

Giờ phút này cả Thông Minh Cung bị pháp lực của hai người chấn động đã bị vỡ nát hoang tàn, thanh âm của Nhạc Vũ như tiếng sấm chấn động vang trời.

Bên ngoài Thiên Đình, ba ức binh tướng đều trợn mắt há hốc mồm. Mà mấy người Trấn Nguyên Tử đều nhướng cao mày, trong lòng căng thẳng, lập tức dùng linh nhãn nhìn vào bên trong Thiên Đình không dám phân tâm.

Ngay cả Lão Tử Thông Thiên, Nữ Oa Chuẩn Đề cùng Nguyên Thủy Hậu Thổ đều cau mày, vẻ mặt hiện lên nghi hoặc bất định.

Tiếp Dẫn thánh nhân đang đứng đối diện Nhạc Vũ đột nhiên đồng tử thoáng co rút lại, thần hồn như giật nảy mình.

- Đây chính là hoành nguyện!

Lời nói của Nhạc Vũ rõ ràng là hoành nguyện thệ hứa cùng thiên địa. Chỉ một chốc đã có thể mượn được hoành lực vô cùng tận của thiên địa khiến pháp lực bản thân đẩy lên tới Thánh Nhân cảnh giới! Mà nếu không làm được như hoành nguyện, sẽ bị cắn trả.

Giữa hai người đã không còn tính là chênh lệch pháp lực, mà là cảnh giới cấp độ!

Cuộc chiến hôm nay kỳ thật cũng không tổn thương căn bản, có cần gì phải đoạn tuyệt đến như thế?

Khóe môi Nhạc Vũ hiện lên nụ cười quỷ dị, Tiếp Dẫn nhìn thấy đột nhiên tâm tư trầm xuống, chỉ trong chốc lát bỗng nhiên hắn cảm thấy thấp thỏm bất an, kích động lo lắng tới cực hạn.

Chỉ trong nháy mắt liền nhìn thấy thập nhị phẩm công đức kim liên vô duyên vô cớ bỗng dưng quang hoa lu mờ, một cánh liên hoa trong nháy mắt đã biến mất vô tung.

Ngay tức khắc đồng tử của Tiếp Dẫn đã co rụt thành châm nhọn, trên mặt hiện lên vẻ đau lòng vô tận, ngạc nhiên tột độ đều hoàn toàn bộc lộ ra, nỗi hồi hộp trong ngực cùng âu sầu muốn hộc máu khiến đạo tâm của hắn hầu như muốn dao động.

Ngay sau đó trong lòng hắn liền phẫn nộ cực hạn!

Mười một phẩm công đức kim hoa bỗng dưng xoay chuyển, thất thải quang hoa vô cùng tận hướng bên trong kim liên rót vào. Chỉ tích tắc đã đem một đầu huyết sắc văn trùng dần dần bức ra, nhưng thanh âm như châm nhọn vẫn ghim sâu bên trong kim liên không ngừng hấp thu thất thải linh quang được rót vào bên trong.

Hấp thu vô số tinh hoa của kim liên cùng công đức lực, huyết văn kia liền nhiễm lên một tầng thụy hà vô cùng ngưng thật, được công đức bảo hộ, bị Tiếp Dẫn cưỡng chế bức bách ra ngoài nhưng lại chưa từng bị dập nát.

- Nghiệt súc ngươi dám!

Trên mặt Tiếp Dẫn hiện lên lệ sắc, đang định dùng pháp lực ngập trời nghiền diệt đầu huyết văn kia, trong nội tâm chợt cả kinh nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy Nhạc Vũ đang lạnh giọng cười, thân hình bắn lên không, tay áo vung cao phấp phới, phiêu dật xuất trần, Hà Đồ Lạc Thư dưới chân cũng mở ra, tiên hậu thiên bát quái đồ duỗi thân liền diễn biến thành đại trận.

Trong lúc mơ hồ giống như sóng vai cùng Ngũ Hành kiếm trận Âm Dương Bát Quái trận đồ!

Trong miệng Nhạc Vũ tiếp tục phun ra thanh âm:

- Hôm nay trẫm quân lâm thiên hạ, bách chiến bách thắng! Phàm là tướng sĩ dưới trướng của ta, người có tâm kính ta, hôm nay trợ giúp trẫm một tay!

Hà Đồ Lạc Thư chỉ trong nháy mắt đã lan tràn hơn hàng ức dặm, trực tiếp kéo

dài tới chỗ ba ức tướng sĩ bao vây bên ngoài Thiên Đình, sao đó bao phủ khắp chung quanh.

Chiến Tuyết thấy thế bỗng dưng tâm linh tương thông, nàng lập tức nửa quỳ xuống, trong miệng lẩm bẩm, toàn bộ pháp lực đều điên cuồng rót vào bên trong trận đồ bên dưới.

Ngay tức khắc toàn bộ binh tướng đế đình, vô luận là Tử Vi đế cung hay sở thuộc Nguyệt cung đều lập tức tỉnh ngộ, đồng loạt bái phục xuống dưới, đem pháp lực mãnh liệt rót vào trận đồ, trong miệng đều lẩm bẩm, thần niệm minh minh, vô tư quên mình.

- Chúng ta nguyện Huyền Thánh đại đế bách chiến bách thắng, sở hướng vô địch!

- Nguyện Tử Vi Huyền Thánh quân lâm thiên hạ!

- Đã là thần tử, tận trung đến chết. Nguyện vì bệ hạ, hiệu lao tử trung!

Hàng ức vạn thanh âm ngâm khẽ, giống như sóng triều hội tụ cùng một chỗ, toàn bộ không gian bên ngoài Thiên Đình đều tràn ngập kim quang.

Nguyện lực của ba ức tiên tu tụ tập thanh thế bàng bạc, so với Phật quốc Xá Lợi còn tăng hơn mấy lần, càng tinh thuần tuyệt đỉnh!

Mà những Hỗn Độn Kim Tiên như Trấn Nguyên Tử mặc dù chưa bái xuống, nhưng vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc đem pháp lực cuồn cuộn quanh thân cùng toàn bộ tín niệm cả đời đều rót vào bên trong đại trận.

Cả Âm Dương Bát Quái đại trận liền giống như chiếc võng lớn hấp thu nguyện lực của ba ức tiên tu, toàn bộ đạo lực tinh hoa, toàn bộ hồn lực đều hướng Huyền Khung Điện tràn tới.

Năm thanh Hồng Mông kiếm khí quanh người Nhạc Vũ đều tự bắn lên, phun ra từng đạo kiếm quang như hủy thiên diệt địa, bao trùm không gian.

Chỉ tùy ý lướt qua liền khiến không gian dập nát, chỉ tùy ý chuyển đổi liền điều động lực lượng bổn nguyên vô cùng tận.

Năm đạo ngũ sắc kiếm quang hội tụ vào thân thể Nhạc Vũ, kiếm khí xung thiên súc tích Hồng Mông pháp tắc, ẩn hàm tạo hóa chân ý. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí vô cùng tận đều hợp vào thân thể Nhạc Vũ!

Hơi thở của Tiếp Dẫn cũng cứng lại, sắc mặt chuyển sang trắng bệch một mảnh.

Lúc này Nhạc Vũ chắp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống Tiếp Dẫn:

- Tâm ta như biển, bao dung vạn vật; Tâm ta như núi, vĩnh viễn không dời; Tâm ta băng thanh, vạn biến do định. Hôm nay trẫm triệu tập tín nguyện đại đạo chân pháp của ba ức tiên tu, tụ vào một thân! Thật không biết ở trong mắt của Tiếp Dẫn thánh nhân, trẫm có còn giống như con kiến, có còn giống như châu chấu đá xe?

Bên ngoài trăm vạn dặm, Thông Thiên cũng chợt thất thần.

- Nhạc Vũ chẳng lẽ điên rồi? Pháp lực của ba ức tiên tu, đều hoàn toàn khác nhau. Cho dù Ngũ Sắc Thần Quang đã tấn tới Khai Thiên Chân Pháp, có thể bao dung hết thảy. Nhưng tín nguyện hỗn loạn của ba ức tiên tu ngay cả Thánh Nhân như chúng ta cũng không thể cất chứa, hắn lại to gan tới mức này!

Đột nhiên trong lòng chợt lóe linh quang, trong mắt hắn chợt hiểu:

- Thì ra là thế! Tâm ta như biển bao dung vạn vật, tâm ta như núi vĩnh viễn không dời, tâm ta băng thanh, vạn biến vẫn định. Không ngờ hắn đã lĩnh ngộ đạo cảnh như thế!

Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên bật cười:

- Tụ tập nguyện lực của ba ức tiên tu, nhưng thật ra có thể cùng Tiếp Dẫn đối chiến, nhưng còn chưa đủ thành địch thủ. Nhưng nếu có thêm Minh Hải Huyết Văn, tình hình sẽ bất đồng. Nhạc Vũ đi tìm Nữ Oa sư muội mượn Bổ Thiên Thần Thạch chẳng lẽ giả vờ luyện chế hóa thân, mà chỉ vì muốn dẫn dụ Tiếp Dẫn đạo huynh ra tay mới là sự thật?

Bên trong mấy người cũng chỉ có Chuẩn Đề thánh nhân sắc mặt xanh trắng,

bỗng dưng tiến lên một bước, liền thấy Nữ Oa cầm Sơn Hà Xã Tắc Đồ khẽ lắc đầu.

Mà Thông Thiên Nguyên Thủy giờ phút này cũng không hề có ý động thủ.

Hiện tại bên trên Huyền Khung Điện, Tiếp Dẫn cùng Nhạc Vũ vẫn xa xa giằng co lẫn nhau.

Trong mắt Nhạc Vũ lại hiện lên vẻ trào phúng, kiếm khí ngưng tụ, chờ đợi Tiếp Dẫn lựa chọn.

Cũng đúng lúc này, công đức kim liên trên bầu trời lại biến mất thêm một cánh liên hoa!

Tiếp Dẫn đột nhiên gầm lên một tiếng, cuối cùng tụ tập pháp lực ngập trời, ngưng tụ kim quang phật thủ hướng Minh Hải Huyết Văn chụp tới!

Trong mắt Nhạc Vũ đột nhiên bắn ra hàn mang, thấm nhuần tam giới.

- Giải!

Một tiếng ngâm khẽ, huyết quang tung tóe!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1372: Hối hận chung sinh!

Khi tiếng quát vừa rơi xuống, một đạo Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí cuồn cuộn khôn cùng lập tức xuyên phá không gian, hội tụ toàn bộ tu vi cả đời Nhạc Vũ, lực lượng rộng lớn của thiên địa, tín nguyện của ba ức tiên tu cùng đại đạo chân pháp.

Ngay lập tức dập nát hết thảy! Nghiền nát pháp tắc không gian thời gian, siêu việt giới hạn, đem toàn bộ chân lý đại đạo đều hội tụ cho bản thân sử dụng.

Thừa dịp Tiếp Dẫn còn phân tâm, không kịp phản ứng, cơ hồ xu thế kiếm quang như chẻ tre trước nay chưa từng có mạnh mẽ xuyên qua vô lượng quang hà quanh người Tiếp Dẫn, ngay sau đó kiếm quang lóe sáng, đem cánh tay phải Tiếp Dẫn mạnh mẽ chém đứt!

Kiếm quang lướt ngang xương sườn, cơ hồ đem thân hình Tiếp Dẫn chém thành hai đoạn, sát bên trái tim!

Giờ khắc này cả Diệu Pháp Đại La Thiên hoàn toàn yên tĩnh không còn một tiếng động. Không gian nơi này vô luận là tiên tu Thiên Tiên cảnh yếu ớt hay Thánh Nhân tôn sư đều hoàn toàn nín lặng, vẻ mặt hốt hoảng rối loạn vô cùng.

- Thánh Nhân huyết!

Sau một lát ngây người chấn kinh, Trấn Nguyên Tử là người đầu tiên tỉnh táo lại, ngay lập tức hít sâu một hơi rét lạnh.

Thánh Nhân vốn bất tử bất diệt, vạn kiếp không tử vong, không dính nhân quả, không đọa luân hồi, dưới ánh mắt của Thánh Nhân, vạn vật chỉ là con kiến hôi.

Cảm tưởng như vậy suốt hơn mười vạn năm nay đã gắn sâu vào ý thức của tiên tu giới, cũng không ai cảm thấy được có điều gì là không đúng.

Nhưng một màn hôm nay đã hoàn toàn phá vỡ nhận tri của mọi người về Thánh

Nhân. Nguyên lai Thánh Nhân cũng không phải không thể bị thương, cũng không phải chân chính không dính líu nhân quả. Nguyên lai lấy lực chứng đạo, Thái Thượng cảnh giới ở điều kiện nhất định cũng có thể gây tổn thương nặng cho Thánh Nhân!

Từ thời hồng hoang sơ khai lại có người nào có thể nhìn thấy được Thánh Nhân huyết, còn bị chặt đứt cánh tay tổn thương nặng nề?

Hạo Thiên Dao Trì cũng không dám tin, sau đó sắc mặt lập tức trắng bệch tái nhợt.

Thập nhị phẩm công đức kim liên chính là tụ tập lực lượng bốn mươi tám đại hoành nguyện căn bản lập giáo của Tây Phương giáo Tiếp Dẫn. Mỗi khi thiếu một cánh liên hoa thì khí vận của Tây Phương giáo liền thiếu đi một thành! Một thân đạo cơ cũng bị giảm bớt.

Mà giờ khắc này trước mặt mọi người, Tiếp Dẫn lại bị Nhạc Vũ chặt đứt một cánh tay!

Nhục nhã bực này, lại bị thương nặng tới như vậy thật sự đủ làm một vị Thánh Nhân phải hối hận cả đời!

Kể cả Tiếp Dẫn cũng bại trận, như vậy Hạo Thiên hắn lại nên làm thế nào?

Mặc dù là Tiếp Dẫn thánh nhân tự mình ra tay nhưng cũng không thể làm gì được Huyết Lục thiên quân sao?

Lấy lực lượng chênh lệch giữa Thánh Nhân cùng Kim Tiên quyết chiến, cuối cùng lại rơi xuống kết quả như thế!

Buồn cười trước đó trong lòng hắn còn cười nhạo, Nhạc Vũ không biết tự lượng sức mình, sau những trận đấu bách chiến bách thắng thì tin tưởng đã bành trướng tới mức hoàn toàn không biết khống chế.

Dương dương tự đắc, nghĩ đến lần này chung quy Nhạc Vũ cũng thua bại một lần, nói không chừng không giữ được vô thượng chân mệnh Thiên Đế hiện tại, nhưng chân chính đáng cười là bản thân mình, tựa như một kẻ phế tài vô dụng bất lực chỉ biết nhờ vào sự chi viện của người khác.

Vẻ mặt Chuẩn Đề cũng âm trầm đến mức đáng sợ, ngay lập tức có liên tục mấy đạo hồn ý vô thượng liền bao phủ đến, không chỉ là Hậu Thổ Nữ Oa cùng Lão Tử, ngay cả Nguyên Thủy Thông Thiên cũng ẩn hàm ý phòng bị hắn.

Giờ khắc này sắc mặt Tiếp Dẫn thánh nhân đã biến thành tím ngắt, khi đại phật thủ của hắn vừa chộp tới, Minh Hải Huyết Văn cũng đang dùng hết toàn lực mạnh mẽ hấp thu thêm một lá liên hoa, trực tiếp thiêu đốt công đức lực ở thời khắc cuối cùng phá không bỏ chạy ra xa.

Cuối cùng bức bách Huyết Văn rời khỏi kim liên, Tiếp Dẫn cũng không quản được hiện tại thập nhị phẩm công đức kim liên chỉ còn lại cửu phẩm, tâm thần hắn còn đang ngây ngốc nhìn cánh tay phải của hắn đã bị chặt đứt tận gốc, máu tươi vẫn còn phun ra như suối.

Một kiếm này của Nhạc Vũ lại ẩn hàm đại đạo thiên ý, trực tiếp vặn vẹo pháp tắc, giống như lúc Hình Thiên bị chém đầu, đã đem cánh tay phải của Tiếp Dẫn triệt để chém đứt!

Ngày sau cho dù Tiếp Dẫn có muồn khôi phục lại cũng không thể nào!

Sau một tiếng hừ lạnh, thương thế trên tay phải đã khép lại, Tiếp Dẫn thánh nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn Nhạc Vũ, trong mắt không còn nửa phần bình tĩnh ôn hòa, lóe ra sát khí, tiếp theo không chút do dự xé mở hư không.

Không gian trong phạm vi ngàn trượng gần như dập nát!

Lão Tử nhìn thấy thế không khỏi thở dài, đưa mắt nhìn lên cửu phẩm công đức kim liên trên bầu trời.

- Ba vạn năm tâm huyết tích tụ, tích lũy vô số nguyện lực công đức, hôm nay một trận chiến thành không. Quả thật đáng tiếc! Một trận chiến này lại để vị bệ hạ kia chiến thắng. Quả nhiên không hổ danh mưu tính vô song!

Thông Thiên yên lặng không nói, trong lòng biết được giờ phút này Tiếp Dẫn thánh nhân chỉ còn ý niệm tránh lui khỏi nơi này.

Cuộc chiến hôm nay đã sớm thoát khỏi khống chế, nếu còn tiếp tục tái chiến, dù có cơ hội thắng nhưng đối với Tiếp Dẫn mà nói vẫn mất nhiều hơn được.

Đi thật quyết đoán, thật đoạn tuyệt, không hề dây dưa. Xác thực không hổ là người có thể sóng vai cùng Tam Thanh!

Nhưng ngay sau đó ánh mắt Thông Thiên không khỏi ngưng tụ lại.

Chỉ thấy máu của Tiếp Dẫn chiếu lên Bát Quái trận đồ trên Hà Đồ Lạc Thư, chỉ thoáng chốc đã bị hấp thu, sau khi được Hồng Mông ngũ hành kiếm trận tịnh hóa, hấp thu tinh hoa đồng dạng rót vào bên trong thân thể Nhạc Vũ.

Chỉ tích tắc liền cảm giác được có một cỗ khí tức càng thêm bàng bạc từ trong thân thể Nhạc Vũ bay vút lên.

Không phải là Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí mà là một đạo hắc sắc kiếm hoa có thể làm tan biến hết thảy.

Cũng đạt được Hồng Mông pháp, tạo hóa chân ý, súc tích khai thiên oai lực! Khí tức khủng bố mạnh mẽ, phảng phất như chỉ dùng một kích là có thể làm thế giới này hoàn toàn toái diệt.

Long đồng Nhạc Vũ chợt dựng thẳng lên, đồ án phù văn trong mắt loạn chuyển không ngừng, toàn thân đều nổi lên kim sắc long lân.

- Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp! Diệt Thế kiếm!

Cách đó không xa Nữ Oa không tự chủ được lên tiếng kinh hô. Ý kinh ngạc trong lời nói không cách nào che giấu.

Giờ phút này trong lòng mọi người đều nổi lên một tia rét lạnh thấu xương, tận đáy lòng cơ hồ đã đông cứng lại.

Dung hợp Ngũ Sắc Thần Quang đã đạt tới khai thiên chân pháp, Tổ Long thần thông tự nhiên cũng thăng lên tới khai thiên cảnh giới!

Tiếp tục dùng Đại Phách Nguyên Long Diệt Thế Pháp thúc giục Nghịch Thiên kiếm do phương tây đại đế lưu lại, sẽ đạt tới uy lực bực nào?

Chỉ tưởng tượng đã làm lòng người sợ hãi!

Cơ hồ cùng lúc tử kim hoa cái trên đỉnh đầu Nhạc Vũ lại tiếp tục mở rộng, ước

chừng phải tăng lên gấp mấy lần.

Suốt mười đầu cự long mười tám trảo quấn quanh trên thân kiếm, mà kiếm ý khổng lồ đã đạt lên tới đỉnh!

Mượn dùng khai thiên chân pháp cùng thiên địa lực lượng, ba ức tiên tu tín nguyện công đức vô cùng tận, cùng máu huyết của Tiếp Dẫn thánh nhân, giờ khắc này Nhạc Vũ đã đem Hồng Mông kiếm ý hoàn toàn dung nhập.

Không bị đạo kiếm ý mạnh mẽ dung hợp, mà trái lại đã hoàn toàn bao dung lẫn nhau, chân chính cất giữ, biến thành đại đạo của chính mình!

Trong miệng Nhạc Vũ lại quát lạnh một tiếng:

- Nếu hôm nay chỉ như thế mà để ngươi rời đi, làm sao dám nói phải làm cho ngươi hối hận chung sinh! Tiếp Dẫn thánh nhân, tiếp tục đón trầm một kiếm! Kiếm này xưng Nghịch Thiên, xứng đáng diệt thế!

Kiếm quang như du long, dập nát hết thảy chướng ngại, hướng hư không minh minh đuổi theo khí tức thoáng suy yếu của vị Thánh Nhân kia chém tới!

Chỉ thoáng chốc phía chân trời bỗng dưng truyền đến tiếng chấn động kịch liệt!

Không chỉ giới hạn trong Diệu Pháp Đại La Thiên, cả cửu tiêu thập địa, ba mươi ba thiên cảnh thế giới, ba mươi ba u minh nhân gian, thậm chí vô số tiểu thiên thế giới bên ngoài hồng hoang, trong nháy mắt chấn động không ngớt.

Bên ngoài Thông Minh Cung, ba ức tiên tu binh mã dưới trướng Nhạc Vũ giờ khắc này bỗng dưng cảm giác trong lòng hoảng loạn bất đắc dĩ.

Bọn họ đều cảm thấy có một chuyện thật khủng bố sắp phát sinh, nhưng cảm giác kia chỉ thoáng chốc đã biến mất.

Ý niệm cuồn cuộn của Nhạc Vũ mượn dùng đại trận lan tràn hoàn toàn đem nỗi lòng bất an của ba ức tiên tu hoàn toàn củng cố.

Ngay sau đó thiên địa nhấp nháy thất thải quang mang đầy trời, bao phủ khắp bốn phương. Thiên địa thụy quang bao phủ khắp trời đất nhưng lại không hề có nửa điểm cảm giác tường hòa mà ngược lại làm người khác cảm thấy vô cùng

hoảng sợ kinh hãi.

Thân hình Nhạc Vũ cũng thối lui ra sau mấy bước, da thịt toàn thân đều nứt vỡ, tuy trong nháy mắt đã khôi phục lại, nhưng toàn thân vẫn nhuốm máu, hình dáng thật thê lương.

Nhưng trên khóe môi hắn hiện lên ý cười tàn nhẫn, ngược lại càng thêm quỷ dị lãnh khốc.

Mấy người Lão Tử Thông Thiên vẫn đứng ngơ ngẩn, thẳng đến khi thất thải quang mang hoàn toàn biến mất.

Thái Thanh thánh nhân khẽ lắc đầu, vẻ mặt thổn thức:

- Cuối cùng ta mới tin tưởng! Một kiếm này đích thật đủ khiến cho ngươi hối hận chung sinh. Dù chưa rơi xuống thánh vị, nhưng Tiếp Dẫn đạo huynh suốt mười vạn năm khổ tâm tích lũy đều đã biến thành hư không!

Thông Thiên trầm mặc hừ khẽ một tiếng, ánh mắt cũng không chút vui mừng.

Một kiếm vừa rồi còn hơn mười vạn năm tích lũy? Bị thương nặng như vậy nếu không có vài chục năm tu dưỡng cũng đừng mong khôi phục lại.

Mặc dù hắn cũng hài lòng khi thấy cảnh tượng này, nhưng trong lồng ngực không khỏi có cảm giác khổ sáp, một kiếm kia cho dù là lúc hắn toàn thịnh nếu muốn tiếp được cũng phải tốn sức không nhỏ.

Cũng may hiện tại Nhạc Vũ còn chưa chân chính đăng lên Thánh Nhân vị.

Lưỡi kiếm trong tay có chút xung đột với Nghịch Thiên kiếm, oai lực của thanh kiếm còn chưa thi triển tới ba thành!

Nếu thực sự đã đăng lên Thiên Đế, mượn khí vận lực cùng thiên địa vị cách, thành tựu Thánh Nhân, trận chiến hôm nay cũng không biết được Tiếp Dẫn có vẫn lạc hay không!

Trong các Thánh Nhân, ngoại trừ Nữ Oa Hậu Thổ, những người còn lại đều vẻ mặt ngưng trọng, vô cùng nghiêm túc.

Bên ngoài Thiên Đình, trong nhóm người Trấn Nguyên Tử cùng Lục Áp lại là một tình hình khác hẳn, cho tới giờ khắc này bọn họ đều thần sắc ngây ngốc, ánh mắt mờ mịt, chỉ cảm thấy bản thân mình phảng phất như đang ở trong mộng ảo.

- Trận chiến hôm nay không ngờ bệ hạ lại có thể chiến thắng!

Lục Áp lẩm bẩm, có chút không dám tin tưởng. Nỗi kích động hưng phấn trong lòng mãnh liệt mênh mông. Một cỗ vui sướng vô tận đè nén bên trong lồng ngực, như muốn phát tiết, nhưng vẫn còn cảm giác không thể xác định.

Hắn sợ hãi tình cảnh trước mắt chỉ là ảo giác của chính mình.

- Hắn không phải đang nằm mơ!

Lúc này Tây Vương Mẫu bỗng dưng lên tiếng khiến mọi người sực tỉnh, tâm thần phấn chấn không áp chế được ý mừng hiện rõ trên mặt.

- Tiếp Dẫn thánh nhân chỉ sợ bị thương không nhẹ. Một trận chiến này bệ hạ cuối cùng đã thắng!

Diệt Thế kiếm đuổi chém vào tận sâu trong hư không minh minh đã thoát ly cảm giác của hơn mười vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh đang có mặt nơi này.

Nhưng vừa rồi chấn đãng dữ dội đã làm rất nhiều Thái Thượng Kim Tiên chấn rung, chính vì vậy bọn họ cũng biết một kiếm kia giao phong kịch liệt như thế nào!

Mà hiện tại thương thế của Tiếp Dẫn ra sao cũng chỉ nhìn theo vẻ mặt của Chuẩn Đề thánh nhân là có thể suy đoán.

Nhất định là không mấy lạc quan!

Câu nói "cho ngươi hối hận chung sinh" quả nhiên không hề có nửa điểm giả dối!

Hoành nguyện thốt ra giờ phút này cũng đã được xác minh!

- Nguyên tưởng sau trận chiến hôm nay, bệ hạ nhất định cần thêm bốn mươi năm nữa mới có thể bước lên Thiên Đế vị, không ngờ chỉ hôm nay đã tự mình xoay

chuyển ổn định càn khôn, thắng bại rõ ràng!

Nói đến đây, Trấn Nguyên Tử không khỏi cười tự giễu:

- Nguyên lai chúng ta đúng là vẫn còn xem nhẹ bệ hạ!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt cũng vô cùng phức tạp. Bọn họ thật chưa từng dự kiến vị Tử Vi đại đế kia lại thêm một lần có thể đem chiến cuộc hoàn toàn nghịch chuyển.

Rõ ràng cảnh giới kém hơn nửa cấp độ nhưng đến cuối cùng cũng làm vị Tiếp Dẫn thánh nhân kia bị chém đứt tay mà chạy sao?

Một trận chiến kết thúc, oanh truyền thiên hạ, ở bên trong hồng hoang nhấc lên sóng to gió lớn còn hơn cả mấy chục năm về trước!

Nhạc Vũ đăng đế, Thần Đạo thịnh vương là xu thế không thể ngăn trở.

Cơ hồ trong đáy lòng mọi người đều hiện lên cùng một ý niệm.

Một ván này xem như bản thân mình vẫn là đổ thắng!

Đây là lời nói cực kỳ bí ẩn không thể nói ra miệng với ai, nhưng mọi người đều tự cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhõm thoải mái, nỗi áp lực suốt mười vạn năm giống như đều đã biến mất.

Chỉ có vẻ mặt hai người Hi Hòa cùng Thường Hi lại có vẻ ảm đạm, ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ lại thoáng mê mang.

Nhưng ngay sau đó cả hai liền chuyển sang thoải mái.

Cũng chỉ có bậc cái thế anh kiệt hơn xa Đế Tuấn kia mới có thể hoàn thành tâm nguyện mà Đế Tuấn còn chưa làm được!

Giờ phút này Nhạc Vũ đã thu liễm ngũ sắc kiếm trận cùng Hà Đồ Lạc Thư, một thân khí kình bàng bạc cùng hồn ý mạnh mẽ đã dần dần giảm xuống.

Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn qua Hạo Thiên cùng Dao Trì, cũng không thèm quản tới. Đưa tay khẽ vẫy, trong hư không lóe lên thất thải quang hoa, một mảnh

nhỏ tàn phiến cỡ móng tay như châu như ngọc phá không bay về trong tay hắn.

Mọi người thấy thế trong lòng chợt cả kinh, thứ này rõ ràng chính là tàn phiến của Phật quốc Xá Lợi trong tay Tiếp Dẫn thánh nhân!

Tuy không lớn nhưng lại súc tích mấy trăm tiểu thiên thế giới, hai trăm triệu Phật tử!

Chí bảo như vậy bị thương nặng chỉ sợ giờ phút này Tiếp Dẫn thánh nhân đã lòng đau như cắt!

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn thản nhiên, tiện tay thu vào trong tay áo. Sau đó ánh mắt nhìn lên cánh tay mà Tiếp Dẫn lưu lại.

Thân thể của Thánh Nhân đã không thua kém gì hậu thiên chí bảo. Mà Tiếp Dẫn lấy lực Thánh Nhân súc tích nuôi dưỡng thân hình mười vạn năm, mạnh mẽ tới mức có thể sánh vai tiên thiên chí thánh!

Nhưng Nhạc Vũ sau thoáng suy ngẫm cũng hoàn toàn bỏ qua ý định dùng cánh tay kia để luyện khí.

Tiện tay nhiếp tới, cầm vào trong tay, Nhạc Vũ rót Ngũ Sắc Thần Quang vào trong, mạnh mẽ mài diệt hồn thức ấn kỳ của Tiếp Dẫn thánh nhân, cho đến khi hoàn toàn tịnh hóa mới ném xuống bên dưới Diệu Pháp Đại La Thiên.

Ngay lập tức liền hóa thành một ngàn tám trăm vạn trượng thẳng cắm xuống lòng đất, bên dưới đi thông Cửu U thế giới, bên trên xuyên thẳng cửu tiêu vân không.

- Năm phương trụ trời còn thiếu một! Thánh Nhân thân thể, xứng đáng làm trung ương trụ trời, xưng danh Trung Nhạc Tung Sơn! Có thể vững cố ba mươi ba thiên, điều hòa thiên địa âm dương!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1373: Biến cố tái sinh!

Thanh âm như chuông vang, chấn động chư thiên thế giới. Vang vọng khắp Diệu Pháp Đại La Thiên, cả ba mươi ba thiên cảnh, bên trong hồng hoang, tận mọi ngõ ngách.

Giờ phút này chư vị Hỗn Độn Kim Tiên thậm chí đã có thể cảm giác bên dưới mặt đất toàn bộ sinh linh đều đang ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trong miệng Chuẩn Đề bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, gương mặt run rẩy vặn vẹo, xanh mét cùng cực lại vô cùng dữ tợn.

Ánh mắt nhìn về phía Nhạc Vũ hung ác lệ tuyệt, nhưng cũng không ra tay can dự vào việc trước mắt.

Lão Tử cùng Nguyên Thủy Thông Thiên đều đã sớm thu liễm pháp lực, thu hồi hồn niệm, nhưng Hậu Thổ cùng Nữ Oa vẫn đang khởi lên toàn bộ tinh thần đề phòng.

Dù vô lực ra tay nhưng Chuẩn Đề cũng không đến mức giận dỗi mà rời đi, hắn bình tĩnh đứng yên tại chỗ, dần dần ổn định lại.

Mà lời nói của Nhạc Vũ cũng giống như sấm trời, lôi cuốn thiên ý! Khi vừa nói ra cơ hồ không thể xoay chuyển.

Nhóm người Trấn Nguyên Tử đều hít sâu một hơi rét lạnh.

Hành động của Nhạc Vũ quả nhiên là tàn nhẫn cực hạn! Cũng giống như dùng một bạt tai trùng điệp tát lên trên mặt Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề.

Lấy cánh tay cụt của Thánh Nhân làm Tung Sơn, tuy giống như tặng không một phần đại công đức cho Tiếp Dẫn, thậm chí có thể giúp hắn bù lại tổn thất trước đó.

Nhưng ngày sau toàn bộ thiên hạ tiên tu khi trông thấy Trung Nhạc Tung Sơn, sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Họ sẽ chỉ biết khâm phục sự mạnh mẽ của Nhạc Vũ, nhưng chỉ sợ không còn chút lòng kính sợ đối với phương Tây nhị thánh.

Có thể nói làm nhị thánh mất hết mặt mũi, thanh thế Tây Phương giáo cũng sút giảm lớn, chỉ sợ từ đó về sau không còn khả năng tranh đoạt khí vận Trung Nguyên.

Mà ngày sau trừ phi tìm được vật thay thế ngang hàng, hoặc nhận chịu gánh vác nghiệt lực nhân quả tổn hại thiên địa, nếu không chỉ sợ Tiếp Dẫn thánh nhân không còn cơ hội thu hồi lại cánh tay kia.

Trong lòng nhóm người Lục Áp cũng có một cảm xúc phức tạp khó hiểu, vị bệ hạ kia quả thật không hổ danh xưng Huyết Lục thiên quân, có thù tất báo.

Tiếp Dẫn đạo nhân lấy thân Thánh Nhân tôn sư chỉ thoáng cùng hắn kết xuống một chút nhân quả, hắn đã không chút do dự tát mạnh trở lại một bạt tai!

Hành động làm người chú ý như vậy, lại làm mà không hề có nửa phần băn khoăn!

Chuẩn Đề bất đắc dĩ cũng là điều mà mọi người hiểu được, nguyên lai lúc này Nhạc Vũ đã sớm hình thành một phương thế lực!

Hậu Thổ, Nữ Oa, lại cộng thêm vị Trung Thiên Tử Vi đại đế, đã thành tam thánh, đủ khả năng đối kháng cùng Tam Thanh! Còn có thể lăng áp cả phương Tây nhị thánh!

Cánh tay bị chặt đứt cắm giữ cửu thiên thập địa, chỉ trong phút chốc liền có vô số bùn đất cát đá tràn ngập tụ tập tới.

Có pháp lực của Nhạc Vũ thúc giục, còn được thiên địa hô ứng, vì vậy đều là kỳ thạch linh thổ trên thế gian tràn tới, khiến trung ương trụ trời kiên cố khó thể hình dung.

Không tới nửa canh giờ, thiên địa lại có thêm một tòa núi lớn hùng vĩ, so với Nam Nhạc Hành Sơn, Bắc Nhạc Hằng Sơn, Tây Nhạc Hoa Sơn còn mạnh mẽ

hùng vĩ hơn mấy lần.

Cả Trung Nguyên, vô số linh mạch đều tụ tập về nơi đây.

Ngay sau đó mọi người liền nhìn thấy thiên địa quanh người lại có biến hóa.

Có trung ương trụ trời nâng đỡ, cả thế giới Diệu Pháp Đại La Thiên đều được củng cố thêm mấy lần, vô số linh mạch tụ tập, đều hướng về trung ương rót vào vô số thiên địa linh lực.

Thiên cảnh thế giới vốn biến thành trầm lặng dần dần đã bắt đầu khôi phục lại sinh cơ.

Linh lực dày đặc càng thêm chiếu sáng, mà tinh tú trên bầu trời lại càng thêm chói mắt.

Có người tinh thông linh trận đã giật mình, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận vốn mất đi tác dụng hiện tại đã khôi phục vận chuyển.

Một đoàn linh quang chiếu thẳng xuống Trấn Thiên Tỳ trước người Nhạc Vũ, khiến khí tức quanh thân lập tức khôi phục lại cường thịnh!

- Quả nhiên!

Xích Tùng Tử thấy thế chợt giật mình:

- Ta nghe nói Hạo Thiên đã luyện chế một bộ Chu Thiên trận kỳ, hoàn toàn có thể thao tác Chu Thiên Tinh Đấu đại trận. Nhưng hôm nay lại chưa có nửa điểm tác dụng, vốn còn đang cảm thấy kỳ quái, nguyên lai Trấn Thiên Tỳ mới là then chốt điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chân chính!

Những người còn lại đều cảm thấy kinh dị, nhưng không ai để ý tới, đều nhìn chăm chú xuống bên dưới.

Chỉ thấy vào lúc này Trung Nhạc Tung Sơn cũng giống như ba ngọn núi kia, đều cao ngất vững chãi, bốn phía đều là vách đứng như đao tước, trừ phi là tiên tu, phàm nhân căn bản khó thể leo lên núi.

- Dùng phương pháp này tuyệt lối thiên địa nhân liên thông sao?

Lục Áp trầm ngâm thoáng chốc, cuối cùng chợt lắc đầu:

- Phương pháp này vẫn còn thiếu ổn thỏa, không thể hoàn toàn cách trở!

Trấn Nguyên Tử lại cười nói:

- Lấy trí tuệ của bệ hạ há có thể không biết sao? Làm như vậy nhất định là có dụng ý!

Tây Vương Mẫu cũng như hiểu ra:

- Nghĩ tới hẳn bệ hạ còn có biện pháp khác! Có năm trụ trời này, lại thêm Côn Luân Bồng Lai, Phương Trượng Doanh Châu, hiện giờ thế giới được củng cố chỉ sợ còn mạnh hơn lúc hồng hoang chưa vỡ tan! Hiện giờ bệ hạ đã có công đức lớn với thiên địa, sáu đại hoành nguyện trước đó đã hoàn thành hai điều! Thế gian ngũ nhạc lại lấy Đông Nhạc làm chủ, nhưng hôm nay có được cánh tay của Thánh Nhân làm căn cơ, hiện tại Trung Nhạc Tung Sơn mới danh xứng với thực, ngạo thị bốn phương!

Trên mặt mọi người đều hiện lên ý cười, hoành nguyện đại thệ tuy tăng cường, nhưng người không có đại thần thông vốn không làm được, cuối cùng xem như là thiên địa công đức.

Một khi không thể hoàn thành, chẳng những công đức lực sút giảm, trái lại còn phải gánh vác nghiệt lực gấp mấy lần, có thể nói vô cùng hung hiểm.

Một trong những hoành nguyện của Nhạc Vũ chính là làm Thiên Đế sẽ khiến thiên địa giao thái, âm dương tương thông, ngũ linh tương hòa, vạn vật thông thái! Khuynh tận lực lượng bảo hộ hồng hoang chư giới. Còn khiến cho tu sĩ Yêu tộc trong hồng hoang sẽ có nơi náu thân, nguyện xây dựng cửu tiêu ba mươi ba thiên, vĩnh làm cõi yên vui cho Thiên Giới!

Mà Tung Sơn đã liên quan tới hai đại hoành nguyện bên trong.

Hôm nay có thể đánh trọng thương Tiếp Dẫn, lại đem hoành nguyện thứ hai hoàn thành, thật khiến lòng người vui sướng.

Chỉ riêng nguyện thứ nhất còn lưu lại chút dấu vết, nhưng cũng không đủ làm

hoạn. Khuynh tận lực mình nhưng nếu đem ra toàn lực cũng không làm được, tự nhiên cũng không xem là phạm lỗi.

Ngay khi Tung Sơn vừa được hoàn thành, trên không trung lại thêm hai đoàn thất thải quang hà chiếu xuống.

Trong đó hơn phân nửa chiếu về hướng Nhạc Vũ, một bộ phận khác lại chiếu thẳng về phía phương Tây.

Mà lúc này Nhạc Vũ bỗng dưng lăng không bay lên, vẻ mặt thản nhiên hướng bên trên bước tới.

Mọi người còn đang cảm thấy ngạc nhiên khó hiểu, liền thấy trên không trung bỗng dưng hiện ra một tử sắc quyển bạch xuất hiện trước mặt mọi người.

Trấn Nguyên Tử cùng vật kia rất có liên quan, chỉ liếc mắt liền nhận biết, ngay sau đó vẻ mặt tràn đầy kinh dị.

- Nguyên lai chính là Thiên Thư! Thiên địa thai mô, tiên thiên linh bảo lại ẩn nấp nơi này!

Lời còn chưa dứt từ trên không trung lại truyền ra tiếng cười lớn điên cuồng, một thân ảnh bỗng dưng xuất hiện trong cảm ứng của mọi người.

Khí tức mênh mông cuồn cuộn, không thua kém gì Thánh Nhân. Xa xa nhìn lại chỉ thấy một đoàn hắc hồng hào quang tràn ngập chân trời. Khí tức cuồng ngược, một trường thương dài chừng ngàn vạn trượng, khí tức sắc bén bá đạo còn muốn vượt hơn Nghịch Thiên kiếm của Nhạc Vũ, xuyên không bắn tới, đâm thẳng vào người hắn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1374: Tam chiến La Hầu!

Khí tức kia cao ngất, cơ hồ vượt qua cực hạn phản ứng của những Hỗn Độn Kim Tiên đang có mặt.

Đợi đến khi trong lòng mọi người có cảm ứng, trường thương kia đã xông tới trước người Nhạc Vũ.

Chỉ thoáng chốc đã đem không khí phấn khởi vui mừng của hơn ba ức tiên tu nơi này đánh vỡ tới thấp nhất!

- Thí Thần Thương, La Hầu!

Hai tay Trấn Nguyên Tử lập tức siết chặt, cơ hồ khóe mắt như muốn nứt ra. Khí tức vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia đã khắc sâu trong linh hồn hắn bao năm tháng!

Chẳng thể trách Chuẩn Đề đạo nhân vẫn chưa rời khỏi, mà cả Tam Thanh cũng vẫn đứng nguyên tại chỗ với vẻ hờ hững.

Nguyên lai bọn họ còn hậu chiêu như thế! Vẫn ở nguyên nơi đây là vì chờ đợi người này!

Thậm chí không ngừng nhìn qua Trấn Nguyên Tử liền có thể cảm giác được sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch của nhóm người Tây Vương Mẫu.

Bên trong Thông Minh Cung, sáu Thánh Nhân sắc mặt đều bất đồng. Trên mặt Tam Thanh đạo tổ đều hiện lên vẻ cười khẽ.

Mà trong mắt Chuẩn Đề lại lóe ra hung quang, khí cơ cả người áp lực tới cực hạn, cũng nguy hiểm tới tột đỉnh.

Phảng phất như đang tụ lực chờ đợi cơ hội để phản kích ra ngoài.

Sắc mặt Hậu Thổ cùng Nữ Oa đều khẽ biến, trong lòng lo lắng không thôi, giờ phút này lại nằm trong tình trạng giằng co cùng mấy vị Thánh Nhân nên không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Thí Thần Thương dài ngàn vạn trượng mang theo sát khí vô tận, cùng sát lực khôn cùng hướng chỗ Nhạc Vũ lăng không đâm tới.

Không gì có thể trở! Không gì có thể ngăn! Dù rằng hai nàng đều là Thánh Nhân nhưng khi đối diện uy thế bá đạo ngang ngược kia cũng không khỏi sinh ra vài phần ý niệm muốn tránh lui.

Giờ khắc này Nhạc Vũ chỉ còn cách Thiên Thư trăm vạn trượng!

- Quả nhiên là thiên địa đại hoạn! La Hầu không chỉ tìm về Thí Thần Thương, ngay cả thần hồn cũng đã khôi phục hơn phân nửa!

Lão Tử ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt vẫn vô cùng cảm khái:

- Thật đáng tiếc cho vị bệ hạ, rõ ràng chỉ còn một bước là có thể đăng lên Thiên Đế vị! Mượn vô thượng chân mệnh thành tựu Thánh Nhân vị! Ta nghe nói Thí Thần Thương vốn là vô thượng sát phạt khí, chuyên đả thương khí huyết thần hồn người khác, nếu bị bất hạnh đâm trúng, chỉ sợ ngàn vạn năm cũng khó mà khôi phục!

Hậu Thổ nghe vậy không khỏi cắn chặt răng, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ chợt lóe liền biến mất.

Nếu không phải mấy Thánh Nhân hiện tại cố ý dung túng ngăn trở, La Hầu há có thể thu hồi được Thí Thần Thương sao?

Nếu không phải vì trận chiến hôm nay khiến Tam Thanh Nhị Thánh đều tề tụ nơi này, tên thượng cổ hung ma kia cũng không có cơ hội khôi phục tàn hồn còn lại!

Nhưng khi cẩn thận ngẫm lại, La Hầu vốn cũng do Nhạc Vũ phóng ra một phần, nàng quả thật không có lập trường trách cứ mấy vị Thánh Nhân kia.

Nhưng nỗi lo lắng trong lòng càng thêm sâu đậm, giờ phút này tuy Nhạc Vũ có được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận trợ giúp, nhưng sau khi cùng Tiếp Dẫn chiến đấu một trận, có năng lực tiếp được một thương của La Hầu hay không?

Nếu như bất hạnh không chỉ bị thương trầm trọng như lời nói của Lão Tử, chỉ sợ cả Nữ Oa cũng sẽ lập tức chuyển hướng lấy lòng phương Tây nhị thánh.

Giờ khắc này nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực băng hàn tới cực hạn, đạo cảnh vốn còn chưa được củng cố cũng lay động không ngớt.

Chuẩn Đề híp mắt, sát khí ẩn hiện hừ lạnh một tiếng:

- Đó chính là mua dây buộc mình! Thánh Nhân chúng ta cũng không phải hạng người nắm trong bàn tay…

Lời còn chưa dứt, Nhạc Vũ đột ngột chém ra thêm một kiếm!

Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Diệt Tuyệt kiếm khí cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chiếu rọi tinh thần lực lượng vô cùng tận dung hợp, khí tức rộng lớn, bàng bạc khôn cùng, không hề thua kém chiêu kiếm dung hợp Hồng Mông kiếm ý đối phó Tiếp Dẫn trước đó, khí thế càng thêm cường thịnh!

Thương kiếm giao kích, bên trong không trung bỗng dưng ầm ầm nổ vang, tinh quang hội tụ, mây mù cuồng động!

Hai cỗ linh lực mạnh mẽ tuyệt đối thẳng xuyên ra mấy ức dặm, khiến Diệu Pháp Đại La Thiên vừa mới bắt đầu khôi phục lại liền có xu thế như muốn hỏng mất lần nữa!

Thần hồn của mọi người mặc dù chưa tới mức kích động tiếp cận phá nát như lúc Nhạc Vũ giao thủ cùng Tiếp Dẫn, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự làm người vô cùng kinh hãi.

Giờ phút này hai người đang giao thủ trên không trung, vô luận là La Hầu hay Nhạc Vũ, kiếm quang cùng thế thương đều ước thúc tới cực hạn, vô luận là sát khí sát lực hay Ngũ Hành Nguyên Từ, tinh thần lực lượng từ Chu Thiên đại trận, cả hai đều toàn lực ngưng tụ co rút thật nhỏ, khí kình cũng thu gọn dư ba, nếu một khi cương khí cùng thiên địa linh lực bị chấn động hoàn toàn bùng nổ, thật không biết Diệu Pháp Đại La Thiên còn tồn tại được nữa hay không!

La Hầu lại tiếp tục cười lớn:

- Năm đó Nhạc Vũ ngươi trảm một khối hóa thân của ta, đoạt Hồng Mông Khí của ta! Một trận chiến Đào sơn, còn làm ta thua thật nặng! Hôm nay ta trả lại cho ngươi một thương, đoạn tuyệt ý niệm đăng đế của ngươi, hi vọng thành thánh của ngươi. Có thể nói có qua có lại mới toại lòng nhau, đây chính là tiền định, liễu kết nhân quả!

Lời còn chưa dứt, bỗng dưng vô số hồng sắc phi lăng từ trong tay áo hắn bắn ra, mỗi một phi lăng phảng phất như hồng sắc tinh mang vô cùng sắc bén, phảng phất như gió táp mưa sa bao trùm, cơ hồ đem mảnh không gian trước mắt hoàn toàn che kín!

Ý niệm chợt động, Nhạc Vũ triệu Trấn Thiên Tỳ bảo hộ trước người, hồng sắc phi lăng oanh kích lên ngọc tỷ, tiếng chấn vang liên tiếp trên không trung, tựa như băng ngọc giao kích lẫn nhau, tiếng vang sắc bén chấn điếc màng tai.

Ba ức tiên tu bên ngoài dưới sự chủ trì của mấy vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh kết thành đại trận đối kháng.

Âm ba kia có thể đem thân thể cùng ngũ tạng lục phủ chấn thành phấn vụn!

Cương phong lan tràn khắp bốn phía, linh lực như vỡ bờ. Trấn Thiên Tỳ chỉ còn kém nửa bước có thể so sánh được với Hồng Mông chí bảo, mà giờ khắc này phảng phất như không thể chống đỡ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng vang răng rắc, giống như sắp vỡ vụn.

Toàn thân Nhạc Vũ vỡ ra, một ít huyết nhục bị cự lực của La Hầu đập vào tạc thành phấn vụn.

Thương kiếm giao kích, thân hình hắn tuy thối lui nhưng thần tình thật thê thảm, giống như tùy thời tùy khắc đều sắp hỏng mất.

Mà giờ khắc này ở bên dưới Nữ Oa đang khe khẽ thở dài, thoáng thu lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang ngăn trở Chuẩn Đề, trong lúc mơ hồ đã muốn tránh ra một bước.

Chuẩn Đề thoáng cười lạnh, Thất Bảo Diệu Thụ cầm trong tay, lấy ra thêm một món Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, ở đầu trượng là một viên Phật quốc Xá Lợi treo cao, bên trong súc tích tiểu thiên thế giới, có ba ngàn triệu Phật tử, không chút thua kém Tiếp Dẫn.

Thất thải quang hoa lưu chuyển, phảng phất như tùy thời tùy khắc đều sẽ bùng nổ.

Nhưng chỉ một thoáng sau, vẻ mặt Chuẩn Đề chuyển sang cứng ngắc.

Nhạc Vũ đứng trên không trung, giờ phút này lại đang cười vang, tiếng cười vô cùng vui vẻ, vô cùng khoan khoái, cao ngất tới cực điểm.

Dù tiếng sấm vang rền đầy trời cũng không áp chế được thanh âm tiếng cười sang sảng của hắn.

Trong lòng mấy vị Thánh Nhân đột nhiên cảm thấy dao động, theo bản năng chợt cảm thấy không ổn, giống như sắp có biến cố phát sinh.

Nữ Oa khẽ nhíu mày, Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại triển khai, lại một lần nữa nghiêm ngặt đề phòng Chuẩn Đề.

Vẻ mặt Chuẩn Đề thánh nhân cũng ngưng trọng, pháp lực thu liễm, thái độ như muốn quan sát kỹ càng.

Bọn họ cũng không phải thần hồn nát thần tính, đối với khả năng nghịch chuyển đại thế ngoài dự đoán mọi người cùng kỳ mưu liên tiếp của Nhạc Vũ thật sự quá mức kiêng kỵ, mà thiên nhân cảm ứng của họ chắc chắn đã cảm giác được có điều không bình thường!

Giờ phút này thiên cơ hỗn độn thật khó phân biệt, nhưng người tới cấp bậc như bọn họ dĩ nhiên đã siêu việt ngũ hành, đối với hung cát hiện ra trước mắt vẫn mơ hồ có chút cảm ứng.

Chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng sau khi cảm ứng, như vậy tất có biến cố!

Nhưng vẫn quỷ dị khó dò được hung cát, nhưng thấy vẻ mặt của Nhạc Vũ, chỉ sợ là có vấn đề phát sinh.

Trong sáu vị Thánh Nhân, ngay cả Lão Tử vẻ mặt cũng ngưng lại, hiện lên vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Trong mắt hắn thoáng hiện vô số phù văn, hỗ trợ suy tính nguyên nhân.

Nguyên Thủy Thông Thiên thần tình dị sắc, đưa mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn ra được tia bối rối trong mắt đối phương.

- Hay là việc này Nhạc Vũ cũng đã sớm chuẩn bị hay sao? Hắn lại có bố trí gì? Chẳng lẽ ở bên trong Vô Tận Diễm Hải Phần Minh Thiên hắn để hồn niệm của La Hầu khôi phục, đã có lưu lại cấm chế? Nhưng lấy khả năng của La Hầu, trong mấy chục năm chẳng lẽ còn không phát giác?

Còn đang khó hiểu nghi hoặc, Hậu Thổ bỗng dưng có chút ngộ ra, vẻ mặt dần dần thả lỏng, ngược lại còn hiện ý cười.

Mà Tam Thanh Chuẩn Đề cũng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, nếu không có ngoại viện, vô luận Nhạc Vũ có thủ đoạn thế nào cũng thật khó có cơ hội thắng!

Ngay sau đó quanh người Nhạc Vũ có một vầng minh nguyệt bay lên, hóa ra phạm vi ba xích, một đoàn u quang lắng xuống, chỉ nháy mắt đã bao phủ thiên địa, hắn mượn dùng tinh thần lực lượng của chư thiên tinh tú trong lúc mơ hồ chẳng khác gì nhật nguyệt tranh huy!

- Côn Luân cổ kính!

Đồng tử của La Hầu bỗng dưng co rụt lại, phảng phất như vừa nhớ ra điều gì đó, vẻ mặt càng thêm hung tàn, lại lộ ra vài phần khinh thường. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

- Chỉ bằng vật ấy, dù có Côn Luân Tâm Kính Thuật đã muốn chuyển càn khôn? Hiện giờ cũng không phải đang ở Phần Minh Thiên, thân thể của ta còn bị Hồng Quân chiếm đoạt hay sao!

Cười lạnh một tiếng, bỗng dưng sau lưng La Hầu cũng có một mặt hắc sắc kính dâng lên, bên trong phiếm ra ác sát quang mang, cùng Côn Luân Kính có vài phần tương tự, hai kính xa xa tương đối, hắc quang cùng thanh mang va chạm lẫn nhau, hắc sắc kính tuy lung lay muốn vỡ nhưng rốt cục cũng ngăn được thanh quang của Côn Luân Kính.

Nhạc Vũ không hề lưu ý tới, vẻ mặt đã khôi phục lãnh đạm. Tuy trong miệng tràn ra tia máu tươi, nhưng vẻ ung dung không hề giảm chút nào:

- Hôm nay trẫm đã làm Tiếp Dẫn thánh nhân hối hận chung sinh. Như vậy cũng khiến cho La Hầu ngươi ngày sau thấy trẫm phải sợ hãi! Một trận chiến hôm nay, nhất định làm cho ngươi vĩnh viễn khó quên!

La Hầu nghe vậy không khỏi ngây ra, hắn đột nhiên nhớ tới hai hóa thân của mình từng cùng Nhạc Vũ đấu chiến, thật sự khắc sâu ấn tượng, nếu không như thế hôm nay hắn cũng không cần mạo hiểm hiện thân!

Nhưng câu nói của Nhạc Vũ "làm cho hắn suốt đời khó quên" cũng tương tự như trước đó đã nói sẽ làm cho Tiếp Dẫn "hối hận chung sinh", nghe vào thật sự làm người buồn cười!

Cho dù La Hầu hắn ở thế giới này bị chư thánh đố kỵ, Hồng Quân càng hận hắn thấu xương, cũng tuyệt đối không thể ở trong tình hình chiếm hết toàn bộ ưu thế tiên cơ mà bị thua lần nữa trong tay một tiểu bối.

La Hầu cho dù chỉ còn lại tàn hồn, bản thân bị thương nặng, cũng đủ lực đối kháng Thánh Nhân!

Vừa thấy liền sợ hãi, đây là cuồng vọng tới bực nào?

Cách đó không xa Tam Thanh đều thoáng nhíu mày, trong lòng đều hiện lên vài phần cảm giác quái dị.

Ma đầu này được sinh ra từ thời hỗn độn sơ khai, pháp lực thế nào bọn họ đều được tận mắt chứng kiến.

Năm xưa cùng Hồng Quân trải qua một trận chiến, thật kinh thiên động địa, nếu không phải cuộc tranh đấu của hai người khiến thiên địa bị tổn hại xé rách, thế giới hồng hoang cũng không bị phá nát như hiện tại.

Bọn họ chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng khi nhớ lại mới trước đó Tiếp Dẫn bại trận bỏ chạy, ngay cả cánh tay bị chặt xuống cũng bị vị Trung Thiên Tử Vi đại đế kia biến hóa thành Trung Nhạc Tung Sơn. Trong lúc mơ hồ bọn họ cảm thấy dù không thể tin tưởng nhưng cũng không thể sinh ra nửa phần khinh thị trào phúng, ba ức binh mã bên ngoài Thiên Đình, toàn bộ tiên tu ánh mắt đều sáng ngời, nhìn về phía Nhạc Vũ.

Cho dù họ đều biết thượng cổ Hỗn Độn Ma Thần kia đáng sợ thế nào, nhưng

trong mơ hồ họ đều sinh ra ý niệm chờ mong kỳ tích xuất hiện.

Tử Vi đại đế từ khi xuất thế tới nay, luôn luôn bách chiến bách thắng, mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay suy tính, sở hướng vô địch!

Lời vừa thốt ra, đều nhất ngôn cửu đỉnh, còn chưa bao giờ không thực hiện được.

Cho dù những lời vừa rồi đều không phải hoành nguyện đại thệ, nhưng cũng làm mọi người nảy sinh hi vọng.

Dù là nhóm người Lục Áp vốn hiểu rõ khả năng của La Hầu, cũng âm thầm sinh ra vài phần chờ mong.

La Hầu chỉ thoáng giật mình chốc lát, chợt bật cười lạnh:

- Suốt đời khó quên? Ta thật ra muốn nhìn xem Tử Vi đại đế ngươi lại có tài cán gì? Hôm nay phải cho ngươi biết được ngươi mượn ngoại lực mặc dù có thể chống đỡ cùng Thánh Nhân, nhưng chung quy cũng không phải đại đạo chính đồ!

Hắn bỗng dưng phát lực, mũi thương tiếp tục tăng thêm ba xích!

Liền ép Thiên Ý kiếm trong tay Nhạc Vũ dần dần gấp khúc, phát ra tiếng thê minh chấn vang.

Mà hồng sắc phi lăng mãnh liệt như nước, sau khi bị Trấn Thiên Tỳ chấn bay liền xoay chuyển bắn ngược trở về.

Xung lượng càng tăng lớn, càng thêm mạnh mẽ sắc bén!

Nhạc Vũ vẫn thản nhiên lắc đầu:

- Sáu vị Thánh Nhân hội tụ nơi đây, không tới nửa ngày thời gian. La Hầu đạo hữu muốn hội tụ toàn bộ tàn niệm cũng chỉ mới hai canh giờ đúng không? Thật không biết dùng trận pháp thu nhiếp hay là đi tìm từng địa phương thu về?

Vẻ mặt La Hầu không khỏi giật mình kinh ngạc, chỉ có được hai canh giờ cơ hội ngắn ngủi, dù ngươi pháp lực thông thiên cũng không thể vượt qua cả hồng

hoang đi tìm kiếm ngàn vạn hồn niệm bị thất lạc ngày trước.

Huống chi còn có Thí Thần Thương chí bảo sát lục vô thượng, còn phải do hắn chính mình đi tìm về.

Ngay sau đó trên mặt Nhạc Vũ chợt hiện lên ý cười tàn khốc, vẻ mặt không khác gì lúc đối phó Tiếp Dẫn.

- Đạo hữu có biết, thật nhân duyên trùng hợp, sau mười vạn năm luân hồi một khối hồn niệm phân thân của ngươi vừa lúc dừng trong thân một vị sư đệ của ta ở Quảng Lăng Tông chứ?

Sắc mặt La Hầu lập tức trắng bệch một mảnh, đầy mặt hiện lên vẻ kích động khó tin!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1375: Nguyên Hoàng Thượng Đế!

Hắn cũng liền bất chấp đang chiến đấu bất phân thắng bại cùng Nhạc Vũ, ý thức chìm vào trong tận sâu trong thần hồn, điên cuồng tìm kiếm khắp chung quanh.

Ngay sau đó chỉ thấy Côn Luân Kính chớp lên quang hoa, vô số phù văn lưu động, ngay trên mặt kính đã hình thành một ký tự.

Sát phạt khí ẩn thấu, trong nháy mắt liền gợi lên một ít hồn niệm đang ẩn núp tận sâu trong thần hồn của hắn.

Từ bên trong có một trương đạo phù quỷ dị lập tức hiện ra, một phù trận vô cùng khổng lồ chợt hiện bên trong thần hồn hắn, ngay lập tức liền đem cả hồn hải bao phủ bên trong.

Không chỉ là dị lực chấn động không ngớt, khiến những phân thân hồn niệm mà hắn còn chưa kịp hoàn toàn luyện hóa xao động không ngừng, lại chẳng khác gì như rắn nuốt voi, mượn dùng lực lượng đại trận trái lại cắn trả chính hồn niệm của hắn, chỉ trong nháy mắt liền đem hồn lực của hắn hấp thu nửa thành.

Càng làm hắn sợ hãi chính là bên trong thức hải ý niệm Tướng Thần luôn bị hắn mạnh mẽ áp chế bỗng dưng tỉnh giấc, điên cuồng phản công mạnh mẽ.

Lúc này ánh mắt La Hầu đã hoàn toàn tan rả, chỉ cảm thấy thân thể mình cơ hồ không thể động đậy đứng yên ngay trước mặt Nhạc Vũ!

Áp lực mạnh mẽ, dị động bên trong thức hải càng thêm miễn cưỡng, mà ba kiện linh bảo quanh người dần dần đều mất đi khống chế, phi lăng càng thêm tán loạn bay vụt khắp nơi.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn lên ánh mắt Nhạc Vũ đang lóe lên vẻ âm lãnh tàn nhẫn.

- Trẫm đã nói qua, phải làm cho ngươi thấy trẫm mà sợ hãi, suốt đời khó quên, tuyệt không nuốt lời!

Hà Đồ Lạc Thư lại mở ra, đem ba ức tiên tu bao phủ bên trong.

Tụ tập ý niệm quần tiên, đại đạo chân pháp cùng chư thiên tinh tú lực lượng, Thiên Ý kiếm trong tay Nhạc Vũ liền chuyển sang đen nhánh.

Nghịch Thiên kiếm không chỉ có oai lực dập nát thiên địa, được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận gia trì, thanh thế càng thêm bàng bạc mạnh mẽ, vượt hơn mấy lần!

Chỉ khẽ chấn động ngay lập tức hoàn toàn chấn bay Thí Thần Thương đã bị giảm sút uy lực.

Ngay sau đó kiếm quang quét ngang, ngàn vạn trượng kiếm quang xuyên qua trời cao, chỉ một kiếm đã đem đầu La Hầu hoàn toàn chém xuống!

Tiếp đó hắn lại chém ra kiếm thứ hai, phá nát phát tắc, mất đi nhân quả, liền đem cả cánh tay phải cũng cùng nhau chém đứt.

Đang định đem pháp lực hút nhiếp Thí Thần Thương tới trước người, cuối cùng La Hầu đã áp chế được dị động trong thức hải, lập tức liền bắt chước Hình Thiên, dùng rốn làm miệng, dùng ngực làm mắt toàn bộ thân hình hóa thành một đoàn hồng quang cuốn lấy đầu lâu cùng cánh tay bị chặt đứt kể cả Thí Thần Thương đều thổi quét xé rách không gian điên cuồng bỏ chạy.

Nhạc Vũ hừ lạnh một tiếng, sát khí trong mắt càng thêm sắc bén. Đang định chém thêm một kiếm, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng kịch liệt, khí huyết trong thân thể sôi sục, Ngũ Hành chân khí trong đan điền khô kiệt hơn phân nửa, càng thêm xao động.

Tín niệm của ba ức tiên tu thời thời khắc khắc đang đập vào đạo tâm của hắn.

Trong lòng hắn biết được hiện tại bản thân đã đến cực hạn, Nhạc Vũ không khỏi cảm thấy thật bất đắc dĩ, thu hồi chiến ý.

- Thật sự là vận khí tốt!

Nếu không phải vừa cùng Tiếp Dẫn đánh một trận chiến khiến bản thân tiêu hao quá mức, nếu không phải hắn vẫn còn cần quân cờ này kềm chế hồng hoang chư thánh cùng Hồng Quân, hôm nay hắn nhất định phải làm cho La Hầu thân vẫn nơi đây.

Hôm nay lại dám tiếp tục ra tay với hắn, chẳng lẽ khi dễ Nhạc Vũ hắn là người dễ chọc hay sao!

Côn Luân Kính chợt lóe quang hoa, sử dụng Côn Luân Tâm Kính Thuật đem một đoàn u quang chiếu vào bên trong thần hồn của La Hầu đang bỏ chạy.

Hắn tiếp tục khắc lục ký tự bên trong thức hải La Hầu, chặt chẽ bảo vệ hồn niệm của Tướng Thần, khiến đôi bên có thể giằng co lẫn nhau, không đến mức để Tướng Thần bị La Hầu cắn nuốt.

Tiếp theo lại dùng kính quang dẫn dắt đem một đoàn ý niệm bên trong từ trong thân thể La Hầu mạnh mẽ kéo ra ngoài.

Đoàn ý niệm hiện hình, chính là Lý Nại Lạc. Mà giờ phút này hồn niệm của Lý Nại Lạc đã mạnh mẽ bức tới Thái Thượng Kim Tiên.

Nhưng giờ phút này ánh mắt hắn vẫn mờ mịt nhìn quanh bốn phía, giống như vẫn chưa biết được rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ khi nhìn thấy Nhạc Vũ mới chợt yên tâm trấn định.

Lúc này Nhạc Vũ đánh ra Ngũ Sắc Thần Quang, bắn lên hư không liền đem vô số hồng sắc phi lăng nhiếp tới trước người.

Đem ý niệm của La Hầu ở bên trong mạnh mẽ hủy diệt, lại đánh xơ xác lệ khí sát lực cất chứa bên trong, lộ ra bản thể, tuy cũng là màu tím xanh, nhưng lại hiện lên vẻ thanh lãnh sáng bóng.

Trong lòng Nhạc Vũ vui mừng, tiện tay đánh thẳng vào hư không đưa tới Ám Giới.

Một Phiên Thiên Ấn rốt cục có chút không đủ, nếu thêm bộ Cửu Thiên Thập Địa Càn Khôn Lăng, cho dù lấy thân Thái Sơ Kim Tiên của Liễu Nguyệt Như cũng có thể tự lực cùng Kế Đô đánh một trận chiến.

Giờ phút này La Hầu đã sớm không còn thấy bóng dáng, Nhạc Vũ cũng không đem thần niệm đuổi theo tìm kiếm tung tích của hắn, chỉ thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, tản đi lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Hắn nhìn qua Lý Nại Lạc mỉm cười như an ủi, tiếp tục bước tới trước đối diện bạch quyển phiêu phù giữa hư không.

Vừa đưa tay định tiếp xúc, liền cảm thấy một cỗ lực lượng bàng bạc hào hùng cơ hồ muốn bài xích hắn.

Ngay khi sau lưng Nhạc Vũ hiện ra mười đầu cự long tử kim mười tám trảo, xoay quanh vũ động, ngay lập tức cỗ lực lượng kia liền tản ra, không còn cản trở.

Cầm Thiên Thư vào trong tay, Nhạc Vũ tiện tay vỗ tới, liền làm Thiên Thư tách ra thành hai phần.

Một bộ phận vẫn là bạch quyển, bên trên viết dòng chữ triện Hồng Mông: Phong Thần Bảng.

Một bộ phận khác hóa thành một cây roi tử kim sắc bốn mươi chín mắc, bảo quang bắn ra bốn phía, thanh thế trang nghiêm.

Bên trên roi chỉ có dòng chữ triện: Đả Thần Tiên, mà giờ khắc này bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, những người bản thân có thần vị đều cảm thấy trong lòng lạnh xuống, nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Lâm Mặc Nương cùng một nhóm Vu Thần phương nam sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mà Thiên Tề Nhân Thánh đại đế cùng Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế cũng nhịn không được thân hình khẽ run.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua liền đem hai kiện linh bảo hợp cùng một chỗ, sau đó đưa mắt nhìn xuống mọi người.

- Hôm nay trẫm phụng thiên mệnh, nắm giữ Thiên Thư, nhậm chức Nguyên Hoàng Cực Tiêu Trung Thiên Huyền Thánh Thái Cực Vô Thượng Đại Đế! Thế thiên hành đạo, làm thiên địa chí tôn! Các ngươi còn có điều gì dị nghị hay

không?

Mọi người bên dưới, kể cả sáu Thánh Nhân bên trong, tâm thần vẫn còn đang ngẩn ngơ kinh dị vì sự tháo chạy chật vật của La Hầu. Giờ phút này nghe vậy không khỏi bỗng dưng chợt tỉnh, lập tức nhìn lên không trung.

Ngay sau đó ngoại trừ sáu Thánh Nhân, những người còn lại đều cúi người quỳ xuống, vẻ mặt nghiêm túc, đại lễ tham bái.

- Tham kiến Nguyên Hoàng Thượng Đế!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1376: Sắc Phong chư thần!

Tiếng hô chấn vang, vọng khắp cửu tiêu.

Sắc mặt Hạo Thiên cùng Dao Trì đều dao động, cuối cùng lại phảng phất như mất đi hết thảy sinh khí, vẻ mặt ảm đạm.

Trong những người đang có mặt tại Diệu Pháp Đại La Thiên, cũng chỉ có Nguyên Thủy Thông Thiên cùng Chuẩn Đề vẫn cười lạnh không thôi.

Nhưng cũng không ai lên tiếng, Thiên Thư Phong Thần chính là Thiên Đế Khí, có thể nói là tượng trưng thiên mệnh chân chính.

Hơn mười vạn năm qua, vô luận là Đế Tuấn hay Hạo Thiên trăm phương ngàn kế cũng không đạt được.

Từ khi Nhạc Vũ nắm giữ Phong Thần Bảng, tay cầm Đả Thần Tiên, đã chân chính trở thành người đứng đầu Thiên Đình, vua của vạn thần, tôn của ức tiên!

Vô luận mấy vị Thánh Nhân có ý kiến như thế nào cũng không còn cách ngăn cản Huyết Lục thiên quân đảm nhiệm chân mệnh Thiên Đế, đăng nhập thánh vị.

Huống chi bên cạnh ba người còn có Hậu Thổ, Lão Tử cùng Nữ Oa đều là tam thánh, cho dù muốn ngăn trở cũng không có cách nào.

Giờ này khắc này chẳng thà khoanh tay đứng nhìn cho thỏa đáng.

Ngay cả La Hầu bị trọng thương bỏ chạy bọn họ cũng không đi quản tới.

- Thủ đoạn của vị bệ hạ này quả nhiên là tàn nhẫn không đổi! Lưu lại hậu chiêu như vậy, trừ khi La Hầu có thể đem hồn niệm của Tướng Thần hoàn toàn trấn áp luyện hóa, nếu không thực sự không còn dám đối mặt với hắn!

Thông Thiên bỗng dưng cười nhẹ một tiếng, trong mắt lóe lên dị sắc nhìn về

không trung nơi xa.

Hắn thầm nghĩ lúc này thương thế của La Hầu chỉ sợ còn nặng hơn cả Tiếp Dẫn.

Mượn dùng lực lượng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, uy lực một kiếm của Nhạc Vũ ít nhất phải gia tăng gấp bội lần!

Trảm tuyệt nhân quả, tan biến pháp tắc, muốn phục hồi lại thân thể không đến nỗi như Hình Thiên phải dùng rốn làm miệng dùng ngực làm mắt, thật không biết phải cần dùng bao nhiêu thời gian, bao nhiêu công phu.

Một trận chiến này quả thật xem như đủ sức khiến cho La Hầu phải khắc sâu ấn tượng, ghi nhớ cả đời!

Ai có thể nghĩ đến vị Hỗn Độn Ma Thần ở thời thượng cổ ngay cả Hồng Quân cũng không thể làm gì nhưng ở trước mặt Nhạc Vũ lại thảm bại đến nông nỗi đó!

Sắc mặt Chuẩn Đề không còn chút huyết sắc. Tiếp theo hắn hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt tức giận phẩy tay áo rời đi, chỉ giây lát đã thoát ly khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Vẻ mặt Nguyên Thủy vẫn còn ngơ ngẩn nhìn lên không trung.

- Quả nhiên là tính toán không bỏ sót, mọi chuyện đều chuẩn bị vẹn toàn! Vị bệ hạ kia thật sự có thể thay đổi thiên địa, lấy khí vận lực chứng thánh! Thôi! Như thế cũng tốt, như thế cũng tốt!

Than nhẹ một tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng dưng lay động Bàn Cổ Phiên, lập tức triệu tới một cỗ thanh khí bao phủ quanh thân, ngay sau đó thân ảnh biến mất ngay tại chỗ.

Vẻ mặt Lão Tử cùng Nữ Oa đều thật phức tạp, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nhạc Vũ.

Ngay trong chốc lát ba ức tiên tu hô vang như núi lở sóng thần, thiên tượng tinh tú lại tiếp tục biến hóa.

Nguyên bản Trung Thiên đế tinh đã hoàn toàn thoát ly khỏi Thiên Đình, mà ở nơi phương bắc, hai viên đế tinh Tử Vi Huyền Thánh đều tự bộc phát ra một đạo

tinh quang sáng lạn, hướng trung ương tinh đồ bắn tới.

Chỉ trong thời gian ngắn liền ngưng tụ thành một viên tinh tú hoàn toàn mới, vô cùng chói mắt khiến quần tinh cũng ảm đạm.

Nơi phía chân trời, hai viên thái dương đã dựng cao suốt ba mươi năm lúc này cũng dần dần dung hợp cùng một chỗ.

Một đạo long khí cuồn cuộn từ quanh người Nhạc Vũ thẳng xuyên trời cao, tử khí bàng bạc, mười đầu cự long giương nanh múa vuốt, mười tám trảo tử kim lừng lẫy uy danh cùng Trung Thiên đế tinh mới sinh ra hòa lẫn vào nhau, chiếu sáng thiên không.

Hoa cái cực lớn cũng đã khuếch trương hơn ngàn vạn dặm, vô cùng hoa lệ tôn quý.

- Vô thượng mệnh cách, Nguyên Hoàng đế tinh?

Thông Thiên giáo chủ cũng cẩn thận đưa mắt quan sát viên tinh tú mới mọc lên trên trung ương.

Trong lòng hắn biết được giờ phút này thiên địa thay đổi triều đại đã hoàn toàn hoàn thành. Tuy ánh mắt còn lưu vẻ thổn thức nhưng vẫn chưa từng rời đi, tiếp tục lẳng lặng xem lễ.

Qua thêm một lát, liền nhìn thấy thụy hà vô tận từ trong hư không minh minh xuyên tới.

Liền đem cả Diệu Pháp Đại La Thiên chiếu thành rực rỡ muôn màu, vô cùng lượng lệ.

Tiên âm trận trận thánh thót vang lên, khí tượng trang nghiêm thần thánh, người người tâm thần túc mục, bài trừ toàn bộ tạp niệm.

Thiên địa sinh ra vô số dị tượng, ở không trung sau lưng Nhạc Vũ, đủ loại hình ảnh Hỗn Độn tinh linh, hồng hoang dị thú, thiên địa kỳ trân lục tục hiện ra lại biến mất.

Thậm chí đến cuối cùng, cũng bắt đầu hiện ra hình ảnh nổ bạo Hỗn Độn sơ khai

cùng suốt hơn mười vạn năm hồng hoang biến hóa.

Ba ức tiên tu đang quỳ bái, vô luận mạnh mẽ như Hỗn Độn Kim Tiên, hoặc tu vi yếu ớt như Thiên Tiên, giờ phút này đều như có điều ngộ ra, thần niệm minh minh, hồn niệm càng thêm thành kính.

Khi thiên địa kỳ cảnh dần dần kết thúc, hai vầng thái dương trên bầu trời đã hoàn toàn dung hợp thành một, chiếu rọi khắp cửu thiên thập địa.

Quanh người Nhạc Vũ lại có một cỗ khí trụ hạo hãn khổng lồ bay vọt lên trời.

Giờ khắc này cả thiên không không ngừng chấn động, quanh người Nhạc Vũ tràn ra hương thơm ngào ngạt.

Tiên âm càng thêm rõ ràng, thất thải quang hà càng dày đặc, tiên thiên khí tức từ tận sâu trong bổn nguyên tràn ngập khắp mọi nơi, những nơi đi qua toàn bộ linh vật thảo mộc đều bừng bừng sinh cơ.

Ngay cả xa xa ngoài Thiên Đình, Bàn Đào Lâm cũng lan tràn đến, lục ý dạt dào.

Phía trên ba ức tiên tu lại có vô số lôi quang hội tụ, trong thoáng chốc lại có tới ba thành binh tướng đột phá cảnh giới ngay thời khắc này!

Ở chân trời sau lưng Nhạc Vũ lộ ra một khí đoàn Hỗn Độn bàng bạc mênh mông.

Càng có vô số Hồng Mông chữ triện vô cùng tinh thâm nhất nhất hiện ra, cũng lập tức biến mất.

Vài vị Thánh Nhân còn lưu lại ngoại trừ Hậu Thổ vẫn luôn mỉm cười, ba người còn lại đều đưa mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị.

Trong lòng họ chợt hiểu ra, vừa rồi khi hoa cái cùng thái dương hợp nhất, vẫn chỉ là dấu hiệu Nhạc Vũ bước lên Thiên Đế vị, lộ ra thiên cơ hồng hoang, mà giờ khắc này trước mắt mọi người chính là Nhạc Vũ dùng khí vận chứng thánh, gợi ra một cảnh tượng khác của thiên địa.

Lão Tử im lặng chốc lát, cuối cùng cười khổ lắc đầu:

- Quả nhiên là khí vận như hồng, thế không thể trở. Kết quả Thần Đạo rầm rộ sau ngày hôm nay không thể nghịch chuyển!

Trong lời nói nghe như không đầu không đuôi, làm người khác không rõ ý tứ, nhưng Thông Thiên cùng Nữ Oa nghe vậy đều hiểu được rõ ràng.

Hôm nay có thể xem được cuộc chiến chư thánh, đối với ba ức tiên tu mà nói là một cơ duyên lớn lao, đặc biệt Nhạc Vũ giao thủ cùng Tiếp Dẫn La Hầu, tuy chỉ ngắn ngủi nhưng bọn họ cũng rất có đoạt được.

Lại có dị triệu đăng đế chứng thánh, đối với Thánh Nhân mà nói cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng ở trong mắt các tiên tu, chẳng khác gì là một cơ hội quan sát thiên địa biến ảo, Hồng Mông đại đạo!

Ngoại trừ Thánh Nhân, vô luận là tu vi cao thấp đều có thể đạt được lợi ích bên trong, mà sau ngày hôm nay, thật không biết sẽ có thêm bao nhiêu hồng hoang đại năng ra đời.

Hiện giờ ba ức tiên tu dưới trướng Nhạc Vũ cũng đã có ba thành binh tướng, gần ức tiên tu sôi nổi đột phá cảnh giới cũng đã chứng minh.

Ngày sau thành tựu của những người này nhất định hơn xa nhưng tiên gia tu sĩ khác bên trong hồng hoang.

Mà điều này cũng trở thành vốn liếng cho Nhạc Vũ lăng áp thiên hạ! Thế lực mạnh mẽ, ngay cả Tiệt giáo cũng bị bỏ rơi xa!

Hỗn Độn dị tượng chỉ hiện ra trong chốc lát đã hoàn toàn tiêu tán.

Ba ức tiên tu, ngoại trừ người đang chuyên tâm độ kiếp, hơn phân nửa vẻ mặt đều buồn bã mất mác. Còn lại một bộ phận ánh mắt như tan rả, vẫn còn đang hồi ức dị tượng vừa rồi, cũng chân ý thể hội từ bên trong lưu lại.

Ánh mắt Nhạc Vũ như ưng, duệ mang bắn ra bốn phía, quét mắt nhìn lướt qua mọi người bên dưới, biết được hiện tại là lúc mấu chốt nhất trong đời của những tiên tu kia.

Hắn không khỏi mỉm cười, cũng không để ý tới, dùng pháp lực xa xa hút nhiếp phá khai thời không.

Phía chân trời phương bắc liền có một thân ảnh xa xa giáng xuống, là một người trẻ tuổi gương mặt thật thà phúc hậu, chính là Huyền Vũ.

Giống như đã sớm liệu ra tình hình như vậy, khi nhìn thấy Nhạc Vũ, Huyền Vũ lập tức cúi người, vẻ mặt thật nghiêm túc.

- Ta đã là Nguyên Hoàng Thượng Đế, nếu còn tiếp tục đảm nhiệm chức vị phương bắc đại đế đã là không ổn! Huyền Vũ nghe lệnh, hôm nay trẫm mệnh ngươi nhậm chức phương bắc Huyền Thiên Chân Vũ đại đế! Trấn thủ Bắc Nhạc Hằng Sơn, ngoại trừ trấn áp phương bắc còn có trách nhiệm bảo vệ trụ trời, ngươi có tình nguyện?

Vẻ mặt Huyền Vũ nghiêm túc, cơ hồ không chút do dự mở miệng đáp:

- Huyền Vũ tuân mệnh! Nguyện nhậm chức Chân Vũ đại đế!

Vừa nói xong, bên trong Thiên Thư bỗng dưng bắn ra một đạo linh quang, xa xa chiếu về hướng Huyền Vũ.

Mà bên trong bạch quyển cũng hiện lên dòng chữ phương bắc Huyền Thiên Chân Vũ đại đế, Chấp Minh Thần Quân Huyền Vũ.

Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn qua Lục Áp:

- Lục Áp đạo hữu từng giúp đỡ ta rất nhiều, hiện giờ Nam Nhạc Hành Sơn còn thiếu chức Ti Thiên Chiêu Thánh đại đế, đạo huynh có nguyện nhậm chức không?

Lục Áp thoáng do dự, sau một lát cũng cúi đầu:

- Nguyện thay mặt bệ hạ trấn áp phía nam, bảo vệ Hành Sơn!

Nếu như Hạo Thiên vẫn còn đang trị vì, chức vị đại đế phương nam tuy mê người nhưng cũng không đủ làm cho Lục Áp tâm động.

Nhưng hôm nay lại là Nhạc Vũ cai trị, nhận được thiên mệnh, giờ phút này dù chưa chân chính chứng được Hỗn Nguyên Đại La Vô Cực Kim Tiên, chín tầng hồn ấn, nhưng một thân chiến lực cũng đã không kém hơn Thánh Nhân tôn sư.

Thanh thế mạnh hoành nhất định hơn xa Đế Tuấn cùng Hạo Thiên.

Mà Thiên Đình hiện tại cường thịnh vượt xa hai triều đại trước.

Phía nam Hành Sơn Ti Thiên Chiêu Thánh đại đế quản hạt mấy trăm quốc gia, nhân khẩu đạt tới mấy ngàn triệu người.

Dù là đối với Thái Thượng Kim Tiên như hắn cũng không thể nói là không có lợi ích, đặc biệt có được Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ, không cần sợ hãi bị niệm lực xâm nhiễm.

Nhạc Vũ hơi có chút kinh ngạc, hắn nguyên tưởng rằng với tính tình của Lục Áp nhất định sẽ chối từ không thừa nhận, nhưng sau đó hắn chợt nghĩ tới, người này giống như có huyết hải thâm thù với mấy vị Thánh Nhân, vì vậy cũng không còn cảm thấy đáng ngạc nhiên.

Tiếp theo hắn lại nhìn qua đông phương Thiên Tề Nhân Thánh đại đế Thiên Khải, cùng tây phương Kim Thiên Nguyện Thánh đại đế Huyền Phác.

Sau thoáng do dự, Nhạc Vũ lại mở miệng hỏi:

- Hai người có nguyện điều nhiệm Trung Đình, nhậm chức tiền quân Nguyên Soái cùng hậu quân Thần Soái? Thống lĩnh chín mươi lộ thần tướng?

Thiên Khải chân nhân cùng Huyền Phác chân nhân lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, không hề có chút chần chờ khom người lĩnh mệnh.

Dốc sức cho Nhạc Vũ khác hẳn với lúc làm việc cho Hạo Thiên. Khi đó mặc dù nhậm chức đại đế một phương nhưng lại bị chư phương kiềm chế, dưới nhân gian lại có một loạt đại phái mạnh mẽ có cả Hỗn Độn Chuẩn Thánh, làm việc luôn bị bó tay bó chân.

Mà ở dưới trướng Nhạc Vũ, nhất định là chức vụ thực quyền. Chín mươi lộ thần tướng là bốn ngàn năm trăm vạn đại quân, không chỉ quyền hành hiển hách lại cộng thêm thần lực còn hơn hiện giờ.

Thấy hai người đều chấp thuận, bên trong Phong Thần Bảng cũng lần lượt hiện ra hai dòng chữ triện Hồng Mông.

Đều được ghi theo thứ tự sắp xếp, mơ hồ giao hợp cùng thiên địa bổn nguyên, cùng bốn người trong bạch quyển đều liên hệ gắt gao.

Nhạc Vũ lại tiếp tục mở miệng nói:

- Hiện tại chức vị đại đế hai phương đều trống, Mạnh Chương thần quân đảm nhiệm đông phương Thiên Tề Thanh Thánh đại đế, trấn áp Đông Nhạc. Xin phiền Côn Luân sơn Vân Dao tiên tử nhậm chức phương tây Kim Thiên Định Đức đại đế!

Mạnh Chương thần quân lập tức lĩnh mệnh, cũng hiện lên vẻ mặt vui sướng như Huyền Vũ. Hắn biết được có lệnh của Nhạc Vũ, hắn đã có thể chân chính vô câu vô thúc tiêu dao thế gian không còn bị thiên đạo hạn chế.

Tây Vương Mẫu cũng chỉ thoáng chần chờ, biết được hiện tại Nhạc Vũ nhâm mệnh đại đế chư phương thứ nhất là thưởng công, thứ hai là muốn tìm người đáng tin cậy bảo vệ trụ trời năm phương.

Trong bản tâm nàng cũng không quá tình nguyện bị người hạn chế, nhưng nàng biết được với khả năng của Nhạc Vũ, đã nhậm chức Thiên Đình nhất phương đại đế tôn sư, uy danh mạnh mẽ còn vượt hơn trước khi hồng hoang tan vỡ, bản thân nàng là người đứng đầu thiên hạ nữ tiên, đối với con đường chứng đạo của nàng cũng là có lợi.

Chỉ thoáng do dự chốc lát nàng cũng cúi người tùy ý cho Thiên Thư bắn ra một đạo quang hoa chiếu thẳng vào thần hồn của mình.

Sau ngày hôm nay xem như nàng đã nhận chịu sự kiềm chế của Đả Thần Tiên.

Trong lòng Nhạc Vũ không khỏi vui vẻ, có được bốn vị Thái Thượng Chuẩn Thánh nhận bảo hộ trụ trời bốn phương, đủ đảm bảm sẽ không xảy ra việc gì, xem như ba mươi ba thiên cảnh có thể yên ổn không còn đáng lo.

Cuối cùng Nhạc Vũ nhìn qua Trấn Nguyên Tử:

- Trấn Nguyên sư thúc tổ, có nguyện nhậm chức Trung Thiên Sùng Thánh đại đế?

Trấn Nguyên Tử mỉm cười khẽ lắc đầu, Nhạc Vũ cũng sớm biết tâm ý, cũng

không hề miễn cưỡng, gật đầu nói:

- Nếu là như thế, sư thúc tổ hãy nhận trở thành Vạn Thọ chân quân, Địa Tiên chi tổ, thay mặt trẫm trấn áp hồng hoang địa mạch, ngày sau có quyền từ chối không nghe tuyên. Mười ức dặm chung quanh Vạn Thọ sơn toàn bộ tu sĩ không cần nhận trẫm quản hạt! Nhưng nếu là tiên nhân nhất định phải đi vào ba mươi ba thiên cảnh cư ngụ, không nhận được chiếu chỉ Thiên Đình không được hạ phàm gian!

Trấn Nguyên Tử nghe vậy mỉm cười đáp lễ, xem như đáp ứng. Đối với việc là tiên nhân phải đi lên ba mươi ba thiên cảnh ở lại hắn cũng không hề có chút mâu thuẫn.

Trước mắt không còn gặp cảnh trụ trời tan vỡ, đợi sau khi ba mươi ba thiên cảnh khôi phục lại như xưa, cho dù có bao nhiêu tiên tu cũng có thể ở lại.

Ở lại thiên cảnh tu hành dù sao vẫn tốt hơn nhân gian giới, có được hoàn cảnh tốt đương nhiên ai cũng phục tùng mệnh lệnh.

Mà Vạn Thọ sơn của hắn cũng được xem như một trong những trụ trời, thông suốt với phương tây bát thiên, ra vào không chút trở ngại.

- Sư thúc tổ vừa lòng thật tốt!

Nhạc Vũ mỉm cười, tiếp theo lại đưa mắt nhìn về phương xa:

- Sư tổ Ngọc Lăng Tiêu của trẫm vốn là phương tây đại đế chuyển thế, tài đức xứng thiên địa, nhậm chức Trung Nhạc Trung Thiên Sùng Thánh đại đế! Là hậu tuyển Thiên Đế vị. Ngày sau có thể trở thành Thiên Đế! Sư tôn Tử Vân chân nhân của trẫm vốn là đời sau của Hồng Vân, có được trí tuệ vô hạn cùng thần thông vô tận, có thể nhậm chức Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế!

Lời vừa nói xong liền có hai luồng quang hoa chiếu thẳng về phương tây.

Bên trong Phong Thần Bảng hiện ra hai dòng chữ, xếp hạng theo thần chức lại không phải là Tử Vi đứng đầu mà là Trung Thiên Sùng Thánh.

Cũng bởi vì kế thừa đế tự, vì vậy quyền hành mặc dù nằm dưới, nhưng danh vị lại trước chư đế.

Ba ức tiên tu chợt xôn xao, theo sát phía sau liền bái xuống.

Tuy vì câu nói hậu tuyển Thiên Đế mà cảm thấy kinh dị, nhưng chỉ cần nghe danh phương tây đại đế thượng cổ liền đủ khuất phục mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1377: !

Dưới Tứ Ngự Ngũ Đế là ba trăm sáu mươi lăm bộ chính thần bên trong Thiên Đình, vừa hợp số lượng chu thiên.

Mỗi khi Nhạc Vũ đọc lên tên của một vị thần, bên ngoài Thiên Đình, trong đại quân lại sáng lên quang hoa, quang hà đầy trời tràn ngập không gian. Có đôi khi lại là một đạo quang mang chiếu về phương xa.

Ngay sau đó là tiên quan tiên tướng, toàn bộ là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, vừa đúng số lượng nhất nguyên.

Nhưng ở cấp bậc này cũng không nằm trong Phong Thần Bảng, Nhạc Vũ chỉ đọc tên người, đọc khoảng hơn trăm tên thì dừng lại, bên trong Thiên Thư vẫn còn hơn phân nửa chỗ trống.

Nhưng cho đến hiện tại cũng đã không còn người nào tỏ vẻ bất phục, ngược lại đều vẻ mặt kính cẩn, vô cùng nghiêm túc.

Tên người trong danh sách cho dù có tu vi thấp nhất cũng đều là Đại La Kim Tiên sắp bước lên Hỗn Độn cảnh giới!

Chỉ hơn trăm người đã xem như đem hai thành tinh hoa của tiên tu thế gian kéo vào bên trong Thiên Đình!

Dưới chính thần, toàn bộ tiên quan vị Nhạc Vũ cũng không cần tự mình hỏi đến. Bản thân là Thiên Đế, cũng không cần chuyện gì cũng phải tự mình đi làm, đợi khi vài vị Thái Tể bước vào chỗ, tự có thể giải quyết, sắp xếp Thiên Đình, xây lại tiên ban.

Hắn trực tiếp phất tay áo liền đem Thiên Thư thu vào trong tu di không gian, ngay sau đó ánh mắt nhìn qua Hạo Thiên cùng Dao Trì đứng xa xa.

Ánh mắt hắn không ngừng biến ảo, lóe ra sát khí, thẳng đến hồi lâu sau mới dần

dần bình phục.

Lại đưa mắt nhìn qua Dao Trì, hỏi:

- Tố Sắc Vân Giới Kỳ cùng Vạn Thọ Bàn Đào, ngươi tuyển thứ nào?

Sắc mặt Dao Trì không khỏi trắng nhợt, hiểu được ý của Nhạc Vũ.

Suy ngẫm chỉ chốc lát, liền đem một lá cờ trắng như tuyết ném cho Nhạc Vũ. Mà vẻ mặt giờ khắc này lại dị thường phong phú, nhưng đến cuối cùng dần dần khôi phục lại.

- Hôm nay bệ hạ lấy thân thể Thái Thượng Kim Tiên đánh bại Tiếp Dẫn, đánh lui La Hầu. Thần uy cuồn cuộn, trên thế gian ngoại trừ Thánh Nhân đã không còn đối thủ! Từ nay về sau Dao Trì cũng không nguyện là kẻ địch của bệ hạ, hôm nay rời đi, Dao Trì nguyện thoái ẩn tu hành, sẽ không quan tâm đến sự đời. Vô luận là Bàn Đào Lâm cũng tốt, hay Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng vậy, Dao Trì đều không cần nữa. Chỉ cầu bệ hạ có thể lưu lại trượng phu Hạo Thiên của ta một tính mạng. Kỳ thật hắn cũng chỉ là một người đáng thương không thể tự chủ mà thôi!

Trong lòng Nhạc Vũ vốn đang hừ lạnh, nghe được câu cuối cùng mới thoáng kinh ngạc nhìn kỹ Dao Trì, tiếp theo cũng không lên tiếng, vẻ mặt yên lặng.

Dao Trì cũng không đợi Nhạc Vũ trả lời, đã phi độn rời đi. Không hề liếc mắt nhìn qua một vạn lẻ tám trăm gốc Bàn Đào bên ngoài Thiên Đình, trực tiếp rời khỏi Diệu Pháp Đại La Thiên.

Chỉ còn lại Hạo Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt như ngây ngốc như bi ai.

Nhạc Vũ quét mắt nhìn hắn, trong lòng thầm thở dài. Rốt cục chợt giảm sát ý, tiện tay khẽ vẫy liền đem Dương Hạo nhiếp tới cách người ngàn trượng.

Sau đó lại ngưng trọng hỏi:

- Trẫm cùng Hạo Thiên tuy có nhân quả nhưng còn chưa tới mức phải lấy tính mạng của hắn. Nhưng trước kia trẫm cũng từng đồng ý giúp ngươi báo phục mối thù giết cha, cùng mối hận mẹ ngươi bị phong ấn. Hiện tại Hạo Thiên đang ở

đây, ngươi dự định xử trí như thế nào? Sống chết của người này đều tùy thuộc ở ngươi!

Sắc mặt Dương Hạo cũng vô cùng phức tạp, lạnh lùng liếc mắt nhìn qua Hạo Thiên, lệ mang chớp lên trong mắt. Nhưng dần dần sát khí giảm sút, chỉ còn lại thương hại không đành lòng, hướng Nhạc Vũ khẽ khom người:

- Người này tùy theo bệ hạ xử trí! Có thể thấy được Hạo Thiên bị kéo xuống Thiên Đế vị, Dương Hạo đã thỏa mãn! Hiện giờ chỉ cầu bệ hạ có thể giúp mẫu thân sống lại!

Nhạc Vũ bật cười, rốt cục vẫn là thân tình, kết quả như vậy hắn cũng đã sớm có đoán trước. Tay áo bắn ra một chút máu huyết bay lên, chỉ trong nháy mắt liền hội tụ một chút thiên địa tinh nguyên truyền vào bên trong.

Ngay lập tức linh quang lóe ra, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, chính là bộ dáng lần đầu tiên gặp gỡ trên Đào sơn, làn da trắng tuyết, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần.

Khi nàng mở mắt chẳng khác gì như một hài tử vừa sinh ra đời, đơn thuần thuần khiết, ánh mắt tò mò nhìn chung quanh, chỉ khi nhìn thấy Dương Hạo cùng Hạo Thiên vẻ mặt mới thoáng thay đổi, thần tình đầy nghi hoặc.

Dương Hạo cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, vẻ mặt vẫn bi thương như trước. Sau khi bị La Hầu đoạt xá, làm sao còn có thể giữ lại được trí nhớ của ngày xưa?

Nhạc Vũ cũng không quản tới, lại nhìn qua Hạo Thiên:

- Ta và ngươi vốn là vua tôi, lại bởi vì ý nghĩ của riêng ngươi năm lần bảy lượt đưa trẫm vào chỗ chết. Quân không quân thì tự nhiên thần không thần. Ngươi làm Thiên Đế hơn bảy vạn năm, tuy thật bình thường nhưng xem như cũng xứng chức. Nhưng không ngờ hôm nay lại thất đức như vậy, vĩnh thất thiên quyến, thật là đáng tiếc! Trẫm phụng thiên mệnh thảo phạt, vốn nên đem ngươi tru diệt. Nhưng niệm tình trước kia, hôm nay lưu cho ngươi một tính mạng. Nhưng tội chết có thể tha, tội sống không thể thả. Sau ngày hôm nay phong ấn ngươi dưới Hoàng Sơn mười vạn năm, ngươi có phục không?

Trên mặt Hạo Thiên đã mất hết huyết sắc, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng thở

ra.

Nhạc Vũ cũng không tiếp tục dây dưa, trực tiếp phát ra pháp lực liền đem Hạo Thiên ném ra ngoài ức vạn dặm, sau đó mạnh mẽ nhốt đánh xuống dưới chân núi.

Sau đó Nhạc Vũ bắn ra một giọt tử kim huyết dịch xuyên vào trong ngọn núi lớn, ở giữa không trung hóa thành một huyết sắc đạo phù, đem Hạo Thiên chặt chẽ phong trấn.

Trên bầu trời lại trở nên yên tĩnh.

Toàn bộ tiên tu đều trở nên trầm mặc, Hạo Thiên mặc dù mất đi Thiên Đế thần chức nhưng đến tột cùng cũng là một vị Thái Thượng Kim Tiên. Thế nhưng trở bàn tay liền bị Nhạc Vũ dễ dàng đem trấn áp, không hề có chút đường phản kháng.

Thủ đoạn bực này thật làm người khác chấn kinh!

Ngay mấy người Lão Tử cũng lóe lên kinh ngạc, thần thông như vậy tuyệt không kém hơn bọn họ!

Giờ phút này mượn cơ hội vừa đăng thánh, có thể tùy ý mượn dùng lực lượng bổn nguyên, pháp lực của vị Thiên Đế kia đúng là mạnh mẽ khôn cùng!

Lúc này Nhạc Vũ đang lẳng lặng đứng giữa hư không, nhìn xuống cửu thiên thập địa, hồng hoang đại đế, cùng toàn bộ thiên cảnh và u minh thế giới. Nguồn: http://EbookFull.Net

Chí cao vô thượng, Thiên Đế thần minh chi nhãn quét nhìn cả thế giới, toàn bộ ngõ ngách, toàn bộ sinh linh!

Năm trăm năm thời gian, từng bước kinh tâm, tranh đấu không ngớt, không một ngày nào không giãy dụa bên bờ sinh tử, chỉ vì mưu chút tuyến sinh cơ, trong thiên địa trở thành biến số duy nhất.

Không ngờ mình lại có thể giãy thoát, đứng lên đỉnh thế giới.

Cảm khái vô hạn bỗng nhiên khởi lên trong lòng, ngay sau đó Nhạc Vũ chợt

thản nhiên cười.

- Hôm nay trẫm, cuối cùng quân lâm thiên hạ!

Thanh âm mênh mông cuồn cuộn, pháp lực dâng tràn, mãnh liệt mênh mông, lan tràn khắp ba mươi ba thiên cảnh.

Dưới Ngũ Sắc Thần Quang bao phủ, toàn bộ linh mạch bị gãy đoạn sôi nổi khôi phục lại, toàn bộ không gian tan vỡ đều lần lượt khép kín.

Từng phiến thế giới tiên khí nồng dày dần dần hiện ra bên trong thiên cảnh.

Giờ khắc này bốn vị Thánh Nhân cũng yên tĩnh lặng lẽ, thần thông như thế, chính là thần uy Thánh Nhân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1378: Cuồng lan sạ khởi

Trong Địa Tiên giới, trên đỉnh núi Quảng Lăng, Nông Dịch Sơn đang ngửa đầu nhìn lên trời.

Phía chân trời, ánh sáng đã dần dần ảm đạm. Hai mặt trời trên không trung, cũng đã dần dần hợp thành một thể. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Từ chỗ này nhìn ra xa, có thể thấy được trên đỉnh núi có vô số áng mây tràn ngập phía chân trời.

- Hai mặt trời hợp nhất, có lẽ có kết quả rồi, cũng không biết lần này bệ hạ phạt thiên, rút cuộc là thắng hay bại?

Bên cạnh Nông Dịch Sơn, Cung Trí cũng đứng chắp tay, trong mắt hiện lên thần sắc lo lắng.

- Nghe nói lần này, dưới trướng Tử Vi đế cung, có thể tụ tập ba trăm triệu tiên binh, mấy chục hỗn độn chuẩn thánh, không biết là thật hay giả?

Trong lời nói hiện lên cảm khái vô hạn. Ai có thể ngờ rằng, thiếu niên lúc trước vì phản bội tổ tông, bị Phù Sơn tông đuổi giết trong thời gian ngắn ngủi mấy trăm năm lại có thành tựu như vậy. Trong mấy nhân vật đỉnh cao hồng hoang, tự thành thế lực, không chỉ có địa tiên thành danh đã lâu như Trấn Nguyên Tử và Tây Vương Mẫu mà ngay cả thánh nhân như Nữ Oa Hậu Thổ cũng ngầm nghe hiệu lệnh.

Cho đến hôm nay, Cung Trí thấy đã may mắn vô cùng. Cho dù là vì chuyện của Nhạc Vũ dẫn đến họa diệt môn cũng tuyệt nhiên không hối hận. Trong Quảng Lăng tông, có thể ra xuất ra nhân vật tuyệt thế như vậy, thật sự là tạo hóa lớn lao, cho dù vì như vậy mà bỏ mạng, xem như cũng đã từng chiếu sáng rực rỡ.

- Ba trăm triệu tiên binh có lẽ không thể giả được. Nếu tính toán cẩn thận, binh tướng của mấy vị Hỗn Độn Kim Tiên, Long tộc Minh Phủ làm sao dừng lại ở ba

trăm triệu, thậm chí còn gấp ba số đó, lo lắng duy nhất là phạt thiên lần này chỉ sợ chưa hẳn có thể thuận buồm xuôi gió, gần đây ta luôn cảm thấy tinh thần bất an, đặc biệt là vừa rồi.

Nhớ tới cảm giác hãi hùng khiếp vía giống như trời đất sụp xuống trước kia, Nông Dịch Sơn âm thầm cảm thấy nỗi khiếp sợ vẫn chưa biến mất, lắc đầu mỉm cười:

- Kỳ thật cũng không cần lo lắng, bệ hạ hiện giờ, căn cơ thâm hậu. Thắng thì có thể đăng cơ thiên địa, bại cũng không tổn thương căn cơ.

Hắn còn chưa dứt lời, liền thấy tình hình có chút kỳ lạ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Xương Băng Hồng đang khẽ cau mày, nhìn về phương bắc.

Tựa hồ cũng cảm giác được ánh mắt kinh ngạc của Nông Dịch Sơn, lúc này Xương Băng Hồng cũng bối rối quay đầu lại:

- Linh mạch bên kia tựa hồ có chút biến hóa! Không đúng! Phải nói là toàn bộ Trung Nguyên, tất cả linh mạch, đều đã có chút ít thay đổi, cực kỳ kỳ quái.

Mấy người đứng trên đỉnh núi, lập tức đưa mắt nhìn nhau. Sau một khắc, Nông Dịch Sơn liền thôi phát pháp lực thủy kính nhìn về phía xa, xuyên thấu qua vô số tầng mây, vô số ngọn núi, bên ngoài bốn tỉ dặm của thủy kính, hình ảnh bên trong đã trở nên mơ hồ không rõ.

Lúc này mấy người Xương Băng Hồng và Cung Trí đều xuất ra pháp lực, gia trì trên người Nông Dịch Sơn, thủy kính lại trở nên rõ ràng, nhưng một lát sau liền dừng lại ngoài một tỷ dặm, xuất hiện trước mắt mọi người là một ngọn núi khổng lồ đầy hùng vĩ. Mặc dù linh lực đầy đủ, thổ địa phì nhiêu nhưng phút này, phía trên ngọn núi vẫn có một vùng trống trải.

- Sáu trăm triệu dặm ở Triều Ca.

Mạc Quân khẽ cau mày, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu:

- Ta nhớ chỗ đó, mặc dù cũng là gò núi nhấp nhô, nhưng cự sơn như vậy không có mới đúng, cũng không biết tạo thành khi nào?

Bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện ba tòa thiên trụ ở Tây Bắc Nam, bất giác cả kinh,

đưa mắt nhìn mọi người, lúc này ai cũng có ánh mắt như vậy.

- Cao chín trăm vạn trượng, trên thông với Cửu Tiêu, dưới nối với Cửu U, khí phách hào hùng! Nơi này có lẽ chính là nguyên nhân linh mạch Trung Nguyên thay đổi, cũng không biết có phải thủ bút của bệ hạ hay không?

Nông Dịch Sơn dùng Thủy Kính chiếu khắp ngọn núi, thời gian trôi qua, toàn thân bỗng nhiên run rẩy, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

- Ngọn núi này là thân thể của thánh nhân! Chính là cánh tay cụt của thánh nhân!

Tất cả mọi người của Quảng Lăng tông sau khi nghe thấy đều sợ hãi cả kinh, nhao nhao nhìn vào trong Thủy Kính. Sau khi cẩn thận quan sát, quả thấy trong sơn thể kia rõ ràng ẩn hiện ngọc trạch. Khí tức to lớn hùng hồn, mặc dù ở cách xa 1 tỷ dặm, cũng mơ hồ có cảm ứng, phảng phất như ẩn chứa vô số đại đạo bên trong, cao sâu khó lường.

- Thật sự là thân thể của thánh nhân!

Cung Trí bất giác thở ra một hơi, ánh mắt nhất thời biến ảo bất định:

- Cũng không biết cánh tay đứt này là của vị thánh nhân nào làm rơi? Do người phương nào gây nên? Lại có thể dùng làm thiên trụ.

Bốn chữ "To gan lớn mật"cuối cùng, đột nhiên lại dừng lại không nói, nếu người nào đó đã dám làm việc này, đương nhiên người đó cũng không sợ thánh nhân trả thù.

Kể cả Nông Dịch Sơn, tất cả mọi người đều im lặng một hồi, sóng triều trong lòng mãnh liệt dâng trào, tựa hồ có thể khẳng định, đây nhất định là cuộc chiến của thánh nhân.

Khi mọi người đang chìm vào trầm tư suy nghĩ, Xương Băng Hồng bỗng nhiên lại mở miệng nói:

- Phật lực trong cánh tay đứt này rất tràn trề, có lẽ là thủ đoạn của Tây Phương Giáo, không phải của Chuẩn Đề, mà là Tiếp Dẫn, lại nhìn miệng vết thương, pháp tắc sụp đổ, nhân quả đứt đoạn. Tựa hồ chính là Nghịch Thiên chi kiếm của Quảng Lăng tông.

Nông Dịch Sơn thầm chấn động, ánh mắt ngầm tựa đã hiểu, nhưng trong lòng lại kinh hãi không thôi.

Nói như vậy, cánh tay này là của Chuẩn Đề hoặc là Tiếp Dẫn, bị Nhạc Vũ tự tay chặt đứt?

Lúc này Xương Băng Hồng cũng nhìn về phía chân trời xa xăm, trong mắt hiện lên dị sắc, giữa hồn niệm, mơ hồ có cảm giác, trong Tam Thập Tam Thiên cảnh tựa hồ có thay đổi long trời lở đất.

- Tái tạo thiên địa, đây là thần uy của thánh nhân!

- Ngay cả cánh tay của thánh nhân, cũng có thể chém xuống. Lần này phạt thiên, hơn phân nửa là đã thành! Hài nhi năm đó theo ta khổ tập trận đạo, hôm nay đã là thân thể thánh nhân rồi sao.

Xương Băng Hồng thầm mỉm cười, trong lòng cũng mơ hồ đoán biết, lúc này trong hồng hoang nhất định cũng đang nổi trận sóng lớn.

※※※※

Ở thiên trụ Trung Nhạc, tất cả tiên tu linh thông tin tức ở toàn bộ chư tông Trung Nguyên đều sôi trào chấn động. Đợt triều dâng này quá lớn, vượt xa tưởng tượng của Xương Băng Hồng mấy chục lần!

Trong chớp mắt, vô số tiên tu nhao nhao bay lên trời, ánh mắt mang vẻ kinh ngạc, nhìn ra thiên không.

- Dùng thân thể thánh nhân, lập Trung Nhạc Tung Sơn! Thật đúng là thủ bút cực lớn! Lẽ nào muốn chiến đấu đến cùng với Tây Phương nhị thánh sao?

- Đánh bại vị thánh nhân Tiếp Dẫn, thật sự là Tử Vi Đại Đế?

- Thanh kiếm nghịch thiên như vậy, tựa hồ cũng chỉ có truyền thừa đạo mạch của vị Tử Vi Đại Đế này mới có. Truyền thuyết đạo thống đặc dị của Quảng Lăng tông, có thanh kiếm thiên ý, có thể khống chế thiên ý, thay trời hành đạo. Mấy thập niên trước, từng trảm Côn Bằng, diệt Minh Hà. Còn có kiếm nghịch thiên, từng nghe trưởng bối nhắc tới, tựa hồ có thể đảo ngược thiên chứng đạo, là chân

pháp khai thiên. Người không có đại nghị lực, đại trí tuệ không thể tập được, tựa hồ cũng cực kỳ được hâm mộ.

- Thân thể thánh nhân, không phải nói có thể bất tử bất diệt, không dính nhân quả sao? Sao lại thất bại dưới tay Thái Thượng Kim Tiên? Khai Thiên chân pháp thật sự đáng sợ như vậy sao?

Theo thời gian chuyển dời, khi hai mặt trời lại hợp nhất, dưới vân thiên, tất cả tiên tu đều lặng im. Bên trong rất nhiều tiên đạo tông môn có Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Chuẩn Thánh tọa trấn, sớm đã biết được tình hình bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên lại càng kinh ngạc khó tả, cảm giác khủng hoảng lo sợ không yên điên cuồng tràn ngập, phảng phất giống như đến ngày tận thế.

- Ngay cả La Hầu cũng thất bại thảm hại như vậy, bị một kiếm chặt đầu, cụt một tay bỏ trốn, thảm hơn Tiếp Dẫn nhiều lần.

- Khi Thái Thượng Kim Tiên cảnh đã có thần uy như vậy, đợi đến lúc hắn chính thức đăng vị Thiên Đế thì còn khủng khiếp thế nào?

- Có lẽ thế thần đạo đại hưng thật sự đã không thể ngăn cản? Tiên đạo tông môn chúng ta chỉ có thể cúi đầu xưng thần với thiên đình?

- Nguyên Hoàng Thượng Đế, tốt một cái Nguyên Hoàng! Nguyên chi ý, thủy đấy! thiên địa chi thủy đế, Khai Thiên chi thực hoàng. Nguyên Hoàng cực ở Trung Thiên huyền thánh đến thực không thượng Đại Đế, chí cao vô thượng, khí phách thật lớn!

- Hạo Thiên lại có thể bị trấn áp dễ dàng như vậy sao? Tái tạo Tam Thập Tam Thiên? Đây chính là thần thông của thánh nhân.

- Vị bệ hạ kia, hiện giờ lẽ nào đã là thánh nhân?

Trong lời nói ẩn chứa vẻ kinh ngạc. Vô số Đại La Kim Tiên, Hỗn Độn Chuẩn Thánh ẩn nấp trong thế giới mật cảnh đều tỏ vẻ kinh hãi, tất cả đều ngồi không yên, nhao nhao dùng linh mục nhìn về thiên không.

Đệ nhị nguyện trong Lục đại hoành nguyện, thông với Nguyệt tuyệt thiên địa! Nhân tiên thì khác, không thông với nhau. Thế gian sinh linh cũng là đạo phòng thủ tự nhiên! Đệ tam nguyện, nhất định sẽ khiến cho yêu tộc tu sĩ hồng hoang có

chỗ náu thân! Nguyện trùng kiến Cửu Tiêu Tam Thập Tam Thiên, mãi là thiên giới yên vui! Như vậy, kiếp này chúng ta chỉ sợ khó lòng náu thân. Từ nay về sau, chính thức ngăn cách với Thiên Nhân!

- Nếu có thể chữa trị Tam Thập Tam Thiên, chắc chắn hơn xa nhân gian. Chỉ là cũng có chút tiếc nuối với nhân gian giới.

- Nếu có thể chuyển dời thiên giới, vậy chư tông chúng ta làm thế nào tuyển nhận đệ tử? Lẽ nào nói, truyền thừa đạo mạch của cần dựa vào Thiên Đình? Há có thể như ý của hắn?

- Ngươi dám không theo? Ba trăm triệu binh tướng chinh phạt, ba vị Thánh Nhân tôn sư, chính là nhị giáo Xiển Tiệt, có Thánh Nhân bảo hộ, chỉ sợ cũng hóa thành bột mịn! Lúc này ai có thể kháng cự?

- Tay cầm bảng Phong Thần, là được chấp chưởng thiên mệnh! Ai lại dám nghịch thiên, tự tổn công đức số mệnh?

- Ngay cả bốn vị Thánh Nhân liên thủ cũng không thể ngăn cản vị bệ hạ đó leo lên ngôi vị Thiên Đế. Trên thế gian này, người có thể áp chế vị Thiên Đế này, sợ rằng cũng chỉ có Hồng Quân đạo tổ!

Vô số tiên tu, tốp năm tốp ba tụ tập lại một chỗ, một số vui vẻ hoặc bi thương, lại có một số thần tình phẫn nộ.

Lúc này ở Tây Phương, trong núi Tu Di của Tây Ngưu Hạ Châu có vô số Bồ Tát, thần sắc ảm đạm. Tất cả mười hai vạn chín ngàn sáu trăm la hán, một vạn tám trăm kim cương sắc mặt đều buồn bã khóc lóc. Vô số phật đồ của Tây Ngưu Hạ Châu đồng thanh khóc lóc nỉ non, thương xót tổn thương của thánh nhân. Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẫn đứng trên đỉnh núi Tu Di, bên cạnh là Bát Bảo Công Đức Trì nhưng hiện giờ không còn ánh sáng chói lọi như lúc trước, kim liên dưới chân cũng chỉ còn lại chín phiến.

- Ngay cả La Hầu cũng thất bại sao? Quả nhiên là tính toán chu đáo, trí tuệ quỷ thần.

Tiếp Dẫn lại nhìn về phía cánh tay đứt của mình, thần sắc nhất thời phức tạp, tiếp theo tâm niệm khẽ động, mắt nhìn phía trước.

- Nhưng sư đệ trở về rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1379: Tây Phương nhị thánh

- Nhưng sư đệ Chuẩn Đề trở về rồi sao?

Thanh âm bình tĩnh, lại lộ ra vài phần suy yếu. Tin tức rõ ràng đã truyền khắp thế giới Chư Thiên, nhưng ở núi Tu Di, mấy chục tôn Phật Đà, 500 Bồ Tát, một vạn tám trăm La Hán, mười vạn chín ngàn sáu trăm Kim Cương lại hoàn toàn không nghe thấy, vẫn bi ai như cũ.

Một lát sau, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trên hư không của núi Tu Di.

- Đúng là tiểu đệ!

Người đó dậm chân một cái đã tới trên đỉnh núi. Chuẩn Đề đạo nhân, nhìn vết thương trên vai phải Tiếp Dẫn, thần sắc lại âm trầm dị thường, vừa đau lòng vừa hối hận.

- Là sư đệ vô năng! Không thể báo thù cho sư huynh. Sớm biết như vậy, chúng ta không nên ngăn cản hắn, chưa nói đến hắn hại sư huynh trọng thương, mà còn không duyên cớ làm mất số mệnh của hai nhà chúng ta.

Tiếp Dẫn nghe vậy, bất giác bật cười:

- Sư đệ cần gì như vậy? Chúng ta thân là Thánh Nhân, cũng nên biết đạo lý thắng không kiêu, bại không nản. Câu nói phía sau thật sự không giống như ngôn ngữ của Thánh Nhân. Sau này đừng nhắc đến từ hối hận nữa.

Thân thể Chuẩn Đề thoáng chốc giật mình, những lời phía sau bất giác nghẹn lại, tiếp theo giống như có điều suy ngẫm, ngồi xuống trước người Tiếp Dẫn. Chỉ thấy Tiếp Dẫn, chộp vào hư không túm lấy một đóa Mạn Đà La, đặt lên cánh tay bị đứt của mình.

Sau đó hư không biến hóa, cánh tay bỗng chốc trở lại như cũ. Ngoại trừ khí tức khẽ suy yếu, thì hoàn toàn không có gì khác biệt với trước khi bị thương.

- Kỳ thật hôm nay bị thương, ta cũng mơ hồ có dự cảm. Thậm chí đã nghĩ đến, bốn người chúng ta chỉ có bảy thành khả năng, ngăn cản hắn trèo lên đế vị. Thậm chí lúc ấy còn có người tựa hồ cố ý thua trận, bán nhân tình.

Mấy câu nói này lại khiến thân hình Chuẩn Đề khẽ run rẩy. Tiếp Dẫn lại tiếp tục cười nói:

- Chỉ là không ngờ, khí vận công đức cắn trả lại lợi hại như vậy! Lần này bại dưới tay Nhạc Vũ ta cũng tâm phục khẩu phục. Nhưng trong đó còn có thủ bút của một người khác. Vị Thái Thượng sư huynh đó chắc chắn rất cao minh

Chuẩn Đề vốn đã bối rối, mặc dù hiện giờ Thái Thượng Lão Quân ra tay tương trợ Nhạc Vũ, nhưng cũng không xuất toàn lực. Cuộc chiến hôm nay có liên quan gì đến hắn?

Đang cảm thấy khó hiểu, nhìn thấy sắc mặt của Tiếp Dẫn, trong lòng khẽ động, một đạo linh quang hiện lên. Trong lúc này, trong mắt hắn tinh mang bạo phát, sát ý, nộ hận, kinh ngạc tràn ngập trong đó.

- Thì ra là vậy, chuyện Huyết Văn thôn tính giáo ta, lưỡng thành khí vận không ngờ là chủ định của Thiên Cơ! Vốn là khi cuộc chiến Phong Thần kết thúc, hiện giờ thiên cơ đại biến, Thái Thượng sư huynh, rõ ràng là trợ thành cánh tay của Nhạc Vũ, quả nhiên là cơ hội tốt! Quả nhiên không hổ là người được sư tôn khen ngợi.

Lần này bái lạy làm trợ thủ của Nhạc Vũ, chi bằng nói là thua dưới tay hắn, trong lời nói tràn đầy lạnh lẽo, tất cả nghi hoặc, đều được giải quyết dễ dàng.

Chẳng trách hai người bọn hắn vẫn không thể nào hiểu được, Minh Hải Huyết Văn đã biến mất bao nhiêu năm, tại sao lại xuất hiện.

- Sau khi đại bại, ta cũng mới hiểu được thông suốt.

Tiếp Dẫn mỉm cười, thần sắc vẫn bình thản, không hề uể oải:

- Nếu nói tâm phục khẩu phục Nhạc Vũ thực sự không hề giả dối. Đoán chừng việc này, vị Nguyên Hoàng Thượng Đế cũng hiểu rõ. Hơn nữa lúc ấy khi ta bị thương liền có cảm ứng, vị bệ hạ đó khẳng định còn có thủ đoạn khác, bức lui ta.

- Nói như vậy nghĩ là hắn đã sớm có tính toán?

Sau khi Chuẩn Đề nổi giận một hồi, thần sắc cũng dần dần khôi phục như cũ. Lúc này hắn đã tường tận mọi chuyện, dùng thân phận thánh nhân của hắn, bất giác chửi bậy:

- Bọn chúng quả nhiên đều là hồ ly chuyển sinh, không phải thứ gì tốt, nhưng người Thái Thanh tối kỵ nhất, quả nhiên vẫn là sư huynh.

Nói đến đây, Chuẩn Đề đạo nhân cũng dần dần khôi phục lại điệu bộ vui vẻ.

Tiếp Dẫn ngồi đối diện hoàn toàn không có gì bất ngờ.

- Xem ra sư đệ đã lĩnh ngộ rồi! Lần này mặc dù ta mất hết thể diện, thảm bại quay về, nhưng cũng không phải không có lợi ích! Thái Thượng tuy đã được như ý nguyện, tuyệt diệt giáo ta, Trung Nguyên có thể đại hưng. Nhưng đồng dạng cũng giải được mối họa lửa mạnh đốt dầu, cũng một lần nữa đẩy vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia vào chỗ sáng, bị chúng thánh ghen ghét. Nhưng lần này đoán chừng Nhạc Vũ cũng không ngờ có thể làm ta thảm bại đến mức này.

Chuẩn Đề nghe vậy, ngữ khí bình thản nói:

- Chắc chắn là có chút không đúng! Chúng ta có thể có vị nghiệp hôm nay, chính là lĩnh hội mấy chục vạn năm mà thành. Người này trong năm trăm năm đã có thể đuổi theo ta và ngươi, thật sự là kỳ quái! Trừ phi là có đường tắt, trong tay nắm giữ một vài tiên thiên đạo điển chưa từng xuất thế, có thể so với Hà Đồ Lạc Thư hay là tạo hóa ngọc điệp.

- Hiện giờ hắn đã trèo lên đế vị, thành tựu Thánh Nhân, nói cái gì cũng đã muộn! Lúc này đã không thể nào cướp được nó từ trong tay vị bệ hạ đó.

Tiếp Dẫn thản nhiên cười, ánh mắt thâm thúy vô cùng.

- Thái Thượng cũng có lúc tính sai, suy đoán Nguyên Hoàng Thượng Đế, có thể bức lui ta, nhưng thực sự không ngờ Nhạc Vũ cuối cùng lại dùng loại hình thức này cường hoành như vậy, đến mức khiến hắn không có nửa phần cơ hội.

Khi bàn tay vuốt lên cánh tay đứt đoạn đã lành lặn như cũ, trong thần tình của

Tiếp Dẫn lại tràn đầy ý khó lường.

- Nhưng như vậy cũng tốt, ngược lại có thể thừa cơ rời khỏi, tranh giành với Tam Thanh, không bị người khác đố kỵ, có thể chuyên tâm nhất trí mưu đồ chuyện chúng ta chính thức đăng thánh!

Tiếp Dẫn lại nhíu mày, nghĩ đến Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong lòng hơi có chút tiếc nuối. Một lát sau, trên mặt Chuẩn Đề vẫn tràn đầy thần sắc lo lắng, nhìn cánh tay bị đứt đoạn của Tiếp Dẫn.

Nếu cánh tay bị kiếm nghịch thiên gây thương tích, làm sao có thể khôi phục đơn giản như vậy?

Tiếp Dẫn thấy thế, nhưng lại mỉm cười:

- Yên tâm, lần này là phúc không phải họa! Lúc ấy mặc dù tiêu hao không ít, nhưng mượn kiếm nghịch thiên, chém chết công đức chi tế, rõ ràng cũng khiến ta thuần hóa được ba thành đạo cơ. Sau đó cánh tay kia hóa thành Tung Sơn, tổn thất lần này thật sự không nhiều.

Chuẩn Đề lại một hồi kinh ngạc, cẩn thận nhìn Tiếp Dẫn, quả nhiên khí cơ trên người mặc dù suy yếu, nhưng lại thuần khiết hơn không ít.

Hắn không khỏi âm thầm hâm mộ, vui mừng nói:

- Chúc mừng sư huynh!

Đối với Công đức thánh nhân như bọn họ mà nói, hy vọng lớn nhất chính là bổ toàn đạo cơ.

Chỉ là loại chuyện tốt như vậy lại vô cùng hiếm hoi. Với thánh nhân chi cảnh của Nhạc Vũ hiện giờ, một kiếm chém tới liền đủ diệt sát hắn, làm sao còn có thể mượn lực của hắn.

- Nhưng lần này quả thật có chút mất mặt.

- Nếu có thể đăng thánh, những mất mặt này có xem là gì?

Tiếp Dẫn hoàn toàn không để ý, một lát sau bỗng nhiên định thần, chăm chú

nhìn tầng mây lấp lánh.

Một lúc lâu, trên mặt hắn dần dần cũng hiện lên nụ cười:

- Vị sư tôn của chúng ta cuối cùng cũng không ngồi yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1380: Trấn Thế tam tháp

Phía trên Diệu Pháp Đại La Thiên có thể thấy được vô số lôi xà cuồng vũ, Nhạc Vũ vẫn như cũ đứng trên đỉnh mây, thần sắc ngưng trọng.

Lúc này trong Thiên Đình, ba trăm triệu binh tướng đã tán đi hơn phân nửa, tất cả quay trở lại nơi đóng quân.

Trong mấy ngàn vạn tiên tu bị vây khốn, Nhạc Vũ cũng không có ý khó xử, sau khi đại chiến liền cho đi hơn phân nửa.

Chỉ là Thiên Thành cùng Thông Minh cung lại không khỏi bị tổn hại nặng nề, trước mắt một đống bề bộn. Vô luận là cuộc chiến với Chuẩn Đề hay tranh đấu với La Hầu thì mỗi lần đều có thể hủy thiên diệt địa, tình hình như vậy đã là kết quả lý tưởng nhất.

Đem đông tây nam bắc thoáng chữ trị một phen đã khiến cho pháp lực Nhạc Vũ gần như cạn kiệt, nguyên lực cũng mất đi hơn nửa.

Với tu vi vừa đăng lên Thánh Nhân, có liên hệ chặt chẽ với bản nguyên thiên địa cũng phải mất mấy thời thần thần điều tức mới hơi hồi phục.

-Không trách thiên cảnh gần như phá toái nhưng lại không có thánh nhân ra tay. Mình nhờ lực khí vận gia trì mới có thể mượn uy năng Thánh Nhân, chỉ cần thế gian bất loạn, khí vận không suy liền không cần lo lắng hao tổn. Mấy vị kia chắc chắn phải thận trọng!

Hao tổn nguyên khí, ít nhất cần mười năm thế gian tu dưỡng mới có thể triệt để phục hồi như cũ, lúc này Tam Thập Tam Thiên cảnh lại chỉ chữa trị ước chừng một phần mười, không có ý nghĩa.

Bất quá tứ phương Thiên Cảnh khôi phục, cũng trực tiếp ảnh hưởng đến Diệu Pháp Đại La Thiên trên đỉnh Cửu Tiêu. Chỉ thấy biên cảnh thiên giới trong mấy thời thần ngắn ngủi đã mở rộng ra bên ngoài gần mười ức dặm, dần có khí tượng

vô biên thời thượng cổ, vô luận là nồng độ linh lực hay gia tốc thời gian đều vượt xa lúc trước.

- Là tám mươi lần gia tốc!

Mục quang Nhạc Vũ không khỏi chớp lên, chênh lệch như vậy vẫn không thể so được với Diễn Thiên Châu, với gia tốc 108 lần trong đó vượt qua bất cứ động thiên nào trên thế giới, bất quá nếu tăng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thì tình hình liền có bất đồng.

Thậm chí nếu Diệu Pháp Đại La Thiên hỗ trợ với Thiên Ý Phủ thì khi đó tốc độ nghịch chuyển càng đạt đến khủng bố!

Trong phủ một ngày có thể đạt tới ngoại giới vạn ngày! Một năm tu hành, tương đương với thời gian vạn năm!

Một động thiên phúc địa có thể di chuyển trong Thiên Ý Phủ dù đặt trong những thiên cảnh khác thì cũng không có hiệu quả cộng hưởng với động thiên ở đó.

Nhưng Nhạc Vũ lại biết, trên pháp tắc kỳ thật không phải là không cách nào đền bù. Nguyên nhân chính vẫn là linh lực chưa đủ cần thiết vì để gia tốc một động thiên cần linh lực gấp chục đến hàng trăm lần trong cùng hồng hoang!

Nhưng hôm nay hắn lại có thể thử một lần. Bên trong có Định Hải Thần Châu biến thành ba mươi sáu thế giới trung thiên, cùng với toàn bộ Diễn Thiên Châu cung cấp linh lực đã có thể duy trì mấy lần Thiên Ý phủ, căn bản không cần cầu ở bên ngoài.

Ngoài ra còn có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rút ta tinh lực vô tận từ trong tinh không, toàn lực thôi động đủ non nửa linh mạch Hồng Hoang, với tài nguyên như vậy có thể đẩy chênh lệch thời gian lên gấp trăm lần.

Trầm ngâm một lát, Nhạc Vũ liền đem phật quốc Xá Lợi bóp vỡ, quét Ngũ Sắc Thần Quang vào trong xóa đi toàn bộ cấm chế và ấn ký thần hồn, sau đó ném mấy trăm thế giới tiểu thiên bên trong vào Diễn Thiên châu, mấy trăm triệu phật tử cũng đồng dạng an trí.

Hắn cũng không dám để số phật tử này cùng chỗ với dân cư vốn có trong châu bởi e sợ một hồi đại chiến.

Mắt nhìn mấy trăm triệu sợi tơ tín ngưỡng ánh vàng không hề trộn lẫn tạp niệm, Nhạc Vũ cười lạnh thu hồi hồn niệm. Chỉ riêng ba trăm triệu phật tử đã có thể cung cấp nguyện lực tương đương với ngàn triệu tín đồ.

Chỉ là trong thế giới của hắn dù tín ngưỡng thành kính cũng có có thể phá hủy, tín nguyện kiên định cũng có thể lay động.

Lại dò xét một phen biến hóa của Diễn Thiên Châu, sau khi dung nhập mấy trăm thế giới tiểu thiên cũng không có dị biến quá lớn, chỉ là linh lực bản nguyên cung cấp cho Diễn Thiên Châu càng phát sung túc.

Khi thần niệm của Nhạc Vũ triệt để rút ra khỏi châu liền thấy Lục Áp đạo nhân đang đứng trên một chiến xa chầm chậm chạy đến trước người.

- Năm xưa đã từng thấy qua cảnh bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên bị hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên cưỡng ép nát bấy, đây là lần thứ hai lại thấy thiên cung sụp đổ!

Nhìn qua một mảnh phế tích, thần sắc Lục Áp lộ ra vài phần hoài niệm, sau một lát cười nhẹ:

- Đã xong tấn phong, ta chuẩn bị đi phía nam tiền nhiệm, triệu tập bộ hạ cũ của phụ vương, ngày sau sợ là khó ở bên cạnh bệ hạ tương trợ.

Nhạc Vũ nhíu mày, biết Lục Áp lần này kỳ thật tới để bảo hắn chuyện bộ hạ cũ của Đế Tuấn, miễn để hắn nghi kỵ, hiển nhiên biết trước so với không cáo mà làm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau liền không khỏi cười cười, đừng nói là những bộ hạ cũ của Đế Tuấn lưu lại, dù là Lục Áp lúc này có ý với Thiên Đế vị thì hắn cũng không quan tâm.

Bản thân mình vào lúc đăng cơ thiên đế đã có tự tin áp đảo hết thảy! Dù là Thánh Nhân tôn sư cũng phải cúi đầu trước mặt, về phần Ngọc Lăng Tiêu kế nhiệm, với thủ đoạn của vị tổ sư này, lại có thân chuyển thế của Tây Phương Đại Đế há có thể tầm thường, sao phải lo lắng. Hơn nữa với quan hệ của hai người lại càng không cần như thế.

- Nếu như ta muốn hoàn thành sáu đại nguyện thì cần triệt để tuyệt nhân thông thiên địa. Thế gian này tu sĩ ngàn vạn, yêu tu vô số, tâm tư không đồng nhất, ý

nguyện khác nhau. Nếu muốn thành công chỉ sợ là không thiếu được một phen ác chiến, sát phạt vô số trong bát hoang!

Nhạc Vũ nheo mắt, lộ ra sát cơ:

- Trong Nam hải phần lớn là yêu tu, tán tu không đếm được. Đạo huynh có thể trong vòng ba mươi năm triệt để áp đảo thì đã là giúp ích cực lớn với ta!

- Nếu không Thánh Nhân nhúng tay, việc này ngược lại là không khó! Lục Áp nhất định sẽ không để quá trước khi Hồng Quân hiện thế.

Lục Áp nghe vậy không khỏi cười cười. Ngũ Nhạc Đại Đế, trừ đi phương bắc đã bị Nhạc Vũ triệt để san bằng thì trong tứ nhạc, với hắn và Mạnh Chương có thực lực mạnh nhất, lại ngay cả Vu Thần nhất mạch khó giải quyết cũng đã bị Nhạc Vũ Hậu Thổ liên thủ áp đảo nên chuyện Nam Hải có bảy thành nắm chắc.

- Chỉ là lần này nếu như giết chóc quá mức sẽ chọc giận quần tiên, cũng sẽ tổn thương khí vận công đức bệ hạ!

Nhạc Vũ không để ý, vung tay:

- Trong vòng mười năm, ta sẽ xây ba tháp!

Trong hư không đột nhiên chỉ thấy linh quang lập loè, ngưng tụ thành ba tòa tháp 99 tầng, cao tới chín trăm vạn trượng, chu vi cực lớn, mỗi một tầng đều là một thế giới Tiểu Thiên, dù chỉ mới là hư ảnh nhưng đã có uy năng khó lường.

Ánh mắt Nhạc Vũ khẽ chớp động:

- Tháp tên Trấn Yêu, Trấn Ma, Trấn Tiên! Có thể làm chỗ giam thiên hạ quần tiên yêu ma! Ngươi xem thế nào?

Nhìn qua phía dưới thân tháp vô cùng huyền ảo, lại có linh trận cấm chế khổng lồ, toàn thân Lục Áp phát lạnh, trận trong tháp lại càng rút lực tiên tu yêu ma bên trong làm cấm chế, thêm vào vài linh mạch khổng lồ chi trì nên cơ hồ không có khả năng đào thoát, trừ phi là có được Ngũ Sắc Thần Quang xuất nhập tự nhiên đại trận trong thiên hạ như Nhạc Vũ.

Còn lại tiên tu một khi bị đánh nhập trong tháp thì cho dù là Hỗn Độn Kim Tiên

cũng khó đào thoát.

Một khi xây thành sẽ thành tuyệt địa thế gian đem tất cả đại địch phong ấn vào bên trong, chắc chắn cũng tránh được sát nghiệt.

Khẽ lắc đầu, Lục Áp bỏ qua chuyện này, hỏi thêm:

- Nhưng có chín chỗ Thiên Trụ, chỉ sợ khó tuyệt thông thiên địa. Côn Luân Doanh Châu, Bồng Lai phương trượng ở ngoài hải ngoại còn tốt, nhưng Ngũ Nhạc Thiên Trụ…

Nhạc Vũ cười cười, cũng không đáp lời, dùng pháp lực chiêu lấy mở rộng ra ngoài mấy trăm ức dặm, đem vô số hung lệ yêu thú nhao nhao nhiếp lên an trí tại năm ngọn cự sơn, lại đem chúng ẩn đi mà huyễn hóa ra năm cự sơn trăm vạn trượng, ngưng trọng nói:

- nếu có người có thể leo lên Thiên Trụ, [có thể/nhưng] [vi/làm/vì] thần minh!

- Lấy huyễn pháp đem những yêu thú kia làm bình chướng sao? Nếu có thể khiến cho chư tông tiên gia toàn bộ chuyển hướng Thiên Giới, lại tuyệt lưu truyền đạo pháp nhân gian thực sự là biện pháp..

Lục Áp nghe vậy lập tức hiểu ra:

- Không biết 30 năm sau, một khi Hồng Quân xuất thế, Bệ Hạ chuẩn bị ứng phó như thế nào? Sau cuộc chiến hôm nay, bệ hạ chỉ sợ không thể bỏ qua, nếu bàn về trí tuệ thì bệ hạ với hắn cũng tầm ngang nhau!

Nhạc Vũ lần này không đáp, thần sắc lạnh lung, không gian chung quanh đột nhiên vỡ nát.

Lục Áp đợi đã lâu nhưng không thấy Nhạc Vũ mở miệng liền biết Nguyên Hoàng Thượng Đế đã không có ý trả lời, không khỏi nhướng mày, không nói thôi động chiến xa tiến về phía nam.

Đi được nửa đường, thân hình đột nhiên hơi chấn động, nhìn về phía sau vẻ hoảng sợ, lúc này thấy Nhạc Vũ khẽ mỉm cười, kỳ thật vừa rồi mới hồi phục.

Cái gọi là mưu lược, hắn tuy không bỏ qua nhưng trong mắt chỉ có thể là tiểu

đạo.

Chỉ cần thực lực đầy đủ, hết thảy đều nát bấy! Chỉ cần kiếm trong tay đầy đủ cường hoành thiên địa cũng có thể trảm phá!

Tây Phương Đại Đế thờ phụng đạo lý này mà sáng tạo ra Nghịch Thiên kiếm, Nhạc Vũ hắn cũng đồng dạng không ngoại lệ.

Mà hắn với Hồng Quân cũng là đạo lý đồng dạng!

Thuận tay ném Tố Sắc Vân Giới Kỳ vào Diễn Thiên Châu nội cùng một chỗ với Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ,

Tiếp đó hắn hơi triển pháp lực, từ phế tích Thông Minh cung đột nhiên mọc lên một tòa cung điện cực lớn, đầy đủ cấm chế linh trận, dù chỉ mới là hình thức ban đầu nhưng đã hiện ra khí phái tôn quý, chỉ là trước cửa cung không phải là hai chữ Thông Minh mà là Cực Thế.

Cuối cùng hắn cười nhẹ, xé rách hư không bước vào, hôm nay đã đăng thánh vị, dĩ nhiên cũng nên thu hồi vật kia.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1381: Truy nã Hỗn Độn

Hành tẩu không nhanh không chậm trong thời không loạn lưu cuồng bạo, cảm ứng hồn niệm của Nhạc Vũ càng phát rõ ràng, trên mặt dần hiện ra vui vẻ, nhàn nhã cất bước xuyên qua trong phong bạo, giẫm qua một cái khiến vô vố không gian vặn vẹo.

Cự ly vào trăm năm trước thường cần năm sáu canh giờ mới có thể đến thì vào lúc này chỉ cần một bước đã có thể vượt qua, cảm giác thế giới này như nhỏ đi.

Nhạc Vũ thần sắc đạm mạc rồi lại lộ ra vài phần cảm khái, lúc vừa đến Hồng Hoang cảm thấy Địa Tiên giới quả thật lớn đến không thể tưởng tượng nhưng lúc này cho dù đi từ chân trời đến góc bể cũng không mất bao nhiêu thời gian, hư không nhìn như vô biên lúc này trong mắt hắn lại nhỏ hẹp như một chiếc lồng chim bao lấy hắn, ẩn ước có thể cảm giác lực lượng vây tỏa của thế giới Bàn Cổ.

Hắn không biết trong vài thập niên qua, mấy vị Thánh Nhân rốt cuộc có cảm giác gì, nhưng chỉ cảm giác trong lồng ngực thỉnh thoảng lại trào lên một nỗi vọng động, muốn toàn lực triệt để xé nát cái lồng chim này.

Vô luận là bên ngoài cuồng phong cũng tốt, mưa to cũng thế, cho dù là vô tận lôi đình cũng không sao, hắn chỉ muốn nhìn thấy ở đó một chút.

Kiềm chế suy nghĩ, Nhạc Vũ đột nhiên nhíu mày, thần niệm cảm giác được ấn ký hồn thức xa xa phản hồi về một ít tin tức.

- Sợ hãi? Muốn chạy trốn khỏi Hỗn Độn hải? Đáng tiếc.

Hắn lại đạp mạnh ra một bước, vặn vẹo thời không vô tận, qua mấy bước đã tới một chỗ thời không phong bạo cuồng liệt, trước mắt là một cự chung tử kim treo lơ lửng.

Đối với sự xuất hiện của Nhạc Vũ, khí linh Hỗn Độn Chung phảng phất bối rối đến cực điểm, tiếng chuông minh hưởng xoắn loạn toàn bộ không gian chung

quanh.

Chẳng qua khi Nhạc Vũ phất tay thì thời không phong bạo ở đây hoàn toàn đông kết, thời không phong bạo trong một sát na khôi phục như lúc ban đầu.

Tiếp đó cự thủ tìm tòi phía trước liền nhẹ nhàng cầm lấy Hồng Mông chí bảo này vào tay.

Chỉ là khí linh Hỗn Độn Chung vẫn giãy dụa không ngớt, sóng âm cuồn cuộn như nước thủy triều, đem hết toàn lực muốn thoát ra khỏi sự khống chế của hắn, trong mắt Nhạc Vũ lại thấu ý cười.

- Biết là vô ích sao còn ngoan cố chống lại?

Hắn thoáng dò xét trên mặt chung, khẽ gật đầu khiến khí linh như bị điện giật, thu hồi toàn bộ ý niệm vào trong thân chung.

Sau một lát, mấy loại hồn niệm của Nhạc Vũ gieo vào trong chung toàn diện bộc phát khiến trong chớp mắt ăn mòn triệt để khí linh, bất quá vẫn cảm giác được một tia ý niệm kháng cự.

- Thoát ly Đông Hoàng Thái Nhất lại có thể khiến cho khí linh phát triển đến mức độ chỉ kém Thánh Nhân. Quả nhiên là Tạo Hóa

Nhạc Vũ nhịn không được cười lên, lấy ra Trấn Thế Chung, vỗ lên khiến nó nát bấy rồi đem sợ dây buộc chung quàng lên đỉnh Hỗn Độn Chung.

Sau khi cả hai kết hợp, Nhạc Vũ vỗ vào thân chung một cái khiến tiếng chung chấn động cả tam giới, lại thêm vào một tia ý niệm xuyên sâu vào trong thân chung.

- Năm xưa Đông Hoàng Thái Nhất cầu đạo thất bại, thân mạch đạo tiêu khiến ngươi bị thương sâu. Chỉ là một lần thất bại khiến hùng tâm của ngươi tiêu hết, không muốn theo ta siêu thoát thế giới này để coi bên ngoài ra sao? Hồng Mông chi bảo giống như ngươi muốn có thể tái tiến một bước, chứng nhận đại đạo, hóa thoát bổn hình, cần được cơ duyên lớn lao mà trong hồng hoang này tuyệt khó có thể làm được.

Ý kháng cự của chung vẫn còn như trước, sau một lát không ngờ truyền ra một ý

niệm.

- Không có khả năng? Ha ha! Chuyện năm xưa Đế Tuấn Thái Nhất chưa từng làm được sự tình thì hiện giờ đã từng bước hoàn thành trong tay ta. Vô thượng chân mệnh, Khai Thiên thần thông, Thánh Nhân vị cách hôm nay chỉ thiếu một bước, vẫn không nguyện theo ta đổ một lần?

Khí linh Hỗn Độn Chung rõ ràng khẽ giật mình rồi theo thời gian dần quy về yên tĩnh.

Nhạc Vũ mỉm cười, biết Hỗn Độn Chung đã triệt để thần phục, tiếp đó thuận lợi xóa đi tàn hồn Thái Nhất ở hạch tâm, lưu lại ý niệm của mình.

Chỉ là khi hắn nhìn vào những vết rách của dây thừng và thân chung vẫn không khỏi nhíu mày, muốn triệt để chữa trị Hỗn Độn chí bảo này như lúc ban đầu cần không ít khí Hỗn Độn. Suy nghẫm chỉ chốc lát, Nhạc Vũ liền thu chung vào trong Diễn Thiên Châu, mượn nhờ linh mạch khổng lồ trong đó ôn dưỡng, sau một khắc thi lễ về phía xa:

- Nhạc Vũ tạ ơn Thái Thanh Thánh Nhân, lần trước tăng phù chi đức! Lần này có thể thu phục chung này toàn nhờ công đạo phù của thánh nhân, Nhạc Vũ vô cùng cảm kích!

Trong hư không tĩnh lặng chỉ chốc lát rồi truyền ra tiếng thở dài của Lão Tử:

- Bệ Hạ hành sự thật cẩn thận, thần thông cũng là cao thâm mạt trắc, không để cho người khác nửa điểm cơ hội. Ngươi có thể đoạt được dây buộc chung, lại có Thiên Đế vị, Hỗn Độn Chung quy ngươi cũng là số trời như thế.

Sau tiếng hừ lạnh của Thái Thanh thì khí tức Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nháy mắt liền biến mất vô tung.

Bên tai càng truyền đến tiếng cười khẽ của Hậu Thổ Nữ Oa, trong một hơi mấy vị thánh nhân đều lục tục rời đi. Nguồn: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ khẽ nhướng mày, tiếp đó không hề để ý cười lạnh một tiếng, trong mắt cũng lóe lên một tia quang hoa lãnh liệt.

- Hỗn Độn Chung đến tay, kế tiếp, liền nên đến phiên hắn rồi!

Thân ảnh đột nhiên lóe lên, thời không phong bạo vừa bị pháp lực đông cứng cũng khôi phục như lúc ban đầu, phảng phất nơi đây chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Nhạc Vũ lại giẫm chân mười mấy cái thì đến một chỗ thời không loạn lưu. Chỉ thấy nơi này chung quanh đều là sóng triều ám linh khiến thần thức thánh nhân triệt để gián đoạn, dù hắn có thân thánh nhân thì đến đây cũng bị hạn chế cực lớn.

Nhạc Vũ cười lặng lẽ, trực tiếp bước đến bên ngoài một thế giới Tiểu Thiên, nhìn thoáng qua rồi đánh ra một luồng quang hoa ngũ sắc xuyên thấu vào bên trong, khẽ dùng lực khiến thế giới này triệt để nát bấy.

Sau một khắc, liền chỉ nghe bên trong, truyền ra tiếng gầm giận dữ, một thân ảnh mặc Huyết Sắc Chiến Giáp, toàn thân đầy lông như đao thương bỗng dưng xuyên ra.

- Là người phương nào dám phá vỡ thần quốc của ta.

Người này tay trái cầm Sát sinh thương, tay phải cầm một thanh huyết đao, cũng không biết chế tạo như thế nào mà mùi tanh nồng nặc, sát khí bốc lên, sau khi trông thấy Nhạc Vũ thì giật mình.

- Là ngươi, Huyết Lục Thiên quân.

Kinh ngạc một lát, đồng tử Xi Vưu mãnh liệt co rút, đầy ý hoảng sợ:

- Hôm nay ngươi đã là Thánh Nhân tôn sư! !~!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1382: Chênh lệch vạn lần

Ngươi hôm nay, rõ ràng đã là Thánh Nhân tôn sư!

Cặp mắt vĩ đại như chuông đồng của Xi Vưu đầy vẻ khó tin. Nhạc Vũ ở trước mặt, rõ ràng là ý thông đại đạo căn nguyên, cao thâm khó lường, căn bản là nhìn không thấu hư thật, trong mắt hắn chập chờn như có như không. Từ sau trận chiến tại Phần Minh Thiên trong Vô Tận Diễm Hải mới hơn mười năm, người trước mặt lẽ nào đã mạnh đến trình độ đó.

Sau một hồi sửng sốt, Xi Vưu liền lập tức xoay người rời đi, hóa thành một đạo bạch quang, điên cuồng bỏ chạy. Hắn biết bất luận người này rốt cuộc đã thành Thánh hay không, bản thân cũng không thể đối địch, cho dù hắn đã tìm hiểu hơn phân nửa Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng đồng dạng như vậy.

Lúc này Nhạc Vũ lại cẩn thận nhìn Huyết Đao, sau đó ánh mắt khẽ cau lại.

- Trăm tỉ tín đồ? Xi Vương Bệ Hạ sất trá phong vân xưa kia giờ đã đọa lạc đến mức độ này. Quả nhiên là không từ thủ đoạn nào, Huyết Đao này đã lấy mạng trăm tỷ tín đồ thành kính, hỗn hợp không ít thiên địa linh kim, Hỗn Độn chi khí, rèn luyện mà thành.

Mặc dù tụ tập khí huyết của trăm tỷ sinh linh, huyết tinh vô cùng, nhưng vì thành kính, ý niệm bên trong cũng không có dấu hiệu lộn xộn lẫn oán khí. Trong mắt Nhạc Vũ sát cơ bốc lên. Hắn là thiên đế nên phải che chở tất cả sinh linh trên thế giới, điều hòa âm dương, trấn áp tứ phương. Chuyện giết chóc này hoàn toàn trái với tự nhiên. Nếu hắn không biết còn được, nhưng một khi đã biết, há có thể cho phép Xi Vưu tồn tại trên thế gian này? Luồng sát ý lạnh lùng tràn ngập, toàn bộ không trung nhất thời như đông cứng.

Trên khuôn mặt ngưng trọng của Xi Vưu lại hiện lên mấy phần kinh ngạc.

- Phong tỏa không gian, ngươi quả nhiên đã là Thánh Nhân! Không từ thủ đoạn thì thế nào? Đều là bọn ngươi ép ta! Có Hỗn Độn nguyên thạch ở đây, ta còn cần

gì tín đồ?

Huyết Đao trong tay bỗng nhiên bùng nổ. Huyết khí bành trướng, khóa chặt toàn bộ không gian xung quanh. Nhưng khi hắn chuẩn bị chạy trốn, thân ảnh của Nhạc Vũ cũng đã lóe lên, lao đến trước người hắn. Tất cả không gian lại một lần nữa bị đông kết, ngay cả Huyết Đao bạo liệt cũng lơ lửng trên hư không. Một lát sau, ngón tay Nhạc Vũ điểm tới, rất nhẹ nhàng, không hề có lực đạo, nhưng lại khiến người ta có cảm giác căn bản không thể nào né tránh, không thể nào kháng cự.

Ánh mắt Xi Vưu gần như tuyệt vọng. Thanh âm gào thét tích tụ trong lồng ngực không cách nào phát ra. Hắn nhìn thấy ngón tay Nhạc Vũ tới gần, nhưng lại không có cách nào. Ngay cả Sát sinh thương trong tay cũng không cách nào di động.

Trước giờ ở trước mặt người này, hắn luôn tỏ ra tự phụ, cường hoành nhưng hiện giờ cảm giác vô lực phảng phất giống như con kiến đứng trước mặt một người khổng lồ, hoàn toàn không có lực chống cự. Đúng là chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay Nhạc Vũ điểm vào chỗ mi tâm của hắn. Trong nháy mắt thân thể Xi Vưu nứt vỡ tan rã, hóa thành tro bụi. Thần hồn ý niệm cũng vô thanh vô tức biến mất.

Nhạc Vũ vẫn đứng tại chỗ, thần tình phức tạp ngây người trong chốc lát, sau đó mới tỉnh lại. Nhìn về phía trước, chỉ thấy mấy đạo linh quang từ trong cơ thể Xi Vưu từng đợt sôi trào, thậm chí thoáng hiện lên bảo quang thụy hà vô cùng cường liệt.

Nhạc Vũ vung tay áo, thu hồi Sát Sinh thương, Xi Vương khôi và Hỗn Độn Nguyên Thạch vào trong tay. Sau đó một đạo thủ ấn ngũ sắc vô cùng cường đại chụp vào hư không, túm lấy một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đang bay về phía xa. Sau một khắc, liền cảm giác có một luồng lực lượng cường đại hút lấy vật này, đối địch xông tới triệt tiêu lực lượng của hắn, khiến cho cái này khối Tạo Hóa ngọc điệp lơ lửng giữa không trung.

Nhạc Vũ không chút bất ngờ, mỉm cười nói:

- Thái Thanh Thánh Nhân có lẽ cũng muốn lấy vật này? Chẳng lẽ không biết đạo lý tới trước được trước? Thôi được, hôm nay trẫm trả lại ngươi một nhân tình, khối Tạo Hóa ngọc điệp này nhường cho ngươi.

Hắn còn chưa dứt lời đã khai mở pháp lực, không chút do dự, triệt tiêu toàn bộ.

Một lát sau, trong hư không truyền đến giọng nói của lão tử:

- Bệ Hạ quả nhiên tính toán tinh thông, chỉ có điều thứ nhỏ bé này có thể đền bù được nhân quả của Hỗn Độn Chung sao? Được rồi, mặc dù vật ấy đối với ngươi mà nói không có tác dụng gì, nhưng giá trị thực sự bất phàm. Ta biết ngươi còn thiếu vạn vật mẫu khí, chữa trị Hỗn Độn Chung. Hỗn Độn chi khí trong hồ lô xem như đền bù tổn thất.

Trong hư không, một luồng linh quang lao đến, chỉ một lát sau đã tới trước mặt Nhạc Vũ. Trong tay Nhạc Vũ lúc này chính là một cái hồ lô. Mặc dù không phải Linh Bảo nhưng cũng là khí cụ không gian không tệ. Thần niệm của Nhạc Vũ khẽ quét qua, liền cảm thấy bên trong, ngũ sắc linh quang lập loè, chứa đầy không khí hỗn độn. Nhạc Vũ bất giác khẽ mỉm cười, Thái Thanh Thánh Nhân quả thật là hào phóng, chỉ có một bình khí hồ lô Hỗn Độn đã có thể luyện chế được một món linh bảo Tiên Thiên Chí Thánh trung phẩm. Dùng để chữa trị vết hở nhỏ bé của Hỗn Độn Chung có thể nói là dư xài.

Hắn tiện tay sử xuất một chiêu, triệu hoán từ bên trong ra hơn nửa khí đoàn ngũ sắc, vỗ vào trong Hỗn Độn Chung, chỉ thấy chiếc Chung lập tức kêu vù vù, vết rách phía trên cũng nhanh chóng biến mất nhưng khí linh bên trong lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

Với năng lực của của Hỗn Độn Chung, thu thập khí hỗn độn, chữa trị bản thân, cũng là chuyện vô cùng dễ dàng. Chỉ là cho tới giờ, hoàn tàng giấu ở trong mộ địa Long tộc đã xua đuổi tất cả năng lực nhận biết, khiến hắn không cảm ứng được mà thôi.

Nhưng Nhạc Vũ thực sự không để ý, lại vặn vẹo thời không, cũng không để ý tới khối Tạo Hóa Ngọc Điệp rơi xuống, cứ thế rời đi. Lần này là quay trở về, trên đường đi thuận tiện cầm theo Sát sinh thương đánh vào trong ám giới, khiến Liễu Nguyệt Như có một món binh khí tiện tay chinh chiến tứ phương.

Khi Nhạc Vũ quay trở lại Diệu Pháp Đại La Thiên, dưới sự điều hành của Lý Trường Canh, phế tích này đã được thu dọn sạch sẽ.

Nhạc Vũ chỉ liếc nhìn xung quanh, hoàn toàn không để ý. Lần này hắn bổ nhiệm

tể chấp thiên đình, ngoại trừ Lý Trường Canh, còn có Vân Trung Tử đều là nhất phương đại năng, Thái Thượng Kim Tiên.

Hai người này, trước đây một người thuộc về thiên đình, một người thuộc về Xiển giáo đều có duyên cớ. Bất luận là ai, hắn cũng đều hoàn toàn yên tâm. Nhưng không lâu sau, Tử Vân đạo nhân từ Tây Phương kim tuyệt trở về, tiếp nhận Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế. Có hắn chấn nhiếp thiên đình càng khiến Nhạc Vũ an tâm, ngoài ra trong số tể chấp, còn có một người là Từ Hàng Đạo Tôn, nhưng sau khi suy nghĩ hồi lâu mới xác định.

Người này tuy là thân nhuộm sát kiếp, lại có chút nhân quả thù hận với Nhạc Vũ, nhưng cũng là kẻ có đại khí vận, đại trí tuệ. Nếu biết dùng , thiên đình sẽ càng có khí vận hưng thịnh, trọn đời không suy. Nếu không biết dùng sẽ như liệt hỏa nấu dầu, mặc dù có thể cường thịnh nhất thời nhưng sớm muộn có một ngày sẽ tan thành mây khói.

Nhớ đến Từ Hàng, trong mắt Nhạc Vũ lại hiện lên một tia lạnh lẽo.

- Muốn mượn khí vận của trẫm để độ sát kiếp, cần phải có căn cơ của Tương Nhữ, dung nhập vào trong thiên đình của trẫm. Từ đó về sau nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Từ Hàng, ngươi đừng để ta thất vọng thì tốt hơn!

Nhạc Vũ cười lạnh lùng, sau đó không để ý đến nữa, trực tiếp bước lên đài Quan Tinh.

Trong cuộc chiến với Tiếp Dẫn Thánh Nhân, đây là tế đàn dùng để gia tốc tu hành, là vật hoàn chỉnh duy nhất trong thiên đình, còn chưa bị phá hủy. Thứ nhất bởi vì cự ly khá xa, không gian kết cấu kỳ dị. Thứ hai bởi vì tất cả nguyên liệu, tất cả linh trận cấm chế đều xây dựng nó đều chắc chắn. Cuối cùng lại do Nhạc Vũ tận lực bảo toàn.

Khi Nhạc Vũ bước lên tế đàn, tinh lực nơi này vẫn nồng đậm như trước. Hắn lấy ngọc tỉ trấn thiên ra. Toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, 365 viên chủ tinh, mười vạn chín ngàn sáu trăm viên phụ tinh đều ngưng tụ tinh quang thành một khối, đồng loạt rót vào, thanh thế to lớn còn gấp mười lần khi Nhạc Vũ sử dụng đại trận trước đây.

Khi Nhạc Vũ chính thức lên ngôi Thiên Đế, khí vận phong ấn trong ngọc tỉ Thiên Đế cũng đạt tới cực hạn, vô thượng chân mệnh, thập long hội tụ. Nếu đã là

Thiên Đế chân chính, có thể dựa vào số mệnh chi lực, chống lại Hồng Mông chí bảo!

Lúc này tinh lực có thể điều động của Nhạc Vũ cũng bốc lên đến cực hạn, chính thức bày ra thượng cổ tam đại kỳ trận. Trải qua mười vạn năm tích súc, uy năng của trận này chi thậm chí cònvượt qua thời đại thượng cổ, Đế Tuấn tại thế. Nhạc Vũ điều khiển trận này cũng vượt xa thái thượng Kim Tiên cảnh.

Trước tiên lấy ba mươi viên Hồng Mông trận thạch trong Diễn Thiên Châu và Thiên Ý Phủ bố trí một linh trận đặc dị, gia cố toàn bộ thời không pháp tắc. Bên ngoài tế đàn, còn bố trí đại trận xua đuổi tất cả khí tức, hồn niệm của Thánh nhân. Lúc này Nhạc Vũ mới hội tụ tinh lực chư phương, nhưng không cần thời gian gia tốc mà trực tiếp chuyển hóa làm linh lực tinh thuần, để cung cấp tiêu hao.

Khi linh khí thiên địa tụ tập tới trình độ nhất định, Nhạc Vũ lại thử thăm dò, đặt Diễn Thiên Châu lên chính giữa tế đàn, bắt đầu sơ bộ thử nghiệm tăng thêm hiệu quả thời gian, sau đó sắc mặt hơi biến đổi, hiện ra vẻ kinh ngạc.

Diệu Pháp Đại La Thiên và Thiên Ý Phủ chồng lên, quả nhiên là thời gian vạn lần. Chỉ là thời không pháp tắc bên trong đã nhanh chóng tán loạn!

Đoán chừng chỉ cần trong khoảnh khắc, không chỉ Thiên Ý Phủ Động Thiên mà hắn vất vả tế luyện mà thành sẽ hoàn toàn bị hủy diệt, đoán chừng ngay cả Diễn Thiên Châu cũng bị liên lụy.

- Không thể nào? Quả nhiên là chênh lệch vạn lần, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Nhạc Vũ cười khổ, đang chuẩn bị từ bỏ, bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, lấy Hỗn Độn Chung ra, trấn áp lên trên. Có món Hồng Mông chí bảo này trấn khóa khí cơ, vững chắc pháp tắc, quả nhiên xu thể vỡ vụn thoáng dừng lại.

Nhạc Vũ thầm vui vẻ, theo sát phía sau, lại đem Trấn Thiên Tỳ và kiếm trận Ngũ Hành Hồng Mông cùng nhập vào Thiên Ý Phủ Động Thiên, trấn áp thế giới Động Thiên, khiến xu thế nứt vỡ của thời không hoàn toàn dừng lại. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Nhạc Vũ vừa thở phào nhẹ nhỏm, một lát sau, lông mày lại nhíu lại. Tiêu hao

linh lực cường đại quả thực có thể nói là khủng bố, dùng thế vòng xoáy lỗ đen, hấp thu tất cả linh lực xung quanh.

Không chỉ có tinh lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rót vào, mà ngay cả toàn bộ Diệu Pháp Đại La Thiên cũng tựa hồ bị Diễn Thiên Châu trước mắt Nhạc Vũ rút ra không còn. Với thanh thế như vậy, cho dù rút ra toàn bộ linh mạch của hồng hoang, chỉ sợ cũng không cách nào duy trì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1383: Thời gian bích chướng

- Tiêu hao chênh lệch vạn lần này lại khủng bố như vậy.

Nhạc Vũ hít một ngụm lãnh khí, sau đó lại dùng pháp quyết phân cách một số khu vực trong Thiên Ý Phủ. Đại bộ phận khu vực còn lại đều từ bỏ hiệu quả chồng lên nhưng tổn hao linh lực do thời không nghịch lưu vẫn kịch liệt như cũ.

Nhạc Vũ bất đắc dĩ, chỉ có thể lại làm chậm dần thời gian vặn vẹo. Từng bước hạ thấp xuống khoảng sáu ngàn lần, lúc này mới vững chắc. Chỉ là trong Thiên Ý Phủ, phạm vi đạt được hiệu quả chồng lên chính thức cũng ít đến đáng thương.

- Kết quả cuối cùng, chỉ có sáu ngàn lần sao? Chỉ có thể dung nạp hai người. Hơn nữa với linh lực tiêu hao này, đoán chừng tối đa chỉ có thể chèo chống đến ba mươi năm.

Nhạc Vũ than thở, mặc dù trong giọng nói tràn đầy tiếc nuối, nhưng trên mặt lại không có vẻ tiếc hận.

Nếu thời gian chồng lên có thể thành công, dĩ nhiên là may mắn, là niềm vui bất ngờ. Sau ba mươi năm, tinh lực mà Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tích súc tinh lực bao nhiêu năm đều bị hắn tiêu hao không còn! Còn linh mạch trong Diễn Thiên Châu, cũng tổn hao nhiều nguyên khí, tiến vào thời kì dài đến hai mươi vạn năm. Ngay cả Hỗn Độn Chung, Trấn Thiên Tỳ và Hồng Mông Ngũ Hành Kiếm Trận cũng đạt đến cực hạn. Nhưng chênh lệch sáu ngàn lần, thời gian ba mươi năm, tính ra là đủ mười tám vạn năm, như vậy đã khiến hắn tích lũy một khâu yếu kém nhất, đuổi theo mấy vị Thánh Nhân!

Hắn cẩn thận quan sát một phen, sau khi xác định tu hành bên trong cũng không xảy ra vấn đề gì, lúc này mới yên lòng, thu hồi thần niệm.

- Đáng tiếc! Cái này tốn rất nhiều linh lực, chỉ còn chừng non nửa, không nên lãng phí. Nếu trong tay ta có một chí bảo điều hòa, nhất định có thể tiết kiệm tiêu

hao bảy thành linh lực, lại có thêm mười vạn năm.

Suy nghĩ đến đây, Nhạc Vũ bất giác khẽ lắc đầu, làm sao có thể dễ dàng lấy được Hồng Mông chí bảo cấp bậc giống như Hỗn Độn Chung. Trên thế gian tổng cộng chỉ có mấy món như vậy nhưng đều là vật đã có chủ.

Vứt bỏ tạp niệm, Nhạc Vũ triệu hoán Chiến Tuyết đang trú binh trong Câu Trần đế cung đến tế đàn, sau đó thân ảnh lóe lên tiến vào thế giới Diễn Thiên Châu.

Chỗ hắn xuất hiện lại không phải là dưới cây ngân hạnh mà là ở chỗ giáp ranh trong Thiên Ý Phủ.

Sáu ngàn lần, liên tục ba mươi năm. Nhạc Vũ tựa hồ có thể xác định, sau khi chấm dứt, khu vực nhỏ này khẳng định sẽ phân cách với Động Thiên Thiên Ý Phủ. Vì vậy mặc dù chỗ dưới cây ngân hạnh là nơi linh lực cường thịnh nhất, càng có thể mượn lực của Tiên Thiên linh căn cảm ngộ thế giới.

Nhạc Vũ thực sự không dám lựa chọn khu vực trọng yếu nhất trong động thiên giống như trước, hắn rất sợ nếu làm không tốt, sẽ khiến nơi này tan thành mây khói.

Chiến Tuyết đã sớm có chuẩn bị sẽ bị Nhạc Vũ triệu hoán. Chẳng qua lúc này đang ở Tây Phương thế giới. Trong đôi mắt sáng, vừa có vẻ kinh hãi lại cũng có mấy phần giật mình.

- Chênh lệch sáu ngàn lần!

Chẳng trách, Nhạc Vũ lại tự tin như vậy, trong trăm năm có thể đem nàng và Liễu Nguyệt Như đề thăng đến cảnh giới Thái Thượng Kim Tiên!

Đối với người khác mà nói, chỉ sợ chẳng khác nào rơi vào đầm rồng hang hổ, thậm chí bản thân Chiến Tuyết còn có chút không tin.

Với kinh nghiệm sát phạt hiện giờ của nàng, trong huyễn tưởng Thiên Ma, ngưng tụ đạo tâm, có Hỗn Độn đạo điển, thậm chí chỉ cần thời gian ba vạn năm, là được chứng nhận Thái Thượng hồn ấn. Có mấy vạn năm tích lũy, thậm chí sẽ không thua kém nhữngThái Thượng Kim Tiên cao cấp nhất.

Một lát sau lại thấy có hai luồng linh quang đánh tới. Chiến Tuyết khẽ cau mày,

đưa tay nắm lấy. Sau đó ánh mắt lại càng lấp lánh.

- Xi Vương khôi, Hỗn Độn nguyên thạch!

Mặc dù Xi Vương khôi chỉ là Tiên Thiên Chí Thánh sơ giai nhưng trong mắt người như nàng lại chẳng khác gì kỳ trân tuyệt đỉnh, giá trị không hề thua kém bảo vật như Côn Luân Kính.

Có thể tăng thêm trí tuệ giống như hạt Bồ Đề, càng có thể ngưng tụ lực trấn áp tín nguyện, ngưng tụ thần cách nhanh hơn mấy lần những thứ khác. Xi Vưu năm đó có thể quật khởi rất nhanh trong mấy vạn năm, hoàn toàn là dựa vào vật này.

Về phần Hỗn Độn nguyên thạch thì càng khiến người ta kinh ngạc. Vật này chính là thứ duy nhất trên thế gian có thể trực tiếp cung cấp vũ trụ nguyên lực. Khi chưa luyện hóa, có thể trực tiếp trở thành thần tinh sử dụng, cung cấp vu lực vô lượng. Còn nếu luyện hóa hoàn toàn thì có thể trực tiếp khiến một người không hề có pháp lực, đạt được cao vị thần cách. Hơn nữa là vĩnh hằng pháp tắc, không bị lực tín nguyện câu thúc!

Khối nguyên thạch trước mắt nàng chỉ lớn bằng nắm tay, ánh sáng long lanh, lóe ra năm màu sáng bóng.

Trực tiếp chứng thánh, hoặc là còn kém một chút, nhưng mười chín tầng vĩnh hằng pháp tắc, tuyệt đối cũng không có vấn đề gì.

Với tính tình không màng danh lợi của Chiến Tuyết, lúc này cũng không khỏi vui mừng.

Nàng lại dùng thần niệm dò xét, trong lòng khẽ giật mình. Ấn ký Xi Vưu bên trong đã bị Nhạc Vũ hủy diệt.

Chỉ là nguyên thạch này biểu hiện đã bị Xi Vưu gần luyện hóa thành công, lưu lại vô số thần mân, từ ngoài vào trong, từng vòng lan tràn, chính là hình thức ban đầu của vĩnh hằng pháp tắc.

Cho đến khi Hỗn Độn nguyên thạch hoàn toàn được dò xét. Lúc này Chiến Tuyết mới thoáng yên tâm.

Thần chức của Xi Vưu cũng gần với nàng, nếu là chiến thần, cũng là đế vương,

thần mân khắc ấn bên trong, chỉ cần hơi cải tiến, là có thể ứng dụng, còn xa mới đến trình độ báo hỏng.

Sau khi cất hai vật này, Chiến Tuyết khẽ gật đầu ra hiệu với Nhạc Vũ, sau đó khoanh chân ngồi xuống, trực tiếp đeo nón trụ Xi Vương lên đỉnh đầu, Hỗn Độn nguyên thạch đặt trước người. Một tia ý niệm từ sâu trong bản nguyên xuyên vào mi tâm.

Lúc này Nhạc Vũ lại đem toàn bộ Hỗn Độn chi khí còn lại đánh vào trong bình Thanh Ngọc chân nguyên.

Tam Giới chân tuyền sớm đã sử dụng hết. Nhưng linh thủy này cũng không làm khó được hắn. Đại pháp nhất chiêu, bay thẳng đến Dao Trì gần rừng đào bên ngoài Thủy Thành, hấp thụ hơn phân nửa linh thủy Dao Trì, hóa thành thủy long, đưa lên đài Quan Tinh.

Thêm chút tế luyện, ngàn hạt hợp nhất, sau mười mấy lần áp súc. Linh lực tăng thêm thực dịch Dao Trì của Tam Giới thực tuyền đã thành hình trong tay Nhạc Vũ.

Trong bình Thanh Ngọc chân nguyên, dung hợp Hỗn Độn chi khí, tổng cộng hợp thành mười giọt Hỗn Độn linh dịch, cong ngón búng ra, dung nhập vào trong cây Bồ Đề.

Thứ này còn hơn Tạo Hóa mấy phần, tổng cộng là 30 lần héo rũ, 30 lần nở rộ. Nhưng trong một lát lại được hơn ba ngàn hạt Bồ Đề.

Một nửa bên trong phân cho Chiến Tuyết. sau đó Nhạc Vũ lại như có điều suy nghĩ nhìn về phía trước.

Nếu cứ tiếp tục chênh lệch sáu ngàn năm, vậy có thể thấy giữa Phương thế giới và Thiên Ý phủ đã có một tấm bình chướng rõ rệt.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, càng ngày càng rõ ràng, càng dày đặc, trở thành một tấm màn thời gian thật sự. Có thể thấy, sau mười tám vạn năm, tấm bình chướng này sẽ dày đến mức nào. Nếu không phải đạt tới Thánh Nhân chi cảnh, cho dù hắn biết rõ phương pháp, cũng không dám mạo hiểm.

Cho đến hiện giờ cũng là bất ngờ, có mấy phần cảm giác không chắc chắn, trừ

phi bản thân lúc đó đạt đến Ngũ hành nguyên dung chính thức, còn không chỉ sợ khó mà làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1384: Sát phạt chi sơ

Cực Tây kim tuyệt chi địa là một sườn dốc vắng vẻ nằm trên một ngọn núi nhỏ, ở đây bỗng nhiên có tiếng kiếm quang rít gào. Tử Vân chân nhân đứng cách đó không xa. Lúc này thần sắc cũng khẽ lay động, nhìn về phía sau lưng. Chỉ thấy linh quang bạo liệt, 365 kiếm mang lăng lệ ác liệt lơ lửng trên không, không ngừng bùng lên rồi co rút. Sau đó toàn bộ khép lại, hợp vào trong một người trên sườn núi.

Một lát sau, một nhân ảnh bạch y bỗng nhiên từ trên đỉnh núi bước xuống, thần sắc vẫn bình thản, ý thái tự nhiên, chỉ là toàn thân hiện ra một luồng khí lăng lệ ác liệt.

Tử Vân thấy thế, bất giác nhướng mày:

- Chúc mừng đạo hữu có được chân truyền kiếp trước!

Sau khi mỉm cười, thần sắc của Tử Vân lại đầy cảm khái:

- Không ngờ Lăng Tiêu đạo hữu còn có thân phận kinh người như vậy, là chuyển thế của Cô Kiếm lão nhân, Tây Phương Đại Đế. Tử Vân thật sự không ngờ, chỉ sợ đạo hữu chê cười.

Ngọc Lăng Tiêu vốn điềm đạm, lúc này nghe vậy, cũng không nhịn được bật cười, thần sắc chán nản:

- Kỳ thật khi ta leo lên Thái Sơ hồn ấn đã có chút cảm ứng.Nhưng thực sự không ngờ, kiếp trước của ta lại là hắn, làm sao có thể nghĩ rằng ta đã từng một lần trùng kích đại đạo.

Thấy Tử Vân muốn nói gì lại thôi, tựa hồ muốn mở miệng khuyên bảo. Ngọc Lăng Tiêu lắc đầu, sau đó ánh mắt tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Tử Vân nói:

- Xin đạo huynh cứ yên tâm, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp nầy. Bất

luận trùng kích Thiên Đạo trước kia thất bại hay thành công, Lăng Tiêu cũng không quá để ý. Nhưng Tử Vân đạo huynh đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Ngọc Lăng Tiêu cẩn thận dò xét khắp người Tử Vân, chỉ thấy ngoại trừ đạo lực thanh khí, còn có một thân thần lực, lại nhìn khí vận của hắn cũng mơ hồ hiện ra hình rồng. Tử Vân sớm biết sẽ như vậy, trong lòng bàn tay phải liền hiện ra một vật là một ấn tỉ rộng chín tấc, toàn thân dùng tử khí kết thành, bên trong có tám tử kim cự long. Phía dưới ấn tỉ được khắc tám chữ triện cổ "Nguyên Hoàng Sắc Mệnh, Trung Thiên Tử Vi".

Trên mặt Ngọc Lăng Tiêu cũng hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực Đại Đế? Như vậy là Nhạc Vũ đã được chứng nhận vị Thiên Đế?

Hắn giơ tay tính toán, một lát sau trong mắt đã hiện ra vẻ minh bạch:

- Nhanh thật, khi ta nhập Kim tuyệt chi địa, nghiên cứu tập luyện di pháp kiếp trước, đến giờ mới chỉ 70 năm ngắn ngủi! Nguyên Hoàng sắc mệnh, hắn hiện giờ đã là Nguyên Hoàng Thượng Đế rồi sao? Nhưng thần lực này cuối cùng vẫn xâm lấn tiêm nhiễm thần hồn.

Tử Vân nghe vậy, bất giác cười ha ha, giải thích:

- Không chỉ chứng nhận vị trí Thiên Đế ! Hiện giờ hắn đã là Thánh Nhân tôn sư! Lúc này sát kiếp nhiều lần giữa thiên địa, tam giáo khí vận đều đã suy sụp. Chỉ có Thiên Đình số mệnh cường thịnh, có Hỗn Độn Chung và Trấn Thiên Tỳ trấn áp. Muốn né tránh sát kiếp này, phải nhập thiên đình, được khí vận che chở mới tránh được nguy hiểm. Hiện nay không chỉ có Xiển giáo, ngay cả Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo cũng có rất nhiều đệ tử đầu thân thiên đình! Về phần thần lực, người khác còn e ngại, nhưng chúng ta cần gì kiêng kị?

Ngọc Lăng Tiêu hừ lạnh, liếc nhìn Tử Vân. Những lời này của Tử Vân cũng chỉ là lừa gạt hắn mà thôi. Về phần tu sĩ tam giáo dấn thân vào Thiên Đình, quả nhiên để được thiên đình che chở, chuyện này thực sự có vẻ bất ngờ. Lúc này khi thanh thế của Nhạc Vũ đang cường thịnh hoặc là còn có thể thành thật xuất lực dưới trướng Nhạc Vũ. Một khi sau này có gì bất trắc, hoặc là số mệnh suy giảm, chỉ sợ sẽ lập tức muốn phát động, chia cắt vận thế Thiên Đình, chỉ có câu sau, mới là lời nói thật.

Tử Vân vốn chỉ vui đùa nói như vậy, thấy Ngọc Lăng Tiêu không tin, cũng không để ý, thần sắc nghiêm túc, chân thành nói:

- Mặc dù ta không quá quan tâm đến lực khí vận. Nhưng Nguyên Hoàng bệ hạ cũng là có hảo ý. Có trợ lực của Thiên Thư, có thể giảm nguyện lực xâm nhập đến thấp nhất. Mượn nhờ số mệnh thần lực, sau này bất luận là cảm ngộ đại đạo hay là trùng kích Thánh Nhân đều rất có có ích. Hơn nữa lần này, lại không thể không giúp đỡ hắn một tay. Hiện giờ năm vị tế chấp của thiên đình, ngoại trừ Lý Trường Canh và Vân Trung Tử có thể thoáng làm lòng người yên tâm, còn lại mấy vị, thật sự không có một ai làm cho người ta yên tâm. Cũng không biết hắn rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Trong lời nói của Tử Vân tựa hồ ẩn chứa ý khinh thường, trong mắt thoáng hiện lôi quang.

Ngọc Lăng Tiêu nghe vậy, lại càng kinh ngạc. Sau đó liền vận khởi pháp lực, suy diễn thiên cơ, sau đó trong ánh mắt cũng hiện ra vài phần dị sắc.

- Lại là Từ Hàng, Vi Diệu Thanh Đại Sĩ và Kim Linh? Hai người trước thì cũng thôi đi, nhưng vị thứ hai của Tiệt Giáo tại sao cũng quăng vào thiên đình.

Người được gọi là Vi Diệu Thanh Đại Sĩ này chính là chỉ Tây Phương Giáo, bắc phương liên hoa thế giới Vô thành phật.

Ngọc Lăng Tiêu thần sắc kinh ngạc, sau khi sửng sốt một lát, mới khẽ gật đầu nói.

- Tam giáo đại năng, mỗi nơi có một vị tế chấp. Với trí tuệ của bệ hạ, xem ra còn có dụng ý khác. Nhưng có ba người này, thật sự cũng cần có người thay thế hắn, tọa trấn Diệu Pháp Đại La Thiên chủ trì đại cục.

Ngọc Lăng Tiêu còn chưa dứt lời, bỗng nhiên khẽ lật đại thủ. Trong tay hiện ra một khối ngọc tỷ dùng số mệnh chi lực kết thành.

Ở phía dưới lại có 16 chữ triện to: Nguyên Hoàng sắc mệnh, Trung Thiên sùng thánh; lục hợp bát hoang, Thiên Đế chi tự.

Tử Vân khẽ cười nói:

- Trên Thiên thư, ngươi cũng có phần. trước khi Lăng Tiêu ngươi nhập định tham tu, không màng ngoại sự, chức vụ Trung Thiên Sùng Thánh đại đế này, ta sẽ thay ngươi tiếp nhận.

- Thiên Đế chi tự? Thiên Đế hậu tuyển?

Trên mặt Ngọc Lăng Tiêu càng lộ ra vẻ kinh ngạc. Lẽ ra Tung Sơn Trung Thiên Sùng Thánh đại đế là chực vụ có thực quyền nhỏ nhất trong Ngũ Phương Đại Đế.

Nhưng sau khi tăng thêm chữ bát đằng sau, ngược lại lại lấn át Ngũ Phương Đại Đế, phía trên tứ ngự, có thể chấp chưởng Thiên Đình khi thiên đế không có mặt. Một lát sau, thần sắc Ngọc Lăng Tiêu lại khôi phục bình tĩnh, bắt ngọc tỷ trong tay. Tiện tay lệnh cho thân thể kiếp trước, hoàn toàn hiệu hóa thành dung dịch kim loại, dung nhập ngọc tỷ này. Số mệnh chi lực, có thực thể, càng lộ ra thanh thế bàng bạc, khí tượng như long.

Ngọc Lăng Tiêu bình thản nói:

- Bệ Hạ có lòng rồi, kiếp trước ta chứng đạo chưa thành, thần hồn bị hao tổn. Vốn cả đời này, không có hi vọng chứng đạo. Cũng chỉ có lực săn sóc của Thiên Đế với giới này mới có thể chữa trị.

Tử Vân chân nhân, cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, ánh mắt sắc bén nhìn về phía xa.

Vận khởi Linh Mục, liếc nhìn, có thể thấy được vô số khí mang màu trắng, vọt lên phía chân trời. Trong không trung có mười con Cự Long xoay quanh, dốc hết toàn lực, áp chế các nơi.

Có thể đoán được, mấy chục năm qua, chắc chắn là sát phạt không ngớt, tử thương vô số!

※※※※

Phía trên Hoàng Sơn lúc này cũng đang có hai người đang đứng. Một người trong đó, tuấn mỹ tuyệt luân, chính là Từ Hàng, trên người mặc triều phục màu đỏ tím, trước ngực có thêu chín đầu kỳ lân, sắc mặt nghiêm chỉnh âm trầm , nhìn

xuống phía dưới.

Có thể thấy được trong không trung có vô số chiếc vân xa đang không ngừng chạy như bay qua lại. Từng chiếc xếp hàng ngay ngắn trật tự, mang đến các loại linh tài, sau đó là các tiên tu tiến vào trong sơn thể, bày bố linh trận. Trên đỉnh núi, một tòa cự tháp màu đen cao tới trăm vạn trượng, đứng sừng sững giữa thiên không! Lúc này toàn bộ thân tháp tựa hồ đã gần hoàn thành.

Người đứng cạnh chính là Văn Thù, lúc này cũng đồng dạng mặc triều phục thiên đình. Nhưng trên người lại mặc chiến giáp võ quan. Bên hông đeo ấn Hữu Quân nguyên soái, lại ở dưới ngũ phương thần soái thiên đình, thống lãnh 500 vạn binh tướng, lúc này phía sau tay hắn có 50 vạn chiến xa tụ tập, đông nghịt như mây đen, bao phủ cả vùng trời nhưng lúc này hắn đồng dạng cũng nhíu mày, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ lạnh lùng.

- Bên ngoài Ngũ Nhạc, lại lập tam sơn! Hoàng Sơn, Lư Sơn, Nhạn Đãng, lập thành tam tháp trấn thế, áp đảo quần tiên vạn yêu và chư ma. Vị Bệ Hạ này, quả nhiên là cực kỳ tự phụ! Thiên hạ này có hàng tỉ tiên tu, ba tòa tháp như vậy làm sao có thể trấn áp?

Văn Thù khẽ lắc đầu, trong lời nói ngược lại cũng không có quá nhiều ý mỉa mai. Ngay sau đó cũng thở dài nói.

- Đến lúc này vẫn không biết, mấy người chúng ta gia nhập dưới trướng người này, rốt cuộc là đúng hay sai. Mặc dù cho chức quan hào phóng, nhưng trong năm năm, muốn hoàn thành Hoàng Sơn Trấn Tiên tháp, gia cố núi này, tăng thêm linh mạch. Chuyện hoang đường như vậy mà vị Nguyên Hoàng kia cũng có thể nghĩ ra. Lẽ nào hắn cho rằng, người của thế gian này cũng giống như hắn, có thể thông thiên triệt địa ? Cũng may hôm nay cuối cùng đã kiến thành hơn phân nửa, cách kỳ hạn chỉ còn nửa tháng, có lẽ có thể hoàn thành.Nhưng không biết này bên chỗ Vi Diệu Thanh Đại Sĩ và Kim Linh, tình hình như thế nào.

Hắn vừa nói đến đây, mới cảm giác tình hình có chút không đúng, quay mặt nhìn lại, chỉ thấy thần sắc lo lắng trong mắt Từ Hàng càng thêm nồng đậm.

Văn Thù nhíu mày, khó hiểu nói:

- Sư đệ, ta nói có chỗ nào không đúng sao?

Từ Hàng có chút chần chờ, lúc này mới thở dài:

- Ngươi nghĩ vị bệ hạ kia thật sự rộng lượng như vậy sao? Hắn cho chúng ta chức vụ tế chấp là còn có dụng ý khác. Nếu ta đoán không sai, sau khi tháp Trấn Yêu hoàn thành cũng là lúc vị Nguyên Hoàng Bệ Hạ kia sử xuất hành động tiếp theo.

Lúc này trái tim Văn Thù nhảy dựng, ánh mắt đầy vẻ mờ mịt. Từ Hàng lại nhìn về phương xa.

Chỉ thấy một đạo hoa quang, bay vút xuống, loáng thoáng có thể thấy được chính là một tấm Tử Kim phù chiếu, không khỏi thở dài nói:

- Quả nhiên!

Tiện tay bắt lấy, một lát sau, Từ Hàng bình thản nhét nó vào trong tay áo nói:

- Bệ Hạ có lệnh, kêu ta toàn quyền chủ trì chuyện chư phái Không Động, Ngũ Đài, Ngọc Tuyền, Nguyên Dương dời khỏi thiên giới. Từ nay về sau, không dâng tặng đế chiếu, nếu thiên đình không cho phép, không được tự tiện hạ giới!

Ánh mắt Văn Thù bất giác co giật mãnh liệt, cuối cùng cũng hiểu ra. Từ Hàng nói những môn phái này, đều là môn hạ của Xiển giáo! Nhạc Vũ lệnh cho Từ Hàng chủ trì sự tình, đương nhiên không cần nói cũng biết! Mặc dù mấy người bọn họ đã được thiên đình che chở thành công. Nhưng vị Bệ Hạ kia lại dùng bọn họ làm dao chém về phía Xiển Giáo!

Từ Hàng cũng im lặng, một lúc lâu mới thở dài nói:

- Được rồi! Xem ra phía bên Kim Linh và Vi Diệu Thanh cũng đồng dạng như vậy.

Sau khi nói xong, trực tiếp xuyên không mà đi, không tiếp tục hào hứng lưu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1385: Kính chiếu thiên địa

Trong Diễn Thiên Châu, thời gian trôi qua đầy nhàm chán.

Nhạc Vũ ngồi xếp bằng phía trên một ngọn núi, giống như có điều suy ngẫm nhìn về phía trước.

Từ Côn Luân Kính trên đỉnh đầu chiếu ra vô số ánh sáng, tụ tập trước người, rõ ràng là vô số núi sông quy nạp vào bên trong.

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên cảnh, đều hiện ra trong đó.

Thế giới thiên cảnh vốn gần bị nghiền nát, lúc này dưới sự ủng hộ của Thiên Trụ linh mạch đã dần trôi qua khôi phục vài phần nguyên khí, có dáng dấp tiên giới ghi chép trong đại điển.

Tiên khí bốn phía, hào quang khắp nơi, linh thảo linh mộc đều phồn thịnh. Những vùng đất vốn hoang vu, hôm nay cũng đã lấp lánh màu xanh, vô số thú thông linh xuất hiện bên trong.

Lúc này ngoại trừ Diệu Pháp Đại La Thiên, tất cả tứ phương Thiên Cảnh lúc này đều bị tiêu kí thành vô số điểm nhỏ đủ màu.

Đại biểu cho nơi đóng quân của tiên tu tông môn, hoặc là chỗ yêu tu hội tụ, trong đó có không ít nơi là chỗ một số Hồng Hoang Đại Năng ẩn cư.

Lúc này cách lúc hắn bế quan tu hành dưới Quan Tinh Đài đã trọn vẹn hơn sáu vạn năm, ở bên ngoài Thiên Đình cũng là mười năm.

Kim Quang Động, Thập Tuyệt tông, Ngũ Đài tông, phái Không Động, Ngọc Tuyền tông, Linh Đài tông. Vô số đại tông môn, bất luận là Xiển Tiệt nhị giáo, còn có Tây Phương Phật môn, tán tu yêu tu, lúc này đều đã lục tục tiêu kí trên huyễn đồ.

Hắn biết Hỗn Độn đại năng, cũng có khoảng non nửa đã chuyển nhà đến trong Tam Thập Tam Thiên, ẩn cư tu hành.

- Động tác của Lục Áp và Vân Dao thật sự rất nhanh.

Tuyệt đại bộ phận tông môn trong Tam Thập Tam Thiên cảnh, đều là từ Tây Phương và Nam Hải di chuyển vào.

Người có thực lực mạnh nhất, có Đế Tuấn di bộ, Nguyệt Cung phụ trợ. Toàn bộ Nam Hải, thậm chí ngay cả Phương Thốn sơn, đều bị quét sạch không còn. Dĩ nhiên trong thời gian ngắn ngủn mười năm, rất nhiều tông môn phía nam đã di chuyển. Mấy đại tông còn lại, mặc dù vẫn ngoan cố chống lại, nhưng dưới cường thế bức bách của Lục Áp, đoán chừng cũng không kiên trì được quá lâu.

Về phần Tây Vương Mẫu phía tây đã từng là người đứng đầu nữ tiên thiên hạ, thế lực không kém, cộng thêm Địa Tiên nhất mạch cường hãn nhất phía tây, đã dẫn đầu chuyển hướng đến Tam Thập Tam Thiên, tông môn còn lại cũng không còn nhiều lắm.

Ở phía bắc thì đã sớm hoàn thành. Nơi này thế lực Yêu tộc mạnh nhất, có Lục Áp ủng hộ, Nữ Oa cũng lên tiếng, chỉ tốn chút sức lực đã di chuyển rất nhiều yêu tu đến Thiên Cảnh.

Còn lại cũng chỉ là những yêu tu yêu thú cấp thấp mà thôi, nhưng trong ngũ phương, ngược lại phía đông và trung tâm lại khó giải quyết nhất, tiến triển cũng có vẻ không như ý. Tiên tu tông môn ở nơi này rất nhiều, đại phái vô số, càng có không ít thượng cổ đại năng, viễn cổ hung thú.

Vì vậy mặc dù nhân khẩu hưng thịnh, có thể cung cấp vô số nguyện lực, nhưng mấy vạn năm qua vẫn không cách nào áp chế được hai nơi này, ngược lại còn nhiều lần mất hết thể diện trước mặt những tông phái đại năng.

Tín đồ nhân gian cuối cùng cũng chưa từng vượt qua số lượng hai ngàn triệu.

Mặc dù lúc này, dưới trướng Mạnh Chương thần quân, hợp long tộc tứ hải Ngũ Hồ, Tam Sơn cửu mạch, hai mươi mốt vị Long Vương chi lực, hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên đều phát triển rất ít. Chỉ trong mười năm vì Đông Nhạc đế đình mở rộng không ít tín đồ, không kể Long tộc chi lực, ở Đông Nhạc Thái Sơn đế đình đã có bốn ngàn vạn binh tướng, bốn trăm vạn chiến xa.

Thanh thế lừng lẫy, thực lực chỉ ở dưới Lục Áp.

Đế đình trung tâm lúc này cũng sơ bộ hoàn thành chỉnh hợp. Nhưng hợp lại dưới trướng hắn, năm vị Thái Tể ngũ phương thần soái, hơn mười vị chuẩn thánh chi lực, gần trăm triệu tiên binh, cũng đồng dạng tiến triển không nhiều lắm.

Nhưng mượn lực của ba người Từ Hàng Kim Linh, chư phái tam giáo vốn khó ứng đối nhất, hiện giờ hơn phân nửa đã dời đến trong Thiên Đình.

Nhưng Nhạc Vũ lại âm thầm quan sát, ba người này, cũng xem như sáng suốt. Nếu như bất tuân ý hắn, hoặc là bằng mặt không bằng lòng, lập tức sẽ bị chém giết.

Khi đó ngay cả Tam Thanh đạo tổ, Tây Phương nhị thánh cũng không thể nói gì.

Cho dù những Thánh Nhân này muốn đệ tử của mình chia số mệnh của hắn, đương nhiên cũng không cách nào ngăn cản hắn, trái lại còn lợi dụng.

Hiện giờ dĩ nhiên định ra danh phận quân thần, chỉ cần không phải dạng lẩm cẩm, tuyệt đối không cho phép những người này cự tuyệt.

Có đôi khi, danh hào môn hạ đệ tử của tam giáo Thánh Nhân còn có tác dụng hơn Thiên Đình, cũng có thể thuận tiện xử trí, rất nhiều chuyện nan giải liên quan đến tam giáo.

Lại nhìn về hướng Tam Thập Tam Thiên cảnh, trong Địa Tiên giới vẫn là vô số điểm sáng lam sắc phân bố khắp nơi.

Khí sát phạt thẳng thấu mây xanh. Bất kể là sức mạnh vĩ đại của thập long của không cách nào áp chế.

Đến nay, tổng số binh tướng thiên đình đã chính thức đạt đến ba trăm triệu! Tăng thêm rất nhiều minh hữu, năm trăm triệu thiên binh, bố trí khắp nơi, có thể dễ dàng tụ hợp.

Nhưng tới lúc này, nhìn qua biến loạn ở hạ giới, ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy da đầu run lên.

Nhạc Vũ cau mày, bỗng nhiên vung tay áo, lập tức kéo một khu vực bên trong lại gần.

Trong đó chỉ thấy một con hung thú khổng lồ dài mười vạn trượng đang chiếm giữ thiên không, thôn tính tất cả sinh linh trong mười vạn dặm.

Cách đó không xa, tụ tập 3000 chiến xa, ba vạn thiên binh, người cầm đầu là một vị Thái Ất Chân Tiên. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Lúc này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng từ xa, nhìn hung thú này tàn sát bừa bãi.

Mặc dù hợp lực của rất nhiều thiên binh, tiến đánh nhiều lần cũng không hề có tác dụng. Hung thú này cũng không chiến đấu chính diện, mà chỉ xuất quỷ nhập thần trong không trung, hoàn toàn không thèm để ý đến những chiến xa của thiên đình.

Nhạc Vũ bất giác cau mày, chênh lệch thời gian của nơi này với ngoại giới là sáu ngàn lần. Từ trong nhìn ra bên ngoài, đương nhiên cũng chậm sáu ngàn lần.

Hình ảnh lúc này, trước đó không lâu mới phát sinh. Dùng thời gian hồi tưởng, hiện ra trước mắt.

Nhìn như chỉ là mấy vạn thiên binh chiến đấu với một con yêu thú. Lúc này, trong tính toán của Nhạc Vũ lại biết được rõ ràng, giờ phút này đang ở ngoài chiến trường.

Thình lình hơn mười vị Thượng Cổ Hỗn Độn giằng co lẫn nhau.

- Hắc! Vị Thái Thanh Thánh Nhân này…..

Trận chiến này không quan hệ với Thái Thanh, nhưng dùng tiểu thấy đại, có thể dùng việc này xem thái độ của vị đứng đầu Tam Thanh này như thế nào.

Không cần đối địch với hắn, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, không cần nhúng tay, là khiến cho đại cục hồng hoang khôi phục lại bình ổn một lần nữa.

Trận chiến trước đó đã làm hắn thiếu nợ một đại nhân tình. Sau này bất luận tình thế như thế nào đều có thể bảo an.

Còn nếu là có thể đi trước hắn một bước, tam thi chứng đạo, thì có thể thay thế Hồng Quân, làm chủ thế giới này!

Hiện giờ trong mấy vị Thánh Nhân thế gian, cũng chỉ có vị Thái Thanh này là tiêu diêu tự tại thật sự.

Hắn và vị này, cuối cùng cũng không phải là người cùng đường.

Nhạc Vũ lạnh giọng cười, pháp lực phất một cái , đổi hình ảnh đến nơi khác. Bên trong lại hiện ra hình ảnh của Văn Thù Phổ Hiền, thống soái 600 vạn binh tướng đang tiến đánh một tông phái hạng trung.

Cũng không thể nói hoàn toàn vô lực, nhưng toàn bộ quá trình lại rất bình thường, nguyện lực tiêu hao cũng tương đối lớn.

Trên mặt Nhạc Vũ khẽ hiện ra vẻ lạnh lùng, bỗng nhiên chợt có cảm giác nhìn phía đối diện.

- Đã bắt đầu rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1386: Lôi Hoa thần nghịch

- Đã bắt đầu rồi hả?

Nhìn Chiến Tuyết ở phía xa, ánh mắt b ình thản của Nhạc Vũ cuối cùng lộ ra vài phần mong đợi, đã cảm ứng được nàng chỉ cách Thái Thượng Kim Tiên nửa bước, tùy thời có thể vượt qua.

Nhạc Vũ lúc này mới cố ý thức tỉnh từ trong nhập định, chuẩn bị quan sát giờ khắc Chiến Tuyết leo lên Thái Thượng Kim Tiên.

Cũng giống như hắn, nàng kể từ lúc nhập Thái Sơ đã trải qua không ít lần tôi rèn dưới thần lôi vô thượng, đã đến Thái Thượng Kim Tiên thì ngoại trừ nghiệt lực nghiệp hỏa thì đã không có lôi kiếp, ngay cả tam tai ngũ nan cũng không, thứ còn lại chỉ là một tầng thiên tỏa đại đạo cực dày và hồn chướng Hồng Quân.

Một khi trảm phá được sẽ là trời cao biển rộng, ngày sau có hy vọng chứng đạo, nếu không thể phá chỉ có cách tam thi, tự mình trảm phá thiện ác, tạo ra hóa thân, ngày sau càng cần tổn hao vô số thời gian đền bù đạo cơ bị tổn hại, ngay cả nguyên lực chứng đạo cũng không thể được. Thần sắc Nhạc Vũ bình thản, từ đầu đến cuối không hề lo lắng.

Khác với hắn, Chiến Tuyết mặc dù không có năng lực phân tích nghịch thiên, càng không có Diễn Thiên Châu có thể diễn hóa thế giới để tăng lực tính toán nhưng những năm này ở trong Ám giới đã kinh qua không dưới mấy trăm chiến sự hiểm ác, càng trải qua sáu vạn năm trong Thiên Ý phủ tham huyền Hỗn Độn đạo điển, tích lũy thậm chí còn vượt qua hắn trước lúc đăng lên Thái Thượng mấy thành. Nếu ngay cả với căn cơ như vậy, cộng với lực khống chế của Hồng Quân với thiên đạo đã giảm xuống trên diện rộng mà không thể đánh vỡ tầng bích chướng kia, trùng kích Thái Thượng vậy thì hắn cũng không còn lời gì đáng nói.

Một mực chờ qua mấy ngày, ý niệm của Nhạc Vũ trong bản nguyên đã cảm ứng được chấn động dữ dội, chỉ thua kém lúc hắn cường hoành phá đi tầng bích

chướng thứ tám.

Trong mắt Nhạc Vũ lúc này mới hơi thấu vẻ vui mừng, khóe miệng càng nhếch lên vui vẻ, chỉ trong mấy chục năm, ảnh tượng của Hồng Quân đối với pháp tắc thiên đạo đã càng thêm yếu ớt.

Trảm phá xong thiên tỏa, Chiến Tuyết vẫn như cũ nhắm mắt tĩnh tọa, qua hơn ba mươi ngày khi khí cơ pháp tắc toàn thân cuối cùng dần vững chắc, đột nhiên mở bừng mắt trảm ra một đạo kiếm ảnh hồng sắc!

Trên thân kiếm tụ tập vô số Tử Thanh Lôi Hoa, kiếm mang tuôn trào mang đầy sát lực, được nửa đường lại chuyển thành màu đen khiến thế giới sụp đổ, toái diệt hết thảy, trong đó còn hòa tan ý chí chiến đấu và chiến ý vô tận!

- Lôi Hoa thần nghịch kiếm?

Đồng tử Nhạc Vũ hơi co lại, kiếm này vừa ra đã khiến ngay cả Thánh Nhân tôn sư như hắn cũng ngưng trọng.

Chiến Tuyết lúc này nhẹ nhàng đưa tay bắn ra một chỉ ở chỗ kiếm quang thịnh nhất liền lập tức cảm thấy không gian chấn động, thân hình Nhạc Vũ trượt ra sau ba thước còn Chiến Tuyết cũng bay ngược lại mười vạn trượng đập phải bích chướng thời không mới dừng lại.

Nhạc Vũ lúc này nhìn vào đan điền của Chiến Tuyết, thấy ở đó ngưng tụ một huyết kiếm lăng lệ, dung hợp toàn bộ thần thông lôi pháp vô thượng, huyết sát chi pháp, thậm chí thần tinh và nghịch thiên kiếm, chính là pháp môn kiếm tu, tu vi suốt đời đều tụ ở Kiếm đan, cũng đồng thời ngưng tụ ra một môn thần thông hoàn toàn mới. Nếu không có phương pháp này, dù là với căn cơ của Chiến Tuyết thì muốn trảm phá hồn chướng Hồng Quân cũng tuyệt không thể hoàn thành trong vòng ba ngày. Nhạc Vũ cẩn thận chú mục vào phù trận phức tạp bên trong một lát mới hơi lộ vẻ tán thưởng.

- Lôi Hoa thần nghịch kiếm nguyên lai đã được tăng lên nửa bước Khai Thiên chi cảnh. Không trách có được uy năng như thế, Nghịch thiêm kiếm mà Cô Kiếm lão nhân sáng chế chỉ là phép ứng dụng kiếm quyết cũng không trọn vẹn là một pháp môn tu hành như Thái Thanh Huyền Môn Hữu Vô Tướng Kiếm cùng Ngọc Thanh Xiển Môn Phân Quang Thác Ảnh Kiếm.

Dùng đại thần thông thúc dục có thể có nửa bước uy năng vô thượng, dùng thần thông vô thiên vận dụng cơ hồ có được nửa bước uy lực khai thiên còn có thể như Nhạc Vũ dùng Ngũ Sắc Thần Quang thôi sử sẽ có uy năng tạo hóa, còn dưới đại thần thông căn bản không đủ sức mạnh thôi vận!

-- Nếu như bản thân không thông thiên thì sao có thể nghịch thiên mà đi.

Nhưng Chiến Tuyết trong thời gian sáu vạn năm đã triệt để hòa tan môn Nghịch thiên chi kiếm và căn cơ thần thông bản thân, sáng chế Lôi Hoa thần nghịch chi kiếm.

Kiếm quyết nghịch thiên, dĩ nhiên đến gần vô hạn, ở tầng cấp Khai Thiên! Thậm chí như Nhạc Vũ thấy chỉ kém nửa bước, một tầng mỏng là có thể sánh vai với hắn. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Chiến Tuyết nghe vậy cũng vui vẻ, thu hồi thanh kiếm, vén lại mái tóc dài rối xõa vì lực trùng kích quá lớn, vẻ tươi cười trên mặt vũ mị đến cực điểm:

- Sư huynh, ta đã chuẩn bị ly khai tới Ám giới một chuyến. Sau đó liền chuẩn bị đứng ở ngoại giới, sẽ gặp lại sư huynh vào hai mươi năm sau.

Nhìn nàng cười nói thản nhiên nhưng Nhạc Vũ lại thấy vô cùng cảm khái, Chiến Tuyết lúc này như một con bướm đã lột kén, ngày một biến hóa, tính cách tâm niệm cũng không bị hạn chế thần thông công pháp, cười vui tự nhiên, hỉ nộ tùy tâm. Tâm thần hắn khẽ hoảng hốt một lát rồi bình thản:

- Không định ở thêm đây một chút sao? Bất quá mười hai vạn năm tìm hiểu đã đủ cho căn cơ của muội càng thêm vững chắc.

Chiến Tuyếtlắc đầu: - Hà Đồ, Lạc Thư, Địa Thư cùng bản sao Minh Thư, Hỗn Độn đạo điển, Tam Viên Chân Kinh, Đạo Đức chân kinh, Hoàng Đình nội ngoại, Thái Thượng cảm ứng đều là những đạo điển đỉnh cấp, Chiến Tuyết đều đã nhớ rõ. Nhìn trong toàn Hồng Hoang, người có tế ngộ như thế trừ sư huynh chỉ có một mình ta. Bất quá con đường tu đạo của Chiến Tuyết lại không ở đó mà cần chứng nhận qua sát phạt, dù tìm hiểu bao nhiêu năm cũng vô dụng, nếu cơ duyên đến sẽ có thể lĩnh ngộ. Nếu không kinh nghiệm ngàn vạn khổ chiến thì Lôi Hoa thần nghịch kiếm khó đến Khai Thiên.

Nhạc Vũ nghe vậy khẽ gật đầu, cũng không khuyên thêm, chỉ nói:

- Muội đã muốn đi Ám giới vậy đem đầu lâu Kế Đô về cho ta!

Chiến Tuyết cười cười, sau đó đột nhiên quát nhẹ một tiếng "toái" khiến tầng bích chướng thời không sau lưng đột nhiên tan rã, từ đó xuyên ra.

Nhạc Vũ không khỏi kinh ngạc nhíu mày, Chiến Tuyết lúc này chứng nhận Thái Thượng, mượn nhờ Hỗn Độn nguyên thạch, càng ngưng tụ ra mười chín tầng vĩnh hằng pháp tắc cũng có tư cách ngữ xuất vi pháp, ngôn xuất thiên hiến. Bất quá khi kết hợp với bản thân ngôn linh thì uy năng quá lớn, còn vượt trên cả hắn.

Vốn hắn cho thể chất Ngôn Linh của nàng chỉ kém hơn Ngũ Hành linh thể nhưng hôm nay xem ra không phải như thế. Ngũ Hành linh thể là chỉ lực Ngũ Hành, thân thể Ngôn Linh của Chiến Tuyết liên quan đến bản nguyên đại đạo, cả hai khó phân cao thấp.

Chỗ ảo diệu của nàng không ở trong thân thể mà ở trong linh hồn, điều khiển thần hồi đối với pháp tắc chỉ sợ trời sinh đã vượt xa người khác, cũng là điểm mù phân tích của hắn trước đây. Ngày sau nếu có cơ hội, cũng không ngại cẩn thận lại dò xét một phen. Sau một khắc, Nhạc Vũ nhìn kỹ hướng của chỗ thời không bích chướng mà nàng đánh vỡ. Chênh lệch sáu vạn năm, lúc này Chiến Tuyết vẫn có thể cưỡng ép đánh vỡ, nhìn như không cần tốn nhiều sức nhưng Nhạc Vũ biết vừa rồi nàng đã dùng đi hơn phân nửa chân lực, tỷ lệ chênh lệch cuối cùng càng gian nan, chỉ cần không quá hai vạn năm đã vượt qua cấp độ Thái Thượng.

Nhịn không được cười lên, Nhạc Vũ gạt đi những suy nghĩ này rồi dùng thần niệm thăm dò vào bên trong đan điền của mình. Tĩnh tọa qua sáu vạn năm, hắn dĩ nhiên đã tìm hiểu thông thấu toàn bộ biến hóa trong Diễn Thiên Châu, đại đạo trong Hỗn Độn đạo điển, bất quá nghĩ đến Lôi Hoa thần nghịch kiếm vừa rồi lại cảm thấy xấu hổ.

Ngay cả Chiến Tuyết có lực tính toán kém xa hắn cũng có thể tụ vô pháp lôi thượng và thần thông bản thân để sáng chế một môn nửa bước khai thiên, bản thân lại như vô tích sự, những thần thông tu tập đều thừa hưởng từ tiền nhân. Ngay cả Ngũ Sắc Thần Quang cũng nhờ ngoại lực mà thành, thật sự khiến hổ thẹn.

Lắc đầu bật cười, Nhạc Vũ lần nữa nhập định, trong não hải thoáng hiện phù văn

vô lượng như hằng hà tinh sa.

Sau đó nguyên một đám phù văn được tạo nên, theo thời gian dần hình thành một Ngũ Hành phù trận trong ngoài hoàn toàn mới, tuy chỉ là hình thức ban đầu nhưng đã khiến cho chân khí trong đan điền cuồn cuộn, linh lực trong tiểu thế giới này như thủy triều khởi động không dừng.

Từng chút lôi quang cưỡng ép xuyên qua hàng rào thời không hội tụ bên cạnh Nhạc Vũ, càng có vô số quang hà tụ tới, đều tụ mà không phát, tựa hồ đang đợi hắn thành công chế pháp, dẫn động thiên địa dị tượng.

Ước chừng qua bốn ngàn năm, bên ngoài Thiên Ý phủ đột nhiên chấn động khiến thần trí Nhạc Vũ thoáng bừng tỉnh, thấu ra một tia ý niệm thăm dò thì thấy một đế tinh rực rỡ sáng chói gần trung thiên.

- Câu Trần? Nguyên lai Tuyết Nhi đã chính vị Câu Trần Đại Đế.

Không thể ngờ rằng Chiến Tuyết trong vòng một năm đã tru sát Kế Đô, nhờ đó leo lên vị Đại Đế.

-- Là chân chính chứng nhận vị Câu Trần, mà không phải là lực phù chiếu của hắn!

Quả nhiên sau một khắc, liền có vô lượng công đức hội tụ mà đến, bên trong là kim liên dùng lực nguyện thệ triệt để vững chắc.

Là đệ ngũ nguyện trong lục đại hoành nguyện! Nguyện đãng diệt Thiên ma, khiến cho yêu vật dị thế không hiện ở nhân thế, làm hại Hồng Hoang! Ngoài ra còn xây thiên hình trợ giúp đạo tu thiên hạ tôi luyện đạo tâm.

Nguyện này tuy còn chưa chính thức hoàn thành, triệt để tiêu diệt Vực Ngoại Thiên Ma nhất tộc nhưng thiên đạo đã đồng ý một phần, vì vậy mới có công đức đánh xuống.

Qua mấy ngày, lại thêm một thiếu nữ trong tay cầm một cái đầu lâu, đúng là Liễu Nguyệt Như. So với lúc chia tay vài thập niên trước ở Ám giới thì khí chất của nàng thêm vài phần lăng lệ ác liệt, đôi môi mím chặt, cặp mắt đẹp ánh lên vẻ cương nghị.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1387: Hỗn Độn Tạo Hóa

Vào lúc Ngũ Hành phù trận nội ngoại hoàn toàn mới hoàn thành thì lập tức xuất hiện trong đan điền Nhạc Vũ, hạn chế toàn bộ các đoàn sắc khí như Hỗn Độn sơ khai.

Bất quá phù trận lúc này chỉ có một kết cấu đại khái cùng hình thức ban đầu mà thôi. Bảo toàn đan điền không bị khí lưu cuồng loạn đánh bại, cũng tạm thời miễn đi tai ương bạo thể, bất quá vẫn phải tập trung không dám phân tâm một lát. Trước mắt cũng chỉ tạm thời an toàn, vẫn ở biên giới nguy hiểm, chỉ cần thoáng chủ quan sẽ rơi vào kết quả thân thể bị nghiền nát, chính là cái gọi không phá không lập, thực sự tuyệt đại phong hiểm.

Thời gian sau đó, Nhạc Vũ đứng sững tại một chỗ, chưa từng di động nửa phần, toàn tâm một ý ngưng tụ bên trong từng phù văn mới.

Khác với trước đây, tổng số phù trận trong Ngũ Hành phù trận trong ngoài mới chỉ đến con số nhất nguyên, số lượng mười hai vạn chín ngàn sáu trăm, đơn giản hơn rất nhiều so với trước, bất quá đầy đủ mọi thứ phù triện đều là Hồng Mông tử phù, mỗi cái đều đại biểu cho một đại đạo Hồng Mông cực kỳ nguyên vẹn, kết cấu tuy đơn giản nhưng ẩn chứa trong đó huyền diệu đến cực điểm.

Căn cơ trên Tiên Thiên đã khác với Ngũ Sắc Thần Quang lúc trước, ngưng tụ mỗi phù văn đều khiến Nhạc Vũ hao tổn vô số tâm thần.

Qua đến suốt bốn chín ngày, Nhạc Vũ mới thở dài một hơi, ý thức dần dần thức tỉnh.

Lúc này Ngũ Hành bên trong đan điền của hắn vẫn là kết quả phù trận nội ngoại vờn quanh, chỉ là vô luận trong ngoài đều không dựa vào ngoại lực, bên trong thỉnh thoảng lại phun ra một chút khí vụ tử sắc khiến toàn bộ đan điền bao phủ một tầng tử ý, thẩm thấu nhập vào da thịt, kinh mạch, huyết tủy, thời thời khắc khắc cải tạo thân thể.

Ngũ Hành bên ngoài đều hội tụ linh lực Ngũ Hành tinh khiết đến cực điểm, treo tại ngũ phương, vừa duy trì cân đối chuyển động tuần hoàn mà cơ cấu lúc này cũng đã vững chắc hơn vô số lần, dù là một phù trận trong đó bị phá hủy hay tiêu hao quá mức thì phù trận còn lại cũng có thể lập tức bổ trợ, cũng không sợ sụp đổ.

Khi trong ngoài kết hợp thì trong nháy mắt cung cấp pháp lực vô biên, có thể truy tới bản nguyên hồng hoang!

Nếu không phải ý niệm của Nhạc Vũ cưỡng ép áp chế thì mỗi khi phù trận co rút hay bành trướng đều dẫn phát linh lực mênh mông triều tịch, phảng phất như một tâm địa chấn của thế giới.

Phù trận bên ngoài cũng không đứng yên mà phân bố vô số tinh điểm khắp nơi, màu sắc khác nhau, thuộc tính linh lực bất thông, tuy nhiên đều có một phiến tử khí lóng lánh tinh huy bên trong, vị trí tuy lộn xộn nhưng lại đối ứng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thời thượng cổ.

Bản thân Nhạc Vũ cũng không hiểu cả tòa đại trận này ra sao, chỉ biết trong đan điền trải qua một hồi Hồng Mông khai tích kết thành phù trận trong ngoài thì tự nhiên thành tựu, chưa bao giờ từng tận lực dẫn đường, cũng không hề nghĩ ra nửa điểm đầu mối do đâu, so với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận càng huyền diệu hơn mấy lần, lại có thể tự sinh tinh lực tinh khiết vô cùng.

- Truyền thuyết Chu Thiên Tinh đấu đại trận là sau khi Đế Tuấn tìm hiểu Hà Đồ Lạc Thư tạo nên, ngưng tụ tinh thần trong tinh không thành đại trận, tình hình thực tế thật sự là như thế?

Tuy khó hiểu nhưng Nhạc Vũ cũng không quá mức để ý, sau một khắc cảm thấy thần hồn choáng váng, biểu hiện tiêu hao tâm thần quá độ, tiếp đó thân thể suy yếu đến cực hạn.

Cho dù thần thông của hắn đã chính thức đạt đến cấp độ khai thiên, hôm nay lại càng hơn lúc trước.

Nhạc Vũ đang quan vọng đan điền thì thấy chân khí Ngũ Hành bên trong dù có lượng không kém hơn lúc tái tạo phù trận thì hôm nay chỉ có thể nhét đầy chừng một phần năm, nguyên khí quanh thân cũng khuếch trương, không khỏi ngầm cười khổ, chân khí có thể lập tức bổ sung nhưng nguyên khí đồng đẳng với sinh

mệnh lực cần một thời gian tu dưỡng mới có thể khôi phục, thân thể lúc này dù chưa bị thương nhưng cũng coi như trọng thương, khí huyết hư thoát.

Khi Nhạc Vũ cưỡng ép đề chấn tinh thần, thu hồi ý niệm thì cảm giác thần hồn và tầng bản nguyên thứ chín hô ứng lẫn nhau, cảm giác cực kỳ mãnh liệt không thể bỏ qua, tiếp cận đến đại đạo nguyên vẹn, phảng phất chỉ cần một ý niệm là có thể hình thành hồn ấn tại tầng bích chướng thứ chín, chính thức đặt bản thân lăng áp thế giới.

Nhạc Vũ bất giác dao động, cơ hồ đè nén không được hấp dẫn này, sau đó bỗng dưng cười lên ha hả, vứt bỏ vọng động, còn chưa đến mức tại lúc lực lượng mất phương hướng không nhận biết được thực lực của mình.

Lần này phá rồi lại lập, trùng kiến Ngũ Hành chắc chắn pháp lực tăng nhiều nhưng muốn trảm phá thiên đạo lại còn kém rất nhiều, càng không nửa phần nắm chắc đột phá phong tỏa của Hồng Quân.

Thần trí dần dần tỉnh lại, khi Nhạc Vũ nhìn về phía trước mắt thì thấy Liễu Nguyệt Như đối diện đang tròn mắt kinh ngạc đứng xem, thấy hắn thanh tỉnh mới hô lên:

- Sư tôn đã hoàn thành Dĩ Lực Chứng Đạo? Vì sao đệ tử cảm giác trong sư tôn đã có một thế giới nguyên vẹn? Không những mạnh hơn Diễn Thiên Châu mà phảng phất tùy thời tùy khắc muốn thoát ly thế giới này?

Nhạc Vũ nghe vậy cũng kinh ngạc, tiếp theo là khẽ lắc đầu:

- Dĩ Lực Chứng Đạo nào có đơn giản như vậy? Chỉ là phá rồi lại lập, Khai Thiên chân pháp mà thôi! Ngươi ngày sau cũng cần kinh lịch.

Sau khi nói xong lại lẩm bẩm nói:

- Môn công pháp này gọi là Ngũ Sắc Thần Quang đã không thích hợp, vậy gọi là Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa chân quyết! Lại nói tiếp, pháp quyết này của ta trong vũ trụ Chúng Diệu Chi Môn cũng chỉ có thể xem như bắt đầu mà thôi,

Ánh mắt Liễu Nguyệt Như lập tức hơi sáng, tuy nàng chưa biết pháp môn này huyền ảo đến đâu, cũng không biết tu hành như thế nào nhưng lúc này xem khí tức Nhạc Vũ đồng đẳng với một đại thế giới thì biết lợi hại, lại càng cảm thấy

tinh thần hơi chấn, pháp môn như vậy cũng chỉ mới bắt đầu mà thôi, vậy khởi điểm của vũ trụ ở đâu?

Nàng biết sư tôn của mình tuyệt không phải là ăn nói lung tung, đứng được rất cao, tự nhiên có thể nhìn càng thêm xa. Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ lúc này đã cùng cấp thánh nhân, dĩ nhiên có thể hiểu hơn nàng một chút về những huyền bí đại đạo.

Cười khẽ một tiếng, Nhạc Vũ lại vung tay chiêu xuất một vật, là ba viên hoàn ngũ sắc, tính chất đặc biệt, giống như vàng không phải vàng, ngọc cũng không phải ngọc.

Một quả trong đó, Nhạc Vũ liền trực tiếp cho Liễu Nguyệt Như, quang hoa nội liễm, nhìn như tầm thường nhưng khi nàng cầm trong tay thì đồng tử không khỏi co rút.

- Hồng Mông chí bảo! ,

Nói rồi lại cảm giác không đúng, vật trong tay chắc chắn có một ít khí tức Hồng Mông ẩn hàm nhưng nếu nói là Hồng Mông linh bảo thì không khỏi quá mỏng mảnh.

Ngược lại có chút tương tự với Trấn Thế Chung, chỉ là khí tức đậm đặc, lại càng thịnh hơn mấy phần.

Bất quá vô luận như thế nào, vật trong tay nàng đều là một kiện viễn siêu Chí Thánh Linh Bảo.

- Không tính là Hồng Mông chi bảo!

Nhạc Vũ lắc đầu, vẻ mặt tự giễu giải thích nói:

- Là vật do chín chủng chân thủy chân diễm vô căn trong thể nội, còn có Nguyên Thần Huyền Thổ, Kiến Mộc tinh hoa cùng với Tiên Thiên Canh Tân Hữu Vô Hình Kiếm tơ biến thành. Có thể là kiếm, có thể là hoàn, lúc là hoàn có thể phá vạn pháp vạn trận, lúc là kiếm thì không có gì không phá. Ta gọi là Tiên Thiên Hỗn Nguyên Hữu Vô Hình Kiếm hoàn. Cũng chẳng biết tại sao, lúc ta phá rồi lại lập mô phỏng Khai Thiên thì dính chút ít khí tức Hồng Mông, cũng là Tạo Hóa

bố trí

Trong tay Nhạc Vũ còn có hai cái viên đan dược, lấy ra một quả khẽ rung hóa thành kiếm hình, vẫn bảo tồn Tiên Thiên Canh Tân Hữu Vô Hình Kiếm tơ, có thể cương có thể nhu, chuyển hoán ngũ hình.

Lại thôi vận pháp lực, một đạo đại Ngũ Hành Âm Dương nguyên từ diệt tuyệt hoa khí lộ ra, lăng lệ đến cực điểm, trùng kích một cái khiến lưu lại một hố sâu tại hàng rào thời không khiến Liễu Nguyệt Như lạnh toát. Kiếm khí kinh khủng như vậy, một khi vô thanh vô tức chém ra, thế gian này trừ Thánh Nhân lại có bao nhiêu người có thể ngăn cản?

Thần sắc ngưng trọng thu vật này vào trong tay áo, Liễu Nguyệt Như bỗng dưng cúi người hành lễ bái hạ:

- Đệ tử đa tạ sư tôn thành toàn!

Nhạc Vũ mỉm cười, khẽ phất tay ý bảo Liễu Nguyệt Như, trong lòng thầm đáng tiếc, nếu ba miếng kiếm, hoàn này hợp lại thì uy năng càng có thể tăng mấy lần, chỉ là hắn không thể không cân nhắc Ngao Tuệ và Sơ Tam. Chỗ chênh lệch thời gian vạn năm này chỉ dành cho Chiến Tuyết Nguyệt Như coi như đã ủy khuất các nàng, là chồng là thầy đều phải giữ công bình.

Lại chuyển mắt nhìn về tứ phương, thấy nơi này đã hình thành khe hở khắp nơi, bởi vì đã triệt để ngăn cách không gian trong Thiên Ý phủ nên không chỉ nồng độ linh lực hạ xuống cực hạn mà toàn bộ thời không cơ hồ toàn diệt.

- Nguyên lai tưởng rằng ít nhất có thể dùng mười tám vạn năm nhưng lúc này cũng chỉ có thể là mười bốn vạn năm mà thôi.

Cũng không biết là bởi vì bản thân quá mức lạc quan hay vì Tiên Thiên Hỗn Độn Khai Thiên dẫn dắt dị động.

Sau một khắc, Nhạc Vũ không chút do dự chém ra một kiếm, những nơi kiếm quang hắc sắc đi qua đều khiến hết thảy nứt vỡ, sau đó vô số gió lốc điên cuồng gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1388: Mai sơn đại chiến!

Liễu Nguyệt Như đứng giữa hư không, cơ hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn xảy ra trước mắt.

Thời không nghịch chướng không chỉ bị vỡ ra, mà dưới chiêu kiếm thế dễ dàng vỡ tan hoàn toàn, phảng phất như thổi bụi không phí chút sức lực nào.

Thời không linh lực cuồng loạn luôn luôn bị vây khốn bên trong thế giới nơi này cùng một số pháp tắc gần như hoàn toàn vặn vẹo lập tức bùng nổ, dù nàng đã là Hỗn Độn Chuẩn Thánh nhưng cũng cảm thấy chật vật vô cùng.

Ngay cả người khởi xướng như Nhạc Vũ cũng thấy kinh hãi.

Hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ ra oai lực một kiếm kia lại dữ dội như thế!

- Đây là nửa bước tạo hóa sao? Lấy Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết thúc giục Nghịch Thiên kiếm lại có được uy lực như thế, là Hồng Mông chân lý, là tạo hóa đại đạo…

Sau thoáng khiếp sợ, trong lòng hắn cũng vô cùng vui vẻ.

Mười bốn vạn năm nghiên cứu tìm hiểu cuối cùng đã có chút thành tựu. Quan sát một màn xảy ra trước mắt, Nhạc Vũ cũng đã chân chính cảm giác được chính mình đã dần dần rút ngắn được khoảng cách chênh lệch cùng mấy Thánh Nhân như Lão Tử Chuẩn Đề.

Mượn Hỗn Độn đạo điển trợ giúp, tích lũy sâu dày đã hoàn toàn không kém hơn mấy vị Thánh Nhân đứng đầu, suốt mười mấy vạn năm thời gian tìm hiểu cũng còn hơn mấy trăm vạn năm tích lũy đạo pháp tại động thiên thế giới Thái Thanh Cảnh Tu Di sơn.

Thậm chí ở phương diện khác còn có điều siêu việt.

Nếu tính ra giữa hắn cùng mấy vị Thánh Nhân thời gian tu hành thật sự chênh lệch tới mức khoa trương.

Một phương là mấy trăm vạn năm thậm chí là ngàn vạn năm thời gian, mà Nhạc Vũ cộng thêm thời gian chênh lệch cũng chỉ tu hành hơn mười vạn năm mà thôi.

Lấy một người trong Thánh Nhân so sánh, đều chênh lệch gấp trăm lần.

Nhưng nói đi nói lại Nhạc Vũ là nhờ vào Hà Đồ Lạc Thư cùng Hỗn Độn đạo điển.

Mấy vị Thánh Nhân kia chỉ là trống rỗng sáng tạo, chỉ có thể tự mình tìm hiểu tận lực truy tìm đại đạo.

Một phương nắm giữ chân lý thế giới trong tay, chỉ cần tĩnh tâm đi nghiên cứu lĩnh hội là được, tiêu phí thời gian ngắn ngủi là có thể nắm giữ được đại đạo.

Vì vậy mới bị Nhạc Vũ dần dần đuổi kịp theo sau.

- Thật không biết hiện tại mấy vị Thánh Nhân kia bù đắp đạo cơ lại như thế nào?

Cơ hồ theo bản năng Nhạc Vũ chợt nghĩ đến Tiếp Dẫn đạo nhân.

Thẳng đến khi hắn hoàn toàn tìm hiểu Hỗn Độn đạo điển thật thông thấu, lúc này hắn mới hiểu được nguyên lai một kiếm lúc trước tuy hắn đánh trọng thương Tiếp Dẫn, nhưng đồng dạng cũng đã trợ giúp Tiếp Dẫn một tay.

Thánh Nhân tôn sư chân chính cũng không đến mức không chịu nổi như vậy.

Nếu không phải toàn lực áp chế công đức lực, đối với việc tổn hại đạo cơ thật lớn, dù nghĩ hết biện pháp cũng muốn đem thần hồn bản thân cùng công đức hoàn toàn tách rời.

Chiến lực đã được tích lũy suốt mười mấy vạn năm đã đạt tới trình độ mạnh mẽ đến mức khủng bố.

- Như thế nói đến, một khi mất đi sự áp chế của Hồng Quân, mấy vị Thánh Nhân kia…

Vừa nghĩ tới đây, đôi mắt Nhạc Vũ lập tức nhíu lại, hiện lên tia cảnh giác.

Hắn có thể đoán được đến khi đó chiến lực của mấy vị Thánh Nhân chỉ sợ sẽ lập tức tăng thêm mấy lần.

Tam Thanh Nhị Thánh đã như thế, huống chi Hồng Quân từng tham ngộ qua Tạo Hóa Ngọc Điệp, như vậy cũng biết thần uy sẽ như thế nào.

Hắn không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn chính là mình chưa bao giờ dám khinh thị qua khả năng của mấy vị Thánh Nhân.

Cho tới nay mỗi lần hắn làm chuẩn bị đều làm hết sức tận thiện tận mỹ.

Hiện giờ tình hình tuy có biến hóa nhưng cũng không phải không có cách nào bù đắp lại.

Khẽ cười hăng hắc, Nhạc Vũ đưa tay khẽ vẫy, thời không linh lực cuồng bạo bị pháp lực hấp thu nhiếp thành một đoàn, tụ tập trong tay Nhạc Vũ. Ngay sau đó hắn lại đánh nát hàng rào thời không, tiện tay ném vào bên trong hư không vô tận.

Về phần phong bạo sẽ tạo ra hậu quả như thế nào Nhạc Vũ cũng hoàn toàn không lưu ý tới, dù sao vực ngoại hư không cũng thật khổng lồ, không cần sợ phong bạo sẽ gây ra bất trắc.

Nhiều nhất trên thế gian này sẽ xuất hiện thêm cấm địa mà nhiều Đại La Kim Tiên không thể đi vào mà thôi.

Thậm chí mấy vạn năm sau ở nơi này có thể sinh ra tiên thiên linh bảo nào đó cũng nói không chừng.

Suy tư thật nhiều nhưng chỉ lướt qua trong đầu hắn tích tắc thời gian.

Liễu Nguyệt Như đã bừng tỉnh lại, ánh mắt mê ly nói:

- Thật không biết đến khi nào đồ nhi mới có được thần uy thông thiên triệt địa như sư tôn…

Thành tựu Thái Sơ Kim Tiên đã khó hơn lên trời, mà Thái Thượng Kim Tiên

khó càng thêm khó.

Về phần cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Vô Cực Thánh Nhân, cho dù là Liễu Nguyệt Như hiện tại cũng hiểu được xa vời không thể chạm tới.

Trong lòng nàng cũng hiểu thật rõ ràng, đời này dưới sự trợ lực của Nhạc Vũ nàng cũng đã sắp thành tựu hồn ấn tầng thứ tám.

Nhưng cự ly Thánh Nhân cảnh giới vẫn thật xa xôi, hoặc có lẽ mười mấy vạn năm sau chưa hẳn có thể đạt được.

Dù nàng đã hiểu được gần phân nửa Hỗn Độn đạo điển nhưng cũng biết không thể nào.

Thậm chí sư tôn của nàng sở dĩ sớm chứng được hi vọng thành đạo, cũng bởi vì đã trở thành đệ nhất chân mệnh Thiên Đế từ sau khi thiên địa sơ khai, mượn dùng khí vận lực bước lên được nửa bước Thánh Nhân.

Ánh mắt chợt lóe ra, trong ánh mắt Liễu Nguyệt Như dần dần lộ ra vài phần kiên quyết:

- Sư tôn, hay để đệ tử đợi khi Hồng Quân thoát ly cùng thiên đạo rồi hãy tiến vào Thái Thượng hồn ấn? Đệ tử tự tin cho dù hồn khóa còn tồn tại cũng đủ lực trảm phá! Tuyệt sẽ không thua gì Tuyết nhi sư thúc!

Nhạc Vũ nghe vậy nhưng không hề lộ ra sắc mặt vui mừng, bỗng dưng ánh mắt như thanh kiếm sắc bén thẳng xuyên đáy lòng Liễu Nguyệt Như.

Sau một lát vẻ mặt hắn mới hòa hoãn lại, thở dài một tiếng cười hỏi:

- Trong lòng ngươi thật sự nghĩ như vậy? Thực sự tự tin, không phải là nói mạnh miệng đi?

Mày liễu Liễu Nguyệt Như lập tức cau chặt, há miệng muốn nói nhưng bỗng dưng sắc mặt tái nhợt như giấy, uể oải không thôi.

Giờ phút này nàng lại không có nửa phần nắm chắc!

Nếu nói về tích lũy giữa hai nàng, suốt mấy vạn năm nay với khả năng ngộ tính

của nàng, cho dù chênh lệch có thật lớn cũng đủ khả năng bù đắp lại.

Nhưng hiện tại nàng lại không thể khẳng định được chính thực lực của mình.

Đây cũng không phải nàng sợ hãi, chỉ là cảm giác mình vẫn còn kém hơn Chiến Tuyết vài phần.

- Nàng khác hắn với ngươi! Nếu nói cho đúng ra, nàng là người từng chết qua một lần. Vì vậy trong lòng nàng có được tâm cảnh không e sợ bất cứ chuyện gì, hơn nữa trong lòng nàng còn chỗ dựa vào nên ý chí sẽ càng thêm kiên cường!

Nói đến đây vẻ mặt Nhạc Vũ cũng vô cùng phức tạp.

Tình hình của Chiến Tuyết cũng có chút tương tự như hắn. Đồng dạng cũng là người từng chết qua một lần, vì vậy trong tâm linh không còn sợ hãi.

Mà chính mình cũng hiểu thật rõ ràng, một khi mình chết đi thì mẫu thân cùng tiểu muội cũng khó sinh tồn, vì vậy mình tuyệt không thể thất bại.

Mà Chiến Tuyết làm tất cả là vì hắn.

Kỳ thật tâm linh của hai người không phải hoàn toàn không có sơ hở, nhưng bởi vì có quá nhiều vướng bận khiến ý chí của hai người còn mạnh mẽ hơn tất cả.

Nhìn thấy vẻ mặt Liễu Nguyệt Như trở nên ảm đạm, Nhạc Vũ không khỏi lắc đầu nói:

- Ngươi cũng không cần uể oải, nếu bàn về tư chất ngươi còn giỏi hơn cả ta. Nói không chừng ngày sau còn siêu việt cả ta. Nhưng chỉ vì hiện tại ngươi còn chưa tới lúc thành đạo mà thôi. Một khi tâm linh ngươi viên mãn, không còn lo lắng, há lại sợ hãi mưu tính của Hồng Quân?

Lúc này sắc mặt Liễu Nguyệt Như mới khôi phục như thường, trong ánh mắt mang theo vài phần xấu hổ, nàng biết được Nhạc Vũ đã hiểu được tâm tư của chính mình.

Hôm nay nhắc tới việc này chỉ là đề phòng cho tương lai mà thôi.

Ngoài ra nàng chưa hẳn không có ý niệm ganh đua so sánh với Chiến Tuyết,

cũng có hùng tâm muốn thử xem rốt cục hồn chướng của Hồng Quân lập ra mạnh mẽ như thế nào.

Lúc này Nhạc Vũ lại cười quay đầu qua, tiếp theo kháp đạo quyết chỉ tới:

- Lại nhắc tới Tuyết nhi, ngươi xem tình hình hiện giờ của nàng rốt cục như thế nào!

Côn Luân Kính lập tức theo hồn niệm Nhạc Vũ chiếu thẳng ra bên ngoài, xuyên thấu cửu tiêu vân không.

Không bao lâu liền phát hiện thân ảnh Chiến Tuyết, là một nơi có bạch khí xung thiên.

Ngay sau đó một đoàn kính quang bắn ra đem tình hình hạ giới chiếu ra trước mặt hai người.

Đó là một dãy núi trùng điệp có bảy ngọn núi hợp lại, hiện tại hắc sắc yêu vân bao phủ kéo dài suốt gần hàng ức dặm.

Ngay đối diện còn có vô số thiên binh, liếc mắt nhìn qua đã đạt tới gần ức người, trăm ngàn vạn chiến xa liên miên dày đặc trên không trung kết thành một tòa đại trận khắp bốn phương tám hướng, đem ngọn núi kia bao vây chặt chẽ.

Liễu Nguyệt Như chỉ nhìn thoáng qua liền hiểu rõ, ánh mắt lạnh lùng:

- Là Mai sơn?

Trong lời nói mang theo sát khí thâm trầm, nàng đang nhớ lại trước kia từng ở chung với Bạch Thường một thời gian, ấn tượng khá tốt. Nhưng sau đó sát ý nồng đậm chợt thu lại, nhưng vẫn nghiêm nghị lạnh lùng vô hạn.

- Đúng là Mai sơn!

Trong lòng Nhạc Vũ cũng hơi có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì chuyện của Bạch Thường, Nhạc Vũ từ đầu tới cuối vẫn luôn có vài phần hảo cảm cùng chiếu cố vùng Mai sơn này.

Ngày đáo bên trong Diễn Thiên Châu điều khiển mấy ức binh tướng thảo phạt khắp nơi, nhưng hắn từ đầu tới cuối cũng chưa từng thật sự đối phó Mai sơn, cũng chuẩn bị kéo tới cuối cùng mới xử lý, nhưng không ngờ hiện tại Chiến Tuyết lại nhấc lên cuộc đại chiến quy mô lớn như vậy ở nơi này.

Số lượng yêu tu tụ tập nơi này cực lớn khiến người líu lưỡi. Suốt mười ức yêu tu, còn có vài chục Kim Tiên yêu tu, Hỗn Độn Chuẩn Thánh cũng có được vài vị.

Nhạc Vũ thoáng suy tính qua liền hiểu được toàn bộ nhân quả.

- Tiệt giáo sao?

Mai Sơn Thất Thánh quả nhiên liên lụy quá sâu cùng Tiệt giáo, trận chiến này cũng bởi vì hắn thiếu đôn đốc kiểm tra, đã bỏ qua Mai sơn không xử lý sớm.

Vì vậy địa phương kia đã biến thành nơi tị nạn của những Yêu tộc không còn nơi chạy trốn đến ở lại.

Thanh thế như vậy cũng do hắn dung túng mà ra, chẳng thể trách Chiến Tuyết lại hưng binh thảo phạt nơi này.

Nhạc Vũ quét mắt nhìn quanh khắp nơi, theo ánh mắt hắn nhìn qua, Côn Luân Kính cũng đem hình ảnh phóng đại kéo tới trước mặt hai người.

Chỉ thấy thiên địa vang rền, quang hoa chói sáng, vô số đạo pháp, vô số bảo quang giao kích va chạm trên bầu trời, phạm vi ba ngàn vạn dặm cơ hồ toàn bộ sinh linh đều chết sạch.

Bên trong đại quân Thiên giới liên tục có những trận mưa tên được thần lực khí vận gia trì phá khai vân không, sau đó liền trút xuống như mưa. Mỗi nơi bị công kích trúng, đều thu gặt vô số tính mạng yêu tu.

Dù là Đại La Kim Tiên cũng vô cùng kiêng kỵ, không dám trực diện phong mang.

Mặc dù bất đắc dĩ nhưng đều phải xuất hết thần thông, đem hết toàn lực bảo vệ tính mạng chính mình.

Dưới những trận mưa tên kịch liệt chia khắp bốn phương đã đem hơn mười ức yêu tu gắt gao áp chế.

Đại quân vây quanh khắp bốn phía từng bước đẩy mạnh, khí thế trầm hùng như núi, giống như tường đồng vách sắt áp tới trung ương.

Làm Nhạc Vũ nhìn chăm chú nhất là ở mặt đông, Dương Hạo suất lĩnh một chi quân đội, quân số dưới trướng chỉ có năm vạn người.

Không ngờ đều là Thái Ất Chân Tiên tu vi, thân mặc tử kim phù giáp, cưỡi trên tượng long cự thú.

Thân hình cự thú giống như long thân, lại có đôi cánh, bay lượn thiên không, hình tượng dữ tợn.

Quân đội của Dương Hạo lao vào trong đại quân Yêu tộc, những nơi đi qua gió thổi cỏ rạp, không người có thể ngăn cản.

Chỉ hơn mười lần hô hấp ngắn ngủi, mặt đông đã có hơn mười Huyền Tiên yêu vương chỉ huy đại quân táng mạng trong tay Dương Hạo.

Lập tức đem mặt đông đại quân Yêu tộc Mai Sơn đánh tan bốn phía không còn chút hình dáng.

Giờ phút này Chiến Tuyết đang đứng bên trong một cỗ Bát Long Tụy Xa đỗ sau đại trận.

Vẻ mặt nàng băng sương lạnh giá, không chút diễn cảm. Sáu đôi cánh sau lưng triển rộng, nguyện lực cùng huyết sát kéo dài hơn ngàn vạn dặm, cơ hồ đem toàn bộ đại quân dưới trướng che phủ dưới cánh.

Mỗi một lần nàng vẫy cánh, đều nhấc lên một trận linh lực ba triều dũng động, đem thần thông linh bảo của yêu tu công kích tới chấn bay, kiếm áp bàng bạc lăng duệ bốn phương.

Nhìn thấy mấy ức Yêu tộc bị đại quân Dương Hạo đánh thắng vào dần dần hiện ra xu thế tan vỡ, bên trên Mai Sơn bỗng dưng vang lên một tiếng hừ lạnh.

Một thân ảnh đột nhiên bay lên trời, thân mặc kim giáp, khắp người phủ kín lông

lá tràn đầy.

Giữa không trung bỗng dưng biến hóa, lập tức hiện ra thiên địa pháp tướng, là một Thông Tí Cự Viên tay cầm một cây gậy dài mấy trăm vạn trượng, đỉnh thiên lập địa như che phủ nhật nguyệt, hùng vĩ như núi, chấn động càn khôn!

Một gậy đánh xuống, cương phong bốn phía làm vô số yêu tu không kịp né tránh, hóa thành mảnh vụn.

Đồng tử trong mắt Dương Hạo co rụt lại, Định Hải Thần Châm trong tay lập tức đón tiếp.

Chỉ nghe một thanh âm bén nhọn chói tai vang rền thiên không.

Thân ảnh Dương Hạo bay ngược ra sau hơn trăm vạn trượng, hơn mười Thái Ất Chân Tiên cùng tượng long khổng lồ sau lưng đều tan vỡ.

Năm vạn Chân Tiên bị cương kình đánh trúng, lập tức chấn bay, không còn xu thế sắc bén như trước đó.

Cũng may trước đó Dương Hạo đã đỡ lấy hơn phân nửa lực lượng công kích cho những Chân Tiên kia, nên không tới mức làm họ mất đi tính mạng.

Nhưng trận hình không khỏi bị đánh tán loạn, rơi xuống trong đại quân yêu tu, bản thân họ lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Đúng lúc này, vẻ mặt Chiến Tuyết rốt cục cũng có biến hóa, trong mắt nàng ẩn hiện một tia điện mang, lạnh lùng nhìn tới viên ảnh khổng lồ ở đối diện.

Cự dực khổng lồ sau lưng vẫy động, thân thể nàng rời khỏi chiến xa, khi xuất hiện đã bay tới phía trên Thông Tí Cự Viên.

Từ trên cao nhìn xuống Viên Hồng bên dưới, chỉ thấy trong mắt cự viên mang theo vài phần khiêu khích, ngửa mặt lên trời rít gào, hung hoành kiêu ngạo không chút kiềm chế.

Chiến Tuyết vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, ngay sau đó Huyết Vũ kiếm không chút lưu tình chém thẳng xuống!

Một chiêu kiếm nhanh tới mức ngay cả một người có chiến lực Thánh Nhân như Nhạc Vũ cũng cảm thấy không kịp phản ứng.

Chiêu kiếm đi được nửa đường liền hóa thành hắc sắc kiếm khí toái diệt hết thảy vạn vật!

Chỉ trong thoáng chốc bầu trời dị biến, mấy đạo bảo quang phá không bắn tới che chắn trước người cự viên kia.

Mà lúc này Viên Hồng đã không còn giữ được thái độ hung hoành ban đầu, ngược lại đồng tử co rút mãnh liệt, hiện ra vài phần hoảng sợ.

Ngay sau đó chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, phảng phất như mạnh mẽ xuyên phá thời không, đánh văng vô số linh bảo, xuất hiện ngay cổ họng Viên Hồng.

Một kiếm chém xuống, huyết quang đầy trời!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1389: Hồng Quân hàng lâm!

Hắc sắc kiếm quang đem đầu Viên Hồng một kiếm chém rơi!

Nhưng vẫn chưa dừng lại, kiếm quang vỡ bờ, thẳng xuyên vạn dặm thiên không, trảm kích lên vài món linh bảo vừa bắn tới.

Chỉ thấy phiến không gian kia mạnh mẽ trướng ra bên ngoài, cuối cùng liền co rụt lại, thời không toái diệt, những nơi kiếm quang linh bảo giao kích hình thành lỗ thủng cực lớn hấp nhiếp toàn bộ mọi thứ chung quanh.

Chỉ nháy mắt liền có ngàn vạn tiên tu bị hút nhiếp vào bên trong, kêu rên tuyệt vọng.

Ngay cả phần lớn huyết nhục của Viên Hồng cũng bị mạnh mẽ cuốn theo.

Thẳng đến khi quang hoa chói mắt đều tiêu tán, mọi người trên chiến trường mới nhìn thấy được cảnh tượng bên trong.

Chỉ thấy Chiến Tuyết vẫn không chút tổn thương đứng trên bầu trời, mà nhiều linh bảo bị nghiền nát gần phân nửa, còn lại vài món linh bảo khác đang lả tả xuyên phá không gian bỏ chạy.

Ba đôi cự dực chỉ vẫy nhẹ một cái liền đem toàn bộ khe hở thời không cùng cương phong bạo liệt hoàn toàn khép kín.

Ngay sau đó ánh mắt nàng sắc bén như đao lạnh lùng nhìn ra xa, cường đại không ai bì nổi!

Nhìn hình ảnh chiếu ra từ trong Côn Luân Kính, trong mắt Liễu Nguyệt Như không khỏi bắn ra tinh mang.

Trên mặt nàng đã khôi phục lại ý cười, trong mắt hàm chứa vẻ kinh ngạc:

- Mới qua mười mấy năm mà thôi, Lôi Hoa Thần Nghịch kiếm của Tuyết nhi sư thúc càng thêm lợi hại. Quả nhiên kiếm quyết kia chỉ có thể phát triển trong sát phạt…

Nhạc Vũ cũng gật nhẹ đầu, trong lòng ẩn ước vẻ kinh dị, bán khai thiên kiếm quyết đúng là càng thêm tinh tiến.

Chiến Tuyết dùng thân thể Thái Thượng Kim Tiên cùng Câu Trần Thượng Cung đại đế thần vị, sau khi gia hợp trăm triệu nguyện lực chỉ với oai lực một kiếm kia đủ cùng đối chiến với mấy vị Thánh Nhân.

Những nơi ánh mắt Chiến Tuyết quét qua, cơ hồ toàn bộ khí cơ của Chuẩn Thánh đều biến mất vô tung, không còn người nào có ý nhúng tay vào cuộc chiến này.

Tiếp theo nàng triển động lôi sí, cuốn lấy thân hình không đầu của Viên Hồng nổ thành dập nát!

Chỉ còn lưu lại đầu lâu của cự viên không biết bị nàng phong ấn tại nơi nào đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Mà đại quân yêu tu bên dưới nhìn thấy Viên Hồng bị xử trí, đã hoàn toàn hỏng mất, tứ tán bỏ chạy.

Nhạc Vũ thấy thế khẽ mỉm cười, đem hình ảnh trước mắt tán đi, tới giờ phút này kết quả cuộc chiến đã gần như kết thúc.

Mười ức yêu tu tại Mai sơn, trong đó hơn phân nửa sẽ không trốn thoát hình phạt phong ấn của Trấn Yêu Tháp.

Nhưng rốt cục đến cuối cùng Chiến Tuyết cũng đã lưu tình.

Tiêu diệt thân thể Diệt Hóa Thân, hành động của nàng xem như khá nặng tay, nhưng rốt cục nàng vẫn lưu lại tính mạng cho Viên Hồng.

Đúng lúc này hai khối Bổ Thiên Thạch mà Nhạc Vũ vẫn lưu dưới gốc Tiên Hạnh đột nhiên vang lên tiếng rạn vỡ.

Hai người cùng đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy ngũ sắc cự thạch vuông góc đều đã

sinh ra vết nứt rạn.

Ngay sau đó lại dần dần mở rộng, vô số đá vụn nổ văng tung tóe.

Nhạc Vũ thấy thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bên trong Thiên Ý Phủ hiện tại dù chưa chỉnh lại thời gian chênh lệch nhưng cũng vẫn còn tăng hơn bên ngoài một trăm lẻ tám lần!

Hiện giờ hắn cũng đã bước lên đế vị hai mươi năm, mà bên trong Thiên Ý Phủ đã là hai ngàn năm trăm năm.

Nếu theo Nhạc Vũ tính toán, hai cỗ thân ngoại hóa thân chỉ cần thêm ngàn năm đào tạo là có thể thành tựu thân thể, phá thạch mà ra.

Kéo dài cho tới bây giờ là vì thần niệm của hắn bị thời không nghịch chướng ngăn cách, vì vậy khó có thể cảm ứng.

Trong khoảnh khắc bích chướng bị phá nát, thần niệm câu thông, tự nhiên cũng xem như chân chính hóa hình, phá thạch xuất thế.

Ngay sau đó liền nghe được tiếng vang bạo vỡ.

Hai đoàn thanh quang từ bên trong bay ra.

Từ trong bay ra vẫn giữ nguyên hình thể trần trụi, không chút che phủ, đợi khi đến trước mặt Nhạc Vũ đã bao phủ long bào bên ngoài.

Đều có bộ dáng hai mươi tuổi, nhưng thân hình lại bất đồng, ngay tướng mạo cũng khác xa nhau. Một người thân hình có vẻ suy nhược nhưng mang đến cho người ta cảm giác sát khí dày đặc, hung hãn ngang ngược, phảng phất như không thể chiến thắng. Tướng mạo thật tuấn tú, nhưng ở nơi khóe mắt lại có vết sẹo đao lưu lại, nhưng dù vậy lại không có vẻ dữ tợn mà ngược lại tăng thêm vài phần khí tức tà mị.

Người còn lại ngũ quan thanh tú, liếc mắt nhìn qua càng thêm tuấn mỹ vô song, không hề có chút tỳ vết, trong khí chất còn hòa lẫn vẻ mỹ cảm nói không nên lời, đứng giữa hư không lại phảng phất như hoàn toàn dung hợp vào phiến thế giới hiện tại.

Cứ như một bộ phận của đại đạo tự nhiên, nhưng cảm giác tồn tại lại vô cùng mãnh liệt.

Liễu Nguyệt Như thấy thế không khỏi cảm thấy thật giật mình, nàng thầm nghĩ nếu đây là thân ngoại hóa thân của Nhạc Vũ, vì sao lại hoàn toàn không giống nhau chút nào.

Không chỉ là nàng, dù chính bản thân Nhạc Vũ cũng kinh ngạc. Tình hình hai cỗ hóa thân này bao năm nay hắn cũng không để ý tới, nhưng không thể ngờ cuối cùng thành tựu lại xảy ra tình huống như vậy.

Còn đang giật mình, thanh niên có vết sẹo đao đã chắp tay thi lễ nói:

- Lý Đào bái kiến hoàng huynh!

Tuấn mỹ nam tử cũng hơi cúi người nói:

- Hoàng huynh có thể gọi ta là Đạo Cực chân nhân!

Trên mặt Nhạc Vũ cuối cùng lộ ra vài phần tỉnh ngộ.

Lý Đào, cái tên này đã có bao nhiêu năm tháng hắn chưa từng được nghe đây? Bộ dáng kia không phải là tướng mạo kiếp trước của chính hắn đó sao?

Ngay cả lai lịch của Đạo Cực cũng thật rõ ràng, Đạo chi cực trí, người trước mắt vốn là hóa thân về Đạo của chính bản thân hắn, là toàn bộ thiên địa đại đạo mà hắn tìm hiểu được.

Bộ dáng hiện tại hắn là chính bản thân hắn của hàng ức vạn năm sau.

Nguyên nhân chính là vì bản thân hắn dung hợp đại đạo nên mới có mỹ cảm như thế.

Nhạc Vũ thực sự không biết nếu như mình lựa chọn con đường trảm tam thi rốt cục sẽ có tình hình như thế nào.

Nhưng lấy tình hình trước mắt mà xem, chỉ sợ hơn phân nửa cũng sẽ thành như thế, vừa là kiếp trước vừa là đời sau.

Hơn nữa lần này hắn tham khảo Thái Thanh Tam Kinh suy diễn ra hóa thân, rõ ràng cũng đã tự nhiên sinh ra linh trí.

Hai cỗ hóa thân đều có được trí tuệ linh thức của chính mình, nhưng lại vẫn lấy bản thể là chủ yếu, tâm thần tương liên không hề có chút ngăn trở.

Theo khí tức ba người cộng hưởng lẫn nhau, chấn động cả thế giới Thiên Ý Phủ.

Vẻ mặt Liễu Nguyệt Như bỗng dưng biến đổi:

- Hóa thân của sư tôn lại cũng là Thánh Nhân cảnh giới!

Trong lời nói ẩn chứa vẻ kinh hãi vô tận, Đạo Cực chân nhân nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn nàng, sau đó lắc đầu cười nói:

- Thực lực của chúng ta tùy theo tu vi thực lực của hoàng huynh mà tăng lên. Nhưng trước mắt còn chưa đạt tới Thánh Nhân. Nhưng bởi vì ở bên cạnh bản thể, có thể mượn uy lực Thánh Nhân của hoàng huynh mà thôi! Nếu ở cách xa nhau, bất quá chỉ có thể so được với Thái Thượng Kim Tiên.

Vừa nói xong bỗng dưng một đạo tử khí từ trong thân thể xoay quanh bay lên, cũng là mười đầu cự long quấn quýt, kiếm áp bốn phía.

Lần này cho thấy rõ cũng chưa mượn lực từ Nhạc Vũ, nhưng khí thế vẫn bàng bạc ép tới mức làm Liễu Nguyệt Như cảm thấy ngạt thở.

Đợi khi khí vận kim trụ cùng hồn niệm đều được Đạo Cực thu liễm, Liễu Nguyệt Như mới hồi phục lại, vẻ mặt vẫn cực kỳ hưng phấn.

Cho dù đúng như lời nói của Đạo Cực sư tôn, cũng đủ làm người khác cảm thấy vui mừng. Nàng biết rõ trong giờ khắc này trong cơ thể Nhạc Vũ đã tự sinh ra thế giới, hơn nữa còn có thêm Diễn Thiên Châu tồn tại.

Lực lượng vô cùng vô tận, vô luận là Lý Đào hay Đạo Cực dù mượn lực bao nhiêu cũng đủ ứng phó, tuyệt không gặp hoàn cảnh thiếu hụt lực lượng.

Chẳng lẽ còn không phải lấy lực lượng một người là có thể độc kháng chư thánh hay sao?

Lý Đào cũng nhìn nàng chăm chú, lại mang theo vẻ trào phúng:

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết được thiên địa rộng lớn thế nào. Độc kháng chư thánh? Thật sự là si tâm vọng tưởng!

Liễu Nguyệt Như không khỏi ngẩn ra, vẻ mặt vội vàng thu liễm ra vẻ nghiêm túc. Nàng thầm nghĩ vị Lý Đào sư tôn tính cách so với Đạo Cực sư tôn cùng Nhạc Vũ sư tôn quả nhiên là hoàn toàn khác hẳn.

Hơn nữa vừa rồi bản thân nàng chỉ mới nghĩ ngợi như vậy mà thôi, vị Lý Đào sư tôn kia chẳng lẽ có khả năng đọc tâm? Làm sao có thể biết được ý nghĩ trong đầu nàng đây?

Nhạc Vũ cũng bật cười:

- Thánh Nhân tôn sư cũng không đơn giản như ngươi chứng kiến. Hơn nữa nói tới hóa thân, Thái Thanh Nhất Khí Hóa Tam Thanh Thuật hơn xa ta rất nhiều! Chỉ là một người cũng đủ làm sư tôn ngươi ganh tỵ…

Hắn bỗng dưng lấy ra hai luồng ngũ sắc quang điểm trong đan điền phân biệt đánh về phía Đạo Cực cùng Lý Đào.

Thần tình hai người kia chợt động, trực tiếp hút nhiếp vào bên trong đan điền của mình.

Đạo Cực chân nhân lại cười:

- Không ngờ những năm gần đây hoàng huynh lại tìm hiểu ra được thần thông như thế! Ta cùng Lý Đào phỏng chừng chỉ cần ba trăm năm là có thể tiêu hóa. Khi đó một thân chiến lực có thể tăng thêm hai thành!

Quang điểm kia chính là hạt giống của Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết, chỉ cần dung hợp với Ngũ Sắc Thần Quang trong thân thể là có được bí quyết tiến hóa, đạt tới khai thiên cảnh giới.

Mà Nhạc Vũ chỉ cười, ánh mắt chuyển thành sâu thẳm.

Hôm nay không chỉ một thân bí quyết chuyển thành khai thiên cảnh giới, ngay hai cỗ hóa thân cũng đã ngưng tụ, có thể nói là nỗi vui mừng tràn đầy.

Nhưng chẳng biết tại sao giờ phút này trong lòng Nhạc Vũ cũng không hoàn toàn thoải mái, trái lại hắn có cảm giác mưa gió sắp đến, mây đen bao phủ, cảm giác như thật khẩn trương ngạt thở.

Hắn biết được từ bây giờ chính là sát kiếp chân chính tiến đến.

- Hôm nay đạo của ta đã thành! Thật không biết cuối cùng có năng lực chứng được đại đại vĩnh hằng hay không?

Trong miệng thầm thì, sau đó đột nhiên sinh ra linh niệm.

Hắn chỉ cảm thấy thế giới hồng hoang chợt chấn động, phảng phất như trong minh minh có hai tồn tại vĩ đại đang chia lìa, đang băng liệt tan vỡ!

Nhạc Vũ nhíu mày, lập tức cuốn lấy Liễu Nguyệt Như xuất hiện trên Quan Tinh Thai, nhìn lên bầu trời xa xăm.

Rõ ràng liền nhìn thấy tầng màn trời từ một phân thành hai, ở trong tầm mắt phảng phất như sinh ra điệp chồng, toàn bộ tinh tú nhật nguyệt cơ hồ đã giống nhau như đúc.

Đều nửa hư nửa thực bài xích lẫn nhau, khiến núi non sơn hà chớp lên, biển rộng đại dương gầm gào mãnh liệt.

Cả đại địa như sôi trào, long xà hỗn loạn, hồng thủy lan tràn, núi lửa động đất, toàn bộ tinh tú đều bị ảnh hưởng bắt đầu biến ảo sai lệch vị trí.

Chỉ có những viên tinh tú lấy Nguyên Hoàng đế tinh cầm đầu vẫn ổn định trên tinh đồ, không thấy nửa phần dao động.

Liễu Nguyệt Như nhìn lên thiên không, trên gương mặt biến thành trắng bệch.

- Thiên đạo phân cách, chính là Hồng Quân…

Trong lời nói mang theo vẻ kinh hãi, giọng nói ngưng trọng.

Nhạc Vũ cũng không thấy có gì không ổn, đối với thiên kiêu nhân vật như vậy, tồn tại đỉnh cấp của thế giới, vốn nên mang theo lòng kính sợ.

Ngay sau đó hắn liền thấy màn trời mở ra thoát ly hóa thành ba đạo thanh quang.

Trước khi rời đi, lại xa xa liếc mắt nhìn xuống dưới, vẻ mặt như hàm chứa vài phần ý cười.

Bình tĩnh nhìn thẳng vào Nhạc Vũ chốc lát mới bay về phương xa, biến mất vô tung!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1390: Long Xà khởi lục!

Vẻ mặt Nhạc Vũ vẫn yên lặng nhìn về phương xa.

Chỉ thấy bên trên Diệu Pháp Đại La Thiên, trong hư không bên dưới ánh trắng, một tòa cung điện cực lớn cơ hồ không chút dấu hiệu hiện ra.

Vừa mới xuất hiện, liền đưa tới vô số sấm sét lôi đình, cũng gợi lên vô số linh lực ba triều bên trong thế giới này.

Bên trong vô số hình chiếu thế giới, thiên địa nhân tam giới, vô luận là cửu thiên thập địa hay vô số tiểu thiên thế giới đều nhìn thấy được hình dáng kia, lấy uy thế vô cùng tận biểu thị sự tồn tại công khai.

- Là Tử Tiêu Cung năm xưa Hồng Quân giảng đạo sao?

Ánh mắt Nhạc Vũ híp lại, theo truyền thuyết cung điện kia từng hiện trên Bất Chu sơn, vốn là nơi mà thượng cổ thần tiên hội tụ nghe giảng đạo.

Nhưng từ sau khi Hồng Quân dĩ thân hợp đạo đã không còn thấy bóng dáng, nguyên lai ẩn ở nơi đó.

Ngay sau đó trên mặt hắn như có suy nghĩ gì, thoáng hiện vẻ suy tư.

- Hồng Quân thánh nhân cuối cùng đã hiện thế! Thật nhanh, chẳng lẽ ngoại trừ ta, còn có biến cố nào khác sao?

Gương mặt Liễu Nguyệt Như đã dần dần khôi phục lại bình tĩnh, đôi mày liễu cũng cau chặt lại:

- Sư tôn, rốt cục là vì duyên cớ nào mà khiến cho vị Thánh Nhân kia không tiếc tổn thương cũng phải mạnh mẽ thoát ly với thiên đạo, hiện thế sớm như vậy?

Tu vi của nàng đã đạt tới Thái Sơ đỉnh phong, vì vậy trước kia cũng cảm ứng

được ngày Hồng Quân thoát ly thiên đạo phải là mười mấy năm sau.

Hành động miễn cưỡng tách rời như vậy ắt phải bị cắn trả.

Nhạc Vũ nhắm mắt suy nghĩ, suy diễn không biết bao nhiêu lần cũng không thể rõ ràng, cuối cùng không muốn quan tâm tới, cười:

- Thôi, mặc kệ hắn! Bất kể như thế nào hiện tại sư tôn của ngươi đã có đại đạo riêng mình. Vô luận có chuyện xấu gì chỉ cần bước theo con đường của chính mình là được. Cho dù là hiểm chướng trùng điệp, tất cả hung ách, kiếm của ta đều có thể chém vỡ!

Liễu Nguyệt Như nghe vậy lập tức nhẹ nhàng thở ra, trước đây điều nàng lo lắng nhất đó là Nhạc Vũ chưa kịp chuẩn bị chu đáo mà bị sự xuất hiện sớm hạn định của Hồng Quân quấy nhiễu.

Hiện tại nghe được lời nói này mới cảm thấy an tâm.

Ngay sau đó Nhạc Vũ chợt cười lạnh, nhìn lên tòa cung điện cực lớn trên vân không.

- Hồng Quân đã hàng lâm, nói không chừng trẫm cũng phải đến thăm viếng Tử Tiêu Cung một chuyến!

Câu này vừa dứt, liền nghe được một tiếng chuông vang bên trong Tử Tiêu Cung.

Đồng dạng cũng thẳng truyền chư giới, vô cùng thanh thúy, loáng thoáng lại có một cỗ lực lượng đang hấp dẫn hắn đi lên tòa cung điện kia.

- Đó là Tụ Tiên Linh?

Nhạc Vũ cau mày, từ thời thượng cổ mỗi khi Hồng Quân mở đàn giảng đạo liền có tiếng chuông vang vọng tam giới, hấp dẫn toàn bộ sinh linh cùng Vu Thần đi lên đỉnh Bất Chu sơn. Liễu Nguyệt Như đứng bên cạnh lại cảm thấy mờ mịt, tiếng chuông kia nàng cũng chưa từng được nghe nói qua, vì vậy không hiểu được ý tứ trong lời của Nhạc Vũ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã chợt tỉnh, tiếng chuông kia nhất định phải cần

có cảnh giới Thánh Nhân mới có thể nghe được, trong lòng nàng lập tức căng thẳng nói:

- Sư tôn cùng Hồng Quân đã sớm vạch mặt, lần này đi tới đó vô cùng hung hiểm, cần gì phải mạo hiểm chứ?

Nhạc Vũ nghe vậy trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, tiếp theo lắc đầu bật cười:

- Lúc này Hồng Quân sẽ không ngu xuẩn tới mức toàn lực gây chiến với ta! Hơn nữa trước mắt cũng nên tôn trọng hắn là tôn sư của thế giới này, lại nói trẫm cũng không có lý do từ chối không đi!

Không đợi Liễu Nguyệt Như mở miệng khuyên nhủ, liền đem hai cỗ hóa thân của mình đưa vào trong Diễn Thiên Châu, sau đó xé mở không gian hướng tận sâu trong thời không bay đi, vừa cười khẽ một tiếng:

- Trẫm đi một chuyến sẽ về, cũng khoảng vài ngày thời gian là có thể trở lại. Khi đó nhất định có thể thấy được ngươi đã đăng lên Thái Thượng Kim Tiên cảnh giới!

Tuy Tử Tiêu Cung hiện thân dưới nhật nguyệt tinh không, nhưng thực tế không phải nằm ở nơi đó, hình ảnh hiện trước mắt chỉ là hình chiếu trong mắt mọi người mà thôi.

Vị trí chân chính chỉ có hồn niệm Thánh Nhân như hắn mới có thể cảm ứng được.

Nhưng trong lòng hắn mơ hồ tò mò hơn nữa còn ẩn chứa vài phần chờ mong, thật không biết vị Hồng Quân kia triệu tập chư thánh lại có chuyện gì cần làm.

Ở phía sau, trên mặt Liễu Nguyệt Như cũng hiện lên vẻ chán nản. Hồn niệm tản ra, đem hết toàn lực tập trung vị trí của Nhạc Vũ, nhưng chỉ thấy khí cơ của thân ảnh kia mơ hồ biến ảo, không cách nào cố định.

Đến cuối cùng nàng đành hoàn toàn bỏ qua, khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ nhìn lên không trung, sau đó vẻ mặt dần dần chuyển sang ngưng trọng.

Nếu sư tôn đã nói chờ khi trở về muốn thấy được mình đã đăng lên Thái

Thượng, như vậy bản thân mình nhất định không thể làm sư tôn thất vọng.

…

Bên dưới Mai sơn, cuộc đại chiến cũng đã dừng lại.

Bên trong nhất phương thế giới nơi này, không còn thanh âm sát phạt truyền ra, vô luận là yêu tu đã bị tán loạn hay gần ức thiên binh đều vẻ mặt ngạc nhiên nhìn khắp chung quanh.

Vốn thấy thiên địa dị biến, núi non sông ngòi lay chuyển, sau đó thiên không đột nhiên tách thành hai, một lam một hoàng cuối cùng hoàn toàn chia lìa.

Cuối cùng nhìn thấy được tòa đạo cung khổng lồ bên dưới nhật nguyệt thương khung.

Tuy cách xa hàng ức dặm, nhưng mọi người đều cảm giác được vô cùng áp bách.

- Thương thiên bất diệt, hoàng thiên bất lập!

Chiến Tuyết duỗi sáu đôi cánh, đứng giữa không trung, bên trong huyết đồng lóe lên vô số phù văn, giống như có thể xuyên thủng thời không thôi diễn tương lai.

Sau một lúc lâu nàng lại nhìn về hướng đông nam cùng tây bắc, nơi bắt nguồn của hai dòng sông lớn.

- Kỳ Cùng? Phùng Di? Một Xích Mã Hầu, một Thủy yêu lại cũng dám làm loạn?

Sát khí trong mắt chợt hiện, sau một lát chợt lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Ngay sau đó bỗng dưng lấy ra phù chiếu, xa xa đánh về chỗ Dương Hạo.

- Dương Hạo nghe lệnh! Sau ngày hôm nay ngươi nhậm chức Chiêu Huệ Hiển Thánh Nhân Cổ Vương, có thể đi hàng phục Mai sơn thất yêu trở thành cấp dưới của ngươi. Tiến trú Giang Khẩu, quản lý thủy hệ đông nam! Mười vạn Yêu tộc nơi này nếu người nào không muốn nhập Trấn Yêu Tháp, đều thuộc quyền ngươi điều khiển, trở thành binh tướng thảo phạt cho Thiên Đình!

Vừa dứt lời nàng đã bỏ lại một vật, chính là đầu của Viên Hồng.

Sau đó sáu đôi cánh vẫy mạnh, dựng lên thiên không bay thẳng vào bầu trời.

Vẻ mặt Dương Hạo chợt mờ mịt, tiếp nhận phù chiếu cùng đầu lâu, trấn áp thủy hệ đông nam, đây cũng là công đức vô cùng tận.

Chân chính làm cho hắn khó hiểu chính là thần thái của Chiến Tuyết.

Kỳ Cùng cùng Phùng Di đều là thượng cổ đại yêu lánh đời, Kỳ Cùng thuộc hàng ngũ thiên địa tứ hầu, thọ nguyên rất dài, còn vượt qua Viên Hồng vô hạn.

Hiểu âm dương, biết nhân sự, thiện xuất nhập, tranh tử duyên sinh!

Mà Phùng Di cũng uy danh hiển hách.

Lánh đời lâu như thế lại ngay lúc này đi hiện thế, nhất định có điều liên hệ với sự hàng lâm của Hồng Quân.

Khẽ nhíu mày, Dương Hạo lại nhìn xuống bên dưới. Chỉ thấy núi non sông ngòi thổ địa vẫn đang lay chuyển không ngớt, Hậu Thổ bên trong Địa phủ, còn có Vạn Thọ sơn Trấn Nguyên Tử mặc dù đã đem hết toàn lực đi áp chế ổn định địa mạch tứ phương nhưng chỉ có thể hòa dịu được một chút, bình nguyên khắp nơi đều bị biển cả tràn vào.

Mà thủy khí bên trong thiên địa ngược lại bắt đầu biến loãng, thật sự làm người khác vô cùng khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1391: Thiên Đế chi chức!

- Thiên có hai mặt trời, thương thiên lại phân làm hai, thủy hạn tai ương, long xà khởi lục…

Trong miệng khẽ thì thầm, trong ánh mắt Dương Hạo cũng hiện ra một tia bất đắc dĩ.

Thiên tai liên tục thường xuyên như vậy, loạn tượng thế gian tự nhiên có thể nghĩ ra.

- Thật không biết lời nói của Câu Trần bệ hạ "thương thiên bất diệt, hoàng thiên nan lập" lại có ý nghĩa gì? Hay nói là nhân gian? Thiên cơ luân phiên biến đổi, như vậy hoàng triều dưới nhân gian hơn phân nửa cũng sẽ tuyệt diệt, đã tới lúc thay đổi triều đại…

Trong mắt mang theo vẻ thương hại đồng tình nhìn về hướng Triều Ca, Dương Hạo lắc nhẹ đầu, thần niệm bắt đầu tìm tòi nơi náu thân của mấy vị Mai sơn đại yêu còn lại.

Chính vì hiện tại đã biết được thiên hạ đại thế đã hiện ra rối loạn, hắn đã hiểu được sở mạng mà Chiến Tuyết mới ban xuống cũng không dễ làm.

Trấn áp thủy hệ đông nam tuy có được công đức vô cùng tận, nhưng đồng dạng cũng vô cùng hung hiểm.

Đặc biệt lúc này nhân gian hỗn loạn, những thượng cổ đại yêu sẽ thừa cơ làm loạn.

Được gọi là công đức cũng phân ra Nhân đạo cùng Thiên đạo. Lúc này tuy có gây ra vô số sát nghiệt chăng nữa, nhưng chính là làm theo thiên ý, được thương thiên bảo hộ.

Chính là loại nhân vật như vậy, là khó ứng phó nhất!

Thượng cổ đại yêu có thể điều khiển thủy hệ thế gian lại không chỉ có Cùng Kỳ cùng Phùng Di mà thôi.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, bên trên Thiên Đình, ở bên cạnh Quan Thế Tỉnh ngoài Thiên Điện.

Từ Hàng đạo nhân vẻ mặt ngơ ngẩn khoanh tay đứng yên, hình ảnh chiếu ra từ trong Quan Thế Tỉnh là cảnh tượng Mai sơn.

Bất quá giờ phút này Từ Hàng đã không còn chú ý, chỉ bình tĩnh nhìn lên Tử Tiêu Cung phương xa.

- Vì sao cố tình ngay trong lúc này lại xuất hiện trước thời hạn mười mấy năm đây? Rốt cục là vì biến cố nào? Hay là "thương thiên bất diệt, hoàng thiên nan lập" đây…

Lời nói giống như đúc lời của Chiến Tuyết vừa rồi.

Văn Thù ở bên cạnh nghe vậy thoáng kỳ quái nói:

- Cái gì là "thương thiên bất diệt, hoàng thiên nan lập"? Cùng việc sư tôn hàng lâm sớm hơn thời hạn có liên quan gì sao?

Từ Hàng lấy lại tinh thần, liếc mắt nhìn qua Văn Thù, sau đó lắc đầu:

- Ta cũng không hiểu rõ ràng, những lời này là từ ba vạn năm trước sau một lần sư tôn bế quan từng ngẫu nhiên nói qua với ta. Tựa hồ là chỉ việc của Thái Thượng sư bá. Hiện giờ lấy tu vi của ta chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy, câu nói kia có quan hệ tới hưng suy của giáo phái chúng ta. Đông tây nhị giáo khí vận tiêu trướng. Lại nói sư bá thật khiến người khâm phục, bất quá lần này thực sự quá mạo hiểm…

Văn Thù lập tức hoảng kinh, loáng thoáng như chứng kiến được một ít việc tương lai.

Gọi là đông tây nhị giáo chính là hai nhà Đạo cùng Phật, vô luận là Xiển giáo Tiệt giáo đều thuộc Đạo gia nhất mạch.

Mà Tây Phương giáo tự nhiên là chỉ Tiếp Dẫn Chuẩn Đề nhị thánh, ở bên Tây Ngưu Hạ Châu, là đại giáo được xây dựng vất vả nhiều năm.

Bởi vì địa phương kia Phật Đà vi tôn, hiện giờ mới được xưng là Phật giáo.

Trong đầu hắn cũng chợt hiện ra dòng chữ.

Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập. Đạo giáo chi suy, bởi vậy mà thủy. Phật gia chi thịnh, hưng vu bạch mã.

Hắn biết được hiện tại chính là thiên nhân cảm ứng, vì vậy sắc mặt Văn Thù không khỏi chuyển sang tái nhợt.

Vị sư bá kia của mình quả nhiên là khí phách thật lớn!

Thương thiên đã tử, hoàng thiên đương lập, không biết cuối cùng có thành hay không?

Đúng rồi! Nếu cuối cùng thành công thế thiên tồn tại, lấy khả năng thông thiên của sư tôn cùng hai vị sư thúc bá, làm sao lại gặp phải cảnh ngộ Đạo gia suy vong?

Phật giáo chi thịnh, hưng vu bạch mã, lại không biết bạch mã kia lại ở nơi nào?

Bực thiên cơ thế này vốn khả năng của hắn không thể xem biết, nhưng chỉ bởi vì câu nói "thương thiên bất diệt, hoàng thiên nan lập" của Từ Hàng làm cho hắn mơ hồ hiểu rõ.

Hơn nữa chuyện này giống như có liên hệ lớn lao đến chính Văn Thù, chính là bản thân hắn.

Lắc mạnh đầu, Văn Thù gượng cười nói:

- Rốt cục cũng là việc ngày sau, sẽ có vô số biến số, chuyện hoàng thiên đương lập chỉ là một loại khả năng trong tương lai mà thôi. Hơn nữa hiện giờ thiên cơ đã biến, việc này tự nhiên cũng thành hư vô. Hơn nữa chuyện sư tổ lâm thế đều có sư tôn cùng mấy vị Thánh Nhân đi phiền não, cũng không quan hệ gì tới chúng ta, cũng không có năng lực đi dò hỏi…

Tiếp theo ngữ khí chợt chuyển, hắn nhìn vào Quan Thế Tỉnh nói:

- Nhưng vị Câu Trần bệ hạ kia thật rất lợi hại! Mai sơn tụ tập tới mười ức yêu tu, lại còn có hơn mười Chuẩn Thánh Kim Tiên, không ngờ thật dễ dàng đã bị nàng xử lý, mấy năm nay nàng chinh chiến tứ phương, không chịu nhàn rỗi, không hổ với tên Câu Trần đại đế. Nói không chừng thật có thể trợ giúp Nhạc Vũ hoàn thành điều thứ hai trong sáu đại hoành nguyện, tuyệt thiên địa thông thiên! Bản thân ta tình nguyện tin tưởng sư tổ hàng lâm sớm là bởi vì nữ tử này…

Tựa hồ đang nhớ lại oai lực một kiếm của Chiến Tuyết, trong mắt Văn Thù cũng lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Từ Hàng cũng hiểu được Văn Thù giống như đang cố ý chuyển đề tài, hơn nữa không nhắc tới Hồng Quân cùng chuyện xảy ra trong tương lai. Vì vậy không khỏi lắc đầu bật cười, nhưng khi nhớ tới Chiến Tuyết, vị tân nhậm Câu Trần Thượng Cung đại đế kia, sắc mặt đồng thời ngưng trọng lại.

- Cũng không phải không có loại khả năng này! Kiếm thuật như vậy đã không kém hơn lúc Nguyên Hoàng bệ hạ chiến đấu cùng Tiếp Dẫn bao nhiêu. Phỏng chừng đã có khai thiên oai, nếu đợi thêm một thời gian, thành tựu ngày sau chưa chắc đã kém hơn Nguyên Hoàng Thượng Đế. Lúc trước Đế Tuấn có Thái Nhất trợ giúp, hiện giờ Nhạc Vũ đồng dạng có Câu Trần làm cánh tay, nhưng hiện tại cũng không cần quá mức lo lắng về nữ tử kia…

Tiếp theo hắn phẩy tay áo, hình ảnh bên trong Quan Thế Tỉnh lại thay đổi.

Hình ảnh hiện ra là cảnh tượng dưới nhân gian hạ giới.

Chỉ thấy ở những địa vực có sông ngòi khe suối đều đang có vô số nạn dân đang giãy dụa cầu sống trong cơn hồng thủy đang lan tràn.

Mà chung quanh lục địa nhà cửa sụp đổ vô số, địa hình dị biến.

- Nhân gian Thương triều xem ra khí vận đã hết! Nhưng đáng tiếc dân chúng lầm than, chỉ chừng nửa năm sau lại có đại tai họa, thật không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh chết trong tai ương, ta và ngươi cần phải nghĩ biện pháp mới được…

Chân mày hắn thoáng cau lại, ẩn hiện thần sắc lo lắng, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ không đành lòng.

Văn Thù đứng bên cạnh thấy thế trong lòng chợt kinh dị, hắn biết vị sư huynh này xưa nay vốn lòng dạ hiểm độc, khi nào lại biến đổi tính tình trách trời thương dân như vậy đây?

Từ sau khi sư tôn dặn dò cần hắn làm thật nhiều việc thiện, chẳng lẽ tâm tình lạnh lẽo kia cũng bởi vì làm được nhiều việc thiện nên chuyển thành lòng dạ từ bi hay sao?

Cả người hắn chợt rùng mình, Văn Thù lắc đầu thật mạnh. Vô luận Từ Hàng là thật lòng thương xót hay là giả dối đóng kịch, chuyện này đều không quan hệ gì tới hắn.

Nhưng bản thân hắn cũng phải nhờ vào nhân gian tín ngưỡng hương khói để né tránh sát kiếp, vì vậy đối với tín đồ chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

…

Nhạc Vũ xuyên nhanh bên trong hư không tối tăm, cơ hồ mỗi bước đều được tính toán tỉ mỉ.

Hắn đem thời không biến huyễn chặt chẽ trấn áp, mà hồn niệm cũng cảm ứng được tòa cung điện kia càng ngày càng gần.

Chỉ qua một lát đã cảm thấy trước mắt chợt rộng rãi, thân hình liền xuất hiện bên trong một thế giới rộng lớn.

Chung quanh trên dưới đều là những viên tinh tú, kể cả nhật nguyệt, nhưng từ nơi này nhìn xem đã không còn vẻ chói mắt như trước đó.

Cũng giống như Thiên Ý Phủ của hắn, thời gian chênh lệch một trăm lẻ tám lần.

Bên trong thiên cảnh thần bí này, tòa đạo cung khổng lồ từng xuất hiện kia đang huyền phù ngay trong hư không.

Vô số điện phủ hoa lệ, vô số đình đài lầu các lại có đạo vận vô cùng hòa hợp, không gây cảm giác xa hoa ngược lại chỉ cảm thấy phong cách xưa cổ tràn đầy.

Nhạc Vũ đến được một lúc, bên trong nội cung truyền ra một thanh âm:

- Bên trong tám thánh, không ngờ lại là Nguyên Hoàng Thượng Đế ngươi đến sớm nhất…

Lời nói nghe có vẻ hơi già nua nhưng lại rất êm ái dễ nghe, lại ẩn thấu vẻ hùng hồn từ tính, còn có một ít sáng sủa hòa lẫn bên trong.

Phảng phất như có một lực lượng có thể ổn định được tinh thần người khác, sau khi Nhạc Vũ nghe được cảm giác nôn nóng trong lòng cũng dần dần bình phục lại.

Bỗng dưng có một cỗ thần niệm thật lớn thẳng xuyên vào bên trong đạo cung, tìm kiếm nơi thanh âm phát ra.

- Vãn bối không thể không đến! Mặc dù không biết vì nguyên cớ gì mà tiền bối phải chia lìa cùng thiên đạo sớm hơn thời gian đã định, nhưng sinh linh nhân gian lại có tội gì? Trẫm làm Thiên Đế, trong lòng ưu tâm vạn dân, không thể không tận hết tâm lực của mình!

- Ta biết Nguyên Hoàng bệ hạ từng có sáu đại hoành nguyện to lớn, trong đó có nguyện thứ hai chính là muốn tuyệt thông đạo thiên địa nhân, làm sinh linh trên thế gian thủ theo đạo tự nhiên. Nguyện thứ tư bảo hộ bốn phương, trấn áp bát hoang. Thế gian sinh linh đều như sô cẩu, nhất định phải đối đãi ngang hàng! Ngoài ra đối với mệnh cách của hoàng đế nhân gian cũng tựa hồ có vài phần lưu ý.

Thanh âm của Hồng Quân lại truyền ra, không vui không giận, khiến người không biết phương vị thực sự từ nơi nào phát ra, lại thản nhiên nói tiếp:

- Chẳng lẽ bệ hạ không cảm thấy bản thân mình tự mâu thuẫn? Nhân gian tai ương lần này chính là bởi vì sát khí thiên phát dựng lên, kỳ thật không quan hệ tới bệ hạ. Hết thảy nguyên do đều nằm ở việc sinh linh đòi hỏi không chừng mực, tự mình làm mình chịu mà thôi. Nếu thực sự xem muôn dân như sô cẩu, lẽ ra không nên nhúng tay mới phải! Lại nói hiện tại vận khí của Đại Thương đã suy, chẳng lẽ không phải hợp ý của bệ hạ? Không cần cố ý dẫn đường là có thể tự nhiên hoàn thành việc thay đổi triều đại…

Nhạc Vũ cười nhẹ một tiếng:

- Nếu thật sự do thiên tai thì cũng thôi, trẫm làm vua thiên địa có lòng từ bi nhưng cũng không thể làm trái đạo tự nhiên, sống chết có mạng, thật không cần nghịch chuyển. Nhưng hôm nay ngoại trừ do thiên tai, trẫm lại lo lắng có pháp lực ẩn chứa bên trong. Cho dù cần thay đổi triều đại thay đổi Nhân Hoàng, cũng không đồng ý cho những người khác đi hành hung gây ác!

Vừa nói chuyện đồng thời tia ý niệm cuối cùng cũng tập trung được một khu vực bên trong nội cung.

Nhạc Vũ trực tiếp bay lên, nhảy vào bên trong. Hai mắt lại quan sát tòa điện phủ hùng vĩ phía trước.

Rõ ràng tòa đại điện chính đình của đạo cung lại ẩn trong sương mù trùng điệp, bên trong vô số huyễn ảnh, thời không pháp tắc cũng đang bị gấp khúc lại.

Khiến Tử Tiêu Cung lại hình thành một hành lang gấp khúc thời không cực lớn, biến thành mê cung vô tận.

Đang khi thời không biến hóa, huyễn thuật trùng điệp bị mạnh mẽ vỡ tan, tận sâu trong điện phủ lại có một đạo tinh quang bắn ra. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Thật nhẹ nhàng, tựa hồ không hề có chút lực đạo lại đánh thẳng về hướng Nhạc Vũ.

Vẻ mặt Nhạc Vũ biến thành ngưng trọng, Ngũ Hành kiếm trận bên trong đan điền lập tức lao ra khỏi thân thể, hóa thành một thanh Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm.

Hắc sắc kiếm quang bắn lên, đâm thẳng vào trong tinh quang, hai bên giằng co trong chốc lát khiến thiên cảnh thế giới nơi này chấn động thành từng trận mới mạnh mẽ trảm phá!

Mà kiếm thế của Nhạc Vũ lại như hồng, bay thẳng vào bên trong đại điện.

Chỉ thấy có một vị đạo nhân tóc bạc đang ngồi trên cao, mặt lẫn ánh mắt vừa tò mò vừa kinh dị nhìn tới.

Nhạc Vũ cầm chặt trường kiếm, lỗi lạc đứng thẳng.

- Nếu Hồng Quân thánh nhân nhất định phải làm việc như thế. Nói không chừng trẫm phải cùng Thánh Nhân đấu chiến một trận!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1392: Chư thánh tập hợp!

Trong lời nói cắn mạnh từng chữ, tựa như ngàn vàng, lại giống như thiên sấm, gợi ra dị tượng.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung lóe lên lôi quang, bên trong điện phủ đều là hồi âm vang vọng, thật lâu không dứt, thanh chấn khắp nơi.

- Đây là nguyên thệ?

Chân mày Hồng Quân nhíu lại, trong mắt hiện ra kinh ngạc, theo sát phía sau lại có một đợt pháp lực bàng bạc khôn cùng tuôn ra bay lên, hồn lực mênh mông cuồn cuộn, lại tựa như vũ trụ vô ngần, vô hạn vô biên.

Phảng phất như tràn đầy liên miên không dứt, lại giống như kiên cố không gì sánh nổi, cuồn cuộn như nước, hướng tiền điện áp bách tới!

Giờ khắc này tay áo Nhạc Vũ không gió phấp phới, lay động không ngừng, dần dần đã hiện ra vết rách.

Khí cơ tận lực tụ tập, tựa như một khối đá ngầm dựng ngay tại chỗ, bất động không lay chuyển. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Dưới thần thông của Hồng Quân áp chế, phạm vi mười trượng thế giới quanh thân cùng cả điện phủ phảng phất như hoàn toàn xé rách thành hai phương không gian.

Vô số chân khí ở nơi giao giới va chạm triền đấu, hồn niệm trong chớp mắt giao phong không biết mấy ngàn vạn lần.

Lập tức khiến bên trong điện phủ tiếng vang chấn đãng, liên tục không dứt.

Mà mặt đất dưới chân hai người đã bắt đầu hiện ra vết rạn, từ hồn niệm thực lực của hai người lan tràn ra ngoài va chạm không ngừng nghỉ, còn mở rộng ra tới

bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Vẻ mặt Nhạc Vũ dần dần nổi lên chiến ý sôi sục, bên trong hai mắt càng lóe ra vẻ lạnh lẽo thấu xương sáng rực.

Mắt như kiếm sắc, nhìn thẳng vào Hồng Quân ẩn hàm ý chí kiên quyết. Mà Tam Diệu Như Ý Diệt Tuyệt kiếm trong tay nhấp nháy lên ngũ sắc quang hoa càng thêm xinh đẹp chói mắt, hắc sắc kiếm quang càng đen nồng như mực, vô cùng thâm thúy.

Kiếm thế mạnh mẽ, mỗi một giây phút càng thêm cường hãn, phảng phất như không nơi nào không đến, làm tan biết thiên địa pháp tắc chung quanh, lại bị kiềm chế mạnh mẽ, lực lượng từ đầu tới cuối chỉ ngưng tụ thành một điểm nhỏ, muốn bùng nổ ngay bên cạnh.

Nhìn thấy không khí trong điện đã cương cứng tới cực hạn, Hồng Quân lại đem pháp lực thu liễm, mí mắt hơi sụp xuống, nói:

- Lần này là ngươi thắng! Nhưng Nguyên Hoàng bệ hạ, quả nhiên ngươi là người thích đánh cuộc!

- Pháp lực của Nhạc Vũ tự biết còn kém tiền bối hai giai đoạn. Nhưng nếu thực sự dốc sức chiến toàn lực, làm sao dám nói mình chiến thắng đây? Về câu nói sau, Nhạc Vũ càng không dám!

Nhạc Vũ khẽ lắc đầu, thu Ngũ Hành kiếm vào trong đan điền. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay mình lại không chút tự giác chảy ra mồ hôi lạnh, mà giờ khắc này tuy hắn nhẹ nhàng thở ra, có chút vui sướng nhưng trên mặt cũng không dám thể hiện nửa phần vui vẻ.

Nhưng Hồng Quân nói hắn là người thích đánh cuộc, hắn lại không cho là đúng. Việc lần này từ đầu đến cuối trong lòng hắn đã có mưu tính. Cũng liệu định được vị Hồng Quân thánh nhân trước mắt chỉ có một thành khả năng buông tha việc áp chế thế giới này mà cùng hắn quyết chiến một trận.

Mặc dù sự tình vượt ra ngoài sở liệu của hắn, nhưng có thể toàn thân trở ra cũng không phải không làm nổi.

Thân Thánh Nhân không dính nhân quả, bất tử bất diệt, những lời này cũng

không phải nói đùa.

Cho dù Hồng Quân muốn giết hắn ngay tại nơi này cũng không phải là chuyện dễ.

- Không dám?

Hồng Quân bật cười một tiếng, trong mắt lóe ra kỳ quang:

- Ngươi chính là đánh cuộc liệu định Hồng Quân ta sẽ không tranh đấu với ngươi vào lúc này đúng không? Ngoài ra vừa rồi ta cảm giác bệ hạ vẫn còn lưu lại lực lượng không ít, chưa từng chân chính thi triển hết thần thông!

- Đúng là như thế!

Nhạc Vũ cũng thoải mái thừa nhận, không hề có chút giấu diếm.

Đích xác hắn đã lưu lại không ít thực lực, mục đích ngay từ đầu đã thật sự minh xác. Khả năng có thể làm Hồng Quân kiêng kỵ không muốn lưỡng bại câu thương, rồi lại không đến mức làm đối phương chân chính cảm thấy mình bị uy hiếp.

Đối với việc Nhạc Vũ còn lưu lại bao nhiêu con bài chưa lật, cần Hồng Quân tự mình đi phán đoán.

Hơn nữa vị ở trước mắt, là vị Thánh Nhân đệ nhất từ lúc khai thiên tới nay, cũng không phải chưa từng dốc toàn lực chiến đấu?

- Bệ hạ quả nhiên là người thú vị!

Hồng Quân thở dài một tiếng:

- Vừa có thao lược, thân lại ngông nghênh. Ước chừng cũng chỉ có nhân vật như bệ hạ mới có thể trong vòng năm trăm năm đã chứng minh thánh vị. Đem Hồng Quân này bức bách tới nông nỗi hôm nay. Bệ hạ yên tâm, Hồng Quân vẫn chưa tuyệt vọng. Lần này tai kiếp nhân gian ta sẽ không nhúng tay. Nhưng bệ hạ thân là Thiên Đế, cũng nên ghi nhớ bổn phận của mình mới phải!

- Tiền bối có thể đáp ứng thật không còn gì tốt hơn! Nhân gian thủy hạn tai ương

đều có tiền căn định số, trẫm sẽ không dễ dàng can thiệp!

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu xem như đáp ứng.

Có những lời này của Hồng Quân, những yêu ma muốn nhân cơ hội làm loạn nhân gian sẽ có Thiên Đình chúng tướng không còn gì băn khoăn mà trực tiếp chém giết.

Tuy nói thiên phát sát khí, hắn lại không thể trực tiếp nhúng tay, nhưng nếu những hung vật tự cho rằng mình nương theo thiên ý mà làm hại thiên địa cùng nhân gian giới, như vậy nhất định có thể giảm bớt tổn thương cho phàm nhân.

Cũng xem như hoàn toàn tuyệt hẳn ý đồ vị Thánh Nhân này nhân cơ hội quấy nhiễu thiên địa, hao tổn khí vận của Nhạc Vũ.

Hắn lại cúi người hành lễ, thẳng bước qua một bên ngồi xuống trên ghế bên trái đầu tiên.

Ngay sau đó chợt nghe Hồng Quân lên tiếng:

- Bệ hạ làm việc thật sự là giấu kín chặt chẽ, cẩn thận tột cùng, không hề có nửa phần sơ hở. Kỳ thật lúc trước Đế Tuấn cũng không phải không có cơ hội, nhưng cuối cùng bản thân hắn tự mình sợ hãi, đến tột cùng không dám trực tiếp đối diện với ta, vì vậy đã bị mất đi lòng trời!

Nhạc Vũ nhíu mày, trong lòng âm thầm kỳ quái, cũng không biết vì sao Hồng Quân lại nhắc tới chuyện này?

Còn đang ngạc nhiên, tâm niệm chợt có linh triệu, lời tới bên miệng lại nuốt trở vào, liền im lặng không nói bình tĩnh ngồi yên tại chỗ.

Chỉ một lát sau lại có một thân ảnh tìm đến, trong tay cầm trường phiên, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhìn thấy đống hỗn độn bên trong đại điện cũng không thấy có chút ngoài ý muốn, chỉ là trong mắt mang theo vẻ thâm ý liếc nhìn Nhạc Vũ, ngay sau đó mới hướng Hồng Quân chắp tay thi lễ:

- Gặp qua sư tôn!

Sau đó cũng ngồi xuống một bên, ở ghế thứ hai bên trái cạnh Nhạc Vũ.

Lúc sau là Nữ Oa Thông Thiên cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cơ hồ trước sau nối tiếp tìm đến, đều theo trật tự nhập môn phân biệt ngồi xuống.

Hậu Thổ tới trễ nhất, khí tức cũng có suy yếu, nguyên do vì pháp lực tiêu hao quá nhiều.

Lần này trấn áp địa mạch thật sự làm nàng tiêu hao không ít, không chỉ vì giảm bớt nhân gian chấn động, cũng là vì củng cố mười tám tầng Địa phủ, cùng hàng ức u minh chi đồ.

Tuy nói thiên phát sát khí nhưng thế gian địa mạch đều quan hệ tới sự hưng suy của thế giới này. Có thể dùng cái giá thật nhỏ để củng cố hồng hoang chính là việc hữu ích, ở trong thiên đạo pháp tắc sẽ không bị thiên địa cắn trả, ngược lại nàng cùng Trấn Nguyên Tử sau việc này cũng lấy được không ít công đức.

Nàng cũng hướng Hồng Quân thi lễ gọi là sư tôn, sau đó ngồi ở bên dưới cùng phía trái, nhìn Nhạc Vũ mỉm cười.

Mặc dù hai người đều là Thánh Nhân, nhưng Nhạc Vũ lại là Thiên Đế chí tôn, quản hạt thế giới này. Theo lý luận mà nói chỉ cần chưa siêu việt thế giới hiện tại, đều phải đem hắn tôn xưng là thiên địa chí tôn chân chính, là người cao nhất. Vì vậy trong những người có mặt tại đây, ngược lại lấy hắn vi tôn, địa vị gần với Hồng Quân.

Bên trong điện phủ chỉ trong nháy mắt đã tập hợp đủ chư thánh, duy nhất còn một người chưa đến, đó là Thái Thanh chân nhân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1393: Hoàng thiên đương lập!

Những người ở đây đã tu hành vô số năm tháng, lòng kiên nhẫn rất tốt, cho dù người nhỏ tuổi nhất như Nhạc Vũ cũng đã bế quan tĩnh tu mười mấy vạn năm bên trong Diễn Thiên Châu, thời gian mấy canh giờ chỉ là chuyện trong nháy mắt, vì vậy không ai để trong lòng.

Nhưng không khí bên trong đại điện lại dần dần trầm xuống.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thông Thiên tựa hồ đã sớm biết được là chuyện gì xảy ra, vẻ mặt luôn hờ hững tự nhiên như không có chút ngoài ý muốn.

Chỉ riêng vẻ mặt Nữ Oa cùng Hậu Thổ đều có vẻ mờ mịt, hiện lên dị sắc.

Trong hai người, một người mới đăng thánh không lâu, quan hệ với vài vị Thánh Nhân còn lại cũng không hiểu rõ. Mà Nữ Oa căn cơ kém cỏi nhất, khả năng suy tính thiên cơ thật kém xa người khác.

Giờ phút này ánh mắt nàng mang theo vẻ dò hỏi nhìn qua Nhạc Vũ.

Ước chừng một ngày sau cũng không nhìn thấy bóng dáng Thái Thanh, mà Nữ Oa cùng Hậu Thổ đều đồng loạt nhíu mày.

Hai nàng đều đã hiểu tình hình rõ ràng không đúng lắm.

Ngồi thật lâu sau, thẳng đến buổi trưa ngày thứ hai, sau khi Tụ Tiên Linh vang lên được mười hai canh giờ, cuối cùng vẻ mặt Hồng Quân chợt động, khi mở mắt ra trong mắt tràn đầy vẻ khổ sáp.

- Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tử, thiên hạ đại cát. Ta vốn nghĩ chung quy vẫn có thể giữ được tình sư đồ với các ngươi…

Nguyên Thủy Thông Thiên nghe vậy vẻ mặt khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh. Nhưng Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề tuy lộ ra chút ý buồn rầu, do dự chốc lát cũng không mở miệng.

Hậu Thổ cùng Nữ Oa mặc dù vẫn có chút khó hiểu, nhưng đều yên lặng không nói, hai nàng đều đặt mình thành người ngoài đứng xem, đưa mắt nhìn lướt qua mọi người.

Nhưng trong lòng hai nàng đều âm thầm rung động, Hồng Quân hiện thế khiến thương thiên chấn động, trong chớp mắt vừa rồi hỗn độn thiên cơ đã bị phá vỡ một đường.

Dưới thiên nhân cảm ứng, hai nàng đều mơ hồ nhìn thấy được không ít tương lai.

Một câu nói của Hồng Quân cũng nằm bên trong đó, chỉ là trước khi tới đây hai nàng còn chưa kịp thôi diễn cẩn thận nên còn chưa biết rõ nguyên do nhân quả mà thôi.

Nhưng ngay khi Hồng Quân vừa nói xong thì bên ngoài Tử Tiêu Cung bỗng dưng truyền tới linh lực chấn động.

Một đạo khí tức mờ ảo vô chừng, giống như vừa tồn tại lại thật hư vô chợt phá không bay tới.

Nhạc Vũ nhíu mày nhìn ra ngoài cung, đôi long đồng cũng không dùng chân lực đã tự nhiên xuyên qua cách trở trùng điệp quan sát.

Chỉ thấy Lão Tử đứng bên ngoài cung, bạch y đạo bào lay động, tự nhiên tiêu sái, thần tiên ung dung.

Thái Cực Đồ nằm ngay dưới chân, hóa thành một đạo bỉ ngạn kim cầu xuyên vào bên trong đại điện.

Sau khi trông thấy Hồng Quân, vẻ mặt chợt biến thành vô cùng phức tạp.

Nhưng cũng chỉ trong phút chốc đã khôi phục lại như thường, sau đó kính cẩn cúi người hành lễ với Hồng Quân:

- Gặp qua sư tôn! Đệ tử đến chậm, xin hãy thứ cho!

Trong lời nói không hề có nửa phần bất kính, nhưng ngay sau đó khi đứng dậy, vẻ mặt đã khôi phục lại lãnh đạm ngày thường:

- Hôm nay cũng là ngày cuối cùng đệ tử tôn ngài là sư tôn, xin sư tôn chớ trách!

Hậu Thổ cùng Nữ Oa lập tức hít sâu một hơi lạnh, trước đó vốn đã dự liệu đến hôm nay tất nhiên sẽ có một trận phong ba.

Hồng Quân hiện thế sớm hơn dự tính cũng không phải không có nguyên nhân, Thái Thanh đến thật muộn cũng là có nguyên do.

Nhưng hai nàng thật sự chưa từng dự đoán được khi hai sư đồ vừa nhìn thấy mặt thì lại xảy ra tình huống như thế, trực tiếp vạch tình sư đồ, không hề có chút luyến tiếc sợ hãi.

Trong lúc mơ hồ đối với câu nói "Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tử, thiên hạ đại cát" của Hồng Quân cũng đã có điều ngộ ra.

Nhạc Vũ hoàn toàn trầm mặc, trong lòng vừa chợt hiểu ra, toàn bộ bí ẩn đều đã được cởi bỏ.

Vì sao Đạo Đức chân kinh của Lão Tử lại thêm bản thân hắn là một trong Tam Thanh nhưng vẫn được tôn sùng là kinh điển truyền giáo.

Có thể từ sau Hán triều, các môn các phái trong Đạo gia, toàn bộ kinh văn đều lấy Nguyên Thủy Ngọc Thanh làm Tam Thanh chi tôn. Thậm chí Thượng Thanh cũng chỉ nằm thứ hai, cuối cùng mới là Thái Thanh thánh nhân.

Trong lòng Nhạc Vũ lại thầm nhủ, câu nói "thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập" kia chính là muốn nói Lão Tử muốn thay thương thiên hành sự, tới thời nữ vương triều Đường, sẽ là thời kỳ Phật giáo đại thịnh.

Nhưng thật không biết mãi cho tới đời đầu triều Tống lại xảy ra chuyện có hai thái dương, là vì duyên cớ nào? Hay là khi đó Thiên Đế cũng đồng dạng trải qua một lần thay đổi?

Gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, tâm thần Nhạc Vũ lại thu liễm trở về.

- Là ngày cuối cùng tôn ta là sư? Nói như vậy Thái Thanh ngươi nhất định phải đoạn tuyệt duyên phận sư đồ với ta sao?

Hồng Quân cũng không vui không giận, không bi ai cũng không mừng rỡ, ngồi thẳng nói:

- Việc này đến tột cùng là chuyện trong tương lai, Thái Thanh ngươi cũng biết ta cũng chưa từng trách ngươi. Vì chính mình mưu con đường thành đạo vẫn không hề sai!

- Đệ tử đương nhiên chưa từng làm sai, chỉ là hành động của đệ tử cũng không phải là việc mà sư tôn vui lòng nhìn thấy đúng không? Sư tôn hiện thế sớm như vậy, chẳng phải do nguyên nhân những động tác gần đây của đệ tử hay sao?

Lão Tử mỉm cười thản nhiên nhìn Hồng Quân, chỉ thấy Hồng Quân vẫn yên lặng không nói một lời, liền bật cười:

- Việc này nói nhiều chỉ vô ích! Dù sao vẫn phải làm một lần, vô luận là thắng hay bại đệ tử đều sẽ thỏa mãn. Nếu sư tôn còn chưa muốn lấy tính mạng của ta ngay lúc này, liền dung cho Thái Thanh xin được cáo lui trước!

Lời vừa dứt thì kim cầu dưới chân khởi động, mang theo Thái Thanh trực tiếp xuyên thấu vô số thế giới, xa xa rời đi.

Không khí trong đại điện đã khôi phục tĩnh mịch, ánh mắt mọi người đều biến thành phức tạp, tâm tư hỗn độn.

Nhưng Hồng Quân lại không lưu ý tới, chỉ thở dài một tiếng bất đắc dĩ:

- Các ngươi dù chỉ mười vạn năm thời gian cũng không đợi được sao? Ta nhớ rõ năm đó từng nói qua, sẽ không cản trở các ngươi chân chính chứng đạo…

Nhạc Vũ nghe vậy cũng âm thầm lắc đầu, ngoại trừ Nữ Oa, những người đang ngồi đều tâm cao khí ngạo, như thế nào lại chịu đem vận mệnh tương lai của mình phó thác cho người khác? Chẳng phải chính tính tình của Nhạc Vũ cũng là như thế.

Dù cho ngày sau Hồng Quân nói giữ lời, hắn muốn chém vỡ thiên khóa lấy lực lượng bản thân thoát ra việc này, lại há dễ dàng chịu người kiềm chế?

Nhất là nếu có thể cởi ra, nhưng chẳng phải cũng có nghĩa là Hồng Quân ban bố cho hay sao?

Nếu tới thời gian đó thì tình nghĩa giữa sư đồ cũng đã hoàn toàn giảm sút không còn.

Vẻ mặt Hồng Quân cũng đã khôi phục lạnh lùng:

- Ta hàng lâm thế giới này tuy có nguyên nhân từ Thái Thanh, nhưng chủ yếu là do La Hầu, người này đã tu luyện pháp môn diễn biến cực hạn, có thể đem cả hồng hoang cắn nuốt. Đối với chúng ta mà nói cũng không hề có ưu đãi, quả thật là mối họa lớn không thể không diệt trừ! Hồng Quân ta muốn tiêu diệt hắn, các ngươi có ý kiến gì khác không?

Trong lời nói tuy là hỏi ý mọi người, nhưng ánh mắt lại không rời Nhạc Vũ, cuối cùng trong mắt bắn ra lãnh mang nói:

- Nguyên Hoàng bệ hạ, ngươi là Vô Thượng Thiên Đế, vô luận trước đó ngươi có ý niệm gì trong đầu, muốn tính toán ra sao chăng nữa, giờ này khắc này ngươi đừng nên làm chuyện sai lầm!

Nhạc Vũ nghe vậy lại trực tiếp cười:

- Nhạc Vũ biết, nhất định sẽ tương trợ là được!

Hồng Quân gật nhẹ đầu, lộ ra vẻ hài lòng:

- Nếu là như thế, xin mời chư vị hãy đem hết toàn lực giúp ta giết người kia!

Vừa nói xong liền phất tay áo, mấy người trong điện liền biến mất, khi xuất hiện đã là bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1394: Thâm như uyên hải!

Nhìn thẳng tới trước mắt, tòa đạo cung khổng lồ huyền phù giữa không trung đã không còn thấy bóng dáng.

Mấy vị Thánh Nhân đã sớm hiểu rõ thủ đoạn của Hồng Quân, giờ phút này cũng không lộ vẻ kinh dị, chỉ đưa mắt nhìn nhau, Thông Thiên giáo chủ sụp mắt, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn, "hắc" một tiếng bay đi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng khẽ chắp tay, lần lượt rời khỏi.

Khóe môi Nhạc Vũ cũng hiện lên ý cười lạnh, hành động của Hồng Quân cũng có ý muốn thị uy với hắn.

Chỉ nhấc tay đã đem mấy vị Thánh Nhân thuấn di ra khỏi Tử Tiêu Cung, tuy là mọi người cũng không có ý phản kháng, nhưng công pháp đảo loạn thời không kia chứng thật là không tầm thường, ít nhất hiện tại Nhạc Vũ còn chưa sử dụng được.

Tản ra ý niệm, cố gắng tìm tòi Tử Tiêu Cung, hắn chỉ cảm thấy không dấu vết truy tra, vị trí cũng thật vô cùng mờ ảo, khó thể khóa định.

Thẳng đến khi hắn thúc giục Hồng Mông kiếm ý dốc hết toàn lực mới có thể tìm thấy dấu vết.

Loại cảm giác này có thể nói vô cùng kỳ lạ, rõ ràng cánh cửa đạo cung vẫn nằm ngay trước mặt hắn chừng vạn trượng, nhưng vô luận là thị giác hay linh giác đều không thể cảm thấy, chỉ cảm nhận vô cùng xa xôi, khó thể suy đoán.

Nhạc Vũ cũng toàn lực mở ra long đồng, trong mắt hiện ra "vạn" tự phù luân, dần dần trong tầm nhìn mới hiện ra tung tích Tử Tiêu Cung.

Tiếp theo hắn còn chưa kịp có hành động, liền nghe được một tiếng than nhẹ của

Hồng Quân tận sâu trong đạo cung vang ra:

- Có thể trông thấy được Tử Tiêu Cung của ta, một thân nghệ nghiệp của Nguyên Hoàng bệ hạ đã có thể kề vai cùng Tiếp Dẫn Nguyên Thủy. Nhưng nơi đây vốn là nơi tĩnh tu của ta, bệ hạ đừng đến rình xem thì tốt hơn!

Theo thanh âm Hồng Quân vang ra, bên trong đạo cung hiện lên vô số phù văn, ngay sau đó cả Tử Tiêu Cung lại biến mất không còn nhìn thấy, lần này đã chân chính rời khỏi, ẩn vào minh minh, hoàn toàn ly khai thế giới nơi này.

Khóe môi Nhạc Vũ thoáng nhếch lên, thần niệm vẫn mơ hồ nắm giữ được tung tích của Tử Tiêu Cung.

Nhưng sau thoáng suy ngẫm, hắn lắc đầu bỏ qua.

Mặc dù muốn tiếp tục thăm dò hành tung của Hồng Quân, nhưng nếu hiện tại chọc giận hắn, sẽ mất nhiều hơn đạt được.

Sau đó Nhạc Vũ lâm vào trầm tư, vẻ mặt dần dần trầm xuống, trong lòng đầy lo lắng.

Vị Thái Thanh thánh nhân kiên quyết trở mặt cùng Hồng Quân, đoạn tuyệt tình sư đồ, nhất định là có dựa vào.

Thật không biết vị đệ nhất Thánh Nhân dưới Hồng Quân kia rốt cục lại còn con bài gì chưa lật.

Nữ Oa thấy thế không khỏi thoáng lắc đầu:

- Bệ hạ muốn thăm dò tung tích Tử Tiêu Cung sao? Kỳ thật cũng không cần nản lòng, lúc trước khi ta mới thành lập thánh vị, cũng từng thử tìm xem. Nhưng trong mấy người ngoại trừ Thái Thượng sư huynh, không ai có thể cảm giác. Bệ hạ thiên tư tuyệt đại, sẽ có ngày tìm thấy. Nhưng dù sao mới thành thánh không lâu, tích lũy không dày, cũng chưa thực sự chứng hồn niệm, hắn còn kém một chút…

Nhạc Vũ bật cười, hắn biết Nữ Oa hiểu lầm mình là bởi vì không thăm dò được Tử Tiêu Cung mà không vui, ngay lập tức gạt qua ý nghĩ này, ngũ khí vừa chuyển mang theo vài phần thổn thức lại có ý cười nhạo nói:

- Nguyên tưởng Hồng Quân hàng lâm sớm hơn hạn định người thứ nhất xui xẻo ngoại trừ La Hầu chính là Nhạc Vũ này. Thật không nghĩ ra hôm nay còn có biến cố như vậy. Thái Thượng Lão Quân thật lợi hại a…

- Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp, thiên hạ đại cát. Vừa rồi ta mới có chút cảm ứng lời này ứng vào vạn năm sau. Thái Thượng sư huynh muốn cướp lấy vị trí của Hồng Quân sư tôn, không chỉ là hắn, tựa hồ Hiên Viên Hoàng Đế cùng sư đệ Khổng Dật của ngươi cũng liên lụy bên trong.

Hậu Thổ nhíu mày, ánh mắt sâu kín nhìn lên hư không, nơi ánh mắt nàng nhìn thấy chính là Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên.

- Biết rõ trận chiến ấy không có bao nhiêu phần cơ hội thắng, biết rõ chư thánh sẽ không thực sự cùng tiến lui. Biết rõ Hồng Quân sư tôn đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn phải làm. Tính tình của vị sư huynh này thật làm người khác bội phục. Trước mắt nhiều mưu định không ngờ lại liều lĩnh chính mình, lưu lại phục bút, không để Đạo giáo đại suy…

Trong lời nói lại tràn đầy vẻ kính nể, bên kia vẻ mặt Nữ Oa cũng vô cùng phức tạp, rốt cục lắc đầu nói:

- Nói những lời này làm chi đây? Tương lai có vô số khả năng, chúng ta chỉ cần chứng kiến là tốt nhất. Trước mắt thiên cơ đã biến, Thái Thanh sư huynh hiện giờ chưa chắc đã không có kế hay! Sát kiếp ngày hôm nay đã đi tới cực hạn. Ngay cả những Thánh Nhân như chúng ta cũng bị cuốn vào bên trong. Bắt giết La Hầu chỉ sợ là khó tránh khỏi một trận đại chiến. Thái Thanh sư huynh có ý muốn trảm tam thi chứng đạo, lại càng không biết sẽ gặp hung hiểm như thế nào. Nữ Oa đi trước một bức, trở về làm chuẩn bị, xin cáo từ!

Mỉm cười thi lễ, nàng trực tiếp hóa thành một đạo hồng quang xuyên qua hư không vô tận, hướng Ly sơn trong hồng hoang bay đi.

Mà bên trong tinh không chỉ còn lại hai người Hậu Thổ cùng Nhạc Vũ.

Đợi đến khi mấy vị Thánh Nhân đã hoàn toàn không còn nhìn thấy bóng dáng, Hậu Thổ mới cười khẽ một tiếng nói:

- Vị sư tỷ này của ta xem ra lại có ý định khác. Theo nàng mà nói, vô luận là

Thái Thượng đăng thánh hay bệ hạ lấy lực chứng đạo cũng chẳng có gì khác nhau.

Nhạc Vũ cũng không quan tâm tới, đối với phản ứng của Nữ Oa hắn đã sớm có sở liệu.

Phỏng chừng giờ phút này, mặc dù là ở trong mắt của Hậu Thổ, cơ hội vị Thái Thanh thánh nhân kia trảm tam thi thành đạo cũng vượt xa Nhạc Vũ.

Vì thế cũng khó trách vị Nữ Oa kia lại cứ đong đưa không chịu ổn định.

Ngay sau đó Hậu Thổ hiếu kỳ nói:

- Ta biết ngươi có Hỗn Độn đạo điển trong tay, vài chục năm nay nhất định đã thu hoạch không nhỏ. Vừa rồi cùng Hồng Quân giao thủ, không biết Vũ đệ có cảm giác ra sao?

Nhạc Vũ nghe vậy hai mắt chợt híp lại:

- Đích xác là thâm như biển lớn! Nhưng vị tam thi thánh nhân này cũng không lường được chính ta! Đáng tiếc ta cùng với hắn đều chỉ phỏng chừng, chưa thể chân chính tận hứng…

Thân hình Hậu Thổ lập tức chấn động, có chút không dám tin nhìn Nhạc Vũ.

Cũng không lường được chính hắn, đổi lại cách khác mà nói, trong mắt vị tiểu đệ này, Hồng Quân cũng không phải mạnh mẽ tới mức khiến cho hắn vô lực đối kháng.

Nếu đem ra hết toàn lực nói không chừng cũng còn vài phần khả năng có thể kháng cự.

Nhưng lấy thân thể mới thành lập thánh vị của Nhạc Vũ, làm sao lại có thể?

- Mấy chục năm nay tiểu đệ tu hành một ngày bằng người khác khổ tu mười tám năm. Hơn hai mươi năm tích lũy há có thể không có đoạt được? Nhưng nếu muốn cùng hắn chân chính đối kháng, vẫn còn phải tìm thêm cách khác!

Chỉ hơi giải thích một phen, Nhạc Vũ liền xé rách không gian trước mắt:

- Nói đến đây, tiểu đệ vừa lúc có việc cần tìm tỷ tỷ, tạm thời đi theo ta trước đã…

Chân bước qua thời không gấp khúc, không bao lâu hắn đã đi tới trên Quan Tinh Thai ở Diệu Pháp Đại La Thiên.

Liễu Nguyệt Như vẫn đang tĩnh tọa nơi này, khiến linh lực triều tịch nơi đây đang dâng tràn sóng gió.

Nhưng giờ phút này Hồng Quân hiện thế dẫn dắt hiện tượng thiên văn vẫn chưa thể bình phục, Liễu Nguyệt Như độ kiếp dẫn dắt thiên địa dị tượng giấu kín bên trong nên cũng không ai nhìn thấy.

Mà vẻ mặt Hậu Thổ cũng kinh dị nhìn nhìn nữ tử ngồi trước mắt.

Nàng biết được thần niệm của nữ tử kia đã xuyên vào tận sâu trong bổn nguyên tầng thứ tám, đang cấu tạo hồn ấn bên trong, hiểu được pháp tắc đại đạo.

Tuy chỉ còn kém một bước cuối cùng, nhưng trước mắt đã có thêm một vị lấy lực chứng Thái Thượng Kim Tiên.

Nhạc Vũ có thể trong vài chục năm đào tạo ra một Chiến Tuyết, đã đủ làm lòng người kinh hãi.

Mà giờ khắc này ở trước mắt nàng không ngờ còn một thiếu nữ thiên tư tuyệt thế, căn cơ sâu dày không kém gì nhân vật thời thái cổ.

Khí tức đặc hữu của Ngũ Sắc Thần Quang cũng khiến kẻ khác âm thầm kinh hãi.

Nhạc Vũ chỉ nhìn thoáng qua, thấy Liễu Nguyệt Như đã bình yên bứt phá bích chướng thiên khóa, liền không quản tới. Nguồn: http://EbookFull.Net

Hắn trực tiếp ngồi xuống tại trung ương, sau đó lấy ra một bộ bảo kỳ ba trăm sáu mươi lăm mặt.

Hậu Thổ thấy thế không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ quái. Đầu tiên liền nhận ra trong tay Nhạc Vũ chính là bộ trận kỳ khống chế Chu Thiên Tinh Đấu đại trận mà Hạo Thiên đã luyện chế ra vài chục năm trước.

Ngay lập tức chân mày nàng nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Vũ đệ đã có Trấn Thiên Tỳ, vốn là then chốt chân chính của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, còn lấy vật ấy làm chi?

- Khác nhau! Lúc Hạo Thiên luyện bảo vật này, có hao phí tâm tư. Phỏng chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng đã có chút biến đổi. Tài liệu sử dụng cũng là toàn bộ tinh hoa tích lũy mấy vạn năm của Thiên giới. Toàn bộ mấy lá cờ không kém hơn hậu thiên siêu phẩm, thật sự tột cùng. Nếu do ba trăm sáu mươi lăm vị thiên thần phân ra nắm giữ, có thể làm Chu Thiên Tinh Đấu đại trận uy lực tăng thêm gấp ba! Chỉ tiếc đợi khi hắn luyện thành đã bị mọi người xa lánh. Dưới tay vốn không có thủ hạ thay mặt hắn chủ trì đại trận này!

Hậu Thổ nghe được trong lòng cũng dần dần ngưng trọng, nàng tiếp tục quan sát bộ bảo kỳ, quả nhiên cảm nhận được bất phàm.

Nàng âm thầm kinh hãi, nếu bộ bảo vật này thật có được thiên thần có tài năng nắm giữ, với khả năng của Nhạc Vũ chỉ sợ chưa chắc làm gì được Hạo Thiên.

Ngay sau đó Nhạc Vũ đưa tay khẽ vẫy, chư thiên tinh tú đều chiếu xuống một đoàn tinh quang, ở trên Quan Tinh Thai dấy lên một mảnh tinh diễm trắng xóa.

Ngay sau đó hắn đưa mắt nhìn qua Hậu Thổ.

Hậu Thổ hiểu ý mỉm cười, thần lực tác động, một trong những thần chức của nàng chính là chấp chưởng đại địa.

Giờ phút này nàng toàn lực khởi động, lập tức khiến vô số địa mạch linh lực của tứ đại bộ châu đều chuyển vận về nơi đây.

Nhưng chỉ sau một lát lại có một đạo hỏa diễm dấy lên, cùng tinh diễm tương hợp, lập tức hóa thành tử hồng sắc, hỏa lực hung mãnh làm cả ngàn dặm chung quanh lập tức tăng lên mấy chục vạn độ nóng, cơ hồ muốn hòa tan hết thảy.

Ngay cả Hậu Thổ cũng cảm thấy thoáng kinh hãi, nhưng lại cảm thấy thật mới lạ, đóa linh diễm trước mắt có thể nói đã chân chính tụ tập hầu hết thiên địa chi lực của thế gian, là chung cực thế giới.

Nàng lại không hiểu rốt cục Nhạc Vũ muốn dùng luyện đan hay chuẩn bị luyện khí.

Diễm lực hung mãnh, cho dù chính Nhạc Vũ cũng không dám nói mình có thể thao tác được tự nhiên.

Dù sao tích lũy của hắn thật sâu dày, liên tục lấy ra một số tài liệu luyện chế ra mười mấy món linh bảo, cũng bị hư hỏng vài món nhưng đa số đều thành công.

Cuối cùng luyện chế một linh bảo là một đỉnh lô bản thể cao trăm trượng có thể tùy ý thu lớn nhỏ, được Nhạc Vũ trực tiếp đặt lên trên tinh diễm kia.

Trước đó còn bị thiên địa chí thánh hỏa diễm hòa tan, nhưng giờ phút này khi Nhạc Vũ khắc lục thêm phù trận vào bên trong, đỉnh lô vẫn giữ nguyên, bên ngoài sờ vào lại có cảm giác băng sương.

Ngay tiếp theo độ ấm tại Quan Tinh Thai cũng đã khôi phục lại bình thường.

Ngay sau đó Nhạc Vũ lại đem vô số kỳ trân dược liệu bỏ vào bên trong đỉnh lô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1395: Thánh huyết trường sinh!

Bên trên Quan Tinh Thai, dùng thiên địa chung cực tinh diễm tế luyện suốt tám mươi mốt ngày.

Bên trong đỉnh lô bỗng dưng tràn ra hương dược nồng nàn.

Khi Nhạc Vũ mở ra đỉnh lô, lấy đan dược ra ngoài, khắp chung quanh tràn đầy thất thải khí vụ.

Hậu Thổ thoáng hít một hơi, ngay sau đó trong mắt lóe lên dị sắc.

Chỉ mới ngửi được dược hương đã làm tâm thần nàng vô cùng sảng khoái thanh minh, hồn niệm pháp lực cũng thoáng có chút tăng trưởng.

Lại nhìn vào tay Nhạc Vũ, chỉ thấy có một trăm lẻ tám viên kim đan đang huyền phù trong lòng bàn tay.

Đan dược tản ra tử kim quang hoa, cũng giống như Nhân Sâm Quả cùng Cửu Ảnh Hoàng Chung Lý, đều súc tích pháp tắc bên trong, sau khi uống vào có thể trực tiếp ngưng tụ hồn niệm.

Khí tức nồng đặc, khiến toàn bộ quần tiên bên trong Thiên Đình đều bắt đầu xôn xao.

Vô số hồn niệm tràn đến tìm kiếm.

Cũng may mắn Nhạc Vũ đúng lúc che giấu hương dược cùng toàn bộ khí cơ, lại dùng oai lực của Thánh Nhân mạnh mẽ đem những hồn niệm kia đuổi ra ngoài.

- Đây là Cửu Chuyển Kim Đan?

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nhưng lại cảm thấy không đúng, đan dược trong tay Nhạc Vũ rõ ràng có chút bất đồng với Cửu Chuyển Kim Đan.

Lấy thần thông hiện tại của Nhạc Vũ, muốn luyện chế ra một loại tiên đan tương tự như Cửu Chuyển Kim Đan cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Vấn đề là tử kim đan hoàn này dược lực rõ ràng còn vượt xa đan dược nổi danh kia.

- Nhân Sâm Quả? Vạn Thọ Bàn Đào?

Hiện giờ bản thân Nhạc Vũ là Thiên Đế tôn sư, đạt được vô số trân tài quý giá của Hạo Thiên, còn nắm giữ Dao Trì đào viên, có được những linh vật kia cũng không có gì đáng kỳ quái.

Nhưng tài liệu trong đan dược hắn không chỉ như thế, bỗng dưng trong lòng Hậu Thổ khẽ động, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

- Bên trong đây còn có máu huyết của Tiếp Dẫn cùng La Hầu sao?

Lòng nàng giật nảy mình, chẳng thể trách dược hiệu của kim đan lại mạnh mẽ tới như thế, ngay cả Thánh Nhân như nàng cũng có thể giúp ích.

Máu huyết của hai Thánh Nhân, người bên ngoài cho dù có thể lấy được, cũng khó thể đem ra hoàn toàn luyện hóa. Cũng chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang của Nhạc Vũ mới có thể sử dụng.

Hai loại thánh huyết tính chất khác xa nhau đem hợp nhất, cũng đã tạo nên dược lực mạnh mẽ tuyệt đối của loại đan dược này.

- Đúng là Thánh Nhân huyết!

Nhạc Vũ gật nhẹ đầu, trong mắt hiện lên vui vẻ, nhưng khi hắn cẩn thận phân tích một phen, lại mang theo vẻ tiếc nuối lắc đầu.

- Chỉ đáng tiếc luyện chế loại đan dược này thực sự quá vội vàng, hỏa lực quá thịnh, còn chưa được hoàn mỹ!

Triệu tập hỏa chủng, hợp chỉnh thiên địa lực luyện đan, diễm lực đã vượt lớn

hơn cả Thái Thanh thánh nhân luyện đan tới mấy lần.

Vì vậy luyện chế siêu phẩm tiên đan cũng chỉ dùng tám mươi mốt ngày.

Nhưng luyện chế quá cấp tốc, cũng phải có sự trả giá. Pháp môn luyện đan thường phải cần hao tổn mấy trăm tới hơn ngàn năm, đến lúc đó mới xem như hoàn mỹ không hậu hoạn, cũng không có bất kỳ độc tính nào.

Hành sự như Nhạc Vũ, bị hắn mạnh mẽ luyện chế nhưng lưu lại hỏa lực khổng lồ súc tích bên trong.

Nếu muốn dùng được loại đan dược này, trước tiên phải thừa nhận được bị hỏa lực thiêu đốt mà không chết, sau đó mới có thể dung hợp được dược lực súc tích trong kim đan cùng hồn ấn pháp tắc.

Nhưng khổ nỗi hiện tại hắn lại không có được bao nhiêu thời gian để chậm rãi ngao luyện, chỉ đành ỷ vào năng lực phân tích của mình mạnh mẽ thành đan, chỉ là không cách nào bài trừ được hỏa lực súc tích bên trong.

Lại nhìn vào bên trong đỉnh lô còn có hai viên phế đan.

Đây là do Nhạc Vũ đặc biệt thí nghiệm, bỏ thêm dược liệu, quả nhiên đều hoàn toàn phế bỏ.

Cũng không phải khả năng hắn không đủ, mà là ý trời đã như thế, dù Nhạc Vũ có dốc hết toàn bộ sức lực cũng không thể thay đổi.

- Một lần luyện chế siêu phẩm đan dược quả nhiên chỉ có thể thành tựu được một trăm lẻ tám viên mà thôi!

Cũng không tiếp tục do dự đem kim đan đặt sang một bên, vứt bỏ phế đan, Nhạc Vũ lại thêm lần nữa đem vô số dược liệu ném vào trong đỉnh lô.

Giờ phút này Hậu Thổ cũng tập trung toàn bộ tinh thần nhìn Nhạc Vũ luyện chế, quả nhiên bên trong ẩn chứa một ít máu huyết Thánh Nhân.

Số lượng không nhiều lắm, lại có thể khiến kim đan súc tích được một ít Thánh Nhân đại đạo.

Liên tục luyện chế vài lô đan dược, Nhạc Vũ lấy hết trân tàng thu được từ chư phương, lại từ chỗ Hậu Thổ mượn thêm vào, cuối cùng cũng chỉ thành đan được hơn bảy mươi viên.

Toàn bộ kim đan khoảng hơn bốn trăm viên đang xoay tròn chung quanh Nhạc Vũ, trông rất đẹp mắt.

Lúc này chẳng biết Chiến Tuyết từ khi nào đã lẳng lặng ngồi cạnh lò luyện đan, Liễu Nguyệt Như cũng đã thanh tỉnh từ lâu, nhìn vào kim đan mang theo vẻ mặt tò mò.

Nàng cũng không biết Nhạc Vũ luyện chế đan dược rốt cục để làm gì?

Mọi người tại đây, vô luận là Hậu Thổ hay Nhạc Vũ đều không còn cần dùng vật này, cho dù có thể gia tăng được pháp lực cũng chỉ là có hạn.

Đối với nàng cùng Chiến Tuyết mà nói cũng không cần thiết lắm, đi tới cảnh giới như họ đã không còn cần dược lực tương trợ.

Nhưng họ cũng không dám khinh thường, loại đan dược này đối với họ mà nói có thể không xem vào đâu, nhưng ở cấp độ Thái Thanh Huyền Tiên thậm chí là Đại La Kim Tiên đó là chí bảo chân chính.

Nếu Thái Thanh Huyền Tiên dùng được, lập tức có thể tấn giai Đại La cảnh giới. Đại La Kim Tiên sử dụng, sẽ đạt được một ý niệm đại đạo của Thánh Nhân, vô luận muốn tiến lên Thái Sơ hồn ấn hay ngày sau tấn giai Thái Thượng đều vô cùng có ích.

- Vật này trẫm tứ danh Thánh Huyết Trường Sinh Đan!

Dùng pháp lực đem toàn bộ tử kim đan hoàn thu thập vào trong tay áo, tiếp theo Nhạc Vũ lại dùng vô số tài liệu ném vào đỉnh lô.

Lần này hắn luyện khí, Hậu Thổ lập tức nhận ra bên trong ẩn chứa không ít linh kim, cùng da xương của yêu thú.

Trong mấy chục năm Thiên Đình chinh phạt, vẫn lạc trong tay Chiến Tuyết cùng ngũ phương đại đế có Hỗn Độn Yêu Tiên, đạt tới mấy chục người, giờ phút này toàn bộ hài cốt đều dùng vào nơi đây, đạt tới mười hai loại binh khí. Đọc Truyện

Online Tại Truyện FULL

Sau đó là ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Tinh Đấu trận kỳ, không ngoài dự kiến, có cả máu huyết của La Hầu cùng Tiếp Dẫn bên trong.

Ngoài ra còn có nhiều linh bảo, thậm chí kể cả tiên thiên chí thánh nhất cấp huyết lăng mà Nhạc Vũ đoạt được trong tay La Hầu cũng có bên trong.

Hậu Thổ càng xem càng thấy kinh dị, cũng không biết rốt cục Nhạc Vũ muốn luyện vật gì, lấy ra nhiều trọng bảo như vậy không có linh bảo nào không phải là kỳ trân của thế gian.

Đến cuối cùng lại bỏ thêm một tử sắc khí đoàn.

Liễu Nguyệt Như lập tức cau mày, chỉ cảm thấy khí đoàn kia tương tự Ngũ Hành kiếm hoàn của nàng như đúc.

Ngay sau đó đồng tử Hậu Thổ liền co rụt lại, lộ ra vẻ hoảng sợ:

- Đây là Hồng Mông Tử Khí?

Nàng lại lập tức tỉnh ngộ, Nhạc Vũ tuyệt đối không thể còn dư lại loại chí bảo kia trong tay, nhưng khí đoàn này quả nhiên thật giống Hồng Mông Tử Khí, uy lực có lẽ cũng thật bất phàm.

Trong lòng nàng càng thêm vui mừng, suy đoán được Nhạc Vũ rốt cục đã có tính toán gì!

Sau một lát, tâm thần nàng sực tỉnh, ngay sau đó trong mắt Hậu Thổ lộ vẻ hoảng sợ tột cùng ngây người nhìn Nhạc Vũ.

Nếu thật sự đúng như suy đoán của nàng, như vậy vị tiểu đệ trước mắt quả nhiên là điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1396: Chư phương đại đế!

Sau khi đóng lại đỉnh lô, Nhạc Vũ liên tục đánh ra pháp quyết, mỗi pháp quyết đều vô cùng huyền sảo thâm sâu.

Bên trong đỉnh lô lập tức bừng lên từng đợt linh lực như vỡ bờ, cơ hồ muốn đem đỉnh lô trướng vỡ.

Thật nhiều linh vật tụ tập cùng một chỗ, xung đột lẫn nhau cũng đạt lên tới đỉnh.

Liễu Nguyệt Như ở bên không ngừng đề phòng lo lắng, nếu như đỉnh lô bị phá vỡ, ngũ hành linh lực vô cùng tận tụ tập bên trong nổ tung đủ đem cả Diệu Pháp Đại La Thiên nổ thành phấn vụn!

Nhạc Vũ đã có định liệu trước, khí cơ trong lò tuy cuồng bạo rối loạn như muốn hỏng mất, nhưng luôn ở thời điểm cuối cùng đem linh lực lưu kéo trở về chính quỹ.

Lại chậm rãi điều hòa rót vào bên trong linh kỳ, từng chút một hoàn thiện phù trận bên trong. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhưng tình hình của Hậu Thổ lại khác hẳn, vẻ mặt nàng hoảng sợ vạn phần, nhưng không phải bởi vì tình hình bên trong đỉnh lô.

Nàng đã biết được Nhạc Vũ cho dù ở trước mặt Hồng Quân cũng có được vài phần thực lực đối kháng, tự nhiên cũng biết tu vi của Nhạc Vũ hiện tại có thể ở dưới Hồng Quân cùng Thái Thanh, nhưng lại sàn sàn với Tiếp Dẫn cùng Nguyên Thủy, cũng chỉ kém hơn một chút, nhưng không kém nhiều bao nhiêu.

Có thể lấy thần thông thông thiên triệt địa khống chế diễm lực cùng đỉnh lô là việc thật nhẹ nhàng mà thôi.

Hoặc có lẽ linh bảo có thể báo hỏng, nhưng đỉnh lô không khả năng nứt vỡ.

Vì vậy nàng chuyên tâm quan sát động tác của Nhạc Vũ, từng nhóm pháp quyết ngưng tụ phù văn bên trên những lá cờ, vô cùng mới mẻ lẫn huyền bí.

Đều là Hồng Mông tử phù, kết cấu tận lượng tinh giản, linh lực dẫn dắt lại chính xác lẫn hiệu suất cực cao.

Hắn đem phù trận mà Hạo Thiên khắc ấn hoàn toàn xóa bỏ, cả bộ kỳ liền như thay da đổi thịt, hoàn toàn biến hóa.

Toàn bộ ba trăm sáu mươi lăm mặt trận kỳ vốn có năm lá cờ là chủ kỳ.

Nhưng giờ phút này chẳng những chủ kỳ được tăng cường, ngoài ra còn mười hai mặt trận kỳ bắt đầu thay đổi.

Dung hợp hài cốt của mười hai đầu Chuẩn Thánh yêu tu, cộng thêm tiên thiên chí thánh huyết lăng.

Chất liệu cường độ của mười hai trận kỳ đã đạt lên tới hậu thiên chí thánh đỉnh phong.

Phù trận khắc ấn bên trong lại thêm huyền diệu khó lường.

Vẻ mặt Hậu Thổ dần dần trấn định, sau đó không nhịn được liếc mắt nhìn Nhạc Vũ:

- Ta xem ngươi hoàn toàn điên rồi! Nếu ngươi chưa từng luyện chế thử qua, thật sự là đáng tiếc tài liệu bên trong này!

Xem thủ pháp luyện khí của Nhạc Vũ, chính là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, dùng hai loại thượng cổ kỳ trận hợp lại thành một!

Trong đó bên trong mười hai lá cờ chủ yếu phong ấn hài cốt của Chuẩn Thánh yêu tu, chính là để mười hai Đô Thiên Thần Sát Ma Thần sử dụng.

Nếu nói về đơn lẻ, so với đại trận nguyên bản thời thượng cổ từng đánh bại chư yêu uy lực nhất định không bằng.

Nhưng nếu mượn thêm Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lực lượng, cộng thêm khí

đoàn tương tự Hồng Mông Tử Khí, uy lực sẽ cực lớn, có thể tưởng tượng được sức mạnh ra sao!

Ý tưởng này quả thực là điên cuồng, cần phải có khả năng tính toán khủng bố tới mức độ nào, đạo pháp căn cơ ra sao mới có thể đem hai đại trận hợp lại thành một?

Nhưng sau lời trách cứ, trong lòng Hậu Thổ lại nổi lên ý chờ mong.

Lúc chế luyện tài liệu tuy làm lòng người xót ruột, nhưng một khi thành công, giá trị của bộ kỳ trận này quả thật không thể tưởng tượng.

Nhạc Vũ nghe vậy lập tức cười vang, sau đó ánh mắt thoáng nheo lại, nói:

- Đã muốn giao phong cùng mấy vị Thánh Nhân kia, trẫm sao không làm chuẩn bị vẹn toàn? Hiện giờ đại loạn nảy sinh, không ai suy đoán được diễn biến, tự nhiên phải tạo ra thêm con bài chưa lật. Nhưng nếu chỉ bằng vào thi hài của mười hai Chuẩn Thánh, vẫn còn kém một ít, xa xa không đủ…

Hậu Thổ còn đang cau mày, cảm thấy thật kinh dị, Nhạc Vũ đã vẫy tay đem ngũ sắc kiếm trận kéo ra, biến ảo thành một ngũ sắc cự kiếm.

Vừa chặt chẽ khống chế đỉnh lô, bỗng dưng một đạo hắc sắc kiếm quang không ngừng phun trào ngay đầu mũi kiếm.

Chỉ trong chốc lát, mấy người cạnh đỉnh lô, kể cả Hậu Thổ cũng sinh ra cảm giác hồi hộp.

Thậm chí hỏa diễm trong lò cũng chịu ảnh hưởng, bỗng nhiên nhảy lên không ngớt, chỉ thấy kiếm quang chợt lóe, trực tiếp xuyên vào trong hư không, trong nháy mắt xuyên qua mấy trăm ức dặm xa xôi, vô số thời không bị mạnh mẽ gấp khúc vặn vẹo ngay trước người Nhạc Vũ.

Ngay khi một tia khí cơ từ trong khe hở không gian do ngũ sắc cự kiếm chém ra vừa hé lộ, sắc mặt Hậu Thổ cuối cùng liền biến đổi:

- Là La Hầu!

Cơ hồ cùng một thời gian, tận trong hư không vô tận, một bóng người đang điên

cuồng trốn chạy.

Nơi trên cổ rỗng tuếch, sườn bên phải cũng bị chém gãy, bên cạnh có một đầu lâu cùng một cánh tay cấp tốc phi độn theo sau.

Khí tức tuy có vẻ mạnh mẽ nhưng lại ẩn ước vài phần suy yếu.

Ngay lúc sắp xuyên vào một trung thiên thế giới cách đó không xa, xa xa bỗng dựng lại một đạo kiếm quang chém tới.

Cơ hồ chỉ phút chốc đã tới bên cạnh, thân ảnh bị chặt đầu kia vừa có cảm ứng, vùng ngực hóa thành ánh mắt không khỏi trợn lên như chuông đồng.

- Nhạc Vũ!

Một tiếng bạo rống, mang theo vô tận oán hận, tay trái cầm Thí Thần Thương bỗng dưng đâm ra.

Lực hủy diệt vô cùng tận, hung sát khí từ trong mũi thương phun tới.

Một phương dập nát pháp tắc, một phương phá hư cùng hủy diệt, thương kiếm giao kích, hai cỗ lực lượng va chạm trong hư không.

Thân hình La Hầu bị lực phản xung văng ra vạn dặm, đem hết toàn lực mới miễn cưỡng định trụ thân hình.

Ngay khi vừa đứng lại liền thấy cự kiếm sau thoáng khựng lại liền tiếp tục chém thẳng tới một kiếm!

Nhưng lúc này thế kiếm lại cuốn tới đầu lâu cùng cánh tay cụt kia.

Khóe mắt La Hầu muốn nứt vỡ, lửa giận trong đồng tử có thể thiêu hủy cả tam giới.

Đang định xuất thương bỗng dưng cả kinh, mơ hồ đã có cảm ứng, tiếp theo liền không chút do dự bỏ lại đầu lâu cùng cánh tay phi độn bỏ trốn.

Chỉ lưu lại tiếng gầm giận dữ, cuồn cuộn chấn động:

- Nhạc Vũ! La Hầu thề không đội trời chung với ngươi! Ngày sau nhất định phân thây ngươi giải mối hận hôm nay!

Ngũ sắc kiếm quang cũng không đuổi bắt, bỗng dưng chợt lóe liền hoàn toàn biến mất trong hư không.

Chỉ tích tắc sau một thân ảnh hiện ra nơi này.

Dung mạo nhìn như thật già nua, nhưng lại giống như còn trẻ tuổi, rõ ràng sát ý lạnh lẽo nhưng lại có vẻ cho người ta cảm giác ấm áp ôn hòa.

Cảm xúc mâu thuẫn trùng điệp không ngờ đều tụ lại trong một thân thể.

Hắn nhìn quanh bốn phía, khóe môi chợt hiện lên nụ cười.

- La Hầu? Nguyên Hoàng? Một kiếm này quả thật mạnh mẽ, Khai Thiên kiếm, không thua hắn chút nào!

Một tiếng cười khẽ, tiếp tục bước tới đã biến mất, mặc cho linh lực dập nát cả phiến hư không nơi này!

…

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, Nhạc Vũ bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi.

Tiềm tu hơn mười vạn năm bên trong Thiên Ý Phủ, giờ phút này tuy pháp lực tiến nhanh đồng thời chính bản thân La Hầu cũng bị trọng thương từ trước.

Nhưng phải phân ra gần phân nửa lực lượng khống chế tinh diễm cùng đỉnh lô, lại phải cùng một người tương đương Thánh Nhân giao thủ tận thời không xa xôi, quả nhiên vẫn còn có chút miễn cưỡng.

- Vừa lúc!

Cười hăng hắc, Nhạc Vũ phất tay đem tử kim máu huyết của chính mình bỏ vào bên trong đỉnh lô.

Làm ba nữ tử chung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

Thoáng chốc cự kiếm đã cuốn trở về, đem đầu lâu cùng cánh tay cụt của La Hầu về tới.

Hậu Thổ đã hoàn toàn không còn lời gì để nói, dùng đầu cùng cánh tay của Thánh Nhân luyện khí, phỏng chừng cũng chỉ có Nhạc Vũ từng dùng qua cánh tay của Tiếp Dẫn thánh nhân tạo ra Trung Nhạc Tung Sơn mới làm ra được.

Quả nhiên ngay sau đó Nhạc Vũ đã đem thần thức của La Hầu lưu bên trong đầu cùng cánh tay xóa bỏ, sau đó cùng ném vào trong đỉnh lô.

Toàn bộ huyết nhục đều bị luyện chế, sau đó hóa thành tử kim thủy dịch dung nhập vào bên trong trận kỳ.

Không chỉ là năm trận kỳ chủ yếu cùng mười hai Đô Thiên Thần Sát trận kỳ đều đột phá hậu thiên chí thánh, phản bổn quy nguyên, đạt tới trình tự tiên thiên đỉnh phong.

Ngay cả những phụ kỳ còn lại phẩm chất đều tăng cao, lần lượt tăng lên tới hậu thiên chí thánh.

Nhạc Vũ còn chưa dừng lại, đem Ngũ Hành kiếm trận cùng kiếm đồ bỏ vào trong đỉnh lô.

Vẻ mặt Hậu Thổ không khỏi kinh hãi, nàng thầm nghĩ chẳng lẽ Nhạc Vũ muốn đem cả bổn mạng chí bảo luyện chế dung nhập vào bộ trận kỳ kia luôn hay sao?

Thẳng đến sau đó vẻ mặt Hậu Thổ chợt mỉm cười thả lỏng, nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy kinh hãi, hành động của Nhạc Vũ đúng là chuẩn bị dùng ngũ sắc kiếm thay thế Trấn Thiên Tỳ, làm then chốt khống chế tuyệt thế đại trận kia!

Đổi lại cách nói khác, hắn chuẩn bị đem bộ Hồng Mông kiếm trận biến thành trung tâm của cả đại trận!

Bình thường cũng dùng giống như Trấn Thiên Tỳ độc lập sử dụng, chỉ khi nào dung hợp vào trong đại trận sẽ lập tức biến thành tam trận hợp nhất!

Mà cử động giờ khắc này chính là vì lưu lại ấn ký bên trong mà thôi.

Dần dần trong mắt Hậu Thổ không khỏi hiện lên vẻ mờ mịt.

Một Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, Hồng Mông Ngũ Hành kiếm trận!

Ba đại trận này không thể nghi ngờ chính là chung cực trận đạo của cả hồng hoang, sau khi đem dung hợp lại sẽ biến thành sự khủng bố tới bực nào?

Trong lúc thần hồn nàng vẫn còn đang hoảng hốt, xa xa lần lượt có mười mấy đạo quang hoa bay tới.

Trung Thiên Tử Vi Bắc Cực đại đế Tử Vân chân nhân, Trung Ương Trung Thiên Sùng Thánh đại đế Ngọc Lăng Tiêu, phương bắc Huyền Thiên Chân Vũ đại đế Huyền Vũ, Ti Thiên Chiêu Thánh đại đế Lục Áp, đông phương Thiên Tề Thanh Thánh đại đế Mạnh Chương, phương tây Kim Thiên Định Đức đại đế Vân Dao, lần lượt thi lễ đều tự ngồi xuống một bên.

Cộng thêm Câu Trần Thượng Cung đại đế Chiến Tuyết cùng Nam Cực Trường Sinh đại đế Liễu Nguyệt Như, trong Thiên Đình có Tứ Ngự Ngũ Đế đều đã tề tụ đầy đủ nơi này.

Chín vị Thái Thượng Kim Tiên đều chia ra ngồi một phương bên trên Quan Tinh Thai.

Theo sát phía sau lại có người lục tục tìm đến.

Lý Trường Canh, Vân Trung Tử, Nhai Tí, Dương Hạo, Ứng Long, Hạn Bạt, Quý Nguyên đều lần lượt bay qua. Ngay cả Cửu Hoa tán nhân cùng Hoàng Tuyền chân nhân, Vong Xuyên chân nhân đều cùng nhau đến.

Ngoài ra còn có Ngao Tuệ cùng Đẳng Huyền đã tu hành suốt bốn ngàn năm trong Thiên Ý Phủ đã đột phá được Thái Sơ hồn ấn đều tới, tổng số đã là mười hai vị Hỗn Độn Chuẩn Thánh, tu vi khác nhau nhưng đều là thủ hạ trực hệ dưới trướng Nhạc Vũ.

Mà người cuối cùng chính là Khổng Dật, trong tay hắn cầm tử kim phù chiếu, gương mặt nghi hoặc bước vào.

Hậu Thổ đầy vẻ kinh ngạc, nhìn qua Cửu Hoa tán nhân hỏi:

- Không phải ta đã dặn các ngươi thay mặt ta chủ trì Minh Phủ sao? Vì sao lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1397: Khoáng thế kỳ trận

Cửu Hoa Tán Nhân cười khổ, sau đó vẻ mặt mờ mịt dùng ngón tay chỉ vào ngọc tỉ minh đế bên hông mình, lắc đầu nói:

- Nguyên Hoàng Bệ Hạ cho gọi, thần không thể không đến! Nhưng Cửu Hoa lại không biết, rút cuộc có chuyện gì.

Hậu Thổ giật mình, những ngọc tỉ này một thể tương liên với bảng Phong Thần của Nhạc Vũ. Dùng thần niệm tác động, xác thực có thể chiêu tụ mọi người trên bảng Phong Thần.

Tứ ngự Thiên Đế, Ngũ Phương Đại Đế, mười hai vị Hỗn Độn Kim Tiên….Khi Hậu Thổ đang mơ hồ ngộ ra điều gì đó, trong lò của Nhạc Vũ bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ.

Đỉnh lô được chế tác tạm thời ầm ầm bị nghiền nát, cũng may bảo vật bên trong đã luyện chế xong, bay vút lên trời, từng đợt linh quang nhộn nhạo, hơn hai mươi người đứng trên đài Quan Tinh kinh ngạc nhìn chằm chằm vào những trận kỳ này, khí mang trong mắt lập loè. Khổng Dật càng không nhịn được, thầm khen ngợi.

- Bảo bối tốt, chỉ riêng chủ kì năm mặt này đã không hề thua kém Tiên Thiên ngũ phương kì rồi.

Trong mắt những người khác cũng không khỏi hiện ra vẻ hiếu kỳ, cũng không biết Nhạc Vũ rốt cuộc luyện chế như thế nào những trận kỳ này đều mơ hồ ẩn chứa khí tức Hồng Mông.

Mặc dù là vật Hậu Thiên luyện chế, nhưng nếu luận về độ kiên cố, phù trận hoàn mỹ, lại không hề thua kém những vật Tiên Thiên đồng giai.

Nhạc Vũ phất tay áo, lệnh cho mấy trăm cờ xí đang muốn xuyên không mà đi trấn định trong không trung, sau đó hắn lấy Thiên Thư ra, nói với Khổng Dật:

- Sư đệ, hiện giờ ta đang thiếu nhân thủ. Đệ có nguyện giúp ta, đảm nhiệm Đông Cực diệu nghiêm Thanh Hoa Đại Đế. Đế vị này sánh ngang với tứ ngự, cộng thêm ta bên trong làm Lục ngự, chấp chưởng vạn loại, có thần quyền vô biên.

Trong lòng mọi người lại không khỏi cả kinh. Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đương nhiên không thể sánh vai với tứ ngự. Nhưng thay thiên địa, chấp chưởng vạn loại, tất cả sinh linh trong thế gian đều nằm dưới sự quản hạt của hắn, quyền hành có thể nói rất vô biên, ít nhất có thể sánh ngang với Ngũ Phương Đại Đế.

Khổng Dật cũng khẽ giật mình, trên mặt thoáng hiện vẻ do dự. Sau một lát, mới bất đắc dĩ nói:

- Lúc đầu ta đã hứa với ngươi, nhất định sẽ giúp ngươi thành đạo, lúc này làm sao có thể nuốt lời?

Nhạc Vũ mỉm cười, trên bảng Phong Thần lấp lánh ánh sáng, sau đó hiện ra chữ "Đông Cực Diệu Nghiêm Thanh Hoa Đại Đế Khổng Dật", vừa vặn xếp phía sau Ngũ Đế. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ lại nói:

- Hiện giờ trẫm muốn làm một chuyện, liên quan mấu chốt đến thành đạo của ta, chỉ sợ trong trăm năm, khó có thể quay về. Mọi việc của Thiên Đình đều do các ngươi thay ta chấp chưởng. Ngoài ra đại chiến chư thánh sắp tới, bên trong có Tiếp Dẫn Nguyên Thủy có thù hận khó giải với trẫm, hãy lưu đại trận này lại để đề phòng.

Sau khi nói xong, liền có hai bóng người, từ trong mi tâm của hắn, xuyên không mà ra, rơi xuống trên âm dương bát quái của Ngũ Hành Kiếm Trận.

Một bên giữ âm, một bên giữ dương, chiếm giữ một nửa trận đồ.

- Lý Đào, Đạo Cực, các ngươi hãy vì trẫm hóa thân, nắm giữ trung tâm của trận đồ này.

Nhạc Vũ nói xong, hai người đứng trên trận đồ đều gật đầu thi lễ với mọi người. Đạo Cực vẻ mặt vui vẻ, trong khi Lý Đào lại giữ sắc mặt lạnh lùng.

- Khí cơ này là Thánh Nhân.

Mọi người đều cả kinh, lúc mới đầu, bọn họ chỉ kinh ngạc vì thế gian này tại sao lại có hai nhân vật tu vi mạnh mẽ như vậy? Làm sao lại có thêm hai vị Thánh Nhân?

Nhưng sau khi nghe Nhạc Vũ nói xong, bọn họ lại càng kinh hãi, thầm nghĩ vị Nguyên Hoàng Thượng Đế này lẽ nào là trảm xuất tam thi.

Nếu quả thực như vậy, với căn cơ và vô thượng chân mệnh của Nhạc Vũ, khả năng hắn chứng đạo xác thực mạnh hơn Thái Thanh không ít, ít nhất cũng có thể sánh vai với Thái Thanh.

Nhưng bọn họ lại cảm giác có điều gì đó không đúng, mặc dù hai người phía trên trận đồ này đều có thần trí . Nhưng hồn niệm của Nhạc Vũ cũng không hề bị hao tổn, bao hàm bổn ngã thiện ác. Tam hồn đều ở đây, thất phách đầy đủ, đồng dạng không thiếu.

- Trừ phi là thuật Nhất khí hóa tam thanh?

Hoàng Tuyền chân nhân nghi hoặc liếc nhìn Cửu Hoa Vong Xuyên, sau đó trong mắt lộ ra vẻ kinh dị, mơ hồ biết được, tình hình thực tế cũng không phải như vậy.

Nhưng bất luận tình hình như thế nào, lúc này có thể chứng nhận vị Nguyên Hoàng Thượng Đế này sợ rằng xác thực là người chỉ xếp sau Hồng Quân và Thái Thanh Thánh Nhân!

Tiếp theo là năm thanh Ngũ Hành Kiếm, phân biệt lơ lửng trước người Hậu Thổ, Chiến Tuyết, Liễu Nguyệt Như, Tử Vân, Khổng Dật.

Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ hoàng địa chi, Câu Trần thượng cung Thiên hoàng Đại Đế, Trung Thiên tử vi Bắc Cực Đại Đế, Đông cực Thanh Hoa Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, năm ngự Thiên Đế, mỗi người cầm một kiếm.

Sau đó Nhạc Vũ lại nhìn Hậu Thổ nói:

- Nếu trẫm không có ở đây, mọi chuyện của thiên đình sẽ do Ngọc Lăng Tiêu chủ trì. Nhưng tất cả đại sự, kính xin nương nương quan tâm. Ngoài ra Tam diệu

hành thổ kiếm, thay trẫm chủ trì tòa đại trận này.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, cất thanh Tiên Thiên kiếm vào trong tay áo.

Nếu Nhạc Vũ rời khỏi, linh trí của hai cỗ hóa thân nhất định sẽ suy giảm rất lớn. Người có thể thúc dục uy năng của kỳ trận có một không hai này, cũng chỉ có nàng mà thôi.

Nhạc Vũ cảm kích mỉm cười, sau đó năm mặt chủ kì phân biệt hạ xuống bên cạnh năm người Ngọc Lăng Tiêu, Tây Vương Mẫu, Lục Áp, Mạnh Chương và Huyền Vũ. Hắn nói tiếp:

- Đây là Ngũ Nhạc kì, đều có thể điều khiển lực của ngôi sao Chư Thiên, hợp Ngũ Nhạc địa mạch, thúc dục lực lượng thiên địa, ngũ phương tương hợp, uy năng vô cùng. Do Ngũ Phương Đại Đế thi triển, phối hợp khăng khít, uy năng cực hạn, thậm chí có thể chống lại Thánh Nhân.

Ngoại trừ Ngọc Lăng Tiêu, trong mắt bốn người còn lại đều sáng ngời.

Linh Bảo trước mắt chỉ là cấp độ Tiên Thiên Chí Thánh trung giai, mấy người bọn họ đều không thèm để ý.

Duy chỉ có ngữ điệu có thể chống lại Thánh Nhân này, lại làm kẻ khác không thể không để ý. Mặc dù biết rõ ngũ diện kì này, còn cần rất nhiều cái khác phối hợp, cũng không khỏi mừng rỡ.

Ít nhất khi ở trước mặt Thánh Nhân chí tôn, bọn họ cũng không có cảm giác giống như con kiến.

Còn lại có cờ xí mười hai mặt, phân biệt rơi xuống bên cạnh bọn người Ngao Tuệ Đằng Huyền và Nhai Tí Cửu Hoa.

Ánh mắt Nhạc Vũ càng điềm tĩnh khó dò:

- Lá cờ mười hai mặt này, tên là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát kì. Bọn ngươi có lẽ cũng đoán được, lá cờ này chính là do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận diễn sinh ra, nếu dung hợp với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Ngũ Hành trận của trẫm, uy năng sẽ cực lớn, không hề thua kém Ngũ Phương kì. Mặc dù có thể sánh ngang với Thập nhị Đô Thiên đại trận chân chính, nhưng nếu luận về cá

nhân, nó hơn bất cứ linh bảo Tiên Thiên Chí Thánh nào. Các ngươi đều là người trẫm tín nhiệm nhất, sau này hãy dốc sức phò trợ cho trẫm, bảo vệ Hồng Hoang thiên địa.

Bọn người Ngao Tuệ thần sắc cũng ngưng trọng, sau khi đứng dậy, đều trịnh trọng thi lễ với Nhạc Vũ.

Cuối cùng những cờ xí còn lại bay vút về bốn phương tám hướng.

Mấy người cũng không thấy bảng Phong Thần trong tay Nhạc Vũ có 365 vị thần chính.

Vừa vặn đối ứng với trận kỳ này, đều là người thân tín của Nhạc Vũ.

Tiếp theo Nhạc Vũ lại nói:

- Ngũ Nhạc kì có thể luyện ra 108 diện kì phụ tá, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát kì còn có bảy mươi hai diện kì. Về phần Chu Thiên phụ kì có ba mươi hai diện kì. Các ngươi có thể tự hành luyện chế, khi đó uy năng của trận này nhất định lại tăng!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1398: Hồng Mông Hải ngoại

Vừa dừng lời, Nhạc Vũ lại híp mắt, nhìn mọi người đang lộ vẻ kinh ngạc.

---Tất cả tử kì đều cần trên Chân Tiên chấp chưởng! Ngoài ra có thể chiêu bộ hạ, dùng số lượng chu thiêntheo kì bày trận. Bất quá bọn ngươi cần nhớ là người chưởng kì cũng không phải tu vi càng cao càng tốt mà cần tâm niệm! Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, đạo tâm càng vững thì trận này càng có uy năng vô tận! Có hóa thân của ta cùng Hậu Thổ chủ trì, dù là Hồng Quân cũng phải nhượng bộ lui binh.

Nếu nói hơn hai mươi người trên Quan Tinh Đài lúc trước tuy kinh hãi sự cường hoành của trận kì này nhưng trong lòng vẫn bán tín bán nghi, đến lúc này thì đã thực sự có vài phần tin tưởng.

Dùng Hồng Mông kiếm trận làm hạch tâm, Ngũ Nhạc chủ kì cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát kì làm trụ cột, hơn ba trăm phó kì làm phụ, ngoại trừ ra còn có một vạn một ngàn một trăm ba mươi sáu tử kì làm căn cơ, tiên tu trên Thái Ất Chân Tiên tụ ở đây đã hơn vạn người.

Hơn nữa một cây tử kì này còn có thể tiên tu số lượng chu thiên trợ lực, sự khổng lồ quả thực khó có thể tưởng tượn, chỉ sợ Vạn Tiên Đại Trận củaTiệt Giáo nổi tiếng hậu thế cũng kém xa.

Hậu Thổ khẽ nhắm mắt, hơi ngoắc tay liền triệu trận kỳ của Hoàng Tuyền trong tay, chỉ thấy bên trên không chỉ có một phù trận mà thôi, trên cột cờ còn khắc lục bảy mươi hai phép luyện chế tử kì và tài liệu cần thiết, yên lặng thôi toán qua mười nhịp thở mới thở dài:

- Hay cho một tòa sát trận! Dù là trận tử kì này chỉ có thể hoàn thành một nửa, cũng là không phải chuyện đùa!

1136 cây tử kỳ cần số lượng linh trân thiên địa khổng lồ, số lượng tiên tu trên chân tiêm tương ứng cũng càng khó tìm. Thế gian có được thực lực như vậy

ngoại trừ Xiển Tiệt hai giáo cũng chỉ có thiên đình dưới sự quản hạt của Nhạc Vũ mà thôi, dùng những trận kì này để nghênh chiến, một khi hoàn thành thì ngay cả Hồng Quân cũng không thể làm gì.

Nếu có hắn chủ trì, muốn phá trận này, trừ phi là năm vị thánh nhân đã ngoài công đức liên thủ xông trận để chống đỡ Ngũ Nhạc kì cùng Ngũ Hành Kiếm.

Ngoài ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát kì càng cần Thái Thượng Kim Tiên đỉnh phong số lượng ngang nhau phối hợp khăng khít mới có khả năng kiềm chế.

- Đáng tiếc, trận này cũng chỉ có thể dùng thủ ngự tại Diệu Pháp Đại La Thiên cùng Tam Thập Tam Thiên mà thôi, không cách nào tấn công, nếu không ta và ngươi có thể dựng thế bất bại.

Sau khi tán thưởng, Hậu Thổ lại hiếu kỳ nhìn về phía Nhạc Vũ:

- Không biết trận này đặt tên là gì? Bệ Hạ muốn đi nơi nào mà cần trả giá lớn như thế?

- Trận này chính là chu thiên chư tượng thần sát đại trận! Về phần ta muốn đi nơi nào…

Nhạc Vũ mỉm cười, trong mắt tràn ngập chờ mong:

- Trong hồng hoang có một nơi trẫm muốn đi đã lâu! Chuyện nơi đây liền phó thác chư vị. Nhân gian nếu có yêu thú làm loạn, không cần lưu tình!

Nói dứt lời thì một đạo quang hoa từ trong ống tay áo hắn xuyên ra bay về phía Hậu Thổ, mọi người nơi đây đều không có cảm giác, chỉ có ánh mắt Chiến Tuyết và Liễu Nguyệt Như hơi sáng lên.

Hậu Thổ cũng nhíu mày, tiếp lấy vào tay, khi quang hoa tán đi thì thấy là một quyển sách, bên trên có ghi "Hỗn Độn đạo điển", ngẩng đầu nhìn Nhạc Vũ thì thấy chỗ trung ương Quan Tinh Đài đã trống không, thân ảnh Nhạc Vũ dưới cái nhìn chăm chú của hơn mười vị Hỗn Độn Kim Tiên vô thanh vô tức biến mất.

※※※※

Gần kề thời gian đốt cháy một nén nhang, trên hư không vô tận của Hỗn Độn hải

vẫn tràn ngập linh lực vô tận, vô số thế giới tiểu thiên từ sâu trong hải dương sinh ra rồi lần lượt nổ tung.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh xuất hiện tại biên giới của vòng xoáy thời không cực đại. Người này chính là Nhạc Vũ, thân mặc nhật nguyệt tinh thần bào, đứng thẳng trong hư không nhìn vào hạch tâm của khối khí hắc sắc. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

- Hồng Mông Hải, không biết trong này có gì mê hoặc?

Yên lặng nhìn chăm chú một lát, Nhạc Vũ bỗng nhiên cười cười, đạp ra một bước tiến vào Hỗn Độn hải.

Khác với lúc vây giết Hình Thiên mấy chục thập niên trước, lúc này mỗi bước của Nhạc Vũ đều có thể khiến thời không chung quanh đông lại.

Từ Hỗn Độn Hải rõ ràng lại kéo ra một con "đường" nối thẳng sâu vào bên trong, chín vòng xoáy đầu tiên dễ dàng vượt qua nhưng vòng xoáy bên trong mới cảm giác hơi gian nan, chỗ này là nơi sinh ra thế giới Tiểu Thiên, ngay cả Nhạc Vũ cũng không thể nào hoàn toàn ngăn cản, lúc này phảng phất như đang phòng vệ nên càng thêm điên cuồng không ngừng bạo tạc nổ tung, linh lực thời không tung tóe bốn phía. Với cảnh giới thánh nhân của Nhạc Vũ cũng chỉ có thể náu thân nơi đây bình yên mà thôi.

- Quả nhiên là càng ngày càng hiếu kỳ.

Đoàn khí hắc sắc này vẫn là thứ hắn không thể lý giải, cũng không cách nào diễn toán, bất quá ngoài nghi hoặc càng thêm kinh hãi, vừa vào nơi đây quả nhiên hung hiểm khó dò, không biết sinh tử.

Thở sâu một hơi, Nhạc Vũ đưa tay định chạm vào thì trái tim bất giác nhảy lên, trong lúc mơ hồ có một cảm giác xúc động mãnh liệt

Sau một khắc, Nhạc Vũ khẽ nhíu mày, cảm giác chắc chắn bên trong có một đồ vật gì đó đang tự thân thành đạo, lại đang ẩn ước triệu hoán, có thể là tuyệt đại kỳ ngộ nhưng cũng là vô cùng hung hiểm.

Chỉ do dự chốc lát, ánh mắt Nhạc Vũ hiện ra vài phần kiên quyết, đang muốn đặt chân đi vào lại nghe một tiếng thở dài:

- Nguyên Hoàng Bệ Hạ, nơi đây hung hiểm! Ta khuyên ngươi đừng đi vào mới phải!

Thanh âm này khởi lên đột ngột, bất quá Nhạc Vũ lại không chút nào cảm giác ngoài ý muốn, xoay người lại quả nhiên trông thấy một xích bào đạo nhân đứng ở tầng thứ hai Hỗn Độn hải nhìn vào bên trong.

- Người thu Hỗn Độn chân thủy cùng Hỗn Độn tinh diễm quả nhiên là Bệ Hạ!

Nhạc Vũ hơi gật đầu:

- Trẫm cũng ngờ tới, thiên địa kỳ trân bậc này tuyệt không nên để người biết được!

Hơi dừng lời, hắn chuyển giọng:

- Không biết Linh Bảo mà Thiên Tôn mới nói chính là ý gì? Hồng Mông Hải hung hiểm, hắn là Thiên Tôn trước đây đã từng đi vào xem qua hay sao?

- Đi vào tìm tòi? Sao dám đơn giản vậy?

Thấy Nhạc Vũ khẽ giật mình, trên mặt đều là vẻ tự giễu, Thông Thiên giáo chủ lắc đầu cười nói:

- Nói ra thật xấu hổ, vô luận là ta hay Nguyên Thủy sư huynh thì tuy hiếu kỳ trong này nhưng cũng không dám khinh xuất đi vào. . Về phần tình hình Tây Phương hai thánh, dù ta không biết được nhưng chắc cũng sẽ không ngoại lệ! Ngoại trừ Lão Tử sư huynh thì mấy sư huynh muội chúng ta đều không dám vào đây! Thế gian này cũng chưa ai biết được bí mật trong Hồng Mông Hải.

Nhạc Vũ nhíu mày, ngữ khí Thông Thiên cũng chợt chuyển:

- Ngoại trừ một người!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1399: Thông Thiên Thánh Nhân

Nhạc Vũ nhíu mày:

- Là Hồng Quân?

Nhạc Vũ lại trở nên âm trầm, nghe ngữ khí của Thông Thiên, tựa hồ cảnh giới tu vi của Thái Thượng Lão Quân cũng chưa từng đi vào. Trên thế gian này, hắn cũng không nghĩ đến có người nào có tư cách dò xét Hồng Mông Hải ảo diệu ngoài Hồng Quân.

Tiếp theo nghi vấn lại nổi lên trong lòng, nếu Hồng Quân đã tiến vào bên trong thăm dò, vậy tại sao hắn vẫn có thể cảm giác được bên trong có cơ thành đạo của mình.

Bất luận thứ gì cất giấu trong Hồng Mông Hải, xem ra đối với Thánh Nhân đang nôn nóng siêu thoát mà nói có lẽ là chí bảo tha thiết ước mơ.

Trừ phi nơi này giống như lần trước cũng đầy bẫy rập giống như Nam Hải Phần Minh Thiên.

Trong chớp mắt, tâm niệm liên tục xoay chuyển, hiện lên vô số ý niệm, cũng phỏng đoán qua vô số khả năng.

Một lát sau chỉ nghe Thông Thiên đạo nhân khẽ lắc đầu nói:

- Nguyên Hoàng Bệ Hạ, cũng không cần quá lo lắng. Nơi này có phải bẫy rập hay không, Thông Thiên cũng không biết. Nhưng sau khi khai thiên, ở đây hai mươi vạn năm trước, Hồng Quân sư tôn đã hóa thân nhập vào trong Hồng Mông Hải. Nhưng từ đó về sau không thấy đi ra nữa, cũng không thấy có động tĩnh gì. Về phần vị sư tôn của ta, có phải biết được tình hình bên trong hay không, ngay cả các sư huynh muội của ta cũng không biết. Chỉ biết hơn mười vạn năm sau,

Hồng Quân sư tôn đã lại nhập vào nơi này. Theo chúng ta thấy, sư tôn bị thương, chỉ sợ chưa chắc hoàn toàn là vì sự cố La Chúc.

Ánh mắt Nhạc Vũ bỗng nhiên lại lạnh thấu xương:

- Vậy lần trước, khi trẫm lấy Hỗn độn thủy hỏa, vì sao chư vị Thánh Nhân lại không biết?

Nếu ngay cả chuyện hắn ra vào nơi này cũng không thể biết được thì làm thế nào có thể phán đoán chính xác hành tung của Hồng Quân Thánh Nhân?

Thông Thiên quả nhiên hơi sửng sốt, không nhịn được cười nói:

- Chúng ta có thể biết được, đương nhiên là có duyên cớ. Nhưng việc này thật sự rất khó giải thích. Tuy nhiên nếu bệ hạ muốn vào trong, khi đó cũng hiểu rõ nguyên do, tóm lại lần này, Thông Thiên đã khuyên bảo, có vào Hồng Mông Hải hay không, hoàn toàn do bệ hạ quyết định.

Khi nói chuyện, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Nhạc Vũ, trong mắt vừa mang theo vẻ tò mò, vừa có chút hứng thú dò xét, nhưng bên trong thỉnh thoảng lại lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nhạc Vũ chỉ im lặng không nói gì, rơi vào trạng thái trầm tư.

Nếu bàn về tu vi đạo lực, Thông Thiên chính là người yếu nhất trong Tam Thanh. Nhưng vì chấp chưởng Tru Tiên Kiếm Trận, chiến lực mạnh, cho nên cũng không thua kém Thái Thanh.

Hơn mười vạn năm qua, đệ tử tất nhiên là tốt xấu lẫn lộn, nhưng chí nguyện to lớn của Hữu Giáo Vô Loại lại có phần làm người ta bội phục. Mặc dù tính tình đơn giản, nhưng lúc nào cũng nói được làm được, tính tình ngay thẳng, trượng phu quân tử, mặc dù lần này không biết vì sao người này đột nhiên ra mặt, ngăn hắn nhập Hồng Mông Hải. Nhưng hắn là Thánh Nhân tôn sư, những lời nói ra nhất định không có giả dối.

Sau khi do dự một lát, Nhạc Vũ mới lại cười nói:

- Nhạc Vũ cho tới nay vẫn rất hiếu kỳ. Lần này Thái Thanh và Ngọc Thanh Thánh Nhân, mượn cuộc chiến Phong Thần lần này, tính toán Tiệt Giáo, lẽ nào

giáo chủ không phát giác ra sao. Nhưng vì từ trước đến nay đều không có kế sách ứng đối? Thứ cho Nhạc Vũ mạo muội, kính xin Thánh Nhân thẳng thắn nói cho.

- Như vậy bệ hạ làm sao có thể biết được, ta không hề bố trí?

Đúng là không hề phủ nhận. Thông Thiên nheo mắt nói:

- Năm đó ta phá núi thụ đồ vốn là muốn dựa theo tín niệm bản thân, khiến sinh linh thiên hạ, bất luận là muôn thú hay chim bay, đều có thể đươc nghe thiên địa đại đạo Trường Sinh chi đồ, diệt trừ ác tính vốn có. Hiện nay ước nguyện ban đầu vẫn không thay đổi. Nhưng hôm nay phía dưới Tiệt Giáo bất giác tụ tập vô số tín đồ hung ác cũng là sự thật. Lần này nếu người nào có thể theo lệnh ta, cố thủ sơn môn tiềm tu, đương nhiên có thể được thanh tịnh tự tại, được nghe thấy chân đế của đạo ta. Nếu người nào vị tranh đấu thế gian dẫn dắt, xuất thế mà vong, cho dù chết, cũng không đáng tiếc. Ngược lại vì kiếp nạn này bị giáo ta diệt trừ.

Nhạc Vũ bỗng nhiên nắm chặt tay, trong lòng giật mình. Thì ra vị Thông Thiên Thánh Nhân lại có ý niệm như vậy. Như vậy, tất cả nhân quả của cuộc chiến chư thần đều có thể được cởi bỏ.

Thậm chí với tính tình của Thông Thiên, đại thế to lớn của Hồng Hoang sau này cũng đều có thể được thăm dò chắc chắn.

Lúc này Thông Thiên lại cười giễu cợt:

- Thông Thiên vốn nghĩ như vậy, sát kiếp nổi lên, thiên cơ mông muội. Khi đó thắng bại được mất, hợp tung liên hoành, hoàn toàn phải xem năng lực cá nhân có thể sẽ làm ra kết quả như thế nào, trong lòng ta cũng không hề tính toán trước. Nhưng cách đây không lâu, sư tôn và Thiên Đạo chia lìa, thiên cơ nổi lên, mới tự cảm thấy ý niệm của mình thực sự quá ngây thơ!

Trong ánh mắt hắn đầy vẻ phức tạp, khoan thai nhìn về phía xa.

Nhạc Vũ cũng xúc động, khẽ gật đầu thành kính về phía Thông Thiên:

- Đa tạ giáo chủ lần này đã chân thành nói cho ta biết. Nhạc Vũ dĩ nhiên cũng biết tâm ý của giáo chủ. Như vậy Nhạc Vũ càng không thể không tiến vào Hồng

Mông Hải! Xin cáo từ.

Vừa nói xong, Nhạc Vũ đã cất bước, tiến vào Hồng Mông Hải. Thân hình mới chỉ tiến vào một nửa đã cảm thấy biển khí đoàn Hỗn Độn bỗng nhiên chấn động từng vòng.

Sóng động bất ngờ khuếch tán đến chỗ sâu thẳm, tất cả pháp tắc cấu thành nên thế giới này đều mơ hồ dao động.

- Thì ra là vậy!

Trong lòng Nhạc Vũ cuối cùng cũng hiểu ra vì sao Thông Thiên lại nói như vậy. Vì sao có thể biết được Hồng Quân hóa thân ra vào Hồng Mông Hải.

Động tĩnh như vậy, không chỉ là Thánh Nhân mà ngay cả Thái Thượng Kim Tiên có pháp lực thâm hậu cũng có thể thấy rõ.

Lúc vào như vậy, lúc ra nhất định cũng như thế! Cho dù là vị Hồng Hoang Chí Thánh kia tuyệt đối cũng không thể giấu diếm được Tam Thanh nhị thánh.

Hồng Hoang này cuối cùng cũng không phải là một thế giới vô khuyết hoàn mỹ thật sự. Nhạc Vũ mỉm cười, hoàn toàn không do dự nữa, toàn bộ thân hình dung nhập vào trong Hồng Mông Hải.

Khi hắn rời đi không lâu, một vị Thanh y đạo nhân, bỗng nhiên từ trong hư không, không hề báo hiệu xuyên không tới. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

Đôi mắt màu xanh giống như già nua lại phảng phất như còn trẻ, giống như nhàn nhã dạo chơi, trực tiếp tiễn vào chỗ sâu nhất của biển Hỗn Độn.

Hắn nhìn khối không khí màu đen phía trước, liếc trực tiếp phẩy tay áo, một khối tơ bạc bỗng nhiên thoát ra.

Hồng Mông Hải phảng phất như không có chừng mực, từng tầng quấn quanh bao vây. Vật này có vô số tiên huyết kích dũng màu tử kim, ngưng tụ thành phù văn trong hư không, gia trì thêm một số sợi tơ màu bạc phía trên.

Mặc dù chưa từng ngăn cản, những thứ từ trong thế giới Tiểu Thiên tuôn ra,

hoàn toàn đánh đuổi khí tức của Hồng Mông Hải.

Thông Thiên đạo nhân nhìn thấy liền khẽ thở dài:

- Sư tôn cho rằng, phong ấn của ngươi có thể ngăn cản được vị Nguyên Hoàng bệ hạ kia bao lâu?

Hồng Quân lại im lặng không đáp, nhìn vào hư không, một lát sau mới nói:

- Cái này còn phải xem Thái Thanh sư huynh của ngươi khi nào động thủ?

Sau đó lại quay đầu, hiếu kỳ cười nói:

- Lẽ nào ngươi cũng đang chờ đợi cái gì?

Nguyên Thủy lắc đầu:

- Hiện giờ ta chỉ hy vọng, vị bệ hạ kia chưa bỏ mạng bên trong.

Hồng Quân nghe vậy, không khỏi cười dài, khiến cho Hỗn Độn Hải vốn đã loạn, linh lực lại bạo ngược phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1400: Ác niệm phân thân

Trong Hồng Mông Hải cũng không phải một vùng đen kịt như ngoại giới nhìn thấy.

Khi Nhạc Vũ bước vào, chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt đều là từng vùng ngũ sắc hỗn độn, sáng bóng chói mắt, tận mắt nhìn thấy những vạn vật mẫu khí, hợp thành từng thế giới Tiểu Thiên phun trào ra ngoài.

Khối không khí hỗn độn cuồn cuộn giống như vòng xoáy cuốn động bên trong, không ngừng trùng kích bạo liệt, sau đó những không gian này tựa như "Bọt biển", sản sinh ở bên trong, lẫn vào thiên địa pháp tắc, hình thành thế giới hoàn chỉnh.

Tiến vào nơi này, hồn niệm của Nhạc Vũ cũng hoàn toàn đoạn tuyệt với cảm ứng của ngoại giới.

Khi mới tiến vào Hồng Mông Hải, cảm giác được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, xuất hiện ở sau lưng, còn lại tựa hồ không cảm ứng được bất cứ sự vật gì ngoài khí vụ màu đen.

Thậm chí liên hệ với hai khối hóa thân bên ngoài cơ thể, cũng bị dị lực cắt đứt.

- Đây chính là Hồng Mông Hải?

Nhạc Vũ nhìn xung quanh, lại thử thăm dò, đem thần niệm ra bên ngoài tìm kiếm, lại cảm giác bình chướng nhẹ nhàng lướt qua trước đó, lúc này lại vững như tường sắt, dốc hết toàn lực, cũng không cách nào phá tan.

Từ chỗ sâu trong Hồng Mông Hải lại lộ ra một luồng sức mạnh to lớn khó hiểu, cưỡng ép lôi kéo thân hình và hồn niệm của hắn, không cách nào trở về.

Nhạc Vũ vô thức nhíu mày, bỗng nhiên rút Thiên Ý Kiếm ra chém một đạo kiếm quang đại đạo ngũ hành lên trên tấm bình chướng.

Chỉ nghe thấy một trận chấn động kịch liệt, khí hỗn độn xung quanh và Tiểu Thiên thế giới quay cuồng không dứt.

Nhưng tấm bình chướng này vẫn không hề bị tổn hại. Ngược lại chỗ sắc bén nhất trên kiếm mang lại nứt ra mấy vết, nhưng lập tức liền khép lại như lúc ban đầu.

- Hồng Quân?

Chỉ trong nháy mắt đã phong ấn toàn bộ mọi thứ của thế giới bên ngoài. Ánh mắt Nhạc Vũ lạnh lùng, tiếp theo không hề để ý, cười lạnh một tiếng, bước vào trong khí hải ngũ sắc.

Nếu đường lui đã tuyệt, vậy chi bằng cứ yên tâm xem xem, trong Hồng Mông Hải này rốt cuộc có huyền cơ gì.

Mặc dù nơi này do vô số Tiểu Thiên thế giới sinh ra, càng có khí hỗn độn bàng bạc.

Nhưng trình độ hung hiểm lại không bằng bộ phận trọng yếu nhất của Hỗn Độn Hải bên ngoài.

Nhạc Vũ ở bên trong vẫn đi lại tự nhiên, tu di không gian trong tay áo được mở rộng hoàn toàn, hút khí hỗn độn ở xung quanh vào.

Càng xâm nhập vào bên trong, Nhạc Vũ càng có thể hiểu rõ ảo diệu của nơi này.

Hỗn Độn Hải này quả nhiên cũng là một trong những hạch tâm của thế giới, cũng có mấy phần khả năng là nội đan của Bàn Cổ Thánh Nhân biến thành.

Cùng với thiên địa bổn nguyên, có lẽ là một thể hai mặt, một âm một dương, tồn tại ở thế giới này.

Chỗ Nhạc Vũ dùng hồn niệm, tận lực hồn ấn là âm của giới này. Còn ở đây lại biểu hiện ở dương.

Tất cả những nơi Tiểu Thiên thế giới sinh ra cũng duy trì thời không vững chắc của hồng hoang, tuần hoàn cùng linh của thiên địa.

Nếu đặt vào trong giới này, tất cả "Mâu thuẫn","Va chạm","Xung đột" bắt nguồn từ pháp tắc và nguyên lực đều thổ lộ lúc này.

Vì vậy mặc dù khối không khí ngũ sắc trước mắt giống như biển cả, vô cùng vô tận. Nhạc Vũ thực sự không dám đơn giản lấy đi những vạn vật mẫu khí này, sợ rằng chỉ một phút sơ sẩy, sẽ dẫn phát thiên địa ngoại giới sụp đổ, hoặc là tai nạn khó lường.

Không giống với Hỗn Độn Hải bên ngoài, cho dù ở đây chỉ biến hóa một giọt, cũng sẽ ảnh hưởng đến ngoại giới.

Vì vậy mỗi lần Nhạc Vũ rút ra một tia khí Hỗn Độn đều phải tính toán rất kỹ càng, không thể làm bậy. Khi hành tẩu, càng tận lực để không ảnh hưởng đến những cái khác.

Mặc dù hắn là người của dị thế nhưng lại sinh ra ở thế này, tồn tại với thế này.

Thân là Thiên Đế lại càng phải có trách nhiệm bảo vệ chư giới.

- Rốt cuộc là vì duyên cớ gì, khiến cho hóa thân của Hồng Quân không thể rời khỏi nơi này? Rốt cuộc là gãy kích chìm cát, bỏ mạng ở đây hay là bị vây trong Hỗn Độn Hải này, không thể thoát thân?

Nghĩ đến tình hình hàng rào bên ngoài, Nhạc Vũ bất giác khẽ lắc đầu.

Mặc dù hàng rào rất chắc chắn, nhưng cho dù nó gần tiếp cận thần thông khai thiên của tạo hóa, vẫn chưa tới trình độ có thể hoàn toàn trói buộc hắn ở nơi này.

Nếu không phải là cố kỵ chấn động quá lớn sẽ lan đến gần Hồng Hoang hiện thế. Thì Nhạc Vũ có thể dùng toàn lực mà làm, chém cho bình chướng này một kiếm nát bấy!

Chân chính điều khiến hắn cảm giác khó giải quyết chính là chỗ Hồng Quân Thánh Nhân phong ấn. Cả hai chồng lên, chắc chắn khó có thể đột phá nhưng ngay cả hắn cũng không sợ tấm bích chướng này, xem ra tam thi hóa thân của Hồng Quân Thánh Nhân cũng không bị nhốt ở nơi này.

Bất quá đoạn đường đi tới này, thực sự cũng không có gì nguy hiểm.

Ngược lại khí hỗn độn ở đây nhận được không ít, số lượng cất giấu trong tay áo đã đủ để hắn luyện chế một món linh bảo Tiên Thiên Chí Thánh.

Lúc này Nhạc Vũ lại dẫn dắt đến nhiều tia ngũ sắc khí vụ, rót vào Thiên Ý Kiếm và Nghịch Thiên Đao trong tay.

Đề thăng từng chút một, cùng với tinh lọc chất liệu, cấu thành linh trận. Tựa hồ qua mỗi khắc, phẩm giai liền có thể tăng lên một phần.

Ngũ Hành Kiếm Trận đã bị hắn lưu lại ở Diệu Pháp Đại La Thiên, dùng để trấn áp Tam Thập Tam Thiên và Cửu U Minh Phủ.

Trong tay mặc dù có chí bảo Hỗn Độn Chung và Trấn Thiên Tỳ nhưng kỳ thật lại không có binh khí tiện tay.

Tình hình trước mắt vẫn hung hiểm khó lường, dù có thể tăng thêm một phần thực lực cũng không tệ.

Còn Hỗn Độn Chung trong tay áo đã sớm mượn nhờ khối không khí ngũ sắc ở đây chữa trị vết thương.

Dùng vạn vật mẫu khí nuôi dưỡng, dần dần hồi phục đến thời điểm đỉnh phong trước khi bị đánh nát hơn mười vạn năm trước.

Từ bên ngoài nhìn vào, thế giới này có vẻ không lớn, nhưng bên trong lại rộng lớn vô cùng, liếc nhìn lại, tựa hồ không có điểm cuối cùng. Nhạc Vũ đi lại bên trong gần một giờ, nhưng cảnh vật trước mắt vẫn giống như lúc mới bước vào, chỉ có hướng chảy của vòng xoáy hơi biến ảo mà thôi.

Trong tay áo Nhạc Vũ còn Nghịch Thiên đao đã lâu không dùng đến, cũng khó khăn lắm, dưới sự rót vào điên cuồng của khí Hỗn Độn, phá tan cấp độ Tiên Thiên Chí Thánh.

Lúc này trước mắt bỗng nhiên lại hiện ra một bóng người, mặc đồ màu xanh, đứng một mình trong biển khí Hỗn Độn, thần sắc mờ mịt, đứng nhìn từ xa.

Ánh mắt Nhạc Vũ cũng bỗng nhiên thay đổi, khí tức lạnh thấu xương.

Hắn chỉ mới nhìn thấy một lần dung mạo của người này, nhưng khắc sâu vô cùng, vĩnh viễn cũng không thể quên.

- Hồng Quân Thánh Nhân.

Nhạc Vũ vừa thốt ra, lại cảm thấy không đúng. Mặc dù đạo nhân đứng trước mặt hắn lúc này đúng là hình dáng của Hồng Quân, nhưng thần sắc rõ ràng không còn thần trí. Trong đôi mắt chỉ có mấy tia sáng và một tia sát cơ ác niệm.

Nhạc Vũ nhíu mày, lặng yên không một tiếng động, lấy Hỗn Độn Chung ra, đặt lên đỉnh đầu.

Nghịch Thiên Đao hóa thành một đạo bạch quang, nằm trong tay trái, ánh mắt chuyên chú vô cùng.

Trong lòng hoàn toàn không dám chủ quan, buông lỏng. Mặc dù Hồng Quân hóa thân này không có thần trí, nhưng khí tức quanh thân lại càng nguy hiểm.

Nếu hắn đoán không sai, vị trước mắt này nhất định chính là ác niệm của Hồng Quân biến thành.

Chỉ một lát sau, một tia sáng trắng bất ngờ xuất hiện.

Còn đang ở nửa đường, liền dẫn động vòng xoáy hỗn độn chung quanh điên cuồng rung chuyển. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Nhạc Vũ cau mày, đao kiếm nằm trong hai tay cũng hiện ra ánh sáng sắc bén kịch liệt.

Nhưng trong giây phút ra tay cuối cùng lại khẽ thở dài một tiếng. Thần niệm dẫn dắt, điều khiển Hỗn Độn Chung chụp xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1401: Cuộc chiến thế giới

Hỗn Độn Chung chỉ trong chớp mắt liền bao phủ thân ảnh của hai người bên trong.

Sau đó toàn bộ thân chung co lại bằng hạt bụi, lơ lửng trong Hồng Mông Hải, cuốn động cùng với vòng xoáy ngũ sắc,

Ngăn cách với ngoại giới, đồng thời để tránh ảnh hưởng đến Hồng Mông Hải, gắt gao phong bế hai người trong không gian của chung!

Lúc này trước mắt Nhạc Vũ chỉ là một thế giới tinh quang vô cùng vô tận.

Toàn bộ không gian vốn vô cùng rộng lớn trong Hỗn Độn Chung lúc này đều gắn đầy Tinh Quang màu bạc, lấy

Hồng Quân là trung tâm, phảng phất như có vô số ngôi sao đang lóe lên ánh sáng chói lọi, giống như đưa thân vào trong ngân hà sáng lạn, trong tinh không vô tận, bốn phương tám hướng đều là một vùng tinh vân hỗn độn.

Còn có tinh hoa màu bạc đầy trời giống như che phủ trời đất lao xuống. Dưới quang huy vô lượng, trong nháy mắt tất cả mọi thức trong mấy trăm triệu dặm lập tức hóa thành linh yử.

Cô Kiếm lão nhân và Thiên Ý chi kiếm của hắn, chính là điều khiển pháp tắc bổn nguyên của giới này để đả thương địch thủ. Nghịch Thiên chi kiếm lại là dùng pháp tắc tan vỡ, khiến cho uy năng đạt đến cấp độ khai thiên.

Trước mắt hắn, những ánh sáng màu bạc chói lọi của Hồng Quân lại đem tất cả mọi thứ đều quay về bản nguyên, trở về thời điểm khai thiên, bổn nguyên nhất, cũng là hình thức sơ khai nhát.

Đồng dạng là uy năng vô tận, thần thông vô biên!

- Đây cũng là hình thái ban đầu của hỗn độn vô lượng.

Nhạc Vũ nhíu mắt, so với cuộc chiến chỉ vừa mới tiếp xúc đã kết thúc trong Tử Tiêu Cung với Hồng Quân lần trước, lúc này mới có thể xem như giao phong chính thức giữa hai người!

Thật sự không còn gì cố kỵ, cũng tuyệt đối không có khả năng lưu tay! Ngoại trừ một cuộc chiến liều chết, phân ra thắng bại sinh tử.

Dưới ngân quang, khí tức toàn thân Nhạc Vụ bị đè nén đến cực hạn, chân khí quanh người hắn, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng tinh thủy cũng trở lại như cũ. Đao kiếm trong tay Nhạc Vũ bỗng nhiên dấy lên khắp trời, vô số đao kính màu đen nồng đậm như mực, cùng kiếm quang ngũ sắc bỗng nhiên tràn ngập khắp thiên địa.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm khí diệt tuyệt của Nghịch Thiên đao và Đại Ngũ Hành nguyên từ đồng dạng tràn ngập trong khắp không gian của Hỗn Độn Chung. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Không ngừng vặn cắt những quang điểm màu bạc quang điểm, kiếm khí đao mang đều trở lại bổn nguyên, hóa thành linh tử tinh thuần.

Nhưng ngân quang đầy trời cũng đang biến mất từng chút một, hòa tan từng chút một.

Vô số đao quang nhanh không thể nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt, trảm kích hàng lần, khiến cho thế giới vô biên, linh lực cuồn cuộn, giống như một cơn gió bảo hủy diệt.

Tinh hoa màu bạc cũng vô cùng vô tận, bất luận lúc này Nhạc Vũ hủy diệt bao nhiêu, đồng dạng đều có tinh hoa sinh ra.

Thế giới tinh thần hỗn độn vẫn như cũ, còn trong mắt Hồng Quân càng tràn ngập sát cơ, ác niệm lạnh lùng.

- Đây chính là Hồng Quân Thánh Nhân khi linh trí còn mông muội, hơn mười vạn năm trước.

Nhạc Vũ chỉ cảm thấy nội tạng quay cuồng chấn động, trong miệng đắng ngắt,

hai cây binh khí Tiên Thiên Chí Thánh trong tay cũng dần dần trở lại như cũ,

toàn thân vô cùng mệt mỏi!

Hắn cũng không phải không cách nào kháng cự, cũng tuyệt đối không phải không đo lường được Hồng Quân trước mắt. Nhưng dưới vô số ngôi sao này, bản năng lại sinh ra cảm giác vô lực.

Sau khi đem tất cả mọi thứ quay trở lại thời kì ban đầu, lại lấy đó làm bổn nguyên, hội tụ thành tinh thủy chi quang.

Đây chính là môn đại pháp Hỗn Độn Vô Lượng Tinh Thủy, vào thời kì thượng cổ đã khiến tất cả Hỗn Độn tinh linh đều phải cúi đầu, trảm cắt tam thi, thành tựu giữa thiên địa, đưa người còn lại duy nhất lên vị trí Chí Thánh.

Hồng Quân mười vạn năm trước đã mạnh mẽ như vậy. Hồng Quân mười vạn năm sau dùng thân hợp đạo, tựa hồ đã thấm nhuần thiên địa nguyên khởi thì còn thần thông đến mức độ nào?

Vô Lượng Tinh Thủy, tuy chỉ là nửa bước khai thiên. Ở dưới cảnh giới cao hơn một cấp độ, lại giống như chiến sự áp đảo.

Bản thân hắn quả thật đã quá coi thường vị Thánh Nhân này! Nhưng trận chiến này, thực sự cũng không phải không có đoạt được.

Nhạc Vũ cười hắc hắc, trong mắt lại thoáng hiện ra vẻ sắc bén, thời gian dần trôi qua, ý chí chiến đấu càng sục sôi.

Một lát sau, quanh người hắn cũng xuất hiện một thế giới hỗn độn khổng lồ vô biên, đồng dạng cũng gắn đầy vô số ngôi sao.

Chỗ chính giữa là một phù trận ngũ sắc cực đại, bên trong có vô số tử phù hồng mông vờn quanh.

Còn bên ngoài là phù trận hình tròn năm màu khác nhau.

Tất cả cảnh trí đều giống hết như tình hình bên trong đan điền của hắn.

Bất luận là những ngôi sao kia, hay là phù trận ngũ hành bên trong và bên ngoài,

đều hiện ra bên ngoài.

Đây là "Thế giới" của hắn, cũng là chân pháp Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa của hắn! Ẩn chứa thần hồn ý niệm của hắn, bao hàm tất cả pháp tắc, tất cả lý niệm mà hắn nắm giữ, từ đó mới tạo ra cái gọi là "Đạo".

Giao phong giữa hai thế giới, va chạm của đạo, mới là cách chiến đấu thật sự giữa Thánh Nhân.

Trong giây phút thế giới hỗn độn Ngũ Hành hiện ra bên ngoài cơ thể, thế giới tinh quang vô biên liền bắt đầu sụp đổ.

Vô số pháp tắc giữa hai thế giới xung đột lẫn nhau, can thiệp lẫn nhau.

Điều này khiến cho không gian này tung tóe từng mảnh, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng áp chế không nổi.

khiến cho linh lực bốn phía bị kích động, dần dần khuếch tán ra bên ngoài.

Khuôn mặt của hóa thân Hồng Quân cuối cùng cũng khẽ lay động, lại phảng phất như khôi phục mấy phần thần trí, trong đôi mắt mờ mịt thoáng hiện ra vẻ lấp lánh, bình tĩnh nhìn về phía Nhạc Vũ.

Trong ánh mắt, rõ ràng là có vẻ sắp chiến đấu với đại địch.

Một lát sau, trong tay áo hắn có một cây phất trần thoát ra, ba ngàn sợi tơ bạc đến nửa đường, liền không ngừng phân liệt, hóa thành chín ngàn chín trăm chín mươi chín vạn bó sợi tơ.

Bành trướng tựa như sóng cả, tựa hồ mỗi một nhúm đều ẩn chứa ánh sáng tinh thủy.

Hà Đồ Lạc Thư dưới người Nhạc Vũ cũng bỗng nhiên mở ra, trong hư không, diễn hóa thành một tòa đại trận hùng vĩ.

Dẫn dắt những đường tia này chảy về bốn phương tám hướng, không thể nào tới gần.

Tiếp theo trong tay áo của Hồng Quân hóa thân lại là thoát ra một vật là một

khóa trời màu tím, từ trên cao chụp xuống.

Nhạc Vũ cũng lạnh lùng mỉm cười, Trấn Thế Tỳ cũng hiện ra trên không, từ xa nghênh tiếp, nhưng tựa hồ ngay lập tức liền bị cái khóa màu tím khóa chặt bên trong. Nhưng vô số ánh sáng ngũ sắc lại từ trong tỳ thoát ra, triệt tiêu ánh sáng của tinh thủy, trong mơ hồ đã hiện ra xu thế giãy dụa.

Khi nhìn về hướng Hồng Quân, trong mắt Nhạc Vũ chỉ còn lại vẻ tiếc nuối.

Hóa thân của Hồng Quân trước mắt này, rốt cuộc vẫn bị nhốt ở nơi này hơn mười vạn năm. Mặc dù có khí hỗn độn sung túc ở đây bổ sung đầy đủ, pháp lực tràn trề, lúc nào cũng ở trạng thái đỉnh phong, nhưng không có linh trí, không thể xem như Hồng Quân thật sự.

Lưu lại nơi này cũng không phải là "Đạo" hoàn chỉnh của Hồng Quân.

Nhạc Vũ nhìn xung quanh, thế giới tinh quang hỗn độn, dưới sự can thiệp của hắn đã sụp đổ từng khúc.

Ánh sáng do tinh thủy tạo ra cũng dần dần trở nên nhạt nhòa.

Trận chiến này thắng bại đã định!

Một đoàn minh nguyệt từ sau lưng Nhạc Vũ bỗng nhiên bay lên. Bên trong ánh sáng chói lọi ẩn tụ, chính là Côn Luân Kính quang, khó khăn lắm mới chiếu xuống.

Một lớp ý niệm mênh mông, không hề có báo hiệu kéo đến, khiến cho Hỗn Độn Chung bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1402: Nhân ảnh thần bí

- Ầm!

Một sóng ý niệm mênh mông bất ngờ kéo tới, khiến cho Hỗn Độn Chung đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên.

Mặc dù vừa rồi hóa thân của Hồng Quân có dấu hiệu suy bại, thần sắc cũng lạnh như băng, nhưng khuôn mặt lại vặn vẹo, vô cùng dữ tợn, một chút linh trí trong ánh mắt cũng hoàn toàn biến mất.

Hai tay ôm đầu, phảng phất như vô cùng thống khổ, giống như dã thú, bắt đầu ngửa mặt lên trời gào thét.

Nhạc Vũ cũng chỉ cảm giác hồn niệm của mình chấn động, thế giới Hỗn Độn Ngũ Hành hiện ở bên ngoài cơ thể tựa hồ cũng sắp sửa diệt vong, giống như tuyết gặp mặt trời, tan rã toàn bộ, chân lực quanh người hắn cũng gần nứt vỡ.

Côn Luân Kính trước tiên thu hồi tâm kính. Sau đó chiếu xuống một đoàn khí xanh, bảo vệ nguyên thần của Nhạc Vũ.

Nhưng dưới sự trùng kích ý niệm cuồn cuộn, phía trên mặt kính cũng dần hiện ra vết rạn!

- Đinh…..!

Tiếng chuông lại tiếp tục vang lên, thanh âm kim loại va chạm lại một lần nữa chấn động không gian.

Trận trận sóng âm khiến cho cương khí quanh người Nhạc Vũ quanh thân cũng gần xơ xác, bên trong ngũ quan, tràn đầy máu tươi.

Trong mắt hiện lên đầy vẻ kinh ngạc.

Hồn niệm này rốt cuộc là ai sở hữu? Hắn thân lên Thiên Đế, dù chưa chứng nhận hồn ấn, nhưng đã có tất cả mọi thứ, một thân vị nghiệp, sánh ngang với thánh nhân.

Dung hợp cô kiếm, ý niệm của Nghịch Thiên kiếm ý của lão nhân thậm chí còn mạnh hơn Nữ Oa Hậu Thổ phía trên!

Ngay cả trong Tử Tiêu Cung, thần thông ngập trời giống như Hồng Quân Thánh Nhân cũng không thể làm gì được hắn. Trên thế gian này, rốt cuộc là người phương nào, có thể thần thông như vậy, uy năng như vậy?

Nhạc Vũ nhìn về phía ác niệm của Hồng Quân hóa thân, thấy thần sắc đối phương lúc này cũng giống như vô cùng thống khổ, tựa hồ như dốc hết toàn lực, bảo vệ tâm thần. Lúc này Tử Kim Thiên Tỏa cũng được triệu hồi, khóa nguyên thần của hắn lại.

Trong lòng Nhạc Vũ thầm hoảng sợ, hồn niệm lại tiếp tục trùng kích, lúc này không còn cách nào khác, đành phải thu hồi Hỗn Độn Chung, bảo vệ quanh người mình. Trấn Thế Tỳ cũng đồng dạng được thu vào trong, nhập thẳng vào đan điền, để trấn áp khí mạch toàn thân đang gần như bạo loạn, để mặc hóa thân Hồng Quân hóa thân ở trước mặt điên cuồng bỏ trốn. Chuông vang trận trận, hồn niệm kích động, tiếng sóng triều gầm rú không dứt.

Hà Đồ Lạc Thư sớm đã không chống đỡ nổi, bị Nhạc Vũ thu hồi. Phía trên mặt kính Côn Luân đã toác ra vô số vết rách.

Khi Nhạc Vũ tưởng rằng mấy món linh bảo hộ thân của mình đang gần như diệt vong thì thần niệm trùng kích mới dần dần dừng lại.

Hồng Mông Hải trước mắt cuối cùng cũng trở lại yên tĩnh.

Những khí đoàn ngũ sắc vẫn vây quanh những vòng xoáy chuyển động, va chạm bạo tạc nổ tung, hoàn toàn không giống như trước đó, thậm chí từ đầu đến cuối không bị ảnh hưởng.

Nhưng trong mắt Nhạc Vũ thế giới kỳ diệu này không phải vô hại, mà là hung hiểm khó lường, từng bước chấn động tâm thần.

Nếu không phải Côn Luân Kính của hắn có thể bảo vệ nguyên thần. Trấn Thế Tỳ

áp chế vô số khí vận. Hỗn Độn Chung càng là vật đệ nhất phòng thân trong tất cả Hồng Mông chí bảo

Thì hôm nay dưới sự trùng kích thần niệm này, có thể đã đủ khiến hắn bỏ mạng.

- Đây rốt cuộc là người phương nào? Chẳng lẽ là Bàn Cổ?

Nhạc Vũ cảm giác ý niệm vừa rồi không chỉ mạnh, vượt qua hắn vô số lần, mà ngay cả đạo tu cũng bao trùm lên thế giới Hỗn Độn Ngũ Hành của hắn.

Đại pháp thần thông này ít nhất cũng là tồn tại sánh ngang với Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa chân quyết của Nhạc Vũ.

- Lẽ nào đây chính là thứ khiến hóa thân mất trí của Hồng Quân bị vây khốn trong Hồng Mông Hải ?

Nhạc Vũ mơ hồ cảm giác, tình hình thực tế tuyệt đối không chỉ như vậy.

Thần niệm này mạnh mẽ đến mức khiến hắn vô lực chống cự, Hồng Quân ở thời kì toàn thịnh, tuyệt đối cũng không thể lợi hại như vậy.

Hồng Quân tình nguyện tổn thất một hóa thân, cũng không muốn tái nhập nơi này chắn hẳn là có duyên cớ khác.

Nói cách khác, ở đây có lẽ có hung hiểm nào đó.

Nhạc Vũ cau mày suy ngẫm hồi lâu rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Nếu hắn đoán không lầm, có lẽ kịch chiến của hai người trong Hỗn Độn Chung, bị hồn niệm công kích, khống chế không nổi, lực tràn ra bên ngoài nên mới dẫn phát ý niệm to lớn này.

Trong Hồng Mông Hải, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể an toàn. Huống chi, hắn hiện giờ đã tuyệt đường lui, hoặc là phải lấy được linh bảo thành đạo, hoặc là bị vây khốn ở đây.

Cho dù bên trong là đầm rồng hang hổ, hắn nhất định cũng phải xông vào!

Mấy món linh bảo, ngoại trừ Hỗn Độn Chung và Trấn Thiên Tỳ đều bị trọng

thương. Cũng may nơi này còn nhiều khí Tiên Thiên Hỗn Độn.

Nhạc Vũ vẫn đi về phía trước, cũng không vội nhảy vào chỗ khí hải ngũ sắc, ngược lại dốc hết toàn lực, thu thập vạn vật mẫu khí, lần lượt rót vào bên trong mấy món linh bảo.

Trước hết phải chữa trị hai thanh đao kiếm trong tay, sau đó Hà Đồ Lạc Thư cũng khôi phục như thường.

Cuối cùng là Côn Luân Kính, tất cả vết rách cũng đều khép lại.

Nhưng Nhạc Vũ vẫn không dừng lại, tiếp tục điên cuồng rót vào, đem hết toàn lực, cường hóa mấy món linh bảo kia.

Ngay cả Trấn Thiên Tỳ, dưới sự nuôi dưỡng của vạn vật mẫu khí cũng chậm rãi cải thiện chất liệu bên trong, từ Hậu Thiên đến Tiên Thiên.

Cho đến khi khối không khí hỗn độn bên ngoài đều bị hắn rút ra không còn, mới bỗng nhiên gia tăng thêm tốc độ, tiếp tục xâm nhập vào bên trong. ới bỗng dưng nhanh hơn tốc độ bay, hướng nội tiếp tục xâm nhập.

Nhưng một lát sau, trước mắt Nhạc Vũ hiện ra một thế giới lấp lánh ánh sáng xám trắng, đi xuyên vào trong giống như đang đứng trong sương mù dày đặc. Cho dù thôi động mắt rồng, cũng không cách nào thấy rõ tình hình xung quanh. Hồn niệm cũng bị nhốt trong phạm vi vạn trượng, không thể tiến xa.

Lúc này thân hình Nhạc Vũ cũng khẽ dừng lại, ánh mắt ngưng trọng, chăm chú nhìn về phía xa.

Đến lúc này, hắn có thể cảm giác rõ ràng, thứ này đối với hắn mà nói, có thể xem là linh bảo thành đạo vô cùng quan trọng.

Nhưng đạo khí tức mơ hồ kia, đồng dạng cũng khiến hắn kinh hãi.

Khi Nhạc Vũ đang kinh ngạc bất định, không ngờ lại có một lớp ý niệm cuồn cuộn, trùng kích chấn động khắp nơi.

Hỗn Độn Chung treo trên đỉnh đầu Nhạc Vũ lập tức kêu vang.

Côn Luân Kính mới khép lại không lâu, lúc này lại toác ra những vết rách!

Trùng kích lần này còn mạnh hơn vô số lần so với lần trước! Cũng may mấy món linh bảo cũng đã được tăng cường thêm không ít.

Linh niệm chấn động cũng cực kỳ ngắn ngủi. Nhạc Vũ dốc hết toàn lực, cuối cùng chống cự thành công.

Nhưng ý niệm giao phong trong giây lát, cũng khiến cho thất khiếu của hắn chảy máu, dung mạo thê lương.

Trong sương mù dày đặc xám trắng cách đó không xa lại truyền đến một tiếng hét giận dữ.

Nhạc Vũ cũng không suy đoán, cũn biết tiếng hét này nhất định là của hóa thân Hồng Quân.

Nhạc Vũ bình tĩnh nhìn ngọn nguồn của thần niệm trùng kích, hắn cũng không do dự nữa, thân hóa thành ánh sáng ngũ sắc, ngược dòng đi tìm hiểu.

Trong nháy mắt, thân hình của Nhạc Vũ liền dừng lại, ánh mắt hoảng sợ thất thần nhìn về phương xa.

Chỉ thấy chỗ sâu nhất của biển Hỗn Độn mơ hồ hiện ra một bóng người. Thân hình to lớn, cao ngạo khôi ngô, khí tức hùng vĩ.

Nhạc Vũ mở mắt rồng, phù văn bên trong liên tục chuyển động. Chỉ thấy dung nhan của người nọ, phảng phất như được đao khắc rìu đục, vô cùng kiên cường.

Đôi mắt thâm thúy như vực bình tĩnh nhìn ra xa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1403: Pháp tắc áp chế

Nếu bàn về cấp bậc, những khối không khí xám trắng kia, rõ ràng vẫn còn trên khí Hỗn Độn.

Đó chính là khí của tạo hóa, là hình dạng nguyên thủy của tất cả vật chất.

Rất hiếm có, thậm chí sau thời kì hồng hoang cũng không thấy có những bản nguyên vạn vật thật sự xuất hiện.

Nhưng lúc này Nhạc Vũ cũng không có tâm trí chú ý, chỉ biết bình tĩnh nhìn về phía bóng người cao chừng mười trượng, rộng năm trượng kia.

Nói người đó đang nhìn về phía này, kỳ thật cũng không chính xác. Người đứng cách đó không xa, mặc dù hình người và hồn niệm to lớn, nhưng thần hồn của hắn, giống như hóa thân của Hồng Quân, đã không có linh trí, ánh mắt mờ mịt.

Trái tim Nhạc Vũ nhảy lên kịch liệt, nếu như người này, cũng chỉ có tình hình giống như ác niệm của Hồng Quân hóa thân, vậy thì hắn tuyệt đối cũng sẽ không kinh hãi như vậy.

Nhưng lúc này Nhạc Vũ lại có thể nhìn thấy rất rõ ràng bóng người khôi ngô trước mặt cũng chưa có chân hình thật sự.

Hắn chỉ có cửu khiếu, lục phủ ngũ tạng, nhưng lại chưa hoàn thiện, đại não cũng trống trơn. Có lẽ là một bộ phận hồn niệm, huyết nhục của vị nào đó có đại thần thông biến thành.

Thậm chí ngay cả thân thể cấu thành cơ bản nhất cũng không có, chỉ có thể miễn cưỡng ngưng tụ ra một nhân hình mà thôi.

Nhưng một khối thân thể như vậy lại là đầu sỏ gây họa cho khối hóa thân ác niệm, không có linh trí của Hồng Quân.

Chỉ một lần thần niệm chấn động vô ý thức, cũng không có bất cứ tính nhắm vào, tựa hồ đã có thể khiến hắn bỏ mạng ngay tại chỗ.

Ác niệm hóa thân của Hồng Quân lúc này gần như bị tra tấn đến nổi điên!

Nhạc Vũ cẩn thận dò xét, chỉ thấy trong tay người này có một cây búa lớn do bốn đạo Hồng Mông tử khí ngưng tụ.

Nhưng thanh thần binh này lại không chính thức thành hình, chỉ là cự nhân khôi ngô cưỡng ép dùng pháp lực tập hợp vô số khí hỗn độn, miễn cưỡng tạo ra hình dạng một cây búa lớn.

Nó không được xem là linh bảo, nhưng lại khủng bố hơn bất cứ linh bảo nào.

- Quả nhiên là huyết nhục tàn hồn của Bàn Cổ!

Nhạc Vũ bỗng nhiên nắm chặt hai tay, tiếp theo hít vào một ngụm hơi lạnh.

Kỳ thật khi mới nhìn thấy, hắn đã mơ hồ có suy đoán. Dù sao trên thế giới này, người có thể áp chế Hồng Quân đến mức độ này, ngoại trừ vị Bàn Cổ Thánh Nhân khai thiên tích địa kia thì không còn ai.

Nhưng mọi việc trước mắt thật sự khiến người ta không thể không kinh hãi.

Một chút tàn hồn Bàn Cổ lưu lại trong khối thân thể lại nguyên vẹn, cường hành hơn so với Tam Thanh, so với Thiên Đạo lâu nay khuyết thiếu.

-Lẽ nào cây búa lớn này là cơ hội để Nhạc Vũ ta chứng đạo? Không đúng.

Ánh mắt Nhạc Vũ chăm chú nhìn cây búa lớn, một lát sau lại di chuyển đến chỗ khối thân thể.

Những Hồng Mông tử khí này rất tốt, đối với hắn mà nói cũng có chút ích lợi.

cũng chính là ngoại lực, là vật mấu chốt có thể khiến hắn thoát thân khỏi nơi này.

Chỉ thấy dưới chân khối thân hình khôi ngô kia có một vòng xoáy màu đen cực đại, hoàn toàn khác lạ với vầng sáng màu xám trắng.

Trong lúc mơ hồ, có thể thấy được ở chính giữa có một thứ giống như vết nứt không gian, chỉ là khe hở này, lại không phải thông đến hư không vô tận trong thế giới hồng hoang, mà là một nơi hoàn toàn lạ lẫm chưa biết. Ngay cả Nhạc Vũ cũng cảm thấy kinh hãi, rồi lại có một loại cảm giác quái dị, phảng phất mơ hồ như có chút quen thuộc với vết rách kia.

Hắn định thần nhìn qua, chỉ thấy một tia khí tức màu đen từ trong cái khe không ngừng lọt vào, lại bị khối thân thể của Bàn Cổ cưỡng ép trấn áp ở đây. Một bộ phận bị bài xích ra bên ngoài, một bộ phận hình thành một vòng xoáy màu đen cực đại dưới chân Bàn Cổ.

Nhạc Vũ thất thần nhìn chăm chú vào khe hở này. Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện vô số hình ảnh, đều bắt nguồn từ trong chỗ sâu nhất của thần hồn, ngũ quang thập sắc, vô cùng huyền diệu.

Một hồi lâu, Nhạc Vũ bỗng nhiên nhắm mắt lại, cười khẽ:

- Thì ra là vậy.

Tiếng cười kia đến cuối cùng lại tràn đầy ý thoải mái. Một lát sau, Nhạc Vũ lại kính cẩn thi lễ với khối thân thể của Bàn Cổ.

Bất luận là vì hồn niệm kiếp trước của mình, có thể tiếp tục sinh ra ở kiếp này, hay vì thế giới này có thể nuôi dưỡng vạn linh, mình cũng cần phải lễ kính với vị Thánh Nhân thượng cổ này.

Cho dù cả hai thứ này đều không bắt nguồn từ ý định của Bàn Cổ.

Khi Nhạc Vũ xoay người khom người, đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên nhìn thấy trong đôi mắt u ám của Bàn Cổ hiện lên vẻ lấp lánh.

Từ trong thân thể của hắn lại có một lớp hồn niệm cuồn cuộn, trùng kích mà ra. Trong nháy mắt đã lan tràn toàn bộ trong Hồng Mông Hải.

Nhạc Vũ đứng mũi chịu sào, sau khi cơ thể kêu lên, dưới sự tẩm bổ của khí tạo hóa, Côn Luân Kính vốn đã có xu thế khép lại, lúc này cũng lại bị một lần nữa cưỡng ép nát bấy, hóa thành vô số khối thấu kính tàn phá, bay ra khắp nơi.

Cũng may Nhạc Vũ kịp thời tung Hỗn Độn Chung, bao phủ tất cả mãnh vỡ vào trong không gian của chung.

Lúc này toàn thân Nhạc Vũ không chỉ ngũ tạng lệch vị trí, thất khiếu rướm máu, mà tất cả tứ chi ngực bụng, cơ bắp cốt cách, đều nhao nhao vỡ vụn dưới sự trùng kích này.

Nhưng trong lòng Nhạc Vũ càng trấn định thêm mấy phần, trùng kích ý niệm của Bàn Cổ tàn hồn sở dĩ vô lực như vậy, tuyệt đối không phải vì thực lực của Nhạc Vũ vượt xa hắn và Hồng Quân.

Cho dù Bàn Cổ là thánh nhân có thể khai mở đại thiên thế giới, nhưng một tia hồn niệm hoàn toàn không có linh trí lưu lại của hắn có thể có bao nhiêu năng lực?

Giống như trong Diễn Thiên Châu, Nhạc Vũ có thể tùy ý điều khiển thiên địa, khống chế nhân sinh, thì trong hồng hoang giới, ý niệm của Bàn Cổ đồng dạng cũng có quyền uy vô thượng!

Sau Côn Luân Kính, đến lượt Hà Đồ Lạc Thư cũng mơ hồ xuất hiện vết rách. Nhạc Vũ ngược lại lặng lẽ mỉm cười, thu hồi Hỗn Độn Chung và Trấn Thiên Tỳ.

Tùy ý để hồn niệm bàng bạc toàn thân bị áp bách từng khúc nát bấy, thậm chí ngay cả thần hồn bên trong cũng dần dần tan rã.

Khi Nhạc Vũ gần như mạch diệt, xu thế tán loạn của cơ thể bỗng nhiên dừng lại.

Tất cả huyết nhục cốt cách chỉ trong nháy mắt lại trở lại như cũ, ngay cả thần hồn của hắn cũng một lần nữa chắp vá tụ hợp, tình hình giống như trước khi bị thương, những vết thương trên người cũng hoàn toàn biến mất. Nhạc Vũ lại cười giễu cợt, nhìn quanh người mình.

- Cuối cùng là vì ta là người của thiên ngoại hay vì trẫm là Thiên Đế, hay là cả hai?

Nhạc Vũ lắc đầu, chỉ cảm thấy trăm mối vẫn không có cách giải, tất cả mới chỉ là phán định bản năng, khống chế tuyệt đối của Bàn Cổ đối với giới này chỉ sợ không có bao nhiêu tác dụng đối với Nhạc Vũ.

Một khi đến lúc thân thể diệt vong, thần hồn văng tung tóe, chỉ còn lại nguyên thần bổn nguyên nhất chính là cơ hội để Nhạc Vũ hắn phản kích.

Vì vậy hắn dứt khoát từ bỏ chống cự, đem tất cả lực lượng, bảo tồn trong nguyên thần của mình.

Nhưng tình hình lúc này, ngay cả bản thân Nhạc Vũ cũng không cách nào phán đoán, chỉ có thể xác định, lần này có thể thoát hiểm nhất định là vì mình có mệnh cách vô thượng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1404: Đại đạo chi cơ

Ý niệm trùng kích của tàn hồn Bàn Cổ vẫn có cường độ giống như trước, hoàn toàn không có dấu hiệu suy giảm.

Bất quá Nhạc Vũ cũng đã có thể bình yên náu thân ở chỗ trước người trăm vạn trượng. Mặc dù không vận dụng Hỗn Độn Chung cũng có thể vững vàng định trụ thân hình.

Chỉ là da thịt huyết nhục trên cơ thể lại thỉnh thoảng vỡ ra, nhưng cũng lập tức khép lại.

Đôi mắt có thể nhìn thấy bản chất của thế giới lúc này đang chăm chú nhìn vị "Bàn Cổ" ở trước mặt. Sau khi cục diện ổn định, cẩn thận quan sát bản chất liền có thể thấy rõ lực ảnh hưởng của thần hồn Bàn Cổ đối với bổn nguyên và pháp tắc của giới này, chỉ cần ý niệm vô thức chấn động là có thể khiến đại đạo pháp tắc đều chấn động.

Khối thân thể hoàn toàn không chịu trói buộc của quy tắc giới này, áp đảo xa, thậm chí đối với thánh nhân như Nhạc Vũ cũng có thể dễ dàng nghiền áp.

Lúc này quanh người Nhạc Vũ không chỉ phát ra từng tia lực hắc mang từ trong thần hồn bổn nguyên để kháng cự hồn áp cuồn cuộn, bao phủ thân hình của hắn. Còn có mười con Cự long màu tím bay vút, tương hợp với Thiên Đạo, đối kháng với lực trùng kích của đại đạo pháp tắc.

Trên đỉnh đầu Nhạc Vũ cũng hiện ra một đóa kim lên thập nhất phẩm, phía trên lóe ra sáu điểm quang hoa màu tím cũng đồng dạng che chắn bảo vệ cơ thể của hắn.

- Đây là lực của Lục đại thệ nguyện.

Chỉ trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã đoán biết được lai lịch của tử kim quang hoa, trong mắt thoáng hiện tinh mang rồi lại lập tức thu liễm. Sau đó ánh mắt của hắn

lại chăm chú nhìn về phía những khí vụ màu đen phía dưới thân thể Bàn Cổ.

So với thuẫn búa mà Hình Thiên sử dụng, những vật trước mắt này, mới có thể xem như vật "Thiên Ngoại" thật sự.

Hơn nữa trải qua hơn mười vạn năm, với năng lực của Bàn Cổ cũng không thể diệt trừ tinh hoa của thế giới này.

Khi mới nhìn thấy, Nhạc Vũ cảm nhận được một luồng cảm giác rất gần gũi. Lúc này, hắn lại càng có thể khẳng định, những khí vụ màu đen kia thật sự là thành đạo chi cơ của mình.

Ánh mắt Nhạc Vũ lấp lánh, trong đầu thoáng chốc hiện ra vô số tính toán. Hắn lại càng cưỡng hành rút sạch những tia khí tạo hóa đến trước nười.

Những mảnh vỡ của Côn Luân Kính trong Hỗn Độn Chung chỉ trong nháy mắt đã phục hồi như cũ.

Sau khi trải qua mấy lần vỡ vụn, món bảo vật này chẳng những không có cảm giác suy yếu, ngược lại thân kính càng chắc chắn hơn, càng cứng rắn hơn.

Hà Đồ Lạc Thư cũng đồng dạng khôi phục lại nguyên trạng. Tiên Hậu Thiên bát quát bên trong từ từ phát sinh biến hóa, nhưng một lát sau, Nhạc Vũ lại bất đắc dĩ cười khổ, chỉ cảm thấy toàn thân hoàn toàn vô lực. Phân thân Bàn Cổ trước mặt hoàn toàn không có sơ hở! Bất luận Nhạc Vũ bố trí như thế nào suy diễn, cũng không có cơ hội lấy được những vật Thiên ngoại kia.

Mặc dù tàn hồn này không có linh trí, chỉ có thể đứng yên phía trên kẽ nứt. Nhưng Nhạc Vũ cũng không ngây thơ đến cho rằng, tàn hồn Bàn Cổ này hoàn toàn vô hại.

Một khi hắn động thủ, thậm chí tới gần, nhất định sẽ kinh động đến khối phân thân. Mà kết quả của trận chiến này chắc chắn cũng hung hiểm khó lường

Trừ phi mình có thể chính thức ngưng tụ hồn ấn, mới có tư cách chống lại, thậm chí áp đảo.

Nhạc Vũ thở hắt ra một hơi, cau mày, vô thức đứng ngây người. Khi hắn đang không biết nên làm như thế nào, ý niệm chấn động vô thức của Bàn Cổ cuối

cùng dần dần hòa hoãn.

Một lát sau, bên ngoài Hồng Mông Hải truyền đến những tiếng rít gào.

Nhạc Vũ đã từng chấn động Cửu Tiêu, trải qua vô số thế giới, thậm chí tựa hồ dùng hồn niệm cảm ứng triệt để Hồng Mông Hải, hắn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, có một đạo khí tức vô cùng cường ngạch đang xông về phía bích chướng bên ngoài Hồng Mông Hải.

- Hồng Quân?

Nhạc Vũ cau mày, trong lòng tuyệt đối không cảm thấy lo lắng, ngược lại chỉ thấy tò mò.

Ác niệm hóa thân của Hồng Quân bị vây khốn ở đây, tuyệt đối không chỉ mới cố gắng thoát ra trong lần này, nhưng ở trong Hồng Mông Hải, không thể thoát thân, thậm chí còn mất linh trí.

Có lẽ còn có duyên cớ khác, khiến cho hắn không cách nào đột phá được tầng bích chướng này. Đây cũng chính là nguyên nhân Nhạc Vũ cảm thấy hiếu kỳ.

Hoặc là bản thân hắn còn có cơ hội. Thậm chí có thể là cơ hội duy nhất hắn có thể lấy được những vật chất thiên ngoại này. Quả nhiên một lát sau, Nhạc Vũ nhìn thấy trên khuôn mặt trầm lặng của phân thân Bàn Cổ hiện ra vẻ giết chóc.

Trong mi tâm mơ hồ hiện ra một phù lục huyền bí tới cực điểm, thậm chí còn bao trùm lên tử phù Hồng Mông.

Sau đó một thế giới do đạo lực hiển hóa hiện ra trước mặt Nhạc Vũ.

Thế giới này không rộng lớn vô biên như của Nhạc Vũ và Hồng Quân, cũng không có "Đại đạo" huyền ảo tồn tại, càng không có kết cấu phức tạp.

Chỉ có một loại quy tắc, lại bị thuyết minh đến cực hạn.

Trong thế giới này chỉ có lực! Bất luận là thân thể, ngũ hành, thời gian, không gian, nguyên từ, tất cả mọi thứ của thế giới đều có lực.

"Con đường" của Bàn Cổ có thể nói là vô cùng đơn thuần, nhưng khi triển khai

lại có một cảm giác áp bách khiến người ta không thở nổi.

Nhạc Vũ chém ra một búa, vặn vẹo không gian, nhưng trong nháy mắt, Nhạc Vũ đã nghe thấy, cũng không biết từ chỗ bên ngoài Hồng Mông Hải bao nhiêu vạn dặm truyền đến tiếng kim loại giao kích.

Linh lực cương phong khi Thánh Nhân giao kích còn chưa kịp tràn ra, đã bị một luồng lực lượng cưỡng ép áp chế.

Hóa thân ác niệm của Hồng Quân phảng phất như không thể ngăn cản một búa này. Cho dù không chết nhưng khí tức toàn thân lại nhanh chóng suy yếu.

- Đây chính là Bàn Cổ, Bàn Cổ có thể khai thiên mở đất.

Nhạc Vũ than nhẹ, thân hình lại không chút do dự tiến về phía trước. Tất cả pháp lực quanh người tựa hồ đều đang thiêu đốt.

Hắn chỉ tiến một bước đã tới trước người Bàn Cổ. Sau đó triển khai Hỗn Độn Chung chụp xuống, bao phủ hơn phân nửa khí vụ màu đen vào không gian trong chung.

Lúc này đôi mắt ngân bạch của Bàn Cổ đã lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Nhạc Vũ tựa hồ không do dự, thân hình lại lóe lên, chỉ trong nháy mắt, thân hình đã rời xa khỏi khí vụ màu trắng do khí tạo hóa ngưng kết, đến chỗ biên giới của Hồng Mông Hải.

Sau khi chứng kiến một búa kinh thiên động địa của Bàn Cổ. Nhạc Vũ cũng là ý thức được, lúc này cách vị Khai Thiên Thánh Nhân này càng xa càng tốt

Hắn lặn vào trong khí đoàn ngũ sắc, lúc này cách bình chướng bên ngoài tựa hồ chỉ còn nửa bước.

Thần sắc Nhạc Vũ dần dần ngưng trọng, nhìn không gian sau lưng bị cưỡng ép xé rách, bên trong một đạo lưỡi búa ẩn hiện.

Trong mắt Nhạc Vũ ngược lại lộ ra vẻ kiên quyết. Đại Tu Di kiếm trận đã lâu không dùng lại được mở ra.

Hỗn Độn Chung, Trấn Thế Tỳ, Côn Luân Kính, Hà Đồ Lạc Thư, tựa hồ tất cả Linh Bảo đều rót hết lực lượng vào trong người hắn.

Thân hình Nhạc Vũ bỗng nhiên trở lại, một đao chém xuống. Đao mang màu đen sắc bén vô song trực tiếp chém xuống không gian gần sụp đổ, toàn bộ vỡ vụn.

Sau đó đao mang màu đen lại chém lên chiếc búa. Từ miệng Nhạc Vũ nhổ ra một ngụm máu tươi, Nghịch Thiên Đao trong tay cũng lập tức hóa thành cát bụi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1405: Thiên Ngoại chi vật

- Không ngờ tận cùng của lực lại khủng bố như vậy.

Chỗ biên giới Hồng Mông Hải vẫn được xem là chỗ khí Hỗn Độn nồng hậu.

Nhạc Vũ ngồi khoanh chân, dốc hết toàn lực, điều tức nội khí. Đôi mắt kinh hãi nhìn chỗ chính giữa của hải dương ngũ sắc.

Lúc này tâm tình của Nhạc Vũ tuyệt đối không chỉ có lòng sợ hãi, hình dung chuẩn xác có lẽ là đến chết vẫn còn sợ.

Một búa vừa rồi chém xuống, thật sự hắn chỉ còn cách cái chết một bước.

Mặc dù chỉ là lực lượng pháp tắc đơn thuần nhưng chính vì đơn thuần mà cường đại! Khi bị Bàn Cổ diễn dịch đến mức tận cùng, ngay cả thánh nhân thần thông, cũng không cách nào chống lại!

Mà một búa chém ra vừa rồi chỉ là một tia hồn niệm, một chút huyết nhục của Bàn Cổ mà thôi.

Trong thoáng chốc, Nhạc Vũ thiếu chút nữa hoài nghi, "thế giới" mà mình ngưng tụ, "con đường" mà hắn đã đi lẽ nào là sai lầm!

Hỗn Độn Ngũ Hành thần thông quả nhiên là bao hàm tất cả, nhưng kết cấu cũng quá phiền phức.

Từ trước đến nay, sở học của hắn dùng hai chữ "pha tạp", thật sự khó mà hình dung.

Nhưng bỗng nhiên Nhạc Vũ ý thức được, "con đường" mà hắn đang đi, bất luận là so với Bàn Cổ, hay là Hồng Quân, chỉ sợ là gian nan hơn mấy lần!

Trong đầu xoay chuyển ngàn tâm niệm, Nhạc Vũ bỗng nhiên không nhịn được

bật cười. Cho dù phức tạp cũng tốt, gian nan cũng vậy, hắn cũng sẽ không có lựa chọn nào khác.

Mặc dù biết rõ con đường tương lai của mình sẽ gắn đầy bụi gai, gian nan gập ghềnh, nhưng ý chí chiến đấu sục sôi, có hào hứng dạt dào. Hắn thật sự muốn nhìn xem con đường này đi đến điểm cuối cùng, rốt cuộc sẽ có hình dạng như thế nào.

Không lâu trước đây, vì đạt đến đỉnh phong của thế giới này mà hắn sa sút tinh thần, nhưng lúc này, tinh thần lại một lần nữa bừng cháy như lửa thiêu đốt.

Nhạc Vũ lắc đầu, lại nhìn về phía trước người mình, chỉ thấy vô số cát bụi sáng lấp lánh lơ lửng ở trước người.

Đây là những gì còn sót lại sau khi Nghịch Thiên Đao và 365 khẩu Đại Tu Di kiếm nát bấy.

Tuyệt đại bộ phận đều bị triệt để chôn vùi dưới trùng kích lực lượng của hắn và Bàn Cổ, chỉ còn lại phần có chất liệu cứng rắn nhất, hóa thành giới tử giống như bụi được Nhạc Vũ thu về.

Sau khi giao phong, Nhạc Vũ cũng đồng dạng là bị thương trầm trọng. Cánh tay phải vì không cách nào chịu đựng áp lực khổng lồ ngút trời mà nứt ra vết thương, đến nay cũng không phục hồi như cũ, sâu đủ thấy xương, ngay cả thần thônghuyết nhục tái sinh của Nhạc Vũ cũng không cách nào khôi phục.

Toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều bị toàn bộ lực cường đại xông vào bên trong xoắn thành nát bấy. Lúc này nguyên lực đại thương cũng chỉ có thể chậm rãi khôi phục.

Cũng may đại bộ phận lực lượng, đều bị hắn dẫn vào thế giới màng nhau do kiếm trận kết thành sau lưng, có thể đánh lui một búa này.

Nhưng kiếm trận đã theo hắn hơn trăm năm, đương nhiên cũng sẽ nát bấy toàn bộ.

- Không biết thương thế của Bàn Cổ như thế nào rồi?

Hoàn cảnh đặc thù nơi này, đã triệt để ngăn cách cảm ứng hồn niệm của hắn.

Lúc này Nhạc Vũ cũng hoàn toàn từ bỏ, dùng Long đồng nhìn thấu cố gắng của Tạo Hóa chi khí, chỉ có thể suy đoán thương thế của Bàn Cổ tàn hồn.

Chỉ chịu đánh không hoàn thủ, không phải tác phong của Nhạc Vũ hắn, một đao chém ra, đồng thời giao kích với búa, Trấn Thế Tỳ cũng thừa cơ xuyên không mà đi nện lên phía trên thân thể của Bàn Cổ tàn hồn.

Mặc dù chỉ là vừa tiếp xúc đã rút lui, nhưng lại bao hàm tất cả dư lực của hắn, cùng với Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa chân quyết! khiến cho hạch tâm của toàn bộ Hồng Mông Hải chịu dao động lắc lư.

Cũng chính một kích này mới khiến búa của Bàn Cổ hoàn toàn bức lui.

Mặc dù giữa hai người vẫn tập trung khóa định ý niệm của nhau, dẫn dắt hồn thức, nhưng Bàn Cổ lại không dễ dàng ra tay. Nguồn: http://EbookFull(dot)Net

Mặc dù mất đi linh trí, nhưng trong tàn hồn có lẽ còn có chấp niệm bản năng bảo vệ giới này.

Nếu không phải ở đây hơn mười vạn năm, đem hết toàn lực lấp đầy các khe hở, bài xích Thiên Ngoại chi vật.

- Thật là may mắn! Nhưng lần này cũng là cơ duyên tạo hóa của các ngươi.

Nhạc Vũ chỉ khẽ lay động ý niệm, trước mắt liền xuất hiện mấy trăm đóa hồn hỏa, chính là tất cả kiếm linh trong màng thai hư không kiếm biến thành. Trong đó một đóa mơ hồ ẩn hiện hình rồng bên trong, chính là khí linh của Nghịch Thiên Đao.

Khi ra tay, Nhạc Vũ đã đoán trước hai món linh bảo này, ngoại trừ bị hủy diệt thì không còn khả năng nào khác.

Vì vậy khi Nhạc Vũ ra tay đã bảo vệ những khí linh này.

Chỉ cần Khí Hồn bổn nguyên của những linh bảo này không mất, tái tạo Linh Bảo, đối với hắn mà nói chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đặc biệt là dưới hoàn cảnh lúc này lại càng dễ dàng.

Cho nên nói là cơ duyên Tạo Hóa, nhưng lại có duyên cớ khác. Lúc này trước người hắn, tất cả khí linh đều chìm đắm trong khối không khí hỗn độn cực kỳ tinh khiết.

Tinh hoa hồn lực, bổn nguyên vững chắc, thăng hoa đạo cảnh, không đến mười năm, những khí linh này đều có thể đề thăng lên hai cấp bậc, chắc chắn là cơ duyên lớn lao.

Trải qua va chạm bổn nguyên lần này, đại đạo giao phong cũng khiến cho tất cả hồn linh đều có tồn tại đồng đẳng khác, những tính chất chưa bao giờ có!

Cho dù trước đó khí linh của Nghịch Thiên Đao và thai tàng hư không kiếm đã được Nhạc Vũ cẩn thận đào tạo, trải qua hơn mười vạn năm nuôi dưỡng trong Thiên Ý Phủ, tối đa cũng chỉ có thể tăng lên cấp bậc Tiên Thiên Chí Thánh mà thôi. Cái thứ hai thì càng không chịu nổi, đạt đến Hậu Thiên Chí Thánh đỉnh phong đã là cực hạn của nó rồi.

Nhưng hiện giờ, cho dù lại đề thăng lên một cấp bậc cũng không ngại!

Nhạc Vũ phất tay, lại lấy Hỗn Độn Chung ra. Sương mù màu đen sương mù đã ngưng kết thành một khối, hiện ra trước mắt.

Một lát sau, chỉ cảm thấy với pháp lực của hắn, thiếu chút nữa cũng không vây buộc được, thiên ngoại chi vật bên trong có tính chất chắc chắn đặc dị, rất nhiều kết cấu, đều không ở trong pháp tắc của giới này.

Đối với đại đạo bổn nguyên của Hồng Hoang thiên địa cũng có được lực kháng cự bài xích tự nhiên.

Cũng may là Nhạc Vũ một thân Hỗn Độn Ngũ Hành chi pháp, dưới Ngũ Hành tuần hoàn, cũng không đến mức khiến vật chất này chảy mất.

Hắn lại cẩn thận quan sát liền phát hiện những vật chất màu đen này thực sự không phải là một loại đơn thuần, mà là trên mấy trăm loại vật chất kết hợp lại một chỗ. Bộ phận tinh hoa nhất, cũng thuần túy nhất tập trung ở chính giữa. Mỗi loại phân biệt rõ ràng, đều có đủ loại dị lực.

Ở bên ngoài cũng có hơn mười loại hỗn hợp ở một chỗ, mặc dù cũng đồng dạng bất phàm, nhưng so với những vật chất ở chính giữa rõ ràng không cùng một

đẳng cấp.

Nhưng những thiên ngoại chi vật này cũng không ngoại lệ, đều ẩn chứa lực thời không bàng bạc vô biên!

Thậm chí bộ phận trọng yếu nhất ẩn chứa lực đã tương tự trong hư không vô tận.

Trái tim Nhạc Vũ khẽ nhảy lên, càng không khỏi hiếu kỳ đối với thế giới bên ngoài khe nứt này.

Nếu hắn đã từ đó mà đến, nói không chừng, cũng có thể từ đó mà về.

Nhưng một lát sau, Nhạc Vũ lại không khỏi cười nhạo mình.

Trở về? hắn đã sớm không còn lưu luyến thế giới đó, vậy thì còn trở về làm gì.

Trong nháy mắt, Nhạc Vũ hạ quyết tâm, tay phải tìm kiếm những vật chất màu đen ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1406: Tái luyện hư không

Chỗ biên giới của biển Hỗn Độn, Nhạc Vũ nắm lấy một đoàn khí vụ màu đen, ngồi ngay ngắn, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu.

Đến khi hắn thức tỉnh, tất cả thương thế trên người dĩ nhiên đã phục hồi như cũ hơn phân nửa.

Trong mắt Nhạc Vũ thầm hiện lên vẻ vui mừng, lại cưỡng ép đè nén, không biểu hiện ra bên ngoài.

Tâm niệm vừa động, một đạo Hỗn Nguyên Ngũ Hành pháp lực, khẽ xoay tròn, dễ dàng ngưng tụ toàn bộ khí vụ màu đen ở trước người vào lòng bàn tay.

So sánh với lúc trước, hắn tuyệt đối đã có lực khống chế đối với mấy Thiên Ngoại chi vật này.

Thay đổi lớn nhất chính là đã hiểu rõ bảy tám phần đại đạo pháp tắc của những vật chất này. Vì vậy là ngự khống tùy tâm, cũng không còn miễn cưỡng như trước.

- Thiên ngoại chi pháp! Bên ngoài thiên địa này, quả nhiên còn có thế giới khác!

Nhạc Vũ lạnh lùng mỉm cười, thần sắc trên mặt lại mê mẩn một hồi.

Những pháp tắc của khí vụ màu đen này, mặc dù đại bộ phận tương đồng với Hồng Hoang, nhưng cũng có không ít, chẳng những hoàn toàn khác lạ, mà giai vị của nó còn ở trên giới này, cũng không chịu hạn chế của giới ày.

Như vậy là trùng hợp với phỏng đoán của hắn, thế giới hồng hoang nà cũng ở ngoài thiên địa, dưới một dàn giáo kết cấu khổng lồ, cần phải tuân theo pháp tắc đại đạo của nó.

Lúc này chuyện mà hắn thấy may mắn nhất chính là có thể lý giải cấu thành của

vật chất màu đen, từ đó mà nhìn thấy cái ảo diệu bên trong.

Thu hoạch lớn nhất đồng dạng cũng ở đây.

Mặc dù còn có bộ phận pháp tắc, không cách nào phân tích, cũng không cách nào tìm hiểu, nhưng chỉ cần thông hiểu bộ phận Thiên Ngoại chi pháp này đã có thể khiến thần thông đại đạo của hắn áp đảo trên giới này xa.

- Vật này quả nhiên là một trong những thành đạo chi cơ của ta.

Nhạc Vũ lại nhìn vào bên trong cơ thể, có thể thấy được Ngũ Hành Đại Trận bên trong đan điền lúc này cũng đồng dạng chậm rãi điều chỉnh cơ cấu. Toàn bộ quá trình rất chậm chạp, nhưng cũng biến hóa từng chút một, đem những Thiên ngoại chi pháp dung nhập vào bên trong.

Nhạc Vũ bất giác mỉm cười, biết rõ quá trình này có vội vàng cũng không được. Lần trước trùng kiến Ngũ Hành thần thông thực sự quá hung hiểm. Nếu có lựa chọn, hắn tuyệt đối không làm chuyện như vậy một lần nữa.

Huống chi lúc này, còn có đại địch Hồng Quân ở bên cạnh.

Mặc dù quá trình biến đổi âm thầm như vậy chậm hơn một chút, nhưng hiệu quả tuyệt đối không kém, thậm chí còn mạnh hơn.

Một khi nó hoàn thành, Tiên Thiên Hỗn Độn Tạo Hóa chân quyết của Nhạc Vũ khẳng định có thể đề thăng lên nửa vị giai!

Về phần thời gian, Nhạc Vũ càng không để ý. Khi mới tiến vào, hắn đã phán đoán chuẩn xác, Hồng Mông Hải và ngoại giới không giống nhau, thế giới tựa hồ đã hoàn toàn dừng lại.

Mặc dù không kịp đến Quan Tinh Đài mượn nhờ chênh lệch vạn lần của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nhưng cũng đủ đạt đến khoảng cách 365 lần. Mặc dù thời gian trên ngàn năm ở trong Hồng Mông Hải nhưng ở trong hồng hoang cũng chỉ có mấy năm mà thôi.

Tâm niệm Nhạc Vũ khẽ động, lại triệu xuất hỏa diễm bên trong Diễn Thiên Châu. Tất cả linh mạch, tất cả lực của ba mươi bảy ngàn thế giới, hóa thành chân diễm thiên giới hỗn độn thiêu đốt trước người.

Tiếp theo lại dẫn pháp quyết, triệu dẫn từng tia khí đoàn ngũ sắc xung quanh, dung nhập vào trong hỏa diễm.

Lấy thiên giới Hỗn Độn Chân Diễm làm lửa, Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí làm củi, bắt đầu dung luyện những thiên ngoại vật chất này.

Những khí vụ màu đen cũng cực kỳ cứng cỏi. Bất luận diễm lực này cường thịnh như thế nào, cũng không thấy có dấu hiệu hòa tan.

Nhạc Vũ thực sự cũng không nóng nảy, vừa thao túng hỏa diễm tiếp tục dung luyện, vừa phân xuất thần niệm, rút ra khí hỗn độn ở xung quanh.

Một khi khí hỗn độn dư thừa ở xung quanh bị rút sạch toàn bộ, lấy đại pháp di hình hoán địa đổi lấy một chỗ kế tục.

Khi hắn ngưng kết được một khối không khí ngũ sắc khổng lồ trong Hỗn Độn Chung, những tạp chất của vật chất Thiên Ngoại cuối cùng cũng bị chân diễm của Thiên giới hỗn độn thiêu đốt hoàn toàn.

Nhạc Vũ không hề bất ngờ, lại triển khai pháp lực, những dung dịch màu đen vẫn ở trên hư không, bị kéo trở thành từng khẩu kiếm hình, vừa vặn tròn 365 khẩu. Ngay cả hình dạng cũng vô cùng giống bộ Thai Tàng Hư Không kiếm trận lúc trước.

Bất quá khi Nhạc Vũ khắc ấn linh trận lên một số kiếm phôi thì thần sắc cực kỳ chuyên chú, không chỉ khai mở Long đồng tử mà còn hiện lên vô số phù văn, chỉ riêng khắc ấn đã tới một trăm lẻ tám năm, khi hoàn thành tỉnh lại thấy trước người là 365 thanh kiếm khí cổ phác hắc sắc, chưa tạo hình lưỡi đã duệ ý lăng nhân, cơ hồ mỗi thanh đều ẩn chứa một luồng kiếm ý của Nhạc Vũ lúc chuyên chú khắc trận đã bất tri bất giác rót vào, thậm chí không cần dùng hồn niệm luyện hóa đã có thể khống chế tự nhiên.

Trong mắt Nhạc Vũ chớp lên tinh mang, tiếp đó không chút do dự đem khí đoàn ngũ sắc hấp thụ được trong Hỗn Độn Chung toàn bộ rót vào những kiếm khí này. Nguồn: http://EbookFull(chấm)Net

Mắt thấy hư không chung quanh bộ kiếm khí này dần sụp đổ, cơ hồ dấy lên thời không phong bạo trong Hỗn Độn hải, Nhạc Vũ khẽ lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc! Khí hỗn độn này vẫn quá ít.

Điều này quả thực đáng để tiếc nuối, có chút kim loại thiên ngoại này làm thân kiếm, những thanh thai tàng hư không kiếm này không chỉ là ẩn chứa lực thời không vô tận, cứng rắn tuyệt đối, càng thêm khả năng vô hạn.

Nhưng trong Hồng Mông Hải, mặc dù Hỗn Độn chi khí nhiều như hải dương nhưng tỷ lệ có thể rút ra lại cực nhỏ.

Những khí đoàn ngũ sắc trong Hỗn Độn Chung, Nhạc Vũ chỉ cần giữ lại một bộ phận, còn lại dùng vào việc khác.

Trong 365 lưỡi kiếm khí hiện giờ cũng chỉ tối đa có được năm thanh có thể đạt đến Tiên Thiên Chí Thánh. Lúc kiếm khí triệt để hình thành thì chung quanh lôi xà cuồng vũ, càng thêm hai đạo ý niệm cường tuyệt nhao nhao thấu không mà đến.

Nhạc Vũ lạnh giọng mỉm cười, cũng không để ý, chỉ là hai thân thể không có linh trí, dù biết được cũng không sao. Huống chi trong Hồng Mông Hải tự nhiên có hiệu quả đuổi linh niệm dò xét.

Lôi quang hội tụ nhưng lại chậm chạp chưa từng oanh kích tới, ngược lại bị pháp lực Nhạc Vũ cưỡng ép hấp nhiếp, cùng nhau đầu nhập vào Tiên Thiên Hỗn Độn Chân Diễm.

Khi toàn bộ kiếm khí triệt để thành tựu liền bị Nhạc Vũ để ra sau lưng tái diễn thai tàng hư không kiếm trận.

Một lát sau, một thế giới thai tàng khổng lồ gấp mấy lần trước kia xuất hiện quanh người Nhạc Vũ.

Phảng phất như có một lỗ đen sâu không thấy đáy đang chậm rãi chuyển động, mang tới uy áp lớn lao. Thậm chí ngay cả Hồng Quân và ác niệm của Bàn Cổ cũng phảng phất có chút kiêng kị, đồng loạt thối lui.

Nhạc Vũ ngược lại không hề để ý, chỉ chuyên tâm nhìn điểm Thiên Giới Hỗn Độn chân diễm trước mặt.

Mặc dù vừa rồi bộ Thai Tàng Hư Không Kiếm Trận đã áp đảo trên bộ Chu Thiên Thần Sát Trận Kỳ, nhưng chỉ là tạp chất của những Thiên ngoại chi vật này mà thôi.

Trước mắt hắn lúc này mới thật sự là tinh hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1407: Tái chiến Hồng Quân

Khi bộ Đại Chu Thiên Thai Tàng Hư Không kiếm trận lại thành tựu, những tinh hoa thiên ngoại cũng bắt đầu có dấu hiệu hòa tan.

Nhạc Vũ cũng không nóng nảy, vẻ mặt càng thêm chuyên chú nhắm mắt bắt đầu suy tính.

Tái diễn thiên địa Hồng Mông, dung hợp đại đạo thế gian, một đao một kiếm, nguyên mẫu hai binh khí tuyệt thế dần dần thành hình bên trong ý thức hải của hắn.

Liên tục tính toán thôi diễn, trong ý niệm hóa thành hình dạng Bàn Cổ Hồng Quân, bắt chước những trận giao chiến không ngừng, đem phù trận đao kiếm liên tục sửa chữa chín lần cuối cùng mới có thể định hình.

Khi thần thức của Nhạc Vũ ở bên trong thôi diễn vô tận thoát ra, thiên ngoại tinh hoa bên ngoài đã triệt để hòa tan.

- Ở bên trong Hồng Mông Hải lại là ngàn năm thời gian sao…

Lúc thôi diễn tính toán, thần hồn hoàn toàn đắm chìm bên trong, Nhạc Vũ cũng không hay biết thời gian trôi qua bao lâu.

Hắn chỉ cảm thấy trong chớp mắt, nhưng thần thức ghi chép ký ức đã qua một ngàn hai trăm sáu mươi năm.

Sau khi đạt tới cảnh giới này, thời gian đối với những người như bọn họ mà nói quả nhiên đã không còn chút ý nghĩa.

Nghĩ tới đây, Nhạc Vũ lắc nhẹ đầu, ánh mắt chuyển sang ngưng trọng. So với lúc luyện chế Thai Tàng Hư Không kiếm trận còn chuyên chú hơn gấp trăm lần!

Thiên ngoại tinh hoa vốn có màu đen nhánh, mà sau khi luyện hóa lại chuyển

thành ngũ thải ban lan.

Nhạc Vũ cũng không lập tức luyện chế đao kiếm mà đem bộ phận bên trong truyền vào Côn Luân Kính cùng Hà Đồ Lạc Thư.

Ngay cả Hỗn Độn Chung cùng Trấn Thiên Tỳ đều được rót vào một bộ phận tinh hoa.

Phương pháp này tuy làm uy lực của linh bảo tăng lên không nhiều lắm, lại bị ảnh hưởng bởi đại đạo pháp tắc của thế giới này, rõ ràng cho thấy bị giảm bớt ít nhất bảy thành!

Lúc sau cũng có ít nhất một phần ba dung dịch cũng bị Nhạc Vũ trực tiếp dung nhập vào trong Diễn Thiên Châu.

Nhìn thấy trung ương thế giới trong Diễn Thiên Châu được thiên ngoại tinh hoa kích thích lại khuếch trương lên tới mấy lần, ngay cả việc hình thành pháp tắc bên trong ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu thế giới cũng hoàn thiện thêm không ít, Nhạc Vũ lúc này mới hài lòng mỉm cười, thu vào trong Nê Hoàn Cung.

Đem mấy món linh bảo đồng loạt luyện chế xong, còn lại một bộ phận thiên ngoại tinh hoa lại bị hồn niệm của Nhạc Vũ kéo ra, dần dần biến thành hình dáng của đao kiếm.

Ngay lúc đang khắc lục phù văn, bên trong Hỗn Độn Chung còn lại tia tiên thiên Hỗn Độn Khí cũng bị Nhạc Vũ lấy mẫu dung nhập vào bên trong thân đao kiếm, vừa lúc đủ phân lượng cho hai kiện tiên thiên chí thánh linh bảo đỉnh phong.

Khi đôi đao kiếm thành hình, lôi võng tử sắc đầy trời trực tiếp bị cắn nuốt vào trong hai kiện linh bảo!

Ý niệm của Bàn Cổ cùng Hồng Quân lại theo bản năng hướng nơi này thăm dò tới, nhưng còn chưa kịp tới gần đã bị một đạo ý niệm mạnh mẽ sắc bén bên trong đao kiếm lan tràn khắp thế giới khôn cùng nơi này, lập tức bức bách hai cỗ ý niệm kia trực tiếp quay về.

Ngay sau đó đao kiếm một trái một phải bay vút lên huyền phù quanh người Nhạc Vũ.

Nhìn thấy hai thanh binh khí đang không ngừng bay lượn, trong mắt Nhạc Vũ đều lộ ra tia vui mừng.

Nếu bàn về uy lực, hai thanh binh khsi này tuy chỉ là binh khí sát phạt thế nhưng lúc này bất quá cũng chỉ cùng bậc như Côn Luân Kính cùng Hà Đồ Lạc Thư mà thôi, so với Hồng Mông chí bảo vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Nhưng theo Nhạc Vũ xem ra, hai vật này xem như là cơ sở thành đạo chân chính của mình!

Nhưng ở trước mắt đôi đao kiếm vẫn còn chưa thực sự làm cho hắn chân chính vừa lòng!

- Đao kiếm mặc dù hình thành, đáng tiếc lại không có thế giới, cũng không có đại đạo! Ta đối với việc binh khí chứng đạo còn chưa xem là chân chính luyện thành! Cũng may ở chỗ này còn có sẵn đại đạo có thể đạt tới…

Ánh mắt chớp động, Nhạc Vũ thì thầm, xa xa nhìn vào trong ngũ sắc khí hải. Tâm niệm giao cảm, khí tức nọ liền tập trung trong ý niệm của hắn!

Ở lại trong Hỗn Độn Hải suốt mấy ngàn năm thời gian, khí tức kia đã cố gắng đột phá mấy lần, thương thế bị thương lại lành, nhưng trước mắt còn đang trong thời gian dần dần phục hồi. Hồn niệm khí tức đều được mạnh mẽ củng cố, đạt tới lúc toàn thịnh!

Nhạc Vũ cũng không muốn tiếp tục đợi thêm nữa, cười khẽ một tiếng, tay trái cầm đao tay phải cầm kiếm, hướng nơi kia bay tới.

Chỉ mấy bước đã vượt ngoài ngàn vạn dặm, mà trước mắt Nhạc Vũ cũng hiện ra một bóng người.

Y phục thanh sam, phiêu nhiên xuất trần, cặp mắt vô thần đang mờ mịt nhìn qua, chỉ có bản năng chiến đấu khiến người kia lộ ra một tia cảnh giác, chiến ý hung lệ cũng mơ hồ tụ tập lại.

Nhạc Vũ bước tới trước ác niệm phân thân của Hồng Quân, hắn thật cẩn thận nhìn chăm chú vào phương vị đan điền của người kia, tiếp theo khóe môi hơi nhếch lên, bước nhanh tới trước mặt Hồng Quân.

Hắn biết được phân thân của vị hồng hoang chí thánh kia đã sớm hoàn toàn biến mất linh trí. Nhạc Vũ cũng không muốn lên tiếng nhiều lời, Hỗn Độn Chung trực tiếp chụp xuống, đem cả hai người khóa lại bên trong thế giới Hỗn Độn Chung!

Lúc sau lại đến lượt Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận cũng toàn lực mở ra, bao phủ cả thế giới, Thai Tàng Hư Không!

Hình chiếu đại đạo cùng thế giới của hai người trong một thời gian đều hiện thế. Vô số ngân sắc tinh tú hiển lộ, đan xen va chạm lẫn nhau, công kích vặn vẹo không ngừng, khiến linh lực bên trong Hỗn Độn Chung bắt đầu khởi động dâng trào.

Nhưng giờ phút này có thêm một bộ Thai Tàng Hư Không kiếm trận cũng đem thiên địa linh lực cuồng bạo toàn bộ hấp thu vào thế giới bên trong chung.

Trấn Thiên Tỳ cũng bay vút lên, mười đầu tử kim cự long xoay quanh hóa thành ngàn vạn trượng, ầm ầm áp xuống khiến hóa thân của Hồng Quân bị trầm xuống thật mạnh, rơi xuống dưới hơn mười vạn trượng mới ổn định thân hình.

Chiến ý lệ khí trào dâng lạnh lùng nhìn thẳng Nhạc Vũ, đại đạo thế giới đang dần dần hỏng mất, vô số tinh tú được Hỗn Độn Vô Lượng Tinh Thủy Quyết ngưng tụ cũng dần dần biến mất.

Mà Nhạc Vũ vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lãnh đạm nhìn xuống thanh sam đạo nhân kia.

- Trước khi đi vào nơi này, ta từng có một trận chiến với bản thể của ngươi! Vô Lượng Tinh Thủy thật sự thâm sâu không lường được. Tuy ngươi là hóa thân của Hồng Quân, nhưng linh trí đã hoàn toàn biến mất. Một thân chiến lực chỉ sợ còn chưa bằng ba bốn phần của bản thể. Hôm nay đem ngươi tru diệt không khỏi có chút lợi dụng hoàn cảnh người gặp khó khăn. Nhưng thế giới trong cơ thể của ngươi, phản nguyên chi đạo lại quan hệ tới cơ sở thành đạo của ta, là vật để ta chứng đạo. Hôm nay Nhạc Vũ này không thể không lấy!

Ngâm khẽ một tiếng, nội ngoại Ngũ Hành phù trận khổng lồ quanh người Nhạc Vũ bắt đầu chuyển động, Nghịch Thiên đao mới luyện chế trong tay Nhạc Vũ bỗng dưng chém ra!

Một đạo hắc sắc đao mang bắn lên hàng ức trượng, lực lượng nghịch thiên lại

không hề tiết ra ngoài.

Giống như không chút hao tổn bên trong thế giới này!

Đồng tử của ác niệm hóa thân Hồng Quân bỗng dưng co rụt lại, giống như đã cảm giác được sư uy hiếp lớn lao, thân hình chợt lui, gấp khúc thời không, vô số ngân sắc tinh tú từ trong cơ thể tràn ra.

Nhưng dưới luồng đao mang liền dập nát! Trực tiếp làm vỡ vụn thời không bích chướng, toàn bộ ngân sắc tinh quang đều bị càn quét.

Lập tức chém thẳng vào đầu hóa thân Hồng Quân, xuyên thẳng ý thức hải, điên cuồng gạt bỏ thần niệm còn sót lại.

Tiếp theo Thiên Ý kiếm lại đâm thẳng vào trong đan điền của hóa thân Hồng Quân!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1408: Nhị chiến Bàn Cổ!

Pháp lực bên trong cỗ ác niệm phân thân của Hồng Quân vừa sắp tiêu tán, Thiên Ý kiếm bỗng dưng sinh ra một đợt hấp lực cực lớn.

Cỗ hấp lực đem kim đan cùng thế giới sản sinh ra Hỗn Độn Vô Thượng Tinh Thủy Quyết toàn bộ hấp thu vào.

Mà bên trong thanh kiếm bỗng dưng thoáng hiện từng đạo phù văn, dần dần lan tràn khắp cả thân kiếm.

Màu sắc từ đen nhánh dần dần chuyển sang trắng bạc, lại hiện ra vô lượng quang hoa.

Mà ánh mắt của hóa thân Hồng Quân hiện tại vẫn vô cùng mờ mịt như trước.

- Hồng Quân đem trẫm phong ấn gần sáu mươi năm, hôm nay trẫm lấy cỗ hóa thân của ngươi xem như kết thúc nhân quả!

Không chút nương tay, đao mang vỡ bờ, Nghịch Thiên đao trực tiếp đem thần hồn Hồng Quân cắn nuốt.

Nhưng trong lòng Nhạc Vũ lại vô cùng tiếc nuối, bên trong cỗ hóa thân này thực sự chỉ còn một lũ tàn hồn không có ý thức mà thôi, thậm chí không thể truy theo dấu vết mà tìm vào bổn nguyên làm tổn thương hồn ấn của Hồng Quân.

Tiêu diệt xong lũ thần hồn, hóa thân Hồng Quân liền bất động hoàn toàn, Nhạc Vũ tiện tay phất nhẹ, thu hồi khối hóa thân Thánh Nhân kia.

Tiếp theo hơn phân nửa thần niệm của hắn đều xuyên vào bên trong thân kiếm đang lóe sáng ngân sắc quang mang chói lọi.

Bên trong thanh tuyệt thế tiên binh, ngay giữa thân kiếm cùng chuôi kiếm vốn có một lỗ nhỏ rỗng do Nhạc Vũ cố ý tạo ra, phảng phất giống như huyệt vị của thân

thể con người, vô số kinh lạc lan tràn khắp nơi.

Nhưng giờ phút này "khí hải đan điền" của thanh Thiên Ý kiếm đã bị vô số ngân sắc tinh tú tràn ngập bên trong.

Kim đan của Hồng Quân cơ hồ vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, được đưa vào phiến không gian bên trong khiến thế giới Hỗn Độn Vô Thương Tinh Thủy cũng lộ ra trong đó, tự nhiên phản nguyên chi đạo cũng đã bị đoạt lấy, trở thành đại đạo của thanh kiếm.

- Đây là pháp môn Hỗn Độn Vô Thượng Tinh Thủy Quyết? Phản nguyên chi đạo thật lợi hại a…

Nhạc Vũ không khỏi tán thưởng một tiếng, tinh mang lóe lên trong mắt. Khác hẳn với lúc giao thủ trước kia, lúc này có thể rõ ràng nắm giữ Hỗn Độn Vô Thượng Tinh Thủy Quyết mà Hồng Quân tu luyện, thậm chí cả phản nguyên chi đạo cũng có thể hiểu được chín thành ảo diệu.

Đứng ngạo nghễ bên trong ngũ sắc hư không, Nhạc Vũ nhắm mắt lại, sau khi Diễn Thiên Châu dung nhập thiên ngoại tinh hoa lại bị hắn thúc giục suy diễn tính toán tới cực hạn.

Lúc này hắn cũng không hay biết thời gian trôi qua, cũng không biết cuối cùng đã đi qua thêm bao nhiêu năm.

Ngân sắc quang huy của Thiên Ý kiếm bỗng dưng chuyển biến, đổi thành Hỗn Độn quang mang.

Ngay trong không gian của thân kiếm, kim đan phù trận đoạt được từ ác niệm phân thân của Hồng Quân cũng bắt đầu thay đổi, tràn ngập ngũ sắc quang hoa.

Ngân sắc tinh tú cũng đã chuyển thành màu sắc bình thường.

Hai mắt Nhạc Vũ mở ra, phù luân thoáng xoay chuyển bên trong.

Bên trong đan điền của hắn cũng có biến hóa không nhỏ. Nội ngoại Ngũ Hành phù trận lại có thêm nhiều phù văn không thuộc ngũ hành, nhưng lại cùng phù trận bổn nguyên hòa hợp thần kỳ, liên lạc thành một khối, không chút bài xích lẫn nhau.

Tinh tú trải rộng bên trong đan điền dần dần chuyển sang thật thể, trong lúc mơ hồ còn súc tích thần uy vô cùng tận, giống như đều có thể đem toàn bộ vật chất phản bổn quy nguyên.

Hỗn Độn chi đạo của hắn đã có thể bao quát trăm trượng!

- Pháp môn phản nguyên quả nhiên có thể tấn giai tạo hóa chi đạo! Chỉ tiếc căn cơ của phân thân Hồng Quân dù sao cũng không được đầy đủ, chỉ có thể ngừng ở nửa bước khai thiên. Thật không biết hiện tại Vô Thượng Tinh Thủy của bản thể Hồng Quân đã đạt tới khai thiên cảnh giới hay chưa?

Dốc lòng suy tính, Nhạc Vũ không khỏi cười lạnh, lấy căn cơ của khối tam thi hóa thân này suy tính, quả nhiên tuy là thiên địa chí thánh nhưng đều bảo lưu lại thực lực.

Hỗn Độn Vô Lượng Tinh Thủy vốn đã đạt tới trình tự gần khai thiên, suốt hai mươi vạn năm sao có thể dừng lại ở vô thượng cảnh giới?

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên đã bị Nhạc Vũ gạt bỏ, chuyên tâm quan sát ngũ sắc đan trận bên trong Thiên Ý kiếm.

- Môn thần thông này dung hợp Thiên Ý kiếm quyết, An Thiên Sáng Quyết, cùng Vô Thượng Tinh Thủy phản nguyên chi đạo của trẫm. Đã đạt tới khai thiên cảnh giới…

Trong lòng vui sướng, Nhạc Vũ càng thêm mãn nguyện, vung Thiên Ý kiếm trong tay, ngay lập tức có vô số ngũ sắc quang hoa chiếu sáng cả thế giới.

Một thân tín niệm đều rót vào bên trong, dùng An Thiên Sáng Thế cùng pháp môn Ngưng Huyễn Vi Chân đồng dạng hóa thành Tinh Thủy Phản Nguyên lực lượng!

Trong lúc mơ hồ thao tác thiên ý, không chỉ là pháp tắc trong thế giới này, còn có thiên ngoại chi đạo bao trùm bên trong!

Cho tới hôm nay môn kiếm quyết kia cuối cùng mới thoát ly khỏi chiêu kiếm do Cô Kiếm lão nhân sáng chế, chân chính tự thành nhất mạch!

Thanh Thiên Ý kiếm cũng xa xa vượt qua tiên thiên chí thánh bảo vật. Lấy vật thiên ngoại cất chứa phản nguyên chi đạo! Mặc dù là Hồng Mông Khí cũng tuyệt không khả năng có được tạo hóa như thế.

Cho dù vẫn không thể với tới, nhưng cũng đã đến gần Hồng Mông chí bảo.

Chỉ tiếc Hồng Mông Hải chính là bổn nguyên ngoại tượng của thế giới hồng hoang, không thể tổn hại.

Tuy hắn mới sáng tạo ra pháp môn mới hình thành tuyệt thế kiếm.

Nhưng lại chưa có chỗ để thi triển thần thông, thử xem sâu cạn một lần, chỉ đành tiếc nuối tán đi toàn bộ Tinh Thủy quang mang.

Theo sau Nhạc Vũ có chút do dự, sau một lát mới dần dần hiện lên ý cười.

- Kiếm quyết thần thông này có thể tu tập sẽ tiến lên cấp bậc Thánh Nhân. Cũng tương hợp với tiên thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết của ta, làm pháp môn ngoại dụng, có thể đặt tên là Thiên Mệnh Tinh Thủy kiếm!

Đem các loại linh bảo thúc giục tế ra bên ngoài, ngay sau đó ánh mắt Nhạc Vũ thật thâm thúy nhìn vào tận sâu trong Hồng Mông Hải, quan chiếu tới.

Luận đến việc tìm người thử kiếm, bên kia vẫn còn một vị!

Không chút do dự, Nhạc Vũ cất bước đi tới, chỉ sau một lát đã tiến vào không gian tràn đầy Tạo Hóa Khí.

Vừa rồi tuy cùng phân thân Hồng Quân đánh một trận chiến, nhưng vẫn chưa làm kinh động tàn hồn của Bàn Cổ, gương mặt không chút biểu tình bình tĩnh đứng nguyên tại chỗ, thẳng đến khi Nhạc Vũ đi đến ánh mắt mới đờ đẫn nhìn qua bên này.

Thần niệm vẫn bàng bạc khôn cùng, khí tức lại như uyên như biển, sâu không thể lường. Đứng thẳng trên khe hở thời không, thân hình vĩ ngạn tựa như ngọn núi hùng vĩ.

Nhưng giờ phút này ở trong mắt Nhạc Vũ cũng không còn có vẻ chỉ cần dùng một ý niệm liền có thể đem thân thể thần niệm của hắn đè sập tan vỡ!

Bình tĩnh nhìn tàn thể của Bàn Cổ một lát, Nhạc Vũ liền cúi người hành lễ, trong miệng chậm rãi nói:

- Thần hồn của Nhạc Vũ mặc dù nằm ngoài thế giới này, nhưng thân thể, thành tựu, lại từ Bàn Cổ thánh nhân mà đến. Vốn nên cảm kích ân huệ của Thánh Nhân, tôn ngài là sư tôn. Nhưng thế giới này bị tổn hại đã lâu, Nhạc Vũ bất tài thẹn làm Thiên Đế, muốn củng cố xây dựng lại thế giới này, đảm nhiệm trọng trách giá hộ sinh linh. Hôm nay muốn mượn thần thông của Thánh Nhân dùng một chút, tu bổ lại toàn bộ thế giới hồng hoang này, xin Thánh Nhân chớ trách!

Vừa nói xong Hỗn Độn Chung đã ầm ầm hạ xuống, đem thân ảnh hai người cùng nhốt vào bên trong.

Ánh mắt Bàn Cổ lập tức lộ ra bản năng chiến ý, Hồng Mông Tử Khí còn chưa thành hình bỗng nhiên triển khai, cơ hồ không chút dấu hiệu một búa xuyên không bổ tới.

Chỉ trong thoáng chốc Khai Thiên Phủ với lực lượng kinh thế cùng thần thông thế giới đều tan thành một thể, ầm ầm đánh tới!

Va chạm cùng Hỗn Độn Ngũ Hành Tạo Hóa thế giới của Nhạc Vũ, nhấc lên linh lực loạn lưu xa xa vượt hẳn lúc Nhạc Vũ đấu chiến cùng Hồng Quân gấp mười lần! Lực lượng khổng lồ, không chỉ có thể khai thiên tích địa, còn có thể làm tan biến hết thảy!

Trong mắt Nhạc Vũ không hề có nửa phần sợ hãi, ánh mắt lại vô cùng chờ mong nhìn tử sắc đại phủ chém thẳng tới.

Ngay sau đó Thiên Ý kiếm trong tay nhấp nháy ngũ sắc tinh quang chói mắt, bắt đầu chiếu sáng cả thế giới Hỗn Độn Chung, trong miệng Nhạc Vũ cũng phun ra hai chữ tựa như lôi âm, chấn động hư không.

- Thiên Mệnh!

Theo thanh âm vang lên, "kinh lạc" trong Thiên Ý kiếm cũng không cần kiếm quyết gì đặc biệt, đã liên thông cùng hồng hoang bổn nguyên thậm chí kể cả bên ngoài hồng hoang!

Pháp tắc thế giới cơ hồ lập tức bắt đầu gấp khúc, mà cự phủ của Bàn Cổ chỉ trong chốc lát đã bị vô số pháp tắc hạn chế trói buộc lại.

Chỉ trong chớp mắt thanh thế đã suy yếu tới ba thành!

Vô số lực lượng một đại đạo pháp tắc do một kiếm kia thao tác mạnh mẽ cướp đoạt, mạnh mẽ xóa tan!

Theo sát phía sau lại là một tiếng quát nhẹ vang vọng thế giới.

- Tinh Thủy!

Ngũ sắc quang mang lại chói mắt, kiếm quang bắn lên tán loạn không hề có nửa phần uy thế, mà Thiên Mệnh Tinh Thủy kiếm khí vừa chém ra đã ầm ầm va chạm vào tử sắc cự phủ.

Chỉ chớp mắt cả thế giới như tử tịch, nhưng tích tắc sau lại có một tia cương kình khí mang từ chỗ va chạm của hai thanh binh khí tràn lan ra ngoài, sắc bén cực điểm, lại đột nhiên bùng nổ ngập trời.

Ngay cả Hỗn Độn Chung cũng mạnh mẽ lay động, phảng phất như không thể chống đỡ.

Mà ngũ sắc kiếm hoa nhìn qua như thật tán loạn suy yếu vô lực lại cùng giao kích với cự phủ, không hề lộ ra nửa điểm bại thế, ngũ hành nghịch chuyển, tinh thủy phản nguyên cơ hồ đem toàn bộ mọi thứ đều phản nguyên về căn bản, hóa thành vô hình!

Ngay sau đó thân hình Nhạc Vũ bỗng nhiên chợt thối lui, trong miệng tràn đầy máu, nhưng lại lớn tiếng cười vang cực kỳ vui vẻ.

Mặc dù hắn vẫn còn thua nửa chiêu, nhưng giờ khắc này sau khi luyện chế lại Thiên Ý kiếm tiếp tục đoạt lấy thần thông của Hồng Quân, cuối cùng hắn đã có tư cách cùng vị Khai Thiên Thánh Nhân này đấu một trận chiến.

Pháp môn tiên thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết cùng Hỗn Độn chi đạo của hắn cuối cùng có thể xem như tương đương cùng thần thông của Bàn Cổ!

Tuy là thối lui nhưng hắn cũng vui sướng!

Tất cả lực lượng toàn bộ đều đưa vào bên trong Đại Thai Tàng Hư Không kiếm trận phía sau, tán vào bên trong hư không bàng bạc, thân hình hắn lại không chịu chút tổn hao gì!

Thiên Ý kiếm trong tay lại tiếp tục ngưng tụ ngũ sắc kiếm hoa tán loạn, nhưng có thể khống chế trong kiếm, lạnh lùng nhìn thẳng trước người.

Ngay khi năng lượng cuồng phong bạo tán, bắt đầu ảnh hưởng tới Hồng Mông Hải, Bàn Cổ lại tiếp tục ra tay, pháp lực bàng bạc chỉ trong chớp mắt liền đem linh lực bạo loạn toàn bộ trấn áp.

Ở trong mắt Nhạc Vũ lại thoáng hiện tinh mang, Thiên Mệnh Tinh Thủy kiếm khí liền chém ra, đem hết toàn lực quét ngang một kiếm, cùng Bàn Cổ cự phủ lại va chạm thêm một lần trên hư không.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang ầm ĩ, phân thân của Bàn Cổ lại bị kiếm hoa tuyệt thế trực tiếp chém lui ra ngàn vạn trượng!

Ngay cả cự phủ được bốn đạo Hồng Mông Tử Khí ngưng tụ thành cũng ẩn hiện ra vẻ tan rã.

Ngay sau đó lại thêm một đạo ngũ sắc đao mang bức xé vô số thời không, chợt xuyên qua bên trong thế giới Hỗn Độn Chung, khi dừng lại cũng đã chém vào bên trong ấn đường của Bàn Cổ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1409: Bàn Cổ Thiên Nghịch!

Đao ý mạnh mẽ tràn vào hư không, cùng hồn niệm của Bàn Cổ giao phong chấn kích.

Lập tức khiến cả không gian bắt đầu vặn vẹo sụp đổ. Ngay khi Nghịch Thiên đao đã đạt tới gần Hồng Mông Khí trong tay Nhạc Vũ gặp phải hai cỗ cự lực khôn cùng va chạm vào phát ra tiếng vang chan chát, trong mắt Nhạc Vũ đột nhiên hiện lên phù luân liên miên không ngừng.

Toàn bộ ý niệm giờ khắc này đều đã ngưng tụ thành đao, không chỉ là nghịch thiên ý, ngũ hành, tinh thủy, long uy, mười đầu cự long bao la vạn trượng quấn quanh, toàn bộ thần thông đều dung hợp thành một.

Bên trong đồng tử hiện lên phù văn, bỗng dưng chuyển hóa thành một mảnh ngân sắc tinh tú cuốn động bên trong.

- Đạo của ta dung vạn vật, nạp vạn tượng, là vì Hỗn Độn! Tiên thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết!

Một tiếng quát khẽ, trên Nghịch Thiên đao lập tức thoáng hiện vô lượng quang hoa, tàn thể của Bàn Cổ bỗng dưng chấn động.

Lực lượng của hai bên toàn bộ đều tập trung trong huyệt ấn đường.

Vốn bất phân thắng bại, mỗi bên một nửa, ngay khi quang hoa nhấp nháy sau đó bị Hỗn Độn kiếm ý của Nhạc Vũ đập vào tan thành mây khói, ngay cả hạch tâm tồn tại tàn hồn cũng gần như hỏng mất.

Nhưng bên trong thân thể, toàn bộ hồn niệm còn sót lại, toàn bộ pháp lực đều điên cuồng kháng cự Nghịch Thiên đao của Nhạc Vũ.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, chỉ phút chốc sau lại giật mình than nhẹ một tiếng, vẻ mặt chuyển sang ngưng trọng nghiêm túc.

- Hôm nay toàn bộ vị nghiệp, toàn bộ thành tựu đều bởi có Bàn Cổ thánh nhân mà đến, làm sao có thể có hành động vong ân bội nghĩa đây? Hôm nay lập thệ, nhất định thay mặt Thánh Nhân bảo hộ thế giới này. Nếu có một ngày Nhạc Vũ chân chính chấp chưởng thông thiên triệt để, nhất định sẽ đem hết toàn lực trùng tố thân thể cho Bàn Cổ thánh nhân!

Cơ hồ khi lời thề vừa lập ra, tinh mang trong mắt Bàn Cổ liền hoàn toàn tắt lịm.

Toàn bộ pháp lực cùng hồn niệm đều không còn chấp niệm, tán dật khắp nơi.

Ánh mắt Nhạc Vũ sáng lên, lại dùng một đao đâm vào bên trong đan điền, pháp lực thúc giục lập tức đem một viên tử sắc kim đan cùng thế giới không được trọn vẹn bên trong bắt đầu dung nhập vào Nghịch Thiên đao.

Cả thân đao bắt đầu giống như Thiên Ý kiếm trước đó biến hóa, vốn đen nhánh đã chuyển sang màu tử kim sắc, hai bên sống đao hiện lên vô số phù văn, kinh lạc bên trong cũng đang điên cuồng tăng trưởng.

- Đây là lực đại đạo của Bàn Cổ!

Ý niệm thổi quét cẩn thận thăm dò khắp bên trong kim đan của Bàn Cổ.

Dần dần thần niệm của Nhạc Vũ cơ hồ hoàn toàn đắm chìm bên trong.

Lực đại đạo của Bàn Cổ, thế giới chưa trọn vẹn chưa chắc vượt hơn phản nguyên cùng hỗn độn đạo của Hồng Quân. Nhưng trình tự lực lượng đối với trình tự đại đạo bản thân cũng đã siêu việt hơn xa hắn cùng Hồng Quân!

Càng thâm nghiên càng thấy vô cùng ảo diệu, những pháp tắc kia kỳ thật phần lớn đã được dùng tới cực hạn, sau khi kết hợp lẫn nhau càng không thua kém gì đại đạo huyền diệu của thế giới.

Mà giờ khắc này Nghịch Thiên đao đang hấp thu chỉ là phần đại đạo lưu lại trong tàn hồn của Bàn Cổ mà thôi.

- Vị Thánh Nhân này quả thật đã là siêu thoát kỷ nguyên thánh nhân sao?

Trong đầu vừa lóe lên ý nghĩ kia, Nhạc Vũ lại lắc đầu, thần trí chậm rãi rút khỏi

thế giới của Bàn Cổ.

Trong lòng hắn thầm than nếu không phải bản thân dung hợp Tinh Thủy pháp môn cùng Phản Nguyên đại đạo, hơn nữa mượn dùng chấp niệm của Bàn Cổ, cuộc chiến hôm nay Nhạc Vũ nhất định sẽ không có cơ hội chiến thắng!

Chỉ một tia tàn hồn đã có thể mạnh mẽ đến như vậy, chỉ là một chút hồn ý đã có thể tu hành, không phải ai cũng có thiên tư mạnh mẽ tuyệt đối đến như thế, với thực lực của vị Thánh Nhân này, chỉ sợ đã vượt ra khỏi thế giới nơi đây, vượt ra khỏi trình tự mà mọi người hiểu biết.

- Nhưng lực đại đạo cùng tiên thiên Hỗn Độn Tạo Hóa Chân Quyết của ta thật sự đúng là thương thiên tác hợp! Vừa lúc bù đắp khuyết điểm của ta!

Thoáng than thở chốc lát, Nhạc Vũ bài trừ toàn bộ tạp niệm, trong mắt lóe lên tinh mang.

Một phù trận khổng lồ dần dần hiện ra trong đan điền, nằm bên trong ngoại Ngũ Hành phù trận.

Cơ hồ hoàn mỹ dung hợp, lại khiến Nhạc Vũ có thể dễ dàng hoàn mỹ di chuyển trong thân thể, dù tính chất khác xa nhau nhưng đoàn Ngũ Hành Hỗn Độn lực này chẳng khác gì là một thể.

Thúc giục pháp lực truyền vào trong thanh đao, thân đao thoáng hiện ngũ sắc quang mang, tiếp theo lại biến đổi hóa thành hắc sắc đen nhánh.

Ngay sau đó một đạo hắc sắc đao mang bắn ra lăng áp cả thế giới Hồng Mông Hải.

Khí tức cực lớn, so với cự phủ của Bàn Cổ trước đó cũng không chút thua kém.

Dung hợp Hỗn Độn pháp, lực chi đại đạo, một đạo nghịch thiên tràn đầy đao kình tích súc dày đặc nhưng không phát, nhưng ánh sáng đã mơ hồ thẳng xuyên ra bên ngoài!

Giờ khắc này hồn niệm của Nhạc Vũ giống như tiếp tục phá nát sau đó lại chấn động trọng tụ trở lại.

Cả người hắn sừng sững đứng nguyên tại chỗ, không biết thời gian trôi qua bao lâu, ngay khi toàn bộ mảnh nhỏ thần hồn lại trọng tụ thần trí mới thức tỉnh.

Khi mở mắt, trong con ngươi không ngừng xoay động tinh vân bàng bạc khôn cùng.

- Môn đao quyết này lấy Nghịch Thiên đao làm cơ sở, lại dung hợp đại đạo chi lực của Bàn Cổ thánh nhân. Xưng danh Bàn Cổ Thiên Nghịch Đao! Xem như nửa bước tạo hóa!

Ngay sau đó Thiên Ý kiếm trong tay phải cũng nhấp nháy quang hoa, một đoàn kiếm quang phun ra cuồn cuộn không ngừng.

Cùng Nghịch Thiên đao một trái một phải hưởng ứng lẫn nhau, hòa hợp thông suốt, sắc bén bá tuyệt!

Dung hợp thế giới lực của Bàn Cổ, Thiên Mệnh Tinh Thủy Kiếm Quyết thần thông cũng đã có biến hóa.

Tinh Thủy Quang, Thiên Mệnh Lực, so với cuộc chiến cùng Bàn Cổ trước đó mạnh mẽ hơn mấy lần!

Nhạc Vũ không khỏi cúi đầu cẩn thận nhìn một đao một kiếm trong tay mình, vẻ mặt lại trống rỗng, chợt cảm khái, lại vô cùng phức tạp.

- Cho đến hôm nay ta mới biết con đường tìm đạo của ta chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

Hắn nhìn tới chỗ Bàn Cổ phía trước, chút ít hồn niệm cùng huyết nhục còn sót lại, ngoài ra còn thời không khe hở sau khi mất đi thân thể Bàn Cổ trấn áp đang không ngừng tan vỡ dần dần.

Ngay sau đó khóe môi Nhạc Vũ lại từ từ nhếch lên, chuyển sang vẻ cười lạnh.

- Bất quá cũng đã đủ ngạo lăng thế giới này!

Lời vừa rơi xuống, Thiên Ý kiếm trong tay Nhạc Vũ lại chém ra.

Nghịch phản Tinh Thủy Pháp biến thành lực sáng tạo, vô số tạo hóa khí điên

cuồng vọt tới, khi kiếm quang vung ra đạo khe hở kia đã biến mất trong vô lượng quang huy chiếu sáng không còn tung tích.

Một tầng bích chướng thời không hoàn chỉnh hình thành, dù yếu ớt nhưng đã đem vực ngoại thế giới của hồng hoang hoàn toàn đóng kín!

Ngay sau đó lại thêm một đạo đao mang khởi động, lại nghịch chuyển thần thông, Bàn Cổ Thiên Nghịch Đao lập tức tạo ra pháp tắc vô cùng, giao thông cùng thiên địa bổn nguyên đem thế giới nơi này chặt chẽ cố khóa lại.

Khe hở Hồng Mông mà Bàn Cổ hao tốn bao nhiêu năm thời gian vẫn không thể chữa trị, ở một đạo một kiếm của Nhạc Vũ chỉ trong chớp mắt đã phục hồi như lúc ban đầu.

Cơ hồ ngay lúc đó, toàn bộ thế giới bỗng nhiên chấn động cuồng liệt!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1410: Tiếp Dẫn chi mưu!

Trong thiên địa nguyên lực chấn động không ngừng, dần dần lan tràn cả thế giới hồng hoang.

Bên trong Tử Tiêu Cung, lúc này chân mày Hồng Quân đạo nhân khẽ động, sau đó ánh mắt chợt sáng, như có suy nghĩ nhìn vào trong hư không.

Mục tiêu ánh mắt chính là Hồng Mông Hải!

Ngay sau đó trên mặt hắn tràn đầy vẻ nghi hoặc, ẩn lộ ra vài phần khó hiểu.

Ở ngay đối diện hắn có một nam tử mặc đạo bào đang ngồi, một thân hoàng bào khí độ bất phàm, chính là Tiếp Dẫn thánh nhân.

Trên gương mặt Tiếp Dẫn cũng mang theo vẻ do dự, hiển nhiên đối với tình hình vừa rồi cũng có vài phần nghi hoặc.

Kháp ngón tay suy tính, ước chừng một lúc cũng không có kết quả, Tiếp Dẫn cũng không muốn tiếp tục truy xét, liền mở miệng hỏi Hồng Quân đạo nhân:

- Vừa rồi chuyển biến bên trong Hồng Mông Hải, sư tôn có cảm giác được? Không biết do duyên cớ nào, có thể ảnh hưởng cả thế giới hồng hoang?

Hồng Quân cũng im lặng một lúc, thật lâu không trả lời, ánh mắt dần dần chuyển sang âm trầm.

Qua vài khắc sau, đợi khi thiên địa dị biến dần dần bình ổn mới khẽ lắc đầu.

- Hồng Mông Hải chính do nội đan Bàn Cổ biến thành. Là thân thể hiển hóa thiên địa bổn nguyên. Toàn bộ đều cách tuyệt với bên ngoài, dù là vi sư cũng không thể thăm dò tình hình bên trong!

Tiếp Dẫn gật nhẹ đầu, biết được lời của Hồng Quân không sai, chắc chắn như

thế. Nếu Hồng Quân có thể thành công dung hợp ý niệm thiên địa, như vậy thế giới hồng hoang chẳng khác gì chính là thân thể của hắn.

Nhưng hiện tại cũng chỉ làm được dùng thân hợp đạo, chưa hoàn toàn nắm giữ trong tay đã bị bức bách nhả ra, quả thật còn chưa có tư cách tiếp xúc với bộ phận tinh hoa nhất trong thế giới này.

Không biết rõ tình hình chuyển biến bên trong, hơn phân nửa cũng là thực sự.

Tiếp theo ngữ khí Hồng Quân bỗng nhiên lại chuyển, vẻ mặt thản nhiên nói:

- Trước mắt chỉ có thể mơ hồ suy đoán hắn trên thế giới này có thêm một họa hoạn bị người tiêu trừ. Vả lại sẽ thu hoạch công đức thật lớn không kém hơn lúc Nữ Oa bổ thiên!

Vẻ mặt Tiếp Dẫn lập tức ngẩn ra, sau một lát mới phục hồi lại tinh thần, thoáng nhăn mày:

- Vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia hiện giờ tựa hồ còn đang ở trong Hồng Mông Hải!

Nữ Oa bổ thiên, dùng Ngũ Sắc Thần Thạch làm tài liệu luyện chế thạch bổ thiên. Hắn cùng Chuẩn Đề từng giúp đỡ nên cũng được chia bớt một phần công đức trong đó.

Tự nhiên hắn cũng hiểu công đức bổ thiên lớn đến thế nào. Tuyệt không kém hơn lúc sáng tạo ra Nhân tộc.

Đây là bởi vì Bất Chu sơn sụp đổ làm nhóm người bọn họ đều từng có chút tính toán nhân quả!

Đến tột cùng kết quả thiên địa có thể trường tồn, mà toàn bộ sinh linh trên thế giới đều diễn sinh như khách qua đường hay không mà thôi.

Cho dù là Nhân tộc được xưng là vạn vật chi linh cũng chưa chắc ở trong vô lượng kiếp vẫn còn sống sót được sau ngày thế giới diệt vong.

Đoạt được công đức tự nhiên không thể so sánh với việc tu bổ thiên địa!

Nếu hành động đạt được công đức không thua gì lúc bổ thiên là của Nhạc Vũ, thiên địa này chỉ sợ nhất định sẽ xảy ra thêm biến số.

- Tình hình cụ thể ta cũng không biết. Nhưng xem Hồng Mông Hải chỉ sợ không vây khốn được hắn! Nhưng trong mấy chục năm ít nhất sẽ không gặp trở ngại!

Hồng Quân trầm ngâm, cẩn thận dùng linh nhãn quan sát Hồng Mông Hải, trong mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu cùng một tia tinh mang khó hiểu.

Cẩn thận suy ngẫm chút thời gian, sau đó cũng không tiếp tục quan tâm, thu hồi ánh mắt nói:

- Ngày gần đây Thái Thanh muốn bỏ qua công đức chi thể xây dựng lại tam thi đạo cơ, vậy nên tính toán như thế nào?

Tiếp Dẫn vốn suy tính sau khi biến số xảy ra, nên làm sao giải quyết hỗn loạn. Nhưng giờ phút này nghe hỏi cũng biết Hồng Quân không đem chuyện kia đặt trong lòng.

Ngẫm lại phù văn phong ấn bên ngoài Hồng Mông Hải, lại có cỗ hóa thân của Hồng Quân bên trong, hắn không khỏi âm thầm lắc đầu.

Cho dù lấy được công bổ thiên thì thế nào? Vẫn khó thể nghịch chuyển thời thế!

Ngay lập tức liền bỏ qua việc này, vẻ mặt cười cười nói:

- Ta cùng Chuẩn Đề sư đệ luôn ở phía tây bộ cho tới nay. Cùng ba vị sư huynh kỳ thật không có bao nhiêu tình đồng môn. Ngược lại bởi vì việc tranh chấp giáo phái còn xích mích lẫn nhau. Nhưng Thái Thượng chứng đạo đối với chúng ta mà nói cũng có vài phần vui vẻ nhìn thấy. Nếu thế giới này có thêm một vị tam thi thánh nhân, lấy tính tình của hắn có lẽ chúng ta còn có thêm một đường sinh cơ cũng nói không chừng!

Hồng Quân nghe vậy cũng không tỏ vẻ buồn bực, sắc mặt cảm khái thổn thức, bật cười:

- Mấy người các ngươi cánh chim cứng cáp rồi!

Lúc trước khi Tam Thanh Nhị Thánh bái nhập môn hạ Hồng Quân, đã có hơn

mười vạn năm thọ nguyên.

Nhưng lúc này Tiếp Dẫn nghe được lời kia cũng không thấy có gì khác thường, thản nhiên nói:

- Năm xưa sư tôn thu ta cùng Chuẩn Đề Nữ Oa ba người làm đồ đệ, toàn bộ bởi vì Tam Thanh mà ra. Ba vị sư huynh vốn là do linh hồn Bàn Cổ phân hóa, trong thế giới này công đức sâu dày, lại cùng một thể với thiên địa nơi đây. Dù tam thi thánh nhân như sư tôn cũng không dễ dàng tổn hại được họ. Vì vậy mới có Bất Chu sơn Tử Tiêu Cung mở đàn giảng đạo. Lúc thu đồ đệ trong lòng đã ôm ấp bất lương, lại há có thể mong chờ những môn sinh như chúng ta không sinh lòng trái nghịch? Hai mươi vạn năm trước, chúng ta không biết thiên cơ nên chịu lừa gạt. Sau hai mươi năm lại thật khó khăn tiếp tục cung kính, tuân theo lệnh sư tôn. Bản thân có chút ý kiến, có chút tính toán chỉ là việc đương nhiên mà thôi!

- Xác thật đương nhiên!

Hồng Quân gật nhẹ đầu, trong giọng nói mang theo vẻ khen ngợi, lại cười nhìn Tiếp Dẫn:

- Nghe nói hiện tại hai người các ngươi đang thu thập tín đồ thành kính, tề tụ tại Tu Di sơn chuẩn bị xây dựng thế giới Phật quốc, thoát ly khỏi thế giới này?

Ánh mắt Tiếp Dẫn chớp động, sau đó mỉm cười khom người nói:

- Đang có ý đó! Nếu Thái Thanh trảm tam thi, ta cùng Chuẩn Đề tự biết không phải địch thủ. Nhưng nếu Thái Thanh thân vẫn, chúng ta cũng không dám tiếp tục tín nhiệm sư tôn, đem sinh tử giao vào tay người khác. Trước mắt chỉ có thể tránh né tới thế giới khác cầu một đường sinh cơ. Bao năm nay ngộ đạo cũng có chút thành tựu, không thành thế giới, không chấp chưởng hồng hoang thì khó thành thánh nhân. Chỉ đành dùng phương pháp mưu lợi, tìm tín đồ xây dựng thế giới Phật quốc mà thôi. Xin sư tôn hãy thành toàn!

Hồng Quân cũng không nhiều lời, bắn ra một đoàn quang hoa về phía tiền điện, Tiếp Dẫn thánh nhân chỉ tiện tay tiếp đón, chỉ thấy là nửa viên ngọc châu, bên trong súc tích thời không vô cùng vô tận, còn có thể sánh với cả tứ châu trong hồng hoang.

Trong lòng hắn liền biết đây xem như phân nửa phần thưởng, một nửa khác phải

đợi đến khi thành công mới đạt được, vì vậy khẽ cười thu hồi ngọc châu.

- Một viên Vũ Trụ Nguyên Châu thật tốt, so với vật này, Phật quốc Xá Lợi của ta quả thực không đáng nhắc tới!

Hắn lại vung tay lên, một đoàn vân quang hội tụ, hiện ra ba mươi ba thiên cảnh, chín tầng địa ngục, cộng thêm hồng hoang tứ châu tứ hải, toàn bộ cửu thiên thập địa đều hiển lộ bên trong.

Tiếp theo lại mang vẻ hiếu kỳ nói:

- Lấy ánh mắt sư tôn mà xem, vị Thái Thanh sư huynh kia chừng nào sẽ trọng kiến thân thể?

Cũng không chờ Hồng Quân trả lời, Tiếp Dẫn lại cười nói:

- Nhất định sẽ không tuyển chọn tại Hậu Thổ Thiên Đình để giải thể! Nguyên Thủy Thông Thiên hai vị sư huynh thủ đoạn thật sự rất cao minh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1411: Lật đổ chi nguy!

So với Tử Tiêu Cung tường hòa tự tại, giờ phút này bên trên Diệu Pháp Đại La Thiên lại là một tình hình khác.

Vô số thất thải quang hoa đang tứ tán khắp mọi nơi, biến mất ở phía chân trời xa xa.

Sau đó lại từ bốn phương tám hướng hội tụ tới.

Khí tức chiến tranh vô tận tràn đầy thiên địa, sát phạt khí lại mơ hồ sôi trào.

Không khí áp lực, vô số Thiên Đình binh tướng sắc mặt đều chết lặng hờ hững, cơ hồ như máy móc đem một ít linh lực truyền vào hàng ngàn linh lạc ở bên cạnh mình.

Ngay cả các tướng lãnh sắc mặt đều xanh mét, vô cùng khó xem.

Hậu Thổ ngồi xếp bằng trên Quan Tinh Thai, mày liễu nhíu lại nhìn ra phương xa. Có thể thấy được vô số tiên tu đang ngồi trên linh bảo chiến xa huyền phù ngoài vạn dặm trung ương Thiên Đình.

Lúc trước khi Nhạc Vũ đăng ngôi Thiên Đế, từng tụ tập mấy ức binh tướng thanh thế vô cùng lừng lẫy, mà lúc này thanh thế của những tiên tu còn hơn như vậy, ở trong hồn niệm cảm ứng của Hậu Thổ đã đạt tới gần năm ức người!

Tề tụ tinh hoa của Xiển Tiệt nhị giáo, còn có một bộ phận môn sinh Tây Phương giáo hỗn hợp bên trong.

Đều bị ngăn cản bên ngoài tòa Chu Thiên Thần Sát đại trận, tuy không thể tiến vào nhưng cũng tăng thêm áp lực cho trung ương Thiên Đình.

Thậm chí không chỉ riêng Diệu Pháp Đại La Thiên bị bao vây, dù là ở ngũ nhạc cũng bị vô số tiên tu bao vây chặt chẽ.

Có tam giáo môn sinh, có thượng cổ mãnh thú, có tán tu chư phương, hoặc kết trận hoặc tự mình vây công quân đội hoặc vùng quản hạt lệ thuộc Thiên Đình.

Cơ hồ mỗi khi tấn công lại làm Diệu Pháp Đại La Thiên chấn động một trận, vô số cự lực mạnh mẽ không ngừng đập vào trận cơ.

Ba trăm sáu mươi lăm mặt trận kỳ Chu Thiên Thần Sát cũng không ngừng lay động.

Nếu không phải có nàng hỗ trợ trấn áp tại đây, tòa đại trận nổi danh từ thời khai thiên tích địa này đã bị phá vỡ từ lâu.

Nhưng nếu tình hình như vậy còn kéo dài Thiên Đình sẽ có thể chống đỡ được tới lúc nào?

Toàn bộ binh tướng trong Thiên Đình đều do vị tiểu đệ kia của nàng dùng thủ đoạn mạnh mẽ tuyệt đối tụ hợp, căn cơ còn chưa ổn nhưng hiện tại bởi vì sự có mặt của nàng trấn thủ tại đây, lại e ngại bị tam giáo truy sát, lại bị Thiên Thư câu hồn nếu bội phản nên đành nỗ lực duy trì chống đỡ tòa đại trận hiện tại.

Nhưng nếu gặp phải lúc gian nan thực sự cũng thật khó thể bảo toàn lòng người thất lạc, bó tay quy hàng.

Tòa Chu Thiên Thần Sát đại trận này cho dù tinh diệu thế nào nếu không người chủ trì lại có tác dụng gì đây?

Chẳng lẽ Nguyên Hoàng Thiên Đình vừa xây dựng không lâu lại phải sụp đổ?

Thoáng trầm ngâm, Hậu Thổ lại nhìn ra vân không phương xa. Giờ phút này tuy thế địch mạnh mẽ nhưng vô luận là những vị Đại La Kim Tiên hay Hỗn Độn Chuẩn Thánh đều không nằm trong mắt nàng, chân chính làm cho nàng phải để ý chỉ có hai người.

Một là người đang đứng trên vân không ngoài ức vạn dặm nhìn xuống nơi đây, mơ hồ có khả năng như khống áp thiên địa.

Bên trong tinh không có chín thanh kiếm khí đang không ngừng xoay chuyển quanh người.

Huyễn hóa thành hàng ngàn vạn kiếm ảnh liên tục công kích, triền đấu không ngớt.

Tru Tiên Tứ Kiếm, Ngũ Hành tuyệt kiếm, Hồng Mông kiếm khí cơ hồ mỗi một lần va chạm đều gợi ra tinh tượng dị biến.

Tru Tiên Tứ Kiếm dù sao cũng tốt hơn, đã đem Ngũ Hành kiếm trận áp bách không ngừng.

Dù có được nàng cùng hai cỗ hóa thân của Nhạc Vũ, còn có được Ngũ Đế chủ trì nhưng cũng thật khó thể vãn hồi thế bại!

Tòa đại trận trong tính toán của Nhạc Vũ có thể lực kháng Thánh Nhân, nhưng bị hai người kia áp chế cũng đã không chịu nổi gánh nặng.

- Nguyên Thủy, Thông Thiên!

Hậu Thổ khe khẽ thở dài, hai vị sư huynh này rốt cục vẫn đảo về hướng Hồng Quân. Dù chưa cùng Thái Thanh trực tiếp trở mặt, nhưng lại đem Thiên Đình cưỡng bức tới mức sắp giải thể, công đức chứng đạo mặc dù không bằng nàng, nhưng hơn mười vạn năm tu hành dù sao nàng cũng không sánh được.

Đối với khả năng thao tác lực lượng bổn nguyên thiên địa xa xa vượt qua nàng, nếu không phải trước khi Nhạc Vũ rời đi đã đem Hỗn Độn đạo điển lưu lại, trước mắt nàng căn bản không có tư cách đối kháng với hai người kia, càng không có nửa phần lực lượng đánh trả.

Nghĩ tới đây, mày liễu không khỏi nhíu lại, hiện lên vài phần sầu ý. Nếu không phá vỡ được cục diện, khả năng Thiên Đình tan vỡ chỉ là chuyện trong sớm muộn mà thôi.

Ngay khi trong lòng hỗn loạn, Hậu Thổ bỗng dưng ngẩn ra, cũng không di chuyển ánh mắt, trực tiếp xuyên thấu qua thời không trùng điệp nhìn vào hư không thế giới.

Có thể thấy được thiên địa lực lượng bỗng nhiên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Mà vũ trụ chư giới cũng chịu lan đến, dần dần thu liễm lại.

Lại quan sát bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, quả nhiên vô luận là Chu Thiên Thần Sát đại trận hay đạo pháp thần thông của tiên tu đều chịu ảnh hưởng, hoặc tăng cường hoặc suy yếu, chuyển biến không đồng nhất, khác hẳn nhau.

- Chuyển biến này đến từ Hồng Mông Hải!

Trong mắt Hậu Thổ lập tức hiện lên tia sáng, hòa lẫn vài phần vui mừng.

Bên trong Hồng Mông Hải không còn ai khác, vô luận trong lúc này sinh ra chuyện gì hay gặp tình hình gì, ít nhất còn có thể biết được giờ phút này Nhạc Vũ vẫn còn bình yên vô sự.

Tất cả những chuyển biến kia đều vì Nhạc Vũ mà phát sinh ra.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt Hậu Thổ chợt biến thành ảm đạm cười khổ, có thể biết được hiện tại Nhạc Vũ vẫn bình yên thì thế nào đây?

Không thể phá phong ấn rời khỏi Hồng Mông Hải vẫn là vô dụng.

- Trong nháy mắt đã qua sáu mươi năm thời gian…

Trong lòng vừa dâng lên chút hi vọng, cơ hồ lập tức bị giội tắt, trong lòng Hậu Thổ lại dâng lên cảm giác ngưng trọng.

Nàng biết được Nhạc Vũ bình yên, chỉ sợ không những không phải việc vui mà còn là nguyên nhân mang đến tai họa!

Chỉ thoáng suy diễn, Hậu Thổ đưa tay khẽ vẫy lấy ra Minh Thư, khẽ cắn môi, lại nhìn lên hai người Nguyên Thủy Thông Thiên, tâm tình chợt biến thành khổ sáp.

Dùng lực lượng Minh Thư có thể đổi lại khả năng làm hai vị Thánh Nhân cùng nàng đều rơi khỏi Thánh Nhân vị.

Nhưng khả năng uy hiếp của bảo bối này thật sự không thực dụng.

- Một trận chiến này quả nhiên khó tránh! Vũ đệ a Vũ đệ, trước kia ngươi vì cứu ta nên suýt mất cả tính mạng, hiện nay Hậu Thổ cũng không tiếc thân này vì ngươi ngăn gió che mưa!

Ngay khi trong lòng nàng dần dần dấy lên ý kiên quyết, bên cạnh đột nhiên truyền đến thanh âm:

- Xin Hậu Thổ thánh nhân nghĩ kỹ lại! Luân Hồi Minh Điển nếu không cần thiết không nên dùng tới. Có Thánh Nhân ở đây, Thiên Đình còn có thể chống đỡ. Nếu Thánh Nhân đi vắng, chúng ta sẽ lập tức gặp phải tai họa ngập đầu!

Hậu Thổ không cần quay đầu nhìn lại cũng biết đó là Tử Vân đạo nhân. Nhưng nàng vẫn chưa nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy cùng Thông Thiên.

Tử Vân thấy thế không khỏi cau mày, bước tới bên cạnh Hậu Thổ cũng đưa mắt nhìn ra ngoài vạn ức dặm.

- Hiện giờ bệ hạ đã có tin tức, nhất định sẽ khiến chư thánh kiêng kỵ. Hơn phân nửa sẽ tập trung dốc sức hủy căn cơ của bệ hạ trước khi hắn thoát khốn. Thái Thanh thánh nhân nhất định cũng sẽ tranh thủ trước khi Thiên Đình bị tan vỡ mà độ kiếp, trận chiến này thực sự khó tránh! Chúng ta cũng khó thể tránh thoát kết quả bị diệt vong!

Ngữ khí vô cùng ngưng trọng, khiến những người trên Quan Tinh Thai đều ngưng trọng, trong lòng trầm xuống.

Thái Thanh muốn chứng tam thi, như vậy trước khi độ kiếp, phải phá vỡ Chu Thiên Thần Sát đại trận để tiêu trừ lực lượng giúp đỡ là chuyện có thể suy đoán được!

Với thủ đoạn của Hồng Quân, cùng nhân quả giữa hắn cùng Nhạc Vũ thật sự nghĩ không ra vị Thánh Nhân kia lại có lý do gì mà phải hạ thủ lưu tình.

Nhưng tiếp theo Tử Vân lại khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn lên bên trên Âm Dương trận đồ trên cao.

- Nhưng chúng ta cũng không nên nản lòng quá mức!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1412: Kim liên chi biến!

Nghe được lời nói sắc mặt mọi người trên Quan Tinh Thai cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Trong đó chỉ có Liễu Nguyệt Như cùng Ngọc Lăng Tiêu thoáng thả lỏng một chút mà thôi.

Tử Vân đạo nhân trí kế hơn người, bố cục mưu tính cơ hồ có thể kề vai cùng Thánh Nhân. Nhạc Vũ có thể trong mấy trăm năm ngắn ngủi liền lấy được xu thế kháng thủ với chư vị Thánh Nhân, ít nhiều nhờ sự trợ giúp của vị đệ tử chân truyền Hồng Vân nhất mạch này.

Lời nói vừa rồi cùng cách phân tích tình thế đã vô cùng thấu đáo.

Mà giờ khắc này mọi người có mặt ai không có trí tuệ thâm sâu như biển lớn? Việc người khác có thể nghĩ đến, ở trong mắt mọi người cũng đều hiểu thật rõ ràng. Thật sự không nuôi bao nhiêu chờ mong với câu nói theo sau của Tử Vân.

Tử Vân cũng có điều cảm thấy, bất đắc dĩ cười, lại như có suy nghĩ gì, nói:

- Mặc dù ta thật khó hiểu vì sao vị đệ tử kia của ta nhất định phải thừa dịp bản thân mình đang lúc thịnh vượng mà lại bỏ hết cơ nghiệp Thiên Đình mạo hiểm đi vào Hồng Mông Hải. Nhưng nghĩ tới nhất định phải có duyên cớ! Về tình hình hôm nay, nếu chúng ta có thể dự kiến đến biến hóa tiếp theo sau, Thiên Đình bị sụp đổ, chẳng lẽ bệ hạ ở trong Hồng Mông Hải lại không hề hay biết được? Xin hỏi chư vị, lấy tính tình của Vũ nhi, sẽ làm ra được việc vứt bỏ thân hữu của mình hay sao?

Tâm tình của Hậu Thổ vốn đang trầm trọng u uất, cho tới lúc này tinh thần chợt chấn động, câu nói cuối cùng của Tử Vân có thể giống như vén mây nhìn thấy rõ mặt trời, làm nỗi lo lắng trong lòng nàng lập tức tán đi gần phân nửa.

Vũ đệ của nàng tuy tính nết xưa nay thích mạo hiểm, nhưng phần lớn là bị ép

buộc mới đi làm, kỳ thật bản thân tính toán có thể nói vô cùng chặt chẽ cẩn thận.

Trước khi trong Hồng Mông Hải gợi ra dị biến chấn động hồng hoang, làm sao không đoán trước được tình hình biến hóa bên ngoài ngoại giới?

Trong lòng hơi ổn định, đem biến số này gia nhập vào, lại tiếp tục suy diễn, quả nhiên là mây tan vụ tán.

Dù tình hình vẫn cực kỳ hung hiểm, nhưng không đến nỗi như trước kia không nhìn ra được chút hi vọng nào.

Trong mắt mấy người Liễu Nguyệt Như cũng lóe lên tia sáng, nghĩ ra được điểm mấu chốt bên trong.

- Nếu nói như vậy, vài vị Thánh Nhân chỉ sợ cũng chưa chắc không có nửa phần kiêng kỵ?

Khổng Dật thở nhẹ một hơi, cũng cảm thấy tâm tình bỗng nhiên thoải mái thêm một chút.

Tuy biết rõ uy hiếp của Nguyên Thủy Thông Thiên ở gần trước mắt nhưng không đến nỗi nghẹt thở tuyệt vọng như lúc ban đầu.

Trước đó dù sớm có quyết định phải liều thân vẫn tại đây cũng không cô phụ tình nghĩa lúc trước với Nhạc Vũ.

Nhưng nếu đến cuối cùng có thể bình yên vượt qua thì không còn gì tốt hơn.

Mày kiếm của Ngọc Lăng Tiêu khẽ cau lại:

- Tuy bệ hạ chắc chắn có chuẩn bị ở sau, có thể thủ hộ Thiên Đình bình yên! Nhưng chúng ta cũng không thể mãi ngồi chờ chết, cần phải tìm phương pháp phá cục tự cứu mới xong!

- Chính là đạo lý này!

Liễu Nguyệt Như cũng gật nhẹ đầu:

- Đúng như lời sư tổ đã nói, bó tay sầu não cũng không phải thượng sách. Hiện

giờ đệ tử lo lắng nhất chính là sĩ khí! Cứ đê mê như vậy chỉ sợ đại biến sắp tới!

Nói đến đây ngay cả Hậu Thổ cũng cau mày, trong mắt buồn rầu nhìn xuống Quan Tinh Thai.

Thiên binh thiên tướng trấn thủ Thiên Đình tổng cộng có gần ức người, nhưng trước mắt đâu chỉ mất sĩ khí mà thôi? Hoàn toàn có thể nói là không còn chút sĩ khí!

Nếu không nghĩ biện pháp, đến khi thật sự xảy ra đại biến muốn hối hận cũng đã muộn.

Còn đang nói chuyện, ngay vân không phụ cận bỗng dưng truyền ra tiếng nổ vang. Mọi người không hề có chút vẻ ngoài ý muốn đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy hư không xé rách, một nữ tử từ trong bước ra ngoài.

Chính là Chiến Tuyết, thân thể mặc huyết giáp, ba đôi huyết dực duỗi rộng ngoài mười vạn dặm, bao phủ bầu trời.

Khí tức của nàng lạnh thấu xương, cả người nhiễm đầy huyết tinh sát khí làm cho người ta cảm giác như sát thần, nhưng trên người nàng đầy vết thương, ba đôi huyết dực đã nhanh chóng thu hồi, gương mặt không chút thay đổi đi thẳng lên Quan Tinh Thai.

Hậu Thổ thấy thế trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, nhìn qua Chiến Tuyết lại nhìn nhìn Liễu Nguyệt Như.

Cuối cùng nàng khẽ lắc đầu:

- Trấn Thế Tam Tháp là sở chung của thế giới này! Ngay cả Hồng Quân thánh nhân cũng không động được, kỳ thật không cần phí nhiều tinh lực đi trấn thủ. Hai người các ngươi cần gì lưu ý đến như thế? Mỗi lần đi đều bị thương mà quay về, tội gì làm vậy?

Nghe được câu nói cuối cùng, vẻ mặt Chiến Tuyết khẽ động, có chút phản ứng lạnh lùng nhìn qua Hậu Thổ nói:

- Tam Tháp chính do sư huynh sở lập. Thiên Đế uy nghiêm há cho phép nửa phần mạo phạm? Ta là Câu Trần đại đế, nắm giữ sát phạt chiến tranh khắp thế

gian, tự nhiên có trách nhiệm giữ gìn Trấn Thế Tam Tháp, thay mặt sư huynh thảo phạt những kẻ không theo quy tắc!

Liễu Nguyệt Như cũng cười không trả lời, phảng phất như không hề để ý tới.

Khổng Dật khẽ lắc đầu, linh nhãn không tự chủ được nhìn qua phương hướng Trấn Thế Tam Tháp.

Chỉ thấy bên ngoài ba tòa cự tháp, lúc này lại có vô số thi hài của thượng cổ yêu loại, có cả tiên tu nổi tiếng, ngàn vạn thi hài phơi thây khắp nơi.

Thế nhưng lúc này đều bị đại trận bên dưới Trấn Thế Tam Tháp hấp thu toàn bộ tinh hoa tăng cường phong ấn bên dưới thân tháp.

Nhìn thấy cảnh này, lại nghĩ tới việc thời thượng cổ, ngay cả Khổng Dật dù từng có hung danh hiển hách cũng không nhịn được âm thầm rùng mình.

Trấn Ma, Trấn Yêu, Trấn Tiên ba tòa thông thiên tháp cũng không có Thánh Nhân ra tay, tam giáo cũng chưa từng tham dự.

Nhưng vẫn đưa tới vô số yêu tu mãnh thú, thiên ma tiên tu đồng loạt vây công.

Nhưng những ngày qua đều bị Chiến Tuyết cùng vị tân nhậm Nam Cực Trường Sinh đại đế Liễu Nguyệt Như liên thủ giết chóc, thi cốt vô tồn!

Hơn mười năm tích lũy, bên dưới Trấn Thế Tam Tháp đã mai táng gần ức sinh linh!

Thủ đoạn hung ác tuyệt lệ, ngay cả Khổng Dật cũng phải than thở không bằng, trải qua ác chiến không bằng một phần của hai nữ tử.

Dù Thánh Nhân còn chưa trực tiếp ra tay với Tam Tháp, nhưng đối với hai nữ tử này vẫn liên tục mưu tính, tình hình một lần so với một lần càng thêm hung hiểm, một lần so với một lần càng thêm kinh tâm.

Cũng không ngờ hai nữ tử kiều nhược lại vẫn chống đỡ được cho tới bây giờ.

Chiến Tuyết thì không nói tới, đã biết bản thân nàng vốn cực kỳ cường hãn. Nhưng Liễu Nguyệt Như nhìn qua bình thường thật dịu dàng nhu nhược, luôn

cười nhẹ ôn hòa, nhưng có một đêm đã tự tay giết sạch trăm vạn tiên tu.

Khi nhúng tay giết người, đã hoàn toàn nhiễm đầy phong phạm của sư tôn nàng, hoàn toàn không hề dao động dù chỉ một lần chớp mắt.

Hậu Thổ cũng trực tiếp hừ lạnh một tiếng:

- Hai người các ngươi có chết cũng không liên quan gì tới ta! Nhưng Ngũ Hành kiếm trận không thể sơ suất!

Nói dứt lời cũng không tiếp tục để ý tới Chiến Tuyết, nhưng ngay sau đó ánh mắt Hậu Thổ bỗng nhiên nhìn chằm chằm lên trên hai cỗ hóa thân của Nhạc Vũ đang ngồi trên Âm Dương Bát Quái trận đồ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Mọi người còn đang khó hiểu, sau một lát mới nhận ra tình hình khác thường. Chỉ thấy trên đỉnh đầu Lý Đào cùng Đạo Cực đang hội tụ thật nhiều kim quang.

Chỉ hơn mười lần hô hấp, liền ngưng tụ ra một đóa kim liên. Tổng cộng mười một phiến liên hoa, mười một lá liên hoa.

Chỉ trong nháy mắt ngay khi mọi người đều nghĩ biến hóa sẽ ngưng hẳn, lại chỉ thấy có một cánh hoa đang dần dần ngưng tụ thành hình, vừa lúc mười hai cánh!

Vô cùng chói sáng, mặc dù có đại trận áp chế nhưng vẫn chói lọi rực rỡ.

Đồng tử trong mắt mọi người co rút lại, mà Khổng Dật không khống chế được kêu lên.

- Lại là Thập Nhị Phẩm Kim Liên?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1413: Duy ngã độc tôn

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt kinh nghi bất định cùng vài phần hoảng sợ.

Tích lũy công đức tới thập nhất phẩm có thể trở thành Phúc Đức Kim Tiên. Không nhiễm nghiệt lực, không dính sát kiếp, cơ hồ chẳng khác gì Thánh Nhân.

Mà tích lũy được thập nhị phẩm đã có thể mượn công đức lực trực tiếp bước lên Thánh Nhân đỉnh phong!

Trên thế gian này người có được công đức như vậy chỉ có được hai người mà thôi.

Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc cùng bổ thiên, Hậu Thổ mở luân hồi địa phủ, còn lại như Tam Thanh thánh nhân, phương Tây nhị thánh mặc dù đều nhờ công đức thành thánh hoặc mượn dùng lập ra thiên địa đại giáo, hay lập ra hoành nguyện đại thệ, kỳ thật đều vì muốn chân chính thành tựu thập nhị phẩm kim liên!

Chẳng hạn như Nhạc Vũ cơ hồ có được thủ đoạn thần thông so với Thánh Nhân, cùng vô thượng mệnh cách, Nguyên Hoàng Thượng Đế vị, thậm chí có thể không cần Hồng Mông Tử Khí cũng có thể nhờ công đức chứng đạo, thân đăng thánh vị!

- Vô lượng công đức? Nguyên lai như thế!

Ánh mắt Tử Vân đạo nhân sáng ngời, lộ ra vẻ chợt hiểu. Sau đó ánh mắt di chuyển nhìn lên Lý Đào cùng Đạo Cực. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nếu như hắn đoán không lầm, hai cỗ thân ngoại hóa thân của Nhạc Vũ nhất định sẽ phát sinh biến hóa.

Mọi người còn lại cũng không cần Tử Vân đạo nhân nhắc nhở đều đưa mắt nhìn về phía hai thân ảnh trên Âm Dương trận đồ.

Ngay sau đó chỉ thấy pháp lực khí tức của hai người kia chợt tăng thêm.

Vốn trong mơ hồ đem những Thái Thượng Kim Tiên nơi này toàn bộ áp chế. Nhưng sau một lát không ngờ lại khai thông bổn nguyên, lại có xu thế có thể đối kháng cùng Hậu Thổ!

Mọi người trên Quan Tinh Thai không khỏi nhìn nhau, lúc này đã rõ ràng hiểu được, trong ánh mắt mọi người hiện lên vài phần sợ hãi lẫn vui mừng.

Đến cuối cùng Tử Vân vang lên một tiếng tán thưởng làm mọi người bừng tỉnh.

- Công đức gia trì, quả nhiên đã là Thánh Nhân thân thể!

Trước đó thực lực của hai cỗ hóa thân này đồng dạng có thể so sánh được với Thánh Nhân.

Nhưng khi bản thể đi vào Hỗn Độn Hải, lập tức bị ngã xuống cảnh giới, thần thông pháp lực tuy đều bất phàm nhưng chỉ đạt tới Thái Thượng đỉnh phong.

Mà giờ khắc này cả Lý Đào lẫn Đạo Cực không chỉ khôi phục lại như lúc toàn thịnh, đối với khả năng nắm giữ lực lượng bổn nguyên thậm chí còn hơn lúc Nhạc Vũ ở nơi này!

Ngọc Lăng Tiêu cũng gật nhẹ đầu, sắc mặt như băng sương, nhưng ít nhiều lại có vài phần nhẹ nhõm.

- Đây là Vũ nhi chuẩn bị hậu chiêu sao? Nếu như vậy thật có đủ khả năng cùng mấy vị Thánh Nhân kia đánh một trận chiến…

Lời còn chưa dứt, liền thấy hai người trên Âm Dương trận đồ bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lóe thần quang như điện!

Lý Đào ngồi phía đông bỗng nhiên mở miệng quát một tiếng, dao động lòng người khiến cả thiên cảnh đều lay chuyển!

- Ta chưởng âm! Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi. Vì vậy Âm đến trước Dương, làm căn cơ nhân thế, thiên địa chí lý!

Vừa nói xong, hắc sắc Âm Ngư dưới chân lập tức mở ra hắc ảnh bàng bạc tràn ngập hư không.

Chỉ trong nháy mắt đã đem cả Diệu Pháp Đại La Thiên bao phủ bên trong, thậm chí lan tràn xuống dưới phàm gian, ba mươi ba thiên cảnh, trụ trời ngũ nhạc, Trấn Thế Tam Tháp, Cửu U địa phủ, toàn bộ đều chuyển sang thế giới của bóng tối, thiên địa không chút ánh sáng, nhật nguyệt tinh tú lu mờ.

Chỉ một lát sau Đạo Cực chân nhân cũng quát lên một tiếng, thanh truyền cửu tiêu!

- Ta chưởng dương! Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Vạn vật phụ âm bão dương, trùng khí vi hòa! Hỗn Độn làm Đạo, Thái Cực thành một, thiên địa thành hai, vạn vật là ba! Vì vậy dương trở thành ban ngày của nhân thế!

Theo thanh âm vang lên, bạch sắc Dương Ngư đồng dạng bạo phóng quang hoa, bao phủ cả thế giới.

Khiến toàn bộ tinh tú càng chói lọi, nhật nguyệt hư không tỏa sáng ngời.

Lý Đào cùng Đạo Cực một người chỉ địa, một chỉ thiên, trong miệng đồng thời hô:

- Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Tám tự chân ngôn vừa xuất, ngay lập tức thiên địa biến sắc, vô số quang hà chiếu xuống.

Ngọc Lăng Tiêu cùng Tử Vân bọn họ không khỏi chấn động, mọi người đều đang ở trung tâm đại trận, giờ phút này cảm ứng đối với sự thay đổi khí cơ của ba mươi ba thiên cảnh linh mẫn nhất.

Họ chỉ cảm thấy cả Chu Thiên Thần Sát đại trận từ trong ra ngoài đang bằng tốc độ kinh người tăng cường kiên cố!

Giờ phút này còn chưa xuất hiện dấu hiệu, nhưng sau khi quá trình hoàn thành, uy lực của tòa đại trận này phải gia tăng ngoài gấp hai lần!

Lúc này Hậu Thổ cũng mỉm cười, đưa tay chộp tới hư không phía trước, khi dừng lại trong tay đã hiện ra một trương đạo phù, khiến mọi người đều đưa mắt nhìn chăm chú.

Tử Vân đạo nhân chỉ liếc mắt liền hiểu ra, bật cười hỏi:

- Chính là Nguyên Thủy Thông Thiên?

- Đúng là phù chiếu của Nguyên Thủy!

Hậu Thổ dùng thần niệm thoáng đọc một lúc, gương mặt lộ vẻ cười lạnh:

- Muốn chúng ta bó tay chịu trói, hứa hẹn lưu một đường sinh cơ. Nếu không nhất định không lưu tình, tàn sát tuyệt trên dưới Thiên Đình, quả nhiên là trâng tráo!

Bàn tay ngọc bỗng dưng nắm chặt lại, ngay lập tức khiến trương đạo phù hóa thành bột mịn theo gió phiêu tán.

Cơ hồ cùng lúc đó, một đạo tử sắc khí trụ từ trên Quan Tinh Thai bay lên.

Bên trong khí trụ hiện ra một cự đỉnh. Mười đầu cự long mười tám trảo đang xoay quanh, chỉ trong chớp mắt đã đem vẻ âm mai bao phủ bầu trời xua tan biến mất.

Hậu Thổ thấy thế không khỏi mỉm cười.

Đỉnh khí đã hiện, chính là dấu hiệu thiên địa danh vị của Nhạc Vũ đã hoàn toàn củng cố!

Nhạc Vũ rời đi, tan biến bên trong Hồng Mông Hải, Thiên Đình chịu đựng mười năm vây khốn. Vô thượng mệnh cách cùng Nguyên Hoàng Thượng Đế vị chẳng những chưa từng dao động, ngược lại còn tăng thêm vài phần.

Tình hình như vậy vừa lúc là câu trả lời tốt nhất với Nguyên Thủy cùng Thông Thiên!

Lại nhìn ra phía trước, Lý Đào cùng Đạo Cực vẫn một người chỉ thiên một chỉ địa, giữ nguyên pháp tướng duy ngã độc tôn.

Nhưng giờ phút này Hậu Thổ theo bản năng lại cảm giác như vẫn còn thiếu điều gì.

Nếu nói Lý Đào là âm, Đạo Cực thành dương, như vậy hắn còn phải có thêm Hỗn Độn, cùng Nguyên Hoàng Thượng Đế, vạn đạo chi nguyên!

Thế gian chí tôn chân chính vẫn chưa quy vị!

Ngay sau đó trong lòng nàng lại dâng lên vài phần lo lắng.

Giờ phút này tuy đã tạm hoãn tình hình khẩn cấp, nhưng hồng hoang đại thế vẫn chưa từng nghịch chuyển.

Dù Nhạc Vũ đã có chuẩn bị hậu chiêu, nhiều nhất có thể chống đỡ thêm được ba năm, nhưng sau ba năm vẫn không tránh họa sụp đổ.

Thật không biết hiện tại tình hình của Nhạc Vũ bên trong Hồng Mông Hải đã ra sao?

Hắn có thể trong vòng ba năm từ trong Hồng Mông Hải thoát khốn hay không?

…

Không phải chỉ riêng ở Thiên Đình, ở bên ngoài Diệu Pháp Đại La Thiên mấy ức vạn dặm cũng có hai vị Thánh Nhân đang xa xa quan sát hai luồng thiên địa chi khí, tuy vẻ mặt khác nhau nhưng trong mắt đều mang dị sắc.

- Hảo một câu âm ở trước dương, âm làm chân lý, dương làm đại biểu, phụ âm bão dương! Chỉ bằng lời này đạo cơ của vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia chỉ sợ đã vượt hơn chúng ta mất rồi!

Thông Thiên giáo chủ than thở một tiếng, trong con ngươi lộ ra vài phần kính phục.

- Nếu không phải tự mình trải qua thật sự khó mà tưởng tượng, vị Thiên Đình đại đế kia chỉ dùng sáu trăm năm đã có vận khí chứng thánh, có lực lượng sóng vai cùng chúng ta. Chắc chắn phải là người có kinh tài tuyệt diễm đệ nhất từ ngày khai thiên tích địa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1414: Huyết Lục cõi trần!

Thần sắc Nguyên Thủy thật yên lặng không đưa ra ý kiến, ánh mắt lại dị dạng, thật lâu mới cười lạnh nói:

- Hai cỗ hóa thân, một chưởng âm một chưởng dương, chỉ riêng trung vị không có, đây rõ ràng là kết quả trên trời dưới đất duy ngã độc tôn! Dã tâm muốn thay thế Hồng Quân chính xác đã rõ rành rành, không chút nào che lấp. Nói không chuẩn giờ này khắc này vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia hẳn đã sớm siêu việt sư tôn, trở thành thế gian chí tôn!

Thông Thiên giáo chủ nghe vậy khẽ cau mày, sau đó bật cười nhìn xuống dưới:

- Chắc chắn như thế! Nếu không phải người kia cuối cùng lại mạo hiểm đi vào Hồng Mông Hải, nhất định sẽ trở thành đại địch của sư tôn chúng ta. Chuẩn bị sẵn hậu chiêu như vậy thật tính toán siêu việt! Vây khốn Diệu Pháp Đại La Thiên suốt mười năm không những chưa từng khiến căn cơ hắn dao động, ngược lại khí vận càng tăng lên, thành tựu đỉnh khí! Lấy xu thế hiện giờ, chỉ sợ càng khó chiếm lĩnh được Diệu Pháp Đại La Thiên!

Dùng linh nhãn nhìn ra xa xa, chỉ thấy bên trong Thiên Đình vô thượng tử khí bắn lên không trung, hiện ra đỉnh khí thập long, tinh thần tiên quan binh tướng đã khôi phục lại như ban đầu.

Cả đại trận cũng dần dần tăng cường, khiến trên dưới Thiên Đình đột nhiên như được buông lỏng áp lực.

Tuy trong ngoài vẫn có gần năm ức tiên tu vây quanh, điên cuồng tấn công không ngừng, nhưng thật khó làm tổn thương tòa Chu Thiên Thần Sát đại trận trước mắt!

Vô luận là Diệu Pháp Đại La Thiên hay cửu tiêu ngũ nhạc tình thế trước đó còn tràn đầy nguy cơ đã sắp hỏng mất, hiện tại đang dần dần ổn định trở lại, chuyển nguy thành an.

- Thật khó chiếm lĩnh? Chính bởi vì ta và ngươi còn chưa từng động thủ mà thôi! Tuy trí tuệ của người kia không tệ, nhưng có ta và ngươi cùng sư tôn đồng dạng đều là người đa mưu túc trí. Việc hôm nay chẳng phải đã sớm có sở liệu?

Khẽ lắc đầu, vẻ mặt Nguyên Thủy cảm khái đem thần niệm truyền ra xa xa.

Bên dưới Diệu Pháp Đại La Thiên, một trong thánh cảnh tứ thiên trong ba mươi sáu động thiên đứng đầu, là Thái Thanh Cảnh Đại Xích Thiên!

Hồn niệm mênh mông cuồn cuộn vừa mới đến gần liền bị một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ bắn ngược trở về.

Cũng có một cỗ lực lượng chí cường chí thánh đang hướng Đại Xích Thiên cưỡng chế tràn tới.

Vẻ mặt Nguyên Thủy chợt chuyển sang ảm đạm.

- Bên chỗ sư huynh quả nhiên đã bắt đầu rồi!

Thông Thiên cũng im lặng không nói gì, sau một lát trên mặt miễn cưỡng lộ ra ý cười.

- Cần gì như thế? Thái Thanh sư huynh chỉ là cầu nhân được nhân, ta và ngươi cuối cùng lại chọn lựa như vậy, hiện tại có hối hận lại có ích lợi gì đây? Việc bên kia đã không còn quan hệ gì tới chúng ta. Sớm giải quyết việc tại nơi đây, rời khỏi thế giới này mới là tốt nhất!

Kiếm quyết chợt phát, bốn đạo tử kim phù triện từ trong tay áo bay ra, chỉ nháy mắt đã bám lên Tru Tiên kiếm trận trên không trung.

Bốn thanh Hồng Mông kiếm khí lập tức biến hóa, kiếm thế nổ mạnh, gợi lên đủ loại dị lực bên trong thiên địa, xoay chuyển thật nhanh như gió lốc, bạo tăng gấp bội lần.

Cả vân không sấm sét vang rền, đem Ngũ Hành kiếm khí trực áp chế hơn ba ngàn trượng.

Ngay sau đó trong tay áo Thông Thiên lại thoát ra một khẩu Thanh Bình kiếm,

cười tự giễu:

- Giáo phái của ta mang danh "Tiệt", chỉ mong tìm ra một đường sinh cơ! Lấy không thể làm có thể, lấy vô hạn làm hữu hạn! Tuy tâm nguyện cuối cùng chưa xong, nhưng cũng chính là đại đạo bổn nguyên của ta!

Theo thanh âm vang lên, bốn phía Thanh Bình kiếm bỗng dưng hiện ra bốn tổ phù văn, đều vô cùng đơn giản lại ẩn chứa cảm giác huyền bí tới cực hạn.

Cùng Thanh Bình kiếm hợp thành một thể, hóa thành một đạo thanh sắc kiếm hoa từ trên đánh xuống.

Đâm thẳng lên trên bầu trời Thiên Đình!

Chỉ thấy không trung bỗng dưng chấn động kịch liệt, lấy kiếm quang làm trung tâm, phạm vi ức vạn dặm toàn bộ sự vật đều bị tiêu hủy thành tro bụi.

Giữa không trung Diệu Pháp Đại La Thiên chợt hiện ra vô số tinh điểm, lại có mười hai vị Vu Thần nhất nhất hiện ra hình thể, hai tay giơ lên cao giống như đang nâng đỡ bầu trời.

Tuy đang ở dưới sự trấn áp của Thanh Bình kiếm, linh lực bạo tuôn nhưng cũng đem vùng quản hạt mấy ức vạn dặm của Thiên Đình bảo vệ chặt chẽ.

Gương mặt Thông Thiên không đổi sắc, nhìn thẳng về phía Nguyên Thủy.
Truyện Sắc Hiệp - http://EbookFull(chấm)Net

Nguyên Thủy khẽ thở dài:

- Lời của sư đệ rất đúng! Việc nơi đây cũng nên nhanh chóng giải quyết mới phải!

Bàn Cổ Phiên trong tay bỗng nhiên bay lên trời, hóa thành chín trăm vạn trượng dựng đứng bên trong thế giới thiên cảnh.

Kỳ phiên lay động, toàn bộ thiên địa linh lực trong trăm ức dặm đều tụ tập tràn tới.

Ngay sau đó vô số khí kình trào dâng, diễn biến ra Bàn Cổ khai thiên, biến hóa

thành "Đạo", bá tuyệt vô song, tựa hồ còn hơn hẳn Tru Tiên Tứ Kiếm.

Oanh kích thẳng lên trên chư thiên tinh tú, khiến bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên nổ vang kịch liệt.

Có thể thấy được trong bầu trời hiện ra vô số vết rách, giống như muốn vỡ vụn thành từng mảnh!

Nguyên Thủy cũng không chút nào để ý, cười tự giễu:

- Giáo phái của ta tên Lan. Một thân chí nguyện là hiểu hết thế gian chân lý! Nguyện này cũng như sư đệ, chưa có kết quả. Nhưng hai chữ chân lý cũng xem như đạo nguyên của ta!

Trong tay áo hắn lại bay ra một Tam Bảo Ngọc Như Ý bay lên không trung, phù văn ẩn hiện, phức tạp tối nghĩa, cuồn cuộn khổng lồ phảng phất như đem toàn bộ pháp tắc trên thế giới cùng đạo lý đều ẩn chứa bên trong.

Lập tức hóa quang giáng xuống va chạm cùng Chu Thiên Thần Sát đại trận, khiến mười hai Vu Thần trầm xuống, da thịt vỡ máu, toàn bộ tinh tú chu thiên đều biến thành ảm đạm.

Rốt cục vẫn đem Tam Bảo Ngọc Như Ý mạnh mẽ ngăn cản giữa không trung.

- Hảo một tòa Chu Thiên Thần Sát! Quả nhiên tuyệt đại cổ kim, còn hơn cả Vạn Tiên đại trận của ta! Nếu không còn phương pháp, cho dù ta và ngươi hợp lực phỏng chừng cũng phải dùng ba năm mới có thể bài trừ.

Thông Thiên đáp ứng một tiếng, trong mắt lại hiện lên một tia khâm phục.

Mặc dù hai người có vô số linh bảo, đạo pháp thần thông cũng chưa từng thi triển hết, nhưng mặc dù là Thánh Nhân cũng không phải thực sự pháp lực vô hạn, có thể sử dụng thần thông linh bảo chung quy chỉ là có hạn mà thôi.

Tính đi tính lại, thật sự không thể nhanh chóng hủy diệt đại trận này.

Nhưng tuy trong lòng suy tính ra kết quả như thế, nhưng trên mặt Thông Thiên giáo chủ vẫn không hiện ra thần sắc lo lắng.

Quả nhiên còn chưa lên tiếng, chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt ngưng trọng từ trong hư không triệu ra một món bảo vật.

Vừa gặp gió liền trướng, hóa thành chín trăm vạn trượng giống như ngọn núi lớn đứng sững trên Đại La Thiên! Bên dưới có ba chân, hồn thể là thanh đồng, thân đỉnh là hai chữ Càn Khôn.

Trong mắt Thông Thiên giáo chủ không khỏi hiện lên vẻ dị sắc.

- Đây là Càn Khôn Đỉnh! Sắp có cuộc đại chiến với Thái Thanh sư huynh, vị sư tôn kia lại có thể đem vật này dùng tại đây sao?

Vẻ rung động trong mắt hắn không hề giả dối, cho tới tích tắc sau sắc mặt hắn mới khôi phục lại như thường.

Sâu cạn của vị Thái Thanh sư huynh kia mặc dù hắn xem không rõ, nhưng mơ hồ có thể tính được một phần.

Tuy dùng công đức chứng thánh, bản chất còn kém hơn Hồng Quân một chút, nhưng khi thay đổi căn cơ, giải mở thiên địa thiên tỏa, thần thông pháp lực của vị kia sẽ lập tức bay lên mấy lần, đến gần vô hạn, chân chính xem như trảm tam thi chứng thánh!

Hồng Quân lấy thân thể bị thương nặng hàng lâm thế gian ngay lúc đại chiến sắp mở màn, đem đệ nhất kỳ trân chí bảo trong thiên địa dùng vào việc phá vỡ Diệu Pháp Đại La Thiên! Thật sự làm người khác có chút không hiểu ra sao!

Suy nghĩ tới đây, Thông Thiên không khỏi bật cười, thần sắc sâu kín nhìn ra ngoài hư không.

Thật không biết vị sư tôn kia rốt cục là quá mức tự tin đối với thực lực của mình, hay là lòng kiêng kỵ đối với vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia còn hơn cả Thái Thanh sư huynh của hắn?

Nhưng nếu như có được vật này, cuộc chiến hôm nay xác thực không còn gì khó khăn nữa!

Sắc mặt Nguyên Thủy hờ hững, miệng phun chân ngôn, gợi ra vô số pháp tắc đại đạo gia trì vào bên trong, lung lay Bàn Cổ Phiên triệu ra linh lực vô cùng tận rót

vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Bên trong đỉnh phong vân tuôn tràn, nhất nhật nhất nguyệt lộ ra bên ngoài.

- Đạt vu thượng giả vị chi kiền! Phàm thượng đạt giả mạc nhược khí, thiên vi tích khí, cố kiền vi thiên, " , "Tạo hóa chi căn vị chi khôn! Sinh tái vạn vật, bác hậu vô cương. Dụng động tắc trọc, dụng tĩnh tắc thanh. Càn khôn vi địa!

Vừa nói ra hai chữ Càn Khôn, lập tức hiện ra vô số quang hà chiếu sáng cửu thiên thập địa!

Trong chớp mắt liền khiến khí tức trong thiên địa liền ngưng đọng lại.

Chu Thiên Thần Sát đại trận, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Ngũ Hành kiếm, thậm chí mấy ức tiên tu đánh ra thần thông tiên pháp đều chợt ngưng trệ giữa thiên không.

Mà khóe môi Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ẩn chứa vẻ khinh thường.

- Càn Khôn Đỉnh trấn áp thiên địa! Là binh khí đứng đầu chư khí thiên địa!

Thân đỉnh chín trăm vạn trượng lập tức áp chế xuống, chư thiên tinh tú dẫn tụ tinh lực vô cùng tận bên dưới đại trận ngay lập tức liền bị vỡ vụn.

Mà mười hai vị Vu Thần cũng sụp người xuống, hiện ra xu thế như chống đỡ hết nổi.

Thông Thiên giáo chủ có chút hăng hái nhìn xuống bên dưới.

Ánh mắt đầu tiên liền nhìn lên Quan Tinh Thai.

Chỉ thấy trên mặt Hậu Thổ tái nhợt, trong tay cầm Minh Thư vẫn chưa đánh ra.

Nội tâm Thông Thiên không khỏi lắc đầu, vị Hậu Thổ thánh nhân này vẫn còn tính thông minh, đã biết với khả năng Minh Thư chưa chắc làm gì được hai người bọn hắn, vì vậy còn chưa dám dễ dàng mạo hiểm.

Vị sư tôn kia nếu lấy ra hộ mạng pháp môn, mình cùng Nguyên Thủy sao có thể mạo hiểm làm chuyện thò tay vào trong lửa tự đốt lấy mình?

Không động thủ vẫn còn lưu được tiền vốn, lấy thân Thánh Nhân lưu lại tính mạng, một khi vận dung Minh Thư sẽ chân chính không còn sinh cơ!

Những người khác tựa hồ cũng biết rõ hẳn phải chết, tuy da thịt đều nứt vỡ thân hình dập nát nhưng không hề sợ hãi, sắc mặt không chút thay đổi đem hết toàn lực duy trì tòa đại trận vận chuyển!

- Thân đã sắp chết, đạo tâm không chuyển! Người dưới trướng Nhạc Vũ quả là tinh anh tụ tập, đáng tiếc!

Chỉ nhìn thoáng qua liền không còn hứng trí, Thông Thiên lại nhìn sang nơi khác, thấy rất ít người lộ ra vẻ lo sợ bất an.

Trong đó có một nữ tử gương mặt hiện vẻ tuyệt vọng, toàn bộ pháp lực đều đã thu hồi không còn lực chống cự.

- Đây là Cửu Thiên Huyền Nữ? Tâm tính bực này quả nhiên khó thành châu báu! Tình hình kia chỉ sợ không chịu được thêm nửa ngày…

Hai mắt Thông Thiên vừa nheo lại, cơ hồ ngay lúc này bỗng nhiên nghe được bên trong thiên địa vang lên một đoạn ca quyết.

- Một đao phá vỡ hư không giới, một kiếm khai mở tạo hóa quyền! Huyết Lục cõi trần thế vô song, ngạo thị tam giới cười hồng trần!

Thanh âm sang sảng, không biết từ nơi nào truyền đến, mỗi một chữ đều chấn động lòng người.

Trong tích tắc vẻ mặt Thông Thiên Nguyên Thủy đều khẽ biến.

Hừ lên một tiếng, Bàn Cổ Phiên cùng Tru Tiên kiếm trận lập tức triển khai, đem đệ tử của Xiển Tiệt nhị giáo bảo hộ bên trong.

Ngay sau đó chỉ thấy bên trong thiên địa, gần ức tiên tu dưới âm ba chấn động lập tức dập nát.

Mà thanh âm kia vẫn còn đang tiếp tục.

- Hôm nay trẫm, quân lâm hồng hoang!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1415: Thần thông tạo hóa!

- Hôm nay trẫm quân lâm hồng hoang!

Thanh âm hòa trộn trong thiên địa, rơi vào trong tay mọi người càng thêm mờ ảo cuồn cuộn, nhưng lại vô cùng quen thuộc, thiên địa bổn nguyên cũng theo sau dao động thành từng đợt linh lực ba triều.

Thiên địa linh lực vô cùng vô tận bên trong thế giới từ tận sâu trong bổn nguyên tuôn tràn ra, vô số đại đạo pháp tắc đang không ngừng mở rộng trọng tụ.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên đều mờ mịt, tiếp đó chợt tỉnh, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

- Thanh âm này chính là Nhạc Vũ…

Cơ hồ cả hai không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn vào tận sâu trong hư không vô tận.

Chỉ thấy tận sâu trong Hỗn Độn Hải, hắc sắc khí đoàn lúc này đang không ngừng vặn vẹo sôi trào.

Phù văn phong ấn do Hồng Quân bố trí bên ngoài giờ phút này đang chấn động không ngớt, cũng có bộ phận đang vỡ vụn thành từng đoạn.

Ngay lập tức làm khí tức hai người đều như cứng ngắc lại, mà sắc mặt Thông Thiên lúc này càng phức tạp tới cực hạn.

- Giỏi cho một Nguyên Hoàng Thượng Đế, không ngờ có thể từ tuyệt địa kia phá phong mà ra, việc mà sư tôn không làm được hắn lại có thể, trước kia thật sự quá mức xem thường hắn…

Thanh âm than thở còn chưa dứt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, bỏ mặc Chu Thiên Thần Sát đại trận sắp bị phá vỡ, gương mặt xanh mét

hướng Hỗn Độn Hải nơi sâu trong hư không đi tới.

Nhưng một bước vừa bước ra, liền nhìn thấy bên trong hắc sắc khí đoàn lại có một thanh trường đao đâm ra, hóa thành trăm ngàn vạn trượng, hàn quang lạnh thấu xương đem phù trận phong ấn một đao chém vỡ.

Bên ngoài Hỗn Độn Hải bị đao mang nghiền áp nổ tung thành hàng ngàn tiểu thiên thế giới, liếc mắt nhìn lại tất cả đều là hỗn độn khí đoàn, thời không gió lốc.

Ngay sau đó liền nhìn thấy có một bóng người từ trong bước ra, trên thân mặc nhật nguyệt tinh tú tử kim bào, tay trái cầm đao tay phải cầm kiếm, ung dung bước tới, đi ra khỏi Hồng Mông Hải sâu không lường được.

Sau đó ánh mắt đầu tiên xuyên thấu qua vô số thời không hướng Diệu Pháp Đại La Thiên nhìn thẳng, trong con ngươi ẩn chứa toàn bộ thế giới, sáng chói rực rỡ thẳng bức lòng người.

Nguyên Thủy bỗng dưng dừng lại, sắc mặt vốn đã xanh mét hiện tại càng thêm khó xem. Thông Thiên lại khẽ cau mày, trong thoáng chốc ánh mắt giao phong, lại làm trong lòng hắn dâng lên một cỗ cảm xúc hỗn loạn, có chút quen thuộc lại cực kỳ xa lạ, vô cùng rung động.

Hồi tưởng thật lâu sau hắn chợt mơ hồ tỉnh ngộ, trên mặt hiển lộ vẻ áp lực, kiêng kỵ cùng sợ hãi.

Chỉ cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, theo bản năng đem Tru Tiên Tứ Kiếm chiêu về quanh người.

Cảm xúc như vậy đã có bao lâu hắn chưa từng lĩnh hội qua?

Chính hắn lại có thể có cảm giác như vậy với thiếu niên chỉ mới tu hành chưa đầy bảy trăm năm kia, làm sao có thể?

Thiếu niên ở bên trong Hồng Mông Hải sáu mươi năm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Vô số ý niệm lướt qua trong đầu, hai mắt Thông Thiên không khỏi híp lại.

Chỉ thấy thiếu niên trong Hỗn Độn Hải đang cười tươi sáng lạn, lại bắt đầu bước tới.

Vẫn giống như đang dạo bước, nhưng mỗi bước lại vượt qua vô số hư không, thời không liên tục bị gấp khúc dưới chân hắn.

Trước đó hắn còn đang ở Hồng Mông Hải, nhưng chỉ mấy bước sau đã tiếp cận Diệu Pháp Đại La Thiên.

Khí tức thâm trầm như biển lớn dần dần bàng bạc như sóng thần, lan tràn áp chế thẳng hư không.

Chẳng những mấy ức tiên tu bao vây bên ngoài Chu Thiên Thần Sát đại trận đều tuôn đầy mồ hôi lạnh, tận lực chống đỡ, cơ hồ mỗi thoáng chốc lại có ngàn vạn tiên tu thân hình bạo vỡ, tạc thành huyết vụn.

Ngay cả Thánh Nhân như Nguyên Thủy cùng Thông Thiên cũng cảm thấy pháp lực đình trệ dưới uy thế kia, kể cả việc khai thông liên tiếp cùng thiên địa bổn nguyên cũng giống như không thể tiếp tục duy trì củng cố.

Nhạc Vũ chậm rãi đi tới, giờ khắc này phảng phất như hắn chính là thiên địa chí tôn chân chính trên thế gian.

Tâm thần Nguyên Thủy cũng chỉ hốt hoảng trong chốc lát, nháy mắt liền khôi phục thanh tỉnh, nhưng trong ánh mắt lại tăng thêm vài phần kiêng kỵ ngưng trọng…

Lông mày trắng cau lại, sau đó hắn chợt lắc đầu thản nhiên nói:

- Quân lâm hồng hoang? Chí hướng của Nguyên Hoàng quả nhiên cao không thể lường, mặc dù không biết trong sáu mươi năm qua bệ hạ đã trải qua chuyện gì, nhưng có thể từ bên trong Hồng Mông Hải phá vây đi ra, cũng đủ thấy ngươi thật cao minh. Nhưng hiện tại ngươi còn chưa chứng được hồn ấn tầng thứ chín, làm sao dám nói quân lâm hồng hoang? Cần biết dùng khí vận chứng đạo không phải chính đồ…

Hắn vừa phẩy tay áo, Càn Khôn Đỉnh bắn lên bay ra ngoài hư không, giống như một ngọn núi lớn trầm hùng đột nhiên đè ép xuống Nhạc Vũ.

Thông Thiên cũng khôi phục lại tinh thần, cười nhạt thản nhiên nhìn tới.

Mà bên dưới Quan Tinh Thai, mọi người đều vô cùng vui sướng, tinh thần nhẹ nhõm, sau đó đề tụ lên pháp lực thần niệm nhìn lên trên.

Cho dù bọn họ đã tín nhiệm Nhạc Vũ tới mức mù quáng, nhưng không khỏi có chút lo lắng rốt cục hắn làm sao ứng phó với đệ nhất chí bảo Hồng Mông của thế gian.

Lại nhìn thấy Nhạc Vũ cũng không hề dừng bước, ánh mắt vẫn thản nhiên không nháy, đao kiếm trong tay buông xuôi hai bên, một tia bạch sắc khí vụ vô cùng huyền bí khiến người khó lường từ bên trong Hồng Mông Hải bị mạnh mẽ dẫn dắt truyền vào bên trong hai thanh đao kiếm.

Thẳng đến khi Càn Khôn Đỉnh áp tới gần bên khuôn mặt Nhạc Vũ mới có chút phản ứng, sau đó một đạo ngân sắc kiếm hoa như dải lụa nhấp nháy trong hư không.

- Thiên Mệnh Tinh Thủy!

Kiếm hoa cùng cự đỉnh giao kích vang lên một tiếng nổ chói tai.

Tiếp theo cũng không thấy được uy danh bàng bạc khi Thánh Nhân giao kích, cũng không tạo ra cuồng phong nổ bạo khi cự đỉnh giao phong cùng linh bảo khác, hình ảnh nhật nguyệt càn khôn từ trong Càn Khôn Đỉnh bộc phát đã hoàn toàn tan rã vô thanh vô tức, sau đó hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Thủy, hướng tận sâu trong hư không bay thoát đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn ngơ ngẩn đứng ngây tại chỗ, giống như không thể tin được chuyện đã xảy ra trước mắt.

Mà ở bên dưới những Thái Thượng Kim Tiên nhìn thấy được cuộc chiến trên hư không, vốn nên vô cùng kinh thiên động địa giữa mấy vị Thánh Nhân đều biến thành ngưng bặt.

Thế gian đệ nhất chí bảo, ở trước mặt Nhạc Vũ chỉ bị một kiếm bại trận bỏ chạy, giờ này khắc này chẳng lẽ bọn họ đang nằm mơ sao?

Ngay cả Hậu Thổ cũng giật mình ngẩn người, từ trước đó khi phát giác được tìm

được đường sống trong chỗ chết mà vui mừng, lại đến lúc tuyệt vọng khi bị Càn Khôn Đỉnh trấn áp, cảm xúc của nàng đã liên tục thay đổi không sao tự chủ.

Nhưng những tâm tình trước đó cũng không sánh kịp cảm xúc hiện tại trong lòng nàng.

Thiên Mệnh Tinh Thủy? Một kiếm kia chẳng lẽ lại là thần thông kiếm quyết mới sáng chế của Nhạc Vũ?

Thần thông kia đã đạt tới vô thượng hay khai thiên? Hoặc còn trên cả khai thiên, là tạo hóa chân pháp trong truyền thuyết?

Cơ hồ theo bản năng nàng lại nhớ tới câu ca quyết của Nhạc Vũ trước đó.

Một kiếm mở ra tạo hóa quyền!

Mơ hồ cảm thấy một kiếm kinh thế kia chắc chắn đã có khả năng nắm giữ tạo hóa.

Ngân sắc kiếm hoa hoa mỹ chỉ chợt lóe liền biến mất, bặt vô âm tín. Mà bước chân Nhạc Vũ cũng chưa từng dừng lại, vẫn đi về phía trước.

- Mặc dù ta chưa chứng chín tầng hồn ấn, nhưng đã thấy được cánh cửa đối diện. Nhưng Nguyên Thủy đạo huynh đã nhắm giữ "chân lý" chi đạo, lại không cách nào hiểu hết "xiển" bên trong nhật nguyệt càn khôn thế giới, chẳng phải thật đáng buồn sao?

Cả người Nguyên Thủy lập tức chấn động, toàn thân đều cứng ngắc, trong nháy mắt gương mặt trắng nhợt, giống như già nua hơn vô số lần.

Khí tức Thông Thiên chợt ngưng tụ, tay phải tụ ra kiếm quyết, Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức khép lại hợp thành một kiếm, chém thẳng vào trong hư không, ập xuống chỗ Nhạc Vũ chỉ còn cách Diệu Pháp Đại La Thiên trong gang tấc.

Nhạc Vũ không chút lưu ý tới, ngay khi kiếm quang sắp chém tới gần người, một đạo ánh đao giống như hắc động phảng phất như muốn cắn nuốt tiêu diệt thế giới xé toang trời cao. Đọc Truyện Online Tại Truyện FULL

- Bàn Cổ Thiên Nghịch!

Đao kiếm chấn vang, lại một tiếng va chạm thê lương vang rền, thanh thế cuồn cuộn khiến linh lực nổ tung.

Linh lực loạn lưu cùng cương kình nứt vỡ lập tức bị ánh đao như hắc động hoàn toàn cắn nuốt hủy diệt.

Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức phân tách, một lần nữa hóa thành bốn thanh kiếm bị đánh bay tứ tán.

Mà cả thế gian lập tức liền yên tĩnh trở lại.

Toàn bộ sinh linh đều phủ phục run rẩy. Toàn bộ tiên tu yêu loại thậm chí thiên ma đều rùng mình không biết nên làm sao.

Trên Thái Sơ Kim Tiên đều im lìm không nói lên lời.

Nếu nói Càn Khôn Đỉnh là đệ nhất Hồng Mông chí bảo từ khi khai thiên tới nay, như vậy Tru Tiên kiếm chính là binh khí sát phạt đầu tiên trên thế gian.

Không ngờ chỉ một chiêu đao liền bị đánh bay, phảng phất như chỉ tiện tay mà làm, không hề tốn chút công sức.

Tựa như vươn tay chụp chết một đầu ruồi bọ mà thôi, vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Tình hình này thật sự đã vượt qua cực hạn tưởng tượng của mọi người.

Giờ khắc này bên trên Đông Nhạc Thái Sơn, Mạnh Chương thần quân bỗng dưng hóa thành một đầu cự long dài ngàn vạn trượng, ngửa đầu lên trời gầm thét, thanh âm chấn động cửu tiêu.

Toàn thân trên dưới đầy vết thương, nhưng hết thảy đau xót, hết thảy tuyệt vọng, hết thảy hối hận đều đã được phát tiết trong giờ phút này, đã bị hưng phấn vô tận cùng vui sướng vô tận hoàn toàn xóa đi sạch sẽ.

Theo sát phía sau, trăm vạn đầu Long tộc liền bay thẳng lên không, xoay quanh không trung, từng tiếng long ngâm chấn động thiên không bao la.

Long tộc đế vương, Thánh Nhân vị, thiên địa chí tôn long thân chân chính, từ nay về sau Long tộc nhờ vậy đã không còn gặp phải nguy cơ bị diệt vong.

Trên đỉnh Bắc Nhạc Hằng Sơn cũng vang lên một thanh âm cười to vang vọng cả bầu trời.

- Thiên Mệnh Tinh Thủy, Bàn Cổ Thiên Nghịch! Quả nhiên một đao phá vỡ hư không giới, một kiếm khai mở tạo hóa quyền! Nhạc Vũ, lợi hại! Nguyên Hoàng Thượng Đế, cực giỏi! Lục Áp này quả nhiên chưa từng đánh cuộc sai lầm!

Tiếng cười của Lục Áp dần dần chuyển sang thương cảm, nhìn qua hai cỗ hóa thân bên cạnh mình, dần dần cũng chuyển sang vẻ khổ sáp.

Sớm biết như thế mình cần gì dùng phương pháp trảm tam thi chứng đạo? Muốn khôi phục đạo cơ, ngày sau thật không biết cần bao nhiêu thời gian. Cho dù có vị kia tương trợ chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng ngây người nhìn lên vân không.

Giờ khắc này mùi vị trong lòng nàng đã biến thành cực kỳ phức tạp.

Có hối hận, có may mắn, có nghĩ lại mà kinh!

Một khắc vừa rồi vô số ý niệm xoay chuyển trong đầu nàng, nhưng bởi vì có mặt Hậu Thổ nên nàng chưa dám chân chính bội phản.

Nếu chậm trễ thêm một tích tắc, thật không biết hiện tại sẽ là tình hình ra sao?

Lấy lòng dạ độc ác tàn bạo của vị Thiên Đế kia, chỉ sợ nàng phải lập tức biến thành tro bụi!

Nàng lại có chút không dám tin tưởng những chuyện trước mắt chính là sự thực.

Hai vị Thánh Nhân xưng hùng thế gian hơn mười vạn năm, được xưng do thần niệm Bàn Cổ biến thành, cứ dễ dàng như vậy đã bại trong tay một đao một kiếm của vị Nguyên Hoàng Thượng Đế kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1416: Hỗn Độn Vô Cực!

Giữa lúc hoảng hốt, Cửu Thiên Huyền Nữ chợt nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Nhạc Vũ, tựa hồ khi đó vị An Thiên Huyền Thánh đại đế bắc phương Nhạc Vũ này bên trong khí độ phong tư đã ẩn ước có khí tượng chí tôn.

Nhưng bản thân nàng lại thốt ra lời cuồng ngôn, hiện giờ nhớ lại cảm thấy mình thật buồn cười.

Bên trên hư không bỗng dưng phá nát. Thân ảnh Nhạc Vũ cuối cùng đã bước vào trong Diệu Pháp Đại La Thiên.

Trên bầu trời bỗng dưng hiện ra vô số tường vân, toàn bộ thiên địa linh lực, ngũ hành tinh lực đều tự ngưng tụ thành từng đóa hoa mười hai cánh lả tả rơi xuống.

Những nơi hoa rơi, người trong Thiên Đình chỉ trong chớp mắt thương thế đều hồi phục lại, tu vi càng thêm tinh tiến.

Khắp ức vạn dặm đều là quang hà màu ngọc bích, tiên âm từng trận, phảng phất như vùng trời này đang nghênh đón hoàng đế giá lâm, huy hoàng vô hạn!

Nhưng giờ phút này vô luận là Nguyên Thủy hay Thông Thiên, ánh mắt đều tan rả vô thần, quanh người mặc dù còn vài kiện chí bảo thủ hộ nhưng cũng không tiếp tục động thủ.

Khi nhìn thấy cảnh tượng dị biến trong thiên địa càng không còn nửa phần ý chí chiến đấu.

Chỉ khi Nhạc Vũ đi vào trong Đại La Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới thở ra một hơi thật nặng nề.

- Nguyên Hoàng bệ hạ chí tôn vô thượng! Quả nhiên là quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn…

Nói tới đây, Nguyên Thủy lại gian nan đưa mắt nhìn qua:

- Bàn Cổ Thiên Nghịch, Thiên Mệnh Tinh Thủy, bệ hạ ở bên trong Hồng Mông Hải đã lấy được chân truyền của Bàn Cổ cùng sư tôn?

Nhạc Vũ nghe vậy chỉ cười không đáp, đưa mắt nhìn thẳng phía dưới. Chỉ thấy mấy người Hậu Thổ vẻ mặt hưng phấn nhấc mình bay lên trời, hướng chỗ hắn bay tới.

Hắn lập tức phẩy nhẹ tay áo ngăn cản bọn họ bay lên, thản nhiên đáp:

- Mặc dù không đúng hoàn toàn, nhưng cũng không khác bao nhiêu! Một đao một kiếm này của ta, thần thông tạo hóa cũng là hợp sở trường bốn nhà mà hình thành. Nhưng hiện tại cho dù Nguyên Thủy đạo huynh có biết thì có ý nghĩa gì?

Vẻ mặt Nguyên Thủy giật mình, tiếp theo chợt cười ra tiếng:

- Thật đúng là không ý nghĩa! Hiện giờ thắng bại chỉ còn là chuyện giữa ngươi cùng sư tôn chúng ta. Đáng tiếc Nguyên Thủy này cả đời còn chưa ngộ được đại đạo chân chính, nhưng có thể chứng kiến thành tựu của bệ hạ, cũng không uổng cuộc đời này!

Vẻ mặt Nhạc Vũ ngẩn ra, khẽ lắc đầu. Hắn đưa tay khẽ vẫy, liền thu Ngũ Hành kiếm trận trở về trong đan điền, trên đỉnh đầu cũng lơ lửng một quả chuông lớn.

Ngũ Hành kiếm trận cũng là Ngũ Hành Hỗn Độn Pháp. Mà Hỗn Độn Chung còn súc tích ra Hỗn Độn đại đạo.

Hai kiện chí bảo lại bổ trợ cho thế giới thần thông của chính hắn, một công một thủ, giúp ích lớn lao!

Chỉ trong tích tắc đã bàng bạc vô ngần, viễn siêu khí tức trên thế gian, còn tăng thêm ba thành!

- Cuộc chiến hôm nay vốn là ngày giáo phái nhất mạch của các ngươi tan vỡ, xem như khiển trách. Nhưng các ngươi lại là thần niệm của Bàn Cổ biến thành, ta thiếu nhân quả của Bàn Cổ không thể không trả lại!

Thanh đao trong tay lại lóe ra hắc mang, sát ý dần dần lóe lên trong mắt Nhạc

Vũ.

Hắn vừa định vung đao lên, chỉ thấy Thông Thiên chắp tay nói:

- Nguyên Hoàng hãy chậm! Việc hôm nay là chúng ta không đúng, vô luận bệ hạ muốn phạt thế nào sư huynh đệ chúng ta cũng cam tâm thừa nhận. Chỉ cầu hôm nay có thể được nhìn thấy trận chiến cuối cùng giữa bệ hạ cùng Hồng Quân!

Vẻ mặt hắn khẩn thiết, trong lời nói lại có vẻ vô cùng thành tâm thành ý, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng hiện ra ánh mắt khát vọng mong chờ.

Nhạc Vũ thoáng cau mày, sau một lát hồi phục lại nhưng vẫn vung đao.

Hắc sắc đao mang lướt qua, cắn nuốt hết thảy mọi thứ.

Ngay trong ánh mắt của mọi người bên dưới, đã không còn nhìn thấy thân ảnh của Nguyên Thủy cùng Thông Thiên.

Vô luận dùng hồn niệm cảm giác hay ngũ giác tìm kiếm đều không cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Giống như một hắc sắc họa bút vung qua bầu trời, đem hai vị Thánh Nhân kia hoàn toàn hủy diệt.

Bên trong vô số tiên tu, mặc dù là Thái Thượng Kim Tiên như Tử Vân cùng Khổng Dật không tránh khỏi hít sâu một hơi lạnh lẽo.

Lần này họ không chỉ chấn động tâm thần, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng sôi trào không thôi.

Hai vị Thánh Nhân cao không thể chạm, tột đỉnh đời này dưới một đao của Nhạc Vũ đã vô thanh vô tức bị mạnh mẽ biến mất?

Giờ phút này Nhạc Vũ đã đạt tới cảnh giới gì? Bên trong hồng hoang lại có ai có thể sánh ngang với hắn?

Huyết Lục trần hoàn thế vô song, ngạo thị tam giới cười hồng trần!

Cơ hồ theo bản năng toàn bộ tiên tu bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên đều nhớ

lại câu ca quyết kia.

Quả nhiên nhân thế vô song, ngạo thị tam giới, cười nhạo hồng trần!

Ngay cả Nguyên Thủy cùng Thông Thiên đều không có nửa phần lực lượng đối kháng, vị Nguyên Hoàng Cực Tiêu Trung Thiên Huyền Thánh Chí Chân Vô Thượng đại đế, chỉ sợ đã chân chính trở thành chí tôn của thế gian!

Chỉ riêng trong mắt Hậu Thổ lộ ra vài phần vẻ mặt như đang suy nghĩ.

Thánh Nhân giao phong chỉ có Thánh Nhân mới hiểu được. Nàng cũng biết vừa rồi Nguyên Thủy cùng Thông Thiên cũng không thực sự chống cự Nhạc Vũ.

Mà bọn họ trực tiếp nương theo một đao của Nhạc Vũ binh giải, tán đi thân thể, bỏ qua toàn bộ đạo cơ. Chỉ còn lại một đoàn hồn niệm được pháp lực của Nhạc Vũ bảo hộ tiếp tục tồn tại ở một nơi khác, chuẩn bị quan sát cuộc chiến cuối cùng giữa Nhạc Vũ cùng Hồng Quân.

Trong lòng nàng nhất thời cũng không thấy thương cảm, cũng không than thở, không có ý vui mừng, ngược lại còn âm thầm hâm mộ.

- Tuy tận trảm tiền duyên, trảm đoạn công đức. Nhưng họa hôm nay cũng không thể so với phúc ngày sau. Hai vị sư huynh quả nhiên có vận khí tốt!

Binh giải chuyển thế, tuy Nguyên Thủy Thông Thiên từ bỏ hết thảy, cũng đã hoàn toàn đem nghiệt lực, đem nhân quả cùng toàn bộ đạo cơ tiêu hủy cắt đoạn. Hồn niệm Thánh Nhân kiếp trước, thiên tư tuyệt thế chưa chắc sau mười vạn năm không thể chứng được đại đạo thiên địa. Ngày sau cũng không còn cản tay, thành tựu còn có thể hơn được hôm nay!

Phúc họa kề vai, đối với hai người mà nói thật khó nhận định kết quả hôm nay rốt cục là vui hay buồn.

Nhạc Vũ đứng thẳng trong hư không chẳng khác gì một vị thần linh, giống như chỉ phất tay liền có thể đem Nguyên Thủy Thông Thiên gạt bỏ là chuyện bé nhỏ không gì đáng kể.

Cơ hồ toàn bộ tâm thần của hắn đều chuyên chú nhìn vào trong lòng bàn tay.

Trong tay hắn là hai đại đạo còn chưa trọn vẹn hoàn thành của Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, ngay khi Bàn Cổ Thiên Nghịch Đao đánh vỡ thân thể hai người đồng thời cũng đã đoạt lấy.

Ý niệm phiêu du bên trong, qua mỗi khắc thần hồn Nhạc Vũ lại càng hiểu thêm một phần, thế giới hỗn độn bên trong đan điền càng thêm hoàn thiện vài phần.

Nhưng chưa qua được nửa nén nhang Nhạc Vũ lại mở mắt ra.

- Chân lý cùng tiệt đạo, hai đại đạo pháp môn này thật ý nghĩa! Thật không thẹn là thần niệm Bàn Cổ biến hóa thành!

Vô luận là "lực" hay "chân lý" cùng "tiệt" đều có khả năng vô hạn, tuyệt không kém hơn đại đạo Hỗn Độn pháp của chính hắn!

Chỉ tiếc hai người bị Hồng Quân tính kế nên đạo cơ bị hao tổn. Dùng toàn bộ sức lực cả đời cũng không thể đem hai đại đạo pháp môn diễn hóa ra pháp tắc thế giới!

Hiện tại hắn cũng không có thời gian tiêu hóa toàn bộ, dung hợp sử dụng, chỉ có thể lấy bộ phận tinh hoa biến thành đại đạo chân pháp của chính mình.

Bỗng dưng Nhạc Vũ lại đưa mắt nhìn ra phương xa, khóe môi nhếch lên:

- Thái Thượng đạo huynh đã đến đây, vì sao không hiện thân gặp mặt?

Một tiếng thở dài bỗng dưng vang lên bên tai mọi người, cơ hồ không chút dự triệu một thân ảnh liền xuất hiện ngay trước mắt Nhạc Vũ.

Gương mặt như vui như buồn liếc mắt nhìn vào lòng bàn tay của Nhạc Vũ, tiếp theo Lão Tử chợt cười khổ một tiếng:

- Lúc đang toàn thịnh lại đi vào Hồng Mông Hải, nước cờ này của bệ hạ quả nhiên là tuyệt diệu! Thái Thanh chỉ có thể nói một câu bội phục. Sáu mươi năm lại tự nhiên phải vì bệ hạ chắn tai ương họa kiếp!

Nhạc Vũ chỉ cười cười không nói.

Đi vào Hồng Mông Hải cũng có ý tránh né Hồng Quân, rời khỏi hồng hoang tự

nhiên cũng tránh được mưu kế liên tục của mấy vị Thánh Nhân kia.

Vì vậy trong lời nói của Thái Thanh, suốt sáu mươi năm phải vì hắn chắn tai ứng kiếp cũng không phải sai lầm, nếu không có Nhạc Vũ gây chú ý, toàn bộ tâm lực của Hồng Quân sẽ chỉ tập trung lên người Thái Thanh thánh nhân. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: http://EbookFull.Net

Hắn không mang theo Ngũ Hành kiếm cùng đi vào Hồng Mông Hải chính là vì có ý muốn làm an lòng mấy vị Thánh Nhân kia.

- Hiện giờ ta vẫn còn cảm thấy thật hồ đồ. Bệ hạ làm sao có thể nhận định có thể thoát thân khỏi Hồng Mông Hải?

Lần này không chờ Nhạc Vũ trả lời, ánh mắt Thái Thanh lại dừng bên một đao một kiếm trên hai tay Nhạc Vũ.

Chỉ thấy một tia Tạo Hóa Khí được Nhạc Vũ không ngừng thao túng trọng tụ, sau đó tan vào bên trong binh khí.

Chỉ một lát sau thân hình Thái Thanh đã thoáng chấn động, thần sắc vừa phức tạp vừa kinh ngạc.

- Lại là Hồng Mông Tử Khí! Không đúng…

Từng tia khí ti xám trắng dũng mãnh tràn vào trong kiếm, sau khi trọng tụ trở lại, liền biến hóa bản chất biến thành chí huyền chí ảo, phảng phất như là bổn nguyên hết thảy sự vật trong thiên địa.

Mặc dù còn chưa sánh kịp Hồng Mông Tử Khí, nhưng đồng dạng ẩn chứa Hồng Mông khí tức vô cùng nồng đậm.

Chính vì như thế mới làm Thái Thanh cảm thấy kinh dị.

Lấy Tạo Hóa Khí cấu tạo vạn vật thủy nguyên, cho dù thành tựu cũng không đạt được ba bốn thành của nguyên thể!

Nhưng nếu là mười tia hoặc trăm tia hợp nhất, lại sẽ như thế nào?

Bên trong đôi đao kiếm lấy hai đạo Hồng Mông Tử Khí chân chính làm chủ yếu,

bề ngoài quấn quanh tử khí phỏng chế cũng đã đạt tới chín tia!

Chỉ cần vạn vật mẫu khí trên thế gian vẫn đầy đủ, hai đôi binh khí sớm hay muộn có thể trở thành thế gian đệ nhất chí bảo!

Chẳng thể trách Càn Khôn Đỉnh cùng Tru Tiên kiếm lại dễ dàng bị đánh lui!

Thần thông đỉnh phong, thần binh tuyệt đỉnh, tự nhiên phải có vô thượng thần uy!

Giật mình hồi lâu, Thái Thanh bỗng dưng lắc lắc đầu:

- Thì ra là thế! Thì ra là thế! Tái tạo Hồng Mông, bệ hạ lại có bản lĩnh như vậy, con bài chưa lật như thế. Chẳng thể trách dám một mình đi vào Hồng Mông Hải!

- Lúc trước xác thực muốn dùng cách này thoát thân, nhưng đạt được truyền thừa của Bàn Cổ cùng đại đạo của Hồng Quân chính là chuyện ngoài ý muốn!

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1417: Thần thông tạo hóa! (phần 1)

Nhạc Vũ gật đầu, trên mặt mang theo ý vị thâm trường nhìn về phía xa xa.

Không chỉ là Thái Thanh thánh nhân, giờ phút này ngay cả Nữ Oa cùng phương Tây nhị thánh cũng đã lần lượt đi tới Diệu Pháp Đại La Thiên, nhưng không ai dám tới gần, ẩn bên trong hư không xa xa quan sát.

Hồn niệm Nhạc Vũ thậm chí có thể lờ mờ cảm giác ý kiêng kỵ cùng lòng kính sợ của ba người này. Truyện Tiên Hiệp - Truyện FULL

Nhạc Vũ cũng không muốn quản tới họ, dưới chân mở ra thập nhị phẩm kim liên, trên đỉnh đầu hiện ra một cự đỉnh ba chân, mười đầu cự long quấn quanh bay lượn.

Hỗn Độn pháp lực chợt lay động, mênh mông như nước, mãnh liệt như sóng biển, càn quét thổi tan hết thảy!

Ngũ Hành phù trận lúc này đang mở ra quanh người.

Hỗn hợp đại đạo Phản Nguyên của Hồng Quân, Lực của Bàn Cổ cùng "Nghịch" của Cô Kiếm, thậm chí cả "Chân lý" của Nguyên Thủy, "Tiệt" của Thông Thiên, những bộ phận tinh hoa đều dung hòa bên trong.

Ngân sắc tinh vân đầy trời tràn ngập bên trong Diệu Pháp Đại La Thiên.

Nhưng chỉ trong tích tắc đã lăng áp cả thế giới này, lực chưởng khống bổn nguyên!

Hiện tượng thiên văn khởi động, càng nhiều kỳ cảnh trong thiên địa tái hiện trên thế gian.

Hình ảnh Bàn Cổ huyễn hóa, khai thiên tạo thế, đại đạo chân phù cũng lần lượt hiển lộ.

Thanh thế còn vượt hẳn mấy chục năm về trước khi Nhạc Vũ bước lên ngôi Nguyên Hoàng Thượng Đế gấp trăm lần.

Chỉ thoáng chốc, vô luận là Thái Thanh hay hồn niệm của Nguyên Thủy Thông Thiên còn lưu lại, hoặc ba vị Thánh Nhân ẩn xa xa đều không còn chút phân tâm làm chuyện khác, chỉ ngây người quan sát những cảnh tượng biến hóa kia.

Dĩ lực chứng đạo đăng lên cảnh giới thánh vị, ngoại trừ vị phương tây đại đế ở mười vạn năm trước chưa từng có ai.

Về sau bởi vì Hồng Quân, mọi người vô duyên nhìn thấy. Mà Nguyên Hoàng Thượng Đế chứng đạo, cơ sở thành lập rõ ràng ngay lúc này!

Ngân sắc tinh vân triển khai, hình thành Hỗn Độn thế giới. Phảng phất như có vài phần đem cả hồng hoang chậm rãi nắm giữ trong tay!

Mấy ức tiên tu bên dưới lại diễn biến thành một tình hình khác. Rõ ràng là một lần đại duyên pháp ngàn vạn năm khó gặp, nhưng đều toàn lực nhập định không dám mở mắt.

Đạo phù triện chỉ cần đưa mắt liếc nhìn liền có thể làm căn cơ dao động, không thể khống chế được pháp lực. Mà hình ảnh Bàn Cổ trực tiếp khiến hơn mười vạn người vỡ thành bụi phấn.

Ngoại trừ vài vị có tư cách bước lên Thánh Nhân cảnh giới, ngay cả là Thái Thượng Kim Tiên cũng không dám không biết tự lượng sức mình quan sát cảnh tượng chứng thánh phía trên!

Đại đạo trong nội thể cùng ý niệm bổn nguyên tương hợp dần dần siêu thoát thiên địa, trên mặt Nhạc Vũ lại vô cùng thản nhiên, đưa mắt nhìn ra phương xa, không chút lưu ý, hỏi:

- Nhắc tới lúc trước Nhạc Vũ còn thiếu một phần nhân quả hứa hẹn với Thánh Nhân! Thái Thanh đạo huynh, nếu muốn đăng thánh ngay lúc này, Nhạc Vũ sẽ hỗ trợ!

Thái Thanh nghe vậy không khỏi ảm đạm cười:

- Bệ hạ đã có thể trông thấy cánh cửa bờ đối diện, tam thi thánh nhân như ta không chứng cũng thế! Hôm nay chỉ ngồi yên xem bệ hạ chứng thánh độ kiếp là được!

Vô thượng chân mệnh, thập nhị phẩm công đức, Nhạc Vũ đã hoàn toàn xứng đáng trở thành chí tôn thế giới này, bước lên đỉnh thánh vị tuyệt không cần bị thiên phạt, nói về kiếp số chính là ám chỉ pháp lực.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt Thái Thanh cũng dị thường khổ sáp, lấy công đức thánh nhân chuyển chứng tam thi vốn làm hỏng đạo cơ mới có thể lấy được lực lượng Thánh Nhân chân chính.

Nhưng lúc này đã có Nhạc Vũ lấy lực chứng đạo, tam thi thánh vị đã không cần tiếp tục dùng tới.

Cho dù có thể thành công chém ra tam thi, ở trước mặt người này cùng công đức thánh vị lại có gì khác nhau?

Nếu hôm nay Nhạc Vũ chiến thắng thì tự nhiên hết thảy không cần phải nói. Nếu như Nhạc Vũ bại, chỉ sợ mình cũng không có cơ hội thay thế được người kia.

Lúc trước bức bách vị Nguyên Hoàng Thượng Đế phải thiếu nhân tình của mình, phải trợ giúp mình thành đạo, nhưng không ngờ đến cuối cùng mặc dù có thể như nguyện nhưng lại gặp phải tình hình mà hắn không muốn nhìn thấy.

Nhạc Vũ cũng không lên tiếng, hai mắt thoáng nheo lại, tinh mang trong mắt lóe ra.

Chỉ tích tắc không khí bên trong thiên địa lại có bất đồng.

Một đạo ý niệm Thánh Nhân mạnh mẽ còn vượt hơn hắn vài lần chợt bao trùm cả thế giới thiên cảnh.

Vô cùng quen thuộc, cũng từng giao phong, chỉ là như thế nhưng không còn cách nào lăng áp được hắn, không cách ngăn cản hắn bước lên đỉnh tối cao chí thánh, chí tôn vô thượng!

Bỗng dưng thiên địa trước mắt chợt vặn vẹo, cũng giống như lúc Thái Thượng đạo tổ xuất hiện, cao ngất tới cực điểm, thân ảnh Hồng Quân đã hiện ra trước mắt.

Khí chất vẫn như dĩ vãng, tuổi trẻ đầy sức sống, dáng vẻ già nua biến mất, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng hợp thành một thể.

Nhưng bên trong ánh mắt lại thêm vài phần khí tức lãnh liệt, liếc mắt quan sát Nhạc Vũ từ trên xuống dưới, dừng lại trên hai thanh đao kiếm một lát, đồng tử thoáng co rút lại, sau đó chợt cười lạnh một tiếng.

- Hành trình đến Hồng Mông Hải thật không ngờ làm cho ngươi hoàn thiện đại đạo, tu thành thế giới. Hiện giờ ngươi thật có vài phần tư cách đối kháng cùng ta!

Còn đang nói chuyện, trên mặt Hồng Quân hiện ra vài phần khinh thường:

- Nhưng ngươi cũng không biết chính mình rốt cục đang làm ra việc ngu xuẩn thế nào…

Nhạc Vũ giống như không hề nghe thấy, vẫn cực lực mở ra ngân sắc tinh vân, cùng thế giới hỗn độn tinh thủy quanh người Hồng Quân giao kích va chạm, không ngừng dây dưa…

Lập tức phạm vi chung quanh hai người đều phát ra thanh âm chấn vang, mạnh mẽ cắt ngang lời nói của Hồng Quân.

- Trẫm đã muốn chứng thánh, giữa ta và ngươi tất có một trận chiến! Thắng bại sinh tử không phải dùng trong lời nói!

Cười sang sảng, Nghịch Thiên đao trong tay mang theo một đạo quang mang mỹ lệ cực hạn, nồng hậu đen nhánh như muốn toái diệt thiên địa chém thẳng về phía hư không!

Một đao này là Bàn Cổ Nghịch Thiên, lấy lực lượng khôn cùng phá hủy pháp tắc!

Trong ức vạn dặm cơ hồ tất cả mọi người đều tĩnh mịch, cho dù không thể nhìn thấy nhưng không dám lên tiếng.

Ngay sau đó cả Thái Thanh thánh nhân đều ngây người quan sát trận chiến đầu tiên duy nhất giữa hai vị chí thánh đỉnh phong kể từ khi hồng hoang sơ khai tới nay.

Hồng Quân thoáng nhíu mày, vẻ mặt đầy tức giận, sau một thoáng liền khôi phục như thường.

- Bàn Cổ truyền thừa, đúng là tột đỉnh! Dung hợp đạo của Cô Kiếm, diễn biến thành đường riêng! Mười vạn năm trước ta đã khó khăn tiếp được, nhưng cho tới nay ánh sáng của hạt gạo sao có thể sánh ngang ánh sáng của nhật nguyệt tinh huy?

Hừ lạnh một tiếng, Hồng Quân phất ra một đạo kiếm quang, quang mang rực rỡ.

Có thể lờ mờ nhận ra chính là biến hóa của Tru Tiên kiếm trận, cũng không biết đã dung hợp loại bảo vật gì mà càng thêm mạnh mẽ, tinh mang lợi hại đâm thẳng vào hắc sắc đao mang, ngay chỗ cường thịnh nhất!

Chỉ một kích này đã khiến ức vạn dặm thời không bắt đầu biến mất.

Thân ảnh hai người đều chấn động thối lui ra sau mấy bước.

Sắc mặt Hồng Quân vẫn như thường mà trong miệng Nhạc Vũ lại đầy máu, nhưng hắn vẫn thản nhiên vung kiếm, kiếm quang đâm ra bao hàm toàn bộ thiên địa chân lý.

Một kiếm này chính là Thiên Mệnh Tinh Thủy.

- Chẳng ra thứ gì! Chỉ từ hóa thân của ta được một phần đại đạo của ta, cũng dám ở trước mặt ta dùng phản nguyên pháp?

Kiếm hoa lại lóe lên, hai luồng ngân sắc chói lọi va chạm trên không trung, lúc này khiến toàn bộ phạm vi ức vạn dặm đều phản nguyên như ban đầu, toàn bộ vật chất đều hóa thành linh tử nguyên thủy nhất.

Thân ảnh hai người đều ngạo nghễ đứng trong hư không, thân hình cũng không hề dao động chút nào.

Tình hình Nhạc Vũ càng thêm thê thảm, y phục xé tung, tràn đầy máu tươi.

Tay áo lay động, mười đầu cự long xoay quanh, tử khí huy hoàng, cho dù vết thương chồng chất vẫn cao ngất trong thiên địa, duy ngã độc tôn!

Hồng Quân cũng không tổn thương gì, trên mặt tái nhợt càng thêm ngưng trọng, lạnh lùng nhìn Nhạc Vũ.

- Hiện giờ ngươi đã chết tâm chưa? Mặc dù ta bị thương tới nay chưa lành, nhưng làm sao bọn ngươi có thể khi nhục? Thật nghĩ Hồng Quân ta không làm gì được các ngươi! Nếu không trả đại giới, dù là ngươi ở trong mắt ta bất quá cũng chỉ là một con kiến!

Ngân sắc kiếm quang lóe ra vô lượng quang huy, gợi ra bổn nguyên, toàn bộ thế giới hồng hoang đều ngưng tụ lại.

Ngay khi hắn định chém ra muốn một kiếm vung diệt người trước mắt, Nhạc Vũ bỗng dưng lớn tiếng cười to, chấn động hư không.

Ngay sau đó thanh âm chuyển sang tiếng quát giận dữ, phía sau hiện ra một pho tượng pháp thân không kém gì Bàn Cổ, có tám cánh tay, mỗi tay đều cầm pháp khí.

Nghịch Thiên đao, Thiên Ý kiếm, Hỗn Độn Chung, Ngũ Hành kiếm, Trấn Thiên Tỳ, Côn Luân Kính, Hà Đồ Lạc Thư đều đồng loạt bay lên, huyền phù ngay trước mắt.

Toàn bộ dung hợp thành một khối ngay trước mắt mọi người, một thanh binh khí khổng lồ được Tạo Hóa Khí rót vào hình thành trong hư không.

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1418: Thần thông tạo hóa! (cuối)

Tử kim sắc, như đao phi đao, như kiếm phi kiếm.

Trong mắt Nhạc Vũ lại hiện ra Hỗn Độn tinh vân, vô cùng chói lọi.

- Bàn Cổ Nghịch Thiên, Thiên Mệnh Tinh Thủy đều là vật ngoài đại đạo của trẫm! Hỗn Độn Vô Cực mới là căn bản! Đa tạ đạo huynh ban thưởng, làm ta hôm nay lĩnh ngộ bổn nguyên thần thông này. Hồng Quân đạo huynh, tiếp tục đón một kiếm này của trẫm thử xem!

Tử kim sắc binh khí bỗng dưng chém xuống.

Vô thanh vô tức, không hề có chút gợn sóng, nhưng vô luận là Hậu Thổ hay Thái Thanh đều biến sắc, trên mặt hiện lên vẻ mê huyễn.

Lực…Nghịch…Tiệt…Phản Nguyên…Chân Lý…Hỗn Độn…đủ loại đại đạo tột đỉnh trong vũ trụ đều dung hợp thành một.

Một kiếm này phảng phất như giúp bọn họ nhìn thấy được cánh cửa bờ đối diện!

Ngay cả Hồng Quân cuối cùng cũng chợt biến sắc, kiếm quang trước người không chút chậm trễ đâm ra, ngay khi kiếm thế của Nhạc Vũ sắp tuôn lên tới đỉnh, liền đâm tới trước, trong thế giới lập tức chấn động, lan tràn khắp ba ngàn thế giới, thẳng đến bổn nguyên hồng hoang.

Thái Thanh đứng gần trong gang tấc, lại bị một cỗ cự lực áp bách mạnh mẽ thối lui ra sau tới mười vạn dặm mới định trụ thân hình.

Đưa mắt nhìn lên, không khỏi thêm biến sắc, chỉ thấy hai tuyệt thế thần binh vẫn đang giằng co trong hư không, phảng phất như bất phân thắng bại, vô số sấm sét nổ vang, quấn quýt không tan.

Cả Diệu Pháp Đại La Thiên phảng phất như biến thành chiến trường, kiếm kình

va chạm, đại đạo giao phong, mỗi một khắc đều có vô số hư không toái diệt, vô số sinh linh tịch vong!

Dần dần mở rộng cả không gian, một bước không nhường, tranh đoạt lực lượng bổn nguyên hồng hoang, lấy mẫu thiên địa linh lực của hàng ngàn tiểu thiên thế giới!

Cả vũ trụ bị lực lượng của hai người sinh sôi mạnh mẽ xé mở, mỗi bên khống chế một phương!

Oai lực đại đạo Thánh Nhân không ngờ khủng khiếp như thế!

Thần thông linh kiếm chói lọi nhấp nháy, không gì sánh kịp. Phong mang cực thịnh, thế lực ngang nhau.

Nhưng ngay sau đó Thái Thanh chợt khe khẽ thở dài, trong mắt mơ hồ hiện ra tia thống khổ tiếc hận.

Trước mắt vô luận là Tinh Thủy Phản Nguyên hay Hỗn Độn Vô Cực đều đã vượt ngoài sự hiểu biết của hắn.

Mà giờ khắc này thế nhưng hắn vẫn có thể nhận ra xu thế của thiên địa linh lực bên trong.

Đại đạo chân pháp của hai người thật không chia trên dưới. Thậm chí Nhạc Vũ còn vượt hơn nửa phần, cũng không nghĩ tới cuối cùng còn thua trong khả năng nắm giữ thiên địa linh lực kia. Truyện Sắc Hiệp - http://wWw.EbookFull.Net

Rốt cục dù sao cũng là người từng thay mặt chấp chưởng thiên ý hơn mười vạn năm, khả năng điều khiển bổn nguyên của Hồng Quân cơ hồ đã lên tới đỉnh.

Thắng bại giữa hai người chỉ là một đường mà thôi!

Theo sát phía sau, mấy người còn lại cũng đã nhận ra, thần tình Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều lạnh nhạt không lộ ra chút phản ứng, ánh mắt nhìn Nhạc Vũ ẩn chứa vẻ châm chọc.

Sau đó Hậu Thổ Nữ Oa đều trắng bệch như giấy.

Hai cỗ lực lượng có thể toái diệt hồng hoang giao phong, Hồng Quân cũng hiện ra vẻ mặt cười lạnh:

- Một kiếm này tên là Hỗn Độn Vô Cực? Đỉnh tạo hóa, quả nhiên bất phàm. Nhưng đáng tiếc hôm nay ngươi cũng phải chết! Trận chiến hôm nay thắng bại đã định!

Ngân sắc tinh huy Tru Tiên kiếm bỗng nhiên trầm trọng thêm mấy lần, áp bách ăn mòn thanh binh khí kiếm phi kiếm, đao phi đao của Nhạc Vũ.

Ngay khi sát ý thâm trầm của Hồng Quân chuyển lên cao, lại chỉ thấy trong mắt Nhạc Vũ cũng hiện lên sát khí, trên mặt ẩn chứa vẻ trào phúng.

Khóe mắt hắn không khỏi run rẩy, cơ hồ theo bản năng liền cảm thấy có chút không ổn, nhưng không nghĩ ra rốt cục nguyên do ở nơi nào.

Chỉ trong nháy mắt, ý nghĩ của Hồng Quân đã cứng ngắc, đồng tử co rút thành châm nhọn.

Chỉ thấy trên trán Nhạc Vũ đột nhiên có một viên tử sắc minh châu từ trong ấn đường thoát ra, huyền phù trước trán hắn.

Bên trong bao hàm Hồng Mông khí tức, thông suốt cùng thiên địa ngoại vực, liên tục rút lấy mẫu khí chuyển thành linh tử tinh khiết trút xuống.

Kiếm thế nguyên bản đã yếu đi cơ hồ lập tức liền khôi phục tới đỉnh, càng giống như không có chừng mực không ngừng dâng cao lên.

- Cuộc chiến hôm nay, đúng thật là thắng bại đã định!

Thúc giục Hỗn Độn Vô Cực kiếm tới cực hạn, tinh huy trong mắt Nhạc Vũ dần dần chuyển nhạt.

Trong giọng nói ngoại trừ vẻ mỉa mai, còn mang theo vẻ thương hại.

- Ngươi từng thay mặt chưởng thiên địa, cố nhiên có thể nắm bổn nguyên trong tay. Nhưng trẫm, đã có cả một thế giới!

Hỗn Độn Ngũ Hành Vô Cực kiếm quang chợt tràn ra ngoài, cơ hồ đem thân ảnh

Hồng Quân hoàn toàn cắn nuốt, chặt chẽ vây khốn bên trong.

Ánh mắt Nhạc Vũ tiếp tục nhìn quét khắp bốn phía, chỉ thấy Hậu Thổ Nữ Oa vẻ mặt đều ngây ra, phảng phất như không dám tin, thất thần mờ mịt.

Mà Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cũng đứng bất động giữa không trung.

Ý niệm Nhạc Vũ tiếp tục càn quét, liền tập trung trong một thân ảnh, khóe môi lập tức nhếch lên, nụ cười dị thường tà mị.

- Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! La Hầu, ngươi có từng tự hỏi bản thân mình, ngươi có đủ tư cách trở thành ngư ông?

Vung tay lên, bên ngoài ức vạn dặm hư không ngàn vạn linh quang hội tụ, ngưng huyễn vi chân chuyển sang hình dáng Nghịch Thiên đao.

Một đao chém tới, liền nghe được bên trong thiên địa vang lên tiếng thét kinh hoàng, huyết quang tung tóe, ngay sau đó phiến hư không liền không còn chút tiếng động.

Ánh mắt Thái Thanh không khỏi híp lại, mạnh mẽ đè nén mới không đến nỗi thất thố. Trong ý niệm cảm ứng của hắn, Nhạc Vũ dùng một kiếm áp chế Hồng Quân nhưng không ngờ vẫn còn thừa lực ra tay với La Hầu.

Chỉ dùng một đao liền khiến vị hung thần kia bị thương nặng, bức bách hắn tình nguyện bỏ chạy thoát khỏi thế giới Hồng Mông cũng không nguyện tiếp chiến cùng Nhạc Vũ.

Dù lực lượng của La Hầu còn chưa khôi phục lại như lúc cường thịnh, nhưng thần uy không khỏi làm người khác kinh hãi!

Hồn niệm Nhạc Vũ thăm dò khắp nơi, thẳng xuyên vực ngoại thế giới, đến khi không còn cách nào phát hiện tung tích của La Hầu mới khẽ lắc đầu.

Đang định đem thần hồn thu liễm lại, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động nhìn qua Tiếp Dẫn.

- Nguyên lai thế giới này còn có một bảo vật có thể giúp ta chứng đạo! Dùng diễn biến Phật quốc đúng là phung phí của trời!

Một ngũ sắc cự chưởng ngưng tụ xa xa chộp tới chỗ Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề.

Hai vị Thánh Nhân kia dù xê dịch né tránh thế nào cũng không thể tránh thoát ngũ sắc cự chưởng bắt lấy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nhạc Vũ không khỏi cười nhẹ, nhớ lại kiếp trước từng xem qua một chuyện xưa.

Linh minh thạch hầu, tuy thần thông cái thế cũng không trốn thoát bàn tay Như Lai.

Ngày hôm nay, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ở trước mắt hắn không phải như vậy sao?

Tâm niệm chợt động, một viên ngọc châu đã đến trước mắt.

Không chút do dự liền ném vào trong Diễn Thiên Châu, thế giới bên trong lại bắt đầu biến hóa.

Thế giới khổng lồ chỉ một lát sau đã mở rộng thêm mấy lần, chỉ trong chớp mắt Nhạc Vũ liền cảm thấy trong thần hồn ầm ầm chấn vang.

Mượn lực lượng Diễn Thiên Châu, khắc lục ấn ký của chính mình bên trong bổn nguyên hồng hoang.

Trong đầu chợt lóe linh quang, biết được ý nghĩa lấy lực chứng đạo rốt cục ở nơi nào.

- Lật đổ địa vị Bàn Cổ, nắm nhất giới trong tay sao? Nguyên lai thế giới đầy đủ đối với Thánh Nhân mà nói trọng yếu đến như thế. Chẳng thể trách Bàn Cổ thánh nhân cho dù gặp nguy hiểm vẫn lạc cũng muốn khai thiên tích địa. Hồng Quân lưu lại nơi đây hơn mười vạn năm thậm chí không tiếc dĩ thân hợp đạo!

Thở dài một tiếng, hỗn độn tinh vân trong mắt Nhạc Vũ hoàn toàn biến mất, trong lòng hiểu ra, hôm nay hắn đã là phi phàm thân thể!

Bất tử bất diệt, có thể trải qua vô số lượng kiếp, vô số kỷ nguyên.

Nhưng giờ phút này trong lòng hắn lại không có nửa phần ý mừng, ngược lại

tràn ngập cảm giác vắng vẻ.

Đó là cảm giác bước lên đại đạo đỉnh phong, cô độc tịch mịch không còn ai có thể so sánh.

Đại đạo cô tịch, thái thượng vô tình!

Nhưng ý niệm vừa thoảng qua trong đầu, liền bị Nhạc Vũ gạt bỏ, đưa mắt nhìn xuống Thiên Đình, tập trung trong thân ảnh một nhóm người.

Chiến Tuyết, Ngao Tuệ, Nguyệt Như, Hậu Thổ, Nhạc Trương thị, Băng Thiến… những hồng nhan tri kỷ cùng thân nhân làm bạn bên cạnh, chính mình làm sao lại cảm thấy tịch mịch?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Quân Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.